THĒSAUROS TĒS HELLĒNIKĒS GLŌSSĒS: B - D. 2

Henri Estienne, Charles Benoît Hase

THESAURUS
GRAECAE LINGUAE.

2

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ἙΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS GRAECAE LINGUAE,

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS.

POST EDITIONEM ANGLICAM NOVIS ADDITAMENTIS AUCTUM, ORDINEQUE ALPHABETICO DIGESTUM TERTIO EDIDERUNT

CAROLUS BENEDICTUS HASE,

INSTITUTI REGII FRANCIÆ SOCIUS, IN SCHOLA REGIA POLYTECHNICA REGIAQUE SPECIALI LINGUARUM ORIENTALIUM PROFESSOR, IN BIBLIOTHECÆ REGIÆ PARTE CODD. MSS. COMPLECTENTE CONSERVATOR ADJUNCTUS, ETC., ETC.,

GUILIELMUS DINDORFIUS

ET

LUDOVICUS DINDORFIUS,

SECUNDUM CONSPECTUM AB ACADEMIA REGIA INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM LITTERARUM DIE 29 MAII 1829 APPROBATUM.

Volumen Secundum.

PARISIIS,

EXCUDEBAT AMBROSIUS FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIÆ TYPOGRAPHUS.

VENIT APUD FIRMIN DIDOT FRATRES,

VIA JACOB, Nº 56.

THESAURUS
LINGUAE GRAECAE

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS.

NOVA EDITIO AUCTIOR ET EMENDATIOR.

Petrus Danesius illustrissimus Græcæ Linguæ apud Parisienses Professor, alios præter Henricum II, Francisci I, Galliarum Regis filium, et Henricum Stephanum, secundum ex stirpe Stephanorum, instituere repudiavit.

BETA est secundæ ap. Gr. et Lat. pariter literæ : quam illi βῆτα appellant [Gallias ap. Athen. 10, p. 453, D; Aristoph. Eccl. 684; Plato Theæt. p. 203. L. Dindorf.], hi Be nominant : utrique procul dubio ex Hebr. Beth. [Latini quidem minime, qui mutas omnes in e terminant, ut semivocales ab e incipiunt. V. Priscian. 1, 3. L. Dindorf.] Ea [spiritus sive digammi loco utebantur Pamphyli : Eustath. Od. p. 1654, 20 : Λέγει Ἡρακλείδης τοὺς Παμφυλίους ἄλλως χαίρειν τῷ β, προτιθέντας αὐτὸ παντὸς φωνήεντος· τὸ γοῦν φάος φάβος φασὶ καὶ τὸ ἀέλιος βαβέλιος· οὕτω δὲ, φησὶ, καὶ τὸ ὀρούω ὀρούβω λέγουσι, καὶ περισπωμένως δὲ ὀρουβῶ· pariterque alii Dorienses : Etym. M. s. Ἦλις· Κατά τι ἔθος τῆς Δωρίδος διαλέκτου τὸ β προσγράφεσθαι ταῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις λέξεσι Conf. quæ dicemus s. βαδὺ, Hesych. s. βαλικιώτης, βέλα cum annot. interpretum, βίωρ, et in exemplum mediis vocabulis inserti idem s. ἀβέλιος, ἀβηδόνα, ἄβω, δάβελος, cum annot., Etym. M. s. ἴβασον, Kœn. ad Gregor. p. 254, Valcken. ad Theocr. p. 272, B. Ante ρ ponebant Æoles, dicentes βράδινος, βράκος, βρόδον· v. Gregor. p. 572, ibique Kœn. et Bast. Cum γ permutabant, ut videtur, Bœoti : v. interpretes Hesychii v. βάννα : aliique fortasse Doriensium : v. Hesych. v. βέλας. Cum δ Æoles et Bœoti : Etym. M. : Βλῆρ αἰολικῶς τὸ δέλεαρ· αἱ Αἰολεῖς τὸ δ εἰς β τρέπουσι· τοὺς γὰρ δελφῖνας βελφῖνάς φασι καὶ τοὺς Δελφοὺς Βελφούς· οὕτως οὖν δέλεαρ βέλεαρ καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ συναλοιφὴν βλῆρ πεποίηται. Οὕτω καὶ οἱ Βοιωτοὶ ποιοῦσι. Quo referendum fortasse σάμβαλον pro σάνδαλον, quod v. M in β mutabant Lacones : v. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 2, interpretes Hesychii v. βύρμακας : aliique Dorienses : v. Salmas. ad Tertullian. De pallio p. 122, 123. Pro ου sive Latino v. usurpabant Græci recentiores scribentes Βάρρων, Βατικανὸς, Βέσβιον, Σεβῆρος· in quibus libri sæpe variant inter β, ου et υ. L. Dindorf.] Delphos pro π uti, dicentes βατεῖν et βικρὸν pro πατεῖν et πικρὸν [adde Siculos et Tarentinos, dicentes Hesychio auctore βατάνιον pro πατάνιον, et βυτίνη pro πυτίνη, quibus conferenda βυγὴ pro πυγὴ apud eundem, Βῖσα pro Πῖσα dici solitum apud Strabonem 8, p. 356 = 546, A, Ennianum *Burrus* pro Πύρρος ap. Cic. Orator. c. 48, Quinct. Inst. 1, 4, 15, et *buxus* atque *Buxentum* pro πύξος et Πυξοῦς. L. Dindorf.] : Macedones autem pro φ dicentes Βίλιππον, Βερονίκην, et βαλακρὸν pro Φίλιππον, Φερονίκην et φαλακρὸν, testatur Plut. Quæst. Gr. init. [292, E, ubi scribendum esse Βάλακρον et Φάλακρον monebitur sub Βάλακρος. De consuetudine Macedonum β dicentium pro φ Eustath. Od. p. 1654, 19 : Οὐδέποτε, φησὶ (Heraclides), κατ' ἀρχὰς λέξεων Μακεδόνες τῷ φ χρῶνται, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ δηλαδὴ τῷ β, ὡς καὶ ὁ Βίλιππος δηλοῖ καὶ ἄλλα εἰρημένα ἑτέρωθι (p. 1618, 40). Conf. Steph. Byz. s. Βέροια, Etym. M. s. Ἀφροδίτη, Βέροια, Valcken. ad Herod. 6, 45, ad Callim. Eleg. p. 39. In numis tamen Macedonicis,

quod sciam, semper scribitur Φίλιππος et Φίλιπποι. De earundem literarum in aliis dialectis permutatione v. s. βακόν. L. Dindorf.]

Est B s. β [et B' s. β'] numeralis etiam nota, signif. Duo : idque vel sola, vel juncta alii, significanti nimirum Decadem, Hecatontadem, Chiliadem, aut Myriadem : at si acutum accentum præfixum habeat ima sinistri lateris parte, δισχίλια notat, i. e. Duo millia s. Bis mille, hoc modo ͵β. [Quod /B scribi videtur in lapide Thessalonicensi apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 2, p. 56. Significat præterea β s. β' 1. διπλοῦς apud Olympiod. Comm. in Plat. Alcib. p. 213, ἡ κάθαρσις τῆς β' ἀγνοίας. 2. δίς : v. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 413, 564, et qui de frequenti in numis et lapidibus urbium populorumque titulo β νεωκόρων agit, Eckhel. Doctr. Num. vol. 2, p. 110; 4, p. 288-306; Chron. Pasch. p. 140, 13 meæ ed., ἔξελε β' λ', γίνονται ξ'. 395, 18, ἔκβα β' λ', γίνονται ξ'. Hac signif. positum lineola medium trajicitur in lapide apud Bœckh. vol. 2, p. 197. 3. sæpissime δεύτερος, quod scriptum compendio βος, ut βῳ in schol. Aug. Eur. Phœn. v. 1047 Valck., quem locum indicavit Schæf., cum βίος permutatur ab librariis : v. Gaisford. ad schol. Hesiod. p. 396. ͵B sive ͵β est etiam δισχιλιοστός. B lineola transversa trajectum significat ⅔ : v. Bast. ad Gregor. p. 854. L. Dindorf.]

[In libris scriptis β cum his potissimum literis confundi solet : Cum α : v. Bast. ad Greg. p. 349, Askew. ad Orph. hymn. 8 inscr. Cum δ : v. Hesychius s. βαρυδρόμου. Cum ζ : v. Bast. p. 811, Hesychius s. χαμαίζηλα, Orph. Arg. 1291, ubi βαθέην libri duo pro ζαθέην, et quæ dicemus sub Βαβδικηνός. Cum θ : Bast. ibid. 709, Athen. 9, p. 400, F, ubi θρῶσιν ed. Ald. pro βρῶσιν. Conf. dicenda sub Βάθης. Sæpissime cum κ, et plerumque quidem, quod recte observat Schweigh. ad Athen. vol. 4, p. 134, sic ut β transeat in κ. Ita Αυκίη pro Λιβύη, Φάκιος pro Φάβιος scriptum in antiquo codice Vaticano Eclog. Constant. : v. Mai. ad Diodori Exc. Vat. p. 12 : et secundum conjecturas nostras καλανωστε pro βραχύνωστε in eodem p. 8, Δωκελίας vel Δωκελείας et hinc Δεκελείας pro διωβελίας in libris omnibus Xenoph. Hist. Gr. 1, 7, 2. Conf. Bast. p. 708; Ernest. ad Callim. Del. v. 52, 202, et quæ dicemus sub Βακόλιον. Persæpe etiam cum μ : v. Bast. p. 708; Casaub. ad Athen. p. 445, B; Pierson. Mœr. p. 96; Ernest. Callim. Apoll. v. 99; Æschyli Suppl. v. 4; Diodor. vol. 1, p. 54, 16 ed. Wess. Ματεύω in βατεύω corruptum vide sub βατεύω : μυζῶντες in βυζῶντες apud Michaelem Glycam p. 646. Apud schol. Oppian. H. 2, 216 pro ἀβυθήτου λαιμαργίας, unde petitum ἀβύθητος Thesauro huic intulit Wakef., scribendum ἀμυθήτου. Cum ν : ut βωμοῖς pro νόμοις scriptum nonnullis in libris Dinarchi p. 107, 11 Steph., νυσσίνη pro βυσσίνη Diodori vol. 1, p. 96, 77, βασμὸς pro νασμὸς Lycophr. v. 1414. V. etiam sub βαβακατρεῦ. Cum ου : v. supra, ubi de β usurpato pro ου dixi. Cum ρ : v. Nicol. ad Geop. 5, 21, 3, ubi δευτέβῳ cod. pro δευτέρῳ, Albert. ad Hesych. v. βαρύες, schol. Arist. Ran. v. 1507, ubi σισύρα βαπτὴ scribitur vitiose pro ῥαπτή. Cum σ : v. Sylb. ad Dionys. Ant. R. 4, 14, ad Paus. 1, 38, 2, ab Schæf. indicatus, Chron. P. p. 338, 4. Cum τρ : Arcad. De accent. p. 33, 5. Cum υ : quomodo sæpissime scripta reperiuntur καλάβροψ pro καλαῦροψ, λαῦρος, αὖρα, pro λάβρος, ἄβρα, et alia multa similiter, vel in lapidibus, ut κατεσκίβασεν Bœckh. Corp. inscr. vol. 2, p. 65. Cum φ : v. Bekker. Anecd. p. 371, 1, Schweigh. ad Athen. vol. 3, p. 109, Arcad. p. 172, 27, ubi βαθὶ scriptum pro φαθὶ, et quæ dicemus sub βαίνειν. Cum φρ : Arcad. p. 119, 15. Cum ω : v. Bast. p. 708, 916. Cum compendio vocab. βιβλίον Phot. p. 188, B, 26 ed. Bekk. L. Dindorf.]

Βᾶ quoque et Βαβαὶ, item βαβαιὰξ, hic [post βαμβαίνω] ponenda censui : non quod e βαβάζω orta esse putem, sed quod ut βαβάζω de inarticulatam vocem edentibus dicitur, ita et hæc vv. esse inarticulate loquentium, et velut ab eod. balbutiei genere ortum habere, dicere possimus. Adde quod nullus aptior illis locus se offert. Βᾶ igitur ap. Hermipp. est vocula risus sonum imitans. Hæc ead. particula βᾶ est

A etiam eorum qui se mutuo inclamant. Ei autem inter adverbia locum dare non dedignatur Eust. [855, 20 : Κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίᾳ ὅτι ἃ ἃ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ· οὕτω καὶ βᾶ ἐπίρρημα παρὰ Ἑρμίππῳ, ὅπερ εἰώθαμεν ἀντεμβοῶντες λέγειν, ὡς καὶ τοῦτό φασιν οἱ παλαιοί. Ab Eustathio lucem accipit Antiatticistæ Bekkeri glossa capite truncata p. 85, 31, ... πρὸς τοὺς κατάρνη ἀναφωνήσαντας εἰώθασιν οἱ ἀντιτιθέντες ἀντεμβοᾶν, καὶ ἔστιν οἱονεὶ σκῶμμα. Ἕρμιππος Δημόταις. In quibus pro κατάρνη restituendum videtur κατ' ἄρνησιν : glossam ipsam ad βᾶ referri et Hermippi testimonium et verba εἰώθασιν ἀντεμβοᾶν ostendunt. Apparet autem ex his perperam Eustathium, quique eum sequitur Stephanum, duas ex una notiones effinxisse. Nam secundum Antiatticistam βᾶ est fere gallicum *bah.* || Paullo diversam significationem, qua sit exclamatio obstupescentis, ei tribuit Joannes Alex. τονικ. παραγγέλμ. p. 31, 8 : Τὰ ἔχοντα δίχρονον ἐκτεταμένον περισπᾶται· ἃ δειλὲ πάντων, ἃ γῆρας, καὶ τὸ βᾶ ἐν τῇ συνηθείᾳ παρὰ ἀρχαίοις ἔκπληξιν δηλοῦν. Hoc βᾶ Theocrito 15, 89 inferentem Toupium merito re-
B prehendit Valckenarius p. 382, B. L. Dindorf.]

[Βᾶ pro βασιλεῦ positum putabat Scaliger Æschyli Suppl. v. 892 et 901 : Μᾶ Γᾶ, μᾶ Γᾶ, βοὰν φοβερὸν ἀπότρεπε, ὦ βᾶ Γᾶς παῖ Ζεῦ. « Scholiasta dum reddit ὦ πάτερ Ζεῦ, γῆς παῖ, legisse videtur, ὦ παῖ γᾶς πᾶ Ζεῦ. Sed Scaligero Βᾶ positum videbatur pro βασιλεῦ. Qualia plura ex Strabone et Eustath. legi poterunt apud Maittairium De dial. p. 334. » Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 383, A. Scaligero assentitur Kœn. ad Gregor. p. 309; Valckenario, ut videtur, Buttm. Gr. vol. 1, p. 220. Aliorum sententias omitto. Βᾶ si pro βασιλεῦ positum putatur, vocativus sit necesse est nominativi βᾶς, ut πᾶ scimus duci ab nominat. πᾶς. Arcadius p. 125, 14 : Τὰ εἰς ας μονοσύλλαβα εἰ μὲν ἀποβολῇ τοῦ σ τὴν γενικὴν ποιοῦσι, περισπῶνται, ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ, ὁ θᾶς, τοῦ θᾶ, ὁ χνᾶς, τοῦ χνᾶ, δᾶς, βᾶς, λᾶς, πᾶς, πᾶ, ὁ πατήρ. Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1181 : Τὸ πᾶς ὅτε μὲν ἐστι προσηγορικὸν καὶ σημαίνει τὸν πατέρα, ἀποβολῇ τοῦ σ ποιεῖ
C τὴν γενικὴν, οἷον τοῦ πᾶ. De ejusmodi autem nominat. βᾶς v. s. βᾶς. L. Dindorf.]

[Βάαλ s. Βαάλ, ὁ, ἡ, Baal. « Nomen indeclinabile hebraicum בעל, quod significat Dominum. Fuit proprie quidem nomen idoli Phœniciorum et Cananitarum, quod etiam sub nomine contracto Bel ab Assyriis, Babyloniis aliisque vicinis populis colebatur (Esai. 46, 1, Jerem. 50, 2; 51, 44), in quo Sol cultus esse vulgo creditur; sed deinde etiam haud raro pro quocunque alio idolo ponitur. Jerem. 2, 8. In versione Alexandrina ponitur cum articulo masculini (Num. 22, 41; 1 Sam. 16, 31) et fœminini generis (Zeph. 1, 4; Hos. 2, 8). In N. T., ubi semel tantum legitur, ei articulus fœminini generis præponitur. Rom. 11, 4 : Οἵτινες οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῇ Βάαλ, pro τῇ τοῦ Βάαλ εἰκόνι (2 Reg. 11, 18. Alii στήλην subintelligunt ex 2 Reg. 10, 26, 27), Qui non flexerunt genua imagini vel statuæ Baal. » Ex Schleusn. Lex. N. T. L. Dindorf.]

[Masc. Joseph. Ant. Jud. 10, 7, 6 : Ἄξοντας πρὸς αὐτὸν τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βαάλ. Ap. LXX nomen mensis,
D Reg. 3, 6, 38 : Ἐν μηνὶ Βαάλ, οὗτος ὁ μὴν ὁ ὄγδοος. Etymon paulo diversum Olympiod. Cat. in Job t. 1, p. 638, D : Βάαλ δὲ ἑρμηνεύεται τὰ ἀνώτερα κακά. Hase.]

|| [Idem quod Βῆλος, Belus, conditor Babylonis, dialecto Syrorum. Etym. M. c. 183, 55 : Βαβυλὼν, πόλις Ἀσσυρίας, ἣν Σεμίραμις ἐτείχισε τῷ περιβοήτῳ τείχει. Εἴρηται δὲ ἀπὸ Βήλου, ὃς κτίσας αὐτὴν ἀπ' αὐτοῦ προσηγόρευσε· Καλὰ γὰρ καλεῖται τῇ Σύρων φωνῇ ὁ (malim ὁ) τῇ ἑλληνίδι Βῆλος. Δοκεῖ δέ μοι Βήλων, καὶ ἐν διπλασιασμῷ Βαβηλὼν κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς υ. Pro Καλὰ, quod certe corruptum est, Bochartus Geogr. S. 4, 14 Βάλα, Berkelius ad Steph. Byz. p. 209, A Βαλὰ, utroque verius Βάαλ vel Βαὰλ reponit Sylburgius, cui favet Etym. Gud. c. 101, 38 scribens Βάλ. L. Dindorf.]

[Βααλτὶς, ἡ, Baaltis, eadem quæ Dione. Sanchoniathon ap. Euseb. Præp. Ev. 1, 10 : Ἐπὶ τούτοις ὁ Κρόνος Βύβλον μὲν τὴν πόλιν θεᾷ Βααλτίδι τῇ καὶ Διώνῃ δίδωσιν. Joannes Laurentius Exc. c. 7 : Βλάττα ὄνομα Ἀφροδίτης ἐστὶ κατὰ Φοίνικας. Quæ ad Baaltin proba-

biliter refert Rœtherus p. 26: videtur enim Βααλτίδι a quopiam lectum fuisse Βλάττῃ. Conf. etiam dicenda sub Βῆλθις. L. Dindorf.]

[Βαανθέμιστον, τὸ τῆς τήλεως ἄλευρον, in Glossis botanicis ex cod. reg. Ms. 848. Fœni græci farina. Ducang.]

Βάαξ, Mollis, μαλακὸς, Suid. pro quo infra βλάξ. [Errorem repetunt Zonar. c. 368, Glossaria Aurivillii p. 9, Lex. Seg. apud Montefalc. Bibl. Coisl. p. 500. L. Dindorf.]

Βαάρας, Radix quædam ap. Joseph. De capt. Jud. [Bell. Jud. 7, 6, 3] nomen habens loci, in quo nascitur. Cujus mirabilem naturam ipse Joseph. describit, et ex eo Leonicenus De var. Hist., suppresso tamen nomine. Colorem flammæ referre traditur, et vesperi fulgorem emittere. Cetera ap. eos vide. [In loco Josephi cod. Bigot. et Zonaras βαάρ. Relandus : « Φλογὶ μὲν τὴν χροιὰν ἔοικε) Ideo Baaras dicitur; nam בער βαὰρ est *arsit*. » L. Dindorf.]

[Βααρσάρης, Baarsares, fluvius Babyloniæ ap. Ptolem. 5, 20. L. Dindorf.]

[Βάαυ, ἡ, Baau, uxor Venti Κολπία, eadem quæ Nox. Sanchoniathon ap. Euseb. Præp. Ev. 1, 10: Εἶτα γεγενῆσθαι ἐκ τοῦ Κολπία ἀνέμου καὶ γυναικὸς αὐτοῦ Βάαυ, τοῦτο δὲ Νύκτα ἑρμηνεύειν, Αἰῶνα καὶ Πρωτόγονον. Bochartus Canaan 2, 2, p. 706 : Puto legendum Βάαυτ, et τ finale excidisse propter alterum τ sequens in voce τοῦτο. Βάαυτ בות Phœnicibus Noctem fuisse puto, quia בות *but* est pernoctare, et בותא *bauta* noctua. L. Dindorf.]

[Βάϐα. V. Βάϐϐα. L. Dindorf.]

Βᾰϐάζω, Inarticulate loquor, Inarticulatam vocem edo, τὰ μὴ διηρθρωμένα λέγω, Hesych. sed addit quosdam exp. Vociferor. [Apud Hesychium recte scriptum τὸ, non ut Stephanus cum Lex. septemv. τά : μὴ autem addidit Musurus, quum desit codici. L. Dindorf.] || Gaza autem quod Cic. De sen. [23] dixit, In cunis vagire, interpr. ἐν κοιτίδι βαϐάζειν. Quæ certe signif. magnam cum illa priore affinitatem habet : quum vagitus quoque sit ἀδιάρθρωτος. [Gl. βαϐάζειν, Lallare. Eædem βαιϐάζω, Vagio. Scribendum videtur βαϐάζω. L. Dindorf.] || Βαϐάξαι Hesychio [et Zonaræ c. 377] ὀρχήσασθαι, Saltare. Unde est Βαϐάκτης, ὁ ὀρχηστής. Thema ejus est βαϐάζω, quod pro βάζω etiam poni crediderim, quum βάϐαξ, quod inde derivatum est, signif. τὸν λάλον, et βαϐάκτης τὸν κραύγασον.

[Βαϐάθυ, Osthani, Cicuta, apud Interpol. Dioscor. cap. 661. Ducang. Βαϐάθη, τὸ κώνειον, in Lex. Ms. ex cod. reg. 1843, Cicuta. Idem in Append. c. 33.]

[Βάϐαι. V. Βάϐϐα. L. Dindorf.]

Βᾰϐαὶ est quod Lat. Papæ dicunt, alteram synonymam voc. Παπαὶ usurpantes. Est enim βαϐαὶ admirantis adv. [Suidas, Lex. Seg. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 231, Bachman. Anecd. vol. 1, p. 178 : Βαϐαὶ θαυμαστικὴ φωνή. Etym. Gud. v. βάϐεξ: Βαϐαὶ ἐπίρρημα θαυμαστικόν. Conf. Joannes Al. sub Βαϐαῖ citandus. L. Dindorf.] Plato [Reip. 2, p. 361, D] : Βαϐαὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐῤῥωμένος [ἐρρωμένως recte scriptum apud Platonem] κ. τ. λ. [Ibid. p. 459, B : Βαϐαὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ φίλε ἑταῖρε, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων. Phædr. p. 236, E : Βαϐαὶ, ὦ μιαρὲ, ὡς εὖ ἀνεῦρες τὴν ἀνάγκην ἀνδρὶ φιλολόγῳ. Alcib. 1 p. 119, C : Βαϐαὶ, οἷον, ὦ ἄριστε, τοῦτ' εἴρηκας. Hipp. min. p. 364, C : Βαϐαὶ, ὦ Ἱππία, ἆρ' ἄν τί μοι χαρίσαιο; Aristoph. Av. 272 : Βαϐαὶ, καλός γε καὶ φοινικιοῦς. Lys. 1078 : Βαϐαὶ, νενεύρωται μὲν ἥδε συμφορά. Eurip. Cycl. 156 : Βαϐαὶ, χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος. Sequente ἄρα Plato Soph. p. 249, D : Βαϐαὶ μεντἂν ἄρα, ὦ Θεαίτητε, ὥς μοι δοκοῦμεν.... Alcib. 1 p. 118, B : Βαϐαὶ ἄρα, ὦ Ἀλκιϐιάδη, οἷον πάθος πέπονθας. Phileb. l. continuo afferendo. L. Dindorf.] Interdum cum gen. ut Βαϐαὶ τῆς εὐδαιμονίας. [Plato Phileb. p. 23, B : Βαϐαὶ ἄρα, ὦ Πρώταρχε, συχνοῦ μὲν λόγου τοῦ λοιποῦ, σχεδὸν δὲ οὐδὲ ῥᾳδίου πάνυ τι νῦν. L. Dindorf.] Nonnunquam etiam geminatur, quo utitur modo quidam ap. Athen. 4, [p. 158, B : Χρύσιππός δὲ ἐν τῷ περὶ τοῦ καλοῦ γνώμας τινὰς ἡμῖν εἰσφέρων φησὶ Μήποτ' (fort. μηδέποτ') ἐλαίαν ἔσθι' ἀκαλήφην ἔχων· χειμῶνος ὥρᾳ βολϐοφακῆν· βαϐαὶ βαϐαί. Antiatticista Bekkeri p. 84, 1 : Βαϐαὶ βαϐαί. Οὐχὶ (poeta scripserat οὐ) τῶν μετρίων, ἀλλὰ τῶν βαϐαὶ βαϐαί. Ἄλεξις Σικυωνίῳ. Quod dictum ut hoc Horatii : Illam Post paullo, sed pluris, si exierit vir. Achæus apud Hesych. v. Νυμφόϐας : Βαϐαὶ βαϐαὶ, βήσομαι (fort. νῦν νυμφόϐας γενήσομαι, fere ut Heinsius). || De βαϐαὶ βαϐαιὰξ vide s. βαϐαιάξ. Fuit etiam proverbium Βαϐαὶ Μύξος, ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ μεγαλαυχούντων dictum secundum Suidam, Diogenianum 3, 65, Append. Vat. 1, 20, Lex. Seg. apud Montef. Bibl. Coisl. p. 231 : Μύξος γὰρ ἐγένετο τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεὺς, ἀστεῖός τις καὶ μεγάλαυχος. Quod secus videtur Salmasio ad Tertullian. De pallio p. 332, qui « Κορύζης παῦσαι, inquit, apud Lucianum, superbiam alicui demere, et κόρυζα pro tumore et superbia apud Nicetam, κόρυζα Ἰταλική, fastus Italicus. Μύξος pro eodem dixerunt. Inde Μύξος alazon et gloriosus. Proverbium βαϐαὶ μύξος περὶ τῶν μεγαλαυχούντων. Cujus proverbii originem perperam deducunt ab aliquo Cereris [Dianæ] sacerdote Myxo, qui talis fuerit. Nam μύξος est μυξώδης. » || Βαϐαὶ inter σχετλιαστικὰ, id est adverbia significantia dolorem vel miserationem, refertur ab Arcadio De accent. p. 183, 20, et ab Olympiodoro in Platonis Alcib. p. 132 : Βαϐαὶ, ὦ Ἀλκιϐιάδη· τοῦτο δὲ σχετλιάζοντός ἐστι καὶ ἀποδυρομένου τὸν Ἀλκιϐιάδην· de quo dixi sub βαϐαιάξ. Thomas Mag. p. 138 : Βαϐαὶ λογογραφικὸν, βαϐαιὰξ ποιητικόν. || Accentum βαϐαὶ præcipiunt Arcadius p. 183, 13, 20, Etym. Gud. v. παπαὶ, Tzetzes ad Lycophr. v. 31. Itaque damnanda cod. Clarkiani antiquissimi scriptura βαϐαῖ in locis Platonicis Sophistæ et Philebi. L. Dindorf.]

[Βαϐαί. Joannes Alex. τον. παραγγέλμ. apud Bekk. An. p. 1352 : Οἱ ἰδιῶται τῆς αι διφθόγγου τὸ ι κατ' ἰδικὴν συλλαϐὴν προφερόμενοί φασι βαϐαΐ· οὐ δεῖ δὲ, ἀλλὰ δισυλλάϐως βαϐαὶ θαυμάζοντά τι ἢ ἐπαινοῦντα λέγειν. L. Dindorf.]

Βᾰϐαιάξ. [Papæ. Arist. Ach. 64 : Βαϐαιὰξ, ὦ 'κϐάτανα, τοῦ σχήματος. 1141 : Βαϐαιὰξ, χειμέρια τὰ πράγματα. Ran. 63 : Ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους; Ἔτνους; βαϐαιὰξ, μυριάκις ἐν τῷ βίῳ. Ποιητικὸν dicit βαϐαιὰξ Thomas M. p. 138. L. Dindorf.] Βαϐαὶ βαϐαιὰξ Schol. Aristoph. ait esse σχετλιαστικὸν pro φεῦ φεῦ, Eip. [248] : Βαϐαὶ βαϐαιὰξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα Τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέϐαλεν τὰ κλαύματα. [Eadem fere Theodosius De grammatica p. 79, 17, Suidas s. ἐποποῖ. Rectius Etym. M. v. Βάϐαξ : Ἔστι καὶ ἐπίρρημα βαϐαὶ βαϐαιὰξ, θαυμαστικὸν ἐπίφθεγμα. Nam quod in loco Arist. rei gravis magnitudinem admiratur Trygæus, interjectioni qua utitur non tribuit vim σχετλιαστικήν. L. Dindorf.]

[Βαϐαῖος. V. Βάϐϐα. L. Dindorf.]

[Βαϐακατρεῦ. Βάρϐαρός ἐστι φωνή· συγκατατίθεται δὲ ὁ βάρϐαρος θεός· αἱ γὰρ ἄσημοι φωναὶ ἀντὶ συγκαταθέσεώς εἰσι. Suidas, et partim Lex. Seg. ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 231, ex Schol. Arist. Av. v. 1614, ubi tamen ναϐαισατρεῦ est in libris præter Brunckii unum, qui habet utrumque. De permutatione literarum β et ν dixi supra. L. Dindorf.]

[Βαϐάκινος, χύτρας εἶδος, Ollæ genus, Hesychius, Suidas. Βάκινος καὶ βαϐάκινος, εἶδος χύτρας, Lex. Ms. apud Ducang. Append. ad Gloss. c. 34. L. Dind.]

Βάϐακος. Βάϐακοι ab Eleis dicuntur τέττιγες, Cicadæ : a Ponticis βάτραχοι, Ranæ, Hesych.

[Βαϐάκτης, ὁ, Clamator. Hesychius, κραύγασος. Schol. Plat. Alcib. 2, p. 84 R., 327 B., κράκτης. Bekk. An. p. 223, 30, κραυγαστής. || Garrulus. Etym. M. et Glossaria Aurivillii p. 9, ὁ πολλὰ λαλῶν, eademque cum Zonara et grammatico Ms. in Mingarelli Catal. cod. Nanianorum p. 506, λάλος. || Cantor. Hesychius, Bekk. An., ὑμνῳδός. || Saltator. Hesychius, Suidas, Etym. M., Bekk. An., Gramm. Ms., Gloss. Aur., ὀρχηστής. || Furibundus, Bacchator. Hesych., Etym. M., Sch. Plat., Zon., Bekk. An., Gramm. Nan. μανιώδης. Eustath. Od. p. 1431, 46 : Ἡ (Rhea) ὁ κατεχόμενος ἢ καὶ ἄλλῳ δαίμονι καταχρηστικῶς κύϐηϐος ἐλέγετο, ὁ καὶ σάϐος ... καὶ βάκχος καὶ βαϐάκτης ... καὶ ἐμμανής. Etym. M., Zonaras, Gramm. Nan., Gloss. Auriv. βακχευτής. Cratinus ab Etym. M. citatus : Χαῖρ', ὦ χρυσόκερως βαϐάκτα κήλων Πάν· quod fragmentum integrius est apud Hephæstionem p. 57. L. Dind.]

[Βαβαλίζω. V. Βαμβαλίζω.]

Βαβάλιον et Βαβαλιστήρια, Cunæ, Incunabula, VV. LL. : sed non addito auctoris nom. [Petierunt V. L. haud dubie ex Gl. βαβάλιον, Cunabulum. L. Dind.] Videtur autem ita vocari ἀπὸ τοῦ βαβάζειν, quia infantes in illis βαβάζουσι.

[Βαβαλιστήριον, Cuna, Cunabulum; Βαβαλιστήριον, λίκνον, Cunæ; Βαβαλιστήρια, Cunæ. Gl. Angl.]

Βάβαλον, Pudendum s. Pudenda, αἰδοῖον. Hesych. [qui infra Βάμβαλον eodem sensu Phrygibus tribuit. Angl.] Sed Laconibus signif. ait κραύγασον, Vociferatorem. Itaque erit i. q. βαβάκτης : id enim idem Hesych. exp. non solum ὀρχηστὴς, ὑμνῳδὸς, item μανιώδης, (ut βάβαξ quoque affert pro ἐνθουσιῶν,) sed etiam κραύγασος, ὅθεν, inquit, καὶ Βάκχος.

[Βαβάνομος, nomen. Strabo 12, p. 561 post med. : Ταῦτα μὲν τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς τῶν Ἀμασέων χώρας, μῆκος ὅσον πενταχοσίων σταδίων· ἔπειθ' ἑξῆς ἡ λοιπὴ πολὺ ταύτης ἐπιμηκεστέρα μέχρι τοῦ Βαβανόμου καὶ τῆς Ξιμηνῆς. L. Dind.]

Βάβαξ et Βαβάκτης, a Βάζω deducunt Etym. [Zonar. c. 368, Etym. Gud. c. 101, 50] et Eust., at ego a Βαβάζω, ubi et illa posui. Βάβαξ et Βαβάκτης, Gall. *bavard*, Loquax. Item Nugator. Ab Hesychio [et Bekk. Anecd. p. 223, 30] exp. μάταιος, λάλος, φλύαρος. [Eustath. Od. p. 1494, 62 : Βάβαξ ἤτοι λάλος. Zonaras c. 367 : Ὁ λάλος, ὁ φλύαρος. Archilochus apud Orion. p. 37, 4 : Κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο δυσμενὴς βάβαξ. Lycophr. 472 : Ἣν δήποτ' ἐν ῥήτρῃσι δημοτῶν σταθεὶς γλαυκῷ κελαινὸν δόρπον ὤτρυνεν κυνὶ στεῖλαι τριπλᾶς θύγατρας ὁ σπείρας βάβαξ, quod Schol. interpretatur ῥήτωρ. L. Dind.] || Accipitur et pro Eo qui furore a Cybele aut a Libero patre aliove dæmone immisso percitus est. Vide Eust. [loco sub βαβάκτης citato et Od. p. 1494, 62 : Βάβαξ, μαινόμενος, ἄστυτος, γάλλος. Hesychius : Βάβακα, τὸν γάλλον.] Ab Hesychio [et Bekk. Anecd. l. c.] exp. ἐνθουσιῶν, ἀναιδής. Ceterum quamvis a βάζω hæc deducat Etym., ut sc. e βάζω βάξω sit βὰξ, e quo per redupl. βάβαξ : at βαβάκτης sit a βέβακται, cujus supra memini, et Eust. quoque dicat βαβάκτης ἐκ τοῦ βάζειν, ego tamen magis rationi et iis, quæ paulo ante de h. v. disserui, consentaneam deductionem a βαβάζω existimavi.

[Βάββα, Babba, urbs Africæ. Stephanus Byz. : Ῥάβα ... τὸ ἐθνικὸν Ῥαβαῖος, ὡς Βάββα, Βαββαῖος. Idem: Βάβαι (sic codex Vratisl., non Βαβαί) πόλις Λιβύης. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. Ὁ πολίτης Βαβαῖος· ubi legendum videtur Βάβα. Veriorem esse scripturam Βάββα, licet etiam apud Ptolemæum 4, 1 scribatur Βάβα, ex numis constat. L. Dind.]

[Βαββαῖος. V. Βάββα.]

[Βαβδικηνὸς, ὁ, adj. gentile gentis Persicæ. Zosimus 3, 31, 3 : Ῥωμαίους τοῦ τε Βαβδικηνῶν ἔθνους ἐκστῆναι τοῖς Πέρσαις. Sed legendum Ζαβδικηνῶν cum Valesio ad Ammian. 25, 7, 9. De confuso β cum ζ vid. supra p. 2. L. Dind.]

[Βᾱβέλιος, i. q. ἀέλιος s. ἥλιος Sol, dialecto Pamphylorum. Eustath. Od. p. 1654, 20 : Λέγει Ἡρακλείδης τοὺς Παμφυλίους ἄλλως χαίρειν τῷ β, προτιθέντας αὐτὸ παντὸς φωνήεντος· τὸ γοῦν φάος φάβος φασὶ καὶ τὸ ἀέλιος βαβέλιος. V. supra s. B. L. Dind.]

[Βαβέλυμα Argiva Pythagorea, hoc accentu, memoratur ab Iamblicho Vit. Pyth. c. 36 extr. L. Dind.]

Βαβὴρ Hesychio est ὁ Ἄρης. [Pamphyliorum hoc esse putat Soping. Angl.]

[Βάβης, τος, ὁ, Babes, servi nomen. Epigr. apud Pollucem 5, 47 a Gatakero indicatum sive Anthol. Pal. cap. 7, 304, et ubi vitiose scriptum Βάθης Eudociæ p. 96 : Ἀνδρὶ μὲν Ἱππάμων ὄνομ' ἦν, ἵππῳ δὲ Πόδαργος, καὶ κυνὶ Λήθαργος καὶ θεράποντι Βάβης. Dio sive ut Niebuhrio Hist. R. vol. 1, p. 118 videtur, Pseudodio Orat. 37, vol. 2, p. 121 R. : Τίς οὖν οἶδεν Ἑλλήνων οὐχ ὅτι τὸν ἵππον, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ἱππαίμονα; δοκῶ μὲν οὐδὲ Μαγνήτων, ὅθεν ἦν Ἱππαίμων. Οὗτος μὲν οὖν φροῦδος ἐξ ἀνθρώπων αὐτῷ Βάβητι καὶ Ποδάργῳ. ᴗ‒. L. Dind.]

[Βαβία, Dea quædam Syria. Damascius Photii cod. 242, p. 341, B, Bekk. : Βάβια δὲ οἱ Σύροι, καὶ μάλιστα οἱ ἐν Δαμασκῷ, τὰ νεογνὰ καλοῦσι παιδία, ἤδη δὲ καὶ τὰ μειράκια, ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς νομιζομένης

A Βαβίας θεοῦ. Codex Marcianus Βαβαίας. Bochartus Geogr. S. 1, 33, p. 585 ed. Lugd. B. : « Sic Arabice באבוים *babus* est infans, et Angl. *babe* vel *baby*, et Ital. *bambino* et *bambolo*. » L. Dind.]

[Βαβίας, Babias, n. pr. ut videtur. Aristophontis locum fabulæ Βαβίου citat Stobæus vol. 3, p. 224 Gaisf. si scriptura sine vitio est. L. Dind.]

[Βάβιβα, Babiba, urbs Africæ ap. Ptol. 4, 6. L. Dind.]

[Βαβιβυρού, Pastinaca. Appendix ad Dioscoridem 3, 59, p. 454. Jablonski. Ducang. Append. ad Gloss. c. 33 : « Botan. Ms. Reg. cod. 1843 : Βαβιβυρού, ὁ σταφυλῖνος. Ita etiam in Lexico Ms. Reg. cod. 1843 ».]

[Βαβίζω. V. Βαΰζω.]

[Βαβισμός. V. Βαϋσμός.]

[Βαβίλα, Babila, oppidum Armeniæ ap. Ptolem. 5, 13. L. Dind.]

[Βάβιον, Infans, Adolescens apud Syros. V. Βαβία. L. Dind.]

[Βάβις, ιος, n. pr. V. Βάβυς.]

B [Βαβίς s. Βαβλίς.] Βαβλίδες pro βαλβίδες, transpositis literis, Hesych. teste dicitur. Sunt autem αἱ θύραι τοῦ ἱππικοῦ, Fores, e quibus equi in curriculum emittuntur, quos Lat. Carceres appellant. [Scriptum est apud Hesychium Βαλβῖδες, αἱ θύραι τοῦ ἱππικοῦ, καὶ βαλβίδες. Ad quæ Kusterus : « Hesychium hic scripsisse βαβίδες vel βαβλίδες non solum series literarum arguit, sed etiam quod vox βαλβίδες explicationis gratia addatur. Non dubium autem est quin βαβίδες vel βαβλίδες sit vocabulum spurium et ex errore librariorum ortum; quod Hesychium, bona fide, ut alia multa, in collectanea sua retulisse, nemo mirabitur, cui negligentia et hallucinatio lexicographi hujus perspecta fuerit ». L. Dind.]

[Βαβοράνα, Baborana, locus in Paropamisadis ap. Ptolem. 6, 18. L. Dind.]

[Βαβραδών. V. Βαμβραδών.]

Βαβράζω. Βαβράζων Hesychio κεκραυγως [κεκραγὼς] συντόνως, contentissima voce clamans. [Idem βεβράξαντα συντόνως κεκραγότα interpretatur : scr. βαβράξαντα.] Sed forsan scr. βαβάζων. Nam et βαβάκτης dicitur

C ὁ κραύγασος, Vociferator. [Non est scribendum. Ananius Athen. 7, p. 282, B, ab Schweigh. indicatus, ὅταν ἠχέται βαβράζωσιν, de stridulo cicadarum cantu. L. Dind.]

[Βαβράντιον, τὸ, Babrantium. Steph. Byz. : Βαβράντιον τόπος περὶ Χίον. Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως· ἔοικε δ' ὑποκοριστικὸν τοῦ Βάβρας. L. Dind.]

[Βαβράντιος, Babrantius. V. Βαβράντιον, Βάβρας. L. Dind.]

[Βάβραξ. V. Βάρακες.]

[Βάβρας, Babras. Steph. Byz. : Βάβρας πολίχνιον Αἰολίδος ἐγγὺς Χίου· τὸ ἐθνικὸν Βαβράντιος ἀπὸ Βάβραντος. Εὕρηται καὶ ἰσοσύλλαβος ἡ κλίσις ἐν ἀγενεῖ βιβλίῳ. De flexione nominum in ας v. Chœrob. in Bekk. An. p. 1185. L. Dind.]

[Βάβρηκες. V. Βάρακες.]

Βαβρὴν, Hesych. teste, Macedonibus est Fæx olei. [Ὑπόστασιν ἐλαίου κατὰ Μακεδόνας.]

[Βαβρίας ἢ Βάβριος, Babrias vel Babrius, inquit

D Suidas, Æsopi fabulas metro choliambico inclusit. De nominativo ut dubitaret Suidas Βαβρίας esset an Βάβριος, fecit, opinor, quod non nisi genitivo dictum nomen reperisset Βαβρίου. Βαβρίας est apud Tzetzam Hist. 8, 515; 13, 257. Suidas, qui hunc scriptorem sæpissime citat, semper dicit Βάβριον : itaque dicunt Etym. M. p. 625, 53; 662, 27, et ubi Βάμβριος scriptum Zonaras c. 982; Avianus Præfat. ad Theod. Ab librariis Βαβρίου corrumpitur in Γαβρίου vel Χαβρίου vel Βαλερίου, quod notiores iis essent Gabriel et Chabrias et Valerius quam Babrius : v. Tzetzæ l. c., Juliani Epist. 59, p. 113 ed. Heyl., Tyrwhitt. Diss. de Babrio p. 186, 203 ed. Lips., qui Gabriam, de quo non dubitaverat Bentleius, jure negat ullum unquam fuisse. L. Dind.]

[Βαβρώνιος. Galen. Gloss. p. 446 : Ἀχιλληιάδας κριθὰς) τὰς εὐτραφεῖς καὶ μεγάλας, ἀπό τινος Ἀχιλλέως ὠνομασμένας, ὥς φασι, γεωργοῦ Βαβρωνίου. Codex unus Βαβαρῶν, alter Βαρωνίου, lineolis super αρω positis. Cogitari possit de Βαβυλωνίου. L. Dind.]

Βαβύας Hesychio βόρβορος, πηλὸς, Cœnum, Lutum. A Pro quo supra ex Etym. habuimus Βαχίας. [Vide etiam s. Βαβύλας. Βάβυς scriptum apud Cyrillum Tittmanni ad Zonaram c. 368. L. Dind.]

Βαβύη Hesych. est χείμαῤῥος, Torrens : sed addit quosdam dicere esse Civitatem. [Οἱ δὲ πόλις. Albertus : « Pro Βαβύη Hemsterh. Βαβύκη mavult. Sic et Heins. An huc pertinet Stephani illud Βαβύλη, πόλις ἐν Ὀδρύσαις? Sed forte πηλὸς legendum pro πόλις, ut præc. voc. Βαβύας. » L. Dind.]

Βαβύκτα Hesychio γέφυρα, Pons. [Heinsius : « Scribe Βαβύκα. Ea autem vox Laconica. Plut. Lycurg. c. 6 : Μεταξὺ Βαβύκας τε καὶ Κναχίωνος. Ac mox additur : Τὴν δὲ Βαβύκαν καὶ τὸν Κναχίωνα νῦν Οἰνοῦντα προσαγορεύουσιν· Ἀριστοτέλης δὲ τὸν μὲν Κναχίωνα ποταμὸν, τὴν δὲ Βαβύκαν γέφυραν ». Addit Albertus Pelop. c. 17 : Ἐκείνη δ' ἡ μάχη πρώτη καὶ τοὺς ἄλλους ἐδίδαξεν Ἕλληνας ὡς οὐχ ὁ Εὐρώτας οὐδ' ὁ μεταξὺ Βαβύκας καὶ Κναχίωνος τόπος ἄνδρας ἐκφέρει μαχητὰς καὶ πολεμικούς. Ubi obiter emendandus pravus accentus Κναχίωνος pro Κναχιῶνος : quomodo et apud Draconem scri- B ptum p. 59, 26, et scribendum esse intelligitur ex Herodiano Περὶ μον. λέξεως p. 17, 22. L. Dind.]

[Βαβύλας, πηλὸς, Cœnum, Lutum, interpretantur Suidas, Zonaras, Lex. Seg. Bibl. Coisl. p. 499. Vide Βαβύας, quæ vera scriptura videtur. L. Dind.]

[Βαβυλᾶς, Babylas, nomen episcopi Antiochiæ, de quo vid. Suidas ibique Kusterus. L. Dind.]

[Βαβύλη, Babyle, nomen urbis Odrysiæ. Stephanus Byz. : Βαβύλη, πόλις ἐν Ὀδρύσαις. Unde corrigendus Zonaras c. 372 : Βαβύλη, πόλις ἐν Ὀδρύσῃ τῆς Θρᾴκης· ὁ πολίτης Βαβυλίτης. L. Dind.]

[Βαβυλίτης. V. Βαβύλη.]

[Βαβυλὼν, ἡ, Babylon, nomen urbis Assyriæ apud Herodotum, Xenophontem et alios. || Loci in Ægypto apud Diodor. 1, 56, ubi vid. Wesseling. L. Dind.]

[De etymologia nominis præter Suic. Thes. eccl. sub h. v. Greg. Nyss. Or. 9 contra Eun. 2, p. 248, A : Σύγχυσις γὰρ ἡ Βαβυλὼν ἑρμηνεύεται· Eus. Præp. ev. 9, 14 : Ἑβραῖοι γὰρ τὴν σύγχυσιν Βαβὲλ καλοῦσιν (quæ C sunt ad verbum ex Jos. Ant. Jud. 1, 4, 3)· Orig. Cels. 7, 22 ; Greg. Nyss. De Magno episc. 2, p. 1025, B ; Doroth. Doctr. p. 813, D ; Chrys. Or. 30 in Gen. t. 1, p. 240, l. 33 ; Cyrill. Alex. Comm. in Michæam 3, p. 432, C ; in Zachar. p. 668, B et 753, B ; item Collect. 6, p. 70, C ; Olympiod. Cat. in Jerem. 3, p. 7, F ; Procop. in Es. p. 200, F. Βαβυλὼν pro Βαβυλωνία Theophr. Hist. pl. 2, 6, 2 : Καὶ γὰρ ἐν Βαβυλῶνί φασιν, ὅπου οἱ Φοίνικες πεφύκασι, καὶ ἐν Λιβύῃ δὲ, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ· cfr. ib. 2, 2, 2 et 8 ; 8, 6, 6 ; 8, 7, 4 ; Diosc. 4, 31 : Ἡ ἐν Βαβυλῶνι παρὰ ταῖς ὁδοῖς φυομένη [καλαμάγρωστις]· et Philon. Belop. p. 90, l. 18 : Ναπτάλιος (naphthæ), ἡ ἐν Βαβυλῶνι γίγνεται. Babylonem Ægypti memorat Pallad. Laus. c. 25, p. 937, C : Μεταξὺ Βαβυλῶνος καὶ Ἡρακλείας, εἰς τὴν πανέρημον τὴν φέρουσαν κατὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν· de ejus arce, hodie *Kasr el Schama*, luculente egit *Du Bois-Aymé, Descript. de l'Égypte*, t. 2, c. 19. Hase.]

[Βαβυλὼν, ὁ, Babylo, filius Beli, conditor urbis Assyriæ Babylonis, secundum Stephanum Byz. s. D Βαβυλὼν, quem sequitur Eudocia. L. Dind.]

[Βαβυλωνεὺς, Babylonius, gentile a Βαβυλών. Steph. Byz. L. Dind.]

[Βαβυλωνία, ἡ, Babylonia, regio circa Babylonem. Xenophon Anab. 1, 7, 1 : Ἐξελαύνει διὰ τῆς Βαβυλωνίας. Diodor. 2, 1, etc. ; Strabo 2, p. 80 et alibi sæpe. Addito χώρα Herodotus 1, 193 : Ἡ Βαβυλωνίη χώρη. Xenophon Anab. 2, 2, 13 : Τῆς Βαβυλωνίας χώρας. Sæpe pro Βαβυλὼν infertur ab librariis, veluti Diodor. 17, argum. p. 159, 54 ; 17, 64 ; 116 ; 19 argum. p. 316, 2 ; 19, 14, quod recentior ætas multa locorum nomina in ία deformare soleret. L. Dind.]

[Βαβυλωνιακὸς, ἡ, ὸν, Babylonicus, gentile a Βαβυλών. Pollux 6, 104 : Νάρδον Βαβυλωνιακὸν, ὡς Ἄλεξις. Scott. Apud Pollucem duplex est varietas Βαβυλωνικὸν et Βαβυλωνιακήν. Et certe Βαβυλωνιακὴν verius est quam Βαβυλωνιακόν. Berossi Βαβυλωνιακὰ citant scriptores ab Richtero p. 47 seqq. indicati. L. Dind.]

A [Βαβυλωνικὸς, ἡ, ὸν, Babylonicus, gentile a Βαβυλών. Gl. Βαβυλωνικοῦ δέρματος εἶδος, Beneventanum. Iamblichi Βαβυλωνικὰ citat Suidas v. Ἰάμβλιχος. L. Dindorf.]

Βαβυλώνιος, α, ον, Babylonius, gentile a Βαβυλών. « Βαβυλώνιοι, Hesychio teste, ap. Atticos dicuntur οἱ βάρβαροι. [Servi, ut videtur, qui ex Syria in Græciam venditi opus facerent. Idem Hesychius vol. 2, c. 1147 : Φησί τις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει, τοὺς ἐκ τοῦ μύλωνος (scr. μυλῶνος) ἰδὼν Βαβυλωνίους, Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος· quod ex Babyloniis Aristophanis petitum fragmentum est, quæ fabula nomen duxerat ab illis servis. Quorum ad opificium refertur etiam Suidæ glossa : Βαβυλωνία κάμινος καὶ Βαβυλώνιοι παῖδες. L. Dindorf.] Alioqui Βαβυλώνιοι sunt οἱ τῆς Βαβυλῶνος πολῖται : quæ urbs Assyriæ est, dicta a Belo per reduplicationem et transmutationem literarum, ut quidem vult Etym. » H. Steph. [Etym. somnia memoravi sub Βάαλ. Gentile Βαβυλώνιος creberrimum est apud historicos et geographos, Herodotum,
B Xenophontem, Diodorum, Platonem. De Βαβυλωνία fem., quod vel addito vel omisso χώρα dicitur, vide sub ipso. Βαβυλώνιος genere femin. Xenoph. Eph. p. 40, 11 : Ἐσθῆτας τὰς Βαβυλωνίους, cui Arrian. Exp. 6, 29, 8 : Τῆς Βαβυλωνίου ἐργασίας comparavit Locella. L. Dindorf.]

[Diosc. 2, 10 : Μᾶλλον δὲ ὁ Βαβυλώνιος [ὄνυξ] καὶ μικρότερος· et 1, 101 : Νάφθα, ὅπερ ἐστὶ τῆς Βαβυλωνίου ἀσφάλτου περιήθημα. Βαβυλώνιοι significatione latius patente : Cyrill. Alex. Comment. in Zach. 3, p. 753, B : Ἀδιαφορεῖ δὲ πλειστάκις ὁ λόγος, Ἀσσυρίους τε καὶ Βαβυλωνίους εἰς ἔθνος καταλογιζόμενος ἓν, διά τοι τὸ ὑφ' ἑνὶ κεῖσθαι σκήπτρῳ. De vestibus peristromatisque Babyloniis quum alii multi, tum Jos. Bell. Jud. 5, 5, 4 et 7, 5, 5. — Pallad. Vita Chrys. p. 31, l. 20, Διηγούμενοι Βαβυλώνια πράγματα, videtur esse, Mira, prodigiosa facinora ; fere ut Luc. Philops. 11 in præstigiatoribus numerat Ἄνδρα Βαβυλώνιον, τῶν Χαλδαίων. Hase.]

[Βαβυλωνὶς, ἡ, Babylonia, adj. gentile a Βαβυλών.
C Steph. Byz. : Βαβυλωνὶς καὶ Βαβυλωνία τὰ θηλυκά. Nonnus Dion. 40, 303 : Βαβυλωνίδος ἔργον Ἀράχνης. ⏑⏑–⏑. L. Dind.]

[Βάβυρσα, Babyrsa, castellum Armeniæ Strabonis l. 11, p. 768, 21 ed. Falc. L. Dind.]

Βαβύρτας Hesychio est ὁ παράμωρος, Aliquantum fatuus.

[Βαβύρτας, ὁ, Babyrtas, nomen hominis Messenii apud Polybium 4, 4, 5 seq., cujus mores ita conveniunt significationi, quam voci Βαβύρτας tribuit Hesychius, ut ducta ab ipso videatur. L. Dind.]

[Βάβυς, ος, Babys, idem qui Typhon. Hellanicus ap. Athen. 15, p. 680, A : Τοὺς στεφάνους ἀπέθεντο οἱ θεοὶ ἐν Αἰγύπτῳ, πυθόμενοι βασιλεύειν τὸν Βάβυν, ὅς ἐστι Τυφῶν. Non diversum esse a Βέβων, altero Typhonis nomine, notat Jablonskius. || Nomen Phrygium, ut ait Athen. 14, p. 624, B, quo tibicen nominabatur apud Hipponactem, unde proverbia Κάκιον ἢ Βάβυς αὐλεῖ et Βάβυος χορὸς, de quibus v. Schweigh. ad l. Athenæi. Vocatum sic esse etiam patrem Pherecydis, qui Βάβιος filius dicitur ab Suida et, cujus
D ex libris Βαβυλώνιος affert Eustath. Od. p. 1787, 17, Strabone 10, 487 = 746, A, Βάδυος ab Diogene 1, 116 et 119, conjectura est G. Vossii De hist. gr. 4, 4. ⏑⏑. L. Dind.]

[Βαβυτάκη, ἡ, Babytace, urbs Persica, unde

[Βαβυτακηνὸς, ἡ, ὸν, Babytacenus, gentile, utrumque apud Steph. Byz. L. Dind.]

[Βαβὼ, ἡ, Babo, nomen mulieris apud Suidam s. Δυσαύλης et Δημὼ et Νῆσσα, ubi in ed. Mediol. Βαβῆ. Sed utrumvis mendum est pro Βαυβὼ, quod pro eodem Βαβὼ apud Harpocr. ex cod. Mediceo restituit Gronov. Sic βαυβᾶν quandoque corruptum reperitur in βαβᾶν. Relinquendum vero est vitium Michaeli Psello apud Allatium De quorundam Græcorum opinat. p. 139, ab Ducangio et Lobeckio Aglaoph, p. 823 citato : Ὁ Βαβουτζικάριος προσεφθάρη τῷ βίῳ· ἔνεστι γάρ που τοῖς Ὀρφικοῖς ἔπεσι Βαβώ τις ὀνομαζομένη δαίμων νυκτερινὴ, ἐπιμήκης τὸ σχῆμα καὶ σκιώδης τὴν ὕπαρξιν. L. Dind.]

[Βάγα. V. Βαγαῖος. L. Dind.] A

[Βαγαδαονία, ἡ, Bagadaonia, Cappadociæ pars australis. Strabo 2, 73=125, B, ibique Casaub., Steph. Byz. L. Dind.]

[Βαγαδάων, ὁ, Bagadaon, s. incola Bagadaoniæ. Steph. Byz. L. Dind.]

[Βαγάδη. V. Βαδάκη. L. Dind.]

[Βάγαι, αἱ, Bagæ, oppidum Lydiæ. Hierocles p. 671, ubi est ΒΑΓΙΣ. V. Wesseling. L. Dind.]

[Βαγαῖος. Hesychius : Βαγαῖος ὁ μάταιος, ἢ Ζεὺς Φρύγιος, μέγας, πολὺς, ταχὺς, Fatuus, sive Juppiter Phrygius, Magnus, Multus, Velox. Idem : Βαγαία, ματαία. Λυσικράτης, Βαγαία γὰρ ὥς τις ἐπικουρεῖ, et sub Βαλαιὸν ita : μέγα, πολὺ, οἱ δὲ ταχύ. Ad quæ Kusterus : « Significationem hanc Hesych. tribuit etiam supra voci Βαγαῖος, et infra voci Βαλίαν. Nimirum Grammaticus noster verba similis quidem soni, sed sensu multum discrepantia, pro more suo confundens, significationem, quæ verbo Βαλίας proprie convenit, cum aliis duobus temere communicavit ». L. Dind.]

[Βαγαῖος, Bagæus, nomen Persicum apud Suidam B sub Βαγαῖος et Πάλος, ubi quæ citantur, Herodoti verba sunt 3, 128, qui eundem, ut videtur, Persam nominat 7, 80. Alium Xenoph. Hist. gr. 3, 4, 13, cujus pauci minusque boni libri Βαγκαῖος. Non minus vitiosa scriptura Μαγαῖος Plutarchi Alcib. c. 39, cui Βαγαῖος ex Cornelii Nep. Alcib. c. 10 restituit Staverenus. L. Dind.]

[Βαγαῖος, idem quod Οὐακκαῖος, Vaccensis, adj. gentile a Βάγα, civitate Numidica quam vocat Plut. Mario c. 8. Appianus fragm. vol. 1, p. 501 ed. Schw. : Βαγαίων ἀνῄρει τὴν βουλὴν ὅλην. Conf. Schweigh. ad Polyb. vol. 5, p. 556. L. Dind.]

[Βαγαπαῖος, Bagapæus, filius Artaxerxis. Ctesias Photii p. 42, 5. L. Dind.]

[Βαγαπάτης, Bagapates, eunuchus apud Ctesiam Photii p. 37, 28; 38, 13, 31. L. Dind.]

Βαγαρὸν Lacones vocant τὸ χλιαρὸν, Tepidum, Hesych. teste.

[Βάγαρος. Arcadius De accent. p. 76, 8 : Τὰ δὲ ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα πρὸ ἀμεταβόλου τὸ α ἐν τῇ πρὸ C τέλους συλλαβῇ βαρύνεται, βάγαρος, μέγαρος. Μέγαρος notum est nomen pr.; βάγαρος quid sit non liquet. L. Dind.]

[Βάγας, Bagas, nomen Paphlagonicum apud Strabonem 12, p. 800, 10. L. Dind.]

[Βαγασάκης s. Βαγασσάκης, Bagasaces, Persa memoratus ab Herodoto 7, 75, ubi alii libri Βασάκης s. Βασσάκης. L. Dind.]

[Βάγεια. V. Βαγία. L. Dind.]

Βαγεῖσαι Hesychius affert pro εἰσελθοῦσαι, Ingressæ. [In codice scriptum est βαγεῖ : vix ut fidem Alberto habeam scribenti : « Et Hesychii et Suidæ [Βαγεύει, πλανητεύει] verba habet Cyrill. Ms., ubi et Βᾶσαι, εἰσελθοῦσαι. » Ceterum βαγεῖ nihil videtur nisi vitiose scriptum βᾶσαι esse, quod pertinet ad βαίνειν. L. Dindorf.]

Βαγεύω, Vagor. Βαγεύει Suidæ [et Zonaræ c. 377] est πλανητεύει. [Vocem græcobarbaram esse, factam ab lat. Vagari, annotavit Kusterus. Plura vide apud Ducang. L. Dind.] D

[Βαγηνὸς, ή, όν, Bagenus, adj. gentile a Βαγαὶ oppido Lydiæ, quod v. Exempla sunt ap. Eckhel. Doctr. Num. vol. 3, p. 94. L. Dindorf.]

[Βάγης, τος, ὁ, Bages, nomen viri in monumento Bosporano apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 2, p. 165, 40. L. Dindorf.]

[Βαγία ἄκρα Carmaniæ memoratur a Ptolemæo 6, 8. Arriano Ind. 28, 9 est Βάγεια. L. Dind.]

[Βαγινδάριοι, Pollux 6, 81, ficuum nomina recensens : Ἰσχάδες ... καὶ βαγινδάριοι δὲ, αἱ Ῥοδίαι. Scr. Ῥόδιαι. Vid. Βριγινδαρίδες. L. Dind.]

[Βάγιννα Armeniæ memoratur a Ptolemæo 5, 12. L. Dind.]

[Βάγιος, Magnus. Βάγιον, μέγα, Hesychius, Suidas, Zonaras c. 375, Cyrillus apud Tittmann. ad Zon. Comparat Albertus Hesychii Βαγαῖος, vel conjicit esse ἄγιος cum digammo. Posteriorem sententiam probat Toupius Emend. vol. 3, p. 474, conferens Hesychii ἱερὸν, μέγα. L. Dind.]

[Βαγίστανα, Bagistana, urbs Mediæ apud Steph. Byz., ubi Βαγίστανον cod. Vratislav. L. Dind.]

[Βαγιστάνης, ὁ, Bagistanes, nomen viri Babylonii apud Arrian. Exp. Al. 3, 21, 1. L. Dind.]

[Βαγίστανον, τὸ, Bagistanum, mons Mediæ. Diodorus 2, 13 et Steph. Byz. : Τὸ Βαγίστανον ὄρος. Videtur igitur adjective dici et ad sequens Βαγίστανος referendum esse. L. Dind.]

[Βαγίστανος, η, ον, Bagistanus, gentile a Βαγίστανα. Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Βαγιστανός. Scribendum arbitror Βαγίστανος. Diodor. 17, 110 : Παρεγκλίνας τὴν ὑποκειμένην ὁδὸν θέας ἕνεκεν ἦλθεν εἰς τὴν ὀνομαζομένην Βαγιστάνην, θεοπρεπεστάτην τε χώραν οὖσαν καὶ πλήρη καρπίμων δένδρων καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν ἀνηκόντων. Ita Wesselingius : libri Βαγιστάμην. L. Dind.]

[Βάγμα, τὸ, Sermo, Oratio. Æsch. Pers. 636, ab Scotto indicatus : Ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεὺς βάρβαρα σαφηνῆ ἱέντος τὰ πανταίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα; Libri pauci βάσματα, sicut Athenæi 5, p. 199, E, est vicissim varietas βαγμοὺς pro βασμούς. L. Dind.]

[Βαγνετία, Bagnetia, nomen Ephyræ græcobarbarum, ut videtur, quod fortasse debebam omittere, ap. Schol. Hom. Od. A, v. 259 : Ἐξ Ἐφύρης) Κορίνθου· ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Ἐφύρη ἡ λεγομένη Βαγνετία. Incertum est quamnam Ephyram dicat ex tot hujus nominis urbibus, quas recensent Stephanus et ad eum Holstenius. L. Dindorf.]

[Βάγνυμι, Frango, pro ἄγνυμι, præfixo digammi loco β, dicebant Lacones. Hesychius : Βάξον, κατάξιον, Λάκωνες. Βᾶξον, κάταξον restituerunt interpretes. L. Dind.]

[Βαγόραζος, Bagorazus, Persa, apud Ctesiam Photii p. 41, 41; 42, 22. L. Dind.]

Βάγος, Hesych. teste, est κλάσμα ἄρτου ἢ μάζης [Frustum panis vel placentæ : quam tamen signif. tribuit postea voc. Βανός. L. Dind.] : item βασιλεὺς et στρατιώτης ap. Lacones. [Στρατηγὸς pro στρατιώτης reponendum vidit Taylor. Lect. Lys. p. 702, s. 283 Reisk., et qui ab Angl. memoratur, acutissimus Letronnius in *Journal des Savans*, 1820, *mars*, p. 170. Verus autem accentus est βαγὸς, ut sit ἀγὸς cum digammo. L. Dind. Cfr. Bœckh. Inscrr. gr. 1, n. 58, p. 83, et n. 60, p. 86. Hase.]

[Βαγράδας, α, ὁ, Bagradas, nomen fluvii prope Uticam Africæ. Strabo 17, p. 832; Ptolem. 4, 3; 6, 4; Martian. Heracl. Peripl. p. 19, 20, 21, 23; Agathemerus 49, et ubi Βαρβάδαν est in libris, Appian. Civ. 2, 45. L. Dind.]

[Βαγραυανδηνὴ, ἡ, Bagrauandena, regio Asiæ, a Tigridis fl. fontibus orientem versus extensa, ap. Ptolem. 5, 13. L. Dind.]

[Βᾰγώας, ὁ, Bagoas, nomen Persæ eunuchi apud Diodorum, Plutarchum, Arrianum, Athenæum, Plinium N. H. 13, 4, 9, qui commune eunuchorum apud Persas nomen dicit scribens : « In horto Bagou (h. e. Βαγώου) : ita enim vocant spadones, qui apud eos etiam regnavere ». Βαγῶος est apud Strabonem l. 15 extr. : Βαγῶος ὁ εὐνοῦχος, ubi libri nonnulli Μαγῶος : quæ forma an tueri se possit Ovidiano Am. 2, 2, 1 : « Quem penes est dominam servandi cura, Bagoë », videndum est. L. Dind.]

[Βαδαΐς, Badais, urbs Arabiæ apud Ptolem. 6, 7. L. Dind.]

[Βαδάκη, Badace, urbs juxta Eulæum fl. Susianæ, apud Diodor. 19, 19, ubi alii libri Βαγάδη. L. Dind.]

[Βαδάκης, Badaces, nomen viri in marmore Olbiensi apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 2, p. 135. L. Dind.]

[Βαδάρα, Badara, urbs Carmaniæ ap. Ptolem. 6, 8; Gedrosiæ 6, 21. Βάδαρα, Βαδάρων flectitur apud Marcianum Heracleotam p. 23. L. Dind.]

[Βαδᾶς, Badas, fl. Syriæ ap. Strabon. 15, p. 728 init. L. Dind.]

Βαδᾶς Hesychius ex Ameria Comico [immo grammatico] affert pro κίναιδος, Cinædus. [Βαγώας conjicit Is. Vossius, parum probabili conjectura, quum multo propius sit Βατὰς, quod κατωφερὴς interpretatur Hesychius et Tarentinorum dialecto tribuit. L. Dind.]

[Βαδάτιον, Badatium, urbs Chersonesi Tauricæ apud Ptolem. 3, 6. L. Dind.]

[Βάδαυσα, Badausa, urbs Mesopotamiæ apud Ptolem. 5, 18. L. Dind.]

[Βάδδης, ὁ, Prælum. V. Βάδης. L. Dind.]

[Βάδδι, Vestis rubra. V. Βαδδίν. L. Dind.]

Βαδδίν Hesychio βύσσινον ἔνδυμα εἰς ἱερείας, [Edit. ἱερέας. Codex ἐξιερέας. Legendum ἔνδυμα ἐξαίρετον cum Schowio ex Lexicis ab interpretibus Hesychii citatis. L. Dind.] Byssina stola qua utebantur, quum rem divinam facerent. Suidæ quoque [et Zonaræ c. 372] βαδδὶν est ἱερὰ στολή, Sacra stola, afferenti e Daniele [10, 5]: Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ εἷς ἐνδεδυμένος βαδδίν [cfr. ib. 12, 6]. Peregrina igitur v. est, non Gr. [« Hebr. בדים Baddim : Lina, a בד Bad. » Hill. ad Hesych.] [Glossæ Suidæ et Zonaræ fluxisse videntur ex Chrys. Or. 3 de incomprehens. t. 6, p. 405, l. 29 : Βαδδίν, τουτέστι στολὴν ἱεράν. Hase.]

[Βαδδινὰ, Byssina. Cyrill. Lex. ap. Albert. ad Hesych. c. 673, 6 : Βαδδηνὰ, βύσσινα. Βαδδινὰ corrigit Albertus. L. Dind.]

[Βάδδομαι. V. Βάδομαι.]

Βαδελγέω. Βαδελγεῖ Hesychio est ἀμέλγει, Mulget. [Albertus ad Hesych. : « Lex. Reg. Ms. [sive Zonar. c. 377] Βαδελαγεῖ. Cyrill. Lex. Ms. Βαδέλγει [apud Tittm. idem Βαδελαγεῖ.] Noster inf. Βδάλλει, ἀμέλγει [et βδάλλεται, ἀμέλγεται]. Conf. v. Βλεῖ, ἀμέλγει. » L. Dind.]

[Βαδεωπολίτης, Badeopolita, gentile a Βάδεως πόλις, urbe Arabiæ felicis ap. Steph. Byz., quæ Βαδέου βασίλειον dicitur Ptolem. 6, 7. L. Dind.]

Βάδην, Gradatim, Pedetentim, Lento gradu. Bud. Il. N, [516] : Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος. Xen. : Βάδην πορεύεται. Athen. 9, [p. 378, F] : Πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην; Xen. [Cyrop. 2, 2, 17] : Οὔτ' ἀσχολίαν προυφασίζετο, οὔτε βάδην ὑπήκουεν. [3, 3, 27] : Ὁ Κῦρος ἐπιλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἡγεῖτο. Et Βάδην ὑποχωρεῖν, καὶ κατὰ σκέλος, καὶ κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενον, Pedatim discedere. Bud. Xen. Hell. 5, [4, 53] : Ἰδόντες αὐτοὺς θᾶσσον ἢ βάδην ἀπῆλθον. Plut. Caio : Καταβὰς θᾶττον ἢ βάδην. [Anon. ap. Suidam v. σεσοβημένος, vol. 3, p. 302 : Ὁ δὲ θᾶσσον ἢ βάδην τήν τε κεφαλὴν ἐπισείων καὶ βαρβαρικῶς τινα ἐπιφθεγγόμενος, ὅσα τῆς τε φωνῆς τῷ εὐτόνῳ καὶ τοῦ βαδίσματος τῷ σεσοβημένῳ εἰκάσαι, ἐπαπειλῶν. Dionys. Ant. R. 5, 44 : Θᾶττον ἢ βάδην ἀνεχώρουν. 9, 57 : Θᾶττον ἢ βάδην χωροῦντες. Photius Lex. : Θᾶττον ἢ βάδην· λέγουσι συνήθως τάχιον ἢ βραχέως. Legendum ἢ βραδέως. Etym. M. : Βάδην ἀπιόντος, ἠρέμα παραγινομένου· ἢ θᾶττον ἢ ταχέως. Μένανδρος, Τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο θᾶττον ἢ βάδην. Legendum ἢ βραδέως. L. Dind.] Gall. *Plus vite que le pas*. Nam βάδην πορεύεσθαι est ad verbum, *Aller le pas*. Lat. Accelerare gradum. Aristoph. Ach. 535 : Ὅτε δὴ 'πείνων βάδην, [quod Schol. interpretatur κατὰ βραχὺ αὐξανομένου τοῦ λιμοῦ καὶ ἐπίδοσιν λαμβάνοντος. Seager. || Sæpe etiam signif. Iter pedestre, et contrarium est vecturæ vel curruum vel navium vel equorum. Æsch. Pers. v. 19 : Οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, πεζοί τε βάδην. Appian. Gall. 2, vol. 1, p. 74 : Τὰ μὲν ἐπ' ἀπήνης φερόμενος, τὰ δὲ καὶ βάδην χειραγωγούμενος. L. Dind.]

[Luc. De merc. cond. 26 : Τὰ μὲν παραδραμὼν, τὰ δὲ βάδην περιελθὼν, Partim una currens, partim lente ingressus. Pseudochrys. Or. 9 in illud, Vovete etc. 7, p. 262, l. 13 : Ἠρέμα καὶ β. πορευόμενος. Luc. Catapl. 2 : Σχολῇ καὶ β. ut Philops. 13, et Rhet. præc. 3 : Σχ. καὶ β. ἀνιών. Jos. Ant. Jud. 13, 4, 4 : Ἠρέμα καὶ β. ἐποιεῖτο τὴν πορείαν. Metaphorice Luc. Pro imag. 18 : Χαμαὶ καὶ β., Humi et pedestri oratione. Xenophontis locum, qui supra, expressisse videtur Synes. Ep. 104, p. 246, C : Ἡμεῖς τὴν ἐπὶ θάτερα ἐτραπόμεθα, οὐδ' ἕτεροι θᾶττον ἢ βάδην, ἀλλὰ σχολαίῳ βαδίσματι, τῷ μὴ δοκεῖν εἶναι φυγὴν τὴν ἀναχώρησιν. Hase.]

[Βάδης, ὁ, Prælum. Ducang. Gloss. : « Βάδδης, Prælum. Liber 20 Basilic. tit. 1, lege 19, § 2 : Ἀγροῦ μισθουμένου δίδοται τῷ μισθωτῷ ὁ ἐξοπλισμὸς, οἷον ὁ βάδδης καὶ τὸ ἐλαιοτριβεῖον ἐξηρτισμένα τοῖς σχοινίοις. Ubi Ulpianus : Prælum et trapetum instructa funibus. Adde Scholiastem p. 460 ». Gl. Μοχλὸς βάδης Prelum, et vitiose : Βαδίσμοχλος, Prelus. L. Dind.]

A [Βαδησσὸς, Badessus, urbs Cariæ ap. Ptolem. 5, 2. L. Dind.]

[Βαδία s. Βαδιὰ, ἡ, Profectio, Iter. Polyb. Rhinocur. ap. Epiph. 2, p. 379, A : Τὴν βαδίαν ποιεῖσθαι ἐπὶ Ἱερουσαλήμ. Hase.]

[Βαδιαμαῖοι, Badiamæi, gens Indiæ ap. Ptol. 7, 1. L. Dind.]

[Βάδιζα, Badiza, urbs Britanniæ. Polyb. ap. Steph. Byz. L. Dind.]

[Βαδιζαῖος, Badizæus, gentile a Βάδιζα, quod v. Steph. Byz. L. Dind.]

Βᾰδίζω, Vado, Eo. Demosth. : Βαδίζω ἐπὶ τὸ βῆμα. Idem, Βαδίζειν ἐφ' ἡμᾶς· quod exp. Adversus nos tendere. Plut. Publicola : Βαδιεῖσθαι ἐπὶ τὸ στράτευμα. Et cum πρὸς, item εἰς, ap. Eund. Lycurgo : Βαδίζει πρὸς οἰκίαν, Fabio, [et Aristot. Polit. 4, 6] : Βαδίζει εἰς τὸ πολίτευμα, Ad remp. se confert. [Cum ἐπὶ Demosth. p. 226, 27 : Ἂν δ' ἐφ' ἃ πεποίηκα καὶ πεπολίτευμαι βαδίζω. 244, 26 : Βαδιοῦμαι δ' ἐπ' αὐτὰ ἃ πέπρακταί μοι. L. Dind.] Βαδίζειν ἐν ῥυθμῷ in VV. LL. Gressus ad B numeros glomerare : cui opp. ap. Athen. βαδίζειν ἀῤῥύθμως. In iisdem βαδίζειν πρὸς φῶς, Prævio lumine iter facere. Ὁδὸν βαδίζειν, Iter facere, e Xen. [Mem. 2, 1, 11; Œc. 3, 7. Plut. Artax. c. 24 : Ἐβάδιζε πρῶτος ὁδοὺς ὀρεινὰς καὶ προσάντεις. Insolentius Philostr. V. Ap. 1, 1 : Καὶ μὴν καὶ τὸν Ἀκραγαντῖνον Ἐμπεδοκλέα βαδίσαι φασὶ τὴν σοφίαν ταύτην. L. Dind.] Et ὁδῷ βαδίζειν e Lucian. [Timon. c. 5; Merc. Cond. 25,] quod tamen aliter sumitur. [Bene procedere est apud Demosth. p. 772, 18 : Εἰ μὲν οὖν ὑμεῖς ταῦτα βούλεσθε καὶ μετὰ τῆς ὑμετέρας γνώμης οὗτοι ταῦτα ποιοῦσιν, ὁδῷ βαδίζει καὶ ἐᾶν δεῖ. Plut. Pyrrh. c. 5 : Τὴν ἐπιβουλὴν ὁδῷ βαδίζειν οἰόμενος. Mor. p. 595, F : Τῆς πράξεως ὁδῷ βαδιζούσης. L. Dind.] Sed et βάδιζε δεῦρο pro Huc ades, ex Aristoph. [Ran. 272]. Et πόθεν βαδίζεις, sed sine auctore. Dicitur autem et de brutis βαδίζειν. [De equo Xen. Eq. 1, 6 etc.] Xen. [Ven. 5, 31] de lepore : Ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν. [|| De rebus : v. modo dicta s. ὁδῷ βαδίζειν. Demosth. p. 688, 14 : Τὸ πρᾶγμα ἤδη καὶ C πορρωτέρω βαδίζει. 1285, 22 : Αἱ τιμαὶ τοῦ σίτου ἐπ' ἔλαττον ἐβάδιζον. Dieuches in Matthæi Medicis p. 39 : Τὰ οὖρα σπάνια βαδίζει. Hippocrat. p. 299, 11 : Τὸ πνεῦμα εἰς τὰ στέρνα βαδίζει. || De navigantibus. Xenoph. Œc. 16, 7 : Καὶ γὰρ δὴ ἀνεμνήσθην τὸ τῶν ἁλιέων, ὅτι θαλασσουργοὶ ὄντες καὶ οὔτε καταστήσαντες ἐπὶ θέαν οὐθ' ἡσυχῇ βαδίζοντες, ἀλλὰ παρατρέχοντες ἅμα τοὺς ἀγροὺς, ὅταν ὁρῶσι τοὺς καρποὺς ἐν τῇ γῇ, ὅμως οὐκ ὀκνοῦσιν ἀποφαίνεσθαι περὶ τῆς γῆς ὁποία τε ἀγαθή ἐστι καὶ ὁποία κακή. De nave ipsa LXX Ion. 1, 3 : Πλοῖον βαδίζον εἰς Θαρσίς. || De equitibus. Xen. An. 6, 3, 19 : Οἱ ἱππεῖς ἴκαιον ᾗ ἐβάδιζον. || De apibus. Aristot. Hist. mir. c. 65 : Ἡ μέλιττα δοκεῖ τὰς τροπὰς σημαίνειν τῷ ἐπὶ τὰ ἔργα βαδίζειν. || Addito adjectivo Niceph. in Maii Coll. Vat. v. 2, p. 659 : Βράδιστον καὶ ἀνακεκομμένον βαδίσαντος. || De formula Βάδιζε καὶ sequente alio verbo vid. Dorvill. ad Charit. 4, 4, ab Schæf. indicatum. Cui addi potest Ezechiel 3, 4 et 11. || Perfectum βεβαδικὼς annotavit Hesychius. Futurum antiquis scriptoribus est βαδιοῦμαι : v. Mœ- D ris p. 106, ibique Pierson. Bast. ad Gregor. p. 174. Βαδιῶ et βαδίσω nonnisi ex scriptoribus recentissimis et grammaticis cognita sunt, Zonara c. 377 : Βαδιῶ, περιπατήσω, ἐπὶ μέλλοντος, Photio p. 86 Pors. sive Suida v. θεριῶ, Βαδίσω καὶ βαδιῶ ἀμφότερα δόκιμα, et Gregorio p. 173 : Βαδιῶ ἀντὶ τοῦ βαδίσω. Βαδιεῖται Arist. Plut. v. 495 Gl. interpretatur βαδίσει. Chron. Pasch. p. 286, 20 : Λοιπὸν ἐπὶ τοὺς τέσσαρας μεγάλους βαδιοῦμεν, πληρώσαντες σὺν θεῷ τοὺς ιβ'. Secundam hujus verbi non natura sed sequenti duplici produci, adeoque ι brevi pronuntiandam esse tradit Mœris p. 96. Herodian. Herm. p. 316 : Ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐκτεταμένως βαδίζειν, δέον λέγειν συνεσταλμένως βαδίζειν, quibus conferendus Draco p. 26, 20 : Βαδίζειν συνεσταλμένως, οὐ βαδίζειν ἐκτεταμένως. Philemo p. 282 : Βαδίζειν οὐ βαδιίζειν λέγομεν. L. Dind.] Ut autem βαδίζω, licet neutr., in βαδιοῦμαι exit, ita et aliis verbis idem usuvenire docet Bud. 895. Ceterum perperam Suid. βάδος a βαδίζειν deducit, quum contra βάδος, sicut et βάδην præcedere, et hæc a βαίνω de-

duci, ab his autem βαδίζω, manifestissimum sit; nam sicut a τείνω fit τάδην, sic a βαίνω fieri βάδην, Etym. quoque fatetur. At Eust. [Il. 637, 7,] a βάδος vult factum esse βάδω, e quo derivatum sit βαδίζω. Suspicatur autem βάδος esse ab Aristoph. [Av. 42] jocose fictum, ubi dicit τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν. Quod perinde esse puto, ac si quis Lat. dicat, Hanc viam viamus, vel, minus licenter, Hos gradus gradimur, pro Hoc iter conficimus. [Βαδίζω et καθίζω commutantur apud Achillem Tat. p. 11, 12 ed. Jac. L. Dind.]

Βάδιλλος Suidæ Βάδιος υἱὸς, qui etiam addit significare et ἵππου χρόαν. [Tres glossæ hic in unam confusæ partim ab Stephano partim ab Suida. Βάδιλλος, quod nihil commune habet cum sequenti glossa Βάδιος, sine interpretatione ponitur etiam in Lex. Seg. apud Montefalc. Bibl. Coisl. p. 231, et, nisi potius est nomen proprium, factum a βάδιος, de quo statim dicam, ut Romani a Badius fecerunt Badiolus, corruptum videri potest ex βάδιμος, quæ forma loco alterius βάσιμος est in Diodori Exc. Vat. l. 23, p. 51 B ed. Mai. : Πάντα γὰρ τῇ συνέσει βάδιμα καὶ δυνατὰ γίνεται, consentientibus Hœschelii Exc. p. 504, 63 ed. Wessel., nisi quod ibi βάδημα scriptum est in codice. || Altera glossa est Βάδιος, υἱὸς, quæ est etiam in Cyrilli Lex. Ms. Brem. apud Biel. ad Hesychii βάδος, υἱός. De qua significatione Albertus ad Hesychium, cui et ipsi βάδιος restitui literarum ordo suadet : « Respicitur forte Hebr. בר bar, i. e. filius; pro quo בד bad legerint, confusis, ut sæpe, ר et ד ». Quæ ratio probabilis videri posset, si βαδ esset, non βάδιος. || Tertia glossa est βάδιος ... σημαίνει δὲ καὶ ἵππου χροιάν. De quo colore Schneider. ad Pallad. 4, 13, 4 : Colores hi præcipui, badius, aureus, etc. « Lugd. baidius, propius ad Etymologiam. Qui enim alias spadiceus color est, idem etiam badius. Gellius 2, 26 : Et rutilus et spadix phœnicei synonyma sunt... splendoremque significant ruboris, quales sunt fructus palmæ arboris non admodum sole incocti, unde spadici et phœnicei nomen est : spadica enim Dorici vocant avulsum a palma termitem cum fructu. Ejusmodi scilicet ter- C mitem Græci σπάδικα, alii βαΐν appellabant. Vide Hesychium in βαΐς et Geoponica 10, 6. Hinc Latini baidium et badium effecerunt colorem, ut recte jam olim Hermolaus Barbarus docuit. Virgilius Georg. 3, 82 : Honesti spadices glaucique; color deterrimus albis. Gratius 532 versu : Spadices vix Pellæi valuere Cerauni; et versu 536 : badiosque legunt in pectore crines. Varro apud Nonium p. 38, B : Equi colore dispares ita nati : hic badius, iste gilvus, ille murinus. Hinc recentiores linguæ retinuerunt *baio*, *bay*, *vayo*. Servius ad Georg. 3, 82 : Spadices, quos phœniciatos vocant, pressos, myrteos. Ipsi sunt badii. Quæ tamen verba vix sana sunt. Ibidem Philargyrius : Quales sunt fructus palmarum, neque satis diluti coloris neque nimium pressi. » ∪∪∪. L. Dind.]

[Βάδιμος i. q. βάσιμος. V. Βάδιλλος. ∪∪∪. L. Dind.]

[Βάδιος, Filius. V. Βάδιλλος. L. Dind.]

[Βάδιος, Spadix. V. Βάδιλλος. L. Dind.]

[Βάδις, ὁ, Prælum. V. Βάδης. L. Dind.]

[Βάδις, n. pr. loci Carmaniæ. Arrian. Ind. c. 32, p. 174 ed. Schmied. : Ὁρμίζονται ἐν Βάδει χώρῳ τῆς D Καρμανίης. L. Dind.]

Βάδισμα, τὸ, et Βαδισμὸς, ὁ, et Βάδισις, ἡ, Incessus, Gressus. Lucian. [Timon. 54] : Τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα. [De junctis sæpe inter se vocabulis σχῆμα et βάδισμα v. Hemst. ad Luc. Somn. c. 8, cui adde Juncum Stobæi vol. 3, p. 425 Gaisf. L. Dind.] Addit Bud. accipi βάδισμα a Demosth. pro Modo ingrediendi, [p. 982, 18 : Ἀλλὰ μὴν περί γε τοῦ ἐμοῦ βαδίσματος ἢ τῆς διαλέκτου πάντ' ἐρῶ τἀληθῆ πρὸς ὑμᾶς. Palæph. 32 : Ἐλθὼν ὁ Περσεὺς ὀπίσω αὐτῶν ἐν ἠρεμαίῳ βαδίσματι. Anon. ap. Suidam v. σεσοβημένος, vol. 3, p. 302 : Ὅσα τοῦ βαδίσματος τῷ σεσοβημένῳ εἰκάσαι. Pollux 6, 179, 182; Lucian. Rhet. Præc. 9, 11; Bion. 15, 19; Philostr. V. Apoll. 3, 15, p. 106 : Γυμνὸν αὐτοῖς βάδισμα. L. Dind.] Pro Βαδισμὸς autem in VV. LL. affertur e Naz. : Βαδισμὸς, ἡ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλο μετάβασις. [Plato Charm. p. 160, C : Οὔτε ἐν βαδισμῷ οὔτε ἐν λέξει. Lecapenus in Matthæi Lectt. A Mosq. p. 72 : Βάδισις καὶ ὅπλισις παρ' Ἀττικοῖς, βαδισμὸς καὶ ὁπλισμὸς κοινῶς. L. Dind.] At pro Βάδισις, ex Aristoph. Pl. βάδισιν ποιεῖται, Graditur. Ex Eod. [Pl. 333] citat Bud. : Δῆλος δ' ἐστὶν, ὅτι τοῦ πράγματος Ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει · ubi βάδισιν Ingressum s. Gradum esse tradit. [Plut. Thes. c. 23; Alex. c. 12; Dio Cass. fragm. p. 61, 37. De lepore per nives incedente et vestigia sua confundente Xenoph. Cyneg. 8, 3 : Ἅμα δὲ καὶ εἴθισται τεχνάζειν τῇ βαδίσει διὰ τὸ διώκεσθαι ἀεὶ ἀπὸ τῶν τοιούτων. Aristot. Eth. Nic. 10, 3 addit Bast., Ælian. H. A. 16, 33 Wakef. L. Dind.]

[Aristot. Physiogn. 3, p. 808, l. 14 : Καὶ βαδίσεις [cinædi] διτταί, ἡ μὲν περινεύοντος, ἡ δὲ κρατοῦντος τὴν ὀσφύν. Chrys. Hom. 69 in Matth. t. 1, p. 741, A : Ὅταν γὰρ [meretrix] καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα, καὶ φωνὴν, καὶ βάδισιν, καὶ πάντα διακεκλασμένα ἐκείνη παρέχῃ τοῖς ὁρῶσιν · et Or. 66 in S. Pelag. t. 5, p. 485, l. 33 : Ἂν ἴδῃς γέλωτα ἄτακτον, καὶ δρόμον ἀσχήμονα, καὶ βάδισιν ἀνελεύθερον, καὶ σχῆμα ἀπρεπές. Achm. Onirocr. c. 236 : Εὐτυχίαν ἀνάλογον τῆς κυριεύσεως τῆς εἰς τὸν B ὄνον, καὶ τῆς βαδίσεως αὐτοῦ. Hase.]

[Βαδισματίας, ου, ὁ, Qui ambulare amat, Cratinus ap. Poll. 3, 92. Scott.]

[Βαδισμός. V. Βάδισμα.]

Βαδιστέον, Vadendum est, Eundum est. [Soph. El. 1502 : Σοὶ βαδιστέον πάρος. Arist. Lys. 292 : Ἀλλ' ὅμως βαδιστέον. Aristot. Eth. Nic. 10, 10; Alciphr. 3, 42, 10.] Plut. Galba : Εἶναι γὰρ αὐτοῖς πρὸς Καίσαρα βαδιστέον. Et βαδιστέα Att. pro eod. Aristoph. Ach. [394. Philostr. V. Apoll. 1, 18, p. 23. Wakef.]

[Figurate Epicur. ap. Diog. Laert. 10, 36 : Βαδιστέον μὲν οὖν καὶ ἐπ' ἐκεῖνα, Ad illorum quoque tractationem accedamus. Hase.]

Βαδιστὴς, ὁ, [Qui vadit, it. Quod Oppianus H. 1, 305 dicit, Ἄλλοι δ' ἑρπυστῆρες ἁλὸς ναίουσιν ἐναύλους, πουλύποδες σκολιοί, Schol. explicat βαδισταί. L. Dind.] Cursor, δρομεύς. Eur. [Med. 1182 : Ἤδη δ' ἂν ἕλκων κῶλον ἐκπλέθρου δρόμου ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο. Apparet non posse colligi ex hoc loco βαδιστὴς etiam non addito ταχὺς significare Cursorem : sed est C potius Qui pedibus valet, et in primis dicitur de equis. Gl. Βαδιστὴς, Tulutanus, Tolutarius, ubi delendum Tulutanus, ut ex dittographia natum. Africanus Cest. p. 292, 18, ab Hemst. indicatus, paucos reperiri equos disputans, quin virtutes vitiis æquent, Βαδισταί, inquit, καὶ ὑβρισταὶ τοὺς ἀναβάτας. Ducangius Gloss. : « Βαδιστὴς, Equus ambulator. Vita Ms. S. Theodori Lycestæ fol. 101 cod. Colbertæi 101 : Δώσας αὐτῷ τὸν βαδιστήν. » L. Dind.]

Βαδιστικὸς, ἡ, ὸν, [Qui incedere, vadere, ire potest. Theophr. ap. Athen. 9, p. 387, B, s. vol. 5, p. 198 ed. Schneid. : Τὰ μὲν γὰρ βαρέα καὶ μὴ πτητικὰ, καθάπερ ἀτταγὴν, πέρδιξ, ἀλεκτρυὼν, φασιανὸς, εὐθὺς βαδιστικὰ καὶ δασέα. Maximus Tyr. 2, 3 : Εἰ τῶν μὲν ὀρνίθων ἀφελὼν τὰ πτερὰ βαδιστικὰ ἐκ πτηνῶν εἶναί σοι θέλῃς. Gl. Βαδιστικὸν, Gressibile. Wakef.] Βαδιστικὸς habetur apud Aristoph. Ran. [128] pro Eo, qui ferendo ambulationis labori est idoneus. Gallice, *grand chemineur*. [Hesychius : Βατὴρ, βαίνων, βαδιστικός. Scott.]

[Βαδιστικῶς, Ad modum ambulantis. Zonaras c. 379 : Βάδην, βαδιστικῶς · ἠρέμα · παραγενομένου D βάδην. Lex. Seg. in Montefalc. Bibl. Coisl. p. 232 : Βάδην, βασταχτικῶς (l. βαδιστικῶς) περιπάτῳ ἐρχόμενος, καὶ βάδην ἐχώρει ἀντὶ τοῦ σχολαίως. Suidas : Βάδην, περιπάτῳ ἐρχόμενος. Melius videtur scribi περιπατῶν, ut est apud Bachm. Anecd. vol. 1, p. 178, 3 : Βάδην, περιπατῶν ἐρχόμενος. Hesychius : Βάδην, ἠρέμα, σχολῇ, κατὰ βῆμα, βαδὸν περιπάτῳ ἔρχομαι. Malim περιπατῶ : Βαδὸν autem vel novæ glossæ caput est, ut scribendum sit βάδην, vel corrigendum βαδιστικῶς. L. Dind.]

Βαδιστός. Exp. in VV. LL., Per quem incedi potest, sed sine exemplo. [Arrian. Ind. 359, c. 43 : Εἴπερ πλωτά τε ἦν καὶ βαδιστὰ ταύτῃ, ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἂν τῆς πολυπραγμοσύνης ἐξελήλεγκτο πλωτά τε καὶ βαδιστὰ ἐόντα · ubi scribendum τὰ ταύτῃ. Schol. Pind. P. 5, 121 : Πεδιάδα εἶναι καὶ βαδιστὴν ἵπποις τὴν ὁδὸν ἐποίησεν. Indicarunt hos locos Scott. et Wakef. L. Dind.]

Βάδομαι s. Βάδδομαι, Diligo, VV. LL. [Lex. Reg. Ms. apud Albert. ad Hesych. vol. 1, p. 673, sive Zonaras c. 377, et Cyrill. ap. Tittmann. : Βάδδομαι, ἀγα-

πῶ.] Pro quo Hesych. habet βάδομαι, [quod Doricum putatur pro ἥδομαι. L. Dind.]

Βάδος s. Βάτος dicitur esse mensura L sextariorum, s. holcarum ΜΜΜΜXXXXVIII. Hesych. [Deceptus est Stephanus prava Musuri correctione, quam silentio præterimus. Codex βάδος, ὃ καὶ βάτος, ν' ξέσται, ἤγουν ∞ λι διμη, hoc est, notante Schowio, ἤγουν λίτραι μή, quod reponendum etiam ubi eadem glossa est, paullo superius : Πεντήκοντα ξεσταί, ἤγουν δ' μή, ut vidit Bielius. Voluit igitur qui glossam hanc Hesychio intulit Βάδος s. Βάτος esse 50 sextariorum, sive 48 librarum mensuram. L. Dind. Βάθος ἀπὸ τῆς Ἑβραϊκῆς διαλέκτου παρῆκται, συνωνύμως τῷ ἐλαιοτριβείῳ καλούμενον βίθ· βάδου γὰρ ἑρμηνεύεται ἐλαιοτριβεῖον· ἔστι δὲ ξεστῶν πεντήκοντα· τὸ δὲ μέτρον ἐστὶ τῆς τοῦ ἐλαιοτρίπτου ἐργασίας, Epiphan. De pond. p. 178 [et ubi βηθβάδα scriptum est Etym. Gud. c. 103, 9]. Joseph. A. J. 8, 2, continuisse sextaria 72 tradit. Hebr. בת Bat. Sed Chald. בד Bad : s. בית הבד Bet-habbad : est Torcular, quod Epiphanius cum בת confudisse videtur. Vide Buxtorf. Lex. Chald. p. 260. Dahler.]

Βάδος, ὁ, Iter, βάδισις, ὁδός. Aristoph. Av. [42] : Διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν. [Eustath. quum ad Il. p. 637, 7 id vocabulum joco a poeta fictum credidisset, Od. p. 1627, 44, βάδος pro βάδισις dictum serio comparat Callimacheo δοκὸς pro δόκησις. Reg. prosod. Herm. p. 423, a Bastio citatæ, Βάδος, ἡ πορεία, Gl. Aurivillii p. 9 : Βάδος, ἡ βάδισις. υυ. L. Dind.]

[Βάδος, τὸ, ponere videtur Orion, c. 38, 11 : Βάδεα πλεονασμῷ τοῦ β· ἅδεα γάρ ἐστι κυρίως ἐπὶ τῶν ἐγκοιτίων. Quam glossam expedire non potuit Larcherus; ad βαδὺ, de quo paullo post, retulisse videtur Ruhnkenius, qui ad Schol. Plat. locum sub βαδὺς citandum Orionis nomen ascripserit. L. Dind.]

[Βάδρης, Badres, nomen Persæ apud Herodot. 4, 167, sed qui Βάρης vocatur 203, utroque loco libro uno et altero Μάρδης sive Μάδρης s. Μάνδρης præbente. Sed Βάδρης ut verum utroque putem moveor tertio loco, ubi consentientibus libris Βάδρης Persa memoratur, 7, 77. L. Dind.]

Βάδρυα, dicuntur ap. Athen. quæ a Gal. βράβυλα, Pruna sc., ut putant, Damascena. Gorr. [Respexit Gorræus Athenæi p. 50, A, ubi μάδρυα est, non βάδρυα, vox nihili, quam Gorræus sumpsit ab Etym. M. p. 211, 8, βάδρυα ex Athenæo citante. L. Dind.]

[Βαδὺς, Dulcis, dialecto Eleorum pro ἡδύς. Hesychius : Βάδηδοι, ἡγεῖοι. Corrigit Fonteinius Βαδὺ, ἡδύ· Ἠλεῖοι, collatis his Pausaniæ 5, 3, 2 : Τῶν δὲ Ἠλείων αἱ γυναῖκες, ἅτε τῶν ἐν ἡλικίᾳ σφίσιν ἠρημωμένης τῆς χώρας, εὔξασθαι τῇ Ἀθηνᾷ λέγονται κυῆσαι παραυτίκα, ἐπειδὰν μιχθῶσι τοῖς ἀνδράσι· καὶ ἥ τε εὐχὴ σφίσιν ἐτελέσθη καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐπίκλησιν μητρὸς ἱδρύσαντο· ὑπερησθέντες δὲ ἀμφότεροι τῇ μίξει καὶ αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες, ἔνθα συνεγένοντο ἀλλήλοις πρῶτον, αὐτό τε τὸ χωρίον Βαδὺ ὀνομάζουσι καὶ ποταμὸν τὸν ῥέοντα ἐνταῦθα ὕδωρ βαδὺ ἐπιχωρίῳ φωνῇ. Aliam rationem nominis Βαδὺ ὕδωρ afferens Schol. Platonis Phædri p. 380 ed. Bekk. ipse quoque explicat ἡδύ : Ἐχεφυλλίδας δέ φησι τὸν Ἡρακλέα ὑπὸ Κτεάτου καὶ Εὐρύτου τῶν Μολιονιδῶν ἡττηθῆναι κατὰ τὴν ἐπ' Αὐγέαν στρατείαν· διωχθέντα δὲ ἄχρι τῆς Βουπρασίδος, καὶ περιβλεψάμενον, ὡς οὐδεὶς ἐξίκετο τῶν πολεμίων, ἀναψῦξαί τε καὶ ἐκ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ πιόντα προσαγορεῦσαι τοῦτο ἡδὺ ὕδωρ, ὃ νῦν δείκνυται ἰόντων ἐκ Δύμης εἰς Ἦλιν, καλούμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Βαδὺ ὕδωρ· τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Φερεκύδης καὶ Κωμαρχος καὶ Ἴστρος ἐν τοῖς Ἠλιακοῖς ἱστοροῦσι. De β poni solito a Doriensibus loco spiritus sive digammi dixi p. 1. L. Dind.]

[Βάδυς, υος, pater Pherecydis secundum Diogenem 1, 116 et 119. Sed Βάβυος reponit G. Vossius, quod v. L. Dind.]

Βάεω, άσω, Vado : a quo, Eust. [Il. p. 637, 6] teste, derivatur βάδος et βαδίζω.

[Βάζιον ἄκρον Æthiopiæ memorat Ptolem. 4, 5 et 8. Βάξιον est Stephano Byz. L. Dind.]

Βάζω, σω et ξω, χα, [non reperiuntur apud scriptores nec βάσω nec βάξω nec βέβαχα : futuro quidem si uterentur Græci, dicerent βάξω, non βάσω, ut apparet ex aoristo, quem Hesychius retulit : Ἔβαξας, ἐλοιδόρας (ἐλοιδόρησας Musurus). L. Dindorf.] vox omnino poet., Loquor, Dico, Verba facio. Item, Orationem habeo. Interdum absolute et sine casu, interdum cum accus. rei, vel rei simul et personæ. Quarum omnium constr. ex Hom. et Hesiodo exempla proponam. Sine casu, Od. Λ, 510 : Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. Ubi interpr. possumus, Orationem habebat. Γ, [127] : Οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Σ, [169] : Οἵτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι. Cum casu autem, et quidem cum accus. rei, Λ, [463] : Κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν. Ξ, [127] : Ἀπατήλια βάζει. Θ, [240] : Ἄρτια βάζειν. Itidem Hesiod. E. [3, 24] : Φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν. [Æsch. Pers. 592 : Λέλυται γὰρ λαὸς ἐλεύθερα βάζειν. L. Dind.] At cum accus. rei et personæ, Il. Π, [207] : Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε. [Eurip. Rhes. 719 : Πολλὰ δὲ τὰν βασιλίδ' ἑστίαν Ἀτρειδᾶν κακῶς ἔβαζε. Hipp. 119 : Εἴ τίς σε μάταια βάζει. L. Dind.] Sed et diversa ab his omnibus constr. ap. Hesiod. habetur, sc. cum dat. rei, cum quo accus. personæ sub. E. [1, 184] : Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσσι, ita enim lego, aut certe βάζοντ' ἐπέεσσι, pro βάζοντες ἐπέεσσι, Eos verbis asperis alloquentes. [Æsch. Theb. 570 : Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν· ibid. 483 : Ὡς δ' ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει μαινομένᾳ φρενί. Choeph. 881 : Κωφοῖς ἀϋτῶ καὶ καθεύδουσιν μάτην ἄκραντα βάζω. L. Dind.] Sciendum est autem et 3 pers. præt. pass. reperiri Od. Θ, [409] : Ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται Δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι. Ubi annot. Eust. e vett. Gramm., βέβακται non esse simpl. εἴρηται, quod sonat Dictum est, sed πεφλυάρηται, Nugaciter dictum est, et q. d. Deblateratum est. Vel, Si quid per vaniloquentiam nobis excidit. His enim modis vim τοῦ πεφλυάρηται exprimi posse arbitror. || Βάζω esse etiam Vaticinor, VV. LL. annotant, sed sine auctore et exemplo : ego quid de hac signif. sentiam, in nomine Βάξις, quod ab h. v. derivatum est, aperiam. Ceterum quod ad etymum attinet, non unum, sed varia Gramm. afferunt. Etym. tradit a βοῶ fieri βῶ, deinde ab hoc βῶ formari βάζω, ut a φῶ φάζω, cujus fut. φάσω : deinde pleonasmo literæ κ, præs. φάσκω, sed posse etiam esse βοάζω a βοὴ, deinde per sync. βάζω. Heraclides autem celeberrimus Gramm. scribit, Primarium th. est φῶ, τὸ λέγω, Dico, a quo part. aor. φάσας, et per sync. φάς. A φῶ autem fit φάζω, a quo φράζω. Quibus addit, Facta deinde et alia mutatione τοῦ φῶ, mutato φ in β, idque e Macedonica dialecto, utpote cujus est Βίλιππος pro Φίλιππος, aliaque hujusmodi, fit βῶ, e quo βάζω, ea forma qua σιγάζω e σιγῶ, et ἀνιάζω ex ἀνιῶ. Hæc fere Heracl. ap. Eust. At ego, quod Heracl. aliorumque Gramm. pace dictum sit, τοῦ βάζω aliam esse originem censeo, et quum a βάζω deducant βαβάζω, ego contra βαβάζω præcedere persuasum habeo : βαβάζω autem tam antiquum esse credo, quam est πάππα et μάμμα s. μαμμᾶν, atque adeo κακκᾶν ap. Aristoph. [N. 1384, 1390.] Ut enim hæ voces prima sunt et naturalia balbutientis puerulorum linguæ velut rudimenta, quæ in nostratibus quoque puerulis aliisque nonnullis manent, ita etiam βάβα inarticulatam quandam vocem e balbutie sumtam esse arbitror, hoc modo syllabas geminare solita, unde habent illi in Gallico sermone suum etiam *Dada* pro Equo, et *Dodo* pro Dormire, aliaque hujusmodi, unde formatum sit v. βαβάζω, pro quo postea per apoc. dictum fuerit βάζω, et quod peculiare inarticulatæ puerulorum balbutiei erat, tandem et viri articulate loquentes commune cum illis habuerint. Sic autem et alia multa primum usum valde mutasse, observare poterit, qui diligenter Gramm., ac præsertim Eust. leget. Ceterum quum hæc ita sint, non erit quod lector multas multarum vv. etym. i. e. multas otiosorum Gramm. nugas, silentio a me præteriri miretur. Hoc unum addo, minime esse dubium, quin Gallicum *baver*, et item *bavard* et *bavarder*, a βάζω vel potius a βαβάζω manarint. [Anthol. Pal. App. 238 : Ἑπτὰ μόνους λυκάβαντας δύω καὶ μῆνας ἔζησα, ὧν τρεῖς ἐξετέλουν Διονύσῳ ὄργια βάζων· quod Jacobsius vol. 12, p. 328 ab Schæf. indicatus, refert ad hymnos vel preces recitandos. L. Dind.]

[Βαθαχῆσαι, ζῆσαι, Zonaras c. 377, ubi ita pugnare videtur glossa cum glossemate ut nisi separatis quæ temere inter se conjuncta sunt non possit restitui : poterit vero si βαθαχῆσαι ex βαθρακίσαι, de quo v. sub βαθρακίζω, corruptum, ζῆσαι autem ad βιῶναι olim pertinuisse putetur, confusione apud lexicographos non infrequenti. L. Dind.]

[Βαθακίζων, κακῶς ἕρπων, Hesychius inter βαδὺ et βάζειν. Hoc si Βαθρακίζων scribatur, ionice dictum putari possit eo sensu quo βατραχίζειν dicitur in Hippiatr. de equo lapso et membris luxato : Ὅταν τροχάζων ὀλισθήσῃ καὶ πεσὼν διασυρῇ καὶ ὃ λέγουσι βατραχίσῃ. Quod num forte dictum sit etiam eliso ρ, ut βήσσειν dicitur et βρήσσειν, de quo v. Kuster. ad Hesych., in medio relinquendum est. L. Dind.]

[Βαθάλη, κρήνη, Ἀμερίας, Fons secundum Ameriam, Hesychius. Βαθάλη, ὄνομα κύριον, Suidas. Non liquet an uterque idem nomen dicat. L. Dind.]

[Βαθάνατος et Βαθανατία. Athen. 6, p. 234, B : Τὸ δ' ἔθνος τῶν Κορδιστῶν ἐστι μὲν λείψανον τῶν μετὰ Βρέννου στρατευσαμένων ἐπὶ τὸ Δελφικὸν μαντεῖον Γαλατῶν, Βαθάνατος δέ τις ἡγεμὼν αὐτοὺς διῴκισεν ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Ἴστρον τόπους, ἀφ' οὗ καὶ τὴν ὁδὸν δι' ἧς ἐνόστησαν Βαθανατίαν καλοῦσι καὶ τοὺς ἀπογόνους τοὺς ἐκείνου Βαθανάτους ἔτι καὶ νῦν προσαγορεύουσιν. L. Dind.]

[Βαθανία. V. Βασανία.]

[Βαθάρα. V. Βατάρα.]

[Βαθέα, τὰ, Profunda sive Loca vastæ profunditatis in Ponto Euxino. Aristot. Meteor. 1, 13 extr. : Ἡ ὑπὸ τὸν Καύκασον λίμνη, ἣν καλοῦσιν οἱ ἐκεῖ θάλατταν, ποταμῶν πολλῶν καὶ μεγάλων εἰσβαλλόντων, οὐκ ἔχουσα ἔκρουν φανερὸν, ἐκδίδωσιν ὑπὸ γῆν κατὰ Κοραξοὺς περὶ τὰ καλούμενα Βαθέα τοῦ Πόντου· ταῦτα δ' ἐστιν ἄπειρόν τι τῆς θαλάττης βάθος· οὐδεὶς γοῦν πώποτε καθιεὶς ἐδυνήθη πέρας εὑρεῖν. Et ibid. paullo ante : Ὁ δὲ Καύκασος μέγιστον ὄρος τῶν πρὸς τὴν ἕω τὴν θερινήν ἐστι καὶ πλήθει καὶ ὕψει· σημεῖον δὲ τοῦ μὲν ὕψους ὅτι ὁρᾶται καὶ ἀπὸ τῶν καλουμένων Βαθέων καὶ εἰς τὴν λίμνην εἰσπλεόντων. L. Dind.]

[Βαθεία, ἡ, Profunda, nomen loci Tarenti apud Polyb. 8, 31, 1 : Προῆγον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν κατὰ τὴν πλατεῖαν τὴν ἀπὸ τῆς Βαθείας ἀναφέρουσαν· et 35, 6 : Τεῖχος ἐπεβάλετο κατασκευάζειν ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Σωτείρας ἕως εἰς τὴν Βαθεῖαν προσαγορευομένην. Probabiliter Scaliger et Reiskius intelligunt πύλην, Portam. || Ima pars circi. Chron. Pasch. p. 594, 14 : Ἐπὶ τῆς βαθείας τοῦ ἱππικοῦ καμπτοῦ παιδίον αὐτὸν ἐσκέλισε καὶ ἔρριψεν ἐπὶ πρόσωπον. Ubi Ducangius : « Βαθεῖα est ima pars Circi, quæ Vallis nomine interdum donatur apud Ovid., Lucanum et Claudianum. Nam, ut est apud Dionem Chrysost. in Euboico : Θέατρόν ἐστιν ὥσπερ φάραγξ κοῖλον, πλὴν οὐ μακρὸν ἑκατέρωθεν, ἀλλὰ στρογγύλον ἐξ ἡμίσους. » || Βαθεῖα absolute, sed incertum qua signif., dicitur etiam in monumento publico Corcyræo ap. Bœckh. Corp. inscr. vol. 2, p. 16, v. 10 : Ἀμπέλων πλέθρα εἴκατι ἐν τῷ πεδίῳ κατὰ βαθεῖαν. || Loci nomen videtur etiam apud Epiphanium adv. Hær. 1, 3, vol. 1, p. 1093, C, ed. Petav. : Τὰς δὲ Μεμφίτιδας, Ἡλιουπολίτιδας ὀργώσας, τυμπάνῳ τε καὶ αὐλῷ τὸ θέλγητρον εἰς ἑαυτὰς λαμβανούσας, εἰ διηγησαίμην, Κορίτιδάς τε καὶ τριετηρίτιδας καὶ τῆς (τὰς?) ἐπὶ τῆς Βαθείας καὶ ἐν Μενουθίτιδος ἔξω βεβηκυίας αἰδοῖ τε καὶ καταστάσει γυναικείᾳ, πόσοις ὄγκοις γλώττης ἢ πόσῳ πλάτει συντάξεως ἑαυτὸν ἐπιδοὺς ἐπὶ τὸν προειρημένον ἀριθμὸν τὸν ἀμύθητον ἑαυτὸν ἐκδοῦναι δυνήσομαι; quod vertitur vel Bathea vel Profunda regio. Ceterum pro Κορίτιδας scribendum Χορίτιδας, notandum autem τριετηρίτιδας, nisi vitium est scripturæ pro τριετηρίδας, quod illa signif. dixit Oppianus Cyn. 4, 235. L. Dind.]

[Greg. Nyss. Or. 11 contra Eun. t. 2, p. 282, C : Οἱ διὰ τοῦ πνεύματος τὰ βάθεια (sic, si lectio proba) τοῦ μυστηρίου διερευνώμενοι. Hase.]

[Βαθέσπερος, Vespertinus, Nicet. Eugen. 9, 97. Boisson.]

Βαθέως, Profunde, [Gl. Alte. Theocr. 8, 66 : Κοιμᾶσθαι βαθέως. Teles Stobæi vol. 1, p. 162 Gaisf., ἐκάθευδε βαθέως. Plutarch. Oth. c. 17 : Βαθέως καθεύδοντος, ut correxit Solanus : nam libri βαρέως. Caton. Min. c. 27 : Βαθέως καθεύδων ἐπηγέρθη. Schol. Aristid. p. 450 : Βαθέως ἐνταῦθα διασύρει τὸν Πλάτωνα. Etym. M. p. 185, 34, βαθέως ζώννυσθαι. Βαθέως μέλαν, ut βαθὺς de colore nigro dicitur, dixit Pollux 5, 65. Βαθέως φλογίζων, Epiphanius, vol. 2, p. 229, C, 234, D. L. Dindorf.]

[Lucian. De sacrif. 1 : Οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία, Usque adeo alte dolor animo illius [Dianæ] insederat, quod etc. Ex imo pectore, Epiph. Ancor. t. 2, p. 21, C : Διδάσκει β. τὸν Θεὸν δοξάζειν· cfr. p. 17, D. Quod altius s. profundioribus sententiis enarratur, id. Panar. t. 1, p. 1031, C : Οὐ μόνον γὰρ ἐκεῖ τοῦτο β. εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλά. Hase.]

[Βαθηναράθαν, ita apud Syros serpentem Ὄρισσον vocari observat Julius Africanus Ms. De bellico apparatu, cap. 4. Ducang. Vid. Cest. p. 290, ubi recte scriptum Θρίσσος. L. Dind.]

[Βάθιππος, Bathippus, nomen viri Cratinus apud Hephæstion. p. 88, 10 ed. Gaisf. Demosth. p. 501, 8. L. Dindorf.]

[Βάθιστος. V. Βαθύς.]

[Βαθίων. V. Βαθύς.]

[Βάθμη, ἡ, idem quod Βαθμίς. Etym. Gud. c. 102, 35 : Βαλβίς, ἐστὶ μὲν καὶ ἡ βάθμη· λέγεται δὲ ἡ πρώτη ἔξοδος τῶν δρομέων. L. Dind.]

Βαθμηδὸν, Gradatim. Bud. [Gl. Gradatim. « Πρὸς τὰ ἑπόμενα τῆς βίβλου βαθμηδὸν ὑπεράλλεται. Athen. 1, p. 1, C. » Strong.]

Βαθμὶς, ίδος, [et ῖδος] ἡ, [Fundamentum s. basis. De statua Pindarus Nem. 5, 1 : Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ', ὥστ' ἐλινύσοντά μ' ἐργάζεσθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος ἑσταότα. Quod Schol. explicat : Ὥστε ἀργὰ καὶ ἀκίνητα ἐργάζεσθαι ἀγάλματα ἐπ' αὐτῆς τῆς βαθμίδος ἑστῶτα διηνεκῶς καὶ οὐ δυνάμενα ἀλλαχοῦ τὴν τοῦ νικηφόρου διαβοᾶν εὐδοξίαν. Meleager Anthol. Pal. cap. 7, 428, in carmine facto in statuam Antipatri Sidonii quæ talos basi impositos haberet : Ἄκρα δ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος προπεσὼν κέκλιται ἀστράγαλος. Unde, opinor, petitum βαθμίδος hoc ipso accentu posuit Suidas ante Βάθρα, nulla adjecta interpretatione, fortasse quod prosodia notabilior significatione vocabuli videretur. Omisit, ut solet, Kusterus. Meleagri locum indicaverat Schæf. L. Dind.] Gradus, ut in scala; Tricl. exp. βάθρα ap. Soph. OEd. T. [142] : Ὁ τόπος, ἔνθα ἡ ἐκκλησία ἐγίνετο, βαθμίσιν ἦν κύκλῳ διειλημμένος, ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις· ἔνθα οἱ συνελθόντες πάντες καθήμενοι, ἀνεμποδίστως ἠκροῶντο τοῦ ἱσταμένου ἐν μέσῳ. [Eust. Opusc. p. 277, 40 : Καταγνοὺς τῆς πρώτης ἐκείνης βαθμίδος ὡς ταπεινῆς. Tafel. Βαθμίδας scalæ memorat schol. Eur. Phœn. 1186. L. Dind.]

[Eodem sensu Apollod. Poliorc. p. 48, l. 7 : Διὰ μέσου δὲ τούτων τῶν ξυλίνων βαθμίδων ὀπαὶ γίνονται, δι' ὧν σχοινίον διερχόμενον ἑτέρας βαθμίδας ἀποτελεῖ. Jos. Ant. Jud. 4, 8, 5 : Ἡ δ' ἐπὶ τοῦτον [aram] πρόσβασις ἔστω μὴ διὰ βαθμίδων, ἀλλὰ προσχώσεως αὐτῷ κατὰ πρανοῦς γενομένης· et 15, 9, 4 : Ὀρθίαν ἔχων [collis] ἄνοδον, ξεσταῖς βαθμῖσιν ἐξῳκοδομημένην εἰς διακοσίους. Idem ib. 15, 11, 5, de porta templi multis gradibus distincta, ut in vallem esset descensus : Βαθμῖσι πολλαῖς κάτω τε εἰς τὴν φάραγγα διειλημμένη· ac paulo post : Προσβατὸς βαθμῖσιν ὀλίγαις· ut 19, 3, 1 : Κατά τι προσβατὸν ὀλίγαις βαθμῖσι χωρίον. Item Nil. Ep. 212 : Οὐ μικρὸν γὰρ τοῖς ἐλαχίστοις καὶ τὸ μίαν βαθμίδα τῆς τῶν ἀρετῶν κλίμακος ἀναβῆσαι. Hase.]

Βαθμίδες Hesychio etiam ἀρχαὶ λόγων, forsan metaph. a cursorum certamine sumta; nam νύσσα Suid. exp. inter alia βαθμίς, καμπτήρ· περὶ ὃ κάμπτουσιν οἱ σταδιοδρόμοι. Sed si Hesychii exp. vera est, βαθμὶς in σταδιοδρομίᾳ foret i. q. βατὴρ et βαλβίς. [Pind. Pyth. 5, 7 : Αἰῶνος ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο. Quod Schol. explicat τουτέστιν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ βίου. L. Dind.] || Βαθμίδες sunt etiam Bases quædam ac sinus in brachii s. humeri osse, utrinque singulæ, in quas quum extenditur flectiturque tota manus, ulnæ ipsius coronæ s. processus ingrediuntur : ut docet Gorr., addens paulo post, nihil aliud esse quam Summæ extensionis inflexionisque terminos : proprie autem in brachio s. humero : licet Hippocr. non hos modo, sed ceteros omnes sinus, in quibus recipiuntur ossium tubera s. processus, eo nomine appellarit. J. Polluci [2, 142] est συμβολὴ τοῦ πήχεως πρὸς [τὸν] βραχίονα. [Foes.

OEcon. Hippocrat. : « Βαθμὶς Hippocrati ossis sinum et cavitatem significat in quam os inseritur, ut lib. De fract. (p. 528, 56, H, 751, C,) cubiti cavitas σιγματοειδὴς in quam brachii pars ima cardinis modo immittitur, βαθμὶς dicitur : Τοῦ γὰρ βραχίονος τὸ γιγγλυμοειδὲς ἐν τῇ τοῦ πήχεος βαθμίδι ἐν τουτέῳ τῷ σχήματι ἐρεῖδον, Hoc enim habitu brachii pars cardinem referens, in ulnæ sede innixa, hoc est, in ea ulnæ cavitate σίγμα referente insita. Βαθμίδας etiam dici sinus quosdam et cavitates in brachii osse utrinque singulas, in quas cubiti processus et cornices ingrediuntur, quum tota manus flectitur aut extenditur, scribit Galen.; de quibus agitur cap. 15, lib. 3 De usu part. Idem quoque Gal. annotat ceteros omnes sinus, in quos ossium processus immittuntur, βαθμίδας appellari. Βαθμίδας etiam κοιλότητας exponit Galenus apud Hippocr. lib. De fract. (p. 573, 7; Hipp. 776, A; [conf. 777, B]) ubi scribitur : Τὸ δὲ τοῦ βραχίονος ἄρθρον μέγα τε καὶ βαθμίδας πλείονας ἔχον, At brachii articulus, quum magnus est, tum plures habet cavitates : ubi genu cum cubiti articulo conferens Hipp. tibiæ sinus in quos B femoris tubercula inseruntur exprimere videtur Hipp., disertis vero verbis βαθμίδας appellat Galenus. » ‖ Formam βασμίδας pro βαθμίδας ex libro Parisino restituit Bekkerus Pausaniæ 8, 6, 4. L. Dind.]

[Βαθμοειδής, ὁ, ἡ, Gradus speciem et formam habens. Plut. Mor. p. 1079, F, ab Angl. indicatus : Πολλὰς ἀποχαράξεις λαμβάνοντα βαθμοειδεῖς καὶ τραχύτητας.]

Βαθμός, ὁ, Gradus, Hes. [Non ita interpretatur Hesychius.] Phrynich. [p. 324] Attice βασμὸς dici, Ion. βαθμὸς, auctor est. [Mœris p. 97 : Βασμὸς ἀττικῶς, βαθμὸς ἑλληνικῶς. L. Dind.] Quod quamvis a Phrynicho tradatur, passim tamen usitatius esse βαθμὸς notissimum est. [Nempe apud eos scriptores quos minime curat doctissimus Atticistarum Phrynichus. Vide exempla ab Lobeckio collecta. Auctoritate Phrynichi et qui καταβασμὸς dixit Æschyli Prom. 811, non dubitarem βασμοῖς pro βαθμοῖς restituere Sophocli apud Clementem Alex. Strom. 5, p. 716 (602, C, Sylb.), cujus verba repetit Eusebius Præp. Evang. C p. 680, A, ed. Colon., nisi locus ille totus commentitius esset : quod non vidisse Porsonum, tam sagacem et prudentem, quique vitia ejus pleraque perspiceret, sed ea omnia fabulæ satyricæ concedenda putasse, ad Medeæ v. 284, mirarer, si quid mirari in hoc genere solerem. Est autem talis : Ὁ Σοφοκλῆς δὲ εὐθυρρημόνως γράφει, « Τὴν τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε μητέρα, οὐ χρυσόμορφος οὐδ' ἐπημφιεσμένος πτίλον κύκνειον, ὡς κόρην Πλευρωνίαν ὑπημβρύωσεν, ἀλλ' ὁλοσχερὴς ἀνήρ. » Εἶτα ὑπελθὼν καὶ δὴ ἐπήγαγεν « Ταχὺς δὲ βαθμοῖς νυμφικοῖς (μοιχικοῖς Eusebius) ἐπεστάθη ὁ μοιχός. » Ἐφ' οἷς ἔτι φανερώτερον τὴν ἀκρασίαν τοῦ μυθοποιουμένου Διὸς ὧδέ πως ἐκδιηγεῖται « Ὁ δ' οὔτε δαιτὸς οὔτε χέρνιβος θιγὼν πρὸς λέκτρον ᾔει καρδίαν ὠδαγμένος, ὅλην δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθρύπτετο (ἐθόρνυτο Eusebius). Quem locum, opinor, ab eodem Hecatæo accepit Clemens cui turpem debet paullo post (p. 603, B) tanquam ejusdem Sophoclis positum notatumque dudum a Bentleio Ep. ad Millium p. 12 : ut diligenter cavendum sit ab locis veterum omnibus qui ab solis Pa- D tribus citantur. Ceterum formam βασμὸς præter indicatum ab Lobeckio Callixenum Athenæi 5, p. 199, F, ubi est varietas βαγμοὺς, de qua dixi v. Βάγμα, habent Photius Lex. v. Κλιμακτῆρας, βαθμοὶ scribente Hesychio in ejusdem vocabuli interpretatione, et Dio Chrys. vol. 2, p. 181 : Τὸ γὰρ ἀνωτέρω δυοῖν βασμοῖν ζητεῖν τὸ γένος οὐδαμῶς ἐπιεικές· ubi tamen pulcherrimus codex Meermannianus, Geelii mei beneficio nunc penes me, præbet βαθμοῖν. Notandum autem βαθμὸς sive βασμὸς hoc loco de cognationis gradibus dictum. L. Dind.] ‖ Βαθμὸς metaph. accipitur etiam pro Gradu dignitatis s. Gradu honoris. Greg. de Athan. : Καὶ γὰρ ἦν ἀρετῆς οὐχ ἧττον ἢ βαθμῶν ἡ προτίμησις. [Suicerus : « Ita usurpatur ab Apostolo 1 ad Timoth. 3, 13 : Οἱ καλῶς διακονήσαντες βαθμὸν ἑαυτοῖς καλὸν περιποιοῦνται, Qui bene ministraverint, gradum bonum sibi acquirent. Nempe ad Presbyteratum tales sibi gradum struent. Canon 6 Ephesinus : Τοῦ οἰκείου παντελῶς ἀποπίπτειν βαθμοῦ, A suo gradu omnino ex- A cidere, de clericis. Ibid. Can. 1 : Τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐπισκοπῆς ἐκβληθῆναι, De episcopatus gradu dejici. Can. 2 Calched. : Εἰ κληρικὸς εἴη, τοῦ οἰκείου ἐκπιπτέτω βαθμοῦ, Si clericus sit, proprio gradu excidat. Ita frequentissime in Canonibus Conciliorum aliis. In voce βαθμὸς in his alluditur ad secularem militiam. Hadrianus imperator in sententiis excus. cum glossariis : Ἐὰν καλὸς στρατιώτης γένῃ, τρίτῳ βαθμῷ δυνήσῃ εἰς πραιτώριον μεταβῆναι, Si bonus fueris miles, tertio gradu poteris ad prætorium transire. Servius ad Æneid. 9 : Ex numero militum gradus dignitatis apparet. ‖ Nec omittendum, Pœnitentium stationes, quæ alias τόποι τῶν ἐπιτιμίων, vocari βαθμοὺς, Gradus. Vide Can. 23, 24 et 25 Concilii Ancyrani. Balsamon ad Can. 21 istius Concilii, p. 783 : Τέσσαρες βαθμοὶ τῶν ἐπιτιμίων, ὁ τοῦ προσκλαίοντος, ὁ τοῦ ἀκούοντος, ὁ τοῦ ὑποπίπτοντος, ὁ τοῦ συνεστῶτος, Quatuor pœnarum Canonicarum gradus sunt, deflentis, audientis, succumbentis, consistentis. Et ad Can. 1 Neo-Cæsariens. p. 786 : Ἀναγκασθήσεται τοὺς τέσσαρας B τῆς μετανοίας διελθεῖν βαθμοὺς, Cogetur quatuor pœnitentiæ gradus transire. » Non dissimilis huic usui metaphoricus apud Clementem Pædag. 1, 1, p. 99 Pott. : Σπεύδων δὲ ἄρα τελειῶσαι σωτηρίῳ ἡμᾶς βαθμῷ καταλλήλῳ εἰς παίδευσιν ἐνεργῇ τῇ καλῇ συγχρῆται οἰκονομίᾳ ὁ πάντα φιλάνθρωπος λόγος προτρέπων ἄνωθεν, ἔπειτα παιδαγωγῶν, ἐπὶ πᾶσιν ἐκδιδάσκων.] Exp. etiam οὐδὸς, Limen. [Reg. 1, 5, 5 : Ἐπὶ βαθμὸν οἴκου Δαγών. Sirach 6, 36 : Βαθμοὺς θυρῶν αὐτοῦ ἐκτριβέτω ὁ πούς σου. Cum eoque Sophocles Christianus supra dictus. Gram. Herm. p. 444 : Βαλὸς, οὕτως ὁ βαθμὸς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, unde supplendus Draco p. 35, 22, ubi excidit βαλός. Verus Sophocles igitur ne βασμὸς quidem sed βαλὸς dicturus fuisse videtur hac significatione. L. Dind.] Nomen quoque militare est : Ἡ ἐφ' ἕνα τῆς φάλαγγος στάσις, Etym. [M. c. 184, 50 et Lex. Rhet. Bekk. An. p. 224, 1 : Βαθμὸς, παρὰ τοῖς στρατηγικοῖς ἡ ἐφ' ἕνα τ. φ. σ.] ‖ Βαθμοὶ Hesychio ἴχνη, πόδες καὶ δίφροι παρὰ τραγικοῖς. [Vestigia, Pedes, Subsellia apud tragicos. Lex. Rhet. : Βαθμοὶ, C ἴχνη, πόδες, καὶ οἱ παρὰ τοῖς στρατηγοῖς δίφροι. Ruhnkenius in Auctario ad Hesychii col. 674, 12 : « Præferam tamen vulgatam Hesychii lectionem. Nam *tribunalia*, quæ ceteri scriptores βήματα, tragici βαθμοὺς dixerunt. Librarius vero Lex. Rhet. tanto facilius in hac voce lapsus est, quod illam glossam præcedit : Βαθμὸς, παρὰ τοῖς στρατηγικοῖς ἡ ἐφ' ἕνα τῆς φάλαγγος στάσις. » Veriorem esse scripturam τραγικοῖς assentior Ruhnkenio; tribunalia tragicos dixisse βαθμοὺς vel potius βασμοὺς minime. Nam apud Hesychium quidem manifestum videtur illa καὶ δίφροι παρὰ τραγικοῖς referenda esse ad glossam sequentem : Βάθρα, ἀγάλματα, βάσεις. Quam rationem confirmat quod Etym. M. c. 185, 49 sola ponit verba καὶ βαθμὸς ἰσχνοὶ (leg. βαθμοὶ, ἴχνη) πόδες, et quidem contrario errore sub βάθρον. Illam autem confusionem antiquam et ipso fortasse Hesychio antiquiorem esse ostendit Lex. Rhet., quod vocabulo βάθρα in illa regione, adeoque occasione erroris caret, non caret errore ipso. ‖ Gradum signif. mathematica dicit interpres Græcus D Reg. 4, 20, 9 : Πορεύσεται ἡ σκιὰ δέκα βαθμοὺς et sæpius ibidem. Scalæ gradum Photius et Hesychius v. κλιμακτῆρες. ‖ Statio sive Locus cui insistitur vertendum videtur Etym. Gud. c. 101, 43, ponentis Βαθμὸς cum interpretatione βάσις καὶ στάσις. ‖ Idem tertiam addit signif., ἡ καμπτὸς, Meta, ad quam referri licet Hesychium, βαλβὶς explicantem βαθμός. ‖ Pars aratri, cui pedem imponit arator, quo altius penetret. Apoll. Rhod. 3, 1335 : Εἵπετο δ' αὐτὸς λαῖον ἐπὶ στιβαρῷ πιέσας ποδί. Libri deteriores ex interpretatione βαθμόν. ‖ Βαθμὸς, *Guturnium*, Gl. Quod scribendum *Gutturnium*. -υ. L. Dind.]

[Pro Gressu, Incessu, ut sit i. q. Βάδισις et Βάδισμα, sæpe usurpat Chrys. velut Or. 56 in centur. t. 7, p. 407, l. 25 : Καὶ σχολαίτερον ἐβάδιζε, καὶ τὸν βαθμὸν ἠρεμον ἐποιεῖτο. Scalæ gradus, Apollod. Poliorc. p. 34, l. 11 : Τῶν τῆς πρώτης κλίμακος ἐσχατῶν δυοῖν βαθμῶν· cfr. p. 38, l. 6 sqq. Præterea notanda phrasis Οἱ ἐν βαθμῷ, Collocati in gradu. Basil. Ep. ad Amphiloch. p. 758, C : Ὥστε πολλάκις καὶ τοὺς ἐν

A βαθμῷ, συναπελθόντας τοῖς ἀνυποτάκτοις, ἐπειδὰν δὲ μεταμεληθῶσιν, εἰς τὴν αὐτὴν παραδέχεσθαι τάξιν· eodemque sensu Greg. Nyss. Ep. ad Flav. t. 2, p. 1082, D: Πάντως ἂν περὶ τὸν βαθμὸν ὁ κίνδυνος ἦν. Aliter Jos. Bell. Jud. 4, 3, 10: Πάντας ... τοὺς τῶν τολμημάτων βαθμοὺς, Omnia facinorum genera. Hase.]

[Βαθμόω, ῶ, Gradibus scansile reddo. Chrys. Hom. 112, vol. 6, p. 936: Ὦ νηστεία τεσσαράκοντα ἡμέρας τὸν ἀέρα βαθμώσασα καὶ ἡμᾶς εἰς οὐρανοὺς δι' ἐκείνων ἄγουσα. Seager.]

[Epiph. In assumpt. Chr. t. 2, p. 287, A: Οὐρανοὺς τοὺς φεγγοτόκους ἀνοίξας, καὶ τὸν λεπτομερέστατον ἀέρα βαθμώσας, Sibi ad gradum et scansionem substernens. Hase.]

Βάθος, τὸ, Profunditas. Xen. Cyrop. 7, [5, 5]: Ποταμὸς πλάτος ἔχων πλεῖον ἢ ἐπὶ δύο στάδια· et paulo post: Καὶ βάθος γε, ὡς οὐδ' ἂν δύο ἄνδρες ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἑστηκὼς τοῦ ὕδατος ὑπερέχοιεν. [Etiam de aliis rebus. Herodot. 5, 9: Τοὺς ἵππους αὐτέων εἶναι λασίους ἅπαν τὸ σῶμα ἐπὶ πέντε δακτύλους τὸ βάθος τῶν τριχῶν. B Ephippus Athenæi libro 11 extr. ἄτομα πώγωνος βάθη. Theocr. 8, 29; Anthol. Pal. cap. 6, 168; Synes. hymn. p. 331, D, βάθος ὕλας. L. Dind.] Ab Eod. vero [Cyrop. 7, 5, 2, etc.] τὸ βάθος τῆς φάλαγγος dicitur quod a fronte introrsus protenditur, [Hesychius et Lex. rhet. in Bekk. An. p. 224, 5: Βάθος, στίχος, ἐπίστασις. Suidas: Βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν, καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος κατὰ βάθος λέγεται. Conf. Thucyd. 5, 68, ne ceteros historicos enumerem. L. Dind.] Bud.: qui etiam tradit βάθος Altitudinem dici quæ refertur ad τὸ μῆκος, ut Polyb. [6, 29, 4] de castrametatione Romanorum: Ἥμισυ ποιοῦντες τὸ βάθος τοῦ μήκους ἑκάστης σημαίας, Dimidiata ad longitudinem altitudine signi vel cohortis cujusque. Βάθος sæpe etiam redditur Locus penitior, vel Locus penitissimus, s. intimus. Et ap. Gal. ad Glauc. 1: Ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι exp. Ex imo. Et εἰς βάθος, Penitus vel Introrsum. Interdum etiam Profunde, Alte. [Eur. Med. 1297: Ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος. Aristoph. Av. 1715: Ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου χωρεῖ. Quod schol. explicat: C Εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ. Vide etiam Βαθύς. || Apud Geographos frequens est βάθος de locis mediterraneis: v. Casaub. ad Strabon. 3, p. 210, 8; Ptolem. 6, 14. De mari sic Lucas 5, 14: Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, Evehere in altum, quum dixisset paullo ante Simonem a Christo jussum ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον. De tempore Synesius hymn. p. 328, B: βάθος αἰώνων. L. Dind.] Sed et διὰ βάθους, vel διὰ τοῦ βάθους, per adv. sæpe redditur, ut ap. Synes.: Ἐνέφυ σφόδρα διὰ τοῦ βάθους, Valde alte inhæret. [Eunapius, p. 113: Καὶ πολλοὶ τῶν μετρίως ἐγνωκότων αὐτὸν, διὰ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς οὐκ ἀφιγμένων· quæ non videntur tentanda fuisse ab doctissimis editoribus. Geopon. 5, 21, 3, si talem locum cum Eunapio componere licet, κοπρίζειν διὰ βάθους ποδὸς, quod est idem atque εἰς βάθος ποδός. Theophanes Nonnus vol. 1, p. 236 ed. Bernard.: Τὰ ἐπιπολαίως γινόμενα νεφέλια οὐλὰς προσαγορεύουσιν, τὰ δὲ διὰ βάθους λευκώματα. Pollux 4, 189: Τετρῶσθαι διὰ βάθους. Themistius p. 57, D, ab Schneid. collatus: D Ἀληθινῶς καὶ ἐκ τοῦ βάθους συνηδόμενος. Schol. Æsch. Sept. 925: Δακρυχέων ἐκ φρενὸς) ἐκ βάθους θρηνῶν. De iis quæ alta mente condita latent Cyrillus Comment. in Joan. lib. 6, vol. 4, p. 657, C, ed. Aub.: Ὑπαντᾷ πολλάκις οὐ μόνον τοῖς ἤδη διὰ γλώττης ἐκπεφωνημένοις ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν τῷ βάθει λογισμοῖς. Figuratius Synesius hymn. p. 336, D: Ἀγαθοὶ δ' ὁπόσοι μάκαρες νοεροῦ πρόπολοι γενέτου κατέχουσι βάθη, de Christo. Apoc. 1, 2, 24: Οὐκ ἔγνωσαν τὰ βάθη τοῦ σατανᾶ. Quo refertur Hesych. τὰ βάθη reddens τὰ ἀχώρητα, τὰ ἀκατάληπτα. L. Dind. »Metaphoricum hujus vocis usum, apud scriptores Ecclesiasticos satis frequentem, paucis notamus. Per βάθος denotantur res abstrusæ et reconditæ, ac proinde a captu hominum remotæ. Sic Apostolus ad Rom. 11, 33 τὸ ἀνεξιχνίαστον καὶ τὸ ἀνεξερεύνητον τῶν οἰκονομιῶν τοῦ θεοῦ perpendens exclamat, ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θεοῦ. Has vero profunditates scrutatur spiritus. Idem enim Apostolus 1 ad Corinth. 2, 10: Τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ, καὶ τὰ βάθη τοῦ θεοῦ, Spiritus enim omnia scrutatur, etiam profunditates dei. Hic per τὰ βάθη τοῦ θεοῦ intelliguntur, ut statim versu sequenti exponitur, τὰ τοῦ θεοῦ, ea quæ dei sunt, nempe αἱ βαθύταται αὐτοῦ καὶ διαλανθάνουσαι ἡμᾶς οἰκονομίαι, profundissimæ ejus et nobis occultæ dispositiones et dispensationes, juxta Severianum apud Œcumenium in hanc Epist. p. 393 vel juxta Cyrillum, ibidem: Βάθη τοῦ θεοῦ εἰσι τῶν ἱερῶν γραμμάτων ἡ κεκρυμμένη καὶ ἀπόθετος γνῶσις, ἣν εἰδὸς τὸ πνεῦμα ταῖς τῶν ἁγίων ἀποκαλύπτει ψυχαῖς, θεῖόν τινα νοῦν ἀποφαῖνον ἐν αὐτοῖς, Profunditates dei sunt sacrarum literarum occulta et recondita cognitio, quam quum spiritus sciat, eam sanctorum mentibus revelat, divinum quendam sensum in iis demonstrans. Theophylactus simpliciter μυστήρια τοῦ θεοῦ per τὰ βάθη intelligit. Βάθος νοημάτων. Chrysostomus serm. De proditione Judæ seu 30, vol. 5 edit. Paris. p. 455: Εἴ τις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ, ἓν ἕκαστον τῶν λεγομένων πολλὴν ἔχει τὴν θεωρίαν καὶ πολὺ τὸ βάθος τῶν νοημάτων. Interpres: Si quis ea diligenti sollicitudine scrutari tentaverit, in singulis multam reperiet quæstionem. Minus certe accurate. Ego sic malim reddere: Si quis singula verba accurate examinaverit, multas illa exhibebunt allegorias et profundas meditationes. Βάθος νοημάτων nihil aliud quam βαθέα νοήματα. Βάθος δογμάτων eodem prorsus modo sunt βαθέα δόγματα, abstrusa, occulta, a cognitione remota dogmata. Basilius M. Orat. 16, quæ est in principium Evangelii Joannis p. 503: Καὶ τίς οὕτως ἀναισθησίαν νοσῶν, ὡς τοιοῦτον κάλλος ἐννοίας καὶ βάθος δογμάτων οὕτως ἀνέφικτον μὴ οὐχὶ καταπλαγῆναι καὶ ἐπιθυμῆσαι αὐτῶν τῆς ἀληθοῦς καταλήψεως; Et quis ita stupidus atque iners est, ut talem sententiarum pulchritudinem et tam abstrusam profundorum dogmatum veritatem non stupeat et admiretur, veramque eorum notitiam non expetat? Similem fere sensum habet ipsa locutio, πρὸς βάθος κατάγειν τὸν λόγον, orationem ad res deducere abstrusas. Chrysostomus Hom. 1 ad populum Antiochenum, vol. 1 ed. Paris. p. 4: Ἴδετε πρὸς πόσον βάθος κατηγάγομεν τὸν λόγον; πῶς τὸ δοκοῦν μικρὸν εἶναι μυρίων γέμει ζητημάτων; Videtis ad quam abstrusas res orationem deduxerimus? quomodo, quod parvum esse videtur, innumeris scateat quæstionibus? Βάθος διανοίας, sententiarum profunditas, sententiæ profundæ et abstrusæ. Basilius initio Homil. 2 in Hexaem. p. 16: Μικροῖς ἕωθεν ἐνδιατρίψαντες ῥήμασι τοσοῦτον ἀποκεκρυμμένον τὸ βάθος τῆς διανοίας εὕρομεν, ὥστε τῶν ἐφεξῆς παντελῶς ἀπογνῶναι, Perquam paucis immorati verbis, hodie mane tantam in illis delitescentem ac reconditam invenimus sententiarum profunditatem, ut de iis quæ deinceps sequuntur, prorsus desperemus. Alias βάθος διανοίας notat etiam profundum mentis. Chrysost. Serm. 63, vol. 5 edit. Paris. p. 945: Διὰ τοῦτο καὶ συνεχῶς ὑμῖν ταῦτα παρακελευόμεθα, ὥστε πρὸς τὸ βάθος τῆς διανοίας ὑμῶν καταβῆναι τὰ λεγόμενα, Propterea vos etiam ad hoc frequenter exhortamur, ut ea quæ dicuntur, in vestris mentibus alte defigantur. Ita apud Basilium M. in martyrem Julittam p. 381: Στεναγμὸς ἐκ βάθους καρδίας ἀναπεμπόμενος, Ex imo pectoris recessu emissus gemitus. Per Βάθος etiam notantur afflictiones, calamitates, miseriæ, pericula. Chrysostomus Homil. 24, in Acta p. 751: Οὐ τὸ εἰς βάθος κακῶν ἐλθεῖν δεινὸν, ἀλλὰ τὸ κεῖσθαι μετὰ τὸ ἐλθεῖν· οὐ τὸ εἰς βάθος κακῶν ἐλθεῖν ἀσεβὲς, ἀλλὰ τὸ καταφρονῆσαι μετὰ τὸ ἐλθεῖν, In profunditatem malorum pervenire non est periculosum, sed in iis jacere, postquam eo perveneris: in profunditatem malorum pervenire non est impium, sed postquam eo perveneris, illa aspernari. » Suicer.]

|| Βάθος, Scrobs; ut exp. ap. Theophr. C. P. 4, [13, 7, p. 529 Schn. Recte autem vertit Gaza]: Καὶ διὰ τοῦτο εἰς βάθος καταβάλλουσιν, ubi tamen Gaza reddidit simpl. Alte demittunt. Politian. certe βάθος Aggerem interpr. ad Herodian. [4, 7: Ῥεῖθρον γεφυρῶσαι ἢ βάθος χῶσαι: quod est, Cava complanare, non, Aggerem jacere. L. Dind.] In VV. LL. exp. etiam Gurges altus. || Βάθος metaph. ut Naz. Εἰς κακῶν βάθος ἐμπεσόντες. [Æsch. Pers. 465, 712, κακῶν βάθος. Soph. Aj. 130, μακροῦ πλούτου βάθει, ubi est varietas βάρει. Τοσοῦτον βάθος ἡγεμονίας Plut. Pomp. c. 53, a Wakef. indicatus, de imperio Romano. Lucian. Tragœdopod.

v. 285 : Σὺ δὲ μηρῶν ἄπο ἐς γόνατα λεῖβε πικρὸν ἰχώρων βάθος. Conf. Βαθύπικρος. L. DIND.]

[De parte interiore s. argumento codicis accipere videtur Greg. Nyss. Vita S. Ephr. t. 2, p. 1041, C, opponitque formæ exteriori, narrans, Ephræmum libros adversarii, ab amasia hujus clam mutuo sumtos, glutino inter singula folia illito ita compegisse ut aperiri amplius nequirent, sicque reddidisse mulieri : Ἡ, οἷα γυνή, καὶ τῶν σοφῶν ἄπειρος νοημάτων, τὴν πρόσοψιν τούτων σώαν θεασαμένη, περὶ τοῦ βάθους οὐκ ἠκριβολόγησε. Sensu vulgari jungit Theophr. vocc. πάχος et ἐπιπολῆς, velut Hist. pl. 5, 1, 8 : Μετὰ δὲ ταῦτα [αὐξάνεται] εἰς βάθος καὶ πάχος· 4, 1, 4 : Καὶ κοπῶνες ἐκ τούτων κάλλιστοι· μᾶλλον δὲ εἰς βάθος καὶ π. Caus. pl. 6, 19, 5 : Ἐμμένει γὰρ [vestigia leporum] μᾶλλον διὰ τὸ σφοδρῶς ἀπερείδεσθαι καὶ εἰς βάθος, καὶ οὐχ, ὥσπερ ξηρᾶς οὔσης, ἐπιπολῆς· et alibi. HASE.]

Alio etiam metaphoræ genere usurpatur βάθος a Plut. : Σιγῇ καὶ βαρύτητι καταπλάστῳ καὶ σχηματισμῷ θηρώμενος δόξαν εὐσταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. Ubi βάθος Luscinius vertit Gravitatem, alii Auctoritatem et majestatem : at ego potius βάθος pro Recondita quapiam doctrina, vel Profundo judicio, accipio. Huc pertinent quæ Gall. dicimus *un homme qui a du fonds.* Item, *enfoncer une matière.* Vid. Ἐμβαθυνός. [Non bene interpretatur locum Plutarchi (Mor. p. 44, B, ibique Wyttenb.), ubi βάθος debet respondere ei quam fingebat ille gravitati. Polyb. 27, 10, de Cotyis ingenio nihil minus quam Thracio, καὶ γὰρ νήπτης ὑπῆρχε καὶ πραότητα καὶ βάθος ὑπέφαινεν ἐλευθέριον· ad quæ v. Valesius. Plut. Fab. c. 1, de oratione Fabii non indulgentis inani elegantiæ sed sententiarum profunditati studentis, οὐ γὰρ ἐπῆν ὡραϊσμὸς οὐδὲ κενὴ καὶ ἀγοραῖος χάρις, ἀλλὰ νοῦς ἴδιον καὶ περιττὸν ἐν γνωμολογίαις σχῆμα καὶ βάθος ἔχων. Eunapius p. 72 : Καταπεπληγμένοι τὸ βάθος τῶν λέξεων. Synesius p. 41, A, ab Wakef. indicatus : Οἵ τε γὰρ ῥυθμοὶ τοῦ λόγου κεκολασμένοι καὶ τὸ βάθος τοῦ ἤθους οἷον σωφρονιστῇ τινι καὶ παιδαγωγῷ πρέπον πόλεως ὅλης ἀνοήτως διακειμένης. Geopon. Procem. s. 7, μεγέθει φύσεως καὶ βάθει φρενῶν. Sed apud Longinum s. 2, 1, ἡμῖν δὲ ἐκεῖνο διαπορητέον ἐν ἀρχῇ εἰ ἔστιν ὕψους τις ἢ βάθους τέχνη, dubitatum est par an contrarium ὕψει dicatur βάθος. Priorem sententiam damnat Wyttenb. ad l. c. Eunapii. || Præterea notandum est βάθος de colore obscuriori vel nigro dici. Lex. Rhet. in Bekk. Anecd. p. 224, 5 : Βάθος τὸ βαθὺ καὶ μέλαν καὶ ὑψηλόν. Eademque Hesychius. African. Cest. p. 301 : Βάψαι βέννον διὰ βάθους· χάλα τὰ ξύλα, καὶ ἔσται διὰ βάθους, nisi fallor de loci ejus sententia. Conf. Heliodori l. sub βαθὺς ea signif. dicto citatum. || Neque omittendus videtur formulæ κατὰ βάθος s. κατὰ βάθους usus proprius et figuratus. Paulus Cor. 2, 8, 2 : Ἡ κατὰ βάθους πτωχεία αὐτῶν ἐπερίσσευσεν εἰς τὸν πλοῦτον τῆς ἁπλότητος. Gl. κατὰ βάθος, Penitus. Sæpissime libri variant inter utrumque casum, ubi uterque locum habet : plerumque tamen genitivo accusativum substituerunt librarii : v. Schneider. Indic. ad Theophrast. p. 331, vol. 5, Diodor. 5, 36, 37. In κατὰ βάθος ubi βάθους dici potuit consentiunt libri e. g. apud Diod. 1, 41, Athen. 1, p. 13, D, quem Schæf. indicavit, Suidam v. καλχαίνειν, Galenum vol. 17, p. 944, ed. Lips., ubi κατὰ τὸ βάθος ἔμενον est. In libris confundi solent βάρος et βάθος : v. l. ex Soph. Aj. supra citatum, Diodor. 18, 17, p. 1326 ed. meæ, Exc. Legat. p. 630, 64, ed. Wessel. οο. L. DIND.]

[Βάθος, τὸ, Bathos, locus Arcadiæ apud Pausan. 8, 29, 1, 5. L. DIND.]

Βάθρα, ἡ, Scala domus, VV. LL. [Etym. Gud. c. 102, 45 : Βάθρον, ἐφ' ᾧ ἔστι βαίνειν, ἢ βῆμα ἢ θεμέλιον· λέγεται δὲ καὶ βάθρη θηλυκῶς ἐπὶ βάθρας ἐπὶ βάσεως. Ubi separanda verba postrema a prioribus, ἐπὶ βάθρας, ἐπὶ βάσεως. Repetitur glossa c. 103, 5 : καὶ βάθρα θηλυκῶς λέγεται, ἐπὶ βάθρας, ἐπὶ βάσεως. Retulerit huc etiam Hesychii glossam, Βάτρα, βάσις βασιλέως, qui Βάτρα græce non magis dictum crediderit quam Βάτρον, quod etymologiæ suæ gratia ponit Etym. M. c. 185, 46. Sed Βάτρα mutatum in Βάθρα facillime convertitur in pluralem, si βάσις mutetur in βάσεις, ut apud Hesychium ipsum, Βάθρα, βάσεις. Nam βασιλέως clarum est meram voc. βάσις dittographiam esse. L. DIND.]

[Βαθράδιον, τὸ, Scabellum. Pollux 10, 47, ab Scotto indicatus, θράνος, θρανία, θρανίδια ἐν Νήσοις Ἀριστοφάνους, βάθρα, βαθράδια, ὡς ἐν Ταγηνισταῖς. Verba ἐν Νήσοις ... βαθράδια desunt libris apud Jungermannum et Kuhnium. Pro βαθράδια analogia postulat βαθρίδια. L. DIND.]

[Βαθρακίζω. V. Βαθακίζω. L. DIND.]

[Βάθρακος. V. Βάτραχος.]

[Βαθρεία, ἡ, i. q. βάσις s. Fundamentum esse putatur Æsch. Suppl. 859 : Ἅγιος ἐγὼ βαθυχαῖος βαθρείας βαθρείας. Scap. Ox.]

[Βάθρη. V. Βάθρα. L. DIND.]

[Βαθρίδιον. V. Βαθράδιον. L. DIND.]

[Βαθρικὸν, τὸ, Scalare, Inscr. ap. Richter *Wallfahrten im Morgenlande, Anh. von Morgenstern*, p. 641. PASSOW.]

[Βαθρίον, τὸ, Scabellum. Suidas : Κλινὶς, βαθρίον τι. || Βάθριον mendose pro βάθρον scriptum quibusdam in libris Hippocratis p. 296, 47 (conf. Foes. Œcon. p. 74) annotavit Bastius. L. DIND.]

[Βαθροειδής. Hesychius vol. 2, p. 922, ab Anglis indicatus : Περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη (verba Homeri Od. Ω, 208, quæ exciderunt in codice, restituit Musurus), περιτετείχιστο δὲ κλίσιον, κύκλῳ περιβέβλητο καὶ παρέκειτο (fort. περιέκειτο) κλίσιον, διὰ τὸ ἐν κύκλῳ κρηπίδωμα βαθροειδὲς ἔχειν. Hesychii βαθροειδὲς etsi video nec per se ineptum esse et confirmatum videri posse eo quod Apollon. dicit Lex. Hom. p. 404 : ὁ δὲ Ἀπίων φησὶν οὕτως, κλίσιον ἡ βάσις ἐφ' ἧς κεῖται ὁ θρόνος, Euripidisque Troad. v. 16, πρὸς δὲ κρηπίδων βάθροις πέπτωκε Πρίαμος Ζηνὸς ἑρκείου θανὼν, de ara Jovis, tamen, quum scholion ad locum Homeri considero, κλίσιον) ἅπαξ εἴρηται· σημαίνει δὲ ἐξέδραν τινὰ σιγματοειδῆ, ἐν ᾗ ἔκειντο οἱ κλισμοὶ, ἢ κρηπίδωμα, ἐφ' οὗ ἐκαθέζοντο ἢ ἐκοιμῶντο, dubito an depravatum sit ex θεατροειδές. L. DIND.]

[Βαθρόθεν, Funditus, Tzetz. Hist. 4, 274. BAST.]

Βάθρον, τὸ, Gradus, Scala. Herodian. [4, 2, 9] : Ἑκατέρωθεν δὲ βάθρα τινὰ σύγκειται ἐν κλίμακος σχήματι, Gradus scalari similitudine. Bud. [Herodot. 7, 23 : Ἕτεροι δὲ παρεδίδοσαν τὸν αἰεὶ ἐξορυσσόμενον χοῦν ἄλλοισι κατύπερθε ἑστεῶσι ἐπὶ βάθρων. Soph. O. C. 1591 : Ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταρράκτην ὀδὸν, χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον· qui locus v. 57 vocatur χαλκόπους ὀδός. Eur. Phœn. 1179 : Κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα. Quod schol. interpretatur τὰς ξεστὰς βαθμίδας. Pollux 7, 112 : Βάθρα, κλίμακες. L. DINDORF.] || Item, Sedes, Scamnum, Subsellium : Ἐφ' οὗ κάθηνται ἐν τοῖς συλλόγοις, Suid. [Hesychius : Βάθρων, θάκων. Lex. Rhet. p. 224, 7 : Βάθρον, τὸ ἐφ' οὗ καθίζομεν. Conf. Pollux 4, 121 ; 10, 47. Etym. Gud. c. 103, 5, ponit etiam interpretationem κλίνη. Confusa sunt Etym. M. c. 185, 47, verba : Σημαίνει καὶ τὸ βῆμα ἐφ' οὗ καθίζομεν, et facile corrigenda ex ceteris Grammaticis. L. DIND.] Sic Dem. [p. 313] : Τὰ βάθρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν. Lucian. [Vit. auct. c. 1] : Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις. Plut. : Βάθρων ἀναστάντες. Soph. Œd. T. [142] : Παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων Ἵστασθε. [O. C. 101 : Κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. 263 : Βάθρων ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες. L. DIND.] Ad quam signif. referendum est βάθρον Hippocratis, ut recentiores Medici appellarunt, hoc vero Hippocr. ipse alias ξύλον, alias σχεδίαν vocat, quo, affixis ei cruribus, et pro Organo et pro Scamno usi sunt : de quo vide Gorr. et Oribas. De machin. || Item Fundamentum, Basis. [Hesychius : Βάθρων, θεμελίων. Conf. Etym. M. c. 185, 44 ; Gud. c. 103, 4 ; Bachm. An. vol. 1, p. 178, 4. Pind. Ol. 13, 6 : Εὐνομία, βάθρον πολίων. L. DIND.] Plato Phædro [p. 254, B] : Ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν, In sancta basi nixam vel fundamento. Bud. Plut. [Mor. p. 781, F] : Ἱδρυμένος ἐν βάθροις ἁγίοις, ᾗ φησὶ Πλάτων. Sic Soph. Aj. [135] : Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου, i. e. θεμέλιον, ἕδρασμα, δι' ὃν ἵσταται ἡ Σαλαμὶς, Schol. [Œd. Col. 1662 : Τὸ νερτέρων γῆς βάθρον.] Paus. [3, 19, 3] : Τοῦ δὲ ἀγάλματος τὸ βάθρον παρέχεται βωμοῦ σχῆμα, i. e. βῆμα, βάσις, ὑποπόδιον, ut Bud. ex Hesych. exp. [Cum He-

sychio convenienter Lex. rhet. p. 224, 1, Etym. M. A c. 185, 48 : Βάθρον, βῆμα, ἡ βάσις τοῦ ἀνδριάντος. Conf. Polluc. 3, 90. Æsch. Pers. 811 : Δαιμόνων δ' ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων. Xenoph. Art. Eq. init. : Ὅς καὶ τὸν κατὰ τὸ Ἐλευσίνιον Ἀθήνησιν ἵππον χαλκοῦν ἀνέθηκε καὶ ἐν τῷ βάθρῳ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐξετύπωσεν. Et in monumento apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 233, 14. Herodoti locos v. apud Schweigh. in Indice. Ab ea signif., qua dicitur de fundamento, ducta formula Ἐκ βάθρων, Funditus, Stirpitus, Gl. Pollux 1, 12 : Ἐκ βάθρων ἀνασπάσαι. Lycophr. v. 770 : Ἐκ βάθρων ἀνάστατον. Dionys. Ant. R. 8, 1 : Ἡ πόλις ὀλίγου ἐδέησεν ἐκ βάθρων ἀναιρεθῆναι. 35 : Ἐκ βάθρων ὅλην ἀναστῆσαι τὴν πόλιν. 9, 53 : Πολλὰς ἤδη πόλεις ἐκ βάθρων ἀνέστρεψε, ubi legendum ἀνέτρεψε. Anthol. Pal. cap. 9, ep. 97 : Τροίην ἐκ βάθρων πᾶσαν ἐρειπομένην. Joseph. vol. 2, p. 430, 34, citat Hemst. Constantin. Man. p. 30 : Πιμπρῶσιν ἀπὸ βάθρων. L. Dind.] || Βάθρα Hesychio [Etym. M., Bachm. An.] et Suidæ sunt quoque ἀγάλματα. [Hesychius ex conj. Alberti : Βάθρον, ἀνδριάς· nam in codice verba καὶ B ἀνδριὰς ponuntur sub sequenti βαθύγλωσσοι. L. Dind.] || Βάθρον quibusdam est etiam πέδον, Solum : quo referunt illud Soph. Aj. [860] : Ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον. Et Eur. [Iph. A. 81] : Στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα. [Conf. ibid. 705 : Χείρων ἵν' οἰκεῖ σεμνὰ Πηλίου βάθρα. Soph. Phil. 1000 : Γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον. Singularis est usus Eur. Cycl. 352 : Κρείσσονας γὰρ Ἰλίου πόνους ἀφίγμαι κἀπὶ κινδύνου βάθρα. || Scabellum, cui pedes imponuntur. Huc referenda Hesychii, Lex. Rhet., Etym. M. interpretatio ὑποπόδιον. Herodot. 1, 183 : Ἔνθα ἄγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἔνι κατήμενον χρύσεον, καί οἱ τράπεζα μεγάλη παρακέεται χρυσέη, καὶ τὸ βάθρον οἱ καὶ ὁ θρόνος χρύσεός ἐστι. || Calceus. Lex. Rhet. : Βάθρον καὶ τὸ ὑπόδημα, ὃ καὶ ἐμβάς. Etym. M. : Βάθρον, καὶ ὁ ἐμβάς. || In libris corrumpitur in βάραθρον : v. Pausan. 8, 31, 8; Anth. Pal. l. supra notato, ibique Jacobs. idemque in indice, Hemsterh. ad Arist. Plut. v. 1108 : sicut vicissim βάραθρον in βάθρον, de quo sub βάραθρον. Cum βόθρος confusum v. apud Pausan. 2, 19, 7; 5, 20, 8; Proculum vol. 1, p. 272 C ed. Creuz., Hesychium l. sub Βαχχόαν indicando, Malalam p. 45, 7 meæ ed. L. Dind.]

Βαθυαγκής, έος, ὁ, ἡ, Profundas valles habens, ut in Epigr. [Anthol. Pal. cap. 9, 283,] βαθυαγκέες dicuntur Alpes.

[Βαθύαγρος. V. Βαθυχαίτης. L. Dind.]

[Βαθυαίδοιος, ὁ, Magno pene, epitheton Priapi, Schol. Lycophr. v. 831, sive Eudoc. in Villoison. Anecd. vol. 1, p. 24, et ubi βαθυαιδοῖον scriptum, Etym. M. c. 2, 24. Indicavit Bast.]

[Βαθύας, ου, Bathyas, nomen viri apud Bœckhium Corp. Inscr. vol. 2, p. 25. L. Dind.]

[Βαθύβουλος, ὁ, ἡ, Profundi consilii. Æsch. Pers. v. 142 : Φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον. Scott. Constantinus Manasses Chron. p. 112, a Boiss. indicatus : Καὶ μηχανὰς παντοδαπὰς πορφύρων βαθυβούλους. Sic codices plurimi. Vulgo βαθυπλόους. Quod certe βαθυπλόκους scribendum foret. L. Dind.]

Βαθύγειος, ὁ, ἡ, Cujus solum profundum est. Philo V. M. 1 : Χώραν, εἰ βαθύγειός ἐστι καὶ πίων, Num ager D sit soli feracis et pinguis. Et 2 : Πεδιὰς βαθύγειος. Idem De Mundo [et De plant. Noë p. 334, 5] : Ὥσπερ βαθύγειον χωρίον σῶμα τὸ ἡμέτερον λαβὼν, Tanquam in agro quodam soli fœcundi, Bud. [Philo vol. 1, p. 8, 36; 622, 46; 637, 3; vol. 2, p. 20, 37; Theophrast. H. P. 4, 11, 9; C. Pl. 1, 18, 1; Callimachus Apoll. 65; Diodor. 20, 109, ab Schæf. indicati; Geoponica sæpius; Antyllus Stobæi vol. 3, p. 326 Gaisf.; Steph. Byz. v. Γοῦνας; Pollux 1, 227; Zonaras c. 424. L. Dind.]

[Philo De sacrif. vol. 2, p. 262, 40 : Οὗτος γάρ ἐστιν ὁ γῆν τὴν βαθύγειον τῆς ὀρεινῆς καὶ πεδιάδος κατασπείρας καὶ φυτεύσας. Sæpius tamen subintelligitur γῆ quum ap. ipsum Phil. tum ap. alios. De execr. p. 434, 24 : Τῆς δὲ βαθυγείου τὴν ἰσχὺν ὑπετέμοντο φοραῖς ταῖς ὑπὲρ δύναμιν· p. 431, 38 : Ἐπάρατος μὲν ἡ πεδιάς... ἐπάρατος δὲ ἡ βαθύγειος τῆς ὀρεινῆς· p. 429, 11 : Σὺ μὲν γὰρ κατασπείρεις τὴν βαθύγειον τῆς πεδιάδος· et De mundi incorr. p. 494, 25 : Τὴν πολλὴν ὅση βαθύγειος τῆς ὑπερορίας. Chrys. Expos. in Es. tom. 1, p. 1081, 28 : Ἀλλ' αὕτη ἡ βαθύγειος καὶ πολλῆς ἀπολαύουσα τῆς ἐπιμελείας, ἀκάνθας φέρει. Aliter Philo De hum. vol. 2, p. 400, 1 : Οὔσης βαθυγείου πεδιάδος· idemque neutro ap. Eus. Præp. ev. 8, 14, p. 398, D : Τῆς δ' Ἑλλάδος οὐ κατηγορητέον, ὡς λυπρᾶς καὶ ἀγόνου· πολὺ γὰρ κἀν ταύτῃ τὸ βαθύγειον. Copulatur vocibus ἀρόσιμος, εὐδαίμων, εὔκαρπος, εὔυδρος, λιπαρὸς, eique opponuntur ἔρημος, λεπτόγειος, ὕφαλμος. Ἀρόσιμος est Phil. vol. 1, p. 8, 36, εὐδαίμων ib. p. 637, 3, locis supra allatis. Idem Philo De specc. legg. vol. 2, p. 306, 26 : Κακοῦ τρόπον γεωργοῦ, τὰς μὲν βαθυγείους καὶ εὐκάρπους ἀρούρας χερσεύειν ἐᾷ, μηχανώμενος ἐπ' αὐταῖς ἀγονίαν. De Abr. p. 20, 37 : Βαθύγειος γὰρ καὶ εὔυδρος ἡ χώρα, παντοίων ἀνὰ πᾶν ἔτος καρπῶν εὐφορίᾳ ἔχρῆτο. Chrys. Psalm. t. 1, p. 736, 41 : Ἡ ἔρημος καὶ ἡ ἀοίκητος, καὶ ἡ λιπαρὰ καὶ ἡ βαθύγειος· et In Eutrop. t. 8, p. 70, 25 : Ἡ πέτρα γέγονε βαθύγειος καὶ λιπαρὰ χώρα. Id. Exp. in Es. t. 1, p. 1081, 43 : Ἐν τῇ ὀργῇ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ βαθύγειος ἔρημος ἔσται· Philo (l. supra indicato) vol. 1, p. 622, 46 : Τὸ μὲν αὐτῆς λεπτόγειον, τὸ δὲ βαθύγειον· De vita contempl. vol. 2, p. 481, 1 : Σπείροντες ἀντὶ τῆς βαθυγείου πεδιάδος ὑφάλμους ἀρούρας. Superl. id. De plant. Noë, vol. 1, p. 332, 17 : Τὰ μὲν φυτὰ κατώκαρα ἀνειργάζετο, τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἐν τοῖς βαθυγειοτάτοις γῆς μέρεσι πήξας· et De Jos. vol. 2, p. 76, 31 : Τὴν βαθυγειοτάτην Αἰγύπτου μοῖραν ὁμολογήσας δεδωρῆσθαι τοῖς ἀφιξομένοις, Uberrimam Ægypti partem. Hase.]

Βαθυγένειος, ὁ, Profundam barbam habens. [Schol. Lycophr. 63, 307; Pollux 2, 88. Scott. Julianus Misop. p. 349, C. Socrat. H. E. p. 194, 3. Hemst.]

[Βαθυγέρων, ὁ, i. q. βαθυγήρως, Nicetas Annal. 9, 16, ab Schneidero indicatus. Ephraem. Cæs. 5475 : Ἀνὴρ πολιὸς φαλακρὸς βαθυγέρων. L. Dind.]

Βαθύγεως, ὁ, ἡ, Cujus solum profundum est, βαθύγειος Theophr. [Herodot. 4, 23. Scott.]

[Ap. Theophr. βαθύγειος· excepto loco uno ed. Schneid. C. pl. 2, 4, 10 : Ἐὰν ᾖ μανὴ μὲν καὶ λεπτὴ, βαθύγεως δὲ καὶ ξηρὰ καὶ ἄνυδρος. Et sic nonnunquam Chrys. velut Or. 2 in Gen. t. 1, p. 6, l. 34 : Εἰς λιπαρὰν καὶ βαθύγεων ἄρουραν καταβάλλων τὰ σπέρματα· Or. 9, p. 51, l. 9 : Οἱ φιλόπονοι τῶν γηπόνων, ἐπειδὰν ἴδωσι λιπαρὰν καὶ β. τὴν ἄρουραν· item Or. 13, p. 78, l. 4; Or. 24, p. 173, l. 29 et Or. 54, p. 420, l. 38. Hase.]

Βαθύγηρως, ω, ὁ, ἡ, Profundam senectutem agens, Decrepitus. [Poll. 2, 13, 18. Anthol. Pal. cap. 6, 247 : Ἡ βαθυγήρως Αἰσιόνη. Sext. Emp. p. 359, 5, ab Hemst. citatus. Etym. M. c. 230, 48. Scribendum autem βαθυγήρως, non βαθύγηρως, qui accentus ratione destituitur. L. Dind.]

[Βαθύγλυπτος, Profunde scalptus, Paul. Sil. Ambo 156. Anon.]

Βαθύγλωσσος, Disertus, Cam. : Εὔγλωσσος, ἐλλόγιμος, Suid. [et Hesychius, βαθύγλωσσοι, ἐλλόγιμοι. Aliter Ezech. 3, 3 : Καὶ εἶπε πρός με, υἱὲ ἀνθρώπου, βάδιζε καὶ εἴσελθε πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ λάλησον τοὺς λόγους μου πρὸς αὐτοὺς, διότι οὐ πρὸς λαὸν βαθύγλωσσον σὺ ἐξαποστέλλῃ πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ, οὐδὲ πρὸς λαοὺς πολλοὺς ἀλλοφώνους ἢ ἀλλογλώσσους οὐδὲ στιβαροὺς τῇ γλώσσῃ ὄντας, ὧν οὐκ ἀκούσῃ τοὺς λόγους, καὶ εἰ πρὸς τοιούτους ἐξαπέστειλά σε, οὗτοι ἂν εἰσήκουσάν σου· ὁ δὲ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ οὐ μὴ θελήσουσιν εἰσακοῦσαί σου, διότι οὐ βούλονται εἰσακούειν μου, ὅτι πᾶς ὁ οἶκος Ἰσραὴλ φιλόνεικοί εἰσι καὶ σκληροκάρδιοι. Sed manifesto hæc scriptura perinde falsa quam altera βαθύχειλον, et legendum βαρύγλωσσον. L. Dind.]

[Βαθύγνοφος, Altis demersus tenebris, Greg. Naz. vol. 2, p. 279. Bast.]

[Βαθυγνωμοσύνη, ἡ, Prudentia, Theophyl. 3, 685. Bast. Nicet. Annal. 3, 2. Schneid.]

Βαθυγνώμων, ὁ, ἡ, Qui consilia sua alto pectore abstrusa habet, ut ap. Suid. Βαθυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρυψίνους, de Rufino. [Apud Suidam sub Βαθυγνώμων et Ῥουφῖνος quæ citantur Eunapii esse judicaverat Valesius ad Joannem Antioch. p. 120, firmavitque viri præclari judicium Boissonadus p. 514 collato ejusdem Eunapii loco p. 65 : Κρυψίνους τε ἦν ἄγαν καὶ βαθυγνώμων. Soph. Aj. 954, κελαινώπαν θυμὸν, Schol. ab Scotto indicatus interpretatur βαθυγνώμονα ψυχήν. L. Dind.]

[Βαθυδενδρος, ὁ, ἡ, Arboribus consitus densis. Nonnus Dion. 41, 18 : Βαθύδενδρον ὑπὸ ῥάχιν αἴθοπος Εὔρου Ἀσσυρίῳ λιβάνῳ παραπέπταται· 45, 159 : Καί σφιν ὄρος βαθύδενδρον ἐφαίνετο· 203 : Καὶ σκιερῆς βαθύδενδρος ἐγυμνώθη ῥάχις ὕλης. Bast. Plut. Mor. p. 1104, E, Bacchylidis vel nescio cujus poetæ lyrici verbis usus : Ἐπιταχήσεται (fort. ἔπειτα κείσεται) βαθυδένδρῳ ἐν χθονὶ συμποσίων τε καὶ λυρᾶν ἄμοιρος. Indicavit Kallius. L. Dind.]

[Βαθυδινήεις, Profundos vortices habens, Profundus. Hom. Il. Φ, 15 : Ξάνθου βαθυδινήεντος· 603 : Βαθυδινήεντα Σκάμανδρον. Id. hymn. apud Diodor. 3, 66 : Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδινήεντι. Scott. Asius Pausaniæ 2, 6, 4 : Ἀσωποῦ κούρη ποταμοῦ βαθυδινήεντος. Panyasis apud Stephanum Byz. s. Τρεμίλη : Σίβρῳ ἐπ' ἀργυρέῳ, ποταμῷ παρὰ δινήεντι. Scribendum videtur βαθυδινήεντι. L. Dind.]

Βαθυδίνης, s. Βαθυδινής, Profundos vortices habens, Profundus. Hesiod. ['E. 169] : Παρ' ὠκεανὸν βαθυδίνην. [Hom. Od. K, 511, et auctor Cypriorum apud Herodianum περὶ μον. λέξ. p. 9, 15 : Ὠκεανῷ βαθυδίνῃ· Il. Υ, 73; Φ, 143, 212, 228, 329 : Ποταμὸς βαθυδίνης. Hymn. Merc. 136 : Ἀλφειὸν βαθυδίνην. || Formam βαθυδινής habet Demosthenes Bithynus apud Steph. Byz. et Etym. M. s. Ἡραία : Κόλπος ἁλὸς φαίης κεν ἰδὼν βαθυδινέα πάντῃ ἔμμεναι. ∪∪--. L. Dind.]

[Βαθύδοξος, ὁ, ἡ, Præclarus, Inclitus. Pind. Pyth. 1, 66 : Τυνδαριδᾶν βαθύδοξοι γείτονες. Scott.]

[Βαθυεργέω, Terram profunde aro. Geopon. 2, 23, 14, ab Angl. indicata : Ἀροῦντα δὲ οὐ δύο, τέσσαρας δὲ βόας ὑποζευγνύναι χρὴ καὶ ποιεῖν τὴν καλουμένην διζυγίαν, δευτεροῦν δὲ καὶ τριτοῦν, ὕνει τε χρῆσθαι βαρυτέρᾳ, ἵν' οὕτως τὸ λιπαρὸν τῆς γῆς βαθυεργηθῇ καὶ βωλοστροφηθῇ. Duplex est varietas βαρυεργηθῇ et βαρὺ ἐργασθῇ, sed vera scriptura videtur quam Nicolaus probavit βαθυεργηθῇ. L. Dind.]

Βαθύζωνος, ὁ, ἡ, Alte s. Profunde succinctus, εὔσταλος, Eust. in Il. I, [590] : Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. Etsi quidam hoc epitheton barbaricarum esse mulierum voluerunt [Etym. M. c. 185, 33 : Βαθυζώνους, βαρβάρων γυναικῶν τὸ ἐπίθετον, ἀπὸ τοῦ βαθέως ζώννυσθαι. Idem paullo post : Βαθυκόλπων) πέπλος τὸ ἱμάτιον καλεῖται, ἑλληνικῶς· βάρβαρον καὶ (fort. δὲ) τὸ βαθυκόλπους ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς ζώσεως κολπώματος· quam glossam caput amisisse βαθυπέπλων animadvertit Tollius ad Apollonii Lex. Hom. p. 190. Respexit autem Etym., quum barbararum epitheton diceret βαθύζωνος, locum Homericum Od. Γ, 154 : Κτήματά τ' ἐντιθέμεσθα βαθυζώνους τε γυναῖκας· quod quia de Troadibus dicitur, Grammatici interpretati sunt barbaras. Hoc qui notavit Heynius ad Il. I, v. 590, fluctuat et dubitat utrum cinctas intus sub peplo laxo et largo super zonam effuso an demissis ad talos et defluentibus vestibus indutas dixerit poeta. Mihi verior videtur ea explicatio ut profundum cinctæ dicantur quæ cingulo amictum profunde sinuosum facerent.] Pindaro tamen 'I. 6 [71. Æsch. Choeph. 169 : Τίνος ποτ' ἀνδρὸς ἢ βαθυζώνου κόρης;] sunt βαθύζωνοι κόραι, Puellæ eleganter cinctæ. Cam. [Quæ parum pressa interpretatio est. Plura exempla vocabuli præbent Hymn. Cer. 95, 161, 201, 304. Hesiodi fr. apud Schol. Pind. Nem. 3, 21; Pind. Ol. 3, 37; Pyth. 9, 2; fr. apud Schol. Arist. Eq. v. 1261. L. Dind.]

[Heliod. Æth. 3, 2 : Κόραι Θετταλαὶ ... καλλίζωνοί τινες καὶ βαθύζωνοι. Nicet. Chon. Hist. p. 65, C : Τῶν γυναικῶν αἱ καλαὶ καὶ βαθύζωνοι, quod male Locupletes vertit interpr. De vera signif. cfr. Winckelm. Hist. art. 4, 5, § 16, et Millingen, *Peintures de vases grecs*, p. 4 not. (6). Hase.]

[Βαθύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Promissis capillis, Comatus. Hom. hymn. Apoll. 412 : Μῆλα βαθύτριχα. Oppian. Cyn. 1, 314, a Wakef. indicatus : Βαθύτριχα δειρήν. L. Dind.]

[Βαθύθροος varietas scripturæ Moschi 2, 119 pro βαρύθροος, quod vide. L. Dind.]

[Βαθύϊνος, Color subniger, Obscurus. Hesych. : Τὸ βαθὺ καὶ τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν καὶ μέλαν. [Sed hæc apud Hesych. ad βάθος pertinent.] Continuator Theophan. l. 3, n. 43 : Ἴδοις δὲ καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ κοιτῶνος ἐκ τεσσάρων μὲν κιόνων βαθυΐνων τὸν χρυσῷ κατάστικτον κύκλον τῆς ὀροφῆς ἀνεχόμενον. Infra : Οὗπερ τὸ ἀριστήριον αὖθις ἐστιν ἐκ λίθων μὲν βαθυΐνων τοὺς τοίχους ἔχον λελαμπρυσμένους. Rursum : Καὶ αὐτὸ ἐκ τεσσάρων μὲν κιόνων βαθυΐνων τὴν ὀροφὴν ἀνεγειρόμενον. Ubi interpres βαθύϊνον viridis coloris non ita acuti, sed nubili magis ac pressi marmor interpretatur. Vide Gloss. med. Lat. in Profundus. Ducang.]

Βαθυκαμπής, Longe lateque curvaturam habens, ἐπιπολὺ καμπτόμενος, Suid. [et Zonaras c. 372, uterque addito exemplo Aristonis Anthol. Pal. cap. 6, 306 : Καὶ βαθυκαμπῆ κλεῖδα συῶν, de veru. L. Dind.]

[Βαθυκάρδιος, Procl. Paraphr. Ptol. 222. Schneid.]

Βαθυκήτης, ὁ. Βαθυκήτεα πόντον Lucian. [Tim. 26] dixit [respiciens ad Theognidis v. 175, ubi est varietas μεγακήτεα] : vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia; est enim et piscosum mare et profundum. [« Mallem hæc indicta, quæ prorsus ab ingenio linguæ Græcæ abhorrent : ad compositorum enim rationem se minus attendisse satis declarat (H. Stephanus) : ego vertam Profundissimum vel Immensæ profunditatis mare ». Hemst. ad locum Luciani. Vide sub κῆτος dicenda. L. Dind.]

[Βαθυκλεής, ὁ, ἡ, Inclitus, Celeberrimus. Anthol. Pal. 9, 575 : Βαθυκλεὲς οὔνομ' Ὁμήρου. Scott.]

Βαθύκληρος, i. q. βαθυπλούσιος s. βαθύπλουτος, h. e. μεγαλόπλουτος, Qui immensæ veluti profunditatis opes sortitus est, i. e. ingentes, Prædives. Hom. [Epigr. 17,] et Herod. [Vita Homeri 35; Maneth. 3, 239. Hemst. Pollux 3, 109; 6, 196. Scott. Coluth. v. 214 : Βαθυκλήροιο διὰ χθονὸς Αἱμονιήων. L. Dind.]

[Βαθυκλῆς, Bathycles, nomen viri ap. Hom. Il. Π, 594. Statuarii Magnetis apud Pausaniam 3, 18, 9 seq. Alius apud Plutarchum Solon. c. 4; Athen. 11, p. 781, D (post p. 466), Diogenem 1, 20 seq. Arcadia oriundi, qui poculum reliquerat sapientissimo donandum. Et rursus alius Anthol. Pal. 7, 503. L. Dind.]

[Βαθυκνήμις, ὁ, ἡ, Longa tibialia gestans. Quintus 1, 54, de Penthesilea : Ἄρεος ἀκαμάτοιο βαθυκνήμιδα θύγατρα. Angl.]

[Βαθύκνημος, ὁ, ἡ, In profundis convallibus situs. Nonnus Dion. 13, 70, a Bastio indicatus : Βαθυκνήμους τε Πλαταιάς.]

Βαθύκολπος, ὁ, ἡ, Profundos sinus habens. Il. Σ, [339] : Ἀμφὶ δέ σε Τρῶες [Τρωαὶ] καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι Κλαύσονται, Profundos in peplis sinus et flexus habentes. [Ibid. 122 : Καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων· Ω, 215 : Τρωϊάδων βαθυκόλπων. Quo respiciens Hesychius : Βαθυκόλπων, ἡρωΐδων (lege Τρωϊάδων cum Kustero), ἀπὸ τοῦ μεγέθους καὶ βαθυζώνων. Æsch. S. c. Th. v. 864 : Ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθέων ἥσειν ἄλγος. Hymn. Ven. 258 : Νύμφαι βαθύκολποι. Cer. 5 : Κούρῃσι βαθυκόλποις. Pind. Pyth. 1, 12 : Βαθυκόλπων Μοισᾶν. Idem vero quod Pyth. 9, 105, dixit βαθυκόλπου Γᾶς capiendum videtur ut βαθύστερνον χθόνα Nem. 9, 57. Theocr. 17, 55 : Θέτις βαθύκολπος. Antholog. Palat. cap. 7, 446 : Βαθύκολπος νύμφα. L. Dind.] Et πηγὴ βαθύκολπος apud Nonnum [Paraphr. Joann. 4, p. 39, 25, ed. Sylb. L. Dind.], Fons profundis sinibus; nam et fonti tribui possunt κόλποι, ut ipsi mari. [|| Cavus, Profundus. Hesychius : Βαθύκολπος, κοίλη. Nonnus Dion. 12, 327 : Πετραίην βαθύκολπον ἐδύσατο γείτονα χειήν· 21, 94 : Δαπέδου βαθύκολπον ἀπεστυφέλιξεν ὀχῆα. Paraphr. Joann. 18, p. 213, 7 : Κόσμου βαθύκολπα γένεθλα. || Vetus, Antiquus. Hesychius : Βαθύκολπος, ἀρχαία, παλαιά. L. Dind.]

[Βαθυκομέω, Comam promissam habeo, Symeon. Metaphr. in Anecd. meis v. 5, p. 19, col. 1, 71. Boisson.]

[Βαθυκόμης, ου, ὁ, ἡ, Promissis capillis, Comatus, Pilosus. Pollux 2, 24. || Hinc restituendum videtur nomen pr. Βαθυκόμης in lapide apud Bœckhium Corp. Inscr. vol. 1, p. 321, 11, ubi solæ supersunt literæ ..ΘΥΚΟΜΗΣ, si fides apographis. L. Dind.]

[Βαθύκομος, ὁ, ἡ, Comatus, Pilosus, hinc Silvosus. Aristophanes Hephæstionis p. 48 Gaisf., ab Schneid. indicatus : Τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπέσυτο βροτῶν;]

[Βαθύκρημνος, ὁ, ἡ, Altas rupes habens. Pind. Isthm. 3, 74 : Βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλός. Nem. 9, 40 : Βαθυκρήμνοισι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἑλώρου. Schol. Lycophr. v. 409 : Ἄραιθος, ποταμὸς Ἠπείρου, οὗ καὶ Καλλίμαχος μέμνηται λέγων οὑτωσί, Αἱ δὲ βαθυκρήμνοιο παρ' ἀγκύλον ἴχνος Ἀραίθου. Ita Potterus. Libri βουκρήμνοιο, vel βοήμοι κρήμνης, vel βοήμοι κρήμνοις. Βοοκράνοιο reposuit Bentleius fr. 203. Sed manifesto legendum βοοκρήνοιο : nolim enim ulterius procedendo Callimacho tribuere quod ille quamvis studiosus insolentium formarum sectator fortasse tamen respuisset, βοηκρήνοιο. Ceterum locis ab Scotto indicatis Schneiderus addidit Dionys. Perieg. 244 : Βαθυκρήμνοιο Συήνης· 618 : Νῆσος βαθύκρημνος· 849 : Βαθυκρήμνοιο Ταύρου· 880 : Βαθυκρήμνου Κασίοιο, Boissonadus Constant. Man. Chron. p. 2, 9, 125 ubi est λόφων β. et β. χάος. L. Dind.]

Βαθυκρηπίς, ῖδος, ὁ, ἡ, Habens basin et fundamentum profundum : Ἀβύδου, Profunde fundatæ Abydi, Musæus [229, ubi recte scriptum βαθυκρήπιδος. Nonn. Paraphr. 6, p. 83, 8 ed. Sylb., a Wakef. indicatus, βαθυκρήπιδι Καφαρναοὺμ ἐνὶ γαίῃ. ∪∪--. L. Dind.]

[Βαθυκρύσταλλος, ὁ, ἡ, Profunda glacie tectus. Βαθυκρύσταλλος ἐρίπνη Κελτίς, Paul. Sil. Ecphr. 220, ab Schneid. indicatus.]

Βαθυκτέανος, ὁ, ἡ, Profundas possidens opes, i. e. magnas : adeoque Prædives : ut βαθύκληρος. Legitur in Epigr. [Anthol. Pal. cap. 10, 74 : Μήτε βαθυκτεάνοιο τύχης κουφίζεο ῥοίζῳ. Nonnus Dion. 12, 126 : Βαθυκτεάνῳ δὲ ῥεέθρῳ Πακτωλὸς κροκόεις ἀνεσείρασε πένθιμον ὕδωρ. Schneid.]

[Βαθυκτήμων, Profundas s. Grandes opes possidens, Const. Manass. Chron. p. 53. Boisson.]

Βαθυκύμων, ὁ, ἡ, Profundas habens undas. Interdum et simpliciter pro Profundus. E Dionys. P. [56] et Nonno [Dion. 21, 169, 176 : Ἔσω βαθυκύμονος αὐλῆς, de fundo maris. Synesius hymn. p. 348, D : Βαθυκύμονος ὕλας. Musæus v. 189 : Σηστιάδος πρὸ πόληος ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας. Hymn. Orph. 74, 2 : Πόντοιο βυθοὺς βαθυκύμονας. ∪∪--. L. Dind.]

[Βαθύλειμος. V. Βαθυλείμων.]

Βαθυλείμων, sive Βαθύλειμος, ὁ, ἡ, Profunda habens prata, ideoque Compascuus, Il. I, [151, 293] : Ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον, i. e. βαθεῖς λειμῶνας ἔχουσαν, πολύχορτον. Prius ap. Etym. [qui etiam βαθύλειμος memorat] exstat et in Lex. meo vet. [et Pind. Pyth. 10, 15 : Βαθυλείμων' ὑπὸ Κίρρας πέτραν. Eustath. Il. p. 743, 32. Scott.]

Βαθυλήϊος, ὁ, ἡ, Profundas segetes ferens vel multas; nam Hesych. βαθὺ λήϊον, πολύκαρπον πεδίον, Feracem campum, Fertile solum. [Zonaras c. 375, et Bachm. Anecd. vol. 1, p. 178, 8 : Βαθὺ λήϊον, τὸ σιτοφόρον πεδίον.] Apud Apoll. Rh. certe [1, 830,] βαθυλήϊος γαῖα exp. Terra ferax : itidemque ex Epigr. [Anthol. Pal. cap. 9, 110] afferunt βαθυληΐους ἀρούρας, pro Arva fertilia. [Etym. M. c. 185, 40 : Βαθυλήϊος ἀντὶ τοῦ πολυλήϊος, πολύσιτος. Hom. Il. Σ, 550 : Τέμενος βαθυλήϊον.]

[Βαθύλιμνος, ὁ, ἡ, Profundus, Andr. Cr. 205, a Kallio indicatus.]

[Βάθυλις, Bathylis, n. pr. viri apud Ælian. H. A. 11, 35 : Βάθυλιν τὸν Κρῆτα. Cujus loco Βάθηλυν scriptum esse in cod. Vatic. 997, notat Bastius Ep. crit. p. 243. L. Dind.]

[Βαθύλλειος, ὁ, ἡ, Bathylleus, ap. Athen. 1, p. 20, E : Ἡ Βαθύλλειος ὄρχησις. Scott. Plutarch. Moral. p. 711, F. L. Dind.]

[Βάθυλλος, Bathyllus, n. pr. viri apud Demosth. p. 1009, 26; Antholog. Palat. 7, 30; Plan. 4, 306; Athen. 1, p. 20, D. || Fontis apud Pausan. 8, 30, 9. Diminutivum esse nominis Βαθυκλῆς, ut Ἥρυλλος est nom. Ἡρακλῆς, notat Herodianus Etymol. M. p. 143, 1; Eustathius Il. p. 989, 49. L. Dind.]

[Βαθύλος, Bathylus, n. pr. servi apud Alciphronem 3, 68, 6 : Βαθύλῳ τῷ οἰνοχοοῦντι παιδί. Nisi hic quoque scribendum Βαθύλλῳ. L. Dind.]

Βαθύμαλλος, Profunda s. Promissa habens vellera s. villos. Hesych. [Pind. H. 4, 161 : Δέρμα κριοῦ βαθύμαλλον. Appian. Mithr. c. 103, vol. 1, p. 797 : Κώδια βαθύμαλλα. Scott. Lex. Seg. Bibl. Coisl. p. 458. Apollonius Lex. Hom. p. 190 : Βαθυμάλλων, βαθεῖς μαλλοὺς ἐχόντων. L. Dind.]

Βαθυμῆδαι, γένος ἐπὶ Λυδίᾳ, Hesychius, sed apud quem vox quædam intercidisse videtur; nisi sit nomen alicujus gentis sive familiæ in Lydia quondam florentis. [« Nomen contractum, ut videtur, ex Βαθυμηδείδαι. » Lobeck. Aglaoph. p. 982. Priusquam de glossa ipsa quæratur, quærendum erit de interpretatione. Musuri correctio Λυδίᾳ quum per se ferri nequeat, evertitur etiam scriptura codicis Λύδοις. L. Dind.]

[Βαθυμῆτα, ὁ, forma nominativi Æolica pro βαθυμήτης, Profundi consilii, Sapiens. Pind. Nem. 3, 51 : Βαθυμῆτα Χείρων. Scott.]

[Βαθύνους, ὁ, ἡ, Prudens. Anthol. Pal. App. 9, 23, p. 751 : Τὸν βαθύνουν Νέστορα. Scap. Const. Manass. Chron. p. 94, 113; Tzetz. Hist. 8, 534. Boisson.]

[Βάθυνσις, ἡ, Gl. Exaltatio.]

Βαθύνω, Profundum facio, In profundum fodio, [Lucas 6, 48 : Ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδομοῦντι οἰκίαν, ὃς ἔσκαψε καὶ ἐβάθυνε καὶ ἔθηκε θεμέλιον ἐπὶ τὴν πέτραν. Cyrill. Hier. præf. Cateches. fol. 3, recto, D, ed. Paris. 1640 : Ἐὰν μὴ σκάψωμεν καὶ βαθύνωμεν, πότε δύναται ἄλλοτε καλῶς φυτευθῆναι τὸ ἅπαξ κακῶς φυτευθέν; L. Dind.] Profunde excavo. Il. Ψ, 421 : Βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα. Anacr. [17, 5] : Ποτήριον δὲ κοῖλον Ὅσον δύνῃ βάθυνον· ubi vacat κοῖλον. Citatur autem e Nonn. [Paraphr. Joann. 6, p. 72, 16 Sylb. : Καὶ ἄστατος ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ φοιταλέος πεφόρητο διάκτορος ἑσμὸς ἑταίρων, ὄγκον ἐπασσυτέρων τελέων ὑψούμενον ἄρτων χερσὶ βαθυνομένῃσιν. Dionys. 11, 180 : Χερσὶ βαθυνομέναις ξανθόχροα πηλὸν ἀφύσσων. L. Dind.] pass. part. βαθυνόμεναι χεῖρες pro Cavatæ manus s. Cavæ. [Τύμβος ἀδωμήτοιο βαθυνομένης ἀπὸ πέτρης, Nonn. Joann. 20, p. 243, 1, fortasse imitatus Dionysii 1035 : Ἄχρι πυλάων Κασπιάδων, αἵ τ' εἰσὶ βαθυνομένας ὑπὸ πέτρας κληῖδες γαίης Ἀσιήτιδος, ubi etiam βαθυνομένης ὑπὸ πέτρης est in Blemmidæ paraphrasi et libro uno. || Βαθυνθῆναι Mergi est Polluci 6, 87 : Μυστίλη ἐστὶ ψωμὸς κοῖλος ἔτνος ἢ ζωμὸν βαθυνθείς, ubi εἰς ἔτνος conjecit Kuhnius. Indicavit Schæf. Ex eodem Polluce hæc notamus : 1, 224 : Βαθῦναι τὴν ἀμάραν· 5, 149 : Ἐρεῖς δὲ γράμματα ἐν στήλαις ... κοιλάνας, ἐγγλύψας, βαθύνας· 2, 62 : Ῥηθείη δ' ἂν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττειν καὶ κοιλαίνειν, σβεννύναι, βαθύνειν· 5, 78 : Εἴποις δ' ἂν περὶ συὸς βαθύνει τῷ ῥύγχει τὴν γῆν. Βαθύνειν τὸ τρῆμα Oribasius p. 93 ed. Cocch., ab Schn. indicatus. || Medium eodem modo dictum ponit Pollux 1, 161 : Ἐρεῖς δὲ τάφρον ἠλάσαντο, ἐκοίλαναν, ἠλάφρυναν, ἐβαθύναντο. || Τὸ γένειον λάσιον καὶ σεμνότερον βαθυνόμενον Heliod. p. 80 de barba promissa citavit Schneiderus. || Psalm. 91, 6 : Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, κύριε, σφόδρα ἐβαθύνθησαν οἱ διαλογισμοί σου· ἀνὴρ ἄφρων οὐ γνώσεται, καὶ ἀσύνετος οὐ συνήσει ταῦτα. Polyæn. 8, 23 : Τοῦ ὄρους κάτω πολλὰ ὕλη βαθύνεται. Theophr. H. Pl. 4, 11, 3 : Πρὸ τούτων ἔτι πλεῖον βαθυνθῆναι τὴν λίμνην et paullo post βαθυνομένης τῆς λίμνης. || Βαθύνειν τὴν φάλαγγα, Introrsus extendere agmen. Xen. Cyrop. 6, 3, 23 : Ἐξ ὅσων μέντοι ἐγὼ τὴν φάλαγγα βαθυνῶ, οἴομαι ὅλην ἐνεργὸν καὶ σύμμαχον ποιήσειν αὐτὴν ἑαυτῇ· 8, 5, 15 : Καὶ τὸ τακτικὸν δὲ εἶναι οὐ τοῦτο μόνον ἡγεῖτο, εἴ τις ἐκτεῖναι φάλαγγας εὐπόρως δύναιτο ἢ βαθῦναι. Polyæn. 5, 16, de Pammene angusta Phocidis transeunte, ὀρθίας τὰς τάξεις βαθύνας. || Formam βεβάθυστο ex Nonni Dion. 39, 305 citavit Wakef., βεβάθυται ex Strabon. 13, p. 902, 18 Falc., ubi alii libri recte βεβάθυνται. ∪--. L. Dind.]

Βαθύξυλος, Profundus lignis, Opacus : δρυμός, Aristot. [vol. 2, p. 371, Duv.] Sylva opaca. [Eur. Bacch. 1138 : Ὕλης ἐν βαθυξύλῳ φόβῃ. Joseph. Ant. 15, 11, 5. Scott.]

[Βαθύπεδος, ὁ, ἡ, Profundi soli, Profundus, Pind. Nem. 3, 17 : Βαθυπέδῳ Νεμέᾳ. Scott.]

[Βαθύπελμος, ὁ, ἡ, Qui soleam profundam habet. Anthol. Pal. cap. 7, 413 : Οὐδέ μοι ἀμπεχόναι περονήτιδες, οὐ βαθύπεπλος εὐμαρίς, οὐ λιπόων εὔαδε κεκρύφαλος. Βαθύπελμος restituit Salmasius. Bast.]

[Βαθύπεπλος, ὁ, ἡ, Qui demisso ad talos peplo indutus est. Quintus 13, 552 : Ἠλέκτρην βαθύπεπλον. Bast. Nonnus Dion. 48, 418 : Βαθύπεπλον Λητώ, ubi

βαρύπεπλον legebatur ante Græfium. Indicavit Bastius sub βαρύπεπλος. Hesychius : Βαθυπέπλων, καλὰ ἱμάτια ἐχόντων. Apollon. Lex. Hom. p. 190 : Βαθυπέπλων, ὁ Ἀπίων καλῶν. Τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ βαθυζώνων καὶ βαθυκόλπων· φαίνεται γὰρ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιθέτων ἅμα μὲν τὰ μεγέθη τῶν σωμάτων, ἅμα δὲ τὸ σεμνὸν τῆς περιστολῆς· φαίνονται γὰρ μέχρι τῶν σφυρῶν καλυπτόμεναι, ὅθεν καὶ ἑλκεσίπεπλοι λέγονται καὶ βαθύζωνοι. L. Dind.]

Βαθύπικρος, Qui amaritudine sua in ima penetrat, Summopere amarus. Βαθύπικρον a summa amaritudine dicitur a quibusdam Absinthium. Dioscor. 3, 26 : Ἀψίνθιον, βαθύπικρον, γνώριμος ἡ πόα. Ubi puto leg., οἱ δὲ βαθύπικρον, subaudiendo καλοῦσι, ut passim ap. eum videre est. Sic enim et Ruell. : Absinthium, aliqui Bathypicron : herba vulgo cognita. [Apud Dioscoridem est etiam varietas βαρύπικρον.]

[Βαθυπλεκής, ὁ, ἡ, Plexus. Oppian. Hal. 4, 638, ab Schneid. indicatus, βαθυπλεκέος τε λίνοιο, de rete piscatorio. L. Dind.]

[Βαθύπλευρος, ὁ, ἡ, Profundis s. amplis lateribus. Geop. 17, 2, 1, de bubus. Bast.]

[Βαθυπλήξ, ὁ, ἡ, Profunde percutiens. Nicander ap. Ælian. H. A. 10, 49 : Βαθυπλὴξ σκορπίος, ab Schn. indicatus.]

[Βαθυπλόκαμος, ὁ, ἡ, Promissi cincinni. Apoll. Rh. 1, 742 : Βαθυπλόκαμος Κυθέρεια. Scott. Mosch. 2, 101 ; Orph. Proculi in Tim. 5, p. 295 ; Oppian. Cyn. 1, 277. L. Dind.]

[Βαθύπλοκος, ὁ, ἡ, Perplexus. Eunapius p. 284 ed. Mai., 89 Nieb. : Καὶ ῥηθήσεταί γε ἴσως ἕτερα τούτων πολυπλανέστερα καὶ βαθυπλοκώτερα πρὸς ἀπιστίαν. Constantinus Manasses Chron. p. 112, C : Καὶ συσκεψάμενος αὐτοῖς καὶ συνδολοπλοκήσας καὶ μηχανὰς παντοδαπὰς πορφύρων βαθυπλόους ἐσχηματίζετο τολμᾶν βιαίαν τυραννίδα. Legendum βαθυπλόκους dicerem, nisi βαθυβούλους restitui juberet codicum consensus. L. Dind.]

[Βαθύπλοος, ὁ, ἡ, Qui profunde navigat. Diod. 3, 40 : Αἱ δὲ τοὺς ἐλέφαντας διάγουσαι ναῦς διὰ τὰ βάρη βαθύπλοοι καθεστῶσαι καὶ ταῖς κατασκευαῖς ἐμβριθεῖς. Ubi alii libri vitiose βαθύπλευροι et βαθύπρωροι. L. Dind.]

Βαθυπλούσιος, et Μεγαλοπλούσιος, Grandibus divitiis ornatus, Immensas divitias possidens, Magnis divitiis auctus, i. q. βαθύπλουτος et μεγαλόπλουτος. Ambo ponit J. Poll. 3. [109 : Ἐρεῖς δὲ ζάπλουτος, μεγαλόπλουτος, μεγαλοπλούσιος, βαθυπλούσιος. Mirari autem licet Poll., si ipsius, non librorum culpa est, omisisse optimorum scriptorum usu frequentatum βαθύπλουτος, posuisse autem βαθυπλούσιος, quod neque ipsum uspiam invenitur, et analogia parum stabilitur : paucissima enim sunt adjectiva cum βαθὺς composita, et hæc ipsa vel ficta ab librariis vel magis etiam quam composita cum μέγας a bonorum scriptorum usu aliena. L. Dind.]

Βαθύπλουτος, ὁ, ἡ, Immensas divitias possidens, βαθυπλούσιος. Apud Suid. Εὐδαίμονα καὶ β. εἶναι, i. e. πολὺν πλοῦτον ἔχουσαν. [Æsch. Suppl. 555 : Βαθύπλουτον χθόνα. Aristoph. et Eurip. Stobæi vol. 2, p. 4 1 Gaisf. : Εἰρήνη βαθύπλουτε. Anthol. Pal. Plan. 4, 40 : Βαθυπλούτου σῆς ἔνεκεν κραδίης. Scott. Nonn. Dion. 1, 354 ; 10, 146 ; 26, 169 ; Alciphr. 3, 10, 1 ; Pollux 1, 23 ; 6, 196 ; Phryn. Bekk. An. p. 31, 8. L. Dind.]

[Philo Quod a Deo mitt. somn. vol. 1, p. 635, 28 : Οὕτως δὲ ἢ βαθύπλουτός τις, ἢ λίαν ὠμός, ἢ λίαν σκαιὸς ὁ δανειστής ; Hase.]

Βαθυπόλεμος, Bellicosus. Pind. H. 2, [1 : Βαθυπολέμου τέμενος Ἄρεος dicit Syracusas. Scott.]

[Βαθυπόνηρος, Pessimus, Procl. Paraphr. Ptol. p. 223. Schneid.]

Βαθύποτμος, Infelix, VV. LL. ex Epigr. sed perperam fortassis pro βαρύπ.

[Βαθυπρήων, ὁ, ἡ, Excelsus. Paul. Sil. Ecphr. 219 : Βαθυπρήων ῥάχις ἄκρης. Angl.]

[Βαθύπρωρος. V. Βαθύπλοος. L. Dind.]

[Βαθυπυθμήν, ὁ, ἡ, Profundi soli, Profundus. Theognost. Bekk. An. p. 1339 sive Etym. M. p. 696, 34, a Wakef. indicatum. L. Dind.]

[Βαθυπώγων, ὁ, Barbæ promissæ. Lucian. Jov. Trag. c. 26, Bacch. 2. Scott. Jo. Mauropus in Mustox.

A Syll. Fasc. 2, p. 1=ad Marin. 130. Boisson. Plutarch. Moral. p. 710, B. L. Dind.]

[Βαθυρείτης, i. q. Βαθυρρείτης, quod vide. L. Dind.]

[Βαθυρεύματος, ὁ, ἡ, Profunda habens fluenta. Gl. Cod. Vratisl. Hom. Il. I, 14. L. Dindorf.]

Βαθυρρείτης, ὁ, Profunde fluens, Βαθυρρείτης dicitur Oceanus ab [Hom. Il. Φ, 195] Hesiodo [Θ. 265], quam terminationem habes supra et in Ἀκαλαρρείτης et in Ἐϋρρείτης. [Suidas et Zonaras : Βαθυρρείτης, ὁ βαθέα ῥεύματα ἔχων. Memorat etiam Etym. M. p. 703, 12. In eodem p. 396, 3, est forma βαθυρείτης, quæ componitur cum εὐρείτης, quod dicitur pariter atque ἐϋρρείτης. L. Dind.]

Βαθυρρείων, partic. eadem signif., cujus accus. ap. Apoll. Rh. [2, 659] : Βαθυρρείοντά τε Κάλπιν. [Κάλπην. Ibid. 795 : Βαθυρρείοντος ὑφ' εἱαμεναῖς Ὑπίοιο. Præstat autem talia scribi divisim βαθὺ ῥείοντα, βαθὺ ῥείοντος, ut nobis videtur, qui præferimus etiam ἐϋ κτίμενον, δαὶ κταμένων. L. Dind.]

[Βαθύρρη, Mustela. Hesychius Βαθυρρηγάλη, ἰκτῖνος,
B ὑπὸ Λυδῶν. Ubi Βαθύρρη, γαλῆ, ἰκτίς, emendat Heringa Obs. p. 204.]

[Βαθύρρηνος, ὁ, ἡ, Promissi velleris, Villosus, Anthol. Pal. cap. 6, 250 : Μνιαροῖο βαθυρρήνοιο τάπητος ἐνδυτόν. L. Dind.]

Βαθυρριζία, Radicis altitudo, profunditas. [Theophr. H. Pl. 1, 7, 1. Angl.]

Βαθύρριζος, ὁ, ἡ, Altas radices habens, s. Profundas. [Hesychius : Βαθύρριζοι, βαθεῖαι.] Et Βαθυρριζότατον, Altissimas radices habens, ut Plin. interpr. ap. Theophr. [C. Pl. 1, 3, 4. Βαθυρριζότερος, H. Pl. 1, 7, 2 ; 3, 16, 1 ; 18, 9. Utuntur etiam Soph. Trach. 1190 ; Apoll. Rh. 1, 1199, ab Scotto indicati ; Quintus 4, 202 ; Constant. Manass. p. 9. Hesychius : Βαθυρρίζου πέτρας, τῆς ὑψηλῆς. L. Dind.]

[Compar. præter ll. jam allatos, legitur ter ap. Theophr. : Hist. pl. 3, 6, 5 : Βαθυρριζοτέραν ἐλάτην δρυός· 1, 6, 6 : Καὶ ὡς ἂν κατὰ λόγον ταῦτα βαθυρριζότερα τῶν δένδρων· C. pl. 2, 1, 4 : Τὰ δὲ δένδρα καὶ ἰσχυρότερα καὶ βαθυρριζότερα. Superlat. quater : Hist. pl. 8,
C 2, 3 : Βαθυρριζότατον δὲ ὡς εἰπεῖν τούτων ὁ ἐρέβινθος· 3, 6, 4 : Βαθυρριζότατον δὲ δοκεῖ τῶν ἀγρίων εἶναι ἡ πρῖνος· ib. 5 : Β. δὲ καὶ τὴν κοκκυμηλέαν· 7, 2, 7 : Βαθυρριζότατον δὲ πάντων [lapathum]· ἔχει γὰρ μείζω τριῶν ἡμιποδίων. Usurpant sæpe Patres, velut Basil. Hom. 5 in Hex. t. 1, p. 63, A, de arboribus : Πῶς τὰ μὲν αὐτῶν βαθύρριζα, τὰ δὲ ἀκρόρριζα· Isidor. Cat. in Matth. p. 480, C, aliique. Hase.]

[Βαθύρροθος, ὁ, ἡ, Vehemens. Const. Manass. Chron. p. 18 : Τοῖς βαθυρρόθοις ὄμβροις. Schæf.]

Βαθύρροος, ὁ, ἡ, Profunda habens fluenta, Profunde fluens, q. d. Profundifluus. Dionysius initio Suæ Περιηγήσεως τῆς Οἰκουμένης, Μνήσομαι ὠκεανοῖο βαθυρρόου. [Hom. Il. H, 422 ; Ξ, 311 ; Φ, 8 ; Od. Λ, 13 ; T, 434 ; Hymn. Merc. 185. Synesius Hymn. p. 348, D : Βαθύρροος ἀκαμαντοπόδας Χρόνος. Hesychius : Βαθυρρόου, βαθέως καὶ ταχέως ῥέοντος. Vide etiam sub βαθύσπορος et βαρύρροος. L. Dind.]

[Diphil. ap. Clem. Al. Strom. t. 2, p. 844, 14 : Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου ὠκεανοῖο· et Ezechiel tra-
D gicus ib. t. 1, p. 414, 11 : Τάρσενικὰ ῥίπτειν ποταμὸν εἰς βαθύρροον. Hase.]

[Βαθύρρους, idem quod βαθύρροος. Soph. Tr. 559 : Τὸν βαθύρρουν ποταμόν. Synes. Hymn. p. 324, D : Οὐδ' ὁ βαθύρρους χρόνος οἶδε γονάς. L. Dind.]

[Βαθύρρωχμος, ὁ, ἡ, Præruptus. Quintus 1, 686 : Τοῦ δ' ὑπὸ ποσσὶν Ἄγκεα κίνυτο μακρά, βαθύρρωχμοί τε χαράδραι. Bast.]

Βαθύς, εῖα, ύ, Profundus : ut βαθὺς ποταμός, sicut βάθος ποταμοῦ e Xen. annotavimus. Ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἥσθην, Synes. [p. 139, D] pro E profundo pectore, Ex intimo pectore. Ad multa autem adj. hujus signif. partim per metaph., partim per catachresin extenditur. Dicitur enim βαθεῖα καὶ καίριος πληγή a Luciano [Nigrin. c. 35. Idem Timon. c. 40 : Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων. L. Dind.]. Eodemque modo ap. Medicos βαθεῖα τομή, Sectio alte adacta [Plutarch. Mor. p. 131, A. L. Dind.]. Et εἰρήνη βαθεῖα, Alta pax, Profunda, ab Herodiano aliquoties [4, 10 ; 7, 9 ; 8, 2. Lucian. Tox. c. 36 : Ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιοῦσιν.

A Jo. Laurent. De magistr. reip. Rom. p. 240 : Βαθεῖα εἰρήνη τὴν πᾶσαν ἐχαύνου πολιτείαν. Orac. Sibyll. 11, 236. L. Dind. Heliod. 9 fin. Wakef.]. Bud. esse ait Pacem certam et omni belli suspicione carentem. Et ὕπνος βαθὺς, ap. Luc. et alios scriptt., [Theocr. 8, 65; Anthol. Pal. cap. 7, 170. L. Dind.] Somnus profundus. Unde illud [Luciani Dial. Mar. 2, 3], Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, sub. ὕπνον. Virg. itidem Altam quietem dixit. Et βαθείας ἤδη νυκτὸς [Lucian. Asin. 34, 56. Gl. Βαθεῖα, Intempesta. L. Dind.], Alta jam nocte s. Profunda. Quod exp. etiam Multa adhuc nocte, et Concubia nocte. [Ἑσπέραν βαθεῖαν Pausan. 4, 18, 3. Schæf. Plut. Mor. p. 338, C; Dio Cass. 59, 28; Charito 1, 7. Ὥρᾳ θέρους βαθείᾳ, Paullus Silent. in Thermas Pythias v. 148. L. Dind.] Sic ap. Luc. Evang. 24, [1] : Ὄρθρου βαθέος, Diluculo profundo. [Plato Crit. init. Arist. Vesp. 216. Theocr. 18, 14 : Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. L. Dind.] Interdum vero vox Profundus sive Altus, in aliam mutanda est; ut βαθὺς πώγων [Lucian. Piscat. 41; Merc. Cond. 12; Salt. 5. Schæf. Synes. p. 79, A, C. L. Dind.], Prolixa barba, B s. Promissa, itidemque βαθεῖα χαίτη [et βαθεῖα θρὶξ apud Synesium p. 72, B, et βαθεῖα κόμη apud Suidam et Zonaram. Simonides apud Dionysium De comp. verb. p. 434 Schæf. : Τὰν κόμαν βαθεῖαν. Βαθὺ κομῶσα apud Zonaram c. 377, Cyrillum Alberti et Hesych., apud quem in verbis Βαθὺ κομῶσαν λήιον, ἐν βάθει ἔχουσαν στάχυας, delendum λήιον. L. Dind.] Et βαθὺ γῆρας, Longa senectus, Synes. et Bas. [Anthol. Pal. cap. 7, 163.] Ap. Greg. autem Ἐν βαθεῖ γήρᾳ καὶ ταῖς ἐσχάταις ἀναπνοαῖς exp. etiam In extrema s. Summa senectute. Apud Arist. itidem N. [514] : Προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας. [Ælian. V. H. 2, 36 : Βαθύτατα γηρῶν· 7, 5 : Βαθύτατα γηράσκων. L. Dind.] || Crassus, Plenus, Bud. e Theophr. afferens καυλὸς βαθύτατος. Idem βαθὺ interdum sumi dicit pro Vasto et amplo, subjungens ex Aristot. De mundo : Τὰ δὲ ὑπὲρ ταύτην, βαθὺν ἔχει τὸν ὑπὲρ τὴν Μαιῶτιν λίμνην τόπον. Et ex eod. l. : Κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς ἠπείρου. [Hesychius : Βαθὺ, μέγα. Pind. Ol. 7, 53 : Κλέος βαθύ.] At de ὕλη βαθεῖα [Il. E, 555; O, 606; Π, 766, etc.] et de βαθὺ C λήϊον [Il. B, 147; Λ, 560; Od. I, 134; Hesiod. Sc. 288; Theog. 107,] ap. Hom. consule Eust. [Il. p. 862, 54 : Βαθὺ λήιον τὸ ὑψηλοὺς καὶ εὐτραφεῖς ἔχον στάχυας. Eurip. Hipp. 1138 : Λατοῦς βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν. Xen. Hist. Gr. 3, 2, 17 : Σῖτος βαθὺς ἐν τῷ πεδίῳ. Anthol. Pal. cap. 6, 228 : Βαθέῃ ἐνὶ ποίῃ. Sed apud Homerum βαθὺ est potius Fertile, de qua signif. v. infra. Addam his potissima de usu tam proprio quam improprio. Dicitur de locis soli profundioris, indeque fertilioribus. Pollux 1, 186 : Χωρία βαθέα, ἔγκοιλα, τελματώδη, ἀπόκροτα. Plutarch. Eumen. c. 16 : Ἀχανὲς γὰρ ἦν τὸ πεδίον οὔτε βαθύτερον οὔτ' ἀπόκροτον καὶ στερεόν, ἀλλὰ θινῶδες. Cæs. c. 39 : Χώρας ἐπικειμένης βαθείας καὶ πόλεων εὐδαιμόνων. Eurip. Androm. 637 : Πολλάκις δέ τοι ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε σπορά. Vide infra s. βάσσον et Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 673. Profundum autem re inversa est altum. Hesychius et Lex. Rhet. Bekk. An. p. 224, 5 : Βαθὺ, ὑψηλόν· βαθείης, ὑψηλῆς. Eurip. ap. Plut. Mor. p. 539, B : D Ἐκ βαθείας αἰθέρος. Dionys. Perieg. 909 : Καὶ βαθὺν οὐρανίων ἄστρων πόρον ἐφράσσαντο· quod interpretor Altos siderum meatus, sicut vicissim v. 1171 : Βαθὺν οἶμον ἔδειξαν ἀμετρήτοιο θαλάσσης, Profundum. Æsch. Suppl. 956 : Πόλιν πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλῃμένην. Quomodo dici videtur Il. B, 92 : Ἠιόνος βαθείης. Orph. Arg. 671 : Βαθείῃ κέλσαμεν ἀκτῇ. Plutarch. Rom. c. 22 : Κατὰ πέτρας βαθείας εὑρεθῆναι. Apollon. Rh. 1, 453 : Βαθεῖαν φυλλάδα χευάμενοι. Tum est idem quod Crassus et Validus. Ælian. ap. Suidam v. Ἀπίκιος, ab Hemst. citatus : Βαθὺν τὰς πλευράς. Aristoph. Vesp. 1193 : Ἀλλ' οὖν λέγειν χρή σ' ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα Ἐφουδίων παγκράτιον Ἀσκώνδᾳ καλῶς ἤδη γέρων ὢν καὶ πολιὸς, ἔχων δέ τοι πλευρὰν βαθυτάτην καὶ χέρας καὶ λαγόνα καὶ θώρακ' ἄριστον, ubi βαρυτάτην legebatur ante Bekkerum. Pollux 1, 189, de equi virtutibus : Πλευραὶ βαθεῖαι, προμήκεις πρὸς τὴν γαστέρα καὶ ὀγκωδέστεραι. Hinc de aere crasso et cœlo obducto. Pollux 1, 113 : Νεφελώδης ἦν ὁ ἀὴρ, ἀχλυώδης, νεφώδης, ζοφώδης, μέλας, βαθὺς, συννέφελος. Hom. Od. I, 144 :

A Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη οὐρανόθε προὔφαινε· κατείχετο δὲ νεφέεσσιν, ut Opacus reddendum videatur apud Ath. 5, p. 200, C : Ἄντρον ἦν βαθὺ καθ' ὑπερβολὴν κισσῷ καὶ μίλτῳ, collato Poll. 1, 236, de arboribus : Εὔσκιοι, σύσκιοι, βαθεῖς, δασεῖς, ubi tamen librorum partim omittunt vel δασεῖς vel βαθεῖς. Et de umbra idem Pollux ibidem βαθεῖαν ποιούμενοι σκιάν. Dio Cass. 36, 32 : Ἐπὶ βαθύτατον ἀποσκιάζοντες. Et de nebula id. 50, 14 : Ὁμίχλην βαθεῖαν. Et σκότος βαθὺ Philo p. 270, B. Wakef. Constantinus Man. Chron. p. 2. Unde ad colorem obscuriorem transfertur. Hesychius et Lex. Rhet. in Bekk. An. p. 224, 5 : Βαθὺ, μέλαν. Βαθείης, μελαίνης. Eudem. Lex. Ms. ap. Ducang. Append. ad Gloss. c. 33 : Μελαίνη, βαθεῖα. Charito 1, 4, a Wakef. indicatus : Δακτύλιοι βαθεῖς ὑπέστιλβον, ubi Dorvillius : « Βαθεῖς, Bene saturi coloris, qualis illa amethystus Æthiopica ap. Heliod. 5, 230 : Ἀμεθύστου δὲ Αἰθιοπίδος ἀκραιφνὴς μὲν καὶ ἐκ βάθους ἐαρινή τις ὥρα πυρσεύεται. Ita vesti puniceæ, sanguine præterea conspersæ, βαθυτέραν ὄψιν tribuit B Ælian. V. H. 6, 6. Vid. Salmas. in Plinianis p. 141 et 244 [et ad Tertullian. De pallio p. 183.] » || Postremo hæc de usu proprio ponam, unum quod de phalange introrsum extensa dicitur, apud Xenoph. Reip. Lac. 11, 6 : Βαθύτεραι αἱ φάλαγγες γίνονται, et alibi, Polyb. 1, 33, 10, aliosque, alterum quod de calceis profundis sive caligis : Pollux 7, 84 : Λέγοις δ' ἂν καὶ ὑποδήματα κοῖλα, βαθέα, εἰς μέσην τὴν κνήμην ἀνήκοντα. Dicæarchus in Creuzeri Mel. 3, p. 190 : Ὑπόδημα λιτὸν, οὐ βαθύ· tertium quod de lecto sive stragulis βαθεῖα στρωμνὴ apud Pollucem 10, 41; denique quod aratris arare alte penetrantibus in terram βαθέσιν ἐργάζεσθαι τοῖς ἀρότροις dicitur Geopon. 3, 11, 8. Usu translato dicitur de animo, cura et cogitatione. Pollux 4, 21 : Βαθὺς τὴν γνώμην. Pind. Nem. 4, 8 : Ὅ,τι κε σὺν χαρίτων τύχᾳ γλῶσσα φρενὸς ἐξέλῃ βαθείας. Ol. 2, 60 : Βαθεῖαν μέριμναν. Theognis 1051 : Βαθείῃ σῇ φρενὶ βούλευσαι. Æsch. Suppl. 407 : Δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου. Herodot. 4, 95 : Ἤθεα βαθύτερα ἢ κατὰ Θρήικας. Eunapius p. 67 : Τὸ βαθὺ ἦθος. Appian. C Civ. 3, 39 : Λογισμοῦ βαθέος. Hinc transfertur ad ea omnia quæ ratione et consilio aguntur. Polyb. 6, 24, 9 : Βαθεῖς ταῖς ψυχαῖς, quod conjungitur cum στάσιμος hic et 21, 5, 5. Dionysius Art. Rhet. p. 365, 7 R. : Βαθύτατος ἐν τοῖς λόγοις πάντων ἐστίν· et p. 282, 11 : Μεγίστη καὶ βαθυτάτη μέθοδος· et p. 352 : Ἡ τέχνη βαθυτέρα. Anthol. Pal. cap. 9, 578 : Ὧν ἥδε βίβλος ἔνδον ὠδίνει, φίλε, βαθὺς χαρακτὴρ καὶ περισκελὴς ἄγαν. Eunapius p. 478 : Μετὰ βαθείας σπουδῆς. Luc. Salt. 81 : Τὴν παιδείαν βαθύν. Posidippus Athenæi 9, p. 377, C, a Wakef. indicatus : Ὁ βαθὺς τῇ φύσει. Itaque dicitur etiam in malam partem de vafro et astuto. Josephus p. 1037, 23; Suidas : Βαθὺς, ἀντὶ τοῦ πονηρός· οὕτως Μένανδρος, quos indicavit Wakef. Conf. Βαθυγνώμων. || De opibus et potentia. Xen. Œc. 11, 10 : Ἄνδρας βαθεῖς τε καὶ ἐρρωμένους, cui Philostrati p. 496 et 610 βαθὺς οἶκος, de quo Thomas M. p. 738, comparavit Schneiderus Suppl. Lex.; poterat etiam Callim. Cer. 114 : Ἀλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες. Pind. Ol. 13, 60 : Βαθὺς κλῆρος. Philostr. V. D Apoll. 1, 4, p. 6 : Πλοῦτος ὑπὲρ τοὺς ἐκεῖ· τὸ δὲ ἔθνος βαθύ. Ælian. V. H. 3, 18 a Wakef. indicatus : Ἐν εἰρήνῃ τε διάγειν καὶ πλούτῳ βαθεῖ. Herodiani 2, 14 : Μήτε ἄκριτόν τινα φονευθήσεσθαι ἢ δημευθήσεσθαι μήτε συκοφαντοῦντος ἀνέξεσθαι, ἀλλὰ βαρυτάτην εὐδαιμονίαν τοῖς ἀρχομένοις παρέξειν, probabilis est Stephani conjectura βαθυτάτην. || Denique præter ea quæ ab Stephano nobisque supra notata sunt, alia multa βαθέα dicuntur improprie, reddique latine possunt partim eadem metaphora partim vocabulis vehementiæ et magnitudinis notionem continentibus : veluti βαθεῖα λήθη Sapient. Salom. 16, 11. Λιμὸς βαθὺς Luciani Phal. 2, c. 8, ab Schæf. citati; μέθη βαθεῖα Alexand. c. 25; βαθεῖα σιγὴ Appiani Hannib. c. 14 et alibi, Cyrill. Comment. in Joann. l. 1, ed. Aubert. vol. 4, p. 47, D : Ταῦτα δὴ καὶ μάλα βαθείαις καταχωννύουσι σιωπαῖς. App. Mithr. c. 89 : Τὴν στρατιὰν ἀπὸ νίκης λαμπρᾶς ἀνεκάλουν σὺν ἐπείξει βαθείᾳ. Pind. Pyth. 4, 207 : Ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἱέμενον. Ol. 11, 8 : Βαθὺ χρέος· 12, 12 : Ἐσλὸν βαθύ. Hom. Il. Λ, 306 : Ὡς

ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ ἀργέσταο Νότοιο, βαθείῃ λαίλαπι τύπτων. L. Dind.] A

Βαθέης αὐλῆς ex Hom. [Il. E, 142, etc.] affertur pro βαθείης positum. [Libri Herodoti quomodo varient in forma feminini vide apud Schweigh. in Lex. De masculino notabile est hoc Oppiani Hal. 1, 377: Ιλυοῖς ἐν βαθέεσσι pro βαθέσι. L. Dind.] At Βάθειος, quod in VV. LL. affertur pro Profundus, Altus, commentitium esse puto. Βάθιον, Profundius, e masc. βαθίων, Profundior. Hoc autem irregularis est compar. pro βαθύτερος. [Βάσσον dixit Epicharmus, quod vide. L. Dind.] Compar. Βαθύτερος, Βαθίων, Profundior. Superl. Βαθύτατος, Βάθιστος, Profundissimus, quo utitur Hom. Il. Θ, [14]: Ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον. [Oppian. Hal. 1, 452; 3, 37. Angl. Βάθιστος Eust. Il. plus semel. Wakef. Mensura comparativi, cujus secunda modo corripitur modo producitur, anceps est. Corripuit Theocritus 5, 43: Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ubi, ταφείης. In libris confunduntur sæpissime βαθὺς et βαρὺς, aliquando etiam βαθὺς et βραχύς: v. Xen. Cyrop. 7, 5, 5; βαθὺς et δασὺς, B ut videtur ap. Schol. Arist. Ran. 996. Βαθείας et βοηθείας permutantur Xen. An. 3, 5, 4. vv. L. Dind.]

[Chrys. Hom. 21 in Acta Ap. t. 4, p. 731, 12: Ἑλληνιστὰς τοὺς ἑλληνιστὶ φθεγγομένους λέγει, καὶ τοῦτο σφόδρα σοφῶς· ἐκεῖνοι γὰρ οἱ ἄλλοι οὐδὲ ἰδεῖν αὐτὸν ἠθέλησαν, οἱ βαθεῖς Ἑβραῖοι, sunt Hebræi antiqui, originarii, oppositi τοῖς προσηλύτοις· cfr. Salmas. Fun. hellenist. p. 30 sq. Hase.]

[Βαθὺς, Bathys, nomen fluvii Colchidis ap. Arrian. Peripl. Eux. p. 7. || Fluvii Phrygiæ apud Cinnamum 5, 1: Διὰ τοῦ Ἑλλησπόντου πορθμοῦ ἐπὶ Ἀσίαν διαβὰς ἄχρι Δορυλαίου ἦλθε περὶ ἄμφω τὼ ποταμὼ, ὧν ὁ μὲν Βαθὺς πρὸς τῶν ἐγχωρίων, Θύαρις δὲ ἅτερος ὀνομάζεται. L. Dindorf.]

[Item fluvii Siciliæ, Ptol. Geogr. 3, 4; Mannert Geogr. 9, 2, p. 397. Hase.]

[Βαθύσκαρθμος, ὁ, ἡ, Alte saliens, Nonn. Dion. 10, 238. Bast.]

Βαθυσκαφὴς, ὁ, ἡ, Profunde fossus. [Soph. El. 435: Βαθυσκαφεῖ κόνει. Scott. Gl. Βαθυσκαφὴς, Pro- C fundo fossus.]

Βαθύσκιος, Altam umbram faciens, s. Ingentem et longam umbram faciens, Umbrosus, Opacus, Epigr. [Anthol. Pal. Plan. 4, 210: Ἄλσος βαθύσκιον] et Musæus [111: Ἐκ περάτης δ' ἀνέφαινε βαθύσκιος ἕσπερος ἀστήρ. Hymn. Merc. 229; Theocr. 4, 19; Plut. Mor. p. 1005, F, et ab Scotto citati Orph. Hymn. 17, 2, Lucian. Trag. v. 3, Constant. Man. p. 8. Apud Theophr. H. Pl. 1, 11, 4: Φύεται δὲ ἡ μὲν λεία περὶ τὰ βαθύσκια μάλιστα καὶ ὕφυδρα, ἡ δὲ τραχεῖα καὶ περὶ τὰ ξηρὰ καὶ πετρώδη, ex aliorum librorum scriptura βαθὺ Schneiderus effecit βαθέα. L. Dindorf.]

[Βαθυσκόπελος, ὁ, ἡ, Profundas rupes habens, Orph. Arg. 462, 636. Scott. Quintus 1, 316. L. Dindorf.]

[Orac. Apoll. Didymæi ap. Eus. Præp. ev. 5, 7, p. 192, B, de Diana: Καὶ βαλίαις σκυλάκεσσι, βαθυσκοπέλους ἀνὰ πρῶνας, Θῆρας ὀρεινόμους ἐλάειν. Hase.]

[Βαθύσκοτος, Profunde caliginosus. Tzetz. Histor. 10, 294: Θύελλαν βαθύσκοτον. Bast. et Elberl.] D

[Βαθὺς λιμὴν, locus Bœotiæ apud Diodor. 19, 77. || Troglodyticæ apud Ptolem. 4, 7. L. Dindorf.]

Βάθυσμα, τὸ, Profunditas, Altitudo. Theophr. H. P. 4, 12: Βαθύσματα τῆς λίμνης. [Locus est s. 8: Φύεται δὲ πλεῖστος μὲν (κάλαμος) μεταξὺ τοῦ Κηφισοῦ καὶ τοῦ Μέλανος· οὗτος δὲ ὁ τόπος προσαγορεύεται Πελεκανία. Τούτου δ' ἔστιν ἅττα Χύτροι καλούμενα βαθύσματα τῆς λίμνης, ἐν οἷς κάλλιστόν φασι γίνεσθαι. Et s. 9: Τὸ δὲ ὅλον οὗ ἂν ᾖ βαθύγειον καὶ εὔγειον χωρίον καὶ ἰλυώδες καὶ ὁ Κηφισὸς ἀναμίσγεται, καὶ πρὸς τούτοις βάθυσμα τῆς λίμνης, κάλλιστον γίνεσθαι κάλαμον. L. Dindorf.]

[Cfr. Salmas. ad Solin. p. 83, A. Hase.]

[Βαθυσμῆριγξ, ὁ, ἡ, Promissis pilis. Nonnus Dion. 1, 528: Βαθυσμήριγγος ἐθείρης, ubi βαρυσμήριγγος est in libris; 6, 54; 13, 394: Βαθυσμήριγγος ὑπήνης. Schneid.]

[Βαθύσοφος, Profunde sapiens, Etym. M. p. 233, 44. Wakef. et Hemst. Etym. verba sunt: Γλαφυρὸν, ἡδὺ, κοῖλον, βαθύσοφον, ἔμπειρον, ἀκριβές. Ubi legendum βαθὺ, σοφὸν, quomodo scriptum apud Suidam ad verbum, ut supersedere possimus comparatione Hesychii et Schol. Luciani Dial. Deor. 7, 4, qui vel βαθὺ vel σοφὸν interpretantur. L. Dindorf.]

[Βαθυσπήλυγξ, ὁ, ἡ, Profundas speluncas s. cavernas habens. Nonnus Dion. 40, 260, ab Angl. indicatus: Παρ' Ἠμωδοῖο βαθυσπήλυγγι κολώνῃ.]

[Βαθύσπορος, ὁ, ἡ, Profunde satus, Ferax. Eur. Phœn. 648, 673: Γύας βαθυσπόρους. Scott, addens Orph. H. 10, 14, ubi πόντου τὸ βαθύσπορον ὕδωρ est in libris: βαθύρροον restituit Lennepius ad Coluth. p. 129. || Activam signif., qua scribendum videatur Βαθυσπόρος, memorat Hesychius, βαθύσπορος, βαθεῖαν (codex βαθεῖα) σπείρων γῆν. L. Dindorf.]

[Βαθύστερνος, ὁ, ἡ, Profundum sive Latum pectus habens. Pind. Isthm. 3, 19: Λέοντος βαθυστέρνου. || De terra et mari, ut εὐρύστερνος, Profundus, Amplus. Stasinus ap. Schol. Il. A, v. 5: Βαθυστέρνου πλάτος αἴης, ubi βαρυστέρνου scribebatur. Pind. Nem. 9, 57: Τὰν βαθύστερνον χθόνα. Scott. Simiæ alæ Anth. Pal. cap. 15, 24: Γᾶς βαθυστέρνου. Orph. H. 25, 6: Γαῖα βαθύστερνε· 16, 3 et 73, 3: Πόντοιο βαθυστέρνοιο. L. Dindorf.]

Βαθυστήριγξ, Fulcimentum profundum habens, Profunde defixus, Epigr. λᾶα βαθυστήριγγα. [Anthol. Pal. 9, 708, ubi nunc repositum ex cod. βαθὺ στήριγμα.]

[Βαθυστολέω, Stola demissa utor. Strabo 11, p. 530 extr.: Οἱ Θετταλοὶ μάλιστα βαθυστολοῦντες. Schneid.]

[Βαθύστολμος, ὁ, ἡ, Stola demissa indutus. Anthol. Pal. cap. 7, 413, βαθυστόλμων γυναικῶν scripsit Jacobsius, quum in cod. Pal. esset βαθυστόλων, quod Planudius in βαθυζώνων mutavit. L. Dindorf.]

[Βαθύστομος, Altas fauces habens. Strabo 16, p. 1074, 22 ed. Falcon.: Σπήλαια βαθύστομα. Scott. Conf. s. βαρύστομος.]

[Βάθυστος. V. Βαθύς.]

Βαθύστρωτος, Profunde s. Alte stratus: ut fit ἐν ταῖς οἰδούσαις στρωμναῖς. Apud Suid.: Τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου καταβᾶσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη, E lecto pluribus stragulis altiore reddito; solent enim plura substerni stragula iis qui mollius volunt cubare. Suid. ibi βαθυστρώτου exp. πολυτελοῦς. [Apud Suidam scriptum κοίτη: sed quod Stephanus, cui præiverat Lex. Septemvirale βαθύστρωτος κοίτη ex Suida afferens, scripsit κοίτης, Suidæ Ms. Oxon. auctoritate confirmavit Tyrwhittus Diss. De Babrio p. 182 ed. Lips., cujus poetæ illa sunt verba. Musæi locum v. 266: Βαθυστρώτοις ἐνὶ λέκτροις annotavit Schneiderus. L. Dindorf.]

Βαθύσχοινος, ὁ, ἡ, Altos et sublimes juncos ferens: Suid. [et Zonaras] βαθύσχοινον, ὑψηλὰς σχοίνους φέροντα. Epith. est fluvii, Il. Δ, 383: Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποίην, ubi βαθύσχοινον et λεχεποίην sic exp., τὸν πολλὰς σχοίνους ἔχοντα καὶ πόας πρὸς τὸ ποιῆσαι κοίτας s. ψιάθους· nam palustres junci storeis quoque texendis idonei sunt. Non male interpreteris Juncosum, ut Ovid. dicit Litora juncosa. [Gl. Βαρυσχοινὸς, Profundus in juncis. Scribendum βαθύσχοινος. Nonn. Dion. 7, 171: Βαθυσχοίνῳ παρὰ ποίῃ γείτονος Ἀσωποῖο. Conf. 11, 171. Hom. Hymn. Mart. 3: Βαθυσχοίνοιο Μέλητος. L. Dindorf.]

[Βαθύτατος. V. Βαθύς.]

[Βαθυτέρμων, ὁ, ἡ. Oppianus Cyneg. 2, 87: Φαίης κεν κατὰ γαῖαν ἰμεν βαθυτέρμονα νῆα, de navi profundius in mare per onus depressa. Schneider.]

[Βαθύτερος. V. Βαθύς.]

Βαθύτης, ητος, ἡ, Profunditas. [Lucian. Icarom. c. 5: Γενείου βαθύτητι. Scott.]

[Achmet. Onirocr. c. 218: Εὑρήσει θλῖψιν ἀνάλογον τῆς βαθύτητος, Afflictionem respondentem obscuritati s. nigritudini [vestimentorum quæ ei secundum quietem visa sunt]; ubi minus bene interpr. Metaphorice Epiph. Panar. p. 1031, B: Ἀληθῆ μὲν ὄντα, ἐν βαθύτητι δὲ σαφηνιζόμενα, Vera illa quidem, sed altiori quadam intelligentia explicanda. Hase.]

[Βαθύτροπος, ὁ, ἡ, Dolosus. Const. Manass. Chron. p. 108: Τοιόνδε τι βαθύτροπον καὶ σκολιὸν τεχνᾶται. Boisson.]

[Βαθύυδρος, Profundas aquas habens. Schol. Il. II, 3, explicans Homericum μελάνυδρος. Scott.]

[Βαθύυπνος, ὁ, ἡ, Alto somno sopitus. Nicander Θ. A
394 : Φωλεύει βαθύυπνος. Kall.]

[Βαθυφάραγξ, Profundas valles habens. Const. Manass. Chron. p. 98 : Βαθυφαράγγων λόφων. Boisson.]

Βαθύφρων, q. d. Cui mens est profunda, i. e. Cujus mens in profundis cogitationibus versatur; Qui profundas cogitationes mente agitat, si ita loqui licet. E quo intelligitur Valde prudens. [Pind. Nem. 7, 1 : Μοιρᾶν βαθυφρόνων. Scott. Plut. Sol. c. 14 : Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ. L. Dind.]

Βαθύφυλλος, ὁ, ἡ, Frondosus, affertur e Moscho [5, 11 : Ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ.]

[Ptolem. Tetrabibl. p. 158, 3 : Ποιεῖ φιλοσωμάτους, ἰσχυρογνώμονας, βαθύφρονας, Profunda cogitantes. Hase.]

[Βαθύφωνος. Esai. 33, 19 : Βασιλέα μετὰ δόξης ὄψεσθε, οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν ὄψονται γῆν πόρρωθεν· ἡ ψυχὴ ὑμῶν μελετήσει φόβον· ποῦ εἰσιν οἱ γραμματικοί; ποῦ εἰσιν οἱ συμβουλεύοντες; ποῦ ἐστιν ὁ ἀριθμῶν τοὺς τρεφομένους μικρὸν καὶ μέγαν λαόν, ᾧ οὐ συμβουλεύσατο οὐδὲ ᾔδει
βαθύφωνον, ὥστε μὴ ἀκοῦσαι λαὸς πεφαυλισμένος, καὶ B
οὐκ ἔστι τῷ ἀκούοντι σύνεσις; Explicatur Profundam vocem habens, i. e. intellectu difficilem. Sed Symmachus ponit βαρὺν χείλεσι, et ostendit verum esse βαρύφωνον. L. Dindorf.]

[Βαθυχαῖος, ὁ, ἡ, Valde nobilis. Æsch. Suppl. 865 : Μήποτε πάλιν ἴδοιμ' ἀλφεσίβοιον ὕδωρ, ἔνθεν ἀεξόμενον ζώφυτον αἷμα βροτοῖσι θάλλει· ἄγειος (alii libri ἄγιος) ἐγὼ βαθυχαῖος βαθρείας βαθρείας, γέρον. Ad quæ Schol. βαθυχαῖος) ἡ μεγάλως εὐγενής· χαοὶ γὰρ οἱ εὐγενεῖς· ἐγὼ ἡ βαθυχαῖος ἀναξία ταύτης τῆς βαθρείας, ὦ γέρον. Χαὸς quum priorem producat, præstat fortasse βαθυχάϊος scribi, ut scribitur χάϊος, χαϊώτερος quod vide. L. Dindorf.]

[Βαθυχαιτήεις, idem quod βαθυχαίτης. Æschylus Anth. Pal. App. 3 : Βαθυχαιτήεις Μῆδος. Schneid.]

Βαθυχαίτης, Promissam jubam s. cæsariem aut comam habens, q. d. Cui coma est profunda, ut Ἀρισταῖος βαθυχαίτης, Hesiod. [Θ. 977; Philo vol. 2, p. 479, 7. Hemst. Orph. H. 55, 7. Pol-
lux 2, 25. || Βαθυχαῖται gentis nomen videtur C
Argon. Orph. v. 1059 : Μαιώτας πρώτους ἀφικάνομεν ἀβροχίτωνας ἠδὲ Γελωνὸν ἔθνος βαθυχαίτων τ' ἄπλετα φῦλα, quod ut aliquid sit, scribendum certe Βαθυχαιτῶν. Libri plures Βαθυάγρων. L. Dindorf.]

[Βαθύχαος, ὁ, ἡ, Profundus. Constantinus Manass. Amat. 2, 71; 6, 13. Boisson.]

Βαθύχειλος, Qui profundis est labris, s. crepidinibus. [Vide quæ dicta sunt s. βαθύγλωσσος. L. Dind.]

[Antiquo jam errore item legit βαθύχ. Theodoret. Interpr. in Ezech. t. 2, p. 320, A. Hase.]

[Βαθυχεύμων, Undosus, Procl. H. in Mus. 6. Schneider.]

[Βαθύχθων, Profundi soli, Profundus, Fœcundus. Æsch. S. c. Th. 288 : Τὰν βαθύχθον' αἶαν. Scott.]

[Βαθυχρήμων, Prædives, Manetho 4, 66, 504, 579. Bast.]

[Βαθύχρονος. Constant. Man. Chron. p. 122, a Boisson. indicatus : Πλὴν ἐν μακρῷ καὶ λιπαρῷ καὶ βαθυχρόνῳ γήρᾳ. Sed præstat altera scriptura βαθεῖ ...
μακροχρόνῳ. L. Dindorf.] D

Βαθύχροος, s. Βαθύχρους, Profunde s. Alte coloratus. Quidam exp. Qui denso est colore. [Salm. ad Solin. p. 245, G. Hase.]

[Βάθων, Batho, n. pr. poetæ apud Stob. Floril. v. 1, p. 187; vol. 3, p. 285, 359 ed. Gaisf. Βάθων scribitur etiam Bato, Sinopensis historicus, nonnullis in libris Strabonis 12, p. 791, 20 Falc. Quod probabilem facit Grotii sententiam Stobæo restituentis Βάτων, notum poetam comicum. L. Dindorf.]

[Βαΐ, Anima. Horus Apollo 1, 7 : Ἔστι γὰρ τὸ μὲν βαῒ ψυχή. V. quæ ea de re dixi in Proleg. ad Panth. p. 136, 137. [« Verum arbitror, voc. hanc esse tantum symbolicam et ex dialecto Sacerdotum petitam : nam paulo ante dixerat : Etiam pro anima (ἀντὶ ψυχῆς) ponitur accipiter. I. e. Accipitrem voluerunt esse symbolum animæ. Est vero BAI, Βαΐ, *bai*, species aliqua accipitrum, upupa videlicet, Deut. 14, 7. Ac idem quoque in Dictionario aliquo perbrevi, Coptico-Gr., Bibliothecæ Reg. Paris., inveni. Et apparet,
A quosdam upupam generi accipitrum annumerare. Ægyptiis igitur accipiter symbolum erat animæ; ideoque Sacerdotes animam significaturi, upupam, vel accipitrem dicebant. Ceterum, quod ab h. l. non alienum est, accipitrem Æg. quoque symbolice designasse ventum, alibi (Panth. l. 2, c. 4, § 5.) jam monuimus ». Hactenus Jabl. Proleg. ad Panth. p. 137.] Observa præterea BAϨI Æg. dici longævum. Ideoque forte anima BAϨI dicta fuit, quod vita ejus etiam post mortem corporis duraret. Confirmari id ex eo posset, quod Horapollo scribit 1, 34, Phœnicem avem symbolum esse animæ, quæ diuturnam in hac vita moram traxerit : Ψυχὴν δὲ ἐνταῦθα πολὺν χρόνον διατρίβουσαν βουλόμενοι γράψαι, φοίνικα τὸ ὄρνεον ζωγραφοῦσι, ... ἐπειδὴ πάντων ἐν τῷ κόσμῳ πολυχρονιώτατον ὑπάρχει τοῦτο τὸ ζῷον. An vero forte antiquiores Ægyptii de animi immortalitate eadem sensere, quæ Stoici? de quibus Cic. Tusc. 1, 31 : « Stoici autem usuram nobis largiuntur, tanquam cornicibus, diu
B mansuros aiunt animos, semper negant ». V. quæ observavi in Panth. 1, c. 11, § 2, 3. Jablonski. Dubito an Βαΐ Æg. symbolice significarit animum humanum, respectu habito ad vocem BAI, ramus palmæ, cujus diuturnitas passim celebratur. Cfr. O. Celsii Hierobot. pt. 1, p. 534 sqq. Tewater.]

[Βαΐ. Eustath. Il. p. 768, 13 : Οἱ παλαιοὶ φασιν ὁμοίως μιμητικῶς καὶ βῆ, οὐ μὴν βαί, μίμησιν προβάτων φωνῆς. Etym. M. p. 196, 7 : Βῆ τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς, οὐχὶ βαὶ λέγεται ἀττικῶς, et qui λέγουσιν Ἀττικοὶ scribit Suidas. Colligi ex his videtur posse fuisse recentioris ætatis grammaticos, qui ut ipsi diphthongum αι, quæ antiquitus certissime sonabat ai, pronuntiabant æ, ita ovium balatui melius respondere putarent βαὶ quam βῆ, quod præsertim ipsis fortasse sonaret bi. L. Dindorf.]

[Βαία, Nutrix. « Suidas in Etymologico : Τιθὴ μὲν ἀπὸ τοῦ τιτθή, ἡ τρόφος, ἡ βαία· ἡ δὲ βαία ἐτυμολογεῖτο ἀναβιβάζουσα, ἡ εἰς τὴν βάσιν ἡλικίας τὸ τρεφόμενον ἄγουσα. Vide Epitomen Strabonis, ubi de Bajis Ita-
C licis [l. 5, p. 1229, D : Ὅθεν οἱ Ῥωμαῖοι βαίαν καλοῦσι τὴν τροφὸν καὶ βαΐουλον διὰ τὰς βαίας, τόπον ὄντα ἀπολαυστικώτατον καὶ τρυφῶντι ἐπιτήδειον.] » Ducang. gloss. L. Dindorf.]

Βαία dicitur esse Mons Cephaleniæ : et Βαιᾶται, ejus Incolæ. [ap. Steph. Byz.]

[Βαιάγις, ἑορτὴ παρὰ Ἀσσυρίοις, ὡς Λέων ὁ Ἀλαβανδεὺς ἐν τρίτῳ, Hesych. Idem paullo post Βαιῶτις cognomen Aphrodites esse ap. Syracusios tradit. Dahler.]

[Βαῖαι, Bajæ oppidum Campaniæ. Βαίαι scribitur apud Strabon. 5, p. 227 pr.; 244 sqq., Plutarchum Marii c. 34; Athenæum 2, p. 43, B; Dionem Cass. 48, 51; 49, 1; 61, 17 : quæ scriptura non magis ferenda quam Μαία pro Μαῖα aut Μάϊος pro Μαῖος et quod sub Βαῖος notavi Βάϊος. Non melior est accentus Βαιαὶ Etym. M. c. 192, 45. L. Dindorf.]

[Βαιακαῖος, Gentile a

[Βαιάκη, Bæace, de qua Steph. Byz. : Βαιάκη πόλις Χαονίας. Ἑκαταῖος. Τὸ ἐθνικὸν Βαιακαῖος· δύναται καὶ Βαιακῖνος· ἄμεινον τὸ πρῶτον. L. Dindorf.]

D [Βαιακῖνος. V. Βαιάκη.]

[Βαιάτης, Bæates. V. Βαία. || Gentile a Βαῖαι, Bajis, etiam formari Βαιάτης dicit Etym. M. c. 192, 47. L. Dindorf.]

[Βαῖβαι, Bæbæ, urbs Cariæ, unde gentile Βαιβαῖος. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βαιβαῖος. V. Βαῖβαι.]

[Βαιβαρσάνα, Bæbarsana, urbs Asiæ apud Ptolem. 6, 17. L. Dindorf.]

[Βαῖβυξ, Pelicanus. Chœroboscus in Bekkeri An. p. 1352 : Βαῖβυξ, βαίβυκος. Βαίβυκες δὲ λέγονται οἱ πελεκᾶνες. Hinc corrigendus Hesychius, cujus glossa sic est in
ο
codice scripta : Βαβυκώς, πελεκάν, ὡς Φιλητᾶς ἀμεριάσας βαυκάλας. In quibus ο super υ scriptum ad sequentem syllabam referendum scribendumque videtur βαίβυκος, πελεκᾶνος. Φιλητᾶς : βαι quidem literarum ordo postulat, quum glossa inter Βαιᾶγις et Βαίδειον posita sit. In ἀμεριάσας latere Ἀμερίας recte vidit Musurus : sed ΑΣ utrum delendum sit an in ΑΣ mu-

tandum judicari non licet nisi explicato quo pertineat βαυκάλας. Conf. Βαυβυκᾶνες. L. Dindorf.]

[Βαίδειον, ἕτοιμον. Elei. Hesych. Scriptura vocis dubia. Dahler.]

[Βαίδιον tanquam locum Indiæ commemorare videtur Nonnus Dion. 26, 49 : Συνεστρατόωντο δὲ λαοὶ, ὅσσοι Κυρὰ νέμοντο καὶ Ἰνδῴου ποταμοῖο Βαίδιον, Ὀμβηλοῖο παρὰ πλατὺ βάρβαρον ὕδωρ. L. Dindorf.]

[Βαιδυμῆν, ἀροτριᾶν, Arare. Bœoti. Hesych. Dahler. Conf. Βαιτρεύειν. L. Dindorf.]

[Βαίδυοι, populus Hispaniæ ap. Ptolem. 2, 6. L. Dindorf.]

[Βαίεσσα, βότρυς, Uva, Hesychius. Idem Βλήσσα, βότρυν ἡμιπέπειρον. L. Dindorf.]

[Βαιήθ. Ἱέραξ. Accipiter. Ita Horapollo 1, 7 : Ἀντὶ ψυχῆς ὁ ἱέραξ τάσσεται, ἐκ τῆς τοῦ ὀνόματος ἑρμηνείας· καλεῖται γὰρ παρ' Αἰγυπτίοις ὁ ἱέραξ, Βαιήθ. Certe BAI Æg. quondam audiebat certa accipitrum species. In Vocabulario brevi Copt. Sahid. Gr., quod in Bibl. Reg. Gall. exstat, hæc deprehendi : ΠΟΤΦΟΣ. ΠΘΚΤΘΚΟΡΑΣ. ΠΒΑΙ. ΠΘΙΟΣ. ΘΙΒΙΣ. Et mox iterum, ΒΟΤΒΟΣ ΠΚΑΙ. V. præterea Deut. 14, 7, et Proleg. mea ad Panth. p. 137. Jablonski.]

[Βαιήθ, nomen Accipitris apud Ægyptios. Horap. Hierogl. 1, 7 : Καλεῖται γὰρ παρ' Αἰγυπτίοις ὁ ἱέραξ βαιήθ. Τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα διαιρεθὲν, ψυχὴν σημαίνει καὶ καρδίαν. Ἔστι γὰρ τὸ μὲν βαὶ, ψυχή· τὸ δὲ ἠθ, καρδία. Hase.]

[Βαὶθ legitur 1 Reg. 5, 11, vel 25 ap. LXX, pro Hebr. כר *Cor*, sed videtur interpres legisse בת *Bat*. Vide supra Βάδος. Dahler.]

[Βαιθακάθ legitur ap. LXX, 2 Reg. 10, 12, 14, pro Hebr. בית עקד *Bet-eked* : Pagus. Dahler.]

[Βαιθάλη. V. Βαιθήλ.]

[Βαιθήλ, οἶκος Θεοῦ. Hesych. [θεῖος ναὸς Suidas.] Hebr. בית אל *Bet-el* : Domus Dei, Genes. 28, 19. Θεῖος ναὸς ἢ τόπος exp. Zonaras, qui et inferius scribit : Βαιθάλη· οἶκος Θεοῦ. Dahler.]

[Manasse videtur Hesych. Zonaræque glossa a Greg. Nyss. Hom. 5 in Cant. t. 1, p. 540, C : Οἶκον γὰρ Θεοῦ σημαίνειν τὴν λέξιν ταύτην φασὶν οἱ τῆς Ἑβραίων φωνῆς ἐπιστήμονες· vel ex Basil. in Es. t. 1, p. 864, D : Εἰς Βαιθήλ, τουτέστιν εἰς οἶκον Θεοῦ· cfr. p. 923, A. Paulo aliter Jos. Ant. Jud. 1, 19, 3 : Ὄνομα αὐτῷ [loco] Βηθὴλ θέμενος· σημαίνει δὲ τοῦτο θείαν ἑστίαν, κατὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων γλῶτταν. Cum Basilio ad verbum convenit Cyrill. Alex. Glaph. t. 1, p. 176, E, et Comm. in Os. t. 3, p. 79, D; 170, C; 171, C. Hase.]

[Βαῖκαν, Κρῆτες, Hesychius. Videtur cognatæ cum βαίκυλος originis esse. Aliter sentiebat Heringa apud Valcken. ad Herod. 4, 157, corrigens Βαῖκα, ἐάν. L. Dindorf.]

[Βαικόλικον ὄρος Pentapolis Africæ memorat Ptolem. 4, 4. L. Dindorf.]

[Βαικοῦλα Hispaniæ urbs apud Ptolem. 2, 6, eadem quæ

[Βαίκυλα, Bæcula, ap. Steph. Byz., unde gentile [Βαικυλεύς, Bæculanus, apud eundem. L. Dindorf.]

[Βαίκυλος, προβατώδης, Ovi similis, Hesychius et qui Βέκυλος scribunt Suidas et Zonaras c. 383. L. Dind.]

[Βαιλων, Urbs est Hispaniæ ap. Ptolem. 2, 4; Tzetz. Hist. 8, 710, 712. Scribitur etiam Βελὼν, eaque verior scriptura videtur. L. Dindorf.]

[Βαϊνός, ἡ, όν, Palmeus. Symmachus Gen. 40, 16 : Τρία κανᾶ βαϊνά. Vide infra Βαΐς. Βάϊνος Joann. Mon. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 265, ab ipso indicatus.]

Βαίνω, βήσομαι, [dicitur etiam βήσω tam in simplici quam in compositis, ubi transitiva significatione opus est. Pind. Ol. 6, 22 : Ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ βάσομεν ὄχον· 8, 63 : Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει. Lucian. Dial. Mort. 6, 4 : Ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, de juvene, qui nonagenarium, cujus bonis inhiabat et hereditatem spe devoraverat, non dubitaverat fore ut rogo mox imponeret. Dorica futuri forma βασεῦμαι infra notabitur. L. Dind.] Βέβηκα, a βάω, Aor. 2. ἔβην a βῆμι, Gradior, Incedo, Eo : Il. P, [3] : Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ. Et in quodam Oraculo [apud Plutarch. Mor. p. 555, C] : Βαῖνε δίκης ἄσσον· μάλα τοι κακὸν ἀνδράσιν

A ὕβρις. [Dionysius Art. Rhet. p. 241, 16 : Λέξει χρηστέον ἀφελεῖ μᾶλλον, ἐγγὺς Ξενοφῶντός τε καὶ Νικοστράτου βαίνοντα· p. 267, 4 : Ἡ ἀπαγγελία ἐγγὺς βαίνουσα τῆς τοῦ Πλάτωνος. Pind. Isthm. 2, 10 : Ῥῆμ' ἀλαθείας ἄγχιστα βαῖνον.] In prosa quoque ita sumitur : unde μεγάλα βαίνειν et ἁβρὰ βαίνειν, illud de incessu superbo, hoc de incessu molli. Lucian. [Dial. Mort. 29, 1] : Ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. At ἁβρὰ βαίνειν exp. a Suida θρύπτεσθαι, κολακεύεσθαι, quam posteriorem exp. erroris occasionem VV. LL. præbuisse crediderim, βαίνειν interpretantibus etiam Adulari, sed Bud. ait posse quoque signif., Magnifice sese et laute inferre. [Singulari Eur. Med. 1164 : Ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί. Philostr. p. 7, 15 ed. Jacobs. : Θῆλυ βαίνειν. L. Dind.] Huc autem pertinet et illud loquendi genus, quod proverb. habetur, Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, de Superbo dictum ap. Demetr. Phal. [immo Demosth. p. 442, 15 : Διὰ τῆς ἀγορᾶς πορεύεται ... ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, τὰς γνάθους φυσῶν, quæ citat Demetrius s. 283.] et Athen. 5,
B [p. 213, E, Posidonii verba describentem : Παρελθὼν εἰς τὴν ὀρχήστραν ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ εὐχαρίστησέ τε τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ἔφη διότι Νῦν ὑμεῖς ἑαυτῶν στρατηγεῖτε, προέστηκα δ' ἐγώ. Alciphr. 3, 56 : Ἐπαίρεις σεαυτὸν οὐδὲν δέον καὶ βαδίζεις ἴσα δὴ καὶ τύφου πλήρης εἶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου Πυθοκλεῖ καὶ ἀποφέρῃ μερίδας τῶν ἀρίστων, ut scripturam librorum βαδίζεις εἰς ἃ οὐ δεῖ ... Πυθοκλεῖα refinxit Berglerus. L. Dind.] Sed et aliter ἴσα βαίνειν usurpat Demetr. [immo Demosth. p. 1120, 21] quum scribit, Οὗτος, ἡνίκα συνέβαινεν εὐτυχεῖν Ἀριστόλοχον, ἴσα βαίνων ἐβάδιζεν ὑποπεπτωκὼς ἐκείνῳ. Est autem proprie ἴσα βαίνειν, Passibus æquis ire. [Neque aliter accipi voluit Demosthenes : apud quem superbiæ notio non est in locutione ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, sed in verbis sequentibus τὰς γνάθους φυσῶν : quod intellexerunt Grammatici Harpocratio, Photius : Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου ἀντὶ τοῦ συνὼν ἀεὶ καὶ μηδὲ βραχὺ ἀφιστάμενος· καὶ ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου πρώτῳ φησὶν, Ἀριστολόχῳ τῷ τραπεζίτῃ ἴσα βαίνων ἐβάδιζε. Μένανδρος, Παρ' αὐτὸν ἴσα
C βαίνουσ' ἑταίρα πολυτελής. Lex. Rhet. Bekk. An. p. 267, 19 : Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, ἀντὶ τοῦ μετὰ Πυθοκλέους ἀναστρεφόμενος· non intellexerunt Posidonius et Alciphro : quorum errorem notavit Buttmannus in Misc. crit. vol. 2, p. 1, p. 49—53. Idem citavit locos Longini 44, 7 : Ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλούτῳ καὶ ἀκολάστῳ συνημμένη καὶ ἴσα, φασὶ, βαίνουσα πολυτέλεια, et Philostr. V. Apoll. 6, 11, p. 245, de Æschylo : Σκευοποιίας μὲν ἥψατο εἰκασμένης τοῖς τῶν ἡρώων εἴδεσιν, ὀκρίβαντος δὲ τοὺς ὑποκριτὰς ἀνεβίβασεν, ὡς ἴσα ἐκείνοις βαίνοιεν. Locutionibus quæ formantur conjuncto cum βαίνειν adjectivo, adde Κοσμοσάνδαλα βαίνων Pherecr. Athenæi 15, p. 685, A. Σαυλὰ ποσὶν βαίνουσα, Hom. hymn. Merc. 28. Anacr. fr. 88. Lucian. Dial. D. 2, 2, εὔρυθμα βαῖνε. L. Dind.] Βαίνω hanc primam signif. habet et in isto loquendi genere, βαίνειν ἐν ῥυθμῷ : quo ita usus est Lucian. [Prom. c. 6] : Ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. Et alibi [Harmonid. c. 1] : Καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορόν. Sed is post Plat. de LL. 2, [p. 670, B] :
D Ὅσοι προσᾴδειν αὐτῶν καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ γεγόνασι δυηναγκασμένοι. Bud. ap. Plut. βαίνειν πρὸς ῥυθμὸν interpr. Numerose incedere, ut, inquit, Lacedæmonii ad pugnam. [Thucyd. 5, 70 : Μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοντες προσέλθοιεν. Βαίνειν ἐκτὸς ἄτης Callæschrus apud Dionysium Art. Rhet. p. 258, 9. Æsch. Ag. 924 : Ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσι βαίνειν ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου. 936 : Τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος, εἰ τάδ' ἤνυσεν; Ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ. Plato Leg. 7, p. 793, B : Βαίνειν ἐκτὸς τοῦ καλοῦ. L. Dind.] Quamvis autem βαίνειν et ἰέναι pro eod. ab Hom. ponantur, interdum tamen infin. ἴμεν τῷ βαίνω adjungit, ut βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, Od. Θ, [273], et βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, [277], et βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, [287]. Quibus in Il., sicut et in similibus, βῆ ἴμεν s. ἴμεναι exp. Ingressus est ire, Cœpit ire, Festinavit ire. At ego interpr. Perrexit ire, aut per præsens, Pergit ire, e Livio, cui hoc loquendi genus aliquando signif. non Continuare iter, sed Ingredi iter. Possimus autem, ut opinor, interpr. etiam Ingredi iter, ut βῆ

A ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, Ingressus est iter ad thalamum, q. d. Profectus est ire; ut Gall. *Il partit pour aller.* Animadvertendum est autem poetas et Hom. præcipue h. v. sæpe uti in comp. disjuncto tamen a sua præpos.; ac tum ad simpl. signif. respiciendum amplius non esse. Quare in VV. LL. male in βαίνω tales loci ponuntur. || Βαίνω Abeo. Il. B, [302] : Οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. [339] : Πῇ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ὑμῖν; [134] : Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί, Abierunt anni novem, vel Elapsi sunt, aut Exacti sunt. [Soph. Trach. 115 : Κύματα βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδῃ. Æsch. Pers. 1002 : Βεβᾶσι γὰρ τοίπερ ἀγρόται στρατοῦ, βεβᾶσιν, οἴ, νώνυμοι. Soph. Trach. 345 : Καὶ δὴ βεβᾶσι. Philoct. 207 : Αὐτῶν βεβώτων. 280 : Ὁρῶντα ναῦς πάσας βεβώσας. 494 : Πατρί μ' ὡς δείξῃς φίλῳ, ὃν δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ. OEd. T. 959 : Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα. Eurip. Troad. 835 : Τὰ δὲ σὰ δροσόεντα λουτρὰ γυμνασίων τε δρόμοι βεβᾶσι. || Advenio. Sophocl. Aj. 921 : Ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. OEdip. T. 80 : Εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη. L. Dindorf.] || Apud B Hom. [Il. Γ, 262, etc.] περικαλλέα βήσατο δίφρον, Conscendit currum. Et βῆσε ap. Eund. pro Imposuit et quasi Conscendere fecit, ut Il. A, [310] : Ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ. Sed videtur utrobique jungenda præpos. verbo : ut ibid. [438] : Ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν pro ἐξεβίβασαν. Sic autem et Herod. act. dixit ἄνδρας ἐπ' αὐτὰς ἔβησε, pro Viros illis imposuit. At βῆσεν ἀφ' ἵππων Hom. [Il. Π, 810,] pro κατέῤῥιψεν, vel ἐξ ὀχημάτων ἀνέτρεψε. Vide Eustath. [Eurip. Med. 209 : Ἅ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον. Ceterum hic non omittendum erat frequens Homero βαίνειν ἐν νηυσὶν de navibus conscensis, maxime in aor., sed etiam imperf. ut Il. B, 510 : Ἐν δὲ ἑκάστῃ κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον. Stesichorus apud Plat. Phædr. p. 243, A : Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος, οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις οὐδ' ἵκεο Πέργαμα Τροίας. L. Dindorf.]

Βέβηκα, Situs et fixus sum, Fundatus et firmatus sum, ut Βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ, Xen. [OEcon. 8, 17; Anab. 3, 2, 19 : Ἡμεῖς δ' ἐπὶ γῆς βεβηκότες πολὺ C μὲν ἰσχυρότερον παίσομεν. Diodor. 20, 85 : Πύργων ἐπὶ πλοίων βεβηκότων. Usum verbi de statuis et similibus notavit Boissonadius ad Philostr. p. 371, 639 ab Schæf. indicatus. Lycophr. 1361 : Πᾶσαν κατειργάσαντο τὴν Ὄμβρων πέλας καὶ Σάλπιων βεβῶσαν ὀχθηρῶν πάγων. Æschylus Agam. 36 : Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν. Soph. OEd. Col. 1050 : Οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα κλῃς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε. 313 : Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβῶσαν. 1359 : Ὅτ' ἐν πόνῳ ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί. 612 : Πνεῦμα ταὐτὸν οὔποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει. Eurip. Iphig. T. 1285 : Ποῦ κυρεῖ βεβώς. Suppl. 850 : Ἐν μάχῃ βεβώς : in quibus βεβηκέναι nihil significare aliud quam Esse, Versari, recte notavit Marklandus. Nec multo diversa significatione dicuntur talia, ut ἐν γόνασι βεβηκέναι Diodori 20, 31, ubi vid. Wesseling., ἐν κακοῖς, μοίρᾳ ἐν ἐσθλᾷ βεβηκέναι Soph. Electr. 1056, 1094, cum similibus plurimis. L. Dind.] Sic ἐπὶ μέσου βεβηκέναι, Plato Parmen. [p. 138, C.], Super punctum medium fixum esse. D Βεβηκέναι Plut. et pro Basin habere. Et βεβηκυῖα μάχη, Stataria pugna, Plut. Philop. 120. [Polyænus 6, 4, 3. Hemst.] Et βεβηκὼς pro Firmo et constanti, ut βεβηκυῖα διάνοια, Plut. et βεβηκὼς ἀνὴρ, Greg. ad Basil. Quorum exempla vide ap. Bud. 94, 95. [Dionysius Hal. vol. 6, p. 867, 3 σύνθεσιν Thucydidis dicit ἀξιωματικὴν καὶ αὐστηρὰν καὶ στιβαρὰν καὶ βεβηκυῖαν. L. Dind. Photius Epist. 67, p. 119 : Τὸ βεβηκὸς τῶν τρόπων, καὶ τὸ ἐστηριγμένον τῆς γνώμης. Idem ep. 165, p. 231 : Τὸ βαθὺ καὶ βεβηκὸς τῶν ὑψηλῶν Παύλου νοημάτων, ubi margo male, ἴσ. ἐπιβεβηκός. G. Dind.] His additur e Philostr. Heroic. [p. 222 ed. Boisson.] : Ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, Caput cervici innixum erat, vel, In cervicem recumbebat. [Dionysius Ant. Rom. 6, 71 : Ἐπὶ τοσαύτης βεβηκότες εὐτυχίας μὴ μέλλετε λέγειν τίνων χρῄζετε. 8, 49 : Τοὺς δὴ τοσούτους διὰ σὲ γενομένους καὶ ἐπὶ τηλικαύτης βεβηκότας εὐτυχίας. Hippocrates p. 43, 45 : Οἵ τε γὰρ εὐηθέστατοι τῶν πυρετῶν καὶ ἐπὶ σημείων ἀσφαλεστάτων βεβῶτες τεταρταῖοι παύονται. Atque sic, quod per se intelligi-

A tur, etiam præsenti dicitur. Libanius Epist. 1044, p. 491 : Μηδ' οὕτως οἴου τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον ἐπὶ λεπτῷ δένδρῳ βαίνειν. L. Dind.] Et τὸ βεβηκὸς e Plut. pro Firmitate et securitate. Cam. εὖ βεβηκὸς dici tradit Firmum et illabefactatum : afferens ex Herod. [7, 164] : Παραδεξάμενος παρὰ πατρὸς τὴν τυραννίδα Κῴων εὖ βεβηκυῖαν, quæ interpr. Acceptum a patre regnum bene constitutum. [Soph. Electr. 979 : Τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν, i. e. βεβαίως ἱσταμένοις. Pausanias 3, 7, 11 : Ὁ πόλεμος οὗτος εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βεβηκυῖαν διέσεισεν ἐκ βάθρων. Archilochus apud Stobæum (vol. 3, p. 358 ed. Gaisf.) sæpe dii καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας ὑπτίους κλίνουσι. Unde apparet βεβηκέναι significare Firmo certoque gradu nixum consistere. Brunck. Agapet. Sched. Reg. c. 13 : Τὸ δὲ ... μήτε πρὸς ἀθυμίαν καταφέρεσθαι βεβηκότων ἐστὶν ἀσφαλῶς καὶ ἀκράδαντον ἐχόντων τὴν ψυχήν. Boisson. Vid. Bast. Epist. crit. p. 43. Boisson. ad Philostr. p. 502. || De plusquamperf. ἐβεβήκειν non omittendum est Homerum ei aoristi ἔβην significationem tribuere his locis : Il. A, 221 : Ἦ καὶ B ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν· ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθησεν μύθῳ Ἀθηναίης· ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους. Z, 313 : Ὣς αἱ μέν ῥ' εὔχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο· Ἕκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει καλά. 495 : Ὣς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ, ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οἶκόνδε βεβήκει. 513 : Ὣς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει καγχαλόων. Λ, 296, 446 : Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει. Π, 751 : Ὣς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωι βεβήκει. 856, Ψ, 362 : Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε· ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀϊδόσδε βεβήκει. Π, 864 : Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει, et aliis duodeviginti P, 706; Υ, 161; X, 21; Ψ, 391. Od. A, 360; Φ, 354; Θ, 361; K, 388; M, 312; N, 164; Ξ, 483; O, 464; P, 26, 61; Σ, 184; Υ, 144; X, 433; Ψ, 292 : ut notandum videatur etiam communi signif. bis ab eo dici, Od. Γ, 460; Z, 11 : Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεὶς Ἀϊδόσδε βεβήκει, et ubi Stabat reddi potest Il. P, 137 : Περὶ Πατρόκλῳ C ἥρωι βεβήκει. L. Dind.] Βαίνω accusativo junctum ap. Eurip. signif. hanc retinere videtur; nam βαίνω πόδα, quod ex Eo [El. 94, 1174] affertur, esse puto Figo pedem, Firmo gressum. Exp. tamen minus ad verbum, Iter facio. [De usu transitivo qui est in locis Euripidis, vide sub Ἐπιβαίνω et Καταβαίνω, et Seidler. ad locum Electræ priorem, Porson. ad Orest. 1407. Dicitur autem cum accusativo etiam intransitive in locutione βαίνειν ὁδόν. Pindarus apud scholiastam suum Pyth. 2, 127 : Αἰολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων. Philo a Wakef. indicatus vol. 1, p. 84, 28 : Ἄτριπτος ὁ ἀρετῆς χῶρος· ὀλίγοι γὰρ βαίνουσιν αὐτόν. Notandum etiam de via ipsa dictum Æsch. Choeph. 72 : Πόροι δὲ πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ βαίνοντες. L. Dind.]

Βαίνειν et Βαίνεσθαι de animalium coitu dicuntur pro Inire et Iniri. Aristot. De anim. 5, [c. 14] : Ἡ μὲν ἔλεφας ἄρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄῤῥην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἓξ ὤν. [Herod. 1, 192 : Αἱ βαινόμεναι ἵπποι, i. q. ἀναβαινόμεναι. Schweigh. Arrian. Indic. c. 14 : Βαίνεται ἐλέφας ἦρος ὥρῃ. Eustath. Od. p. 1678, D 58 : Θάλαμον ἐν ᾧ οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο, ἀφ' οὗ δοκεῖ παραξέσας Αἰθέριος εἰπεῖν τὸ, Βαινόμενος βαίνων, ὅτε νυμφίος, ἄλλοτε νύμφη. Plato Phædro p. 250, E : Τετράποδος νόμον βαίνειν ἐπιχειρεῖ, ubi vide Heindorf. Antholog. Palat. cap. 9, 730 : Ἢν μ' ἐσίδῃ μόσχος, μυκήσεται, ἢν δέ γε ταῦρος, βήσεται, quos locos indicavit Schæf. cum annot. Hemsterh. ad Lucian. Dial. Deor. 22, 4. L. Dindorf.]

Βάω autem quamvis in usu non sit, nec Βῆμι, nulla saltem eorum usus exempla afferunt nostri Gramm., ab illis tamen varie formata tempora repcriuntur ap. poetas, quorum nonnulla hic subjunxi, eorum formationem e Gramm. petendam relinquens. Pro βέβηκα dicunt βέβαα, unde part. βεβαώς. [Apud epicos : et conjunctivus ἐμβεβῶσι apud Platonem Phædro p. 252, F, et infinitivus ἀποβεβάναι et συμβεβάναι apud Herodot. 5, 86; 3, 146, quos indicavit Buttmann. Gr. vol. 2, p. 87, et βεβάναι Eurip. Heraclid. 610, et plusquamperf. βέβασαν Il. P, 286. L. Dind.] Quin etiam pro βεβήκαμεν reperitur βέβαμεν

per syncopen factum. At [Il. Ρ, 359, 510] βεβάμεν est infin. Præterea fut. βήσομαι in præs. transit interdum, quod et in aliis vv. usuvenit : unde βήσετο δίφρον ap. Hom. [Βήσετο apud Homer. aoristum esse, non quod Steph. putasse videtur, imperf., nemo nunc ignorat. Ejusdem apud eundem altera est forma βήσατο s. ἐβήσατο, quæ quum in libris cum priori alternet, Buttmanno Gramm. vol. 1, p. 418 ab librariis illata videtur, nisi forte ita ab ἐβήσετο discernenda sit, ut ἐβήσετο intransitivam, ἐβήσατο transitivam signif. servasse putetur : cujus tamen signif. unum exemplum præbet locus Od. Ο, 474 : Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, νὼ ἀναβησάμενοι. L. Dind.] Theocritus autem [2, 8; 4, 26; Bion 12, 1.] Dor. utens dialecto βασεῦμαι etiam dicit pro βήσομαι, ut annotat Schol. || A βῆμι autem pro ἔβη dicitur sæpe βῆ, et βὰν pro ἔβαν, quod ipsum est pro ἔβησαν. Et βάτην pro ἐβήτην : ut τὼ δ' ἀέκοντε βάτην. Et in imperat. βᾶ pro βάθι, unde κατάβα pro κατάβαθι. Apud Theocr. [15, 22,] autem legitur etiam βᾶμες pro βῶμεν, Eamus. Cetera e Gramm. pete. [Verbum βῶ sæpe commemorant Grammatici, tanquam primitivum formæ βαίνω, veluti Eustath. Od. p. 1603, 12; Etym. M. p. 2, 10; 185, 45; 196, 36; 217, 49, 53; 218, 54; 417, 34, etc. Quibus testimoniis ut nihil tribuendum sit, gravius est quod Etym. M. p. 187, 44 apponit Βᾶν) εἰ μὲν ἐκ τοῦ βῆναι, βᾶναι, καὶ κατὰ συγκοπὴν βᾶν· εἰ δὲ θέμα ἐστὶ βῶ βᾶς βᾶ, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον βᾶν. Quod ut ab Attico scriptore sumptum putem adducor exemplo Cratini in Bekk. An. p. 371, 2 : Ἠ πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι, σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες, unde προβιβῶντα mendose citat Eustath. Il. p. 668, 29. Hesychii glossam προβοῶντες, προφωνοῦντες, ἐγκελευόμενοι, προβαίνοντες comparavit Blomfieldus Gloss. ad Æsch. Agam. v. 74. Fœderis inter Lacedæmonios et Argivos formula apud Thucyd. 5, 77 : Τὼς ἄνδρας τὼς ἐν Μαντινείᾳ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀποδιδόντας, καὶ ἐξ Ἐπιδαύρω ἐκβῶντας, καὶ τὸ τεῖχος ἀναιροῦντας. L. Dindorf.]

Βάτε, Vadite, Ite, ex 1 pers. βά. Βῆ, Ionica augmenti detractione a poetis usurpatur pro ἔβη, ut Il. Α, [34] : Βῆ δ' ἀκέων. Apud Eund. sæpe legimus, Βῆ δ' ἴμεν, vacante illo infin. : nisi βῆ accipiamus pro Cœpit aut Perrexit. Βῆθι, Hes. exp. non solum βάδιζε, sed etiam μέτρει. [Hoc est Scande : v. paullo inferius dicenda.] Βήμεναι, Dor. pro βῆναι. Βὰς, particip. ex aor. 2 ἔβην. Ἐβήσετο, vide inter Anomala. Utitur autem eo Herod. [immo Hesiod. Sc. 338, ubi est varietas ἐπεβήσετο : unde scribendum ἐβήσετο. L. Dind.] Ἐς δίφρον ἐβήσατο, In currum ascendit. Βεβὼς, particip. e βέβαα, ας, ut βέβαα per syncopen pro βέβηκα positum dicitur, ita βεβὼς pro βεβηκώς. Citat J. Poll. [2, 200] e Plat. et Xen. [De Xenoph. falsus est Pollux : non reperitur apud eum forma bisyllaba; Platonicos locos annotavit Jungermannus. L. Dindorf.] Βέη, Ion. dialysi s. διαιρέσει dicitur pro βῆ, i. e. πορεύσῃ, et βιώσῃ s. ζήσῃ, ut videbis in Βείομαι.

[Βαίνειν μέτρον, Scandere versum. Dionys. De comp. verb. p. 21 R. a Wakef. indicatus : Τοῦτο τὸ μέτρον ἡρωικόν ἐστι, κατὰ πόδα δάκτυλον βαινόμενον. Antiatt. Bekkeri An. p. 85, 21 : Βαίνειν φασὶν ἐπὶ τοῦ ῥυθμοῦ, ὡς λέγομεν, βῆθι τὸν στίχον τόνδε. Hesychius Βῆθι, μέτρει. Schol. Æsch. Sept. v. 129 : Καὶ ταῦτα δὲ δοχμιακά ἐστι καὶ ἴσα, ἐάν τις αὐτὰ ὀκτασήμως βαίνῃ· ῥυθμοὶ γάρ εἰσι· βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, διαιρεῖται δὲ τὰ μέτρα, καὶ οὐ βαίνεται. Conf. Aristid. Quinctil. p. 50 et 53, Meibom. ad Bacchium p. 31. || Præterea notandæ sunt constructiones hæ. Periphrastica cum participio, Batrachomyom. 5 : Εὐχόμενος μερόπεσσιν ἐς οὔατα πᾶσι βαλέσθαι πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν. Quod videtur eodem modo dici ut ἔρχεσθαι apud Xenophontem Anab. 3, 2, 3 : Ὅμως δὲ δεῖ ἐκ τῶν παρόντων ἄνδρας ἀγαθούς τε ἐλθεῖν καὶ μὴ ὑφίεσθαι, cui Soph. OEd. T. 1357 : Οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἦλθον comparavi olim. Similior etiam est Diod. 14, 100 : Πολλάκις παρ' ὀλίγον ἐλθὼν ὑποβρύχιος. Nec multum differt usus verbi ἥκειν Soph. Phil. 180 : Οὗτος πρωτογόνων ἴσως ἥκων οὐδενὸς ὕστερος. Ajac. 637 : Ὃς ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος. Cum adjectivo adverbialiter posito Soph. OEd. Col. 1696 : Οὔτοι κατάμεμπτ' ἔβητον. Quod Scholiasta recte, ad sententiam quidem, interpretatur οὐκ ἐν τοιούτοις ἐστὲ ὥστε καταμέμφεσθαι. Cum dativo. Synesius p. 310, B, de sophistis loquens : Καὶ μάλιστα αὐτῶν ὅσοι βαίνουσι κορύνῃ, Qui cum baculo incedunt. Nam omitto locos ejusmodi ut Hesiod. fr. 25 : Βαῖνον λιπαροῖς ποσί. Xenoph. De re eq. 1, 3 : Αἱ ταπειναὶ ὁπλαὶ ὁμοίως βαίνουσι τῷ τε ἰσχυροτάτῳ καὶ τῷ μαλακωτάτῳ τοῦ ποδός· in quibus alia est ratio dativi. Et figurate Eur. Heracl. 611 : Οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ βεβάναι δόμον εὐτυχίᾳ, quod plerumque adjecta præpositione dicitur. Nolo enim uti ejusdem fr. Antiop. 44 Matth., a Wakef. indicato, τί δήποτ' ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες, ubi est varietas δῆτ' ἐν. Cum accusativo. Pindarus Ol. 2, 105 : Αἶνον ἔβα κόρος. Arist. Nub. 30 : Τί χρέος ἔβα με. Eur. Hipp. 1371 : Καὶ νῦν μ' ὀδύνα βαίνει. Bacch. 527 : Ἐμὰν ἄρσενα τάνδε βᾶθι νηδύν, et alibi sæpissime, sed tamen non in communi sermone, ni fallor. Et cum præpositionibus : Cum διά : Eur. Orest. 1361 : Διὰ δίκας ἔβα θεῶν νέμεσις ἐς Ἑλέναν. Phœn. 20 : Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος. Cum πρὸς signif. translata Corinna apud Apollonium de pron. loco de quo v. sub βανά, Ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν. (Tryphiod. 163 : Ἄγεν δέ μιν ἄγριος ὁρμὴ Δηιφόβου ποτὶ δῆριν confert Schæf.) || De vitiosis recentioris ætatis formis βέβασμαι pro βέβαμαι (Pseudodemosthen. p. 214 extr., τοῖς παραβεβασμένοις ὅρκοις), ἐβάσθην (Philon. vol. 2, p. 539. Wakef.) et ἐβάνθην pro ἐβάθην v. Lobeck. Phryn. p. 36 ab Angl. indicatum. In libris βαίνειν permutatur cum βάλλειν, maxime in perf. βέβηκα et βέβληκα : v. Diodor. 19, 96, p. 1437 meæ ed. Cum μένειν : Soph. OEd. Col. 217. Cum φαίνειν : v. Meibom. ad Euclid. p. 55; Porson. Advers. p. 75; Dorvill. ad Charit. 8, 8, p. 749 ed. Amst. Βέβηκε et πέφυκε confusa Eurip. Phœn. 861 notavit Schæf. L. Dindorf.]

[Βαίολα. Lectio vitiosa : vide Βηλός.]

Βαίομαι, apud Hesychium legitur exp. βιώσομαι : pro quo apud Homerum scribitur βείομαι.

[Βαῖον. V. Βαΐς. Est et malagmatis nomen, quod describitur a Paulo Æg. 7, 18. Gorræus.]

Βαιὸς, ά, όν, Parvus : Etym. a βαίνω deducit, de quo etymo ille aliique cum eo viderint. Βαιὸς ἰδεῖν, Parvus aspectu : βαιὸς πέτρος, Parvum saxum, i. e. Corrosum, VV. LL. et κατὰ βαιὸν, i. e. κατὰ μικρὸν ap. Dionys. P. [622]. Oppianus [Cyn. 3, 86 : conf. 2, 46, 519, etc.; Dionys. 199, 810] in compar. dixit βαιοτέροισί τ' ἐφωπλίσσαντο λαγωοῖς, In minores lepores armantur. [Βαιοτάτους Anthol. Pal. cap. 9, 438; Oppian. Cyn. 2, 180.] || Βαιὸς pro Modicus, Paucus, s. quod proprie βαιὸς signif. Suid. dicit, Unus, accipitur ap. Soph. [OEd. T. 750] : Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων Ἄνδρας λοχίτας; [Aj. 292] : Ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα. Et adverbialiter [Aj. 90] : Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου; Quid tam parum curas? [Idem de voce summissa Phil. 845 : Βαιάν μοι πέμπε λόγων φάμαν. Et de tempore Tr. 44 : Χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν. Eur. Phrix. fr. 14 : Βαιὸς ὄλβος. Et adverbialiter Soph. Tr. 335 : Βαιὸν ἀμμείνασα. OEd. Col. 1653 : Βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα καὶ τὸν θεῶν Ὄλυμπον ἐν ταὐτῷ λόγῳ. Eurip. Rhes. 974 : Βαιὸν δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ οἴσω· θανεῖν γὰρ καὶ τὸν ἐκ κείνης χρεών, ubi Valcken. conjecit ῥᾷον, sed βαιὸν tuitus est Matthiæ. Apoll. Rh. 2, 86; Anthol. Pal. cap. 6, 220 : Βαιὸν ἄπωθεν. Nonnus Paraphr. 10, p. 184, 22; 200, 11, 19 : Βαιὸς ἔτι χρόνος. Βαιῆς ἄπο omisso ἡλικία, A teneris, est in Epigr. Anth. Pal. App. 210 : Τῷ πέλον ἀσπασίη βαιῆς ἄπο, indicato ab Schæf. Κατὰ βαιὸν, Paullatim, dicit Nonnus Dion. 4, 435 : Καὶ εἰσέτι μητρὸς ἀνέρπων ἐκ λαγόνων κατὰ βαιὸν ἀταρβέϊ μάρνατο Κάδμῳ τεύχεσιν αὐτοφύτοις κεκορυθμένος. 5, 591 : Καὶ Παφίης κατὰ βαιὸν ἀνήπτετο μείζονι πυρσῷ ἐξ ὀλίγου σπινθῆρος. In oratione prosa non observavi nisi apud Hippocratem p. 2, 10 : Ἰητροὶ φήμῃ μὲν πολλοὶ, ἔργῳ δὲ πάγχυ βαιοί. || Etym. M. p. 193, 6 : Βαιὸν, ὃ σημαίνει τὸ μικρὸν καὶ ἀληθές. Sed posteriorem signif. commentus videtur Grammaticus propter etymologiam, qua βέβαιος ducit a βαιός. L. Dindorf.]

[Βαῖος, Baius, nomen pr. gubernatoris navis Ulixis,

a quo dicta ferebatur tum Baia mons Cephalleniæ (v. Steph. Byz. v. Βαία) tum Baiæ oppidum Campaniæ : v. Strabo 5, p. 245; Lycophro 694 : Βαίου δ' ἀμείψας τοῦ κυβερνήτου τάφον. Accentum Βαῖος confirmat loco Lycophronis Eustath. Od. p. 1967, 24. Male apud Strabonem l. c. et 1, p. 26, Athenæum 2, p. 43, B, Βαίου et Βάϊον, in Etym. M. c. 192, 45 scribitur Βαιοῦ. L. Dindorf.]

[Βαίουλος, ὁ, Præceptor, Pædagogus. Schol. Soph. Aj. v. 551. Angl. Plura vide apud Ducangium. L. Dindorf.]

Βαιοφόρος, Qui ramum palmæ gestat : at βαϊοφόρος ἑορτὴ, Festum quo gestantur illi palmei rami. [Ducangius : « Κυριακὴ τῶν βαΐων, Dominica in Palmis vel Palmarum, eadem et βαϊοφόρος, βαϊφόρος dicta, ἡ βαϊφόρου κυριώνυμος ἡμέρα, apud Balsamonem, De incens. p. 472. Βαϊοφόρον habet p. 473. Continuator Theophanis l. 3, n. 16, et Scylitzes p. 862 : Καὶ τὸ στιχηρὸν τὸ κατὰ τὴν βαϊοφόρον, Ἐξέλθετε ἔθνη, etc. Epiphanius Hagiopolita de locis sanctis p. 58 : Καὶ μετὰ λιτῆς εἰσέρχονται εἰς τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ τῇ ἡμέρᾳ τῆς βαϊοφόρου. Georgius Acropolita in Chron. cap. 52 : Φθάσας δὲ πρὸς τὴν βαϊοφόρου κυριακὴν, καθ' ἣν εἴωθε θριαμβεύειν ὁ βασιλεύς. Ex hoc loco illustratur caput 10 Codini De offic. Palat. Exstat Theophanis Ceramei Homilia 26 : Εἰς τὴν βαϊοφόρον ἑορτήν. Describitur etiam in Euchologio p. 744 : Εὐχὴ εἰς τὸ δοῦναι τὰ βάϊα τῇ βαϊοφόρῳ. » Suicer. : « Cedrenus in Theophilo Michaelis filio, καὶ τὸ στιχηρὸν δὲ τὸ κατὰ τὴν βαιοφόρον. Subintelligendam esse vocem ἑορτὴ clare docet Theophanes, qui orat. 26 inscribit, εἰς τὴν βαϊοφόρον ἑορτὴν, In solemnitatem palmarum ».]

[Βαῖρος, Bærus, Mygdoniæ urbs apud Ptolemæum 3, 13. L. Dindorf.]

Βαΐς s. Βαΐον, Ramus palmæ arboris. Prius Hesych. exponit ῥάβδος φοίνικος, posterius Etym. M. κλάδον φοίνικος. Joan. 12 (13) : Ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ (pro quo Marc. 11 dicit στιβάδας ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων. Matth. 21 : Ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων). 1 Macc. 13 (51) : Μετὰ αἰνέσεως καὶ βαΐων, Cum laude et ramis palmarum. [Chæremon Stoicus, ap. Porphyr. De abst. 4, 7, de sacerdotibus Ægyptiis : Κοίτη δ' αὐτοῖς ἐκ τῶν σπαδίκων (sic recte Salmasius emendat) τοῦ φοίνικος, ἃς καλοῦσι βαΐς, ἐπέπλεκτο. Nempe ⲂⲀⲒ est ramus palmæ, quæ vox Æg., ap. Interpr. Copt. Scripturæ frequenter occurrit. Transiit hæc vox postea ad Gr. recentiores, qui ea non raro utuntur. V. Hesych. in Βαΐς, et alios. Wilkins. in Diss. sæpius cit. [de lingua Copt.] p. 99, ait : ⲂⲀⲒ stirpem, palmitem significat : negligenter admodum. ⲂⲀⲒ enim nonnisi de palma arbore accipitur, neque etiam arborem ipsam, sed tantum palmæ ramum significat. Ipsi Palmæ arbori nomen erat ⲂⲈⲚⲒ. Jo. 12, 13, ⲀⲨϬⲒ ⲚⲊⲀⲚⲂⲀⲒ ⲈⲂⲞⲖ ϦⲈⲚ ⲌⲀⲚⲂⲈⲚⲒ, Ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων. Ex quibus verbis differentia inter ⲂⲀⲒ, quod ramum palmæ designat, et ⲂⲈⲚⲒ, quæ est ipsa palma arbor, a quovis colligi facile potest. De v. ⲂⲈⲚⲒ vero quædam habes etiam hic in v. Σεβέννιον. Jabl. Voces Βαΐς et Βαΐον origine Gr. esse male opinabantur Etym. M., Phav., alii. Optime Grammaticus quis incertus, cujus verba e cod. Ms. dedit Ducang. in Gloss. p. 166 : Τὸν κλάδον τῶν φοινίκων Ἑβραῖοι (imo vero Ægyptii) βαΐα προσαγορεύουσι ... ὁμοίως δὲ καὶ ἡμεῖς ἐξ ἐκείνων παραλαβόντες καλοῦμεν τῇ αὐτῇ τοὺς κλάδους τῶν φοινίκων. De origine Æg. vide Salmas. ad Achill. Tat. p. 621, 622, et J. H. Mingarell. in not. ad Æg. Codd. reliquias Venetiis in Bibl. Nan. asservatas p. 54. Dicebatur ramus palmæ dialecto Memphitica ⲂⲀⲒ, sed Sahidica ⲂⲀϨ, unde magis origo vocabuli Βαΐς Æg. comprobatur, quia in Ægyptiorum dictionibus etiam in fine aspirantur vocales, quod recte Priscianus animadvertit l. 1, p. 549 ed. Putsch. — Salmasii locus est hic : « Ῥάβδους φοινικίνας, hæc sunt τὰ βαΐα lingua Ægyptiaca. In Evangelio (Jo. 12, 13) : Τὰ βαΐα τῶν φοινίκων. Atqui satis erat dixisse, τὰ βαΐα : nam βαΐ, Ægyptiis ramus palmæ : unde Græcis βαΐδες, et βαΐα, αἱ ῥάβδοι φοινικίναι. Hesych. Βαΐς· ῥάβδος φοίνικος, καὶ βαΐον· sic leg. Evangelium Ægyptiacum eo loco Joannis, τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, vertit simpliciter, ζανβαΐ. Quod est, τὰ βαΐνα : nam illud ζαν nota est pluralis numeri, βαΐ est τὸ βαΐον, vel ἡ βαΐς, ut Græci in suum deflexerunt illud Ægyptiacum. Certe et βαΐα simpliciter dicuntur in Maccab. rami palmares, non βαΐα φοινίκων, quasi vox βαΐα significet tantum ramos, quum ramos palmarum denotet. Inde ἡ βαΐνη in iisdem Macc. l. 1, c. 13, virga palmea, sub. ῥάβδος. Quæ vox non fuit intellecta interpretibus. Lat. bainen retinuit : Τὸν στέφανον τὸν χρυσοῦν, καὶ τὴν βαΐνην, i. e. τὸν φοίνικα, palmam, ramum palmæ, insigne victoriæ. Infra l. 2, c. 14, vocavit φοίνικα, his verbis : Προσάγων αὐτῷ στέφανον χρυσοῦν, καὶ φοίνικα, h. e. τὴν βαΐνην, vel τὸ βαΐον, vel τὴν βαΐδα. De qua nos alibi. Glossatores Latini sacræ scripturæ Bainen exposuerunt, laminam auri ab aure ad aurem, qua familiares regum utebantur, vel ornamentum colli ex auro et gemmis. Nugæ : nihil est nisi id, quod diximus. Nostri interpretes Bibliorum non fuere feliciores in ea voce exponenda. In Historia Barlaami vocatur ῥάβδος βαΐνη, his verbis, de Theuda Mago : Καὶ εἰσῆλθε ῥάβδον μὲν κατέχων βαΐνην, μηλωτὴν δὲ περιεζωσμένος. In Maccabæis [1, 13, 37] absolute est βαΐνη, de palmæ ramo. » Cfr. not. ad Hesych. v. Βαΐς, et de Rhoer. ad Porphyr. l. c. p. 318. Tewater.]

[Dat. plur. ap. Horap. Hierogl. 1, 3, ubi memorat, palmam ad singulos lunæ ortus singulos ramos procreare, μίαν βαΐν [sic] γεννᾷν, ὡς ἐν ταῖς δώδεκα βάεσιν ἐνιαυτὸν ἀπαρτίζεσθαι. Ita enim et scriptura et tenor in codd. Regg. 2992, 2832 et Sangerm. 192, excepto primo, in quo βαΐσιν. Hase.]

[Βαισάμψα, Bæsampsa, urbs in sinu Arabio. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βαισαμψηνὸς, ἡ, ὸν, Bæsampsenus, gentile a Βαισάμψα. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βαισήνης, παρ' Ἰνδοῖς τὸ στρατόπεδον, Exercitus vel Castra, Βαίσηνος, ὁ στρατὸς, Exercitus. Hesychius.]

Βαισσὸν Hesych. esse dicit βάθος : quod et βυσσὸν dicunt.

Βαίτα, s. Βαίτη, [Herodianus Περὶ μον. λέξ. p. 42, 32 et Arcadius De accent. p. 114, 18, de nominibus in τη desinentibus agentes ponunt βαίτη. Hesych. : Βαίταν, Ἕλληνες. Sed scriptura suspecta est. Gl. Βαῖτα Pellicea, βαίτη Pellislanata, Pelliceum. L. Dind.] ἡ, Læna consuta e corio s. pellibus. Arist. enim Schol. [Vesp. 1133 : Σισύραν εἶπεν οὐ τὸ μαλλωτὸν, ἀλλὰ βαίταν (scribendum videtur βαῖταν)· ἔστι δὲ ἡ ἀπὸ δέρματος συρρ. χλανίς.] βαίτην esse dicit ἀπὸ δέρματος συῤῥαπτομένην χλανίδα, et eandem cum Aristophanica σισύρᾳ. J. Poll. 10, [175, Sophronem citans auctorem,] βαίτας esse dicit τὰς τῶν ἀγροίκων διφθέρας : itidemque 7, [70,] loquens de coriaceis vestibus, βαίτην esse ait προμήκη χιτῶνα, ἐκ δέρματος, Tunicam promissam e corio. Hesychio itidem βαίτη est δερμάτινον ἔνδυμα, quod ab aliis σισύραν et διφθέραν [ita interpretatur Etym. M. c. 193, 2 ; Zonaras c. 374,] nominari ait : sed addit, quosdam interpr. σκηνὴν δερματίνην, Tentorium e corio s. pellibus. [Pollux 7, 70 : Βαίτας τὰς σκηνὰς τὰς βαρβαρικὰς καλεῖ Σοφοκλῆς.] Prius βαίτα ap. Varin. legitur : refert enim βαίταν dici τὴν μηλωτὴν s. διφθέραν, i. e. τὸ ἐκ κωδίων συνεῤῥαμμένον περιβόλαιον : quod ab Atticis vocari σισύραν. Vid. et Βαίτυλος. [Dialecto Doricæ vocabuli usum tribuit Gregorius p. 287, βαίτην τὴν διφθέραν λέγουσι, respiciens Theocr. 3, 25, vel 5, 15, ut scribendum sit βαίταν ex libro uno. Ac Sophronis testimonium a Polluce allatum supra notavimus. Asianis ascribit Antiatt. Bekk. p. 84, 32 : Βαίτας οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν καλοῦσι τὰς δορὰς τῶν αἰγῶν. Herodot. 4, 64 : Πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἐκ τῶν ἀποδερμάτων καὶ χλαίνας ἐπείνυσθαι ποιεῦσι, συῤῥάπτοντες κατάπερ βαίτας. Antiatticista, cui consentit Etym. M. c. 193, 3 : Βαίτη, στέγαστρον προβάτειον ἢ αἴγειον, quod ait caprinas pelles vocari βαίτας, conjecturam mihi suppeditavit in oraculo apud Diod. Exc. Vat. p. 15, 7 meæ edit. : Ἔνθα σε βάρβαροι ἄνδρες, ἐπὰν (vel ἐπὴν) Λιβύης ἐπιβήῃς, βαιτοφόροι ἐπιοῦσι, scribendum esse βαιτοφόροι ἐπίασι. Notæ certe Libyum pelles caprinæ pro vestibus. Hippocr. De morbo sacro p. 302, 20 : Ἐγὼ δὲ δοκέω

Λιβύων τῶν τὴν μεσόγειον οἰκεόντων οὐδένα ὑγιαίνειν, ὅτι ἐν αἰγείοισι δέρμασι κατακείονται καὶ κρέασι αἰγείοισι χρέονται, ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στρῶμα οὔτε ἱμάτιον οὔτε ὑπόδημα ὅ,τι μὴ αἴγειόν ἐστιν· οὐ γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἶγες καὶ βόες. Qui locus non fugit Wesselingium ad Herodot. 4, 189 : Τὴν δὲ ἄρα ἐσθῆτα καὶ τὰς αἰγίδας τῶν ἀγαλμάτων τῆς Ἀθηναίης ἐκ τῶν Λιβυσσέων ἐποιήσαντο οἱ Ἕλληνες· πλὴν γὰρ ἢ ὅτι σκυτίνη ἡ ἐσθὴς τῶν Λιβυσσέων ἐστὶ καὶ οἱ θύσανοι οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇσι οὐκ ὄφιές εἰσι, ἀλλὰ ἱμάντινοι, τὰ δὲ ἄλλα πάντα κατὰ ταὐτὸ ἔσταλται. Καὶ δὴ καὶ τὸ οὔνομα κατηγορέει ὅτι ἐκ Λιβύης ἥκει ἡ στολὴ τῶν Παλλαδίων· αἰγέας γὰρ περιβάλλονται ψιλὰς περὶ τὴν ἐσθῆτα θυσανωτὰς αἱ Λίβυσσαι, κεχριμένας ἐρευθεδάνῳ· ἐκ δὲ τῶν αἰγέων τουτέων αἰγίδας οἱ Ἕλληνες μετωνόμασαν. Diodor. 3, 49 : Πάντες δ' οἱ Λίβυες οὗτοι (qui circa Cyrenen sunt) θηριώδη βίον ἔχουσιν ὑπαίθριοι διαμένοντες καὶ τὸ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἄγριον ἐζηλωκότες· οὔτε γὰρ ἡμέρου διαίτης οὔτ' ἐσθῆτος μετέχουσιν, ἀλλὰ δοραῖς αἰγῶν σκεπάζουσι τὰ σώματα. Itaque vocabulum βαιτοφόρος non minori jure a me receptum arbitror quam inexplicabile βαττοφόρος. L. Dindorf.]

[Βαίταρρα, Bætarrha, urbs Celtica apud Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βαιταρρηνός, Bætarrhenus, gentile a Βαιταρροῦς, urbe Palæstinæ. Steph. Byz. Zonaras vol. 1, c. 371. L. Dindorf.]

[Βαιταρρίτης, gentile a Βαίταρρα, urbe Celtica ap. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βαιταρροῦς, οῦντος, vicus Palæstinæ ap. Steph. Byz. et Zonaram vol. 1, c. 371, ubi scriptum Βαιτάρρους. L. Dindorf.]

[Βαιταρρούσιος, gentile a Βαιταρροῦς, quod v. Steph. Byz. L. Dindorf.]

Βαιτάς Hesychio εὐτελὴς γυνή, qui antiquam vocem esse ait. [Βαιτάς, εὐτελὴς γυνή· ἀρχαία δὲ ἡ λέξις. Idem, Βαιτάδα, εὐτελὴς γυνή. Antiatt. Bekkeri p. 84, 17 : Βαιτὼν καὶ βαιτάς, ἀντὶ τοῦ μωρὸς ἢ μωρά. Est autem Βαιτάς, pariterque βαιτών, vox nihili, et scribendum βλιτάς, ut viderunt interpretes Hesychii. L. Dindorf.]

[Βαίτης. V. Βίτης.]

[Βαιτιεύς, adj. gentile a Βαίτιον, urbe Macedoniæ. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βαιτική, ἡ, Bætica, regio Hispaniæ circa Bætin fl. Strabo 3, p. 139, etc. Steph. Byz., Suidas. Βαιτίκη accentum præcipit Arcadius p. 107, 10 : Τὰ εἰς κη ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῷ συνεσταλμένῳ παροξύνεται, Ἑλίκη κύριον, μυρίκη, Βαιτίκη χώρα, μηδίκη. L. Dindorf.]

Βαίτιον, Herba similis dictamno vel pulegio. Hes. [Βοτάνη ἐμφερὴς δικτάμνῳ ἤγουν γλήχωνι. || Bætium, urbs Macedoniæ. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βαίτιος, Bætius, fl. regionis Cinædocolpitarum apud Ptolem. 6, 7. L. Dindorf.]

[Βαῖτις, ἡ, Bætis, urbs Hispaniæ prope Bætin fl., quam quum ab uno Strabone 3, p. 141, memoratam videret Casaubonus, librorum vitio imputabat. Sed accedit jam Zonaras c. 374 : Βαῖτις πόλις κατὰ τὴν Ἰβηρίαν, ut hunc certe deceptum ab libris Strabonis dicere debeat qui tantum tribuat aliorum silentio. || Ὁ, fl. Hispaniæ. Strabo sæpius, Steph. Byz., Anthol. Pal. 14, 121. L. Dindorf.]

[Plut. Cat. Maj. 10 : Τῶν ἐντὸς Βαίτιος ποταμοῦ πόλεων, Oppidorum cis Bætim; et Sertor. 8 : Μικρὸν ὑπὲρ τῶν τοῦ Βαίτιος ἐκβολῶν. Acc. ib. 12 : Περὶ τὸν Βαῖτιν, et Apophth. reg. 24. Hase.]

[Βαιτουλών, Bætulo, fl. Hispaniæ apud Ptolem. 2, 6. L. Dindorf.]

[Βαιτουρία, Bæturia, regio Hispaniæ prope Bætin. Strabo 3, p. 142. L. Dindorf.]

[Βαιτοφόρος. V. Βαίτη.]

[Βαιτρεύειν, ἀροτριᾶν, Arare, Hesychius inter Βαιτάδα et Βαίτιον. Conf. Βαιδυμῆν. L. Dindorf.]

Βαιτύκη, ἡ, Suidæ [et Zonaræ c. 374] τὸ τύμπανον [Tympanum].

[Βαιτύλιον. V. Βαίτυλος.]

Βαίτυλος dictus fuit Lapis ille, qui Saturno pro Jove porrectus fuit, Hesych. Etym. quoque ita tradit dictum fuisse Saxum, quod Saturnus pro Jove devoravit : sic vero appellatum esse, quoniam ipsum ἡ Ῥέα βαίτῃ αἰγὸς σπαργανώσασα, τῷ Κρόνῳ δέδωκε. [Etym. Gud. c. 102, 47 : Βαίτυλος ὁ ἐσπαργανωμένος λίθος.] βαίτην autem vocari τὴν διφθέραν s. στέγαστρον προβάτειον ἢ αἴγειον. Idem dixerat Βαίτυλον esse et Montis nomen. [Bochartus Geogr. sacr. 2, 2, p. 707 : « Sequitur [apud Sanchoniathonem Philonis, citati ab Eusebio Præp. Evang. 1, p. 37, D, ed. Colon.] ἐπενόησε θεὸς Οὐρανὸς Βαιτύλια, λίθους ἐμψύχους μηχανησάμενος, Excogitavit Deus Uranus, (id est, cœlum) Bætylia, quum fabricasset lapides animatos. Itane vero? lapides animatos? *O rem ridiculam, Cato, et jocosam!* scripserat, credo Sanchoniathon אבנים נשפים lapides unctos, a radice שוף in ungendi notione apud Syros usitata. Sed פ et ש transpositis pro נשפים scriptum נפשים. Unde factum ut lapides uncti mutarentur in animatos. Quod tamen deinceps creditum, diabolo forte illos movente, et plebis credulitati suis præstigiis illudente. Damascius scriptor Ethnicus valde superstitiosus Justiniani ævo (apud Photium p. 1062, 1063) : Εἶδον τὸν Βαίτυλον διὰ τοῦ ἀέρος κινούμενον, Vidi Bætylum lapidem in aere motum. Ibidem dicit Isidorus philosophus, εἶναί τινα δαίμονα τὸν κινοῦντα αὐτόν, Aliquem esse dæmonem a quo movetur. Tamen verum est quod dixi a Sanchoniathone Bætylia vocari lapides unctos. Quod factum exemplo Jacobi, qui Gen. 28, 18 lapidem quem habuerat pro cervicali legitur in titulum erexisse, et effudisse oleum in summitatem ejus, et locum vocasse *Bethel*. Atque id se ratum habere Deus docuit his verbis : *Ego sum Deus Bethel, ubi unxisti lapidem*, Gen. 31, 13. Phœnices igitur hoc imitati prava quadam κακοζηλίᾳ, primo illum ipsum lapidem coluerunt quem unxerat patriarcha. (Vide Scal. in Euseb. p. 198.) Judæi saltem ita referunt [Hebraica a Bocharto adjuncta omisimus] : *Quanquam ille cippus amatus fuit a Deo temporibus patriarcharum, postea tamen odit eum, propterea quod Chananæi deduxerunt illum in ritum idololatriæ*. Quin et alios lapides eodem ritu unxerunt et consecrarunt, quos Bætylia et Bætylos nominarunt in memoriam lapidis Bethele erecti. Etymologus nullo sensu, Βαίτυλος, Λίβανον τὸ ὄρος τῆς Ἰλίου πόλεως. Sed supplendum ex Phavorino [Zonara c. 371] : Βαίτυλος, λίθος γενόμενος κατὰ τὸν Λίβανον, etc. Et utrobique pro Ἰλίου πόλεως scribendum Ἡλίου πόλεως. Photius ex Damascio (p. 1047) : Κατὰ τὴν Ἡλιούπολιν Συρίας, εἰς ὄρος τὸ τοῦ Λιβάνου τὸν Ἀσκληπιάδην ἀνελθεῖν φησι καὶ ἰδεῖν πολλὰ τῶν λεγομένων Βαιτουλίων [Βαιτυλίων nunc restitutum ex cod.] ἢ Βαιτύλων, περὶ ὧν μυρία τερατολογεῖ. Idem refert p. 1063 : Τῶν δὲ Βαιτύλων ἄλλον ἄλλῳ ἀνακεῖσθαι θεῷ, Κρόνῳ Διί, Ἡλίῳ καὶ τοῖς ἄλλοις, Alium alii Deo consecratum esse. Quin idem nomen inditum illi lapidi quem Saturnus vorasse fingitur. Hesychius : Βαίτυλος, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ δοθεὶς λίθος τῷ Κρόνῳ ἀντὶ Διός. Etymologus : Βαίτυλος δὲ ἐκλήθη ὁ λίθος ὃν ἀντὶ Διὸς ὁ Κρόνος κατέπιεν· εἴρηται δὲ ὅτι ἡ Ῥέα βαίτῃ αἰγὸς σπαργανώσασα τῷ Κρόνῳ δέδωκε. Βαίτη δὲ σημαίνει τὴν διφθέραν, παρὰ τὸ βαίτη βαίτηλος. Summa est, Bætylum vel Bætelum dici lapidem quem deglutiit Saturnus, quia Rhea illum pelle obvolverat quæ Græce dicitur Βαίτη. Ad has ineptias coguntur descendere Græcorum Grammatici, quum meliora non succurrunt. Idem lapis vocatur *Abdir, Abadir, Abaddir*. Priscianus lib. 1 (10) : *Abdir genus lapidis*. Et lib. 5, (3) : *Abadir Deus est. Dicitur et hoc nomine lapis ille quem Saturnus dicitur devorasse pro Jove, quem Græci* Βαίτυλον *vocant*. Et lib. 6, (9) : *Abdir quoque et Abaddir* ὁ βαίτυλος, *hujus Abaddiris*. Abaddir אבאדיר hebraice est pater magnificus, cujus nominis Punicos Deos memorat Augustinus epistola 44. Sed fallor aut *Abdir* vel *Abaddir*, quum pro lapide sumitur, corruptum ex Phœnicio אבן דיר *eben dir* vel *aban dir* lapis sphæricus. Talis enim Bætyli forma. Damascius ubi supra (p. 1062) : Σφαῖραν δὲ πυρὸς ὑψόθεν καταθοροῦσαν ἐξαίφνης ἰδεῖν, Vidisse globum ignis cœlitus cum impetu deorsum ruentem. Et paulo post : Αὐτὸν δὲ ἐπὶ τὴν σφαῖραν δραμεῖν ἤδη τοῦ πυρὸς ἀποσβεννυμένου καὶ καταλαβεῖν αὐτὴν οὖσαν τὸν Βαίτυλον, Ipsum autem igne extincto ad globum cucurrisse, qui Bætylus erat, quem accepit. Sequitur non multo post

accurata Bætyli descriptio : Σφαῖρα μὲν ἀκριβὴς ἐτύγχανεν ὤν, ὑπόλευκος δὲ τὸ χρῶμα, σπιθαμιαία δὲ τὴν διάμετρον κατὰ μέγεθος, ἀλλ' ἐνίοτε μείζων ἐγίνετο καὶ ἐλάττων καὶ πορφυροειδὴς ἄλλοτε, Globus quidem erat exactus et rotundus, colore subcandido, diametro longus palmo, sed interdum major, interdum minor apparebat, nonnunquam etiam purpureus. Proinde etiam in cerauniis gemmis bætuli vocantur quæ rotundæ sunt. Plinius ex Sotaco lib. 37, c. 9 : *Per illas quæ nigræ sunt et rotundæ urbes expugnari et classes, easque bætulos vocari. Dir* rotundum exponimus, non solum ex Arabismo, sed et ex Hebræa lingua qua דור *dur* pilam significat, et דר *dor* margaritam, ut alibi probavi multis ». Locus Photii, quem carptim apposuit Bochartus, hic est p. 348 Bekk. : Εἶδον, φησι (Damascius), τὸν βαίτυλον διὰ τοῦ ἀέρος κινούμενον, ποτὲ δ' ἐν τοῖς ἱματίοις κρυπτόμενον, ἤδη δέ ποτε καὶ ἐν χερσὶ βασταζόμενον τοῦ θεραπεύοντος· ὄνομα δ' ἦν τῷ θεραπεύοντι τὸν βαίτυλον Εὐσέβιος, ὃς καὶ ἔλεγεν ἐπελθεῖν αὐτῷ ποτε ἀδόκητον ἐξαίφνης προθυμίαν ἀποπλανηθῆναι τοῦ ἄστεος Ἐμέσης ἐν νυκτὶ μεσούσῃ σχεδὸν ὡς πορρωτάτω πρὸς τὸ ὄρος αὐτό, ἐν ᾧ τῆς Ἀθηνᾶς ἵδρυται νεὼς ἀρχαιοπρεπής· ἀφικέσθαι δὲ τὴν ταχίστην εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ ὄρους, καὶ αὐτόθι καθίσαντα ἀναπαύεσθαι ὥσπερ ἐξ ὁδοῦ· σφαῖραν δὲ πυρὸς ὑψόθεν καταθοροῦσαν ἐξαίφνης ἰδεῖν, καὶ λέοντα μέγαν τῇ σφαίρᾳ παριστάμενον· τὸν μὲν δὴ παραχρῆμα ἀφανῆ γενέσθαι, αὐτὸν δὲ ἐπὶ τὴν σφαῖραν δραμεῖν ἤδη τοῦ πυρὸς ἀποσβεννυμένου, καὶ καταλαβεῖν αὐτὴν οὖσαν τὸν βαίτυλον, καὶ ἀναλαβεῖν αὐτόν, καὶ διερωτῆσαι ὅτου θεῶν ἂν εἴη, φάναι δ' ἐκεῖνον εἶναι τοῦ γενναίου (τὸν δὲ γενναῖον Ἡλιουπολῖται τιμῶσιν ἐν Διὸς ἱδρυσάμενοι μορφήν τινα λέοντος), ἀπαγαγεῖν τε οἴκαδε τῆς αὐτῆς νυκτὸς οὐκ ἔλαττω σταδίων δέκα καὶ διακοσίων, ὥς ἔφη, διηνυκώς. Οὐκ ἦν δὲ κύριος ὁ Εὐσέβιος τῆς τοῦ βαιτύλου κινήσεως, ὥσπερ ἄλλοι ἄλλων· ἀλλ' ὁ μὲν ἐδεῖτο καὶ ηὔχετο, ὁ δὲ ὑπήκουε πρὸς τὰς χρησμῳδίας ταῦτα ληρήσας καὶ πολλὰ τοιαῦτα ὁ τῶν βαιτυλίων ὡς ἀληθῶς ἄξιος τὸν λίθον διαγράφει καὶ τὸ εἶδος αὐτοῦ· σφαῖρα μὲν γάρ φησιν ἀκριβής, etc. a Bocharto supra posita ... ἄλλοις· καὶ γράμματα ἀνέδειξεν ἡμῖν ἐν τῷ λίθῳ γεγραμμένα, χρώματι τῷ καλουμένῳ τιγγαβαρίνῳ (κινναβαρίνῳ suspicatur Ducangius in Glossar. Gr. c. 1578 sine caussa, ut opinor) καταχεχρωσμένα, καὶ ἐν τοίχῳ δὲ ἐγκρούσας, δι' ὧν ἀπεδίδου τὸν ζητούμενον τῷ πυνθανομένῳ χρησμὸν καὶ φωνὴν ἠφίει λεπτοῦ συρίσματος, ἣν ἡρμήνευεν ὁ Εὐσέβιος. Τερατολογήσας οὖν τὰ εἰρημένα ὁ κενόφρων οὗτος καὶ μυρία ἄλλα παραλογώτερα περὶ τοῦ βαιτύλου ἐπάγει, Ἐγὼ μὲν ᾤμην θειότερον εἶναι τὸ χρῆμα τοῦ βαιτύλου, ὁ δὲ Ἰσίδωρος δαιμόνιον μᾶλλον ἔλεγεν· εἶναι γάρ τινα δαίμονα τὸν κινοῦντα αὐτὸν οὔτε τῶν βλαβερῶν οὔτε τῶν ἄγαν προσύλων, οὐ μέντοι τῶν ἀνηγμένων εἰς τὸ ἄϋλον εἶδος οὐδὲ τῶν καθαρῶν παντάπασι. Ad quæ postrema margo codicis Veneti Bessarionei, περὶ τοιούτου δαιμονίου ἤκουσα κἀγὼ ἐν Ἑλλάδι παρὰ τῶν ἐγχωρίων ἐν τοῖς τοῦ Παρνασσοῦ μέρεσιν ἐμφαινομένου, περὶ οὗ καὶ ἕτερά τινα παραδοξότερα ἔλεγον σιωπῆς ἄξια μᾶλλον ἢ ἀφηγήσεως. L. Dindorf.]

[Βαίτυλος, Bætylus, servi nomen apud Chionem Epist. 4, 6 : quod Βαιτύλος scribendum esse monet Bastius Epist. crit. p. 244. || Qui ab Eusebio Præp. Evang. 1, p. 36, C, ed. Colon. memoratur filius Urani Βέτυλος, per αι scribendum esse non potest dubitari. L. Dindorf.]

Βαῖτυξ, Hesychio βδέλλα, Hirudo, Sanguisuga. [Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1199, βαίτυγος flecti et generis feminini esse docet : Τὸ βαῖτυξ βαίτυγος (σημαίνει δὲ τὴν βδέλλαν, ὡς Ὦρος ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ φησί) καὶ τὸ ἦλυξ ἤλυγος (σημαίνει δὲ τὴν σκιάν) διὰ τοῦ γ κλιθέντα οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ μόνως θηλυκά εἰσι. L. Dindorf.]

[Βαίτων, Bæto, nomen viri, quo βηματιστὴς Alexandri vocatur apud Athenæum 10, p. 442, B, alius Anthol. Palat. 6, 27 ; 28. L. Dindorf.]

Βαιτὼν, Βαιτῶνα, Hesych. dici scribit τὸν εὐτελῆ ἄνδρα. [Zonaras c. 383 et Suidas, Βέτων, ὁ πάνυ εὐτελής. Antiattic. Bekk. p. 84, 17 : Βαιτὼν καὶ βαιτάς, ἀντὶ τοῦ μωρὸς ἢ μωρά. Scribendum esse Βλιτων monitum sub Βαιτάς. L. Dindorf.]

[Ap. Epiph. Panar. p. 299, B, si lectio sana, Βαίτων species videtur serpentis : Τὸ θρασὺ ἔχουσα τοῦ δράκοντος, τὸ δολερὸν τοῦ φυσάλου, τὴν ἀνθέλκυσιν τῆς πνοῆς τοῦ βαίτωνος, τὸ γαῦρον τοῦ ἀκοντίου, τὸ προπετὲς τοῦ ὀστρακίτου. Sed conf. Βέων. Hase.]

[Βαϊφόρος. Vid. Βαϊοφόρος.]

[Βαιῶμαι, αἱ αἶγες ἐν ἱερατικοῖς, Capræ in sacris, explicat Hesychius. L. Dindorf.]

Βαιὼν, όνος, ὁ, Piscis gobio assimilis, alio nomine dictus βλέννος, ut refert Etym. Vilis autem pisciculus est et in cibis ingratior, ut non solum ex Epicharmo patet, qui propterea dicit ἀχαρίστους βαιόνας : sed etiam e Proverbiali illo hemistichio, Μή μοι βαιών, κακὸς ἰχθύς· cujus post Athen. [7, p. 288, B] meminit Eust. [Il. 1211, 25,] et Etym. [et Zonaras c. 371], qui Atticos scribit hoc Adagio usos ἐπὶ τοῦ φιληδόνου. Apud Hesych. paroxytonως scriptum Βαίων : quod et ipse dicit Piscis esse nomen et mensuræ ap. Alexandrinos. [Utrumque accentum ponit Zonaras c. 371, Βαιὼν ἢ βαίων, variantque in eo etiam libri Athenæi. Genitivum flecti per ω tradit Etym. M. c. 583, 42 : Τὰ εἰς ων ὀξύτονα τῇ αι διφθόγγῳ παραληγόμενα εἰ μὲν ὦσιν ἐθνικά, τρέπουσι τὸ ω εἰς ο ἐπὶ τῆς γενικῆς, οἷον Παιών, Παιόνος, Παίονας ἄνδρας ἄγων, Μαιών, Μαιόνος· εἰ δὲ μὴ ὦσιν ἐθνικά, φυλάττει τὸ ω, οἷον βαιών, βαιῶνος· ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύος· Παιών, Παιῶνος, κύριον. Quicum de Παίων et Μαίων adversa fronte pugnat Eustath. Il. p. 1109, 21 : Ἰστέον δὲ ὅτι Παίων μέν, Παίονος, τὸ ἐθνικόν, ὡς Μαίων, Μαίονος, Παιὼν δὲ Παιῶνος ὡς αἰών, αἰῶνος, τὸ ἐπὶ ἰατροῦ· quæ partim dixerat jam p. 138, 12. L. Dindorf.]

[Βαιῶτις, Ἀφροδίτη παρὰ Συρακουσίοις. Venus apud Syracusanos, Hesychius.]

[Βάκαθος, ἡ, Bacathus, urbs Arabiæ Philadelphensis. Epiphan. Anaceph. vol. 2, p. 145, D, ed. Petav. : Οἱ τὴν Βάκαθον κατοικοῦντες, μητροκωμίαν τῆς Ἀραβίας τῆς Φιλαδελφίας. Sed rectius hæc scribuntur Hær. 2, 1, p. 489, B, vol. 1 : Ἐν Βακάθοις τῆς Φιλαδελφηνῆς χώρας πέραν τοῦ Ἰορδάνου. L. Dindorf.]

[Item Martinus papa I. a. 649 scribit ad Ἀντώνιον ἐπίσκοπον Βακαθῶν [sic], Conc. t. 3, col. 648, E. Hase.]

[Βάκαινα, Βάκαινον, Bacæna, Bacænum, oppidum Siciliæ, plerumque Ἀβάκαινον dictum. Sed alteram formam, recentiori ætate, ut videtur, natam, præbent libri omnes in argumento Diodori l. 14, p. 637, 83, περὶ πόλιν Βάκαιναν, similem Βάκαινον tres 19, 369, 99, gentile Βακίνειος duo 19, 402, 16. L. Dind.]

[Βακάϊον, μέτρον τι, Mensuræ genus, Hesychius. Vide Βακάριον. L. Dindorf.]

[Βάκαλ. Chœroboscus apud Gœttlingium ad Theodos. p. 234 : Τινὲς δὲ ἠθέλησαν τὸ λ τελικὸν λέγειν τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ἐπειδὴ τὸ βάκαλ εὑρέθη κλινόμενον, οἷον ὁ βάκαλ, τοῦ βάκαλος, τῷ βάκαλι, τὸν βάκαλα, καὶ οἱ βάκαλες, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Τέκνα σοὶ μὲν βάκαλες. Ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ὅτι οὐδὲν τῆς πρώτης δυοκαιδεκάδος τῶν στοιχείων εὑρίσκεται τελικὸν τῶν ἀρσενικῶν κανόνων. Bekkerum, qui hæc minus plena edidit Anecd. p. 1174, in fragmento Callimachi perperam exhibere σαλ, notat Gœttlingius. Βάκαλ si, quod ipsa terminatio prodere videtur, barbarum, non græcum, vocabulum est, non dubitem referre ad gentile Βάκαλ, quod Herodoto 4, 71, Nonno Dion. 13, 376 vindicavit Cramerus in *The Philological Museum* 3, p. 603, conferens tum Βακαλῖτις, quod v., tum Βάκαλον, Amphithemidis filium, in μακαλο corruptum apud Herodian. Περὶ μον. λεξ. p. 11, 12. L. Dind.]

[Βακαλάθ. Legitur 1 Sam. 10, 2, ap. LXX. Ed. Ald.; in Hebr. est בצלצח *bezelzach*, In loco Zelzach. Schleusner. N. Thes. Phil. Crit. suspicatur leg. Βακαάθ, ut exprimeretur Hebr. בקעת *Bikàt* : Medium, Dimidium ; verum hoc in textu Hebr. ibi non legitur. Dahler.]

[Βακαλῖτις, ἡ, Bacalitis, regio Æthiopiæ ap. Ptolem. 4, 8. L. Dindorf.]

Βάκανον, τὸ, ap. Alex. Trall. [7, 20] et P. Ægin. [3, 105, 7] dicitur in VV. LL. esse Raphani s. Brassicæ semen, s. ἡ πυρίνη. Ap. eund. P. Ægin. 7, 11 [et Alex. Trall. 8, c. 2, p. 399 ed. Bas.] est Medicamentum quoddam hepaticon διὰ βακάνου : quod et a Nicol. Alex. describitur. [Glossæ Iatricæ Mss. ex Cod. Reg. 190, apud Ducangium : Βάκανον, τὸ ἄγριον κάναβον. Vide quæ dicemus sub Κάκανον. L. Dindorf.]

Βακάντης Suidæ ὁ σχολαστής. Itidemque Βακάντιβος· σχολαστὴς, μὴ παραμένων τῷ πράγματι αὐτοῦ. [Zonaras Βακάντιμος. Lat. Vacans, Vacantinus. Verum est Βακάντιβος, de quo vide Ducangium et Salmas. in Æl. Lamprid. p. 201, F.] A

[Βακαντία, Vacantia; quod de militibus dicitur ascriptitiis vel supernumerariis, qui non funguntur munere aut actu. Salmas. Not. in Trebell. Poll. 313, C. Dahler.]

[Βακάντιβος. V. Βακάντης.]

[Βακάριον Hesychio scribenti Βακάϊον, μέτρον τι, restituendum conjecerunt interpretes collato Isidoro, *Baccarium, vas aquarium*, et Gl. *Bacar,* εἶδος ἀγγείου, et Festo, *Bacar, vas vinarium simile Bacrioni.*]

[Βακασίς, Bacasis, urbs Hispaniæ ap. Ptolem. 2, 6, extr. L. Dindorf.]

[Βακᾶται, Bacatæ, populus Marmaricæ ap. Ptolem. 4, 5. L. Dindorf.]

[Βακέλας, i. q. Βάκηλος, quod v. Personatus Alcman Anthol. Pal. cap. 7, 709, vel Plutarchi Mor. p. 599, E : Σάρδιες ἀρχαῖαι, πατέρων νομὸς, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν ἐτρεφόμαν, κερνᾶς ἦν τις ἂν ἢ βακέλας χρυσοφόρος, ῥήσσων καλὰ τύμπανα. Libri Plutarchi et Anthol. μακέλας. Respici metragyrtas annotarunt interpretes, hoc quidem vere : sed βακέλας ex Salmasii conjectura receptum non videtur extra dubitationem positum esse. L. Dindorf.] B

[Βακεύρας, nomen viri in lapide Orchomeni reperto, apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 796 : Ἐπὶ ΒΑΚΕΥΡΑΙ. L. Dindorf.]

Βακέω, Inebrior : μεθύσκομαι, VV. LL. [Mendosa scriptura verbi βακχεύω, quod vid. et Tittmann. ad Zonar. c. 377. L. Dindorf.]

Βάκη, Pons, VV. LL. ex Arrian. E. A. : Βάκας φέρειν ἐπὶ τὰς πρώρας τῶν τριηρῶν κελεύσας. [Est Arrian. Exp. 1, 19, 7, ubi nunc legitur κλίμακας. L. Dind.]

Βάκηλος Suidæ, [Zonaræ c. 369, Etym. M. c. 185, 18, Schol. Luciani Eunuch. c. 8] et Hesych. ὁ μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης, Qui magnæ quidem staturæ est, sed stultus et mulierosus. Menandrum certe in Hymnide pro Mulieroso posuisse testatur C idem Hesych. Idem tradit quosdam exp. ἀνδρόγυνον, quosdam παρειμένον : ut Suidæ quoque Βάκηλός ἐστι proverbio dici scribit ἐπὶ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων, De effeminatis. Iidem exp. εὐνοῦχος, ἀπόκοπος, ut Phrynichus quoque [p. 272, et Etym. M.] τὸν βάκηλον signif. ait τὸν ἀποτετμημένον τὰ αἰδοῖα, [Lex. Rhet. Bekk. An. p. 222, 4 : Βάκηλος ὁ κατὰ θεοῦ μῆνιν ἀπόκοπος] quem a Bithynis et Asianis vocari Γάλλον : sed reprehendit eos, qui ipsum usurpant ἐπὶ βλακός. Etym. ipsum pleonasmo τοῦ β dici tradit pro ἄκηλον, i. e. ἐπ' ἀφροδίσια τὸ αἰδοῖον μὴ ἔχοντα : nam κήλων, inquit, τὸ αἰδοῖον dicitur. Talis Lat. est Eviratus, Castratus, Exectus, Spado : item et Ignavus. Antiphan. ap. Athen. [4, p. 134, B] : Οὐχ ὁρᾷς ὀρχούμενον Ταῖς χερσὶ τὸν βάκηλον; οὐδ' αἰσχύνεται. [Gl. Βάκηλος· Barbo, Barosus. Lucian. Eunuch. c. 8 : Τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου καὶ τῶν βακήλων χεῖρον εἶναι· τοὺς μὲν γὰρ κἂν πεπειρᾶσθαί ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι. Chronosol. c. 12 : Τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων, ὁπόσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείρουν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι. Teles Stobæi vol. 2, p. 82 D ed. Gaisf. : Οὐκ ἂν ἦσαν βάκηλοι, signif. translata. Hæc indicarunt Angl. et Schæf. Alia vide apud interpretes Hesychii.]

[Βακήλωσις. Albertus ad Hesychii Βάκηλος : « Huc pertinere videtur, quod Cod. Reg. Nomin. Hebr. p. 155 habet : Βεελζεβοὺλ, δαίμων Βακηλώσεων sive Βακήλων. Vid. ibi Martian. et Add. ad Glossar. nostrum N. T. p. 191 ». L. Dindorf.]

[Βακήνωρ, ορος, Bacenor, n. pr. viri Maccab. 2, 12, 34. L. Dindorf.]

Βακίας a Tarentinis dicitur ὁ βόρβορος s. πηλὸς, Cœnum, Lutum, ut tradit Etym. Vide Βαβύας. [Hesych. exhibet quoque Βακοίας· πηλός. Dahler.]

Βακίζειν, Bacidis meminisse, de Bacide loqui, Bacidem crepare, Aristoph. Elp. [1072] : Ἐξώλης ἀπόλοι' εἰ μὴ παύσαιο βακίζων : verba sunt Τρυγαίου ad ἱερέα, qui dixerat : Εἰ γὰρ μὴ νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον, Μηδὲ Βάκις θνητοὺς, μηδ' αὖ νύμφαι Βάκιν αὐτόν. Fuit autem Βάκις quidam χρησμολόγος, de quo multa ibi Schol. et Herod. pluribus in ll. [8, 20, 77, 96; 9, 43.]

[Cfr. Luc. De morte Per. 30; Plut. De mul. virt. 1 et De Pyth. or. 10; Dio Chrys. De fuga p. 229, A : Ταῦτα δὲ ταὐτὰ καὶ Σίβυλλαν εὑρήσετε μαντευομένην ὑμῖν καὶ Βάκιν, εἴπερ ἀγαθὼ χρησμολόγω καὶ μάντεις ἐγενέσθην· ad quem loc. vid. Morell. p. 70, D. Hase.]

[Βάκινος καὶ βαβάκινος, εἶδος χύτρας, in Lexico Ms. ex Schedis Combefisii. [Zonaras c. 369 : Βάκινος ἢ βαβάκινος, etc.] Ducang. Append. ad Gloss. c. 34. Vide Βαβάκινος.]

[Βάκις, ιδος, Bacis, n. pr. Vide s. Βακίζειν. ‖ Epitheton Pisistrati fuisse tradit Schol. Aristoph. Pac. v. 1071, Suidas s. Βάκις.]

[Βακκαῖοι, Vaccæi, gens Hispaniæ. Stephanus Byz., Suidas. Usitatior scriptura est Οὐακκαῖοι. L. Dind. Plut. Sert. 21 : Περὶ Βακκαίους.]

[Βάκκαρ idem Gallis quod Græcis ἄσαρον, apud Interpolat. Dioscor. c. 9 : Ἄσαρον καλοῦσι προφῆται αἷμα Ἄρεως, Ὀσθάνης θέσαν, Αἰγύπτιοι κερέερα, Ῥωμαῖοι περιτρεσὰμ, οἱ δὲ βάκχαρ, Θοῦσκοι σούκκινουμ, οἱ δὲ νάρδον ῥούστικουμ, Γάλλοι βάκκαρ. Ducang.]

[Βακκάριον. V. Βάκκαρις.]

[Βακκάριος. V. Βάκκαρις.]

Βάκκᾰρῐς s. Βάκχαρις, [εως, ιδος, ιος : priorem formam genitivi habet Dioscor. 3, 15 in inscriptione, alteram Sophocles, Magnes et Aristophanes apud Athenæum 15, p. 690, tertiam qui βακκάρει et βακχάρεις dixerunt Hipponax, Achæus, Ion, Simonides, Æschylus apud Athenæum. Accusativum βάκκαριν Hippocrates De nat. mul. p. 565, 19; Cephisodorus Athenæi 12, p. 553, A, 15, p. 689, F. L. Dind.] ἡ, Baccar s. Bacchar : Baccaris s. Baccharis : herba odorata et coronaria, cujus radix odoris fragrantia cinamomum refert, ideoque unguentis olim expetita fuit, ut inter alia tradit Diosc. 3, 51. Sic Plin. 21, 6 : Baccar quoque radicis tantum odoratæ est, a quibusdam nardum rusticum appellatum : unguenta ex ea radice fieri solita ap. antiquos, Aristoph. [apud Athen. l. c.] testis est : unde quidam errore falso barbaricam eam appellabant : odor est ei cinamomo proximus. Hesychio βάκκαρις est μύρον ποιὸν ἀπὸ βοτάνης ὁμωνύμου [ὁμωνύμως codex]. Quibus vv. indicat, βάκκαριν dici non solum Herbam, sed Unguentum etiam, quod inde fit. Verum addit, quosdam βάκκαριν dictum velle τὸ ἀπὸ μυρσίνης μύρον, alios vero μύρον Λύδιον : ut Gal. Lex. Hippocr. [p. 446 ed. Franz. Βάκκαρις (ita Junt. Ceteri βάκαρις vel βάχαρις), Λύδιόν τι μύρον. Erotianus p. 106 : Βάκκαρις (βάκχαρις edidit Franzius) εἶδος βοτάνης καὶ μύρου, οὗ καὶ Ἀριστοφάνης μέμνηται. Schol. Luciani Lexiph. c. 8 : Βακχαρίδι (sic) εἶδος ἐντρίμματος μυρώδους] : esse vero et ξηρὸν διάπασμα τὸ ἀπὸ τῆς ῥίζης. Hippocr. oleum s. unguentum illud, non βάκκαριν vocat herbæ nomine, sed βακκάριον s. βακχάριον ἔλαιον, nomine inde derivato, ut De nat. mul. [p. 565, 19] : Ἔλαιον Αἰγύπτιον λευκὸν ἢ βακκάριον· Et Γυναικ. 2, [p. 645, 45 et ubi βακκάριον est De nat. mul. p. 569, 49. L. Dind.] : Βάψαι ἢ λευκῷ, ἢ Αἰγυπτίῳ, ἢ μυρσίνῳ, ἢ βακχαρίῳ, ἢ ἀμαρακίνῳ. Ubi etiam nota scribi non solum per duplex κκ, ut ap. Hesych. et Athen. [l. c., Plutarchum Mor. p. 647, D, Helladium Photii cod. 279, p. 532, 15, ed. Bekk. : Μύρων εἴδη, βακκάριος, ναρκίτανος, στάκτη, πλαγγόνιον· ubi quemadmodum ναρκίτανος ab Meursio in ναρκίσσινον ita βακκάριος mutandum videtur in βακκάριον. L. Dind.] et Plin. [l. c.] sed etiam per κχ ut ap. Diosc. [l. c., Lucianum Lexiph. c. 8. Etym. M. c. 212, 41 : Βρένθειον μύρον τῶν παχέων, ὡς ἡ βάκχαρις (βάκκαρις Hesychius v. Βρένθιον), Schol. Æsch. Pers. v. 41 : Καὶ τὴν βάκχαριν δὲ ἔνιοι μύρον Λυδῶν ἔφασαν. Quibus addi possunt Hesychius v. κυσοβάκκαρις et loci Athenæi p. 689, F, ubi in ejusdem Cephisodori verbis libri bis præbent βάκχαριν, semel βάκκαριν, quum in βάκκαριν consensissent ubi pars illius loci affuerat 12, p. 553, A. Ex librorum igitur auctoritate qui pendeat eosdem scriptores in eadem oratione utraque forma usos credere debebit. Mihi forma βάκχαρις ab librariis Bacchi intempestive recordatis supposita et e libris Græcorum ejicienda videtur. L. Dindorf.]

A Βάχλον. Βάχλα τὰ, Schol. Aristoph. [Plut. 476] et Suid. vocant quæ vett. τύμπανα, voce, ut puto, formata e Lat. Bacula. Latini enim Bacula s. Baculos vocant τὰ τύμπανα. [Zonaras v. Ἀμυντήριον, inter instrumenta feriendi refert βάχλον. Gl. Βάχλον, *Fustis*. Ancl. Fab. Æsop. n. 283 : Λίθοις καὶ βάχλοις κατέκλων. Malalas p. 186, 24. Vide Ducang. Gloss. L. Dindorf.]

[Βακνίδες, εἶδος ὑποδημάτων, Genus calceorum, Hesychius. Valesius : « Forte Βαχλίδες. » Albertus : « Glossæ Lat. Gr. *Baclæ*, ὑποδήματα γυναικεῖα σκηνικά. Ita lege, non γαυαικεῖα, non *Bacle*, nec *Bache*, ut in Gloss. Gr. Lat. Videtur autem Βακνίδες hic positum pro Βαυκίδες, quod inf. exponitur, εἶδος ὑποδήματος γυναικείου. Vide ibi. Lucian. Lexiph. p. 830 init. ἐνδρομίδας ὑποδούμενος ἢ βαυκίδας ». Sunt etiam calcei βασιλίδες. L. Dindorf.]

[Βάκοα. V. Βαχχόαν.]

[Βακοίας. V. Βακίας.]

[Βακὸν, πεσὸν, Κρῆτες, Hesychius. Πεσὸν conjicit
B Guietus, ut βακὸν dictum sit pro φακόν : qualem literarum β et φ permutationem de Macedonibus notavimus sub β, præbetque Hesychii Βίκας, σφίγγας. L. Dindorf.]

[Βάκος, Pellis, Suidas in Etymologico : Σισύρνα, γοῦνα, αἴγειον στέγαστρον τετριχωμένον, τουτέστι βάκος, ὅ ἐστι δέρμα. || Βάκος, τὸ ὑάκινθον, in Lexico Ms. ex cod. Reg. 1843, Hyacinthus. Ducang. Append. ad Gloss.]

[Βακουᾶται, Bacuatæ, gens Mauritaniæ ap. Ptolem. 4, 1. De nominis scriptura v. Wesseling. ad Antonin. p. 2. L. Dindorf.]

[Βακούλιον. V. Βακύλιον.]

[Βάκουροι, Bacuri, gens Medis et Parthis vicina. Steph. Byz. L. Dindorf.]

Βακτηρεύειν, Baculo inniti, Scipione se fulcire, σκήπωνι ἐρείδεσθαι s. στηρίζεσθαι, Greg. Naz. De baptismo, βακτηρεύοντες πρεσβυτικῶς, Senum more baculis innitentes. [Suidas et Zonaras c. 377 : Βακτηρεύειν, στηρίζεσθαι. Nicetæ Annal. 5, 2 : Σκίπωνι
C βακτηρευόμενος, citavit Schneid. L. Dindorf.]

[Macar. Philadelph. De exalt. Cruc. p. 169, C : Προσφυῶς ὡς ὁδοιπόροι βακτηρεύονται, Manu baculos tenent. Hase.]

Βακτηρία, ἡ, Baculus, Scipio. Plut. Lycurgo [c. 11] : Φέρειν βακτηρίαν ἐκκλησιάζοντες ἀπέμαθον, Baculum gestare. Thuc. [8, 84, ubi de baculo, Lacedæmoniorum in primis ducum sollemni gestamine, v. Duker. L. Dind.] : Βακτηρίαν ἐπανήρατο, i. e. ἐπανετείνατο πλήξων. Xen. Hellen. 6, [2, 19] : Τὸν μέν τινα βακτηρίᾳ, τὸν δὲ τῷ στύρακι ἐπάταξεν. Idem De re eq. [11, 4] dicit Βακτηρίᾳ παίειν. Item Βακτηρία γεροντική, ap. Theophr., Scipio senilis, Baculus, quo senes innituntur. [Βακτηρία ὀρθὴ, Baculus ditiorum et judicum, de quibus dicam infra, καμπύλη agrestium. Etym. M. c. 185, 56 : Βακτηρία ἣν ἐκάλουν ὀρθήν· ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ οἱ ἐν περιουσίᾳ καὶ οἱ δικάζοντες, τῇ δὲ καμπύλῃ οἱ ἄγροικοι. Pollux 10, 173 : Καὶ βακτηρία δὲ Περσὶς ἀντὶ καμπύλης. Quæ interpretes Pollucis et Hesychii negant conciliari posse cum hujus glossa, Περσικὰ (fort.
D Περσικαὶ), ὀρθαὶ βακτηρίαι. Sed illa βακτηρία δὲ Περσὶς ἀντὶ καμπύλης si Comici verba putentur de homine qui rus cum urbe mutasset, pugna inter eos cessabit. Βακτηρία σκολιὰ Laconum memoratur ab Theophrasto Charact. c. 6. Βακτηρία καὶ σύμβολον, Supellex eorum qui judicia exercituri irent Athenis. Demosth. p. 298, 6 : Καὶ παραλαμβάνειν γε ἅμα τῇ βακτηρίᾳ καὶ τῷ συμβόλῳ τὸ φρόνημα τὸ τῆς πόλεως νομίζειν ἕκαστον ὑμῶν δεῖ, ὅταν τὰ δημόσια εἰσίητε κρινοῦντες. Suidas : Βακτηρία καὶ σύμβολον. Οἱ λαχόντες δικάζειν ἐλάμβανον παρὰ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν σύμβολον καὶ βακτηρίαν καὶ οὕτως ἐδίκαζον· τὴν δὲ χρόαν ὁμοίαν εἶχε τῇ βακτηρίᾳ τὸ δικαστήριον· τὸ μέν τοι σύμβολον μετὰ τὴν κρίσιν ἀποδιδόντες ἐκομίζοντο τριώβολον, ὅπερ καὶ δικαστικὸν γέγονεν. Aristoteles De rep. Atheniensium apud Schol. Arist. Plut. v. 278 : Τοῖς δικαστηρίοις χρῶμα ἐπιγέγραπται ἐφ' ἑκάστῳ ἐπὶ τῷ σφηνίσκῳ τῆς εἰσόδου· ὁ δὲ λαβὼν τὴν βακτηρίαν βαδίζει εἰς δικαστήριον τὸ ὁμόχρουν μὲν τῇ βακτηρίᾳ, ἔχον δὲ τὸ αὐτὸ γράμμα ὅπερ ἐν τῇ βαλάνῳ· ἐπειδὰν δὲ εἰσέλθῃ, πα-
A ραλαμβάνει σύμβολον δημοσίᾳ παρὰ τοῦ εἰληχότος ταύτην τὴν ἀρχήν. Poetæ comici fortasse sunt quæ Suidas ponit inter Βάλλ' εἰς ὕδωρ et Βαλιὰν, Βακτηρία καὶ σχῆμα καὶ τριβώνιον ἢ τριώβολον· τοῦτο ἐπὶ τῶν σκωπτόντων τοὺς δικαστὰς Ἀθήνησιν. Judicum τριώβολα et τριβώνια et βακτηρίας ridet sæpe etiam Aristophanes; Philosophorum σχῆμα et βακτηρίαν Ephippus Athenæi l. 11 exeunte : Σχῆμ' ἀξιόχρεων ἐπικαθεὶς βακτηρίᾳ. L. Dindorf.]

[Βακτηριάζω, Baculo fulcio. Chrys. Or. 106 in sig. libr. t. 5, p. 690, 30, de Deo : Πεπλανημένον ὡδήγησας, ἀσθενοῦντα ἐβακτηρίασας. Hase.]

[Βακτηρίδιον, Bacillum Gl. Hesychius : Κάλιον, βακτηρίδιον. L. Dindorf.]

[Βακτήριον, τὸ, Scipio, Baculus. Aristoph. Ach. 448, πτωχικοῦ βακτηρίου, quæ verba citat Pollux 10, 173, qui βακτήριον memorat etiam 168. Diod. Exc. Vat. p. 80 ed. Mai. ἀμπέλινον βακτήριον. Hesych. v. βαυσιβάκτρων notavit Hemst.]

Βάκτης. Βάκται Hesychio ἰσχυροὶ, Fortes, Robusti.
B [Confert Albertus ejusdem gl. Ἀβάκην, ἀδύνατον. L. Dindorf.]

[Βάκτρα, ων, τὰ, Bactra, urbs Asiæ apud Herodot. 6, 9; 9, 113 et alios quosvis. L. Dindorf.]

Βακτρεύω, i. q. Βακτηρεύω, Suidæ στηρίζομαι. Unde Βάκτρευμα, τὸ, Nixus ille in baculum, αὐτὸ τὸ βακτρεύειν, s. αὐτὸ τὸ βακτηρίᾳ ὑπερείδεσθαι. Item, Baculus ipse quo nitimur et quo fulcimus nos; ut Hesych. Βακτρεύμασιν exp. τοῖς ἐρείσμασι τοῖς [hic articulus non est apud Hesych. cui στηρίγμασι pro sequenti στηριζομένοις restituunt interpretes : sed scribendum videtur στηριζόμενος vel στηριζόμενον, ut ad locum Euripidis glossa referatur] στηριζομένοις. Utitur Eur. Phœn. (1555) sic introducens Œdipum alloquentem suam Antigonam : Τί μ', ὦ παρθένε, βακτρεύμασι τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς; Et mox dicit Antigona de se et sorore, παραβάκτροις Ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν Αἰὲν ἐμόχθει, πάτερ, ὤ μοι.

[Βακτρία, Bactria, fem. a Βάκτριος, regio Bactriana. Steph. Byz. Δάραψα, πόλις Βακτρίας. Addito χώρη vel
C γῆ Herodot. 4, 204. L. Dindorf.]

[Βακτριανή. V. Βακτριανός.]

[Βακτριανὸς, ἡ, ὸν, Bactrianus, gentile a Bactris, urbe Asiæ, quod v. Herodot. 3, 92; Xenoph. Cyrop. 5, 1, 2, et alii : unde ἡ Βακτριανὴ regio circa Bactra apud Strabonem 1, p. 14, etc. et alios quosvis. L. Dindorf.]

Βακτρισμὸς, ὁ, Genus lascivæ saltationis ap. J. Poll. 4, [101] : forsan ex eo sic nominatum, quod Bactris usitatum esset. Bactra autem, urbs quædam Asiæ, cujus Incolæ dicuntur Βάκτριοι et Βακτριανοί : et Βακτριανὴ, Regio quæ circa eam urbem est. [Μακτρισμὸς Polluci ex cod. et Athenæo restituit Jungerm. : quod v. L. Dindorf.]

[Βάκτριον, Baculus Gl. Nisi legendum Βάκτρον. L. Dindorf.]

[Βάκτριος, α, ον, Bactrius, s. incola urbis Βάκτρα. Æsch. Pers. 306, 318, 732. Herodot. 1, 153, etc.; Eurip. Bacch. 15; Diogenes ap. Athen. 14, p. 636, A. L. Dindorf.]

D Βάκτρον, τὸ, i. q. Βακτηρία s. Βακτήριον, e quo et per sync. factum est, i. e. Baculus, Scipio. Eur. Phœn. [1732] : Πόθι γεραιὸν ἴχνος τίθημι; Βάκτρα πρόσφερ', ὦ τέκνον, Baculum s. Scipionem mihi affer, quo nitar et quo cæcos regam gressus : Epigr. [Anthol. Pal. cap. 6, 81] : Γηραλέον νῦν Ἀντὶ πανοπλίης βάκτρον ἀμειψάμενος. [Æsch. Ag. 201; Choeph. 361, et Eurip. locis præter indicatum pluribus. Callim. Lav. Min. 127. || Falcem interpretatur Etym. M. c. 186, 2 : Βάκτρον, βακτηρία καὶ δρέπανον. || Hesychius, Βάκτρον, κάμηλος. Corrigitur βάκυλος, Baculus. L. Dindorf.]

[Βακτροπηρίτης, ὁ, Bactroperita, Qui baculum gestat et peram, Hieronymus ad Matth. 11, 10, ab Schneid. indicatus.]

[Βακτροπροσαίτης, ὁ, Epith. Cynici, baculum gestantis et mendicantis. Anthol. Pal. cap. 11, 410. Scott. Etym. M. p. 185, 50. L. Dindorf.]

[Βάκτρος, ὁ, Antiquum nomen fluminis Araxis secundum Pseudoplutarchum De fluviis p. 1162, D.

A quo diserte eum distinguit Aristoteles Meteorol. 1, 13 : Ἐν μὲν οὖν τῇ Ἀσίᾳ πλεῖστοι μὲν ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ (Παροπαμισοῦ) καλουμένου φαίνονται ῥέοντες ὄρους καὶ μέγιστοι ποταμοί ... ἄλλοι τε καὶ ὁ Βάκτρος καὶ ὁ Χοάσπης καὶ ὁ Ἀράξης. Fluvius Bactra præterlabens Curtio 7, 4, 31 : *Ipsa Bactra, regionis ejus caput, sita sunt sub monte Paropamiso. Bactrus amnis præterit mœnia.* Polyænus 7, 12 : Διεσώθησαν ἐπὶ Βάκτρον ποταμόν. || Idem quod Βάκτριος s. Βακτριανός. Dionysius Perieg. 734 : Ἀρνειῶν πόμα Βάκτρων. 736 : Βάκτροι μὲν ἀπ' ἠπείροιο νέμονται. L. Dindorf.]

[Luc. Macrob. 4 : Παρά τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίοις. Aristotelis de fluvio locus obversatus videtur Bas. Hom. 3 in Hex. t. 1, p. 37, B : Ἀπὸ δὲ τῶν μέσων τῆς ἀνατολῆς [φέρονται] ὅ τε Βάκτρος καὶ ὁ Χοάσπης καὶ Ἀράξης. Hase.]

[Βακτροφόρας, ὁ, Baculifer. Cercidas apud Diog. Laert. 6, 76, a Bastio indicatus, ὁ βακτροφόρας, διπλοείματος, αἰθεριβόσκας, de Diogene cynico.]

[Βακύλιον, Cymbalum, genus instrumenti musici. Hesychius : Κύμβαλον, βακύλιον, βαβούλιον, εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ· ubi βακούλιον scribendum esse pro βαβούλιον docet Cyrillus apud Albertum. Suidas et Zonaras, Βακύλιον, κύμβαλον. L. Dindorf.]

[Βάκυλος, Baculus, ῥόπαλον, βακτηρία, ῥάβδος. Cyrillus apud Ducangium in Gloss.]

[Βακυριανοί, ἔθνος πρὸς Πάρθοις καὶ Μήδοις. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βάκχαρι, τὸ, idem quod Βάκχαρις, quod v. Aretæus p. 286 ed. Lips. : Βάκχαρι τὸ Αἰγύπτιον, ubi est varietas βάκταρι. Βάκκαρι mihi scribendum videri dixi sub Βάκκαρις.]

[Βακχάριον. V. Βάκκαρις.]

[Βακχάριος. V. Βάκκαρις.]

[Βάκχαρις. V. Βάκκαρις.]

Βακχᾶς, ὁ, i. q. Βακχευτής, Bacchans. Schol. Soph. Phil. 1199, ab Schn. indicatus : Ἔστι μέντοι λαβεῖν καὶ βροντᾶς ἀντὶ τοῦ βροντήσας, καθάπερ καὶ ἐν Ὑδροφόροις τὸν Διόνυσον εἶπε (Sophocles) Βακχᾶν, ἀντὶ τοῦ Βακχευτάν. Dixit de talis formæ nominibus diminutivis Lobeckius ad Phryn. 433-437, ab Angl. citatus. Satyrica fuerit an minus fabula Hydrophororum certo non constat. L. Dindorf.]

[Βακχασμὸς, ὁ, Bacchatio, Phot. Bibl. p. 144, 16, a Bastio indicatus.]

Βακχάω, Bacchor s. Bacchantium more ex hedera coronam gesto. Hesych. etenim Βακχᾶν esse dicit ἐστεφανῶσθαι κισσῷ. [|| Bacchantis modo furio. Æsch. S. c. Th. 498 : Ἔνθεος δ' Ἄρει βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν, Θυιὰς ὥς, φόβον βλέπων. Arcadius p. 154, 11 : Τὸ δὲ Βακχῶ περισπᾶται, ὡς ἔχον τὸ βάκχος. L. Dindorf.]

Βακχέβακχος, Acclamatio, quæ fiebat Dionyso in sacrificiis. Aristoph. : Ἠσθέντα καὶ παιῶνα δὴ Βακχέβακχον ᾆσαι. Vide Eust. [Locus Aristoph. est Eq. 408, ubi nunc legitur Ἠσθέντ' ἰηπαιωνίσαι καὶ Βακχέβακχον ᾆσαι. Eust. Il. p. 380, 17 : Ὡς δὲ οὐκ ἔστι τὸν γυναιμανῆ ἀπὸ τῆς γύναι κλητικῆς συντεθεῖσθαι, ὅ τινες ᾠήθησαν, καὶ ἐπὶ τοῦ Βακχέβακχος καὶ Ἀργειφόντης καὶ τῶν ὁμοίων ὁ Χοιροβοσκὸς δείκνυσι πρὸς ἀκρίβειαν. Etym. M. p. 243, 45 : Ἀλλ' οὐδὲ τὸ βακχέβακχος ἀπὸ κλητικῆς λέγεται συντεθὲν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βάκχου γέγονε βακχέβακχε, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, ὡς ἀλοτρίβανον ἀλετρίβανον, ubi scrib. γέγονε βακχόβακχος : v. Bachm. An. vol. 2, p. 311, 5. Rectius pro sententia sua βακχέχορος attulisset Chœroboscus quam βακχέβακχος, quod esse a vocat. βάκχε factum dubitari nequit. Hesychius : Βακχέβακχος, ὁ Διόνυσος οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν ταῖς θυσίαις. Suidas Βακχέβακχον ᾆσαι interpretatur εὐφημῆσαι τὸν Διόνυσον· Βάκχος γὰρ ὁ Διόνυσος. Similiterque Schol. Aristophanis l. c. Hesychius quod ait Bacchum vocari ipsum Βακχέβακχον, nec probans neque improbans Bentleius ad Horat. Serm. 1, 3, 7, Βακχέβακχος, perinde atque Ἰόβακχος, hymni nomen dicit, ductum ab vocibus quæ frequenter in eo ingeminarentur Βάκχε, Βάκχε. L. Dindorf.]

Βακχεία, ἡ, Bacchatio. Plut. Symp. 4 [p. 671, E] : Εἰκὸς δὲ βακχείαν εἶναι τὰ ποιούμενα. Herodian. 5, [7 init.] : Βακχείαις καὶ ὀργίοις τοῖς τε θείοις ἔργοις. [Hesychius : Βαχία, τελετή, ἐνόχιος χορεία. Scribendum esse Βακχεία viderunt interpretes. Pro ἐνόχιος repone ἔνοχος. Idem Βαχία, μανία. Significationis tum propriæ tum translatæ exempla sunt Æschylus Choeph. 698 : Ἤπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν. Eurip. Bacch. 232 et sæpius per illam fabulam. Plato Leg. 2, p. 672, B : Τὰς βακχείας καὶ πᾶσαν τὴν μανικὴν χορείαν. 7, p. 790, E : Τῶν ἐκφρόνων βακχειῶν ἰάσεις. Plut. Moral. p. 565, F : Τὸν τόπον ἐν κύκλῳ κατεῖχε βακχεία καὶ γέλως. Alex. c. 67 : Πολλὴ μοῦσα συρίγγων καὶ αὐλῶν, ᾠδῆς τε καὶ ψαλμοῦ καὶ βακχείας γυναικῶν κατεῖχε πάντα τόπον. Et quos Schæf. indicat Dionys. Ant. R. 2, 19 : Βακχείας καὶ τελετάς. Schol. Arist. Plut. 975 : Κνισμός ἐστι κυρίως ἡ πρὸς τὴν μῖξιν βακχεία καὶ πύρωσις. L. Dindorf.]

[Philo De vita cont. t. 2, p. 485, 10 : Καθάπερ ἐν ταῖς βακχείαις ἀκράτου σπάσαντες τοῦ θεοφιλοῦς. Apud Patres quoque, ubi semper invidiose. Chrys. Hom. 4 in Act. Ap. t. 4, p. 633, 34 : Τὰς ποικίλας βακχείας ἐκείνας, ἃς οὐδεὶς παραστῆσαι δύναται· t. 5, p. 193, 7 : Δαιμόνων βακχεῖαι· p. 288, 18 : Ἐν μέσῃ τῇ βακχείᾳ τότε ἐκείνῃ, ζέοντος ἔτι τοῦ θυμοῦ· p. 805, 14 : Ῥητόρων χοροὶ, καὶ φιλοσόφων σύλλογοι, καὶ δαιμόνων βακχεῖαι· t. 6, p. 100, 4 : Τῆς βακχείας παυσαμένης ἐκείνης. Theodoret. Hist. rel. p. 821, B : Ἐκάθαρε μὲν αὐτὸν προσευξάμενος, καὶ τῆς διαβολικῆς ἐκείνης ἠλευθέρωσε βακχείας. Item pro Furore Porph. De abstin. 2, 8 : Τῇ τῶν ἀνθρωποθυσιῶν βακχείᾳ. Hase.]

[Βάκχεια, Bacchia, locus Albaniæ apud Ptolem. 5, 12. L. Dindorf.]

[Βακχειάδης Bacchi epitheton dicit Nicetas in Creuzeri Melet. 1, p. 21 sive Tittm. præf. ad Zonar. p. 15. L. Dindorf.]

[Βακχειακὸς, ἡ, ὸν, Bacchiacus, sive numerum pedis bacchii habens. Hephæstio p. 72, 77 ; Draco p. 166, 27 aliique. L. Dindorf.]

[Βακχείδας, ὁ, Bacchidas, nomen viri apud Athen. 14, p. 629, A : Εἰμὶ δὲ Βακχείδας Σικυώνιος. L. Dindorf.]

Βακχεῖον [τὸ], Templum Bacchi. [Ita accipitur Arist. Lys. 1 : Ἀλλ' εἴ τις εἰς Βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν ἢ 'ς Πανὸς ἢ 'πὶ Κωλιάδ' ἢ 'ς Γενετυλλίδος, οὐδ' ἂν διελθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων. Schol. Eur. Phœn. v. 21, p. 9 ed. Matthiæ : Λέγεται Βακχεῖον καὶ ὁ τοῦ Διονύσου ναός. Hesychius : Βακχεῖον, τελεστήριον, id est Locus ubi initia fiunt. || Idem interpretatur, νάρθηξ, Ferula bacchantium. L. Dind.] Plur. autem Βακχεῖα, Sacrificia Bacchica. Aristoph. [Ran. 360 : Μηδὲ Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ' ἐτελέσθη, ubi aptius vertitur, Orgia vel Initia. Bacchanal vertendum Diodori 4, 3 : Διὰ τριῶν ἐτῶν βακχεῖα γυναικῶν ἀθροίζεσθαι. Plut. Comp. Dem. c. Anton. p. 956 extr. : Τοὺς θιάσους καὶ τὰ βακχεῖα. Aristidis vol. 1, p. 403 ed. Cant. : Τὰ βακχεῖα ἐν τοῖς ἐκείνων σώμασι τελεσαμένων. Dio Chrys. Or. 36, vol. 2, p. 91 : Τῷ ὄντι βακχείων τινὰς σκηνὰς ἀκαλύπτους πηξάμενοι ἔν τισι τραγικαῖς τριόδοις. Non opus autem dici etiam singul. βακχεῖον ita poni. Etym. M. p. 453, 57 : Θίασος, τὸ βακχεῖον. Eur. Phœn. v. 21 : Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς εἴς τε βακχεῖον πεσὼν, quod schol. interpretatur μέθην, ἐρωτομανίαν. V. Βάκχιος. L. Dindorf.]

[Tit. Megar. Boeckh. Inscr. gr. vol. 1, n. 1059 : Τὸ παλαιὸν Βακχεῖον, εὐνοίας χάριν, opinatur vir summus, thiasum esse Bacchicum, cujus thiasiotæ statuas dedicarunt. Luc. Adv. ind. 11, Τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι, ἵνα περ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστιν, est Bacchi templum. Hase.]

Βακχεῖος, α, ον, Furore Bacchico afflatus. [Eurip. Hec. 676 : Μῶν τὸ βακχεῖον κάρα τῆς θεσπιῳδοῦ δεῦρο Κασσάνδρας φέρεις ; 685 : Κατάρχομαι νόμον βακχεῖον. Lycophr. 28 : Ἡ δ' ἔνθεον σχάσασα βακχεῖον στόμα. Vide etiam sub Βάκχιος.] Et Bacchicus, Ad Bacchum pertinens ; ut βακχεία ὄρχησις, Plato [Leg. 7, p. 815, C. Nonnus Dion. 35, 220 : Βακχείην στίχα. L. Dind.] Et βακχεῖος ῥυθμὸς, Plut. [Mor. p. 1141, B, et Xen. Conv. 9, 3. Alio accentu βάκχειος βότρυς Soph. fr. Thyest. ap. Schol. Eur. Phœn. 227. || Aristoph. Ran. 1259 quum Æschylum vocat βακχεῖον ἄνακτα, regem quasi artis scenicæ dicit, quam Baccho sacram fuisse notum est ; perperam Schol. interpretatur ἔνθεον vel ἐκβακχεύοντα ἐν τῇ ποιήσει. L. Dindorf.] || Βακχεῖος autem sine adjectione dicitur quidam pes-

e brevi et duabus longis constans, ut μεθήμων, eo quod hymnis in Bacchum et dithyrambis esset usitatissimus. [Quæ sunt verba Eustathii Od. p. 1551, 55. Isaacius in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 175, 27 : Βακχεῖος ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν· κέκληται δὲ οὕτως παρὰ τὸ ὑπὸ τῶν βακχῶν, αἳ τοῦ Διονύσου ἦσαν ἱέρειαι, τοιούτους ᾄδεσθαι πόδας. Dionysius vero De comp. verb. p. 111—120 Reisk. βακχεῖον appellat compositum ex longis duabus et una brevi, ut συμβῶμεν, ὑποβάκχειον autem qui constat brevi una et duabus longis. Pes Βακχεῖος κατὰ ἴαμβον dicitur antispastus ∪--∪, βακχεῖος κατὰ τροχαῖον choriambus -∪∪- secundum schol. Hephæst. p. 160. Add. Gaisf. p. 230. || Cognomen Bacchi. Hom. hymn. Pan. 46 : Βάκχειος Διόνυσος. Herodot. 4, 79 : Διονύσῳ Βακχείῳ τελεσθῆναι, et paullo post ἐτελέσθη τῷ Βακχείῳ. Soph. OEd. T. 1105 : Ὁ Βακχεῖος θεός. Aristoph. Thesm. 988 : Σὺ κισσοφόρε Βάκχειε. Pausanias 2, 2, 6, de Bacchi simulacris quæ venerabantur Corinthii duobus loquens : Λύσιον δὲ, τὸν δὲ Βάκχειον ὀνομάζουσι· et ibid. 7, 5 : Ἡγεῖται μὲν οὖν ὃν Βάκχειον ὀνομάζουσιν, ἕπεται δὲ ὁ καλούμενος Λύσιος. Hymn. Orph. 29, 2 : Βακχεῖον ἄνακτα. Ex quibus locis apparet quam incerta sedes sit accentus. || Βακχεῖος vel addito ποτὸς vel omisso dicitur Vinum. De qua signif. dicam sub Βάκχιος. L. Dindorf.]

[Βακχεῖος, Bacchius, nomen scriptoris medici, Tanagræi, qui sæpissime memoratur in Glossariis Erotiani et Galeni. Alius scriptum De musica edidit Meibomius inter Musicos. L. Dindorf.]

[Nomen viri, Plato Ep. 1, p. 509, C : Βακχεῖος ὁ τὴν ἐπιστολὴν φέρων. Hase.]

Βακχειωδέστατος, Qui maxime Bacchum imitatur, VV. LL. [In Lex. Septemv. scribitur Βακχειοδέστατος. Videtur mendosa scriptura ejus quod est apud Arrianum Ind. c. 8, βακχωδέστατον. L. Dindorf.]

Βάκχευμα, τὸ, Bacchatio, et Βακχεύματα, plur. Bacchationes. Item, Bacchanalia. Plut. [Mor. p. 609, A] : Οὐ γὰρ ἐν βακχεύμασι δεῖ μόνον τὴν σώφρονα μένειν ἀδιάφθορον. [Idem Ti. Gracch. c. 10 : Οὐ γὰρ μόνον ἐν βακχεύμασιν, ἀλλὰ καὶ ἐν φιλοτιμίαις καὶ ὀργαῖς τὸ πεφυκέναι καλῶς... ἐφίστησι καὶ κοσμεῖ τὴν διάνοιαν, utroque loco alludens ad Eurip. Bacch. v. 317 : Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν οὖσ' ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. Conf. ejusdem fabulæ v. 40, 569, 608, 720, 724; Tro. 367; Cycl. 25. Lucian. Tragœdop. v. 281 : Πάρεδροι τῶν ἐμῶν βακχευμάτων. L. Dindorf.]

[Ad sententiam Euripidis item allusit Aristippus, Diog. Laert. 2, 78. Bacchi initiationes, Bacchanalia, ap. Clem. Al. Cohort. p. 92, 36 : Ταῦτα τῶν ἐμῶν μυστηρίων τὰ βακχεύματα. Hase.]

[Βακχεὺς, ὁ, Bacchator, Dionysi cognomen ap. Naxios, Athen. 3, p. 78, C. Schweigh. Orph. H. 44, 2; 51, 1. Bast. Soph. Antig. 1122. Eur. Ion. 218; Bacch. 145. Angl.]

[Βακχεύσιμος, ὁ, ἡ, Ad bacchationes aptus vel pronus, Eur. Bacch. 298. Scott. Callistr. Stat. 8, ex Eur. Bacch. l. c. Schneid.]

[Βάκχευσις, ἡ, Bacchatio, Eur. Bacch. 357. Scott. Plut. Mor. p. 1089, E, ab Angl. indicatus : Δεινὴν γὰρ ἐμφαίνει καὶ θηριώδη περὶ τὰ γινόμενα καὶ προσδοκώμενα τῆς ἡδονῆς ἔργα ταραχὴν καὶ λύσσαν ἡ τοσαύτη πρὸς ἀναμνήσεις βάκχευσις αὐτῆς τῆς ψυχῆς καὶ πρόστηξις. Loquitur de iis qui in ephemerides referrent ποσάκις Ἡδείᾳ καὶ Λεοντίῳ συνῆλθον ἢ ποῦ Θάσιον ἔπιον, ποίας εἰκάδας ἐδείπνησαν πολυτελέστατα.]

[Βακχευτηρίας pro Βακχευτρίας vitiose scriptum ap. Hesychium s. Βάκχου Διώνης. V. Βακχεύτρια. L. Dind.]

Βακχευτὴς, ὁ. Βακχευτὴς ῥυθμὸς, Bacchicus, Epigr. [Anthol. Pal. cap. 11, 64.] Sed βακχευτὴς exp. etiam Ebrius. [Etym. M. p. 185, 4 : Βακχευτὴς, ὁ μεθυστής. Panis epitheton est Orph. hymn. 10, 5; 21; Bacchi 46, 6; fr. 3, 13; Anthol. Pal. Plan. 4, 290; Athen. 11, p. 465, A. Conf. dicta sub Βακχᾶς. L. Dindorf.]

Βακχευτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Bacchativus, Ad bacchanationem s. Ad bacchantes pertinens. [Aristot. Polit. extr. : Βακχευτικὸν ἡ μέθη ποιεῖ. Etym. M. c. 388, 32; 481, 14. L. Dind. Schol. Eur. Hec. 676. Scott.]

[Βακχευτὸς, ἡ, ὸν, Bacchicus, legitur in versu Or- A phico Eus. Præp. ev. p. 686, D : Ἄς ποτε βακχευτὰς Βρόμιος διένειμεν ὀπώρας· cfr. Clem. Al. Strom. p. 724, 26. Verum ibi jam Jos. Scaliger emendavit βακχευτής· vid. Herm. Orph. fragm. 3, 13. Hase.]

[Βακχεύτρια, ἡ, Furore percita, Baccha. Hesych. s. Βακχεία, ab Dahlero indicatus. Idem voc. eidem s. Βάκχου Διώνης restituerunt Valesius et Is. Vossius, quum βακχευτηρίας scriptum sit in codice, firmatque correctionem Lex. Rhet. Bekkeri sub iisdem voc. p. 225, 4. L. Dindorf.]

[Βακχεύτωρ, ὁ, Bacchator, Dionysi epith. in Epigr. Anth. Pal. cap. 9, 524. Inscr. aræ apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 54. L. Dindorf.]

Βακχεύω, Βακχεύομαι, Bacchor, Bacchanalia ago, Furore Bacchico agitor. Vel, Furore afficior, s. rapior, Bud. ap. Plat. Ione. Arrian. 6, [3, 10 Exp. Al.] : Φιλῳδοὶ γὰρ, εἴπερ ἄλλοι τινὲς, οἱ Ἰνδοὶ καὶ φιλορχήμονες, ἀπὸ Διονύσου ἔτι καὶ τῶν ἅμα Διονύσῳ βακχευσάντων. || Interdum generalius pro Furo bacchantium more; ut Theodor. H. E. 1 : Οἱ κορυβαντιῶντες καὶ B περὶ τὴν τῶν εἰδώλων θεραπείαν βεβακχευμένοι. Nonnunquam pro Insolesco cum quodam furore, vel Furibunda quadam insolentia feror; ut βακχευθεὶς ὑπὸ ἐξουσίας [Plut. Moral. p. 337, F]. || Βακχεύω interdum trans. Bacchari facio, In furorem Bacchicum impello. Unde Βακχεύομαι, In Bacchicum furorem impellor. Idem Theodor. H. E. 3 : Ὑπὸ δὲ τῶν θεραπευομένων βακχευόμενοι δαιμόνων, λυττῶντες καὶ κορυβαντιῶντες τὰς ἀγυιὰς περιέθεον. [Hesychius cum eoque Suidas : Βακχεύει, μαίνεται, τραγῳδεῖ. Gramm. Herm. p. 343 : Βακχεύειν ἀντὶ τοῦ μεθύειν καὶ μαίνεσθαι. Etym. M. p. 185, 4 : Βακχεύω σημαίνει τὸ μεθύσκομαι. Gudianum c. 103, 14 : Βακχεύω τὸ μαίνομαι καὶ μεθύσκομαι καὶ ὀρχοῦμαι καὶ γελῶ. Propria signific. dixit Æschylus apud Longinum 15, 6 : Ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη. Eurip. Iph. T. 1243 : Τὰν βακχεύουσαν Διονύσῳ Παρνάσιον κορυφὰν et sæpius ipse aliique. Improprie Soph. Antig. 136 : Ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ βακχεύων ἐπέπνει. Hymn. Orph. 23, 3 : Πεντήκοντα κόραισι περὶ κύμασι βακχεύουσαι, de Nerei- C dibus. Εὐχῆς v. 47, de Hecate : Ψυχαῖς νεκύων μέτα βακχεύουσαν. Anthol. Pal. cap. 6, 74 : Κύπριδι βακχεύειν μᾶλλον ἐπειγομένη· c. 5, 271 : Τήν ποτε βακχεύουσαν ἐν εἴδεϊ θηλυτεράων. Plut. Mor. p. 505, E : Καὶ γὰρ αὕτη περὶ τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἐβάκχευσε κρατῆρα τοῦ ἔρωτος καὶ κατωργίαστο διὰ τοῦ θεοῦ τοῖς ἀπορρήτοις. Ti. Gracch. c. 1 : Τοῦ δήμου συνενθουσιῶντος ὑφ' ἡδονῆς καὶ βακχεύοντος περὶ αὐτόν. Thomas Mag. p. 593, ab Schæf. indicatus : Μαίνεται περὶ λόγους κρεῖττον καὶ βακχεύει ἢ ἐνθουσιᾷ. || Activum transitiva signif. est apud Eurip. Or. 411 : Αὗταί σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ. Herc. F. 966 : Οὔτι που φόνος σ' ἐβάκχευσεν νεκρῶν; Nonnum Dion. 1, 227, 249, ventos dicentem αἰθέρα, ἠέρα βακχεύειν. Passivum apud Eurip. ejusdem fabulæ 835 : Οἷον δ' ἔργον τελέσας βεβάκχευται μανίαις. Plut. Moral. p. 580, C : Φιλοσοφίαν εὖ μάλα βεβακχευμένην. Nonnum Paraphr. 7, p. 99, 15; Dion. 5, 582 : Ἀρεϊ βακχευθεῖσαν ὀπιπεύων Ἀφροδίτην. 45, 152 : Ἐβακχεύοντο δὲ λύσσῃ, et 148 : Οἶνον ἀναβλύζουσα μέθης βακχεύετο πηγή· et apud alios passim. D L. Dind.]

[Βακχέχορος, ὁ, Διόνυσος, Choreas bacchicas amans, Orph. H. 56, 3; 74, 1. Schneid.]

Βακχέω, Bacchor s. Bacchanor et Bacchanalia agito, VV. LL. : nullo tamen allato exemplo. [Est vox nihili, pariter atque Βαχέω, de quo supra. L. Dindorf.]

Βάκχη fem., ut Cassandra βάκχη Eur. [Hec. 123] quasi Furore percita, quod vates esset, vaticinatio autem non absque furore contingere putaretur. Sed Βάκχαι peculiari nomine, quæ et Mænades, Bacchi sacerdotes, quæ furore ab illo immisso agitabantur. [Æsch. Eum. 25 : Ἐξ οὗτε βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός. Soph. Antig. 1122 : Βακχᾶν ματρόπολιν Θήβαν, et alibi passim. Improprie Eur. præter locum Hecubæ Phœn. 1489 : Φέρομαι βάκχα νεκύων. Hec. 1076 : Τέκν' ἔρημα λιπὼν βάκχαις Ἅιδου διαμοιρᾶσαι. || Βάκχης τρόπον, More Bacchæ, de iis dici perhibet Suidas qui semper tristes et taciturni sunt : Παρόσον αἱ βάκχαι σιγῶσιν. L. Dind.] || Piri genus. [Hesychius

Βάκχη, γένος ἀπίου. Nicander Th. 512 : Μέσον δ' ὡς ἀχράδα καρπὸν μυρτάδος ἐξ ὄχνης ἐπιόψεαι ἢ σύγε βάκχης. A
Ubi Schol. ἡ ἄπιος εἰς πολλὰ διαιρεῖται· καὶ γὰρ βάκχη λέγεται καὶ μυρτάς· πολυώνυμος γάρ ἐστιν· οἱ δὲ τὴν μὲν ἀχράδα τὴν ἀγρίαν ἄπιόν φασιν εἶναι, βάκχην δὲ ἄμπελον ἢ μυρρίνην. Schneiderus : « Ad βάκχης glossa Gœtt. habet τοῦ χειμωνικοῦ ἀπίου. Alexipharm. v. 354 : Ἄλλοτε δ' αὐαλέης ὄγχν ἀχράδος ἢ ἀπὸ βάκχης ἢ ἀπὸ μυρσίνης ὅτε μυρτίδας οἰνάδι βάλλων. Ubi Dioscorides simpliciter ἀπίων ἅπαν τὸ γένος nominat ». L. Dind.] Item ἄμπελος ἢ μυῤῥίνη [Vitis sive Myrtus] Schol. Nicandri [loco cit.]

[Βακχήιον, idem quod Βακχεῖον, quod vide, ut προβακχήιος Eurip. Bacch. 411 pro προβάκχειος. Hymn. Orph. 52, 4. L. Dindorf.]

Βακχία, ἡ, Hesychio μανία, Insania, Furor, Bacchicus nimirum. Sed forsan scr. Βακχεία. [Ita scribendum esse et hic et apud eundem Hesychium pro Βαχία et ubicunque Βαχία intulerunt librarii dici vix opus est. L. Dindorf.]

Βακχιάδαι, Bacchiadæ dicuntur non solum Milesii, sed etiam Corinthii, a Baccho, Hesych. [De hoc verissime Albertus : « Non significare vult Milesios et Corinthios dictos fuisse Bacchiadas, sed Bacchiadarum familiam inter Milesios et Corinthios olim floruisse ». Nec minus falsum Βακχιάδαι duci ἀπὸ Βάκχου, quos a Bacchide filio Prumnidis nomen adeptos constat, ut Hesychius aut scripserit aut debuerit scribere Βάκχιδος. L. Dind.] Itidem certe Plut. Amat. Narrat. 1376 [p. 773, A] : Κατεβόα τῶν Βακχιαδῶν pro τῶν Κορινθίων, ut antecedentia et sequentia ostendunt. [Ea ostendunt Βακχιάδας esse Corinthios, non Corinthios esse Βακχιάδας. Ceterum Βακχιάδας, de quibus iterum dicemus v. Βακχίδης, ita vocarunt Herodotus 5, 92; Aristoteles Polit. 2 extr. Alexander Ætolus apud Parthenium Erot. 14, 3, Pausanias bis terque et alii. -∪∪- L. Dindorf.] B

[Βακχιάζω idem quod Βακχεύω, Bacchor. Eurip. Bacch. 931; Cycl. 204. Scott. Etym. M. c. 388, 34. L. Dindorf.]

Βακχιακός, ἡ, όν, idem [quod Βακχικός] VV. LL. [Hymn. Orph. 78, 9; Anthol. Pal. c. 9, 232; Plan. 4, 127; 306. Scott.] C

[Βακχιάς, ἡ, Bacchica. Nonnus Dion. 12, 296 : Βακχιάδος σταφυλῆς. Conf. 19, 162; 25, 77, 268; 30, 308; 34, 294; 36, 256, 398, 464; 38, 14; 39, 203, 300; 44, 228; Anthol. Pal. cap. 6, 72; 248, ubi cod. Palat. βακχείας. L. Dindorf.]

[Βακχίδας, Bacchidas, n. pr. viri apud Athen. 8, p. 336, D. L. Dindorf.]

Βακχίδης, ὁ, Bacchi filius, Suid. [|| Bacchides sive filius Bacchidis. Ita dicti sunt posteri Bacchidis regis Corinthi. V. in primis Diodori fr. ab Georgio Syncello servatum, vol. 2, p. 635 ed. Wess., 184 ed. meæ. [Β]ακχιδᾶν scriptum in lapide apud Bœckhium Corp. Inscr. vol. 2, p. 27, cujus explicatio ambigua est. L. Dind.]

[Βακχίδης, Bacchides, n. pr. viri apud Strabonem 12, p. 790, 33 Falc.; Plut. Lucull. c. 18; Maccab. 1, 7, etc. 2, 8. L. Dindorf.]

Βακχικός, ἡ, όν, Bacchicus. [Diodor. 1, 11, vocabuli hujus auctorem ponit satis antiquum, Eumolpum, cujus Βακχικὰ ἔπη citat, nihil mali suspicatus : quamvis illius ætatis hominis non magis esse potuit liber ita inscriptus quam Pindari, cui Βακχικὰ largitur Suidas v. Πίνδαρος. Alii testes vocabuli sunt partim vel ab Scotto vel a Bastio citati Lucian. Salt. 506, 747, Harmonid. c. 1; Plut. Mor. p. 565, F; Alex. c. 67; Orph. Lith. 742; Etym. M. c. 459, 30, et qui βακχικώτερον dixit Athenæus 13, p. 560, F. L. Dindorf.] D

[Adde Clem. Al. Pædag. p. 178, 29 : Ἀφαιροῦντας μὲν τὸ ὑπέκκαυμα τὸ τῆς ἀπειλῆς βακχικόν, Fomitem bacchicum minarum; et p. 235, 11 : Αἱ δὲ τοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαι ἐσθῆτες βακχικοῖς καὶ τελεστικοῖς καταλειπτέαι λήροις. Chrys. t. 5, p. 825, 21 : Ἠχρείωσε τὰ σχίσματα τῆς βακχικῆς παρανομίας. Compar. id. t. 3, p. 852, 21 : Οὐδὲν ταύτης τῆς θυσίας βακχικώτερον· superlat. Luc. Bis acc. 9 : Πᾶνα, τῶν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον. Hase.]

[Βακχικῶς, Bacchice, Eustath. Il. p. 1280, 18, ab Steph. s. μαινάς indicatus. Strabo 15, p. 979, 29 Falc.. L. Dindorf.]

[Bacchium insula contra Phocæam Asiæ minoris sita. Livius 37, 21, 7 : *Inde Phocæam petentes ad insulam quam Bacchium vocant appulerunt et quibus ante abstinuerant templis signisque, egregie autem exornata insula erat, quum hostiliter diripuissent, ad ipsam urbem transmiserunt.* Plinius 5, 38 : *Juxta Smyrnam Peristerides, Carteria, Alopece, Elæussa, Bachina.* Quam Bachinam eandem esse conjicit Glareanus. L. Dindorf.]

[Βάκχιος, α, ον, Bacchicus. Simonides vel Bacchylides Anthol. Pal. cap. 13, 28 : Βακχίων ἀέθλων, ubi cod. Pal. βακχείων contra versum. Soph. Trach. 219 : Βακχίαν ἅμιλλαν. Libri Βακχείαν. 510 : Βακχίας ἀπὸ Θήβας. Librorum scripturam Βακχείας ita mutavit Brunckius, 704 : Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου. Aliquot libri Βακχείας. Βακχίου νάματος Aristoph. Eccl. 14, ubi Βακχείου aliquot editiones. Βάκχια adverbialiter dixit Eur. Bacch. 126, ut ibid. 157 εὔια : v. G. Dindorfii Præf. ad Poet. scenicos p. 29.] || Βακχίου ex Eur. affertur pro Villi s. Vini, [ita qui acceperunt habuerunt pro genit. diminutivi Βακχίον, inepte. Loci Eurip. sunt notati sub Βάκχιος. || Superest ut addam Βάκχιος gen. fem. dictum ab Luciano Ocyp. extr. Βακχίους ὑπ' ὠλένας, et non infrequentem in libris cum Βράγχιος permutationem : v. Orph. hymn. 33, 7; Athen. 11, p. 495, A, apud quem similiter Βραγχίᾳ pro Βακχείᾳ scriptum 3, p. 75, C. L. Dindorf.]

[Βάκχιος, ὁ, Bacchicus, epitheton Dionysi, hinc pro Dionyso ipso dictum. Soph. Ant. 154 : Ὁ Θήβας δ' ἐλελίζων Βάκχιος ἄρχοι, ubi Βακχεῖος est in libris, sed Βάκχιος postulat antistrophicum δεξιόσειρος. Eur. Bacch. 67 : Βάκχιον εὐαζομένα θεόν. 195 : Μόνοι δὲ πόλεως Βακχίῳ χορεύσομεν· et aliis ejusdem ceterarumque fabularum locis plurimis. || Vinum, ut Μάρων pro οἶνος dicitur ab Eur. Cycl. 412, Iph. T. 953 : Ἐς δ' ἄγγος ἴδιον ἴσον ἅπασι βακχίου μέτρημα πληρώσαντες. Neque aliter capiend. videtur Cycl. 446 : Ἥσθεὶς τῷδε Βακχίου ποτῷ. 454 : Βακχίου νικώμενος. 519 : Ὡς ἐγὼ τοῦ Βακχίου τούτου τρίβων εἰμ', ὃν πιεῖν ἔδωκά σοι, quamvis respondente Cyclope : Ὁ Βάκχιος δὲ τίς θεὸς νομίζεται; Antiphanes Athen. 11, p. 781, E : Βακχίου παλαιγενοῦς. Eadem significatione dictum putatur εἰς Βακχεῖον πεσὼν Eur. Phœn. 21, de quo loco dixi jam v. Βακχεῖον. Mihi non succurrit aliud exemplum hujus formæ hac significatione. L. Dindorf.]

[Βάκχιος, Bacchius, nomen viri apud Harpocrationem v. κύπασσις; Demosthenem p. 1269, 5; Arcadium De accent. p. 41, 29; Anthol. Pal. cap. 9, 412; Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 318, 321, 331; vol. 2, p. 181. L. Dindorf.]

[Βακχιόω vel potius Βακχιῶ, Bacchari facio, vel Bacchor. Sophocles apud Strabonem 15, p. 979 : Τὴν βεβακχιωμένην βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν. Ubi est varietas βεβακχευμένην. Indicarunt Schæf. et Wakef.]

[Βακχίς, ίδος, ἡ, Baccha. Soph. Ant. 1129, νύμφαι Βακχίδες. Indicavit Schæf. Quæ Steph. scripsit sub Βάκχαι : « Et Βακχίδες, Idem, Aristot. et Plat. » ad Βακχιάδαι referenda sunt. L. Dindorf.]

[Βακχίς, ίδος, Bacchis, nomen mulieris apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 522; Athenæum 13, p. 594, 595; Plautum in fabula Bacchidum; Alciphronem 1, 29, 30, 31, 38; Lucian. Dial. Meretr. etc. || Est etiam nomen vici vel oppidi circa Mœridis paludem Ægypti apud Ptolemæum 4, 5. L. Dindorf.]

[Βάκχις, ιδος, Bacchis, viri nomen, cujus notissimum exemplum est Bacchis Prumnidis filius, rex Corinthi, a quo Bacchidæ, apud Pausaniam et alios. Sed idem vulgo usurpatum docet Βύκχις ejusdem nominis forma Æolica apud Alcæum Athenæi 10, p. 430, C : Οὐ χρὴ κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπειν· προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι, ὦ Βύκχι· φάρμακον δ' ἄριστον οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην. Quo respiciens Etym. M. p. 216, 47 : Βύκχις ὄνομα Αἰολικόν, παρὰ τὸ Βάκχος, Βάκχις καὶ Βύκχις, ὡς ἵππος ἱππὶς καὶ οἶκος οἰκὶς καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς υ, ὡς βάθος βυθίς. Ubi et βυθὸς legendum pro βυθίς, neque οἰκὶς et ἱππὶς pro substantivis habenda sed pro nominibus, emendato accentu, Οἶκις, Ἵππις. Utriusque exemplum v. apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 597, 1210 et 738, 14. Ceterum nomen Βάκχις memorat Etym. M. etiam sub Στράττις p. 729, 38. L. D.]

[Βακχιώτης, ὁ, Bacchabundus. Soph. O. C. 679 : Ὁ βακχιώτας Διόνυσος. Scott.] A

[Βακχόαν, βάθρον. Αἰολεῖς. Hesych. qui paullo ante Βάκοα· βάθρον [leg. βάθρον Alberti] exhibuit.]

[Βακχόβακχος. Vide sub Βακχέβακχος. L. Dindorf.]

[Βακχονησίτης, Bacchonesita, gentile a Βάκχου νῆσος, quod vide. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βάκχορις, vitiosa scriptura pro Βόκχορις, quod v. L. Dindorf.]

Βάκχος, ὁ, Furore a dæmone quopiam immisso percitus. [Eur. Herc. F. 1119 : Ἅδου βάκχος. Cretensium fr. 2, 15 : Κουρήτων βάκχος. Ælian. V. H. 3, 9 : Ἔρωτος βάκχοι, indicatus ab Angl. Schol. Arist. Eq. 406; Hesychius, Lex. Rhet. Bekk. An. p. 224, 32, Etym. M. L. Dind.] Eust. 1494, postquam dixit βάβαξ esse μαινόμενος, ἄσωτος, Γάλλος, κατὰ τοὺς παλαιούς, eundem βαβάκτην dici addit ἐκ τοῦ βάζειν, unde, inquit, etiam βάκχος, appellatur ὁ μανιώδης et ἀκρατής. Idem vero 1431, unde meam illam τοῦ βάκχος interpr. excerpsi, scribit : Ἡ (Ῥέα), φασίν, ὁ κατεχόμενος ἢ καὶ ἄλλῳ δαίμονι, καταχρηστικῶς Κύβηβος ἐλέγετο, ὁ καὶ Σάβος, καὶ Σαβάζιος, καὶ Βάκχος, καὶ Βαβάκτης, καὶ Βάβαξ, καὶ Ἐμμανής, καὶ Φλεβών. Quod autem ad formationem h. v. attinet a βάζω, Idem 493 scribit, βάζω, βέβαχα, βάχος, et pleonasmo τοῦ κ, βάκχος : qualem pleonasm. e simili formatione in σικχὸς etiam esse tradit. Hactenus ille. Existimo autem βάκχος, sicut et βάβαξ ac βαβάκτης, a βάζω signif. φλυαρῶ deduci, quemadmodum βέβακται exp. πεφλυάρηται, ut sit βάκχος, Qui furore agitatus nugas multas deblaterat. Nisi quis ad immanem bacchantium ululatum s. boatum referre malit : et tum optime conveniet τοῦ βάζω etym. tanquam a βοάζω. || Sed et ipsum Liberum patrem s. Dionysum Βάκχον appellari notissimum est. [Soph. Œd. T. 211 : Τὸν χρυσομίτραν κικλήσκω τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς οἰνῶπα Βάκχον εὔιον. Eurip. Hipp. 560 : Διογόνοιο Βάκχου. Rhes. 972 : Βάκχου προφήτης, et alibi. Theocritus Epigr. 17, 3; 26, 13; Lycophr. 206, 273; Dionysius 572, 700, 704, 1153. L. Dind.] || Βάκχος, Ploratus, κλαυθμός, Hesych. Phœnicum lingua. [« Ab Hebr. בכה *Bachàh*. Unde Bacchum suum sine dubio Græci dixerunt ». Heinsius. Cui consentit Bochartus Geogr. S. p. 738.] || Est et Piscis ap. Athen. [3, p. 118, C; 7, p. 306, E; 315, F; 8, p. 356, B; Xenocrates 1, 2, ubi vide Coray; Eustath. Il. p. 862, 37, Hesychium et in Lex. Rhet. l. c., quod addit οἱ δὲ ὄμβρικος ὑπὸ Ἀλικαρνασσίων βάκχος. Ὄμβρικος quomodo intelligendum aut corrigendum esset dubitabat Ruhnkenius in Auctario ad Hesych. L. Dind.] Plin. (9, 17). Vide et alia de h. v. ap. eund. Hesych. [|| Καὶ κλάδος ὁ ἐν ταῖς τελεταῖς· οἱ δὲ φανὸν λέγουσιν, Ferula bacchantium, Fax. Priorem signif. agnoscunt etiam Lex. Rhet., Etym. M. p. 185, 13; Schol. Aristoph. Eq. v. c. : Βάκχους ἐκάλουν καὶ τοὺς κλάδους οὓς οἱ μύσται φέρουσι, alteram idem Lex. Rhet. illustratque Eurip. Bacch. v. 145 : Ὁ Βακχεὺς δ' ἔχων πυρσώδη φλόγα πεύκας ἐκ νάρθηκος ἀΐσσει· qui locus demonstrat non quasvis faces sed bacchantium ferulas igniferas dici βάκχους, ut ambæ hæ signif. pro una prope habendæ sint. || Quod dicendum etiam de tertia ab Etym. M. et Lex. Rhet. annotata : Ὡς δὲ ἔνιοι, στεφάνους ὑπὸ Δωριέων, cujus Nicandrum testem citat Schol. Arist. : Ἔστι δὲ καὶ στεφάνης εἶδος, ὡς Νίκανδρος ἐν τῷ περὶ τῶν Γλωσσῶν ἱστορεῖ· φησὶ γὰρ οὕτω· Βάκχοισιν κεφαλὰς περιανθέσιν ἐστέψαντο. Eadem signif. dicuntur βακχᾶν et ἴακχα. || Vinum. Etym. M. p. 185, 4 : Βακχεύω σημαίνει τὸ μεθύσκομαι, καὶ βακχευτὴς ὁ μεθυστής, παρὰ τὸ βάκχος, ὃ σημαίνει τὸν οἶνον. Gl. *Bacchos*, οἶνος. Eurip. Iph. A. 1061 : Κρατῆρα Βάκχου. Taur. 164 : Βάκχου τ' οἰνηρὰς λοιβάς. Anthol. Pal. cap. 7, 353 : Βάκχου πλῆρες (poculum); cap. 11, 24 : Αὔσονα Βάκχον οἰνοχοεῖ· ib. 57 : Εὐώδεϊ Βάκχῳ. Anthol. locos indicavit Schæf. L. Dindorf.] B C D

[Βάκχος, n. pr. viri apud Bœckhium Inscr. vol. 1, p. 403, n. 300, v. 1. Alius ap. Appian. Mithr. 82, quem tamen Βακχίδης Plutarchus vocat. L. Dindorf.]

[Βάκχου νῆσος, Bacchi insula, in sinu Arabio ap. Ptolem. 4, 8, et Steph. Byz. L. Dindorf.]

Βακχούρια. Ex 2 Esdr. 2 cap. ult. [Nehem. 13, 31], affertur Τὸ δῶρον τῶν ξυλοφόρων ἐν καιροῖς ἀπὸ χρόνων καὶ ἐν τοῖς βακχουρίοις, cum hac interpr. : Oblatio ligniferorum in temporibus constitutis et in primitiis. Sed suspecta est ea vox, præsertim quum Complutensis Ed. ibi habeat πρωτογεννήμασι. [« Est ipsa vox Hebr. בכורים, plur. *Biccurim*. Male hanc vocem suspectam habuit H. Stephanus ». Schleusner.]

[Βακχυλίδειος, α, ον. Latinum Bacchylideus habet Servius Centim. p. 18, 19. L. Dindorf.]

[Βακχυλίδης, n. pr. poetæ lyrici Cei, et avi ejus, notissimum. || Tibicinis Opuntii apud Platonem comicum : v. Schol. Arist. Nub. v. 330. L. Dindorf.]

[Βακχυλίς, ἡ, Bacchylis, mulieris nomen, Anthol. Palat. c. 6, 174; 291. L. Dindorf.]

Βάκχυλος. Βάκχυλον Elei vocant τὸν σπονδίτην [σποδίτην correxit Casaubonus, Panem sub cineribus coctum] ἄρτον, Hesych. [Athen. 3, p. 111, D : Βάκχυλος ἐστιν ἄρτος σποδίτης παρ' Ἠλείοις καλούμενος, ὡς Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ γλωσσῶν ἱστορεῖ. L. Dindorf.]

[Βακχύλος, Bacchylus, n. pr. viri Atheniensis apud Bœckhium Corp. Inscr. 1, p. 381, v. 46. Accentum in secunda habere dicit Arcadius p. 56, 23. L. Dindorf.]

[Βάκχυρις, vitiosa scriptura pro Βόκχορις quod vide.]

[Βακχώδης, ὁ, ἡ, Arrian. Ind. c. 8, ab Anglis indicatus : Ἀπιόντα δὲ ἐκ τῆς Ἰνδῶν γῆς (Bacchum) καταστῆσαι βασιλέα τῆς χώρης Σπατέμβαν, τῶν ἑταίρων ἕνα τὸν βακχωδέστατον. Conf. βακχειωδέστατος.]

Βάκχων, demin. a Βάκχος, q. d. Bacchulus. Eust. καθ' ὑποκορισμὸν dici scribit pro Βακχυλίδης. [Verba Eustathii Od. p. 1653, 31 (quicum conferendus Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 856, 30 : Τῶν ὑποκοριστικῶν τύποι εἰσὶν ἕξ, ὧν ὁ μὲν πρῶτος εἰς ων, οἷον Βακχυλίδης Βάκχων, Λακεδαιμόνιος Λάκων, etc.) ita habent : Ὅτι ὑποκοριστικῶν τύποι διάφοροι δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν, παρ' οἷς κεῖται καὶ ἀρσενικῶν τύπος ὁ μὲν κατὰ τὸ πλεονάζον, οἷον Ἡφαιστίων Ἡφαιστίωνος Ἥφαιστος, ὁ δὲ κατὰ τὸ ἐλλεῖπον, οἷον Βάκχων Βάκχωνος καὶ Σίμων Σίμωνος, ὁ Βακχυλίδης δηλαδὴ καὶ ὁ Σιμωνίδης. Ex quibus apparet Βάκχων minime ab eo dici dimin. a Βάκχος, nisi etiam Βακχυλίδης dicere dimin. a Βάκχος velis. Est autem Βάκχων nomen viri apud Plutarchum Amator. p. 749 et sæpius per illum librum. L. Dindorf.]

[Βάκων, Baco, n. pr. viri Atheniensis apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 292, v. 25. L. Dindorf.]

[Βάλ. Myrrha. Testatur id Plut. de Is. et Osir. p. 383, D : Ἀριστοτέλης δέ φησι καὶ μύρων καὶ ἀνθέων καὶ λειμώνων εὐώδεις ἀποπνοίας οὐκ ἔλαττον ἔχειν τοῦ πρὸς ἡδονὴν τὸ πρὸς ὑγίειαν, ψυχρὸν ὄντα φύσει καὶ παγετώδη τὸν ἐγκέφαλον ἠρέμα τῇ θερμότητι καὶ λειότητι διαχεούσας. Εἰ δὲ καὶ τὴν σμύρναν παρ' Αἰγυπτίοις βὰλ καλοῦσιν, ἐξερμηνευθὲν δὲ τοῦτο φράζει τῆς ληρήσεως ἐκσκορπισμόν, ἔστιν ἣν καὶ τοῦτο μαρτυρίαν τῷ λόγῳ τῆς αἰτίας δίδωσιν. Monet Athen. 15, p. 689, myrrham primo in Ægyptum, et ex Ægypto in Græciam vehi. Observa vero, in Copt. libris myrrham dici ϢΑΛ, Sal. V. Exod. 30, 23; Matth. 2, 11. Jablonski. Plutarchum, raptum ab aliis in errorem, secuti sunt Montfauc. et Kuster., confundentes ϢΑΛ, myrrha, et ΒΑΛ, oculus· quod recte monet Alberti ad Hesych. v. Βαλία, et ante cum Wilkins. De ling. Copt. p. 100. Tewater.]

[Βάλ, ὀφθαλμός, lingua Coptica. Kuster. ad Hesych. v. Βαλιά. Dahler.]

[Βὰλ Syris idem qui Belus. Etym. Gud. p. 101 : Βαβυλών· εἴρηται ἀπὸ Βήλου, ὃς αὐτὸς κτίσας ἀπ' αὐτοῦ προσηγόρευσε. Βὰλ γὰρ καλεῖται τῇ Σύρων φωνῇ ὁ (scr. ὃ) τῇ Ἑλληνίδι Βῆλος, ubi καλὰ pro βὰλ scriptum in Etym. M., de quo dixi s. Βαάλ. Βὰλ Ἡλίου pro Βαλανίου Marklandus Obs. Misc. vol. 2, p. 1, p. 174, restituebat Chron. Pasch. p. 561, 12, ed. meæ. L. Dind.]

[Βάλα, s. Βαλά. Vid. Βαάλ. || ἡ, nomen urbis Galilææ, apud Josephum et Stephanum Byz.; unde est gentile Βαλαῖος. L. Dindorf.]

[Βάλαγραι, αἱ, Balagræ, nomen loci Cyrenes apud Pausan. 2, 26, 9. Huc referendum *Balacris* Tab. Peuting. VIII, E. L. Dindorf.]

[Βαλαγρίτης, Balagrita, s. civis loci Cyrenes Βάλαγραι. Synes. Epist. 104, p. 244, B. L. Dindorf.]

[Βάλαγρος, ὁ. V. Βαρῖνος.]

[Βάλαγρος, Balagrus, nomen scriptoris rerum Ma-

cedonicarum apud Steph. Byz. s. Ἄμολβος, Δυρράχιον, Ὄλβηλος. || Βάλαγρον Antipatri generum, Philæ maritum, memorat Antonius Diogenes apud Photium Bibl. cod. 166, p. 111, B; 2, 25, ed. Bekk. L. Dindorf.]

[Βαλαικάκες. Vid. sub Βάλαικες. L. Dindorf.]

Βάλαικες et Βαλαικάκες, Hesychio δεσμωτήριον, Carcer. [Contulerunt interpretes ejusdem glossam Βάλακες, δεσμωτήριον, et quæ nihil huc pertinere videtur Βλέορον, δεσμωτήριον. Zonaras c. 375: Βαλὰκ, δεσμωτήριον. Eodem modo a Cyrillo explicari Βαλάδες et Βαλάκες annotavit Albertus. Cyrillus Tittmanni: Βάλακες, δεσμωτηρίοις. L. Dindorf.]

[Βαλαῖος, Balæus, s. civis oppidi Galilææ Βάλα. Steph. Byz. s. Βάλα. L. Dindorf.]

Βαλαιός. Βαλαιὸν Hesychio est μέγα, πολὺ, sed addit quosdam interpretari ταχὺ, Celer, Pernix, Velox. [Vide sub Βαγαῖος dicta.]

[Βάλακρος, Balacrus s. Balacer, nomen Macedonis apud Diodorum 18, 22, et Arrian. Exp. Al. passim, Photium denique, Suidam et Harpocrat. s. Νικάνωρ. Alius apud Polybium 27, 85. In exemplum mutati a Macedonibus φ in β ponunt Plutarchus Quæst. Gr. p. 292, E; Steph. Byz. s. Βέροια et Etym. M. et Gud. s. Ἀφροδίτη et Βαλακρὸν, ubi scriptum Φαλακρὸν et Βαλακρὸν, pravo accentu, quum nomen pr., non adjectivum spectari videatur. Eodem vitio apud Hippocratem p. 1101 Larisæus quidam φαλακρὸς memoratur et vertitur Calvus. L. Dindorf.]

Βαλανάγρα, ἡ, Clavis dicitur παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον [secundum Suidam sive Schol. Arist. Vesp. 155; Lex. Rhet. p. 220, 29; Etym. M. p. 185, 52. Herodot. 3, 155: Ἐπιτράψονται ἐμοὶ Βαβυλώνιοι τῶν πυλέων τὰς βαλανάγρας. Polybius 7, 16, 5: Οὗτοι μὲν ἔξωθεν προσπεσόντες πειρῶνται διακόπτειν τοὺς στροφεῖς καὶ τὸ ζύγωμα τῶν πυλῶν, αὐτοὶ δὲ τὸν μοχλὸν ἔνδοθεν καὶ τὰς βαλανάγρας. Plut. Mor. p. 705, E, et quos Wakef. ex parte citavit Polyæn. 1, 38, 2; 2, 36; 5, 24; Themist. p. 315, D, Pollux 1, 77; 7, 107; 10, 22. L. Dind.] Xen. Ἑ. 5, [2, 29]: Παραδοὺς αὐτῷ τὴν βαλανάγραν τῶν πυλῶν. [Νῦν ἔμβαλε τὴν βαλανάγραν, Hedylus ap. Athen. p. 344. V. Βάλανος.]

[Theodoret. Cat. in Jerem. t. 2, p. 867, A: Τὰ γὰρ ὑπὸ τῶν κλειδίων κινούμενα βάλανοι λέγονται· διόπερ καὶ τὰς κλεῖς βαλανάγρας ἐκάλουν. Cfr. Salmas. Plin. exerc. p. 649 sqq. Hase.]

Βαλανέα sive Βαλανέαι, Balanea s. Balaneæ, urbs Phœniciæ, postea vocata Leucas, secundum Steph. Byz.: Βαλανέαι, πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Λευκάς. Rectius in Seleucide ponunt Ptol. 5, 15, apud quem vitiose scriptum Βαλαναῖαι, Strabo 16, p. 753, ubi itidem vitiose Βαλαναία, Plin. 5, 79, ubi est varietas *Balanæa* pro Balanea. Βαλαναῖαι bis est apud Clementem Homil. 13, 1, p. 711 ed. Cotel., Leonem Diac. p. 166, 19 ed. Bonn.; Βαλανέαι recte apud Malalam p. 448, 13 ed. meæ, Βαλανέα apud Hieroclem p. 712. Βαλανέων episcopus memoratur in Concil. ab Holsten. ad Stephanum indicatis. Quod nisi Βαλανεῶν scribitur, referendum est ad Βαλανεύς, quod v. L. Dindorf.]

Βαλανειοκλέπτης, ὁ, dicendum esse, non Βαλανοκλέπτης, tradit Phrynich.; sed non exp. Videtur esse Is, qui balnea furandi causa frequentat. [Vide quæ dicemus sub Βαλαντοκλέπτης. L. Dindorf.]

Βαλανειόμφαλος, ὁ, ἡ, Athen. [11, p. 501, D] epith. hoc esse dicit φιαλῶν ap. Cratinum, inde dictarum, quod οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι similes essent: vel quod earum ὀμφαλὸς ἰσθμῷ similis esset: vel ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις· vel διότι τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων κυκλοειδῆ ταῖς σκευαῖς ὄντα, τοὺς ἐξαγωγοὺς ἔχει κατὰ μέσον, ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἔπεστιν. Has easd. ab Ione μεσομφάλους dictas fuisse idem Athen. docet. [Locus Athenæi integer hic est: Κρατίνου δ' εἰπόντος ἐν Δραπέτισι, Δέχεσθε φιάλας τάσδε βαλανειομφάλους, Ἐρατοσθένης ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ περὶ κωμῳδίας τὴν λέξιν ἀγνοεῖν φησι Λυκόφρονα· τῶν γὰρ φιαλῶν οἱ ὀμφαλοὶ καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι παρόμοιοι· εἰς δὲ τὸ εἶδος οὐκ ἀρρύθμως παίζονται. Ἀπίων δὲ καὶ Διόδωρός φησι, Φιάλαι ποιαὶ, ὧν ὁ ὀμφαλὸς παραπλήσιος ἠθμῷ· ὁ δὲ Μυρλεανὸς Ἀσκληπιάδης ἐν

A τοῖς περὶ Κρατίνου, Βαλανειόμφαλοι, φησὶ, λέγονται, ὅτι οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι ὅμοιοί εἰσιν· καὶ Δίδυμος δὲ τὰ αὐτὰ εἰπὼν παρατίθεται τὰ Λυκόφρονος οὕτως ἔχοντα· Ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν τοῖς σκαφίοις ἀρύουσι. Τίμαρχος δ' ἐν τετάρτῳ περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ, Πεπαῖχθαί τις ἂν οἰηθείη, φησὶ, τὴν λέξιν, διότι τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων κυκλοειδῆ ταῖς κατασκευαῖς ὄντα τοὺς ἐξαγωγοὺς ἔχει κατὰ μέσον, ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἔπεστιν. Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ, Ἴτ', ἐκφορεῖτε παρθένοι κύπελλα καὶ μεσομφάλους. Οὕτω δ' εἴρηκε τὰς βαλανειομφάλους, ὧν Κρατῖνος μνημονεύει, Δέχεσθε φιάλας τάσδε βαλανειομφάλους (fatua hac repetitione loci Cratinei facile careremus), καὶ Θεόπομπος δ' ἐν Ἀλθαίᾳ ἔφη, Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον φιάλην. Τελέστης δ' ἄκατον ὠνόμαζέ νιν, ὡς τοῦ Τελέστου ἄκατον τὴν φιάλην εἰρηκότος. Φερεκράτης δὲ ... φησὶ, Στεφάνους τε πᾶσι κὠμφαλωτὰς χρυσίδας. Lex. Rhet. Bekk. An. p. 225, 6: Βαλανομφάλους τὰς φιάλας τὰς ἐχούσας ὀμφαλοὺς ἄνευ τῶν προσώπων, ὁποῖοι οἱ τῶν βαλανείων θόλοι. Quorum ope facillimum est B restituere Hesychii glossam: Βαλανιομφάλους· οὕτω Κρατῖνος ὠνόμασε τὰς ἐχούσας ὀμφαλοὺς ἄνευ προσώπων, ὁποίας οἱ θόλοι ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐν ταῖς πυέλοις ἐν τοῖς βαλανείοις. Pollux 6, 98: Μεσόμφαλοι δὲ φιάλαι καὶ βαλανειόμφαλοι τὸ σχῆμα προσηγορίαν ἔχουσι. Suidas: Βαλανειομφάλους τὰς φιάλας οἱ κωμικοὶ καλοῦσι. Phialæ ὀμφαλὸς et πρόσωπον quid dicatur sub illis vocabulis explicabimus. L. Dindorf.]

Βᾰλᾰνεῖον, τὸ, Balineum, Balneum: dictum volunt παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αὔειν [Etym. M. c. 186, 9]. Suid. enim glandibus veteres vesci solitos fuisse docet, earumque putamina succendisse. [Melius Etym. l. c.: Παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αὔειν, τουτέστι τὰς δρῦς: nisi hæc etymologia omnino inepta esset. L. Dind.] Plut. [Mor. p. 42, B]: Οὔτε γὰρ βαλανείου, φησὶν ὁ Ἀρίστων, οὔτε λόγου μὴ καθαίροντος ὄφελός ἐστι. Athen. 8, [p. 349, E, Machonis verba afferens]: Ἀκηκοὼς ὡς σπληνικοὺς εἴωθεν ἡ πόλις ποιεῖν ἐν τῷ βαλανείῳ. [Frequens vocabuli usus est apud Aristophanem, veluti Pluti 535, 616, 952, et Demosthenem p. 1217, 24; C 1259, 27, Theophrastum Fr. de igni s. 13, p. 710 Schneid.; alienus ab sermone Tragicorum, λουτήριον dicentium, ut ἀλλ' ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων dicit Æschylus Pollucis 7, 166. Semper autem Attici ita dixerunt domum vel conclave, ubi fit lavatio; recentiores demum etiam Lavacrum, ut Plutarchus l. c. Galenus vol. 4, p. 204 ed. Bas. (11, 46 Lips.): Κατὰ βραχὺ κενωτέον ... καταιονήσεσί τε καὶ καταπλάσμασι καὶ βαλανείοις, et p. 25 (304 L.): Καιρὸς δὲ τῆς πόσεως ἄριστός ἐστι μετὰ τὸ βαλανεῖον, etc., quod veteres λουτρόν. Utrumque conjunxit Manetho 4, 253: Λουτρῶν τε καθαρτῆρας βαλανείων. Ceterum alienum est a consilio meo de balneis veterum eorumque partibus disserere, de quibus adiri potest opusculum Luciani ita inscriptum et qui inter alios pictum exhibuit Fabricius ad Sextum Emp. p. 30. De permutatis inter se vocabulis β. et βασίλειον v. βασίλειον. B. et λίβανον confusa sunt apud Theophanem Nonnum vol. 2, p. 221. L. Dindorf.]

Βᾰλᾰνείτης, ὁ, Balneator; quem παραχύτην vulgo D dictum fuisse Suid. indicat. Item πολυπράγμων, περίεργος, Hesych. [Non memorat Hesychius vocab. βαλανείτης, sed signif. has tribuit voc. βαλανεύς.] Et Βαλανεώτης, pro eod., Suid. [Piersonus ad Mœrin p. 93 et Βαλανείτης et Βαλανεώτης apud Suidam vitiose scripta putabat pro Βαλανευτής, falsus de utroque. Nam βαλανείτης præterquam quod firmatur a Polybio 30, 20, 4, ubi βαλανείτην scribendum esse pro βαλανίτην jam ab Angl. monitum est, ab Suida ita conjungitur cum βαλανεῖον ut credibilius sit eum de vocabulo a βαλανεῖον quam βαλανεύω facto loqui. Βαλανεώτης vero, quod Suidas sine interpretatione ponit ante Βαλανεὺς, nescio unde compererint et Stephanus et Piersonus ab Suida synonymum voc. βαλανεὺς putari, quum sit nomen gentile, de quo agemus sub ipso. L. Dindorf.]

Βᾰλᾰνεὺς, έως, ὁ, Balneator, Plato De rep. 1, [p. 344; Aristoph. apud Mœrin p. 92; Pollucem 10, 63; Av. 491; Eq. 1403; Plut. 955; Ran. 710; Anthol. Pal. 9, 617; 11, 243; Plutarch. Mor. p. 235, A;

525, E; Alciphron 1, 23; Scolion apud Athen. 15, A p. 695, E]. Est etiam πολυπράγμων, περίεργος, [Male sedulus], Hesych. [et Suidas quemque ad illum citavit Kusterus, Diogenianus : Βαλανεὺς ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων· οὗτοι γὰρ σχολὴν ἄγοντες πολυπραγμονοῦσι. L. Dindorf.]

[Βᾰλᾰνεὺς, Balanensis. Numorum urbis Syriæ Βαλανέα s. Βαλανέαι inscriptio Βαλανέων apud Eckh. Doctr. Num. vol. 3, p. 310, 311, ab gentili Βαλανεὺς potius quam nomine Βαλανέαι deducenda videtur, licet Stephanus Byz. adj. gentilitii solam norit formam Βαλανεώτης, quam rursus numorum solus novit unus apud Goltzium. Conf. dicta sub Βαλανέαι. L. Dindorf.]

[Βᾰλᾰνευτὴρ, ὁ, Balneator, Chrys. in Ep. ad Ephes. Serm. 10, t. 3, p. 816, 26. Sprager.]

[Βᾰλᾰνευτικὸς, ή, όν, Balneatorius. Plato Soph. p. 227, A : Τά τε ζώων, ὅσα ἐντὸς σωμάτων ὑπὸ γυμναστικῆς ἰατρικῆς τε ὀρθῶς διακρινόμενα καθαίρεται καὶ περὶ τἀκτὸς, εἰπεῖν μὲν φαῦλα, ὅσα βαλανευτικὴ παρέχεται, quo respexisse videtur Pollux 7, 166, uterque ab B Scotto indicatus. Geopon. 10, 29, 4 : Κονίας βαλανευτικῆς, quod c. 33 dicitur κονίας ἀπὸ βαλανείου. L. Dindorf.]

[Βᾰλᾰνεύτρια, ἡ, Balneatrix, Pollux 7, 166; Liban. 1, p. 305, a Bastio et Schol. Epict. Enchir. 24, a Boissonad. indicatus. Adde Liban. vol. 4, p. 140. L. Dindorf.]

Βᾰλᾰνεύω, εύσω, proprie Aquam in balneo ministro [vel potius Lavacrum apparo] : deinde de quovis ministerio dicitur. Aristoph. [Lysistr. 337 : Ἤκουσα γὰρ τυφογέροντας ἄνδρας ἔρρειν στελέχη φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας.] Elp. [1103] : Ἀλλ', εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω, Ipse mihi ministrabo : διακονήσω καὶ ὑπουργήσω· ἀπὸ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιχεόντων ὕδωρ ἢ τοὺς βαλάνους κρυπτόντων, ut ibid. Schol. exp. [Pherecr. Athen. 6, p. 269, D : Ὁ Ζεὺς δ' ὕων οἴνῳ καπνίᾳ κατὰ τοῦ κεράμου βαλανεύσει. Valck. Timocles apud Pollucem 10, 154 : Καὶ τὸ γλωττόκομον βαλανεύεται.] Hesychio est etiam λαμπροφωνεύομαι, παρ' ὅσον οἱ βαλανεῖς, ὅταν παράγωσιν [παραχέωσιν corrigit C Kusterus] τὸ ὕδωρ, κραυγάζουσι. [Clamo, a balneatoribus, dum aquam ministrant, clamantibus.]

[Βᾰλᾰνεώτης, Balaneota, s. civis oppidi Βαλανέαι, quod v. Stephanus Byz. : Βαλανέαι... ὁ πολίτης Βαλανεώτης· εἰς ἣν πόλιν Ἐπικράτης ἐγκώμιον ἔγραψεν ὁ Βαλανεώτης. Memorat etiam Suidas, de quo dixi sub Βαλανείτης. Numum Goltzianum, qui Βαλανεωτῶν inscribatur, apponunt interpretes Steph. L. Dindorf.]

Βᾰλᾰνηρὸς, ά, όν. Βαλανηρὰ, τὰ, Quæ in glandario genere comprehenduntur, ut σιτηρὰ, σιτώδη, καρυηρὰ, βοτρυηρὰ, σταχυηρὰ, Theophr., et ὀστρακηρὰ, Aristot. Ita Bud. [V. Theophr. H. Pl. 1, 11, 3, p. 35; 3, 17, 1, p. 111 Schn. L. Dindorf.]

[Βᾰλᾰνηφᾰγέω, Glandibus vescor, Poll. 6, 40. Scott. Appian. B. C. 1, c. 50. Bast.]

[Marcell. ap. Eus. Contra Marc. p. 15, C : Οἱ παλαιοὶ, ὥς ἔφασαν, πρὸ τῆς τοῦ σίτου γεωργίας βαλανηφαγοῦντες· et p. 18, B : Διὰ τὸ βαλανηφαγοῦντάς ποτε παύσασθαι τῆς τοιαύτης τροφῆς. Hase.]

[Βαλανηφαγία, ἡ, Glandium esus, Philo vol. 2, D p. 409, 36. Angl.]

Βᾰλᾰνηφάγος, ὁ, ἡ, Glandivorus, Qui glandibus vescitur. Plut. [Coriolan. c. 3] : Μάλιστα τιμήσας δι' Ἀρκάδας τὴν δρῦν, βαλανηφάγους ὑπὸ τοῦ θεοῦ χρησμῷ προσαγορευθέντας. [In oraculo apud Herodot. 1, 66. Nonnus Dion. 13, 286 : Βαλανηφάγος Ἀρκάς. L. D.]

[Artemid. 2, 25 : Ταύτης γὰρ [quercus] τὸν καρπὸν ἤσθιον οἱ Ἀρκάδες· καὶ ὁ Ἀρχαῖός φησιν· Ἀρκάδες ἔσαν βαλανηφάγοι· ibique Reiff. p. 355. Hase.]

Βαλανηφόρος, ὁ, ἡ, Glandiferus. [Gl. Glandifer.] Βαλανηφόροι φοίνικες ap. Athen. [14, p. 651, C, ex Herodoti 1, 193 : Τῇσι βαλανηφόροισι τῶν φοινίκων.]

[Calathus Plutonis cur circumdatus sit plantis βαλανηφόροις explicat Visc. Mus. Piocl. t. 1, p. 4. Hase.]

Βαλανίζω, Glandes excutio. Erasm. Proverb. : Aliam quercum excutere. Epigr. [Anthol. Pal. cap. 11, 417] : Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε Μενέσθιον. [Suidas p. 111 : Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε, ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων.] Glandem A sedi subjicio, ut Medici loquuntur : Ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐκ στέατος καὶ λίτρου προμήκους πλάσματος, ᾧ ἀντὶ κλυστῆρος χρῶνται, βαλανίσαι Ἱπποκράτης ἔφη. J. Poll. [10, 150. Conf. βαλανιστέον.]

[Βαλανικὸς, ή, όν, Gl. Balneaticus. Schol. Luciani Lexiph. c. 2, ab Schæf. et Kallio indicatus : Τὸ ἐπίλουτρον δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βαλανικόν.]

Βαλάνινος, η, ον, Qui e glande fit; ut βαλάνινον ἔλαιον, Oleum e glande unguentaria s. myrobalano factum. [Diosc. 1, 20 : Μύροις βαλανίνοις. Bast. Idem 1, 18 : Χρίσματα... σούσινον, βαλάνινον. Theophrast. De odor. vol. 1, p. 742 Schn. L. Dindorf.]

[Diosc. 1, 74 : Ἐκ τοῦ ἐλαίου βαλανίνου· cfr. 1, 62. Id. 1, 72 : Ἐκ τοῦ βαλανίνου ἐλαίου· 68 : Διά τε ὀμφακίνου ἐλαίου καὶ βαλανίνου· 41 : Τῷ βαλανίνῳ· 75 : Τῷ βαλανίνῳ ἐλαίῳ. Hase.]

[Βαλάνιον, τὸ, Pessulus. Hippocrates De morb. mul. 1, p. 627, 31 : Ἐλλεβόρου μέλανος τριώβολον τρίψας λεῖα ἐν οἴνῳ μέλανι βαλάνια ποιέειν, καὶ προστιθέναι ἄγχι, ἄχρι ἂν κατ' ὀλίγον ἀπολυθῇ. De steril. p. 679, B 34 : Ταῦτα μέλιτι ἑφθῷ φορύξαντα καὶ φυρήσαντα βαλάνιον εἰρίῳ κατειλίξαι πλὴν τοῦ ἄκρου. Conf. 681, 27; 683, 29. Paullus Æg. 1, p. 12, 35; 3, p. 98, 44; 7, p. 265, 30. Βαλανεῖον vitiose scribitur in Matthæi Medicis p. 220. Minus certa significatio apud Nicocharem Athenæi 1, p. 34, E : Εἰσαύριον ἀντὶ ῥαφάνων ἑψήσομεν βαλάνιον, ἵνα νῷν ἐξάγῃ τὴν κραιπάλην, ubi deteriores libri βαλανεῖον, quod non convenit cum ἑψήσομεν. Theophr. H. Pl. 3, 16, 3, pro ταῖς ἐλαχίσταις βαλάνοις libri tres βαλανίοις, quod τοῖς ἐλαχίστοις postularet. Gl. Βαλάνιον, τὸ τῶν παιδίων χοραυπιων, *poteaculum*, corrupte. L. Dindorf.]

Βαλανὶς, ίδος, ἡ, Balneatrix. [Suidas s. βαλανὶς et βασιλίς. Scott. Zonaras c. 372. || Pessus. Hippocrates De morbis mul. 2, p. 658, 51 : Ἀναποιέειν μέλιτι βαλανίδας.]

[Βαλάνισις, ἡ, Gl. Glandatio. Quod ita accipiendum videtur ut βαλανίζειν apud medicos. *Balanismos* dicit Cælius Aurelianus Tard. Pass. 4, 7, quod vocabulum apud Græcos non reperi. L. Dindorf.]

C Βαλάνισσα, ης, ἡ, Balneatrix. [Anthol. Pal. 5, 82. Bast.]

[Βαλανιστέον, Glande utendum est. Paullus Ægineta 3, p. 98, 41 : Βαλανιστέον αὐτοὺς διὰ μέλιτος. L. Dindorf.]

[Βαλανιστής, ὁ, Qui glandes colligit. Zenob. 2, 41. Hemst. Meurs. ad Lycophr. 403 citat Kall.]

Βαλανίτης, Balanum s. glandem referens : ut βαλανῖται λίθοι ap. Plin. 37, 10, in gemmarum censu [s. 55 : *Balanitæ duo genera habent, subvirides et Corinthii æris similitudine. Illa Copto, hæc ex Troglodytica veniens, medias secante flammea vena.*] Ab Eod. et Balanitis castanea memoratur 15, 23 : Rotundior, quæ βαλανῖτις vocatur, purgabilis maxime et sponte prosiliens. Paulo ante dixerat, Sardibus eæ provenere primum : ideo ap. Gr. Sardianos [scribendum *Sardianas*] balanos appellant.

[Βαλανῖτις. V. Βαλανίτης.]

Βαλανοβόρος, ὁ. Βαλανοβόρον, Glandivorum, Diogenes Cinædum quendam appellasse fertur : quo sensu D Martial. quoque Pastas glande nates dixit.

[Βαλανοδόκη, ἡ. Vide Βάλανος, ibique positos locos Æneæ, jam ab Scotto indicatos.]

[Βαλανοειδής, ὁ, ἡ, Glandi similis. Dioscor. 5, 155 : Τῷ σχήματι βαλανοειδής. Bast. Paullus Ægin. 6, 195, 19 : Ὥστε κατὰ μέσον τινὰ ἐξοχὴν φαίνεσθαι βαλανοειδῆ. Oribasius p. 183 ed. Mai. : Ὥστε καταλειφθῆναί τινα ἐξοχὴν βαλανοειδῆ. L. Dindorf.]

[Βαλανοκάστανον, τὸ, Nux Castanea. Alexander Trall. 7, p. 102 (312 Bas.) : Εἰ μὲν γὰρ ῥυπαρὸν εἴη τὸ αἷμα πτυόμενον, καὶ μέλιτος προσπλέκειν δεῖ καὶ πράσου· εἰ δὲ καθαρόν σοι φαίνοιτο, τηνικαῦτα καὶ βαλανοκαστάνων καὶ ἰρίου ἢ ἅλυκος ἢ σεμιδάλεως. « Βουλβοκαστάνων legit auctor Lexici Gr. olim Askeviani. » Angl., quo nihil proficitur; βαλάνου καστάνων conjicit Struvius in Schneid. Suppl. Lex. Mihi βαλανοκάστανον non minus recte formari videtur quam καρποβάλσαμον, ξυλοβάλσαμον, ὀποβάλσαμον, neque offendor plurali inter singularia, sed cum numerum debuisse poni puto. L. Dindorf.]

[Βαλανοκλέπτης. V. Βαλαντοκλέπτης.]

Βάλανος, [ὁ, Synesius De febr. p. 94 : Ποιηθήτωσαν τῷ νοσοῦντι βάλανοι λαμβανόμενοι. Zonaras c. 372 : Βαλανάγρα παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὸν βάλανον. Etym. M. et Gudianum s. κριθή, ὀπτοὺς βαλάνους, et quos inferius notabo locos non minus incertos. Facile enim hæc ab librariis corrumpi potuerunt. Pollux certe 1, 244 : Ἐξ οὗ δὲ κρέμανται οἱ βάλανοι, σπάθη, scripserat αἱ, ut scripsit 1, 234; et Plinius 15, 23, 25 certissime *Sardianas*. L. Dind.] ἡ, Glans. Proprie Quercus fructum esse volunt [Bekk. An. p. 373, 25 : Ἄκυλος ὁ τῆς πρίνου καρπὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν παλαιῶν, βάλανος δὲ ὁ τῆς δρυός. Καὶ τὰς βαλάνους καὶ τὰς ἀκύλους καὶ τὰς ἀχράδας περιόντας. Φερεκράτης. Eodemque modo interpretantur Lex. Rhet., Hesychius et Etym. M. c. 186, 13. Hom. Od. K, 242 : Τοῖσι δὲ Κίρκη παρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν, καρπόν τε κρανείης· N, 409 : Ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα, utroque loco suum esse cibum dicens. Hesiod. Op. 230 : Οὔρεσι δὲ δρῦς ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας. Theocr. 8, 79 : Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος. L. Dind.] : deinde ad similes aliarum quarundam arborum fructus transferri [Lex. Rhet. Bekk. An. p. 225, 12 : Κρῆτες δὲ τὰ ἀμύγδαλα βαλάνους]; imo Marcellus tradit Fructus longiores hoc nomine contineri : quemadmodum Glandis appellatione ap. Lat. Jurisconsultos omnes fere fructus, ut quidam tradunt [Vet. Gl. verborum juris p. 449 ed. Londin. : Τὸ ὄνομα τῆς βαλάνου πάντες οἱ καρποὶ δηλοῦνται (sic) : ubi v. Labb. L. Dind.] : unde βάλανοι δρύϊναι [Geopon. 5, 9, 2], πρίνιναι : et Σαρδιαναί, quæ Castaneæ, ut Plin. docet, dicuntur, et Εὐβοϊκαί, pro iisdem : item βάλανοι φηγοῦ, et φοινίκων, [Eustath. Il. p. 948, 48. Hesychius : Βάλανοι τῶν δρυῶν ὁ καρπὸς καὶ ὁ τῶν φοινίκων. Excerpta Phrynichi in Bekk. An. p. 30, 19 : Βάλανοι φοινίκων· οὐχ ὡς οἱ πολλοί, φοίνικες· φοῖνιξ μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ δένδρον, ὁ δὲ καρπὸς βάλανος φοινίκων. Lex. Rhet. : Ὁ τῶν δρυῶν καρπὸς κυρίως ὑπὸ Ξενοφῶντος καὶ οἱ (f. ὁ) τῶν φοινίκων. Ubi transponenda post φοινίκων verba ὑπὸ Ξενοφῶντος vel, quod minus placet, ante ea interpungendum est. Respexit enim Xen. Anab. 1, 5, 10 : Οἶνον ἐκ τῆς βαλάνου πεποιημένον τῆς ἀπὸ τοῦ φοίνικος. 2, 3, 14 : Ἐνῆν δὲ σῖτος πολὺς καὶ οἶνος φοινίκων καὶ ὄξος ἑψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν· αὐταὶ δὲ αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔστιν ἰδεῖν τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο, αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀποκείμεναι ἦσαν ἀπόλεκτοι, θαυμάσται τὸ κάλλος καὶ τὸ μέγεθος, ἡ δὲ ὄψις ἠλέκτρου οὐδὲν διέφερε. Herodotus 1, 193 de Babyloniis : Φοινίκων τοὺς ἔρσενας Ἕλληνες καλέουσι, τούτων τὸν καρπὸν περιδέουσι τῇσι βαλανηφόροισι τῶν φοινίκων, ἵνα πεπαίνῃ τέ σφι ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσδύνων καὶ μὴ ἀπορρέῃ ὁ καρπὸς ὁ τοῦ φοίνικος. Quo respiciens Pollux 1, 244 : Ὁ δὲ καρπὸς ὁ μὲν τοῦ ἄρρενος (φοίνικος) ψήν, ὁ δὲ τῆς θηλείας βάλανος. Alciphron 1, 22, ab Schæf. indicatus : Μέλλησις δὲ ἦν πολλὴ περιστεφόντων τραγημάτων τὰ πέμματα· ἦν δὲ ὁ καρπὸς τῆς πιστάκης καὶ βάλανοι φοινίκων καὶ κάρυα τῶν ἐλύτρων ἐξῃρημένα. L. Dind.] quæ composita v. φοινικοβάλανοι appellantur et δάκτυλοι, quasque Balanos etiam populari nomine vocari auctor est Plin. [13, 4, 9] et Διὸς βάλανοι, quas Diosc. [1, 145] Castaneas vocat. Hermonax autem et Timachidas ap. Athen. [2, p. 53, B, C, qui conf. etiam D, p. 54, C. Zonaras c. 371 : Βαλάνους Διός, τὰ κάρυα· τοῦ Ψελλοῦ· Διὸς βαλάνους λέγουσι τὰ κάρυα οἱ πλείους. Theophrast. H. Pl. 1, 12, 1, et aliis locis, indicatis ab Schneidero in indice cum iis quibus de glande Ægyptiaca Syriacaque agitur. L. Dind.] Nuces Ponticas. Apud Medicos est etiam celebris βάλανος μυρεψική [Dioscor. 4, 160], quam Plin. et Aet. μυροβάλανον dicunt, Glans unguentaria : Fructus arboris myricæ similis, magnitudine avellanæ nucis : quæ quod in Æthiopia, Ægypto, Arabia et Petra oppido juxta Judæam nascatur, Αἰθιοπική, Θηβαϊκή, Ἀραβική, Πετραία, Συριακή, et Αἰγυπτία dicta est, ut Gorr. [auctore Dioscoride] testatur, addens falso quosdam opinari esse eam, quæ hodie Nux muscata nominatur. Βαλάνου πίεσμα hujus glandis Succus, vel ejusdem expressæ Retrimentum, ut idem auctor docet. || Βάλανος est etiam Glans, i. e. Arbor ipsa glandifera [Etym. M. c. 186, 9 : Τὰς βαλάνους, τουτέστι τὰς δρῦς· οὕτω γὰρ καλοῦνται οἱ (l. αἱ) δρῦς, καὶ ἄλλο τι φυτόν] : et specialiter Arbor quædam ap. Theophr. 4, 2, [6 : Ἡ δὲ βάλανος ἔχει μὲν τὴν προσηγορίαν ἀπὸ τοῦ καρποῦ· φύλλον δὲ αὐτῇ παραπλήσιον τῷ τῆς μυρρίνης, πλὴν προμηκέστερον], quam a fructu nomen obtinuisse scribit. De qua ap. ipsum plura reperies. || Βάλανος est etiam ex Aquatilium animantium genere, ἀπὸ τῆς πρὸς [τὰς] δρυΐνας βαλάνους ὁμοιότητος, ut Athen. 3 indicat : quem consule : et Aristot. Anim. 4 [8 extr.; 5, 15. Fallitur autem Schneiderus ad locum priorem, masculino genere dictum putans hac signif. a Xenocrate 3, 17, p. 8 ed. Corae, qui recte genus fem. constanter exhibuit et in piscis speciem hanc inquisivit p. 113-115. L. Dind.] Plin. [32, 11, 53, ubi v. Harduin.] quoque Balani meminit. || Est præterea Medicamentum, quod in glandis formam effictum sedi imponitur ad dejiciendam alvum : quo signif. Collyrii voce abusum esse Columellam 6, 6, [5], Cæliumque Aurel. Medicum βάλανον transtulisse Collyrium, i. e. Glandem, quæ podici subjicitur, tradunt VV. LL. [Hesychius et Lex. Rhet. : Οἱ ἰατροὶ τὰ ἐντιθέμενα τῇ ἕδρᾳ βαλάνους λέγουσι. Pollux 10, 150 : Ἰατροῦ σκεύη ... κλυστὴρ ... τάχα δὲ καὶ βάλανος. Eustath. Od. p. 1657, 16. Hippocrates p. 403, 15 : Κοιλίην δὲ μὴ λίην λύσῃς, ἢν μὴ βαλάνῳ· id. p. 491, 48 : Βάλανον μέλιτος ποιέων, ne ceteros medicos memorem. Idem vero Hipp. sæpe dicit de pesso in morbis mulierum adhibendo. V. præter locos a Foesio notatos p. 74, de superfœt. p. 265, 51, de nat. mul. p. 573, 574, de morbis mul. p. 626, 627, 634, 647, 661, 680. L. Dind.] || Est item Extremi penis carnosa substantia in glandis similitudinem facta, utrumque penis meatum, quem natura urinæ et seminis communem effecit, complectens et ambiens. Gorr. [Aristot. H. An. 1, 13 et alii quivis. Quo signif. τοῦ βαλάνου dicitur in scholio Luciani Lexiph. c. 2, etiam apud Bachman. Anecd. vol. 2, p. 342, repetito ab Etym. M. c. 763, 56. L. Dind.] || Βάλανος, Obex, Pessulus, μοχλός : proprie vero Aristophan. [Av. v. 1159, Vesp. 155, Eccl. 361,] et Thucyd. [2, 4]. Schol. esse vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, quod et μάγγανον vocetur : Ferrum, quod init μοχλόν, et a clave ducitur ac reducitur. VV. LL. Thuc. [2, 4] : Τὰς πύλας ἔκλεισε, στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν. [Lex. Rhet. p. 225 : Καὶ αἱ κλεῖδες βάλανοι, καὶ τὰ ἐμπίπτοντα τῇ κλειθρίᾳ. Κλειθρία autem est rima cui clavis inseritur. Τὸν σφηκίσκον τῆς εἰσόδου et τὴν βάλανον tanquam eadem nominat Aristot. ap. Schol. Arist. Plut. v. 278, cujus verba apposui v. βακτηρία. Copiosissime vero rem omnem, quam perobscuram esse fatetur ipse Reiskius ad Constantinum p. 315 ed. Bonn., explicuit Casaubonus ad Æneæ Tact. c. 18 his verbis : « Appellatione βαλάνου intelligit Æneas συνεκδοχικῶς quicquid olim deferre secum soliti, qui ad claudendas portas sese accingebant. Nam apud veteres longe diversa claustrorum ratio fuit atque nunc est, quod nemo ex omnibus antiquis scriptoribus ita manifeste ostendit atque hic noster. Græci βαλάνου vocem ad multa transtulerunt, quæ formam glandis aliquo modo referrent et in aliquod foramen immitterentur. In humano corpore quid appellent anatomici βάλανον, et quare, nolo dicere. Similem ob caussam et remedii genus pessis affine βάλανον medici dixerunt. Etiam in mundo muliebri corallium aut tale quid, e monili collum ambiente (Græci ὅρμον nominant) dependens, βαλάνου appellatione affecerunt. Aristophanes Lysistrate (v. 408) : Ὦ χρυσοχόε, τὸν ὅρμον ὃν ἐσκεύασας, ὀρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἑσπέρας, ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.... [Σὺ δ' ἢν σχολάσῃς, πάσῃ τέχνῃ πρὸς ἑσπέραν ἐλθὼν ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐνάρμοσον.] Hesychius : Βάλανος, τὰ ἐξηρτημένα τῶν ὅρμων περὶ τὸν τράχηλον. Eadem sine dubio servata est analogia, quum instrumento claudendi βαλάνου nomen indiderunt. Erat enim ferrum breve quod per μοχλὸν immissum postibus ipsum μοχλὸν affigebat et ne amoveri posset præstabat. Μοχλὸς lignum fuit vecti simile, quod fores non sinebat aperiri. Ideo *obex* Latinis est dictus. Vocatur et *sera*. Glossarium : Μοχλὸς θύρας, *sera*. Appellarunt et vectem, ut passim b. Hie-

ronymus et alii sacræ paginæ interpretes. Ligneum hunc obicem fuisse docet Æneas, qui majoris firmitudinis caussa et ne serra posset dissecari, præcipit τὸν μοχλὸν σεσιδηρῶσθαι διὰ μήκους τριχῆ ἢ τετραχῆ, obicem tribus aut quatuor e partibus muniri laminis ferreis in longum appositis. Hi sunt ferrati obices Latinorum. Marcellinus libro 21 [12, 13]: *Alii ferratos portarum obices effringendos adorti, vulgo ignibus petebantur.* Sed et ferreos atque æreos obices fieri olim solitos, vel historia sacra doceat, quæ μοχλῶν χαλκῶν ac σιδηρῶν, quum in Regum libris, tum alibi sæpe faciat mentionem. Hic obex postibus affixus non erat: nam in aperienda porta eum removebant. Varro De lingua Latina lib. 6 (p. 82 ed. Dordr.): *Reserare ab serra dictum, id est aperire: hinc etiam seræ, quibus remotis fores panduntur.* Festi verba, nisi commode accipiantur, contrariam continere sententiam videntur; perperam et falso. Nam in voce *asserere* ita scriptum: *Unde etiam seræ appellantur, quia foribus admotæ opponuntur, defixæ postibus, quemadmodum ea quæ terræ inseruntur.* Falsum, inquam, est, seras, hoc est, τὸν μοχλὸν fuisse postibus defixum, ut quæ terræ inseruntur: id enim non obici, sed pessulo convenit, ut mox dicemus. Removere seras Græcis μοχλὸν ἀφαιρεῖν. Plutarch. Pelopida [c. 11]: Θεράποντος αἰσθόμενος προϊόντος ἔνδοθεν καὶ τὸν μοχλὸν ἀφαιροῦντος. B. Chrysostomus homilia in Berenicen et Prosdocen: Εἰ μὴ συνέθλασε τὸν μοχλὸν τὸν σιδηροῦν, οὐκ ἂν αἱ παρθένοι ἴσχυσαν αὐτὸν ἀφελέσθαι. Propterea monet Æneas, si quis portam dolo voluerit occupare, eum debere τὸν μοχλὸν ἀφανίζειν, dare operam ne obex usquam compareat. Interdum non removendo obicem, sed attollendo aut in aliam partem torquendo, portam aperiebant; Græcis παραφέρειν τὸν μοχλόν. Heliodorus libro 6: Ἡ δὲ ὡς κατειλήφθη σχήματος ἐπὶ τὰς θύρας ὁρμήσασα, τόν τε μοχλὸν παρήνεγκε, καὶ πρὸς εἴσοδον τῷ πρεσβύτῃ διέστελλε. Quemadmodum autem vectis fores clausas tenebat, sic vectem, sive obicem, βάλανος continebat: id erat, sicut diximus, ferrum, quod per obicem trajiciebant. Aristophanes Vespis [v. 199]: Ὤθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν, καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλόν. Noster cap. 20: Ἔπειτα βαλάνους ἐμβάλλεσθαι εἰς τὸν μοχλὸν μὴ ὁμοιοτρόπους. Narrat Thucydides 2, [4] tumultuantibus Platæensibus, quorum urbem hostis noctu erat ingressus, unum e civibus portam, quam apertam invenerat, clausisse, injecto in obicem, loco βαλάνου, ferro cuspidis, quod defigebant in terram, quum hastæ rectæ incumbebant. Verba Thucydidis: Τῶν δὲ Πλαταιέων τις τὰς πύλας, ᾗ εἰσῆλθον, καὶ αἵπερ ἦσαν ἀνεῳγμέναι μόναι, ἔκλεισε, στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν. Quid sit βάλανος, ita explicat ibi vetus scholiastes: Βάλανός ἐστι τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ καλοῦμεν μάγγανον. Et recte ibi reprehendit scholiastes eos, qui στυράκιον in superioribus verbis Thucydidis interpretabantur de hastili, sive hastæ ligno, quod dicebant in obicem fuisse immissum. Atqui στύραξ, σαυρωτὴρ et οὐρίαχος ferrum illud significant, quod diximus, et quod in altero hastæ extremo ἐπιδορατίδα oppositam habet. Romanis proprie cuspis, cui opponitur mucro. Virgilius [Æn. 12, 510]: Hunc venientem cuspide longa, hunc mucrone ferit. Porro ferrum hoc, quod βάλανον appellari dicimus, per obicem trajectum, excipiebatur in claustro foramine, quod Æneas modo βαλανοδόκην proprio nomine, modo communi τρύπημα aut τρῆμα appellat. Sequitur statim: Ὁ μέν τις ἡμέρας εἰς τὴν βαλανοδόκην τῶν πυλῶν ἄμμον προενέβαλεν, ὅπως ἡ βάλανος ἔξω μένῃ καὶ μὴ ἐμβάλληται εἰς τὸ τρύπημα. Postea: Ἕτερος τρέψας τὸν μοχλὸν, μέλλων ἐμβάλλειν, ἵνα μὴ κατέλθῃ εἰς τὸ τρύπημα ἡ βάλανος. Latini βάλανον *pessulum*, quasi parvum πεσσὸν, dixerunt ob expositam ante caussam. Non enim derivatur pessulus a pede, ut nugantur grammatici: sed vox est Græcæ originis. Marcellus Empiricus cap. 17: In eo loco vel foramine, in quod januæ pessuli descendunt, quicquid sordium repereris, collige. Vides Pessulum in foramen descendere, ut apud Æneam modo, κατέλθῃ εἰς τὸ τρύπημα ἡ βάλανος. Apud comicos tamen

A quum dicitur foribus vel ostio obdi pessulus, non satis scio, utrum βάλανος intelligatur, an μοχλὸς parvus et obex: cui proprie verbum obdere videtur convenire. Sane ut in Aulularia Plauti fores occluduntur ambobus pessulis [1, 2, 25]: sic apud Polybium l. 15 [30, 8]: Αἱ θύραι ἀποκλείονται διττοῖς μοχλοῖς. Elegantissimus vero scriptor Sulpitius Severus pessulum appellavit, quod vasis alicujus ori obditur ad obturandum. Locus est Dialogo quarto de Martini virtutibus: Presbyter hodieque fatetur, obdendi pessuli, quo claudi diligentius servanda consueverunt, in vitro illo spatium non fuisse. Loquitur de vitrea ampulla olearia, in qua oleum sub Martini benedictione creverat, quoad exundante copia superne deflueret. Obdere pessulum Sulpitius dixit, quod Græci βῦσαι τὴν λήκυθον, ut noster cap. 31. Quemadmodum autem illud foramen, quo descendit pessulus sive βάλανος, Græci βαλανοδόκην dixerunt; sic claves quæ pessulum adducunt et reducunt, βαλανάγρας nominarunt; quippe quæ τὴν βάλανον ἀγρεύουσιν

B pessulum venantur, id est attrahunt aut retrahunt. Porro ex hoc Æneæ loco apparet, tribunum, qui mane portam aperiebat, non solum βαλανάγρας sive claves, sed etiam βάλανον, hoc est pessulum, abstulisse secum: quare etiam, quum ad claudendum veniebat, et claves et pessulum domo secum adferebat, sicut hic diserte scribit Æneas. Erant enim apud veteres pessi exemptiles; quod tamen Æneas improbat; monens debere eos esse affixos postibus et lamina ferrea contegi, sicut hodie in nostris seris fieri videmus. Ait enim cap. 20: Ἄριστον δὲ τὰς βαλάνους μὴ ἐξαιρετὰς εἶναι, ὑπὸ δὲ λεπίδος σιδηρᾶς κατέχεσθαι. Ex eodem capite discimus non solum μοχλοὺς plures, quod paullo ante ostendimus, admotos fuisse ad occludendas fores, sed etiam balanos plures. Ternas enim diverso artificio confieri jubet Æneas». Casaubono Orellius, qui etiam pictas exhibuit βάλανον et βαλανάγραν p. 179, addidit Gronovium Lect. Plautin. p. 196: «Βάλανος erat ferrum glandis facie et cavum, quod in foramen seræ, hoc est lignei vectis,

C τοῦ μοχλοῦ, immittebatur, et sic seram committebat januæ ut nisi extracto eo revelli non posset sera nec janua aperiri. Ita autem in seræ foramen incidebat βάλανος ut tota lateret, ne erui posset inde nisi immisso alio ferro oblongo, quod in cavitatem βαλάνου ita inibat, ut eam comprehenderet ac sursum traheret. Illud ferrum Græcis dicebatur βαλανάγρα, παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον, et Latinis est clavis. Foramen illud Græcis vocabatur βαλανοδόκη». Post hæc facile erit intelligere locum Æneæ, quem quum primarius sit de re veterum claustraria, ex parte certe apponam: Περὶ τὰς βαλάνους πολλὰ σφάλματα γίνεται διὰ τὰς τῶν ἀρχόντων μαλακίας· ὅταν γὰρ ἐπὶ τὰς πύλας τις αὐτῶν ἐλθὼν κλεῖσαι μὴ αὐτουργὸς γίνηται, ἀλλὰ παραδοὺς τὴν βάλανον τῷ πυλωρῷ κλεῖσαι κελεύῃ, τάδε κακουργεῖται ὑπὸ πυλωρῶν. Ὁ μέν τις (f. τῆς) ἡμέρας εἰς τὴν βαλανοδόκην τῶν πυλῶν ἄμμον προενέβαλεν, ὅπως ἡ βάλανος ἔξω μένῃ μηδ' ἐμβάλληται εἰς τὸ τρύπημα. Φασὶ δὲ καὶ ἐμβεβλημένας βαλάνους ὧδε ἐξαιρεθῆναι· ἐμβαλλομένης κατ' ὀλίγον ἄμμου εἰς τὴν βαλανοδόκην,

D σείεσθαι ἀψοφητὶ, ἵνα μηδεὶς αἴσθηται· μετέωρος οὖν ἡ βάλανος ἐγίνετο, προσπιπτούσης τῆς ἄμμου, ὥστε ῥᾳδίως αὐτὴν ἐξαιρεθῆναι. Ἤδη δὲ πυλωρὸς δεξάμενος τὴν βάλανον παρὰ στρατηγοῦ ἐμβαλεῖν, ἐντεμὼν λάθρα σμίλῃ ἢ ῥίνῃ τὴν βάλανον βρόχον λίνου περιβαλὼν ἐνέβαλεν, εἶτα μετ' ὀλίγον τῷ λίνῳ ἀνέσπασεν ... ἕτερος δὲ ἔλαθε τρέψας τὸν μοχλὸν, μέλλων ἐμβάλλειν, ἵνα μὴ κατέλθῃ εἰς τὸ τρύπημα ἡ βάλανος καὶ ὕστερον ὠσθεῖσα ἀνοιχθῇ. — Περὶ Ἀχαΐαν ἐπιχειροῦντες κρυφίως δέξασθαι ξένους, πρῶτον μὲν τῆς βαλάνου ἔλαβον τὰ μέτρα τρόπῳ τοιῷδε· προκαθέντες ἐν τῇ ἡμέρᾳ εἰς τὴν βαλανοδόκην λίνου λεπτοῦ καὶ ἰσχυροῦ βρόχον καὶ τὰς ἀρχὰς ἔξω οὔσας ἀφανεῖς, ὡς ἐν τῇ νυκτὶ ἐνεβλήθη ἡ βάλανος, ἀνέσπασαν τὰς ἀρχὰς τοῦ λίνου καὶ τὸν βρόχον καὶ τὴν βάλανον· λαβόντες δὲ τὰ μέτρα αὐτῆς πάλιν καθῆκαν· ἔπειτα πρὸς μέτρα οὕτω τῆς βαλάνου βαλανάγραν ἐποιήσαντο τρόπῳ τοιῷδε, etc. Ἤδη δέ τινες ἐν τῇ βαλανοδόκῃ οὔσης βαλάνου τὸ περίμετρον ὧδε ἔλαβον· πηλὸν κεραμικὸν περιελίξαντες ὀθονίῳ λεπτῷ καθῆκαν ἀρμένῳ, πιέζοντες περὶ τὴν βάλανον τὸν πηλὸν, ἔπειτα ἀνέσπασαν τὸν πηλὸν, καὶ ἔλαβον τὸν τύπον τῆς

βαλάνου, πρὸς ὃν τὴν βαλανάγραν ἐποιήσαντο. — Ἐπεὶ παρῆν ὁ στρατηγὸς κλεῖσαι τὰς πύλας καὶ ἔδωκε κατὰ τὸ ἔθος τῷ πυλωρῷ ἐμβαλεῖν τὴν βάλανον, δεξάμενος ἐνέτεμεν λαθραίως ἀψοφητὶ ῥίνῃ ἢ σμίλῃ τὴν βάλανον, ὥστε ἐνέχεσθαι λίνον· εἶτα βρόχον περιθεὶς καθῆκε τὴν βάλανον ἐχομένην ὑπὸ τοῦ λίνου· μετὰ δὲ ταῦτα κινήσας τὸν μοχλὸν, καὶ ἐπιδείξας τῷ στρατηγῷ κεκλεισμένην τὴν πύλην εἶχεν ἡσυχίαν· χρόνου δὲ προϊόντος ἀνασπάσας τὴν βάλανον τὴν ἀρχὴν τοῦ σπάρτου πρὸς αὐτὸν ἔδησεν τοῦδ' ἕνεκεν, ὅτι εἰ καθυπνώσας τύχῃ (l. τύχοι) ἐγερθείη σπώμενος ὑπὸ τοῦ λίνου. — Ταῦτα δεῖ οὖν συμβαλλόμενον πάντα φυλάττεσθαι καὶ τὰς πύλας αὐτὸν τὸν ἄρχοντα κλείειν καὶ μὴ ἄλλῳ διδόναι τὴν βάλανον. L. Dind.] Βάλανοι sunt etiam Hesychio [et Lex. Rhet. in Bekk. An. p. 225, 9] τὰ ἐξηρτημένα τῶν ὅρμων περὶ τὸν τράχηλον, Suidæ [et Zonaræ] Ψέλλια [quod rectius scribitur Ψέλια. De hac signif. v. Casaub. initio disputationis supra appositæ. ουυ. L. Dindorf.]

[Βάλᾰνος, ἡ, Balanus, nympha Hamadryas, Oxyli et Hamadryadis filia secundum Pherenicum Athenæi 3, p. 78, B. L. Dindorf.]

[Βᾰλᾰνοφᾰγέω, Glandibus vescor, Suidas v. φθάσεις, vol. 3, p. 616, Schol. Hom. Od. T, v. 163, a Wakef. indicati. Apollon. Lex. Hom. v. φηγός. L. Dindorf.]

[Βᾰλᾰνοφάγος, ὁ, ἡ, Qui glandibus vescitur, Etym. M. p. 790, 36, ζῷον βαλανοφάγον. Schol. Lycophronis in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 228, 16 secundum codicem, ἐπειδὴ βαλανοφάγοι εἰσὶν οἱ Ἀρκάδες. L. Dind.]

Βᾰλᾰνόω, ώσω, Obice trajecto obsero; βάλανοι γὰρ τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως: ut Schol. Aristoph. annotat in Av. [1159]: Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις, Καὶ βεβαλάνωται. [Aristoph. Eccl. 361: Νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν. 369: Ὦ πότνι' Εἰλείθυια, μή με περιίδῃς διαρραγέντα μηδὲ βεβαλανωμένον, de eo qui alvo obstructa laboraret. Priorem locum respexisse videtur Pollux 10, 26.]

[Βαλαντᾶς. V. Βαλλαντᾶς.]

Βαλαντίδιον, Crumenula. Eupolis apud J. Poll. [10, 151. Heliodorus p. 96. Cor. a Wakef. indicatus: Ὑπὸ μάλης τι βαλαντίδιον ἔχων. Gl. Βαλλαντίδιον, Sacculum.]

[Βαλαντιητομέω. V. Βαλαντιοτομέω.]

[Βαλαντιητόμος. V. Βαλαντιοτόμος.]

[Βᾰλαντῐοκλέπτης, ὁ, Fur crumenæ. Phrynichus p. 224: Βαλαντοκλέπτης μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ βαλαντιοκλέπτης: sic enim codex Paris. apud Bachmannum Anecd. vol. 2, p. 391: editiones corrupte, Βαλανοκλέπτης et βαλανειοκλέπτης. Thomas M. p. 140: Βαλαντιοκλέπτης, οὐ βαλαντοκλέπτης, καὶ βαλαντιοτόμος, οὐ βαλαντοτόμος.]

Βᾰλάντῐον s. Βαλλάντιον, Crumena, Marsupium. Plato De rep. 1, [p. 348, et ubi pass. τέμνεσθαι Gorgiæ p. 508]: Τὰ βαλάντια ἀποτέμνειν, quod et una v. βαλαντιοτομεῖν. Herodian. 5, [4, 4]: Βαλάντιά τε χρημάτων μεστὰ, δέλεαρ προδοσίας. H. v., ut ego arbitror, si unico λ scribatur, ab aor. 2 βαλεῖν deducenda fuerit: si duplici, a præs. βάλλειν. Ita autem scriptum habet Florent. Ed. Epigr. in hoc Simonidis [Anthol. Pal. cap. 5, 159] hemistichio, τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν. Atque adeo ap. Lucam quoque [12, 33] ita scriptum in aliquot vetustissimis exemplaribus legere me memini [et apud Plutarch. Mor. p. 5, D; Mœrin p. 96]. Alioqui in illo Simonidis l. metri causa geminata videri possit consonans. Utut sit, quin ab illo, quod dixi, verbo deducatur, minime dubitandum puto. [Nec dubitavit Etym. M. c. 186, 49, scribens ante Βάλλον: Βαλάντιον, μαρσίπιον, ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν, i. e. ab sequenti verbo βάλλον et βάλλω. Nos etymologias has veterum Grammaticorum ipsiusque Stephani, Grammaticis hac parte non multo superioris, refellere plerumque supersedemus.] Plut. certe [Mor. p. 526, C,] velut ad ejus etymum alludens scripsit: Ἀλλὰ συστέλλειν καὶ ἀποῤῥάπτειν ὥσπερ βαλάντιον, ἵνα στέγειν καὶ φυλάττειν τὸ εἰσβληθὲν δύνηται. Quibus subjungitur: Καίτοι τὸ μὲν βαλάντιον, ἐμβληθέντος τοῦ ἀργυρίου, γίνεται ῥυπαρὸν καὶ δυσῶδες. Fortasse tamen et ad alteram signif. τοῦ βάλλειν ἀργύριον h. v. respicere, non immerito quis dixerit: sc. pro Solvere pecuniam, s. pendere. Quo dixit modo Liban. βάλλειν δύο ὀβολούς. Nam βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις Matth. 25, [27]

A est simpl. quod Gallica v. hinc ducta dicitur *bailler*. Adjuvat tamen et ille l. nostram τοῦ βαλάντιον etym. Adjuvat autem et quod legitur ap. Luc. 10, [35]: Ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ· ubi ἐκβάλλειν est ἐκ τοῦ βαλαντίου ἐκφέρειν. Sed pro eo, quod Liban. dixit, βάλλειν δύο ὀβολοὺς, multo usitatius est καταβάλλειν: quod comp. pro illa etym. et ipsum facit. Ceterum ad ea, quæ de orthographia hujus nom. dixi, addo, in Plut. l. c. βαλλάντιον primo scribi cum λλ, deinde βαλάντιον cum λ. [In editionibus recentioribus bis scriptum βαλάντιον tacente Wyttenbachio, eamque scripturam postulat ordo literarum apud Hesychium, servantque libri non pauci vel plerique tum Platonis locis supra citatis tum Aristophanis Av. 157; Eq. 707, 1197; Herodiani 5, 4; Suidas sub v.; Antiatticista Bekkeri p. 84, 7 in Xenophontis Conviv. 4, 2, ubi codices consentire videntur in βαλλαντίῳ: quibus locis addendi quos præbent composita cum βαλάντιον. Firmissimum vero formæ βαλάντιον testimonium est Aristophanis Ran. v. 772: Τοῖς λω-
B ποδύταις καὶ τοῖς βαλαντιητόμοις, ut forma βαλάντιον βαλλάντιον formæ tantum præstare putanda sit quantum Pseudosimonidi præstat Aristophanes. || Summa pecuniæ 250 denariorum. Vetus fragmentum Περὶ σταθμῶν apud Gronovium lib. 2 De pecunia vet. p. 91 ed. Lugd. Bat.: Βαλλάντιον παρὰ τὸ βάλλειν· ἔστι δὲ σταθμός τις βαλλάντιον, ὃ καὶ φόλλις, δηναρίων σν'. Etym. Gud. c. 103, 30: Βαλάντιον παρὰ τὸ βάλλειν. Ἔστι δὲ σταθμὸς ὁ καὶ φόλλις δηναρίων ρν', καὶ εἰς τὸ φόλλις τὸ βαλάντιον γίνεται τιά. Etymologici Gudiani locum posteriorem ex Ms. edidit Ducangius Append. ad Gloss. Gr. c. 193, v. Φόλλα, additis locis Epiphanii De mens. et pond. his: Τρία ταλάντια, ὃ καὶ φόλοι, δηνάρια τριακόσια πεντήκοντα, γίνονται λίτραι διακόσιαι ιβ'. Et: Φόλης καὶ βαλάντιον ἔχει ἀργύρους (l. ἀργυροῦς) δύο ἥμισυ. Et: Φόλης, ὃ καὶ ταλάντιον καλεῖται· διπλοῦν δέ ἐστιν, ὑπὸ (l. ἀπὸ) δύο ἀργύρων συγκείμενον, οἳ γίνονται σή' δηνάρια· καὶ φόλης δύο λεπτοὶ κατὰ τὸν δηναρισμὸν, ἀλλ' οὐ κατὰ τὸν ἀργυρισμόν. Quorum postremus tantum legitur in illo Epiphanii scripto vol. 2,
C p. 184, A, ed. Petav. Petavius vero in Animadv. ad Epiphan. ex Glossario Basilicorum apud Sirmondum hæc edidit p. 432: Φόλλις, σταθμός ἐστι, λεγόμενος καὶ βαλάντιον· ἕλκει δὲ δηνάρια διακόσια πεντήκοντα, τουτέστι λίτρας τιβ' καὶ οὐγγίας ἕξ, ὡς ἔχοντος ἑκάστου δηναρίου λίτραν α' καὶ οὐγγίας γ' (unde corrigendæ sunt ambæ Etymologici Gudiani glossæ, prior ita: Δηναρίων σν', λιτρῶν (vel γίνονται λίτραι) τια' vel τιβ', ejectis quæ ex margine illata sunt καὶ εἰς τὸ φ. τὸ β., hoc est: vide Φόλλις τὸ βαλάντιον; altera sic, ἀργυροὺς sive ἀργυροῦς β' ... λίτρας τιβ': qui librarum numerus reddendus etiam Epiphanio Ducangii inversis numeris τριακόσια et διακόσιαι.) De ipsius autem Epiphanii verbis hæc disseruit p. 442, ab nobis ex parte tantum repetenda: « Follis, inquit Epiphanius, ταλάντιον καλεῖται, estque duplex, nimirum duobus ex argenteis conflatus, qui sunt 208 denarii. Paulo ante dixerat τὸ ἄργυρον [legendum videtur ἀργυρόν. L. Dind.] cum esse nummum qui a Romanis, hoc est Cpolitanis, miliarensis appellatur. Nunc ex duobus argenteis
D istis constare follem asseverat. Hoc ipsum Epiphanii verba præ se ferunt, nisi aliter castiganda videantur. Quod varie a plerisque tentatum. Scaliger in postumo libello De re numaria p. 56 [Gronov. Thes. vol. 9, c. 1526, C,] Epiphanium sic emendat ut pro ταλάντιον βαλάντιον reponat: tum pro σή' δηνάρια σπη'. Follem itaque duplum esse τοῦ μιλιαρησίου, ac tetradrachmum existimat, quoniam miliarenses, ut vidimus, didrachmos constituit: habere vero denarios, hoc est minutulos nummos 288. Sed in ea Scaligeri conjectura primum illud est a nobis superiori capite validissime refutatum, quod miliarenses didrachmos fuisse defendit. Alterum quod pro ταλάντιον βαλάντιον legit, vereor ut obtinere possit. Etenim quamvis follis idem sit, quod Græce βαλάντιον, nihilominus a Græcis βαλαντίου vox non folli, ut singularis est nummus, imponitur, sed ut est pecuniæ summa et nummorum ἄθροισμα vel σταθμὸς, ut Glossæ significant. De folle argenteo nummo neque mentionem illæ faciunt, neque βαλάντιον appellatum esse puto,

tametsi ut id analogia quadam usurpatum fuerit non valde repugnem. » Addit Petavius his alia multa quibus aliquam vocabuli ταλάντιον hac signif. dicti rationem reddere studet ne sibi ipsi quidem satisfacientem : quorum hoc unum ad rem pertinet quod codex Epiphanii regius locum ejus ita scriptum exhibet : Φόλης ὅσα πάντιον καλεῖται· διπλοῦν δέ ἐστι, ὑπὸ δύο ἀργύρων συγκείμενον· οἳ γίνονται σοι x δηνάρια, mendosissime quidem, sed tamen ut elevare possit scripturam ταλάντιον, quam et Salmasio Gronovioque l. c. p. 374 visus est et mihi verissime Scaliger correxisse videtur βαλάντιον. Hujus vocabuli enim et significatio respondet latino *Follis* et auctoritas ab libris grammaticisque major est quam vocabuli ταλάντιον, quod merum librariorum commentum videtur. Epiphanii vero codicis regii in ceteris scripturam, cui non paullum tribuit Petavius, manifestum est ortam esse ex ascripta super σοι et in x depravata litera η : ut σοι x illud nihil sit nisi scriptura vulgata ση. Illud ipsum ση autem depravatum rursus est ex σν per creberrimam numerorum η' et ν', sive ὀκτὼ et πεντήκοντα, commutationem, cujus ex uno Diodoro exempla sex septemve apposui ad lib. 14, 65, p. 668 meæ editionis. || Dionysius major, ut erat in carminibus suis significationum multorum vocabulorum novator inepte ingeniosus, βαλάντιον testibus Athenæo 3, p. 98, D, et Helladio apud Photium cod. 279, p. 532, 27, dixerat τὸ ἀκόντιον, Jaculum, ὅτι ἐναντίον βάλλεται, ut ait Athenæus. Qua tamen signif. non uni Dionysio dictum fuisse Casaubonus colligebat ex eo quod eandem ponit Etym. M. c. 185, 55 : Βαλάντιον τὸ ἀκόντιον διὰ τὸ βάλλειν τοὺς ἐναντίους, cui accedunt jam Gudian. c. 103, 33 : Βαλάντιον ἢ διὰ τὸ βάλλειν ἐν αὐτῷ τὰ φυλαττόμενα ἢ διὰ τὸ βάλλειν τοὺς ἐναντίους, καὶ σημαίνει τὸ βέλος, idemque c. 104, 1, in verbis procella quadam sub βάναυσοι conjectis παρὰ τὸ ἀκόντινον ἀφιέναι (legendum videtur τὸ ἀκόντιον παρὰ τὸ ἀφιέναι), et Melampus in Bekkeri An. p. 734 : Πάλιν ἐν τισιν ἱστοριογράφοις τὸ δόρυ εὑρίσκομεν λεχθὲν βαλάντιον, τῆς συνηθείας ἡμᾶς εἰς ἄλλο φερούσης· ὁ δὲ διὰ τὸ βαλεῖν κατεναντίον οὕτως αὐτὸ ἐκάλεσε. Sed ipse Melampus ostendit Grammaticos vocabuli usum hunc non aliunde habuisse cognitum quam ex carminibus Dionysii, vel potius historicis, qui carminum ejus ineptias retulerant, sicut Athenæus l. c. ex Athanide profert exempla vocabulorum ab illo in signif. inauditas detortorum. L. Dindorf.]

[Legitur Mosch. Prat. spir. p. 1153, D : Βαλαντίονα ἐσφραγισμένα μὲν, κενὰ δὲ πάντη καὶ οὐδὲν ἔχοντα ἔσωθεν, quasi nom. esset Βαλαντίονον. Verum ibi quoque scrib. Βαλάντια, cum Cod. Reg. bonæ notæ 916, fol. 125 *recto*. Hase.]

[Βαλαντιοσκόπος, ὁ, Crumenæ speculator. Pallad. V. Chrys. p. 46 ab Angl. indicatus.]

[Georg. Alex. Vita Chrys. p. 188, 4 : Ἐκ τούτου ταράσσεται πάλιν τὸ μέρος τῶν βαλαντιοσκόπων. Leo Imp. ib. p. 275, 36 : Ἔπειτα χωρεῖ κατὰ τῶν βαλαντιοσκόπων, οἷς συμπεριείληπται τῶν γαστριμάργων καὶ κολάκων ἡ σηπεδών. Hase.]

Βαλαντιοτομεῖν, Crumenas incidere. [Plato Reip. 9, p. 575, B; Xenoph. Ἀπ. 1, 2, 62; Plutarch. Mor. p. 97, F; 1051, A; Sextus Emp. adv. Grammat. p. 291, 5. Phrynichus Bekkeri p. 30 : Βαλαντιοτομεῖν, καὶ κατὰ διάλυσιν βαλάντια ἀποτεμεῖν.]

Βαλαντιοτόμος, ὁ, ἡ, Crumenarum incisor, uno itidem verbo Gallico *coupe bourse*. Exp. et Saccularius, ex Ulpiano et Asconio. [Plato Reip. p. 552, D; Æschines p. 597 R; Pollux 6, 151 ab Scotto indicati; Libanius vol. 1, p. 496. Hesych. : Βαλαντιοτόμος, κλέπτης· Suidas, citans Philostr. Vit. Apoll. 4, p. 179; Zonar. c. 369; Thomas M. p. 140, citati partim ab Lobeckio ad Phryn. p. 657.] Apud Aristoph. [B. 772] legitur et βαλαντιητόμος.

[Basil. in Es. t. 1, p. 855, D : Οὐ πάντως κλέπτας νοητέον τοὺς βαλαντιοτόμους τούτους, ἢ ἐν τοῖς λουτροῖς λωποδυτοῦντας. Frequens est ap. Chrysost. ut t. 2, p. 808, 18 : Ἀνδροφόνοι, καὶ τυμβωρύχοι, καὶ βαλαντιοτόμοι· t. 6, p. 415, 26 : Λῃστάς δέ τινας καὶ βαλαντιοτόμους ἐγκαταμίξας τῷ πλήθει· t. 7, p. 78, 39 : Μετὰ τυμβωρύχων, μετὰ λῃστῶν, μετὰ βαλαντιοτόμων. Definit id. t. 2, p. 809, 10 : Καὶ βαλαντιοτόμους ὁμοίως ἐγὼ καλῶ, κἂν βαλάντιόν τις διατεμὼν χρυσίον λάβῃ, κἂν ὠνούμενος παρά τινος τῶν ἀγοραίων τῆς ἀξίας παρασπάσῃ τι τιμῆς. Hase.]

[Βαλαντιοφύλαξ, ὁ, Gl. Sacellarius. Euthym. Zigab. in Matth. Lectt. Mosq. 1, 12. Boisson.]

[Βαλαντίπυργον, Balar'ipyrgum, urbs Adisathrorum, gentis Indiæ, apud Ptolem. 7, 1. L. Dindorf.]

[Βαλαντοκλέπτης, idem quod βαλαντιοκλέπτης, forma Atticistis non probata : quorum locos v. s. v. βαλαντιοκλέπτης. Hinc Gl. βαλανοκλέπτης, *Fur balnearius*, correxit Scaliger. Non minus mendosum quod eædem Gl. ponunt βαλανειοκλέπτης cum eadem interpretatione. L. Dindorf.]

[Βαλαντοτόμος. V. Βαλαντιοκλέπτης.]

[Βαλαντουργὸς, vox nihili, uno inventa loco Alciphronis 1, 2 extr. : Ὤχετο ἐπὶ λέμβου κωπήρους Ῥοδίοις τισὶ βαλαντουργοῖς ἀναμιχθεὶς, ubi verissime Berglerus θαλαττουργοῖς. De qua literarum β et θ permutatione dixi supra p. 3. L. Dindorf.]

Βαλανώδης, ὁ, ἡ, Glandibus plenus, aut Qui glandis figura est, ut e Gaza exp. VV. LL. Et τὰ βαλανώδη itidem Glandes. [Diosc. 5, 155; Theophr. H. Pl. 3, 16, 1, et in locis ab Schneid. in indice ex libris De caussis pl. citatis.]

[Βαλανωτὸς, ἡ, ὸν, Glandem habens, Glande instructus. De pessulo portarum Parmenides apud Sextum Emp. p. 393, a Bastio indicatus : Τὴν δὴ (Δίκην) παρφάμεναι κοῦραι μαλακοῖσι λόγοισι πεῖσαν ἐπιφραδέως ὥς σφιν βαλανωτὸν ὀχῆα ἀπτερέως ὤσειε πυλέων ἄπο. Notare hic libet in ejusdem Parmenidis de his puellis verbis : Δοιοῖς γὰρ ἐπείγετο δινωτοῖσι κύκλοις ἀμφοτέρωθεν, ὅτε σπερχοίατο πέμπειν Ἡλιάδες κοῦραι προλιποῦσαι δώματα νυκτὸς εἰς φάος ὠσάμεναι κρατερῶν ἀπὸ χερσὶ καλύπτρας, legendum esse κρατῶν, quamvis aliter legisse videatur Sextus ipse. Βαλανωτὸς autem hac signif. reddendum arbitror Xenophonti, Œcon. 9, 5 : Ἔδειξα δὲ καὶ τὴν γυναικωνῖτιν αὐτῇ, θύραν βαλανείῳ ὡρισμένην ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος. Ubi de βαλάνῳ agi, non de βαλανείῳ animadvertit Weiskius, sed conjecturam fecit non probandam θύρας βαλάνῳ, nec meliorem Schneiderus θύρᾳ καὶ βαλάνῳ : ipse conjicio θύρᾳ βαλανωτῇ ὡρισμένην. || Phialæ genus, βαλανωτῆς dictæ, memorat Athen. 11, p. 502, B, ab Schneid. indicatus : Ἐκαλεῖτο δέ τις καὶ βαλανωτὴ φιάλη, ᾗ τῷ πυθμένι χρυσοῖ ὑπέκειντο ἀστράγαλοι. Quibuscum comparandus Pollux 9, 103 : Πολλάκις δὲ καὶ ἀκύλοις καὶ βαλάνοις ἀντὶ τῶν ἀστραγάλων οἱ ῥίπτοντες ἐχρῶντο, et quæ Schweigh. contulit ejusdem 6, 99 : Οὐ μὴν ἔχει πυθμένα (ὁ ψυκτὴρ), ἀλλ' ἀστραγαλίσκους. L. Dind.]

[Βάλαρα, τὰ, Balara, emporium Indiæ, ut videtur, quod adisse se narrabat Apollonius apud Philostr. Vita ejus 3, 56, p. 138. L. Dindorf.]

[Βαλάρα, Mulier apud Bœotos. Hesychius : Βάλαρες οἱ βλαισοί, βαλάρα γὰρ γυνὴ παρὰ Βοιωτοῖς. Idem Βαλοιτήσειρον, περὶ τὸ διεστραμμένον τοὺς πόδας. L. Dindorf.]

Βάλαρες Hesychio οἱ βλαισοὶ, Blæsi. [Βλαισοὶ Latine rectius dicuntur *valgi*. Ceterum vide βαλάρα. L. Dindorf.]

[Βάλαρις, βοτάνη τρίφυλλος, Trifolium, Hesychius. Βάλλαρις reponit Is. Vossius, quod v. L. Dindorf.]

Βαλαρός. Βαλαροὺς a Cerniis [Cyrniis] vocari Exsules, [et gentem Sardiniæ conflatam ex istiusmodi profugis, quam memorat etiam Strabo 5, p. 225, ut Latinos scriptores omittam. L. Dind.] tradunt e Paus. [10, 17, 9 : Βαλαροὶ τὸ ὄνομά ἐστιν αὐτοῖς (exsulibus illis) κατὰ γλῶσσαν τὴν Κυρνίων· βαλαροὺς γὰρ τοὺς φυγάδας καλοῦσιν οἱ Κύρνιοι.]

[Βάλας, Balas, cognomen Alexandri regis Syriæ apud Strabonem 16, p. 751 : Τὸν Βάλαν Ἀλέξανδρον μάχῃ νικήσας ὁ Φιλομήτωρ Πτολεμαῖος ἐτελεύτησεν ἐκ τραύματος. Josephus Ant. Jud. 13, 4, 8 : Ἐβασίλευσε δὲ τῆς Ἀσίας Ἀλέξανδρος ὁ Βάλας λεγόμενος ἔτη πέντε, ubi sunt varietates Βάλλας et Βάλλης. Inepte Georgius Syncellus p. 545, 7, Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ Βαλλᾶ, ubi codex alter Βαλά : legerat, opinor, apud scriptorem quem describit Ἀλεξάνδρου τοῦ Βαλλᾶ, ut loquitur ipse p. 551, 19. L. Dindorf.]

Βαλάσαι Hesychio ἀγοράσαι, [Emere].

Βαλαύστιον, Hesychio Mali Punici species, cujus florem medicinæ esse utilem tradit. Diosc. vero et Plin. non Ipsum malum Punicum sic vocari tradunt, sed ejus florem, et quidem sylvestris. Ita enim ille, 1, 155: Βαλαύστιόν ἐστιν ἄνθος ἀγρίας ῥοιᾶς. Et hic 13, 19, de malo Punico s. granato loquens, Flos balaustium vocatur, et medicinis idoneus et tingendis vestibus, quarum color inde nomen accepit. Et 23, 6: In hoc ipso cytino flosculi sunt, antequam sc. malum ipsum prodeat, erumpentes, quos balaustium vocari diximus. [Gloss. Med. ap. Tittm. præf. ad Zonar. p. 119, sive Albertum ad Hesychium: Βαλαύστια, τὰ μικρὰ ῥοίδια, ὅτε ἀνθοῦσι. Ceterum sæpe memoratur apud medicos omnes. L. Dindorf.]

[Βάλαυχος, Balauchus, nomen Macedonis ap. Polybium 29, 3, 6: Βάλαυχος ὁ Πανταύχου. Qui Pantauchus quum 27, 8, 5 Balacri filius dicatur, a vero fortasse non aberraverit, qui filium Pantauchi conjiciat ex more etiam a Macedonibus recepto ab avo nomen invenisse Βάλακρος, præsertim quum nomen Βάλαυχος uno ex loco hoc Polybii cognitum sit, etiam in ceteris mendoso, et facillime nasci ex adjuncto Πάνταυχος potuerit. L. Dindorf.]

Βαλβιδοῦχος Hesychio τερματοῦχος, [Qui metam tenet.]

[Βαλβιδώδης, ὁ, ἡ, Cavi speciem habens, Cavus. Hippocrates p. 842, F: Τὸ δὲ πρὸς ἀγκῶνα αὐτοῦ (τοῦ βραχίονος) πλατὺ καὶ κονδυλῶδες καὶ βαλβιδῶδες καὶ στερεὸν ἔγκοιλον ὄπισθεν. Scripturam librorum βαλβιτῶδες correxit Struvius in Suppl. Schneid. Ad hunc autem locum retulit Foesius in Œcon. Hippocr. glossas Hesychii et Galeni v. βαλβῖδες, ab Stephano appositas sub v. Βαλβίς. L. Dindorf.]

Βαλβίς, ῖδος, ἡ, Locus, unde ii, qui cursu certant, emittuntur, ut docet J. Poll. [3, 147], licet idem Cursus etiam terminum a quibusdam βαλβῖδα nominari scribat. [Conf. dicta sub Βαλβιδοῦχος quæque ex Suida aliisque inferius proferentur.] Lat. Carceres vocant. Gr. vero aliis nomm. dicitur ὕσπληγξ, ἀφετηρία, γραμμή. Schol. Aristoph. [Eq. 1156] dicit esse τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκαρσίως ξύλον, quod paratis ad cursum cursoribus ablatum fuerit, indeque et ἀφετηρία vocatum: vel τὴν ὑπὸ τὴν ὕσπληγγα γινομένην γραμμήν. Dictum vero h. v. esse vel διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς ὑπὸ ὕσπληγγα βεβηκέναι τοὺς δρομέας: vel ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλεσθαι βάδην: quia primum lento gradu incederent antequam currerent; vel ab ἅλλομαι quasi ἀλβίς, et facto ὑπερβιβασμῷ, βαλβίς. Eust. [Od. p. 1404, 55,] etiam a βάλλομαι deducit, quamvis nominis rationem non addat. [Suidas et Bachm. Anecd. vol. 1, p. 178: Βαλβίς, βάσις ταπεινή, ἡ ἀφετηρία καὶ ὁ καμπτός. Similiter Zonaras c. 373. Lex. rhet. in Bekk. An. p. 220, 31: Βαλβίς, ξύλα δύο τῶν δρομέων, ἀφ' ὧν σχοινίον τι διατέταται, ὃ καλεῖται βαλβίς, ἵνα ἐντεῦθεν ἐκδράμωσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι. Eadem fere Etym. M. c. 186, 14, addens Lycophr. v. 13: Ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβῖδα μηρίνθου σχάσας ἄνειμι λοξῶν ἐς διεξόδους ἐπῶν. Hesychius: Βαλβίς, ἀφετηρία, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου, καὶ ἡ ἄφεσις τῶν ἵππων, καὶ ἡ θύρα τοῦ ἱππικοῦ· ἔνιοι δὲ καμπτῆρα. Mœris p. 103: Βαλβῖδες, αἱ ἐπὶ τῶν ἀφέσεων βάσεις ἐγκεχαραγμέναι, αἷς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς, ἵνα ἐξ ἴσου ἵσταιντο. De discobolo Philostr. Imag. 1, 24, ab Schneid. citatus: Ἐξετάσωμεν τὴν γραφήν, καὶ πρῶτόν γε τὴν βαλβῖδα τοῦ δίσκου. Βαλβὶς διακέχωσται μικρὰ καὶ ἀποχρῶσα ἑνὶ ἑστῶτι, ἢ δὴ τὸ κατόπιν καὶ τὸ δεξιὸν σκέλος ἀνέχουσα πρανῆ τὰ ἔμπροσθεν ἐργάζεται, καὶ κουφίζουσα θάτερον τοῖν σκελοῖν, ὃ χρὴ συναναπάλλεσθαι καὶ συμπορεύεσθαι τῇ δεξιᾷ. L. Dind.] Apoll. Rh. 3, [1271]: Τόσσον δὲ προτέρω πέλεν ἄστεος ἀντιπέρηθεν, Ὅσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρματι νύσσα Γίγνεται, ὁππότ' κ. τ. λ. Aristoph. Eq. [1159]: Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί. [Eur. Herc. F. 867: Ἢν ἰδοὺ καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο.] || Metaph. accipitur pro Initio, ut Σ. [548]: Καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω Τῆς ἡμετέρας, i. e. ἀπ' ἀρχῆς, Schol. [Ἐκ βαλβίδων, ὅ φασιν, αὐτῶν τὴν σοφίαν ἐκφαίνει, Eust. Il. p. 802, 15. Valck. Olympiod. in Alcib. p. 17. Creuz. Philostr. Soph. 2, 3: Βαλβῖδα τοῦ λόγου βάλλεσθαι citavit Schneid., Themist. p. 177, D: Ὥστε μοι ἐκ βαλβῖδος εἰς τέρμα βασιλικὸν εἶναι τὴν ἐρωτικὴν πρόοδον Piersonus ad Mœrin. || Finis. Eurip. Med. 1244: Ἄγ' ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λαβὲ ξίφος, λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου. Cui Jacobsius Anthol. Pal. vol. 3, p. 48 comparat Oppian. Cyn. 1, 513: Εἰσόκε τέρμα βίοιο καὶ εἰς βαλβῖδα περήσῃ. Lycophr. 286: Ἀλλ' ἀμφὶ πρύμναις τὴν πανυστάτην δραμὼν πεύκαις βίου βαλβῖδα συμφλεχθήσεται. Conf. dicenda sub Γραμμή. L. Dind.] || Apud Soph. vero Antig. [131]: Βαλβίδων Ἐπ' ἄκρων ἤδη Νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι, Schol. exp. κρηπίδων τοῦ τείχους, metaph. sumta a cursoribus. || Eustathio [p. 1404, 55,] sunt etiam αἱ ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἐγκοπαὶ καὶ ἐξοχαί, δι' ὧν κατίασιν εἰς αὐτά. [Schol. Apoll. Rh. 3, 1272: Σημαίνει καὶ τὴν ἐκκοπὴν τοῦ φρέατος.] || Apud Hippocr. vero βαλβὶς est κοιλότης παραμήκης, Concavitas oblonga, Gal. et τὸ ἔχον ἑκατέρωθεν ἐπαναστάσεις, Hes. [Sed vide dicta s. v. Βαλβιδώδης.] || Est etiam βαθμός, ἔρεισμα, Eid. [Gradus, Fulcimentum. Quo referri potest quod Philostr. Epist. 13, ab Schneidero indicatus, dixit, Ὀλυμπίασι διελέχθη κατὰ τῶν βαρβάρων ἀπὸ τῆς τοῦ νεὼ βαλβῖδος. Idem Vita Apollon. 5, 5: Ἡ δὲ νῆσος, ἐν ᾗ τὸ ἱερόν, ἔστι μὲν ὁπόση ὁ νεώς, πετρῶδες δὲ αὐτῆς οὐδέν, ἀλλὰ βαλβῖδι ξεστῇ εἴκασται. Agathias Procem. v. 85: Καλλιρέεθρον ὑπὲρ βαλβῖδα θαλάσσης. Quibus locis, jam ab Schneid. citatis, Planum sive æquor significat. Idem Agathias ibid. v. 121: Καὶ τριτάτην βαλβῖδα νεήνιδος ἔλλαχε βίβλου ὅσσα θέμις τύμβοισι, de Anthologiæ suæ libris loquens. || De secunda in nom. correpta Draco p. 47, 17, qui alibi dicit produci. L. Dindorf.]

[Βάλβουρα, ων, Balbura, oppidum Lyciæ ap. Strabon. 13, p. 631; Ptolemæum 5, 3, et Steph. Byz.: Βάλβουρα, οὐδετέρως, πόλις Λυκίας. Cujus præcepto ipsiusque Strabonis usui obsequutus Tzschuckius verba τὴν Βαλβούραν Strabonis l. c. mutavit in τὰ Βάλβουρα. Βάλουρα apud Hieroclem p. 685, vitiose. L. D.]

[Βαλβουρεύς, Balburensis, gentile a Βάλβουρα. Steph. Byz. et Concil. sæpius, ubi partim Βαρβουρέων partim Βαλβουραίων, utrumque correctum a Wessel. ad Hier. p. 685. L. Dindorf.]

[Βαλδαῖος, Baldæus, gentile a Βάλδος, quod v. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βάλδος, Baldus, urbs Phœniciæ apud Steph. Byz. L. Dindorf.]

Βάλε, imp. Jace: aor. 2 βάλλω. Transit idem imperativus, ut ἄγε quoque, in adverbium σχετλιαστικόν, idem significans quod φεῦ: ut βάλε βάλε κήρυκος φωνήν. [Ita Stephanus mutavit quod est in Etym. M., unde omnia hæc petiit, ... κῆρυξ φωνήν. Κήρυλος εἴην ex Alcmanis apud Antigonum Hist. Mir. c. 27 loco: Οὔ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱερόφωνοι, Γυῖα φέρειν δύναται, βάλε δὴ βάλε κήρυλος εἴην, restituit Bastius ad Gregor. p. 929. Alcmanis verba postrema citantur etiam ab Schol. Arist. Av. v. 300; Dionysii in Bekk. An. p. 946; Apollonio ibidem p. 522, 17; 568, 11; Suida. L. Dind.] Idipsum et Ἀβάλε dicitur, per compositionem ex ἆ et βάλε: quorum utrumque σχετλιαστικόν est, et unum idemque significat, nimirum φεῦ, ut tradit Etymol. et Lex. meum vet.: sed in hoc βάλλε scriptum, in illo βάλε, ut ap. Suid. quoque, qui pro εἴθε, i. e. Utinam, usurpari innuit. [Βάλε βάλε τὸ τρίτον εἴη, ἀντὶ τοῦ εἴθε μοι· quibus eum respexisse ad Callimachi verba ab Diomede in Bekk. An. p. 946, 14: Βάλε ... ἐπίρρημα εὐκτικόν· βάλε μοι βάλε τὸ τρίτον εἴη, Καλλίμαχος, citata, notarunt Angl., ut appareat apud Suidam inter duplex βάλε excidisse μοι. Hesychius: Βάλε, ῥῖψαι, ἢ ὄφελον. Quorum illa ῥῖψαι ἢ pertinent ad sequentem glossam βαλεῖν. || Βάλε pro ἄγε sive φέρε dictum videri potest Eurip. Electr. 1325, ubi Electræ dicenti: Περί μοι στέρνοις στέρνα πρόσαψον, σύγγονε φίλτατε· διὰ γὰρ ζευγνῦσ' ἡμᾶς πατρῴων μελάθρων φόνιοι κατάραι, respondet Orestes, Βάλε, πρόσπτυξον σῶμα· θανόντος δ' ὡς ἐπὶ τύμβῳ καταθρήνησον. Sed nolim hunc usum loci unius tam ancipitis testimonio satis firmatum dicere. L. Dindorf.]

[Βαλεαρεύς, i. q. Βαλιαρεύς, quod v. Diodori Exc. Hœsch. p. 509, 22, Βαλεαρεῖς. L. Dindorf.]

[Βαλεαρικός, Balearicus, cognomen Metello ab expeditione adversus Baleares datum, apud Strabon. 3, p. 167 extr., ubi est varietas Βαλλιαρικός. Et mare circa Baleares Βαλεαρικὸν πέλαγος apud Marcianum Heracl. p. 39, 45. L. Dindorf.]

A [Βαλιαρίδες, i. q. Βαλιαρίδες, quod v. Strabon. 3, p. 167; 14, 654. L. Dindorf.]

[Βάλεκες. Vid. Βάλαικες.]

[Βάλερος, Piscis genus apud Aristot. H. An. 6, 14: Κυπρῖνος δὲ καὶ βάλερος καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ὡς εἰπεῖν ὠθοῦνται μὲν εἰς τὰ βραχέα πρὸς τὸν τόκον, μιᾷ δὲ θηλείᾳ πολλάκις ἀκολουθοῦσι ἄρρενες καὶ τρισκαίδεκα. Alii libri βαλῖνος. Vid. Βαλλιρός. L. Dindorf.]

[Baleus, Herculis, quum ad Geryonem navigaret, comes, et in Balearibus, quæ ab illo nomen acceperint, relictus, memoratur ab Livio Epit. l. 60: quod nomen, quippe e Græcis mythologis petitum, recepi. L. Dindorf.]

[Βαλὴν vel Βαλλὴν, Rex, dialecto Phrygum. H. Stephanus: « Βαλλὴν, βασιλεύς. Φρυγιστί, Hesychius. Sunt qui Βαλὴν scrib. putant. Schol. ad Æsch. Pers. 659: Βαλὴν ὁ βασιλεὺς λέγεται. Εὐφορίων δέ φησι Θουρίων εἶναι τὴν διάλεκτον, ὅθεν καὶ Βαληναῖον ὄρος, ὅ ἐστι βασιλικόν. Sunt qui ad Hebr. בעל *Baal*: Dominus, originem vocis referunt. » Apud Æschylum, cujus verba sunt, B Βαλὴν, ἀρχαῖος βαλὴν, ἴθι, ἱκοῦ, scriptura Βαλλὴν, quæ nonnullis in libris est, minus quam altera convenit versui antistrophico, quamvis metrum utramque admittat. Apud Hesychium propter vicinarum glossarum obscuritatem incertum est simplici an duplici λ scribi præstet: magis tamen illud videtur. Rursus duplici λ scribunt Herodianus Περὶ μον. λέξ. p. 17, 5, Βαλλὴν ὁ βασιλεὺς, Sextus Emp. adv. Grammat. p. 286: Οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες, Ἰὼ βαλλὴν λέγοντες Ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι Φρυγιστί, et Pseudoplutarchus De flum. p. 1155: Παράκειται δ' αὐτῷ (fluvio Phrygiæ Sangario) ὄρος Βαλληναῖον καλούμενον, ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον βασιλικὸν, τὴν προσηγορίαν ἔχον ἀπὸ Βαλληναίου τοῦ Γανυμήδους καὶ Μηδησιγίστης παιδός· οὗτος γὰρ τὸν γεννήσαντα θεασάμενος ἀποτηκόμενον τοῖς ἐγχωρίοις καὶ Βαλληναῖον ἑορτὴν κατέδειξε μέχρι νῦν καλούμενον· γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος καλούμενος ἀστήρ· οὗτος εἴωθε νυκτὸς βαθείας πυρὸς δίκην λάμπειν, τοῦ φθινοπώρου τὴν ἀρχὴν λαμβάνοντος· προσαγορεύεται δὲ τῇ διαλέκτῳ τῶν ἐγχωρίων βαλλὴν, ὅπερ μεθερμηνευόμενόν ἐστι C βασιλεὺς, καθὼς ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Κύπριος ἐν β' Φρυγιακῶν. Quæ tamen quum citat Eustath. Il. p. 381, 17 et Od. p. 1854, 26, priori loco Βαλιναῖον, altero præbet Βαληνναῖον, utroque autem ter scribit βαλήν. Non plus tribuendum esset Arcadio p. 9, 1 scribenti τὰ εἰς λην λήγοντα ὀξύνεται, βαλλὴν, τελλὴν, ὠλλὴν, σωλλὴν (σωλὴν cod. Havniensis), κελὴν, σιπελήν· σεσημείωται τὸ Ἕλλην βαρυνόμενον, cum vitio in Ὠλὴν quidem manifesto, nisi continuo adderet, τὰ εἰς ην ἁπλᾶ ἔχοντα δεδιπλασιασμένον σύμφωνον ὀξύνεται, ἐσσὴν, ὀσσὴν, τελλὴν, βαλλὴν, πλὴν τοῦ Ἕλλην. Sed idem p. 78, 2, diserte ponit vitiosa μέθυσσος, γόγγυσσος, Διόνυσσος tanquam sincera. L. Dindorf.]

[Βαληναῖον ὄρος et Βαληναῖος, filius scilicet Ganymedis secundum futilem De fluminibus scriptorem, cujus locum v. s. Βαλήν. L. Dindorf.]

[Βαλῆρα, ἀχρεῖα, Inutilia, interpretatur Hesychius. Confert Albertus ejusdem glossam Ἀβάλη, ἀχρεῖον, Λάκωνες· οἱ δὲ νωθρόν. Ἀβάλε, ἀχρεῖον.]

[Βάλης, εντος, Valens, nom. pr. viri, apud Libanium Epist. 165, 167, 1363, et alios qui nomen hoc D Romanum memorant. L. Dindorf.]

[Βαλητία, Baletia s. Valentia, nom. pr. filiæ Baletis. Stephanus Byz.: Βρέττος πόλις Τυρρηνῶν, ἀπὸ Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Βαλητίας τῆς Βαλήτου. Est latinum *Valentia*, ut Βάλητος est *Valens*. Nota Bruttiorum Vibo Valentia et Baletium s. Balesium s. Valetium s. Valentium Calabriæ, de quo v. interpr. Melæ 2, 4, 7. Nihil igitur tribuendum cod. Vratisl. scripturæ Βαλίας. L. Dindorf.]

[Βάλητος, Baletus s. Valens, nom. pr. patris Valentiæ. Vid. Βαλητία. L. Dindorf.]

Βαλία Hesychio est ὀφθαλμία, Morbus oculorum; qui et Βάλιον a Cretensibus vocari dicit τὸν πηρὸν, Orbum, sc. oculis. [Posterior glossæ pars repetitur sub Βαλίαν· Κρῆτες [ταχὺν, ἐλαφρὸν,] πηρὸν βάλιον. Montefalconius ap. Albertum: « Βὰλ apud Ægyptios usu frequentissimo ὀφθαλμὸν, seu oculum, significat. Ex Ægyptiaca voce autem Cretenses, qui frequenter Ægyptum navibus petebant, eam vocem mutuati fuerant, cæcum vocantes βάλιον, ut βαλία est oculorum morbus. »]

[Βᾰλῐᾱρεύς, ὁ, Funditor, lingua Phœnicum. Polybius 3, 33, 11: Πρὸς δὲ τούτοις Βαλιαρεῖς, (post hoc vocabulum exciderunt plura fortasse quam opinatus est Schweigh. aliique) οὓς κυρίως μὲν καλοῦσι σφενδονήτας, ἀπὸ δὲ τῆς χρείας ταύτης συνωνύμως καὶ τὸ ἔθνος αὐτῶν προσαγορεύουσι καὶ τὴν νῆσον. Diodorus vero 5, 17, græcam originem nominis significationisque hujus commentus vocem Balearicam vel Phœniciam inexplicabili modo cum græca confundit, ita scribens: Ἄλλαι δ' ὑπάρχουσι νῆσοι κατάντικρυ τῆς Ἰβηρίας, ὑπὸ μὲν τῶν Ἑλλήνων ὀνομαζόμεναι Γυμνήσιαι, διὰ τὸ τοὺς ἐνοικοῦντας γυμνοὺς τῆς ἐσθῆτος βιοῦν κατὰ τὴν τοῦ θέρους ὥραν, ὑπὸ δὲ τῶν ἐγχωρίων καὶ τῶν Ῥωμαίων προσαγορεύονται Βαλιαρεῖς ἀπὸ τοῦ βάλλειν ταῖς σφενδόναις λίθους μεγάλους κάλλιστα τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων, ubi pro Βαλιαρεῖς libri aut Βαλλιαρεῖς aut Βαλιαρίδας vel Βαλεαρίδας vel Βαλλαρίδεις, unus et alter Καλλιαρεῖς et Καλιάρεις. Saniorem sententiam sequitur Strabo 14, p. 654: Φασὶ δὲ τοὺς γυμνήτας ὑπὸ Φοινίκων Βαλεαρίδας λέγεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο τὰς Γυμνησίας Βαλεαρίδας λεχθῆναι· ap. quem Βαλεαρίδας in Βαλεαρεῖς mutanti Casaubono favet varietas scripturæ in loco Diodori; Strabonis autem libri nonnulli quod præbent Βαλερίδας rursus facit explicando Etym. Gud. c. 103, 24, ubi Βαλλέρης ponitur inter Βάλιος et Βαλίαι, hac adjecta interpretatione: Ὁ βάλλων ἔριν ἤγουν μάχην, ἢ ὁ βάλλων ἔραν, ἥτις ἐστὶ γῆ. Ceterum Βαλιαρεὺς nomen gentile funditorum Balearium est apud Polybium 1, 67, 7 et alibi, Stephanum Byz. s. Γυμνήσιαι, Eustathium ad Dionys. v. 457. V. etiam Βαλεαρεὺς et Βαλιαρίδες. L. Dind.]

[Βαλιαρίδες, αἱ, insulæ Baleares. Diodorus 19, 109; Ptolem. 2, 6; Hesychius, Suidas, Zonaras, Eustath. ad Dionys. v. 457. Agathemerus p. 13: Τῶν Γυμνησίων, ἃς Καρχηδόνιοι Βαλιαρίας καλοῦσιν· οἱ γὰρ σφενδονῆται οὕτω καλοῦνται οἱ Βαλιαρεῖς. Ita Gronovius ex Ms., quum legeretur Βαλιάρεις. Sed legendum Βαλιαρίδας. L. Dindorf.]

[Βαλιαρικὸς, ή, όν, Balearicus, adj. gentile a Βαλιαρίδες, quod v. Hinc Βαλιαρικὸν πέλαγος Ptolem. 1, 4; 2, 6, ubi est varietas Βαλλιαρικόν. L. Dindorf.]

Βᾰλῐκιώτης, Cretensibus est συνέφηβος, Æqualis, Hesych. Pleonasmo igitur τοῦ β dicunt pro ἡλικιώτης.

[Βαλῖνος. Vid. Βάλερος.]

[Βαλίος. Vid. Βαλιός.]

Βαλιὸς, ά, όν, nomen equi Achillis apud Hom.: signif. etiam τὸν ποικίλον, ut quum βαλιὰν ἔλαφον [Eurip. Hec. 90, indeque fortasse Suidas, Zonaras c. 372, qui et c. 375, βάλιον, ποικίλον, sicut Etym. M. βαλιὰ interpretatur διαποίκιλος. L. Dind.] dicunt. Ita Lex. meum vet., in quo etiam additur βαλιὸν dici quasi φαλιὸν, h. e. λευκομέτωπον. [Schol. Theocr. 8, 27. Wakef. Conf. Boisson. ad Philostr. p. 616 ab Schæf. indicatus.] In eod. mox paroxytonon βαλίαι exp. ταχεῖαι, et derivatur a βάλλειν, quia sc. ταχὺ φέρονται τὰ βαλλόμενα: afferturque in exemplum, βαλίαις ἀσχαίρων ἁρπυίαις. [Hæc omnia Etym. M. c. 186.] Eust. [Il. p. 1051, 16; 1190, 11] contra βαλιὸς, quum appellativum est, scribit ὀξύνεσθαι, et signif. ταχὺς vel στικτός: quum est propr. equi apud Hom. paroxytonως efferri, sicut ξανθὸς quoque appellativum acuitur, propr. autem παροξύνεται. Itidem certe vet. meum Iliadis exemplar habet Π, [149,] de Achillis equis, Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην· Τ, [400]: Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλέκλυτα τέκνα Ποδάργης. [Nonnus Dion. 37, 335: Βαλίον, Ζεφυρηίδος αἷμα γενέθλης, ἄρσενα καὶ νέον ἵππον. L. Dind.] Veruntamen paroxytonως rursum scriptum reperitur appellativum: ut Epigr. [Anthol. Pal. cap. 6, 326,] βαλίαις ἐλάφοις: itidemque apud Plut. [Mor. p. 52, C; 959, B ex Eurip. Hipp. 218]: Βαλίαις ἐλάφοις ἐγχριπτόμενος [ἐγχριπτομένα], et alibi βαλίοι ἄνεμοι. [Suidas: Βαλίων ἀνέμων· Λήγετε πνοιαὶ βαλίων ἀνέμων, τουτέστι σφοδρῶς πνεόντων, παρὰ Συνεσίῳ τῷ Κυρηναίῳ (hymn. 3, p. 321, A, ed. Par.). Nonnus Dion. 9, 156: Βαλίῃσιν αὔραις Paraphr. Joann. 10, p. 133, 1, a Wakef. indicatæ: Βαλίῃσιν ἀέλλαις, et Oppiani Cyn. 2, 314 ab eodem indicati: Βαλίων φρεσὶ θηρῶν, quod vertitur Rapidarum.] Ubi signif. ταχεῖς et Rapidi: quum vero de cer-

vis dicitur, interp. etiam Varii, Maculosi, Variis maculis distincti. [Item de perdicibus Epigr. apud Suidam (Anthol. Pal. cap. 7, 203): Θηρεύων βαλίους συνομήλικας ἐν νομῷ ὕλης, ubi ἀγρίους Planudius. De equis Eur. Iph. A. 222: Λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιοὺς hoc accentu, qui incertus est in Oppiano, ubi alii βαλιῶν. Et iterum Rhes. 356: Διφρεύων βαλιαῖσι πώλοις. De lyncibus Alc. 519: Βαλιαί τε λύγκες. L. Dind.] At Βάλιος [Cæcus] vide in Βαλία. [Etym. M. post διαποίκιλον addit καὶ τὸν Διόνυσον Θρᾷκες. Quod dei nomen ad pictas vestes bacchicas refert Lobeckius Aglaoph. p. 293. L. Dindorf.]

[De canibus orac. Apollinis apud Eus. Præp. ev. p. 192, B: Καὶ βαλίαις σκυλάκεσσι, βαθυσκοπέλους ἀνὰ πρῶνας, Θῆρας ὀρειονόμους ἐλάειν. Hase.]

[Βάλις, Balis, nomen urbis prope Cyrenen, virique qui eam condiderat. Steph. Byz.: Βάλις, πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Κυρήνῃ, ἀπό τινος Βάλεως, οὗ καὶ ἱερὸν ἔχει. Hominem ei cognominem memorat Hippocrates p. 1215, E: Ὁ Βάλεως, sc. puer. L. Dindorf.]

[Βαλισσήνοις βάκλοις τύπτειν apud Malalam p. 186, 24, quid sit aut quod baculorum genus significet nemo dum explicuit: ut ne hoc quidem constet βαλισσήνοις an, quod videtur, βαλισσίνοις verior nominis scriptura sit. L. Dindorf.]

[Βάλισσος, Balissus, nom. pr. fluvii Mesopotamiæ ap. Plutarchum Crass. c. 23 sive Pseudappian. Parth. p. 41 ed. Schweigh. L. Dindorf.]

[Βαλίτης, Calami species. Geopon. 2, 6, 23, a Bastio indicata: Καλάμους τοὺς καλουμένους Ἰνδικοὺς, ὑπό τινων δὲ μεσοκαλάμους, ὑπ' ἐνίων δὲ βαλίτας. Ad quæ Nicolaus ascripsit Salmasii verba: «Forte scribendum Βελίτας, ut eos calamos intelligat, ex quibus sagittæ fiunt.» Needhamus autem indicavit locos Dioscor. 1, 113: Καλάμων ὁ μέν τις καλεῖται ναστὸς, ἐξ οὗ τὰ βέλη γίνεται, et Theophr. H. Pl. 4, 11, 11, p. 158 Schn.: Ὁ τοξικὸς (κάλαμος), ὃν δὴ Κρητικόν τινες καλοῦσιν. Sed non minus inauditum est βελίτης quam βαλίτης. L. Dindorf.]

[Βαλίτης, Balita, gentile a Βάλις, urbe Africæ. Steph. Byz. L. Dindorf.]

Βαλιῶται Hesychio πρόγονοι, Progenitores, Majores.

[Βάλκεια, Balcia, πόλις περὶ τὴν Προποντίδα. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βαλκειάτης et Βαλκείτης gentilia a Βάλκεια ap. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βάλλα, Balla, nom n urbis Galilææ, secundum Zonaram c. 372, cujus gentile sit Βαλλαῖος: sed hæc Βάλα et Βαλαῖος scribit Steph. Byz., cui Βάλλα est πόλις Μακεδονίας, ὡς Πέλλα· ὁ πολίτης Βαλλαῖος. Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ, Βαλλαίους μεταγαγὼν εἰς τὸν νῦν λεγόμενον Πύθιον τόπον. L. Dindorf.]

[Βάλλαι, βαθμοὶ, Gradus, ap. Cyprios. Hesychius.]

[Βαλλαῖος, Ballæus, nomen, ut videtur, regis Illyrici, frequens in numis. De eo v. disputatio Eckhelii Doctr. Num. vol. 4, p. 167, s. || Civis urbis Macedoniæ Βάλλα, ap. Steph. Byz. Vid. Βάλλα. L. Dindorf.]

[Βαλλάνιον καὶ Βαλλάρια ἡ λυχνὶς, in Lex. Ms. Reg. cod. 1843, Lychnis. Ducang. Append. ad Gloss.]

[Βαλλαντᾶς vel Βάλλας cognomen inditum Euthalio cuidam Laodicensi ab commutatis astute inter se crumenis duabus æris et auri, ut narrat Synesius Epist. 127: Τὰς πινακίδας, ἃς ἡ πολιτεία σύνθημα ποιεῖται τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς, Εὐθάλιος ὁ Λαδικεὺς ἔχει λαβών. Οἶσθα τὸν νεανίσκον, ὡς εἰκάζειν ἔξεστιν, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν χρόνους ἐπὶ στρατοπέδου διαγαγόντα· καὶ γὰρ οὐκ εἴα λανθάνειν αὐτὸν οὔτε ὁ τρόπος οὔτε τὸ ἐπώνυμον· Βάλλαντά τινα ἤκουες, οὐ πατρόθεν τῆς σεμνῆς ταύτης προσηγορίας κληρονομήσαντα, ἀλλ' αὐτὸν περιποιησάμενον· ἐπειδὴ γὰρ, οἶμαι, Λυδίας ἄρχων ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τοὺς Ῥουφίνου καιροὺς ἦγε καὶ ἔφερε τὰ Λυδῶν, νεμεσᾷ Ῥουφῖνος, καὶ μέτεισι ζημίᾳ χρυσοῦ λιτρῶν πεντεκαίδεκα· τάττει δὲ στρατιώτας ἐκ τῶν ὑπηρετῶν, ὡς ᾤετο, τοὺς ἀνδρειοτάτους καὶ εὐνουστάτους ἐφ' ᾧ σὺν βίᾳ πράξαντας τὸ χρυσίον ἀνακομίσαι πιστῶς εἰς τὴν τράπεζαν τὴν αὐτοῦ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ὁ Σίσυφος; ἀλλὰ μὴ λίαν ἀπειρόκαλος ὦ (Petavius in marg. γρ. ἀλλ' εἰμὶ λίαν ἀπ. ὡς) βεβοημένα ἐπιδιηγούμενος· πέπυσαι πάντως τὴν συνωρίδα τῶν βαλαντίων, ἃ τῶν ἵππων Εὐμήλου πολὺ μᾶλλον ἀλλήλοις ἐοικότα κατασκευάσας τῷ μὲν ἐνέθηκεν ὀβολοὺς ἐκ χαλκοῦ, τῷ δὲ στατῆρας χρυσίου, καὶ τοῦτο μὲν δείξας, ἐκεῖνο δὲ κρύψας, ὡς ἀπηρίθμησαν, ὡς ἐζυγοστάτησαν, ὡς κατεσημήναντο τῇ δημοσίᾳ σφραγῖδι τὸ χρυσίον, λανθάνει θάτερον ἀντιθεὶς καὶ πέμψας ἀντὶ τῶν στατήρων τοὺς ὀβολοὺς, οἱ δὲ ὡμολογήκεσαν ἐν δημοσίοις γράμμασιν ἔχειν καὶ διακομιεῖν τὸ χρυσίον, κ. τ. λ. Notat Petavius in margine γρ. Βαλλαντᾶν. Nomen Βάλλας memoravit etiam Arcadius p. 21, 26: Τὰ εἰς λας δι' ἑνὸς λ βαρύνονται, εἰ μὴ ἐκ συναλοιφῆς εἴη, γέλας, ὕλας, μέλας· τὸ μέντοι Ἰλᾶς περισπᾶται ἀπὸ τοῦ Ἰλέας. Τὰ εἰς δύο λλ ἐκτείνεται, μύλλας, πάλλας, βάλλας, χωρὶς εἰ μὴ ἐπὶ σκώμματος εἴη ἢ ἔχοι τι εὐτελέστερον· τὸ μέντοι πελλᾶς ὁ γέρων περισπᾶται ἐπὶ σκώμματος ὂν καὶ τὸ ἀλλᾶς καὶ τὸ βιλλᾶς. Quem quum per se non sit credibile respexisse ad hominem Synesianum, si maxime vera apud hunc scriptura sit Βάλλαντα, plane non potuit, si, quod mihi non dubium videtur, Synesius hoc nomen simplici λ scripserat. L. Dindorf.]

[Βαλλαντίδιον. Vid. Βαλαντίδιον.]

[Βαλλάντιον. Vid. Βαλάντιον.]

[Βαλλάριον, τό. Diosc. 3, 114: Λυχνὶς στεφανωματικὴ ἄνθος ἐστὶν ὅμοιον λευκοίῳ, ἐμπόρφυρον δὲ, πλεκόμενον εἰς τὰ στεφάνια. Ad quæ Interpol. p. 457: Οἱ δὲ ἀθάνατος, οἱ δὲ ἀκυλώνιον, οἱ δὲ βαλλάριον, οἱ δὲ γερανοπόδιον, οἱ δὲ κορύμβιον, οἱ δὲ ταύριον, οἱ δὲ σκῆπτρον, οἱ δὲ μαλόδιον, Αἰγύπτιοι σεμέον, Προφῆται αἷμα ἀποκαθημένης, Ῥωμαῖοι γενικουλᾶρις, οἱ δὲ βαλλάρια. Conf. dicta sub βαλλάνιον, nisi id ipsum scribendum βαλλάριον. L. Dind.]

[Βάλλαρις, Muscus marinus, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 681, [p. 469, βρύον θαλάσσιον] οἱ δὲ βάλλαρις, οἱ δὲ ἱράνη. Ducang. Βάλαρις Hesychius interpretatur βοτάνη τρίφυλλος: quod in βάλλαρις mutanti Vossio non favet interpretatio. L. Dindorf.]

[Βάλλας. Vid. Βαλλαντᾶς.]

[Βαλλάδες, Gl. Aquarioli.]

Βαλλαχράδας sese Argivorum pueri per jocum in quodam festo vocabant, ut Plut. refert Gr. Quæst. p. 540 [303, A]: forsan quoniam ii, qui primi ab Inacho ex agris in planitiem deducti sunt, feruntur ἀχράσι διατραφῆναι. Ad verbum sane βαλλαχράδες dicuntur Qui pira sylvatica jactu decutiunt. [Verba Plutarchi sunt: Διὰ τί βαλλαχράδας ἑαυτοὺς Ἀργείων παῖδες ἐν ἑορτῇ τινι παίζοντες ἀποκαλοῦσιν; ἢ ὅτι τοὺς πρώτους ὑπὸ Ἰνάχου καταχθέντας ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὰ πεδία ἀχράσι διατραφῆναι λέγουσιν; ἀχράδας δὲ πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ φανῆναι τοῖς Ἕλλησιν, ἔτι τῆς χώρας ἐκείνης Ἀπίας προσαγορευομένης· ὅθεν ἄπιοι αἱ ἀχράδες μετωνομάσθησαν. Itaque βαλλαχράδαι potius quam βαλλαχράδες vocandi sunt. L. Dindorf.]

[Βάλλεκα, ψῆφον, Tesseram, Hesychius, ubi latinum *ballux* vel *balux* compararunt interpretes, de quo Plinius 33, 4, 21: (Hispani aurum) quod minutum est balucem vocant. Cod. Justin. 11, 6, 1: Itaque si qui sponte conduxerint, eos laudabilitas tua octonos scrupulos in balluca, quæ græce χρύσαμμος appellatur, cogat exsolvere. 2: Quattuordecim uncias ballucæ. L. Dindorf.]

[Βαλλέρης. Vid. Βαλιαρεύς.]

Βαλλέω, inus. in præsenti thema est; sed ejus fut. βαλλήσειν Aristoph. [Σ. 1491] usus est [Hesychius, Βαλλήσομεν, βαλοῦμεν. Quod ad Vesp. v. 222 refert Albertus. L. Dindorf.]: e quo est aor. 1 ἐβάλλησα. [Non est talis aor. 1. L. Dindorf.]

[Βαλλῆται, οἱ ἀκροβολισμοὶ, Velitationes, Hesych. L. Dindorf.]

[Βαλλήν. Vid. Βαλήν.]

[Βαλληναῖον et Βαλληναῖος. Vid. Βαληναῖον.]

[Βαλλήναδε pro Παλλήναδε, adverbio nominis Παλλήνη, qui est demus Atticus, dixit Aristophanes Acharn. 234: Ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα καὶ βλέπειν Βαλλήναδε ... ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις, alludens ad verbum βάλλειν. Scholia: Παλλήνη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς· νῦν δὲ διὰ τοῦ β γραπτέον κατὰ συγγένειαν τοῦ β εἰς (πρὸς Suidas v. Παλληνικὸν) τὸ π· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ βάλλειν λίθοις. Θέλει γὰρ εἰπεῖν ὅτι δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα καὶ λιθολευστεῖν αὐτόν. Deteriorum librorum scripturam Παλλήναδε solam novit alter scholiasta, doctus et antiquus, qui ita scribit: Παλλήναδε) οἱ Παλληνεῖς δῆμός ἐστι τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα Πεισι-

στράτῳ βουλομένῳ τυραννεῖν καὶ Ἀθηναίοις ἀμυνομένοις A αὐτὸν πόλεμος συνέστη. Συγκέκοπται δὲ ἡ λέξις· τὸ γὰρ ὁλόκληρόν ἐστι Παλληναΐαδε· ὑπήλλακται δὲ ἡ κυριότης τῆς διανοίας· δέον γὰρ εἰπεῖν ζητεῖν τὸν ἄνδρα καὶ βλέπειν Παλληνικὸν, τουτέστι γενναῖον, εἶπε Παλλήναδε. Ὃ δὲ εἰπεῖν βούλεται, τοῦτό ἐστιν, ὁμοίως (ὠμῶς Suidas) διακεῖσθαι καὶ τραχέως ἔχειν πρὸς τὸν σπεισάμενον Λακεδαιμονίοις, ὡς πάλαι πρὸς Πεισίστρατον τὸν τύραννον, ἡνίκα συνεστήσαμεν ἐν Παλλήνῃ τὴν μάχην. Μέμνηται δὲ τούτου καὶ Ἀνδροτίων καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Quo respiciens Eustathius Od. p. 1618, 42: Καὶ μέσου δὲ τοῦ βῆτα μεταβολὴ φανερὰ εὕρηταί ποτε εἰς δασέα καὶ εἰς ψιλὰ, ὡς καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα παρεσημάνθη, νῦν δὲ ἀρκεῖ πρὸς δεῖξιν τὸ Φίλιππος Βίλιππος, καὶ τὸ Παλληνικὸν βλέπειν ἤγουν Βαλληνικὸν ἀπὸ Παλλήνης τῆς κατὰ Θράκην τῆς καὶ Βαλλήνης, ὅπερ αἴνιγμά ἐστι τοῦ χρεὼν εἶναι καὶ λίθοις βάλλειν τὸν ἐχθρόν. Λέγεται δὲ ὅτι τε τῆς γλώττης ἐστὶν ὁ Βίλιππος ἀντὶ τοῦ Φίλιππος, τῆς αὐτῆς καὶ τὸ Βαλλήνη ἀντὶ τοῦ Παλλήνη, καὶ ὅτι ἀγρίως ἐβίουν οἱ Παλλήνιοι· διὸ καὶ ἡ τῶν Γιγάντων μάχη ἐν τῇ κατ' αὐτοὺς γῇ μεμυθολόγηται, B ὅπου καὶ ἡ Φλέγρα. L. Dindorf.]

[Βαλλήνη. Vid. Βαλλήναδε.]

[Βαλληνικός. Vid. Βαλλήναδε.]

Βαλλητὺς, ύος, ἡ, Jactus: ut λιθίνη βαλλητὺς, Athen. 9, [p. 406, D, 407, C,] Jactus lapidum; ubi etiam Festum quoddam panegyricum Eleusine agitari solitum dicitur vocatum fuisse βαλλητύς. Meminit et Hesych. [Βαλλητὺς, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐπὶ Δημοφῶντι τῷ Κελεοῦ ἀγομένη.]

Βαλλίζω, Tripudio, Pedibus plaudo, Tripudiantium more salto: κωμάζω καὶ χορεύω, Eustathio [Il. p. 1051, 19], qui dubitat an cum βαλιὸς a βάλλω derivatum sit. Itidem ap. Athen. quoque [8, p. 362, A] quum quidam dixisset ὅτι βαλλίζουσιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν ἅπαντες τῇ θεῷ, Ulpianus ridens, Quis, inquit, Græcorum hoc βαλλισμὸν vocavit, quum oporteat dicere, Κωμάζουσιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν ἅπαντες, ἢ χορεύουσιν, ἤ τι ἄλλο τῶν εἰρημένων: indicans et ipse βαλλίζειν i. esse q. κωμάζειν s. χορεύειν, Festas choreas ducere et tripudiare. Ibid. tum alia τοῦ βαλλίζειν C exempla afferuntur, tum hoc e Sophrone, Βαλλίζοντες τὸν θάλαμον σκάτους ἐνέπλησαν. [Idem ap. Demetr. Phal. c. 147: Θᾶσαι ὅσα φύλλα καὶ κάρφεα τοὶ παῖδες τοὺς ἄνδρας βαλλίζοντι.] Legitur idem et in Can. 52 Concil. Laod. Indeque puto esse Italorum *Ballare*, et nostrum *Baller*. [Gl. βαλλίζω, Ballo. Plura vide apud Ducangium. Sine interpretatione ponit Etym. M. c. 186, 53, βαλίζω scribens vitiose. Paullo diversam interpretationem Suidæ vide sub Βαλλισμός. L. Dindorf.]

[Βαλλιρὸς, ὁ, Piscis genus. Aristot. H. An. 8, 20, a Bastio indicatus: Ἐν δὲ τῷ βαλλιρῷ καὶ τίλωνι ἕλμις ἐγγινομένη ὑπὸ κύνα μετεωρίζει τε καὶ ἀσθενῆ ποιεῖ. Ita Bekkerus ex libris suis, quorum alii βαλλίρῳ. Βαλλέρῳ legebatur ante Schneiderum, qui scripsit βαλέρῳ. Vid. Βαρῖνος. L. Dindorf.]

Βάλλις, Plantæ s. Floris species, quæ reducere in vitam mortuos videtur, dicta nimirum ὡς βίον ἄλλον ποιοῦσα. Ita Etym. et Lex. meum vet. in quo unico λ scriptum est, at gemino apud illum. Apud Plin. D quoque unico duntaxat *l* scripta ea herba est, 25, 2: ... Xanthus Historiarum auctor in prima earum tradit, occisum draconis catulum revocatum ad vitam a parente herba, quam balin nominat: eademque Thylonem, quem draco occiderat, restitutum saluti. Et Juba in Arabia herba revocatum ad vitam hominem tradit. [Etym. M. c. 186, 34 verba sunt: Βάλλις εἶδός ἐστιν ἄνθους, ὃ δοκεῖ ποιεῖν ἀναζῆν τοὺς τεθνεῶτας ὁμοίως τῇ ἀρυώνῃ (fort. βρυώνῃ, fere ut Sylburgius), οἱονεὶ βιαλλίς τις οὖσα, ἐπειδὴ δοκεῖ βίον ἄλλον ποιεῖν, καλεῖται βάλλις. Arcadius p. 30, 9: Τὰ εἰς λις ἁπλᾶ ἔχοντα σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκὴν ἢ διπλασιασμὸν τοῦ λ ὀξύνεται, εἰ μὴ διὰ τοῦ θ κλίνοιτο ἢ πόλιν σημαίνοι· Φυλλίς, κιγκλίς, θυλλὶς ὁ θύλακος· τὸ δὲ Τράλλις πόλις καὶ τὸ δέλλις τὸ μικρὸν σφηκίον διὰ τοῦ θ, καὶ τὸ βάλλις δὲ βαρύνεται, εἶδος ἄνθους, ὃ δοκεῖ ποιεῖν ἀναζῆν τὸν νεκρόν. Ex verbis Arcadii certo colligi non potest utrum vocabulum βάλλις propterea quod flectatur βάλλιθος, barytonon perhibeat, an regulæ suæ dicat adversari.

A Si prius, erravit Plinius, quum herbam quam apud Xanthum nominativo fortasse casu βάλλις dictam invenisset, ἰσοσυλλάβως flecti credidit; sin alterum, Theodosius quum scribit p. 94, 14: Καὶ ἔγωγε οὐδενὸς ἄλλου ἀπομνημονεύω τῶν εἰς ις ἀρσενικῶν ὀνομάτων εἰς θος κλινομένων (legendum κλινομένου), εἰ μὴ τοῦ ὄρνις ὄρνιθος, καὶ βάλλις βάλλιθος· βάλλις δέ ἐστιν εἶδος βοτάνης ζωογόνον καὶ τοῖς νοσοῦσιν ὠφελιμώτατον, nisi erravit ipse, vocabulum βάλλις βάλλιθος necesse est distingui voluerit ab ea quam dicit βοτάνην ζωογόνον, idque discrimen verbis nullis declaraverit ideo quod ipsa orthographia differret herba βάλλις ab eo nomine quod flecti ιθος dixisset. Jam herbam quidem duplici λ scribendam corrigendosque esse qui simplici scriptam habent libros Plinii certissimi testes sunt Etym. M. et Arcadius: ut, si vocabula duo diversa posuit Theodosius, βάλις scriptura cadat in alterum βάλις βάλιθος. Tale autem vocabulum βάλις, simplici λ scriptum et barytonon, ponit etiam Arcadius p. 30, 21: Τὰ εἰς λις δισύλλαβα, ἀπὸ συμφώνου B ἀρχόμενα, εἰ παραλήγοιτο φύσει μακρᾷ, χωρὶς α μακροῦ, ὀξύνεται, μηλὶς ἡ μηλέα, δουλὶς, Δαυλίς· ἐναντιοῦται τὸ μάλυβδις (nomen corruptum, quum de trisyllabis hic non agatur) ἡ μάχαιρα καὶ τὸ τῆλις· τὸ δὲ τᾶλις ἡ μελλόγαμος τὸ α μακρὸν ἔχει. Ἔτι βαρύνεται καὶ τὸ βᾶλις καὶ μᾶλις (male apud Hesychium et Aristot. H. An. 8, 25 scribitur μαλὶς) καὶ τὸ ἦλις καὶ ὗλις ἡ ὑλία. Ejus vero signif. latet. L. Dindorf.]

Βαλλισμὸς, ὁ, verbale affertur apud Athen. [8, p. 362, C] ex Antiphane, [immo Alexide] ἐπικώμων [l. ἐπὶ κῶμον] ἀνθρώπων ὁρῶ Πλῆθος προσιὸν, ὡς τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν Ἐνθάδε συνόντων, μὴ γένοιτό μοι μόνῳ Νύκτωρ ἀπαντῆσαι καλῶς πεπραγόσιν Ὑμῖν περὶ τὸν βαλλισμόν. Innuiturque ibi βαλλισμὸν esse Tripudiationem s. Choream ad tympanorum et cymbalorum crepitum tibiarumque bombos, qualis Romæ agitabatur Palilibus s. natali urbis: ut et Suid. [et Zonaras c. 378] βαλλίζειν esse dicit τὸ κύμβαλα κτυπεῖν, καὶ πρὸς τὸν ἐκεῖνον [scr. ἐκείνων] ἦχον ὀρχεῖσθαι.

[Βαλλίστρα, Gl. Tormentum murale. Βαλίστρας C scribitur apud Mauricium Strateg. 12, 6, citatum a Ducangio s. Βαλλιστράριος. Sic in Gl. scribitur χειροβαλίστρα, apud Heronem Mathem. Vet. p. 115 rectius χειροβαλλίστρα. L. Dindorf.]

[Inscript. ap. Cousinéry *Voyage dans la Macéd.* t. 1, p. 268: Τὰ συναγόμενα ἐκ τοῦ πρακτείου φημὶ τοῦ ἐνταῦθα βικαράτου τῶν καθωσιωμένων βαλλιστραρίων. Hase.]

[Βαλλιστροφόρος, ὁ, Qui ballistas fert. Mauricius Strateg. 12, 21, p. 348: Τοὺς βαλιστροφόρους δρόμωνας. L. Dindorf.]

[Βαλλίων, Ballio, nomen hominis impuri, ut videtur, unde cognomen inditum nebuloni apud Axionicum Athenæi 4, p. 166, C: Πυθοδήλου δέ τινος ἀσώτου μνημονεύει Ἀξιόνικος ἐν Τυρρηνῷ οὕτως, Ὁ Πυθόδηλος οὑτοσὶ ὁ Βαλλίων προσέρχετ' ἐπικαλούμενος. Est etiam nomen lenonis apud Plautum in Pseudolo et Ciceronem Q. Rosc. 7: Ballionem improbissimum et perjurissimum lenonem quum agit. Phil. 2, 6: Dat natalitia in hortis. Cui? Neminem nominabo. Putate D tum Phormioni alicui, tum Gnathoni, tum etiam Ballioni. Quæ ex Græcorum comœdiis Romanos poetas duxisse monuit Casaubonus ad loc. Athenæi. L. Dindorf.]

Βάλλω, Jacio, Jaculor. Quod posterius existimo primæ et primariæ τοῦ βάλλω signif. respondere: ut enim dicitur Jaculari saxa, Jaculari ferrum, Jaculari fulmen, et Jaculari aliquem saxis, ferro, fulmine, eod. modo βάλλειν λίθον et βάλλειν τινὰ λίθῳ dicunt Græci. Sed posterior hæc constr. τοῦ βάλλω nihilo est infrequentior altera, imo vero et frequentior: quod contra in v. Jaculor usuvenit. Adde quod Jaculor poet. est potius, quam oratorium, quum βάλλω contra utrisque scriptt. peræque sit in usu. Sic autem et v. ἀκοντίζω, cui ad verbum respondet Jaculor, utroque modo construi, docui suo loco. Sed exemplum hujus constr. βάλλειν λίθον aut πέτρον, pro Jacere lapidem, simpl., vix puto ap. Hom. reperiri posse, præsertim quum scribat Eust. 451, [28] quosdam negasse Hom. ponere βάλλειν pro ἀφιέναι simpl.,

quibus et ipse subscribere videtur [ἔστι δὲ ἀβλὴς ὁ μήπω βληθεὶς, ὅ ἐστι ἀφεθεὶς κατά τινος· διὸ καὶ ἀθετοῦσι τὴν λέξιν οἱ παλαιοὶ, φάμενοι μὴ εἰωθέναι τὸν ποιητὴν τὸ βάλλειν ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς ἀφιέναι τιθέναι· quæ traduntur etiam in scholiis ad locum illum Homeri Il. Δ, 117. Estque sane verum alienum esse ab sermone Homerico verbi usum absolutum, veluti λίθον βάλλειν, significatione conjiciendi vel emittendi, non addito loco vel corpore quod feriatur : id autem si additur, provenit ea quam Eust. dicit signif. ἐπιτυχῶς ἀφιέναι. L. Dindorf.]; atque adeo in Il. E, [317, 347] : Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, exp. βαλὼν non simpl. ἀφεὶς, sed ἐπιτυχῶς ἀφείς : ita enim ejus verba intelligo, p. 551. Sunt tamen qui Il. Γ, [347 : conf. 356; E, 281, 305; H, 250; P, 517; Υ, 274] : Προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, Καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, interpr. Et jecit s. conjecit hastam in clypeum. Sunt et qui reddiderint, eod. sensu, Et jecit tragulam per clypeum : notandum est autem eos repetere accus. ἔγχος. Sed Eust. videtur censuisse exponendum ἐπέτυχε τῆς ἀσπίδος, Ipse attigit clypeum, vel, ut quidam, Confixit. Quod Lat. v. non probo, quum ἐπιτυγχάνειν opponatur simpliciter τῷ Aberrare. Videtur autem illa constr. cum κατὰ similis esse nostrati, quum dicimus, *Il a frappé contre le bouclier.* Ceterum exempla certissima hujus signif. τοῦ βάλλειν, sc. pro ἐπιτυγχάνειν, proferam paulo post, ubi de eo loquar solum personæ accus. habente. Ut vero dicitur βάλλειν λίθον, aut aliud quod jaculari possumus, sic et metaph. βάλλειν λόγον : ut Greg. in Basil. Ep. : Οὐδὲ ἔξω τοῦ σκοποῦ βάλλειν τὸν λόγον. [Pythagoras Stobæi vol. 2, p. 42 Gaisf., a Wakef. citatus : Αἱρετώτερόν σοι ἔστω λίθον εἰκῇ βάλλειν ἢ λόγον ἀργόν.] Invenitur et βάλλειν τὸν σκοπὸν, de quo postea. Alterius autem constr. non desunt ap. hunc quoque poet. exempla; nam ut Xenoph. [Cyrop. 7, 3, 27 et 2, 3, 18] dixit βάλλειν βώλῳ, [et Thuc. 4, 34, 43 βάλλειν λίθοις· 3, 74; 4, 48 κεράμῳ] et Eur. [Andr. 1129,] βάλλειν πέτροις, Jaculari aliquem saxis, i. e. Jaculari saxa in aliquem, pro quibus frequentius est Petere lapidibus s. Impetere, aut Incessere; sic et ille, Il. Γ, [80] : Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον. Sic Σ, [534,] legimus βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν· X, [68] : Ὀξέϊ χαλκῷ Τύψας ἠὲ βαλών. Sed et βέλεσιν βάλλωσι, Od. Π, [277]. Tale ap. Theocr. [5, 88 ; conf. 6, 6] : Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον. [Et ap. eund. 7, 119 : Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον. Eurip. Hecub. 388 : Ὤλεσεν τόξοις βαλών· quod aliter dicit Julianus Or. in laud. Const. p. 37, A : Ἐκ τόξων βάλλοντες. L. Dindorf.] Et βάλλω σε στεφάνοις, Epigr. [Anthol. Pal. cap. 11, 123 : Ἄγιν καὶ μίτραις βάλλετε καὶ στεφάνοις. Pind. Pyth. 8, 60 : Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω. Et βάλλειν κεραυνῷ Hom. Od. M, 388; Ψ, 330; Batrach. 279; Hymn. Ven. 289; Eurip. Phœn. 1181; Plut. Pyrrh. c. 29; Dio Cass. 39, 15; 71, 9; 78, 15; Suidas et Zonaras c. 378, v. βάλλεται. Et omisso κεραυνὸς Philostr. Her. p. 32 Boiss. : Γίγας τῶν βεβλημένων, ubi plura Boissonadus p. 359. Et plagis atque verberibus, Suidas v. τυμμή, ab Hemst. indicatus, τυμμαῖς οὐ ταῖς τυχούσαις ἐβάλλετο. Marcus Evang. 14, 65 : Οἱ ὑπηρέται ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον. L. Dindorf.] Dicitur etiam metaph. λόγοις βάλλειν, et κακοῖς λόγοις βάλλειν, ut Lat. Maledictis incessere. Soph. autem Aj. [1244, ubi v. Musgr.] dixit κακοῖς subaud. λόγοις : ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που, Maledictis nos incessetis, Probra in nos jactabitis. [Exc. Phryn. in Bekk. An. p. 29, 27 : Βάλλειν σκώμμασι τὸ σκώπτειν καὶ βάλλειν λοιδορίαις ἤτοι λοιδορεῖν καὶ βάλλειν ἀραῖς. Arist. Thesm. 895 : Βαΰζε, τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ. Eur. Electr. 902 : Μή μέ τις φθόνῳ βάλῃ. Pind. Pyth. 12 extr. : Ἀλλ' ἔσται χρόνος οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω. Anth. Pal. cap. 12, 70 : Οὔ σε βαλῶ ζήλοις. Philostr. Imag. p. 42, 25 Jac. : Καπανεὺς δὲ λέγεται κεραυνῷ βληθῆναι, πρότερος κόμπῳ βαλὼν τὸν Δία. L. Dindorf. Zosimus 3, 5, 6 : Φθόνῳ βληθεὶς ὁ Κωνστάντιος ἐπὶ τοῖς Ἰουλιανοῦ κατορθώμασιν. Synesius p. 38, A : Βάλλοντι Σωκράτην καὶ Ζήνωνα τοῖς ἐκ Διονυσίων σκώμμασι. Wakef.] Eust. [Il. p. 106, 17 : Βαλεῖν δὲ καὶ ἐνδιαβαλεῖν τὸ διαμπὰξ, βαλεῖν συκοφαντικῶς] τῷ βαλεῖν per se etiam posito videtur Calumniandi signif. dare : ut docebo in Ἐνδιαβαλεῖν. || Sciendum est autem interdum βάλλω per se poni ut Jaculor. [Hom. Od. Z, 158 : Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους εἱλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.] Demosth. [115] : Κἂν μή που βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ. Xen. E. 2, [4, 23] : Ἠκόντιζον, ἔβαλλον. Sic et Thuc. 3, [23 : conf. 4, 33; 7, 25; 8, 75, 84] : Τοὺς ἐπιβοηθοῦντας καὶ κάτωθεν καὶ ἄνωθεν εἶργον βάλλοντες, Jaculantes, vel Missilibus petentes. Itidem in Proverbio, quod a Suida refertur, Βαλὼν φεύξεσθαι οἴει, per se ponitur βαλὼν, quod alii interpr. Emisso jaculo, alii Infixo aculeo. De quo Proverbio consule Erasm. [Dici ait Suidas πρὸς τοὺς κακόν τι δράσαντας καὶ οἰομένους ἐκφεύγειν. Plato Conviv. p. 189, B : Βαλών γε, ὦ Ἀριστόφανες, οἴει ἐκφεύξεσθαι; Eurip. Alc. 680 : Νεανίας λόγους ῥίπτων ἐς ἡμᾶς οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει. Conf. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 6. Michael Psellus ante Achillem Tat. Jacobsii p. cxiii : Τῆς Ἀττικῆς ὀρθοεπείας πόρρω που βάλλειν.] || Βάλλω σε, pro Attingo, item Ferio, Figo, Saucio. Il. E, [17] : Οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ubi Eust. scribit βάλλειν aperte pro ἐπιτυγχάνειν accipi. [Θ, 299 : Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα. 301 : Ἦ ῥα, καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν Ἕκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός.] Sic et in Ænigmate quodam Clearchi, quod ab Eod. post Athen. refertur, p. 713 : Λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βάλοι τε κοὐ βάλοι· ubi docet, βάλοι priore loco esse pro ἀφήσοι, πέμψοι, ῥίψοι : at posteriore pro οὐκ εὐστοχήσοι s. οὐκ ἐπιτύχοι. [Hom. Il. Ψ, 855 : Ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν. E, 51 : Ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ Βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη, quod ἐπιτυγχάνειν interpretantur Etym. M. p. 322, 15 et Suidas. Soph. Trach. 714 : Τὸν βαλόντ' ἄτρακτον. Phil. 289 : Ὃ μοι βάλοι νευροσπαδὴς ἄτρακτος, et quos citat Hemst. Athen. 15, p. 695, D : Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος ὦταῖρ' ὑποδύεται· φράζευ μή σε βάλῃ. Suidas v. βοοθύτης, ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει. L. D.] Hoc autem sensu dicitur et βάλλειν σκοπὸν, sc. pro Attingere scopum. [Hom. Od. X, 6 : Σκοπὸν, ὃν οὔπω τις βάλεν.] Greg. [t. 1, p. 110, A] : Νῦν οὖν σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐκ οἶδ' εἴ τις βέβληκεν, ἤδη τοῦ λόγου προστησόμεθα. Dicitur autem et βάλλειν ἐπὶ σκοπὸν, a Xen. [Cyrop. 1, 6, 29. Lucian. Amor. 16 : Βαλὼν ἐπὶ σκοποῦ. Achill. Tat. 2, 29 : Ἐπὶ σκοπῷ τόξον βάλλειν καὶ ἐπιτυγχάνειν· quod conjecturis frustra tentatum videtur. L. Dindorf.] E Thuc. autem [8, 75] citatur et βάλλειν cum ἐπὶ habente accus. personæ, Βάλλειν ἐπὶ τοὺς ποιήσαντας ὥρμησαν. Ubi βάλλειν fuerit Petere, sicut et in Il. ante cc. At βάλλω pro Ferio, Vulnero, Il. E, 73 : [Τὸν μὲν Φυλεΐδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν] Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί. Volunt autem Gramm. [Suidas v. Βαλεῖν; Ammonius p. 29; Eustath. Il. p. 523, 27; 1040, 41; Schol. Il. Δ, 540; E, 147; Λ, 191, 659; N, 782; Ξ, 28, 63, 128, 379, 424; O, 495; Π, 24; Υ, 378, 462; Φ, 576; X, 68. L. Dind.] βάλλειν esse vulnerare e longinquo, at οὐτάζειν e propinquo : unde esse illud Il. Δ, [540] : Ὅστις ἔτ' ἄβλητος, καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ. [Feriendi significatione dicitur etiam de sole, luce, vento, voce et quovis alio sonitu ad corpus aliquod accedente, de aqua, sanguine, denique pulvere insperso. Hom. Od. E, 479 : Τοὺς οὐδέ ποτ' Ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν, coll. T, 441. Eur. Suppl. 650 : Ἀκτὶς ἡλίου ἔβαλλε γαῖαν. Phaeth. fr. 1 : Ἣν ἥλιος βάλλει φλογί. Theocr. 2, 86 : Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον. Apoll. Rh. 4, 885 : Ἦμος δ' ἄκρον ἔβαλλε φαεσφόρος οὐρανὸν Ἠώς. Aratus 822, de sole : Νέον βάλλοντος ἀρούρας. 830 : Οὐδ' ὁπότ' ἀκτίνων αἱ μὲν νότον, αἱ δὲ βορῆα σχιζόμεναι βάλλωσι. Et structura novitia Schol. Arist. Av. 109 : Οὕτως δὲ ἐκλήθη (ἡ Ἡλιαία) διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι καὶ ἐν ἡλίῳ βάλλεσθαι : nisi ἐν temere repetitum et delendum est, collatis eisdem Schol. Vesp. 769 : Διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ αὐτὸ ἀναπεπταμένον βάλλεσθαι τῷ ἡλίῳ. Ὑπὸ τοῦ ἡλίου βάλλεσθαι dicit Suidas v. ἡλιαστής scholiastam describens. De caligine in oculos Tiresiæ ingruente Callim. Lav. Min. 82 : Παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλεν. De vento fluctus ciente Moschus 5, 1 : Τὰν ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ. Quo modo capiendus vi-

detur etiam Hom. Il. Ψ, 217, de Borea et Zephyro: Παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον, Φυσῶντες λιγέως. Idem de sonitu K, 535: Ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει. Soph. Phil. 205: Βάλλει μ' ἔτυμα φθογγά. Antig. 1187: Καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ βάλλει δι' ὤτων. Apoll. Rh. 2, 554: Ἤδη δέ σφισι δοῦπος ἀρασσομένων πετράων νωλεμὲς οὔατ' ἔβαλλε, et similiter 4, 969. De pulvere Hom. Il. Λ, 536; Υ, 501: Ἄντυγες αἳ ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον. Ψ, 502: Ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον. De aqua Hymn. Cer. 50: Χρόα βάλλετο λουτροῖς. Eur. Orest. 303: Λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλε. Iph. T. 58: Θνήσκουσι δ' οὓς ἂν χερνίβες βάλωσ' ἐμαί. Rhes. 791: Θερμὸς κρουνὸς βάλλει με αἵματος. Æsch. Agam. 1390: Βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου. De fulmine Sophocles apud Galenum vol. 5, p. 454 ed. Bas. correctus a Bentleio et Porsono: Καὶ τάχ' ἂν κεραυνία πέμφιξ σε βροντῆς καὶ δυσοσμίας βάλοι. Libri enim πέμφιξι ... λάβοι. Hinc figurate de scelere et flagitio quo quis polluitur. Eur. H. F. 1219: Ὡς μὴ μύσος με σῶν βάλῃ προσφθεγμάτων. Iph. T. 1209: Εἴπερ γε κηλὶς ἔβαλέ νιν μητροκτόνος. Et aliter ap. Achillem Tat. 2, 37: Ἀναστρέφον τε σὺν τῷ ἄσθματι καὶ τὸ φίλημα καὶ μιγθὲν ἕπεται καὶ βάλλει τὴν καρδίαν· 5, 24: Ὡς δ' ἀνέγνω καθ' ἑαυτὴν γενομένη (epistolam) καὶ τὸ τῆς Λευκίππης εὗρεν ὄνομα, βάλλεται μὲν τὴν καρδίαν εὐθέως, γνωρίσασα τοὔνομα. Arrian. Ind. c. 34: Τῇ τε ὄψει καὶ τῇ γνώμῃ δῆλος ἦν μεγάλῳ ἄχει βεβλημένος. Quibus similia sunt notata in Indice ad Joannem Malalam βληθεὶς ἔρωτι, νόσῳ, πάθει. Figurate de certamine ejusque victore quem carmine celebraret dixit Pind. Nem. 3, 62: Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἷμα, σέο δ' ἀγών, τὸν ὕμνος ἔβαλεν, et Olymp. 2, 98: Ἔπεχε νυν σκοπῷ τόξον, ἄγε θυμέ, τίνα βάλλομεν ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρενὸς εὐκλέας ὀϊστοὺς ἱέντες; L. Dindorf.]

Βάλλω, Jacio, Projicio: ῥίπτω: Od. I, [137]: Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, i. e. ἀγκύρας κατὰ βυθοῦ ῥίψαι, Eust. [Plerumque hæc medio dicuntur, sub quo v. dicenda. Similiter Apollonius 2, 849: Ἄστυ βαλεῖν, quod βαλέσθαι ipse dixit alibi. Et apertum est, ubi medium, ibi tantum non semper locum habere etiam activum. L. Dind.] Sic Il. [A, 245]: Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, Sceptrum in terram projecit, i. e. ἔρριψε, s. κατέρριψε, [X, 64: Νήπια τέκνα βαλλόμενα προτὶ γαίῃ. Od. I, 284: Πρὸς πέτρῃσι βαλών.] H, [190]: Τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἑὸν χαμάδις βάλε. Od. Z, [Ξ, 429]: Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, In ignem jaciebat. Apud Eund. ἐν κονίαις βαλεῖν, In pulverem projicere: quod periphrastice dicitur pro Interficere. Il. Θ, [156]: Τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας. [Il. I, 574: Πύργων βαλλομένων. Quo refertur Hesychius, βαλλομένων, καταστρεφομένων. Æsch. Eum. 751: Βαλοῦσα δ' οἶκον ψῆφος ὤρθωσεν μία. Capiendus ita videtur etiam Achilles Tat. 2, 31: Ἐπὶ τὴν τρίτην θύραν ἔρχεται πρὸς τὸν θυρωρόν, κἀκεῖνον ἐβεβλήκει τῷ αὐτῷ πόματι, de janitore sopito. L. Dind.] Apud Apoll. Rh. 2, [401]: Ῥόον εἰς ἅλα βάλλει, Jacit, Devolvit. [Conf. 4, 289, 326, 632. Dionys. 352, 783.] Vide et βάλλειν ὄμματα. Βάλλω autem pro Abjicio, ut βάλλειν τοὺς ὀδόντας, vide in Πρωτόβολος. [Aristot. H. A. 1, 1; 6, 2; Eust. Od. p. 1464 extr., et quem Hemst. indicavit Hesych. v. Γνῶμα.] || Emitto, ut Hom. [Od. Δ, 198]: Βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Sic Eur. Hipp. [1396]: Κατ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ. Lat. quoque non solum Emittere lacrymas et Profundere, sed et Projicere lacrymas, interdum dicunt, sed frequentius Profundere. [Theogn. 1206: Οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.] || Pono, Immitto. Il. P, [40]: Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ. [Socrates Hist. Eccl. 1, 39: Τὰς διαθήκας ἐντειλάμενος μηδενὶ ἑτέρῳ ἢ τῷ υἱῷ τῷ τῆς ἀνατολῆς ἄρχοντι Κωνσταντίῳ εἰς τὰς χεῖρας βαλεῖν. L. Dind.] H, [187]: Κυνέῃ βάλε, omissa præp., pro ἐν κυνέῃ ἔθετο. Δ, [16]: Φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. [Matth. 10, 34: Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν. Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν. L. Dind.] Od. Δ, [220]: Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, quod Eust. exp. ἐνέβαλεν, ἐνέθετο. Aliquoties legimus χεῖρα βάλλειν ἀμφί τινι: ut Φ, [433]: Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχει, q. d. Posuit manum circa ensem. Pro quo potius diceretur Apposuit manum ensi, vel Circumjecit. Quod nihil aliud est, quam Cepit: pro εἷλεν, Eust. Qui tamen vult βάλλειν signif. ῥίπτειν vel τιθέναι, Od. H, [142]: Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς. Ego autem in h. l. præp. verbo jungendam existimo, ut docebo in Ἀμφιβάλλω: ubi et de βάλλεσθαι πήραν ἀμφ' ὤμοις pro ἀμφιβάλλεσθαι. [Od. P, 38; Ω, 346: Ἀμφὶ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε. Hymn. Ap. 117: Ἀμφὶ δὲ φοίνικι βάλε πήχεε. Et cum duplici dativo. Od. Ψ, 207: Ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ. Et sine dat. Od. Δ, 455: Ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλομεν· A, 211: Φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε. L. Dind.] Sic porro idem Schol. Il. E, [317, 347]: Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλών, vult esse vel θείς, vel ἀφείς, vel ἐπιρρίψας, et quidem ἐπιτυχῶς. Ego χαλκὸν βαλεῖν ἐν στήθεσσι puto esse Immittere, vel potius Intrudere. [Od. Υ, 62: Αἴθε μοι ἤδη ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἕλοιο· in quibus tmesin ab Stephano deprehensam non agnosco.] Nec vero dubito, quin hic itidem jungi debeat verbo præpositio, ut sit pro ἐμβαλὼν στήθεσσι. [Eur. Orest. 51: Ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν· quæ structura revertitur v. 303: Λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλε. L. Dind.] Itidem Eur. Orest. [1282]: Ἐν πύλαισιν ἀκοὴν βάλω, quod exp. Apponam aures foribus, videtur accipiendum pro ἐμβάλω ἀκοὴν πύλαισι. [Herc. F. 1059: Φέρε πρὸς οὖς βάλω. Quod tamen ad προσβάλλειν referendum. L. Dind.] In VV. LL. citatur ex Herod. ἔμβαλε τὸν αὐχένα βρόχῳ, pro Collum laqueo circumdedit. || Usurpatur pro Ponere, metaph. etiam: ut βάλλειν ἐν θυμῷ, ad verbum Poner in mente, pro Versare [« Agitare » ascripsit H. Steph. in exemplo Thes. sui Vindobonensi] in mente, s. In animo cogitare, Od. A, [200]: Ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω, i. e. ἐνθυμοῦνται, uno verbo, Eust. addens etiam, βάλλειν signif. vel νοεῖν ἐπιτυχῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπηβόλως, vel τιθέναι. [Recte Hemst.: « Ut dii in mentem mihi subjiciunt: hic sensus est Homeri. » Addit idem Pherecyd. ap. Schol. Pind. Pyth. 4, 133: Ταῦτα τῷ Ἰήσονι εἰς νόον βάλλει Ἥρα. Pindarus ipse Ol. 13, 21: Πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον Ὧραι πολυάνθεμοι σοφίσματα. Et quem Angl. citarunt Parthen. 42: Βάλλειν ἐπὶ νοῦν. L. Dind.] Quam posteriorem exp. admitto; priorem ut nimium subtilem atque adeo commentitiam rejicio: neque enim βάλλειν per se declarare potest νοεῖν, sed junctum cum ἐν θυμῷ, aut ἐν φρεσί, aut alio hujusmodi, ut si dicas ἐν νῷ s. ἐν νοΐ βάλλειν, non dubium fuerit, quin βάλλειν sit simpl. θεῖναι, quum habeamus inde factum comp. νουθετεῖν. Qua forma dicuntur a Virg. Mente alta repostum, et Sensibus imis reponas. Ceterum frequentius pass. [medio] βάλλεσθαι utitur Hom., si bene memini, quam act. in hoc loquendi genere. Sic Il. O, [566]: Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· vel δ' ἐβάλοντο· Od. M, [217]: Σοὶ δὲ κυβερνῆθ' ὧδ' ἐπιτέλλομαι, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ Βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς κ. τ. λ. Itidem Il. Ξ, [50]: Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, atque alibi. [Activum erat Theogn. v. 1050: Σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε, ubi βάλευ nunc restitutum ex codice: quod pravo accentu scribitur βαλεῦ apud Herodotum 7, 51; 8, 68, in eadem formula loquendi. Activi vero testes sunt Æsch. Prom. 705: Σὺ δ', Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμοὺς λόγους θυμῷ βάλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ. Soph. Œd. T. 975: Μὴ νῦν (scribendum μή νυν) ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς, et minus certus Vitæ Hom. scriptor c. 30: Ὁ Ὅμηρος ἐς θυμόν τε ἔβαλε τὸ ῥηθέν· facile enim τὸ potuit excidere. || Ceterum omisit Stephanus significationis Cogitandi vel Opinandi exemplum aptissimum Hom. Il. Υ, 195: Ἀτάρ σε Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι. Ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀΐομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ Βάλλεαι. || Cum νοῦς dixit Apoll. Rh. 2, 256: Σίγα, μή μοι ταῦτα νόῳ ἔνι βάλλεο. L. Dind.] Aliquando autem ἐν φρεσὶ βάλλεσθαι pro eod. dicitur: unde illud non semel apud Eund. et ap. Hesiodum quoque, [Ἔ. 107]: Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Et rursus [Il. I, 434]: Νόστον μετὰ φρεσὶ βάλλεαι. Possumus vero, et commodius fortasse, in hh. ll. præp. verbo jungere, ut sit ἐμβάλλειν vel ἐμβάλλεσθαι θυμῷ, aut φρεσί. [Theocr. 25, 163: Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας, ὡσείπερ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι, Recordor.] Utuntur autem h. v. et quidem in pass. [medio] prosæ etiam scriptt., in simili vel potius eod.

loquendi genere, mutantes duntaxat præp.; dicunt enim βάλλεσθαι εἰς νοῦν, quod Hom. βάλλεσθαι ἐν θυμῷ, et βάλλεσθαι ἐν φρεσί. Herod. etiam [8, 68] ἐς θυμὸν βάλλεσθαι dixit, quod exp. Animadverto, Intelligo. [Θυμῷ βαλόμενος. Ita legendum ap. Herod. 5, 49. Hemst. Vide Schweigh.] Item, Animum appello, ut Plut. Theseo, [c. 24], Βάλλεσθαι εἰς νοῦν τὸ ἔργον, Animum ad opus appellere. Synes. Euoptio, Ἡμεῖς δὲ τὴν μὲν οὖσαν αἰτίαν οὐκ εὐθὺς εἰς νοῦν ἐβαλλόμεθα, Bud. interpr. Non statim causam intelleximus. Potest βάλλομαι εἰς νοῦν commode etiam exp. alicubi Animo capesso, vel Mente capesso, ut Plut. [l. c.]: Μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλλόμενος. [Id. Moral. p. 1095, A: Οὐ γὰρ ἂν ἐπῆλθεν αὐτοῖς εἰς νοῦν βαλέσθαι τὰς τυφλὰς ἐκείνας καὶ νωδὰς ψηλαφήσεις. Dionys. Ant. R. 1, 39, ab Hemst. citatus: Ἀμηχανῶν ὁ Ἡρακλῆς ὅ,τι χρήσαιτο τῷ πράγματι εἰς νοῦν βάλλεται προσελάσαι τῷ σπηλαίῳ τὰς ἄλλας βόας.] Apud Chrys. Βεβλημένος εἰς νοῦν, ubi observa βεβλημένος signif. act. Bud. interpr. Qui in animum induxit, et ut faceret consilium cepit. Sciendum est autem Eur. Theseo [Fr. 4, 2,] inversa ista constr. dixisse, βάλλεσθαι νοῦν εἰς φροντίδας, pro βάλλεσθαι φροντίδας εἰς νοῦν: Εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην, quod Cic. interpr. Mecum futuras commentabar miserias. Q. l. vide ap. Lex. meum Cic. 110, 111. Jam vero et βάλλεσθαι per se positum eand. signif. habet ap. Herod., qui βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ non semel dicit pro Apud se cogitare, In animo suo versare. Et apud Eund. Βαλλόμενος ἐπ' ἐμαυτοῦ ἔπρηξα, Re apud me perpensa, s. considerata, vel Meo ipse usus consilio. [Locus est 3, 155: Ἐπ' ἐμεωυτοῦ βαλόμενος ἔπρηξα, cui simillimi sunt 3, 71: Μάλιστα μέν νυν ὠφείλετε ἐπ' ὑμέων αὐτῶν βαλόμενοι ποιέειν ταῦτα· ἐπεί τε δὲ ὑμῖν ἀναφέρειν ἐς πλεῦνας ἐδόκεε. 5, 106: Εἴπερ τι τοιοῦτον οἷον σὺ εἴρηκας πρήσσει ὁ ἐμὸς ἐπίτροπος, ἴσθι αὐτὸν ἐπ' ἑωυτοῦ βαλόμενον πεπρηχέναι. Quorum locorum omnium ab sententia aberravit Stephanus, βαλέσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ vertens Apud se cogitare, quum sit In se recipere, Suis viribus suoque consilio et periculo rem gerere. Dionys. Ant. Rom. 10, 31, ab Schæf. indicatus: Τοῖς δ' ἄρα πᾶσιν ἦν ταῦτα κατ' ἀρχὰς δεδογμένα μήτ' εἰσηγήσασθαί τινα καινὸν πολίτευμα μηδὲν ἐφ' ἑαυτῷ βαλλόμενον, ἐὰν μὴ πᾶσι τὸ αὐτὸ δοκῇ, μήτ' ἐναντιωθῆναί τινα τοῖς πραττομένοις, ubi scribendum ἐφ' ἑαυτοῦ βαλόμενον, ut fere citavit Schæf. Ælian. V. H. 2, 4: Ἐφ' ἑαυτοῦ τοίνυν ὁ Χαρίτων βαλλόμενος τὸ πᾶν τόλμημα καὶ κοινωνὸν αὐτοῦ μὴ θελήσας παραλαβεῖν τὸν ἐρώμενον· ubi legendum βαλόμενος. L. Dind.] Qui loci nobis exp. Od. A, 234: Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες, nec de ejus lectione dubitare sinunt: ac dicere cum Eust. meliorem esse hanc lectionem ἐβάλοντο, quam alteram ἐβούλοντο: quasi vero hæc ferri ullo modo possit. Sed nec probo ejus exp. ut sit ἐβάλοντο positum pro ἔρριψαν, metaph. sumta ἀπὸ τῶν κύβων. Plane enim esse puto ἐβάλοντο pro ἐν θυμῷ ἐβάλοντο, ut dicat, Aliud ap. se statuerunt, vel, cum Ovid., Diis aliter visum. [Veram ap. Homerum scripturam esse ἐβόλοντο, nec fieri posse ut ἐβάλοντο quemadmodum voluit Stephanus explicetur demonstravit Buttmannus Lexilogi vol. 1, p. 31. L. Dind.] Ceterum in VV. LL. falso citatur ex Herod. [4, 160: Ἐπ' ἑωυτῶν βαλλόμενοι ἔκτισαν πόλιν· scribendum βαλόμενοι.] Βαλόμενοι ἐφ' ἑαυτῶν pro Contracti, item [5, 73; 8, 109]: Βαλόμενοι ἐπὶ σφέων αὐτέων, pro Inter se collocuti: quum ad proxime præcedentem signif. commodius referri possint. [Magis huc pertinent formulæ tales, ut Εἰς μνήμην ἐβάλοντο τοῦτο μὲν Τίτον, τοῦτο δ' Αἰμίλιον Plut. Sull. c. 12. Τὴν νίκην τὴν ἐπ' αὐτοῖς ἔχε, μηδὲν ἐς μῆνιν βαλλόμενος Philostr. Her. p. 176 Boiss. L. Dind.] Videtur autem βάλλω poni pro τίθημι in oratoriis etiam quibusdam dicendi formulis: ut in βάλλειν τινὰ ἐν αἰτίᾳ, quod e Plat. citatur pro Culpam in aliquem rejicere. || Affinem τῷ τίθημι signif. habet Eur. Ion. [751]: Οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χαράν, Propones, vel Trades, Imperties. Apud Matth. autem 25, 27: Ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις, Tradere mensariis, vel Committere; aut Ponere ap. mensarios: nam v. Ponere utitur Horat. hac in re. In illa autem Tradendi signif. optime convenit Gall. *Bailler* cum Gr. βάλλειν. [Plura de signif. Solvendi pecuniam Stephanus sub Βαλάντιον.]

Βάλλω cum πρὸς, Il. Π, [568]: Αἶψε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυηκέας ὄζους, pro comp. συμβάλλω. [Et aliter apud Theocr. 23, 5: Πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.]

Βάλλω, Verto, s. Flecto interpretor Il. Θ, [306; Ψ, 697]: Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, Alio caput vertit, s. flexit. Nam quod Eust. βάλλειν hic quoque ad signif. τοῦ τίθημι, vel τοῦ ῥίπτειν, reducere vult, nimis coactum atque adeo violentum mihi videtur. Tolerabilior autem fuerit posterior hæc exp., sc. per τὸ ῥίπτειν, in altero illo genere loquendi huic simili, Od. Π, [179]: Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη. Nam hic possimus interpr. Alio vertit oculos, pro quo brevius Avertit oculos, vel Alio conjecit oculos, eod. sensu. [Eur. Orest. 958: Πρόσωπον ἐς γῆν σὸν βαλοῦσα. Ion. 582: Τί πρὸς γῆν ὄμμα σὸν βαλὼν ἔχεις; Androm. 1180: Εἰς τίνα δὴ φίλον αὐγὰς βάλλων; Apollon. 1, 726: Ἐς ἠέλιον ἀνιόντα ὄσσε βάλοις· 790; 3, 1008: Ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα. Conf. 3, 1063; 3, 287: Ἀντία δ' αἰεὶ βάλλεν ἐπ' Αἰσονίδην ἀμαρύγματα. 1023: Ὅτε δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπάς. Conf. 4, 726, 1467; Oppian. Hal. 2, 544: Οὐδέ τις ἄντην ὄσσε βαλεῖν τέτληκεν. S. Maximi Confessoris Acta vol. 1, p. L, ed. Combef.: Κάτω βαλόντες τὰς κεφαλὰς ἐσίγησαν. Et aliter Theocr. 16, 11: Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη βαλοῖσαι. Zenob. 5, 93 ab Hemst. indicatus: Κάτω βαλὼν τὰς χεῖρας εἱστήκει. Hom. Hymn. Ven. 157, Cer. 194: Κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα, ad βάλλειν minus quam ad καταβάλλειν pertinet. L. Dindorf.]

Βάλλ' ἐς κόρακας, pro ἔῤῥ' ἐς κόρακας, q. d. Facesse, vel Abi ad corvos. Sed Lat. pro eo dicunt, Abi in malam rem. De quibus loquendi generibus lege Erasm. Quamvis autem hoc βάλλε verbo neutro reddatur, sicut et quum dicitur βάλλ' ἐς μακαρίαν, [de quo v. s. μακαρία] quidam tamen σεαυτὸν sub. tradiderunt, perinde ac si diceretur βάλλε σεαυτὸν εἰς κόρακας. [Arist. Thesm. 10, 79; Vesp. 835; Plut. 782: Βάλλ' ἐς κόρακας. Similis fortasse formula fuit quæ ab Hesychio refertur: Βάλλ' ἐς Ἄχραν, οἱ μὲν Ἄχραν πλησίον Λέσβου, οἱ δὲ Ἀκτήν. Nisi potius dicitur aliquis eo per naufragium ab uno deorum conjectus. L. Dindorf.]

Βαλέειν, Ion. et poet. pro βαλεῖν dicitur, Jacere. Βέβληκα, præt. perf. ex inus. th. Βλέω. Βλήμενος, Ion. et poet. pro βεβλημένος, demto augmento, et retracto accentu e penult. in antepenult. Apoll. Rh. [2, 914]: Βλήμενος ἰῷ, Sagitta ictus s. percussus. [Conf. 1038, 1212, et Hom. locis plurimis, apud quem sunt etiam activa ξυμβλήτην Od. Φ, 15, et ξυμβλήμεναι Il. Φ, 578, et passivi ceteri modi, βλεῖο vel βλῆο, βλήεται, βλῆσθαι, quos nemo nunc ignorat aoristi, non perfecti esse. Aliam rursus participii formam commemorat Etym. M. c. 199, 52: Βλείς· Ἐπίχαρμος, τυροβλείς (τύρῳ βλεὶς Sylburgius). Φασὶν οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ βληθείς, καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ θ βλείς, ἢ ἀπὸ τοῦ βλῆμι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔβλην, οἷον, Πόθεν δὲ ὠλκὸς εὐπετὲς ἔβλης, ἡ μετοχὴ βλείς· κίνημα γὰρ καὶ οὐ συγκοπή. Οὕτως Ἡρωδιανὸς Περὶ παθῶν. Verba corrupta emendatiora fortasse præstabit codex Dorvillianus: nunc conjecturis, quamvis suppetant non improbabiles, abstineo. Memorat βλείς etiam Gudianum c. 103, 39. Hesych.: Βλῆναι, ἀληθεῖς. Scrib., ni fallor, Βλῆναι, βληθῆναι. L. D.] Βλήσω, Jaciam, Percutiam, e βλέω. [Formam βλήσω, quæ nusquam invenitur ipsa, quanquam ponitur ab Etym. M. c. 199 et 200 bis terque, in medio præstat Homericum illud βλήσομαι, Il. Υ, 335: Ὅτε κεν ξυμβλήσεαι αὐτῷ. Sed quanquam in ea scriptura magnus librorum consensus est, minime tamen vereor, ejecto certissimo librariorum commento, restituere ξυμβλήεαι: quam emendationem confirmat varietas Od. P, 472 a Clarkio annotata βλήσεται pro βλήεται. || De alia futuri forma βαλλήσω dixit Stephanus sub Βαλλέω. Prætera notanda perf. pass. forma productior βεβόλημαι, quam ita differre formæ βέβλημαι narrat Etym. M. c. 193, 45, ut βεβολῆσθαι de animo, βεβλῆσθαι de corpore sauciato dicatur. Quod discrimen observatum est in locis Homericis, qui βεβολῆσθαι habent, tribus, Il. I, 3, 9; Od. K, 247,

neglectum ab recentioribus poetis, velut Apollonio 1, 1269, bovem œstro percitum dicente κακῷ βεβλημένον οἴστρῳ, et 3, 1310 taurum uno ictu humi stratum, μιῇ βεβολημένον ὁρμῇ, quos locos Nonni Dionysiacorum nonnullis auxit Lobeckius ad Phryn. p. 589. Ceterum ne apud hos quidem, quantum memini, promiscuus ambarum formarum usus est, sed hoc discrimine discernuntur ut βιβολῆσθαι nonnisi de ictu, βεβλῆσθαι etiam de jactu dicatur : quæ fere sententia videtur esse etiam Buttmanni ad Arat. v. 492. Sed in glossa Lex. Rhet. Bekk. An. p. 224, 17, βέβλημαι, βεβούλευμαι ἢ τετάραγμαι ἢ ὠδύνημαι, βέβλημαι evidenter corruptum est ex βεβόλημαι : quo restituto in lucem simul revocatur verbi βούλομαι forma perfecti per ο scripta : quam præsenti et imperfecto vindicarunt Toupius ad Theocr. 28, 15 et Buttmannus Lexil. loco superius citato. Βεβολῆσθαι autem pro δυσθυμεῖν omisso præter morem et suum et Homericum dativo dixit Apollonius 1, 262 : Μήτηρ βεβολημένη. Forma βεβοληώς erat Tryphiodori v. 582, κραδίην βεβολιότες οἴνῳ, ubi nunc βεβαρηότες restitutum ex codice.

[Addam his reliqua de verbo βάλλειν quæ supra vel omissa vel non satis explicata sunt. Βάλλειν, ubi est Jaculari, sæpe duplici consociatur accusativo tum hominis tum partis qua sauciatur corpus. Hom. Il. Δ, 480 : Πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στῆθος. Conf. 501, 527, etc. Et passivo Δ, 518 : Χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο παρὰ σφυρὸν ὀκριόεντι, κνήμην δεξιτερήν, ubi tollenda interpunctio. Interdum additur κατά : Λ, 108 : Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί. Conf. N, 186; O, 420, etc. : vel πρὸς, Il. Π, 753 : Ἔβλητο πρὸς στῆθος. Tum dicitur etiam de ipso vulnere inflicto. Il. E, 795 : Ἕλκος, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ, quo respiciens Plato Reip. 3, p. 408 : Ἢ οὐ μέμνησαι ὅτι καὶ τῷ Μενέλεῳ ἐκ τοῦ τραύματος οὗ ὁ Πάνδαρος ἔβαλεν, αἷμ' ἐκμυζήσαντ' κ. τ. λ. : qui suis verbis si usus esset, hac constructione, quæ poetica est, abstinuisset; Π, 511 : Ἕλκος ὃ δή μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ. Præter signif. Jaculandi autem latissime patet usus signif. Jaciendi vel Ponendi tum proprius tum figuratus : veluti de sanguine, aqua, vino, aliisque rebus infusis vel inspersis. Æschylus apud Galenum vol. 5, p. 455 ed. Bas. : Μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. Eur. Ion. 150 : Νοτερὸν ὕδωρ βάλλων. Planudius in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 90, 18 : Βάλλει τις ὕδωρ εἰς ἄγγος. Paullus Silent. de Thermis Pythiis v. 92 : Νᾶμα βαλὼν εἰς ἄγγος. Anacreontic. 36, 10 : Φέρ' ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ. Evang. Joan. 13, 5 : Βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα. Luc. 5, 37, 38; Matth. 9, 17; Marc. 2, 22 : Βάλλειν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς. Judic. 6, 19 : Ζωμὸν ἔβαλεν ἐν τῇ χύτρᾳ. Matth. 26, 12 : Βαλοῦσα μύρον ἐπὶ τοῦ σώματος. Epiphanius de 12 gemmis vol. 2, p. 226, C : Ἔλαιον ἐν σκεύεσι βαλεῖν. De igni Il. N, 629; Od. Θ, 501 : Ἐν νηυσὶν πῦρ ὀλοὸν βαλέειν. Malalas p. 397, 15 : Ἔβαλον πῦρ. Theodos. Acroas. 1, 109 : Πῇ δ' αὖ τὸ πῦρ μάστιγα βάλλων οἰκίαις. De vestibus aliisque rebus circum corpus positis Il. Σ, 204, etc. : Ἀμφὶ δ' Ἀθήνη ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν. Pind. Ol. 3, 13 : Ὧτινι ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας. Eur. Bacch. 828 : Στολὴν δὲ τίνα φῂς ἀμφὶ χρῶτ' ἐμὸν βαλεῖν; Hom. Il. N, 36 : Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας. Et similiter de rotis currui inditis Il. E, 722 : Ἥρη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα. De rete vel hamo in mare demissis βαλεῖν ἄγκιστρον, δίκτυον, σαγήνην frequentia sunt in N. T. libris. De seminibus Theocr. 25, 25 : Τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν βάλλοντες. Dionys. Ant. Rom. 6, 88, ab Schæf. indicatus, translate : Σπέρμα κακῶν βαλεῖν τῇ πολιτείᾳ. Item improprie de precibus Lycophr. 620 : Εὐχὰς ἀρούραις ἀμφ' ἐτητύμους βαλεῖ. Apollon. 4, 159 : Περί τ' ἀμφί τε νήριτος ὀδμὴ φαρμάκου ὕπνον ἔβαλλε. De jactu talorum Æsch. Ag. 32 : Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι, τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας, ubi v. Blomf. Idem Myrmidonibus apud Arist. Ran. 1400 : Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα. Plato Leg. 12, p. 968 extr. : Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους βάλλοντας. Eur. Suppl. 330 : Ἔτ' αὐτὸν ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν. Aristot. Περὶ τῆς καθ' ὕπνον μαντικῆς c. 2 : Ὥσπερ γὰρ καὶ λέγεται, ἂν πολλὰ βάλλῃς, ἄλλοτ' ἀλλοῖον βαλεῖς· quæ poetæ verba esse monui in editione G. A. Beckeri p. 107. Athenæus 10, p. 444, F : Τοὺς ἐλάττω τοῖς ἀστραγάλοις βάλλοντας. Plut. Pyrrh. c. 26 : Ὅθεν ἀπείκαζεν αὐτὸν Ἀντίγονος κυβευτῇ πολλὰ βάλλοντι καὶ καλὰ, χρῆσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένῳ τοῖς πεσοῦσι. Callim. Epigr. 8 : Πῶς ἔβαλες; Itaque βάλλειν κλῆρον vel κλήρους dicitur in V. et N. T. Ibidem Hos. 14, 5, de radicibus diffusis : Βαλεῖ τὰς ῥίζας αὐτοῦ ὡς ὁ λίβανος. Jerem. 17, 8 : Ἐπὶ ἰκμάδα βαλεῖ ῥίζαν αὐτοῦ. Et de vallo jacto Jes. 29, 3 : Βαλῶ περὶ σὲ χάρακα. Ezech. 21, 22 : Βαλεῖν χῶμα· quod antiquiores medio solent dicere, de quo infra. De pedis vestigio terræ impresso Eur. Electr. 1344 : Δεινὸν γὰρ ἴχνος βάλλουσ' ἐπὶ σοὶ χειροδράκοντες· quod qui suspectum habuerunt, ignorabant dixisse poetam etiam in Rheso v. 721 : Πρὶν ἐπὶ γᾶν Φρυγῶν ποδὸς ἴχνος βαλεῖν. Denique dicitur de hominibus et animalibus. Il. Φ, 104 : Νῦν δ' οὐκ ἔστ' ὅστις θάνατον φύγῃ, ὅν κε θεός γε ἐμῇς ἐν χερσὶ βάλῃσιν. Od. Σ, 84 : Πέμψω σ' Ἤπειρόνδε βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ. Υ, 382 : Τοὺς ξείνους ἐν νηῒ πολυκλήϊδι βαλόντες. I, 470 : Καλλίτριχα μῆλα πόλλ' ἐν νηυσὶ βαλόντες. Eur. Ion. 899 : Κοῦρον τὸν φρίκᾳ ματρὸς εἰς εὐνὰν βάλλω τὰν σάν. Theocr. 24, 59 : Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα. Et aliter Apollon. 1, 243 : Ζεῦ ἄνα, τίς Πελίαο νόος; πόθι τόσσον ὅμιλον ἡρώων γαίης Παναχαιΐδος ἔκτοθι βάλλει; Moschus Epigr. v. 6 : Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω. Et in locutione εἰς φυλακὴν βάλλειν. De equis ante alios actis eosque antevertentibus Il. Ψ, 572 : Ἤσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετήν, βλάψας δέ μοι ἵππους, τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών· 639 : Οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε, πλήθει πρόσθε βαλόντες. Pind. Pyth. 8, 80 : Τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται, δαίμων δὲ παρίσχει ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων, ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει. Quod schol. interpretatur ἄλλοτε ἄλλον ὑψηλὸν ποιῶν. Theocr. 4, 44 : Βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι. Et improprie Bio 5, 12 : Ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω; || Figurati usus autem hæc sunt exempla præter ea de quibus dictum est. Hom. Il. B, 376 : Ὅς με μετ' ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει. Od. M, 221 : Ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθα. Herodot. 7, 139, ab Hemst. citatus : Χρηστήρια φοβερὰ καὶ ἐς δεῖμα βαλόντα. Æsch. Prom. 388 : Μή γάρ σε θρῆνος οὑμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ. Eur. Troad. 1058 : Εἰς φόβον βαλεῖ τὸ μῶρον αὐτῶν. Cycl. 574 : Εἰς ὕπνον βαλεῖς. Or. 168 : Σὺ γάρ νιν ἔβαλες ἐξ ὕπνου. Crates apud Plut. Mor. p. 125, F : Ἐς στάσιν ἄμμε βάλῃς. Malalas p. 45, 21 : Ἐβλήθη εἰς ἔρωτα αὐτῆς. 165, 14 : Εἰς ἔρωτα αὐτῆς βληθείς. Anthol. Pal. cap. 12, 139 : Μή με παρεισδὺς εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ. Et re inversa : Ἐν στήθεσσι μένος βάλε Hom. Il. E, 513, cum similibus plurimis apud ipsum et alios omnes : quorum unum et alterum de rarioribus memorasse sufficit, ut δύσκλειαν ἀπὸ συγγόνου βάλετε Eur. Helen. 1506. Βάλεν δ' ἀπὸ δείματα θυμοῦ Apollon. 1, 979. Ἀπὸ ῥέθεος βάλεν ὕπνον Nicand. Ther. 165. Εἰς ἔμ' αἰτίαν βάλῃ Eur. Troad. 305. Φόνον ἐπὶ φόνῳ βαλὼν Herc. F. 1085. Εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει καὶ βαλεῖς τι μαλθακὸν Aristoph. Ran. 595. Οὐκοῦν παλαίων ὡς θέλων παρεμβολὴν βαλεῖν ἐπλήγην Lucian. Ocyp. v. 61. Δός με φυγοῖσαν σώματος ἀλκὰν θοὸν ἅλμα βαλεῖν ἐπὶ σὰς αὐλὰς Synes. hymn. p. 334, D. Βαμβαίνων, βήματα βάλλων, κατὰ βῆμα πορευόμενος Eustath. Il. p. 812, 47. Ὅσα βήματα βάλλει ὁ μοναχὸς Apophthegm. Patrum in Cotelerii Eccl. Gr. Monum. vol. 1, p. 353, A. Quo referendum etiam βαλεῖν vel βαλεῖν τινι μετάνοιαν de genuflexionibus corporisque inclinationibus exhibendis ap. S. Maximum Confessorem p. L et LXIV ed. Combef., Sophron. Prat. c. 184 : Ἔρχου καὶ βάλε τριάκοντα μετανοίας, et alios quosvis, quod dicitur etiam ποιεῖν μετάνοιαν : v. Cotel. ad Eccl. Gr. Monum. vol. 1, p. 727. Ibidem p. 353, C : Ὁ θεός, μὴ ἐγκαταλίπῃς με· οὐδὲν ἐποίησα ἐνώπιόν σου ἀγαθόν· ἀλλὰ δός μοι κατὰ τὴν χρηστότητά σου βαλεῖν ἀρχήν : quod aliter dictum videtur quam ἀρχαὶ βέβληνται apud Pindarum, cujus locum memorabo sub Βάλλεσθαι. Et Βαλεῖν σύναξιν, Sacrum officium peragere, ibid. p. 359, B, ubi est varietas ποιῆς, et alibi. || Constructiones præter quas supra notavimus duæ supersunt insolentiores, prior qua

cum genitivo conjunxit Pindarus Ol. 1, 58 : Λίθον, τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν εὐφροσύνας ἀλᾶται, de Tantalo loquens saxum impositum excutere nitente; et diversissima signif. Aratus 574 : Ἥμισυ μέν κεν ἴδοιο μετήορον, ἥμισυ δ' ἤδη ἐσχατιαὶ βάλλουσι κατερχομένου στεφάνοιο, qui passivo utitur similiter de sidere sidus consequente 609 : Ἐπεὶ μέγα σῆμα βοώτης ἀθρόος ἀντέλλει βεβολημένος ἀρκτούροιο· altera qua omni casu omisso dicitur intransitive : Hom. Il. Λ, 722 : Ποταμὸς Μινυήιος εἰς ἅλα βάλλων. Conf. Apollon. 2, 744; Dionys. Perieg. 43, 631, 735, 748. Nicand. Ther. 889 : Ἧπερ Σχοινῆός τε ῥόος Κνώποιό τε βάλλει. Oraculum apud Diodorum Exc. Vat. p. 13, 10, ed. meæ : Ἔνθ' εἴσω βάλλοντι τὸν ἄρσενα θῆλυς ὀπυίει, hoc est, Ubi intranti apparet femina.... Apollon. 4, 1579 : Ὅτ' εἰς ἁλὸς οἶδμα βάλητε· 1692 : Ὥς κεν ἐρετμοῖς παμπρώτιστα βάλοιεν ὑπὲρ Σαλμωνίδος ἄκρης· 307 : Βαλὼν ὑπὲρ αὐχένα γαίης. Act. Apost. 27, 14 : Ἔβαλε κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικός. Arrian. Epict. 2, 20, 10 : Βαλὼν κάθευδε. 4, 10, 29 : Τί οὖν οὐ ῥέγχω βαλών; Quidni igitur stertam porrectus? Macho apud Athen. 13, p. 579, D : Πότερ' ἄνω θέλεις ἐλθοῦσ' ἅμα βαλεῖν ἢ κάτω; quod Congredi interpretatur Schweigh. Et de plantis germinantibus Theophrast. H. Pl. 9, 20, 4 : Τὸ δὲ πολυπόδιον μετὰ τὰ ὕδατα ἀεὶ βάλλει· qua signif. Nicand. Al. 147, a Wakef. citatus, dixit cum accus. Ἔνισχνα δὲ καύλεα βάλλει. Adde Hieroclem Stob. vol. 2, p. 78, a Valckenario citatum : Νόμος .... τοῖς φύσει δικαίοις ἐγγὺς βάλλων. Cum infinitivo jungitur Apophth. Patr. in Cotel. Eccl. Gr. Monum. vol. 1, p. 362, A : Ἀπὸ τῆς λύπης ἔβαλε πυρέσσειν, In febrem incidit. || Denique βάλλειν simplex ponitur sæpe ubi composita exspectantur, veluti quum dativo jungitur dupliciter, vel ut sit idem quod περιβαλεῖν τινά τινι. Æsch. Sept. 1048 : Οὔ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν. Soph. Trach. 940, qui tamen etiam de feriendo vel impetendo capi potest, Ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ, vel ut idem quod ἐμβαλεῖν τινί τι. Soph. Phil. 67 : Λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς, et proprie Trach. 915 : Δεμνίοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη. Eur. Phœn. 1534 : Σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλών. Anthol. Pal. 5, 139 : Ἤ γάρ μοι μορφὰ βάλλει πόθον ἢ πάλι μοῦσα, et 12, 159 : Ἤν μοι συννεφὲς ὄμμα βάλῃς, siquidem conjuncta hic cogitantur μοι βάλῃς. Conf. Ernest. ad Callim. Jov. 84. Quintus 2, 458 : Ζεὺς δὲ μέγ' ἀμφοτέροισι φίλα φρονέων βάλε κάρτος. 7, 497 : Ζεὺς γάρ οἱ ἀπειρέσιον βάλε κάρτος. 8, 299 : Τρώεσσι θράσος βάλε. Apollon. 3, 155 : Καδδὲ φαεινῷ μητρὸς ἑῆς εὖ πάντας ἀριθμήσας βάλε κόλπῳ. Anthol. Pal. cap. 5, 276 : Βάλλε δὲ σοῖς πλοκάμοισι (τὸ κρήδεμνον)· ibid. 9, 826 : Τὸν Βρομίου Σάτυρον τεχνήσατο δαιδαλέη χείρ, μούνη θεσπεσίως πνεῦμα βαλοῦσα λίθῳ (coll. 594 : Αἴθ' ἐνὶ κηρῷ καὶ ψυχὰν ἐδάης Σωκρατικὰν βαλέειν· 736 : Ἀλλά σε χαλκός, πρὶν ψυχὴν βαλέειν, ἔφθασε πηγνύμενος). Et sæpissime ap. medicos. Galenus vol. 2, p. 424 Bas. : Βάλλοντες ἐνίοτε τὰ πλεῖστα τῶν φαρμάκων ἀσθενῆ· 425 : Τοῦ βεβλημένου μέλιτος. Dieuches in Matthæi Medicis p. 39 : Γάλακτος καὶ ὕδατος τὸ τρίτον μέρος βληθέν· p. 83 : Ῥόδα ἐξονυχίσας βάλε ξέστας μέλιτος ς' καὶ ἔα ἐνιαυτόν· βάλε ἀπὸ τοῦ συνθέτου λίτραν α'. p. 84 : Κουφίσας τὸ κακάβιν βάλε τὸ ῥόδον. Et de rebus ad corpus adhibendis, Palladius Comment. in Hippocr. De fract. p. 928, C : Οὐ δεῖ δὲ καλάμους βάλλειν. 929, G : Δεῖ βάλλειν ἔρια ῥυπαρά. Hesychius : Γρῖφη, τὰ ἐν τοῖς πότοις βαλλόμενα ζητήματα· quod προβαλλόμενα dicit Mœris p. 110. Etym. M. c. 770, 41 : Τρώγω, σημαίνει τὸ κατεργάζεσθαι τὰ βαλλόμενα. Phocylid. v. 174 : Μηδὲ τεῇ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλοιο.

[De medio Βάλλεσθαι præter locutiones ab Stephano nobisque supra notatas memorandæ sunt hæ potissimum : Βάλλεσθαι χαράκωμα, Aggerem jacere, apud Demosth. p. 254, 27, χάρακα apud Pollucem 1, 161, Polybium aliosque, στρατοπεδείαν Diod. 14, 22, etc., ἄγκυραν apud Pollucem 1, 103; Herodot. 9, 74; Pindarum Isthm. 5, 11, κρηπῖδα apud eundem sæpius, et apud Lucian. Hippiæ c. 4. Ἀρχὴν βαλέσθαι τῶν νῦν γεγονότων πραγμάτων Platon. Epist. 7, p. 326, E. Ἰλυοὺς Callim. Jov. 25. Ἄστυ Apollon. Rh. 1, 1345, ibidemque 737 : Θήβης, τῆς οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους· 1, 1020 : Ἦ πέρι πείσματα νηὸς ἐβάλοντο· 4, 904 : Πείσματ' ἐπ' ἠιόνεσσι βαλέσθαι· 894 : Θέλγουσαι μολπῇσιν, ὅτις παρὰ πεῖσμα βάλοιτο (quod ibid. 79 et 662 activo dicit : Οὔπω πείσματα νηὸς ἐπ' ἠπείροιο μελαίνης βάλλον· ... ἐκ δ' ἄρα νηὸς πείσματ' ἐπ' ἠιόνων σχεδόθεν βάλον). Quintus 4, 8 : Πέτρην ἐρύπερθε βάλοντο. Tum σπέρματα βαλέσθαι apud Aratum 9, et βάλλεσθαι τὰς ἀρχὰς in ligandis fracturis apud Hippocratem De fract. p. 761, H : Ἐπιδεῖν δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰς ἀρχὰς ὡσαύτως βαλλόμενον κατὰ τὸ ἐξεστηκός· quod vertitur, Deligandum vero eodem modo, fasciarum initiis qua parte os prominet similiter injectis. P. 763, B : Ἐπὴν δὲ κατορθώσῃ, ἐπιδεῖν τοῖσι ὀθονίοισι κατατεταμένα, ἤν τ' ἐπὶ δεξιὰ ἤν τ' ἐπ' ἀριστερὰ περιφέρειν ξυμφέρῃ αὐτέοισι τὰ πρῶτα ὀθόνια· βαλλέσθω δὲ τὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ κάτηγμα καὶ περιβαλλέσθω κατὰ τοῦτο τὰς πρώτας περιβολάς. Interpres, Quarum tamen initia qua parte os fractum est injiciantur. P. 765, B : Ἐπὴν μέντοι ἱκανῶς κατανύσῃς, κατορθωσάμενον χρὴ τοῖσι θέναρσι τῶν χειρῶν ἐπιδεῖν τὸν αὐτὸν τρόπον ὥσπερ καὶ πρόσθεν γέγραπται καὶ τὰς ἀρχὰς βαλλόμενον, ὥσπερ εἴρηται, καὶ νεμόμενον ἐς τὸ ἄνω τῇ ἐπιδέσει. P. 767, C : Μέγιστον γάρ ἐστι τὸ γινώσκειν καθ' ὁποῖον τρόπον χρὴ τὴν ἀρχὴν βάλλεσθαι τοῦ ὀθονίου καὶ καθ' ὁποῖον μάλιστα πεπιέχθαι καὶ οἷά τε ὠφελέονται, ἢν ὀρθῶς τις βάλληται τὴν ἀρχὴν καὶ πιέζῃ ᾗ μάλιστα χρή, καὶ οἷα βλάπτονται, ἢν μὴ ὀρθῶς τις βάλληται. Plato Timæo p. 73, E : Καθάπερ ἐξ ἀγκυρῶν βαλλόμενος ἐκ τούτων πάσης ψυχῆς δεσμούς. Et de armis et vestibus quibus corpus induitur Il. B, 43 : Περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος· 45 : Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος, et aliis plurimis in locis. Eurip. Iphig. A. 1513 : Ἐπὶ κάρα στέφη βαλομέναν χερνίβων τε παγάς, ubi βαλομέναν libri omnes, quod correxit Marklandus, nonnulli autem παγαῖς, ut est in Hymno Cer. 50 : Οὐδὲ χρόα βάλλετο λουτροῖς. Apollonius 2, 57 : Ἀλλὰ βάλευ περὶ χειρὶ (ἱμάντα)· 3, 140 : Εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο (σφαῖραν). Βάλλεσθαι de sortibus ducendis in Gl., Βαλλομένων, Ductis sortibus, comparandum videtur cum Homerico Il. Ψ, 352, Od. Ξ, 209, ἐν vel ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, neque mutandum esse in παλλομένων, quod ita dicit Herodot. 3, 128. Βάλλεσθαι εἰς γαστέρα, Fœtum concipere, Herodot. 3, 28 : Βοὸς, ἥτις οὐκέτι οἵη τε γίνεται ἐς γαστέρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον. Et usu improprio Batrachom. 5 : Εὐχόμενος μερόπεσσιν ἐς οὔατα πᾶσι βαλέσθαι πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν, et ap. Apollon. 1, 340 : Νείκεα συνθεσίας τε μετὰ ξείνοισι βαλέσθαι· 1218 : Πρόφασιν πολέμου Δρυόπεσσι βαλέσθαι· Quintum 2, 133 : Τῷ σ' ὀίω κείνοισι φόνον στονόεντα βαλέσθαι· 7, 507 : Ἱέμενοι σκύμνοισι φόνον στονόεντα βαλέσθαι· 5, 169 : Ἀνέρα, ὅντινα τῶνδε θεοὶ μετόπισθε βάλωνται· 602 : Κῆρες ἡμῖν αἶψα βάλοντο λυγρῷ ἐπὶ πένθεϊ πένθος· 7, 613 : Οὕνεκα Μοῖραι παῦρον ἐπί σφισι πάγχυ τέλος βιότοιο βάλοντο. Idem medio utitur signif. propria ubi activum exspectabatur, 13, 256 : Καί οἱ παῖδ' ἐβάλοντο καθ' ἕρκεος αἰπεινοῖο· 259 : Ἠύτε πόρτιν κρημνὸν ἐς ἠχήεντα κακοφραδίῃσι βάλωνται· 273 : Εἰ δ' ἄγε νυν καὶ ἐμεῖο δέμας κατὰ τείχεος αἰνοῦ ἢ κατὰ πετράων ἢ καὶ πυρὸς αἶψα βάλεσθε. Pindarus Pyth. 1, 74 : Οἷα Συρακοσίων ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον, ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλικίαν. Andromachus apud Galenum vol. 2, p. 429 ed. Bas., ea signif. qua medicos activo uti supra dixi ipseque ibidem utitur Andromachus : Λημνιάδος μίλτοιο καὶ ἐκ Πόντοιο βάλοιο φοῦ καὶ Κρηταίης σπέρμα χαμαιδρυάδος. Nicander Ther. 947 : Βάλσαμόν τε καὶ ἐν κινάμοιο βαλέσθαι. Apollonius 1, 392 : Ἐν δέ οἱ ἱστὸν λαίφεά τ' εὐποίητα καὶ ἁρμαλίην ἐβάλοντο· 4, 237 : Ἄρμενα νηυσὶ βάλοντο· 484 : Κολχίδος ἄγχοθι νηὸς ἑὴν πάρα νῆα βάλοντο· 3, 1190 : Ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ βάλοιτο, quod v. 1193 dicitur : Ἵπποισιν ἔβαλλεν ἐπὶ ζυγά. || De passivo etsi pleraque omnia eadem quæ de activo dicenda sunt, quædam tamen pecularia notanda supersunt de usu perfecti, veluti hoc Nicand. Ther. 460 : Εἴγε μὲν Ἡφαίστοιο χαλαίποδος ἐν πτυχὶ νήσου βήσεαι ἠὲ Σάμον δυσχείμερον, αἵτ' ἐνὶ κόλπῳ Θρηικίῳ βέβληνται. Et Athenæi 12, p. 544, A : Τὴν ἡδυπάθειαν τέλος εἶναι ἔφη καὶ ἐν αὐτῇ τὴν εὐδαιμονίαν βεβλῆσθαι. Anthol. Pal. cap. 5, 165 : Εἴ τις ὑπὸ χλαίνῃ βεβλημένος Ἡλιοδώρας θάλπεται. Pind. Nem. 1, 8 : Ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς. In N. T. βεβλῆσθαι dici solet de morbo correptis, ut

Matth. 8, 6 : Ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυ- A
τικός. Fab. Æsop. 257 : Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς καὶ
κακῶς πάσχων ἐβέβλητο. In libris scriptis permutata
reperiuntur sæpissime βαλεῖν et λαβεῖν, ut exemplis
uti supersedeam, aliquando etiam βαλεῖν et καλεῖν,
βάλλειν et πάλλειν Mosch. 2, 17, βεβληκέναι et βεβη-
κέναι, de quo v. βαίνειν, βεβλημένος et μεμελημένος :
v. Jacobs. Anthol. Pal. vol. 3, p. 80. L. Dindorf.]

[In Typico S. Sabæ ap. Grets. De cruce p. 66, D :
Ψάλλοντες καὶ μετανοίας τρεῖς, leg. Βάλλοντες. De vo-
cabulo Βάλλε in glande fundæ, quod non intellexit
explanator, Caylus *Recueil d'ant.* t. 2, p. 332. Hase.]

[Βαλλώνυμος ap. Diodorum 17, 46 vitiose vocatur
hortulanus ille quem Sidoniorum regem fecit Alex-
ander : nam vero nomine dictum esse Ἀβδαλώνυμον,
ut est apud Curtium et Justinum dudumque esse
debuerat apud Plutarchum Mor. p. 340, E, Pollu-
cem 6, 105, recte judicavit Wesselingius. L. Dindorf.]

Βαλλωτή, ἡ, dicitur τὸ μέλαν πράσιον, Marrubium
nigrum, Diosc. 3, 117. Sic Plin. 27, 8, Balloten alio
nomine μελαμπράσιον [*porrum nigrum* est apud Pli- B
nium : unde Plinii in talibus imperitiam arguit Salma-
sius Proleg. ad Homon. Hyl. iatr. p. 12] Græci vo-
cant. [Paullus Ægineta 7, p. 233 : Βαλωτή, οἱ δὲ
μέλαν πράσιον. Ducangius : « Βαλωτή, Marrubium, τὸ
μέλαν πράσιον, in glossis iatricis Mss. Neophyti. Aliæ
glossæ iatricæ Mss. ex cod. 190 : Βαλωτή, τὸ ἄγριον
μελισσόφυλλον. » Ubi scrib. μελισσοφ. : quod Dioscori-
des l. c. et c. 118 alterum βαλλωτῆς nomen esse di-
cit. L. Dindorf.]

Βαλμός, Hesychio στῆθος, Pectus : itidemque Sui-
dæ. [Sive Lex. Bibl. Coisl. p. 470. Bachmanni Anecd.
vol. 1, p. 178, 18 : Βαλμός, στῆθος, ubi βαθμὸς est in
codice. Idem Grammaticus p. 370, 18 : Στέρνοις, στή-
θεσιν, βαλμοῖς. || « Pulmo. Georgius Sanginatius De
partibus corporis Ms., Μάλη μασχάλη λέγεται, καὶ
βαλμὸς δὲ ὁ πνεύμων. » Ducang.]

[Βαλοιεύς, adj. gentile a

[Βάλοιον, urbe Macedoniæ, utrumque apud Ste-
phanum Byz. Ap. Galenum vero Expl. vocum Hip-
pocratis p. 446 scribitur : Βαλοῖος, ὁ ἀπὸ Βαλοίας πό- C
λεως Μακεδονικῆς. Ubi secundum Franzium Βαλοίης
(pro Βαλοῖος, ut videtur) cod. Mosq., Βαλεῖος Corna-
rius. Quem haud dubie dicit Foesius Œcon. Hipp.
p. 74 scribens : « Βαλοῖος exponitur Gal. ὁ ἀπὸ Βαλοίας
π. M., ubi et Βαλεῖος quædam habent exemplaria. Ac
mihi videtur subnotari locus lib. 7 Epid. p. 1215, E,
ubi passim scribitur, ὁ δὲ Βάλεως ἐκ τοῦ ὄρεος [al. οὐ-
ρέος, muli] πάντα ἡμαρτηκώς, Balis filius cum monte
penitus aberrasset. Βαλοῖος enim scribendum aut Βα-
λεῖος apparet. » Quæ conjectura vera esset nequit.
L. Dindorf.]

Βαλός, ὁ. Βαλὸν Hesych. dicit esse οὐδὸν καὶ οὐρανόν,
Dor. sc. pro Βηλόν. [Zonaras c. 372 interpretatur
ὁδὸς ὑψηλή. Lex. Rhet. in Bekk. An. p. 224, 15 : Τὸν
τῆς θύρας οὐδόν, ὃν Ὅμηρος βηλόν, οἱ δὲ τραγικοὶ βα-
λόν. Æsch. Choeph. 569 : Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βαλὸν ἑρκείων
πυλῶν. Libri deteriores βηλόν. Comicos addit Gram.
Herm. p. 444 : Βαλός, οὕτως ὁ βαθμὸς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ
καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, unde supplendus Draco p. 35,
22, ubi excidit voc. βαλός. L. Dindorf.] D

[Βαλσαμέλαιον, τό. Stephanus postquam Βάλσαμον
significare dixerat tam plantam liquorem fundentem
aromaticum quam liquorem ipsum, addit : « Ideoque
ipse liquor inde exstillans ad differentiam interdum
dicitur Ὀποβάλσαμον, interdum et Βαλσαμέλαιον : quo-
rum illud legitur in cod. Diosc. l. [1, 18], et sonat Suc-
cus s. Liquor balsami : hoc vero ap. Simeonem Zethi,
et sonat Balsamium oleum, ut Plin. loquitur. » Du-
cangius : « Βαλσαμέλαιον, oleum balsaminum, in Eu-
chologio p. 632, cujus usus est in conficiendo sacro
chrismate. » : Arist. Plut. v. 926 gl. Dorv., ab Schæf.
indicata, σίλφιον) τὸ λεγόμενον βαλσαμέλαιον, ubi
Hemsterh. : « Eandem vocabuli σίλφιον in Gloss. Mss.
explicationem reperi, certe parum adcommodatam :
præterquam enim quod in comico ipse laserpitii Cy-
renaici frutex sit intelligendus, multum distant la-
ser sive silphii succus et ὀποβάλσαμον aut, quod a re-
centioribus potissimum usurpatur, βαλσαμέλαιον. »
Vide etiam Βαρσαμέλαιον. L. Dindorf.]

Βαλσαμίνη dicitur a quibusdam τὸ βούφθαλμον, ut
Gorr. refert e Diosc. [Append. p. 460, ubi Βαλσα-
μένη legitur, non Βαλσαμίνη. « Nomen Africanum s.
Phœnicium בעל שמין *Baal samen* : Dominus cœli, Sol.
Flos forma et colore solem referens. Bochart. Canaan
2, 15. Vid. infra Ναράτ. » Dahler.]

Βάλσαμον, τό, Hesych. esse dicit ἀρωματικὸν ἄνθος :
est tamen potius Liquor aromaticus quam flos, ut
fusius docent Theophr. H. P. 9, 6 ; Diosc. 1, 18 ; Plin.
12, 25 ; Gal. De antid. 1 ; Strabo 16 ; Justin. Hist.
36, et Paus. Bœoticis. Sed et Ipsa planta aromaticum
istum et fragrantissimum liquorem fundens, βάλσα-
μον nominatur, ut Diosc. docet. [Quos prioris signif.
testes citavit Stephanus, partim Plantam vel Fruti-
cem balsami, non Liquorem, dicere, verba singulo-
rum ostendent. Theophrastus quidem quum ait 9, 6,
1 : Τὸ δὲ βάλσαμον γίνεται μὲν ἐν τῷ αὐλῶνι τῷ περὶ
Συρίαν· παραδείσους δ' εἶναί φασι δύο μόνους, τὸν μὲν ὅσον
εἴκοσι πλέθρων, τὸν δ' ἕτερον πολλῷ ἐλάττονα· τὸ δὲ τοῦ
δένδρου μέγεθος μὲν ἡλίκον ῥόα μεγάλη... et 4 : Ἄγριον δὲ
οὐδὲν εἶναι βάλσαμον οὐδαμοῦ, signif. non minus ambi-
gua est quam 7, 3 : Οἷς μὲν οὖν εἰς τὰ ἀρώματα χρῶν-
ται σχέδον τάδε ἐστί, κασία, κινάμωμον, καρδάμωμον, νάρδος,
ναῖρον, βάλσαμον· et 9, 1, 2 : Καὶ τὸ βάλσαμον καὶ ἡ χαλβάνη
καὶ εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, οἷόν φασι τὴν ἄκανθαν τὴν Ἰν-
δικήν, ἀφ' ἧς γίνεται τὸ ὅμοιον τῇ σμύρνῃ· sed liquorem
clare dicit 9, 4, 1 : Περὶ δὲ λιβανωτοῦ καὶ σμύρνης καὶ
βαλσάμου καὶ εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, ὅτε μὲν καὶ δι' ἀνατο-
μῆς γίνεται καὶ αὐτομάτως εἴρηται. Idem vero fruticem
fragm. De odor. s. 32, p. 743 ed. Schn. : Τοῦ δὲ βαλ-
σάμου ὁ μὲν ὀπὸς καὶ τὸ καρπίον ἀνδρικώτερα πρὸς ἀμφό-
τερα ταῦτα, τὸ δὲ ξύλον ἀσθενέστερον· et clarissime Pau-
sanias libro c. 28, 3 : Ἐν δὲ τῇ χώρᾳ τῶν Ἀράβων ὅσοι
τῶν ἔχεων περὶ τὰ δένδρα τὰ καλούμενα πάλσαμα (hanc
scripturam ex libro Parisino restituit Bekkerus : ce-
teri constanter βάλσαμα) οἰκοῦσι, τοιάδε ἄλλα ἐς αὐτοὺς
συμβαίνοντα οἶδα· μέγεθος μὲν κατὰ μυρσίνης θάμνον τὰ
πάλσαμά ἐστι, φύλλα δὲ αὐτοῖς κατὰ τὴν πόαν τὸ σάμψου-
χον· ἔχεων δὲ τῶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ καθ' ὁπόσους καὶ πλείο-
νες καὶ ἐλάσσονες ὑπὸ ἕκαστον αὐλίζονται δένδρον· τροφὴ
γὰρ αὐτοῖς ὁ τῶν παλσάμων ἐστὶν ὀπὸς ἥδιστη, καὶ ἔτι
καὶ ἄλλως τῇ σκιᾷ τῶν φυτῶν χαίρουσιν. Ἐπὰν οὖν συλ-
λέγειν τοῦ παλσάμου τὸν ὀπὸν ἀφίκηται τοῖς Ἄραψιν ὥρα,
ξύλων δύο ἕκαστος σκυτάλας ἐπὶ τοὺς ἔχεις ἐσφέρει· κρο-
τοῦντες δὲ τὰ ξύλα ἀπελαύνουσι τοὺς ἔχεις· ἀποκτείνειν
δὲ αὐτοὺς οὐκ ἐθέλουσιν, ἱεροὺς τῶν παλσάμων νομίζον-
τες. Et Diodorus 2, 48 sive 19, 98 : Γίνεται δὲ περὶ
τοὺς τόπους ἐν αὐλῶνί τινι καὶ τὸ καλούμενον βάλσαμον,
ἐξ οὗ πρόσοδον λαμπρὰν λαμβάνουσιν, οὐδαμοῦ μὲν τῆς ἄλ-
λης οἰκουμένης εὑρισκομένου τοῦ φυτοῦ τούτου, τῆς δ' ἐξ
αὐτοῦ χρείας εἰς φάρμακα τοῖς ἰατροῖς καθ' ὑπερβολὴν εὐ-
θετούσης· 3, 46 (sive Agatharchides Photii p. 458, 38
Bekk.) : Κατὰ μὲν γὰρ τὴν παράλιον φύεται τὸ καλούμε-
νον βάλσαμον καὶ κασία καὶ πόα τις ἄλλη ἰδιάζουσαν φύ-
σιν ἔχουσα. Dioscorides autem bis ponit voc. βάλσα-
μον et utroque loco manifesto dicit arbusculam : Βάλ-
σαμον τὸ μὲν δένδρον κατὰ μέγεθος λευκοίου ἢ πυρακάν-
θης βλέπεται· ... τὸ δὲ ὀποβάλσαμον ὀπίζεται ἐν τοῖς ὑπὸ
κύνα καύμασιν· ... καθόλου δραστικωτάτην ἔχει τὴν δύνα-
μιν ὁ ὀπὸς τοῦ βαλσάμου, δευτέραν δὲ ὁ καρπός, ἐλαχίστην
δὲ τὸ ξύλον. Item Plinius : « Sed omnibus odoribus præ-
fertur balsamum, uni terrarum Judææ concessum. ...
Ostendere arbusculam hanc urbi imperatores Vespa-
siani. » Galenus in libro primo De antidotis sæpe suis
aliorumque verbis memorans balsamum, liquorem
ita nunquam vocat diserte, sed eum etiam distinguit
a balsamo p. 446 ed. Bas., quum antidoton Mithrida-
tis Eupatoris unde componatur docet, ... κασίας με-
λαίνης, σεσέλεως, βδελλίου, βαλσάμου, πεπέρεως λευκοῦ
ἀνὰ < ε' καὶ διώβολον, ὑποκυστίδος χυλοῦ ὀποπάνακος,
σμύρνης, λιβάνου ἄρρενος, καστορίου, πεπέρεως μακροῦ,
κύφεως, μαλαβάθρου φύλλων ἀνὰ < ϛ', σκορδίου, κόστου,
σχοίνου ἄνθους, χαλβάνης, ῥητίνης τερμινθίνης ἀνὰ < ϛ'
καὶ διώβολον, νάρδου Συριακῆς, ὀποβαλσάμου, θλάσπεως
κ. τ. λ. nisi forte scribendum καρποῦ βαλσάμου, sicut
paullo post. Strabonis verba p. 1073, 10 Falc. : Φέρει
δὲ καὶ βάλσαμον, et 1085, 29 : Ἔστι δ' αὐτοῦ καὶ βασί-
λειον καὶ ὁ τοῦ βαλσάμου παράδεισος, certe sunt ambigua
perinde ut Plutarchi Anton. c. 36 : Τῆς Ἰουδαίας τὴν
τὸ βάλσαμον φέρουσαν. Justini autem 36, 3 dicentis :

« In ea [valle] silva est et ubertate et amœnitate insignis, siquidem palmeto et opobalsameto distinguitur. Arbores opobalsami formam similem piceis arboribus habent, nisi quod sunt humiles magis et in vinearum morem excoluntur. Hæ certo anni tempore balsamum sudant » : manifesta est imperitia, quæ tanta fuit ut fruticem vocaret liquorem. Contra igitur quam Stephanus fecit statuendum βάλσαμον plerumque vocari arborem vel sarmenta, raro liquorem, qui dicitur vel ὀποβάλσαμον vel βαλσαμέλαιον. || Βάλσαμον dicitur etiam planta ab Judaica diversissima alibique terrarum nascens. Geopon. 11, 27 : Τὸ σάμψουχον ἐκ σπέρματος σπείρεται καὶ μεταφυτεύεται ἀπριλλίῳ καὶ μαίῳ, ἡδεῖαν τὴν ὀσμὴν ἔχον καὶ θερμοτάτην· ὡσαύτως κόστος καὶ βάλσαμον αὐτόρριζα νοιμβρίῳ μηνὶ φυτεύονται, εὐώδη ὄντα τὴν ὄσφρησιν. Ubi Nicolaus : « Juniores Græci quum alia multa mutarent in lingua sua, tum verbis antiquis res novas et plane alias signarunt. Loquitur hic Cassianus, cujus ætas jam multa novaverat : itaque hæc nomina hoc quidem loco non significant id quod olim, aut in his ipsis libris, ubi excerpta leguntur antiquiora. Costus et balsamum sunt hic plantæ hortis Græcis familiares, non aromata ista Asiatica. Bodæus p. 815 et 1036 pro synonymis habet, et ad mentarum classem refert. Salmas. Hyl. c. 32 observat βάλσαμον hoc discriminis causa κηπευτὸν vocari, esseque sisymbrium, mentæ sativæ simile. Nec repugnat Græciæ consuetudo hodierna, cui βάλσαμον (χορτάρι herba) idem est quod Italis *balsamo* s. *balsimo*, id vero est menta, certe mentæ genus. Nam lexica *balsamo* reddunt etiam ἡδύοσμος, quod est Græcorum ἡδύοσμος. » Columella 10, v. 301 : Fer calathis violam et nigro permista ligustro Balsama cum casia nectens croceosque corymbos. Qui si de eadem planta loquitur, hæc voc. βάλσαμον significatio non adeo novitiæ originis est. Ceterum in exemplari Geoponicorum ab C. P. Gesnero cum Nicolao communicato, quod nunc est penes me, ex cod. Gud. affertur varietas βάλσαμος, quod non spernendum esse sub Βάλσαμος dicenda ostendent. || Hesychius quam plantam dicat, quum ἡμιάργυρον interpretatur τὸ βάλσαμον, incertum est. || De mensura vocabuli notandum secundam apud Græcos Latinosque vulgo corripi, ut apud Andromachum Galeni libro c. p. 429 : Βαλσάμου Ἀσσυρίης ἔνδοθεν αἰνύμενος· Damocratem ibid. p. 438 : Καὶ βαλσάμου καρποῦ τε (l. δὲ) τὰς αὐτὰς δύο· 441 : Καὶ σεσέλεως ὀποβαλσάμου σχοίνου τε καί· et, Ἴσας δ' ἔνι τούτων βαλσάμου καρποῦ δραχμάς· 442 : Ὀποβαλσάμου τε τοῦ διαυγοῦς τρεῖς δραχμάς, ὀποβαλσάμῳ δὲ ταὐτὸ ψυλλίου βάρος κ. τ. λ. Eadem vero cogente versu non raro producitur, ut ab eodem Andromacho l. c. : Βαλσάμου, λιπαρὸν κόμμι διηνάμενος· 431 : Φοῦ ξυλοβαλσάμου τ' ὀποβαλσάμου τε δραχμὰς τρεῖς, quæ repetuntur p. 439, ubi præcesserat, Χυλὸς καὶ βαλσάμου ὀπὸς καὶ κινναμώμου. Quos locos ignorabat Bentleius, quum Nicandri Ther. 947, σπέρματα βάλσαμόν τε καὶ ἐν κινάμοιο βαλέσθαι, reponebat σπερμεῖα βλάσαμον, qua forma idem poeta metri necessitate adactus utitur Alexiph. 64 : Ναὶ μὴν καὶ βλασάμοιο τότ' ἐν σταγόνεσσι γάλακτος. L. Dindorf.]

[Βάλσαμος, ἡ, idem quod βάλσαμον. Palladius Hist. Laus. 23 : Ἥτις βάλσαμος ἀμπέλου δίκην φυτεύεται γεωργουμένη καὶ κλαδευομένη, πολὺν ἔχουσα πόνον. Angl. V. Βάλσαμον.]

[Βαλσαμουργέω, Balsamum colligo. Ephraem in Basilium Cotelerii Eccl. Græc. Monum. vol. 3, p. 57, A : Ὀπίσω τῆς τοιαύτης χλόης κατεσκόπευεν, ἐκ μυστικῶν βοτάνων βαλσαμουργῶν τὴν βρῶσιν. Interpres, E mysticis germinibus cibum velut ex balsamo conficiens. L. Dindorf.]

[Βαλσαμουργός, ὁ, Balsamarius. Palladius in Hist. Lausiaca in Amoun : Διὰ πάσης ἡμέρας ἐσχόλαζεν ἐν τῷ κήπῳ καὶ τῷ βαλσαμῶνι· βαλσαμουργὸς γὰρ ἦν. Ducang.]

Βαλσαμώδης, ὁ, ἡ, [Balsameus]. Βαλσαμώδης appellata est κασσία [κασία] quædam, ab odore simili, teste Plin. 12, 19, [43].

[Βαλσαμών, ὁ, Hortus balsamum ferens. Vid. Βαλσαμουργός. || Cognomen Theodori, patriarchæ Antiochensis, ICti sub Manuele Comneno secundo celeberrimi. Indeclinabile est in Cotelerii Eccles. Gr. Monum. vol. 2, p. 492 : Θεοδώρου τοῦ Βαλσαμών, et alibi. L. Dindorf.]

[Βάλτα sive Βάλτη, nomen nymphæ, matris Epimenidis, apud Plutarchum Solon. c. 12 : Παῖδα νύμφης, ὄνομα Βάλτης, ... προσηγόρευον. Suidas tamen v. Ἐπιμενίδης scribit Βλάστας. L. Dindorf.]

[Βαλτάσαρ, Baltasar, nomen filii Nabuchodonosoris, regis Chaldæorum, qui etiam Neriglissar dictus est, Daniel. 5, 1, etc. || Nomen Danieli impositum ibid. 1, 7, etc. Suidas : Βαλτάσαρ· οὕτως ἐπεκλήθη ὁ Δανιὴλ εἰς τιμὴν τῆς τῶν ἀπορρήτων σαφηνείας. L. Dind.]

[Βάλτη, ἡ, Palus. Leo in Tacticis cap. 11, s. 3 : Ἐκλέγου χωρία χρήσιμα, μὴ ὑλώδη, ἤγουν ὕλας, καὶ πηλὰ καὶ βάλτας ἔχοντα καὶ ὕδατα σεσημένα. Ducang.]

[Βαλτολιβὰς apud Scylitzem p. 832, Locus palustris, uliginosus, aquis irriguus. Ducang.]

[Βαλτώδης, Palustris. Constantinus Porphyrogen. De administr. imper. cap. 28 : Ἡ Βενετία τὸ μὲν παλαιὸν ἦν τόπος ἐρημός τις ἀοίκητος καὶ βαλτώδης. Anna Comnena lib. 8, p. 227 : Βαλτώδης ὤν· lib. 13 : Ἐξ εὐωνύμου δὲ ὑλώδη τινὰ τόπον καὶ βαλτώδη. Exstat etiam lib. 14, p. 441. Ducang.]

[Βαλύρα, ἡ, Balyra, nomen fluvii Messeniæ apud Pausaniam 4, 33, 3 : Σταδίους δὲ καταβάντι ἀπὸ τῶν πυλῶν τριάκοντα τὸ ῥεῦμά ἐστι τῆς Βαλύρας· γενέσθαι δὲ τὸ ὄνομα τῷ ποταμῷ λέγουσι Θαμύριδος τὴν λύραν ἐνταῦθα ἀποβαλόντος ἐπὶ τῇ πηρώσει. Secundum quam etymologiam scribendum foret potius Βαλλύρα. L. Dindorf.]

[Βᾶμα. Vid. Βῆμα.]

[Βαμᾶ Ezech. 20, 29 Symmachus scripsit pro Hebr. במה *Bamàh* : Celsum, ubi LXX scribunt Ἀβαμά, quod vide supra. Sed Βαμᾶ, quod 1 Sam. 10, 10 Ἄλλος scripsisse dicitur, e Σαμᾶ depravatum putat Schleusner. Nov. Thes. Philol. Crit. 538, quod interpres, v. Hebr. שם *Scham* : Ibi, pro nom. propr. habens, posuit. Dahler.]

[Locus editus. Paralip. 1, 16, 39 : Ἐν βαμᾷ [sic] τῇ ἐν Γαβαών· cfr. 21, 29 et Gesen. *Hebr. Handwœrterb.* sub v. במה. Hase.]

[Βάμβα, τὸ χρῶμα καὶ μύρου τι μέρος (γένος Kusterus) καὶ τὸ ἔμβαμμα, Συρακούσιοι, Hesychius, Tinctura, Unguenti genus, Jusculum, apud Syracusanos. Idem continuo post hanc glossam, Βάμβα Κυζικηνόν· Κυζικηνοὶ διὰ τὸ Ἴωνες εἶναι ἐκωμῳδοῦντο ἐπὶ μαλακίᾳ. Καὶ τὸ ἔμβαμμα, Συρακούσιοι· καὶ μύρου τι μέρος ἢ γένος. Quibus apertum est repeti glossam proximam, simul autem suspectam in priori reddi scripturam Βάμβα, quæ in altera locum non habet, in priori vero si videatur dialecto commendari, literarum ordini accommodatior est scriptura Βάμμα, quum glossa ponatur inter Βαμβαλύζει et Βάμμα Σαρδιανικόν. L. Dindorf.]

Βαμβαίνω, Inarticulate loquor, Confusum quendam sonum edo, Balbutio. Bio [4, 8] : Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκέτ' ἀείδει. Pro quo tamen βαμβαίνει mendose legitur καμβαίνει. Primam autem pono hanc signif., quod magis etymo a Βάζω sit consentanea : a quo istud etiam v. deduci arbitror, sequendo ea, quæ de propria illius signif. dixi. Itali certe hodieque puerulum *bambino* vocant. || Alioqui βαμβαίνω, si respiciamus eam signif., in qua ponitur Il. K, [375 : Ὁ δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε βαμβαίνων, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὀδόντων, χλωρὸς ὑπαὶ δείους. Dio Chrys. vol. 2, p. 286 R. locum Homeri exprimens : Ἐβάμβαινεν ὑπὸ τοῦ δέους καὶ συνεκρότει τοὺς ὀδόντας,] pro Dentes quatere præ metu, s. Crepitare dentibus, non repugno, quin per onomatopœiam factum dicamus : et ita hic locum non habebit. Sed et aliam exp. affert Eust. 812, [42 : Βαμβαίνειν, ὅ ἐστι συγκρούειν τοὺς ὀδόντας, ἀπὸ τοῦ κατὰ στόμα ψόφου κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐσχημάτισται, καὶ ἔστι, φασί, δυσερμήνευτον. Συμβαίνει δὲ τοῖς ῥιγοῦσι καὶ τοῖς ὑποπτήσσουσι καὶ θέλουσι μὲν λαλῆσαί τι, ἀπορουμένοις δὲ καὶ ὑποτρέμουσι καὶ οὕτω τοὺς ὀδόντας συρρήσσουσιν.... Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ τινι λεξικῷ φέρεται... ὅτι βαμβαίνων μὲν βήματα βάλλων (hoc est, Gradus faciens, ut dixi sub Βάλλειν), κατὰ βῆμα πορευόμενος καὶ παπταίνων... L. Dindorf.]

A Βαμβαίνειν proprie Titubare signif., quod de gressu dicitur et de lingua. Etym. M. deducit a βαίνω, non a βάζω : [Βαμβαίνει, διστάζει, τρέμει τοῖς ποσὶ καὶ ὑπὸ τρόμου ἠχεῖ τοὺς ὀδόντας καὶ τῇ γλώσσῃ ἀσήμως φθέγγεται. Ἔστι δὲ καὶ ῥητορικὴ ἡ λέξις καὶ ποιητική.] Εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ποδῶν, ἐπὶ τῶν μὴ ἑδραίαν τὴν φωνὴν ἐχόντων· οἱ γὰρ κατάσχετοι ὑπὸ φόβου οὐχ οἷοί τε ἑδραῖοι ἀμφοτέραις ταῖς βάσεσιν εἶναι, ὥς φησιν ὁ ποιητής, ἀλλὰ μετοκλάζειν καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἵζειν. Βαμβαίνει· τρέμει τοῖς ποσὶ, καὶ τῇ γλώσσῃ ἀσήμως φθέγγεται. [Hesychius : Ἐβάμβαινεν, ἔτρεμεν, ἐδίσταζεν. Suidas : Βαμβαίνει, διστάζει, τρέμει τοῖς ποσὶ καὶ τῇ γλώττῃ ἀσήμως φθέγγεται, quibus Zonaras addit ἢ ὑποτρόμους ἠχεῖ τοὺς ὀδόντας, ubi scribendum, ὑπὸ τρόμου, ut est in Etym. M. verbis modo citatis et paullo post τὸ ὑπὸ τρόμου ἠχεῖν τοὺς ὀδόντας καὶ ἀνάρθρως λέγειν.] Il. K, [375] : Ὁ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε, Βαμβαίνων, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων· ubi βαμβαίνων exp. debet τοῖς ποσὶ τρέμων, titubansque. [Hesychius : Βαμβαίνων, τρέμων τοῖς ποσὶν ἢ τοὺς ὀδόντας (συγκρούων vel ἠχῶν addunt interpretes.)] Quod autem B de lingua etiam dicitur firmat exemplum e Bione 4, [8] petitum, hoc modo scr. : Ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω, Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει. [Anthol. Pal. cap. 5, 273 : Χείλεα βαμβαίνει φθέγματι γηραλέῳ. Themistius p. 56, A, ab Schneid. indicatus : Ἔπαλλε μὲν αὐτῆς ἡ καρδία, ἐβάμβαινε δὲ ἡ φωνή. Eustath. Opusc. p. 310, 18 : Βαμβαίνων ὑπὸ τοῦ ψύχους.]

[Nil. Epist. 126 : Διὰ τοῦτο δεῖ ὁλοκαρδίως καὶ ἐμπόνως πρὸς αὐτὸν καταφεύγειν, μηδὲ ὅλως βαμβαίνοντας ἢ ὑπογογγύζοντας· et Ep. 154 : Ἐπαινεσόμεθα μηκέτι βαμβαίνοντες, ubi vertit Possin. Nihil ambigue mussitantes. Hase.]

[Βαμβακεία, ἡ, Veneficium. Vid. Βαμβακεύτριαι.]

[Βαμβακερός, Bombycinus, Gossipinus. Vid. Βαμβακηρός. L. Dindorf.]

Βαμβακεύτριαι Hesychio μαγγανεύτριαι : addenti, quosdam exp. φαρμακίστριαι, alios λαλοῦσαι [Præstigiatrices, Veneficæ, Loquaces]. Itidem Βαμβακείας χάριν affert pro φαρμακείας χ. [Conf. Βάμβακος.] C

[Βαμβακηρός, Bombycinus, Gossipinus. Exemplum v. apud Ducangium. Ibidem est Βαμβακερὸς, ex more novi Græcismi. L. Dindorf.]

[Βαμβάκινος, Bombycinus, Gossipinus. Exempla hujus formæ ex Gemisto Plethone attulit Ducangius. L. Dindorf.]

[Βαμβάκιον, Bombyx, Gossipium. Vide locos Suidæ sub Βάμβαξ ponendos. Ducangius : « Achmes Onirocr. c. 112 : Μάλαξον κρόκον αὐγοῦ μετὰ ῥοδέλαιον καὶ τὸ βραδὺ θέτε τὸ μετὰ βαμπάκιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Demetrius Constantinop. l. 1 Hieracosoph. c. 186 : Ἐπικάλυψον ἐν τῷ μέρει βαμπάκιον καθαρὸν, ὡς τὸ ὅλον δοκεῖν εἶναι κρέας. Orneosophium jussu Michaelis Imp. scriptum p. 246 : Καὶ βάλε ἐντὸς τοῦ βαμβακίου θηριακὴν ξυλόκοκκον ἕν. Mox, Καὶ χανιάσας τὸ ὄρνεον βάλε τὸ βαμβάκιν, καὶ μετὰ τὸ ῥίψαι τὸ βαμβάκιν παράβαλε αὐτῷ ὀρνιθοπούλου ἥμισυ μέρος. Rhazes l. De peste c. 8 : Ἀνατρίψεις ταῦτα δι' ἐλαίου χλιαροῦ ἐν βαμβάκοις· idem c. 9 : Καὶ ξηραίνειν τὸ ἐν αὐτῷ ῥοῶδες ἐν σαθρῷ βαμβακίῳ. Adde c. 10, Myrepsum sect. 8, c. 2, etc. D L. Dindorf.]

[Βαμβακίς, ἡ, pro παμβακίς ex conjectura Toupii, Emend. vol. 2, p. 339, intulerat Brunckius Anthol. Pal. cap. 6, 254, ubi inter cinædi supellectilem Priapo dedicatam poeta recenset, καὶ τὴν χρυτοδόκην κοιτίδα παμβακίδων, quod Suidas interpretatur τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον βαμβάκιον. Toupius vero suum βαμβακίδων interpretabatur φαρμακευτριῶν, comparans formas φαρμακίς et φαρμακεύτρια. Sed sincerissimum est παμβακίδων ea signif. quam agnoscit Suidas, quamvis in codice Palatino corruptionis signo notentur et παμβακίδων et κοιτίδα. Κοιτὶς enim secundum Hesychium, Etymol. Gud. aliosque grammaticos est cistula qua monilia ceteraque ornamenta muliebria condebantur : quæ solent gossipio involvi. L. Dindorf.]

[Βαμβακοειδής, ὁ, ἡ, Gossipio similis. Vid. Βάμβαξ. L. Dindorf.]

[Βάμβακος, ὁ, Veneficus, dialecto Cilicum. Antiatticista Bekkeri p. 85, 27 : Βαμβάκους τοὺς φαρμακοὺς Κίλικες καλοῦσιν. Conf. Βαμβακεία et Βαμβακεύτρια.]

[Βαμβακύζω, Præ frigore tremo. Plutarchus vel Pseudoplutarchus Mor. p. 1058, F, ab Schneid. indicatus : Ὁ δὲ ἐκ τῆς στοᾶς βοῶν μέγα καὶ κεκραγὼς, Ἐγὼ μόνος εἰμὶ βασιλεὺς, ἐγὼ μόνος εἰμὶ πλούσιος, ὁρᾶται πολλάκις ἐπ' ἀλλοτρίαις θύραις λέγων, Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι· κάρτα γὰρ ῥιγῶ καὶ βαμβακύζω. Conjunctum exhibuit hunc locum Scal. De re numaria in Gronovii Thes. vol. 9, c. 1513, B, cum iis quæ ex eadem haud dubie oratione affert Tzetzes ad Lycophr. v. 855 : Ὦ φίλ' Ἑρμῆ, Μαιάδος, Κυλλήνιε. Καὶ μετά τινά φησι, Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασίσκον καὶ σαμβαλίσκα κἀσκερίσκα καὶ χρυσοῦ στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου, et ex parte plenius Priscianus libello de metris Terentii extremo : Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ, Κυλλήνιε, ἐπεύχομαί τοι· κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ. Quorum ea est cum loco Plutarcheo similitudo ut ille conflatus ex iis videri posset, nisi præstaret in re incerta conjecturis abstinere. Minus incertum est Hipponactem, si scripsit quæ ei tribuit Plutarchus, scripsisse βαμβαλίζω vel βαμβαλύζω : quam vocabuli scripturam præter testimonia sub ipso citanda firmat vox βάμβαλον, hiemale pallium significans. L. Dindorf.]

Βαμβαλίζω, Præ frigore tremo. V. Eust. [Il. p. 812, 46 : Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ τινι λεξικῷ φέρεται βαμβαλίζειν τὸ τρέμειν ὑπὸ ψύχους· ἐν δὲ ἑτέρῳ ... βαμβαλίζων, ῥιγῶν, ἀπολλύμενος. Bekk. Anecd. 30, 25 : Βαμβαλύζειν τὸ ὑπὸ ῥίγους τρέμειν καὶ κρούειν τοὺς γομφίους. Vid. dicta sub βαμβακύζω. Aristot. Probl. 27, 11 : Ἢ οἱ φοβούμενοι σχεδὸν ἅπαντες ὥσπερ ῥιγοῦντές εἰσιν; ἐκλελοιπότος οὖν ἐκ τῶν ἐπιπολῆς τοῦ θερμοῦ συσπῶσιν (τὰ αἰδοῖα)· διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δεινῶς δεδιότες. Ex cod. Parisini (et Vaticani apud Bekkerum) scriptura βομβυλίζουσιν Schneiderus in Lexico v. βαμβαίνω restituebat βαμβαλύζουσιν. Præstat scribi βαμβαλίζουσιν : quæ forma nisi pariter atque βαμβαλύζειν putanda est in usu fuisse, difficile dictu est utra verior sit. Hesychio quidem scribenti Βαμβαλύζει, τρέμει, τοὺς ὀδόντας συγκρούει, ῥιγᾷ (l. ῥιγοῖ) σφόδρα nihil tribuat qui etiam ῥυγᾷ scriptum in codice videat. Notandum tamen apud eundem esse παμφαλύζει, τρέμει, terminationemque in ύζειν similium quorundam verborum, de quibus v. Albert. ad Hesych. ἐτανθόριζον c. 1479, 5, pari quam alteram vel etiam majori testimoniorum numero firmari. Βαμβαλίσαντι pro βαβαλίσαντι Nilo mon. 3, ep. 331 restituit Ducangius Append. ad Gloss. Lat. p. 26. L. Dindorf.]

[Βαμβάλιος in Lexico Ms. Cyrilli αὐλητής, παίζων (Tibicen, Ludens.) Ducang.]

[Βαμβαλίων, Bambalio, n. pr. Cicero apud Dionem Cass. p. 450, 76 : Τὸν Βαμβαλίωνα τὸν καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐπωνυμίας ἐπιβόητον ἀγαπᾷ. Ad quæ Reimarus : « Cicero Philippica 3, 6 : Tuæ conjugis, bonæ feminæ, locupletis quidem certe, Bambalio quidam pater, homo nullo numero : nihil illo contemtius, qui propter hæsitantiam linguæ, stuporemque cordis, cognomen ex contumelia traxerit. Et 2, 36 : Pacem haberemus, quæ erat facta per obsidem puerum nobilem, M. Bambalionis nepotem. Bambalio sive Bambalo in Adamantii Martyri eclogis, apud Cassiodorum De orthographia, et in veteri glossario, exponitur ψελλιστής. Vide Petrum Victorium 17, 14 Var. Lect.; Cœlium Rhodiginum Antiq. Lectionum 13, 2; Ludov. Carrionem lib. 2, c. 2, t. 3 Thesauri Critici Gruteriani, et Hadr. Turnebum 17, 19 Advers. et Caleni orationem infra p. 455, 25; 468, 61 ». L. Dindorf.]

[Βάμβαλον.] Βάμβαλα Hesychio sunt χειμερινὰ ἱμάτια· Vestes hybernæ. Mox tamen βάμβαλον generalius exp. ἱμάτιον : addens, Phrygas ita nominare τὸ αἰδοῖον : pro quo supra habuimus βάβαλον. [V. Βαμβακύζω.]

[Βαμβαλύζω. V. Βαμβαλίζω.]

[Βαμβάλω.] Βαμβάλειν, Hesychio τρέμειν, ψοφεῖν τοῖς χείλεσι, Tremere, Sonitum labris edere, ut faciunt ii, quibus frigore succutiuntur labia. Affert et Βαμβαλύζει, quod itidem exp. τρέμει, τοὺς ὀδόντας συγκρούει, ῥιγᾷ σφόδρα. Sed scr. potius βαμβαλίζει, ut ap. Eust. [Βάμβαλε pro λάμβανε restituit Valcken. Ep. ad Rœver. p. 83 Moschi 3, 7 : Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἰαῖ βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς, ut tremulo foliorum motu Bionis triste fatum

loqui dicatur flos, quum fatum Hyacinthi nonnisi inscriptum sibi habuisset. L. Dindorf.]

[Βάμβαξ, Gossipium. De vocabulo Βάμβαξ et quæ ab eo ducuntur ita disputat Stephanus sub Ἐριόξυλον, ut verba ejus hoc loco repetenda sint: « Quod ἐριόξυλον Ulpiano [Dig. 32, 70, 9], dicitur Βομβάκιον Nicolao Myrepso, at Suidæ Βάμβαξ et Πάμβαξ, i. e. Gossipium. Ita VV. LL. Sciendum est autem ap. Suid. exstare et tertium nomen Παμβακίς: atque adeo et quartum Βαμβάκιον: sed hoc tanquam e vulgi sermone petitum affert. Scribit enim: Βάμβαξ, ἢ Πάμπαξ, καὶ Παμβακίς, τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον Βαμβάκιον. Et alibi idem: Πάμβαξ καὶ Παμβακίς, τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον Βαμβάκιον. [Hæc eadem Eudemus Ms. apud Ducangium in Append. ad Gloss. v. Βάμβαξ.] Observa autem Βαμβάκιον ibi scribi, quum e Nicolao Myrepso afferatur Βομβάκιον, per ο in prima syllaba. Qua scriptura cum appellatione italica convenit, *Bombazo*: (at nobis *Bombazin* aliud est: vocantibus *Coton* quod illi *Bombazo*). Quin etiam cum nomine Bombyx scriptura illa convenit. Tribuit autem bombycem Plinius xylo s. gossipio, quod idem cum bombace s. bambace esse existimatur. Ita enim scribit 19, 1, [2]: Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui Gossipium vocant, plures Xylon: et ideo lina inde facta, Xylina. Parvus est, similemque barbatæ nucis defert fructum: cujus ex interiore bombyce lanugo netur: nec ulla sunt eis in candore mollitiave præferenda. Vestes inde sacerdotibus Ægypti gratissimæ. Sed quamvis Bombycem tribuat Plinius huic xylo, aliud tamen esse Βόμβυξ constat. Unde fit ut apud Diosc. 3, 18 pro βαμβακοειδὴς reponendum esse putem βομβυκοειδής: mirerque Interpr., lectionem illam sequendo, vertisse Vestes bombycinis similes. Nam Plin. quidem [24, 12, 66] ita reddidisse fateor, sed βομβυκοειδὴς legisse persuasum habeo: (licet xylo quoque bombycem tribuat, uti dixi.) Siquidem ut hoc adj. βομβυκοειδὴς sonat Bombyci similis, ita alterum illud βαμβακοειδὴς sonare debere Bambaci similis, nemo negarit. Adde quod recentem esse hanc βάμβακος s. βαμβακίδος et πάμβακος appellationem constat: quod de βόμβυκος appellatione minime dici potest. » Salmasius Exerc. Plin. p. 209, A: « Ætate Solini et Martiani Capellæ sericum a bombycino non discernebatur. Nam sericum e bombyce fieri omnibus tunc persuasum fuit, nec bombycini alterius usus. At Plinii tempora sericum a bombycino distinguebant, et bombycinum vocabant quod ex bombyce Coa texebatur. Sericum, quod a Seribus invectum longe in majore pretio fuit quam bombycinum, quod in insula Coa parabatur. Bombycinæ vestes virorum mulierumque hinc promiscuæ. Sericas solæ fœminæ gestabant. Quod diserte Plinius testatur et nos alibi observavimus. Præterea serica vellera ex arborum lanugine depecti, non a bombycibus texi Plinii ætas credidit. Solini ævo sericæ vestes viris mulieribusque communes, ut infra scribit cap. 50: Nec bombycinum amplius in usu, ideo bombycinas et sericas vestes promiscue vocabant, quod sericum vellus a bombycibus neri jam scirent. Hinc Solinus et Martianus *sericum* dixere pro vestibus e bombyce, ut Plinius dixit: quum tamen ejus tempore magna esset bombycini et serici differentia. *Bombycem* vocavere non solum quæ ex vermibus bombycibus dictis nebatur, sed molliorem omnem lanæ linique lanuginem. Ex illa voce *bombyx* recentiores fecerunt *bombax* et *bambax*: eamque vocem de gossypio vel lana xylina proprie usurparunt. Itali *bambagginem* vocant. Græci recentiores βάμβακα. Onirocritica Achmetis [cap. 222 secundum Ducang. in Gloss. c. 172]: Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι εὗρε βάμβακος, εὑρήσει πλοῦτον ἐλάσσονα ἀπὸ ἀνθρώπων μετρίων· ἐλάττων γὰρ ἡ βάμβαξ τοῦ ἐρίου. Et alibi: Ἐὰν ἴδῃ τις ὅτι φορεῖ ἱμάτιον ἔχον ἀντὶ βάμβακος μετάξην. *Erioxylon* intelligit. [Addit Ducangius ejusdem c. 200: Τὸ φυτὸν ἐξ οὗ ἡ βόμβαξ (sic), et c. 226, 244, 268; Lexicon Ms. Cyrilli: Βάμβαξ, τὸ ὑπὸ (f. ἀπὸ) τοῦ φυτοῦ νηθόμενον καὶ ὑφαινόμενον· Vitam S. Eudociæ Mart. n. 24: Βῆλα σηρικὰ αὐρόκλαβα λιτρῶν ρλϛ', βῆλα διὰ βάμβακος λιτρῶν ὁ.] —*Bombyx, bombax* et *bambax*: ut μάζυξ *mazax*: et παροψίς, *parapsis*: *solpuga*, *salpuga*, et similia ». Idem Salmasius de loco Dioscoridis, quem tractat Stephanus, ita scribit p. 211, D: « *Bombyx* veteribus et *bambax* recentioribus dicta est lana τῶν ἐριοφόρων δένδρων. Meminit Diosc. τῆς βαμβακοειδοῦς vestis, quæ ex acanthio spina texeretur. Sed ibi βομβυκοειδῆ semper legendum judicavi, quod et nuper mihi confirmavit antiquissimus codex Regiæ Bibliothecæ, cujus ope totum eum locum Diosc. sic restituendum esse comperi: Ἀκάνθιον ἐμφερῆ τὰ φύλλα ἔχει τῇ λευκῇ ἀκάνθῃ, ἐπ' ἄκρῳ δὲ ἔχει ἀκανθώδεις ἐξοχάς· οὗ συλλεγομένου ὑφήν τινα βομβυκοειδῆ γίνεσθαί φασι. Vulgo editur: Οὗ συλλεγομένου καὶ ὑφ' ἓν τιθεμένου βαμβακοειδὴς γίνεται. Plinius hæc Diosc. verba sic reddidit 24, 12 de spina alba: Huic similis quam Græci acanthion vocant, minoribus multo foliis, aculeatis per extremitates et araneosa lanugine obductis, qua collecta etiam vestes quædam bombycinis similes fiunt in oriente. Ex his constat Plinium legisse βομβυκοειδῆ ὑφήν, non βαμβακοειδῆ, sed in ceteris mentem Græci scriptoris non est assequutus ». Omitto quæ his addit Salmasius ad redarguendam Plinii interpretationem, quum consilio meo sufficiat Stephani tum de loco Dioscoridis conjecturam firmasse tum aperuisse errorem quo ductus sibi persuasit *bombycem* et *bambacem* non forma sed ipsa significatione secum differre. Formæ minus depravatæ sunt Βαμβύκιον et Βαμβύκινος, quæ v. Forma Βαμβάκιον restituenda est scriptori inter Mathematicos Vet. p. 318: Εἰ μὲν εἴη χρήματα τοῦ δημοσίου, λαμβάνειν ἐξ αὐτῶν καὶ ἐξωνεῖσθαι μὴ μόνον σῖτον καὶ κριθὴν ... ἀλλὰ καὶ σίδηρον καὶ χάλκωμα καὶ ἅρματα καὶ πίσσαν ὑγρὰν καὶ ξηρὰν καὶ θεῖον ἄπυρον καὶ στυππεῖον καὶ λινάριον καὶ κανάβιον καὶ δᾷδας, μαλλὸν, βαλουβάκιον, λινᾶ χόρτον, ἄχυρον. De forma Παμβακίς vid. dicta sub Βαμβακίς, de Βαμπάκιον sub Βαμβάκιον: Παμπάκιον ex Joanne Iatrosophista Ms. citavit Ducangius. L. Dindorf.]

[Βάμβας, α, nomen regis Indiæ. Chœrob. in Bekk. An. p. 1352: Βάμβας, Βάμβα, ὄνομα βασιλέως Ἰνδῶν. L. Dindorf.]

[Βαμβίκινος, i. q. Βαμβύκινος, quod v., nisi etiam ita scribendum. Exemplum ex Theodori Balsamonis Responsis Jur. Græcor. vol. 1, p. 369 protulit Ducangius in Append. ad Gloss. L. Dindorf.]

[Bambotum flumen Africæ memorat Polybius apud Plinium N. H. 5, 1, 10. L. Dindorf.]

[Βαμβραδών, ἡ. Βαμβραδόνες ap. Epicharm. et Sophron. vocantur Pisciculi, qui aliis βεμβράδες et μεμβράδες, Athen. 7, p. 287, B, C; 305, C. Schweigh.]

[Βαμβύκη, Bambyce, n. urbis Syriæ apud Strabon. 16, p. 748; 751; Plut. Anton. c. 37. L. Dindorf.]

[Βαμβύκινος i. q. Βαμβάκινος, quod v. Hesychius, Photius, Suidas, Etym. M. c. 768, 32: Τρίχαπτον, τὸ βαμβύκινον (βαμβίκιον Eudemus Ms. apud Ducang. Append. Gloss. c. 34) ὕφασμα. V. Βαμβύκιον. L. Dind.]

[Βαμβύκιον, τὸ, alia forma voc. βομβύκιον, quod v., non probata Grammaticis. Philemo p. 296: Βομβύκιον, οὐ βαμβύκιον. V. Βάμβυξ, Βαμβύκινος, Βάμβαξ, Βαμβάκιον, Βαμβάκινος, etc. L. Dindorf.]

[Βαμβυλιός, i. q. Βομβυλιός, quod v., genus aviculæ. Hanc formam, perinde ut formam βαμβύκιον pro βομβύκιον, recentiori ætate obtinere cœpisse colligo ex consentientibus in ea libris Arcadii p. 41, 6; Herodiani apud Is. Vossium ad Hesych. vol. 1, c. 847, 16. L. Dindorf.]

[Βάμβυξ, i. q. Βόμβυξ, forma novitia, de qua v. dicta sub Βάμβαξ. L. Dindorf.]

Βάμμα, τὸ, Tinctura, s. Id ipsum, quod tinctum est: χρῶμα, Hesych. Plato De LL. 12 [p. 956, A]: Βάμματα δὲ μὴ προσφέρειν, ἀλλ' ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα. Pro quo Cic. De LL. 2 [18]: Tincta vero absint, nisi a bellicis insignibus. [Pollux 2, 35: Μέλασμα τὸ τῆς κόμης βάμμα. Schæf. Photius p. 255: Μέλασμα τὸ βάμμα τῆς κεφαλῆς.] Βάμμα Σαρδιανὸν [immo Σαρδιανικὸν est apud Suidam], i. e. τὸ φοινικοῦν, a Sardo insula, in qua purpuræ celebres fiebant. Proverbialiter accipitur pro Plaga, de quo ap. Suid. [Respexit Suidas Arist. Ach. 112: Ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς πρὸς τουτονὶ, ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν. Σαρδιανικὸν autem dici ab Sardibus Lydiæ non

ab insula Sardinia notavit jam Kusterus ad Suidam neque ignoravit Hesychius, et quasi per nebulam viderat Schol. Arist., unde sua duxit Suidas. Iterum Arist. Pac. 1174 : Τρεῖς λόφους ἔχοντα καὶ φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ, ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν· ἢν δέ που δέῃ μάχεσθ' ἔχοντα τὴν φοινικίδα, τηνικαῦτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα Κυζικηνικόν. Ubi Schol. : Εἰς κιναιδίαν (immo δειλίαν notare voluit poeta) διαβάλλεται, ὥστε μηδὲ τῶν ἀναγκαίων κρατεῖν δύνασθαι, similiterque Hesychius, Etym. M., Suidas, Zonaras, qui scribunt Κυζικηνόν. L. Dind.] Est etiam i. q. ἔμβαμμα, [ut interpretatur Hesychius, de cujus verbis dixi sub Βάμβα,] h. e. Intinctus, quo Plin. utitur, i. e. Liquor, in quo panem vel opsonia intingimus. Salsamentum, VV. LL. Diosc. 3, 94, de radice laserpitii : Εὔστομος δέ ἐστι μιγνυμένη καὶ εἰς βάμματα, καὶ εἰς ἅλας· ubi Barbarus vertit, Commendatur ad intinctus jusculentaque. Nicander A. [49] : Πηγάνιόν τε πίοις ἐνὶ βάμμασι σίμβλων· ubi Schol. annotat βάμμα vocari omne ὑγρόν : et, si solum sine adjectione ponatur, signif. Acetum. [Εἰ δὲ μετά τινος, δηλοῖ ᾧ μέμικται. « Igitur h. l. βάμματι (ita enim malim legere) σίμβλων significat ὀξύμελι ». Schneider. Idem Ther. 87 : Εἰ δὲ σύγε τρίψας ὀλίγῳ ἐνὶ βάμματι κάμπην κηπείην ... γυῖα πέριξ λιπάσειας. Quod Eutecnius interpretatur ἐμβληθεῖσαι ἐλαίῳ. Et 622 : Βάτραχοι ἐν χύτρῃσι καθεψηθέντες ἄριστοι βάμματι, reddit Eutecnius εἰς ὄξος καθεψήσας. || Sorbum. Gramm. Bekk. An. p. 362 sive Bachm. vol. 1, p. 51 : Αἶα τὰ λεγόμενα ὄα· φυτὰ δέ ἐστιν. Διονύσιος δέ φησι, τὰ δὲ ὄα τινὲς βάμμα, οἱ δὲ αἶα, οἱ δὲ λεόντειον προσαγορεύουσιν. L. Dindorf.]

[Βαμματικός, Tinctorius. Suid. v. Κηκὶς, a Boisson. indicatus : Κηκὶς, ὀξύτης, ἡ κηκὶς βαμματικὸν στύμμα ἢ καρπὸς τῆς δρυὸς ἐπιτήδειος εἰς βαφήν. Sed rectius Photius : Κηκίς ἐστι μὲν καὶ καρπός τις περιφερής· ἔστι δὲ καὶ βάμμα τι καὶ στύμμα, ἢ καὶ ὀπὸς (non opus scribi καρπὸς) δρυὸς ἐπ. εἰς βαφήν. Harpocratio : Κηκὶς· βάμμα τι καὶ στύμμα, ἢ καρπός τις δρυὸς ἐπ. εἰς βαφήν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀφόβου πρώτῳ. Lex. Rhet. in Bekk. Anecd. p. 271, 26 : Κηκὶς, βάμμα τι καὶ στύμμα τι, ἢ καρπὸς δρυὸς ἐπ. εἰς βαφὴν κλινῶν. Etym. M. c. 510, 53 : Κηκὶς, βάμμα τι ἢ κ. δ. ἐπ. εἰς βαφὴν κλινῶν. Cui quum λινῶν restitueret Valesius ad Harpocrat., locum Demosthenis p. 816, 20, quo referuntur glossæ Etymologici et Lex. Rhet., non inspexerat. L. Dindorf.]

Βαμμάτιον, τὸ, Demin. : ut Athen. 9, [p. 404, C, Anthippi vel potius Anaxippi locum citans] : Πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων ἐν βαμματίοις γλαφυροῖσι [κεχορηγημένα. Sed ἐμβαμματίοις pro ἐν βαμματίοις dudum repositum ex cod. L. Dindorf.]

[Βαμπάκιον, τὸ, Bombyx, Gossipium. Forma novitia, cujus exempla v. apud Ducang. L. Dindorf.]

[Βαμωνῖτις, Bamonitis, regio Paphlagoniæ ap. Strabon. 12, p. 553. L. Dindorf.]

[Βανὰ, Mulier, dialecto Bœotica. Herodianus Περὶ μονήρους λέξεως p. 18, 25 : Τὸ γὰρ παρὰ Κορίννῃ βάνα οὐ κοινὸν οὐδὲ εἰς νη λῆγον, ἀλλὰ ἴδιον θέμα Βοιωτῶν τασσόμενον ἀντὶ τοῦ γυνή. Corinna apud Apollonium De pronom. p. 325, A (p. 65, A, ed. seorsum factæ) : Μέμφομαι δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα, ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδαρίοιο (Πινδάροιο Valcken. ad Theocr. Adon. p. 300, C,) ποτ' ἔριν. Veriorem esse accentum βανὰ ex ipsis Herodiani verbis colligitur, quibus βανὰ regulæ non repugnare demonstrat : Μηχανή. Τὰ διὰ τοῦ ανη ἐκφερόμενα θηλυκὰ μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πάντα βαρύνεται, πτισάνη, δρεπάνη, σαργάνη, βρυκάνη, τρυπάνη, ἀλλὰ μόνον τὸ μηχανὴ σημειοῦται ὀξυνόμενον. Προσέθηκα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ φανὴ παρ' Ἡσιόδῳ. His enim quum addit τὸ γὰρ παρὰ Κορίννῃ βάνα οὐ κοινὸν οὐδὲ εἰς νη λῆγον, ἀλλὰ ἴδιον θέμα Βοιωτῶν, τασσόμενον ἀντὶ τοῦ γυνή, comparare cum βανὰ cum φανὴ oxytono apparet. Nec vidi traditum a Grammaticis βαρυντικοὺς fuisse Bœotos, quales fuerunt Æoles. Hesychius : Βάννα, γυνὴ ὑπὸ Βοιωτῶν. Scribendum Βανά. Plurali numero Βανὰ videtur flexum esse βανῆκες, ut γυνὴ flectitur γυναῖκες, mutato more dialecti αι in η. Hesychius : Βανῆκας, γυναῖκας, Βοιωτοί. Idem : Βάττικες, γυναῖκες, Βοιωτοί. Scrib. Βανῆκες. L. Dind.]

[Βαναυρεὺς, gentile a Βαναυρίδες, Steph. Byz. L. D.]

[Βαναυρίδες, Τυρρηνικαὶ νῆσοι, apud Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βάναυρος, Banaurus, f. Ajacis, unde nominatæ insulæ Βαναυρίδες. Steph. Byz. s. Βαναυρίδες. L. Dind.]

[Βαναυσέω, Artem sordidam exerceo. Synesius De regno p. 22, D, ab Kallio indicatus : Τὸν χειροτέχνην ἀπὸ τοῦ βαναυσεῖν ἀναστήσαντες. Cui Theodori Metochitæ locum, Miscell. p. 391, ascripsit Krabingerus p. 293. L. Dindorf.]

Βαναυσία, ἡ, Ars, quæ ad caminum exercetur : vel, Opus, quod ad caminum conficitur, vel, generalius, ad ignem. [Hesychius : Βαναυσία, πᾶσα τέχνη (ἡ) διὰ πυρὸς, κυρίως δὲ ἡ περὶ τὰς καμίνους. Pollux 1, 50.] Exp. et Ars illiberalis, etc. sequendo analogiam signiff. positarum in Βάναυσος. Bud. interpr. Sordidam et turpem professionem ap. Plat. [Herodot. 2, 165, ab Schweigh. annotatus : Τούτων βαναυσίης οὐδεὶς δεδάηκε οὐδὲν, ἀλλ' ἀνέωνται (ita codex Flor., et scripserat Herodotus : conf. ἀνFεῶσθαι in Tab. Heracl. p. 236) ἐς τὸ μάχιμον. Aristot. Polit. 6, 2, circa finem : Ἐπειδὴ ὀλιγαρχία καὶ γένει καὶ πλούτῳ καὶ παιδείᾳ ὁρίζεται, τὰ δημοτικὰ δοκεῖ τἀναντία τούτων εἶναι, ἀγένεια, πενία, βαναυσία. Clem. Al. 845 addit Wakef. L. Dind.] || Inepta magnificentia, et aliquid prodigalitatis habens. Aristot. Ethic. 4, [4 : conf. 2, 7] : Τῆς μεγαλοπρεπείας ... ἡ μὲν ἔλλειψις, μικροπρέπεια καλεῖται· ἡ δὲ ὑπερβολὴ, βαναυσία καὶ ἀπειροκαλία. [Method. Symp. 67. Routh.] Hippocr. autem ἀκολασίην et βαναυσίην copulavit, [p. 23, 38 de medicis loquens : Ἔχουσι γὰρ ἃ ἔχουσι πρὸς ἀκολασίην, πρὸς βαναυσίην, πρὸς ἀπληστίην, πρὸς ἐπιθυμίην, etc. Idem p. 22, 35 : Μετὰ βαναυσίης ἀπατέοντες, de sophistis. Gl. Arrogantia. || Hesychius : Βαναυσίας, ἰδιωτίας (l. ἰδιωτείας), ἀλογίας. Suicerus : « Hujus signif. exemplum illustre est quod legitur apud Chrysostomum Homil. 31, tom. 5, p. 195, ubi post exemplum mulieris Chananææ Matth. 15, quæ, utut aliquamdiu a Christo rejecta, in precibus tamen perseveravit : Ἀκουέτωσαν οἱ εὐχόμενοι μετὰ βαναυσίας, ὅταν εἴπω τινὶ, παρακάλεσον τὸν θεὸν, δεήθητι αὐτοῦ, ἱκέτευσον αὐτὸν, λέγει, παρεκάλεσα ἅπαξ, δεύτερον, τρίτον, δέκατον, εἰκοστὸν, καὶ οὐκέτι οὐκ ἔλαβον. Μὴ ἀποστῇς, ἀδελφὲ, ἕως ἂν λάβῃς. Τέλος αἰτήσεως ἡ δόσις τοῦ αἰτουμένου. Μετὰ βαναυσίας εὐχόμενοι sunt qui negligenter orant ». V. ex eodem apponenda sub βάναυσος. L. Dindorf.]

Βαναυσικὸς, ἡ, ὸν, Ad eos pertinens, qui βάναυσοι appellantur, vel ad eorum artem. Sed βαναυσικαὶ τέχναι, Xen. O. [4, 2; 6, 5; Conv. 3, 4; Poll. 7, 6] eædem sunt, quæ et βάναυσοι. Aristot. autem Pol. 6, [7, sed nonnisi paucis in libris : ceteri cum editionibus quas vidi βάναυσον.] Βαναυσικὸν μέρος, Pars ea civium, quæ artes illas exercet. [Gl. Βαναυσικὸς, Furnaceus. Βαναυσικὴ, Furnaria.]

[Βαναύσιος, ὁ, ἡ, i. q. βάναυσος. Theodos. Acroas. 2, 184 : Τῇ βαναυσίῳ τέχνῃ. L. Dindorf.]

[Βαναυσὶς, ἡ, i. q. Βαναυσικὴ, Sordida, Sellularia. Plochiri Dram. in Maitt. Misc. p. 124, 67 : Ποθῶ γενέσθαι βυρσοδέψης, λατόμος, ἢ καί τις ἄλλος τῆς γε βασανίδος τέχνης. Legendum τῆς βαναυσίδος τ. L. Dind.]

[Βαναυσοεργὸς, ὁ, i. q. Βαναυσουργὸς, quod v. Eust. Il. p. 753, 30. L. Dindorf.]

[Βαναυσοποιία, ἡ, Opus fabrile vel sordidum. Epiphanius Adv. Hær. l. 3, vol. 1, p. 1093, B, ed. Petav., a Bastio indicatus, de Harpocratis thiasotarum furoribus : Ἐμμανεῖς τε καὶ ἀφραίνοντες, γελοιούμενοί τε ἀσχέτως φέρονται ἀθήραις τε καὶ σεμιδάλεσιν, ἄλλαις τε βαναυσοποιίαις πρῶτον μὲν τὰς ὄψεις χρίσαντες, τῷ λέβητι ἀνακαχλάζοντι τὸ πρόσωπον ἐνθέντες, ἀπό τε τοῦ προσώπου δῆθεν ὑπὲρ θαύματος ἀπατηλῶς τὰ πλήθη ἐξοιστρήσαντες μεταδιδόασι τῇ χειρὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου ἀπομαξάμενοι ἑκάστῳ τῶν αἰτησάντων εἰς μετάληψιν ὑγείας τε καὶ ἄκους πόνων ἕνεκεν. Licet etiam reddere, Sordes. L. Dindorf.]

Βάναυσος, ὁ, ἡ, quasi βαύναυσος, [Etym. M. c. 187, 39; similiter κρίβανος Grammatici a κριθὴ et βαῦνος deducunt. Formam βαύνασος diserte commemorat Arcadius De accent., secundum cod. Havniensem, p. 76, 21 : Τὰ εἰς ος ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα τὸ α συνεσταλμένον, ἑνὸς ὄντος τοῦ σ, προπαροξύνονται, κόμπασος, ἅρπασος, δάμασος, βαύνασος καὶ βάναυσος, ex eaque καθ'

A ὑπερβιβασμὸν fieri βάναυσος dicit Schol. Dionys. in Bekk. An. p. 655 et Eustath. Od. p. 1547, 57. L. Dind.] q. d. Qui caminum accendit, ad conficienda sua opera, Qui igne ad conficienda sua opera utitur. Vel, Qui ad fornacem s. fornaci assidens opus facit. [Ferrarius vel Aurifex. Hesychius : Πᾶς τεχνίτης χαλκεὺς ἢ χρυσοχόος βάναυσος. Etym. M., Suidas : Βάναυσος, πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος. Similiter Lex. Rhet. in Bekk. An. p. 222, 20, et Schol. Dionys. p. 654. Xen. Cyrop. 5, 3, 47 : Πάνυ γὰρ αὐτῷ ἐδόκει θαυμαστὸν εἶναι εἰ οἱ μὲν βάναυσοι ἴσασι τῆς ἑαυτοῦ τέχνης ἕκαστος τῶν ἐργαλείων τὰ ὀνόματα. V. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 213.] Sed generaliter ita vocatur Artifex mechanicus, i. e. eorum operum, quæ mechanica dicuntur, Qui quampiam artem mechanicam tractat, s. Qui manibus sibi victum quærit. [Etym. M. l. c. : Καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. Eadem Schol. Dionys. l. c.] Exp. et Artifex illiberalis, vel sordidus. Item, Sedentarius artifex, e Plauto : s. Sellularius, e Liv. B [Pollux 1, 50 : Ἔμποροι καὶ κάπηλοι καὶ μεταβολεῖς οἱ ὀρθοί τι πράττοντες, οἱ δὲ καθήμενοι βάναυσοι.] Lucian. [De sacrif. c. 6] : Ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην. Alibi autem [Somn. c. 9] conjungit βάναυσος et χειρῶναξ, et ἀποχειροβίωτος. Legitur et βάναυσος τεχνίτης [Aristot. Pol. 3, 4]. Dicitur autem et de re, ut βάναυσος τέχνη Aristot. [Pol. 1, 126; Soph. Aj. 1121; Pollux 7, 6; Dionys. Ant. Rom. 2, 28; 6, 53; 9, 25; Plut. Mor. p. 214, A; Marc. 17; Ages. 26. L. Dind.] Ars mechanica, Ars sedentaria, vel Ars illiberalis et sordida : βάναυσον ἔργον ap. Eund. Pol. 8, [2] : ap. [eundem 3, 5 et 7, 9, et apud] Lucian. [Vit. Auct. extr.] βίος βάναυσος. [Τὸ βάναυσον πλῆθος, Arist. Pol. 4, 4 med. Τὸν θῶπα τρόπον καὶ βάναυσον Damascius Photii p. 351, 37, ab Schneid. indicatus. Γνώμη βάναυσος Joannes Chrysost. vol. 2, p. 187, E. Τὴν ἄλλην δόξαν δημώδη καὶ βάναυσον ὑπελάμβανεν Eunapius p. 100.] Et superl. Βαναυσότατος : ut Aristot. Pol. 1, [11] : Βαναυσόταται δὲ ἐν αἷς τὰ σώματα λωβῶνται μάλιστα. [Plut. Cic. c. 5. Schæf.] || Βάναυσος φιλότης e Plat. [Epist. p. 334, B], Trivialis amicitia : C [οὐ γὰρ διὰ βαναύσου φιλότητος ἐγεγόνει φίλος, διὰ δὲ ἐλευθέρας παιδείας κοινωνίαν, ᾗ μόνῃ χρὴ πιστεύειν τὸν νοῦν κεκτημένον μᾶλλον ἢ ξυγγενείᾳ ψυχῶν καὶ σωμάτων.] || Pro Inepte magnifico, ap. Aristot. Ethic. 4, [6.] Bud. [Addit Suicerus Ammon. Caten. in cap. 4 Joh. p. 119, Ἐνταῦθα (ad fontem Jacobi) ὁ Χριστὸς παρεγίνετο, τὸν μὲν βάναυσον καὶ ὑγρὸν ἐκβάλλων βίον, τὸν δὲ ἐπίπονον εἰσάγων καὶ συνεσταλμένον, Sumtuosam ac mollem vivendi rationem. || Gl. Βάναυσος, Arrogans, Ventosus. Lexicon Rhet. l. c. : Ἔνιοι δὲ χειρὸς τῆς ὑβριστικῆς : quæ est interpretatio verborum χειρὸς βαναύσου, ex poeta, ut videtur, petitorum. Integrius Etym. M. c. 188, 40 : Οἱ δὲ τὸν ἀπάνθρωπον καὶ ὑπερήφανον. Ἔνιοι βαναύσου χειρὸς, τῆς ὑβριστικῆς ἢ τεχνικῆς. Anthol. Pal. cap. 11, 326, de puero fastidioso, quem anni faciliorem reddiderant : Πώγων καὶ λάσιαι μηρῶν τρίχες, ὡς ταχὺ πάντα ὁ χρόνος ἀλλάσσει· Κόννιχε, τοῦτ' ἐγένου. Οὐκ ἔλεγον, μὴ πάντα βαρὺς θέλε μηδὲ βάναυσος εἶναι· καὶ κάλλους εἰσί τινες Νεμέσεις; Et ib. 12, 237 : Χαῖρε σὺ, μισοπόνηρε πεπλασμένε, χαῖρε βάναυσε, D ὁ πρώην ὀμόσας μηκέτι μὴ διδόναι. Utrumque indicavit Schæf. Suicerus : « Hac signif. sumi videtur a Chrysostomo Homil. 31 in Epist. ad Romanos p. 232 : Ἀλλὰ οὕτω τινές εἰσι βάναυσοι καὶ χαῦνοι καὶ τῶν οὐρανῶν ἀνάξιοι, ὡς μὴ μόνον ὀνόματα ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρα βιβλία περιττὰ εἶναι νομίζειν. Germanus Brikius interpretatur, Sed sunt quidam ita rudes mechanici et dissoluti.... Malim ego, Superbi et opinione inflati. || Negligens : quemadmodum βαναυσία incuriam notat et negligentiam. Chrysost. Serm. 64, t. 5, edit. Paris. p. 963 : Εἰ πρὸς τὴν ἀκρόασιν οὕτω βάναυσοι, πόθεν δῆλον ὅτι πρὸς τὴν πρᾶξιν διεγηγερμένοι; Interpres : Si ad audiendum illiberales adeo sumus ac sordidi, unde nos ad agendum promtiores fore constabit ? At, quum διεγηγερμένοι opponantur βαναύσοις, omnino βάναυσοι erunt socordes, negligentes et incuriosi. Id ex sequentibus manifestum, ubi βάναυσοι et ῥᾴθυμοι conjunguntur. Idem Chrysost. Hom. 46, t. 5, p. 305 : Καὶ σὺ, ἐπειδὰν ὅλας σε κατεσκεύασεν ὁ θεὸς πνευματικὸν,

A τὰ σεσηπότα μέλη, τουτέστι τοὺς ῥᾳθύμους ἀδελφῶν καὶ βαναύσους ἐπίσφιγξον καὶ σύστειλον, καὶ τῆς ῥᾳθυμίας, ὥσπερ τινὸς σηπεδόνος, ἀπαλλάξας, ἕνωσον τῷ λοιπῷ σώματι τῆς ἐκκλησίας. Hic βαναύσους non esse eos qui mechanicas exercent artes, sed negligentes vel incuriosos, ipsa series satis ostendit. Iterum Chrysostomus in Psal. 110, t. 1, p. 910, cur deus Judæis organa musica concesserit, hanc reddit rationem : Τὸ βάναυσον αὐτῶν καὶ ῥᾴθυμον ἀναπεπτωκὸς σοφιζόμενος ὁ θεὸς ἀφυπνίζειν αὐτοὺς ταύτῃ μεθώδευσε τῇ σοφίᾳ, ἀνακεράσας τῷ πόνῳ τῆς προσεδρίας τὸ ἡδὺ τῆς μελῳδίας, Inertiam atque socordiam et languidum eorum animum sapienter eludens deus excitare eos hac arte voluit, assiduitatis molestias suavitate cantus temperando ». L. Dindorf.]

[Βαναυσοτεχνέω, Artem mechanicam exerceo. Strabo 16, p. 782 med. : Τοὺς βαναυσοτεχνοῦντας. Scott.]

[Βαναυσότης, ἡ, Gl. Arrogantia.]

Βαναυσουργέω, Opus mechanicum exerceo, J. Poll. B [7, 6.]

Βαναυσουργία, ἡ, Opus, quod ad caminum conficitur, Opus mechanicum, s. ejus, qui quampiam artem mechanicam profitetur. J. Polluci [1, 50; 7, 6] i. q. βαναυσία. [Plutarch. Marc. c. 14; Mor. p. 743, F. Wakef.]

Βαναυσουργὸς, ὁ, Qui manu opera conficit quæ sunt artis sedentariæ, illiberalis et sordidæ, et, ut vulgo loquimur, *d'un art méchanique*. J. Poll. [7, 6. Justin. M. Apol. p. 179 addit Suicer.]

[Βαναυσώδης, ες, Illiberalis. Nicephorus Gregoras p. 659, B, p. 1048 ed. Bonn. : Οὐδὲ γὰρ πολλῶν ἡμῖν ἐδέησε λόγων πρὸς ἄνδρα βαναυσώδη καὶ ζάκοτον. L. Dindorf.]

Βαναύσως, ut βαναύσως τραφέντες citat Bud. e Chrys. in Ep. ad Col. 54. Quod esse ait q. d. παχυμερῶς. [Clem. Al. 233. Wakef. Locus est Pædag. 3, 6 init. p. 273, 33 : Πλούτου τοίνυν μεταληπτέον ἀξιολόγως καὶ μεταδοτέον φιλανθρώπως, οὐ βαναύσως οὐδὲ ἀλαζονικῶς. De qua signif. sordidæ liberalitatis vide dicta sub βάναυσος. C Locus Chrys. est t. 4, p. 100, 23.]

[Βάνδα, Victoria, lingua Carum. Stephanus Byz. v. Ἀλάβανδα : Ἄλα μὲν τὸν ἵππον, βάνδα δὲ τὴν νίκην καλοῦσιν (Cares). Ἔνθεν καὶ παρὰ Ῥωμαίοις βάνδον τὴν νίκην φασίν. Postrema falsa esse, quum *bandum* sit signum, notarunt interpretes.]

[Βάνδιος, ίου, ὁ, ap. Plut. Marcell. 10, nomen græcum L. Bantii civis Nolani; cfr. Liv. 23, 15. Hase.]

[Βανδοβηνὴ, Bandobene, regio Indiæ apud Strabonem 15, p. 697. L. Dindorf.]

[Βανεία τὰ ἀρνεία· καὶ Βάννιμα, τὸ αὐτὸ, Agnina, Hesychius. Literarum ordo postulat Βαννεία. Confert Albertus ejusdem glossas Βαρεῖον, πρόβατον· Βάριχοι, ἄρνες· Βάρα, θρέμματα, Λάκωνες. Quæ formæ quanquam omnes ρ habent, non officiunt tamen quo minus literam hanc credamus in dialectis quibusdam transisse in aliam. Ita Romani quod veteres dixerant *arnus* et *arna* in *agnus* et *agna* transformarunt. Ceterum pro ἀρνεία scrib. ἄρνεια; eodemque accentu notandum videtur Βάννεια. Quod autem idem Hesych. retulit Βρίννια· τὰ ἄρνεια κρέα non videtur huc pertinere. D Ad β spiritus loco præfixum notandum est ἀρὴν apud Homerum cum digammo dici. L. Dindorf.]

[Βανῆκες. V. Βανά.]

[Βανθῶσαι, σκοτοδινιάσαι, Caligare, Hesychius.]

[Βανίδης, nomen fluvii Damasci secundum Zonaram c. 369 : Βανίδης ποταμὸς ἐν Δαμασκῷ. Sed scribendum Βαρδίνης, quod v. L. Dindorf.]

[Βανιζομενεῖς, gens Arabiæ apud Diodorum 3, 44. L. Dindorf.]

[Βανίτης. V. Βασανίτης.]

[Βάνισος, εἶδος θυμιάματος, Genus thuris, Hesych. || Stultus. V. Βανός. L. Dindorf.]

[Βάννα. V. Βανά.]

[Βάννας, βασιλεὺς παρὰ Ἰταλιώταις, οἱ δὲ μέγιστος ἄρχων, Hesychius, Rex apud Græcos in Italia, vel Summus magistratus. Ad ἄναξ refert Heinsius.]

[Βαννάται, αἱ λοξοὶ καὶ μὴ ἰθυτενεῖς ὁδοὶ, παρὰ Ταραντίνοις· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Βάννατροι, Hesychius, Viæ obliquæ, apud Tarentinos.]

[Βάνναπροι. V. Βαννάται.]

[Βαννεῖον. V. Βανεία.]

[Βάννιμον. V. Βανεῖα.]

[Βανοί, τέχναι, Artes, Hesychius. Quod interpretes referendum conjecerunt ad βάναυσος vel βαῦνος.]

[Βανόν, λεπτόν, Tenue, Hesychius. Βαιόν vel μανὸν conjecerunt editores.]

[Βανός, κλάσμα, μωρὸς καὶ τυφλός, Frustum, Fatuus, Cœcus, Hesychius : qui primam signif. antea tribuerat voc. βαγός. Ambo postremas adhiberi licet ad ejusdem glossam Βάνκον, μωρόν : quæ quum post Βάνισος ponatur, κ credibile est ex ισ conflatum esse. Quam rationem confirmat tertia glossa : Βανόσει, μωραίνει, ἐπιμαίνεται, Desipit, Furit. L. Dindorf.]

[Βάντεια, ἡ, Bantia, urbs Appuliæ, ap. Steph. Byz., et qui rectius, ut videtur, habet Βαντίας, Plutarchum Marc. c. 29. L. Dindorf.]

[Βαντία, ἡ, Bantia, n. oppidi Illyrici apud Polybium 5, 108, 8. L. Dindorf.]

[Βαντιανοὶ et Βαντιᾶται, gentilia a Bantia, urbe Appuliæ ap. Steph. Byz. L. Dind.]

[Βάντιοι, Bantii, gens Thracia secundum Hecatæum. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βανόσει. V. Βάνος.]

[Βάξιον ἄκρον Æthiopiæ commemorat Steph. Byz. s. Ἀστάρτη. Βάζιον est Ptolemæo 4, 5 et 8. L. Dind.]

Βάξις, εως, ἡ, Sermo, Oratio. [Hesychius, λόγος, φωνή, κληδών. Etym. M., ῥῆσις.] Soph. El. [637], p. 110 : Κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε, Κεκρυμμένην μου βάξιν. Et [642] : Σπείρῃ ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν. || Rumor, Fama : quæ signif. quantum meminisse possum, frequentior est. [Æsch. Ag. 10 : Αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν ἁλώσιμόν τε βάξιν· 477 : Πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου πόλιν διήκει θοὰ βάξις. Suppl. 976 : Ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ βάξει. Eurip. Rhes. 46 : Νεαράν τιν' ἱέμενοι βάξιν.] Eur. Or. [1558] : Κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἥν φόβῳ σφαλεὶς Ἤγγειλέ μοί τις. Soph. Aj. [998] : Ὀξεῖα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινος, Διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, i. e. Fama de te excitata. Ibid. [494] : Μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν. Sed et in illo posteriore l. Electræ, hanc ei signif. dare malim. [Œd. T. 519 : Οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος φέροντι τήνδε βάξιν. Eur. Med. 1374 : Πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν. Etym. M. c. 187, 47 : Μίμνερμος, Καί μιν ἐπ' ἀνθρώπους βάξις ἔχει χαλεπή. Ἀργαλέης αἰεὶ βάξιος ἱέμενοι. Theognis v. 1298 : Θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν βάξιν τ' ἀνθρώπων, ἤπια νωσάμενος. Oppian. Cyn. 3, 57 : Βάξις δ' ἀτρεκέως ἀντιμόλιος ὡς ἕνα τίκτει, Fabula ficta.] || Vaticinium, Oraculum ; ut exp. Apoll. R. 2, [767] : Γλαυκοιό τε βάξιν. [Æsch. Prom. 663 : Τέλος δ' ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ. Soph. Tr. 87 : Εἰ θεσφάτων βάξιν ἐγὼ κατῄδη. Apollonius 1, 8 : Θεὴν κατὰ βάξιν.] Hinc autem factum esse existimo, ut et τῷ βάζω Vaticinandi data sit signif. Ceterum notandum est quod Heraclides ap. Eust. [Od. p. 1654, 18] dicit : Ἐκ δὲ τοῦ βάζω καὶ ἡ βάξις Δωρικώτερον. || Βράξις, Vox, Fama, ex Eur. Forsitan a βράχω, τὸ ἠχῶ : nisi potius scr. βάξις.

[Heraclit. ap. Diog. Laert. 8, 62 : Οἱ δέ τι νούσων Παντοίων ἐπύθοντο κλύειν εὐηκέα βάξιν· et Porphyr. ap. Eus. Præp. ev. p. 195, D : Ἴσχε βάξιν ἐκ μυχῶν, Siste verba. Hase.]

[Βαπαίνει, παρακαλεῖ, Advocat, Hesychius. Confert Albertus primum ejusdem gl. Βαταίνει, καλεῖ, tum Ἀπανᾶν, καλεῖν· Ἀπανεῖ, καλεῖ· Ἀπάνεσον, κάλεσον, Λάκωνες. L. Dindorf.]

[Βαπτέον, Tingendum. Clem. Alex. Pæd. 3, 11, p. 291 : Οὐδὲ βαπτέον τὰς τρίχας. Kall.]

[Βαπτηρία, ἡ, Themist. Or. 4, p. 61, a Kallio indicatus : Νῦν δὲ ὥρα ἐξάγειν καὶ ἐμπορεύεσθαι παρ' ὑμῶν οὐ μὰ Δί' οὐ χρυσὸν οὐδὲ ξύλα οὐδὲ πορφύραν, ὥσπερ ἐκ μετάλλου ἢ ὄρους ἢ βακτηρίας. Ad quæ Petavius : « Ei loco, unde purpura petitur, respondere debet βακτηρία. Quæ vox quia corrupta est, quasi βαπτηρία esset, quæ tamen vox nusquam a me lecta est, officinam tinctoriam reddidi. Quid si ἐργαστηρίου, id est, officina ? » L. Dindorf.]

[Βαπτήριον, τὸ, Tinctura. Lycophr. v. 1138 : Ῥέθους βαφὰς πεπαμέναι θρόνοισι φαρμακτηρίοις. Ad quæ Schol. Paris. : Βεβαμμέναι, ἠλειμμέναι τοῖς βαπτηρίοις

A τοῖς πυρροῖς, τοῖς ποικίλως κατεσκευασμένοις φαρμάκοις. L. Dindorf.]

[Βάπτης, Tinctor. Gl.] Βάπται, οἱ, in VV. LL. Fucati. Item, Sacerdotes quidam, Aristoph., Suid. et Politian. Misc. Item nom. Comœdiæ Eupolidis, Politian. ibid. cap. 10. [Quum ex fragmentis fabulæ Eupolidis, quæ supersunt non multa, colligi non possit quam signif. vocabulo tribuerit poeta, non alienum videtur scholion ad Juvenal. 2, 92, quod nominis Baptarum interpretationem quandam proponit, ascribere et corrigere. Juvenalis postquam turpia virorum bacchanalia descripsit addit : Talia secreta coluerunt orgia tæda Cecropiam soliti Baptæ lassare Cotyto (ita scribendum, non Cotytto). Ad quæ Schol. ed. Crameri p. 55 : « Cecrop. soliti Baptæ) Baptæ, titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes, lassare psaltriam. Baptæ ergo molles, quo titulo Eupolis comœdiam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem præcipue præstrixerat B (perstrinxerat Rutgersius), necatus est. » Multo aliter eadem in codicibus Leidensibus, de quibus Geelius Bibl. Crit. Nov. vol. 4, p. 18 : « Scholia vetera Juv., cujus tres codices egregii sunt in Bibl. Lugd. Bat., F° 98 : Cocitos dea fuit Atheniensium quam solæ feminæ colebant quam post Saltriam [legendum Quæ psaltriam, ut est in Vocab. Papiæ apud Burmann. ad Anthol. Lat. vol. 1, p. 433. L. Dind.] exercebant et lassabant in iisdem sacris. Psaltria autem vocabatur turpis exilitio (l. exhibitio) quam agebant. Babtæ gr. vocantur molles et evirati sicut inquit romani perverso ordine colunt bonam deam ita quondam Athenienses inique colebant cociton et psaltriam etiam agebant. Nam Athenienses turpiter aliquando vixerunt. ... Babtæ dicuntur molles et effeminati quo titulo Eupolis et Aristophanes comediam scripserunt in qua inducunt Athenienses viros ad imitationem feminarum colere cociton i. e. psaltriam deam Atheniensium quam effeminati colunt. ... Talia colunt inquit viri in templo bonæ deæ qualia olim faciebant Athenien- C ses in templo cocitæ deæ suæ.... Vossian. F° 64 eadem habet sed alio ordine. Vossian. Q° 18 : Baptæ molles quo titulo Eupolus comediam scripsit in qua inducit Athenienses viros ad imitacionem feminarum lassare psaltriam. Cociton autem dea est apud Athenas quam colunt effeminati ». Jam in scholiis editis primo separanda sunt duo in unum confusa, quorum prius pertinet ad voc. *Baptæ* finiturque verbo *saltantes*, alterum ad *lassare Cotyto* refertur constatque verbis *lassare psaltriam*. Quæ autem sequuntur *Baptæ ergo molles* rursus alius sunt hominis, ut *græce* scribendum sit pro *ergo*. Porro quod Stephanus ex vet. Lex. repetiit, Βάπτας apud Aristophanem et Suidam vocari sacerdotes quosdam, nisi fictum de nihilo est, ductum fortasse, quantum attinet ad Aristophanem, ex scholio Juvenalis tali quale est Leidense prius. Ceterum quod Βάπτας Scholiastæ illi interpretantur *molles et eviratos*, ita potest conjungi cum primitiva voc. significatione ut fuco faciem comamque ad modum feminarum pingentes et tin- D gentes intelligantur. Scriptor certe De proverbiis ex cod. Meermanniano editus a Burmanno ad Anthol. Lat. vol. 2, p. 728 : Cotyi sacrificare, interpretatur, « calamistratum esse. Huic enim deæ apud Corinthios cultæ intemperantes ac calamistraturæ studiosi formamque venditantes sacrificabant. » Et similiter Synesius Encom. Calv. p. 85, B : Ὅστις δὲ λάθρα μέν ἐστι πονηρός, δημοσίᾳ δὲ κἂν ἐξομόσαιτο, καὶ οὐδὲν ἄλλο παρέχεται γνώρισμα τοῦ θιασώτης εἶναι τῆς Κότυος, ἀλλ' εἰ μόνον ἓν τοῦτο φανείη, περὶ πλείστου τὰς τρίχας ποιούμενος, ὡς ἐναλείφειν τε αὐτὰς καὶ διατιθέναι κατὰ βοστρύχους, etc. Ab quibus artificiis non multum distant fucus et pigmenta. Sed omnia hæc incertissima sunt. || Baptes, gemmæ genus, commemoratur a Plinio 37, 10, 55 : Baptes, mollis alioqui, odore excellens. L. Dindorf.]

Βαπτίζω, Mergo s. Immergo, ut quæ tingendi aut abluendi gratia aquæ immergimus. Plut. [Mor. p. 166, A] : Τὴν περιμάκτριαν κάλει γραῦν, καὶ βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν, καὶ καθίσας ἐν τῇ γῇ διημέρευσον.

Sic Alex. Aphr. βεβαπτισμένος, pro Immersus. Bud. exp. etiam Intinctus. [Plut. Mor. p. 914 : Χρησμόν τινα λέγουσιν ἁλιεῖς κομισθῆναι προστάττοντα βαπτίζειν τὸν Διόνυσον πρὸς τὴν θάλατταν, quod ἐν πόντῳ (ita scribendum pro τόπῳ) Διόνυσον βαπτίζοιτε dicitur in oraculo illo apud Schol. Hom. Il. Z, v. 136. Similiter conjunctum cum πρὸς verbum βάπτειν ab Sophocle notabimus sub illo : et facile vel sine hoc sponsore intelligitur tali verbo junctæ hujus præpositionis rationem haud paullo meliorem esse quam verbo καταλείπειν in versu Pseudeuripideo Iph. Aul. 1179. L. Dind.] || Mergo, i. e. Submergo, Obruo aqua. [Pollux 1, 114, 124.] Et Βαπτίζομαι, Mergor, Submergor. Strabo 6, [p. 275 init.] : Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει ξύλων τρόπον ἐπιπολάζουσι. Basil. 256 : Τοῖς ἐν τῇ θαλάττῃ βαπτιζομένοις συμπάσχοντες. Naz. De sanct. Bapt. : Ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηῒ βαπτισθῶμεν. Ut autem Lat. aliquem aqua obrutum dicunt, i. e. Submersum, itidemque Vino obrutum pro Bene appotum et ad ebrietatem usque, necnon Obrutum aliquem negotiis, præterea Obrutum ære alieno : sic et Græcos suo βαπτίζεσθαι metaph. usos esse comperio. Plato Symp. [p. 176, B] : Καὶ γὰρ καὶ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων. [Comparat Bastius ad Gregor. p. 560 Lucian. Bacch. c. 7 : Καρηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν. Liban. vol. 4, p. 167 : Βεβαπτισμένων δ' ἤδη τῶν δαιτυμόνων, καὶ οὐδὲ ὀρθοῦσθαι δυναμένων.] Euthyd. [p. 277, D] : Καὶ ἐγὼ γνοὺς βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, βουλόμενος ἀναπαῦσαι αὐτὸ, μὴ ἡμῖν ἀποδειλιάσειε, Argumentis sophisticis obrutum. Plut. [Galbæ c. 21] : Πενταχισχιλίων μυριάδων ὀφλήμασι βεβαπτισμένος. [Proculus Chrestom. p. 384 ed. Gaisf. : Ὁ ἴσβακχος βεβαπτισμένος πολλῷ φρυάγματι. Libanius vol 2, p. 421 : Νῦν δὲ, ὡς ὁρᾶτε, βαπτιζομένου τοῦ πράγματος (literis instituendæ juventutis) καὶ πάντων ἐπ' αὐτὸ κεκινημένων τῶν πνευμάτων· 456 : Ἂν δέ τι τῶν μειζόνων τὴν σὴν ἀπαιτῇ γνώμην, οὐκ ἄγεις σχολὴν, ἀλλὰ βαπτίζῃ. Vol. 4, p. 142 : Ἀδολεσχίαις βεβάπτισμαι. Achilles Tat. 6, 19 : Ὁ δὲ τῷ θυμῷ βεβαπτισμένος καταδύεται. Anthol. Pal. cap. 11, 49 : Βαπτίζει δ' ὕπνῳ γείτονι τῷ θανάτου. Cui Jacobsius contulit Heliod. 4, p. 192 : Ἐπειδὴ μέσαι νύκτες ὕπνῳ τὴν πόλιν ἐβάπτιζον. Clem. Alex. Pæd. 2, p. 182, 29 : Ὑπὸ μέθης βαπτιζόμενος εἰς ὕπνον. Plut. Mor. p. 9, C : Ψυχὴ τοῖς ὑπερβάλλουσι πόνοις βαπτίζεται. P. 593, F : Βαπτιζομένους ὑπὸ τῶν πραγμάτων. Conf. Dorvill. ad Charit. 2, 4 ; 3, 2 et 4. || Mergo hauriendi gratia, Haurio. Plut. Al. c. 67 : Εἶδες δ' ἂν οὐ πέλτην, οὐ κράνος, οὐ σάρισαν, ἀλλὰ φιάλαις καὶ ῥυτοῖς καὶ Θηρικλείοις παρὰ τὴν ὁδὸν ἅπασαν οἱ στρατιῶται βαπτίζοντες ἐκ πίθων μεγάλων καὶ κρατήρων ἀλλήλοις προέπινον. Qua signif. longe usitatius est βάπτειν. L. Dind.] || Βαπτίζω, Abluo, Lavo. Marc. 7, 4 : Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι. Sic Luc. 11, 38 : Ὁ δὲ Φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν, ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου. || Apud Christianos autem βαπτίζειν de solemni illo mysterio initiationis dictum, qua Christo initiamur, nom. suum retinet ; nam Baptizare dicimus, et qui Lavare s. Abluere pro Baptizare, itidemque Ablutionem s. Lotionem pro Baptismo s. Baptismate, dicere ausi sunt, explosi jure optimo fuerunt. Cyprian. tamen quum alibi, tum in quadam Ep. ad Cæc. certo, ut opinor, consilio, pro βαπτίζοντες dixit Tingentes : nam hæc Matth. [28, 19] : Μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, interpr., Docete omnes gentes, tingentes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Sequitur autem in hac interpr. Tertull., magistrum suum, qui non solum Tingere, sed et Intingere interpr. Quibusdam tamen v. Gr. hac de re dictum Latino Mergere interpr. magis placuit. Atque adeo idem Tertull. De cor. mil. magis proprie interpr. Mergitare, servata propter trinam in baptismo immersionem forma, quam frequentativam Gramm. vocant : sicut a βάπτω deductum βαπτίζω eam habere videtur. [Schleusner. Lex. N. T. : « In primis hac in re solemnes sunt in N. T. formulæ : Βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, h. e. baptismi ritu obstringere aliquem doctrinæ de Deo, Messia et

A Spiritu S. a Christo ipso et per Apostolos traditæ, ut legitur Matth. 28, 19 : Βαπτίζεσθαι εἰς vel ἐπὶ τὸ ὄνομα Ἰησοῦ Χριστοῦ seu εἰς Χριστὸν, Act. 2, 41 ; 19, 5 ; Rom. 6, 3 ; Galat. 3, 27 ; baptismo suscepto se obstringere observationi et professioni religionis christianæ. Βαπτίζεσθαι εἰς τὸν θάνατον Ἰησοῦ, Rom. 6, 3, baptismi ritu obstringere se, velis ad imitationem mortis Christi renuntiare peccatis et vitiositati, deponere peccata, ut Christus vitam posuit suam. Βαπτίζεσθαι εἰς ἓν σῶμα, quæ 1 Cor. 12, 13 de Christianis legitur, qui baptizabantur, ut ejusdem societatis essent membra et mutuæ benevolentiæ ac concordiæ studerent. Ex omnibus his locis satis superque apparet formulam βαπτισθῆναι εἰς ὄνομά τινος significare in universum, se nomini alicujus, doctrinæ, institutioni, auctoritati, addictum profiteri per baptismi ritum ; unde illustrari potest locus 1 Cor. 10, 2, ubi Israelitæ, qui Mose duce ex Ægypto exierant, dicuntur πάντες εἰς τὸν Μωσῆν ἐβαπτίσαντο ». || Βαπτίζεσθαι activa signif. Nonnus Paraphr. Joann. 3,
B p. 35, 7 ed. Sylb., ab Angl. indicatus : Καὶ θεὸς αὐτόθι μίμνε σὺν ἀντιθέοισι μαθηταῖς, ναιετάων ἐθνεῖον ἐναύλιον· ἀγχιπόρου δὲ γαίης αἰόλα φῦλα σοφῷ βαπτίζετο ῥείθρῳ, σμήχων ἀνδρομέης κραδίης ῥύπον. Marc. 7, 4 : Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι. || Media signif. Lavari. Reg. 4, 5, 14 : Ἐβαπτίσατο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ. Quod βαπτισθῆναι est Lucæ 11, 38 : Ἐθαύμασεν ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου. Sirach 34, 10 : Βαπτιζόμενος ἀπὸ νεκροῦ, καὶ πάλιν ἁπτόμενος αὐτοῦ, τί ὠφέλησεν τῷ λουτρῷ αὐτοῦ ; Judith 12, 7 : Ἐβαπτίζετο ἐπὶ τῆς πηγῆς. || Baptizandum se curare. Act. 22, 16 : Ἀναστὰς βάπτισαι. Cor. 1, 10, 2 : Πάντες εἰς τὸν Μωσῆν ἐβαπτίσαντο. L. Dindorf.]

Βαπτικὸς, ή, ὸν, Tinctilis, VV. LL. [Schol. Lycophr. Paris. et Vindob. v. 1138 : Βάμμασι βαπτικοῖς et χρώμασι βαπτικοῖς interpretantur quod est apud Lycophronem θρόνοισι φαρμακτηρίοις. L. Dindorf.]

Βάπτισις, ἡ, e Luciano [et Josepho] affertur [in Lex. septemv.] pro Lavacro. [Gregorii orat. εἰς τὴν Χριστοῦ βάπτισιν citat cognominis ejus de dial. p. 175. Etym.
C Gud. c. 104, 27. Sozomenus H. E. 2, 34 ; 6, 26. Scott. 7, 10. Bast.]

[Βάπτισμα. V. Βαπτισμός.]

Βαπτισμὸς, ὁ, et Βάπτισμα, τὸ, Mersio, Lotio, Ablutio, i. e. Ipse mergendi, item lavandi, s. abluendi actus. Marc. 7, 4 : Βαπτισμοὺς ποτηρίων, καὶ ξεστῶν, καὶ χαλκίων, καὶ κλινῶν. [Antyllus p. 281 ed. Matth. : Ὥστε καὶ κόλυμβος ὁ ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ βαπτισμὸς ἀνεπιτήδεια. L. Dind.] Item Baptisma, servato nomine ap. Christ. Scriptt. [Βάπτισμα in N. T. libris passim, βαπτισμὸς apud Cyrill. Comment in Joann. lib. 5, ed. Aubert. vol. 4, p. 536, B. L. Dindorf.]

[Theol. arithm. p. 31, 13 : Τὰ μὲν κάτω καὶ εἰς βόθρον καὶ εἰς κακίας βαπτισμὸν οἰχήσεται. Canon. apost. in Act. Conc. t. 1, col. 22, C : Εἴ τις ... μὴ τρία βαπτίσματα μιᾶς μυήσεως ἐπιτελέσῃ, ἀλλὰ ἓν βάπτισμα· ubi male interpr. Sensus est : Si quis non tres unius initiationis immersiones perfecerit, sed unam. De variis baptismi ap. Christ. nominibus, velut Λουτρὸν, Σφραγὶς, Τέλεια, Τελείωσις, Φώτισμα,
D Χάρισμα, vide sub his vv. Hase.]

[Βαπτιστὴρ, ὁ, idem quod Βαπτιστήριον, Ædes juxta ecclesiam, in qua baptizantur fideles. Ducangius : « Theophanes an. 3 Leonis Isauri, de Maria uxore, Καὶ προῆλθεν ἐμπράκτως μόνη χωρὶς τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, καὶ εὐξαμένη πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ μεγάλου θυσιαστηρίου μετῆλθεν εἰς τὸν μέγαν βαπτιστῆρα. Codinus in Orig. Constantinop. num. 138 : Καὶ ἔκτισε τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν ὄντα εἰς τὸ Ὡρολογεῖον, τὸν λεγόμενον βαπτιστῆρα. Idem num. 140 : Καὶ αὐτὸς ἤγαγεν αὐτὸν τῷ βασιλεῖ, ἐκεῖσε ἐσθίοντι τότε ἐν τῷ βαπτιστῆρι. Anonymus de locis SS. p. 101 : Καὶ εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ ναοῦ ἔχει βαπτιστῆραν πορφυρῆν ὡραιότατον. Lambecius, seu potius Holstenius, ad alterum locum Codini : Errant, inquit, qui hoc loco et supra, num. 138, idem esse credunt βαπτιστὴρ atque βαπτιστήριον, aitque ita appellari ædem S. Joanni Baptistæ sacram. De primo Codini loco sane id constat : de altero addubitari licet, quum innuat Codinus, dum ædes Sophiana construeretur, in baptisterio seu loco ubi ba-

ptisterium conditum est, tum moratum Justinianum, quod de Sophiano intelligendum. Neque aliter capiendus locus Theophanis, ut et alter Anonymi de locis SS. : uterque enim satis sese prodit. » L. Dind.]

Βαπτιστήριον, τὸ, Lavacrum. Plin. [Ep. 2, 17, 11; 5, 6, 25.] Cella frigidaria, in qua baptisterium amplum et opacum. Vide et Vitruv. [Ducangius : « Βαπτιστήριον ædes juxta ecclesiam, in qua baptizantur fideles, seu ἐξέδρα adjuncta ecclesiæ baptizandis catechumenis, uti describitur ab Eusebio l. 10, c. 4, p. 312. Concil. Chalcedon., act. 11 : Τῇ μέσῃ ἑβδομάδι κατηνάγκασαν ἡμᾶς καὶ εἰσήνεγκαν ἐν τῷ βαπτιστηρίῳ. Theophanes an. 3 Zenonis : Καὶ τὸν βασιλικὸν ἀποθέμενος στέφανον ἐν τῇ θείᾳ τραπέζῃ ἐν τῷ βαπτιστηρίῳ προσέφυγεν. Adde eundem an. 6 Anastasii. Occurrit passim. »]

Βαπτιστὴς, ὁ, Qui immergit, Qui abluit. Pharisæi ab Just. M. βαπτισταὶ dicti sunt peculiari epith. ab illa consuetudine, de qua Marc. 7 agitur. Et Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς in Evang. q. d. Baptizator. [Jos. Ant. Jud. 18, 5, 2 : Κατὰ ποινὴν Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλουμένου Βαπτιστοῦ. De Pharisæis βαπτισταῖς locus est Just. M. p. 307, A. Hase.]

[Βαπτιστικὸς, ἡ, ὸν, In baptismo inditus. Georg. Cedrenus vol. 1, p. 455, D : Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ βαπτιστικόν μου. L. Dindorf.]

Βαπτὸς, ἡ, ὸν, Tinctus, Infectus, sc. colore aliquo. [Gl. Βαπτὸς, Tinctus; Βαπτὸν, Tinctile, Tinctum. Etym. M. c. 486, 43 : Κάλλη τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια ἢ τὰ βαπτὰ ἔρια. Arist. Av. 287 : Βαπτὸς ὄρνις.] Aristoph. Il. [530] : Οὐδ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλομόρφων. [Βαπτὰ ἱμάτια apud Aristoph. l. c. intelliguntur Vestes nuptiales (et quidem floridi coloris); apud Hegesipp. vero Comicum, Athen. 7, p. 290, C, Funebres, Atratas vestes intelligunt. Schweigh. Anthol. Pal. Append. 69 : Βαπτὰ πέπλα. Addit Scottus Diodor. 5, 30 : Χρῶνται χιτῶσι βαπτοῖς χρώμασι παντοδαποῖς διηνθισμένοις· Strabon. 4, p. 187 : Τὰς ἐσθῆτας βαπτὰς φοροῦσι· Lucian. Nigrin. c. 14 : Βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· Polluc. 4, 120, lenoni in scena tribuentem χιτῶνα βαπτὸν, et 10, 32, τρίχαπτον βαπτόν : Hemst. ad Lucianum Dionem Chr. Or. 4, p. 171 R., itidem lenonis commemorantem βαπτὸν τριβώνιον.] Sic e Plat. [Legg.] citatur βαπτὰ χρώματα, Colores. [Plut. Ages. c. 30 : Τρίβωνος χρώματος βαπτοῦ. Anth. Pal. cap. 6, 229 : Βαπτῇ πορφύρεον κυάνῳ.] || Ex Eurip. [Hipp. 123] : Βαπτὰν κάλπισιν παγὰν, Fontem hauriendum situlis; nam et βάπτω in ea signif. supra habuimus. [Hesychius : Βαπτὰν, ἀντλουμένην.] || Est etiam Nom. propr. apud Plut. [Mor. p. 55, C dicit, præeunte Lex. Septemv. Sed apud Plutarchum est Βάττῳ, ne hoc quidem sine vitio, quum verum videatur Βάτωνι : v. Wyttenbach. L. Dindorf.] || Etiam Lapis est s. Gemma bituminosa, molli odore prædita; sic dicta e tinctura, quamvis Plin. non exp. quo colore fuerit tincta : sunt qui existiment anchusæ radice intinctam fuisse. Gorr. [Hæc pertinent ad Βάπτης, quod v.]

[Bardesan. apud Eus. Pr. ev. p. 275, D : Καὶ οὔτε μυρίζονται Γήλισσαι γυναῖκες, οὐδ' ἱμάτια βαπτὰ φοροῦσι. Cfr. quoque Salm. ad Solin. p. 330, F. Hase.]

Βάπτρια, ἡ, Tinctrix. J. Poll. [7, 169,] ex Eupol.

[Βάπτρον, τὸ, Tinctura. Quod Tzetzes Lycophr. v. 1138 ad θρόνοισι φαρμακτηρίοις scribit : τοῖς κάπτροις· τὰ γὰρ βάμματα φαρμακικὰ, scribendum esse βάπτροις ex aliorum schol. interpretatione βαπτηρίοις sive βαπτικοῖς colligit Bachmannus Anecd. vol. 2, p. 446. L. Dindorf.]

Βάπτω, Mergo, Immergo, Arat. [649] : Τὰ μὲν εἰς κεφαλὴν μάλα πάντα Βάπτων ὠκεανοῖο. [De constructione hac paullo post agit Steph. Adde Arati v. 857 : Βάπτῃ ῥόου ἑσπερίοιο· 750 : Ποταμοῖο ἐβάψατο.] Pro quo Cic. Hic caput et superas potis est demergere partes. || Item Tingo, quod fit immergendo, Od. I, [391] : Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει. [Hippocr. p. 468, 50 : Σπόγγας ἐν ὕδατι βάπτων· 553, 31 : Ῥάκεα βάπτων ὕδατι ψυχρῷ· 469, 52 : Σπόγγους βάπτων εἰς ὕδωρ. Plato Timæo p. 73 : Εἰς ὕδωρ βάπτει. Scott. Eurip. Herc. F. 929 : Εἰς χέρνιβ' ὡς βάψειεν.] Epigr. [Anthol. Pal. cap. 9, 438] : Ἐς ὕδατα χροσσὸν [scribendum κρωσσὸν] ἔβαψε, Immersit. Diosc. 1 : Βάπτειν τρίχας. Sic ap. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. cap. 11, 68, et quod non Lucilli est sed Luciani ibid. 408], τὰς τρίχας βάπτειν, et τὴν κεφαλὴν βάπτειν. [Eadem verba ibid. in epigr. Niciæ, 398. Mœris p. 263 : Μελαίνεσθαι ἀττικῶς, βάπτεσθαι ἑλληνικῶς. Thomas p. 606 : Μελαίνεσθαι τὰς τρίχας λέγε, μὴ βάπτεσθαι. Confer dicta sub Βάμμα. Comparat Piersonus Nicolaum Stobæi vol. 1, p. 331 Gaisf. : Ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει τις ἢ καὶ βάπτεται, θέλων καλὸς εἶναι, Schneiderus Menandrum apud Athen. 4, p. 166, A : Καὶ βάψομαι καὶ παρατιλοῦμαι. Alioqui Tingendi signif. optimis quibusque Atticorum usitata est. Aristoph. Pac. 1176 : Τηνικαῦτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα Κυζικηνικόν. Equ. 523 : Βαπτόμενος βατραχείοις. Eupolis Etym. M. c. 486, 47 : Βάπτειν τὰ κάλλη τὰ περίσεμνα τῇ θεῷ, quæ tamen omisso βάπτειν citat Pollux 7, 63. Et Herodotus ab Scotto citatus, 7, 67 : Εἵματα βεβαμμένα. Aristot. H. An. 5, 15, (13, 4 Schn.) : Βάπτει τὴν χεῖρα. Moschus 1, 29 : Τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται. Athen. 11, p. 480, E : Αἱ κύλικες βάπτονται εἰς τὸ δοκεῖν εἶναι ἀργυραῖ. Significatione Tingendi vel Imbuendi cum ἀπὸ conjungitur Exod. 12, 22 : Λήψεσθε δὲ δέσμην ὑσσώπου καὶ βάψαντες ἀπὸ τοῦ αἵματος καθίξετε τῆς φλιᾶς. Levit. 14, 16 : Βάψει τὸν δάκτυλον τὸν δεξιὸν ἀπὸ τοῦ ἐλαίου τοῦ ὄντος ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτοῦ τῆς ἀριστερᾶς. Conf. Chron. Pasch. p. 79, 20, s. Malal. p. 33, 8, Suidas et Zonaras v. Βοσόρ. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 8 : Ἡ δὲ χρόα τῷ Φάσιδι οὐκ ἀπὸ μολίβδου ἢ κασσιτέρου βεβαμμένου τοῦ ὕδατος· καταστὰν δὲ καθαρώτατον γίγνεται. Quod vertitur, aquæ plumbo vel stanno infectæ. Sed Is. Vossius ap. Valcken. ad Hippol. l. c. refert ad signif. hauriendi. Cum ἐκ Anthol. Pal. cap. 6, 254, quem locum indicavit Schæf. : Τὰκ κόκκου βαφθέντα καὶ ὑσγίνοιο θέριστρα. Malal. p. 32, 14, Chr. P. 79, 4 : Ἐκέλευσεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ βάμματος τῆς κογχύλης βαφῆναι ἐρέαν. Cum ὑπὸ Hesych. v. Βατραχίς· ἱματίου χρῶμα, ὃ βάπτεται ὑπὸ βατραχίου πόας. Schol. Soph. Aj. v. 640 : Βεβαμμένος ὑπὸ ἐλαίου. || Præterea notandus usus apud Strab. 15, p. 712 init. : Μυροῦσθαι καὶ βάπτεσθαι ἄνθινα· quod videtur dici de pictis non hominibus, sed vestibus. Tum apud Schol. Soph. Antig. v. 20 : Κάλχη ... ἥτις βάπτει τὴν καλλίστην πορφύραν. Et χρῶμα ᾧ βάπτεται ap. Hesych. l. modo cit. et ap. Malal. p. 33, 1 sive Chron. Pasch. p. 79, 13 : Οὐκ ἐγίνωσκον οἱ ἄνθρωποι βάπτειν χρόας ἱματίων. Et hoc Achillis Tat. 1, 4 : Ἐμιμεῖτο πορφύραν, οἵαν εἰς τὸν ἐλέφαντα Λυδία βάπτει γυνή. || De ferro tingendo et durando Plutarch. Mor. p. 136, A : Τὸν βαπτόμενον σίδηρον. Pausanias 2, 3, 3 : Τὸν Κορίνθιον χαλκὸν διάπυρον καὶ θερμὸν ὄντα ὑπὸ ὕδατος τούτου βάπτεσθαι λέγουσιν. L. Dind.] Soph. Βάπτειν ἔγχος, Inficere, Imbuere. [Aj. 95 : Ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ· de qua constructione dixi sub Βαπτίζειν. Dictum autem βάπτειν hic signif. Mergendi et Condendi potius quam Inficiendi. Φάσγανον εἴσω σαρκὸς ἔβαψεν Eurip. Phœn. 1594 Pors., q. v. Hippocrates p. 1153, D : Ὁ σκυτεὺς ἐκέντησεν αὐτὸν καὶ ἔβαψεν ὡς δάκτυλον. Dionys. Ant. R. 5, 15, ab Hemst. citatus : Εἰς τὰς πλευρὰς βάψας τὴν αἰχμήν. L. Dind.] Luc. [16, 24,] nova constr. : Ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, pro Ut intingat extremum digitum suum in aquam. [Vide locos Arati superius allatos.] || Lavo, πλύνω. Suid. [et Zonaras c. 378 cum Schol. Arist.] ex Aristoph. [Eccl. 215 : Πρῶτα μὲν γὰρ τἄρια βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον.] Βάπτειν etiam neutr. navis dicitur apud Eurip. pro ἔφαλος [l. ὕφαλος Hemst.] γίνεσθαι, Or. [706] : Καὶ ναῦς γὰρ ἐντιθεῖσα [ἐνταθεῖσα] πρὸς βίαν ποδὶ Ἔβαψεν. [Aratus 857 : Εἰ δ' ὁ μὲν ἀνέφελος βάπτῃ ῥόου ἑσπερίοιο.] || Schol. Nicand. exp. etiam ἀρύομαι et γεμίζω, Haurio, Impleo, hauriendo sub. : A. [514] : Ἠὲ σὺ γυρώσαιο καθαλμέα βώλακα γαίης Ναιομένην, θαλερὴν δὲ πόσιν μενοεικέα τεύξαις· Ἢ αὐτὴν ἅλα βάπτε. Sed melius convenire videtur posterior exp. Euripidi Hec. [610] : Βάψασ' ἔνεγκε κ. τ. λ. [Theocr. 5, 127 : Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι. Antiphanes Athen. 3, p. 123, C : Ἐκ μέσου βάψασα τοῦ λέβητος ζέοντος ὕδατος. Eratosthenes ibid. 11, p. 482, F : Τὸν νεοκρᾶτα βάπτοντες τῷ κυμβίῳ. Callim. Lav.

Min. 45 : Σάμερον, ὑδροφόροι, μὴ βάπτετε, quorum pleraque indicaverat Valcken. ad Hippol. p. 180. || Medium signif. Tingendi vel Mergendi est Anthol. Pal. cap. 7, 531 : Αὐτά τοι τρέσσαντι παρὰ χρέος ὤπασεν ᾄδαν, βαψαμένα κοίλων ἐντὸς ἄρη λαγόνων, μάτηρ. Hippocrates p. 478, 1 : Ζωμὸν δὲ μὴ ῥοφεέτω μηδὲ βαπτέσθαι, ἰχθύσι δὲ χρήσθω κ. τ. λ., ubi legendum videtur βαπτέσθω. Et de cornice aquis se mergente Arati v. 950 : Ἤπου καὶ ποταμοῖο ἐβάψατο μέχρι παρ' ἄκρους ὤμους ἐκ κεφαλῆς. L. Dind.] Pass. βάπτομαι, unde βεβαμμένος, et βάμμα. [Βεβαμμένος pro βεβαπτισμένος, baptizatus, dixisse videtur Arrianus Epictet. 2, 9, 21 : Οὐχ ὁρᾷς πῶς ἕκαστος λέγεται Ἰουδαῖος, πῶς Σύρος, πῶς Αἰγύπτιος, καὶ ὅταν τινὰ ἐπαμφοτερίζοντα εἴδωμεν (ἴδωμεν), εἰώθαμεν λέγειν οὐκ ἔστιν Ἰουδαῖος, ἀλλ' ὑποκρίνεται. Ὅταν δ' ἀναλάβῃ τὸ πάθος τοῦ βεβαμμένου καὶ ᾑρημένου, τότε καὶ ἔστι τῷ ὄντι καὶ καλεῖται Ἰουδαῖος. || De confusis inter se βάπτεσθαι et ἅπτεσθαι Bernard. Reliq. 76, de β. et βλάπτεσθαι Hesych. v. ξανθίζεσθαι (adde Larcher. ad Orion. c. 33), de βάπτειν et θάπτειν Hesych. v. λογγεύειν, de βάπτειν et κάμπτειν Brunck. ad Apoll. Rh. 1, 182 citarunt Schæf. et Angl.]

[Βαπύρου ὄρους. Vid. Βαφύρας.]

[Βὰρ ὁ υἱὸς, ὡς τὸ Βὰρ Ἰωνᾶ. [Suidas et] Zonaras. Hebr. בר *Bar:* Filius. Quod autem 1 Sam. 2, 18, in Versione LXX. Ed. Ald. et Cod. Alex. Ἐφοὺδ βὰρ legitur, id e var. lect., quæ in textu Hebr. obtinuisse videtur, ortum est; nam Ed. Rom. habet Ἐφοὺδ βάδ. || Hesych. Βάρ· μικρὸν, quod e Chald. בר *Bar:* Filius, exp. posse putat Albert.; Martinus vero rectius scribi πὰρ judicat e Chald. פר *Par:* Frustum, Mica, μικκόν τι, a v. פרר Dividere. Dahler. Vid. Ἐφούδ.]

Βάρα Lacones vocarunt θρέμματα, Pecora, Hesych. ait. [Idem interpretatur νόσημά τι καρηβαρικὸν, Morbus s. Dolor capitis.]

[Βαραββᾶς, ᾶ, Barabbas, latro quem pro Christo absolvi a Pilato voluerunt Judæi. Matth. 27, 16, etc. Nomen circumflecti docet Etym. M. p. 715, 13. Duplici ρ et simplici β scribitur in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 178, 22. Sed alteram scripturam versus postulat Nonn. Paraphr. 19, p. 227, 19 : Μὴ τοῦτον δὲ ἔννεπες, ἀλλὰ Βαραββᾶν. L. Dindorf.]

[Βαραγχιάω. Vid. Βαράχνια.]

[Βαράγχιον. Vid. Βαράχνια.]

[Βάραγχος. Vid. Βαράχνια.]

[Βαράδιον, τὸ, Alveare. Vide Ducang. Append. Gloss. c. 35.]

[Βάραθρα, Barathra, locus Ægypti inter Κάσιον et Πηλούσιον, quæ πεδία τελματώδη dicit Diodorus 1, 30. Πεδία ἀμμώδη καὶ δύσβατα Tzetz. Exeg. Il. p. 10, 24. Τὰ πρὸς τῷ Πηλουσίῳ Βάραθρα, ἃ ποιεῖ παρεκχεόμενος ὁ Νεῖλος, φύσει κοίλων καὶ ἑλωδῶν ὄντων τῶν τόπων, Strabo 16, p. 760. Idem 17, p. 802 extr. : Τὸ Πηλούσιον κύκλῳ περικείμενα ἔχει ἕλη, ἅ τινες Βάραθρα καλοῦσι, καὶ τέλματα. Diodor. 19, 73 : Διὰ τὸ πολλοὺς εἶναι τῶν τόπων τελματώδεις, καὶ μάλιστα περὶ τὰ καλούμενα Βάραθρα. Πλησίον τοῦ Κασίου ponit Steph. Byz. et Polybius 5, 80, 2 : Ποιούμενος τὴν πορείαν παρὰ τὸ Κάσιον καὶ τὰ Βάραθρα καλούμενα διὰ τῆς ἀνύδρου. Apud Polybium et Strabonis altero loco librorum scripturam Βάθρα correxit Casaubonus. Sic Βάθρον pro Βάραθρον præbet cod. Mosq. Pausan. 8, 22, 9. L. Dindorf.]

[Βαραθρεύς, Barathrensis, s. incola loci in Ægypto Βάραθρα dicti, quod v. Steph. Byz. s. Βάραθρον. Βάραθρα ... τὸ ἐθνικὸν Βαραθρεύς. L. Dindorf.]

[Βαραθρίτης, quasi dicas Barathricus. Steph. Byz. : Βάραθρον, τόπος κοῖλος καὶ ὄρυγμα καλούμενος, ἀφ' οὗ Βαραθρίτης. L. Dindorf.]

Βάραθρον, τὸ, ab Hesych. exp. ὄρυγμα, βάθος, γῆς βόθρος, Fossa, Profunditas, Fovea in terra excavata. [Similiter Zonaras c. 376. Lex. Rhet. Bekk. An. p. 219, 8 : Βάραθρον, πάγη, τὰ μὲν ἄνω ἴσχουσα ἰσχυρά πως, τὰ δὲ κάτω ὑπόχαυνα, ὥστε τὸν ἐπιβάντα καταδῦναι, foveam dicens quales capiendis feris quibusdam adhibentur.] Sed peculiariter dicitur de Fossa aut hiatu terræ profundiore, ut et Lat. Barathrum. Athenis peculiariore adhuc nomine βάραθρον dictus fuit τόπος βαθὺς, ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐνεβάλλοντο καὶ οἱ ἐπὶ θανάτῳ, ut Spartæ εἰς τὸν Κεάδαν, Suid. [Ammon. p. 29; Etym. M. c. 187, 53.] Sic Harpocr. quoque tradit fuisse ὄρυγμα, εἰς ὃ ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος δῆμος τοὺς ἐπὶ θανάτῳ κατακρίτους ἐνέβαλλεν, Fossam profundam, in quam Hippothoontidis tribus δῆμος conjiciebat eos, qui morti adjudicati essent: [Lex. Rhet. Bekk. An. p. 219, 10 : Ἀθήνησι δὲ ἦν ὄρυγμά τι ἐν Κειριαδῶν δήμῳ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς, εἰς ὃ τοὺς ἐπὶ θανάτῳ καταγνωσθέντας ἐνέβαλλον, ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὸν Κεάδαν ἐνέβαλλον. Tim. p. 60 : Βάραθρον ὄρυγμα φρέατι ὅμοιον, ἔνθα οἱ δικασθέντες ἐβάλλοντο, ubi vid. Ruhnken.] ut et Xen. Ἑ. 1, [7, 20,] p. 264 : Ἐὰν καταγνωσθῇ ἀδικεῖν, ἀποθανόντα εἰς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι [ἀποθανεῖν ... ἐμβληθέντα conjecit Dobræus]. Aristoph. N. [1450] : Οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν Ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους· Pl. [431] : Οὐκοῦν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίγνεται, Igitur superest tibi hoc unum, ut in barathrum deturbere. Ubi Schol. quoque tradit, βάραθρον Athenis fuisse χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν, ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον· ipsumque habuisse ὀγκίνους τοὺς μὲν ἄνω, τοὺς δὲ κάτω, πάντα δὲ τὰ ἐκεῖ βαλλόμενα ἀφανῆ ποιῆσαι. [Herodot. 7, 133; Alexis Athen. 7, p. 303, A. Schweigh.] Unde et Plut. Coriolano [13] : Ἀνθρώπους πένητας ὥσπερ εἰς βάραθρον ὠθεῖν, ἐκπέμποντας εἰς πόλιν ἀέρος τε νοσεροῦ καὶ νεκρῶν ἀτάφων γέμουσαν. [Gl. Βάραθρον, Vorago, Tartarus. Angl. Demosth. qui dicitur, p. 793, 6 : Τούτῳ δ' οὐδένα ὁρῶ τῶν τόπων τούτων βάσιμον ὄντα, ἀλλὰ πάντα ἀπόκρημνα, φάραγγας, βάραθρα. Plut. Rom. c. 18 βάραθρον vocat quod paullo ante τέλμα βαθὺ καὶ τυφλόν. Idem Mor. p. 557, C, ab Schæfer. indicatus : Ἐμφράξας τὸ βάραθρον καὶ κατακλύσας τὴν χώραν. Antigonus Car. c. 135 : Καὶ πολλαχοῦ δὲ ἔοικεν τό τε τῶν βαράθρων καὶ χαρωνείων εἶναι γένος, ubi v. Beckm. Nonnus Theoph. vol. 1, p. 446 : Ἀπὸ ἑλωδῶν χωρίων ἢ βαράθρων παρακειμένων. Translate Libanius vol. 1, p. 8 R. : Ἦν κίνδυνος ἡγεμόσι τυφλοῖς ἑπόμενον εἰς βάραθρον ἀμαθίας πεσεῖν.] Demosth. [101, 1, et 135, 27 : Οὐ γὰρ οὕτω γ' εὐήθης ἐστὶν ὑμῶν οὐδεὶς ὃς ὑπολαμβάνει τὸν Φίλιππον ... ὑπὲρ τῶν μελινῶν καὶ τῶν ὀλυρῶν τῶν ἐν τοῖς Θρᾳκίοις σιροῖς ἐν τῷ βαράθρῳ χειμάζειν. Eunapius Fragm. Legat. p. 50, 11 Nieb., p. 479 Boiss. : Ἀντὶ τῆς Σκυθῶν ἐρημίας καὶ τοῦ βαράθρου τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν ἀπελάμβανον. Lucian. De merc. cond. c. 30 : Ὢ δείλαιος ἐγὼ καὶ ἄθλιος, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν καὶ ἑταίρους καὶ βίον ἀπράγμονα καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ περιπάτους ἐλευθέρους εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. L. Dind.] metaphorice pro Exitio s. Pernicie h. v. usurpavit, ut Harpocr. annotat. [Clem. Alex. 51. Wakef.] Sed et pro Herba accipi tradunt [Dioscor. 1, 104 : Βράθυ, ἔνιοι βάραθρον καλοῦσι], qua de re in Βράθυ infra dicetur. [|| Βάραθρον, de ornamento muliebri, Aristoph. apud Clem. Alex. Pæd. 244, et Pollucem 7, 95, a Kallio indicatus : Χιτῶνα, βάραθρον, ἔγκυκλον, κομμώτριον. Poll. 5, 101 : Καὶ ἄλλους δέ τινας κόσμους ὀνομάζουσιν οἱ κωμῳδιδάσκαλοι ... βάραθρον ... ὧν οὐ ῥᾴδιον τὰς ἰδέας συννοῆσαι διὰ τὸ μηδὲ πρόχειρον εἶναί τινα κατιδεῖν εἴτε σπουδάζοντες εἴτε παίζοντες χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν. Videntur vera nomina fuisse, sed quibus ipsis ejusmodi supellex rideretur. Conf. ὄλεθρος in eodem Ar. loco, quæque ibi annotavit Jungerm. || Βαράθρῳ et βαρβάρῳ confusa sunt Demosth. p. 101, 1, in variet. apud Reiskium. De permutatis inter se βάραθρον et βάθρον dictum est sub Βάθρον et Βάραθρα. ∪∪∪. L. Dind.]

[Heliod. Æth. 5, 2 : Σπήλαιον ἦν μοι λῃστρικὸν εἰς τὴν παρελθοῦσαν καταγώγιον, ἄδυτον καὶ βάραθρον. Tatian. Contra Græc. p. 163, A : Κεχηνότες δὲ εἰς οὐρανὸν, κατὰ βαράθρων πίπτετε· ut Philo Legg. alleg. vol. 1, p. 58, 31 : Ἀνάγκη γὰρ καὶ ἀπειρίᾳ καὶ κακίᾳ ἡνιόχου τὰ ὑπεζευγμένα κατὰ κρημνῶν φέρεσθαι καὶ βαράθρων, Ferri in præcipitia et voragines. Cyrill. t. 4, part. 1, p. 255 : Εἰς ὅσον ἀσεβείας καταφέρεσθε βόθρον, vid. leg. βάραθρον· cf. ib. p. 265 et t. 5, 2, p. 383 : Εἰς βάραθρον βλασφημίας ἐμπεσών. Hase.]

[Βάραθρον, ἡ, Barathrum, nomen meretricis apud Theophilum Athen. 13, p. 587, F : Τοῦ μήποτ' αὐτὸν ἐμπεσεῖν εἰς Λαΐδα φερόμενον ἢ Μηκωνίδ' ἢ Σισύμβριον ἢ Βάραθρον ἢ Θάλλουσαν ἢ τούτων τινὰ, ὧν ἐμπλέκουσι τοῖς λίνοις αἱ μαστροποὶ, ἢ Ναννάριον ἢ Μαλθάκην. L. D.]

[Βάραθρος, ὁ, Scelestus s. Barathro dignus. Ammo-

nius p. 29, Bachm. Anecd. vol. 2, p. 377 : Βάραθρος A ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος. Thomas Mag. p. 140, addit, κρεῖττον δὲ λέγειν βαράθρου ἄξιος ἢ ὀλέθρου, ubi ὄλεθρος sine caussa malebat Valcken. Anim. ad Ammon. p. 43. L. Dindorf.]

[Βαραθρῶ, In barathrum præcipitem do. Aristides ab Atheniensibus rogatus, quo pacto respublica optime geri posset, respondit μὴ ἂν ἑτέρως ὑπάρξαι τοῦτο, εἰ μὴ βαραθρώσειαν αὐτόν τε ὁμοῦ καὶ Θεμιστοκλέα. Cyrillus Alex. l. 6 Adv. Julianum p. 188. Suicer.]

[Pseudochrys. t. 7, p. 269, 44 : Κατέκαυσε πυρὶ ἀσβέστῳ τὰ χειροποίητα αὐτοῦ ξόανα, ἐβαράθρωσε τὴν στρωμνὴν αὐτοῦ· cfr. ib. p. 500, 1 et Anon. De exalt. Cruc. Gretser. p. 147, D. Hase.]

Βαραθρώδης, ὁ, ἡ, Qui barathro similis est, Profundæ nimirum altitudinis et voraginosus. Plut. Lycurgo [c. 16]: Ἀπέπεμπον εἰς τὰς λεγομένας Ἀποθέτας, παρὰ Ταΰγετον, τὸν βαραθρώδη τόπον. [Strabo 13, p. 614 med. : Λίμνη καλεῖται Σάπρα βαραθρώδης. Appian. vol. 1, p. 560 : Ἕλος ἄβατόν τε καὶ βαραθρῶ- B δες. Boiss. et Wakef. || Barathro dignus. Agathias p. 114, 3 Nieb. : Τοῦτον δὴ ἡγοῦνται τὸν ἄνθρωπον βέβηλον γεγονέναι τοὺς τρόπους καὶ τὴν ψυχὴν ἄδικον καὶ βαραθρώδη. L. Dindorf.]

[Jos. Bell. Jud. 1, 21, 3 : Συνηρεφὲς ἄντρον ὑπανοίγει, δι' οὗ βαραθρώδης κρημνὸς εἰς ἀμέτρητον ἀποῤῥῶγα βαθύνεται. Est ubi fort. vertere possis Cœnosus, velut Phil. De mundi incorr. vol. 2, p. 514, 37 : Γενομένη [Atlantis] πέλαγος οὐ πλωτὸν, ἀλλὰ βαραθρῶδες· cfr. ib. p. 622, 42, et De agric. vol. 1, p. 322, 11 : Θολερῷ δὲ καὶ βαραθρώδει βίῳ καὶ τοῖς αἰσχίστοις ἐμφερομένοις. Hase.]

[Βαρακαῖος, α, ον, Baracæus, gentile a Βαράκη, quod v. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βαρακάκαι, ἄγιοι διφθέραι, παρὰ Κελτοῖς, Hesych. Βράκκαι, αἴγειοι διφθέραι restituit Leopardus; βαράκκαι ferendum putabat Albertus. L. Dindorf.]

Βάρακες, οἱ, Hesychio τὰ προφυράματα τῆς μάζης, quos ab Atticis βήρηκας dici tradit [apud Hesychium et sub Βάρακες et sub Τολύπη scriptum βήρικας]; signif. vero et τολύπην. Meminit eorundem βαράκων Athen. quoque 3, [p. 140, A,] et utriusque exp., sed neutram probans : nam allato quodam Epilyci l., in quo βαράκων illorum mentio fit, subjicit : Διαῤῥήδην λέγων μάζας ἐν ταῖς κοπίσι παρατίθεσθαι· τοῦτο γὰρ οἱ βάρακες δηλοῦσιν, οὐχὶ τολύπας, ὥς φησι Λυκόφρων· ἢ τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ὡς Ἐρατοσθένης. Βάρηκες Etymologo sunt τὰ οὖλα τῶν ὀδόντων : sed addenti, quosdam exp. σιαγόνας : alios, τὰ ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἀπὸ τῆς τροφῆς ἐνισχόμενα, i. e. Gingivas, Malas : vel Quæ e cibo sumto dentibus inhærent : signif. vero et τὴν τολύπην, teste Eod. : quo signif. supra βάρακες : in priore autem, βάβρικες. [Hesychio] Βάβρικες, τὰ οὖλα τῶν ὀδόντων, Gingivæ : sed addenti, quosdam interpr. σιαγόνας, quosdam τὰ ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἀπὸ τῆς τροφῆς κατεχόμενα. Sed videtur scripsisse βάβρηκες, quum ipsum præcedenti βαβρὴν anteponat. [Βάρηκες cum iisdem interpretationibus ponit Lex. Rhet. Bekk. An. p. 223, 32.] Βέβρηκες Hesychio τὸ ἔνδον τῶν σιαγόνων μέρος, Pars illa, quæ intra maxillas est. Supra βά- D βρηκες et βάρηκες eod. pæne significatu. Meminit Etym. quoque, sed non exp. [Vide sub Βάρβαξ dicenda.]

[Βαράκη, Barace, insula Gedrosiæ. Steph. Byz. Arrian. Peripl. mar. Erythr. p. 31 : Ἑτέρα δὲ κατ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ ποταμοῦ κώμη Βαράκη. Ptolemæus 7, 1 init., circa Βάριος ποταμοῦ ἐκβολὰς memorat locum Βακάρη, et eodem cap. extr. insulam ἐν τῷ Κανθὶ κόλπῳ dictam Βαράκη. Conf. Salmas. Plin. Exerc. p. 836. L. Dindorf.]

[Βαρακηνεὶμ. Vid. Βαρκηνίμ.]

[Βαρακηνίς. Vid. Βαρακινῆσι.]

[Βαράκης, ου, ὁ, nomen sinus prope Barygaza, apud Arrian. Peripl. maris Erythr. p. 23 : Ἀκρωτήριον, ἐμπεριλαμβάνον αὐτὸν τὸν κόλπον λεγόμενον Βαράκης, οὗ περὶ μὲν τὰς ἀρχὰς οἱ περιπεσόντες ὀλίγον ὀπίσω καὶ εἰς τὸ πέλαγος ἀναδραμόντες ἐκφεύγουσιν, οἱ δὲ εἰς αὐτὴν κατακλεισθέντες τὴν τοῦ Βαράκου κοιλίαν ἀπόλλυνται. Et p. 24 : Μετὰ δὲ τὸν Βαράκην εὐθύς ἐστιν ὁ Βαρυγάζων κόλπος. Conf. Salmas. l. sub Βαράκη cit. L. D.]

A Βαρακινῆσι Hesych. exp. ἀκάνθαις, σκόλοψι, [Spinis, Spiculis.] Apud Suid. vero in Ms. etiam Cod. legitur, Βαρακηνίς, ἡ ἄκανθα. Itaque apud Hesych. quoque scrib. βαρακηνίσι. [Scriptura βαρακινῆσι vel βαρακίνησι est etiam in Gloss. ab Albert. citatis. Zonaras c. 373 : Βαρακίναις, ἀκάνθαις, σκόλοψιν. Vide Βαρκηνίμ. L. Dindorf.]

Βαρακίς Hesychio γλαύκινον ἱμάτιον : procul dubio a Βάρακος, quod exp. βάτραχος : ita enim et βατραχὶς dicitur Vestis quædam παρὰ τὸν βάτραχον. Non vero solum βάρακος ei est ἰχθὺς ποιός, sed βάρακον dici scribit etiam τὸν ἄνουν καὶ βάρβαρον. [De Βαρακίς vide quæ dicemus sub Βαρραχεῖν. Ad Βάρακος ab Hesychio tum Piscis tum Stulti significatione positum Coraes ad Xenocratem p. 69 comparat ejusdem glossam φρῦνος, βάτραχος ἢ παχύς, et quod hodie Græci Βοῦφον vel Μποῦφον tum piscem quendam tum fatuum dicunt. L. Dindorf.]

[Βάρακος. Vid. Βαρακίς.]

[Βαράμης sine interpretatione ponit Suidas. Est B nom. propr. L. Dindorf.]

[Βάραξ. Vid. Βάρακες.]

[Βάρατα, ης, Barata, urbs Lycaoniæ, apud Hieroclem p. 675, ubi alii libri Βάραζα et Βαράτη. Βαράττα Ptolemæus 5, 6. L. Dindorf.]

[Βαρατεύς, Baratensis, gentile a Βάρατα, urbe Lycaoniæ, in Concil. Cpolit. 3, p. 526 : Τῆς Βαρατέων μητροπόλεως (πόλεως corrigit Wessel. ad Hier. p. 675) τῆς Λυκαόνων ἐπαρχίας. L. Dindorf.]

[Βαραχίας, ου, Barachias, pater Zachariæ. Matthæi 23, 35. L. Dindorf.]

Βαράγχια Hesychius vocari tradit τὰ βραγχία τῶν ἰχθύων, Piscium branchias et spiracula. Sed puto scrib. potius Βαράγχια. Etym. enim tradit Hipponactem βάραγχος pro βράγχος dixisse pleonasmo τοῦ α : a quo βάραγχος fit postea βαράγχιον : et ab his v. Βαραγχιᾷν, quo Atticos uti pro βραγχιᾷν testatur apud eund. Herodian. Meminit ejusdem verbi et Lex. meum vet., in quo exp. ὑποσάπρῳ καὶ βραχείᾳ κεχρῆσθαι φωνῇ.

[Βαρβαλισσηνός, ἡ, ὸν, Barbalissenus, adj. gentile a Βαρβαλισσός, quod v. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βαρβαλισσός, s. Βαρβαρισσός, Barbalissus s. Barbarissus, locus munitus Orientis secundum Stephanum Byz., urbs ad Euphratem Ptolemæo 5, 15. Vide interpretes Antonini p. 181 ed. Wessel. Βαρβαισισσὸς corrupte Malalas p. 462, 11 ed. meæ. Sed vitiosam etiam puto scripturam Βαρβαρισσὸς, unius Ptolemæi testimonio firmatam. L. Dindorf.]

[Βάρβαξ, ἱέραξ παρὰ Λίβυσι, Hesychius, Accipiter apud Libyes. Quam Kœnius ad Gregor. p. 593 aliam formam esse monet ejus quod idem Hesychius ponit, Ἄρακος, ἱέραξ, Τυῤῥηνοί, β litera bis interposita ad eum modum de quo diximus sub B et Βαβίλιος. || Φύραμα στρογγύλον, ἀφ' οὗ αἱ μᾶζαι γίνονται, καὶ ἐρίων τολύπαι, Hesychius; qui easdem signif. antea tribuerat voc. Βάραξ s. Βήρηξ, quod v. L. Dindorf.]

[Βαρβάρα, Barbara, nomen mulieris, veluti in poematio Christophori edito a Boissonado ad Eunap. p. 278. L. Dindorf.]

D [Βαρβάρα, ἡ, Emplastri genus. Alex. Trall. 3, 8 init. : Ἐπιτίθει αὐτῇ ἔμπλαστρον (fort. ἔμπλαστον, ut dicam sub Βάρβαρος) τὴν διὰ ἰτεῶν ἢ τὴν βαρβάραν. Idem 7, 1, p. 294 ed. Basil. : Τῶν φαρμάκων οἷά ἐστιν ἥ τε ἀμβροσία καὶ ἡ διὰ ἰτεῶν καὶ ἡ βαρβάρα, et paullo post ἥ τε βαρβάρα καὶ ἡ διὰ ἰτεῶν. Conf. Paullus Æg. 7, p. 287, 16. L. Dindorf.]

[Βαρβαραρχία, ἡ, Barbarorum dominatus. Nicetas Eugen. 5, 330. Boisson.]

[Βαρβαρία, ἡ, Regio barbarorum. Steph. Byz. : Βάρβαρος οὐκ ἐπὶ ἔθνους, ἀλλ' ἐπὶ φωνῆς ἐλαμβάνετο. ... Εἴρηται παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐθνικῶς, ἀφ' οὗ Βαρβαρία. Epiphanius De XII gemmis vol. 2, p. 229, A, sive 234 (male expressum 134), A, ed. Petav. : Εὑρίσκονται ἐν τῇ ἐσωτέρᾳ Βαρβαρίᾳ τῆς Σκυθίας. Ad Barbariam proprie dictam referendus videtur Arrianus Peripl. maris Erythr. p. 3 : Βασιλεύει δὲ τῶν τόπων τούτων ἀπὸ τῶν Μοσχοφάγων μέχρι τῆς ἄλλης Βαρβαρίας Ζωσκάλης. L. Dindorf.]

[Βαρβαρία, ἡ, Barbaria, regio circa sinum Arabium.

Steph. Byz., Ptolem. 4, 8, Agathem. p. 51, 56, Nilus Doxopatrius Notit. Patriarchatuum in *Le Moyne* Var. Sacr. vol. 1, p. 225. Vide dicta sub Βαρβαρία. L. Dind.]

[Βαρβαριακὸς gentile a Βαρβαρία non formari, sed pro eo dici Βαρβαρικὸς, perhibet Steph. Byz. s. Βάρβαρος. L. Dindorf.]

Βαρβαρίζω, Barbaris faveo, A barbarorum partibus sto. [Suidas, Platonem afferens auctorem.] Xen. Ἑ. 5, p. 326 [2, 35.] Primam autem hanc signif. pono, quod conveniat cum usitatissima signif. multorum vv. hujusmodi, ut μηδίζειν, λακωνίζειν κ. τ. λ. || Alioqui est etiam Barbaros imitor, unde βαρβαρίζειν a Theodorito H. E. Budæus positum suspicatur et pro Minari barbarico more. Sæpius autem est Barbarorum mores imitor, vel cultum. [Arrian. Exp. 7, 6, 9 : Ταῦτα πάντα ἐλύπει τοὺς Μακεδόνας, ὡς βαρβαρίζοντος τῇ γνώμῃ Ἀλεξάνδρου· 29, 1 : Εἴ τι ἐς τὸ ὑπερογκότερον προήχθη βαρβαρίσαι. Max. Tyr. 4, 2 : Ἐὰν δὲ Σπαρτιάτης εἶναι λέγων ... θαυμάζῃς τιάραν Μηδικὴν καὶ τράπεζαν βαρβαρικὴν καὶ ἁρμάμαξαν Περσικὴν, περσίζεις, βαρβαρίζεις.] Sed βαρβαρίζειν peculiariter dicitur, et quidem frequentissime, de iis, qui barbaros in suo sermone imitantur, eum sc. corrumpentes. Hoc autem Barbare loqui appellatur : sed ego et hic ad imitationem respici puto. Strabo [14, p. 663 init. etc. Conf. ab Scotto citatos Herodot. 2, 57; Polyb. 40, 6, 7; Athen. 14, p. 652, D : Τὰς βριγινδαρίδας καλουμένας, (ficuum genus) τῷ μὲν ὀνόματι βαρβαριζούσας. Apud Platonem Theæt. p. 175, D, βαρβαρίζειν barbari instar balbutientem interpretatur Heindorfius, ab Schæf. indicatus, comparato Lucian. Somn. c. 8 : Ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν (al. πάμπολλα) εἶπεν ἡ τύχη. L. Dind. Eustath. Opusc. p. 294, 80 : Ἀνάθεμα πρὸς βοὴν συχνὰ ἐβαρβάριζε κατά τι κακὸν φροίμιον τῷ μὴ φονεύσαντι ἡμᾶς. Tafel.] βαρβαρίζειν, sicut et βαρβαροφωνεῖν, exp. κακῶς ἑλληνίζειν. Distinguuntur autem βαρβαρίζειν et σολοικίζειν a Plut. [Mor. p. 59, F,] sic et a Lucillio [Anthol. Pal. cap. 11, 148, Sexto Emp. adv. Gram. p. 261, Luciano Rhet. Præc. c. 17. Passivum βαρβαρίζεσθαι ex Etym. M. annotabimus sub Βαρβαρισμός. L. Dindorf.]

Βαρβαρικὸς, ἡ, ὸν, Barbaricus; ut dicitur Ἑλληνικός. [Simonides ap. Plutarchum Mor. p. 869, C; Thucyd. 7, 60; Steph. Byz. v. Βάρβαρος. L. Dind.] Xen. Ἑ. 5, [4, 1] : Λέγει καὶ Ἑλληνικὰ, καὶ βαρβαρικά. Apud Aristot. βαρβαρικὰ ἔθνη, pro quo et βάρβαρα. Item ut τὸ βάρβαρον pro Barbaris dicitur, sic et τὸ βαρβαρικόν. [Thucyd. 1, 6 : Πολλὰ δ' ἂν καὶ ἄλλα τις ἀποδείξειε τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον. Neque aliter capiendum videtur apud eundem 7, 29, quamvis præmisso γένος : Τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρᾳκῶν, ὁμοῖα τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ, ἐν ᾧ ἂν θαρσήσῃ, φονικώτατόν ἐστι. Plurali Plutarch. Artox. c. 27 : Δύσζηλα γὰρ τὰ βαρβαρικὰ δεινῶς περὶ τὸ ἀκόλαστον. De exercitu barbarico Xen. An. 1, 5, 6 : Ἐν τῷ Κύρου βαρβαρικῷ et bis 1, 8, 5, quanquam utroque loco proxime præcesserat στράτευμα. L. Dind.] Interdum βαρβαρικὸς, Ad barbarorum mores accedens, Aliquid barbaricum habens; ut βαρβαρικὰ πένθη, Plut. [Mor. p. 114, E. Lucian. Dial. Mort. 27, 3 : Ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο καὶ ἠγανάκτει, Barbarorum in modum indignabatur. Comparativum ex Arriani Exp. 4, 8 citavit Hemst. Superlativum habet Schol. Thucyd. 7, 29. || « Βαρβαρικὸν, τὸ, Solum, regio Barbarorum, fines Barbarici, apud Lampridium in Alexandro Severo. Olympiodorus : Ἥτις τὸ πρότερον πρώτη πόλις τῆς Θηβαΐδος ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ διετύγχανε. Codex canonum Ecclesiæ Afric. cap. 52 : Τότε περὶ τῆς τῶν Μαυριτανῶν χώρας οὐδὲν ὡρίσαμεν διὰ τὸ εἰς τὰ τέλη τῆς Ἀφρικῆς κεῖσθαι αὐτὴν, καὶ ὅτι τῷ βαρβαρικῷ παράκειται. Concil. Calchedon. Can. 28 : Ἔτι δὲ καὶ τοὺς ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς ἐπισκόπους, κ. τ. λ. » Ducang. Dio Cass. 56, 33 : Παρὸν αὐτῷ πολλὰ ἐκ τοῦ βαρβαρικοῦ προσκτήσασθαι. Chron. Pasch. p. 497, 14. Ἐτελεύτησεν εἰς τὸ βαρβαρικόν. || Βαρβαρικὸν παλλίον, Gausapa Gl. || Βαρβαρικὸς dicitur etiam de iis quæ pertinent ad Βαρβαρίαν, regionem circa sinum Arabicum, ut πέλαγος Βαρβαρικὸν apud Ptolem. 4, 7, Stephanum Byz., Marcianum Heracl. p. 12, qui etiam ἔθνος τὸ Βαρβαρικὸν memorat. Conf. Arrian. Peripl. mar. Erythr. p. 22, 24 ed. Hudson. || De permutatis inter se βαρβαρικὸς et βάρβαρος v. Βάρβαρος. L. Dindorf.]

Βαρβαρικῶς, Barbarico more, Barbare. [Xen. An. 1, 8, 1; Diodor. 2, 23. Scott. Plut. Timol. c. 11. Dio Cassius sæpius.]

[Plut. Cam. c. 40 : Βαρβαρικῶς καὶ σὺν οὐδεμιᾷ τέχνῃ. Dion. c. 35 : Ὠμῶς καὶ βαρβ. Clem. Alex. Cohort. t. 1, p. 7, 24 : Β. τιμωρούμενον. Compar. βαρβαρικώτερον Plut. Alex. M. c. 2. Hase.]

[Βαρβάριον, τὸ, Barbarium, promontorium Lusitaniæ, apud Strabonem 3, p. 151; Ptolem. 2, 5; Marcianum Heracl. Peripl. p. 42. L. Dindorf.]

[Βαρβαρὶς, ἡ, Barbara. Theodorus Prodromus in *Notices et Extraits* vol. 8, p. 2, p. 206 : Βαρβαρίδων βασίλεια· 207 : Δμωὰς βαρβαρίδας. Boisson.]

Βαρβαρισμὸς, ὁ, Barbarismus; quem quidam a Solœcismo distinxerunt, quidam autem confuderunt, ut docet Eust. [Il. p. 367, 44, ubi de σόλοικος pro βάρβαρος vel βαρβαρικὸς posito agit] : sed ex iis, quæ in Βαρβαρίζω attuli, distinguendum esse constat : Ὁ μὲν βαρβαρισμὸς, inquit Eust., ἁμαρτία ἐστὶ προφορᾶς περὶ λέξεις ἢ τόνους γινομένη· ὁ δὲ σολοικισμὸς, περὶ σύνταξιν ἐννοίας σῶον λόγον αἰκίζουσα. [Verbis postremis Eustathium apparet etymologiam voc. σόλοικος consectari, quam apponit etiam Etym. M. c. 721, 49, cujus verba non minus ad βαρβαρισμὸν quam σολοικισμὸν pertinent : Ἰστέον ὅτι διαφέρει τὸ βαρβαρίζειν τοῦ σολοικίζειν, καθὸ τὸ μὲν βαρβαρίζειν περὶ μίαν λέξιν ἐστὶν ἁμάρτημα, κατὰ τόνον μὲν, ὡς ὅταν τὸ ἄνθρωπος ὀξυτόνως εἴπωμεν ἀνθρωπὸς, κατὰ γραφὴν, ὡς ὅταν τὸ Νεῖλος διὰ τοῦ ι γράψω, κατὰ κλίσιν, ὡς ὅταν τὸ Αἴας Αἴου κλίνω, κατὰ χρόνον, ὡς ὅταν τοῦ Αἴας τὸ α συστέλλω, κατὰ πνεῦμα, ὡς ὅταν τὴν ὑπὸ πρόθεσιν ψιλῶ. Σολοικίζειν δέ ἐστι τὸ περὶ σύνταξιν καὶ τὴν φράσιν ἁμαρτάνειν, τουτέστιν ἑκάστης λέξεως καθ' ἑαυτὴν κειμένης καλῶς ἐχούσης, ἐν δὲ τῇ συντάξει ἀτάκτως καὶ ἀνακολούθως παραλαμβανομένης, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσεν· ἰδοὺ γὰρ ἐνταῦθα ἑκάστη λέξις καθ' ἑαυτὴν οὖσα καλῶς ἔχει, ἐν δὲ τῇ συντάξει ἀτάκτως καὶ ἀνακολούθως παραλαμβάνεται. Ὅθεν καὶ σολοικισμὸς λέγεται οἷον ὁ τοῦ σώου λόγου αἰκισμὸς, ἤγουν ὕβρις τοῦ ὁλοκλήρου λόγου. Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι σολοικίζειν καὶ βαρβαρίζειν δεῖ λέγειν, καὶ σολοικιζόμενον καὶ βαρβαριζόμενον, σολοικισμὸς δὲ καὶ βαρβαρισμὸς οὐ δεῖ λέγειν. Χοιροβοσκός. Similia his tradunt Diogen. L. 7, 59; Sextus Emp. adv. Grammat. p. 260, F; Hesychius, Suidas; Zonaras c. 370; Bekk. Anecd. p. 1270. Sed aliter βαρβαρισμὸν definit Aristot. Art. Poet. c. 22 : Λέξεως δὲ ἀρετὴ σαφῆ καὶ μὴ ταπεινὴν εἶναι. Σαφεστάτη μὲν οὖν ἐστιν ἡ ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων, ἀλλὰ ταπεινή· παράδειγμα δὲ ἡ Κλεοφῶντος ποίησις καὶ ἡ Σθενέλου. Σεμνὴ δὲ καὶ ἐξαλλάττουσα τὸ ἰδιωτικὸν ἡ τοῖς ξενικοῖς κεχρημένη. Ξενικὸν δὲ λέγω γλῶτταν καὶ μεταφορὰν καὶ ἐπέκτασιν καὶ πᾶν τὸ παρὰ τὸ κύριον. Ἀλλ' ἄν τις ἅπαντα τοιαῦτα ποιήσῃ, ἢ αἴνιγμα ἔσται ἢ βαρβαρισμός. Αἰνίγματος γὰρ ἰδέα αὕτη ἐστὶ, τὸ λέγοντα ὑπάρχοντα ἀδύνατα συνάψαι· κατὰ μὲν οὖν τὴν τῶν ὀνομάτων σύνθεσιν οὐχ οἷόν τε τοῦτο ποιῆσαι, κατὰ δὲ τὴν μεταφορὰν ἐνδέχεται, οἷον Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐκ δὲ τῶν γλωττῶν ὁ βαρβαρισμός. Δεῖ ἄρα κεκρᾶσθαί πως τούτοις· τὸ μὲν γὰρ μὴ ἰδιωτικὸν ποιήσει μηδὲ ταπεινὸν ἡ γλῶττα καὶ ἡ μεταφορὰ καὶ ὁ κόσμος καὶ τἆλλα τὰ εἰρημένα εἴδη, τὸ δὲ κύριον τὴν σαφήνειαν. Dicit enim ex cumulo vocabulorum glossematicorum sive obsoletorum oriri non elatius genus dicendi, sed barbarismum, hoc est, ut dicemus sub Βάρβαρος, orationem quæ intelligi nequit : cujus perversitatis exemplum est Lycophronis Alexandra. Atque tali potius signif. quam quæ a Grammaticis ponitur, usus vocabulo videtur Lucianus Dial. Mort. 10, 10 : Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν καὶ ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ περιόδους καὶ βαρβαρισμοὺς καὶ τἆλλα βάρη τῶν λόγων. Quibus verbis scholiasta quum ascribit καὶ βαρβαρισμοὺς) ἐν σχήματι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἕνεκεν, ὡς τὸ οἱ δὲ δύο σκόπελοι καὶ τὰ παραπλήσια (Odyss. M, 73 : Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει... et post viginti quinque versuum intervallum, τὸν δ' ἕτερον

σκόπελον, ut principio positus nominativus verbum cui jungatur non habeat), barbarismum manifesto cum solœcismo confundit. De barbarismo scriptum Grammatici edidit Valckenarius post Ammonium. Vocabuli βαρβαρισμὸς usum quod improbat Chœroboscus Etym. M. l. c., consentit ei Gellius N. A. 5, 20: « Quum Græcum autem vocabulum sit solœcismus, an Attici homines, qui elegantius locuti sunt, usi eo sint quæri solet. Sed nos neque solœcismum neque barbarismum apud Græcorum idoneos adhuc invenimus. Nam sicut βάρβαρον, ita σόλοικον dixerunt. Nostri quoque antiquiores solœcum facile, solœcismum haud scio an unquam dixerunt. Quod si ita est, neque in Græca neque in Latina lingua solœcismus probe dicitur. » Non adversatur his Aristoteles, qui extra scholam haud dubie abstinuisset vocabulo scholastico: sed Hegesias Magnes, homo ineptus, qui in scripto historico utitur vocabulo σολοικισμὸς, apud Dionys. De comp. verb. p. 126 R., fecit pro sapore suo. || « Βαρβαρισμὸς dicta ea vivendi ratio quæ ab Adamo per decem generationes usque ad Noe obtinuit, sic appellata porro ἀπὸ τοῦ μὴ τοὺς τότε ἀνθρώπους ἀρχηγόν τινα ἔχειν ἢ μίαν συμφωνίαν, ἀλλ' ὅτι πᾶς τις ἑαυτῷ ἐστοίχει καὶ νόμος ἑαυτῷ κατὰ τὴν προτίμησιν τοῦ ἰδίου βουλήματος ἐγένετο. Ita auctor De hæreseon initiis [in Cotelerii Ecclesiæ Græcæ Monum. vol. 1, p. 278,] n. 1. » Ducangius. Vid. Epiphanius p. 16. L. Dindorf.]

[Βαρβαρισσός. Vid. Βαρβαλισσός.]

Βαρβαριστὶ, Barbaros imitando, Barbarice, Barbarico more. Plut. De Alex. fort. [Mor. p. 336, C: Ἐπορχουμένην βαρβαριστί. Aristoph. apud Photium v. Στοῖχος, Κεκράξονταί τι βαρβαριστὶ, Schol. Arist. Pac. 458, ab Scotto indicata. Appian. Mithr. c. 50, vol. 1, p. 713 : Ἀξύνετα βαρβαριστὶ τοὺς κτενόντας (scr. κτέννοντας) παρακαλούντων. Dio Cass. 68, 26 : Ἀτυρία διὰ τοῦ ταῦ βαρβαριστί. Apollonius De adverb. apud Bast. ad Greg. p. 91, ab Angl. indicatus.]

[Βαρβαρόγλωσσος, ὁ, ἡ, Barbaro sermone loquens. Schol. Lycophr. 276. Scott.]

[Βαρβαρογνώμων, Barbari ingenii. Theod. Prodr. Ep. f. 97. Bast.]

[Βαρβαροήθης, ὁ, ἡ, Barbaræ indolis s. Barbari ingenii. Schol. Hom. Il. H, v. 89, ab Lobeckio ad Phryn. p. 676 indicatus.]

[Βαρβαρόθυμος, ὁ, ἡ, Barbari ingenii. Orac. Sibyll. 3, p. 243. Kall.]

[Βαρβαροκτονία, ἡ, Barbarorum cædes. Gregorius Cyprius in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 283.]

[Βαρβαρόκτονος, A barbaris interfectus. Thom. M. p. 141, ab Schæf. indicatus : Βαρβαρόκτονος ὁ ὑπὸ βαρβάρων κτανθείς.]

[Βαρβαροκτόνος, Barbaros interficiens. Thom. M. p. 141 : Βαρβαροκτόνος ὁ κτείνων τοὺς βαρβάρους.]

[Βαρβαρολέτειρα, ἡ, Barbaros perdens. Eustath. Opusc. p. 166, 33 : Βαρβαρολέτειραν κατ' ἐχθρῶν ἀπευθύνειν αἰχμήν. L. Dindorf.]

Βάρβᾰρος, ὁ, ἡ, Barbarus, Pronuntiatione vitiosa et insuavi utens literasque male exprimens, blæsorum balborumque more. Hanc enim primam h. v. signif. fuisse Strabo 14, [p. 662] scribit, per onomatopœiam factum esse addens. [Zonaras c. 370. Etym. M. c. 188, 11 : Ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις.] Quum autem Græci, inquit, hoc vitium in peregrinis linguis animadverterent, eos per convitium βαρβάρους appellare cœperunt, quasi crassilingues s. durilingues : tandem vero omnes, qui diverso ab aliis sermone uterentur, hoc nomine appellarunt. [Vide dicenda inferius sub signif. Peregrini. Thucyd. 1, 3 : Οὐ μὴν οὐδὲ βαρβάρους εἴρηκε (Hom.) διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀντίπαλον εἰς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι. Cujus quamquam vera est observatio de usu vocab. βάρβαρος apud Hom. nullo, ratio tamen non est recte conclusa. Non enim, quod nullum dum esset nomen Græcum, βάρβαρος de nationibus non Græcis non dixit Hom., sed quod vocabulum primitiva adhuc signif. uteretur, qua oris et linguæ duritiem vel balbutiem notaret et in Græcos ipsos, qui durioris dialecti essent, cadere posset. Conf. Strab. l. c. Post Homerum, qui non habet ipsum βάρβαρος, sed tantum βαρβαρόφωνος, antiquissima vocab. testis est Pythia in Oraculo quod Batto, quum Cyrenen conditurus esset, edidit, apud Diodorum Exc. Vat. pag. 12 edit. Mai. : Ἔνθα σε βάρβαροι ἄνδρες, ἐπὴν Λιβύης ἐπιβήῃς, βαιτοφόροι ἔπιασι. L. Dind.] De Caribus autem dictis βαρβαροφώνοις vide paulo post. At quidam [Lex. Septemv.] scripserunt peregrinos homines Athenis linguam Gr. discentes, quum aliquid ex ea proferre conarentur, in h. v. βαρβαρ subinde incidere solitos. Sed mihi magis rationi consentaneum videtur, ut v. h. ab iis, qui irridere illos volebant, ficta fuerit, tanquam eorum τραχυστομίαν imitans. Ceterum βάρβαροι opp. Græcis, sequendo quæ modo e Strab. protuli, ut Plut. [Mor. p. 113, A] : Γυναῖκες γὰρ ἀνδρῶν φιλοπενθέστεραί εἰσι, καὶ οἱ βάρβαροι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οἱ χείρους τῶν ἀμεινόνων. Sic Philostr. Ep. [26] : Οἱ μὲν βάρβαροι ὅπλοις [πίλοις], οἱ δὲ Ἕλληνες κράνεσι. [Speciatim dicitur de Persis, ut sæpissime apud Xenophontem et alios quosvis, etiam numero singulari, ut de rege Persarum capi possit. V. Xenoph. Conv. 8, 40; Ages. 1, 7; 2, 1; Thucyd. 1, 14, 18, 69, 73, 75, etc. Apud Dionem Cassium sæpe ὁ βάρβαρος sic est de regibus barbaris. V. ind.] Dicitur autem βάρβαρος et pro Barbaricus; ut βάρβαρος γλῶσσα, Soph. [Aj. 1263. Poll. 2, 110 : Φωνὴ βάρβαρος apud Platonem, de quo paullo post, Æschylum Ag. 1051, et similia plura in eadem ceterisque fabulis, et ap. Soph. Aj. 1289 : Βαρβάρου μητρός. Trach. 236 : Γῆς βαρβάρου. El. 95 : Βάρβαρον αἶαν. Fragm. Laoc. 1 : Βαρβάρους εὐσεμίας. Synesius p. 109, B : Τὴν βάρβαρον, anum Scythicam, βάρβαρον γραῦν dictam p. 108, B.] Βάρβαρος πόλεμος, Thucyd. [2, 36], Bellum barbaricum, i. e. a barbaris illatum; Βάρβαρον στράτευμα, Xen. Cyrop. 3, [3, 26. Βάρβαρον ἔθνος Herod. 1, 58, 60. Schweigh. Βάρβαρα ἔθνη Simonides apud Schol. Pind. Pyth. 1, 155.] Βάρβαρος πόλις, Dem. [et Thucyd. 7, 80]. Βάρβαρος ἐπιστολὴ, Æschin. Βάρβαρος γυνὴ, Lucian. Sed et Βάρβαροι ἔμπλαστοι, pro Barbaricis emplastris. [Galenus ad Glauc. l. 2, p. 217, vol. 4 ed. Bas. : Τὰ μὲν δι' ἀσφάλτου σκευαζόμενα (φάρμακα) καὶ καλοῦσιν οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτὰ βαρβάρους ἐμπλάστρους. Quod Stephanus præeunte Lex Septemv. exhibuit ἔμπλαστος, fortasse restituendum ubicunque genere fem. dictum reperitur ἔμπλαστρος. Conf. autem dicta s. Βαρβάρα.] Interdum autem ἡ Βάρβαρος, subaud. γῆ vel χώρα, pro Barbarica regione. [Thucyd. 2, 97 : Φόρος ἐκ πάσης τῆς βαρβάρου. Hippocrat. Epist. p. 1294, 49 : Λοιμοῦ ῥέοντος διὰ τῆς βαρβάρου, ἣ ὑπέρκειται Ἰλλυριῶν. Demosth. p. 118, 7 : Οὔθ' ἡ Ἑλλὰς οὔθ' ἡ βάρβαρος. Dionys. Ant. R. 1, 23, 24; Diod. 20, 25; Pausan. 9, 29, 7; Liban. vol. 1, p. 305.] Affertur et τὸ Βάρβαρον pro Barbaris. [Dionys. Ant. R. 1, 12; Herodian. 1, 3, 15; 1, 6, 25; Scriptor editus ab Hasio ad Leonem p. 262, D : Ἀπεδιώχθη τὸ βάρβαρον.] Apud Thucyd. 8, [98; Arist. Av. 1573; Xen. An. 5, 4, 34, et quem Schæf. indicavit Diodor. 14, 30,] legitur et superl. : Λαβὼν κατὰ τάχος τοξότας τινὰς τοὺς βαρβαρωτάτους. [Βαρβαρώτερος apud Xenoph. Eph. p. 35 ed. Loc.] Βάρβαρος, apud Paul. 1 Cor. 14, 11, Cujus est peregrinum et ignotum idioma : Ἐὰν οὖν μὴ εἰδῶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, ἔσομαι τῷ λαλοῦντι βάρβαρος, καὶ ὁ λαλῶν ἐν ἐμοὶ βάρβαρος, vel potius, ut habebat unum e nostris vett. exempl., ἐμοὶ βάρβαρος, sine ἐν. Tale est omnino, quod dicit Ovid. [Trist. 5, 10, 37], Barbarus hic ego sum, quia non intelligor ulli. [Æsch. Ag. 1050 : Χελιδόνος δίκην ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Idem Pers. 634, tanquam contraria ponit βάρβαρα et σαφηνῆ : Ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεὺς βάρβαρα σαφηνῆ ἱέντος τὰ παναιόλ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα. Herodot. 2, 158 : Νεκὼς μέν νυν μεταξὺ ὀρύσσων ἐπαύσατο μαντηίου ἐμποδίου γενομένου τοιοῦδε, τῷ βαρβάρῳ αὐτὸν προεργάζεσθαι· βαρβάρους δὲ πάντας οἱ Αἰγύπτιοι καλέουσι τοὺς μὴ σφίσι ὁμογλώσσους. Arist. Av. 199 : Ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ ἐδίδαξα τὴν φωνὴν ξυνὼν πολὺν χρόνον· quod Schol. interpretatur ἀφώνους ἢ ἀνηκόους ἀνθρώπων καὶ μὴ εἰδότας αὐτῶν τὴν φωνήν. Idem Ran. 682 : Ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρηκία χελιδὼν, ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον. L. Dind.]

[Psell. Expos. in orac. Chaldaica p. 96 : Ὀνόματα

βάρβαρα μή ποτ' ἀλλάξῃς, de vi magica nominum bar- A barorum, quæ ideo non traducenda. Hase.]

Βάρβαρος, Qui barbare loquitur, Qui barbarismum committit, de quo vide in Βαρβαρισμός. Lucian. in Solœc. [c. 5 : Ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς βάρβαρος ὤν· ubi tamen βάρβαρος minime significat Barbare loquentem, sed Peregrinum. Vide interpretes. Aptius huic signif. testimonium est quod Pollux 4, 35 inter ψόγους ῥήτορος recenset βάρβαρος. Videtur ad eandem referendum quod Plato Protag. p. 341 Pittacum Mytilenæum, qui χαλεπὸς vocabulo aliam quam Simonidi probabatur vim tribuisset, ἐν φωνῇ βαρβάρῳ τεθραμμένον dicit : τί ἔλεγεν, ὦ Πρόδικε, τὸ χαλεπὸν Σιμωνίδης; Κακὸν, ἔφη. Διὰ ταῦτ' ἄρα καὶ μέμφεται, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Πρόδικε, τὸν Πιττακὸν λέγοντα χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, ὥσπερ ἂν εἰ ἤκουεν αὐτοῦ λέγοντος ὅτι ἐστὶ κακὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. Ἀλλὰ τί οἴει, ἔφη, λέγειν, ὦ Σώκρατες, Σιμωνίδην ἄλλο ἢ τοῦτο καὶ ὀνειδίζειν τῷ Πιττακῷ, ὅτι τὰ ὀνόματα οὐκ ἠπίστατο ὀρθῶς διαιρεῖν, ἅτε Λέσβιος ὢν καὶ ἐν φωνῇ βαρβάρῳ τεθραμμένος. Lucian. Pseudolog. 1 : Ἀλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τοὔνομα τὴν ἀπο- B φράδα παντί που δῆλον. Πῶς γὰρ ἂν ᾐτιῶ βάρβαρον εἶναί με τὴν φωνὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὑπέρ σου ὡς ἀποφράδι ὅμοιος εἴης; L. Dindorf.]

Βάρβαρος, Agrestis, Qui agrestibus moribus est præditus; Inhumanus, Ferus. Sæpe autem et de re dicitur : ut Theophylact. Ep. : Τὸ μανιῶδες τοῦ κλύδωνος καὶ βάρβαρον. Sic autem et Plut. [Mor. p. 342, E] μανικὰ et βάρβαρα conjunxit, sed βάρβαρα tamen potius simpl. pro Barbaricis accipiens : Μανικὰ καὶ βάρβαρα κολαστήρια θαλάσσης. [Hesychius : Βάρβαροι, οἱ ἀπαίδευτοι. Βάρβαρα, ἀσύνετα, ἄτακτα. Aristoph. Nub. 492 : Ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος. Demosth. p. 805, 19 : Οὕτω σκαιὸς καὶ βάρβαρός ἐστι τὸν τρόπον. Recentior videtur signif. Trux, Crudelis, ut in epigr. Anthol. Pal. cap. 5, ep. 2 : Οὐκέτι γουνάσομαι τὴν βάρβαρον. Nam Demosth. p. 563, 14, quum dicit τὸ τῆς φύσεως βάρβαρον ἀληθῶς καὶ θεοῖς ἐχθρὸν ἕλκει καὶ βιάζεται, peregrinitatem Midiæ exprobrat. Menandri autem locus in Bekk. An. p. 358, 16 : Ἡ βάρβαρος ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ᾤχετο ἄρασ' ἀφ' ἡμῶν, præter C sententiæ ambiguitatem auctoris est non satis probati. Diod. 13, 30 : Ὠμόν τε καὶ βάρβαρον τὸ πεπραγμένον. Hic etiam Facinus qualia sunt barbarorum, verti potest. Achilles Tat. 5, 25 : Ἄπιστε καὶ βάρβαρε. || Βάρβαρον, adverbialiter, ut videtur, dixit Dionysius De comp. verb. p. 126 R. : Βάρβαρον δ' ἰδέα δεσπότην. || Genere feminino βαρβάρα dicit Tzetzes Histor. 11, v. 993 : Δέδοικα γὰρ, δέδοικα μήπως βαρβάροις δοθῇς ἁλωτὴ καὶ γενήσῃ βαρβάρα. || De confusis inter se Βαρβάρων et Ἀράβων vid. Wesseling. ad Diodor. vol. 1, p. 134, 41 ; vol. 2, p. 5, 90. Βάρβαρος et βαρβαρικὸς permutantur apud Dionys. Art. Rhet. vol. 5, p. 244 R., ab Schæf. indicatum, Platon. Crit. p. 52, E. Βάρβαρος et βόρβορος Lucian. Prometh. c. 1. L. Dindorf.]

[De variis significatt. vocis βάρβαρος cfr. Gibbon *Hist. de la décadence de l'Emp. Rom.* cap. 51, t. 10, p. 293 vers. gall. et diss. singularem F. Rothii *Ueber Sinn und Gebrauch des Wortes Barbar*, Noribergæ 1814 editam. Hase.] D

[Βαρβαροστομία, ἡ, Oris barbaries. Strabo 14, p. 662 : Ἄλλη δέ τις ἐν τῇ ἡμετέρᾳ διαλέκτῳ ἀνεφάνη κακοστομία καὶ οἷον βαρβαροστομία, εἴ τις ἑλληνίζων μὴ κατορθοίη, ἀλλ' οὕτω λέγοι τὰ ὀνόματα ὡς οἱ βάρβαροι οἱ εἰσαγόμενοι εἰς τὸν ἑλληνισμὸν, οὐκ ἰσχύοντες ἀρτιστομεῖν, ὡς οὐδ' ἡμεῖς ἐν ταῖς ἐκείνων διαλέκτοις. Verba καὶ οἷον βαρβαροστομία absunt ab libro uno. Indicavit Scottus; cf. Salmas. Ossileg. linguæ hellenist. p. 301.]

[Βαρβαρότης, ἡ, Barbaries, Schol. Eur. Hec. 1129. Scott. Bernard. Reliq. 41. Schæf. Tzetzes Histor. 9, v. 972. L. Dindorf.]

[Βαρβαρότροπος, ὁ, ἡ, Moribus barbaris. Const. Man. Chron. p. 82, A : Καὶ πικραινόμενος αὐτοῖς οἷα βαρβαροτρόποις. Boisson.]

[Βαρβαροτρόφος, Barbaros nutriens. Theod. Acroas. 1, 180, a Boissonado indicatus : Κρήτη βαρβαροτρόφε.]

[Βαρβαρόφρων, ὁ, ἡ, Barbari ingenii, Orac. Sibyll. 1, p. 181; 5, p. 560. Bast.]

A [Βαρβαρόφυλος, ὁ, ἡ, Barbaræ stirpis, Barbarus. Const. Manass. Chron. p. 117 : Καὶ πάσας περιέδραμε φυλὰς βαρβαροφύλους. Boisson.]

[Georg. Alexandr. Vita Chrys. p. 183, 42 : Ὑποτάσσονται ἡμῖν τὰ βαρβαρόφυλα ἔθνη· et Anon. Vita ejusd. p. 330, 17 : Τὰ δέ γε βαρβ. καὶ ἀνήμερα ἔθνη. Hase.]

Βαρβαροφωνέω, Barbare loquor; Barbaro sermone utor, ut qui Gr. sermone utens, eum corrumpit : κακῶς ἑλληνίζω, Strabo [14, p. 663].

[Βαρβαροφωνία, ἡ, Sermo barbarus. Photius Epist. 156, ab Schæf. indicatus, Μὴ βαρβαροφωνίας τὸν τῆς ἀληθείας κήρυκα αἰτιᾶσθαι. D. Petrum dicit, quem propter vocabuli ἐγκομβώσασθαι usum barbarismi quis incusaverat. Eustathius Opusc. p. 134, 92 : Ἀπογνοὺς τῆς πλείονος βαρβαροφωνίας. L. Dindorf.]

Βαρβαρόφωνος, ὁ, ἡ, q. d. Barbariloquus, Barbaram vocem habens. Il. B, [867], Cares βαρβαρόφωνοι appellantur, quod sermone Gr. minime puro uterentur, sed corrupto. [Herod 8, 20, in Oraculo. Schweigh. B Βαρβαρόφωνον ἰυγὴν, Orac. apud eund. 9, 42. Scott. Nonn. Dion. 17, 376 : Βαρβαρόφωνος Ἰνδὸς Ἐνύω. Wakef. Strabo 14, p. 662 : Τὸ βαρβαρόφωνον ἐπ' ἐκείνων πυκνὸν ἦν. Propter frequentem literæ ρ usum Eretrienses βαρβαροφώνους dictos tradit Eustath. Il. p. 279, 36, pariterque Eleos. Hesychius : Βαρβαρόφωνοι, οἱ Ἠλεῖοι. Eustathius Opusc. p. 168, 86 : Αἱ δὲ (γλῶσσαι) τραχὺ γαργαρίζουσι καὶ ἐξαγριοῦνται διὰ τὸ βαρβαρόφωνον. Qui loci optime redarguunt interpretationem in schol. Homeri positam inter alias, ἀγριοφώνων καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἠχρηστωκότων, ὅτι τὰ μὲν ἀρρενικὰ θηλυκῶς ἔλεγον, τὰ δὲ θηλυκὰ ἀρρενικῶς, perversamque opinionem eorum, qui propter Thucydidis de usu voc. βάρβαρος observationem, de qua s. illo, versum 867, ut narrat schol. Thuc., expungerent. L. Dindorf.]

Βαρβαρόω, Barbarum reddo, i. e. agrestem et ferum, vel ferocem : vel Effero, Efferatum reddo. Exp. etiam Barbarorum potestati subjicio. Pass. βαρβαροῦμαι, Eur. Or. [485] : Βεβαρβάρωσαι χρόνιος C ὢν ἐν βαρβάροις. Sic et 2 Macc. [13, 9 : Τοῖς φρονήμασιν ὁ βασιλεὺς βεβαρβαρωμένος. Eustath. Opusc. p. 327, 90 : Οὐδὲ Θεμιστοκλέους τὴν γλῶτταν ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα φροντὶς ἐβαρβάρωσε. Tafel. Βεβαρβαρωμένος ea quam antiquissimam esse signif. dictum est sub Βάρβαρος, Qui propter vocis peregrinitatem intelligi nequit, ponit Sophocles Antigon. 1001 : Ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ. || Signif. ea quam postremam recensuit Stephanus utitur Zosimus 1, 58, 8 : Ἐπειδὰν δὲ εἰς ἐκείνους ἀφίκωμαι τοὺς χρόνους ἐν οἷς ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ κατὰ βραχὺ βαρβαρωθεῖσα εἰς ὀλίγον τι καὶ αὐτὸ διαφθαρὲν περιέστη. L. Dindorf.]

[Partic. Qui reapse barbarus factus est et hostis. Chrys. t. 4, p. 818, 40 : Παραδῶμεν τῷ ἄρχοντι, τῷ νῷ, τὸν λογισμὸν ἐκεῖνον τὸν βεβαρβαρωμένον μὲν, κατεσκευασμένον δὲ ἐσθῆτι πολιτικῇ. Hase.]

[Βαρβαρώδης, ὁ, ἡ, Barbarus, Schol. Aristoph. Pac. 752. Angl. Nicet. Eugen. 1, 241. Boisson. Tzetz. Histor. 4, v. 601 : Βαρβαρωδέστερος βαρβάρων. L. Dind.]

D [Joann. Clim. Scala parad. p. 33, D : Καίπερ ἐν ἀλλογλώσσῳ καὶ βαρβαρώδει γῇ. Hase.]

[Βαρβαρωνυμία, ἡ, Barbarica appellatio. Epiphan. adv. Hær. lib. 1, p. 78, C, ed. Petav. : Τῆς τοῦ ὀνόματος βαρβαρωνυμίας. Bast.]

[Βαρβάρως, Barbare, Strabo 10, p. 471; Tzetz. Histor. 9, v. 969; Joannes Diac. ad Hesiodi Sc. v. 312, et ab Angl. indicati Maccab. 2, 15, 2. L. Dindorf.]

[Βαρβηλῖται et Βαρβηλιῶται. Vid. Βαρβηλώ.]

[Βαρβηλὼ vel Βαρβηρὼ, ἡ, Barbelo, Gnosticorum sectæ dæmon, flagitiosissimarum libidinum dea. Epiphan. Panar. vol. 1, p. 77, B : Τινὲς μὲν γὰρ αὐτῶν (Gnostici) Βαρβηλώ τινα δοξάζουσιν, ἣν ἄνω φάσκουσιν εἶναι ἐν ὀγδόῳ οὐρανῷ, ταύτην δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς προβεβλῆσθαί φασι· μητέρα δὲ αὐτὴν εἶναι οἱ μὲν τοῦ Ἰαλδαβαὼθ λέγουσιν, οἱ δὲ τοῦ Σαβαώθ. (De ridicula Gnosticorum interpretatione voc. Σαβαὼθ v. Epiphan. infra p. 92, A.) Τὸν δὲ υἱὸν ταύτης κεκρατηκέναι τοῦ ἑβδόμου οὐρανοῦ ἐν θράσει τινὶ καὶ ἐν τυραννίδι. Λέγει δὲ

τοῖς ὑποκάτω ὅτι ἐγώ εἰμι, φησὶν, ὁ πρῶτος καὶ ὁ μετὰ A ταῦτα καὶ πλὴν ἐμοῦ οὐκ ἔστιν ἕτερος θεός. Τὴν δὲ Βαρβηλὼ ἀκηκοέναι τὸν λόγον τοῦτον καὶ κλαῦσαι. Ταύτην δὲ ἀεὶ φαίνεσθαι τοῖς ἄρχουσιν ἐν εὐμορφίᾳ τινὶ καὶ ἀποσυλᾶν τὸ ἐξ αὐτῶν σπέρμα δι' ἡδονῆς καὶ ἐκχύσεως, ἵνα δῆθεν τὴν αὐτῆς δύναμιν τὴν εἰς διαφόρους σπαρεῖσαν αὖθις πάλιν ἀνακομίζῃ. Memorat eandem p. 83, A; 91, B, et ubi τῆς Βαρβηλὼ genitivum ponit 78, B. Βαρβηρὼ ἤτοι Βαρβηλὼ vero dicit p. 56, D, 94, A, quod male scribitur Βαρβελὼ καὶ Βαρβερὼ in argumento p. 53, A, et Βαρβέλλω καὶ Βερὼ in Cotelerii Ecclesiæ Græcæ Monum. vol. 1, p. 286, C. Jam his sacris addicti vocantur Βαρβηλῖται apud eundem Epiphanium p. 85, B, et Resp. ad Epist. Acacii et Paulli sæpius, apud alios Βαρβηλιῶται: v. Coteler. ad l. c. p. 764. L. Dindorf.]

[Βαρβήσολα, ων, τὰ, Barbesula, oppidum prope Carteiam Hispaniæ apud Marcianum Heracl. Peripl. p. 38. Βαρβήσολα Ptolemæo 2, 4; Tzetz. Hist. 9, 712. L. Dindorf.]

[Βαρβησόλας, α, ὁ, fluvius prope illud oppidum, B cujus nom. est apud Tzetzam l. c., gen. ap. Ptolem. L. Dindorf.]

Βάρβιλος proprie vocatur τὸ ἀπὸ ὀστέου Περσικοῦ φυόμενον δένδρον, Arbor ex osse mali Persici nata, ut tradit Florent. Geop. 10, [13]. Apud Eust. 1657, 20, legitur neutr. τὸ βάρβιλον [non legitur: nam quod in scholiis est, οἱ δὲ βάρβιλος, οἱ δὲ μάραος, Eustathius accusativo dicit, οἱ δὲ βάρβιλον φασιν, οἱ δὲ μάραον]: quo nomine a quibusdam dici scribit τὸν τῆς κρανείας καρπὸν, Fructum corni arboris, quem ab aliis nominari ait πίτταξιν, ab aliis μάραον. [In libro uno schol. Odyss. K, v. 242 scribitur βάρβυλον. L. Dindorf.]

[Βαρβῖνος οἶνος commemoratur in epitome Athenæi 1, p. 27, B, inter vina Italica. Bast.]

Βαρβιτίζειν dicitur τὸ βάρβιτον κρούειν s. ψάλλειν, Barbitum pulsare, s. Barbito canere: ut λυρίζειν et κιθαρίζειν. J. Poll. [4, 63] ex Aristoph. Perperam enim ap. eum scriptum βαρβατίζειν.

[Βαρβιτιστὴς, ὁ, Qui barbiton pulsat. Eo nomine C fabulam scripserat Magnes, Βαρβιτισταὶ, teste Schol. Arist. Eq. v. 519, ubi βαρβιτιδὰς et βαρβατιστὰς scriptum, quod ex Suida v. Μάγνης correxit Kusterus.]

Βάρβιτος, ὁ, ἡ, et Βάρβιτον, τὸ, Barbitus s. Barbitum: Instrumentum musicum multis intentum chordis: unde et Theocr. dixit [16, 45]: Βάρβιτον ἐς πολύχορδον. Neanthes ap. Athen. 4, [p. 175, E], Ἀνακρέοντος εὕρεμα esse tradit τὸ βάρβιτον: Pind. autem ap. Eund. 14, [p. 635, D] Terpandrum, qui Anacreontem ætate præcessit, dicit ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον. Hoc sane constat, [Pseudo-]Anacreontem plurimum eo instrumento delectatum fuisse. Sic enim ipse εἰς λύραν canit: Θέλω λέγειν Ἀτρεΐδας, Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν· Ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ. Ἤμειψα νεῦρα πρώην, Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν· Κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους Ἡρακλέους· λύρη δὲ Ἔρωτας ἀντεφώνει. Ubi nota λύραν et βάρβιτον pro eod. dixisse: item et fem. ἁ βάρβιτος. [Schol. Arist. Eq. v. 519: Ἡ δὲ βάρβιτος εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ. Ὁ βάρβιτος Athenæus 4, p. 182, F; Zonaras D c. 370; Etym. M. c. 188; Schol. Eur. Alc. 357 Matth. Incerto genere Eur. Alc. 346; Cycl. 40; Arist. Thesm. 137.] Lat. quoque triplici genere efferunt imitatione Gr. Horat. [Od. 1, 1, 34]: Nec Polyhymnia Lesboum refugit tendere barbiton. Et [ib. 32, 4]: Age dic Latinum, Barbite, carmen. Ovid. [Her. 15, 8]: Non facit ad lacrymas barbitos ulla meas. Auson. [Ep. ad Phil. Gramm. 44]: Hoc genere et chordas et plectra et barbita conde. J. Poll. [4, 59, ubi βάρβιτος libri meliores, Suidas s. v., Anthol. Pal. c. 7, 23; 25; et 588; Athen. 4, p. 182, E. Nonnus Dion. 42, 253: Βάρβιτα χειρὶ λίγαινε. Dionys. Ant. Rom. 7, 72: Κιθαρισταὶ λύρας ἑπταχόρδους ἐλεφαντίνας καὶ τὰ καλούμενα βάρβιτα κρέκοντες, ὧν παρὰ μὲν Ἕλλησιν ἐκλέλοιπεν ἡ χρῆσις ἐπ' ἐμοῦ, πάτριος οὖσα, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἐν ἁπάσαις φυλάττεται ταῖς ἀρχαίαις θυηπολίαις. (Inter ἀρχαῖα ὄργανα recenset etiam Aristoteles Polit. 8, 6, ubi est βάρβιτοι)] quoque neutro gen. dicit τὸ βάρβιτον, numerans ipsum inter τὰ κρουόμενα ὄργανα, addensque, idem et βαρύμιτον vocari. Itidem certe Etym. [et Schol. Eur. Alc. 357 Matth.] scribit βάρβιτον dici quasi βαρύμιτον, utpote qui βαρεῖαν τὴν φωνὴν καὶ τὸν φθόγγον ἀφίησι: μίτους enim dictas fuisse τὰς νευρὰς, quoniam ante nervorum usum utebantur λινοῖς στήμοσι, Lineis staminibus s. filis. Quamobrem, inquit, et Æolenses ipsum βάρμιτον appellant, διὰ τοῦ μ. [Barbarum esse instrumenti nomen vere perhibet Strabo 10, p. 471. Unde intelligitur primo vanas esse etymologias græcas formæ Æolicæ, deinde fieri non posse ut Pollux posuerit formam βαρύμιτον, quæ non exstitit nisi in capitibus Grammaticorum, sed restituendum ei esse βάρμιτον. L. Dindorf.]

Βαρβιτῳδὸς, ὁ, ἡ, Qui barbito canit. Vid. Χειρόσοφος. [Lucianus Lexiph. c. 14, illic ab Stephano citatus: Χλιανθεὶς ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τούτων, τοῦ τε αὐλητοῦ καὶ τῆς βαρβιτῳδοῦ.]

[Βαρβὸς μύστρον, quod est vasis genus, Cyathus, interpretatur Hesychius, testimonium ponens (Aristophanis) ex Thesmophoriazusis (alteris). Accentus vocabuli aperte vitiosus est. L. Dindorf.]

[Βαρβύλη, Anemone, apud Interpolat. Dioscor. c. 395. Ducang. « Βαρβύλλη καὶ βιρύλλος ἡ ἀνεμώνη, in Lex. Ms. ex cod. Reg. 1843 ». Idem in Appendice.]

[Βαργαδώθ. V. Βαργαθωμός.]

[Βάργαθα, κυκλάμινος, in Lexico Ms. Nicomedis Iatrosophistæ. Ducang.]

[Βαργαθωμὸς, υἱὸς λύπης, ἑβραϊστὶ, Zonaras c. 370. Cujus liber unus Βαργαθώμ propius ad Suidæ Βαργαδώθ. L. Dindorf.]

[Βάργαλα, τὰ, Bargala, urbs Macedoniæ apud Hieroclem p. 641 et in Conciliis, sed in his non sine vitio: v. Wessel. ad Hier. L. Dindorf.]

[Βάργασα, Bargasa, urbs Cariæ, apud Steph. Byz. et Strabon. 14, p. 656. L. Dindorf.]

[Βαργασηνὸς, ἡ, ὀν, Bargasenus, gentile urbis Βάργασα. Steph. Byz.; Eckhel. Doctr. Num. vol. 2, p. 578. L. Dindorf.]

[Βάργασος, Bargasus, nomen filii Herculis, patris Cyardi, regis Carum. Stephanus Byz.: Κύαρδα, πόλις Καρίας, ἀπὸ Κυάρδου, βασιλέως Καρῶν, υἱοῦ Βαργάσου. Idem s. Βάργασα, πόλις Καρίας, ἀπὸ Βαργάσου, τοῦ υἱοῦ Βάργης καὶ Ἡρακλέους. L. Dindorf.]

[Βάργα vel Βάργη, mater Bargasi, q. v. L. Dind.]

[Βάργος, Bargus, fl. in regione Scordiscorum, apud Strabon. 7, p. 318. L. Dindorf.]

[Βαργούσιοι, Bargusii, populus Hispaniæ cis Iberum, apud Polybium 3, 35, 2, 4. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βαργύλια, τὰ, Bargylia, oppidum Cariæ. Polybius libris 6, 17, 18 sæpius, Strabo 13, p. 611; 14, p. 658, Stephanus Byz.]

[Βαργυλία, ἡ, idem quod Βαργύλια, τὰ, apud Stephanum Byz. s. Βαργύλια, Βελλεροφόντης πόλιν ἔκτισε Βαργυλίαν. Sed scribendum videtur Βαργύλια. L. Dindorf.]

[Βαργυλιακὸς, ἡ, ὀν, i. q. Βαργυλικός. Constantinus Them. 1, 14: Τοῦ Βαργυλιακοῦ κόλπου. L. Dindorf.]

[Βαργυλιάτης, Bargyliates, gentile a Βαργύλια. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βαργυλιήτης, i. q. Βαργυλιάτης. Polybius 16, 2, 3; Numus Eckhel. Doctr. Num. vol. 2, p. 578. Βαργυληίτης vitiose Diogenes Laert. 5, 94. L. Dindorf.]

[Βαργυλιητικὸς, ἡ, ὀν, Bargylieticus, adj. a Βαργυλιήτης. Polybius 16, 12, 1. L. Dindorf.]

[Βαργυλικὸς, ἡ, ὀν, Bargylicus, adj. gentile a Βαργύλια. Steph. Byz. s. Βαργύλια, ἡ θάλασσα Βαργυλικὸς κόλπος. L. Dindorf.]

[Βαργύλος, Bargylus, auctor nominis oppidi Bargyliorum. Steph. Byz. s. Βαργύλια. L. Dindorf.]

[Βαρδῆν, τὸ βιάζεσθαι γυναῖκας, Ἀμπρακιῶται, Vim inferre mulieribus, apud Ampraciotas, Hesychius. Conf. Βαρδίσαγνος. L. Dindorf.]

[Βαρδιαῖοι, Bardiæi, Marii satellites de gente Illyrica, ut videtur, dicti, quæ promiscue Ἀρδιαῖοι, Βαρδιαῖοι, Οὐαρδαῖοι appellatur. V. Gronov. ad Liv. 27, 30, 13. Plutarchus Mar. c. 43: Κατῄει δορυφόρους ἔχων λογάδας ἐκ τῶν προσπεφοιτηκότων δούλων, οὓς Βαρδιαίους προσηγόρευεν. Repetit nomen c. 44, ubi est varietas

Βαρδυαίων : H. Stephanus memorat etiam scripturam Ὀρταίους et Ὀρταίων. Similes ministrorum cohortes de gentibus nomen adeptas comparavit Lobeck. Aglaopham. p. 1325, qui admonet etiam regis Illyrici Bardylis. L. Dindorf.]

Βαρδίνης Suidæ, [Zonaræ c. 370] et Etym. ποταμὸς, dictus quasi βαρυδίνης, παρὰ τὸ βαρείας καὶ ἐπαχθεῖς δίνας ἔχειν. [Non opus est dici quam inficeta sit etymologia nominis fl. Syriæ. Βαρδίνης enim teste Stephano Byz. s. Δαμασκὸς est flumen Damasco propinquum : cujus nomen restitui Zonaræ loco s. Βανίδης indicato. Erravit igitur Berkelius Βαρδίνης apud Stephanum in Ἰορδάνης mutans, quod de Bardine nihil inaudivisset. L. Dindorf.]

[Βάρδιον pro βράδιον Kusterus sibi deprehendere videbatur apud Hesychium, ubi Βαρεῖον esse dicit καὶ τὸ βράδιον. Hanc enim explicationem referri ad βάρδιον, pro quo βαρεῖον eum legisse. L. Dindorf.]

Βαρδίσαγνος, Suidæ [et Zonaræ c. 370] est ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμενος, Qui mulieribus vim facit, Qui mulieres violat et per vim stuprat. Hesych. quoque Ampraciotas Βαρδῆν dicere scribit τὸ βιάζεσθαι γυναῖκας. Forsan igitur βαρδήσαγνος scribendum foret παρὰ τὸ βαρδῆσαι τὰς ἁγνὰς γυναῖκας. Verumtamen et Ms. Suidæ Codex habet per ι βαρδίσαγνος.

Βάρδιστος pro βράδιστος, et hoc ipsum pro βραδύτατος, Tardissimus; Il. Ψ, [310; conf. 530] : Ἵπποι βάρδιστοι θείειν. Est autem metathesis in hoc βάρδιστος : ad quam tamen recurrendum non fuerit si cum Etym. [c. 188, 23, unde corrigendum Gudianum 104, 45. L. Dind.] βραδὺς a βαρὺς derivari dicamus. [Doricam hanc formam dicit Gregorius p. 337, puto quod eam apud Theocritum reperisset, 15, 104, qui etiam βαρδύτεροι dixit 29, 30. L. Dindorf.]

Βάρδοι, Poetæ qui cum cantu laudes dicebant ap. Celtas in conviviis. Ita enim Posidonius ap. Athen. 6, [p. 246, D, vel apud Diodorum 5, 31; conf. Strabon. 4, p. 197,] de Celtis loquens : Τὰ δὲ ἀκούσματα αὐτῶν εἰσὶν οἱ καλούμενοι βάρδοι· ποιηταὶ δὲ οὗτοι τυγχάνουσι μετ' ᾠδῆς ἐπαίνους λέγοντες. Apud Hesych. paroxytonws scriptum Βαρδοί, cum hac exp. αἱ ὁδοὶ παρὰ Γαλάταις : sed procul dubio perperam pro ἀοιδοί.

[Βαρδυῆται, Bardyetæ, nomen gentis Hispaniæ borealis apud Strabonem 3, p. 155, et ubi Βαρδυίτας jam vocari Βαρδυάλους, quod scribendum videtur Βαρδύλους, dicit p. 162. L. Dindorf.]

[Βάρδυλις s. Βάρδυλλις, Bardylis, nomen regis Illyrici apud Plut. Pyrrh. c. 9, Diodorum 16, 4, ubi v. Wesseling. Genitivum Βαρδύλεω, tanquam ab nominat. Βαρδύλης, habet Arrian. Exp. 1, 5, 1. Sed scribendum Βαρδύλεως. L. Dindorf.]

[Βαρδύτερος. V. Βάρδιστος.]

[Βαρέα Meursio est Campana grandior. Aliud vero L. Allatio, nempe non Campana, sed Pulsus campanæ, qui ita dicatur quod intento pulsu graviter feratur. Triplex videtur esse campanarum sonus : alter qui laxato brachio, continua remissione ac contractione nunquam intermittente agitatione fit; alter qui alternis et crebrioribus ictibus, non sine modulatione quadam perstrepit; tertius qui intento malleo singulis pulsibus æs campanarum increpat. Βαρέαι non aliud fuerunt quam ictus isti postremi, graves sejunctimque adacti, et quibus jam finitis tempus incipiendis officiis præscriptum exspectatione qualibet summota adesse notatur, et hæ sive in ferreum sive in ligneum signum imprimebantur. Euchologium : Ὑπέρχεται ὁ κανδηλάπτης καὶ κρούει τὰς βαρέας ἐπὶ τὸν σιδηροῦν, ποιῶν στάσεις τρεῖς, καὶ οὕτω συνάγονται πάντες οἱ ἀδελφοί. Typicum Sabæ c. 5, p. 7 : Εἰς δὲ τὸν ὄρθρον κρούει ὁ κανδηλάπτης τὰς βαρέας πρῶτον σχολαιότερον ἄχρι τῶν ν'. Marcus Hieromonachus De dubiis Typicis c. 34 : Περὶ δὲ τὴν ὥραν πρώτην τῆς νυκτὸς σημαίνει τὰς βαρέας, τὸ μέγα καὶ τὸ σιδηροῦν, Circa horam primam noctis pulsat Vareas, ingens et ferreum, σήμαντρον nempe. Vid. L. Allatii Epist. 1 De templis Græcorum, sect. 3. Suicer. || Βαρέα, Gravida. Gl.]

Βαρέα, ἡ, Sudis : ut Politian. interpr. ap. Herodian. 8 [immo 7, 9, 4, ubi βύρσας nunc legitur cum cod. Veneto] : Βαρέας τε τὰς ἐμπεσούσας περιτεμόντες, καὶ ξύλα καταπρίσαντες εἰς τὰ παρατυχόντα σχήματα, ὡς ἕκαστος ἐδύνατο, προβλήματα τοῦ σώματος ἐποιεῖτο. Sic enim vertit, Præustas sudes, ut quisque poterat, acuminatas, ad tuendum corpus extulerat. Sed suspectum videri possit vocab. illud.

[Βαρεῖα, ἡ, Suffimenti genus. Hesychius : Βαρὺ, τινὲς μὲν φασι θυμίαμα εὐῶδες, τὴν βαρεῖαν. L. Dind.]

[Βαρεῖον, πρόβατον, Ovis, Hesychius. Ordinem literarum poscere Βάριον s. βαρίον, ut est apud Cyrillum, monet Albertus, qui confert Βάριον de Ovi dictum a Theodoro Prodromo apud Ducangium et Hesychii Βανεῖα, de quo dixi sub ipso. L. Dindorf.]

[Βαρεῖος pro Βαρὺς ponit Hesychius, quum Βαρεῖον explicat βαρύ. Sed ejus formæ fides penes ipsum sit. L. Dindorf.]

[Βάρετα s. Βάρεττα, Bareta, urbs Asiæ Proconsularis, apud Hieroclem p. 660, et in Conciliis, de quibus v. Wessel. L. Dindorf.]

Βαρέω, Gravo, Degravo, Deprimo pondere. Luc. [Dial. M. 10, 4] : Βαρήσει γὰρ ταῦτα τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. Et Βαρέομαι, Gravor : unde ὕπνῳ βεβαρημένος, [Lucæ 9, 32; et omisso ὕπνῳ Marc. 14, 40 : Καὶ ὑποστρέψας εὗρεν αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν βεβαρημένοι, et Matth. 26, 43.] Ep. [Anth. Pal. c. 7, 290; Plan. 4, 98; ib. 309 : Ὄμμα δέ μευ Βρομίῳ βεβαρημένον. Theocr. 17, 61 : Βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.] Et Plato Symp. [p. 203, B] : Βεβαρημένος εὗδεν [ηὗδεν], quod ex aliquo versu sumtum est. [Non est, opinor.] Apud Hom. autem Od. Γ, [139], βεβαρηότες οἴνῳ, pro βεβαρημένοι. Sic Τ, [122], βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. [Βεβαρηότες οἴστρῳ, Nonn. Jo. 23, 27. Angl. Tzetz. Posthom. v. 489 : Λύπῃ βεβαρειὼς εἵνεκεν ὅπλων, scribendum βεβαρηώς. L. Dind.] Apud Greg. Βαρηθεὶς ταῖς παίδαις. Apud Herodian. [8, 8] βαρεῖσθαι pro βαρύνεσθαι signif. Gravari i. e. Graviter ferre, s. indignari, cum accus. Ἐβαροῦντό τε αὐτῶν τὴν εὐγένειαν. Quæ quamvis ita sint, Lucian. tamen [Solœc. c. 7,] quendam Socratem τὸν ἀπὸ Μόψου cuipiam utenti verbo βαρεῖν, dixisse ait : Οὐκ ἔστι τὸ βαρύνειν ἢ νενόμικας. Thuc. itidem Schol. βαρύνομαι dicendum esse tradit, non βαροῦμαι [ad 2, 16 : Καλῶς εἶπεν ἐβαρύνοντο· οὐ δεῖ γὰρ λέγειν ὅτι ἐβαροῦντο ἢ βαροῦμαι ἢ βαρούμενος οὐδὲ ἄλλην τινὰ κλάσιν ποιεῖσθαι τοῦ βαροῦμαι ῥήματος, ἀλλὰ βαρύνομαι καὶ βαρυνόμενος καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως κλινόμενα : quæ ponit etiam Suidas s. v. Thomas p. 141 : Βαρύνειν χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἄχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν πλὴν ἐπὶ τοῦ παρακειμένου οὐ βεβάρυγκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικὴν σημασίαν. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν [vol. 1, p. 329, (511 Dind.)], Οἱ δ' ἧκον οἴνῳ βεβαρηκότες οἱ ναῦται. Apud Aristidem ex antiquissimo libro Laurentiano nunc restitutum βεβαρηότες, ut est in locis Odysseæ quos sophista expressit. Ac persuasum habeo formam βεβάρηκα nonnisi transitiva significatione esse usurpatam, ut apud Dionem Cass. 78, 17 : Τὸ δημόσιον ἰσχυρῶς τῇ τῶν χρημάτων (τῶν) τοῖς βαρβάροις διδομένων αὐξήσει βεβαρηκέναι. L. Dind.] Ex ipso tamen Luciano βαρήσει modo protuli. [Βεβαρημένον ὁλκῷ, Nonn. Jo. 236, 28. Angl. Greg. Neoc. Routh. Glossæ : Βαρέω· Gravo, Premo, Gravesco. Βαρούμενα· Aggravata. Πάνυ βαρέω· Prægravo. Dio Cass. 46, 32 : Ταῖς εἰσφοραῖς βαρούμενοι. Inscriptio Puteolana anni P. C. 174 apud Ignarram Pal. Neap. p. 281 : Μὴ τὴν πόλιν βαρῶμεν. Quibus locis adde citatos ab Sallierio ad Thomam ex supparis ævi scriptoribus. L. Dindorf.]

[Sensu proprio usurpatur Jos. Ant. Jud. 15, 3, 3 : Βαροῦντες ἀεὶ καὶ βαπτίζοντες ὡς ἐν παιδιᾷ νηχόμενον, Deprimentes ac mergentes natantem; et Heron. Automat. p. 266, 7 : Οὐκοῦν ἐὰν τῷ δακτύλῳ κάτω βαρήσωμεν τὸ ὑσπλήγγιον. At multo crebrius metaphorice : Antonin. Ad seips. 36 : Οὔτε τὸ μέλλον οὔτε τὸ παρῳχηκὸς βαρεῖ σε· Jos. Bell. Jud. 2, 14, 1 : Τὸ πᾶν ἔθνος ἐβάρει ταῖς εἰσφοραῖς· Porphyr. De abstin. 1, 54 : Τίς λοιπὸν χρεία πλούτου ἀργοῦ, εἰς μηδὲν ἡμῖν χρησιμεύοντος, ἀλλὰ μόνον βαρήσοντος; Heliod. Æth. 1, 7 : Καμάτῳ τε τῆς ὁδοιπορίας βαρούμενος· et Athanas. Nova coll. SS. Patr. t. 1, p. 13, D : Μὴ περιμείναντες τὴν δέησιν τῶν βαρουμένων, Non exspectata supplicatione eorum qui gravantur; ubi male interpr. Partic. perf. pass. Philo t. 2, p. 585, 42 : Βεβαρημένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ βραχὺ μόλις διοίξας· t. 1, p. 377, 37 : βεβαρη-

μένος τοὺς ὀφθ. ἀπ' οἴνου· et p. 373, 20 : Βεβαρημένων καὶ πεπιεσμένων οἴνῳ. Aliter Tatian. Contra Græc. p. 161, B, de athletis : Εἶδον ἀνθρώπους ὑπὸ τῆς σωμασκίας βεβαρημένους. Ægre fero, Aversor, cum accus. Anton. Ad seips. 8, 44 : Οἷοί εἰσιν οὗτοι, οὓς βαροῦνται. Hase.]

Βἄρέως, Graviter. Sæpe pro Moleste, ut Lat. Graviter. Xen. K. Π. 2, [2, 1] : Οὕτω βαρέως ἤνεγκε τὸ πάθος. Idem alibi [Ἀπ. 2, 7, 1] : Ἔοικας βαρέως φέρειν τι, Graviter ferre et iniquo animo. [Aristoph. Eccl. 174 : Ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πράγματα. Ran. 803 : Ἦπου βαρέως οἶμαι τὸν Αἰσχύλον φέρειν. Thesm. 385 : Ἀλλὰ γὰρ βαρέως φέρω τάλαινα πολὺν ἤδη χρόνον προπηλακιζομένας ὁρῶσ' ἡμᾶς ὑπὸ Εὐριπίδου. Vesp. 114 : Ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νόσον βαρέως φέρει. Polybius 16, 22, 1 : Βαρέως αὐτοῦ τὴν αὐθαδίαν ὑπέφερον ex conj. Schweigh., quum βραχέως sit in libris. L. Dind.] Et βαρέως ἔχω cum πρὸς, ut ex Aristot. affertur Pol. 5, 10 : Βαρέως ἔχω πρὸς τὴν ὁμιλίαν. [Cum dat. Argum. Eur. Heraclid. : Χρησμῶν δὲ αὐτῷ νικηφόρων γενηθέντων, ἐὰν Δήμητρι τὴν εὐγενεστάτην παρθένων σφάξῃ, τοῖς λόγοις βαρέως ἔσχεν. Βαρέως φέρων πρὸς τὴν ἀφροδισιαστικὴν χάριν, Aristot. l. ab Steph. citato. Βαρέως φέρων ἐπὶ τῷ παρῃρῆσθαι, Polybius 15, 1, 1. Ὑπὲρ τῶν σῶν συνθηκῶν βαρέως φέρειν, Maccab. 2, 14, 27. || Βαρέως ἀκούειν, Difficulter audire est Iesaiæ 6, 10 : Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου καὶ τοῖς ὠσὶν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκάμμυσαν. || Graviter, hoc est firmiter. Pollux 3, 149 de luctatoribus tanquam synonyma ponit βαρέως, στασίμως, μονίμως. Et sic βαρέως φέρειν pro Firmiter perferre dixit Diodor. Exc. Vat. p. 58 ed. Mai. : Ὁ δὲ τὴν ὕβριν ἀταράχως καὶ βαρέως ἔφερεν· p. 111 : Τὴν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ λύπην ἐπικρυπτομένη βαρέως ἔφερεν. Ea signif. βαρέως pro βαθέως pene suspicor restituendum esse Juliano Epist. p. 152 ed. Heyl. : Τὴν παροινίαν ἣν ἡμᾶς ὁ τῆς Ἑλλάδος ἡγεμὼν πεπαρῴνηκεν οὕτω βαθέως ἤνεγκας, οὐδὲν ἡγούμενος τούτων εἰς σὲ γεγονέναι. || Cum accentu gravi. Athenæus 2, p. 53, B : Τρύφων δὲ ἐν Ἀττικῇ προσῳδίᾳ ἀμυγδάλη μὲν τὸν καρπὸν βαρέως. Apollonius De pron. p. 324 (sive 64) B : Αἰολεῖς βαρέως. Photius v. κάκη, βαρέως ἡ κακία. || Βαρέως confusum cum Βαθέως et Βραχέως notavi supra. L. Dindorf.]

[Βαρεώτερος, Comparativus a βαρύς. Maximus Planudius in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 73, 22 : Ἤδη δέ τινες καὶ ἀπὸ τῶν εἰς υς οὐ μόνον ἀπὸ τῆς εὐθείας, ὡς βαρὺς βαρύτερος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ βαρέως βαρεώτερος εἶπον. Ταῦτα μέντοι σπανίως καὶ οὐκ ἐν πλάτει εὑρίσκεται. Βαρέως est forma novitia pro βαρέος. Ceterum eadem Gram. editus a Cramero in *The philological Museum* 4, p. 114. L. Dindorf.]

[Βαρζαέντης, ου, Barzaentes, Persa apud Diodorum 17, 74 : quanquam ibi est μετὰ Βαρξάεντος : sed scribendum esse Βαρζαέντου persuadent Arrianus et Curtius qui Βαρσαέντην et Barzaenten dicunt. L. Dind.]

[Βαρζάνης, Barzanes, rex Armeniæ apud Diodorum 2, 1. L. Dindorf.]

Βαρζύλη, Orci tunica dicitur ab aliquibus. VV. LL. [Nihil mihi de mirifico hoc indusio compertum est. L. Dindorf.]

Βάρημα, τὸ, Gravitas, s. Gravamen, Pondus. [Dionys. Ant. R. 10, 16, ab Scotto indicatus : Συνεργούντων τοῖς βλήμασι καὶ τῶν ἰδίων βαρημάτων. Sed dudum βαρῶν restitutum ex cod. Vat. Eustath. Opusc. p. 276, 90 : Ἀναθέμενος ὡς ἰσχυρῷ σοι αὐτῷ τὰ βαρήματα. Tafel. « Nicet. Eugen. 4, 31 : Ἦν καὶ λιπόντες ἔμπλεων βαρυμάτων, al. βαρημάτων, ubi vertitur Mercium ». Angl.]

[Georg. Pis. Mundi opif. v. 812 : Ὕλην ἔχοντες σαρκικῶν βαρημάτων· et v. 1143 : Ἐκ τῶν ἄνωθεν φορτικῶν βαρημάτων. Hase.]

[Βαρήνη, Barene, urbs Mediæ apud Steph. Byz. et Ctesiam Photii cod. 72, p. 36, b, 17. L. Dindorf.]

[Βαρηνὸς, ἡ, ὸν, Barenus, gentile a Βαρήνη, urbe Mediæ, apud Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βάρηξ. V. Βήρηξ.]

[Βάρης. V. Βάορης.]

[Βαρης, ητος, urbis Calabriæ Vereti nomen antiquius apud Strabon. 6, p. 281, ubi alii libri Βάριτος. L. Dindorf.]

[Βάρησις, ἡ, Gravatio. Iamblichus Protr. p. 326 ed. Kiessl. a Wakef. indicatus : Τῇ βαρήσει καὶ ὑπνωδίᾳ. Gl. Βάρησις, Pressus. L. Dindorf.]

[Chrys. t. 5, p. 29, 40 : Ἀνάπαυσις, οὐ βάρησις τῆς φύσεως ἡμῶν ἐστίν. Hase.]

[Βαρητῖνος, η, ον, gentile a

[Βαρήτιον, qui est locus ad mare Adriaticum. Utrumque memorat Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βάρθει, γένος ἰθαγενῶν, Genus indigenarum, Hesychius : de quibus conjecturam Kœnii ad Gregor. p. 551 evertit scriptura codicis. L. Dindorf.]

[Βαρθολομαῖος, Bartholomæus, nomen pr. Act. Apost. 1, 13, quod Hesychius vel potius qui doctissimum librum his nugis oneravit interpretatur : Υἱὸς κρεμάσας ὕδατα, de qua interpretatione vid. Albert. L. Dindorf.]

[Βαρίβας, ὁ, Nauta, Navigator. Antiatticista Bekkeri p. 84, 10 : Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι βαρίβαν λέγει τὸν ναύτην ἢ τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα. Dixit de forma vocabuli Lobeck. ad Phryn. p. 610. Utrumque indicarunt Angl. Referendus huc etiam Hesychius, inter Βαρὺ τὸ σκαφίον et Βὰς ponens, Βαρυβάνην, βαρύβαν, τὸν ναυσιβάτην, ἐν ναυσὶν ἐλθόντα. Ubi Βαρίβαν pro Βαρύβαν diu ante cognitum Sophoclis testimonium pro acumine suo restituit Sopingius : idem vero quod Βαριβάτην reponit pro βαρυβάνην, falsus videtur. Nam in codice quod est Βαρυβάνιν, nihil esse nisi insequentis vocabuli dittographiam, conflatam ex Βαρύβαν et supra scriptis super υβ depravatisque in ιν literis ιβ, ita certum duco ut et βαρίβας ab uno Sophocle, vocabulorum etiam fingendorum artifice ingeniosissimo, et βαριβάτης ab nemine dictum esse persuasum habeam. Dixerat autem Sophocles, nisi valde fallor, βαρίβαν λεὼν de exercitu Græcorum ad Trojam. -∪-. L. Dindorf.]

[Βαριβάτης. V. Βαρίβας.]

Βαρῖνος, Barinus, piscis genus quod nec ovum parit, nec semen genitale s. fœtificum habet, Aristot. H. A. 4, [14 : Εἰσὶ δέ τινες ἰχθύες, οἳ καλοῦνται ἐπιτραγίαι· γίνονται δὲ τῶν ποταμίων τοιοῦτοι κυπρῖνος καὶ βαρῖνος· οὐκ ἔχουσι δὲ οἱ τοιοῦτοι οὔτε ᾠὸν οὔτε θορὸν οὐδέποτε, ἀλλ' ὅσοι στερεοί εἰσι καὶ πίονες, ἔντερον μικρὸν ἔχουσι, καὶ δοκοῦσιν ἄριστοι οὗτοι εἶναι. Ubi Bekkeri liber unus βάλαγρος, alter βάλλαγρος, tertius βαρῆνος, quartus κάρινος. Relinquimus historiæ animalium peritis judicare an locus hic componendus sit cum aliis duobus de similis nominis bestia, altero 6, 14 : Κυπρῖνος δὲ καὶ βάλερος καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ὡς εἰπεῖν ὠθοῦνται μὲν εἰς τὰ βραχέα πρὸς τὸν τόκον, μιᾷ δὲ θηλείᾳ πολλάκις ἀκολουθοῦσιν ἄρρενες καὶ τρισκαίδεκα καὶ τετταρεσκαίδεκα· τῆς θηλείας δ' ἀφιείσης τὸ ᾠὸν καὶ ὑποχωρούσης ἐπακολουθοῦντες ἐπιρραίνουσι τὸν θορόν· altero 8, 20 : Περὶ μὲν οὖν τῶν θαλαττίων τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον· τοῖς δὲ ποταμίοις καὶ λιμναίοις λοιμῶδες μὲν οὐδὲ τούτοις οὐδὲν γίνεται, ἐνίοις δ' αὐτῶν ἴδια νοσήματα ἐμπίπτει, οἷον γλάνις ὑπὸ κύνα μάλιστα διὰ τὸ μετέωρος νεῖν ἀστροβλής τε γίνεται καὶ ὑπὸ βροντῆς νεανικῆς καροῦται. Πάσχει δέ ποτε τοῦτο καὶ κυπρῖνος, ἧττον δέ. Ἐν δὲ τῷ βαλλιρῷ καὶ τίλωνι ἕλμις ἐγγινομένη ὑπὸ κύνα μετεωρίζει τε καὶ ἀσθενῆ ποιεῖ· μετέωρος δὲ γινόμενος ὑπὸ τοῦ καύματος ἀπόλλυται. In quibus sunt varietates βαλῖνος et βαλλίρῳ. L. Dindorf.]

[Βαρῖνος, Barinus, gentile urbis Appuliæ Barii. Βαρίνων numus apud Eckhel. Doctr. Num. vol. 1, p. 141. || N. pr. filii Titiæ. Apollon. Rh. 2, 780 : Ἔνθα δ' ἐπὶ Πριόλαο κασιγνήτοιο θανόντος ἡμετέρου Μυσοῖσιν ὑπ' ἀνδράσιν ... ἀθλεύων Τιτίην ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα. Ubi Schol. : Ἰδίως τὸν θρυλλούμενον Πριόλαόν φησι, τῶν ἄλλων Βαρῖνον λεγόντων τὸν Τιτίου υἱὸν, ὡς Νύμφις καὶ Καλλίστρατος. Ita cod. Paris., Βαρίνον. Vulgo Βάρυνον. L. Dindorf.]

[Βάριον. V. Βαρεῖον. || Urbs Italiæ apud Strabonem 6, p. 283. L. Dindorf.]

Βάρις [scribendum Βᾶρις], ιος, ιδος, [et εως : Etym. Gud. c. 104 : Ἡ εὐθεῖα ἡ βάρις, καὶ κλίνεται τῆς βάρεως. Ὁ κανὼν, ὅσα τὸ ρ ἔχει, τηρεῖ αὐτὸ καὶ ἐπὶ γενικῇ. Anecd. Bekk. p. 84, 11 : Τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα, et quæ infra citabuntur ejusdem formæ exempla.

L. Dind.] ἡ, Navigium, Navis: vox Ionum propria: eos enim peculiariter βάρεις vocare τὰς ναῦς testatur Corinthius. [Gregorius Corinth. p. 522: sollemni sibi errore Ionicum vocans quod apud Ionicum scriptorem reperisset, ut pridem monuit Valcken. Anim. ad Ammon. p. 44. L. Dind.] Herod. vero Ægyptiacum quoddam fluvialis navigii genus ex spina, βᾶριν nominari auctor est: cujus descriptionem apud eum habes p. 78 meæ edit. [2, 96. Cui loco addendi quos infra citavit Valckenarius. Æschylus Suppl. 874: Αἰγυπτίαν γὰρ βᾶριν οὐχ ὑπερθορεῖ, qui habet vocabulum etiam v. 836, 882, Pers. 553, ubi est βαρίδεσσι, et 1075, ubi βάρισιν. Diodor. 1, 96: Συμφωνεῖν δὲ καὶ τἄλλα τὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησι καθ' Ἅδου μυθολογούμενα τοῖς ἔτι νῦν γινομένοις κατ' Αἴγυπτον. Τὸ μὲν γὰρ διακομίζον τὰ σώματα πλοῖον βᾶριν καλεῖσθαι... (de cymba Charonis est etiam Anthol. Pal. cap. 7, 67 et 365.) Porphyrius apud Eusebium Præp. p. 198, B, ed. Colon., de cærimoniis Ægyptiacis loquens, τὴν βᾶριν στήσει. Synesius p. 96, A, item de Ægypto loquens: Οὗ τὴν βᾶριν ἔδει κατᾶραι τὴν ἀπὸ τοῦ Λιβυκοῦ μέρους. Themistius p. 49, B: Ἐν ταῖς βάρεσι πλέουσι διὰ τοῦ Νείλου· quos tres locos indicaverat Kœn. ad Gregor. Plutarch. Mor. p. 358, A: Τὴν Ἶσιν ἀναζητεῖν ἐν βάριδι παπυρίνῃ τὰ ἕλη διεκπλέουσαν. Ammonius denique p. 29: Βᾶρις μέν ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον. L. Dind.] Atque adeo apud Eurip. [Iphig. Aul. 297] legimus Βαρβάρους βάριδας, pro barbaras naves. Lycophr. [747] Βᾶριν appellat Argoam navem, quam et αὐτοκάβδαλον σκάφος [745] nominat. || Suidæ [Zonaræ c. 373; Etym. M. c. 188, 30; Gud. c. 104, 37; Schol. Lycophr. v. 747; Apostolio apud Albertum ad Hesych.] et Hesych. βάρεις sunt non solum πλοῖα, sed etiam τείχη, στοαὶ, αὐλαὶ, πύργοι [Mœnia, Porticus, Aulæ, Turres]: item et σφαῖραι [Pilæ: pro quo σφῦραι Etym. Gud. Pro τείχη schol. Lycophr. v. 747 scribit τοίχους: de quorum nominum permutatione v. Wesseling. ad Diodori vol. 1, p. 654, 15.] Hieron. certe in Jerem. c. 17, Βάρεις dicit esse Turritas domos: et in Oseæ c. 9, Magnas et in modum turrium ædificatas domus. Idem in Ps. 44, Pro eo (inquit) quod nos transtulimus Domibus eburneis, quia in Gr. scriptum est ἀπὸ βάρεων ἐλεφαντίνων, quidam Latinorum ob verbi ambiguitatem, A gravibus interpretati sunt; quum βάρις verbum sit ἐπιχώριον Palæstinæ, et usque hodie domus ex omni parte conclusæ et in modum ædificatæ turrium ac mœnium publicorum βάρεις appellentur. — Apud Hieron. βαρὺς perperam scriptum pro βάρις: itidemque βαρέων et βαρεῖς pro βάρεων et βάρεις. [Βαρέων scriptum etiam apud Zonaram c. 373. De hac autem signif. Bekk. Anecd. p. 84, 10: Βᾶρις κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Ammonius: Βᾶρις λέγεται καὶ ἡ μεγάλη οἰκία. Cetera v. infra apud Valckenarium. Significatione Turris βᾶρις restituebat Toupius Emend. vol. 1, p. 328, ab Schæf. indicatus, scriptori cujus locum exhibet Suidas v. καινοπρεπής, Ἀποκλείει τὰς ὄχθας δι' αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, ἑκατέρωθεν σκευάσας Δαρείους, ἐν οἷς βοήθειαν ἀποχρῶσαν βαλὼν ἐστέρει τὴν πόλιν τῶν ἐκ τῆς θαλάττης ἀγωγίμων, pro Δαρείους corrigens βάρεις, sed relinquens ed. Kusteri sphalma οἷς pro αἷς. || Saxum fundamenti seu fulcri loco positum. Etym. M.: Τινὲς δὲ λέγουσιν αἱ μεγάλαι καὶ ὑπόβαθροι πέτραι, unde corrigendum Gud., ubi scriptum πολύβαθοι. Ὑπόβαθρος autem dicitur quod basis instar supponitur. Photius et Suidas: Ὑπόβαθμος, ὑπόβαθρος. Hesychius: Ὑποβάσιμον, ὑπόβαθρον. Legendum ὑπόβασμον. || Scamnum s. Lectum. Etym. M.: Σημαίνει καὶ τὴν κλίνην. Schol. Lycophr. v. 747: Σημαίνει δὲ καὶ θρόνους. || In Etym. Gud. quod scribitur, Βᾶρις τὸ πλοῖον ἡ πηγή, Αἰσχύλος (Suppl. 882), Βαίνειν ... ἀμφίστροφον, corrigendum fortasse ἡ πύργος. Subjeci his Valckenarii de hoc voc. disputationem, ex juvenili ejus de Byrsa dissertatione (Opusc. vol. 1, p. 143) ab Angl. huc translatam. L. Dindorf.]

[Quin vocabulum βάρις, quo non raro usi fuerunt et alii et veteres antiqui fœderis interpretes, sit ipsum orientale בירה, Græca tantum veste indutum, si viris eruditis sit auscultandum, dubitari non potest. Operam igitur ludunt Grammatici, qui vocabuli apud se non nati Græcam arcessitum eunt originem.

A Phavorinus certe [immo Etym. M.] vocem illam a βάρος deflexam existimat, quia turres, porticus, et quæ plura hac voce designantur, non nisi magno molimine construi possunt ac fabricari: Βάρις, inquiens, παρὰ τὸ βάρος, τροπῇ τοῦ βραχέος, σημαίνει δὲ τὸν πύργον, καὶ τὴν κλίνην, καὶ στοὰν, καὶ πόλιν, παρὰ τὸ μετὰ βίας πολλῆς ἀρηρέναι. Sed, qui ad Amos. 1, v. 12, (ubi vocem ארמנות βάρεις reddiderant Aquila et Symmachus) attexuit scholion, vocabulum Syriacum esse credidit: observat enim domus amplas Syriace *bareis* fuisse dictas: Βάρεις ἐπιχωρίως λέγονται παρὰ Σύροις αἱ μεγάλαι οἰκίαι, quod scholion vir egregius B. Montfauconius in notis ad Hexapl. Orig. cit. l. Amosi appinxit.

Semper utique Alexandrini interpretes domus amplæ, arcis, palatiive significatu hanc vocem usurpaverunt; frequenter illa Hebraicam בירה reddentes, uti Dan. 8, 2, et alibi, (semel dictionem הבירה ἀβιρὰ, pronuntiavit Nehemiæ interpres, c. 1, v. 1,) frequenter, quæ idem plane significant, voces B alias, ארמון videlicet Ps. 48, 3, 13, et היכל Ps. 45, 9, ubi מן היכלי שן a palatiis eburneis, vertunt ἀπὸ βάρεων ἐλεφαντίνων· ad quem l. omnino consulendus est Joh. Drusius Animadv. lib. 2, c. 44. Huc refer illa, quæ apud Suidam legas et Phavorinum [et Zonar. c. 373]: Βάρεις ἐλεφάντινοι, αἱ πανταχοῦ τῆς γῆς ἐκκλησίαι, μιᾷ δὲ τῇ πίστει, ἐν αἷς γεραίρεται ὁ θεός· quæ verba ex aliquo in illum Psaltis locum commentatore descripsisse Suidam judicat Lud. Kusterus. Basilium evolvo, qui in hunc Ps. l. p. 190: Βάρεις, inquit, οἱ μέγιστοι τῶν οἴκων λέγονται. Aquila quoque, Symmachus, Theodotion, ac reliqui, quorum fragmenta collegit laud. Montfaucon, in exprimenda voce ארמון eodem usi fuerunt vocabulo, sicuti ex lexicis, quæ vir eruditus Origenis Hexaplis subtexuit, disci potest. Aquila, Prov. 18, 19, pro כבריח ארמון ὡς μοχλὸς βάρεος habet. Ubi βάρεις eandem vocem vertit Aquila, Amos. 2, 5, οἰκήσεις scripsit Theodotion: qui tamen Iesai. 23, 15, עוררו ארמנותיה ἐξήγειραν βάρεις αὐτῆς reddiderat. Pro ipso C בירניות, quod Alexandr. οἰκήσεις interpretati fuerant, incertus quidam βάρις posuit.

Hesychius ac Suidas vocem exposuerunt murum, porticum, turrim, palatium, munimentum, ac urbem. Hesychius: Βάρις ... τεῖχος, ἢ στοὰ, ἢ πύργος. Præter illa Suidas habet: Βάρεις ... αὐλαί. Σφαῖραι (φρουραὶ legendum censuit vir peritissimus G. D'Arnaud). Quo murorum firmet significatum, locum ex Juliano, (illum enim hic respici docuit me cl. D'Arnaud [Kusterus: « Hæc sunt verba Juliani imperatoris de Musonio philosopho, ut discimus ex Suida infra v. Μουσώνιος. » Idem: « Scribe βάρεων, a βᾶρις: ut a πόλις, πόλεων. Βαρῶν vero est a neutro βάρος, onus. » Βαρῶν scriptum etiam s. v. Μουσώνιος, et in Glossa hinc petita βαρῶν, τειχῶν, ut Suidas certe βαρῶν non βάρεων scripserit. L. Dind.]) adducit: Ὁ δὲ ἐπεμέλετο βαρῶν, τουτέστι τειχῶν, ille vero βαρῶν, murorum, gerebat curam; paulo post: βάρις δὲ, ait, στοὰ καὶ πόλις. Eadem reperio apud Phavorinum nisi quod βάρεις ipsi quoque sint μεγάλαι καὶ ὑπόβαθροι πέτραι, D grandes lapides, sive fulcra. Sed si ex Hebr. vocabulo τὸ βάρις fuerit formatum, principem arcis significatum voci adscribere debuissent Lexicographi, a quo reliquæ notiones commode fluxisse censeri possent.

Genuinum vocis ac primarium significatum pressius sequuntur Ephorus, ac Posidippus, quorum hic vocem domum exponit, ille vero plures domus in unum collectas, apud Stephanum Byzant.: Βάρις, πόλις· λέγεται βάρις ἡ οἰκία, ὡς Ποσείδιππος· καὶ ἡ συνοικία, ὡς Ἔφορος. [Priorem significationis οἰκία testem citat etiam Ammonius p. 29. L. Dind.] Ambo profecto bene! Baris etenim primum quidem unica οἰκία dicebatur, sed, quum crescens hominum multitudo, pluribus circa eam exstructis tuguriis, vicum efficeret, ipsi dein illi collectioni Baris indita fuit appellatio, quin imo συνοικία mœnibus lapsu temporis inclusa, veterem nihilominus conservavit denominationem. Urbem Italiæ memorant Geographi Οὐερῆτον, antiquitus Βᾶριν dictam. Barium Festo memoratur,

ubi, « Barium, » inquit, « urbem Italiæ appellaverunt conditores ejus expulsi ex insula Bara, quæ non longe est a Brundusio. » Eandem procul dubio innuit Horatius, ubi iter suum Roma Brundusium describit, Serm. 1, Sat. 5, v. 97 : Postera tempestas melior : via pejor, adusque Bari mœnia piscosi. Ad quem locum Cruquianus interpres scribit : Barium civitas est Apuliæ, alia autem est, quæ Grammatico Theodisto dicta est Baris.

Verum enimvero, præter illa quæ memoravimus, voc. Βάρις navim quoque apud Græcos designavit : primariam quinimo hanc vocis fuisse significationem ex iis, quos memoravi, Grammaticis, jure merito quis collegerit. Non solum Suidas βάρεις, πλοῖα, et Phavor. βάρεις τὰ πλοῖα, καὶ βάρεις τὰς ναῦς, λέγουσιν οἱ Ἴωνες· sed et plus una vice hunc significatum voci attribuit Hesychius, et in v., et in Ἄβαρις mediterraneum, qui navibus plerumque caret, ἄβαριν dictum notat : Ἄβαρις ὁ ἠπειρώτης, (Arcadas scribit Homeri Schol. : Διὰ τὸ ἐν μεσογείῳ τῆς Πελοποννήσου αὐτοὺς οἰκοῦντας ἀπείρους εἶναι τῶν κατὰ θάλασσαν ἔργων, ad Iliados B, 612, ... Οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει) καὶ μὴ ἔχων βάριν. Idem : Βουβάρας, (Classis navalis Persarum præfectus Βάρης nomine memoratur Herodoto l. 4, c. 203 : Βάρης ... ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγὸς) μεγαλοναύτης, παρὰ τὴν βάριν· et Βούβαρις (Salm. pro Βουβάρτις), νεὼς ὄνομα παρὰ Φιλίστῳ. Alibi rursus : Βαρπύργος (sic depravate legitur), πορμεῖο περὶ ἀμφόδων, ad quem locum in ora alterius Bibliothecæ Franeq. Codicis adscripsit Joh. Fungerus : « Vera lectio est : βάρις, πύργος, πορθμεῖον π. ά. In Psalmis sæpe occurrit hæc vox, ut Ps. 122, (v. 7), πυργοβαρεῖς. Origine Hebr. dictio, nam בירה palatium, Basilica, Soping. » Hoc modo locum constituit Palmerius : β. π. πορθμεῖον ὑπὲρ ἀμφοδόντων, quæ vertit : baris, turris, ponto (seu navis transmissoria) ad jumenta transfretanda. Si quis audaciorem conjecturam probaverit, en, quæ Glossographum scripsisse arbitrer : Βάρις, πύργος, πορθμεῖον παρ' Αἰγυπτίοις. [Legendum esse περιάμφοδον, Turris, satis probavit Albertus.] Apud Ægyptios certe πορθμεῖα talia βάρεις fuisse nuncupata, inter eruditos constat. Omnium facile princeps Jos. Scaliger, in notis ad fragm. p. 44, De Baride, inquit, Ægyptia navi multi meminerunt, Herodotus, Diodorus, alii. Apud Herodotum, tribus in locis, navigiorum illo nomine insignitorum memoriam reperi. L. 2, c. 41, navim, quæ ex insula Prosopitide missa, ad singulas civitates appellebat, ut in eam sepeliendi boves immitterentur, βάριν nuncupat. Βάρις eidem dicitur, quæ in urbem Bubastin Dianæ sacra facturos deferebat, ibid. c. 60, ubi magnam utriusque sexus ἐν ἑκάστῃ βάρι scribit fuisse hominum multitudinem, quorum plures, ἐγχρίμψαντες τὴν βάριν τῇ γῇ, palantes per civitates discurrebant, etc. Capite denique ejusdem lib. 2, 96, onerariæ, quam accuratissime depingit, Ægyptiorum navi nomen βάρις ab indigenis impositum fuisse adnotat, τοῦτο γὰρ δὴ, inquiens, οὔνομά ἐστι τοῖσι πλοίοισι τούτοισι, numero autem hæc navigia apud ipsos fuisse longe plurima indicat, quum addit : Ἔστι δέ σφι τὰ πλοῖα ταῦτα πλήθεϊ πολλά. Conf. Jungermann. ad Poll. 1, 82, ubi βάρεις, πορθμεῖον.

Sed præterea Æschylus quoque Persicas naves βαρίδων vocabulo appellat, in Persis v. 552 : Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως Βαρίδεσσι ποντίαις. Ad quem locum antiquus Tragici commentator naves illas ab urbe quadam Persidos, Baris dicta, denominationem suam traxisse opinatur. Ὁ Ξέρξης δὲ, ait, πάντα τὰ κακὰ δηλονότι ἐπέσπε καὶ ἐπεσπάσατο ταῖς βαρίδεσσι, ναυσὶ, ταῖς ἀπὸ τῆς Βάρεως οὔσαις [ἥτις ἐστὶ πόλις Περσίδος, ἐξ ἧς καὶ αἱ νῆες βάριδες]· πάσας γὰρ κατέθραυσεν ἐκεῖσε.

Cymba, qua ad inferos deferebantur umbræ defunctorum, βᾶρις dicitur, in epigrammate, quo loquens introducitur Diogenes Cynicus. Partem ejus profert Suidas v. Βάρις· Δέξαι μ', εἰ καί σοι μέγα βρίθεται ὀκρυόεσσα Βᾶρις ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένην. Reddo : Quamvis cymba gemat tristi sub pondere pressa, Me tamen hac Cynicum suscipe Diogenem.

Cætera vocabulum hoc significatu obvium Ægypto originem suam debere, ex Oriente saltem repetitum, forsan affirmari posset : sitne in Orientalibus linguis superstes radix, a qua non incommode potuerit proserpere, disquirere licet. Vir quidam eruditus, vocabuli significatus, quo cymbam denotat, in Hebr. בור originem se reperisse existimat. Licet enim foveæ, puteive notio vocis בור sit præcipua, altera tamen sepulcri eidem etiam adhæsit ; procul omni dubio, quod et vetustissimi ævi homines in speluncis locisve subterraneis sepeliebantur, uti, ne alia jam adducam, vel ex sola Patriarcharum, quam tradit Moses, historia liquet quam clarissime. Recte igitur puteus et sepulcrum eadem voce nuncupari potuerunt, quum vetustissimum genus sepulturæ in puteis fuerit, sicuti tradit etiam Festus in v. Puticuli. Ita quoque Varro l. 4 de L. L. col. m. 8 : « Extra oppida a puteeis Puticulæ, quod ibi in puteeis obruebantur homines. »

Nic. vero Fullerus, peritissimus Philologus, naves, βάρεις, ab Hebr. בירה, domum altam ac turritam dicente, conjicit denominatas, propter similitudinem videlicet, quæ veterum navigiis cum altis intercedebat ædificiis, quam similitudinem paucis, sed, ut solet, erudite monstrat, Misc. S. lib. 2, c. 1 sub finem. Nec est, cur quis temere hanc opinionem, ut minus verosimilem, explodat, quum simili exemplo firmari possit ac stabiliri. Sæpe scilicet apud veteres a figura, quam cum aliis rebus habebant communem, naves fuerunt nuncupatæ. « Pristis (verba sunt Nonii Marcelli De propriet. sermon. c. 13, § 13) navigii genus a forma pristium marinarum, quæ longi corporis sunt, sed angusti. Claudius rerum Romanarum lib. 12 : Quinque pristes, navigium ea forma a marina bellua dictum est. Virgilius libro quinto (v. 126) : Velocem Mnestheus agit acri remige Pristim. Et (Æn. 10, 211) : Frons hominem præfert, in Pristim desinit alvus. » Non audiendus est Servius, dum ad Virg. Æn. 3, 427, de navi Pristis, de bellua vero Pistrix dici observat. In Hesychio scribitur Κυνπρίστις ζῶόν τι, sed legi debet : Κυνοπρ. Πρῆστις dicitur Phavorino belluæ marinæ species, εἶδος κήτους θαλασσίου, ἡ λεγομένη μάλθη. In voce κῆτος legitur μάλλη. Credideram legendum βάλη pro φάλη. Hesych. φάλαι, φάλαιναι. Balænam enim belluam marinam ipsam dicunt esse pristim, ipsam esse cetum, inquit Festus in v. balæna.

Navim, ob similitudinem cum bellua marina, κῆτος dictam diserte innuit Conon Grammaticus, Narrat. 40 inter historiæ Poet. scriptores a Th. Gale ed. p. 284, ubi ab aliis diversus, fabulam de Andromeda enarrat, eam scilicet a Phœnice quodam, quasi inscio patre, inquit, navi fuisse avectam, cui, sive ob similitudinem cum bellua, seu forte fortuna, κῆτος fuerit nomen : Φοίνικος δ' ἁρπάσαντος νηῒ, (κῆτος δ' αὐτῇ ἐκαλεῖτο, ἢ μίμησιν ἔχουσα τοῦ ζώου, ἢ καὶ κατὰ τύχην) ἡ Ἀνδρομέδα, ὡς κατὰ ἄγνοιαν τοῦ πατρὸς ἁρπαζομένη, ἀνωλοφύρατό τε καὶ μετ' οἰμωγῆς τοὺς βοηθήσοντας ἀνεκαλεῖτο. Cetus, qui, ab iracundo Neptuno emissus, Trojanorum terras devastabat, Palæphato quidem Περὶ ἀπίστων c. 38, judice, fuit ἀνὴρ βασιλεὺς μέγας, καὶ πολλὴν ἔχων δύναμιν, καὶ ναυτικὸν πολὺ ... ᾧ ὄνομα Κήτων. Recte quidem hactenus, si navim, a quodam Rege contra Trojanos missam, ceti nomine notam, ista fabula involutam censeamus, nisi cum J. G. Vossio De Theol. gentil. l. 1, c. 23, p. m. 172, navim ceti ἐπίσημον præferentem fuisse conjectare malueris. Sed Hyginum, ubi fabulam de ceto tangit, adducam, ut locum ejus levissimo opere pristino restituam nitori. « Neptunus (inquit fabula 89) cetum misit qui Trojam vexaret. Ob quam causam Rex ad Apollinem misit, consultum. Apollo iratus ita respondit, si Trojanorum virgines Ceto religatæ fuissent, finem pestilentiæ futuram. » Quum similem locutionem in Hygino non reperirem, mendum in voce Ceto latere suspicabar, nec dubitabam fere, quin Hyginus scripsisset : si Trojanorum virgines cauti religatæ fuissent, quia statim subjungebat Mythographus : « quum complures consumptæ essent, et Hesione (malim, Hesiones) sors exisset, et petris religata esset. » Sed et succurrebat, Ovi-

dium, ubi de Andromeda caneret, eadem usum loquendi formula, Met. 4, 671 : Quam simul ad duras religatam brachia cautes Vidit Abantiades. Recte autem promontorium circa Trojam eximie cautem dicere potuit Hyginus. Cautem illam Agamiam dictam tradit Hellanicus apud Steph. in Ἀγάμεια. Hesychius : Ἀγαμίας, ἔνθα αἱ παρθένοι ἐξετίθεντο τῷ κήτει, τινὲς, οἱ δὲ, πολίχνην. Apud Apollodor. Biblioth. l. 2, p. 113 Hesione alligata fuisse dicitur ταῖς πλησίον τῆς θαλάσσης πέτραις.

Potuit igitur, ut ad propositum tandem redeam, navis a figura sibi cum domibus altis cognata, Baridos facillime traxisse nomen.

Verum, dum accuratius omnes, quos Græca vox βάρις induit, significatus revolvo, de etymologiarum fallaci studio aliquantisper edoctus, eo pene delabor, ut nulla plane Hebraici בירה in hocce vocabulo animadvertam vestigia, idque cum Phavorino a Græca voce βάρος, pondus, grandem molem significante, derivandum statuam. Convenit in primis significatus, patitur sermonis Græci analogia, ut a βάρος descendat βάρις. Dantur tamen alia, quæ huic originationi obstent. Potius igitur nil quidquam statuo, quam quid temere.

[Videtur Βάρις dicta fuisse παρὰ τὸ πλέκεσθαι, quod ex byblo vel papyro texeretur. Erat enim πλέγμα βύβλινον. Πλέκειν vero, texere, Ægyptii lingua sua videntur dixisse ΒΑΡ, vel ΒΗΡ, sive ΒΙΡ. Inde existimo esse ΒΙΡ, σπυρὶς, seu corbis, Marc. 8, 8. Cogitandum, an non ipsum Papyri nomen ab hac origine descenderit. Jablonski, scriptorum locis supra citatis addens Pignor. in Expl. Tabulæ Isiacæ p. 26 vers. et 36 ed. Francof., Galeum ad Iambl. de Myst. p. 285.]

Denturne alia vocabula, in quibus certiora Hebraici בירה appareant vestigia, paucis, priusquam finem huic dissertationi imponam, explorandum est. Μαριάβα, μητρόπολις Σαβαίων Stephano Byzant. audit, Plinius Histor. Natur. l. 6, c. 28, Mariaba, inquit, Baramalacum, quam postremam vocem בירה מלכא palatium regium vertendam, non absona viri docti ad illum Plinii l. est conjectura. Quid si illud ipsum בירה in urbium quarundam Mesopotamiæ nominibus delitesceret? Aliquas certe Bara vocatas recenset anonymus Ravennas, Cosmosgr. l. 2, c. 13. Bina adhuc nomina proferam, quæ lubens Phœnicia crediderim, ac voci nostræ adfini originem debere. Altera est Μαριάμμια, quæ eodem Stephano auctore πόλις fuerit Φοινίκων, Ptolemæo Μαριάμη dicta, indigenis fortasse בירה אם Biriam, Buriam, arx vetusta ac princeps fuit vocata, unde dein Græci Μαριάμη finxerint. Eo sane significatu vox أم apud Arabas gaudet, quin eodem Hebr. אם 2 Sam. 20, 19 venit, ubi urbs Abel vocatur אם בישראל mater in Israele, vetusta scilicet nec incelebris. Sic etiam μήτηρ occurrit pro metropoli, in epigrammate Thessalonicensis Antipatri, quod, cum ejusdem auctoris aliis opusculis, ab elegantissimo Boivinio juniore collectis, exstat in *Mémoires de littérature de l'Acad. roy. des Inscr.* t. 2, p. 1, p. 398 : Σοί με, Θρηΐκίης σκυληφόρε, Θεσσαλονίκη Μήτηρ ἡ πάσης πέμψε Μακηδονίης, Ad te, Thraciæ victor, me mittit totius Macedoniæ metropolis Thessalonica.

Sed et arx Orientis munita Barbalissus dicitur Stephano : Βαρβαλισσὸς, φρούριον τῆς ἕω τετειχισμένον, Ptolemæo Βαρβαρισσός. Gentile quoque, ex numo, sed depravatius adfertur ΒΙΡΡΑΝΑΤΗΝΩΝ, pro quo Βαρβαλισσηνῶν sculptum fuisse, qui hæc adducit, credidit L. Holstenius. Forsan ex hisce tribus verum nomen cogi posset : Βαραλισσὸς sive potius Βιῤῥαρισσός. Si prior vera sit lectio, in Oriente enuntiatum fere fuit *bira lissa* בירה לזה sive Buralissa, verusque significatus ab inscio Stephano fuit traditus, dum φρούριον τετειχισμένον, arcem munitam, eam vocavit. Siquidem verbum לזז olim usitatum, hodiedum apud Arabas in لز superstes, compingendi, colligandi, ac firmandi polluit significatu, unde præter alia dimanat vocabulum ملز , quo quidquid firmum est ac validum designant. Sin vero alteram lectionem prætuleris, Βιῤῥαρισσὸς potestate sua idem prorsus dicet, sed scriptum fere fuit בירה רצה, burarissa, arx munita. رصا sane firmandi gerit significationem, cujus verbi derivatum legi putem in רסה Ῥῆσσα, nomine cujusdam loci, cujus Num. 33, 21 sq. sed obscurior reperitur mentio.

Mons Armeniæ Βάρις.

Conservavit locum [Nicolai Damasceni] Josephus Antiq. Jud. 1, 4 : Ἔστιν ὑπὲρ Μινυάδα, inquit auctor, μέγα ὄρος κατὰ τὴν Ἀρμενίαν, Βᾶρις λεγόμενον, εἰς ὃ πολλοὺς συμφυγόντας ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ λόγος ἔχει περισωθῆναι· καί τινα ἐπὶ λάρνακος ὀχούμενον ἐπὶ τὴν ἀκρώρειαν ὀκεῖλαι. Licet Bochartus Phaleg. l. 1, c. 3, Nos latet, inquiat, cur Baris vocetur ille mons, in quo substitit arca, ex fœcundo nihilominus ingenii vasta eruditione instructissimi penu varias depromsit conjecturas : conjicit enim, vel nomen istud a Græcis monti fuisse impositum, apud quos βάρις erat navigii genus; vel ab Armeniis, qui sub nomine Baridos Deam coluerint; sive vocem ab Hebr. ברית esse deflexam, quia in illo ipso monte cum Noacho, ac posteris ipsius, Deus fœdus icerat; quibus tamen aliam longe præfert conjecturam, qua vocabulum Βᾶρις ex lingua Arabica exitum exponi posse ostendit a v. برز exivit foras (imo etiam, manifestus evasit, postquam latitasset). Hanc hariolationem ex Josepho reddit veræ simillimam, quippe qui ἀποβατήριον scribit τὸν τόπον τοῦτον (quo nempe ex arca egressus fuerat Noach) Ἀρμένιοι καλοῦσι.

Josephus Scaliger ad illum ipsum Nic. Damasc. locum in notis ad fragmenta vett. operi de E. T. subjuncta, p. 44, βᾶρις quidem ab Hebr. בירה deflexum arbitratur, hoc vero in loco Armeniæ montem, in quo arca substitisse dicebatur, Barin, non quod ibi ullum fuerit palatium, sed quia et prægrandes naves et in sublime eductæ Barides dicuntur, (locus Propertii, quem tangit vir illustris, reperitur l. 3, el. 10, v. 44 : Romanamque tubam crepitanti pellere sistro, Baridos et contis nostra Liburna sequi) ab arca Noæ denominationem traxisse. Rectius equidem Scaligero Fullerus Miscell. S. l. 1, c. 4, montem a Deæ Baridos templo Barin dictum censuit, templum vero a navigio Noæ, quod quomodo a nave potuerit accipere nomen, alibi docte declarat. Alii alia conjiciunt. Vid. not. ad istum Josephi l.

Unde ego vocem dimanasse arbitrer, non erit difficile colligere; ex eodem scilicet אביר, firmum quid, validum ac excelsum significante, aut alia voce, quæ cum illa arctam habuerit adfinitatem; ut ita Βάρις mihi nihil aliud dicat quam montem excelsum, qualem fuisse, in quo arca substitit, in comperto est. Nec quenquam abjectum א heic iterum morari poterit, qui, quæ antea monuimus, animadverterit. Quin imo nec illi obstiterim, qui eidem origini Deæ Baridis (Βάριδος) nomen adscribere in animum induxerit. Valckenaer.]

[Βάρις, Baris, mons Armeniæ. Nicolaus Dam. p. 497 ed. Vales., sive apud Josephum Ant. 1, 3. || Βάρις, εως, urbs Pisidiæ apud Ptolem. 5, 5 et Hieroclem p. 673, ubi v. Wesseling. Steph. Byz. : Βάρις, πόλις, τὸ ἐθνικὸν Βαρίτης, incertum quam urbem dicens. Urbem Persiæ Barin memorat Schol. Æsch. Pers. 552, sed quam de suo commentus videtur. L. Dindorf.]

[Βαρισίκται, οἱ μὴ γεννῶντες, Qui non pariunt, Hesychius. Conr. Gesnerus in Paralip. Aquatil. p. 1291, corrigit βαρῖνοι ἰχθῦς οἱ μὴ γεννῶντες. L. Dindorf.]

[Βαρίσπη Hellesponti memoratur apud Hieroclem p. 662, cui Ἀρίσβη substituit Wesseling. L. Dindorf.]

[Βαρίσσης, ὁ, Barisses, n. Persæ ap. Ctesiam Photii p. 38, 22 Bekk. L. Dindorf.]

[Βαρίτης, Avis nomen. Eutecnius p. 86. Bast. || Gentile ab urbe Βάρις, s. Βᾶρις, q. v. L. Dindorf.]

Βάριχοι, Hesychio ἄρνες, Agni. [Vide dicta sub Βανεῖα.]

[Βάρκα, αἰδοῖον παρὰ Ταραντίνοις καὶ περόνη, Pudendum apud Tarentinos et Fibula, Hesychius. Literarum ordo postulat βαρύκα. Neutrum aliunde tali signif. cognitum est. L. Dindorf.]

[Βαρκάζω, i. q. Βαρβαρίζω, Barbare loquor. Etym. M. c. 188, 43 : Βαρκάζειν τὸ βαρβαρίζειν, εἴρηται ἀπὸ τῶν Βαρκάνων, οἵ εἰσι βάρβαροι· ἦν οὖν καραβάζειν, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ βαρβακίζειν καὶ βαρκάζειν. Ubi recte corrigit Sylburgius : Καρβάνων ... ἦν οὖν καρβανίζειν ... βαρκανίζειν. Καρβᾶνες enim, ut ait Etym. M. c. 490, 47, οἱ βάρβαροι οἱ ἔχοντες Καρὸς βοήν. Ceterum βαρκάζειν per βαρβαρίζειν explicant etiam Suidas, Zonaras c. 379 et Cyrillus apud Ducangium sub Βάρκα. L. Dindorf.]

[Βαρκαία, ἡ, productior forma nominis Βάρκη, quod v. Steph. Byz. s. Βάρκη : Λέγεται καὶ Βαρκαία, ἐξ οὗ τὸ Βαρκαιάτης. L. Dindorf.]

[Βαρκαιάτης, Barcæus, gentile a Βαρκαία, quod v. L. Dindorf.]

[Βαρκαῖος, α, ον, Barcæus, gentile a Βάρκη, quod v. Soph. Electr. 727 : Βαρκαίοις ὄχοις, ubi v. interp. Polybius 5, 65, 8, Diodor. 18, 20, ubi sunt varietates Βαρκαϊκῶν et Βαρβαρικῶν. L. Dindorf.]

[Βαρκαῖος, εἶδος ἰχθύος, Theognost. cod. Barocc. 50, can. 295. Cramer.]

[Βαρκάνιοι, Barcanii, gens finitima Hyrcanis. Steph. Byz. : Βαρκάνιοι, ἔθνος τοῖς Ὑρκανοῖς ὅμορον. Commemorat etiam Ctesias Photii cod. 72, p. 36 et 37. Vitiosa videtur scriptura librorum Diodori 2, 3, Βορκάνιοι. L. Dindorf.]

[Βάρκας, ὁ, Barca, cognomen Hamilcaris apud Polybium 1, 56, 1; 64, 1; Strabonem 3, p. 151 et 158. || Nomen Pœni apud Plutarch. Fab. c. 17, sed vitii suspectum. L. Dindorf.]

[Βάρκη, ἡ, Barca, urbs Africæ ap. Herodotum 3, 91, etc. Strabonem 17, p. 837 princ., Ptolem. 4, 4, Steph. Byz. || Vicus Bactrianæ, quem Barcæi ab Dario ex Africa eo deducti incolebant, Herodot. 4, 204. L. Dindorf.]

[Barce montis promontorium Africæ memorat Polybius apud Plinium 5, 1, 10, quod certe Barcæ scribendum videtur. L. Dindorf.]

[Βαρκήλη. Theognost. cod. Barocc. 50, can. 673 : Τὰ διὰ τοῦ ηλη, καπήλη· νοθήλη· ... Βαρκήλη. Βασίλη ἡ βασιλίς. Cramer.]

[Βαρκηνίμ, quod et Βαρκομμεῖν, Βορκοννεὶμ aut Βαρκαηνείμ scribitur, est apud LXX Jud. 8, 7, 16, pro Hebr. ברקנים *Barkanim* : Tribuli vel Tribula. Dahler. Vid. Βαρακινῆσιν.]

[Βαρκῖται, Barcitæ, idem quod Βαρκαῖοι. Ptolemæus 4, 4 : Κατέχουσι δὲ τῆς χώρας τὰ μὲν ὑπὸ τὴν Πεντάπολιν Βαρκῖται. L. Dindorf.]

[Βαρκίων, βοτάνη τις ἐν Αἰγύπτῳ, herba Ægyptiaca, Hesychius.]

[Βαρκομμεῖν. Vid. Βαρκηνίμ.]

[Βαρμίγκαλλος, ὑπέρκαλλος (ὑπέρκαλος), Perpulcher, Hesychius, corrupte. L. Dindorf.]

Βάρμιτον Æolenses vocant τὸν βάρβιτον, quasi βαρύμιτον, ut in Βάρβιτος docui ex Etym. Quamobrem ap. Athen. quoque 14, [p. 636, C], ubi vulgo legitur, Καὶ γὰρ βάρβιτος, ἢ βάρμος, καὶ ἄλλα πλείονα, pro illo βάρμος non dubitarim reponere βάρμιτος. [Quod fieri non potest, quum Athenæus diversa instrumenta, non, quod ab ejus consilio plane alienum est, diversas ejusdem vocabuli formas recenseat. L. Dindorf.]

[Βαρμόκαρος, ὁ, Barmocar, nomen Pœni ap. Polybium 7, 9, 1. L. Dindorf.]

[Βαρνάβας, α, ὁ, nomen Hebræum, Act. Apost. 4, 36. Epiph. Panar. p. 149, D : Ἰωσὴφ ποτε καλούμενον, Βαρνάβαν δὲ μετακληθέντα, υἱὸν παρακλήσεως ἑρμηνευόμενον. Hase.]

[Βαρναῖος, ὁ, Barnæus, nomen viri Tyrii in inscr. Deliaca apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 2, p. 248. L. Dindorf.]

[Βάρνακα, ἄγρια λάχανα, Olera agrestia, interpretatur Etym. M. p. 291, 46, s. δυσβάρνακος, quod rectius haud dubie scribitur Δυσβράκανος apud Hesychium, qui et sub illo vocab. et antea suo loco ponit Βράκανα, quod v. L. Dindorf.]

[Βάρνη interpretatur Suidas υἱὸς ἀλλόμενος, et similiter a βὰρ composita ipse aliive grammatici. L. D.]

[Βαρνίχιος, ὁ, Barnichius, Strabonis ætate vocabatur Pisatidis amnis, olim dictus Enipeus. Strabo 8, p. 356. L. Dindorf.]

[Βαρνοῦς, οῦντος, Barnus, oppidum Macedoniæ, ut videtur, apud Polybium (34, 12, 8) Strabonis 7, p. 323 : Ἐκεῖθεν δ' ἐστὶ παρὰ Βαρνοῦντα διὰ Ἡρακλείας καὶ Λυγκηστῶν καὶ Ἐορδῶν εἰς Ἔδεσαν καὶ Πέλλαν. L. Dindorf.]

[Βαρόεις sine interpretatione ponit Suidas. Videtur idem significare quod βαρύς, estque fortasse nomen proprium. Omisit Kusterus. Hinc genere feminino dictum videatur Βαρόεσσαι, eoque referendum nomen insularum Βαρουσσῶν, et fortasse hoc Andromachi apud Galenum De antidotis l. 1, vol. 2, p. 429 ed. Bas., 14, 40 ed. Kuhn. : Αὐτίκα καὶ πολίου πίσυρας ὁλκὰς βαρυέσσας, si quidem id βαροέσσας scribendum est. Nicand. Ther. 64 : Πόλιον βαρύοδμον. L. Dindorf.]

Βάρον quidam Herbam Sabinam vocant, ut docebo in Βραθύ. [Vid. quæ dicentur s. βάρυτον. L. Dindorf.]

Βάρος, εος, τὸ, Pondus, Onus. Xen. Cyrop. 3, [3, 42. Conf. Cyneg. 6, 5 : Στολὴν μὴ ἔχουσαν βάρος] : Καὶ διὰ τὸ βάρος τῆς στολῆς· 7, [5, 11] : Καὶ γὰρ δὴ πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. Apud Soph. βάρος πλούτου, Pondus divitiarum, pro Abundantia. [Aj. 130 : Μακροῦ πλούτου βάθει, ubi plus auctoritatis habet scriptura βάθει. Certiores hujus similisve usus testes sunt Eur. El. 1287 : Καὶ δότω πλούτου βάρος· Plut. Alex. c. 48 : Ὄγκῳ φρονήματος καὶ βάρει πλούτου, a Wakef. indicatus. Eur. Iph. T. 416 : Ὄλβου βάρος. Hipp. 621 : Χαλκοῦ βάρος. Valcken. ad Phal. p. x et Dorvill. ad Charit. 1, 4 extr. citavit Schæf. Pondus sive onus navis dicit Polyb. 1, 61, 3 : Ῥωμαῖοι μὲν γὰρ τὰ βάρη πάντα χωρὶς τῶν πρὸς τὴν ναυμαχίαν ἐπιτηδείων ἐξετίθεντο. Similiter Gl. Βάρος, Sarcina. Suidas : Βαρέων, βασταγμάτων. Aristoph. Ran. 27 : Οὔκουν τὸ βάρος τοῦθ' ὃ σὺ φέρεις οὗ 'νος φέρει. Judicum 18 : Ἔθηκαν τὰ τέκνα καὶ τὴν κτῆσιν καὶ τὸ βάρος ἔμπροσθεν αὐτῶν. L. Dind.] || Xen. [Ἀπ. 2, 7, 1] metaph. Molestia : Χρὴ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις. [Soph. Œd. Col. 409 : Ἔσται ποτ' ἆρα τοῦτο Καδμείοις βάρος· 1142 : Βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει. Et alibi. Æsch. Pers. 945 : Λαοπαθῆ τε σεβίζων ἁλίτυπά τε βάρη. Antyllus Stobæi vol. 3, p. 323 Gaisf. : Βαρῶν καὶ δυσαρεστημάτων οἰστικά. L. Dind.] Hanc autem metaph. pulchre declarat Aristot. Ethic. 9, 11 : Κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων· διὸ κἂν ἀπορήσειεν ἄν τις, πότερον ὥσπερ βάρους μεταλαμβάνουσιν, κ. τ. λ. Sunt autem correlativa hæc βάρους μεταδιδόναι, et βάρους μεταλαμβάνειν. [|| Gravedo s. Torpor et Stupor manus vulnere afflicti, est ap. Plut. Mor. p. 345, A : Ἠτόνει δὲ ἡ χεὶρ καὶ βάρος εἶχε ναρκῶδες ὑπὸ φλεγμονῆς τοῦ τραύματος. Similiter Synesius Encom. Calv. p. 75, D : Ὀφθαλμία καὶ κόρυζα καὶ βάρος ὤτων. Cui affinis est usus apud Hippocr. p. 396, 43, σπληνὸς βάρεα, et βάρεα τενόντων apud Aretæum p. 1, et θώρηκος βάρος apud eundem p. 36 cum similibus apud ipsum et alios. || De gravi et tetro odore Nicander Alexiph. 117, ab Wakef. citatus : Πίσσης γὰρ ῥώθωσιν ἄγει βάρος (cantharis). Maccab. 2, 9, 10 : Τὸ τῆς ὀσμῆς ἀφόρητον βάρος. L. Dind.] || Alia etiam metaph. ut Pondus, Plut. Pericle [c. 37] : Οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόρροπον οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐχέγγυον ἡγεμονίαν ἐφαίνετο. [Phocion. c. 3, de Catone : Δόξαν μὲν εἶχε μεγάλην καὶ κλέος, οὐκ ἐνήρμοσε δὲ ταῖς χρείαις διὰ βάρος καὶ μέγεθος τῆς ἀρετῆς ἀσύμμετρον τοῖς καθεστῶσι καιροῖς. Diod. 19, 70 : Διὰ γὰρ τὴν συγγένειαν καὶ τὸ τῆς οἰκίας σχῆμα προσενόσουν τοῖς λόγοις αὐτοῦ πίστιν τε μεγάλην καὶ βάρος. Exc. Vat. p. 70 ed. Mai. : Ἐντραπεὶς τὸ βάρος τοῦ λόγου.] Item Gravitas, metaph. Plut. Demetrio 283 [c. 2] : Τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ χάριν, καὶ βάρος, καὶ ὥραν εἶχε. Paulo post σεμνότητα βασιλικὴν ead. de re dicit. [Metaphorice dicitur etiam de iis qui robore et potentia valent. Polyb. 1, 16, 4 : Θεωρῶν τὸ πλῆθος καὶ τὸ βάρος τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων· 5, 104, 2 : Προϊδομένους τὸ βάρος τῶν στρατοπέδων. Idem de elephantis 1, 74, 5 : Οὐ δυνάμενοι τὸ βάρος οὐδὲ τὴν ἔφοδον οἱ πολέμιοι ὑπομεῖναι. Diod. 15, 3 : Ἐγένετο ναυμαχία καρτερά, καθ' ἣν ὁ Εὐαγόρας τὸ μὲν πρῶτον ὑπερεῖχεν, ὕστερον δὲ τοῦ Γαὼ μετὰ τοῦ βάρους ἐπενεχθέντος καὶ γενναίως ἀγωνισαμένου, συνέβη φυγεῖν τοὺς περὶ τὸν Εὐαγόραν· 20, 52 : Τοὺς περὶ τὸν Δημήτριον μετὰ βάρους ἐπιφερομένους. Et de civitate Polybius vol. 4, p. 482 ed. Schw. : Ἐπισημηνάμενος τὸ

βάρος τῆς τῶν Ἀργείων πόλεως. Vol. 5, p. 32 : Ἡ δὲ Καπύη, μεταθεμένη πρὸς τοὺς Καρχηδονίους, τῷ βάρει συνεπεσπάσατο καὶ τὰς ἄλλας πόλεις. Diodor. vol. 2, p. 630 : Ἐπολυπραγμόνησαν ἀκριδῶς τῆς πόλεως τὴν θέσιν καὶ τὸ βάρος. Idem 4, 10 : Καταπλαγεὶς τὸ βάρος τῆς ἐξουσίας· 16, 8 : Τὸ βάρος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς πόλεως. Idem de nobilitate et potentia gentis vol. 2, p. 585, 34 : Τηλικοῦτο βάρος οἰκίας καὶ γένους διαδεδεγμένους, et paullo post τοῦ βάρους τῆς οἰκίας οὐκ ἀξιόχρεως διάδοχος. Similiterque p. 526 : Διὰ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ βάρος τῶν κυρίων. Ad quam signif. referendus videtur etiam Polyb. vol. 5, p. 81 : Κατορρωδῶν τὸ βάρος καὶ τὸ φιλόνεικον τῶν ἀνθρώπων. || Tum dicitur de gravi et molesto imperio vel iis quæ gravia et molesta imperantur. Diodorus Exc. Vat. p. 74 ed. Mai. : Κρατήσας τῶν ὅλων ἐξουσίαν ὑπερήφανον καὶ βάρος δυσυπόστατον περιεποιήσατο. Polyb. 1, 31, 5 : Οὐδ' ἀκούοντες ὑπομένειν ἐδύναντο τὸ βάρος τῶν ἐπιταγμάτων· 1, 67, 1 : Τὸ βάρος τῶν φόρων. || De vehementi canis latratu Alciphron 3, 18 : Κύνα, τῷ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀποσοβοῦσαν τοὺς ἐπιβουλεύοντας τοῖς ποιμνίοις. || Βάρος confusum cum βάθος nota- B vimus supra. Βάρος et πάρος permutantur Eurip. Heracl. 201. ου. L. Dindorf.]

[Βάρος, ὄνομα κύριον, Hesychius et Suidas, qui addit : Ἦν δὲ ἱερεύς, καὶ ζήτει τὴν περὶ τούτου ἱστορίαν ἐν τῷ ἔμβαρός εἰμι. Sub illo autem nomine hæc scribit quæ nihil ad Βάρος faciunt : Ἔμβαρός εἰμι· νουνεχής, φρόνιμος. Ἦν πρότερον ὁ Πειραιεὺς νῆσος, ὅθεν καὶ τοὔνομα εἴληφεν, ἀπὸ τοῦ διαπερᾶν. Οὗ τὰ ἄκρα Μούνυχος κατασχὼν Μουνυχίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο. Ἄρκτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀναιρεθείσης, λιμὸς ἐπεγένετο· οὗ τὴν ἀπαλλαγὴν ὁ θεὸς ἔχρησεν, ἄν τις τὴν θυγατέρα θύσῃ τῷ θεῷ· Ἔμβαρος δὲ μόνος ὑποσχόμενος ἐπὶ τῷ τὴν ἱερωσύνην αὐτοῦ τὸ γένος διὰ βίου ἔχειν, διακοσμήσας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψεν ἐν τῷ ἀδύτῳ, αἶγα δὲ ἐσθῆτι κοσμήσας, ὡς τὴν θυγατέρα ἔθυσεν· ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν περιέστη· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμηνότων. Vid. Ἔμβαρος. L. Dind.]

[Βᾶρος, ὁ. Herodianus Περὶ μονήρους λέξ. p. 35, 28, de nominibus in αρος disserens, Ἀλλ' οὖν γε ἔχομεν καὶ τὸ βάρος ὁμοίως Ἀττικὸν ὑπάρχον καὶ ἐκτεινόμενον τὸ α C πρὸς ἀντέμφρασιν (leg. ἀντέμφασιν) τοῦ οὐδετέρου. L. D.]

[Βαρουλκός. Vid. Βαρυολκός.]

[Βαρουμένως, adv. a βαρέω. Stephanus sub Βρίθω : « Βεβριθῶς, Hesychio Βαρουμένως, Gravate. » Quivis legendum videt Βεβριθὼς, βαρούμενος. L. Dindorf.]

[Βάρουσσαι, αἱ, Barussæ, insulæ Indiæ ab anthropophagis habitatæ apud Ptolem. 7, 2. Præstat fortasse Βαροῦσσαι scribi. Vid. Βαρόεις. L. Dindorf.]

[Βαρόω, Gravo. Orig. in Matth. 13, 7. Routh.]

Βαῤῥαχέω. Βαῤῥαχεῖν Hesychio ἠχεῖν, σκιρτᾶν, Sonare, Saltare. [Is. Vossius retulit ad βάτραχος. Ac factum esse βάτραχος a talis signif. verbo persuadet tum quod Pontici ranas dixerunt βαβάκους a verbo βαβάζειν, quod et strepere et saltare significat, tum quod Hesychius ipse annotavit ἐβρατάγησεν pro ἐψόφησεν, unde ductum est βράταχος, ab eodem annotatum : quæ antiquior forma in βάτραχος abiit. Planissime autem βαρραχεῖν confirmatur Hesychii glossis, Βάρακος, βάτραχος· Βάραχος, ἰχθύς ποιός· Βαρακίς, γλαύκινον ἱμάτιον, quod vulgo βατραχὶς dicitur. L. Dindorf.] D

Βαῤῥεῖ Hesych. affert pro ἀπολεῖ.

[Βάῤῥων, ὁ, Varro, nomen Romanum, ap. Dionysium Hal., Plutarchum aliosque. L. Dindorf.]

[Βαρσαμέλαιον apud anonymum medicum ex cod. Reg. 3167, quod Aetius βαλσαμέλαιον vocat. Ducang. Append. ad Gloss. Mera hæc videtur literarum λ et ρ permutatio, cujus unum posuisse exemplum satis habeo Epiphanii adv. Hær. l. 3, vol. 1, p. 1087, A ed. Petav. : Σωκράτης ὁ τοῦ Ἐλβάγλου ἢ Σωφρονίσκου καὶ Φαιναρέτης μαίας. Codex regius apud Petavium in margine Ἐλμάγλου. Legendum ἑρμογλύφου Σωφρονίσκου. L. Dindorf.]

[Βαρσίνη, ἡ, Barsine, filia Artabazi, quæ vidua Memnonis Herculem peperit ex Alexandro. V. Plutarch. Eumen. c. 1; Alex. c. 21; Diod. 20, 20; Pausan. 9, 7, 2. || Uxor Eumenis, Plut. Eumen. c. 1; Mentoris, Arrian. Exp. 7, 4, 9. L. Dindorf.]

[Βαρτίμαιος, ὁ, Bartimæus, nomen viri. Marc. Evang. 10, 46. L. Dindorf.]

A Βαρὺ sunt qui dicant esse θυμίαμα εὐῶδες, Suffimentum odoratum [τινὲς μέν φασι θυμίαμα εὐῶδες τὴν βαρεῖαν. Lexicon Rhet. in Bekk. An. p. 225, 16 : Βαρὺ, θυμιαμάτιόν (legendum θυμίαμά) τι εὐῶδες. Conf. etiam Βαρύες. L. Dindorf.] : alioqui signif. χαλεπὸν, μέγα, ἰσχυρὸν, ἀναιδές, Hesych. [hæc pertinent ad βαρὺ a βαρύς.] In VV. LL. exponitur etiam Navicula; sed ea signif. dicitur potius βάρις [βᾶρις].

[Βαρυαής, ὁ, ἡ, Graviter spirans, Gravem odorem exhalans. Nicand. Ther. 43, ab Schneid. indicatus. Opp. Cyn. 3, 421 : Αὐτὰρ ὅγ' ἐξ ὕπνου βαρυαέος ἔγρετο δειλός. Bast.]

[Βαρυάλγημα, τὸ, Gravis dolor. Eustath. Opusc. p. 102, 67 : Στενάζων τῷ βαρυαλγήματι. L. Dindorf.]

Βαρυαλγὴς, ὁ, ἡ, Gravi dolore percitus, Qui graviter dolet. [Orph. H. 68, 7. Scott. Const. Man. Chron. p. 82, 6 : Στοναχὰς βαρυαλγεῖς· 97, D : Βαρυαλγῶν βασάνων. Boiss. Inscr. apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 477, n. 3, 7, et p. 914 : Βαρυαλγέα νοῦσον. Vol. 2, p. 239 : Νούσου βαρυαλγέος. L. Dindorf.]

B Βαρυάλγητος, i. q. Βαρυαλγής; quod a verbo formatur, ut βαρυαλγὴς a nomine, sicut modo dictum fuit. Interdum vero dicitur βαρυάλγητον Quod gravem dolorem affert. Soph. Aj. [200] : Πάντων καγχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητ'· ἐμοὶ δὲ κ. τ. λ., ubi Schol. exp. βαρέα καὶ ἀλγεινά. Alii adverbialiter accipiunt pro βαρυαλγήτως.

[Βαρυάξης, ὁ, Baryaxes, nomen Medi apud Arrianum Exp. Al. 6, 29, 4. L. Dindorf.]

Βαρύαρον, Hesychio ἰσχυρὸν, στερέμνιον, Firmiter compactum et coagmentatum, ita ut dissolvi difficulter possit. [Βριαρὸν conjicit Kusterus.]

[Βαρυαχής, ὁ, ἡ, Valde luctuosus. Soph. OEd. C. v. 1561 : Βαρυαχεῖ μόρῳ. Schneider.]

[Βαρυαχθέω, Gravi onere premo, s. premor. Hyperech. Adhort. ad mon. p. 322, A : Ὁδοιπόρος βαρυαχθήσας, ᾄσματι κλέπτων τῆς ὁδοιπορίας τὸν κόπον. Hase.]

[Βαρυαχθής, ὁ, ἡ, Gravis oneris, Gravis, Onerosus. Nonnus Dion. 40, 155 : Ζυγὰ δουλοσύνης βαρυαχθέος. Bast.]

C [Βαρυβάμων, ὁ, ἡ, Gravi passu incedens. Manetho 4, 318 : Φλογὸς βαρυβάμονος ὁλκῷ. Bast.]

[Βαρυβαστάκτης, ὁ, Bajulus. Herodian. Epimer. p. 93. Boisson. Bajulus, νωτάριος, νωτοφόρος, apud Moschopulum. Ducang.]

Βαρυβόας, Gravi clamore boans. Pind. ap. Plut. [Mor. p. 167, F, 763, D, 1075, A] : Βαρυβόαν πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος. [Const. Manass. Chron. p. 104. Boisson.]

[Βαρυβρεμέτειρα, ἡ, Graviter strepens, Horrisona. Orph. H. 9, 25. Scott.]

[Βαρυβρεμέτης, ὁ, Graviter strepens, Horrisonus. Soph. Ant. 1127 : Διὸς βαρυβρεμέτα. Scott.]

[Βαρυβρομέω, Gravem sonum s. strepitum edo. Zonaras c. 378 : Βαρυβρομέων, βαρυηχῶν καὶ βαρυηχέων. L. Dindorf.]

[Βαρυβρομής, ὁ, ἡ, i. q. βαρύβρομος, Horrisonus. Zonaras c. 378 : Βαρυβρομέων, βαρυηχῶν καὶ βαρυηχέων. L. Dindorf.]

[Βαρυβρομήτης, ὁ, Gravem sonum edens. Anthol. D Pal. cap. 7, 394 : Μυλεργάτας ἀνὴρ με κὴν ζωᾶς χρόνοις βαρυβρομήταν εἶχε δινητὸν πέτρον. Cod Pal. βαρυβρομῆς ἀνεῖχε δινητὰν πέτρον.]

Βαρύβρομος, ὁ, ἡ, Gravifremus, Gravistrepus, sed Latinius, Horrisonus. Aristoph. [N. 284] : Πόντον κελάδοντα, βαρύβρομον. Et βαρύβρομος βροντὴ, ap. Lucian. [Timon. c. 1] poetico epitheto jocose utentem. [Homerus apud Suidam v. θωύσσω, Βαρύβρομα θωΰσσοντες. Eur. Hel. 1350 : Βαρύβρομον αὐλόν. Bacch. 156 : Βαρυβρόμων τυμπάνων. Hel. 1305 : Βαρύβρομον κῦμ' ἅλιον. Phœn. 183 : Βαρύβρομοι βρονταί. Quintus 14, 609; Anthol. Pal. cap. 7, 256; Oppian. Cyn. 3, 284; Nonn. D. 14, 402 et alibi, et quem l. Boiss. Const. Man. Chron. p. 129. Wakef. et Boisson. Manetho 6, 509 : Τραγικῆς τε βαρυβρόμου ἵστορας οἴμης. Confusum cum βαρύδρομος est ab Hesychio qui inter Βαρυγέτας et Βαρύες ponit Βαρυδρόμου, quod interpretatur μεγαλοφώνου. L. Dindorf.]

[Βαρυβρὼς, ῶτος, ὁ, Soph. Phil. 695 : Παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν αἱματηρὸν, de suspi-

rio quod pedem exedens ulcus exprimebat Philoctetæ. Scott.]

[Βαρύγαζα, ων, τὰ, et ης, ἡ, Barygaza, emporion Gedrosiæ. Steph Byz., Arrianus in Periplo Erythr. m. sæpius, qui habet et Βαρυγάζων, Βαρυγάζοις et τὴν Βαρύγαζαν, τῇ Βαρυγάζῃ, p. 27. L. Dind. Cfr. Salm. ad Solin. p. 769, C.]

[Βαρυγαζηνὸς, ἡ, ὸν, gentile a Βαρύγαζα. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Βαρύγδουπος. Vid. Βαρύδουπος.]

Βαρυγέτας Hesych. dici scribit βάρος μὲν ἔχοντας, Γέτας δὲ ὄντας, innuens dici pro Difficiles Getas. Vide et Βουβάρας. [|| Ostentator. Etym. M. p. 206, 23 : Περὶ ἀλαζόνος, ὃν καὶ βαρυγέταν εἰρήκασι. L. Dindorf.]

Βαρύγλωσσος, Cujus lingua gravis est; Maledicus, VV. LL. [Nonnus Paraphr. Jo. 10, p. 135, 22 ed. Sylb.: Βαρυγλώσσοιο τεοῦ χάριν ἀνθερεῶνος. Eust. Il. p. 1329, 33 : Ὁ βαρύγλωσσος Ἱππῶναξ. Locum Ezech., ubi permutatur cum βαθύγλωσσος, notavi s. illo : nec defendendo βαθυγλ. sit Photius v. Μυχορήμων interpretatus, Ὁ βαθύγλωσσος καὶ δεινὰ λέγων. L. Dind.]

[Βαρύγλωσσον ap. Ezech. 3, 5, legit quoque Theodoret. t. 2, p. 320, A. Hase.]

[Βαρυγλώχιν, quorundam librorum scriptura pro τανυγλώχιν in Opp. Hal. 5, 255 : Τανυγλώχινα τρίαιναν. Schneider.]

[Βαρυγούνατος, Cui gravia sunt genua sive tarda. Theocr. 18, 10 : Ἦ ῥά τις ἔσσι λίαν βαρυγούνατος, ἦ ῥα φίλυπνος. Scott.]

Βαρύγουνος, Gravis genibus, Cui gravia sunt genua, ideoque tarda, non agilia in cursu. Redditur etiam, Cui genua sunt infirma. [Callim. Del. 78 : Ὁ δ' εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ. Scott. Nonnus Dion. 6, 178; 7, 44; 17, 27; 47, 532; 48, 613; 13, 395, et ubi legebatur Ἀσωπὸς βαρύδουπος 27, 275. L. Dindorf.]

[Βαρύγυιος, ὁ, ἡ, Gravis membris, vel Gravans membra. Anthol. Pal. cap. 6, 190 : Βαρύγυιον νοῦσον. Scott. Opp. Hal. 5, 63, ab Schn. indicatus : Βαρύγυια καὶ οὐκ εὔπρηκτα κέλευθα.]

Βαρυδαιμονέω, Aristoph. [I. 558], Gravi fortuna premor, Graviter mihi est infensa fortuna, Miserrimus sum. [Μειρακίων ἅμιλλα λαμπρυνομένων ἐν ἅρμασιν καὶ βαρυδαιμονούντων.]

Βαρυδαιμονία, ἡ, Gravis fortuna, Grave infortunium, ap. Lysiam 101 [172 R.]. Sic et Antipho 104 [116 St., 630 R.] : Εἰς τοῦτο βαρυδαιμονίας ἥκω, Ita gravi fortuna pressus sum, Bud. [Libanius vol. 4, p. 586, 15 : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν τῆς ὑστέρας βαρυδαιμονίας καὶ τοῦ μετέπειτα πονηροῦ Τελχῖνος. Frequens apud Philonem, ut vol. 1, p. 506, 46; 558, 36; 604, 8. L. Dindorf.]

[Idem Philo ap. Eus. Præp. ev. p. 390, C : Χείρων μὲν ἡ τοῦ βίου βαρυδαιμονία· et p. 192, A : Τοιαύτης γέμουσι βαρυδαιμονίας οἱ λίαν εὐτυχεῖς. Hase.]

[Βαρυδαιμονιάω, i. q. βαρυδαιμονέω, Heliod. 1, 24, ubi βαρυδαιμονεῖν reponenti Corae non assentitur Lobeck. ad Phryn. p. 81, ab Angl. indicatus.]

Βαρυδαίμων, ὁ, ἡ, Cui gravis et inimica est fortuna, Infelix : ut ψυχή, Epigr. [Anthol. Pal. cap. 7, 313; Aristoph. Eccl. 1102; Eur. Alc. 865; Tro. 112. Scott. Alcæum apud Aristot. Pol. 3, 14 Hemsterhusius, Heliod. 105 addit Wakef., et in exemplum signif. Perniciosus, Noxius, idem Diotimum apud Suidam v. Εὐρύβατος, Κέρκωπές τοι πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες Βοιωτῶν σίνοντο· γένος δ' ἔσαν Οἰχαλιῆες, Ὠλός τ' Εὐρύβατός τε, δύω βαρυδαίμονες ἄνδρες, si de sensu tam brevis fragmenti aliquid pronuntiare licet. Philo vol. 1, p. 542, 25 : Οἱ πανάθλιοι καὶ βαρυδαίμονες. Conf. ibid. p. 550, 16; 675, 47. L. Dindorf.]

Βαρυδάκρυος, ὁ, ἡ, i. q. βαρύδακρυς. [Graviter lacrymans. Christodor. Ecphr. v. 196 : Πολυξείνην βαρυδάκρυον. Schneider. Nonnus Dion. 40, 194 : Βαρυδάκρυος νύμφη. Wakef.]

Βαρύδακρυς, ὁ, ἡ, Graviter lacrymans. [Nonn. Dion. 35, 16. Wakef. Christodor. Ecphr. v. 223. Anthol. Pal. cap. 9, 262. Scott. Nicet. Eugen. 6, 227. Boiss. Nonnus Paraph. Joann. 11, p. 144, 21. L. Dindorf.]

Βαρυδάνην, et Βαρύδαν, Hesych. dici scribit τὸν ναυσιβάτην, τὸν ἐν ναυσὶν ἐλθόντα, Qui in navibus venit. Sed susp. videtur, quum non sit sua serie positum, sed post Βαρυσυμφορώτατος. [Vid. Βαρίδας.]

Βαρύδεσμος, ὁ, ἡ, Gravi vinculo ligatus, Nonn. [D. 25, 140. Angl. 37, 326; 48, 523. Paraphr. Joann. 3, p. 35, 18 : Θεῖος ἀνὴρ βαρύδεσμος· 11, p. 151, 6 : Μελέων βαρύδεσμον ἐγυμνώσαντο καλύπτρην. L. Dind.]

[Βαρύδικος, ὁ, ἡ, Graviter puniens, Æsch. Choeph. 936 : Βαρύδικος ποινά. Scott.]

[Βαρύδιον, τὸ, Pondusculum sive Perpendiculum. Hero Spirit. p. 197, 2, ab Schneidero indicatus : Συμβαίνει οὖν κενοῦ ὄντος τοῦ ἐκνωδακισμένου ἀγγείου ὀρθὸν αὐτὸ διαμένειν· βαρύδιον γὰρ ἔχει προκείμενον τῷ πυθμένι· cfr. p. 193, 2. Ejusdem usus instrumentum est βαρύλλιον, quod v. « Joannes Canabutzes Ms. : Ἐὰν γὰρ ἐρωτήσῃ τοὺς οἰκοδόμους ἤτοι τοὺς λεπτουργοὺς ἢ τοὺς ξέοντας τοὺς λίθους διὰ τίνα αἰτίαν τὸ γονάτιον ποιεῖται γωνίας ἴσας καὶ τὸ βαρύδιον ἰσάζει τὸν τοῖχον, ἐροῦσιν. » Ducang. Append. ad Gloss.]

[Βαρυδότειρα, ἡ, Gravia s. mala immittens. Æsch. Theb. 975, 988 : Μοῖρα βαρυδότειρα μογερά. Scott.]

Βαρύδουπος, Gravem sonitum edens, Gravisonus; ut Ἠχώ, Nonn. [Dion. 5, 387; 47, 25], Musæus. [Mosch. 2, 116 : Βαρύδουπος Ἐννοσίγαιος. Tzetzes Posthom. v. 325 : Βαρύδουπα βοῶντες. Vide etiam Βαρύγουνος.] Βαρύγδουπος per epenth. τοῦ γ, metri gratia, Athen. 2 [p. 35, E,] ex Ione, de vino, ἄδαμον παῖδα, ταυρωπὸν νέον, οὐ νέον ἥδιστον, πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων. [Pind. Ol. 6, 81; 8, 44 : Βαρυγδούπου Διός. Pyth. 4, 210 : Βαρυγδούπων ἀνέμων. Anthol. Pal. cap. 9, 674 : Βαρυγδούποισιν ἀήταις. Dionys. v. 770 : Βαρυγδούποισιν ἐπ' ἀκμοσιν. Musæus v. 270 : Βαρυγδούποιο θαλάσσης. Quem locum videtur Stephanus dicere s. Βαρύδουπος.]

[Βαρυεγκέφαλος, Cerebri gravedine laborans, tanquam convitium memoratur a Plutarcho Mor. p. 1086, E. Scott.]

[Βαρυεργέω. Vid. Βαθυεργέω.]

[Βαρυεργής. Appian. Civ. 1, 83, vol. 2, p. 115 : Τέρατά τε πολλὰ ἐγίγνοντο καὶ ἡμίονος ἔτεκε καὶ γυνὴ κύουσα ἔχιν ἀντὶ βρέφους ἐξέδωκε, τήν τε γῆν ὁ θεὸς ἐπὶ μέγα ἔσεισε καὶ νεώς τινας ἐν Ῥώμῃ κατήνεγκε, καὶ πάνυ Ῥωμαίων ὄντων ἐς τὰ τοιαῦτα βαρυεργῶν. Quod capiendum foret de magnitudine ædium quas construerent Romani : sed Schweigh. conjecit περιέργων, ad religionem prodigiorum, quæ fuit in animis Romanorum, referens.]

Βαρύες, Hesychio δένδρα, Arbores. [Conf. sub Βαρύ. Idem : Βάροι, δρύες, δένδρα. L. Dindorf.]

Βαρύζηλος, ὁ, ἡ, Æmulus, Invidus, Invidiosus. [Dicitur tam de rebus, veluti sermone, quam de hominibus. Lycophr. v. 57, ab Scotto indicatus, ἡ βαρύζηλος δάμαρ. Anthol. cap. 5, 243; Nonnus Paraphr. Joann. 4, p. 39, 11; 9, p. 120, 5; Dion. 24, 277. L. Dindorf.]

[Βαρυηκοέω, Difficulter audio. Hippocrates p. 462, 44, 51, ubi legitur Βαρηκοέω. Scott. et Angl. Alex. Trall. 3, 56. Bast. Βαρυκοεῖν scriptum apud Paullum Æginetam 1, p. 9, 35. Vid. Βαρυκωφεῖν. L. Dindorf.]

[Βαρυηκοΐα, ἡ, Gravitas auditus. Hippocrates p. 1247, E, 1248, H. Scott.]

[Greg. Nyss. t. 1, p. 219, C : Διὸ ἡ βαρυηκοΐα τῶν Ἰουδαίων τὴν φωνὴν τῶν σαλπίγγων οὐ παρεδέξατο. Hase.]

Βαρυήκοος, ὁ, ἡ, Qui gravi est auditu, Cui hebetes sunt aures. Et βαρυήκοοι νότοι Hippocrati, ab effectu, Obtundentes auditum et hebetantes [p. 50, 34; 1247, A. Philo vol. 2, p. 99, 38 : Νότος ... κεφαλαλγὴς καὶ βαρυήκοος. Wakef. Aretæus p. 307, 8; Sext. Emp. p. 366, 49. L. Dind.]. Βαρυήκοος et ὀξυήκοος contraria. Quæ duo ponuntur ab J. Poll. [2, 81] post δυσήκοος et εὐήκοος.

[Βαρυηχέω, Gravem sonitum edo. Nicet. Annal. 6, 7, ab Schn. indicatus, Zonaras sub Βαρυβρομέω citatus. L. Dindorf.]

Βαρυηχής, ὁ, ἡ, Gravisonus, Gravem sonum s. sonitum edens, i. q. βαρύγδουπος, βαρύκτυπος. [Diodor. 5, 31; Zonaras sub Βαρυβρομής citatus; Orph. Arg. 1350, Fr. 6, 35; Quintus 4, 60; 5, 245; 11, 123; Oppian. Hal. 4, 317 : Αὐδὴν βαρυηχέα. Constant. Manass. Chron. p. 110 : Πνοαὶ βαρυηχεῖς. L. Dindorf.]

[Βαρυήχητος, ὁ, ἡ, idem quod βαρυηχής. Joannes Damasc. vol. 2, p. 837. L. Dindorf.]

A [Βαρύηχος, ὁ, ἡ, i. q. Βαρυηχής, Gl. raucus. Diod. 5, 31, ubi nunc ex libris melioribus receptum βαρυηχεῖς. Suidas v. Βαρύβρομος. Scott. Galen. Gl. Hippocr. p. 566, v. Στόμβος. Hemst. Lex. Rhet. in Bekk. Anecd. p. 225, 18. Agathias p. 294, 8 Nieb. : Σωμάτων βαρυηχοτάτων. L. Dind. Vid. Βάρυχλος.]

[Βαρύθροος, ὁ, ἡ, Qui gravem vocem vel strepitum edit. Mosch. 2, 119 : Τρίτωνες, πόντοιο βαρύθροοι αὐλητῆρες, ubi est varietas βαθυρρόου. Constantinus Manasses Chron. locis a Boisson. indicatis, p. 30 : Ἀνέμοις βαρυθρόοις· 47 : Ἀνέμων βαρυθρόων· 62 : Κλύδωνες βαρύθροοι. Idem formam βαρύθρους habet p. 50, 54, 77, 92, 98, 122. L. Dindorf.]

[Βαρύθρους. Vid. Βαρύθροος.]

Βαρυθυμέω, Gravato animo fero, Indignor, Bud. ex App. [Civ. 2, 20] : Ὁ δὲ Μίλων βαρυθυμῶν, ὡς ἀπίστου περὶ αὐτὸν γενομένου Πομπηίου, ἐπὶ τὴν Λαυΐνιον πατρίδα ἐξῄει. [Diod. 20, 41 : Βαρυθυμοῦσαν ἐπὶ τῷ πάθει. Charito 6, 6 : Στάτειραν βαρυθυμοῦσαν. Hesychius : Ἐβαρυθύμησεν, ἐλυπήθη. Pollux 3, 98. L. Dindorf.] Idem ap. Plut. βαρυθυμούμενος interpr. Ægre ferens : ap. quem [Mor. p. 739, E : conf. Sull. c. 6] est, Ὁρῶν ἀποσιωπῶντα καὶ β. [|| Ὀλιγωρεῖν, quod videtur esse potius Animum abjicere et despondere quam Vilipendere, Negligere, interpretatur Hesychius, Βαρυθυμήσαντος, ὀλιγωρήσαντος, item Zonaras c. 378 : Βαρυθυμεῖ, ὀλιγωρεῖ. Confert Albertus gloss. ejusdem Θλίβεται, ὀλιγωρεῖ. Zonaras c. 1046 : Θλίβεται, ἐπὶ ἀθυμούντων. L. Dindorf.] B

Βαρυθυμία, Animus graviter affectus, Animi ægritudo. Plut. [Marii c. 40] : Ὑπὸ λύπης καὶ β., Præ animo ægro, Bud. [Idem Plut. Mor. p. 417, D; Pyrrh. c. 26; Sertor. 10; Alex. c. 70; Pollux, 3, 98; Arist. De virt. et vit. c. 6, 7, et quem Hemst. citat Œnomaus apud Eusebium P. E. 5, p. 230, D ed. Col. L. Dindorf.]

Βαρύθυμος, ὁ, ἡ, Graviter animo affectus. Synes. Ep. 44 : Βαρυθυμότερον τὸν ἠδικημένον καθίστησι, Gravius afficit animum ejus, qui injuriam passus est, Multo acerbius iratum reddit eum, qui læsus est. Plut. Alex. [c. 9] : Ἃς ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χαλεπότης, δυσζήλου καὶ β. γυναικὸς, ἔτι μείζονας ἐποίει, Morosæ C ac difficilis feminæ. [Idem Artax. c. 6; Eurip. Med. 176 : Βαρύθυμον ὀργάν. Callim. Del. 215; Cer. 81; Orph. Hymn. 8, 6; 18, 11; Pollux 2, 231; 6, 124. Βαρυθυμότερον comparativo utitur Synesius p. 183, D. L. Dindorf.]

Βαρυθύμως, Gravato animo. Rejicit hoc adv. J. Poll. [3, 99], usurpandum pro eo dicens ἀχθηρῶς et ἀσηρῶς. [Alciphron. 2, 3, 80 : Κἂν βαρυθύμως ἔχῃ, δεδάκρυκα. Schæf.]

Βαρύθω, pro βαρύνομαι, Gravor, Premor. Hesiod. Ἔ. [213] : Βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς. Apoll. R. 2 [47] : Καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν. [Hom. Il. Π, 519; Apoll. Rh. 1, 43, βαρύθεσκε· 2, 584; 4, 621; Nicand. Ther. 135, 248, 319, 927. Ἁ στάλα βαρύθουσα Anthol. Pal. cap. 7, 481, ut Schneiderus interpretatur, Mœrens. || Βαρύθεσθαι. Maximus καταρχ. v. 212 : Μοῦνον μὴ στομάχοιο χακηπελίῃ βαρύθοιτο. Schneid. ⏑⏑–.]

[Βαρύκα. Vid. Βάρκα.]

Βαρύκαν Hesych. dici scribit σφύραν [σφῦραν], Malleum. [Veretur Albertus ne sit pro Βαδύκαν, γέφυραν.] D

Βαρυκάρδιος, Cui cor grave est, Gravatum cor habens, Stolidus, ἀσύνετος, μωρὸς, Hesych. [Greg. Naz. Or. 10, p. 174 : Β. καὶ παχεῖς τὴν διάνοιαν. Strong. Psalm. 4, 3 : Υἱοὶ ἀνθρώπων, ἕως πότε βαρυκάρδιοι; ἱνατί ἀγαπᾶτε ματαιότητα καὶ ζητεῖτε ψεῦδος; Nonnus Paraphr. Joann. 4, p. 39, 10 : Βαρυκάρδιος ἑσμὸς βαρυζήλων Φαρισαίων· 17, p. 211, 27 : Κόσμος βαρυκάρδιος. L. Dindorf.]

Βαρυκέφαλος, Grave et ponderosum caput habens. Apud Vitruv. autem 3, 2, barycephalæ ædes putantur inde dictæ, quod earum fastigia signis fictilibus aut æreis inauratis ornari scribit, utpote quarum fastigia signis illis superimpositis quasi graviora reddantur. [Arrian. T. 195. Wakef.]

[Justin. Mart. p. 461, C : Ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ λίαν μεγαλοκέφαλοι, λεγόμενοι βαρυκέφαλοι, διὰ τὸ μὴ σώζειν σύμμετρον ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος. Hase.]

A [Βάρυχλος legitur Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 329, 5 : Κραυγῆς ἀσήμου καὶ βαρύχλου τὰς ἀκοὰς ἁπάντων καταβροντώσης. Verum videtur vox nihili, ac scribend. βαρυήχου. Hase.]

[Βαρύκομπος, ὁ, ἡ, Pind. Π. 5, 56, ab Scotto indicatus : Βαρύκομποι λέοντες. Quod Schol. interpretatur χαλεποὶ, Schneiderus Vociferantes, quemadmodum Pindarus alibi leones vocavit βαρυφθέγκτας.]

[Βαρύκοτος, ὁ, ἡ, Graviter iratus. Æsch. Eum. 780, 810 : Ἐγὼ δ' ἄτιμος ἡ τάλαινα βαρύκοτος. Scott.]

[Βαρύκρανος, ὁ, ἡ, Gravi capite. Greg. Naz. 2, p. 241. Bast.]

[Βαρυκτήμων, ὁ, ἡ, Prædives. Eustath. Opusc. p. 243, 44. L. Dindorf.]

[Βαρυκτυπής, ὁ, ἡ, idem quod βαρύκτυπος. Orac. Sibyll. 8, p. 757, ab Struvio indicata.]

Βαρύκτυπος, Graviter resonans, Gravem edens sonum, Gravisonus : ut βαρύγδουπος. Jovis [et Neptuni] epith. est ap. Poetas, a tonitruum [et fluctuum] gravi horrendoque sonitu : unde et βαρυβρεμέτης dicitur et B βαρύβρομος : nec non σμερδαλέα κτυπέειν dicitur idem, et μεγάλα κτυπέειν. [Hesiod. Op. 79; Th. 388, 818; Sc. 318; Hom. Hymn. Cer. 3, 334, 441, 460; Pind. Ol. 1, 72; Nem. 4, 87; Simonid. Stob. vol. 3, p. 283 Gaisf. Idem Carm. de mul. v. 40 : Βαρυκτύποισι κύμασιν. Anthol. Pal. cap. 9, 753 : Βαρύκτυπον πόντον.]

[Anon. De exaltat. Cruc. p. 145, B ed. Grets. : Βροντῶν ὁ βαρύκτυπος ἦχος πρὸς αὐτὸν ἐθρόησεν. Hase.]

[Βαρυκωφεῖν Schneiderus Suppl. Lex. affert ex Atticista edito ab Villoisono Anecd. vol. 2, p. 81 : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν κωφὸς βαρὺς τὰ ὦτα λέγουσιν, ὅθεν καὶ βαρυκωφεῖ παρὰ τοῖς κοινοῖς· ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ὑγιὴς τὰ ὦτα ὀξὺς τὰ ὦτα λέγουσιν, ὅθεν καὶ ὀξυκοΐα. Sed ut ὀξυκοΐα mendum est pro ὀξυηκοΐα, ita βαρυκωφεῖν ex depravato eundem in modum βαρυηκοεῖν ortum esse eo certius videtur quod ejus vitii exempla frequentia sunt. L. Dindorf.]

[Βαρυλαίλαψ, ὁ, ἡ, Procellosus. Anthol. Pal. cap. 9, 247 : Νότου βαρυλαίλαπες αὖραι. Scott.]

Βαρύλλικα, Saltationis genus, quo mulieres junctæ C choreas exercebant in honorem Apollinis et Dianæ : dictum ab inventore Barylllicho, J. Poll. 4, [104, ubi Βαρυλλίκου cod. pro Βαρυλλίχου.]

[Βαρύλλιχος, Baryllicus, nomen inventoris saltationis quæ dicitur Βαρύλλικα, quod v. L. Dindorf.]

Βαρύλλιον, τὸ, Ponduseculum [sive conus additus basi cylindri in aquam demissi ad pondus aquæ explorandum : qui conus pondere suo cylindrum in aquam detrahit. Rem dilucide explicuit Beckmannus *Geschichte der Erfindungen* vol. 4, p. 242—264, citatus a Weigelio apud Schn. L. Dind.] Bud. e Synes. 14, [Epist. 15, p. 172 : Οὕτω πάνυ πέπραγα πονήρως ὥστε ὑδροσκοπίου μοι δεῖ· ἐπίταξον αὐτὸ χαλκευθῆναί τε καὶ συγωνηθῆναι. Σωλήν ἐστι κυλινδρικὸς, αὐλοῦ καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχων. Οὗτος ἐπὶ τινος εὐθείας δέχεται τὰς κατατομὰς, αἷς τῶν ὑδάτων τὴν ῥοπὴν ἐξετάζομεν· ἐπιπωματίζει γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου κῶνος κατὰ θέσιν ἴσην ἐγκείμενος, ὡς εἶναι κοινὴν βάσιν ἀμφοῖν τοῦ κώνου τε καὶ τοῦ σωλῆνος. Αὐτὸ δὴ τοῦτό ἐστι τὸ βαρύλλιον· ὅταν οὖν εἰς ὕδωρ καθῇς τὸν αὐλὸν, ὀρθὸς ἑστήξει καὶ παρέξει D σοι τὰς κατατομὰς ἀριθμεῖν· αἱ δὲ τῆς ῥοπῆς εἰσι γνωρίσματα. Priscianus De ponderibus v. 103 : « Ducitur argenti tenuive ex ære cylindrus, quantum inter nodos fragilis producit arundo, cui cono interius modico pars ima gravatur, ne totus sedeat totusve supernatet undis. » Simile vocabulum est βαρύδιον, quod Synesio pro βαρύλλιον restituendum suspicabatur Schneiderus Eclog. phys. vol. 2, p. 343, sine idonea caussa, quum βαρύλλιον a βάρος formetur ut βρεφύλλιον a βρέφος. L. Dindorf.]

[Βαρυλογία, ἡ, Exprobratio. Schol. Chron. Pasch. p. 126 ed. meæ. L. Dindorf.]

[Βαρυλόγος, ὁ, ἡ, Maledicus. Pind. Π. 2, 56 : Εἶδον γὰρ ἑκὰς ἐὼν τὰ πόλλ' ἐν ἀμαχανίᾳ ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσιν πιαινόμενον. Scott.]

Βαρύλυπος, Graviter dolens, Gravi animi ægritudine et molestia affectus, Gravem dolorem afferens. [Plutarch. Mor. p. 114, F : Ὡς καὶ οἱ βαρυλυπότατοι καὶ πολυπενθέστατοι πρᾳότατοι πολλάκις γίνονται ὑπὸ τοῦ χρόνου. Scott.]

[Βάρυμα. Vid. Βάρημα.]

[Βαρυμάνιος. Vid. Βαρυμήνιος.]

[Βαρύμαστος, Gravibus uberibus. Strabo 17, p. 827 : Ὁρῶν βαρυμάστους, ἐνίους δὲ φαλακρούς, καὶ κηλήτας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιφαίνοντας σίνη, de similiis loquens. Scott.]

[Βαρυμελής, ὁ, ἡ, Gravibus membris. Schol. Oppian. Hal. 1, 360 : Ὀβριμόγυια, βαρυμελῆ. Angl.]

[Βαρυμηνιάω, Graviter succenseo. Heliod. 1, 15. Bast. Nicet. Ann. 15, 6, 304; 16, 3, 316, quo posteriori loco est ἐβαρυμηνίασε : ne cui videatur βαρυμηνιᾶν scribi per errorem pro βαρὺ μηνιᾶν. L. Dindorf.]

Βαρυμήνιος, idem [quod βαρύμηνις]. Et Βαρυμάνιος, ap. Theocr. [15, 138], verso Dorice η in α, de Ajace.

Βαρύμηνις, ὁ, ἡ, [ιος et ιδος. Heliod. p. 291 : Ἀμείλικτοι καὶ βαρυμήνιδες. Schneid.] Cujus gravis est ira, Cujus grave est odium et acerbum, Incensus inexorabili odio; nam inexorabile odium dixit Ovid. Sic autem exprimens, a Bud. interpretatione non procul discedo, quæ est Ægre placabilis. Hac certe signif. quum de aliis dicitur a Poetis, tum de Medea. Dicitur et ἥλιος βαρύμηνις, Epigr. [Anthol. Pal. cap. 9, 591]. Usus est hujus compositi et ap. solutæ orationis Scriptt., dicentes alioqui sæpe pro eo βαρύθυμος. Philo, Χαλεπὸς καὶ β. καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν [vol. 2, p. 94, 44. Adde ibid p. 394, 38; 584, 34; 590, 29. L. Dind.]. Ut autem hic βαρύμηνις et ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν copulantur, sic a Basil. pro δυσδιάλλακτος poni scribit Bud. Sed puto βαρύμηνις significare non solum Qui iratus est implacabiliter, sed et Eum qui implacabiliter irasci solet, q. d. Cujus implacabilis est iracundia. || Dicitur et τὸ βαρύμηνι substantive pro Gravi ira, s. Acerbo odio et implacabili, aut certe Vix placabili : Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 108, 20] : Ἠγνόεις τὴν ἡμετέραν ἁπλότητα, καὶ τὴν Αἰγυπτίων πικρίαν καὶ τὸ βαρύμηνι. Basil. autem cum τὸ βαρύμηνι junxit etiam τὸ μνησίκακον et τὸ διαρκὲς πρὸς ὀργήν. [Suidas aliique Grammatici, Βαρύμηνις, μνησίκακος.] Possumus autem et τὸ βαρύμηνι verbis Horatianis exponere Gravem stomachum, quem ille tribuit Achilli, cui Hom. μῆνιν. [Zonar. Annal. 16, 21; Const. Manass. Chron. p. 82. Boiss. Æsch. Ag. 1481 : Ἦ μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς. Orph. Hymn. 10, 12; 19, 4; 44, 5; Nonnus Dion. 4, 417; 5, 480; 6, 171, 202; 9, 38; 47, 415; Pollux 1, 39; 6, 125. Βαρύμηνιν ἔπαυσε χόλον Tzetz. Homer. v. 234. L. Dindorf.]

[Βαρύμισθος, ὁ, ἡ, Magni pretii, Carus. Anthol. Pal. cap. 5, ep. 2 : Τὴν καταφλεξίπολιν Σθενελαΐδα, τὴν βαρύμισθον. Bast.]

[Βαρύμιτον et Βαρύμιτος. Vid. Βάρβιτον et Βάρβιτος.]

Βαρύμοχθος, ὁ, ἡ, Cum gravibus laboribus conjunctus, Laboriosus, Epigr. [Soph. Œd. C. 1231. Anthol. Pal. c. 10, 97; c. 11, 60; c. 12, 132; Plan. 4, 102. Scott. Nonn. D. 5, 469. L. Dindorf.]

[Βάρυνος. Vid. Βῶρμος.]

Βαρύνοσος, Gravi morbo implicitus, Graves morbos incutiens. [Vide Βαρύνουσος : ex quo βαρύνοσος duxisse Stephanum puto, nusquam mihi lectum. L. Dindorf.]

Βαρύνουσος, ὁ, ἡ, Gravi morbo laborans. [Nonnus Paraphr. Joann. 6, p. 71, 1 : Βαρύνουσον δέμας. L. Dindorf.]

[Βάρυνσις, ἡ, Molestia. Artemid. 1, 17, p. 32 R., a Wakef. indicatus : Πλουσίῳ δὲ πρὸς τὸ ἄρχειν ἤδη καθεστῶτι καὶ ῥήτορι καὶ δημαγωγῷ βαρύνσεις καὶ ὕβρεις ἐκ τῶν ὄχλων προαγορεύει.]

[Βαρυντέον, Gravi accentu notandum. Schol. Hom. Il. Ξ, v. 264. In schol. Harlej. Od. N, 183 scribitur βαρυτέον. L. Dindorf.]

[Βαρυντικός, ή, όν, Qui gravat, premit. Aristot. De cœlo 4, 3, a Bastio indicatus : Εἰ οὖν εἰς τὸ ἄνω καὶ τὸ κάτω κινητικὸν μὲν τὸ βαρυντικὸν καὶ τὸ κουφιστικόν. || Qui accentu gravi uti amat. Quod quum facerent Æoles, a Grammaticis dicti sunt βαρυντικοί. Vid. Etym. M. v. κύριος c. 548, 19, v. τέο c. 752, 13; Etym. Gud. c. 581, 9; Bekk. Anecd. p. 663. L. Dindorf.]

Βαρύνω, Gravo, Premo. Od. E, [321] : Εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ· Il. T, [165] : Γυῖα βαρύνεται. [Arist. Ach. 220 : Καὶ παλαιῷ Λακρατείδῃ τὸ

A σκέλος βαρύνεται. De pondere deprimente Pollux 4, 172. || Suidas v. ἐπιτιμῶσα, ab Hemst. citatus : Ἐπιτιμῶσα τὴν ὑπὲρ τῆς ὁμιλίας αἴτησιν interpretatur βαρύνουσα τὴν τιμήν, Augens mercedem. Reg. 1, 31, 3 : Βαρύνεται ὁ πόλεμος ἐπὶ Σαούλ.] Athen. 2, [p. 45, E] : Βαρύνειν τὴν κεφαλήν, Capitis gravedinem afferre. Sic βαρύνεσθαι τὴν κεφαλήν. [Apoll. Rh. 2, 202 : Γοῦνα βαρυνθείς. Anthol. Plan. lib. 4, 265 : Γυῖα βαρυνόμενος.] At βαρύνεσθαι τὴν γαστέρα dicitur Quæ est gravida. [Lucian. De merc. cond. 34 : Βαρύνεται τὴν γαστέρα καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἐστίν. Anthol. Pal. cap. 6, 202 : Ἐκ τόκου, ὦ Λητοῖ, βαρυνομένης ὅτι νηδὺν ζωὸν ἀπ' ὠδίνων λύσαο τῆσδε βρέφος. Callim. Del. 202 : Ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην. Antonin. c. 29, a Schæf. indicatus : Δείσασα μὴ Ἀλκμήνην ἐκστήσωσι βαρυνομένην οἱ πόνοι. Xen. Ἀπ. 2, 2, 5 : Ἡ γυνὴ φέρει τὸ φορτίον βαρυνομένη. Oppian. Hal. 1, 478 : Εἴαρι δὲ πλεῖστον νεπόδων γένος εἰλείθυιαι ὠοφόρων παύουσι βαρυνομένων ὠδίνων. Eurip. Iphig. T. 1228 : Ἢ τόκοις βαρύνεται. L. Dind.] Redditur et Ingravescere : ut in

B βαρύνεσθαι ὑπὸ χυμῶν, Gal. ad Glauc. [lib. 1, vol. 4, p. 204 ed. Bas. (11, 48 Lips.)], ubi tamen Gravari malim. At βαρύνεσθαι καμάτοις, non male Ingravescere, ut Cic. De senect. [c. 11] dixit corpus exercitationum defatigatione ingravescere. [Clearchus apud Athen. 12, p. 516, B : Τῇ βασιλείᾳ βαρυνθείς. Hemst.] Sed et quod Polyb. [v. 5, p. 82 ed. Schw.] dicit βαρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἡλικίας, sic dicitur ut Lat. Ingravescentem ætatem appellant senectutem. || Metaph. Molestia afficio : ut βαρύνειν τοὺς δικαστάς, Xen. [Apol. 9]. Βαρύνομαι autem Molestia afficior s. Dolore, vel potius Gravi dolore afficior. Sic utitur [Pind. Nem. 7, 43 : Βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται, de graviter ferentibus cædem Neoptolemi. Soph. O. T. 781 : Κἀγὼ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν μόλις κατέσχον. Aj. 41 : Χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.] Thuc. 8, [1]. 2, [16], ἐβαρύνοντο et χαλεπῶς ἔφερον copulat. [Idem 2, 64 : Τοῖς πόνοις βαρυνόμενοι.] Xen. [Ἀπ. 2, 1, 31] : Τοῖς πραττομένοις βαρυνόμενοι. [Æsch. Ag. 188, 836, 1463. Alia signif.,

C ut sit Indignor, cum dat. dixit Callim. Del. 244 : Ἀστερίη δ' οὐδέν τι βαρύνομαι εἵνεκα τῆσδε ἀμπλακίης. Ubi tamen βαρύνομαι medium est, non passivum. Cum genitivo Sophocles fr. Philoctet. apud Priscianum 18, vol. 2, p. 180 Kr. : Ὀσμῆς μόνον ὅπως μὴ βαρυνθήσεσθέ μου ex correctione Porsoni Aristophanic. p. 183, sed non satis certa. (Incertius etiam exemplum Nonni Dionys. 45, 147 : Πρύμνη δ' ἡδυπότοιο βαρυνομένη Διονύσου, οἶνον ἀναβλύζουσα μέθης βακχεύετο πηγή, ut Græfius scripsit pro πρύμνης ... βαθυνομένου, hoc loco obiter notare volui.) Et rursus alia cum dativo Oppian. Hal. 5, 65 : Βαρυνόμενοι μελέεσσιν· et 2, 59 : Νωθής τε βραδυτῆτι βαρύνεται. L. Dind.] Sic Plut. [Num. c. 2] : Βαρυνόμενοι τῷ βασιλεύεσθαι. Sæpe autem et cum accus. pro Graviter fero, sicut Lat. Gravor. [Dionys. Ant. Rom. 4, 14; 10, 17.] Plut. [Mor. p. 134, D : conf. ibid. C, 518, E] : Ὄχλον ἐν πόλει βαρυνόμενος σύνοικον· Camillo [c. 1] : Βαρύνεσθαι τὴν ὀλιγαρχίαν· Thes. [c. 32, βαρυνομένους] : Βαρύνεσθαι τὸν Θησέα. [Nicol. Dam. p. 422 ed. Val. : Βαρυνόμενοι τὴν

D ἀδοξίαν τῶν πατρίδων ... τοῖς τοὺς ἑαυτῶν γονέας βαρυνομένοις, et quos Hemst. indicavit Plut. Timol. c. 14 : Βαρυνόμενον τὴν μεταβολὴν τοῦ βίου, et Liban. vol. 4, p. 142.] Poterit autem, ut opinor, et verbo Indignor reddi, accus. itidem alicubi juncto, etiam in prosa; ut Indignari imperia, Quintil. [Inst. 1, 3, 6. Cum ἐπί : Zosim. 1, 14 : Βαρυνομένων ... ἐπὶ τῇ λίαν ὠμότητι. Cum διά hac signif. dixit Thucyd. 5, 7 : Οὐ βουλόμενος αὐτοὺς διὰ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ καθημένους βαρύνεσθαι. Cum ὅτι Eustathius Il. p. 60, 39 : Βαρυνόμενος ὅτι θεοπροπέων ἀγορεύει. In quibus βαρύνεσθαι pro medio habendum est, non, ut in locis dativum habentibus, pro passivo. || De judicibus pecuniæ succumbentibus. Pollux 8, 12 : Πρὸς ἀργύριον ῥέπων, πρὸς τὸ πλεῖον βαρυνόμενος· ubi distinguendum πρὸς τὸ πλεῖον, βαρυνόμενος· ut est 6, 191 : Οὐ καθελκόμενος ὑπὸ λήμματος, οὐ βαρυνόμενος· ac fieri potest ut 6, 190 : Πρὸς ἀργύριον ῥέπων, πρὸς τὸ βαρῦνον, scripserit Grammaticus πρὸς τὸ πλεῖον, βαρυνόμενος. || De terra fulmine percussa. Nonn. Dion. 6, 210 : Αἰθομένων ἀπὸ δένδρων θερμὰ

βαρυνομένης ἐμαραίνετο βόστρυχα γαίης· 226 : Βαρυνομένην δὲ κεραυνῷ γαῖαν ἰδὼν ἐλέαιρε. || De herede partem hereditatis cedere damnato. Dio Cass. 48, 33 : Ὥστε τινὰ τὸ τέταρτον τῆς καταλειφθείσης οἱ οὐσίας, ἄν γέ πῃ βαρύνηται, λαβόντα τὸ λοιπὸν ἀφεῖναι· quæ pluribus explicuit Reimarus. || Obturari. Exod. 8, 15 : Ἰδὼν δὲ Φαραὼ ὅτι γέγονεν ἀνάψυξις, ἐβαρύνθη ἡ καρδία αὐτοῦ, καὶ οὐκ εἰσήκουσεν αὐτῶν, καθάπερ ἐλάλησε κύριος· 9, 7 : Ἰδὼν δὲ Φαραὼ ὅτι οὐκ ἐτελεύτησεν ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ οὐδὲν, ἐβαρύνθη ἡ καρδία ἡ Φαραὼ, καὶ οὐκ ἐξαπέστειλε τὸν λαόν. Et activo 8, 32 : Καὶ ἐβάρυνε Φαραὼ τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ καιροῦ τούτου καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἐξαποστεῖλαι τὸν λαὸν, quod dicitur σκληρύνειν τὴν καρδίαν, ubi al. interpr. βαρύνειν, 14, 8. Lucæ 21, 34 : Μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, ubi alii libri βαρηθῶσι. Et βαρύνειν ῥήματα, λόγους, dura verba proferre : de quibus v. Schleusn. || De oculis moribundæ hebescentibus Eur. Alc. 385 : Καὶ μὴν σκοτεινὸν ὄμμα μου βαρύνεται. Oppian. H. 4, 666 : Ἀχλὺϊ δ' ὄσσε καὶ κεφαλὴ καὶ γυῖα βαρύνεται. Incert. Genes. 48, 10 : Οἱ ὀφθαλμοὶ Ἰσραὴλ ἐβαρύνθησαν, ubi LXX ἐβαρυώπησαν. Reg. 1, 3, 2 : Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἤρξαντο βαρύνεσθαι καὶ οὐκ ἠδύναντο βλέπειν. || Accentu gravi notare, Gravare, βαρύνειν sæpissime dicitur apud Grammaticos, etiam de enclitica (conf. dicenda sub Βαρύτονος) apud Eustathium Il. p. 60, 12, ab Seagero indicatum : Τὸ δὲ οὔτε τί πω, καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα τὸ οὐδέ τί πω βαρύνοντα τὸν πω παραπληρωματικὸν σύνδεσμον διὰ συνέπειαν πάντως ἀφυπνίζει τὴν αὐτοῦ κοιμωμένην ὀξυτόνησιν ἐν τῷ οὔ πώ ποτέ μοι, ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ οὔπω ποτέ. Ubi notandum βαρύνειν dici active de voc. vel complexione syllabarum certam syllabam gravante, ut apud Jo. Alex. τον. παραγγ. p. 16, 32 : Αἱ εἰς οι λήγουσαι πληθυντικαὶ εὐθεῖαι βαρύτονοι βαρύνουσι καὶ τὰς ἰδίας γενικὰς, et ibid. p. 19, 5, etc. Sed Etym. M. c. 122, 5, quod est ἐβάρυνεν ἂν pro ἐβαρύνετο, mendosum videtur. || Formam infinitivi aoristi pass. Æolicam memorat Hesychius, Βαρυνθὲν, βαρυνθεῖν, αἰολικῶς. Scribendum Βαρύνθην, βαρυνθῆναι, αἰολικῶς. Dixit de forma hac infinitivorum Æolica Kœn. ad Gregor. p. 310. Perf. pass. βεβάρυμμαι ex Nonni Dionys. 37, 544 citavit Wakef., ubi πληγῇ βεβαρυμένον erat ante Græfium, qui scripsit βεβαρημένον. Apud Gregorium Cor. p. 41 : Τοὺς ἀπό τινος ὀπώρας βαρυνομένους liber unus βεβαρυμένους præbet vitiose, ut videtur, pro βεβαρημένους. Cyrillus Comment. in Evang. Joann. lib. 6, vol. 4, p. 591, D ed. Aubert. : Πρέπον δ' ἂν εἴη λοιπὸν τὴν αἰτίαν τοῦ πεπλανῆσθαι τοὺς Ἰουδαίους εἰπεῖν καὶ μνησίκακόν τινα καὶ βεβαρυμένον ὑπάρχειν τὸν ἀγαθὸν ἡμῖν οἴεσθαι θεόν. Forma vitiosa βεβάρυται pro βεβάρυνται legebatur Chron. Pasch. p. 129, 10 meæ ed. Æque vitiosum est quod legitur apud Galenum vol. 4, 469 ed. Bas. (19, 701 Lips.) : Πῖλον μολίβδινον, ἀφ' οὗ βαρευόμενος συνίει τῆς κεφαλῆς. Legendum enim aut βαρούμενος aut βαρυνόμενος. ∪--. L. Dindorf.]

Βαρύνωτος, Gravi tergore s. testa onustus, apud Empedoclem [Plutarchi Mor. p. 618, B] de ostreo.

[Βαρυοδμία, ἡ, Graveolentia, s. Odor quem quis percipere sibi videtur gravis. Aretæus p. 2 ed. Lips., a Weigelio apud Schneid. indicatus, Ἦχοι ὤτων, βαρυοδμίη, ὀργίλοι, πικρόχολοι παραλόγως, ponit tanquam symptomata epilepticorum.]

Βαρύοδμος, ὁ, ἡ, Graveolens. Alex. Aphr. Supra [infra] βαρύοσμος. [Nicander Θ. 51. Wakef. Idem 64 : Πόλιον βαρύοδμον, unde βαρύοσμον citat Plutarchus Mor. p. 55, A. Schol. ad v. 895, βαρυώδεα ποίην interpretatur τὴν βαρύοδμον καλουμένην βοτάνην. Aretæus p. 221 Lips. : Ὕλῃ μὴ σφόδρα βαρυόδμῳ. Et ibidem ἀτμώδεα καὶ βαρύοδμα. Quibus locis omnibus non de fœtidis sed de fragrantissimis plantis capiendum est. Pestilentis vero exhalationis signif. dixit Galenus ed. Bas. vol. 3, p. 163 (4, 496 Lips.) : Ἐν τοῖς βαρυόδμοις βαράθροις, ubi olim legebatur βαροδμείοις. L. Dindorf.]

Βαρύοζος, ὁ, ἡ, quod VV. LL. interpr. Graveolens, Olens virus : sine Auctore tamen et exemplo. [Diosc. 5, 123 : (Στυπτηρία) ἡ ἄλιθος καὶ βαρύοζος. Bast.]

[Βαρύολβος, ὁ, ἡ, Prædives, Opulentus. Eustathius Opusc. p. 322, 80 : Πλησιαστῶν βαρυόλβων ὄντων κύκλῳ τοῦ ἐρειποτοπίου. Tafel.]

[Βαρυολκὸς, ὁ, ἡ, Pondus trahens s. elevans, unde Βαρυολκὸς, ἡ, machina Archimedis celeberrima, elevandis ponderibus adhibita. Tzetz. Histor. 2, 150 sq. ab Elberlingio citatus : ... Μέμνηνται πολλοὶ τοῦ Ἀρχιμήδους, Ἀνθέμιος μὲν πρώτιστον ὁ παραδοξογράφος, Ἥρων καὶ Φίλων Πάππος τε καὶ πᾶς μηχανογράφος, ἐξ ὧνπερ ἀνεγνώκειμεν κατοπτρικὰς ἐξάψεις καὶ πᾶσαν ἄλλην μάθησιν τῶν μηχανικωτάτων, βαρυολκὸν, πνευματικὴν, τὰς ὑδροσκοπίας τε (hinc corrigendus Proculus Hyp. Astron. p. 42, Heronis libros Περὶ ὑδροσκοπειῶν memorans). Ubi βαρυολκὸν pro βαρυουλκὸν restitutum est ex codice optimo Kiesslingii. Idem Tzetzes 11, 608 : Πέντε δυνάμεις δὲ αὐτῆς (geometriæ) αἷς γίνονται τὰ πάντα, ὁ σφὴν καὶ τὰ πολύσπαστα, μοχλὸς καὶ ὁ κοχλίας, καὶ σὺν αὐτοῖς ὁ ἄξων δὲ μετὰ περιτροχίου, βαρυολκοὺς χελώνας με τί δέον διαγράφειν; 12, 977 : Ἐγὼ δὲ τούτου (Archimedis) ἀναγνοὺς διάφορα βιβλία ... ἐξ ὧν Ἥρων, Ἀνθέμιος καὶ πᾶς μηχανογράφος τὰ ὑδρικά τε ἔγραψαν καὶ τὰ πνευματικὰ δὲ, βαρυολκά τε σύμπαντα. Olympiodorus Comment. in Plat. Alcib. p. 191 : Καὶ Ἀρχιμήδης μὲν μετὰ τὴν εὕρεσιν τοῦ βαρυούλκου, ἐν ᾧ ἔδειξεν ὅτι τῇ τυχούσῃ δυνάμει τὸ τυχὸν βάρος κινήσει, ἐπειδὴ ὅσον ἐπὶ τούτῳ καὶ εἷς ἄνθρωπος ἠδύνατο κινῆσαι τὴν γῆν, μέγα ἐφθέγξατο καὶ ἀδύνατον ὅτι πᾶ βῶ καὶ κινῶ τὴν γῆν. Pappus in Collect. Mathem. 8, 6, 10, ab Schneidero indicatus : « Hoc enim est quadragesimum inventum mechanicum Archimedis, in quo fertur dixisse, Da mihi, inquit, ubi consistam, et terram commovebo. Hero autem Alexandrinus constructionem ejus in libro, qui inscribitur Βαρούλκον, manifestissime explicavit sumpto lemmate, quod demonstravit in mechanicis. » Et paucis interpositis : « In eo autem (libro) qui inscribitur Βαρούλκον per appositionem tympanorum dentatorum datum pondus movetur diametro tympani ad diametrum axis proportionem habente eandem quam quinque ad unum. » Ad quæ ita commentatur Commandinus fol. 315, r. ed. Pisaur. a. 1588, vitiis typographorum inquinatissimæ : « In libro qui inscribitur Βαρούλκον.) In græco codice legitur ἐν τῷ καλουμένῳ Βαρούλκῳ, sed ut arbitror legendum ἐν τῷ καλουμένῳ Βαρούλκῳ, ut unicum sit verbum et ita in iis quæ sequuntur. » Quæ indicant non fuisse Βαρούλκῳ in codice, non indicant quid fuerit. Pappo Schneiderus comparavit Vitruvium 10, 1, 1 : « Est autem unum genus (machinæ) scansorium ... tertium tractorium : id autem Græci baruison vocitant, » ubi libri deteriores Βάναυσον vel *Banuson*, Βαροῦλκον ex Is. Vossii suaque conjectura restituit Schneiderus, qui memoravit etiam scripti Heronis de barulco interpretationes Brugmansii ex Arabico in Comment. Soc. Gotting. vol. 7, p. 77, et Venturi in ejus commentario *Sopra la storia dell' Ottica*, vol. 1, p. 142, ex græco factas. Jam ex his omnibus non tantum vis et ratio machinæ quæ fuerint intelligitur, sed duplicem vocabuli apparet formam fuisse βαρυολκὸς et βαρουλκὸς, sc. μηχανὴ vel χελώνη, vitiosam vero esse quam præbet locus Olympiodori βαρυοῦλκος, corrigendus ad exemplum ejus quem primum inter Tzetzæ locos posui. Vitiosum autem esse etiam accentum Βαροῦλκος ceterorum cum ὁλκὸς compositorum prosodia ostendit. L. Dindorf.]

[Βαρυόπης, Gravisonus. Pind. Pyth. 6, 24 : Κρονίδαν, βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν. Scott. Huc referendam esse Hesychii glossam βαρβαρόπην, βαρύφωνον intellexit Albertus. L. Dindorf.]

Βαρυόργητος, ὁ, ἡ, Qui gravi ira exardescit, graviter irasci s. excandescere solet, i. q. δύσοργος. [Anthol. Pal. cap. 5, 107 : Μηδ' ἐρεθίζειν τὰς βαρυοργήτους σοι θέλε Πιερίδας. Scott.]

Βαρύοσμος, ὁ, ἡ, Graviter olens. Diosc. 3, 124 : Βαρύοσμον πόλιον μετά ποσῆς εὐωδίας, Polium graviter, cum suavitate tamen aliqua, olet. Alii, Graviter cum suavitate aliqua odoratum. [Aristot. Mir. Ausc. 17. Boisson. Dioscor. 1, 104 ; Geopon. 15, 9, 4 ; 18, 2, 4. Βαρυοσμότερος, Diosc. 3, 136. Conf. dicta sub Βαρύοδμος.]

[Βαρυπαθέω, Moleste fero. Plut. Mor. p. 167, F: Ἂν δὲ δυσφορῇ καὶ βαρυπαθῇ. Bast.]

[Βαρυπαθὴς, ὁ, ἡ, Graviter afflictus. Euseb. H. E. 10, 4, de Jesu: Μόνος δ' οὖν καὶ τῆς ἡμῶν αὐτῶν βαρυπαθοῦς φθορᾶς ἐφαψάμενος, μόνος τοὺς ἡμετέρους ἀνατλὰς πόνους, μόνος τὰ πρόστιμα τῶν ἡμετέρων ἀσεβημάτων περιθέμενος ... σώζει. Bast.]

[Βαρυπάλαμος, ὁ, ἡ, Diri consilii. Pind. Pyth. 11, 22, de Clytæmnestra: Πότερόν νιν ἄρ' Ἰφιγένει' ἐπ' Εὐρίπῳ σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας ἔκνιξεν βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον; Scott.]

Βαρυπειθὴς, ὁ, ἡ, Tardus ad parendum, q. d. Gravis ad parendum, i. e. Minime agilis, e Nonno. [Paraphr. Joann. 3, p. 31, 10: Βαρυπειθέες εἰσὶν ἀκουαί. L. Dind.]

Βαρυπένθεια, ἡ, Gravis luctus. [Immo βαρυπενθία, q. v.]

[Βαρυπενθέω, Graviter lugeo. Const. Manass. Chron. p. 27, 38, ab Schæf. indicatus. Ἐστέναξεν ὡς βαρυπενθῶν, Eustath. Opusc. 278, 72. Tafel.]

Βαρυπενθὴς, Gravi luctu oppressus, Graviter lugens: de homine aliquo. Sin de re aliqua dictum reperiatur, signif. Gravem luctum et mœrorem afferens, ut νηπενθὲς Luctum et mœrorem animo eximens. [Anthol. Plan. lib. 4, 132: Βαρυπενθέσι Φοῖβον γειναμένη τόξοις ἀρσενόπαιδα γόνον. Scott. Tzetz. Hom. v. 384, et quem Suicerus affert Basilius Orat. in Mart. Julittam p. 382: Ἵνα μὴ τῶν τροφῶν ἀμελῶσιν οἱ δυσπαρηγόρητοι καὶ βαρυπενθεῖς. L. Dindorf.]

[Βαρυπένθητος, ὁ, ἡ, Valde luctuosus. Anthol. Pal. cap. 7, 743: Οὐ βαρυπενθήτους Ἄρτεμις εἷλε κόρας. Bast.]

[Βαρυπενθία, ἡ, Gravis luctus. Plutarch. Mor. p. 118, B: Ταῦτα πρὸ διανοίας λαβόντες τῆς ἀπράκτου καὶ κενῆς ἀπαλλαγησόμεθα βαρυπενθίας. Scott.]

Βαρύπενθος. Ex Epigr. affertur etiam Βαρύπενθος, eadem signif. qua βαρυπενθής. [Anthol. Pal. cap. 9, 254: Ἡ πυρὶ πάντα τεκοῦσα Φιλαίνιον, ἡ βαρύπενθος μήτηρ, ἡ τέκνων τρισσὸν ἰδοῦσα τάφον. Codex Pal. βαρύπενθος. Βαρυπενθὴς restituit Scaliger: conf. Βαρύπονος.]

[Βαρύπεπτος, ὁ, ἡ, Difficilis ad concoquendum. Script. Rei Accip. 44. Anon.]

[Βαρυπεσὴς, ὁ, ἡ, Graviter incumbens. Æsch. Eum. 369: Ἄγκαθεν βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν. Bast.]

[Βαρυπήματος, ὁ, ἡ, Gravia mala habens, Const. Manass. Chron. p. 168. Boisson. Theodorus Prodromus in *Notices et Extraits* vol. 8, p. 2, p. 168: Ὅς σε λέλυκε τύχης βαρυπήματος, ἠδ' ἔτι λύσει, ab Elberlingio citatus, scripserat βαρυπηματου, quantum intelligo locum non integrum ex codice editum. L. Dindorf.]

Βαρυπήμων, Suidæ ἄθλιος, βεβαρημένος, κακὸς, Miser, Gravatus, Malus. Signif. tamen potius Gravibus detrimentis afflictus, Gravia afferens detrimenta. [Pro κακὸς Kusterus conjiciebat κακοῖς. Sed κακὸς tamen est etiam apud Montef. Bibl. Coisl. p. 470; Bachm. Anecd. vol. 1, p. 178. L. Dindorf.]

Βαρυπιέζω, Graviter pecco, VV. LL. sed mendose. [Pro Βαρὺ πιέζω. L. Dindorf.]

[Βαρύπλους, ὁ, ἡ, Difficilis ad navigandum. Constant. Porph. De them. 1, 17, a Boiss. indicatus: Τὸ δὲ Αἰγαῖον πέλαγος βαρύπλουν ἐστὶ καὶ δυσπέρατον.]

[Βαρύπλουτος, ὁ, ἡ, Opulentus. Nicol. Dam. p. 425 ed. Val. Wakef. Eustath. Opusc. p. 286, 36: Καὶ οἱ βαρύπλουτοι περιποιούμενοι οὕτω τὸ σώζεσθαι, ἀπετέλουν καί τι χεῖρον. Tafel.]

[Βαρυπνείοντες ἀῆται ex Musæi v. 216, 309 allatum in Lex. Septemv. quivis videt corrigendum esse βαρὺ πνείοντες. L. Dindorf.]

[Βαρύπνοος, Gl. Graveolens. Nicander Al. 338: Εἴδεται ἐμβρυχθεῖσα βαρύπνοος· Ther. 76, 82: Πευκεδάνοιο βαρυπνόου. Schneid.]

[Βαρύπονος. Philo vol. 1, p. 637, 20 ed. Mang.: Λόγος γὰρ τὸ βαρυπονώτατον ἡμῶν γένος ἐπικουφίζει. Mangeius ex cod. Mediceo βαρυποτμότατον. Citavit Schneider. Ea varietate utatur cui l. Anth. s. Βαρύπενθος citato βαρύπενος probabilius videatur in βαρύποτμος quam in βαρυπενθὴς mutari.]

Βαρύποτμος, ὁ, ἡ, Cujus sors gravis s. difficilis est, i. e. misera, Infelix: unde superl. βαρυποτμότατος, Infelicissimus, Infortunatissimus. [Soph. Œd. C. 1449: Βαρύποτμα κακά. Eurip. Hippol. 826: Τύχαν βαρύποτμον. Soph. Phil. 1096: Ὦ βαρύποτμε. Eur. Heracl. 608: Βαρύποτμον ἄνδρα. Anthol. Pal. cap. 9, 451, 452. Christod. Ecphr. 218. Comparativus et superl. βαρυποτμότερος et βαρυποτμότατος sunt apud Plutarchum Mor. p. 989, E; 474, F; Tib. Gracch. c. 5; Philonem sub Βαρύπονος citatum. Βαρυποτμώτατος propter metrum Eur. Phœn. 1383. L. Dindorf.]

[Βαρύπους, ὁ, ἡ, Gravi pede. Anthol. Plan. lib. 4, 104: Βαρύπους ὄζος ὁ θηρολέτης, de clava Herculis ab inferiori parte graviori. Scott. Malalas p. 225, 10: Φίλιππον τὸν βαρύπουν. L. Dindorf.]

Βαρυπρεπὴς, i. q. ἀριπρεπὴς, Eximius, Magnificus. [Zonaras c. 373 et] Suid. exp. πολυτελὴς, Sumtuosus, Opiparus h. in l. Καὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας εὐωχία περιεκέχυτο βαρυπρεπὴς τῷ Λέοντι. At si viro alicui hoc epith. tribueretur, significaret Gravitate decenti præditus, Gravitate decorus s. insignis. [Post λέοντι quæ adduntur apud Suidam καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἐκάλει, de bestia hic, non de homine agi ostendunt. Scribendum autem videtur κατά. L. Dindorf.]

[Βαρύπυκνος. Martianus Capella De nuptiis philol. 9, p. 184, ab Stephano sub Ἄπυκνος indicatus: «Sonorum id est phthongon sunt alii quos consistere et perseverare necesse est, alii vero sunt vagi, denique alii βαρύπυκνοι, alii μεσόπυκνοι, alii ὀξύπυκνοι perhibentur. Spissum vero dicitur trium sonorum compositiva quædam qualitas. Βαρύπυκνοι autem sunt qui velut regiones primas spissi retentant, μεσόπυκνοι vero qui media possident, ὀξύπυκνοι qui ultima tenent, ἄπυκνοι qui in positione sonorum trium, qui sunt spissi, nullo genere aut lege junguntur. Stantes autem perseverantesque dicuntur vel ἄπυκνοι vel βαρύπυκνοι, qui veluti quandam speciem et formam sibi principalium vindicabunt. Ideo autem a quibusdam statarii nominantur, quia diversas extensiones recipere non possunt.» Euclides p. 6: Τῶν δὲ ἑστώτων οἱ μέν εἰσι βαρύπυκνοι, οἱ δὲ ἄπυκνοι καὶ περιέχοντες τὰ τέλεια συστήματα. Βαρύπυκνοι μὲν οὖν εἰσι πέντε οἵδε, ὑπάτη ὑπατῶν, ὑπάτη μέσων, μέση, παραμέση, νήτη διεζευγμένων· ad quæ redit sæpius in cetera libri parte. Conf. Alypius p. 2; Bacchius p. 7, 9, 10; Aristides p. 11. L. Dindorf.]

[Βαρυρρήμων, ὁ, Molestæ orationis. Schol. Ar. Ran. 863, ab Scotto indicatus: Κομποφακελορρήμονα δὲ βαρυρρήμονα, σκληρὰ καὶ συνδεδεμένα ἔπη λέγοντα· φάκελοι γὰρ τὰ βαρέα καὶ συνδεδεμένα φορτία τῶν ξύλων.]

Βαρύῤῥοος, q. d. Gravifluus, VV. LL. Sed videndum ne perperam scriptum sit pro βαθύῤῥοος. [Tzetz. Posthom. v. 749: Βαρύρροον οἶδμα περῶντες, nunc ex libro restitutum βαθύρροον. L. Dindorf.]

Βαρὺς, εῖα, ὺ, Ponderosus, Gravis. [Hinc δυσκίνητος, Difficilis ad movendum, ut βαρὺν ἀστράγαλον, δυσκίνητον interpretatur Hesychius. Pollux 3, 149: Οἱ παλαισταὶ βαρεῖς, στάσιμοι, μόνιμοι. Idem 1, 191, 197, inter vitia equi refert κεφαλὴν βαρεῖαν, cui contrariam inter virtutes ponit ὀστώδη. Idem de canibus 5, 62: Βαρεῖαι τὴν κεφαλὴν, σαρκώδεις τῷ μετώπῳ. Polybius 4, 75, 8, de exercitu præda gravi: Τῇ δυνάμεως ὑπεργεμούσης αὐτῷ παντοδαπῆς ὠφελείας βαρὺς ὢν καὶ δύσχρηστος ἀνεχώρει. L. Dind.] Cui κοῦφος a Plat. oppon. in Crat. et Minoe, [Æsch. Socr. Dial. 2, 13]. Et ut Gall. dicitur *Un homme pesant*; cui opp. Agilis: sic et βαρὺς sumi videtur a Plut. Coriolano: Ὑπό τε καμάτου βαρὺν ὄντα καὶ τραυμάτων. [Βαρὺς ὑπὸ γήρως Ælian. V. H. 9, 1. Hemst. Ὑπὸ τῆς μέθης Plutarch. Mor. p. 595, F: conf. p. 124, A, 127, A. Πρεσβύτης ὁ ἄνθρωπος καὶ βαρὺς Reg. 1, 4, 18. Ταῖς ἀκοῇσι βαρὺν καὶ τοῖς ποσὶν ἠδὲ καὶ ἄρθροις Manetho 5, 264.] Apud Lucian. autem [Timon. c. 26] legitur βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν. At βαρὺς ἀνὴρ Nicander Al. [401,] exp. Robustus: ἐν δὲ μονήρει Ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα. jus signif. hanc esse puto rationem, quod robusti soleant magis esse πάγιοι et εὖ βεβηκότες, quam ad rem pondus requiritur. Huc autem referendam puto et βαρεῖαν χεῖρα apud Hom. [Il. A, 219; E, 81,] sc. ut ita vo-

cet Robustam s. Validam, aut τὴν βαρέος ἀνδρὸς χεῖρα. Quidam tamen Dextram manum intellexerunt. At βαρεῖαι χεῖρες alio sensu, ut paulo post dicetur. || De sono etiam dicitur. [Φθέγγονται βαρύτατον Hippocr. p. 290, 15. Hemst. Pollux 2, 117; 4, 85; Hom. Od. Ζ, 257. Æsch. Pers. 572 : Βαρὺ ἀμβόασον. Soph. Phil. 208 : Βαρεῖα αὐδὰ τρυσάνωρ. De latratu canum Alciphron 3, 47 : Κύνες χαλεποὶ καὶ βαρεῖς τὴν ὑλακήν. Conf. dicta sub Βάσος. L. Dind.] Xen. Cyrop. [6, 20]: Τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Sic Plato ὀξεῖαν et βαρεῖαν συλλαβὴν opp.; sicut et Lat. Acutus et Gravis sonus. [Hagiopolites Ms. De musica Eccles. Græcorum apud Ducang. Gloss. v. φωνὴ, Αἱ τῶν φωνῶν ἰδιότητες ... ὧν καὶ τὰ ὀνόματά εἰσι ταῦτα, Ἴσον, Ὀλίγον, Ὀξεῖα, Πεταστὴ, Κούφισμα, Βαρεῖα κ. τ. λ. Idem sub ἴση, Εἰ δὲ ἡ ἴση φέρει ἀπόστροφον εἴτε ἄνω εἴτε κάτω, βαρεῖα λέγεται. Vide quæ sub Βαρέα dicta sunt. Referri huc potest etiam βαρεῖα βροντὴ apud Pollucem 1, 118. L. Dind.] Sed et in βαρὺ στενάχων ead. v. Lat. retinetur, sed mutata in adv.; exp. enim Graviter suspirans : Od. Θ, [95]: Βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. Scribitur autem et conjunctim βαρυστενάχω [quod v.]. Huc porro referenda sunt βαρυηχὴς, et βαρύβρομος, et βαρύγδουπος, et βαρύκτυπος, ac similia. || Βαρεῖαι χεῖρες sunt etiam Manus violentæ, Il. Α, [89 etc.] || Sed βαρεῖαν ἄτην [Il. Β, 111, Ι, 18] possumus ead. metaph. servata reddere Grave incommodum, vel Gravem noxam. [|| Dicitur etiam Gravis ea signif., qua est Præcipuus. Polyb. 6, 14, 3 : Οὐ μὴν ἀλλὰ καταλείπεται μερὶς (ἐν τῷ πολιτεύματι) καὶ τῷ δήμῳ, καὶ καταλείπεταί γε βαρυτάτη.] || Etiam dicitur Gravis, i. e. Molestus, Odiosus; ut Herodian. 7, [3, 1]: Εἰ μὴ τοῖς οἰκείοις καὶ τοῖς ὑπηκόοις βαρύτερος ἐγεγόνει καὶ φοβερώτερος. Dicitur et de re: ut Idem, 2, [3, 9]: Οὐδέν τι μέγα ἢ βαρὺ πρεσβύτῃ. [Dem. De cor. p. 307 : Πόλεμος ὅμορος καὶ βαρύς. Polybius 1, 31, 7 : Οὐδὲν βαρύτερον τῶν τότε προσταγμάτων· 29, 11, 4 : Πρᾶγμα βαρὺ καὶ τελέως ὑπερήφανον. || Homo protervia, insolentia, importunitate, arrogantia gravis. Dem. De cor. 231, Æschin. 205. Seager. Thomas M. p. 143 : Βαρὺς τὴν ὀφρὺν κάλλιον ἢ σκυθρωπός. Diodor. Exc. Vat. p. 70 ed. Mai. : Ὅτι ὁ Σκιπίων διὰ τὸ μέγεθος τῶν πράξεων βαρύτερος ἐφαίνετο τοῦ τῆς πατρίδος ἀξιώματος, arrogantior quam ferret populi R. majestas. Ibid. p. 108 : Τὴν προϋπάρχουσαν τῷ συνεδρίῳ πρὸς τοὺς ἱππεῖς σύμπνοιαν διαστήσας βαρὺν τὸν ὄχλον κατ' ἀμφοτέρων κατεσκεύασε. Hesychius : Βαρὺ, ἀναιδές· Βαρὺς, κακὸς, ἀειδὴς, σκληρὸς, ubi ἀηδὴς corrigunt editores. Lex. Rhet. Bekk. An. p. 225, 16 : (Βαρὺ) σημαίνει καὶ τὸ μέγα, χαλεπὸν, καὶ ἰσχυρὸν, ἀναιδὲς, quæ habet etiam Hesychius sub Βαρύ. Pollux 5, 164 : Ὁ δὲ βίαιος καλοῖτ' ἂν βαρὺς, ἀλαζὼν, φορτικός· 6, 119 inter garruli appellationes ponit πολυλόγος, βαρὺς, ἐπαχθής (Plutarch. Mor. p. 504, C : Ἔστι δὲ θεραπεύων (ὁ ἀδόλεσχος) τῆς νόσου βαρύτερος)· 8, 75 : Ἐπὶ δὲ τοῦ ὑβρίσαντος ... πάροινος, βαρὺς, ὑβρίζων. De puero fastidioso Anthol. Pal. cap. 11, 326 : Μὴ πάντα βαρὺς θέλε μηδὲ βάναυσος εἶναι· καὶ κάλλους εἰσί τινες Νεμέσεις. || De ira ipsa Theocr. 1, 96 : Βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα. || Gravis, de armaturæ gravis militibus. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 37 : Τούτου ἕνεκα κελεύω τοὺς θωρακοφόρους ἡγεῖσθαι, ὅτι τοῦτο βαρύτατόν ἐστι τοῦ στρατεύματος. Polyb. 1, 76, 3 : Πρώτους ἔχων τοὺς ἐλέφαντας, ἐπὶ δὲ τούτοις τοὺς ἱππεῖς καὶ τοὺς εὐζώνους, τελευταῖα δὲ τὰ βαρέα τῶν ὅπλων· 3, 73, 6 : Συμπεσεῖν τὰ βαρέα τῶν ὅπλων ἀλλήλοις. Conf. 9, 3, 3. Diodorus 19, 19 : Τοὺς ἐν τοῖς βαρέσιν ὅπλοις· 80 : Τοὺς ἐλέφαντας καὶ τὰ βαρέα τῶν ταγμάτων. Plut. Marc. c. 6 : Τὴν πεζὴν καὶ βαρεῖαν δύναμιν. Pollux 1, 130 : Ὁπλῖται, ὁπλοφόροι, βαρεῖς. || Potens, Validus. Polybius 1, 10, 6 : Ἠγωνίων, εἰ Σικελίας ἔτι κυριεύσαιεν, μὴ λίαν βαρεῖς καὶ φοβεροὶ γείτονες αὐτοῖς ὑπάρχοιεν. Suidas : Βαρεῖα χεὶρ, ἡ δυνατή. Συνέστη δὲ πλῆθος ἱκανὸν καὶ βαρεῖα χεὶρ καὶ παράδοξος. Polybius 31, 25, 4 : Συνεσταμένον ξενικὴν χεῖρα βαρεῖαν· 2, 23, 1 : Συστησάμενοι δύναμιν πολυτελῆ καὶ βαρεῖαν· 1, 17, 3 : Εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν ὑπέλαβον βαρυτέρας προσδεῖσθαι παρασκευῆς. Diod. 2, 88 : Τῶν Ὀλυνθίων βαρεῖαν πόλιν οἰκούντων, ab eodem allatus. Quo referenda etiam formula βαρὺν ἐπικεῖσθαι vel ἐγκεῖσθαι de adversario acri et vehementi, cujus exempla collegit Wesseling. vol. 2, p. 433, 17. || Firmius pectus vertendum videtur quod de Artoxerxe dicit Plutarchus vita ejus c. 6 (et Apophth. p. 173, E) : Καρδίαν ἔφη τοῦ ἀδελφοῦ φορεῖν βαρυτέραν. || De auditu difficili βαρὺ ἀκούειν Paullus Ægineta 1, p. 9, 36. De cibis difficilibus concoctu Athenæus 3, p. 116, E : Ὁ ἐγκρυφίας ἄρτος βαρὺς, δυσοικονόμητός τε. Ibid. F : Βαρὺν εἶναι καὶ δύσπεπτον. || Gravis, de exhalatione s. odore. Xenoph. Ἀπ. 3, 6, 12, de metalli fodinis : Λέγεται βαρὺ τὸ χωρίον εἶναι. Pollux 5, 109, inter locorum epitheta ponit βαρύ. Strabo 3, p. 146 : Τὰς δὲ τοῦ ἀργύρου καμίνους ποιοῦσιν ὑψηλὰς, ὥστε τὴν ἐκ τῶν βώλων λιγνὺν μετέωρον ἐξαίρεσθαι· βαρεῖα γάρ ἐστι καὶ ὀλέθριος. Aristot. Probl. 7, 8 : Ἡ φθίσις πνεῦμα φαῦλον ποιεῖ καὶ βαρύ. Herodot. 6, 19, de oleo : Ὀδμὴν παρεχόμενον βαρέαν. || De vento Pausan. 10, 17, 11 : Ὁ δὲ ἀὴρ ὁ ἐνταῦθα θολερός τε ὡς ἐπίπαν ἐστὶ καὶ νοσώδης· αἴτιοι δὲ οἵ τε ἅλες οἱ πηγνύμενοι καὶ ὁ νότος βαρὺς καὶ βίαιος ἐγκείμενος. Lycophr. 1018 : Νότος ... βαρεῖ πρηστῆρι κυμαίνων ἅλα. Scriptor editus ab Hasio ad Leon. p. 256, B : Ἀέρων βαρυτάτων ἄνωθεν ἐμπνεόντων. || De fame Ælian. H. A. 4, 25. Wakef. || Βαρεῖα, ἡ, sc. τάσις vel προσῳδία, accentus gravis. Herodianus Περὶ μον. λέξ. p. 33, 22 : Οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι κανόνες κατέσχον τέσσαρες τὴν βαρεῖαν ταύτην. Zonaras c. 373 : Βαρεῖα, ποιότης συλλαβῆς ὑφειμένον ἔχουσα φθόγγον. Εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὰ φορτία βασταζόντων καὶ εὐθείας τρίβους ἀνυόντων. Bekk. An. p. 703 seqq. || Proverbium βαρὺ τὸ σκαφίον, ἐπὶ τῶν δυσαρεστουμένων dictum, memorat Hesychius. || Βαρύτατα adverbii signif. Plato Crit. p. 43, C : Ἀγγελίαν, ἣν ἐγὼ ἐν τοῖς βαρύτατ' ἂν ἐνέγκαιμι. Hippocrates p. 112, 3 : Βαρύτατα ὑπακούει. Ælian. V. H. 2, 11, a Wakef. citatus : Βαρύτατα τοὺς πλουτοῦντας ὑπὸ τῶν τυράννων ἐπιβουλευομένους. || Βαρὺς et βαθὺς confusa notavimus supra : de confuso β. cum βραχὺς v. Bast. ad Gregor. p. 601, Schweigh. ad Polyb. 1, 38, 7. L. Dindorf.]

[Βαρὺς, ὁ, Barys, nomen medici ap. Cantacuzenum vol. 1, p. 403 et 405 ed. Bonn. L. Dindorf.]

[Βαρύσαρκος, ὁ, ἡ, Qui carnibus abundat. Const. Manass. Amat. 4, 62, a Boiss. indicatus.]

Βαρυσίδηρος, ὁ, ἡ. Βαρυσίδηρος ῥομφαία, Gravis ferro ensis. [Plut. Æmil. c. 18. Angl. Const. Manass. Amat. 5, 51. Boisson.]

[Βαρυσκελὴς, ὁ, ἡ, Qui gravibus s. tardis cruribus est. Hesychius v. ὀγᾶσθαι, ab Hemst. indicatus.]

[Βαρυσκίπων, ὁ, Gravem clavam gestans, epitheton Herculis apud Callim. fr. 120. Bast.]

[Βαρυσμάραγος, ὁ, ἡ, Graviter sonans. Nonnus Dion. 1, 156 : Πετάσας δὲ βαρυσμαράγων στίχα λαιμῶν παντοίην ἀλάλαζεν ὁμοφθόγγων ὄπα θηρῶν· 6, 121 : Βαρυσμαράγοιο βοείης νῶτα· 13, 509 : Κτύπον ἀμφιπλῆγα βαρυσμαράγων ἀπὸ χειρῶν χαλκείοις πατάγοισιν ἐμυκήσαντο βοεῖαι, ubi legendum videtur ὑπό· 36, 189 : Βαρυσμαράγων ἀπὸ λαιμῶν φρικτὸν ἐρημονόμων ἄιων βρύχημα λεόντων. Proculus hymn. in solem Jac. Anthol. vol. 3, p. 149 : Ὄφρ' αἰεὶ κατὰ λαῖτμα βαρυσμαράγου βιότοιο σώματος ὀτλεύωσιν ὕπο. Indicarunt Bast. et Angl. ◡‒◡◡◡.]

[Βαρυσμῆριγξ. Vid. Βαθυσμῆριγξ.]

[Βαρυσμὸς, ὁ. Ezech. 1, 1 : Τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χεβὰρ, incert. Interpres, Βαρυσμὸς, Gravatio. L. Dindorf.]

[Βαρύσπλαγχνος, ὁ, ἡ, Iræ tenax. Philo vol. 2, p. 269, 8. L. Dindorf.]

[Βαρυσταθμέω. Vid. Βαρυσταθμίζω.]

Βαρυσταθμίζω, Gravi pondere sum. Diosc. [1, 25]: Συντετριμμένου εἰς τὸ βαρυσταθμίσαι, λιθαργύρου ἢ μολυβδαίνης, Bud. : Gravitatem et pondus adjicio, Gravius reddo, VV. LL. In VV. LL. est etiam βαρυσταθμῆσαι, a Βαρυσταθμέω : eodemque modo exp. quo βαρυσταθμίσαι. [Quivis videt id ex eo ipso Dioscoridis loco petitum solumque verum esse, quum barbarum sit βαρυσταθμίζω. L. Dindorf.]

[Βαρύσταθμον, τὸ, μόλυβδος, Plumbum, in Lexico Ms. Nicomedis Iatrosophistæ. Ducang.]

Βαρύσταθμος, Ponderosus, Gravis pondere. Aristoph. B. [1397] : Ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων, Ὅ, τι σοι καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα · quibus poste-

rioribus verbis exprimit quid sit βαρύσταθμον. Et ap. Aristot. Eth. 6, 8, B. ὕδατα. [Βαρυσταθμότερα ὕδατα, Athen. 2, p. 42, C. Plutarch. Lysand. c. 17 : Νόμισμα βαρύσταθμον. Angl. Βαρύσταθμον ex Canthari Medea citat Antiatticista Bekk. p. 85, 30.]

[Βαρυστένακτος, i. q. βαρύστονος, Schol. Opp. Hal. 5, 152, apud Schneid. p. 244. Angl. V. sub Βαρύστονος dicenda.]

Βαρυστενάχω, Graviter suspiro, βαρέως στενάζω, μεγαλοστενάχω, VV. LL. ex Il. [A, 364; Δ, 153; I, 16; Π, 20; Σ, 70, 78, 323; Ψ, 60. Quint. 11, 326. L. Dind.] Sed compositio hæc istorum duorum verborum, βαρυστενάχω et μεγαλοστενάχω, mihi equidem nova est et insolens : nec dubito quin perperam conjuncta compositaque sint pro βαρὺ στενάχω et μεγάλως στενάχω. Certe Od. Θ, [95, 534], Hom. dicit, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. [Verissimum Stephani judicium neglectum est ab editoribus Homeri : quorum tamen Heynius ad A, 364 quid verum esset perspexit. Homeri locis adde Mosch. 4, 60 : Βαρὺ δ' ἦγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα. L. Dindorf.]

[Βαρύστομος, ὁ, ἡ, Gravi ore s. oratione. Nonn. D. 48, 420 : Ἀλλά με κερτομέουσα βαρύστομος ὀξέϊ μύθῳ ἤκαχε Ληλάντοιο πάϊς. Bast. || Gravi acie. Oppianus, a Bastio indicatus, Hal. 4, 481, de securi : Καί πού τις βουπλῆγα βαρύστομον ἰθὺς ἀείρας ἐγγραύλεις ἐτίναξε καὶ οὐ διέκερσε σιδήρῳ στῖφος ἅπαν· 5, 152 : Πολλαὶ δ' ἀγρευτῆρσιν ὁμόστολοι ὥστ' ἐς Ἄρηα θήγονται κρατεραί τ' ἀκίδες στιβαραί τε τρίαιναι, ἅρπαι βουπλῆγές τε βαρύστομοι, ὅσσα τε τοῖα ἄκμοσι δυσκελάδοις ῥαιστήρια χαλκεύονται· quo posteriori loco male alii libri βαρύστονοι cum interpretatione βαρυστένακτοι. Quintus 1, 337 : Πολὺν δ' ὑπεδάμνατο λαόν, ἄλλοτε μὲν βουπλῆγι βαθυστόμῳ, ἄλλοτε δ' αὖτε πάλλουσ' ὀξὺν ἄκοντα. Scribendum βαρυστόμῳ. Quo gravior enim est securis, eo vehementiorem ictum esse aciei necesse est. Diodor. 5, 39 : Σιδηροφοροῦντες ἐνεργοὺς πελέκεις καὶ βαρεῖς. L. Dind.]

[Βαρυστοναχέω, i. q. βαρυστενάχω, si diceretur, Const. Manass. Chron. p. 107. Boisson.]

[Βαρυστονέω, Graviter ingemisco. Epiphan. Panar. p. 812, B : Βαρυστονήσας σύμβουλον λαμβάνει ἑαυτοῦ τὴν ἀνάγκην τῶν ὕβρεων. Hase.]

Βαρύστονος, Graviter ingemiscens, Graves gemitus et suspiria imo de pectore ducens. Athenis histriones quosdam dictos fuisse βαρυστόνους, discimus e Dem., fortassis quia in calamitatibus Tragicis graves gemitus et gravia suspiria simulare norant [314, 10] : Μισθώσας σαυτὸν τοῖς βαρυστόνοις ἐπικαλουμένοις ἐκείνοις ὑποκριταῖς· [quæ citat Philostr. V. Soph. 1, 18, p. 507, ab Hemst. indicatus. Vid. Βαρύτονος.] Affertur ex Epigr. etiam βαρύστονος λίθος, ambiguum an in præcedente signif. Nam βαρύστονος interdum dicitur Qui graves gemitus affert, Gravium suspiriorum causa, Qui graves ex imo pectore trahere gemitus cogit : ut ap. Latinos quoque accipiuntur Lamentabilis, Flebilis, Lacrymosus, Luctuosus. [Hesychius : Βαρύστονος, κακοδαίμων. Soph. O. T. 1233 ab Scotto allatus : Λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδειμεν τὸ μὴ οὐ βαρύστον' εἶναι, et quos Hemst. citat Sibylla apud Pausan. 10, 9, 11 : Καὶ τότ' Ἀθηναίοισι βαρύστονα κήδεα θήσει Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· Plutarch. Mor. p. 1086, E : Τὰ γὰρ ἐν ἀνθρώποις αἴσχιστα ῥήματα, βωμολοχίας, ληκυθισμούς, ἀλαζονείας, ἑταιρήσεις, ἀνδροφονίας, βαρυστόνους, πολυφθόρους, βαρυεγκεφάλους συναγαγόντες Ἀριστοτέλους καὶ Σωκράτους καὶ Πυθαγόρου ... κατεσκέδασαν· Epicur. apud Sextum Emp. p. 216, 2 : Οἶμαι δὲ ἔγωγε τοὺς βαρυστόνους καὶ μαθητήν με δόξειν τοῦ Πλεύμονος εἶναι. Nonnus Dion. 26, 119 : Βαρύστονον ἴαχε φωνήν. Synesius p. 104, C : Ὁ βαρύστονος ἀδελφός· 161, B : Ὁ βαρύστονος Ἀμάραντος. L. Dind. Ut στένω sæpe nihil aliud signif. quam ἠχέω, sic βαρύστονος idem est quod βαρυηχής. Argentarius in Epigr. Analectorum meorum 2, 272 (Anthol. Pal. cap. 9, 246) : Τηλόθε γὰρ λίθος εἷς σε βαρύστονος, οἷα κεραυνὸς .... ἵεη· lapis dum ferit, gravem sonum edens, aut stridorem, dum violento motu impulsus aerem secat. Opp. Ἁ. 5, 152 : Βουπλῆγες τε βαρύστονοι, Graviter ingemiscentes, s. Gravem in percutiendo sonum efficientes, sive respexit poeta ad gravem anhelitum illius qui sublata securi ictum magno conatu infligit : ibi autem male editum βαρύστομοι, quæ vox est nihili, nec ullum habens sensum. Brunck. Sed v. quæ dixi s. βαρύστομος. L. Dindorf.]

[Βαρυστόνως, adv. a βαρύστονος, quod v. Æsch. Eumen. v. 794 : Ἐμοὶ πίθεσθε, μὴ βαρυστόνως φέρειν. Scott.]

Βαρυσύμφορος, ὁ, ἡ, Gravi implicatus infortunio, Gravi calamitate pressus. Suidæ δυστυχής, afferenti hunc sine Auctoris nomine locum, Νομίζων ἑαυτὸν βαρυσυμφορώτατον γεγονέναι πάντων ἀνθρώπων. Utitur Herod. quoque [1, 45 : Συγγινωσκόμενος ἀνθρώπων εἶναι τῶν αὐτὸς ᾔδεε βαρυσυμφορώτατος]. Hesych. βαρυσυμφορώτατος est βαρέως φέρων τὰς συμφοράς, Qui gravato animo et ægre fert calamitates et infortunia. [Lex. Rhet. Bekk. An. p. 225, 28, rectius interpretatur βαρυτάτας συμφορὰς φέρων. Appian. Maced. 17, vol. 1, p. 535 : Ἀθρόως μοι τῶν δύο παίδων ἀποθανόντων ἐπ' ἐμαυτῷ μὲν εἰμι βαρυσυμφορώτατος, ἐπὶ δὲ ὑμῖν ἀμέριμνος. Dio Cass. 78, 41 : Τῆς μοναρχίας ὀριγνηθεὶς, καὶ τάχιστα καὶ βαρυσυμφορώτατα αὐτὴν ἀπέβαλεν. Tzetzes Hist. 3, 335. Seag. Theophyl. Bulg. Ep. 26 ; Const. Manass. Chron. p. 54, 70. Boisson. Symeon Metaphr. Vita Chrys. p. 403, 13 : Τί οὖν ἡ πολύδακρυς χήρα καὶ ἀληθῶς βαρυσυμφορωτάτη; Themistius p. 184, C : Τὸν πόλεμον μέγαν τε καὶ βαρυσυμφορώτατον ἁπάντων κρίνας τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγενημένων. Synesius p. 24, A : Τὸν οἰκετικὸν κληθέντα πόλεμον, βαρυσυμφορώτατον ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε Ῥωμαίων γενόμενον. Angl. Ὑπόθεσις βαρυσύμφορος καὶ πάνδεινος Eustath. Opusc. 268, 33. Tafel.]

[Βαρυσφάραγος, ὁ, ἡ, Graviter sonans, de Jove tonante Pindarus Isthm. 7, 23. Scott.]

[Βαρύσφυρος, ὁ, ἡ, Gravi malleolo, de pede elephanti Man. Philes 8, 308, p. 290. Bast.]

[Βαρύσχοινος. Vid. Βαθύσχοινος.]

[Βαρύσωμος, ὁ, ἡ, Ponderosi corporis. « Justinus M. Resp. ad Quæst. 44 orthod. de animalibus quæ Ezechieli apparuerunt : Δείκνυσι τῷ προφήτῃ ἡμέρου τε καὶ ἀνημέρου ζώου τὴν σύζευξιν καὶ βαρυσώμου καὶ πετεινοῦ τὴν σύμπηξιν, Ostendit prophetæ cicuris et feri animantis conjunctionem atque ponderosi corporis et volucris coagmentationem. » Suicer. Schol. Pind. Nem. 8, 41 : Καταπαλαίονται γὰρ τῷ λόγῳ καὶ οἱ πάνυ ἀνδρεῖοι καὶ βαρύσωμοι ὑπὸ φρονίμων. Scott.]

[Βαρυτάλαντος, ὁ, ἡ, Gravis. Nicet. Annal. 17, 10. Angl. Zonaras v. Ὁλκός, c. 1442.]

[Βαρυταρβής, ὁ, ἡ, Graviter metuendus, Horrendus. Æschylus apud Strabonem 10, p. 471 : Τυπάνου ἠχὼ βαρυταρβής. Scott.]

[Βαρυτέρως, Gravius. Maccab. 3, 3, 1 : Τοῖς ἐν τῇ χώρᾳ βαρυτέρως ἐναντιωθῆναι. L. Dindorf.]

Βαρύτης, ἡ, [Pondus. Thucyd. 7, 62 : Τῇ βαρύτητι τῶν νεῶν. Polybius 1, 51, 9 : Διεκπλεῖν διὰ τῶν πολεμίων νεῶν ... ἀδυνάτως εἶχον διὰ τὴν βαρύτητα τῶν πλοίων.] Gravitas. Βαρύτης ναρκώδης, Plut. [Mor. p. 978, B. Idem p. 128, B : Ἀπεψίαν καὶ βαρύτητα καὶ πλησμονὴν σώματος. Diodor. 14, 71 : Τῶν σκελῶν βαρύτητες. || Gravitas vocis. Plato Protag. p. 316, A : Διὰ τὴν β. τῆς φωνῆς βόμβος τις τῷ οἰκήματι γιγνόμενος ἀσαφῆ ἐποίει τὰ λεγόμενα.] Apud Hippocrat. βαρύτητες et κόποι copulantur, qui ab iis νοῦσον φράζεσθαι scribit. [|| Gravitas morum, contraria ingenio agili et versatili. Plutarch. Fab. c. 1 : Ὁ δ' Ὀουικούλας σημαίνει τὸ προβάτιον· ἐτέθη δὲ (τὸ παρωνύμιον) πρὸς τὴν πρᾳότητα καὶ βαρύτητα τοῦ ἤθους ἔτι παιδὸς ὄντος. Τὸ γὰρ ἡσύχιον αὐτοῦ καὶ σιωπηλὸν καὶ μετὰ πολλῆς εὐλαβείας τῶν παιδικῶν ἁπτόμενον ἡδονῶν, βραδέως δὲ καὶ διαπόνως δεχόμενον τὰς μαθήσεις, εὔκολον δὲ πρὸς τοὺς συνήθεις καὶ κατήκοον, ἀβελτερίας τινὸς καὶ νωθρότητος ὑπόνοιαν εἶχε παρὰ τοῖς ἐκτός. Qua signif. βαρύτητα Nicolao Damasceno Stobæi vol. 2, p. 227 Gaisf. restitutum voluisse videtur Wakef., voc. hoc tanquam ita ibi dictum ascribens : sed pro eo quod in ceteris libris est ἀσκοῦσι δὲ μάλιστα βαθύτητα καὶ ἀοργησίαν (Assyrii) duo apud Gaisfordum οὗτοι τὴν εὐθύτητα.] || Exp. etiam Morositas. Quo pertinere videtur Isocr. Panath. [§ 11] : Τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥᾳδίως φέροντας. Dem. autem [237, 14] Thebanis ἀναλγησίαν et βαρύτητα tribuit. [Polybius 1, 31, 7 : Προσκόψαντες τῇ βαρύτητι τοῦ Μάρκου· 26, 7, 4 : Τι-

θέντες ὑπὸ τὴν ὄψιν τὴν τῶν Ῥοδίων βαρύτητα. Plutarch. A Pyrrh. c. 11 : Τῆς Δημητρίου βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι, πρὸς ἄνδρα δημοτικὸν καὶ φιλοστρατιώτην μεταβαλλομένους τὸν Πύῤῥον. Diodorus Exc. Vat. p. 100 ed. Mai. : Ἡ γὰρ ὑπερηφανία καὶ βαρύτης ἐν μὲν ταῖς πόλεσιν ἀπεργάζεται στάσεις ἐμφυλίους τῶν ἐλευθέρων, ἐν δὲ τοῖς κατὰ μέρος τῶν ἰδιωτῶν οἴκοις δούλων ἐπιβουλὰς τοῖς δεσπόταις καὶ ἀποστάσεις φοβερὰς κοινῇ ταῖς πόλεσι κατασκευάζει. Ibid. 105 : Προσκόψας τῇ βαρύτητι τῶν ἀποκρίσεων. || Alciphronis 1, 37, ab Schæf. indicati, puella amasii fastidium fastidio expugnatura scribit : Εἴωθε γὰρ ἡ βαρύτης τῷ ἀμελεῖσθαι καταβάλλεσθαι. Qua signif. dictum βαρὺς notavimus supra.] || Est etiam Schema orationis, Hermog., ut annotat Bud. Quidam Onerosum sermonem interpr. [Schol. Arist. Plut. 79 : Εἰώθαμεν γὰρ ἐν τοῖς τῆς βαρύτητος σχήμασιν ἐν ἀρχαῖς πολλάκις τιθέναι τὸ εἶτα. || Accentus gravis. Ammon. p. 117, ab Schæf. indicatus : Εἰ δ' οἱ Ἀττικοὶ βαρυτονοῦσιν, οὐ θαυμαστόν ἐστι· χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι, et paullo post, οὐκ εἰς διαστολὴν τοῦ σημαινομένου εὗρον τὴν βαρύτητα. Bekkeri Anecd. p. 662, 29 : Διὰ τοῦτο καὶ τὴν βαρύ- B τητα τῶν τόνων ... ἐζηλώκασιν (Æoles). || Βαρύτης confusum cum βραδύτης, Coraes ad Theophr. p. 239. Schæf.]

[Gravitas, proprie, ut opponatur κουφότητι, Theophr. Hist. pl. 5, 3, 1; Caus. pl. 6, 13, 3. Acerbitas : Philo vol. 2, p. 572, 8 : Ἕνεκα τῆς ἀλαζονείας καὶ βαρύτητος, ᾗ πρὸς πάντας ἐκέχρητο. Heliod. Æthiop. 7, 25 : Μὴ γὰρ οὕτως ἡ δαίμονος τοῦ ἡμετέρου βαρύτης ἰσχύσειεν. Greg. Nyss. t. 3, p. 27, C : Ἡ πολλὴ βαρύτης τῶν ἄθλων καὶ τὰ δυσβάστακτα πάθη. Theophr. Caus. pl. 6, 14, 2 : Ἔνια δ' ὅλως οὐδ' εὐοσμίαν ἀλλὰ βαρύτητα ἔχει κατὰ τὴν ὄσφρησιν· nisi tamen sit vertend. Gravitatem sensui exhibent. Gravis metus videtur vertend. Jos. Ant. Jud. 18, 9, 8 : Οἱ δὲ Βαβυλώνιοι ἀπαλλαγέντες τῆς Ἀνιλαίου βαρύτητος. Vox gravis cantantium, Philo vol. 2, p. 174, 40 : Κατὰ τὴν βαρύτητος πρὸς ὀξύτητα συμφωνίαν· φθόγγοι γὰρ οἱ μὲν ἀνδρῶν βαρεῖς, ὀξεῖς δ' οἱ γυναικῶν. De βαρύτητι, Gravitate in objurgando atque expostulando, Ernesti Lex. rhet. gr. p. 55. Confusum item cum βραδύτης Jos. Ant. Jud. 7, 4, 1. Hase.] C

Βαρυτιμέω, Pretium aggravo, augeo et gravius reddo, Solito graviore pretio vendo. Suid. Τιμιουλκέω. [Τιμιουλκῶν· ἕλκων τὴν τιμὴν τουτέστι βαρυτιμῶν καὶ μεγαλύνων. Eadem Etym. M. c. 759, 5, ab Hemst. indicatum, et Gudianum c. 529. L. Dindorf.]

Βαρύτιμος, ὁ, ἡ, Pretiosus. Ad verbum sonat Qui gravis est pretii : quoniam olim appendebatur æs, non numerabatur. Et sic Sallust. dixit, Cœpit grave pretium per omnem provinciam fructibus esse. Matth. 26, [7] : Προσῆλθεν αὐτῷ γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου, Alabastrum unguenti gravis pretii. Sed quidam vetusti Codd. ibi habent πολυτίμου, i. e. τιμίου, Quod erat multi s. magni pretii, Pretiosi. [Gl. Βαρύτιμον, Pretiosum. Strabo 17, p. 798, ab Hemst. indicatus : Τῶν βαρυτίμων βάρεα καὶ τὰ τέλη. || Paullo aliter Heliod. 2, p. 113, quem indicavit Schneid. : Μὴ βαρύτιμον εἶναι περὶ τὴν διάπρασιν, Grandi pretio vendere. || De diis inferis Æsch. Suppl. v. 25, a Bastio citatus : Ὕπατοί τε θεοὶ καὶ βαρύτιμοι χθόνιοι θήκας κατέχοντες. Reddendum videtur, Reverendi. D L. Dindorf.]

[Bardesan. ap. Eus. Præp. ev. p. 276, B, de mulieribus apud Bactros : Προερχόμεναι μετὰ πολλῆς φαντασίας ἔφιπποι, κοσμοῦσαι πολλῷ χρυσῷ καὶ λίθοις βαρυτίμοις τοὺς ἵππους. Hase.]

[Βαρύτλητος, ὁ, ἡ, Gravis ad ferendum. Anthol. Plan. lib. 4, 245 : Βαρυτλήτων ὀδυνάων. Scott. Naumachius Stobæi vol. 3, p. 22 Gaisf. : Βαρυτλήτων λαγόνων περὶ φόρτον ἄγουσαν, ab Hemst. indicatus.]

Βάρυτον dicitur τὸ βραθὺ, ut infra docebo [sub v. Βράθυ, ubi ex Diosc. 1, 105 affert hæc e Nothis petita p. 441 : ... βάραθρον, οἱ δὲ βάρυτον, οἱ δὲ βάρον, Ῥωμαῖοι ἔρβα σαβῖνα.]

Βαρυτονέω, Gravi tono claudo s. finio, Gravi tenore effero. [Dionys. Ant. R. 2, 58 vel qui illa interpolavit : Υἱὸν Πομπωνίου, ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς, κατ' ὄνομα Νόμαν· χρὴ δὲ τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκτείνοντας βαρυτονεῖν, quod male Schneiderus ita interpretatur, pronunciandum esse Νομᾶς. Philo vol. 1, p. 97, 23 : Βα- A ρυτονουμένου τοῦ που εἶ. Schol. Arist. Av. 267 : Εἰ δὲ ἐπὶ τῆς χαράδρας (χαράδριον voc.), βαρυτονεῖται. Eustath. Il. p. 26 sæpius, p. 30, 40; 630, 23 et alibi. Quæ partim citaverat Scottus. De vocabulo ipso syllabam quandam suam gravante Jo. Alex. τον. παραγγ. p. 17, 35 : Τὰ ἀρσενικὰ ... βαρυτονοῦσι τὰς γενικάς. Nicomachus Harmon. Man. p. 18 : Λέγοντες ὅτι ἐναντίον τῇ κατὰ τὴν τάσιν συμμετρίᾳ, τῷ μὲν πλήθει ὀξυτονούσῃ τοὺς φθόγγους, τῇ δὲ ὀλιγότητι βαρυτονούσῃ, συμβέβηκε περὶ τὰ μήκη θεωρεῖσθαι καὶ τὰ πάχη τῶν χορδῶν καὶ τῶν κοιλιώσεων τῶν αὐλῶν, κατὰ ἀντίστροφον μέντοι ἀναλογίαν. Ἐν τούτοις γὰρ ἀνάπαλιν, αἱ μὲν βραχύτητες ὀξυτονοῦσιν, αἱ δὲ πλειονότητες βαρυτονοῦσιν. L. Dindorf.]

[Βαρυτόνησις, ἡ, Gravis accentus. Eust. Il. p. 47, 30; 70 extr. Scott. 630, 28.]

[Βαρυτονητέος, α, ον, Gravi accentu notandus. Schol. Arist. Ran. v. 864 : Βαρυτονητέον δὲ τὸ ἀληθές. Scott. Schol. Hom. Il. H, 31; Ammon. v. Σταφυλήν.]

Βαρύτονος, Qui gravi tono effertur s. pronuntiatur : B λέξις, ap. Gramm., Vox gravitona, ut quidam interpr. [Eustath. Il. p. 111, 39. Scott. Cui innumera aliorum grammaticorum exempla addi possent. Quibus omissis notabo tantum apud eundem Eust. de enclitica dictum Il. p. 930, 58 : Τὸ δὲ ἄλλον πού τινα λήθω οὐκ ἂν ἔχοι ἀμφιβολίαν, ὅτι διστακτικόν, καὶ διὰ τοῦτο ἀνόξυντον ἔχει τὸ που, ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν βαρύτονον ἐν τῇ συνεπείᾳ. Conf. dicta sub βαρύνειν. L. Dindorf.] At pro βαρύτονον στῆθος, quod in VV. LL. exp. Pectus angustum, videndum est ne scr. sit βαρύστονον, Graves gemitus edens : nisi quis dicat eo significari τὸ βαρέως τεινόμενον, Quod graviter vexatur. [« Βαρύτονον στῆθος, Pectus angustum, Xen. K. [5, 30] p. 774, H. Steph. e VV. LL. affert sine antiqui Scriptoris auctoritate, putatque scribi posse βαρύστονον, Graves gemitus edens, nisi quis dicat eo significari τὸ βαρέως τεινόμενον, Quod graviter vexatur. Sed in Xen. loco, quem non observarat Steph., nihil mutandum; non magis quam in Arist. Physiogn. p. 159 : Ὅσοι βαρύτονον φωνοῦσι μέγα καὶ πεπλεγμένον, ἀναφέρονται ἐπὶ τοὺς εὐ- C ρώστους κύνας, καὶ ἐπὶ τὴν ἐπιπρέπειαν : locus ad Xen. illum ut referatur dignissimus. Idemque hoc Philosophus in Probl. s. 11, c. 15, vocat βαρυφωνεῖν. » Grammius Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 119. Pollux 4, 114 : Εἴποις δ' ἂν βαρύτονος ὑποκριτής, βομβῶν, περιβομβῶν, ληκυθίζων, etc. Quem scripsisse βαρύστονος non dubitabit qui contulerit dicta de ὑποκριταῖς βαρυστόνοις sub βαρύστονος. || De compendiis quibus vocab. hoc cum deductis ab eo βαρυτόνως et βαρυτονεῖν scribitur v. Bast. ad Gregor. p. 801. L. Dindorf.]

[Aristot. Physiogn. p. 813, 31 : Οἱ μέγα φωνοῦντες βαρύτονον ὑβρισταί. Moleste urgens, Schol. Joann. Climac. p. 408, 32 : Ὅστις ὑπὲρ πάντας βαρύτονος ὤν, δοκιμωτάτην μάλιστα ψυχὴν ἀπεργάζεται. Hase.]

Βαρυτόνως, Gravi tono [sive accentu. Mœris p. 109, Ammonius p. 124, et alibi, Schol. Thucyd. 7, 2, et partim ab Scotto citati Schol. Arist. Plut. 109, Eq. 529; Eust. Il., p. 41, 3; 45, 4; 630, 26; Od. p. 1410, 10. L. Dindorf.]

[Βαρυτόνως proferri grammatici dicunt voces quæ D accentu carent in extrema syllaba. Ita Steph. Byz. p. 225, A ed. Pined. : Δαύη, βαρυτόνως, πόλις Ἀραβίας· p. 444, B : Μαριάνδυνος, βαρ. et alibi sæpe. Hase.]

Βαρύυμνος. Βαρυύμνων ex Epigr. affertur pro Hymnorum sanctorum : tanquam βαρύυμνος ibi positum sit pro Gravis hymnus, substantive : sicut εὔυμνος a Lascari substantive itidem usurpatum est pro Bonus hymnus. Alioqui βαρύυμνος adjective acceptum significaret Graves hymnos habens, ut πολύυμνος, Multos habens hymnos, Abundans hymnis, Aristoph. [Eq. 1328. In versu Epigr. Anthol. Pal. cap. 7, 34, nunc receptum ex cod. Pal. : Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων χαλκευτάν, κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις. L. Dindorf.]

[Βαρύυπνος, ὁ, ἡ, Somnolentus. Nonnus Dion. 48, 631, 765, a Kallio indicatus.]

[Βαρυφθέγκτης, ὁ, Graviter vociferans. Pindarus Herodiani Περὶ σχημάτων p. 60, 14 (Villoison. Anecd. vol. 2, p. 95), ab Schneid. indicatus, βαρυφθεγκτᾶν λεόντων.]

Βαρύφθογγος, ὁ, ἡ, (q. d. Gravisonus), Grave sonans, s. Graviter, Gravem sonum edens. Affertur pro Leonis epitheto. Hom. [Od. I, 257] divisim φθόγγον βαρὺν dixit. [Hymn. Ven. 160. Nicand. Ther. 171 : Βαρυφθόγγων λεόντων. Pind. Isthm. 5, 32 : Βαρυφθόγγοιο νευρᾶς. Anthol. Pal. cap. 6, 51 : Βαρυφθόγγων τ' ἀλαλητὸν αὐλῶν. Galen. Gl. Hippocr. 567, ubi est varietas βαρύφωνον. Oppian. Cyn. 1, 353; 3, 116. Nonn. D. 48, 829. L. Dindorf.]

[Βαρύφλοισβος, ὁ, ἡ, Graviter strepens. Proculus hymn. in Solem v. 20, Jacobs. Anthol. vol. 3, p. 148 : Εὐνάζει μέγα κῦμα βαρυφλοίσβοιο γενέθλης. Bast.]

Βαρύφορτος, Cujus onus est grave, Onerosus, Valde onerosus s. ponderosus. [Const. Manass. Chron. p. 125 : Μόλιβδος βαρύφορτος, ubi est varietas βαθύφορτος. Boiss. Nonnus paraphr. Joann. 5, p. 59, 16 : Βαρύφορτον ἐπωμίδα· 16, p. 203, 5 : Γυνὴ βαρύφορτος ἄχος περὶ θυμὸν ἑλίσσει, ὀξυτέροις βελέεσσιν ἱμασσομένη τοκετοῖο· 20, p. 243, 19 : Βαρύφορτος Ἰωσήφ. Dion. 48, 769 : Γύναι βαρύφορτε, item de gravida. L. Dindorf.]

Βαρυφρονέω, Graviter mente affectus sum etc. [Tzetz. Antehom. v. 362 : Οἱ δὲ βαρυφρονέοντες Ἀχιλλεῖ ἀγριάασκον. L. Dindorf.]

Βαρυφροσύνη, ἡ, Status mentis graviter affectæ, et curis ac molestiis velut gravatæ. [Plut. Mor. p. 710, E : Τὰ πένθη καὶ τὰς βαρυφροσύνας. || Indignatio. Plutarch. Coriol. c. 21 : Ὑπ' ὀργῆς καὶ βαρυφροσύνης. Scott.]

Βαρύφρων, ὁ, ἡ, q. d. Cui gravis est mens, curis sc. onusta, Qui graviter mente est affectus, si ita loqui conceditur. [Theocr. 25, 110 : Βαρύφρονος Ἡρακλῆος. Anthol. Pal. cap. 12, 141 : Ἡ βαρύφρων Νέμεσις. Schæf. Et quos Scottus citavit Apollon. Rh. 4, 731 : Βαρύφρονος Αἰήταο· Lycophr. 464 : Ταῦρος βαρύφρων, et quem Wakef. Opp. Hal. 4, 174 : Ἔξοχα δ' ἐκ πάντων νεπόδων ἀλεγεινὸν ἔρωτα κόσσυφος ἀθλεύει, κίχλης δ' ἐπιδαίεται ἦτορ, οἴστρῳ τε ζήλῳ τε, βαρύφρονι δαίμονι, θύων· (conf. 1, 500 : Πολλὴ γὰρ ἐν ἰχθύσιν ἔστ' Ἀφροδίτη, οἶστρός τε ζηλός τε, βαρὺς θεός.) Idem 4, 505 : Θύννης βαρύφρονος. Tzetzes Homer. v. 228 : Βαρύφρονος Αἰακίδαο. L. Dind. Const. Manass. Chron. p. 74, 122. Boisson.]

Βαρυφωνέω, Gravem vocem emitto, Gravitate vocis utor. [Aristot. Probl. 11, 15. Schneider.]

Βαρυφωνία, ἡ, Gravis vox, Gravitas vocis, ex J. Poll. [2, 112 : Ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων (compositorum cum φωνή) οὐκ ἔστιν εὑρεῖν τὰ πράγματα, πλὴν τὴν βαρυφωνίαν παρ' Ἀλέξιδι. Hippocrates p. 285, 43 ab Scotto citatus : Βράγχος καὶ βαρυφωνίην. Aristot. De generat. animalium 5, 7. Paullus Æg. 1, p. 13, 50. L. Dindorf.]

Βαρύφωνος, ὁ, ἡ, Cui vox est gravis, ᾧ βαρεῖά ἐστι φωνή, sicut et φθόγγος βαρὺς ab Hom. dicitur. Unde etiam comp. βαρύφθογγος. [Hippocrates p. 283, 24, ab Scotto citatus : Βαρυφώνους καὶ βραγχώδεας. Menander Athenæi 2, post p. 71 : Βαρύφωνος γέρων. Aristot. De generat. anim. 5, 7; Pollux 2, 111; 4, 64, 114; Aretæus 1, c. 10; Hesychius sub Βαρβαρύπην. Etym. M. c. 577, 57 : Τῶν μελῶν τὰ μέν εἰσιν ὀξύφωνα, τὰ δὲ βαρύφωνα. Vide sub Βαρύφθογγος dicta. L. Dindorf.]

[Aristot. Physiogn. p. 807, 18 : Τῶν δ' αὖ ζώων τὰ μὲν ἀνδρεῖα βαρύφωνά ἐστι, τὰ δὲ δειλὰ ὀξύφωνα. Diog. Laert. 9, 50 : Καὶ Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ [p. 316, A,] φησί, βαρύφωνον εἶναι τὸν Πρόδικον. Hase.]

[Βαρύχειλος, ὁ, ἡ, Cui gravia s. crassa sunt labra. Anthol. Plan. lib. 2, 20 : Ῥήτορα Μαῦρον ἰδὼν ἀπεθαύμασα τὸν βαρύχειλον, τέχνης ῥητορικῆς δαίμονα λευκοφόρον. Quem eund. in hominem Palladas ib. c. 11, 204 : Ῥήτορα Μαῦρον ἰδὼν ἐτεθήπεα, ῥυγχελέφαντα, χείλεσι λιτραίοις φθόγγον ἱέντα φόνον. Crassa Afri labia rideri probaliter censet Jacobsius ad Anthol. vol. 10, p. 137. Indicavit Schæf.]

[Βαρυχείμων, ωνος, ὁ, ἡ, Gravem tempestatem s. hiemem habens. Etym. M. p. 810, 1 : Χειμών· τὰ εἰς μα οὐδέτερα εἰς μων παραγόμενα ὀνόματα κοινά εἰσι τῷ γένει καὶ τρέπει τὸ ω ἐπὶ γενικῆς, οἷον μνῆμα, ἀμνήμων ἀμνήμονος, σχῆμα, ἀσχήμων ἀσχήμονος, εἷμα, λευχείμων λευχείμονος. Τὸ δὲ χειμὼν ὀξυνόμενον καὶ ἁπλοῦν καὶ περιεκτικὸν ὂν διήλλαξε· ὁμοίως καὶ εἴ τι παρ' αὐτὸ σύγκειται, βαρυχείμων βαρυχείμονος. Scribendum βαρυχείμωνος. Eadem Zonaras c. 1846. L. Dindorf. Theognost. cod. Barocc. 50, can. 460 : Βαρυχείμων, βαρυχείμωνος. Cramer.]

[Βαρύχολος, ὁ, ἡ, Iracundus. Constant. Manass. Chron. p. 116 : Οὐδὲ ζηλῶν τὸ ζάκοτον καμήλου βαρυχόλου. Boiss.]

[Βαρύχορδος, ὁ, ἡ, Gravis chordæ, Gravis. Anthol. Pal. cap. 12, 187 : Ἐκ νήτης μετίδῃς οὕτως ταχὺς εἰς βαρύχορδον φθόγγον. Bast.]

[Βαρυχυμία, ίας, ἡ, Gravis humor. Greg. Nyss. t. 2, p. 424, B : Δυσανασχετοῦντες τὴν θέαν τῶν ἀπὸ πληθωρικῆς τινὸς βαρυχυμίας δι' ἀκροχορδόνων καὶ ἥλων ἀλλοιωθέντων τὴν ἐπιφάνειαν. Hase.]

Βαρύψυχος, ὁ, ἡ, Qui gravi et ignavo animo est, ὁ βαρεῖαν καὶ λιθώδη καὶ ἀκίνητον ἔχων ψυχήν, ἀλλὰ μὴ πρὸς πόλεμον ὁρμητικὴν καὶ πρόθυμον, ut Schol. Soph. : qui βαρυψύχου pro μικροψύχου et καταπεπτωκότος τὴν ψυχὴν accipit ap. Aj. [320], p. 20 : Πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους Τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν, Dicebat hujuscemodi lamenta hominis esse ignavi et pusillanimi. Non solebat igitur ἐν τοῖς κακοῖς ἀπολοφύρεσθαι, ἀλλ' ἦν καρτερικός, κακοῦ ἀνδρὸς τὸ ὀλοφύρεσθαι λέγων εἶναι· ut et Hercules in Trachin. de se ait [1076] : Ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς. Sequitur igitur de Ajace, post ea verba : Ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων, Ὑπεστέναζε, ταῦρος ὡς μυκώμενος.

[Βαρυώδης, ὁ, ἡ, Graveolens. Nicander Ther. 895, a Bastio indicatus : Ἀγροτέρου σπερμεῖ' ἐρεβίνθου σὺν χλοεροῖς θάμνοισι βάλοις βαρυώδεα ποίην. Quod Schol. interpretatur τὴν βαρύοδμον καλουμένην βοτάνην. L. D.]

Βαρυώδινος, Qui graves in partu dolores patitur aut facit, ap. Nonn. [Paraphr. Joann. 16, p. 203, 7, ubi codicis Pal. sæculi duodecimi scripturam per ι diserte annotavit Sylburgius. L. Dind.] : Ὥρην γὰρ τρομέει βαρυώδινον. Ubi malim scribere βαρυώδυνον per υ : quia τὸ ῑ in ὠδῖν produci solet. [Expungendum igitur βαρυώδινος.]

Βαρυώδυνος, ὁ, ἡ, Qui graves dolores patitur s. affert. [Nonnus Dion. 47, 163. Bast. 48, 808, ubi legebatur βαρυώδινα, quod correxit Dorvillius ad Charit. 8, 8. Conf. Βαρυώδινος. L. Dindorf.]

Βαρυωπέω, Visu sum gravato, i. e. Ægre et difficulter cerno, Visu sum hebetiore et obtuso, i. q. ἀμβλυωπέω, Gen. 48, [10,] de Jacobo sene : Οἱ ὀφθαλμοὶ δὲ αὐτοῦ ἐβαρυώπησαν ἀπὸ τοῦ γήρως, καὶ οὐκ ἠδύναντο βλέπειν. Βαρυώπτομαι, in VV. LL. statuitur thema aor. ἐβαρυώπησαν, sed crasso errore : is enim est a th. βαρυωπέω. [Hesychius : Ἐβαρυώπησαν, ἐβαρήθησαν, ἀσθενεῖς ἐγένοντο οἱ ὀφθαλμοί. Suidas : Ἐβαρυώπησαν, βαρεῖς ἔσχον τοὺς ὀφθαλμούς. Zonaras c. 594 : Ἐβαρυώπησαν, ἀσθενεῖς ἐγίνοντο τοὺς ὀφθαλμούς.]

[Βαρυωπής, ὁ, Visu hebete. Pseudo-Chrys. Serm. 67, vol. 7, p. 440, 40 : Τοὺς βαρυωπεῖς ὀφθαλμοὺς ἐκτυφλώττουσαν. Seager.]

[Βαρύωτος, Auribus pendulis et flaccidis. Gl. Βαρύωτος, Plautus. L. Dindorf.]

[Βάρωμος, ὁ, Instrumenti genus, quod cum barbito componit Athenæus, de cujus loco ita pergit Stephanus post ea quæ sub βάρμιτος posuimus : « Non minus suspectum est βάρωμος, quod apud Eund. legitur sub fin. lib. 4, [p. 182, F,] ubi nimirum ex Eupolide [immo Euphorione] refert τὸν βάρωμον καὶ βάρβιτον, ὧν Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν, καὶ τὰ τρίγωνα, καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι. » Βάρωμον si falsum est, vix ei aliud potest substitui quam illud βάρμον 14, p. 636, C : quo minus cogitari de eo in βάρμιτον mutando licet. L. Dind.]

[Βᾶς, ᾶ, ὁ, pro βασιλεὺς dictum antiquitus ostendit locus Æschyli Suppl. v. 892, 901, de quo non repeto quæ dixi sub βᾶ. Ejusmodi formas breviores loco productiorum, quas posterior ætas introduxit, plures collegit Buttmannus Gram. vol. 1, p. 217 sq. Quibus comparari possunt casca vocabula Latina *Pa* et *Po* pro *Pars* et *Populus* (sive secundum alteram scripturam *Potissimum*), in carmine Saliari apud Festum p. 320 et in schedis p. 87. Ab forma βᾶς ductæ sunt formæ propemodum obliteratæ βάσιλος et βασίλη et usitata βασιλεύς, hæc quidem ea terminatione cujus exemplum est Ἀχιλεὺς ab -ᾶγος factum. L. Dindorf.]

[Βᾶς, ᾶ, ὁ, Bas, nomen regis Ponti. Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1181 : Ὁ Βᾶς, τοῦ Βᾶ. Ἱστορεῖται δὲ οὗτος βασιλεὺς Πόντου. Memorat etiam Arcadius p. 125, 17. Memno Photii cod. 224, p. 228, 17 ed. Bekk. : Τοῦτον (Βοτείραν) διαδέχεται Βᾶς ὁ υἱός, ὃς καὶ Κάλαν τὸν Ἀλεξάνδρου στρατηγὸν κατηγωνίσατο. L. Dindorf.]

Βασὰ Hesychio est αἰσχύνη. Idem tamen et Βασὰν affert pro αἰσχύνη, ut Suid. quoque. Sed parum ad rem est, quod Suid. e Ps. affert, εἶπε Κύριος, Ἐκ βασὰν ἐπιστρέψω, ἐπιστρέψω ἐν βυθοῖς θαλάσσης· ibi enim omnes Interprr. uno consensu Basan accipiunt pro Propr. nom. loci, cujus fit passim mentio in Bibliis. Locus est Ps. 68, 23 [apud LXX, 67, 22. Zonaras c. 373 : Βασάν· αἰσχύνη, ἡ πικρία, ἤτοι παραπικρασμὸς, ὅ ἐστι παροξυσμός. Scribendum cum libris duobus Βασάν. Hesychii glossa integra est, Βασὰ, αἰσχύνη, ὅ ἐστι δρῦς. Ad quæ Kusterus : « Βασὰ ab Hebraico בושה *busah*, i. e. pudor : unde recte ab Hesych. exponitur αἰσχύνη. Quando addit, ὅ ἐστι δρῦς, confundit *Basan*, quod est nomen regionis, cum arbore, quæ in ea regione proveniebat. Nam Basan erat regio Palæstinæ, quæ plurimas ferebat quercus; unde δρύες Βασανίτιδος memorantur Zach. 11, 2. » L. Dindorf.]

Βασαγεῖ Hesych. affert pro ἀδολεσχεῖ, Garrit, Nugatur.

Βασαγίκορος, Hesych. teste, Hipponacti est ὁ θᾶσσον συνουσιάζων.

[Basaltes. V. Βασανίτης.]

[Βασὰν, i. q. Βασανῖτις, quod v. Numer. 21, 33 et sæpius in V. T. Hesychius : Βασὰν, αἰσχύνη, ubi v. Alberti, et dicta supra s. Βασά. L. Dindorf.]

[Βασανᾶραι, gens Indiæ, memorantur a Ptolemæo 7, 2. L. Dindorf.]

[Βασανασταγάλα, ἡ, Articulorum tortrix. Lucian. Tragœdop. v. 190, de podagra. ◡◡-◡◡-. Scott.]

Βασανεύω. Βασανεύεται Hesychio pro βασανίζεται, διελέγχεται s. διακρίνεται, Exploratur, Probatur, aut Discernitur.

[Βασανηδὸν, Torquendo. Manetho 4, 197 : Β. στρεβλὰ κολαζόμενοι. Kall.]

[Βασανίαν pro βαθανίαν, ab Hesychio inter Βάσανος et Βασιλεύει posito cum interpretatione νεοσσεῖαν (leg. νεοσσιὰν) Κρῆτες, restituebat Vossius.]

Βασανίζω, Exploro, Probo, [Pollux 7, 97 : Τὴν χρυσῖτιν γῆν πυρὶ βασανίζοντες] Examino, Periculum facio. [Suidas cum eoque Etym. M. c. 188, 57 e Lex. Rhetor. : Βασανίζειν οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν καὶ ἐλέγχειν τἀληθὲς διὰ λόγων. Sed refutat eum ipse quem affert locus Aristoph. Ran. 616 : Βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβών ... Καὶ πῶς βασανίζω; Πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας κ. τ. λ. Rectius Lex. Rhet. in Bekkeri An. p. 226, 17 : Βάσανος καὶ βασανίζειν. Χρῶνται μὲν τῇ βασάνῳ καὶ τῷ βασανίζειν οἱ ῥήτορες καὶ ἐπὶ τοῦ μαστιγοῦν καὶ στρεβλοῦν τοὺς καταδικασθέντας καὶ κολαζομένους, τάσσουσι δὲ αὐτὰ καὶ ἐπὶ τοῦ δοκιμάζειν καὶ ἀκριβῶς ἀνερωτᾶν. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 16 : Οὓς ἔλαβε βασανίζειν ἐναντίον πολλῶν. Plato Conviv. p. 184, A : Χρόνος ὃς δὴ δοκεῖ τὰ πολλὰ καλῶς βασανίζειν· et sæpius ibidem. Aristoph. Ach. 110 : Ἀλλ' ἄπιθ', ἐγὼ δὲ βασανιῶ τοῦτον μόνος· 647 : Οὕτω δ' αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πόρρω κλέος ἥκει, ὅτε καὶ βασιλεὺς, Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν βασανίζων, ἠρώτησεν πρῶτα μὲν αὐτοὺς πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν, εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητὴν ποτέρους εἴποι κακὰ πολλά. Eq. 124 : Τὴν ἐμὴν κίστην ἰὼν ξύλλαβε σιωπῇ καὶ βασάνισον ἅττ' ἔνι. Idem apud Stobæum vol. 2, p. 405 : Καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθύδια τριταῖα, πολυτίμητα, βεβασανισμένα ἐπ' ἰχθυοπώλου χειρὶ παρανομωτάτῃ. Quod Ponderatos interpretatur Valcken. Diatr. p. 172, B, ab Schæf. indicatus. || Hinc de oratore cum delectu verborum loquente. Pollux 6, 140 : Εἰς μὲν δὴ τὸν οὐκ ἀφροντίστως δοκοῦντα λέγειν ἐρεῖς ... βασανίσας, κρίνας, et 149 : Εἰς δὲ τὸν ὀλίγα λέγοντα μετὰ κρίσεως, βεβασανισμένος, κεκριμένος, et 141 : Βεβασανισμένα, κεκριμένα, et 150 : Βεβασανισμένως, κεκριμένως, quibuscum conferenda hæc, 150 : Εἰς τὸν ὀλίγα λέγοντα μετὰ κρίσεως ... ἀκρίβεια, βάσανος, κρίσις. L. Dind.] Aristoph. B. [802] : Κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγῳδίας· [1121 : Ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ. Polybius 1, 4, 3 : Τὴν δὲ καθόλου καὶ συλλήβδην οἰκονομίαν τῶν γεγονότων, πότε καὶ πόθεν ὡρμήθη καὶ πῶς ἔσχε τὴν συντέλειαν ταύτην, οὐδ' ἐπιβαλόμενόν τινα βασανίζειν (ὁρῶν). L. Dindorf.] Plato, Βασανίζειν ταῖς ἐμπειρίαις ἕκαστα, Experientia probare, Bud. interpr. [Arist. Vesp. 547 : Νυνὶ θαρρῶν πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε. Xenoph. Equ. 3, 7 : Πάντα γὰρ ταῦτα καὶ τὴν ψυχὴν εἰ καρτερὰ, καὶ τὸ σῶμα εἰ ὑγιὲς, βασανίζει. Ubi βασανίζειν idem est quod ἐλέγχειν : quæ signif. magis etiam apparet apud eundem OEcon. 10, 8, dicentem de fucatis : Ἢ γὰρ ἐξ εὐνῆς ἁλίσκονται ἐξανιστάμενοι πρὶν παρασκευάσασθαι ἢ ὑπὸ ἱδρῶτος ἐλέγχονται ἢ ὑπὸ δακρύων βασανίζονται ἢ ὑπὸ λουτροῦ ἀληθινῶς κατωπτεύθησαν. Plato Legg. 11, p. 922 : Ὁπόσοι περὶ ἐμὲ φαῦλοι καὶ ὅσοι ἀγαθοὶ γεγόνασι φανερῶς, βασανισθέντες ἱκανῶς ἐν νόσοις, οἱ δ' ἐν γήρᾳ καὶ ἄλλαις παντοίαισι τύχαις. L. Dind.] Apud eund. Plat. [Reip. 2, p. 361, C] : Βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, Quasi quodam examine ad justitiam probatus, Ficino interpr. Tale fere est apud Chrys. De sacerd. : Ἀκριβὴς καὶ βεβασανισμένη ἔρευνα. || Torqueo ad eruendam veritatem, Quæstionem habeo de aliquo. Plut. De garrul. [Mor. p. 509, B] : Βασάνιζε καὶ στρέβλου τὸν ἀλάστορα. Thucyd. 8, [92 : conf. 7, 86] : Ληφθεὶς καὶ βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν τετρακοσίων, οὐδενὸς ὄνομα κελεύσαντος εἶπεν. [Idem 6, 53, de crimine ipso : Βασανίσαι τὸ πρᾶγμα καὶ εὑρεῖν. Quod aliter capiendum quam Platonis Euthyd. p. 307 extr. : Ἐάσας χαίρειν τοὺς ἐπιτηδεύοντας φιλοσοφίαν, εἴτε χρηστοί εἰσιν εἴτε πονηροὶ, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βασανίσας καλῶς τε καὶ εὖ, ἐὰν μέν σοι φαίνηται φαῦλον, πάντ' ἄνδρα ἀπότρεπε. Arist. Eccl. 523 : Καὶ μὴν βασανίσαι τουτί γέ σοι ἔξεστι· 748 : Ἐγὼ καταθήσω τἀμά; ... μὰ τὸν Ποσειδῶ οὐδέποτέ γ', ἀλλὰ βασανιῶ πρώτιστον αὐτὰ πολλάκις καὶ σκέψομαι. L. Dind.] Sed generalius etiam accipitur pro Torqueri, Afflictari, idem autem et de act. intelligendum, et Quocumque modo vexari, apud Matth. et Marc. Quinetiam a Matth. [14, 24] navigium dicitur βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων. Minus autem nove ab Eod. [8, 6] dicitur Παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Minus nove, inquam, quia de ægrotis dici solitum, aperte ostendit, meo judicio, quod apud Lucian. Solœco [Solœcista c. 6] legitur, sc. alicui dicenti puerum [h. e. servum : quod non perspectum habuit interpres. L. Dind.] suum ægrotantem βασανίζεσθαι, Socratem quendam τὸν ἀπὸ Μόψου respondisse, ἐπὶ τῷ; ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζοντος; Cujus joci hunc esse sensum existimo, ut iste ad veram h. v. signif. respiciens interroget, Quanam de re quæstio habetur? Is, qui de eo quæstionem habet, Cujus rei veritatem ab eo elicere conatur? Quasi sc. βασανίζεσθαι hoc signif., non item illud, quo alter eo signif. voluerat. [De vi quam quis linguæ facit Dionys. vol. 6, p. 919 R. : Λέξει κέχρηται καθαρᾷ καὶ σαφεῖ καὶ οὐδὲν ἐχούσῃ σχῆμα βεβασανισμένον οὐδὲ ἀνακόλουθον· 951 : Τὰς δ' αἰνιγματώδεις καὶ δυσκαταμαθήτους ... καὶ πολὺ τὸ βεβασανισμένον καὶ τὸ σολοικοφανὲς ἐν τοῖς σχηματισμοῖς ἐχούσας (κατασκευάς). Utroque loco βεβιασμένον reponit Sylburgius. Sed similiter Longinus 10, 6 : Τὰς προθέσεις ἀσυνθέτους οὔσας συναναγκάσας παρὰ φύσιν καὶ εἰς ἀλλήλας συμβιασάμενος, Ὑπὲκ θανάτοιο, τῷ μὲν συνεμπίπτοντι πάθει τὸ ἔπος ὁμοίως ἐβασάνισεν. Significationem Torquendi relatam ad morbos aliosve cruciatus qui non infliguntur examinis caussa ab Atticis alienam perhibet Thomas M. p. 143 : Μὴ λέγε οὖν βεβασάνισται ὑπὸ νόσου, ἀλλ' ἐξήτασται. Chrysippus apud Stobæum vol. 2, p. 206 Gaisf. : Ἔλεγεν δὲ ὁ Χρύσιππος ἀλγεῖν μὲν τὸν σοφὸν, μὴ βασανίζεσθαι δέ· μὴ γὰρ ἐνδιδόναι τῇ ψυχῇ. Gregorius Naz. Orat. 12, 2, p. 242 : Βασανίζοντες Αἴγυπτον. Charito 4, 3 : Χεῖρόν με βασανίζεις, ἐπὶ τοιούτῳ διηγήματι ζῆν ἀναγκάζων. L. Dind.]

[Βασανικὸς, vox nihili apud Niceph. Greg. p. 644, D, 1025, 8 ed. Bonn. : Προὔκειντο γὰρ οἷς μὲν ἂν μὴ συμφωνεῖν ἐξῇ βασανικαὶ ἀδοξίαι, οἷς δ' ἐνῆν τὸ πείθεσθαι ῥᾴδιον, τούτοις δ' ἀμοιβαὶ χρημάτων καὶ τιμῶν παντοδαπῶν. Legendum enim βάσανοι καὶ ἀδοξίαι. L. Dind.]

[Βασανὶς, vox nihili. V. Βαναυσίς.]

A [Βασανίσης, Basanises, unde Βασανίσαι gens Thraciæ. Steph. Byz.: Βασανίσαι, ἔθνος Θράκιον ἀπὸ τῆς ὁ Βασανίσης εὐθείας. Τινὰ δὲ τῶν βιβλίων Βανίσαι ἔχουσι τρισυλλάβως. Quæ verior scriptura videtur. L. Dind.]

Βασανισμὸς, ὁ, Exploratio, Quæstio, s. Tormenta. [Alexis Athenæi 1, p. 30, F: Οἶνος ξενικὸς παρῆν· ὁ γὰρ Κορίνθιος βασανισμός ἐστι. Hemst. Pro Cruciatu, quomodo vertendum videtur apud Alexin, sæpius est in Apocalypsi: 9, 5: Καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀποκτείνωσιν αὐτοὺς, ἀλλ' ἵνα βασανισθῶσι μῆνας πέντε· καὶ ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ὡς βασανισμὸς σκορπίου, ὅταν παίσῃ ἄνθρωπον· 14, 10: Καὶ βασανισθήσεται ἐν πυρὶ καὶ θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου· καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν εἰς αἰῶνας αἰώνων ἀναβαίνει· 18, 7: Δότε αὐτῇ βασανισμὸν καὶ πένθος· 10: Διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, quæ repetuntur v. 15. L. Dind.]

[Βασανιστέος, α, ον, Torquendo explorandus. Plato Reip. 7, p. 539. Βασανιστέον Demosth. p. 855, 2. Scott.]

B Βασανιστήριον, τὸ, q. d. Exploratorium, Instrumentum ad explorandum, ut βασανιστήριον χρυσοῦ est Lapis Lydius. Themist. in Orat., quæ Βασανιστὴς inscribitur [p. 247 B: conf. idem p. 175, C, 248, A]: Καὶ διὰ τοῦτο ἐξεύρηται ἡμῖν πολλὰ μὲν χρυσοῦ, πολλὰ δὲ πορφύρας, πολλὰ δὲ ὑακίνθων βασανιστήρια· καὶ βασανισταί τινες ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι. [V. quem Schæf. indicavit Dorvill. ad Charit. 4, 3, et quem Wakef. Pseudoplutarch. Moral. p. 315, D, et quem Kallius scholiastam Luciani Necyom. c. 14.] || Item Βασανιστήριον, Locus, in quo habetur quæstio: generalius, Locus cruciatus. Citatur e Synes. [p. 195: Τὴν στοὰν τὴν βασίλειον, τὸ πάλαι κριτήριον, ἀποδεῖξαι βασανιστήριον. Referri eodem potest locus ejusdem p. 6, B: Σὺ δὲ ἤδη σαυτὸν πρόσαγε τῷ βασανιστηρίῳ. Pollux 8, 25: Δικαστήρια τὰ βασανιστήρια, ὡς Πλάτων. Dicit autem Plato Phædr. p. 249, A: Κριθεῖσαι αἱ μὲν εἰς τὰ ὑπὸ γῆς δικαστήρια ἐλθοῦσαι δίκην ἐκτίνουσιν. Etym. M. c. 411, 36: Ζήτρειον σημαίνει τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον. ... Θεόπομπος, Ὡς μοι δοκεῖν εἶναι
C τὸ πρόθυρον τοῦτο βασανιστήριον, τὴν δ' οἰκίαν ζήτρειον. Polyæn. 8, 62: Οἱ κομίζοντες ἐγγὺς τῶν βασανιστηρίων γενόμενοι, ἀποθέμενοι προελθεῖν αὐτὴν ἐκέλευον, quem indicavit Wakef.]

[Βασανιστήριος, Domus barcha Gl. || Const. Manass. Chron. Amat. 3, 40. Boiss. Andr. Cr. 187. Kall.]

Βασανιστὴς, ὁ, Explorator, Bud. e Themistio. Est etiam Tortor, Qui tormentis veritatem elicit. [Hesychius: Ὁ δημόκοινος, πολλάκις δὲ ὁ διαιτητὴς καὶ παρὰ τῶν ἀνδραπόδων τὴν ἀλήθειαν πυνθανόμενος. Lex. Rhet. Bekk. An. p. 236, 8: Δημόκοινός ἐστι βασανιστής. Eadem Thomas p. 206. Etym. M. c. 652, 15: Παραστάται λέγονται καὶ οἱ νῦν ὑπηρετοῦντες βασανισταί. Herodianus p. 474 Lob., 478 Piers.: Βασανιστὴς μὲν ὁ ἐπὶ τῆς βασάνου, δημόκοινος δὲ ὁ στρεβλῶν καὶ βασανίζων. Βασανιστὴς, Tortor, Eculeus Gl.] Bud. autem ap. Dem. [p. 978, 11] τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα interpr. Quæstionis habendæ moderatorem. Item Βασανίστρια, ἡ, ead. signif. [Arist. Ran. 826: Στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια, λίσπη γλῶσσα. Tzetz. Hist.
D 4, 350: Κόλασιν βασανίστριαν.]

[Βασανιστὴς in Glossis chymicis Mss. θεία ἐστὶ βαφὴ καὶ ἀλλοίωσις. Ducang. qui sub ἀλλοίωσις notat: « In Glossis chymicis Mss. ἐστὶ βαφὴ, Tinctura lapidum. » Quæ vereor ut ipse intellexerit. L. Dind.]

[Βασανιστικὸς, ἡ, ὸν, Ad tormenta pertinens. Eusebius Hist. Eccl. 265. Bast. Hesychius v. κῦφος, Etym. M. c. 200, 56; 769, 11, Photius et Suidas v. κλιμακίζειν et τροχισθεῖσα, Bekk. An. p. 306.]

[Βασανιστικῶς, adv. a βασανιστικὸς, quod v. Euseb. Hist. Eccl. 324. Kall.]

[Βασανίστρια. Vid. Βασανιστής.]

[Βασανίτης, ὁ, Lapis basanites. Unde ἡ τοῦ βασανίτου λίθου ὄρους ῥάχις memoratur a Ptolem. 4, 5, μάρμαρον ἀπὸ βασανίτου λίθου a Cosma Indicopl. in Montefalconii Collectione Nova Patrum vol. 2, p. 140. Lex. Rhet. in Bekk. An. p. 225, 19: Βασανίτης λίθος· οὕτω λέγεται Λυδικοῦ λίθου γένος καὶ λίθου βάσανος, ᾧ παρατρίβοντες τὸ χρυσίον ἐδοκίμαζον· quæ verba eadem omnia sunt apud Hesychium, nisi quod βασανιτὴς scribitur: nam βασανιστὴς prava correctione intulit Musurus: sed idem recte scripsit λίθος βάσανος. Græcorum testimoniis his addendi sunt loci Plinii 36, 38 et 43, et ubi *basalten* scriptum, 11: quam scripturam ex Isidoro Plinium describente Orig. 16, 5 correxit Buttmannus, qui de lapide hoc late disputavit in *Museum der Alterthumswissenschaft* vol. 2, p. 56 seqq. L. Dind.]

[Βασανῖτις, ιδος, ἡ, sc. χώρα, Basanitis, regio Palæstinæ. Josua 20, 8; 21, 27; Micha 7, 4; Ezech. 27, 6, etc. Conf. Berkel. ad Steph. Byz. s. Βασανῖται. L. Dind.]

[Βάσανον, τὸ, Tormentum. Theophanes p. 247, C: Ὁ δὲ τύραννος Κωνσταντῖναν Θεοπέμπτῳ τῷ ὑπάρχῳ πρὸς βάσανα δέδωκε. Quomodo loqui hodiernos Græcos intelligo ex Corais Synecdemo Hieratico p. 379. L. Dind.]

[Incert. De Persica captiv. apud Combef. p. 377: Ὅταν εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα ἔλθωμεν καὶ βάσανα· cfr. Zachar. Dialog. Gregor. papæ 3, 5. Hase.]

Βάσανος, ἡ, Lapis, quo probatur aurum, Lapis index, Lapis Heraclius, s. Lydius; Coticulam appellant, Plin. 33, 8; Athen. 13, [p. 574, B,] e Pind. affert, ἐδιδάξαμεν χρυσὸν κιθάρᾳ βασάνῳ. Quæ tamen verba mendo carere non videntur. [Καθαρᾷ restituit Casaub., ut intelligendus sit non lapis ipse, sed probatio auri per hunc lapidem. Idem Pyth. 10, 67: Πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει. Theognis v. 250: Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ· 1105 (conf. 417): Εἰς βάσανόν τ' ἐλθὼν παρατριβόμενός τε μολίβδῳ χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔσῃ. Hesychius: Χρυσῖτις λίθος, ἡ καλουμένη βάσανος. Vide etiam βασανίτης. L. Dind.] ‖ Probatio, Exploratio, Inquisitio, Examen. [Pind. Nem. 8, 20: Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ ἐς ἔλεγχον ἅπας κίνδυνος. Soph. O. T. 494: Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ' οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ' οὔτε τανῦν πω ἔμαθον πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων· 510: Βασάνῳ θ' ἡδύπολις. O. C. 835: Τάχ' εἰς βάσανον εἶ χερῶν. Epigr. apud Procul. et Tzetz. Proleg. ad Hesiod. op. circa finem: Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστὶν ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνοις σοφίης. L. Dind.] Synes. Ep. 44: Τὸ μὴ διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου μετιόντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν. [Herodot. 8, 110: Ἐς πᾶσαν βάσανον ἀπικνεομένοισι. Plato Legg. 12, p. 946, C: Πάσαις βασάνοις χρώμενοι ἐλευθέραις ἐλεγχόντων. L. Dind.] Philo V. M. 3: Τὸ δ' ἦν ἄρα βάσανος ἀκριβὴς τῆς ἑκάστου διανοίας, Index certissimus. Jungitur autem et verbis correlativis διδόναι et λαμβάνειν. Xenoph. Cyrop. 7, [5, 64]: Τοῦ δὲ πιστοὶ εἶναι, ἐν τῇ φθορᾷ τῶν δεσποτῶν μάλα βάσανον ἐδίδοσαν, q. d. Fidem certissimam fecerunt, probare volentibus, vel periculum facere: [Aristoph. Thesm. 800: Οὕτως ἡμεῖς ἐπιδήλως ὑμῶν ἐσμεν πολὺ βελτίους· βασανός τε πάρεστιν ἰδέσθαι. Βάσανον δῶμεν πότεροι χείρους. Dio Chrys. vol. 1, p. 105: Οὐ γὰρ ὀλίγην δέδωκα βάσανον τῆς ἐλευθερίας. Galenus vol. 2, p. 425 (14, p. 14 Lips.): Οἶνον ἔτεσι πλείοσιν ἤδη δεδωκότα βάσανον ὡς οὐκ ἔτι μεταβληθήσοιτο. L. Dind.] ut et Βάσανον λαμβάνω τούτων, Plut., Periculum facio. [De oratore cum delectu verba faciente: v. locus Pollucis sub Βασανίζω allatus. L. Dind.] || Peculiariter Inquisitio, quæ per tormenta fit, Quæstio; Tormenta. Isocr.: Ἵνα μηδεὶς ἔλεγχος μηδὲ βάσανος γένοιτο περὶ αὐτῶν. Bud. Αἰτεῖσθαι τοὺς οἰκέτας εἰς βάσανον interpr. Postula servos ad quæstionem. [Herodian. sub Βασανιστὴς citatus, ὁ ἐπὶ τῆς βασάνου. L. Dind.] Pro Tormentis sæpius plur. ponitur βάσανοι: ut cum Dem. dicit iisdem verbis secus utens, quam Isocr. l. c.: Εὖ εἰδότες ἤδη, ὅτι διὰ βασάνων ὁ ἔλεγχος ἔσοιτο. Herod. 4 [Herodian. 4, 5, 7, ubi ὑμῖν]: Ἔνεστιν ἡμῖν καὶ διὰ βασάνων χωρήσασι μαθεῖν. [Conf. Dorv. ad Charit. 3, 4. Schæf.] Sed βάσανοι generaliter de Quibusvis etiam cruciatibus dicitur [Sextus Emp. p. 361, 19: Καθάπερ δὲ οἱ ἀχθοφοροῦντες ἢ ἐρέσσοντες κελεύουσιν εἰς τὸ ἀνθέλκειν τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἔργον βασάνου. Hemst. Argum. Theocr. Id. 13: Ἡρακλέους τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. L. Dind.]: unde βάσανοι Matth. 4, [24,] etiam

Morbi appellantur, sed ii demum, qui ægrotos acerrimis doloribus excruciant. Βασανίζεσθαι tamen de ægroto dictum quidam reprehendere apud Lucian. videtur, ut paulo post docebo. [|| Confessio torquendo expressa et in scriptum relata. Demosthenes p. 1254, 9 : Ἡγούμην δὲ δεῖν τὴν ἀρχὴν ἢ τοὺς ᾑρημένους ὑπὸ τῆς βουλῆς γράφεσθαι καὶ κατασημηναμένους τὰς βασάνους, ὅ, τι εἴποιεν οἱ ἄνθρωποι, παρέχειν εἰς τὸ δικαστήριον. Harpocratio et Suidas : Ὑπερίδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀντίου τὰ ἐν ταῖς βασάνοις εἰρημένα ὑπὸ τῶν βασανιζομένων καὶ ἀναγραφομένων (ἀναγραφόμενα Valesius) βασάνους ὠνόμασε. || Βάσανος λίθος proverbio dictum tradit Suidas ἐπὶ τῶν ἐξεταζόντων ἐν λόγοις ἢ ἔργοις, παρόσον ἡ Λυδία λίθος τὸν χρυσὸν δοκιμάζει. ... L. Dind.]

[Βασανύτης. Theognost. cod. Barocc. 10, can. 244 : Τὰ διὰ τοῦ υτης ὀξύτονα καὶ βαρύτονα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται, πρεσβύτης, ἐλύτης, βασανύτης. Cram.]

[Βάσηρα, Basera, urbs Phœniciæ. Steph. Byz. Ab ea

[Βασηρεὺς, gentile apud eundem. L. Dind.]

[Βασιαδὸς, ἡ, γεντιανὴ, in Lex. Ms. ex Cod. Reg. 1843, Gentiana. Ducang. App. ad Gloss.]

[Βασίας, ὁ, Basias, nom. propr. viri Arcadis apud Xenoph. Anab. 4, 1, 18; Elei 7, 8, 10, ubi libri deteriores Ἀγασίας. L. Dind.]

[Βασιλᾶς, ὁ, Basilas, nom. propr. viri in inscript. Attica apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 371 : Βασιλᾶς Τρύφωνος. L. Dind.]

Βασίλεια, ἡ, Regina, s. ut apud antiquos Eust. [Od. p. 1578, 24,] usurpatum fuisse tradit, Domina. Od. H, [241] : Ἀργαλέον βασίλεια διηνεκέως ἀγορεῦσαι Κήδε'. [Exemplum Homericum multis aliis et ipsius et aliorum probatissimorum scriptorum augeri licet : quibus omissis unum notamus hoc Æsch. Pers. 623, Eurip. Electr. 988 : Βασίλεια γύναι, ut Euripides βασιλὶς γυνὴ dixit Hippol. v. 778. || Forma ionica βασιληίη est apud Herodot. 4, 33 extr. : Θύωσι τῇ Ἀρτέμιδι τῇ βασιληίῃ· in qua quum libri omnes conspirent, pœnituit Schweighæuserum in Lex. p. 119 recepti ex libris tribus 1, 211, 213, βασιλείης pro βασιληίης. Sed his ipsis ex locis duobus intelligitur quantum fidei mereatur consensus librorum in tertio : cui βασιλείῃ restituere non dubitabit qui cogitaverit nominativi qui esse non potest nec βασιλήια nec βασιληίη ne obliquos quidem casus esse ullos posse. L. Dind.]

[Βασίλεια, ἡ, Basilea, filia Cœli et Titææ, Hyperionis soror et conjux, mater Solis et Lunæ, ut tradit Diodorus 3, 57, additis aliis quæ vulgo solent de sorore Basileæ Rhea narrari. Ad deam Βασίλειαν respexit etiam Aristoph. Av. v. 1536 : Ἐὰν μὴ παραδιδῷ τὸ σκῆπτρον ὁ Ζεὺς τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν καὶ τὴν Βασίλειαν σοὶ γυναῖκ' ἔχειν διδῷ. ... Τίς ἐστιν ἡ Βασίλεια; Καλλίστη κόρη, ἥπερ ταμιεύει τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς κ. τ. λ. Quo loco aliisque fabulæ illius extremæ quanquam poeta nomine sponsæ Pisthetæri allusit ad regnum avibus restitutum, is lusus tamen friguisset, nisi Basilea veterum mythologia cognita fuisset, præsertim quum aliud sit Βασίλεια, aliud Βασιλεία. Perniciosam metro scripturam Βασιλείαν male sequitur scholiastes, qui ita scribit : Σωματοποιεῖ τὴν Βασιλείαν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡς γυναῖκα. Εὐφρόνιος ὅτι Διὸς θυγάτηρ ἡ Βασιλεία. Καὶ δοκεῖ τὸ (fort. τὰ) κατὰ τὴν ἀθανασίαν αὐτῇ (scribendum αὕτη) οἰκονομεῖν. Ἣν ἔχει καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ ἡ Ἀθηνᾶ, τῷ Τυδεῖ δώσουσα τὴν ἀθανασίαν. Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἡ Βασιλεία. Ἔνιοι δὲ τὴν ἀθανασίαν καλοῦσι. Ubi ἔχει vertendum est Secum habet. De Minerva Tydeum mortalitati ereptura v. scholiastas Pind. Nem. 10, 12; Homeri Il. E, v. 126. || Insula e regione Scythiæ quæ supra Galliam est. Diodor. 5, 22; Timæus et Pytheas Plinii N. H. 4, 37, 95. || Mulieris nomen videtur in lapide apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 533, n. 925. L. Dind.]

[Βασίλεια, τὰ, Basilea, ludi a civitatibus quibusdam in honorem Jovis Βασιλέως celebrati, ut Lebadeæ in monumento apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 703, apud Philem. p. 73 et schol. Pind. Ol. 7, 153 : qui quod teste Diodoro 15, 53 instituti essent jussu Trophonii, etiam Τροφώνεια dicta videntur; in Eubœa apud ejusdem schol. Isthm. 1, 11. L. Dind.]

Βασιλεία, ἡ, Regnum, Regia potestas. [Suidas : Βασιλεία τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔθνος τὸ βασιλευόμενον. Βασιλεία, ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος. Thucyd. 2, 95 : Φίλιππον καταγάγοι ἐπὶ βασιλείᾳ... Τὸν Φίλιππον ὡς ἐπὶ βασιλείᾳ τῶν Μακεδόνων ἦγε. L. D.] Xenoph. Cyrop. 8, [7, 13]: Οὐ τόδε τὸ χρυσοῦν σκῆπτρον τὸ τὴν βασιλείαν διασῶζόν ἐστιν. Idem [8, 8, 1] : Καλλίστη καὶ μεγίστη τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἡ τοῦ Κύρου βασιλεία ἐγένετο. Plato Ep. : Τὴν ἀρχὴν ἀντὶ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστῆσαι. [Marm. Adulit. ap. Chishull. Ant. Asiat. p. 78, Ptolem. III Evergetes de se : Ἔτει τῆς ἐμῆς βασιλείας κζ. Definitio S. Basil. t. 1, p. 10, A : Ὡρίσαντο δέ τινες βασιλείαν εἶναι τὴν ἔννομον ἐπιστασίαν, ἢ τὴν ἐπὶ πᾶσιν ἀρχὴν ἀνυπεύθυνον ἁμαρτίᾳ. Hase.] Et Βασιληίη resolutione Ion. pro eod. Herod. [2, 120] : Οὐ μὴν οὐδὲ ἡ βασιληίη ἐς Ἀλέξανδρον περιήιε. Βασιληίη, pro Aula regia etiam poni, scribunt VV. LL. [Quod falsum est. Aula enim apud Herodotum dicitur τὰ βασιλήια. || Regni initium. Diodorus 17, 1 : Ἡ πρὸ ταύτης βίβλος τὴν ἀρχὴν ἔσχεν ἀπὸ τῆς Φιλίππου βασιλείας. Et mox : Ἀρξόμεθα ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου βασιλείας. Quæ tamen etiam vulgari signif. capi possunt. || Regio quæ paret imperio. Idem 20, 25 : Μὴ μόνον κατὰ τὴν βασιλείαν ἀλλὰ καὶ κατὰ πᾶσαν σχεδὸν τὴν οἰκουμένην. Maccab. 1, 1, 16 : Ὅπως βασιλεύσῃ ἐπὶ τὰς δύο βασιλείας. Herod. 4, 5 : Τὴν βασιληίην πᾶσαν παραδοῦναι τῷ νεωτάτῳ· 7 : Τριφασίας τὰς βασιλείας τοῖσι παισὶ καταστήσασθαι, ... καὶ τουτέων μίαν μεγίστην ποιῆσαι, ἐν τῇ τὸν χρυσὸν φυλάσσεσθαι. Et Xenoph. et Suid. ll. supra cc. || Munus archontis Attici qui dicebatur βασιλεύς. Pausan. 1, 2, 3. Βασιλεὺς ἐνιαυσίαν ἄρχων ἀρχὴν, καλουμένην βασιλείαν. L. Dind. || Βασιλεία, ἡ, ap. Diod. Sic. 1, 47, p. 57, est στέμμα βασιλικόν· Εἶναι δὲ καὶ ἄλλην εἰκόνα τῆς μητρὸς αὐτοῦ ... ἔχουσαν τρεῖς βασιλείας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. (Inscriptio Rosettana, ab Schneidero indicata, 43 : Ἐπικεῖσθαι τῷ ναῷ τὰς τοῦ βασιλέως χρυσᾶς βασιλείας δέκα, αἷς προσκείσεται ἀσπίς. 44 : Τῶν ἀσπιδοειδῶν βασιλειῶν τῶν ἐπὶ τῶν ἄλλων ναῶν. Ἔσται δ' αὐτῶν ἐν τῷ μέσῳ ἡ καλουμένη βασιλεία ψχέντ, ἣν περιθέμενος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐν Μέμφ....... 45 : Τελεσθῇ τὰ νομιζόμενα τῇ παραλήψει τῆς βασιλείας, ἐπιθεῖναι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ περὶ τὰς βασιλείας τετραγώνου κατὰ τὸ προειρημένον βασίλειον φυλακτήρια χρ....... Neque aliena hæc signif. videtur ab loco scholiorum Arist. Pluti v. 926 : Βάττος Κυρήνην ἔκτισεν, ὃν τιμήσαντες Λίβυες ἐχαρίσαντο αὐτῷ τὸ κάλλιστον τῶν λαχάνων τὸ σίλφιον, καὶ ἐν νομίσματι αὐτὸν ἐχάραξαν τῇ μὲν βασιλείαν τῇ δὲ σίλφιον παρὰ τῆς πόλεως δεχόμενον, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυρηναίων πολιτείᾳ. L. Dind.) Aliis scriptt. hoc sensu dicitur Βασίλειον. Apud Plut. 2, 358, D, Horus dicitur matri Isidi manus injecisse : Καὶ ἀποσπάσαι τῆς κεφαλῆς τὸ βασίλειον, Et capiti ejus coronam detraxisse. Et e Porphyrio apud Euseb. P. E. 3, [12] : Βασίλειον κέρατα τράγεια ἔχον. Brunck. || Ἡ βασιλεία μου, ἡ βασιλεία σου, Majestas mea, Majestas tua, frequens est in Rationario novo, jussu Alexii Comneni scripto, et subjecto Gronovii Comm. De pecunia vet. p. 746 seq. ed. Lugd. Bat. L. Dind. || « Βασιλεία quomodo a Patribus sumatur docet Glossar. Ms. : Βασιλεία θεοῦ ἡ αὐτὴ τῆς ἁγίας τριάδος γνῶσις. Βασιλεία καὶ ἡ τοῦ ἁγίου πνεύματος συμμαχία, ὡς τὸ Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Βασιλεία καὶ ἡ παρουσία ὡς τὸ Ἄρα ἔφθασαν ἐφ' ἡμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ ἢ ἐμοὶ παρουσία. » Ducang. « Sap. 10, 10, Βασιλεία θεοῦ esse videtur congregatio angelorum et beatorum, qui cum Deo in cœlo versantur eumque tanquam regem circumdant, coll. ib. 18, 15, et Gen. 18, 12. Ib. 6, 4, reges dicuntur ὑπηρέται τῆς τοῦ θεοῦ βασιλείας, ministri, quibus tanquam vicariis Deus tradidit potestatem suam, coll. v. 21. » Schleusner. Lex. V. T. Idem in Lex. N. T. pluribus quam quæ ab nobis repetantur disputavit de usu formularum ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ et τῶν οὐρανῶν in N. T. libris de regno Christi spirituali in utraque vita. || Βασιλεία ubi est Regnum, προπερισπωμένως, βασιλεῖα, ubi Regina, παροξυτόνως scribi ait Ammonius p. 29, mirifica doctrina, nisi mendum est in verbis ejus, de quo vix quærere refert. || Βασιλεία confusum cum δυναστεία Dionys. Ant. R. 3, 35, 49, 61; 4, 62. Cum ἡγεμονία Dionys.

ib. 4, 8. Schæf. Diodor. 1, 47. Cum τυραννὶς Arist. Av. 1605. L. Dind.] A

Βασιλειάω, fut. άσω, q. d. Regnaturio, Regnum affecto, βασιλείας ἀντιποιοῦμαι, Eust. [Od. p. 1425, 41; Schol. Soph. Aj. v. 583. Hemst. Coust. Manass. Chron. p. 72, A; Herodian. Epim. p. 249; Zonaras c. 378; Hesychius, ad quem Albertus indicavit Joseph. B. J. 1, 4 et 4, 9, 9. L. Dind.]

Βασιλείδης, ὁ, Regis filius. Suid. [Plut. Mor. p. 1, D: Ἀρχίδαμον τὸν βασιλέα ἑαυτῶν ἐζημίωσαν χρήμασιν, ὅτι μικρὰν τὸ μέγεθος γυναῖκα γάμῳ λαβεῖν ὑπέμεινεν, ὑπειπόντες ὡς οὐ βασιλέας, ἀλλὰ βασιλείδια παρασχεῖν αὐτοῖς διανοοῖτο, aliquot libri præbent βασιλείδας vel βασιλίδας, quod tamen ab eo loco alienum. Certius vocabuli testimonium suppeditat appellatio gentium regiæ, ut videtur, stirpis in quibusdam Ioniæ civitatibus, de qua dicam sub Βασιλίδης, quæ prava librorum scriptura est. Eodem an pertineant verba Eustathii sub Βασιλείδης nom. pr. apponenda incertum est. L. Dind.]

[Βασιλείδης, ὁ, Basilides, nomen viri. Ejus exemplum est in lapide apud Bœckhium Corp. Inscr. vol. 1, p. 339, 7; 2, p. 33, 151; Etym. M. p. 142, 27, alia multa apud Fabric. ad Sext. Emp. p. 507. Eustath. Od. p. 1499, 1: Φιλομηλείδης ἴσως ἀπὸ τοῦ Φιλομηλεὺς, ὡς καὶ τὸ Ἀριστείδης κύριον καὶ τὸ Βασιλείδης ἐκ τοῦ ἀριστεὺς καὶ βασιλεὺς, ubi scribendum videtur Ἀριστεύς (v. c. apud Thucyd.) καὶ Βασιλεύς. Eo nomine quum Athenis esset homo hispidus et hirsutus, Βασιλείδης sensu obscœno dictum est a poetis comicis. Hesychius: Ἀριστόδημον οἱ κωμικοὶ τὸν πρωκτὸν καὶ Θεόδωρον καὶ Τιμησιάνακτα ἔλεγον ἀπὸ τῶν ἡταιρηκότων, Φορμισίους δὲ τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα καὶ Βασιλείδας καὶ Λαχάρας, ubi Arist. Eccl. v. 97: Ἀναβαλλομένη δείξεις τὸν Φορμίσιον, comparavit Albertus, Βασιλείδας autem correxit Hemsterhusius. || Ionica forma Βασιληίδης est apud Herodot. 6, 132. L. Dind.] B

[Pro Βασιλείδην perperam editum βασιλίδα, Augustam, apud Phot. Nomocan. p. 794. Hase.]

[Βασιλειδιανὸς, Basilidianus, s. qui Basilidæ sectam sequitur. Clem. Alex. Strom. 3, p. 510; Epiphan. adv. Hær. l. 1, p. 68 sq. ed. Petav. Vitiosæ sunt scripturæ Βασιλιδιανοὶ et Βασιλειανοὶ, notatæ a Cotelerio Eccles. Gr. Monum. vol. 1, p. 763, C. L. Dind.] C

[Βασιλείδιον diminutivum a βασιλεὺς, quod non recte redditur latino Regulus. Plut. Ages. c. 3: Τὸν Ἀρχίδαμον ἐζημίωσαν οἱ ἔφοροι γήμαντα γυναῖκα μικράν. Οὐ γὰρ βασιλεῖς, ἔφασαν, ἄμμιν, ἀλλὰ βασιλείδια γεννάσει. Repetuntur hæc in scripti De puer. educ. loco s. βασιλείδης notato, ubi nullius auctoritatis scripturam βασιλίσκους, fortasse ex Athen. 13, p. 566, A ab Stephano illatam, reliquit Wyttenbachius. L. Dind.]

[Βασίλειοι, Basilii, gens Sauromatica. Appian. Mithr. 69: Σαυροματῶν οἵ τε Βασίλειοι καὶ Ἰάζυγες. Strabo 7, p. 306: Οἱ Ἰάζυγες Σαρμάται καὶ οἱ Βασίλειοι. Eosdem esse Ptolemæi 5, 9 Βασιλικοὺς conjicit Casaubonus. Conferendi videntur cum Scythis quos Herodotus dicit τοὺς Βασιληίους: v. 4, 20, 22, 57, 59, 71. Unde repetendum videtur quod Βασιλήιοι dicuntur in epit. Strab. l. 7. L. Dind.] D

Βασίλειον, τὸ, Regia sc. domus; ut Gr. quoque δῶμα sub. videtur. Xen. Cyrop. 7, [5, 66: et ibid. 2, 4, 3 et 4; 7, 5, 25 et 27]: Τίνας τῶν ἄλλων ἂν πιστοτάτους περὶ τὸ βασίλειον φύλακας λάβοι; [Diodor. Exc. De virt. p. 582, 87: Πάντα τὰ τοῦ βασιλείου μέρη διαφερόντως ἐκόσμησεν. Inscriptio Rosett. 45: Κατὰ τὸ προειρημένον βασίλειον. L. Dind.] Et in plur. apud Eund.: Ἔνθα τά τε βασίλεια, καὶ τὰ ἄλλα ἀρχεῖα πεποίηται· ap. Plat. Axiocho, 195: Ἐν ᾗ βασίλεια Πλούτωνος, οὐχ ἧττω τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς. Athen. 5: Νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλάς. Et Βασιλήϊον, Ion. pro eod. [Herod. quum alibi tum 4, 20, ubi de Scythis: Πέρην δὲ τοῦ Γέρρου ταῦτα δὴ τὰ καλούμενα Βασιλήϊά ἐστι καὶ Σκύθαι οἱ ἄριστοί τε καὶ πλεῖστοι. || Regni sedes. Polybius sæpius; Diodor. 20, 24: Παντικάπαιον, ἐν ᾧ τὸ βασίλειον ἦν ἀεὶ τῶν ἐν Βοσπόρῳ βασιλευσάντων. Strabo 11, p. 495: Τὸ βασίλειον τῶν Σινδῶν· 529 init.: Ἡ Ἀρτάξατα, βασίλειον οὖσα τῆς χώρας. Conf. 14, p. 633. Anthol. Pal. cap. 9, 103: Ἡ βασίλειον ἀσφαλὲς Ἑλλήνων οὖσά ποθ' ἡμιθέων. Etym. M. c. 217, 24: Βυζάντιον τὸ ἐν Θρᾴκῃ βασίλειον. || Athenis locus ubi οἱ φυλοβασιλεῖς conventus habebant. Pollux 8, 111: Οἱ φυλοβασιλεῖς, ἐξ εὐπατριδῶν δὲ ὄντες, μάλιστα τῶν ἱερῶν ἐπεμελοῦντο, συνεδρεύοντες ἐν τῷ βασιλείῳ τῷ παρὰ τὸ βουκόλιον. || Fiscus regius. Herodot. 2, 149: Ἐς τὸ βασιλήιον καταβάλλει τάλαντον. Dio Cass. 68, 2: Τοῖς τῶν οὐσιῶν ἐπὶ τοῦ Δομιτιανοῦ μάτην ἐστερημένοις πάντα ἀπέδωκεν ὅσα ἐν τῷ βασιλείῳ ἔτι ὄντα εὑρέθη· 73, 5: Τοσαύτη δὲ ἄρα τότε τὸ βασίλειον εἶχεν ἀχρηματία ὥστε πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας δραχμῶν μόνας εὑρεθῆναι. || Diadema: v. quæ ex Wesselingii ad Diodor. 1, 47 annot. apposuit Brunckius sub Βασίλεια, quibus Horapoll. 1, 11 addit Wakef. || Imperium. « Symeon Logotheta Chron. Ms. in Zenone: Ἴστε ὅτι τὸ βασίλειον ἡμέτερόν ἐστι. » Ducang. App. ad Gloss. Antiquior hujus usus auctor est Plutarchus Agid. c. 11: Διαδοχῆς ἔρημον ἔλοι τὸ βασίλειον. Neque aliter capiendum in lapide sæculi p. C. secundi apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 418, v. 26: Ἱδρύσαντος τοῦ κόσμου τὸ βασίλειον ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ γένει. || Domos regias potius quam Regna sive Imperia vertendum videtur in locis duobus Appiani Syr. c. 48, vol. 1, p. 608: Παρατείνας ἐς ἔτη μάλιστα τεσσαράκοντα, ἐν οἷς πολλαὶ μὲν ἀρχαὶ Σύροις ἐκ τοῦ βασιλείου γένους ὀλιγοχρόνιοι πάμπαν ἐγένοντο, πολλαὶ δὲ τροπαὶ καὶ ἐπαναστάσεις ἐπὶ τὰ βασίλεια, et Mithr. c. 114, vol. 1, p. 817: Τῶν δὲ εἰλημμένων ἐθνῶν τὰ μὲν αὐτόνομα ἠφίει συμμαχίας οὕνεκα, τὰ δὲ ὑπὸ Ῥωμαίους εὐθὺς ἐγίγνετο, τὰ δ' εἰς βασίλεια διεδίδου, Τιγράνῃ μὲν Ἀρμενίαν καὶ Φαρνάκῃ Βόσπορον. || Ficorum genus. Hesychius: Βασίλεια· γένος ἰσχάδων. Conf. l. Athenæi ab Stephano sub Βασίλειος citatum. || Unguenti species. Pollux 6, 105; Hesychius: Βασίλειον, εἶδος τυροῦ καὶ μύρου. Ubi delenda τυροῦ καί. Albertus: « Clemens Alex. Pæd. p. 76 ed. Sylb. conjungit βρένθιον καὶ μετάλλιον καὶ βασίλειον, ut varia unguentorum genera. Athen. l. 15, p. 690 E: Βασιλείου δὲ μύρου μνημονεύει Κράτης ἐν Γείτοσι, Σαπφὼ δ' ὁμοῦ μέμνηται τοῦ βασιλείου καὶ τοῦ βρενθείου. *Regale unguentum* vocat Plin. 13, 2. Eustath. p. 1425, 41: Καί τι μύρου εἶδος ἑπταβασίλειον. » Apud Eust. scribendum βασίλειον, sublato ἑπτα, quod natum ex errore vel librarii vel Eustathii. L. Dind. || Βασίλειον, Alimus, Dioscor. Notha 443. Leucoium, 459. Boisson. Βασίλειον confusum cum βαλανεῖον, Dorvill. ad Charit. 6, 3; Valck. ad Phœn. p. 618. Schæf. Cum βιβλίον Malalæ p. 55, 1 meæ ed. L. Dind.]

Βασίλειος, ὁ, ἡ, Regius, regalis. Herod. 3, [61]: Ἀνελθὼν εἰς τὸν βασίλειον θρόνον. [Dionys. Ant. R. 1, 79: Βασιλείου γένους. Herodot. 1, 35: Γένεος τοῦ βασιληίου.] Plut. [Artox. c. 29]: Καθίσας βασιλείους δικαστάς. [Δικαστὰς β. memorat etiam Herodotus 3, 14 et 31; 7, 194. Hesychius: Βασιλεῖς οἱ (recte Brissonius βασίλειοι) δικασταὶ παρὰ Ἡροδότῳ οἱ βασιλεῖ παράνομον ἐργαζομένῳ ἐναντιούμενοι. Vide interpr. Herodoti secundo loco. L. Dind.] Herod. [Herodian. 1, 5], 4 [1]: Τὴν βασίλειον φέροντες πορφύραν· 1, [5: Τὰς βασιλείους θυσίας et βασίλειον αὐλήν· 6]: Μή τις ἐκεῖσε προκαταλάβοι τὴν βασίλειον ἑστίαν. [Sic Βασίλειος στοὰ Athenis, apud Aristoph. Eccl. 685; Demosth. p. 776, 20; Bekk. Anecd. p. 222, 29 aliosque. Alia v. apud Thomam M. p. 144. Ducangius: « Βασίλειοι, nempe βίβλοι, Libri Regum, apud Clementem lib. 1 Constit. Apost. cap. 5 et 6 [in Cotelerii Patr. vol. 1, p. 204, 205.] » Dicitur vero gen. fem. etiam βασιλεία. Æsch. Pers. 589: Βασιλεία γὰρ διόλωλεν ἰσχύς· ne memorem locum Euripidis sub Βασιλήιος forma ponendum. Diodorus Exc. Vat. p. 82 ed. Mai.: Τῆς βασιλείας γάζης. Pausanias 3, 1, 5: Οἰκίαι δύο βασίλειαι· sic libri, neque eis invitis opus est βασίλειοι scribi cum editoribus. Etym. M. c. 451, 49: Βασίλειος· ἔστι δὲ τριγενὲς, οἷον βασίλειος οἶκος, βασίλεια χείρ, βασίλειον οἴκημα. Ubi nisi scribendum βασιλεία, referendus locus ad ea de quibus v. dicenda s. Διομήδειος. Nemo vero adversabitur elegantissimi judicii viro Hasio locum Leonis unum qui τὴν βασιλείαν ἑστίαν habet solus p. 31, 19, cum ceteris in concordiam redigenti scribentique βασίλειον p. 425 ed. Bonn. L. Dind.]

Athen. 3, [p. 76, F,] Σῦκα βασίλεια, quæ comp. Συκοβασίλεια quoque dicuntur. [Conf. dicta sub Βασίλειον.] Ετ Βασιλήϊος, Ion. dialysi, idem : ut [Hom. Od. Π, 401 : Γένος βασιλήϊον. Hes. O. 125 : Γέρας βασιλήϊον. L. Dind.] Apoll. R. [1, 853] : Δόμος βασιλήϊος· Nonn. βασιλήϊος ἀνήρ· Epigr. βασιλήϊος αὐλή. [Nonnus Paraphr. Joan. 224, 14. Genere fem. dicitur etiam βασιληΐη. Herodot. 4, 68 ter : Τὰς βασιληΐας ἱστίας· 7, 209 : Βασιληΐην πόλιν. Eurip. El. 186 : Κούρα τᾶ βασιληΐᾳ ex conj. Seidleri, quum βασιλεία sit in libris, quod ab illo non differt scriptura prisca. Eadem forma utitur poeta Phaethont. fr. Clarom. 2, 30 : Κηρύσσω δ' ὁσίαν, βασιλήιον αυτω δ' αὐδὰν, et similibus alibi. Forma contracta Βασιλῆος est in carmine Melinnus apud Stobæum vol. 1, p. 204 Gaisf. : Κῦδος ἀρρήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς. L. Dindorf.]

[Βασίλειος, ὁ, Basilius, nomen fluvii Mesopotamiæ apud Strabon. 16, p. 747 extr.; Ptolem. 5, 18, 20. || Episcopi Cæsareæ notissimi, aliorumque, quos nominat Suidas, Anthol. Pal. App. 134, Photius in Bibliotheca et alii. L. Dindorf.]

[Βασιλεοπάτωρ. V. Βασιλεοπάτωρ.]

Βασιλεύς, έως, ὁ, Rex. [De discrimine inter βασιλέα et τύραννον, ab omnis ætatis scriptoribus neglecto, ita Suidas vel potius Schol. Arist. Ach. v. 61 : Διαφορά ἐστι βασιλέως καὶ τυράννου. Βασιλεὺς μὲν γὰρ ἐκ προγόνων κατὰ διαδοχὴν ἔχει τὴν ἀρχὴν, ἐπὶ ῥητοῖς λαβὼν γέρασι· τύραννος δὲ τὸ ἄρχειν βιαίως σφετερίζεται. Χρῶνται δὲ ἀδιαφόρως ἔνιοι τοῖς ὀνόμασι· Ἱέρωνα μὲν βασιλέα Πίνδαρος καλεῖ τὸν Συρακοσίων τύραννον, Εὔπολις δὲ ἐν Δήμοις εἰσάγει τὸν Πεισίστρατον βασιλέα· ἀλλὰ καὶ τοὺς βασιλεῖς πολλάκις τυράννους λέγει. L. Dind.] Il. A, [231] : Δημοβόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. Et B, [196], pulcerrimo epith. insignit Hom., sicut et alibi, dicens διοτρεφέος βασιλῆος. Sed alicubi ἀνὴρ addit : ut Γ, [170] : Βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν· Od. Ω, [252] : Βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας· utrobique simpl. pro βασιλῆϊ. Apud eum tamen βασιλεῖς et ἄνακτες dicuntur non solum Reges, sed quilibet ἔνδοξοι καὶ βασιλικοὶ, Eust. [Od. p. 1425, 47.] Qui et a Soph. in Iocaste quotquot e Thebanis nobili genere nati erant, χώρας ἄνακτας vocari scribit : ab Hesiodo autem [Ἔ. 200] βασιλέας Judices etiam appellari. Apud eund. Eust. de h. v. signif. plura vide. || Sciendum est autem βασιλέα μέγαν a Gr. scriptt. Regem Persarum intelligi : sicut hodieque Turcarum imperator appellatur *le Grand-Seigneur :* quod et Itali imitantur [Aristoph. Ach. 65, etc. Xen. An. 1, 2, 8, etc. Apud eundem 7, 1, 28 et alibi sæpe dicitur ὁ ἄνω βασιλεύς. L. Dind.]; item βασιλέα interdum simpl. a Dem. et aliis eundem nuncupari. [Aristoph. Ach. v. 61 : Οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως. Ubi Scholia : Οὕτως ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατ' ἐξοχήν. Οὕτως δὲ καὶ ἄλλους ἔλεγον, προστιθέντες τῶν ἀρχομένων τὰ ὀνόματα, οἷον βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, βασιλεὺς Μακεδόνων. Pro quibus Suidas : Βασιλεὺς μέγας· ὁ τῶν Περσῶν· τοὺς δὲ ἄλλους (λέγοντες nescio quo auctore addidit Kusterus) προσετίθεσαν καὶ τῶν ἀρχομένων τὰ ὀνόματα, οἷον Λακεδαιμόνιοι, Μακεδόνες. In loco Aristophanis quum sit βασιλέως, non βασιλέως μεγάλου, Scholiasta non potest aliud dixisse quam regem Persarum βασιλέα neque articulo neque gentis nomine addito, alios omisso quidem articulo, sed addito nomine gentis dici. Exstat de articulo omisso etiam Antiatticistæ Bekkeri p. 85, 25 observatio : Βασιλεὺς χωρὶς τοῦ ἄρθρου. Ἀρισταγόρας Μαμμακύθῳ· quæ si ad regem Persarum refertur, mirari hominis doctrinam licet, qui quod apud scriptores Atticos nusquam non fit ab uno Aristagora didicisset. Exempla omissi ante βασιλεὺς articuli, ubi Persicus dicitur, vel Thucydides centena præbet, quibus missis ea tantum notabo quæ additum habent in libris omnibus, 8, 37 : Ξυνθῆκαι Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ξυμμάχων πρὸς βασιλέα Δαρεῖον καὶ τοὺς παῖδας τοῦ βασιλέως καὶ Τισσαφέρνην· 48 : Τῷ βασιλεῖ τε οὐκ εὔπορον εἶναι Ἀθηναίοις προσθέμενον πράγματα ἔχειν, quæ unius libri scriptura est, ceteris τῷ βασιλεῖ καὶ οὐκ, vel τῷ βασιλεῖ οὐκ, uno eoque optimo τῷ τε βασιλεῖ οὐκ præbentibus. Jam priori loco scribendum esse, ut Bekkerus conjecit, τοὺς β., altero autem delendum cum eodem esse τῷ non dubitabit qui

A vel Thucydidis libri quoties articulum inferant perspiciendis eorum varietatibus intellexerit. Quorum auctoritas in hac re æque levis mihi videtur ac librorum Demosth. p. 140, 4, 9 (coll. var. lect. p. 172, 22, 193), Xenoph. Hist. gr. 7, 1, 37, et quos ibi indicavi locis tum hujus tum Isocratis, quibus addi possunt correcti a Bekk. Paneg. p. 78; Panath. p. 267 Steph.] Ceterum βασιλεὺς quidam a βάσις et λεὼς deduxerunt, ut qui sit βάσις τοῦ λεὼ, quod in eo velut fundata sit populi salus. Alii βασιλεὺς quasi ἀσινεὺς dici putarunt, ut Qui sit inviolabilis. [Nicephorus Blem. in Maji Script. Coll. Vatic. vol. 2, p. 656 : Πρῶτον μὲν οὖν εἴ γε συνεπτυγμένος ὅρος τοὔνομα, τοῦτ' εὔλογον ἀναπτύξαις κἀντεῦθεν δῆλον θέσθαι τί βασιλεύς. Ἔστι τοίνυν βασιλεὺς βάσις λαοῦ· τὸ γὰρ ἀσινὲς οὐ κατ' ἄνθρωπον πρὸς τὸ δεῖσθαι προσθήκης τε καὶ τροπῆς. L. Dind.] Alias deductiones ap. Etym. vide. [Quid de his etymologiis sentiendum sit ex iis quæ sub βᾶς diximus intelligi potest.] || Aristot. [Hist. An. sæpius] Regulus, avis. [Gl. Ὁ βασιλεὺς, Regaliolus. Munck. ad Antonin. p. 100 ed. Verh., ab

B Schæf. indicatus : « Ὀρχίλον et τροχίλον eandem esse avem, eam videlicet, quæ alio nomine πρέσβυς et βασιλεὺς appelletur, existimat Gesnerus. Movet in primis eum, quod Aristoph. (Av. v. 568) dicat βασιλεύς ἐστ' ὀρχίλος ὄρνις. Verum τροχίλον non esse illam aviculam, quam regulum vulgo appellamus, in Exercitation. in Græcos script. probat mihi Palmerius p. 750. Inveteraverat tamen jam Plinii ætate ista opinio l. 8 Hist. Nat. c. 74 : Cornices et noctua, aquilæ et trochilus (si credimus) quoniam rex avium appellatur. » Adde huic signif. eam qua est serpens qui vulgo βασιλίσκος vocatur. Nicander Ther. 397, a Wakef. indicatus : Τεκμαίρου δ' ὀλίγον μὲν, ἀτὰρ προφερέστατον ἄλλων ἑρπηστῶν βασιλῆα· pro quo Eutecnius βασιλίσκον. || Archontis Attici nomen, qui sacris civitatis aliisque muneribus quibusdam præfectus erat, de quibus adeundus Pollux 8, 90; Lex. Rhet. in Bekk. An. p. 219, 14; Hesychius v. βασιλεὺς cum interpr. Latine dicere licet Regem sacrificulum : sicut pontificem Romanorum maximum βασιλέα τῶν ἱερῶν vocat Dio Cass. 54, 27.

C Strabo 8, p. 384, a Wakef. indicatus : Οἱ Πριηνεῖς πρὸς τὴν θυσίαν ταύτην βασιλέα καθιστᾶσιν ἄνδρα νέον Πριηνέα, τὸν τῶν ἱερῶν ἐπιμελησόμενον. Βασιλεῖς dicti etiam aliis in civitatibus qui stirpe regia oriundi generis nobilitatem et honores servabant. Strabo 14, p. 632 extr. : Ἄρξαι δέ φησιν (Pherecydes) Ἄνδροκλον τῆς τῶν Ἰώνων ἀποικίας, ὕστερον τῆς Αἰολικῆς, υἱὸν γνήσιον Κόδρου τοῦ βασιλέως Ἀθηνῶν· γενέσθαι δὲ τοῦτον Ἐφέσου κτίστην· διόπερ τὸ βασίλειον τῶν Ἰώνων ἐκεῖ συστῆναί φασι. Καὶ ἔτι νῦν οἱ ἐκ τοῦ γένους ὀνομάζονται βασιλεῖς, ἔχοντές τινας τιμὰς, προεδρίαν τε ἐν ἀγῶσι καὶ πορφύραν ἐπίσημον τοῦ βασιλικοῦ γένους, σκίπωνα ἀντὶ σκήπτρου καὶ τὰ ἱερὰ τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος. Eodemque nomine magistratus fuit Megaris teste lapide apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 558 : ΕΠΙ ΒΑΣΙΛΕΟΣ ΠΑΣΙΑΔΑ. Et Olbiæ ibid. vol. 2, p. 133 : Ἀριστόνικος Διονυσίου ὁ καὶ βασιλεύς. || De satrapis regni Persici. Ita Xenoph. Œcon. 4, 16 de Cyro minore : Κῦρος, ὅσπερ εὐδοκιμώτατος δὴ βασιλεὺς γεγένηται. Sext. Emp. Adv. rhet. p. 293, 22 de Tissapherne : Ὦ βασιλεῦ. Similiter Charito 4, 5,

D dona Mithridatis, satrapæ Cariæ, δῶρα βασιλικὰ vocat. || De imperatoribus Romanis. Eckh. Doctr. Num. vol. 8, p. 366 : « Titulum Βασιλέως, Regis, satis mature scriptores Græci, Dio Chrysostomus, Appianus, Athenagoras, Aristides, aliique principibus Romanis pro nomine legitimo αὐτοκράτορος sunt impertiti, cujus facti testimonia possum reticere, quia magnam pridem eorum copiam collegit et ex locuplete suo cornu proposuit indefessus Spanhemius (t. 2, p. 397). Neque ejus in numis Græcorum desunt exempla, etsi admodum rara. Notus numus Caphyæ Arcadiæ, qui Caracallam appellat ΑΝΤΩΝΙΝΟΝ ΒΑΣΙΛ., tum et numi Commodi, Nicææ et Cii Bithyniæ urbium, tum et Cæsareæ Cappadociæ signati cum epigraphe : ΚΟΜΟΔΟΥ. ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ. Ο. ΚΟΣΜΟΣ. ΕΥΤΥΧΕΙ. A Romanorum moneta nomen regium procul fuisse habitum, mirum non est, quia nomen regium inde a pulsis regibus Romanis semper fuisse invisum constat, atque etsi Constantinus M. diadema, proprium regum gestamen, capiti imposuit, quin et Hannibaliano nepoti partem Ponti cum

regis titulo cessit, usurpare tamen nomen regis ausus non est. Serius, ne aliquid veteris instituti superesset, cavere postremi Orientis imperatores, obviis inscriptionibus : ΜΙΧΑΗΛ ΒΑCΙΛΕΥC ... ΠΙCΤΟΙ. ΒΑCΙΛΕΙC. ΡΩΜΑΙΩΝ, et similibus. » Conf. Ignarra Palæstr. Neapol. p. 200, qui etiam de βασιλὶς s. βασίλισσα agit. || Βασιλεῖς vocantur etiam qui in suo genere excellunt : sic apud Philostr. Sophist. 2, 586, 598, Herodes Atticus ὁ βασιλεὺς τῶν λόγων dicitur, apud Gregor. Naz. Epist. p. 140, p. 866, Themistius : quos locos Himerio Orat. 14, 6 dicenti βασιλέα τῆς ἡμετέρας τέχνης ascripsit Wernsdorf. Lucian. Rhet. Præc. 11 : Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις καταστήσει. Nescio quis apud Plotium p. 2633 : Ἡνίκα μὲν βασιλεὺς ἦν Χοιρίλος ἐν σατύροις. Conf. Longin. fr. 5, 8. Aquilam οἰωνῶν βασιλέα dixit Æsch. Ag. 115. || Apium βασιλεῖς sunt in Geoponicis 15, 2. || Sæpissime apud poetas dii deæque βασιλεῖς et βασίλειαι appellantur : Juppiter quidem etiam peculiari cognomine dictus est Ζεὺς βασιλεὺς, v. c. apud Xenoph. An. 3, 1, 12. || Βασιλεὺς dicebatur etiam qui pilæ ludo vicisset : v. Poll. 9, 106; Eustath. Od. p. 1601, 45. De proverbio βασιλεὺς ἢ ὄνος v. ὄνος. De conjunctis inter se βασιλεὺς et ἄναξ v. Porson. Eur. Or. 342. || Βασιλεὺς βασιλέων, Rex regum, titulus regum Asianorum, ut Ægyptiorum, Persicorum, Parthicorum, qui satraparum et regulorum multorum domini essent, usurpatus etiam ab aliis potentiæ minoris, sed fastus æqualis : v. Wessel. ad Diod. 1, 47; Eckhel. Doctr. Num. vol. 4, p. 459, ne historicos enumerem. [|| Βασιλέως υἱοὶ Eckhel. Doctr. vol. 3, p. 258 Epiphanes et Callinicus in moneta patris Antiochi ΙΥ Commageni; παῖς, Mannus Abgari Edesseni filius, id. ib. p. 515. Hase.] || Denique notanda ellipsis ap. Diodor Exc. Vat. p. 33 ed. Maji : Κῦρος ὁ τῶν Περσῶν. Chron. P. p. 293, 13 : Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Μακεδόνων. || Βασιλέως ἰσχάδες, ficorum genus, de quo v. etiam s. βασίλειον. Poll. 6, 81. || Βασιλέως ἐγκέφαλον Persæ dicebant præstantissimum et delicatissimum quemque cibum. Suidas : Διὸς ἐγκέφαλος, τὸ κάλλιστον βρῶμα. Οὕτω λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων, ἢ Βασιλέως ἐγκέφαλος. || Βασιλέως ὀφθαλμὸς Regis Persarum minister s. speculator. Lex. Rhet. p. 225, 22 : Βασιλέως ὀφθαλμὸς, ὁ ἐπίσκοπος ὑπὸ βασιλέως πεμπόμενος. Poll. 2, 84 : Ἐκαλοῦντο δέ τινες ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως οἱ τὰ λεγόμενα διαγγέλλοντες καὶ τὰ δρώμενα. Vid. Arist. Ach. 92, et in primis Xen. Cyrop. 8, 2, 10, s. || Βασιλέως στοὰ, Archontis Attici, qui βασιλεὺς dicebatur, porticus. Plato Theæt. extr. || De genit. formis Æol. βασίληος et βασίλειος, Ionica recentiori βασιλεῖος, et Bœotica βασιλίος v. Georg. Chœrob. in Bekk. An. p. 1194, et qui formam βασιλεῦς memorat, auctorem Etym. M. p. 189, 31, coll. qui nominum in εὺς formam Ion. gen. in έος etiam in εῖος dissolvi, Bœoticæ autem penult. produci tradit, ut scribendum sit βασιλῖος, Eustathio ad Dionys. v. 384. Accus. formam βασιλῆ habet Herodot. 7, 220, in oraculo, Euripid. Phaeth. fr. Clarom. 2, v. 24, præbere videtur lapis apud Bœckhium Corp. Inscr. vol. 1, p. 592. Accusativi pluralis formam insolitam βασιλῆς ex Soph. Aj. v. 390 : Τούς τε δισσάρχας ὀλέσας βασιλῆς, citat Herodianus in Bekkeri An. p. 1195 et qui dicitur Draco p. 115, 16 : quanquam plerique Sophoclis libri præferunt βασιλεῖς : sed Grammaticis consentit et pondus addit antiquissimus Mediceus prior apud Elmsleium, ut non dubitandum videatur tam Sophocli βασιλῆς quam Xenophonti Cyrop. 1, 1, 2, ab iisdem Grammaticis testificatum νομῆς restituendum esse. Βασιλῆες nom. trisyllabus est Hesiodi Op. 261. L. Dindorf.]

[Βασιλεὺς, Calami genus. Verba auctoris antiqui, apud Dalechamp. in Plin. l. 2, c. 95 : Ἐν Λυδίᾳ δέ ἐστιν λίμνη Καλαμίνη καλουμένη· ἱερὰ δὲ οὖσα Νυμφῶν, ἣ φέρει καλάμων πλῆθος, καὶ μέσον αὐτῶν ἕνα, ὃν Βασιλέα προσαγορεύουσιν οἱ ἐπιχώριοι, an huc pertineant, non ausim affirmare. Jablonski de lingua Lycaonica.]

[Βασιλεὺς, ὁ, Basileus, n. pr. scriptoris qui de Oriente scripserat, et cum Hecatæo memoratur ab Agatharchide Photii cod. 250, p. 454, b, 34, ubi ante Bekkerum legebatur Βάσιλις. Quod Photium aut scripsisse aut debuisse scribere Basilidis scriptoris mentio apud Plinium N. H. 6, 35, Athenæum 9, p. 390, B, persuadet. Certius nominis Βασιλεὺς exemplum præbet Apollon. Rh. 1, 1043 : Αὐτὰρ ἐϋμμελίης Τελαμὼν Βασιλῆα κατέκτα. Aliud Schol. Nicandri 715 : Ὁ Βασιλεὺς ἐν τῷ Θηριακῷ δέκα γένη φησὶν εἶναι τῶν φαλαγγίων. Vid. Βασιλείδης. L. Dindorf.]

[Βασιλεύτατος. Vid. Βασιλεύτερος.]

[Βασιλευτέον, Gl. Imperandum.]

Βασιλεύτερος, [a βασιλεὺς, ut ἀοιδότερος ab ἀοιδὸς, δουλότερος a δοῦλος, κύντερος a κύων : de cujus generis comparativis v. Buttmann. Gram. vol. 1, p. 277. L. Dind.] Qui regiam majestatem magis præ se fert quam ceteri, Augustior. Item pro βασιλικώτερος, i. e. Regno dignior, vel aptior, Bud. Il. I, [392] : Καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστι· [160] : Βασιλεύτερός εἰμι· [K, 239 : Βασιλεύτερός ἐστιν.] Od. O, [532] : Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένευς βασιλεύτερον ἄλλο Ἐν δήμῳ Ἰθάκης. [Tyrtæus Stobæi vol. 2, p. 367 Gaisf. Orph. Arg. 849. L. Dind. Hinc superlativus] Βασιλεύτατος Regno dignissimus. Il. I, [69] : Σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι. [Hesiodus Plut. Thes. c. 16; Dionys. 353, 1056. L. Dind. Const. Man. Chron. p. 118, B. Boiss.]

[Βασιλευτὴς lectio vitiosa. Vid. Βοηλάτης.]

Βασιλευτὸς, unde Βασιλευτὸν γένος ἀνθρώπων, Qui ferre regnum apti sunt natura : ut Bud. interpr. ap. Aristot. Pol. 3, [17].

[Βασιλεύτωρ, ὁ, idem quod βασιλεύς. Antimachus Etym. M. p. 189, 5; Zonaræ c. 370.]

Βασιλεύω, εύσω, Regno, Dominor, Impero. Interdum absolute ponitur, ut [Hom. Il. B, 203 : Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί· et sæpius;] Plut. Ἀντιγόνου βασιλεύοντος. Apud Xen. [Cyrop. 1, 5, 4] : Βασιλεύω ἐν Πέρσαις· ap. Plat. Ἐὰν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσι· pro quo Cic. Si docti et sapientes homines resp. regere cœpissent. [Sæpe enim Βασιλεύειν est Regem fieri vel Regnum capessere. Plutarch. Mor. p. 340, C : Βούλει μαθεῖν πῶς βασιλεύουσιν ἄνθρωποι διὰ τύχην; Qua signif. frequens apud historicos usus est aoristi : v. Herodot. 1, 130; Thucyd. 2, 99; Xenoph. Hist. 3, 3, 3. L. Dind.] Apud Hom. vero cum dat., Il. B, [206] : Ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ. [Versum illum Σκῆπτρον... βασιλεύῃ recentt. Hom. editores ascriptum et detortum esse viderunt ex I, 99 : Καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα. Juncti dativo verbi βασιλεύειν certiora testimonia sunt Hom. Od. H, 59 : Ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν. Pindarus Pyth. 10, 3 : Πατρὸς δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνὸς Ἀριστομάχου γένος Ἡρακλέος βασιλεύει. L. Dind.] Sed apud prosæ Scriptt. plerumque cum gen. Plut. Alex. : Ἀφῆκεν αὐτὸν ἄρχειν ὧν ἐβασίλευεν. Apud Eund. : Βασιλεῦσαι τῆς Ῥώμης· Athen. [8, p. 336, A, sed in epigr. Sardanapalli] : Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύσας. [Cum ἐπὶ seq. accusativo Maccab. 1, 1, 16 : Ὅπως βασιλεύσῃ ἐπὶ τὰς δύο βασιλείας.] Peculiari vero et raro usu in sacris literis signif. Regem creo; ut 1 Reg. 8 : Βασίλευσον αὐτοῖς βασιλέα. [Ducangius : « Eustath. ad illud Iliad. I, 479 : Πολλὺν δέ μοι ὤπασε λαὸν, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἐβασίλευσέ με. Zonaras tom. 1 primæ edit. p. 153 : Τοῖς δὲ στρατιώταις ἐπηγγέλλετο χρήματα, εἰ αὐτὸν βασιλεύσουσιν. » Conf. etiam Suidas s. Βασιλεύω. Petavium ad Julian. p. 12, D, citavit Schæf. Βασιλεύειν εἰς βασιλέα eadem signif. Jud. 9, 6.] In pass. Βασιλεύομαι est Regor, Regio dominio gubernor, Sub regio imperio sum. [Pind. Pyth. 4, 107 : Βασιλευομέναν οὐ κατ' αἶσαν τιμάν. Diodor. 19, 89 : Ὑπὸ Ἀλκέτου βασιλευόμενοι. Plut. Mor. p. 155, D : Βασιλευομένῃ πόλει.] Plut. Alex. : Πάντες ἄνθρωποι βασιλεύονται ὑπὸ θεοῦ. Synes. : Χρόνον συχνὸν ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐβασιλεύθησαν. [|| Paullo aliter flexa signif. usurpavit Plutarch. Sull. c. 12, de Athenis cum Mithridate facere coactis : Ταῖς Ἀθήναις διὰ τὸν τύραννον Ἀριστίωνα βασιλεύεσθαι ἠναγκασμέναις. || Βασιλεὺς quum sit archontis Attici, qui sacris præerat, appellatio, βασιλεῦσαι dicuntur etiam qui hoc munere functi sunt. Monumentum apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 437, n° 375 : Ζωΐλον Τιμοκράτου Ὑβάδην ἡ μήτηρ Πολυκράτεια Διονυσοδώρου Ἀθμονέως θυγάτηρ βασιλεύσαντα ἀνέθηκεν. || Dicitur etiam figurate de rebus, quas quis possidet, aut quibus frui-

tur. Theocritus 21, 60 : Ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι, ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν. Clemens Homil. 9, 19 : Μετὰ τοῦ τῆς εἰρήνης βασιλέως εἰσαεὶ τῶν ἀπορρήτων βασιλεύοντες ἀγαθῶν, quod Epitome reddit ἀπολαύοντες. Et absolute sine gen. pro Regis instar vivere, summa felicitate frui, Plut. Mor. p. 101 extr. : Τοιαύτην ὁ λόγος ἐμποιεῖ τῇ ψυχῇ διάθεσιν· καὶ αὐτάρκης ἔσῃ, ἐὰν μάθῃς τί τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν ἐστι· τρυφήσεις ἐν πενίᾳ καὶ βασιλεύσεις. Paulus 1 Cor. 4, 8 : Ἤδη κεκορεσμένοι ἐστὲ, ἤδη ἐπλουτήσατε, χωρὶς ἡμῶν ἐβασιλεύσατε· καὶ ὄφελόν γε ἐβασιλεύσατε, ἵνα καὶ ἡμεῖς ὑμῖν συμβασιλεύσωμεν. Quod Latini etiam dicunt Regnare. || Ἡ βασιλεύουσα πόλις, de Roma Athen. 3, p. 98, C, ab Schweigh. indicatus, Malalas p. 254, 4, idemque de Cpoli p. 323, 8; 353, 11. Et omisso πόλις Leo Diac. p. 110, B, cujus v. doctissimum interpretem p. 194, A. Malalas p. 161, 5 : Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἐβασίλευσεν ἡ Μακεδονία χώρα, Regnum factum est; 78, 21 : Μετὰ τὸ βασιλεῦσαι Βυζάντιον, Postquam regia facta est. || Βασιλεύω confusum cum βουλεύω v. apud Dion. Cass. 59, 6, cum δυναστεύω apud Diodor. 20, 27, ab Schæf. indicatum. L. Dindorf.]

[Βασιλεοπάτωρ, ὁ, Pater imperatoris, dignitas quædam in aula Byzantina, de qua vide plura apud Ducangium. Eustath. Opusc. p. 276, 70, a Tafelio indicatus : Βασιλεοπάτορα τόπον ἐπέχων, οἷς ἐπιτροπεύει τοῦ βασιλεύοντος. In locis ab Ducangio notatis omnibus scribitur βασιλεοπάτωρ.]

Βασιλῆ, pro βασίλεια Hesych. citat e Soph. Iphig. [In codice scriptum Βασιλ, ἡ βασίλεια : quod scribendum esse βασίλη, βασίλεια, eandemque formam reddendam videri Pindaro Nem. 1, 39, ubi repugnante metro scriptum in libris ἀλλὰ θεῶν βασίλεια, monuit G. Dindorfius ad locum Sophoclis p. 43, collato Stephano Byz. v. Ἀγάμεια, Λέγεται δὲ καὶ Ἀγάμη, ὡς πρέσβεια πρέσβη, καὶ τὸ βασίλεια κατὰ συναλοιφὴν βασίλη, οὕτως Ἀγάμεια Ἀγάμη. Verum accentum esse βασίλη non fugerat Hemsterh. ad Callim. vol. 1, p. 489, ab Schæf. indicatum. V. Βαρκήλη.]

[Βασιληγενέτειρα, ἡ, q. d. Regipara. Anon. Hymn. in Virg. 3. Bast.]

[Βασιληγενὴς, ὁ, ἡ, Qui regiæ stirpis est. Anon. Hymn. in Virg. 3. Bast.]

[Βασιληΐδης. Vid. Βασιλείδης.]

[Βασιλήϊος. Vid. Βασίλειος.]

Βασιληῒς, ΐδος, ἡ, Regia : adj. Il. [Z, 193] : Δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης. Hesiod. Θ. [462, 892] : Ἔχῃ βασιληΐδα τιμήν. [Βασιληΐδα τιμὰν Eur. Hipp. 1281, oraculum Attalo datum ap. Diodor. Exc. Vat. p. 105 ed. Mai.] Et Βασιληῒς ἀρχὴ, Eur. [Βασιληΐδος ἀρχᾶς Ariphron apud Athen. 15, p. 702, A, quosque editores Athenæi citarunt. Addit Wakef. Oppian. Cyneg. 4, 22 : Σὺ δὲ, πότνα θεὰ, παγκοίρανε θήρης, εὐμενέουσα θοῇ βασιληΐδι λέξον ἀκουῇ. || Regina. Manethon. 1, 283 : Βασιληΐδος ἐστὶ γενέθλη.]

[Βασιλῆος. Vid. Βασίλειος.]

[Βασίλης, ὁ. Unde pluralis Βασίλαι apud Pausaniam 6, 20, 1 : Ἐπὶ δὲ τοῦ ὄρους (τοῦ Κρονίου) τῇ κορυφῇ θύουσιν οἱ βασίλαι καλούμενοι τῷ Κρόνῳ κατὰ ἰσημερίαν τὴν ἐν τῷ ἦρι Ἐλαφίῳ μηνὶ παρὰ Ἠλείοις. L. D.]

[Βασιλιανὸς, Basilianus, nomen præfecti prætorio apud Dionem Cass. 78, 35. L. Dindorf.]

Βασιλιάω, Regnum appeto, VV. LL. perperam pro βασιλειάω. [Joseph. B. Jud. 4, 9, 9. Wakef.]

[Βασιλιδεὺς quorundam librorum scriptura est loco Plutarchi s. Βασιλείδης indicato, sed inepta. L. D.]

[Βασιλίδης, nomen patron. gentium quarundam in nonnullis Ioniæ civitatibus. Aristot. Polit. 5, 6 : Καὶ ἐν Ἐρυθραῖς δὲ ἐπὶ τῆς τῶν Βασιλιδῶν ὀλιγαρχίας ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις, καίπερ καλῶς ἐπιμελομένων τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ ὅμως διὰ τὸ ὑπ' ὀλίγων ἄρχεσθαι ἀγανακτῶν ὁ δῆμος μετέβαλε τὴν πολιτείαν. Suidas : Πυθαγόρας Ἐφέσιος καταλύσας δι' ἐπιβουλῆς τὴν τῶν Βασιλιδῶν καλουμένην ἀρχὴν ἀνεφάνη τύραννος πικρότατος. ... ἦν δὲ πρὸ Κύρου τοῦ Πέρσου, ὥς φησι Βάτων. Accentum, qui in libris est, Βασιλίδων apud Aristotelem Sylburgius, apud Suidam Kusterus corrigendum monuerunt, sed ipsam formam Βασιλίδης vitiosam esse et mutandam in Βασιλείδης intellexit Ebert. Diss. Sic. p. 97. V. Βασιλείδης. Non melioris fidei est Βασιλίδης pro nomine pr. Βασιλείδης sæpe scriptum non modo in libris, ut Diogenis 10, 25, Chron. Pasch. p. 626, 1, sed etiam in lapide apud Bœckh. Corp. Inscr. 1, p. 633, nisi fallit Fourmontus. L. Dindorf.]

[Βασιλίδιον libri quidam vitiose pro βασιλείδιον, quod v., Plut. Mor. p. 1, D.]

[Βασιλίζω, Regiæ partis sum. Gl. Zonaras c. 379 : Βασιλίζω· τὰ τοῦ βασιλέως φρονῶ. Plut. Flamin. c. 16, a Kallio indicatus : Τοῦτο τοὺς Χαλκιδεῖς ἐποίησε βασιλίσαι. || Βασιλίζω eadem signif. qua βασιλίζομαι dixisse videtur Josephus Ant. Jud. 1, 10, 4, a Wakef. indicatus : Σάρρα τοῦ θεοῦ κελεύσαντος ἐπικλίνει μίαν τῶν θεραπαινίδων Ἀγάρην ὄνομα, γένος οὖσαν Αἰγυπτίαν, ὡς ἐξ αὐτῆς παιδοποιησομένῳ. Καὶ γενομένη ἐγκύμων ἡ θεραπαινὶς ἐξυβρίζειν εἰς τὴν Σάρραν ἐτόλμησε βασιλίζουσα, ὡς τῆς ἡγεμονίας περιστησομένης εἰς τὸν ὑπ' αὐτῆς τεχθησόμενον. Quod vertitur, Imperium affectando.]

Βασιλίζομαι, Regis more ago, Regiam speciem præfero. Appian. Mithr. [c. 109] : Αὐτόν τε τὸν Μιθριδάτην πάντων ἀπογινώσκοντα, βούλεσθαί τι δρῶντα καὶ βασιλιζόμενον, ἢ δι' ἀργίας ἀποθανεῖν, ubi locus corruptus esse videtur, Existimantes eum in extrema desperatione quippiam experiri velle dignum rege potius quam ignave mori. Idem B. C. 3, [c. 18] : Φασὶν ἀνελεῖν αὐτὸν βασιλιζόμενον, οὐχ ἡγούμενον ἔτι, Non jam ducis munera, sed regis obeuntem, Non jam ducis aut imperatoris speciem, sed regiam præ se ferentem. Bud.

[Βασιλικὰ, τά. Sic appellantur libri 60, continentes universum jus civile in compendium redactum. Sed et eorum interpretes sæpe Βασιλικὸν laudant, quasi auctorem quempiam, qui contextus ipse est Βασιλικῶν, ut observat Cujacius in Præfat. ad lib. 60. Ducang.]

Βασιλικὴ, ἡ, Regia domus. Et Basilica peculiari signif. Domus ampla et spatiosa causarum cognitioni destinata, quod principes eo ad jus dicendum venirent. Unde Subbasilicanos Plautus dixit, qui ibi deambularent. Plut. [Poplic. c. 15] : Εἰ μίαν εἶδεν ἐν οἰκίᾳ Δομετιανοῦ στοὰν, ἢ βασιλικὴν, ἢ βαλανεῖον. Idem Galba : Παύλου βασιλική.

[Βασιλικὴ, intellecto στοὰ, Athenis eadem quæ στοὰ βασίλειος, de qua v. s. Βασίλειος. Plato Charmidis initio : Εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστραν τὴν καταντικρὺ τοῦ τῆς βασιλικῆς ἱεροῦ εἰσῆλθον. Addito στοὰ Strabo 5, p. 236, a Wakef. indicatus. || Intellecto φλὲψ Synesius De febr. p. 278 : Ἐγχειροῦμεν τὴν φλεβοτομίαν ἀπὸ τὴν βασιλικήν. L. Dindorf.]

Βασιλικὸν, τὸ, Regia domus, ut citant e Plat. VV. LL. [Dio Cass. 51, 17; 60, 4; 65, 4; 78, 6, 21. Plut. Dem. c. 20 : Ἄτταλος ἐκήπευε τὰς φαρμακώδεις βοτάνας, οὐ μόνον ὑοσκύαμον καὶ ἐλλέβορον, ἀλλὰ καὶ κώνειον καὶ ἀκόνιτον καὶ δορύκνιον αὐτὸς ἐν τοῖς βασιλικοῖς σπείρων καὶ φυτεύων. Quanquam ibi ex ἐκήπευε intelligere licet κήποις. L. Dind.] Et Regia potestas, ut in iisdem annotatur. [|| Thesaurus regius. Diodorus 2, 40 : Τετάρτην εἰς τὸ βασιλικὸν τελοῦσι· 41 : Τρέφεται ἐκ τοῦ βασιλικοῦ πᾶν τὸ πλῆθος. Exc. Vat. p. 25 ed. Mai. : Ἄργυρον καὶ χρυσὸν καὶ τὴν ἄλλαν γάζαν εἰς τὸ βασιλικὸν ἐσώρευον. Conf. Wessel. ad 11, 67. Diogenes L. 7, 181, a Corae indicatus : Τῆς οὐσίας αὐτοῦ τῆς πατρῴας εἰς τὸ βασιλικὸν ἀναληφθείσης. Dio Cass. 69, 8, et alibi cum LXX interpretibus. [Cfr. Aristeas De legis transl. p. 106, l. 34, et Reuvens *Lettres à M. Letronne*, 3, p. 87. Dio Cass. 78, 13 : Τῷ βασιλικῷ συνδεδικηκότα, de Marcio Agrippa, qui Fisci fuerat advocatus. Hase.] || Edictum regium. Esther. 1, 19 : Εἰ οὖν δοκεῖ τῷ βασιλεῖ, προσταξάτω βασιλικόν. Maccab. 2, 4, 11 : Τὰ κείμενα τοῖς Ἰουδαίοις φιλάνθρωπα βασιλικά. || Vectigal regi pendendum. Maccab. 1, 10, 34 : Ὀφείλοντες βασιλικά. Ibid. 11, 34 : Ἀντὶ τῶν βασιλικῶν ὧν ἐλάμβανεν ὁ βασιλεὺς παρ' αὐτῶν τὸ πρότερον κατ' ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῶν γεννημάτων τῆς γῆς καὶ ἀπὸ τῶν ἀκροδρύων. Et ibid. 15, 7 : Πᾶν ὀφείλημα βασιλικὸν καὶ τὰ ἐσόμενα βασιλικὰ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον ἀφιέσθω σοι. L. Dind.] Βασιλικὸν, Unguentum, Athen. 15. [Alex. Trall. 9, p. 158.] Βασιλικὸν est et Emplastri nomen ap. Medicos, quod alias τετραφάρμακον appellatur. [Alexander Trall. l. 3, p. 175 ab

Struvio in Schneid. Suppl. indicatus : Μετρίας δὲ τῆς φλεγμονῆς οὔσης καὶ μὴ πάνυ ζεούσης καὶ ὅπου μή ἐστι πυρετὸς πάνυ θερμὸς ἢ μὴ ἀκμάζων τὴν ἡλικίαν, καὶ βραχὺ τῆς τετραφαρμάκου λαμβάνοντα, ἣν τινες καὶ βασιλικὸν καλοῦσι, μιγνύειν αὐτῷ δεῖ νάρδον μύρου.] Βασιλικὸν autem ἄγριον dicitur a quibusdam ἄκινος, ut habetur ap. Diosc. [454.] Gorr. [Hesychius : Ὤκιμον, βοτάνη εὐώδης, τὸ λεγόμενον βασιλικὸν, Basilicum.]

Βασιλικὸν κάρυον, Regia s. basilica nux; quod genus Plin. [15, 22] etiam Basilicon et Persicon vocat : [Pollux 6, 80 : Κάρυα Περσικὰ, ἃ νῦν βασιλικά. || Macrob. Sat. 2, 14 : « Juglans, Διὸς βάλανος, hanc Græci etiam basilicam vocant. » Diodor. 3, 45; Theophr. C. Pl. 4, 2, 1. || Βασιλικὸν κύμινον, Cumini genus. Diosc. 3, 68 : Κύμινον τὸ ἥμερον εὔστομον, καὶ τούτου μᾶλλον τὸ Αἰθιοπικὸν, ὅπερ Ἱπποκράτης βασιλικὸν ἐκάλεσε. Dicit locum Hippocratis p. 49, 42 : Τὸ παρὰ βασιλεῖ λεγόμενον κύμινον. L. Dindorf.]

Βασιλικὸς, ή, όν, Regalis, Basilicus Plauto. Isocr. Panath. : Τινὲς τῶν οἴκων τῶν τυραννικῶν καὶ βασιλικῶν. Idem : Βασιλικὸν βίον στρατιωτικῶς ζῆν. Athen. : Βασιλικὴ ἐσθὴς, et βασιλικὸν συμπόσιον. [Eustath. Il. p. 394 init., ab Schæf. indicatus : Τὴν βασιλικὴν νεανίδα, de Antigona.] Plut. Alex. [c. 21] : Τοῦ νικᾶν τοὺς πολεμίους τὸ κρατεῖν ἑαυτοῦ βασιλικώτερον ἡγούμενος. Idem [Al. c. 40 : conf. c. 21; Pyrrh. 8; Mor. p. 32, A] : Δουλικώτατον μέν ἐστι τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν. [Xen. An. 1, 9, 1 : Βασιλικώτατός τε καὶ ἄρχειν ἀξιώτατος. || Speciatim βασιλικὸς de gaza et opulentia regis Persarum dicitur. Charito 1, 11 : Χωρίον ὑμῖν ἐπιτήδειόν ἐστιν Ἰωνία· καὶ γὰρ πλοῦτος ἐκεῖ βασιλικὸς, ἐκ τῆς μεγάλης Ἀσίας ἄνωθεν ἐπιρρέων. || Βασιλικὸς λόγος, Oratio in regem habita. Thomas Mag. p. 147, a Schæf. citatus : Βασιλικὸς λόγος ἢ ὃν ἔγραψε βασιλεὺς ἢ ὃν ἔγραψέ τις εἰς βασιλέα. || Βασιλικὴ διαδρομὴ, Cursus cui præerat magistratus Atticus βασιλεὺς dictus : Harpocratio cum eoque Suidas : Β. δ. ἔοικεν ἡ γενομένη διαδρομὴ τοῦ βασιλέως παρόντος, ὅσπερ εἷς ἐστι τῶν Ἀθήνησιν ἐννέα ἀρχόντων, βασιλικὴ διαδρομὴ καλεῖσθαι. Δείναρχος κατὰ Πυθέου. || Βασιλικὴ ὁδὸς in V. T. est Via regia s. publica. Numer. 20, 17, 21, 22 : Ὁδῷ βασιλικῇ πορευσόμεθα. Clemens Strom. 7, p. 754, D, ed. Sylb., a Wakef. citatus : Ὥσπερ ὁδοῦ μιᾶς τῆς βασιλικῆς τυγχανούσης. [Item proverbii loco Philo vol. 1, p. 458, 44 : Ἄμεινον γὰρ ὁδῷ τῇ μέσῃ βαδίζειν τῇ πρὸς ἀλήθειαν βασιλικῇ· p. 271, 42 : Βασιλικῇ τῷ ὄντι χρώμενος ὁδῷ· p. 294, 17 : Ταύτην πορεύεσθαι τὴν ὁ. βασιλικὴν οὖσαν· adde eund. vol. 2, p. 364, 5, et Euseb. Vita Const. 3, 54 : Λείαν τε καὶ ὁμαλὴν τοῦ λοιποῦ τὴν βασιλικὴν τοῖς πᾶσιν ἀναπετάσαι πορείαν. Hase.] || Gl. Βασιλικὸς, Regillus, Regulus. Lucian. Salt. c. 64 : Τῶν ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων βασιλικός τις ἄνθρωπος, ab Schæfer. indicatus. Et omisso omni substantivo Appian. Mithr. 117 : Οὐδένα τῶν αἰχμαλώτων ἔκτεινεν, ἀλλ' ἐς τὰς πατρίδας ἔπεμψε, χωρὶς τῶν βασιλικῶν. Civ. 4, 75 : Γυνή τινος τῶν βασιλικῶν· 87 : Ῥασκούπολις καὶ Ῥάσκος ἤστην ἀδελφὼ Θρᾳκίω βασιλικὼ, μιᾶς ἄρχοντε χώρας. Evang. Joan. 4, 46 seq. : Ἦν τις βασιλικὸς, ubi est varietas βασιλίσκος, ut Chron. Pasch. p. 405, 18 in libro Mon. nullius auctoritatis. Schol. Hom. Il. Z, 245 : Ἴσως οἱ περὶ Ἕκτορα ἀνδρωθέντες καὶ βασιλικοὶ γεγονότες ἀπέστησαν τοῦ πατρός. Eodem fort. referendum quod Schneid. indicavit Inscr. Pocock. p. 45 : Τοῖς τᾶς Ἀσίας βασιλικοῖς ἀνελόγησε. Sed Charito quum dicit 2, 1 : Ἀνὴρ βασιλικὸς, διαφέρων ἀξιώματι καὶ παιδείᾳ τῆς ὅλης Ἰωνίας ἀπηξίου κοίτην τῆς θεραπαινίδος, non videtur ad stirpem regiam respicere. || Βασιλικὸς, ὁ, Avicula, quæ etiam ἀκαλανθὶς vocatur. Schol. Arist. Pac. v. 1078 : Ταύτας δὲ τὰς ἀκαλανθίδας τινὲς βασιλικοὺς ὀνομάζουσι. Photius : Ὀρχίλος, βασιλικὸς, σαλπιγκτὴς, ὄρνεον ὁμοίως σάλπιγγι φθεγγόμενον. L. Dind.] Sic etiam metaph. βασιλικὸς ἀστὴρ, Regia stella : Βασιλικὴ ἄμπελος, e qua uva basilica ap. eund. Plin. Necnon herbæ aliquæ hujus nominis sunt : βασιλικὸν enim a recentioribus appellatur Ocymum : item genus Satyrii quod Palmam Christi vocant : et ἄμμι ap. Hippocr., ut multi volunt.

[Βασιλικὸς, ὁ, Basilicus, nomen Sophistæ sub Maximino. De cujus scriptis v. Suidas s. Βασιλικὸς, ibique Kuster. Rectius fortasse scribitur Βασίλικος. L. Dind.]

Βασιλικῶς, Regie, Regaliter. Isocr. ad Phil. : Ἂν βασιλικῶς, ἀλλὰ μὴ τυραννικῶς αὐτῶν ἐπιστατῇς. [Xen. Cyrop. 1, 4, 14 : Καὶ βασιλικῶς δὲ παρὼν αὐτὸς ἀπηγόρευε μηδένα βάλλειν πρὶν Κῦρος ἐμπλησθείη θηρῶν. Schæf. Plut. Alcib. c. 59; Dio Cass. 50, 27; 76, 1. L. Dindorf.]

[Βασιλῖνα, ἡ, Basilina, mater Juliani imperatoris, de qua testimonia scriptorum collegit Valesius ad Ammian. 25, 3, 23. L. Dindorf.]

Βασιλίνδα, J. Poll. 9 [110] de Convivalibus Ludis, Ludi genus est, in quo, qui sorte rex factus est, facienda imperat : cui vero servum esse sorte obvenit, imperata facit. [Theognostus in Bekk. Anecd. p. 1353 : Τὰ διὰ τοῦ ινδα ἐπιρρήματα παροξύνονται καὶ διὰ τοῦ ι γράφονται καὶ ἐπὶ παιδιῶν λαμβάνονται καὶ πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεται, οἷον βασιλίνδα παιδιὰν, χυτρίνδα, δραπετίνδα, ποσίνδα (hinc restituendus Xenophon Hipp. 5, 10 : Ὁπότε γε καὶ οἱ παῖδες ὅταν παίζωσι, ποσὶ δὲ ἃ δύνανται ἀπατᾶν· scribendum παίζωσι ποσίνδα), ἐπαιτίνδα (l. ἐρετίνδα), ξιφίνδα, σκαληκίνδα (l. ληκίνδα), μυίνδα, φυγίνδα, ὀστρακίνδα, καὶ εἴ τι ἕτερον. Eustath. Od. p. 1425, 41 : Καὶ βασιλίνδα παιδιά τις βασιλέας τινὰς ἀποδεικνύουσα. L. Dindorf.]

Βασίλιννα, ἡ, Regina, ap. Menandr. [Eustath. Od. p. 1425, 40 : Βασίλινναν δὲ, φησὶ (Aelius Dionysius), Μένανδρος λέγει. Menandri locum citat Suidas v. Παίσωμεν et Τριχορυσία. Comparat Hemsterhusius ad Luciani Jud. Voc. c. 8, βασίλιννα formam cum formis Doricis vel Macedonicis, cum Ἤριννα, Κόριννα, Μύριννα, Φίλιννα : quorum postrema quidem duo aliena sunt : Μύρινα enim et Φιλῖνα scribendum esse suis locis probabimus. L. Dindorf.]

[Βασιλινόπολις, ἡ, urbs Bithyniæ, dicta a Basilina, matre Juliani imp., ut probabiliter conjicit Wesselingius ad Hierocl. p. 692, apud quem pariter atque apud Synesium p. 266, D, scriptum Βασιλινούπολις s. Βασιλεινούπολις, quemadmodum vergente ad barbariem ætate Ἑλενούπολις et Νικούπολις dicta scimus. L. Dindorf.]

Βασιλὶς, ίδος, ἡ, subst. sumtum, Reginam signif. ut ap. Athen. ἀποδεῖξαι βασιλίδα : [Eur. Hec. 552 : Δούλη κεκλῆσθαι βασιλὶς οὖσ' αἰσχύνομαι, et Hipp. 267 ; qui etiam νύμφη βασιλὶς et γυνὴ βασιλὶς dixit Med. 1003, Hipp. 778; Plut. Al. c. 21 ; Phoc. c. 19; Dio Cass. sæpius. || Magistratus Attici qui dicebatur βασιλεὺς uxor. Eustath. Od. p. 1425, 42 : Ἦν δέ φασι καὶ βασιλεὺς ἀρχή τις Ἀθήνησι, καὶ ἡ ἐκείνου βασιλίς.] adj. vero dicuntur βασιλίδες ἰσχάδες ap. Eust. [Od. p. 1964, 8,] αἱ ἐκ τῶν βασιλείων σύκων, [ex Athen. 3, p. 76, F. Schweigh.] Et Βασιλίδες Calceamenti genus, quod J. Poll. [7, 85] a regibus Atheniensium gestari solitum testatur. [Eustath. Od. p. 1425, 40. Reges autem intelligendi sunt magistratus Attici. || Ceterum præter usum adject. supra ex Euripide annotatum hic est memorandus apud eundem Rhes. 718 : Τὴν βασιλίδ' ἑστίαν· Iph. Aul. 1306 : Ξύναισιν βασιλίσι. Qui obtinet etiam in βασιλὶς πόλις, Regina urbs, Gl. Joannes Laurent. De mens. 3, 14, p. 112 : Τῆς Λυδῶν βασιλίδος πόλεως. Cyrillus Cateches. 17, p. 207, B, ed. Paris. 1640 : Μέχρι τῆς βασιλίδος Ῥώμης. Nilus Doxop. Notit. Patriarch. in *Le Moyne* Var. Sacr. vol. 1, p. 240 : Τῇ βασιλίδι Κωνσταντινουπόλει· p. 244 : Πρὸς δύο βασιλίδας πόλεις. Thom. Mag. p. 144. Et nudum βασιλὶς de regia ditione, ut videtur, Diodori Exc. Leg. p. 623, 36 ed. Wess. : Τοὺς παραβάλλοντας Ῥωμαίων εἰς τὴν βασιλίδα ὑποδεχόμενοι φιλανθρωπότατα. Julius Pollux editus ab Hasio ad Leonem p. 203, C : Ὁ δὲ τῆς βασιλίδος ἀπάρας πρὸς τὰς ὁμόρους τῶν βαρβάρων γίνεται χώρας, de Constantinopoli. Constant. Manass. p. 51, D : Τὴν ἄφιξιν τὴν πρὸς τὴν βασιλίδα, vertitur Aulam : sed videtur esse Regina. || Dies dominica : v. Coteler. Patr. vol. 1, p. 57. L. D.]

[Βασιλὶς, ἡ, Basilis, locus Arcadiæ apud Pausan. 8, 29, 5, rectius, ut videtur, Βάσιλις scriptus apud Steph. Byz. || Ὁ, nomen scriptoris, de quo v. s. Βασιλεύς. L. Dindorf.]

[Βασιλισκάριον, τὸ, Penna accipitris sic appellata. Demetrius Hieracosoph. 1, 4 : Καὶ ἐὰν τὰ βασιλισκάρια μακρὰ ἔχει ἴσα τῶν πρωτελλάτων. Ducang.]

Βασιλίσκος, ὁ, Regulus : Βασιλίσκους ἀντὶ βασιλέων τοῖς Σπαρτιάταις γεννᾷν προαιρεῖται. Citat Tur. ex Athen. [p. 566, A. Stephanus in Ms. Vindob. : « Vide annot. H. S. in Plut. Vit. p. 430 ». V. quæ diximus s. βασιλείδιον. Polyb. 3, 44, 5.] || Item dicitur Stella in corde leonis [Theo ad Arat. Gatak. Geminus Elem. Astron. in Petav. Uranol. p. 12, C. L. Dind.] : et Avicula quædam, [Plut. Mor. p. 806, E : Ὁ Αἰσώπου βασιλίσκος. Gl. Βασιλίσκος, Regillus, Regulus, Ripariolus, Regius, Regula. Βασιλίσκος, ὀρνύφιον, Regausolus.] et Serpens, de quo Plin. 8, 21. [Oppian. A. 1, 129, indicatus in Scap. Ox. Zoega Num. Ægypt. 400. Schn. Marc. Sidet. 26. Angl. Psalm. 90, 13; Esai. 59, 5; Heliod. Æth. 3, 8; S. Basil. t. 1, p. 918, A.] A

[De titulo Talmi reperto, Ἐγὼ Σίλκω βασιλίσκος Νουβάδων καὶ ὅλων τῶν Αἰθιόπων κ. τ. λ. erudite, ut solet, Letronnius *Matériaux pour l'hist. du Christ en Égypte*, p. 15. Hase.]

[Βασιλίσκος, ὁ, Basiliscus, nom. pr. imperatoris Byzantini, de quo v. Malchum Photii cod. 78, aliosque B ejus ævi historicos. Idem Photius p. 83, 39, Basiliscum martyrem memorat. Βασιλίσκος et βασιλεὺς permutantur apud Candidum p. 476, 1 ed. Niebuhr. L. Dindorf.]

Βασίλισσα, ἡ, Regina, Plut. Apophth. : Τῶν Καρῶν βασίλισσα. [Forma hæc non usitata antiquiori dialecto Atticæ fuit, ut vere dicit Phrynichus p. 225 : Βασίλισσα οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἀλλὰ βασίλεια ἢ βασιλίς, cui consentiunt Mœris p. 96 et Thomas p. 144; Eustathius quum scribit Od. p. 1425, 39 : Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ βασίλισσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἀττικῶς, βασίλινναν δέ, φησί, Μένανδρος λέγει· ἐλέγοντο δὲ καὶ ὑποδήματά τινα βασιλίδες, non modo dubitari licet sic an βασιλὶς scripserit, sed si maxime scripsit βασίλισσα, incertum est cujus ætatis scriptores Atticos dixerit Ælius : nam mature formam, quæ frequentissima est iis omnibus qui post Alexandrum scripserunt, in Atticam dialectum receptam esse ostendit Xenophontis locus OEc. 9, 15 : Ἐπαινεῖν καὶ τιμᾶν, C ὥσπερ βασίλισσαν. Cui accedunt testimonia Alcæi ex Ganymede et Aristotelis apud Antiattic. Bekk. p. 84, ipsumque Phrynichum, quos proximus sequitur Theocritus 15, 24. Sed uxoris archontis Attici, qui βασιλεὺς dicebatur, quod Pollux 8, 90 non aliud nomen novit quam quo ab oratore contra Neæram p. 1370, 16 appellatur, βασίλισσα, non Phrynichi præceptum evertit, sed Pollucem neglexisse ostendit purioris Atticismi usum, quem hac etiam signif. postulasse βασιλὶς docet locus Eustathii sub βασιλὶς allatus. Phrynicho minus quam merebatur tribuisse videtur Hemsterh. ad Luciani Jud. Voc. c. 8. || Dies dominica : v. Coteler. l. s. βασιλὶς cit. L. D.]

[Βασιλισσηνός, ἡ, όν, Basilissenus, unde Βασιλισσηνὴ regio circa Euphratem apud Ptolem. 5, 14. L. Dindorf.]

[Βασιλίτης, Basilita, adj. gentile a Βάσιλις, oppido Arcadiæ. Stephanus Byz. : Βάσιλις ... τὸ ἐθνικὸν Βασιλίτης. L. Dindorf.]

[Βασίλιττα Lucian. Jud. Voc. c. 8, ab Scotto indi- D catus, tanquam exemplum impudentiæ ponit, qua litera ταῦ literæ σίγμα etiam certissimas sedes invadat. L. Dindorf.]

[Βάσιλλα, Basilla, nomen mimæ in monumento ab Corae ad Plutarchum vol. 4, p. 351 edito, et repetito Anthol. Pal. vol. 3, p. 970, ubi prima syllaba contra artem producitur. Memorandum hic etiam videtur quod Valcken. ad Ammon. p. 29 apponit : « In vet. Gloss. Ms. offendi Basilla, regina ». Nisi forte mendum est pro Basilea vel Basilia. L. Dindorf.]

[Βάσιλλος, ὁ, Basillus, cognomen Lucii ap. Plut. Syll. c. 9, quem eundem hominem commemorat Appian. Mithr. 50; Minucius Basilus est apud eundem Appian. Civ. 2, 113; 3, 98, sed Basillus apud scriptores Latinos, Ciceronem Off. 3, 18; Cæsarem B. G. 6, 29; 7, 93 et sæpius apud Juvenalem Sat. 7 et 10. L. Dindorf.]

[Βασιλοκλῆς, ὁ, Basilocles, n. viri apud Plut. Mor. p. 394 seq. L. Dindorf.]

[Βάσιλος, Basilus, filius Lyrci et Hemitheæ apud Parthen. Erot. 1, 4. L. Dindorf.]

[Βασιλούδη, forma græcobarbara ut κεφαλούδη pro κεφαλοίδιον, inter episcopatus quos haberet ἡ Συρακοῦσα τῆς Σικελίας memoratur a Nilo Doxopatrio Notit. Patriarchatuum in *Le Moyne* Var. Sacr. vol. 1, p. 259 Est Basilussa, una Æoliarum insularum. L. Dind.]

[Βασιλώ, Basilo, nomen mulieris Anthol. Pal. cap. 5, 517, sive Callimachi Epigr. p. 292. L. Dindorf. Theognost. cod. Barocc. 50, can. 718 : Τὰ εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ καὶ ὀξύνεται καὶ πάντα διὰ τοῦ ω γράφεται, καὶ πάντα ἐστὶν ὑποκοριστικά, ἐρατός, Ἐρατώ, χρεῖα, χρειώ, βασιλεύς, Βασιλώ. Cramer.]

Βάσιμος, ὁ, ἡ, Pervius. Galen. Καὶ τούτῳ ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα, Commeabilia, Transmissu facilia. Bud. || Item, Stabilis, Fixus, Constans : ἑδραῖος, βέβαιος, στάσιμος, Hesych., ut βάσιμος πῆξις apud Naz. [Demosth. in Aristog. 1, p. 793. Seager. Diodorus Sic. 13, 27 : Βάσιμος τόπος εἰς παιδείαν. Angl. Idem in Excerpt. vol. 2, p. 504 : Πάντα γὰρ τῇ συνέσει βάσιμα καὶ δυνατὰ γίνεται. Schæf. Aristides Quintilianus p. 67 : Ὥσπερ τι ῥεῦμα ... ἐς βάσιμον καὶ εὔγεων πεδιάδα μετοχετεύοντες. Philo vol. 1, p. 297, 13 : Βάσιμοι καὶ λεωφόροι ὁδοὶ πᾶσαι. G. Dind.]

[Βασιννοί, οἱ, Basinni, gens Arabica. Steph. Byz. G. Dind.]

Βάσις, εως, ἡ, Gressus : βάδισις, πορεία. Soph. Aj. [42] : Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; ap. eund. Philoctetes pedes veneno putrefactos habens Ph. [691] : Οὐκ ἔχων βάσιν. Herodian. [6, 5, 12] : Τραχεῖα γὰρ οὖσα ἡ χώρα, τοῖς μὲν πεζοῖς καὶ τὴν βάσιν εὐπαγῆ καὶ τὴν πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν. Sic etiam κατὰ πόδας βάσιν pro Pedetentim dixit Bud. [Ποδὸς s. ποδῶν βάσις Euripides Hec. 837, Phœn. 311. Ἀρβύλης βάσις, idem Electr. 532. Heliodorus ab Schæf. indicatus 10, p. 434 : Τοῖν ποδοῖν τὴν βάσιν εἰς τὸ ἑδραῖον διερεισάμενος. Scriptor epigrammatis in Cocchii Chirurg. p. 35 : Εὐθετεῖν σκελῶν βάσιν. G. Dind.] || Item Pes, ut J. Pollux [2, 199] apud Platonem interpretatur : Θεοὺς βάσεις ὑποτιθέντας πλείους· [θεοῦ βάσεις ὑποτιθέντος πλείους in Timæo p. 92, A. Apollodorum affert Schæf. 1, 3, 5 : Ἥφαιστον πηρωθέντα τὰς βάσεις. Ibid. 6, 1 : Εἶχον δὲ τὰς βάσεις δρακόντων. Philo Judæus vol. 1, p. 29, 1 : Διτταὶ χεῖρες, διτταὶ βάσεις· p. 656, 3 : Χεῖρας καὶ βάσεις· p. 311, 6 : Τὰς βάσεις πρὸς τὸν δίφρον ἐξηρμένος· vid. ibid. p. 207, 44; 227, 1; 281, 24, 42; 381, 24; 452, 24; 525, 49; vol. 2, p. 11, 15; 231, 40; 263, 34; 565, 29. Ibid. p. 368, 49 : Καὶ τῆς ὁδοῦ διαμαρτάνειν καὶ τὰς βάσεις βλάπτεσθαι· et p. 364, 4 : Ὀρθαῖς καὶ ἀρτίοις βάσεσι χρησάμενος πρὸς μετουσίαν ἀπταίστου βίου. Non minus frequenter numero singulari : sic Aristoteles p. 750, 4 ed. Bekk. : Τὰ δὲ γαμψώνυχα τὴν βάσιν ἰσχυρὰν ἔχει. Apollodorus 3, 5, 3 : Σφὶγξ εἶχε βάσιν ... λέοντος. Quod λεοντόπουν βάσιν dixit Euripides in OEdipo fragm. 1. Dionysius Hal. Ant. R. 5, c. 25 : Διὰ τὴν πήρωσιν τῆς βάσεως, ubi codex Vatic. βλέψεως. Ibid. cap. 24 : Ἐκάκωσεν αὐτὸν ὀδύναις καὶ τὴν βάσιν ἔβλαπτεν. Philo vol. 1, p. 684, 7 : Βάσεως καὶ κεφαλῆς· nisi βάσεων de more scripsit. G. Dind.] || Unde metaph. in iis, quæ rhythmo constant, Pedem quoque signif., seu, ut Bud. vocat, Clausulam rhythmi, et Rhythmum ipsum, et Partem rhythmi, τὸ τιθέναι τὸν πόδα ἐν ῥυθμῷ, ut J. Poll. [2, 199,] exp. Plato De rep. 3, [p. 399, E] : Ἑπόμενον δ' ἂν εἴη ταῖς ἁρμονίαις τὸ περὶ ῥυθμούς, μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν, μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις. Aristot. Polit. 2, [c. 2] : Ὥσπερ κἂν εἴ τις τὴν συμφωνίαν ποιήσειεν μονοφωνίαν [ὁμοφωνίαν], ἢ τὸν ῥυθμὸν βάσιν μίαν, Unum pedem, Unam semper et eandem clausulam, h. e. ἀνάπαυσιν. Hermog. de clausulis gravis orationis loquens, Δεῖ γὰρ ἵστασθαι τὸν λόγον ἐπί τινος τῶν οἰκείων ποδῶν τῇ σεμνότητι, χωρὶς μὲν καταλήξεως, ἵνα μὴ εἰς τροχαῖον ἐμπέσῃ ἡ βάσις, μηδ' ἁρπασθῇ ὁ ῥυθμός, ἀλλὰ βεβηκὼς ᾖ, Ne clausula rhythmi catalectica in trochæum incidat, quem rhythmum oportet insistere et claudi, s. clausula stabiliri. Ita Bud. Comm. βάσιν paulo post exponens Rhythmi positionem. Βάσις ἡ βεβηκυῖα in VV. LL. apud Hermog. exp. Clausula hærens et firma, quæ a Trapezuntio constans et impedita dicatur. Βάσιν item ead. VV. LL.

annotant ab Hermog. dici Partem exordii, quæ colligat ejus propositionem cum redditione, i. e. Comprobationem, quum βάσις sit ἡ τῶν κώλων κατάληξις, Clausula : et βάσιν forsan esse quæ ab Aldo Depositio dicitur : commode vero Exitum exp. posse. Βάσιν ἰαμβικὴν ead. VV. LL. ex Aristoph. Schol. interpr. Versum monometrum iambicum, ut, τί πείσομαι· βάσιν ἀναπαιστικὴν, Versum anapæsticum monometrum, ut [Aristoph. Nub. 450] : Κέντρων μιαρός· βάσιν δακτυλικὴν, Versum dactylis duobus constantem, ut [ibid. 475] : Ἄξια σῇ φρενί. [Βάσις, Incessus rhythmicus saltantium. Scholiasta Hermogenis p. 381 : Τὴν γὰρ ἐν χοροῖς βάσιν ὁρίζονται οὕτως οἱ μουσικοί· βάσις ἐστὶν ἄρσεως καὶ θέσεως ποδῶν σημείωσις. Τὸ γὰρ αἴρειν τὸν πόδα, εἶτα τιθέναι, ἄρσιν καὶ θέσιν ὠνόμασαν· ἄρσις οὖν καὶ θέσις ἡ ἐν τῷ ἄρχεσθαι καὶ λήγειν τῶν χορευτῶν ὁρμὴ λέγεται. Pindarus Pyth. 1, 4 : Φόρμιγξ ... τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχά. Ubi scholiasta, Βάσιν ἔνιοι τὸν ῥυθμόν φασι· πρὸς γὰρ τὸν ῥυθμὸν ἡ ἁρμονία τῶν μελῶν διατυποῦται· οἱ δὲ τὴν τῶν χορδῶν κροῦσιν· προκατάρχονται γὰρ αἱ ᾠδαὶ παρὰ τῆς κιθάρας, εἶθ' οὕτως ἕπεται ὁ τῶν χορευτῶν ῥυθμός. Aristophanes Thesm. 968 : Εὐκύκλου χορείας εὐφυᾶ στῆσαι βάσιν. Rhythmici autem βάσιν triplici significatu dicunt. Primo pedes rhythmice compositos, incessum numeri : quo sensu Plato παντοδαπὰς βάσεις dixit l. l. (ubi Astius Longinum comparat de sublim. 39, 2 : Βάσιν ἐνδοὺς τινα ῥυθμοῦ) et De legg. 2, p. 670, D : Ξυνακολουθεῖν ἕκαστον ταῖς τε βάσεσι τῶν ῥυθμῶν καὶ ταῖς χορδαῖς ταῖς τῶν μελῶν. Aristidem Quintil. p. 38 : Τροχαῖος ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ τὴν βάσιν ἐπίτροχον ποιεῖσθαι, addit Hermann. Opusc. vol. 2, p. 108. Adde ibid. p. 57 : Δυσδιάκριτον ποιεῖ τὴν βάσιν· et Santen. ad Terent. Maur. p. 51. Deinde ad singulos pedes vel dipodias transfertur. Ejusmodi sunt βάσις ἰωνικὴ et βάσις χοριαμβικὴ, h. e. ionicus unus et choriambus unus, apud schol. Aristoph. Nub. 652, et frequentissima illa βάσις ἰαμβικὴ, βάσις τροχαϊκὴ, dipodia iambica, dipodia trochaica. Bacchius Senior p. 14 : Ὅταν ὅλος ῥυθμὸς κατὰ βάσιν ἢ κατὰ διποδίαν γένηται. Ibid. p. 25 : Δόχμιος ἐξ ἰάμβου καὶ ἀναπαίστου καὶ παιᾶνος τοῦ κατὰ βάσιν. Etiam solam thesin, quam veteres rhythmici vocant, βάσιν dictam esse Hermannus l. l. ostendit Aristoxeni exemplis p. 292, 296 ed. Morell. et Pselli p. 301. Denique clausulam sive κατακλεῖδα, quam grammatici dicunt, significat. Scholiast. Hephæstion. p. 169 ed. Gaisf., ubi de choliambis agit : Τὸ μὲν γὰρ ὀρθὸν τὴν τελευταίαν βάσιν ἰάμβῳ ἢ πυρριχίῳ ἀπαρτίζει ... τὸ δὲ χωλὸν τὴν μὲν κατακλεῖδα, ἤτοι τὴν βάσιν, σπονδειακὴν ἀπαιτεῖ ἢ τροχαϊκήν. Similiter clausulam numeri oratorii βάσιν vocant rhetores, quorum locos apposuit Weiskius ad Longin. p. 444. Theodorus Metoch. p. 116 de Josepho : Αἱ βάσεις οἰκείως σχεδὸν διὰ πάντων τῶν αὐτοῦ δακτυλικαί τε καὶ ἰαμβικαὶ καὶ τροχάζουσαι. G. Dind.] || Est etiam vocab. Mathematicorum, ut βάσις κέντρου, Basis centri, Punctum medium. [Archimedes De sphæra 1, 17 : Ἡ ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς βάσεως ἐπὶ τὴν πλευρὰν τοῦ κώνου κάθετος ἀγομένη. Sic ibid. 19, et alibi. G. Dind.] || Item apud architectos nota vox est, qua et Lat. utuntur : Fulcimentum sc. et quidam veluti Pes columnarum, statuarum s. fabricarum, quæ a fundamento consurgunt et superpositæ fabricæ sustinent pondus : quo spectat phrasis illa ἐκ βάσεως ἀποτμηθῆναι, Penitus et ex ipsis fundamentis excisum esse. Ap. Vitruv. [10, 10 ed. Schneid.] in Catapultæ descriptione, βάσις Sedes est, in qua statuitur columella, quæ machinam sustinet. [Hesychius : Βάσις· στήριγμα, ἕδρα, στάσις. Sic βάσις ἀνδριάντων ap. Pollucem 3, 90, et alibi sæpissime. Τρία Μύρωνος ἔργα κολοσσικὰ ἱδρυμένα ἐπὶ μιᾶς βάσεως, Strabo 14, p. 637. Βάσεις βλεφάρων, sedes oculorum, Rufinus in Antholog. Palat. 5, 87. Βάσις ἐγκεφάλου Plutarch. Moral. p. 899, A, ab Routhio, Rufus p. 36, a Weigelio citatus. Adde Alexandr. Trall. 1, p. 84. *Basis cerebri* apud Celsum 5, 26, 2. Ἡ βάσις τῆς καρδίας καλεῖται κεφαλὴ, Pollux 2, 218. Βάσις τραχήλου Plutarch. V. Pyrrhi c. 34. Βάσις ὠτὸς Oribasius p. 2 ed. Mai. Τροχῶν βάσεις Sophocles Electr. 718, ab Seagero citatus. Ἐπάλξεων βάσεις Theodosius Acroas. 3, 154. Βάσις γραμματικῆς Damocharis quidam dicitur apud Paulum Silent. in Antholog. Palat. 7, 588. Βάσιν καὶ ὕλην ταῖς τέχναις παρέχει, Plutarchus Moral. p. 158, D. Timæus Locrus p. 97, E : Ῥίζα πάντων καὶ βάσις τῶν ἄλλων ἁ γᾶ ἐρήρεισται. Philo vol. 1, p. 265, 36 : Ἀὴρ ὕδατι βάσει χρώμενος· p. 641, 17 : Ἀὴρ οὗ βάσις μέν ἐστι γῆ, κεφαλὴ δὲ οὐρανός· et similiter p. 642, 42. Βάσις λόγου idem vol. 1, p. 108, 39. G. Dind. Βάσεις i. q. βαλβῖδες. Mœris p. 103 : Βαλβῖδες· αἱ ἐπὶ τῶν ἀφέσεων βάσεις ἐγκεχαραγμέναι, αἷς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς, ἵνα ἐξ ἴσου ἵσταιντο. Schæf. Adde Suidæ locum s. v. βαλβὶς allatum. G. Dind.] Βάσεις etiam vasorum, dicuntur Ea, quæ eorum collocandorum causa parata sunt : ut sunt Orbiculi. [Javolenus Dig. 32, leg. 100 : « Cui Corinthia vasa legata essent, ei βάσεις quoque eorum vasorum collocandorum caussa paratas deberi Trebatius respondit. Labeo autem id non probat, si eas βάσεις testator numero vasorum habuit. Proclus vero recte ait, si æneæ quidem sint, non autem Corinthiæ, non deberi. » G. Dind. || Βάσις Ἑρμοῦ, Alimus, ap. Diosc. in Nothis 1, 120. Boisson.]

[Βάσκα. V. Βάσκη.]

Βασκαίνω, de quo nunc dicturus sum, vel in Φάος, vel in Καίνω collocari posset, sequendo eam, quæ illi a plerisque tribuitur, etymologiam : quænam autem ea sit, mox docebo.

Βασκαίνω, Fascino; primum enim huic signif. locum esse dandum censeo, quæ etiam cum etymo convenire videtur. Volunt enim plerique Gramm. βασκαίνω dici quasi φασκαίνω, i. e. φάεσι καίνω, Oculis occido, i. e. Aspectu. [Etymol. M. p. 190, 26. At inepta hæc etymologia est. Hodie nemo dubitat βασκαίνειν productiorem esse formam verbi βάσκειν, cui affinia sunt βάζειν et φάσκειν. G. Dind.] Quo pertinet hic Virgil. locus, Ecl. 3, [v. 102] : Ilis certe neque amor causa est, vix ossibus hærent. Nescio quis teneros oculus mihi fascinat agnos. Sic et ὀφθαλμὸς βάσκανος, Oculus fascinator, apud Plut., ut paulo post docebo. Quin etiam et apud Horat. Epist. 1, 14 : Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam Limat, quidam obliquo oculo interpr. Invido. Sed interficiendi quoque vim oculis fascinatoribus inesse, discimus e Plin., scribente 7, 2 : Esse ejusd. generis in Triballis et Illyriis, adjicit Isigonus, qui visu quoque effascinent, interimantque quos diutius intueantur, iratis præcipue oculis : quod eorum malum facilius sentire puberes. Proxime autem præcedentia verba sunt hæc, In eadem Africa familias quasdam effascinantium, Isigonus et Nymphodorus tradunt : quarum laudatione intereant probata, arescant arbores, emoriantur infantes. De quo loco disseram mox, quum agam de pass. Βασκαίνομαι, pro Fascinor. Βάσκανος, inquit Schol. Theocr. [5, 13], proprie ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων, καὶ φθείρων τὸ ὁραθὲν ὑπ' αὐτοῦ. Sic et apud Etym. ὁ τοῖς φάεσι καίνων, quasi φάσκαινος. Et a βάσκανος vult esse verbum βασκαίνω. Sed crediderim potius βασκαίνω præcedere, præsertim quum in eo verbum καίνω incorruptum exstet, et quædam a similibus verbis similem formam habentia nomina inveniantur. Parvi alioqui refert utri priorem locum demus. Quæcunque autem sit hujus verbi etymologia, accipi pro Fascinare constat, quum alibi, tum apud Aristot. Probl. 34, 20 : Ἐπιλέγουσι γοῦν, ὅταν τῆς αὐτῆς τραπέζης ἰδίᾳ τι προσφέρωνται, μεταδιδόντες, Ἵνα μὴ βασκάνῃς με. Sic et apud Alex. Aphr. Probl. 2, 53 : Διὰ τί τινὲς βασκαίνουσι, καὶ μάλιστα παῖδας. Quod autem addit καὶ μάλιστα παῖδας, pertinet ad hæc, quæ e Plin. attuli de fascinatoribus, Quod eorum malum facilius sentire puberes. Apud Plut. quoque Symp. 5, 7 habes quæ huc pertinent, ubi exstat et comp. καταβασκαίνω in ead. signif. Sic pass. Βασκαίνομαι, Fascinor, Theocr. 6, [39] : Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, ubi Schol. annotat, suo etiamnum tempore id solitas facere mulieres, nimirum sinui suo inspuere, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπομένας. Atque huc certe pertinet quod in Plinii loco paulo ante habuimus, de illa laudatione familiarum quæ effascinant. Itidem enim hic pastor dicit, postquam sibi tam pulcher visus fuisset, se ter in sinum suum spuisse, ne

fascinari posset : quasi laudatione illam de sua forma opinionem consequente, a qua laudatione periculum impenderet. Ita enim existimo intelligendum esse h. l. : ejus tamen expositionem aliorum judicio relinquens, quibus attentius eum expendere vacabit. Utitur porro passiva illa voce et Aristot. Probl. 34, 20. || Βασκαίνω, Invideo, quoniam sc. qui fascinant, id faciunt quod invideant, ut discimus ex iis etiam quæ leguntur apud Alex. Aphr. Probl. 2, 53. Dicitur autem βασκαίνω σοι, vel βασκαίνω σοι τοῦτο, aut τούτου. Item, βασκαίνω ἐπὶ τούτῳ. Demosth. [p. 464, 10] : Εἰ μὲν γάρ τις ἔχει πολλά, μηδὲν ὑμᾶς ἀδικῶν, οὐχὶ δεῖ δήπου τούτῳ βασκαίνειν. Ap. Philostr. Ep. 12 duplicem constr. habet hoc verbum, diversis in ll. : in priore, cum dat. personæ; in posteriore, cum accus. rei. Ita enim orditur illam suam Epistolam : Οὐδὲ ὁ θεσπέσιος Πλάτων τοῖς σοφισταῖς ἐβάσκηνε· καὶ σφόδρα ἐνίοις δοκεῖ τοῦτο· sed repono hic, εἰ καὶ σφόδρα κ. τ. λ. Aliquanto post, Καὶ βασκαίνει μέν τις τὰ μὴ ἑαυτῷ ἐφικτά· ἃ δὲ ἄμεινον ἢ μὴ χεῖρον διαθήσεται, φιλοτιμεῖται πρὸς ταῦτα. (Ubi obiter observa etiam quod sit discrimen inter verb. Φιλοτιμεῖσθαι et verbum Βασκαίνειν : itidem certe φιλοτιμία distinguitur ἀπὸ τοῦ φθόνου, ut ibi videbis.) Sic apud Herodian. βασκαίνειν cum accus. rei : [2, 4, 11] : Ἐβάσκηνε πάντα καὶ ἀνέτρεψε πονηρὰ τύχη. [Cum dativo personæ et genitivo rei. Dio Chrysost. vol. 2, p. 428 : Ἐκείνους μὲν οὐ ζηλῶν οὐδὲ βασκαίνων αὐτοῖς τῆς τρυφῆς. Philostr. V. A, 6, 12, p. 250 indicat Schæferus : Σοὶ μὲν οὐδενὸς ἂν βασκήναιμι ἐγὼ λόγου. Basilius M. vol. 1, p. 23, B : Οὐ βασκαίνουσα ἡμῖν τῆς γνώσεως. Vita Gregorii Naz. vol. 1, p. CXLIX ed. Benedict. : Βασκαίνων αὐτοῖς τῆς ὠφελείας. Georgius Progymnas. in Rhetor. vol. 1, p. 575, 11 : Ποῖος τελχίν μοι τῆς ἀπραγμοσύνης ἐβάσκηνε; G. Dind.] Sed et cum dat. personæ et accus. rei simul junctum reperitur; interdum cum dat. pers. et gen. rei. Quin etiam cum gen. solo. Lucian. Philopseude [c. 35] : Τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακώς, οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαινε γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὤν. Sic autem utuntur et verbo φθονῶ, et quidem frequentius quam hoc. Eodemque modo Lat. verbum Invideo usurpant, sed cum accus. Quamvis autem in isto Luciani loco non additus sit ille dat. personæ, ex eo tamen probari illa constr. potest : quod relinqui subaudiendum, longe manifestissimum sit. Apud eund. Lucian. [Navig. c. 17,] exstat cum præp. ἐπὶ, ubi scribit, Βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις. [Dio Chrysost. vol. 2, p. 423 : Βασκαίνειν ἐπ' αὐτῷ τοῖς ἔχουσιν ἀδύνατον. G. Dind.] Liban. junxit etiam accus. personæ hoc verbum, ut testatur Suid., qui hanc constr. improbare videtur; scribit enim, Βασκαίνω σοι δεῖ· ὁ δὲ Λιβάνιος αἰτιατικῇ, Τὸν προσήκοντα βασκαίνουσι. [De hac constructione vid. Herodian. Piersoni p. 470; Thom. Mag. p. 148. Schæf. Dativo utitur Libanius alibi, ut vol. 4, p. 190 : Βασκαίνεις ἀποθανεῖν βουλομένῳ· ibid. p. 320 : Τί μοι βασκαίνεις; et p. 426. G. Dind. Deuteron. 28, 54 et 56 : Βασκανεῖ τῷ ὀφθαλμῷ αὐτοῦ.] || Criminor, Reprehendo, ap. Dem. et Plut. ut testatur Bud., qui ex illo affert, [291,] Ὁ δέ, σιγήσας ἡνίκ' ἔδει λέγειν, ἄν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνει, Hoc criminatur s. reprehendit. Sic autem Harpocr. a Demosth. poni testatur βασκαίνει pro αἰτιᾶται et μέμφεται, ac συκοφαντεῖ. Hesych. Βασκαίνει, λυπεῖ, φθονεῖ, μέμφεται. [Diodorus Sic. 4, 6 : Πρὸς τοὺς βασκαίνοντάς τι τῶν καλῶν τοῦτον κολαστὴν παρεισάγοντες. Schæf. Libanius vol. 4, p. 519 : Βασκαίνει τοὺς λόγους, ὑφαρπάσαντας νίκην ὅπλοις ὀφειλομένην. Ibid. p. 732 : Τοὺς τὴν σὴν βασκαίνοντας δύναμιν. Passivum βασκαίνομαι. Strabo 14, p. 654 : Ὑπὸ τῶν ἀντιτέχνων βασκανθῆναι. Apud scriptores ecclesiasticos tum hujus verbi tum vocabulorum βασκανία et βάσκανος infinita est exemplorum multitudo. G. Dind.]

Βασκᾰνητικὸς, quod legitur apud Plutarch. Symp. 5, [p. 682 : Φθονητικὴν καὶ βασκανητικὴν ἕξιν], derivandum esset e Βασκανητής. [Libri duo βασκανιτικήν. Recte Wyttenbachius βασκαντικήν. Ἔθνος βασκαντικὸν καὶ φθοροποιὸν dixit Stephanus Byz. in Θίβα, ubi codex Vratislav. eodem errore βασκανιτικόν. G. Dind.]

Βασκᾰνία, ἡ, Fascinatio : (sicut βάσκανος, Fascinator). Aristot. Probl. 34, 20 : Διὰ τί τὸ πήγανον βασκανίας φασὶ φάρμακον εἶναι; Sæpius autem Invidia, s. Invidentia. Philo V. M. 1, [vol. 2, p. 81, 10] : Ἀλλ' ἔγωγε τὴν τούτων βασκανίαν ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν ἄνδρα μηνύσω. Chrys. De sacerd. : Βασκανίας τροφὴ αἱ τῶν πλησίον εὐδοκιμήσεις. Interdum etiam est Obtrectatio. Bud. συκοφαντίαν exp. ap. Dem. [311] : Πολλαχόθεν μὲν τοίνυν ἄν τις ἴδοι τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τὴν βασκανίαν. [Plato Phædon. p. 95, B : Μή τις ἡμῶν βασκανία περιτρέψῃ τὸν λόγον τὸν μέλλοντα λέγεσθαι. Callimachum fragm. 292, p. 541 : Ἔλλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος, et poetam apud Suidam s. v. Παλαμήδης, Ὄμμα βάλλοι μήποτε βασκανίη, indicat Schæf. Βασκανίαν καὶ πικρίαν, Philo vol. 2, p. 27, 5. Quemadmodum βάσκανον καὶ πικρὸν conjunxit vol. 1, p. 429, 33. Βασκανία καὶ φθόνος, vel φθόνος καὶ βασκανία, apud eundem vol. 1, p. 145, 9; 543, 8; 595, 38; 636, 45; vol. 2, p. 120, 10; 404, 18. Joannes Chrysost. qui sæpissime hoc vocabulo utitur, vol. 1, p. 391, D : Ἡ παμφάγος αὐτὸν τῆς βασκανίας περιστοιχίζεται φλόξ. Cyrillus Alexandr. in Genes. lib. 4, vol. 1, p. 108 : Τὰ ἐκ φθόνου βέλη καὶ τὸ ἐκ τῆς βασκανίας τοῖς νενικημένοις ἐντύφεται πῦρ. Nec raro numero plurali, ut apud Joannem Chrysost. vol. 2, p. 168, B : Φθόνους καὶ βασκανίας καὶ μῖσος ἔτεκε. Nicolaus Progymn. in Rhet. vol. 1, p. 357, 23 : Βασκανίαν τὴν συκοφαντίαν ποιούμενος. G. Dindorf.]

[De fascinatione repellenda loc. memorabilis Chrys. t. 3, p. 320, 32 : Βόρβορον αἱ γυναῖκες ἐν τῷ βαλανείῳ λαμβάνουσαι τροφοὶ καὶ θεραπαινίδες, καὶ τῷ δακτύλῳ χρίσασαι, κατὰ τοῦ μετώπου τυποῦσι τοῦ παιδίου· κἂν ἔρηταί τις, τί βούλεται ὁ βόρβορος, τί δὲ ὁ πηλός; ὀφθαλμὸν πονηρὸν ἀποστρέφει, φασί, καὶ βασκανίαν, καὶ φθόνον. Hase.]

Βασκάνιον, τὸ, Fascinum. Βασκάνιον dicunt antiqui, inquit Phrynichus [p. 86 ed. Lob.], non προσβασκάνιον, cum præp. πρός. Ubi simul observa istam vocem Προσβασκάνιον, quam a nonnullis pro βασκάνιον usurpatam fuisse, ex ejus verbis colligimus. In VV. LL. βασκάνιον redditur non solum Fascinum, sed et Odium. In iisd. annotatur ex J. Poll., βασκάνια vocata fuisse Quædam ridicula, quæ ap. vett. fabri ferrarii ante fornaculam appendere solebant, invidiæ avertendæ gratia. Affertur autem ab J. Poll. [7, 108], et in numero singulari, ex Aristoph. : Πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος βασκανίου ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Sed ap. J. Poll. pro βασκανίου legitur βασκάνου et βασκανία pro βασκάνια, non sine manifesta depravatione utrobique. [Recte codex Falckenb. βασκάνιον. Explicatius Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 30, 5 : Βασκάνιον· ὃ οἱ ἀμαθεῖς προσβασκάνιον. Ἔστι δέ τι ἀνθρωποειδὲς κατασκεύασμα, βραχὺ παρηλλαγμένον τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν, ὃ πρὸ τῶν ἐργαστηρίων οἱ χειρώνακτες κρεμαννύουσι τοῦ μὴ βασκαίνεσθαι αὐτῶν τὴν ἐργασίαν. Fascinum autem illud fuit πήλινος Ἥφαιστος : de quo dixit Lobeckius Aglaoph. p. 971. Strabonem 16, p. 776, addit Schneiderus : Περίκεινται δὲ τοῖς τραχήλοις κογχία ἀντὶ βασκανίων. G. Dindorf.]

Βάσκᾰνος, ὁ, ἡ, Fascinator, Fascinatrix : ὀφθαλμὸς, Plut. Symp. 5, 7 : Περὶ τῶν καταβασκαίνειν λεγομένων καὶ βάσκανον ἔχειν ὀφθαλμὸν ἐμπεσόντος λόγου παρὰ δεῖπνον. [Alciphro 1, 15 : Δυσμενὴς καὶ βάσκανος ὁ τῶν γειτόνων ὀφθαλμός. Ubi vid. Bergler. Nicephorus Greg. p. 114, A : Βάσκανον τοῖς ἀγαθοῖς ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν. Βάσκανοι καὶ γόητες conjuncti apud Strabonem 14, p. 654, et alios, Τελχὶς καὶ βάσκανος apud Synesium p. 570; conf. Bergler. ad Alciphr. 1, 12 ab Schæf. indicatum. G. Dind.] Sic a Virg. dicitur Oculus fascinare, ut antea docui. Apud Plut. De virt. mul. [p. 254, E], Βασκάνου τάφος redditur Fascinationis sepulcrum : in Polycrita, de qua hæc inter alia scribit : Αὐτὴ δὲ πρὸς ταῖς πύλαις γενομένους τοὺς πολίτας, ἀπαντῶντας αὐτῇ, μετὰ χαρᾶς καὶ στεφάνων ὑποδεχομένους καὶ θαυμάζοντας, οὐκ ἤνεγκε τὸ μέγεθος τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἀπέθανεν αὐτοῦ πεσοῦσα πρὸς τὴν πύλην ὅπου τέθαπται· καὶ καλεῖται Βασκάνου Τάφος, ὡς βασκάνῳ τινὶ τύχῃ τὴν Πολυκρίτην φθονηθεῖσαν ἀπολαῦσαι τῶν τιμῶν. Ibi enim quidam interpretatus est Fascinationis sepulcrum (quam interpr. et VV. LL. servarunt), itidem-

que βασκάνῳ τινὶ τύχῃ, Invidi cujuspiam fascinatione. Alii βασκάνου τάφον reddere maluerunt Invidiæ Sepulcrum s. Livoris : sic tamen ut in βασκάνῳ, quod sequitur, Fascinationis et ipsi signif. inesse voluerint. At ego non video cur huic dat. potius quam illi gen. significatio ista tribuenda sit : qua de re dicam et in proxime sequente tmematio, ubi agam de Βάσκανος significante Invidum. Sed et illud suspectum esse possit, quod adjectivo Βασκάνου tribuitur substantivi βασκανίας interpretatio. Quamvis enim dici possit τὸ βάσκανον pro ἡ βασκανία (ut passim adjectivis hunc substantivorum usum dari videmus), non fuerit tamen verisimile βασκάνου itidem pro βασκανίας usurpatum hic fuisse. || Invidus. Plut. in eo loco qui paulo ante allatus fuit, Βασκάνῳ τινὶ τύχῃ, Invida quadam fortuna, Invidia quadam fortunæ. Quidam tamen interpr. Invidi cujuspiam fascinatione : quidam Invidia quadam fortunæ fascinata. Sed non magis crediderim nomini βάσκανος ullam hic subesse Fascinationis signif., quam inest verbo βασκαίνω, in illo Herodiani loco quem paulo ante attuli, Ἐβάσκηνε πάντα καὶ ἀνέτρεψε πονηρὰ τύχη. Redditur etiam Obtrectator, Malevolus. Dem. [p. 307] : Πονηρόν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πονηρόν, ὁ συκοφάντης, καὶ πανταχόθεν βάσκανον, καὶ φιλαίτιον. Quo e l. crediderim Harpocr. sumsisse occasionem exponendi ap. eund. Oratorem, Βάσκανον πολίτευμα, φιλαίτιον καὶ συκοφαντικόν· [p. 262] : Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδέν ἐστι πολίτευμα ἐμόν. In genere fem. ap. Aristoph. Ηλ. [571] : Οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδέν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα. [Βάσκανον καὶ συκοφάντην conjungit Strabo 14, p. 640. Δύσκολος καὶ βάσκανος Plutarch. V. Fabii c. 26. Βάσκανος καὶ πικρὸς, quod ex Demosthene citat Stephanus, ex Philone attuli in Βασκανία, nec rarum apud alios est. Sic Manetho 5, 102 : Ἡ Παφίη δὲ πικρὴ καὶ βάσκανός ἐστ' ἐπὶ λέκτροις. Basilius vol. 2, p. 92, A : Βάσκανός εἰμι καὶ πικρὸς καὶ ἐπιτρίβει με τὰ τοῦ φίλου καλά. Βάσκανος Ἐρινὺς Dionysius Halic. Ant. R. 9, 45. Plutonem et Parcas βασκάνους appellant poetæ : v. Jacobs. ad Antholog. vol. 6, p. 189; vol. 12, p. 267. Βάσκανος ἀκοὴ Eustathius Epist. p. 347, 17. Βάσκανος λίθος Æmilianus in Antholog. Palat. 9, 756. Quod φθονερὴ λίθος dixit Addæus ibid. 544. Hos versus attulit Schæf., qui superlativi exemplum addit ex loco comici apud Plutarch. Moral. p. 469, B; 515, D : Ἄνθρωπε βασκανώτατε. Prava scriptura Βάσκαινος est in inscriptione Pontica apud Bœckh. vol. 2, p. 126, 31 : Βασκαίνου δαίμονος. G. Dindorf.]

[Βασκαντικός. Vid. Βασκανητικός.]

[Βάσκαντρον, Fascinus. Gl.]

Βασκάνως Invide, Invido animo, φθονερῶς. [Joseph. A. J. 11, 4, 9 : Ἀπεχθῶς πρὸς αὐτοὺς καὶ βασκάνως διακείμενοι. Scott.]

Βασκαρίζειν, Cretenses dicere pro σκαρίζειν, tradit Hesych. Dicitur et Ἀσκαρίζειν pro eod.

[Βάσκας· ὀρνεόν τι, Hesychius. Id aut Βασκὰς scribendum aut Βασκᾶς. Eodem accentus vitio ap. Aristot. H. A. 8, 3, libri partim βάσκας partim βόσκας. Quod ap. Aristoph. Avium v. 885, inter ἐλεᾶ et ἐλασᾶ positum legitur βάσκᾳ, in βασκᾶ mutandum videtur. Nam quod scholiasta scribit : Ἡ βάσκα καὶ καταρράκται εἰσὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἀναγεγραμμέναι, eo minoris momenti est, quod is etiam καταρράκτας, qui masculino genere dicuntur, pro feminino videtur habuisse. Βασκᾶς autem avis ex genere anatino est, de quo vide in Βοσκὰς et Φασκὰς sive Φασκᾶς. G. Dindorf.]

Βασκευταὶ Hesychio sunt φασκίδες, ἀγκάλαι. [Latinum *fascis* comparat Sopingius.]

[Βάσκη, ἡ.] Βάσκα ponitur pro βασκανία, si Hesychii exempl. non mentiuntur. In iis enim scriptum est, Βάσκα, μακέλη, βασκανία. Sed suspicor βασκανία cum illis verbis jungi non debere : scorsim enim ab Hesych. cum sua expositione scriptum fuisse. Apud eund. legitur Βάσκας, sed pro Quodam avis genere. [Cum Hesychii glossa Salmasius ad Tertullian. De pallio p. 123, alteram ejusdem grammatici contulit, Μάσκη· δίκελλα, et alia vocabula memoravit, in quibus similiter inter β et μ variatur. Recte : nam conjectura ab Lobeckio in Aglaoph. p. 175 laudata, δαίκελλα pro δίκελλα, speciosior quam verior est. Significat igitur βάσκη et μάσκη ligonem. Nam βάσκη, non βάσκα, esse scribendum altera glossa evincit : μακέλη autem in μάκελλα mutandum. Quod in fine additum est βασκανία, nihil cum hac glossa commune habet. De avis nomine Βάσκας vide supra. G. Dind.]

Βάσκιλλος, Hesychio κίσσα, Pica.

Βάσκιοι, Hesychio sunt δέσμαι φρυγάνων, Sarmentorum fasciculi.

[Βάσκισα, τὰ, Bascisa, mons Marmaricæ. Ptolemæus Geogr. 4, 5. G. Dindorf.]

Βασκισμός, ὁ, Saltatio, VV. LL. [Corruptum ex Βαυκισμός. G. Dindorf.]

Βάσκον, Hesych. affert pro χοῖρον.

Βασκοσύνη, ἡ, Fascinatio, Fascinum, VV. LL. [Poeta de viribus herbarum apud Fabricium Bibl. Gr. vol. 2, p. 638, v. 51, de pentadactylo : Πρός τε φόβους καὶ βασκοσύνας καὶ δαίμονας ἐχθροὺς ἔστιν ἄκος πανάριστον. Similiter in Nothis Dioscoridis p. 477, 478. Angl. Ex poeta illo nunc ex codice Vindob. integrius edito alterum accedit exemplum v. 210 : Βασκοσύνης ἕνεκεν. G. Dindorf.]

Βάσκω, poet. pro βαίνω, ut Il. [B, 8] : Βάσκ' ἴθι, οὖλε ὄνειρε· quæ posita sunt ἐκ τοῦ παραλλήλου, q. d. Proficiscere, vade. [Hoc monuerant præter Gellium 13, 24, Eustathius et scholiastæ ad h. l. contra Tyrannionem, qui ὑφ' ἓν scribi volebat βάσκιθι. Βάσκ' ἴθι ex Apollonio Rh. 3, 486, indicat Schæfer. Apud tragicos βάσκειν bis legitur, in Persis Æschyli v. 664, 671, ubi βάσκε. Composito διαβάσκει utitur Aristophanes, sed in versu tetrametro anapæstico Avium 486. Hesychius : Ἔβασκεν· ἐπορεύετο. G. Dind.] || Βάσκειν Hesychio non solum πορεύεσθαι et ἀνίστασθαι, sed etiam λέγειν et κακολογεῖν, quod tamen φάσκειν potius dicitur. Idem et pass. Βάσκου affert, usurpatum pro πορεύου. [Passivum hic et alibi sæpissime pro medio dicit H. St. Hesychii autem glossa Βάσκου· πορεύου vitiosa videtur esse repetitio superioris glossæ Βάσκε· πορεύου. G. Dindorf.]

[Βασμίς. Vid. Βαθμίς.]

[Βασμός. Vid. Βαθμός.]

[Βᾶσσα forma Dorica v. Βῆσσα, quod vide.]

Βασσαῖος, αία, αῖον. Βασσαίας, ita enim malo quam βασσέας, assentiente serie alphabetica, Hesychius dici ostendit τὰς ἐν βήσσῃ γεγονυίας : addens, βήσσας dixisse τοὺς κοίλους καὶ δενδρώδεις τόπους, s. τοὺς βασίμους τῶν ὀρῶν· i. e. Loca cava et arboribus densa, vel Loca in montibus, per quæ gradi possumus.

Βασσάρα s. Βασσάρη, ἡ, Nomen ὑποδήματος cujusdam, ita dicti παρὰ τὸ τῇ βάσει ἀρηρέναι : ut Lex. meum vet. et Etym. tradunt. Hesychio vero auctore βασσάραι fuerunt χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι, Tunicæ, quas gestabant Thracicæ bacchæ [alii Lydis hoc vestimenti genus tribuunt : de quo Jablonsk. infra in Βασσαρίς] : forsan e vulpinis pellibus : quia βασσάραι dicuntur etiam αἱ ἀλώπεκες, s. ἀλωπέκων τινὰ εἴδη, ut Lycophr. Schol. [771] tradit. Pro quibus ap. Etym. hæc inverso ordine leguntur : Λέγονται Βασσάραι αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι· χιτῶνας οὖν ἐφόρουν ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου, ἀπὸ τῶν βησσῶν. Sed non sine mendi suspicione : quantum quidem attinet ad postrema illa vv., ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου, ἀπὸ τῶν βησσῶν : nam quod ad prius attinet, βασσάρας dici τὰς βάκχας, confessum est; paulo ante enim et ipse ex Orione annotarat βασσάραν proprie signif. τὴν βάκχην : et Lycophr. Schol. eod. modo. [« Etymologus ita corrigi potest, Λέγονται βασσάραι χιτῶνες οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι, ἀπὸ τοῦ βασσάρου Διονύσου, ἢ ἀπὸ τῶν βησσῶν. Huic emendationi favet aliquatenus Ms. Dorvillianus, qui postrema sic exhibet, ἀπὸ τοῦ β. διον. ἢ ἀπὸ τῶν βησσῶν. Voces βασσάρου Διονύσου reperiuntur conjunctæ apud Clement. Alex. Cohort. p. 19, 12 : Ὄργιον Διονύσου βασσάρου. Nam locutio βάκχου Διονύσου, quamvis per se non damnanda, aliena ab hoc loco. » Gaisford. ad Hephæstion. p. 70. Recte Gaisfordius. Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 222, 26 : Βασσάραι· χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι, καλούμενοι οὕτως ἀπὸ τοῦ βασσαρέως Διονύσου. Ἦσαν δὲ ποικίλοι καὶ ποδήρεις. Unde Etym. βασσαρέως restituendum. G. Dind.] Quinetiam ex Athen. 5 [p. 198], idipsum patet; is enim in Bacchicæ cujus-

dam pompæ descriptione. Μετὰ δὲ ταῦτα, inquit, μαχέται, αἱ καλούμεναι μιμαλλόνες, καὶ βασσάραι καὶ λυδαὶ, κατακεχυμέναι τὰς τρίχας, καὶ ἐστεφανωμέναι, τινὲς μὲν ὄφεσιν, αἱ δὲ σμίλαξι καὶ ἀμπέλῳ καὶ κισσῷ· κατεῖχον δὲ ταῖς χερσὶν, αἱ μὲν, ἐγχειρίδια, αἱ δὲ, ὄφεις. Eust. vero [p. 989, 31 et Eudocia p. 87] βασσάρας esse dicit τὰς εἰρημένας τοῦ Διονύσου τροφοὺς, ita nominatas διὰ τὸ βάσιν ἐπ' ἀρᾷ ποιεῖσθαι διὰ τὸ μανιῶδες : ut et paulo ante dixerat τὰς περὶ Βάκχον, s. τὰς τοῦ Βάκχου τιθήνας, dictas fuisse βασσάρας, λυδὰς, μαχέτας, et μιμαλλόνας : allegorice autem τὰς ἀμπέλους. [Βασσάρας et βάκχας distinguit Artemidorus 2, 37, p. 216 : Ὁ δὲ χορὸς ὁ περὶ τὸν Διόνυσον, οἷον βάκχοι καὶ βάκχαι καὶ βασσάραι. G. Dind.] Proprie itaque βασσάρα signif. τὴν βάκχην : ex hoc vero βασσάρα dicta est ἡ κατωφερὴς καὶ πόρνος γυνὴ, ut Etym. et Lex. meum vet. tradunt, sed ille gemino σ scriptum habens eam v., hoc simplici. Ita vero Lycophr. usum esse dicunt : cujus vv., ad quæ respiciunt, hæc sunt in Alexandra, de Penelope Ulyssea [771] : Ἡ δὲ βασσάρα Σεμνῶς κασωρεύουσα κοιλανεῖ δόμους Θοίναισιν, ὄλβον ἐκχέασα τλήμονος. Ubi Tzetz. quoque annotat, βασσάραν alias dici τὸν βολβὸν, καὶ τὸ ὕδνον, καὶ εἶδος ἀλώπεκος, καὶ τὴν βάκχην : h. autem in l. τὴν πόρνην : quod patet etiam e sequenti κασωρεύουσα, quod est πορνεύουσα, ut et Duris Samius scribit τὴν Πηνελόπην συγγενέσθαι πᾶσι τοῖς μνηστῆρσι. Vocat igitur eam βασσάραν, quod veluti furore quodam in libidines rueret, ut αἱ βάκχαι, quæ βασσάραι dicuntur, Bacchico quodam et lymphato furore perhibentur agitatæ fuisse. Rursum Etym. et hunc senarium affert, sed sine auctoris nomine, Τῆς παντομόρφου βασσάρας λαμπουρίδος. Ubi βασσάραν pro Vulpe accipi patet e duobus illis epithetis παντομόρφου et λαμπουρίδος : quorum illud ei ab omniformi versutia, hoc vero ab albicante et nitente cauda, a qua et λαμπουρὶς nominatur, inditum est. [Versus ille Lycophronis est 1393, ubi non de vulpe agitur, sed de Mestra, Erysichthonis filia. Βασσάρας Scholiasta recte explicat τῆς κατωφεροῦς καὶ πόρνης. G. Dind.] Nec vero βασσάρα solum nominatur illa ipsa Vulpes, sed et Βάσσαρος : nam, ut Etym. refert, λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. Itidemque Suid. βάσσαρος, inquit, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. [Βάσσαρος apud Herodotum non legitur, sed βασσάρια, de quo paullo post. G. Dind.] Pro quo Βάσσαρος Hesych. habet Βασσαρίς : sic nimirum scribens, Βασσαρὶς, ἀλώπηξ, καὶ Βασσάρη, ita enim pro βασσάτη reponendum videtur, quod in vulg. ejus Edd. legitur, παρὰ Κυρηναίοις. [Codex βασσα.] Ac præterea apud Eund. est posses. Βασσάρειος ab eodem βασσάρα s. βασσάρη signif. Vulpem. Βασσάρεια, inquit, τὰ ἀλωπέκεια οἱ Λίβυες λέγουσι, i. e. Vulpina. [Recte Heinsius Βασσάρια ex Herodoto 4, 192, et ἀλωπέκια Alberti.] Ut vero ad Βασσαρὶς redeam, sciendum est ipsum demin. signif. non solum τὴν βασσάραν τὴν ἀλώπεκα, sed etiam τὴν βασσάραν τὴν βάκχην : ut Etym et Lex. meum vet. testantur. Βασσαρίδες, inquiunt, αἱ βάκχαι· παρὰ τὸ διάγειν ἐν βήσσαις, ὅ ἐστιν ὀρεινοῖς τόποις, ἢ παρὰ τὸ βασσάρη τὸ λεγόμενον ὑπόδημα : sed præpostere etymologias has accommodantes derivato βασσαρὶς, quum primitivo ipsius βασσάρα deferre eas debuissent. Adhæc ut βασσάρα dicitur ἡ πόρνη, ita et βασσαρὶς a Suid. exp. ἑταίρα, πόρνη, afferente ex Epigr. [Agath. 27] : Βασσαρὶς Εὐρυνόμη σκοπελοδρόμος, ἡ ποτὲ ταύρων Πολλὰ τανυκραίρων στέρνα χαραξαμένη. [Anacr. ap. Heph. p. 69 : Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες. Βασσαρίδες Æschyli tragœdia fuit, secunda tetralogiæ Lycurgeæ fabula : v. Schol. ad Aristoph. Thesm. 135. Plurima apud Nonnum exempla sunt, ex quibus unum attulit Schæfer. 46, 147 : Βασσαρίδων ἀπέδιλος ἔην κεμαδοσσόος ἄγρη. G. Dind.] Præterea a βασσάρα, Baccha, est possess. Βασσαρικὸς, ή, όν, i. q. Βακχικὸς, Bacchicus : ut accipi videtur in Epigr. [Phalæci 3] : Στρεπτὸν βασσαρικοῦ ῥόμβον θιάσοιο μύωπα· ubi tamen Suid. exp. πορνικοῦ. Idem sane Suid. βασσαρικὰ esse dicit i. q. Διονυσιακὰ, quum tradit Soterichum sub Diocletiano imperatore scripsisse Βασσαρικά. Sed et Dionys. Afer, cujus Περιήγησις etiamnum exstat, Βασσαρικὰ scripsisse fertur, ut Eust. in ejus vita refert. Atque adeo Steph. B. ea Dionysii Βασσαρικὰ citat v. Εὐρύσθεια, et v. Μαλοί. Ibi enim e Dionysii Βασσαρικῶν 1 refert Μαλοὺς fuisse ἔθνος Ἰνδικὸν τῶν ἀνθεστηκότων τῷ Διονύσῳ μετὰ Δηριάδου. E quibus vv. satis liquet Βασσαρικῶν argumentum esse res a Baccho gestas : de quibus et Nonni Διονυσιακά. [De Bassaricis Dionysii vid. Bernhardy ad Dionys. Perieg. p. 492, 507, 515. G. Dindorf.]

[Βασσαρεὺς, έως, ὁ, cognomen Dionysi. Cornutus c. 30, p. 219 Gal. : Καὶ βασσαρέα καλοῦσιν (Dionysum) ἀπὸ τοῦ βάζειν. Alium locum indicavi in Βασσάρα. Horatius Od. 1, 18, 11 : Non ego te, candide Bassareu, invitum quatiam. Macrobius Saturn. 1, 18. Βάσσαρον dixit scriptor hymni Orphici 44, 2, et Clemens Alex. de quo supra in Βασσάρα. G. Dindorf.]

[Βασσαρέω, Bacchor. Anacreon ap. Athen. 10, p. 427 : Ὡς ἀνυβριστὶ ἀνὰ δεῦτε βασσαρήσω. Schneider.]

[Βασσάρη, Βασσαρικὸς, Βασσάριον. Vid. Βασσάρα.]

[« Βασσαρὶς, ίδος, ἡ, genus vestimenti apud Lydos. Scholiastes Horatii Od. 1, 18, 11 : « Bassaris est genus vestis, ad pedes usque demissæ, dictæ a Bassara, loco Lydiæ, ubi fit. » Et sic etiam Pollux 7, 59 : Λυδῶν δὲ Βασσάρα χιτών τις Διονυσιακὸς ποδήρης. Alii Thracibus tribuunt et Bacchis Thracicis. (Vide Βασσάρα.) Potuit Lydis et Thracibus commune hoc fuisse vestimentum, atque ex pellibus vulpinis confectum fuisse. Græci ἀλωπεκίας istas vestes dicerent. Ejusmodi galeas habuisse Thraces, Herodotus narrat 7, 75 : Θρήϊκες ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι ἀλωπεκίας ἔχοντες. Bassares autem sunt vulpes. Non autem hæc vox est Græca, sed Thracica, et fortasse etiam Lydia. Prius docet Scholiastes Persii Sat. 1, 101 : Quidam, ait, a vulpibus, quarum pellibus Bacchæ succingebantur. Vulpes Thraces Bassares dicunt. Istiusmodi autem vestimenta Hunnis, Scythis, Parthis, Thracibus aliisque gentibus fuisse usitata, viri docti jam pridem observarunt. » Ex Jablonskii Opusc. vol. 3, p. 83. || De duabus aliis significationibus, Baccha et Meretrix, dictum in Βασσάρα.]

[Βάσσαρος, ὁ, Vulpis, ex Herodoto afferunt grammatici supra in Βασσάρα indicati. Qui in errore versantur : nisi forte βάσσαροι invenerunt ubi nunc βασσάρια legitur, 4, 192. || Βάσσαρος Διόνυσος. Vide Βασσαρεύς. G. Dindorf.]

[Βασσαχεῖται, οἱ, Bassachitæ, populus Marmaricæ. Ptolemæus Geogr. 4, 5. Ubi Βασσαχῖται scribendum ex codice Coislin. apud Montef. Bibl. Coisl. p. 668. G. Dindorf.]

[Βασσιάδαι. Vid. Βασσίδαι.]

[Βασσίδαι, οἱ, Bassidæ, Bassi progenies. Nomen gentis Ægineticæ apud Pindar. Nem. 6, 53. De quo vid. Mueller. Æginet. p. 138; Scholiasta Pindari forma Βασσιάδαι utitur. G. Dindorf.]

[Βάσσος, ὁ, Bassus. De viris qui hoc nomen gesserunt disseruit Barkerus in Diario classico Londin. fasc. LX, LXI, LXII. Ab nomine Βάττος nonnisi forma differre conjicit Bœckh. Inscript. vol. 1, p. 588; 2, p. 213. G. Dindorf.]

Βάσσος, τὸ, i. q. βῆσσα, ἡ, ut Hesychius [Βάσσος· ὁδευτέρως ἡ βῆσσα] et Etym. [p. 191, 1] testantur. [Βήσσεα ποιήεντα apud Homer. hymn. in Ven. v. 99, lectum Ruhnkenius in πίσεα recte mutavit Epist. crit. 1, p. 53. G. Dindorf.]

Βάσσων, irregularis comparativus est a βαθὺς, ut θάσσων a ταχὺς, βράσσων a βραδὺς vel βραχύς : unde ap. Epicharmum βάσσον χωρίον pro βαθύτερον s. βάθιον, h. e. εὔγειον. [Apud Etymol. M. p. 191, 8, et Herodian. Περὶ μονήρους λέξεως p. 37, 11. G. Dindorf.]

Βαστὰ Itali vocant ὑποδήματα, ut tradit Hesych. [Non Ἰταλοὶ, sed Ἰταλιῶται, h. e. magnæ Græciæ incolæ. G. Dindorf.]

Βασταγὴ, ἡ, Hesychio βάρος : forsan pro Onere, quod bajulatur. [Gl. Βασταγή· Devectio. V. Ducangium.]

Βάσταγμα, τὸ, Onus, quod portatur. Gall. *la portée* [Eur. Suppl. : Δεινὸν μὲν ἦν βάσταγμα. Plutarch. Moral. p. 59, B : Παρρησίαν ὥσπερ ἐξαίρετον βάσταγμα φιλίας. Joseph. A. Jud. 6, 9, 1 : Δόρυ δὲ ἦν οὐ κοῦφον βάσταγμα· 9, 19, 2 : Εἶναι βαρὺ βάσταγμα βασιλείαν. Scott. Eustathius Opusc. p. 340, 1 : Θατέρᾳ μὲν ταῖν

A χεροῖν ὀχῶν ἔτι τὸν τίμιον χάρτην εἰς βάσταγμα. Tafel. Ὑποστήριγμα καὶ οἱονεὶ βάσταγμα τῆς κοίλης φλεβὸς Theophilus Protosp. p. 837. Weigel.]

[Βασταγμὸς, ὁ, Gl. Bajulatio. Symm. Ps. 80, 7. Angl.]

Βαστάζω, [fut. άσω], Porto, ut bajuli onera portantes. Aristot. De mundo [p. 400, 2] : Βαστάζειν γέροντας ἐπὶ τῶν ὤμων. Hinc οἱ βαστάζοντες, qui Bajuli Cic., Geruli Gellio. Scribit tamen Suid. βαστάζειν Att. non esse ἆραι, sed Rem aliquam manu contrectando ejus pondus explorare. Miror autem ab eo in hujus signif. exemplum non afferri Od. Φ, [405] : Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντη. Hic enim, ut opinor, signif. Eum manibus versasse arcum, aut ejus pondus sc. aut aliud explorantem. At Eust. ἐβάστασε dictum esse tradit κοινότερον, aliud non addens. Suid. βαστάζω exp. etiam δοκιμάζω, non solum in Βαστάζω, sed et in Ἐβάστασε : quam signif. ab illo, quem dixi, explorationis modo ad alios translatam existimo. Vide Διαβαστάζω. [Suidæ glossa ἐβάστασε est B ex Aristoph. Thesm. 438 : Πάντα δ' ἐβάστασεν φρενί. Æschylus Prom. 888 : Ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε. Polyb. 7, 13 : Πᾶν ἐβάσταζε πρᾶγμα καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφει. Angl.] || Pro Sepelio, e Soph. affertur : [hoc effictum videtur ex Ajacis v. 827 : Ὡς μὲ βαστάσῃ πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει, ubi βαστάσῃ nihil aliud est quam Tollat. G. Dind.] sicut et συγκομίζειν hac in signif. ab eo [Ajac. 1048] poni scribit Schol. [Βαστάζω, Tollo, Porto. Homer. Il. Λ, 594 : Σίσυφον ... λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν. Sophocl. Electr. 1129 : Νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν. Euripid. Alcest. 19 : Γυναικὸς, ἣ νῦν κατ' οἴκους ἐν χεροῖν βαστάζεται. Rhes. 274 : Μάχας πρὸ χειρῶν καὶ δόρη βαστάζομεν. Iph. Aul. 36 : Δέλτον τήνδ', ἣν πρὸ χερῶν ἔτι βαστάζεις. Artemidorus 2, 68, p. 249, a Wakefield. indicatus : Ἐπὶ δίφρου βασταχθῆναι. Aristoteles Rhet. 3, 12 : Βαστάζονται δὲ οἱ ἀναγνωστικοὶ, « feruntur, probantur qui inter legendum delectant ». Μισθὸν ἔφερες apud Aristoph. Acharn. 137 Scholiasta interpretatur ἐλάμβανες, ἐβάσταζες, ut solent recentiores C scriptores βαστάζειν et φέρειν perinde habere. Sic ὄνομα βαστάσαι Cyrillus Hieros. p. 204, B. Εἰκόνα θεοῦ βαστάζειν corpus hominis dicitur in Clement. Homil. in Cotelerii Patr. vol. 1, p. 692. Nicephorus Greg. p. 61, D : Διάπυρόν τινα ζῆλον ἐν καρδίᾳ βαστάσασιν. Distinxit Joannes Xiphilinus in Matthæi Anecd. vol. 2, p. 35 : Ὁ παράλυτος πρὸς τὸν Χριστὸν φέρεται βασταζόμενος· et paullo post βαστάζοντες αὐτὸν ἔφερον. || Interdum solam contrectandi significationem habet. Æschyl. Agam. 34 : Χέρα βαστάσαι χερί. Ubi Blomfieldus comparat Sophocl. Œd. Col. 1105 : Τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βαστάσαι δότε. Eurip. Alc. 917 : Φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων. || Extollo, Illustrem facio. Pindarus Ol. 12, 27 : Θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις. Ubi schol. ὑψοῖς καὶ ἐπαίρεις. Isthm. 3, 14 : Χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς Χαρίτεσσιν βαστάσαι. || E medio tollo, Aufero, Asporto. Hunc usum Atticis abjudicat Suidas in βαστάσας, Βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι καὶ διαστηκῶσαι καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν. Athenæus D 15, p. 693, E : Βασταχθῆναι τὰς τραπέζας, quod usitatius dicitur αἴρεσθαι vel ἀφαιρεῖσθαι τραπέζας : vide Wyttenb. ad Plutarch. vol. 6, p. 939. Idem Athenæus 2, p. 46, F : Βασταχθέντος τοῦ μέλιτος, ablato melle. Suidas : Βασταχθείη· ἀρθείη, κλαπείη. « Ὁ δὲ Λακύδης σφραγισάμενος διὰ τῆς ὀπῆς τὸν δακτύλιον ἐρρίπτει, ὡς μηδέποτε αὐτοῦ περιαιρεθείη καί τι βασταχθείη ». Ex Diogene L. 4, 59, ubi paullo post eodem sensu ἐβάσταζον, ad quod vid. Menag. et, quem Schæf. affert, Villoison. ad Longum p. 15; Huet. in Orig. Comm. in Matth. 11, 9, addit Routh. Proclus apud Photium Bibl. p. 322, 10 : Βαστάσαντες τῶν τριπόδων ἕνα. Alexander Trall. 3, p. 176 : Ἀτρέμα βαστάξας τὸ ἐπικείμενον ἔριον· et similiter ibid. p. 202. Paulus Ægin. 7, p. 267, 5 : Βαστάσας ἀπὸ τοῦ πυρὸς τὴν χύτραν. Insolentius Appianus de B. C. 1, 56 : Ὁ Σύλλας ἐπελθὼν ἐβάστασε τὴν ἀργίαν, sustulit ferias, quod paullo post dicitur ἀναιρεθείσης τῆς ἀργίας. Quod notavit Wakef. In Alexandri Trall. loco notanda Aoristi forma βαστάξας. Clement. Homil. in Cotelerii

A Patr. vol. 1, p. 640 : Ὃν διὰ τοὺς καμάτους βαστάξαντες ἠνέγκαμεν πρὸς ὑμᾶς. Apophthegm. Patr. in Cotelerii Monum. vol. 1, p. 819 : Βαστάξαι τὸν κόπον. Mauricius in Strategico p. 83 : Τοὺς κόντους ἄνω βαστάξειν. Sed βαστάσαι ibid. p. 97, 212, 295. Exempla nonnulla ex libris V. T. attulit Schleusner. in Thesauro V. T. G. Dindorf.]

[Βαστακτέος, α, ον, Ferendus. Schol. Aristoph. Ach. 258. Scott.]

[Βαστακτὴς, Bajulator. Gl.]

[Βαστακτικῶς, Bajulantis modo. Moschopulus Περὶ σχεδῶν p. 43, 190. Boisson. Schol. Æschyli Agam. 243 ab Scotto indicatus, ἀέρδην· βαστακτικῶς. Βαδιστικῶς in βαστακτικῶς corruptum vide sub Βαδιστικῶς. G. Dindorf.]

[Βαστακτὸς, ἡ, ὸν, Portatus, Portandus, Ferendus. Meleager 7, 5 : Ἐμοῖς βαστακτὸς ἐπ' ὤμοις. Angl. Hesychius in Οὐ φορητὸν et in Ὑποιστά. Dahler.]

[Βάσταξ, ὁ, i. q. βαστακτὴς, Bajulator. Theoph. Protosp. 4, 1 : Οἱονεὶ δὲ βάσταξ τῆς κεφαλῆς ὑπάρχει B ὁ τράχηλος. Alterum exemplum præbet compositum νεκροβάσταξ, quod v. Angl.] || Βάστακας Hesych. dici scribit τοὺς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς, Divites et nobiles, Opibus et genere claros. Itidemque Etym. [p. 191, 13.]

[Βαστάρναι, οἱ, Bastarnæ, ἔθνος ὑπὲρ τὸν Ἴστρον οἰκοῦν. Διονύσιος (Perieg. 304), Stephanus Byz. Βαστάρνης πεντάπηχυς Athen. 5, p. 213, B. Βαστέρναι Memno apud Photium Biblioth. p. 233, et Zosimus 1, 71. Quam formam apud Laurentium Lydum De ostentis p. 192, 258, præbet codex Paris. : sed Βαστάρνων apud eundem p. 92, quod Βασταρνῶν recte scribit Hasius p. 325. Eadem fluctuatio codicum inter *Bastarnæ* et *Basternæ* in scriptoribus Latinis. G. Dind.]

[Βασταρνικὸς, ἡ, ὸν, Bastarnicus. Strabo 7, p. 296 : Βασταρνικὰ ἔθνη. G. Dindorf.]

[Βάστας, ὁ, Bastas. Hesych. : Βάστας ὁ Χῖος· Δημοκρίτου ἐπώνυμον, καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Βάπταις. Ἔστι δὲ ἱστοριογράφος. Ubi Vossius Luciani locum affert Pseudolog. 3 : Δόξαν ἔχεις ... ὑπὲρ τὸν Χῖον ἐκεῖνον Βά- C σταν. Democritum non Abderitam, sed musicum Chium intelligi, memoratum ab Diogene L. 9, 49, monet Hemsterhusius. De proxima Hesychii glossa : Βάστα Κάρας, vide in Βάτα. G. Dindorf.]

[Βάστειρα. V. Μάστειρα.]

[Βαστέρναι. V. Βαστάρναι.]

[Βάστρακες vel Βάστραγες. V. Βαστραχηλίζω.]

[Βαστραχηλίζω, Collum resupino.] Βαστραχηλίζει Hesychius explicat τραχηλίζει, subjungens, Bœotos βάστραγας dicere τοὺς τραχήλους. Eadem tradit Etymologus [p. 191, 11 : Βαστραγαλίσαι· τραχηλιάσαι. Βάστραγας γὰρ τοὺς τραχήλους λέγουσι. Quocum consentit Suidas, nisi quod βαστραγαλῆσαι vitiose scriptum habet. G. Dind.]; at Lex. meum vet. sic habet : Βαστραχηλιάσαι, τραχηλιάσαι. Βάστραγας γὰρ τοὺς τραχήλους λέγουσι.

Βασυνίας, ὁ, sub. ἄρτος vel πλακοῦς, dicitur ἑφθὸν πύρινον σταῖς σὺν μέλιτι, ut Athen. refert 14, [p. 645], in sermone de placentis : ubi etiam hæc verba affert ex Semo, Deliadis libro 2, ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης νήσῳ τῇ D Ἴριδι θύουσι Δήλιοι τοὺς βασυνίας καλουμένους, Placentas quæ basyniæ dicuntur, id est placentas ex massa farinæ triticeæ cum melle.

[Βατὰ, ῶν, τὰ, Bata, pagus et portus Sarmatiæ. Strabo 11, p. 496, 497. G. Dindorf.]

Βάτα Κάρας, Proverbialiter ἐπὶ τῶν παχέων καὶ ἀδυνατῶν dici Suid. ait, qui et κατὰ διαστολὴν leg. hæc duo vv. addit. Erasmus ἀδυνάτων legit, ut qui de pinguibus et impotentibus dictum esse scribat. Idemque putat v. esse comp. e βατὰς, quod Hesych. ap. Tarentinos signif. Pronum indicat, et κάρα, Caput : atque ita dici in hominem tardi ingenii : quia capite esse dejecto, hebetioris ac segnioris animi signum esse solet. Forsan aliquid huc confert βάστα κάρας apud Hesychium. [« Hoc proverbium Ruhnkenius restituit Joanni Siceliotæ in scholiis in Hermogenem : Καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεὺς καὶ Σμυρναῖος ὁ Ἀριστείδης περὶ ἰδεῶν τε καὶ τέχνης γράψαντες βάτα κάρας ἡ παροιμία φησί. In Ms. erat βούτα. Βάτα κάρας ποιεῖσθαί τι vel γράφειν est quod Latini dicunt *crassa Minerva*.

De ipso proverbio Appendix Proverb. Vaticana: Βάτα Κάρας. Ἐπὶ τῶν παχέων λέγεται τοῦτο. Τινὲς οὖν ἐνόμισαν ἓν ὄνομα τοῦτο εἶναι, καὶ ἐχρήσαντο τῇ παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν παχέων· ἔστι δὲ υἱὸς ὁ Κάρας τοῦ Βάτα, ὡς ἐν τῷ Ἡραίῳ τῷ Σαμίῳ ἐπιγέγραπται.... Huc etiam pertinet locus Hesychii: Βάστα Κάρας· δύο ταῦτα ὀνόματα· ἐπιγέγραπται δὲ ἐπὶ ἀναθήματος ἐν Σάμῳ ἐν τῷ τῆς Ἥρας ἱερῷ οὕτω, Βάστα Κάρας Σάμιος τήνδ' Ἥρη θήραν ἔθηκε· qui versus satis docet, Hesychium aliosque grammaticos, qui Βάστα Κάρας pro duobus nominibus acceperint, graviter errare. Etenim si Caras est Bastæ filius, Βάστα est genitivus Doricus, qui, optime observante Ruhnkenio, non corripi debebat, sed produci. Est igitur Βαστακάρας, saltem apud Hesychium, unum nomen ». Kœn. ad Gregor. Cor. p. 125. In scholio ad Hermogenem quum codex βούτα præbeat, fortasse Βάτου potius scribendum quam Βάτα, quemadmodum in Appendice Vaticana codex Ms. bis βάτου habet pro Βάτα: vide Schott. ad Adag. p. 381. De Hesychio multum fallitur Kœnius: neque enim numeris inclusa fuit inscriptio illa Samia, sed prosa oratione scripta, servandaque codicis lectio: Ἥρη τήνδε θήρην ἀνέθηκε, quam Kœnius tacite interpolavit. Quod Suidæ restitui voluit Erasmus ἀδυνάτων pro δυνατῶν, id ipsum præbet Apostolius 5, 39, p. 56: sed in δυνατῶν consentit grammaticus a Bastio ad Gregor. l. l. ex codice SGerm. 177 citatus, Βάτα Κάρας· ἐπὶ τῶν παχέων καὶ δυνατῶν, ἢ ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων· εἴρηται δὲ ἀπὸ ἐπιγραφῆς οὔσης ἐν Σάμῳ ἐν τῷ Ἡραίῳ, καταπλανησάσης ὑπ' ἀγνοίας τοὺς ἀναγνόντας. Ἐπέγραφον γὰρ πατρόθεν προτάσσοντες τὸν πατέρα, καὶ ἔστι τὸ μὲν Βάτα γενικὴ πτῶσις, τὸ δὲ Κάρας ὀρθή, ἵνα ᾖ Κάρας ὁ Βάτα υἱός, ἤγουν ὁ υἱὸς τοῦ Βάτα, ὑφ' ἓν δὲ ἐξενεχθὲν ἐπλάνησε πολλούς. Ὅθεν καί φασιν ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. Βατακάρας conjunctim scriptum apud Apostolium. Ceterum ex his satis videtur apparere veram proverbii scripturam esse Βάτα Κάρας, vitiosam Hesychii Βάστα Κάρας, quæ fortasse ex præcedenti glossa Βάστας orta est, sive ipsius hic error Hesychii est sive antiquioris grammatici. G. Dindorf.]

[Βαταβάκης. V. Βαττάκης.]

[Βαταίνει· καλεῖ, Hesych. Conf. Βαπαίνω. G. D.]

[Βατάκης. V. Βαττάκης.]

[Βατάλειος, α, ον, Bataleus. Βατάλεια αὐλήματα. Vid. in Βάταλος.]

[Βατάλη, Hemsterhusii conjectura dubia, de qua vide in Βατύλη.]

[Βαταλίζομαι, Effeminatam, turpem vitam duco. Suidas: Βατταλίζεσθαι· μαλακῶς καὶ αἰσχρῶς διάγειν. Etymol. p. 191, 20: Βάταλον ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῶν μαλακιζομένων τὸν πρωκτόν· ἀπὸ τοῦ τύπτεσθαι ἐν τῷ ἔργῳ καὶ βατταλίζεσθαι. Schol. Æschinis p. 742: Βαταλίζεσθαι, οἱονεὶ τύπτεσθαι. Theano Epist. 1: Κακοσχολεῖ πρὸς ἡδονὴν καὶ βαταλίζεται περιαγόμενον. Angl. Vera verbi scriptura βατταλίζομαι est: vide infra in Βάτταλος. G. Dindorf.]

Βάταλος, ὁ, Hesych. καταπύγων καὶ ἀνδρόγυνος, κίναιδος, ἔκλυτος [ubi Schrevelius Clement. Alex. affert Pædag. 3, 3, p. 266: Οὐκ ἄνδρας, βατάλους δὲ καὶ γύννιδας καλεῖν τούτους χρή]: quæ ferme signiff. et τῷ βάκηλος supra datæ fuerunt. Harpocr. scribit Æschin. II. παραπρεσβ. [p. 41, 14] hoc nomine Demosthenem vocare, quoniam κεκωμῴδηται ἐπὶ μαλακίᾳ. Eupolidem vero τὸν πρωκτὸν dicere βάταλον: indeque forsitan τοὺς κιναίδους appellari βατάλους. Meminit Suid. quoque; ita enim vocitatum fuisse Dem. tradit, quum juvenis adhuc esset, veluti γυναικώδη: ætate autem provectum, dictum fuisse ἀργᾶν, a serpente sic nominato: uterque autem exp. βδελυρός, αἰσχρός. Plut. Demosthene 1554 meæ Ed. [c. 4,] scribit eum ab initio fuisse κάτισχνον καὶ νοσώδη, dicique eum τὴν λοιδορουμένην ἐπωνυμίαν τὸν βάταλον εἰς τὸ σῶμα σκωπτόμενον ὑπὸ τῶν παίδων λαβεῖν: fuisse autem Batalum, ut quidam perhibent, αὐλητὴν τῶν κατεαγότων, et ob hoc ipsum ab Antiphane Comœdia quadam taxatum [addit Plutarchus: Ἔνιοι δέ τινες ὡς ποιητοῦ τρυφερὰ καὶ παροίνια γράφοντος τοῦ Βατάλου μέμνηνται]: sed videri et τῶν οὐκ εὐπρεπῶν τι τοῦ σώματος μορίων ap. Atticos tunc nuncupatum fuisse βάταλον: ut Etym. quoque tradit βάταλον secundum quosdam nominatum fuisse ap. veteres τῶν μαλακιζομένων τὸν πρωκτόν: qui et ipse dicit hoc fuisse Dem. ἐπώνυμον: antiquos autem ita vocasse τὸν μαλακόν, καὶ βδελυρόν, καὶ αἰσχρόν, a Batalo quodam tibicine, qui quum μαλακὸς esset, Mollis et effeminatus, talia etiam αὐλήματα repererit. [Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 221, 26: Βάταλος· ἐπώνυμόν ἐστι Δημοσθένους. Ὁ δὲ Βάταλος ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς μαλακός, ἀπὸ Βατάλου τινὸς αὐλητοῦ μαλακοῦ, ὃς καὶ Βαττάλεια ταῦτα ἐξεῦρεν. Conf. Schol. Æschinis p. 742 ed. Reisk. Photius Bibl. p. 495, 40, consentiente Libanio in vitæ Demosthenis init.: Ἱστόρηταί τις Ἐφέσιος Βάταλος αὐλητὴς γενέσθαι, ὃς πρῶτος ὑποδήμασι γυναικείοις ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐχρήσατο καὶ μέλεσι κατεαγόσι, καὶ ὅλως τὴν τέχνην ἐμαλάκισεν· ἀφ' οὗ τοὺς ἐκλύτους καὶ ἀνάνδρους Βατάλους ἐπονομάζουσι. Scholiasta Hermogenis Περὶ ἰδεῶν p. 408, 33: Βάταλος λέγεται ὁ μυξώας. Ubi Reiskius in indice ad Demosthenem μυξώδης corrigit. Batalum tibicinem memorat Lucianus Adv. indoct. c. 23, vol. 3, p. 119. G. Dind.] Meminit ipse etiam Dem. hujus convitii in Or. II. στεφ. [p. 288, 17]: conversa enim ibi ad Æschinem oratione dicit: Ἐμαυτὸν μέν, ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλέσαις βάταλον. Inde Βαταλίζεσθαι dicitur τὸ μαλακῶς καὶ αἰσχρῶς διάγειν, Mollem, effeminatamque, et turpem vitam ducere: quam ob rem et βάταλον appellatum fuisse Dem. Plutarchus rursum in Vita decem Oratt. [p. 847, E] tradit; ait enim esse qui dicant eum ἀσώτως βιῶναι, γυναικείαις τε ἐσθῆσι χρώμενον καὶ κωμάζοντα ἑκάστοτε: unde βατάλου cognomen ei impositum fuisse. Quosdam tamen velle eum ὑποκοριστικῶς a nutricis nomine ita λελοιδορῆσθαι. Sed hoc Æschines negat, ab ipsa re eum hoc cognomen invenisse dicens; nam in Or. c. Tim. p. 21 [p. 18, 28], de hac ἐπωνυμίᾳ loquens: Οὐ κακῶς, inquit, ὑπὸ τῆς φήμης, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῆς τίτθης (ubi notandum hoc τίτθης, pro quo Plut. habet τροφοῦ) βάταλος προσαγορεύεται, ἐξ ἀνανδρείας τινὸς καὶ κιναιδείας ἐνεγκάμενος τοὔνομα: aperte explicans quo modo ipsum intelligi velit, nimirum Effeminatum hominem eum esse et cinædum: quamobrem ei etiam exprobrat τὰ κομψὰ χλανίσκια, καὶ τοὺς μαλακοὺς χιτωνίσκους: quæ si ei detraherentur, dicit dubitaturos judices εἴτε ἀνδρὸς, εἴτε γυναικὸς εἰλήφασιν ἐσθῆτα. Veruntamen et ipse Dem. ap. eum p. 20 [p. 17, 42] dicit: Εἰ μὴ καὶ ἐμὲ δεῖ ὑπακούειν τοῖς ὄχλοις μὴ Δημοσθένην καλούμενον, ἀλλὰ βάταλον, ὅτι ταύτην ἐξ ὑποκορίσματός τινος τίτθης τὴν ἐπωνυμίαν ἔχω. [Vera nominis scriptura videtur Βάτταλος, pariterque in derivatis. Βάτταλος apud Etymol. et Thomam M. s. h. v. scriptum et in codicibus quibusdam Æschinis et Demosthenis, apud Liban. vol. 4, p. 312. Hedylus apud Athen. 4, p. 176, D: Καὶ τὸν ἐν ἀκρήτοις Βάτταλον ἡδυπότην. Ubi duo apographa βάταλον. G. Dindorf.]

[Βάτανα. V. Βατανέαι.]

[Βατάναβος, Ἀραβίας σταθμός· τὸ ἐθνικὸν Βαταναβηνός, Stephan. Byz. Vulgo Βαστάναβος et Βασταναβηνός. Codex Vratisl. Βατάναβος favente literarum ordine. G. Dindorf.]

[Βατανέαι, συνοικία Συρίας, ἡ καὶ Βατανέα ἑνικῶς. Τὸ ἐθνικὸν Βατανεώτης· ἔστι καὶ Βάτανα πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, Steph. Byz. Cod. Vrat. Βαταναῖαι et Βαταναία. Βαταναία sæpius ap. Joseph. Et Suidas: Βαταναία· χώρα. Βατάνεια et Βατάνεα apud Stephanum in Ἀγβάτανα. G. Dind.]

[Βατάνη, ἡ, Patina. Matro Athenæi 4, p. 136, D: Κεῖτο δέ τις βατάνη (codex βατάνης), ἧς οὐδεὶς ἥπτετο δείπνῳ. G. Dindorf.]

[Βατάνιον, τὸ, Patella.] Βατάνια Hesychio sunt τὰ λοπάδια, qui Siculis peculiare esse h. v. addit; ut et ap. Athen. 1, [p. 28, C], laudantur Κνίδια κεράμια, Σικελικὰ βατάνια, Μεγαρικὰ πιθάκνια. Et Alexis ap. Eund. 4, [p. 169, D]: Οὕτως δ' ὀψοποιεῖν εὐφυῶς Περὶ Σικελίαν αὐτὸς ἔμαθον, ὥστε τοὺς Δειπνοῦντας ἐς βατάνιά γ' ἐμβαλεῖν ποιῶ Ἐνίοτε τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Ibidem ex Antiphane: Πολύπους τετμημένος Ἐν βατανίοισιν ἑφθός. Ita enim reponendum pro βατάνοισιν (quod vulgatæ Edd. habent), postulante metro. Ibidem et per π dici πατάνια tradit, afferens ejus exempla ex Antiphane et aliis. At 12, [p. 516, F], ap. Eund. Alexis βατάνια eduliis annumerare videtur,

quum ait : Ἀλλ' ἀπαλλάγηθί μου Κανδαύλους λέγων καὶ χοίρεα καὶ βατάνια, nisi intelligas Patellas cum incoctis opsoniis. [Apud Athenæum 4, p. 169, libri pene constanter diphthongo utuntur βατανει... et πατανει... Alexandrinis hoc vocabulum tribuit Antiatticista p. 84, 13 : Βατάνια · τὰς λοπάδας, ὡς Ἀλεξανδρεῖς. Ἀντιφάνης Γάμοις. Quod etiam Pollux subindicat 10, 108 : Ἄλεξις ἐν Ἀσκληπιοκλείδῃ πατάνια εἴρηκεν· ἐν δὲ τοῖς Ἱππάρχου Παννυχίσιν εὑρῆσθαί φασι κατὰ τὴν τῶν ἰδιωτῶν συνήθειαν εἰρημένον βατάνιον. Βατάνιον cum βοτάνιον confusum vide in Βοτάνιον. De altera forma πατάνιον dicetur suo loco. G. Dindorf.]

[Βατάνωχος, ὁ, Batanochus, Persa, apud Æschyl. Pers. 982. G. Dindorf.]

[Βατάρα· πυχλιή, Μακεδόνες, Hesych. ubi pro πυχλιή Vossius legendum putabat πυετίη, Albert. κοτύλη, equidem πυελίς. Saltem πατάρα auctore Steph. Byz. est ἄγγος vel κίστις. Sed πύελος est ἔμβασις, ὄρυγμα, ἐμβατή, ἔνθα ἀπολούονται (v. Schol. Aristoph. Eq. 1057, et Suid.), et πυελὶς teste Suida aliisque est σφραγιδοφυλάκιον. Sturz. Non satisfaciunt hæc. Codex βαθάρα. Quod addit Hesychius, πυρλὰς Ἀθάμαντες (h. e. Ἀθαμᾶνες), in πύελος mutabat Sopingius. G. Dindorf.]

[Βαταρίζω et derivata vide in Βατταρίζω.]

[Βάτας, Batas. V. Βάτα Κάρας.]

Βατάς, Tarentinis ὁ καταφερής, Hesych. [Hoc βάτας potius scribendum. Conf. Βάτης. Similem significatum Hesychius tribuit vocabulo βαδάς, de quo supra. G. Dindorf.]

[Βάτεια, ἡ, Batea, Teucri filia, Dardani uxor. Apollodorus 3, 12, 1; Berkel. ad Stephan. Byz. in Βατίεια. || Nais, OEbali uxor. Apollodorus 3, 10, 4. || De nomine loci Βάτεια vide in Βατίεια. G. Dindorf.]

[Βατέταρα, πόλις Αιγύων, θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν Βατεταραῖος, Stephan. Byz. G. Dindorf.]

Βᾰτεύω, εύσω, Ineo, ὀχεύω. Theocr. 1, [87] : Ὡ 'πόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται : ubi volunt βατεῦνται pro βατεύονται positum esse; regulariter tamen Dor. pro βατοῦνται poni, dicendum esset. [Euripides Suppl. 1003 : Πυρὸς φῶς τάφον τε βατεύουσα τὸν αὐτόν. Ubi verbum ματεύειν requiri vidit Marklandus. Indicatum in Scap. Ox. Utraque scriptura coaluit apud Xenophontem Conviv. 4, 27, ubi libri ἐμβατεύετε (μ superscr.), h. e. ἐμβατεύετε. G. Dindorf.]

Βᾰτέω, ήσω, Vado. [Hesych. : Βατεῖν· πορεύειν, πορεῖν.] || Βατεῦνται vero, Dor. pro βατοῦνται, ἐπὶ ζώων μίξεως, De coitu animantium, a Theocr. [1, 87] dici, Eust. [p. 741, 48] auctor est. [Anth. Pal. 9, 317 : Τοὶ δὲ τραγίσκοι εἰς ἐμὲ δερκόμενοι τὰς χιμάρας ἔβλεπον. Ubi Salmasius ἐβάτευν. Schæf.] || Βατέω est item Calco, pro πατέω, lingua Delphorum. Plut. [Mor. p. 292, E] : Τὸ πατεῖν βατεῖν, καὶ τὸ πικρὸν βικρὸν ἐπιεικῶς καλοῦσι.

[Βάτη, ἡ, Bate, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς· ... τὸ ἐθνικὸν ἐπιρρηματικῶς Βατῆθεν, Steph. Byz. Pravo accentu Βάτη, δῆμος Ἀττικῆς scriptum apud Herodian. Περὶ μονήρους λέξεως p. 42, 24. Diogen. L. 10, 6 : Ἀμυνομάχῳ Βατῆθεν· ubi Menagius in Hesychii glossa Βατιῆθεν· ἐκ δήμου Βατῆς τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, Βατῆθεν corrigit contra literarum ordinem : recte fortasse, quanquam Βατιῆθεν a poeta dici potuit pro Βατῆθεν, quemadmodum Βατίεια et Βάτεια dictum fuit. Inscriptio apud Bœckh. vol. 1, p. 196, 18 : Δρακοντίδου Βατῆθεν. Isocrates p. 373, B : Νικομάχῳ Βατῆθεν. Gentile Βατῆς legitur in inscriptione Fourmonti apud Bœckh. vol. 1, p. 314, nisi forte ἐκ Βατῆς scribi debuit. G. Dind.]

Βᾰτήρ, ῆρος, ὁ, Qui graditur s. incedit : ὁ βαίνων, βαδιστικός, Hesych. || Item Limen, ἐφ' οὗ καὶ βαίνομεν, apud J. Poll. [2, 200,] qui h. l. Amipsiæ citat, Ἐπ' αὐτὸν ἧκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας. || Item in πεντάθλῳ ἁλτικῷ est, Unde cursores desiliebant : τὸ ἄκρον, s. ἡ ἀρχή, ut Eust. [p. 1404, 56,] habet, τοῦ σκάμματος τῶν πεντάθλων, ἀφ' οὗ ἅλλονται τὸ πρῶτον· ut Hesych. exp.; unde illud, Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου, i. e. πρῶτον καὶ ἐπικαιρότερον, ut Eust. exp. [et Etym. p. 192, 3. Grammaticus Bekkeri p. 224, 12 : Βατήρ· τὸ ἄκρον τοῦ τῶν πενταέθλων σκάμματος, ἀφ' οὗ ἅλλονται τὸ πρῶτον. Σέλευκος. Σύμμαχος δὲ τὸ μέσον, ἀφ' οὗ ἀλλόμενοι (Bekkerus ἁλόμενοι) πάλιν ἐξάλλονται· ἄμεινον ὡς Σέλευκος· σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῆς θύρας οὐδόν, ὃν Ὅμηρος βηλόν, οἱ δὲ τραγικοὶ βαλόν. G. Dind.] || Item Meta, J. Poll. 3, c. 30, [sect. 147], H. δρόμου γυμνικοῦ : Ἵνα δὲ παύονται, τέλος, καὶ τέρμα, καὶ βατήρ. || Ap. Nicandr. vero Θ. [377] : Ὀρειτύπτοιο βατῆρα Κόψαντες ῥάδικα πολυστεφέος κοτίνοιο, Schol. exp. βακτηρίαν, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κ· mox addit, aliis esse τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον, μεθ' ἧς βόσκουσι· Demetr. vero Chlorum tradere βατῆρα dici, ἐπειδὴ τὰ βοτὰ ἐλαύνει· Antigonum autem παρὰ τὸ τὴν βάσιν τηρεῖν. [|| I. q. χορδότονον. Nicomach. Music. p. 13 : Εἰς τὸν τοῦ ὀργάνου βατῆρα, ὃν χορδότονον ὠνόμαζε. Indicavit Schneiderus. Adde ibid. p. 19. G. Dind.]

[Βατηρία, ἡ.] Βατηρίαν Hesych. pro βακτηρίαν poni dicit, i. e. ῥάβδον. [Schol. Nicandri Ther. 377, ex Herodis hemiambis, Μή σ' ἐκπερῶν ὁ πρέσβυς οὐλῇ κατ' εὐθὺ βατηρίῃ καλύψῃ. Waker.]

Βᾰτήριος, ία, ον, Scansorius. Phocyl. [13, 175] : Μηδ' ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἔλθοις.

[Βᾰτηρίς, ίδος, ἡ, Scansoria. Zonas in Anth. Pal. 7, 365 : Βατηρίδος ἐκβαίνοντι κλίμακος. Schneid.]

Βάτης, ου, ὁ, ἀναβάτης πίθηκος, Hesych. [Non hoc scriptum est apud Hesychium, sed βάτης· πίθηκος ἀναβάτης· quod dubitatur pro una an duabus interpretationibus haberi oporteat. Τράγος βάτης, Hircus admissarius, Hesych. in Ἔβρος. Idem, Θόρος· βάτης, ἀφροδισιαστής. Tarentinum βάτας, i. q. καταφερής, vide supra. ⏑–. G. Dind.]

[Βάτης, ὁ, Bates, eunuchus, urbi Gazæ præfectus, ap. scriptorem de toleranda obsidione inter Mathemat. vet. p. 361, ex Arriano Exped. Alexandri 2, 25, 6, ubi nunc Βάτις legitur. G. Dind.]

Βατία, Hesychio ὁ τῆς καλάμης καρπός, quem et Ἄβρυνα et Μορέα vocari tradit. Sed suspectum est illud καλάμης : nam βατία proprie sunt τὰ βατώδη μόρα, Mora sylvestria, quæ rubi ferunt, ut Athenæus quoque docet lib. 2, apud quem tamen proparoxytonως scriptum Βάτια. Quin et pro μορέα apud Hesych. reponendum μόρα ex Athenæo. [Quæ Hesychius tradit, emendatius leguntur in grammatico Bekkeri p. 224, 18 : Βάτια· συκαμίνου ὁ καρπός, ὑπὸ Σαλαμινίων· καλεῖται δὲ καὶ ἄβρυνα καὶ μόρα. Unde Ruhnkenius in Auctario ad Hesych. emendavit quod apud Athenæum legebatur 2, p. 51, F : Σαλμώνιοι δὲ τὰ αὐτὰ ταῦτα (ἄβρυνα et μόρα dicit) βάτια. Hoc igitur ab nominativo τὸ βάτιον est. Feminino ἡ βατία utitur, quem Hesychii interpretes afferunt, Pindarus Ol. 6, 90 : Κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπειράτῳ· ubi libri plures et Scholiasta metro vitiato βατείᾳ, quod Eustathius quoque legit p. 351 extr. : Ἐκ τῶν βάτων, αἵπερ καὶ βάτειοι τρισυλλάβως λέγονται, ὡς ὁ Πίνδαρος δηλοῖ ἐν τῇ εἰς τὸν Ἀγησίαν ᾠδῇ. Etymol. p. 191, 51 : Βάτεια ... Λέγεται δὲ καὶ τῆς συκαμίνου ὁ καρπὸς ὀποβάλσαμος καὶ μόρα. || Βατία i. q. Βατίς apud Hesychium, cujus locum vide infra in Βατίς. || Βατία, ἡ, Poculi species. Hesychius : Βατιθῆ (probabiliter Salmasius Βατίῃ)· φιάλη· οἱ δὲ εἶδος ποτηρίου. Dubia scriptura est in Alexandri epistola apud Athen. 11, p. 784, B : Ἄλλα ποτήρια μικρά, ῥυτὰ καὶ βάτια καὶ λυκιουργοὶ ἐπίχρυσοι. Codex Paris. βασία καί, qui paullo ante pro βατιάκαι præbet βάτια καί. G. D.]

[Βατίαι, αἱ, Batiæ, urbs Epiri. Strabo 7, p. 324. G. Dind.]

Βατιάκη, ἡ, Poculi genus, teste Athen. 11, [484, A, ubi Περσικὴ φιάλη vocatur] afferente e Diphilo l. [p. 484, E] : Τραγέλαφος, πρίστις, βατιάκη, λαβρώνιος. Idem et Βατιάκιον vocatur per demin. Philemo ibid. [p. 497, F] : Ἱπποτραγέλαφοι, βατιάκια, σαννάκια. Ibid. [p. 484, F.] Didymus τὸν λαβρώνιον dicit ὅμοιον εἶναι βομβυλιῷ ἢ βατιακίῳ. Aliquanto ante [p. 480, A] βατιάνιον legitur de vase itidem : κρατὴρ χρυσοῦς, Κυρηναίων ἀνάθημα, βατιάνειον ἀργυροῦν. [Βατιάνιον nihili est. Recte codex Venetus βατιάκιον. Ceterum de hoc poculo vide Hemsterhus. ad Hesych. vol. 1, p. 706. In loco Aristotelis Περὶ Θ. Ἀ. (p. 834, 4 ed. Bekker.), quo utitur Hemsterhusius, libri variant inter βατιακὰς, βατιανὰς et βατιατικάς. G. Dind. Bochart. Hieroz. t. 2, p. 878, confert Chald. בוטיח *Buthiach.* Angl.]

[Βατιάκιον. Vid. Βατιάκη.]

[Βατιάτης. Vid. Βατίεια.]

[Βατιδοσκόπος. Vid. Βατίς.]

Βατίεια, ἡ, [Hom. Il. B, 813,] in Bœotia, Collis quidam circa Trojam, dictus ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὸν βάτων, quasi Rubetum diceres. Eandem ob rem Campaniæ quoddam oppidum dictum fuit Rubi. [Stephanus Byz.: Βατίεια· τόπος τῆς Τροίας ὑψηλός. Κέκληται ἀπὸ Βατείας τινὸς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Τρωικῶν· ἢ ἀπὸ τοῦ πάτου τῶν ἵππων, ἤγουν τῆς τροφῆς, τροπῇ τοῦ π εἰς β· ἢ ἀπὸ τῶν βάτων. Τὸ ἐθνικὸν Βατιεὺς καὶ Βατιειάτης. Etymol. M. p. 191, 37—48, triplicem agnoscit nominis formam, Βατία, unde ἐθνικὰ duci Βατιεὺς et Βατιάτης, Βατίεια et Βάτεια, et de postrema addit, ἐγὼ εὗρον ἐν τοῖς ῥητορικοῖς (conf. λέξεις ῥητορικὰς in Bekkeri Anecd. p. 221, 31,) τὴν λέξιν οἰκίαν τινὰ σημαίνουσαν, ἀπὸ Βάτωνος ἐπωνομασμένην δεσπότου· ἢ σκεῦος, ἢ κόσμον, ἢ χωρίον τι. Hinc Berkelius Stephano Βατιάτης restituit, inventum in codice Vossiano, et in lemmate Βατία. Βατίεια igitur epica fuit, ut videtur, nominis forma: vulgaris Βάτεια vel Βατία. Apud Strabonem 13, p. 597, codices plures Βάτειαν præbent pro Βατίειαν. Eustathius ubi de origine loci exposuit, Ὅρα δὲ, inquit p. 351, 36, καὶ ὅτι πρωτότυπον ἡ Βάτεια· ὅθεν κατὰ πλεονασμὸν ἡ Βατίεια, ὁμοίως ἴσως τῷ ὑγεία ὑγίεια. Apud Dion. Chrysost. vol. 1, p. 315, ubi loci Homeri mentio fit, Βαττείαν scriptum. G. Dind.]

[Βάτινος, η, ον, Rubeus. V. Βάτος.]

[Βάτιον, τὸ, Rubus. Gl. Βάτιον, Rubetum. Vide Βατία.] Βάτιον, τὸ, demin. pro βάτος dicitur, ut Aristoph. H. [1011] docet, ubi anus de adolescente amasio suo loquens ait, Εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, Νιτάριον ἂν καὶ βάτιον ὑπεκορίζετο, Abblandiens mihi me appellabat νιτάριον et βάτιον. Ubi Schol. quoque annotat hæc ὑποκορίσματα habere φιλοφρονητικὴν προσφώνησιν· νιτάριον autem esse qui exp. νεόττιον, ut sit pro κοράσιον: βάτιον autem, pro βατύλην, i. e. μικρὰν θήλειαν, Fœminam pusillam: alios dicere esse demin. e propr. nomm. Νίταρος et Βάτος, quorum ille sit πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ, hic vero et ipse ὀνειδιζόμενος ἐν ταῖς κωμῳδίαις. Addit etiam, βάταλον vocatam fuisse τὴν ἕδραν, παρ' ὃ καὶ τὸ βάτιον· vel βάτιον accipi posse pro τρυφερὸν καὶ μαλακὸν, οἷος ὁ βάτος τὸ ἰχθύδιον. Sunt alii qui putent esse demin. illud a νίτρον, hoc a βάτος: ut dicat, eam, si quando ægro animo esset, et doleret, amariorem fuisse in modum nitri et rubi; ambo enim ea astringunt et offendunt linguam. Rursum Schol. Aristoph. addit, ἀνόητον esse τὸ συνεσταλμένως ἀναγινώσκειν· innuens duplici τ scrib. νιττάριον et βάττιον: quam scripturam si sequamur, erunt potius e propr. nomm. Νίτταρος et Βάττος, quam ex νίτρον et βάτος. Suid. quoque gemino τ ea scripta habet. Vid. et Βατία. [Irrita omnis hæc disputatio est. Libri plures νιττάριον ἂν καὶ βάττιον· unde recte Bentleius νηττάριον ἂν καὶ φάττιον. G. Dind.]

[Βατιοσκόπος, lectio vitiosa, pro Βατιδοσκόπος, de quo vide in Βατίς. G. Dind.]

[Βάτις. Vid. Βάτης.]

Βατὶς, ίδος, ἡ, demin. dicitur βάτος ὁ ἰχθὺς, quem mollem esse et delicatum, tradit Aristoph. Schol. in Βάτιον citatus. Idipsum patet e comp. Βατιδοσκόποι [quod βατιοσκόποι male scriptum apud Schol. Aristoph. Vesp. 506. G. Dind.]: nam eo nomine dicuntur Qui avidius inhiantes ταῖς βατίσι, utpote opsonio delicatiori, eas in foro piscario intentiore oculo persequuntur, modo huc, modo illuc respectantes. Aristoph. Εἰρ. [811]: Γοργόνες, ὀψοφάγοι, βατιδοσκόποι, ἰχθυολῦμαι. Et Σφ. [510]: Οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐγχέλυσιν, ἀλλ' ἥδιον ἂν δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν, ἐν λοπάδι πεπνιγμένον. Plin. 32, c. ult. anguillam et batidem inter peculiares mari pisces numerat. Mentio ejusdem piscis ap. Athen. 4 et 7. [Mœris: Βατὶς, θηλυκῶς, τὸ θαλάττιον, Ἀττικῶς· βάτος, Ἑλληνικῶς· ubi Sallier.: « Sensus est nomen Βατὶς, quod piscem significat, apud Atticos femininum esse, apud ceteros vero masculinum Βάτος. Revera quidem femininum faciunt Aristoteles compluribus in locis Hist. Anim. et comici apud Athen. 7, p. 286. Non deerunt tamen qui contendant masculinum etiam Atticis non incognitum, quum eo Aristot. ibidem usum reperias. Sed ibi discrimen aliquod βατίδα inter et βάτον statuere videtur. Hinc Hesychius: Βατίδες· εἶδος ἰχθύος· ἢ βατία· διαφέρει δὲ τοῦ βάτου ἰχθύος, ὡς Ἀριστοτέλης ποιεῖ φανερόν. Confundit quoque Thomas M. ut constat ex his illius verbis, Βατὶς θηλυκὸν ὁ ἰχθὺς, οὐχὶ βάτος. » Hesychius alio loco: Βάτος καὶ Βατίς· ἰχθύες διαφέρουσιν ἀλλήλων. Βατίδας et βάτους distinguit Epicharmus apud Athenæum l. c.: Ἦν δὲ νάρκαι καὶ βατίδες, ἦν δὲ ζύγαιναι, πρήστιες, κάμιαι τε καὶ βάτοι, ῥῖναί τε τραχυδέρμονες. Quæritur igitur Βατὶς et Βάτος utrum specie an sexu tantum differant: de quo ambigebat Schneid. in Hist. Pisc. p. 146. Valde dubia est Dorica nominis forma Βότις, de qua Athenæus ibidem: Σώφρων δ' ἐν μίμοις ἀνδρείοις βότιν καλεῖ τινα ἰχθὺν ἐν τούτοις· « Κέστραι βότιν κάπτουσαι· » καὶ μήποτε βοτάνην τινὰ λέγει. Βάτιν, quod Βατίδα scribendum erat, in Aristophanis versum corruptum apud Athen. 3, p. 96, C, inferebat Seidlerus. Βάτις pravo accentu scriptum erat apud Athen. 3, p. 104, E. G. Dind.] || Est vero et Avis, quam Gaza Rubetram vocat apud Arist. Hist. Anim. 8, 3, [8], ubi inter aves σκωληκοφάγους recensetur. [Libri alii hic βάθις, βατίος, βάπος.] || Sed et Herbæ nomen est βατίς. Plin. 25, 15, loquens de herbis sponte nascentibus, quibus utuntur in cibis: In Italia paucissimas novimus, fraga, tamum, ruscum, batin marinam, batin hortensianam: quam aliqui Asparagum Gallicum vocant. Meminit ejusdem ibid. c. 27. Procul dubio autem a rubi similitudine aliqua hoc nomen invenit. [|| Βατίς, ίδος, Batis, Epicurea, Metrodori soror, Idomenei uxor, de qua Diogen. L. 10, 23. Conf. Luzac. Lectt. Att. p. 113. υυ. G. Dind.]

[Βάτναι, πόλις τῆς Ὀσροηνῆς· τὸ ἐθνικὸν Βατναῖος, Stephanus Byz. Julianus Ep. 27, ab Holstenio citatus: Αἵ γε μὴν Βάτναι, βαρβαρικὸν ὄνομα τοῦτο, χωρίον ἐστὶν Ἑλληνικὸν, et Procopius De ædif. 2, 7 extr. Gentile Βατνηνὸς, memorat Stephanus in Χωχή. Conf. Wesseling. ad Itinerar. p. 190, 191. G. Dind.]

[Βατοδρόπος, ὁ, ἡ, Rubos decerpens. Hom. hymn. in Merc. 190. Schneid. Etymol. p. 191, 56: Βάτος καὶ παρὰ τὸ δρέπω δρόπος, καὶ βατοδρόπος. Φίλων. Hemsterh.]

Βατόεις, εσσα, εν, et Βατώδης, Rubeus, Rubo assimilis, Qui est rubi e genere: s. Qui est e rubo: ut Rubeam virgam Maro [Georg. 1, 266,] dixit τὴν ἀπὸ βάτου s. ἐκ βάτου: Nunc facilis rubea texatur fiscina virga. Legitur autem βατόεις apud Theocr. [Videtur Nicandrum dicere voluisse Alex. 267: Βατόεντα πτορθεῖα, ab Schneidero indicatum. G. Dind.]: βατώδης apud Athen. 2, [p. 51, E,] ubi Phænias dicit βατῶδες μῶρον [μόρον], Morum rubeum, h. e. Morum duris hærens rubetis, ut Ovid. loquitur, qui et Rubum vocat idipsum, sed addito epith. puniceo, coloris nomine ab arbore discriminans: Illis pompa fuit decussa Cydonia ramo, Et dare puniceis plena canistra rubis. [Glossæ: Βατώδης τόπος, Rubetum. Polybius 2, 28, 8: Τινὰς τῶν τόπων βατώδεις ὄντας· idem 12, 22, 4: Ὀφρὺν τοῦ ποταμοῦ ἀπότομον οὖσαν καὶ βατώδη. Strabo 4, p. 194: Τὰς τῶν θάμνων λόχμας, βατώδεις ὄντας. Hæc Scottus indicavit.]

[Βάτον, τὸ, Rubum. Diodorus Sic. 1, 34: Τὰ δὲ βάτα καλούμενα συνάγεται μὲν κατὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ ποταμοῦ (τοῦ Νείλου), διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τῆς φύσεως αὐτῶν ἐν τραγήματος μέρει καταναλίσκεται. Scott.]

[Βατόρριζα, ἡ, Rubi radix. Geopon. 8, 37, 3, ubi Needhamus βάτου ῥίζα. Indicavit Bastius.]

Βάτος, ἡ, Rubus, Sentis. Od. Ω, [229]: Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, sub. δέδετο, βάτων ἕνεκα, Propter rubos: ne sc. ab iis vellicaretur et pungeretur. Plut. II. πολυφιλ. [p. 94, E]: Βάτον ἐπιλαμβανομένην ὑπερβάντες καὶ διωσάμενοι, βαδίζομεν ἐπὶ τὴν ἐλαίαν καὶ ἄμπελον. Apud Diosc. 4, 39, [38,] est βάτος Ἰδαία, Rubus Idæus: sic dictus ab Ida monte, in quo frequens est. [Βάτος Ἰδαία, helenii nomen, Dioscor. Noth. 1, 27. Boisson. De genere vocabuli ita præcipit Mœris p. 99: Βάτος, τὸ τῆς ἀκάνθης εἶδος· ἡ βάτος θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς· ubi Piersonus: « Malim Βάτος, ... εἶδος ἀρσενικῶς, Ἀττικῶς, vel Ἀριστοφάνης. Eum enim hoc

modo usum esse voce Βάτος genere masculino notat A Schol. Theocrit. 1, 132. » Antiatticista p. 84, 28 : Βατὸς (corr. Βάτος)· ἀρσενικῶς. Apud Theophrastum constanter ὁ βάτος : nam Hist. Pl. 3, 18, 4, pro vulgato τῆς βάτου codex Urbinas τοῦ βάτου præbuit, ubi Schneiderus Hippocratis locum affert Morb. mul. p. 639 : Μόρα τὰ ἀπὸ τοῦ βάτου τὰ ἐρυθρά. Feminini tamen βάτος longe frequentior usus. Lucianus Q. H. C. c. 33 : Βάτοι ἐκκεκομμέναι εἰσί. Ex Anthologia locos plures præbet index Jacobsii. De utroque dixit Thirlb. ad Justin. Mart. p. 265, ab Schæf. citatus. Ἡ βάτος ἐπιλαμβάνεται proverbii instar dictum : vide Wyttenbach. ad Plutarch. Moral. vol. 6, p. 647. G. Dind.] Fructus hujus arboris Βάτινον dicitur, teste Gal. De alim. fac. 2, 13, [vol. 6, p. 346] : Τὸν τῶν βάτων καρπὸν ὀνομάζουσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι βάτινον, καθάπερ μόρα τε καὶ συκάμινα· καλοῦσι γὰρ ἑκατέρως αὐτά. Quibus vv. innuit, non βάτινον solum dici τὸν ἀπὸ βάτων καρπὸν, sed etiam μόρον et συκάμινον : quemadmodum Athen. quoque 2, [p. 51, F] scribit Salmonium βάτια vocare quæ Parthen. B ἄβρυνα nominari dicit, συκάμινα nimirum s. μόρα. [De hoc loco vide in Βάτιον.] Phænias certe ibi σφαίραν συκαμινώδη vocat τὸ μῶρον τὸ βατῶδες i. e. τὸν τῆς ἀγρίας συκαμίνου καρπὸν, Fructum mori sylvestris : quæ est ἡ βάτος. Sed recte addit βατῶδες τῷ μῶρον s. μόρον, et ἀγρίας τῇ συκαμίνου, ad differentiam nimirum hortensium et sativarum. Nam quum absolute συκάμινον et μόρον dicitur, hortense illud s. sativum intelligi solet : ut et Gal. l. c. : Ἔστι δὲ στυπτικώτερα τὰ βάτινα τῶν μόρων· ubi etiam nota illud βάτινα : quocum intelligi puto τὰ συκάμινα vel μόρα : aut leg. βάτια, ut ap. Athen. Nam βάτινος, e quo neutr. illud βάτινα, signif. Rubeus, Qui e rubo est. [Nihil mutandum. Galenus vol. 13, p. 491 : Ἔστι μὲν γὰρ καὶ τὸ διὰ τῶν βατίνων ἰσχυρότερον τοῦ διὰ τῶν μόρων· ibid. p. 499 : Ἀντὶ δὲ τοῦ τῶν μόρων χυλοῦ βάλλεται καὶ ὁ τῶν βατίνων ὀνομαζομένων χυλός. Ap. Alex. Trall. 4, p. 224, τὰ διὰ τῶν βαττίνων scriptum non insolito librariis errore. Sic apud Paulum Ægin. 7, p. 277, 37, βαττίνων legitur, sed βατίνων p. 278, C 4, 5. G. Dind.] Meminit porro et Ovid. horum rubi mororum. Metam. 1, [v. 105]: Cornaque et in duris hærentia mora rubetis. || Βάτος est et Piscis, qui demin. βατὶς etiam dicitur. Ejus meminit Schol. Aristoph. infra [supra] in Βάτιον : et Plin. 32, 7 : Auribus utilissimum bati piscis fel recens. Sunt qui Raiam interpr. Hesych. tamen dicit τὴν βατίδα esse εἶδος ἰχθύος πλατὺ, et διαφέρειν τοῦ βάτου ἰχθύος· idque manifestum esse ex Aristot. || Dicitur Βάτος et Viri nom. esse : sed is frequentius nominatur Βάττος gemino τ. [Vide Βάτων. G. Dind.] || Βάτος, Mensuræ genus, Hebr. peculiare, ut Luc. 16, [6] : Ἑκατὸν βάτους ἐλαίου· ubi vet. Interpr. Centum cados olei : forsan secutus ea exemplaria, reperiuntur enim quædam, quæ ibi κάδους habent : nisi forte βάτον et κάδον pro eodem accepit : nam, ut aperte probat Georg. Agricola, apud Hebræos בת Mensura fuit rerum liquidarum, prorsus respondens Atticæ amphoræ, quæ Gr. non modo μετρητὴς, sed etiam κάδος et κεράμιον dicitur. Hieron. Comm. in Es. 5, D tradit et ipse Batum in liquidis speciebus dici, sed capere decimam partem cori : æqualisque mensuræ esse ephi in aridis. Itemque 14 Comm. in Ezech. 45. Porro Batus, inquit, qui Hebr. appellatur בת, eadem mensura est quæ et ephi : et in speciebus tantum liquidis, vini, et olei, et hujusmodi. Corus triginta habet modios, et in utraque mensura, h. e. tam aridarum quam liquentium, tenet principium. Decima pars cori in his, quæ modio mensurantur, appellatur Epha, i. e. tres modii : et decima pars cori in speciebus liquidis vocatur Batus s. Vadus : ut ejusdem mensuræ sit epha et batus. Rursum in l. paulo ante c. dicit batum facere tres amphoras, ut hic epha s. ephi facere tres modios : amphoram et modium pro eadem et æquali mensura accipiens, sed illam in liquidis speciebus, hunc in arentibus. Hesych. βάτον s. βάδον esse dicit πεντήκοντα ξεστῶν, ut supra ex eo docui : Erasmus vero sextariorum LXXII, ex Josepho A. J. 8, 2. [Vide Βάδος. ᴗᴗ.]

Βᾰτὸς, ἡ, ὸν, Pervius : βάσιμος, περάσιμος· ut βατὴ τρίβος, ὁδὸς βατὴ πολλοῖς· et βατὴ γῆ, apud Naz. [Xenoph. Exped. Cyri 4, 6, 17 : Βατὰ τοῖς ὑποζυγίοις ἔσται, ubi ἄβατα præcedit. Eadem sibi opposita sunt apud Sophoclem in Aloadarum fragmento, 109 ed. m. : Δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς τὰ βατὰ, χὤπόθεν πένης ἀνὴρ...· ubi mirus est Plutarchi et Stobæi in scriptura metro perniciosa consensus. G. Dind.] Sic Arrian. [4, 21, 5] : Οὕτω πάντα ᾤετο χρῆναι βατά τε αὐτῷ καὶ ἐξαιρετέα εἶναι. [Βατὴν χθόνα, Nonni Paraphr. 11, 25. Βατῆς ἁλὸς, 75, 16. Lex. Polyb. Antholog. Epigr. ἀδέσπ. 539. Ancl. || Etym. M. p. 192, 13 : Βάτην· τὴν γῆν Μεσήνιοι. Obscura Hesychii glossa est inter Βατὸν et Βάτος posita, Βάτνος· αὐλός. Μεσήνιοι.]

[Formula execrationis : Μὴ γῆ βατὴ, μὴ θάλασσα πλωτὴ ἔσται, Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 531. Luc. De dipsad. 2 : Ὁπότε ... ἡ ψάμμος νοτισθείη, καὶ ἀμηγέπη βατὰ [f. βατὴ] γένοιτο. Hase.]

[Βᾰτουσιάδης, ὁ, Batusiades. Archiloch. apud Hephæst. p. 129 et ap. Priscian. vol. 2, p. 396. G. D.]

Βάτρα, Hesychio βάσις βασιλέως. [Vide Βάθρα.]

[Βατραχάρτα, Batracharta, urbs Babyloniæ. Ptolemæus Geogr. 5, 20. G. Dindorf.]

Βᾰτράχειος, ὁ, ἡ, q. d. Ranalis; ut βατράχειος μοῖρα apud Suidam. [Suidæ verba Stephanus non magis videtur intellexisse quam Kusterus, qui βατράχειος χροιὰ corrigebat. Non *partem ranalem* ille dicit, sed *factionem prasinam* Circi, cui vestem βατραχίδα tribuit Dio Cassius : de quo vide infra in Βατραχίς. G. Dind.] At βατράχειον, τὸ, sc. χρῶμα, Coloris species, quo facies illinebatur, antequam personæ repertæ fuissent : ut tradit Aristoph. Schol. [ad verba βαπτόμενος βατραχείοις Equit. 523. Coloris autem species viridis est sive vitrei. Nicetas Acom. De statuis p. 26 ed. Wilk. : Ὑπὲρ τὸ βατράχειον χρῶμα ἐχλοίριζε. G. Dind. Philostratus V. Apoll. 2, 22, p. 73 : Ξυγκεράννυσι τὰ κυανᾶ τοῖς βατραχείοις. Scap. Ox.]

[Βατράχεος, i. q. Βατράχειος. Nicander apud Athen. 9, p. 370, A : Βατραχέη κώμη τε κακόχροος. G. Dind.]

[Βατράχη, ἡ, Batracha, urbs Sarmatiæ. Ptolemæus Geogr. 5, 9. G. Dindorf.]

[Βατραχίδιον, τὸ, Ranunculus. Pseudoplutarchus Ὑπὲρ εὐγενείας vol. 5, p. 984 ed. Wyttenb. : Τὸ Αἰσώπου βατραχίδιον. M.]

Βατραχίζω, In morem ranæ nato. Apud Hippocr. [non apud Hippocratem, sed in Hippiatricis, unde Schneider. βατραχήσῃ vitiose scriptum affert. G. Dind.] accipitur pro In modum natantis ranæ extendi, quum de luxatione membrorum agitur : Ὅταν τροχάζων ὀλισθήσῃ καὶ πεσὼν διασυρῇ, καὶ ὃ λέγουσι βατραχίσῃ, VV. LL. [De forma Ionica Βαθρακίζω vide in Βαθρακίζω. G. Dindorf.]

Βατράχιον, τὸ, Herba est, quæ Lat. Ranunculus dicitur : de qua Diosc. 2, 206; Plin. 26, c. ult. [Hippocrates p. 634, 36 : Βατράχιον μῖξαι ἐν ὄξει. Scott. Adde ibid. p. 570, 43; 571, 31. G. Dind.] Alio nomine σέλινον ἄγριον dicta et πολυάνθεμον apud eosdem auctores. [Βατράχιον ἢ χρυσάνθεμον Geopon. 2, 6, p. 103; Pausanias 9, 21, 1 : Ἔχουσιν (οἱ Τρίτωνες) ἐπὶ τῇ κεφαλῇ κόμην οἷα τὰ βατράχια ἐν ταῖς λίμναις χρόαν τε καὶ ὅτι τῶν τριχῶν οὐκ ἂν ἀποκρίναις μίαν ἀπὸ τῶν ἄλλων. Paulus Ægin. p. 169, 19 : Σαρδόνης πόα εἶδος οὖσα βατραχίου· et 172, 32; 233, 9. G. Dind. Conf. Βατραχίς.]

[Βατράχιον, τὸ, Ranunculus, pars ungulæ equi. Ptolemæus in Petavii Uranolog. p. 77, B : Ὁ ἐν τῷ ἐμπροσθίῳ βατραχίῳ τοῦ Κενταύρου ἐπιτέλλει. Et similiter in reliquis locis ubi de ortu aut occasu hujus sideris agitur, p. 78, B; 81, C; 82, D; 85, E; 87, E; 88, E; 90, E; 91, C; 93, A; restituendumque tribus aliis locis, p. 76, A (ubi vulgo βραχίονι); 86, D (ubi vulgo ποδὶ) et 80, A, ex Codice Saviliano apud Fabric. B. G. vol. 4, p. 435, 444, 440. G. Dindorf.]

[Βατραχιοῦν, τὸ, obscuri nomen dicasterii Atheniensis ex uno cognitum loco Pausaniæ 1, 28, 8 : Βατραχιοῦν δὲ καὶ Φοινικιοῦν ἀπὸ χρωμάτων καὶ ἐς τόδε διαμεμένηκεν ὀνομάζεσθαι. Quod Reinesius suspicatur a colore fuisse ductum, quo palus ante fores positus vel januæ obex tinctus fuerit. G. Dindorf.]

[Βατραχὶς, ἴδος, ἡ, Ranula. Nicander Ther. 417 : Ἀγρώσσων λειμῶσι μολουρίδας ἢ βατραχίδας. Wakef. Theognost. Can. 108 in cod. Barocc. 50 : Γυρῖνος (γύρινος) ἡ μήπω πόδας ἔχουσα βάτραχος· ubi βατραχὶς corrig. videtur. G. Dindorf.]

Βατραχὶς, ίδος, ἡ, Vestis colore βατραχείῳ tincta, ut Aristoph. Schol. docet [Eq. 1406] : Εἶδος ἐσθῆτος ἀνθινῆς, ὅμοιον τῷ ὀνόματι ἐχούσης τὸ χρῶμα, Vestis florida ad ranarum colorem accedens. Hesychio vero ἱματίου χρῶμα, ὃ βάπτεται ὑπὸ βατραχίου [βατραχείου in Bekkeri Anecd. p. 224, 23. G. Dind.] πόας. Dio Cassius 59, [p. 918, 1] : Ἰσχυρῶς γὰρ τῷ τὴν βατραχίδα ἐνδύνοντι καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ χρώματος τῷ πρασίνῳ καλουμένῳ προσέκειτο. [Vid. Syllog. Inscr. p. 85 et Addenda. Osann. || Ranunculus herba. Alexander Trall. 3, p. 190 : Βατραχίδος τῆς βοτάνης. Scap. Ox.]

[Marm. Elgin. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 247 inter vestes memorat βατραχίδα, ut ib. p. 249, 3 : Βατραχὶς, ἔγκυκλον ποικίλον. Hase.]

B Βατραχίσκος, ὁ, Pars quædam in cithara, Hesych. [Βατραχίσκοι· μέρος τι τῆς κιθάρας.]

Βατραχίτης λίθος, Batrachites lapis. Plin. 37, 10 : Coptos et batrachitas mittit : unam ranæ similem colore, alteram ebori, tertiam rubetis e nigro.

[Βατραχίων, Batrachio, nomen coqui Larisæi apud Lucian. adv. Indoct. c. 21. G. Dindorf.]

Βατραχομυομαχία, ἡ, Ranarum et murium pugna : cujus nominis poemation Homero ascribitur. Plutarch. [Moral. p. 873, E, ex codd. correctus] : Ὥσπερ βατραχομυομαχίας γινομένης· sed in vulg. Exempll. legitur βατραχομαχίας, quod signif. Ranarum pugnam. [Proclus apud Bekkerum in præfat. ad Schol. Homerica p. 1 inter scripta Homeri affert βατραχομαχίαν ἢ μυομαχίαν. Μυοβατραχομαχίαν dixit scholiasta recens ad Sophoclis Antig. 101, ab Scotto indicatus. Adde Chœrobosc. apud Bekker. p. 1185; Thomam Mag. p. 2, 16; 284, 4 ed. Ritsch. et codicem Jenensem hujus carminis apud Gœttling. ad Theodos. p. 244. G. Dindorf.]

C Βάτραχος, ὁ, Rana, dicta quasi βοάτραχος, quemadmodum et βότραχος pro βάτραχος ap. Hippocr. scribi Galenus auctor est, παρὰ τὸ βοὴν τραχεῖαν ἔχειν, ut Etym. docet. [Etymologia valde inepta. Veriorem v. in Βαρρακεῖν. G. Dind.] Auctor Batrachom. [80] : Βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ. [Βάτραχος γύρινος apud Platonem in Theæt. p. 161, D, de quo vide in Γύρινος. Βάτραχος δενδρίτης apud Julium Afric. Cestor. p. 279. Hunc βάτραχον ἐπὶ δένδρου ᾄδοντα dicit Theophrastus Περὶ σημείων 1, 15, p. 786. Βάτραχος Σερίφιος proverbio de mutis dicebatur propter narrationem de mutis ranis Seriphiis : vide Beckmann. ad Antig. Caryst. p. 8. Βάτραχος χερσαῖος i. q. φρῦνος Geopon. 2, 18, p. 140. Βατράχους ἐκ τῶν λεπύρων τῶν ῥοιῶν τὰ παιδία γλύφουσιν, Schol. ad Aristoph. Nub. v. 881. Aristoteles Περὶ ἐνυπνίων c. 3 : Ὥσπερ οἱ πεπλασμένοι βάτραχοι οἱ ἀνιόντες ἐν τῷ ὕδατι τηκομένου τοῦ ἁλός. Ubi vid. quæ de his βατράχοις ξυλίνοις annotavit Michael Ephesius. Βάτραχοι inscripta est Aristophanis fabula et fuit Magnetis et Calliæ comicorum. G. Dind.] || Est etiam Piscis nomen, D quem Plinius modo Batrachum modo Ranam vocat, Aristot. [H. A. 1, 5; 2, 13] autem inter σελάχη recenset. [Athenæus 7, p. 286, D. Aliorum scriptorum locos collegit Schneiderus Histor. Pisc. p. 119—122. Βάτραχος ἁλιεὺς apud Aristotelem H. A. 9, 37. G. Dind.] [Dicitur etiam διόγκωσις τῶν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν μερῶν, μάλιστα δὲ τῶν φλεβῶν, ut Aetius tradit [8, 39. Conf. Bernard. ad Theophanem Nonn. vol. 1, p. 355. G. D.], Tumor, inquit Gorræus, phlegmonodes partium, quæ sub lingua sunt, sed maxime venarum, pueros præsertim infestans. Quem morbum interprr. modo Ranam, modo Ranunculum vocant. [|| Βάτραχος, Pars tenerrima in media ungula equi : de quo Nicolaus ad Geopon. vol. 4, p. 1104. Wakef.] || Hesychio est etiam ἐσχάρας εἶδος. [|| Βάτραχος, Batrachus. Inter Hesiodi scripta ἐπικήδειον εἰς Βάτραχόν τινα ἐρώμενον αὐτοῦ memorat Suidas in Ἡσίοδος. || Nomen delatoris cujusdam, qui triginta tyrannorum tempore vixit, apud Lysiam p. 107, 11; 124, 32, cujus oratio quo-

A que fuit περὶ Βατράχου φόνου, memorata ab Harpocratione et Suida s. Φηγούσιον. Hunc dicere videtur Archippus apud Athenæum 7, p. 329, C : Βάτραχον τὸν πάρεδρον τὸν ἐξ Ὠρεοῦ. || Βάτραχος ὁ πορνοβοσκὸς apud Plutarch. Moral. p. 18, D. || Batrachus, Laco, architectus et sculptor, qui Pompeji Magni tempore Romæ vixit : vide Plinium H. N. 36, 4, 5. || Βάτραχος, portus Marmaricæ, apud Ptolemæum 4, 5, ubi vulgata scriptura Βάθρακος est : sed Βάτραχος codex Coislinianus apud Montef. p. 667. Ad hunc locum referuntur numi quidam rana insignes : vide Eckhel. vol. 4, p. 116. G. Dindorf. Vice proverbii Pallad. Vita Chrys. p. 94, D : Βατράχου ἀπραγώτερος, Rana rebus agendis minus idoneus; et Chrys. t. 4, p. 485, D : Καὶ λαγωοῦ καὶ βατράχου δειλότερος. De ranis atque lacertis, a Batracho Sauroque inscalptis spiris columnarum, cfr. Sillig. Catal. artif. p. 106; Viscont. Mus. Piocl. t. 1, p. 14 et 96. Hase.]

[Dialectorum varietates. 1° Βάθρακος Ionica nominis forma restituenda Herodoto 4, 131, ubi nunc βά- B τραχος legitur. Eustathius ad Homer. p. 1570, 18 : Ὅτι δὲ πολλαὶ τοιαῦται ἀφώνων τροπαὶ γίνονται Ἰωνικῶς δηλοῖ πρὸς ἄλλοις καὶ τὸ ἐνθεῦτεν καὶ ὁ βάθρακος, τὰ παρὰ τῷ Ἴωνι Ἡροδότῳ. Quæ ex antiquiore grammatico excerpta esse arguit scholion ad Iliad. Δ, 243 : Θάπος καὶ μεταλλαγῇ στοιχείων τάφος, ὡς παρ' Ἡροδότῳ βάθρακος ὁ βάτραχος καὶ μονόχυτρον μονόκυθρον. Cum Ionico κιθὼν componit Gregor. Cor. p. 414, et alius grammaticus ibid. p. 649. Aliud exemplum præbet Ionica verbi βατραχίζω forma βαθρακίζω. 2° Βότραχος sive βρόταχος Ionica forma altera. Etymol. M. p. 214, 44 : Βρόταχος· τὸν βάτραχον Ἴωνες, καὶ Ἀριστοφάνης, καὶ παρὰ Ξενοφάνει. Βάτραχος καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν βράταχος καὶ βρόταχος. Ubi scribendum videtur ὡς παρὰ Ξενοφάνει, deletis καὶ Ἀριστοφάνης. Dubiam hujus formæ auctoritatem apud Hippocratem fuisse ostendit Galenus Glossar. p. 448 : Βοτράχου· τοῦ βατράχου λέγει. Τινὲς δὲ ἄντικρυς βατράχου γράφουσι. Βράταχος autem nonnisi ex Hesychii glossa cognitum est, Βρατάχους· βατράχους. Qua scri- C ptura fortasse epici poetæ usi sunt sicubi corripienda esset prima vocabuli syllaba, ut in locis quibusdam Batrachomyomachiæ. Hæc quum memoriter scripsissem non inspectis singulis illius carminis locis, commodum me admonuit doctus amicus sententiæ meæ in primis favere versum 294 : Ὣς ῥα τότε βατράχοισιν ἀρωγοὺς εὐθὺς ἔπεμψεν. Cui nunc ipse addo Marcell. Sidet. De pisc. v. 21 in Fabric. B. G. vol. 1, p. 17 : Ἵπποι τε βάτραχοί τε καὶ ὀξύκομοι κόκκυγες. Hic quoque βράταχοι scrib. 3° Βόρταχος. Hanc formam Æolicam esse suspicatur Kœnius ad Gregor. Cor. p. 455. Hesychius vol. 1, p. 743 : Βόρταχος· βάτραχος. Sed ibidem p. 770 quod legitur βόρταχος editores in βρόταχος mutant postulante literarum ordine. 4° Βρούχετος. Hesychius : Βρούχετος· ... βάτραχος, Κύπριοι. Ad hanc formam prope accedit Βρύτιχος apud eundem grammaticum. 5° Βάβακος. Hesychius : Βάβακοι· ... ὑπὸ Ποντικῶν βάτραχοι. 6° Βριαγχόνη. Hesychius : Βριαγχόνην· βάτραχον Φωκεῖς. Cui affine apud eundem Βρόαγχος (codex βρόγχος)· βάτραχος. D 7° Ex ignotis dialectis sunt Βάρακος (et Βαρακὶς pro βατραχὶς), Βλακάν, Βλίκανος, Βλίκαρος, Βλίταχος, Βλίχαν, Βύρθακος : de quibus Stephanus suis locis. 8° Formæ neo-græcæ Ἀβορδακὸς, Βόθραχος, Βορδακὰς, Βορθακὰς, Βορθακὸς ap. Ducangium : quibus adde Βαθρακὸς, ex Theodoro Ptochoprodromo in Ἀτάκτοις ab Corae editis vol. 1, libro 2, 99, 409. Altero in loco codex Paris. βατραχοὺς, quod legitur v. 236. G. Dindorf.]

[Βατραχώδης, ὁ, ἡ, q. d. Ranosus, Ranarum ritu immundus ac rancidus. Greg. Nyss. t. 1, p. 200, A : Ἡ τράπεζα ... εὑρίσκεται δὲ βατραχώδης καὶ πολύσαρκος τοῦ πρὸς τὸν βορβορώδη βίον εἰλυσσομένου. Ib. C : Ὁ βατραχώδης βίος· p. 201, B : Τῆς βατραχώδους ζωῆς· C : Τοῖς ῥυπαροῖς τούτοις καὶ βατραχώδεσι λογισμοῖς· t. 2, p. 50, C : Τὰς βατραχώδεις ἑαυτῶν φωνάς. Hase.]

[Βαττάκης, ὁ, Battaces. Photius in Excerptis e Diodoro Sic. p. 390, 36 : Ὅτι Βαττάκης τις ὄνομα ἧκε, φησὶν, ἐκ Πισσινοῦντος τῆς Φρυγίας, ἱερεὺς ὑπάρχων τῆς μεγάλης τῶν θεῶν μητρός. Ubi Wesselingius (vol. 2,

p. 537, 53) Polybii fragmentum affert ex Suida in Γάλλος, Παραγίνονται Γάλλοι παρὰ Ἄττιδος καὶ Βαττάκου, τῶν ἐκ Πισσινοῦντος ἱερέων τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἔχοντες προστηθίδια καὶ τύπους, φάσκοντες προσαγγέλλειν τὴν θεὸν νίκην καὶ κράτος· et Plutarchum in vita Marii c. 17 : Περὶ τοῦτον δέ πως τὸν χρόνον ἀφίκετο Βαταβάκης ἐκ Πεσσινοῦντος ὁ τῆς μεγάλης μητρὸς ἱερεὺς ἀπαγγέλλων ὡς ἡ θεὸς ἐκ τῶν ἀνακτόρων αὐτῷ ἐφθέγξατο νίκην καὶ μέγα κράτος πολέμου Ῥωμαίοις ὑπάρχειν. Ubi aliquot libri βατάκης, et paullo inferius βατάκην pro Βαταβάκην, h. e. Βαττάκης et Βαττάκην, quæ restituenda sunt spreta Corais conjectura Βαβάκης et Βαβάκην. G. Dindorf.]

[Βατταλίζομαι. Vid. Βαταλίζομαι.]

[Βάτταλος. Vid. Βάταλος.]

Βατταρίζω, i. q. βαττολογέω, h. e. Titubanter et inconstanter loquor, Impedite et hæsitanter loquor, Balbutio, Offendo sæpius in loquendo, Lingua impingo et impeditus sum, atque ita inter titubandum repeto verbum unum aut alterum quod impeditus mutilaram et truncaram : ideoque Inarticulate loquor et ita ut difficilius intelligar : in modum Batti illius ἰσχνοφώνου καὶ τραυλοῦ : licet Hesych. κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς πεποιῆσθαι ipsum velit, ut ποππύζειν. [Idem Straboni visum 14, p. 662, cujus verba repetiit Eustathius infra in Βατταρισμὸς citatus. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 30, 24 : Βατταρίζειν· ἄσημα καὶ ἀδιάρθρωτα διαλέγεσθαι. Ex Hipponacte hoc verbum memorat Antiatticista ibid. p. 85, 20. Dio Chrysost. vol. 1, p. 317, a Wakef. indicatus : Οἱ δέ τινες αὐτῶν βατταρίζουσι καὶ ἀσαφῶς λέγουσιν. Themistius 21, p. 253, C : Βατταρίζοι τε καὶ ὑλακτοίη· idem 22, p. 278, A : Λυγιζομένην καὶ βατταρίζουσαν. Joann. Damasc. Ep. ad Theoph. De Imagg. p. 116 ed. Combef. addit Boisson., Eustathium Opusc. p. 260, 70 : Οὐ χελιδόνες οὕτως ἂν βατταρίζοιεν, Tafel. G. Dind.] Cic. ad Att. 6, 5 : Τῆς ξυναόρου τῆς ἐμῆς ὁ ἐξελεύθερος ἔδοξέ μοι θαμὰ βατταρίζων καὶ ἀλύων ἐν τοῖς ξυλλόγοις· pro quo Ep. præcedente dixerat, Τῆς δάμαρτός μου ὁ ἀπελεύθερος ἔδοξέ μοι πρώην, ἐξ ὧν ἀλογευόμενος παρεφθέγγετο, πεφυρακέναι τὰς ψήφους. Ubi nota vicinæ signif. vv. βατταρίζειν, ἀλύειν, ἀλογευόμενον παραφθέγγεσθαι : et βατταρίζειν optime respondet τῷ παραφθέγγεσθαι, i. e. Perperam voces et sonos efferre, lingua nimirum impedita, s. titubante et hæsitante, ut τῶν τραυλῶν lingua impingere sæpe et offendere in loquendo solet nec expedite enuntiare animi sensa. Bud. interpr. ibi, Visus est mihi præ timore et conscientia vix effari posse; recte : signif. enim μόγις λαλεῖν et hæsitare : ut et ap. Lucian. Jove Tragœdo [27] de Timocle quodam dicitur, Ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμότατός ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος· ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος. Ubi aperte indicatur quid sit βατταρίζειν, nimirum οὐ συνείρειν, sed ταράττεσθαι in dicendo : h. e. non perpetuo et æquali tenore quasi nexa proferre verba, sed in iis turbari ac hæsitare, eaque ista hæsitatione et titubatione intercidere et a se invicem divellere. Etym. quoque et ipse a Batto illo Cyrenes principe, μογιλάλῳ ὄντι, tradit βατταρίζειν dictos fuisse τοὺς μὴ εὐθυστόμους, μηδὲ τρανῇ κεχρημένους τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένως φθεγγομένους καὶ παρασήμως. Annotat tamen et ipse hoc βατταρίζειν, ut βαρβαρίζειν et ποππύζειν, dictum videri κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς : idque videri verisimilius; nam ὁ Βάττος, inquit, πρὸς τὸ ἐπέχεσθαι τὴν φωνὴν ὠνόμασται, τραυλίζων καὶ τὸν τοιοῦτον ἦχον προφερόμενος. || Nec vero pro Balbutire solum ponitur, sed etiam pro Blaterare, Garrire, Inanes nugas deblaterare, Effutire meras nugas : quibus nimirum aures audientium non minus offenduntur quam balborum titubantia.

[Βαττάρισμα, τὸ, i. q. Βατταρισμός. Tzetz. Chil. 6, 347 : Ἐκ τῶν βατταρισμάτων. G. Dindorf.]

Βατταρισμός, ὁ, Titubantia et hæsitantia, Linguæ impedimentum et offensio in loquendo. Theophyl. discriminare βατταρισμὸν videtur a βαττολογίᾳ : quum enim βαττολογίαν esse dixisset τὴν φλυαρίαν, subjungit paulo post, Βατταρισμὸς δέ ἐστιν ἡ ἄναρθρος φωνὴ, ὡς ἡ τῶν παιδίων. Hesych. tamen pro uno eodemque accipit βατταρίζειν et βαττολογεῖν, itidemque βατταρισμὸν et βαττολογίαν. Nam ut βατολογία ei est ἀργολογία et ἀκαιρολογία, ita βατταρισμοῖς quoque exp. φλυαρίαις. Notandum vero apud eum simplici τ scribi βατολογία, ut Βάτος quoque pro Βάττος unico τ scriptum reperiri supra docui. Sed et Βαταρισταῖς itidem uno duntaxat τ scriptum habet, quod exp. τοῖς βαταρίζουσι : nam et hoc unico ap. eum τ exaratum est : ut apud Eust. quoque p. 367, ubi βαταρίζειν et τραυλίζειν dici ait ἐπὶ τῶν δυσεκφόρως, καὶ σκληρῶς, καὶ τραχέως λαλούντων. [Vitiosa est simplicis τ scriptura, ex loco Strabonis supra allato corrigenda. Χελιδόνων βατταρισμὸν dicit idem Eustathius p. 1914, 32, ab Hemsterhusio indicatus. G. Dindorf.]

Βατταριστὴς, οῦ, ὁ, Is qui solet βατταρίζειν, i. e. Titubator, Hæsitator, Qui impedite loquitur, Qui in loquendo sæpe impingit et offensat : vel etiam Nugator, Blatero. [Hesychius : Βαταρισταῖς· τοῖς βαταρίζουσιν.]

[Βατταρῖτις, ἡ, Battaritis, radix. Cedrenus vol. 1, p. 305, D : Φασὶ δὲ ὅτι ἐν τῇ κατὰ τὴν Καισάρειαν τῆς Φιλίππου, ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ θέσει τῆς φάραγγος, ῥίζαν γίνεσθαι φλογοειδῆ, ἣν καλοῦσι βατταρῖτιν, ἀφ' ἧς περὶ τὴν ἑσπέραν ἐξαστράπτον φῶς ἀπροσπέλαστον εἶναι καὶ ἀπρόσιτον παρασκευάζει, διὰ τὸ παραχρῆμα τὸν ἐγγίζοντα ἀποθνήσκειν. Βατταρίτης apud Ducangium in Appendice p. 36. G. Dindorf.]

[Βαττία, ἡ. Synesius Ep. 125, p. 260, D : Ἰδοὺ γὰρ καὶ Βαττίαν ἐπενείμαντο καὶ Ἀπρασύλεως ἥψαντο. Margo γρ. Βαττείαν. G. Dindorf.]

[Βαττιάδης, s. Βαττίδης, ου, ὁ, Battiades, De stirpe Batti. Callimachus in Apoll. 96 : Οὐδὲ μὲν αὐτοὶ Βαττιάδαι Φοίβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν. Antholog. Pal. 7, 42 : Ἆ μέγα Βαττιάδαο (Callimachi) σοφοῦ περίπαστον ὄνειαρ· et 415 : Βαττιάδεω παρὰ σῆμα φέρεις πόδας. Ἐνὶ τῶν Βαττιαδῶν Proverb. App. Vatic. 1, 27, et Hesychius in Βάττου σίλφιον, ubi codex Βαττάδων, Suidas autem in eadem glossa Βάττων præbet. Pindarus Pyth. 5, 36 : Βαττιδᾶν ἀφίκετο δόμους. Ubi Scholiasta vulgari forma Βαττιαδῶν utitur. G. Dindorf.]

[Βάττικες, γυναῖκες, Βοιωτοί, Hesychius. Angl. Vide Βανά.]

[Βαττόλαλος, Garrulus. Glossæ.]

Βαττολογέω, Loquor ἰσχνῶς et τραυλῶς, ut Battus ille; i. e. Exili voce balbutio, Exili voce sum et lingua impedita balbaque, Lingua titubo et hæsito, Impedite loquor et balbutio veluti Battus ille ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός. Sunt qui velint esse Unum idemque verbum bis terve repeto inter hæsitandum et titubandum lingua : a Batto quodam poeta inepto, qui in hymnis suis eadem crebrius iterabat : indeque poni pro Nugari s. Nugas deblaterare, Garrire, Multa inaniter garrire, quæ vix intelligi queant, ut nec ὁ τῶν ἰσχνοφώνων καὶ τραυλῶν λόγος facile percipitur : nam ut ipsi loquuntur impedite, ita aures audientis eorum verba percipere expedite et facile non possunt. [Simplicius ad Epictet. p. 340 : Περὶ τῶν καθηκόντων βαττολογῶν. Schneid. Apophthegm. Patrum in Cotelerii Monum. vol. 1, p. 537 : Οὐκ ἔστι χρεία βαττολογεῖν. Alia exempla vide sub Βαττολογία. G. D.]

[Βαττολόγημα, τὸ, i. q. Βαττολογία. Theodor. Icon. De mart. Ceryci, ed. Combef. p. 232, l. 3 : Ῥήματα ... ξένα τῆς παρὰ Χριστιανοῖς ἐλπίδος περιέχοντα βαττολογήματα, Nugas a spe Christiana alienas. Hase.]

Βαττολογία, ἡ, exp. non solum Titubantia et offensio in loquendo, Hæsitantia, sed etiam Multiloquium : Hesychio ἀργολογία et ἀκαιρολογία. Sane accipi pro πολυλογίᾳ conjuncta cum ἀκαιρολογίᾳ et ἀργολογίᾳ, discimus e Matth. 6, [7,] ubi Christus quum dixisset : Προσευχόμενοι δὲ μὴ βαττολογήσητε, ὥσπερ οἱ ἐθνικοί, subjungit, Δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται· damnans preces non simpliciter longas, sed quæ et prolixæ simul sunt et inanes; vanum enim plerumque est multiloquium s. loquacitas : unde et Theophyl. [vol 1, p. 31 ed. Venet.] ibi βαττολογίαν esse dicit τὴν φλυαρίαν : quale in precibus esse ait τὸ αἰτεῖν τι τῶν γηΐνων, δόξαν, πλοῦτον, νίκην· et βαττολογεῖν, τὸ φλύαρον εἶναι. Etym. quoque βαττολογίαν signif. ait τὴν πολυλογίαν : sed aliam nominis rationem afferens, nimirum ἀπὸ Βάττου τινὸς Ἕλληνος, μακροὺς καὶ πολυμήκεις στίχους ποιή-

σαντος εἰς τὰ εἴδωλα, ταυτολογίαν ἔχοντας. [Nicolaus A
Methon. Refutat. Procli p. 142 : Τὴν περὶ αὐτῶν σοφοῦ τοῦδε βαττολογίαν. Asterius in Cotelerii Monum. vol. 2, p. 7 : Βλασφημίας ἄγευστα καὶ βαττολογίας ἀμέτοχα. G. Dind.]

[Βαττολόγος, ὁ, ἡ, Garrulus. Joann. Chrysost. vol. 3, p. 27, C, ed. Montef. ab Lobeckio citatus Aglaoph. p. 401. G. Dind.]

Βάττος, ὁ, nomen cujusdam Cyrenæorum principis : quem in maximo honore habuerunt, ideoque ei ἐξαίρετον ἔδοσαν τὸ σίλφιον, et in numismatum altera parte Ammonis effigiem cuderunt, in altera silphii, in ipsius honorem : quæ planta erat pretiosa et valde odorata. Inde proverb. Βάττου σίλφιον dicitur ἐπὶ τῶν σπανίας τιμὰς λαβόντων, ut prolixius docet Aristoph. Schol., Suid. et Erasm. in Adagiis. Ab eodem et Βάττου σκοπιά, Batti specula, nominatus est Locus quidam in Libya, ut testatur Hesych. Meminit Suid. et Batti cujusdam ἰσχνοφώνου καὶ τραυλοῦ, Exili voce præditi et balbi. Sed idem is est cum priore, ut ex Herod. patet, 4, [155,] p. 171, 172. B
Ibi enim de Cyrenaici illius Batti genere loquens, inter alia et ipse dicit, Χρόνου δὲ περιϊόντος, ἐξεγένετό οἱ παῖς ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός, τῷ οὔνομα ἐτίθη Βάττος. Ipse vero Herod. eum post adventum in Libyam ait transnominatum esse Βάττον, quoniam Λίβυες τὸν βασιλέα βάττον καλέουσι, ipseque Libyæ regnum obtinuit. [De Batto et Battiadis vide Thrig. Res Cyren. p. 103, et de proverbio Βάττου σίλφιον p. 312. Frequens autem fuit nomen hoc inter Cyrenenses, quo etiam Callimachi poetæ patrem usum esse scimus : unde Callimachus Βαττιάδης dicitur in versibus supra indicatis. || Βάττος, dux Corinthiorum, apud Thucyd. 4, 43. G. Dind.]

[Βαττοφόρος corruptum ex Βαιτοφόρος, de quo vide s. Βαίτη.]

Βατύλη, ἡ, Femina pusilla, Pusio feminini sexus, Nana. Scribit enim Schol. Aristoph. H. [1011], τὰς μικρὰς θηλείας dictas fuisse βατύλας : et Theopompi quoddam δρᾶμα esse inscriptum Βατύλη. Reposui autem βατύλας pro βατύλους, ut apud eum scriptum C
est, quod sic apud Suid. reperiam in Νιττάριον, et ea scriptura rationi sit magis consentanea. [Falsa videtur Hemsterhusii conjectura βατάλη p. 363. G. Dindorf.]

[Βατώδης. Vid. Βατόεις.]

[Βάτων, ωνος, ὁ, Bato, Amphiarai auriga. Pausanias 2, 23; Apollodorus 3, 6, 6, ubi vide Heynii Obs. p. 252. || Novæ comœdiæ poetam aliosque Batones memorant Fabricius B. G. vol. 2, p. 426, et Ebert. Dissert. Sicul. p. 92—95. Batonem, obscuræ hominem memoriæ, afferunt grammatici in Βατίεια indicati. Βάττων vitiose scribitur in apographis quibusdam Athenæi 7, p. 289, C; 14, p. 662, C, et apud Suidam, ubi de Batone comico agit, quemadmodum Batonis statuarii nomen apud Plinium H. N. 34, 8, 19, in libris pluribus *Batton* scriptum est. Alius error Βάθων est, de quo supra dictum. Βάτος et Βάτων confusa apud Arrian. Diss. Epictet. 1, 2, 26; ubi vid. Corais annotatio vol. 2, p. 302. Schol. Pindari Isthm. 3, 104. Βάτων et Κάτων apud Athen. D
6, p. 251, E; 15, p. 678, F. Βάτων et Πλάτων : vid. Meinek. ad Menandr. p. 150. G. Dind.]

[Βαύ. Vid. Βαΰζω. Βαῦ. Vid. Βαῦς.]

[Βαυβαλίζω. Vid. Βαυκαλίζω.]

[Βαυβάω.] Βαυβᾷν, pro κοιμᾶσθαι dici κατὰ γλῶσσαν tradit Eust. [p. 1761, 27. Sophoclis, quod sequitur, fragmentum apertum est e dramate satyrico sumptum esse. G. Dind.], velut, inquit, ἡ δὲ προυκαλεῖτό με βαυβᾷν μετ' αὐτῆς. Additque, inde esse illud apud Cratinum, Λόγος τις ὑπῆλθ' ἡμᾶς ἀμαθὴς συβαύβαλος· sed non exp. quanam signif. id usurparit. Meminit vero et Hesych. τοῦ βαυβᾷν, exp. etiam ipse καθεύδειν : quum tamen paulo ante βαυβᾷ exposuisset κοιμίζει, Sopit. [Antiatticista p. 85, 10 : Βαυβᾷν· ἀντὶ τοῦ καθεύδειν. Εὐριπίδης Συλεῖ, Βαυβῶμεν εἰσελθόντες· ἀπόμορξαι σέθεν τὰ δάκρυα. Κάνθαρος Μηδείᾳ, Βαυβήσομεν. Angl. Codex βαβᾶν, βαβῶμεν et βαβήσομεν. Arcadius p. 149, 13 et Chœrobosc. in cod. Barocc. 50, fol. 167 : Βαβῶ, τὸ καθεύδω, quod recentio- A
ris linguæ vitium videtur. Conf. quæ s. Βαβὼ dicta sunt. G. Dindorf.]

[Βαυβυκᾶνες· πελεκᾶνες, Hesychius. Vid. Βαίβυξ.]

Βαυβώ, οῦς, ἡ. A Βαυβᾷν procul dubio dicta Βαυβώ, τιθήνη Δήμητρος, Nutrix Cereris, quod eam infantem adhuc ἐβαύβα et ἐκοίμιζε : quamvis idipsum et κοιλίαν signif. apud Empedoclem dicat idem Hesych. [De Baubo vide Kuster. ad Suidam vol. 1, p. 245, et Lobeck. Aglaoph. p. 818. Interdum in Βαβὼ corruptum esse supra dictum est. Ceterum ὡς παρ' Ἐμπεδοκλεῖ in glossa Hesychiana Musuri emendatio est. Codex ὥσπερ ἐν πεδοκλεῖ. G. Dind.]

Βαΰζω, Latro : ὑλακτῶ : verbum fictum e canum voce, quam latrando edunt, nimirum βαῦ βαῦ, ut et Baubari apud Latinos : dicit enim Lucr. : Et quum deserti baubantur in ædibus. [Valckenar. ad Ammon. p. 231. Schæf. Joannes Alex. τονικ. παραγγ. p. 32, 22 : Καὶ τὸ βαὺ κατὰ μίμησιν κυνὸς ὀξύνεται· « Βαὺ βαὺ καὶ κυνὸς φωνὴν ἱείς· » ἐξ οὗ καὶ τὸ βαΰζω ῥῆμα. Apud Aristophanem Vesp. 903 canis latrat αὖ αὖ sive αὖ B
αὖ. Βαΰζειν· ὑλακτεῖν, ἀσαφῶς λέγειν, Hesychius, sine punctis diæreseos. Et sic Sophron ap. Tzetz. ad Lycophr. 77 : Ὁ γὰρ κύων βαΰξας λύει τὰ φάσματα, et καταβαΰξας Leonid. in Antholog. Palat. 7, 408. Sed longe usitatius trisyllabum βαΰζω est. G. Dind.] Dores Βαΰσδειν dicunt. Theocr. 6, [10] : Ἃ τοι τᾶν δίων ἕπεται σκοπὸς ἁ δὲ βαΰσδει Εἰς ἅλα δερκομένα· i. e. ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα, inquit Schol., qui proprie dici βαΰζειν ait ἐπὶ τῶν σκυλακίων· at ἐπὶ τῶν τελείων κυνῶν dici τὸ ὑλακτεῖν. Dicit tamen et Plut. An seni cap. Resp. [p. 787, C] : Κύνες γὰρ καὶ βαΰζουσιν ὃ ἂν μὴ γινώσκωσι, καθ' Ἡράκλειτον. [Scriptor Timarionis in *Notices et Extr. des Mss.* vol. 9, p. 173 : Κύνες βαΰζοντες. G. Dind.] Suid. quoque βαΰζων ex Aristoph. [Thesm. 173 : Παῦσαι βαΰζων· 895 : Βαΰζε, τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ.] affert pro ὑλακτῶν. Hesych. vero βαΰζειν exp. non solum ὑλακτεῖν, sed etiam ἀσαφῶς λέγειν : latrare enim videntur, qui non clare sonant verba, sed ea in cavo oris recessu videntur veluti resorbere, κοιλοστόμως ea C
proferentes. [Æschylus Agam. 449 : Τάδε σιγά τις βαΰζει. Cratinus apud Athen. 4, p. 164, E : Εἶδες τὴν Θασίαν ἅλμην οἷ' ἄττα βαΰζει. Eustathius Opusc. p. 301, 30, ab Tafelio indicatus : Λαλαγούντων (τῶν φαύλων) καὶ συνήθη βαϋζόντων. Æschylus Pers. 13 : Νέον δ' ἄνδρα βαΰζει, magno clamore exposcit, ubi vid. Stanlei. Recentiores Græci βαβύζειν dixerunt et βαβίζειν et γαβίζειν : vide Βαϋσμὸς et Ἐπιβαβύζω, coll. Corae ad Plutarch. Vitt. vol. 3, p. 51, et var. lect. ap. Valck. ad Ammon. p. 231. G. Dindorf.]

Βαυθεῖ [Codex Βαΰθει], Hesych. μασσᾶται [Codex recte μασᾶται], Mandit.

[Βαΰθλᾶς, Baythlas. Charta Borgiana 8, 31. Sturz.]

Βαυκαλάω. Βαυκαλᾶν Hesychius esse tradit κατακοιμίζειν, τιθηνεῖν, Sopire, Curare nutricis modo : et παιδία μετ' ᾠδῆς κοιμίζειν, Pueros cantu sopire : Suid. vero τιθηνεῖσθαι μετ' ᾠδῆς τὰ παιδία. [Mœris : Βαυκαλᾶν, Ἀττικῶς· κατακοιμίζειν, Ἑλληνικῶς.] Aliter autem Lucian. Lexiph. [c. 11] usus est, Ἐπινύσσων τὸν D
ἄνθρωπον, βαυκαλῶν καὶ διακωδωνίζων, μή πη ἔτι συνεχὴς εἴη τὴν φάρυγγα. [Vide interpretes Hesychii, quibus addatur Celsus apud Origen. 6, p. 657, F : Γραῦς ἐπὶ τῷ βαυκαλῆσαι παιδίον μῦθον ἐπάγουσα· item p. 660, A; 688, D; Ælianus N. A. 14, 20. Wyttenb. ad Eclog. Hist. p. 381. Βαυκαλῶν apud Lucianum scholiasta interpretatur οἰονεὶ διαβρέχων, ἢ βοῇ καλῶν καὶ συστρέφων, ὃ διὰ τοῦ διακωδωνίζων παραδηλοῖ. Duæ aliæ formæ sunt βαυκαλέω, quod ex composito καταβαυκαλέω colligitur, et βαυκαλίζω. Antiatticista p. 85, 14 : Βαυβαλίσαι· ἀντὶ τοῦ βαυκαλίσαι. Ἄλεξις Τιτθαῖς. Vide infra Βαυκανίζω. G. Dindorf.]

[Βαυκάλη. Vid. Βαύκαλις, quæque ab Ducangio et Suicero sunt allata.]

[Βαυκάλημα, τὸ, Cantus nutricum. Epist. Socr. 27 : Ἐτιθηνήθην γὰρ ἐκ νέου ἔτι πάλαι Σωκρατικοῖς, ὡς ἄν τις εἴποι, βαυκαλήμασιν. Schneid.]

[Βαυκαλία, ἡ, Vasis genus. Achmet. Onirocr. 198 : Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι μετὰ βαυκαλίας τῆς Κλεοπάτρας πίνει οἶνον, εὑρήσει πλοῦτον καὶ ἐξουσίαν μετὰ γυναικός, ἀνα-

λόγως τοῦ κάλλους τῶν ἀγγείων. Conf. Βαύκαλις. Angl. ex Ducangio.]

[Βαυκαλίζω. Vid. Βαυκαλάω et Βαυκανίζω.]

[Βαυκάλιον, τὸ, Vasis genus. Vide Καυκάλιον, et exempla ab Ducangio et Suicero citata. In Βοκόλια depravatum in scholio ad Constitut. apostol. in Cotelerii Patr. vol. 1, p. 413, sed librarii culpa : statim enim sequitur τὸ καυκάλιον. G. Dindorf.]

[Βαύκαλις, εως, ἡ, Vasis genus, vitiose et contra Herodiani (apud Arcad. p. 31, 10) præceptum Βαυκαλὶς scriptum apud Athen. 11, p. 784, B : Βαυκαλίς· ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ αὕτη, ὡς Σώπατρος ὁ παρῳδὸς, Βαυκαλὶς ἡ τετράκυκλος. Ex Nicarchi versu (Antholog. Palat. 11, 244), ab Schweigh. citato : Εἰς τὸ θέρος χαλκῆν βαύκαλιν ἠγόρασας, colligitur βαύκαλιν refrigerando vino inservivisse. || Cognomen Alexandri cujusdam. Philostorgius Hist. Eccl. 1, 4, ab Kallio indicatus : Ὅτι Ἀλέξανδρόν τινα πρεσβύτερον Βαύκαλιν ἐπονομαζόμενον, διὰ τὸ σαρκὸς ὑπερτραφοῦς ὄγκον ὑπὸ τῶν μεταφρένων αὐτοῦ σεσωρευμένον, ἄγγους ὀστρακίνου ἐκμεμιμῆσθαι σχῆμα, ἅπερ οὖν Βαυκάλας ἐπιχωρίως Ἀλεξανδρεῖς εἰώθασιν ὀνομάζειν. G. Dindorf.]

[Βαύκαλος. V. Βαυκός. || Baucalus, nomen virile apud Palladam Anthol. Palat. 7, 686. G. Dindorf.]

Βαυκανάω. Βαυκανήσεται, Hesychio βοήσεται, βοήσει, forsan a βαυκάνη, quod idem significet atque βυκάνη, Buccina. [Βοήσει delendum videtur. G. Dindorf.]

Βαυκανίζω. Βαυκανιζόντων, exp. Hesych. τιθηνούντων. Idem igitur βαυκανίζειν est quod βαυκαλᾶν paulo ante : si tamen mendo caret scriptura : forsan enim scr. βαυκαλιζόντων, a βαυκαλίζω, i. q. βαυκαλάω, Sopio : unde composita v. ap. Comicum, Κατεβαυκάλισέ με.

[Βαυκιδεὺς, έως, ὁ, Baucideus, n. pr. viri. Inscriptio apud Bœckh. vol. 1, p. 144. G. Dindorf.]

[Baucidias, insula sinus Saronici, a Plinio memorata H. N. 4, 19. G. Dindorf.]

Βαυκίζομαι. A Βαυκὶς est Βαυκίζεσθαι, quod Etym. cum Hesych. exp. θρύπτεσθαι, Deliciari : cujus particip. βαυκιζόμενον Hesych. rursum exp. itidem τρυφερὸν et ὡραϊστὸν, Delicatum s. Molle et comtum. [Alexis apud Athen. 4, p. 134, B, ab Schrevelio indicatus : Ἐπὰν ... τὸν παραμασύντην ἴδω τὸν ἀνόσιον καυκιζόμενον· ubi Casaubonus βαυκιζόμενον. Apud Hesychium autem non ὡραϊστὸν scriptum, sed ὡραϊστὴν, quod etiam Etym. M. loco, quo Stephanus in Βαυκὸς utitur, restitutum est. Activam formam habet grammaticus Bekkeri p. 225, 25 : Σημαίνει καὶ τὸ θρύπτεσθαι βαυκίζειν. G. Dindorf.]

Βαυκὶς, ίδος, ἡ. Βαυκίδας J. Poll. [7, 94] fuisse dicit ὑπόδημα πολυτελὲς, κροκοειδὲς, γυναικεῖον : his enim omnibus epithetis notatur τὸ τρυφερὸν καὶ καλλωπιστόν. [Alexis Athenæi 13, p. 568, B : Φελλὸς ἐν ταῖς βαυκίσιν ἐγκεκάττυται. Schweigh. Vide Hesychii interpretes v. Βαυκίδες. Lucian. Lexiph. c. 10 addit Scott. Grammaticus in appendice ad Philemon. p. 296 ed. Osann. : Βαῦσις· ὑπόδημα. Corrige Βαυκίς. G. Dind. || Βαυκὶς, nymphæ nomen apud Erinnam in Anthol. Pal. 7, 710, 712, scriptum. Marmor. Elgin. in Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 538 : Ἱπποκράτης : Βαῦκις. G. Dindorf.]

[Βαῦκις, ιδος, ὁ, Baucis, athleta Trœzenius. Pausan. 6, 8, 4 et 5. G. Dindorf.]

Βαύκισμα, τό. Βαυκίσματα, Hesych. exp. τρυφερώματα. [Τρυφερεύματα Bekkeri Anecd. p. 225, 27.]

Βαυκισμὸς, ὁ, Hesychio Ἰωνικὴ ὄρχησις, et εἶδος ᾠδῆς πρὸς ὄρχησιν πεποιημένον· cujus Etym. quoque meminit, exp. simpliciter ὄρχησις. Item et J. Poll. [4, 100] βαυκισμὸν inter τὰ ὀρχήσεως εἴδη recenset, sed denominatum dicens ἀπὸ Βαυκοῦ [immo Βαύκου] ὀρχηστοῦ. [Ἁπαλὴν ὄρχησιν nominat Schol. Homeri Il. X, 391; φορτικὴν Schol. Aristoph. Eq. 20. Schæf.]

Βαυκοπανοῦργοι, sunt qui interpretandum censeant Gloriosi veteratores, ap. Aristot. Ethic. 4, 7 : Οἱ δὲ καὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ φανερὰ προσποιούμενοι, βαυκοπανοῦργοι λέγονται· quos esse dicit εὐκαταφρονήτους, utpote qui res parvas et in promtu positas dissimulent. [Eustratio p. 58, i. q. σεμνοπανοῦργοι, βαυκοὶ, τρυφεροί. Angl.]

Βαυκὸς, ἡ, ὸν, Jucundus : vel etiam Delicatus. Hesychio enim βαυκὰ sunt ἡδέα : Etymologo autem βαυκὸν, τὸ τρυφερόν· qui inde derivat βαύκαλον, quod exp. τρυφερὸν καὶ ὡραϊστόν. [Immo ὡραϊστήν : vide Βαυκίζομαι. || Βαῦκος, Baucus. Vid. Βαυκισμός. || Βαῦκος, urbs Cretæ, apud Scylac. p. 19, aliunde non cognita. G. Dindorf.]

[Βαυκὼ, οῦς, ἡ, Bauco, nymphæ nomen apud Erinnam in Anthol. Pal. 7, 712. G. Dindorf.]

[Βαύνασος. V. Βάναυσος.]

Βαύνη, ἡ, Caminus ap. Hesych. Item χωνευτήριον.

Βαῦνος, ὁ, Fornax, Caminus, Eust. [p. 132, 33] et Schol. Aristoph. [Ach. 86]. At Hesych. [et Pollux 10, 100] βαύνους exp. etiam χυτρόποδας. Hinc autem βάναυσος et κρίβανος, pro quo et κλίβανος, deduci, idem Eust. aliique nonnulli [Schol. Aristoph. Pl. 765; Thomas M. in Κρίβανος] scripserunt. Sed et hoc ipsum βαῦνος aliunde deduci putat Etym. [p. 192, 14], ab αὔω, τὸ καίω, ut antea dictum est. Quidam autem Peloponnensium voc. esse putarunt istud βαῦνος. [Schol. Dionysii Thr. p. 654 : Καὶ βαυνὸς, ὅπερ κοινῶς μὲν ὀξύνεται, Ἀττικῶς δὲ βαρύνεται. Σημαίνει δὲ τὴν κάμινον, ὡς παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει, Μέσον δ' ἐξαύσατο βαυνόν. Schweigh. Maximus Tyr. 22, 3, p. 425 : Πρὸς τῷ βαύνῳ καὶ τῷ πυρὶ διημερεύοντας. Wakef. Conf. Bekk. Anecd. p. 222, 22, et de accentu Arcad. p. 64, 7.]

[Βαυρία, Βαυριόθεν et Βαύριον. Vid. Βύριον.]

[Βαῦς, ἡ, vocabulum ignotum apud Joann. Alex. τονικ. παραγγ. p. 7, 35. Eo fortasse referenda Hesychii glossa, Βαῦ· εἶδος ἄνθους. G. Dindorf.]

[Βαϋσμὸς, ὁ, Clamor. Eustathius Opusc. p. 260, 60 : Ὅτε δὲ τὸ ὑγρὸν ἐπιπροσθήσει τῷ καθαρῷ τοῦ πνεύματος, εἰς τυμπάνου μεταπίπτει βοὴν, εἶτα ὑποβάσεως λόγῳ καὶ εἰς βαϋσμόν. Adde ibid. p. 90, 1 : Ὃς τὸν ἐπαινετὸν ἔλεγχον εἰς βαϋσμὸν τίθησι. Idem est Βαβισμός. Gregorius Papa in Appendice ad Maximi Confessoris opera vol. 2, p. 692 : Γινωσκέτω τὴν πέμπτην ἁγίαν καὶ οἰκουμενικὴν σύνοδον ἀναθεματίσασαν τοὺς τοῦ προειρημένου Θεοδωρήτου βαβισμούς· quemadmodum βαβίζειν dicitur pro βαΰζειν, de quo vide Ducangium. G. D.]

[Βαϋστικὸς, ἡ, ὸν, Latrator. Oppianus Hal. 1, 721 : Ταρβήσας μητρὸς χόλον ὑλακόεντα. Schol. ὑλακόεντα) καϋστικόν. Recte Rittershusius βαϋστικόν. G. Dind.]

Βάφα, Laconibus sonat ζωμὸς, Jusculum, Hesych.

[Βαφεῖον, τὸ, Infectorium. Strabo 16, p. 757 : Ἡ πολυπληθία τῶν βαφείων. Eustath. p. 1415, 62 : Φάρμακα τὰ τῶν ζωγράφων βάμματα. Ὅθεν καὶ φαρμακῶνες τὰ βαφεῖα. Conf. 1636, 13, Scap. Ox. Joannem Chrys. Hom. 29 in Act. p. 777, et alia attulit Suicerus.]

Βαφεὺς, έως, ὁ, Tinctor. [Plut. Pericle 12, χρυσοῦ. Mœris : Δευσοποιοὶ, Ἀττικῶς· βαφεῖς, κοινῶς. Angl. Plato De rep. 4, p. 429, D : Οἱ βαφεῖς. Nicias in Anthol. Palat. 11, 398 : Τοῦτο βαφεὺς ἐπόησε. Maneth. 1, 80 : Βαφέας μογεροὺς. Joann. Chrysost. vol. 1, p. 242, E : Ποικιλταῖς καὶ βαφεῦσιν. G. Dindorf.]

Βαφὴ, ἡ, Immersio. Soph. Aj. [650] : Κἀγὼ γὰρ ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε, Βαφῇ σίδηρος ὥς. [Æschylus Agam. 612 : Χαλκοῦ βαφάς. G. Dind.] Item Tinctura, Color. Philostr. Ep. : Ἵνα ἀγνοῶσι τὸ αἷμα τῇ κοινωνίᾳ τῆς βαφῆς. Theophr. C. P. 1, 24 : Βαφὴν ἀποβεβληκότα. [Lucian. Dial. Mort. 18, 2 : Ἄνθη ἀποβεβληκότα τὴν βαφήν. De tinctura ferri vide ad Eclog. Phys. p. 95. Βαφὴ ἀναπνοῆς, Contagio spiratione ducta, apud Aretæum p. 134, 22. Schneid.] At Plut. [Mor. p. 779, C] : Τὴν βαφὴν οὐκ ἀφιέντα τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δευσοποιὸν οὖσαν, metaph. dixit pro Macula. Item Color fucatus. Philostr. Ep. 40 : Ζωγραφίαι παρειῶν καὶ χειλέων βαφαί. Sic Herodian. [5, 6, 24] : Φύσει δὲ τὸ πρόσωπον ὡραῖον ὑβρίζων βαφαῖς ἀσχήμοσι. Simili fere modo Plut. Pericle dixit, βαφὴ ῥητορική. [|| Vigor. Plutarch. Mor. p. 650, A : Ὅταν οὖν ὁ οἶνος εἰς ὑγρότητα πολλὴν ἐμπέσῃ, κρατούμενος ἀποβάλλει τὴν βαφὴν καὶ γίνεται παντάπασιν ἀβαφὴς καὶ ὑδατώδης. Wakef. Βαφῆς βεβαίας καὶ ἀβεβαίου epitheta enumerat Pollux 1, 44 et addit : Ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ ἀνεῖται τῆς βαφῆς. Ἀνιέναι τὴν τοῦ σιδήρου βαφὴν ligna dicuntur ferri aciem hebetantia : vide Theophrast. Hist. Pl. 5, 3, 3, et C. Pl. 1, 22, 5. G. Dindorf.]

[Pro pigmentis colorumque flore videtur sumere Chrys. t. 6, p. 606, 36 : Καθάπερ οὖν ἐπὶ τῶν ζωγράφων γίνεται, οὕτω καὶ νῦν γινέσθω. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τὰς σανίδας προθέντες καὶ λευκὰς περιάγοντες γραμμὰς, καὶ

τὰς βασιλικὰς ὑπογράφουσιν εἰκόνας, πρὶν ἢ τῶν χρωμάτων ἐπαγαγεῖν τὴν ἀλήθειαν· μετ' ἐξουσίας δ' ἁπάσης τὰ μὲν ἐξαλείφουσι, τὰ δὲ ἀντεγγράφουσι, καὶ διορθοῦντες τὰ ἡμαρτημένα καὶ μετατιθέντες τὰ κακῶς ἔχοντα. Ἐπειδὰν δὲ λοιπὸν τὴν βαφὴν ἐπαγάγωσιν, οὐκέτι εἰσὶ κύριοι πάλιν ἐξαλεῖψαι καὶ ἀντιγράψαι, ἐπεὶ τῷ κάλλει τῆς εἰκόνος λυμαίνονται, καὶ ἔγκλημα τὸ πρᾶγμα γίνεται. De tinctura comæ, Euseb. Præp. ev. p. 476, A. Hase.]

Βαφικὸς, ή, όν, Tinctorius. Unde Βαφικὴ, ἡ, sc. τέχνη, Tinctoria ars. [Plut. Moral. p. 228; Lucian. Pseudom. c. 12 : Στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν. Scott. Philo vol. 1, p. 353, 19 : Ὅσοι τῆς ἐν βαφικῇ καὶ μυρεψικῇ τεχνῖται περιεργείας. Dio Chrys. vol. 2, p. 413 : Τί δαὶ βαφεῖ τὴν βαφικὴν ἐργάζεσθαι τέχνην. Ibid. p. 418 : Βαφικόν. Cedrenus p. 10, D : Ἐκλεκτοὺς λίθους καὶ τὰ βαφικά. G. Dindorf.]

[Synes. apud Fabric. Bibl. gr. vol. 8, p. 233, de Democrito : Συνεγράψατο βίβλους δ' βαφικάς cfr. Reuvens *Lettres à M. Letronne*, 3, p. 75. Hase.]

Βάφιον, Tarentinis ὀξύβαφον, Hesych. Acetabulum, in quod intingitur panis aut caro.

[Βαφύρας, ὁ, Baphyras, fluvius Macedoniæ, prius Helicon dictus. Pausan. 9, 30, 8. De mensura vocabuli constat ex loco Archestrati apud Athen. 7, p. 326, D : Τευθίδες ἐν Δίῳ τῷ Πιερικῷ παρὰ χεῦμα Βαφύρα, καὶ ἐν Ἀμβρακίᾳ. Accedit Ionica forma, qua Lycophro utitur 274 : Αἱ φίλατο Βηφύρου γάνος. Ubi margo codicis optimi βαφύρου. Nominativo Βήφυρας utitur Tzetza in Scholio ad Lycophr. || Βαπύρου ὄρους mentio fit apud Aristot. De ventis p. 973, 15. G. Dindorf.]

[Βάχθει· τέλμα ὕδατος· ἢ βάθος, Hesychius. Βάχθη Is. Vossius.]

[Βάψιμος, Tingendus. Jambl. V. P. p. 76 : Οἱ βαφεῖς προεκκαθάραντες ἔστυψαν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων. Schneider.]

Βάψις, εως, ἡ, q. d. Tinctio, Ipse tingendi aut mergendi actus : Βάψις χαλκοῦ καὶ σιδήρου, Temperatura æris et ferri. Citat J. Poll. [7, 169], ex Antiphonte. [Perictyone Stobæi ab Schæf. indicata vol. 3, p. 184 Gaisf. : Ποικίλα ἀπὸ θαλασσίης βάψιος τοῦ κόχλου.]

[Βάω. V. Βαίνω.]

[Βδαλεὺς, ὁ, Mulctra. Schol. Luciani Hesiod. c. 4 : Βδαλεὺς τὸ ἀμολγεῖον. Boisson.]

Βδάλλω, άλῶ, Mulgeo, Sugo. Plat. [Theæt. p. 174, D] : Εὐδαιμονίζων βουκόλον πολὺ βδάλλοντα. Nicand. Al. [262] : Ἠὲ σύ γε βδήλαιο νέον γλάγος ἔνδοθι πέλλης· ubi observa v. med. Aristot. autem pass. [H. A. 3, 21] Βδάλλομαι, ut Βόες βδάλλονται γάλα. Idem : Βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα : q. d. Mulgetur amphoram, pro Amphoram lacte implet. Ab Aristot. βδάλλειν de muliere etiam dici testatur Bud. [Vide ad Hesych. vv. Βδάλλει et Βδάλληται; Schol. Theocr. 2, 56; Pierson. ad Mœr. p. 93. Βδάλας τὰ αἰγίδια ex Alciphrone 3, 16, affert Hemsterh. De muliere Galen. vol. 10, p. 160 : Ὥστε καὶ τοὺς ὑπὸ φθόης συντετηκότας ἐντιθεμένου τοῦ τιτθοῦ τῆς γυναικὸς τὴν θηλὴν βδάλλειν τὸ γάλα. Clemens Alex. p. 236 ed. Sylb. : Βδαλλόμενοι μαζοί. Aoristi medii exemplum est Hesychii glossa Ἐβδηλάμην. De alia verbi forma βδέλλω vide in Βδέλλα. G. Dindorf.]

Βδαλίς. Βδαλοὶ [Βδαλλοὶ Is. Vossius], Hesychio ῥαφίδες θαλάσσιαι, Aciculæ marinæ : Pisces. Item et φλέβες κιρσώδεις. Ita enim ap. eum reponendum pro χροσσώδεις, e Gal. [Recte κρισσώδεις Alberti.] Nam is in Lex. Hippocr. tradit, Diosc. βδάλλαν in Prorrhetico majore, qui secundus inscribitur a quibusdam, ab Hippocr. dicere nominari τὴν κιρσώδη φλέβα. Ipse tamen in propria potius signif. accipiendum ait de ipso animali : i. e. de Hirudine s. Sanguisuga. Verba Hippocr., ad quæ respiciunt, hæc sunt, Prorrhet. 2, [p. 101, B] : Ἢν ἕλκος τι ἔχων φανῇται ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἢ βδέλλαν· loquitur autem de faucibus et naribus.

Βδάλσις, ἡ, Galen. De sympt. 4, Mulctus : item Suctus, quo utitur Plin.

[Βδαροί· δρύες, δένδρα, Hesychius.]

Βδέλλα, ἡ, Hirudo, Sanguisuga. [Herodot. 2, 68 : Τὸ στόμα ἔνδοθεν φορέει πᾶν μεστὸν βδελλέων. Schweigh. Athen. 7, p. 305, B; Flaccus in Anthol. Pal. 6, 193;

A Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, p. 256; 2, p. 350. Schæf.] Theocr. 2, [55] : Τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας; Habetur h. v. in Salom. Parab. Ceterum Etym. a βδάλλω fieri scribit, mutato α in ε. At Schol. Theocr. [11, 34] a βδάλλω esse dicit, signif. ἀμέλγω et ἐκπιέζω : unde βδέλλα dicta sit ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα· Att. autem βδάλλω pro βδέλλω dici. Idem tamen Schol. alibi τοῦ βδάλλω duntaxat mentionem facit. Meminit Etym. quoque τοῦ βδέλλειν, signif. ἀμέλγειν, derivans inde βδέλλα. Suid. vero et Βδέλλεται e Plat. Theæt. [p. 174, D, ubi βδάλλοντα legitur. Apud Suidam βδάλλεται ex codd. repositum] affert pro ἀμέλγει. [|| Petromyzon Linn. Strabo 17, p. 826 : Ἐν ποταμῷ δέ τινι γεννᾶσθαι βδέλλας ἑπταπήχεις, κατατετρημένα ἐχούσας τὰ βράγχια, δι' ὧν ἀναπνέουσι. Schneid.] || Sed habet et aliam signif., quatenus nimirum a βδέω derivatum est. Hesych. enim Βδέλλων exp. τρέμων ἢ βδέων : qui et Βδέλλεσθαι affert pro κοιλιολυτεῖν, Alvum solvere, s. Crepitum ventris emittere, aut Pedere.

B || Βδέλλα est etiam Bdellium, Hesych. Sic et apud Arrian., Diosc., Gal. De Bdellio autem consule et Plin. [Vid. Βδελλὸς et Βδέλλιον.]

[Βδελλάζομαι, Emulgeo. Erotianus p. 106 : Βδελλάζηται· ἀμέλγηται. Εἴρηται δὲ παρὰ τὰς βδέλλας. Schneid.]

[Βδελλίζω, Hirudines applico. Antyllus et Gal. Schneid. Antyllus p. 148 ed. Matth. : Ἐπὶ δὲ τῆς χρείας τὸ βδελλιζόμενον μέρος προεκνιτρούσθω.]

Βδέλλιον, τὸ, Bdellium, arbor Saracenica s. Bactriana, fundens cognominem sibi succum s. lacrymam. Qua de re prolixe Diosc. 1, 80, et Plin. 12, 9, ubi et alia ejus nomina referunt. Gal. ad Glauc. et Σκυθικοῦ βδελλίου meminit. Idem et Βδέλλα dicitur, ut ex Hesych. patet : ei enim βδέλλα non solum est εἶδος σκώληκος, sed etiam βδέλλιον. Nec vero ex Hesych. tantum, verum et ex Arriano et Gal. Ille enim in suo Περίπλῳ Maris Rubri : Φέρεται δὲ ἀπὸ τῶν τόπων νάρδος, κόστος, βδέλλα, ἐλέφας. Hic vero De comp. med. κ. τόπους, meminit βδέλλης ὄνυχος, et De antidot. 2,

C βδελλίου ὄνυχος. Putatur autem βδέλλα s. βδέλλιον ὄνυξ nominari, quoniam unguis humani colorem imitetur, vel quod unguis odorati odorem referat in suffitu. [Alexand. Trall. 6, p. 276, indicat Scap. Ox. Adde 3, p. 195 et al. G. Dindorf.]

[Βδελλολάρυγξ, γος, ὁ, ἡ, convitium in parasitum. Cratin. ap. Suid. v. Ἀνεπάγγελτος· Τῶν ἀνεπαγγέλτων βδελλολαρύγγων, voracium et quidquid adponatur exsugentium. Hemsterh.]

Βδέλλος, ὁ, Fœtor extinctæ lucernæ, Crepitus ventris, VV. LL. Pro eodem Βδόλος dicitur.

[Βδέλλω, i. q. Βδάλλω, quod vide.] || Hesychius Βδέλλων explicat, τρέμων ἢ βδέων. [Vid. Βδύλλω.]

[Βδέλυγμα. Vid. Βδελυγμός.]

[Βδελυγματίας, ου, ὁ. Photius Epistol. p. 325 ed. Montacut. : Τὸν ὅλον τὸ σῶμα περιχυθέντα τῷ κακῷ καὶ βδελύγματι ἂν (sic) γενόμενον...· ubi editor in marg. « Ισ. βδελυγματιαῖον. » Mihi scribendum videtur βδελυγματίαν. Simile est ὁ βδελυγμίας, de quo vide infra. G. Dind.]

D Βδελυγμία, ἡ, Execratio, Abominatio. A Chrys. accipi puto pro Execranda quadam fœditate s. turpitudine, Δείξωμεν τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν βδελυγμίαν. || Xen. [Memorab. 3, 11, 13] pro Nausea posuit; nam et J. Poll. [6, 44] eum βδελυγμίαν appellasse scribit τὸ ἐπὶ τῷ κόρῳ δυσχεραίνειν, intelligens, ut opinor, de h. l. : Κεκορεσμένοις δὲ καὶ βδελυγμίαν παρέχει. [Phrynichus in Bekker. Anecd. p. 30, 23 : Βδελυγμία· ἡ ναυτία ἡ κινοῦσα ἔμετον. Pollux 10, 76, ex Cratini Ὥραις, Μῶν βδελυγμία σ' ἔχει; G. Dind. Theod. vol. 4, p. 356; Ælian. H. A. extr. Wakef.] || Hesychius Fœtorem quoque exp. [Βδελυγμίαις· δυσωδίαις. Hippocrates p. 883, D : Ἐπὴν δὲ τοῦτο γένηται, συριγγοῦται καὶ ἐχωρέει, καὶ κόπρος ῥεῖ δι' ἑαυτῆς καὶ φῦσα καὶ βδελυγμίη πολλή. Wakef.]

Βδελυγμίας, ου, ὁ, Fœtidus. Etym. [p. 192, 32. Const. Manass. Chron. p. 71. Kall. Scriptor dialogi νεκρικοῦ in codice Paris. apud Hasium in *Notices et Extraits des Mss.* vol. 9, p. 134 : Παρὰ τοῦ μιαροῦ

καὶ βδελυγμία, τοῦ καταπτύστου τε καὶ φονικοῦ Παδιάτου. G. Dindorf.]

Βδελυγμὸς, ὁ, [Hesych. in Ναυσίασις. G. Dind.] et Βδέλυγμα, τὸ, Execratio, Abominatio. Item, Res execranda s. abominanda, Quod est execrabile s. abominandum. Luc. 16, 15 : Ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστί. Sed Etym. βδέλυγμα est etiam Fœtor : quæ signif. τῷ βδελυγμὸς quoque datur. [Βδέλυγμα i. q. εἴδωλον. Suidas : Βδέλυγμα· πᾶν εἴδωλον καὶ πᾶν ἐκτύπωμα ἀνθρώπου οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ Ἰουδαίοις. Vide exempla apud Schleusnerum ex LXX et scriptorem commentarii in Esaiam inter scripta Basilii vol. 1, p. 436. Βδέλυγμα ἐρημώσεως, abominabilis vastatio, apud Patres : vide Suicerum p. 677, et Kuster. ad Suid. vol. 1, p. 425. G. Dind. Aristoph. Plut. 454, καθάρματα, ubi gloss. cod. Paris. βδελύγματα, quod in Dorvill. vitiose βδελύματα scriptum. Schæf.]

Βδελύζη, apud Hesych. βδελυρὰ, μίσους ἀξία. [Βδελυρή Alberti.]

[Βδελυκτέος, Abominandus. Const. Manass. Chron. p. 12, C. Kall. Theodor. Metoch. Miscell. p. 308 : Φαύλων δὴ καὶ βδελυκτέων, ubi editor βδελυκτῶν conjicit. Frustra. Ephraem. Cæs. 4810 : Μύστην τε πάσης πράξεως βδελυκτέας. G. Dindorf.]

Βδελυκτὸς, ἡ, ὸν, Execrabilis, Abominabilis. Paul. ad Tit. 1, [16] : Βδελυκτοὶ ὄντες. Greg. [Naz. vol. 1, p. 680, D ed. Benedict.] de Ægyptiis loquens, Βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, βδελυκτότεροι τῆς εὐτελείας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων, Abominabiles ob errorem cultus deorum, abominabiliores propter vilitatem eorum quæ ab ipsis coluntur et adorantur, Bud. [Hesychius : Βδελυκτός· μισητὸς, ἐξουδενημένος. Philo vol. 2, p. 261, 4 : Γυναικῶν θιάσους βδελυκτῶν καὶ ἀκολάστων. Joannes Chrysost. vol. 1, p. 238, D : Αἱ βδελυκταὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς διὰ τὸ τῶν παθῶν δυσανάσχετον· ibid. p. 263, E : Τοσούτῳ γέγονας βδελυκτή· p. 597, B : Θυσίαι καὶ προσφοραὶ βδελυκταί· vol. 7, p. 42, A : Καὶ παρὰ ἀνθρώποις μισητοὺς καὶ παρὰ θεῷ βδελυρούς· ubi Montef. : « Alii βδελυκτούς. » Recte. Sic vol. 2, p. 307, E : Βδελυκτοὶ καὶ μισητοὶ παρὰ θεῷ εὑρισκόμεθα. Passim autem confusa ab librariis βδελυκτὸς et βδελυρὸς, velut in LXX Sirac. 41, 5. Inter βδελυκτότερον, βδελυττότερον et βδελυρώτερον variatur apud Theodoret. vol. 2, p. 1221. G. Dindorf.]

[Βδελύκτροπος, ὁ, ἡ, Abominabilis. Æsch. Eum. 52 : Μέλαιναι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι (Eumenides). De forma huj. adject. Lobeck. ad Phryn. p. 671. Angl.]

[Βδελυκτῶς· μισητῶς, Zonaras p. 831. G. Dindorf.]

[Βδέλυξις, ἡ, i. q. Βδελυγμία. Hesych. presb. Cent. 2, t. 1, p. 1010, E : Βδέλ. ἁμαρτίας, Execratio peccati. Hase.]

[Βδελυρὰ, ἡ, Chamelæa. Diosc. Noth. 4, 172. Boisson.]

[Βδελυρεύομαι, Improbum, detestabilem et conspuendum me gero. Demosth. p. 214, 24 : Πότερον πειθώμεθα τοῖς κοινοῖς προστάγμασι, πολεμίοις αὐτοῖς χρώμενοι, ἢ βδελυρεύσεταί τις οὐ φάσκων, τούτων τῶν μισθοφορούντων παρὰ τοῦ Μακεδόνος, τῶν καθ' ἡμῶν πεπλουτηκότων; Scott.]

Βδελυρία, ἡ, Summa et perdita impudentia, Ingens protervia. Plut. [Demetr. c. 11; conf. vitam Niciæ c. 2. G. Dind.] : Καὶ τῇ τοῦ παλαιοῦ Κλέωνος ἀπομιμεῖσθαι δοκῶν βωμολοχίᾳ, καὶ βδελυρίᾳ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐχέρειαν. Item Flagitiosa et impura vita. Æschin. [12,] de Eo usus est, qui stuprum in se admiserat : Οὗτος δ' οὐκ ἐθέλων τὴν ἑαυτοῦ βδελυρίαν κατέχειν· [4] : Οὕτω κακῶς καὶ αἰσχρῶς διακείμενος τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης, καὶ βδελυρίας, ὥστε τοὺς εὖ φρονοῦντας ἐγκαλύψασθαι αἰσχυνθέντας. Ibid. : Τίνι δ' ὑμῶν οὐκ εὔγνωστός ἐστιν ἡ Τιμάρχου βδελυρία; Flagitiosa vita. Bud. βδελυρὸν, itemque βδελυρίαν dici etiam putavit de Summe atque adeo perdite avaro ac sordido : secutus, ut opinor, Etym., qui a βδέλλα nomen hoc deducens, exp. ὁ ἀναιδὴς, καὶ πανταχόθεν βδέλλειν καὶ ἁρπάζειν βουλόμενος· repono enim apud eum βδέλλειν pro ἕλλειν, verum ego contra a βδέω deduco, multo simpliciorem et significationi τοῦ βδελυρὸς accommodatiorem hanc deductionem judicans. Quinetiam quod idem Etym. βδελύσσω a βδελύω, hoc autem a βδέλλα deducit, in eo quoque ab illo dissentio, ac βδελύσσω vel potius βδελύσσομαι a βδέω derivo, ideoque proprie esse puto Aversor ob fœtorem. Hesych. certe βδελύσσεσθαι exp. etiam κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν. [Theopomp. Athenæi 6, p. 260, E : Ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθληταί. Schweigh. Βδελυρίας et βδελυροῦ definitio apud Theophrast. Char. c. 11. Schneid. Galenus vol. 13, p. 287 : Βδελυρίαν γὰρ οὐδεμίαν ἔχει. Hemsterh. Philo vol. 1, p. 686, 40 : Βδελυρίας ἐπιτηδεύμασι σεμνύνεσθαι· vol. 2, p. 307, 25 : Ὑπερβαλλούσης βδελυρίας. Βδελυρίαι Isæus p. 73, 38. Βδελυρία Atticis tribuit, temere rejecto μιαρία, Thomas M. in μιαρὸς, ab Schæfero citatus. || Nausea, Fastidium. Hippocrates p. 546, 47, a Wakef. indicatus : Ἀλλὰ δοκέει αὐτὰ ὄζειν σικύου ἀγρίου ὑπὸ τῆς βδελυρίης. Βδελυρία et λοιδορία confusa : vid. var. lect. ad Joann. Chrysost. vol. 1, p. 313, A. G. Dind.]

Βδελυρὸς, ὰ, ὸν, Qui est frontis prostitutæ, Protervus, Flagitiosus, Impurus. Aristoph. B. [465] : Ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σύ· N. [446] : Βδελυρὸς, ψευδῶν ξυγκολλητής. Dem. in Mid. [p. 578] : Τοῦτον ἀεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρὸν, καὶ βδελυρόν. Hoc nomen de Eo proprie dici, qui perdita quadam impudentia præditus sit, e nullo l. apertius ostendi posse existimo, quam e Theophr. Char. [c. 11], ubi dicit esse ejusmodi, qui non dubitet retecta veste vel ingenuis mulieribus verenda sua ostendere. Plut. [Moral. p. 10, A] : Σωκράτης μὲν γὰρ, λακτίσαντος αὐτὸν νεανίσκου θρασέος μάλα καὶ βδελυροῦ. [Vide Ruhnk. ad Timæum p. 60. Schæf. || Fœtidus. Alexander Trall. 4, p. 227 : Εἰ δέ τινες διὰ τὸ βδελυρὸν παραιτοῦνται χρῆσθαι τῇ ἀνθρωπείᾳ κόπρῳ· ibid. p. 228 : Οἱ δὲ νῦν οὐκ ἐχρῶντο τῇ ἀνθρωπίνῃ διὰ τὸ βδελυρὸν αὐτῆς, τῇ δὲ χηνείᾳ μᾶλλον, ὡς μηδὲν ἐχούσῃ δυσῶδες. G. Dindorf.]

[Βδελυρότης, ἡ, Nequitia. Const. Manass. Chron. p. 95, 103. Boisson.]

Βδελυρῶς, Flagitiose, Impure : βδελυρῶς βεβιωκέναι. Dem. [Philo vol. 1, p. 209, 44 : Βδελυρῶς καὶ ἀσελγῶς ζῆν. G. Dindorf.]

[Βδέλυσμα, τὸ, i. q. Βδέλυγμα, Amphil. 114. Kall.]

Βδελύσσομαι et Βδελύττομαι, Execror, Abominor, Detestor. Aristoph. Il. [700] cum accus. : Ἧπου σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο. Exp. etiam Formido : in qua signif. vel potius pro Exhorreo, videtur accepisse Idem N. [1132] : Εἶθ', ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν Δέδοικα, καὶ πέφρικα, καὶ βδελύττομαι. Sed dici de summa formidine ostendunt præcedentia : ideoque Exhorreo malim interpr. Potest tamen, opinor, et pro Execror accipi. Gregor. [Naz. vol. 1, p. 266, B ed. Benedict.] De amore paup. infinitivo junxit, Ψαύειν αὐτῶν βδελυσσόμεθα. In Apoc. 21, [8], ἐβδελυγμένοις, pro Execrabilibus. Affertur et act. Βδελύττω e Can. 9 Conc. Antioch. De propria autem h. v. signif. quid sentiam, dicam in Βδελυρός.

[Βδελύττομαι ut Atticum commendat Phrynichus p. 226 Lob., reprehendit σικχαίνομαι. Philo vol. 1, p. 495, 47 : Οὐκοῦν ὁ φιλοδίκαιος θεὸς ἀδικίαν μεμίσηκε καὶ βδελύττεται· p. 548, 41 : Αἱ κατὰ ἀρετὰς πράξεις, ἃς τὸ φιλοπαθὲς Αἰγύπτιον βδελύττεται σῶμα. Cicero ad Atticum 15, 29 : « Tum ego, etsi ἐβδελυττόμην, tamen negavi putare esse illa vera. » Aoristi ἐβδελύχθην apud veteres significatio est activa. Aristoph. Vesp. 792 : Κᾆτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα. Plutarchus V. Alexandri c. 57 : Βδελυχθεὶς τὸ σημεῖον. Aoristi medii ἐβδελυξάμην exempla nonnulla sunt apud LXX. Joannes Chrysost. vol. 7. p. 351 : Τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ βδελύξασθαι ἁμαρτωλούς. Activum βδελύξαι legitur in V. T., ut Maccab. 1, 1, 48. Exemplum dubium præbet Erotiani glossa p. 106 : Βδελύξειν· στυγήσειν· quod nusquam apud Hippocratem legitur, qui βδελύξεται dixit p. 606, 49; 607, 33. Βδελύττομαι et ἐβδελύχθην sensu passivo dicitur ab LXX, quorum locos collegit Schleusnerus. Vita Maximi Confessoris vol. 1, p. 18 : Τὸν παρ' αὐτοῖς προβαλλόμενον τύπον ... οὕτω σφόδρα ὑπ' ἐκείνου βδελυττόμενον καὶ ἀτιμαζόμενον. Epiphanius vol. 1, p. 291, D : Ἐκάθισεν ἐν τῷ σπηλαίῳ λοιπὸν βδελυχθείς. Ceterum verbi βδελύσσομαι pariter atque vocabulorum βδέλυγμα et βδελυκτὸς usus longe frequentissimus est in scriptis Patrum. G. Dind.]

[Βδελυχρὸς, ὰ, ὸν, i. q. Βδελυρός. Epicharmus

Athen. 7, p. 321, D, ab Scotto citatus : Σκατοφάγοι σάλπαι βδελυχραὶ, ubi nihil tribuendum Eustathio p. 1163, 15, scribenti : Ἐπίχαρμος σκατοφάγον λέγει καὶ βδελυχνόν· nam codices Epitomes βδελυχρὸν præbent. G. Dindorf.]

[Βδελύω fingitur in Etymol. M. p. 192, 24, unde derivetur βδελύσσω. G. Dindorf.]

Βδέννυσθαι, Suid. Βδένεσθαι, Hesych., Flatum ventris emittere, ut βδεῖν. Illi tamen exp. ἐκκενοῦσθαι s. κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν. Ab h. autem v. fuerit fortasse Gall. *bedaine*.

[Βδέσμα, τὸ, Visium. Gl.]

[Βδεῦ, comica licentia effictum ex Ζεῦ. Scriptor περὶ κωμῳδίας p. 13 ed. Kust., ubi de facetiarum comicarum generibus exponit : Ἕκτον κατὰ ἐξαλλαγὴν, ὡς τὸ, ὦ Βδεῦ δέσποτα, ἀντὶ τοῦ, ὦ Ζεῦ. Id Lysistratæ v. 940 inferri voluit Bentleius, parum probabiliter. G. Dindorf.]

Βδέω, Flatum ventris emitto. In VV. LL. exp. etiam Pedo; quam signif. habere mihi non videtur in ll., quos ex Aristoph. subjungam. Quin et Suid. in Βδέννυσθαι, pro me facere videtur. Aristoph. [Elp. 151] : Μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζετε· Π. [693] : Ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Ibid. [703] cum accus. : Οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. || Sunt qui βδέειν accipi etiam pro Fœtere putent, e consequenti : atque ita ap. Gal. De aff. 2, et Aet. 2, 33, σίλφης βδεούσης interpr., sc. tanquam de Tertio blattarum genere, quod et Plin. 29, c. ult. oduris tædio invisum esse testatur. [Aristoph. Equit. 900 : Οὐ γὰρ τόθ' ὑμεῖς βδεόμενοι δήπου γένεσθε πυρροί; vertitur : « Annon tunc tam crebro visientes pudore suffundebamini? » Sed βδ. passive accipiendum mihi videtur, pro καταπερδόμενοι ὑπ' ἀλλήλων, et πυρροὶ pro Infecti colore merdæ; quod visionis illius creberrimæ effectus erat. Seager. Hesychius : Τιβδεῖ· φοβεῖται· ubi Ruhnken. Ep. crit. p. 137 : Τί βδεῖ. Mœris p. 93 : Βδύλλειν, Ἀττικῶς· βδεῖν, Ἑλληνικῶς. Schæf.]

Βδόλος, ὁ, Flatus ventris. Exp. et Crepitus. Item Fœtor extinctæ lucernæ. [Schol. Æschyl. Sept. c. Th. 500 (479) : Βδόλος ἀπὸ λύχνων. Wakef.] Etymol. postquam exp. πορδὴ, subjungit h. l. adesp. : Τὸν βδόλον οὐκ ἔσθ' ἥτις ῥὶς ὑποστῆναι δύναται. [Comico alicui hæc verba tribuit Meinek. ad Menandr. p. 402. Mihi ne hoc quidem certum videtur, poetæ ea esse. G. Dind.] De derivatione autem h. v. illi non assentior.

Βδύλλω, i. q. βδέω. Hanc enim signif., quam Suid. omittit, Hesych. autem ultimo loco ponit, primam esse existimo. [Hesych. : Βδύλλειν· δεδιέναι, τρέμειν, βδεῖν.] Quod autem et pro Timeo, atque adeo Tremo, accipitur, in eo respici ad illos puto, qui præ timore flatus ventris emittunt : quod exprimit et Lucian. [Lexiph. c. 10] verbo comp. utens : Ὑπέβδυλλε ὑπὸ τοῦ δέους καὶ πορδαλέος ἦν. At βδύλλειν cum accus. pro Timere legitur ap. Aristoph. Ἱ. [224] : Καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι Δεδίασιν αὐτὸν, ὅ,τε πένης βδύλλει λεώς. Suid. exp. etiam εὐτελίζειν, item μισεῖν. [Aristoph. Lysistr. 354 : Τί βδύλλεθ' ἡμᾶς;]

[Βδύω. V. Ἀλιβδύω.]

Βεβαία, ἡ, dicta Πηγὴ quædam, i. e. Scaturigo s. Fons in Bœotia, ex eo quod, ut Etym. refert e Teucro, τῶν ἐν τῇ νήσῳ ποτὲ ὑδάτων ἐκλιπόντων, καὶ ποταμῶν, καὶ πηγῶν, μόνη αὕτη ὁμοίως διέμεινε πολύϋδρος· nimirum παρὰ τὸ βέβαιον καὶ ἀνελλιπές. [Adde Zonar. p. 383. G. Dindorf.]

[Βεβαιογνώμων, ον, Qui firmo animo est, in cod. sæc. 17, apud Hardt. Catalog. Codd. Monac. vol. 5, p. 450. G. Dindorf.]

[Βεβαιόπιστος, ὁ, ἡ, In fide constans. Andr. Cr. 103; Clem. Alex. 54; Pearson. ad Ignat. p. 9. Kall. Alia attulit Suicerus p. 677.]

Βέβαιος, ὁ, ἡ, [et α, ον], Stabilis, Firmus [de terra firma Arrianus Exp. Al. 2, 21, 6 : Οἷα δὴ ἀπὸ νεῶν καὶ οὐκ ἀπὸ γῆς βεβαίου γινόμενον. De glacie Thuc. 3, 23 : Κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει οὐ βέβαιος ἐν αὐτῇ (τῇ τάφρῳ) ὥστ' ἐπελθεῖν. G. Dind.]; ut βεβαία εἰρήνη. Isocr. [Panegyr. p. 77, A; Archid. p. 134, A,] et Xen. Firma pax. E Plut. Fabio [c. 27] : Βέβαιος εὐτυχία. E Thuc. [1, 32] : Βέβαιος χάρις. Rursus Plut.

A δόξα βέβαιος, Certa et firma persuasio. [Plato De legg. 2, p. 653, A : Ἀληθεῖς δόξας βεβαίους. Timæo p. 37, B : Δόξαι καὶ πίστεις βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς. G. D.] Sic Thuc. [3, 37] : Εἰ βέβαιον ἡμῖν μηδὲν καθεστήξει, ὧν ἂν δόξῃ πέρι· 2 [89] : Μέγα τι τῆς διανοίας τὸ βέβαιον ἔχοντες, Magnam quandam et certam animi fiduciam habentes. [Philo vol. 1, p. 536, 45 : Βεβαίᾳ καὶ παγίῳ γνώμῃ τῇ περὶ ἁπάντων χρώμεθα. G. Dind.] Sic βέβαιος φίλος Aristoph. [Pl. 836], qui Ennio Amicus certus, i. e. Certæ vel firmæ fidei : ut rursus Thuc. 5, [43] : Οὐ βεβαίους φάσκων εἶναι Λακεδαιμονίους, interpr. Non firmæ fidei. [Vid. Coraes apud Levesq. ad Thucyd. vol. 1, p. 350. Schæf.] At βεβαίους τὰς πύλας ap. Eund. 143, [4, 67,] exp. Tutas portas. [Dio Chrys. vol. 1, p. 700 : Τῷ δεικνύειν ὑμᾶς σώφρονας καὶ βεβαίους. Wakef. De vino Geopon. 5, 2, 3 : Ἡ μέλαινα σταφυλὴ, χρηστὸν καὶ πολὺν καὶ βέβαιον ποιοῦσα τὸν οἶνον. G. Dind.] || Βέβαιον, Securitas; ut Plato Ep. : Ὑμῖν δὲ τὸ βέβαιον ἐκεῖνος παρεχέτω, Securitatem præstet, Fidem suam firmet, aut Fiduciam afferat. || Βέβαιον
B pass. signif. Certum et compertum, et de quo fiduciam habemus. [Herodot. 7, 50 : Εἰδέναι δὲ ἄνθρωπον ἐόντα κῶς χρὴ τὸ βέβαιον; Schweigh. Geopon. 19, 7 : Τὸ βέβαιον τῆς ὑγιείας κομιεῖσθαι. Hemst.] Sed et βέβαιος de persona dictum, Is, de quo fiducia concipitur, Is, de quo nobis aliquid certo persuademus : unde, Βέβαιός εἰμι τοῦτο ποιήσειν, Certa fides habetur mihi hoc facturum me esse. Thuc. 3, [11] : Καὶ εἰ μὲν αὐτόνομοι ἔτι ἦμεν ἅπαντες, βεβαιότεροι ἂν ἦσαν μηδὲν νεωτεριεῖν : quasi quis dicat, Nobis essent certiores nihil rerum novarum molituri esse, i. e. Certiorem spem de iis conciperemus, fore ut etc. Alii, Majore securitate confideremus. Ego autem illas expp. attuli ad facilius declarandum pass. h. v. usum, quem certe non minus durum existimo, quam esset Lat. usus τοῦ Certus de persona dictum, sc. pro Eo, cui certo creditur. Sic Gall. *assuré* utroque modo accipitur. Ceterum a βέβαα pro βέβηκα formari puto βέβαιος, licet aliam formationem afferat Etym. || Βεβαιότερος, Stabilior, Firmior : βεβαιότατος, Firmissimus. [Βέβαιος,
C ἡ. Thomas M. p. 149 : Βέβαιος ἐπὶ θηλυκοῦ κρεῖττον ἢ βεβαία. Ubi vid. Oudendorp. et Gottleb. ad Thuc. 1, 2; Aristot. in Scolio apud Athen. 15, p. 696, D : Φιλίας βεβαίας· ubi βεβαίου Diogenes L. 5, 7; Diod. Sic. 3, 7 : Βεβαίαν φιλίαν. Duo codd. βέβαιον. Dionys. Hal. Ant. Rom. 6, 51 : Βεβαία ἐλπίς. Cod. Vatic. βέβαιος. Contra ibid. 8, 9, ubi vulgo φιλότητα βέβαιον legitur, idem liber βεβαίαν præbet. Hos locos Schæf. indicavit, quibus adde quæ in præfat. ad Demosth. dixi p. 10. In loco Arriani, quem supra attuli, γῆς βεβαίας scriptum in fragmento De toleranda obsidione inter Mathem. vett. p. 329 extr. Aristoph. Lys. 1017, ubi codex Rav. : Ἐξὸν, ὦ πονηρὲ σὺ βεβαίαν μ' ἔχων φίλην, recte videtur restitutum esse σοὶ βέβαιον ἔμ' ἔχειν φίλην. G. Dind. Βέβαιος sequente infinitivo. Dionys. Hal. Ant. Rom. 3, 35 : Βέβαιος ἦν ἐν ἅπασι τῶν ἀντιπάλων προέχειν. Βέβαιον ὅτι, idem ib. paullo post : Βέβαιον ὅτι ἐκεῖνον ἀποδείξουσι βασιλέα. Βέβαια i. q. βεβαίως. Excerpta ex Diod. vol. 2, p. 493 : Τοῖς φίλοις διαμένειν βέβαια προσηνέ-
D στατον. Βέβαιος et βίαιος confusa in var. lect. ad Plutarchi Anton. c. 21, et Dorvill. ad Chariton. p. 315. Schæf. Alexand. Trall. 1, p. 76 : Βεβαίους σπαραγμούς. Recte interpres Latinus *violentos vellicatus*. Ergo βιαίους. Βεβαιότερος et βιαιότερος confusa apud Thuc. 4, 31. Βεβαιότατα et βιαιότατα apud Philon. vol. 1, p. 34, 8. Βεβαίων et βιβλίων apud Alcidamant. p. 77 Reisk. (43 Bekker.) : Διὰ βεβαίων δεικνύντες τὴν αὐτῶν σοφίαν. Ubi Reiskius διὰ βιβλίων. G. Dindorf.]

[Βεβαιοσύνη, ἡ, Firmitas. Ignat. 20. Kall.]

[Βεβαιοτερέω, si scriptura sana, Anastas. Sinait. Hodeg. p. 348, 21 : Τὰ πράγματα πιστοτεροῦσι τῶν ῥημάτων; ἢ τὰ ῥήματα βεβαιοτεροῦσι τῶν πραγμάτων; Vertitur : An verba firmiora sunt rebus? Hase.]

[Βεβαιοτέρως. V. Βεβαίως.]

Βεβαιότης, ητος, ἡ, Stabilitas, Firmitas. Aristot. Eth. 1, 10 : Περὶ οὐδὲν γὰρ οὕτως ὑπάρχει τῶν ἀνθρωπίνων βεβαιότης, ὡς περὶ τὰς ἐνεργείας τὰς κατ' ἀρετήν. Apud Thuc. [4, 66], p. 143, videtur poni pro ἀσφάλεια. In VV. LL. Βεβαιότητα ποιοῦμαι, Do fidem. Ibid.

βεβαιότης exp. etiam Constantia. [Plat. De legg. 5, p. 735, A : Τινὰ βεβαιότητα ἐν τοῖς τρόποις εἰληφός. Ibid. 7, p. 790, B : Τινὰ βεβαιότητα θέσεως νόμων. Frequentatum a Philone, v. c. vol. 1, p. 269, 25; 273, 23; 275, 10; 276, 6; 334, 22; 378, 50; Maximus Tyr. vol. 1, p. 217 ed. Reisk. : Καὶ οὐδὲν εἴη ἄλλο ἐπιστήμη πλὴν βεβαιότης λόγου διιόντος κατὰ τὰ αὐτά. Conf. ibid. p. 221, vol. 2, p. 152. Apud Plutarch. V. Fabii c. 19 : Βεβαιότητα καὶ ἀσφάλειαν, codex Bodl. γενναιότητα. G. Dindorf.]

[Βεβαιότροπος, ὁ, ἡ, Constans, Firmus. Damascius in Phot. Bibl. p. 336, b : Ἦν δὲ ἰδεῖν ὁ Ἰσίδωρος ἔμφρων καὶ πρεσβυτικὸς, ἔτι δ' ἐμβριθὴς καὶ βεβαιότροπος. Indicavit Bastius.]

Βεβαιόω, ώσω, Stabilio, Firmo, Firmum reddo, Tutum reddo. Item Confirmo. Thuc. 6 : Τὴν ἀρχὴν βεβαιώσασθαι. At Herodiani : Τὴν ἀρχὴν βεβαιῶσαι. [Thucyd. locus est c. 10; Herodian. 3, 5. Apud Herodianum codex Venetus βεβαιώσασθαι. Pausanias 3, 11, 4 : Τὴν βασιλείαν βεβαιωσαμένῳ. Philo vol. 2, p. 38, 20 : Εἰ δέ που καὶ βεβαιωθείη (ἀρχή). Plutarchus V. Sullæ c. 22 : Σύλλαν δ' ἐκείνῳ τήν τ' ἄλλην ἀρχὴν βεβαιοῦν καὶ σύμμαχον Ῥωμαίων ψηφίζεσθαι. Thucydid. 1, 33 : Ἵνα μὴ... δυοῖν φθάσαι ἁμαρτάνωσιν, ἢ κακῶσαι ἡμᾶς ἢ σφᾶς αὐτοὺς βεβαιώσασθαι. Ibid. 122 : Ἡμεῖς δὲ οὐδ' ἡμῖν αὐτοῖς βεβαιοῦμεν αὐτό. Marmor Oxon. 2, 10, p. 7, de Seleuco Callinico : Ἐβεβαίωσεν τῷ δήμῳ τὴν αὐτονομίαν. Phalaridem epist. 37 affert Schæferus : Οὐδὲν γάρ ἐστιν... ὃ μὴ ταῖς ἐκείνης (fortunam dicit) ῥοπαῖς βεβαιοῦται. Pausanias 4, 36, 4 : Ταῦτα μὲν τὸν λόγον μοι βεβαιοῖ, βουσὶ τοὺς τότε μάλιστα χαίρειν ἀνθρώπους. Conf. 3, 3, 8; 7, 10, 5. G. Dind.] Aristid. Pan. : Οἵ τε πολῖται βεβαιοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν, i. e. Ratam faciunt. Bud. Et, ut βεβαία εἰρήνη, sic et βεβαιῶσαι τὴν εἰρήνην dicitur. Herodian. 4 [extremo] : Καὶ τὴν εἰρήνην ὅρκοις καὶ σπονδαῖς βεβαιῶσαι, Sancire, Polit. interpr. [Suidas s. v. : Καλλίας ὁ λακκόπλουτος, τοὺς ἐπὶ Κίμωνος τῶν σπονδῶν ἐβεβαίωσεν ὅρκους. Hemsterh.] Sic autem et νόμους βεβαιῶσαι, Bud. ap. Dem. [524], Sancire leges interpr. Idem ap. Polyb. 3 : Βεβαιοῦν τὰς ἐπαγγελίας, Promissa præstare. [Xenoph. Exp. Cyri 7, 6, 17; Inst. Cyri 8, 8, 2. Schneid.] || Βεβαιῶσαι pro eo, quod Juriscons. dicunt, Præstare, ut habere liceat ei, cui stipulatione et sponsione evictionis cautum est. Vide Bud. 745. [Ubi præter alia Isæi locum affert p. 53, 11 Steph. : Εἰ βεβαιώσειεν αὐτῷ Δικαιογένης τὸ βαλανεῖον. Conf. Βεβαίωσις.] Idem p. 746, Βεβαιοῦμαι, pro Fidem facio, Pro comperto habeo, Affirmo, Confirmo, e Plat. et Paus. affert.

[Βεβαιοῦμαι, forma media, Confirmo mihi. Thuc. 6, 34 : Ἐς τοὺς Σικελοὺς πέμποντες τοὺς μὲν μᾶλλον βεβαιωσώμεθα, τοῖς δὲ φιλίαν καὶ ξυμμαχίαν πειρώμεθα ποιεῖσθαι. Ubi Scholiasta : Βεβαιωσώμεθα· βεβαίους φίλους ποιήσωμεν. Ibid. 78 : Τῇ δ' ἐμῇ προφάσει τὴν ἐκείνου φιλίαν οὐχ ἧσσον βεβαιώσασθαι βούλεσθαι· 4, 70 : Βουλόμενος... τὴν τῶν Μεγαρέων πόλιν εἰσελθὼν βεβαιώσασθαι. Demosthenes p. 79, 12 : Ταῦτα δὴ βούλεται τἀδικήματα πανταχῶς παρ' ὑμῖν βεβαιώσασθαι ὅτι οὔτ' ἐγκαλεῖτε αὐτῷ οὔθ' ἡγεῖσθε ἀδικεῖσθαι. Polyb. 2, 51, 5 : Ἐβεβαιώσατο τὰ περὶ τῆς βοηθείας· 3, 31, 3 : Τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα βεβαιώσασθαι. Philo vol. 1, p. 447, 13 : Τρίτη δ' ἐστὶν εὐλογία, ἧς ἄνευ βεβαιώσασθαι τὰς πρότερον χάριτας οὐκ ἔστι. Dio Cassius p. 68, 68 : Τὴν παρὰ τῶν Ῥωμαίων εὔνοιαν βεβαιούμενοι· p. 561, 91 : Τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ Καίσαρος ἐβεβαιώσατο. Strabo 15, p. 688 : Βεβαιοῦνται δὲ τὸν μῦθον τοῦτον καὶ ἐκ τῶν περὶ τὸν Καύκασον καὶ τὸν Προμηθέα. || I. q. διισχυρίζομαι. De Platone vide, quem Schæf. affert, Heindorfium ad Gorg. p. 142 (ad p. 489, A). Pausanias 10, 8, 10 : Βεβαιοῦνται δὲ οὐχ ἥκιστα οἱ Δελφοὶ... καὶ... φασίν. Herodianus p. 462 : Βέβαιον λέγοντες βεβαιοῦσθαι οὐ λέγομεν, ἀλλὰ διισχυρίζεσθαι. Ἐπὶ μέντοι τῶν κτημάτων καὶ τῶν συνθηκῶν βεβαιῶσαι λέγομεν. Ubi Piersonus : « simplex βεβαιοῦσθαι pro *dicendo adfirmare*, *adseverare*, rarius, adhibet Hesychius, ad interpretandum Ἰσχυρίζεται· βεβαιοῦται. Frequentius hac significatione apud vulgares Græcos διαβεβαιοῦσθαι ». Philo vol. 1, p. 622, 20 : Περὶ οὐδενὸς ἄν τις οὕτως βεβαιώσαιτο ὡς περὶ τοῦ τὸ σοφίας γένος ἀπερίγραφον καὶ ἀτελεύτητον εἶναι. Βεβαιῶσθαι et βεβιῶσθαι confusa : Bast. ad Gregor. Cor. p. 752. G. Dindorf.]

[Βεβαίωμα, τὸ, Firmamentum, Statumen. Gl.]

[Jos. Ant. Jud. 17, 1, 1 : Ἐξ ὧν ἀπολωλέναι καλῶς εἶχεν, εὐνοίας βεβαιώματα εὑρημένος. Signum, quo aliquid confirmatur. Jos. Ant. Jud. 2, 12, 4 : Θεατής γε τοιούτων βεβαιωμάτων καὶ ἀκροατὴς γενόμενος. Hase.]

Βεβαίως, Firme : unde βεβαίως ἔχειν dicitur a Plat. De legg. quod firmum est. Et βεβαιοτέρως, Firmius, Stabilius. Sed βεβαίως exp. etiam Certo, Explorato. [Xenophon. Inst. Cyri 2, 1, 13 : Βεβαιοτέρως σφίσιν ἡγήσονται ἔχειν. Strabo 1, p. 23 : Βεβαιοτέρως πιστεύομεν. Scott. Euripides Herc. fur. 1121 : Καί σ' εἰ βεβαίως εὖ φρονεῖς ἤδη σκοπῶ. Demosthenes p. 132, 20 : Πόλις δημοκρατουμένη βεβαίως. Seager. Βεβαίως γίγνεσθαι, Plato De legg. 5, p. 740, B. Βεβαίως λαβεῖν, ibid. p. 738, B. Βεβαίως διισχυρίζεσθαι, scriptor Epinomidis p. 986, E. Eubulus Athenæi 13, p. 568, E : Παρ' ὧν βεβαίως ἀσφαλῶς τ' ἔξεστί σοι μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονήν. Aristides vol. 1, p. 29, 18 : Οὐδὲν οὕτως βεβαίως δεδήσεται. Pausan. 7, 22, 10 : Αἵδε μὲν οὖν θαλάσσης τέ εἰσιν ἀπωτέρω πόλεις καὶ ἠπειρώτιδες βεβαίως. Βεβαίως καὶ παγίως vel παγίως καὶ βεβαίως sæpe apud Philonem, ut vol. 1, p. 698, 24; vol. 2, p. 62, 23. Βεβαίως καὶ πεπεισμένως, Diogenes L. 9, 71. Isocrates De pace p. 171, C : Τὸ δὲ δι' ἡμᾶς αὐτοὺς γιγνόμενον βεβαιοτέρως ἂν ἔχοι. Sic codex Urbinas : vulgo βεβαίως. G. Dindorf.]

Βεβαίωσις, εως, ἡ, Confirmatio. Ap. Thuc. 1, [140], exp. Firmamentum : Τὸ γὰρ βραχύ τοῦτο πᾶσαν ὑμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν, καὶ πεῖραν τῆς γνώμης, Omne vestræ auctoritatis firmamentum. [Idem 4, 87 : Οὐκ ἂν μείζω πρὸς τοῖς ὅρκοις βεβαίωσιν λάβοιτε. Frequens apud Philonem, ut vol. 1, p. 76, 17; 517, 28; 541, 19; 602, 10; vol. 2, p. 39, 38. Dio Cassius p. 880, 94 : Βεβαίωσιν τοῦ μέγα δύνασθαι ἔχειν. Phal. ep. 122, ab Schæf. indicatus : Ἐπιζητεῖ βεβαίωσιν ὑμᾶς ἔχειν τῆς ἀποδόσεως. G. Dind.] In jure autem βεβαιώσεως δίκη, Actio ob evictionem, ut scribit Bud. 746. Vide et J. Poll. 8, [34], item Hesych. et Suid. sed ap. hunc pro ὁρισάμενοι reponunt quidam ὠνησάμενοι, sicut et ap. illum ὠνησαμένων pro ὁρισαμένων. [Pollux : Ἡ βεβαιώσεως δίκη, ὁπότ' ἄν τις πριάμενος οἰκίαν, ἢ χωρίον, ἀμφισβητοῦντός τινος, ἀνάγῃ ἐπὶ τὸν πρατῆρα. Τὸν δὲ προσήκει βεβαιοῦν, ἢ μὴ βεβαιοῦντα ὑπεύθυνον εἶναι τῆς βεβαιώσεως. Εἰ δὲ ὁ ἀνάγων ἐπὶ τὸν πρατῆρα ἡττηθείη, τὸ μὲν ἀμφισβητηθὲν τοῦ κρατήσαντος ἐγίγνετο, ὁ δὲ ἡττηθεὶς τὴν τιμὴν παρὰ τοῦ συκοφαντήσαντος ἐκομίζετο. Apud Suidam edd. vett. ὁρισάμενοι, codices ὠνησάμενοι consentiente grammatico Bekkeri p. 220, 1. Apud Hesychium ὁρισαμένων Musuri interpolatio est : nam codex ἡγησαμένων. Alia de hac actione attulit Meierus De lite Attica p. 525, 526. G. Dind.]

[Βεβαιωτέον, Confirmandum, Sanciendum. Philo vol. 1, p. 411, 1 : Τὸ δὲ ἔνσπονδον πρὸς τοὺς φρονήσεως καὶ ἐπιστήμης ἑταίρους βεβαιωτέον· vol. 2, p. 272, 24 : Πάντας μὲν οὖν ὅρκους βεβαιωτέον. Diogen. L. 9, 91 indicat Bast. G. Dindorf.]

Βεβαιωτὴς, οῦ, ὁ, Confirmator, Sancitor. Plut. [V. Camilli c. 18] refert a Numa institutos Fœciales, φύλακας μὲν εἰρήνης, ἐπιγνώμονας δὲ καὶ βεβαιωτὰς αἰτιῶν, αἳ σὺν δίκῃ πόλεμον ἐπισυνάπτουσι. [Polybius 2, 40 : Βεβαιωτὴν τοῦ μόνιμον (τὴν πρᾶξιν) γενέσθαι· 4, 40 : (Τὰ ὦτα) ἄπιστοι τῶν ἀμφισβητουμένων βεβαιωταὶ, ex Heraclito. Dionys. Hal. Ant. Rom. 1, 11 : Οὐδένα τῶν τὰ Ἑλληνικὰ γραψάντων βεβαιωτὴν παρέσχοντο· ibid. c. 49 : Τῆς ἐπὶ Ἰταλίαν Αἰνείου καὶ Τρώων ἀφίξεως Ῥωμαῖοι πάντες βεβαιωταί. Plutarch. V. Flamin. c. 4 : Γνωστὴν δὲ τῆς πίστεως παρεῖχοντο καὶ βεβαιωτὴν Χάροπα. Arist. vol. 1, p. 395, 16 : Οἱ περὶ τῆς ἡγεμονίας ἀμφισβητήσαντες ὑμῖν βεβαιωταὶ μᾶλλον αὐτῆς γεγόνασι. Scott. Interdum vitiose scriptum βεβαιώτης : vid. Bast. ad Gregor. p. 545. Angl. Βεβαιωτὴρ inscriptiones Delphicæ apud Bœckh. vol. 1, p. 825—833. G. Dind.]

[Formula solemnis Papyr. Musei Regii Paris. : Προπωλητὴς καὶ βεβαιωτὴς πάντων τῶν κατὰ τὴν ὠνὴν Ὧρος ὁ ἀποδόμενος· vel in altero Bibl. Regiæ : Προπωλητὴς καὶ β. τῶν κατὰ τ. ὠ. ταύτην πάντων παρί[σταται ὁ ἀπο]δόμενος. Hase.]

Βεβαιωτικὸς, ή, όν, Confirmativus; ut βεβαιωτικὰ

ἐπιῤῥήματα, qualia sunt δήπου, δήπουθεν, δηλαδὴ, κ. τ. λ. Eust. [ad Homer. p. 62, 37; 92, 28; 1407, 11. Scott. Epictet. Enchir. c. 52 : Τρίτος (τόπος) ὁ τούτων βεβαιωτικὸς καὶ διαρθρωτικός. Angl. Βεβαιωτικὸν γράμμα Excerpta Menandri p. 353, 8 ed. Niebuhr. G. Dindorf.]

[Βεβαιωτικῶς, Iren. p. 485. Kall. OEcumen. in 1 Ep. Joann. c. 3, p. 200. M.]

[Euseb. Hist. eccl. 5, 8 : Ἀποφαινόμενοι βεβαιωτικῶς, Firme asseverantes. Hase.]

[Βεβασανισμένως, Per severam explorationem. Orig. C. Cels. 2, p. 426. Bast. Pollux 6, 150. Kall.]

[Orig. C. Cels. 3, p. 472, B : Βεβασανισμένως ἐξητασμένη. Hase.]

Βέβηλος, ὁ, ἡ. [Dorice βέβαλος Lysis Epist. Pyth. p. 52 ed. Orell. G. Dind.] Βέβηλος τόπος, Quem, q. d. cujus limen, ingredi cuilibet fas est, ὁ βατὸς καὶ τοῖς τυχοῦσι. At Ἀβέβηλος contra ὁ ἄβατος καὶ ἱερὸς, Eust. [p. 1003, 41]. Sed dicuntur ambo non solum de re, sed et de persona. Et e consequenti redditur Βέβηλος, Profanus, at Ἀβέβηλος, Non profanus. Orpheus ap. Justin. M. : Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις : ita enim rectius quam βέβηλοι, eod. sensu, quo Virg. : Procul, o procul este profani. [Recte βέβηλοι legitur, quod aliorum scriptorum auctoritate comprobatur. Vide Wesseling. de Aristobulo p. 129, 130; Lobeck. Aglaoph. p. 451. G. Dind.] Et ap. Callim. [H. in Apoll. 2] : Ἑκὰς, ὅστις ἀλιτρός. [Grammaticus Bekkeri p. 223, 24 : Βέβηλον· τὸ μὴ ἱερὸν καὶ ἄθεον, καὶ ἀβέβηλα τὰ θεῖα. Οἱ δὲ τὸ βάσιμον χωρίον καὶ ὅσιον, μὴ καθιερωμένον τε θεῷ, ἐφ' οὗ κέχρηται καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ τετάρτῳ (c. 97). Quocum comparetur Ammonius p. 1. De rebus : Æschylus Suppl. 509 : Καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἂν ῥύοιτό με; Sophocles OEd. Col. 10 : Θάκησιν εἴ τινα βλέπεις ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν. Dionys. Hal. Ant. Rom. 7, 8 : Ἐκ παντὸς ἱεροῦ καὶ βεβήλου τόπου. Euripides Heraclid. 405 : Ἤλεγξα καὶ βέβηλα καὶ κεκρυμμένα λόγια παλαιὰ τῇδε γῇ σωτήρια. « Et vulgata et arcana » interprete Gatakero. Philostrat. Heroic. p. 266 ed. Boiss. ab Schæf. citatus : Ἐπειδὴ βεβήλῳ τε καὶ ἀποῤῥήτῳ φῂς αὐτὸν χρῆσθαι τούτῳ τῷ λόγῳ. Τὰ βέβηλα, Cibi, quibus vesci nefas, Athen. 2, p. 65, F, ab Schweigh. allatus. || De hominibus, i. q. ἀμύητος. Schol. Soph. OEd. Col. 10 : Βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαρός. Εὐριπίδης Πρωτεσιλάῳ, Οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἅπτεσθαι δόμων. ... Σοφοκλῆς δὲ ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί. Quæ repetiit Etymol. M. p. 194. Antiphilus in Antholog. Palat. 9, 298 : Ὄντα βέβηλον οὐ μοῦνον τελετῆς, ἀλλὰ καὶ ἠελίου. Alia collegit Ruhnkenius ad Timæum p. 60. Nicephorus Greg. p. 27, B : Βεβήλοις καὶ ἀθεμίτοις ποσὶν ἱερὸν πατεῖν ἔδαφος· idem p. 345, A : Βεβήλοις τοῦ δήμου ἀκοαῖς. Philo de honorandis parentibus p. 422 ed. Mai. : Βεβήλοις καὶ πράγμασι καὶ σώμασι καθαρσίων εὐπορητέον εἰς τὴν ἀμείνω μεταβολήν. Βέβηλος καὶ ἀνίερος vel ἀνίερος καὶ βέβηλος sæpe conjuncta, ut apud Philonem vol. 1, p. 543, 46; 563, 10; 658, 12 : Βεβήλων καὶ ἀνοσίων ἐνθυμημάτων. Idem vol. 2, p. 165, 23 : Βεβήλοις καὶ ἀκαθάρτοις χωρίοις· vol. 2, p. 196, 32. Idem ibid. p. 235, 24 : Ἐπιθυμία βέβηλος καὶ ἀκάθαρτος καὶ ἀνίερος οὖσα· et p. 245, 41 : Οὐ προσηκάμην ἀθύτων, ἀνιέρων, βεβήλων, ἀκαθάρτων ὧν ἥψηκας κρεῶν. Βέβηλος καὶ βδελυρὸς apud Cyrillum Alexandr. vol. 1, part. 1, p. 427, E : Τὰ ἐκ τῆς βεβήλου καὶ βδελυρᾶς ἁμαρτίας ἔτι φρονοῦντες τραύματα. Βέβηλα pro εἴδωλα ex codice Vatic. restituendum Philoni vol. 1, p. 548, 43. G. Dindorf.]

[Βεβηλότης, ἡ, Profanitas. Amphiloch. p. 75. Kall.]

[Βεβηλοτροπία, ἡ, Profanitas. Const. Manass. Chron. p. 62. Boisson.]

Βεβηλόω, Profano, Contamino; μιαίνω, Hesych. et Suid. [Heliodorus 2, 25 : Μηδὲ ἱερὰ καὶ τεμένη θεῶν βεβηλῶσαι· 10, 36 : Τὸ ἐκείνου τέμενος βεβηλώσας. Julian. 7, p. 228, C : Βεβηλουμένων ὁμοῦ τοῖς θεοῖς τῶν ἀνθρωπίνων. Wakef. Basilius vol. 2, p. 15 : Οὐ δήπου δὲ ὁ ἐν τοῖς προθύροις βεβηλωθεὶς ἄξιός ἐστιν εἰσελθεῖν εἰς τὰ ἅγια. G. Dindorf.]

[Βεβήλως, Profane. Chrys. Hom. 119, vol. 6, p. 967 : Οὐδὲ βεβήλως διακεῖσθαι εἰς τὰς θείας ᾠδὰς, οὐδὲ μελῳδικῶς ἀνακλᾷν καὶ περιβλέπεσθαι ὧδε κἀκεῖ. Seager.]

[Philo vol. 1, p. 523, 8 : Ἐπειδὴ βεβήλοις ὁρᾷ. Hase.]

[Βεβήλωσις, ἡ, Profanatio. LXX Levit. 21, 4; Judith. A 4, 3; Maccab. 1, 1, 48. Βεβήλωσις et βεβαίωσις confusa : vide Mang. ad Philon. vol. 1, p. 158. G. Dindorf.]

[Βεβιασμένως, Coacte. Diod. S. 3, 25 : Κατεσθίοντες βεβιασμένως ἀναπληροῦσι τὴν ἔνδειαν. Scott. Orig. Philoc. 27, p. 109. Seager. Act. S. Arethæ in Anecd. meis vol. 5, p. 16, 3. Boisson.]

[Violenter, Per vim. Epiphan. Panar. t. 1, p. 247, D : Οὕτως ψυχρῶς καὶ βεβιασμένως διασύροντες· p. 560, D : Β. αὐτὴν καὶ ἀνοικείως ἐκτιθεμένῳ, Violenta alienaque interpretatione; cfr. ib. p. 12, D et p. 571, D. Orig. Contra Cels. 5, 23 : Εἰ δὲ χρὴ βεβ. ὀνομάσαι, vertitur : Si verba urgere oportet. Hase.]

[Βεβλαστάκω. Vid. Ἐκβεβλαστάκω.]

Βεβλασῶσθαι, Urgeri, Torqueri, VV. LL., sed non sine mendo. [Est Βεβλαισῶσθαι.]

[Βέβλειν· μέλλειν, Hesychius. Vid. Βέλλω.]

[Βέβλεσθαι. Vid. Μέμβλεται.]

[Βεβουλευμένως, Consulto. Poll. 6, 140. Demosth. p. 527 : Ἃ δ' ἂν ἐκ πολλοῦ, συνεχῶς, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας παρὰ τοὺς νόμους πράττων τις φωρᾶται, οὐ μόνον δήπου B μὴ μετ' ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ βεβουλευμένως ὁ τοιοῦτος ὑβρίζων ἐστὶν ἤδη φανερός. Ubi libri nonnulli βεβουλευμένος. Seager.]

[Βεβραδαφύη et Βεβρὰς scriptura vitiosa pro Βεμβραδαφύη et Βεμβράς : quæ vide.]

[Βεβράζω. Vid. Βαβράζω.]

[Βεβραμένη. Vid. Ἐμβραμένη.]

[Βεβραφύη. Vid. Βεμβράς.]

[Βέβρηκες. Vid. Βάρακες.]

[Βεβριθῶς. Vid. Βρίθω.]

Βέβροξ, Hesychio ἀγαθὸς, χρηστὸς, καλός.

Βεβρὸς, Hesychio est ψυχρὸς, τετυφωμένος : pro quo Βεμβρὸς, Eidem est τετυφωμένος, πάρετος.

[Βεβρύκη, Βεβρυκία, Βεβρύκιος. Vid. Βέβρυξ.]

[Βέβρυξ, υκος, ὁ, Bebryx. Stephan. Byz. : Βεβρύκων ἔθνη δύο, τὸ μὲν πρὸς τῷ Πόντῳ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τὸ δὲ παρὰ τοῖς Ἴβηρσιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Περὶ δὲ τῆς ἐν Ἀσίᾳ διάφοροι γεγόνασι δόξαι, ὅτι ἀπὸ Βέβρυκος, ἢ ἀπὸ Βεβρύκης, καὶ ἄλλοι ἄλλως. Τὸ ἐθνικὸν Βεβρύκιος καὶ Βεβρυκία. Εὕρηται καὶ Βέβρυσσα, ὡς Φοίνισσα ... Etymol. M. p. 194, 15 : C Βέβρυκες, παρὰ τὸ βρύχω, βρύξω, βρὺξ καὶ ἀναδιπλασιασμῷ Βέβρυξ. Syllabæ secundæ in casibus obliquis anceps mensura est. Εὑρέθη γὰρ, inquit Chœroboscus apud Bekker. p. 1353, καὶ ἐκτεταμένον ἔχον τὸ υ, οἷον (Apoll. Rhod. 2, 2) Βεβρύκων βασιλῆος ἀγήνορος, καὶ συνεσταλμένον, οἷον (ibid. 98) Οὐδ' ἄρα Βέβρυκες ἄνδρες ἀκήδησαν βασιλέως, καὶ παρ' Εὐφορίωνι, Ἀπόπρο δὲ Βέβρυκα πύκτην, καὶ παρὰ Λυκόφρονι (516), Εἰ Βεβρύκων ῥίψειαν ἐκβακτηρίαν. G. Dindorf.]

[Βέβρυσσα. Vid. Βέβρυξ et Βλέμυς.]

[Βεβρώθω. Vid. Βρώσκω.]

[Βέβων, cognom. Typhonis, quod Plut. de Is. et Os. aliquoties p. 371, 376 commemorat. Hellanicus ap. Athen. 15, p. 680, nomen hoc effert Babyn. Significatur autem ea voce, si Plutarchum audimus, κάθεξις ἢ κώλυσις, obstaculum sive impedim., detentio, coercitio, et prohibitio, quod rebus recta via incedentibus, et ad finem suum tendentibus vis Typhonis obsistat. Interpret. hanc sub examen vocavi, meamque qualemcunque lectoribus obtuli in Panth. D v. c. 2, § 23, p. 102. Jablonski. Voc. Ægypt. p. 51.]

[Βέδυ sermone Phrygum denotat aquam, vel aerem, secundum alios. Clemens Alex. Strom. 5, p. 673 : Βέδυ μὲν γὰρ τοὺς Φρύγας τὸ ὕδωρ φησὶ καλεῖν· καθὸ καὶ Ὀρφεὺς [Fr. 19, 9] : Καὶ βέδυ Νυμφάων καταλείβεται ἀγλαὸν ὕδωρ. Ἀλλὰ καὶ ὁ θύτης Δίων ὁμοίως φαίνεται γράφων, Καὶ βέδυ λαβὼν κατὰ χειρῶν κατάχεου, καὶ ἐπὶ τὴν ἱεροσκοπίην τρέπου· ἔμπαλιν δὲ ὁ κωμικὸς Φιλύδεος (corr. Φιλύλλιος) βέδυ τὸν ἀέρα βιόδωρον ὄντα διὰ τούτων γινώσκει· Ἕλκειν τὸ βέδυ σωτήριον προσεύχομαι· ὅπερ μέγιστόν ἐστιν ὑγιείας μέρος, τὸ τὸν ἀέρ' ἕλκειν καθαρὸν, οὐ τεθολωμένον. Συνομολόγος τῆς τοιᾶσδε δόξης καὶ ὁ Κυζικηνὸς Νεάνθης, γράφων τοὺς Μακεδόνων ἱερεῖς ἐν ταῖς κατευχαῖς βέδυ κατακαλεῖν ἵλεω αὐτοῖς τε καὶ τοῖς τέκνοις· ὅπερ ἑρμηνεύουσιν ἀέρα. Jablonski.]

[Βεδύνδια, Bedyndia, urbs Bisaltiæ. Diodor. Sic. 19, 50. G. Dindorf.]

[Βέελ. Vid. Βεελφεγώρ.]

[Βεελζεβοὺλ vocatur Princeps dæmonum Matth. 12, 24; Luc. 11, 15. Hebr. בעל זבול *Baal sebul*, quod

vertitur Dominus domus cœlestis : cfr. Michaelis Supplem. ad Lex. Hebr. p. 203. Ab aliis vero Dominus stercoris. Nonnulli rescripserunt cum Hieronymo Βεελζεβοὺβ, quod est Hebr. בעל זבוב *Baal sebub*, 2 Reg. 1, 2, 3, 6, Idolum Ecronitarum : quod a LXX Βάαλ μυῖαν vocatur, Dominus muscarum. DAHLER.]

[Βεελσάμης, Κύριος οὐρανοῦ ap. Phœnicios, nomen Solis. Sanchoniatho. Hebr. בעל שמין *Baal samajin*. DAHLER.]

[Βεελφεγὼρ, Idolum Moabitarum et Midianitarum. Num. 25, 3, 5; Hebr. בעל פעור *Baal Peor*. Zonaras : Βέελ· ὁ Κρόνος. Φεγὼρ· τόπος ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο. Etym. M. exp. : Βὴλ ἐν Φεγώρ. DAHLER.]

[Βεζὲκ, ἀστραπή τις. Ἰεζεκιὴλ, Hesych. Respicit Ezech. 1, 14, ubi LXX, vel Theodotio v. Hebr. בזק *Basak* : Fulgur, in versione servarunt, scribentes Βεζέκ. DAHLER.]

[Βὲθ legitur 1 Reg. 5, 11, in Cod. Alexandr. τῶν ῡ pro Βαὶθ, quod habet Ed. Bos. Vide supra Βαίθ. DAHLER.]

[Βέθηλον, οἶκος Θεοῦ, Hesych. Hebr. בית אל *Beth el*. Vide supra Βαιθήλ. DAHLER.]

Βέθρον, τὸ, pro βέρεθρον, per sync., Etym. [p. 194] : qui Cratetem et Euphorionem auctores citat. [Meinekius ad Euphor. p. 172, βάθρον ex βάραθρον contractum comparat.]

Βείδιος, Suidæ ὁ ἔνδοξος. Eust. [p. 1453, 11] apud Laconas refert βειδίους dici τοὺς ἄρχοντας. [Vide Βιδιαῖοι.]

Βειέλοπες Hesychio sunt ἱμάντες, οἷς ἀναδοῦσι Λακεδαιμόνιοι τοὺς νικηφόρους· Lora, quibus Spartani redimiunt victores. Suidæ simpliciter sunt οἱ λῶροι, at Eustathio [p. 1453, 10 sq.] ἱμάντες, qui et ipse Laconicum esse tradit. [Zonaras p. 382 : Βειέλοψ· ὁ λῶρος· καὶ ἔθνος. G. DINDORF. Chœroboscus in cod. Barocc. 50 fol. 181 : Βειέλοπες οἱ λεγόμενοι ἱμάντες (cod. οἱ μάνται)· τοῦτο ὁ Ὦρος (cod. τὸ ὄρος) διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει, ὁ δὲ Δίδυμος διὰ τοῦ ι. CRAMER.]

Βεικάδες, Hesychio teste, sunt Laconibus δέρματα θρεμμάτων νόσῳ θανόντων· Morticinarum pecudum pelles.

Βείκας, Hesychio μακράν. Malim βεικὰς, ut sit pro ἑκάς. Ita sane paulo post βεκὰς scriptum.

Βεικάσθων, Hesychio est κατ' ὀλίγον προβὰς, Paululum aut pedetentim progressus. [Βεικάθων Alberti. Βιβάσθων Pierson. ad Mœr. p. 147. G. DINDORF.]

Βείκατι, Hesychio teste, Lacones dicunt pro εἴκοσι, Viginti.

Βεικηλὰ, Hesychius Laconibus esse dicit νωχελῆ, ἀχρεῖα.

Βειλαρμόστας, Hesychius Tarentinis esse dicit βειλάρχας : pro quo scr. potius βελάρχας, ut sint Qui telis et armis publicis curandis præfecti sunt. [Fallitur. Βειλαρμόσται et βειλάρχαι i. q. ἰλαρμόσται et ἰλάρχαι. Vidit Kusterus.]

[Βειλάρχης. Vid. Βειλαρμόστας.]
[Βειλη. Vid. Βῆλα.]
[Βείλημα. Vid. Βήλημα.]
[Βεινητιάω. Vid. Βείνω.]

Βείνω. Βείνειν, Hesych. ap. Solonem esse dicit τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, Per vim coire cum aliqua : s. Per vim inire : putatur enim deflexum esse παρὰ τὸ βαίνειν, quod et ipsum signif. Inire, ut docui supra. At τὸ κατὰ νόμον μίγνυσθαι, Legitime coire, Ita ut legibus permissum est cum aliqua congredi, dicit ab eo vocari ὀπύειν : pro quo ap. Hom. ὀπυίειν, non semel. Idem et Βεινητιᾷν affert, exp. πασχητιᾷν καὶ ὄρεξιν ἐπὶ συνουσίαν ἔχειν, Prurire libidine, Coitum appetere. Sed notandum hæc et scribi per ι solum, et pro βείνειν circumflexe potius dici βινεῖν. [Vide Βινέω et Βινητιάω.]

Βείομαι, Hesychio non solum ζήσομαι, cujus exemplum habes Il. Χ, [431], sed etiam πορεύσομαι : ut et act. βείωμεν non solum ζήσωμεν, verum etiam πορευθῶμεν : afferens tamen etiam βείωνται pro καταπονῶνται. Sed et βείω affert pro πορευθῶ : procul dubio ex Il. Ζ, [114] : Ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω ποτὶ Ἴλιον : ibi enim signif. πορευθῶ. Porro notandum est, quod ad hoc βείω attinet, habere poet. epenthesin τοῦ ι, metri causa, pro βέω : hoc autem βέω, Ion. διαιρέσει s. διαλύσει vo-

A calis circumflexæ factum esse e βῶ : quod de βείωμεν quoque et βείωνται intelligendum est. At βείομαι habet præterea poet. systolen τοῦ ω, pro βείωμαι : ut στείομεν, θείομεν, εἴομεν, et similia iidem poetæ usurpant pro στείωμεν, θείωμεν, εἴωμεν : hæc autem pro στέωμεν, θέωμεν, ἕωμεν : et hæc ipsa pro στῶμεν, θῶμεν, ὦμεν, ab ἵστημι, τίθημι, ἵημι. Sed et βέομαι dicunt pro βέωμαι s. βῶμαι, i. e. βήσω vel ζήσω : ut Il. Ο, [194] : Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν, ἀλλὰ ἕκηλος, Καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ, Quamobrem etiam non est quod Jovis arbitrio regam gressus et vitam meam, s. Non est quod incedam et vivam, ut Jupiter vult. Dicunt et βέῃ pro βῇ, Ion. resolutione s. διαιρέσει : Π, [852] : Οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Itidemque Ω, [131] : Οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος, Non diu mihi incedas aut progrediaris, s. Non diu mihi in vitæ curriculo progrediaris, i. e. Non diu vivas : ut Schol. quoque exp. non solum ἀποβήσῃ, sed etiam προβήσῃ κατὰ τὸ ζῆν,

B βιώσῃ. [De origine hujus verbi ambigunt grammatici. Schol. ad Il. Χ, 431 : Τὸ βείομαι Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ἰῶτα γράφει, ἵν' ᾖ πῶς βιώσομαι καὶ ζήσομαι. ... Τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ πῶς ἀποβήσομαι, πῶς φροντισθήσομαι, ὡς τὸ « οὔτι βέομαι Διὸς » ἤτοι οὐ φροντίζω. Tum Porphyrii sententia : Τουτέστιν εἰς τί βιώσομαι· τὸ δὲ βείω παρὰ τὸ βαίνειν τὸν ζῶντα ἐπὶ τὴν γῆν. Accommodate ad Aristarchi sententiam βιόμεσθα tum illo in loco in libris pluribus scriptum tum in hymno Homerico in Apoll. 528 : Πῶς καὶ νῦν βιόμεσθα; ubi Wolfius βεόμεσθα restituit. Sed verior videtur Porphyrii ratio, quam sequitur Eustathius p. 1090, 8; 1278, 15, siquidem βέω et βῶ, unde is βείω per epenthesin literæ ι deducit, conjuncta sunt cum βαίνω. Similiter Etymol. M. p. 196, 198. Conf. Buttmanni Gr. vol. 2, p. 89. G. DINDORF.]

Βειράκη, Hesychio ἡ ἁρπακτική, Raptrix.

Βεῖραξ. Βείρακες, Hesychio ἱέρακες, Accipitres.

Βεῖριξ, Hesychio ἔλαφος, Cervus. [Alio loco Hesych. : Βέρκιος· ἔλαφος ὑπὸ Λακώνων. Vid. Kœn. ad Gregor.

C p. 593.]

Βειρὸν, Hesychio δασὺ, Hirtum, Villosum, vel Asperum. [Conf. Βερρόν.]

[Βειτυλέων πόλις. Vid. Οἴτυλος.]
[Βείω. Vid. Βείομαι.]
[Βέκ. Vid. Βεκός.]

Βεκὰς, Hesychio μακρὰν, πλεονασμῷ τοῦ β pro ἑκάς. Affert vero et Βεκῶς pro μακρόθεν.

Βεκκεσέληνος, ὁ, ἡ, inclusam antiquitatis signif. habet, sed et ἁπλότητος simul, Eust. [p. 300, 27] : adeo ut exp. videatur Decrepitus simul et delirus. Fit autem e σελήνη, et βέκκος, quod Phrygum antiquissima lingua Panem signif., ex Herod. [2, 2] discimus. Sunt qui includi eod. nomine putent et τοῦ προσέληνος signif. V. Schol. Arist. Ν. [398] : Καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ, καὶ Κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε. Bud. ap. Plut. [Moral. p. 881, A] : Βεκκεσελήνου λήρου ὄζει, vertit Olet obsoleta. Notandum est, unico etiam κ scribi ap. Suid., idque in Ms. etiam Cod.; ut et non solum Βέκκος ibidem scribitur, sed Βέκος etiam; diciturque id Phry-

D gum antiquissima lingua signif. ἄρτον, Panem : ut Herod. quoque docet 2, [2], ap. quem Codd. nonnulli scriptum habent κεκὸς pro βέκκος : sed perperam fortassis κ cum β commutato ob affinem figuram; nam μ, quo veteres librarii usi sunt interdum pro β, figuræ similitudine proxime accedit ad κ. Itaque βεκεσέληνος s. βεκκεσέληνος de antiquissimo dicitur, quique annis antecedit αὐτὸ τὸ βέκκος et αὐτὴν τὴν σελήνην, ut οἱ προσέληνοι Ἀρκάδες. Et quoniam antiqui feruntur fuisse simplicissimi, imo etiam stulta quadam simplicitate præditi, fit ut plerumque accipiatur et pro Annoso et pro Stolido : exp. enim solet ἀρχαῖος et ἀνόητος : a nonnullis etiam σεληνόπληκτος et ἀπόπληκτος. Sed ea exp. aliud etymon requirit. Apud Hesych. Βεκὸς est scriptum oxytonως, quod non solum dicit Phrygibus signif. Panem, sed exp. etiam ἀνόητος, Demens, Amens, Stolidus.

[Βεκὸς vel Βεκκὸς, Panis. Videntur Phryges, sine terminatione Gr. dixisse Βὲκ, quem in modum hæc vox extat in Scholiis ad Apoll. Rhod. 4, 262, et

Aristoph. Nub. v. 397. Esse eam originis Phrygiæ dubio caret. Non modo testantur Suidas in v. Βεκκεσέληνε, ubi scribitur Βέκκος et Βέκκε, et Hesych. apud quem Βεκός· ἄρτος, Φρύγες : sed in primis Herodotus 2, 2, ubi antiquitas linguæ Phrygiæ præ Ægypt. ostenditur. Usurpatam hanc vocem reperio ab Hipponacte apud Strabonem 8, p. 240 [Κυπρίων βέκος φαγοῦσι κἀμαθουσίων πυρὸν], e quo loco forsitan conjici queat, etiam Cypriis in usu fuisse, nisi simpliciter et generatim pro pane usurpaverit, atque hunc significatum desumserit ex historia, quam Herodotus refert. Consule etiam Tzetzen Chil. 4, 801. JABLONSKI. Alia nonnulla attulit Alberti ad Hesychii glossam. Apud Herodotum libri fluctuant inter βεκὸς, βεκκὸς, βέκκος. Genitivo βέκους utitur Aristides vol. 2, p. 3, 7, ubi in libris βαίκους scriptum. Τὸ βέκος Eustathius Opusc. p. 39, 27. Epiroticum βοὺκ comparat Coraes ad Strabon. vol. 4, p. 133. G. DINDORF.]

Βέκυλος, Suidæ προβατώδης· Ovinus. [Hoc Βαίκυλος scribendum, quod vide.]

[Βεκῶς. Vid. Βεκάς.]

Βέλα, Laconibus ἥλιος καὶ αὐγὴ, Hesych. pleonasmo sc. τοῦ β et τροπῇ Dorica τοῦ η εἰς α, pro ἕλη. [Hesychii glossæ : Κιλλη· φέγγος, αὐγὴ, φῶς, πάχνη, ὁμίχλη· Ruhnkenius ad Tim. p. 96, ab Schæf. indicatus, Βέλη restituebat.]

Βελὰς, Hesychio εἴρων καὶ καταγελαστὴς, Irrisor.

[Βέλβινα, πόλις Λακωνική. Παυσανίας ὀγδόῳ, Stephanus Byz. Corrupte apud Hesychium Βελαίνα· κώμη Λακωνική· ubi Meursius in Misc. Lac. 4, 4, Βελβίνα. (Sic paullo post apud Hesychium p. 719, Βέμβικος in codice depravatum est in βεμαικός.) Suidas : Βεμβίνα· πόλις Λακεδαιμονίας. Βελυβίνα Zonaras p. 383. Ap. Pausaniam 3, 21, 3; 8, 35, 3, Βελεμίνα dicitur, apud Ptolemæum p. 101 Βλέμμινα in libris vulgatis, Βλέμινα in codice Coisliniano, ad quam scripturam prope accedit gentile Βελμινᾶτις apud Polyb. 2, 54. Sed verissimum videtur Βέλβινα, sive, ut apud Plutarchum in vita Cleomenis c. 4 scriptum est, Βελβίνα, quo nomine etiam insula quædam maris Ægæi appellata fuit, de qua Strabo 8, p. 375; 9, p. 398, et Scylax p. 20. De gentili utriusque loci Stephanus, τὸ ἐθνικὸν, inquit, Βελβινίτης, ὡς Αἰγινήτης, et sic scriptum apud Herodotum 8, 125. Sed codex Vratislaviensis Stephani τὸ θηλυκὸν Βελβινίτης, Berkelius autem Βελβινήτης vel Βελβινάτης collata alia Stephani Byz. glossa, Βίλβινα, πόλις Περσική (?). Τὸ ἐθνικὸν Βιλβινάτης, ὡς Αἰγινάτης. *Belbina* Plinius H. N. 4, 19. *Ager Belbinates* Livius 38, 34, 8. In fragmento Teletis apud Stobæum Floril. 40, 8, p. 84 Gaisf., ubi libri inter Βελβινοείτης et Βελβινθείτης fluctuant, Valckenarius ad Herodot. 8, 125, præeunte Meursio Βελβινήτης restituit. G. DINDORF.]

[Βελγαῖος. Vid. Βέργη.]

[Βέλγιος· ποταμὸς ἐν Λιβύῃ, Hesychius, ubi literarum ordo Βέργιος postulat.]

Βελέβατος, Babyloniis ὁ τοῦ πυρὸς ἀστὴρ, teste Hesychio. [Vid. Δελέφατ.]

Βελεβέκη, Hesychio βελόνη, Acus.

[Βελέη, ἡ. Hesychius vol. 2, p. 1379 : Τῇ ῥινῷ ἴσχετο· ἐν τῇ βύρσῃ ἐπεσχέθη, ὅ ἐστιν, ἐν τῷ ὅπλῳ, ἢ ἐν τῇ βελέῃ. ANGL. Βελέη Heynius ad Iliad. vol. 5, p. 350, in βοείῃ mutabat. Tzetzes Posthom. 98 : Δουρατέῃ τε πυκνώσει καὶ βελέῃ γε χαλάζῃ ὦσαν. Ita codices pro vulgato βελέησι χαλάζῃ. G. DINDORF.]

[Βελεηφόρος, ὁ, ἡ, Sagittam gerens. Epigr. Antholog. Palat. 14, 111. BOISSON.]

[Βελειώδυνος, Theognost. can. 562 in cod. Barocc. 50. CRAMER.]

Βέλεκος, Suidæ ὄσπριον ἐοικὸς τοῖς λαθύροις, Legumen simile cicerculæ : pro quo Hesych. habet Βέλλεκυς. Est enim ei Βέλλεκυς, ὀσπριόν τι ἐμφερὲς λαθύρῳ, μέγεθος ἐρεβίνθου ἔχον. [Etymol. M. p. 194, 31 : Βέλεκον· ὄσπρια. «Καὶ τῶν βελίκκων (corr. βελέκων).» Ἀριστοφάνης (fr. 595). Vid. Πέλεκυς et Πελεκῖνος. G. D.]

[Βελεμνίτης. Vid. Βελενίτης.]

Βέλεμνον, τὸ, i. q. βέλος, Telum. Hesych. Suid. Il. O, [484] : Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα. [Apud Homerum nonnisi βέλεμνα legitur. Æschylus Agam. 1496, 1520 : Δολίῳ μόρῳ δαμεὶς ἐκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ. Euripid. Andr. 1138 : Φρουρουμένου βέλεμνα παιδός. De grandine Orph. Lith. 591, a Wakef. citatus : Ἀτηρήν τε χάλαζαν, ἀπειρεσίοισι βελέμνοις ἀγρῷ τραῦμα φέρουσαν ἀμήχανον ἐξακέσασθαι. G. DIND.]

[Βελεμνοτοξοφόρος, ὁ, ἡ, Telum et sagittam gerens. Const. Manass. Chron. p. 12. BOISSON.]

[Βελενίκη, Belenice, Brontei filia, mater Erichthonii e Vulcano. Eudocia Viol. p. 159. Βελονίκη apud Tzetz. ad Lycophr. 111. G. DINDORF.]

[Βελένιον, τὸ δηλητηριῶδες τὸ γενόμενον ἐν τῇ Περσίδι, μεταφυτευόμενον ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἢ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ γίνεται βρώσιμον. Aristot. Plant. 1, [p. 821, 32 ed. Bekker.] : Ἀπὸ τῶν βελῶν, credo, dictum, sicut τοξικὸν παρὰ τὰ τόξα, quia succo ejus tela tingebant barbari. Galenus de Theriaca ad Pisonem Ἐλένιον ait a Græcis dictam Plantam, cujus succo Dacæ Dalmatæque sagittas suas efficiunt lethales. Scalig. Limen Gal. vocat βελένιον recte, aitque Gallos eo sagittas imbuere. Gallica vox est, nam Belenium sagitta dicta ab Apolline, quem Galli patria lingua Belenum vocabant. Ausonius, Tertull., Herodian., vet. Inscr., Scaliger ad Gurland. GATAKER. Vide Le Moyne Varia Sacra p. 622. KALL.]

Βελενίτης [Βελεμνίτης], ὁ, Lapis, qui sagittæ effigiem repræsentat, ex ampla radice desinens in tenuissimam aciem : in cujus intimo corpore aurea quædam armatura interdum est, in aliis autem terra aut arena, aut alius etiam lapis; quæ omnia in acutum æque ac βελενίτης ipse, turbinata sunt : de quo GOFF.

Βέλεννος, ὁ, Piscis κωβιῷ τὴν ἰδέαν παραπλήσιος, Athen. 7, [p. 288, A], ubi ejus mentionem fieri ap. Sophrone docet allato testimonio. Forsan παρὰ τὴν βλένναν denominatur, pleonasmo τοῦ ε. [Βέλεννος vitiosa apographorum codicis Veneti lectio est, qui veram ipse scripturam præbet Βλέννος. G. DINDORF.]

[Βέλενος, ὁ, Apollinis nomen apud Aquilejenses. Herodianus 8, 3, p. 156, 33 ed. Bekker. : Βέλιν δὲ καλοῦσι τοῦτον (τὸν ἐπιχώριον θεὸν), σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι θέλοντες. Codex Venetus βέλιν : ergo Βέλενον corrigendum, quod confirmant scriptores Romani ab interpretibus indicati, in his Ausonius Professor. 4, 9 : *Beleni sacratum ducis e templo genus;* et 10, 19 : *Qui Beleni æditumus.* G. DINDORF.]

Βελεσσιχαρὴς, ὁ, ἡ, Jaculis gaudens, Jaculator. Apollinis epith. [Antholog. Palat. 9, 525, 3.]

[Βέλεσυς, Belesys, Babylonius. Diodor. Sic. 2, 24, ubi vid. Wesseling. Βέλεσις libri deteriores apud Xenoph. Exp. Cyri 1, 4, 10; 7, 8, 25. G. DINDORF.]

[Βελέτης. Etymol. M. p. 556, 2 : Ἀπὸ τοῦ βάλλω βελέτης καὶ ἑκατηβελέτης : ex quo non tuto colligas βελέτης usquam exstitisse. G. DINDORF.]

[Βελεών. Herodianus Epimer. p. 4 : Βέλος, βελεὼν ὁ τὸ αὐτό. Ubi alter codex βελεων. Boissonadius βέλεμνον. G. DINDORF.]

[Βεληδόνιοι, ἔθνος παρ' Ὠκεανῷ. Παρθένιος ἐν Δήλῳ, Οὐδ' ἀπὸ τηλίτων ἄκρα Βεληδονίων, Stephan. Byz. In Parthenii versu Schneiderus in lexico s. v. Τήλιστα corrigebat οὐδ' ἀπὸ τηλίστων. Codex. Voss. οὐδ' ἀτιλίτων. Ergo οὐδ' αὖ potius scribendum. G. DINDORF.]

[Βέλημα. Hesychius : Βέλημα· κώλυμα, φράγμα ἐν ποταμῷ. Λάκωνες. Ubi Kusterus : « Ex serie literarum scribendum est βήλημα : sed quod ad etymologiæ rationem adtinet, rectius est βέλημα vel βείλημα. Videtur enim vox hæc deducenda esse ab εἴλλειν vel ἴλλειν, quod significat *constringere, coercere, impedire.* Infra Εἴλλη· εἵργη, κωλύη. Hinc ergo est εἴλημα et præposito β βείλημα : ut supra habuimus βασκαρίζειν pro ἀσκαρίζειν, βεκὰς pro ἑκὰς, aliaque hujus generis. »]

[Βελίαλ. Theodotio ipsam v. Hebr. בליעל *Belijaal :* Vilissimus, Nequam, conservavit Jud. 19, 22; Schleusner. N. Thes. Philol. Crit. p. 559. DAHLER.]

[Βελίαρ· δράκων, Hesych. Positum videtur pro βελιὰλ, quo Satanæ nomine scriptt. N. T. utuntur. Zonaras : Τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸν ἀποστάτην δηλοῖ· ὁ Ἀπόστολος [2 Cor. 6, 15]· Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ; DAHLER. Vide Suicerum p. 678.]

[Βελιάς. Etymolog. M. p. 101, 48 : Πάντα τὰ εἰς ας

ἀπὸ τῶν εἰς ος ἀπὸ εὐθείας ἢ ἀπὸ γενικῆς βαρύνεται, βέλος βελιάς, δράκων, δράκοντος, δρακοντιάς. Etymol. Gud. p. 107, 47 : Βελία· ἤγουν σαΐττα πολέμου ἢ σιδήρου. G. Dindorf.]

[Βελίδρια pro χερύδρια præbet codex apud Moschum Id. 1, 13. G. Dindorf.]

[Βελικός, ή, όν, Ad tela pertinens. Athenæus de machinis p. 3 : Ἐν μὲν τοῖς βελικοῖς τοσοῦτον τοῖς πρότερον ὑπερήγαγεν. G. Dindorf.]

[Βέλιον, τὸ, Polium. Diosc. Notha 3, 124. Boisson.]

[Βέλις. Vox nihili : vide Βέλενος.]

[Βελιστίχη. Vid. Βιλιστίχη.]

[Βελιτανᾶς, Belitanas. Βελιτανᾶ τάφος, Ctesias apud Photium Bibl. p. 39, a. G. Dindorf.]

[Βελιτάρας, Belitaras, Persa. Plutarch. V. Artox. c. 19. G. Dindorf.]

[Βελίτης, ου, ὁ, κάλαμος, Arundo sagittaria. Geopon. 2, 6, 23, ubi vulgo βαλίτας legitur, correctum ab Salmasio Exerc. Plin. p. 916. Kall.]

[Βελίττας, ὁ, Belittas, Scytha. Lucian. Tox. c. 43, vol. 2, p. 550. G. Dindorf.]

Βέλλαι, Hesychio ῥαφίδες θαλάσσιαι, Acus marinæ.

Βελλάσεται, Hesychio ἠλιωθήσεται : geminato forsan metri causa λ pro βελάσεται, a βέλα.

[Βέλλεκος. Vid. Βέλεκος.]

Βέλλερα, si Etym. [p. 194, 51] credimus, dicuntur τὰ κακά [Vide Ἕλλερα. Hemsterh.] : unde Βελλεροφόντην, mutato priore Hipponi nomine, dictum ait ὡς προνοούμενον παύειν τὰ κακά. Sed multo verisimilius est quod addit, eum denominatum ita fuisse ab occiso a se Bellero quodam Corinthio. Fingitur idem prodigiosam quandam χίμαιραν occidisse : quem sunt qui fuisse dicant Chimarrum quendam piratam in Lycia. Vide Plut. De virt. mul.

[Βέλλερος. Vid. Βελλεροφόντης.]

[Βελλεροφόντης, ου, ὁ, sive Βελλεροφῶν, ῶντος, Bellerophontes, Glauci filius, Homer. Il. Z, 155, de quo veterum testimonia collegit Heynius ad Apollodor. vol. 2, p. 113—115. Eustathius p. 632, 6 : Ὅτι δὲ ὁ Βελλεροφόντης καὶ Βελλεροφῶν τετρασυλλάβως λέγεται, ποιητὴς ἕτερος δηλοῖ ... ἰστέον δὲ ὅτι καὶ Ἐλλεροφόντην τοῦτον ἱστόρησάν τινες καλεῖσθαι .... ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ Βέλλερος λεγόμενος. Βελλεροφόντης longe quam altera usitatior nominis forma fuit, qua Euripides quoque fabulam suam inscripsit et Aristophanes utitur Acharn. 427, 428, et plurali numero Βελλεροφόντας Ran. 1051. Βελλεροφόντης τὰ γράμματα proverbium, de quo Zenobius 2, 87. Βελλεροφῶν Theocritus 15, 92. Βελοροφῶν scriptum apud Herodian. Περὶ μονήρους λέξεως p. 9, 29. G. Dindorf.]

[Βελλῆς, Belles. Charta Borgiana 7, 26. Sturz.]

Βέλλιαι, Hesychio εὐκίνητοι. Βέλλιον autem Idem Cretensibus esse dicit ἀτυχές· Infortunatum.

Βέλλιρ, Hesychio teste, Laconibus est τρυφαλιά [τρυφάλεια].

Βελλοχύνης, Laconibus erat τριόρχης, teste Hesychio. [Βελλοχύνης Stephanus ex Lexico Rob. Constantini transcripsit : nam apud Hesychium legitur Βελλούνης. Τριόρχης autem libidinosum significat. G. Dind.]

[Βέλλω, i. q. βάλλω, propter etymologicas rationes fingunt grammatici, ut Etymolog. M. p. 195, 9; 613, 3. G. Dindorf.]

Βέλλειν, Hesychius pro μέλλειν dici testatur. [Conf. Βέβλειν.]

[Βέλλων, ὁ, Bello, nom. Spartani in Inscr. Bœckh. vol. 1, p. 665. G. Dindorf.]

Βελόακον, quasi Telorum remedium, a quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος, ut habetur ap. Diosc. [3, 34, ubi βελουάκος legitur], quod tradat vulneratis capris mederi, a pastu ejus statim decidentibus telis. Gorr. [Cfr. Βελοτόκος.]

[Βελοβυθοθαμβοσεισμοφόνοι, Pseudo-Chrysost. ab Seagero indicatus vol. 11, p. 825, A. Vocabulum ex βέλος, βυθὸς, θάμβος, σεισμὸς, φόνος monstrose ut alia in illa declamatione compositum interpres latinus reddidit *tonitruo et fulgure tacti*.]

Βελοθήκη, ἡ, Theca ad reponendum jacula, Pharetra, Hesych. [Hesychius s. v. φαρέτρα, Schol. minor Homeri Il. A, 45, ab Scotto, Libanius vol. 4, p. 1070, ab Schæfero citatus.] [Chrys. t. 4, p. 620, B : Παιόμενος, οὐ παίων, ἐκένωσεν αὐτοῦ τὴν βελοθήκην ἅπασαν, Totam illius pharetram exinanivit. Hase.]

Βελομαντία, ἡ, s. ῥαβδομαντία, Genus vaticinationis, quum mittuntur sagittæ in pharetram, et commiscentur inscriptæ s. signatæ nominibus singulorum, ut videatur, cujus sagitta exeat, et quæ prius civitas debeat oppugnari. VV. LL. ex Hieron. in Ezech. 21.

Βελόνη, ἡ, Acus. Eupolis ap. J. Poll. [10, 136] : Ἐγὼ δὲ στίξω σε βελόναισι τρισί. || Est etiam nom. Piscis, qui ab Aristot., Speusippo, et Dorione, ut refert Athen. [7, p. 319, C] alio nomine ῥαφὶς dicitur, ab aliis ἀβλεννής : a Plin. autem Acus, Aculeati, plur. et Belone etiam Gr. nom. servato. Gaza vero et ipse Acum vocat, necnon Aciculam, ut habent VV. LL. [Batrachom. 130 : Εὐμήκης βελόνη. Phrynichus p. 90 : Βελόνη καὶ βελονοπώλης ἀρχαῖα· ἡ δὲ ῥαφὶς τί ἐστιν οὐκ ἄν τις γνοίη. Ubi Lobeckius : « Βελόνη præter Eupolin atque Aristophanem usurparunt Æschines C. Ctesiph. p. 556; Aristot. De anim. 2, 88, 33, t. 2; Philemon fr. 3, p. 195; Ammian. Ep. 17, 96. » Βελόναις διαπείρειν τὴν γλῶσσαν, Toup. Emend. vol. 2, p. 356, ab Schæf. citatus. Τῶν κλάδων βελόναι ex Niceta Ann. 5, 6, affert Schneiderus. G. Dindorf.]

[Βελόνιον, τὸ, Acicula. Eustath. Opusc. p. 305, 60 : Βελονίων ἐπιμελῶς εἶχον, ὡσεὶ καὶ μεγάλων τινῶν. Tafel.]

Βελονίς, ίδος, ἡ, Acicula. [Pollux 10, 136, ubi ex Hermippo comico affertur, et 7, 42, Piscis, de quo v. in Βελόνη. Oppian. Hal. 1, 172 : Σφύραιναι δολιχαὶ, ῥαφίδες δ' ἐπὶ τῇσιν ἀραιαί. Schol. ῥαφίδες) βελονίδες. || Βελονὶς inter synonyma scandicis in var. lect. ad Dioscor. 2, 168. G. Dindorf.]

Βελονοειδής, ὁ, ἡ, Acus formam habens. Sic dicitur Processus unius ossis λιθοειδοῦς, ab interiori ejus parte exoriens, solidus, oblongus, et subtilis instar styli, graphii, vel acus, quem proinde veteres appellarunt στυλοειδῆ, γραφοειδῆ, et βελονοειδῆ : et quidam a gallinacei calcaris similitudine πλῆκτρον, ut tradit Gorr. [Βελονοειδὴς ἔκφυσις Galenus Περὶ μυῶν ἀνατομῆς p. 29, 30, 31, 32 ed. Dietz. G. Dindorf.]

[Βελονοθήκη, Gl. Aciarium.]

Βελονοποικίλτης, ὁ, Qui acu vestes variegat et ζωγραφεῖ, ut Hesych. exp. Qui acu vestes pingit, ut Lat. etiam loquuntur. Phrygionem vero uno verbo iidem nominant.

[Cfr. Salmas. ad Hist. Aug. p. 510, C, F, ubi accentus in extrema. Hase.]

Βελονοπώλης, ὁ, Qui acus vendit. Est etiam Nom. propr. ap. Aristoph. Il. [175; Pollux 7, 197, ubi et Βελονόπωλις, ιδος, ἡ. Vide Βελόνη et Βελόπωλις.]

[Βελοποιέω, Tela facio. Eustathius Opusc. p. 165, 84 : Ὡς τὸ ἅγιον πνεῦμα χορηγήσει, ὃ βελοποιεῖ κατὰ τῶν τοιούτων κακῶν. G. Dindorf.]

[Βελοποιητικός. Vid. Βελοποιικός.]

[Βελοποιία, ἡ, Telorum fabricatio. Pollux 7, 156. Hero in Mathem. vet. p. 121 : Τὴν καλουμένην βελοποιίαν· p. 122 : Ὅταν ἐν τῷ περὶ τὴν βελοποιίαν μέρει καταγίνωνται. G. Dindorf.]

[Βελοποιικός, ή, όν. Ἡ βελοποιική, Ars tela fabricandi. Hero p. 122 ed. Paris : Ὅρος δὲ τῆς βελοποιικῆς ἐστι τὸ μακρὰν ἀποστέλλειν τὸ βέλος ἐπὶ τὸν δειχθέντα σκοπὸν, εὔτονον τὴν πληγὴν ἔχον. Ipse Heronis liber inscribitur Βελοποιικὰ, sive Βελοποιητικὰ, ut apud Eutocium legitur in comment. ad Archimed. De sphæra et cylindro 2, et in codicibus ab Fabricio memoratis vol. 4, p. 226, 227. In eadem Mathematicorum collectione Excerpta ex Philonis Βελοποιικοῖς leguntur, qui βελοποιικὰ eadem esse monet, quæ ab aliis ὀργανοποιικὰ dicantur, p. 49. G. Dindorf.]

Βελοποιός, ὁ, Telorum fabricator. Camer. [Pollux 7, 156. Legitur apud Philonem in Mathemat. vet. p. 58 extr. G. Dindorf.]

[Βελόπωλις, ιδος, ἡ, lectio vitiosa apud Pollucem 7, 200 : Τὰς δέ γε βελοπώλιδας εἴρηκεν Ἕρμιππος ἐν Μοίραις. Codex Falckenburg. : Τὰς δέ γε βελόνας βελονίδας εἴρηκεν ... Restituendum igitur βελονοπώλιδας, quod paullo ante 5, 197 memorat Pollux, qui βελονίδας ex eadem Hermippi fabula affert 10, 136. G. Dindorf.]

Βέλος, τὸ, Telum, Jaculum, Sagitta, Hasta mis-

silis : Πᾶν τὸ πόῤῥωθεν βαλλόμενον, ut Eust. [p. 704, 53. Conf. Theophil. vol. 2, p. 920 ed. Reitz. G. Dind.] exp., licet alibi [p. 452, 28] scribat βέλος proprie esse τὸ τοῦ ὀϊστοῦ σιδήριον· indeque ipsum totum βέλος nominari, ut et αἰχμὴ, quum pars δόρατος sit proprie, per synecd. pro δόρυ accipitur. Od. Υ, [305] : Οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός. Il. Ρ, [373] : Μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα, Πολλὸν ἀφεσταότες· Δ, [498] : Ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν. Ubi Eust. annotat βέλος pro δόρυ accipi, utpote μήκοθεν ἀφεθέν. Ante enim de eod. dixerat, ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. [Iliad. Π, 814. Codex Vrat. βέλος pro δόρυ præbet non ex glossemate, ut Heynio videbatur, sed librarii culpa, qui ad v. 812 aberravit. G. Dind.] Athen. [5, p. 208, C] : Ἐφ' οὗ λιθοβόλος ἐφειστήκει τριτάλαντον λίθον ἀπ' αὐτοῦ ἀφιεὶς καὶ δωδεκάπηχυ βέλος, Saxa tritalentaria telaque missilia duodeviginti pedum facile ejaculans, Bud. De asse. Ἐντὸς βελῶν εἶναι dicitur, qui intra teli jactum est, ut idem Bud. Comm. exp. Contra vero ap. Lucian. [Q. Hist. C. c. 4] : Καὶ ὅπως ἀσφαλῶς μεθέξω τοῦ πολέμου αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστώς. [Idem Dial. Deor. 19, 2, et alibi. Diodor. Sic. 20, 6 : Ἐντὸς βέλους. Boisson. ad Philostr. p. 607. Schæf.] || Quum vero peculiariter Deo tribuitur, Fulmen est : ut Herodot. [4, 79] : Βέλος ἐνέσκηψε θεὸς, Deus fulmen ejaculatus est. At Soph. Trach. [1087] addidit et κεραυνοῦ, dicens, Ἔνσεισον, ὦ 'ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ κεραυνοῦ. [Valcken. ad Hippolyt. p. 225. Euripid. Suppl. 860 : Ὁρᾷς τὸ δῖον οὗ βέλος διέπτατο. Schæf.] || Eund. vero Soph. [Aj. 658], Gladium, quo interiit Ajax, ἔγχος ἔχθιστον βελῶν audacter dixisse, auctor est Eust. [p. 644, 46. Euripides Electr. 1159 : Ὀξυθήκτῳ βέλει.] Aristoph. tamen Schol. A. [345] : Ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν· ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος, pro ξίφος etiam poni scribit. || Βέλος Eustathio est etiam Ipse ictus et dolor ex ictu illatus; ut Il. Ξ, [439] : Καδδέ οἱ ὄσσε Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα, βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα. [Heyn. ad Homer. vol. 5, p. 503; 6, p. 198, 608, 630. Schæf.]. Id ipsum etiam tradit Schol. Eur. βέλος dici scribens καὶ τὸ πεμπόμενον, καὶ τὸ τραῦμα ἀπὸ τῆς βολῆς τοῦ βέλους. [Vid. Triller. ad Thom. M. p. 151. Schæf. Æschylus Xantriis apud Suidam [et Photium] in Ὀκτώπουν, Κέντημα γλώσσης σκορπίου βέλος λέγω. Hemsterh.] || Βέλος ὀξὺ, Hom. metaph. dixit etiam Extremum dolorem parturientis, Il. Λ, [269] : Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα Δριμὺ, τό, τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι. [Theocrit. 27, 28 : Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας. Oppian. Hal. 1, 591 : Σκορπίος αὖ τετόρεσσι φέρει βέλος ὠδίνεσσι. Wakef.] Βελῶν vero differentiam qui scire desiderat, consulat P. Ægin. 6, 88.

[Βέλος grammatici recte monent omne missile dici. Hero in Mathem. vet. p. 122 : Βέλος καλεῖται πᾶν τὸ ἐξαποστελλόμενον ὑπὸ τῶν ὀργάνων, ἢ ὑπὸ ἄλλης τινὸς δυνάμεως, οἷον τόξου, σφενδόνης ἢ ἄλλου τινός. De saxo Homerus Od. Ι, 495 : Ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα αὖτις ἐς ἤπειρον. Quintus Smyrn. 10, 161, ab Wakef. indicatus : Καί ῥά οἱ ἐκ βελέων ὀλοὸς περὶ τύμβος ἐτύχθη. De scamno Homerus Od. Ρ, 464 : Οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο. De matula Æschylus apud Athen. 1, p. 17, C : Ὅδ' ἐστὶν ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος γελωτοποιὸν, τὴν κάκοσμον οὐράνην, ἔῤῥιψεν. De fulmine poetæ supra indicati et alii multi. Æschylus Prometh. 358 : Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος, καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα. Pindarus Nem. 10, 15 : Κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσιν. De tempestate Sophocles Antig. 358 : Δύσομβρα φεύγειν βέλη. || De amore. Æschylus Prom. 649 : Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται. Agam. 742 : Μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος. Aristænetus 1, 16 : Οὐδεὶς ἕτερος ἐπίσταται τῆς ἐμῆς καρδίας τὸ βέλος, cordis mei vulnus, ubi Bastius Heliodor. 8, p. 318, comparat : Ὦ φιλτάτη, τὸ μὲν βέλος τοὐμὸν ἔγνωκας. De misericordia Æschylus Agam. 240 : Ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ. De dolore Pindarus Nem. 1, 71 : Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον βέλος πλᾶξε γυναῖκας, ubi alii libri ex interpretatione δέος. || De sermonibus Plato Philebo p. 23, B : Βέλη ἔχειν ἕτερα τῶν ἔμπροσθεν λόγων. Vide Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 5. || Βέλος pro βελόνη dixit Ælianus V. H. 9, 13 : Εἰ δὲ ἀφίκετο τὸ βέλος. Ubi præcedit διὰ τῆς σαρκὸς διεῖρπεν ἡ βελόνη. || Genitivi pluralis tum contracta tum soluta forma Attici videntur usi esse, si quid Suidæ auctoritati tribuendum est, qui βελέων e Xenophonte affert in Ἀνθέων. Sed βελῶν consentientibus libris legitur Cyri Inst. 3, 3, 61, 69. Aristophanis autem versus Vesp. 615 : Σκευὴν βελέων ἀλεωρὴν, quo Kœnius utitur ad Gregor. p. 380, alienus ab hac quæstione est, quum verba illa ad epicæ dictionis imitationem composita sint. || Βέλος et μέλος confusa apud Eurip. Bacch. 25, quem locum Schæf. indicavit, Pindar. Olymp. 9, 13; Gregor. Naz. vol. 1, p. 697, B. Cum τέλος Heyn. ad Homer. vol. 6, p. 199. G. Dindorf.]

[Βελοστασία, ἡ, Armamentarium. Pseudo-Chrys. Serm. 60, p. 420 : Οἶδα λοιπὸν τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, οἶδα αὐτοῦ τὰ σκελίσματα, οἶδα τὴν τῆς γαστριμαργίας αὐτοῦ βελοστασίαν. Seager. Aliud exemplum ex Athenæi libro De machinis p. 6, vide s. v. Ἐπιστύλιον. G. Dindorf.]

Βελόστασις, εως, ἡ, dicitur, ut ἱππόστασις, Bud. Legitur Ezech. 4, [2, ubi exp. Aries] et 1 Macc. [6, 20] : Βελοστάσεις καὶ μηχανὰς, ubi exp. Balista. [Diod. Sic. 20, 85 : Βελοστάσεις οἰκείας τοῖς ἐπιτίθεσθαι μέλλουσι καταπέλταις. Ubi vid. Wesseling. Polyb. 9, 34 : Τρεῖς ἦσαν βελοστάσεις λιθοβόλοις, « Loci, ubi stant tormenta. » Ern. Scap. Ox.]

[Eodem sensu, Tormentorum stationes, Philo Belop. p. 81, B; 82, A; 96, A. Hase.]

Βελοσφενδόνη, ἡ, Phalarica, VV. LL. Apud Plut. vero Sulla [18] : Βελοσφενδόνη καὶ γρόσφοι, Interpr. vertit Sagittæ et glandes. [Liv. 21, 8; Sil. 1, 351. Schneider.]

Βελότοκον a quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος, ut habetur ap. Diosc., quod et Sagittarum et partuum remedium sit. Gorr. [Apud Diosc. 3, 34 : Βελοτόκος. Conf. Βελόακον.]

Βελουλκέω, Tela extraho. Ægin. 6, 88 : Αἰσχρὸν γὰρ βελουλκοῦντας ἡμᾶς τοῦ βέλους χεῖρον ἐργάσασθαι κακόν. [Plutarchus Moral. p. 977, A : Ὁ δὲ λάβραξ ἀνδρικώτερον τοῦ ἐλέφαντος, οὐχ ἕτερον, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτὸν, ὅταν περιπέσῃ τῷ ἀγκίστρῳ, βελουλκεῖ. Wakef.]

[Βελουλκητέον, Tela extrahendum. Paulus Ægin. 6, 88, p. 210, 7. G. Dindorf.]

Βελουλκία, ἡ, Teli infixi extractio : cujus tres ex Hom. species tradit Eust. Il. Δ, [p. 464, 41], ἐκτομὴν, quum telum educitur discissa latius carne, ut in Eurypylo : διωσμὸν, quum proditur ac propellitur, s. ejicitur, ut Celsus loquitur, ut in Diomede : ἐξολκὴν, quum extrahitur, ut in Menelao.

Βελουλκικὸς, ἡ, ὸν, Ad telorum extractionem pertinens; ut Ægin. 6, 88 : Ὅτι τὸ βελουλκικὸν τῆς χειρουργίας μέρος τῶν ἀναγκαιοτάτων ἐστί. [Id βελουργικὰ scriptum est in argumento operis p. 2, 6 : Ἐν τῷ ς τὰ κατὰ χειρουργίαν ἅπαντα λέγεται τήν τε κατὰ σάρκας, ἔνθα καὶ βελουργικὰ, τήν τε τῶν ὀστῶν. G. Dindorf.]

Βελουλκὸς, Tela missilia extrahens. Βελουλκὸν Bud. interpr. Ferramentum chirurgi e Celso 6, 26; P. Ægin. 6, 88 : Ἐκπεπτωκότος δὲ δι' ὀδοντάγρας ἢ ῥιζάγρας ἢ βελουλκοῦ, ἢ ἑτέρου τινὸς ὀργάνου.

[Βελουργικός. Vid. Βελουλκικός.]

[Βέλτατος, i. q. βέλτιστος, Æsch. Eum. 487, Suppl. 1055.]

Βέλτερος, α, ον, Melior, Præstantior : Βελτίων, κρείσσων, ἀμείνων, καλλίων, Hesych. Il. Φ, [485] : Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι. [Odyss. Ζ, 282. Theognis 92. Anon.] Sic Hesiod. Ἔ. [362] : Οἴκοι βέλτερον εἶναι, Domi esse melius est. Phocyl. [13, 122] : Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ. Aristoph. tamen Schol. in positivo gradu exp. φρόνιμος. Vide Ἀβέλτερος. [Βέλτερον etiam Apollon. Rh. 1, 254; 2, 338; 3, 507; 4, 1255; Æschyl. S. Theb. 337; Suppl. 1067. In fragmento Æschyli apud Athen. 9, p. 375, E : Ὄψον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τῷδε βέλτιον, corrigendum βέλτερον. Hæc Burneius in *Monthly Review* 1799, p. 429, quæ repetiit Gaisford. ad Eurip. Suppl. 1101. In sermone vulgari nullus hujus vocabuli usus est præterquam in composito ἀβέλτερος et ἀβελτέρειος, quæ altera forma, annotata ab Etymol. M. et Eustathio, latet in versu Anaxandridis apud Suidam s. v.

ἄβελτερος, Ὦ Ἡράκλεις ἀβελτηρίου τεμενικοῦ. Corrige ἀβελτερείου. Nam ineptum est quod ab Suida traditur, λέγουσι δὲ καὶ ἀβελτήριον τὴν ἀβελτηρίαν, fortasse sic corrigendum, ἀβελτέρειον τὸν ἀβελτερίαν. G. Dindorf.]

Βελτιόνως, Melius. [Hippocr. p. 590, ἔχειν. Angl.]

[Βελτιότης. Vid. Βελτίωσις.]

Βελτιόω, ώσω, Meliorem s. Melius reddo. [Gl. Βελτιοῦμαι, Melioresco]. Philo V. M. 3 : Ἣν ὥσπερ ἀγαθὴν ἄρουραν φιλοσοφία παραλαβοῦσα, δογμάτων θεωρία παγκάλως ἐβελτίωσε, In melius provexit. Idem : Τὴν μὲν διάνοιαν τὸ πρῶτον, ἔπειτα καὶ τὸ σῶμα διὰ τῆς ψυχῆς ἐβελτιοῦτο, Animus primum, deinde per animam corpus proficiebat. Plut. [Mor. p. 85, C] : Νέῳ δὲ ἀνδρὶ βελτιουμένῳ τὸ ἦθος, Qui melior fit. [Philonis, Plutarchi et aliorum exempla attulit Wyttenbach. vol 6, p. 553. Aristoteles p. 821, 38 ed. Bekker. : Αἱ ῥοιαὶ ... δι' ὕδατος γλυκέος καὶ ψυχροῦ ποτιζόμεναι βελτιοῦνται. Antyllus p. 318 ed. Matth. : Βελτιοῦται ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ τὰ ὀφθαλμικά. Anonymi vitam Pythag. apud Photium Bibl. p. 438, 18 addit Wakef. : Εἰ γὰρ κατὰ ποσόν τι ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος βελτίων γίνεται ἑαυτῆς ... πολλῷ μᾶλλον βελτιοῦται, ὅταν ... G. Dindorf.]

[Βελτίς, Beltis. Inscriptio Hermionæ reperta apud Bœckh. vol. 1, p. 596 : Βελτὶς Κλεοπάτρας. G. Dind.]

Βέλτιστος, η, ον, Optimus : οἱ βέλτιστοι τῶν πολιτῶν, Optimates. [Τὸ βέλτιστον sive οἱ βέλτιστοι, optimates, oppositum τῷ δήμῳ apud Xenoph. De rep. Ath. 1, 5; 3, 10, 11. G. Dind.] Plut. : Βελτίστους γίνεσθαι ἑαυτῶν ἀνθρώπους, ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσι, Tum denique longe optimos fieri homines. Thucyd. 4, [68] : Ἀλλ' ὡς τὰ βέλτιστα συμβουλεύοντες ἰσχυρίζοντο. [Ὦ βέλτιστε, consueta in vulgari sermone Græcis veteribus compellatio, quam glossator Aristoph. Pluti v. 1173 per ὦ κάλλιστε interpretatur, de more seriorum, ut monet Hemsterhusius, quem citat Schæf. qui ὦ βέλτιστε ap. Philostr. Her. p. 20 Boisson. legendum addit. Epictet. Ench. c. 22 : Τῶν βελτίστων σοι φαινομένων ἔχου· ibid. 51, 2 : Πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω σοι νόμος. Βέλτιστα adverb. Epictet. Fragm. 130, p. 106 : Ἑαυτὸν παρασκευάζων βέλτιστα πράττειν. Angl. Βέλτιστος nominibus hominum frequenter additum in sermone familiari, ut ὁ βέλτιστος Δάφνις, ὁ βέλτιστος Γανυμήδης· vid. Villoison. ad Longum p. 59. Πρὸς τὸ βέλτιστον et παρὰ τὸ βέλτιστον Heindorf. ad Plat. Gorg. § 125. Ἀπὸ τοῦ βελτίστου, honesta ratione, Hemsterh. ad Pluti v. 754, p. 254. Dionys. Hal. Ant. Rom. 1, 76 : Αἰσθόμενος οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου ταῦτα πράττοντα τὸν ἀδελφόν. Ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου idem, ibid. 3, c. 5 : Ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου κρίνουσι τὸ συμβεβηκός· ibid. 3, c. 26 : Ἀναχώρησιν ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου γενομένην, ubi articulus olim omissus ex cod. Vat. accesssit. Idem ib. 4, c. 15 : Ὀμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, ἦ μὴν τἀληθῆ καὶ ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου τετιμῆσθαι. Ἐκ παντὸς τοῦ βελτίστου idem ibid. 3, c. 22 : Ἐκ προθυμίας τε καὶ παντὸς τοῦ βελτίστου κοινωνεῖν ἐγνωκότα τοῦ πολέμου. Ἐπὶ τῷ βελτίστῳ Coraes ad Theophrast. p. 187. Βέλτιστον et βέλτιον confusa, Heindorf. ad Platon. Gorg. § 98, 125. (Βέλτιστος et κάλλιστος apud Xenoph. Inst. Cyri 4, 5, 57. Angl.) Βέλτιστος et μέγιστος, ad Thomam M. p. 155. Hæc Schæferus. Βέλτιστος non legitur apud Homerum et Hesiodum : semel apud Æschylum Agam. 378, nusquam apud Sophoclem, sæpius apud Euripidem. Βέλτιστος ironice dictum, ut ἡ βελτίστη ποδάγρα, vide Jacobs. ad Achill. Tat. vol. 2, p. 562. De forma Dorica βέντιστος vide suo loco. G. Dindorf.]

Βελτίων, ονος, ὁ, ἡ, Melior, Præstantior. Dem. Π. παραπρ. Οἱ νέοι γὰρ ἡμῶν δι' ἐκεῖνον ἔσονται τὸν ἀγῶνα βελτίους, Ad frugem morum meliorem redigentur. Thucyd. 8, [87] : Τροφὴν γοῦν οὐδὲν βέλτιον, ἀλλὰ καὶ χεῖρον ὁ Ταμὼς, ὡς προσετάχθη, παρεῖχεν. Βελτίω et Βελτίους, contr. pro βελτίονα et βελτίονες, βελτίονας, exemto ν. [Mœris p. 95, ibique Pierson. Schæf. Βελτίω sæpe pro βέλτιον in codd. scriptum : vid. ad Xenoph. Hist. Gr. 2, 2, 16. L. Dind.] || Βέλτιον, Melius : non Nom. solum est, sed Adv. etiam, ut, quum dicitur, Βέλτιον ἐμπολῶ, Melius vendo, i. e. Pluris vendo, πλείονος πιπράσκω. Melius enim esse putatur, quod majus vel plus est. [Βελτίων καὶ ἐκ βελτιόνων Demosth. p. 228, 20, ubi Marklandus Lysiæ locum comparat p. 118 Steph. Βέλτιον ἴσως formula philosophorum, Wyttenbach. ad Plutarch. vol. 6, p. 67. Τὸ βέλτιον, Libanius vol. 4, p. 142, 19 : Τὴν δὲ ψυχὴν βέβλαμμαι καὶ περὶ τὸ βέλτιον ἐζημίωμαι. G. Dind. Βελτίων εἰμὶ ποιῶν pro βέλτιόν ἐστιν ἐμὲ ποιεῖν, Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 315. Plato De legg. 9, p. 863, B : Δίχῃ διελόμενος αὐτὸ ὁ νομοθέτης ἂν βελτίων εἴη. Demosth. p. 1375, 7 : Ὅμως δ' ἀκούοντες αὐτῶν βελτίους ἔσεσθε. Βέλτιον βιοῦν, βέλτιον πράττειν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 93. Βέλτιον ἔχειν Hesychius in Ῥαΐσω. Οὐ βέλτιον, Non conducit, Plat. Alcib. 2, p. 143, A; Aristot. Poet. c. 25. Schæf. Βέλτιον in metro dactylico ancipitem habet mediæ syllabæ mensuram. Senario vero iambico Æschyli, de quo in Βέλτερος dictum, βέλτιον, quod correpto iota legebatur, recte exemit Burneius restituto βέλτερον. Eadem permutatio apud Homer. Odyss. P, 18, qui sola forma βέλτερος utitur, et Hesiod. Ἔργ. 363. Βέλτερον per βέλτιον interpretatur Hesychius. Dorica forma Βεντίων : de qua infra. G. Dindorf.]

Βελτίωσις, εως, ἡ, In melius provectio. Philo V. M. 2 : Διά τε μεγαλουργίαν καὶ ἅμα βελτίωσιν ἠθῶν, Tum ad vitæ morumque disciplinam. [Plutarchi et Philonis exempla collegit Wyttenbach. ad Plutarch. vol. 6, p. 553. Sextum Empir. 7, 23, qui βελτίωσιν τῶν ἠθῶν dixit, indicat Struvius. Adde Theodor. Metoch. p. 35, 43, 742. Schol. Pindari Olymp. 1, 5 affert Wakef., ubi Bœckhius ex cod. Vratisl. βελτιότητος edidit. G. Dind.]

Βελτιώτας, Telesilla poetria usurpavit pro τὰς βελτίους, Hesych.

[Βελτιώτερος, α, ον, i. q. βελτίων. Hesychius : Βελτιώτας· τὰς βελτίους. Τελέσιλλα, ubi corrig. videtur βελτιωτέρας. Βελτιώτερον cum χερειότερον et μειζότερον comparat Schol. Hom. Il. B, 248. Similius etiam καλλιώτερον est. Quod Hesychius ipse Κουφότερον per βελτιώτερον interpretatur, non erat cur mirarentur critici : sequitur enim morem recentiorum Græcorum, qui κρειττότερος, μειζότερος et similia dixerunt sæpissime. Superlativum βελτιώτατα apud Aristot. Hist. An. 5, 14, correctum esse restituto ex codd. βελτίω τὰ monet Schneiderus. G. Dind.]

[Βελτιωτής, οῦ, ὁ, Qui meliorem reddit alterum. Epiph. t. 1, p. A : Αὐτὸς τοῦ νοῦ κοσμήτωρ, καὶ ὀρθωτής, καὶ βελτιωτὴς ἐγένετο. Hase.]

[Βελτιωτικός, ή, όν, Meliorem s. Melius reddens. Clemens Alex. Str. 7, p. 700, D : Φιλοσοφία ψυχῆς βελτιωτική· et p. 701, A : Βελτιωτικὴν ἐνδεικνύμενος θεωρίαν. Hæc indicavit Wyttenbach. ad Plutarch. vol. 6, p. 553. G. Dindorf.]

[Βελτός· ὁ βλητός, Hesychius. G. Dindorf.]

[Βελφίν. Vid. Δελφίν.]

[Βελφοί. Vid. Δελφοί.]

[Βελών, πόλις καὶ ποταμὸς ἐν τῇ Βαιτικῇ τῆς Ἱσπανίας· ὁ πολίτης Βελώνιος, Steph. Byz. ubi vid. Berkel. Conf. Βαδών. G. Dind.]

[Βελώνης, ου, ὁ. Herodian. Epimer. p. 211 : Τελώνης, σιτώνης, βελώνης, ὀπωρώνης. Boisson. Zonaras p. 381 : Βελώνης· ὁ βέλη ὠνούμενος. In Etymolog. Gud. p. 107, 51, in Βελὼν corruptum. G. Dind.]

[Βελώνιος. Vid. Βελών.]

[Βεμβεύω. Vid. Βεμβέω.]

Βεμβέω, Circumago, In gyrum ago. Unde Βεμβεύω. Meminit utriusque Hesych. Et βεμβεῖ enim affert pro δινεῖ, et βεμβεύει pro δινεύει. Adhæc ut βεμβεῖ, sic et Βεμβρεῖ exp. βεμβρεύει, δινεύει. Ubi etiam nota Βεμβρεύει pro βεμβεύει dici.

[Βεμβίδιον. Vid. Βέμβιξ.]

[Βεμβικιάω.] Βεμβηκιάω, Circumeo, aut In gyrum eo in modum turbinis : ut Suid. βεμβηκιᾶν esse dicit περιστρέφεσθαι, Circumverti et circumagi. [Vera scriptura βεμβικιάω est pariterque in ceteris hujus stirpis vocabulis, in quibus η librariorum erroribus debetur, recte monente Brunckio ad Aristoph. Vesp. 1517. Verbo autem βεμβικιᾶν utitur Aristoph. Av. 1465. G. Dind.]

[Βεμβικίζω.] Βεμβηκίζω, act. habens signif., nimi-

A rum Circumverto et circumago in modum βέμβηκος, In gyrum ago velut turbinem. Apud Suid. ex Aristoph. Σ. [1517] : Συγχωρήσωμεν ἅπαντες, Ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβηκίζωσιν [meliores libri recte βεμβικίζωσιν] ἑαυτούς· ubi Schol. exp. διακινήσωσι. Præterea ut dictum est ap. eund. Hesych. scribi βέμβιξ pro βέμβηξ, sic et βεμβικίζει habetur apud Eundem pro βεμβηκίζει : quod exp. ῥομβεῖ, στρέφει, item διώκει : quum potius sit εἰς κύκλον διώκει. [Immo recte scriptum Βεμβικίζει.]

[Βεμβικώδης, Turbini similis. Athenæus 11, p. 496, A : Πλημοχόη, σκεῦος κεραμεοῦν βεμβικῶδες ἑδραῖον ἡσυχῇ. Schneid. Nisi βικῶδες scripsit : quod vocabulum infra ex Hesychio afferetur. G. Dind.]

[Βέμβινα, κώμη τῆς Νεμέας. Ἑλλάνικος δὲ Βέμβινον καὶ πόλιν φησίν· ὁ πολίτης Βεμβινήτης (codex Vratisl. Βεμβινίτης) ὡς Σταγειρίτης· παρὰ δὲ Ῥιανῷ Βεμβινάτης... Πανύασις ἐν Ἡρακλείας πρώτῃ, Δέρμα τε θήρειον Βεμβινήταο λέοντος· καὶ ἄλλως, Καὶ Βεμβινήταο πελώρου δέρμα λέοντος· τὸ ἐκ τόπου ἐπίρρημα Βεμβίνηθεν καὶ εἰς τόπον Βεμβίναδε, Stephanus Byz.] B

[Βέμβιξ, ικος.] Βέμβηξ, ηκος, ἡ, dicitur ὁ ξύλινος στρόμβος, s. ἐργαλεῖον, ὃ μάστιγι στρέφουσιν οἱ παῖδες, ut Suid. exp., quod τῶν παίδων παίγνιον alio nomine dicitur δῖνος, στρόβιλος, τροχὸς, Lat. Turbo et Trochus itidem. Apud Suid. [et Schol. Aristoph. Vesp. 1508, ex Callimachi Epigr. 37] : Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβηκας ἔχοντες, Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ. Idem ex Aristoph. [Av. 1461] affert, βέμβηκος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ· quod exp. εὐκίνητον καὶ εὔστροφον εἶναι δεῖ, nimirum in modum βέμβηκος, ἣ μάστιγι διωκομένη στρέφεται. Porro notandum est, non per η solum βέμβηξ scribi, sed et Βέμβιξ, per ι : ut apud Hesych. βέμβικος δίκην, quod exp. ῥόμβου δίκην, In modum rhombi : nam et ipse εἱλεῖται, ut βέμβιξ περιστρέφεται καὶ δινεῖται. Eid. βέμβιξ est non solum ῥόμβος, sed etiam στρέβλα, item δίνη, et ἡ συστροφὴ τοῦ ἀνέμου. Innuit igitur dici non solum de Trocho et turbine, quem verbere rotant pueri, sed etiam de Turbine aereo, et de Aquarum vortice. C [Oppian. Hal. 5, 221, ab Schneidero citatus : Ὡς τότε κητείοισιν ὑπ' ἄσθμασι χῶρος ἀπάντη ξαινόμενος βέμβικας ἑλίσσεται Ἀμφιτρίτας.] Est vero et Insectum quoddam volucre, quod βέμβιξ nominatur : Schol. Nicandri esse dicit σφηκοειδὲς, μέλαν κατὰ τὴν χροιὰν, κέντρῳ χρώμενον ὡς οἱ σφῆκες· alibi annotans τὴν τενθρήνην, s. τενθρηδόνα, a quibusdam vocari βέμβικα. Nicander. Θ. [805] : Οἶδέ γε μὴν φράσσασθαι ἀλέξια τοῖσι βολάων Οἷά περ ἐκ βέμβικος ὀρειτέρου, ἠὲ μελίσσης· Al. [183] : Μέλισσαι, Πεμφρηδὼν, σφῆκές τε καὶ ἐκ βέμβικες ὄρειαι Γλεῦκος ἅλις δαίνυνται. Ubi Schol. videtur legisse βεμβίδες. Nam et βεμβὶς id ipsum animalculum appellatur : καὶ αἱ βεμβίδες δὲ, inquit, τῶν σφηκωδῶν εἰσὶν εἶδος μελισσῶν, ἃς ἔνιοι βέμβικας καλοῦσι· indicans βέμβικας s. βεμβίδας esse Apum speciem quandam e vesparum genere : quam etiam nota a Nicandro vocari ὀρειτέραν et ὀρείαν, Montanam. Forsitan est Bombyx Plinii. Is enim 11, 22 locutus de apibus, vespis et crabronibus, Quartum, inquit, inter hæc genus est bombycum, D in Assyria proveniens, majus quam supra dicta. Nidos luto fingunt, salis specie, applicatos lapidi : in iis et ceras largius quam apes faciunt : deinde majorem vermiculum. Ex illo porro βεμβὶς est demin. Βεμβίδιον, quod tamen Hesych. esse dicit ἰχθύδιον λεπτὸν, Tenuem et minutum pisciculum.

[Βεμβίς. Vid. Βέμβιξ.]

[Βέμβλετο. Vid. Μέλω.]

[Βέμβλωκεν. Vid. Μολεῖν.]

[Βεμβράνα. Βεμβράνας [pro Μεμβράνας] Ῥωμαϊκώτερον τὰ εἰλητὰ ἐκάλεσεν ἀπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ συνηθείας ἀδιαφόρως τῇ λέξει καταχρησάμενος, ἀφ' ἧς δὴ καὶ ἔγραφε τὴν ἐπιστολὴν, Zonaras p. 383. Lat. Membranas. Dahler. Est ex Pauli Ep. 2 ad Timoth. 4, 13, ubi μεμβράνας legitur. Tittman. Conf. Suicerum p. 679].

[Βεμβρὰς, άδος, ἡ.] Βέβραδα Hesych. esse dicit ἀθαρίνην. Sed forsan ἀθερίνην scripsit et βεβράδα pro βέβραδα : quorum utrumque Piscis nom. est. Meminit βεβράδων in Piscium catalogo Athen. [7, p. 287] ubi

A inter alia hæc leguntur exempla : Phrynich. : Ὦ χρυσοκέφαλοι βεβράδες θαλάσσιαι· Dorio : Βεβράδα ἀποκεφαλίσας, ἐὰν ᾖ ἀδροτέρα. Easdem Epicharmus et Sophro vocant Βεβραδόνας, a sing. Βεβραδὼν, ut idem Athen. ibid. docet, exemplis ab iis petitis. Ibid. Dorio tradit ἐκ μόνης τῆς βεβράδος γίνεσθαι σκευασίαν τινὰ, quæ appelletur Βεβραφύη : cujus mentionem facere Aristonymum dicit in Ἡλίῳ ῥιγοῦντι, e quo hæc verba affert, Ὅγε τοι Σικελὸς Ταῖς μεμβραφύαις προσέοικεν ὁ καρκινοβάτης. Ubi nota scriptum esse μεμβραφύαις pro βεβραφύαις. Nam et Μεμβράδες dicuntur iidem Pisces, ut Idem ibid. annotat, afferens hoc ex Alexide testimonium : Ὃς τοῖς τετραδισταῖς μὲν παρέθηκεν ἐσθίειν Πρώην λέκυθον, καὶ μεμβράδας, καὶ στέμφυλα. Sed et Βεμβράδας nominari scribit, et quidem Attice : ut apud Antiphanem, Μέλιτος γλυκυτέρας βεμβράδας φάσκων ἔχειν. Et rursum, Πωλοῦσι τὸ μέλι σαπρότερον τῶν βεμβράδων. Ibid. rursum sine μ, ex Aristoph. : Ταῖς πολιόχρωσι βεβράσιν τεθραμμένη. Vilem autem fuisse pisciculum, ex eo B patet, quod Aristomenes ibid. dicit, Βεβράδας φέρων ὀβολοῦ. Et Aristonymus, Οὔτ' ἀφύη νῦν ἐστὶ σαφῶς, οὔτ' αὖ βεβρὰς κακοδαίμων. Ubi etiam nota eam copulari cum τῇ ἀφύῃ : nam apuæ e membradum genere sunt, ut testatur Aristot. apud Athen. paulo ante ll. citatos, in sermone de apua : Καὶ ἄλλη δὲ, sc. γίνεται, ἐκ τῆς μεμβράδος, καὶ ἔτι ἐκ τῶν μικρῶν κεστρέων, τῶν ἐκ τῆς ἄμμου καὶ τῆς ἰλύος γινομένων. Quamobrem illud Μεμβραφύας in l. Aristonymi supra cit. existimo esse non σκευασίαν τινὰ et ὀψώνιον, sed Apuas e membradum genere : præsertim quum ibi dicat, ταῖς μεμβραφύαις προσέοικεν ὁ καρκινοβάτης [καρκινοβήτης Meinekius] : loquens de vivo adhuc pisciculo. Et fortassis καρκινοβάτης dicit, quoniam Epicharmus ἐν μεμβράσι καὶ καμμάροις, qui e genere τῶν καρκίνων sunt, τὰς ἀφύας ἀριθμεῖται, ut idem Athen. tradit. Veruntamen et Etym. vult μεμβραφύαν esse σκευασίαν τινὰ γινομένην ἐκ τῆς μεμβράδος s. βεμβράδος, afferens et ipse in testimonium illum Aristonymi l. Dicit vero et ipse βεμβράδα esse εἶδος C ἰχθύος εὐτελοῦς· ab Epicharmo autem eas vocari Βραδόνας : e quo hæc in testimonium affert, Βραδόνες τε καὶ κίγλαι, λαγοὶ, δράκοντες ἄλκιμοι· quæ et in Lex. meo vet. cod. modo leguntur. [Apud Athenæum nunc in exemplis illis omnibus βεμβ— et βαμβ— ex melioribus libris restitutum pro vulgatis olim βεβ— et βαβ—. Veram autem illam esse scripturam comicorum versus evincunt, quibus βεβρὰς producta syllaba priori efferre non licebat. Duplex igitur est hujus vocabuli scriptura, Βεμβρὰς et Μεμβρὰς quæque ab his sunt derivata. Utriusque exempla ex comicis affert Athenæus, quibus adde μεμβράδας ex Timoclis fragmento 6, p. 241, B (ubi forum significat, in quo membrades veneunt), et μεμβράδων ex Machone ibid. p. 244, C. Aristoteles Hist. An. 6, 15 : Ἐκ τῆς φαληρικῆς ἀφύης γίγνονται μεμβράδες. Alciphron 3, 53, a Schæfero citatus : Χύτραν μεμβράδας ἔχουσαν. Hesychius : Τριχθάδες· αἱ χαλκίδες· Ἡρακλέων δὲ μεμβράδες, ab Hemsterh. citatus. Litera α primæ syllabæ formæ Doricæ βαμβραδὼν propria D videtur : ut vitiosum haberi oporteat quod in Nicostrati fragmento apud Athenæum 7, p. 301, B. Codex Venetus et meliora ejus apographa præbent βαμβράδα, recte βεμβράδα ab Musuro scriptum. Forma βεβρὰς autem detractis Athenæi locis solius Hesychii auctoritate nititur. G. Dindorf.]

[Βεμβρεύω. Vid. Βεμβέω.]

[Βεμβρέω. Vid. Βεμβέω.]

Βέμβριξ dici pro βέμβιξ Hesychius docet : quum hoc βέμβριξ, perinde ut illud βέμβιξ, exp. κῶνος, ῥόμβος, τροχὸς, στρέβλα, συστροφὴ ἀνέμου.

[Βένδεια. Vid. Βενδῖς.]

[Βενδιαῖος nomen mensis apud Bithynos. Nomina omnium mensium Bithynicorum ex Ms. Gr. exhibet Jos. Scaliger l. 1 De emend. temp. p. 50, et cum quadam discrepantia Usserius De anno Macedonum p. 41, etiam Fabricius in Menologio p. 61. Sunt ea nomina omnia Gr., præter unum Βενδιαῖος, qui mensis a Græcis dicebatur Ἀρτεμίσιος. Jablonsk. Opusc. vol. 3, p. 112. Βενδιαῖος etiam grammaticus Mos-

quensis in Matthæi Anecdotis vol. 1, p. 86. Sed in Hemerologio Florentino recte Βενδιδαῖος scriptum. G. Dindorf.]

[Βενδίδεια, τά. Vid. Βενδῖς.]

[Βενδίδειον, τὸ, Templum Bendidis. Vide Βενδῖς. || Synesius Epist. 4, p. 159, C : Λύσαντες ἐκ Βενδιδείου πρὸ δείλης ἑώας μόλις ὑπὲρ μεσοῦσαν ἡμέραν, τὸν Φάριον Μύρμηκα παρηλλάξαμεν, δίς που καὶ τρὶς ἐνσχεθείσης τῆς νεὼς τῷ τοῦ λιμένος ἐδάφει· de quo loco Κιβωτὸς Constantinop. p. 509 : « Σκεπτέον εἰ ἱερὸν λέγοι τῆς Βένδιδος, ἢ τόπον τινὰ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οὕτως ὀνομαζόμενον. » G. Dindorf.]

[Luc. Icaromenipp. 24 : Καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ. Hase.]

[Βενδιδώρα, ἡ, Bendidora. Inscriptio Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 474 : Βενδιδώρα Ζήνωνος θυγάτηρ· ubi Bœckhius Ἀρτεμιδώρας nomen comparat. G. D.]

[Βενδίδωρος, ὁ, Bendidorus. Inscript. Byzantia ap. Bœckh. vol. 2, p. 70. G. Dindorf.]

[Βενδῖς.] Βένδις, Thracum lingua dicitur ἡ Ἄρτεμις, Diana, teste Hesych. Lucian. inter barbarorum Deas hanc refert, apud quem paroxytonως scribitur Βένδις, in Jove Tragœdo [c. 8. Vera scriptura Βενδῖς, Βενδῖδος, accusativi Βενδῖν est : vide Arcad. p. 36, 17, et quæ Gœttlingius affert ad Theodos. Gr. p. 243. Βένδην codex Hesychii in Ἀδμήτου, Δίλογχον et Μεγάλη θεός, quod Βενδῖν scribendum. Nam quod Palæphatus 32, 6 Βένδειαν dixit, nisi fallit scriptura, non satis argumenti est ut Βένδην Hesychium scripsisse putemus, qui vulgari nominativi forma utitur. Ad Βένδιν, quod s. v. Κυβήκη legitur, nihil ex codice enotatum. Τὴν Βένδιν librarii error est apud Theodor. Prodrom. in *Notices et Extraits des Mss.* vol. 8, p. 129. G. Dind.] Inde Βενδιδία ἑορτή quædam dicta Athenis, in honorem ejus agitari solita, quam et Βενδίδεια appellant plur. subaud. ἱερά. Plato Pol. 1, sub fin. [p. 354, A] : Ταῦτα δή σοι εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδείοις. At sing. τὸ Βενδίδειον, sub. itidem ἱερὸν, dicitur Fanum Bendidis, Templum Bendidis. Xen. Hell. 2, [4, 11] : Ἡ φέρει πρός τε τὸ ἱερὸν τῆς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος καὶ τὸ Βενδίδειον. [De templi nomine ita præcipit Theognostus in Bekkeri Anecd. p. 1343 : Βενδίδειον προπαροξύτονον· ἐφύλαξε γὰρ τὸ δ τῆς Βενδῖδος. Festi nomen fuit non ἡ Βενδιδία ἑορτή, sed τὰ Βενδίδεια. Apud Platonem libri multi solemni errore Βενδιδίοις, et Βενδίδια Timæus p. 62, ubi vide Ruhnken. Βενδιδέων inscriptio Fourmontiana ap. Bœckh. vol. 1, p. 250. In Βενδίλια corruptum in Gl. Labbæi. G. Dindorf.]

[Βενέτειος. Vid. Βένετος.]

[Βενετίζω, Factioni Venetæ addictus sum. Theophanes apud Alemann. ad Procop. Anecd. p. 65, ab Struvio indicatus.]

[Βένετος, i. q. Ἐνετός, quod vide. Βένετοι, Factio Veneta circi, cui tribuitur Βένετον χρῶμα, s. Βενέτια βάμματα, propter vestium, quibus utebantur, colorem : vide Wilken. in Actis Academ. Boruss. a. 1827, p. 218, et confer quæ in Καλλάϊνος dicentur. Βενέτειον στοὰν Procopius Histor. p. 74, A. G. D.]

[Βενθεσικύμη, ἡ, Benthesicyma, Neptuni ex Amphitrite filia apud Apollodor. 3, 15, 4. Schneid. ῡ.]

Βένθος, τὸ, Profunditas, Fundum. Hesychio βάθος, πυθμήν. Od. A, [53] : Θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν. Il. N, [21] : Ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης. Od. P, [316] : Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης Κνώδαλον. Etym. derivari e βάθος scribit, ut πένθος e πάθος, pleonasmo τοῦ ν, et τροπῇ τοῦ ε. [Euripides apud Stobæum 105, 12 Gaisf. : Κατὰ βένθος ἁλίου. Pindarus Olymp. 7, 105 : Ἁλμυροῖς ἐν βένθεσιν. Aristophanes Ran. 666 ex tragico : Ἁλὸς ἐν βένθεσιν. Paulus Silent. Epigr. 27, ab Schæfer. citatus : Βένθεϊ σῆς κραδίης. Βένθος et Βυθὸς confusa vide in Βυθός. G. Dindorf.]

[Βένθοσδε, In profundum. Homer. Odyss. Θ, 51 : Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν. G. Dind.]

[Βενίσαι (?) τὸ ἀφροδισιάσαι παρὰ τῷ πλήθει λέγεται, Lydus De mensib. p. 214. G. Dindorf.]

[Βέννα, ἡ, Benna, urbs Thraciæ, καὶ δι' ἑνὸς ν, inquit Stephanus Byz., καὶ διὰ δύο· καὶ ἡ γραφὴ διάφορος καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ε, ὅπερ κρεῖττον. Inde adjectiva ducta Βένναι, Βεννάσιοι, Βεννικός. || Βέννα, μία βουλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πέντε, ἧς οἱ βουλευταὶ Βέννιοι, ὡς Ἔφορος, Stephanus Byz. ibid. G. Dind.]

Βέντιστος, Dorice ap. Theocr. [5, 76,] pro Βέλτιστος, Optimus.

[Βεντίων, Dorice pro βελτίων, Melior. Gregor. Cor. p. 354, 658. Angl.]

Βέομαι, poet. pro βῶμαι. Vide Βείομαι.

[Βέρβεια πολυτίμητε, Eriphus apud Athen. 3, p. 84, C, ubi nescitur quid βέρβεια sit. Indicavit Scap. Ox.]

[Βερβένιος. V. Βερβίνια.]

Βέρβερι, Indica lingua dicitur ὄστρακον φέρον τὸν θαυμαζόμενον μαργαρίτην λίθον, teste Eust. [p. 759, 50], qui ipsum esse dicit κτενὶ παραπλήσιον, λεῖον. Sic Athen. 3, [p. 93, B] : Γίνονται δὲ πορφύραι τε καὶ ὀστρέων πολὺ πλῆθος τῶν λοιπῶν· ἓν δὲ ἴδιον, ὃ καλοῦσιν ἐκεῖνοι βέρβερι, ἐξ οὗ ἡ μαργαρῖτις λίθος.

[Βερβερίζω. Etymol. M. p. 191, 35 : Βατταρίζειν, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βερβερίζειν. G. Dindorf.]

[Βερβέριον, ignotum vestimenti genus. Anacreon Athen. 12, p. 533, F : Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἐσφηκωμένα καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσί. Ubi plura hariolantur critici. Dalecampius de Berbeniis cogitabat, de quibus vide in Βερβίνια. G. D.]

Βερβίνια, Hesychio ξύλα καθηλωμένα, ἐξ ὧν τὰς ληκύθους ἐκρέμων, Ligna clavis parieti affixa, e quibus lecythos suspendebant. [Addit Hesychius : Οἱ δὲ γένος τι Ἀρκαδικὸν τοὺς Βερβενίους.]

[Βεργαΐζω, Mentior : ab Antiphane Βεργαίῳ, h. e. Berga Thracica oriundo, Historico mendacissimo, e Steph. B. in Βέργη. Gataker.]

[Βεργαῖος. V. Βέργη.]

[Βεργέπολις, Ἀβδηριτῶν· τὸ ἐθνικὸν Βεργεπολίτης, Stephan. Byz.]

[Βέργη, ἡ, Berga, urbs Thraciæ, etiam Βέργιον dicta. Gentile Βεργαῖος. Steph. Byz. Gentile Βεργαῖος, ὁ ἀπὸ πόλεως Βέργης, Hesychius quoque habet. Et alio loco : Βελγαῖος· ἀπὸ πόλεως Βέλγης, ubi editores Βεργαῖος et Βέργης corrigunt contra literarum ordinem. Βελγαία ἡ χώρα codices quidam Stephani Byz. s. v. Βελγική præbent pro Βελγεία ἡ χώρα. G. Dindorf.]

[Βέργιον. V. Βέργη.]

[Βέργιος. V. Βέλγιος.]

[Βερεδεύω. V. Βέρρης.]

[Βέρεδος, ὁ, Veredus. Βερεδάριος, ὁ, Veredarius. Procopii Cæsar. et aliorum exempla vide apud Ducangium p. 190.]

[Βερεθριώσσι μελάθροις, Tzetz. Posthom. 134. Angl.]

Βέρεθρον, τὸ, pro Attico βάραθρον dici tradunt [Etymolog. M. p. 188, 1] : id autem est Locus profundus, Locus profundo hiatu patens : et utplurimum cœnosus. Il. Θ, [13] : Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα, Τῆλε μάλ' ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, Ubi terra profundissimo hiat barathro. Sic Apoll. Rh. [2, 642] : Ἐξ Ἀΐδαο βερέθρων. Utitur et Theophr. H. P. 3, 1 : Φραχθέντων τῶν βερέθρων, Obstructis barathri faucibus, nimirum ὑπὸ τοῦ καταποθέντος τόπου. [Βέρεθρον Pherecydes apud Schol. Apoll. Rh. 3, 62. Schneider. Heyn. ad Homer. vol. 5, p. 413; Nonnus 30, 159 : Ἀνοστήτοιο βερέθρου. Schæf. Ibid. 129 : Ἔσω γλαφυροῖο βερέθρου. Theophrastus H. P. 5, 4, 6 : Φραχθέντος τοῦ βερέθρου. Strabo 5, p. 215 : Ποταμὸν ἐκ τῶν ὀρῶν φερόμενον καταπίπτειν εἰς βέρεθρον. Idem 8, p. 389 : Τῶν βερέθρων, ἃ καλοῦσιν οἱ Ἀρκάδες ζέρεθρα. Et paullo post ζερέθρων ἐμφραχθέντων. G. Dind. Conf. Βέρεθρον.]

Βερεκύνδαι, Hesychio sunt δαίμονές τινες καὶ ῥόμβοι. [Vid. Βρεκύνδαι.]

[Βερεκυνθ... V. Βερεκυντ...]

Βερεκύνται, teste Hesychio sunt Phrygum quoddam genus, a quo Phrygia olim dicta Βερεκυντία, et Βερεκύντιος αὐλός. Idem tradit Soph. Pastoribus Βερέκυντα βρόμον dixisse τὸν Φρύγιον αὐλόν. [Stephanus Byz. : Βερέκυντος· γενικὴ τῆς εὐθείας ἀρρήτου. Ἔστι δὲ πόλις Φρυγίας καὶ ἡ χώρα Βερεκυντία· ἦν γάρ τις Βερεκύντης, ἀφ' οὗ ἡ Βερεκυντία χώρα. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Βερεκύνται ὁμοφώνως. Βερεκύντιος in codicibus interdum Βερεκύνθιος scribitur pariterque in aliis hujus stirpis

vocabulis. Quæ aliena quidem ab Atticorum usu scriptura est, sed non reprehendenda in dialecto vulgari, qua κολοκύνθην dictam fuisse scimus quam Attici κολοκύντην dicebant. Ita quod ap. Schol. Sophocl. Aj. 699 Βερεκυντιακὸς legitur, apud Suidam, qui locum illum repetit in Νύσια, scribitur Βερεκυνθιακός. Berecynthum Phrygiæ montem memorat Vibius Seq. p. 28, ed. Oberl. quem in Cretam transtulit Diodorus Sic. 5, 64, ubi libri in Βερέκυνθος consentiunt : de quo vid. Hœck. de Creta vol. 1, p. 280. Ὄρει Βερεκυνθίῳ scriptum apud Aristot. p. 847, 5 ed. Bekker. Νομὸν Βερεκύνθιον apud Callimachum in Dian. 246. In Æschyli fragmento apud Strabon. 12, p. 580, Βερέκυντα χῶρον, male apud Plutarch. Moral. p. 603, A, 778, B, Βερέκυνθα. Eadem fluctuatio in scriptis Latinorum inter *Berecyntius* et *Berecynthius*, prius probante Servio ad Virgil. Æn. 9, 82. Βρέκυν pro Βερέκυντα dictum vide infra. G. Dindorf.]

[Βερεκύντη. Suidas : Βερεκύνται (codices Paris. Βερεκύντη)· Ὁ δὲ ἐν Βερεκύντῃ ἐχειμέριζεν, ἀντὶ τοῦ ἐχείμαζεν. G. Dindorf.]

[Βερεκύντης. V. Βερεκύνται.]

Βερεκυντίας, ὁ, Hesychio teste, est Ventus quidam sic nominatus : forsitan quod spiret a Berecyntia, i. e. Phrygia. [Vid. Alberti ad Hesychii locum et Schneid. ad Theophrast. vol. 4, p. 719. G. Dindorf.]

[Βερεκυντιακὸς, Βερεκύντιος, Βερέκυντος. Vid. Βερεκύνται.]

[Βερενίκεια. V. Βερενίκη.]

[Βερενίκειον, τὸ, Berenices templum. Callixenus ap. Athen. 5, p. 202, D : Τῷ τοῦ Βερενικείου θυρώματι. Βερενίκιον νόμισμα Pollux 9, 85. Scott. Id Βερενίκειον scribi præstat. Βερενικεία θυγάτηρ Theocritus 15, 110. G. Dindorf.]

[Βερενικεὺς, ὁ, Berenica urbe oriundus. Vid. Βερενίκη. Interdum Βερονικεὺς, quod vitiose Βερρονικεὺς scriptum apud Synesium p. 224, C. G. Dindorf.]

[Βερενίκη, ἡ, Berenice, quod Macedonice pro Φερενίκη dici monent scriptores supra in B indicati, frequens inde a Ptolemæorum temporibus et mulierum et urbium nomen est, modo sic modo Βερονίκη scriptum, quæ eadem librorum fluctuatio in derivatis omnibus animadvertitur tum apud Græcos tum apud Latinos. Vide editores Hesychii et Schweigh. ad Polyb. vol. 6, p. 189; 8, 1, p. 246. Βερενίκη usitata in Rosettensi aliisque titulis Græcis Ægyptiacis scriptura est, interdum Βερενείκη exaratum, ut in papyro Reuvensii Epist. 3 ad Letronnium p. 48. Βερενίκα apud Theocrit. 15, 107; 17, 34. Βερονίκη Arcadius p. 102, 13. Βερονίκη in Βερονίκεια, ut Πηνελόπη in Πηνελόπεια, diductum esse refert Eustathius p. 1412, 52, et quidem παρ' Ἡροδότῳ, quod Valckenarius ad Callimachi Eleg. p. 79, in παρ' Ἡρωδιανῷ mutabat. Apud Theocritum 15, 110 codices nonnulli præbent ἁ Βερενικείας θυγάτηρ, quod ipsum Valckenarius alio in loco libri sui p. 105 probabat. Sed præstat quod in plurimis est Βερενικεία· Βερενικείας tamen si forte in codice suo legit Eustathius, non improbabilis conjectura foret Ἡροδότῳ calami lapsu pro Θεοκρίτῳ esse positum. || Urbes, quæ Βερενίκης seu Βερονίκης nomen gesserunt, Strabo, Ptolemæus, Plinius et Mela memorant. Sex enumerat Stephanus Byz. in Βερενῖκαι, etiam Βερενίκεια inveniri monens : unde gentilia Βερενικεὺς et πατρωνυμικῶς Βερενικιάδαι, quod in codice Vratisl. Βερενικειάδαι scriptum. Libycæ Berenicæ mentio fit apud Athen. 2, p. 71, B. || Talorum quendam jactum Βερονίκην dictum esse annotavit Hesychius in Βερονίκης πλόκαμος. — Depravata nominis forma Βερνίκη non ferenda, ubi libri nonnulli præbent, apud Polybium 5, 58, 11, concedenda fortasse Lucæ Act. Apost. 25, 23; Clementi Homil. in Cotelerii Patr. vol. 1, p. 651; Josepho, quanquam ejus codices sibi non satis constant; Appiano Mithridat. c. 4, p. 647; scriptori epistolæ Socraticæ 29, p. 34. Certa apud Joannem Chrysost. in oratione Εἰς τὰς ἁγίας μάρτυρας Βερνίκην καὶ Προσδόκην vol. 2, p. 634 et seqq. aliosque seriorum temporum scriptores, ut Epiph. v. 2, p. 324, Procop. De ædif. 6, 2, Georg. Cedrenum p. 310, D, quanquam his quoque interdum temere ab librariis illata videtur, velut Diogeni Laertio 5, 78, Chronico Paschali p. 302, B. Frequens ejus usus est apud infimæ ætatis Græcos, qui *electrum* s. *succinum* modo βερνίκην modo βερονίκην appellant : de quo dixit Ducangius. Eadem in derivatis ratio obtinet. Ita Βερνεικιδῶν in titulo apud Bœckh. vol. 1, p. 498. Nihili autem est Βρενίκη apud Proclum Theolog. p. 422, et Βρονίκη apud Liban. epist. 1027, p. 477, ubi liber Vossianus recte Βερονίκη. G. Dind.]

[Βερενικιάδαι, οἱ. V. Βερενίκη.]

[Βερενικίδαι, οἱ, Berenicidæ, nomen pagi tribus Ptolemaidis, unde τοπικὰ, εἰς Βερενικιδῶν et ἐν Βερενικιδῶν, apud Stephan. Byz. Βερνεικ[ίδης] inscriptio Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 405, et ΒΕΡΕΝΙΚΙΔΗΣ p. 498, ubi Bœckhius Βερνεικίδης. Βερονικίδαι apud Hesych. De forma Βερνεικίδαι dictum in Βερενίκη. G. D.]

[Βερενίκιον et Βερενικίς. V. Βερονίκιον et Βερονικίδες.]

[Βέρεξ, ἔθνος μεταξὺ Ἰνδίας καὶ Αἰθιοπίας, ὡς Τιμοκράτης ὁ Ἀδραμυττηνὸς, Steph. Byz. Nomen aliunde non cognitum. G. Dindorf.]

[Βερέσχεθοι, οἱ, Bereschethi, ignotæ originis vocabulum, quo stupidos appellat Aristoph. Eq. 635, ubi Scholiasta : Βερέσχεθοι, οἱ ἀνόητοι· πέπλασται δὲ ἡ λέξις. G. Dindorf.]

[Βέρης i. q. δραπέτης. V. Βέῤῥης.]

[Βέρης, ητος, ὁ, Beres, filius Macedonis : unde Βέρης, urbs Thraciæ, gentile Βερήσιος. Steph. Byz. G. Dind.]

[Βερὶς, ίδος, i. q. βέρεδος. Ex Vita Ms. Stephani junioris affert Ducangius. Qui locus editus est in Analectis Benedictinorum p. 462. G. Dindorf.]

[Βέρκιος. V. Βείριξ.]

Βερκνὶς, Hesychio ἀκρὶς, Locusta.

[Βέρμιον ὄρος Μακεδονίας, Strabo 7, p. 330; 14, p. 680. Apud Herodot. 8, 138, in libris aliquot Βέρβιον scriptum. G. Dindorf.]

[Βερνίκη. V. Βερενίκη.]

Βερνώμεθα Lacones dicunt pro κληρωσώμεθα, teste Hesych., qui et Βεῤῥέαι mox affert pro κληρῶσαι.

[Βερόη i. q. Βέροια, quod vide. || I. q. Βηρυτὸς apud Nonnum libro 41. De quo vide Scaliger. ad Euseb. p. 130. G. Dindorf.]

[Βέροια, ἡ, Beroea, urbs Macedoniæ, a Pherone condita, de qua Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Βεροιαῖος· ... λέγεται καὶ Βερόη· οἱ δ' ἐγχώριοι Βερόειαν, καὶ τὸ ἐθνικὸν Βεροεύς. Βεροαῖος gentile scriptum ibidem in Ἄρρα : sed codex Vratisl. Βερουαῖος, quod prope abest a Βεροιαῖος. Similiter inter Βεροεὺς et Βεροιεὺς variatur. Vide Wass. ad Thucyd. 1, 61, qui etiam de duabus aliis urbibus exposuit, quibus idem nomen fuit, in deterioribus libris interdum Βέῤῥοια scriptum. Βέροια, Βερόη et Βεροιαῖος confirmant exempla poetarum in Anthologia et alibi. Quare Βέῤῥοια et Βεῤῥοιαῖος infimæ ætatis scriptoribus relinquenda videntur, quorum in libris hæc pene constans scriptura est. Βεῤῥοιέων apud Niceph. Greg. p. 408, qui alibi Βεῤῥοιαίους vocavit. Βεῤῥοιώτης gentile legitur ap. Cantacuzen. Hist. p. 168, D, 169, D et al. Βεραίων numus apud Mionnet. vol. 1, p. 469, et in Suppl. vol. 3, p. 48. Alius ib. Βεροιε (h. e. Βεροιέων). G. D.]

[Βερονίκη. V. Βερενίκη.]

[Βερονικιανὸς, ὁ, Beronicianus, nomen virile. Sophistam Sardianum memorat Eunapius p. 120 ed. Boisson. G. Dindorf.]

Βερονικίδες, Hesychio teste, Genus calceamenti muliebris : procul dubio a Beronice regina : cujus πλόκαμον quoque dicit inter astra relatum esse.

Βερονίκιον, Hesychius esse dicit Genus herbæ, quod a Beronica regina denominatum fuisse verisimile est. Dicta autem Βερονίκη, s. Βερενίκη, Macedonice pro Φερονίκη s. Φερενίκη, ut Βίλιππος pro Φίλιππος, teste Plut. init. Quæst. Gr.

[Βεῤῥέαι. V. Βερνώμεθα.]

[Βεῤῥεύω. V. Βέῤῥης.]

Βέῤῥης, Hesychio δραπέτης, Fugitivus : unde Βεῤῥεύει, Eid. δραπετεύει, Fugit s. Aufugit. [Etym. M. p. 194, 17 : Βέρης· ὁ δραπέτης· καὶ βερεδεύει, δραπετεύει. Cum βέρεδος comparat Meursius, de quo vocabulo vide Ducangium.]

Βεῤῥὸν, Hesychio est δασύ : pro quo supra Βειρόν.

[Βερτίσκος, Bertiscus, mons Macedoniæ. Strabo 7, p. 329. G. Dindorf.]

[Βέρυτις, Berytis, urbs Troica. Gentile Βερυτίτης. A Stephan. Byz. ubi codex Vratisl. βερουτίτης. Holstenius eandem esse urbem suspicatur quæ Βήριθρος dicta fuit. G. Dindorf.]

[Βερώ, ἡ, Bero, nom. feminæ in inscriptione Attica ap. Chandler. 2, 81, p. 69 (ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 501). G. Dindorf.]

[Βέσβικος, ἡ, Besbicus, insula prope Cyzicum sita, a Besbico Pelasgo appellata. Gentile Βεσβικηνὸς apud Steph. Byz. Insulam præter alios memorant Strabo 12, p. 576; Dioscorides 5, 135. G. Dindorf.]

[Βέσβιος, ap. Dion. Cass. 56, 22, nomen Vesuvii montis. Item Joseph. Ant. Jud. 20, 7, 2 : Τὴν ἐκπύρωσιν τοῦ Βεσβίου ὄρους. Strabo 5, 8 ed. Coray : Οὐεσούϊος. De aliis scribendi modis, ὄρος Βεσούβιον, Οὐέσβιον, Οὐεσούβιον, vid. Cluver. Ital. ant. p. 1157. Hase.]

Βέσκεροι, Hesych. teste, dicuntur ἄρτοι ὑπὸ Λακώνων.

[Βεσσικός. V. Βεσσοί.]

[Βεσσοί, οἱ, Bessi, gens Thracia. In libris non raro B Βέσσοι scriptum, ut apud Polybium 24, 6; Strabonem 7, p. 318; Dioscoridem 3, 116; Procopium Histor. p. 450, A; Chron. Pasch. p. 32, B; Cyrill. Scythop. Vita Sabæ p. 367, C; libris ibid. p. 368 inter Βεσσῶν Βεσσὸς et Βέσσων Βέσσος fluctuantibus, et duplici vitio Βέσοι in Joannis Moschi Prato spirituali p. 425, C, ubi paullo post p. 426, A, Βεσσῶν, quæ vera est vocabuli scriptura. Arcadius p. 76, 12 : Ὀξύνεται Βεσσὸς τὸ ἐθνικόν. Antipater in Antholog. Palat. 9, 428 : Ἄρεα Βεσσῶν. Apud Herodotum 7, 111, Βησσοί, nulla annotata scripturæ diversitate præter βισσοὶ ex uno codice : ubi Wesselingius : « Βεσσοὶ Straboni, Appiano Ptolemæoque. Dioni Cassio Βησσοὶ 47, p. 508, cum Reimari observatis. Hippocrati Βησσικῇ, nisi fallat Galenus in Glossis (p. 448) : Τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θρᾴκῃ. Anceps itaque scriptio et electio ». Apud Dionem Cassium libri aliquot βήσους aut βήσσους, quo accentu etiam Eustathius, ubi de vocabulo βῆσσα agit p. 277, 34 : Βῆσσοι ἔθνος Θρᾳκικόν. De glossa Galeni vid. in Βηχικός. Βεσσικὴ χώρα apud Joannem C Malalam p. 43, 2. G. Dindorf.]

[Βέστον· τὸ ἱμάτιον, ὑπὸ Λακώνων· οἱ δὲ Βέττον. Διογένης, Etym. M. p. 195, 46. Angl. Conf. ad Hesych. vol. 1, p. 721, not. 11.]

Βέτεθρον, Hesychio βάθος; haud scio, an mendose pro βέρεθρον. Nam serie sua positum est, et paulo ante τοῦ βέρεθρον quoque facta ab eo mentio.

Βέτης, Hesychio est τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ· Secretior templi pars, Adyta.

Βέτιον, Herba, quæ alio nomine δίκταμνος vocatur, ut tradunt e Diosc. 3, 37.

[Βέττον. V. Βέστον.]

[Βετύλος, ὁ λίθος ὃν ὁ Κρόνος κατέπιεν, Chœrobosc. can. 330 in cod. Barocc. 50. Cramer. V. Βαίτυλος.]

[Βέτων· ὁ πάνυ εὐτελής, Suidas et Zonaras p. 383. Conf. Βαιτών. G. Dindorf.]

[Βευαῖος. V. Βεύη.]

Βεῦδος, τὸ, Vestis genus varium aut purpureum. Etym. enim et Lex. meum vet. βεύδεα esse dicunt ποικίλα ἢ πορφυρᾶ ἱμάτια, afferentes Callim. [Fr. 155] : D Ἐν δὲ Πάρῳ καλά τε καὶ ποικίλα βεύδε' ἔχουσαι. Didymus vero, ut tradunt iidem, exp. δέρματα, dici scribens quasi βοεύδεα, ut sint βόεια δέρματα, in quibus est εὕδειν : vel etiam τὰ εὐδίαν παρέχοντα ἡμῖν. Herodian. pleonasmo τοῦ β παρὰ τὸ εὕδειν dici autumat. Etym. vero rursum annotat esse non solum γυναικὸς ἱμάτιον πολυτελὲς, sed etiam Urbis nom. : ap. Hermionenses vero etiam ἄγαλμα : ut Hesychio quoque βεῦδος est στέμμα τι, καὶ ἱμάτιον γυναικεῖον, καὶ πόλις, καὶ ἄγαλμα. [Ubi Heinsius Parthenii locum affert c. 11 : Ταὶ δ' ἐπ' ἐκείνῃ βεύδεα παρθενικαὶ Μιλήσιδες ἐῤῥήξαντο.] Apud J. Poll. vero 7, [49], scriptum βεῦθος : quod itidem inter ἐσθήτων εἴδη numerat, e Sapphone afferens βεῦθος κιμβαρικὸν, dicensque id esse διαφανῆ χιτωνίσκον. [Apud Pollucem ex libris nonnullis βεῦδος Κιμβερικὸν scribendum. Apud Zonaram p. 384 Βεῦδος in Βεύδεον corruptum. G. Dindorf.]

[Βεύη, ἡ, Beua, urbs Macedoniæ, ad Βεῦον flumen sita. Gentile Βευαῖος. Stephan. Byz. *Beuum flumen* ex Livio 31, 33, memorat Berkelius. G. Dind.]

[Βέφυρα. V. Γέφυρα.]

[Βέχειρ, ἔθνος Σκυθικὸν, ὡς Σάπειρ, Stephanus Byz. In βλέχειρ corruptum apud Arcad. p. 20, 16. Numero plurali Βεχείρων Apollonius Rh. 2, 394, 1242; Dionysius Perieg. 765, quod ab nominativo Βέχειρες est, quo utitur Eustath. ad Dionys. 762; Suidas s. h. v. Exiguæ auctoritatis forma Βέχειροι est apud Scylacem p. 32, qui paullo post p. 33, Βέχειρας appellat. Βεχείροις legitur apud Schol. Apoll. Rh. 2, 395. *Becheri*, libris multum variantibus, Mela 1, 19, 11, ubi vid. Tzschuckii Not. crit. p. 612, 613. Sed *Bechires* Plinius. Βεχειρικὸς λιμὴν et Βεχειρὰς (Βεχειρὶς Salmasius, Βεχειριὰς Vossius) πόλις Ἑλληνὶς apud Scylacem p. 33. G. Dindorf.]

[Βέω. V. Βείομαι.]

[Βέων, Buso. Epiphan. Hær. 50, vol. 1, p. 422 : Ὑπερβήσομαι δὲ καὶ τοῦτο τὸ ἐμφύσημα τοῦ βέωνος, εἴτουν φυσαλοῦ ἔρεως, si lectio vera. Routh. Attulerat Ducangius in Appendice p. 38. Βαίτωνος alio in loco Epiphanii, quem v. s. Βαίτων. G. Dindorf.]

Βὴ, Suida teste est τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς ap. Atticos, non autem βαί : ut ap. Cratinum in Dionysalexandro : Ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον, βῆ, βῆ λέγων βαδίζει. [Eadem Etymolog. M. p. 196, 7, quocum conf. Eustath. p. 768, 13; 1721, 28. Apud Etymol. Βῆ scriptum περισπωμένως, quod cum εἰκῆ, πολλαχῆ et similibus componit Eustathius p. 592, 18. Ita etiam Antiatticista Bekkeri, cujus locum infra attuli in Βήλγει. Latine *Bee* apud Varron. De R. R. 2, 1, 7. G. Dindorf.]

Βηβὴν, Hesychius dici testatur πρόβατον : forsan ab hoc βὴ βὴ, quod balando sonat.

[Βῆγις, πόλις Τράλλεων· οὗτοι δὲ τῶν Ἰλλυριῶν μοῖρα. Τὸ ἐθνικὸν Βηγίτης, Stephan. Byz. Denuo memoratur in Βόλουρος. G. Dindorf.]

[Βῆγμα i. q. Βρῆγμα, quod vide.]

[Βήζω.] A Βὴ puto esse verbum Βήζει, quod Hesych. exp. φωνεῖ : ut sit i. q. βὴ βὴ λέγει. [In codice Ms. Coll. Trin. inter ζώων ἀλόγων φωνὰς est τῶν βρεφυλλίων τὸ βύζειν. Lege βήζειν. Blomfield. ad Æschyli S. c. Th. p. 159.]

Βηθύλος, Suidæ εἶδος ὀρνέου, cujus Etym. quoque meminit. In Lex. meo vet. scriptum Βηθύλλος, paroxytonως et gemino λ, diciturque τροπῇ τοῦ δ vocari quasi δηθύλλος. [Apud Etymol. M. p. 196, 54, βήθυλος et δήθυλος.]

Βήκη, ἡ, Hesychio χίμαιρα, Capra : forsan ὠνοματοπεποιημένως, et κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς, quam ἐν τῷ μηκᾶσθαι edit. Βῆκα quoque παρὰ τὸ βὴ βὴ λέγειν dicta sunt τὰ πρόβατα, Hesych. : cui tamen Βῆκα est etiam ἀναδενδράς. Sic Βηκίοις Gal. [Gloss. p. 448] ex Hippocr. affert pro προβατίοις usurpatum.

[Βηκία, Βήκιον. V. Βηχία, Βήχιον.]

[Βηκίον, τὸ, Ovicula. V. Βήκη.]

[Βηκώνιον· εἶδος βοτάνης, Hesychius. Μηκώνιον Heringa.]

[Βὴλ, sive Βῆλ, Bel, nomen dei apud Chaldæos, de quo præter alios multos Creuzerus Symbol. vol. 2, p. 22, 87; Pausanias 1, 16, 3, τοῦ Βὴλ. Alibi forma Græca Βῆλος, ut Διὸς Βήλου apud Herodotum, de quo vide in Βῆλος. Βὴλ autem contractum est ex Βάαλ, quod vide. Georgius Cedr. p. 15, D : Τοῦτον (primum Assyriorum regem) οἱ Ἀσσύριοι Βάαλ θεὸν, ἤτοι Βῆλ, μετονομάσαντες. G. Dindorf.]

Βηλαϊνὸς, Cœlestis, VV. LL. sed sine ullius auctoris testimonio.

[Βηλαῖος inter epitheta Jovis enumerat grammaticus in Creuzeri Melet. 1, p. 19, quocum Creuzerus Δία Βῆλον comparat (de quo vid. in Βῆλος), nisi βουλαίου nomen restituendum sit. || Gentile Βηλαῖος vid. in Βῆλος. G. Dindorf.]

[Βήλαιος, ὁ, Belæus, Sophista, ad quem plures exstant ab Libanio scriptæ epistolæ. Βηλαίου τινὸς, ναῦν τῷ Μαρίῳ παρασχόντος, mentio fit apud Plutarch. in V. Marii c. 40. G. Dindorf.]

Βήλγει ac Βηλήσσει, quod Hesych. exp. βληχᾶται, ab ead. profectum esse origine [a Βὴ] existimo : quemadmodum ipsum quoque βληχᾶσθαι et Balare ap. Latinos videntur ead. vocis μιμήσει ficta esse. Unde

etiam colligi potest quæ vera fuerit τοῦ η pronuntiatio, medium nimirum sonum habens inter α clarum et ε, proxime accedentem ad αι. Βήλγειν forsan per sync. dictum pro βὴ λέγειν. [Prior Hesychii glossa hæc est : Βηλγει· βληχᾶται· ἢ θύει· ubi Βήλγει non per syncopen dictum, sed Βὴ λέγει restituendum esse ex Antiatticista p. 86, 3, patet, cujus locus etiam illi θύει aliquid lucis affert : Βῆ· προβάτων βληχή. Ἀριστοφάνης· «θύτην μέλλει καὶ κελεύει βῆ λέγειν». Μέλλει corruptum. G. Dindorf.]

[Βηλεύς. V. Ἠλεύς.]

[Βηλήσσει (?). V. Βήλγει.]

[Βῆλθις Berosus ap. Joseph. Hebr. בעלה *Baalah* aut בעלתה (*Baaltah :* Domina). Bernard. Vid. supra Βααλτίς. Hesychius : Βήλθης· ἡ Ἥρα, ἡ Ἀφροδίτη. Dahler.]

[Βηλίδης, ὁ, Belida, patronymicum a Βῆλος. Etym. M. p. 165, 41. Ancl.]

[Βήλιον, Templum Beli. Dan. 14, 21, secundum LXX. Dahler.]

B [Βῆλος : οὐρανὸς καὶ Ζεύς, Hesych. Διὸς Βήλου Babylonii meminit quoque Herod. 1, 181, et Sanchoniatho. (Vid. Bæhr. ad Ctesiam p. 155. G. Dind.) Cfr. supra Βαὰλ [et Βελιτανᾶς]. Etym. M. : Βηλός· τινὲς κατὰ Χαλδαίους τὴν ἀνωτάτω τοῦ οὐρανοῦ περιφέρειαν· οἱ δὲ, κατὰ Δρύοπας, τὸν Ὄλυμπον. Dahler. Gram. Bekk. p. 225, 29 : Βῆλος· ὁ οὐρανὸς, βαρυτόνως, καὶ Ζεὺς, καὶ Ποσειδῶνος υἱός· ὀξυτόνως δὲ ὀδὸς οἴκου ἢ σταθμός. Conf. Arcadium p. 52, 29; 53, 3, et Eustath. p. 156, 37. Βήλοιο ἄνακτος Hesiod. fragm. 9 Gaisf. De Belo, Neptuni filio, Ruhnken. in Auctario ad Hesychium. Βῆλος, Danai et Ægypti pater, apud Æschyl. Supplic. 318, et alii ejusdem nominis alibi : vid. Salmas. Exerc. Plinian. p. 867. Schol. Homeri Il. A, 591 : Παρμενίων ὁ γλωσσογράφος φησὶν Ἀχαιοὺς καὶ Δρύοπας καλεῖν τὸν οὐρανὸν βηλόν. Κράτης δὲ περισπῶν τὴν πρώτην συλλαβὴν Χαλδαϊκὴν εἶναι τὴν λέξιν ἀποδίδωσιν. Alia Hesychii interpretes attulerunt s. h. v. Βηλὸν ἀστερόεντα Quintus Smyrn. 13, 483, ab Schneid. citatus. || Βῆλος fluminis nomen, Eustath. l. l.; urbis, Steph. C Byz. unde gentile Βηλαῖος. Fluminis nomen apud Josephum B. Jud. 2, 10, p. 169. Βήλαιος sive Βήλεος scriptum, ubi vid. interpr. annot. G. Dindorf.]

[De hoc Beleo s. Belo flumine cf. quæ docte disserit Letronnius *La statue vocale de Memnon*, p. 73, ubi item conjicit, in loco Simonidis ap. Strab. 13, p. 878, C, pro Βαδᾶν scrib. esse Βαλᾶν. Hase.]

Βηλὸς, ὁ, Limen domus. Il. A, [591] : Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, A divino s. cœlesti limine, h. e. Limine domus cœlestis. Imperite autem Interprr. hic βηλὸν exp. Cœlum : qui error et in VV. LL. servatus fuit. Derivatum autem a βαίνω putatur. [Etymol. M. p. 196, 32; Schol. Homeri ad l. l. Grammaticus Bekkeri p. 224, 16 : Τὸν τῆς θύρας οὐδὸν Ὅμηρος βηλὸν, οἱ δὲ τραγικοὶ βαλόν. Quod confirmatur Æschyli versu Choeph. 571 : Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βαλὸν ἑρκείων πυλῶν, ubi Blomfieldus Hesychii glossam attulit : Βαλόν· οὐδόν. || Plurali numero τὰ βηλὰ Calceos Panyasis dixit, quo confirmatur etymologia vocabuli a grammaticis proposita. Schol. Homeri D Il. A, 591 : Πανύασις τὰ πέδιλα βηλὰ λέγει. Quod apud Etymol. M. p. 196, 34, in βαίολα, apud Suidam, Zonaram et grammaticum Bachmanni vol. 1, p. 181, 27, in βίολα corruptum est. G. Dindorf.]

[Βήλουρις, ὁ, Beluris, scriba Artoxerxis. Plutarch. V. Artox. c. 22. G. Dindorf.]

Βῆμα, τὸ, Gressus, Passus; [in carminibus Homericis non legitur nisi duobus in locis hymni in Mercurium, 222 : Βήματα δ' οὔτ' ἀνδρὸς τάδε γίγνεται οὔτε γυναικός· et 345 : Ἀντία βήματ' ἔχουσα. G. Dind.] ut κατὰ βῆμα, Inter eundum : βήματα βάλλειν, i. e. κατὰ βῆμα πορεύεσθαι, Eust. Xen. Cyrop. 7, [5, 3] : Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὀλίγα βήματα προϊόντες, μετεβάλλοντο ἐπὶ ἀσπίδα. [Eurip. Troad. 342 : Μὴ κοῦφον αἴρῃ βῆμα. Rhes. 205 : Κλωπικοῖς βήμασι. Androm. 880 Brunckius ab Schæf. citatus : Σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς βημάτων (libri δωμάτων) πορεύεται· et Empedocl. in Sphæra v. 15 : Ὀπισθίοις ἐν βήμασιν κεῖται λέων. Dio Chrys. ab Hemsterh. allatus, vol. 1, p. 379, 24 : Ὁ δὲ στάδιον (νικᾷ) ἑνὶ βήματι σχεδὸν εὐδαίμων γενόμενος· et similiter p. 293, 44 : Παρ' ἓν μόνον βῆμα εὐδαίμων γέγονας. Eurip. Electr. 954 : Τὸ πρῶτον βῆμ' ἐὰν δράμῃ καλῶς. Apud Sophocl. Electr. 163 : Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα, Schol. : Ἀντὶ τοῦ ὁδῷ, πομπῇ, et Œd. C. 193 : Μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς, Schol. : Τοῦ οὐδοῦ. Βήματα, plantæ pedum, apud Synes. De febr. p. 154 : Τριφθήτωσαν δὲ τὰ βήματα αὐτῶν ἁλί, ubi Bernardus πέλματα corrigit. G. Dind.] Unde et Passus mensuram signif., ut Bud. e Plut. Demetrio exp. : quomodo etiam accipi posset Act. 7, [5] : Καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ κληρονομίαν ἐν αὐτῇ, οὐδὲ βῆμα ποδὸς, licet alii Vestigium ibi ex Hebr. idiomate interpr. [Theophrast. H. P. 4, 4, 4 : Τὸ πάχος τοῦ στελέχους ἔνια (δένδρα ἔχει) πλειόνων ἢ ἑξήκοντα βημάτων. G. Dind.] || Βῆμα præterea Locus dicendi in concione aut judicio, ut Bud. Comm. exp. Tribunal : in castris vero Suggestum vocant. Unde Plut. Demetrio : Οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, Concionatores. Bud. Demosth. [247] : Ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην, h. e. ἐδημηγόρησα. Bud. Æschin. [77] : Εἰ βούλει, παραχωρῶ σοι τοῦ B βήματος, ἕως ἂν εἴποις. Rom. 14, [10] : Πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ. Herodian. [2, 10 : Βήματος αὐτῷ ἀρθέντος. Schneider.] 6, [3, 4] : Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀθροίσας τοὺς ἐν Ῥώμῃ στρατιώτας, συνελθεῖν τε πάντας κελεύσας ἐς τὸ σύνηθες πεδίον, ἐπὶ βήματος ἀνελθὼν ἔλεξε τάδε. [Grammaticus Bekkeri p. 219, 28 : Βῆμα· πλείονα σημαίνει κοινότερον. Ἔστι δὲ οὕτω πως καὶ τὸ λογεῖον, ὥσπερ καὶ τὸ ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ τὸ ἐν δικαστηρίοις. Ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐκκύκλημα. Ἦν δὲ καὶ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βῆμα. Quæ minus emendata apud Hesychium leguntur. De suggestu in judiciis Aristoph. Eccles. 678 : Τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται. Isocratem p. 426, A : (Οἱ τὰ βήματα κατατετριφότες) et Lennep. ad Phalar. p. 161 indicat Schæfer. De sede accusati Aristoph. Plut. 382 : Ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον. De rostris sæpe apud scriptores Græcos historiæ Romanæ, ut Dionem Cassium. De thymela Pollux 4, 123 : Ἡ θυμέλη εἴτε βῆμά τι οὖσα εἴτε βωμός. Hinc Βάκχου βήματα Addæo in Antholog. Palat. 7, 51, restitui vult Jacobsius, C ubi codex ἥματα præbet : quem locum Schæf. attulit. Βῆμα (suggestus judicum) et θυμέλη sibi opponuntur apud Plutarchum V. Demetrii c. 12. Apud scriptores ecclesiasticos βῆμα locus in templo, ubi consistunt sacerdotes, dicitur sæpissime : de quo non repetimus quæ Suicerus et Ducangius collegerunt. || Βῆμα i. q. βαλβίς, locus unde cursores emittuntur. Arrianus Tact. p. 76, a Wakef. indicatus : Ἀποτεμνόμενοι τοῦ παντὸς πεδίου τὸ πρὸ τοῦ βήματος ἐς πλαισίου ἰσοπλεύρου σχῆμα. Eundem usum vocabuli βάσις annotavimus supra. || Βῆμα passus mensura non solum eo quem Stephanus supra explicuit sensu dicitur, sed etiam ut certum quoddam et definitum mensuræ genus significet. Hero in Analectis Benedictinorum p. 309 : Τὸ βῆμα τὸ ἁπλοῦν ἔχει σπιθαμὰς γ' τρίμοιρον, ἢ πόδας β' ἥμισυ, ἢ παλαιστὰς ι', ἢ κονδύλους κ', ἢ δακτύλους τεσσαράκοντα. Τὸ βῆμα τὸ διπλοῦν ἔχει πόδας πέντε, ἢ σπιθαμὰς ς' δίμοιρον, ἢ παλαιστὰς κ', ἢ κονδύλους μ', ἢ δακτύλους π'. De quo vide Ideler. in Actis Acad. Boruss. a. 1812, p. 172. G. Dind.] Βᾶμα D Hesychio βάσις, Dor. pro βῆμα. [Etymolog. M. p. 196, 36. Βάματι Pindarus Pyth. 3, 75. G. Dindorf.]

[Βημάρχιος, ὁ, Bemarchius, rhetor Cæsariensis. Suid. s. h. v. Memoratur ab Libanio vol. 1, p. 24, 30. G. Dindorf.]

[Βηματέω, Ingredior. Gregent. Disp. cum Jud. ap. Suicer. Thes. p. 682. Ancl. Apud Gregentium βηματῆσαι et ἐβημάτηκε legitur, quæ ex βηματίσαι et ἐβημάτικε corrupta esse possunt. G. Dind.]

Βηματίζω, ίσω, τὸ τοῖς ποσὶ μετρέω, ut Hesych. exp. dicens, voc. esse Macedonicum : quod Budæo est Per passus metiri, ut quum millia passuum Romani distinguebant per octona stadia, ut inquit Polyb. 3, [39 : Ταῦτα γὰρ νῦν βεβημάτισται καὶ σεσημείωται κατὰ σταδίους ὀκτὼ διὰ Ῥωμαίων ἐπιμελῶς· et apud Strabon. 7, p. 322. Dionysius ὁ Χαλκοῦς apud Athen. 15, p. 668, F, ab Hemsterh. citatus : Ὄμμασι βηματίσαισθε τὸν αἰθέρα. || Incedo, Gradior. Eustath. p. 649, 24 : Οὐκ ἐν τάξει ἐβημάτιζεν ἡ Ἀνδρομάχη ἐπὶ πύργον βαίνουσα, affert Wakef. Eustath. Opusc. p. 27,

40 : Κἂν βηματίζῃ ... κἂν ἐθέλῃ τρέχειν. Æsop. fab. 122 ed. Fur. : Εὐθὺς ἠγέρθη ἀκόποις βηματίζων. Conf. Ducangii Append. ad Glossar. p. 38 et Suicerum p. 683. G. Dindorf.]

[Βηματισμὸς, ὁ, Dimensio. Schol. Homeri Od. Z, 318. Ex Constantino Manasse affert Ducangius in Appendice p. 38. G. Dindorf.]

Βηματιστὴς, ὁ, Qui per passus metitur. Athen. [9, p. 422, B] : Βαίτων γοῦν ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου βηματιστὴς, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας. || Qui sedet pro Tribunali, Judex, VV. LL.

[Βήνη, ἡ, Bena, urbs Cretæ. Gentile Βηναῖος. Steph. Byz. ubi vid. Berkel. G. Dindorf.]

Βῆνος, Hesychio κιβωτὸς, Cista, Arca.

Βηνῶσα, Hesychio ἡ φωνὴ τῶν προβάτων.

Βὴξ, χὸς, ἡ, Tussis. Proverb. βὴξ ἀντὶ πορδῆς. Fem. frequenter ponitur, ut et Diosc. 1, βῆχα χρονίαν dicit. Thuc. autem 2, [49], masc. etiam : Καὶ ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ. [Theophrasti exempla quæ Schneiderus addebat, ex cod. Urbinate corrigenda sunt, qui τὰς βῆχας et βῆχα ξηρὰν præbet pro vulgatis τοὺς βῆχας et βῆχα ξηρὸν, H. P. 3, 18, 3; 9, 18, 1; 9, 13, 2. Τῆς βηχὸς Phrynichus Athen. 2, p. 53, A, a Wakef., et ἡ βὴξ Aristot. De anima 2, 8, ab Routhio citatus. Masculini exemplum Thomas M. p. 151 nonnisi ex Thucydide affert. Grammaticus in Appendice ad Philem. p. 296 ed. Osann. : Ἡ βὴξ καὶ ὁ βήξ· καὶ βήσσειν καὶ βηχός. Βηχὸς ξηρὸς ex Synesio De febr. p. 106 (ubi βῆχος excusum) affert Kallius. Βηχμὸς ex Etym. M. infra afferetur. Χρονίαις βηξὶ Paulus Ægin. p. 85, 28. De declinatione grammaticus cod. Barocc. 76, fol. 303, ab Cramero excerptus : Τὰ εἰς ξ λήγοντα μονοσύλλαβα ἔχοντα ἕν τι τῶν φύσει μακρῶν διὰ τοῦ κ κλίνεται, πτὼξ πτωκὸς, ὁ λαγωὸς, ὦλξ ὠλκὸς, πρὼξ πρωκὸς, βὼξ βωκὸς, κὴξ κηκός· παρὰ τοῦτο καὶ σφὴξ σφηκός· ἡμάρτηται ἄρα τὸ βὴξ βηχὸς διὰ τοῦ χ· τινὲς δὲ εἶπον καὶ βηκὸς, ἀλλ' οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει· δεῖ δὲ κατὰ πάντα τὰς τῆς χρήσεως φωνὰς τηρεῖν. G. Dindorf.]

[Βὴρ, τὸ φρέαρ, Syri, Hesych. Zonar. Phœnicibus hoc tribuit, quod idem valet. Ab Hebr. באר *Beér*, pro quo Syri בר *Bor* : Puteus. Kuster. Dahler. Vid. Hesychii interpretes.]

Βηράνθεμον, τὸ, Hesychio νάρκισσος, pleonasmo forsan τοῦ β pro ἠράνθεμον. [Addit Hesychius οἱ δὲ τηράνθεμον λέγουσι, ubi τ ex digammo Æolico ortum esse opinatur Alberti.]

Βήραξ, Hesychio μάζα [μᾶζα] μεγάλη. [Vide Βάρακες.]

[Βήρβη· κωδία μήκωνος, Hesychius.]

Βήρηκας, teste Hesych., nonnulli esse dicunt μάζας ἄνωθεν κέρατα ἐχούσας. J. Poll. [6, 77] : Μάζας μεμαγμένας διηθημένων τῶν ἀλφίτων· Factas e farinis percolatis. Athen. quoque 3, [114, F], inter μάζας numerat καρδαμύλην, καὶ βήρακα [βήρηκα codices], καὶ τολύπας, καὶ Ἀχίλλειον, et ex eo Eust. p. 1414, [29], qui ibidem et hæc affert e Lexicogr. quopiam : Βήρηκες, φυράματα μαζῶν, καὶ αἱ τολύπαι τῶν ἐρίων. Rursum Hesychio βήρηκες sunt μάχαιραι ὀρθαί· sed addenti, quosdam simpliciter dicere esse μαχαίρας, Gladios. [Μάχαιραι librarii error est ex grammatico Bekkeri corrigendus p. 226, 1 : Βήρηκες· μᾶζαι ὀρθαί· οἱ δὲ ἁπλῶς μάζας ἐπάνω κέρατα ἐχούσας· παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ τὴν ἑορτὴν βηρικίαν λέγεσθαι, ἐν ᾗ τοῖς θύουσι προτιθέασι τοὺς βήρηκας. Βηρικίαν Ruhnkenius in Auctario ad Hesychium in Βαρήκια mutat. Aut Βηρήκια scribendum aut Laconum more Βαράκια. Ceterum vide supra Βάρακες. G. Dindorf.]

[Βήριθρος, Berithrus, urbs Troadis. Gentile Βηρίθριος, Βηριθρία. Steph. Byz.]

[Βήριον. Vid. Βίρρον.]

[Βῆρις, Beris, fluvius Ponti, prope Thermodontem. Arrian. Peripl. p. 16. G. Dindorf.]

[Βηρίς.] Βηρίδες, Hesychio ὑποδήματα : quæ a suæ gentis hominibus ἐμβάδας vocari dicit.

[Βηρισάδης, ου, ὁ, Berisades, rex Ponti. Macho apud Athen. 8, p. 349, D : Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς ὡς Βηρισάδην Ἔπλευσεν εἰς τὸν Πόντον ὄντα βασιλέα. Ejus aliquoties mentionem facit Demosth. p. 624. Apud Dinarchum p. 95, 36 codices βιρισάδην præbent. Vera nominis forma Παιρισάδης est, cujus constans in numis et inscriptionibus usus est. Conf. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 92. G. Dindorf.]

[Βήρισσα, τὰ, oppidulum Ponti, haud procul Sebastopoli. Basil. Epist. 179 : Σῖτον γὰρ ... διήρπασάν τινες ἐν Βηρίσοις [sic], τῶν τὰ δημόσια διοικεῖν πεπιστευμένων. Cfr. Wesseling. ad Itin. Ant. p. 205. Hase.]

Βηρισσεύειν, Hesychio σπείρειν, Seminare. [Ita ed. Hagen. Reliquæ et, ut videtur, codex βηρυσσεύειν.]

[Βηρίχαλκον· τὸ μάρανθον, Λάκωνες, Hesychius.]

[Βῆρος. Vid. Βίρρον. || Nomen virile. Βῆρος Asclepiadis cujusdam filius, in epigr. Anthol. Pal. Append. 174. Respondet Latino *Verus*. G. Dindorf.]

[Βηρούθ, Nomen feminæ. Sanchoniatho. Hebr. ברית *Berith*, nomen idoli, Jud. 8, 32. Bochart Canaan 2, 2. Dahler.]

[Βηρουτὶ, τὴν ἰσχὺν, Phœnices, Steph. Byz. v. Βηρυτός. Bochart. Canaan 2, 12, scrib. putat Βηροὺτ, quod ex Hebr. בירות *Berùth* : Robur, ab אביר *Abir* : Validus, derivat. Dahler.]

[Βήρριον et Βῆρρον. Vid. Βίρρον.]

[Βηρύλλιον et Βηρύλλιος. Vid. Βήρυλλος.]

Βήρυλλος, ὁ, ἡ, Beryllus : Gemmæ s. Lapidis pretiosi nomen. Tryphiod. [70] : Γλαυκῆς βηρύλλοιο καὶ αἱμαλέης ἀμεθύστου· ubi nota γλαυκὴν vocari hanc gemmam, quoniam, ut Plin. testatur 38, 5, Probatissimi berylli sunt, qui viriditatem puri maris imitantur. Sic et Dionys. P. [1012] : Ὑγρῆς βηρύλλου γλαυκὴν λίθον. [Ἰνδὴν βήρυλλον Addæus Anthol. Palat. 9, 544. Lucian. V. H. 2, 11 : Ναοὶ πάντων θεῶν βηρύλλου λίθου ᾠκοδομημένοι. Schæf. Reiz. Præf. ad Mus. Francianum p. 11; Brückmann. *über die Edelsteine* p. 97. Schneid. Bochart. Canaan 1, 14, e Chald. *Belùr* per transpositionem literarum deducit nomen. Cf. Buxtorf. Lex. Chald. p. 314. Dahler.] Legitur et Βηρύλλιος λίθος pro βήρυλλος, Ezech. 28. [Schol. Clem. Alex. apud Bast. Ep. crit. p. 134 : Οἱ λίθοι οἱ τίμιοι ... οἱ βηρύλλιοί τε καὶ σμάραγδοι. Schæf.] VV. LL. vero et Βηρύλλιον pro eodem dici tradunt. [Epiphanius vol. 2, p. 230, A : Λίθος βηρύλλιον γλαυκίζων μέν ἐστι θαλασσοβαφής. G. Dind.] || Est alioqui Βήρυλλος et Herbæ genus, Hesych. [|| Βήρυλλος, Beryllus, nomen virile. Inscr. apud Muratori vol. 2, p. 1142. G. Dind.]

[Βῆρυς, ἰχθὺς, Hesych. Leg. ἰσχὺς, ex Hebr. בירות *Berùth* : Robur : Berkelius. V. supra Βηρουτί. Dahler.]

[Βηρυτὸς, ἡ, Berytus, urbs Phœniciæ. Gentile Βηρύτιος. Stephan. Byz. Υ longum. Dionys. Perieg. 911 : Καὶ Τύρον Ὠγυγίην Βηρυτοῦ τ' αἶαν ἐραννήν. Nonnus 41, 367 : Βηρυτὸν καλέουσιν, ἐπεὶ Λιβάνῳ πέσε γείτων. Etiam Βερόην hanc urbem appellatam esse supra dictum in Βερόη. Gentile Βηρύτειος scriptum apud Cyrillum Scythop. in Vita Sabæ p. 353, A, in codice Colbertino altero, quemadmodum idem Βυζάντειος pro Βυζάντιος præbet. G. Dindorf.]

[Βηρύτιος et Βρύττιος interdum confusa, ut Luc. Pseudomant. c. 21. Hase.]

[Βηρωσσὸς, ὁ, Berossus, Babylonius historiarum scriptor, qui Alexandri Magni ætate vixit. Ejus nomen librarii alii oxytonon alii proparoxytonon scripserunt sibila modo simplici modo duplicata : de quo dixit Richterus, qui Berosi fragmenta, ab Josepho, Eusebio, Georgio Syncello potissimum servata, collegit (Lipsiæ a. 1825,) p. 1. Add. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 505. Græcæ consuetudini Βηρωσσὸς præ ceteris videtur convenire. Arcadius p. 78, 3 : Τὰ εἰς σσος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ω παραληγόμενα ὀξύνεται, κερωσσός. G. Dindorf.]

Βῆσα, ἡ, ut Eust. [p. 1405, 16] ex Athen. refert, dictum fuit quoddam ποτήριον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν. [Verior haud dubie scriptura Βῆσσα est, quod vide. G. Dind.] Apud Hesych. est et Βησίον nomen ποτηρίου.

[Βῆσα, ἡ, Besa, pagus Atticus tribus Antiochidis, quem simplici σ scribendum esse diserte monet Strabo, cujus locum vide in Βῆσσα. Gentile Βησαιεὺς apud Strabonem et in inscriptione Bœckh. vol. 1, p. 307. Βησιεὺς Harpocratio, s. Βησιεύς· Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Φιλοκράτην συμβολαίου ἀπολογίᾳ· δῆμος τῆς

Ἀντιοχίδος ἡ Βῆσα. Quæ apud Suidam duplici σ scribuntur. Βήσης (libri Βήσσης) τρίτον ἔρυμα Xenophon. De vectig. 4, 44, ubi vid. Schneider. et Bœckh. in Actis Acad. Boruss. a. 1815, p. 90. Βήσαζε Isæo p. 40, 11, ex codd. restitutum pro vulgato Θήβαζε. || Βῆσσα, κώμη Ægyptia, ejusque incolæ Βησσαεῖς memorantur ab Heliodoro vol. 1, p. 228, ubi Coraes recte Βῆσα et Βησαεῖς scribere videtur, urbem intelligens, quæ postmodum Ἀντινόεια et Βησαντινόεια dicta est. G. Dindorf.]

[Βησαντίνοος vel Βησαντῖνος, Besantinous, cognomen Helladii grammatici Alexandrini, qui Licinii et Maximiani temporibus vixit, e Βησᾶς et Ἀντίνοος compositum. De quo Meursius ad Helladii Chrestomath. in Gronovii Thesauro vol. 10, p. 951, et Valesius ad Ammian. Marcell. 19, 12. G. Dindorf.]

[Βησᾶς, ὁ, Besas, nom. Ægyptium, recte scriptum apud Eusebium H. E. 6, 41, 6, male Βήσας in Antholog. Palat. 11, 422, et in Hedyli versu, de quo in Βῆσσα dixi. De Besa deo Ægyptio Vales. ad Ammian. Marcell. 19, 12. || De proverbio Βησᾶς ἕστηκας (ἕστηκεν Suidas), cujus ignota origo est, Appendix Vatic. 1, 26, p. 263 : Οἷον ἀχανὴς οὗτος ἕστηκεν ἀχανής, καταγώδης καὶ ὑπόμωρος· ubi Lobeckius in Aglaoph. p. 27 scribit Βησσᾶς, tussiculosus. Quod valde dubium. G. Dindorf.]

Βησασᾶ, Syriaca voce, dicitur Agrestis ruta, teste Diosc. 3, 53. [Legitur sæpius apud Alexandrum Trall., velut 4, p. 222, (et 225), 227. Struv. Antyllus p. 319 ed. Matth. : Βισασάτου σπέρματος· ibid. p. 335 : Σπέρμα βήσασα, ubi margo codicis βισάσατον. Βίσσασα scriptum in locis Aetii apud Ducangium in Appendice p. 39. Βισασὰ apud Paulum Ægin. p. 278, 23 : sed βησασὰ p. 277, 45; 278, 25, et βησασᾶν p. 248, 22. G. Dindorf.]

[Βησηίς. Vid. Βῆσα.]

[Βησιακὸν, Poculi nomen apud Pollucem 6, 96, ubi liber Falckenburgii βατιάκη, unde Schweigh. ad Athen. 11, p. 784, B, βατιάκιον, quod vide. G. Dindorf.]

[Βησίον, ποτήριον, Hesychius, ubi plura attulerunt interpretes. Conf. Βῆσσα.]

[Βῆσος, ὁ, Besus, nomen Persæ, sic scriptum apud Arcadium p. 75. Βῆσσος apud Arrianum, Diodorum, Plutarchum, Strabonem 11, p. 513, 518, Georg. Cedrenum p. 146, B, et vitioso insuper accentu Βησσὸς apud Strabon. 15, p. 724. *Bessus* etiam Curtius et Justinus. Sed *Besus* in Itinerario Alexandri p. 43, 45, 46, 49, 57 ed. Mai. Male Βέσος apud Cedrenum p. 151, D. G. Dindorf.]

Βῆσος, τὸ, Vallis, Concavitas, VV. LL. ex Hom. [Vide Βάσσος.]

[Βῆσσα, ἡ, fuit poculum quoddam, latius ab inferiore parte, a superiore angustius. V. Athen. 11, p. 784, B, ubi Casaubonus legendum conjicit βήσας, quia in Hedyli epigrammate (apud Athen. p. 497, D) legitur βήσαν (Brunck. secutus Salmasium ad Solin. p. 449 edidit Βήσαν) Αἰγύπτιον. Et Eustath. ad Od. A, p. 1405, 16, ubi verba Athenæi affert, diserte dicit : Βῆσα γραφομένη δι' ἑνὸς σίγμα. (Hedyli versus alienus ab hac quæstione est. Additum enim ὀρχηστὴν Αἰγύπτιον satis ostendit non de poculo, sed de homine agi. Ergo Βησᾶν potius scribendum. Nomen poculi βήσσαν scriptum ex Nicolao Myrepso et Athanasio de imagine Berytensi affert Ducangius. Athanasii locus legitur vol. 2, p. 346 : Προσενέγκαντες τῇ πλευρᾷ τοῦ κυρίου βῆσσαν ἐμπαίζοντες ἔπλησαν τὴν βῆσσαν, ἔνθα ἐξίει τὸ ὕδωρ. G. Dind.) Sic Hesych. : Βησίον· ποτήριον· v. Albert. ad h. l. et Hemsterh. ad Poll. 10, 68, qui opportune monet, a Coptis nunc quoque poculum appellari πίδασα vel πίδησα. Ceterum nomen ipsum deduxerim a Chaldaico בָּסָא sive בִּיסָא, quod constat vas sacrum fuisse, miscendo sacrificio vespertino. Sturz.]

[Βῆσσα, ἡ.] Βῆσσαι, ut Gr. Lexicographi et Schol. tradunt, dicuntur οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρέων, Loca in montibus, per quæ gradi possumus : s. οἱ σύνδενδροι καὶ δρυμώδεις τόποι, Loca arboribus frutectisque condensa : qui Lat. dicuntur Saltus, forsan quoniam nonnisi saltu maxima e parte transiri possunt. Sunt qui non solum νάπη interpr., sed etiam κοιλάδας, Convalles, Valles profluas. Il. P, [282] : Ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν ἑλιξάμενος διὰ βήσσας· Γ, [34] : Οὔρεος ἐν βήσσῃς· Od. K, [252] : Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλὰ Ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ· postquam nimirum ἤομεν ἀνὰ δρυμά. [In locis Homericis codices nonnulli simplici σ utuntur. Conf. Hesiod. Op. 508; Scut. Herc. 386. Ubi nota addi περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, In loco conspicuo ideoque vel eminenti, vel certe ampla planitie patenti. Item Soph. [Aj. 198], ἐν εὐανέμοις βάσσαις dixit. [Idem OEdip. Col. 673 : Χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις. Πανίας βήσσας ex Æschylo Hesych. in Πανίας. G. Dind. Homer. Hymn. in Apoll. 284 : Κοίλη δ' ὑποδέδρομε βῆσσα Pindar. Pyth. 9, 89 : Ἵκεο βᾶσσαν τάνδε· Ol. 3, 41 : Ἐν βάσσαις Πέλοπος· Isthm. 3, 17 : Ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ Schneider. Nicander. Ther. 67 : Ἀργεννὴν ὑπὸ βῆσσαν Wakef. || Βῆσσα, Bessa, urbs Locrensis. Strabo 9, p. 426 : Ταύτην μὲν οὖν τὴν Βῆσσαν ἐν τοῖς δυσὶ γραπτέον σίγμα· ἀπὸ γὰρ τοῦ δρυμώδους ὠνόμασται ὁμωνύμως· ... τὸν δ' ἐν τῇ Ἀττικῇ δῆμον, ἀφ' οὗ Βησαιεῖς οἱ δημόται λέγονται, ἐν τῷ ἑνὶ σίγμα γράφουσιν. Dissensisse grammaticos Stephanus Byz. narrat, Βῆσσα· πόλις Λοκρῶν. Ἡρωδιανὸς δι' ἑνὸς σ γράφει, Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ Ἐπαφρόδιτος καὶ Ἡρακλέων διὰ δύο ... Τὸ ἐθνικὸν Βησσαῖος. De Herodiano contrarium tradit Eustathius p. 277, 34. Vere haud dubie Stephanus Byz. Apud Homerum Il. B, 532, libri inter utramque scripturam fluctuant, Zenodoto Βῆσαν probante, πρὸς διαστολὴν τῆς ὀρεινῆς βήσσης : quod ineptum argumentum est. G. Dind.] Hesych. affert et Βησήσεις pro τόπους βασίμους τῶν ὀρῶν. Sed suspectum est. [Recte corrigitur Βήσσῃσιν· τόποις βασιμοις ... Sic apud eundem grammaticum s. v. Οὔρεος codex ἰμβήσησις præbet pro ἐμ βήσσῃσιν vel ἐμ βήσῃς. G. Dindorf.]

[Βησσαῖος. Vid. Βασσαῖος, Βῆσσα.]

[Βησσαρίων, ὁ, Bessario, nomen virile. Minus recte simplici σ scriptum apud Suidam s. v. Παῦλος Αἰγύπτιος· ... σοφιστής, υἱὸς Βησαρίωνος, τοῦ καὶ Διδύμου, γεγονὼς ἐπὶ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου. Βησσαρίωνος Eudocia p. 353. Βισαρίων Abbas in Apophthegm. Patrum in Coteler. Monum. vol. 1, p. 403—407. Sed rectius codex Colbertinus Βησαρίων, quod in Βησσαρίων mutandum. G. Dindorf.]

[Βησσᾶς. Vid. Βησᾶς.]

Βησσήεις, εσσα, εν, Saltuosus : vel Flexuosus, Habens multas semitas : volunt enim βήσσας dici Loca in montibus, quæ diversis semitis s. callibus pervia sunt. Hesiod. Ἔ. [387] : Ἄγκεα βησσήεντα. Et alibi [528] : Ἀνὰ δρυμὰ βησσήεντα. [Theog. 130 : Οὔρεα βησσήεντα. Dionys. P. 1183. Wakef.]

[Βησσικός. Vid. in Βεσσοί.]

[Βησσοὶ, οἱ, Bessi. Vid. Βεσσοί.]

[Βῆσσος. Vid. Βάσσος, Βῆσος.]

[Βήσσυγα, οὐδετέρως, ἐμπόριον τῆς Ἰνδικῆς. Καὶ Βησσύγας ποταμὸς καὶ Βησσυγῖται οἱ ἄνθρωποι, οὕς φασιν ἀνθρωποφάγους, Stephan. Byz. Apud Ptolemæum Βήσυγγα et Βησυγγῖται. De quibus vide conjecturas Buttmanni Mytholog. vol. 1, p. 86. G. Dindorf.]

Βήσσω, Tussio, frequens ap. Hippocr. et ap. communis linguæ scriptt., pro quo Attici βήττω dicunt. Βήττω, Tussio. Xen. Cyrop. 2, [2, 1] : Ἐγὼ μέν τοι, ἔφη, προσεποιούμην βήττειν· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἠδυνάμην κατέχειν τὸν γέλωτα. [Vid. Pierson. ad Mœr. p. 101. Schæf. Βήσσουσι χρονίως, tussi chronica laborantibus, Paulus Ægin. 7, p. 260, 13. Βήχουσι scriptum apud Alexandr. Trall. 8, p. 448. Quæ recentior forma esse videtur, si recte habet βήχω, βῆμα, ap. Herodian. Epimer. p. 5. G. Dindorf.]

Βῆτα. Elementum secundum alphabeti ex Hebr. בית *Bet* manasse perspicuum est. [Vide supra in B. Βῆτα dictus est Eratosthenes, διὰ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας, ut Suidas aliique narrant, quos indicat Bernhardy Eratosth. p. 8. G. Dindorf.]

Βητάγων, ap. Phœnices Saturnus dicitur, teste Etym. [Confert Βηθδαγὼν 1 Maccab. 10, 83, Hebr. בית דגון Schleusner. ad Etym. Bis peccat Etym., qui nomen templi pro deo habet, et Dagonem pro Saturno, cujus frater est, auctore Sanchoniathone. Bochart Can. 2, 14, p. 750. Dahler.]

Βητaρμὸς dicitur Saltatio, quam οἱ βητάρμονες desaltant, apto et concinno incedentes gressu. A Apoll. R. 1, [1135] : Ἀμυδὶς δὲ νέοι Ὀρφῆος ἀνωγῇ Σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο, Καὶ σάκεα ξιφέεσσιν ἐπέκτυπον. Ubi Schol. quoque annotat, βηταρμὸν dici τὴν ὄρχησιν, παρὰ τὴν ἁρμόδιον βάσιν αὐτῶν : propter epitheton vero ἐνόπλιον, intelligi τὴν πυῤῥίχην : ea enim est ἐνόπλιος ὄρχησις.

[Βηταρμὸν Curetum in typo Romæ expressum opinatur Visc. Mus. Pioclem. t. 4, p. 14. Hase.]

[Βητάρμων, ονος.] Βητάρμονες, Hesychio sunt ὀρχησταὶ, οἱ διὰ ποδῶν ὀρχούμενοι, dicti nimirum ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν, Quoniam apto et concinno gressu incedentes saltant, s. Quoniam apto et decente gradu pedes moventes tripudiant. Od. Θ, [250] : Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι Παίσατε. [Manetho 2, 335 : Ὀρχηθμοῦ βητάρμονας ἴδριας· et 6, 507 : Βητάρμονας ἄνδρας. Hemsterh. Nonnus 33, 87 : Βητάρμονι παλμῷ. G. Dindorf.]

[Βήτειος· πίναξ, Zonaras p. 386. Dahler.]

[Βητής. Adamant. Physiogn. 1, 3, p. 330 : Ὀργίλον αὐτὸν εἶναι καὶ βητήν. Ubi Struvius in Suppl. B Schneideri p. 50 βιαστὴν corrigit comparato Polemone p. 201 : Ὀργίλον ἄνδρα καὶ βίαιον δηλοῖ. G. D.]

[Βήττω, i. q. Βήσσω, quod vide.]

[Βηφύρης, Βήφυρος. Vid. Βαφύρας.]

[Βηχία, ἡ, et Βηχίας, ὁ, sub. φθόγγος, Nicom. Ger. Harm. p. (20) 35. Schneider. Lex. v. Κοκκυσμός. Angl. Prior locus hic est, Τοσοῦτον γὰρ ἡ ἐναγώνιος φωνὴ διανύει χωρὶς κινδύνου τινὸς ἢ ὀλισθήματος ἐφ' ἑκάτερον ἄκρον δυσέμπτωτος γινομένη, εἰς μὲν κοκκυσμὸν κατὰ τὸ νητοειδὲς, εἰς δὲ βηχίαν κατὰ τὸ βομβυκέστερον τῶν ὑπ' αὐτῶν. Alter hic, Τοὺς λεγομένους παρ' αὐτῶν βυκανισμοὺς καὶ βηχίας. Ergo aut utroque aut neutro in loco masculinum Βηχίας statuendum erat. G. D.]

Βηχία, ἡ, Erotiano ap. Hippocr. Herbæ species, quam sua ætate Βηκίαν et Βήκιον vocatam dicit : procul dubio eadem est atque τὸ βήχιον. [Gl. Βήκιον· Tussilago.]

[Βηχίας. Vid. Βηχία.]

Βηχικὸς, ἡ, ὸν, Ad tussim pertinens, Tussicularis : C ut βηχικὰ φάρμακα Cæl. Aurel. Medicamenta tussicularia vocat. [De βηχικοῖς agit Alexander Trall. toto libro quinto. G. Dind.] Dicitur autem et βηχικὰ sine adject. a Diosc. Invenitur et Βηχικαὶ δυνάμεις. Sed et βηχικαὶ ap. Diosc., ubi de ladano loquitur, sub. nomine antidoti, ut putat Bud. [Hippocrates p. 1236 : Τῇ γραίῃ (τῇ) βηχικῇ, vetulæ tussiculosæ, ubi Foesius conjectura incerta Βησσικῇ restitui vult ex Galeni glossa, supra in Βισσοὶ allata. G. Dindorf.]

[Procl. in Ptol. Tetrab. p. 214, 10 : Ἰσχνοὺς, καὶ νοσεροὺς, καὶ ἰκτερικοὺς, καὶ δυσεντερικοὺς, καὶ βηχικοὺς, Tussi laborantes. Hase.]

Βήχιον, τὸ, Herba Tussilago dicta, et Tussicularis Cæl. Aurel. [Dioscor. 3, 126; Plin. 26, 6; Alex. Trall. 7, p. 126; Hippocr. p. 400, 9. Angl. Paulus Ægineta 7, p. 233 : Βηχίον, οἱ δὲ βηχικόν. Εἴρηται μὲν ἀπὸ τοῦ βῆχάς τε καὶ ὀρθοπνοίας ὠφελεῖν ὑποθυμιώμενον, σύνθετον δέ ἐστιν ἐκ θερμῆς καὶ ὑδατώδους οὐσίας. G. Dind.] || Item Hesychio est νόσος ἐν φάρυγγι.

[Βηχίον, τὸ, Tussicula. Hippocrates a Weigelio ci- D tatus p. 1201, C : Βηχία ἐκώλυε μένειν· et p. 1224, ubi vulgatum βηξίον ξηρὸν emendavit Foesius. Galen. vol. 5, 247 : Βηχίον μικρὸν γενόμενον ἐσκέδασε τὸ γαργαλίζον. Oribasius p. 197 ed Mai. : Βηχία παρέπεται ... μᾶλλον τὰ βηχία γίνεται. Theophanes Nonnus vol. 2, p. 84 : Βηχία ξηρά· ubi alius codex βήξ. Βηχία ξηρὰ Paulus Ægin. p. 104, 12. Huc pertinet Hesychii glossa Βηχίον· νόσος ἐν λάρυγγι, quam Stephanus ad Βήχιον retulit. G. Dindorf.]

[Βῆχις, Bechis, urbis nomen, de qua vide in Μέτηλις. G. Dindorf.]

Βηχμὸς, Etymologo νυσταγμός. [Νυσταγμὸς corruptum videri monet Pierson. ad Mœr. p. 102, ab Schæfero citatus. Conf. supra in Βήξ. Νυσταγμὸς fortasse in νυγμὸς mutandum. Sic Soranus in Cocchii Chirurg. p. 51, ἄλγημα νυγματῶδες μετὰ δυσπνοίας καὶ βηχὸς dixit et ibidem νύξιν cum δυσπνοίᾳ καὶ βηχὶ conjunxit, et quæ similia plura in scriptis aliorum medicorum leguntur. G. Dindorf.]

[Βηχός. Vid. Βήξ.]

[Βήχω. Vid. Βήσσω.]

[Βηχώδης, ὁ, ἡ, Tussiculosus. Hippocr. p. 49, 10; 50, 26, et sæpe. Scott. Βηχώδης νόσος, Lydus De ostent. p. 122, 134, 136 ed. Has. G. Dindorf.]

Βία, ἡ, Vis, Virtus, Robur. Il. H, [157]; Λ, [669]; Od. Ξ, [468] : Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη. Hom. alibi, βίην et κάρτος copulat. [Βίῃ vel βίην ἀμείνων var. lect. ad Hom. Il. A, 404. Schæf.] Sed et βίη Ἡρακλῆος periphrastice pro Ἡρακλῆς, itidemque Πριάμοιο βίη et Πατρόκλοιο βίη [et cum adjectivis βίη Ἡρακληείη, Ἰφικληείη, Ἐτεοκληείη, ut Il. E, 638; Λ, 290; Δ, 386. Ἶς βίης Ἡρακληείης Hesiod. Theog. 332] ap. hunc poet., sicut et ap. alios alia hujusmodi habemus. [Sæpe apud tragicos. Æsch. S. c. Th. 620 : Ἐπ' αὐτῷ φῶτα Λασθένους βίαν ἐχθρόξενον πυλωρὸν ἀντιτάξομεν. Sophocl. Trach. 38 : Ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν. Euripid. Phœn. 55 : Κλεινὴν Πολυνείκους βίαν. Νείλου βία de parasito per jocum dixit Euphron comicus apud Athen. 8, p. 343, B. Lyco- B phro 520, de Minerva : Βοαρμία Λογγᾶτις Ὁμολωῒς βία. G. Dind.] Rara est autem hæc signif. in prosa : imo vero non temere ejus exemplum reperiri posse existimo. Videtur tamen Xen. Ἑ. 6, p. 350, h. v. in bonam partem usus esse; sed hunc Script. ποιητικώτερα quædam usurpare, alias admonui. [Cap. 4, 21 : Δῆλον ποιῶν ὅτι πολλαχοῦ τὸ τάχος μᾶλλον τῆς βίας διαπράττεται τὰ δέοντα.] Sciendum est autem ab Æsch. Pr. Κράτος et Βίαν nominari Jovis satellites. Meminit et Callim. H. in Jov. [67] : Ἥ τε βίη, τό, τε κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου. Utriusque autem et ab Hesiodo [Theog. 383], si bene recordor, fit mentio. At in Soph. Aj. [1334] : Μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω Τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν, Schol. exp. ἐξουσία, ut sensus sit, μὴ ὑπὲρ τοῦ ἐνδείξασθαι τούτῳ τὴν ἐξουσίαν, παραβῇς τὸ δίκαιον.

Βία, Vis, i. e. Violentia. Item, Violentus impetus. Hesiod. Ἔ. [273] : Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Il. A, [430] : Τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων. Od. O, [328] : Τῶν ὕβρις τε, βίη τε σιδήρεον C οὐρανὸν ἵκει. Il. O, [105] : Ἦ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες Ἢ ἔπει, ἠὲ βίῃ, q. d. ἢ πείθοντες, ἢ βιαζόμενοι : ita enim, ut opinor, locutus fuisset prosæ scriptor. Sciendum est autem βίαν hoc posterius significatum frequenter in illa quoque habere. Dem. [p. 289] : Ἐπὶ πολὺ προάγειν τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι. Quæ Bud. interpr. Magnopere in violentiam crudelitatemque evadit. Sic autem et Herodian. βίαν et ὠμότητα copulavit. Polyb. [6, 44, 9] autem βίαν et θυμὸν, scribens, Ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, In violentia et iracundiæ furore educatus, eod. Bud. interpr. [Æschyl. Suppl. 1068 : Εὐμενεῖ βίᾳ κτίσας. Eumen. 54 : Ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ βίαν. Βίας δίκη et Βίας γραφή, vid. Βίαιος. G. Dind.] Dicitur autem et βίᾳ et πρὸς βίαν, pro Per vim. Thuc. 3 : Οἱ γὰρ πλείους ὑπὸ Ἀμπρακιωτῶν βίᾳ κατείχοντο. [Æschyl. Prom. 74 : Σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ. Eurip. Hippol. 886 : Εὐνῆς ἔτλη θιγεῖν βίᾳ. Androm. 390 : Ἐκοιμήθην βίᾳ. G. Dind. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 296; Diodor. Sic. 11, 60 : Βίᾳ προσάγων ἐπο- D λιόρκει· 12, 62 : Τῶν Σπαρτιατῶν βίᾳ προσαγόντων τοῖς τείχεσι· 11, 32 : Τῶν δ' Ἑλλήνων βίαν προσαγόντων τοῖς ξυλίνοις τείχεσι. Βία codex unus. 12, 46 : Τοὺς στρατιώτας ἀναγκάζειν παρὰ δύναμιν βίαν προσάγειν τῇ πόλει, ubi idem liber τὴν πόλιν. Βίᾳ χειρὸς Diodor. Sic. in Excerpt. vol. 2, p. 529, 52 : Ἐπεὶ οὐδ' ἦν ἁλώσιμος (ἡ πόλις) διὰ τὴν ὀχυρότητα βίᾳ χειρός. Βίᾳ ἀνάγκης Ammonius, p. 116 ed. Valck. : Ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βίᾳ ἀνάγκης. Schæf.] At πρὸς βίαν vide paulo post. Tribuitur porro βία et rebus inanimatis : ut, quum βίαν τοῦ πνεύματος dicit Synes. Sic Aristid. : Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ. || Hinc βίᾳ ἡμῶν, Thuc. 1, [43, 68], Nobis invitis. Sic βίᾳ Θηβαίων, Isocr. Hel. [15] : Ἀδράστῳ δὲ τοὺς ὑπὸ τὴν Καδμείαν τελευτήσαντας, βίᾳ Θηβαίων, θάψαι παρέδωκε. Sic βίᾳ τῶν πολλῶν, pro Invita multitudine, Dem. [p. 473], βίᾳ θεῶν, Diis invitis, Eur. [Phœn. 875]. Et πρὸς βίαν ἐπίνομεν, pro Invite bibebamus, vel Coacti bibebamus, s. Cogebamur bibere, q. d. per vim, ex Aristoph. [Ach. 73] affertur. Et tamen

πρὸς βίαν χειροῦσι, Σ. [443,] est Prehendunt per vim, et impressionem in eum facientes. [Æschyl. Suppl. 798 : Βίᾳ καρδίας. Soph. Antig. 59 : Νόμου βίᾳ. Markland. ad Lysiam p. 301 ed. Reisk. citat Schæf. Ἀπὸ βίας. Diodorus Sic. 20, 51 : Ἀπὸ κράτους δὲ καὶ βίας ἁλουσῶν τῶν νεῶν, quem locum Schæf. attulit. Ἐκ βίας. Sophocl. Philoct. 563 : Ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν· 945 : Ὡς ἄνδρ' ἑλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει· 985 : Οἵ σ' ἐκ βίας ἄξουσιν. Πρὸς βίαν. Æschyl. Prom. 208 : Ὡντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν. Sæpe apud Euripidem. Platonem Phædr. p. 239, D, citat Schneiderus : Πρὸς βίαν μᾶλλον ἢ ἑκών. Philo vol. 2, p. 482, 33 : Οὐ πρὸς βίαν ... ἀλλ' ἐθελουσίῳ γνώμῃ. Βίαν et βίον confusa in Eurip. Ion. 624 notat Schæfer. cui adde βίᾳ et βίῳ apud Platon. De rep. 8, p. 554, C. Idem Homeri versum memorat Il. Υ, 307 : Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη πάντεσσιν ἀνάξει, ubi grammatici nonnulli βίη pro γενεὰ dictum esse sumpserunt absurde, alii lectionem antiquam in eundem sensum interpolarunt. G. Dindorf.]

Βίαι, Injuriæ, Contumeliæ, Quæ per violentiam fiunt. Od. Λ, [117] : Ἀλλ' ἦτοι κείνων γε βίας ἀποτίσεαι ἐλθών· Π, [189] : Βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν. [Ἀνέμων βίαι, Huschk. ad Tibull. vol. 1, p. 21. Aristoteles p. 400, 28 : Βίαι πνευμάτων καὶ τυφώνων ἔστιν ὅτε πόλεις ὅλας ἀνέτρεψαν. Philo vol. 1, p. 257, 26 : Βίαις ἐναντίων πνευμάτων. Idem vol. 1, p. 13, 15 : Νηνεμίας καὶ βίας πνευμάτων· et similiter p. 27, 44; Libanius vol. 4, p. 371 : Πόλεις δ' ἄλλαι λέγονται αἱ μὲν κατακλυσμοῖς, αἱ δὲ βίαις θαλάττης ἀφανισθῆναι· et paullo post : Τὰς δὲ τούτων παρανομίας καὶ βίας ὑπομένοντες. G. Dindorf.]

[Βία, ἡ, Bia, nomen canis ap. Xenoph. Cyneg. 7, 5. G. Dindorf.]

[Βιάδας, ὁ, Biadas. Inscript. Peloponnes. ap. Bœckh. vol. 1, p. 624. G. Dindorf.]

[Βιαδινούπολις, ἡ, Biadinopolis, urbs prope Gytheum sita. Inscriptio Peloponn. in Bœckh. Corp. Inscr. v. 1, p. 654 : Μάρκον Λατίνιον Πανδοῦσαν ... βιαδ. ι. οπολειται, ubi Bœckhius Βιαδινουπολεῖταν. Apud Ptolemæum Βιάνδινα. G. Dindorf.]

Βιάζω, i. q. βιάω, et ab eo deriv. Od. Μ, [297] : Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα. Et pass. Il. Ο, [727]; Π, [102] : Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσι, Opprimebatur. Sic Λ, [575] : Πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι. Utuntur autem hoc pass. et prosæ Scriptt., licet βιάζω, ut opinor, non usurpantes. Dicitur autem illis βιάζεσθαι signif. pass. Cui vis affertur, vel Qui cogitur aliquid facere. Thuc. 1, [77] : Ἀδικούμενοι δέ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι· [1, 2] : Βιαζόμενοι ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων. Plut. Othone : Βεβιάσθαι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ. Pro Cogi autem cum infin. Dem. [p. 508] : Ὅπως μὴ βιασθῆτε ἁμαρτάνειν. [Philo vol. 2, p. 326, 14 : Τοῖς ἐκκρεμαμένοις ἄχθεσι βιαζόμενοι χαλεπῶς. Ibid. p. 494, 35 : Κύουσαι βαρυτάτοις ἄχθεσι δέκα που μῆνας βιάζονται. Quibus in locis Mangeio πιεζόμενοι et πιέζονται scribendum videtur : quod tantum abest ut probandum sit, ut vol. 1, p. 176, 12 : Ταῖς ἀψύχοις δόξαις, λέγω δὲ βατράχοις, πιεσθείς, ex codicibus restituendum sit βιασθείς. Βεβίασμαι significatione activa Clemens Alexandr. Protrept. p. 13 : Τῶν λάγνων τῶν μετὰ τὴν τομὴν τὸ χῶμα βεβιασμένων, ubi Piersonus ad Mœr. p. 103 βιασαμένων corrigit. Apud Dionys. Halic. Ant. R. 10, 32, monente Schæf. : Ὅσα δὲ βεβιασμένοι τινὲς ἢ κλοπῇ λαβόντες ᾠκοδομήσαντο, codex Vaticanus βιασάμενοι. Libanius vol. 2, p. 89 : Βεβιασμένοι πρὸς τὰ μετέωρα· vol. 4, p. 640 : Ἐμαυτὸν βεβίασμαι, qui alibi passivo utitur. Sic vol. 2, p. 20 : Αὐλὴν εἰς κῆπον βεβιασμένην, atrium per artem in hortum transformatum. Βεβιᾶσθαι interdum male scriptum pro βεβιάσθαι, ut apud Philonem vol. 2, p. 312, 22, 28; Libanium vol. 4, p. 156, 583. Ἐβιάσθην. Sophocles Electr. 575 : Ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβὰς μόλις ἔθυσεν αὐτήν. Thucyd. 7, 11 : Ἱππεῦσί τε πολλοῖς καὶ ἀκοντισταῖς βιασθέντες ἀνεχωρήσαμεν ἐς τὰ τείχη. Βιασθῆναι πρὸς ὕπνον Libanius vol. 2, p. 109. Βιασθήσομαι. Pausanias 6, 5, 9 : Ἀνθέξων τῷ σπηλαίῳ καὶ οὐ βιασθησόμενος ὑπὸ τοῦ ὄρους. Activum βιάζω ex Alcæo comico affert Antiatticista p. 86, 1 : Βιάσαι· ἀντὶ τοῦ βιάσασθαι. Ἀλκαῖος· « ἐβίασέ μου τὴν γυναῖκα ». Quo sensu idem poeta etiam βιβάζειν dixerat, de quo vide infra. Charito p. 99, 6 : Ἐλεγχθήσῃ δὲ μᾶλλον, ὅταν αὐτὴν μὴ βιάσῃς. Ubi Dorvillius Theophrasti locum affert, cujus dubia lectio est, Charact. 26, 1, p. 867 ed. Schneid. : Βιάζειν ἐν ταῖς ὁδοῖς τὰς διαίτας κρίνειν τοῖς ἐπιτρέψασι. Βιαζόντων vulgo lectum apud Dionys. Halic. Ant. Rom. 4, 83, sed in βιαζομένων mutatum ex codice Vaticano, memorat Schæf. Porphyrius ad Marcell. p. 364 ed. Mai. : Εἰς τὸ παρατρέψαι σε καὶ βιάσαι. Sæpius eo utuntur scriptores infimæ ætatis, ut Theodosius Acroas. 1, 198 : Βιάζουσιν κύνας· 2, 147 : Βιάζει τὴν φύσιν· 3, 14 : Βιάζει τὸν λόγον· et grammatici, ut Schol. Homeri Odyss. Λ, 249; Ξ, 239. Apud Thucyd. 1, 28 Scholiasta : Βιαζομένων· ἀντὶ τοῦ βιαζόντων. Quod βιάζεσθαι dixit Ammonius p. 17 ed. Valck., βιάζειν est apud Thom. M. p. 48, qui activa forma rursus utitur p. 160. Βιάζοντι ex Tzetza ad Lycophr. 698 affert Boisson. Conf. quæ in Ἐκβιάζω et Καταβιάζω dicentur. G. Dind.]

Βιάζομαι tamen act. signif. frequentius est ap. prosæ Scriptt., quam pass., quod non illis tantum modis redditur, sed interdum etiam Violo. Item Eluctor. Item Exprimo, ut Cic. dixit Expressit hoc necessitas, aliisque nonnullis, qui cum exemplis declarabuntur. Thuc. 1, [77] : Βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται, Quibus potestas est vim afferendi, vel, Vim faciendi, non est quod judicia morentur. Plato De rep. 1 : Βιάσασθαι τῷ λόγῳ [p. 341, B; Basilius M. vol. 1, p. 227, A : Εὑρίσκομεν οὖν λογιζόμενοι ὅτι οὐκ ἐν τῇ τοῦ τί ἐστιν ἀνερευνήσει ἡ τοῦ ἀγεννήτου ἡμῖν ἔννοια ὑποπίπτει, ἀλλὰ μᾶλλον, ἵνα βιασάμενος εἴπω τὸν λόγον, ἐν τῇ τοῦ ὅπως ἐστίν· ubi Garnerius : « Videtur Basilius hoc loco excusare se de minutis illis rebus, quæ ad scholas pertinent et ad grammaticam, monetque invitum se his in tricis morari ». G. Dind.] Apud Eund. Βιαζόμενος ἢ κλέπτων exp. Vi aut Clam agens. [Nicolaus Progymn. in Rhetor. vol. 1, p. 348, 13 : Θάλαττα δὲ τοῖς βιαζομένοις ὑπόκειται πνεύμασι. G. Dind.] Cum accus. autem jungitur interdum personæ, interdum rei, sed diversa signif. Nam βιάζομαί σε est Vim affero, Vi adigo, Cogo, etc. : qua in signif. oppositum ei πείθω passim legitur, sicut Lat. Vi et Precario opponuntur. Xen. Cyrop. 6, [1, 19] : Βιάζεσθαι μὲν μὴ τοιαύτην γυναῖκα, πείθειν δέ, εἰ δύναιτο, οὐκ ἔφη κωλύειν. Plut. [Mor. p. 773, D] : Ἐπειδὴ πείθειν ἀδύνατος ἦν, ἐπεχείρει βιάσασθαι κ. τ. λ. Dem. [Non Demosth., sed Isocr. Philipp. p. 85, C. G. Dind.] autem : Δύναμιν καὶ πλοῦτον, μόνα τῶν ὄντων καὶ πείθειν καὶ βιάζεσθαι πεφυκέναι. [Adde βιάζεσθαι ἑαυτόν. Galenus Περὶ ἐθῶν a Dietzio editus p. 119 : Εἰ δι' ἀπορίαν ἐδέσματος ἑτέρου, καθάπερ ἐν λιμῷ γίγνεται, βιασθέντες σφᾶς αὐτοὺς προσάρασθαι τὸ τοιοῦτον κρέας, ubi corrig. βιάσαιντο, quemadmodum βιασάμενος ἑαυτὸν dixit Galenus vol. 7, p. 519, quo loco utitur Hemsterh. Plato Phædon. p. 51, C : Βιάσεται αὑτόν, manum sibi inferet. Diogenes Laert. 6, 65 : Σὺ δὲ σεαυτὸν βιάζῃ γυναῖκα εἶναι. Typicum Irenes Augustæ p. 280 : Φέρωμεν γενναίως, βιασώμεθα μικρὸν ἑαυτάς, et similiter paullo post. Omisso pronomine reciproco Pherecrates apud Athen. 10, p. 415, C : Ἐγὼ κατεσθίω μόλις τῆς ἡμέρας πένθ' ἡμιμέδιμν', ἐὰν βιάζωμαι. G. Dind.] At βιάζομαι τοῦτο est Vi efficio, Pervinco, vel Vi efficere conor. Dem. [p. 501] : Μηδὲν οὖν φιλονείκει, Λεπτίνη, μηδὲ βιάζου τοιοῦτον μηδέν. Thuc. Βιαζόμενοι τὴν ἀπόβασιν, Vi in terram descendentes, Bud. [Arrianus Exp. Al. 1, 3, 4 : Ἐπειρᾶτο βιάζεσθαι τὴν ἀπόβασιν. G. Dind.] Tale est ap. eund. Thuc. [7, 70] : Βιάζεσθαι τὸν ἔκπλουν. Et βιησάμενοι λαῖτμα, Apoll. R. [1, 1299], Fluctum eluctati. Ita enim malo, quam ut in VV. LL., Fluctui vim inferentes. [Vid. Dorvill. ad Charit. p. 268; Theocrit. 22, 9 : Ἄστρα βιαζόμεναι, navigantes invitis astris. Lucian. V. H. 2, 43 : Διελθόντες δ' ὅμως τὴν ὕλην, ubi cod. August. βιασάμενοι. Bianor Anth. Pal. 9, 295 : Θυμῷ δεσμὰ βιαζόμενον, contra vincula luctantem. Hæc Schæferus. Scholiastam Apollonii Rh. 1, 761, attulit Hemsterh. : Τὰ δεινὰ τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν φύσιν οἶδε βιάζεσθαι, ætatem et naturam ita vehementer concitare et erigere ut majora viribus conentur ac perficiant.] Alioqui fateor et cum

accus. rei eod. sensu jungi sæpe quo et cum accus. personæ; considerandum est enim interdum eand. esse utriusque rationem; Thucyd. 1, [38] : Ἡμῖν δ' αἰσχρὸν ἦν βιάσασθαι τὴν τούτων μετριότητα· 8, [53] : Τοὺς νόμους βιασάμενος· ubi βιάζομαι exp. possumus Vim infero, vel Violo. [Βιάζεσθαι τὴν ἐνάργειαν, βιάζεσθαι θεοῦ βούλησιν, Wesseling. ad Diodor. vol. 1, p. 49. Βιάζεσθαι τὰ σφάγια, auspiciis vim inferre, Herodot. 9, 41. Attulit Schæf. Pausanias 2, 1, 5 : Οὕτω χαλεπὸν ἀνθρώπῳ τὰ θεῖα βιάσασθαι. G. Dind.] Habet autem βιάζομαι et aliam constr. ut βιάζομαι εἴσω, quod exp. Vi perrumpo intro. Sic autem et ap. Thuc. 7, [23], cum accus. pro Perrumpo, Βιασάμεναι τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς, Quum perrupissent obstantes Atheniensium naves. Schol. autem exp. νικήσασαι. At βιάσασθαι τὴν φυλακὴν a Bud. exp. non Perrumpere, sed Summovere. Reperitur et cum πρὸς, ut Lucian. [De luct. 11] : Καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον· q. l. Erasm. perperam interpr., Corpus ad graveolentiam prorumpens, vel magna vi contendens. Sic βιάζομαι δρόμῳ pro Contendo cursu e Thuc. [1, 63] affertur; quæ etiam constr. observanda est. At βιάζεσθαι πρὸς τὸν λόφον, in VV. LL. falso citatum, de quo vide paulo post. Item cum εἰς, ap. Luc. 16, 16 : Ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται, itidem pro Irrumpit. Neque enim ablat. Vi adjungere huic verbo necesse est. [Poeta ignotus apud Stobæum 103, p. 561 : Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται. Diodorus Sic. 13, 68 : Πρὸς τὰ κύματα βιαζόμενοι τὸν αἰγιαλὸν πληρῶσαι ναυαγίων. Schæf. Maximus Tyr. vol. 2, p. 3 : Βιάσασθαι πρὸς τὰ κρείττω. Βιάζεσθαι εἴς τι, Duker. ad Thucyd. 7, 69; Dionys. Hal. Ant. Rom. 2, 66, a Wakef. indicatus : Παρεκινδύνευσεν εἰς τὰ καιόμενα βιάσασθαι. Libanius vol. 3, p. 367 : Βιάσαιτ' ἂν εἰς αἰσχύνην· vol. 4, p. 281 : Εἰ βιασθείην εἰς τὸ μηδὲν σιωπᾶν. Βιάζεσθαι ἐπί τι. Longinus De subl. 41, 2 : Τὰ ᾠδάρια τοὺς ἀκροατὰς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἀφέλκει καὶ ἐπ' αὐτὰ βιάζεται. Plutarch. V. Fabii c. 14 : Πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τἀναντία βιαζομένοις. G. Dind.] Sed et cum διὰ, ap. Thuc. rursus 7, [83]: Οὗτοι δὲ διὰ τῶν φυλάκων βιασάμενοι, Quum vi pertransissent : at de βιάσασθαι τὴν φυλακὴν modo dictum fuit. Quibus ll. addo, non propter constr., sed propter signif. similitudinem, hunc ejusd. Thuc. 3, [20]: Καὶ ὑπερβῆναι τὰ τείχη, ἢν δύνωνται βιάσασθαι, pro Exitum per vim moliri. || Βιάζομαι, Cogo : ut autem βιάζομαι, a βία fit, et hanc et alteram habente signif., ita fit a Gall. nom. *Force*, quod est βία, v. *Forcer*, utramque et ipsum signif. habens : hanc quidem in communi usu, illam autem in certis quibusdam loquendi generibus : cum infin. Lucian. [Deor. d. 21]: Ὑμεῖς δ' ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε· alibi : Βιάζομαι φιλῆσαι. Plut. Pericle [c. 27] : Εἰ δὲ βιασθείη προελθεῖν. [Idem V. Fabii c. 5: Βιασθῆναι μάχεσθαι. G. Dind.] Interdum omittitur infin., ut Lucian. [vol. 1, p. 458] : Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο; Sic et βιάζεσθαι pass. vel potius βιασθῆναι, pro Cogi, supra. || Conor, Nitor, Summa vi contendo. Itidem cum infin., ut Thuc. 7, [79] : Καὶ ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν τὸν ἀποτετειχισμένον· at in VV. LL. perperam omisso infin. : Βιάζονται πρὸς τὸν λόφον, e Vallæ interpr. Vi pervadunt ad tumulum. [Arrian. De venat. c. 17 : Οἱ λαγωοὶ ... ἐς τὰ πεδία βιάζονται. Wakef.] Sic βιάζομαι ἄρχειν, Plut. Numa [c. 2]. Dem. : Καὶ τοὺς μηδὲν προσήκοντας βιάζεται Ἀθηναίους εἶναι παρὰ πάντας τοὺς νόμους, i. e., inquit Bud., Externos civitate donare contendit et nititur. [Plato Sophist. p. 246, B : Νοητὰ ἄττα καὶ ἀσώματα εἴδη βιαζόμενοι τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν εἶναι, cui similem verbi ἀναγκάζειν usum contulit Heindorf. ad Cratyl. p. 158; Basilius M. vol. 1, p. 245, E : Ὅπερ οὗτοι βιάζονται, quod hi contendunt. Laurentius Lyd. De mens. p. 144 : Ἄλλος δὲ Αἰωνιάριον αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται, ubi alius codex βούλεται : sed βιάζεται Eudociæ consensus confirmat p. 233. Gregorius Naz. vol. 1, p. 524, D ed. Benedictin. : Τὸ γὰρ « ὅτε » καὶ « πρὸ τοῦδε » καὶ « μετὰ ταῦτα » καὶ « ἀπ' ἀρχῆς » οὐκ ἄχρονα, κἂν ὅτι μάλιστα βιαζώμεθα. Vita Arati vol. 2, p. 445 ed. Buhl. : Βιάζονται οὐ μετρίως. Strabo 3, p. 143, a Wakef. citatus : Τὰ βοσκήματα βιαζόμενα ἐπανελθεῖν οὐκ ἴσχυσεν. Pausan. 4, 22 indicat Schæf. : Ἐκλείπειν τὴν Εἶραν βεβιασμένους· et Phalar. epist. p. 352 : Μὴ βιάζου με ... δίκας παρὰ σοῦ λαβεῖν. Longinus De sublim. 34, 3 : Γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος. Polemo Physiogn. p. 233 : Οὗτοι ἀνδρόγυνοι ὄντες ἄνδρες εἶναι βιάζονται. Apoll. Rh. 2, 592 : Ἐπεγνάμπτοντο δὲ κῶπαι ... βιαζομένων ἡρώων, remis incumbentibus. Diodorus Sic. 18, 67 : Βιαζομένου τοῦ Φωκίωνος, connitente Phocione : quos duo locos attulit Hemsterh. G. Dind.] || Stupro, Stuprum infero : pro quo et Lat. peculiari signif. dicunt Vim inferre : sicut et Galli suum illud *Forcer*. Plut. [Mor. p. 773, B] : Οἱ δὲ, καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται. [Phrynich. p. 70 Lob. : Βεβίασται ἡ κόρη λεκτέον, ἀλλ' οὐχ, ὥς τινες τῶν ῥητόρων, ἔφθαρται. Similiter Mœris p. 103, ubi vid. Pierson. et p. 390, et interpretes Thom. M. p. 151. De vetula juvenem insectante Aristoph. Plut. 1093 : Θάρρει· μὴ φοβοῦ· οὐ γὰρ βιάσεται· ubi Schol. : Ὃ ποιοῦσιν οἱ ἄνδρες, τοῦτο ἐπὶ τῆς γραὸς φησι. Aristoteles H. A. 6, 21, de tauris : Οἱ δὲ νεώτεροι καὶ τὴν αὐτὴν βιάζονται πλεονάκις καὶ ἐπὶ πολλὰς ἀναβαίνουσι διὰ τὴν ἀκμήν. Hæc citavit Schæf. Aristoph. Lysistr. 225 : Ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ. Clement. Homil. in Coteler. Patr. vol. 1, p. 657 : Μοιχείᾳ βιάσασθαι τὴν μὴ θέλουσαν. G. Dind.] || Pro διὰ τοῦ βιαίου contendo, quod est Schema Rhetoricum, vide ap. Bud. 223. [Dionysius Halic. De Thucyd. jud., p. 921, 2 Reisk. : Τῶν σχηματισμῶν τῶν ἀνακολούθων καὶ βεβιασμένων. Βεβιασμένα σχήματα ibid. p. 896, 3; 899, 14. G. Dind.]

Βιάζομαι quamvis τῷ πείθειν opponatur, ut paulo ante docui, dixit tamen Lucian. [Hercul. 6,] nove quidem, sed eleganter tamen, πειθοῖ βιάσασθαι· Καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. Quod certe perinde esse crediderim ac si quis dicat Violenta quadam suadela pleraque effecisse. Bud. tamen ita vertit, Suada pleraque eluctari pervincereque solitum. Erasm. vero sic, Persuadendo pleraque sibi subegisse. At mihi mea interpr. Græcæ formulæ energiam pariter et elegantiam multo melius reddere videtur.

[Βῐαιοθανασία, ἡ. Vid. Βιαιοθανατέω.]

[Paul. Alexandr. Apotelesm. p. 50, 24 : Τὸν τῆς βιαιοθανασίας κίνδυνον ἐκφεύξονται. Cfr. Βιοθανασία. Hase.]

[Βῐαιοθανατέω, Violenta morte occumbo. Plutarch. De fluviis p. 1152, B : Ὁ τόπος τῶν βιαιοθανατησάντων. Apud Suidam in Ψυχικὸς ἄνθρωπος vitiose βιοθανατούντων. Similiter in codice Guelferb. Julii Firmici 7 apud Lessingium (*Beitræge* 3, p. 256,) aliquoties *biothanatos*, sed ap. Paulum Alexandr. ubique βιαιοθάνατος, βιαιοθανασία, ἡ, Mors violenta, l. 4. Schneid. Βιαθανατόω, verbum nihili, Nicet. Paphl. 35, (in Martyrum Triade ed. Combef. 1666.) Boisson. Βιοθανάτους Olympiodor. ad Platon. Phædon. p. 323 ed. Wyttenb.; βιᾳθανάτους cum iota subscripto apud Fischerum p. 485. Angl. Id βιαιοθανάτους scriptum affert Bekkerus in Anecd. p. 1354, quanquam paullo inferius rursus βιοθάνατος ex Olympiodoro in Phædonem apponens. Βιοθάνατος ex Isidoro 3, 462 affert Schæferus, ex Joanne Monacho in Anecdotis suis vol. 4, p. 248, Boissonadius, βιοθανατέω ex Joanne Chrysost. hom. 36, vol. 5, p. 235, Seagerus, ex Symeonis Sethi Ichnel. p. 66, F, Boissonadius, ex Scholiasta Homeri Il. N, 93, Wakefieldus, quibus alia nonnulla exempla, in quibus etiam βιοθανής, addidit Lobeckius ad Phrynich. p. 642, 643. Nec dubium est recentiores Græcos his esse formis usos, quas Glossariis suis et græco et latino Ducangius, latino Forcellini, Thesauro eccles. Suicerus inseruerunt et exemplis plurimis confirmarunt. Ejusdem generis sunt, quæ infra afferemus, Βιοθανής, Βιοκωλύτης, Βιοσφαγέω, Βιοφορέομαι. Conf. Salmas. Exerc. Plin. p. 787. Βιαιότης ab librario in Βιότης depravatum notavimus in Βιαιότης. Βιοτέρῳ pro βιαιοτέρῳ codex Venetus Eunapii p. 39 ed. Boisson. G. Dindorf.]

[Βῐαιοθάνατος, ὁ, ἡ, Violenta morte occumbens. Vide Βιαιοθανατέω. Schol. Pindari Isthm. 4, 104 indicat Osannus.]

[Paul. Alexandr. Apotelesm. p. 37, 27 : Ὀλιγοχρονίους, ἢ βιαιοθανάτους. Cfr. ibid. p. 46, 28, p. 50, 21 et Salmas. ad Solin. p. 1118, C. Hase.]

[Βῐαιοκλὼψ, ῶπος, ὁ, Violenter furans. Lycophr. 547 : Βιαιοκλῶπας ἁρπαγάς τε συγγόνων. Scott.]

Βῐαιομάχας, ὁ, Violentus pugnator, Violentus præliator : ideoque Strenuus bellator. Vel etiam Qui vi ac robore corporis in pugna certat, non dolis. [In Antholog. Palat. 6, 129, Planudes βιαιομάχας : sed codex Palatinus βιαιομάχος. Indicavit Scott.]

[Βῐαιομαχέω.] Βιαιομαχεῖν est Vi roboreque corporis pugnare, non arte dolisque et strategematicis astutiis. Polyb. 5, [84] : Ἔτι δὲ καλλίω τὰ θηρία, βιαιομαχοῦντα καὶ συμπίπτοντα κατὰ πρόσωπον αὐτοῖς· 1, [27] : Πρὸς δὲ τὴν θάλατταν καὶ τὸ περιέχον ὅταν περιβάλλωνται καὶ βιαιομαχῶσι, Vi cum tempestatibus certant. Hom. hoc dicit μάχεσθαι ἀρετῇ τε βίῃ τε· item βίῃ καὶ κάρτεϊ· et βίῃ, καὶ χερσὶ, καὶ ἔγχεϊ· alibi autem ἢ δόλῳ ἠὲ βίηφι· nam dolus aut virtus quis in hoste requirat?

[Βιαιομάχος. Vid. Βιαιομάχας.]

Βίαιος, α, ον, et ὁ, ἡ, Violentus, Injurius; ut ἔργα βίαια, Od. [B, 236.] Ap. Plat. De LL. τὰ βίαια, Quæ vi aguntur. [11, p. 934, C : Τῶν κλοπαίων τε καὶ βιαίων πάντων τὰς ζημίας. G. Dind.] Apud Thucyd. aliquoties [ut 3, 39] βίαιόν τι πάσχειν dicuntur, Quibus vis aliqua et injuria affertur, s. Qui aliqua afficiuntur injuria. [Βίαια παθήματα Plato Timæo p. 42, A; 66, C. G. Dind.] Plur. etiam dicitur βίαια πάσχειν, ut Plut. Pericle [c. 29] : Αἰγινῆται δὲ καχοῦσθαι δοκοῦντες, καὶ βίαια πάσχειν. Illi autem βίαιόν τι πάσχειν respondet, atque adeo præcedit βίαιόν τι ποιεῖν, unde Lucian. Βίαιον μηδὲν ποιεῖν, pro quo Xen. Ἑ. 2, [4, 14] βιαιότερόν τι dixit : Ὅσοι μὲν γὰρ ἐπεποιήκεσάν τι βιαιότερον, καὶ ἐφοβοῦντο· nisi βιαιότερον extenuantis esse quis velit. [Diodor. Sic. Excerpt. vol. 2, p. 548, 12 : Τὴν ἀπώλειαν αὐτῶν ὑπὸ λῃστῶν γεγονέναι βιαίων, ubi malim βιαίως. L. Dind. Philostrat. V. A. 6, 19 : Θαυμασιουργίας καὶ βιαίου τέχνης. G. Dind.] Hinc autem et Βιαίων δίκη, Actio de vi illata. Lucian. Herm. Καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγον βιαίων. [Plato De legg. 11, p. 914, E : Τῶν βιαίων ἔνοχος ἔστω. Philo vol. 2, p. 208, 6 : Οἱ περὶ βιαίων ... νόμοι. Schol. Platonis p. 405 Bekk. : Βιαίων δίκη βίας δίκης διαφέρει. Βιαίων μὲν γάρ ἐστιν, εἴ τις βίᾳ ἐπεισελθών τι λάβοι ἀλλότριον ἢ ἐκ χωρίου ἢ ἐξ οἰκίας, βιαίων ἐκρίνετο· ἐν δὲ ταῖς σχολικαῖς ὑποθέσεσιν βίας ἔγκλημά ἐστι κατὰ τῶν κόρην ἁρπασάντων ἢ παῖδα ἐλεύθερον· σημειωτέον δὲ ὅτι βιαίων γράφουσι τὴν δίκην οἱ παλαιοὶ καὶ οὐδεὶς βίας. Alia de hac actione attulit Meier. De lite Attica p. 545 sqq. Βίας γραφὴν dixit Dio Cassius p. 132, 72 : Βίας ἐπ' αὐτοῖς γραφὴν τῷ Κατιλίνᾳ παρεσκεύασε, ubi paullo post sequitur p. 133, 5 : Οἱ Ῥωμαῖοι τὴν βίαν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο. G. Dind.] Dicitur autem βίαιος de variis rebus; ut βίαιος πολιτεία, Plato De LL.; βιαία δίκη, Synes. Violentum supplicium; βιαία χεὶρ, apud Eund.; βίαια πνεύματα, Philo [vol. 1, p. 470, 36. Ibid. p. 680, 46 : Βιαίῳ καὶ συντόνῳ πνεύματι· et vol. 2, p. 489, 33 : Πυρὸς βιαίῳ ῥιπῇ· ibid. p. 491, 21. Aristoteles p. 395, 6 : Τῶν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μέν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης. Pausanias 10, 17, 11 : Ὁ νότος βαρὺς καὶ βίαιος ἐγκείμενος. Basilius M. vol. 1, p. 53, D : Πνευμάτων βιαίων κίνησιν· ubi alii libri βιαίαν, ut paullo post legitur νότου βιαίαν κίνησιν· et p. 67, E : Βιαίαν κίνησιν τῶν ἀνέμων. Porphyrius in Ptolem. Harmon. p. 251 ed. Wallis. : Τῶν βροντῶν αἱ βιαιόταται γίγνονται σκληρόταται. G. Dind.] In illis autem sicut et in seqq. exemplis observa et βίαιος et βιαία fem. [Polyænus 4, 6, 5 : Βιαίῳ κινδύνῳ τὰς ἐπιθέσεις ἐποιεῖτο. Nicephorus Greg. p. 57, C : Τὸ τῆς βιαίας τύχης παράλογον. Ἀνάγκη βιαία idem p. 76, A, C. Femininam formam non raro invexerunt librarii. Ita apud Joann. Chrysost. vol. 1, p. 502, B : Ταῖς βιαίοις τῶν ἀνέμων ἐμβολαῖς, aliquot codd. βιαίαις. G. Dind.] Apud Rhetores autem βίαιος ὅρος, et βίαιον, Schema quoddam Rhetorum, vide Hermog. apud Bud. 223. Sciendum est porro βίαιον de persona etiam dici; ut Thucyd. 1, [40] : Καὶ ὅτι οἵδε βίαιοι καὶ πλεονέκται εἰσί. Ibid. [94] : Ἤδη δὲ καὶ βιαίου ὄντος αὐτοῦ.

A Et 3, [36] : Ὢν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος. Ubi redditur etiam Vehementissimus, Acerrimus : a Schol. autem exp. ἰσχυρός : quem tamen ἰσχυρότατος scripsisse credibilius est. [Hermogenes vol. 1, p. 44, 6 ed. Walz. : Ἀπαιτεῖ δὲ τὸ τοιοῦτο βίαιον ῥήτορα καὶ δεινότητα. G. Dind.] || Coactus; ut βίαιοι φωναὶ ap. Greg. exp. Coactæ voces. [Basilius M. vol. 1, p. 91, B : Βίαιον γὰρ μάθημα οὐ πέφυκε παραμένειν, vix enim durare solet quod invitus didiceris. Gregorius Naz. vol. 1, p. 539, C ed. Benedict. : Διαλῦσαι στραγγαλιὰς βιαίων δογμάτων. G. Dind.] Sed et β. φυγὴ pro Effusa fuga affertur e Thucyd. [Βίαια, Violenter. Æschyl. Suppl. 821 : Βίαια δίζηνται λαβεῖν. Ἐκ τοῦ βιαίου Dionys. Hal. Ant. Rom. 10, 36, a Schæf. citatus, ubi cod. Vatic. καρπουμένους ἐκ τοῦ βιαιοτάτου. Πρὸς τὸ βίαιον Æschyl. Agam. 130. In etymologia h. v. ludit Philo Judæus vol. 1, p. 288 : Τὸ γὰρ βίαιον ὀλιγοχρόνιον, ὡς καὶ αὐτό που δηλοῖ τοὔνομα παρὰ τὸ βαιὸν εἰρημένον· βαιὸν δὲ τὸ ὀλιγοχρόνιον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Comparativus apud Antyllum p. 136 in B codice βιαιοτέραν scriptus : unde Matthæi βιαιεστέραν. Βίαιος et βέβαιος confusa vide in Βέβαιος. Βίαιος et δίκαιος in Δίκαιος. G. Dindorf.]

[Βιαιότης, ἡ, Violentia. Lysias p. 735; Antipho p. 707; Andocides p. 115. Seager. Apud Andocidem (30, 15 Steph.) editiones veteres βιότητος. Plutarch. Moral. p. 565, D : Βιαιότης ἀμαθίας. G. Dindorf.]

Βῐαίως, Violenter, s. Vi, βίᾳ. [Æschyl. Agam. 183 : Βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων. (Eurip. Hecub. 814 : Βιαίως θανοῦσα.) Pollux 8, 65. Scott. Hom. Odyss. B, 237 : Κατέδουσι βιαίως· X, 37 : Παρευνάζεσθε βιαίως. Βιαίως et βίᾳ ὡς confusa ex Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 768 indicat Schæf. G. Dindorf.]

[Βιαντιάδης s. Βιαντίδης. Vid. Βίας.]

[Βῐάνωρ, ορος, ὁ, Bianor. Forma Ionica Βιήνωρ, dux Græcorum, apud Homer. Il. Λ, 92. || Bianor Bithynus, scriptor epigrammatum, qui Augusti et Tiberii temporibus videtur vixisse : vid. Jacobs. Antholog. vol. 13, p. 868. G. Dindorf.]

Βῐαρκὴς, ὁ, ἡ, Ad vitam sufficiens, Vitam et C victum suppeditans. Nonn. [Jo. 108, 26] : Οὐ νέα τέκνα βιαρκέος ἐστὶ τοκῆος, Almi Dei Patris. [Ἐφετμὰς, 193, 15; μύθους, 207, 26. Archias in Antholog. Palat. 6, 179 : Βιαρκέος λινοστασίης. Angl. Nonnus 17, 370 : Βιαρκέος ἄνθεϊ γαίης. Wakef.]

[Βίαρον, Cyclaminus altera. Diosc. p. 447. Boiss.]

Βίαρχος, ὁ, Victui s. Commeatui præfectus. [Athan. 1, p. 794, a Suicero citatus : Φλαβίῳ Ἀντωνίνῳ βιάρχῳ.]

[Βίας, αντος, ὁ, Bias. Antiquissimus est Bias, dux Græcorum, apud Homer. Il. Δ, 296; N, 691; Υ, 460 : inter ceteros clarissimus Bias Prienensis, Teutami filius, inter septem sapientes relatus; de quo Diogenes Laert. 1, c. 5. || Fluvius Messeniæ, a Biante, Amythaonis filio, appellatus. Pausan. 4, 34, 4. Βίας et Βίων confusa : Casaub. ad Diogen. Laert. 4, 48. Patronymicum Βιαντίδης memoratur in Etym. Gud. p. 465, 42. Etym. Ms. Havn. s. v. Πηληϊάδεω, Βίαντος Βιαντίδης· τὸ γὰρ Βιαντιάδης πλεονασμῷ τοῦ α. G. Dindorf.]

D [Βιάσας, ὁ, Biasas, nomen Paphlagonicum, etiam in Cappadocia usitatum, apud Strabon. 12, p. 553. G. Dindorf.]

[Βιάσιμος, Gl. Violabilis.]

[Βίασμα ex Porphyrio De abstin. 2, 32, p. 160, ab Wakef. allatum, vox nihili est. Recte corrigi μίασμα ostendunt quæ præcedunt. G. Dind.]

Βῐασμὸς, ὁ, Violatio, Vis adhibita s. illata. Citatur e Diosc. 3, 108 : Οἱ λεγόμενοι βιασμοὶ, ubi Ruell. Affectus, quæ violentiæ dicuntur; Barbarus, Lymphationes. [Dioscor. in Nothis 3, 108 : Τοῖς λεγομένοις βιασμοῖς μέγα βοήθημα. Hemsterh. Βιασμὸς ex Eupolidis Autolyco affert Antiatticista p. 84, 21. De stupro dixerunt Strabo 6, p. 264, et Dionys. Halic. Ant. Rom. 1, 77, bis, ab Scotto indicati. Quibus adde Plutarch. Moral. p. 755, D : Ἁρπαγὴν καὶ βιασμόν. Cum Dioscoridis locis comparandus Theophanes Nonnus vol. 2, p. 46 : Τεινεσμός ἐστι φλεγμονὴ τοῦ ἀπευθυσμένου, ὅπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται βιασμόν· ubi Bernardus Schol. Nicandri ad Alexiph.

30 affert : Τεινεσμός ἐστιν ὃν νῦν λέγομεν βιασμόν. G. Dind.]

[Βιαστέον, Vim inferendum. Eurip. Rhesi 584 : Ἡμῖν δ' οὐ βιαστέον τύχην. Scap. Ox. Libanius vol. 4, p. 151, 27 : Βιαστέον δ' οὖν ὅμως ἃ πέπονθα πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν ἄνωθεν. G. Dind.]

Βιαστὴς, ὁ, Violator, Qui vim infert. Naz. Βιαστὴς τῆς βασιλείας, Violentus regni raptor. VV. LL. [Gl. Βιαστής· Violentus. Clemens Alex. p. 476 ed. Sylb. ab Schæf. citatus : Βιαστῶν ἐστιν ἡ βασιλεία. Adde ibid. p. 553. Hæc et alia attulit Suicerus p. 685 seq. Basilius M. in Matthæi Anecd. vol. 2, p. 58 : Βιαστῶν συκοφαντίας. Conf. supra s. v. Βητής. G. Dind.]

Βιαστικὸς, ή, όν, Qui vim afferre potest : βιαστικὸς νόμος, Lex, quæ cogit, e Plat. [De LL. 11, p. 921; Aristot. De part. anim. 2, 9; 3, 1. Scott. Sextus Empir. p. 357 : Βιαστικώτερον ἐπιτάττειν. Hemst. Clem. Alex. p. 228. Philo vol. 2, p. 211, 14 : Ἡδονῆς βιαστικωτάτης. Wakef. Adde ibid. p. 28, 31 : Φίλτρον βιαστικώτατον· et p. 305, 34. Plutarch. Moral. p. 614, C : Διὰ τοῦ πιθανοῦ μᾶλλον ἢ βιαστικοῦ. G. Dind.]

[Βιαστικῶς, Violenter. Schol. Euripid. vol. 4, p. 93 ed. Matth. : Βιαστικῶς ἀποπεμπομένη. Schæf. Contorte, de duriore constructione, schol. Philostr. Heroic. p. 484 ed. Boisson. G. Dind.]

[Achmet. Onirocr. 47 : Πλοῦτον ἀλλότριον βιαστικῶς καὶ ἐξαμάρτως κερδήσει. Hase.]

[Βιαστὸς, ή, όν, Violentus. Libanius vol. 4, p. 793, 12 : Μικρὸν ἐναντίωμα διαλύει τὰς ἄγαν εὐδαιμονίας, ὅταν ἐκ βιαστῶν πραγμάτων καὶ πλεονεξίας συστῇ. Theophilus Protosp. 3, 11, p. 843 : Ἡ μὲν γάρ ἐστιν ἀβίαστος (ἀναπνοὴ), ἡ δὲ βιαστή. Gl. Labbæi : Βιαστόν· Violatum. Apud Philonem vol. 1, p. 314, 5, βιαστῶν male scriptum pro βίας τῶν. G. D.]

[Βιατὰς, Violentus. Pindar. Pyth. 1, 18 (et Anyte Antholog. Palat. 7, 492) : Βιατὰς Ἄρης. Pindar. Pyth. 4, 420 : Βιατὰς ἀνήρ. Ol. 9, 114 : Πατρόκλου βιατὰν νόον. Scott.]

[Βιατήριον in loco corrupto Gorgiæ Enc. Helenæ p. 96 Reisk. ab Schneidero indicato, ubi Bekkeri codices p. 58 partim βιαστήριον partim βατήριον præbent. G. Dindorf.]

Βιάτωρ, Hesychio κυάθιον μικρὸν, ἤγουν κοχλιάριον, Cyathus parvulus, s. Cochlear.

Βιάω, ήσω, et Βιάομαι, Vim affero, Urgeo, vel Violenter urgeo, Opprimo. Il. K, [172] : Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς· [145], itidemque Π, [22] : Μὴ νεμέσα, τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς, ubi βεβίηκεν exp. Impulit; item Invasit : at ego malim Oppressit; nam opprimendo vim afferimus. Illi autem priori loco v. Urgere magis convenire arbitror. Admonet autem Eust. thema τοῦ βεβίηκε esse βιῶ, cujus deriv. sit βιάζω. Pass. autem utitur Hom. Od. Λ, [502] : Οἳ κεῖνον βιόωνται· Ψ, [9] : Βιόωντό τε παῖδα. At de illa constr. Il. Φ, [451] : Τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα, lege Eust. Ex Hesiodo autem [Θ. 423] affertur βιάομαι, pro Vim infero, Vitio : Οὐδέ τί μιν Κρονίδης ἐβιήσατο, οὐδέ τ' ἀπηύρα, quod exp. Nihil ab ea per vim ademit. [Solon Fragm. 5, 41 : Πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται. G. Dind.] Bud. ex Herod. etiam citat βιάομαι. [Herodotus et medio et passivo βιᾶσθαι usus est : illo 4, 43 : Ἐβιήσατο παρθένον· 4, 139 : Σὺ δὲ μηδαμῶς βιῶ, et aliis quibusdam in locis, hoc 1, 19 : Τὸ λήϊον ἀνέμῳ βιώμενον, et 7, 83 : Θανάτῳ βιηθεὶς, ubi plures libri βιασθείς. Hippocrates p. 600, 32, a Wakef. citatus : Ἢν ἡ γυνὴ ἐν γαστρὶ ἔχουσα νοσήσῃ καὶ ἀσθενήσῃ καὶ ἄχθος βιήσηται. Epigramma apud Pausan. 5, 23, 7 : Δεκάταν πολλᾶν ἐκ πολίων χερσὶ βιασάμενοι· et 5, 27, 12 : Σίπτην χερσὶ βιασάμενοι, ubi alii libri recte βιασσάμενοι, quod fortasse etiam alteri loco restituendum. Antiphilus in Antholog. Palat. 9, 546 : Πῦρ ἐκ μυλάκων βεβιημένον. Βιησάμενος significatione passiva. Euphorio apud Etymol. M. p. 480, 18 : Οὕνεκα δή μιν Ἶφι βιασαμένη Ἑλένη ὑπεγείνατο Θησεῖ, ubi tamen codex Barocc. apud Bekkerum in Anecd. p. 1446, βιησαμένῳ. Orpheus Argon. 1085 : Δισσῇσι βιησαμένη παλάμῃσι, ubi Hermannus βιαζομένη. Præter scriptores Ionicos forma βιᾶσθαι utuntur lyrici poetæ et de tragicis uno in loco Æschylus. Pindar. Nem. 8, 57 : Ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται. Simonides fragm. 123 : Τὸ δοκεῖν καὶ τὰν ἀλάθειαν βιᾶται, quo utitur Plato De rep. 2, p. 365, C. Æschylus Agam. 385 : Βιᾶται δ' ἁ τάλαινα πειθώ. Locus Platonicus in Timæo p. 63, C, ex poetæ alicujus dicto adumbratus videtur : Αἴρων τὸν ζυγὸν καὶ τὸ πῦρ ἕλκων εἰς ἀνόμοιον ἀέρα βιαζόμενος, δῆλον ὡς τοὔλαττόν που τοῦ μείζονος ῥᾷον βιᾶται. G. D.] Βεβιημένον ὕδωρ, Nonn. [Jo. 43, 26] dixit de aqua, quæ vi hausta est et extracta, ut et βεβιημένον ἆσθμα dicitur Anhelitus vi ductus, Spiritus vi attractus, a βιάω, unde et βεβίηκε ap. Hom. Sed poetis duntaxat hæc usitata sunt; prosæ enim scriptt. βιάζεσθαι dicunt. [Nonn. l. c. 75, 18, ἄνεμος.] Βιόωνται, Ion. pro βιῶνται, Hesychio καταπονοῦσι, βιάζονται, Delassant, Cogunt. Βιώατο, Ion. pro βιῷντο, i. e. βιάζοιντο, a βιάομαι, Eust. [Βιώατο, Apoll. Rh. 4, 1236. Angl.]

Βιβάζω, άσω, [Futurum contractum βιβῶ. Sophocles OEd. Col. 381 : Τιμῇ καθέξον ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν, ubi Schol. πρὸς οὐρανὸν οἴσων (οἶσον). Plato De legg. 10, p. 900, C, διαβιβῶ. De præsenti βιβάω vide in Προσβιβάζω. G. Dind.] Admitto, Admissario admoveo; ut Bud. exp. Admitto animalia ad coitum, Camer. Aristot. H. A. 6, [19] : Θυῶσαν δὲ οὐ δεῖ εὐθὺς βιβάζειν· εἰ δὲ μὴ, πάλιν ἀναθυᾷ· ἂν δὲ ὀργῶσαν βιβάσῃ, μία ὀχεία ἀρκεῖ. Plin. 8, 51 : Ne prima subatione neque ante flaccidas aures coitus fiat. Plut. [Lycurg. 15] : Οἱ κύνας μὲν καὶ ἵππους ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχείων βιβάζουσι. Ἐπιβιβάζομαι, Admissario admoveor, Ineor. Aristot. de Asina, [H. A. 6, 23] : Τίκτουσα δὲ βιβάζεται ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, καὶ μάλιστα δέχεται τὸ πλῆσμα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βιβασθεῖσα. Plut. [Moral. p. 303, A] : Διὰ τί πρὸς τὸ τοῦ Ἀγήνορος τέμενος τὰς ὗς προσελαύνοντες οἱ Ἀργεῖοι βιβάζουσι; [De equo et aliis brutis sæpius in Geoponicis, bis apud LXX. Conf. ad Hesych. in Ἱππόθορος, quem Hemsterh. citat. De homine Alcæus comicus apud Antiatticist. p. 85, 6 : Βιβάζειν· τὸ ὀχεύειν. Ἀλκαῖος δ' ἐν Καλλιστοῖ ἐπ' ἀνθρώπου ἔφη. Ex eodem poeta ἐβίασέ μου τὴν γυναῖκα affertur ibid. p. 86, 2. De quibus verbis interdum inter se permutatis vide in Ἐκβιβάζω. Ap. Aratum Dios. 342, quem locum Gatakerus attulit, libri nonnulli βιαιόμεναι pro βιβαιόμεναι. Scholiasta : Τὸ βιβαιόμεναι ἀντὶ τοῦ βιαζόμεναι πρὸς συνουσίαν. Strabon. 15, p. 705 affert Wakef., ubi pro βιβάζονται libri aliquot βινάζονται, unus βιάζονται. G. Dind.] || Βιβάζω, Budæo est etiam Ineo : et Varino, πορεύομαι, περιπατῶ. || Βιβήξαντες Suidæ ἐμβιβάσαντες. [De hac glossa vide in Ἐμβιβάζω. G. Dind.]

[Βιβάθω fictum a grammaticis : vide Βιβάσθω.]

[Βιβαιόμενοι. Vid. Βιβάζω.]

[Βίβακτα, Bibacta, insula. Arrian. H. Ind. p. 336. Apud Plinium H. N. 6, 23, *Bibaga*. G. Dindorf.]

[Βίβας, Bibas. Arcadius p. 21, 9. G. Dindorf.]

Βιβάσθω, i. q. βιβάω, ut μακρὰ βιβάσθων, Il. N, [809]. Βιάθω, Proficiscor, πορεύομαι, VV. LL. Sed metuo, ne perperam pro βιβάσθω. [Βιβάσθων præterea in duobus aliis Iliadis versibus exstat, O, 676; Π, 534. Alii hujus verbi modi non reperiuntur. Βιάθω illud fortasse ex βιβάθω deflexum est, quo grammatici utuntur ἐτυμολογοῦντες, ut Etymol. M. p. 197, 23, et Schol. ad Il. N, 809. De accentu participii argutabantur grammatici. Τυραννίων, inquit Schol. Homeri, περισπᾷ οὐχ ὑγιῶς. ... Ἀρίσταρχος δέ φησιν, ἐὰν ὀξύνηται, ἔσται μακρὰ διαβάς. G. Dindorf.]

Βίβασις, εως, ἡ, erat, ut ex J. Poll. [4, 102] Camer. refert, Laconicæ saltationis genus, quasi Admissionem dicas : et in hac victoribus præmia proposita, non modo pueris sed virginibus etiam. Subsiliendum tamen erat ac pedibus attingendæ nates, et numerabantur saltus. Et refertur de una hujus generis saltatione inscriptio, Χίλια πόκα βιβάντες τᾶσδε πιναχίδας ὠρχοῦντο· ubi J. Poll. addit, Οὐκ οἶδα εἴτ' ἐπὶ πινάκων, εἴτε πίνακας φέροντες. [Ad hanc saltationem spectat Aristoph. Lys. 82 : Γυμνάδδομαί γα καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι. G. Dind.] || Hesychio est etiam κοίτη, στιβάς. [Gl. Βίβασις, ἡ ὀχεία, Admissura.]

[Βιβάσκω, Incedo. Homer. in Apoll. 133 : Ὣς εἰπὼν ἐβίβασκεν ἐπὶ χθονὸς εὐρυοδείης Φοῖβος. Βιβάσκων pro Βιβάσθων codices nonnulli apud Homer. Il. O, 676; Π, 534. Schæf.]

Βιβάσσων, Hesychio βίᾳ βαίνων, Violento pede gradiens. [Βιβάσθων Heinsius.]

Βιβαστὴς, οῦ, ὁ, Admissarius, ὀχευτής. [Gl. Admissarius, Emissarius.]

[Βίβαστος, Bibastus, urbs Thraciæ. Gentile Βιβάστιος. Stephan. Byz.]

Βιβάω, et Βίβημι, pro βαίνω, sunt itidem poet. : unde Il. Γ, [22] : Μακρὰ βιβῶντα· [Od. Λ, 538 : Μακρὰ βιβῶσα·] at Η, [213], Ajax ἤϊε, μακρὰ βιβὰς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, Magnis passibus gradiens, διϊστῶν εἰς μῆκος πολὺ τὰ σκέλη· cui opp. ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων· quod et ἐπὶ σκέλος χωρεῖν dicitur. Eust. [Βιβὰς, βιβῶν var. lect. apud Heyn. vol. 5, p. 344; 6, p. 441; 7, p. 57, 117. Schæf.] Citatur et e Luciano [immo scriptore Philopatridis, cap. 28,] Βιβὰς μακρὰ τοῖς ποσί· sed hæc tamen, ut opinor, tanquam ex Hom. sumta usurpante, quæ alioqui prosa non admittat. [Pindar. Ol. 14, 24 : Κῶμον κοῦφα βιβῶντα. Ὑψιβιβὰς ex Gregor. Naz. vol. 2, p. 75 afferunt Angl.]

[Βίβημι. Vid. Βιβάω.]

[Βιβήξαντες. Vid. Ἐμβιβάζω.]

Βιβλαρίδιον, Libellulus, Apocal. [10, 2, 8, 9, 10, ubi alii libri βιβλιδάριον et βιβλίον. Apud Galenum vol. 16, p. 5 ed. Kühn. βιβλιαρίδιον scriptum. G. D.]

Βιβλάριον, τὸ, Libellulus. [Lucillius in Antholog. Palat. 11, 78 : Τῶν σητοκόπων βυβλαρίων τὰ κάτω. De quo Stephanus infra hæc scripsit : « Βυβλάριον, Chartula e papyro. In Epigr. βυβλαρίων σητοκόπων, ubi Lascaris ait intelligi Papyrum pertusam instar trabeæ, quæ tundit glebas segetis et frumentorum. Sic VV. LL., de quorum suspecta fide dicetur in Σητοκόπος. » Βιβλάριον ex Polluce 7, 210 affert Scottus.]

[Βιβλιαγράφος. Vid. Βιβλιογράφος.]

[Βιβλιαίγισθος Ἀνδρέας ὁ ἰατρὸς ἐκλήθη ὑπὸ Ἐρατοσθένους, ὅτι λάθρᾳ αὐτοῦ τὰ βιβλία ἔγραφεν, Grammaticus Bekkeri p. 226, 12; μετέγραψε Etymol. M. p. 198, 21. G. Dindorf.]

Βιβλιακὸς, ἡ, ὸν, Librorum volutator, In librorum lectione versatus. Plut. [Vit. Romuli c. 12] : Ἄνδρα Ῥωμαίων ἐν ἱστορίᾳ βιβλιακώτατον· ubi Ald. Ed. βυβλιακώτατον habet cum υ, Qui summam historiæ cognitionem e plurimis libris petitam habebat. Ita enim vertendum puto, non simpl., ut alii reddunt, In historia versatissimum. [Βιβλιακοὶ χαρακεῖται Timo Phlias. apud Athen. 1, p. 22, D. Βιβλιακῆς ἐμπειρίας βιβλία γ´ scripserat Telephus Pergamenus, de quo Suidas in Τήλεφος. Hemsterh. Julianus Ægypt. in Antholog. Palat. 7, 594 : Βιβλιακῶν μυριάσιν σελίδων. Schæf. Porphyrius De abstin. p. 316 : Ἄχρι συντάξεων προάγουσι βιβλιακῶν. Eustathius Opusc. p. 37, 44 : Βιβλιακοῖς ἐδαφίοις ἐγκατέστρωσεν. Ibid. p. 219, 47 : Βιβλιακῆς ὑποθήκης. G. Dindorf.]

[Βιβλιαρίδιον. Vid. Βιβλαρίδιον.]

[Βιβλιάριον, τὸ, Libellus. Ex Antisthene apud Diogen. L. 6, 3 affert Passovius.]

[Βιβλιάς. Vid. Βυβλιάς.]

[Βιβλιαφόρος. Vid. Βιβλιοφόρος.]

[Βιβλιδάριον, τὸ, Libellulus. Aristoph. ap. J. Poll. 7, 210; Phot. Bibl. p. 52, 26. Indicavit Scap. Ox. Βιβλιδάριον Apollodori Bibliothecam vocat Photius p. 142. G. Dindorf.]

Βιβλίδιον, τὸ, Libellus. Dem. [p. 1283] : Ἐν γραμματιδίῳ δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ τὴν ὁμολογίαν καταλέλοιπε τοῦ ποιήσειν τὰ δίκαια. [Polybius 24, 2, 5 : Βιβλίδιον οὐ μέγα. Βιβλίδιον producta syllaba secunda Strato in Antholog. Palat. 12, 208. Angl. Βιβλίδιον et βιβλίον confusa, Boissonad. ad Eunap. p. 251. Apud Procop. Histor. p. 91, C, Codex Leidensis βιβλίῳ pro βιβλιδίῳ, recte fortasse quum statim sequatur βιβλίον. Sed βιβλιδίῳ rursus p. 99, D, 459, C. Interdum βυβλίδιον scriptum : vide Βιβλίον. G. Dindorf.]

Βιβλίδριον, Eust. [p. 632, 60. Sed Βιβλίδιον memorat Eustathius p. 1960, 1. G. Dindorf.]

[Βίβλιθος, ὁ, Biblithus, n. pr. Nonnus Dion. 32, 222 : Ἑλιπόδην Βίβλιθον. G. Dind.]

Βίβλινος οἶνος, Vinum Biblinum : nascens nimirum in Biblinis Thraciæ montibus : a quibus et Βιβλίνη ἄμπελος dicta, Biblina vitis : quæ nimirum vel ibi provenit, vel ob fœcunditatem inde tralata est, ut prolixius tradit Etym. et Athen. [p. 31, A]. Hesiod. E. 2, [587] : Ἀλλὰ τότ' ἤδη, sub æstus nimirum caniculæ, Εἴη πετραίη τε σκιὴ καὶ βίβλινος οἶνος· [ubi Gœttlingius : « Ut ab ὄρεσι Βιβλίνοις deducam, non adducor. Ineptum enim esset in hoc poemate simplicissimo agricolæ suadere, velit vinum ex Thracia petitum bibere, quum ipse suos habeat racemos (v. 570). Accedit, quod a Plinio H. N. 14, 4 seq. βίβλινον vinum non recensetur in vinis bonis a regione appellatis. Potius βίβλος et φλοιὸς sunt affinia; φλύω autem et βλύω, unde hæc germina, omne fluidum denotant, quod vim quandam in se habet reconditam. Hinc Bacchus dicitur Φλοῖος, Φλυεύς. Βίβλινος οἶνος igitur est vinum omnium valentissimum, quod ex uvis passis procreant, vid. v. 611 seq. » Βίβλινος οἶνος unde diceretur jam inter veteres dubitatum fuit : vide Stephan. Byz. in Βιβλίνη, cum annotationib. Holstenii et Berkelii. G. Dind.] Achæus ap. Athen. 1 : Ἐδεξιοῦτο βιβλίνου μέθης ἐκπώματι. Suidæ βίβλινος οἶνος est ὁ αὐστηρὸς, ἀπὸ βιβλίνης καλουμένης Θρᾳκίας ἀμπέλου, affertque in exemplum hunc senarium : Ὕδωρ δὲ πίνει, τόν τε βίβλινον στυγεῖ. Scribitur et Βίμβλινος cum μ. [Euripides Ion. 1195 : Βιβλίνου πώματος· ubi Musgrav. Theocritum 14, 15 affert : Ἀνῷξα δὲ βίβλινον αὐτοῖς. In codicibus sæpe Βύβλινος scriptum vitiose. Βίβλινος οἶνος agnoscit Steph. Byz. in Βιβλίνη. Βίμβλινος Etymol. M. Conf. infra Βίμβλινος, Βύβλινος, Βύβλος. G. Dindorf.]

[Βιβλιογραφέω, Libros scribo. Eustathius Opusc. p. 281, 10 : Μὴ καὶ πλατὺ μάλα βιβλιογραφήσειν ἀνάγκην εὑρήσω. Tafel. Idem p. 91, 44 : Πρὸ ὑμῶν οἴδασιν οἱ βιβλιογραφήσαντες· p. 180, 74 : Ἀναγκάζοιτο ἂν βιβλιογραφεῖν. G. Dindorf.]

Βιβλιογραφία, ἡ, Librorum scriptio, ab ea signif., a qua dicitur Scriba, Diosc. 1, [c. 114] : Ἄλλος δὲ συριγγίας πολύσαρκος, πυκνογόνατος, εἰς βιβλιογραφίαν ἐπιτήδειος. [Diogenem L. 7, 36 : Οἰκέτην ἕνα τῶν εἰς βιβλιογραφίαν πεμπομένων· et Liban. vol. 2, p. 17, C; 22, D; 51, D ed. Morell. indicat Stœberus ad Thomam M. p. 152. Eustathius Opusc. p. 103, 37 : Βιβλιογραφίας ἂν ἔργον εἴη μακρᾶς. G. Dindorf.]

Βιβλιογράφος, ὁ, Librorum scriptor, Librarius. [« Βιβλιαγράφος, inquit Phrynichus p. 85, λέγουσιν ἐν πέντε συλλαβαῖς καὶ διὰ τοῦ α, οὐχὶ τετρασυλλάβως διὰ τοῦ ο, satis ille perspicue improbans tetrasyllabum βιβλογράφος. Sed idem rursus in Bekkeri Anecd. p. 29 sic docet : Βιβλιοπώλης καὶ βιβλοπώλης καὶ βιβλογράφος. Haud sane levis dissensio, quam non componit, sed magis accendit Thomæ judicium, hæc scribentis p. 152 : Βιβλιογράφος, οὐ βιβλιαγράφος. Horum omnium quid verissimum esset, a Poll. audiremus, nisi librarii nos ludibrio habuissent. Sic enim scribitur 7, 211 : Cratinum βιβλιογράφος, Antiphanem vero βιβλιογράφος (iisdem literis) dixisse. Primum mihi dari necesse est priorem Phrynichi locum incorrupte scriptum esse : nam id cogit oppositum οὐχὶ τετρασυλλάβως διὰ τοῦ ο, quæ de litera ο admonitio ineptissima foret, nisi hanc vim haberet, ut ambo vocabula prorsus diverse scribi et syllabarum et vocalium ratione intelligeremus. Quum igitur βιβλογράφος necessario ο servet, sequitur, ut oppositum eam literam mutet, hoc est, ut Phrynichus βιβλιαγράφος scripserit. Ergo etiam Cratinus et veteres Attici sic scripserunt, recentiores vero formam propriam et primigeniam in usum revocarunt, βιβλιογράφος, eaque causa fuit cur Thomas, qui hos potissimum in dicendo auctores sequebatur, βιβλιογράφος, non βιβλιαγράφος, dici juberet; de cujus sententia nos certos facit Zonaræ consensus p. 388. Neque aliter quam Thomas præscribit, hoc nomen apud recentiores reperitur, Lucianum, Libanium, Galenum, Diogenem L. ». Lobeck. ad Phrynich. p. 655.]

[Βιβλιοδέτης, ὁ, Bibliopegus. Joannes Comnenus in descript. montis Atho p. 457 ed. Montfaucon. G. Dindorf.]

Βιβλιοθήκη, ἡ, Bibliotheca, Libraria, Gell. [11, 17, 1, et alibi. Ex Cratini junioris Ὑποβολιμαίῳ affert Pollux 7, 211; Polybius 12, 27, 4 : Πόλιν ἔχουσαν ὑπομνημάτων πλῆθος, ἢ βιβλιοθήκην που γειτνιῶσαν. Strabo ubi de bibliothecis Pergamenis et Smyrnæa agit 13, p. 624; 14, p. 644; Diodorum Sic. 1, 49,

A et Athenæum 5, p. 203, E, et 214, E, citat Scottus. Βιϐλιοθήκη ἱστορικὴ inscriptum Diodori Siculi opus; βιϐλιοθήκη Apollodori et Photii. Βιϐλιοθήκη ἔμψυχος Longinus dicitur ab Eunapio p. 7, ubi vide Boissonadium p. 155. Formam βιϐλοθήκη Georgio Syncello aliquoties ex codicibus restitui, similem minus usitato βιϐλοπώλης, de quo vide infra. G. Dindorf.]

Βιϐλιοκάπηλος, ὁ, Librorum propola. Lucian. [Adv. indoct. c. 4 et 24. Alia vide apud Suicerum p. 686.]

[Βιϐλιολάθας, ὁ, Librorum ab se scriptorum obliviscens. Cognomen Didymi grammatici, qui libros plurimos scripserat, apud Athenæum 4, p. 139, C. Indicavit Scottus.]

Βιϐλίον, τὸ, Libellus. Sæpe autem pro βίϐλος, Liber : vid. Theophr. [H. P. 4, 8, 4]; Lucian. [De H. C. 30] : Τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιϐλίου ἐπέγραψεν. [Athenæus 3, p. 72, A, ex Callimacho : Τὸ μέγα βιϐλίον ἴσον τῷ μεγάλῳ κακῷ. G. D.] Et λεπτόγραφα βιϐλία, ap. Eund. [Vit. auct. 23.] Quidam Comicus ap. Athen. [Theognetus 3, p. 104, C]: B Ἀντέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιϐλία. Item βιϐλίον i. q. γραμματεῖον. Exp. et Tabellæ. Bud. e Plut. affert pro Libello supplice. [Hipparchus ad Arat. p. 181, D ed. Petav. : Ἐν πᾶσι τοῖς βιϐλίοις γράφεται, In omnibus codicibus scribitur. Quod p. 224, D, dicit : Ἐν πᾶσι τοῖς ἀντιγράφοις. Βιϐλίον et βίϐλος de opere ex pluribus libris composito, Fabric. Bibl. Gr. vol. 1, p. 184 ed. Harl. || I. q. ἐπιστολή. Suidas : Βιϐλίον · ἡ ἐπιστολή. Vid. Vales. ad Ammian. Marcell. 16, 5, 3. Schæf. Appianus vol. 1, p. 149, 23 : Βιϐλία ἐσφραγισμένα, quæ paullo post γράμματα dicit. Libri scripti locis innumerabilibus inter βιϐλίον et βυϐλίον, paritерque βίϐλος et βύϐλος, fluctuant, sed tamen ut βιϐλίον et βίϐλος longe frequentius reperiantur, quod Herodoti exemplis ostendit Schweigh. in lexico Herodoteo. Quanquam βυϐλίον etiam in optimis libris non raro scriptum. Ita Aristophanis codex Ravennas in Avibus octies (970, 974, 976, 980, 986, 989, 1037, 1288,) βυϐλίον præbet, consentientibus aliis libris pluribus : contra in Ranis libri tribus in locis βιϐλίον. Apud C Isocratem codex Urbinas βυϐλίον p. 86, D. Sed βιϐλίῳ p. 285, D. Sylb. ad Dion. Hal. vol. 6, p. 969, 1116 R. cit. Schæfer. Discrimen grammatici alii aliud statuunt. Mœris p. 95 : Βιϐλία διὰ τοῦ ι, ὡς Πλάτων, Ἀττικῶς · βυϐλία, ὡς Δημοσθένης, κοινῶς · ubi Piersonus ex alio grammatico affert : Βιϐλίον διὰ τοῦ ι Ἀττικῶς, διὰ δὲ τοῦ υ Ἰακῶς. Aliter Etymol. M. p. 216, 40 : Βυϐλίον καὶ βιϐλίον διαφέρει. Βυϐλίον λέγεται τὸ ἄγραφον, οἷον (Psalm. 138, 5) Ἐπὶ τὸ βυϐλίον σου πάντα γράφεται · δηλονότι ἄγραφον · βιϐλίον δὲ τὸ γεγραμμένον. Eustath. p. 633, 16, βίϐλον ἢ βιϐλίον οὐδετέρως ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τῆς βύϐλου κατὰ ἐναλλαγὴν γράμματος dici tradit, quocum alius ejusdem locus comparetur infra in Βύϐλος afferendus. Hesychius denique βιϐλία per βυϐλία et βυϐλία per βιϐλία interpretatur. Plantam rectius βύϐλον quam βίϐλον dici dubitari nequit : sed libri nomen, si quid exemplorum frequentiæ tribuendum est, omni tempore βίϐλος et βιϐλίον potius quam βύϐλος et βυϐλίον scriptum fuisse videtur. De ellipsi v. βιϐλίον vid. in Βίϐλος. G. Dindorf.]

D [Βιϐλιοπωλεῖον, τὸ, Libraria. Athenæus 1, p. 1, C. Angl.]

Βιϐλιοπώλης, ου, ὁ, Bibliopola, Librorum venditor. [Ex Aristomene comico Pollux 7, 211, ex Theopompo Zonaras. Poterant etiam ex Nicophonte : v. Athen. 3, p. 126, F. Dionys. Hal. De Isocr. jud. 18, addit Scott. Formam βιϐλοπώλης annotavit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 29, 29.]

Βιϐλιοτάφος, ὁ, Qui libros sepelit, i. e. In tenebris tanquam sepultos relinquit, lucem sc. illis invidens. Quales hodieque multos esse, optimus esse possum testis; at me mea typographica ars, quæ potius est βιϐλιόδωρος, criminis hujus suspicione liberat.

[Βιϐλιοφόριον, τὸ, Librorum sive epistolarum receptaculum. Grammaticus Bekk. p. 314, 5. Schneid.]

Βιϐλιοφόρος, Librum ferens, Tabellas ferens, Tabellarius. E Polyb. βιϐλοφόρος citatur. [Polybius 4, 22, 2, βιϐλιαφόρους, ubi Schweigh. : « In Reg. A. prius videtur fuisse βιϐλιοφόρους. Utrumque in usu fuisse videtur. Βιϐλιαφόροι frequenter legitur apud Diodor.

A Utramque scripturam Suidas agnoscit. Nam βιϐλιοφόρον dant editiones omnes in fragmento s. v. Ἐξαυτῆς. In alio autem fragmento, quod ad v. βιϐλιοφόρος recitatur, per o quidem vulgo scriptum legitur hoc nomen; sed quum ex litterarum serie tum ex altero fragmento, quod ibidem exhibetur, intelligitur βιϐλιαφόρος fuisse ibi scribendum. » Diodori locos Wesselingius indicat ad 2, 26, ubi libri deteriores βιϐλιοφόρους præbent, meliores βιϐλιαφόρους, quæ forma in ceteris locis legitur. Constantin. Manass. p. 87 citat Boisson. Quod ex Polybio affert Stephanus βιϐλοφόρος errore nititur.]

[Βιϐλιοφυλακέω, Libros custodio. Eustath. Opusc. p. 158, 23. G. Dindorf.]

Βιϐλιοφυλάκιον, τὸ, Locus, ubi servantur libri; ea forma, qua dicitur γαζοφυλάκιον. [Esdræ 1, 6, 20 : Ἐν τοῖς βασιλικοῖς βιϐλιοφυλακίοις τοῦ Κύρου · et 22 : Ἐν τοῖς βιϐλιοφυλακίοις τοῖς κειμένοις ἐν Βαϐυλῶνι. G. Dind. Eustathius Opusc. p. 328, 40 : Βίϐλος ἡ ζῶσα καὶ ἔμψυχος · τὸ πολυτίμητον βιϐλιοφυλάκιον. Tafel.]

B [Βιϐλιοφύλαξ, ὁ, Custos librorum. Tzetzes Chil. 7, 964, a Boisson. indicatus. Vid. Βιϐλοφύλαξ.]

[Βιϐλίς, ἡ.] Βιϐλίδες Etymologo [p. 197, 30] τὰ βιϐλία, Libri s. Libelli. Item σχοινία τὰ ἐκ βίϐλου πεπλεγμένα, Funes e byblo s. papyro nexi. Sed tunc scr. foret potius βυϐλίδες. [|| Fons Mileti. Pausanias 7, 5, 5 : Ἐν δὲ τῇ Μιλησίᾳ πηγή τέ ἐστι Βιϐλὶς καὶ ὅσα ἐς τῆς Βιϐλίδος τὸν ἔρωτα ᾄδουσιν. G. Dindorf.]

[Βιϐλογράφος. V. Βιϐλιογράφος.]

[Βιϐλοθήκη. V. Βιϐλιοθήκη.]

[Βιϐλοπώλης. V. Βιϐλιοπώλης.]

Βίϐλος, ἡ, Liber. [Æschylus Suppl. 987 : Οὐδ' ἐν πτυχαῖς βίϐλων κατεσφραγισμένα. G. Dind.] Demosth. [p. 313] : Τὰς βίϐλους ἀνεγίνωσκες. Lucian. [Herodot. cap. 1] : Ἄχρι τοῦ καὶ μούσας κληθῆναι τὰς βίϐλους αὐτοῦ. [Βίϐλῳ θέσπιδι, Nonn. Jo. 293, 14. Βίϐλων ἄνθεσι ποίμαινε, 260, 21. Ἀμοιϐάδα βίϐλον ἑλίσσων, 99, 24. Γραφικῆς βίϐλοιο, 136, 2. Angl. Βίϐλοι τραγικαὶ Niceph. Greg. p. 86, D, Scripta tragicorum. Quomodo βίϐλος ab recentioribus sæpissime dicitur. Sic C βίϐλοι Ἀριστοτελικαὶ, Πλατωνικαὶ, θεολογικαὶ, ap. Ducam hist. Byz. p. 176, B. Βίϐλος et βιϐλίον omissum in grammaticorum citationibus, ellipsi frequenti : vide ad Gregor. p. 71, 106, 853. Βίϐλος de opere in plures libros distributo : vide Βιϐλίον. || Βίϐλος i. q. βύϐλος, papyrus : vide Βύϐλος. Βιϐλίον et βίον confusa vide in Βίος. G. Dindorf.]

[Βίϐλος, ὁ, nomen virile. Aristides vol. 1, p. 325 : Ἐπεισέρχεται Βίϐλος (codex Florent. βύϐλος) ἐκ τρίτων, θεραπευτὴς τῶν παλαιῶν καί τινα τρόπον πρόθυμος περὶ λόγους. Est Latinum *Bibulus*, Βίϐουλος scriptum apud Dionem Cassium, quemadmodum apud eundem Λέντουλος et Κάτουλος legitur : nisi hi librariorum sunt errores, qui formas Græcas Λέντλος et Κάτλος sæpe sic interpolarunt. *Bibulus*, gentis Calpurniæ cognomen, Βύϐλος scriptum in inscript. apud Bœckh. vol. 2, p. 31. Apud Themistium p. 262, 8, Βίϐος Harduinus in Βίϐουλος mutabat. Poterat probabilius Βίϐλος, ut apud Plutarchum scriptum est. G. Dindorf.]

D [Βιϐλοφύλαξ, i. q. Βιϐλιοφύλαξ. Anastas. Sin. Hodeg. p. 200, 1 : Ἐξήγαγεν ἡμῖν ὁ κύριος Ἰσίδωρος, ὁ βιϐλοφύλαξ τοῦ πατριαρχείου, βίϐλον ἔχουσαν ἀνόθευτον τὴν τοιαύτην χρῆσιν. Hase.]

Βιϐοῦντα, Hesych. διαλαμϐάνοντα. [Ubi corrigitur Βιϐῶντα · διαϐαίνοντα.]

[Βιϐρώσκω. V. Βρώσκω.]

[Βιϐύρτης inter nomina, quale est ἀγύρτης, affert Theognost. can. 237. Fort. βαϐύρτης. Conf. s. Βαϐύρτας. G. Dind.]

[Βιδάσπης apud Ptolemæum i. q. Ὑδάσπης, quod vide. G. Dindorf.]

[Βιδεῖν Laconice pro ἰδεῖν. Etymolog. Gud. p. 104, 13. G. Dindorf.]

[Βίδεοι. V. Βιδιαῖοι.]

[Βίδην. V. Βυδοί.]

[Βιδήριος, ὁ, Biderius, dux Gallorum, ap. Polyæn. 4, 6, 17, ubi alii libri κιδήριος et βιδόριος. G. Dind.]

[Βιδιαῖοι, Magistratus quidam Lacedæmone, quinque numero, apud quos cura certaminum epheborum erat. Pausan. 3, 11. Dahler. « Duplex nominis scri-

ptura in titulis Laconicis exstat, βίδεος et βίδυος, nusquam βιδιαῖος nec βειδιαῖος.—In scriptura βίδυος latet etymon. Grammaticos si audimus, βιδίος est vel ἔνδοξος, ut Suidas exponit, vel ἄρχων, quæ Eustathii (p. 1453, 11) explicatio est : sed his auctoritatibus cave te induci patiaris. Bidei teste Pausania ludos ephebor um curant : ephebis inter ludos maxime præfecti sunt; ludorum et epheborum sunt testes et judices : sunt ἴδυοι, et quoniam verbum εἴδω digamma habet, dicuntur Fίδυοι, βίδυοι. Quinque bideos fuisse Pausanias tradit : sed in duabus inscriptionibus diserte sex sunt ». Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 609. Chœrobosc. in cod. Barocc. 50, fol. 181 : Βείδιοι· τοῦτο διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. Βείδιοι λέγονται οἱ ἄρχοντες παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Cramer.]

[Βίδος (codex Vratisl. Βειδος, superscripto ι), φρούριον ἐν Σικελίᾳ, οὐδετέρως· εὕρηται δὲ καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ι· ἔστι καὶ ἕτερον ἐν τῇ Ταυρομενιτῶν χώρᾳ Βίδιος φρούριον· τὸ ἐθνικὸν Βιδῖνος, Stephan. Byz. Quum Βεῖδος dictum sit, probabile est Βῖδος producto iota Βεῖδος scribendum esse. G. Dindorf.]

[Βιέλοπες. V. Βειέλοπες.]

[Βίεννος, Biennus, urbs Cretæ. Gentile Βιέννιος. Steph. Byz. G. Dindorf.]

[Βιζάκιον, τὸ, Lapillus. Vide exempla apud Ducangium.]

Βιζῆαι, Hesychio κοῖται, στιβάδες.

[Βιζύη, ἡ, Bizya, urbs Thraciæ. Steph. Byz. Gentile Βιζυηνὸς frequens in numis. Βιζυανῶν scriptum in numis apud Eckhel. vol. 2, p. 25; Mionnet. vol. 1, p. 374, et in Supplem. vol. 2, p. 232. Βιζηνῶν numus apud Eckhelium. G. Dindorf.]

[Βιζώνη, ἡ, Bizona, urbs Thraciæ. De gentili Stephanus Byz. : Ἠδύνατο Βιζωναῖος ἢ Βιζωνίτης, ἔστι δὲ Βιζώνιος, ὡς Παλλήνιος. G. Dindorf.]

Βιήμαχος, ὁ, ἡ, Vi et robore, non arte, pugnans. Epigr. [Agathias in Antholog. Palat. 4, 3, 48 : Βιήμαχον ὄμμα τανύσσῃ. Paulus Silent. ibid. 5, 293 : Θεσμὸν Ἔρως οὐκ οἶδε βιημάχος. Angl. Recte positus accentus in loco Pauli Silent. βιημάχος, quum non ab μάχη, sed ab μάχεσθαι derivetur. Vide canonem Eustathii p. 1021, 50. G. Dindorf.]

[Βιήνωρ. V. Βιάνωρ.]

Βίηφι, Poet. paragoge pro βίῃ s. βίᾳ. Od. A, [403] : Ὅστις ἀέκοντα βίηφι Κτήματ' ἀποῤῥαίσῃ. H : Βίηφι δὲ καρτεροὶ ἦσαν. [Z, 6 : Βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν. Schol. ad Il. M, 153 : Τὸ δὲ βίηφι χωρὶς τοῦ ι ἐστίν. G. Dind.]

[Βίθ. V. Βάθος.]

[Βιθύαι, ἔθνος Θρᾴκης, ἀπὸ Βίθυος τοῦ Ἄρεος καὶ Σήτης τῆς Ῥήσου ἀδελφῆς, Steph. Byz. || Βιθύας, ου, Bithyas, dux Numidarum, apud Appian. Punic. c. 111, 114, 120. || Βιθύας ποταμὸς apud eundem De bello Mithrid. c. 1. || Βιθίας male apud Suidam. *Bithiæ* inscriptæ sunt epistolæ Latinæ Libanii duæ p. 782. G. Dindorf.]

[Βιθυνία, ἡ, Bithynia, Asiæ minoris provincia. Stephanus Byz. : Βιθυνία, πρὸς τῷ Πόντῳ χώρα, ἀπὸ Βιθυνοῦ τοῦ Διὸς καὶ Θρᾴκης τῆς Τιτανίδος, ἢ ἐκ μὲν Διὸς ἔσχε Βίθυν (Bithynum vocant Stephanus ipse s. v. Δόλογκον, ubi genitivus legitur Βιθυνοῦ, et Eustathius ad Dionys. 793, ex Arriano : sed Βίθυν Appianus De bello Mithrid. c. 1), ἐκ δὲ Κρόνου Δόλογκον. Τὸ ἐθνικὸν Βιθυνὸς καὶ Βιθυνὴ καὶ Βιθυνὶς καὶ Βιθυνίας (corrige Βιθυνιάς). Gentile Βιθυνὸς ubique obvium. Βιθυνὶς Apollonius Rh., 2, 4 : Βιθυνὶς Μελίη. Ibid. 177 : Ἀντιπέρην γαίῃ Βιθυνίδι πείσματ' ἀνῆψαν, ubi libri plures male Βιθυνηΐδι, quod recte legitur apud Cyrum in carmine in Maximinum in Antholog. Palat. 9, 808 : Πάνθ' ὁρόω γαίης Βιθυνηΐδος ἀγλαὰ ἔργα, quemadmodum Βιθυνῶν anapæstus est apud Gregor. ibid. 8, 93 : Φεῦ χόνιν ἐκ Βιθυνῶν δεξάμεθ' αὖ σε πέδου, contra antiquiorum poetarum usum, ut recte monet Jacobs. ad Antholog. Palat. vol. 3, p. 634, qui ibid. p. 429 *Bithyni* correpta syllaba prima ex Juvenali memorat 7, 15. Orac. Sibyll. 12, 253 : Καὶ φύγεται μετέπειτα καὶ εἰς Βιθυνῶν πέδον ἥξει· sed antiqua mensura 13, 137 : Μυσοῖς Βιθυνοῖς θ'... Βειθυνίδος scriptum in lapide ap. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 33. G. Dindorf.]

[Βιθυνιακός, ἡ, όν, Bithyniacus. Arriani Βιθυνιακὰ, quæ legit Photius cod. 93; Demosthenis Βιθυνιακὰ

A sæpius citata ab Stephano Byz. Forma Βιθυνικὸς apud Appian. B. C. 4, 84; 5, 49 et 70. Conf. s. Βιθυνόπολις. G. Dindorf.]

[Βιθυνιαπολίτης. V. Βιθυνόπολις.]

[Βιθύνιος. Orac. Sibyll. p. 568 : Βιθύνιοι κλαύσουσιν ἑὴν χθόνα· ubi Jacobsius ad Antholog. Palat. vol. 3, p. 634, Βιθυνοὶ recte corrigit. G. Dindorf.]

[Βιθυνίς. V. Βιθυνία.]

[Βιθυνόθεν, Ex Bithynia. Ephraem. Cæsar. 9123 : Γραφήν τις ἐκπέμψαν οἱ Βιθυνόθεν. G. Dindorf.]

[Βιθυνόπολις, πόλις ἀπὸ Βίθυος· τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Βιθυοπολίτης· εὗρον δὲ Βιθυνιαπολίτην παρὰ Ἀῤῥιανῷ ἐν πέμπτῳ Βιθυνιακῶν (codex Perus. βιθυνικῶν)· δεῖ δὲ τοῦ Βιθυνόπολις εἶναι Βιθυνοπολίτης, Steph. Byz. G. Dind.]

[Βιθυνός. V. Βιθυνία.]

[Βίθυς. Vid. Βιθυνία, Βιθυνόπολις. || Bithys, Lysimachi regis parasitus. Athen. 6, p. 246, D; 14, p. 614, F. || Δημητρίου στρατηγὸς apud Plutarch. V. Arati c. 34. Confer nomen Βίτυς : de quo infra. G. Dindorf.]

B Βικίον et Βικίδιον, τὸ, demin. Urnula, Urceolus, Doliolum : vel Lagunc ula : aut etiam generalius Vasculum. Diosc. 1, 96 : Βάλε εἰς βικίον ὑελοῦν, ἔχον μέλι· καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ λίνου περιδήσας τῷ στόματι τοῦ βικίου, πωμάσας ἀπόθου. [Epiphanius vol. 2, p. 182, B : Ἀλάβαστρον μύρου βικίον μέν ἐστιν ὑέλινον. Geopon. 10, 69, 1 : Ἐν ὑελίνῳ βικίῳ. In Ὀρνεοσοφίῳ p. 204 ed. Rigalt. βίκιον ὑέλινον. Interdum βυκίον scriptum, ut apud Alexandrum Trall. 7, p. 327; 10, p. 573, et in exemplis apud Ducangium. Βηκίοις ὑελοῖς apud Paulum Ægin. 7, p. 292, 8. G. Dind.] Apud Suidam vero alterum demin. βικίδιον legitur. [|| Vicia, Faba. Vid. Βίκος. G. Dindorf.]

Βίκος, ὁ, Hesychio est στάμνος ὦτα ἔχων, Vas aut Urna habens ansas. Aut etiam Doliolum. Hieron. enim, quod LXX Interprr. ap. Ier. 19 vocant βίκον ὀστράκινον, reddit Doliolum testeum. Eubulus sane ap. Athen. 1, [p. 29, D,] σταμνάρια et βίκους pro eodem accipit. Nam ut ibi dicit : Σταμνάριά τ' οἴνου τοῦ φοινικίνου· ita etiam Φοινικίνου βίκος τις ὑπανεῴγνυτο.

C Sic Xenophon [Exp. Cyri 1, 9, 25,] ap. Suid. : Ἔπεμπε βίκους ἐπιδεεῖς [ἡμιδεεῖς] οἴνου. Rursum ap. Athen. 3, [p. 116, F] ex Archestr. : Καὶ Σικελοῦ θύννου τέμαχος Τμηθὲν, ὅτ' ἐν βίκοισι ταριχεύεσθαι ἔμελλεν. Eust. [p. 1163, 23] quoque βίκους esse dicit οἰνοδόχα ἀγγεῖα, ap. Xen. et alios, sed in illo Archestr. l. dici ἐπὶ μειζόνων ὀστρακίνων σκευῶν· viderique hunc ταριχευτικὸν βίκον eundem esse cum ἀμφορεῖ, quum mox de scombro dicat idem Archestr. : Πρὶν ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ Ἐλθεῖν ἀμφορέως· vulgo eum βιτίναν dici. [Duo antiquissima exempla sunt Herodoti 1, 194 : Βίκους φοινικηΐου οἴνου πλέους, et Hipponactis, de quibus Antiatticista p. 85, 23 : Βίκος· Ἱππῶναξ δευτέρῳ, Ἡρόδοτος πρώτῳ. Scriptura in codicibus triplex inveniri solet, prima et usitatissima βίκος, altera βικὸς, tertia rarior βῖκος, ut in fragmento Eubuli ab Stephano allato : quibus accedit βικοὺς, quod Hesychius per πίθους interpretatur, βῆκος, quod Hemsterhusius ex Paulo Ægineta 7, p. 296, (adde 297), 299 affert, et βύκος et βύκιον ab Ducangio memorata, posterius ex Erotiano

D p. 104 : Βυκίου στενοστόμου. Τὴν παράδοσιν διὰ τοῦ ι esse annotavit Suidas. Quod si quid Archestrati versui tribuendum est, ubique βῖκος scribi oportet falliturque Adamus in Epicharmi senario apud Athen. 6, p. 235, F, corrigens ἄμυστιν ὥσπερ κύλικα πίνει τὸν βίκον, pro vulgato βίον : quæ vocabula permutata sunt apud Pollucem 6, 14. Exemplis ab Stephano collectis Hesychii interpretes alia addiderunt, in his Luciani Dial. meretr. 14 : Ἰσχάδων βίκον, et Photii glossam, Οὐροδόχην τὴν ἀμίδα Ξενοφῶν· οὔριον (οὐρεῖον Porsonus) δὲ βίκον Ἀντισθένης· unde explicandum apud Hesychium Οὐριομβικόν, h. e. οὔριον βικόν. Grammaticus Bekkeri p. 226, 16 : Βίκον· φιάλην· οἱ δὲ ἄμβικον καὶ χύτραν. Inter pocula enumeratur ab Athen. 11, p. 784, D, qui φιαλῶδες ποτήριον dicit. Ceterum recte indicatur vocabulum esse peregrinum, apud LXX respondens Hebraico בקבוק *Bakbuk*. G. Dindorf.]

|| Sed Suida teste, βίκος est etiam σπέρμα quoddam, idem procul dubio quod peculiariter Asianos appellare βικίον tradit Gal. Lat. Vicia. Vide Ἀφάκη. Βι-

κοὺς, Hesych. dici scribit τοὺς πίθους, Dolia. [Eustathius p. 538, 22 : Αἱ ὀλύραι σπόριμον μέλαν μικρότερον τοῦ λεγομένου βίκου καὶ τοῦ ὀρόβου. Disertius Galenus vol. 6, p. 332 : Τὸ ὄνομα τοῦ βικίου παρ' ἡμῖν μὲν σύνηθές ἐστι καὶ μόνως γε οὕτως ὀνομάζεται, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἄρακος ἢ κύαμος ἐκαλεῖτο. G. Dindorf.]

[Βικρός. V. Πικρός.]

[Βικώδης, ὁ, ἡ. Κεράμιον βικῶδες, Vasculum βίκῳ simile, Hesychius in ὕρχας. Conf. supra Βεμβικώδης. G. Dind.]

[Βίλβινα. V. Βέλβινα.]

[Βίλιππος. V. B et Φίλιππος.]

[Βιλιστίχη, ἡ, Bilistiche, Ptolemæi Philadelphi concubina, apud Athen. 13, p. 576, E. Ab eodem p. 596, E, Βιλιστίχη memoratur ἡ Ἀργεία, ἑταίρα ἔνδοξος, τὸ γένος ἀπὸ τῶν Ἀτρειδῶν σώζουσα, ὡς οἱ τὰ Ἀργολικὰ γράψαντες ἱστοροῦσιν. Quæ diversa ab illa fuerit necesse est, si vera sunt quæ de Alexandrina narrat Plutarchus Moral. p. 753, F, ubi hoc nomen in Βελεστίη corruptum est : Ἡ δὲ Βελεστίη πρὸς Διὸς οὐ βάρβαρον ἐξ ἀγορᾶς γύναιον, ἧς ἱερὰ καὶ ναοὺς Ἀλεξανδρεῖς ἔχουσιν, ἐπιγράψαντος δι' ἔρωτα τοῦ βασιλέως Ἀφροδίτης Βελεστιχῆς. Apud Suidam Βελεστίχη glossa legitur, qua caret editio Kusteri. Βλίστιχιν παλλακίδα dicit Clem. Alex. p. 41, eademque haud dubie Βιλιστίχη ἐκ Μακεδονίας est, quam Pausanias 5, 8, 11, biga in ludis olympicis vicisse memorat. Unde corruptam scripturam Eusebii p. 153 ed. Mai. *Philistiachus Macedii* Niebuhrius in Scriptis minoribus vol. 1, p. 214, in Φιλιστίχη Μακεδὶς (immo Μακεδονὶς aut Μακετὶς) mutavit. Vera igitur nominis scriptura Βιλιστίχη videtur et Φιλιστίχη, quemadmodum Βίλιππος et Φίλιππος dictum fuit. Βλιστίχη probabat Valcken. ad Callimach. p. 166. G. Dindorf.]

[Βιλλαῖος, ὁ, Billæus, fluv. Bithyniæ. Arrian. Peripl. Ponti Eux. p. 14; male Βίλλαιος scriptus apud Marcian. Heracl. p. 70, 71, et duplici vitio Βίλαιος apud Stephan. Byz. in Τίος et Ψύλλα. Duplicatum λ confirmant numi apud Eckhel. D. N. vol. 2, p. 439, et versus Apollon. Rh. 2, 791 : Ὅσσους Βιλλαίοιο μέλαν περιάγνυται ὕδωρ· ubi Schol. : Βιλλαῖος προπερισπωμένως· οὕτω φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ πέμπτῳ τῆς καθόλου· ἔστι δὲ ποταμὸς Παφλαγονίας, οἱ δὲ Φρυγίας. *Billis* apud Plinium H. N. 6, 1. || Βιλλαῖος, nomen hominis. Nonnus Dion. 26, 217 : Πυλοίτης γνωτὸν ἔχων Βιλλαῖον ὁμόστολον ἡγεμονῆα. G. Dindorf.]

[Βιλλᾶς, Arcadius p. 22, 3. G. Dindorf.]

[Βίλλος, τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον, τὸ κοινῶς βιλλίν, παρὰ Ἐφεσίοις βαρύνεται, Arcadius p. 351, 21. Βίλλος nomen hominis est apud Hippocr. p. 1162, A. Apud Herodianum Περὶ μονήρους λέξεως p. 11, 26, Φίλλος, παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ ὄνομα, fortasse Βίλλος corrigendum esse in annotatione monui. G. Dindorf.]

Βιμβικίζεται, ab Hesych. exp. περικρούεται : a Suida παρακρούεται. [Comparandum cum κιμβικεύομαι, quod vide. G. Dindorf.]

Βίμβλινος οἶνος, Vinum Bimblinum : et Βιμβλίνη ἄμπελος, Bimblina vitis : dicuntur ἀπὸ ὀρῶν [codex ἀπὸ ῥοιῶν, consentiente Grammatico Bekkeri p. 225, 32, ὀρῶν ex Etymol. correctum] Βιμβλίνων Θρᾴκης, ut Hesych. ex Epicharmo tradit. Etym. [p. 197, 33,] ita nominari scribit a Bimbline Naxi fluvio, ad quem proveniunt : atque ita unum eundemque esse οἶνον Νάξιον et οἶνον Βίμβλινον. Hesychio est etiam ὁ ἁπαλὸς οἶνος. [Pro ἁπαλὸς apud Hesychium παλαιὸς corrigendum ex grammatico Bekkeri et Etymol. M. p. 197, 44. Ceterum grammaticus Bekkeri Βίβλινος scribit omisso μ, quod diserte agnoscit Etymol. Esse enim ἐν Νάξῳ ποταμὸν Βιβλίνην, ἀφ' οὗ καλοῦσιν οἶνον Βίβλινον, διὰ τὰς πεφυκυίας ἀμπέλους· διὰ δὲ τοῦ μ γράφουσι τὸν ποταμὸν Βιμβλίνην, καὶ τὸν Νάξιον οἶνον διὰ τοῦ μ Βίμβλινον. De Byblino vino copiose disputasse Mazocchium ad Tab. Heracl. 1, p. 199, annotavit Ruhnkenius ad Hesych. G. Dindorf.]

[Βίναι, αἱ, Binæ, nomen loci. Theophrast. De lapid. 12, 15, p. 689, 690. G. Dind.]

Βινέω, i. q. βαίνω, Ineo s. Coeo, ut βαίνω, a quo hæc ambo derivata putantur : ὀχεύω, συνουσιάζω. Aristoph. B. [740] : Πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας, Ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον. [Frequens apud Aristophanem et alios comicos verbum, a librariis sæpe in κινεῖν mutatum : vide Brunck. ad Lysistr. 966. Imperfecti forma iterativa βινεσκόμην utitur Aristophanes Eq. 1242. G. Dind.]

Βινητιάω, Inire s. Coire cupio, Coitus libidine prurio. Legitur apud Lucian. [Pseudol. c. 27], itidemque apud Athen. [Macho 13, p. 583. C,] Phryne meretrix dicit ἕως ἂν οὐ Βινητιάσω. Utitur vero et Aristoph. [Lys. 715. Apud Apostol. Proverb. 15, 5, βινεῖ : nisi potius βινητιᾷ. Osann.]

Βὶξ, i. q. σφίγξ. Hesychius enim βίκας esse σφίγγας. Lycophr. [1465] τὴν σφίγγα vocat φίκιον τέρας.

[Βιογραφία, ἡ, Vitæ scriptio. Damasc. Vit. Isidor. apud Phot. Bibl. p. 335, 114 : Οἷα μέτρα βιογραφίας. G. Dindorf.]

[Βιόδαμος, ὁ, Biodamus. Inscriptio Spartana apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 630. G. Dindorf.]

[Βιοδότης. Vid. Βιοδώτης.]

Βιόδωρος [immo Βιόδωρος], ὁ, ἡ, Victum largiens, Almus, ut Plato De rep. 2 : Βιοδῶροι παῖδες Ἰνάχου τοῦ Ἀργείου ποταμοῦ. Sic etiam terra βιοδώρα dicitur. [Platonis locus est p. 381, D. Æschyli versum fuisse Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις ostendi ad fragmentum hujus poetæ 159. Βιόδωρος αἶα dixit Sophocles Philoct. 1162. Βιόδωρος χθὼν in Euripidis Hippol. v. 750 præbet codex Paris. Artemidor. 2, 39, p. 139, et Clem. Alex. p. 673, indicat Wakef. Βιοδώρα ex Suida est, Βιοδώρα· ἡ γῆ. G. Dind.]

Βιοδώτης, ὁ, et Βιοδώτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Victum largiens, Almus, in Epigr. [Antholog. Palat. 9, 525, 3, βιοδώτην,] et Nonn. [Jo. 136, 8.] Apud Plat. vero [De legg. 11, p. 921, A : Τὸν βιοδότην θεὸν ἐπαιδεσθεὶς] et Βιοδότης reperitur. [Βιοδῶτις, ἡ, Orph. H. 28, 3; 54, 12. Βιοδώτωρ, 72, 2, et Julianus Ægypt. Anthol. Palat. 7, 585. Indicavit Scottus.]

[Βιοδῶτις. Vid. Βιοδώτης.]

[Βιοδώτωρ. Vid. Βιοδώτης.]

[Βιοζυγὴς, ὁ, ἡ, Vitam jungens. Nonn. D. 33, 179 : Εὐφροσύνης κήρυκα βιοζυγέων ὑμεναίων. Bast.]

Βιοθάλμιος ἀνὴρ, Diuturnæ vitæ vir. Hom. H. [in Ven. 190, ubi Ruhnken. comparat ζωτάλμιος.]

[Βιοθανασία, ἡ, Violentus interitus. Ptolem. Tetrab. p. 85, 22 : Ὀξείας νόσους καὶ βιοθανασίας, μάλιστα τῶν ἀκμαίων. Cf. Βιαιοθανασία. Hase.]

[Βιοθανατέω. Vid. Βιαιοθανατέω.]

[Βιοθάνατος. Vid. Βιαιοθανατέω, et quæ Suicerus attulit p. 690. G. Dind.]

[Βιοθανής. Vide Βιαιοθανατέω. Ex Actis Arethæ in Anecd. suis vol. 5, p. 23, 14, et Simeone Metaphr. ibid. p. 23, n. 3, affert Boissonadius.]

[Βιοθέα, ἡ, Biothea, Nicocreontis Cypri regis uxor. Macho apud Athen. 8, p. 349, E. Axiothea apud Diodor. Sic. 20, 21. G. Dind.]

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, Vitam alens et sustentans, Almus. Aristoph. N. [570] : Αἰθέρα σεμνότατον βιοθρέμμονα πάντων. Gaza vero apud Aristot. vertisse dicitur Pollens ingenio ac industria in vitæ muneribus. [Βιοθρέμμονα φῦλα ex Orphico hymno 33, 19 indicant Angl.]

[Βιοθρέπτειρα, ἡ, Vitam alens, epitheton matris deorum in hymno Orph. 26, 13. Attulit Scottus.]

[Βιοκρίτης, ὁ, Gl. Censor.]

[Βιοκωλύτης, ὁ. Βιοκωλύται, qui in provinciis vim et proterviam militum compescebant. Justinianus Nov. 8, cap. 12, s. 1 : Ληστοδιώκτας, ἢ τοὺς καλουμένους βιοκωλύτας. Adde Nov. 128, c. 21; Nov. 134, c. 1; Nov. 145. In Basil. Ecl. 6 est titulus : Περὶ Δουκὸς, ἤτοι βιοκωλύτου Λυκαονίας καὶ Λυδίας. Vide Cujac. ad d. Nov. 8, 145. Ducang.]

[Βιολογέω, Ad vivum describo. Longin. 9, 15 : Τοιαῦτα γάρ που τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς αὐτῷ βιολογούμενα οἰκίαν, οἱονεὶ κωμῳδία τίς ἐστιν ἠθολογουμένη. Schneid.]

[Βιολογικὸς, ἡ, ὸν, Mimicus. Suidas in Φιλιστίων, Ἔγραφε κωμῳδίας βιολογικὰς, ubi Kusterus : « Priores editiones male βαιολογικάς. Comœdiæ βιολογικαὶ sunt mimi, ut docent Scaliger ad Euseb. p. 179, et Valesius ad Ammian. Marcell. 30, 4, p. 405. » Hemst.]

[Βιολόγος, ὁ, Mimus, Histrio. Vide ad Plutarch. vol 4, p. 351 ed. meæ, ubi ex inscriptione affertur:

Μ·μάδι Βασίλλη στήλην θέτο βιολόγος φῶς. Coraes. Βιο- A λόγος et βιολόγοι annotatum in Gl. Labbæi. Epigramma illud tractavit Jacobsius in Wolfii Anal. fasc. 1, p. 106, et in Anthologiam Palat. recepit vol. 3, p. 970. G. Dind.]

[Βίολα lectio vitiosa pro Βηλά· vide Βηλός.]

[Βίομαι. Vid. Βείομαι.]

Βιομηχανία, ἡ, Industria in vita sustentanda et victu comparando. Citat J. Poll. [7, 189, ubi codex Jungermanni βιομήχανοι] ex Antiphonte.

Βιομήχανος, ὁ, ἡ, Qui ad vitam sustentandam et victum parandum nihil non machinatur : Aristot. H. A. 9, [15] : Χλωρίων δὲ μαθεῖν μὲν ἀγαθὸς καὶ βιομήχανος, Docilis et ad vitæ munera ingeniosus, ut vertit Gaza, qui alibi interpr. Ingenio valens in vitæ officiis : quo sensu εὐμήχανος πρὸς τὸν βίον etiam reperitur, et apud Aristot. de ulula, βιωτικὸς καὶ εὐμήχανος, pro quo Bud. εὐβίοτος etiam dici testatur.

[Βιόπλαγκτος, ὁ, ἡ, i. q. βιοπλανής. Nonn. D. 3, 356 : Εἰς σὲ βιοπλάγκτοιο τύχης στροφάλιγγα κυλίνδων. Wakef.]

B Βιοπλανής, ὁ, ἡ, Qui victus quærendi causa vagatur huc illuc, Mendicus. At βιοπλανὲς ἦθος apud Nonn. [Jo. 195, 7] interpr. Mores lubrici et inconstantes. [Ἄχθος ἀνάγκης, 248, 27; βιοπλανέεσσι πτωχοῖς, 176, 24. Chœroboscus apud Bekker. p. 1253, (coll. Jo. Alex. τον. παραγ. p. 15, 26) : Βιοπλανεῖς καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι βιοπλανὲς, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Οἵτε βιοπλανὲς ἀγρὸν ἀπ' ἀγροῦ φοιτῶσιν. Omissa Callimachi mentione βιοπλανὲς affert Etymol. M. p. 198, 12.]

[Βιοπονητικός, ἡ, όν, Vitam quærens labore. Hippodamus Stobæi Floril. 101, p. 249. Schneid.]

[Βιοπόνος, ὁ, ἡ, Vitam quærens labore. Stob. 248, 26. Wakef.]

Βιοποριστικός, ή, όν, Victum parans et suppeditans ex Euseb. [P. E. p. 15. Wakef.]

[Βιορρός· δουλεία, Hesychius.]

Βίος, ὁ, Vita : apud poet. frequentius βίοτος, cui opp. θάνατος, Mors. Dem. [p. 1397] : Θάνατον καλὸν εἵλοντο μᾶλλον, ἢ βίον αἰσχρόν. Sunt qui βίον esse hominum, at ζωὴν brutorum potius existiment; sed C hæc differentia non observatur. Quinetiam ζωῆς βίος e Plut. [Moral. p. 114, A,] affertur : Ὡς ἂν ἐκπλήσωσι τὸν ἐπικλωσθέντα τῆς ζωῆς βίον, et exp. Vitæ cursum. [Plato Epin. p. 982, A, a Passovio citatus: Μακραίωνα βίον ἔχειν ἱκανὸν ἑκάστῳ ζωῆς· ubi editores fugit locus Nicephori Greg. p. 200, B : Καθάπερ οἱ χωλὴν τοῦ βίου ζωὴν ἐβάδισαν, ὅ φησι Πλάτων. Adde ζόας βιοτὰν apud Euripidem : vide Βιοτή. G. Dind.] Frequentiora sunt βιοῦν s. βιῶναι βίον et ζῆν βίον. Dem. [p. 314] : Λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων. Et διατελεῖν τὸν βίον, Transigere vitam s. Degere, vel simpl. Degere, Vivere. Isocr. Busir. [p. 225, C] : Εὐδαιμόνως ἂν τὸν βίον διατελοῖμεν· Archid. [p. 125, B] : Τυραννῶν δὲ τὸν βίον διετέλεσε. [Διάγειν, ut apud Aristoph. Pac. 439 : Ἐν εἰρήνῃ διάξειν τὸν βίον· et iisdem fere verbis Plato De rep. 2, p. 372, D. G. Dind.] Et βίον διέρχεσθαι, q. d. Vitam pertransire, Plato De rep. 2, [p. 365, B : Πῇ πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι· ibid. p. 367, E : Πάντα τὸν βίον οὐδὲν ἀλλο- D σκοπῶν διελήλυθας ἢ τοῦτο. Pindarus Isthm. 4, 7 : Σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος. G. Dind.] Et διατρίβειν τὸν βίον, apud Eund. [et τρίβειν βίον. Vide Διατρίβω et Τρίβω. G. Dind.] At διεξάγειν τὸν βίον, De rep. 1, est Vitam tolerare, Victitare ; sed ibi legimus plur. βίους, qui observandus est : Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοὺς μὲν κατ' ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγαγόντες κ. τ. λ. [Hæc Polybii verba sunt 1, 71, 1. Apud Platonem autem De rep. 1, p. 344, E, legitur βίου διαγωγὴν, ἣ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη. G. Dind.] Quum autem Per totam vitam signif. volunt, dicunt διὰ βίου : de quo vide in Διά. Vitam finire, est τελευτᾶν τὸν βίον, vel καταστρέφειν τὸν βίον, vel καταλύειν τὸν βίον, vel μεταλλάττειν τὸν βίον, vel ἐκλιπεῖν τὸν βίον, vel ἀποψύχειν τὸν βίον. Isocr. Paneg. : Ἐπονειδίστως τὸν βίον ἐτελεύτησε. [Ἀκλεῶς τὸν βίον τελευτήσαιεν Isocr. Paneg. p. 57, D, et αἰκισθεὶς τὸν βίον ἐτελεύτησεν p. 73, A. G. Dind.] Sed et sine accus. βίον hoc verbo utuntur eadem signif., sic et ceteris præterquam illo ἐκλιπεῖν. Cic. apud Eurip. [Iphig. A.

A 18] : Βίον ἐκπερᾶν, Ad supremum vitæ diem pervenire interpr. Vide p. 147 mei Cic. Lex. Dicitur vero itidem πέρας τοῦ βίου, item τελευτὴ τοῦ βίου, Xenoph. Cyrop. 8, [7, 3], alioqui frequentius τελευτὴ solum, pro Fine vitæ. Hegesander autem apud Athen. audaci metaph. δυσμὰς βίου appellavit, q. d. Occasum vitæ, vergentem ad obitum vitam. Tribuitur autem et Empedocli illud loquendi genus. [Βίου δύντος αὐγὰς dixit Æschylus Agam. 1123. Ἀπορρηγνύναι βίον θανόντα Euripides Iphig. Taur. 974. Ἐκπλῆσαι βίον idem Hecub. 1270. Κρύπτειν τὸν τελευταῖον βίον παρ' Ἅδην ἕρποντα Sophocles Œd. Col. 1550. Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ idem Œdip. Tyr. 1530. Idem fragm. 572 : Πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος διεκπερανθῇ καὶ τελευτήσῃ βίον· ubi Blomfieldus χρόνος corrigebat. Epiphanius vol. 2, p. 176, B : Τὸ τέλος τοῦ βίου κατέστρεψε, quod paullo post dicit τὸν βίον κατέστρεψε. G. Dind.] Contra ἀκμὴν τοῦ βίου, Xenoph. Cyrop. [7, 2, 7.] Apud quem Ἀπ. 2, [1, 21], Cic. Ὁδὸν τρέπεσθαι ἐπὶ τὸν βίον vertit Vivendi viam ingredi, ut videbis p. 43 B ejusd. Cic. Lex. Sic autem Isocr. ὁδὸν βίου dixit, Ad Demon. [p. 3, A] : Ὅσοι γὰρ τοῦ βίου ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν· Panath. [p. 287, C] : Ἐν μὲν γὰρ τοῖς παρελθοῦσι χρόνοις ἐθαύμαζόν σου τήν τε φύσιν, καὶ τὴν τοῦ βίου τάξιν. Rursus Ad Demon. : Εὐθὺς γὰρ τοῦ βίου τοιαύτην πεποίηνται τὴν ὑπόθεσιν, [p. 12, D. Et similiter in Archidamo p. 134, E, ubi codex Urbinas τοῦ βίου præbuit pro vulgato τούτου. G. Dind.] Idem [ad Demon. p. 3, E] Βίον διοικεῖν, pro Vitam instituere, dixit. In qua signif. afferunt VV. LL. et βίον οἰκονομεῖν. [Hoc quoque ex Isocrate p. 3, A, et p. 12, B. G. Dind.] Item ex Æschine, Βίον ποιεῖσθαι πρὸς παράδειγμα, pro Vitam fingere et formare ad exemplar : at βίον ποιεῖσθαι alio sensu vide infra in Βίος, Victus. Præterea e Plut. Pericle, Ὁ καθ' ἡμέραν βίος, pro Vitæ quotidiana consuetudo. [Dionys. Halic. Ant. R. 6, 92 : Σώφρων δὲ τὸν καθ' ἡμέραν βίον ὁ ἀνήρ. Schæf.] Et, Ὁ μετὰ ταῦτα βίος, Acta deinceps vita : et βίος ἴδιος, Vita privata, e Demosth. [Ὁ ἐνταῦθα βίος, Vita humana : Aristides Quintil. p. 61 : Τόν τε C ἐνταῦθα βίον ὁσίως ἂν διαγάγοι ... τήν τε ἀπαλλαγὴν κατὰ δύναμιν εὐδαίμονα ποιήσηται. Τὸν δεῦρο βίον eodem sensu dixit idem p. 157. Sæpissime ὁ νῦν βίος, ut in Epistola Clementis Romani in Cotelerii Patr. vol. 1, p. 605 : Αὐτὸς τοῦ νῦν βίου βιαίως τὸ ζῆν μετήλλαξεν. G. D.] Ap. Hom. Odyss. Σ, [253,] et Τ, [127], βίον ἀμφιπολεύειν eodem fere modo, quo apud Lucr. Vitam gubernare. [Isocrates contra Lochit. p. 397, B : Τὰς μὲν ἄλλας ἀδικίας μέρος τι τοῦ βίου βλαπτούσας, τὴν δ' ὕβριν ὅλοις τοῖς πράγμασι λυμαινομένην. G. D.] || Βίος, inquit Bud., Vita, i. e. Mortales et humanum genus, quem Mundum literæ sacræ vocant : q. v. et Lucan. usus est, Nec sic horret iners scelerum contagia mundus. Aristot. De mundo [p. 400, 15] : Συνεπιμαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ βίος ἅπας, τὴν ἄνω χώραν ἀποδοὺς Θεῷ, Assentiuntur mortales omnes. [Hujus significationis exempla Casaubonus ad Athenæi 15, p. 675, D, ab Gatakero indicatus, tot collegit, ut alia addi opus non sit; Plutarchi locos aliquot indicavit Wyttenbach. vol. 6, p. 147. Apud grammaticos ὁ βίος et ἐν D τῷ βίῳ frequenter dicitur de sermone vulgari : vide Bast. ad Gregor. p. 289, et οἱ ἀπὸ τοῦ βίου, Vulgus : vide Fabric. ad Sext. Empir. p. 700. G. Dind.] Idem Bud. a Philone τὰ περὶ τὸν βίον ἀμφισβητήματα vocari tradit Controversias civiles et forenses. [|| Facta hominum, Res gestæ. Philo vol. 2, p. 180 : Τοὺς βίους τῶν κατὰ Μωϋσέα σοφῶν ἀνδρῶν. Ibid. p. 408, 12 : Τὸ ἱστορικὸν μέρος ἀναγραφὴ πονηρῶν καὶ σπουδαίων βίων ἐστί. Eo sensu Βίος et Βίοι sæpissime in inscriptionibus librorum, quales habemus Plutarchi Βίους παραλλήλους Græcorum et Romanorum, et plurimi aliorum scriptorum fuerunt. Τὴν τῶν βίων τῶν παραλλήλων συγγραφὴν dixit Plutarchus V. Thesei c. 2; τὴν περὶ τοὺς βίους ἀναγραφὴν V. Periclis c. 2. Lucianus De paras. 31 : Ἀνήκοος τῶν ἀναγραψάντων τοὺς ἐκείνων βίους. Βίον Ἑλλάδος, quod latine *Græciæ vitam* dixit Varro De R. R. 1, 2, Dicæarchus inscripsit amplos commentarios de moribus vitæque institutis civitatium Græcarum. De quo opere disseruit Nækius in Museo Rhenano a. 1832, fasc. 1. G. Dindorf.]

A Βίος, Victus, Annona. Item, Bona, Facultates. Et generaliter, Res ad vitam necessariæ. Hesiod. Ἔ. [31] : Ὧ, τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται Ὡραῖος· [42] : Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι· [499] : Ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη· [230] : Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· [687] : Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι· ubi exp. commodius Facultates quam Victum. [Antiatticista p. 83, 31 : Βίος ἐπὶ συνουσίας (corrige ἐπὶ τῆς οὐσίας) Ἡρόδοτος, Μένανδρος Δημιουργῷ, Εὔπολις Αἰξὶν, ὁ ποιητὴς πολλάκις. Quod plurali quoque numero οἱ βίοι dicitur : vide, quos Schæf. indicavit, Toup. ad Longin. p. 380, Wesseling. ad Diodor. Sic. vol. 1, p. 339. Τὰ μεγέθη τῶν βίων apud Dionys. Hal. Ant. R. 4, 16. G. Dind.] At Hom. βίοτον potius dicere solet. Frequentissimus est autem et in prosa hic τοῦ βίος usus. [Sophocles Philoct. 931 : Ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἑλών· ibid. 1282. Eurip. Suppl. 450 : Κτᾶσθαι δὲ πλοῦτον καὶ βίον τί δεῖ τέκνοις, ὡς τῷ τυράννῳ πλεῖον' ἐκμοχθῇ βίον ; Lysias p. 912 ed. Reisk. : Σοφιστῶν λίαν ἀχρήστων καὶ σφόδρα βίου δεομένων. Dio Cassius p. 319, 60 : Ἀνθρώπους βίου δεομένους. Similiter βίου ἐνδεὴς et βίου χρήζων dicitur, de quo Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 246, ab Schæfer. citatus. G. Dind.] Aristoph. [Π. 751] : Βίον ἔχοντες ὀλίγον. Isocr. Paneg. : Οἱ παραλαβόντες τοὺς μάλιστα βίου δεομένους. Xen. Ἑ. 7, [1, 2] : Ὁ γὰρ βίος τοῖς πλείστοις ὑμῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης. Lucian. [Mort. d. 27, 9] : Βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον. Cui opp. ἄφθονος βίος, Xen. et Isocr. [Et βίος πολύς, ut apud Eurip. Suppl. 861. G. Dind.] Dicitur autem βίον πορίζεσθαι et συλλέγεσθαι et κτήσασθαι et ποιεῖσθαι, pro Victum quærere s. comparare : Æschin. [78] : Τὸν βίον οὐκ ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων πορίζεται, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑμετέρων κινδύνων. [Plato De legg. 11, p. 936, B : Εὐχαῖς βίον ἀνηνύτοις ξυλλεγόμενος· ubi vid. Ast. p. 540. G. Dind.] Dem. in Neær. : Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων. Herod. [8, 106] : Βίον κτησάμενος ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων. Xen. O. [3, 5] : Ἀπὸ γεωργίας βίον ποιεῖσθαι· quæ phrasis ceteris rarior est : citatur autem et e Thucyd. [Thucyd. 1, 5 : Τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. Dio Cassius p. 46, 31 : Ἐκ δικαστηρίων τὸν βίον ποιούμενος. G. Dind.] Bud. τὰ κατὰ τὸν βίον interpr. Annonam, in Demosth. [p. 255] : Ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον εὐωνοτέροις διήγαγεν ἡμᾶς. Et Facultates, apud Aristot. Eth. 9 : Καὶ οὐχ ἱκανὸς ὁ βίος αὐτοῖς τοῦτο πράττειν. Invenio autem plur. βίους in hac quoque signif. ; nam Posidonius apud Athen. [6, p. 275, A] τοὺς σφόδρα εὐκαιρουμένους τοῖς βίοις appellat Rebus ad vitam necessariis instructissimos. Usus est et Synes. Ep. Tzetzes apud Hesiod. [ad 687] βίον sex habere signiff. tradit : Pro Arte, ut βίον ἐμπορικὸν ἢ φιλόσοφον ζῇ· Pro Moribus, ut βίου χρηστοῦ ἐστί· Pro Hoc mundo, Pro Tempore vitæ cujusque, Pro Fortunis, ut, Πολὺς ἦν αὐτῷ ὁ βίος· Pro alimentis, quibus vita sustentatur.

[De discrimine inter βίον et ζωὴν sic præcipit Ammonius p. 30, (et similiter Eranius Philo p. 164, et Thomas M. p. 153) : Βίος ζωῆς διαφέρει· βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάσσεται ζώων, τουτέστιν ἀνθρώπων μόνων, ζωὴ δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων· ἐντεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὡρίσατο οὕτως, Βίος ἐστὶ λογικὴ ζωή· ὁ οὖν ἐπὶ τῶν θηρίων βίον τάσσων ἀκυρολογεῖ· ubi Valckenarius Antiatticistæ verba (p. 83, 33) affert, Βίος ἐπὶ ἀλόγων ζώων. Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν. Xenophontis locus est 3, 11, 6 : Αἱ φάλαγγες θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον. Alia attulit Sallier. ad Thomam M. Significationes vocabuli exponit Etymol. M. p. 198, 13 : Ποσαχῶς ὁ βίος ; πενταχῶς· βίος ὁ χρόνος τῆς ζωῆς· βίος καὶ ἡ ἐντεῦθεν τῆς ψυχῆς μετάστασις· βίος καὶ ἐν ᾧ τις διατρίβει· βίος καὶ τὸ ἐπιτήδευμα, εἴτε ἰατρός ἐστιν, ἢ μηχανικὸς, ἢ τεκτονικὸς, καὶ τὰ ὅμοια· βίος καὶ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, καθὸ λέγομεν τὸν μὲν σεμνὸν καὶ κόσμιον ἑλέσθαι βίον, τὸν δὲ ἄσεμνον καὶ ἄκοσμον. Quod ad primam, quam grammaticus ponit, significationem attinet, βίος et χρόνος interdum distinguuntur. Philo vol. 1, p. 38, 7 : Τὸν ἐφήμερον καὶ θνητὸν οὐ βίον, ἀλλὰ χρόνον κακοδαιμονίας μεστὸν εἵλοντο. Plutarch. Moral. p. 555, D : Ἐν τῷ βίῳ καὶ τῷ χρόνῳ τῶν πονηρῶν, ubi Wyttenbachius vol. 7, p. 373 : « Forma hæc est ἓν διὰ δυοῖν, pro ἐν τῷ τοῦ βίου χρόνῳ, diuturnitate vitæ. Sic Ælianus H. A. 15, 25 : Βίον δὲ ἵππων καὶ χρόνον διαριθμοῦσιν εἰς τοσάδε ἔτη, pro βίου χρόνον, vitæ tempus. Χρόνος autem plerumque de longo tempore dicitur et a βίῳ distinguitur, cujus notionis luculentum est exemplum in Plutarcho Moral. p. 351, E : Οὐ βίον ἀλλὰ χρόνον εἶναι τὴν ἀθανασίαν. Simile est dictum Simonidis apud Stob. S. 96, p. 513 : Σιμωνίδης ἐρωτηθεὶς πόσον χρόνον βιῴη, Χρόνον μὲν, εἶπεν, ὀλίγον, ἔτη δὲ πολλά. » Ad secundam significationem illustrandam in primis apti sunt loci qualis Metrodori apud Stobæum Floril. 16, 20, est : Βιωσόμενοι μετὰ τὸ λεγόμενον ζῆν, aut Philonis, quo utitur Wyttenbachius ibid. p. 167, ubi de discrimine inter βίον et ζωὴν hæc annotavit : « Βίος et ζωὴ differunt ut βιοῦν et ζῆν : quod et Ammonius annotavit : hoc dicitur universe de tempore ac duratione animantis : illud de tempore et actione animantis rationalis.... Porphyrius promiscue dixit De abstin. 2, 52 : Προσιὼν τῷ θεῷ ... περὶ τοῦ αἰωνίου βίου λήψεται τὰς ὑποθήκας· 4, 20, p. 371 : Τὴν αἰωνίαν ἡμῖν ζωὴν συνέχει. Sæpe
B junguntur vario sententiæ modo, ut βίος καὶ χρόνος. Diserte etiam disjunguntur. Talis est illa inscriptio in Similem, citata Salmasio ad Spartiani Hadrianum c. 10, p. 77, [apud Dionem Cass. p. 1167, 81] : Σίμιλις ἐνταῦθα κεῖται βιοὺς μὲν ἔτη ν', ζήσας δὲ ἔτη ζ'· quorum postremum ultimos septem annos significat quos in agro et otio vixit. Philo Jud. De charitate p. 701, A : Ἤρξατο μεταβάλλειν ἐκ θνητῆς ζωῆς εἰς ἀθάνατον βίον· De somniis p. 1114, D : Προστίθησι ... ζωῇ δὲ θρύψιν, βίῳ δὲ τῦφον. » Quibuscum conferenda quæ in Ζάω et Ζωὴ dicentur. Phalarid. epist. p. 172 : Τῆς κατὰ φύσιν ζωῆς, εἰ οἷόν τε, μακροτέρου βίου affert Wakef. Βίου καὶ ζωῆς καὶ ξυμπάντων δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν dixit Dio Chrysost. vol. 1, p. 412. || Vitæ sedes. Dionysius Hal. ab Schæf. indicatus Ant. R. 1, 68 : Ἀρκάδες Πελοπόννησον μὲν ἐξέλιπον, ἐν δὲ τῇ Θρακίᾳ νήσῳ τοὺς βίους ἱδρύσαντο· ibid. c. 72 : Ἀβουλήτῳ ἀνάγκῃ τοὺς βίους ἐν ᾧ κατηνέχθησαν χωρίῳ ἱδρύσασθαι. || Vitæ genus, professio, quod ἐπιτήδευμα dicit Etymol. Sic Dionysius Halic. Ant. R. 2, 28 :
C Δύο δὲ μόνα τοῖς ἐλευθέροις ἐπιτηδεύματα καταλείπεται, τὰ κατὰ γεωργίαν καὶ τὰ κατὰ πολέμους, ὁρῶν ὅτι γαστρός τε ἄνθρωποι γίνονται διὰ τούτους τοὺς βίους ἐγκρατεῖς... Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 30, 3 : Βίος θαλάττιος· ἐπὶ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν βίον ποιουμένων. Βίος ῥητορικὸς, βίος φιλόσοφος, Jacobs. Lect. Stob. p. 151. Βίον φιλόσοφον ἢ ῥήτορα Photius ad Amphil. p. 194 ed. Mai. Βίος τελωνικὸς Polyænus 5, 1, 1, et multa alia hujusmodi. Βίων πρᾶσις in prosopopœia Luciani vol. 1, p. 540, quam imitatus est Theodorus Prodromus, in libello, quem inscripsit Βίων πρᾶσις ποιητικῶν καὶ πολιτικῶν· vide *Notices et Extraits des Mss.* vol. 8, p. 129. Plato De legg. 5, p. 733, D : Πόσοι εἰσὶ βίοι... ; Λέγωμεν δὴ σώφρονα βίον ἕνα εἶναι καὶ φρόνιμον ἕνα καὶ ἕνα τὸν ἀνδρεῖον καὶ τὸν ὑγιεινὸν βίον ἕνα ταξώμεθα. Stobæus Eclog. phys. vol. 2, p. 42 : Συνάπτεται δὲ τῷ περὶ τελῶν λόγῳ λόγος περὶ βίων, ubi alii libri βίου, contra morem loquendi philosophorum. Aristoteles Ethic. Nicom. 1, 5 : Τρεῖς γάρ εἰσιν οἱ μάλιστα προέχοντες βίοι, ὅ τε νῦν εἰρημένος (ὁ ἀπολαυ-
D στικὸς) καὶ ὁ πολιτικὸς καὶ τρίτος ὁ θεωρητικός· unde frequentes memorantur disputationes philosophorum Περὶ βίων : vide Wyttenbach. ad Plutarch. vol. 6, p. 113. Latine hæc tria genera vitæ dixit Seneca. Locutiones quasdam proverbiales attulit Suidas : Βίος ἀκανθώδης· ὁ τραχὺς καὶ σκληρὸς καὶ παλαιός· καὶ βίος ἀληλεσμένος ὁ εὐχερὴς καὶ ἡδὺς, ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων· καὶ βίος ἐξηυλημένος, ἐπὶ τῶν ἀχρήστων, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀχρείων αὐλῶν· καὶ βίος μεμαγμένος, ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου καὶ ἀπόνως τρεφομένων. Βίον ἀληλεσμένον, victum molitum, sensu proprio dictum ex Porphyrio De abstin. 2, 6 attulit Schæf. || Numeri pluralis βίοι exempla plura sunt inter locos supra allatos. Ejus frequens est usus ubi de plurium hominum vita, facultatibus, studiis agitur. Philo vol. 2, p. 81, 4 : Ἀγαθῶν ἀνδρῶν τε καὶ βίων ὑφήγησιν. Dionysius Halic. Ant. R. 2, 23 : Εἰς εὐτέλειαν ἀνάγων τοὺς βίους. Strabo 17, p. 833 : Ἀνάγκη δὲ τοὺς τοιούτους εὐτελεῖς εἶναι τοῖς βίοις, ubi alii libri τὸν βίον· idemq. p. 422 : Ἀπό τε τῶν ἀνημέρων καρπῶν καὶ τῶν

βίων. Plutarchus V. Sullæ c. 1 : Οὐκ ἔτι τῶν βίων ἐν ἤθεσιν ὀρθίοις καὶ καθαροῖς μενόντων· ubi vid. Reisk. Manetho 2, 433 : Ἐζομένους ποίησε βίους. Procopius Histor. p. 70, D : Βίους ἀνθρώπων πολλῶν ἀπολλύναι κέρδους ἕνεκα· p. 142 : Βίους ἀνθρώπων ἅπαντας ἔβλαψε (ὁ λοιμός). Raro de unius hominis vita. Iamblichus Vit. Pyth. ab Schæf. citatus p. 128 Kiessl. : Ὅτι αὐτὸς ἐγίνωσκε τοὺς προτέρους ἑαυτοῦ βίους. In etymologia vocabuli luditur in versu, qui inter Monosticha legitur 66 : Βίος κέκληται δ᾽ ὃς βίᾳ πορίζεται, ubi Brunck. Lucilii vers. comparavit, « Vis est vita, vides, quæ nos facere omnia cogit. » Indicarunt Angl. In libris scriptis βίος confunditur cum βίοτος sæpe apud tragicos : vide Valckenar. ad Hippolyti v. 252. Cum βιβλίον et δεύτερος : Gaisford. ad schol. Hesiodi p. 396, 397. Cum βῖκος : vide Βῖκος. Cum πότμος : vide Porson. ad Hecub. 1260. Cum χρόνος apud Æschyl. Prometh. 449 ; Aristoph. Plut. 50 ; Isocratem Trapez. p. 358, A. vo. G. Dindorf.]

[Βίος, ὁ, Bius, nomen virile. Λυσίστρατος Βίου inscriptio Attica Bœckh. vol. 1, p. 307. Βίος Ἀγασιδάμου, Epirota, inscr. apud Bœckh. vol. 2, p. 5. G. Dindorf.]

Βιός, ὁ, Hesychio τόξον, Arcus : ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἔντασιν βίας· vi enim intendendus est. Aliis vero est ἡ τοῦ τόξου νευρά, derivantibus et ipsis παρὰ τὴν βίαν, quoniam vel vim arcui addit, vel vi contenditur. Sed probabilior videtur Hesych. exp., quum aperte Hom. distinguat inter βιὸν et νευράν, Il. Δ, [124] : Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε, Λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ᾽ ἴαχεν, ἆλτο δ᾽ ὀϊστός· etiamsi enim et τόξον ibi dixerit, tamen βιὸν ibi interpr. τόξον nihil vetat : quum indicare voluerit poeta arcum primum intentum fuisse, deinde eundem λίγξαι, i. e. ὀλισθῆσαι ἢ ψοφῆσαι, dum remitteretur, simulque τὴν νευρὰν μεγάλα ἰαχέναι. Apertius adhuc O, [468] hæc ipsa discriminat, dicens, ὅτε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός, Νευρὴν δ᾽ ἐξέῤῥηξε νεόστροφον. Adhæc ut τόξον τανύσαι et ἐκτανύσαι dicit, ita et βιόν : Od. T, [577] : Ὃς δέ κε ῥηΐτατ᾽ ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι, Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων. Sed et βιὸν et φαρέτρην copulate dicens, pro Nervo arcus sese non usurpare manifeste docet : ut Il. K : Μηριόνης δ᾽ Ὀδυσῆϊ δίδου βιόν, ἠδὲ φαρέτρην, Arcum et pharetram. Od. Z : Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιός, οὐδὲ φαρέτρη. [In ambiguitate inter βιὸς et βίος ludit Heraclitus apud Eustath. p. 41, 6 : Ἀστείως ὁ σκοτεινὸς Ἡράκλειτος ἔφη ὡς ἄρα τοῦ βιοῦ, ἤτοι τοῦ τόξου, τὸ μὲν ὄνομα βιός, τὸ δὲ ἔργον θάνατος. Conf. ibid. p. 851, 64. Aristophanes Plut. 34 : Ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον. Similes aliorum lusus attulerunt Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 402, et Reiz. De acc. p. 115, ab Schæf. citati. G. Dindorf.]

Βῐοσσόος, ὁ, ἡ, Vitæ servator ; ut Ἰησοῦς βιοσσόος, et βιοσσόος ὥρη, Hora salutifera, Nonn. [Jo. 55, 25 ; ἄναξ, 36, 7 ; Χριστός, 143, 23 ; ἆσθμα, 63, 27 ; εἰρήνην, 187, 24 ; πίστιν, 252, 13. Angl. Idem Dionys. 33, 109 : Ἔρως βιοσσόος. G. Dindorf.]

[Βῐοστερής, ὁ, ἡ, Privatus vel Carens rebus ad vitam necessariis. Soph. OEd. C. 747 : Ὁρῶν σε τὸν δύστηνον, ὄντα μὲν ξένον, Ἀεὶ δ᾽ ἀλήτην, κἀπὶ προσπόλου μιᾶς Βιοστερῆ χωροῦντα. Scott.]

[Βιοσφαγῶς, Violenta nece. Cyrill. Hierosol. p. 124, B : Οὐκ ἀναγκαστῶς ἀφῆκε τὴν ζωὴν οὐδὲ βιοσφαγῶς ἀνῃρέθη· ibid. p. 137, D : Οὐ βιοσφαγῶς ἀπέθετο τὴν ζωήν. Indicavit Kall.]

Βιοτεία, ἡ, Vitæ institutum, Vita, ut Bud. interpr. Xen. [OEc. 6, 10] : Διὰ ταῦτα καὶ ἐνδοξοτάτη εἶναι πρὸς τῶν πόλεων αὕτη ἡ βιοτεία· ὅτι καὶ πολίτας ἀρίστους παρέχεσθαι δοκεῖ. [Apud Xenophontem libri aliquot male βιοτία. Polybius 6, 7, 5 : Παραπλήσιον ἔχειν τὴν βιοτείαν τοῖς ἄλλοις.]

[Βιοτελής. Inter composita cum βίος memorat Etymolog. M. p. 198, 10. G. Dindorf.]

[Βῐοτέρμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. ὡροσκόπος. Manetho 4, 77 : Βιοτέρμονος ὥρης. Schneider.]

[Βιότευμα, τό, Vitæ ratio. Epist. Socr. 29, p. 34 ed. Orell. : Τὸ ἡδὺ βιότευμα μετὰ τούτων ἔχουσα. Indicavit Schneidorus.]

[Βιότευσις, ἡ, Habitaculum, apud Inc. (Aqu. secundum Eusebium) Ies. 29, 1. Angl.]

Βιοτεύω, Vivo, Vitam dego, Victum quæro. Xen. Cyrop. 4, [6, 2] : Πρόσθεν φαιδρῶς βιοτεύων, νυνὶ διάκειμαι ἔρημος· 4, [2, 12] : Εἰ οὖν ἡδέως βουλοίμεθα καὶ δειπνῆσαι, καὶ νυκτερεῦσαι, καὶ βιοτεύειν ἀπὸ τοῦδε· 3, [2, 12] : Εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Plut. [Vit. Pompeji c. 36] : Εἶτα καθ᾽ αὑτὰς ἀπαλλαγεῖσαι βιοτεύουσι. [Ammonius p. 30 : Βιῶναι μέν ἐστι τὸ ζῆν, βιοτεύειν δὲ τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον· ubi Valcken. : « Hesych. : Βιοῦν μὲν τὸ ἐξάγειν τὸ ζῆν, βιοτεύειν δὲ τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. Posteriori usu verbum βιοτεύειν adhibuit Thucyd. 1, 11 : (Στρατὸν ὅσον ἤλπιζον αὐτόθεν πολεμοῦντα βιοτεύσειν, ubi Schol. τροφὴν ἕξειν)· priori vero 1, 130 : (Ἐν τῷ καθεστηκότι τρόπῳ βιοτεύειν)· quo etiam pertinet Hesychii glossa : Βιοτεύειν· τὸ ζῆν. Θουκυδίδης. » Alterum Thucydidis locum imitatur Procopius Histor. p. 32, D : Ὡς ἥκιστα τῷ ἀνθρώπῳ βουλομένῳ εἴη ἐν τῷ καθεστῶτι (sic deteriores codd. Thucydidis) τρόπῳ βιοτεύειν. Ibid. 93, B : Βιοτεύσουσι κατ᾽ ἐξουσίαν. Pro βιοῦν dixit etiam Euripides Alcest. 242 : Ἀβίωτον τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει. Isocrates Busir. p. 225, D : Μεθ᾽ ὧν ἐκεῖνοι βιοτεύοντες. Manetho 4, 90 : Ἐν ξενίῃ τε τὸ πλεῖστον ζωῆς γε διευθύνων βιοτεύσει· 6, 150 : Καὶ πάτρης ἄπο τηλοῦ ὁμῶς κείνῃ βιοτεύσει. Alterius autem significationis exempla ubique obvia. Maximum Tyr. 27, 6 : Οἱ μὲν πολλοὶ γάλακτι βιοτεύουσιν, ὡς οἱ ἄλλοι ἐπὶ οἴνῳ, indicat Wakef. Adde ibid. 5 : Ἐξ αὐτοφυοῦς τροφῆς βιοτεύουσιν· et 30, 3, p. 89 ; Phalaridem Epist. 105, p. 300 : Ἵνα ἐν ἀφθονίᾳ βίον βιοτεύητε, addit Schæf. In codicibus sæpe βιωτεύειν scriptum. Ita apud Phalaridem libri omnes βιωτεύητε, apud Thucydidem 1, 11 nonnulli (alii βοιωτεύειν), βιωτεύειν Theodoret. vol. 1, p. 1455, βιωτῆς pro βιοτῆς in vita Maximi Confessoris vol. 1, p. 20. Apud Hesychium codex βιωτεύειν, et βίωτος pro βίοτος, βιωτοῦ pro βιότου. G. Dindorf.]

Βῐοτή, ἡ, Vita ; ut in his verss. [Ariphronis apud Athen. 15, p. 702, A] : Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων, Μετὰ σεῦ ναίοιμι Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς. Xen. Cyrop. 7, [2, 8] : Τίς δὴ ὁ ἔχων μακαρίαν βιοτήν ; Et βιοτὴ ἀσκητική, Vita monastica. [Βιοτῆς πολυπλανέος, Nonn. Jo. 64, 12. Angl. Semel apud Æschylum Pers. 853 ; sæpius apud Sophoclem et Euripidem, quorum ille βιοτὴν de victu dixit in Philoct. 1159 : Πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά ; quem usum ex Manethone 4, 10 annotavit Wakef., hic ζόας βιοτὰν Herc. fur. 664 (cui simile est βίος ζωῆς, de quo in Βίος dictum, et βίοτος ζωῆς in Oraculis Sibyll. 12, 55). Aristoph. Vesp. v. 1452 : Ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς. Plurali numero νυκτιπόλου Ζαγρέως βιοτὰς legitur in fragmento Cretensium Euripidis apud Porphyr. De abstin. 4, 19, mendose. Codex Monac. βροντάς. Βιοτὴν pro ipso homine dictum ex Antipatro (Antholog. Palat. 9, 149) annotat Wakef. : Ἅμματι πήρης ἐκ ταύτης βιοτὴν ἀχράδος ἐκρέμασεν. || Βιότη, Biota, nomen muliebre. Marmor. Oxon. 11, 16, p. 22 : Ὑπὲρ τῆς γυναικὸς Βιότης τῆς Ποσειδωνίου. G. Dindorf.]

Βιότης, ητος, ἡ, Vita. Theodor. H. E. 1, [30] : Τὸ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης βιότητος ἄδηλον ἐπιστάμενος, τοῦ θείου βαπτίσματος τὸ δῶρον ἐδέξατο. [Manethonem 4, 32 indicat Schæf. Hymnum Orphicum 88, 10 ed. Herm. addit Schneiderus. Ὁδοὺς βιότητος Clemens Alex. p. 427 Pott. ex Proverb. Salom. 6, 23, ubi vulgo legitur ὁδὸς ζωῆς. G. Dindorf.]

Βῐοτήσιος, ὁ, ἡ, Vitalis ; ut βιοτήσιον ὕδωρ : et δαὶς βιοτήσιος ap. Nonn. [Jo. 48, 20]. Et Apoll. Rh. 2, [1006] : Ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες, Ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον, de Chalybum gente, quæ ferrum rebus ad vitam necessariis permutat. [Βιοτήσιον γαλήνην, Nonn. Jo. 55, 22 ; ἔργον, 203, 20 ; ὕδωρ, 43, 23 ; χεῖλος, 248, 25. Dionys. P. 1106 : Τῆς ἀποτεμνόμενοι βιοτήσιον ὦνον ἔχουσι. Angl. Epigr. in Anthol. Palat. 9, 208. Schæf. Synesius Hymn. p. 313, C : Κυμάτων βιοτησίων. G. Dindorf.]

[Βιοτικός. Sylburgius in indice Etymolog. M. : « Βιωτικαὶ φροντίδες 604, 18 ; invenitur et βιοτικός, nempe a βίοτος. » Hæc forma sicubi invenitur, non dubitandum quin in βιωτικὸς sit mutanda. Ex Schol. Rom. ad Soph. OEd. T. 33 attulerat Scottus, ubi codex Laurentianus βιωτικαῖς præbere videtur. G. Dind.]

Βῐότιον, τό, Victus exiguus et modicus : est enim

demin. a βίοτος. Aristoph. Π. [1165] : Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὑτῷ βιότιον. [Imitatur Eustathius Opusc. p. 16, 11 : Ἐποίησέ τινα περιουσιασμὸν κτήσεως καὶ ὡς οὕτως εἰπεῖν βιότιον, καὶ αὐτὸ κόσμιον. G. Dindorf.]

Βίοτος, ὁ, Vita. Il. Η, [104] : Ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτή· Od. Α, [287] : Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς. Sic Eur. Or. [200] : Ἐπιὼ, ἄτεκνος ἅτε βίοτον ὁ Μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον. || Item Victus, Id unde vivitur, Res ad vitam sustentandam necessariæ, Bona, Fortunæ. Od. Δ, [686] : Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοτον κατακείρετε πολλὸν, Κτῆσιν Τηλεμάχοιο· Α, [160] : Ἀλλότριον βίοτον κατέδουσιν ἄποινοι· Il. [Ξ, 122] : Ἀφνειὸς βιότοιο. [Hesiod. Ἔ. 299 :] Βιότου δέ τεὴν πίμπλησι καλιήν. [Ἀνδρομέου βιότοιο βοηθόος, Nonn. Jo. 27, 16. Angl. Frequentissimum in sublimiori poesi vocabulum βίοτος rarius apud comicos est. In tetrametris anapæsticis quater dixit Aristophanes, Av. 718; Eccles. 594, 669; Plut. 526. Trimetro Menandri apud Priscian. 18, p. 1213 inferebat Bentleius conjectura aliis de caussis reprobanda. Ceterum quæ de usu vocabuli βίος supra dicta sunt eadem omnia de βίοτος valent. Pluralis exemplum sit Manethonis versus 2, 271 : Ἀλλ' ἄρα κἀκείνων βιότοις ὀλέθρους ἐπάγουσιν. Βίοτον pro genere humano dictum annotavit Schæferus ex epigr. in Append. ad Antholog. Palat. 262 : Μνήμη βίοτον παρέδωκε. G. Dindorf.]

[Βιοτοσκόπος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 572, ab Schneidero indicatus : Ὥρην ἠελίου βιοτοσκόπον αὐγάζοντος, horam, qua de natalibus judicatur.]

[Βιοτροπίας· τοῦ βίου τροπὰς, Apollon. Soph. Lex. Hom. p. 193 ed. Toll. Apud Homerum hæc vox non legitur neque aliunde cognita est. G. Dindorf.]

[Βιοτρόφος, ὁ, ἡ, Vitam nutriens. Georg. Pisid. 406. Bast.]

[Βίοττος, ὁ, Biottus. Inscriptio Attica olympiad. 114, 2 apud Bœckh. vol. 1, p. 347 : Λυσικλῆς Βιόττου Ὀῆθεν ἐχορήγει. Aliud hujus nominis exemplum est in Marmore Elgin. ibid. p. 499. G. Dindorf.]

[Βιοφάγος, ὁ, ἡ, Schol. Lucian. Lexiph. c. 6 : Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκεύαζον οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βρῶμά τι, συγκόπτοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρὸν, καὶ ἥδυνον αὐτοῖς βρώματα. Ubi Bastius in Append. ad Epist. crit. p. 52 βουφάγοι, *les gourmands*, corrigit. Poterat etiam βοοφάγοι. G. Dindorf.]

[Βιοφειδής, ὁ, ἡ, Bonis suis parcens. Philipp. in Antholog. Palat. 6, 251 : Σέλας ἐκ βιοφειδοῦς ὄλπης. Schneider.]

[Βιοφθορία, ἡ, Vitæ corruptio. Orph. Hymn. 72, 8 : Ὅσσα βιοφθορίην πέμπει. Indicavit Scottus.]

Βιοφθόρος, ὁ, ἡ, Vitam corrumpens, Mortiferus. [Phocylides 39, a Wakef. citatus : Χρυσὲ, κακῶν ἀρχηγὲ, βιοφθόρε. Hinc χρυσὸς βιοφθόρος apud Eustath. Opusc. p. 309, 30. Theodosius Acroas. 2, 254 : Τοὺς βιοφθόρους λύκους. G. Dindorf.]

[Βιοφορέομαι, Vi agitor. Epiphanius, ab Suicero indicatus, vol. 1, p. 722, D : Ἐντεῦθεν ἄρχεται Ἀθανάσιος βιοφορεῖσθαί τε καὶ λυπεῖσθαι διὰ τὸν μερισμὸν τῆς ἐκκλησίας· ibid. p. 734, D : Κἀκείνου μὴ βουλομένου μετ' αὐτοῦ συναχθῆναι, μηδὲ εἰς κοινωνίαν αὐτοῦ ἐλθεῖν, καὶ βιοφορουμένου καὶ στένοντος.]

Βιόχρηστος, ὁ, ἡ, Vitæ et victui utilis.

Βιόω, ώσω, et sæpe pass. βιώσομαι, Vivo. Dem. De cor. : Ἀπ' αὐτῶν δὲ, ὧν αὐτὸς βεβίωκεν, ἄρξομαι. Lucian. [Macrob. c. 5] : Τοὺς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. Plato Axiocho : Ὥστε ἢ κάτω ἢ ἄνω εὐδαιμονεῖν σε, Ἀξίοχε, βεβιωκότα εὐσεβῶς, Quum sancte et caste vixeris. [Τὸ βιοῦν, vita, Epigr. Antholog. Palat. 12, 69. Βιόων Athlet. Stat. 38. Schæf.] In pass. etiam h. v. usurpatum reperitur, idque in signif. tam act. quam pass. Act., ut ap. Plut. Ad Col. : Θηρίων βίον βιωσόμεθα. Herodian. 5, [1, 16] : Ὑμεῖς δ' ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ βιώσεσθε. Aristot. Eth. 10, 9 : Ταῦτα δὲ γίγνοιτ' ἂν βιουμένοις κατά τινα νοῦν καὶ τάξιν ὀρθήν. [Hæc non passivæ, sed mediæ formæ exempla sunt. G. Dind.] || Sed in Od. Θ, [468] : Σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο κούρη, transitive positum est pro Vivificasti. Pass. autem usus est Dem. c. Mid. [p. 563] : Τούτων τοίνυν καὶ τοσούτων ὄντων, ἃ τῷ βδελυρῷ τούτῳ καὶ ἀναιδεῖ μάλα βεβίωται. Sic Cic. ad Att. Quare stomachor om-

A nia, sed mihi βεβίωται : viderint juvenes; h. e., ut Bud. exp., Mihi vita acta est. Athen. 6 : Ἐμοὶ μὲν οὖν χρόνος ἱκανὸς βεβίωται· σὺ δὲ νέος εἶ. Et βεβιωμένος ap. Dem. [p. 315] : Ἐξετάσωμεν τοίνυν παράλληλα τὰ σοὶ κἀμοὶ βεβιωμένα, i. e. Vitæ tuæ et meæ instituta. [Demosthenes p. 618 : Τὸν βίον ὅλον ἠγνευκέναι τοιούτων ἐπιτηδευμάτων οἷα τούτῳ βεβίωται· Basilius M. vol. 1, p. 5, A : Τὴν ἀξίαν ἀντίδοσιν τοῖς βεβιωμένοις ἐπάγοντα· et p. 52, A. Procopius Histor. 1, p. 79, A : Ξαίνοντες κατὰ τοῦ νώτου πολλὰς εἰπεῖν τὰ βεβιωμένα ἠνάγκαζον. G. Dind. Eunapius p. 4 ed. Boisson. : Τὰ πλεῖστα τῶν βεβιωμένων αὐτοῖς εἰδέναι. Conf. Hemsterh. ad Lucian. Dial. p. 70, 120; Ruhnken. ad Rutil. p. 55. Schæf.] Βιώην, Att. vel Dor. pro βιοίην s. βιοῖμι.

Βιῶναι etiam reperitur, et Βιοὺς et Ἐβίων, frequentius tamen ap. poetas et Herod., quorum thema in usu non est. Od. Ξ, [359] : Ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι. Æschin. c. Ctes. : Πῶς πέφυκε δεινῶς λέγειν, κακῶς βιῶναι; unde pass. βιώτω, Il. Θ, [429] : Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω· quanquam Eust. Dor. B esse vult pro βιούτω. [De discrimine quod inter βιοῦν et ζῆν intercedat grammatici eadem præcipiunt quæ supra de βίος et ζωή exposuimus. Tempora hujus verbi non æque omnia sunt usitata. Præsens βιοῦν frequens apud Philonem (ut vol. 1, p. 206, 37; 238, 21; 322, 18; 324, 46; vol. 2, p. 46, 34; 207, 38), Lucianum et seriores scriptores, perrarum apud veteres Atticos. Euripidem Archelai fragm. apud Stobæum Floril. 29, 14 : Ἡδέως ζητῶν βιοῦν, et Æschinem 1, 5, p. 1 : Τῶν ἀσελγῶς βιούντων affert Buttmannus Gr. Gr. vol. 2, p. 90. Βιούντων ex Platonis Rep. 10, p. 615, C Matthiæ. Βιοῦντες legitur in Rhetorica ad Alexandrum p. 1421, 14 ed. Bekker. Alia s. v. Διαβιόω annotabimus. Perfecti tum activi tum passivi et aoristi secundi ἐβίων exempla plurima sunt. Aoristum ab βίωμι derivant grammatici : vide Etymolog. M. p. 198, 46. Imperativi βίωθι, quem Etymol. memorat, non aliud innotuit exemplum quam Homericum βιώτω, de quo male judicat Stephanus. De optativo βιώην vide Thoma M. p. 226. Participium C est βιούς, cujus casus reliqui βιόντος βιόντι βιόντα quum non sint usitati, ab aoristo primo etiam veteres Attici interdum auxilium petierunt, quamvis ceteris prioris aoristi modis ægre utentes. Βιώσαντας ex Platonis Phædone p. 113, D, memorat Buttmannus, ἐβίωσεν e Xenophontis Œcon. 4, 18. Adde ἐβίωσαν ex Isocratis Paneg. p. 72, B, De pace p. 177, A. Pervulgatum Pythagoræ aut Epicuri dictum est λάθε βιώσας, de quo disputat Plutarchus singulari libello inter Moralia p. 1128. Rara sunt infinitivi βιῶσαι exempla, quum non solum veteres Attici, sed etiam ii scriptores, qui aliis hujus aoristi modis sæpissime utuntur, infinitivum tamen ab altero sumere soleant aoristo βιῶναι. Ita Philo βιώσας, βιώσαντος, βιώσαντες dixit vol. 1, p. 427, 20; 627, 43; vol. 2, p. 2, 6; 39, 21; 78, 48; 486, 7; et alibi, βιώσωσιν vol. 2, p. 323, 13; sed βιῶναι vol. 1, p. 515, 10. Βιώσας Pausanias 8, 7, 6, et alibi, sed βιῶναι 8, 38, 6. Sed Βιῶσαι Arist. Eth. Nic. 9, 8, p. 1169, 23; Plutarch. Mor. p. 367, F; διαβιῶσαι p. 660, E; ἐγκαταβιῶσαι p. 783, D; D συμβιῶσαι in V. Marii c. 38. Βιῶσαι ἐποίησας Hesych. et Apoll. Soph. Lexic. p. 192 s. v. Βιώσαο. Athenæo 8, p. 352, F, βιῶναι ex epit. restitutum : cod. Venet. βιῶσαι. Simeon Metaphr. in vita Cyriaci anachoretæ a Benedictinis edita p. 103 : Βίῳ καὶ τοῖς ἐν βίῳ χαίρειν εἰπόντα ἐπὶ τὴν ἁγίαν ἀφικέσθαι πόλιν καὶ ἁγίως ἐν ἁγίῳ βιῶσαι τόπῳ. Quod in Clementina Hom. in Cotelerii Patr. vol. 1, p. 616 βιῶσαι legitur, βιῶναι scribitur in Epitome ibid. p. 750. Sed βιῶσαι rursus p. 713, quo loco caret Epitome p. 779. Futuri forma nonnisi media apud probatos scriptores invenitur : activæ recentiores scriptores exempla præbent, numero tamen exigua. Βιώσω ex scholiasta Homeri Il. Χ, 431 affert Schæferus, ubi alius scholiasta medio βιώσομαι utitur : ex Diogene Laertio Passovius in lexico, illum, ni fallor, locum dicens, qui 2, 68 legitur : Ἐὰν πάντες οἱ νόμοι ἀναιρεθῶσιν, ὁμοίως βιώσομεν. Βιώσομεν pro βιώσομαι præbent libri nonnulli apud eundem Diogenem 7, 76 : sed βιώσεται dixit 7, 2 et 123, et βιωσόμενος 1, 87; 8, 63. Mane-

A tho 4, 475 : Ἐν κακοδαιμοσύνῃ καματώδεϊ πᾶσα βιώσει· sed βιώσεται 4, 136 : Ἐν χρέεσίν τε ἱμέρῳ ὠνητοῖσι βιώσεται, quemadmodum idem et ζήσω et ζήσομαι dixit. Libanius vol. 4, p. 862 : Ὅπως εὐδαιμόνως βιώσομεν· sed βιώσομαι sæpe alibi, velut in eodem volumine p. 64, 137, 143, 149, 170, 401, 573, 581, 595, 621, 645, 651, 769, 1017, et p. 860, ubi vitiose excusum βιώσασθαι, ut apud Joannem Chrysost. vol. 7, p. 166, D, et βιώσηται pro βιώσεται apud Dionem Chrysost. vol. 1, p. 473. Synesius p. 43, D : Βιώσει ἐν σχολῇ· sed βιώσομαι p. 302, D. Clementina Homil. in Cotelerii Patr. vol. 1, p. 616, Βιώσεις, consentiente Epitome p. 751. Nicolaus Progymn. in Rhetor. vol. 1, p. 285, 24 : Νῦν δὲ οἴχεται μὲν Ἄλκηστις ὡς μηκέτι βιώσουσα, βιοῖ δὲ καὶ αὖθις. Photius Epist. 80, p. 127 : Ὅπως ἄριστα βιώσεις. Nicephorus Basil. in Progymn. p. 468, 20 : Ἥξει ποτὲ καὶ βιώσει· sed βιώσομαι p. 482, 17. Nicephorus Gregoras p. 87, B, ex oraculo : Ὀκταπλῆν ἀγλαῶς ἐννάδα βιώσει δίσκων· contra βιώσεσθαι p. 199, C. Βώσεσθαι pro βιώσεσθε, ut σωπᾶν pro σιωπᾶν dictum, ex Apollonio Rh. 1, 685 affert Buttmannus. B De forma βιόμεσθα in hymno Homerico in Apollinem dictum in Βείομαι. Medium βιοῦσθαι, Vitam sustentare, ex Herodoto 2, 177 indicat Schneiderus : Νόμον καταστήσας ἀποδεικνύναι πάντα τινὰ Αἰγυπτίων ὅθεν βιοῦται. Βεβίωκα et βέβηκα confusa annotavit Bastius ad Gregor. p. 923. G. Dindorf.]

[Βίππος, ὁ, Bippus, Argivus, apud Polyb. 25, 2, 3; 2, 11; 3, 4, ubi codex Monac. primo loco βήϊπον, altero βήππον, tertio βίππον. Reiskius Εὔιππον. G. D.]

Βιπτάζειν, Hesychio ἐπιβάπτειν. [Etymolog. M. p. 197, 54 : Βιπτάζω· Σώφρων. καὶ Ἐπίχαρμος τὸ βαπτίζω βιπτάζω λέγουσιν· οὕτως Ἡρωδιανός. Vitiosam mulierum hanc fuisse pronunciationem hariolatur Valckenar. ad Theocr. Adon. p. 201.]

[Βίριδος ἄγαλμα in loco obscuro Pausaniæ 3, 19, 3. G. Dindorf.]

Βίρρη, Hesychio πυράγρη [πυράγρα], Forceps : sed addit, quosdam exp. δρέπανον, Falcem. Pro quo mox Βίσβη affert : Βίσβην, δρέπανον, ἀμπελοτόμον. Quibus addit, Messapios ἑορτὴν Βισβαίας vocare quæ sui tem- C poris hominibus κλαδευτηρία diceretur. [Hesychii glossam alteram Hemsterh. in Addendis ad Thomam M. p. 535 sic correxit : Βίρσην δρέπανον ἀμπελοτόμον λέγουσι Μεσσάπιοι, καὶ ἑορτὴν Βιρσαῖα, ἣν ἡμεῖς κλαδευτήρια λέγομεν. Βίρσην enim et βίρρην dialecto tantum discrepare, ut ἄρσην et ἄρρην.]

[Βίρρος, ὁ, Birrus.] Βίρρον Suidas esse dicit ἱμάτιον Ῥωμαϊκὸν, de quo supra in Ἀτραβατικός. [Artemidorus 2, 3, p. 134 : Χλαμύς, ἣν ἔνιοι μανδύην, οἱ δὲ ἐφεστρίδα, οἱ δὲ βίρρον καλοῦσι. Ubi plura attulit Reiffius vol. 2, p. 312. Scribitur etiam Βῆρος, Βῆρρος, Βηρίον, Βήρριον, de quibus vide Ducangii et Suiceri lexica. Pierson. ad Mœr. p. 139, et Hemsterh. ad Lucian. vol. 2, p. 366, citat Schæfer.]

Βίρροξ· δασύ. Μακεδόνες, Hesych. et Phavor. pro quo supra βερρόν.

[Βιρροφόρος, ὁ, ἡ, Birro indutus. Pallad. Hist. Laus. p. 105, B Meurs. Cfr. Salm. ad Tertull. De pallio, p. 25. Hase.]

Βιρρωθῆναι, Hesychio est ταπεινωθῆναι. D

[Βίσα, πόλις Θρᾴκης· τὸ ἐθνικὸν Βισαῖος, Stephan. Byz. || Nomen fontis. Strabo 8, p. 356, ubi de urbe Pisa agit. G. Dindorf.]

[Βισαλτία, πόλις καὶ χώρα Μακεδονίας ἀπὸ Βισάλτου τοῦ Ἡλίου καὶ Γῆς· ... τὸ ἐθνικὸν Βισάλτης. Ἔστι καὶ Βισάλτης ποταμός· τὸ ἐθνικὸν Βισάλτιος. Ἀφ' οὗ Βισαλτία ἡ χώρα. Λυκόφρων (417), Τὸν μὲν γὰρ ἠῶν Στρυμόνος Βισαλτία, Stephan. Byz.]

[Βισάνθη, πόλις Μακεδονίας· ... τὸ ἐθνικὸν Βισανθηνός, Stephan. Byz. Xenoph. Anab. 7, 2, 38; 5, 8. De accentu Arcadius p. 106, 6.]

[Βίσασα depravata nominis βησασᾶ, de quo supra dictum, forma, cujus exempla vide apud Ducangium. Alia corruptela est Βισάσατον : vide Βησασᾶ. G. Dindorf.]

[Βισβαία, Βίσβη. Vid. Βίρρη.]

[Βίσεκτος et Βίσεξτος. Vid. Δίσεκτος.]

[Βισθάνης, ὁ, Bisthanes, Persa, Ochi filius. Arrian. Exped. Al. 3, 19, 8. G. Dindorf.]

A Βίσκαρις, Herbæ species, teste Hesych. [Βάκκαρις comparat Is. Vossius.]

[Βίσσαιος· ὄνομα ἐν Ἰλίῳ πολεμιστοῦ, Hesychius. Codex Βίσσαιον.]

[Βίσσασα. Vid. Βησασᾶ.]

[Βίσσων. Vid. Βίσων.]

[Βίστα, ἡ, Bista. Inscript. Chia ap. Bœckh. vol. 2, p. 207 : Βίστας τῆς Φειδόλεω θυγατρός. G. Dindorf.]

Βιστάκια, Posidonius vocat quæ alii πιστάκια, ut ex Athen. [14, p. 649, D] refert Eust. et Suid. [Vide Πιστάκιον.]

[Βισταλία. Vid. Βιτάλη.]

[Βίσταξ· ὁ βασιλεύς, παρὰ Πέρσαις, Hesych. Scribunt hodie Persæ سپهبد *Sipehbed*. v. Hammer. Dahler.]

[Βιστήνη· ἡ καρδία, Hesychius. Καρδία, quod urbis Thraciæ nomen est, restituitur in Κιβωτῷ Constantinop. G. Dindorf.]

[Βίστιρος. Vid. Πίστιρος.]

[Βιστονία, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Βίστονος καὶ Καλλιρρόης τῆς Νέστου· ... τὸ ἐθνικὸν Βίστων· ... τὸ θηλυκὸν B Βιστονίς. Ἐκτέταται δὲ καὶ λέγεται Βιστωνὶς διὰ τοῦ ω καὶ Βιστώνιος ποιητικῶς, Steph. Byz. Βίστονος, Βιστονίς et Βιστόνιος exemplis poetarum confirmarunt Stephani Byz. editores. Βιστωνίς male scriptum apud Strabon. 1, p. 59, et in codicibus nonnullis Herodoti 7, 109. Βιστονίς recte apud Strabon. 7, p. 331. G. D.]

[Βισύρας, ἥρως Θρᾷξ. Θεόπομπος δὲ Χερσονησίτην λέγει Βιστύραν, Hesychius. G. Dindorf.]

Βισχὺν Hesychius dici scribit ἰσχὺν, pleonasmo τοῦ β : item σφόδρα ὀλίγον, Laconice. [Adverbium βίσχυν memorat grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 1354 : Εἰς υν λῆγον ἐπίρρημα οὐδέν ἐστιν ὅ τι μὴ τὸ βίσχυν βαρύτονον μόνον ὄν.]

[Βίσων, ωνος, ὁ, Boum genus Thracium, de quo pluribus agit Pausanias 10, 13; Oppian. Cyneg. 2, 159 : Ἔστιν ἀμαιμάκετον φονίοις ταύροισι γένεθλον, τοὺς καλέουσι βίσωνας, ἐπεὶ πάτρης τελέθουσι Βιστονίδος Θρῄκης· ubi codex Paris. contra metrum βίστωνας, quemadmodum apud Dionem Cass. p. 1272, 31 in libris scriptum est, ubi vide Reimari annotat.]

C [Βίτα, ἡ, Bita, nom. muliebre, in inscriptione Callipoli reperta, apud Bœckh. vol. 2, p. 65. G. Dindorf.]

[Βιτάλη, ἡ, Bitale, Pythagorica. Jambl. De V. P. p. 304. Βισταλία apud Lysid. Ep. Pythag. p. 54 ed. Orell. G. Dindorf.]

[Βιτίη. Vid. Βιττίς.]

Βιτίναν dici τὸν βῖκον s. τὸν ἀμφορέα ὑπὸ τῶν κοινολεκτούντων testatur Eustathius p. 1163.

Βίτιννα Suidæ sunt σάνδαλα, Sandalia, afferenti hæc ex Epigr. opinor, καὶ τὰ ποδῶν θαλπτήρια ταῦτα βίτιννα Εὐτέχνων ἐρατῶν σκυτοτόμων καμάτων. [Apud Suidam Βίτιννα in capite glossæ scriptum est, sequentibus versibus duobus, Σάνδαλα καὶ τὰ ποδῶν ... κάματον. Immanis error Stephani est, qui præeunte lexico septemvirali Βίτιννα pro neutro plurali habuit. Bitinna mulieris nomen est, quæ sandalia Veneri Uraniæ dedicavit, legiturque epigramma integrum in Antholog. Palat. 6, 206. In eodem argumento versatur proximum quod in Anthologia sequitur epigramma Archiæ, cujus initium Σάνδαλα ταῦτα Βίτιννα .... ὤπα- D σεν. G. Dindorf.]

[Βίτταχος vel Βιτταχός. Vid. Ψιτταχός.]

[Βιττᾶς, ᾶδος, Bittas. Joannes Alexandr. τονικ. παραγγέλμ. p. 8, 20 : Παραλόγως διὰ τοῦ δ κεκλιμένα, ὧν τὸ α μακρὸν, Βοιβᾶς Βοιβᾶδος, Βιττᾶς (codex βηττᾶς) Βιττᾶδος. Joannes Charac. in codice Coislin. 176, fol. 48 v. apud Gœttling. ad Theodos. p. 241 : ... Τῶν ἰωνικῶς ἐκφερομένων διὰ τοῦ δος, οἷον Βιτᾶς Βιτᾶδος, Κυρᾶς Κυρᾶδος. Εἰσὶ δὲ κύρια ὀνόματα. Quæ repetiit Constant. Lascaris Gramm. libro 3, nisi quod recte scriptum habet Βιττᾶς. G. Dindorf.]

[Βιττίς, ίδος, ἡ, Bittis, Philetæ Coi amica. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, F : Βιττίδα μολπάζοντα θοὴν περὶ πάντα Φιλητᾶν· unde corrigendus videtur Ovidius Trist. 1, 6, 2, et Ep. ex Ponto 3, 1, 58, ubi *Battis* dicitur. Βιττίδα nomen muliebre ex Antipatri Sidon. epigr. in Antholog. Palat. 7, 423 indicavit Ruhnken. Βιτίη et Βίττιον nomina mulierum sunt in epigr. Leonidæ et Antipatri Antholog. Palat. 6, 286 et 287. Βιτὼ Lucillius ibid. 11, 196 : Ῥύγχος ἔχουσα

Βιτώ. Βιττὼ Asclepiad. ibid. 5, 207, et Antipater 6, 47 (48). Conf. in Βιώ. G. Dindorf.]

[Βιττίων, ὁ, Bittio, Bionis Borysthenitæ amicus, ap. Diogenem Laert. 4, 54, ex codicibus corrigendum : nam vulgo Βητίων legitur. G. Dindorf.]

[Βιττώ. Vid. Βιττίς.]

[Βίτυλα. Vid. Οἴτυλος.]

[Βίτυς, υος, ὁ, Bitys. Aristotel. Περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. p. 846, 22 ed. Bekk. : Φασὶν ὡς ἀνδριὰς ὁ τοῦ Βίτυος ἐν Ἄργει ἀπέκτεινε τὸν αἴτιον τοῦ θανάτου τῷ Βίτυϊ, θεωροῦντι ἐμπεσών. Confer nomen Βίθυς : de quo supra. G. Dindorf.]

[Βιτώ. Vid. Βιττίς.]

[Βίτων, ωνος, ὁ, Bito. Antiquissimum hujus nominis exemplum est Bito Cleobis frater apud Herodot. 1, 31, quos conjunctos celebrat epigramma in Appendice ad Antholog. Palat. 264. || Mechanicus, cujus superest de machinis bellicis liber. Vid. Fabric. B. G. vol. 4, p. 223. ἴ. G. Dindorf.]

[Nomen latinum Vito s. Vitus. Acta Conc. Hard. t. 4, col. 1463, C; cfr. Conc. Nic. p. 312. || Nomen loci in Palæstina, nisi fallit scriptura ap. Mosch. Prat. spir. p. 1062, E. Hase.]

[Βιώ, οῦς, ἡ, Bio, decem liberorum mater. Dioscorid. in Antholog. Palat. 7, 484, ubi Reiskius Βιτὼ legebat. G. Dind.]

[Βιώδης, ὁ, ἡ, i. q. Βιωτικός. Epiphan. Panar. t. 1, p. 913, B : Οὐ διὰ φιλοξενίαν, ἀλλὰ, καθὼς ἔλεγον, διὰ πορισμὸν βιώδη, Lucri, pecuniæque gratia. Hase.]

[Βιώλεθρος, ὁ, ἡ, Vitam perdens, inter derivata ab ὄλεθρος memoratur apud Pseudoherodian. Epimer. p. 203, et Zonaram p. 1874. Conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 706. Indicarunt Angl.]

[Βίωμι. Vid. Βιόω.]

[Βιών, όνος, ut Ἑρμιὼν Ἑρμιόνος, memorant Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1207, et Constantinus Lascaris Gramm. libro 3, ubi de oxytonis in ων agunt. Βιόνες populus inter Marmaridas et Cares memorantur ab Epiph. vol. 2, p. 117, A. G. Dindorf.]

[Βίων, ωνος, Bio, poeta bucolicus, cujus carmina plura supersunt. Carmen funebre ei dicatum ab Moscho 3. Biones decem enumerat Diogenes Laert. 4, 58. ἴ. G. Dindorf.]

Βιώνης, ὁ, Qui victum, s. ad victum necessaria, emit. Ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων, Suid. [Gl. Βιώνης, ὁ ἀπόδημος, ἢ ὁ ἀγοράζων οὐσίαν· Sector. Vide interpretes Hesychii vol. 2, p. 709, et Thomæ M. p. 654. Angl.]

[Βιωνίδας, ὁ, Bionidas, Lacedæmonius. Polyb. 4, 22. G. Dind.]

[Βίωρ· ἴσως, σχεδόν. Λάκωνες, Hesychius.]

Βῐώσιμος, ὁ, ἡ, Vitalis, Plin. et Celso, i. e. Qui vivere potest, aut supervivendi spem habet, ut Suid. exp. in h. l. : Ὁ δὲ ἀνέβλεψέ πως· καὶ ἔφη ὅτι βιώσιμος εἴη. Βιώσιμος, inquit Bud. Comm., ὁ ἀσθενῶν dicitur qui victurus videtur et evasurus. Et βιώσιμον βρέφος, Vitalis infans, et βιώσιμος βίος. Sic Herod. [3, 109 : conf. Jacobs. ad Ælian. Hist. An. vol. 2, p. 175] : Οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, Vivere non possent homines, vel nollent. At in Synes. Ep. 47 : Νομίσας οὐκ εἶναι βιώσιμον ὅπου τινὲς ἰδιῶται χεῖρας ἔχουσι μείζους τῶν νόμων, exp. Ratus vivendum non esse. [Sophocles Antig. 566 : Τῇσδ᾽ ἄτερ βιώσιμον. Euripides Alc. 653 : Βιώσιμος χρόνος. Hercul. 606 : Οὐ βιώσιμον. Schol. ad Aristoph. Plut. 197 addit Schæf. Theophr. Hist. Pl. 9, 12, 1, p. 308 : Ἐὰν βούληταί τις ἀσθενοῦντος ἀνθρώπου διαπειρᾶσθαι εἰ βιώσιμος. Arrian. Exped. Al. 2, 4, 11 : Τοὺς μὲν ἄλλους ἰατροὺς οὐκ οἴεσθαι εἶναι βιώσιμον (αὐτόν)· 6, 11, 1 : Οὔπω γιγνώσκοντες βιώσιμον ὄντα· 7, 7, 4 : Αἰσθόμενος οὐ βιώσιμον ὄντα αὐτόν· 6, 12, 6 : Εἰ δὲ καὶ βιώσιμός ἐστιν, οὔπω ἐπιστεύετο. Locutionem οὐκ οἶδ᾽ εἰ βιώσιμός ἐστι annotavit Pollux 8, 79, et βιώσιμον κύημα 2, 6. Photius p. 352, 27, et Suidas : Ὅσον βιώσιμον· ὅσον ζῆσαι. Scriptor Timarionis in *Notices des Mss.* vol. 9, p. 190 : Ὡς οὐ βιώσιμον ὂν ἡμῖν τοῦ λοιποῦ· ibid. p. 211 : Μηκέτι βιώσιμα εἶναί οἱ· quod p. 228 μηδὲ ζώσιμα εἶναί οἱ dici monet Hasius. Βιώσιμος et ζώσιμος confusa v. s. Ζώσιμος. G. Dind.]

Βιωσίμως, Vitaliter : ut Βιωσίμως ἔχω, Vitalis sum, Naz.

Βίωσις, ἡ, Vita, i. e. Ipsa vivendi actio. Act. 26, [4] : Τὴν μὲν οὖν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητος, Itaque vitam quidem meam actam a juventute. Exp. etiam Vitalitas in VV. LL. e Plin. [Prolog. Sirac. : Διὰ τῆς ἐννόμου βιώσεως. Georg. Metrop. in Combefis. Auct. Patr. vol. 1, p. 1040, C : Τὸν χρόνον τῆς βιώσεως. Et Leo August. ibid. p. 1750, C. G. Dindorf.]

Βιώσκομαι, Viresco, s. Vivisco. Aristot. Meteor. 1, [14] : Ἕτεροι δὲ τόποι πάλιν βιώσκονται, καὶ ἔνυδροι γίνονται κατὰ μέρος, quibus verbis aliquanto ante opposuerat γηράσκειν καὶ ξηραίνεσθαι. [|| Vivo. Arrian. Indic. 9, p. 322 : Τοὺς ἄνδρας τεσσαράκοντα ἔτεα τὰ πλεῖστα βιώσκεσθαι. Wakef. Activum βιώσκον præbet codex Palat. in Geopon. 10, 13, 4 : Ἐπειδὴ δὲ ἴσμεν τὸ δωρακινὸν ταχέως βιῶσκον, ubi vulgo γηράσκον. Epigramma in Joannem Comnenum in *Notices et Extraits des Mss.* vol. 8, p. 163 : Τὰ λαμπρὰ δ᾽ ἡμῶν κατὰ βαρβάρων κράτη Ἐκ τῶν ἰδόντων, εἰ βιώσκουσι, κλύοις· Εἰ δ᾽ οὐ βιοῦσι, πυνθάνου τῶν βιβλίων. Theodorus Prodromus ibid. p. 198 : Σώφρων βίωσκε καὶ τὸ σὸν φρούρει δέμας. Scriptor Timarionis ibid. vol. 9, p. 198 : Ἀποβαλὼν τῶν στοιχείων τὸ τέταρτον καὶ τρισὶ τοῖς λοιποῖς βιώσκων ἄνευ χολῆς. G. Dindorf.]

Βιωτέον, Vivendum est. Plato De LL. [7, p. 808; Clem. Alex. Pæd. p. 104. Scott. Libanius vol. 4, p. 217, 1 : Πῶς ἔστι βιωτέον μοι; ibid. p. 231, 25. G. Dindorf.]

Βιωτικὸς, ή, όν, Ad vitam sustentandam et victum comparandum industrius aut intentus. Item, Ad vitam sustentandam et victum conquirendum pertinens. Aristot. Hist. An. 9 : Τὴν δὲ διάνοιαν βιωτικὸς καὶ εὐμήχανος : ubi Gaza, Pollet ingenio ac industria in vitæ muneribus. Alibi, ut Bud. docet, βιομήχανον et πρὸς τὸν βίον εὐμήχανον dixit : alibi τὴν διάνοιαν εὐβίοτος. At Luc. 21, [34] : Μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ, καὶ μέθῃ, καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, Curis hujus vitæ. Et 1 Cor. 6, [3] : Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, Itaque si judicia habeatis de iis, quæ ad hujus vitæ usum pertinent. Accipitur peculiariter apud Theologos pro Secularis : item, ut Bud. e Basil. annotat, pro Eo, qui laicus est, i. e. Profanus, Non monachus, s. pro Eo, qui hujus vitæ secularis curis et negotiis addictus est, aut Eo, qui ad hujus mundanæ vitæ usum tantummodo spectat. Chrys. De sac. : Ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος, Ubi tandem emersi a fluctibus seculi, Bud. Idem : Αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ καὶ τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδούμεναι. [Phrynichus p. 354 : Βιωτικόν· ἀειδὴς ἡ λέξις· λέγε οὖν χρήσιμον ἐν τῷ βίῳ· ubi Lobeckius : « Βιωτικὸς primum offenditur apud Aristot. Hist. An. 10, 16, hoc est in ea parte libri, quæ plurima continet affectata et inusitate posita, non illa vulgari significatione, sed pro βιομήχανος s. εὐβίοτος : tum sæpissime apud Philonem, Diodorum, Polybium, Plutarchum; v. Raphel. Obss. 1, p. 584, et quos Schleusnerus citat in Lex. N. T. Vulgatissimum est χρεῖαι βιωτικαί, Philo De V. M. 3, p. 677, A; Diod. 2, 29; Artemid. 1, 31, quas elegantius Strabo 4, 14, p. 35 τὰς τοῦ βίου χρείας dixit. » Wesselingium ad Diodor. vol. 2, p. 611, et Valcken. ad Ammon. addit Schæf. Arrianum Dissert. Epict. 1, 26, 1, βιωτικὸς νόμος, et 1, 26, 7, τὰ βιωτικὰ, et Schol. Sophoclis OEdip. Tyr. 33, βιωτικαῖς συντυχίαις, afferunt Angl. Βιωτικὰς ἀσχολίας ex Hipparchi Enarr. Phæn. Arat. p. 171 Hemsterh. Marcus Antonin. 7, 61 : Ἡ βιωτικὴ τῇ παλαιστικῇ ὁμοιοτέρα ἤπερ τῇ ὀρχηστικῇ. Dion. Hal. vol. 5, p. 13, 1 Reisk. : Πραγμάτια λιτὰ καὶ βιωτικά· vol. 6, p. 938, 18 : Εἰς τὰς ὁμιλίας τὰς βιωτικάς. Iamblichus Protrept. p. 310 : Εἰς ἱερὸν ἀπιὼν προσκυνῆσαι μηδὲν ἄλλο μεταξὺ βιωτικὸν μήτε λέγε μήτε πρᾶττε. Marius Victorinus p. 2494 : « Βιωτικὸν metrum est quod in usu vitæ et humana conversatione taxatur. » Βιωτικὸν τῷ ἀσκητῇ oppositum ex Quæst. et Resp. ad Orthod. p. 447, E, memorat Hemsterh., Eustathii locos Opusc. 257, 10 : Ὅτι μοναχὸς τὸ βιωτικὸν ἀποθήσεται, et p. 265, 20 : Τὸ βιωτικὸν ἅπαν φῦλον, affert Tafelius. Hujusmodi exemplorum infinita copia in scriptis Patrum est.

Locis ab Suicero et Ducangio congestis nonnisi aliquot de gradu comparativo exempla addam. Joannes Chrysost. vol. 1, p. 114, D : Τοὺς ἐπὶ βίον ἀκριβέστερον βαδίζειν ἐπειγομένους κωλύοντες καὶ ἐν τοῖς βιωτικωτέροις κατέχοντες πρὸς τὸν οὐρανὸν πτῆναι ἐπειγομένους· ibid. p. 155, D : Τὸ βιωτικώτερον ζῶντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον μηδὲν τοιοῦτο παθεῖν· p. 221, D : Ἡ δὲ ἀσθενὴς καὶ βιωτικώτερον διακειμένη ἐκείνῳ μᾶλλον ἢ τούτῳ δάκνεται. Addito νῦν Clemens Rom. in Cotelerii Patr. vol. 1, p. 607 : Οὐ γάρ κριτὴν καὶ δικαστὴν χρημάτων ἢ ἀσχολημάτων καθεστάναι σε θέλει τῶν νῦν βιωτικῶν πραγμάτων ὁ Χριστός. G. DINDORF.]

Βιωτικῶς, Ut fit in communi vita; Populariter, Bud. [Dionysius Thrax in Bekkeri Anecd. p. 629, 18 : Τὴν κωμῳδίαν βιωτικῶς ἀναγνῶμεν, quod Scholiasta p. 747 interpretatur : Ἱλαρῶς, ὡς ἂν εὔξαιτό τις βιῶναι, ἢ κατὰ μίμησιν τοῦ βίου. Indicavit Schæferus. Joannis Chrysostomi exemplum attulit Suicerus p. 695. Eustathius Opusc. p. 240, 68 : Ἐν τῷ ταύτην βιωτικῶς παραιτήσασθαι. G. DINDORF.]

Βιωτὸς, ἡ, ὸν, Vivendus, s. Vitalis; eo sc. sensu, B quo Cic. Lælio, Cui potest esse vita vitalis, ut inquit Ennius, qui non amici mutua benevolentia conquiescat? Plato Apol. [p. 38, A] : Ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, Non est vitalis homini; vel, Talis homini putanda est ac si non vixisset. Aristoph. Π. [197] : Τετταράκοντα βούλεται, Ἤ φησιν οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον. Sic Naz. : Οὐδὲ βιωτός ἐστιν αὐτοῖς ὁ βίος, Vita illis vitalis non est. Aliquando etiam neutr. βιωτὸν solum usurpatur eod. sensu, quo βιωτὸς βίος, pro Vivendum. Plato Symp. Εἴπερ που ἄλλοθι βιωτὸν ἀνθρώπῳ· [Criton. p. 47, E] : Οὐδαμῶς βιωτὸν ἡμῖν ἐστιν μετὰ διεφθαρμένου σώματος. Demosth. C. Mid. : Οὐ γὰρ ἦν μοι βιωτὸν τοῦτο ποιήσαντι, Bud. interpr. Neque enim mihi, si hoc in me admitterem, causa superesset, cur vitam propagarem, q. d., ut in Lex. scribit, Dignus essem supplicio capitali. Athen. 8 : Ὡς οὐ βιωτόν ἐστιν οὐδ' ἀνασχετόν [Est Antiphanis versus p. 342, F.] Lucian. [Charidem. c. 16] : Οὐχ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, Vivendum sibi non putavit. [Libanius vol. 4, p. 150 : Τί γάρ ἐστί μοι βιωτὸν εὐωχίας πολυτελοῦς ἐκπεπτωκότι; G. DIND. Const. Manass. Chron. p. 109. KALL.]

[Βιωφέλεια, s. Βιωφελία, ἡ, Utilitas ad vitæ usus. Schol. Clem. Alex. p. 364. WAKEF.]

Βιωφελὴς, ὁ, ἡ, Vitæ utilis, s. Vitæ humanæ usibus idoneus. Gell. 1, 22, e Varr. quadam Satyra refert, in convivio legi non omnia debere, at ea potissimum, quæ simul sint βιωφελῆ et delectent potius. [Lucian. Amor. c. 51. SCOTT. Philo vol. 1, p. 389, 40 : Παρακαταθήκην βιωφελεστάτων δογμάτων φυλάξαι μὴ δυναμένῳ· ibid. p. 628, 34 : Μάθημα βιωφελέστατον καὶ νοερόν. Conf. ibid. 664, 35; 692, 35; vol. 2, p. 53, 15; 188, 40; 194, 41; 238, 17; 262, 41; 271, 36; 304, 40; 480, 29; 633, 7. Athenæus 7, p. 314, F : Πραγματείαν βιωφελῆ καταβαλλόμενος. Geopon. Prooem. vol. 1, p. 4 : Τὰ βιωφελῆ ταῦτα. G. DINDORF.]

[Βιωφελία. Vid. Βιωφέλεια.]

[Βιωφελῶς, Vitæ utiliter. Euthal. Ed. Act. Apost. 107. KALL. Sext. Emp. p. 277. BAST. Photius Epistol. p. 309 : Εὐλόγως καὶ βιωφελῶς. G. DINDORF.]

[Euseb. Vita Const. 2, 15 : Βιωφελῶς καὶ τῷ παντὶ λυσιτελῶς. HASE.]

Βλάβεν, [Iliad. Ψ, 545] Bœotica syncope pro ἐβλάβησαν poetæ dicunt in aor. 2 pass. indic. modi : interdum et pro ἔβλαβεν, in aor. 2 act.

[Βλαβεραυγὴς, ὁ, ἡ, In damnum splendens. Manetho 4, 309 : Ὁππότε δ' ἂν τούτοισι Κρόνου βλαβεραυγέος ἀστὴρ Συννεύῃ κατὰ χῶρον ἀνοικείοισι κελεύθοις· 472 : Ἢν δὲ Κρόνου βλαβεραυγὲς ἐς αἰθέρα φέγγος ἀθρήσῃ. BAST.]

Βλᾰβερὸς, ἀ, ὸν, Noxius, Damnosus, Detrimentosus. [Hesiodus Ἔργ. 365 : Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι· ubi vide Græviun p. 310. BRUNCK. Idem versus legitur in hymno Homerico in Mercur. 36.] Plato Cratylo : Ἀσύμφορον, καὶ ἀνωφελὲς, καὶ ἀλυσιτελὲς, καὶ ἀκερδὲς· ἀλλὰ καὶ βλαβερόν γε, καὶ ζημιῶδες· De LL. 11, [159] : Βλαβερὸς γὰρ γονεὺς ἐκγόνοις, ὡς οὐδεὶς ἄλλοις ἑτέροις, δικαιότατα. Xen. Cyrop. 8, [8, 7] : Ὅπως τοῖς μὲν ὠφελίμοις χρῷντο, τῶν δὲ βλαβερῶν ἀπέχοιντο.

A [Aristides Quintil. p. 108 : Βλαβερὰν καὶ φευκτὴν μελῳδίαν. Βλαβερὰ ἀγωγὴ, Actio noxalis, apud Theophil. vol. 2, p. 852, inscriptio tituli 8. G. DINDORF.]

[Βλαβερῶς. Pollux 5, 135; 8, 147. Galenus Περὶ ἐθῶν p. 120 ed. Dietz. : Βλαβερῶς διατιθεμένων. Theo Progymn. in Rhetor. vol. 1, p. 215, 9 : Βλαβερῶς παραινεῖ Σιμωνίδης παίζειν ἐν τῷ βίῳ. G. DIND.]

[Βλαβεσίφρων, ὁ, ἡ. Sic Apollon. Lex. p. 5, interpretatur Homericum ἀασίφρων. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 770. ANGL.]

Βλάβη, ἡ, Noxa, Damnum, Detrimentum. Plato De LL. 8, [p. 843, B] : Βλάβαι πολλαὶ καὶ σμικραὶ γειτόνων γιγνόμεναι, Damna in vicinia facta; et 11 : Ἢ κακὸς ἔστω καὶ ὑπόδικος τῷ ἐθέλοντι βλάβης. Ibid. : Ἢ τὴν βλάβην ἐξιάσθω μὴ ἐνδεῶς. Thuc. 5, [52] : Καὶ οἷς ἦν ἐν βλάβῃ τειχισθέν. Aristoph. Σ. [1407] : Προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, Πρὸς τοὺς ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορτίων, Bud. interpr. : Heus tu, quisquis es, in jus te voco damni injuria dati in iis, quæ importabam in forum. Βλάβης δίκη, inquit Bud. Comm., Actio B damni dati. Actio vero ob pauperiem a quadrupede factam, dicitur βλάβης δίκη τῶν τετραπόδων : quam legem Solo tulit, auctore Plut. [in ej. vita c. 24. Pausanias 6, 6, 6 : Τάλαντον βλάβης τῆς ἐς Εὔθυμον. De δίκῃ βλάβης, cujus formæ plures fuerunt, exposuit Meierus De lite Attica p. 475—481. Æschylus Prometh. 763 : Ποίῳ τρόπῳ; σήμηνον, εἰ μή τις βλάβη. Eumen. 938 : Δενδροπήμων δὲ μὴ πνέοι βλάβα· 859 : Αἱματηρὰς θηγάνας σπλάγχνων βλάβας νέων. Sophocles Electr. 301 : Ὁ πάντ' ἀνατλὰς οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη. Euripides Ion. 520 : Βλάβη θεοῦ, noxa menti a deo illata. Βλάβας ποιεῖν ex Xenoph. Mem. 1, 2, 9 annotavit Schæfer. Plat. De Rep. 1, p. 332, D : Ἡ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδοῦσα. Βλάβη minus Attice dici quam βλάβος grammatici præcipiunt in Βλάβος indicandi. ᾰ. G. DINDORF.]

[Βλᾰβὴς, ὁ, ἡ, Noxius. Geopon. 18, 17, 4 : Ἐκ βλαβεστέρας νομῆς. BAST. Lectio suspecta. G. D.]

Βλᾰβόεις, εσσα, εν, i. q. βλαβερὸς, Noxius, Nocivus, Nocens, Pernitiosus, Exitialis. Nicander Al. C [186] : Κωνείου βλαβόεν πῶμα.

[Βλαβοποιὸς, ὁ, ἡ, Noxam faciens. Epiphan. 1, p. 548, D : Εἰς τὸ μὴ οἴσαι καρποὺς βλαβοποιούς. BAST. Method. 286; Chrys. Serm. vol. 7, p. 420. KALL.]

Βλάβος, τὸ, Plato De LL. 8, [p. 843, C] : Τὸ βλάβος ἀποτινέτω, Damnum restituat, Pauperiem factam restituat. Aristoph. B. [1151] : Σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος. [Mœris p. 103 : Βλάβος Ἀττικόν· βλάβη κοινὸν, et Thomas M. p. 154 : Βλάβος ἐπὶ οὐδετέρου δοκιμώτερον ἢ βλάβη· quorum vide interpretes. Euripid. Ion. 998 : Τί τοῦτο σοῖς ἐχθροῖς βλάβος; Demosthenes c. Midiam p. 528, 2 : Βλάβος ἐκτίνειν. Ex oratione Leptinea citat Antiatticista p. 85, 26. Ex Artemidoro p. 17, Nicandro Al. 99, Eustathio p. 1410, 17 affert Wakef. Ex Eustathii Opusc. p. 287, 10 Tafelius : Ἀνύων μὲν οὕτω τὸ κατὰ τοῦ κτησαμένου τὴν ἄμπελον βλάβος.]

[Peyron. Papyr. gr. Taur. part. 1, p. 32, 39 : Τὸν Ἑρμίαν κατὰ κενὸν περισπακέναι τοὺς περὶ τὸν Ὧρον ἐπὶ τῇ πάσῃ συκοφαντίᾳ καὶ διασεισμῷ, καὶ εἰς οὐ τὰ τυχόντα βλάβη περιστῆσαι. HASE.]

D Βλαβυρίαν Hesychius affert pro εἰκαιολογίαν, Vaniloquium.

Βλαδύσσειν, Hesychio βλάπτεσθαι.

[Βλάβω. Vid. Βλάπτω.]

Βλαγὶς, Laconibus est κηλίς· Macula, Hesych.

[Βλαδαρός. Vid. Βλαδής.]

[Βλᾰδᾰρὸς, Βλαδὴς et Βλαδός.] Βλαδὰ, Hesychio ἄωρα, ὠμὰ, μωρὰ, Immatura, Cruda, Fatua : quomodo et Βλαδαρὰ exp., afferens tamen et βλαδαρὸς pro ἐκλελυμένος, χαῦνος, Exolutus, Laxus, Flaccidus : ut βλαδὸν quoque esse dicit νωθρὸν, ἀδύνατον. Affert et Βλαδεῖς pro ἀδύνατοι, Impotentes, Imbecilli. [Hesychii glossæ sunt, Βλαδάν· νωθρῶς. Βλαδόν· ἀδύνατον. Βλαδεῖς· ἀδύνατοι ἐξ ἀδυνάτων.] Procul dubio autem hæc derivata sunt a verbo Βλάζειν, quod Idem esse dicit μωραίνειν, Fatuum esse : e qua origine βλὰξ quoque cum suis derivatis deduci potest. [Βλαδέα pro βραδέα Hippocrati De aere § 10, ab Corae restitutum memorat Schneiderus et Galeni glossam p. 448 affert : Βλαβεραί· ὑγραί, μυξώδεις, ubi βλαδαραί scri-

bendum. Arriano Epictet. 3, 21, 2 βλαδαρὸν male intulit Schweigh. Conf. Πλαδαρός. De etymologia harum vocum conjecturas protulit Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 262. G. Dindorf.]

[Βλαηνή, ἡ, Blaene, regio Pontica. Strabo 12, p. 562. G. Dindorf.]

[Βλάθας (Βλᾶχας?)· τοὺς ἀγροίκους, Grammaticus in appendice ad Philemon. p. 296 ed. Osann.]

[Βλάθρον. Vid. Βλῆχρον.]

Βλαῖκος, Etymologo δαλὸς, κλάδος, ὄζος, Titio, Ramus.

Βλαιμάζειν, Hesych. ψηλαφᾶν, δοκιμάζειν, πειράζειν, Contrectare, Contrectando explorare et tentare: pro quo βλημάζειν et βλιμάζειν.

Βλαίσια, in apibus, Aristoteli sunt ead., quæ βλαισὰ, Blæsa: H. A. 9, 40: Τοὺς δὲ μέσους, sc. πόδας, ἐκμάττουσιν, εἰς τὰ βλαίσια τῶν ὀπισθίων· καὶ οὕτω γεμισθεῖσαι ἀποπέτονται. Plin. 11, 10, de iisd. dicit, Prioribus pedibus femina onerant, propter id natura scabra; pedes priores rostro: totæque onustæ remeant. [Apud Aristotelem vera lectio βλαισὰ ex libris restituta est.]

Βλαισοπόδης, i. q. βλαισόπους, ut βάτραχος, Suid.

Βλαισόπους, i. q. βλαισὸς, Qui distortis tibiis ac pedibus est. [Vide Βλαιτόνους. Βλεσόπους scriptum apud Hesych. in Ἐμβαλλόπους, quemadmodum apud eundem Βλεσὸς legitur literarum ordini convenienter, de quo vide in Βλαισός. G. Dindorf.]

Βλαισὸς, ἡ, ὸν, Valgus, Bud. Cui distorta sunt et prava crura, et cui genua ac tibiæ conversæ sunt, Cam.: qui et affert e Gal. De caus. morb.: Καλῶ δὲ βλαισὸν μὲν τὸ ἐπὶ τὸ ἐκτὸς ῥέπον, ῥαιβὸν δὲ τὸ ἐπὶ τἀναντία. Cui loco subjungit, Detorta et intorta fortasse dicere possumus. [Galenus vol. 12, p. 407, C. Hesychius in Γονύκροτοι. Hemsterh. Galenus vol. 4, p. 353: Εἰ δ' αὖ πάλιν ἄχρι τοῦ γόνατος εἰς τἀκτὸς ἀποχωροῦντες (οἱ μηροὶ) ἐφυλάττοντο καὶ μηδεμίαν ἐπιστροφὴν ἐποιοῦντο πρὸς τἀντὸς, ἕτερος ἂν οὗτος ἦν βλαισώσεως τρόπος αὐτοῖς. G. Dind.] Et ap. Xen. [De re eq. 1, 3] sunt equi βλαισοί: quod vitium est tale, ut interius atterantur pedes, quando gradiuntur ac procurrunt. [Βλαισοὶ καρκίνοι, Batrachom. 298. Scap. Ox.] Hactenus Cam. Auctor Etymologici affert e quodam, quem Etymologum appellat: Ὁ τοὺς πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεστραμμένος, et addit, Qui literæ λ similis est, referens sc. ad tibiarum distortionem, unde et Cypseli mater, Corinthii tyranni, Λάμβδα vocabatur. Et subjungit βλαισὸν dictum esse τὸν βεβλαμμένον τὸ ἴσον τῶν ποδῶν. Bud. in Prior. Annot. in Pand. Vari sunt pedibus incurvis et in se contractis etc. Iis contrarii sunt Valgi, qui altrinsecus prominentes suras habent, et in diversum actas: quales cancri habent et lacertæ, Aristot. [H. A. 4, 2], qui Ægyptios hujusmodi esse tradit in Probl. ead. ratione, qua capillum crispum habent, et a calore intortum. Hi a Græcis βλαισοὶ dicuntur, ut illi ῥαιβοί. Aristot.: Διὰ τί οἱ Αἰγύπτιοι καὶ Αἰθίοπες βλαισοί εἰσιν; Cur Æthiopes et Ægyptii blæsi sunt cruribus? Sic enim transtulit Interpres, qui Blæsos Græce protulit, quos Festus Lat. Valgos appellatos esse dixit. Blæsitas autem non modo vitium est linguæ, sed eorum etiam vitium, qui oblæsum gressum habent: quæ ratio est vocabuli ap. Græcos, παρὰ τὸ βλάπτω. Hactenus Bud. Idem alibi affert: Θρᾶκες κυρτοὶ τῇ ῥάχει, βλαισοὶ, κακοπερίπατοι. Et ex Hippiatria: Σκέλη ἐχέτω ὀστώδη, ἄσαρκα, καὶ νευρώδη μᾶλλον, μὴ βλαισά. Vide Alex. Aphrod. Probl. 24, lib. 2, ubi quærit, cur eunuchi sint βλαισοί. In VV. LL. βλαισὸς est etiam Qui literam aliquam exprimere non potest: ut Dem., qui literam λ proferre non poterat; sed hoc sine exemplo. Lat. certe Blæsum dici scimus, qui impeditæ est linguæ. [Βλαισὸς κισσὸς ex Simmiæ Epigr. 1, et βλαισὴν πλατάνιστον ex Meleagri Epigr. 1 affert Schneiderus, βλαισὸν et βλαισότερον ex Hippocrate p. 820, 840, Wakef., Pignor. ad Mens. Isiac. p. 55, Schæferus. Βλαισὰ in βλαίσια corruptum apud Aristotelem vide in Βλαίσια. De scriptura Βλεσὸς vide in Βλαισόπους. Glossæ Labbæi Βλεσός: Varguus. Quæ ambigua inter *valgus*, quod Vulcanius posuit, et *varus* scriptura est. Interdum etiam Βλεσσὸς scriptum invenitur. De utroque Stephanus in indice Thesauri scripsit quæ proxime sequuntur. Tertia denique forma est πλαισός: de qua suo loco dicetur. G. Dindorf.]

[Βλαισός.] Βλεσὸς, Hesych. παραλυτικὸς, Cui membra sunt resoluta: pro quo et βλαισὸς scribitur. Gorr. itidem βλαισὸν s. βλεσὸν a plerisque vocari ait Cui membra resoluta sunt, h. e. τὸν παραλυτικόν. Sic vero dici et Cui lingua impedita est, et literam aliquam exprimere non potest: quem proprie τραυλὸν, Balbum, appellari. Referri etiam ad alia membra, ut manus, pedes, brachia, ut Qui gressum habet maucum vel depravatum, cuique suræ sunt in diversum actæ: quem proprie Lat. Valgum et Varum nuncupari. Et Gal. εἰς τὸ κατ' Ἰητρ. Comm. 3, [vol. 12, p. 101]: Καὶ γὰρ εἴσω, καὶ ἔξω τὴν ῥοπὴν ἴσχει πολλάκις ἡ διάρθρωσις ὅλη, καὶ μάλιστα ἐν σκέλεσι κατὰ γόνυ, καὶ κατὰ σφυρά· καὶ καλεῖται τὰ μὲν ἔξω ῥέποντα, βλαισά· τὰ δὲ ἔσω, ῥαιβὰ καὶ κυλλά. Eod. modo Hippocr. De artic.: Εἰ παρὰ τὸ σφυρὸν ἐξαρθρήσῃ, ἢν μὲν ἐς τὸ ἔξω μέρος, κυλλοὶ γίνονται, ἑστάναι δὲ δύνανται· ἢν δὲ εἰς τὸ εἴσω μέρος, βλεσσοὶ γίνονται, ἧσσον δὲ ἑστάναι δύνανται. Et aliquanto post, [p. 840]: Ἢν δὲ ἐς τὸ εἴσω, βλεσσότεροι· ἢν δὲ ἐς τὸ ἔξω, γαυσότεροι, χωλοὶ δὲ ἧσσον. Idem ibid.: Ὅκως ὁ ποὺς ὀλίγον μᾶλλον ἐς τὸ βλεσσὸν ῥέπων φαίνηται. Alex. Aphrod. Probl. hoc vitium ex imbecillitate fieri scribit. Quum enim, inquit, eorum partes inferiores nequeant sustinere superiores, facile pervertuntur, indeque vitium, quod pedum blæsitatem vocamus, provenit: cui opp. ἡ ῥαιβότης. Notandum porro ap. Hippocr. passim gemino σ scribi Βλεσσὸς, ut ap. J. Poll. quoque 2, [193, ubi codices βλαισοὺς·] ubi ῥαιβοὺς vocari ait, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλεσσοὺς autem, οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται. [Βλεσσὸς inter vocabula ab literis βλε incipientia memoratur in Pseudoherodiani Epimer. p. 5. Interdum vitioso accentu scribitur, ut βλέσσοι apud Paulum Ægin. p. 17, 6. G. Dindorf.]

[Βλαῖσος, ὁ, Blæsus, nomen virile. Arcadius p. 75, 18: Βαρύνεται τὸ βλαῖσος κύριον. De Blæso Capreensi, σπουδογελοίων poeta, vide ad Athen. 3, p. 111, C. G. Dindorf.]

Βλαισότης, ἡ, Distortio, de qua dictum est. Aristot. Probl. [p. 909, 31 ed. Bekker.]: Ἡ δὲ βλαισότης ἐστὶν ὥσπερ οὐλότης τῶν τριχῶν.

Βλαισόω, unde Βλαισοῦμαι, Aristot. H. A. [2, 1]: Ὁ δ' ἄνθρωπος τοὺς βραχίονας εἰς τοὔπισθεν κάμπτει, πλὴν μικρὸν ἐβλαίσωται ἐπὶ τὰ πλάγια τὰ ἐκτὸς, Brachia flectit extrorsum, Bud. [Galen. vol. 12, p. 433: Βεβλαισσωμένον (sic) εἴπερ ἐθεράπευε· et paullo post: Τὰ μὲν κεκυλλωμένα τῆς ἔσω μὲν προσαγούσης τὸ τῆς κνήμης πέρας (δεῖσθαι ἀναλήψεως), ἔξω δὲ τὸν πόδα, τὰ δὲ βεβλαισσωμένα τῆς ἔξω μὲν τὴν κνήμην, ἔσω δὲ τὸν πόδα. G. Dindorf.]

Βλαίσωσις, ἡ, i. q. βλαισότης. [Prævaricatio. Aristot. Rhet. 2, 23, 15, p. 135: Βλαίσωσις, ὅταν δυοῖν ἐναντίοιν ἑκατέρῳ ἀγαθὸν καὶ κακὸν ἕπηται ἐναντία ἑκάτερα ἑκατέροις. Cic. Partit. 36: «Prævaricator significat eum, qui in contrariis caussis quasi vare esse positus videatur.» Galeni exemplum attuli in Βλαισός. G. Dindorf.]

Βλαιτόνους ap. Etym. [p. 199, 32] ead. signif., qua βλαισόπους, si mendo carent ejus exempl. [Duæ glossæ coaluerunt. Βλαιτόνους autem ex Βλιτόνους depravatum, quod vide. G. Dindorf.]

Βλᾱκεία, ἡ, Socordia, Inertia, Ignavia. Xen. Cyrop. 7, [5, 26]: Καὶ τί προσήκει αὐτὸν ὄντα πονηρὸν πονηρίας ἕνεκα ἢ βλακείας ἄλλους κολάζειν; [De hoc vocabulo et reliquis a Βλὰξ derivatis uberrimæ sunt annott. Ruhnkenii ad Timæum p. 60, 61, intt. Thomæ M. p. 154, et Wyttenbachii ad Plutarch. vol. 6, p. 260, 403, 404. In Gl. Labbæi Βλακία, Jactatio, quam scripturam ex Dionysio Hal. A. R. 2, c. 76 affert Scott. ubi codex Vaticanus recte βλακείας. Eandem varietatem ex Polyb. 3, 81, 7 annotat. Βλακία per μαλακία interpretatur Hesych. Βλακείαν καὶ μαλακίαν conjuncta ex Niceta in Murzuphl. 1 memorat Lobeck. ad Phrynich. p. 273. Niceph. Greg. p. 149, C: Πολλαῖς ταῖς τῶν χρημάτων τρυφαῖς καὶ βλακείαις. Idem p. 712, B: Διὰ τρυφὴν καὶ βλακείαν. G. Dindorf.]

Βλακεννόμιον, τὸ, dictum fuit τέλος quoddam Alexandriæ, quod οἱ ἀστρολόγοι ἐτέλουν, διὰ τὸ τοὺς μωροὺς

εἰσιέναι πρὸς αὐτοὺς, i. e. Tributum, quod persolvebant astrologi, eo quod fatui et stulti eos accederent, teste Suida. Quoniam sc. in legibus erat, ut τῶν βλακῶν nomine id penderent, qui sciscitatum eos adibant. [Suidas in Βλᾶκα et Etym. M. p. 199, 10. Schneid. βλακονόμιον.]

Βλάκευμα, τὸ, Quod per socordiam fit: βλακεύματα, inquit Eust. [p. 1405, 33], αἱ εὐήθειαι.

Βλᾰκεύω, Socordiæ me dedo et inertiæ, Socorditer me gero, Pigritia utor. Xen. [A. 2, 10]: Ὅτι καὶ ὅπου τάχους δεῖ ὁ βλακεύων, ἐλάχιστα μὲν ὠφελεῖται, πλεῖστα δὲ πράγματα λαμβάνει· [K. A. 2, 3, 11.] Damasc. ap. Suid.: Καὶ παροξύνων τῷ λόγῳ τοὺς ἐν ἔργῳ βλακεύοντας· οὐδεμιᾶς γοῦν ἐτίθετο κακίας ἐλάττω τὴν ῥᾳθυμίαν. Erotian. ait βλακεύειν esse ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, eam hujus signif. rationem afferens, quam scripsi in Βλὰξ, Piscis; item ὀλιγωρεῖν et μετὰ νωθρείας καὶ ὀλιγωρίας τι πράττειν. Quum autem Hippocr. verba exp., illam tamen signif. non addit, quæ in VV. LL. huic v. datur ap. Hippocr., sc. pro Contemnere. [Hippocr. p. 764, C: Βλακεύειν ἐν τῇ κατατάσει, supine, negligenter intendere. Arrianus Indic. p. 339: Ὅσοι ἐν τῷ ἔργῳ βλακεύειν ἐφαίνοντο Νεάρχῳ. Philostrat. p. 344; Sextus Empir. p. 151. Wakef. Xenoph. et aliorum exempla attulerunt intt. Thomæ M. p. 154, et Ruhnken. ad Tim. p. 61. Ex Arriani Diss. Epict. 1, 25, 1, Εἰ μὴ βλακεύομεν afferunt Angl. Nicephorus Greg. p. 449, C: Οὐ πλοῦτος ἐκεῖ καὶ δαπάνη χρημάτων καὶ βλακεύουσα θρύψις ἐμπολιτεύεται. G. D.] || Βλακεύειν, inquit Bud., Per delicias consumere bona, τρυφᾶν, Per nequitiam vivere: cui contrarium σπουδάσαι. E Luciano [Ep. Saturn. 26]: Μήτι ὁ οἰκονόμος βλακεύσας ἢ ὑφελόμενος λάθῃ. Dicitur et Βλακεύομαι. Eust. [p. 1405, 33] βλακεύεσθαι ait esse μωραίνειν, ap. Xen. autem νωθρεύεσθαι. [Apud Xenoph. nonnisi activa forma legitur. Ex Heliodoro 7, p. 368 affert Kœnius ad Greg. Cor. p. 557: Εἰ δὲ ἐπιμένοις βλακευόμενος, si perrexeris delicias facere, i. q. θρυπτόμενος, σεμνυνόμενος. Niceph. Progymn. in Rhetor. vol. 1, p. 524, 19: Ἡ κυπάριττος ἐδόκει βλακεύεσθαι κατά τινα παρθένον σεσοβημένην ἐς ἔρωτος. G. Dindorf.]

[Βλακία. V. Βλακεία.]

[Βλακίας. V. Βλακός.]

Βλᾰκικὸς, ή, όν, Socors, Ignavus, Iners, Piger. Apud Xen., inquit Bud., Iners: ap. Lucian. Stolidus. E Plat. affertur τὸ βλακικὸν ἡμῶν, pro Ignavia nostra. Erotian. ap. Plat. De rep. 1: Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος exp. νωθρὸν et ὀλίγωρον. [Xenoph. Œcon. 8, 17. Exempla Platonica collegit Ruhnk. ad Tim. p. 61; Clem. Al. p. 217, M. Antonin. 4, 28 addit Wakef. Βλάκιον apud Thom. M. in Βάκηλος scriptum indicat Schæf. Niceph. Greg. p. 407, B: Βλακικωτέροις οὖσι καὶ τὰς ὑπερορίας οὐ σφόδρα ἐρῶσιν ἐκ στρατείας. G. Dindorf.]

Βλᾰκικῶς, Ignave, Ignavorum et inertium more. Aristoph. O. [1323]: Ὡς βλακικῶς διακονεῖς· ubi Schol. βραδέως. Affertur et βλακικώτερον pro Ignavius, Stolidius.

Βλακὸς, Idem piscis qui βλὰξ ap. Erotian., qui et βλένναν dici ait, ab eo autem derivatum βλακεύειν, τὸ ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, quia ille ἐν τῷ συνουσιάζειν δυσαπολύτως ἔχει. Et Βλακείας Hesych., sed eum scripsisse puto βλακίας. [Βλακίας in codice scriptum. Sed paullo post: Βλασκείας· ἰχθὺς ποιός· ubi Musurus edidit Βλασκίας· ἰχθῦς ποιούς. || Βλακὸν, τὸ τρυφερὸν, ap. Gregor. Cor. p. 556 grammatici errore niti videtur. Βλακώτατος et βλακώτερος apud Xenoph. lecta Memor. 3, 13, 4; 4, 2, 40, quæ saltem βλακότατος et βλακότερος scribi debebant, recte removit Buttmann. Gr. Gr. vol. 1, p. 266 priori loco aut βλακίστατος ex Athenæo verba illa afferente 7, p. 277, aut βλακικώτατος, alteri βλακικώτερος restituens. G. Dindorf.]

[Βλᾰκώδης, ὁ, ἡ, Socors, Ignavus, Iners, Piger. Xenoph. De re eq. 9, 1: Βλακωδέστερος ἵππος. Julian. Epist. 12, παθών τι βλακῶδες, affert Ruhnk. ad Tim. p. 61; Photius Bibl. p. 736, 34, a Wakef. indicatus: Ἐπὶ τὸ γαργαλίζον, ὡς ἄν τις εἴποι, καὶ βλακῶδες παρακεκίνηται. His Seagerus addit Chrys. in 2 Ep. ad Cor. Serm. 20, T. 3, p. 653: Ποικίλλει τὸν λόγον, τὸν ἄνανδρον ἐκείνων καὶ βλακώδη λογισμὸν πρόρριζον ἀνασπῶν.]

Βλᾰκωδῶς ac Βλακωδέστερον ex J. Poll., i. q. βλακικῶς et βλακικώτερον. [« Θρύπτεσθαι et βλακῶδες βαίνειν junxit Heliod. 4, p. 175. Ἐθρύπτετο καὶ ἐπεγέλα βλακῶδες id. 10, p. 518, quod male vertitur Stolide sibi arridebat. Adverbialiter his in ll. sumtum βλακῶδες, in HSt. Thes. omissum, vix dubito, quin Polluci sit restituendum 3, 123: Τὰ δ' ἐπιῤῥήματα, βλακωδῶς, βλακωδέστερον ». Kœn. ad Greg. Cor. p. 557.]

[Tamen Justin. Mart. Ep. ad Zen. p. 510, A: Οἳ, δέον ἐπανορθοῦν ἑαυτοὺς, πειθόμενοι τοῖς συμβουλεύουσι πάνυ βλακωδῶς. Hase.]

Βλάμμα, τὸ, Cic. De fin. [4, 21]: Emolumenta et detrimenta, quæ ὠφελήματα et βλάμματα appellant. [Pollux 5, 135; 6, 183; 8, 147. Stobæus Eclog. phys. vol. 2, p. 264. G. Dindorf.]

Βλάνος, Hesychio τυφλώδης, Cæcutiens vel Lippus. [Is. Vossius τυφώδης.]

Βλὰξ, ακὸς, ὁ, [α longum: Draco p. 19, 13; 80, 22.] Qui summissus est aut abjectus præ luxu vel præ fatuitate. Quibus verbis reddere conor hæc Eust. 1405: Ὁ καταβεβλημένος διὰ τρυφὴν ἢ καὶ εὐήθειαν· sed addit etiam καὶ μὴ δυνάμενος ὀρθοῦσθαι. Vult autem a βλῶ per sync. facto e βάλλω esse βλάζω, unde fiat βλὰξ, βλακός. Alterum autem etym. a μαλακὸς, ex Etym. pete: ego certe de hujus nom. derivatione ἐπέχω: præsertim quum Erotian. aliam et ipse hujus signif. rationem afferat, quam tradam in Βλὰξ, Piscis: sed quantum e diversorum ll. collatione conjicere possum, in quibus eo usos Classicos scriptt. comperio, puto dici βλὰξ de Eo, qui sit imbecillo remissoque animo præditus, minimeque industrius, sed iners: ideoque nulla Lat. voce aptius reddi posse arbitror quam Supinus; præsertim quum ead. et ipsum metaph. dicatur, qua βλὰξ, i. e. ead. qua vult Eust. dici (nam Supinus dicitur quasi Supinus jacens) et Supinas etiam delicias dicant Lat., ut ille dicit καταβεβλημένος διὰ τρυφήν. [Etym. M. p. 199, 1: Βλὰξ ... εἴρηται ἀπὸ τοῦ μαλακὸς, καὶ τὸ ὑποκοριστικὸν μάλαξ ... καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν βλάξ. Eadem tradit Olympiod. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 61, cui mirifica hæc videbatur vocis origo, de quo rectius judicant Buttmann. in Lexil. vol. 2, p. 262, et Lobeck. ad Phrynich. p. 273. G. Dind.] At in VV. LL. βλὰξ exp. Mollis, item Delicatus. Et Lascivus. Item, Qui se inaniter jactat. Item, Stolidus, Hebes, Stupidus. Adduntur etiam, Socors, Fatuus. E quibus omnibus vv. potissimum placent hæc duo, Socors et Hebes: sic tamen, ut alterum illud Supinus, quod attuli, illis anteferendum censeam. Xen. Cyrop. 1, [4, 12]: Ἢν δὲ τοσοῦτον ἐπιδιδῶ, δέδοικα, ἔφη, μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος γένωμαι. Ubi cur timeat Cyrus ne tandem βλὰξ evadat, præcedentia ostendunt. Democr. ap. Plut. [Moral. p. 40, F]: Ὅσῳ οἱ μὲν καταφρονητικοὶ καὶ θρασεῖς ἧττον ὠφελοῦνται ὑπὸ τῶν λεγόντων, οἱ δὲ θαυματικοὶ καὶ ἄκακοι μᾶλλον βλάπτονται, καὶ τὸν Ἡράκλειτον οὐκ ἐλέγχουσιν, εἰπόντα, Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ ἐπτοῆσθαι φιλεῖ. Sed in vulg. Plut. Edd. perperam legitur παιδιεύεσθαι pro ἐπτοῆσθαι. Pro quo ap. Eund. [Moral. p. 28, E] hunc locum afferentem, sed tacito auctoris nomine, mendose itidem legitur πεποιῆσθαι: Ἀλλ' ὀρθῶς ἔχειν νομίζων τό· Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι· quum vulg. Edd. habeant πεποιῆσθαι. Dicitur autem et βλὰξ ἵππος a Xen. [De re eq. 9, 12], et opp. τῷ θυμοειδεῖ. Bud. Socordem et ignavum interpr. Apud Xen. Ἀπ. legitur et superl. Βλακίστατος· ὀψοφαγίστατός τε καὶ βλακίστατός ἐστι. [Non in codd. Xenoph. sed ap. Athenæum: v. supra in Βλακός.] Ceterum Festo βλὰξ est qui Lat. Stupidus. Quinetiam Idem scribit, Blaterare, est stulte et præcupide loqui: quod a Gr. βλὰξ originem ducit. [Polyb. 16, 22, 5: Ἀνδράποδα καὶ βλᾶκες. Athen. 5, p. 219, A: Βλὰξ γάρ τις ἦν τοιαῦτ' ἐρωτῶν τὸν θεόν, indicat Scottus.] || Piscis quidam omnino inutilis, et qui nulli animanti est esui. Etym. autem dicit ne canibus quidem edulem esse. Hesych. eum fœtidum esse tradit. Ceterum an posterius sit piscis nomen, an contra prius, Gramm. certent.

[Βλαπτήριος, ὁ, ἡ, s. potius α, ον, i. q. βλαπτικὸς, Oppian. Hal. 2, 456. Bast.]

Βλαπτικὸς, ή, όν, Nocivus, Lædendi et damnum

inferendi vim habens. [Philo vol. 1, p. 14, 38 : Ταῖς A ἐνυπαρχούσαις βλαπτικαῖς ἢ ὠφελητικαῖς δυνάμεσιν. Alex. Trall. 11, p. 643 : Ἔχει τι καὶ βλαπτικόν. Arrianum Diss. Epict. 3, 23, 4 afferunt Angl. Scholiastam Lycophr. 144, Scottus, Eustath. p. 119, 42, Seagerus. G. Dindorf.]

[Βλαπτικῶς, Procl. paraphr. Ptolem. 3, 19, p. 236. Struv.]

Βλάπτω, ψω, quod a Βλάϐω factum putatur, e quo ap. Hom. βλάϐεται, ut paulo post docebo, Lædo, Damno afficio. Cic. ap. Plat. Apol. οἰόμενοι βλάπτειν τι [p. 41, D. Τι omittunt libri meliores] interpr. Quod mihi nocere se crediderunt. Q. l. vide in meo Cic. Lex. Apud eund. Plat. ibid. [18] : Οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Xen. Cyrop. 5, [3, 15] : Ὅτι δοκεῖ μέγα βεϐλάφθαι. [Βλάπτειν μεγάλα· vide exempla a Porsono allata ad Aristoph. Ran. 1475, p. 80. Βλάπτειν τὰ μεγάλα, Alex. Trall. 12, p. 670 bis, qui alibi idem sine articulo dixit. Βλάπτειν τὰ μέγιστα, Philo vol. 2, p. 317, 16. Μεγάλα vel ὀλίγον βλάπτειν πρός τι, Bast. Epist. crit. p. 148. Οὐδὲν ἀξιόλογον B ἴσχυσε βλάψαι τοὺς πολεμίους, ex Diod. Sic. 19, 65 affert Schæf. G. Dind.] Apud Thuc. [1, 71] βλάπτεσθαι Schol. exp. ἀδικεῖσθαι, Injuria affici. Redditur etiam Damno affici, vel Detrimentum aut Cladem accipere. In VV. LL. βλάπτεσθαι βλάϐην ἐλαφρὰν, Levi damno affici. [Ex Plutarch. Moral. p. 56, D. Adde Βλάπτεσθαι βλάϐην ἅπασαν ex Galeno vol. 4, p. 470, quem citat Weigel. Cum duplici accusativo Appian. B. Hannib. c. 28 : Τῶν δὲ βουλευτῶν οἱ μὲν οὐκ ἠξίουν ἐπὶ τοσαῖσδε συμφοραῖς ἄλλους τοσούσδε βλαϐῆναι τὴν πόλιν· tot viris rempublicam privari. Idem B. civ. 2, c. 131 : Τὴν δὲ πόλιν τοὺς ὑπολοίπους αἰδούμεθα βλάψαι. Βλάπτειν εἴς τι. Liban. vol. 3, p. 381, 9 : Τῶν δὲ ὡς μαλθακώτερον ἐχόντων (ἐπιλαμϐάνεται) καὶ βλαπτόντων εἰς ἀνδρείαν, ubi Reiskius εἰς ἀνανδρίαν corrigebat, eodem fere modo quo Sylburg. apud Aristoph. Equit. 90 : Οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν, contrarium ἀπόνοιαν requirebat. Βλάπτειν πρός τι· vide supra. || Antiphan. apud Athen. 13, p. 572, A, ab Hemsterh. indicatus : Αἱ μὲν ἄλλαι τοὔνομα (τῆς ἑταίρας) C βλάπτουσι τοῖς τρόποις. Jo. Chrysost. vol. 7, p. 5, C : Τοῦτο οὐδὲν βλάπτει τῶν εἰρημένων τὴν ἀλήθειαν. G. D.] Observavi autem de diis cladem s. noxam aliquam immittentibus dici βλάπτειν ab eod. quum alibi, tum Symp. Ἢν μὴ θεὸς βλάπτῃ. [Θεοῦ βλάπτοντος, Appian. B. civ. 1, c. 113 et alibi. G. Dind.] Sed et ap. alios hunc peculiarem istius verbi usum me observare memini. Soph. [non Sophocles, sed tragicus ap. Lycurg. C. Leocr. p. 159, 21, quem Euripidem esse suspicatur Valck. ad Hippol. p. 198. G. Dind.] : Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά. Quin autem hanc signif. ex Hom. sumserint, minime mihi dubium est : ap. eum enim variis illam in Il. annotavi : e quibus sunt hi : Il. Ψ, [774] : Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων· βλάψεν γὰρ Ἀθήνη· Od. Ψ, [14] : Οἵ σέ περ ἔϐλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα. Est autem θεοὶ nomin. τοῦ ἔϐλαψαν, e præcedente repetendus. Hic autem quamvis ἔϐλαψαν sine adjectione ponatur, possit tamen e seqq. intelligi φρένας : atque adeo ex Od. Ξ, [178] : Τοῦδέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας· Il. O, [724] : Ἀλλ' D εἰ δή ῥα τότ' ἔϐλαπτεν φρένας εὐρύοπα Ζεὺς Ἡμετέρας· unde colligo βλαψίφρων, sicut et θεοϐλαϐὴς, dici de Eo, cujus sanæ menti damnum divinitus infertur. At Il. Ψ, [782], rursum, paulo post illa verba, βλάψεν γὰρ Ἀθήνη, habetur ead. de re dictum, et tanquam epexegetice : Ὢ πόποι, ἦ μ' ἔϐλαψε θεὰ πόδας. Sed et βλάπτειν cum gen., ut βλάπτειν κελεύθου, Od. A, [195], pro Ab itinere quempiam impedire, s. Itineri alicujus impedimentum afferre. [Heyn. ad Homer. vol. 5, p. 190; 8, p. 437. Schæf. Oppian. Hal. 2, 441 : Καί μιν ὁδοῦ βλάπτουσι πονεύμενον. Quint. Smyrn. 13, 423 : Θυμοῦ τ' ἠδὲ νόοιο βεϐλαμμένος. Nicand. Ther. 481 : Ἦ γὰρ ὃ δεσμοῖς βλάπτεται ἐν καμπῇσι πολυστρέπτοισιν ἀκάνθης. Wakef.] Et βλάπτειν γόνατα quasi συμποδίζειν, item βλάπτεσθαι pro προσκόπτειν et ἐμποδίζεσθαι, vide ap. Eust. || A βλάϐω legitur Il. T, [166] : Βλάϐεται δέ τε γούνατ' ἰόντι· quod et alibi reperitur. Et rursum [82] : Βλάϐεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής. [Carmen Anacreonticum 3, 26 : Βλάϐεται A βραχεῖσα νευρή. Schæf. Activi βλάϐω unum est exemplum Quint. Smyrn. 5, 509 : Τίη νύ σοι ἔϐλαϐεν ἦτορ; ab Schneidero allatum. Vitiosum est quod ap. Alex. Trall. legitur 8, p. 425 : Τούτοις τὸ γάλα ἄκρατον μᾶλλον βλαϐεῖν ἢ ἀρήγειν πέφυκε· ubi corrig. βλάπτειν. Sic p. 492 : Πλέον βλάπτουσιν ἢ ὠφελοῦσιν. G. Dind.] Ceterum prius esse βλάϐω quidam putarunt, uti dixi, alii tamen utrum prius sit, in dubio reliquerunt. [Gl. Βλάπτω τὴν γυναῖκα· Obsum uxori. Æsch. Ag. 125 : Βλαϐέντα λοισθίων δρόμων· Eum. 663 : Τίκτει δ' ὁ θρώσκων, ἡ δ' ἅπερ ξένῳ ξένη Ἔσωσεν ἔρνος, οἷσι μὴ βλάψῃ θεός. Theognis 223 : Νόῳ βεϐλαμμένος ἐσθλοῦ. Moschus 4, 76 : Ἅς κε (θεᾶς) μέγα βλαφθεὶς (φρενῶν) τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι. Theognis 937 : Οὐδέ τις αὐτὸν Βλάπτειν, οὔτ' αἰδοῦς, οὔτε δίκης ἐθέλει. Pind. Π. 9, 167 : Βλάπτων λόγον. Angl. ex Schneid. lexico.] Ἔϐλαμμαι, pro βέϐλ. Attice, Eust. [p. 759, 46], ut ap. Etym. M. ἐϐλαστηκότες et ἐπτερύγωμαι, pro βεϐλ. et πεπτερύγωμαι : ἐϐούλευκε pro βεϐ., Eust.; ἐγύμνασμαι, Hesych. [Perfectum βέϐλαφα, Demosth. p. 398; Aristot. Rhet. 3, B 16; Liban. vol. 2, p. 382, 421. De aoristis sic præcipit Mœris p. 106 : Βλαφθέντες, Ἀττικῶς· βλαϐέντες, Ἑλληνικῶς. Similiter Thom. M. p. 154 : Βλαφθέντες δόκιμον, τὸ δὲ βλαϐέντες κοινὸν, ὡσαύτως καὶ βλαφθῆναι λέγε, μὴ βλαϐῆναι. Utrumque aoristum ab optimis scriptoribus usurpari ostenderunt utriusque grammatici interpretes. Aoristus prior ab Ionicæ et veteris Atticæ dialecti scriptoribus prælatus, ut in aliis verbis multis, de quibus Valck. ad Phœniss. v. 979. Inter βλαϐέντες et βλαφθέντες fluctuant codices Phalarid. p. 202, quem locum Schæfer. attulit. De optativo aoristi secundi βλαϐεῖμεν βλαϐεῖτε βλαϐεῖεν Thom. M. p. 153. Futurum βλάψομαι significatione passiva ex Thucyd. 6, 64 affert Passov. Βλάπτω et βάπτω apud Casaub. ad Dionys. Hal. vol. 3, p. 1332 ed. Reisk. et βλάπτοιεν et βλάστοιεν, de quo vide in Βλαστάνω, confusa notat Schæferus. Βλάψωσι et φθάσωσι ap. Xenoph. Cyr. Inst. 1, 3, 14. G. Dindorf.]

[Βλάσαμον, τὸ, poet. vel dialectice pro βάλσαμον. Nicand. Al. 64 : Βλασάμοιο ἐν σταγόνεσσι. Wakef.]

C Βλασκίας, Hesychio Piscis quidam : forsan i. q. βλακείας, s. potius βλακίας et βλάξ. [Vide Βλακός.]

Βλάσκει, Hesychio λέγει, καπνίζει.

Βλαστάζειν, Hesych. scribit Siculos dicere pro βλιμάζειν. [V. quæ s. Βλιμάζω dicentur.]

Βλαστάνω, βλαστήσω, a βλαστέω, 2 aor. ἔϐλαστον, Germino, Fruticor, vel Frutico, de plantis. Sed et generaliter pro Nascor, Originem duco : unde Soph. [Aj. 1305] : Ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν Βλαστών· [761] : Ὅστις ἀνθρώπου φύσιν Βλαστών. Æsch. [S. c. Th. 600] : Ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. Philo De mundo ἀνηϐᾶν et βλαστάνειν copulavit. [Vol. 1, p. 37, 10 : Τῶν δὲ (δένδρων) ταῖς ἐαριναῖς ὥραις ἡϐώντων καὶ βλαστανόντων. G. Dind.] || Act., Produco. Alex. Aphr. : Τὰ κάθυγρα χωρία βοτάνας οὐ βλαστάνει. [Soph. Œd. Col. 697 : Βλαστὸν φύτευμα. Aristoph. Nub. 1124 : Ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵ τ' ἐλᾶαι βλαστάνωσ' αἵ τ' ἄμπελοι· Av. 1478 : Τοῦτο (τὸ δένδρον) τοῦ μὲν ἦρος ἀεὶ βλαστάνει, et similia sæpissime ap. Theophrastum. Thucyd. 3, 26 : Εἴ τι ἐϐεϐλαστήκει. Xenoph. Œcon. 19, 2 : Τὸ ἐν τῇ γῇ κείD μενον φυτὸν βλαστάνοι. Schol. Hom. Il. N, 21 ab Hemsterh. cit. : Βλαστάνουσιν αἱ καλούμεναι ἐφήμεροι ἄμπελοι. || De hominibus et tragici sæpissime dixerunt, ut Eurip. Iph. Aul. 594 : Ὡς ἐκ μεγάλων ἐϐλαστήκασι, et alii poetæ. Oraculum ap. Pausan. 2, 26 : Ὦ μέγα χάρμα βροτοῖς βλαστὼν Ἀσκληπιὲ πᾶσιν. Pherenicus ap. Schol. Pind. Ol. 3, 28 : Ἐξ αἵματος Τιτήνων βλαστόντες. Lycophr. 150 : Τὸν δ' ἐκ Πλυνοῦ τε κἀπὸ Καρικῶν ποτῶν βλαστόντα ῥίζης. Quæ exempla Wakef. attulit. Theopompus comicus ap. Schol. Aristoph. Plut. 179 : Ὄνω μεγείστης μητρὸς ἔϐλαστε τῇ πόλει, qui haud dubie ἔϐλαστεν πόλει scribere quam correpta syllaba prima uti maluit, cujus aliquot ap. Sophoclem sunt exempla : v. El. 440; Philoct. 1311; et inter duo vocabula El. 1081, et fragm. 124. || Βλαστάνειν de ulceribus carnem procreantibus vide in Βλάστησις. Imperfecto iterativo βλαστάνεσκον utitur Sophocles in fragm. Scytharum ap. Schol. Apollonii Rh. 4, 223 : Οὐ γὰρ ἀπὸ μιᾶς κοίτης ἔϐλαστον, ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε. Præsentis

formæ βλαστέω perpauca ap. antiquiores scriptores sunt exempla : nam quæ in codd. tragicorum non raro inveniuntur βλαστοῖ, βλαστῇ, βλαστῶν, cet. vitiosæ sunt aoristi secundi scripturæ in βλάστοι, βλάστῃ, βλαστὼν mutandæ : vide, ut his exemplis utar, criticorum annott. ad Soph. Electr. 1061 ; Antig. 563, 912 ; Ajac. 761, 1303, et Eurip. Androm. 665. Digniora consideratu hæc sunt : Æsch. Choeph. 589 : Βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμιοι λαμπάδες πεδάοροι· ubi Butlerus βλάπτουσι conjicit. Qui βλαστάνειν locis innumerabilibus scripsit Theophrastus, βλαστοῦντος dixit C. P. 2, 17, 5 : Τοῦ κίττου τοῦ περὶ τὰ κέρατα βλαστοῦντος. Βλαστοίη ibid. 5, 4, 5 : Βλαστοίη γὰρ ἂν οὕτως ἕτερον ἐν ἑτέρῳ. Bio Id. 6, 17 : Εἴαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἁδέα βλαστεῖ· ubi alii libri βλάστῃ : unde Brunckius forma Dorica βλαστῇ. Poeta ap. Schol. Hephæst. p. 165 Gaisf. : Βλαστεῖ δ' ἐπὶ γῆς δένδρεα παντοῖα φύοντα. Ἀναβλαστοῦντα Philo vol. 1, p. 301, 47 : Ὅσα παθῶν ἢ κακιῶν δένδρα ἀναβλαστοῦντα εἰς ὕψος ἐξήρθη. Ibid. p. 304, 39 : Τῆς ψυχῆς ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς ῥίζης ἔρνη διττὰ ἀναβλαστούσης, non aoristi, sed præsentis est, pariter ut ἀναβλαστεῖν alibi apud eundem scriptorem. Imperfectum ex Apoll. Rh. 4, 1425, Βλάστεον ὄρπηκες enotavit Wakef. Aoristi ἐβλάστησα exemplum ex Hippocrat. v. in Ἐκβλαστάνω. Empedocles ap. Aristot. De cœlo p. 300, 30 ed. Bekk. et alios : Ὡς πολλῶν μὲν κόρσαι ἀναύχενες ἐβλάστησαν· et De mundo p. 399, 27 : Δένδρεά τ' ἐβλάστησε. Apoll. Rh. 3, 921 : Ὅσοι ἄλλων ἀθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν, et significatione activa 1, 1131 : Οὓς ποτε Νύμφη ἐβλάστησε. Hoc aoristo veteres Atticos abstinuisse observavit Buttmannus Gr. Gr. vol. 2, p. 91. Plus uno in loco eo utitur Theophr., velut H. P. 7, 2, 4 ; 7, 4, 8 ; 8, 11, 9 ; C. P. 1, 12, 9 ; 2, 16, 6 ; 5, 13, 3, 4 : sæpissime et longe frequentius quam altero aoristo recentiores, ut Philo (veluti vol. 1, p. 10, 24 ; 18, 17 ; 188, 11 ; 251, 10 ; 257, 31 ; 261, 10 ; 444, 42 ; 455, 43 ; 513, 27) ; Joannes Chrysost., Liban., alii. Himerius Or. 1, 15, p. 352 : Βλαστήσας ἴουλον. || Βλαστοῦμαι. Soph. in fragment. Thyestæ apud Schol. Euripid. Phœn. 227 : Δειλὴ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη καλῶς ὀπώρα. Philo vol. 1, p. 667, 38 : Ὁ πολυπλοκώτατος τῶν πεφυρμένων ἀνθρώπων τύφῳ βλαστηθεὶς βίος. Alex. Trall. 1, p. 6 : Ἄλλαι βλαστήσονται τρίχες. Nisi hoc pro βλαστήσουσι dictum est. || Tertia denique forma Βλαστάω nonnisi ex Schol. Pind. Pyth. 4, 113 innotuit, quem Wakef. cit. : Θάλλει καὶ βλαστᾷ ὁ Ἀρκεσίλαος. || Significationis activæ, qua et βλαστάνω et βλαστέω non raro dicitur, exempla nonnulla inter locos sunt supra appositos. Joannes Chrysost. vol. 1, p. 332, E : Ἑτέραν (ῥίζαν) ἡμῖν ἐνθεῖναι τὴν ἀρίστην τὴν ἅπαντα βλαστάνουσαν τὰ καλά· vol. 7, p. 95, B : Τὰ κατὰ θεὸν δάκρυα χαρὰν βλαστάνει διηνεκῆ. || Ab librariis interdum confusa Βλαστεῖν et Βλάπτειν. Sic ap. Xen. De rep. Laced. 1, 5, εἴ τι βλάστοιεν restitutum est duce Stobæo, qui βλαστάνοιεν præbuit pro vulgato βλάπτοιεν. In fragm. ap. Stobæum Ecl. Phys. 1, 7, 18, βλάπτοιεν in βλάστοιεν mutabat Wyttenbach. ap. Mahn. de Aristoxeno p. 110, quem indicat Schæf. Βλάστη et βλάβη confusa vide in Βλάστη. G. Dindorf.]

[Βλασταρίζω.] Βλασταρίζουσα, Hesychio ἐπικροτοῦσα, forsan a βλαστόν. [Βλαστρίζουσα (h. e. βληστρίζουσα) Toupius Emend. vol. 4, p. 354.]

[Βλαστάριον, τὸ, Pampinus. Etym. M. p. 330, 31 : Ἕλιξ λέγεται καὶ τὸ τῆς ἀμπέλου νευρῶδες ἔκφυμα, ὃ ἐπιλαμβάνεται τοῦ χάρακος, τὸ παρ' ἡμῖν βλαστάριον καλούμενον. G. Dindorf.]

[Βλαστάω. V. Βλαστάνω.]

Βλαστεῖον, τὸ, Germen. Nicander Al. [622] : Κύπρου τε βλαστεῖα νεανθέα· ubi Schol. tradit κύπρον quibusdam esse εἶδος φυτοῦ, Plantæ speciem : quibusdam vero Κύπρου βλαστεῖα esse τὰ ἀπὸ τῆς Κύπρου νήσου βλαστήματα.

[Βλαστέω. V. Βλαστάνω.]

Βλάστη, ἡ, Germen, Propago. Theophr. : Ποιεῖ δὲ μεγάλας καὶ τὰς ῥίζας, καὶ τὰς βλάστας. Nicander Θ. [641] : Ὀλίγῳ δὲ πέριξ καλχαίνεται ἄνθει· Βλάστη δ' ὡς ἔχιος· σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε κάρηνον· ubi Schol. exp. στέλεχος. [Alexiph. 49 : Αἰθαλέος χαμελαίης βλάστην.

A Wakef.] Βλάστην autem ζώων metaph. Plato Incrementum vocat, Bud. Et Plut. [Moral. p. 116, C, ex poeta aliquo] : Βλάσταις τέκνων βριθομένα. Apud Soph. vero Tr. [381] : Ἰόλη καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμᾶ Βλάστας ἐφώνει, ὅπόθεν οὐδὲν ἱστορῶν, Schol. dicit esse γονεῖς, ἀφ' ὧν ἐβλάστησεν. [Schol. Pindari Nem. 9, 17 : Ἀττικοὶ λέγουσι καύχην τὴν καύχησιν καὶ ἄνθην τὴν ἄνθησιν καὶ βλάστην τὴν βλάστησιν. Vide s. Βλάστησις. Sophocles Antig. 827 : Τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς πετραία βλάστα δάμασεν. Œdip. Col. 972 : Ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός. Dio Chrys. vol. 2, p. 387 : Μηδὲ φυτοῦ βλάστῃ ἐρήδεσθαι. Philo vol. 1, p. 68, 37 : Οὗτος γὰρ (cœlum dicit) καὶ ὡς ἀγρὸς ἀνατολὰς καὶ βλάστας ἔχει μυρίας ὅσας· ibid. p. 178, 41 : Νέας δ' ὅταν ἀνατείλῃ βλάστας αὐτοδιδάκτου σοφίας· p. 283, 7 : Αὐταῖς ῥίζαις τὰς τῆς διανοίας νόσους ἐκτεμεῖν, ἵνα μή τις ὑπολειφθεῖσα βλάστην ἀρρωστήματος ἐνέγκῃ δυσιάτου. Sic Mangeius ex melioribus codd. : nam vulgo βλάβην. Themistius p. 168, D : Ἀδελφοῦ βλάστην ἐρασμιωτέραν φύσαντος. Eustathii exempla affert Tafelius ex Opusc.
B p. 286, 60 : Ἀνέφυσε βλάστην ἀδρυνθεῖσαν· p. 321, 70 : Καὶ μετὰ ὑγείας ὑψηλὴν ἀνάγων βλάστην ἕως εἰς τέλειον· p. 347, 10 : Ἀσχολεῖται περὶ κλάδων βλάστην, καὶ στελέχους αὔξην. De accentu Arcadius p. 114, 23 : Ὀξύνεται ... ἀκτὴ βλαστὴ (alius codex βλατή)· τοῦτό τινες βαρύνουσιν. Apud Sophoclem Œdip. Tyr. 717 βλαστὰς Brunckius edidit tacite. Apud Theophr. H. P. 1, 2, 6, codex Urbinas παραβλάστὰς duplici accentu. G. Dindorf.]

Βλάστημα, τὸ, Germen, Id ipsum, quod germinando prodiit. Greg. in Encom. Macc. [p. 399] : Μητρὸς εὐγενοῦς εὐγενῆ βλαστήματα, Matris generosæ nobiles stirpes. [Theophrastus H. P. 1, 1, 9 : Κλάδον δὲ (λέγω) τὸ βλάστημα τὸ ἐκ τούτων ὑφ' ἕν. Euripides Bacch. 177 : Στεφανοῦν τε κρᾶτα κισσίνοις βλαστήμασιν. || De hominibus. Æschylus Sept. c. Th. 532 : Μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου βλάστημα καλλίπρῳρον, ἀνδρόπαις ἀνήρ. Eurip. Med. 1099 : Τέκνων γλυκερὸν βλάστημα. De gigantibus Eurip. Herc. fur. 178 : Τοῖσι γῆς βλαστήμασι, Γίγασι. || De animalibus. Eurip. Cyclop. 206 : Πῶς μοι κατ'
C ἄντρα νεόγονα βλαστήματα ; || In scriptis medicorum sæpe exanthemata significat. Hippocrates p. 47, 21 : Ἢ ἕλκος, ἢ χυμός τις συνεστηκώς, ἢ βλάστημα, ἢ φῦσα· p. 1136, D : Βλαστήματα. Paulus Ægin. p. 56, 49 : Βλαστήματα ἑλκώδη. G. Dind. Aretæus p. 117 : Ἰόνθοισι ἴκελα ἐκφύει βλαστήματα. Weigel.]

[Βλάστημος, ὁ, Incrementum. Æschylus Sept. c. Th. 12 : Βλάστημον ἀλδαίνοντα σώματος πολύν· ubi Schol. ἤτοι αὔξησιν καὶ προκοπὴν αὔξοντα καὶ βλαστάνοντα σωματικήν, ὡς ἀκμαῖον καὶ νεανικὸν εἶναι πρὸς μάχας. || Proles. Æschylus Suppl. 317 : Τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῆσδε βλάστημον λέγεις ; In utroque Æschyli loco libri nonnulli βλάστιμον. Blomfieldus ὀξυτόνως βλαστημόν. G. Dindorf.]

[Βλαστημοσύνη, ἡ, Nonnus Paraphr. Joann. 2, 140. Bast.]

[Βλαστήμων, ὁ, ἡ, i. q. βλαστικός. Nicander Al. 561 : Χαμαιπίτυος βλαστήμονος. Bast.]

Βλάστησις, ἡ, Germinatio. Theophr. : Φανερὸν δὲ γίνεται τόδε ἅμα περὶ τὴν βλάστησιν. Pro quo Plin. :
D Quod quum evenerit, detegitur statim in germinatione. Theophr. [H. P. 5, 4, 6] : Φασὶ δὲ καὶ τὴν ἐλάτην φλοισθεῖσαν ὑπὸ τὴν βλάστησιν, ἀσαπῆ διαμένειν ἐν τῷ ὕδατι. [Ibid. 2, 7, 6 : Ἐὰν δέ τι μὴ φέρῃ καρπὸν, ἀλλ' εἰς βλάστησιν τρέπηται· 9, 11, 11 : Δύναται δὲ ἡ ῥίζα καθαίρειν καὶ ἄνω καὶ κάτω· τὸ μὲν γὰρ πρὸς τὴν βλάστησιν ἄνω, τὸ δὲ πρὸς τὴν γῆν κάτω· ubi codex Urbinas aliique libri βλάστην, quæ eadem varietas est De C. P. 6, 11, 8, et fortasse fuit 5, 16, 2, ubi liber Urbinas βλάστηνσιν, cum puncto sub litera ν priore. In γένεσις corruptum H. P. 1, 1, 3, ubi recte βλάστησιν liber Urbinas. Ceterum innumerabilia apud Theophrastum sunt h. v. exempla. Basilius M. vol. 1, p. 40, B : Πρῶτόν ἐστιν ἐν τῇ γενέσει τῶν φυομένων ἡ βλάστησις· ἔπειτα ὅταν προκύψῃ μικρὸν τὰ βλαστήματα, βοτάνη γίνεται· εἶτ' ἐπειδὰν αὐξῆται, χόρτος ἐστί. Et paullo post : Καθ' ἑαυτὴν ἡ γῆ προφερέτω τὴν βλάστησιν. G. Dind.] Pro quo itidem Plin. : Tradunt et abietem circa germinationem decorticatam, aquis non corrumpi. Scribunt quidam βλάστησιν esse non

solum Germinum frondiumque productionem, sed A etiam Fructuum inchoationem. [Gl. Germinatio.]

Βλαστητικὸς, ἡ, ὸν, Germinandi vim habens. Theophr. C. P. 1, 3, [3] : Τὸ γὰρ καταλειπόμενον, ἀεὶ βλαστητικόν. [Βλαστητικὸς pro vulgato βλαστικὸς præbet codex Urbinas H. P. 1, 1, 4 ; C. P. 5, 1, 12 ; 5, 4, 3. G. Dindorf.]

Βλαστικὸς, ἡ, ὸν, Ad germinandum propensus. Theophr. C. P. 1, 15; [1, 13, 10] : Βλαστικώτατα δ' οὖν, ὡς εἰπεῖν, τὰ μάλιστα εὐαυξῆ τῇ φύσει. [H. P. 3, 12, 8 : Ὡσὰν ἤδη βλαστικόν. De odor. 63, p. 754 ed. Schneid. : Κατὰ τὰς βλαστικὰς ὥρας. Geopon. 9, 9, 3 : Βλαστικώτεροι τόποι· 9, 9, 8 : Βλαστικώτερα στελέχη. G. Dindorf.]

[Βλαστογονέω lectio vitiosa : vide Βλαστοφυέω.]

Βλαστοκοπέω, ήσω, Germina aufero et quasi amputo. Theophr. [H. P. 4, 14, 6; C. P. 5, 9, 13]: Ὅταν ὑπὸ πνευμάτων βλαστοκοπηθῇ. Pro quo Plin., Vi tempestatum germinibus ablatis.

Βλαστολογέω, q. d. Germina carpendo lego. Theophrast. C. P. 3, [16, 1] : Ἐπεὶ δὲ ὅμοιον τῷ τοιούτῳ καὶ B ὥσπερ δεύτερον ἡ βλαστολογία, δεῖ καὶ ταύτην εὐθὺς ποιεῖσθαι, καὶ βλαστολογεῖν, ὅταν εὐθὺς διαφάνωσι τὸν καρπόν. Idem : Ἔπειτα πάλιν βλαστολογεῖν πρὸ τοῦ ἀνθεῖν. Ubi Bud., Columella [11, 2, 44,] Pampinare dicit, et locum pene ad verbum vertit. Alicubi Cacumina defringere dixit. Sunt tamen qui scribant Cacumina defringere et Decacuminare proprie esse ἀκρωτηριάζειν. [Galenus vol. 6, p. 357, A, ab Hemsterh. citatus : Ὧν οὐδεὶς ἀμπελουργὸς προνοεῖται περισκάπτων ἢ περισκάλλων ἢ βλαστολογῶν ἢ τι τοιοῦτον διαπραττόμενος. Geoponic. vol. 1, p. 208 : Βλαστολογεῖσθαι δὲ τὴν πρώτην βλαστολογίαν ὑπὸ ἑνὸς ἐργάτου. Gl. Βλαστολογῶ· Pampino. G. Dindorf.]

Βλαστολογία, ἡ, Pampinatio, a legendis pampinis ut herbis : quemadmodum Bud. e Colum. [11, 2, 44] refert. Theophr. [C. P. 3, 16]: Δεύτερον δὲ καὶ τρόπον τινὰ τούτῳ παραπλήσιον ἡ βλαστολογία· καὶ γὰρ ἐνταῦθα εἰδέναι δεῖ ποῖα συμφέρει καταλιπεῖν καὶ τὰ ποῖα ἀφαιρεῖν, Decacuminatio, Gaza. [Ibid. 3, 2, 1 : Λέγω δὲ οἷον τομάς τε καὶ διακαθάρσεις καὶ βλαστολογίας, καὶ C κοπρίσεις. Geoponicorum locum v. s. Βλαστολογέω. Gl. Βλαστολογία· Pampinatio. G. Dindorf.]

Βλάστον, τὸ, i. q. βλαστὸς s. βλάστημα, Germen. Hesych. enim βλάστα exp. βλαστήματα· addens, Siculos ita vocare et τὰ πλαταγώνια. [Hesychius : Βλάστα· βλαστήματα· πλαταγώνια, Σικελοί· ubi interpretes Nicandri versus comparant apud Athen. 15, p. 683, v. 20 : Βλαστοδρεπιδεχύτοιο (βλάστα δρέπου δὲ ... Scaliger), et v. 52 : Ἀδρύνει δὲ βλάστα βαθεῖ ἐν τεύχεϊ καρπόν. Rectius videtur βλαστά.]

Βλαστὸς, ὁ, Germen. [Herodot. 6, 37 : Πίτυς ἀποκοπεῖσα βλαστὸν οὐδένα μετίει· 8, 55 : Βλαστὸς ὅσον τε πηχυαῖος.] Theophr. : Βλαστόν τινα ἀφίησι μικρὸν, ἄφυλλον, ὥσπερ ῥιζίον. Pro quo Plin. de Ficu Cypria, Hæc germina emittit sine ullis foliis, radici similia. Idem H. P. 3, 6 : Ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλους βλαστούς. Et paulo post : Οἷον γόνυ ποιησάμεναι τὴν τοῦ πρώτου βλαστοῦ κορύνην. [Ibid. 1, 6, 11 : Τὰ μὲν γὰρ φύλλα μεγάλα καὶ ὁ βλαστὸς (cauliculus) αὐτοῦ βραχὺς, ἡ δὲ ῥίζα μακρά. Ὁ βλαστὸς καὶ ἡ ῥίζα Aristot. De generat. D anim. 1, 23; 2, 4. Τοὺς βλαστοὺς τῆς ῥίζης Strabo 7, p. 316. Ὁ τοῦ βλαστοῦ καιρὸς, germinandi tempus, ex Diodoro Sic. 17, 82 affert Hemsterh. || Βλαστὸς μοσυλῆτις, Cassiæ genus, ex Dioscoride 1, 12 afferunt Angl. || Proles. Sophocl. fragm. 314 (apud Schol. Apoll. Rhod. 3, 1371) : Ἡ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὐπιχώριος. Epigramma apud Jacobs. ad Antholog. Pal. vol. 3, p. 968 : Οὔτε γὰρ αὐτὴ λείπομαι οὔτ' ἔλιπον βλαστὸν ἀποιχομένη. Artemidor. 2, 9, p. 145 : Ὥσπερ δὲ τῶν δένδρων τέκνα εἰσὶν οἱ βλαστοὶ, οὕτω καὶ τῶν ἀνδρῶν τέκνα εἰσὶν οἱ βλαστοί. G. Dindorf.]

[Βλάστος, ὁ, Blastus, nomen pr. viri, in Inscr. Attica ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 371. Alius Actor. 12, 20. G. Dindorf.]

[Βλαστοφυέω, Germina procreo. Theophrastus C. P. 1, 11, 7 : Βλαστοφυεῖν καὶ καρπογονεῖν· ubi libri male καρποφυεῖν καὶ βλαστογονεῖν. Indicavit Schneid.]

[Βλαστρίζω Toupii conjectura. V. Βλασταρίζω.]

Βλασφημέω, Probra et convitia jacto in aliquem, A Maledictis et contumeliis incesso, etiam Famam existimationemque alicujus lædo, eum calumniando et ei obtrectando. Herodian. 2, [6, 20] : Πόῤῥωθεν ἑστῶτες ἐβλασφήμουν καὶ κακῶς ἠγόρευον. Plut. [Moral. p. 855] : Παραθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν καὶ λέγειν ποιούμενος. Item Plato De LL. [7, p. 800, C] : Βλασφημεῖν πᾶσαν βλασφημίαν, Nullis non probris et contumeliis incessere. Interdum cum præpp. περὶ, κατὰ, εἰς. Cum περί : Dem. Βλασφημεῖν περὶ πατρὸς, Patrem calumniari, Patri obtrectare. Sic Isocr. [p. 310, B] : Ἐνίους τῶν σοφιστῶν βλασφημεῖν περὶ τῆς ἐμῆς διατριβῆς. Idem in Hel. Enc. [p. 217, A] : Ἤδη τινὲς ἐλοιδόρησαν αὐτὸν, ὧν τὴν ἄνοιαν, ἐξ ὧν ἐβλασφήμησαν περὶ ἐκείνου, ῥᾴδιον ἅπασι καταμαθεῖν. Ubi nota eum synonymως usurpare λοιδορεῖν τινα, et βλασφημεῖν περί τινος. Cum κατὰ autem, ut idem Isocr. Panath. [p. 246, A] : Τοὺς ὑπὲρ ἐκείνων βλασφημοῦντας καθ' ἡμῶν. [Adde alios Isocratis locos, p. 98, A; 218, E; 222, C; 233, E; 311, C; 316, A; Antidos. § 265, p. 351, B. G. Dind.] Suidas in Justino : Κατὰ τῶν Χριστιανῶν βλασφημεῖν, B Christianos convitiis et maledictis insectari. Nec non cum εἰς, Plato De rep. 2 : Εἰς θεοὺς βλασφημεῖν, Diis maledicere, Deos probris et contumeliis incessere : ut Marc. 3, [29] : Βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα, Contumelia afficere Spiritum sanctum, Probro incessere : Ὃς δ' ἂν βλασφημήσῃ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, οὐκ ἔχει ἄφεσιν εἰς τὸν αἰῶνα. Ibid. : Ὅσας ἂν βλασφημήσωσιν βλασφημίας, Quæcunque probra ac contumelias dixerint. Matth. 9, [3], scribæ de Christo dicente ad paralyticum : Θάρσει, τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, aiunt, Οὗτος βλασφημεῖ, Impie loquitur. Quo modo accipi potest et βλασφημεῖν εἰς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, sc. Impie loqui de Spiritu sancto; et in hac signif. ap. sacros Scriptores frequentius est : ap. alios autem pro Obtrectare, Probris incessere, Maledicere, Alterius famam maledictis lædere, potius usurpatur verbum βλασφημεῖν. Jungitur accusativo quoque, ut ap. Appian. : Ἐβλασφήμουν αὐτὸν ὡς κακῶς ἐπὶ τρισὶν ἀνδράσιν τὰ πάντα θέμενον. [Clemens Alex. Pædag. p. 297 : Πολλοὺς δὲ καὶ βλασφημοῦντες εἰς γέλωτα οὐ C παύονται.] Unde pass. βλασφημεῖται, Male audit, Maledictis incessitur. Et βλασφημούμεθα, Male de nobis loquuntur homines, Convitia et probra nobis ingeruntur, Maledictis et contumeliis laceramur.

[Βλασφήμημα, i. q. Βλασφημία. Theod. Abucar. Opusc. p. 410, 16 : Πρὸς τῇ αἰσχύνῃ, καὶ μεγίστῳ περιπεσεῖται βλασφημήματι· cfr. ib. p. 408, 5. Hase.]

[Βλασφημητέος. Clem. Alex. Str. 1, 10, p. 343 : Οὔτ' οὖν βλασφημητέος ὁ εὐποιητικός. Angl.]

Βλασφημία, ἡ, i. q. βλασφημοσύνη, sed in prosa usitatius. Lucian. [Eunuch. c. 2] de duobus philosophis non sine convitiis et contumeliis inter se altercantibus : Ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, Tota convitiorum plaustra alter in alterum jactavit. At Synes. : Τοῖς ἐξ ἁμάξης λοιδορησάμενος, Talibus convitiis probrisque incessens, qualia e plaustris in obvios quosque jactari solebant. Plato De LL. 7 : Βλασφημίαν πᾶσαν κατὰ τῶν ἱερῶν καταχέειν, Omni probrorum convitiorumque genere sacra inquinare. [Euripides Ion. 1189 : Ἐν χεροῖν ἔχοντι δὲ σπονδὰς D μετ' ἄλλων παιδὶ τῷ πεφηνότι βλασφημίαν τις οἰκετῶν ἐφθέγξατο. G. Dind.] Demosth. pro Cor. [p. 257] : Ἃς κατὰ τῶν Εὐβοέων ἐποιήσατο βλασφημίας. Herodian. 8, [5, 3] : Εἰς αὐτὸν ἀποῤῥίπτειν δυσφήμους καὶ αἰσχρὰς βλασφημίας, ubi Polit. : In ipsum nulla non jacere convitia; 4, [12, 3] : Εἰς τοῦτον πολλάκις ἀπέσκωψε, καὶ μέχρι αἰσχρᾶς βλασφημίας. Rursum Dem. Philipp. 4 : Ὑπὸ βλασφημίας ἀδίκου διαβεβλημένων. Isocr. : Τοιαύταις βλασφημίαις χρωμένων. [Adde p. 95, E, 285, D, 293, C. G. Dind.] In Ep. Philippi ap. Dem. [p. 164] opp. inter se παῦσαι τῆς βλασφημίας, et ποιῆσαι λέγειν ἐπαίνους ὑπέρ τινος. Item βλασφημία παλινδρομοῦσα apud Plutarch. [Mor. p. 88, B], Probrum quod in convitiatorem recidit, quo dicit nihil esse nec αἴσχιον nec λυπηρότερον. Item Βλασφημία τοῦ πνεύματος, Matth. 12, [31], Probrum quo Spiritus sanctus incessitur, Contumelia qua Spiritus sanctus afficitur. Alii, Convitium, s. Maledictum in Spiritum sanctum. Alii, Blasphemia in Spiritum sanctum : quam dicit οὐκ ἀφεθήσεσθαι τοῖς ἀνθρώποις. Legimus apud

Eund. 15, [19] : Ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι, ubi Erasmus vertit Convitia ; alii, Obtrectationes, Calumniæ, Sermones quibus aliena fama læditur. Nam βλάσφημος dictum videtur παρὰ τὸ τὴν φήμην βλάπτειν, a lædenda fama et existimatione. [Merita censura, Meritum convitium, Merita infamia. Demosth. p. 517 : Οὔκουν ἄξιον τοσαύτην βλασφημίαν ἀντὶ καλῶν καὶ προσηκόντων ὑμῖν ἀγαθῶν ἑλέσθαι. Angl.]

[Βλασφημόγλωσσος, ὁ, ἡ, Contumeliosus in Deum. Epiph. t. 2, p. 290, A : Τὰς τραχυκέντρους ἢ βλασφημογλώσσους αἱρέσεις. Hase.]

Βλάσφημος, ὁ, ἡ, Famam alicujus lædens et inquinans, Qui infamat aliquem falsis de eo rumoribus sparsis, famam criminis alicujus inurit alicui. Ab Eust. [ad Homer. p. 219, 39; 1490, 3] pariter et Lex. meo vet. exp. ὁ ταῖς φήμαις βάλλων, λοίδορος : ab aliis Maledicus, Probrosus, Convitiatorius. Dem. Epitaph. : Μηδὲν εἰπόντες βλάσφημον. Herodian. 7, [8, 21] : Βλάσφημα πολλὰ εἰπὼν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ σύγκλητον, Quum multa in civitatem senatumque probra jecisset, Polit. ; Chrys., Βλάσφημον ῥῆμα ἐκφέρειν, Acerbum, probrosum et maledicum verbum. [Maximus Tyr. vol. 2, p. 34 : Καί τι καὶ εἰς τὸ παιδίον ἀπέρριψε βλάσφημον ἔπος. Schæf.] Rursum Dem. βλάσφημον εἰπεῖν, Probrosum dictu, h. e. Quod cui dicimus, probra in eum jacimus : Philipp. 3, [p. 110, 9] : Δέδοικα μὴ βλάσφημον μὲν εἰπεῖν, ἀληθὲς δὲ ᾖ, Metuo ne probrosum quidem, verum tamen sit. Item βλάσφημος κρίσις, Judicium maledicum et quo probra alicui ingeruntur. In Epist. 2 Petri 2, [11,] de angelis : Οὐ φέρουσι κατ' αὐτῶν παρὰ Κυρίῳ βλάσφημον κρίσιν, Non ferunt adversus eas apud Dominum maledicum judicium. [Pollux 5, 118 : Ὁ βλάσφημος καὶ διάβολος ἰδιωτῶν. Adverbii βλασφήμως, quod idem sine nota memorat 3, 139, exempla afferunt Angl. et Kallius, Appian. Civ. 2, c. 126 : Βλασφήμως ἐδημηγόρησε· Philostr. V. A. 4, 19, p. 156 : Δι' ἃ βλασφήμως τε καὶ ἀμαθῶς εἶπε· Athanasium 1, p. 511.]

Βλασφημοσύνη, ἡ, Maledicentia qua probra alicui ingeruntur, λοιδορία. Apud Synes. Ep. 57 : Ἁγνεῦσαι δ' ἀκοὰς βλασφημοσύνης ἀλεγεινῆς, quales apud Dem. Epitaph. : Οἱ μηδὲν ἂν εἰπόντες αὐτοὶ βλάσφημον, ἄλλου γε λέγοντος χαίρουσιν ἀκούοντες.

[Βλασφήμως. V. Βλάσφημος.]

[Βλάττα. Laurentius Lydus De mensibus p. 24 : Βλάττα ὄνομα Ἀφροδίτης ἐστὶ κατὰ τοὺς Φοίνικας· ubi Rœtherus : « Veri est simile, *Baaltin* Phœnicum deam ab eo significari. » G. Dindorf.]

Βλάττανον [codex Βλάτταν], Hesychio χόρτος ἢ λάχανον.

Βλάττιον Βυζάντιον, apud Actuarium et recentiores Medicos Gr. dicitur Os anterius narium purpuræ : ut et apud Nicol. Alex. in quorundam vocc. expp. legitur, Βλάττιον Βυζάντιον, ὀστοῦν τῆς ῥινὸς τῆς πορφύρας. Diversum est ab onyche; is enim conchylii est tegumentum. Causam appellationis hujus exp. Leon. Fuchs. De comp. medic. 1. [Interdum Βλάτιον scriptum. De utroque dixit Ducangius.]

Βλαττοῖ, Hesych. exp. παιδαριεύεται.

[Βλαῦδες. V. Βλαύτη.]

[Βλαυδίον. V. Βλαυτίον et Βλύδιος.]

[Βλαῦδος, πόλις Φρυγίας, ἀπὸ Βλαύδου τοῦ τὸν τόπον εὑρόντος, ὡς Μενεκράτης· τὸ ἐθνικὸν Βλαυδηνός, Stephanus Byz. Βλαῦδον, πολίχνην Φρυγιακήν, memorat Strabo 12, p. 567. « Erat et in his oris, modo tamen diversum sit, oppidum Βλαῦνδον, unde ΒΛΑΥΝΔΕΩΝ numi in Thes. Britann. t. 2, p. 100. De eo ad Hieroclis Synecdem. p. 662. » Wesseling. ad Diodor. 13, 104, p. 627, 84. Conf. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 95; Mionnet *Description* vol. 4, p. 20, 21. G. Dindorf.]

Βλαῦται, αἱ, Genus calceamenti, et idem, ut opinor, atque αἱ βλαῦδες Hesychianæ. Athen. 3, [p. 98, A] : Κόμιζέ μοι ἐπὶ τὸ γυμνάσιον τὰς βλαύτας τὰς ἀφορήτους· verba heri ad famulum. Plato Symp. [p. 174, A] : Ἔφη γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον· ἃ ἐκεῖνος ὀλιγάκις ἐποίει· καὶ ἐρέσθαι αὐτὸν ὅποι ἴοι, οὕτω καλὸς γεγενημένος. Rursum apud Athen. 12, [p. 548, C], ex Anaxila : Μύροις χρῶτα λιπαίνων, χλανίδας δ' ἕλκων, βλαύτας σύρων. Et aliquanto ante [p. 543, F] : Χρυσοῖς τε ἀνασπαστοῖς

A ἐπέσφιγγε τῶν βλαυτῶν τοὺς ἀναγωγέας. [Libanius vol. 3, p. 384, 19 : Μνησθεὶς γὰρ τῶν ἀπὸ τοῦ Διὸς συντελούντων τοῖς δρωμένοις, τούτοις, φησίν, ὅσον τῆς βλαύτης περίεστι, τοσοῦτον ἐχρῆν ἀφαιρεῖν τῶν ποδῶν· p. 385, 17 : Δεῖ δή τινα κανόνα σιδηροῦν ἀπὸ τῆς βλαύτης ὁρμώμενον ἀρκοῦσαν ἠχὴν ἐργάσασθαι· p. 386, 8 : Διὰ τὴν ὀργήν σου τὴν κατὰ τῆς βλαύτης. Synesius Calvit. encom. p. 77, C : Ἧ γε καὶ προσάλλονται (γρ. προσήλωνται margo) βλαύτης Ἀττικῆς ἀκριβέστερον. Procopius Sophist. Epist. 87, p. 262 ed. Mai. : Ἀδωνάρια πέμψας ἄρρυθμα, καθά σοι φίλον καλεῖν, καὶ βλαύτας ἀμούσους. Κραύτη, εἶδος ὑποδήματος apud Arcadium p. 114, 17, ex βλαύτη corruptum esse animadvertit Blochius. Herodianus Περὶ μονήρους λέξεως p. 42, 34 : Σημειῶδες τὸ βλαύτη τῇ αυ διφθόγγῳ παραληγόμενον. Reliqua enim nomina disyllaba in τη vel αι vel οι diphthongum habent. G. Dind. Clemens Alex. p. 206 : Βλαύταις ἢ φαικασίοις χρηστέον· κονίποδας αὐτὰ ἐκάλουν οἱ Ἀττικοί. Weigel.]

Βλαυτίον, τὸ, Crepidula s. Sandaliolum : pro eod.
B enim accipi βλαυτίον et σανδάλιον docet Athen. 8, [p. 338, A], nam ibi Dorio quidam, κυλλόπους ὤν, quum in convivio quodam perdidisset τοῦ χωλοῦ ποδὸς τὸ βλαυτίον, dicit sese οὐδὲν πλεῖον καταράσεσθαι τῷ κλέψαντι ἢ ἁρμόσαι αὐτῷ τὸ σανδάλιον. Legitur apud Aristoph. quoque [Eq. 889 : Τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν ὥσπερ βλαυτίοισι χρῶμαι· ubi Rav. et Venet. βαλαντίοισι] et in Epigr. [Gl. Βλαυτίον, ὑπόδημα· Solea. Apud Suid. v. Βάθρα in loco scriptoris ignoti τοὺς βλαυτίους. Angl. Lectio vitiosa. Grammaticus ab Osanno editus in append. ad Philem. p. 295 : Βλαυτίον· σανδάλιον, ὑπόδημα. Λέγεται καὶ βλαυδίον (codex βλανδίον). Βλαυτία in λαυτία corruptum apud Philostr. Epist. 22, p. 922 animadvertit Pierson. Veris. p. 157, ab Schæf. citatus. In Βλαύρια abiit apud Hesychium. G. Dindorf.]

[Βλαυτοπώλης, ὁ, Calceorum venditor. Theodorus Prodromus in *Notices et Extraits* vol. 6, p. 556, a Boisson. indicatus.]

Βλαυτοῦν [codex βλαπτοῦν], Hesychio teste, signif.
C ὑποδέειν ἢ πλήσσειν σανδαλίῳ, Induere aut Verberare sandalio. [Terent. Eun. 5, 8, 4 : Caput sandalio commitigare.]

[Βλαχά. V. Βληχή.]

Βλαχάν, Hesychio ὁ βάτραχος, Rana.

[Βλάχνον. V. Βλῆχρον.]

[Βλάχρον. V. Βλῆχρον.]

Βλαψιγονία, ἡ, quasi Fœtus s. Partus læsio, dici fertur, quum apes morbo, ignavia, aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt.

Βλάψις, εως, ἡ, Damni illatio, Noxa. Plato De LL. 11, [p. 932, E] : Τῶν δ' ἄλλων περὶ βλάψεων εἴτε τις ἄρα πόμασιν, ἢ καὶ βρώμασιν, ἢ ἀλείμμασιν ἑκὼν ἐκ προνοίας πημαίνει. [Grammaticus Bekkeri Anecd. 1, p. 438, 3.]

[Βλαψίταφος, ὁ, ἡ, Sepulcrum lædens. Inscr. apud Viscont. Inscr. Triop. p. 72 : Τίσει ἀτασθαλίης βλαψιτάφου κόλασιν. Indicavit Boisson.]

Βλαψίφρων, ὁ, ἡ, Cui mens læsa est, Stolidus. [Æschylus Sept. c. Th. 726 : Τελέσαι τὰς περιθύμους
D κατάρας βλαψίφρονος Οἰδιπόδα· ubi metrum βλαψιφρόνως postulat. Schol. : Βεβλαμμένου τὰς φρένας. Euphorio apud Schol. et Eustath. (p. 1493, 46) ad Odyss. 4, 228 : Βλαψίφρονα φάρμακα γεῦεν. Orph. H. 76, 3 : Κάκης ... βλαψίφρονος. Tryphiodor. 411 : Βλαψίφρονος ἄτης. Scriptor ap. Euseb. H. E. 5, 16, 4 : Τὸ βλαψίφρον καὶ ὑποκοριστικόν· et 6 : Ὑπὸ πνεύματος βλαψίφρονος. Hos locos indicarunt Scottus, Scap. Ox., Wakef., Boisson. Hesychii exemplum s. v. φρεμπάρωσις addit Hemsterh.]

Βλεέρει· οἰκτείρει, Bœoti, Hesych. [Ubi Guyetus recte admonet verbi ἐλεαίρω. In codice autem βλεερεῖ scriptum.]

[Βλεισσήνη. Vid. Λισσή.]

Βλεκέμυξος, Hesychio βλακώδης, μυξώδης, εὐαπάτητος, Mucosus, Ignavus s. Stolidus, Deceptu facilis. [Cognatum cum v. βλέκυξ.]

[Βλέκυξ, υγος. Vid. Βλέτυγες.]

Βλεμεαίνω, Trucibus oculis circumspicio, ut tradit Eust. [p. 716, 14], addens leonum proprium esse

hoc vocab. et signif. Terrere vel solo aspectu, aut A
Huc et illuc conversis oculis circumspicere, aut, ut alibi [p. 1194, 45] scribit, Δεινοῦσθαι καὶ ἀγριοῦσθαι, κατὰ λέοντα ἐκφοβοῦντα βλέμματι καὶ ὄψεως βλοσυρότητι· aut ἀποβλέπεσθαι καὶ περίβλεπτον εἶναι, s. γαυριᾶν περιβλεπόμενον. Quosdam tamen esse qui a βρέμω derivent, eique προϋπεῖναι τὸ βρεμεαίνω· unde βλεμεαίνω factum sit, sicut a κρίβανος κλίβανος. Nonnullos a φλέψ deducere q. φλεβεαίνων, pro ἀναῤῥώννυσθαι καὶ προθυμεῖσθαι. Il. M, [42] : Ὡς δ' ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι Κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων· Θ, [337]: Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων. Apud Greg. vero, Εἰ δὲ σὺ κάλλει τόσσον ἐπιπλάστω βλεμεαίνεις, Bud., Si fucata facie tantum efferris. [Hom. Batr. 274 : Ἐνναίρειν βατράχους βλεμεαίνων. Angl.]

[Βλεμενία, ας, ἡ, Blemyarum regio. Epiphan. t. 2, p. 60, D : Διαπερῶν [Nilus] τὴν μικρὰν Αἰθιοπίαν, Ἀνουβίτην τε καὶ Βλεμενίαν. Hase.]

[Βλέμμινα et Βλεμινᾶτις. Vid. Βελβίνα.]

Βλέμμα, τὸ, Aspectus, Intuitus, Vultus. Dem. c. Mid. : B
Τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ· Obtutu truculento, Vocis atrocitate, Bud. [Euripid. Herc. fur. 306 : Ἕν τ' ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον. Heliodorus 4, 7, p. 146, 7 : Κυλοιδιᾷ μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ βλέμμα διέῤῥιπται. G. Dind.] Aristoph. [Il. 367]: Ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει, Ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι, Aspectus indicat eum aliquid secus admisisse, Bud. Herodian. 4, [5, 17] : Βλέμματι δριμεῖ ἀφορῶν εἰς τοὺς ἐκείνου φίλους, τρέμοντάς τε καὶ ὠχριῶντας τοὺς πλείστους. Lucian. [D. mar. 15, 2] : Τὸ βλέμμα ἥμερος· [Zeux. c. 5]: Τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὀρειόν τι καὶ ἀνήμερον. [Plutarch. V. Marii c. 43 : Τῇ στυγνότητι τοῦ βλέμματος.] Theoph. Ep. 15 : Τὸ δὲ βλέμμα οὔτε θυμῷ φοινισσόμενον, οὔτε μαλακώτερον τῇ ὑγρότητι, ἀλλ' ἀνδρεῖον καὶ πρᾶον ὁμοῦ. Varia autem h. v. epith. habes ap. Cam. [Ὀραθησόμεθα ὑπὸ τοῦ θείου καὶ παντεφόρου βλέμματος, Agapet. Sch. Reg. 23. Boisson. Plurali βλέμματα, oculi, utitur Æsch. Fragm. 224 : Βλεμμάτων βολή. Antiphanes apud Athen. 2, p. 38, B : C
Ἀμφότερα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων. In voc. βλέμμα et κλέμμα ludit Eustath. Opusc. p. 131, 3. G. Dindorf.]

[Βλέμυς, υος, ὁ, Blemys, dux Indorum, εἷς τῶν Δηριάδου τριῶν ὑποστρατηγῶν τῶν σὺν αὐτῷ Διονύσῳ πολεμησάντων, inquit Steph. Byz. (Conf. Nonnus Dion. 17, 385 seqq.) Ab eo nomen duxerunt Βλέμυες, gens Libyca, de qua v. Niebuhr. in Monumentis Nubiæ ab Gauo editis, 10, p. 6. In Etym. M. p. 199, 40, ubi Stephani Byz. locus repetitur, Βλέμμυς et Βλέμμυες scriptum, ut ap. Strabon. 17, p. 736 aliosque : v. Tzschuck. ad Pomp. Melam vol. 2, 1, p. 192. Simplex μ Nonni versus tuentur et Theocrit. 7, 114, et Dionys. Perieg. 220. Apud scriptores Latinos interdum Blemmyæ s. Blemyæ vocantur. || Femininum Βλέμυσσα. Theognost. can. 586, in cod. Barocc. 50 : Τὰ διὰ τοῦ υσσα, Βέβρυσσα, Λίβυσσα, Βλέμυσσα. G. D.]

[Βλένινα, ἡ, Blenina, oppidum Arcadiæ. Pausan. 8, 27, 4. G. Dindorf.]

Βλέννα, ἡ, Mucus : Frigidus humidusque succus, D
quem omnes homines φλέγμα vocant, ut scribit Gal. De fac. nat. 2, [vol. 5, p. 50, ubi contra Prodicum disputat. Idem vol. 7, p. 306 : Εἰ δὲ ἡ καλουμένη μύξα ἢ βλέννα συναπέρχοιτο. Weigel.] Hippocr. ita nominare consuevit Crassiorem pituitam, qualis e cerebro per palatum et nares descendit, alio vocab. μύξα dictus : ut Il. διαίτης ὀ. [p. 142, 8] : Καὶ ἢν μὲν ῥαγῇ κατὰ τὰς ῥῖνας ἢ κατὰ τὰ ὦτα ὕδωρ ἢ βλέννα, ἀπαλλάσσεται τῆς νούσου. Quæ ad verbum leguntur et ap. Eund. De morb. 2, [p. 464, 40] : verum ibi non βλέννα scriptum est, sed Βλαίννα, ut vicissim ap. eum βλεσσὸς legitur multis in ll. pro βλαισὸς, ut ap. Gal., Aristot. et alios scribitur. [Hippocrates p. 611, 5 : Δύο ἡμέρας καὶ τρεῖς βλένναι ἴασιν ἐκ τῶν ὑστερέων.] At Βλεννὸς adj. signif. i. q. βλεννώδης, Mucosus : peculiariter de Homine ignavo et stulto, s. Segni et fatuo : teste Hesych., qui βλεννὸν exp. νωθῆ, μωρόν· [Antiatticista p. 85, 24 : Βλεννόν· τὸν νωθῆ καὶ μωρόν· Σώφρων Προμηθεῖ] sic Festus, Blennos, inquit, stultos esse Plautus indicat, qui ait, Stulti, stolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones. [Cfr. Βλᾶνος.] Rursum Hesych. per π hæc proferri docet, πλέννα nimirum et πλεννὸς, addens πλέννα dici τὰ ἀσθενῆ καὶ δυσκίνητα. Itidemque Etym. [Hesychius : Βλέννα (codex βλένα)· μύξα. Οἱ δὲ διὰ τοῦ π πλέννα (codex πλένα). Apud Etymol. πλέννη· καὶ πλέννα (πλένα Etymol.) τὰ ἀσθενῆ καὶ δυσκίνητα. || Denique Βλέννος piscis genus est. Athenæus 7, p. 288, A : Βλέννος· τούτου μέμνηται Σώφρων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὡλιεὺς τὸν ἀγροιώταν « Βλέννῳ θηλάμονι· » ἔστι δὲ κωβιῷ τὴν ἰδέαν παραπλήσιος. Ubi apographa deteriora codicis Veneti βέλεννος et βελέννῳ. Inter barytona memoratur ab Arcadio p. 63, 2. Βλέννος etiam apud Oppian. Hal. 1, 109. In βλέμμοι corruptum legebatur in Geopon. 18, 14, 1, p. 1189. Βλέννοι apud Artemidor. 2, 14, p. 168, ubi codex unus βέλλοι. Conf. Βλῆνος et Βλίνος. G. D.]

[Βλεννὸς et Βλέννος, ὁ. Vid. Βλέννα.]

[Βλέννος, τό. Vid. Βλεννώδης.]

Βλεννώδης. Βλενώδης et Βλένος unico ν scripta reperiuntur, pro βλεννώδης et βλέννος : velut Aristot. H. A. 8, [2] : Οἱ δὲ κέφαλοι νέμονται τὴν ἰλύν· διὸ καὶ βαρεῖς καὶ βλενώδεις εἰσὶ, Graves et mucosi. Et rursum, Διὰ δὲ τὸ ἐν τῇ ἰλύϊ διατρίβειν, ἀνακολυμβῶσι πολλάκις, ἵνα περιπλύνωνται τὸ βλένος, Ut mucum s. limosas corporis sordes circumabluant. Ubi etiam nota hoc βλένος s. βλέννος usurpatum pro βλέννα. Sed et Βλαινώδης apud Hippocratem scriptum reperitur pro Βλεννώδης, Mucosus, Muco similis : De morb. 2, [p. 142, 24] : Ἐπὴν δέ οἱ ῥαγῇ κατὰ τὰς ῥῖνας τὰ βλεννώδεα, καὶ οὐρέῃ παχέα. [Alia attulit Foesius in Œcon. Unice verum est βλέννα et βλεννώδης, pridem restitutum Aristoteli. Inter saporum genera numeratur βλεννώδης apud Laur. Lydum De mensib. 3, 42, p. 134; 4, 81, p. 282. Quo altero in loco codex Paris. βελνώδης. G. Dind.]

Βλέφρον, Hesychio βάθος, δεσμωτήριον, Locus profundus, Carcer.

Βλεπάζοντες, Hesychio βλέποντες.

[Βλεπαῖος, ὁ, Blepæus, dives trapezita, apud Demosth. p. 583, 17; 1023, 19. Alexid. Athen. 6, p. 241, C. G. Dindorf.]

Βλεπεδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Retortis oculis horrificoque aspectu intuens, ut VV. LL. exp., ut vero Cam. Strabus, quasi Attonitus. Eust. [p. 206, 27] in exp. τοῦ στραβὸς, dicit esse διεστραμμένον τὰς ὄψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγότα· Pausaniamque tradere in Socraticos h. vocab. dictum fuisse. J. Poll. [1, 21] tamen aliter accepisse videtur; nam quum dixisset, Ὁ δὲ ὑπερτιμῶν, δεισιδαίμων καὶ δεισίθεος, addit, κωμικὸν γὰρ ὁ βλεπεδαίμων· sic enim ibi scribitur. [Codd. βλεποδαίμων. Hesychius : Βλεπεδαίμων· ὁ ὑπὸ νόσου κατεσκληκὼς καὶ κακόχροος ὑπὸ δαιμόνων. Similiter Suidas.]

Βλεπετύζω, Nicto, Conniveo; σκαρδαμύττω, Hesych. [Βλεπετύζει· σκαρδαμύττει, βλέπει.]

Βλέπησις, εως, ἡ, Aspectus. Βλέψις, ut Etym. [et Hesychius] exp. Eustathius [p. 450, 31] a fut. 2 τοῦ βλέπω deducit, ut a τυχῶ τύχησις. [Ex Aristophane attulit Pollux 2, 56 : ex poeta neo-græco Coraes in Ἀτάκτοις vol. 2, p. 81. G. Dindorf.]

Βλέπος, τὸ, i. q. βλέμμα, ut tradit Suid. qui in Aristoph. N. [1176]: Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἔστιν Ἀττικὸν βλέπος, exp. κακοῦργον βλέμμα καὶ δραστικὸν, quod Attici ob impudentiam infames essent. [Vid. Kœn. ad Gregor. Cor. p. 43. Angl.]

[Βλεπτέον, Videndum. Plato De legg. 12, p. 965, D : Πρὶν ἂν ἱκανῶς εἴπωμεν τί ποτ' ἔστιν εἰς ὃ βλεπτέον. Scott. Aristot. Analyt. prior. 28, 1, p. 42, 50. Indicat Scap. Ox.]

[Βλεπτικὸς, ή, όν. Epigramma in Append. ad Anthology. Palat. 304, p. 853 : Τὴν βλεπτικὴν αἴσθησιν ὀξύνει πλέον, facultatem videndi. Eustath. ad Homer. p. 86 extr. : Τὸ γλαυκωπὸν ᾠκείωται τῇ Ἀθηνᾷ ὡς ἀθρητικῇ βλεπτικόν. Angl. Herodian. Epimer. p. 101 : Ὀξυδερκὴς ὁ βλεπτικώτατος. Boisson. Homil. Clement. in Coteler. Patr. vol. 1, p. 732 : Τοῦ ἐν ἡμῖν βλεπτικοῦ πνεύματος ἀπαραβλήτως λαμπρότερος. G. Dindorf.]

[Βλεπτὸς, ή, όν, Gl. Visibilis. Soph. Œd. T. 1337 : Τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν ἢ στερκτόν. Scap. Oxon.]

[Βλέπτω et Βλέσσω propter etymologicam ratio-

nem fingit Etym. M. s. v. Λεύσσω p. 562, 4. Indicavit Wakef.]

[Βλέπυρος, ὁ, Blepyrus, n. pr. in Ecclesiazusis Aristophanis. || In marmore Nointeliano, ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 298, 9. G. Dindorf.]

Βλέπω, ψω, Aspicio, Intueor. Cum præp. εἰς et πρὸς, ut Dem. et Æschin. Βλέπειν εἰς τὰ τούτων πρόσωπα. Sic Plut. De def. orac. : Εἰ μή τι σὺ λέγεις, ἔφη, πρὸς ἐμὲ βλέψας. Et Xenoph. [Memor. 3, 4, 10, et similiter Conviv. 4, 58] addito adv. : Βλέπω φιλοφρόνως πρός σε. Dicitur et εἴς τινα βλέπειν, et quidem interdum alia signif., ut paulo post docebo. Βλέπεσθαι passiv., ut Lucian. [De luct. c. 11] : Μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ. Βλέπω interdum etiam cum adv., ut ἄνω βλέπειν, et κάτω βλέπειν, i. e. Sursum vel Deorsum intueri. [Aristoph. Av. 175 : Βλέψον κάτω· καὶ δὴ βλέπω· βλέπε νῦν ἄνω. Nicarchus in Anthol. Palat. 11, 329 : Δημῶναξ, μὴ πάντα κάτω βλέπε. G. Dindorf. Εἰς τὴν γῆν βλέπειν, In terram despicere, pudoris vel doloris signum, Boisson. ad Philostrat. p. 484, ab Schæf. citatus.] Pro quibus tamen potius dicitur Attollere oculos, Ovid. addidit etiam ablat. humo, et Demittere oculos vel Dejicere oculos in terram. Longin. [13, 1] : Ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες. Quod idem Ovid. de iisdem animantibus loquens, dixit ea prona spectare terras. Jungitur autem alius etiam generis advv., ut ὀξὺ βλέπειν, Aristoph. : pro quo Horat. dixit Cernere acutum. Plato autem ad mentem illud loquendi genus transtulit. Item cum nominibus interdum, quorum quædam per advv. exp., ut apud Aristoph., qui præ aliis his loquendi generibus utitur, [Σ. 455], βλέπειν κάρδαμα, item [Ἐκκλ. 291] βλέπειν ὑπότριμμα, necnon [Εἰρ. 1184] βλέπειν ὀπὸν, exp. βλέπειν δριμὺ vel δριμύτατα. Apud Eund. autem [Ο. 1169], βλέπειν πυῤῥίχην, et [Σ. 643], βλέπειν σκύτη habetur, quod Erasm. inter Proverb. retulit. Sed et κλέπτον βλέπειν [Σ. 900] dixit pro κλεπτικὸν, Furaci aspectu esse. [Etiam cum participiis præteriti. Sic πεφροντικὸς βλέπειν apud Eurip. Alcest. 773, et quæ similia collegit Lobeck. ad Phrynich. p. 119 et Jacobs. ad Philostr. p. 690. G. Dindorf.] At ἀστραπὰς βλέπειν ex Eod. [Ach. 565] affertur, pro Ex oculis quandam velut coruscationem emittere, s. Coruscante aspectu esse. [Βλέπειν Ἄρην, Plut. 328; νᾶπυ, Eq. 631. Multa alia hujusmodi collegit Blomfield. ad Callimach. p. 149, et in Glossar. ad Æschyli Sept. c. Th. 53. Cum infinitivo Aristoph. Vesp. 847 : Ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω. Acharn. 376 : Τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς ὅτι οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφῳ δακεῖν. Alexis apud Athen. 4, p. 134, C : Ἀπὸ συμβολῶν ἔπινον ὀρχεῖσθαι μόνον βλέποντες, ἄλλο δ' οὐδέν. Σφάττειν βλέπων ex Æliani V. H. 2, 44 affert Schneid. G. Dind.] || Interdum autem βλέπειν dicitur pro Facultate videndi præditum esse, et opp. βλέποντες τυφλοῖς. Aristoph. Pl. [15] : Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. Plut. [Moral. p. 670, B] : Τὸν λέοντα τῷ ἡλίῳ συνοικειοῦσιν, ὅτι τῶν γαμψωνύχων τετραπόδων βλέποντα τίκτει μόνος. [Sophocles Œd. C. 73 : Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; Œd. Tyr. 419 : Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον· ubi interpretes similia compararunt.] || Denique sine adjectione interdum pro Vivo, apud Soph. Aj. [962] : Ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν, Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν· apud Eurip. Hec. [311] βλέποντι φίλῳ, cui itidem opp. Mortuus. Hoc autem loquendi genus ab Hom. mutuatos esse illos existimo, ap. quem legitur Il. A, [88] : Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Sic autem Didonem Virgilianam tædet cœli convexa tueri, i. e. Vivere. [Hesychius : Χλωρόν τε καὶ βλέπον· ἀντὶ τοῦ ζῶντα. Hemst. Eurip. Alcest. 140 : Πῶς ἂν αὐτὸς κατθάνοι τε καὶ βλέποι; Sæpissime βλέπειν φῶς s. φάος. Æschyl. Pers. 299 : Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ βλέπει φάος. Eur. Hel. 60 : Ἕως μὲν οὖν φῶς ἡλίου τόδ' ἔβλεπεν Πρωτεύς. Hinc βλέποντα, Ea quæ sunt, h. e. vera. Æschylus Choeph. 844 : Πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω; G. Dind.]

Βλέπω πρὸς τοῦτο, pro Rationem hujus rei habeo. Bud. ex Aristot. Dicitur autem et βλέπειν πρός τινα, vel εἴς τινα, pro Aliquid ab eo exspectare, Aliquid sibi de eo polliceri. [Aristoph. Pac. 635 : Ἅτ' ἂν ἄνευ γιγάρτων... ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας. Plato Lach. p. 200, B : Οὐδὲν πρὸς αὐτὸν βλέπειν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄλλους. Ap. Theophr. C. P. 1, 13, 9 : Οἱ πρὸς τὴν ἀγορὰν βλέποντες, qui mercatui student, ut interpretatur Schn. G. Dindorf.] Quo sensu dicuntur Lat. Oculi in quempiam conversi. Horat. autem [Epist. 1, 1, 105] puto Gr. phrasin imitari voluisse, quum dixit, De te pendentis, te respicientis amici. Apud Xenoph. certe memini me legere βλέπειν εἴς τινα, pro Spem in eo suam collocare. Vid. Ἀποβλέπω. [Sophocles Antig. 922 : Τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι βλέπειν; Ajac. 514 : Ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὅ τι βλέπω. Electr. 959 : Ἐς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν. Philostrat. Her. p. 699 indicat Schæf. : Τὴν Τροίαν ἐς αὐτὸν βλέψαι· ubi schol. apud Boisson. p. 492 : Ἐλπίσαι, τὰς ἐλπίδας ἑαυτῆς προσαγαγεῖν. Et sine præpositione Plato Charm. p. 172, C : Ἆρα ... τοιαῦτα ἄττα ἐστὶν ἃ ἀπολαυσόμεθα τῆς σωφροσύνης, ἡμεῖς δὲ μεῖζόν τι βλέπομεν καὶ ζητοῦμεν αὐτὸ μεῖζόν τι εἶναι ἢ ὅσον ἐστί; Procop. De B. G. p. 505, C, de militibus fame pressis, Ἐς τὰς ἀκαλήφας ἅπαντες ἔβλεπον. G. Dindorf.]

Βλέπω, pro Caveo, ut [Marc. 8, 15] : Βλέπειν ἀπὸ τῆς ζύμης, et [12, 38] : Βλέπειν ἀπὸ τῶν γραμματέων. Sic Gall. *Regarder*, sed cum alia constr. Spectare etiam ita dixit Plaut. : Spectandum, ne cuiquam annulum det. [Male utitur Asin. 4, 1, 33 loco, in quo spectandus annulus dicitur. Ad Philipp. 3, 2 : Βλέπετε τοὺς κύνας. Chrysost. Hom. 12 in Ep. ad Coloss. p. 153 ad 4, 17 : Βλέπε· φοβοῦντός ἐστι τοῦτο τὸ ῥῆμα πανταχοῦ, ὡς ὅταν λέγῃ, Βλέπετε τοὺς κύνας, Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν. Suicer.]

Βλέπω τοῦ ἰδεῖν, pro Oculos adverto, ut videam, Eccles. 2.

Βλέπειν κάτω dicitur res etiam inanima pro Deorsum vergere, Aristot. De anim. 2. Sic Lat. Spectare, et Gall. *Regarder*. [Xenophon Mem. 3, 8, 9 : Αἱ πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσαι οἰκίαι· Cyrop. 8, 5, 3 : Πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνήν. G. Dind.]

[Præteritum βέβλεφα ex Antipatro apud Stobæum Floril. 70, 13, vol. 3, p. 43 annotavit Wakef., ubi est ἀποβεβλεφότες. Futuri forma veteribus Atticis media usitata est. Ἀναβλέψομαι dixit Euripid. Herc. fur. 563; προσβλέψομαι Iphig. Aul. 1192; βλέψονται Demosth. p. 799, 21. Cui paullo post ex codd. nonnullis ἀντιβλέψεσθε restituendum pro vulgato ἀντιβλέψετε activo : quod nihil offensionis habet in Orac. Sibyll. 1, p. 182, ubi cum βαδιῶ conjunctum legitur, quod veteres Attici βαδιοῦμαι dicebant, Βλέψουσιν δέ γε τυφλοὶ, ἀτὰρ βαδιοῦσί τε χωλοί. Alia mediæ formæ tempora non leguntur in scriptis veterum. Διαβλεψάμενος male illatum in Platonis Phædon. p. 86, D, nunc meliorum librorum auctoritate in διαβλέψας est mutatum. Περιβλέπεσθαι ex V. et N. T. libris afferetur suo loco : in scriptore Timarionis notavit Hasius in *Notices et Extraits* vol. 9, 2, p. 160. Conf. etiam Προσβλέπεσθαι et Ὑποβλέπεσθαι. Βλέπω in libris scriptis confunditur cum βλάπτω, ut apud Pindar. Nem. 7, 89, ubi ἀποβλάπτει in nonnullis in ἀποβλέπει corruptum. Multo sæpius cum κλέπτω. Ita ap. Plat. De Legg. 11, p. 924, D, codex Voss. κλέπτων pro βλέπων, eademque varietas apud Dionys. Hal. vol. 5, p. 292, 4 R. Quos locos indicavit Schæf. G. Dind.]

[Βλεσόπους. Vid. Βλαισόπους et Ἐμβαλλόπους.]

[Βλεσὸς et Βλεσσός. Vid. Βλαισός.]

[Βλετονήσιοι, οἱ, Bletonesii, populus barbarus. Plut. Moral. p. 283, F. G. Dindorf.]

Βλέτυγες, sive Βλέχυγες, Hesychio φλυαρίαι, Nugæ. [Hesychius : Βλέτυγες, φλυαρίαι· οἱ δὲ Βλέχυγες. Chœrobosc. ad Theodos. apud Bekker. Anecd. p. 1354 : Βλέχυξ βλέχυγος ἡ φλυαρία.]

Βλέτυες, Hesychio αἱ βδέλλαι, Hirudines.

[Βλέφαρα. Dioscor. 3, 149 : Οἱ δὲ (τὴν νυμφαίαν) νυμφῶνα καλοῦσιν, ἧς τὸ ἄνθος βλέφαρα λέγεται· quod βλεφάρα scribitur in Scap. Ox.; sed βλέφαρα corrupta lectio est. Alii libri nomen barbarum νοῦφαρ præbent. G. Dindorf.]

Βλεφαρίζω, ίσω, i. q. σκαρδαμύττω, Nicto, i. e. Crebro conniveo : quod timiditatis indicium putatur Camer. [Clem. Alex. Pæd. 3, p. 294 : Τὸ ἐνιλλώπτειν

(ὃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν βλεφαρίζειν ἐστίν). Hemsterh. A Schol. Aristoph. Eq. 292 : Τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ὃ καὶ ἰλλωπεῖν λέγεται ἢ ἰλλωπίζειν. Scap. Ox.]

Βλεφαρίς, ίδος, ἡ, s. Βλεφαρίδες plur. frequentius, Cilia, ut Gorr. exp. scribens Celsum non aliter quam Pilos palpebrarum dicere, Plin. vero Palpebras etiam vocare, quod ex h. l. patet. Eadem, inquit Plin., de capno herba, revulsas palpebras renasci prohibet : pro quo Dioscor. [4, 110] dixerat : Τὰς ἐκ τῶν βλεφάρων τρίχας μὴ ἐᾷ φύεσθαι· esse autem pilos ad extremum utriusque palpebræ ambitum sitos. Hos Cic. vallum vocat, ut et Gal. χάρακα. || Βλεφαρίς, inquit Camer., Aristoteli est et Palpebra, ut De part. anim. 4 : Οὐκ ἔχουσι δὲ τὰ ζῶα ταῦτα τὴν ἄνω βλεφαρίδα. Nisi et in h. l. Pilus signif., nam II. μορίων 11 plane dicitur, Βλεφαρίδας δὲ ἐπὶ τῶν βλεφάρων ἔχει, ὅσα τρίχας ἔχει· sed H. A. 1 dicit non coire scissam βλεφαρίδα, i. e. omnino palpebram. De βλεφαρίδων autem usu, et quæ animalia βλεφαρίδας habeant aut non habeant si scire cupias, apud eund. Camer. reperies, ex J. Poll. [2, 66—69] et aliis scriptt. B multa de ea re afferentem. [Discrimen quod inter βλεφαρίδας et βλέφαρα est præter Pollucem exponit Ammonius p. 30, et Eranius Philo p. 164. Aristoph. Equit. 373 : Τὰς βλεφαρίδας σου παρατιλῶ. Eccles. 402 : Ὃς αὐτὸς αὑτῷ βλεφαρίδ' οὐκ ἐσώσατο, ubi paullo post 406 : Παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας. Theodorus Prodrom. ab Schæf. citatus 6, 271 : Σπεῖσον μικρὸν δάκρυον ἐκ βλεφαρίδων. Βλεφαρίς, ίδος, correpto iota ab Atticis dici, producto autem κατὰ τὴν συνήθη χρῆσιν καὶ τὴν τῶν Ἰώνων, docet Draco p. 23, 19, et 45, 22, eandemque esse rationem vocabulorum πλοκαμίς, κεραμίς, ῥαφανίς· ἀγαθίς contra ἀεὶ συστελλομένως dici. De illis vocabulis suo loco dicetur : βλεφαρὶς qui producto iota dixerit nemodum inventus est. G. Dindorf.]

[Basil. t. 2, p. 999, B : Τὰς βλεφαρίδας τῶν ἀμπέλων, τὰς ἤδη πρὸς ὠδῖνας λυομένας, ἀνέκοψε, vertitur, Vinearum gemmas. Hase.]

[Βλεφαρῖτις. Paulus Ægin. 7, p. 255, 39 : Τῶν τριχῶν τῶν βλεφαριτίδων ἐκ ῥίζης ἐκτιλληθεισῶν. Sed 6, C p. 180, 29 : Ἑτέραν αὐτῇ τῶν βλεφαριτίδων συναναοπῶμεν. Ergo βλεφαρίδων. G. Dindorf.]

[Βλεφαροκάτοχος, ὁ, ἡ, Palpebras sustinens. Paulus Ægin. 6, p. 179, 4 : Μετὰ τὴν ὑποτομὴν βλεφαροκατόχῳ μυδίῳ, τοῦτ' ἔστι πρὸς τὴν περιφέρειαν τοῦ βλεφάρου ἐσχηματισμένῳ, ἀνατείναντες τὸ περιττὸν δέρμα σμιλίῳ ἀποκόπτουσιν. Weigel.]

Βλέφαρον, τὸ, Palpebra, i. e., ut ex J. Poll. tradit Cam., Pellis oculis obducta et hos tegens, quæ et κάλυμμα vocatur. [Pollux 2, 66 : Βλέφαρα τὸ ἐπιτεταννυσμένον δέρμα καὶ συγκλεῖον τοὺς ὀφθαλμούς, ἃ καὶ καλύμματα καλεῖται.] Marcellus autem in Dioscor. 1, 82 Βλέφαρα exp. Cilia utrimque oculum in somno et in occursu noxæ alicujus claudentia. At Gorr. e Plin. Genas etiam interpr. dicens Partes esse membranosas, pilis ornatas, supra infraque oculos ambientes et claudentes. Etym. dictum vult quasi τοῦ βλέποντος φάρος [p. 199, 33, etymologia absurda, repetita et aliis opinionibus aucta ab Schol. Dionysii Thrac. p. 740 ed. Bekker.] : unde a poeta quodam Gr. non D illepide ὀμματόφυλλον appellatur, perinde ac si Oculi folium diceres : et a Cic. Tegumentum oculorum, Cam. Od. Ψ, [33] : Βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυα ἧκε· Υ, [54] : Καί ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν. [Hesiod. Scut. 7 : Βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων.] Philostr. Ep. 51 : Ὁ ἔρως τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκρόπολιν οὐ ξύλοις οὐδὲ πλινθίοις, ἀλλὰ μόνοις βλεφάροις τειχίσας. At βλέφαρα συμβαλεῖν et ἐπιβαλεῖν, καταβαλεῖν, προσβαλεῖν· itemque κλεῖσαι, ἐπικλεῖσαι, συγκλεῖσαι, Palpebras adducere et claudere. Cam. [ex Polluce l. c.] Sed apud Sophocl. Ant. [1301] : Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ Λύει κελαινὰ βλέφαρα, Schol. exp. ἀπόλλυται. [Æschylus Sept. c. Th. 3 : Βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Eur. Orest. 302 : Ἄϋπνον βλέφαρον. Sophocles Antig. 104 : Χρυσέας ἁμέρας βλέφαρον, Solem dicens. || Figurate Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 200, C : Ἄνοιξον ἡμῶν τὸ τοῦ νοῦ βλέφαρον. Forma Dorica γλέφαρον est : de qua v. infra. In codicibus interdum φλέφαρον pro βλέφαρον scribi annotat Schæf. ut in Vaticano Anthol. Palat. 6, 30. Φλεβαρίδος pro βλεφαρίδος scriptum in cod. Leonis Diaconi p. 88, 1. G. Dind. || Βλέφερον pro βλέφαρον, ut μυσερὸς dici constat pro μυσαρός, est apud Malal. p. 101, 18 : Κεχολλαϊσμένα ἔχουσα βλέφερα, nisi error est librarii vel typogr. Oxon. Legendum autem, sublato turpi mendo, κεχαλασμένα. L. Dind.]

[Βλεφαροξυνήλη, ἡ, i. q. Βλεφαρόξυστον.]

Βλεφαρόξυστον, τὸ, Instrumentum chirurgicum radendis, vellendis, concinnandisque palpebris aptum. Gorr. [Paulus Ægin. 3, p. 73, 53 : Ξέσωμεν ... διὰ τοῦ ὀργάνου τοῦ βλεφαροξύστου καλουμένου.]

[Βλεφαροξύστρα, ἡ, i. q. Βλεφαρόξυστον.]

[Βλεφαροσάρωθρον, τὸ, i. q. Βλεφαρόξυστον. P. Ægin. Triller. Opusc. 1, 477. Schneid.]

[Βλεφαροσπὰξ, ὁ, Qui palpebras attollit. Draco p. 19, 9 : Τὰ δὲ ὀξύτονα σύνθετα συστέλλει τὸ α, οἷον διασφάξ, βλεφαροσπάξ· ubi codex βλεφαροπάξ. Apud Arcadium p. 18, 23 in βλεφαριπὰξ depravatum. G. Dindorf.]

[Βλέφερον. V. Βλέφαρον.]

[Βλέφυρα. Strattis apud Athen. 14, p. 622, ubi Thebanorum dialectus ridetur : Οἳ ὀνομάζετε ... ἰατρὸν ... σάκταν, βλέφυραν δὲ τὴν γέφυραν, τῦκα δὲ τὰ σῦκα· ubi scrib. βέφυραν deleto δέ. Vide s. v. Γέφυρα. G. D.]

[Βλεψιάδης, ὁ, Blepsiades. Pindar. Ol. 8, 99 : Βλεψιάδαις, ubi Schol. Βλεψιαδῶν φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ ἀπὸ Βλεψιάδου προγόνου Ἀλκιμέδοντος. G. Dindorf.]

Βλεψίας, ὁ, Piscis nom. apud Athen. [7, p. 306, F, ex Dorione,] quem alio nomine κεφαλῖνον vocari scribit. Βλαψία, Piscis nom., VV. LL. : sed perperam, nisi fallor, pro βλεψίας. || Item Nom. propr. [Apud Athen. 3, p. 113, E; 114, A. || Lucian. Tim. c. 58, vol. 1, p. 175; Dial. Mort. 27, 7, ibid. p. 441. G. D.]

Βλέψις, εως, ἡ, Intuitus, Ipsa intuendi actio. [Hesychius et Etym. s. v. Βλέπησις indicati, et Hesychius s. v. Ὄψιν. G. Dindorf.]

[Basil. t. 2, p. 675, A : Βλέψις μὲν γὰρ τοῦ σώματος, ὁ ὀφθαλμός. Hase.]

[Βλέω. Βλεῖ, Hesych. βλίσσει, ἀμέλγει. Angl.]

[Βλῆ, μίμημα φωνῆς ἀλόγου ἰσοδυναμοῦν τῷ βληχᾶσθαι, Theognost. Can. 937, cod. Barocc. 50. Cramer.]

Βλήδην, Jaciendo, q. d. Jactim, μετὰ τοῦ βάλλειν. [Hesych. : Βλήδην· μετὰ τοῦ βάλλειν.]

Βλῆθα, Hesychio ἄρτος ἐντεθρυμμένος, Panis intritus. [Ubi editores Athenæi locum afferunt 3, p. 114, D : Βλῆμα δέ φησι καλεῖσθαι τὸν ἐντεθρυμμένον ἄρτον καὶ θερμὸν Σέλευκος. Probabilior Hesychii scriptura est, etiam literarum ordine commendata. G. Dindorf.]

[Βληθρός.] Βληθρὴν Hesychius exp. τραχεῖαν : alii ἁπαλήν. [Cod. πάλην.]

Βλῆμα, τὸ, Jactus, vel potius Ictus ap. parv. Schol. Hom. ut videbis in Βολή. Ego tamen apud classicos scriptt. inveniri non arbitror. [Herodot. ab Schweigh. citatus 3, 35 : Διατείναντα τὸ τόξον βαλέειν τὸν παῖδα, πεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς ἀνασχίζειν αὐτὸν κελεύειν καὶ σκέψασθαι τὸ βλῆμα· ubi Wesseling. Eur. affert Suppl. 330 : Βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν, et Philon. vol. 2, p. 431, 33 : Ὡς μηδὲν ἀφεθῆναι τῶν βλημάτων κωφόν, ἀλλ' εὔσκοπα καὶ εὔστοχα πάντα. Schneid. Dion. Hal. Ant. R. 10, c. 16 : Συνεργούντων τοῖς βλήμασι καὶ τῶν ἰδίων βαρῶν, ipso pondere ictum (telorum) adjuvante. Βλῆμα et βλήματα Pollux 1, 133; 6, 180; 7, 156. Hæc Scottus. Βάλλειν βλήματα ex loco corrupto Antonini 10, 22 addit Gatakerus, ubi Coraes βάλλων βοσκήματα. || « Quod injicitur, Stragula. Antipater Thess. in Anth. Pal. 7, 413 : Κοίτας βλῆμα χαμαιλεχέος, quod Schneid. interpretatur κοίτη βεβλημένη χαμαί. Sed βλήματα de tegumentis cordis dixit Hippocr. p. 269, 39 : Ἔχρη δὲ ἡμῖν μᾶλλον τὰ ἐπικείμενα τῆς καρδίας ψύχεσθαι βλήματα. » Weigel.] || Seleucus autem ap. Athen. βλῆμα dici ait τὸν ἐντεθρυμμένον ἄρτον καὶ θερμόν. [Vide Βλῆθα.] Huc Βλωμὸς pertinere videtur, quod et ipsum a βάλλω deducit Eustathius, Buccella, Offella.

[Βλημάζω scriptura vitiosa pro Βλιμάζω.]

[Βλῆνος. Lex. Anonym. Ms. apud Stanl. ad Æsch. 609 : Βλῆνος, ὁ τύραννος· βλίνος ὁ ἰχθύς. Est idem quod Βαλήν. Schneid.]

Βλὴρ, Hesychio δέλεαρ, Esca : itidemque Etym. [p. 200, 28] qui Æolicum esse dicit, habereque τροπὴν τοῦ δ, et syncopen, pro δέλεαρ, contractis nimirum ε et α in η. Suid. vero habet βληρὸν, exponens

et ipse δέλεαρ. Rursum Hesych. addit, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἄσθμα· sed non sine mendi suspicione. Ap. Alcmæonem vero exstare h. v. ait. [Hesychii locus in codice sic scriptus: Βλήρ· δέλεαρ· τὸ δὲ ... ἄσθμα· π ἀλκμαίων ἡ λέξις. Ergo παρ' Ἀλκμᾶνι. Cum contractione literarum εα compararetur δελῆτι pro δελέατι et δελήτιον pro δελεάτιον dictum. Apud Suidam βληρὸν librarii error est. Repone βλήρ.]

Βλῆραι, Hesychio αἱ κνίδαι, Urticæ. Sed addit, alios interpr. χόρτον, alios τῶν ὀσπρίων τὴν καλάμην.

[Βλής, i. q. Βλητός. Versus ab Schol. Venet. Il. Ψ, 254 allatus, Νύμφα φίλη, καὶ βλητὶ λίθῳ ἐνὶ δάκρυ (δάκρυον) ἧκας, ab Schneid. allatus. Est ab verbo Βάλλω.]

[Βλησείδιον, τό. Eustathius p. 240, 31 : Ἀνάβλησιν δὲ λέγει τὴν ἀναβολὴν καὶ παράτασιν ἀπὸ τοῦ ἀναβάλλεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ ἀργεῖν· ἰστέον δὲ ὡς οἴδασι μὲν ἀνάβλησιν οἱ βλῆσιν λέγοντες, ἀφ' ἧς παρ' αὐτοῖς τὸ βλησείδιον· πλὴν κοινότερον ἡ ἀνάβλησις ἀναβολὴ λέγεται, ὅθεν ὁ ἀμβολιεργός. Indicavit Seager.]

[Βλήσιμος, η, ον, Gl. Missilis.]

[Βλῆσις, εως, ἡ, Jaculatio. Hesychius s. v. ἡμοσύνη, ab Schæf. citatus. Adde Eustathii locum s. Βλησείδιον indicatum.]

Βλήσσαν [codex βλήσσα], Hesych. esse dicit βότρυν ἡμιπέπειρον, Botrum semimaturum.

Βλήσσανον, Hesychio est φυτὸν σχοίνῳ ὅμοιον, Planta lentisco similis.

Βλήστας, Hesychio est ὁ χερσαῖος σκορπίος, Terrestris scorpio. [Codex βληστάς.]

Βληστηρίδι χειρὶ, in Epigr. legitur, sed perperam, ut notatur, pro βλυστηρίδι, Scaturienti et fluenti : βληστηρίδι autem, pro βλητηρίδι s. βλητρίδι, significaret Jaculatoria vel Percussoria. [Vide Βλιστηρίς.]

Βληστρίζειν, Hippocr. accipere videtur pro ῥιπτάζειν, Jactare, De morb. 3, [p. 489, 40] : Καὶ στηγμὸς ἰσχυρὸς ἐμπίπτει καὶ ἀπορίη· ὥστε οὔτε ἑστάναι, οὔτε καθῆσθαι, οὔτε κατακεῖσθαι οἷός τε ἐστὶν, ἀλλ' ὧδε ἀπορέων βληστρίζει ἑωυτόν. [Aretæus p. 73 : Κλίνης μῆκος καὶ πλάτος σύμμετρον, ὡς μήτε βληστρίζεσθαι ἐν τῇ πλατείῃ μήτε ἀπὸ τῆς στενῆς ἐκπίπτειν κοίτης· ibid. p. 75 : Ἢν πάννυχοι μὲν ἐγρήσσωσι ... βληστρίζωνται δὲ καὶ ἐξανιστῶνται. Xenophanes apud Diogenem L. 9, 19, ab Scotto citatus: Ἤδη δ' ἑπτά τ' ἔασι καὶ ἑξήκοντ' ἐνιαυτοὶ βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν. G. D.]

Βληστρισμὸς, ὁ, Jactatio. Hippocr. Epid. 1, [p. 970]: Ἄκρεα ψυχρὰ, πελιδνά· πολλὺς βληστρισμός. [Ibid. p. 1101 : Παρακοπὴ γνώμης, ταραχὴ καὶ πολὺς βληστρισμός.] Βλοστριμὸς, in VV. LL. exp. ἀπορία : item ἐκχύρωμα : sed perperam scriptum opinor pro βληστρισμός. [Hoc ex Favorino sumptum est : Βλοστρισμός· ἡ ἀπορία παρὰ τῷ Γαληνῷ. Γράφει καὶ ὁ Ψελλὸς, ἐκχύμωμα, παρέκχυσιν, τὴν ἐφελκίδα μύκην, ὑπέρινος, κατάξηρος. Καὶ βλοστρισμὸν, ἀπορίαν, ἔκφυμα, τὸ ἐξάνθημα, τὸ βλάπτεσθαι καὶ τὸ γυιοῦσθαι. G. Dindorf.]

[Βλήτειρα, ἡ, Jaculatrix. Alexander Ætolus apud Macrobium Saturn. 5, 22 : Ὑμνῆσαι ταχέων Ὦπιν βλήτειραν ὀϊστῶν. Schneid.]

[Βλητέον, Jaciendum. Basilius M. vol. 1, p. 137, C : Τὸν μηδέποτε παλαιούμενον τῆς ἀληθείας νοῦν εἰς τὸν καινὸν ἄνθρωπον βλητέον. G. Dindorf.]

[Βλητεύα· καταβάλλει, Hesych. Βλητευᾷ apud Favorinum.]

[Βλήτης, Jaculus. Gl.]

[Βλητίζω, et Βλητεύω, Hesych. Angl. Βλητιεῖ· καταβαλεῖ, νικήσει. Βλητεύα (Junius βλητεύει)· καταβάλλει.]

Βλητικὸς, ἡ, ὸν, Ictibus, seu, ut est in VV. LL., Vulneribus patens. [Non Ictibus patens, sed Ictu lædens. Athen. 7, p. 314, citat Theophrasti lib. Περὶ δακέτων καὶ βλητικῶν, De animalibus morsu aut ictu lædentibus. Schweigh. Theophrasti illum librum memorat etiam Diogenes L. 5, 43, a Bastio indicatus. Conf. s. v. Βλητός.]

[Βλῆτον, vitiosa scriptura pro Βλίτον, quod vide.]

Βλητὸς, ἡ, ὸν, Ictus. Item Attonitus, Apoplecticus: Ὁ ὑπὸ τῶν ὀξέων νοσημάτων εὐθέως θανὼν, Varin. Citatur ex Hippocr. De morb. 1. Apud Hesych. vero βλῆτος legitur. Et Βλητοὶ ap. Eund. : Οἱ τῆς ἁμάξης τροχοὶ, σφῆνες, ἐμβλήματα : item γόμφοι, καὶ συμβολαὶ ἀξόνων. [Prior Hesychii glossa est : Βλῆτος· ὁ ἀπόπληκτος, ubi recte corrigitur Βλητὸς, comparata ejusdem glossa, Βελτός· ὁ βλητός. Apud eundem, Ἐβλόν· ἀπόπληκτον, Ruhnkenio ex Βλητὸν depravatum videbatur. Altera Hesychii glossa, qua Βλητοὶ explicatur οἱ τῆς ἁμάξης τροχοὶ, non huc pertinet, sed ex Βλῆτρα corrupta est, quod v. Βλητοὶ qui ab medicis dicantur accuratius explicuit Foesius in OEcon. Hippocr : « Βλητοὶ antiquis sunt qui ex lateris inflammatione repente stertore aut difficultate spirandi suffocati, livores ad latus habent, tanquam ex plaga percussi, ideoque icti aut siderati, velut sidere tacti vocantur. Hippocr. p. 386, 14 : Μάλα δὲ τοὺς τουτέους (τοιουτέους) οἱ ἀρχαῖοι βλητοὺς ἐνόμιζον εἶναι διὰ τόδε μάλιστα, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ὅτι ἀποθανόντων αὐτέων ἡ πλευρὴ πελιὴ εὑρίσκεται ἴκελόν τι πληγῇ..... Quod etiam contingere peripneumonicis scribit Hipp. Coac. p. 182, A : ... παραλύονται τὸ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος τοῦ σώματος, καὶ πελιώματα περὶ τὴν πλευρὴν ἔξω γίνεται. Τούτους δὲ ἐκάλεον οἱ ἀρχαῖοι βλητούς· lib. 1 De morb. mul. p. 627, 19, ἐκβόλιον describitur, ὃ τὸ παιδίον βλητὸν γενόμενον ἐκβάλλει, medicamentum fœtum enectum aut mortuum ejiciens..... Βλητὸς quinam dicatur, veluti sideratus et apoplexia aut corporis stupore laborans, describitur Hipp. lib. 2 De morb. p. 463, 48; 469, 19. » Galenum, qui de Hippocratis usu vocabuli βλητὸς dixit vol. 8, p. 588, D, addit Hemsterh. et Callimach. in Dian. 127 : Ἡ βληταὶ θνήσκουσι λεχωΐδες, ubi Schol. βεβλημέναι ὑπὸ Ἀρτέμιδος. Idem in Cer. 102 : Βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέϊξαν. Quint. Sm. 3, 429 : Βλήμενον ἐκ θεόφιν· θνητῶν γε μὲν οὔ τινι βλητὸς ἦεν. || Pro βλητικὸς de animalibus ictu lædentibus, dixit Ælianus ab Schneidero cit. H. A. 3, 32 : Διαφορότης δὲ ἄρα τῶν ζῴων καὶ ἰδιότης εἴη ἂν καὶ ταύτῃ· τὰ μὲν γάρ ἐστιν αὐτῶν δακετὰ, καὶ ἐνίησιν ἀπὸ τοῦ ὀδόντος φάρμακον· βλητὰ δὲ, ὅσα παίσαντα, εἶτα μέντοι καὶ ἐκεῖνά τι τοιοῦτον κακὸν ἐνίησιν· et Schol. Nicandri Θ. 760, 764 : Σώστρατος περὶ Βλητῶν καὶ Δακέτων, ubi editum βλήτων καὶ δακέων. || Βλητὰ inter armorum nomina affert Pollux 1, 133. G. Dindorf.]

Βλῆτρον, τὸ, Clavus ferreus. Suid exp. σύμβαλμα : Eust. [p. 1021, 44; 1037, 41] vero alicubi συμβολήν· Il. autem O, [678] : Νύμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι, Κολλητὸν βλήτροισι, exp. κύκλον σιδηροῦν, δι' οὗ τὰ δύο ξυστὰ εἰς ἓν συμβάλλονται δόρυ ναύμαχον. [Βλήτροις· τοῖς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφοις, τοῖς ἐπιούροις, Schol. Hesychii glossam, in qua Βλῆτρα in Βλητοὶ corruptum est, vide s. Βλητός.] Fit autem a βάλλω βλῆτρον, ut a πλήσσω πλῆκτρον. Hinc Βλητρώσας derivari possit, quod Hesychio est ἐμβαλών. [Nicet. Annal. 3, 4 : Οἱ μὴ ἐξικνούμενοι τοῦ ὕψους ἱστοὶ βλῆτρα ἐδέχοντο· 16, 4 : Ὡς σφῆνας καὶ βλῆτρα. Schneid.]

[Βλῆτρος, ὁ. Vid. Βλῆχρον.]

[Βλητρόω. Vid. Βλῆτρον.]

[Βλῆττον, vitiosa scriptura pro Βλίτον, quod vide.]

[Βλήτυρι, vitiosa scriptura pro Βλίτυρι, quod vide.]

[Βληχάζω, Balo. Autocrates in Bekk. An. p. 336, 27 : Ἀμνοὶ δὲ βληχάζουσιν ὑπ' ἀγαλαξίας. Angl. Βληχάζω, Βληχῶμαι et reliqua a βλῆ derivantur, quod vide. G. Dindorf.]

Βληχάομαι, ήσομαι [activum Βληχῶ fingunt grammatici, ut Arcad. p. 153, 21], Balo : unde βληχὴ οἰῶν ap. Hom. Balatus ovium. Theocr. de capris etiam dixit pro μηκᾶσθαι, sed comp. v. utens, ut mox docebo. Quin et Aristoph. commune utriusque facit Il. [293] : Βληχώμενοί τε προβατίων Αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη. Et Schol. Theocr. [5, 42] scribit itidem esse βληχὴν tam caprarum, quam ovium. Sed falli eum existimo : et quod Theocr. κατεβληχῶντο de ovibus dixit, in eo esse catachresin. Apud Aristoph. autem syllepsin esse censeo : sicut vicissim μηκᾶσθαι Hom. non solum capris, sed et ovibus tribuens, illa figura utitur. Aristoph. Σ. [570] ad puerulorum vagitum transtulit : Τὰ δὲ (παιδάρια) συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται. Metaph. autem et in altero illo l. usus est. Ceterum Eust. [p. 1721, 22] vult a βὴ derivatum esse βληχὴ, includens ei et nom. ἦχος, ut βληχὴ sit ὁ τοῦ βὴ ἦχος. Affert autem istud exemplum hujus βὴ e Cratino : Ὁ δὲ ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βὴ βὴ λέγων βαδίζει. E quibus videri possit Eust. existimasse βληχὴ prius esse, quam βληχάομαι. [Βληχᾶσθαι oves dici a pluri-

mis gramm. docetur, quorum locos collegit Sturzius in Opusc. p. 162. Ap. Theocr. 16, 92 libri βλήχοιντο, βλάχοιντο, βλήχωντο, h. e. βληχῷντο. Schæferus βληχοῖντο. G. Dindorf.]

[Βληχὰς, άδος, ἡ, Balans. Oppian. Cyneg. 1, 145: Αὐτὰρ εὐκραίρω οἴας περὶ βληχάδας ἀμνώ. Schneid.]

[Βληχή.] Βλήχημα, τὸ, et Βληχὴ, ἡ, Balatus. Od. M, [266]: Οἰῶν τε βληχήν. Æsch. S. c. Th. [348], βλαχὰς Dor. pro βληχὰς, Vagitus infantium appellavit. Βληχὰ, Dor. in Epigr. [Eurip. Cycl. 48: Οὔ σοι βλαχαὶ τεκέων· 59: Βλαχαὶ σμικρῶν τεκέων, gregem Cyclopis dicens. Simmias in Ovo ab Schæf. citatus, βλαχαὶ οἰῶν. Epictet. vol. 3, p. 94 addunt Angl.: Οὔτε κλαγγῇ χὴν οὔτε βληχῇ καταπλήσσεται πρόβατον. Longum 1, c. 23 citat Bast. De capris dictum ῥηξαμένους βληχὴν ex Opp. Cyneg. 2, 365 notat Wakef. Βληχὰ, quod Stephanus affert, habet Hesychius: Βληχά· φωνὴ προβάτων.]

[Βληχηθμὸς, ὁ, Balatus. Ælian. N. A. 5, 51: Βληχηθμός τε καὶ μηκασμός. Schneid. Nonn. Dionys. 14, 157: Δόλιον δὲ χέων βληχηθμὸν ὀδόντων. Bast. Gl. Βληχηθμὸς, Balatus, Balatum.]

[Βλήχημα, τὸ, Balatus. Hesychius: Βληχήματα· βοαὶ προβατώδεις. Basilius M. vol. 1, p. 55, E: Τί οὖν δυσωπεῖς μὲν ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἀξιοπιστίας τῶν ἄστρων, πείθειν δὲ ἐπιχειρεῖς διὰ τῶν βληχημάτων; G. Dindorf.]

Βληχημὸς, Stultus, VV. LL. Apud Hesych. autem βλήχημα magis etiam suspecte legitur pro μωρός. [Hesychius: Βλήχημα· μωρὸς, προβατώδης. Is. Vossius βληχήμων. Βλήχημα non est cur mutetur. Potuit enim etiam de homine dici, ut τρίμμα, παιπάλημα, βρόντημα, quod infra affert Hesychius, et similia. Nisi forte, quæ Dukeri conjectura fuit, ex βληχητά· μωροὶ, προβατώδεις, corruptum est, glossa ex Eupolidis loco sumta, de quo v. s. Βληχητός. Βληχημὸς autem vox nihili est, quam vetera lexica ex glossa illa Hesychii effinxerunt. G. Dindorf.]

[Βληχητικὸς, ἡ, ὸν, i. q. Βληχητός. Basilius M. t. 1, p. 167, D, de ariete: Τὸ ἄλογον τοῦτο τετράπουν καὶ βληχητικὸν ζῶον. Hase.]

[Βληχητὸς, ἡ, ὸν, Balans. Ælianus N. A. 2, 54: Τὰ βληχητὰ, ἃ δὴ καὶ μαρυκᾶσθαι λέγουσιν. Stupidos Hippocratis filios βληχητὰ τέκνα dixerat Eupolis apud schol. Aristoph. Nub. 997 et Suidam s. v. Βληχή, Τοῖς Ἱπποκράτους et Ὑώδης. Hæc Schneid.]

[Βλήχιον. V. Βληχρόν.]

[Βληχμὸς, ὁ, Balatus. Gl.]

Βλῆχνον, a quibusdam dicitur ἡ πτέρις, Filix, Diosc. [4, 189, (183), ubi libri inter τὸ βλῆχρον, τὸ βλῆχνον et τὸ βλάχνον fluctuant. Alia afferentur infra s. Βλῆχρον, τό. G. Dind.] Plin. [27, 55]. At Blechon diversa herba est, Dictamnus sc., s. Pulegium sylvestre. Idem enim Plin. 20, 14 scribit Sylvestre pulegium a quibusdam Dictamnum vocari: gustatum a pecore caprisque, balatum concitare, unde Gr. quosdam, literas mutantes, blechon vocasse: alioqui enim γλήχων dicitur. Sed vereor ne scr. potius sit Blechonem. Nam Βληχὼ et Βλήχων, a Theophr. et aliis nominatur ἡ γλήχων. Sic enim ille, H. P. 9, 16: Ἔστι δὲ τὸ μὲν φύλλον, sc. τοῦ δικτάμνου, παρόμοιον τῇ βληχοῖ. Unde Plin. 25, 7 de dictamno itidem, Ramis prætenue, pulegio simile. Et Schol. Theocr. 5, [56]: Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον. Atque adeo, ut schol. Aristoph. tradit, Att. βληχὼ dicitur pro γληχὼ, et βλήχων pro γλήχων. Unde Βληχωνίας κυκεὼν dicitur Potio, cui pulegium admistum est: ut Aristoph. Eip. [712]: Οὐκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν· aiunt enim τοὺς ὑπὸ τῆς ὀπώρας βαρυνομένους ἰᾶσθαι εἰ ἀποβρέξαντες γλήχωνα εἰς ὕδωρ πίοιεν· nam cardiacis doloribus hanc medelam prodesse. Inde et demin. Βληχώνιον, quod habes paulo ante in Schol. Theocr. || Βλήχων rursum ab Aristoph. [Lys. 89] dicitur τὸ ἐρήβαιον, teste Hesych. et Suida. [His subjungimus quæ Stephanus s. v. Γλήχων attulit.] Γλήχων, ωνος, ἡ, Pulegium: Herba, quam nonnulli βλήχωνα appellant, quoniam τὰ γευσάμενα κατὰ τὴν ἄνθησιν τῶν ποιμνίων, βληχῆς ὑποπίμπλανται, teste Diosc. 3, 36, qui cap. seq. τὴν δίκταμνον a quibusdam vocari γλήχωνα ἀγρίαν tradit. Plin. quoque 20, 14 scribit Sylvestre pulegium a quibusdam Dictamnum vocari: gustatumque a pecore caprisque, balatum concitare: unde quosdam Gr., literas mutantes, blechona, ita enim reponendum pro blechon, vocasse. Rursum Diosc. 3, 43 ait calaminthæ quoddam genus γλήχωνι simile esse: ideoque quosdam ipsum ἀγρίαν γλήχωνα nuncupare. Porro ἀπὸ τῆς ἡμέρου γλήχωνος dicitur Γληχωνίτης οἶνος, Vinum e pulegio confectum, s. Vinum pulegio conditum: de quo idem Diosc. 5, 62. Inde et Γληχωνοειδὲς dicitur τὸ δίκταμον, Hesych., quoniam sc. pulegio non absimile est: unde et ἀγρίαν γλήχωνα ipsum a nonnullis vocari testatur Diosc. Dor. autem ἡ γλήχων vocatur Γλάχων, ut βλάχων quoque pro βλήχων dicunt iidem. Aristoph. Ach. [869]: Τάνθεια τᾶς γλάχωνος. Sic et Theocr. [5, 56]. Adhæc ut βλαχὼ quoque pro βλάχων dicitur, sic et Γλαχὼ pro γλάχων, ut testatur Schol. Aristoph.: qui et Γληχὼ pro γλήχων dici tradit, et κλίνεσθαι ὡς Σαπφώ. [De duplici vocabuli forma sic præcipit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 30, 15: Βληχών· ὃ οἱ Δωριεῖς γλαχὼν λέγουσιν, οἱ δὲ Ἴωνες γληχών· ἀμφότεροι δὲ θηλυκῶς, οἱ μὲν τὰν γλαχόνα, οἱ δὲ τὴν γληχόνα. Ergo Atticus est in hac voce usus literæ β, quod diserte tradit schol. Aristoph. Pac. 711: Βλήχωνα Ἀττικοὶ διὰ τοῦ β, οὐχὶ διὰ τοῦ γ· quocum comparentur Suidas et Thomas M. s. v. Βλήχων; Gregor. Cor. p. 49; Schol. ad Aristoph. Ach. 874; ad Lysistr. 89. Minus definite Hesychius: Βλήχων· γλήχων· καὶ οὕτως λέγεται· ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης· καὶ τὸ ἐρήβαιον. Phrynichi præceptum confirmatur locis Aristophanis, qui per β extulit in Lys. 89, per γ autem ubi Doricum imitatur sermonem, in Ach. 861, 869, 874, et Aristophontis, qui infra afferetur. Contra γλάχωνα dixit Theocritus 5, 56, γλήχων pluribus in locis Hippocrates, Nicander Ther. 877, Leonidas Tar. in Anthol. Pal. 7, 736; γλήχωνι Lucillius ibid. 11, 165. In vulgari autem dialecto γλήχων potius quam βλήχων videtur dictum esse, ut plurima medicorum exempla ostendunt, velut Dioscor. 3, 361, (331), ubi de viribus medicis hujus herbæ agit. Quod de genere addit Phrynichus, θηλυκῶς dici ἡ γλήχων, non inutilis admonitio est, quum inferiores scriptores etiam masculino genere dixisse videantur. Ita ὁ γλήχων in Geopon. 12, 33: Ὁ γλήχων... ξηρὸς λειωθεὶς, et apud Suidam: Βλήχων· ὁ γλήχων, coll. Zonara p. 391; τὸν γλήχωνα Schol. Nicand. 128; Geopon. 8, 7: qualia exempla jam Phrynichi ætate haud dubie exstiterunt. Librarii vero errorem esse, quod γλαχόνα et γληχόνα per ο breve scribitur, poetarum loci docent supra allati, neque oxytonum hoc vocabulum est, sed barytonum. Arcadius p. 16, 15, ubi de femininis in ων agit: Τὸ δὲ τρήρων, μήκων, γλίχων (γλήχων), βαρύνονται, φυλάττοντα τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς· cui quodammodo repugnat aliud, quod paullo ante legitur, præceptum: Τὰ εἰς χων δισύλλαβα ἀρσενικὰ βαρύνονται μὴ ὄντα μηνῶν ὀνόματα, βρύχων, τρύχων, σπέρχων· τὸ δὲ γλίχων ὤφειλε βαρύνεσθαι· εἰ δὲ θηλυκὸν καὶ διὰ τοῦ β, ὀξύνεται. Quorum verborum hic videtur sensus esse, nomen hominis ὁ Γλίχων (quod infra ex Suida afferam) esse barytonum: nomen autem herbæ ἡ βληχὼν esse oxytonum, nulla habita discriminis inter ι et η ratione, quemadmodum in Epimerismis Pseudoherod. p. 15, 16: Τὰ ἀπὸ τῆς γλι συλλαβῆς διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται... πλὴν τοῦ γλήνη... καὶ γλήχων τὸ φλισκούνιον. Βληχὼν autem qui oxytonum dixerunt, alteram videntur in mente habuisse vocabuli formam ἡ βληχὼ, de qua Schol. ad Aristoph. Ach. 861: Γλάχωνα· τὴν ὀρίγανον· κλίνεται καὶ γληχὼ, ὡς Σαπφὼ, καὶ βληχώ· et ad v. 874: Γλαχώ· ἡ γλαχὼ τῆς γλαχοῦς· Ἀττικοὶ δὲ βληχώ φασιν. Suidas: Γληχώ· θηλυκῶς Ἀττικοὶ τὸ ὀρίγανον: οἱ δὲ βληχώ φασι· λέγεται δὲ καὶ γλήχων γλήχωνος. ... Γλίχων δὲ ὄνομα κύριον ἐν τῷ ι· ubi Kœnius Ἀττικοὶ recte transponit post οἱ δέ. Nicander Al. 128: Γληχὼ ποταμηΐσι νύμφαις ἐμπλήδην κυκεῶνα πόροις ἐν κύμβεϊ τεύξας· et ibid. 237: Νέην ὀσμήρεα γληχώ. Βληχὼ Aristophanes Lysistr. 89, et Aristophon apud Athen. 2, p. 63: Κάππαριν, βληχὼ, θύμον, ab Kœnio indicatus. Qui loci omnes quum accusativum habeant, Buttmannus in Gramm. Gr. vol. 1, p. 214, in eam deductus est opinionem, ut rejecta quam grammatici finxerint forma βληχὼ, οῦς, in exemplis illis,

præeunte apud Aristophanem Elmsleio, mutato accentu βλήχω, γλήχω et γλάχω scribi juberet, quemadmodum Ἀπόλλωνα in Ἀπόλλω contrahi solere. Qui manifestus error est non cogitantis βληχοῖ dativo usum esse Theophrastum, cujus verba Stephanus supra attulit. Ad hoc accedunt genitivi exempla γληχοῦς. Hippocr. p. 497, 33 : Γληχοῦς δραχμίδας δύο ἕψων· et 47 : Γληχοῦς δραχμίδας τρεῖς, ubi male scribitur γλήχους, ut γλήχους ποταμίας pro γληχοῦς π. apud Eutecnium ad Nicandri Al. 129. Nam τὸ γλῆχος, quod Foesius in OEcon. Hippocr. statuit, non magis videtur dictum esse quam ἡ γληχή, quod in Nicandri Al. versibus libri aliquot præbent, γληχὴν pro γληχὼ exhibentes. Formas partim Atticas partim Doricas βλάχων et βλαχὼ quod sumsit Stephanus, deceptus est Favorini verbis s. v. Γλάχωνα. Γλήχων in libris scriptis non raro in γλίχων corruptum. Ita in Lucillii versu, quem supra posui, cod. Pal. γλίχωνι, pariterque in Geoponicis libri aliquot γλίχωνος et γλίχων. In Phrynichi loco codicem βλιχὼν, γλαχὼν, γλιχὼν, γλαχόνα, γλιχόνα præbere ex Stœberi annotatione ad Thomam Mag. p. 156 cognoscimus; γλύχωνα codex Guelferb. Geopon. 8, 7. || Deminutivum Βληχώνιον, quod ex Schol. Theocr. (5, 56 : Βλήχων ... τὸ κοινῶς βληχώνιον) affert Steph., legitur apud Rufum p. 95 Matth., ab infimæ ætatis scriptoribus in βλησκούνιον depravatum, quod in scholio illo præbet cod. Parisinus, vel βλισκούνιον, φλισκούνιον, βλησκούνη· vide Ducang. p. 207, 1684, et in Append. p. 40, et Boisson. ad Herodian. Epimer. p. 16. || Γληχωνίτης οἶνος memoratur etiam in Geopon. 8, 7. || Γληχωνοειδὲς, quod apud Hesych. s. h. v. γληχονοειδὲς scribitur, eidem probabiliter restituitur pro γλήχων τινὲς, quo Δικταμνοειδὲς explicatur. G. Dindorf.]

Βλῆχρον, τὸ, Filix herba, Schol. Theocr. [3, 13 : Πτέρις, εἶδος βοτάνης ... καλεῖται δὲ καὶ βληχρόν· ubi recte Bastius mutato accentu βλῆχρον. Cod. Paris. addit τὸ κοινῶς λεγόμενον βλάχνον. G. Dind.] Apud Hesych. Βλήχρα. [Βλήχρα· πτερὶς (immo πτέρις).] At Nicander habet βλῆτρον, pro Filice : et ejus Schol. addit etiam βλάχνον. [Ther. 39 : Ἐν δὲ πολυσχιδέος βλήτρου (codd. nonnulli βλίτρου) πυρὶ βάλλεο χαίτην· ubi schol. : Βλῆτρος δέ ἐστιν ἡ λεγομένη πτέρις, ἤγουν τὸ βλάχνον. Eutecnius : Τῆς βοτάνης ἐκείνης, ἣν καλοῦσι βλάχνον, ἔνιοι δὲ πτέριν. Phanias ap. Athen. 2, p. 61, F, ab Schweigh. citatus : Πτέρις, ἣν ἔνιοι βλάχνον καλοῦσι, quæ repetens Eustath. p. 1017, 19 addit : Ὡς καὶ Ἀρριανὸς δηλοῖ ἐν Βιθυνιακοῖς. G. Dind.] Apud Hesych. et Βλάχρον est Herba quædam [Βλαχρόν· πόα τις] : eadem procul dubio, quæ βλῆχρον dicitur s. βλῆχνον : ut et paulo ante scripserat Βλάθρον esse φυτὸν πτερίδι [codex πτέρειον : ergo πτέρει potius cum Palmerio aut πτέρει ὄν. G. Dind.] ὅμοιον, quod a quibusdam nominari Βλάχρον. || In VV. LL. βλῆχρος [ἡ], Herba affertur e Theophr. C. P. 1, 8. Βλῆχρος, inquit Gorr., a quibusdam dicitur ὁ γλήχων, ut habetur ap. Diosc. [Theophrasti loci sunt duo, C. P. 1, 7, 4 : Οἱ τῆς βλήχρου κλῶνες· ἀνθεῖ γὰρ καὶ αὕτη περὶ τροπάς· et 5 : Ἡ δὲ βλῆχρος ξηρὰ φαίνεται παντελῶς, ubi Schneider. in annot. p. 34 aliorum scriptorum locos contulit, qui γλήχωνα dixerunt. Apud Dioscoridem autem 3, 36, (33), ubi περὶ γλήχωνος agitur, Καλοῦσι δέ τινες αὐτὴν βλῆχρον, ἐπειδὴ τὰ γευσάμενα κατὰ τὴν ἄνθησιν τῶν ποιμνίων βληχῆς ἐμπίμπλανται, alii libri fortasse rectius βλήχωνα præbent. G. Dind.] || Βληχρὸν s. Βλήχιον, Leguminis quoddam genus apud Hippocr., ut a Galeno exp. Sunt qui et βληχροίη scribant. [Galeni locus hic est, p. 448 ed. Franz. : Βληχρὸν (Ms. Dorvill. et Steph. βληχροίη)· ὄσπριόν τι, ὃ καὶ βλήχιον (βληχρὸν Ms. Steph. βλῆχρον Mosq.) γράφεται.]

Βληχρὸς, ὰ, ὸν, Debilis, Imbecillus. Alcæus [ap. schol. ad Iliad. Θ, 178, et Eustath. p. 705, 61] : Βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί. Nicander [Ther. 446] : Βληχρὸν μυὸς οἷα μυληβόρου [sic schol. Hom. et Eust. : libri μυχηβόρου aut νυχηβόρου] ἐν χροῒ νύγμα. Et apud Gal. βληχροὶ πυρετοί· quo et Alex. Aphr. utitur. [Duplex hujus vocabuli forma est, ἀβληχρὸς et βληχρός. Illa Homerus aliique poetæ usi sunt, nusquam, ut videtur, scriptores prosaici, quorum libris interdum illata est errore librariorum. Sic apud Plutarch. in V. Pericl. c. 38 : Ἀλλ' ἀβληχρᾷ τινι νόσῳ, recte in libro Anon. scribitur ἀλλὰ βληχρᾷ, nec dubitandum quin in Moral. p. 133, E : Ἀλλ' ἀβληχροῖς ex ἀλλὰ βληχροῖς ortum sit. Ap. Diodor. Sic. 3, 51 libri tantum non omnes βληχροὺς et βληχραῖς pro vulgatis ἀβλ..... Apud eundem 1, 41 liber unus ἀβληχρὰς pro βληχράς. In Schol. ad Theocr. 7, 151 : Ἄναπος ποταμὸς ... οἱονεὶ ἄνευ πόσεως ὢν καὶ ἀβληχρὸν ἔχων ὕδωρ, sed βληχρὸν ubi eadem leguntur ad 1, 68. Quanquam hujusmodi scriptores non sunt ad veterum exempla exigendi, et ἀβληχρὸς fortasse relinquendum Procopio Hist. p. 143, B. Nihil autem huc conferunt Æliani exempla duo, H. A. 4, 41 : Οἷον οἱ ποιηταὶ τὸν λυσιμελῆ (θάνατον) φιλοῦσιν ὀνομάζειν, ἢ τὸν ἀβληχρόν· et 9, 11 : Πρᾷον (θάνατον) καὶ, ἵνα Ὁμήρῳ ἰδίως (corrige Ὁμηροειδῶς) εἴπω, ἀβληχρόν· quæ, ut ipse indicat, ex locis Homericis ducta sunt, quos Steph. s. Ἀβληχρὸς attulit. Ceterum Homerus nonnisi ἀβληχρὸς dixit : qui post Homerum scripserunt poetæ ἀβληχρὸς et βληχρὸς promiscue usurparunt. Nam significationis discrimen, quod excogitarunt grammatici, nullum est. Eustath. p. 705, 59 ad Il. Θ, 178 : Ἀβληχρὰ δὲ τείχη τὰ ἀσθενῆ· καὶ κεῖται ἡ λέξις πολλαχοῦ, καὶ μάλιστα ἐπὶ σαρκῶν· ἐν δὲ τοῖς Ἡροδώρου καὶ Ἀπίωνος φέρεται ὅτι Ἡρακλείδης μὲν ὁ Μιλήσιος βαρύνει τὴν λέξιν, λέγων ὡς βληχρόν ἐστι τὸ ἰσχυρὸν καὶ ἐν συνθέσει ἄβληχρον ὡς ἄκακον· ἡ δὲ παράδοσις ὀξύνει· βληχρὸν γὰρ τὸ ἀσθενές· quibus subjungit Alcæi et Nicandri exempla. Confidentius etiam Orion Etymol. p. 7, 6 : Βληχρὸν τὸ ἀσθενές· ... πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ τάττεται τὸ βληχρόν. Πολλάκις illud quo fundamento nitatur ex Etymol. M. cognoscimus p. 200, 13, et Suida s. Βληχρόν : Βληχρόν· τὸ ἀσθενὲς παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἀλκαίῳ καὶ ἄλλοις. Πίνδαρος δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει. Qui si Pindari verba illa in mente habuerunt, ut videtur, quæ Plutarchus servavit Moral. p. 17, C, 1130, E, de Erebo dicta : Ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί, pravo usi sunt judicio. Nam βληχροὶ ποταμοὶ non validi dicuntur, sed debiles, h. e. sedati, lente fluentes : a quo non multum recedit Geelii sententia ad Hemsterhus. Anecd. vol. 1, p. 300, qui pallidos intelligit, lividos, fuscos, et quæ sunt similia epitheta inferorum rebus convenientia. Eodem sensu βληχρὰ πελάγη de mari sedato dixit Apoll. Rh., 4 152 : Οἷον ὅτε βληχροῖσι κυλινδόμενον πελάγεσσι κῦμα μέλαν κωφόν τε καὶ ἄβρομον· quanquam idem ibid. v. 621 grammaticorum videtur sententiam secutus esse, βληχρὸν etiam τὸ ἰσχυρὸν dici : Ἤματα μὲν στρεύγοντο περὶ βληχρὸν βαρύθοντες ὀδμῇ λευγαλέῃ, τήν ῥ' ἄσχετον ἐξανίεσκον τυφομένου Φαέθοντος ἐπιρροαὶ Ἠριδανοῖο, Vehementer affecti odore. De etymologia vocabuli valde inter se dissentiunt grammatici supra indicati, alii ab βάλλω, alii ab βληχὴ derivantes : quorum neutrum verum haberi posse patet. Poetæ tragici ceterique scriptores Attici veteres non sunt hoc adjectivo usi, proprio, ut videtur, Ionibus : quod observavit Valck. ad Theocr. Adon. p. 218. Ita βληχροὺς πυρετοὺς, lenes s. parvas febres, oppositas τοῖς ὀξέσι πυρετοῖς, non raro vocavit Hippocrates, velut p. 605, 8 : Πυρετὸς ἔστ' ὅτε βληχρός· p. 1162, E : Πυρετὸς ἐπεῖχε βληχρός· p. 1255, H : Ἐν πυρετοῖσι μακροῖσι βληχροῖσι. Βληχροὶ σφυγμοί, pulsus debiles, idem p. 605, 23; βληχροτέρη νοῦσος, morbus remissior, p. 605, 19. Idem p. 290, 24 : Ὁκόταν δὲ πνέῃ ἀσθενὴς καὶ βληχρός. Βληχρὴ ναυτία, lenta nausea, Aretæus p. 1, 18. Sæpius scriptores dialecti vulgaris. Βληχρὸς de vento dixit Diodorus locis supra indicatis. Βληχροὺς ὑετοὺς Plutarch. V. Sertorii c. 8. Βληχρὸν σφηκίον ex Epiphanio vol. 1, p. 124, D, affert Routh. Quintus Sm. a Wakef. citatus 2, 181 : Ὕπνου βληχρὸν ὄνειαρ ἐπὶ βλεφάροισι τανύσθη. G. Dindorf.]

[Βληχρῶς, Debiliter, Leniter, Modice. Hippocrates a Bastio indicatus p. 671, 30 : Πυριῆν βληχρῶς. Ctesiam addit Wakef. apud Phot. p. 41, 11 : Ἐπεὶ ἀσθενῶς εἶχεν Ἀμύτις, εἰ καὶ βληχρῶς καὶ οὐκ ἰσχυρῶς. Sic cod. Bessar. : vulgo ἀβληχρῶς. G. Dindorf.]

[Βληχώ. V. Βλῆχνον.]

Βληχώδης, ὁ, ἡ, q. d. Balativus vel Balatorius, Mente similis ovibus : Προβάσι τὸν νοῦν ὅμοιος, Suidas, subjungens h. l. [Babriæ] : Μωρὸς δὲ ποιμὴν καὶ τὰ

A πάντα βληχώδης Πέμπειν ἔμελλεν. [Polemo Physiogn. p. 252 : Ἠχὴ κακοηχεστέρα καὶ βληχωδεστέρα ἀναίσθητον ἄνδρα δηλοῖ. Wakef. Constitut. Apost. in Cotel. Patr. vol. 1, p. 423 : Τοῖς νωθεστέροις καὶ βληχώδεσι. In codd. interdum βληχώδης vitiose scribitur pro βλιχώδης, quod v. G. Dindorf.]

[Βλήχων. V. Βλῆχνον.]

[Βληχωνίας. V. Βλῆχνον.]

[Βληχώνιον. V. Βλῆχνον.]

Βλίαρ, Suidæ Folium ficus : unde et Βλίφυλλον dici scribit pro σύκινον. Sed suspicione mendi hæc non carent. Hesychio vero Βλικὰς est σύκου φύλλον : pro quo Etym. habet Βλίκας. [Conf. Βλωρός.]

Βλιαρὸν, Hesychio ἀδλαδές. [Codex ἀδλεδές. Βλιαρὸν cum digammo Æolico pro λιαρὸν, Tepidum, dictum esse conjicit Heringa Obss. p. 210.]

Βλιβρὸν, Hesychio λαγαρόν. [Etym. M. p. 201, 41 : Βλιαρόν· ἀντὶ τοῦ λαῦρον. Quod etiam Hesychio restituendum, quem Musurus temere interpolavit. Nam

β

B codex Βλιβρόν· λαγρόν h. e. βλιαρόν· λάγρον. Chœroboscus in cod. Barocc. 50 : Βλιαρὸν, ὅ ἐστιν λάβουρον. Corr. λάβρον. G. Dindorf.]

ῑ

Βλίδες, Hesychio ψεκάδες, Rores. [Codex ψηκάδες. Βλιβάδες, ex dialecto pro λιβάδες, corrigit Ruhnkenius.]

[Βλίκανος.] Βλίκανον, [ut et Etym.] et Βλίχαν Hesych. dici scribit βάτραχον· Ranam. Apud Suid. [Zonaram p. 391, et Cyrill. Βλίχαν fortasse in Βλιχὰν mutandum, coll. alia Hesychii glossa : Βλαχάν· ὁ βάτραχος. Chœroboscus in cod. Barocc. 50 : Βλίκανον ... σημαίνει δὲ τὸν βάτραχον. G. Dind.] Βλίκαρος est ὁ βάτραχος.

[Βλίκαρος. V. Βλίκανος.]

[Βλικὰς s. Βλίκας. V. Βλίαρ.]

[Βλιχχώδης. V. Βλιχώδης.]

[Βλῑμάζω.] Apud Hesych. legitur Βλημάζειν, item Βλιμάζειν : et illud quidem exp. ὑποθλίβειν τοὺς μαστούς· at in Βλιμάζειν addit esse dictum de iis qui aves ἐπείραζον ἐκ τῶν στηθῶν. In VV. LL. annotatur esse

C Mamillas tractare, aut etiam mulierum pudenda; sed proprie de avibus dictum, quum illas empturi tractarent. Sunt autem sumta hæc e Suida et Schol. Aristoph. qui participio βλιμάζοντες utitur Av. [530] : Οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες. Generalius tamen illi loquuntur, non addentes γυναικῶν, i. e. Mulierum. Cetera ap. illos vide : et ap. Suid. lege Βλιμάττομεν pro βλιμάτωμεν, item ἐπιθυμοῦμεν pro ἐπιθυμῶμεν. Quin etiam, ubi scribit βλιμάζειν dici quasi θλιμάζειν, suspicor reponendum θλιβάζειν, ut sc. deducatur a θλίβω : quæ deductio cum illa Hesychii exp. convenit, dicentis esse ὑποθλίβειν τοὺς μαστούς : sed nequaquam cum illa altera scriptura habente η, congruit : quam tamen idem Lexicographus habet, quum alioqui βλιμάζειν per ι, dicat esse οἱονεὶ θλίβειν. Legitur etiam Βλιμάξαι apud eum, quod exp. βαστάσαι, ἀτιμάσαι. Item Βλιμασὶς, ἡ τῶν τιτθῶν ἄλειψις. [Recte corrigitur Βλίμασις ... θλίψις. Conf. Ἀβλίμαστος. G. Dind.] Βλαιμάζειν, Hesych. ψηλαφᾷν, δοκιμάζειν, πειράζειν, Contrectare, Contrectando explorare et tentare : pro

D quo βλημάζειν et βλιμάζειν. Confer autem cum iis quæ scribit de verbo βλίσαι et βλίττειν, ea quæ a Suida de iisdem scribuntur. [Βλημάζειν pariter ac βλαιμάζειν et, quod ipsum quoque ap. Hesych. legitur, βαιμάζειν nihil aliud sunt quam depravationes veræ scripturæ βλιμάζειν. Etym. M. p. 200, 38 : Βλιμάζειν· τὸ τιτθολαβεῖν (στηθολαβεῖν cod. Paris. apud Bast. ad Gregor. p. 562) ἤγουν ψηλαφᾷν τὰ στήθη καὶ τοὺς μαστοὺς καταλαμβάνειν (recte καταμανθάνειν cod. Paris.) τῇ ἀφῇ καὶ ἅπτεσθαι τῶν ἀπορρήτων μελῶν τῶν γυναικείων καὶ διεγείρειν τὰς ἐπιθυμίας, ὥς φησι Κρατῖνος (Κράτης Zonar. p. 394) : Ὡς μαλακὸν καὶ τέρεν τὸ χρωτίδιον, ὦ θεοί· καὶ γὰρ ἐδλίμαζον αὐτὴν, ἡ δ' ἐφρόντιζεν (scr. ἐφρόντιζ') οὐδὲ ἕν. (Sequuntur grammaticorum opiniones de etymologia verbi) ... ἄλλοι δέ φασι κλιμάζειν τὸ διαστρέφειν cet. : quæ postrema verba ad locum quendam Dinarchi spectant in quo veteres grammatici dubitabant utrum cum libris κλιμάζῃ vel κλιμακίζῃ an de conjectura βλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους esset legendum : de quo pluribus dicetur s. v. Κλιμάζω et Κλιμακίζω. Eadem fere, omisso tamen Cratini fragmento, tradidit gramm. Bekkeri p. 221, 16. Hesychius : Βαιμάζειν (h. e. Βλιμάζειν)· βασιλεύειν (?) ἢ βαστάζειν. Idem : Βλιμάζειν· τὸ τηθολαβεῖν (στηθολαβεῖν recte Sopingius), οἱονεὶ θλίβειν ἢ βαστάζειν, καὶ τὸ τοὺς ὄρνιθας ἐκ τῶν στηθῶν πειράζειν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι. Idem : Βλιμάξαι· βαστάσαι, ἀτιμάσαι, ubi Guyetus, consentiente Tayloro Lect. Lysiac. p. 288 ed. Reisk. βλαστάζειν et βλαστάσαι corrigebat comparata alia glossa Hesychii : Βλαστάζειν· βλιμάζειν· οἱ αὐτοὶ (præcedit Βλάστα ... οἱ Σικελοί· sed probabiliter Kusterus οἱ Ἀττικοί) : quo pacto etiam in Etym. M. p. 201, 39· Βλίσαι· τὸ συνεχῶς βαστάσαι (Gud. p. 110, 24 : Βλίξαι· τὸ βαστάξαι) scribendum foret : Βλιμάσαι· τὸ συνεχῶς βλαστάσαι. Sed recte Kusterus ad Hesych. p. 736 totum illud βλαστάζειν vocem nihili esse judicat reponendumque βαστάζειν, id ut idem sit quod δοκιμάζειν, quo ipse utitur Hesych. s. v. Βλαιμάζειν. Verbum autem βλιμάζω jam veteres grammaticos non nisi ex paucis scriptorum locis cognitum habuisse ex scholiastæ annotatione ad Aristoph. Av. 530 colligimus : Βλιμάζοντες· ὅτι νεωτερικὴ ἡ λέξις. Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ ψηλαφᾷν· ἔοικε δὲ πλέον τι σημαίνειν, τὸ μετὰ συντομίας (συντονίας). Βλιμάζειν δὲ κυρίως τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι, ὅπερ ἐποίουν οἱ τοὺς ὄρνιθας ὠνούμενοι, οἱονεὶ θλιβομάζειν. Δίδυμος δὲ βλιμάζοντες ἀντὶ τοῦ κακοῦντες· ἀποτίλλουσι γὰρ καὶ κατεσθίουσιν. Βλιμάζειν, τὸ ἐκθλίβειν inter vocabula Attica numerat Gregorius Cor. p. 562, utiturque eo cum ἀναφλᾶν conjuncto Lucianus in Lexiph. c. 12, vol. 2, p. 338, ubi libidinosi adolescentis mores describit. In Timæi glossis legitur p. 62 : Βλιμάζειν· πειράζειν· ubi Ruhnk. Philostrati locum apponit Imag. 2, 26, p. 851, (95, 13 Jacobs.) : Καὶ τοὺς ὁπόσπερ αἱ νῆτται χῆνας οὐδὲν δεῖ βλιμάζειν. Hippocr. ab Schneid. citatus p. 1142, D : Ἐν δὲ τῇ γαστρὶ κάτωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ ἦν σκληρόν· ... τοῦτο ἐβλιμάσθη (vulgo ἐβλημάσθη) ἰσχυρῶς τῇσι χερσὶ σὺν ἐλαίῳ, καὶ μετὰ τοῦτο ἐχώρησεν αἷμα τὸ συχνὸν κάτω· quod interpres reddidit, valide est expressum et emollitum. Insolentius Aristoph. Lys. 1164 : Τὰν Πύλον (ἀποδόμεν), ὥσπερ πάλαι δεόμεσθα καὶ βλιμάττομες, quo spectat Suidæ annotatio supra ab Steph. allata, a Kustero autem ex codd. Paris. correcta : Βλιμάττομεν· ψηλαφῶμεν, ἐπιθυμοῦμεν. Βλιμάττομες autem Valck. ad Theocr. Adon. p. 289, (coll. epist. ad Rœver. p. 75,) non improbabiliter in βλιμάσδομες mutabat, quod Brunckius quoque conjecit. || Βλιμάζω i. q. Βλίττω, Mel e favis exseco. Etym. M. p. 200, 47 : Λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις (Βλιμάζω) καὶ ἐπὶ τοῦ τὰ κηρία τῶν μελισσῶν τρυγᾶν, καὶ βλιμάζειν, τὸ ἀποστάζειν τοῦ μέλιτος. Suidas : Βλιμάζειν, τὸ ταῖς χερσὶ διαθλίβειν καὶ τὰ κηρία θλίψαι βλίσαι λέγεται. Καὶ βλιμάζων, ἀποστάζων τὸ μέλι τοῦ κηρίου. Pseudoherodianus Epimer. p. 6 : Τὰ ἀπὸ τῆς βλι συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται ... βλιμάζω, τὸ ἀποστάζω μέλιτος. Hujus signif. nulladum innotuerunt exempla. G. Dindorf.]

[Βλίμασις. V. Βλιμάζω.]

Βλίμη, Hesychio προπηλακισμὸς, ὕβρις. Itidem Etym. [et Chœrobosco in cod. Barocc. 50. Cramer.]

[Βλιμώδης. V. Βλιχώδης.]

Βλινὸν, Hesych. esse dicit δαλὸν, Titionem : pro quo supra Βλαῖκον. [Δαλὸν non Titionem dicit, sed piscem. Hesych. : Δαλός· μελάνουρος ἰχθύς. Suidas : Βλίνος· εἶδος ἰχθύος. Zonar. p. 391 : Βλῆνος· ὁ τύραννος· βλῖνος δὲ ὁ ἰχθὺς ῑ. Herodian. Epimer. p. 6 : Βλίνος, ἰχθύς. Simile est Βλέννα piscis nomen. Utrum βλίνος an βλῖνος scribendum sit non constat. G. Dindorf.]

Βλὶξ, Hesych. esse dicit συνεχῶς, Continenter, Assidue. [Chœrobosc. in cod. Barocc. 50 : Βλὶξ τὸ συνεχῶς βλιχᾶσθαι. Cramer.]

[Βλίσκοι οἱ Βοιωτοί, Etym. M. p. 201, 39.]

[Βλισσὴ et Βλισσήν. V. Λισσή.]

[Βλιστηρὶς, ίδος, ἡ, Mel tollens. Zonas in Anthol. Pal. 9, 226 : Βλιστηρίδι χειρὶ καπνώσας. Indicavit Schneid.]

[Βλιστίχη. V. Βιλιστίχη.]

[Βλιτὰς, άδος, ἡ. V. Βλίτης.]

Βλίταχος, Hesychio Βάτραχος, Rana. Βλιτάχεα vero apud Epicharmum. Idem ait quibusdam esse τὰ κογχύλια, aliis τὰ σελάχια. [Hesychius : Βλιτάχεα (Βλίτα· σε-

λάγια Sopingius)· παρὰ Ἐπιχάρμῳ· οἱ μὲν τὰ κογχύλια, οἱ δὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν σελάχια.]

[Βλίτης.] Βλίτας et Βλίτωνας Hesychius dici scribit τοὺς εὐήθεις, Stultos. At Βλιτάδας Suidas a veteribus ait vocatas τὰς εὐτελεῖς γυναῖκας, Viles mulierculas : procul dubio ab insipido et vili blito. [Vid. schol. Platonis, cujus verba s. Βλιτομάμμας afferuntur. Hesychii glossas : Βαιτάς· εὐτελὴς γυνή· ἀρχαία δὲ ἡ λέξις. Βαιτῶνα· τὸν εὐτελῆ ἄνδρα, ex Βλιτὰς et Βλίτωνα depravatas esse animadverterunt critici. Locum Plautinum Trucul. 4, 4, 1, « Blitea et lutea est meretrix » comparavit Alberti. Idem apposuit Plinii locum H. N. 20, 93 : « Blitum iners videtur ac sine sapore aut acrimonia ulla. Unde convicium feminis apud Menandrum faciunt mariti » : ut probabile sit Βλιτάδας γυναῖκας ab Menandro dictas esse. G. Dindorf.]

[Βλίτιον in codd. Theophrasti H. P. 7, 2, 7 vitiose scriptum pro βλίτον notavit Schneiderus.]

Βλιτομάμας, ὁ, dicitur ὁ μωρὸς, Fatuus : a blito olere insipido et fatuo. Aristoph. N. [997] : Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν. Ubi potius leg. καλέσουσί τέ σε βλιτομάμαν, postulante metro. [Metrum nihil postulat præter hoc unum ut βλιτομάμμαν scribatur. Codd. Rav. et Venet. κλιτομάμμαν. Schol. Platonis p. 73 (387 Bekk.) : Ξάνθιππος καὶ Πάραλος οἱ Περικλέους υἱοὶ, οὓς καὶ βλιττομάμμας ἐκάλουν. Βλίτται γὰρ καὶ βλίττωνες οἱ εὐήθεις, μάμματα δὲ τὰ βρώματα, καὶ τὸ ἐσθίειν Ἀργεῖοι μαμμᾶν (μαμμιᾶν Bekk.) ἔλεγον· ἐκ τούτων οὖν σύνθετον ὁ βλιττομάμμας, ὁ ἐσθίων εὐήθως, ὡς καὶ συκομάμμας ὁ συκοφάγος. Melius, ut videtur, Phrynichus in Bekk. An. p. 31, 3 : Βλιτομάμμας· ἐπὶ τῶν ἐκλελυμένων διὰ τρυφὴν σύγκειται μετὰ τὸ βλίτον, ὅ ἐστι λάχανον ἔκλυτον ἄμοιρόν τε δριμύτητος, καὶ ἐκ τοῦ μάμμα, ὃ σημαίνει μήτηρ· ἐξ οὖν τούτων συγκείμενον σημαίνει τὸν ἐπὶ μητρὸς τροφῇ ἐξίτηλον γενόμενον. G. Dindorf.]

Βλίτον, τὸ, Blitum, [Atriplex Linnæi] : Genus oleris insipidum et vile : unde Proverbio dicitur Blito despectior. Plin. 20, 22 : Blitum iners videtur ac sine sapore aut acrimonia ulla. Unde convitium feminis apud Menandrum faciunt mariti. Ubi videtur alludere ad Βλιτάδας. Apud Suid. scribitur βλίττον : ut et βλιττομάμμας, sed contra metrum : apud Diosc. βλῆττον, et apud Theophr. βλῆτον : sed hæ duæ posteriores scripturæ omnino sunt mendosæ. Βλῆτον et Βλῆττον, perperam alicubi scriptum reperitur pro βλίτον : illud, ap. Theophr. H. P. 8, 1 ; hoc, apud Diosc. 2, 143. [Theophrastus H. P. 7, 1, 2 : Ἐν τούτῳ (τῷ Μουνυχιῶνι) σπείρεται σίκυος, κολοκύντη, βλίτον ...· et 3 : Τάχιστα ὤκιμον καὶ βλίτον (διαφύεται.) Frequentissimum in codd. et vett. edd. scripturæ vitium βλῆτον est, interdum etiam βλῆττον, ut apud Paulum Ægin. p. 233, 24. Βλῖτον pravo accentu apud Hippocr. p. 699, 20. Βλίτιον corrupte in codd. Theophrast. H. P. 7, 2, 7. G. Dindorf.]

[Forskal Amaranthum blitum hodie Smyrnæ βλίτον vocari auctor est Flora ægypt. arab. p. 34. Hase.]

[Βλιτόνους, ὁ, Insipidus, Stultus. Hesychius : Βλέτενον· βλητώδη· ubi βλιτώδη corrigit Sopingius, sed non animadvertit βλέτενον ex βλαιτόνουν et hoc rursus ex βλιτόνουν esse depravatum. In Etym. M. p. 199, 32 : Βλαιτόνους· ὁ βλαισόπους, corrigendum βλιτόνους et segreganda interpretatio ὁ βλαισόπους, quæ nihil cum hac glossa commune habet. G. Dindorf.]

[Βλίττω, s. Βλίζω, fut. βλίσω. Prima hujus verbi significatio, quam Pollux tradit 1, 254 : Τὸ καπνίζειν τὰς μελίττας καὶ ποιεῖν ἀναχωρεῖν, Apes ex alveari fumo expellere : quod quum mellis tollendi caussa fiat, alii grammatici sic interpretantur : Ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, velut Hesychius et Timæus, hic Platonis locum spectans De rep. 8, p. 564, E : Πλεῖστον δὴ, οἶμαι, τοῖς κηφῆσι μέλι καὶ εὐπορώτατον ἐντεῦθεν βλίττεται (sic Ruhnk. ; libri meliores βλίττει, deteriores βλύττει)· πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, παρά γε τῶν σμικρὰ ἐχόντων τις βλίσειε (hic quoque libri alii βλίσειε, alii βλύσειε, pauci βλίσσειεν). Etym. Ms. Leidense : Βλίζειν, καὶ Ἀττικῶς βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, τουτέστιν ἐκπιέζειν καὶ θλίβειν. Σοφοκλῆς, Ἣ σφηκιὰν βλίττουσιν εὑρόντες τινά. Aristot. H. A. 5, 27, p. 554, 15 : Βλίττεται δὲ τὰ σμήνη, ὅταν ἐρινεὸν σῦκον φανῇ· ubi libri

A aliquot βολίττεται. Ibid. 10, 40, p. 626, 32 : Ἐὰν πλεῖόν τις καταλίπῃ μέλι βλίττων, et paullo post, βλίττεται δὲ σμῆνος χοᾶ ἢ τρία ἡμίχοα, ubi libri plures bis βλήττεται : quod scribendi vitium ex Plutarch. Moral. p. 98, F, Theophyl. Epist. 51, p. 85, et Schol. Aristoph. Lys. 476, annotavit Ruhnk. ad Tim. p. 63. Idem præter alia indicat Dionis Chrys. locum vol. 2, p. 70 : Τροφὴν ζώων βδάλλοντες καὶ βλίττοντες. || Ad homines transtulit Aristoph. Eq. 794 : Ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν (τὸν Δῆμον) βλίττεις. Lysistr. 475 : Ἣν μή τις ὥσπερ σφηκιὰν βλίττῃ με κἀρεθίζῃ. || Βλίττω in iis esse verbis quæ ττ non mutent in σσ suspicatur Buttmannus in Gr. Gr. vol. 1, p. 383. Quæ conjectura quodammodo confirmatur versu Sophocleo supra apposito. Præsentis formam Βλίζω non nisi ex grammaticorum locis cognitam habemus, quam fortasse propter aoristum ἔβλισα finxerunt. Infinitivum βλίξαι ex Etym. Gud. attuli s. v. Βλιμάζω : sed recte Etym. M. et Hesychius Βλίσαι. G. Dindorf.]

[Βλίτυρι.] Βλήτυρι est χορδῆς μίμημα, ut ex Juba
B refert Suidas, quem vide. Hesychius habet Βλίτυρι. [Vera scriptura Βλίτυρι est. Etym. M. p. 201, 1 : Βλίτυρι καὶ σκινδαψός ... (κροῦμά τι ἢ φθέγμα supplet Sylburg.) ἄλογον· γέγονε δ' ἤδη παροιμιῶδες, ὡς καταριθμεῖσθαι ἐν καταλόγῳ φαρμάκων (h. e. in magicis vocibus numerari). Ἰόβας δὲ τὸν σκινδαψὸν ὄργανον μουσικὸν ἀποδίδωσι· τὸ δὲ βλίσυρι (βλίτυρι Sylb.) χορδῆς μίμημα, οὐκ εὖ. Ibid. p. 201, 43 : Βλίτυρον, ἐστὶ φυτὸν ἢ φάρμακον, ἢ χορδῆς μίμημα. Quæ forma vocabuli non magis probanda videtur quam quod apud Hesych. scriptum est Βλιτύριον· Ἰόβας τὸν σκινδαψὸν, ὄργανον ὂν μουσικὸν, ἀποδίδωσι· τὸ δὲ βλίτυρι χορδῆς μίμημα. In βλίτρι depravatum in codd. plerisque Diogenis L. 7, 57. Sext. Empir. 8, 1, p. 482 : Ἐν μὲν τῇ μὴ σημαινούσῃ τὶ (φωνῇ), οἷον τῇ βλίτυρι καὶ τῇ σκινδαψὸς οὐκ ἂν εἴη τί. Ubi Fabric. Galeni locum apposuit vol. 8, p. 69, F : Καί που καὶ βλιτυριζόμενον ἐρῶ σφυγμὸν καὶ σκινδαψιζόμενον, εἰ χρὴ λέγειν ὀνόματα μόνον· ἀλλὰ καὶ τὸ βλίτυρι, φασὶ, καὶ τὸ σκινδαψὸς ἄσημα παντελῶς ἐστι, τὰ δ' Ἀρχιγένους δῆλα· τί ληρεῖς, ἄνθρωπε, ἑκών; καὶ γὰρ
C τὸ βλίτυρι κροῦμά τι δηλοῖ καὶ τὸ σκινδαψὸς οὐκ οἰκέτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ὀργάνου τινός ἐστιν ὄνομα. Alia attulerunt Hesychii interpretes p. 737, et Reiskius ad Artemidor. 4, 2, vol. 2, p. 444, ubi in βρίτυρι corruptum legebatur. Mire Herodianus Epimer. p. 6 : Βλίτυρι (alter cod. βλίτιρι) ζῶον. G. Dindorf.]

[Βλιτυρίζομαι. V. Βλίτυρι.]

[Βλιτώδης, ὁ, ἡ, i. q. Βλιτόνους, quod vide.]

[Βλίτων. V. Βλίτης.]

[Βλίτωρ, ὁ, Blitor, præfectus Mesopotamiæ, apud Appian. Syr. c. 53, vol. 1, p. 615. G. Dindorf.]

[Βλίφυλλον. V. Βλίαρ.]

[Βλίχαν. V. Βλίχανος.]

[Βλιχανώδης. V. Βλιχώδης.]

[Βλιχώδης, ὁ, ἡ.] Βλιχχῶδες Hesychius ap. Hippocr. esse dicit λελεπισμένον καὶ καθαρὸν, Decorticatum et purum. Erotianus habet γλιχῶδες [immo βλιχῶδες], annotans quosdam pro eo scribere γλισχρῶδες, et ab Epicle quidem exp. λελιπασμένον μετὰ γλοιώδους ὑγρασίας ἀκαθάρτου· ab Euphorione vero ἐκπεπιεσμένον καὶ
D κατάξηρον. [Βλιχχῶδες Stephani interpolatio est. Apud Hesych. legitur : Βλιηχῶδες, βλιχῶδες, παρὰ Ἱπποκράτει τὸ λ. κ. κ. qua scriptura apertum est duplicem indicari scripturam, alteram veram βλιχῶδες, alteram vitiosam βληχῶδες, cujus exemplum est ap. Rufum p. 68, et, quem Schneid. citat, Archigenem in Cocchii Chirurg. p. 117 : Ἀτροφόν τε τὸ ἕλκος καὶ ἀνεκπύητον καὶ βληχῶδες. Erotianus autem post verba ab Steph. allata addit : Βακχεῖος δὲ καὶ Λυσίμαχος διὰ τοῦ π γράφουσι πληρῶδες (recte, ut videtur, Ms. Steph. πλιχῶδες), σημᾶναι θέλοντες τὸ ἐξεπτυγμένον. Horum neutrum nunc ap. Hippocr. legitur : sed γλισχρῶδες indicavit Foesius ex p. 911, E : Ἐπειδὰν τοῦτο γένηται, τὸ ἕλκος ἄχρουν γίνεται καὶ ἐξ αὐτοῦ ἰχὼρ ἐκρέει σμικρὸς, καὶ τὸ φλεγμαῖνον ἐκτέθνηκεν ἐξ αὐτοῦ καὶ γλισχρῶδες γίνεται. Ex his patet significationem vocabuli eam esse, quam Euphorio tradidit, Exsiccatum, Aridum. Ad locum Archigenis in scholio diversa annotatur scriptura βλιμῶδες. || Alia forma βλιχανώδης, nisi fallit scriptura, usus est Diphilus ap. Athen. 4, p. 132,

E, de Byzantiis : Διὰ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν παρ' αὐτοῖς A ἰχθύων πάντες βλιχανώδεις εἰσὶ καὶ μεστοὶ λάπης· quo rursus Epiclis interpretationem confirmari animadvertit Casaub. : « pingui obsitum, cum viscoso humore et impuro. » G. Dindorf.]

[Βλοστρισμὸς lectio vitiosa pro Βληστρισμὸς, quod v.]

[Βλοσυροβλέφαρος, ὁ, ἡ, Torvum tuens. Const. Manass. Chron. p. 6, C : Ἄρκτοι βλοσυροβλέφαροι. Idem Amat. 3, 29, p. 348 : Οὐδὲ βλοσυροβλέφαρον ὄμμα θνητοῖς δεικνύει. Boisson.]

[Βλοσυρονύχιαι lectio vitiosa in hymno Orphico 69, 9, pro βλοσυραὶ (vel βλοσυροὶ), νύχιαι. Indicavit Scottus.]

Βλοσῦρὸς, ά, όν, Terribilis aspectu, Truculentus : ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, ut Eust. [p. 68, 38] qui et ait habere quandam similitudinem cum παραβλὼψ : nam ut ille παραβάλλει τοὺς ὦπας, ita hunc τὸ βλέμμα παρασύρειν· non tamen, ut παραβλὼψ, ἐφ' ὕβρει dici. Accipitur tam in bonam, quam in malam partem : Il. H, [212] : Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι· ubi Eust. δεινότητα προσώπου signif. dicit : fortasse intelligens B Terribilem aspectum cum quadam gravitate. Plato De rep. 7, [p. 535, A] : Τούς τε γὰρ βεβαιοτάτους καὶ ἀνδρειοτάτους προαιρετέον, καὶ κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους· πρός τε τούτοις ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς, ἀλλὰ καὶ κ. τ. λ., ubi pro ἀξιωματικὸς et σεμνὸς ponitur, Censorius, Bud. [Idem Theæt. p. 149, A : Οὐκ ἀκήκοας, inquit Socrates, ὡς ἐγώ εἰμι υἱὸς μαίας μάλα γενναίας τε καὶ βλοσυρᾶς, Φαιναρέτης· ubi Heindorf. Ælianum citat V. H. 12, 21 : Σεμνὸν καὶ βλοσυρὸν ὁρῶσαι. Dio Cass. p. 1214, 76 : Παρθένος μεγάλη καὶ βλοσυρά· p. 1003, 32 : Ἦν τὸ εἶδος βλοσυρωτάτη.] Huc pertinet etiam illud, quod e Nicostr. affert Eust. [p. 677, 4] : Νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ὦ ξένη, βλοσυράν γε τὴν ψυχὴν ἔχεις. In malam partem capi potest apud Hesiod. A. [147] : Ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου Δεινὴ Ἔρις πεπότητο· [175] : Κείατο τεθνειῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι· [250] : Κῆρες κυάνεαι λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας Δεινωποὶ, βλοσυροί τε· ubi obiter annota cum nomine fem. hanc v. masc. copulari. [Manetho 2, 6 : Αἴγλῃσι φαεινόμενοι βλοσυροῖσι ἀστέρες. Schneid.] C Sic βλοσυρὸν ὄμμα, Aspectus s. Vultus trux s. truculentus : et ap. Nicandr. [Θ. 336] : Βλοσυρὸν δάκος, i. e. καταπληκτικὸν θηρίον. Metaph. etiam ad alia transfertur. Theophr. 9, [2, 3 H. P.] : Καλλίστη δὲ πίττα γίνεται καὶ καθαρωτάτη ἐκ τῶν προσηλίων καὶ προσβόρρων· ἐκ δὲ τῶν παλισκίων βλοσυρωτέρα καὶ βορβορώδης, Ferior, Tetrior, Bud. Plin. vero 16, 12 ita interpr. Pix optima ubique ex apricis aquilonis situ : ex opacis horridior virusque præferens. Sic C. P. 6, 21, [6, 14, 2] : Ὅσα δὲ ἐν τροφῇ πλείονι βλοσυρωτέρα, καθάπερ τὰ λιμναῖα, ταῦτα καὶ τὰς ὀσμὰς ἔχει παραπλησίας, βαρείας τινὰς καὶ θολεράς· c. 18, [6, 12, 5] : Εἰσὶ δ' ἐκ βλοσυρωτέρας ὕλης καὶ σωματωδεστέρας οἱ βλαστοί. Apoll. Rh. 2, [740] : Σιγὴ δ' οὔ ποτε τήν γε κατὰ βλοσυρὴν ἔχει ἄκρην· ubi Schol. annotat signif. fortassis λαμπράν. Horridam vero e Plin. non inepte exposueris. Sic βλοσυρὰ κύματα dicuntur in Epigr. [Antiphanis in Anthol. Pal. 9, 84.] Et ap. Nicandr. [Al. 234] : Βλοσυροῖο κυδώνος, i. e. στυπτικοῦ, ut Schol. exp. Item [Θ. 706] : Βλοσυρὸν δ' ἐξ αἷμα χέασθαι, i. e. μέλαν, κακόν. [Æsch. D Eum. 168 : Αἱμάτων βλοσυρὸν ἄγος. Δρηστῆρες βλοσυροὶ Nonnus Joann. 228, 8. Βλοσυρὸς confunditur cum βδελυρὸς apud Dionys. Hal. De comp. verb. vol. 5, p. 125, 5 R. : Ἰδὼν δὲ πολύσαρκον καὶ μέγαν ὡς βδελυρώτατον, ubi libri duo βλοσυρώτατον.]

[Βλοσῠρότης, ἡ, Torvitas. Eust. ad Hom. p. 1194, 46 : Κατὰ λέοντα ἐκφοβοῦντα βλέμματι, καὶ ὄψεως βλοσυρότητι. Angl.]

[Βλοσῠρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Ferox. Æschylus Suppl. 846 : Βλοσυρόφρονα χλιδᾷ δύσφορα ναὶ κὰν γᾶ. Scott.]

[Βλοσῠρόω, Torvum tueor. Joannes Damasc. in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 112, 18 : Δράκοντα εἶδε φοβερὸν τῇ θέᾳ, πῦρ πνέοντα καὶ δριμύτατα βλοσυροῦντα. Boisson.]

[Βλοσῠρώπης. Vid. Βλοσυρῶπις.]

Βλοσῠρῶπις, ιδος, ἡ, Terribilis aspectu, s. Truces et horribiles habens oculos, καταπληκτικοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, Hesych. Masc. Βλοσυρωπὸς, ὁ, ἡ, ead. signif., Epigr. [Βλοσυρῶπις. Il. Λ, 36 : Τῇ δ' ἐπὶ μὲν A Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο. Manetho 6, 202. Christodor. Ecphr. 94 : Αἰγίδα μὲν βλοσυρῶπιν ἐπωμαδὸν ἦεν ἀείρων. || Βλοσυρώπης. Oppianus Cyn. 1, 144 : Βλοσυρώπεε μόσχω. || Βλοσυρωπός. Dionys. Perieg. 123 : Ὡς δὲ δράκων βλοσυρωπὸς ἑλίσσεται ἀγκύλος ἕρπων. Agath. in Anth. Pal. 5, 299 : Ὁ βλοσυρωπὸς, ὁ χάλκιος, ὁ βραδυπειθής. Angl. Βλοσυρώτερος in Βλοσυρωπότερος corruptum vid. in var. lect. ad Achill. Tat. p. 101, 28 Jac. G. Dindorf.]

[Nil. Epist. p. 280, 16 : Βλοσυρωπῷ τῷ ὄμματι καὶ αὐστηρῷ τῷ προσώπῳ. Hase.]

[Βλοσυριωπός. Vid. Βλοσυρῶπις.]

[Βλοσῠρῶς, Terribiliter. Heliodor. 10, 27, p. 426 : Ὀφθαλμοὺς ὑπογεγραμμένους βλοσυρῶς σοβοῦσα. M.]

[Βλούκιον, τὸ, Blucium, castellum Galatiæ. Strabo 12, p. 567.]

[Βλὼψ, Blops. Eustath. p. 768, 12 : Παραβλὼψ μὲν ἐκτείνει τὴν λήγουσαν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ὠπός· βλὼψ μέντοι τὸ μονοσύλλαβον συνέσταλται, ὅπερ ἐστὶν ὁ τῆς κλεψύδρας ἦχος μιμητικῶς κατὰ τοὺς παλαιούς. G. Dind.]

B [Βλύδιος, ία, ιον.] Βλύδιον, Suidæ ὑγρόν : itidemque Hesych., qui exp. etiam ζέον : addens esse et ὑπόδημά τι. [Interpretationem ὑπόδημά τι refero ad Βλαυτίον. Kust. Etiam Βλαυδίον dici potuit, quemadmodum βλαῦδες ab Hesychio annotatum, de quo vide s. v. Βλαῦται. Ceterum Cod. ὑποδήματα. G. Dindorf.]

Βλύζω, ύσω, et Βλύω, quod prius esse videtur, est tamen rarius, Scaturio, Mano. Epigr. 2 [Macedonii in Anth. Pal. 11, 58] : Ἀλλ' ἵνα μοι τροχόεσσα κύλιξ βλύσσειε λυαίῳ, Scateat et manet multo vino. Nonn. [Jo. 19, 25] activ. facit adjuncto accus. : Ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ : sicut Plin. dicit Arborum manantium picem resinamque. Apud Eur. [Hec. 967] metaph. : Λέγουσα μύθους ὧν βλύων [error typotheticus editionis Hervagianæ pro κλύων] ἀφικόμην. Βλύζω autem sæpe accus. jungitur, pro Mano, Effundo. Greg. loquens de Deo populum in deserto sustentante, Ὥστε καὶ ἄρτον ὀμβρῆσαι καὶ βλύσαι ὄρνιθας· ubi Bud. exp. Emisisse abundanter, quasi aquam e fonte vel herbam e solo, h. e. ἀποβλύσαι. Idem in isto iambo, C Ῥεῖθρα γλυκασμοῦ γλῶσσα βλύζει στωμύλη. Epigr. [Antip. Sid. in Anth. Pal. 7, 27] : Ἡδὺ μέθυ βλύζων. || De latratu canum etiam dixisse quosdam refert J. Poll. 5, [86, ubi codd. recte βαΰζειν] in cap. Π. φωνῶν ζώων. Et Βλύσσω, Profundo, Scatere facio, VV. LL. e Nonno [Jo. 96, 9 : Ἐνδόμυχον βλύσσουσι παλιμφυὲς ἔνθεον ὕδωρ. Ammon. p. 32 : Βλύειν καὶ Βρύειν διαφέρει. Βρύειν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀνθεῖν· Βλύειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλειν. Etym. Gud. p. 110, 35 : Τὸ μὲν βρύειν ἐπὶ τῆς ἀναδόσεως τῶν ἀνθέων λέγεται, τὸ δὲ βλύειν ἐπὶ τῆς τῶν ὑδάτων ἀναδόσεως· οὕτω βλαστάνω βλυστάνω· καὶ εἰς τὸ ὀμβρολύττειν (corrige Ὀμβροβλυτεῖς). Exemplis ab Steph. collectis Wakef. addit Clem. Alex. p. 502 Pott. : Αἱ πηγαὶ βλύζουσιν· Quintum Smyrn. 1, 242 : Μέλαν δέ οἱ αἷμα δι' ἕλκεος οὐταμένοιο ἔβλυσεν ἐσσυμένως· et 3, 311 : Ἔβλυσεν αἷμα κελαινόν. Nonnum Jo. p. 40, 3 : Ὑγρὸν ὕδωρ ναέταις ἀγχίπτολις ἔβλυε πηγή. Adde orac. ap. Pausan. 5, 7, 3 : Ἵν' Ἀλφειοῦ στόμα βλύζει. Genitivo junctum ex Monumento Adulitano indicat Wakef. (p. 164 ed. Buttm.) : Οἰκοῦντας παρ' ὄρεσι θερμῶν D ὑδάτων βλύζουσι καὶ καταρρύτοις, ubi codex Vatic. : Ὄρει ... βλύοντι καὶ καταρρύτῳ. Ap. Lycophr. 301 : Φόνῳ βλύουσαι κἀπιμαιμῶσαι μάχης, libri plures φόνου, nonnulli etiam βρύουσαι, consentiente Schol. in optimo cod. Paris. : Τοῦ φόνου βρύουσαι καὶ ἐπιθυμοῦσαι μάχης. Alius Scholiasta, qui ἀκούουσαι interpretatur, κλύουσαι legit corrupte. Βλύττειν pro βλίττειν vitiose ap. Platonem scriptum notavimus s. v. Βλίττω. G. D.]

[Βλυσθοινῆσαι lectio vitiosa. Vid. Ἀναβλυσταίνω.]

[Βλύσις, εως, ἡ, Scatebra. Herodian. Epimer. p. 11. Epigr. in Anthol. Pal. 9, 819 : Πνεύματος θείου βλύσει. Boisson. « Inveni ἡ βλύσις τῆς ζωῆς, *fons vitæ*, in Theophylacti Bulgariæ archiepisc. Comment. inedito in Psalm. ad verba παρὰ σοὶ πηγὴ τῆς ζωῆς, Psalm. 36, 9, vel (alii enim aliter numerant) 35, 10. » Hase ad Leonem Diacon. p. 249, (489 ed. Bonn.)]

[Βλύσμα, τὸ, Scatebra. Herodian. Epimer. p. 11. Boisson.]

[Βλυσμὸς, ὁ, Scatebra. Gl.]

[Βλύσσω. Vid. Βλύζω.]

[Βλυστάνω, Scaturio, effundo. Leo Diac. p. 100, C (162, 24 ed. Bonn.): Μήτε ὕδωρ βλυστάνουσα μήτε βοτάνην ἀναβλαστάνουσα. Ubi præstantissimus editor p. 249 (489): « Verbum βλυστάνω occurrit in S. Joannis Chrysost. (cui certe vulgo tribuitur) Orat. 4 De jejun. 6, p. 935, 28, phrasi unde fortasse Leo sumsit: Αἱ τῶν ὑδάτων πηγαὶ ἀντλούμεναι, καθαρώτερον τὸ ὕδωρ βλυστάνουσιν. Nam perperam legere nonnulli volunt βλύζουσιν. Item Orat. in turtur. 7, p. 266, 14: Ἐν μέσῳ τῆς καρδίας βλυστάνων φιλόχριστα νάματα. ... Ubi Leo βλυστάνω, ibi Agathias usurpat ἀναβλύζω, p. 126, B. » Βλυστάνω ex Herodiani Epimer. p. 11, et Theodoro Prodr. in *Notices et Extraits des Mss.* vol. 6, p. 556 indicat Boissonadius. Ex Etym. Gud. attuli s. v. Βλύζω. Schol. Maximi Confess. vol. 1, p. 94, B: Σοφίαν πρὸς τὰς χρείας ποικίλως βλυστάνουσαν. Confer Ἀναβλυσταίνω. G. Dindorf.]

Βλυστηρίς, ίδος, ἡ, q. d. Scaturitrix; unde Βλυστηρίδι χειρὶ, Manu scaturiente et fluente, Abundante. [Lectio vitiosa pro βλιστηρίδι. Vid. Βλιστηρίς.]

[Βλύττω. Vid. Βλύζω.]

[Βλυχάζω. Vid. Βλυχώδης.]

[Βλυχώδης. Philo Jud. p. 568, A: Τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ (τοῦ ὕδατος) γλυκὺ, τὸ δ' ἁλμυρὸν, τὸ δὲ βλυχῶδές ἐστι, διακεκριμένον ἰδέαις. Interpres *fontana*. Hemsterh. Mangeius vol. 1, p. 623, 4, ex cod. Med. correxit: Τὸ δ' ἁλμυρὸν, τὸ δὲ ἄλλαις διακεκραμένον ἰδέαις. Quo tamen non convellitur βλυχῶδες. Obscura Hesychii glossa est Βεβλυχασμένον· μεμολυσμένον. G. Dindorf.]

[Βλύω. Vid. Βλύζω.]

Βλωθρός, ά, όν, Altus, Celsus, Procerus, ut Hesychio βλωθρὴ est εὐαξὴς [εὐαυξὴς recte Scaliger], ἡ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα, itidemque Schol. Apollon. Rh. [1, 222]: Ἄχρι τοῦ αἰθέρος μολίσκουσα, derivantibus nimirum παρὰ τὸ βλώσκω. Il. N, [389]: Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωὶς Ἠὲ πίτυς βλωθρή· Π, [483]; Od. Ω, [233]: Στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην. Apud. Nicand. Th. [683]: Βλωθροῖο πυρίτιδος, Schol. exp. non solum μακρᾶς et μεγάλης, sed etiam χλωρᾶς et ἁπαλῆς, malim εὐαυξοῦς. [Schol. ad Iliad. N, 390: Πίτυς βλωθρή· τινὲς ἁπαλὴν, κατὰ Ἀρκάδας· οἱ δὲ ὑψηλὴν, κατὰ Βοιωτοὺς, ἤτοι φλοιοβαρῆ, κατὰ Μάγνητας, ἢ τραχεῖαν, κατὰ Δρύοπας, ἢ ηὐξημένην, κατὰ Τυρσηνοὺς, ἢ σκληρὰν, κατὰ Καρυστίους. Ex Homero βλωθρὴν ἀχερωίδα sumsit Apoll. Rh. 4, 1476, et βλωθρὴν πίτυν scriptor Epigr. in Anth. Pal. 9, 131, et Quintus Smyrn. 8, 204. Βλωθρὴν κότινον Erycius in Anth. Pal. 9, 233. Aratus Dios. 357: Μήπω κεκριμένη μηδὲ βλωθρῇ ἐπὶ ποίῃ. Hæc attulerunt Angl. Iidem in Scholio ad Nicandr. ἁπαλῇ non esse vituperandum monent comparato Suida s. v. Βλωθρή.]

[Βλωμιαῖος. Vid. Βλωμός.]

[Βλωμίδιον, τὸ, Offella. Eustath. p. 1817, 55. Angl.]

[Βλωμίλιος, vox suspecta. Vid. Βλωμός.]

Βλωμὸς, ὁ, quod et ipsum [pariter ac βλῆμα, quod est panis genus] a βάλλω deducit Eustath. [p. 1405, 5], Buccella, Offella. Vel, Fragmentum, ut exp. ab aliis ex Hesych. [Βλωμός· ἰσχνήψωμος· ubi Casaub. ἰσχνὸς ψωμός.] Unde ὀκτάβλωμος ἄρτος apud Hesiod. [Ἔργ. 440]: Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον, Panis octo buccellarum, s. Octo turundarum, ut alii. [Etym. M. p. 201, 12: Βλωμός· ὁ ψωμός. Καλλίμαχος (fr. 240) « ὅσον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο. » Schol. Apoll. Rh. 1, 322. Angl. Gregorius Naz. Ep. 8: Περιολισθαινόντων τοῖς βλωμοῖς ὀδόντων. Strong.] Et Βλωμίλιοι ἄρτοι, Panes, qui incisuras habent, a Romanis dicti quadrati. Philemo quidam ap. Athen. [3, p. 114, E, ubi Βλωμιαίους recte videtur corrigi a Salmas. ad Vopisc. p. 614]. Βλωμοὶ Hesychio sunt etiam στραβοί. [Duo Cyrilli codd. apud Albert. alter Βλιμοί, alter Βλεβοί.]

Βλωρὸς, Hesychio Folium fici: pro quo supra Βλιχάς. [Ubi Alberti Arcadii verba affert (p. 69, 12): Τὰ ἐπιθετικὰ ὀξύνεται, χλωρὸς, βλωρὸς ὁ ὑπόλευκος, ζωρὸς ὁ μικρός. Ex Theognosti Can. 384 cod. Barocc. 50: Βλῶρος, ὁ διάλευκος, affert Cramer. G. Dindorf.]

Βλῶσις, εως, ἡ, Hesychio est παρουσία, Adventus, procul dubio e verbo Βλώσκω, significante i. q. Advenio, vel Eo, ut et schol. Nicandri βλώσκοντα exp. μολοῦντα, βόσκοντα, ἀναστρεφόμενον, νεμόμενον, Ther.

A 460 [450]: Ὅταν βλώσκοντα καθ' ὕλην Δέρκηται. Hesychio βλώσκει est ἕρπει, ἀνατέλλει, item βοᾷ, κραυγάζει. [Βοᾷ· κραυγάζει est nova glossa a præcedentibus distinguenda. Alberti.] Meminit Etym. quoque exponens αὐξάνει, et derivatum e μολέω dicens τροπῇ et συγκοπῇ. [P. 201, 28: Ἀπὸ τοῦ μολῶ γίνεται παράγωγον μολίσκω, ὡς τελῶ τελίσκω καὶ γαμῶ γαμίσκω, καὶ μεταθέσει βολίσκω, καὶ ὑπερθέσει βλοίσκω, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω βλώσκω. Similiter alii gramm., ut Eustath. pluribus locis.] Idem et verbalis βλῶσις meminit, significare ipsum dicens τὸ πορευτικὸν, i. e. μόλησιν, at in hoc semiiambo, Δίφρου τέτυκται βλῶσις, exponit ἕδρα. Βέμβλωκεν Hesychius exp. πάρεστιν, ἐντυγχάνει, ἕστηκε, quod et μέμβλωκε dicitur. [Præsentis Βλώσκω, Advenio, Eo, exempla apud Homerum sunt nonnisi in compositis Καταβλώσκω et Προβλώσκω, quæ vide. Præteritum ap. Homerum Μέμβλωκα est, Odyss. P, 190: Δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα ἦμαρ. Altera forma Βέμβλωκα ex una Hesychii glossa cognita est. Idem Βέβλωκα annotavit, Βέβλωκεν· ἠρεμεῖ, φύεται. Gramm. B Bekkeri p. 223, 28: Βέβλωκεν· ἠρεμεῖ, φύεται, φαίνεται· βεβλωκὼς δὲ ἐληλυθώς. Aoristi primi Ἔβλωξα exempla duo sunt ap. Lycophr., 448: Σφήκειαν εἰς Κεραστίαν καὶ Σάτραχον βλώξαντες (βλώσαντες vetustus cod. Paris.)· 1327: Σὺν θηρὶ βλώξας. Aoristum secundum Ἔβλων, quasi a præsenti Βλῶμι præbere videtur Hesychius: Ἔβλων· ἔδακε, διέσπασεν, ἐφάνη, ᾤχετο, ἔστη· ubi tamen recte monuit Kusterus separanda esse illa ἔδακε, διέσπασεν, quæ ad aoristum ἔβρω spectant. Ceterum hoc verbum proprium videtur esse poetis iisque non Atticis: nam poetæ Attici nonnisi formis Ἔμολον et Μολοῦμαι utuntur, quorum eadem est ad præsens Βλώσκω ratio, quæ inter Θνήσκω et Ἔθανον atque Θανοῦμαι intercedit, et quæ sunt alia ejusdem generis: vid. Buttmann. Gr. Gr. vol. 2, p. 18. G. D.]

[Βλώσκω s. Βλώσκω. V. Βλῶσις.]

[Τὸ Βλῶσος, βαρύτονον παρὰ τὸν βλώσω μέλλοντα γεγονὸς καὶ δι' ἑνὸς σ γραφόμενον, Theognost. Can. 408. Videtur nomen propr. esse. G. Dindorf.]

[Βλὼψ, i. q. στραβὸς, quod ab Etym. M. memoratur C p. 432, 41; 521, 26; 706, 2, ex Homerico παραβλὼψ ductum est. G. Dind.] Βλὼψ, Fictitius sonus clepsydræ, VV. LL. ex Eust. Il. I. [Immo Βλόψ: quod vide.]

[Βόα, ας, ἡ, Boa, meretrix Paphlagonia, Philetæri, regis Pergami, mater. Athen. 13, p. 577, B. G. Dindorf.]

[Βοά. V. Βοή.]

[Βοαγίδης, ου, ὁ, Boum abactor, Herculis epitheton ap. Lycophr. 652: Τοῦ στερφοπέπλου Σκαπανέως Βοαγίδα· ubi schol. τοῦ ἄξαντος τὰς Γηρυόνου βοῦς. In βοατίδας corruptum ap. Etym. M. 203, 25 contra literarum ordinem, et in Βουγαιάδας ibid. p. 726, 27. Indicarunt Angl.]

[ΒΟΑΓΟΥ. V. Βουάγωρ.]

Βοάγριον, τὸ, Clypeus e boum agrestium pellibus. Eust. Od. II, [296]: Δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε καλλιπέειν, καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσθαι. [Il. M, 22: Καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι Κάππεσον ἐν κονίῃσι.] Etym. [p. 203, 26] exp. τὰ ἐκ βοῆς, ὅ ἐστι μάχης, ἀγρευόμενα λάφυρα, Manubiæ, Spolia. [Hæc D Apionis fuit hariolatio, ut ex Apollon. Soph. s. h. v. cognoscimus, tacito nomine etiam ab Eust. memorata p. 809, 25. Recte Eust. ad Odyss. loc. p. 1803, 3: Βοάγρια δὲ, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, ἀσπίδες ἐκ βοῶν ἀγρίων· et schol. Ven. ad Il. M, 22: Αἱ ἀπὸ βοείων βυρσῶν κατασκευασθεῖσαι ἀσπίδες. Lycophro 854: Ταμάσιον κρατῆρα καὶ βοάγριον, ubi schol. ἀσπίδα. Antipater in Anthol. Pal. 9, 323: Τίς θέτο μαρμαίροντα βοάγρια; Hos locos attulerunt Angl.]

Βοάγριος, ὁ, Stultus, Stupidus. [?] || Item Fluvius Locrorum. Il. B, [533: Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. Lycophro 1146: Λάρυμνα καὶ Σπερχειὸ καὶ Βοάγριε. Strabo 9, p. 426: Ὁ Βοάγριος ποταμὸς ὁ παραρρέων τὸ Θρόνιον· Μάνην δ' ἐπονομάζουσιν αὐτόν· ἔστι δὲ χειμάρρους, ὥστ' ἀβρόχοις ἐμβαίνειν τοῖς ποσὶν, ἄλλοτε δὲ καὶ δίπλεθρον ἴσχειν πλάτος. Etym. M. p. 203, 28: Βοάγρια ... ἔστι καὶ Βόαγρος ποταμός. G. Dindorf.]

[Βόαγρος, ὁ, Bos sylvester. Philostr. V. A. 6, 24, p. 265: Ἔλαφοι δὲ καὶ δορκάδες καὶ στρουθοὶ καὶ ὄνοι, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἑωρᾶτο, πλεῖστα δὲ οἱ βόαγροί τε καὶ οἱ βού-

τραγοι· ξύγκειται δὲ τὰ θηρία ταῦτα, τὸ μὲν ἐλάφου τε A καὶ ταύρου, τὸ δὲ ἀφ' ὧνπερ τὴν ἐπωνυμίαν ᾕρηκε. Bast.]

Βοαδεῖ, Hesychio ὀκνεῖ, Pigratur. [Glossa est Laconica, quam sic instauramus : Βοκλάδδει· ὀκνεῖ, pro Ὀκλάζει. B e dialecto præponitur ut in βαδὺς, βέδος, βισγὺς κ. τ. λ. Ruhnken. Ingeniose excogitatum Βοκλάδδει : nec tamen absurdum quod Alberti adscripsit, « an Βοάδδει. » Valcken. ad Adoniaz. p. 290.]

[Βοαδρόμος. V. Βοηδρόμος.]

[Βοάζω, Baubo, Gl. Memoratur ab Etym. M. p. 325, 36; 441, 10. G. Dindorf.]

[Βοάκτης, ὁ, Boactes, fluvius Liguriæ, nunc *la Vara*, ap. Ptolem. Geogr. p. 61 Bert. Cramer.]

[Βόαμα. V. Βόημα.]

[Βοανεργὲς, ὅ ἐστιν, υἱοὶ βροντῆς, Marc. 3, 17. Vox Hebr. quam compositam esse ex בני *Bené* : Filii, et רגש *Reges* : Strepitus, Tonitru, docuit *L. de Dieu* Crit. S. p. 397. Dahler. Suidas : Βοανεργεῖς· υἱοὶ βροντῆς.]

Βοάνθεμον, τὸ, Gal. apud Hippocr. exp. βούφθαλμον, dicens χρυσάνθεμον quoque appellari. [Galenus in Glos- B sar. Hipp. p. 448, ubi alii libri βοάνθιμον et βούφθαλμον. Nicander apud Athen. 15, p. 683, C : Οὐδὲ βοάνθεμα κεῖνα τά τ' αἰπύτατον κάρη ὑψοῖ. Ex Schneid.]

[Βοάνθρωπος, ὁ, Ex bove et homine compositus. Tzetz. Chil. 1, 489 : Μινώταυρον γεγέννηκε βοάνθρωπον θηρίον. Bast.]

Βόαξ, ακος, ὁ, Piscis, qui a Plin. Box vocatur. Aristoph. [fragm. 400] : Ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα Μεστὴν βοάκων ἀπεβάδιζον οἴκαδε· Athen. 7, παρὰ τὴν βοὴν dictum esse hunc piscem scribit. Unde Pherecrates, quum scripsisset : Ἄλλον φωνὴν οὐκ ἔχειν ἰχθύν φασι τὸ παράπαν, subjungit, Νὴ τὼ θεὼ οὐκ ἔστιν ἄλλος ἰχθὺς οὐδεὶς ἢ βόαξ. Et Βόηξ pro eod. Numen. in Halieut. : Ἢ λευκὴν συνόδοντα, βόηκάς τε, τρίγκους τε. Et Βῶξ quoque per contr. pro eod., ut docet ibid. Athen. citans ex Aristot. et Epicharmo. Hic idem piscis Βοώψ ab Aristoph. Byzantio, contendente non recte βῶκα appellari, ut eod. in l. testatur Athen., dictus fuit, quoniam μικρὸς ὑπάρχων, μεγάλας ὦπας ἔχει, q. d. βοὸς ὀφθαλμοὺς ἔχων. [Hæc omnia ex Athen. 7, p. 286, 287, C quocum conf. Etym. M. p. 218, 24. Seqq. verba in indice addidit Steph.] Βῶκες, Pisces, quos alii βόακας, alii βόηκας appellant παρὰ τὴν βοήν· quam etiam ob rem sacri esse feruntur Mercurio, ut Apollini οἱ κίθαροι dicati sunt. Herm. Barb. e Speusippo tradit βῶκας esse τὰς λευκομαινίδας, Mænas candidiores, quos vulgo Girros s. Girrulos vocari. Nom. sing. est Βώξ. Βῶσκες, Boscæ pisces, forsan iidem, qui βῶκες supra, VV. LL. Sed procul dubio scriptura illa mendosa est. [Archippus ap. Athen. 7, p. 322, A : Ἐκήρυξεν βόαξ, σάλπης δ' ἐσάλπιγξε. Diphilus Siphnius ap. eund. 8, p. 356, A : Βῶξ δὲ ἑφθὸς εὔπεπτος, εὐανάδοτον ὑγρὸν ἀνιεὶς, εὐκοίλιος· ubi deteriora apographa βώξ. Joannes Alex. τονικ. παραγγ. p. 7, 24 : Καὶ τὸ βῶξ (περισπᾶται), ἐπεὶ καὶ τούτου ἐντελέστερόν φησι τὸ βόαξ· μόνον γὰρ τῶν ἰχθύων φωνὴν ἀφιέναι. Βῶξ recte Greg. Cor. p. 419. Βῶσκες vox nihili est. G. Dindorf.]

Βοάριον, τὸ, Ad boves pertinens, Boarium, VV. LL. Vox Latina. Dionys. Hal. Ant. R. 1, 40 : Βωμὸς ... βοαρίας λεγομένης ἀγορᾶς πλησίον· ib. 4, 27 : Ἐν ἀγορᾷ D τῇ καλουμένῃ βοαρίᾳ. G. Dindorf.]

Βοαρμία, ἡ, epith. Minervæ, παρὰ τὸ συναρμόσαι καὶ ζεῦξαι εἰς ζυγὸν καὶ ἄροτρον βόας. [Lycophro 520, cum schol. Scott.]

[Βοασμὸς, ὁ, Boatus, Mugitus. Pachymeres 5, 7 : Ἀσυνήθεις ψόφοι τὴν γῆν ἐτάρασσον συνεχῶς, οἳ δὴ βοασμοὺς κοινολογῶν εἴποι τις ἄν. Indicat Ducang.]

[Βοαστὴς, ὁ, fingit Etym. M. p. 325, 36.]

[Βοαστρῶ. V. Βωστρῶ.]

[Βοατίδας, lectio vitiosa. Vide Βοαγίδης.]

[Βοᾶτις. Vid. Βοητής.]

[Βοαύλεια, πόλις Σκυθίας. Πείσανδρος κς', Steph. Byz.]

Βοαύλιον, τὸ, Boum stabulum, Bubile, i. q. βούσταθμον et βούστασις, J. Poll. [1, 249. Orph. Arg. 436, (440) : Οἰωνοί τ' ἐκυκλοῦντο βοαύλια Κενταύροιο. Scott.]

[Βόαυλον, τὸ, Bubile. Apoll. Rh. 3, 1288 : Ἵνα τε σφίσιν ἔσκε βόαυλα. Schneider.]

A [Βόαυλος, ὁ, Bubile. Theocr. 25, 108 : Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους. Schneid.]

Βοάω, ήσω, et sæpe ήσομαι, Boo, Clamo, Vociferor. Il. I, [12] : Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, Μηδὲ βοᾶν· B, [224] : Μακρὰ βοῶν· O, [687] : Σμερδνὸν βοόων. Thuc. 7 : Οἳ νῦν βοῶσιν ὡς ἐν δεινοῖς ὄντες, ἐκεῖσε ἀφικομένους τὰ ἐναντία βοήσεσθαι. Plato Apol. [p. 30, C] : Ἐφ' οἷς ἴσως βοήσεσθε. Plut. : Καὶ μέγα βοᾶν ἐν ἐκκλησίᾳ : pro quo Hom. μακρὰ βοᾶν. [Plato Phæd. p. 101, C : Μέγα ἂν βοῴης ὅτι οὐκ οἶσθα ... ubi Wyttenbachius p. 266 : « Sic de philosophis firmiter pronunciantibus Plutarch. de Stoicis p. 1038, D : Ὁ δὲ ἐκ τῆς στοᾶς βοῶν μέγα καὶ κεκραγὼς, Ἐγὼ μόνος εἰμὶ βασιλεύς· p. 1169, D : Μέγα βοῶντες ὡς ἓν ἐστιν ἀγαθόν. »] || Interdum pro Clamando s. Clamans dico, vel, Cum clamore dico. Thuc. 8 : Ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας. [Sophocles Œd. T. 1287 : Βοᾷ διοίγειν κλῇθρα. Eurip. Andr. 297 : Ὅτε νιν παρὰ θεσπεσίῳ δάφνᾳ βόασε Κασάνδρα κτανεῖν. Diodori exempla addit Schæf. vol. 2 (in Excerptis), p. 569 : B Οἱ μὲν στρατιῶται κείμενον ὁρῶντες ἐβόων κατατέμνειν· ibid. p. 572 : Πάντων βοώντων ἀμύνασθαι τοὺς δυσσεβεῖς. Xenoph. Anab. 1, 8, 12 : Τῷ Κλεάρχῳ ἐβόα ἄγειν τὸ στράτευμα· 19 : Ἐβόων δὲ ἀλλήλοις μὴ θεῖν δρόμῳ.] Et cum μὴ, ut Lucill. Epigr. [in Anth. Pal. 11, 316] : Οἱ δ' ἐβόησαν Τοῦτον μὴ στεφανοῦν. Aliquando autem pro infin. ponitur ὡς cum præs. Dem. [p. 271] : Βοῶν ὁ βάσκανος οὗτος καὶ κεκραγὼς, ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δεινὰ ποιῶ : ut accipiamus ὡς cum utroque verbo. || Sæpe et cum accus. rei, ead. signif., cujus constr. exemplum est in Thuc. l. c. : Τὰ ἐναντία βοήσεσθαι. [Menander ap. Athen. 11, p. 502, E : Τοῦτο δὴ, τὸ νῦν ἔθος, ἄκρατον ἐβόων, Clamore merum postulabant. Bast.] Sic Naz. : Βοήσομαι τῆς ἡμέρας τὴν δύναμιν. Soph. autem [Aj. 976] : Βοᾶν μέλος, Clamore sublato cantare. [Phil. 216 : Βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν. El. 802 : Τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾶν ἔα τά θ' αὑτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά. Cum dativo Eurip. Tro. 29 : Πολλοῖς δὲ κωκυτοῖσιν αἰχμαλωτίδων βοᾷ Σκάμανδρος.] || At cum accus. rei, βοῶ, Inclamo, Clamando voco ; ut Lucian. [Dial. mar. C 6, 3] : Βοήσομαι τὸν πατέρα. Idem in Macrob. [c. 19] : Τί με βοᾷς; Apud Eund. cum præp. πρὸς, Οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν· ubi exp. Seipsum inclamare, ab aliis Apud seipsum clamore uti. [Hipponax apud Tzetz. ad Lycophr. 219 : Ἐβόησε Μαίας παῖδα. Soph. Trach. 212 : Βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν. Xen. Cyrop. 7, 2, 5 : Ὁ δὲ Κροῖσος κατακλεισάμενος ἐν τοῖς βασιλείοις Κῦρον ἐβόα. Eur. Med. 21 : Βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς πίστιν μεγίστην. Phœn. 1154 : Τυφὼς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσὼν βοᾷ πῦρ καὶ δικέλλας. Cum præposit. πρὸς Lucas Ev. 18, 7 : Τῶν βοώντων πρὸς αὐτὸν ἡμέρας καὶ νυκτός. Cum ἐπὶ Diodor. Sic. ab Schæf. indicatus 14, 7 : Τοὺς πολίτας βοῶντες ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν. G. Dind.] || Celebro, Herod. unde βεβοημένος, Celebratus, Celeber redditus : ut, quum dicitur Βεβοημένος Φάλαρις ἐπὶ τυραννίδι, καὶ Ἀριστείδης ἐπὶ δικαιοσύνῃ. Pro eod. ἐκβεβοημένος ap. eund. Herod., ut infra dicetur. [3, 39 : Πρήγματα βεβωμένα ἀνὰ τὴν Ἰωνίην· 8, 124 : Ἐβώσθη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. « In Libanii Declam. 16, p. 450, A, (vol. 4, p. 297), du- D bium non est quin corrigi debeat βεβόηται δὲ καὶ ταῦτα ἐν ὑμῖν, pro βεβοήθηται. Idem Liban. Declam. 18, p. 484, B : Βεβόηται Μιλτιάδης ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος. Theophrast. Char. c. 9 : Τὸ πρᾶγμα βοᾶσθαι ἐν τῇ πόλει. » Koen. ad Greg. Cor. p. 283. Euseb. H. E. 8, 14, p. 391, 33 : Γυνὴ ... πλούτῳ καὶ γένει καὶ εὐδοξίᾳ παρὰ πᾶσι βεβοημένη. Hemst. Eranius Philo p. 165 : Ἐπ' ἀρετῇ βοώμενος (ubi Ammonius ἐγνωσμένος). Schæf. Joann. Chrys. vol. 7, p. 14, A : Ἐπὶ κακίᾳ βεβοημένας. Et paullo post cum præp. ἐν, rariori usu, Ἐνίων τῶν ἐν ἀρετῇ, οὐ τῶν ἐν ἁμαρτήμασι βεβοημένων. G. Dind.] || Ad inanima etiam transfertur : ut κῦμα βοάα, Il. Ξ, [394], et ἠϊόνες βοόωσιν, P, [265]. Sic Lat. v. Reboo hinc sumto utuntur. [Æschyl. Prom. 431 : Βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων. Dio Cass. p. 1094, 94, de Vesuvio, Ἠχεῖ τε καὶ βοᾷ. Βοᾷ πόλις Æschyl. Agam. 1106. Βοᾷ χθὼν idem Suppl. 583. Βοᾷ δῶμα Eurip. Phœn. 1317. Βοᾷ κέλαδος Æschyl. Pers. 605 : Βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος. Τὸ πρᾶγμα βοᾷ, quemadmodum Latini dicunt, *Res clamat*, h. e. mani-

festa est: Arist. Vesp. 921 : Τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν· αὐτὸ γὰρ βοᾷ. Marcell. Vit. Thucyd. p. xiv ed. Bekk. a Wakef. citatus : Ὅτι δὲ οὐδὲ Ξενοφῶντός ἐστιν (octavus liber Thucyd.), ὁ χαρακτὴρ μόνον οὐχὶ βοᾷ. G. Dind.] Βοάα, Poet. et Ion. pleonasmo dicitur pro βοᾷ [Il. Ξ, 394]. Et Βοάασκε [ut ap. Apoll. Rh. 1, 1272; 2, 588; 4, 923], Ion. itidem pro ἐβόα, demto augmento, et annexa Ion. paragoge σκε. Βοόων [Il. B, 97, 198; O, 687, 732. Βοόωσιν Il. P, 265], Ion. dialysi s. diæresi vocalis circumflexæ pro βοῶν dicunt poet., ut ὁρόων, γαυριόων, et similia. Βεβοέαται, Ion. dici pro βεβόηνται, a βοάω tradit Const. Lascaris. [Hoc βεβοέαται recte scribitur ap. Greg. Cor. p. 486. G. Dind.] Βώσας quoque reperitur, et Βώσομαι, ac Βώσεσθαι, ap. poet. et Ion. scriptt. pro Βοήσας, βοήσομαι, et βοήσεσθαι. Il. M, [337] : Ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν· Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν. [Ex hoc loco Hesychii glossam Βώσοντι· βοήσοντι, corrigit Alberti repositis aoristis. Recte : nam cod. βώσοντι, βοήσαντι : quod illato βοήσοντι interpolavit Musurus. Zonar. p. 415 : Βώσαντι· κράξαντι. Herodotus 1, 146 : Μηδὲ οὐνόματι βῶσαι τὸν ἑωυτῆς ἄνδρα. Suidas : Ἐβόων· ἔκραζον· καὶ Ἔβωσεν, ἔκραγεν, ἔκραξεν. Zonar. p. 595 : Ἔβασεν (recte ἔβωσεν Cyrillus)· ἀντὶ τοῦ ἔκραξεν. Ἔβωσε pro ἐβόησε Hipponacti restituendum l. supra allato. Aoristus autem passivi ἐβώσθην est, ap. Herod. 3, 39; 6, 131. G. Dind.] Et Βωσόμεθα, quod Suidas exp. καλέσομεν, et μαρτυρόμεθα. [Hesychius : Βώσομαι· βοήσομαι, ἐπικαλέσομαι.] Ap. Herod. 3, [39], βεβωμένα, Fama celebrata, Celebria. At Βῶσον ap. Cratin. est βοήθησον, ut Suidas docet. [Βοήθησον Kusterus in βόησον mutat : quod confirmatur Hesychii glossa, Βῶσον· κάλεσον, βόησον. Βῶσον autem Cratinus haud dubie metri caussa dixerat, ut Aristoph. Pac. 1153 : Χαρινάδην τις βωσάτω. Imperativi præsentis formam contractam κἀπιβῶ Æschylo Pers. 1054 restitui in præf. ad Poetas scen. p. xiii : Καὶ στέρν' ἄρασσε κἀπιβῶ τὸ Μύσιον, ubi libri κἀπιβόα. Sed ἐπιβώντων eidem ab nonnullis temere illatum in Suppl. 694, ubi Ahrensius librorum vestigia secutus vere emendavit εὔφημον δ' ἐπὶ βωμοῖς μοῦσαν θεῖεν ἀοιδοί. || Futuri formam activam βοήσω statuunt grammatici, ubi de declinatione verborum in αω agunt, ut Etym. M. p. 202, 6. Ea utitur Apoll. Rh. 3, 792 : Τηλοῦ δὲ πόλις περὶ πᾶσα βοήσει πότμον ἐμόν. Nonnus Dion. 5, 503 : Ἐγὼ δέ σου ἄλλο βοήσω πιστὸν ἐμοῦ θανάτου σημήϊον· 42, 485 : Τοῦτο βοήσω. Tryphiod. 389, βοήσει. De Atticorum usu recte præcipit Mœris p. 106 : Βοήσεται, Ἀττικῶς· βοήσει, Ἑλληνικῶς· ut non credibile sit Dionem Chrys., qui alibi forma media utitur, βοήσετε dixisse vol. 2, p. 238 : Οὐκ εὐθὺς βοήσετε, λοιδορήσεσθε, εἰς χεῖρας τυχὸν ἐλεύσεσθε· ubi aut βοήσεσθε aut, quod probabilius, βοηθήσετε corrigendum. Nihil offensionis habet ἀναβοήσει ap. Liban. vol. 4, p. 550, 8, ἀναβοήσειν ap. Procop. Hist. vol. 1, p. 321, B. Βοήσουσι in paraphrasi oraculorum Leontis in append. ad Georg. Codinum p. 276 et ap. Tzetz. Chil. 9, 616, in oraculo Constantinop. βοῦς βοήσει· et ἐκβοήσει apud Theodos. Acroas. 2, 216. In Hesychii glossa : Βαυκανήσεται· βοήσεται, βοήσει· fortasse delendum βοήσει. Idem γεγωνήσω interpretatur per βοήσω. Doricum βοασοῦντι memorat Eustathius p. 1557, 40. || Formæ mediæ Βοάομαι frequens usus est in composito ἐπιβοᾶσθαι : rarus in simplici verbo. Quint. Sm. 1, 465 : Ἡ θέμιν οὔτι, ἀμφαδὸν ὡς ἄθρησε, βοήσατο τειρομένη περ. Antonin. Lib. c. 24, p. 168 : Βοᾶσθαι δαίμονας· ubi Ruhnkenius ἐπιβοᾶσθαι requirebat : quæ non improbabilis conjectura est. Sic apud Dionem Cass. p. 209, 65 : Τούς τε ὅρκους ... βοώμενοι καὶ τὸ δαιμόνιον πρὸς τιμωρίαν σφῶν ἐπικαλούμενοι, ubi ex cod. Med. nunc ἐπιβοώμενοι restitutum est, quo alibi utitur Dio. G. Dindorf.]

[Βόγης, ὁ, Boges, Persa apud Herod. 7, 107. Ap. Polyæn. 7, 24 Βόργης, ap. Plutarch. V. Cimon. c. 7 Βούτης. Ap. Pausan. 8, 8, 9 accusativus Βοῆ. Βόην Persam memorat Procopius Hist. p. 34, A, (vol. 1, p. 58, 5 ed. meæ). G. Dindorf.]

[Βόγγναι, ἔθνος τοῖς Καρρηνοῖς παρακείμενον, Steph. Byz.]

Βοειακὸς, et Βοεικὸς, ἡ, ὸν, E bubula pelle factus : item simpl. Bubulus. Thuc. 4, [128] : Ζεύγεσι βοεικοῖς, Jugis boum. Item βοεικὸν, τὸ τοῦ βοὸς κρέας [hoc ex Polluc. 6, 55], ut ὑεικὸν, Bubula, Suilla, Bud. [Βοειακὸς ab Etym. M. memoratur p. 254, 46, ubi βοειακὰ ζεύγη. Usitatum est βοεικός. Aristoph. ap. Stob. Floril. 55, 2, (fr. 163) : Εἰρήνη βαθύπλουτε καὶ ζευγάριον βοεικὸν, ubi libri βοϊκὸν, quæ perpetua est scripturæ diversitas : v. Xen. Anab. 7, 5, 2, Dionys. Hal. Ant. R. 9, 15, ubi vulgo ζεύγη βοϊκὰ, sed cod. Vat. βοεικὰ, var. lect. ad Thom. M. p. 655, 863, 877 : quos locos Schæf. affert. Βοεικὴν ἅμιλλαν ex Æliano N. A. 15, 24 indicat Bast. Veram scripturam βοεικὸς esse metrum versus Aristophanei docet, et confirmat Apoll. Dysc. in Bekk. An. p. 577, 30, qui cum Κεραμεικὸς componit. Cui consentit Herodianus, de quo sic scribit Chœrob. ap. Bekk. p. 1354 : Βοϊκὰ ζεύγη ... ἡ παράδοσις, Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου ... ἐν τῷ περὶ ὀρθογραφίας. Ὁ δὲ λόγος οὐ συγχωρεῖ. Βοϊκὸς tamen qui probabant grammatici, id producto iota videntur pronunciasse. Draco Strat. p. 38, 18 : Διονύσιον ἱερὸν καὶ Δημήτριον καὶ Ἀπολλώνιον συστέλλει τὸ ι, δαρικὸς κεραμικὸς βοϊκὸς ἐκτείνει. Adverb. βοϊκῶς ex Porphyrio De abstin. p. 219 affert Boissonadius. G. D.]

Βόειος (α, ον, et ὁ, ἡ), et Βόεος, poet. Bubulus, Bovinus. Od. Ξ, [24] : Δέρμα βόειον. Sic βόεια κρέα [Herodot. 2, 168 : Κρεῶν βοέων], pro quibus absolute βόεια etiam, sub. κρέα, Alex. Aphr. dixit. [Γάλα βόειον Eurip. Cycl. 217.] Et metaph. ap. Aristoph. [B. 924] : Βόεια ῥήματα, pro μεγάλα καὶ κτύπου πλέα, ut Schol. exp. ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα, Grandia verba, Sesquipedalia. Il. Ψ, [324] : Βοέοισιν ἱμᾶσιν, Bubulis loris, i. e. ἡνίοις. Nonn. [J. 196, 24] : Βοέης μίμημα γενέθλης Ἄνδρα θυηπολέων, Hominem ut bovem mactans : βοέη ἀγέλη, Armenta bucera, Ovid.; Bucera secla, Buceriosque greges, Lucret. At quod Eleæ mulieres Bacchum precabantur, ut βοέῳ ποδὶ ad se veniret, Plut. exp. μεγάλῳ : cujus l. exp. fusiorem ap. eum in Probl. Hell. reperies. [Ammon. p. 31 : Βοὸς καὶ Βόειος διαφέρει. Βοὸς μὲν γὰρ πούς ἐστιν ἐπὶ ζῶντος, βόειος δὲ ὁ τοῦ νεκροῦ. Atticis hoc discrimen tribuit Etym. M. p. 203, 31. « Quam vana sit hæc distinctio, non difficulter ostendi posset. » Valcken. Βόειος πλοῦτος καὶ προβάτειος Longin. De subl. 29, 1. Βόειον ἐπιβλέπειν τινὶ, Synesius p. 85, D. Weigel.] Hinc Βοεία, sive Ion. Βοείη, et poet. exemto ι, Βοέη, sub. δορὰ, Bubula pellis : item Clypeus e bubulo corio factus. Il. X, [359] : Ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην· ubi Eust. exp. Ἡ τὴν βύρσαν τοῦ τοιούτου βοὸς, ἢ τὴν ἀσπίδα. At in Od. X, [364] : Βοὸς δ' ἀπέδυνε βοείην, περισσῶς additum fuisse βοὸς, idem Eust. annotat, ut in βουκόλος βοῶν, βουπελάται βοῶν· Υ, [96] : Καμμὲν ἀέξητον βοέην στόρεσ'. [Quintus Smyrn. 6, 233 : Κατ' ἀκαμάτοιο βοείης. Tympanum, Nonnus Jo. 184, 17; 292, 10. Wakef. De accentu βοεῖος vide locum grammatici Ms. s. v. Γράϊος afferendum. G. Dindorf.]

[Aristot. Hist. an. p. 508, 1 : Τὸ μὲν ἧπαρ [elephanti] τετραπλάσιον τοῦ βοείου· cfr. ib. p. 496, 24 et 35; p. 497, 7 et 506, 29. Hase.]

[Βόεος. Vid. Βόειος.]

[Βοεργαζὰκ, varia scriptura pro βερσεχθὰν, quod vide supra. Dahler.]

[Βοεργάτης, ὁ, Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno, e Theodoro Grapto p. 166 Combef. Boisson.]

Βοεὺς, έως, ὁ, Lorum e bubulo corio factum : Βόειος ἱμὰς, ut Hom. etiam vocat. Od. B, [426, et O, 291] : Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι, i. e. τοῖς ἐκ βοείων δερμάτων κάλωσι, Eust. [p. 1453, 2. In hymn. in Apoll. 487 : Ἱστία μὲν πρῶτον κάθετον λύσαντε βοείας· et 503 : Ἱστία μὲν πρῶτον κάθεσαν, λῦσαν δὲ βοείας, Buttmannus βοῆας corrigebat.]

Βοὴ, ἡ, Clamor, Vociferatio, ut Il. Π, [267] : Βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Od. K, [118] : Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος. At Il. Σ, [495] : Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. Thuc. 4 : Οἱ δὲ βάρβαροι ἰδόντες, πολλῇ βοῇ καὶ θορύβῳ προσέκειντο. Lucian. [Lapith. c. 17] : Καὶ βοῆς μεστὸν ἦν τὸ συμπόσιον. [Frequentissimum apud tragicos vocabulum, tum vulgari tum dorica forma βοά. Βοὴν σάλπιγγος Æsch. Sept. c. Th. 394. Κληδόνος βοὴ Eumen. 397. Θόρυβος βοῆς Soph. Philoct. 1263. Εὔφημος βοὴ idem El. 630 et πολύγλωσσος βοὴ 641, 798. Ξύναυλον ὕμνων βοὰν Aristoph. Ran. 212. Plu-

rali numero Soph. Antig. 1021 : Οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοάς. Eurip. Ion. 92 : Ἀείδουσ' Ἕλλησι βοάς. Bacch. 159 : Ἐν Φρυγίαισι βοαῖς. Dio Cass. p. 1095, 27 : Σαλπίγγων τις βοὴ ἠκούετο.] Rursum Thuc. 8, [92] : Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις. Ubi Schol. exp. : Ἀπὸ βοῆς, καὶ μὴ ἀμαθῶς. Idem vero loquendi genus, alioqui rarissimum, ap. Xen. reperio, Ἑ. 2, [4, 31] : Ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπείθοντο, προσέβαλλον ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, ὅπως μὴ δῆλος εἴη εὐμενὴς αὐτοῖς ὤν· ubi exp. Clamore tenus. [Vid. Wyttenbach. ad Eclog. Hist. p. 414. Schæf. Ὅσον ἀπὸ βοῆς Dio Cassius pluribus locis : semel ὅσα ἀπὸ βοῆς p. 987, 39.] || Pugna, e consequenti, quod cum magno clamore confligi soleat. Hinc βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Ἕκτωρ, etc. Bello strenuus. Quidam tamen exp. hic quoque κραυγήν : vide Eust. [p. 140, 35 ; 247, 34 ; 951, 38. Theocr. 16, 97 : Βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη. Arrian. Anab. 2, 22, 2 : Ὑπ' αὐτὴν τὴν βοὴν καὶ τὸν ἐπίπλουν. Schneid.] || Pro Auxilio, affertur e Schol. Æsch. Suppl. [730] : Ὅμως ἄμεινον, εἰ βραδύνοιμεν βοῇ, Ἀλκῆς λαθέσθαι. [Ubi Schol. : Βοῇ νῦν τῇ βοηθείᾳ. Agam. 1349 : Πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν.]

Βοηγενὴς, ὁ, ἡ, Bove prognatus i. q. βουγενής. Epigr. βοηγενέεσσι μελίσσαις. [Meleag. in Anth. Pal. 9, 363, v. 13. Βοηγενεῖς μελίσσας, quæ ab aliis βουγενεῖς vocantur, Suidas dixit s. v. Βούπαις, Meleagri, opinor, exemplum secutus. G. Dindorf.]

[Βοήγια, τὰ, i. q. ταυροκαθάψια, Chishull. Antiq. Asiat. 94. Schneid.]

[Βοηδὸν, Boum more. Βοηδὸν πίνειν positis in terram genubus et inclinato capite : Agatharchides ap. Phot. Bibl. p. 731 (p. 450, 19 Bekk.). Idem est Nicandro Al. v. 493, ταυρηδόν. Hemst.]

[Βοηδρία, ἡ, Boedria, locus Bœotiæ. Theophr. H. P. 4, 11, 9 : Πρόσβοῤῥος δὲ τόπος ἄλλος τῆς Ὀξείας Καμπῆς ἐστιν, ὃν καλοῦσι Βοηδρίαν. G. Dindorf.]

Βοηδρομέω, Auxilior, βοηθῶ. Eurip. Orest. [1356] : Βοηδρομῆσαι πρὸς δρόμους τυραννικοὺς, i. e. ὡς ἐπὶ βοήθεια δραμεῖν, Schol. [Heraclid. 122 : Βοηδρομήσας τήνδ' ἐπ' ἐσχάραν. Oppian. Hal. 2, 501, βοηδρομέοντι, addit Wakef.] Utuntur autem h. v. non solum poetæ, sed et prosæ scriptt. interdum. Plut. : Ἐπεὶ δὲ ᾔσθετο Σύλλαν μὲν κατὰ στόμα, Πομπήϊον δὲ κατ' οὐρὰν βοηδρομοῦντας ἐπ' αὐτὸν, Suppetias contra se venientes, Bud. [Plut. V. Sertorii c. 19 : Πρὸς δ' ἐκεῖνο τὸ νικώμενον αὐτὸς ἐβοηδρόμει.] Idem affert e Luciano [Tim. c. 4] : Ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες, αὐτοὺς συλλάβοιεν, i. e., inquit, Tumultuose accurrentes. De etymo autem vide Βοηθός. [Agathocles ap. Athen. 1, p. 30, A : Οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν ἐβοηδρόμουν. Schæf. Appianus Annib. 42 : Ἐβοηδρόμει μεθ' ἑτέρων ἀνὰ τὸ στρατόπεδον· Civ. 2, 119 : Ἐβοηδρόμουν βασιλέα καὶ τύραννον ἀνελεῖν, currebant vociferantes. Indicavit Scap. Ox.]. Βοηδρομεῖν Κᾶρες ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν, Suid. Verum enim vero exemplum, quod affert, rem non probat. Usurpatur quidem ibi fortasse de Caribus, sed non tanquam vox Carica, haud magis quam Βοηδρόμια, quæ sequitur. Cfr. Harpocrat. [Suidæ glossa iisdem fere verbis legitur in Etym. M. p. 202, 42 : Βοηδρομεῖν· τὸ μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι. Κᾶρες δὲ ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν, τουτέστιν ἐπὶ τὴν μάχην δραμεῖν. Κᾶρες Valck. ad Eur. Hipp. p. 246 parum probabiliter in τραγικοὶ mutabat. G. Dindorf.]

[Βοηδρομία, ἡ, Auxiliatio. Maximus Περὶ καταρχῶν v. 381 : Ἀνέρι, τῷ στρατιαί τε βοηδρομίαι τε μέλονται. Bast. Etym. M. p. 202, 48 : Βοηδρομίαις· βοηθείαις, συμμαχίαις. G. Dindorf.]

Βοηδρόμια, τὰ, Festum quoddam Athenis celebrari solitum, ob prælium a Theseo adv. Amazones feliciter gestum, quia Βοηδρομιὼν nom. est Mensis ejus, quo illud gessit. Ita quidam e Plut. [V. Thesei c. 27,] ubi tamen : Ἡ μὲν οὖν μάχη Βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνὸς, ἐφ' ᾗ τὰ Βοηδρόμια μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι θύουσι. Apud Eund. vero [Moral. p. 489, A] legimus : Τὴν γὰρ δευτέραν ἐξαιροῦσιν ἀεὶ τοῦ Βοηδρομιῶνος, ὡς ἐν ἐκείνῃ τῷ Ποσειδῶνι πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν γενομένης τῆς διαφορᾶς. Est autem Gr. tertius mensis, quem Augustum quidam, alii Junium, Septembrem nonnulli esse volunt. [Nomen festi ἡ βοηδρομία est apud Suid. et Etym. M. p. 202, 44, contra constantem usum scriptorum. Mensem autem Boedromionem satis constat dies complecti inde a 23 Aug. usque ad 21 Sept. anni Juliani. G. Dindorf.]

Βοηδρόμιος, ὁ, Auxiliaris. Callim. H. in Apoll. [68] : Ὤ 'πολλον, πολλοί σε βοηδρόμιον καλέουσι. [Pausan. 9, 17, 2 : Πλησίον δὲ Ἀπόλλων τέ ἐστιν ἐπίκλησιν βοηδρόμιος καὶ ἀγοραῖος Ἑρμῆς καλούμενος. Originem cognominis explicant schol. Callim. et Etym. M. p. 202 extr. G. Dindorf.]

[Βοηδρομιών. V. Βοηδρομία.]

Βοηδρόμος, et Βοαδρόμος, Dor. ὁ, ἡ, Auxiliator, Opitulator, βοηθός. Eur. Phœn. [1441] : Ὦ τέκν', ὑστέρα βοηδρόμος Πάρειμι. Or. [1290] : Ποδὶ βοηδρόμῳ. [Dorica forma est in ep. Damageti Anth. Pal. 7, 231.]

[Βοήθαρχος, ὁ, Præfectus auxiliorum. Polybius 1, 79, 2 : Τὸν ... παρ' αὐτοῖς ὄντα βοήθαρχον Βώσταρον. Appianus Punic. c. 68 : Τὸν Καρθάλωνα βοήθαρχον ὄντα· c. 70 : Ἀσδρούβα τοῦ τότε σφῶν βοηθάρχου στρατηγοῦντος. Hæc Scott.]

Βοήθεια, ἡ, Auxilium, Subsidium. Τῆς ἀπορίας [τῇ ἀπορίᾳ Memorab. 2, 8, 6,] βοήθειαν εὑρεῖν, e Xen. ut ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν, Isocr. [Βοήθεια ἑαυτῷ Plato Gorg. p. 522, C. Schæf.] Et βοήθεια χρημάτων e Dem. [Xenoph. Mem. 2, 3, 1 : Τῶν μὲν (τῶν χρημάτων) βοηθείας δεομένων. Polyb. 13, 8, 5 : Ἀνεβόα τις τῶν ξένων, βοήθεια. Demosth. p. 1287, 27 : Τὴν συγγραφὴν, ἐν ᾗ ὑπὲρ τῶν δικαίων τὴν βοήθειαν ἔχομεν.] Sæpe autem de Auxilio, quod fertur in bello, et quidem pro Iis, qui auxilio veniunt. Xen. Ἑ. 7, [1, 20 ; 7, 4, 12] : Ἀφικνεῖται καὶ ἡ παρὰ Διονυσίου δευτέρα βοήθεια. Dem. : Βοήθεια ἡ εἰς Πύλας. Et βοήθειαν μεταπέμπεσθαι, Isocr. Archid. [p. 125, C. Sic sæpissime historici. Vide Duker. ad Thucyd. 4, 8, Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 680.] Item βοήθειαι plur. ap. Eund. et ceteros. [Aristot. Probl. p. 948, 29 : Ταῖς ἐνυπαρχούσαις ἡμῖν φύσει βοηθείαις.] Et βοηθείας ποιεῖσθαι ex Æschine, pro Auxilia suppeditare. [Formam non usitatam βοηθία præbent Gloss. : Βοηθία, Favor, Adjutorium, Adminiculum, Subsidium, Præsidium. Βοήθεια et Βοωπία conf. Diod. 13, 36. G. D.]

Βοηθέω [Βοιηθεῖν scriptum in Marmor. Oxon. 2, 69, 77, p. 11. G. Dind.], q. d. ἐπὶ βοὴν θέω, Ad clamorem accurro, Suppetias eo, Auxilio venio, s. Ad auxiliandum. Bud. βοηθῶ interpr. Suppetias eo, item Occurro hostibus : et subjungit ex Isocr. Paneg. [p. 58, C] : Καὶ βοηθήσαντας ἐπὶ τοὺς ὅρους τῆς χώρας, μάχῃ νικήσαντας, τρόπαιον στῆσαι. Idem Bud. : Βοηθοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄκρα ap. Xen. [Cyrop. 3, 2, 1] interpr. Suppetias eunt, vel mittunt. Sic autem in VV. LL. ἐκεῖσε βοηθεῖν redditur Illuc mittere auxilium. Tale est βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα, Thuc. 4, et βοηθεῖν ἐπὶ θάλατταν, Xen. Ἑ. 1, [1, 3]; Dem. autem Ἐβοήθησεν ἐπὶ τὴν τυραννικὴν οἰκίαν. Interdum cum ἐς, ut idem Xen. ibid. : Εὐθὺς ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. Sic βοηθεῖν εἰς Φωκέας e Dem. Sed interdum et sine his præpp. motum indicat, habens solum dat., ut Thuc. 3, [5] : Οὗτοι δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν. Ibid. : Ὡς ἔδει βοηθῆσαι αὐτοῖς. Sic autem et alibi utitur : ubi βοηθεῖν est Auxilio venire, vel Subsidio venire. Sed et simpl. pro Occurro hostibus, ut Bud. interpr., vel Propugnatum accurro, ap. hunc Script. legitur. In VV. LL. ex Herodoto [1, 62] affertur Βοηθέουσιν ἐπ' αὐτὸν, pro Ad se defendendos ei obviam tendunt. [Vid. Wyttenbach. ad Eclog. Histor. p. 408. Schæf.]

Βοηθῶ, sine motu, Auxilior, Opem fero; ut Isocr. : Βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις. Panath. : Ἐκ δὲ τῶν κοινῶν ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν ζητούντων. [Paneg. p. 52, A : Βοηθεῖν ταῖς κοιναῖς τύχαις· et paullo post : Βοηθῆσαι ταῖς αὐτῶν συμφοραῖς.] At Xen. [Mem. 2, 6, 25,] addit accus. rei : Τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δύναται. [Lysias p. 102, 40 : Μὴ βοηθῆσαι Καλλίᾳ τὰ δίκαια. Isæus p. 63, 22 : Βοηθεῖν μοι τὰ δίκαια. G. Dind.] E Dem. autem : Βοηθεῖν τινὶ πρὸς τοὺς πολεμίους. Dicitur et βοηθῶ σοι τούτῳ, cum dat. instrumenti, Hac re te adjuvo et tibi opitulor, q. d. Per hanc rem. Sic Xen. Ἑ. 6 : Καὶ ὅσους εἶχεν ὁπλίτας, ἅπασιν ἐβοήθει. Tale est βοηθεῖν χρήμασι. Interdum vero uterque dat. ponitur, ut Æsch. [p. 69] : Βοηθῶ κατὰ τὸν ὅρκον καὶ τῷ θεῷ, καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ, καὶ φωνῇ, καὶ πᾶσιν, οἷς δύναμαι. [Xen. Hist. Gr. 1, 6, 22 : Διο-

μέδων βοηθῶν Κόνωνι πολιορκουμένῳ δώδεκα ναυσί.] A || Patrocinor, Bud. ex Æsch. in Tim. : Μὴ βοηθῆσαι τῇ τε πόλει πάσῃ, καὶ τοῖς νόμοις, καὶ ὑμῖν, καὶ ἐμαυτῷ. [Id. p. 78, 3 : Ἵνα μὴ βοηθῶν τοῖς τῶν προγόνων ἀτυχήμασι κακῶς ἐπιχειρῇ ποιεῖν τὴν πόλιν.] Sic Isocr. : Ἄξιον δ' ἐστὶ καὶ τῷ νόμῳ βοηθεῖν καθ' ὃν κ. τ. λ. [Singularem et elegantem usum habet apud grammaticos. Ammon. p. 126 : Τινὲς δὲ βοηθοῦντες τῇ συνηθείᾳ καὶ ὀξυτονεῖν βουλόμενοι φασὶν ὅτι ... p. 140 : Οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν ὅτι. ...Schol. Pind. Ol. 13, 99 : Βοηθεῖται τὸ ἀργᾶντα. Hemst. || Βοηθεῖν et ἐπικουρεῖν quid differant Ammonius exponit p. 31 : Βοηθεῖ μὲν ὁ συνών, Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων· quæ repetit Thomas p. 156. Et de v. ἐπίκουρος et βοηθὸς Eranius Philo p. 166 : Ἐπίκουροι καὶ Βοηθοὶ διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις ἐπικουροῦντες, ὡς τοῖς Τρωσίν· Βοηθοὶ δὲ οἱ σύμμαχοι τῶν πολεμούντων, ὡς τῶν Ἑλλήνων. Ἐπικούρους τε καὶ βοηθοὺς τοῖς τῶν ἀρχόντων δόγμασιν conjunxit Plato De rep. 3, p. 414, B. G. Dind.]

B Βοηθοῦμαι, pass. Auxilio juvor, Mihi feruntur suppetiæ : unde βεβοηθημένον· Plato Ep. 7 : Ταύτῃ μοι βεβοηθημένον ἐγεγόνει φιλοσοφίᾳ, καὶ φίλοις, Hac ratione latum a me erat auxilium. Ex Hermog. : Βοηθούμενοι τὴν σωτηρίαν. Interdum βοηθεῖσθαι dicitur, qui re aliqua ut remedio juvatur. Athen. 2 : Βοηθοῦνται δὲ ἀπὸ ὑδρομέλιτος πόσεως. Diosc. autem 4, 83 dixit : Βοηθοῦνται δὲ πάντες ποτιζόμενοι νίτρῳ ἢ κονίᾳ κ. τ. λ.

Βωθεῖν, Hesychio teste, pro βοηθεῖν dicitur, Ionice nimirum contractis ο et η : ut et βωθέοντες pro βοηθέοντες s. βοηθοῦντες. Exp. tamen illud βωθεῖν etiam ὁμιλεῖν. [Βωθεῖν ex Herodoto affert Eustath. p. 812, 59. Rara nunc apparent hujus formæ vestigia in codd. Herod., cui non dubitandum quin ubique tum in simplici verbo tum in composito ἐπιβωθέειν sit reddenda. Wessel. ad 8, 1 : « Ἐπεβώθεον : Ionicam præstant speciem βωθέοντες, vice βοηθοῦντες, Hesychii; ἄνεμοι θεοῖσι βωθέοντες Abydeni in Præp. Ev. Eusebii 9, 14, p. 416, Nostri βωθήσαντες 8, 72, et ἅπας ἐβώθεε 9, 23, aliaque. Quis ergo receptum aversabitur, rediturum c. 14 et c. 45 scriptis ex exemplaribus? » C Meleag. in Anth. Pal. 12, 84 : Ὤνθρωποι βωθεῖτε. Βοηθῆσαι et βοῆσαι confusa vide s. v. Βοάω. G. Dind.]

Βοήθημα, τὸ, Auxilium. Item, Remedium. Plut. Exponitur et Medicamentum a Gal. ad Glauc. [Hippocr. p. 12, 56 : Τί δεῖ τοιγαροῦν βοήθημα παρασκευάσασθαι ὧδ' ἔχοντι; Et sic sæpissime ap. medicos. Diodorus 1, 25 : Κατὰ τοὺς ὕπνους τοῖς ἀξιοῦσι διδόναι βοηθήματα. Hæc Scott. Dio Chrys. vol. 1, p. 602 : Ἐν ταῖς μεγάλαις νόσοις πολλάκις δεινοῦ τινος ἐδέησεν βοηθήματος· vol. 2, p. 135 : Εἰ δὲ μὴ τοῦτο τοῖς μεγίστοις τῶν κακῶν ὑπῆρχε βοήθημα. Plut. Moral. p. 154, C : Δόξαν οὐχ ἥκιστα τὸ βοήθημα τοῦτο (cucurbitulas dicit) δι' ἐκεῖνον ἔσχηκε. Polyb. 1, 22, 3 : Ὑποτίθεταί τις αὐτοῖς βοήθημα πρὸς τὴν μάχην. G. Dindorf.]

Βοηθηματικὸς, ἡ, ὸν, Auxiliatorius, Auxiliandi vim habens. [Βοηθηματικὰ προβλήματα inscriptio in pluribus codicibus Aristotelis p. 863, 5. Βοηθητικὸν πρόβλημα Eustathius p. 723, 34. Ex Dioscor. h. v. affert Wakef. G. Dindorf.]

D [Βοηθήσιμος, ὁ, ἡ, Qui curari potest, Qui remedium admittit. Theophr. H. P. 9, 16, 7 : Τοῦτο μὲν οὐδὲν ἄτοπον, εἰ τρόπον μέν τινα ἀβοήθητον, ἄλλως δὲ βοηθήσιμον, ὥσπερ καὶ ἕτερα τῶν θανατηφόρων. Schneid.]

[Βοήθησις, ἡ, Auxilium. Hippocr. vol. 1, p. 64 ed. Lind. (?) Struv.]

Βοηθητέον, Auxilium ferendum est, Opitulandum est, Remedium adhibendum est. [Demosth. p. 14, 5 : Φημὶ δὴ διχῇ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασιν ὑμῖν. Wakef. Lucian. Lexiph. 20 : Νόσος βοηθητέα τῷ ἀνδρί. Paulus Æg. 3, p. 58, 8 : Τούτοις βοηθητέον. Origen. c. Cels. p. 423 citat Kall. G. Dindorf.]

Βοηθητικὸς, ἡ, ὸν, Auxiliaris, Qui auxiliari potest, vel, Qui lubenter auxiliatur. Aut, Aptus ad auxiliandum. Gall. *Secourable*, a nom. *Secours*, quod βοήθειαν signif. Aristot. Rhet. 1, [p. 1374, 24] : Βοηθητικὸν εἶναι τοῖς φίλοις. Plut. Solone : Βοηθητικὸς ἦν τοῖς πένησι. [C. 29 et alibi apud eund. Diodor. in Exc. vol. 2, p. 527, 70 affert Schæf. : Ἦθος περὶ τοὺς δούλους συμπαθὲς καὶ βοηθητικὸν κατὰ δύναμιν.]

[Inter quinque species medicinæ juxta Platonem ap. Diog. Laert. 3, 85 : Φαρμακευτική, χειρουργική, διαιτητική, νοσογνωμονική, βοηθητική. Ap. eund. 3, 98 : Ὅταν τις βοηθητικὸς ᾖ παντὶ τῷ ἀτυχοῦντι. Hase.]

[Βοηθία. V. Βοήθεια.]

[Βοήθιος, ὁ, Boethius, nom. viri. V. Ducang. ad Chron. Pasch. p. 605, 15; 613, 2. G. Dind.]

[Βοηθοΐδης, ὁ, Boethi filius. Hom. Od. Δ, 31; O, 95 : Βοηθοΐδης Ἐτεωνεύς. Et simpliciter Βοηθοΐδης Od. O, 140.]

Βοηθόος, et Βοηθὸς, sed prius illud apud solos poet. est in usu, Auxiliator, Opitulator. E βοὴ et θέω, Curro : sicut βοηδρόμος e βοὴ et δρομέω, a δρόμος, quod in comp. τρέχω signif. : ita ut proprie de Eo dicatur, qui ad clamorem alicujus accurrit, periclitantis sc. Quidam tamen a βοὴ, ἡ μάχη, deducere maluerunt : quo fit, ut Eust. [p. 1480, 60] βοηθόον exp. μάχιμον : unde esse dicit βοηθόον ἅρμα in Il. [P, 481, ubi alii divisim scribebant βοῇ θοόν. Schol. Ven. : Τὸ ἐν τῇ μάχῃ ταχύ. ... Ἀρίσταρχος ὑφ' ἓν βοηθόον, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς σχολῆς διῃρημένως. Eadem librorum fluctuatio Il. N, 477 : Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον, ubi alii libri βοῇ θοόν, quam scripturam non noverat Eust., qui p. 943, 18, scribat : Οὐ μόνον Ἰδομενεὺς πόδας ταχὺν τὸν Αἰνείαν ἔφη, ἀλλὰ καὶ ὁ ποιητὴς ὀλίγον τι πρὸ αὐτοῦ βοῇ θοὸν αὐτὸν ὠνόμασεν, εἰ μή τι ἄρα βοηθόον ἐκεῖνο συνθέτως τις ὑφὲν ἀναγνῶναι θελήσει πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, βοηθόον ἅρμα τιταίνων. Recte nunc utrobique βοηθόον scriptum. Pind. Nem. 7, 48 : Τεθνακότων βοαθόων. Theocr. 22, 23 : Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι· cui Dorica forma βοαθόοι recte restitui videtur. Callim. in Del. 27 : Τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν. Julian. Æg. in Anth. Pal. 9, 445 : Βοηθόον ... πέμπειν ἄστεσι. Anon. ibid. 9, 197 : Μερόπεσσι βοηθόον εὐσεβέεσσιν. Nonni exempla addunt Angl. Jo. p. 27, 16; 80, 25. Poetæ Attici et prosæ orationis scriptores non utuntur hac forma. Herod. 5, 77 : Ἀθηναίοισι δὲ ἰδοῦσι τοὺς βοηθοὺς, ubi alii libri τοὺς Βοιωτοὺς, quod ex præcedentibus illatum. Indicavit Schæf. G. Dind.] Xen. Cyrop. 5, [3, 19] : Μὴ χείρους βοηθοὶ παραστῆναί σοι. Et, Βοηθὸς ὁρμῶμαί σοι, ex Eod. [ibid. 5, 1, 25.] Apud Plut. Themistocle, Τριήρεις ἡμῖν παρεστᾶσι βοηθοί· ubi observa jungi cum eod. verbo, cum quo et Xen. jungit : exp. Triremes nobis præsidio adsunt. Et Thucyd. βοηθοὺς πέμπω, Subsidia mitto. || Item Βοηθόος, Nom. propr. apud Hom. Sic et Βόηθος, retracto accentu in primam, Nom. pr. cujusdam Philosophi apud Plut. De plac. phil. [Ap. Hom. non Βοηθόου ipsius nomen legitur, sed patronymicum Βοηθοΐδης, quod v. Βόηθος autem non infrequens in Græcia fuit nomen virile. In loco Plut. qui est Mor. p. 893, C, Βοηθὸς oxytonum scribitur, qui frequens in hoc nomine error est. Recte Eust. p. 907, 11 : Βόηθος μὲν κύριον, βοηθὸς δὲ ὁ σύμμαχος. Aliorum Boethorum notitia ex Fabricii Bibliotheca petatur. Βόηθος Corydalleus est in inscr. Attica apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 306. G. Dind.]

[Βοήκρηνος. V. Βούκρανος.]

Βοηλασία, ἡ, Boum abactio. Il. Λ, [671] : Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη Ἀμφὶ βοηλασίην. [Ubi alii libri βοηλασίης et βοηλασίης. || Pascuum boum. Epigr. Anthol. Pal. 7, 626 : Αἱ δὲ πρὶν ἀγραύλων ἐγκοιτάδες ἀχώρειαι θηρῶν, νῦν ἀνδρῶν εἰσι βοηλασίαι. Schneid.]

[Luctatio cum bove. Heliod. 10, 31 : Ὤμοις τε καὶ πήχεσιν, ἔτι πρὸς τῆς βοηλασίας ἱδρῶτι νενοτισμένοις. Hase.]

[Βοηλατέω, ήσω, Clamore compello, a Βοὴ et ἐλαύνω. Oppian. Cyn. 4, 64 : Ὄφρα λινοστατέωσι βοηλατέωσί τε πάντῃ αὔραις ἀντιάσαντες. Indicavit Schneid.]

Βοηλατέω, ήσω, Boves agito s. impello : [ab Βοῦς et ἐλαύνω] quod J. Poll. [7, 187] citat ex Aristoph. [fragm. 598. Lycophro 815 : Μίμνειν πάτρᾳ βοηλατοῦντι, ab Scotto cit. Apollod. 2, p. 145, 28 addit Hemsterh. Eustath. Opusc. p. 99, 43 : Βοηλατεῖ μέν τις γεωργοῦ δίκην, βοῦς δὲ ἐλαύνει ὁ ληιζόμενος. G. D.]

[Figurate, Exagito. Sositheus ap. Diog. Laert. 7, 173 : Οὓς ἡ Κλεάνθους μωρία βοηλατεῖ. Hase.]

Βοηλάτης, ου, ὁ, Qui boves abigit : ut in Anthol. [Lucill. in Anthol. Pal. 11, 176] βοηλάτης Mercurius dicitur pro Boum abactor [Lycophro 1346 : Τάρφειον βοηλάτην (Herculem). Scott.] : signif. etiam Qui bo-

ves agitat. [Plato Politico p. 261, D : Ὥσπερ βοηλάτην ἤ τινα ἱπποκόμον. Lysias p. 110, 7, (p. 277 ed. Reisk.) : Ἀναθέμενος δὲ ὁ βοηλάτης ᾤχετο ἀπάγων τὰ ξύλα, ubi libri βουλευτὴς vel βασιλεύτης· βοηλάτης Taylorus, consentientibus, si quid tribuendum Bekkeri silentio, tribus codd. Βοηλάτης pro *plaustrario* dictum Piers. ad Mœr. p. 70, duobus confirmat exemplis Libanii 1, p. 118, D, 175, A, et uno Dionis Chrys. vol. 1, p. 379. Ælian. V. H. 9, 23 attulerat Taylorus. || Βοηλάτην μύωπα, Boves exagitantem asilum, dixit Æsch. Suppl. 307 : Βοηλάτην μύωπα, κινητήριον, οἶστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας. || Βοηλάτης διθύραμβος ap. Pind. Ol. 13, 26, ubi schol. βοηλάτην καλεῖ τὸν διθύραμβον, ἢ διότι τῷ κατορθώσαντι αὐτὸν βοῦς ἐδίδοτο ἆθλον, ἢ διότι ἠλαύνετό τε καὶ ἐτελεῖτο. Vera prior interpretatio est. Similiter διθύραμβος βουφόνος dicitur, de quo vide s. v. Βουφόνος. Hos II. Scottus indicavit. G. Dind.]

Βοηλατικὴ, ἡ, Ars agitandi boves, s. Bucolica ; ut a Ficino exp. scribunt VV. LL. [Ex Platonis Euthyphr. p. 13, B.]

Βοηλάτις, ιδος, Boum abactrix vel agitatrix : Βοηλάτιν ῥάβδον, Epigr. [Moschi in Anthol. Plan. 4, 200 : Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον οὖλος Ἔρως] i. e. βουπλῆγα.

Βόημα, τὸ, Clamor : pro quo Dor. Βόαμα, ut Aristoph. N. [967] : Τηλέπορόν τε βόαμα. [Ex Cydia Hermionensi, qui τηλέπορόν τι βόαμα λύρας dixerat. Æsch. Agam. 920, in trimetro : Μηδὲ βαρβάρου φωτὸς δίκην χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοὶ, ubi duo codd. βόημα. Dio Cass. p. 648, 59 : Βοήματα καὶ αὐλῶν καὶ σαλπίγγων ἐγίγνετο. G. Dind.]

[Βοηνόμος, ὁ, ἡ, i. q. Βουνόμος. Theocr. 20, 41 : Διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης ; Schneid.]

[Βόηξ. V. Βόαξ.]

[Βοήροτος, ὁ, ἡ, Bobus aratus. Nicander in Ἑτεροιουμένοις apud Steph. Byz. s. v. Ἀσπαλάθεια, Ἀσπαλάθεια βοήροτος. Schneid.]

[Βόης, ὁ, Boes. V. Βόγης.]

Βοὴς, ὁ, Clamosus, Vociferator. Gall. *Criard*. Lucian. [Lapith. 12] : Ἐδεδοίκεισαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα βοὴν ἀτεχνῶς ὄντα καὶ κραχτικώτατον κυνικῶν ἁπάντων. Pro quo VV. LL. perperam βοήν. [Schol. : Οὐ βοὴν δὲ ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ὅ ἐστι κραχτικὸν καὶ θορυβῶδη.]

[Βόησις, εως, ἡ, Clamor. Psalm. 22, 2 in libris quibusdam. Ex Triclin. ad Soph. OEd. T. 419 affert Boisson.]

[Pro eo βοή τις reposuit Coray Heliod. 10, 7. Extat adhuc Marc. p. 949, E. Hase.]

[Βοητὴς, ὁ, Clamosus. Hippocr. p. 309 : Ἥσυχοί τέ εἰσι καὶ οὐ βοηταί· nam sic ex melioribus libris et p. 1286, 38, ubi eadem verba leguntur, restituendum est pro vulgato βοῶσι. Ad explicandum ἠπύτα hoc voc. utitur Hesych. Adamantio in Physiogn. 1, 3, p. 330 male intulit Sylburg. : vide s. v. Βιαστής. || Femininum Βοᾶτις Æsch. Pers. 575 : Δυσβάϋκτον βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν. G. Dind.]

[Βοητικὸς, ἡ, ὸν, Clamosus. Aristid. Quintil. p. 96 : Τὰ δ' ὀξέα (τῶν συστημάτων) ... γοερά τε ὄντα καὶ βοητικά· ubi cod. Bodl. ἐκβοητικά. Βοᾶτιν ap. Æsch. Pers. 575 schol. interpretatur βοητικήν. G. Dindorf.]

[Βοητὸς, ἡ, ὸν, Clamatus. Epigr. ab Welckero editum in sylloge p. 71 : Οἱ θρήνοισι βοητὸν ὑμήναον. G. Dindorf.]

Βοητὺς, ύος, ἡ, Clamor, Vociferatio : ea forma, qua dicitur ἐδητύς. Od. A, [369] : Μηδὲ βοητὺς Ἔστω.

[Βοήτωρ. V. Βώτωρ.]

[Βόθρευμα, τὸ, Fovea. Eustath. Opusc. p. 258, 40 : Μετεωρισθεὶς ἐκ τοῦ βοθρεύματος, ᾧ περιπέπτωκε. Const. Manass. Chron. p. 34, D, indicat Schæf. G. Dind.]

[Βοθρεύω, Scrobes facio. Geopon. 9, 6, 2 : Βοθρεύειν δὲ μάλιστα μὲν ἔνια τὸ πρότερον τῆς φυτείας. Bast. Frequens in Eustath. Opusc. p. 63, 80; 107, 80; 154, 10; 194, 80; ad Hom. p. 1553, 1 : Τὰ βεβοθρευμένα δι' ὀρύξεως. G. Dind. Βοθρέω Nonnus Dion. 47, 69. Wakef. Apud Nonn. : Κλάσσαι, βοθρῆσαί τε, βαλεῖν τ' ἐνὶ κλήματα γύροις. Edit. pr. βωθρῆσαι.]

[Βοθρέω. V. Βοθρεύω.]

Βοθρίζω, Obruo. Bud. e Cyrillo, de diabolo : Κενοδοξίᾳ καὶ γαστριμαργίᾳ βοθρίσας αὐτούς· potius sonat,

A Implicitum traho in foveam. [Oribas. p. 117, 8 ed. Cocch. : Ἐπὶ τῆς κατ' ανάβρωσιν τερηδόνος βεβοθρισμένου τοῦ κρανίου. Kall. Amphiloch. De non desperando. Ducang.]

[Βόθριον, τὸ, Parva fovea, s. Scrobs [Geopon. 8, 18, p. 537 : Ὅταν βόθρια γένηται]· a cujus cavitate, Dentis alveolus et cavitas βόθριον nominatur, teste Gal. Item βόθριον in oculo nominatur Ulcus corneæ tunicæ cavum, angustum, puncturæ rotundæ simile : differens ἀπὸ τοῦ κοιλώματος, quod hoc amplius et rotundius sit bothrio, sed minus profundum. Gorr. [Hippocr. p. 427, 22 : Τοῖσι βοθρίοισι, in βοθρίας vel βοθρείας corruptum apud Erotian. p. 102. « Κοίλωμα Paulo Ægin. 3, 22, et Actuar. 2, 6. Auctor vero Definit. Med. βόθριον ulcus cavum aut purum in oculi nigro consistere scribit, ut et Medici auctor Περὶ τὴν ἶριν, circa oculi circulum. Cui βόθριον definitur ἕλκος κοῖλον καθαρὸν στενὸν, κεντήμασι στρογγύλοις ὅμοιον, βαθύτερον ἑλκυδρίου. » Foes. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 224.]

B [Βοθρίσκος, ὁ, Eustath. Opusc. p. 341, 90 : Ἐρεῖς, μὴ τοιαῦτα εἶναι τὰ κατὰ σέ, ὡς βοθρίσκοις παρεικάζεσθαι. G. Dind.]

[Βοθροειδὴς, ὁ, ἡ, Fossæ similis. Hippocr. p. 641, 49 : Τῇσι κνήμῃσι καὶ τοῖσι ποσὶν ἐμπλάσσεται βοθροειδέα. Scott.]

Βόθρος, ὁ, Fovea, Scrobs : Cavitas profundior in terra aut lapide. Od. Z, [92] : Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, de lotricibus, quæ in saxorum scrobibus vestimenta calcabant : K, [517] : Βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα· Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσι νεκύεσσι. Ion Trag. apud Plut. in Cons. ad Apoll. [p. 113, B] : Βόθρους λιποῦσα πενθητηρίους. [Ubi Wyttenbach. vol. 6, p. 752 : « Cum βόθροις πενθητηρίοις conjuncti sunt βόθροι, *fossæ caveæ*, ad quas sacrificia fiebant diis inferis, quibus item luctus, funera, inferiæ, consecrata erant. Nomen et rem jam Homerus prodidit Od. Λ, 25, 36, 42 : hinc alii in eodem argumento frequentarunt : veluti Lucian. De astrol. c. 24; Aristid. t. 1, p. 296; Porphyr. ex Oraculis apud Euseb. P. E. 4,
C p. 145, D; 146, D; 147; idem De antro nymph. ex Zoroastre et Pherecyde § 6 et 31; Heliodorus, Bourdelotius ad Heliodor. p. 26. » Philostrati exempla addunt Hemsterh. ad Lucian. vol. 1, p. 468, et Boisson. ad Heroic. p. 589, ab Schæf. citt. Mœris p. 105 : Βόθρος, Ἀττικῶς· βόθυνος, Ἑλληνικῶς, et similiter Thom. M. p. 157. Utrumque dixit Xenoph., nisi libri fallunt. Vide s. v. Βόθυνος. G. Dind. Just. M. Apol. 1. Routh.] || Est etiam Tormenti genus apud Basil. 373, et alibi, Bud. [Basil. Or. in 40 martyr. vol. 2, p. 150, D : Ποικίλα εἴδη βασάνων ἐπετηδεύετο ... ὁ σταυρὸς ἐπεπήγει, ὁ βόθρος, ὁ τροχός ... G. Dind.]

[Βοθρόω.] Βοθροῦσθαι tumor dicitur apud Gal., quum pressus digito in modum scrobis relinquit cavum et lacunosum vestigium : Ἐμφυσήματα δὲ οὐ βοθροῦται πιεζόμενα, Digito pressa non cedunt lacunam facientia. Idem [vol. 8, p. 614, E] : Τὰ βοθρούμενα κατὰ τὴν πίεσιν. Sic alibi : Ὥστ' εἰ πιέσαις τὸ οἴδημα τῷ δακτύλῳ, κοιλαίνεσθαι καὶ οἷον βοθροῦσθαι τὸν τόπον, εἶτ' ὀλίγον ὕστερον εἰς τὴν ἔμπροσθεν ἐπανέρχεσθαι κατάστασιν. [Gale-
D nus vol. 8, p. 77, F : Κοιλαίνόν τε καὶ βοθροῦν καὶ πιλοῦν αὐτό. Hemst. Oribasius p. 113, 34 ed. Cocch. : Ἡ γὰρ χαυνοῦται ἢ ἀραιοῦται μελαινόμενον τὸ φθειρόμενον ὀστέον ἢ ἀναβιβρωσκόμενον βοθροῦται. Adde Paulum Ægin. 4, p. 144, 51. G. Dind.]

Βόθυνος, ὁ, i. q. βόθρος, sed Ἀττικώτερον. Xen. [OEcon. 19, 3], περὶ φυτείας loquens, ποδιαίους βοθύνους, Pedales scrobes. Et [ibid.] : Βοθύνους βαθυτέρους τριημιποδίου, Scrobes sesquipede altiores. Βόθυνοι ap. Aristot. De mundo [4] numerantur etiam inter Figuras, quæ in elemento ignis apparere solent. Meminit eorum et Suid. v. Κομήτης. [Βόθυνος rejiciunt Atticistæ s. v. Βόθρος indicati. Antiattic. p. 85, 1 : Βόθυνον οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ Σόλων ἔφη ἐν τοῖς νόμοις. Κρατῖνος Σεριφίοις « Ἀλλ' ἀπίωσιν ἐν χορῷ ἐς βόθυνον ἰέναι ». Ἔστι δὲ παιδιά τις ἐς βόθυνον ἰέναι. Cui Schneid. adhibet Hesychii glossam : Ἐσβοθύν· εἶδος παιδιᾶς Ταραντίνοις· ubi Is. Vossius Ἐς βόθυνον restituit. In Cratini loco verba ἐς βόθυνον ἰέναι ex versu inferiore illata, poetam autem aliud quid scripsisse patet. Xenoph. OEc. 19,

3 : Βοθύνους μὲν γὰρ οἵους ὀρύττουσι· sed paullo post 7 : Βαθὺν ὀρύσσοις βόθρον τῷ φυτῷ· et 13 : Βαθύτερος ὀρύσσεται τῇ ἐλαίᾳ βόθρος, quibus accedunt duo exempla Anab. 4, 5, 6, et 5, 8, 9, ut magna suspicio sit βοθύνους illic ab librario esse illatum. Βόθυνος, non Βόθρος, apud Theophr. H. P. 4, 22; 9, 3, 2. Βόθυνον ὀρύξαι Clidemus ap. Athen. 9, p. 409, F; Galenum vol. 12, p. 261, E, addit Hemsterh. : Δύο ἐξεσκαμμέναι κοιλότητες, ὥσπερ βόθυνοί τινες. In libris V. T. modo βόθρος modo βόθυνος dicitur. Ducas Hist. Byz. p. 195, C : Καὶ τάφρων βοθύνων· nisi potius καὶ βοθύνων scribendum est. || Nomen loci. Harpocratio : Βόθυνος· τόπος τις ἰδίως οὕτω καλούμενος ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα περὶ ἐγγύης μνημονεύει τοῦ τόπου. Quo referendus Lysiæ locus ap. gramm. Bekk. An. 173, 26 : Ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς καὶ Κτήσων, οἰκεῖος ὢν ἡμῖν, συντυγχάνουσι τῷ Ἕρμωνι ἐν βοθύνοις ἀπιόντι. De prosodia Draco Strat. p. 28, 25 : Τὸ βόθυνος ... Ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν, et p. 46, 18; 64, 15. G. Dindorf.]

[Βοθυνωτής, ὁ, Fossor, speciatim Is, qui terram fodiendo colit, Agricola. Inc. 2 Reg. 25, 12. Schleusner.]

[Βοῖ, interjectio ridentis, nonnullorum codd. auctoritate illata Aristophani Pac. 1066 : Αἰβοῖ βοῖ· τί γελᾷς· ubi vulgo αἰβοῖ αἰβοῖ. G. Dindorf.]

[Βοία. V. Βοιαί.]

[Βοιαὶ, αἱ, Bœæ, urbs Laconica, apud Pausan. 1, 27, 6; 3, 21, 6; 3, 22 et 23; Polyb. 5, 19, 8 : Τὴν τῶν Βοιῶν χώραν. Βοαὶ apud Ptolem. Βοία ap. Strabon. 8, p. 364, et Scylac. p. 17, ubi Βοία : *Bœa* Plinius H. N. 4, 5. || Gentile Βοιάτης, ap. Pausan. 3, 22 et 23; Steph. Byz. s. v. Βοῖον : Ἔστι Βοιαὶ καὶ Κρήτης πόλις· ὁ πολίτης Βοιάτης ... λέγεται καὶ Βοιαῖος, ὡς Ἔφορος. Ἡρωδιανὸς δὲ Βοιηίτης (Βοιίτης Holstenius) φησὶν, ἴσως παρὰ τὸ Βοῖον, ὡς λίχνον λιχνίτης. || Βοιατικὸς κόλπος Pausaniæ 3, 22, 11 restituit Amasæus pro vulgato Βοιωτιακός. G. Dindorf.]

[Βοιαῖος. V. Βοιαί.]

[Βοιάτης. V. Βοιαί.]

[Βοιατικός. V. Βοιαί.]

[Βοιβαῖος. V. Βοίβη.]

[Βοιβᾶς, ᾶδος. V. Βιττᾶς.]

[Βοιβεύς. V. Βοίβη.]

[Βοίβη, ἡ, Boebe, commune pluribus locis nomen. Steph. Byz. : Βοίβη· πόλις Θεσσαλίας. Ὅμηρος (Il. B, 712), Βοίβην τε γλαφυρὰν (καὶ Γλαφύρας) καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν· ἔστιν οὖν καὶ πόλις καὶ λίμνη Βοιβιὰς, ἀπὸ Βοίβου τοῦ Γλαφύρου τοῦ τὰς Γλαφυρὰς κτίσαντος· ἔστι καὶ ἐν Κρήτῃ Βοίβη τῆς Γορτυνίδος, καὶ ἐν Μακεδονίᾳ λίμνη Βοίβη (hæc Βόλβη potius dicitur). Τὸ ἐθνικὸν τῆς Βοίβης Βοιβεὺς καὶ Βοιβηὶς θηλυκόν· εἰ δὲ καὶ Βοιβαῖος, οὐ κωλύει· ἔστι καὶ Βοιβήιον πόλις. Λέγεται δὲ καὶ Βοιβία ἡ λίμνη. Βοιβηὶς λίμνη sæpius ap. Strab. et alios. Βοιβιὰς ap. Hesiod. in fragm. ab Strab. allato 9, p. 442 : Νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής. Pindar. Pyth. 3, 59 : Ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος· ubi Schol. : Βοιβιὰς ἐκλήθη ἀπὸ μιᾶς τῶν νυμφῶν Βοιβηίδος. Gentile Βοίβιος denuo memoratur ab Steph. s. v. Ἀλύζμη : Τὸ ἐθνικὸν, ὡς τοῦ Βοίβη Βοίβιος, Ἀκτὴ Ἄκτιος, οὕτω καὶ Ἀλύζμιος : nam sic corrigendum vulgatum Βοίβαιος, ex codice Vratislav. qui βοίβιος, superscripto tamen α. Hac forma utitur Euripides Alc. 590 : Παρὰ καλλίναον Βοιβίαν λίμναν. G. Dindorf.]

[Βοιβήιον. V. Βοίβη.]

[Βοιβηίς. V. Βοίβη.]

[Βοιβιάς. V. Βοίβη.]

[Βοίβιος. V. Βοίβη.]

[Βοῖβος. V. Βοίβη.]

[Βοιδάριον, τὸ, Buculus. Aristoph. Av. 590 : Τὼ βοιδαρίω· et fragm. 52 : Βοιδαρίων ζεῦγος.]

[Βοίδας, ὁ, Bœdas, nomen pr. virile. Schol. Arist. Nub. 97 : Πρῶτον μὲν γὰρ Δίφιλος εἰς Βοίδαν τὸν φιλόσοφον ὁλόκληρον συνέταξε ποίημα. || *Bedas Byzantius* statuarius memoratur ab Vitruvio vol. 1, p. 68 ed. Schneid. ubi ex codicibus corrigendum *Bœdas* : quæ scriptura etiam Plinio H. N. 34, 8, 19, p. 653 et 654 pro vulgato *Bedas* restituenda est, sive idem hic artifex sive alius est. || Alia nominis forma est

A Βούδας. Georg. Cedren. vol. 1, p. 259, C : Μάνης Βραχμάνης ἦν τὸ γένος· διδάσκαλον δὲ ἔσχε Βούδαν, τὸν πρώην καλούμενον Τερέβινθον, ὃς ... τὴν Ἐμπεδοκλέους ἠγάπησεν αἵρεσιν. G. Dindorf.]

[Βοιδελέφας, αντος, ὁ. Tzetz. Chil. 12, 926 : Δόλους βοϊδελέφαντας ποιήσασα (Semiramis), Boves ut elephantes exornatos : cfr. Diodor. Sic. 2, 16. Elberling.]

[Βοίδην, Thapsia ap. Afros. App. Diosc. 474, [4, 157, (154), ubi Sprengelii editio βοιδήν.] sic dicta, quia succus e radicibus ejus torculari exprimebatur; Syri Torcularia בדין *Baddin* dicebant. Bochart Canaan 2, 15. Dahler.]

Βοίδης, ὁ, πρᾶος, εὐήθης, Eust. [p. 962, 18, ubi recte βοίδης] e Menandro. Βοῦς enim metaph. pro Homine stupido et ἀναισθήτῳ accipi supra [infra] declaravi.

Βοίδιον et Βοϊδάριον, τὸ, Bucula, Virg. [Ecl. 8, 86 et alibi], Buculus, Colum. [6, 2, 4]; Athen. [ex Hermipp. Cercopibus 12, p. 551, A] : Θύουσιν ἤδη βοίδια Λεωτρεφέους [Λεωτροφίδου] λεπτότερα. In Epigr.
B [v. Anth. Pal. 9, 713, 714, 716,] etiam reperitur tribus syllabis. Βῴδιον, Bucula, per synæresin pro βοίδιον, Hesych. [Βοίδιον poetarum loci quotquot innotuerunt vel ferunt vel postulant : ut mirum sit quadrisyllabum βοίδιον ab Phrynicho agnosci p. 86 ed. Lob., etsi idem βοίδιον pro βοίδιον dictum rejicit : Βοίδιον, inquit, καὶ βοίδιον ἀρχαῖα καὶ δόκιμα, οὐχὶ βούδιον καὶ βόδιον διὰ τοῦ υ· ubi Lobeck. : « Βοίδιον nunc omnibus fere locis expressum est, Demosth. Ol. 3, p. 37, 6; Aristot. H. A. 3, 16; Plut. Symp. 5, Quæst. 1, 2; Dion. Chr. vol. 1, p. 224; Athen. 13, 34; Lucian. Dial. Deor. 20, 5; Procop. B. Goth. 4, 21, p. 625, B. Ac pro recentioribus Græcis non nimis contendam ... sed Demostheni opitulatur Ulpianus ad illum locum hæc adnotans : Τὰ βοίδια ὑποκοριστικόν ἐστιν ἐν συναιρέσει Ἀττικῇ ». Arist. Ach. 1036 : Τοῖν γεωργοῖν βοιδίοιν. || Βούδιον, formam a Phrynich. rejectam, affert Antiatticista p. 85, 29 : Βούδια· οὐ μόνον βοίδια. Ἕρμιππος Κέρκωπι· unde βούδια restitui in Hermippi loco, quem supra attulit Steph. G. Dindorf.]

C [Βοίδιον, ἡ, Bœdium, inter formosas mulieres, quales circa hortum Epicuri versabantur, memoratur a Plut. Mor. p. 1097, D, ubi Βοίδιον scribitur. || Boidium, Charetis ducis Atheniensis uxor, in Epigr. Anthol. Pal. 7, 169, ubi propter librorum dissensum dubitatur utrum Βοίδιον an cum Planude Βοιίδιον scribendum sit. Βοίδιον agnoscit Suid. s. h. v. corrupta illius versus scriptura utens. Alias mulieres, quibus hoc nomen fuit, vid. in Anth. Pal. 5, 159, 161. G. Dindorf.]

[Βοιδίων, ωνος, ὁ, Bœdion, nomen coqui apud Sopatrum Athen. 9, p. 378, A. G. Dindorf.]

[Βοιδόγλωσσα. V. Βούγλωσσος.]

[Βοιηθέω. V. Βοηθέω.]

[Βοιηίτης. V. Βοιαί.]

[« Βοικεῖ· γαμήκει Theognostus f. 17 ». Bekk. Anecd. p. 1354. At codex γαμήσκει. Ergo γαμίσκει. Monuit Cramer. G. Dindorf.]

[Βοικία ἡ θεράπαινα ex Theognosto Bekk. Anecd. p. 1354.]

[Βοίκλεψ lectio vitiosa pro Βοόκλεψ.]

D Βοϊκός, ή, όν, Bubulus, ut et βοεικός. [V. Βοεικός.]

[Βοϊκῶς. V. Βοεικός.]

[Βόϊνος, η, ον, Bubulus. Gl. Βόϊνα, Bubula. Βόϊνον, Bubulum. Eust. ad Hom. p. 1139, 58, ubi tubarum genera recenset : Τετάρτη ἡ Παφλαγονικὴ, ἧς ὁ κώδων βοὸς ἦν προτομὴ, βαρύφωνος, ἀναφυσητή· καλεῖται δέ φασι βόϊνος. G. Dindorf.]

[Βοῖον, Bucula, Bubula. Gl. Philoxeni. Id βόϊον scriptum in Gloss. Lat.-Gr. Etym. M. p. 320, 41, ubi de etym. vocabuli ἑκατόμβη agitur, Βοιὸν τὸ τίμιον, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀλφεσίβοιαι· et paullo post 52 : Βοιὸν δὲ λέγουσιν εἶναι σταθμιόν τι, ἢ τὴν βοὸς τιμὴν, ἢ τὸ δίδραχμον βοῦν ἔχον ἐπίσημον, καὶ τὸν πόδα. Oxytonum βοιὸς affert Arcadius, cujus verba vide s. v. Βοῖος. G. Dindorf.]

[Βοιὸν, τὸ, Boeum, urbs Doridis, quam hoc accentu recte scribi ap. Thucyd. 1, 107, Scymnum v. 593, p. 34 ed. Huds., Aristid. vol. 1, p. 439, 9, ex Arcadio liquet p. 121, 23 : Τὰ εἰς ον δισύλλαβα παραληγόμενα

τῇ οι διφθόγγῳ ὀξύνεται, Κλοιὸν ὅρος, Βοιὸν, μοιὸν τὸ αἰδοῖον. Librariorum errores sunt Βοῖον et Βόϊον, quorum exempla v. in ll. scriptorum, quos interpp. Strabonis ad 10, p. 476, et Diod. Sic. ad 4, 67; 11, 79 attulerunt. G. Dindorf.]

[Βοῖος, ὁ, Boeus, nomen pr. Βοίου, Homeri nepotis, mentio fit ap. Suid. s. v. Τέρπανδρος. || Βοῖος, scriptor Ὀρνιθογονίας, ap. Athen. 9, p. 393, E, et Antonin. Lib. pluribus locis. *Bœus* apud Plinium H. N. 10, 3. Ex Athenæi loco intelligitur librum illum ab aliis mulieri esse tributum, cui Βοιὼ nomen fuit. || Oxytonum Βοιὸς scribitur ap. Pausan. 3, 22, 11: Ταύτην (Βοιὰς πόλιν) ᾤκισε Βοιὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, eodem errore quo Σμοιὸς ap. Arist. Eccles. 846 scribitur pro Σμοῖος. De utroque recte præcipit Arcadius p. 37, 9: Τὰ εἰς οιος δισύλλαβα ὀξύνεται, εἰ μὴ εἴη κύρια καὶ πυσματικὰ ... σμοιὸς ἐπίθετον ... βοιὸς κλοιός· τὸ ποῖος τοῖος οἷος, ὁ μόνος, βαρύνεται ὡς πυσματικά· καὶ τὰ κύρια δὲ ὁμοίως, Μοῖος (i. q. Σμοῖος· vide Hesych. s. his vv.) Βοῖος Κοῖος. G. Dindorf.]

[Βοῖπις i. q. Βοῦνις, quod v. G. Dindorf.]

[Βοίσκα, ἡ, Boisca. Antip. Thess. in Anth. Pal. 7, 493: Ῥοδόπα τε καὶ ἁ γενέτειρα Βοίσκα. G. Dindorf.]

[Βοίσκιον, ἡ, Boiscium. Leonidas in Anth. Pal. 6, 289: Αὐτονόμα, Μελίτεια, Βοίσκιον, αἱ Φιλομήδεω καὶ Νικοῦς Κρῆσσαι θυγατέρες. G. Dindorf.]

[Βοίσκος, ὁ, Boiscus, n. pr. pugilis Thessali ap. Xenoph. Exp. C. 5, 8, 23. || Boiscus Cyzicenus, inventor octametri iambici, apud Mar. Victorin. p. 2528 qui hoc affert ejus epigramma: Βοίσκος ἀπὸ Κυζίκου, παντὸς γραφεὺς ποιήματος, τὸν ὀκτάπουν εὑρὼν στίχον Φοίβῳ τίθησι δῶρον. || Boiscus statuarius non aliunde cognitus quam ex Tatiano adv. Græc. p. 113 Worth. || Boiscus Larisæus, Philippi Macedonis æqualis, apud Polyæn. 4, 2, 11. || Βοίσκος Λυκόφρονος Δωδωναῖος in inscriptione Corcyræa, quam Bœckhius vol. 2, p. 18 ad olymp. circiter 140 refert. G. Dind.]

[Βοϊστὶ, Boum more. Porphyrius V. P. p. 31 Holst. (54 Kiessl.) ex eoque Iamblichus V. P. p. 47, (124 Kiessl.): Βοϊστὶ λαλεῖν (εἰπεῖν Iamblichus), Bovina lingua loqui. Indicavit Scottus.]

[Βοῖτος lectio vitiosa pro Κόττος, quod vide.]

[Βοιὼ, οῦς, ἡ, Bœo. Poetriæ Delphicæ nomen ap. Pausan. 10, 5, 4 et Clement. Al. Strom. 1, p. 399. G. Dindorf.]

Βοιωταρχέω. Thucyd. [4, 91] utitur verbo Βοιωταρχεῖν signif. τῶν Βοιωτῶν ἄρχειν, Imperatorem s. prætorem esse Bœotorum, Imperare Bœotis, Principem in Bœotis esse: Παγώνδας ὁ Αἰολάδου Βοιωταρχῶν ἐκ Θηβῶν μετ' Ἀριανθίδου τοῦ Λυσιμαχίδου. Qui Pagondas ἡγεμονίας οὔσης αὐτοῦ, ἔπειθε τοὺς Βοιωτοὺς ἰέναι ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους· nam convenerant οἱ Βοιωτοὶ eo tempore in Tanagram: καὶ ἀπὸ πασῶν τῶν πόλεων παρῆσαν. Et lib. 2 init.: Ἡγοῦντο δὲ αὐτῶν Βοιωταρχοῦντες, Πυθάγγελος καὶ Διέμπορος. [Diod. Sic. 15, 62 ab Schæf. cit.: Βοιωταρχούντων Ἐπαμεινώνδου καὶ Πελοπίδου. Plutarch. Pelop. c. 14: Ἔτυχεν ὁ Πελοπίδας μετὰ Γοργίδου βοιωταρχῶν.]

[Βοιωτάρχης. V. Βοιώταρχος.]

Βοιωταρχία, ἡ, quo signif. Principatus Bœotorum, s. Imperatoria et prætoria ap. Bœotos dignitas, legitur ap. Plut. Pol. Præc. [p. 813, B]: Στρατηγίας Ἀθήνησι καὶ πρυτανείας ἐν Ῥόδῳ, καὶ Βοιωταρχίας παρ' ἡμῖν· quas dignitates numerat inter τὰς μείζονας ἀρχάς. [Ælian. V. H. 13, 42: Ὑπολαβὼν τὴν βοιωταρχίαν. Steuv.]

Βοιώταρχος, ὁ, s. Βοιωτάρχης, Imperator et princeps Bœotorum: s. Prætor Bœotorum: Plut. Apophth. [p. 193, D]: Ὁπότε Βοιωτάρχης αἱρεθείη, de Epaminonda Thebanorum duce: qui ibid.: Τοὺς Βοιωτοὺς ὑπὸ σχολῆς ἐκλυομένους ἀεὶ βουλεύεται ἐν τοῖς ὅπλοις συνέχειν. Et Thucyd. 4, [91,] p. 151: Τῶν ἄλλων Βοιωταρχῶν, οἵ εἰσιν ἕνδεκα, οὐ ξυνεπαινούντων μάχεσθαι, ἐπεὶ οὐκ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἔτι εἰσί. [Ubi Schol.: Βοιώταρχος καὶ Βοιωτάρχης· quas inter formas perpetua est in hoc similibusque compositis fluctuatio librorum. Apud Diod. Sic. 15, 62: Οἱ ἄλλοι βοιωτάρχαι, libri duo βοιώταρχοι· sed ibid. 53: Ἓξ ὄντων βοιωταρχῶν, non βοιωτάρχων. Quos locos Schæf. affert. Eadem varietas ap. Æschin. p. 74, 75. Οἱ βοιωτάρχαι Herod. 9, 15. Τοῖς βοιωτάρχαις apud Polyæn. 4, 7, 11. G. Dind.]

[Τὸν βοιωτάρχην, πατρὸς βοιωτάρχου, inscr. ap. Bœckh. 1, n. 1738. Hase.]

Βοιωτία, ἡ, dicitur absolute sed subint. γῆ s. χώρα, ut Lat. quoque Bœotia pro Terra s. Regio Bœotia: i. e. Territorium, quod Bœoti incolunt: Ovidio Bœota tellus. Æschin.: Τὴν Βοιωτίαν ἅπασαν, Totam Bœotiam. Athen. 1: Ἐν Βοιωτίᾳ. [Arist. Ach. 160: Καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην. Conf. cum βοήθεια v. s. illo.]

Βοιωτιάζω, Bœotios imitor: et peculiariter in loquendo: unde exp. Bœotica lingua loquor: ut Ἀττικίζω. [Xen. Anab. 3, 1, 26: Βοιωτιάζων τῇ φωνῇ, et iisdem verbis Arrianus E. A. 6, 13, p. 251; Dio Chrys. vol. 2, p. 190, a Wakef. citatus. Quo sensu haud dubie dictum fuit quod Steph. Byz. s. v. Βοιωτία affert, ex comico ut videtur sumptum, βοιωτιάζειν ἔμαθες. G. Dind.] Sicut vero Ἀττικίζω signif. interdum Atticis studeo s. faveo, Atticorum partes sequor, ita et Βοιωτιάζω: ut Xen. E. 5, [4, 34]: Τῶν Ἀθηναίων οἱ Βοιωτιάζοντες, i. e. τὰ τῶν Βοιωτίων φρονοῦντες. [Æschines de F. L. p. 42, 5: Πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς βοιωτιάζει. Plut. ab Scotto cit., V. Niciæ c. 10: Κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν βοιωτιαζόντων. V. Pelopidæ c. 14: Τῶν βοιωτιαζόντων τοὺς μὲν ἀπέκτειναν..... Forma βοιωτίζω utitur idem Moral. p. 575, D, nisi libri fallunt: Πέρα τοῦ δέοντος ἐδόκουν βοιωτίζειν. Differunt hæc sic, ut βοιωτιάζω a Βοιώτιος, βοιωτίζω a Βοιωτὸς derivetur. G. D.]

Βοιωτιακός, ἡ, όν, signif. Pertinens ad Bœotios, s. Bœotiorum peculiaris: ut Αἰγυπτιακός. Et ut Αἰγυπτιακὰ dicuntur Libri de Ægypto et rebus in ea memorabilibus scripti, ita et Βοιωτιακά: quorum auctorem Athen. Nicandrum citat, qui et Κολοφωνιακὰ et Αἰτωλικὰ edidit. [Βοιωτικὰ Nicandri nulla fuerunt. Nam quod ap. Athen. 7, p. 329, A scriptum est Βοιωτιακῶν, id β' Οἰταϊκῶν corrigendum esse in annotatione ostendi. Hellanici Βοιωτιακὰ memorantur ab Schol. Hom. Il. B, 494, et Schol. Arist. Lys. 36. G. Dindorf.]

[Βοιωτιακῶς. Vid. Βοιωτικῶς.]

Βοιωτίδιον, τὸ, per jocum Aristoph. Av. [872], forma demin. vocat Bœotum s. Bœotium, alludens ad demin. βοΐδιον a βοῦς: Ὦ χαῖρε, κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.

[Βοιωτίζω. Vid. Βοιωτιάζω.]

Βοιωτικὸς, ἡ, ὸν, Bœoticus, et Βοιώτιος, ία, ον, Bœotius, ut Βοιωτικὴ σμύρνα, Bœotica myrrha, Diosc. 1, 79, quam esse dicit Radicem arboris in Bœotia nascentis. [Βοιωτικὸς πόλεμος Diod. Sic. 14, 81. Schol. Luc. Lexiph. c. 6: Ἐγχέλεις Βοιωτικὰς, ubi alius liber βοιωτιακάς. Indicavit Schæf. Xenophonti Hist. Gr. 5, 1, 33, Βοιωτίας πόλεις restitutum pro Βοιωτικάς. Poterat etiam Βοιωτίδας. G. Dind.] Et ἐγχέλεις Βοιώτιαι Athen. 1, [p. 27, E; 14, p. 622, F, utrobique ex Antiphane.] Anguillæ Bœotiæ s. Bœoticæ. Et Βοιωτία ῥαφανὶς, Bœotia radicula, Theophr. H. P. 7, 4. Dicitur et Βοιώτιος ἀνὴρ, Vir Bœotius, Qui oriundus e Bœotia est. Non tantum vero ob natalitium solum, verum ob mores etiam aut studia nominatur aliquis Βοιώτιος, ut Athen. 10, [p. 417, C, in versib. Eubuli]: Οὕτω σφόδρ' ἐστὶ τοὺς τρόπους Βοιώτιος, Ὡς οὐδὲ δείπνων ὥς λέγουσ' ἐμπίπλαται· voraces enim fuisse feruntur Bœotii. Et 12, [p. 534, B], de Alcibiade: Ἐν Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος, τῶν Θηβαίων αὐτῶν μᾶλλον Βοιώτιος. Quoniam vero crassi et insulsi fuerunt οἱ Βοιώτιοι, inde Βοιώτιον μέλος dicitur de Crasso itidem et insulso carmine: ut Aristoph. A. [14]: Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾀσόμενος Βοιώτιον. [Respicit ad νόμον Βοιώτιον, qui modus fuit citharœdicus: v. Plut. De musica p. 1132, C, et Poll. 4, 65. G. Dind.] Sic Βοιωτία ὗς, Sus Bœotia: de rudi et insulsa imperitia: quam Pindarus, Bœotus et ipse, se effugisse dicit. [Ol. 6, 153: conf. fragm. 51. Βοιώτιοι ἀγῶνες id. Ol. 7, 156. Βοιώτιαι πόλεις, Βοιώτιον στράτευμα, et alia, sæpissime ap. historicos. Βοιωτείου pro Βοιωτίου libri nonnulli Xenoph. Hist. Gr. 6, 4, 9, ut Βοιωτεία διάλεκτος apud Olympiodor. ad Plat. Phædon. p. 256 ed. Fisch. G. Dindorf.]

[Βοιωτικῶς, Bœotice. Frequens ap. Gramm., ut ap. Etym. M. p. 224, 36 (ubi cod. Paris. 2630, βοιωτιακῶς);

632, 51; 823, 56. Strabo 9, p. 404 : Καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαληττόν· ubi alii libri Βοιωτιακῶς. G. Dind.]

[Βοιώτιος, ία, ον. Vid. Βοιωτικός.]

[Βοιώτιος, ὁ, Bœotius, nomen legati Spartani ap. Xenoph. Hist. Gr. 1, 4, 1. G. Dindorf.]

[Βοιωτιουργής, ὁ, ἡ.] A Βοιώτιος aut Βοιωτία est comp. Βοιωτιουργές, In Bœotia factum, s. Bœotico more factum, aut Bœotico artificio elaboratum. Xen. De re equ. [12, 3, et ex eo Ælian. V. H. 3, 24, et Poll. 1, 149] : Κράνος γε μὲν κράτιστον εἶναι νομίζομεν τὸ Βοιωτιουργές· ut Ἀττικουργές.

Βοιωτὶς, ίδος, adj. fem. i. q. Βοιωτία signif. : ut Βοιωτὶς γυνὴ vel γῆ pro Βοιωτία. [Xenoph. Hist. Gr. 4, 8, 15 : Τὰς Βοιωτίδας πόλεις. Moschus 3, 89 : Βοιωτίδες Ὕλαι. Βοιωτὶς diserte memorat Steph. Byz. s. v. Βοιωτία. G. Dindorf.]

Βοιωτὸς, Bœotus. Sunt autem Bœoti, Populi quidam Græciæ, a Bœoto progenitore denominati, quem Neptuni et Arnes filium fuisse perhibent, ex eo sortitum id nominis quod mater eum πατρώησι βοῶν ἀπεθήκατο κόπροις, teste Euphorione : ut et Eur. [Melanipp. fr. 28] : Τὸν δ' ἀμφὶ βοῦν ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν. [Hæc ex Steph. Byz. s. v. Βοιωτία.] Alii Bœotos παρὰ τοὺς βόας denominatos volunt ὡς οὐκ ὄντας ταῖς διανοίαις ἄγαν εὐκινήτους : crassis enim fuisse ingeniis, constat e Proverbio, Βοιωτία ὗς [hæc quoque ex Steph. Byz.] : et testatur Plut. Περὶ Σαρκοφ. 1, [p. 995] : Τοὺς γὰρ Βοιωτοὺς ἡμᾶς οἱ Ἀττικοὶ καὶ παχεῖς, καὶ ἀναισθήτους, καὶ ἠλιθίους, μάλιστα διὰ τὰς ἀδηφαγίας, προσηγόρευον· οὗτοι δ' αὖ σῦς. Et Horat. : Bœotum in crasso jurares aere natum. [Βοιωτῶν pro κωμῳδῶν Pausaniæ 8, 17, 3 restituebat Buttmannus. || Βοιωτὸς, ὁ, Bœotus, n. pr. virile. Antiquissimus hujus nominis est Bœotus Neptuni ex Arne filius, de quo Steph. supra et Diodor. 4, 67 : ap. alios Itoni filius, ut ex Pausania 9, 1, et Schol. Hom. Il. B, 495 ostendit Wessel. Bœotus quidam Atheniensis est, cujus caussa agitur ab Demosthene in orat. : Πρὸς Βοιωτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος, p. 994. Bœotus, consiliarius Antigoni apud Diodor. 19, 85, et alii alibi. G. Dindorf.]

[Βοκέρριος, ὁ. Antipater in Anth. Pal. 9, 149 : Εἶχεν Ἀριστείδης ὁ βοκέρριος οὐκ ἀπὸ πολλῶν πολλά, μιῆς δ' ὄϊος καὶ βοὸς εὐπορίην. Kall.]

[Βόκχορις, ὁ, Bocchoris, nomen regis Ægyptii, de quo v. Wessel. ad Diod. Sic. vol. 1, p. 106, 51. Βάκχυρις ap. Suid., Zonar. et Zenob. s. h. v. Βοκχόρεως pro vulgato Βακχόρεως Plutarcho Moral. p. 354, B, ex codd. restituit Wyttenb. Βοκχόριδι legitur ibid. p. 529, F. Βόκχορις et Βοκχόρεως in V. Demetr. c. 27. Βόκχωριν cod. Epitomæ ap. Athen. 10, p. 418, F. Hæc attulerunt Angl.]

[Βόκχος, ὁ, Bocchus, rex Mauritaniæ, ap. Diod. Sic. vol. 2, p. 630, et alios. G. Dindorf.]

[Βολάθην. Vid. Βωλαθήν.]

Βολαῖος, α, ον, Impetuosus : ut βολαῖος θύννος ap. Eust. [p. 1404, 52], qui a βολὴ deducit : eod. modo, quo ap. Athen. [7, p. 302, B,] ὁρμητικὸς esse dicitur. VV. LL. exp. etiam Irretitus. [Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διαστροβεῖ, versus poetæ tragici ap. Plut. V. Luculli c. 1, et Mor. p. 554, F. Indicat Hemst.]

[Βολακρίαι lectio corrupta. Vide Μυλακρίς.]

[Βολαυγέω, Lucem jacio. Manetho 4, 272 : Ἀστὲρ' Ἐνυαλίοιο θοαῖς ἀκτῖσι βολαυγῶν ζωιδίων· 430 : Ὁππότε δ' ἂν Κυθέρειαν ἐν ἀκτίνεσσι βολαυγῇ. Bast.]

[Βόλβα, ἡ, Vulva, vox Latina. Lucian. in Anth. Pal. 11, 410 : Εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βόλβαν στρυφνήν·... κοὐδὲν ἔφη βόλβαν τὴν ἀρετὴν ἀδικεῖν. G. D.]

[Βόλβαι, αἱ, Bolbæ. Steph. Byz. : Βόλβαι· πόλις Καρίας καὶ ποταμὸς (ὁ πολίτης Berkelius) Βολβαιώτης (βολβαιώτις cod. Vratisl.)· ἥτις Ἡράκλεια ἐκλήθη. Ἔστι καὶ Βόλβη πόλις καὶ λίμνη· τὸ ἐθνικὸν Βολβαῖος. G. D.]

[Βολβαῖος. Vid. Βόλβαι.]

[Βολβαιώτης. Vid. Βόλβαι.]

Βολβάριον, τὸ, Bulbulus. Epictet. [Ench. c. 7, p. 36 : Κοχλίδιον ἀναλέξῃ καὶ βολβάριον.]

[Βολβέω. Simplicis verbi exemplum nullum est. Compos. Ἐκβολβέω infra afferetur ex loco Epiphanii vol. 2, p. 176, ubi legitur ἐξεβολβήθη. G. Dind.] Βολβεῖται, Varino μεγαλορρημονεῖ, Grandibus verbis loquitur. [Ex Zonaræ lex. p. 402. G. Dindorf.]

[Βόλβη, ἡ, Bolbe, lacus Macedoniæ. Æsch. Pers. 494 : Βόλβης ἕλειον δόνακα. Thucyd. 4, 103 : Ἡ Βόλβη λίμνη. Idem 1, 58 : Περὶ τὴν Βόλβην λίμνην· ubi deteriores libri βολβήν : quo accentu scribitur ap. Scylac. p. 27, Athen. 7, p. 311, A; 8, p. 334, E, et in codd. nonnullis Aristot. H. A. 2, 17, p. 507, 17. || Nomen urbis ap. Steph. Byz. cujus verba s. v. Βόλβαι apposui : fortasse eadem quæ Βοίβη, quemadmodum lacus ille Macedoniæ Βοίβη vocatur ab Steph. Byz. s. v. Βοίβη, prava scriptura, ut videtur, decepto. || Βόλβη, mater Olynthi, patre Hercule, ap. Hegesandrum Athen. 8, p. 334, E. G. Dindorf.]

[Βολβίδιον, τὸ, genus parvorum polyporum. Hippocr. p. 649, 35 : Βολβίδια καὶ σηπίδια· p. 651, 49 : Ὄψοισι δὲ χρῆσθαι τῶν ἰχθύων τοῖσι σελάχεσι πᾶσιν ἑφθοῖσιν, ὀξυγλύκεσι βολβιδίοισι, πολυποδίοισιν ἐν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ. Quo spectat Galeni glossa p. 448 : Βολβιτία· τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ὀσμύλια (βομβύλια Cornarius) προσαγορευόμενα· γένος δέ ἐστι τοῦτο μικρῶν πολυπόδων· ubi Cornarii correctioni obstat Hesychius : Ὀσμύναι· βολβιτῖναι θαλάσσιαι. Conf. Βολβοτίνη. G. Dindorf.]

[Βολβίζω, Bulbito, Gl. Simplicis verbi exemplum nullum est. Compos. exstat Ἐκβολβίζω. G. Dindorf.]

Βολβίνη, ἡ, Bulbine, Bulbi quædam species, Theophr. [H. P.] 7, 13, 9. Plin. 19, 5, quam idem Plin. 20, 9 dicit Herbam esse porraceis foliis, rubicundo bulbo. Athen. 2, [p. 64, C] : Αἱ δὲ βολβίναι καλούμεναι εὐχυλότεραι μέν εἰσι τῶν βολβῶν. [De mensura vocabuli constat ex Matronis loco, quem ibi affert Athen. : Βολβίνας θ', αἳ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰσὶν ἀοιδοί. G. Dindorf.]

Βόλβιον [immo Βολβίον], τὸ, Bulbulus, ut habent VV. LL. Hippocrati vero Γυναικ. 2, [p. 665, 54], aliud est; scribit enim de hoc, conspici ἐν πυροῖς, Αἰγυπτίοισι δὲ μάλιστα, δριμὺ, ὅμοιον κυμίνῳ Αἰθιοπικῷ. Vide Gal. Gloss. Hippocr. [Seqq. ex indice Thesauri sunt.] Βόλβιον s. Βολβίον, Parvus bulbus, Bulbulus, ut βολβάριον. Erot. [p. 102, Βολιτὰ interpretatur] τὰ μικρὰ βόλβια. Legitur et ap. Hippocr. Γυναικ. 2 Βόλβιον, una cum sua expos., teste Galeno : qui perperam quosdam interpr. dicit νάρκισσον, διὰ τὸν βολβόν. [Βόλβιον alias etiam sæpe ad uteros pesso admovet Hippocrates, ut lib. Περὶ ἐπικυήσιος (p. 265, 55) ad uterum repurgandum et lib. 2 Περὶ γυναικ. (p. 669, 3), cum myrrha et melle tritum supposititium medicamentum optimum ad fluorem rubrum esse testatur. Lib. etiam Περὶ γυναικ. φύσ. (p. 586, 45), Βόλβιον in vino albo tritum, lana involutum, in subdititio medicamento apponitur, ad uterum conceptui repurgandum. Eod. libro (p. 584, 30) : Βόλβιον ἐκ τῶν πυρῶν, bulbulus ex tritico sumptus, tritus et vino maceratus, in lana recenter enixæ adhibetur. Verum illic βόλβιτον vitiose pro βόλβιον habent omnia exemplaria. Nam et lib. 1 Περὶ γυναικ. (p. 625, 15), ubi idem repetitur : Βόλβιον τὸ ἐκ πυρῶν, tritum et vino maceratum pesso admovet. Foes. Cum locis Hippocrateis comparentur Theophrasti verba s. v. Βολβὸς afferenda. G. Dindorf.]

[Βολβίσκος, ὁ, Bulbulus. Philodemus in Anth. Pal. 11, 35 : Βολβίσκους δ' ἡμῖν δῶκεν Ἀθηναγόρας. Bast.]

[Βολβίταινα. Vid. Βολβοτίνη.]

[Βολβιτικός. Vid. Βολβιτίνη.]

[Βολβιτίνη. Vid. Βολβοτίνη.]

[Βολβιτίνη, ἡ, Bolbitine. Steph. Byz. : Βολβιτίνη· πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος· ὁ πολίτης Βολβιτινίτης (nam sic ex cod. Vratisl. corrigendum vulgatum Βολβιτινήτης). Τὸ ἐθνικὸν Βολβίτινος. Ἔνθεν καὶ Βολβίτινον ἅρμα. Ἅρμα Berkelius in στόμα mutat probabiliter. Nam Bolbitinum inter Nili ostia est. Βολβίτινον στόμα ap. Herod. 2, 17; Ptolem. 4, 5; Strab. 17, p. 801; Diod. Sic. 1, 33, alios : Βολβιτικὸν in deterioribus libris Strab., ap. Scylac. p. 43, Athen. vol. 1, p. 167 ed. meæ. In μολυντικὸν corruptum in Etym. Havniensi (cod. 1971) s. v. Νεῖλος. *Bolbiticum* ap. Ammian. Marc. 22, 36, 15, et Pomp. Mel. 1, 9, 9. G. Dindorf.]

[Βολβιτινίτης. Vid. Βολβιτίνη.]

[Βολβίτινος. Vid. Βολβιτίνη.]

[Βολβίτιον, τό.] Βολβιτία, teste Gal., Hippocrati sunt quæ vulgo βομβύλια appellantur : nimirum γένος μικρῶν πολυπόδων. Id. βολβοτίνη nominatur. [V. Βολβίδιον.]

[Βολβῖτις. Vid. Βολβοτίνη.]

Βόλβιτον, τὸ, s. Βόλβιτος, ὁ, i. q. Βόλιτον: nisi quod βόλιτον Atticum esse tradit schol. Aristoph. [Eq. 655: Βολίτοις· ... Ἀττικοὶ δὲ οὕτω λέγουσι χωρὶς τοῦ β ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον λέγομεν· ... καὶ παροιμία, βολίτου δίκην (δίκη), πρὸς τοὺς ἐπὶ μικροῖς δίκας ὑπέχοντας· ὁ γὰρ Σόλωνος νόμος καὶ τοὺς βόλιτον ὑφελομένους κολάζει.] Dioscor. 2, 98: Ἰδίως δὲ ἄρρενος βοὸς βόλβιτον ὑστέραν προπεπτωκυῖαν ὑποθυμιώμενον ἀποκαθίστησι. Ex hoc βόλβιτον, Fimus, Festus Imbulbicare dictum esse scribit, quod Puerili stercore inquinare exp. [Herodian. p. 444 Piers.: Βόλιτα οἱ Ἀττικοί· βόλβιτα (Ms. βόλβειτα) οἱ Δωριεῖς. Phrynich. p. 357: Βόλβιτον ὀλίγοι τινὲς λέγουσι τῶν Ἀττικῶν· ἀλλὰ τούτου δοκιμώτερον τὸ βόλιτον ἄνευ τοῦ δευτέρου β. Βόλβιτον ex Hippocrate affert Antiatt. p. 86, 9, ubi codex βόλβητον, qui non infrequens error scribarum est, ut ap. Hesych. s. v. Ἠόρχυνον. Apud Hippocr. libri inter βόλιτον et βόλβιτον fluctuant: v. ll. ab Foesio indicatos p. 563, 48; 575, 41; 611, 28; 632, 18; 668, 55. Βόλβιτα contra metri rationem illatum Eupolidis versui, quem vide s. v. Βόλιτον. Apud Theophr. H. P. 2, 4, 2; C. P. 5, 6, 11, βολίτῳ: sed βόλβιτον H. P. 5, 5, 6. Apud Aristot. H. A. 5, 19, p. 552, 16, libri βολίτοις, βολετοῖς, βολβίτοις. Et sic ubique in h. v. variatur. Formæ vulgaris βόλβιτον exempla affert Lobeckius Galeni vol. 7, p. 508; Antonini 3, 3, 37; Diog. Laert. 9, 4; Geopon. 13, 11; Routhius Tatiani 4, p. 11. G. Dindorf.]

[Βόλβιτος. V. Βόλβιτον.]

[Βολβιτόω, Fimo macero. Greg. Nyss. t. 2, p. 396, A: Ἡ κοπρώδης αὐτοῦ καὶ βεβολβιτωμένη φωνή. Hase.]

Βολβοειδὴς, et Βολβώδης, ὁ, ἡ, Bulbi formam habens, Bulbosus. Theophr. [7, 13, 9]: Βολβώδη δὲ ταῦτα ὅτι στρογγύλα ταῖς ῥίζαις. [Βολβοειδὴς ῥίζα Paulus Æg. 7, p. 249, 37; 256, 45. G. Dind.]

[Βολβοκάστανον, τό. Alex. Trall. 7, 11. Bod. ad Theophr. p. 681. Guilandini Epist. 5 De stirpibus Patavii, 1558, p. 29, Bunium Linnæi esse affirmat. Quod nunc Constantinopoli et in insula Chio ἀγριοκάστανον dicitur, apud Rhodios etiamnum βολβοκάστανον. Schneid.]

Βολβὸς, ὁ, Bulbus; ἀγριόν τι κρόμμυον, ut Eust. [p. 1405, 17] exp. addens ex Herodiano Gramm. dici q. ὁ βία γῆθεν ἀναβαλλόμενος. Aristoph. vero Schol. [Nub. 189] exp. ὕδνον, i. e. Tuber terræ. [De bulbis eorumque speciebus et viribus medicis multa collegit Athenæus 2, p. 63, 64. Vires aphrodisiacas etiam Philoxenus prædicat apud eundem 1, p. 5, E. Conf. Valckenar. ad Theocriti Adoniaz. p. 221. G. Dind.] Theophr.: Ἀπὸ ῥίζης δὲ, σκόροδον καὶ κρόμμυον, καὶ βολβὸς, καὶ ἄρρον [ἄρον]. Βολβὸς ἐδώδιμος, Bulbus esculentus: βολβὸς ἐμετικὸς, Bulbus vomitorius, [utrumque ex Dioscoride 2, 200, 201, et Paulo Ægin. p. 233, 25. Βολβὸς ἐμετικὸς inter synonyma narcissi apud Dioscor. 4, 158, (161), a Boisson. citatum: βολβὸς αἱματικὸς i. q. ἡμεροκαλλὶς apud eundem 3, 127, (137), nisi hoc ex ἐμετικὸς corruptum. G. Dind.] Βολβὸς ἄγριος, Bulbus sylvestris, quem ἐφήμερον quidam vocant et Colchicum. [Hoc vitiosa nititur lectione Κολχίας apud Theocr. 14, 17, ubi nunc κοχλίας restitutum: de quo vide s. v. Κοχλίας. G. Dind.] Venenata autem herba est. Bulborum plura genera vide ap. Theophr. H. P. 7, 13. Plin. 19, 5, (30): [Βολβῶν σπέρμα inter triticum nascitur. Theophr. H. P. 8, 8, 3: Ἡ αἶρα ... φιλεῖ μάλιστα ἐν τοῖς πυροῖς γίνεσθαι, καθάπερ καὶ ὁ μελάμπυρος ὁ Ποντικὸς καὶ τὸ τῶν βολβῶν σπέρμα. C. P. 4, 6, 8: Τὸ δὲ τοῦ βολβοῦ (σπέρμα) καὶ τῷ μεγέθει διάφορον· σκεπτέον δ' ὑπὲρ αὐτοῦ. « In utroque l. non semen alicujus plantæ significare videtur, sed plantam peculiarem: altero tamen l. potius semen duriusculum difficulter germinans intelligi videtur. Suspicor esse idem quod Hippocr. sæpe in pesso ad uteros adhibet et βολβίον vocat. » Schneid. Hippocratis locos v. s. v. Βολβίον. G. Dind.] Omnes etiam radices rotundæ et tunicatæ, ut lilii, croci, squillæ, arundinum et et similes aliæ, βολβοὶ dicuntur. [Schol. ad Aristoph. Plut. 283 in ed. Junt.: Θύμους, οὓς οἱ κοινοὶ βολβοὶ ἢ ἀγριοκρόμμυά φασιν. G. Dind.] Apud Diosc. vero 1, 124, Βολβοὺς καλάμου Marcellus Oculos vocat, quo nomine vett. in radice arundinis dixerint Eam partem, unde soboles quotannis nascitur. || Βολβὸν etiam ὀφθαλμοῦ Paul. Æg. 6, 17 dicit de Pterygio: Βλάπτει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν τῷ τε κωλύειν τῇ συνολκῇ τοῦ βολβοῦ τὴν κίνησιν. [Βολβὸς ὀφθαλμῶν, Ammonius Monach. ed. Combef. p. 94. Boisson. Gl. Βολβὸς ὀφθαλμοῦ, Bolbus. Conf. s. v. Ἐκβολβίζω. || Βολβὸς, ὁ, Bolbus, nomen pr. saltatoris ex Cratino et Callia memorat Athen. 1, p. 22, C. G. Dindorf.]

Βολβοτίνη et Βολβῖτις, Athen. [7, p. 318], Species τῶν πολυπόδων. Apud Aristot. vero H. A. 4, 1, βολίταινα esse dicitur Polypodis species, et quidem δικότυλος: quam Gaza itidem Bolitænam appellat. Sed forsitan scr. Βολβίταινα in illo Aristot. l., et apud Athen. Βολβιτίνη pro βολβοτίνη: ut sit denominata παρὰ τὸ βόλβιτον, quod odorem ei similem emittat: nam et ὄζολιν eam vocari a quibusdam, Aristot. l. c. tradit, procul dubio ob graviorem odorem. Hippocr. βολβιτία [de quo vide s. v. Βολβίδιον] sane vocat hoc polypodum genus. [Ap. Aristot. tum illo in l. (p. 525, 19, 26) tum altero 10, 37, p. 621, 17, βολίταινα retinendum. Athen. ita scribit: Εἴδη δ' ἐστὶ πουλυπόδων ἑλεδώνη, πουλυποδίνη, βολβοτίνη, ὀσμύλος, ὡς Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ καὶ Σπεύσιππος. Ex quo apparet eundem indicari piscem qui ab Aristotele βολίταινα dicitur. Pro βολβοτίνη cod. Ven. βολβοτύνη præbet. Verum videtur, quod Lobeck. ad Phrynich. p. 357 probat, βολβιτίνη. Hesychius: Ὀσμύναι (Ὀσμύλαι)· βολβιτῖναι θαλάσσιαι. Quanquam hoc ex βολβίταιναι corruptum esse potest. Βολβῖτις autem quod scripsit Steph. non fert metrum versus Epicharmei, quem affert Athen.: Χὰ δυσώδης βολβῖτις γραῖαί τ' ἐριθακώδεες. G. Dind.]

[Βολβοφάκη, ἡ, Pulmentum ex lenticula. Chrysippus apud Athen. 4, p. 158: Χειμῶνος ὥρᾳ βολβοφακῆν (ἔσθιε). Lynceus apud eund. 13, p. 584, D: Τῶν δὲ πινόντων παρ' αὐτῇ βαλλομένων εἰς βολβοφακῆν καὶ τῆς παιδίσκης ἐν τῷ καθαίρειν εἰς τὸν κόλπον ἐμβαλλομένης τῶν φακῶν, ἡ Γνάθαινα ἔφη « Κολποφακῆν διανοεῖται ποιεῖν. » In priore loco libri βολβοφακὴν, in altero βολβοφάκην et κολποφάκην. Idem est πολφοφακῆ, quod vide. G. Dindorf.]

[Βολβώδης. V. Βολβοειδής.]

[Βολβωρυχέω, Bulbos fodio. Phrynichus p. 30, 30 ed. Bekk.: Βολβωρυχεῖν· βολβοὺς ὀρύττειν. Schneid.]

[Βολγός. V. Μολγός.]

[Βολένη, τὸ κρέας τὸ περὶ τὸ στόμα τῆς γαστρὸς, Zonaras Lex. p. 400.]

[Βολεοί, οἱ, Bolei, nomen loci apud Pausan. 2, 36, 3: Οἱ δὲ Βολεοὶ οὗτοι λίθων εἰσὶ σωροὶ λογάδων. G. Dind.]

[Βολεὺς, ὁ, i. q. βάλλων. Tzetz. Anteh. 393: Βαῖνε μέσον Παναχαιῶν, ἐν δὲ κέδασσε βολῆας. Angl.]

Βολέω, fut. ήσω, Jacio: prope i. q. βάλλω: [Anatolius Theolog. Arithm. p. 37 Ast.: Ἑκατηβελέτιν δὲ αὐτὴν ... ἐκάλουν ... ἀπὸ τοῦ τὴν τριάδα, ἣν Ἑκάτην οὖσαν παρειλήφαμεν, βολήσασαν καὶ οἷον ἐπισυντεθεῖσαν ἀπογεννῆσαι αὐτήν. Schneid.] unde [Il. I, 3]: Πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο, Eust. exp. βέβληντο, addens, κατὰ συγκοπήν: innuens sc. βέβληντο e βεβόληντο, pro quo Ion. βεβολήατο, factum esse. Sic ibid. [9]: Ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ. || Alibi [p. 731, 46] vero scribit τὸ ἐπὶ νηῶν βολεῖν, s. βολίζειν, ὃ βάθους θαλάσσης δηλοῖ μέτρημα διὰ καθημένου βόλου τινὸς, respectu simpl. βολεῖν esse ἑτεροῖον. Βεβολήατο, poet. ectasi pro βεβολέατο dicitur: quod Ion. est præt. plusquamp. pass. pro βεβόληντο s. ἐβεβόληντο: ab act. th. βολέω: unde et part. βεβολημένος. [De usu præteriti βεβόλημαι vide quæ s. v. Βάλλω sunt allata.]

Βολεὼν, ῶνος, ὁ, Fimetum, Sterquilinium: κοπρὼν s. κοπροβολεῖον, οὗ κόπρος δηλαδὴ ζώων βάλλεται, ἤγουν ῥίπτεται, ut Eust. [p. 1404, 63] declarat, dicens Att. esse et a βολὴ derivari, eique ἀκόλουθον esse καὶ τὸ βόλιτον ἢ βόλβιτον ἐπὶ κόπρου νοούμενον. [Harpocratio: Βολεῶνες· ὁ τόπος ὅπου ἡ κόπρος βάλλεται τῶν βοῶν καὶ τῶν ὑποζυγίων καὶ τῶν προβάτων βολεὼν καλεῖται. Νίκανδρος ἐν τρίτῃ Ἀττικῆς διαλέκτου, βολεῶνες ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, εἰς οὓς τὰ κόπρια ἐκφέρει. Conf. Bekk. Anecd. p. 221, 33. Eustath. Opusc. p. 133, 25: Εἰς μωμητοὺς βολεῶνας. G. Dindorf.]

Βολὴ, ἡ, Jactus, Conjectus, Conjectio; ut ἐξ ἀκοντίου βολῆς, Xen. E. 4, [5, 15], et ὑσσοῦ βολῆς ἐντὸς, Plut., ut Lat. Teli jactum dicunt. Sed et Conjectio-

nem telorum Cic. dixit. Sic βολὰς βελέων, Oppian. Cyn. 3, [137. Idem Hal. 5, 401 : Θείνουσι σιδηρείῃσι βολῇσι. Ælian. N. A. 1, 56, a Wakef. cit. : Τῇ Πηλιτιδι βολῇ, hastæ Achillis, ubi tamen libri ita variant, ut non improbabilis Jacobsii sit conjectura βολῇ delentis. Πέτρων βολαὶ, Lapidatio, Eur. Orest. 59.] Item λίθων βολὴ, Herodian. [2, 6, 19], Lapidum jactus, vel conjectus, e Lucr. et Cic. Et in plur. λίθων βολαῖς, apud Eund. [7, 12, 12. Κύβων βολαὶ, Jactus talorum, Sophocl. fragm. 381.] At vero ἀνθέων βολὰς apud Herodian. 1, [7, 11] et 4, [8, 19], Polit. vertit Florum sparsiones : quia sc. jaciendo sparguntur. Idem apud Eund. 1, [7, 9] : Ὀφθαλμῶν βολὰς πυρώδεις interpr. Oculorum faces. Sed βολαὶ ὀφθαλμῶν sine adjectione, possumus reddere ad verbum, Conjectus oculorum, e Cic. Bud. autem Od. Δ, ὀφθαλμῶν βολὰς interpr. Oculorum fulgorem et vegetam aciem. [Æschylus fragm. 224 : Βλεμμάτων βολή. Philostr. Heroic. p. 715 : Ὀφθαλμῶν βολὰς, ubi Boissonad. p. 547 : « Βολαὶ ὀφθαλμῶν passim occurrunt ap. Nostrum et alios. Icon. 2, 19, p. 842 : Βολαί τε ὀφθαλμῶν εὔσκοποι. Phil. Jun. Icon. 1, p. 863 : Βολαῖς τε ὀφθαλμῶν ἁπαλὰ ἐπιβλεπούσαις· 2, p. 882 : Πεπηγυῖα τὰς τῶν ὀφθαλμῶν βολὰς ἐς τὰ τῆς ψυχῆς ἀπόρρητα· 15, p. 887 : Τὰς τῶν ὀφθαλμῶν βολὰς ἐς τὴν τῶν ὁρωμένων ἔννοιαν τεινούσης. Aristænetus 1, 1 : Ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. Fons locutionis Homerus Od. Δ, 150 : Ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλή τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται. Vide Wagner. ad Alciphr. 3, 1. » Βολὰς ὀμμάτων Philostr. p. 619 affert Hemsth. Eustath. Opusc. p. 335, 80 : Πρὸς ἕν τι ἀπερείδειν ἀεὶ τὰς τῶν ὀμμάτων βολάς. G. Dind.] || Ictus, Plaga : ut Od. Ω, [160] : Ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίπτομεν, ἠδὲ βολῇσιν, i. e. πληγαῖς. At Schol. exp. βλήμασι. Sicut et P, [283] : Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων, itidem βλημάτων exp. [Hesiod. Theogn. 683 : Βολάων κρατεράων. Apoll. Rh. 4, 201 : Δηίων θοὸν ἔχμα βολάων. Epigr. in Anthol. Pal. 12, 160 : Βολὰς ἐδάημεν Ἔρωτος, ubi cod. βοάς. Ap. infimæ ætatis scriptt. βολὴ globus tormenti bellici est. G. Dind.] At vero ἠλίου βολὰς apud Apoll. Rh. [1, 607 ; 4, 679, et alibi] et Soph. [Aj. 877] aliosque poetas [ut Eur. Or. 1259 ; Ion. 1135] apte, ut opinor, e Lucr. Verbera radiorum interpr. possumus, sub. solis, imo non dubito, quin hisce Lat. Græca illa exprimere voluerit. [Χρυσοῦ βολαὶ, Splendor auri, oculos feriens. Epigr. in App. Anth. Pal. 256 : Νηὸν ... χρυσοῦ παμφανόωντα βολαῖς. Κεραύνιοι βολαὶ Æsch. Sept. c. Th. 430 ; Eur. Troad. 92. Χιόνος βολαὶ id. Bacch. 661 : Λευκῆς χιόνος εὐαγεῖς βολαί. De vento Oppian. Cyn. 4, 72 : Ἀντιπέρην ἀνέμοιο βολῆς. G. Dind. De scintilla Schol. Oppian. Hal. 3, 52 : Ἠελίοιο βολαῖς· βολὴ ἐπὶ ἀκτίνων ἡλιακῶν, ὡς ἐνταῦθα· βολὴ ἐπὶ ἀλείας (ἀλέας). Λέγεται δὲ καὶ ἀπὸ σιδήρου σπινθήρ. Wakef.] || Pro ἀποβολὴ, Abjectio, Amissio, e Theophr. C. P. : Ἀνθῶν ποιεῖ βολήν. Vide Ἄβολος, Φυλλοβολῶ, κ. τ. λ. [|| Injectio, ut Βολὴ κλύσματος, Injectio clysteris, apud Lycum in Matthæi Medicis p. 211. G. Dind.] || Βολαὶ olim dicebantur etiam Dolores, qui sentiuntur in partu, ut tradunt VV. LL. [Vide Procopii et Etym. M. locc. s. v. Βολωσία allatos. Βολὴ in libris scriptis sæpe confunditur cum βουλὴ, ut in Æsch. fragm. 224. Cum φορὰ, Dorvill. ad Charit. p. 273. G. Dindorf.]

[Βολητὸς (?), fungi genus. Galen. Bast.]

[Βολίζη, ἡ, Serva. Vox Cretica. Athen. 6, p. 267, C : Σέλευκος ... τὴν δούλην καὶ βολίζην. Schneid.]

Βολίζω, ίσω, Bolidem demitto, Bud. Bolide fundum maris exploro. Eust. [p. 563, 30 ; 731, 46] exp. Βάθος θαλάσσης μετρεῖν μολιβδίνῃ καθέτῳ, ἢ τοιῷδέ τινι. Alibi vero [p. 1405, 2] : Σημειοῦσθαι διὰ καθέσεως βόλου, εἰ βαθὺ τὸ ὕδωρ. Act. 27, [28] : Καὶ βολίσαντες εὗρον ὀργυιὰς εἴκοσι· καὶ βραχὺ διαστήσαντες, καὶ πάλιν βολίσαντες, εὗρον ὀργυιὰς δεκαπέντε. [Geopon. 6, 17, vol. 1, p. 462 : Ἀχράδας .... βάλε εἰς τὸ γλεῦκος, καὶ ἐὰν ἔχῃ ὕδωρ, βολίζονται (merguntur)· ἐὰν δὲ μὴ ἔχῃ, ἐπιπλέουσι. Wakef.]

[Βολίμη. V. Βολίνη.]

[Βόλιμος, Missilis, Gl. Longe alia significatione Etym. M. p. 204, 40 : Βόλιμος ... τὸ σημαινόμενον εὗρον εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικόν· ἔστι μόλιβος, καὶ κατὰ ἐναλλαγὴν βόλιμος, παρὰ Συρακουσίοις. G. Dindorf.]

[Βολιναῖος. V. Βολίνη.]

[Βολίνη, ἡ, Bolina, urbs Achaica. Gentile Βολιναῖος. Sic Steph. Byz. Βόλινον dicitur in Etym. M. p. 204, 33. Βολίμη apud Pausan. 7, 18, 6. Sed Βολίνα urbis et puellæ nomen 7, 23, 4, ubi etiam fluvii mentio fit, cui nomen Βολιναῖος. G. Dindorf.]

[Βόλινθος, ὁ, Bonasus. Aristot. Mirab. c. 1, p. 830, 7 : Ἐν τῇ Παιονίᾳ φασὶν ... εἶναί τι θηρίον τὸ καλούμενον βόλινθον, ὑπὸ δὲ τῶν Παιόνων μόναιπον· τοῦτον λέγουσι τὴν μὲν ὅλην φύσιν παραπλήσιον εἶναι τῷ βοΐ cet. Indicavit Schneider.]

[Βόλιον, τὸ, Tessera. Sic v. πεττοὶ interpretantur Hesych. et Etym. M. Gl. Βόλια, Tessera, Tessellæ. Et rursus in Latino-Græco Glossario, Tessellæ, βόλια καὶ ψῆφοι. Casaubonus ad Sueton. 1, 48 : « Sunt et tesseræ lusoriæ, βόλια. Hieron. in Vita Apollonii : Prophetes tabula ludit et tesseris ? Gr. interpres : Προφήτης τάβλᾳ καὶ βολίοις ; » Hæc attulerunt Angl. Alia vide apud Ducang.]

Βολὶς, ίδος, ἡ, Jaculum, Suid. [Plut. V. Demetrii c. 3 : Πρεσβείᾳ τινὶ τοῦ Ἀντιγόνου σχολάζοντος ἀπὸ θήρας ὁ Δημήτριος ἐπέστη, καὶ προσελθὼν τῷ πατρὶ καὶ φιλήσας, ὥσπερ εἶχε τὰς βολίδας, ἐκάθισε παρ' αὐτόν. Schneid. Hesych. : Βολίδες· ἀκόντια, λογχάρια. Βολίς· βέλος, λόγχη, ἀκόντιον. Frequens apud LXX vocabulum, interdum sensu figurato, ut Jer. 9, 8, de lingua : Βολὶς τιτρώσκουσα ἡ γλῶσσα αὐτῶν. Unde Eustathius Opusc. p. 272 : Καὶ τὰς βολίδας γλώσσας συστείλαντες οἱ δεσποτικοὶ, τὰς ἐκ σιδήρου μελετῶσι χειρίσασθαι. Ceterum ap. Hesych. quod legitur : Βολίσι· τρώσεσι, πληγαῖς, corruptum videtur ex Βολῇσι, glossa fortasse ex Odyss. Ω, 160 sumta. Antiq. Constant. p. 94 citat Ducang. : Τοσούτους ἐμπαιγμοὺς ἐπ' ἐνιαυτοῦ καὶ βολίδας ὑπέμεινεν. G. Dind.] Quo pertinere etiam potest βολίδες ἀστραπῶν, Sapient. 5. Q. v. et Plin. 2, 26, utitur : Ita differre a lampadibus, id est facibus, quod faces vestigia longa faciant, priore ardente parte ; Bolis vero perpetua ardens longiorem trahat limitem. [Etym. M. p. 724, 9 : Σπινθῆρες, βολίδες καὶ ἀκοντισμοὶ πυρός. Conf. similem voc. Βολὴ usum, de quo v. supra. || Tessera. Paulus Silent. in Anth. Pal. 9, 767 : Τὴν ὀλίγην μεμφόμενος βολίδα· et 768 : Ταῖς ἀλόγοις ταύταις ... βολίσιν. Indicavit Schæf.] || Item, Funis alligato plumbo, quo nautæ deprehendunt fundum maris. Nauticum perpendiculum dici potest. Καταπειρατηρία alio modo dicitur. [Μολύβδαιναν per βολίδα interpretatur Schol. Homeri Il. Ω, 80 ab Schæf. citatus. De globo tormenti Ducas Hist. c. 30 : Ἔπεμπεν γὰρ εἰς αὐτοὺς βολίδας μολιβδίνας, ὅσον καρύου Ποντικοῦ μέγεθος. Indicavit Ducang.]

[Βολίσκος. V. Βολισσός.]

[Βολισσὸς, ὁ, Bolissus, urbs Æolica prope Chium. Apud Androtionem Βολισὸς simplici σ. Gentile Βολίσσιος usitatius quam Βολισσεὺς et Βολισσίτης. Hæc Steph. Byz. qui diversam scripturam Βολίσκος ex Thucyd. 8, 24 affert, ubi nunc Βολίσσῳ editum, libris tamen quibusdam βολίσκῳ præbentibus. Βολισσὸς ex Herod. V. Homeri c. 23, et Anna Comnena 7, p. 208 indicat Berkel. G. Dindorf.]

[Βολιστικὸς, ἡ, ὸν, Qui jacitur. Plutarch. Moral. p. 977, E : Τὰ δὲ βολιστικὰ καλούμενα (intell. γένη), τρίγλαν, χρυσωπὸν καὶ σκορπίον, γρίποις τε καὶ σαγήναις σύρουσι περιλαμβάνοντες, i. q. χυτοὶ ἰχθύες. Sic βόλος ἰχθύων, Athan. Quæst. ad Antioch. 136, vol. 2, p. 300 ed. Paris. Indicavit Bast.]

[Βολίταινα. V. Βολβοτίνη.]

Βολίτινος, η, ον, Stercoreus, proprie Qui est e vaccino stercore. Apud Aristoph. B. [295,] Io [immo Empusa] θάτερον σκέλος βολίτινον habere dicitur ; ubi Schol. ὄνειον, dicens ideo a quibusdam ὀνόκωλον nominari. [Conf. s. v. Βόλβιτον.]

Βόλιτον, τὸ, secundum Eust. [p. 1405, 1,] s. Βόλιτος, ὁ, secundum Schol. Aristoph. [Ran. 295.] Stercus bubulum, ut J. Poll. [5, 91] ostendit : licet Schol. Aristoph. ὄνων ἀποπάτημα proprie esse tradat : quum tamen alioqui tribus in ll. ap. Aristoph., ubi h. v. exp., βοῶν etiam mentio fiat, et ipse alibi βοῶν σπέλεθον esse dicat. Theophr. 5, 7 : Ἂν ἐν βολίτῳ φυτευθῇ τι σπέρμα, Si semen stercore bubulo involutum seratur. At ap. Aristoph. I. [658] : Κἄγωγ', ὅτε δὴ ἔγνων

τοῖς βολίτοις ἡττημένος, Διηκοσίησι βουσὶν ὑπερηχόντισα· A Schol. exp. ταῖς τῶν βοῶν ἐπαγγελίαις. [Eupolis apud Schol. Aristoph. Lys. 575 : Οὐχ, ἀλλὰ βόλιτα χλωρὰ χὠσπώτην πατεῖν. Sic recte Porsonus in Adversar. p. 284 correxit vulgatum βόλβιτα, quo Attici veteres non utuntur. Vide quæ s. v. Βόλβιτον allata sunt. G. Dindorf.]

[Βολιτος. V. Βόλιτον.]

[Βόλκων, ωνος, ὁ, Bolco, n. pr. Syracusani apud Diodor. 11, 91. G. Dindorf.]

[Βόλλα, Æolica forma voc. Βουλή, quod vide. Hinc Varro βούλλης, bullæ, nomen derivabat.] Βόλλας ab Æolensibus vocari quas Romani Bullas vocant, i. e. περιδέραια quædam, Plut. Probl. Rom. e Varrone tradit p. 514 meæ ed. [Plutarchi verba sunt p. 288, B : Ὁ μὲν γὰρ οἱ περὶ Βάρρωνα λέγουσιν οὐ πιθανόν ἐστι, τῆς βουλῆς ὑπὸ Αἰολέων βόλλας προσαγορευομένης τοῦτο σύμβολον (bullas s. περιδέραια dicit) εὐβουλίας περιτίθεσθαι τοὺς παῖδας.]

[Βόλλομαι. V. Βούλομαι.]

[Βολογεσιὰς, ἡ, Vologesias, urbs ad Euphratem B sita, a Vologeso rege condita. Gentile non, ut oportebat, Βολογεσιεύς, sed Βολογεσιηνός. Hæc Steph. Byz. Codex Vratisl. duplici σ.]

[Βολογεσίφορα, urbs Persica. Τὸ ἐθνικὸν τύπῳ Περσῶν Βολογεσιφορηνός. Λεκτέον δὲ Βολογεσιφορεύς, Steph. Byz.]

Βολοκτυπίη, ἡ, Sonitus e jactu tesserarum, dum moventur, Sonitus in ludo fritilli : de quo Mart. 4 : Dum blanda vagus alea December Incertis sonat hinc et hinc fritillis. [Paulus Silentiarius ab Scotto indicatus in Antholog. Palat. 9, 767 : Παίγνια κινήσεις τερπνὰ βολοκτυπίης.]

[Βόλομαι. V. Βούλομαι.]

Βόλος, ὁ, Jactus, ut Valer. Max. [4, 1] vocat. Bud. exp. Retis jactum, Rete piscatorium, i. e. Fundam. Suid. : Τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν ἰχθύων. Exempla vide ap. Bud. Comm. 432. [Ex Aristotele H. A. 8, 15 : Φασὶ δὲ καὶ πολλάκις τριβομένου τοῦ βυθοῦ ἁλίσκεσθαι πλείους ἐν τῷ αὐτῷ βόλῳ τὸ δεύτερον ἢ τὸ πρῶτον· et ibid. 19 : Ἁλίσκονται δὲ μάλιστα οἱ ἰχθύες πρὸ ἡλίου ἀνατολῆς καὶ μετὰ τὴν δύσιν, ὅλως δὲ περὶ δυσμὰς ἡλίου C καὶ ἀνατολάς· οὗτοι γὰρ λέγονται εἶναι ὡραῖοι βόλοι. Theocrit. 1, 40 : Μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει ὁ πρέσβυς. Oppian. Cyneg. 4, 141, a Wakef. indicatus : Ὡς δ' ἰχθῦς ἀνὰ νύκτα δολόφρονες ἀσπαλιῆες πρὸς βόλον ἰθύνουσι. Ælianus N. A. 8, 3 : Δελφίνων τινῶν ἐν Βυζαντίῳ βόλῳ περιπεσόντων. Archias in Anthol. Pal. 6, 192 : Κρυφίων σῆμα λαχόντα βόλων. Æschylus Pers. 424 : Τοὶ δ' ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον ... ἔπαιον, ἐῤῥάχιζον· cui comparandus Ælian. N. A. 8, 18 : Καλεῖται δὲ αὐτῶν (engraulium) ἡ πυκνή τε καὶ συνεχὴς νῆξις βόλος, καὶ πεντήκοντα ἁλιάδας πολλάκις ἐπλήρωσεν εἷς βόλος. Ἰχθυόεντα βόλον dixit Antipater in Anth. Pal. 6, 223. G. Dind.] Quod vero Plut. [Moral. p. 729, C, coll. p. 91, C] Βόλον πρίασθαι dicit, id Valerio, ut Bud. in Pand. annotat, est Jactum emere. [Schol. Aristoph. Plut. 9 : Ἁλιεῖς ἐν Μιλήτῳ τινὲς μισθῷ βόλον ἔῤῥιπτον, ἵνα τὸ ἀναφερόμενον εἴη τοῦ ἀγοράσαντος τὸν βόλον. G. D.] Reperitur tamen et βόλος δικτύου apud Aristoph. [Hoc non legitur apud Aristoph. Non infrequens metaphoricus vocabuli usus, ut apud Eurip. in Electr. D 582 : Σύμμαχός γέ σοι μόνος, ἣν ἐκσπάσωμαί γ' ὃν μετέρχομαι βόλον. Rhes. 730 : Ἴσως γὰρ ἐς βόλον τις ἔρχεται. Bacch. 847 : Ἀνὴρ γὰρ ἐς βόλον καθίσταται. || De reti aucupis Zosimus ab Schneid. citatus in Anthol. Pal. 6, 184 : Πίγρης μὲν πτανοῖσιν ἐφεὶς βόλον, ἐν δ' ἁλίοισιν Κλείτωρ, ἐν θηρσὶν Δᾶμις ἐρημονόμοις. G. Dind.] || Item βόλος πέσσινος, καὶ παιστικὸς, καὶ κυβευτικὸς dicitur pro Aleæ jactu, ut ibid. Bud. tradit [vid. Polluc. 7, 204, 205; Eustath. p. 563, 29] : q. v. Plaut. quoque usus est, apud quem in Rud. [2, 3, 30 et alibi similiter] quidam dicit, Profecto nimis lepide jecisti bolon. || Est etiam Βόλος τῶν ὀδόντων, ut ibid. addit Bud. in veterinis, quum dentes pullinos amittunt. Aristot. H. A. 6, [22] : Ἀκμάζει δὲ καὶ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. [Ibid. 24 : Ὁ δ' ὀρεὺς ἀναβαίνει ... μετὰ τὸν πρῶτον βόλον.] || Et βόλοι δρόσου, Stillæ roris, ut VV. LL. exp. ap. Naz. [Hoc ex Job. 38, 28 : Ὁ τετεκὼς βόλους δρόσου. Suid. : Βόλος· ἡ δρόσος. Moschopul. p. 84 et Gloss. Oppian.

A Βόλος, ἡ δρόσος τοῦ οὐρανοῦ affert Ducang. In libris sæpe in βῶλος depravatum, de quo dixit Ducæus ad Basil. M. vol. 1, p. 702. G. Dind.] || Βόλοι Hesych. etiam βολβοί [?]. Eidem Βόλος non solum δίκτυον, sed etiam θύρα, πηλός. [Θύρα ex θήρα corruptum esse conjiciebat Heinsius. Neque πηλὸς recte habet : de quo vide editorum conjecturas. G. Dindorf.]

[Βολουρος, πόλις τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Τραλλέων, Steph Byz. || Urbs Thesprotiæ. Idem.]

Βόλυνθον, Hesychio Stercus s. Fimum bubulum. [Conf. Βόλινθος.]

Βολωσία, ἡ, teste Etym. [p. 205, 24] dicitur ἡ Εἰλείθυια, Lucina : quoniam βολαὶ dicebantur αἱ ὠδῖνες, Partus dolores; quas ipsa amoliri et ὠθεῖν credebatur. [Procopius De B. G. 4, 22, p. 629, C, in descriptione navis ab Agamemnone dicatæ : Γράμματα ἐν πλοίῳ τούτῳ ἢ τηνικάδε ἢ ὕστερον ξυσθέντα ... καὶ ἐν ἀρχῇ ἔχει « Τήνιχος (Τύννιχος) ἐποίει Ἀρτέμιδι Βολοσίᾳ ». Οὕτω γὰρ τὴν Εἰλείθυιαν ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις ἐκάλουν, ἐπεὶ καὶ βολὰς τὰς ὠδῖνας ἐνόμιζον (corr. ὠνόμαζον ex B Etymolog.). Indicavit Schneid.]

Βομβάζειν, Suidas esse dicit φθέγμα ἐπὶ τῷ διασύρειν καὶ τωθάζειν λεγόμενον, ut Hesych. quoque βόμβαξ signif. ait διασυρμόν.

[Βομβαία, ἡ, Bombæa. Synes. epist. 104, p. 246, C : Ὄρος ἐστὶν ἡ Βομβαία κοῖλον ... καί τινες αὐτὸ παρὰ τὰς Αἰγυπτίων ἐξήταζον σύριγγας. Angl.]

Βομβαίνω, videtur esse Sonum bombo similem edo, ap. Basil. [t. 2, p. 842, B] : Βομβαίνοντες τῇ γλώσσῃ. [Id haud dubie ex βαμβαίνοντες corruptum. G. Dindorf.]

[Βομβαλοβομβάξ. V. Βομβάξ.]

Βομβὰξ, Adv. jocose ab Aristoph. [Thesm. 45] fictum ad similitudinem τοῦ βαβαὶ, inquit Eustath. [p. 1718, 9.] Et Βομβαλοβομβὰξ, apud eund. Aristoph. [Thesm. 48. Schol. ad versum priorem : Ἐπίῤῥημα ἐπὶ θαυμασμοῦ λαμβανόμενον· ad alterum, ἀναδιπλασιάζει τὴν λέξιν.]

Βομβαύλιος, ὁ, Hesychio ὁ αὐλητὴς, ἀπὸ τοῦ βομβεῖν. [Hinc explicandum quod Erotianus p. 104 tradit, βομβύλιον significare καὶ τὸν αὐλητὴν, παρὰ τὸ τοῖς C αὐλοῖς βομβεῖν. G. Dind.] Dicuntur enim οἱ αὐλοὶ βομβεῖν, quum inflati sonant. Pro βομβαύλιος autem, quod in posterioribus Etym. Edd. esse dicitur εἶδος μελίσσης, denominatum et ipsum παρὰ τὸ βομβεῖν, reponendum βομβύλιος. [Aristoph. Ach. 866 : Πόθεν προσέπταν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι; Rauci tibicines.]

Βομβέω, fut. ήσω, Bombum edo, vel Bombum facio, ut loquitur Varro de apibus. [Scriptor de vocibus animalium apud Valckenar. ad Ammon. p. 231 : Μέλιττα βομβεῖ. Aristoteles H. A. 4, 9, p. 535, 6 : Τὰ μὲν βομβεῖ, οἷον μέλιττα καὶ τὰ πτηνὰ αὐτῶν, τὰ δ' ᾄδειν λέγεται, οἷον οἱ τέττιγες· 9, 40, p. 626, 24 : Ὄρθριαι δὲ σιωπῶσιν (αἱ μέλιτται), ἕως ἂν μία ἐγείρῃ βομβήσασα δὶς ἢ τρίς. Jacobs. ad Philostr. p. 660. G. Dind. Villoison. ad Longum p. 26. Schær.] Fortasse autem et Bombitare s. Bombizare dicere possumus, prout apud Fest. leg. censuerimus, nimirum vel Bombitatio, vel Bombizatio; sed prius illud magis mihi arridet. Apud Aristoph. H. [538] ψύλλαι etiam βομβοῦσαι D περὶ τὴν κεφαλὴν ἀντιῶσι. Transfertur autem et ad alios longe diversos sonos; nam et tonitru dicitur βομβεῖν, item δίσκος, necnon remi, quum pulsant æquor, aut verrunt, s. sulcant, ut loquuntur poetæ : Od. M, [204] : Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν πέπτατ' ἐρετμά. Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον. Apud Senecam autem resonant non ipsi remi, sed freta pulsata remis. Apoll. Rh. 2, [569] : Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, i. e. ἤχουν. [Lucian. Bacch. c. 1, vol. 3, p. 75 : Πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο. Plato De rep. 8, p. 564, D, comparatione ab apibus ducta, ἐν δημοκρατίᾳ ... τὸ μὲν δριμύτατον (γένος) αὐτοῦ λέγει τε καὶ πράττει, τὸ δ' ἄλλο περὶ τὰ βήματα προσίζον βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος. Attulit Scottus. Nonnus Dion. 1, 301 : Βροντὴ ... ἠρέμα βομβήσασα. G. Dind.] || Quod autem Sappho [apud Longinum c. 10] dixit βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι, Catull. interpr. Sonitu suopte Tinniunt aures : ut videbis inter Gr. Poet. Lyric. Frr. a me superioribus annis excusa.

A [Hoc exemplo abstinendum : nam libri recte ἐπιρρομβεῦσι. Rectius Platonis loco usus esset, quem Toupius ad Longinum attulit, in Critone p. 54, D : Ἐν ἐμοὶ αὕτη ἡ ἠχὴ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τῶν ἄλλων ἀκούειν. G. Dind.]

Βομβηδὸν, Edendo bombum, Cum bombo. Apoll. Rh. 2, [133] : Αἳ δή τοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ Βομβηδὸν κλονέονται. [Lucianus Pisc. 42, vol. 1, p. 610 : Ἀνέρπουσι βομβηδὸν νὴ Δία καὶ βοτρυδόν. Manetho a Wakef. citatus, 4, 449 : Βομβηδὸν ζώοντας, ἀλήμονας ἧς χθονὸς αἰεί. G. Dindorf.]

Βομβήεις, εσσα, εν, Bombum edens, ut Epigr. [Anthol. Planud. lib. 4, ep. 74] : Βομβήεσσα μέλισσα. Exp. etiam Stridulus. [Nonnus Dion. 3, 32 : Κύματι βομβήεντι περὶ τρόπιν ἤπυεν ἠχώ. Wakef.]

[Βόμβηξ. V. Βόμβυξ.]

[Βόμβησις, εως, ἡ, Examen apum, ita dictum a sonitu, qui editur ab apibus, Susurrus, Multitudo congregata. Bar. 2, 29 : Ἡ βόμβησις ἡ μεγάλη, Turba hæc magna, tantum edens sonitum. Vide ad h. l. Ba-
B duell. Schleusn.]

Βομβητὴς, i. q. βομβήεις, Epigr. [Philippus in Anthol. Pal. 6, 236 : Κηρότροφα δῶρα μελισσῶν, ἑσμῷ βομβητῇ κυκλόσε βριθόμενα. Schneid.]

[Βομβητικὸς, ἡ, ὸν, Bombum edens. Eustath. p. 945, 23 : Ὁ βομβυλιὸς ... ζωύφιον ὢν αὐτὸς βομβητικὸν ἐν τῷ πέτεσθαι. Similiter idem p. 1591, 34. G. Dind.]

[Βομβικὸς, ἡ, ὸν, Bombum edens. Schol. Pindari p. 15 ed. Bœckh. : Τὸν τοῦ τροχαϊκοῦ βόμβον, ὃν ἐκτελεῖ καὶ τὸ ληκύθιον, ἢ διὰ τὸ τῶν θρήνων βομβικόν. Indicarunt Angl.]

[Βομβοία· ἡ κολυμβὰς ἐλαία, παρὰ Κυπρίοις, Hesych.]

[Βομβοιλαζόνας· ἐνιαυτούς, Hesych.]

[Βομβολιός. V. Βομβυλιός.]

[Βομβόλυξ, i. q. πομφόλυξ, apud Etym. M. p. 204, 45. G. Dindorf.]

Βόμβος, ὁ, per onomatopœiam, s. ex imitatione soni literæ β, ut ῥοῖζος a ρ, et σιγμὸς a σ, Bombus, Sonus, quem edunt apes. Unde βομβήεσσα μέλισσα, Epigr. et Βομβηδὸν κλονέονται, itidem de apibus di-
C ctum ab Apoll. Rh. Latini quoque Bombum apibus tribuerunt. Reperitur autem et Bombitatio s. Bombizatio, de quibus vide in verbo proxime seq. Transfertur βόμβος et ad alios sonos, ut ad Sonum tonitrus. [Heliod. 2, 12, p. 68 Cor. : Θροῦν τινα καὶ βόμβον αἰσθόμενος ἐκ τῶν κοίλων τοῦ σπηλαίου φερόμενον· διελέγοντο γὰρ ἔτι πρὸς ἑαυτοὺς Θεαγένης τε καὶ Κνήμων. De vento idem 5, 27, p. 211 : Βόμβος ἀνέμου κατιόντος ἠκούετο. Attulit Wakef.]

[Βομβόχυλος, ὁ, inter cognomina mandragoræ memoratur ap. Diosc. 4, 76. Boisson.]

Βομβρύζω. Βομβρύζων Hesychio τονθορύζων, βοῶν· qui et Βομβρυνάζειν affert pro βρενθύεσθαι. [Gl. Βομβύζει, Bilbit.]

[Βομβύζω. V. Βομβρύζω.]

[Βομβύκη, ἡ, Bombyce, nomen muliebre. Theocr. 10, 26 : Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες. G. Dindorf.]

Βομβυκίας κάλαμος, auctore Theophr. H. P. 4, 12, [4, 11, 3] dicitur Ὧ ἂν μὴ συμπαραμείνῃ τὸ ὕδωρ τῆς
D λίμνης, καὶ διὰ τοῦτο οὐχ ἁδρυνόμενος· cui opp. ὁ ζευγίτης. Plin. Bombyciam arundinem vocat : Contra, inquit 16, 36, bombyciæ maturius reciproco, sc. inundationis fluore, graciles.

[Βομβύκινος, η, ον, Bombycinus. Hesych. s. v. Βρύθακες : Χιτῶνες βομβύκινοι. Idem, Βρύτινον πήνισμα, ὅπερ ὑπ' ἐνίων βομβύκινον λέγεται. Angl. Alia forma Βαμβύκινος est, de qua vide Hesychii interpretes ad v. Τρίχαπτον. De Βαμβάκινος et Βαμβίκινος Ducangius. G. Dindorf.]

Βομβύκιον, τὸ, ex Aristot. De anim. 5. || Item Βομβύκια, quæ et Plinio 11, 22, est Bombycina. [Βομβύκιον, Silicula, s. Glomus serici cavus, quo se bombyx circumdat : Ἐκ δὲ τούτου ζώου καὶ τὰ βομβύκια ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινὲς ἀναπηνιζόμεναι, κἄπειτα ὑφαίνουσι, Aristot. H. A. 5, 19. Anglice *Cocon*, ut in Supplemento meo Lexici Angl. doctoris Sam. Johnson, (ab A. J. Valpy, a. 1819, excuso) idoneo auctore ostendi. Seager. Thomas M. p. 157 : Βομβύκιον· οὐ Βαμβύκιον. Recentiores Græci βαμβάκιον dixe-
A runt : de quo vide Ducangium. || Βομβύκιον i. q. Βομβυλιός. Scholiasta Aristoph. Nub. 159 : Τὰ τοιαῦτα ζῷα (quales τέττιξ et ἐγκίλαδον sunt) καλεῖται μὲν παρά τισι βομβύκια, καλεῖται δὲ καὶ ἔντομα. Hæc dicit Aristot. H. A. 5, 24 : Ἔνια δὲ τῶν βομβυκίων πρὸς λίθῳ ἢ τοιούτῳ τινὶ ποιοῦσι πήλινον ὀξὺ, ὥσπερ οἱ ἅλες καταλείφονται· ubi libri meliores βομβυκοειδῶν. G. Dind.]

[Βομβυκοειδὴς, ὁ, ἡ, Gravem sonum referens. Nicomachus Harmon. p. 10 ed. Meib. : Ὁ τόνος ... ὁποτέρῳ ἂν τετραχόρδῳ προστεθῇ, εἴτε τῷ πρὸς τῇ ὑπάτῃ, νητοειδέστερος, εἴτε πρὸς τῇ νήτῃ, βομβυκέστερος· et p. 20 : Κατὰ τὸ βομβυκέστερον· utrobique Schneiderus corrigit βομβυκοειδ... || Βομβυκοειδὴς, Bombyci similis, fortasse Aristoteli restituendum, cujus locum vide s. v. Βομβύκιον. G. Dind.]

[Βομβύλειος. V. Βομβυλία.]

[Βομβύλευμα, τὸ, Fartura. Hesychius : Βομβυλεύματα (Musurus βομβυθυλεύματα)· τὰ μαγειρικὰ ἀρτύματα κατεσκευασμένα· ἔνιοι τὸ σὺν τῇ ὄνθῳ ἀρτύειν. Recte Valesius ad Hesych. s. v. Ὠνθυλευμένον corrigere
B videtur Βονθυλεύματα, quocum convenit μονθυλεύειν pro ὀνθυλεύειν dictum, de quo vide suo loco. G. Dind.]

Βομβύλη, ἡ, Apis quoddam genus magis obstreperæ, quam sint ceteræ, ut quidam tradunt. || Item Poculum quoddam angusti oris. Vide Schol. Apoll. Rh. [2, 569 : Ἐβόμβεον) ἤχουν, ὅθεν καὶ βομβύλη (codex Paris. βομβίλη), εἶδος μελίσσης, καὶ ποτηρίου δὲ εἶδος, ὡς Ἀντισθένης παραδίδωσιν· ἔστι δὲ τοῦτο στενοτράχηλον.] Hesychius βομβύλην dici scribit λήκυθον, Ampullam oleariam. [Conf. Βομβυλιὸς, Βοξίνη.]

Βομβυλία, ἡ, Hesychio ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ. [Βομβυλεία scribebat Heringa propter versum Lycophronis 786 : Ὃν Βομβυλείας (libri multi βομβυλίας) κλιτὺς ἡ Τεμμικία ὕψιστον ἡμῖν πῆμ' ἐτέκνωσέν ποτε· ubi Tzetz. : Βομβυλίας· τῆς Ἀθηνᾶς. ... Βομβυλία δὲ καὶ Βομβύλιον πόλις καὶ ὄρος Βοιωτίας, ὅπερ νῦν λέγεται· γράφεται δὲ διὰ τοῦ ἰῶτα· εἰ δὲ εἴπῃς Βομβυλεία (Βομβύλεια scriptum ap. Steph. Byz. qui hunc versum affert s. v. Τέμμιξ) κλιτὺς καὶ ἀκρώρεια, ὡς κτητικὸν, τότε διὰ διφθόγγου γράφεται· ... τιμᾶται δὲ ἐκεῖ καὶ Ἀθηνᾶ Βομβυλεία.
C Hesych. : Βομβυλία· κρήνη ἐν Βοιωτίᾳ. G. Dindorf.]

Βομβυλιάζω, apud Arist. redditur Ventris murmur edo, Probl. [27, 11, p. 949 : Διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δεινῶς δεδιότες· ubi codex βομβυλίζουσιν. Schneiderus in lexico βαμβαλίζουσι.]

[Βομβυλίζω. V. Βομβυλιάζω.]

[Βομβύλιον. V. Βομβυλία.]

[Βομβύλιον i. q. Βομβυλιός. V. Βομβύλον.]

Βομβύλιος, aut etiam Βομβυλιὸς, i. q. βομβύλη. Sunt autem qui Culicem interpr. apud Isocr. [p. 210, B : Τῶν μὲν γὰρ τοὺς βομβυλιοὺς (βομβυλίους apud Antiatticist. p. 85, 16) καὶ τοὺς ἅλας καὶ τὰ τοιαῦτα βουληθέντων ἐπαινεῖν]· ubi scribit quosdam Βομβυλίων laudationem scripsisse. Vide Athen. et Suid. J. Polluci [6, 98; 10, 68,] βομβυλιὸς est etiam Poculum angusti oris, βομβοῦν ἐν τῇ πόσει, ut ille ait. Et βομβυλιὸς ἄνθρωπος Proverb. De inutili, Suid. [Βομβυλιὸν inter κηριοποιὰ memorat Aristoteles H. A. 9, 40, p. 623, 12, et 43, p. 629, 29; Aristoph. Vesp. 107 : Ὥσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑπο-
D πεπλασμένος· ubi Schol. : Ζῷον μελίττῃ ὅμοιον· καὶ ὅτι κηρὸν ποιεῖ. Hesych. : Βομβυλιός· ... ζῷον, ἦχόν τινα ποιοῦν τοῦ γένους τῶν σφηκῶν· ἢ μέλισσα μεγάλη· ἢ μυῖα. Suid. : Βομβυλιὸς ... εἶδος μελίσσης, παρὰ τὸ βομβεῖν, ἐκ πηλοῦ τὰ κηρία πλαττούσης. Similiter Tzetzes ad Lycophr. 786. Βομβυλιὸν et Βόμβυκα confusos in libris scriptorum vel a grammaticis fuisse Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 372 demonstrabat ex Hesych., cujus verba s. v. Βόμβυξ apposui. Conf. s. v. Βομβυλίς. || De poculo βομβυλιῷ Athen. 11, p. 784, C : Βομβυλιός· θηρίκλειον Ῥοδιακὸν, οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης φησὶν « Οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες ὅσον θέλουσι τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται, οἱ δὲ ἐκ βομβυλιοῦ κατὰ μικρὸν στάζοντες ». Ἔστι δὲ καὶ ζῷόν τι. Hesych. : Βομβυλιός· ποτηρίου γένος κατὰ μικρὸν πότον στάξαντος· ὅθεν διὰ τὸν ἦχον οὕτω κεκλῆσθαι. Grammat. Bekk. p. 220, 8 : Βομβυλιός· ... ποτηρίου τι εἶδος στενοπόρου· καὶ τὸ ἐλαιηρὸν δὲ ἀγγεῖον καθ' ὁμοιότητα τοῦ ποτηρίου βομβυλιὸς (βομβολιὸς scriptum apud Etym. M. p. 205, 1) ἐκλήθη. Βησίον interpretatur Suidas. Hippocr. p. 494, 55 :

Οἶνον γλυκὺν καὶ ὑδαρέα προπίνειν, μὴ ψυχρὸν, ὀλίγον ἐκ βομβυλίου εὐρυστόμου· quo spectant Erotiani et Galeni glossæ p. 104, 448. Lucian. Lexiph. c. 7, vol. 2, p. 332 : Ποτήρια παντοῖα ... βομβυλιός. Eust. Opusc. p. 356, 10 : Σὺ δὲ μὴ ἀπαξιώσῃς τὴν κύλικα, ἣν δὲ βούλῃ, τὸν βομβυλιόν. Antiphanes ἐν Βομβυλίῳ citatur ab Athen. 3, p. 125, F, quod in Θομβυκίῳ corruptum 4, p. 161, E, eodem fere errore, quo Θομβύκινοι pro βομβύκινοι scriptum in cod. Hesych. s. v. Βρύθακες. Βομβυκίῳ apud Poll. 10, 179 scribendum Βομβυλιῷ. || In accentu magna est librorum inconstantia, βομβυλιὸς, βομβυλίος, βομβύλιος præbentium, sed tamen ut βομβυλιὸς longe sit quam reliqua frequentius : vid. annotationes ad Athen. 8, p. 352, F ; 11, p. 784, D. Et hoc verum est. Etym. M. p. 380, 37 : Τὰ εἰς ος καθαρὰ τῷ ι παραληγόμενα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἐπὶ ὀρνέων ὀξύνονται, αἰγυπιὸς, χαραδριὸς, βομβυλιός. Ap. Arcad. p. 41, 6, βαμβυλιός. G. Dindorf.]

Βομβυλὶς, ίδος, ἡ, Bulla. Hesych. enim βομβυλίδας exp. πομφόλυγας. [Conf. Βομβόλυξ. || Βομβυλὶς i. q. βόμβυξ. Aristot. H. A. 5, 19, p. 551, 12 : Ἐκ δέ τινος σκώληκος μεγάλου, ὃς ἔχει οἷον κέρατα καὶ διαφέρει τῶν ἄλλων, γίνεται πρῶτον μὲν μεταβαλόντος τοῦ σκώληκος κάμπη, ἔπειτα βομβύλιος, ἐκ δὲ τούτου νεκύδαλος. Ubi libri meliores βομβυλίς : quomodo etiam apud Plin. H. N. 11, 22 libri quidam *bombylis* pro vulgato *bombylius*. Sed βομβύλιος apud Aristotelem tuetur Athen. consensus 8, p. 352, F, et, qui accusativo βομβύλιον utitur, Clem. Alex. p. 234. G. Dindorf.]

Βομβύλον, σκεῦος στρογγυλοειδὲς, Suid. Idem forsan ac βομβυλιός. [Neutro τὸ βομβύλιον, quod fortasse Suidæ restituendum, utitur Erotian. p. 104 : Ἔστι μὲν τὸ βομβύλιον εἶδος μελίσσης ... ἔστι δὲ καὶ βυκίου εἶδος στενοστόμου. G. Dindorf.]

Βόμβυξ, υκος, ὁ, Bombyx, Vermis ille, qui telas araneorum modo texit ad vestem luxumque feminarum, quæ bombycina appellantur, Plin. 11, 22. Vid. Aristot. [vide supra s. v. Βομβύλιον] et Athen. [8, p. 352, F, ex Aristot.] || Βόμβυκες Hesych. sunt non solum εἶδος ζώου πτερωτοῦ κατὰ σφῆκα, sed etiam γένος αὐλῶν, nimirum παρὰ τὸ βομβεῖν. Vide et Βόμβυρ ap. Eund., nisi potius scribendum Βόμβυξ. [Βόμβυρ error, ut videtur, typothetæ. Codex : Βόμβυξ· ἄμμος. Λάκωνες. (Isidori glossam, *Bamber, arena*, comparat Alberti). Καὶ αὐλοῦ εἶδος· καὶ ζῶον, ἀφ' οὗ τὰ βομβύκινα ὑφάσματα συντελεῖται· ἔνιοι δὲ βομβύλιον οὕτω λέγουσιν· οἱ δὲ ῥυμόν· ἢ ἦχος βομβυλ..υ (βομβυλιοῦ Musurus). Clem. Alex. p. 234 : Τοὺς περιέργους βόμβυκας. De ipsa veste Alciphr. 1, 39 ab Schneid. citatus : Βόμβυξ δ' ἦν τὸ χιτώνιον, ubi Berglerus Propertii versum affert 2, 2, 25 : Nec si qua Arabio lucet bombyce puella. || Βόμβυκας inter partes, ex quibus tibiæ componuntur, nominat Poll. 4, 70. Sed tibias ipsas ibid. 82 Βόμβυκας dicit, τὸ δὲ τῶν βομβύκων ἔνθεον καὶ μανικὸν τὸ αὔλημα, πρέπον ὀργίοις. Quod confirmat Æschyl. locus ex Edonis apud Strabon. 10, p. 470 : Ὁ μὲν ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων, τόρνου κάματον, δακτυλόδικτον πίμπλησι μέλος, μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν. Plutarch. afferunt Hesych. interpret. Moral. p. 713, A : Παρεξιστὰς (ὁ αὐλὸς) βόμβυξι καὶ πολυχορδίαις τὴν διάνοιαν ὑγρὰν ὑπὸ τῆς μέθης καὶ ἀκροσφαλῆ γεγενημένην. Hesychii autem illud ἄμμος, Λάκωνες, ex στάμνος corruptum est. Chœrobosc. apud Bekker. in Anecd. p. 1354 : Βόμβυξ βόμβυκος· ἔστι δὲ γένος αὐλοῦ καὶ θηρίδιά τινα καὶ ζῶον ἀφ' ὧν τὰ βομβύκινα· κατὰ Λάκωνας δὲ στάμνον δηλοῖ. G. Dindorf.]

[Βομβώδης, ὁ, ἡ, Bombo similis. Ælian. N. A. 6, 37 : Ἠχόν τινα βομβώδη ἀφίησι καὶ τραχύν. Bast. Adde ibid. 4, 51 : Προΐεσθαι ἦχον βομβώδη, ubi aliquot libri βορώδη. Βομβῶδες ῥῆμα ex Eustath. p. 1065, 16 affert Hemsterhus. Βομβώδη ψόφον ex Macario Chrysoceph. in Villoison. Anecd. vol. 2, p. 8 addunt Angl. Schol. Homer. Od. X, 299 : Φωνὴν μεγάλην βομβώδη. G. D.]

Βομβὼν, ῶνος, ὁ, Bubo. Βομβῶνας Hesych. dici tradit βουβῶνας, Bubones. [Etym. M. p. 206 extr. : Βουβὼν ... ὅπερ τινές φασι βομβῶνα, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ καθόλου. Mœris p. 94 : Βουβῶνας Ἀττικῶς, βομβῶνας Ἑλληνικῶς. (Ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 114 codd. quidam βοβων.. pro βουβων.. qui fortasse βομβων.. voluerunt.) Unde Βομβωνιάω apud recentiores Græcos, de quo vid. Coraes ad Heliodor. vol. 2, p. 222. Hinc βομβωνάρια apud Malalam p. 380, (288, 10 ed. Bonn.) interpretabatur Alberti ad Hesych., vestes sive subligacula, quæ βομβῶνας, inguina, tegant. G. Dindorf.]

[Βομβωνάριον. V. Βομβών.]

Βόνασος s. Βόνασσος, ὁ, Animal sylvaticum et cornigerum est, teste Aristot. H. A. 2, 1, de quo multa Idem ibid. 9, 45, et ex eo Plin. 8, 15. Sed notandum est, apud hunc Bonasus scribi, apud illum Βόνασσος : alibi vero et Βόννασος et Βόνναστος reperiri aiunt. [Aristoteli βόνασος restitutum ex libris.] Βούνασος etiam in VV. LL. affertur pro Βόνασος : sed sine auctoris ullius testimonio. [Scriptura vitiosa.]

[Βονθύλευμα. V. Βομβύλευμα.]

[Βοξίνη. Schol. Apoll. Rh. 2, 133 : Βόμβος δέ ἐστιν ὁ τῶν μελισσῶν ψόφος· οἱ δὲ τὸν τῆς βοξίνης καλουμένης μελίσσης μόνον καλοῦσι βόμβον. Sic codex Paris. Vulgo : Βόμβος δέ ἐστιν ὁ τῶν μελισσῶν ἦχος· ἔνιοι δὲ, τῆς βοξύνου (βοξύνης Etym. M. p. 204, 52) μελίττης λεγομένης. Schneider. βομβύλης comparato scholio eo, quod s. v. Βομβύλη allatum est. G. Dindorf.]

[Βόξος, ὁ, Boxus, n. pr. Persæ. Strab. 16, p. 779 ; Agatharch. De mari rubro p. 3 Huds. Vocabulum oxytonum βοξὸς est in Theognosti Can. 378, cod. Barocc. 50 : Τὰ εἰς ξος, κοξὸς, λοξὸς, φοξὸς, κροξὸς, βοξός. G. Dindorf.]

Βοοβοσκὸς, ὁ, Boum pastor, Bubulcus. Suid. [Hoc restituitur Hesychio, ubi legitur Βόοσκον· βούφορβον, ὀρτυνόμον. Sed vulgatam commendat literarum ordo, et apud eundem grammaticum s. v. Βουκόλος· βοονόμος, βοσκὸς, codex βοοσκὸς præbet. Qui rectus vocabuli accentus est. G. Dindorf.]

Βοόγληνος, ὁ, ἡ, Bubulas pupillas habens, i. e. pulcras : bubuli enim oculi pulcri censentur. Nonnus [Joann. p. 123, 7] : Ὄμμα βοογλήνοιο προσώπου. [Idem Dionys. 7, 260 : Πῆ δὲ βοογλήνων βλεφάρων σέλας. Waker. Ibid. 10, 191 : Βοογλήνων φαέων εὐφεγγέϊ κύκλῳ. G. Dindorf.]

[Βοοδμητὴρ, ῆρος, ὁ, Boum domitor. Quintus Sm. 1, 524 : Βοοδμητῆρε λέοντε· et 588. Bast.]

[Βοοειδὴς, ὁ, ἡ, Facie bovina. Dionysius Areop. p. 52, 62. Kall.]

Βοοζύγιον, τὸ, Boum jugum. [Vid. Βουζύγιον.]

[Βοοθύτης. V. Βουθύτης.]

[Βοόκλεψ, ὁ.] Βοίκλεψ, ὁ, i. q. βοόκλεψ, Boum fur. Athen. [9, p. 409, C] a Sophocle Mercurium sic appellari scribit : quo sensu in Epigr. βοηλάτην dictum paulo ante docui. [Athenæi codex βοοίκλεψ, ex quo in apographis factum βοίκλεψ. Rectius Epitome et Eustath. p. 1401, 14, βοόκλεψ. Sed Sophocles βοῦκλεψ scripserat. Quod βούκλεψ scriptum inter barytona affert Arcadius p. 94, 16, eodemque accentu Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 11, 33. G. Dindorf.]

[Βοοκλόπος, ὁ, ἡ, Boves furans. Orph. Argon. 1055 : Βοοκλόπος ... Τιτάν. Scott. Nonnus Dion. 1, 337 : Ἑρμείαν πεφύλαξο βοοκλόπον. Conf. Βουκλόπος. G. Dindorf.]

[Βοόκραιρος, ὁ, ἡ, Cornua bubula habens. Frequens apud Nonnum, ut Dionys. 13, 314 : Ἃς Ἀχελώϊῳ Τερψιχόρη ῥοδόεσσα βοοκραίρων ἀπὸ λέκτρων τίκτεν· 19, 342 : Σειληνὸν κομόωντα βοοκραίροισι μετώποις· 25, 232 : Βοοκραίρου Διονύσου· 41, 242 ; 43, 15 ; 44, 159 ; 45, 91, 250, indicat Kallius.]

[Βοόκρανος. V. Βούκρανος.]

Βοοκτασία, ἡ, Boum cædes s. mactatio. Epigr. [Leonidæ in Antholog. Palat. 6, 263 : Ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν. Antipater Sidonius ibid. 115 : Πατρῷα ζηλοῖν ἔργα βοοκτασίας. Apollonius Rh. 4, 1724 : Αἰὲν ἐν Ἀλκινόοιο βοοκτασίαις ὀρόωσαι. Scott. Βουκτασία ap. Gregor. Naz. Epigr. 217.]

[Βοόκτιτος, ὁ, ἡ. Nonnus Dion. 25, 415 : Τεῦξε λυρεδμήτοιο βοόκτιτα τείχεα Θήβης, de Thebis, quas Cadmus, oraculo jussus, eo in loco condiderat, quem juvenca monstraverat : vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. 642. Apud Christodor. in Anth. Pal. vol. 1, p. 48, v. 261, in codice βιόκτιτος ... Θήβη, ubi Græfius βοόκτιτος. G. Dindorf.]

[Βοολέτης, ὁ, Boves perdens. Herodian. Epimer. p. 211. Boisson.]

[Βοονόμος, i. q. Βουνόμος, quod vide.]

[Βοοπρόσωπος. V. Βουπρόσωπος.]

[Βοορραίστης, ὁ, Boves occidens. Thryphiodor. 361 : Πόρτις ... ἥν τε τυπεῖσαν κέντρον ἀνεπτοίησε βοορραίσταο μύωπος. Schneid.]

[Βοὸς αὐλὴ, Bovis aula, nomen antri Euboici, ap. Strabon. 10, p. 445.]

Βοοσκέρας, Hesychio τὸ περιτιθέμενον τῇ ὁρμιᾷ κέρας κατὰ τὸ ἄγκιστρον : sed addit, alios dicere τρίχα. [Id nunc recte divisim scribitur Βοὸς κέρας ex Iliad. Ω, 81. G. Dindorf.]

[Βοὸς κεφαλαὶ, τόπος καθ' ὃν ἐπολέμησε Προυσίας πρὸς Ἄτταλον, ὡς Ἐρατοσθένης ἑβδόμῃ Γαλατικῶν. Gentile Βουκεφαλεύς. Steph. Byz.]

[Βοοσκόπος, ὁ, ἡ, Boves spectans. Nonnus Dion. 31, 225 : Ζηνὸς ὀπιπευτῆρα βοοσκόπον ἄλλον ἐγείρεις· 33, 311 : Οὐ τέκε Πασιφάη με βοοσκόπος. Bast. Ibid. 20, 84 : Βοοσκόπον υἱὸν ἀρούρης. Βούσκοπος. Vid. Βουπλήξ. G. Dindorf.]

[Βοοσκός. V. Βοοβοσκός.]

[Βοόσουρα, Boosura, nomen loci. Strabo in descriptione Cypri 14, p. 683. Apud Ptolem. Οὐρὰ βοός.]

[Βοοσσόος, ὁ, ἡ, Boves agitans. Quintus Smyrn. 5, 64 : Βοοσσόα κέντρα φέροντες. Nonnus Dion. 4, 31 : Ξεινοδόκος Κάδμοιο βοοσσόος ἔννεπεν Ἑρμῆς· 11, 149 : Βοοσσόον ἡνιοχῆα. Bast.] Βοοσσόῳ Hesychio μάστιγι et βούτῃ : uterque enim illorum agitat boves. [Codex βοοσσῶος· μάστιγι· καὶ βούτης. Recte corrigitur Βοοσσόῳ. Forma trisyllaba utitur Callimachus ab Schneid. indicatus fragm. 46 : Βουσσόον, ὅντε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί. G. Dindorf.]

[Βοοστασία. V. Βουστασία.]

[Βοοστάσιον. V. Βουστάσιον.]

[Βοόστασις. V. Βούστασις.]

[Βοόστικτος. Nonnus Dion. 5, 281 : Βοοστίκτου δὲ θυηλῆς πᾶσα πόλις στεφθεῖσα. Bast. Id in βοοκτίστου mutandum videbatur Schneidero.]

[Βοόστολος, ὁ, ἡ, A bove portatus. Nonnus Dion. 1, 66 : Βοόστολος ἔπλεε νύμφη. Indicavit Schneid. Ap. Nonnum βοοστόλος scriptum.]

Βοοσφαγία, ἡ, Boum mactatio, Epigr. [Anth. Plan. 4, 101 : Ἀλλ' οὐ τὴν ὀλοὴν γράψε βοοσφαγίην.]

Βοοτρόφος, ὁ, ἡ, Qui boves nutrit s. pascit, i. q. βουτρόφος. [Dionys. P. 558 : Βοοτρόφον ἀμφ' Ἐρύθειαν. Wakef. Id Nonno Dion. 14, 377 restituit Græfius : Βοοτρόφον εἰς ῥάχιν ὕλης, ubi legebatur βοότροχον. G. Dind.] Βουτρόφος, ὁ, Qui boves alit et pascit, Bubulcus. [Etymolog. M. p. 209, 54, ubi de Bute sacerdote et Butadis agitur, Καὶ βουτρόφος, τάξις, ὥς φασι, τῆς ἱερωσύνης, ἡ τρέφουσα τοὺς βοῦς, ὥστε θύεσθαι τοῖς θεοῖς δημοσίᾳ. Et Pollux 1, 249. G. Dindorf.]

[Βοότροχος lectio dubia. V. Βοοτρόφος.]

[Βοόφθαλμος. V. Βούφθαλμος.]

[Βοόω, ώσω, Bovem facio. Eustath. p. 70, 28 : Βοήσω μὲν τὸ τρανῶς φωνήσω, βοώσω δὲ τὸ μεταμορφώσω εἰς βοῦν. Quæ repetit Moschopulus Περὶ σχεδῶν p. 112. Indicavit Scottus. Grammaticum Hermanni p. 339 affert Schneiderus : Βοῆσαι μὲν τὸ τρανῶς φωνῆσαι, βοῶσαι δὲ τὸ εἰς βοῦν μεταποιῆσαι. Compositum ἀποβοοῦσθαι ex Eustathio vide suo loco. G. Dindorf.]

Βορὰ, ἡ, Ion. Βορὴ, Pabulum, Esca, Cibus, sed proprie brutorum; Aristot. Eth. 3, [10] : Ὁ λέων ... εὑρὼν ἢ ἰδὼν ἔλαφον ἢ ἄγριον αἶγα, χαίρει, ὅτι βορὰν ἕξει. Herodian. [8, 5] : Ῥίψαντες τὰ αὐτῶν σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν, εἴασαν τοῖς κυσί τε καὶ ὄρνισι βοράν. Ex Herodoto citatur et pro Cibo humano [1, 119 : Τῷ Ἁρπάγῳ ἐδόκεε ἅλις ἔχειν τῆς βορῆς]. Hinc Lat. Voro. [Æschylus Prom. 583 : Ποντίοις δάκεσι δὸς βοράν. Aristoph. Equit. 416 : Κυνὸς βορὰν σιτούμενος. De cibo humano Æschylus Pers. 490 : Ἡμᾶς ... ὑπεσπανισμένους βορᾶς, et sæpius Sophocles et Euripides. Βορῆς ἀλιδινέος ex Nonno Joann. p. 255, 10 afferunt Angl. Βορὰ πυρὸς ex Tatiano p. 78, 2 Hemsterh. ‖ Βορρὰ pro Βορὰ scriptum interdum in codd., ut apud Ælian. N. A. 14, 26; in Combefis. Auctar. Patr. vol. 2, p. 924, D; in Glossis in Jobum ap. Albert. ad Hesych. vol. 1, p. 743 : Βορράν· βρῶμα, ἤγουν θήραμα, ex aliis tamen codd. βορὰν afferentem. Quæ vix digna commemoratu essent, nisi in Epigr. in Apollonidem, Attali et Eumenis matrem, in Anth.

A Pal. 3, 14 legeretur, Ὅς σε δὴ αἵματι φύρσε κατάξια, θηρσὶ δὲ βορρὰν καὶ πτανοῖς ..., quod fortasse non est corrigendum transposito δὲ, θηρσὶ βορὰν δέ. G. Dind.]

[Βοράζω, a βορὰ derivatum Etymolog. M. p. 205, 7 interpretatur τρέφω, et p. 737, 21 βοράζω cum iota subscripto scribendum esse præcipit. Indicat Hemsterh.]

[Βόραθεν. V. Βόρραθεν.]

[Βορὰς, ἡ, Insectum, quod fruges devorat et corrodit. Aq. Amos. 7, 1. Schleusner.]

[Βορᾶς. V. Βορέας.]

Βόρασσος, ὁ, s. Βούρασσος, Fructus, qui clauditur Spathe, s. Elate, i. e. Palma suo involucro inclusa. Diosc. 1, 151 : Ὁ περιεχόμενος δ' ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται, ὑπ' ἐνίων δὲ βόρασσος. Pro quo Βόρασσος paulo post scriptum βούρασσος in Ald. Ed. : Ποιεῖ πρὸς ὅσα καὶ ὁ βούρασσος. [Nunc utrobique βόρασσος recte scribitur.]

[Βοράτη. V. Βόρατον.]

[Βορατίναι. V. Βόρατον.]

B [Βόρατον, τὸ, Cedri species. Diod. Sic. 2, 49 in descriptione Arabiæ felicis : Ἐν δὲ τοῖς ὄρεσιν οὐ μόνον ἐλάτη καὶ πεύκη φύεται δαψιλής, ἀλλὰ καὶ κέδρος καὶ ἄρκευθος καὶ τὸ καλούμενον βόρατον· ubi deteriores libri γύρατον vel ἀγύρατον. Wesselingius : « Βόρατον correxi, obsecundans Salmasio in Solin. p. 670 sic legendum decernenti ex libris; herbam enim Sabinam, hoc est βράθυ, vocatam etiam βόραθον tradere Diosc. Id quidem ego in Dioscor. non reperio, qui 1, 104 : Βράθυς, ἔνιοι βάραθρον καλοῦσι, prave fortasse et, uti vir eruditissimus censuit, emendandum : nec muto tamen sententiam, quia Lexicon Botanicum in Append. Glossar. Græc. Med. p. 41 : Βοράτη seu βόρατον, κέδρος μεγάλη καὶ ἀγρία κυπάρισσος· cui consentiunt Glossæ Nicomedis Iatrosophistæ apud Salmasium. » Idem βόρατον affert ex Symmach. Psalm. 103, 17 et βορατίναι ex Aquila Cantic. 1, 17.]

Βορβορέη, Cœnosa, Lutosa.

[Βορβοριανός. V. Βορβορῖται.]

Βορβορίζω, Cœnum refero : ut Diosc. 5 : Βορβορίζων

C ἐν τῇ γεύσει, Cœnum referens in sapore, i. e. Cœni saporem referens. Est etiam Cœno inquino. Ab Hesych. tamen exp. simpl. μιαίνω, i. e. Inquino, Cypriorum linguæ tribuente. Sed dicit etiam esse γογγύζω, Murmuro. [Schol. Nicandri Alex. 594 : Πνεύματα βορβορίζοντα ἀνειλεῖσθαι. Wakef.]

Βορβορῖται, Dii quidam hæretici quasi cœnosi, quod turpissimas libidines sacris suis immiscerent, VV. LL. [Βορβοριανοὶ vel Βορβορῖται, Hæretici Manichæorum sectatores, de quibus 6 Synod. Act. 2; Theodoretus Serm. 1; Epiphanius De hæret.; Auctor de initiis hæreseon num. 26 apud Coteler.; Scholiast. Basilic. ad lib. 21, p. 581. Ducang.]

[Βορβορόθυμος, ὁ, ἡ, Cœnosa mente, vox comica. Aristoph. ab Scotto citatus Pac. 753 : Διαβὰς βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς κἀπειλὰς βορβοροθύμους· ubi Scholiasta βαρβαροθύμους legisse videtur. Βόρβορον βαρβαρικὸν dixit Plato De rep. 7, p. 533, D. G. Dindorf.]

[Βορβορόχη. V. Βορβορόπη.]

Βορβοροκοίτης, In cœno cubans. [Homer. Batrach.

D 228 : Φιλτραῖον δ' ἄρ' ἔπεφνεν ἀμύμων Βορβοροκοίτης. G. Dindorf.]

Βορβορόπη, In meretricem jactatum ab Hipponacte, quasi sc. βορβορώδη τὴν ὀπὴν ἔχουσα. [Eust. p. 862, 45 : Βορβορόπη ὡς ἀκάθαρτος, παρὰ τὸν βόρβορον καὶ τὴν ὀπήν· p. 1329, 33 : Ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἄκαιρον εἰπεῖν καὶ ὅτι στόμα τὸ οὕτως ἀποπτύον ὄνθου λεχθείη ἂν καὶ βορβόρου ὀπὴ, ὅπερ κατὰ παλαιὰν ἱστορίαν συνθεὶς ὁ βαρύγλωσσος Ἱππῶναξ βορβορόπην ὕβρισε γυναῖκά τινα, σκώπτων ἐκείνην εἰς τὸ παιδογόνον ὡς ἀκάθαρτον. Suid. s. v. Μυσάχνη, ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ. ... Ἱππῶναξ δὲ βορβορόπιν καὶ ἀκάθαρτον ταύτην φησίν. Idem : Βορβόροπιν· χῆπον· σημαίνει δὲ καὶ τὸ μόριον. Valde speciosa Toupii conjectura est (Emend. vol. 2, p. 501) Hipponactem mulierem istam βορβορῶπιν dixisse : cui tamen quo minus plane assentiamur impedit Arcadius, qui βορβορόχη legisse videtur p. 107, 6 : Τὰ εἰς κη ὑπερδισύλλαβα τῷ ε ἢ τῷ ο παραληγόμενα σπάνιά εἰσιν· τὸ ἀλωπεκὴ ὀξύνεται, τὸ δὲ βορβορόχη βαρύνεται, καὶ τὸ φοθούκη (φοβόκη) ἡ ἀκαθαρσία. De altero Suidæ loco

Stephanus in indice Thesauri : « Apud Suid. in Ms. Cod. : Βορβόροπον, κῆπον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ αἰδοῖον. » Vulgatam scripturam habet Zonaras p. 396, nisi quod apographum unum βορβορόπτην præbet. G. Dind.]

Βόρβορος, ὁ, Cœnum, Limus. Plutarch. [Moral. p. 580] : Σύες ἀπαντῶσιν ἀθρόοι βορβόρου περίπλεοι. Sic et in Proverbio βόρβορος datur suibus : Ὗς ἐν βορβόρῳ κυλισθεὶς, ap. Naz. Et 2 Petr. 2, [22] : Ὗς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου. Lucian. Lexiph. [17] : Τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας κατήντλησάς μου. Proprie autem ἡ ἐκ τῆς βορᾶς κόπρος· quam exp. sequens subjunxi τῷ βορά. [Lucian. Prometh. c. 1, vol. 1, p. 23 : Εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλὸς, οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορός τις παρὰ μικρόν· ubi Hemsterhusius p. 24 : « Βόρβορος eo differt a πηλῷ, quod et male oleat et nulli sit usui, quum contra πηλὸς, terra liquore adfuso subacta, ad fingendum sit idoneus : a Platone in Theæt. p. 109, C memoratur πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν· hoc Latinis *lutum*, illud *cœnum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossæ veteres observant. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant. Aristoph. in Vesp. 248, 257, 259. » Dio Chrys. vol. 1, p. 178 : Πολύν τε καὶ ῥυπαρὸν βόρβορον. Ἐν βορβόρῳ κεῖσθαι apud inferos dicebantur qui non initiati sunt, sententia Orphica, de qua Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 137 ab Schæf. citatus. || Βόρβορος, fluvius Macedoniæ. In ambiguitate nominis lusit Theocritus Chius, de quo Plutarch. Moral. p. 603, C : Ἀριστοτέλην λελοιδόρηκε Θεόκριτος ὁ Χῖος, ὅτι τὴν παρὰ Φιλίππῳ δίαιταν ἀγαπήσας, εἵλετο ναίειν ἀντ' Ἀκαδημείας Βορβόρου ἐν προχοαῖς· ἔστι γὰρ ποταμὸς περὶ Πέλλην, ὃν Μακεδόνες Βόρβορον καλοῦσι. Eundem esse qui et Lydias dictus est suspicabatur Wessel. ad Itin. Hieros. p. 606. G. Dindorf.]

Βορβοροτάραξις, ὁ, Aristoph. I. [309,] q. d. Qui aliquid turbidum reddit tanquam cœnum, pro Eo, qui fœdum et turbulentum civitatis statum reddit : Ὦ Βορβοροτάραξι καὶ τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακώς. Dicitur autem βορβοροτάραξις quasi βορβοροταράκτης, inquit Bud. [Imitatur Liban. v. 2, p. 395 : Οὐ ῥῆμα ἀπαίδευτον, οὐ τὴν ἐν τοῖς ἄλλοις ἀσχημοσύνην ὀκνοῦντα, βορβοροτάραξιν ἀτεχνῶς. G. Dindorf.]

[Βορβορότης, ἡ, Œcumen. in Epist. cath. p. 342, F. Boisson.]

[Βορβοροφάγος, ὁ, ἡ, Cœnum vorans. Constant. Manass. Chron. p. 88, C : Ἄντικρυς τελματόβιος βορβοροφάγος χοῖρος. Boisson.]

Βορβορόω, Cœno obduco, In cœnum converto. Item Cœno contamino. Βορβοροῦμαι, pass. Aristot. : Ὕστερον δὲ δι' ἔνδειαν ὑγροῦ τοῦ τόπου βορβορωθέντος ἐγένετο λινόστρεα [λιμνόστρεα]. Apud Chrys. autem pro Contaminor cœno : in Ep. ad Coloss. 83 : Ταῦτα τὰ σηρικὰ ἱμάτια εὐτελέστερα φανεῖται ῥακίων βεβορβορωμένων. [In 1 Cor. 4, Serm. 13, T. 3, p. 320 : Διὰ τί μὴ καὶ ὅλον βορβοροῖς τὸ σῶμα; Seager. Cyrillum Hierosol. Præfat. p. 3, A affert Wakef. : Βεβορβορωμένην ἔχοντα τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις. Adde ex eodem Cyrillo p. 53, B : Βορβορούμεθα ταῦτα λέγοντες· p. 62 : Παραγγέλλει ταῦτα ἡ ἐκκλησία καὶ διδάσκει καὶ ἅπτεται βορβόρου, ἵνα σὺ μὴ βορβορωθῇς. G. Dindorf.]

[Nil. Ep. 25 : Ἀνθοῦσαν ῥοδοειδῶς μὴ βορβορῶσαι· et Anast. Sinaït. Hodeg. p. 16, 24 : Βεβορβορωμένην ὑπὸ τῆς πυρώσεως. Hase.]

[Βορβορυγή. V. Βορβορυγμός.]

Βορβορυγμός, ὁ, ut apud Dioscor. 6, [c. 21] : Βορβορυγμούς τε καὶ ψόφους μετὰ λειποθυμίας ἐπιφέρει· quod quidam interpr. Intestinorum tumultus et strepitus. [Frequens in medicorum scriptis vocabulum. Galen. vol. 9, p. 183 : Καλεῖται δ' οὗτος ὁ ψόφος (ὁ βορβορυγμὸς) τοῦ πνεύματος, ὅταν μὴ μέγας ᾖ μηδὲ πολὺς, σὺν ὑγρότητι δέ τινι μετρίᾳ κινούμενος ἐπὶ τὰ κάτω. Hippocrates a Wakef. citatus p. 40, 27, (adde p. 164, E) : Βορβορυγμὸς ἐγγενόμενος ἐν τῷ ὑποχονδρίῳ. Rufus Ephes. p. 262; Synesius De feb. p. 158 : Αἰσθάνεται φύσος καὶ βορβορυγμόν. Lucian. Lexiph. c. 20, vol. 2, p. 345 : Πολὺς βορβορυγμός. Apud Clement. Alex. p. 219 libros inter γαστέρων βορβορυγμὸν et κορκορυγμὸν variare ab Hemsterh. annotatum : de quo vide s. v. Κορκορυγμός. Suidas : Βορβορυγμός· ὁ ἦχος τοῦ ὕδατος ἐπιφερόμενος· « ἡ φάρυγξ ἐκελάρυζε, καὶ πολὺς ἐν τῷ στόματι ἦν βορβορυγμὸς » ἀντὶ τοῦ ἦχος ἐκ τοῦ στόματος· σύνθημα δέ ἐστι τοῖς καμήλοις τοῦ καθίζεσθαι ὁ τοιοῦτος ἦχος. Quæ ex Iamblichi Babylonicis excerpta esse ostendit Toupius Emend. vol. 1, p. 335. G. Dind.] Et Βορβορυγή, ἡ, Strepitus ille. [Hesychius : Βορβορυγή· ποιός τις ἦχος, ὃν καὶ κορκορυγὴν καλοῦσιν.]

Βορβορύζω, Strepitum edo : sed peculiariter de intestinis murmurantibus s. crepitantibus. [Hesychius : Βορβορίζει· γογγύζει, μολύνει. Κύπριοι. Vid. composita Ἀνα... Δια... Ὑποβορβορύζω. || Aliam formam βορβορύττω ex Psello in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 216 indicat Osann. : Δυψῆν ἀνάγκη, βορβορύττειν πολλάκις.]

Βορβορώδης, ὁ, ἡ, Cœnosus, Cœno plenus, Cœnum referens. Plato [Phædon. p. 111, E] : Πηλοῦ βορβορωδεστέρου. [Hippocrates p. 43, 39 : Ὕφαιμόν τε καὶ βορβορῶδες πῦον. Idem p. 1252, A : Οὖρα παχέα, θρομβώδεα· ad quem locum Galenus vol. 9, p. 179 : Ἔνιοι οὐ θρομβώδεα γράφουσιν, ἀλλὰ βορβορώδεα, καθάπερ καὶ ὁ Νουμισιανὸς καὶ ὁ Διονύσιος, εἰ μὲν καὶ δυσωδίαν τινὰ συνενδεικνύμενοι διὰ τῆς λέξεως, πλέον τι τῶν ἄλλων δηλοῦντες· εἰ δ' ὡς τοῦ πάχους τὸ ποσὸν, οὐδὲν περιττότερον ἐν τῷδε διδάσκοντες. P. 50, 10 : Ἀπὸ ὀδμέων βορβορωδέων ἢ ἐλωδέων. Parum accurate Phrynichus hunc usum vocabuli ab ὀδοὺς derivat in Bekkeri Anecd. p. 29, 30 : Βορβορώδη· παρὰ τὸν βόρβορον καὶ τὸν ὀδόντα, τὸν δυσώδη τὸ στόμα. Βορβορώδη ἀποφορὰν dixit Strabo a Bastio indicatus 12, p. 580. Βορβορώδη ἰκμάδα idem 17, p. 793. Βορβορώδη πίτταν Theophr. H. P. 9, 2, 3. Θάλασσαν βορβορώδη Menander apud Athen. 7, p. 303, C. Ἐρυγὰς βορβορώδεις Paulus Ægin. p. 93, 5. Ἰλὺν βορβορώδη Xenocrates in Matthæi Medicis p. 21. Βορβορῶδες κῦμα ex Schol. Nicandri Ther. 569 affert Wakef. Βορβορώδη ἀκαθαρσίαν ex Geopon. 2, 22, 2, p. 153, Kallius. Idem citat Clement. Alex. p. 395 : Ἀνθρώποις ἐναγεῖ καὶ βορβορώδει βίῳ κυλινδουμένοις. G. Dindorf.]

[Βορβορῶπις. V. Βορβορώπη.]

Βορβορωπὸν, Hesychio est Quod cœni speciem refert, unde et pro Fœdo ponitur. [Αἰσχρὸν, βορβόρῳ ἐμφερές.]

[Βόργης. V. Βόγης.]

[Βόρδων, ὁ, Burdo, Asinus. Aetius 12, 42; Achmet. Oniroer. c. 235. Weigel. Vide exempla Ducangii.]

[Βορεάδης, ου, ὁ, patronymicum a Βορέας : vid. Etymolog. Havn. in Blochii annot. p. 1007.] Βορεάδαι, Filii Boreæ, Zethus [Zetes] et Calais, Schol. Apoll Rh. [1, 1304; 2, 1, 285; Dio Chrys. vol. 1, p. 178 a Wakef. citatus : Ὁποίους τοὺς Βορεάδας ἐνεθυμήθησάν τε καὶ ἔγραψαν οἱ γραφεῖς, ἐλαφρούς τε καὶ μεταρσίους, ταῖς τοῦ πνεύματος αὔραις συνθέοντας. Diodor. Sic. 4, 44 : Τοὺς ἐπικαλουμένους μὲν Βορεάδας, ἀδελφοὺς δὲ ὄντας Κλεοπάτρας. G. Dindorf.]

[Βορέαθεν. V. Βόρραθεν.]

[Βορεὰς, άδος, ἡ, Boreas, Boreæ filia Cleopatra. Sophocles Antig. 985 : Βορεὰς ἅμιππος. || Borealis. Æschylus fragm. 181 : Βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοάς. G. Dindorf.]

Βορέας, ου, ὁ, Boreas, Aquilo. Od. E, [296] : Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων· Ξ, [253] : Ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ. H. v. a βορὰ deductam fuisse, ap. Etym. [p. 205, 7; Eustath. p. 193, 20] legimus, et quidem duabus rationibus : vel quod nos βορᾶς avidiores ac edaciores reddat, vel quod frugibus incrementum præbens, βορὰν, Alimentum, nobis ministret. Affert autem et alia etyma : sed, quum nunc illud sequar, quod βορέας a βορὰ dedu it, quippe qui nomini βορὰ id subjungam, e duabus hujus etymi rationibus priorem illam rationi magis consentaneam mihi videri dico. Ceterum βορέας dicitur etiam Pars, a qua flat βορέας, Pars aquilonaris, i. e. septentrionalis; ut Thuc. Πρὸς βορέαν τῆς πόλεως exp. Ad septentrionalem urbis partem. [Sequentia ex indice.] Βορέης, Ion. pro βορέας dicitur ap. poetas imprimis. Βορέω, Poet. pro βορέαο s. βορέου, Od. Ξ, v. ult. : Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Βορῆς, Ion. pro βορᾶς s. βορέας, Herod. 2, [101] : Πρὸς βορῆν ἄνεμον. [Duplex usitata est hujus nominis forma, altera simplici scripta ρ, du-

plici altera. Illam Homericis exemplis firmavit Stephanus estque constans ejus apud Herodotum, frequentissimus apud omnis generis poetas usus. Sophocles Trach. 113 : Ἢ νότου ἢ βορέα. Aristoph. Vesp. 1124 : Οὐδ' ὁ βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο. Theocrit. 25, 91 : Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρηκὸς βορέαο. Duplicis ρ antiquissima exempla Buttmannus in Gramm. vol. 2, p. 396 agnoscere sibi videbatur in locis Homericis Il. I, 5 : Βορρῆς καὶ Ζέφυρος, τώτε Θρήκηθεν ἄητον· Ψ, 195 : Βορρῇ καὶ Ζεφύρῳ· quanquam utrobique in libris plerisque omnibus Βορέης et Βορέῃ scriptum, unde factum ut hos versus inter ἀκεφάλους numeraverint grammatici. Eadem discrepantia in versu Eratosthenis ap. Athen. 2, p. 36, F : Βορρῆς ἠὲ νότος, ubi Clemens Alex. p. 183 βορέης. In scriptis prosaicorum perpetua librorum fluctuatio inter Βορέας et Βορρᾶς est. Ita apud Thucydidem 6, 2 libri, ut videtur, omnes πρὸς βορρᾶν, sed πρὸς βορέαν 2, 96; 3, 4 aliisque in locis, κατὰ βορέαν 6, 104. Apud Xenoph. Anab. 5, 7, 7 in eadem sectione primum βορέας, deinde βορρᾶς. Eandem librorum inconstantiam in Arriano notavit Ellendtius vol. 1, p. 124. Apud Theophr. adjectivum πρόσβορρα aliquoties in πρὸς βορρᾶν corruptum est : quos locos v. s. Πρόσβορρος. Quod ad terminationem vocabuli attinet, constans apud epicos scriptura est βορέης, in genitivo autem et βορέω et βορέαο. Apud Herodotum aliosque scriptores Ionicos modo soluta forma βορέης modo contracta βορῆς scribitur, libris interdum eodem in loco utramque præbentibus : vide Herodoti 2, 99, 101, 149; 4, 37; 6, 44, 139; 7, 189. Genitivus βορέω legitur 3, 102, paucis tantum libris βορέου præbentibus. In Attica et vulgari dialecto βορέας βορέου (interdum βορέα, ut in Sophoclis versu supra allato) et βορρᾶς βορρᾶ usitatum est : nam βορᾶς quod apud Etymolog. M., Arcad. p. 22, 15 (ubi cod. Havn. βορρᾶς) et alios quosdam grammaticos legitur, propter etymologicam rationem scriptum est, quam Stephanus supra exposuit. Genitivum insolentiorem βορροῦ ex Aristonymo annotavit Hesychius, emendatus a Bastio ad Gregor. Cor. p. 38 : Βορροῦ· τοῦ βορέου· ἡ γενικὴ παρ' Ἀριστωνύμῳ. Non infrequens pluralis numeri usus βορέαι vel βορραῖ, cujus exempla aliquot vide apud Ellendtium l. l. et Schæfer. ad Schol. Apollonii Rh. p. 173, 665. || Βορέας, nomen proprium Boreæ, Orithyiæ mariti. Herodotus 7, 189 : Βορῆς ἔχει γυναῖκα Ἀττικὴν Ὠρειθυίην τὴν Ἐρεχθέος. Βορέας apud Apollod. 3, 15 et alios plurimos. || Scolii nomen. Hesychius : Βορέας· σκολιόν τι οὕτως ᾀδόμενον ἔλεγον· καὶ ἄνεμος. G. Dindorf.]

Βορεασμοί, οἱ, Athenis erant ἑορταὶ καὶ θοῖναι, ἃς ἦγον τῷ Βορέᾳ, ἵνα ἄνοτοι [codex ἀν.τοι litera erasa : unde Schowius ἄνετοι] πλέωσιν [πνέωσιν], Hesych. Festa et epulæ institutæ in honorem Boreæ, ut eo propitio et secundo silerent austri in navigatione.

Βορέηθεν, ap. poet., A parte septentrionali. Ad verbum, A Borea. [Dionys. Perieg. 79 : Ἀρξάμενοι βορέηθεν. G. Dindorf.]

[Βορέηνδε, Boream versus. Dionys. Perieg. 137 : Συρόμενος βορέηνδε Προποντίδος ἔνδοθι πάσης. Idem 438, 609, 785, 1037. G. Dindorf.]

Βορεῆτις, ἡ. Βορεήτιδες ἀκταὶ, Aquilonaria litora; e Dionys. P. [243, 565. Altero in loco libri fluctuant inter βορεώτιδας et βορεήτιδας. Βορεῶτις ex Pauli Silent. Ecphr. 163 affert Schneid.]

Βορειαῖος, α, ον, Borealis, Aquilonaris, i. q. βόρειος, ut βορειαίης νιφάδος in Epigr. [Leonidæ Tarent. in Antholog. Planud. 4, 230.]

Βορειὰς, ἡ, Poet. pro ἡ Βόρειος. Ion. pro eodem βορηϊὰς dicitur : unde Epigr. βορηϊάδα, Borealem. [Orph. Argon. 736 : Βορειάδος ἀντίον ἄρκτου. Wakef. Nonnus 43, 235 : Ψευδαλέον ψιθύρισμα βορειάδι σύριζεν αὔρῃ. Βορηὶς idem 33, 211 : Βορηΐδι σύνδρομος αὔρῃ. Bast.]

[Βορείγονος, ὁ. Lycophro v. 1253 : Κτίσει δὲ χώραν ἐν τόποις Βορειγόνων, i. e. Aboriginum. Scott.]

[Βορεινὸς, ἡ, ὸν, Borealis, Aquilonaris. Apollonius De syntaxi p. 94, 15 Bekk. : Βορεινοῦ ὕψους. Geminus in Petavii Uranol. p. 7 : Βορεινὴ στάσις et paullo post βορεινῷ τριγώνῳ. Cyrillus Scythop. in Vita Euthymii in Analectis Benedictin. p. 15 : Ἐν τῷ βορεινῷ τοῦ χειμάρρου κρημνῷ. Interdum βορινὸς scripserunt librarii, ut apud Basilium ab Schneid. citatum vol. 1, p. 66, E : Ἐπὶ τὴν βορινὴν ἐπείγονται θάλασσαν· sed brevi post p. 67, B : Ἡ βορεινὴ θάλασσα. Cyrill. V. Sabæ p. 276 : Εὑρὼν ἐν τῷ βορινῷ κρημνῷ σπήλαιον, ubi βορεινῷ corrig. ex cod. Colbertino. G. Dindorf.]

[Βορειόθεν, A Borea, Ab Aquilone. Nonnus a Bastio citatus 6, 127 : Εἰς λίβα πομπεύουσα βορειόθεν ἀγκύλον ὕδωρ.]

[Βορειολιβικός. V. Βορρόλιψ.]

Βορεῖον, τὸ, Hesychio γαστὴρ ἐσκευασμένη πως.

[Βόρειον, τὸ, Boreum, mons Arcadiæ. Pausan. 8, 44, 4, ubi cod. Mosq. Βόριον. || Promontorium Syrtis. Strabo 17, p. 836. G. Dindorf.]

[Βορειόνεω. Oppianus Cyn. 2, 623 : Παῖδε Βορειόνεω (Βορείαο Guietus) Ζήτης Κάλαΐς τε κλεεννώ. Conf. Ὠρειόνεος. Angl.]

Βόρειος, ὁ, ἡ [et εία, ειον. Eustath. ad Dion. 609 : Βορεία νῆσος. G. Dind.], Borealis, Aquilonaris; ut βόρεια πνεύματα, Theophr. [Diodor. 20, 74 : Πνεύματος ἐπιγενομένου βορείου. Schæf.] βόρειος θάλασσα, Ad Boream spectans; βόρειον κλίμα, Aristot. [Geopon. 2, 14, 6 : Βορείους ἡμέρας. Soph. OEd. Col. 1240 : Βόρειος ὥς τις ἀκτά. Βόρειον τεῖχος Aristophanes apud Harpocrationem s. v. διὰ μέσου τεῖχος. Dionysius Perieg. a Wakef. citatus 283 : Ἧχι βορείου ὠκεανοῦ κέχυται ψυχρὸς ῥόος· et superlativo gradu idem 12 : Ἔνθα βορειότατος πέλεται μυχὸς Αἰγύπτοιο. Manetho 4, 241, septentrionales stellas dicens : Ἠὲ κατ' ἰχθυόεντα βορειοτάτην τε χορείην.] Et τὸ βόρειον, sub. illud κλίμα aut μέρος, Aquilonaris pars s. Septentrionalis, Septentrio. Et pro eod. τὰ βόρεια plur., quod exp. Septentrionales partes. Βορήϊος, ap. poet. pro βόρειος, Apoll. Rh. 1, [211], υἷες. [Phœnix ap. Athen. 11, p. 495, E : Τρέμων οἷόν περ ἐν βορηΐῳ νωδός. Schneid. Herodot. 4, 37 : Βορηΐη θάλασσα. Sequentia ex indice Thesauri.] Βορρεῖον, ap. Xen. K. 577, pro βόρειος κατάστασις τοῦ ἀέρος, Borealis constitutio aeris, Boreale cœlum, vel potius pro βόρειον πνεῦμα : Ὅταν μὲν ἐπινίφῃ καὶ ᾖ βορρεῖον. [In loco Xenophontis Cynegetici 8, 1 recte libri nonnulli βόρειον. Dubiæ auctoritatis sunt formæ Βόρρειος et Βόρρεος, de quibus vide s. v. Βορραῖος, et Βόριος, ut in Cyrill. V. Sabæ p. 262 : Κατὰ τὸ βόριον μέρος, ubi βόρειον codex Colbert. Neque βόρεος ex Arato 250 afferre debebat Schneiderus : Αὐτὰρ ὅγ' ἐν βορέῳ φέρεται περιμήκετος ἄλλων. Ubi recte alii libri genitivum βορέω præbent. Βορίοις ex βορέαις corruptum in libris pluribus ap. Strabon. 7, p. 309. G. Dindorf.] || Item βόρειον, Herba s. Frutex, alio nomine ἑλλεβορίνη, VV. LL. [Hoc ex Dioscoride 4, 109 (107), ubi alii libri βόριον. G. Dindorf.]

[Βορειοτέρως, Magis ab aquilone. Ptolemæus in φάσεσιν ἀπλ. ἀστ. in Fabricii Bibl. Gr. v. 4, p. 427. Kall.]

[Βορειτηνὸς, ἡ, ὸν, Boritenus, unde Βορειτηνὴ Diana culta a Thyatirenis, de qua v. Wessel. ad Antonini Itin. p. 336. G. Dindorf.]

[Pro hoc nomine Smithius, Durandus, aliique, minus bene legebant Ὀρειτινὴ s. Ὀρειτηνή. Cf. Eckhel Doctr. num. t. 3, p. 121. Hase.]

[Βορεὺς, ὁ, i. q. Βορέας. Hujus formæ apud epicos nonnisi de casibus obliquis Βορῆος, Βορῆι, Βορῆα exempla videntur exstare, ut apud Aratum 430, 829, 882, 1083; Nonnum Dionys. 1, 442; 2, 529, 688; 6, 116; 12, 316; 39, 112, 201, 350; 47, 360, et, quem Schæf. affert, Agathiam in Antholog. Palat. vol. 1, p. 76, v. 90. Quod apud Alciphronem 1, 1 legitur ἐπέπνεον ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων οἱ βορεῖς, non habeo quo antiquiore exemplo confirmem quam Joannis Malalæ p. 492, 12 : Βορεῖς δὲ πολλοὺς φυσῆσαι. Ducas Hist. Byz. p. 55, D : Ἀνέμου δὲ βοραίου πνεύσαντος, ubi editor βορραίου in margine posuit, quod commendatur loco simili p. 167, C : Ἀνέμου πνεύσαντος βορραίου. Βορέος tamen vel βορέως qui præferet, utetur alio loco, p. 151, B : Βουλομένων ἆραι τὰς ἀγκύρας, ὁ βορρέας αὐτοὺς ἐνεπόδιζε ... τοῦ βορρέως σὺν καταπρανοῦς πεσόντος καὶ νότου ἄρξαντος πνεῖν... Βαρέος ἀνέμου legitur p. 187, B : Καὶ ἰδοὺ λαῖλαψ βαρὺς καὶ ἦχος πνευμάτων πολὺς, ἀνέμου βαρέος πνέοντος καὶ τὴν θάλατταν ἀναμοχλοῦντος. G. Dind.]

[Βορεύω. Theophrastus De sign. 4, 4, p. 798 ed. Schneid. : Καὶ ἐὰν χειμῶνος βορεύοντος βοῤῥᾶθεν ὑπόληψις γένηται λευκή· ... ubi Coraes βορείου ὄντος corrigebat. G. Dindorf.]

[Βορεῶτις. V. Βορεῆτις.]

[Βόρζος, Borzus, nomen Persæ apud Polyæn. 7, 40, ubi alii Ὀδόρζος. G. Dindorf.]

[Βορηιάδης, ὁ, patronymicum a Βορέας. Phanocles ap. Stobæum Florileg. 64, 14, vol. 2, p. 476 : Ἐκ θυμοῦ Κάλαϊν στέρξε Βορηιάδην. Antipater in Antholog. Palat. 9, 550 : Σὲ γὰρ προπάροιθεν ἔθηκαν κλάζεσθαι πτηνοὶ ... Βορηιάδαι. Hæc attulit Schæf.]

[Βορήϊας. V. Βορειάς.]

[Βορήϊος. V. Βόρειος.]

[Βορηΐς. V. Βορειάς.]

[Βορῆς i. q. Βορέας, quod vide.]

[Βορῆς, ὁ, Bores, canis Actæonis. Apollodorus 3, 4, 6. G. Dindorf.]

Βορθαγορίσκια, Hesychio χοίρεα κρέα, Porcinæ carnes : et μικροὶ χοῖροι Laconibus βορθάκοι. Infra ὀρθαγορίσκοι dicuntur iidem Porcelli. [Βορθαγορίσκεια Schneiderus. V. s. v. Ὀρθαγορίσκος.]

[Βορθάκοι. V. Βορθαγορίσκια.]

[Βοριάδης, ὁ, Boriades, n. pr. Ætoli ap. Thucyd. 3, 100. G. Dindorf.]

[Βορίανθος, ὁ, Borianthus, nomen pr. de quo Suidas s. h. v. ex Dione Cassio, in Maji Collectione vol. 2, p. 468. G. D.]

[Βορινὸς scriptura vitiosa pro Βορεινὸς, quod vide.]

[Βόριον. V. Βόρειος.]

Βορμάξ, Hesychio μύρμηξ, Formica. Infra Βύρμαξ.

[Βορμίσκος, ὁ, Bormiscus, locus Macedoniæ, ubi Euripides ab canibus laceratus esse narrabatur. Gentile Βορμίσκιος. Steph. Byz. Apud Thucyd. 4, 103 Βρομίσκος, libris nonnullis βρωμίσκος præbentibus. G. Dindorf.]

[Βόρμοξ. Βόρμος. V. Βρόμος.]

[Βόρξ. Grammat. cod. Barocc. f. 303 apud Cramerum : Τὰ εἰς ξ μονοσύλλαβα ἔχοντα ἕν τι τῶν φύσει βραχέων διὰ τοῦ κ κλίνεται, κρὲξ κρεκὸς, βόρξ βορκὸς, κρὸξ κροκὸς, ἔνθα (ἔνθεν) ἡ αἰτιατικὴ « πολλὴν κρόκα » (Hesiod. Ἔργ. 536), πρὸξ προκός. Τί οὖν τὸ φλόξ; οὐκ ἔστι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ λὲξ λεγός· ἐπεὶ ταῦτα ῥηματικά εἰσι, τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ φλέγω, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ λέγω.]

[Βοροποιὸς, ὁ, ἡ, Comedere faciens. Eustathius p. 1538, 30 : Ὕδωρ βορὸν παρ' Ἀσκληπιάδῃ τὸ βοροποιὸν διὰ ψυχρότητα καὶ τὴν ἐντεῦθεν συμπίλησιν τοῦ αἵματος καὶ τὴν ἐκεῖθεν κενεαγγίαν. Angl.]

Βορὸς, ὰ, ὸν, vel βόρος, ut alii [male. Arcadius p. 64, 24 : Τὸ βορὸς ὁ πολλὰ ἐσθίων ... ὀξύνεται. G. D.], Edax. Unde superl. βορώτατος, Lucian. [Timon. c. 46] : Γυπῶν ἁπάντων βορώτατε καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε· quibus nomm. parasitum quendam insignit Timo. [Aristophanes Pac. 38 : Μιαρὸν τὸ χρῆμα καὶ κάκοσμον καὶ βορόν. Posidippus apud Athen. 10, p. 414, D : Φυρόμαχον τὸν πάντα φαγεῖν βορόν. Hippocrates p. 267, 18 : Τὰ βορὰ καὶ πολὺ ἕλκοντα γάλα (παιδία). Adamantius a Wakef. indicatus p. 386 : Βοροὶ καὶ γαστρίμαργοι γίνονται· ubi Polemo in loco simili μωροὺς nominat. Synesius De provid. p. 104, C : Ἡμερῶν συχνῶν οὐ προσηνέγκατο σῖτον, καίτοι βορώτατος ὤν. || Βορὸν ὕδωρ, Vorax aqua, h. e. appetentiam cibi excitans, ex Asclepiade attulit Eustathius, cujus locum vide s. v. Βοροποιός. Hippocrates p. 1180, C : Ὕδωρ βορὸν καὶ ἀγρυπνίη βορόν. Ad quem locum Galenus : Καλοῦσι γὰρ καὶ νῦν ἔτι συνήθως οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν ἅπαντες Ἕλληνες ἀνθρώπους βοροὺς τοὺς πολλὰ δυναμένους ἐσθίειν. G. Dindorf.]

[Aristoteli Physiogn. 6, p. 810, 19 qui majus habent τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ πρὸς τὸ ἀκροστήθιον, dicuntur βοροὶ, ὅτι τὸ τεῦχος μέγα ἔχουσιν ᾧ δέχονται τὴν τροφήν. Hase.]

[Βόρος inter synonyma ἀειζώου est apud Dioscor. 4, 89 (88), ubi codex Vindob. βόριος. G. Dindorf.]

[Βορότης, ἡ, Voracitas. Eustath. p. 1622, 7 : Λέοντος βορότητι. Wakef. Eustathius Opusc. p. 91, 26 : Ἵνα καταγελῷεν αὐτοῦ εἰς βορότητα καὶ οἰνοφλυγίαν. G. Dindorf.]

[Βοῤῥά. V. Βορά.]

Βοῤῥάζων, Hesychio ψοφῶν, Strepitans.

A Βόῤῥαθεν, A Borea, Ab Aquilone. Quo adverbio utitur et Theodoretus H. E. 4, [vol. 3, p. 1004, ed. Schulz. Apud Hippocratem ab Schneid. citatum p. 353, 49 et 50, βοράθεν scribitur. Apud Theophr. De sign. 1, 11; 21; 22, βοῤῥάθεν, sed βόῤῥαθεν in eodem libro 2, 8; 4, 4 (quo altero loco editio Heinsiana βορέαθεν, ut ap. Georg. Pachym. in Hist. Mich. Pal. p. 119, B : Τῶν βορέαθεν μειρακίσκων.). Vera scribendi ratio βοῤῥᾶθεν est quam ex Diogene Laert. p. 197 affert Bastius.]

[Βοῤῥαῖος, α, ον, et ὁ, ἡ, Borealis, Aquilonaris. Æschylus Sept. c. Th. 527 : Πέμπταισι προσταχθέντα βοῤῥαίαις πύλαις, ubi libri plerique, in quibus Mediceus, βοῤῥέαις, alii βορέαις, pauci βοῤῥείαις. Schol. : Ταῖς ἀπὸ Βοῤῥαίου (Βορέου) καλουμέναις. Diodorus in Antholog. Palat. 6, 245 : Αἰθλαπι βοῤῥαίῃ. Philippus in eadem 9, 561 : Βοῤῥαίου Σκυθίης. Antyllus in Matthæi Medicis p. 228 : Οἱ δὲ βοῤῥαῖοι (ἀέρες) ὑγιεινότατοι. G. Dindorf.]

[Βοῤῥαπηλιώτης, ὁ, Aquilo. Procli Paraphr. Ptolem. 2, 4, p. 94, 96. Struve.]

B [Βοῤῥαπηλιωτικὸς, ἡ, ὸν, Aquilonaris. Procli Paraphr. Ptolem. 1, 21, p. 58; 2, 3, p. 85, 87; 2, 4, p. 96. Struve.]

Βοῤῥᾶς i. q. Βορέας. [Quod vide.]

[Βοῤῥεῖον lectio vitiosa : vide Βόρειος.]

[Βόῤῥειος forma dubia : vide Βόρειος.]

[Βόῤῥεος forma dubia : vide Βοῤῥαῖος.]

[Βοῤῥόλιψ, βος, ὁ, Caurus. Proclus Paraphr. Ptolem. p. 87, 94, unde βοῤῥολιβικὸς, ἡ, ὸν, quod ibid. p. 56, 85, 99, βορειολυβικός, βοῤῥολυβικὸς, βοῤῥολιβυκὸς, scriptum. Struv.]

[Βόρσιππα, τὰ, Borsippa, urbs Assyriæ, Dianæ et Apollini sacra. Strabo 15, p. 739, ex eoque Steph. Byz. Gentile Βορσιππηνὸς, quo Strabo utitur, et Βορσιππεὺς, quod ex Arriano affert Steph. Byz. Qui feminino quoque genere hoc nomen efferri annotavit. Βόρσιππος et Βορσιππηνῶν πόλις ap. Joseph. c. Apion. 1, 20, p. 452, A. G. Dindorf.]

Βορσὸν, Hesychius Eleis esse dicit σταυρὸν, Palum.
C [Dictum pro Ὀρσὸν (h. e. ὀρθὸν) animadvertit Kusterus. Sic Βωρθία pro Ὀρθία.]

Βόρταχος, Hesychio βάτραχος, Rana. Gal. vero Lex. Hippocr. βοτράχου ex Hippocr. affert pro βατράχου positum : sed addens, quosdam scribere aperte βατράχου. [Vide quæ s. v. Βάτραχος dicta sunt.]

Βόρυες, Boryes, animalia quædam in Libya bovis magnitudine, teste Herodoto 4, [192]. Haud scio an eadem quæ ὄρυες.

[Βόρυζα, πόλις Ποντική· τὸ ἐθνικὸν Βορυζαῖος, Steph. Byz. Ex Hecatæo Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 31, 25, πόλις Περσική. G. Dindorf.]

[Βορύπαστον lectio suspecta. Vide Βουμανίς.]

[Βορυσθένης, ὁ, Borysthenes. Πόλις καὶ ποταμὸς τοῦ Πόντου. ... Οὕτω καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πρὸ τῆς Ἕλλης ἐκαλεῖτο. Ἔστι καὶ πόλις Ἑλληνὶς πρὸς ἑσπέραν, Μιλησίων ἀποικία, ἣν οἱ μὲν ἄλλοι Βορυσθένην, αὐτοὶ δὲ Ὀλβίαν, Steph. Byz. Urbis nomen Βορυσθενὶς ap. Ptolem. 3, 5, et insula Βορυσθενὶς ibid. c. 10. Urbem *Borysthenida* dixit etiam Mela 2, 1, 6. Gentile Βορυσθενίτης et Βο-
D ρυσθενῖτις. Βορυσθενείτης apud Herodot. 4, 17, 18 aliisque in locis : quanquam Βορυσθενείτης inusitatum esse affirmat Steph. Byz. Βορυσθενητικὸς (i. e. Βορυσθενιτικὸς) in codd. inscribitur Dionis Chrysost. oratio 36. || Βορυσθένης, nomen equi Hadriani ap. Dion. Cass. 69, 10, p. 1159, 73. G. Dindorf.]

[Βορυσθενὶς, ίδος, ἡ, Borysthenis, nomen Musæ, filiæ Apollinis, quod ex Eumelo Corinthio memorant grammaticus ap. Ruhnk. Epist. crit. p. 222, Tzetz. ad Hesiod. p. 23 Gaisf., Eudocia p. 294. G. Dind.]

[Βόρυχος. Theognost. Can. 428 in cod. Barocc. : Τὰ διὰ τοῦ υχος, βόρυχος. Cramer. Fortasse ex Μόρυχος corruptum. G. Dindorf.]

[Βόρχος, ὁ, Borchus. Antiphilus Byz. in Anthol. Pal. 7, 622 : Βόρχος ὁ βουποίμην. G. Dindorf.]

[Βορῶς, Voraciter. Hesychius ab Hemsterh. citatus : Ἀφθίβορον· ὁ βορῶς ἐσθίων· ubi Kusterus Athenæi locum affert 5, p. 186, C : Ἐνὶ τῶν βορῶς ἐσθιόντων.]

[Βοσίραρα, τὰ, Bosirara, urbs Ægypti. Gentile Βοσιραρήτης. Steph. Byz. Immo Βοσιραρίτης.]

Βόσις, εως, ἡ, Pastus, Cibus. Il. T, [267]: Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα Ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσι. [Oppianus Cyn. 3, 174: Καὶ βόσιος χατέουσα. Quintus Smyrn. 1, 327: Οἰωνοῖς δὲ βόσις καὶ θηρσὶ θανόντες κείσεσθε. Wakef.]

Βοσκάδιος, α, ον, Pascua carpens, Altilis: sic enim interpr. quidam ap. Nicandrum [Alex. 228]: Βοσκαδίης χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα.

Βοσκὰς, άδος, ἡ, Pascens, Pastui indulgens. Nicander [Ther. 782]: Φορέει δέ τε βοσκάδα νηδὺν Εὐρείαν· [et Alexiph. 293]: Βοσκὰς ὀρταλὶς, i. e. νομὰς ὄρνις, Schol.

Βοσκὰς, άδος, ἡ, est et Avis marina s. palustris, similis anati, minor tamen, ut scribit Aristot. H. A. 8, 3, quam videtur intelligere Colum. 8, 15 scribens, Clausæ pascuntur anates, querquedulæ, boscides, phalerides, similesque volucres, quæ stagna et paludes rimantur. [Gl. Quercedulus, βοσκάς. Hesych.: Βοσκάς· φασκίας. Αἴθυες (λίθιον codex)· ubi Alberti φασκὰς corrigit. Βοσκάδας et φασκάδας distinguit Athenæus 9, p. 395, ubi de anatum speciebus agit. Apud Aristotelem pravo accentu βόσκας a nonnullis scribi supra monitum est in Βάσκας. Recte Eustath. p. 978, 5: Ὥσπερ ἐκ τοῦ βόσκω βοσκὰς βοσκάδος, ὄρνεον ἧττον, φασὶ, νήττης, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ φέρβω φορβὰς φορβάδος. G. Dind.] || Est etiam Picis aridæ species quædam, de qua Diosc. 1, 97: Γίνεται δ' αὐτῆς ἡ μέν τις ἰξώδης, βοσκὰς καλουμένη· ἡ δὲ, ξηρά.

[Βοσκέω. V. Βόσκω.]

Βοσκὴ, ἡ, Pastus, Pabulum: τροφὴ, Hesych. [Æschylus] ap. Athen. [13, p. 600]: Ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς Μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον δημήτριον. [Æschylus Eumen. 266: Ἀπὸ δὲ σοῦ βοσκὰν φεροίμαν πώματος δυσπότου. Eurip. Hel. 1347: Ποίμναις δ' οὐχ ἵει θαλερὰς βοσκὰς εὐφύλλων ἑλίκων. Schol. Apollon. Rh. 3, 1085: Οἱονεὶ ἐπιτήδειον πρὸς βοσκὴν, ubi Schæf. p. 256: « Sic hæc vox vulgo scribitur. V. Thomas Mag. p. 628; Valckenar. Diatrib. in Euripid. Fragm. p. 52, A et Musgrav. ad Euripid. Helen. v. 1351. Sed mihi analogia poscere videtur, ut scribamus βαρυτόνως βόσκη· nam est i. q. βόσκησις. » Angl. Aristot. H. A. 9, 40: Οἱ δὲ βασιλεῖς (apes dicit) οὐ πέτονται ἔξω, ἐὰν μὴ μετὰ ὅλου τοῦ ἑσμοῦ, οὔτ' ἐπὶ βοσκὴν οὔτ' ἄλλως. Etymol. M. p. 447, 9: Θερείβοτον· σημαίνει τὸν τόπον τὸν ἔχοντα ἐν τῷ θέρει βοσκάς. Geopon. 1, 43 (?). Wakef. Basilica vol. 2, p. 423, A: Εἰ τόπον εἰς βοσκὴν μισθώσω. Ibid. p. 460. Schæferi conjecturam de accentu h. v. recte in dubitationem vocavit Bernhardy ad Dionys. Per. p. 1015. G. Dindorf.]

Βόσκημα, τὸ, Pecus, Animal quod pascitur. Xen. Ἑ. 4, [6, 6]: Ἔλαβεν παμπληθῆ καὶ βουκόλια, καὶ ἱπποφόρβια, καὶ ἄλλα παντοδαπὰ βοσκήματα. Et βοσκήματα θαλάσσης ap. quendam Poet. [Hoc ex Eustathio p. 1715, 52. Æschylus Fragm. 255: Ἄκανθα ποντίου βοσκήματος. Sophocles Trach. 762: Ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα. Eurip. Bacch. 676: Ἀγελαῖα βοσκήματα. Cyclop. 164: Ποιμένων βοσκήματα. Alciphr. 3, 35 ab Schæf. citatus: Οὐ γὰρ εὐπορία βοσκημάτων ἡμῖν. Βόσκημα et θηρίον opposita apud Strabonem 16, p. 775, quem Hemsterh. affert: Ἀλλ' οὐδὲ θηρίον ἐστὶν, ἀλλὰ βόσκημα μᾶλλον, Non fera, sed pecus. Apud Æschylum Eumen. 302, Orestes dicitur ἀναίματον βόσκημα δαιμόνων. || Pastus, Pabulum, Nutrimentum. Æschylus Suppl. 620: Ἀμήχανον βόσκημα πημονῆς πέλειν. Sophocl. Electr. 364: Ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυπεῖν μόνον βόσκημα. G. Dindorf.]

Βοσκηματώδης, ὁ, ἡ, ut βοσκηματώδης ἄνθρωπος, Eust. [p. 1832, 8,] et quod VV. LL. interpr. Pecuarius. [Strabo 5, p. 224: Θαυμάζειν ὅσον ἐμφαίνεται τὸ θηριῶδες καὶ τὸ βοσκηματῶδες ἐν αὐτοῖς. Θηριῶδες et βοσκηματῶδες ἦθος conjungit Marcus Anton. 4, 28. Quæ attulit Hemsterh. Βοσκηματῶδες ἦθος καὶ ὄρειον dixit Nicephorus Gregor. p. 393, A. Aristidem Quintil. p. 72 indicat Wakef.: Ἀναίσθητοί τέ εἰσι καὶ βοσκηματώδεις· et Iamblichum Protrept. p. 344 Kiessl.: Μηκέτι ζωῶδές τι ποίει μηδὲ βοσκηματῶδες· et βοσκηματῶδες χωρίον ex Hesychio s. v. ἐρέψιμον. Eustath. Opusc. p. 243, 72: Τῷ βοσκηματώδει πληθυσμῷ· p. 269, 90: Βοσκηματῶδες πτηνόν. Frequens in scriptis Patrum vocabulum. Basilium Magn. vol. 1, p. 177, A citat Hemsterh.: Οἱ δὲ βοσκηματώδεις ἡδονὴν ἀπεφήναντο εἶναι τὸ τέλος. Adde ibid. p. 67, D: Δι' ἡδονῆς βοσκηματώδους τὴν ζωὴν ἀναλίσκομεν. Theophylact. vol. 3, p. 721 addit Bast. G. Dindorf.]

Βόσκησις, ἡ, Pastio. [Gl. Pabulum. Sic Hesychius Βόσις interpretatur. Legitur ap. Symm. Cohel. 1, 14. Etymol. M. p. 447, 11: Μετὰ τοῦ βοτοῦ, ὃ σημαίνει τὴν βόσκησιν. G. Dindorf.]

Βοσκητέον, Pascendum. Aristoph. [Av. 1359: Εἴπερ γέ μοι καὶ τὸν πατέρα βοσκητέον.]

[Βοσκητήριον, conjectura Musuri, de qua v. s. v. Βουστή.]

[Βοσκήτωρ, ὁ, Pastor. Ex Schol. Il. M, 302 affert Wakef.: ex Etym. M. p. 205, 52; 218, 41 et Hesych. (add. Apollonio Soph.) s. v. ἐπιβώτορι Schæf.]

Βοσκὶς, ίδος, ἡ, exp. Avis altilis ap. Colum. 8, 15: Clausæ pascuntur anates, querquedulæ, boscides, phalerides, similesque volucres, quæ stagna et paludes rimantur. Sed vereor ne ibi scribendum sit boscades, a nom. sing. βοσκὰς, de quo paulo ante.

Βοσκὸς, ὁ, Pastor, νομεὺς, VV. LL. [Ex Æsopo fab. 158 Cor. (12 Fur.): Ἐπί τινα καλύβην βοσκοῦ, affert Lobeckius ad Phrynich. p. 22. Myrinum in Anthol. Palat. 7, 703 citat Schneid.: Αιγείρατε τὸν λυκοθαρσῆ βοσκόν· et ex nothis Dioscor. 4, 120 (118): Παρὰ βοσκοῖς προβάτων. Sozomenum H. E. 6, p. 267, 32 Hemsterh., ubi de monachis quibusdam in Palæstina sic appellatis, de quibus plura vide apud Ducang. Herodianus Epimer. p. 7: Βοτὴρ ὁ βοσκὸς, ubi Boissonad.: « Βοσκὸς vox est recentiorum præsertim usu frequentata, qua non semel noster utitur. » Schol. Oppian. Hal. 1, 726: Νομῆας) βοσκούς. Vide quæ Ducangius attulit s. h. v. et confer supra Βοσκός. G. D.]

[Βοσκόπταιχμος, ὁ, Boscyptæchmus. Aristides vol. 2, p. 316, 10 Iebb.: Οὐκ ἤρκεσε τῷ Βοσκυπταίχμῳ μεταθέσθαι τοὔνομα, ἀλλ' ὅτ' εὖ καὶ καλῶς εὐτυχῇ προσειπεῖν ἑαυτὸν, ἔτι κρεῖττον ἐδυστύχει. G. Dindorf.]

Βόσκω, ήσω, a βοσκῶ [inusitato], Pasco. Od. Ξ, [102]: Αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν Βόσκουσι ξεῖνοι. Item Alo, sub. more pecudum; ut Od. [P, 559]: Σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον Γαστέρα βοσκήσεις. Cui simile est Λ, [364]: Οἷά τε πολλοὺς Βόσκει γαῖα μέλαινα· i. e., ut Eust. exp.: Βόσκει ὡς ἄνδρας ἀλογίστως ζῶντας κατά τινα βοσκήματα. Aristoph. N. [333]: Ἄνδρας μετεωροφένακας, Οὐδὲν δρῶντας, βόσκουσ' ἀργούς. In pass. quoque frequenter usurpatur in iisdem signiff. Od. Φ, [49]: Ἠΰτε ταῦρος Βοσκόμενος λειμῶνι. Soph. [Aj. 559]: Τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου. [Theocrit. 5, 103: Τουτεὶ βοσκησεῖσθε.] Aristot. De mundo: Ζῷα τὰ ἐν ἀέρι, καὶ ἐπὶ γῆς, καὶ ἐν ὕδατι βοσκόμενα. [Βόσκειν, Alere, de hominibus dictum Scottus pluribus exemplis confirmavit, Herodoti 6, 39: Πεντακοσίους βόσκων ἐπικούρους· Aristophanis Lys. 260: Γυναῖκας, ἃς ἐβόσκομεν κατ' οἶκον ἐμφανὲς κακόν· 1204: Βόσκει δ' οἰκέτας καὶ σμικρὰ πολλὰ παιδία· Luciani Dial. meretr. 6, vol. 3, p. 293: Ἐβόσκον δέ σε, ὦ θύγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα. Quibus hæc accedant: Thucydid. 7, 48: Ναυτικὸν πολὺ ἔτι ἐνιαυτὸν ἤδη βόσκοντας· ubi Dukerus βόσκειν de hominibus modo contumeliose modo sine contumelia dici ostendit. Sophocl. Œd. Tyr. 1425: Τὴν πάντα βόσκουσαν φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου. Eurip. Phœniss. 408: Τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με. Ἐλπὶς dicitur βόσκειν, ut apud Eurip. Phœniss. 399: Ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας. Ἐλπίσιν ἐβόσκετο idem Bacchar. 617; Sophocl. Antig. 1246, alii. Βόσκειν βίον, Vitam agere. Niceph. Greg. p. 508, E: Καὶ Ταντάλειον, τὸ δὴ λεγόμενον, βόσκειν βίον. Βόσκειν νόσον, Morbum alere. Sophocl. Philoct. 313: Κακοῖσι, βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον. Βόσκειν πράγματα, Molestias ferre. Aristoph. Vesp. 312: Ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς· ubi Schol. hæc ex Theseo Euripidis esse annotavit. Achill. Tat. p. 55, 31: Περὶ τὸ τοῦ φιλοῦντος στόμα βόσκεται, ubi Jacobs. p. 602 similia attulit. || Βόσκεσθαι cum accusativo. Æschyl. Agam. 118: Βοσκόμενοι λαγίναν, ἐρικύμονα φέρματι, γένναν. Aoristus βοσκηθεὶς annotatur ex Nicandr. Ther. 34 et Gl. Βοσκηθείς· Pastus. Orac. Sibyll. 3, p. 478: Παρδάλιές τ' ἐρίφοις ἅμα βοσκήσονται. || Hesych.: Βοσκέων· ὁ τροφεύς. G. Dindorf.]

[Βόσμορον, τὸ, s. Βόσμορος, ὁ Strabo 15, p. 690,

de India, ex Eratosthene : Ἐν μὲν οὖν τούτοις τοῖς ὄμβροις λίνον σπείρεται καὶ κέγχρον, πρὸς τούτοις σήσαμον, ὄρυζα, βόσμορον· p. 692 : Περὶ δὲ τοῦ βοσμόρου, ὅν φησιν Ὀνησίκριτος, διότι σεπτός (λεπτός Par. 4; σιτός, Epitomes Auctor) ἐστι μικρότερος τοῦ πυροῦ, γεννᾶται δ' ἐν ταῖς μεσοποταμίαις· φρύγεται δ' ἐπὰν ἀλοηθῇ, προομνύντων μὴ ἀποίσειν ἄπυρον ἐκ τῆς ἅλω, τοῦ μὴ ἐξάγεσθαι σπέρμα. Pro βοσμόρου legitur in Par., 1 Mosc. βωσμόρου. Diod. Sic. 2, 36 : Χωρὶς δὲ τῶν δημητριακῶν καρπῶν φύεται κατὰ τὴν Ἰνδικὴν πολλὴ μὲν κέγχρος, ἀρδευομένη τῇ τῶν ποταμίων ναμάτων δαψιλείᾳ, πολὺ δὲ ὄσπριον καὶ διάφορον, ἔτι δὲ ὄρυζα, καὶ τὸ προσαγορευόμενον βόσπορον. Iterum eod. cap. : Κατὰ τὴν θερινὴν τροπήν, καθ' ἣν σπείρεσθαι συμβαίνει τὴν ὄρυζαν καὶ τὸ βόσπορον, ἔτι δὲ σήσαμον καὶ κέγχρον. « Strabo semel iterumque βόσμορον, et forte melius, uti visum quoque Is. Casaubono. » Wesseling. « Theophr. H. P. 4, 5, de India : Φέρει δὲ καὶ σπέρματα ἴδια, τὰ μὲν τοῖς χεδροποῖς ὅμοια, τὰ δὲ τοῖς πυροῖς, καὶ ταῖς κριθαῖς, et postea addit, est γένος ἀγρίων κριθῶν, ἐξ ὧν καὶ ἄρτοι ἡδεῖς καὶ χόνδρος καλός· ταύτας οἱ ἵπποι ἐσθίοντες τὸ πρῶτον διεφθείροντο· κατὰ μικρὸν δὲ οὖν, ἐθισθέντες ἐν ἀχύροις, οὐδὲν ἔπασχον. An hoc hordeum sylvestre sit βόσμορον Strabonis, quod certe idem ac βόσπορον Diodori, Bodæus [ad Theophr. p. 362] hæret. Idem esse puto. Tostum enim hordeum alicam facit optimam, nec alio modo confici potuit. Igne torrefactum esse, ne semen exportetur, haud necesse cum Onesicrito sentiamus. Vocem σεπτὸς esse conjicit Villebrun. σηπτὸς vel εὔσηπτος, quod ita vertit in sensu Hippocratis, Facilis digestioni, nisi mavis ὠπεπτὸς [εὔπεπτος]. Cur autem non πεπτὸς scilicet coctivus simpliciter legatur? » Falcon. Sensus Strabonis postulat σῖτος, quod in Epitomes auctore legitur, quodque jure prætulit Xyland. Ceterum ad linguam veterem Indicam, an ad Ægyptiacam pertineat vox βόσμορος, aliis statuendum relinquimus. Angl. Masculino ὁ βόσμορος utitur epitome Strabonis.]

[Βοσὸρ, τὸ ἱμάτιον τὸ ἀπὸ κόκκου βεβαμμένον κατὰ Ἑβραΐδα διάλεκτον, Suid. Respicit forsan Genes. 37, 3, כתנת פסים *Chetonet passim*, quod a LXX Interprr. χιτὼν ποικίλος redditur. An potius depromtum ex Jes. 63, 1, ubi LXX : Ἐρύθημα ἱματίων ἐκ Βοσὸρ, pro Hebr. מבצרה *Mibbozrah* : E Bozra, urbe Idumææ? Etym. Gud. Βοσὼρ scribens similia tradit, additque : Λέγεται δὲ βοσὼρ καὶ τὸ σῶμα· ὥστε οὗ τὸ ἐρύθημα ἐξ ἀμπέλου βοσώρ· ἀντὶ τοῦ οὗ τινὸς τὸ σῶμα ἐξ ἀμπέλου ἦν βεβαμμένον. Cfr. Hebr. בשר *Basar* : Caro. Dahler.]

[Βοσπορανὸς, ή, όν, Bosporanus. Strabo 16, p. 762 : Παρὰ τοῖς Βοσπορανοῖς· ubi codex Paris. βοσπορηνοῖς. Lucian. Alex. c. 57, vol. 2, p. 261 : Βοσπορανούς τινας πρέσβεις. Gentile Βοσποριανὸς memorat Draco Straton. p. 16, 19 et Stephanus Byz. qui s. v. Βόσπορος sic scribit : Τὸ ἐθνικὸν Βοσπόριος καὶ Βοσπορία καὶ Βοσποριανὸς καὶ Βοσπορηνός· διχῶς γὰρ καὶ διὰ τοῦ α καὶ διὰ τοῦ η, ὡς τὸ Τιβαρανὸς καὶ Τιβαρηνός. Λέγεται καὶ Βοσπορίτης καὶ Βοσπορικὸς τὸ κτητικόν. Βοσποριανὸς ap. Strabon. 7, p. 309, ubi cod. Medic. Βοσπορανὸς, et ap. Diog. L. 7, 177. G. Dindorf.]

[Βοσπόρειος, ὁ, ἡ, Bosporius. Stephanus Byz. s. v. Βόσπορος : Σοφοκλῆς δ' ἐν Φινεῖ πρώτῳ διὰ διφθόγγου τὴν πρὸ τέλους φησὶ τὸ κύριον, Οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ. G. Dindorf.]

[Βοσπορηνός. Βοσποριανός. Βοσπορικός. V. Βοσπορανός.]

[Βοσπόριον, τό. Stephanus Byz. s. v. Βόσπορος, λέγεται καὶ Βοσπόριον Βυζαντίου λιμήν. Unde Demostheni p. 256, 11 restitutum, Στῆσαι εἰκόνας ἐν τῷ Βοσπορίῳ, ubi vulgo Βοσπορίχῳ, cod. Paris. autem βοσπορείχωι, h. e. Βοσπορείῳ. Conf. Φωσφόριον. G. Dind.]

Βοσπόριος, α, ον, Bosporius. Soph. [Ajac. 885] : Βοσπορίων ποταμῶν ἴδρις. [Epigr. in Antholog. Palat. 7, 169 : Βοσπόριον πέλαγος. Agathias ibid. 7, 551 : Παρὰ θῖνα Βοσπορίην· 552 : Πῶς δέ σε Βοσπορίη κατέχει κόνις; Schæf. || Βοσπόριος, n. pr. viri ap. Liban. epist. 1480, p. 675. G. Dindorf.]

[Βοσπορίτης, ὁ, Bosporita. Commemorat Stephanus Byz. cujus verba s. v. Βοσπορανὸς attuli. Sophocles apud Athen. 7, p. 319, B, (fr. 446) : Πηλαμὺς … ὡραία θέρους τῷ Βοσπορίτῃ. G. Dindorf.]

[Βοσπόριχος, ὁ, Bosporichus, nomen Hieromnemonis Byzantini apud Demosth. pro Cor. p. 255, 20. Angl.]

[Βόσπορον, τὸ, lectio vitiosa pro Βόσμορον, quod vide.]

Βόσπορος, ὁ, Bosporus : q. d. Bovis trajectus. Duo freta sunt, quorum alterum Bosporus Thracius, alterum Cimmericus dicitur : hac causa Bospori vocati, ut scribit Ammian. Marcell. 22, quod per eos quondam Inachi filia mutata, ut poetæ loquuntur, in bovem, ad mare Ionium permeavit. Quod et Æsch. Pr. [732] indicat. Apoll. Rh. 2, [168] : Πνοιῇ δινήεντ' ἀνὰ Βόσπορον ἰθύνοντο. [Vide Wesseling. ad Diodor. Sic. vol. 1, p. 273. Βοὸς πόρος apud Oppian. Hal. 1, 617 : Θρηίκιον δ' ἀνύουσι βοὸς πόρον αἰολόφυλοι ἑσμοί. Schæf. Βόσφορος, ut Gallice dicitur *le Bosphore*, recentiores : Schol. Flor. Eur. Med. 1, et lat. Liber generat. post Chron. Pasch. p. 414 et 418, s. vol. 2, p. 99 et 102 ed. meæ, *Bosphorma* et *Bosforani*. Conf. Dorvill. Vann. cr. p. 73. L. Dindorf. Βόσφορος ap. Asterium p. 180, E ed. Combef., et Georg. Syncell. p. 594, 3 ed. m. || Βόσπορος, Bosporus, urbs, alio nomine Παντικάπαιον dicta : v. locos a Bœckhio indicatos in Corp. Inscr. vol. 2, p. 98, 106. || Denique notanda forma quadrisyllaba in inscr. apud Bœckh. vol. 2, p. 160 : Παντὸς Βοοσπόρου. G. D.]

[Βόστρα, ἡ, et τά. Stephanus Byz. : Βόστρα· πόλις Ἀραβίας, οὐδετέρως καὶ θηλυκῶς· τὸ ἐθνικὸν Βοστρηνὸς, ὡς Γαγγρηνὸς, καὶ Βοστρινὴ (scr. Βοστρηνὴ) καὶ Βοστραῖος. G. Dindorf.]

[Βοστραῖος. V. Βόστρα.]

[Βοστρηνός. Gentile a Βόστρα, quod vide. || Fluvius inter Berytum et Sidonem. Dionys. Perieg. 913 : Χαρίεντος ἐφ' ὕδασι Βοστρηνοῖο. G. Dindorf.]

[Βόστρος, inter barytona in ρος ap. Arcad. p. 74, 14.]

[Βόστρυς lectio vitiosa. V. Βότρυς.]

Βοστρυχηδὸν, In cincinni modum s. cirri, In formam cincinnorum. [Lucianus De hist. conscr. 19 ab Scotto indicatus : Δράκοντες ἑλικηδὸν καὶ βοστρυχηδόν.]

[Id. Philops. 22 : Ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρ. περιέκειτο. Hase.]

Βοστρυχιδῆ, Hesychio sunt πολυκαμπῆ, Flexuosa. [Fortasse ex Βοστρυχοειδῆ corruptum. Idem : Βοστρυχίνδες· τὸ θάλπον ἢ θάλλον· ubi Βοστρυχοειδὲς vel Βοστρυχῶδες corrigunt et θάλπον ἢ delent. Codex βοστρυχῆνδες. G. Dindorf.]

Βοστρυχίζω, In cincinnos plecto, Capillum compono, Calamistro, Calamistris inuro. Atque ut hæc metaph. etiam accipiuntur a Latinis, ita illud a Græcis : ut Dionysius H. [De comp. verb. p. 406] dicit Platonem suos dialogos κτενίζειν et βοστρυχίζειν, ac πάντα τρόπον ἀναπλέκειν. || Sunt et qui accipi putent pro Cirros gestare : ut sc. βοστρυχίζων sit qui et βεβοστρυχωμένος appellatur, Cirratus, Cincinnatus. [Pollux 2, 27 : Βοστρυχίζων καὶ παρὰ Ἀναξίλᾳ ἐβοστρύχιζον.]

Βοστρύχιον, τὸ, dimin. q. d. Cincinnulus. [Pollux 4, 150 : Δύο ἢ τρία βοστρύχια μέλανα ἐπικείμενος. Antiphilus in Anthol. Palat. 11, 66 : Πυρίπλεκτα βοστρύχια. Schæf.] || At vero quod Aristot. [H. A. 5, 12] dicit de polypo : Τίκτει δὲ τὸ ᾠὸν καθάπερ βοστρύχιον ὅμοιον τῷ τῆς λεύκης καρπῷ, Plinius vertit, Parit vere ova tortili vibrata pampino. [Adde alium Aristotelis locum 5, 18. G. Dind.] || Βοστρύχια Hesychio sunt στέμφυλα, Fraces. [Non fraces, sed scopiones. V. Βότρυχος. G. Dindorf.]

[Βοστρυχοειδής. V. Βοστρυχιδῆ.]

[Βόστρυχα, τά. V. Βόστρυχος.]

Βόστρυχος et Βόστρυξ, χος, ὁ, Cincinnus, Capilli certo modo plexi. Sunt tamen qui proprie Cirrum muliebrem ita dici putent. Bud. [Æsch. Choeph. 178 : Μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται· 230 : Σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός.] Aristoph. N. [536] : Ἥνπερ ἴδῃ τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον. Ab Hesych. βόστρυχοι exp. πλόκαμοι, itidemque βόστρυχος ab Etym. πλόκαμος : qui et notationem addit, sc. a βότρυς, ut nimirum dicatur quasi βότρυχος : quia, inquit, μετὰ σχήματος βοτρυειδοῦς, malim βοτρυοειδοῦς, ἀπήρτηται : in cujus confirmationem subjungit versum, cujus Auctorem non nominat : Πλοχμοὶ βοτρύοντες ἐπεῤῥώοντο χιόντι· sed is est Apoll. Rh. [2, 677], e quo

reponi debet βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντο. Ut autem hic A dicitur πλοχμοὶ ἐπεῤῥώοντο, sic καθειμένος βοστρύχους, Lucian. [Deor. dial. 2, 2] : Ἑκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος. Apud Athen. 10 Eur. vel potius is, quem ille introducit pastor ἀγράμματος, literam C comparat βοστρύχῳ εἰλιγμένῳ· pro quo εἱλικτὸς βόστρυχος dicitur ab alio poeta de ead. re. Ex LXX Judic. 16, [13] : Τοὺς ἑπτὰ βοστρύχους τῆς κεφαλῆς· pro quo ibid. τὰς ἑπτὰ σειρὰς τῆς κεφαλῆς, Cincinnos et catenulas. Et τὰ βόστρυχα, neutr., Epigr. [Pauli Silent. in Anth. Pal. 5, 260 : Ἀργενναῖς ὀθόνῃσι κατήορα βόστρυχα κεύθεις· et 6, 71 : Βόστρυχα σοὶ τὰ μύροισι δεδευμένα. SCHÆF. || Figurate Æschylus Prom. 1044 de igne : Ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος. SCHNEID. De coma arborum Achilles Tatius 1, 15, p. 21, 17 : Καὶ ἦν βόστρυχος τοῦ φυτοῦ· ubi Jacobsius p. 471 comparat Philostr. V. A. 3, 5, p. 97 : Τοὺς βοστρύχους τῶν δένδρων περισπῶντες· et Liban. vol. 3, p. 341, 8 : Ὦ δαίμονος, οἷον τῆς οἰκουμένης ἀπήνεγκε βόστρυχον. Philo Jud. vol. 2, p. 645 : Τῷ γὰρ θεῷ ταῦτ' ἔφασκεν ηὐτρεπίσθαι κατὰ τῶν ἁμαρ- B τανόντων κολαστήρια, ὡς στρατηγοῖς καὶ ἡγεμόσι βοστρύχους ἢ σίδηρον· ubi Ms. ὑστρίχους pro βοστρύχους. § Altera vocabuli forma, quæ adhuc delituit, Βότρυχος est, quam etymologiæ caussa fingit Etym. M. p. 205, 32. Eam Pherecrati ap. Polluc. 2, 27 restituit Th. Bergkius : Ὦ ξανθοτάτοις βοτρύχοισι κομῶν, ubi vulgo βοστρύχοισι, et βοτρυχώδεος ex codice Euripidi Phœn. 1500 pro vulgato βοστρυχώδεος, quod Athenæi quoque libros invasit 1, p. 4, B. Ex his sequitur in ejusdem poetæ Oreste 1267 βοστρύχων in βοτρύχων esse mutandum, non in βοτρύων. Præterea conf. quæ s. v. Βότρυχος dicentur. G. DINDORF.]

[Βοστρυχόω, i. q. Βοστρυχίζω. Achilles Tat. l. 1, p. 44 : Αἱ δὲ κόμαι βοστρυχούμεναι μᾶλλον εἱλίσσοντο κιττοῦ. SCHÆF. Eumath. Amor. Ism. 1, p. 5 : Αἱ ἄμπελοι βοστρυχοῦνται τοῖς βότρυσι. WAKEF. Βεβοστρυχωμένος affert Pollux 2, 27; Nicephorus Basil. in Walzii Rhetor. vol. 1, p. 524, 29 : Ἡ κυπάριττος βοστρυχοῦσα καὶ μέσῳ δὴ χειμῶνι τέθηλεν ἀμετάβλητα. G. DINDORF.]

Βοστρυχώδης, ὁ, ἡ, Cincinni s. Cirri formam habens. C Apud Eurip. autem βοστρυχώδης παρηΐς, Phœniss. [1500], ἐν ᾗ βόστρυχοι κεῖνται, Schol. [Apud Euripidem metrum βοτρυχώδεος poscit : de qua forma vide s. v. Βόστρυχος. Certius est Philostrati exemplum ab Hemsterhus. indicatum V. S. 2, 5, 1 : Γενειάς τε γὰρ ἦν αὐτῷ βοστρυχώδης. G. DINDORF.]

[Βοστρυχωδῶς, In modum cincinni. Galenus vol. 4, p. 278. WEIGEL.]

[Βοστρύχωμα, τὸ, Cincinnus. Eumath. a Bastio indicatus, Amor. Ismen. 1, p. 38; 4, p. 130.]

[Βόσφορος. V. Βόσπορος.]

[Βοσώρ. V. Βοσόρ.]

Βοτάμια, τὰ, Pascua. Thucyd. [5, 53], ὑπὲρ βοταμίων, Pascuorum nomine. [Locus corruptus. Libri nonnulli παραποταμίων.]

Βοτάνη, ἡ, Herba, Gramen. Od. K, [411] : Ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται· Il. N, [493] : Μῆλα Πιόμεν' ἐκ βοτάνης. Utuntur et prosæ scriptores. [Ἐν βοτάνᾳ, in pratis, Theocr. 28, 12. HEMST. Euripid. fr. Phaeth. 2, 25 : Ἔγρονται δ' εἰς βοτάναν ξανθᾶν πώλων συζυγίαι· Cycl. 45 : Ποιηρὰ βοτάνα. Diod. 14, 111 : Τὴν πρὸς D τοῖς τείχεσι β. ἤσθιον. || Apud Neo-Græcos βοτάνη est pulvis tormentarius. Ex Ducæ Hist. c. 30, 34, 35, 38 indicat Ducang. Βοτάνη et βροντὴ confusa apud Joannem Lyd. De mensib. p. 26 ed. Rœth. G. DIND.]

[Βοτάνηθεν, E pascuis. Oppian. Hal. 4, 393 : Ὡς δ' ὅτε μηλονόμος τις ἀνὴρ βοτάνηθεν ἐλαύνων εἰροπόκους ἀγέλας.... SCHNEID.]

[Βοτανηφάγος, ὁ, ἡ, Gramina comedens. Oppianus Hal. 3, 424 : Σάλπαι τ' ἠδ' ὅσσοι βοτανηφάγοι ἰχθύες ἄλλοι. SCHNEID. Constantinus Manass. Chron. p. 9 ed. Meurs. (4 ed. Paris.) bis. SCHÆF.]

[Βοτανηφορέω, Gramina fero. Eustath. p. 582, 7 : Χρόνῳ γὰρ καὶ αὐτὴ βοτανηφορεῖ τὰ εἰς τροφὴν ζῴοις. ANGL.]

[Βοτανηφόρος, ὁ, ἡ, Gramina ferens. Nonnus Dion. 25, 526 : Εἰς ὄρος ἐσσυμένη βοτανηφόρον. BAST. Schol. Homeri Iliad. B, 503 : Ποιήεντα· βοτανηφόρον, σύμφυτον. WAKEF. Constant. Cærim. p. 258, A.]

A [Βοτανία, ἡ, Herba. Philo Jud. vol. 1, p. 8, 42 : Γῆν παντοίας βοτανίας ἀνιεῖσαν. WAKEF. Nisi hoc βοτάνας scribendum. G. DINDORF.]

[Βοτανίδιον, τὸ, Herbula. Schol. Pindari Nem. 6, 71 : Ἐκ τοῦ Ἀρχεμόρου αἵματος ἀναδεδόσθαι τὸ βοτανίδιον. WAKEF.]

Βοτανίζω, Herbas carpo s. vello : quod Columella Exherbare dicit et Runcare. [Gl. Βοτανίζω, Runco, Erunco, Herbo. Βοτανίζει, Sarit. Theophr. C. P. 3, 20, 9 : Σκάλλειν καὶ βοτανίζειν. Geopon. 3, 3, 13, vol. 1, p. 228 : Ὅταν δὲ ἀποσταχύῃ τὰ σπαρέντα, βοτανίσαι αὐτά· 2, 24, 3, p. 160 : Ὅταν δὲ ἀποσταχύῃ, βοτανιζέσθω· 38, 1, p. 187 : Ἡ κέγχρος ... σκάλλεσθαι καὶ βοτανίζεσθαι συνεχῶς βούλεται. G. DINDORF.]

Βοτανικὸς, ἡ, ὸν, Herbarius, Ad herbas pertinens, s. Qui de herbis est : ut βοτανικὴ παράδοσις, Diosc. quod exp. Herbarum tractatio et Herbarum doctrina. In Præf. l. 1 : Τὴν βοτανικὴν παντελῶς ἐάσαντες παράδοσιν. Ibid. paulo post dicit βοτανικὰ φάρμακα, Medicamenta herbacea s. herbaria, i. e. ex herbis con- B fecta : quæ et absolute βοτανικὰ dicuntur, sub. subst., ut Plut. Symp. 4, Probl. 1 : Ὁμοῦ μεταλλικὰ, καὶ βοτανικὰ, καὶ θηριακὰ, καὶ τὰ ἀπὸ γῆς καὶ θαλάσσης εἰς τὸ αὐτὸ συγκεραννύντας. [Gl. Βοτανικός· Herbaticus, Herbarius. Phot. Lex. p. 488, 19 : Ῥιζοτόμοι· φαρμακεῖς, βοτανικοί. Etym. M. p. 678, 24 : Βοτανικὸν ... ἰατρόν. G. DIND.]

[Basil. in Hex. t. 1, p. 116, C : Οὐδεμία ῥιζοτομικὴ τέχνη, οὐδὲ ἐμπειρία βοτανική. HASE.]

Βοτάνιον, τὸ, Herbula, Herba pusilla s. parva. [Dioscor. 3, 41 (36) : Ἡδύοσμος ... γνώριμον τὸ βοτάνιον. Schol. Eurip. Orest. 317 (308 Matth.). BOISSONAD. Apud Schol. Eurip. βοτάνιον a Barnesio positum est. Codices recte βοτανῶν. Dioscor. 2, 198 : Ἀρίσαρόν ἐστι μικρὸν βοτάνιον· 4, 191 (188) : Ἑρμοῦ βοτάνιον. Zopyrus in Matthæi Medicis p. 350 : Λυσιμάχειον βοτάνιον. Antiphanes Athen. 2, p. 68, A : Βοτανίων, ὄξους, ἐλαῶν· ubi Pollux 6, 66 βατανίου. Theophr. C. P. 2, 17, 3 : Τὸ Συριακὸν βοτάνιον. G. DINDORF.]

Βοτανισμὸς, ὁ, Evulsio herbarum, Runcatio. [Περὶ C βοτανισμοῦ inscribitur Geopon. 2, 24, p. 159. G. D.]

Βοτανολογέω, Herbas lego s. colligo. Hippocr. Epist. ad Crat. : Βοτανολόγησον ὁκόσα τε καὶ οἷα δύνασαι.

[Βοτανολόγος, ὁ, Herbas colligens. Zonaras Lex. p. 1548. Gl. Βοτανολόγος· Herbarius. ANGL.]

[Βότανον, τὸ, Herba. Alexander Trall. 1, p. 16 init. : Περδικίου βοτάνου. Nisi aut βοτανίου aut βοτάνης scribendum. G. DINDORF. Zach. Papæ Dialog. S. Greg. 3, 1 : Εἰς τὴν τούτου τράπεζαν κοδίμεντα (sic) καὶ εὔοσμα βότανα ἐχορήγει. HASE.]

[Βοτανοτρόφος, ὁ, ἡ, Herbas alens. Sic χλοεροτρόφον interpretatur Schol. Eurip. Phœniss. 833. Scap. Ox.]

[Βοτανοφαγία, ἡ, Hesych. (?) WAKEF.]

[Βοτανόω. Gl. Βοτανοῦσθαι, Herbascere.]

Βοτανώδης, ὁ, ἡ, Herbaceus, vel Herbosus, vel Ad herbarum genus accedens : vel Herbis abundans, Herbidus. [Dioscor. 4, 175 (172) : Ἐλάσσων ἐστὶ καὶ βοτανωδεστέρα. Scap. Ox. Athenæus 2, p. 62, D : Ἀκαλήφη· λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οὕτως καὶ τὸ βοτανῶδες καὶ κνησμοῦ αἴτιον. SCHWEIGH. Herodian. Epimer. p. 116 : Ποιῆεν γήδιον, τὸ βοτανῶδες. Theo- D dosius Acroas. 4, 18 : Τροφὴν ἐρευνῶν καὶ βοτανώδεις τόπους. BOISSON. Geopon. 2, 46, 2 : Ἐν τῇ σκληροτέρᾳ καὶ βοτανώδει γῇ. G. DINDORF.]

[Βοτάριον, τὸ, Testa, olla medicamentaria. Synes. de arte magna in Fabricii B. Gr. vol. 8, p. 237 ter. CRAMER.]

[Βότειρα. V. Βοτήρ.]

[Βοτείρας, ὁ, Botiras, rex Bithyniæ. Memno apud Phot. Bibl. p. 228, 16. G. DINDORF.]

Βοτεῖρες [vox nihili], Casæ pastorum, Gurgustia. Plut. : Βοτεῖρες, καὶ καλύβαι, καὶ σταθμοὶ νομέων, Gurgustia pastorum, armentariorumque stabula. Sed mendi suspecta est illa scriptura.

Βοτέω, Pasco. Hesychius enim βοτεῖν affert pro βόσκειν. [Sic etiam Etymol. M. p. 205, 50. Nicandrum indicat Wakef. Ther. 394 : Ἀπ' εἰκαίης δὲ βοτεῖται γαίης· ubi Schneiderus ejusdem poetæ fragmentum comparat ap. Athen. 15, p. 683, F : Τὴν δὲ δρόσοισιν ἰισχομένην βοτέονται κώδειαν.]

Βοτὴρ, ῆρος, ὁ, Pastor, νομεύς. Od. O, [503]; Soph. [Aj. 232]: Βοτὰ καὶ βοτῆρας ἱππονόμους. Plut. Camillo [c. 3]: Ποιμένων καὶ βοτήρων. Idem Soph. ibid. [297], Κύνας βοτῆρας adj. usurpavit pro Pastoritiis canibus, s. ποιμενικοῖς. [Æschylo Sept. c. Th. 24 Tiresias dicitur οἰωνῶν βοτὴρ, proprie avium pastor, id est augurorum observator, σκοπὸς, ut expl. Scholiastes. Brunck. Dionysius Hal. Ant. R. 2, 2: Τῶν ἄλλων καταγωγαὶ βοτήρων. Schæf. Eunapius p. 43. Wakef. Apud Plutarch. V. Marii c. 36 libri βωτῆρσιν, ubi recte Coraes βοτῆρσιν. G. Dind.] Hinc Βότειρα, ἡ, Eust. [p. 1723, 14. Βότειρα inter κλήσεις Δήμητρος enumeratur ab grammatico Ms. ap. Ruhnken. ad Hom. Hymn. in Cer. 122. Indicavit Schæf.]

Βοτηρικὸς, ἡ, ὸν, Pastoralis: βοτηρικὴ ἑορτὴ, Pastorium festum. [Hoc ex Plutarchi V. Romuli c. 12. Βοτηρικὰ κύπελλα ex Epigr. Antholog. Palat. 6, 170 affert Scottus.]

[Βότης, ὁ, Pastor. Etymol. M. p. 218, 42: Βότης καὶ βοτὴρ, ὡς ἐλάτης ἐλατήρ. Idem p. 205 extr.: Βότης, ὅπερ καὶ βούτης λέγεται. G. Dindorf.]

[Βοτίειον, τὸ, Botieum, urbs Phrygiæ. Τὸ ἐθνικὸν Βοτιεὺς (corr. Βοτιαεὺς ex codd. Palat.) ὡς Δορυλαεὺς, Steph. Byz.]

Βότις, Piscis ap. Athen. 7. [V. Βατίς.]

Βοτὸν, τὸ, Pecus, i. q. βόσκημα: proprie Pecudes, quæ pascuntur. Soph. Aj. [144]: Ὀλέσαι Δαναῶν Βοτὰ καὶ λείαν. Aristoph. [N. 1427]: Ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί. Sic Poeta quidam [Dionys. Perieg. 597] βοτὰ πόντου dixit. Hesychius βοτὰ exp. βοσκήματα, dici annotans κατὰ πάντων καὶ χερσαίων, καὶ πτηνῶν, καὶ ἐνύδρων, καὶ ἀγρίων ζώων. [Æschyl. Agamemn. 1415: Ὡσπερεὶ βοτοῦ μόρον. Eumen. 450: Νεοθήλου βοτοῦ. Eurip. Cycl. 342: Ἡ γῆ πιαίνει βοτά. Oppian. a Wakef. citatus Hal. 4, 309: Ὀρειαυλοῖς δὲ βοτοῖσιν ἐκπάγλως χαίρουσι. De magna avi ibid. 630: Τοῖα δὲ καὶ Λιβύης πτερόεν βοτὸν ἀγκυλόδειρον νήπια τεχνάζει. Apud Theophr. De sign. pluv. 1, 17, p. 787: Ἀγαθὸν αἰξὶ καὶ βοτοῖς, ubi vetus interpres Lat. βουσὶ vel legit vel ipse substituit. G. Dindorf.]

Βοτὸς, τροφὴ, s. Βοσκὴ Suid. [Καὶ βροτὸς ὁ ἄνθρωπος addit Suidas. Etymol. M. p. 447, 10: Θερείβοτον ... θέρος θέρους· ἡ δοτικὴ θέρει, καὶ μετὰ τοῦ βοτοῦ, ὃ σημαίνει τὴν βόσκησιν. G. Dindorf.]

[Βότραχος. V. Βάτραχος.]

[Βότριχος, ὁ, Botrichus, nomen pr. virile in inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 522. G. Dindorf.]

[Βοτρύας, ὁ, Botryas, Myndius, ap. Ptolem. Hephæst. in Phot. Bibl. p. 147, 21. G. Dindorf.]

Βοτρύδιον, τὸ, Acinus. Diosc. [4, 162 (159),] de hippophae: Ἔχει ἄνθη κορύμβοις ἐοικότα κισσοῦ, ὡς βοτρύδια προσκείμενα ἀλλήλοις, μετὰ τοῦ λευκοῦ φοινίσσοντα ἐκ μέρους. Pro quo Plin. Hederæ modo racemosa est, candidis et e parte rubentibus acinis. [Longus 2, 13. Wakef. Alexis ap. Athen. 12, p. 516, E: Βοτρύδιόν τι. Artemidorus ibid. 14, p. 663, E: Ἔξελε μετὰ τοῦ βοτρυδίου. Eust. Opusc. p. 314, 10: Καὶ τὰ βοτρύδια ἐκπίπτουσι τῶν τοῦ ἅρπαγος μυὸς ὀνύχων. Tzetzes a Bastio citatus Chil. 4, 785: Ἐπιφυλλὶς σμικρότατον βοτρύδιον ὑπάρχει. || Inauris species. Hesychius: Βοτρύδια (codex βοτροιδία)· ἐνωταρίων εἶδος. Conf. Βότρυς. ῡ. G. Dindorf.]

Βοτρυδὸν, In modum racemi, Instar acinorum. Il. B, [89]: Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. [Hinc in Geopon. 15, 2, 28, p. 1072: Μελισσῶν βοτρυδὸν ἐπ' ἀλλήλαις συνηγμένων. G. Dind.] Ubi Eust.: Εἴποις γὰρ ἂν ἰδὼν τὸ ἔθνος τῶν μελισσῶν, ὅταν ἐπικαθεσθῇ ἄνθεσι, βότρυϊ ἐοικέναι, ὡς ἀπὸ ῥαγῶν συγκειμένων ξανθῶν· ἐξήρτηνται γὰρ ἀλλήλων ὡς ῥᾶγες. [Oppianus Hal. 1, 550: Βοτρυδὸν στεινοῖο μόγις διανίσσεται αὐλοῦ. Wakef. Est hoc adverbium inter μονήρη: vide Herodianum Περὶ μ. λ. p. 46, 7. Apud Hesychium: Βοτρύδιον· κατὰ συστροφὴν ex Βοτρυδὸν corruptum esse animadverterunt critici. In Theophrasti loco H. P. 3, 16, 4: Τὰ ἄνθη πέφυκεν ἀπὸ μιᾶς κρεμάστρας ἐπ' ἄκρων βοτρυδὸν memorabilis est Urbinatis codicis scriptura βοτρυηδόν. Sic νεκυηδὸν pro νεκυδὸν dictum ex Euphorione annotavit Herodianus l. l. G. Dind.]

[Βοτρυειδὴς, ὁ, ἡ, Uvæ similis. Etym. M. p. 205, 33: Βόστρυχος ὁ βοτρυειδής· μετὰ σχήματος γὰρ βοτρυειδοῦς ἀπήρτηται. « Seu βοτρυοειδὴς » inquit Sylburg. in indice. Indicarunt Angl.]

[Βοτρυηνὸς, ἡ, όν. Gentile a Βότρυς, quod vide.]

Βοτρυηρὸς, ὰ, ὸν, Qui e botrifero genere est, Qui botrifero genere comprehenditur, ut βαλανηρὸς, σταχυηρὸς, καρυηρὸς, ὀστρακηρός. Et τὰ βοτρυηρὰ pro Ipsis botris. [Theophr. H. P. 1, 11, 5. Schneid.]

Βοτρυηφόρος, ὁ, ἡ, Racemifer. Eust. [p. 1544, 38] a βοτρυοφόρος factum scribit τροπῇ τοῦ ο εἰς η. [Memorat Eustathius etiam p. 422, 32, a Wakef. indicatus. Idem in Opusc. p. 319, 40: Ἔσται σοι καὶ τοῦτο τὸ βοτρυηφόρον καμακίδιον εἰς ἐπιθήκην μισθοῦ. Philonem Jud. addit Wakef. vol. 1, p. 681, 34: Τὴν εὐλημματοῦσαν καὶ βοτρυηφόρον ἄμπελον. Βοτρυφόρον ex hymno Orphico 30, 5 affert Scottus, ubi inter epitheta Dionysi est. Liber unus βοτρυοφόρον. Fortasse igitur βοτρυηφόρον. Hermannus βοτρυοτρόφον. G. Dind.]

[Βοτρύϊος, ία, ον. Paulus Silent. in Anthol. Palat. 6, 168: Βοτρυίων ἀκάμαντα φυτῶν λωβήτορα καρπῶν. Codex βοτρύων. Correxit Jacobsius comparato Suida, qui s. v. Βότρυς, βοτρυΐαν ὀπώραν dixit. Salmasius βοτρυΐνων scribebat.]

Βοτρυΐτης, ὁ, et Βοτρυΐτις, ιδος, ἡ, Botrytes et Botrytis, sicut etiam Plin. vocat; ut βοτρυΐτης λίθος, Botrytes gemma: cujus, ut docet Idem, alia nigra est, alia pampinea, incipienti uvæ similis. Βοτρυΐτις Καδμεία, Botrytis Cadmia, Cypria alio nomine dicta: de qua Diosc. 5, 84. Interior, inquit Plin. 34, 10 de Cadmia, optima, cameris dependens, et ab eo argumento Botrytis cognominata. [Galen. vol. 13, p. 263: Τῆς δὲ καμινευομένης (καδμείας) ἡ μέν τις βοτρυΐτις, ἡ δὲ πλακῖτις ὑπὸ τῶν ἰατρῶν καλεῖται· βοτρυΐτις μὲν ἡ ἐν τοῖς ὑψηλοτέροις μέρεσι τῶν οἴκων ἀθροιζομένη κατὰ τὰς καμινείας.... Paulus Ægin. 7, p. 239, 24, ἡ βοτρυΐτης. Scr. ἡ βοτρυΐτις. G. Dindorf.]

[Βοτρυκὸς, ἡ, ὸν, Gl. Racemarius.]

Βοτρυμὸς, ὁ, Vindemia, τρυγητὸς, Hesych.

Βοτρυόδωρος, ὁ, ἡ, Botrorum largitor. Aristoph. Elp. [520]: Ὦ πότνια βοτρυόδωρε. Pacis id epith. a rusticis ei impositum, quod ea vigente vineæ colantur. [Aristophanis loco utitur Philostratus Imag. 1, 31, p. 15, 10. Jac. Eugenicus in laude Trapezuntis p. 371, 65: Ὡς μὲν οἰνοπληθὴς ἡ γῆ, ὡς δὲ πρὸς τῇ βωτιανείρῳ (βωτιανείρᾳ) καὶ εὐμήλῳ καὶ πίονι καὶ ἐριβώλακι καὶ βοτρυόδωρος. G. Dindorf.]

[Βοτρυοειδὴς, ὁ, ἡ, Uvæ similis. Dioscor. 4, 191 (188), a Bastio citatus: Καρπὸν ... βοτρυοειδῆ καὶ πολύν.]

[Βοτρυοειδῶς, Uvæ similiter. Schol. Greg. Naz. ap. Gaisford. Catal. Clark. p. 43. Boisson.]

Βοτρυόεις, εσσα, εν, Racematus, Racemosus, Racemi in modum collectus et intortus. Athen. 10, [p. 447, D ex elegis Ionis]: Ἐξ οὗ βοτρυόεσσ' οἰνὰς ὑποχθόνιον Πτόρθον ἀνασχομένη. Et βοτρυόεις κισσὸς, Epigr. [Meleagri in Anthol. Palat. 9, 363, 12.] Metaph. autem ap. Apoll. Rh. 2, [677]: Πλοχμοὶ βοτρυόεντες. [Δένδρεα βοτρυόεντα, Casaub. ad Inscr. Her. p. 353 Cren. Schæf.]

[Βοτρυόκοσμος, ὁ, ἡ, Racemis ornatus. Hymn. Orph. 51, 11: Παιὰν θυρσεγχής, ὑποκόλπιε, βοτρυόκοσμε. Scott.]

[Βοτρυολογία, ἡ, Racematio. Gl.]

[Βοτρυομήτωρ, ἡ, Racemorum mater. Constant. Manass. Chron. p. 3, C a Boisson. indicatus: Βοτρυομήτωρ ἄμπελος, ὄρχατοι κληματίδων.]

[Βότρυον, τὸ, i. q. Βότρυς, forma valde suspecta. Nam ap. Lucianum, quem affert Schneid., Baccho c. 2, βοτρύοις ἐστεφανωμένον, codex Vaticanus apud Bastium (Ep. crit. p. 199,) βότρυσιν præbet, ut Reitzius conjecerat. In Longi autem loco init. libri 2 quo utitur Coraes ad Heliodor. vol. 2, p. 10: Τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων nihil caussæ esse quin βοτρύων a βότρυς deducatur, ostendit Schæfer. ad Schol. Apoll. Rh. vol. 2, p. 235. Βότρυον ex βρύον corruptum v. s. v. Βρύον. G. Dindorf.]

[Βοτρυόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, Uvifer. Theocritus Epigr. 4, 8: Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι ἄμπελος· ubi Jacobsius: « ἄμπελος βοτρυόπαις, vitis uvas ut liberos gignens, fortasse ex Ione Chio 1, 7, ubi uvæ παῖδες πυκινοὶ τῆς ἀμπέλου. Ex Theocrito Philippus in Anth. Pal. 11, 33: Ἄγχεις τὴν Βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν. »]

Βοτρυοσταγής, ὁ, ἡ, E botris distillans. Athen. 1, [p. 29, D ex Archestrato] : Οἶδα δὲ κάξ ἄλλων πόλεων βοτρυοσταγῆ ἔρνη. (A)

Βοτρυοστέφανος, ὁ, ἡ, Sertis e botryonibus confectis redimitus. [Archytas Amphissensis apud Plutarch. Moral. p. 295, A : Τὴν βοτρυοστέφανον μυρίπνουν Μάκυναν ἐραννήν.]

[Βοτρυοτρόφος. V. Βοτρυηφόρος.]

[Βοτρυοφορέω, Uvas fero. Philo Jud. a Wakef. citatus vol. 2, p. 54, 41 : Ἄμπελον τεθηλυῖάν τε καὶ βοτρυοφοροῦσαν. Eustathius Opusc. p. 308, 10 : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν στέξας ὁ κλάδος ἐβοτρυοφόρησέ σοι· τὰ δὲ λοιπὰ, τῇ ῥοπῇ βαρυνθέντα, διεξέπεσον τοῦ σμήνους. G. D.]

[Epiphan. t. 2, p. 297, A : Ἡ μὴ σκαφεῖσα, καὶ βοτρυοφορήσασα (ἄμπελος). Hase.]

[Βοτρυοφόρος. V. Βοτρυηφόρος.]

Βοτρυοχαίτης, ὁ, Botros crinibus implicatos habens, Bacchi epith. [in Anthol. Palat. 9, 524.]

[Βοτρυόω. Βοτρυῶ ἔχει ὄνομα τὸ βότρυς, Arcad. p. 165, 21.] Βοτρυόομαι, Racemor, ut Gaza vertit. Theophr. C. P. 1, 22 [1, 18, 4] : Ἕτερον δὲ τὸ τῶν (B) ἀμπέλων τῶν μαινομένων καλουμένων, αἳ οὐ μόνον βλαστάνουσι, ἀλλὰ καὶ πέττουσι, καὶ ἀνθοῦσι, καὶ βοτρυοῦνται, καὶ οὐ δύνανται τελειοῦν. Quo videtur respexisse Plin., quum scribit, Vites quidem et triferæ sunt, quas ob id insanas vocant : quoniam in iis alia maturescunt, alia turgescunt, alia florent. [Greg. Naz. Ep. 8 : Ἐγώ τε ὁ βοτρύων κ. τ. λ., Vindemiator. Strong.]

Βότρυς, υος, ὁ, Botrus s. Botryo, Uva. Marcell. Diosc. interpr. docet, βότρυν esse non Acinum, sed In racemum confertas coacervatasque plures uvas. Theophr. C. P. 3, 22 : Τὴν δ' ὑποκόνισιν τὸ μὲν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐᾷν, ἄχρις οὗ πεπανθῶσιν, ὀρθῶς ἔχει. Aristoph. B. [1321] : Βότρυος ἕλικα παυσίπονον. || Est et Herba, quam Botryn Plin. etiam vocat, quæ alio nom. Artemisia : a Cappadocibus Ambrosia dicitur : cujus descriptionem vide ap. Diosc. 3, 130, [Paulum Ægin. 7, p. 233, 27 : Βότρυς, οἱ δὲ ἀμβροσίαν, ἄλλοι ἀρτεμισίαν, φυτόν ἐστιν εὐῶδες ἱκανῶς, ὃ σὺν οἴνῳ πινόμενον ὀρθοπνοϊκοὺς ὠφελεῖ. G. Dind.], Plin. 27, 8. Nominis (C) vero rationem affert Plin. ibid. c. 4, de ambrosia loquens, Circa imum caulem in ramulis semen est uvis dependentibus, odore vinoso : qua de causa Botrys a quibusdam vocatur. Marcell. vero ita dictam esse vult non quod uvarum acinis aliquid simile habeat, sed quod plura ejus semina totis caulibus sic conferta pendeant ut racemi in uva imaginem faciant. || Βότρυν etiam dictas fuisse Pleiades, testatur Eust. [p. 1155, 48], ὅτι πλείους ὁμοῦ κεῖνται. [|| Βότρυς, de capillis dictum, Christodorus Ecphr. 91, in Anthol. Palat. vol. 1, p. 41 : Καὶ ταναῆς ἀπλεκτος ἐσύρετο βότρυς ἐθείρης. Quod ex Nonno affert Wakef. Dion. 1, 528 : Βαθυσμήριγγος ἀλήμονα βότρυν ἐθείρης δέρκεται. Conf. eundem 40, 104 ; 42, 83. Βότρυς κόμης Agathias in Anthol. Pal. 5, 287. Βότρυς χαίτης Christodorus l. l. 325, p. 51. || Constant. Porphyr. in Cærim. p. 80, 12 ; 86, 4, inter vestes imperatoris κολόβιον quoddam memorat, ὃ καὶ βότρυς καλεῖται, quod a multitudine margaritarum confilatarum in globos, vel tubulorum aureorum ex ejus ora depen- (D) dentium nomen accepisse Reiskius conjiciebat. || Βότρυς, inauris genus. Hesych. s. v. Βοτρύδια ex Thesmophoriaz. alteris Aristophanis (fr. 309, v. 10). || Βότρυν avem solus hominum noverat Zenodotus. Schol. Homeri Il. B, 89, ab Schneid. citatus : Θαυμάσαι ἄν τις Ζηνόδοτον τὸ βοτρυδὸν ἐκλαβόντα ἐοικότως βότρυϊ τῷ ὀρνέῳ, ὅπερ αὐτὸ συστρέφει ἐν τῇ πτήσει· οὐδεὶς γὰρ τῶν παλαιῶν, οὐδ' Ἀριστοτέλης, βότρυν ζῷον ἔγραψε. || De prosodia Mœris p. 105 : Βότρυς, μακρὸν, Ἀττικῶς· βραχὺ, Ἑλληνικῶς. Quemadmodum στάχυς producto υ dixit Euripides, ita idem in βότρυς fieri potuit : sed exempla non video allata. De plurali βότρυς producto Arcad. p. 196, 18. G. Dindorf.]

[Βότρυς, ὁ, Botrys, nomen pr. virile. Botrys Messenius, εὑρετὴς παιγνίων, apud Athen. 7, p. 322, A, et Polybium 12, 13. || Alii sunt in epigr. Asclepiadis in Anth. Palat. 13, 23, in inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 394, Syria vol. 2, p. 277, 27, et apud Nonnum Dion. lib. 18. G. Dindorf.]

(A) [Βότρυς, ἡ, urbs Phœniciæ : unde gentile Βοτρυηνός. Utrumque Stephanus Byz. s. v. Βότρυς et Draco Straton. p. 16, 23. Vitiose interdum scriptam Βόστρυς notavit Wessel. ad Hierocl. p. 716. G. Dindorf.]

[Βοτρυφόρος, ὁ, ἡ, Uvas ferens. Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1, 14. Boissox.]

[Βοτρυχλιδῶνα legitur ap. Clem. Alex. Pædag. p. 245, 22, in fragm. ex Thesmophor. perditis. Sed ibi jam pridem emendaverunt edd. βότρυν, Χλιδῶνα· vid. Herm. Elem. metr. p. 134. Hase.]

Βότρυχος, ὁ, Botri acinorum pediculus, s. Radix e palmite prodiens, unde acini ipsi dependent; ut tradunt VV. LL. citantia Gal. De alim. 2. [Galeni locus est vol. 6, p. 342 : Τὴν τοῦ στεμφύλου προσηγορίαν ἐπιφέρουσιν αὖ τῷ τῶν κλημάτων ἐκπεφυκότι ῥιζώματι τῶν ῥαγῶν· τοῦτον ἡμεῖς βότρυχον καλοῦμεν, ὅθεν ἐξήρτηνται αἱ ῥαγάδες. Βοστρύχιον dicitur apud Theophr. C. P. 3, 16, 1 : Συμβαίνει ἐν τούτῳ τὸ βοστρύχιον αὔξεσθαι διὰ τὸ μήπω συνεστάναι τὰς ῥᾶγας. Hesychius quum Βοστρύχια interpretatur στέμφυλα, non *fraces* (B) dicit, ut Stephanus vertit s. v. Βοστρύχιον, sed στέμφυλον ea significatione dixit, quam Galenus l. c. exponit. || Βότρυχος, Cincinnus. V. Βόστρυχος. G. D.]

[Βοτρυχώδης. V. Βόστρυχος.]

Βοτρυώδης, ὁ, ἡ, Racemosus. Athen. 14, [p. 649, D] : Ὃ δὴ καὶ βοτρυώδη τὸν καρπὸν ἀφίησι, λευκόφλοιον ὄντα καὶ μακρὸν, παρεμφερῆ τοῖς δακρύοις, ἃ δὴ ῥαγῶν τρόπον ἀλλήλοις ἐπιβάλλει. Diosc. [5, 84] de Cadmia : Ἔχουσα τὴν ἐπιφάνειαν βοτρυώδη. [Eurip. Bacch. 12 : Βοτρυώδει χλόῃ· 534 : Βοτρυώδη Διονύσου χάριν οἴνας. Diodorus Sic. 2, 53 ab Scotto citatus : Βοτρυώδη καρπὸν ἀνίησι· ubi libri duo βοτουνώδη. Legitur sæpius ap. Theophr. ut H. P. 3, 12, 7, ἄνθος βοτρυῶδες· ib. 8, καρπὸς βοτρυώδης. G. Dindorf.]

Βοτρυὼν, όνος, ὁ, Botryo, Martial. [11, 28, 4.] Βοτρυόνες, Uvæ, Condititii racemi, VV. LL. [De botryonibus Palladius Febr. 33, Sept. 17, Nov. 12. G. Dindorf.]

[Βοτρυωτὸς, ἡ, όν, Racemosus, Gl.]

[Βοττία, ἡ, Bottia, regio Macedoniæ. Etym. M. (C) p. 206, 4 : Βόττεια· πόλις Μακεδονίας· καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ Βόττεα· τούτου τὸ ἐθνικὸν Βοττεάτης· τὸ δὲ ἐθνικὸν τοῦ Βόττεια διὰ τοῦ ι, ὡς Στράβων ἐν ζ' (p. 279, ubi libri Βουγείους, in Βοττιαίους mutatum coll. p. 282, ubi Βοττιαίαν)· καλεῖται δὲ ἀπὸ Βόττωνος Κρητὸς ἡ πόλις· οἱ οἰκοῦντες Βοττιαῖοι· καὶ Βοττικὴ ἡ Χαλκιδικὴ γῆ· καὶ θηλυκῶς λέγεται Βοττιαΐς· καὶ Βοτταϊκὴ κτητικόν. Et paullo ante : Βόττιον· ἔθνος Μακεδόνων, καὶ Βοττία ἡ χώρα, ἀπὸ τῶν βοτῶν, ὅτι πολυθρέμματός ἐστι· καὶ τὸ ἔθνος· ἢ παρὰ τὸν βοτὸν βοτιανή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ βοττιανή· ἢ ἀπὸ τοῦ Βόττονος.... Βοττία apud Thucyd. 2, 99 (et Polyb. 5, 97, 4). Βοττιαία ibid. 100. Βοττιαῖοι 1, 57 (ubi codd. quidam simplici τ); 2, 79, 99; Herodot. 7, 185; 8, 127. Βοττιαιΐς 7, 123 (ubi libri nonnulli βοττηνίδα), 127. Βοττηίδα πρὸς πολύμηλον in oraculo Perdiccæ edito apud Diodor. Sic. Excerpt. Vat. p. 4 restituit L. Dindorf., consentiente Niebuhrio Hist. Rom. vol. 1, p. 37. Codex βουτηίδα. Βοτταϊκὴ epit. Strabon. 7, p. 330. G. Dindorf.]

[Βότων, ωνος, ὁ, Boto, n. pr. ab editoribus ad- (D) dubitatum ap. Plutarch. Moral. p. 837, A. Certius ap. Diog. L. 9, 18. G. Dindorf.]

Βου particula cum nomm. multis et verbalibus comp. ubi non Bovem signif., sed potius signif. ejusmodi dictionum auget : ut in Βουβάρας, Qui instar bovis gravis, i. e. tardus et stupidus, est, μέγας καὶ ἀναίσθητος, quemadmodum Eust. ex Herodiano exp. Et βούβαρα, μεγάλα, ap. Hesych. Ab Eod. exp. etiam μεγαλοναύτης : deducit enim a βᾶρις, quod pro Navi ap. Herod. sæpe usurpatum reperitur. Hujusmodi sunt Βούβοσις, Βούβρωστις, Βουγάϊος, Βουκόρυζος, Βούλιμος, Βούνεβρος, Βούπαις, Βούπαλις, Βούπεινα, Βούτομον, Βουφάγος, quorum singula suis locis vide.

Βοῦα, Hesychio ἀγέλη παίδων, Grex puerorum. [Etym. M. p. 208, 7 : Βουάα· ἀλγεῖ τις τ' ᾶχα θ' αἱ βουσόαι· ἔλλειψις τοῦ σ καὶ πνεῦμα προσῆλθε τὸ δασύ. Idem p. 391, 19, ubi de litera σ in spiritum asperum mutata, βουσόα βουάα. Priorem locum emendavit Hemsterhus. in Alberti annot. ad Hesych. vol. 2, p. 1294 : Βουάα· ἀγέλη. « Τετάχαθ' αἱ βουάαι » ἀντὶ τοῦ βούσοαι,

quæ ex Alcmane sumpta esse conjicit. Conf. Valck. ad Adoniaz. p. 274. G. Dindorf.]

Βουαγετὸν, τὸ, ὑπὸ βοῶν εἱλκυσμένον ξύλον : ut tradit Hesych., dicens Laconica hæc duo vocc. esse.

Βουάγωρ, ὁ, Armenti ductor, ἀγελάρχης. [Immo βουάγορ, neque Armenti, sed puerorum gregis ductor. Hesychius : Βουάγορ· ἀγελάρχης, ὁ τῆς ἀγέλης ἄρχων παῖς. Λάκωνες. Conf. Βοῦα. Τοῦ βοάγου ex inscr. apud St. Croix *Des anciens Gouvern. fédératifs* p. 462 indicant Angl.]

[De βούαις s. ἀγέλαις Spartanorum, earumque ducibus βουαγοῖς Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 612. Ib. No. 1426, 6 : Προσδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα τοῦ ἀξιολογωτάτου βοαγοῦ αὐτοῦ· cf. No. 1241, 24; 1350, 14; 1453, 9. Hase.]

[Βουάκραι, οἱ φοίνικες. Lacones. Hesych. Nescio utrum Phœnices hic, an Palmæ arbores intelligantur. Alberti.]

[Βουάρχης, ὁ, Armentarius. Hesych. s. v. Βούπρωρον. G. Dindorf.]

Βουβάλιον, Pudendum muliebre : et Cucumis sylvestris ap. Hippocr. teste Hesych. Apud Gal. vero Lex. Hippocr. [p. 448] legitur Βουβάλιος, σίκυς ἄγριος. Citat Gorr. et Diosc. [4, 154, ubi βουβάλιον inter cognomina σίκυος ἀγρίου est.] || Βουβάλια, J. Poll. [5, 99] numerat etiam inter τὰ περικάρπια et Brachialia ornamenta, ut Etym. [p. 206, 15] quoque refert βουβάλιον esse κόσμον χρυσοῦν περιτιθέμενον τῷ καρπῷ, afferens hunc Diphili senarium : Βουβάλια καρπῶν, παρθένου φρονήματα. [In Diphili versu φορήματα corrigendum cum Sopingio ad Hesychium. Βουβάλια etiam in Nicostrati comici versu est apud Clement. Alex. p. 245, quem Alberti citat. Libanium addit Schneid. vol. 4, p. 835, 2 : Πλήρης δὲ ἡ δέρη, ἐλλόβια, βουβάλια. Conf. Βουπαλίς.]

[Βουβάλιος. V. Βουβάλιον.]

Βούβαλις, ἡ, Bubalus. Æsch. : Λεοντοχόρταν βούβαλιν νεαίτερον. Soph. : Γηγενῆ βούβαλιν. Eust. [p. 1625, 44, unde Æschyli et Sophoclis fragmenta sunt. In Æschyleo νεαίρετον corrigendum esse alibi monui. G. Dind.]: Βουβάλων δὲ νεογνά, πῶλοι. De hoc animali Aristot. H. A. 3 et Herod. [Apud Herodotum 4, 192 : Ζορκάδες καὶ βουβάλιες. Sed apud Aristot. H. A. 3, 6, p. 516, 5, ὀξυτόνως scribitur βουβαλίδος. Et Hesychius : Βουβαλίς· οἱ βούβαλοι· ἢ ἀστράγαλοι· ubi βουβάλις corrigunt. Oppianus Hal. 4, 625 ab Schneid. citatus : Βουβαλὶς ἐν λόγμῃσι κάτω τρέψασα κάρηνον. Rectus accentus βούβαλις est. Arcadius p. 31, 9 : Τὰ προσηγορικὰ ἢ κύρια προπαροξύνονται, βούβαλις, δάμαλις, βαύκαλις. G. Dind.] || Hesychio est etiam ἀστράγαλος.

Βούβαλος, ὁ, Bubalus. [Gl. Urus, Bos sylvestris. Polyb. 12, 3, 5 : Βουβάλων κάλλος καὶ στρουθῶν μεγέθη. Diodorus Sic. 2, 51 : Τραγέλαφοι καὶ βούβαλοι καὶ ἄλλα πλείω γένη δίμορφα ζώων. Palæphatus 2, 2 : Οὐ γὰρ δυνατὸν ... συμμιγῆναι ... βούβαλον ἐλάφῳ· ἑτερογενῆ γάρ εἰσι. Oppian. Cyn. 2, 300 : Βούβαλος αὖτε πέλει μείων δέμας εὐρυκέρωτος. Hæc Schneid. et Schæf. Josephi locum vol. 1, p. 419 addit Wakef. || Βούβαλον per μέγα καὶ πολὺ interpretatur Etym. M. p. 206, 19. Similiter Hesychius : Βούβαλος· δορκάδιον· καὶ μέγα καὶ πολύ. Conf. Βουβάρας et Βούπαλον. G. Dindorf.]

Βουβάρας, ὁ. Βουβάραι Hesych. μεγάλαι, afferenti et βούβαρα pro μεγάλα, Grandia. Βουβάρας, eidem est μεγαλοναύτης : nimirum παρὰ τὸ μεγάλην βάριν ἢ μέγα βάρος (καὶ αὐχένα) ἔχειν. Sed addit dici etiam de homine qui μέγας est et ἀναίσθητος, Magnus et stupidus s. stolidus. Meminit Etym. M. [p. 206, 18] quoque huj. βουβάρας, dictum scribens διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τοῦ ἄκρου προτομήν τινα βουβάλου ἐξέχουσαν· exponensque etiam μεγαλοναύτης et μεγάλως βαρύς· ut illa in signific. sit ex βου epitatico et βάρις, quod est πλοῖον : in hac, ex βου et βάρος. Exponit etiam καυχητιῶν : nam περὶ ἀλαζόνος dici ait, quem et βαρυγέταν dictum fuisse. [Eustath. p. 962, 14 : Καὶ ὅτι ὁ διὰ βάρος προσρηθεὶς βουγάϊος ῥηθείη ἂν καὶ βουβάρας, ὅ ἐστι μέγας καὶ ἀναίσθητος, ὡς παρὰ Ἡρωδιανῷ ἐν τῇ μεγάλῃ προσῳδίᾳ κεῖται ... καὶ εἴη ἂν ὁ ῥηθεὶς βουβάρας, προσήκων διὰ τὸ κατ' αὐτὸν βάρος προσρηθῆναι καὶ γῆς ἐτώσιον ἄχθος. Anol.]

[Βουβάρης, ὁ, Bubares, Persa, Megabyzi filius. Herodot. 5, 21; 7, 22; 8, 136. G. Dindorf.]

[Βούβαρις. V. Βουβάρτις.]

Βουβάρτις, ἡ, Hesychio teste, navis nomen est ap. Philistum. [Βούβαρις, i. e. μεγάλη ναῦς, Salmasius probabiliter.]

[Βούβασις, ἡ, Bubasis. Ita dicitur nominatus fuisse vicus quidam in Ægypto, in quo Io, Argis in Ægyptum delata, pedem fixit. Videatur Etym. M. v. Βούβασις (p. 206, 25, ubi a βοῦς et βάσις derivatur). Conjeci aliquando nomen hoc, aut potius cognomen, fuisse ipsi Isidi. ⲡϩⲟⲃⲥⲓ, P-ho-basi, significat faciem, vel vultum vaccæ, quod qua ratione Isidi conveniat, nemo est rerum Ægypt. peritus, qui non intelligat. Plura de hoc, ut puto, Isidis cognomine dixi in Panth. 3, c. 5, § 6. Jablonski Opusc. vol. 1, p. 53.]

Βουβαστικὸν ἕλκος, Ulcus præhumidum, quod pueris maxime in superficie oritur. Gorr. ex Aet. 4, 21.

[Βουβάστιος. V. Βούβαστις.]

Βούβαστις, ἡ, in Epigr. [Nicarchi in Anth. Pal. 11, 18 : Οὕτω Βούβαστις καταλύεται] dicitur Isis, quæ et parturientibus aderat. [Βούβαστις, Ægyptiorum dea, quam Gr. interpretantur Ἄρτεμιν, id est Dianam. Arbitror, deam hanc Æg. symbolum fuisse Lunæ novæ, vel renascentis. Nomen vero interpretor ⲡ-ϩⲟ-ⲃⲁϣⲧ, Quæ vultum nudat, vel retegit, quod dici potest de Luna, quando faciem, in conjunctione cum Sole absconditam, sive velatam, i. e. hominum oculis subtractam, retegit, hominibusque conspiciendam rursus præbet. Aut posset etiam explicari ⲡ-ϩⲟ-ⲟⲩⲁϣⲧ, P-ho-uascht, faciem multiplicans, quod de luna, Faciem toties mutante, recte prædicari posse, in propatulo est. Pluribus hæc omnia persecutus sum in Panth. 3, c. 3. Jablonski in Opusc. vol. 1, p. 55. Herodotus 2, 138 : Ἡ δὲ Βούβαστις κατ' Ἑλλάδα γλῶσσάν ἐστι Ἄρτεμις, iterumque c. 156. Erat in Ægypto urbs, eodem similive nomine appellata, de qua, præter Geographos vet., Strab., Steph. Byz., Melam, aliosque, monuit nonnulla Wesseling. ad Diod. t. 1, p. 32, ad Herod. 2, 59, et ad Hieroclis Synecdemum p. 728. Videtur ea Ezech. 30, 17 dici פי-בסת, vel rectius forte una voce פיבסת. In vers. Alex. legitur Βουβάστου. Cfr. Michaelis in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 2003. Quæ de orig. nom. Βούβαστις habet Wilkins De ling. Coptica p. 100 non placent. Scribit Steph. Byz. Βούβαστος nom. esse urbis Ægyptiæ et templi Dianæ, additque : Οἱ δ' Αἰγύπτιοι Βούβαστον τὸν αἴλουρόν φασι. Quid vero felis ad Dianam? Docebit Antoninus fab. 28, c. n. Munckeri et Verheykii. Dubia magis est notio vocis Βούβαστος Ægyptiaca. Felis hoc similive nomine in Lexico non appellatur, sed ϣⲁⲩ. Missis aliis, adscribam verba G. Zoega De numis Ægypt. p. 122 : « Aliud etymon a voce ⲃⲱⲧⲥ, quæ Coptis bellum sonat, suadet situs excelso aggere supra reliquas Ægypti urbes eminens, ut videatur aliquando fuisse propugnaculum. Si ita, deæ nomen gentilitium est, ut Dindymenæ vel Cypridos : ϯⲛⲟⲩϯ ⲛⲧⲉ ⲡⲓⲃⲱⲧⲥ, dea Bubastitis, quod præcipuo ritu ibi colebatur ». A vero alienum non mihi videtur, Steph. existimasse, Βούβαστον Æg. esse felem, quia in Herod. 2, 67 legerat : Ἀπάγονται δὲ οἱ αἰέλουροι ἀποθανόντες ἐς ἱρὰς στέγας, ἔνθα θάπτονται ταριχευθέντες ἐν Βουβάστι πόλι. De urbe Βούβαστις sive Βούβαστος quædam alia monuit Belley t. 28 Comment. Acad. Inscr. p. 534. Tewater. Stephani Byz. locus, ubi etiam de adjectivis gentilibus agitur, hic est : Βούβαστος, πόλις Αἰγύπτου, ἣν Ἡρόδοτος Βούβαστίν φησι διὰ τοῦ ι· τὸ ἐθνικὸν Βουβαστίτης· καὶ ἡ πόλις Βουβαστῖτις. Βουβαστός τε πόλις καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος· καὶ νόμος Βουβαστίτης· λέγεται καὶ Βουβάστιος παρὰ Θεοπόμπῳ. Βούβαστος, Βουβαστίτης, Βουβαστῖτις etiam in Etym. M. p. 206, 38.]

[Βουβαστίτης. V. Βούβαστις.]

[Βουβαστίτης ποταμὸς, Bubastium s. Pelusiacum brachium Nili, Manetho ap. Joseph. Contra Ap. 1, 14. Hase.]

[Βουβαστῖτις. V. Βούβαστις.]

[Βούβαστος, Bubastus, urbs. || I. q. αἴλουρος, Felis. Vide Βούβαστις.]

Βούβελα, Bubulæ carnes, κρέα βόεια, Hesych.

Βουβίλιξ, Hesychio σιταποχία, Abstinentia a cibo. [Ab ἴλιξ vel ἴλιγξ, quando intestina fame crepant. Is. Voss.]

Βουβὸς, ὁ, Mutus, VV. LL. [Gl. Mutus.]

Βουβόσιον, τὸ, Locus, ubi boves pascuntur : ut Callim. Schol. exp. ad H. in Apoll. [49] : Ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον. Strabo [12, p. 565] : Χώραν ἀρίστην βουβοσίοις, Solum pascendis armentis peraccommodatum. [Aratus 1120, βουβοσίοιο. Wakef.]

Βούβοσις, ἡ, Voracitas, πολυφαγία. Hesych. [et Etym. M. p. 206, 24.]

[Βουβότης, ὁ, Bubulcus. Pindar. Isthm. 6, 45 : Βουβόταν ... Ἀλκυονῆ. || Bovibus pascendis aptus. Pindar. Nem. 4, 84 : Βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται. Indicavit Scott.]

Βούβοτος, ὁ, ἡ, Bovibus pascendis aptus. Od. N, [246] de Ithaca : Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ, καὶ βούβοτος. [Philippus Thessalon. in Anthol. Palat. 6, 114 : Βούβοτον Ὀρβηλοῖο παρὰ σφυρόν. Indicavit Schneid.]

Βούβρωστις, ἡ, Magna fames. Item, Tristitia, Acerbus dolor. Il. Ω, [532] : Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει. Nicander Θ. [785] : Τοίη οἱ βούβρωστις ἐνέσκληκε. [Callimach. in Cer. 103 : Νῦν δὲ κακὴ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται. Oppian. a Wakef. citatus Hal. 2, 208 : Ἀλλ' ἀτέλεστον Λύσσαν ἀεὶ βούβρωστιν ἀναιδέϊ γαστρὶ φυλάσσει. Agathias in Antholog. Palat. 11, 379 : Εἰ γὰρ ἀεὶ βούβρωστιν ἔχεις Ἐρυσίχθονος αὐτοῦ.] Eust. [p. 1363, 30 coll. Schol. Vict. Il. Ω, 532] annotat esse et Dæmonis cujusdam nom. ap. Iones. At VV. LL. pro Quadam volucri a Nicandro accipi testantur. [Ther. 409 : Εἰ δ' ὀλοὴ βούβρωστις ἀϊδρείῃφι πελάσσοι. Hesychius : Βούβρωστις· μεγάλη πενία (πεῖνα Is. Vossius)· λύπη· ζωΰφιον· μέγας λιμός· λύμη· φθορά· φθόνος. G. Dindorf.]

Βουβὼν, ῶνος, ὁ, Inguen. Sunt qui definiant esse Femoris cum ischio juncturam : alii esse Locum ad latera pubis, ubi femur et coxendix coeunt : alii vero esse Glandulas in inguinibus utrobique sitas, teste Gorr. Il. Δ, [492] : Βεβλήκει βουβῶνα νέκυν ἑτέρωσ' ἐρύοντα. Lucian. [Timon. 56] : Ὅσον εἰς βουβῶνας, Usque ad inguina. [De merc. cond. 31 : Ὑπαλείψας τοὺς βουβῶνας.] Alex. Aphr. 2, 12 : Φθάσασα πρὸς βουβῶνα. || Dicitur etiam τὸ περὶ βουβῶνας οἴδημα μετὰ φλεγμονῆς, J. Poll. 2, [186 et 4, 202], ut etiam Alex. l. c. quærit : Διὰ τί ἐκ προσπταίσματος βουβὼν γίνεται, Quamobrem ex offensione pedis tumor in inguine oriatur? Et Gorr. verbis supra allatis addit hæc : Quum autem glandulæ omnes propter sui imbecillitatem omnium maxime opportunæ sint fluxionibus, potissimum tamen illæ, quæ sitæ sunt ad inguina, quod præter nativam imbecillitatem accedat etiam motus hujus partis, in qua sitæ sunt, vehemens, situs declivis, et redundans iis in partibus semper humiditas : quorum occasione promte decurrunt in tumores, quod eod. cum ipsa parte nom. βουβῶνας nuncupant. Quod nom. quanquam proprie iis quadret, qui in inguinibus consistunt, usurpatur tamen etiam in iis, qui in alia quavis corporis parte oriuntur, ut in axillis et collo. [Βουβὼν, Inguen. Hippocrates p. 481, 29 : Πονέει μάλιστα τὸ μετάφρενον καὶ τοὺς βουβῶνας· p. 1143, G : Εὔπολεμος ... ὠδυνᾶτο ἰσχίον τὸ δεξιὸν καὶ τὸν βουβῶνα καὶ τὴν πλησίον συμβολὴν πρὸς τοῦ ἰσχίου ἀπὸ τοῦ βουβῶνος καὶ τοῦ ἰσχίου τοῦ πρόσθεν· et paullo post : Εὔπολεμος ... ἔσχε τότε τὸ ἰσχίον καὶ τὴν κοχώνην καὶ τὸ ἀμφὶ τὸν βουβῶνα. || Tumor inguinis. Hippocrates p. 1136, D : Βραχεῖς βουβῶνες· et in universum glandularum inflammationes cujusvis generis, monente Foesio, p. 127, H; 1025, B; 1139, G. In quam rem inprimis notandus Procopii locus vol. 1, p. 143, B (1, p. 252, 8 ed. m.) : Ἑτέροις δὲ οὐ πολλαῖς (ἡμέραις) ὕστερον βουβὼν ἐπῄρετο οὐκ ἐνταῦθα μόνον, ἔνθα καὶ τὸ τοῦ σώματος μόριον, ὃ δὴ τοῦ ἤτρου ἔνερθέν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τῆς μασχάλης ἐντὸς, ἐνίοις δὲ καὶ παρὰ τὰ ὦτα καὶ ὅπου ποτὲ τῶν μηρῶν ἔτυχε. Βουβῶνες ἐν μασχάλῃ ex Cassii Probl. 40 citat Schneid. Menander apud Etymol. M. p. 206, 57 : Βουβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι· cui Meinekius comparat Ælian. Epist. 2, p. 417, Menandri verbis utentem, et Choricium in Villois. Anecd. vol. 2, p. 24 : Αὐτῷ βουβῶνος ἐπαρθέντος ἐξαίφνης. Josephum vol. 2, p. 470 indicat Wakef., βουβῶνας ἔσχον. Vulgaris Græcitatis

A forma βομβὼν est, de qua supra dictum. || Urbs Lyciæ, a Bubone quodam condita. Stephanus Byz. : Βουβών· πόλις Λυκίας. Βουβὼν γὰρ καὶ Βάλβουρα πόλεις Λυκίας, ἀπὸ Βαλβούρου καὶ Βουβῶνος· οὗτοι δὲ λῃσταὶ πόλεις ἔκτισαν ὁμωνύμους· ὁ πολίτης ὤφειλε Βουβώνιος, εἴρηται δὲ Βουβωνεύς· χαίρουσι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ τύπῳ. V. Wessel. ad Hierocl. p. 625. G. Dindorf.]

[Βουβωνεύς. V. Βουβών.]

Βουβωνιασκόπος, ὁ, apud Hesychium [cujus codex βουβωνίας σκότος] exp. ὁ βουβῶνι ἐπᾴδων, Qui bubones incantat, h. e. Qui bubones inflammatos inspiciens, carmine aliquo eos incantat, et malum se amoliturum eo pollicetur. [Hinc corrigendum videri Etymol. M. p. 206, 25, Βουβωνία, κόπος, monuit Alberti.]

Βουβωνιάω, Bubone laboro, Laboro tumore circa inguina : vel simpl. Tumore laboro : ut βουβὼν dicitur non Inguinum solum tumor, sed aliarum etiam partium. Aristoph. B. [1280] : Ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ, Tumores et inflammationem in renibus sentio. Apud Suid. idem l. extat, qui βουβωνιῶ
B exp. φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας. [Aristoph. Vesp. 277 : Καὶ τάχ' ἂν βουβωνιῴη. Βουβωνιᾶν ex Callia affert Pollux 2, 186. Josephus vol. 2, p. 470, ἐβουβωνίασαν. G. Dindorf.]

[Βουβωνικὸς, ή, όν. Georg. Cedren. vol. 1, p. 385, D : Ἀπὸ βουβωνικοῦ πάθους, Ab inflammatione bubonis. G. Dindorf.]

Βουβώνιον, τὸ, Bubonium, dicitur Aster Atticus, quoniam, ut testatur Diosc. 4, 120, καταπλασσόμενος ὑγρὸς ἁρμόζει πρὸς βουβώνων φλεγμονάς· ξηρὸς δὲ περιαφθεὶς τῷ βουβῶνι, ἀπαλλάσσει τῆς ὀδύνης. [Paulus Ægin. 7, p. 233, 27. G. Dind.] Unde et Plin. 27, 5 : Aster ab aliquibus Bubonion appellatur, quoniam inguinum præsentaneum remedium est. Et mox : Sed ad inguinum medicinam sinistra manu decerpi jubent et juxta cinctus alligari.

[Βουβωνίσκος, ὁ, Fascia, qua inguinis ramex obligatur. Oribasium in Cocchii Chirurg. p. 11, 12, 31 indicat Kallius. Adde Galen. vol. 12, p. 473; Oribasium ab Maio editum p. 111, 112, ubi ἁπλοῦν et
C διπλοῦν βουβωνίσκον memorat. G. Dind. Βυβωνικὸς ἐπίδεσμος scriptum ap. Paulum Æg. p. 201, 8 indicat Weigel.]

[Βουβωνοειδὴς, ὁ, ἡ, Buboni similis. Pollux 4, 198. Angl.]

Βουβωνοκήλη, ἡ, Inguinis ramex : Prolapsus intestini vel omenti in inguen, sic tamen ut in ipso inguine consistat, nec descendat in scrotum, ut scribit Paul. Ægin. 3, 53. Vide et v. Κήλη. [Oribasius p. 112 et 113 ed. Mai. : Ἐπὶ βουβωνοκήλης. Celsus 5, 18; Theoph. Nonn. vol. 2, p. 114. G. Dind. Aetius 14, 24. Weigel.]

[Βουβωνοκηλικὸς, ή, όν, Ad inguinis ramicem pertinens. Paulus Ægin. 6, 66, p. 200, 39, 48. Indicavit Schneid.]

[Βουβωνόσφυρον, τὸ, Fictum a Tzetza vocabulum ad Lycophr. 487, 492, ubi poetam exagitat, qui primo loco Ancæi τὸν βουβῶνα, altero τὸ σφυρὸν ictum esse dixerat. Indicavit Scottus.]

[Βουβωνοφύλαξ, ὁ, Fascia, qua βουβὼν obligatur.
D Oribasius p. 11 apud Cocch. et p. 112 ed. Mai. G. Dindorf.]

[Βουβωνόω. Βουβωνοῦσθαι inguen bubone intumescens dicit Hippocrates p. 272, 5 ab Schneid. citatus : Βουβωνοῦται καὶ διαπυΐσκεται καὶ φλεγμαίνει ἰκέλως μασχάλῃσί τε καὶ τραχήλῳ.]

[Βουγαιάδας lectio vitiosa. Vide Βαγίδης.]

Βουγάϊος, ὁ, ἡ, Qui valde se jactat, Magnus jactator. Il. N, [824] : Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες. Utitur et Od. Σ, [78], de Iro : Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγάϊε, μηδὲ γένοιο. Vide varias hujus nominis expositiones ap. Eustath. p. 962, in principio. A Plut. in Quæst. Gr. [p. 299, B] exponitur μεγάλαυχος. [Priore in loco Homeri Zenodot. βουγήϊε scribebat : sed βουγάϊε Aristarchus probabat. Alii βουκαῖε vel βουκάϊε legebant, de quo vide s. v. Βοῦκος. Interpretationes grammatici alii alias comminiscebantur. Βουγάϊος δὲ, inquit Eustathius p. 962, 3, ἢ ὁ δυσκίνητος καὶ μὴ ποδώκης, ἀλλ' οἷον βοῦς τις πονῶν περὶ γῆν, ἢ ὁ ἐπὶ βοῒ ἤτοι ἀσπίδι γαίων· Αἴαντος γὰρ παράσημον ἡ ἀσπίς· ἢ

βοῦς ἐργάτης· ἢ αὐτόχρημα βοῦς καὶ γῆ, γῆ μὲν διὰ τὸ βαρὺ τοῦ σώματος καὶ δυσκίνητον, βοῦς δὲ διὰ τὸ ἔμψυχον μὲν, πολὺ δὲ τοῦ μεγέθους· et paullo inferius : Οἱ δέ φασιν ὡς Δουλιχιῶται καὶ Σάμιοι τοὺς γαλακτοφαγοῦντας καὶ μηδὲν ἰσχύοντας βουγαίους καλοῦσιν. Similia ab Scholiastis ad locos Homericos aliisque grammaticis traduntur. Sed recte Apollonius Lex. s. h. v. : Βέλτιον ἀποδιδόναι, τὸν ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλως γαυριῶντα· τὸ μὲν γὰρ βου κεῖται ἐπὶ τοῦ μεγάλου, ὡς ἐπὶ τοῦ βούπαιδος καὶ βουσύκου· et in eandem sententiam Hesychius : Βουγάϊον· μεγάλως ἐφ' ἑαυτῷ γαυριῶντα· δηλοῖ δὲ καὶ ἀναίσθητον καὶ ἀλαζόνα καὶ μεγάλαυχον, ἢ ἀγλαϊζόμενον. Cui Rostius in Lexico Homerico recte comparat Homericum κύδεϊ γαίων. Ceterum Eustathius hoc vocabulo ipse utitur ad Homer. p. 1289, 10 et in Opusculis p. 6, 80; 107, 2; 201, 70. G. Dindorf.]

[Βούγελος lectio vitiosa. V. Βούσελος.]

Βουγενής, ὁ, ἡ, E bove genitus s. ortus. Apibus hoc epitheton tribuitur, ut refert Hesychius, quod e bovinis ossibus nascantur. [Affert Hesychius Callimachi versum : Ἅρμενοι γὰρ Δανάου γῆς ἐπὶ γενέας, quæ Musurus sic interpolavit ἅρμενα πὰρ Δαναοῦ γῆς ἐπὶ βουγενέων, recte, ut videtur, reposito γῆς ἐπὶ βουγενέων, quum in capite glossæ scriptum sit βουγενέων (codex βουγενεῶν)· τῶν μελισσῶν : sed reliqua ex Etymol. M. sunt corrigenda, ubi p. 144, 52 scriptum : Ἁρμοῖ γὰρ Δαναῶν γῇ ὡς ἀπὸ βουγεέως. Philetas apud Antigonum Car. c. 23, p. 35 : Βουγενέας φάμενος προσεβήσατο μακρὰ μελίσσας· ubi Beckmannus alia attulit de fabula illa de apium ex bove natalibus. Bianor in Antholog. Palat. 9, 548 ab Schæf. indicatus : Βρέφος ὡς ἀδίκως εἵλετε βουγενέες. Unde corrigendum quod in Geopon. 15, 2, 14, p. 1063 etiam Niclasio suspectum fuit : Ὥσπερ δὲ αἱ βουγονεῖς μιᾷ καὶ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ ζωογονοῦνται. Conf. Βουγόνη, Βούπαις, Βουποίητος. G. Dind.] Bacchum etiam Βουγενῆ et Ταῦρον vocari tradit Plutarchus Hell. [p. 299, B], quærens cur Eleæ mulieres eum βοέῳ ποδὶ ad se venire precentur. [Idem de Isid. et Osir. p. 364, F : Ἀργείοις δὲ βουγενὴς Διόνυσος ἐπίκλην ἐστίν. Empedocles apud Ælianum N. A. 16, 29 et alios, quos indicat Sturzius p. 367, βουγενῆ ἀνδρόπρωρα, Monstra corpore prædita bovino, capite humano. Conf. Aristoteles Physic. Auscult. 2, 7, p. 199, 5. G. Dindorf.]

[Βουγέρων, ὁ, Valde senex. Scriptor Περὶ τῶν ἡλικιῶν τοῦ ἀνθρώπου in Boisson. Anecd. vol. 2, p. 454 : Γέρων ἀπὸ τῶν νε' ἐτῶν ἕως τῶν ξε', βουγέρων ἀπὸ τῶν ξε' ἐτῶν ἕως τοῦ ὅλου χρόνου τῆς ζωῆς. Indicavit Boisson. Le Moyne Var. Sacr. vol. 1, p. 510. G. Dindorf.]

[Βουγήϊος. V. Βουγάϊος.]

[Βούγλωσσα, ἡ. V. Βούγλωσσος.]

[Βούγλωσσον, τό. V. Βούγλωσσος.]

Βούγλωσσος, ὁ, Boum linguæ similis herba, ut Plinius docet [25, 8, 44]. Dioscorides [4, 128 (126) et Paulus Ægin. 7, p. 233, 29. G. Dind.] neutr. βούγλωσσον vocat ὅμοιον βοὸς γλώσσῃ. Linguam bubulam quidam appellant, Marcellus Borraginem. || Item Piscis, quem Lat. Soleam e Plin. [8, 15, 20,] et Lingulacam e Plauto [Casin. 2, 8, 61], et Varr. [De L. L. 4, 12] quidam vocant, Hermol. a βου particula epitatica dictum scribit. [Feminino genere Archestratus apud Athen. 7, p. 288, A : Εἶτα λαβεῖν ψῆτταν μεγάλην καὶ τὴν ὑπότρηχυν βούγλωσσον, ταύτην θέρεος, κατὰ Χαλκίδα κεδνήν... Matro ibid. 4, p. 136, B : Σάνδαλα δ' αὖ παρέθηκεν ἀειγενῆ ἀθανατάων βουγλώσσων, ὃς ἔναιεν ἐν ἅλμῃ μορμυρούσῃ· ubi Schweigh. corrigit ἀθανατάων· βούγλωσσον, ὃς... Hesychius : Ψῆττα ... ἣν τινες σανδάλιον ἢ βούγλωσσον. Βουγλώσσων esca, Geopon. 20, 7, p. 1241. Oppianus Hal. 1, 99 ab Schæf. allatus : Τραχούρων τ' ἀγέλαι, βούγλωσσοί τε καὶ πλατύουροι· ubi Bentleius ad Callimach. vol. 2, p. 7 delebat καί. Schneiderus ex Codice Paris. : Βούγλωσσά τε καὶ πλατύουροι. Schol. autem : Βούγλωσσοι· τὰ λεγόμενα βοϊδόγλωσσα. Altera forma Βούγλωττος apud Athenæum est 7, p. 330, A ex Aristotele et Dorione, ubi codex primo loco βούγλωττα præbet, quemadmodum in Archestrati versu, qui ibi repetitur, pro βούγλωσσον scriptum est βούγλωσσα, quod in βούγλωσσαν mutatum metro satisfaceret et scripturæ ab Schneidero in Oppiano receptæ aliquid momenti adderet. || Adjectivo Βούγλωσσος, ὁ, ἡ, Qui lingua bovina est, utitur Eustathius Opusc. p. 168, 30 : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξ ὧν μοι ὁ ὄκνος καὶ δι' ὧν οὐ μόνον βοῦς ἐπὶ γλώττῃ, τοῦτο δὴ τὸ σκῶμμα τοῦ ἀργὰ λαλεῖν, ὡς ἐάν τις εἴη βούγλωσσος ... G. Dindorf.]

[Βουγλωττίς, ἡ, Theodorus Prodrom. in *Notices et Extraits des Mss.* vol. 2, p. 244. Boissom.]

[Βούγλωττος. V. Βούγλωσσος.]

[Βούγξ. V. Πῶϋγξ.]

[Βουγόνη, ἡ, i. q. Βουγενής, E bove genita. Geopon. 15, 2, p. 1057, in lemmate capitis : Περὶ μελισσῶν, καὶ πῶς ἂν ἐκ βοὸς γένοιτο ὃ καλεῖται βουγόνη. Varro De R. R. 2, 5, 5 : « Ex hoc putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres, a quo eas Græci βουγόνας appellant... Sed bono animo es : non minus satisfaciam tibi quam qui Bugoniam (codex P bugonem) scripsit. » Indicarunt Angl.]

[Βουγονής lectio vitiosa. V. Βουγενής.]

[Βουγονία, ἡ. V. Βουγόνη.]

Βουδάκη, ἡ, Buprestis. Hesychius.

[Βουδάριος. V. Βούδορον.]

[Βούδαρον. V. Βούδορον.]

[Βούδας. V. Βοίδας.]

[Βούδεια, ἡ, Budea, duarum urbium nomen. Stephanus Byz. : Βούδεια, πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, ἀπὸ τοῦ οἰκίσαντος Βουδείου· οὕτω τιμᾶται Βούδεια ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Θετταλίᾳ. Λυκόφρων (359) ... Βούδειαν αἴθυιαν κόρην ... Ὅμηρος Βούδειον ἔφη (Il. II, 572)· Ὅς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὖ ναιομένῳ· ἔστι καὶ Βούδεια Φρυγίας πόλις· ἔστι καὶ Βούδειοι (sic recte codex Vratisl. pro vulgato Βούδιοι) ἔθνος Μηδικόν. Quæ ubi repetit Eustathius p. 1076, 24, diserte agnoscit Βούδειοι, populi Medici nomen, cujus scripturam cum Homerico Κήτειοι comparat : quanquam apud Herodot. 1, 101, Βούδιοι libri omnes præbent. Præterea autem Eustathius hæc addit : Τινὲς δέ φασι Βούδειαν πόλιν Φθίας, ἀπὸ Βουδείου (Βούδου Schol. codicis Lips.), υἱοῦ Ἄργου· ἀρέσκει δὲ τοῦτο οὐ πάνυ τοῖς παλαιοῖς· ὁ γὰρ Βουδειεὺς, φασὶν, οὗ ἐνταῦθα μέμνηται Ὅμηρος, πόρρωθέν ποθεν εἰς τὸν Πηλέα ἱκετεύσας φαίνεται καὶ οὐκ ἀπὸ Θεσσαλικοῦ τόπου· ἄλλως μέντοι δοκεῖ καὶ πόλις εἶναι Θετταλικὴ τὸ Βούδειον. Male Βούδιον apud Etymol. M. p. 206, 44 : Βούδιον· πόλις Θεσσαλίας· οἱ δὲ Ἠπείρου· et apud Hesychium Βούδιον· πόλις, contra Arcad. p. 121, 2. Pari errore urbis Phrygiæ nomen Βουδία scribitur in versu Dionysii apud Stephanum Byz. s. v. Δρεσία, Βουδίαν Δρεσίην τε ... ubi metrum Βούδειαν exigit. G. Dindorf.]

[Βουδειεύς, ὁ, Budeo oriundus. Hoc gentili utitur Eustathius, cujus verba vide s. v. Βούδεια. G. Dind.]

[Βούδειον, τό. V. Βούδεια.]

[Βούδειος. V. Βούδεια.]

Βουδέψιον, τὸ, Bovinum corium. [Hesychius : Βουδεψήϊον· τὸ βυρσεῖον. H. e. τὸ βυρσεῖον. Ergo, Officina coriarii. G. Dindorf.]

[Βουδία scriptura vitiosa pro Βούδεια, quod vide.]

[Βουδῖνοί, οἱ, Budini. Stephanus Byz. : Βουδινοί, ἔθνος Σκυθικὸν, παρὰ τὸ δινεύειν ἐπάνω ἁμαξῶν ὑπὸ βοῶν ἐλαυνομένων. Quæ etymologia si vera est, Βουδινοί producto iota pronunciandum. Et sic haud dubie Parmeno Byzantius in libro primo Iamborum, quem testem hujus nominis affert Stephanus. Βουδῖνοι apud Herodotum 4, 21, 108, 109. G. Dindorf.]

[Βούδιον lectio vitiosa pro Βούδειον. V. Βούδεια.]

[Βούδιον, τὸ, Bucula. V. Βοΐδιον.]

[Βούδιος lectio vitiosa pro Βούδειος. V. Βούδεια.]

[Βούδιος, ὁ, Budius. Hesych. : Βούδιος· παρὰ Λυσίππῳ τὸ ὄνομα· « Κύων δέ τις ἐδόα δεδεμένος ὥσπερ Βούδιος. » Σέλευκος ἀποδίδωσιν, ἄφρων (codex ἀ... ων), ἀνόητος.]

[Βουδόκος, ὁ, ἡ, Boves excipiens. Etymolog. Ms. Paris. apud Ernestium ad Callimach. vol. 1, p. 530, et Gudianum p. 226, 40 : Καὶ ὁ λέβης ὁμοίως ἐχῖνος. Καλλίμαχος (codex Paris. καλλικὴν), Ἄξονται (ἵζηνται Gud.) δ' οὐχ ἵππον ἀέθλιον, οὐ μὲν ἐχῖνον βουδόκον, ἀντὶ τοῦ λέβητα. Quæ minus plene leguntur in Etymol. M. p. 464, 50. Indicavit Schneid.]

[Βουδόρας. V. Βούδορον.]

[Βουδόριος. V. Βούδορον.]

Βούδορον, τὸ, Budorum, Promontorium apud Thucydid. Salamini oppositum. [2, 93 : Ἔπλεον ... ἐπὶ τῆς

Σαλαμῖνος τὸ ἀκρωτήριον τὸ πρὸς Μέγαρα ὁρῶν· ubi A Schol. τὸ Βούδορον καλούμενον. Βούδωρον apud Stephan. Byz. : Βούδωρον, ἀκρωτήριον πρὸς τῇ Σαλαμῖνι. Θουκυδίδης τρίτῃ (δευτέρᾳ). Ἔφορος δὲ φρούριον Βούδαρον εἶπε· τὸ ἐθνικὸν Βουδώριος (codex Vratisl. βουδάριος superscr. ο). G. Dind.] Βουδόρας, s. Βούδορος, ὁ, est et fluvii nomen, prope Cerinthum Euboicam civitatem. [Eustathius p. 280, 13 : Ποταμὸς δὲ περὶ Κήρινθον Βουδόρας καλούμενος, ἢ Βούδορος, φασὶν, ὁμώνυμος ὄρει Σαλαμινίῳ. G. Dindorf.]

Βουδόρος, ὁ, ἡ, Boves excorians : βούδορος autem pass. signif. habet, Eust. [p. 1117, 53] βούδορα ἤματα apud Hesiodum exp. Dies, in quibus boves et, e parte totum intelligendo, quævis animalia excoriantur. Hesiod. Ἔ. [502] : Κάκ' ἤματα, βούδορα πάντα, i. e. ἀναιρετικὰ τῶν ζώων, ut Schol. exp. Hesychius vero βουδόρῳ exp. μοχλῷ ᾧ βόες [βοῦς] δέρουσι, vel, secundum alios, ἀσκῷ. At βουδόρῳ νόμῳ ap. Suid. [et Diogenian. 3, 66. Wakef.] de iis, qui, ut in modum boum excorientur, digni sunt.

[Βοῦδος lectio dubia pro Βούδειος. V. Βούδεια.] B

Βουδρομία, ἡ, Cursus citus s. incitatus : a βου partic. intens. Exp. Acceleratio e Schol. Dem. sicut et Βουδρομεῖν, Accelerare, Cursu incitato ferri. [Hæc ex βοηδρομία et βοηδρομεῖν depravata videntur. Schneid.]

[Βουδύτης, ὁ, Parvæ avis nomen apud Oppian. Ixeut. 3, 2. Schneid.]

[Βουδώριος. V. Βούδορον.]

[Βούδωρον. V. Βούδορον.]

[Βουεργέτης, ὁ. Βουγάϊε apud Homerum Il. N, 824 Scholia minora interpretantur βουεργέτα. Id idem est quod Eustathius βοῦς ἐργάτης dicit. Indicavit Wakef.]

[Βουζύγειος, ὁ, ἡ, Buzygeus. Clemens Alex. Strom. 2, p. 503, 16 : Τὴν Βουζύγιον ἀράν· ubi Βουζύγειον reponit Valcken. ad Herodot. 7, 231 ab Schæf. indicatus. Βουζύγειοι ἀραὶ autem nomen habent a Buzyge, heroe Attico, de quo infra.]

[Βουζύγης, ὁ, Buzyges, nomen herois Attici, qui primus boves junxisse ferebatur. Hesychius : Βουζύγης ἥρως Ἀττικὸς, ὁ πρῶτος βοῦς ὑπὸ ἄροτρον ζεύξας· ἐκαλεῖτο δὲ Ἐπιμενίδης· καθίστατο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ τοὺς C ἱεροὺς ἀρότους ἐπιτελῶν Βουζύγης· ubi alia attulerunt interpretes, in his locum Schol. ad Aristidem (vol. 3, p. 473, 16 ed. m.) : Τοὺς τρέφοντας ἐν Ἐλευσῖνι τοὺς ἱεροὺς βόας ἀροτριῶντας βουζύγας ἐκάλουν. Abs quibus quum genus duceret Pericles, hunc Βουζύγην dixerat Eupolis, cujus locum affert Aristides vol. 2, p. 130, 2 : si vera est Scholiastæ interpretatio, de quo dubitare licet, quum Demostratum Βουζύγην dictum esse sciamus ex Scholio ad Aristoph. Lys. 397 : Χολοζύγης· Δημόστρατος Βουζύγης ἐλέγετο· ὃν Χολοζύγην εἶπε, διὰ τὸ μελαγχολᾶν· καὶ Εὔπολις δὲ ἐν Δήμοις ὡς μανιώδη αὐτὸν λέγει, « τί κέκραγας ὥσπερ Βουζύγης ἀδικούμενος; » καὶ ἄλλοι. || Βουζύγης cognomen Herculi tributum ab Suida memoratur s. h. v. de quo Lactantius 1, 21, 36 : « A civibus ei (Herculi) ara posita est, quam de facto βούζυγον, id est bovis jugum (his quatuor verbis caret codex Gothan.) nominavit, ad quam duo juncti boves immolarentur, sicut illi quos abstulerat aratori. » G. Dindorf.]

[Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 473 : Ἱερεὺς τοῦ D Διὸς τοῦ ἐπὶ Παλλαδίου καὶ βουζύγης. Hase.]

Βουζυγία, ut scribunt VV. LL. [ex Etymolog. M. p. 206, 47 coll. Bekker. Anecd. p. 221, 8] appellabatur Athenis familia quædam sacerdotio prædita, sic dicta a Buzyge quodam heroe, qui omnium primus junctis bobus arasse terram creditur; de quo apud Hesych. At Βουζύγιον, Locus qui et Pelus [Pelis] vocatus, ubi Athenienses esse dicebant tertiam sacram arationem : ut eadem VV. LL. tradunt e Plutarchi Nuptial. [p. 144, A : Ἀθηναῖοι τρεῖς ἀρότους ἱεροὺς ἄγουσι, πρῶτον ἐπὶ Σκίρῳ ... δεύτερον ἐν τῇ Ῥαρίᾳ, τρίτον ὑπὸ Πέλιν, τὸν καλούμενον Βουζύγιον. Πέλιν corruptum : Βουζύγιον autem non ad nomen loci referendum, sed ἄροτον intelligendum est. Est igitur adjectivum, ut Βουζύγιον ἀρὰν in loco Clementis, qui s. v. Βουζύγειος est allatus. Neutro plurali τὰ Βουζύγια, festum, ut videtur, intelligens, utitur Philo Jud. vol. 2, p. 630 : Ποῖ δὴ πρὸς τοῦ θεοῦ ἡμῖν τὰ Βουζύγια ἐκεῖνα; G. Dindorf.]

A [Βουζύγιος. V. Βουζύγειος, Βουζυγία.]

Βούζυγον, τὸ, Boum jugum. [Hoc ex Lactantii loco sumptum, quem s. v. Βουζύγης attuli. G. Dindorf.]

[Βούζυγος, ὁ, Bubulcus. Constant. Manass. Chron. p. 124, C. Boisson. Ubi βουζύγοι scriptum.]

Βουθερὴς, ὁ, ἡ, Qui a bobus depascitur : Ὑπὸ βοῶν θεριζόμενος τοῖς ὀδοῦσιν, h. e. βοῦς τρέφων· s. a βου particula intensiva, πολυφόρος καὶ πολυθερὴς, h. e. πολλάκις θεριζόμενος, ut Soph. Schol. exp. Trach. [188] : Ἐν βουθερεῖ λειμῶνι· quod Hesych. exp. ἐν ᾧ βόες θέρους ὥρᾳ νέμονται. [Sequentia ex Indice.] Βούθεροι Hesych. dici innuit pro οὗ οἱ βόες θέρους ὥρᾳ νέμονται. Nisi potius βουθερεῖ aut βουθέρει scripsit, respiciens ad Soph. [Codex Hesychii Βουθέρει ... νέμονται· καὶ Βούθοροι τὸ αὐτό. Βουθέρει etiam in Etymolog. M. p. 207, 20. Βούθοροι autem fortasse in Βουθόρῳ vel Βούθορος mutandum. G. Dindorf.]

[Βουθήλεια, ἡ, Vacca. Geopon. 17, 2, p. 1140 in lemmate : Περὶ βουθηλειῶν, ἤτοι δαμάλεων. Bast.]

[Βουθία, ἡ, Buthia. Πόλις Ἰωνίας. Θεόπομπος δὲ χωρίον φησί· τὸ ἐθνικὸν Βουθιαῖος, Steph. B. Eadem B Etym. M. p. 207, 18, sed omisso Theopompo. G. D.]

[Βουθιαῖος. V. Βουθία.]

[Βουθοαῖος. V. Βουθόη.]

[Βουθόη, ἡ, Buthoa, urbs Illyriæ. Gentile Βουθοαῖος. De etymologia nominis, quod alii a βοῦς et θοῶς, alii a βούτης derivabant, vide Steph. Byz. et Etymol. M. p. 207, 12. Forma Βουθοίη Sophoclem usum esse ἐν Ὀνομακλεῖ, Βουθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη, in Etymolog. annotatum, ubi de nomine et poetæ et carminis dubitare licet. G. Dindorf.]

[Βουθοίη. V. Βουθόη.]

Βουθοίνης, s. Βουθοίνας, ὁ, Boum vorator, Herculis epith. Βουθοίνην Ἡρακλέα in Epigr. [Antholog. Planud. 4, 123, p. 662, ubi βουθοίναν.] Greg. [Naz. vol. 1, p. 146, A ed. Benedict.] : Ὁ βουθοίνας τὸν γεωργὸν τυραννήσας καὶ τὸν ἀρότην βοῦν λαφύξας, καὶ τὴν κλῆσιν λαβὼν ἐκ τῆς πράξεως. [Conf. ibid. p. 115, A; 134, A; Eustath. in Opusc. p. 347, 57; Georg. Pachym. in Walzii Rhetor. vol. 1, p. 565, 30. Hesych. : Βουθώνης· C βούγειλος· ubi corrigunt Βουθοίνης· βούχιλος. G. Dind.]

[Βουθόρος, ὁ, ἡ, Vaccas iniens. Æschyl. Suppl. 301 : Πρέποντα βουθόρῳ ταύρῳ δέμας. Scott.]

[Βούθορος, ὁ, ἡ. V. Βουθερής.]

Βοῦθος περιφοιτᾷ proverbio dicitur ἐπὶ τῶν εὐήθων s. ἀσυνέτων καὶ παχυφρόνων, teste Hesych. et Suida [et Zenobio 2, 66], a Butho quodam, qui in Pythicis ludis vicit. [Apud Hesychium Βουθὸς pravo accentu. Inter barytona hoc nomen affert Herodianus Περὶ μ. λ. p. 42, 8 proverbii testem citans Cratinum : Βοῦθος, ὃς Πύθια ἐνίκησε (codex ἐνίκησα, omisso ὃς)· παροιμία, Βοῦθος περιφοιτᾷ (codex περιφοίτα), Κρατῖνος Χείρωσι. Περιφοιτᾷ apud Hesychium in πέφυται corruptum. G. Dindorf.]

[Βουθρέμμων, ὁ, ἡ, Boves alens. Constant. Manass. Chron. p. 3, B; 124, C. Boisson. Theod. Prodr. Ep. p. 43. Bast.]

[Βουθρώτιος. V. Βουθρωτός.]

[Βουθρωτὸν, τό. V. Βουθρωτός.]

[Βουθρωτὸς, Buthrotus, urbs Epiri, cujus nomen D alii a Buthroto conditore derivabant, alii narrationem quandam de vacca sauciata sequebantur, quam Stephanus Byz. exponit. Hinc explicanda duplex quam Stephanus et Etym. M. p. 210, 21 memorant scriptura nominis, Βουθρωτὸς et Βουτρωτὸς, pariterque in gentili, Βουθρώτιος et Βουτρώτιος. Priorem scripturam numi confirmant : vide Eckhel. D. N. vol. 2, p. 163. Apud Strabonem 7, p. 324 neutro genere Βουθρωτὸν vocatur. Idem inter Latinos scriptores dissensus est. G. Dindorf.]

Βουθυσία, ἡ, Boum immolatio s. mactatio. Buthysia, ut Suet. [Ner. c. 12] etiam vocat : h. e. Sacrificium magnum et solenne. Athen. 4, [p. 149, C ex Harmodio de institutis Phigalensium] : Ὅταν δὲ τοῖς ἥρωσι θύωσι, βουθυσία μεγάλη γίνεται, καὶ ἑστιῶνται πάντες μετὰ τῶν δούλων. [Diodorus Sic. 1, 48 : Βουθυσίας τοῦ βασιλέως. Schæf. Vide Βουθύσιος. Inscriptio Tenia apud Bœckh. vol. 2, p. 261, 10 : Ἐν τῇ τῆς βουθυσίας ἑορτῇ. Dio Cass. p. 478, 40; 737, 63. G. Dindorf.]

Βουθύσιος, ὁ, ἡ, Ad boum mactationem pertinens :

βουθύσιον νύκτα, Noctem, in qua boves mactati sunt. [Decepit Stephanum prava veterum editionum scriptura in loco Apollonii Rhodii, quem Schol. ad 1, 516 ex priore carminis editione affert. Recte codex Paris. : Τῇ δ' ἐπὶ νυκτὶ βουθυσίην ... δαινυμένοισι. G. D.]

Βουθυτέω, Boves macto et immolo. [Sophocles OEd. Col. 888 : Βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμόν. Eurip. Troad. 1242 : Μάτην ἐβουθυτοῦμεν. Electr. 785 : Βουθυτῶν Νύμφαις.] Æschin. [p. 64, 38] : Πρὶν πενθῆσαι καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, στεφανωσάμενος, καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. De quo Cic. Tusc. 3, [26] : Æschines in Demosthenem invehitur, quod is septimo die post filiæ mortem hostias immolasset. [Polyb. 32, 25, 2 : Βουθυτήσας καὶ καλλιερήσας. Angl. Dio Cass. p. 137, 63 : Βουθυτηθῆναι ἐψηφίσθη.] Athen. [14, p. 660, A] : Ἔδρων δὲ οἱ κήρυκες ἄχρι πολλοῦ βουθυτοῦντες καὶ σκευάζοντες. || Abusive pro Sacrificare capitur, ut Aristoph. Pl. [819] : Ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ Ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν ἐστεφανωμένος. [Notavit Eustathius p. 160, 13. G. Dind.] At βουθυτῶ ἐπινίκια, quod e Phalar. affertur, simile est illi Dem. τὰ ἐπινίκια θύειν, Victimas post s. ob partam victoriam immolare: nisi quis ad Lucianicum illud ἐπινίκια εἱστιῶντο referre velit.

Βουθύτης, ὁ, Qui boves mactat. Athen. [14, p. 660, A] : Οἶδε γὰρ μαγείρων καὶ βουθυτῶν ἐπεῖχον τάξιν· sic enim ibi Bud. legit pro βουτύπων. [Hoc ipsum βουθυτῶν in margine apographi Palatini est. Codex Venetus βουτύρων. Recte in aliis apographis βουτύπων correctum, quod non debebat mutare Budæus. Suidas : Βουτύπος· βουθύτης, ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει. Gl. Βουθύτης, Bucola. G. Dind.] Βοοθύτης, Qui boves immolat. [Suidas : Βοοθύτης· ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει. ῦ]

Βούθυτος, ὁ, ἡ, dicitur esse i. q. βουθύσιος [βουθύσιος vox nihili : vide supra] : ut [βουθύτοις ἐν ἤμασι Æsch. Choeph. 261,] βουθύτοισι προστροπαῖς ap. Eurip. [Alc. 1159. Et βούθυτον ἡμέραν Hel. 1490; βουθύτῳ σὺν ἡδονῇ Ion. 664. Βούθυτον ἑστίαν Sophocl. OEd. Col. 1495. Angl.] et βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις [apud Aristoph. Av. 1232].

[Βουθώνης lectio suspecta. V. Βουθοίνης.]

[Βουιενεσάθ. V. Βουινεσάθ.]

Βουϊερεύω, σω, i. q. Βουθυτέω, Boves sacrifico : Βουϊέρευσεν, βοῦν ἔθυεν, Hesych. [Corruptum ex βοῦν ἱέρευσεν, Il. H, 314.]

[Βουινεσάθ, Anchusa ap. Afros. Diosc. 4, 23. Leg. Βουϊενεσάθ : ita maxime accedit ad anchusæ nomen Arab. אבויצלסא Abujezlesa. Bochart Can. 2, 15. Dahler.]

[Βουκαιεύς. V. Βούκαια.]

[Βούκαια, ἡ, Bucæa, urbs Phocidis, nomine ab βοῦς et καίειν derivato. Gentile, οἱ Βουκαιεῖς. Hæc ex Etymolog. M. p. 207, 23. Etiam Suidas : Βούκαια· πόλις Φωκίδος. G. Dindorf.]

[Βουκαῖος et Βουκάϊος. V Βοῦκος.]

[Βουκάμπη lectio vitiosa. V. Βουκάπη.]

[Βουκανάω. V. Βυκανάω.]

Βουκανῆ, Cyprii ἄνεμον ἢ [τὸ] ἄνθος [ἀνεμώνη τὸ ἄνθος Heringa] vocant, teste Hesych.

[Βουκάνη. V. Βυκάνη.]

[Βουκανητής. V. Βυκανητής.]

Βουκανιστήριον, τὸ, Buccina, VV. LL. quæ et Βουκανιστὴς afferunt pro Buccinator. [Utrumque ex Gloss. Rectius autem scribitur Βυκ.... G. Dindorf.]

Βουκάπη, ἡ. Βουκάπαι, Boum præsepia, τῶν βοῶν αἱ φάτναι, Hesych. [Derivatur a κάπτω : vide Etymol. M. p. 207, 21. Βουκάμπη scriptum ap. Arcad. p. 102, 18. G. Dindorf.]

[Βουκάπηλος, ὁ, Boum institor. Pollux 7, 185. Kall.]

Βουκάρδιος, ὁ, ἡ, λίθος, Bucardia gemma, Bubulo cordi similis, ut tradit Plin. [37, 10, 55.]

[Βουκάρτερος, ὁ, Bucarterus. Nicand. Ther. 217 : Οἷα περὶ τρηχὺν Βουκάρτερον. Ubi Schol. : Ὄρος τῆς Ἀσίας. G. Dindorf.]

[Βουκάτιος, ὁ, Bucatius, nomen mensis Bœotii, respondens Attico Gamelioni. Plutarch. V. Pelopid. c. 25 : Ἐν τῷ πρώτῳ μηνὶ ... ὃν Βουκάτιον ὀνομάζουσι. Inscriptio Delphica in Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 805, 45 : Πύθια δ' ἀγόντων τοῦ Βουκατίου μηνὸς τοῦ ἐν Δελφοῖς. G. Dindorf.]

Βουκέντης, ὁ, Qui boves stimulo impellit, i. q. βοηλάτης : ut Πολλοὶ βουκένται, παῦροι δέ γε γῆς ἀροτῆρες. [Ex Diogeniano 7, 86. Hesychius : Βουκέντας· βοηλάτας. Wakef. Gl. Βουκεντής (sic), μύωψ, Tabanus. Hesychius Βούτορον (scr. Βουτόρον) interpretatur βουκέντην : nam sic codicis scriptura βουκέντη correcta est. G. Dindorf.]

[Βουκέντριον, τὸ, Boum stimulus. Suidas s. v. Κέντριον. Angl.]

Βούκεντρον, τὸ, Stimulus, quo boves punguntur et impelluntur. [Gregor. Naz. vol. 1, p. 891, B : Διατίθεται σώματα βουκέντρῳ. Etymolog. M. p. 43, 49 : Τὸ καλούμενον βούκεντρον· et p. 784, 57. Eustathium, qui h. v. utitur ad explicandum βουπλὴξ p. 629, 51, affert Schæf. G. Dindorf.]

[Βούκερα, ἡ, Bucera, nomen lacus. Vide Βούκερως.]

Βουκεραΐς, ίδος, ἡ, Bucerais. Κρήνη ἐν Πλαταιαῖς... ἣν ἀπὸ τοῦ κέρατος τοῦ βοὸς Βουκεραΐδα καλεῖσθαι, Etymol, M. p. 207, 40. G. Dindorf.]

[Βουκέραος. V. Βούκερως.]

[Βούκερας. V. Βούκερως.]

Βούκερως, ὁ, ἡ [et Βουκέραος], Bubulis præditus cornibus; ut βούκερων ἄγαλμα apud Herodot. [2, 41. Æschyl. Prom. 588 : Τᾶς βούκερω παρθένου. Fluviorum epitheton apud Lycophr. 730, 1407. Scott. Nonnus Dion. 10, 209 : Βουκεράων Σατύρων· 14, 319 : Βουκεράους Σατύρους. Bast. Add. 17, 38.] || Βούκερως, et Βούκερας, et Βουκέραος dicitur etiam Fœnumgræcum. Plin. 24, c. ult. : Nec fœnogræco minor auctoritas, quod τῆλιν vocant, alii κάρφος, alii βούκερας, alii αἰγόκερας, quoniam corniculis semen est simile : nos Siliciam. Colum. [5, 10, 20] Siliquam vocat, quia, ut siliqua arbor, siliquatur. Nicander Al. [425] : Ἄλλοτε, βουκέραος χιληγόνου, ὄφρα κεραίας Εὐκαμπεῖς πετάλοισιν ὑπηνεμίοισιν ἀέξει. Ex hoc autem βουκέραος per contractionem βούκερως factum est. [In Hippiatr. p. 264 est βουκέρου, ὅ ἐστι τίλεως. Immo τήλεως. Mox ibidem est τὸ βούκερον. Matthæi in indice Medic. p. 371. Verba illa apud Hippocratem frustra quærebat Schneiderus ad Theophr. vol. 3, p. 689, vol. 5, p. 335. Theophrastus H. P. 8, 8, 5, p. 275 : Παρὰ τὸ βούκερας· et eadem forma C. P. 5, 15, 5; 6, 14, 10. Pravo accentu βουκέρας in Etymolog. M. p. 207, 40; 491, 23, et apud Hippocratem p. 617, 39. Βούκερως apud Dioscor. 2, 124. Etymolog. M. p. 207, 33 : Βούκερα, λίμνη τις ποτὲ μὲν καλουμένη, νῦν δὲ εἶδος βοτάνης : quibus Nicandri locum subjungit. G. Dind.]

[Βουκεφάλα, ἡ. V. Βουκέφαλος.]

[Βουκέφαλα, τά. V. Βουκέφαλος. || Promontorium Argolidis. Pausan. 2, 34, 8. Apud Plinium et Pomp. Melam *Bucephalus*. G. Dindorf.]

[Βουκεφάλας. V. Βουκέφαλος.]

[Βουκεφάλεια. V. Βουκέφαλος.]

[Βουκεφαλεύς. Gentile a Βοὸς κεφαλαί, quod vide.]

[Βουκεφαλία, ἡ. V. Βουκέφαλος.]

[Βουκεφάλιον, τὸ, Bovis caput. Lysias apud Athen. 5, p. 210, A : Ἔστι γὰρ συνθετὴ καὶ Σατύρων ἔχει πρόσωπα καὶ βουκεφάλια. Indicavit Scottus, sed vitiosa utens scriptura βουκεφάλεια, quæ ab editore Basileensi posita, ab Casaubono servata est. Libri βουκεφάλια. G. Dindorf.]

[Βουκεφαλίτης. V. Βουκέφαλος.]

Βουκέφαλος, ὁ, dictus Alexandri equus, sive ab aspectu torvo, s. ab insigni taurini capitis armo impressi; ut tradit Plin. [8, 42, 64. Etymolog. M. p. 207, 53 : Ὅτι δὲ τῶν Θετταλικῶν ἵππων τινὲς ἐκαλοῦντο βουκέφαλοι δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ. Quibus duo versus subjungit, in quibus accusativus βουκέφαλον legitur.] Qui Βουκεφάλας etiam Dor. vocatur, auctore Camer. [Sic apud Strabon. 15, p. 698; Plutarch. V. Alexandri c. 61; Arrian. Exp. Al. 5, 14, 8, et, ubi libri meliores βουκεφάλα, deteriores βουκεφάλου præbent, 5, 19, 6. Ælian. N. A. 6, 44, eadem codicum discrepantia inter βουκεφάλας et βουκέφαλος. Oppian. Cyn. 1, 230; Eustathius p. 309, 15, et Opusc. p. 352, 30. G. Dind.] Unde Bucephala dicta urbs, Asenorum caput, ap. Steph. B. Βουκεφάλεια, a Bucephalo ibi sepulto, ut idem Plin. docet : cujus Incolæ Βου-

κεφαλῖται. [Cum Stephani scriptura Βουκεφάλεια Hesychius consentire putatur s. v. Βουκέφαλος : sed eo in loco Βουκεφάλειαν ab Musuro est. Codex Βουκολέοντα, quod a præcedentibus separandum. Neque opus erat ut Hesychius urbis nomen adderet. Βουκεφαλία, ἡ, apud Strabonem 15, p. 698, et Plutarchum Moral. p. 328, F, V. Alexandri c. 61. Βουκεφάλα, ἡ, apud Arrian. Exp. Al. 5, 19, 6, Stephanum Byz. s. v. Βοὸς κεφαλαὶ, Eustathium p. 309, 12. Βουκέφαλα, τὰ, ap. Arrian. Exp. Al. 5, 29, 8 (ubi τῶν Βουκεφάλων : unde Gronovius etiam alteri loco Βουκέφαλα pro Βουκεφάλαν restituebat), Ælianum N. A. 16, 3 (ubi ἐν Βουκεφάλοις), et Stephanum Byz. l. c. Eadem in scriptoribus Latinis inconstantia. || Ceterum Stephanus s. v. Βουκεφάλεια addit, ἔστι καὶ Βουκεφάλας λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. Et postquam τὸ ἐθνικὸν Βουκεφαλῖται commemoravit, οὕτω γὰρ καὶ δῆμος Θεσσαλονίκης. G. Dind. || Βουκέφαλος inter synonyma tribuli apud Dioscor. 4, 15. Boisson.]

[Monstrum capite taurino. Greg. Nyss. t. 2, p. 710, D : Βουκεφάλους τινὰς, ἢ ἱπποκενταύρους, ἢ δρακοντόποδας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐξ ἑτερογενῶν συντιθέντες. Hase.]

[Βουκινάτωρ. V. Βυκανητής.]

Βουκινέω, τὰς βοῦς ἐξελαύνω, Varin. [Apud Favorinum Βουκινῆσαι.]

[Βουκινίζω, Buccinor. Sextus Empir. p. 361 : Εἴ γε καὶ στρόμβοις τινὲς τῶν βαρβάρων βουκινίζουσι. Bast.]

[Βούκιννα, urbs Siciliæ. Dionysius Bassaricorum libro 3. Gentile Βουκινναῖος et Βουκιννάτης. Steph. Byz.]

[Βούκινον. V. Βύκινον.]

[Βουκκίζω. Βουκκίζειν, Jentare, Gustare, a bucceis panis, quas in jentaculo comedebant, ut est apud Galen. lib. 2 Περὶ συνήθ. φαρμ. Gl. Βουκκίσαι, Jentare. Jentat, Βουκκίζει. Ducang.]

[Βουκκισμὸς, ὁ, Jentaculum. Gl. Ibidem Βουκκίσμη, Gustarium.]

Βούκλεψ, ὁ, Qui boves furatur. [Scrib. Βοῦκλεψ. Vid. Βοόκλεψ. G. Dindorf.]

[Βουκλόπος, ὁ, Qui boves furatur. Porphyr. A. N. 18. Wakef.]

Βουκόλεα, Hesychio ἀγέλη βοῶν, Grex boum, Armentum, quod et βουκόλιον dicitur. [Recte βουκολία, vel, ἀγέλη in ἀγέλαι mutato, βουκόλια corrigi videtur. G. Dindorf.]

Βουκολεῖον, τὸ, Locus et sedes boum. [Gl. Βουκόλειον, Armentum. Quod βουκόλιον potius scribendum. || Apud Polluc. 8, 111 : Οἱ φυλοβασιλεῖς, ἐξ Εὐπατριδῶν ὄντες, μάλιστα τῶν ἱερῶν ἐπεμελοῦντο, συνεδρεύοντες ἐν τῷ βασιλείῳ τῷ παρὰ τὸ βουκολεῖον (alii libri βουκόλιον). Ubi Kuhnius : « Per βασίλειον intelligerem *porticum regiam*, quæ βασιλικὴ, βασίλειος et βασίλειον dicitur, ubi rex sacrorum jus dicebat. Βουκολεῖον autem videtur fuisse domus sacra, in quam recondebant Athenis parasiti quicquid collegerant singuli ἐκ τῆς βουκολίας, id est ἀγροικίας, *ex agris sibi attributis*, sive hordeum fuerit, sive alii fructus debiti sacris peragendis. Vid. Athen. 6, p. 235, C. »]

[Βουκόλειος, ὁ, ἡ. Lectio dubia. Vide Βουκολικός.]

Βουκολέω, ήσω, Boves pasco; quod Bubulcitarier Plautus dicit. Il. Φ, [448] : Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες· quod Ion. est pro ἐβουκόλεις : additumque habet βοῦς κατὰ ταυτολογίαν, ut et οἶνον οἰνοχοεῖν dicitur. [Conf. Eustath. p. 1245 extr.] Ἀκυρολόγως autem accipitur simpl. pro Pasco, Alo. Sic Philostr. Her. [p. 750] dixit βουκολεῖσθαι ἵππον αὐταῖς, Equitatum ab eis pasci. Cui simile citat Varinus e quodam Poeta, [Il. Υ, 222] : Τρισχίλιαι ἵπποι ἐβουκολοῦντο. [Notavit Eustathius p. 159, 42; 160, 8. Conf. s. v. Ἱπποβουκόλος. De capris Antiatticista p. 84, 19 : Βουκολεῖσθαι αἶγας· Εὔπολις Αἰξίν. Insolentius de stellis Callimachus H. in Del. 176 : Ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται. Indicavit Schæf. De hominibus Philostr. p. 304 ab Hemsterh. citatus : Ἐβουκολεῖτό μοι ἀγέλη φίλων. G. Dind.] Aristoph. Σ. [10] : Τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον· ubi Schol. exp. τρέφεις. || Unde metaph. capitur etiam in ea signif. qua Lat. Pasco et Lacto. Quo pertinet id, quod Hesychius annotat, βουκολεῖσθαι χρησταῖς ἐλπίσιν, Pasci bona spe : ut Ovid. Spes est, quæ pascat amantes, Virg. Vana spe lactat amantem. [Alciphro 3, 5 : Ἐλ-
A πίσιν ἀπατηλαῖς βουκολούμενοι. Vid. Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 45. Schæf.] || Item pro Demulceo, Delinio : item et Decipio. Lucian. [Amor. cap. 38] : Ἀλλότριοι κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν, Mitigant et leniunt. [Æschyl. Agam. 669 : Ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος· ubi alia exempla attulit Blomfieldus in Glossario. Eum. 78 : Καὶ μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος πόνον· ubi Schol. περιέπων. Maximus Tyr. vol. 1, p. 171 ab Schæf. indicatus : Καθάπερ αἱ τίτθαι τοὺς παῖδας διὰ μυθολογίας βουκολοῦσι. Wyttenb. ad Eclog. Hist. p. 380.] Aristoph. Εἰρ. [153] : Μὴ βδεῖτε μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν, Ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται, κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται, i. e. ut Schol. exp., ἀπατήσεται. Philostr. Ep. 62 : Οἴμοι βεβουκόλημαι ὁ δείλαιος. [Aristoph. Eccles. 81 : Βουκολεῖν τὸν δήμιον. Seager. Hesychius : Βουκολήσομεν· μεριμνήσομεν, ἀπατήσομεν. Βουκολοῦμαι· ἀπατῶμαι. Conf. Eustath. p. 212, 41. Plutarch. Moral. p. 13, E ab Schæf. citatus : Ἐβουκόλησέ ποτε δι' οἰκέτου. G. Dindorf.]

B [Βουκολέων, οντος, ὁ, Bucoleon, nomen loci Constantinopolitani. Leo Diaconus p. 87, 9 : Τῆς ἠπείρου προσεπιβαίνων, ἵνα ὁ λίθινος λέων τὸν ταῦρον ζωγρεῖ· Βουκολέοντα τὸν τόπον κέκληκεν ἡ συνήθεια. Vid. Georg. Cedren. p. 485, D. G. Dindorf.]

Βουκόλημα, τὸ, Lenimen, Lenimentum, Solatium, i. e. θέλγητρον, ut Suid. in h. l. exp. : Ὅπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης, ἀνέθηκε τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων. [Eadem leguntur in Schol. ad Aristoph. Pac. 153. Locus ex Babriæ choliambis, qui similiter βουκολοῦσα τὴν λύπην dixit in versibus ab Suida allatis s. v. αἰώρα. G. Dindorf.]

Βουκόλησις, ἡ, Delinitio, Deceptio. Plut. [Moral. p. 802, E] : Αἱ δὲ τοιαῦται τιθασσεύσεις τῶν ὄχλων, οὐδὲν ἀλόγων ζώων ἄγρας καὶ βουκολήσεως διαφέρουσι. [Origenes c. Cels. p. 110 : Βουκολοῦσι τοὺς ἀνθρώπους καλήν γε βουκόλησιν. Hemst.]

Βουκολητὴς, ὁ, Deceptor, ἀπατεὼν, Hesych.

Βουκολία, ἡ, Armentum boum, citatur ex Apoll. Rh. [1, 627] : Βουκολίαι βοῶν. [Herodot. 1, 114 : Ἐν
C τῇ κώμῃ ταύτῃ ἐν τῇ ἦσαν καὶ αἱ βουκολίαι αὗται.] At ap. Hesiod. [Θ. 346] : Βουκολίας τ' ἀγέλας, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, dubitatur an sit adj. quasi a βουκόλιος. [Crates ap. Athen. 6, p. 235, C, ex lege antiqua : Τοὺς παρασίτους ἐκ τῆς βουκολίας ἐκλέγειν ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἑαυτῶν ἕκαστον ἑκτέα κριθῶν. Ubi Casaubonus : « suspicabar βουκολίαν hic dici vel *jugerum* vel *alium agri modum*, ex quo fas fuit parasito cuique hordei hecteum exigere. » Indicavit Schneid. Conf. s. v. Βουκολεῖον.] || Βουκολίη Hesychio κακολογία.

Βουκολιάζω, et Βωκολιάζω Dor., άσω, s. άξω, Pastoritium carmen modulor : Βουκολικὴν φωνὴν λέγω. Theocr. [5, 44] : Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ', ἕρπε, καὶ ὕστερα βωκολιαξεῖς. In pass. eand. signif. retinet; ut [9, 1] : Βωκολιάσδεο, Δάφνι, τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος. [Sequentia ex indice.] Βωκολιάσδω, Dor. pro βουκολιάζω dicitur : unde Theocr. βωκολιάσδευ et βωκολιασδώμεσθα [5, 60; 7, 36], pro βουκολιάζου et βουκολιαζώμεθα, Bucolice s. Pastorum more cane, Bucolice canamus.

Βουκολιασμὸς, ὁ, Pastoritii carminis modulatio. Ge-
D nus, ut scribunt VV. LL., modulandi pastoritium, quod perficiebatur tibiæ cantu et tripudio. [Hæc ex Hesychio s. v. ubi interpretes Athenæi locum afferunt 14, p. 619, A, in quo codex Venetus βουκολιασμός, Epitome autem, quam sequitur Eustathius p. 1164, 12, βουκολισμός : de quo infra. G. Dindorf.]

Βουκολιαστὴς, ὁ, Qui carmen pastoritium modulatur. Theocr. [5, 68] : Ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων Βωκολιαστάς ἐστι. [Sequentia ex indice.] Βωκολιαστὰς, Dor. itidem pro βουκολιαστὴς dicitur : h. e. Bucolici carminis cantator : vel etiam Bubulcus, Pastor. Quintum Theocr. Id. inscribitur Βωκολιασταὶ, quoniam in eo introducit duos pastores περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντας. [Formam magis Doricam Βωκολιάκτας requirebat Valcken. ad Adon. p. 284, et in Epist. ad Rœver. p. 34.]

[Βουκολίδης. V. Βουκόλος.]

Βουκολίζω, i. q. βουκολέω, Eust. [p. 1416, 39, qui compositi ἀποβουκολίζω exemplum affert.]

[Βουκολίη. V. Βουκολία.]

Βουκολικὸς, ἡ, ὸν, Pastoralis; Pastoritius, Cic. Pastorius, Varr. Pro quo Βωκολικὸς, Dor. Theocr. 1, [64] : Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς· et alibi : Βωκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε. [Frequentissimum apud Theocritum. Diodorus Sic. 4, 84 : Βουκολικὸν ποίημα καὶ μέλος (ubi tres codd. βουκόλειον), et paullo post, βουκολικῆς μελῳδίας. Schol. Hom. Od. I, 456 : Δοκεῖ δὲ βουκολικὸν εἶναι τοῖς νεωτέροις τὸ πρὸς κριὸν διαλέγεσθαι. Βουκολικὸν μέτρον, Bucolicum hexametri dactylici genus, Schol. Hephæst. p. 178; Draco p. 139, 140 aliique grammatici. Iidem βουκολικὴν τομὴν vocant cæsuram bucolicam, i. e. eam quæ post quartum hexametri pedem est, Draco p. 126. || Βουκολικὸν ostium Nili, memoratum ab Herodoto 2, 17, nomen habet a Βουκολίοις, de quibus vide s. v. Βουκόλιον. G. Dindorf.]

Βουκολίνη, ἡ, Hesychio Cinclus avis : procul dubio, quoniam boves in modum pastoris consectatur.

Βουκόλιον, τὸ, Armentum boum. [Herodot. 1, 126 : Τὰ βουκόλια ὁ Κῦρος πάντα συναλίσας ἐς τωυτὸ ἔθυε.] Philo : Βουκόλια γὰρ καὶ αἰπόλια, καὶ ποίμνια μεγάλα διεφθείροντο. Philostr. Ep. 77 : Ἐρυθρῷ ῥάκει τὰ βουκόλια διετάραξε. [Theocr. 8, 39 : Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· 25, 95 : Βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει. Dionys. Hal. Antiq. Rom. 9, 20 : Ποίμνας τε καὶ βουκόλια. Polyænus 4, 19 : Βουκόλια πλεῖστα ὅσα. Exempla ex LXX collecta vide apud Schleusner. || Lenimen. Antipater Sid. in Anthol. Palat. 9, 150 ab Schæf. citatus : Πενίης ὤλετο βουκόλιον. || Τὰ Βουκόλια, locus quidam Ægypti : de quo Heliodor. Æthiop. 1, 5 : Βουκόλια μὲν σύμπας κέκληται πρὸς Αἰγυπτίων ὁ τόπος· ... ἐν δὴ τούτοις ὅσον Αἰγυπτίων λῃστρικὸν πολιτεύεται. De his prædonibus βουκόλοις vid. Jacobs. ad Achill. Tat. vol. 2, p. 641. G. Dindorf.]

Βουκολὶς, ίδος, ἡ, quod idem esse videtur cum βουκολικὴ, adj. In VV. LL. exp. Bobus pascendis apta. [Recte VV. LL. Dionysius Hal. ab Scotto indicatus Ant. Rom. 1, 37 : Ἔτι δὲ πλείω καὶ θαυμασιωτέραν τὴν ἱπποφορβόν τε καὶ βουκολίδα (γῆν). De pabulo boum ibid. cap. 39 : Εὑρὼν δὲ πόαν ἐν αὐτῷ βουκολίδα πολλὴν καὶ καλήν. Constant. Manass. Chron. p. 3, B : Πόα ... ἱπποφορβὸς καὶ βουκολίς. G. Dindorf.]

[Βουκολίσκος, ὁ, apud Galen. vol. 12, p. 473 inter deligationum nomina est, ab interprete Latino *pastoralis* redditum. G. Dindorf.]

Βουκολισμὸς, ὁ, Pastoralis cantilena, Pastoritium carmen, ἡ τῶν βοσκόντων ᾠδή. [Ex Eustathio, de quo vide s. v. Βουκολιασμός. Βουκολισμὸς etiam in Etymolog. M. p. 208, 9. G. Dindorf.]

[Βουκολίων, ὁ, Bucolio, filius Laomedontis. Hom. Il. Z, 22, 23 : Ἀμύμονι Βουκολίωνι· Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος. || Quint. Sm. 6, 615 : Εὐρύπυλος μὲν ἔπεφνεν ἀμύμονα Βουκολίωνα. || Βουκολίων, Panis filius. Mnaseas ap. Schol. Theocr. 1, 64. || Lycaonis filius, ap. Apollodor. 3, 8, 1, p. 301. || Βουκολίων, Holææ filius. Pausan. 8, 5, 7. || Urbs Arcadiæ. Thucyd. 4, 134 : Μαντινῆς δὲ ἀπεχώρησαν ἐς Βουκολίωνα (alii libri βουκολιῶνα). G. Dindorf.]

Βουκόλος et Βωκόλος Dor. ὁ, Bubulcus, Armentarius, a βοῦς et κόλον, i. e. τροφὴ ap. vett., ut tradit Eust. [p. 1817, 53] ex Athen. 6. [Alias etymologias vide in Etymolog. M. p. 208, 11. G. Dind. Herodot. 1, 110 : Ἔνθα τὰς νομὰς τῶν βοῶν εἶχε οὗτος δὴ ὁ βουκόλος.] Philostr. Ep. 38 : Ἀπόλλων ποιμένων ἦρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Theocr. [6, 1] : Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος. [Æschyl. Prom. 677 : Βουκόλος γηγενής. Sophocl. Trach. 1092 : Βουκόλων ἀλάστορα λέοντα. Xenoph. Inst. Cyri 1, 1, 2 : Ἄρχοντές εἰσιν οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν.] Dicitur etiam nonnunquam ἐκ περισσοῦ, ut Eust. [p. 1867, 26] annotat βουκόλος βοῶν. [Βουκόλος κατ' ἐξοχὴν dicitur Theocritus a grammaticis : vid. Toup. Add. in Theocr. p. 401. Schol. Apoll. Rh. 1, 1289, ὁ Βουκόλος, ubi Schæferus p. 108 : « Hoc nomine Theocritus etiam aliis dicitur, ut Scholiastæ Pindari ad Isthm. 2 extr. sed Porphyrii Θεόκριτος ἐν βουκόλοις puto Bentleium epist. ad Mill. p. 49 recte mutasse in Βουκολικοῖς, quidquid contradicat Toupius Cur. Poster. in Theocrit. p. 9. » Apud Æschyl. Suppl. 556 : Βέλος βουκόλου πτερόεντος œstri stimulus dicitur; unde scholiasta per μύωπα interpretatur. Similiter βοηλάτην μύωπα in eadem fabula 307. || Βουκόλων πόλις, urbs Syriæ, apud Strabon. 16, p. 758. || Βουκόλος, Bucolus, nomen pr. Eustathius p. 1018, 27 : Ὅτι δὲ ὥσπερ Ποιμὴν κύριον ὄνομα, οὕτω καὶ Βουκόλος ἐκ προσηγορικοῦ, δηλοῖ ὁ Βουκολίδης Σφῆλος. Patronymicum hoc est ex Il. O, 338, ubi Iasus vocatur υἱὸς Σφήλοιο Βουκολίδαο. || Βουκόλος, Herculis e Marse filius, ap. Apollodor. 2, 7, 8, p. 228. || Alius, Hippocoontis filius, 3, 10, 5, p. 318. || Βουκόλος quidam est in inscr. Muratori p. 1056, 4. G. Dindorf.]

[Βουκονίλη. V. Κονίλη.]

[Βουκόπος Sopingii conjectura, de qua vide s. v. Βουπλήξ.]

[Βουκόρυζα, ἡ. V. Βουκόρυζος.]

Βουκόρυζος, ὁ, ἡ, Admodum mucosus, ideoque Stolidus, Hesychio ἀναίσθητος, ἀσύνετος, ut βλεννόμυξος. [Vid. Hemsterh. ad Luciani Dial. Sel. p. 28. Alberti. Suidas : Βουκόρυζαν· τὴν μεγάλην κόρυζαν. Similiter Eustathius p. 962, 46. Conf. s. v. Κόρυζα. G. Dindorf.]

Βοῦκος, et Βουκαῖος, ὁ, Bubulcus. Theocr. [10, 1] : Ἐργατίνα βουκαῖε. Nicander Θ. 5, βουκαῖος ὀρειτύπος, i. e. ἄγροικος, Eust. [et Schol. ad Il. N, 824.] Βῶκος Dor. dicitur pro eod. i. e. Bubulcus, Messor, ap. eund. Theocr. [10, 38. Sequentia ex indice.] Apud Hesych. divisim βουκάῖος, exp. itidem βουκόλος : secundum alios autem θεριστής. [Βουκάϊε nonnulli legebant in versu Homerico, de quo s. v. Βουγάϊος dictum.]

Βουκράνιον, τὸ, inquit Gorr., dicitur a quibusdam ἡ ἄμπελος μέλαινα, Diosc. [4, 185 (182).] Scribit autem Gal. τὸ ἀντίῤῥινον sic etiam appellari. [|| Bovis caput. Etym. M. p. 207 extr. de equo Alexandri : Οὐ διὰ τὰ κέρατα Βουκέφαλος ὠνόμασται, ἀλλ' ὅτι οὕτως ἐν Θετταλίᾳ ἐκαλοῦντο οἱ ἵπποι ἔχοντες ἐγκεκαυμένον βουκράνιον. Indicavit Schneid. collato *bucranium* ex Inscr. apud Murator. p. 333. Sed paullo post legitur ἐγκεχαραγμένον ἔχων βούκρανον. || Instrumenti chirurgici nomen. Oribasius p. 129 ed. Mai. : Ἐν ἄλλοις δὲ ὀργάνοις εἰσὶ πρὸς συνοχὴν μηχανημάτων τετεχνασμένοι (κρίκοι), ὥσπερ ἐν τῷ τοῦ Μενεκρίτου βουκρανίῳ ἡ τὸν ἄξονα συνέχουσα. G. Dindorf.]

Βούκρανον, τὸ, Caput bubulum, ap. Procl. De sphæra. [Adde Etymolog. M. locum s. v. Βουκράνιον allatum.] Item Galea facta e capite bovis, VV. LL. [Hoc ex Plutarchi loco sumptum videtur, quem s. v. Βούκρανος affero. G. Dindorf.]

[Βούκρανον pro Bove integra Germ. CPlit. Grets. p. 251, A : Μόσχου χρυσοχοηθέντος, καὶ εἰς βούκρανον εὐφυῶς διαγεγλυμμένου. Taurus sidus, Method. Conviv. sept. virg. p. 214, 25 : Τὸ δὲ βούκρανον, εἰς τιμὴν Διός. Clava Melpomenes cur in typis niti soleat bucranio, docet Viscont. Mus. Piocl. t. 4, p. 25 (b). Hase.]

[Βούκρᾶνος, ὁ, ἡ, Caput bubulum habens. Empedocles apud Ælian. N. A. 16, 29, ἀνδροφυῆ βούκρανα. De Sophoclis loco quodam vide s. v. Βούπρωρος. Plutarchum Moral. p. 358, D addit Wakef. : Ἑρμῆν δὲ περιθεῖναι βούκρανον αὐτῇ κράνος. Βούκρανος i. q. ταῦρος, in Petavii Uranolog. p. 22, B. G. Dind. De forma Βούκρηνος v. in Βαθύκρημνος, ubi alienior fortasse quam debui fui ab ea quæ sola Callimachea videtur βούκρηνος. L. Dindorf.]

[Βούκρημνος. V. Βαθύκρημνος.]

[Βουκτασία. V. Βοοκτασία.]

[Βουλαγόρας, ὁ, Bulagoras, Alopecensis. Demosth. p. 282, 23. || Phanagorita. Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 153, 40. G. Dindorf.]

Βουλαῖος, αία, αῖον. Βουλαῖος Ζεὺς, Consiliarius Jupiter, vel Jupiter consilii præses. Itidem, Βουλαία Θέμις : utrumque Plutarch. [V. Romuli c. 14; Moral. p. 789, D; 801, E; 836, F.] Apud Harpocr. autem βουλαία Ἑστία est ἡ ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένη. [Vid. Wesseling. ad Diodor. vol. 1, p. 642, 43. Schæf.] Sed et Jovi Βουλαίῳ εἰσιτήρια fiebant Athenis ἐπὶ τῆς βουλῆς. Vide Dem. c. Mid. [p. 552, ubi de εἰσιτηρίοις, sed nihil de Βουλαίῳ Jove. De Ulpiani scholio vid. Schœmann. De comit. p. 306. G. Dind.] Antipho autem 231, [p. 146, 34 ed. Steph.] faciens et Minervæ Βουλαίας mentionem scribit : Καὶ ἐν αὐτῷ βουλευτηρίῳ Διὸς Βουλαίου καὶ Ἀθηνᾶς Βουλαίας ἱερόν ἐστι. [Ζεὺς βουλαῖος, Vita Arati vol. 2, p. 439 ed. Buhl. Schol. Æschinis

vol. 3, p. 757 ed. Reisk. Θέμις βουλαία Synesius De regno p. 23, C. Ἄρτεμις βουλαία in inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 155. Conf. infra s. v. Βουλῆς. Βουλαῖος νεὼς Themistius orat. p. 228, A : Δεῦρ' ἴτε οὖν, ὦ φίλαι Μοῦσαι, αἱ τὸν νεὼν τὸν βουλαῖον ἡμῖν συνοικεῖτε. G. Dind. Diodor. Sic. 2, 30 : Τριάκοντα ἀστέρας, οὓς προσαγορεύουσι (οἱ Χαλδαῖοι) βουλαίους θεούς, ubi Wesseling. : « Erat et hoc nomen in Ægyptiorum disciplina, sed ratione diversa. Illi enim 12 Zodiaci signa eo titulo ornabant. Τὰ μὲν δώδεκα ζώδια θεοὺς βουλαίους προσηγόρευσαν ... Schol. Apollon. Rhod. 4, 262. » Schæf. Phurnutus 13. Wakef.]

[Adulatorie Ἀδριανοῦ βουλαίου inscr. Messen. apud Bœckh. vol. 1, p. 644, qui Imperator Græcis erat pro θεῷ Διὶ βουλαίῳ. At ib. p. 588 : Θεῶν βουλαῖον ἀνάκτων, Bassus est Consiliarius Impp. Romanorum, fort. defunctorum. Hase.]

[Βουλάπαθον. V. Λάπαθος.]

[Βουλαπτεροῦν, i. e. βουλόμενον ἅπτειν ῥοῦν, fictum a Platone in Cratyl. p. 417, E vocabulum, ubi de etymologia adjectivi βλαβερὸν agit. Indicarunt Angl.]

Βουλαρχέω, Consilii vel Curiæ sum princeps. Bud. ex Aristot. Polit. 4, [11] : Ἔτι δ' ἥκισθ' οὗτοι φυλαρχοῦσι καὶ βουλαρχοῦσι. [Wheler. Inscr. Thyatir. p. 211 : Διὰ βίου βουλαρχοῦντι. Indicavit Weigel.]

[Inscr. Daulid. ap. Bœckh. vol. 1, p. 848 : Βουλαρχέοντος Καλλικλέος. Hase.]

[Βούλαρχος, ὁ, Consilii princeps. Æschyl. Suppl. 12 : Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βούλαρχος καὶ στασίαρχος· 969 : Δαναόν, πρόνοον καὶ βούλαρχον. || Curiæ princeps. Inscr. Muratori p. 577, 4 ab Schneidero indicata. || Nomen pr. Ἀριστομάχη Βουλάρχου in inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 531. Βούλαρχος Δαμοκλέα inscr. Atheniensis in *Annali dell' Instituto di corrisp. arch.* a. 1829, p. 158, 30. G. Dindorf.]

Βούλβη, ἡ, et Βούλβιον, τὸ, ap. Alex. Trall. legitur pro Lat. Vulva. [2, p. 134; 7, p. 321, 361, 376.]

[Βούλβιον. V. Βούλβη.]

[Βουλγαράρχης, ὁ, Bulgarorum dux. Georg. Acropolit. Hist. p. 58, A. Boisson. Ejusdemmodi sunt Βουλγαράναξ ex Ephraem. Cæs. 9082; Βουλγαροκτόνος 2921 ab Osanno indicata et alia, quæ Ducangii editioni novæ relinquenda.]

Βουλεία, ἡ, Functio eorum, quæ ad senatoria munera pertinent, et quidem quæ fit a senatore. Harpocrat. [Ex Dinarcho et Aristoph. Thesm. 809 : Παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν (βουλίαν scriptum apud Antiatticist. p. 84, 29). Legitur aliquoties ap. Dion. Cass. qui plurali numero dixit p. 1213, 45 : Ἐπώλησε βουλείας, στρατείας, ἐπιτροπείας. G. Dindorf.]

[Βουλεῖον, τὸ, Curia. Thomas Mag. p. 168 : Βουλευτήριον, οὐ βουλεῖον δῆθεν ἀπὸ τοῦ βουλή. Vita Homeri Herodoto tributa c. 12 : Βουλῆς συλλεγομένης ἐλθὼν ἐπὶ τὸ βουλεῖον. G. Dindorf.]

Βούλευμα, τὸ, Consultatio, Deliberatio, vel potius, Consilium, quod consultando s. deliberando capitur. Aut simpl. Consilium. Sic in isto Iambico [Euripidis ex Antiopa fr. 31 ed. Matth.] : Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας Νικᾷ. Thuc. Βούλευμα χρηστόν. [Aristoph. Av. 162 : Ἦ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει. Plut. 493 : Βούλευμα καλὸν καὶ γενναῖον. In libris sæpe cum Βούλημα commutatur, ut apud Dionys. Hal. Ant. R. 4, 62; Sophocl. Aj. 44; Platon. Gorg. p. 481, E. Quæ Schol. ad Aristoph. Plut. 493 et Suidas ita distinguunt, ut βούλευμα τὸ ἴδιον, βούλημα τοῦ δημοσίου ἡ γνώμη sit. Hæc attulit Schæf. quem vide ad Schol. Apoll. Rh. p. 109.]

Βουλευμάτιον, τὸ, e Soph. [non e Sophocle] et Aristoph. [Eq. 100], q. d. Consiliolum. [Simile est προβουλευμάτιον.]

[Βουλεύς, έως, ὁ, Buleus, Herculis ex Eleuchia filius, ap. Apollodor. 2, 7, 8, p. 228. G. Dindorf.]

Βούλευσις, ἡ, nom. rarum, Consultatio, Deliberatio. [Aristot. Eth. Nic. 3, 5 : Φαίνεται δ' ἡ μὲν ζήτησις οὐ πᾶσα εἶναι βούλευσις, οἷον αἱ μαθηματικαί, ἡ δὲ βούλευσις πᾶσα ζήτησις. Scott.] Et βουλεύσεως δίκη, de qua lege Harpocr. [Βουλεύσεως, ἐγκλήματος ὄνομα ἐπὶ δυοῖν ταττόμενον πραγμάτων· τὸ μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν ἐξ ἐπιβουλῆς τίς τινι κατασκευάσῃ θάνατον, ἐάν τε ἀποθάνῃ ὁ ἐπιβουλευθεὶς ἐάν τε μή· τὸ δ' ἕτερον, ὅταν ἐγγεγραμμένος ὡς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ αὐτὸς δικάζηταί τινι ὡς οὐ δικαίως αὐτὸν ἐγγεγραφότι. Quibus Isæi, Dinarchi, Demosthenis (p. 778, 19; 792, 2,) et Aristotelis testimonia addit. Βουλεύσεως δίκη Pollux 4, 154; Βουλεύσεως γραφὴ idem 8, 88. G. Dindorf.]

Βουλευτέον, Consultandum, Deliberandum, Thuc. [1, 72] : Βουλευτέον ἐδόκει αὐτοῖς. [Æschylus Agam. 847 : Τὸ μὲν καλῶς ἔχον ὅπως χρονίζον εὖ μενεῖ βουλευτέον. Soph. El. 16 : Ἐν τάχει βουλευτέον. Xenophon Inst. Cyr. 4, 5, 24; Dionys. Hal. Art. rhet. c. 10. vol. 5, p. 389 ab Schæf. citatus : Ὃ πρακτέον ἐστίν, οὐχ ὅπερ βουλευτέον. Polyæn. 4, 11.]

[Βουλευτήρ, ὁ, Senator. Hesychius : Μάστροι· παρὰ Ῥοδίοις βουλευτῆρες. Angl.]

Βουλευτήριον, τὸ, Curia. Cic. Verr. 4 : Ut in curia Syracusis, quem locum illi βουλευτήριον vocant. [Æschyl. Eumen. 570 : Πληρουμένου γὰρ τοῦδε βουλευτηρίου· 684 : Δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον. Euripid. Androm. 1097 : Ἀρχαί τ' ἐπληροῦντ' ἔς τε βουλευτήρια ἰδίᾳ τε. (Conf. Pollux 8, 145.) Demosth. p. 244, 2 : Ἐὰν μὲν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἀνειπεῖν τὸν στέφανον· p. 284 extr. : Τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον. Athenæus 5, p. 192, A : Πλάτωνος συμπόσιον οὐ συνέδριόν ἐστιν, οὐ βουλευτήριον, οὐ λέσχη φιλοσόφων. Adde Ducang. s. h. v. Appian. Maced. 5 : Θόρυβος αὐτίκα μετὰ τὸ βουλευτήριον ἐπίφθονος ἦν, Dimisso senatu. || Senatores ipsi. Thomas M. p. 168 : Βουλευτήριον οὐ μόνον ὁ τόπος, ἐν ᾧ βουλεύονται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ βουλευταί· quod Synesii exemplo confirmat ex Epist. 19 : Ἐπειδή μοι παρὰ παντὸς συνέστη τοῦ βουλευτηρίου. Dionys. Hal. Ant. Rom. 2, 12 ab Schæf. citatus : Τοῖς βασιλεῦσιν ... βουλευτήριον ἦν ἐκ τῶν κρατίστων. || Βουλευτήριον etiam de uno homine dicitur, qui consilia agitat. Eurip. Androm. 446 : Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια. Theopompus com. apud Athen. 6, p. 264 ab Schæf. indicatus : Δεσπότου πενέστου ῥυσὰ βουλευτήρια. Æschylus Sept. c. Th. 575 : Κακῶν Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον. G. Dindorf.]

Βουλευτής, ὁ, [Designator, Meditator. Antipho p. 127, 29 : Βουλευτὴν τοῦ θανάτου· et paullo post τῆς πληγῆς βουλευτής. Et sic p. 128, 29. Seager.] Senator, ut βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ a Luciano. [Aristoph. Thesm. 808 : Τῶν πέρυσίν τις βουλευτής. Demosth. p. 1208, 5 : Τοὺς βουλευτὰς καὶ τοὺς δημάρχους. Pollux 8, 145 : Συνηγηγερμένοι ἦσαν οἱ βουλευταί. Seriorum scriptorum exempla vid. ap. Ducang. G. Dindorf.]

Βουλευτικός, ή, όν, Consultus, ut a Bud. exp. in Aristot. Eth. 6, [c. 5, coll. 3, 5; 7, 11] : Ὥστε καὶ ὅλως ἂν εἴη φρόνιμος ὁ βουλευτικός. [Schol. Æschyl. Choeph. 672 : Βουλιώτερον· βουλευτικώτερον. Scap. Ox. Schol. min. Hom. Il. A, 175 : Μητίετα· ... βουλευτικός. Schæf.] || Senatorius, Ad senatum s. curiam pertinens : νόμοι, Dem. [p. 706, 13], ὅρκος, Xenoph. [Mem. 1, 1, 18], ἡλικία, Ætas decurionatus, Bud. || Βουλευτικὸν, τὸ, Senatorum concilium. [Vid. locos Dionis Cass. in indice allatos.] Synes. : Ὅτι τὸ βουλευτικόν τε καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἑώρων εἶναι θητικόν. || Senatoribus assignatus theatri locus, Aristoph. [Av. 794 : Κᾆθ' ὁρᾷ τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν βουλευτικῷ.] Vide Schol. et J. Poll. [4, 122, et Suidam. ΝΕΑΝΙΣΚΩΝ ΤΟΠΟΣ, ΥΜΝΩΔΩΝ ΤΟΠΟΣ, in inscript. theatri Melii comparat Panofka in *Annales de l'Institut de correspondance archéol. A.* 1829, *cah.* 3, p. 344; Dio Cass. p. 1132, 14 : Τοὺς πρεσβευτὰς ... ἐν τῷ βουλευτικῷ θεάσασθαι ἐποίει. || Adverbio Βουλευτικῶς utitur Eust. p. 1142, 9 : Φράζεσθαι τὸ βουλευτικῶς σκέπτεσθαι. G. Dindorf.]

[Βούλευτις, ἡ, Consiliatrix. Etymol. M. p. 595, 40 : Βουλευτής, βούλευτις, Τῶνδε βούλευτις πόνων· ἐν ταῖς Ξαντρίαις· ubi ambigitur Æschyli an Platonis comici Xantriæ intelligendæ sint. De forma vocabuli dixit Lobeckius ad Phrynich. p. 256 ab Angl. indicatus.]

Βουλευτός, ή, όν, q. d. Consultabilis, In consultationem, s. deliberationem cadens, Aristot. Eth. [3, 5 : Βουλεύονται δὲ πότερα περὶ πάντων καὶ πᾶν βουλευτόν ἐστιν· et infra in eodem capite. Æschyl. Choeph. 494 : Αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν. Hesych. : Βουλευτός· ἀντὶ τοῦ βουλευτής. Memorat etiam Arcad. p. 84, 5. G. Dindorf.]

[Βουλευτοτόλμηρος, ὁ, ἡ, Audacia consilia capiens. A Etymol. Gud. p. 441, 20. Angl.]

Βουλεύω, Consilium s. Consilia agito, Consulto, Delibero. Il. B, [347]: Τοί κεν Ἀχαιῶν Νόσφιν βουλεύωσ'· [379]: Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν· A, [531]: Τώ γ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν, Re ita deliberata discesserunt. || Cum accus. Delibero, Meditor, Cogito, Animo agito, Molior. Item Statuo, Delibero. Od. Ξ, [296]: Ψεύδεα βουλεύσας· Ψ, [217]: Κακὰ κέρδεα βουλεύουσι· K, [300]: Αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλεύσαιμεν. Et Soph. [Aj. 1055]: Βουλεῦσαί τινι φόνον. [Æsch. Agam. 1627: Ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον. Pausan. 2, 29, 7: Βουλεῦσαι Νεοπτολέμῳ τὸν φόνον· et paullo post: Μὴ βουλεῦσαι Φώκῳ θάνατον. Hemsterh. Hæc et alia plura attulit Wyttenb. ad Julian. p. 185 ab Schæf. citatus.] Pro quo ap. Hom.: Βουλεῦσαί τινι περὶ φόνου· Od. Π, [234]: Ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλεύσωμεν. Et cum infinit. I, [299]: Βούλευσα οὐτάμεναι. In prosa quoque βουλεύειν sæpe accus. jungitur: ut βουλεύειν δρησμὸν, Herodot. [5, 124; 8, 18]: sicut βουλεύειν δρασμὸν et τὴν ἀπόδρασιν, Lucian. Sic et Xen. Cyrop. B 2, [4, 10]: Λεληθέναι ἡμᾶς ταῦτα βουλεύοντας· 8, [7, 3]: Μήτε ἀσεβὲς μηδὲν μήτε ἀνόσιον μήτε ποιήσητε, μήτε βουλεύσητε. Dem. [p. 1347]: Ἀλλὰ παρὰ Θηβαίων τῶν βουλευσάντων τὴν κατάληψιν τοῦ ἱεροῦ, Qui auctores fuerant et consuluerant, Bud. Sic: Ἐβούλευσα ταύτην τὴν βουλὴν, Hujus consilii auctor fui, Hoc consilium dedi, Bud. Comm. 743. Hesiod. Ἔ. [264]: Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, i. e. etiam Sallust. interpr. Malum consilium consultori pessimum. [Eurip. Electr. 1012: Τοιαῦτα μέντοι σὸς πατὴρ βουλεύματα εἰς οὓς ἐχρῆν ἥκιστ' ἐβούλευσεν φίλων.] Βουλεύω σοι τὰ ἄριστα, Optime tibi consulo, Optime tibi consultum esse volo. Thuc. 4: Βουλεύσειν δὲ τῇ πόλει τὰ ἄριστα. Non raro et cum περί: 8, [58]: Καὶ περὶ τῆς χώρας τῆς ἑαυτοῦ βουλευέτω βασιλεὺς ὅπως βούλεται. Idem: Ἐξεῖναι περὶ Μιτυληναίων βουλεῦσαι ὁποῖον ἄν τι βούλωνται. Sic Lat. dicunt Statuere de aliquo. [Æschyl. Sept. c. Th. 248: Οὔκουν ἐμ' ἀρκεῖ τῶνδε βουλεύειν πέρι. Alia exempla attulit Wyttenb. indic. Plutarch. p. 332. Cum ἐπί. Pausanias 1, 44, 11: Βουλεῦσαι δὲ C ἐπὶ τούτοις πᾶσιν Ἰνὼ μητρυιὰν οὖσαν· 7, 3, 3: Οὐδ' ἐπὶ τοῖς Τηΐοις νεώτερον ἐβούλευσεν οὐδέν· 7, 9, 4: Βουλεύοντες παντοῖα ἐπὶ Ἀχαιοῖς. G. Dind.] || Βουλεύομαι pass. signif. Dem. Βουλευθῆναι καλῶς δοκοῦντα. Plut. Apophth. Πεπρᾶχθαι μὲν οὖν, ἔφη, ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα. Et in particip. τὰ σιγῇ βουλευόμενα. Item τὰ βεβουλευμένα, Dem. τὰ ἐσκεμμένα, Consulta, Decreta. Bud. [Æsch. Prom. 998: Ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε. Sept. c. Th. 198: Ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται. Βεβούλευμαι signif. activa, Soph. El. 385: Ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; Euripid. Med. 893: Ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε. Xenoph. Inst. Cyri 3, 1, 15: Εἰ μὲν ἄγασαι τοῦ πατρὸς ἢ ὅσα βεβούλευται ἢ ὅσα πέπραχε. Ἐβουλεύθην signif. activa. Dionys. Hal. Exc. p. 2319 Reisk. ab Schæf. citatus: Ἡ βουλὴ τῶν Ῥωμαίων στρατιὰν ἐπὶ Νεαπολίτας ἀποστεῖλαι ἐβουλεύθη. G. Dindorf.]

Βουλεύω, Sum senator, βουλῆς μετέχω, ut Plut. loquitur Lys. 162: Οὔτε βουλεύσαντα, οὔτε ἀρχὴν οὐδεμίαν ἄρξαντα. Sic Dem. Π. παραπρ. dicit Γράφω ψή- D φισμα βουλεύων. [Xenophon Mem. 1, 1, 18: Βουλεύσας ποτὲ καὶ τὸν βουλευτικὸν ὅρκον ὀμόσας, ἐν ᾧ ἦν κατὰ τοὺς νόμους βουλεύσειν. Dionysius Hal. A. R. 6, 66: Τάξαντες ἀριθμὸν ἐτῶν, ὃν δεήσει τοὺς βουλεύσοντας ἔχειν. Schæf.]

Βουλεύομαι, i. q. βουλεύω, Consilium agito, Delibero, etc.: sed in prosa βουλεύομαι non solum sine casu, sed et sine eo ponitur potius quam βουλεύω. Thuc. 1: Δυνατὸς δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα πρᾶξαι μετὰ σοῦ βουλευόμενος. Isocr. [ad Dem. 4]: Βουλεύου βραδέως, Delibera cunctanter, vel Consilium cape. Et εὖ βουλεύομαι, item ὀρθῶς βουλεύομαι, Plato, Rectum ineo consilium, Rem bene perpendo. Cui opp. βουλεύομαι κακῶς. [Æschyl. Sept. c. Th. 223: Μή μοι θεοὺς καλοῦσα βουλεύου κακῶς.] Thuc. 3, χεῖρον βουλεύσασθαι, Deterius consulere. E Dem. autem βουλεύομαι ἐνδοξότατα, Gloriosissimum ineo consilium. Xen. Βουλεύομαι πῶς ἀποδρῶ. Idem cum εἰ, Βουλεύεσθε εἴτε βούλεσθε πολεμεῖν ἡμῖν, εἴτε φίλοι εἶναι. Thuc. Βουλεύονται εἰ κατακαύσωσιν. Cum περὶ etiam non raro; ut Aristot. Pol. 4 ἀρχὰς definit, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε περὶ τινῶν, καὶ κρῖναι, καὶ ἐπιτάξαι. Lys. in Alcib.: Καὶ περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν κακῶς βουλευσάμενοι, Qui male de suis rebus consuluerunt, Bud. [Xenophon Inst. Cyri 4, 5, 10: Οὕτως ἀπρονοήτως περὶ ἐμοῦ βουλεύεσθαι. Hemst. Ibi meliores libri βουλεῦσαι. Exped. Cyri 5, 7, 9: Οὕτω περὶ αὐτοῦ τε καὶ ὑμῶν βουλευόμενος. Diogenes L. 6, 97 ab Hemst. citatus: Ἀλλὰ μὴ κακῶς σοι δοκῶ βεβουλεῦσθαι περὶ αὐτῆς.] At Greg. in Jul. nom. usus est loco adverbii: Τοὺς τὰ κάκιστα περὶ ἑαυτῶν βουλευσαμένους, Qui pessime de se consuluerant et statuerant. Et Περὶ ἐμαυτοῦ βουλεύσομαι τρόπον ἀπανθρωπότερον, Plato Ep. Sic Synes.: Ἐμέμψω τὴν τύχην ὡς οὐδὲν περὶ σοῦ βεβουλευμένην φιλανθρωπότερον. Et βουλεύεσθαι περὶ τῶν ἐπιτηδείων, Cogitare de commeatu, Cogitare de comparando commeatu. Cum accus. autem, ut jam in Greg. l. c.: Τὰ κάκιστα βουλευσαμένους· Il. B, [114]: Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, Dolum improbum cogitavit, s. Commentus est. Thuc.: Βουλεύεσθε ἐν ὑμῖν αὐτοῖς τὰ ἄριστα· 6, [23]: Καὶ εἰδὼς πολλὰ μὲν ἡμᾶς δέον εὖ βουλεύσασθαι. Herod.: Βουλεύεσθαι ἀπόστασιν· [3, 17]: Βουλεύομαι στρατηΐας τριφασίας, Animo agito tres expeditiones, Tria bella movere cogito. Cum infin. autem, ut βουλεύομαι μετοικῆσαι, Delibero migrare, vel In animo habeo. [Plutarch. Eumen. 16: Ἐβουλεύετο τὴν νίκην παριέναι τοῖς ἐναντίοις ἢ φυγὴν … ἐμβαλεῖν εἰς Καππαδοκίαν. Schneid. Exempla Platonica attulit Heindorf. ad Charmid. p. 117 (127 ed. sec.). Βουλεύεσθαι πρός τινα, Consilia cum aliquo agere, Schol. Aristoph. Plut. 1003. Hæc Schæf. De discrimine activi et medii Ammonius p. 31: Βουλεύσασθαι καὶ Βουλεῦσαι διαφέρει. Βουλεύσασθαι μὲν γάρ ἐστι ταυτὸν τῷ σκέψασθαι· Βουλεῦσαι δὲ τὸ ἐνθυμηθῆναί τι καὶ συντάξαι κακόν· οἷον Βουλεῦσαι φόνον ἢ ἱεροσυλίαν. Interdum tamen activum ponitur ubi medium potius exspectes: quod Herodoti exemplis ostendit Schweigh. ad 1, 73. In libris scriptis βουλεύω confunditur cum δουλεύω, ut in locis ab Schæf. citatis, Aristoph. Eccles. 444 et Dionys. Hal. Ant. R. 6, 48. (In similitudine horum verborum ludunt epigr. in Antholog. Palat. 11, 260, 337.) Βουλεύομαι autem sæpissime cum βούλομαι, ut in locis Herodoteis, quos monstrant indices. Βολεύοι pro βουλεύοι scriptum in inscr. Teia Chishulli Antiq. Asiat. p. 98. G. Dindorf.]

[Βουλεψίη, ἡ. Hesych.: Ἡ λέξις παρὰ Ξάνθῳ· λέγει δὲ τὰς Ἀμαζόνας, ἐπειδὰν τέκωσιν ἄρρεν, ἐξορύσσειν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοχειρίᾳ.]

Βουλέων, ὁ, Locus quo limus congeritur agri stercorati, VV. LL. perperam pro βολεών.

Βουλή, ἡ, Consilium. Hesiod. Ἔ. [264]: Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη. Huic opp. ἐσθλὴ βουλὴ ap. Hom. qui et νηκερδέα βουλὴν dicit, quæ sc. ἐσθλὴ non est. Sed et βουλὰς ἀγαθὰς ead. signif. dicit Il. B, et ἀρίστη βουλὴ multis Il. Apud Eund. Διὸς βουλὴν legimus, itemque plur. Διὸς βουλὰς, sicut et θεῶν βουλάς. Exp. autem βουλὴ, γνώμη, Sententia, Il. [A, 5]: Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Sunt et qui Voluntatem interpr. Ego malim Consultum s. Decretum. Quo interpretor modo et hic, B, [143]: Ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, et alibi. Ceterum aliis scriptt. commune est cum poetis, et quidem in frequenti usu. Dem. [p. 123,] βουλὴν ἀγαθὴν cum Hom. appellat, qui ἐσθλὴν βουλὴν pro eod. dicit, Bonum consilium, Salutare consilium: Φημὶ ἔγωγε καὶ σπουδῆς πολλῆς καὶ βουλῆς ἀγαθῆς τὰ παρόντα πράγματα προσδεῖσθαι. Et διδόναι βουλὴν περί τινος, Dare consilium de re aliqua: Xen. Cyrop. 7, [2, 26]: Βουλήν μοι δὸς περὶ τούτου, ὦ Κροῖσε. [Ita reddi verba illa per linguam non posse, sed Cyrum dicere Crœsum sibi super illa re deliberandi tempus debere concedere, ad l. ipsum monui. L. Dind.] || Alicubi autem βουλὴ exp. Consultatio, vel Deliberatio; ut [Herodot. 7, 12: Νυκτὶ βουλὴν διδοὺς, Noctu rem deliberans,] Plut. Galba: Προύθηκε βουλὴν τοῖς φίλοις. Quæ interpr. convenire videtur huic etiam l. Dem. [p. 292]: Βουλὴν περὶ τούτου προτίθησι. Sed et ap. Xen. βουλὴν verto Consultationem: ubi βουλὴν ἐμβαλεῖν dicit, quod Dem. et Plut. βουλὴν προτιθέναι. Ita enim ille Cyrop. 2: Ἐμβαλεῖν περὶ τούτου

βουλὴν εἰς τὸν στρατὸν, πότερα δοκεῖ, ἤν τι κ. τ. λ. Quod A
Phil. interpr. Sententiam hac de re injicere in exercitum: at ego, Consultationem, vel deliberationem, hac de re exercitui proponere. Vel, Hac de re ad exercitum referre. Pro eod. dicit paulo post, ἐμβαλεῖν λόγον et ἐμβαλεῖν ψῆφον. [Βουλὴν ποιεῖσθαι. Herodot. 6, 101 : Οἱ Ἐρετριέες μάχεσθαι οὐκ ἐποιεῦντο βουλήν. Philostr. V. A. 2, 22, p. 76 ab Hemst. cit. : Βουλὴν ποιούμενον καὶ ἑαυτὸν κτεῖναι· V. S. p. 597 : Βουλὴν ποιεῖσθαι ὑπὲρ τοῦ σώματος. Procopius Histor. p. 333, A : Βούλεσθαι γὰρ ξὺν αὐτῷ βουλήν τινα περὶ τοῦ στρατοπέδου ποιεῖσθαι. Ἐν βουλῇ ἔχοντες τὰ γενόμενα, Herodot. 3, 78. Γίγνεσθαι Dionys. Hal. Ant. R. 2, 44 ab Schæf. indicatus. G. Dind.] Quod autem ad derivat. attinet, scio Eust. [p. 42, 24; 1404, 52] velle dici βουλὴ quasi βολὴ, sed non video quid obstet, quin a propinquo βούλομαι potius deducamus.

Βουλὴ, Concilium s. Consessus eorum, qui consilium dant, Senatus. Item Locus, in quem conveniunt, Curia. Il. B, [53] : Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων· ubi observa γερόντων, quod cum senatus B
appellatione convenit, eique originem dedit. Ibid. [202] : Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Sic autem et ap. Homeri posteros βουλὴ has signiff. habet. Dem. [p. 284] : Οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον· C. Mid. : Ἀγνοεῖτ', ἔφη, τὸ πρᾶγμα, ὦ βουλή· ubi non mirum est dari plur. huic nom., quum sit collectivum, et perinde sit ac si dictum esset ἀγνοεῖτε, ὦ βουλευταί. Sic autem et alibi plur. jungit. Apud Eund. Atheniensium τῆς βουλῆς et τοῦ δήμου sæpe fit mentio. [Aristoph. Vesp. 590 : Ἔτι δ' ἡ βουλὴ χὠ δῆμος ὅταν κρῖναι μέγα πρᾶγμ' ἀπορήσῃ.] A Plut. βουλῆς μετέχων appellatur Senator. [Sæpissime ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ, interdum ἡ ἄνω βουλὴ dicta propter situm Areopagi in Acropoli, ut apud Plutarch. V. Solon. c. 19, et Heliodor. Æthiop. 1, 9, p. 14, 7. G. Dind.] Sed recentiores σύγκλητον βουλὴν, interdum etiam σύγκλητον per se, ead. signif. sc. pro Senatu, dixerunt: sumta, ut ait Eust. [p. 172, 5], occasione ex Il. B, [55] : Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν· præcedit enim Βουλὴν δὲ πρῶτον C
μεγαθύμων ἷζε γερόντων. Vide Σύγκλητος. Sed et τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς legimus ap. Herodian. 2, [3, 5,] pro τὴν βουλὴν simpl., et quidem potius in signif. loci, quam ipsorum βουλευτῶν : scribit enim : Ἡμέρας οὖν καταλαβούσης κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, In curiam se contulit, Polit. Dici autem et de loco βουλὴν, modo docui: cujus signif. manifestum exemplum esse hoc puto e Xen. Ἑ. 7, [3, 5] : Οἱ μέν τοι ἄρχοντες τοὺς ποιήσαντας εἰσήγαγον εἰς τὴν βουλήν. [Consessus senatus. Dionys. Hal. A. R. 6, 69 : Ὅτι τὴν ἐναντίαν ἔσχον ἐν τῇ προτέρᾳ βουλῇ προαίρεσιν· ibid. 7, c. 29 : Ἐπὶ τῇ νεωστὶ βουλῇ γεγενημένῃ· ibid. 10, c. 2 : Βουλαί τε πολλαὶ καὶ ἐκκλησίαι συνεχεῖς ἐγίνοντο. Schæf. Dorica forma Βωλὰ est, ut in decreto Byzantiorum apud Demosth. p. 255, 21, et p. 256, 8; Callimach. H. in Cer. 33, et sæpissime in inscriptionibus. Sed apud Theocrit. 17, 15 libri βουλάν. Æolicum est Βόλλα. Plutarch. Moral. p. 288, B : Τῆς Βουλῆς ὑπὸ Αἰολέων Βόλλας προσαγορευομένης. Alia attulit Kœnius ad Gregor. Cor. p. 191 sq. Hujus quoque D
formæ plurima sunt in inscriptionibus exempla : vide Bœckh. vol. 2, p. 193. Alia forma Βολὴ (debebat Βόλη), quam Æolibus tribuit Lactant. Instit. 1, 6, 7, propter Sibyllarum nomen ficta est. Βουλὴ in libris Mss. commutatur cum Βολὴ, quod vid. Cum μεταβολὴ in Schol. Hermogenis Περὶ ἰδεῶν p. 395 : Τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου μεταβολὴν, emendatum a Wesselingio ad Diodor. vol. 2, p. 245, 87, quem Schæf. indicat. Cum φυλὴ apud Xenoph. H. G. 2, 4, 5, et Platon. Apolog. Socr. p. 32, B. G. Dindorf.]

[Βουληγορέω, Ap. Patres concionor. Appian. B. C. 3, 51 : Δείσας δ' ὁ Κικέρων, ἐβουληγόρησεν ὧδε· et 5, 130 : Τῆς δ' ἐπιούσης αὐτὸς ἐβουληγόρησέ τε καὶ ἐδημηγόρησε, Tam ap. senatum, quam pro concione populi orationem habuit. Wakef. Pollux 4, 27 : Δημαγωγῆσαι, δημηγορῆσαι, βουληγορῆσαι, τῷ δήμῳ πιθανὸν εἶναι.]

[Βουληγορία, ἡ, Oratio in senatu. Pollux 4, 26 : Δημηγορία, βουληγορία. Schneid.]

Βουληγόρος, ὁ, ἡ, i. q. βουληφόρος, VV. LL. [Qui in senatu dicit. Pollux 4, 25 : Δημηγόρος, δημηγορικὸς, βουληφόρος, βουληγόρος. Schneid.]

[Βουλήεις, ήεσσα, ῆεν, Prudens. Solon apud Plutarch. in ejus vita c. 14 : Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ. Schneid.]

Βούλημα, τὸ, Voluntas. Synes. : Τοῦτο γάρ σοι τῶν ἐπιστολῶν τὸ βούλημα. [Dionys. Hal. A. R. 1, 82 : Ἠξίου λέγειν τίς ἡ ταραχὴ καὶ τί τὸ βούλημα τοῦ μὴ φανερῶς ἐκφέρειν σκεῦος· 3, c. 15 : Τότε ἀνακαλύπτειν ἔγνων τὸ βούλημα καὶ φέρειν εἰς μέσον· ibid. 10, 12 : Καὶ τί τὸ βούλημα τῶν δημάρχων. Schæf. Arrian. Epictet. 1, 17, 13 : Νοῆσαι τὸ βούλημα τῆς φύσεως· et 15; 3, 20, 13. Epictet. Enchir. 26. Angl. Antiquius his exemplum Aristotelis est Ethic. Nicom. 2, 1 : Τὸ μὲν βούλημα παντὸς νομοθέτου τοῦτ' ἐστίν. Vide Βούλευμα. G. Dind.]

Βουλῆς, ὁ, Senator, Thuc. 3, [70] : Ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν· [et paucis versibus post : Ἕως ἔτι βουλῆς ἐστι]. Declinari autem βουλῆς βουλῆντος, auctor est Suid. [Idem tradit Schol. ad locum Thucydidis. Sed
B errare videtur uterque. Βουλῆς illis in locis genitivo casu dicitur. Pausanias 5, 20, 8 : Ἀνὴρ βουλῆς τῆς Ῥωμαίων ἀνείλετο Ὀλυμπικὴν νίκην. Quod alibi ἐκ τῆς βουλῆς dicitur, ut apud eundem 7, 11, 1 : Ῥωμαῖοι δὲ αὖθις ἄνδρα ἐκ τῆς βουλῆς καταπέμπουσιν ἐς τὴν Ἑλλάδα. G. Dind.] Sed et ναὸν Βουλῆς Ἀρτέμιδος legimus ap. Plut. de Herod. Malign., si mendo carent exempl. Videtur autem esse pro Βουλαίας. Vide Βουλαῖος paulo ante. [P. 869, D : Θεμιστοκλῆς ... ἱδρύσατο ναὸν Βουλῆς Ἀρτέμιδος, ubi Xylander Ἀριστοβούλης ex Vita Themistocl. c. 22 corrigit. G. Dindorf.]

Βούλησις, εως, ἡ, Voluntas. Xen. Cyrop. 5, [1, 28] : Δαίμονος ἂν φαίην τὴν βούλησιν [nunc ex melioribus libris ἐπιβουλὴν repositum] εἶναι. Thuc. 3, [39] : Καὶ ἐλπίσαντες μακρότερα μὲν τῆς δυνάμεως, ἐλάσσω δὲ τῆς βουλήσεως, Minora tamen voluntate, vel minora voto. Apud Eund. 1, [92], βούλησις exp. Sententia : Τῆς μέντοι βουλήσεως ἁμαρτάνοντες, ἀδήλως ἤχθοντο, Quod eos sententia fefellisset. [Id. 6, 69 : Καὶ τὴν βούλησιν ἄκοντες προὐδίδοσαν. Βούλησις ἀνδρῶν Pollux 6, 177,
C βούλησις φόνου 179. Eurip. Herc. F. 1305 : Ἔπραξε βούλησιν, ἣν ἐβούλετο. Lucian. Halc. c. 1 : Διά τινα δαιμονίαν βούλησιν. Dionys. Hal. Ant. R. 1, 33 Schæf. affert, Ἀθηνᾶς βουλήσει. Idem βολήσεως pro βουλήσεως in libris nonnullis Luciani Alex. cap. 4 vitiose scriptum indicat. Βούλησις et θέλησις, Stobæus Ecl. Phys. vol. 2, p. 164. Plurali numero Isæus p. 63, 7 : Φανερὰς κατέστησε τὰς αὐτοῦ βουλήσεις. G. Dindorf.]

Βουλητέος, Volendus, Quem velle oportet s. decet. [Stobæus Ecl. Phys. vol. 2, 1, p. 194 : Διαφέρειν δὲ λέγουσιν ὥσπερ αἱρετὸν καὶ αἱρετέον, οὕτω καὶ ... βουλητὸν καὶ βουλητέον. Ex Palæphato 46, 4 : Ὅσα βουλητέον αὐτῷ afferunt Angl. Constant. Manass. Chron. p. 90, D : Καὶ πᾶσι προσφερόμενον κατὰ τὸ βουλητέον citat Kall. G. Dindorf.]

Βουλητικὸς, ἡ, ὸν, In quo sita est ἡ βούλησις, s. Voluntarius.

Βουλητὸς, ἡ, ὸν, Sub voluntatem cadens. Apud Aristot. Eth. quidam βουλητὸν reddunt Voluntati optabile, pro eo, quod alii minus Latine dixerunt
D Affectabile voluntate, nonnulli vero prorsus barbare Voluntabile, pro Eo, quod quis velle potest aut debet. Aristot. Eth. 3, [5] : Ὄντος δὴ βουλητοῦ μὲν τοῦ τέλους, βουλευτῶν δὲ καὶ προαιρετῶν τῶν πρὸς τὸ τέλος. Plura ibid. de h. v. Plato De LL. 5 : Τὸ βουλητόν τε καὶ ἑκούσιον, ἀβούλητόν τε καὶ ἀκούσιον ἰδόντα. [Stobæi locum attuli s. v. Βουλητέος. Typicum Irenes Augustæ p. 227 : Ἐπαυξηθήσεται καθόσον αὐτῇ βουλητόν. Similiter ibid. p. 279, 288; Tzetza ad Hesiod. Ἔργ. 694 ab Schæf. allatus : Οἷς δὲ βουλητὸν ἀποπηδᾶν τῶν ἐμῶν λόγων. G. Dindorf.]

Βουληφόρος, ὁ, ἡ, q. d. Consilium ferens, Cujus consilio resp. gubernatur. Il. B, [24] : Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. [Pollux 4, 25; Pind. Ol 12, 6 : Κἀγοραὶ βουλαφόροι. Ephraem. Cæsar. 5012, 5714. || Adverbium βουληφόρως Menandri fragmento (p. 48 Mein.), ab Fulgentio Myth. 3, 1, p. 199 allato, intulit Bentleius : de quo loco amplius quærendum. || Verbum βουληφορέω apud Fulgent. propter etymologiam Bellerophontis nominis fingitur. G. Dind.]

Βουλία, ἡ, Consilium. Affertur enim ex Herod. A [3, 1, ubi συμβουλίης ex codd. restitutum] Ἐκ βουλίης, pro Consilio. Ionice itaque dicitur pro βουλεία.

[Βουλιαῖοι, vox nihili, in inscriptionibus a Fourmonto fictis. V. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 95. Δία βουλιαῖον pro βουλαῖον scriptum ex Phurnuto c. 9, p. 150, indicat Wakef. G. Dind.]

[Βουλίκαπνος, vox ficta, ut videtur, a Fulgent. Mythol. 2, 14, ut inde deducat nomen Vulcani. Hase.]

[Βουλιμεύς. V. Βουλινοί.]

[Βουλιμία. V. Βούλιμος.]

[Βουλιμίασις, ἡ, i. q. Βούλιμος. Plutarch. Moral. p. 695, D: Τὸ πολλοῖς μὴ πεινῶσι συμπίπτειν τὴν βουλιμίασιν. Angl.]

Βουλιμιάω, et Βουλιμώττω, Fame ingenti premor, vel fame intolerabili quæ βούλιμος dicitur. Aut Fame enecor, Bud. ap. Xen. [Exp. Cyri 4, 5, 8]: Εἴ που δρώη βρωτὸν, ἐδίδου τοῖς βουλιμιῶσι. [Inst. Cyri 8, 1, 44: Ὡς μὴ βουλιμιῷεν.] Aristoph. Πλ. [873]: Δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ. [Plutarch. V. Bruti c. 25: Διὰ κόπον καὶ ψῦχος ἐβουλιμίασε. Idem in Moral. p. 694, 695. Phry- B nichus in Bekkeri Anecd. p. 30, 10: Βουλιμιᾷ τὰ βαλάντια· κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἐχόντων ἔνδον βαλαντίων. Angl. Βουλιμιῶντας in βουλιμῶντας corruptum in Schol. Victor. Il. Ψ, 142 emendavit Heynius. Βουλιμώττειν nonnisi ex Suidæ glossa cognitum: Βουλιμώττει· πεινῇ λίαν· παρὰ τὸ βου ἐπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ λιμώττω. G. Dindorf.]

Βουλιμιώδης, ὁ, ἡ. Βωλιμιῶδες, ap. Hieronym. Comment. in Jobi c. 3 perperam scriptum pro βουλιμιῶδες. Inter ceteros cruciatus, inquit, etiam hanc ei diabolus infirmitatem inflixerat, quam medici βουλιμιῶδες appellant: quæ infirmitas talem habere dicitur pœnam, ut ante cibum torqueatur ægrotus, et sint ei post cibum indesinentes dolores. [Herodotus in Matthæi Medicis p. 77: Βουλιμώδεις ἐπισυμβαίνουσιν ἑλκώσεις. G. Dindorf.]

Βούλῑμος, ὁ, et Βουλῑμία, ἡ, q. d. Bovina fames, i. e. Ingens s. Vehemens fames, Gell. 16, 3. In eod. l. Erasistratus vim quandam famis non tolerabilem, quam Græci βούλιμον καὶ βούπειναν appellant, in diebus C frigidissimis multo facilius accidere ait, quam quum serenum atque placidum est. Βούλιμος, inquit Gorr., est Ingens fames a vehementi refrigeratione oris ventriculi contracta. Famem quidem ingentem esse ipsa nominis ratio ostendit: eum autem inducit indigentia quædam in ore ventriculi percepta, quam vehemens ejus refrigeratio excitavit. Paulo post, Symptoma est male affecti oris ventriculi, quo primum quidem ægri expleri cibis nequeunt, paulo vero postea destituuntur prorsus appetentia, animo linquuntur, viribus deficiunt, exolvuntur, decolores sunt, torquentur stomacho, refrigerantur corde et extremis partibus, pulsusque habent admodum obscuros. Causa hujus fere sola est frigus externum, a quo tantopere refrigeratur os ventriculi, ut ea, quæ diximus, symptomata consequantur. E quibus apparet βούλιμον proprie non esse Id, quod nomen ipsum sonat, Ingentem sc. famem, quæ quamvis principio fuerit, paulo tamen postea nulla prorsus est, et in totum, languente nimium ventriculo, et pene extincto ejus calore, aboletur. In eo namque D differt ὁ βούλιμος ἀπὸ τῆς κυνώδους ὀρέξεως, quod in canina appetentia cibus perpetuo appetitur, nec unquam ventriculus expleri potest. Quanquam et aliis quibusdam inter se distinguantur, maxime quod Gal. auctore Comm. Aphor. 2, 1 βούλιμος magis specialis particularisque sit, canina autem appetentia generalior sit s. universalior. Quod non est ita accipiendum, quasi de genere proprie dicto a Logicis, et specie illi subjecta dictum sit, ut, quum animal homine universalius dicitur, sed quod βουλίμου causæ possint caninam etiam appetentiam movere, quum e contrario causæ appetentiæ caninæ non sint etiam causæ βουλίμου. Siquidem βουλίμου una tantum causa proditur, frigus nempe externum famem ingentem afferens: canina vero appetentia, non ab eo modo frigore, sed ab acido etiam humore impacto ori ventriculi gignitur. Itaque illum Aphor. Hippocratis si quis de βούλιμος tantum intelligat, videbitur Hippocr. id tantum dicere, quod meri potio intemperiem frigidam, a qua βούλιμος nascitur, persanet, quum non eam modo, sed humoris etiam acidi in os ventriculi affluxum curet, a quibus duobus canina inducitur appetentia. Præterea vero inter se differunt, quod in appetitu canino propter insatiabilem ingluviem vomitiones perpetuæ infestent, βούλιμος autem sine vomitu sit. Gorr. [Βούλιμος a Polluce 6, 31 e Xenophonte citatum non legitur apud hunc scriptorem. Τίς αἰτία βουλίμου, quærit Plutarch. Sympos. 6, 8, p. 693 sqq. Βουλίμου ἐξέλασις Festi nomen, ibid. Aetium 9, 10 citant Angl. De accentu singulare est grammatici præceptum in Osanni append. ad Philem. p. 297: Βουλιμός· ὁ μέγας λιμὸς, ὡς ἀσπασμὸς, οὐ βούλιμος. G. Dind.] || Est etiam βουλιμία, Morbus equorum, Hippiatria.

[Βουλιμώδης. V. Βουλιμιώδης.]

[Βουλιμώττω. V. Βουλιμιάω.]

[Βουλινεύς. V. Βουλινοί.]

[Βουλίνη. V. Βουλινοί.]

[Βουλινοί, ἔθνος περὶ Ἰλλυρίαν. Ἀρτεμίδωρος δὲ οὐκ ἔθνος, ἀλλὰ Βουλίνην πόλιν φησὶν, ἧς τὸ ἐθνικὸν Βουλῖνος, Steph. Byz. Codex Vratisl. Βουλῖνοι et Βουλῖνος. Berkelius: « Diversimode hujus gentis nomen veteribus profertur, uti ipse testatur Eustath. ad Dionys. 387 his verbis: Βουλιμέων· ... ἐκεῖ δέ φησι καὶ οἱ Βουλιμεῖς, οὓς τινες διὰ τοῦ ν γράφουσι Βουλινεῖς ἢ Βουλινούς. Straboni Βουλλίονες dicuntur lib. 7, p. 326. » Apud Strabonem Βυλλίονες. G. Dindorf.]

[Βούλιος, Consultus, Prudens. Æschyl. Choeph. 672: Εἰ δ᾽ ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον. Hoc vocabulum Suppl. 599 inferebat Heathius, ubi libri σπεῦσαί τι τῶν δούλιος φέρει φρήν. Schneid. || Βούλιος, gentile a Βοῦλις, quod vide.]

[Βοῦλις, ἡ, Bulis, urbs Phocidis, ἀπὸ Βούλωνος οἰκιστοῦ· οἱ πολῖται Βούλιοι, Steph. Byz. Βοῦλις, Βούλιδος, Βοῦλιν, Βούλιοι, Βουλίων apud Pausan. 10, 37, 2, 3. || Urbs Illyrica. V. Βύλλις.]

[Βουλίς· γυνὴ οὕτω καλουμένη, Hesych.]

[Βοῦλις, ὁ, Bulis, Spartiata. Herodot. 7, 134; Lucian. Dem. Enc. 32, vol. 3, p. 513. In Βοῦρις corruptum apud Plutarch. Moral. p. 235, F. || Cretica forma Βῶλις, quod vide. G. Dindorf.]

Βουλίτης est ἄρτος quidam, de quo vide Athen. 3, [p. 113, C, ubi cod. Venet. et epitome βωλήτης. Vid. s. v. Βωλητῖνος.]

[Βουλοκοπίδης, ὁ, Qui senatum concutit. Grammat. Bekkeri p. 221, 3: Βουλοκοπίδαι· οἱ τὴν βουλὴν κόπτοντες, ὥσπερ εἰσὶ καὶ δημοκόποι οἱ τὸν δῆμον κόπτοντες. Angl.]

Βούλομαι, in 2 pers. βούλει cum ει: ἥσομαι, ημαι, tanquam a Βουλέομαι, Volo; ut βούλομαι σίτου ἅπτεσθαι [Xenoph. Mem. 2, 1, 2], item βούλομαι πιεῖν, item βούλομαι δηλῶσαι ὑμῖν, Xen. Sic Plato De rep. Βούλομαι θεάσασθαι. Et cum præt. Lucian. [Somn. 6]: Βούλομαι κεκτῆσθαι. Sic et part. cum infin., ut Βουλομένων δυνατῶν γενέσθαι, Xen. [Cum infinitivo futuri, contra præceptum Thomæ M. s. v. Βούλομαι, Herodot. 4, 111, βουλόμενοι (aliquot codd. βουλευόμενοι) ἐγγενήσεσθαι. Sed apud Andocidem p. 15, 21, quo utitur Lobeckius ad Phryn. p. 747, ἐβουλήθήτην με ἀπολεῖν, nunc ex codd. correctum ἐβουλέσθην με ἀπολλύναι· neque apud Dionys. Hal. A. R. 5, 69 vulgata scriptura: Εἰ βούλεται κοινωνοὺς τῶν κινδύνων ἕξειν, Vaticani codicis lectioni ἔχειν præferenda. Alia nonnulla Schæferus attulit ad Poet. gnom. p. 16, ex Polybii fragmentis 28, 10, vol. 4, p. 407: Τοῦ Περσέως βουλομένου ἥξειν· et 31, 23; ibid. p. 537, βουληθέντες κωλύσειν. Procopius Histor. p. 311 extr.: Ἰσχυρίζοντο βούλεσθαι αὐτὴν τὸν παῖδα ἐξ ἀνθρώπων ἀφανιεῖν ὅτι τάχιστα. Schol. Aristoph. Acharn. 850, βούλεται δηλώσειν· Schol. Sophocl. Ajac. 327, βούλεσθαι δράσειν. Idem Dionysii Hal. locum indicat A. R. 5, 9, ubi ex cod. Vat. ἀναβαλέσθαι βουλομένου repositum pro vulgato ἀναβαλεῖσθαι· et Homer. Il. Ο, 596, ubi codex unus ἐβούλετο κῦδος ὀρέξειν pro ὀρέξαι. G. Dind.] Interdum sine infin. cum εἰ, vel articulo postpositivo. Syn. De insomn.: Καὶ παρατίθεται τράπεζαν, εἰ μὲν βούλοιτο, Σικελικὴν, εἰ δὲ βούλοιτο, Μηδικήν. Cum articulo autem, ut Lat. Quivis, cujus-

vis, etc. Lucian. [Timon. 56] : Ὁ δὲ τρίβων οὗτος A ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. Sic Plut. [10, 99] : Ἧς βούλει κορώνης τοῦ σωφρονεῖν ἀπολείπεται. [Vid. Schæf. ad Dionys. De comp. verb. p. 438.] Sic dicitur : Ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ. Et cum ὡς, ut, Ὡς βούλονται, Ut volunt, Pro suo arbitrio. Aristot. OEcon. 2 : Εἶτα ἐξαγωγὴν ἔδωκαν τῷ βουλομένῳ, τάξαντες τιμὴν, Deinde exportationem permiserunt, primo cuique volenti, pretio constituto, Bud. [Ὁ βουλόμενος frequens in legum formulis, ut Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος.] In his autem et hujusmodi ll. potest etiam sub. infin. [Aristoph. Ran. 1279 : Ἐγὼ μὲν οὖν εἰς τὸ βαλανεῖον βούλομαι, ubi Schol. ἀπελθεῖν supplent. Joannes Malal. p. 114, 7 ed. Bonn. : Βουλόμενος εἰς τὴν Ἰθάκην πόλιν. G. D.] Ceterum jungitur βούλομαι et cum conjunctivo, sicut Lat. Volo. Lucian., βούλει σκοπῶμεν; Idem, βούλει ἐπομόσωμαι; [Aristoph. Eq. 36 : Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω; Eurip. Phœniss. 734 : Βούλει τράπωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινάς; Et sic ap. omnis generis scriptores sæpissime, sed plerumque in sententiis interrogativis et, quod Heindorfius monuit ad Platonis B Phædon. p. 79, A, non postposito, sed præposito βούλεσθαι. Nam in loco Platonico quod legebatur, θῶμεν οὖν βούλει, meliorum librorum auctoritate emendatum est inserto εἰ, Θῶμεν οὖν, εἰ βούλει. Sed Libanius tamen vol. 4, p. 660, 10 : Εἴπω τι βούλεσθε τῶν ἀπορρήτων; Extra interrogationem Plato ibid. p. 95, E : Εἴτε τι βούλει προσθῇς ἢ ἀφέλῃς· et De republ. 2, p. 372, E : Εἰ δ' αὖ βούλεσθε καὶ φλεγμαίνουσαν πόλιν θεωρήσωμεν, οὐδὲν ἀποκωλύει· quæ duo exempla Matthiæ attulit Gr. Gr. § 516, 3. Recentiores scriptores pro conjunctivo interdum indicativo futuri utuntur. Ita Libanius vol. 4, p. 660, 23 : Εἰπέ μοι βούλει, πάτερ, ἰατρὸν ἄξω σοι προσδραμών, quem Lobeckius ad Phrynich. p. 734 attulit, addito quod apud Geminum Opusc. De prasin. p. 430 legitur, βούλει ἐξετάσομαι. Aristides vol. 1, p. 431, 3 : Ἢ πρὸς τί βούλεσθε ἐκείνων ταῦτ' ἐξετάσομεν; Sed hujusmodi locis, qui o in ω mutato amoveri possunt, non multum tribuendum esse patet, nec dubitandum quin hæc emendatio pluribus antiquiorum scriptorum locis sit adhibenda, C velut Platonicis, Phædon. p. 99, D : Βούλει σοι, ἔφη, ἐπίδειξιν ποιήσομαι, ubi Stephanus ποιήσωμαι, et, in quibus libri dissident, Parmenid. p. 137, B; Cratyl. p. 397, A; De republ. 5, p. 453, A. Comparanda cum his quæ s. v. Θέλω afferentur. G. Dind.] Et per periphr. ἐμοὶ βουλομένῳ ἐστὶ τοῦτο vel ταῦτα, q. d. Mihi volenti est, pro Volo. Et Οὐκ ἔστιν ἐμοὶ βουλομένῳ. Thuc. 2, [3] : Τῷ γὰρ πλήθει τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι. Idem : Βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἐστίν. Idem : Ἂν βουλομένοις ᾖ τούτοις. Greg. : Ὕβριζε, ἀπείλει, ποίει ὅ,τι ἂν ᾖ βουλομένῳ σοι, Quidlibet, Quodcunque libuerit. [Hanc constructionem ad tædium usque ingerit Thucydidis imitator Procopius. G. Dind.] Aliquantum ab his diversum est illud Eurip. [Iphig. Aul. 33] : Τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται. Ex Eod. [ibid. 1270] affertur τὸ βουλόμενον ἐκείνου pro Voluntas ejus vel Sententia. [Ubi Musgrav. Plutarchi locum affert ex V. Artox. c. 28 : Ἀσία γάρ τις ἡ πορεία καὶ κατάντης ἐπὶ τὸ βουλόμενον· et Luciani Amorum 37 : Ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων. D Dionys. Halicarn. A. R. 4, 84 addit Schæfer. : Διασημαίνουσαι τὸ βουλόμενόν τε καὶ ἐπικελευόμενον· et Joseph. vol. 1, p. 871 : Τοῦ ἀνθρωπείου τὸ βουλόμενον τῆς ὁρμῆς ἀφαιροῦνται. Τὸ βούλεσθαι. Euripid. Iph. Aul. 330 : Ὅτι τὸ βούλεσθαί μ' ἔκνιζε· σὸς δὲ δοῦλος οὐκ ἔφυν. Plutarch. V. Caton. minor. c. 44 : Ἐκείνους μὲν οἴονται φύσει μᾶλλον ἢ τῷ βούλεσθαι διαφέρειν. G. Dind.] At e Plat. De LL. Βουλόμενος ἔμελλες λέγειν pro Dicturus eras. Pro Nolle autem dicunt βούλεσθαι præfixa particula οὐ vel μή : Dem. Μὴ βούλεσθε δοκεῖν, Nolite videri. [Herodot. 7, 10, 4 : Σὺ ὦν μὴ βούλευ ... ἀπικέσθαι.] Et οὐ βουλόμενος interdum Invitus exp. [Theophr. C. P. 3, 2, 6 : Οὕτω γὰρ καὶ ἡ βλάστησις καλλίστη, καθάπερ τοῖς ζῴοις, ὅταν εἰς βουλομένην πέσῃ τὸ σπέρμα τὴν ὑστέραν. G. Dindorf.]

Βούλομαι, eo modo, quo dicitur Nescio quid hoc sibi velit : Lucian. [Prom. 2] : Καὶ εἴ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, Quod si hujuscemodi esse vis Prometheum, Quod si A ita intelligis Prometheum. Ita Bud. : qui et addit e Greg. : Ἐβούλετο δὲ ὁ λόγος αὐτῷ καὶ βασιλέως αὐτοῦ ἔμπροσθεν ἄγειν τὸν νῦν εὐφημούμενον, His verbis signif. Athanasium regi etiam præponendum. Talia sunt in VV. LL. sed absque infin. : Τί αὐτῷ βούλεται ἡ λύρα; et : Τί βούλονται αὐτῷ αἱ κύλικες; At in h. l. Greg. : Τί σοι, φησὶν, ὦ οὗτος, βούλεται τὸ κατὰ τοσούτου κράτους τολμᾶν; Bud. interpr. Quid tibi vis? et minantis verba esse tradit. [Dionys. Hal. Art. v. 5, p. 309 : Ὁ δὲ Διομήδης τί ποτ' αὐτῷ βούλεται. Schæf. Dio Cass. p. 618, 70 : Τί ποτ' οὖν αὐτῷ βούλεται τὸ τὰ ὅπλα πᾶσιν ἐπιφέρειν;]

Βούλομαι cum accus. rei, redditur et verbo Cupio, aliisque item modis. Greg. Βούλομαί σοι πᾶν ἀγαθὸν, Omnia tua causa cupio, Bud. Fortasse autem non incommode verterimus, Opto, s. Exopto. E Thucyd. [6, 80], Βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων pro Studiosum esse Syracusanorum. Et in simili Ejusd. l. Βουλόμενοι ταῦτα, Qui hujus sunt factionis. Ceterum ut βούλομαι dico commode verti posse in Greg. l. c., sic et in B Il. A, [112] quidam vertunt, ubi tamen βούλομαι non cum accus., sed cum infin. jungitur : Ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν. [Homer. Il. H, 21; Π, 121 : Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην· Ψ, 682 : Μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην. Βούλεσθαι κακῶς τινι. Dionys. Hal. A. R. 3, 21 ab Schæf. citatus : Τοὺς κακῶς αὐτῇ βουλομένους κολάζοντος.] || Pro Malo, Præopto : quum alibi, tum Il. A, [117] : Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Sic e Plut. [Moral. p. 262, B] affertur Εἶπεν ὡς ἐβούλετο ἂν γῆν φέρειν ἢ τρυφῆς συμμετέχειν Ἀριστοδήμῳ, pro Mallet. Sic Chrys. in Ep. ad Eph. 165 et alibi non semel. [Herodot. 3, 124 : Βούλεσθαι γὰρ παρθενεύεσθαι πλέω χρόνον ἢ τοῦ πατρὸς ἐστερῆσθαι. Vid. Valcken. ad 3, 40. Alexander apud Gellium 20, 5 : Ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν ταῖς περὶ τὰ ἄριστα ἐμπειρίαις ἢ ταῖς δυνάμεσι διαφέρειν.]

Βούλομαι, Censeo, ut Lat. Volo. Themist. Phys. 4 : Βούλονται γὰρ εἶναι διάστημα ἐν ᾧ μηδέν ἐστι σῶμα. Huc pertinet illud paulo ante citatum : Καὶ εἴ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, exponendo Si ita in- C telligis.

Βούλομαι, sicut et θέλω, pro Possum, ut Aristot. Pol. 2 : Καὶ βούλεταί γ' ἤδη τοῦτ' εἶναι πόλις, ὅταν αὐτάρκη συμβαίνῃ τὴν κοινωνίαν εἶναι. Sed ibid., ubi de Plat. Politia loquitur : Ἡ δὲ σύνταξις ὅλη βούλεται μὲν εἶναι μήτε δημοκρατία, μήτε ὀλιγαρχία, μέση δὲ τούτων, ἣν καλοῦσι πολιτείαν, Bud. ait βούλεται esse itidem pro Potest, vel pro Tendit eo. [Plato Min. p. 315, A : Ὁ νόμος ἄρα βούλεται τοῦ ὄντος εἶναι ἐξεύρεσις, ubi vid. Bœckh. (ad Simonis Dial.) præfat. p. xiv; Dionys. Hal. A. R. 2, 12 : Τὸ συνέδριον ἑλληνιστὶ ἑρμηνευόμενον γερουσίαν βούλεται δηλοῦν, ubi codex Vat. δύναται δ. Schæf. Aristot. p. 724, 17 : Βούλεται δὲ τοιοῦτον τὴν φύσιν εἶναι τὸ σπέρμα· p. 738, 23 : Βούλεται γίγνεσθαι τὰ καταμήνια κατὰ τὴν εἰρημένην περίοδον, et sæpe alibi. G. D.] Idem βούλεται interpr. Debet in Aristot. Pol. 5 : Βούλεται δ' ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως οἱ κεκτημένοι τὰς οὐσίας μηδὲν ἄδικον πάσχωσιν. [Macarius in Villois. Anecd. vol. 2, p. 20 : Ἐξ ὧν μεθ' ἡμέραν ὁρῶμεν ... αἱ τῶν ὀνειράτων ὄψεις ὡς τὰ πολλὰ βούλονται D φύεσθαι. Wakef.]

[De discrimine, quod inter verba βούλομαι et θέλω vel ἐθέλω intercedat, Ammonius p. 31 : Βούλεσθαι μὲν ἐπὶ μόνου λεκτέον τοῦ λογικοῦ· τὸ δὲ Θέλειν καὶ ἐπὶ ἀλόγου ζώου· et p. 70 : Θέλειν καὶ Βούλεσθαι ἐὰν λέγῃ τις, δηλώσει ὅτι ἀκουσίως τε καὶ εὐλόγως ὀρέγεταί τινος. Subtilius Buttmann. in Lexil. vol. 1, p. 26 seqq., de cujus sententia v. quæ sub Ἐθέλω dicentur. Euripides Iph. Aul. 338 : Τῷ δοκεῖν μὲν οὐχὶ χρῄζων, τῷ δὲ βούλεσθαι θέλων. Plato Gorg. p. 508, C : Εἰμὶ δὲ ἐπὶ τῷ βουλομένῳ, ὥσπερ οἱ ἄτιμοι τοῦ ἐθέλοντος, ἄν τε τύπτειν βούληται... ἄν τε... ubi Heindorfius : « ὁ ἐθέλων idem prorsus est quod ὁ βουλόμενος· De Legg. 4, p. 707, E : Πότερον ἐξ ἁπάσης Κρήτης ὁ ἐθέλων. » Demosthenes p. 9 : Προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν· p. 24, 3 : Ἂν οἵ τε θεοὶ θέλωσι καὶ ὑμεῖς βούλησθε. Plutarchus Moral. p. 472, E : Πλείονες οἱ λούεσθαι θέλοντες τῶν ἀλείφεσθαι βουλομένων. Θέλειν καὶ βούλεσθαι apud Lesbonact. p. 173, 6 Steph. : Τοῖς μὲν γὰρ μὴ θέλουσιν ἀγαθοῖς εἶναι μάταιον καὶ λέγειν καὶ

ποιεῖν, σπεύδοντα ὅπως ἔσονται ἀγαθοί· τοῖς δὲ ἐθέλουσί γε καὶ βουλομένοις, τοὐναντίον· ubi quattuor codices καὶ ante βουλομένοις et in priori sententia μὴ omittunt. Plato De rep. 4, p. 437, B : Διψῆν καὶ πεινῆν καὶ ὅλως τὰς ἐπιθυμίας, καὶ αὖ τὸ ἐθέλειν καὶ τὸ βούλεσθαι. G. D.]

Βέβουλα, præt. med. τοῦ βούλομαι, ex inus. th. βούλω vel βουλέω : e quo est et pass. βεβούλημαι. [De formis verbi βούλεσθαι hæc sunt tenenda. Correpta prima syllaba βόλεσθαι dixit Homerus tribus in locis, quos interpolarunt librarii. Il. Α, 319 vulgo : Τρωσὶν δὴ ἐθέλει δοῦναι κράτος· sed optimi libri βούλεται, unde βόλεται repositum est, quod legit Scholiasta : Ἡ διπλῆ, inquit, ὅτι βόλεται ἀντὶ τοῦ βούλεται. Od. Α, 234 : Νῦν δ' ἑτέρως ἐβόλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες, ubi libri inter ἐβάλοντο et ἐβόλοντο variant. Hoc legit Hesychius, Ἐβόλοντο· ἐβούλοντο, ἐβουλεύσαντο. Recte enim hæc glossa ad versum illum referri videtur. Denique Od. Π, 387 : Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε ex libris Mss. correctum est pro vulgato βούλεσθε. || Æolica forma Βόλλεσθαι est. Theocrit. 28, 15, ἐβολλόμαν· unde Toupius Dio Pythagoreo apud Stobæum Floril. 65, 16, βολλομένοις restituit pro eo quod in libris est βαλλομένοις. || Attica secundæ personæ terminatio βούλει, pariter atque in ὄψει et οἴει, in vulgarem quoque dialectum recepta est : de quo dixit Schol. Aristoph. Pluti 40. || Imperfecti et aoristi duplex usitata Atticis et Ionibus forma est, ἐβουλόμην ἐβουλήθην et ἠβουλόμην ἠβουλήθην (vid. Mœris p. 175; Gramm. ab Valcken. editus ad Ammon. p. 195; Thomas Mag. p. 258) : inter quæ difficilis optio est ubi libri utrumque præbent, quod non raro fit, ut in similibus verbis ἠδυνάμην et ἤμελλον. || Activum βούλω fingunt grammatici, ut Arcadius p. 158, 6 (ubi βούλω ex cod. Havn. repone), Etymolog. M. p. 208, 23. Ejus nulla in scriptis veterum exempla sunt, nisi quod librariorum vel typothetarum culpa illatum est, velut apud Paulum Ægin. p. 36, 12, ubi βούλοι pro βούλοιτο editum. || Perfecti medii βέβουλα exemplum præbet Homerica vox προβέβουλα, quam suo loco vide. Hoc grammaticos movit ut βούλω βουλήσω βεβούληκα fingerent unde βέβουλα derivaretur : vide Etym. M. p. 193, 39. Dignus animadversione hujus præteriti usus est in versu Ionis tragici apud Philon. Jud. vol. 2, p. 466, 36 : Θάνατον δ' ὅγε δουλοσύνας προβέβουλε. || In libris Mss. βούλεσθαι sæpissime cum βουλεύεσθαι permutari, s. h. v. est annotatum. Βουλομένοις et δεομένοις apud Lucian. Alex. cap. 5. Βουληθείσης et κωλυθείσης apud Diodor. 12, 18. G. Dindorf.]

[Βουλόμαχος, ὁ, ἡ, Belli cupidus. Aristoph. Pac. 1262 : Ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός. Scott.]

[Βουλύσιος, ὁ, ἡ. Aratus 825, 1119, βουλύσιος ὥρη, i. q. βουλυτός. Schneid. ῡ.]

[Βούλυσις, ἡ, i. q. Βουλυτὸς, Cic. ad Att. 15, 27 : Adventabat autem βουλύσει cœnantibus nobis. Schneid.]

Βουλυτὸς, ὁ, Tempus pomeridianum s. vespertinum, quo boves solvuntur, et a laborum onere liberantur, ut tradit. Eust. [p. 1086, 30; 1615, 38; 1676, 8], seu, ut Hesych. ἡ δειλινὴ ὀψία. Il. Π, [779] : Ἦμος δ' ἠέλιος μετενείσσετο βουλυτόνδε. Arrian. : Γίνεται μάχη κρατερὰ ἔστε ἐπὶ βουλυτὸν ἀγχώμαλος. Lucian. [Catapl. 1] : Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι. [Βουλυτὸν λέγει τὴν ἑσπέραν, καθ' ἣν οἱ βόες λύονται, Theo ad Arat. 52. Gataker. Aristoph. Av. 1500 : Βουλυτὸς, ἢ περαιτέρω. Mœris p. 97 : Βουλυτὸς, ἡ ὥρα τῆς τῶν βοῶν λύσεως· ubi Pierson. alia exempla attulit. Philostrat. p. 753 : Τὰ ζευγάρια ἐκ βουλυτοῦ ἥκει· p. 849 : Θειοδάμαντι δὲ περὶ βουλυτὸν ἐπιφοιτήσας. Hæc Schæf. In codicibus sæpe vitiose scribitur βουλητός : vide interpretes Hesychii vol. 1, p. 751. G. Dindorf.]

[Βούλων, ωνος, ὁ, Bulo, nomen pr. Vide Βοῦλις, ἡ. || Alii in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 406; 2, p. 277. Diog. L. 5, 70. G. Dindorf.]

Βουμανὲς, Hesychio Herbæ species : forsan cujus amore boves veluti insaniunt; nisi forte sit, quæ bobus insaniam inferat, ut τὸ ἱππομανὲς equis. [Hesychius : Βουμανὲς καὶ Βούπαστον εἴδη βοτανῶν. Βούπαστον Salmasius in Βούμαστον mutabat. Sed codex βορύπαστον. G. Dindorf.]

Βούμασθος, ἡ, Uva quædam a crassitudine ita vocata, q. d. Grandimammis. Aut simpliciter, Uva in mammæ bovis similitudinem, ut scribit Servius in Virg. G. 2, [102,] Et tumidis bumasthe racemis. Ita enim quædam exempl. quum aspirationem reliqua non habeant. Scribitur etiam Βούμαστος per τ, Βούμαστος, Bumastus, ut Cato, Colum. [3, 2, 1], et Plin. [H. N. 14, 3] vocant : et Virg. [l. c.] in Georg. : Tumidis bumaste racemis. Genus est uvæ crassioris instar mammæ cujuspiam, quam Cam. Uvam bumammam interpr. [Ex Macrobio Saturn. 2, 16 : Bumamma aut, ut Græci dicunt, βούμασθος. G. Dindorf.]

Βουμέλιος, ὁ, et Βουμελία, ἡ, Bubula fraxinus, ut Gaza interpr. Fraxini quædam species est a Macedonibus sic appellata. Theophr. H. P. 3, 11, [4] : Μείζων δὲ καὶ μακροτέρα ἡ βουμελία [libri aliquot βουμέλιος : sed ad præcedens βουμελίαν nihil diversitatis annotatum]; 4, 9 [4, 8, 8] : Πλείστη δὲ μελία καὶ βουμέλιος ἐν τῷ Νείλῳ πέφυκεν. Plin. 4, 9, de fraxino, Bumeliam vocant in Macedonia amplissimam lentissimamque.

[Βουμέλιττα, locus Achaiæ, memoratur ap. Hierocl. p. 645, dubitante Wesselingio. G. Dindorf.]

Βουμέτρης, ὁ, ap. Ætolos ὁ ἐπὶ θυσιῶν τεταγμένος, Hesych. Qui nimirum boves mactandos velut admetitur.

Βουμολγὸς, ὁ, Bumulgus, Qui vaccas mulget. [Erycius in Antholog. Palat. 6, 255 : Οὐμβρακιώτας βουμολγός. Schneid.]

Βούμυκοι, οἱ, q. d. Bomugi. Voces quædam mugitum taurorum imitantes, unde et illæ pro tauris deo sacris habentur, quæ ad paludes fluviis vicinas audiuntur. Aristot. Probl. 25, [2, p. 937, 38]. Βουμυκαί· φωναὶ μυκηθμῶν, Hesych. [Hoc recte corrigi videtur Βούμυκοι. Conf. Βομύκας. G. Dindorf.]

[Βουναία, ἡ. V. Βοῦνος.]

[Βούναρτις, ἡ, Bunartis, urbs Libyæ. Gentile Βουναρτίτης. Steph. Byz. G. Dindorf.]

[Βουναρτίτης. V. Βούναρτις.]

[Βούνασος scriptura vitiosa. Vide Βόνασος.]

Βούνεβρος, ὁ, Magnus hinnulus, Grandis et adultus hinnulus, in Fab. Æsop. [39] : Βουνέβροις περιτυχόντες. [Vid. Bentl. de Æsopo p. 78 ed. Lips. Schæf.]

[Βούνειμα, τὰ, Bunima, urbs Epirotica, ab Ulixe condita, nomen a boum pascuis habens. Neutro genero dici annotavit Steph. Byz., sed Eustath. p. 1675, 35, Βουνίμαν vocat. G. Dindorf.]

[Βούνευρον, τὸ, Flagellum e nervis bubulis, ut exponit Suicerus in Thes. post Meursium et Ducangium in Glossar. Vox passim obvia, præsertim in Vitis et Martyriis Sanctorum, occurrit apud Cedrenum p. 498, Achmetem in Onirocrit. c. 17, 90, 221, et Constantinum Manassem p. 70; Menologium mense Septembri : Βουνεύροις τύπτεται, et mox, Βουνεύροις τυπτόμενος. Lectionale apud Meursium in Gloss. : Jussit beatum quidem Sergium mitti in custodiam, beatum vero Bacchum extendi, et crudis bubulis nervis a quatuor vicissim sibi succedentibus cædi. Anol.]

[Βουνιάς. V. Βούνιον.]

[Βουνίζω, Accumulo, Aggrego, Porrigo s. Accipio cumulate et largiter. Vox hæc, aliis scriptt. Gr. ignota, est sine dubio a LXX novata et formata a βουνὸς, signif. Struo εἰς βουνὸν, s. In cumulum, ut quando magna copia cibi in cumulum structa alicui apponitur. Ruth. 2, 14, ubi Hieron. Congessit; 16, τὰ βεβουνισμένα· Vulg. Manipulos, aut majores fasciculos, qui pluribus manipulis constant. Vide Bonfrer. ad Ruth. l. l. p. 425. Schleusner. Hesychius ab Hemsterh. citatus, Σωρεύει· βουνίζει. Epiphanius vol. 2, p. 177, D : Βουνισθέντες οἱ τριάκοντα μόδιοι. G. Dind. Lexicon Ms. Havn. Στοιβάσουσι· σωρεύσουσι, βουνήσουσι. Corr. βουνίσουσι. Osann.]

Βούνιον, τὸ, et Βουνιὰς, ἡ, quorum utrumque napi genus est. [Gl. Βουνιάς· Napus. Βουνιάδες· Napici.] Ita enim Plin. 20, 4 : Naporum duas differentias et in medicina Græci servant. Angulosis foliorum caulibus florens, Bunion vocant. Alterum genus Buniada appellant, et raphano et rapo simile : seminis præclari contra venena. Meminit utriusque horum et Dioscor. : bunii, 4, 124; buniadis, 2, 136. Sed,

si ei credimus, bunion e naporum genere non est; quamobrem et a buniade ipsum, veluti longe diversum, separavit: buniadem autem, veluti affinem, inter γογγυλῶν et ῥαφανίδων genera interjecit: quemadmodum Athen. quoque 9, [p. 369,] dicit τὴν ῥάφυν s. ῥάπυν, et τὴν νῦν προσαγορευομένην βουνιάδα, similes inter se esse: afferens et Nicandri quendam e Georg. I., in quo βουνιὰς inter γογγυλίδα et ῥαφανίδα ponitur media: addensque, Theophr. βουνιάδα quidem non nominare, sed quandam γογγυλίδα vocare ἄῤῥενα, et fortassis hanc esse τὴν βουνιάδα. Gorr. Buniadem esse dicit napi alteram speciem, olim omnibus, nunc paucis notam: cujus radicem dici in altum valde crescere, et in rotundum extuberare: unde nomen Græcos ei indidisse, qui βουνοὺς appellent Colles et loca verrucosa. Idem Gorr. e Diosc. refert βούνιον a quibusdam vocatum fuisse etiam τὸν περιστερεῶνα. [Galen. vol. 6, p. 432: Τῶν γογγυλίδων, ἃς καὶ βουνιάδας ὀνομάζουσιν. Wakefl. Diodorus Sic. 3, 24 ab Schæf. citatus: Καυλὸν ἔχουσα παραπλήσιον ταῖς γινομέναις βουνιάσιν· ubi Wesseling. Salmasii disputationem memorat Hyl. Iatr. c. 31. Βούνειον et ψευδοβούνειον scriptum apud Paulum Ægin. 7, p. 233, 30, 31; sed ...ιον p. 258, 49 et apud Zopyrum in Matthæi Med. p. 346. G. Dindorf.]

[Βοῦνις, ἡ.] A Βουνὸς est Βουνὶς γῆ ap. Æsch. teste Hesych. quod interpr. Terra collibus frequens, ut sit i. q. βουνώδης γῆ. [Recto accentu βοῦνις, quem præcipit Arcadius p. 32, 17, apud Etymolog. M. p. 208, 3: Βοῦνις καὶ βουνίτις (βουνῖτις) ἡ γῆ· εἴρηται δὲ παρὰ τοὺς βουνοὺς cet. Æschyli loci sunt in Suppl. 117, 128, Ἀπίαν βοῦνιν· et 776, ubi librorum scriptura: Ἰὼ γᾶ βουνῖτι, ἔνδικον σέβας, est emendanda reposito βοῦνι: ut βουνῖτις apud Etymolog. M., si ex hoc loco sumptum est, auctore careat. Miram scripturæ diversitatem præbet Theognostus in Bekkeri Anecd. p. 1354: Βοῖπις· γῆ βουνώδης, ex quo Suidæ glossa emendanda, Βοῖπις· ἡ βουνώδης γυνή. G. Dindorf.]

[Βουνίτης, ὁ.] A bunio dictus Βουνίτης οἶνος apud Diosc. 5, 56, quem ibidem vocat οἶνον διὰ βουνίου, utpote διὰ βουνίου σκευαζόμενον. Hoc vinum intellexisse videtur Plin. quum 14, 16 scripsit, E napis quoque vinum fit, xi denariorum pondere in sextarios binos musti addito. Nam Bunion esse napum vult, s. napi speciem, uti supra docui; atque adeo pro eo, quod Diosc. 4, 125 dicit ψευδοβούνιον habere φύλλα βουνίῳ ὅμοια, ipse 24, 16 sic interpr. Pseudobunion napi folia habet.

[Βουνίτης, ὁ.] Βωνίτης, ὁ, Bubulcus, Rusticus, Hesych. Etym. quoque [p. 218, 21,] βωνίτην significare ait βουκόλον, afferens Callimach. [fr. 157]: Οἵους βωνίτῃσιν ἐνὶ κρύπτουσι [ἐνικρύπτουσι] γυναῖκες. Βουνίτῃσι, apud Suid. in Ms. etiam Cod. legitur expositum τοῖς βουκόλοις, τοῖς βοηλάταις [βοηλαύναις Kusteri editio vitiose], Bubulcis, Boum agitatoribus. [Zonas in Antholog. Palat. 6, 106, Πᾶν βουνῖτα (βουνεῖτα codex). Schneid.]

[Βουνῖτις. V. Βοῦνις.]

[Βοῦννος, Bunnus, urbs Illyriæ. Steph. Byz. qui gentile Βούννιος ex Artemidori Γεωγραφουμένοις affert.]

Βουνοβατέω, Per colles gradior s. incedo. [Alcæus in Antholog. Palat. 6, 218: Ὕλης εὐδένδρου πρῶνας ἐβουνοβάτει. Indicat Scott.]

Βουνοειδής, ὁ, ἡ, Colli similis, Tumuli speciem gerens, Clivosus, ut βουνοειδὴς τόπος. [Diodor. Sic. 5, 40: Βουνοειδέσιν ἀναστήμασι τόπων διείληπται. Scott. Stephanus Plutarchi locum in mente habuit V. Thesei c. 36: Ἀετοῦ τινα τόπον βουνοειδῆ κόπτοντος. G. Dind.]

[Βουνόθρεπτος, ὁ, ἡ, In montibus educatus. Theodos. Acroas. 4, 13: Τὸ βουνόθρεπτον ἄγριον γένος αἰγῶν. Boisson.]

[Βουνόμεια, ἡ, sive Βούνομος, ἡ, antiquum Pellæ, urbis Macedonicæ, nomen: vide Steph. Byz. s. v. Πέλλα. G. Dindorf.]

Βούνομος, ὁ, ἡ, A bobus depastus: ut Aristoph. Schol. exp. B. [1383]: Σπερχειὲ ποταμὲ, βούνομοί τ' ἐπιστροφαί· addens, ex Æsch. Phil. desumtum hoc esse. [Pravo accentu apud Hesychium: Βουνόμων· ὑπὸ βοῶν νεμόμενον. G. Dind.] Sed Βουνόμος cum accentu in penult. est βοῶν θρεπτικὸς, Bobus pascendis accommodus; ut Soph. Schol. declarat El. [180]: Ὁ τὰν Κρίσαν βουνόμον ἔχων ἀκτάν. [Hesychius: Βουκόλος· βοονόμος. G. D.] At ἀγέλαις βουνόμοις, quod VV. LL. ex eod. Soph. [OEd. T. 26] afferunt, significabit tantum, si bene locus citatur, Boum gregibus, vel Boum more pascentibus gregibus. Apud Hesych. legitur et Βουνόμαι exp. ἐλώδεις. [De veritate scripturæ dubitabant Hesychii editores. || Βούνομος, ἡ, Bunomus, urbis nomen. Vid. Βουνόμεια.]

Βουνοπατέω, Colles calco, i. e. Per colles gradior s. incedo: unde in Epigr. infin. βουνοπατεῖν· pro quo aliqui βουνοβατεῖν legunt. [Ἐβουνοπάτει editionis Aldinæ vitium est in versu Alcæi Messenii, quem v. s. v. Βουνοβατέω.]

Βουνὸς, ὁ, Collis, Tumulus, Clivus. Epigr. 2 [Nicarchi in Antholog. Palat. 11, 406] in deformes: Ἢν δ' ἐπὶ βουνὸν Ὑψηλὸν στῶμεν, χαὐτὸν ἐσοψόμεθα. Exp. etiam Cumulus, Acervus. Hesychio vero βουνοὶ sunt βωμοὶ, Aræ s. Altaria: quo teste βουνὸς Cypriis dicitur στιβάς. [Βουνὸς pro λόφος, a Phrynicho p. 156 (355 Lob.) dicitur ἐν τῇ Συρακουσίᾳ ποιήσει frequentatum, et Philemoni, novæ comœdiæ poetæ, in usu fuisse. Rejicitur etiam ab Ælio Dionysio apud Eustath. ad Il. Λ, 710, p. 880, 29, ut barbarum et peregrinum, quod idem facit Eustath. ad Od. Τ, p. 1854, 21, hac simul caussa adjecta, quia sit Libycum s. Africanum, qua in re secutus est Herodoti 4, 199 auctoritatem, qui Cyrenæorum vocabulum esse tradit. Hinc quam facilis transitus fuerit in Ægyptum, atque adeo Alexandriam, sponte patet cuique. (V. Casaub. ad Athen. 3, p. 100, F, et Valck. ad Herod. 4, 158.) Sæpe reperitur in Alex. versione, ut Gen. 31, 46; Exod. 17, 9; Num. 23, 9; Deut. 33, 15; Jos. 5, 3, etc., et verbum βουνίζειν Ruth. 2, 14, 16, quum λόφος nunquam adhibitum sit. Sed apud Eustath. ad Il. Λ, 710 alii dicunt: Ὅτι βουνὸν Φιλήμων ἐν Νόθῳ ὡς σύνηθες τίθησιν, ἀλλαχοῦ δὲ ὡς ξενικὸν ἐπισκώπτει. Scilicet Philemon plus semel usus erat isto vocabulo, quod deinde ex ejus comœdiis in usum communem abiit. Quare nec alii scriptores eo abstinuerunt, ut Pausanias 2, 12, p. 138, ubi commutatur cum nomine λόφος· Strabo 6, p. 274, A, B; Polyb. 3, 83; 5, 22; Nicarchus in Brunckii Analect. t. 2, p. 355; Schol. Eurip. Orest. 402. Sic Alcæus Messenius habet βουνοβατεῖν, Polybius βουνώδης, Diodorus Sic. βουνοειδής. Quin grammatici nomine βουνὸς, tanquam omnibus noto et communi, interpretantur alia, ut Etymol. M. p. 528, 5 nomen κολωνός. Et plerosque Græciæ montes hodie βουνὰ vocari, ait Villoison. proleg. ad Hom. Il. p. 1. Sturz. De dial. Alex. p. 154. Plato Phædon. p. 110, D, τοὺς λίθους, ubi Eusebius locum illum citans τοὺς βουνοὺς præbet. G. Dindorf.]

[Βοῦνος, ὁ, Bunus, Mercurii et Alcidamiæ filius, conditor templi Ἥρας Βουναίας. Pausan. 2, 3, 10; 2, 4, 7. G. Dindorf.]

Βουνώδης, ὁ, ἡ, Collibus s. Tumulis frequens, Clivosus: vel etiam i. q. βουνοειδής. [Polybius 2, 15, 8: Τοὺς βουνώδεις καὶ γαιώδεις τόπους· 5, 22, 1: Ἀνωμάλους καὶ βουνώδεις τόπους· 9, 21, 7: Τὰς περικεκλασμένας καὶ βουνώδεις. Anon. Plutarch. V. Crassi c. 25, θῖνα βουνώδη. Βουνώδης γῆ in locis grammaticorum s. v. Βοῦνις indicatis. G. Dindorf.]

[Βουόα. V. Βοῦα.]

[Βουονόμαι, οἱ, gens ad Phasin. Orph. Arg. 1043, ubi Βουνόμαι contra versum libri tres. G. Dindorf.]

Βούπαις, αιδος, ὁ, ἡ, Bovis filius, Bove natus, i. q. βουγενὴς supra. [Erycius in Anthol. Pal. 7, 36:] Αἰεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις Τύμβος Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι, quoniam e tauris apes, ex equis vespæ nascuntur. [|| Βούπαις, Puer bubulcus. Suidas, Βούπαις· βουκόλος. G. Dind.] || Βούπαις, q. d. Grandis puer, particula βου habente vim intendendi; Qui jam grandi est pueritia. Reddi potest, Puer jam adultus, adultæ pueritiæ. [Festus s. v. Bulimum: Grandes pueros bupædas appellant.] Exp. etiam Adolescentulus, necnon Adolescens. Aristoph. Gramm. ap. Eust. [p. 962, 8,] πάλλακα et ἀντίπαιδα, item μελλέφηβον pro eod. poni tradit. Schol. Aristoph. in Σφ. [1206]: Ὅτε τὸν δρομέα Φαΰλλον ὢν βούπαις ἔτι Εἷλον διώκων λοιδορίας ψήφοιν δυοῖν, scribit βούπαις significare,

A νέος, ἔφηλιξ, μέγας παῖς, οὔπω τέλειος ἀνήρ. [Ex Eupolide affert Pollux 2, 9. Agathias p. 51, B : Υἱούς τε εἶχεν τέτταρας βούπαιδας ἤδη καὶ θαρραλέους.] Legimus vero et ap. Theophyl. Epist. : Ἄλλοι τῆς ἀκμῆς ἐπιβαίνουσι, καὶ τὸ βούπαιδες εἶναι κεκλήρωνται. [Ammon. p. 35 : Βρέφος ... παιδίον ... παιδάριον ... παιδίσκος ... παῖς· τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν οἱ μὲν πάλληκα, οἱ δὲ βούπαιδα, οἱ δ' ἀντίπαιδα, οἱ δὲ μελλοέφηβον καλοῦσιν· ὁ δὲ μετὰ ταῦτα ἔφηβος. Quibus non repugnant quæ apud eundem de discrimine vocum παῖς, ἀντίπαις et βούπαις traduntur p. 109. Mœris p. 97 : Βούπαις, Ἀττικῶς· ἔξακμος, Ἑλληνικῶς· ubi Pierson. Apoll. Rh. locum affert 1, 760 : Βούπαις οὔπω πολλός, ad quem Schol. : Βούπαις ἐστὶν ὁ μέγας μὲν παῖς, μήπω δὲ γεγονὼς τέλειος ἀνήρ· et Hesychium, qui vv. Λαίσπαις et Πάλληξ per βούπαις interpretatur. Antipater Sidon. in Anthol. Pal. 9, 238 ab Schæf. citatus, Βούπαις ὠπόλλων. || Piscis nomen. Hesychius : Βούπαις· ... ἰχθύς. G. Dindorf.]

[Βουπάλειος, ὁ, ἡ, Bupaleus. Callimachus apud Julian. Epist. 30, (fr. 90) : Οὐ μάχην ἀείδοντας τὴν B Βουπάλειον. Philippus in Antholog. Pal. 7, 405 : Βουπάλειον ἐς στύγος. Indicavit Schæf. V. Βούπαλος.]

Βούπαλις, ἡ, Multam luctam habens. Ἀεθλοσύνης βουπάλεως [in Anthol. Planud. 67, vol. 2, p. 644], Certaminis multæ luctæ, Certaminis, in quo maximopere luctandum est.

Βουπαλλίς, ἡ. Βουπαλλίδες, Hesychio περισκελίδες, Tibialia. [Eadem significatio simili vocabulo Βουβάλιον tribuitur, quod vide.]

Βουπαλίων, ὁ, Bupalio, Nom. propr. [Hoc ex Leonidæ versu sumptum videtur, de quo v. s. v. Βουπάμμων.]

Βούπαλος, ὁ, signif. videtur Magnum luctatorem. Hesych. tamen βούπαλον generalius exp. μέγα : at Suid. βούπαλον interpr. ὄνον, in h. l. Aristoph. [A. 360] : Εἰ νὴ Δί' ἤδη τὰς γνάθους τούτων τις ἢ δὶς ἢ τρὶς Ἔκοψεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον. Cui l. subjungit et hunc Hipponactis, Λάβετέ μου θοἰμάτιον, κόψω βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν. Possis et Bovis modo stupidum interpr., ut βουβάραν. [Hesychius : Βούπαλον· C μέγα· καὶ ὄνομα. Illo significatu qui scriptor usus sit nescitur. Suidas autem, qui ὄνον in loco Aristophanis est interpretatus, sensum verborum, non significationem spectavit. Bupalus enim et illo in versu et in plurimis aliorum scriptorum locis antiqui sculptoris et architecti Chii nomen est, quocum Hipponactem gravem inimicitiam exercuisse non solum veterum scriptorum testimoniis cognitum habemus, sed etiam Hipponactis carminum reliquiæ ostendunt : vide Welckeri collectionem p. 9 seqq. De operibus hujus artificis præter alios dixit Pausanias 4, 30, 4; 9, 35, 2. || Incertæ ætatis, sed multo recentior sculptor Bupalus est in monumento Musei Pioclem. vol. 1, tab. 10. G. Dindorf.]

Βουπάμμων, ονος, ὁ, ἡ, Boum possessor, Dives pecoris. [Leonidas in Anthol. Pal. 7, 740 : Ὁ τὸ πρὶν βουπάμμων, ὁ πρὶν πλούσιος αἰπολίοις· ubi recte emendatum βουπάμων. In alio ejusdem poetæ versu 6, 263 : Σῶσος ὁ βουπαλίων, Valckenarius ad Ammon. p. 190 βουπάμων restituit. Indicavit Schæf.] D

[Βούπαστον conjectura incerta Musuri. V. Βουμανές.]

Βούπεινα, ἡ, Magna fames, Fames instar bovis magnitudine, h. e. Immodica et intolerabilis fames : quæ et Βούλιμος, s. Βουλιμία. Gell. 16, 3 : In eodem libro Erasistratus vim quandam famis non tolerabilem, quam Græci βούλιμον καὶ βούπειναν appellant, in diebus frigidissimis multo facilius accidere ait quam quum serenum atque placidum est. Idem Gell. dicit Esuritio, quo potius uterer in reddenda Græce voce Πεῖνα, quam altero vocabulo Fames, si æque Latinum esset. Esuritionem, inquit, faciunt inanes patentesque intestinorum fibræ, et cava intus ventris, et stomachi vacua hiantia. Ibid. ex Erasistrato, de Scythis : Ὅταν διά τινα καιρὸν ἀναγκάζωνται ἀσιτεῖν, ζώναις πλατείαις τὴν κοιλίαν διασφίγγειν, ὡς τῆς πείνης αὐτοὺς ἧττον ἐνοχλούσης· quæ verba sic interpr., Quum sit usus ut famem longius tolerent, fasciis ventrem strictissime circumligare : ea ventris compressione esuritionem posse depelli creditum est. [Lycophr. 581 :

A Βούπειναν ὀθνείων κτνῶν· 1395 : Βούπειναν ἀλθαίνεσκον, et locum dubium Callimachi H. in Cer. 24 citat Scott. Eustath. Opusc. p. 128, 70. Memorant Hesychius, Schol. Aristoph. Plut. 874. G. Dindorf.]

Βουπελάτης, ὁ, q. d. Qui accedit prope boves, Bubulcus : Βουκόλος, παρὰ τὸ πλησιάζειν ταῖς βουσί, καὶ κολλᾶσθαι αὐταῖς· ut exp. Schol. Nicandri Al. [39] : Βουπελάται τε καὶ αἰγονομῆες. Apoll. Rh. [4, 1342] : Δείματι δ' ἄγραυλοί τε βόες μέγα πεφρίκασι, Βουπελάται τε βοῶν· ubi βοῶν ταυτολογικόν est. [Oppian. Cyneg. 1, 533 : Θυμὸς δ' ἠπεδανοῦ μέγ' ἐχήρατο βουπελάταο. Wakef. Andromachus apud Galen. vol. 13, p. 876 : Δειλοῖς ἄλγεα βουπελάταις. Βουτελάτης scriptum in Orac. Sibyll. 8, p. 788 : Βουτελάταις τε καὶ ἀγρονόμοις καὶ ποιμέσιν ἀρνῶν. G. Dindorf.]

[Βουπλανόκτιστος, ὁ, ἡ. Lycophro 29 : Ἀπ' ἄκρων βουπλανοκτίστων λόφων· ubi Schol. τῶν ἐκ βοὸς πεπλανημένης ὑπὸ χρησμοῦ ἐκτισμένων, τῆς Τροίας δηλονότι. Tzetza : Τὴν Τροίαν λέγει, διὰ τὴν πλανηθεῖσαν, ᾗ εἵπετο ὁ Ἶλος, βοῦν. Indicavit Scott.]

B Βουπλάστης, ὁ, Qui boves fingit. [Dioscorides in Anthol. Pal. 9, 734 : Ἀλλά σ' ὁ βουπλάστας ἐξαπάτησε Μύρων. Scott.]

Βούπλευρον, τὸ, Bupleurum, quod Plin. 22, 22, inter sponte nascentia olera a Græcis numerari scribit : cujus ibi descriptionem habes. Nicander Θ. [586] : Σπέρματα βουπλεύρου τε, καὶ Ἰδαίης κυπαρίττου. [Ubi Schol. aliorum scriptorum testimonia affert : Δημήτριος ὁ χλωρὸς τὴν βούπλευρον δένδρον εἶναί φησιν, οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ λάχανον, οὗ μνημονεύει Νίκανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὑακίνθῳ καὶ Ἐπαίνετος ἐν τῷ περὶ λαχάνων. Ἀντίγονος δέ φησι καὶ Λύκωνα μεμνῆσθαι τοῦ λαχάνου· unde patet non Βούπλευρον, τὸ, sed Βούπλευρος, ἡ, ab Stephano poni debuisse. Ambiguus Plinii locus est, «Bupleuron ... habent», et Hesychii glossa : Βούπλευρον· λαχάνων εἶδος. G. Dindorf.]

[Βουπληθής, ὁ, ἡ, Bobus abundans. Euphorio ap. Eustath. ad Dionys. 558 : Βουπληθέος ἐξ Ἐρυθείας. Schneid.]

Βούπληκτρον, τὸ, i. q. βουπλήξ, citatur ex Epigr. C [Immo Βούπληκτρος, ἡ, ex Agathia in Anthol. Palat. 6, 41, βούπληκτρον ἄκαιναν. Indicavit Scott.]

Βουπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Boves feriens aut pungens, i. e. Ipse stimulus, quo boves punguntur : Βούκεντρον, ἢ πέλεκυς βοῶν ἀναιρετικὸς, ἢ μάστιξ γινομένη ἀπὸ τμήματος βύρσης· ut Eust. exp. Il. Z, [135] : Ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου Θεινόμεναι βουπλῆγι. [Timo Phlias. apud Athen. 10, p. 445, E : Ἠὲ βαρὺν βουπλῆγα, τομώτερον ἢ Λυκόοργος (Λυκοόργου Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 340), ὅς ῥα Διωνύσου ἀρρυθμοπότας ἐπέκοπτεν.... Leonidas Alex. in Anthol. Palat. 9, 352 : Οἱ δ' ἑκατὸν βουπλῆγες ... αὐχένα ταύρων ἤμαξαν. Oppian. Cyneg. 1, 154 : Φάσγανα βουπλῆγάς τε· Halieut. 5, 152 : Ἅρπαι βουπλῆγές τε βαρύστομοι. Schæfer. et Kall. Frequentatum a Quinto Sm., ut 1, 158, ἀμφίτυπον βουπλῆγα· 337, βουπλῆγι βαθυστόμῳ· 10, 218, βουπλῆγι στιβαρῷ. Feminino genere scriptor Philopatridis c. 4, p. 590 : Τῇ βουπλῆγι κατεκεντάννυτο. Etymol. M. p. 371, 41 : Λαβὼν τὴν βουπλῆγα τέμνει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Hesychius : Βουπλήξ· μάστιγξ, πέ- D λεκυς, βούσκοπος· ubi Sopingius βούκοπος (immo βουκόπος) corrigit, id ut idem sit quod βουτύπος. Suidas βούκεντρον posuit. De accentu βουπλήξ Arcadius p. 19, 6. G. Dind.] At Βούπληγες accentu in antep., A bobus percussi, VV. LL. [Hoc ex Favorino : Βούπληγες· οἱ πληγέντες ὑπὸ τῶν βοῶν· βουπλῆγες δὲ, οἱ πλήσσοντες τοὺς βόας. G. Dindorf.]

[Βουποίητος, ὁ, ἡ, i. q. Βουγενής, Bove genitus. Strato in Anthol. Pal. 12, 249, βουποίητε μέλισσα. Schneid.]

Βουποίμην, ενος, ὁ, Boum pastor. [Ex Antiphilo Byzant. in Anthol. Palat. 7, 622. Scott.]

Βουπόλος, ὁ, Qui circa boves versatur, Bubulcus. [Ex Hesychio.]

[Βουπομπός, ὁ, ἡ. Pindarus apud Eust. Opusc. p. 58, 43 (fr. 205 Bœckh.) : Πενταετηρὶς ἑορτὰ βουπομπός, festum boum pompis insigne. G. Dindorf.]

[Βούπορθμος, ὁ, Buporthmus, mons Argolidis. Pausan. 2, 34, 8. G. Dindorf.]

Βουπόρος, ὁ, ἡ, Ad boves transfigendos aptus. Herodot. [2, 135] : Ὀβελοὺς βουπόρους [βοπόρους Suidas

s. h. v.] σιδηρέους, E ferro verua ad boves torrendos. Eur. [Andr. 1135]: Βουπόροι σφαγεῖς. [Ἀμφὶ βουπόροισιν ὀβελοῖσι, Cycl. 301. Xenoph. Exp. Cyri 7, 8, 14: Ἐπάταξε βουπόρῳ ὀβελίσκῳ τὸν μηρόν. Vid. Pollux 6, 88 (ubi ὀβελοὺς βουπόρους deleto commate conjungenda); 9, 77; 10, 95. Βουπόροις ὀβελίσκοις apud Philon. in Mathem. vett. p. 92, et omisso ὀβελίσκοις, p. 99. Conf. Βουτόρος. G. Dindorf.]

[Βουπρασίδης. V. Βουπράσιον.]

[Βουπρασιεύς. V. Βουπράσιον.]

[Βουπράσιον, τὸ, Buprasium, πόλις καὶ ποταμὸς καὶ χώρα τῆς Ἤλιδος, Steph. Byz. Hanc regionem memorat Homerus Il. Β, 615; Λ, 755, 759; Ψ, 631, accurate describit Strabo 8, p. 340 seqq. De adjectivis gentilibus Steph. Byz.: Τὸ ἐθνικὸν Βουπρασιεὺς καὶ Βουπράσιος (utroque utitur Strabo l. c.) ἀπὸ Βουπρασίου τοῦ ἄρξαντος αὐτῶν, καὶ Βουπρασία τὸ θηλυκόν· καὶ Βουπρασίων ὡς Καδμείων (codex Vratisl. βουπρασίωνες ὡς καδμείωνες· recte, quum Homericum Καδμείωνας in mente habeat). His addendum Βουπρασὶς ex Strabone p. 345: Τοὺς πρὸς τῇ Δύμῃ κατὰ τὴν Βουπρασίδα καὶ τὴν κοίλην Ἦλιν. Incertæ fidei est Βουπρασίδης in Schol. Hom. Od. Γ, 267: Αἰχύμνιον τὸν Βουπρασίδην, ubi Eustath. Βουπρασιέα. G. Dindorf.]

[Βουπράσιος. V. Βουπράσιον.]

[Βουπρασίς. V. Βουπράσιον.]

[Βουπρασίων. V. Βουπράσιον.]

[Βουπρήστης, ὁ. V. Βούπρηστις.]

Βούπρηστις, εως [Βουπρήστιδος Nicander Alex. 335. G. Dind.], ἡ, Buprestis, animal, ut scribit Plin. 30, 4, simillimum scarabeo longipedi: quod fallit inter herbas bovem maxime, unde et nom. invenit, devoratumque, tacto felle ita inflammat, ut rumpat. [Hippocrates p. 573, 14, βούπρηστιν ὅλην· p. 620, 30 (ubi βουπρήστιος), 50.] Etym. autem h. v. tradit Nicander Al. [346]: Ἢ καί που δαμάλεις, ἐριγάστορας ἄλλοτε μόσχους, Πίμπραται, ὁππότε θῆρα νομαζόμενοι δατέονται· Τοὔνεκα τὴν βούπρηστιν ἐπικλείουσι νομῆες. De symptomatis, quæ ejus haustum consequuntur et item remediis, idem Nicander tradit, Diosc. [2, 66], et ceteri Medici tum Gr., tum Lat. [Epiphanius vol. 1, p. 283, D ab Routhio indicatus: Γνώμην ἐοικυῖαν τῷ γένει τοῦ βουπρήστου κανθάρου. Hoc a nominativo βουπρήστης est, qui apud Dioscoridem l. c. in lemmate invenitur, περὶ βουπρήστου. Zonaras p. 398: Βουπρῆσται· ὄνομα ὄφεων. In Galeni Gloss. p. 450 codex Mosquensis βουπρήστης præbet: reliqui libri vel βούπρηστις, quod verum, vel βουπρίστης. G. Dind.] ‖ Est et Oleris sylvestris species, ut Gal. Hippocr. Gloss. tradit, cujus et Theophr. meminit H. P. 3, 8. Quod non intelligens Plin. 22, 22, scribit: Buprestin magna inconstantia Græci in laudibus ciborum etiam habuere, iidemque remedia tanquam contra venenum prodiderunt. Et ipsum nom. indicio est boum certe venenum esse, quos dissilire degustata fatentur. [De hoc olere v. Theophr. H. P. 7, 7, 3, et medicorum locos quos Matthæi indicat in collectione sua p. 371. Dioclem (nam sic ex codd. corrige vulgatum Διοσκουρίδης) ἔν τε τῷ πρώτῳ τῶν Ὑγιεινῶν καὶ ἐν τῷ περὶ λαχάνων memorat Galenus l. c. Vitioso accentu apud Hesychium, Βουπρῆστις· λαχάνου εἶδος. G. Dindorf.]

[Βουπρηών. V. Βουπρίονες.]

Βουπρίονες, Hesychio κρημνοὶ μεγάλοι καὶ λόφοι, Præcipitia magna et colles. Sed scr. forsan βουπρηῶνες. [Apud Hesychium nunc Βουπρήονες scriptum ex Guyeti correctione, quæ verissima est, sed emendato accentu opus habet Βουπρηόνες. G. Dindorf.]

[Βουπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui facie bovina est. Laur. Lyd. De mensibus p. 192: Τὴν Τύχην οἱ Ἕλληνες γράφουσι βουπρόσωπον. Ad explicandum βούπρωρος hoc adjectivo utitur Hesychius. Βοοπρόσωπος affert Wakef. ex Porphyrio p. 250. G. Dindorf.]

Βούπρωρος [Rectius Βούπρῳρος. G. Dind.], ὁ, ἡ, Qui bovem in prora habet: βουπρόσωπος, Hes.; βούπρωρος θυσία, ut docet Eust. [p. 1676,38], ap. antiquos τριττύα quoque dicebatur, quod e tribus constaret, duabus ovibus et bove, secundum Epicharm., aut bove, capra et ove: aut apro, ariete et tauro: βούπρωρος autem dicta, quod taurus eis, ut in navi prora, præiret. Hesych. tradit Sacrificium esse centum ovium et bovis unius, qui tanquam prora illarum esset. Quo pertinere videtur ἑκατόμβη βούπρωρος, Plut. Symp. 4, [p. 668, C: Τιμῆς ὅσην οὐκ ἂν ἑκατόμβη βούπρωρος ἄλφοι καταχοπεῖσα, quæ ex poeta aliquo sumpta esse patet. Apud Soph. Trach. 12: Ἀνδρείῳ τύπῳ βούκρανος, Strabo 10, p. 458, diversam scripturam præbet ἀνδρείῳ κύτει βούπρωρος, et paullo post βούπρωρος repetit. Philostr. p. 868: Βούπρωρα μὲν γὰρ αὐτῷ πρόσωπα. G. Dindorf.]

[Βούπρως· ἀσθένεια, Hesychius. Salmasius Βούπρωστις. G. Dindorf.]

Βούπτινον, Herba dicta trifolium, teste Hesych.

[Βοῦρα, ἡ, Bura, urbs Achaica, ἀπὸ Βούρας θυγατρὸς Ἴωνος τοῦ Ξούθου καὶ Ἑλίκης, Steph. Byz. Memoratur ab Herodoto 1, 145, Strab. 8, p. 385, ubi interpretes aliorum scriptorum locos indicant. In codd. et editionibus (v. c. apud Aristot. p. 396, 21 ed. Bekk.) interdum Βούρα scriptum, quod Callimachi versu convellitur H. in Del. 102: Βοῦρά τε Δεξαμενοῖο βοόστασις Οἰνιάδαο. Βουρὰ in versu poetæ ap. Philon. Jud. vol. 2, p. 514, 28. Duplici vitio Hesych. codex Βούρρα· πόλις τῆς Ἀχαΐας. De adjectivis inde derivatis Steph. Byz.: Τὸ ἐθνικὸν Βουραῖος... τὸ θηλυκὸν Βουραία· καὶ πόλις οὕτως. Καὶ Βουραϊκὸς κτητικόν. Λέγεται καὶ Βούρειος διὰ διφθόγγου. Τὸ δὲ διὰ τοῦ ι (Βούριος) ὡς Νύσσα Νύσσιος (Νῦσα Νύσιος), Βοίβη Βοίβιος. Βουραῖος est apud Lycophr. 591, quem Steph. ipse affert, Βουραίοισιν ἡγεμὼν στρατοῦ, et apud Pausan. 7, 25, 8; in numis apud Eckhel. vol. 2, p. 237. Βουραϊκὸς apud Pausan. 7, 25, 10: Καταβάντι δὲ ἐκ Βούρας ὡς ἐπὶ θάλασσαν ποταμός τε Βουραϊκὸς ὀνομαζόμενος καὶ Ἡρακλῆς οὐ μέγας ἐστὶν ἐν σπηλαίῳ· ἐπίκλησις μὲν καὶ τούτου Βουραϊκός·... et 26, 1: Κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν Βουραϊκήν. Βούριος ex Polyb. 2, 41, 13 annotavit Berkelius. *Buris* nomen urbis apud Ovidium et Senecam. G. Dindorf.]

[Βουραία, ἡ, Buræa, πόλις Ἰταλίας ἀπὸ Βουραίου κτισθεῖσα· τὸ ἐθνικὸν Βουραῖος, Steph. Byz. G. Dindorf.]

[Βουραϊκός V. Βοῦρα.]

[Βουραῖος. V. Βοῦρα et Βουραία.]

[Βούρασσος lectio vitiosa. V. Βόρασσος.]

[Βούρεια. V. Βούριννα.]

[Βούρειος. V. Βοῦρα.]

[Βουρίδιον. V. Βωρεύς.]

[Βουρικυπάρισσος· ἡ ἄμπελος. Περγαῖοι, Hesych. G. D.]

[Βούριννα, ἡ.] Βούῤῥινα, Burrhina: Fons in insula Co, fluens e petra quadam longe spectantibus narem bovis præferente. Meminit Theocr. et Eust. in Dion. Per. [511], ubi simplici ρ scribitur. [Apud Theocritum 7, 5 pars codicum: Χάλκωνος, Βούριννάν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν· alii Βούρρινάν vel Βούρινάν, quam scripturam sequitur Eustath. ad Dionysii l. c.: Πηγή τις παρὰ Θεοκρίτῳ Βούρινα Ἰταλικὴ, βοὸς ῥινὶ παρονομαζομένη, et ad Homer. p. 309, 2. Diversam lectionem Βούρειαν memorat Scholiasta Theocriti, ex quo etiam illud cognoscimus, etymologiam ab Eustathio traditam Nicanori Coo placuisse. Βούριννα etiam in Andromachi versu apud Galen. De antidot. vol. 13, p. 877, quem Valcken. affert: Ἡ Ῥόδος ἢ Βούριννα καὶ ἀγχιάλη Ἐπίδαυρος. Tertia denique forma Βύῤῥις et Βύριννα est. Schol. Theocriti: Νικάνωρ δὲ ὁ Κῷος ὑπομνηματίζων Βύρριν τὴν κρήνην καλεῖ, et inferius, Κρήνη ἡ Βύρινα (scrib. Βύριννα) τῆς Κῶ. Καὶ Φιλητᾶς, Νάσσατο δ' ἐν προχοῇσι μελαμπέτροιο Βυρίννης· nam sic Bachius p. 55 recte corrigit quod codices præbent βυρίνης vel βουρρίνης. G. Dindorf.]

[Βούριος. V. Βοῦρα.]

[Βοῦρις lectio vitiosa. V. Βοῦλις.]

[Βούριχος, ὁ, Burichus, Demetrii Poliorcetæ adulator. Athen. 6, p. 253, A; Diodor. Sic. 20, 52. G. Dindorf.]

Βούρυγχος, Hesychio ἰχθὺς κητώδης: forsan a bubulo aut magno rostro. Infra Βρίγκος quoque est cetaceus piscis.

Βούρυτος, Hesychio ποταμὸς μέγα ῥεῦμα ἔχων, nimirum παρὰ τὸ βοῦ ῥέειν, Quoniam vehementi et magno cursu fluat.

[Βουρχουμὰθ, χρυσοκόμη ap. Afros. App. Diosc. p. 466 (4, 55), Arab. برغومة *Burghumah*, permutatis radicalibus ع et ح Herba quævis vertice rotundo et multis foliis. Bochart Canaan 2, 15. Dahler.]

Βοῦς, οὸς, ὁ, ἡ, et Βῶς, Dor., Bos, Vacca. Il. Ψ, [30]: Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Od. K, [410]: Βοῦς ἀγελαίας· O, [235]: Ἤλασε βοῦς ἐριμύκους. [Ἡ βοῦς, sensu collectivo dictum, ut ἡ ἵππος, equitatus, affert Thomas M. s. v. Βοῦς, addito exemplo : Τὴν βοῦν ἐληίσατο. G. Dindorf.] ‖ Synecdochice partem pro toto in fem. capi pro Pelle bovina, Eust. [p. 894, 53] tradit, i. e. δέρμα, βύρσα, τὰ ὠμοβόεια, βοέη, ut ἐλέφας pro Osse elephantino, h. e. Ebore : indeque ap. Hom. βοῦς τυκτὰς et βοῦς αὔας dici Clypeos e bubulo corio : Ἀσπίδας ἐκ βοείας βύρσης τετεχνιτευμένας. Il. M., [105]: Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι· H, [239]: Οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν Ἀζαλέην. Unde et Hesychio est μάστιξ, Flagellum, sub. e bubulo corio factum : quo sensu et Boves a Plauto usurpatum tradunt nonnulli. [Sequentia « Hesychio... ὅπλον » ex indice.] Hesychio βῶς est etiam βύρσα, ἀσπίς, πέλτη : ut βῶν quoque dixerat esse non solum βοῦν, sed etiam ὅπλον. ‖ Metaph. dicitur de homine stupido et ἀναισθήτῳ, ut Eust. [p. 962, 18] docet, dicens inde esse βοίδης apud Menandrum pro πρᾶος, εὐήθης, simile comico vocabulo ἀμνοκός : unde et βοῦς ἐν αὐλείῳ κάθηται, Proverb. ἐπὶ ἀχρηστίας. [Apud Eustath. p. 962, 18, Suidam, ubi κάθη, et Diogenian. 3, 70, qui βοῦς ἐν αὐλείῳ γέρων. Βοῦς ἐν αὐλίῳ, ex Cratini Deliadibus Hesychius. Βοῦς cognomen Cleonis citharœdi apud Athen. 8, p. 349, C in fragm. Machonis comici. Suidas : Βοῦς Κύπριος· ἐπὶ τοῦ χυδαίου καὶ ἀναισθήτου· φασὶ γὰρ τοὺς Κυπρίους βόας κοπροφαγεῖν. Similiter Hesychius, Diogenian. 3, 49, et appendix Vatic. 1, 11. De Bœotiis hoc tradit Schol. Aristoph. Pluti 706 ab Schæf. citatus : Σκατοφάγον· ἀναίσθητον. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν παρὰ Βοιωτοῖς βοῶν, οἳ διὰ πολλὴν ἀναισθησίαν σκατὰ ἤσθιον. In eundem sensum dictum fuit βοῦς ἕβδομος. Suidas : Βοῦς ἕβδομος· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. Οἱ γὰρ πένητες ἔμψυχον μὴ ἔχοντες θῦσαι ἔπλαττον ἐξ ἀλεύρου. G. Dindorf.] ‖ Est et piscis nomen, quem Bovem Plinius etiam appellat, referens eum inter pisces planos s. cartilagineos, i. e. inter σελάχη, quemadmodum Aristot. quoque H. A. 5, [4, 2]; 6, [11, 1]. Hesychio teste βῶς est Piscis quidam, ut βοῦς quoque. [De hoc pisce locos veterum collegit Schneiderus in Hist. Pisc. p. 142 seqq. Interdum βοῦς θαλάσσιος dicitur. Galenus Glossar. p. 448 : Βοὸς θαλασσίου· σελαχώδης ἐστὶν ὁ ἰχθὺς οὗτος. Ælianus N. A. 1, 19. Inter pisces Niliacos βοῦς memoratur ab Strabone 17, p. 823. G. Dindorf.] Item πέμματος species, Eust. [p. 1165, 5], unde ἕβδομος βοῦς, qui post sex σελήνας, i. e. Placentulas latas rotundasque, septimus conficiebatur, cornua habens in modum novæ lunæ. [Hæc ex Suida qui βοῦς ἕβδομος ex Euripidis Erechtheo et Iride Achæi affert; ex Atthide Clitodemi Hesychius. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 1065, et Etym. M. p. 204, 9. Βοῦς πέμπτος apud Eustath. p. 1165, 8. G. Dind.] Aliter vero exp. βοῦς ἕβδομος habes apud Suidam [in glossa supra allata] et Camer. ‖ Olim erat etiam numisma Atticum, bovis nota percussum, Didrachmum alio nomine dictum : unde ἑκατόμβοια arma apud Homerum, et βοῦς ἐπὶ γλώττῃ βέβηκεν, Proverb. in eos, qui pecunia corrupti, aut metu mulctæ, dicenda reticent : de quibus Bud. De asse, et J. Pollux 9, [60, 61, qui dubitatum ab nonnullis esse narrat Deliorum an Atticorum esset illud νόμισμα. Ab Theseo hos numos primum cusos esse tradit Plutarch. V. Thesei c. 25. Conf. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 207. Nec tamen satis certa est proverbii explicatio. Hesychius : Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι· ἤτοι διὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ζώου, ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων (νόμισμα ex Suida addit Musurus) ἔχειν βοῦν ἐγκεχαραγμένον, ὅνπερ ἐκτίνειν τοὺς πέρα τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους ἦν ἔθος. Prior explicatio probabilior. Antiquissima quæ supersunt exempla proverbii indicant interpretes, Theognidis 815 : Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων Ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον· Æschyli Agam. 35 : Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ· βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν, ubi Blomfield. Sophoclis ex Œdipo Col. versum 1051 comparat : Ὧν καὶ χρυσέα κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν. Βοῦς ἐμβαίνει μέγας eodem sensu dixerat Strattis : vid. Hesych. s. h. v. G. Dind.] ‖ Et χυτρόποδας apud eundem J. Pollucem 9. [Immo 10, 100, ubi nunc ex libris Mss. emendatum βαῦνον ἂν εἴποις τὸν χυτρόποδα.] ‖ Item in vestibus Suturarum commissuras, s. τὰς ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν ῥαφῶν συμβολάς, βοῦς vocatas fuisse, idem auctor testatur. [7, 65. Sed hic quoque Stephanum vitiosa decepit scriptura. Libri ὄχθαι βοῦς δέ.... Recte emendatum ὀχθοίβους δέ.... ‖ Βοῦς, herbæ nomen, Mel. (?) 1, 42 a Wakef. indic.]

[Ad proverbia supra memorata alia plura ex Hesychio, Suida, Diogeniano, Zenobio et Appendice Vaticana addi possunt, quæ non repeto : quorum de uno, βοῦς ἐν πόλει, vid. Bast. Ep. crit. p. 134. Non aliunde cognitum videtur quod ex Alciphrone 2, 4 indicat. Schæf. : Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐδενὶ τρόπῳ μὰ τὰς θεάς, οὐ δ' εἰ βοῦς μοι, τὸ λεγόμενον, φθέγξαιτο, πεισθείην ἄν. Proverbii speciem etiam illud habet quod ex Pindaro affert Wakef. Pyth. 4, 253, βοῦς de matre hominis dictum : Μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ καὶ θρασυμήδεϊ Σαλμωνεῖ, ubi schol. βοῦν καταχρηστικώτερον τὴν τοκάδα φησί, τουτέστι τὴν μητέρα. Bœckhius Cassandræ verba comparat apud Æschyl. Agam. 1125 : Ἄπεχε τῆς βοὸς τὸν ταῦρον. ‖ Βοὸς κεφαλαί, loci nomen, v. s. h. ‖ Βοὸς ὄμμα i. q. βούφθαλμον, quod vide. G. Dindorf.]

[Βοῦς ἡγεμών, βοῦς ἥρως, Bos opimus pulcherrimusque, quales ad sacrificia solennia adhibebantur. Xenoph. Hell. 6, 4, 29 : Εἴ τις τῶν πόλεων βοῦν ἡγεμόνα κάλλιστον τῷ θεῷ θρέψειε. Lex Amphict. apud Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 805, 32 : Τοῦ βοὸς τιμὰ τοῦ ἥρωος ἑκατὸν στατῆρες Αἰγιναῖοι. Hase.]

[De declinatione v. βοῦς. Nominat. et accus. singularis formæ Doricæ βῶς et βῶν exempla aliquot sunt apud Theocritum, accusativi etiam apud Callimach. H. in Cer. 109. Priscianus, p. 196 : « Æoles et Dores βῶς dicunt pro βοῦς, ου diphthongum in ω longam vertentes. » Apud Hom. constans est vulgaris declinatio, uno excepto loco Il. H, 238, ubi βῶν de clypeo dictum est, lectione tamen non satis certa. Schol. : Αἱ Ἀριστάρχου βῶν, ἡ Ἀριστοφάνους βοῦν, ἡ Ἡρωδιανοῦ βῶ (contractum ex βόα)... Ἐν τοῖς παλαιοῖς ἐγέγραπτο βῶν, ὅπερ οὐκ ἐνόησαν οἱ διορθωταί. Βῶν temere illatum Herodoto 2, 40; 6, 67, in deterioribus codicibus, contra usum scriptoris. ‖ De genitivo Chœroboscus apud Bekker. p. 1196 : Ἰστέον ὅτι εὑρέθη τοῦ βοῦς ἡ γενικὴ οὐ μόνον βοός, ἀλλὰ καὶ τοῦ βοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ (hunc etiam Antiatticista affert p. 84, 18) καὶ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ. ‖ Accusativi legitima forma βοῦν est, perrara βόα, memorata in Etymolog. M. p. 815, 32, ex Pherecyde Atheniensi allata ab Chœrobosco, p. 1196. Philippum Thessalon. in Antholog. Palat. 9, 255, τὴν βόα, citat Schæf. ‖ Vocativus βοῦ est in Etymolog. M. l. c. ‖ Dualis exempla sint βόε in locis aliquot Homeri, βοοῖν apud Aristoph. in fragm. Stobæi Florileg. 55, 7. ‖ De nominativo pluralis Chœroboscus l. c. : Σπανία ἐστὶν ἡ χρῆσις τῆς βοῦς εὐθείας πληθυντικῶν, μᾶλλον δὲ οἱ βόες εὕρηται. Βοῦς metro coactum semel dixisse Aristophanem a Thoma M. annotatum est. Apud Xenoph. Instit. Cyri 4, 1, 9 libri meliores βοῦς pro βόες. ‖ Genitivi βοῶν formam contractam βῶν Hesiodo Theogon. 983 restituit Gœttlingius, Βῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων, ubi libri βοῶν. ‖ Dativum βοσὶ pro βουσὶ Maittairius affert ex epigr. Antiphili in Anth. Pal. 7, 622 : Εἴπετό οἱ σκυλάκων τις ὁ καὶ βοσίν. Epica forma est βόεσσι. ‖ Accusativus apud Iones modo βόας modo βοῦς est : in Attica et vulgari dialecto βοῦς. Πλατεῖα, inquit Chœroboscus l. c., ἐστὶν ἡ χρῆσις (τῆς βοῦς αἰτιατικῆς), ὡς ἐν Κόλαξιν Εὔπολις· « Θὲς νῦν ἀγροὺς καὶ πρόβατα καὶ βοῦς. » Καὶ παρὰ τῷ Ἡρακλείδῃ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς λέσχης. Βόας tamen libris consentientibus apud Lucian. Somn. c. 2, vol. 1, p. 4, et sæpe apud scriptores inferiorum temporum. Sic Procop. Hist. p. 365, D, 448, D, 498, A, βόας, sed βοῦς p. 421, B. Sæpissime gramm., ut Suidas s. v. Βοοθύτης, Βουτόροις, Βουτύπος, Schol. Hom. Od. X, 299; Eustath. p. 565, 11. Quo minus mirandum sicubi scriptoribus antiquis intulerunt librarii, velut Xenoph. Exped. Cyri 3, 5, 9, ubi libri multi βόας, pauciores, sed optimi, βοῦς. ‖ De vocativo Chœroboscus l. c. : Ὦ βόες καὶ ὦ βοῦς ὁμοφώνως τῇ εὐθείᾳ. ‖ Doricas pluralis formas de dativo βωσὶ et de accusativo βῶς, non de nomi-

nativo, annotatas video ex Theocrito, qui sæpe βόες dixit. G. Dindorf.]

[Βοῦσαι, οἱ, Busæ, gens Medica. Hoc accentu apud Stephan. Byz. Apud Herodot. 1, 101 libri Βουσαὶ vel Βουσαῖ. G. Dindorf.]

Βούσβατον, τὴν Ἄρτεμιν, Thraces. Hesych. [Βούβαστον Alberti.]

[Βούσελος, ὁ, Buselus, ἐξ Οἴου. De eo ejusque gente Demosth. p. 1055, 1056. || Diog. Laert. 4, 41 : Πυθοκλῆς ὁ τοῦ Βουγέλου, ubi ex codd. restituendum Βουσέλου. G. Dindorf.]

Βουσή, Hesychio δούλη, Serva, Famula. Βουσία, vide apud eundem. [Βοῦς· ἡ δούλη corrigit Pergerus, favente literarum ordine. Aliam Hesychii glossam, Ἄβουτον· τὴν δουλείαν, Ἀργεῖοι, comparat Alberti. Alter autem Hesychii locus : Βουσία· γογγυλίδι ὅμοιον Θετταλοὶ βοσχητήριον (codex βουσχητήριον) εἰς εὐρύνην εἴρηται κακοσχόλως ἐπὶ τοῦ γυναικείου αἰδοίου, ex duabus glossis coaluit, quarum prior voce Θετταλοὶ finit. De posteriore amplius quærendum. Βοσχητήριον Musuri non commendatur literarum ordine. G. Dind.]

[Βούσθη lectio vitiosa apud Hippocrat. p. 28, 29 : Αἰτήσαιμι δ' ἂν θαρσαλέως βούσθην, ubi βοηθεῖν corrigitur. Βουθίην aut βωθίην suspicatur Coraes in Ἀτάκτοις vol. 1, p. 243. G. Dindorf.]

[Βουσία. V. Βουσή.]

[Βούσιρις, Busiris, Rex Ægypti, veterum sermonibus magnopere celebratus, in cujus laudem extat Oratio Isocratis. Erat et urbs [Βούσιρις, ἡ], in Ægypto infer., ejusdem nom. Plut. De Is. et Osir. p. 359, ex Eudoxo Cnidio, adfert nom. huj. interpret., aitque illud significare ταφὴν Ὀσίριδος, sepulcrum Osiridis. Et vero, uti memini La Crozium, ea de re disserentem, observasse, ΒΗ est sepulcrum, unde jam Be-Osiris significat sepulcrum Osiridis. Non tamen pro certo dixerim, hanc esse veram et genuinam nominis illius rationem. Aliam nominis ejusdem interpretationem suppeditat Hieronymus, l. 2 in Jovin. col. 202, ubi ab animali quodam urbi id nomen impositum fuisse, tradit. A nom. Βούσιρις non multum recedit ΒΑϢΟΡ, Baschor, vel Basor, quod vulpem designat. An id in animo habuerit Hieron., aliis dijudicandum relinquo. Jablonski. Quis ille rex et qualis? Quando regnavit? an extitit unquam? Incerta sunt omnia. Strabo aperte negat, hoc nomine regem imperasse in Ægypto, 17, p. 802, ubi pro vulgato Βουσείριδος cod. Ms. Med., notante A. Gronovio, rectius Βουσίριδος. A Strabone non dissentit Diod. Sic. 1, 88. Cf. Wesseling. ad ejusd. libri c. 45. Urbis meminerunt Herodotus 2, 59; Diodorus Sic. 1, 85; ibi Wesseling. et ad Hieroclis Synecd. p. 725. Quatuor eodem isto nomine in Ægypto erant urbes vel oppida, testante Abulfeda Descr. Æg. p. 11, 12, ad quem notavit Michaelis p. 60—62. In numo Antonini, ad Busiritas pertinente, adstat Serapidi Bos. Observat Zoëga De numis Ægypt. p. 187, Bovem respicere videri ad urbis nomen, quod scribit ille a Bove et Iside a Plutarcho ductum, potius repetendum a nomine Osiridis, præmisso ΒΙ vel Β' pro ΠΙ, consueto Ægyptiorum articulo, quem illi hodie quoque per ΒΙ efferunt. In numis Hadriani Busiriticis comparet Bos et Osiris. V. Zoëga p. 117. Cum Plutarchi loco conf. Diodorus Sic. 1, 88 : Οὐ τοῦ βασιλέως ὀνομαζομένου Βουσίριδος, ἀλλὰ τοῦ Ὀσίριδος τάφου ταύτην ἔχοντος τὴν προσηγορίαν κατὰ τὴν τῶν ἐγχωρίων διάλεκτον. Etym. M., regis et urbis nomen derivans, παρὰ τὸ βοῦς εἰρίειν, sua sibi habeat. Ex annotatione Tewateri. Gentile est Βουσιρίτης, annotatum ab Steph. Byz. Unde Βουσιρίτης νόμος apud Herodot. 2, 165, Strabon. 17, p. 802, alios, et in titulo Rosettensi. Usitata nominis declinatio est Βούσιρις Βουσίριδος : rara quam Chœroboscus annotavit apud Bekker. p. 1193 : Εὑρέθη δὲ καὶ τοῦ Βούσιρις ἡ δοτικὴ τῷ Βουσίρι ὡς ἀπὸ τοῦ Βουσίριος Βουσίριι καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ιι εἰς ἓν ι δηλονότι μακρὸν Βουσίρι. Legitur hoc Βουσίρι apud Herodot. 2, 61. In libris antiquis secunda vocabuli syllaba sæpe diphthongum habet : vid. Jungerm. ad Polluc. 10, 65. Sic Βουσειρίδος in inscript. apud Winckelm. *Monum. antichi ined.* 168, in titulo fabulæ Euripideæ. Etiam Antiphanis, Cratini junioris, Ephippi et Mnesimachi comicorum fabulæ fuerunt Βουσίριδος nomine inscriptæ. G. Dindorf.]

[Βουσιρίτης. V. Βούσιρις.]

[Βουσκαφέω, Vehementer subruo. Lycophr. Alex. 434 : Στερρᾷ δικέλλῃ βουσκαφήσαντος γόνον· ubi schol. cod. Paris. μεγάλως καταστρέψαντος. Attulit Scott.]

[Βούσκοπος lectio suspecta. Vide Βουπλήξ.]

[Βούσμαδις, ἡ, Busmadis, urbs Isaurica. Gentile Βουσμαδιώτης. Steph. Byz. G. Dind.]

[Βουσόα. V. Βοῦα.]

[Βοῦσος vel Βουσός. V. Βυσός.]

[Βουσσόος. V. Βοοσσόος.]

[Βουστάδιον. V. Βουστάσιον.]

Βούσταθμον, τὸ, Boum stabulum, Bubile : οὗ οἱ βόες ἵστανται. J. Poll. [1, 249.] I. q. βοαύλιον. [Eurip. Iphig. Aul. 76 : Πρὸς Ἴδης βούσταθμα. Helen. 29 : Λιπὼν δὲ βούσταθμ' Ἰδαῖος Πάρις. Masculina forma Βούσταθμος, ὁ, ibid. 363 : Ἀν' Ἴδην... ἀμφὶ βουστάθμους, nisi βουστάθμοις scribendum. Singulari τοῦ βουστάθμου utitur schol. minor Homeri Il. Σ, 575. G. Dindorf.]

Βουστάνη, ἡ, Stabulum boum, Bubile, Hesychio βουστασία, ἡ τῶν βοῶν στάσις : item μάστιξ, et πληγή : ut βουτάνη quoque ei est μάστιξ.

[Βουστὰς, άδος, ἡ, in loco defecto Sophoclis apud Hesych. : Χερσεύει· Σοφοκλῆς Οἰνεῖ « Κείμενος μὲν βουστάδας·· » ἐπὶ χέρσου ἢ ἀπὸ χειρῶν ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβατεύει. Indicavit Wakef.]

[Βουστασία, ἡ, Bubile. Schol. Hom. Od. Κ, 411 : Κόπρον· τὴν βουστασίαν. Βοοστασία apud Hesych. s. v. Βουστάνη et in Gloss. G. Dindorf.]

[Augiæ stabulum. Luc. Pseudomant. 1 : Τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν... ἀνακαθήρασθαι πειράσομαι. Hase.]

Βουστάσιον, τὸ, Bubile. [Schol. Callimachi H. in Del. 102 : Τὰ βοοστάσια. Kall. Schol. Hom. Il. Σ, 575, βοοστασίου. Schæf. Basil. M. vol. 1, p. 82, E : Ἐκ τῶν βοοστασίων ex codd. editum pro vulgato olim βουστασίων. Joannes Chrysost. vol. 7, p. 830, D : Ἡ ἐκκλησία βοοστασίου οὐδὲν διενήνοχε. Βουστάσιον Eustath. p. 658, 42. Βουστασίων Geopon. 2, 27, 2, p. 166. G. Dindorf.] Et apud Suidam βουστάδιον, τὸ, pro eodem.

Βούστασις, εως, ἡ, Bubile. [Æschyl. Prom. 653 : Ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός. Diogen. L. 9, 3 ab Hemsterh. indicatus : Αὐτὸν εἰς βούστασιν κατορύξας τῇ τῶν βολίτων ἀλέᾳ ἤλπισεν ἐξατμισθήσεσθαι. Schol. Apollon. Rh. 3, 1288 : Βόαυλα, ἡ βούστασις. Βούστασις apud Callimach. H. in Del. 102.]

Βουστροφηδὸν, Vertendo et flectendo se more boum arantium. Ἐπὰν ὁμοίως τοῖς ἀροτριῶσι βουσὶ τὰς ἀντιστροφὰς ποιῇ τις, Hesych. [Addit Hesychius : Ἔλεγον δὲ ἐπὶ τοῦ γράφειν τρόπῳ τοιούτῳ. Pausanias 5, 17, 6 : Τὰ μὲν ἐς εὐθὺ αὐτῶν ἔχει, σχήματα δὲ ἄλλα τῶν γραμμάτων, βουστροφηδὸν καλοῦσιν Ἕλληνες. Τὸ δὲ ἔστι τοιόνδε· ἀπὸ τοῦ πέρατος τοῦ ἔπους ἐπιστρέφει τῶν ἐπῶν τὸ δεύτερον, ὥσπερ ἐν διαύλου δρόμῳ. V. Matthiæ Gr. Gr. p. 25.]

[Βουστρόφος, ὁ, ἡ, Boves regens. Antiphilus in Antholog. Palat. 6, 95 : Βουστρόφον ἀκροσίδαρον, ἀπειλητῆρα μύωπα. Philippus ibid. 104 : Βουστρόφα (vulgo βούστροφα) δεσμὰ τενόντων. || Βούστροφος, ὁ, ἡ, A bobus aratus. Lycophr. Alex. 1438 : Ἐν μεταφρένοισι βουστρόφοις χθονός. Hæc indicavit Schneid. Constantin. Manass. Amator. 6, 21 addit Boisson. : Αὐλακίσμασι βουστρόφοις.]

[Βούσυκον, τὸ, Grandior ficus. Varro De R. R. 2, 5, 4 : Apollon. Soph. Lex. s. v. βουγάϊε p. 196; Etymolog. M. p. 209, 48. Hesychius : Βούσυκα· τὰ μεγάλα σῦκα. G. Dindorf.]

[Βουσφαγέω, Boves macto. Euripid. Electr. 627 : Οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, βουσφαγεῖν ὡπλίζετο. Schneid.]

[Βουσφαγία. V. Βοοσφαγία.]

[Βουτάδαι, οἱ, Butadæ, pagus tribus Ægeidis, ut Steph. Byz.; OEneidis apud Harpocrat., Etymolog. M. et Suidam. Ἔστι δὲ, inquit Stephan. Byz., ἀπὸ Βούτου τοῦ Πανδίονος· ὁ δημότης Βουτάδης. Nomen pagi Βουτεία est apud Harpocrat., Βουτία apud Suidam. Ceterum conf. Ἐτεοβουτάδης et Βούτης. G. Dindorf.]

[Βουτακίδης, ὁ, Butacida, Crotoniata. Herodot. 5, 47. G. Dindorf.]

[Athenag. Leg. pro Chr. p. 14, A, auctor est Siculos deum statuisse Φίλιππον τὸν Βουτακίδου. Hase.]

Βούταλις, ἡ, Butalis, Æsop. [Fab. 235 ed. Fur. Est avis nomen. Vid. Bentl. dissert. de Æsop. p. 78 ed. Lips. ab Schæf. citatam.]

Βουταλίων, ὁ, Butalio, nom. propr. [Antiphanis fabula fuit Ἀγροῖκος ἢ Βουταλίων : vide Athen. 7, p. 304 B, 313 B; 8, p. 358, D. G. Dind.]

Βουτάνη, ἡ, Hesychio μέρος τι τῆς μακρᾶς νεώς, nimirum πρὸς ὃ τὸ πηδάλιον δεσμεύεται, Pars navis longæ, ad quam gubernaculum religatur. Item μάστιξ, et τάνυσις [apud Hesych. τάνασις] τῆς βοείας, Scutica et bovinæ pellis tensio. Signif. vero et ἀηδίαν, teste Eod. [Hesych. : Δηλοῖ δὲ καὶ μάχην, ἀηδίαν. Glossam obscuram non expediunt editores. Conf. Βουστάνη.]

Βούταρος, Hesychio ὁ ταχὺς ἢ ὁ παχύς. [Hæc Musuri interpolatio est. Codex : Βούταρος, ὁ παχὺς, ἢ ὁ πάχης. Ruhnkenius, Βοτραρὸς (Laconice pro Ὀτρηρός) ὁ ταχύς.]

[Βούτας, ὁ, Butas, Milesius olympionica. Pausan. 6, 17, 3. G. Dind.]

[Βουτεία. V. Βουτάδαι.]

[Βουτελάτης. V. Βουπελάτης.]

Βουτελέειν, Bovem immolare, θύειν, Hesych. βουθυτεῖν. [Codex, βουτελέστιν, θύειν.]

[Βούτη. V. Βουτὸς, ἡ.]

Βούτης, ὁ, Bubulcus, βουκόλος, βουνόμος, Suid. [Βούτης Dionys. P. 994. Βούταις Hymn. Orphic. 10, 8. Τεύκροιο βούτα Dosiades in Antholog. Palat. 15, 26.] Adj. vero capitur βούταν φόνον, quod tragice [Eur. Hipp. 537] dici posse pro ἑκατόμβη tradit Eust. [p. 49, 3; 627, 15] i. e. Bubulam cædem, s. Boum mactationes et immolationes. || Hesych. βούτας exp. non solum βουκόλους, sed etiam βοσκήματα. Eid. βούτης, non tantum ὁ βουκόλος, verum etiam ὁ τοῖς Διϊπολίοις τὰ βουφόνια δρῶν. || Βούτας, Dor. pro βούτης dicitur. [Apud tragicos, ut Æschyl. Prom. 569 : Τὸν μυριωπὸν βούταν. Euripid. Hec. 646 : Ἀνὴρ βούτας. Apud Theocritum βώτας, ut 1, 80, 86, 113. G Dindorf.] Suidæ est βοονόμος, Bubulcus : ut Hesychio quoque βοῦται sunt βουκόλοι, νομεῖς, βοτῆρες. || Βούτης a Cydoniatis dicitur ὀρίγανος, Hesych. || Est alioqui et Nom. propr. cujusdam, qui Athenis τὴν ἱερωσύνην ἔσχε : cujus nepotes et posteri dicuntur Βουτάδαι et Ἐτεοβουτάδαι, quasi ἀληθινοὶ Βουτάδαι : nam τὸ ἐτεὸν signif. ἀληθὲς, Verum. Suid. ex Harpocr. [Θᾶττον ἢ Βούτης proverbium, expositum ab Zenobio 4, 28, et Suida. || Βούτης, rex Siculus, Erycis ex Venere pater : vid. Diodor. 4, 83 (ubi genitivus Βούτα, ut in schol. Hom. Il. A, 263), et quæ Cluverius collegit Sicil. antiq. 2, 1. p. 239. G. Dindorf.]

[Βουτία. V. Βουτάδαι.]

[Βουτιάνειρα. V. Βωτιάνειρα.]

[Βουτίδης, ὁ, Butides, patronymicum a Βούτης. Etym. M. p. 210, 1, 6. G. Dindorf.]

[Βουτικός. V. Βουτὸς, ἡ.]

Βούτιμος, ὁ, ἡ, Bovis pretium æquans, βοώνητος, Hesych. [Βούτιμοι· βοώνητοι (codex βοώνηται), ὥσπερ ἀλφεσίβοιαι. Etymol. M. p. 207, 5 : Τὸ βοῦ ... σημαίνει τὸ μέγα, ὡς ἐν τῷ βούτιμος. G. Dindorf.]

[Βούτιος. V. Βουτὸς, ἡ.]

[Βοῦτις, ἡ, Butis, urbs Cœlesyriæ, eadem quæ Pella. Steph. Byz. s. v. Πέλλα. G. Dindorf.]

[Βουτίτης. V. Βουτὸς, ἡ.]

[Βούτμημα, τὸ, H. Stephanus s. v. Τμήγης interpretatur, Quod a bobus arantibus scissum fuit, ut ager s. arvum, Hesychii glossa usus, Τμῆγος ἀρότου, βούτμημα. Eo in loco quum codex ἀρότης præbeat, et hæc præcedant, Τμήγας, γατόμος, ἀροτὴρ, dubitari potest an sic corrigendum sit : Τμήγας· γατόμος, ἀροτὴρ (vel ἀρότης) βοῦς. Τμῆγος· τμῆμα; quemadmodum paullo post Τμητὸς per solum τμῆμα explicatur. G. Dindorf.]

[Βουτοίτης et Βουτοΐτης. V. Βουτὸς, ἡ.]

Βούτομος, ὁ, sive Βούτομον, τὸ, Frutex palustris, caule admodum lævi, folio arundinis, angulari, fructu nigro, mali amplitudine, sexu duplici : fortasse sic dictus, quod commodissime secetur boum pabulo. Herbarii et officinæ vocant Juncum cabacinum, propterea quod ad vitilium nexus utilis sit, Gorr. Suidas certe dicit esse Φυτάριον παραπλήσιον καλάμῳ, ὅπερ ἐσθίουσιν οἱ βόες. [Ex Schol. ad Aristoph. Av. 662 : Ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βουτόμου τοὐρνίθιον.] Alii autem dictum volunt ex eo, quod valde secet digitos eorum qui eum carpunt : παρὰ τὸ βου ἤγουν σφόδρα τέμνειν· dicitur enim acutam habere aciem, et τέμνειν. Meminit ejus Theocr. [13, 35]; Theophr. H. Pl. 1, 8, et historia Jobi 8, [11], et 40, [16]. Apud Theophrast. autem perperam alicubi reperitur Βούταμος. [Nunc ubique apud Theophr. βούτομος vel βούτομον legitur : vide locos ab Schneid. indicatos H. P. 1, 5, 3; 10, 5; 4, 8, 1; 10, 4, 6 et 7. Τὸ βούτομον etiam in Geopon. 2, 6, 28. G. Dindorf.]

Βούτορος [immo Βουτόρος], ὁ, ἡ, Boves penetrans et transfigens, s. Bobus penetrandis et transfigendis aptus, i. q. βουπόρος. Suid. [Βουτόροις· τοῖς πλήττουσι τοὺς βόας] citat h. l. adesp. : Μαυρούσιοι ἔχουσι δόρατα βουτόροις ὀβελοῖς ἴσα. || Βούτορον, Hesych. exp. etiam ὁδὸν, ἀτραπὸν, Viam semitam. [Duæ sunt Hesychii glossæ : Βούτορον· ψάκαστρον νιφάδ᾽ ὑετοῦ (hæc tria verba ut aliena separat Kusterus)· βουκέντην (βουκέντη codex)· καὶ Βούτουρος τὸ αὐτὸ (Βουκέντης καὶ Βούτορος τὸ αὐτὸ Kusterus). Βούτορον (βουτόων codex; βούπορον Ruhnkenius)· ὁδὸν, ἀτραπὸν (ὁδὸν ἄτραπον codex).]

[Βουτὸς, ἡ, Butus, urbs Ægypti. Ἡρωδιανὸς δὲ, addit Steph. Byz., κώμην αὐτήν φησιν, ἥστινος χρηστήριον ἦν· ἐκαλεῖτο δὲ Βουτὼ, ἀφ᾽ ἧς καὶ ἡ Λητὼ Βουτώ· ἔστι δὲ ἑτέρα Γεδρωσίας· τὸ ἐθνικὸν Βούτιος· τῆς δὲ Βουτοῦς Βουτοίτης ἢ Βουτοΐτης, ὡς τῆς Σαβοῦς Σαβοίτης καὶ Σαβοΐτης. Βουτὼ dicitur ab Herodoto 2, 155 : Οὔνομα δὲ τῇ πόλι ταύτῃ ὅκου τὸ χρηστήριόν ἐστι, Βουτώ· ubi etiam de templo Latonæ agitur, de qua Jablonsk. Panth. Ægypt. 3, 4. Dativus Βουτοῖ ibid. et 156, accusativus Βουτοῦν 59 et 63. Epiphanius vol. 1, p. 1092 D : Τὴν Βουτὼ τὴν πολίχνην. Βοῦτος apud Strabonem 17, p. 802, et Plutarch. Moral. p. 357, F: sed nomen esse ὀξύτονον ex Arcadio cognoscitur p. 78, 11 : Τὸ βουτὸς θηλυκὸν, κώμη Αἰγύπτου (ὀξύνεται). Tertiæ formæ Βούτη unus innotuit testis Ælian. V. H. 2, 41 : Τὸ ἐκ Βούτης μαντεῖον, ubi Βουτοῦς probabiliter corrigit Holstenius ad Steph. Gentile Βουτοίτης in Βουτίτης depravatum annotavit Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 724. « Theonas episcopus Βουτιτῶν subscribit Synodo Constantinop. sub Gennadio apud Lambecium l. 8, Bibl. Vindob. p. 423, Ammon Βουτητῶν, levi vitio, Ephesinæ p. 531. » || Adjectivo Βουτικὸς, ἡ, ὸν, utitur Strabo 17, p. 802 : Ἐπὶ τὸ Σεβεννυτικὸν προσιόντι στόμα λίμναι εἰσὶν, ὧν ἡ ἑτέρα Βουτικὴ καλεῖται ἀπὸ Βούτου (Βουτοῦ) πόλεως. Epiphanius vol. 1, p. 1092, D : Παρὰ τὸν Βουτικὸν (νομόν). G. Dindorf.]

[Βουτὸς, ὁ.] Βουτοὶ, Hesychio Loca apud Ægyptios, in quibus mortui ponuntur, Mortuorum conditoria. [Βουτοὶ, τόποι παρ᾽ Αἰγυπτίοις, εἰς οὓς οἱ τελευτῶντες τίθενται, Hesych., de cujus originationis veritate addubitare videtur Wilkins. in Diss. De ling. Copt. p. 101. Contra La Crozius, ante annos propemodum 40, recte mihi asseruit, interpret. huic Hesychianæ prorsus favere linguam Æg. Nam in Evangeliis ВН dicitur sepulchrum. Hinc analogice formatur pluralis ВНОΥΤ, quod Græci efferunt Βουτοὶ vel Βουτούς. (Nec aliter existimat vir doctus in Misc. Obss. vol. 3, p. 34. Tewater.) Observa autem, Isidem capulum, in quo inerat cadaver Osiridis, Buti deposuisse, et illic in capulum hunc incidisse Typhonem, qui membra Osiridis evulsa disjecit, teste Plut. De Is. et Os. p. 357, 358. Jablonski Opusc. 1, p. 55.]

[Βουτράγος, ὁ, Ex bove et hirco compositus. Philostrat. V. A. 6, 24, p. 265 : Οἱ βόαγροί τε καὶ οἱ βουτράγοι. Schneid. Apud Philostr. βούτραγοι editum.]

[Βουτραγοταυράνθρωπος, ὁ, Ex bove, hirco, tauro et homine compositus. Tzetza Chil. 7, 485 : Ὡς βουτραγοταυράνθρωπον νομίσαι πεφυκέναι, ἤ τι τοιοῦτον ἕτερον ἔκφυλόν τε καὶ ξένον. Boisson.]

[Βουτρίσα· ὄνομα ὄφεως, Suidas. G. Dindorf.]

[Βουτρόφος. V. Βοοτρόφος.]

Βούτρωκτον, Hesych. esse dicit ὄροβον, forsan quia bubus comedendus apponitur.

[Βουτρώτιος. V. Βουθρωτός.]

[Βουτρωτός. V. Βουθρωτός.]

[Βουτυπέω, Stimulo pungo. Constant. Manass. Amat. 2, 11 : Τοὺς πονηροὺς ἡ Δίκη ... πανταχόθεν βουτυπεῖ καὶ πάντοθεν ἐλαύνει. Boisson.]

[Βουτύπιον, τό. Hesychius : Δάροσος· τὸ βουτύπιον. Videtur instrumentum significare, quo boves mactantur. G. Dindorf.]

Βούτυπος [immo Βουτύπος], ὁ, ἡ, Bovem cædens, Qui boves mactat. Athen. 14, [p. 660, A] : Μαγείρων καὶ βουτύπων ἐπεῖχον τάξιν. [De hoc loco dictum s. v. Βουθύτης. Apollon. Rh. 4, 468 : Τὸν δ' ὅγε, βουτύπος ὥστε μέγαν κερααλκέα ταῦρον, πλῆξεν· 2, 91 : Ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀερθεὶς βουτύπος οἷα πόδεσσιν, quem versum affert Etym. M. p. 210, 18, ubi Βούτυπος, et exp. ἱερεύς τις, ὃς τοὺς βοῦς ἐν ταῖς θυσίαις τῷ πελέκει τύπτων ἔθυε. Porphyr. De abst. 2, 30, p. 75 indicat Schneid. Hesychius : Βούτυπον· πυθμὴν (corrige Βουτύπος· θύτης, vel βουθύτης, ut fere Meursius) Ἀθήνησιν ἐκαλεῖτο ἐκ τοῦ Θαυλωνιδῶν γένους καθιστάμενος. Βούτυπος (Βουτύπος)· ὁ βοῦν καταβάλλων. Conf. s. v. Βουφόνια. G. Dind.] || Hesychio est etiam εἶδος ζώου καλουμένου ἐμπίς. [« Hesychius βούτυπον quoque esse dicit ἐμπίδα : qui potius οἶστρος est. » H. Steph. s. v. Ἐμπίς. Cum Hesychio consentit Cyrillus Alex. in Hoseæ cap. 4, p. 80, ab Suicero citatus : Οἶστρος ἤτοι βούτυπος, εἶδος δὲ τοῦτο ἐμπίδος δακνούσης οὐ φορητῶς. Gl. Βούτυπος, ἤγουν κυνόμυια, Tabanus. Recto accentu apud Oppian. Hal. 2, 529 : Ὅτ' ἐπιζέσῃ ὀξὺ κελεύων βουτύπος, ὀτρηρῇσιν ἐπισπέρχων ὀδύνῃσι, et Eustath. p. 1328, 58, quos Abreschius indicat. G. Dindorf.]

Βουτύρινος, η, ον, E butyro factus; ut βουτύρινον μύρον, Butyrinum unguentum, Diosc. 1, 66 [64].

Βούτῡρον, τὸ, Butyrum. Spuma lactis, ut scribit Plin., concretiusque quam serum : inde dictum, quod e bubulo lacte plurimum fiat. [Hippocrates p. 508, 46 : Τὸ μὲν πῖον (τοῦ γάλακτος), ὃ βούτυρον καλέουσιν. Wakef. Vid. Dioscor. 2, 81. Frequentissimum in medicorum scriptis vocabulum. Masculinam formam ex Galeno annotavit Coraes, vol. 13, p. 527 : Ἐφεξῆς δὲ τούτων ὑπάρχει τὸ καλούμενον βούτυρον, εἴτε σοι φίλον ἀρσενικῶς ὀνομάζειν βούτυρος, monuitque Græcos etiamnum utraque forma uti. || Βούτυρον unguenti speciem interpretatur Schneiderus in loco Plutarchi Moral. p. 1109, B : Ὡς δ' ἐγγὺς ἀλλήλων προσῆλθον, εὐθὺς ἀποστραφῆναι, τὴν μὲν τὸ μύρον, ὡς ἔοικε, τὴν δὲ τὸ βούτυρον δυσχεράνασαν. Conf. Βουτύρινος. G. Dind.]

[Plural. gen. masc. Astrol. Camerar. p. 1, 21 : Ὀφείλομεν γάλα τοίνυν ἐσθίειν καὶ χλοεροὺς βουτύρους. Hase.]

Βούτυρος, Herbæ genus, ut Hesych. tradit e Dionysio. [Athenæus 9, p. 395, A : Ὄζει δὲ πᾶς ὁ τόπος τότε βούτυρον. Schneid.]

[Βουτῡροφάγας, ὁ, Butyrum vorans. Anaxandrides apud Athen. 4, p. 131, B : Δειπνεῖν δ' ἄνδρας βουτυροφάγας αὐχμηροκόμας μυριοπληθεῖς. Nam sic Dobræus in Append. ad Aristoph. p. (130) emendavit codicis scripturam βούτυρον φασίν. G. Dindorf.]

[Βουτώ. V. Βουτὸς, ἡ.]

[Βουφάγιον, τὸ, Buphagium, nomen loci Arcadiæ apud Pausan. 8, 26, 8. G. Dindorf.]

Βουφάγος, ὁ, ἡ, Vorax, Edax, Comedo, Edo : q. d. Qui bovem una cœna absumserit; vel ab epitatica particula βου. [Hesych. : Βουφάγος· πολυφάγος.] In Epigr. [Antipatri in Anth. Pal. 9, 59, et apud Lucian. Amor. c. 7, vol. 2, p. 401.] est Epith. Herculis, qui et Βουθοίνας vocatur. [Simonides in Anth. Pal. 6, 217, et Antipater Sid. 7, 426, λέοντα βουφάγον dicunt. Orph. Argon. 139 : Βουφάγος ἦλθε Κόρωνος. Hæc Schæf. Βουφάγος in Βιοφάγος corruptum v. s. h.] || Dicitur etiam esse Nomen fluvii in Arcadia a Buphago heroe appellati. [Βουφάγος fluvius apud Pausan. 5, 7, 1 (ubi libri alii βουφαγὸς, alii πουφαγός); 8, 26, 8; Βουφάγος autem nomen viri 8, 14, 9, et 27, 17. G. Dind.]

Βούφαρος, ὁ, ἡ, A bobus aratus. [Hesych. : Βούφαρον· τὴν εὐάροτον γῆν· φάρος γὰρ ἡ ἄροσις· καὶ ἐπίθετον βοός.] || Apud Hesych. legitur : Βουφάρας· γεφύρας. [Ubi Salmasius suadente literarum ordine Βουφόρας.]

Βούφθαλμον, τὸ, Buphthalmos herba, similis boum

A oculis, Plin. alibi scribens Aeizoon majus buphthalmon et zoophthalmon aliis nominibus vocari, Lat. Sedum magnum et oculum. [Vid. Dioscor. 3, 156 (146); Paul. Ægin. p. 233, 35. Hesychius : Βούφθαλμον· βοτάνη τις ὑφ' ἡμῶν ἐσθιομένη. Alia terminatione idem p. 752 : Βούφθαλμος (codex βουόφθαλμος, Musurus Βοόφθαλμος)· βοτάνη τις. Βούφθαλμον inter synonyma σιδηρίτιδος apud Dioscor. 4, 33 memorat Boisson. Βοὸς ὄμμα i. q. Βούφθαλμον apud Meleagr. in Anth. Pal. 4, 1, vers. 52, Ἀνταγόρου τ' εὔστροφον ὄμμα βοὸς, affert Schæf. G. Dindorf.]

[Βούφθαλμος, ὁ, ἡ, Oculos bovinos habens. Βοόφθαλμος Paraphr. Hom. Il. Γ, 144 ad v. Κλυμένη τε βοῶπις. Indicavit Osann. || I. q. Βούφθαλμον, quod vide. || Βούφθαλμος, ὁ, Piscis nomen. Marcell. Sidet. v. 8 : Πρέποντες βούφθαλμοί τε καὶ κέφαλοι. Wakef.]

[Βουφία, ἡ, Buphia, κώμη τῆς Σικυωνίας· Ἔφορος κγ'· τὸ ἐθνικὸν Βουφιεύς, Steph. Byz. G. Dindorf.]

[Βοῦφον. V. Βοῦφος.]

Βουφονέω, Boves macto, i. q. Βουθυτέω. Il. H,
B [466] : Βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας καὶ δόρπον ἕλοντο.

Βουφόνια, τὰ, Boum cædes s. mactationes : Festum apud Athenienses antiquum et celebre. De quo Aristophan. N. [985]. Quo in l. plura de hoc Schol. annotat, et Suid. [Βουφόνια ἑορτὴ Ἀθηναίων πάνυ ἀρχαία· ἐν γὰρ τοῖς Διιπολίοις φασὶ βοῦν τὸ πόπανον καταφαγεῖν τὸ παρεσκευασμένον πρὸς τὴν θυσίαν, Θαύλωνα δέ τινα ὡς εἶχε πελέκει ἀποκτεῖναι τὸν βοῦν, καθὰ καὶ Ἀνδροτίων μέμνηται διὰ τῆς τετάρτης. Buphonia Diipoliorum partem fuisse etiam ex Hesychio s. v. Βούτης cognoscitur. Aliorum scriptorum locos collegit Meursius Græc. fer. lib. 2 in Gronov. Thes. vol. 7, p. 742. Conf. Βουφόνος. Pravo accentu Βουφονία apud Hesych. et in Bekkeri Anecd. p. 221, 22. G. Dindorf.]

[Βουφονιών, ῶνος, ὁ, Buphonio, nomen mensis in marmore Tenio apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 2, p. 263, 35; 267, 109. G. Dindorf.]

Βουφόνος, ὁ, ἡ, Qui boves cædit, Qui boves mactat et immolat : ita dicebantur quidam sacerdotes. Pausanias Att. [1, 28, 10 coll. 1, 24, 4] : Τότε πρῶτον
C βοῦν ἔκτεινεν ὁ βουφόνος ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ πολιέως Διός. Sed Athen. [10, p. 456, C, in gripho Simonidis] : Διονύσου βουφόνον θεράποντα exp. πέλεκυν. [Æsch. Prom. 531 : Θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα. G. Dind. Diodor. Sic. 4, 12 : Ἕτεροι δὲ (τῶν Κενταύρων) βουφόνους πελέκεις (ἔχοντες). Schæf.]

Βουφορβέω, Boves pasco. Ἐλθὼν δὲ γαῖαν τήνδ', ἐβουφόρβουν ξένῳ, Eur. [Alc. 8.]

Βουφόρβια, τὰ, Armenta, Eur. [Alc. 1034; Iph. T. 301; Melanipp. fr. 5 Matth.]

Βουφορβὸς, ὁ, ἡ, Qui boves pascit, Bubulcus. [Pollux 1, 249; 7, 185.] Plato Polit. de βουκόλῳ loquens : Ἀλλ' αὐτὸς τῆς ἀγέλης τροφὸς ὁ βουφορβὸς, αὐτὸς ἰατρὸς, αὐτὸς οἷον νυμφευτής. [Eurip. Iph. T. 237, βουφορβὸς ἥκει· 462, βουφορβὸς ἀνήρ. Hesychius : Βουφορβός· βοῦς τρέφων. Oxytonum esse annotat Arcad. p. 46, 11. Male βούφορβον (codex βούφορμον) apud Hesych. s. v. Βόοσκον. G. Dindorf.]

Βούφορτος, ὁ, ἡ. Βουφόρτων, pro πολυφόρτων : ap. Suid. [ex epigr. Theodoridæ in Anth. Pal. 6, 222] :
D Βουφόρτων κοίρανοι εἰκοσόρων, Onustarum valde gravibus sarcinis.

[Βοῦφος, s. Βοῦφον, Avis dicta Bos taurus. Lex. Ms. Bibl. Par. 2408. Bast. Zonaras p. 397 : Βοῦφος· ὄρνεον· βοῦφος ἐπιφοιτᾷ, ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων καὶ παχυφρόνων εἴρηται. Quod ex Βοῦθος περιφοιτᾷ corruptum esse animadvertit Tittmannus.]

[Βουφρὰς, άδος, ἡ, Buphras, nomen loci Messeniæ. Thucyd. 4, 118. G. Dindorf.]

[Βουχαίτιον lectio vitiosa. V. Βούχετα.]

Βουχανδὴς, ὁ, ἡ, Bovis capax, βοῦν χωρῶν. Suid. ex Epigr. [Anytes in Anth. Pal. 6, 153, ubi codex βουχάνδης] ὁ λέβης. Hesych. βουχανδέα generalius exp. πολυχώρητα : quæ enim bovem capere possunt, eadem et multa capere. Apud Eund. legitur : Βουχάνδα· τὸν μέγαν λέβητα. Sed vereor ne mendose pro βουχανδέα. [Kusterus Βουχανδῆ.]

[Βούχειλος. V. Βούχιλος.]

[Βούχετα, τὰ, s. Βουχέτιον, τὸ, Bucheta, s. Buchetium, oppidum Epiri, Etym. M. p. 210, 34, addita

etymologia : φησὶ Φιλόχορος (corr. Φιλοστέφανος ex Harpocrat. s. v. Βούχετα) ὠνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Λητὼ, ἤτοι Θέμιν, ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ κατὰ τὸν τοῦ Δευκαλίωνος κατακλυσμόν. Apud Demosth. p. 84, 23 : Τὰς δ' ἐν Κασσωπίᾳ τρεῖς πόλεις, Πανδοσίαν καὶ Βούχεταν καὶ Ἐλάτειαν, editores manifestum vitium retinuerunt, quauquam Harpocratio ex hoc ipso loco τὰ Βούχετα affert. Πολίχνιον Βουχαίτιον Κασσωπαίων in libris Strabonis scriptum 7, p. 324, ubi Βουχέτιον correxit Groskurdius. Βουχετὸν scriptum ap. Polyb. 22, 9, 8. Gentile Βουχέτιος in Etym. M. Callimachi verbis (fragm. 156), ἀνέρα Βουχέτιον confirmatur. Ceterum mirus est error Schol. Hom. Od. Σ, 85, urbem illam in Siciliam translocantis : Ἔχετος ἦν μὲν υἱὸς Βουχέτου, ἀφ' οὗ καὶ ἐν Σικελίᾳ πόλις Βούχετος καλεῖται. G. Dind.]

[Βουχέτιον et Βουχέτιος. V. Βούχετα.]

[Βούχετος. V. Βούχετα.]

[Βούχιλος, ὁ, ἡ, Pecora alens. Æschyl. Suppl. 540, λειμῶνα βούχιλον. Myrinum in Anth. Pal. 6, 108 : Βουχίλου κράντορες Ἀρκαδίης, affert Suidas s. h. v. Indicavit Schneid. Βούχιλος pro βούχειλος Hesychio restitui s. v. Βουθοίνης dictum.]

[Βουχρώς τις· ἰσχυρὸς, ἢ ἴξηρος (ξηρὸς Musurus), Hesych. Glossæ obscuræ nihil lucis attulerunt interpp. Simile est Βουπρὼς ex eodem grammatico supra appositum. G. Dind.]

Βούχωμα, ap. Hesych. legitur expositum φρόνημα.

Βόω, ὄσω, et ὥσω, Eust. [p. 1723, 14,] deducens inde βόσις et βοτὴρ, item βώτωρ, Pasco. Thema inusitatum, pro quo in usu est βόσκω.

[Βοώδης, ὁ, ἡ, Bovinus. Adamant. Physiogn. 2, 26, p. 420 : Τὸ δὲ πᾶν σῶμα δεδασύνθαι τριχὶ στερεᾷ καὶ ἀμφιλαφεῖ, βοῶδες. Struv. Etym. M. p. 206, 46 : Βουγάϊον ... βοώδη καὶ ἀναίσθητον. Hemst. Sic etiam Apollon. Soph. s. h. v. Grammaticus cod. Barocc. 76 a Cramero excerptus : Ὕδατος ὑδατώδης, βοὸς βοώδης· τούτων αἱ αἰτιατικαὶ προπερισπῶνται, βοῶδες, ὀνῶδες, ὑδατῶδες. G. Dindorf.]

Βοὼν, in VV. LL. dicitur esse Custodia ap. Alexandrinos. Hesych. vero Βοῶνα exp. ὁδόν· afferens et βοῶνας pro ἀγροικίας. [Βοὼν, ῶνος, ὁ, Bubile. Phryn. in Bekkeri Anecd. p. 29, 32 : Βοών· ἡ τῶν βοῶν στάσις. Tabul. Heracl. p. 228 indicat Schneid.; Etym. M. p. 203, 9 : Ἔρριψεν εἰς βοῶνα, Schæf. || Nomen loci. Arrian. Peripl. Ponti Eux. p. 17 Huds. : Ἀπὸ δὲ Κιλίκων νήσου ἐς Βοῶνα στάδιοι ογ'· ἐν Βοῶνι ὅρμος ναυσίν. G. Dindorf.]

Βοώνης, ὁ, Boum emtor. Hoc nomine appellatus fuit Magistratus quidam Athenis, fortasse qui hostias emebat, Bud. Dem. [p. 570] : Μυστηρίων ἐπιμελητὴν καὶ ἱεροποιόν ποτε, καὶ βοώνην, καὶ τὰ τοιαῦτα δή. [V. Bekker. Anecd. p. 219, 22; Harpocrat., Suidam s. h. v. Eorum aliquoties mentio fit in Inscr. olymp. 111, 3, in Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 250. G. Dindorf.]

Βοώνητος, ὁ, ἡ, Bove s. Bovis pretio emtus; βοώνητα Hesych. exp. ἐπὶ ὠνῇ βοῶν δοθέντα. [Hesychius alio loco p. 741 : Βοωνήτων· τιμῆς βοῶν ἠγορασμένων· ἢ ἀνοσίων· παρὰ Κυπρίοις δὲ ἀνοσίων. Sic Musurus scripturam codicis mutavit, Βοονητὰ (alterum ο μικρὸν literarum ordini convenit), ὧν τιμῆς βοῶν ἠγοράσθαι, ἢ ἀνόσιος· παρὰ ... ἀνοσίως. Præterea Hesychius Βούτιμοι explicat per βοώνητοι. || Τὰ βοώνητα, domus Polydori, Lacedæmoniorum regis, apud Pausan. 3, 11, 1 et 3; 3, 15, 10. Indicat Scott.]

[Βοωνία, ἡ, Boum emtio, inscriptioni s. v. Βοώνης memoratæ restituit Bœckhius v. 10 : nam in lapide nonnisi literæ ωνια apparent. G. Dind.] || Βοωνία, Cretensibus est αὔλιος [αὔλειος] θύρα, Hesych.

Βοώπης, ὁ, Bovinos oculos habens, i. e. Propemodum accedentes ad magnitudinem bovinorum oculorum, μεγαλόφθαλμος, Eustath. [p. 768, 43.] Sed afferuntur exempla duntaxat Fem. Βοῶπις, quod ap. Hom. frequens est Epith. Ἥρας, Junonis. Il. A, [568] : Ἔδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη· [551] : Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη. [Il. O, 49, ubi βοῶπις πότνια Ἥρη pro vocativo est, jam antiquos libros quosdam βοῶπι præbuisse, sed Aristophanem βοῶπις probasse, ex scholiis cognoscitur. Eadem scripturæ diversitas Σ, 357 ex libro Veneto enotata est. Indicavit Schæf.]

A Sonare autem βοῶπις i. q. μεγαλόφθαλμος, testatur et Plut. [Moral. p. 299, B] : Τῷ μεγάλῳ ποδὶ βοέῳ λέγουσιν· ὡς βοῶπιν ὁ ποιητὴς τὴν μεγαλόφθαλμον, καὶ βουγάϊον, τὸν μεγάλαυχον. Quoniam autem laudabantur magni oculi, ideo exp. etiam εὐόφθαλμος, Quæ est pulchris oculis. Possumus autem reddere et Quæ pulchro est aspectu. At vero qui μελανόφθαλμος exp., nullam hujus suæ expositionis rationem afferunt : quum alioqui laudatos fuisse et nigros oculos a veteribus notissimum sit. At vero Κλυμένην ab Hom. Il. Γ, [144], vocatam βοῶπιν tradiderunt quidam non tam διὰ τὸ εὐωπὸν, quam propterea quod τρανέστατα ἐνέβλεψε : utpote μόνη κατανοήσασα τὴν ἐσομένην τῆς Ἑλένης ἁρπαγὴν, ὅτε Ἀλέξανδρος ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα. Idem Gramm. [Eustath. p. 141, 29,] ait hoc epith. βοῶπις esse μυθικῶς quidem in laudem Junonis, διὰ τὸ κατὰ βοῦν μεγαλόφθαλμον· unde esse etiam Εὐρώπη, Nomen proprium : at vero consideratam Junonem tanquam aerem, videri ita denominari ἀπὸ τῆς βοῆς, sc. διὰ τοὺς ἀερίους ἤχους. Sed et Hesych. βοῶπις exp.
B etiam μεγαλόφωνος, Cui magna est vox, Quæ valde est vocalis. In qua exp. confundit derivationem ab ὄψ ὀπὸς significante Vocem, cum derivatione ab ὤψ ὠπὸς, ut Eust. quoque facere in Εὐρώψ, admonui suo loco. [Addit Hesychius : Εὔπολις δὲ τὴν Ἥραν. Quod per particulam δὲ adjungi perversum est. Nam si Eupolis Junonem βοῶπιν dixit, nihil aliud fecit quam quod dudum fecerat Homerus. Quare fortasse Δηιάνειραν corrigendum, quo nomine Eupolis in Φίλοις Aspasiam traduxerat. Schol. Platonis p. 391 Bekk. : Κρατῖνος ἐν Ὀμφάλῃ τύραννον αὐτὴν καλεῖ, Δηιάνειραν Εὔπολις Φίλοις· nam sic codicis scripturam χείρων correxit Jacobsius collato Plutarch. V. Pericl. 24. Ἥρας nomen Aspasiæ tribuerat Cratinus. G. D.]

[Βοῶπις. V. Βοώπης. || Βοῶπις pro nomine pr. nonnulli habuerunt in epigr. Rufini in Anth. Pal. 5, 22 : Σοί με λάτριν γλυκύδωρος Ἔρως παρέδωκε, βοῶπι. Lemma cod. Vat. εἰς βοῶπιν ἑταίραν. G. Dindorf.]

Βοωτέω. Βοωτεῖν, Laconibus est ἀροτριᾶν, ὅτι [codex ὄν. Corrige ὅταν. G. D.] ὁ Ὠρίων δύνῃ, teste Hesych.
C [Suidas : Βωτεῖν· ἀροῦν. Λάκωνες.] Simpliciter pro Arare, s. Junctis agitatisque bobus arare, Hesiod. accipit, quum Ἔ. [391,] jubet γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν. Ubi tamen Proclus βοωτεῖν accipi posse ait non solum pro ἀροτριᾶν et βοηλατεῖν, sed etiam pro βοῦς βόσκειν. [Schol. Hom. Od. P, 219, a Wakef. citatus : Ἀμέγαρτε συβῶτα· ... ἐν τῷ βωτεῖν ἀφθόνητε: ubi Buttmannus recte συβωτεῖν scribit, quod paullo post legitur. G. Dindorf.]

Βοώτης, ὁ, i. q. βοηλάτης, Boum agitator, Bubulcus : nam bubulcus a Paulo Jurisc. dicitur etiam qui bobus arat. [Lycophr. 268 : Λευρᾶς βοώτης γατομῶν δι' αὔλακος. Scott. Antiphilus Byzant. in Anth. Planud. 333, vol. 2, p. 726 : Κοΐλαις ... πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην. Schaef.] || Est item Signum cœleste, quod Arctophylax etiam dicitur et a quibusdam Auriga : Arat. [93] : Οὕνεχ' ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται ἄρκτου. Lat. quoque Bootes. [Homer. Od. E, 272 : Πληιάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην. || Nomen pr. viri ap. Hippocr. p. 984, D. G. Dindorf.]

D [Βοωτία, ἡ, Aratio. Suidas : Βοωτίαις· « Καί τινων βοωτίαις ἐφεστώτων... » Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς. Schneid.]

[Βοώψ. V. Βόαξ.]

[Βρά. V. Ῥάδιον.]

Βραβεία, ἡ, Actio ipsa moderandi certamen et de eo statuendi. Exp. et Dijudicatio s. Disceptatio, ex Eur. Phœn. [453] : Ὅπως κλύοιμί σου Κοινὰς βραβείας· quod redditur in VV. LL. Tuas de communi jure decisiones.

Βραβεῖον, τὸ, Victoriæ præmium : 1 Cor. 9, [24] : Πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον. [Hesychius : Βραβεῖον· ἐπινίκιον, ἔπαθλον, νικητήριον, ἀμοιβή· ἢ στάδιον. Et infra, Στάδιον· ... βραβεῖον ... Oppian. Cyneg. 4, 196 citat Wakef. : Ὀψὲ βροτοῖσιν ἔδωκε βραβήια πάντα μόθοιο.] || Item, sceptrum regium, si Etym. [p. 210, 48] credere dignum est. [Idem grammaticus p. 211, 2 : Βραβεῖα, αἱ διαλλαγαί. Quæ significatio quum huic vocabulo convenire non videatur, Sylburgius βραβεῖα in βραβεῖαι mutat. Illud tamen etiam Cyrillus præbet, ab Alberto citatus ad Hesychii glossam,

βραβεῖα· διαλλὰξ, ubi Kusterus, βραβεία· διάλλαξις. G. Dindorf.]

[Βράβευμα, τὸ, Victoriæ præmium. Nicetas Annal. 21, 3. Schneid.]

Βραβεὺς, έως, ὁ, Qui dat præmium certaminis, Judex certaminis, vel Arbiter et moderator : βραβεὺς, inquit Bud., pro Judice certaminum. Plato De LL. 12, [p. 949, A]: Γυμνικῶν ἀγώνων ἐπιστάτας καὶ βραβέας. Soph. [El. 690] : Ὅσον γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς Δρόμον, κ. τ. λ. Transfertur autem ad Eum, qui aliarum rerum sit arbiter, atque adeo aliorum etiam factorum det præmia. Eur. Or. [1650] : Δίκης βραβεῖς, q. d. Causæ rectores, i. e. Judices. Idem ibid. [1065] : Πυλάδη, σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεὺς, Καὶ κατθανόντων εὖ περίστειλον δέμας. [Λόγου βραβεὺς Eur. Med. 274. Μόχθων βραβεὺς Helen. 710.] Volunt autem Gramm. [Etym. M. p. 210 seq.] a ῥάβδος derivari h. v.: fit certe a Plut. Anton. [c. 33] γυμνασιαρχικῶν ῥάβδων mentio. Quinetiam βραβευτὴν et ῥαβδοῦχον pro eod. poni a Plat. Protag. scribit Bud. Ab h. autem v. sunt Gall. *Brave* et *Braver.* [Pro ἄρχων, Æsch. Pers. 302 : Μυρίας ἵππου βραβεύς. Agam. 230 : Φιλόμαχοι βραβῆς. Hesychius : Βραβῆς· ἄρχοντα.] Βράβης, i. q. βραβεύς : ut in Epigr. antiquo apud Demosth. [p. 322, 11] : Οὐκ ἐσάωσαν ψυχὰς, ἀλλ' ἀίδην κοινὸν ἔθεντο βράβην. [Schol. interpretatur βραβεῖον: sed scribendum videtur βραβῆ, h. e. βραβέα. Schneid.]

[Βράβευσις, ἡ, i. q. Βραβεία, ex Hesych. cit. Wakef.]

Βραβευτὴς, ὁ, i. q. βραβεύς. Et metaph. ut Aristot. Rhet. 1, [16, 4] : Ὅτι δικαίου βραβευτής ἐστιν ὁ δικαστής· q. d. Juris moderator. Vult autem Etym. [p. 210, 48] vocari βραβευτὰς, τοὺς τὰς βασιλικὰς ῥάβδους κατέχοντας. [Mœris p. 103 : Βραβεὺς, Ἀττικῶς· βραβευτὴς, Ἑλληνικῶς, ubi Sallier. Platonis locum ex Protag. p. 204 affert : Ὅτι αἰσχρὸν ἂν εἴη βραβευτὴν αἱρεῖσθαι τῷ λόγῳ. Isæus ab Seagero citatus p. 78, 28 : Ἀλλ' ὑμᾶς αὐτοὺς (judices dicit) βραβευτὰς ἁπάντων καταστήσατε. Conf. interpretes Thomæ M. p. 170. Plutarchi locos monstrat Wyttenbachii index. Hesychius : Βραβευτής· διαλλακτής. Pollux 3, 145 : Τοῖς δὲ γυμνικοῖς ἐφεστᾶσι βραβευταὶ, οὓς καὶ βραβέας ὁ Πλάτων καλεῖ. Βραβεῖς per βραβευταὶ explicat schol. recentior Soph. El. 690. G. Dindorf.]

Βραβεύω, Præmium do certaminis, Certaminis sum arbiter et moderator, ἐπιστατῶ, J. Poll. Cum accus. ἅμιλλαν junxit Plut. [Moral. p. 960, A] : Παρέσχομεν οὐκ ἄμουσον... ἅμιλλαν, ἣν σήμερον, ὡς ἔοικε, βραβεύσομεν. Bud. βραβεύειν pro Præmium distribuere citat ex OEcum. in Acta. Et e Greg. π. Φιλοπτωχίας, cum dat. : Βραβεύων δικαίως γάμῳ καὶ ἀγαμίᾳ, Utrisque suum jus tribuens. Paul. ad Col. 3, 15 : Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, quod Erasm. ad præmium refert : alii autem interpr. Regat et moderetur. Nam βραβεύω generaliter ponitur pro Moderor, Dispenso, sub. more eorum, qui brabeutæ dicuntur, vel Moderator sum et dispensator, Sum arbiter, Sum præses. Synes. de Amoribus loquens : Οἷς δὲ ὁ ἐρεστὼς βραβεύει θεὸς, Bud. interpr. Quorum Deus arbiter est et moderator dispensatorque. Isocr. Areop. [p. 144, B] : Ἐν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν, i. e. inquit Bud., Statuere pro suo arbitrio, Arbitrari. [Similia attulit Dorvill. ad Charit. p. 404. Wessel. ad Diodor. vol. 1, p. 583. Dionys. Hal. A. R. 6, 28 : Ταύτας γὰρ τὰς τύχας βραβεῦσαι αὐτοῖς τὸν κλῆρον. Schæf.] At in VV. LL. redditur Distribuere præmia. Cum accus. Demosth. [p. 36] : Ἐξὸν ἡμῖν καὶ τὰ οἰκεῖα ἀσφαλῶς ἔχειν, καὶ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν. [Βραβεύειν τὸ δίκαιον vel τὰ δίκαια : vid. exempla apud Wessel. ad Diodor. vol. 1, p. 693. Hemst.] Et Athen. : Εἰ μὴ ἄρα ἡ φύσις, οἱονεί τι δαιμόνιον, δικαίως βραβεύουσα τῶν πραγμάτων, Dispensans, Regens, Bud. Et βραβεύειν τὴν δίκην, Idem e Plut. Pompejo, et in Cic. [c. 32, κρίσεις βραβεῦσαι] pro Judicio præsidere s. præesse, Causæ judicem esse. Ex eod. Plut. [V. Romuli c. 9] affertur, Βραβεῦσαι τὴν ἔριν ὄρνισι pro Dijudicare litem avibus. [Polyæn. 4, 20 : Σουδίνου Χαλδαίου μάντεως τὴν θυσίαν βραβεύοντος. G. Dindorf.] Item [V. Lycurgi c. 30] : Πολέμους ἐβράβευε καὶ στάσεις κατέπαυε. Bud. βραβεύειν ibid. poni testatur pro Dispensatorem esse. Et pass. Βραβεύεσθαι, Dispensari, Regi tanquam a brabeute. [Aristo tragicus apud Theophil. ad Autolyc. 3, 5, p. 298 : Φορά τίς ἐστ' αὐτόματος, ἡ βραβεύεται ὡς ἔτυχε. Routh.] Polyb. [6, 4, 3] : Οὐδὲ μὴν πᾶσαν ὀλιγαρχίαν ἀριστοκρατίαν νομιστέον, ἀλλ' ἥτις ἂν κατ' ἐκλογὴν ἀπὸ τῶν δικαιοτάτων καὶ φρονιμωτάτων ἀνδρῶν βραβεύηται. Plut. Camillo [c. 42] : Τῶν δ' ἀρχαιρεσίων βραβευθέντων ὑπὸ Καμίλλου. [Βραβεύω et Βαρύνω permutata in codd. Philonis vol. 1, p. 61, 16. G. Dindorf.]

[Βράβηλον et Βράβηλος. V. Βράβυλον.]

[Βράβης. V. Βραβεύς.]

[Βράβιλον et Βράβιλος. V. Βράβυλον.]

[Βραβύλη. V. Βράβυλον.]

Βράβυλον, τό. Βράβυλα Schol. Theocr. esse scribit τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν Δαμασκηνὰ, Pruna Damascena : ut Suid. quoque τὰ καλούμενα Δαμασκηνά. Clearchus ap. Athen. [2, p. 50, A] dicit Rhodios et Siculos βράβυλα nominare τὰ κοκκύμηλα. Theocr. certe ita vocavit 7, [146] : Ὅρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε· [12, 3] : Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μᾶλον βραβύλοιο Ἄδιον. Quos duos II. Athen. quoque ibi affert, addens et hæc, hoc ἀκρόδρυον esse quidem μικρότερον τῇ περιφορᾷ τῶν κοκκυμήλων, τῇ δ' ἐδωδῇ τὸ αὐτὸ, πλὴν δριμύτερον. Ibid. e Seleuci Γλώσσαις refert, Βράβυλα, ἦλα, κοκκύμηλα, μάδρυα, eadem esse : ac τὰ μάδρυα quidem dici veluti μαλόδρυα : τὰ βράβυλα autem dicta quod sint εὐκοίλια et τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα : ἦλα autem, veluti μῆλα, teste Demetrio Ixione in Ἐτυμολογίᾳ. Eadem propemodum ex Athen. referunt Suid., Etym., Eust. [p. 1963, 32], ap. quos notandum est scribi Βράβηλα per η in penult. : existimantes procul dubio sic nominata, quod sint τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα ἦλα, i. e. μῆλα : sed eam scripturam non usquequaque veram esse, Theocr. verba docent. [Apud Athenæum codices non βράβυλα, quod editores posuerunt, sed βράβιλα. Conf. s. v. Βράβυλος, ἡ. Aretæus 4, 2, p. 97, B ab Schneid. citatus : Βραβύλων ἀγρίων ῥίζας ἑψεῖν (ἕψειν) ἐν ὄξεϊ. G. Dindorf.] At Βράβυλος Hesychio est εἶδος φυτοῦ κακοῦ. Plin. quoque 27, 8 brabylam plantis annumerare videtur, Brabyla spissandi vim habet, cotonei mali modo : nec amplius de ea tradunt auctores. [Βράβυλοι i. q. βράβυλα apud Palladam in Anth. Pal. 9, 377 : Εἰ δὲ καὶ ἔτρωγεν σῦκα πεπαινόμενα καὶ βραβύλους. Schæf. || Βράβυλος, ἡ, arboris nomen. Geopon. 10, 13, p. 671 :... Εἰς βάρβιλον. Βάρβιλος δὲ κυρίως καλεῖται τὸ ἀπὸ ὀστέου περσικοῦ φυόμενον δένδρον. Ubi libri nonnulli βράβηλον et βράβηλος : sed βάρβιλον quoque dictum esse ex Eustathio p. 1657, 20 annotavit Stephanus s. v. Βάρβιλος. Geopon. 10, 39, p. 707 : Ἡ δαμασκηνὴ... φυτεύεται τῇ βραβίλῳ ὁμοίως, ἔν τε τῷ χρόνῳ καὶ ταῖς αὐταῖς ἐπικεντρίζεται ἡμέραις, αἷς ἡ βράβιλος· ubi codex βραβήλῳ et βράβηλος, Niclas. autem βαρβίλῳ et βάρβιλος. Notandum autem damascenam arborem et barbilum hic distingui ut diversas. || Ex Plinii loco, quem Steph. attulit, etiam ἡ βραβύλη dictum esse colligas. G. Dindorf.]

[Βράβυλος. V. Βράβυλον.]

[Βράγγας, ὁ, Brangas, Olynthi filius. Conon. Narr. 4, sive ap. Phot. Bibl. p. 131, 24, 27. G. Dindorf.]

[Βράγιλος s. Βράγυλος, locus Illyrici, ap. Hierocl. p. 639, ubi v. Wessel. G. Dind.]

Βραγμὸς, ὁ, Quintil. 11, 3, 53 : Est interim et longus, et plenus, et clarus satis spiritus, non tamen firmæ intensionis, ideoque tremulus, ut corpora, quæ aspectu integra nervis parum sustinentur. Id Græci βραγμὸν vocant : ubi al. βράγχον.

[Βραγμώδης. V. Βραγχώδης.]

Βραγος, Hesychio ἕλος, Palus. [Βράγος Schneid. s. v. Βράχος.]

Βραγχαλέος, α, ον, i. q. βραγχώδης. [Hippocr. p. 405, 50 : Εἰδέναι δὲ δεῖ... τοὺς βραγχαλέους. Scott.]

Βραγχάω et Βραγχιάω, Raucesco. Aristot. Probl. : Διὸ καὶ οἱ βραγχιῶντες διαφθείρονται τὰς φωνάς. Apud J. Poll. [2, 103] autem βραγχᾶν. [Gl. βραγχιῶ, Raucor, Raucus sum. Βραγχειᾷ, Raucit. Βραγχειῶν, Raucus. Βραγχεῶν, Raucus. Ubi leg. ... ιᾷ, ιῶν. Anon. Suidas, Ἐβραγχίασεν· κεκοπίακεν, ἐβρόντησε, quæ videntur corrupta. Hemst. Suidæ glossa haud dubie est ex Psalm. 68, 4, ubi alii præsens βραγχιάζω statuunt : Ἐκοπίασα κράζων, ἐβραγχίασεν ὁ λάρυγξ μου.

Monuit Toup. Emend. vol. 1, p. 154. Ad illum locum spectant Eustathii verba Opusc. p. 260, 50: Ὁ ἐπ' ἐκκλησίας βραγχιῶν λάρυγξ τηνικαῦτα σαλπίζει μὲν τὰς ἀρχὰς ὀξυφωνῶν. Βραγχᾶν, non βραγχιᾶν, Attice dici præcipiunt Mœris p. 94, Gramm. in Osanni Append. ad Philem. p. 296, et, qui similia verba comparat, Photius Lex. p. 223, 19; 657, 7. Quibus Piersonus non debebat ambiguum opponere locum Etym. M. p. 188, 9, ubi non de terminatione, sed de prima verbi syllaba agitur: Βάραγχος, Ἱππῶναξ μάλιστα, πλεονασμῷ τοῦ ἄλφα· οἱ γὰρ ἄλλοι βράγχος· καὶ βαραγχιᾶν, ἀντὶ τοῦ βραγχιᾶν πολλάκις ἐστὶ παρὰ Ἀττικοῖς. Ἡρωδιανός. Βραγχιᾶν Etym. M. rursus commemorat p. 211, 21; 215, 30. In loco Aristotelis, quem Steph. supra attulit, Lobeck. ad Phynich. p. 80, corrigit βραγχῶντες, quum βραγχῶσι legatur H. A. 8, 21, p. 603, 13, et βραγχᾶν etiam ex Dione Cassio affert 63, 26, p. 1045, 62: ex Porphyrio Sallier. ad Mœridem. Hesychio restituit Pierson., de quo v. s. v. Βράγχω. Aster. Homil. p. 8 Rub.: Βραγχῶσαν καὶ τραχεῖαν φωνήν. Paulus Æg. p. 86, 40, βραγχιῶσιν. Neo-Græci βραγχνιάζω et βραγχνίασμα. G. Dind.]

Βραγχεία, ἡ, Hesychio ἡ περιτράχηλος ἀλγηδών, nimirum Raucedo s. Raucitas. [Rectius βραγχία apud Chœroboscum in cod. Barocc. 50, fol. 164: Βραγχία· ἡ βραγχίασις. Indicavit Cramer. G. Dindorf.]

Βράγχη, ἡ, est πάθος περὶ τὰς ὗς γινόμενον, estque μέρους τινὸς τοῦ σώματος, quo malo correptis suibus περιτέμνουσι τὰ σεσηπότα τῶν σαρκιδίων, Suid. v. Διάῤῥοια. [Coll. v. Βράγχη et Κραῦρα.] Hesych. id βράγχος vocat. [Sic etiam Aristotel. H. A. loco s. Βράγχος, ὁ, citando coll. Schneider. vol. 3, p. 652.]

[Βραγχήσιος, α, ον, Branchesius. Lycoph. 1379: Τὴν τευχοπλάστιν παρθένον Βραγχησίαν. Ubi schol.: Λέγει δὲ κεραμέως θυγατέρα τὴν Κάειραν, ἀπὸ Βράγχου τοῦ κτίσαντος τὸ ἐν Μιλήτῳ μαντεῖον (de quo v. s. v. Βραγχίδαι). G. Dindorf.]

[Βραγχιάζω, Irraucio, Raucio, Gl. De aoristo ἐβραγχίασεν vide s. v. Βραγχάω. G. Dindorf.] Βραγχιάζεσθαι Hesychio πνίγεσθαι. [Codex Βραγχιάζοισθαι· πνίγεσθαι. Ergo scribendum βραγχιάζοισθε· πνίγεσθε (vel πνίγοισθε). G. Dindorf.]

[Βραγχίασις, ἡ, Raucedo. Chœroboscus s. v. Βραγχεία citatus. G. Dindorf.]

[Βραγχιάω. V. Βραγχάω.]

[Βραγχίδαι, οἱ, Branchidæ, nomen loci Milesii antiquo clari oraculo, et sacerdotum sacra illic administrantium. Herodot. 1, 46: Τῆς Μιλησίης ἐς Βραγχίδας· 1, 157: Ἐς θεὸν ἀνῷσαι τὸν ἐν Βραγχίδῃσι· et 158: Πέμψαντες οἱ Κυμαῖοι ἐς τοὺς Βραγχίδας θεοπρόπους· 5, 36: Ἐκ τοῦ ἱροῦ τοῦ ἐν Βραγχίδῃσι. Ἐς et κατὰ Βραγχίδας Pausanias 1, 16, 3; 5, 7, 5. Idem 7, 5, 4: Ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδαις τῆς Μιλησίων. Strabo 11, p. 518: Τὸ Βραγχιδῶν ἄστυ ἀνελεῖν, οὓς Ξέρξην μὲν ἱδρῦσαι αὐτόθι· 14, p. 634: Τὸ μαντεῖον τοῦ Διδυμέως Ἀπόλλωνος τὸ ἐν Βραγχίδαις ... οἱ δὲ Βραγχίδαι τοὺς θησαυροὺς τοῦ θεοῦ παραδόντες. ... Idem 17, p. 814: Ὥσπερ ἐν Δελφοῖς καὶ Βραγχίδαις, et paullo post, Ἀπόλλωνος τὸ ἐν Βραγχίδαις μαντεῖον ἐκλελοιπότος ἐξ ὅτου τὸ ἱερὸν ὑπὸ τῶν Βραγχιδῶν σεσύλητο. Attuli hæc, ut appareret frustra defendi Βραγχίδαι, nomen loci, feminino genere dictum in codd. Herodoti 1, 92: Τὰ ἐν Βραγχίδῃσι τῇσι Μιλησίων ἀναθήματα, ubi Reiskii correctioni τοῖσι genitivum τῆς, quem commendat Schweigh., præferam, et 2, 159: Πέμψας ἐς Βραγχίδας τὰς Μιλησίων, ubi τοὺς positum in codice Sancroftiano. Perantiquum autem utriusque loci vitium esse ex Philemonis Συμμίκτων fragmento cognoscitur, quod Porphyrius affert Quæst. Homer. c. 8, ubi Philemo narrat Alexandrum grammaticum Cotyaensem priore in loco τῆς Μιλησίων (sc. γῆς) correxisse, cui se esse assensum donec in alterum locum incidisset. Jam quum utrumque mutari nimiæ sit audaciæ, probabilius sibi videri τὰς Βραγχίδας Ionico more dici quemadmodum τὴν λίθον et τὴν Μαραθῶνα. Quam ineptissimam esse patet vulgatæ scripturæ defensionem. Dativus singularis, ὁ ἐν Βραγχίδῃ θεός, in libris quibusdam Stobæi Floril. 31, 17, in fragm. Iamblichi, male legitur pro Βραγχίδαις, quod monuit Wesseling. Nomen autem Branchidæ habent a Brancho, de quo Strabo 9, p. 421. Τοῦ δὲ Μαχαιρέως ἀπόγονόν φασι Βράγχον τὸν προστατήσαντα τοῦ ἐν Διδύμοις ἱεροῦ. Quint. Sm. 1, 283: Βράγχου τ' ἄγκεα μακρὰ καὶ ἠϊόεντα Πάνορμον. Callimachi carmen Βράγχον memorat Hephæstio p 53, ubi codd. nonnulli βάκχον. G. Dindorf.]

Βραγχιοειδής, ὁ, ἡ, Branchiis similis. [Aristot. H. A. 4, 2, p. 526, 20, 21, ubi libri inter βραγχιοειδῆ, βραγχοειδῆ et βραγχιαδῆ variant. In βραγχοειδῆ consentiunt De part. an. 4, 8, p. 684, 20. || Ibidem p. 526, 26: Τὰ βραγχιώδη, ubi duo libri βράγχια δή. G. Dindorf.]

[Βράγχιον, τό.] Βράγχια, Branchiæ, quibus pisces spirant, Bud., quæ et illis sunt loco pulmonis datæ, ut scribit Aristot. De respir. 378, [c. 2, p. 471 Bekk. Adde H. A. 2, 13]. Apud Theocr. [11, 54]: Ὤμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα. [Strabo 17, p. 826 ab Hemst. citatus: Βδέλλας... κατατετρημένα ἐχούσας τὰ βράγχια, δι' ὧν ἀναπνέουσι, et Clemens Alex. p. 848, 25: Ἐμπνεῖται μόνον ὡς τὰ ἔνυδρα κατὰ τὴν τῶν βραγχίων διαστολήν. Apud Strabonem vitioso accentu βραγχία (libri nonnulli βραγχεῖα) editur, ut in libris pluribus Aristotelis et apud Athen. 7, p. 277, E; 298, B. G. Dindorf.] || Apud Aristot. et pro Faucibus porci, Bud. [Hoc ex loco Aristotelis eo, quem s. v. Βράγχος afferam, male intellecto effictum videtur, ubi Βράγχια i. q. Βρόγχια, de quo v. s. v. Βρόγχια. G. Dindorf.] Qui et βραγχίων πνεύμονος στενουμένων, ap. Plut. interpr. Intestinis pulmonis fistulis coarctatis. [Sequentia ex indice.] || Βραγχίον, Hesychio τῆς καταφράκτου νεὼς τὸ κύτος. Habes proparoxytonon βράγχιον apud Theophr., quem in Κατακρεμάννυμι attuli, una cum Plinii interpret., sed id suspectum. [In loco illic allato nihil de branchiis: sed in fragmento Theophrasti De piscibus (12 apud Schneid.) aliquoties τὰ βράγχια memorantur. Ceterum notandum raro singularem numerum usurpari. Ælian. N. A. 16, 12 ab Schneid. indicatus: Τὸ δὲ πτέρωμα βραγχίου ἑκατέρου. Nihili est adjectivum βράγχιος, quod nonnulli finxerunt ex versu Arionis in hymno ab Æliano allato, N. A. 12, 45: Βράγχιοι περὶ δὲ σὲ πλωτοὶ θῆρες χορεύουσιν ἐν κύκλῳ, ubi Hermannus βραγχίοις correxit ad Aristot. Poet. p. 235. G. Dindorf.]

[Βράγχιος, α, ον, Branchius. Hymn. Orph. 33, 7 inter epitheta Apollinis: Βράγχιε καὶ Διδυμεῦ· ubi Ruhnk.: «Βράγχιος Apollo dictus est a Brancho amasio. Vid. Varron. ap. Lactant. ad Stat. Theb. 8, 198. Conon. Narrat. 33, 34, et Gesner. Comment. Gotting. vol. 4, p. 121.» || Βράγχιος lectio vitiosa. V. Βράγχιον. G. Dindorf.]

Βραγχίς. Βραγχίδες, Branchilæ, Raucæ, VV. LL. [Fortasse ex βραγχίσι fictum, quod pro Βραγχίδῃσι legitur in veteribus editt. Porphyrii Quæst. Hom. c. 8; et βραγχίδι pro βραγχίδαις Trincavell. in Stobæi Florileg. 81, 17. G. Dindorf.]

[Βραγχιώδης. V. Βραγχιοειδής.]

[Βραγχοειδής. V. Βραγχιοειδής.]

Βράγχος, ὁ, vel τὸ, Raucedo, Raucitas, quod faucibus accidat. Aristot. Probl.: Βράγχοις ἁλίσκονται. At Alex. Aphr. Probl. 1: Τοῖς ἡβάσκουσι παιδίοις γίνεται ἡ τῆς φωνῆς τραχύτης, ὃ προσαγορεύεται βράγχει τραγᾶν. Hesychius esse dicit suis νόσημά τι τῶν ἐν τῷ σώματι γιγνομένων [sequitur τὸν πρόγχον. Pricæus τῶν ἐν τῷ στόματι καὶ τῷ βρόγχῳ γινομένων. Fungerus στόματι ... κατὰ τὸν βρόγχον], ὅταν ὗς μάλιστα διαφθείρηται, quod βράγχην appellat Suidas. [Ambiguum genus est in loco Thucyd. 2, 49: Πταρμὸς καὶ βράγχος ἐπεγίγνετο, ubi schol.: Βράγχος, νόσημά τι περὶ τὸν βρόγχον, ὃ τὰς σῦς μάλιστα διαφθείρει. Aristotel. Hist. An. 8, 21: Αἱ μὲν ὕες νοσήμασι μὲν κάμνουσι τρισίν, ὧν ἓν μὲν καλεῖται βράγχος, ἐν ᾧ μάλιστα τὰ περὶ τὰ βράγχια καὶ τὰς σιαγόνας φλεγμαίνει, ubi βράγχια pro βρόγχια aut ab Aristotele dictum aut, quæ Sylburgii sententia est, ab librariis scriptum. Βράγχος et βρόγχος confusa vide s. v. Βρόγχος. G. Dindorf.]

[Βράγχος, ὁ, Branchus, n. pr. V. Βραγχίδαι, Βράγχιος.]

[Βράγχος, τὸ, Branchia, i. q. βράγχιον. Oppian. Hal. 1, 160, a Wakef. indicatus: Ὅσσοι γε βράγχη, στόματος πτύχας, ἀμφὶς ἔχουσιν. Etym. M. p. 215,

28 : Ἐπὶ τῶν ἰχθύων, τὰ βράγχη ἔχοντα. G. Dindorf.]

[Βραγχὸς, ἡ, ὸν, Raucus. Agathias in Anthol. Pal. 11, 382 : Καὶ περὶ λαυκανίην βραγχὰ λαρυγγιόων. Paulus Silent. ibid. 6, 54 : Βραγχὸν τετριγυῖα λύρας ἀπεκόμπασε χορδά. Indicavit Schneid. In altero loco Suidæ editt. veteres βρόχον vel βρόγχον s. v. Ἀπεκόμπασε.]

[Βραγχυλλίδης, ὁ, Branchyllides, nomen Bœotarchi apud Pausan. 9, 13, 7. Nisi Βραχυλλίδης scribendum. Sic Βράχυλλος et Βραγχύλος permutata v. s. v. Βράχυλλος. G. Dindorf.]

Βράγχω, Laqueis irretitus captusque hæreo. Hesych. enim βράγχοντος exp. βρόχοις ἁλόντος. [Codex ἀλλόντος. Recte, ut videtur, Pierson. ad Mœr. p. 95, Βραγχῶντος· βράγχοις ἁλόντος.]

Βραγχώδης, ὁ, ἡ, Raucus. Et φωνὴ βραγχώδης, Alex. Aphr. [Aristot. De part. anim. 4, 8. Kall. Hippocr. p. 352, 51; 839, D : Βραγχώδεες φωναί. Βραγχωδέστατα autem ὕδατα p. 293, 45 sunt aquæ quæ maxime raucos faciunt et raucitatem excitant. Βραγχώδης κυναγχικὸς, Angina cum raucitate laborans p. 1211, H, ubi tamen Mss. regia βραγμώδης legunt, hoc est strepitum et sonum edens.... Βραγχώδεες, anginosi, p. 1017, C, ubi tamen βραχυμογέες habent Mss. Hæc ex Foes. Galen. vol. 8, p. 699, A, B. Hemst. Pollux 2, 117; Rufus Eph. p. 184; Antyllus p. 334; Paulus Ægin. p. 85, 24; Theoph. Nonn. vol. 1, p. 392. G. D.]

Βραδάμανθυς, Æolico pleonasmo pro Ῥαδάμανθυς.

[Βραδανίζω, Æol. pro Ῥαδανίζω, quod vide.]

Βραδεῖα, Tarda : ex mascul. βραδύς. Significat etiam Tarditas, si VV. LL. credimus. [Hoc falsum.]

[Βραδεύω, Cunctor. Georg. Cedrenus vol. 1, p. 404, D : Βραδεύσαντος ἀνελθεῖν. G. Dindorf.]

[Βραδέως. V. Βραδύς.]

[Βράδινος Æol. pro Ῥαδινὸς, quod vide.]

[Βραδίνω. V. Βραδύνω.]

[Βρᾴδιον. V. Ῥᾴδιον.]

[Βραδιώτερος. V. Βραδύς.]

[Βράδιστος. V. Βραδύς.]

[Βραδίων. V. Βραδύς.]

Βράδος, τὸ, Tarditas, ut dicitur τάχος. Xen. Ἱπ. [11, 12] : Μήτε τῷ ἄγαν τάχει, μήτε τῷ ἄγαν βράδει. [Hesych. : Παρέλκυσις· βράδος, βραδυτής. Wakef.]

[Βραδυβάμων, ὁ, ἡ, Tarde ingrediens. Aristot. Physiogn. p. 153. Kall. P. 813 ed. Bekk. De quo loco vid. Struvius in Schneideri Supplem. p. 52.]

[Βραδυβουλία, ἡ, Consilii tarditas. Philo vol. 2, p. 662. G. Dindorf.]

[Βραδυγαμέω, Sero matrimonium ineo. Hephæstio Apotelesm. in Camerar. Excerpt. p. 17, a Kallio indicatus : Ἀκαταστατήσει πρὸς γυναῖκα καὶ βραδυγαμήσει.]

[Βραδύγαμος, ὁ, ἡ, Sero matrimonium iniens. Procli Paraphr. p. 256. Schneid.]

[Βραδυγενὴς, ὁ, ἡ, Sero s. multo post natus. Quod Lycophr. v. 1272 dicit ὀψιτέκνοις, Schol. reddunt βραδυγενέσι. G. Dindorf.]

[Βραδύγλωσσος, ὁ, ἡ, Cujus lingua tarda est, Tardiloquus, Seneca. Et τὸ βραδύγλωσσον, Tarditas loquendi, Linguæ debilitas, Cic. [Vita Euthymii in Anal. Benedictin. p. 97 : Ὡς ἄπειρος τῶν θείων λογίων καὶ βραδύγλωσσος. Scriptorem Philopatridis c. 13, vol. 3, p. 598 indicat Scott. : Ὡς ὁ βραδύγλωσσος ἀπεγράψατο. G. Dindorf.]

[Exod. 4, 10, Moyses de se : Βραδύγλωσσος ἐγώ εἰμι· cf. Orig. Cat. in Psalm. t. 1, p. 845, A. Hase.]

[Βραδυγνώμων, ὁ, ἡ, Qui tarda mente est. Adamant. Physiognom. p. 425. Wakef.]

[Βραδύγουνος, ὁ, ἡ, Joann. Gaz. M. Tab. 2, 29. Cramer.]

Βραδυδινὴς, ὁ, ἡ, Qui tardo vortice circumagitur; Tardus ad motum, e Nonno. [Paraphr. Joann. p. 251, 8 : Βραδυδινέϊ μύθῳ. Dion. 37, 482 : Βαθυήνεος ἐγγύθι δίφρου, ubi Græfius recte βραδυδινέος. G. Dind.]

[Βραδυήκοος, ὁ, ἡ, Qui tarde audit. Etym. M. p. 430, 28. Schneid.]

[Βραδυθάνατος, ὁ, ἡ, Tarde moriens. Sic δυσθάνατος interpretatur Galenus vol. 8, p. 738. G. Dind.]

Βραδύκαρπος, ὁ, ἡ, Tardos s. Seros reddens fructus. [Theophrast. C. P. 5, 17, 6 : Ὀλιγόκαρπα καὶ βραδύκαρπα. G. Dindorf.]

[Βραδυκινησία, ἡ, Tarda motio. Aristid. Quintil. p. 81. Wakef.]

[Βραδυκίνητος, ὁ, ἡ, Qui tarde movetur. Galen. vol. 5, p. 121 : Ὦ φαῦλα καὶ μικρὰ καὶ βραδυκίνητα καὶ δυσκίνητα τὰ τρία τῆς ψυχῆς μόρια. Manuel Bryennius Harmon. p. 367 : Τοῖς μὲν βραδυκινήτοις τῶν πλανωμένων αἱ μείζους χορδαὶ ἀποδίδονται, τοῖς δὲ ταχυκινήτοις τοὔμπαλιν αἱ ἐλάττους. Schol. Oppian. Hal. 2, 59 : Πᾶν ζῶον πολύσαρκον καὶ βρ. ὑπάρχον. Polemon. Physiogn. p. 203; Adamant. p. 332, 442 indicat Kall., schol. Theocriti 16, 93 Scott. G. Dind.]

[Βράδυλλις, ὁ, Bradyllis, carbonarius, dux Illyriorum. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 530, 36. G. D.]

[Βραδυλογία, ἡ, Tardiloquentia. Pollux 2, 121. Ancl.]

[Βραδυλόγος, ὁ, ἡ, Tardiloquus. Schol. Ven. Il. Γ, 155 : Βραδυλόγοι γάρ εἰσιν οἱ γέροντες. Bast.]

[Βραδυμαθία, ἡ, Sera eruditio, Sera disciplina. Zonaras v. Ὀψιμαθὴς, ubi male βραδυμάθεια. G. D.]

[Βραδυμαθὴς, ὁ, ἡ, Sero doctus, ex Hesychio s. v. Ὀψιμαθὴς citat Wakef.]

Βραδύνοια, ἡ, Tarditas mentis, s. ingenii : opp. τῇ ἀγχινοίᾳ a Diog. L. 353 [7, 93].

Βραδύνοος, seu Βραδύνους, ὁ, Qui tarda est mente, tardo ingenio : cui opp. ἀγχίνους, ut paulo ante dictum est. [Cyrill. in Joann. 5, 2, p. 487 : Νωθὴς καὶ βραδύνους ὁ Φαρισαῖος. Suicer. Aster. Homil. 1 in Psalm. 5, p. 9, B : Ἵνα μὴ ὡς ὀλίγωρος ἢ βραδύνους νομισθῇ. G. Dindorf.]

[Greg. Nyss. t. 1, p. 470, D : Διεμέμφετο αὐτῶν τὸ βραδύνουν καὶ περὶ τὴν σύνεσιν ἄτοπον. Hase.]

Βραδύνω, Tardo, Cunctor. Philostr. Ep. : Ἐν οὐ μέλλουσι μέλλων καὶ βραδύνων ἐπ' ἀπιοῦσι. Herodian. 2, [1, 16], cum ἐπὶ, et cum πρὸς, sed diversa ratione : Ἐθαύμαζον ἐπ' ἐμοὶ Κόμμοδον βραδύνοντα· 3, [7, 10] : Ὁ δὲ πατὴρ ἐπὶ πολὺ νοσῶν καὶ πρὸς τὸν θάνατον βραδύνων. [Soph. Œd. Col. 1628 : Τἀπὸ σοῦ βραδύνεται. El. 1501 : Ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται. Æschyl. Sept. c. Th. 623 : Χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ. Præteritum ἐβεβραδύκει Lucian. Lapith. c. 20. Schneid. Appian. Civil. 2, 47 : Βραδύνει (trahitur) δ' ὁ πόλεμος οὐ δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ διὰ τοὺς πολεμίους ὑποφεύγοντας ἡμᾶς. Ibid. c. 153 : Βραδυνόντων αὐτῷ τῶν ἱερῶν δυσχεράνας. Philostr. p. 770 ab Valcken. cit. : Μῶν ἐπῄσθου τι τῆς ἀνὰ τὸν κῆπον εὐωδίας, ἢ βραδύνει σοι τοῦτο; Glossa cod. Dorvill. ad Aristoph. Plut. 766 : Μέλλε) βράδινε, ut mos est scribendi recentiorum Græcorum, observante Hemst.]

Βραδυπειθὴς, ὁ, ἡ, Qui tarde, ideoque ægre, sibi persuaderi sinit, Tarde ægreque parens. E Nonno et βραδυπειθὴς φωνὴ affertur pro Vox quæ tarde auditur, qua scil. aliquis βραδέως πείθεται et persuadetur. [Agathias in Anth. Pal. 5, 287 : Ἐγὼ δέ τις ὡς βραδυπειθὴς ὄμματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μόνον. Schneid. In Nonni loco, quem affert Stephanus, Paraphr. Joann. p. 59, 2, recte scriptum βραδυπευθέϊ φωνῇ. Sed idem Dion. 4, 313 : Ἑσπόμενοι δὲ ἀνέρες ἀπλάγκτοιο βοὸς βραδυπειθέϊ χηλῇ. G. Dindorf.]

Βραδυπεπτέω, Tarde coquo; et peculiariter Tarde concoquo cibum in ventriculo : Diosc. 5, 49, de vino absinthite, χρήσιμος βραδυπεπτοῦσι : tardam enim concoctionem accelerare putatur. [Antyllus in Matth. Collectione p. 87 : Τῶν ἀτροφούντων καὶ βραδυπεπτούντων. Paulus Ægin. 7, p. 270, 7 : Τοῖς βραδυπεπτοῦσιν. G. Dindorf.]

[Βραδυπευθὴς, ὁ, ἡ, Qui tarde auditur. Vide Nonni locum s. v. Βραδυπειθὴς indicatum.]

Βραδυπεψία, ἡ, Tarda concoctio, i. e. Imbecilla et imperfecta cibi concoctio : symptoma laborantis ventriculi, et nonnisi tarde alimentum concoquentis. Causa est nativi caloris imbecillitas, propter quam ventriculus vel non probe cibum undique amplectitur, vel non usque ad consummatam concoctionem, vel quod ambo hæc simul incidant. Gal. De sympt. causis 3 βραδυπεψίαν dicit esse Speciem quandam depravatæ concoctionis; sed ibi Depravatam intelligit non Quæ vitium a natura alienum cibis invehit; sed multo generaliori signif. Quæ a perfecta concoctione quovis modo descivit.

[Astrol. Camerar. p. 43, 1: Ἔσται ἡ καταρχὴ τῆς νόσου ἀπὸ βραδυπεψίας καὶ ὠμότητος περὶ τὴν κοιλίαν· et ib. p. 45, 4: Ἀπὸ ἐμέτου καὶ χολέρας, ἢ βραδυπεψίας. Hase.]

[Βραδύπιστος, ὁ, ἡ, Tarde credens. Philo Carpas. in Cant. Cantic. 204. Boisson.]

[Βραδυπλοέω.] Βραδυπλέω [vox nihili], Tarde aut Vix navigo, ut vento contrario, VV. LL. sed scrib. potius Βραδυπλοῶ. [Artemidor. 4, 30, p. 344, ἐβραδυπλόησεν. Grammat. in Bekk. Anecd. p. 225, 15: Βραδυπλοήσας· δυσκόλως ἐκπλεύσας ἢ παρὰ καιρόν. Schneid. Lucas Actor. 27, 7: Ἐν ἱκαναῖς δὲ ἡμέραις βραδυπλοοῦντες.]

[Βραδύπλοια, ἡ, Tarda navigatio. Constant. Man. Chron. p. 68 et 83, A. Boisson.]

[Βραδύπνοος, ὁ, ἡ, Spiritum ægre trahens. Aretæus p. 47, E. Angl.]

Βραδυπορέω, Lente incedo, Tardo passu progredior. [Plutarch. Moral. p. 907, F: Διὰ τὸ βραδυπορεῖν τὸν ἥλιον. Scott. Oribasius p. 125 ed. Mai.: Ὥσπερ γὰρ τὰ ζῶα χελῶναι, οὕτως καὶ τὰ μηχανήματα αὐτοῖς ὡμοιωμένα βραδυπορεῖ. Nicephorus Basilac. in Rhetor. vol. 1, p. 523, 23: Κἂν μετὰ τὴν ὀπώραν βραδυπορήσῃ, ἀργυρίων ἐπριάμην τὸ μῆλον. G. Dind.]

Βραδύπορος, ὁ, ἡ, Tarde s. Lente pertransiens: quod ad πείρω potius pertinet quam ad πόρος. E Gal. Gl. 1, [vol. 8, p. 78], Βραδύπορα ἐδέσματα, Edulia quæ lente digeruntur et distribuuntur: quibus opposita dicuntur ὀξύπορα. [Frequens in medicorum libris. Hippocr. p. 389, 39; 394, 42, et, ubi βραδυπορώτερα, 403, 54, indicat Scott. Galenus vol. 6, p. 58: Ἀτέραμνά τε καὶ βραδύπορα. Rufus p. 180; Philagrius in Matth. Med. p. 60, 65; Paulus Ægin. p. 13, 38: Ὕδατα βραδύπορά τε καὶ ἀτέραμνα. Ibid. p. 24, 40; 25, 3. G. Dind. Plutarch. Moral. p. 626, A: Γέροντας βραδύπορον καὶ σκληρὰν ἔχοντας τὴν ὄρασιν· 941, B: Βραδύπορον γὰρ εἶναι καὶ πηλῶδες ὑπὸ πλήθους ῥευμάτων τὸ πέλαγος. Angl. Constant. Man. Chron. p. 130, B: Χρώμενος ἱματισμοῖς σχολίοις βραδυπόροις. Boisson. Βραδύποος et βραχύπορος permutata v. s. v. Βραχύπορος.]

Βραδύπους, ποδος, ὁ, ἡ, Tardipes, Catullo; Tardigradus, Ciceroni, i. e. Tardo et lento pede progrediens [Antiphil. in Anth. Pal. 9, 310; Secundus ibid. 301]: ut βραδύπους βουλὴ in Epigr. [Luciani in Anth. Pal. 10, 37.] Affertur et βραδύπουν σπεύσω ex Eur. pro Tardum accelerabo pedem. Sed ibi substantivum aliquod desideratur, ut πόδα, βάσιν, ἤλυσιν, aut aliud simile. [Hoc ipsum apud Eurip. legitur Hec. 66: Βραδύπουν ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα. Tzetz. Chil. 9, 911: Νωθρὸν βραδυποδώτατον ἁπάντων ἀνδραπόδων. G. Dindorf.]

[Βραδύπωλος, ὁ, ἡ, Tardos equos habens. Tzetz. Chil. 13, Hist. 460: Τὸν παρ' Ὁμήρῳ κλυτόπωλον νῦν ἐπέγνων βραδυπωλότατον. Angl.]

[Βραδυρευστέω, Tarde resolvor. Joann. Monach. De pœnit. p. 117, B: Διὰ τὸ πάντας ἀκορέστως ἔχειν πρὸς τὰς συνουσίας καὶ τοὺς εὐνούχους βραδυρευστεῖν, τούτου ἕνεκα τούτοις ἀδεῶς συμφύρονται. Hase.]

Βραδύς, εῖα, ύ, Tardus, quod opp. Celeri, Od. Θ, [330]: Κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν· [104]: Βραδέες δέ τοι ἵπποι. Plato Apolog. [p. 39, B]: Βραδὺς ὢν καὶ πρεσβύτης. Apud Xenoph. [Cyneg. 5, 17,] ποδωκέστατοι et βραδύτατοι contr. Item Βραδὺς, Tardus, i. e. Segnis: cui opp. ὀξύς. Thuc. 8: Διάφοροι γὰρ πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς. Et τὸ βραδὺ pro Segnitie ap. Eund. 1, [84]: Καὶ τὸ βραδὺ καὶ μέλλον, ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, Segnitiem et cunctationem. [In indice: « Τὸ βραδὺ subst. interdum pro ἡ βραδυτὴς, Tarditas, Cunctatio, Mora, Thuc. Plato De LL. » Βραδὺς cum infinitivo, Eurip. apud Aristoph. Ran. 1427: Μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν βραδὺς φανεῖται, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχύς.] || Item, Tardus ingenio. Suid. ex Aristoph. [Nub. 129: Πῶς οὖν γέρων ὢν κἀπιλήσμων καὶ βραδὺς λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι; Plato Phædr. p. 239, A, ab Schæf. citatus: Ἥττων δὲ ἀμαθὴς σοφοῦ, ... βραδὺς ἀγχίνου. Dio Cass. p. 47, 70: Φύσει βραδὺς πρὸς τὰ πολιτικά. || Βραδὺς de tempore dictum, Serus. Thuc. 7, 43: Αὐτοὶ μὲν εὐθὺς ἐχώρουν ἐς τὸ πρόσθεν, ὅπως ... μὴ βρα-

A δεῖς γένωνται. Sophocl. Trach. 395: Σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολών· Ajac. 738: Βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων ἔπεμψεν, ἢ 'φάνην ἐγὼ βραδύς. Philostr. p. 765 indicat Valck.: Βραδεῖα ἡ κατάληψις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ὡς ἐν νυκτὶ εἶναι. || Βραδὺ, adverbialiter, Sero. Heliod. 2, 29, p. 94 ab Valcken. indicatus: Ὀψὲ δέ ποτε καὶ βραδὺ τῆς ἡλικίας ... θυγατρίου πατὴρ ἀνηγορεύθην, quemadmodum etiam βραδέως cum genit. dicitur. G. Dind.] || Βραδύτερος, Βραδύτατος, vide Βραδέως. || Βραδέως Tarde, Sero. Item Segniter, Cunctanter, μελλητικῶς, Hesych. Βουλεύεσθαι βραδέως, [Isocr. II. Δημόν. 4,] Bud. interpr. Lente et remisse, Aristot. Ethic. 6: Καί φασι πράττειν μὲν δεῖν ταχὺ, βουλεύεσθαι δὲ βραδέως. Thuc. [1, 78]: Βουλεύεσθε οὖν βραδέως, ὡς οὐ περὶ βραχέων· quod Gall. dicitur *pensez-y à loisir.* [Βραδέως τῆς ἡμέρας, Sero die, Diogen. L. 2, 139. Wakef.] Compar. βραδύτερον [et βραδυτέρως apud Æneam, Poliorcet. p. 1677, 2. Scott.], Superl. βραδύτατα, sicut a nom. sunt βραδύτερος et βραδύτατος, ut βραδύτερον ἕλκειν, ap. Plat. Ep. 7, Lentius trahere; sed additur
B βράδιον, licet τοῦ βραδίων non itidem exemplum afferatur, ex Hesiodo [Ἔργ. 526], βράδιον δὲ φαείνει· et ex Alex. Aphr. Βράδιον πολιοῦνται. Plut. [V. Fabii c. 12]: Τάχιον μὲν, ἢ ἐγὼ προσεδόκων, βράδιον δ', ἢ αὐτὸς ἔσπευδε Μινούκιος. Quidam tamen ap. Lucian. [Solœc. c. 7, vol. 3, p. 573, ubi vid. Gesner.] reprehendens eum, qui hoc βράδιον usus erat, dixit: Οὐκ ἔστιν ὅμοιον τῷ τάχιον. Et Βράσσων, ονος, Il. K, [226,] pro βραδίων, vel secundum alios, βραχίων, et ex alterutro factum. Habes tamen et aliam exp. ap. Hesych. et Eust. hujus βράσσων. || Βράδιστος, Tardissimus, irregul. superl. e βραδὺς, pro βραδύτατος. Poetæ pro eodem et βάρδιστος dicunt metri causa trajectis litteris: Il. Ψ, [310]: Ἵπποι βάρδιστοι θείειν. Est autem metathesis in hoc βάρδιστος: ad quam tamen recurrendum non fuerit, si cum Etym. [p. 210, 41,] βραδὺς a βαρὺς derivari dicamus. [De comparativo Phrynich. p. 101 Lob.: Βράδιον· καὶ τοῦτο Ἡσίοδος μὲν λέγει ..., Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δόκιμοι βραδύτερον. Similiter præcipiunt, præter Lucianum,
C Mœris p. 93; Herodian. p. 436 Piers.; Thomas M. p. 171, non refutandi Plutarchi, Josephi similiumque exemplis scriptorum, qui etiam τάχιον pro θᾶττον dicere assolent. Βαρδύτερος metri caussa Theocrit. 29, 30: Κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν, ubi plures libri βραδύτεροι. Βράδιον autem Hesiodus correpto iota dixit more epico: producto Lucillius in Anth. Pal. 11, 84: Οὔτε τάχιον ἐμοῦ τις ... ἔπιπτεν οὔτε βράδιον ὅλοις ἔδραμε τὸ στάδιον. Babrias in Collect. De Furia fab. 365 (p. 21 Tyrwh.): Τὸ μὲν βράδιον τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει. Comparativum βραδιότερος ex Maneth. 2, 407 annotavit Schneid.: Ἑσπέριοι δὲ βραδιότερον προϊοῦσι χρόνοισιν, ubi Wakef. βραδιότεροι, male. || Grammaticorum commenta de superl. Βράσσων, quod alii a Βραχὺς ductum ἐλάσσων interpretabantur, alii a βράσσειν derivabant, in scholiis ad Il. K, 226, sunt exposita, et ab Apoll. Soph., Hesychio, Etym. M. Præterea Hesychius: Βράσσον (codex βρασσόν)· βραδύτερον, ἀσθενέστερον· ἢ ἑτεροκλινές, ἐπὶ τροχοῦ· ἔνιοι, Βράσσονας, ταπεινοτέρας. Male scribitur Βρᾶσσον. Vide
D Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 37, 5. Æolica fortasse forma est apud Hesych.: Βρόσσονος (codex βρόσσομος)· βραχυτέρου. || Superlativus Βράδιστος memoratur in Etym. M. p. 234, 51. Hunc Aristophanis loco ex Lemniis apud Ammon. p. 138 inferebat Brunckius: Ἐνταῦθ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατὴρ Θόας, βράδιστος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν. Libri βραδύτερος: unde alii βραδύτατος, cui Brunckianum βράδιστος præstat, modo utriusque versus numeri tragici conserventur, quod neglexit Brunckius, quum ποθ' post ἐτυράννευεν insereret versus sustentandi caussa, qui alia correctione opus habet. Fort. ἐνταῦθα δ' ἐτυράννευεν. Altera forma Βάρδιστος etiam Theocrit. 15, 104 utitur, Βάρδισται μακάρων, quem locum Gregor. Cor. affert p. 337. G Dindorf.]

[Βραδυσιτέω, Tarde s. sero cibum sumo. Alex. Trall. 7, p. 343: Τὸ μὴ βραδυσιτεῖν, ἀλλὰ περὶ ὥραν τρίτην ἢ τετάρτην ἄρτον ... λαμβάνειν. Scap. Ox. Theophanes Nonn. c. 36, vol. 1, p. 154: Ἡνίκα συμβῇ βραδυσιτεῖν ἢ ὀλιγοσιτεῖν. Weigel.]

[Βραδυσιτία, ἡ, Tarda cibi sumtio. Alexander Trall. 1, p. 86. Hemst. 9, p. 537. Weigel. Paulus Ægin. p. 63, 44; 65, 6; 103, 21. G. Dindorf.]

Βραδυσκελὴς, ὁ, ἡ, Tardis cruribus incedens, Tardigradus. In Epigr. [Philippi in Anth. Pal. 6, 101,] βραδυσκελὴς Ἥφαιστος, qui a Catullo Tardipes dicitur: quod Tardipes ad verbum respondet τῷ βραδύπους. In VV. LL. habetur et Βραδύσκελος, sed sine Auctore et exemplo. [Βραδύσκελος in VV. LL. fortasse ex genitivo plurali fictum est, cujus exemplum præbet Proverb. metr. 930 : Ὤρουσεν ἵππος ἐκ βραδυσκελῶν ὄνων. G. Dindorf.]

[Βραδυσμὸς, ὁ, Cunctatio. Theod. Prodr. Rhod. 1, 133, 1. Boisson.]

[Βραδυστομέω, Impedite loquor, Difficulter loquor. Cyrill. Alex. Præf. in Jonam p. 366 : Βραδυστομεῖ ὁ Μωϋσῆς. Suicer.]

[Βραδύτατος. Βραδύτερος. Βραδυτέρως. V. Βραδύς.]

Βραδυτὴς, ῆτος, ἡ, Tarditas. Item, Segnities. Il. Τ, [411] : Ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε. Herodian. 3, [4, 15] : Μελλήσεως καὶ βραδυτῆτος δοὺς δίκας. [Sophocl. Antig. 932 : Κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ. Alia exempla vid. apud Boisson. ad Philostr. p. 336, quem Schæf. indicat. Pausan. 3, 5, 6 : Τὴν βραδυτῆτα αὐτοῦ τὴν ἐς Βοιωτίαν. Plurali Βραδυτῆτες utitur Isocrates p. 70, A : Τοιαῦται βραδυτῆτες ἐν ταῖς πράξεσι ταῖς βασιλέως ἔνεισιν. || Tarditas ingenii. Dio Cassius p. 7, 97 : Τὸ μὲν βέβαιον ἐκ βραδυτῆτος, τὸ δ' ὀξύρροπον ἐκ τάχους διανοίας ὑπάρχει. Theophr. Char. 14 : Ἔστι δὲ ἡ ἀναισθησία βραδυτὴς ψυχῆς ἐν λόγοις καὶ πράξεσιν. In codd. interdum παροξυτόνως scribitur βραδύτης, ut βραδύτητος apud Polyb. 10, 32, 12, βραδύτης apud Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 40, 7, contra ipsius Herodiani regulam quam vid. ap. Arcad. p. 28, 9, coll. Etym. M. p. 103, 2. G. Dindorf.]

[Βραδυτοκέω, Tarde pario. Joann. Chrys. Hom. 129, vol. 5, p. 834 Savil. : Βραδυτοκοῦσαν γὰρ τὴν Ἐλισάβετ ἐσόβει, ἐσκίρτα. Seager.]

Βραδυτόκος, ὁ, ἡ, Tarde s. Sero pariens, Partu tardus. [Aristot. Probl. p. 891, 27 a Kallio citatus.]

[Βραδυφαγέω, Tarde edo. Antiochi Homil. 7 apud Coteler. in Patr. Apost. vol. 1, p. 322 : Νηστεία οὖν ἐστιν οὐ μόνον τὸ βραδυφαγῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὸ βραχυφαγῆσαι. Kall.]

[Βραδύφωνος, ὁ, ἡ, Qui tarda voce est. Theodor. Prodr. Ep. 11. Bast.]

[Βραδυχρόνιος, ὁ, ἡ, Tardus, Serus. Schol. min. Hom. Il. Β, 325, ubi ὄψιμον. Scott.]

Βράδων, Hesychio ἀδύνατος, Impotens. [|| Βράδων i. q. Βεμβρὰς, lectio corrupta. V. Βεμβράς.]

Βράζω, item Βράσσω, Ferveo, Bullio. Hesych. [et Etym. M. p. 211, 29] enim βράσσω exp. ζέω. [Callias de rebus Siculis apud Macrob. Saturn. 5, 19 : Τὰς δὲ ἀναφορὰς (οἱ κρατῆρες) τῶν πομφολύγων παραπλησίας βραζούσαις ἔχουσιν. Hemst. De vino fermentato, οἶνος βράζων, Alexandr. Aphrod. p. 282. Schneid. Geopon. 7, 15, 20 : Βράσαντι οἴνῳ. Eustath. Opusc. p. 304, 80 : Ὁ δὲ νεογνὸς οἶνος ὑπεσκίρτα ζέων καὶ βραττόμενος. G. Dindorf.] Sed ἔβρασεν in quodam l., quem Suid. affert, de mari dictum, signif. Æstuando expulit, aut, Vi æstus et agitationis ejecit. [Ex epigr Theodoridæ in Anth. Pal. 6, 222 : Σκολόπενδραν ... πόντος Ἰαπύγων ἔβρασ' ἐπὶ σκοπέλους. Sic Tullius Laurea ibid. 7, 294 : Γρυνέα ... κατέδυσε θάλασσα, ἔβρασε δ' εἰς κροκάλην πρώϊον ἠϊόνα.] Sic et βέβρασται Anthol. [Antipat. Thess. 7, 288] : Ὀστέα δ' αὖτε βέβρασται ψυχρῇ τῇδε παρ' ἠϊόνι. Schol. Nicandr. βράττειν interpr. ταράσσειν. [Ad Alex. 359 : Ὑπὸ αἴθατι μόσχος βράττει ἀνακρούουσα χύσιν μενοεικέα θηλῆς. Etym. M. p. 212, 38 : Βράττω, τὸ ἀμέλγω. Nicander ibid. 25 : Ἡ δὲ ταρασσομένη τὰ μὲν ἔβρασεν (ejicit) ἤλιθα νηδὺς πνεύματα· 137 : Τὰ δ' ἀθρόα νειόθι βράσσαις ἐμματέων ἔτ' ἄπεπτα πύλη μεμιασμένα δόρπα. Wakef.] Sed ap. Apoll. Rh. 2, [323], ὕδωρ βρασσόμενον redditur Effervescens. Bud. βράσσεσθαι interpr. Agitari, Jactari, Concuti, Basil. 333 : Θάλασσαν ἀγρίαν, καὶ βρασσομένην τῷ κλύδωνι· [βρασσομένη θάλασσα Oppian. Hal. 2, 637, et Leonidas in Anthol. Pal. 10, 1. Schæf.] et in h. l. Greg. : Ἔνθα καὶ ἔνθα κακοῖς βρασσόμενον μεγάλοις· ubi eum de vita quasi de pelago loqui admonet. Id. : Βρασσόμενός τε πόθοισι καὶ ἀργαλέαις μελεδῶσι. Et βράσσεσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος, Risu concuti, vel quati; ut : Βρασσόμενος, ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἤλγει τὴν γαστέρα· quod Bud. e Luciano [Eun. c. 12, vol. 2, p. 359] affert. Vide Βρασματώδης γέλως. [Dio Chrysost. vol. 1, p. 667 : Δήμου πρόσωπον ... μήτε γέλωτι σφοδρῷ καὶ ἀκολάστῳ βρασσόμενον μήτε .... Oppian. Hal. 1, 779 : Εὖτε γὰρ ... βράσσηται πάμφυρτος ἀφυσγετὸς ἐξ ἀνέμοιο. Wakef. De irato, Eustath. Opusc. p. 272, 40 : Τὸ δὲ ζέον τοῦ θυμοῦ τοῖς κρίνασιν ἐβράττετο καὶ κατὰ τῆς Πορφυρογεννήτου καὶ τοῦ συμβιοῦντος Καίσαρος. Tafel.] Sciendum est autem pro Ferveo dici potius βράζω. || Βράττειν, Hesychio πληθύνειν, βαρύνειν. Attice etiam dicitur pro βράσσειν. [|| Timæus p. 64 : Βράττειν· ἀνακινεῖν, ὥσπερ οἱ τὸν σῖτον καθαίροντες· ubi Ruhnken.: « Timæus hoc verbum bene explicat. Est enim ei proprie tributa potestas *jactandi*, *quatiendi* vel *cribro excutiendi*. Plato Sophist. p. 152, E : Οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾶν καὶ βράττειν καὶ διακρίνειν. » Hoc sensu Aristophanes apud Polluc. 7, 24 : Πτίσσω, βράττω, μάττω, δεύω, πέττω, καταλῶ. Addæum in Anthol. Pal. 6, 258, indicat Schæf. : Ταύτας ἐφ' ἅλωος, ἐφ' ᾗ πολλὸν ἔβρασεν ἄντλον Κρήθων. Βραστέον ex Geopon. 3, 7, vol. 1, p. 241 : Ζειὰς πτιστέον καὶ βραστέον, affert Wakef. || Βράζειν de ursarum voce dictum annotavit Pollux 5, 88 : Εὗρον μέντοι ἐγὼ ἐπὶ τῶν ἄρκτων βράζειν καὶ βράζουσαι ... παρὰ Ἰώβᾳ. || Hesychius : Βράζειν· τὸ ἡσυχῇ ὀδύρεσθαι. Βράζω et βρυάζω permutata v. s. v. Βρυάζω. G. Dindorf.]

Βράθυ, τὸ, sive Βράθυς. [Genitivus Βράθυος, ut apud Galen. vol. 13, p. 606, et, quem Schneid. indicat, Alexandr. Trall. 7, p. 329; 8, p. 505, et alios. G. D.] Herba quæ Sabina s. Savina dicitur Lat. : Gr. alio nomine Βάραθρον, Βάρον, Βάρυτον, ut est ap. Diosc. 1, 105, et ap. Apul. De nomin. et virtut. herb. Quidam et βόραθρον vocari ajunt. Plin. 24, 11 : Herba Sabina, Brathy appellata a Gr., duorum generum est : altera tamarici similis folio, altera cupresso. Quare quidam Creticam cupressum dixerunt. [Alia attulerunt Hesychii interpretes, apud quem Βραθὺ vitioso accentu.]

[Βραισία, ἡ, Bræsia, Cinyræ e Metharme filia, ap. Apollodor. 3, 14, 4. G. Dindorf.]

[Βραισοὶ, οἱ, Bræsi, ἔθνος Μακεδονίας. Διονύσιος ἐν τρίτῃ Βασσαρικῶν, Stephan. Byz. G. Dindorf.]

[Βράκαι. V. Βράκες.]

[Βράκαλον, τὸ, Hesychio ῥόπαλον, Fustis. [Forma Æolica pro Ῥάκαλον. Schneid. s. v. Ῥάσσω.]

[Βράκανον, τό.] Βράκανα, Hesychio ἄγρια λάχανα, Sylvestria olera. Suidæ ἄγρια καὶ εὐτελῆ λάχανα. [Pherecrates apud Athen. 7, p. 316, E : Ἐνθρύσκοισιν καὶ βρακάνοις καὶ στραβήλοις ζῆν. Lucian. Lexiph. c. 2, vol. 2, p. 322 : Τῶν σκανδίκων καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος. Schneid. Conf. Δυσβράκανος. In Etym. M. p. 291, 45, βάρνακα et δυσβάρνακος.]

Βρακείας, Hesych. dici scribit τραχεῖς τόπους, Loca aspera. [V. Ῥαχία.]

Βρακεῖν, Hesychio συνιέναι, Intelligere : afferenti et mox βρακεῖς [βρακίς codex] pro συνείς. Sed suspectius hoc est.

Βράκες, Hesychio ἀναξυρίδες, Bracæ. [Idem est Βράκαι. Diodor. Sic. 5, 30 : Χρῶνται (Galli) ... χιτῶσι ... καὶ ἀναξυρίσιν, ἃς ἐκεῖνοι βράκας προσαγορεύουσιν· ubi vid. Wesseling. Epiphanius vol. 1, p. 502, D, ab Routhio indicatus : Ἠδέα ὡς εἰπεῖν τὰ ἐξ ἱματίων γεγενημένα, ἃ παρά τισιν ὀθόνια κέκληται, ἢ βράκαι· ubi conf. Petav. p. 255. Hesychius vol. 1, p. 692 : Βαρακάκαι· ἄγιοι (αἴγειοι Leopardus) διφθέραι (codex διαφέραι) παρὰ Κελτοῖς. Eustath. Opusc. p. 287, 72 : Ἡμίονος δὲ ὤχει αὐτὸν ἀπὸ βράκας καὶ πεδίλων νεωτερικῶν. Conf. Βρακίον. G. Dindorf.]

Βράκετον, τὸ, Hesychio δρέπανον κλαδευτήριον, Falx putatoria. [Βράκετρον Hemsterhus. V. Ῥάκετρον.]

[Βρακίον, τὸ, Braca, i. q. ἀναξυρίς. Schol. Aristoph. Vesp. 1082 : Θυλάκους φασὶν εἶναι τὰ παρὰ τοῖς σκέλεσι καὶ τοῖς μηροῖς Περσικά· εἴδη βρακίων παρὰ Πέρσαις· θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους ἀντὶ τοῦ εἰσπηδῶντες εἰς τὰς ἀναξυρίδας. Hesychius : Ἀναξυρίδες· φιμινάλια, βρακία βαρβαρικά. Photius Lex. p. 21, 15, et Suidas : Περι-

σκιλῆ· βραχία, φιμινάλια (codex Photii φημ...). Hesychius : Περισκέλια (codex Περισκε λλ)· βραχία (codex βακχία)· φιμινάλια. G. Dindorf. Bochart. Canaan 1, 42 derivat vocem ab Hebr. ברך *Berec* : Genu. Non desunt, qui Persarum esse vocem contendant, quia ap. Persium (3, 53) legissent : Braccatos Medos. Apud Ovid. vero Trist. l. 5, El. 2 (Eleg. 10, 33 sq.) : Hos quoque, qui geniti Graja creduntur in urbe, Pro patrio cultu Persica bracca tegit. Burton p. 73, qui paulo post addit : Vocabulum quod braccis Persica lingua respondet, est Sarabara ; illud tu vide. Dahler.]

[Βράκος, τό· nam hoc accentu scribendum.] Βρακὸς, Hesychio κάλαμος, ἱμάτιον πολυτελές. [Forma Æolica pro Ῥάκος, quod vide.]

Βραμέομαι, Irascor, Per iram clamo, Mugio ut unda maris, VV. LL. Sed sine ullius auctoris testimonio. [Fort. ex Βριμῶμαι vel Βριμοῦμαι depravatum. G. D.]

Βράμμα, in VV. LL. affertur cum hoc Nicandri Al. [49] testimonio : Χαμελαίης Βλάστην πηγάνιόν τε πίσις ἐνὶ βράμμασι σίμβλων. Sed scr. βάμμασι, e vet. etiam et Ms. Cod. auctoritate.

Βράξαι, Hesychio συλλαβεῖν, δακεῖν, καταπιεῖν. [Vide Βράπτω.]

[Βράπτω.] Βράπτειν Hesychio ἐσθίειν, κρύπτειν, ἀφανίζειν, τῷ στόματι ἕλκειν, ἢ στενάζειν, Edere, Occulere, Ex oculis tollere, Ore trahere, aut Ingemiscere. [Idem : Ἔβραπτεν· ἔκρυπτον, ἔσφυξεν. Ἔβραψεν· ἔκρυψεν, ἔπιεν, κατέφαγεν. Βράψαι· συλλαβεῖν, ἀναλῶσαι, κρύψαι, θηρεῦσαι. Et similiter s. v. Βράξαι. « Ut a μολίσκω formatur βλώσκω, ab ἥμαρτον ἤμβροτον, sic a μάρπτω βάρπτω, et litera transposita βράπτω. » Schneid.]

[Βρασιαὶ, αἱ, Brasiæ, urbs Laconica. Παυσανίας τρίτῳ. Ὁ πολίτης Βρασιάτης, Steph. Byz. Vide Pausan. 3, 21, 7, et 24, 3. Gentile Βρασιᾶται ibid. 4. G. D.]

[Βρᾰσίδας, ὁ, Brasidas, Tellidis filius, dux Lacedæmoniorum in bello Peloponnesiaco : de quo præter alios Thucydides plurimis locis libri 4. Aristophanes Pac. 640 : Αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς φρονοῖ τὰ Βρασίδου, ubi editores neglexerunt Suidæ lectionem Βρασίδα, s. h. v. G. Dindorf.]

[Βρᾰσίλας, ὁ, Brasilas, Cous, ap. Theocr. 7, 11, quod in codicibus quibusdam in Βρασίδας (repugnante metro) corruptum esse notat Schol. G. Dindorf.]

[Βράσις, εως, ἡ, Fervor. Philotimus in Matthæi Medicis p. 84 : Ἕψει τὸ ὕδωρ ἕως βράσεως. G. Dind. || Ejectio in littus, idem fere quod βρασμὸς, Gregor. Naz. Carm. p. 80. M.]

Βράσκη, ἡ, Hesychio teste, Italis [Ἰταλιώτας dicit Hesychius, h. e. magnam Græciam] est κράμβη [codex κράμη]· Brassica. [Βρασσίκη Sopingius aliique.]

Βράσμα, τὸ, Βρασμὸς, ὁ, Ebullitio, Fervor. Item Agitatio, velut aquæ bullientis, Bud., subjungens e Greg. : Νόσος δὲ ἦν οἷον βρασμός τις καὶ ζέσις αἵματος. Et ex Eod. : Οὐδὲ γέλωτος Ἀκρατέες, σαρκὸς βράσματα δυσμενέα. [Gl. Βράσμα ὕδατος ἀπὸ γῆς, Scatebra. Βρασμὸς, Scaturigo, Concussio, Cachinnatio. Hesychius : Βρασμοῖσι· τοῖς σεισμοῖς. Cornut. N. D. c. 3 : Σύγκρισις καὶ βρασμὸς τῆς ὕλης, ut Clem. Alex. p. 227, 10 : Τῆς ὕλης ὁ βρασμὸς ἐκταράττει καὶ συγκρούει τὴν ἁρμονίαν τοῦ σώματος. H. Orph. 46, 3 : Κρατεροὺς βρασμοὺς γαίης. Josephus vol. 2, p. 102, χθονίων βρασμῶν. Heliodor. 9, 4, p. 355; Basilius Seleuc. de V. Theclæ 2, p. 194. Hemst. et Schneid. Aristoteles apud Stob. Ecl. Phys. vol. 1, p. 628 : Τῆς ξηρᾶς ἀναθυμιάσεως... τρόμους καὶ βρασμοὺς περὶ αὐτὴν (τὴν γῆν) ἀπεργαζομένης. Nec rarum in medicorum scriptis. Aretæus p. 53, C : Βρασμὸς ὡς ἀπὸ ῥίγεος. Herodot. in Matthæi Medic. p. 104 : Τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ βρασμοῦ. Longe rarior altera forma Βράσμα, cujus exemplum est in Eustath. Opusc. p. 304, 80 : Τὸ βράσμα (τοῦ οἴνου), qui βρασμὸς dixit p. 117, 20. || Nomocanon in Cotelerii Monum. vol. 1, p. 114, B : Οἱ δὲ μὴ δυνάμενοι τὰς ἡμέρας φυλάττειν ἀπὸ βράσματος καὶ οἴνου, A cocto et vino abstineant. G. Dindorf.]

Βρασματίας, ὁ, Qui fit cum βράσματι, aut Βράσματι similis, ut βρασματίαι σεισμοὶ, qui et βράσται. [Heracl. Alleg. Hom. p. 459 et Diog. L. 7, 155 : Εἶναι δ' αὐτῶν (ventorum) τοὺς μὲν σεισματίας, τοὺς δὲ ... βρασματίας. Et eodem sensu Eustath. p. 890, 57. Wakef. Οἶνον βρασματίαν dicit Eustath. Opusc. p. 305, 1. G. Dind.]

Βρασματώδης, ὁ, ἡ, ut Greg. Naz. Stelit. [2, p. 98] : Γέλωτες ἀκρατεῖς τε καὶ βρασματώδεις, Risus immodici, quibus ita concutimur, ut venter doleat, sicut modo dictum fuit in Βράζω. [Zonar. ad Can. L. I Conc. in Trip. p. 218, E. Hemst.]

[Βρασμός. V. Βράσμα.]

[Βρασμώδης, ὁ, ἡ, Fervidus, Fervens. Greg. Nyss. t. 1, p. 70, B : Πάντων τῶν σπλάγχνων, καὶ μάλιστά γε τοῦ ἥπατος, ὥς φασι, διά τινος κλόνου καὶ βρασμώδους κινήσεως τὸ τοιοῦτον πνεῦμα συνεξωθούντων. Hase.]

[Βρασσίκη. V. Βράσκη.]

[Βρασσιότροχος· κεραμικὸς ὁ μὴ ἐρρωγὼς, Hesych. Recte Kusterus : Βράσσιος vel Βράσσος τροχός· ὁ μή... comparata altera glossa : Βράσσον· ... ἐπὶ τροχοῦ.]

[Βράσσος. V. Βρασσιότροχος.]

[Βράσσω. V. Βράζω.]

[Βράσσων. V. Βραδύς.]

[Βραστέον. V. Βράζω.]

[Βραστὴρ, ὁ, ἤγουν λίκνον, Vannus, Gl. Cf. s. Βράζω.]

[Βράστης, ὁ.] Βράσται σεισμοὶ, Aristoteli De mundo [p. 396, 3] sunt οἱ ἄνω ῥιπτοῦντες καὶ κάτω κατ' ὀρθὰς γωνίας. Pro quibus Bud. : Sursum vero deorsumque ad angulos rectos jactantes, βράσται vocantur, a similitudine aquæ effervescentis. Iidem et βρασματίαι dicuntur, quia βρασμάτων modo fiunt. [Conf. Strabo 4, p. 182, a Wakef. allatus.]

[Βραστικὸς, ἡ, ὸν, Hermes apud Stob. Ecl. Phys. vol. 1, p. 742, δύναμιν βραστικὴν, Vim quæ fervere facit. Indicavit Schneid.]

[Βραστὸς, ἡ, ὸν, Assus. Hieracosoph. p. 192, βραστὸν κρέας· p. 226, λαγωοῦ βραστοῦ. Compositis, ut Ἀνάβραστος, etiam veteres utuntur. G. Dindorf.]

[Βραταγέω, Crepo, Strepo. Hesychius : Ἐβρατάγησεν· ἐψόφησεν. G. Dindorf.]

Βρατάναν, Elei τορύναν vocant, teste Hesychio. [V. Ῥατάνα.]

Βρατάνει, Hesychius Eleis esse dicit ῥαΐζει ἀπὸ νόσου· Convalescit, Meliuscule habere incipit.

Βράταχος, ὁ. Βρατάχους Hesych. dici tradit τοὺς βατράχους, per metathesin. [Vid. quæ s. v. Βάτραχος dixi. G. Dindorf.]

[Βραττίμης, ὁ.] Βρωτίμη, quod Athen. [3, p. 114, E,] pro Pane furfuraceo, i. e. ἀντὶ πιτυρίου ἄρτου a Philemone poni scribit, quem εὔκονον s. τεύκονον Amerias et Timachidas vocent, hujus loci [Βρώσκω] non est. [Vera scriptura nunc ex cod. Veneto restituta : Βραττίμην τε καλεῖσθαι τὸν πιτυρίτην ἄρτον, ὃν εὔκονον τεύκονον (alterutrum delendum) ὀνομάζουσιν. G. Dind.]

[Βράττω. V. Βράζω.]

[Βράτων, ὁ, Brato, Theobœi filius, pater Amphionis et Zethi ex Antiopa. Georg. Cedrenus vol. 1, p. 24, C. G. Dindorf.]

[Βραυκανάομαι. V. Βρυχανάομαι.]

Βραύκη. Βραύκας, Hesych. esse ait ἀκρίδας, Locustas. [V. s. v. Βροῦκος.]

[Βραῦκος. V. Βροῦκος.]

Βραῦλα, Hesych. φθείρ, Pediculus. [Apud Hesych. Βραύλα.]

Βραῦλον, Hesych. κοῖλον, Cavum. [|| Βραῦλος, ὁ, Braulus, nomen pr. est apud Arcad. p. 53, 7. G. Dindorf.]

Βραῦνα, Hesych. κήλη, κύστις, ἐντεροκήλη, Ramex, Vesica.

Βραυνία, Hesych. κοιλώματα τῆς γῆς, Cavernæ, Cavitates terræ.

[Βραυρὼ, οῦς, ἡ, Brauro, n. pr. Thucyd. 4, 107 : Πιττακοῦ τοῦ Ἠδωνῶν βασιλέως ἀποθανόντος ὑπὸ τῶν Γοάξιος παίδων καὶ Βραυροῦς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. G. D.]

[Βραυρὼν, ῶνος, ὁ, Brauron, δῆμος τῆς Ἀττικῆς (tribus Ægeidis, ut videtur Hemsterh. ad Polluc. 9, 174), ἀπὸ Βραυρῶνος ἥρωος, ἀφ' οὗ καὶ Βραυρωνία ἡ Ἄρτεμις· τὰ τοπικὰ Βραυρωνόθεν, Βραυρῶναδε, Βραυρῶνι, ὡς Μαραθῶνι, Steph. Byz. ubi male editum Βραύρων et Βραύρωνος, errore etiam alibi obvio : vid. Tzschuck. ad Strabon. 8, p. 371 (vol. 3, p. 223). Frequentius etiam codicum vitium est Βαυρὼν vel Βαύρων pari-

terque in derivatis : vid. v. l. ad Herodot. 4, 145; 6, 138, et Jungerm. ad Polluc. 8, 107. Interdum etiam Βαβρὼν, ut in libris aliquot Herodoti : Βαυρωνίοις et Βραβῶνι codex Hesychii s. v. Βραυρωνίοις. Diphilus apud Athen. 6, p. 223, A, ex tragico : Βραυρῶνος ἱροῦ θεοφιλέστατον τόπον. Adverbium Βραυρωνόθεν est apud Demosth. p. 1264, 20 : Τῆς Βραυρωνόθεν ἱερείας, ubi cod. χραυρωνόθεν, et Plutarch. Moral. p. 247, A : Ἁρπασάντων Βραυρωνόθεν τὰς γυναῖκας. Βραυρώναδε rectius Βραυρῶνάδε scribitur apud Aristoph. Pac. 874. Ἐν Βραυρῶνι dixerunt Herodotus, Pausanias, Plutarchus, Pollux, Hesychius : omissæ præpositionis exempla, qualia Stephanus Byz. in promptu habuit, non memini videre. G. Dindorf.]

[Βραυρῶνάδε. V. Βραυρών.]

[Βραυρώνιος, α, ον, Brauronius. Sæpissime Ἄρτεμις Βραυρωνία (Βραυρωνία θεὰ Eurip. Iph. T. 1463) dicitur, de cujus cultu vid. Pausan. 1, 23 et 33; Strabon. 9, p. 399 : unde Βραυρώνια, τὰ, festi nomen. Aristoph. Lys. 645 : Ἄρκτος ἡ Βραυρωνίοις. Βραυρωνία ἑορτὴ apud Hesych. s. v. Βραυρωνίοις, ubi Meursius Βραυρώνια. G. Dind.] Βαυρωνία apud Schol. ad Aristoph. [Av. 872] cognominari dicitur ἡ Ἄρτεμις ὑπὸ τῶν Φιλιατῶν [Φιλαϊδῶν Hemst. ad Polluc. 9, 174]. Sed perperam, ut opinor, pro Βραυρωνία. Steph. enim teste, Βραύρων est δῆμος τῆς Ἀττικῆς, a Braurone heroe denominatus, a quo Βραυρωνία ἡ Ἄρτεμις. Ab eodem hæc τοπικὰ adverbia esse dicit, Βραυρωνόθεν, Βραυρωνάδε, Βραυρῶνι. Atque adeo hæc ita scripta leguntur apud Plut. et Pausan. et Suidam, aliosque.

[Βραυχανάομαι. V. Βρυχανάομαι.]

Βραυῶσα, Hesychio κεκραγυῖα, Vociferans.

Βραχαγέω, Resono, Strepo, VV. LL. [Vox nihili, ex Βραταγέω detorta, quod vide. G. Dindorf.]

Βράχαλον, Hesych. exp. χρεμετισμὸν, Hinnitum, forsan παρὰ τὸ βραχεῖν. [Χρεμετιστικὸν Schneid. s. v. Βράχω. Angl. Conf. Βραχμάζω.]

[Βραχεῖα θάλασσα. V. Βραχία.]

[Βραχέω, i. q. Βρέχω, Macero. Alexand. Trall. 8, p. 447 : Ὄπιον καὶ σμύρνην τῷ ὕδατι βρέξας τὰ λοιπὰ λέαινε, στύρακα δὲ ὕδατι διάλυε, ἐν ᾧ ὄπιον καὶ σμύρνην διεβράχησας· εἶτα στύρακα μετὰ τῶν βραχηθέντων ἀνακόψεις· in ea libri parte, quæ ab scriptore multo recentiore interpolata est. Schneid.]

[Βραχία, ἡ, Brachia, nomen maris Arabici. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχη εἶναι πλεῖστα· ἔστιν οὖν παρὰ τὸ βράχος· τὸ τοπικὸν Βραχιάτης. Οὐράνιος δὲ Βραχιηνοὺς αὐτούς φησι, Steph. Byz. Βραχεῖα θάλασσα dicitur ab Agathemero 2, 11 (ubi eandem nominis etymologiam affert), et 14, et Marciano Her. p. 12. Hoc pacto gentile Βραχειάτης erit. G. Dind.]

Βραχέως, Breviter, Paucis. Exp. et Modice, Leniter, Gal. ad Glauc. 2 : Βραχέως δεῖται ξηραίνεσθαι. [Xenoph. H. Gr. 1, 7, 5 : Βραχέως ἕκαστος ἀπελογήσατο, ubi alii libri βραχέα. Polyb. 16, 22, 1 : Βραχέως αὐτοῦ τὴν αὐθάδειαν ὑπέφερον, ubi Schweigh. βαρέως. Angl. Diodor. Sic. 19, 24 : Ἐπειδὴ βραχέως αὐτὸν προσανέλαβε. Dionys. Hal. vol. 5, p. 323 : Ἵνα βραχέως εἴπω. Schæf.] Βρουχέως teste Hesych. Æolenses dicunt pro βραχέως, συντόμως, σαφῶς. [Codex Hesychii : Βρουχέων ἢ βρουκε ... συντόμως cet. Recte corrigitur Βρουχέως ἢ Βροχέως. Βροχέως est in fragm. Sapphus apud Longin. De sublim. c. 10. || Comparativum βραχυτέρως ex Sexti disputatt. antiscept. c. 4, apud Fabric. Bibl. Gr. vol. 12, p. 630, annotavit Struvius. Superlativus βραχυτάτως, Brevissime, Gl. G. Dindorf.]

[Βραχιάλιον, τὸ, Brachiale, Armilla. Gl. Βραχιάλιον, Veriola. Χλανίον· βραχιάλιον γυναικὸς, Veriola. Achmes in introduct. in Astrolog., ἐγκόσμια, δακτυλίδια, βραχιόλια... || Βραχιάριον, Procop. Gaz. 2 Reg. cap. 1 : Τὸν χλιδόνα (scrib. χλίδωνα)· κόσμος ἐστὶ χρυσοῦς ... ὁ δὲ Ἀκύλας βραχιάριον αὐτὸ κέκληκεν. || Βραχιόλιον, Alex. Trall. 1, p. 84; Theophanes an. 14 Anastasii, an. 17 Heraclii. Glossæ Mss. cod. Reg. 1673 : Χλιδῶνα (scr. χλίδωνα), κόσμον περὶ τὸν τράχηλον ἢ βραχίονα, ὃ καλεῖται βραχιόλιον, ubi aliæ Gloss. Mss. βραχιάλιον, aliæ βραχιόλη. || Βραχιόνιον, Pollux 5, 99. Glossæ Mss. : Ψέλλια, βραχιόνια. Φόρημα περιβραχιόνιον Xenophonti. Achmes Onirocr. c. 127 : Βραχιόνια ἔλαβε χρυσᾶ ἐν τοῖς βραχίοσιν αὐτοῦ. Cedrenus an. 17 Heraclii, τὰ βραχιόνια, ubi Theophanes βραχιόλια. Tzetza Chil. 10, 230, βραχιονίοις σιδηροῖς. || Apud Tacticos Βραχιάλιον et reliquæ hujus vocabuli formæ Propugnaculum significant. Chronic. Paschal. p. 393, D : Ἔστησεν ... χελώνας ἀπὸ βραχιαλίου καὶ ἕως βραχιαλίου. Theophanes an. 5 Pogonati : Ἀπὸ βραχιολίου τῆς χρυσῆς πόρτης. Hæc attulit Ducang. quem vid. etiam in Appendice p. 43.]

[Βραχιάριον. V. Βραχιάλιον.]

[Βραχιάτης. V. Βραχία.]

[Βραχιηνός. V. Βραχία.]

[Βραχῖνος, ὁ, Brachinus, n. pr. ap. Liban. ep. 703, p. 351, ubi codex Vat. βαραχῖνος. G. Dind.]

[Βραχιολάβος, ὁ, ἡ, Humerum complectens. Σφενδόνη ἡ βραχιολάβος. Index capitum Nicetæ in Cocch. Chirurg. p. 28. Indicavit Kall.]

[Βραχιόλιον. V. Βραχιάλιον.]

[Βραχιόνιον. V. Βραχιάλιον.]

[Βραχιόνιον ἀγγεῖον. V. s. v. Ζῦθος.]

Βραχιονιστὴρ, ὁ, Armilla. [Plutarch. V. Romuli c. 16: Ἐπιθυμήσασα τῶν χρυσῶν βραχιονιστήρων. Schneid. Tzetz. Chil. 13, p. 246. Bast. Βραχιονιστὴς ex Zonara Annal. 7, 3 indicat Ducang.]

[Βράχιστος et Βραχίων. V. Βραχύς.]

Βραχίων, ονος, ὁ, Brachium, Lacertus. [Homer. Il. N, 532 : Ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος· Π, 323 : Πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ δρύψ' ἀπὸ μυώνων.] Eur. Hec. [15] : Οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα, Οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέῳ βραχίονι. [Cf. Markland. ad Suppl. 478. Schæf.] Etym. [p. 211, 47] vult dici quasi βραχυκίων, vel quod sit βραχίων, i. e. βραχύτερος, τοῦ λοιποῦ μέρους τῶν χειρῶν. Quid autem proprie vett. βραχίονος appellatione comprehenderint, docent Gorr. et Cam. e vett. [Armus animalium. Sic βραχίονες ἄρκτου apud Aristot. H. A. 8, 5, βραχίων ἱερείου apud Hesych. s. v. Ῥίμβησις, ab Hemst. indicatum. || Suidas : Βραχίων τροπικῶς ἡ δύναμις, ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ ἐργάζεσθαι πεφύκασιν οἱ ἄνθρωποι. Δαβὶδ (Psalm. 36, 18) : « Ὅτι βραχίονες ἁμαρτωλῶν συντριβήσονται. » Quæ ex Theodoreto transscripsit. Βραχίων ὑψηλὸς, summa potentia, sæpius in libris sacris, ut Exod. 6, 6; Act. Apost. 13, 17, et βραχίων κυρίου. De quibus videnda quæ Suicerus congessit. || De genere mira Comani sententia fuit ad locum Homeri supra allatum, Il. N, 532, ubi Schol. (et similiter Eustath. p. 945, 20) : Κομανὸς θηλυκῶς φησι τὴν βραχίονα, ἵνα ἀκούωμεν τὴν χεῖρα· quæ interpretatio altero Homeri loco convellitur. || De accentu Chœroboscus in Bekk. Anecd. p. 1355 : Τὸ βραχίων (τὸ ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ σώματος) ἐν τῇ συνηθείᾳ παραλόγως ὀξύνουσι, βραχιών λέγοντες· καὶ αὐτὸ γὰρ ὁμοίως τῷ συγκριτικῷ βαρύνεται. ο--. G. Dindorf.]

Βραχμάζω. Βραχμάζουσαι, Hesychio χρεμετίζουσαι, Hinnientes. [Conf. Βράχαλον.]

Βράχμαι. V. Βραχμᾶνες.]

Βραχμᾶνες, οἱ, Gymnosophistæ quidam ap. Indos, de quibus Suid., item Strabo [15, p. 712 et seqq.], Philostr. [V. A. 1, 18, p. 22 et alibi] et Porphyr. Platonicus [De abstin. 4]. Meminit et Plinius [7, 2. Add. Palladii librum De Brachmanibus, et quæ Berkel. ad Stephan. Byz. s. h. v. collegit. Ionica forma Βραχμῆνες sæpius apud Nonnum : vid. Dion. 24, 162; 36, 344, et, ubi singularis numeri exemplum est, 39, 358 : Δαιμονίη χεὶρ λυσιπόνου Βραχμῆνος ἀκέσσατο φοιβάδι τέχνῃ. || Brevior nominis forma Βράχμαι nonnisi ex Steph. Byz. innotuit, Βραχμᾶνες (Βραμᾶνες Cod. Vratisl. propius ad hodiernum nomen Braminum), Ἰνδικὸν ἔθνος σοφώτατον, οὓς καὶ Βράχμας καλοῦσιν. Alius formæ Βραχμάνης, ὁ, exemplum vide in loco Georg. Cedreni s. v. Βοίδας allato. G. Dindorf.]

[Βράχος. V. Βραχύς.]

[Βραχυβάμων, ὁ, ἡ, Cui brevis gressus est. Aristot. Physiogn. p. 152 Franz. (p. 813 Bekk.) De quo loco v. s. Βραδυβάμων. Schneid. Conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 431. Angl.]

Βραχύβιος, ὁ, ἡ, Qui brevis est vitæ, Cui breve vivendi tempus concessum est. Athen. 7, [p. 326, D] : Βραχύβιά φησιν εἶναι τὸν τεῦθον καὶ τὴν σηπίαν. Unde Βραχυβιώτερος, Qui vitæ est brevioris. [Plato De

rep. 8, p. 546, A; Aristot. H. A. 2, 3, ubi βραχυβιώτεροι, Diodor. Sic. 3, 28; Strabon. 16, p. 773, ubi βραχυβιώτατοι, indicat Scott. Theophr. H. P. 4, 13, 2, et C. P. 2, 11, 7, βραχυβιώτερος. G. Dindorf.]

Βραχυβιότης, ἡ, Vitæ brevitas. [Aristotelis est libellus Περὶ μακροβιότητος καὶ βραχυβιότητος p. 464 seqq. ed. Bekk. Theophr. H. P. 4, 13, 1: Περὶ βραχυβιότητος δένδρων καὶ φυτῶν. G. Dindorf.]

[Βραχυβλαβής, ὁ, ἡ, Brevem dolorem afferens. Lucian. Tragodop. v. 322, vol. 3, p. 663. Scott.]

[Βραχύβοτρυς, υος, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Ep. p. 78. Bast.]

Βραχύβωλος, ὁ, ἡ, Parvas s. paucas glebas habens, Anthol. [Apollonides in Anth. Pal. 6, 238: Βραχύβωλον χέρσον. Antipater Sid. 7, 1: Ἁ βραχύβωλος Ἴκος.]

[Βραχυγνώμων, ὁ, ἡ, Qui exigua prudentia est. Xenoph. Hipparch. 4, 18: Τὰ βραχυγνωμονέστερα ἀνθρώπου θηρία. Scott.]

[Βραχύγονος, Theod. Prodr. Epist. p. 125. Bast.]

[Βραχυγραφέω, Brevi syllaba scribo. Tzetza Chil. 8, 701. Elberling.]

[Βραχυδάκτυλος, ὁ, ἡ, Qui brevibus digitis est. Polemo Physiogn. 2, 27, p. 310. Weigel.]

[Βραχυδιάστατος, ὁ, ἡ, Pusillus. German. CPlit. Grets. p. 248, D: Ὁ τὸ πᾶν συστησάμενος μόνῳ θελήματι δι' ἐμὲ τρίπηχυν, τὸν βραχυδιάστατον. Nisi tamen mavis vertere cum interpr. Paulo post dissolvendum, ut opponatur verbo συστησάμενος, sitque i. q. Βραχύβιος. Hase.]

Βραχύδρομος, ὁ, ἡ, Qui breve curriculum facit. Xenoph. Cyneg. [5, 21: Βραχυδρομώτατοι δὲ (lepores) οἱ ἐκ τῶν δασέων.]

[Βραχυέπεια, ἡ, Brevitas dicendi. Rutil. Lup. 2, 8, p. 112: Brachyepia, ubi al. brachylogia. Boisson.]

[Βραχυεπῶς, Brevibus verbis. Justin. M. Apol. 1, (p. 47, D): Βραχυεπῶς πρὸς τοῦτο ἀποκρινοῦμαι· ibid. 2, (p. 85, B): Τῶν βραχυεπῶς εἰρημένων. Suicer.]

[Βραχυῆλιξ, ὁ, ἡ, Qui brevi ætate est, Juvenis. Eustath. p. 1554, 3 ab Angl. indicatus: Πέπαικταί τινι παλαιῷ (Alexidi apud Athen. 4, p. 165, E) εἰς ἄσωτον βραχυήλικα. Tzetz. Posthom. p. 80 Bekk. G. Dindorf.]

[Βραχυθάλασσος, ὁ, ἡ, i. q. ἔφαλος. Hesych.: Εὔφαλον· ἐπιθαλάσσιον, βραχυθάλασσον. Indicarunt Angl.]

Βραχυκαταληκτέω, In brevem [syllabam] desino s. terminor. || Uno pede brevior sum, Unus pes mihi ad perfectionem deest. [Utriusque significationis frequentia sunt in grammaticorum scriptis exempla. De priore Scott. affert Eustath. p. 8, 42, et Schol. Aristoph. Ran. 317.]

Βραχυκατάληκτος, ὁ, ἡ, In brevem desinens, Qui in brevem terminatur. At Βραχυκατάληκτα μέτρα dicuntur Quæ in fine velut decurtata sunt, Quorum fini pes integer deest, VV. LL. [Schol. Aristoph. Ἱππ. 1043, Σφ. 248, B. 319; Eust. Il. A, p. 54, 45. Scott. Aristid. Quintil. p. 50. G. Dindorf. Adverbium Βραχυκαταλήκτως, Suid. s. v. Παιδιά, Schol. Aristoph. Plut. 1057. Boisson.]

[Βραχυκαταληξία, ἡ, Terminatio in brevem syllabam. Macrob. De differ. Gr. Lat. Verb. p. 578 ed. L. B. 1628. Angl. Joannes Alex. τονικ. παραγγ. p. 21, 6. G. Dind.]

[Βραχύκερκος, ὁ, ἡ, Brevem caudam habens. Nicetas Acom. De statuis p. 24 ed. Wilken. G. D.]

[Βραχυκέφαλος, ὁ, Qui brevi capite est, nomen piscis. Xenocr. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 9, p. 457. Struv.]

[Βραχυκομέω, Curto capillo sum. Strabo 11, p. 520. Hemst.]

Βραχυκωλία, ἡ, Membrorum brevitas, Cola brevia. Hermog.

Βραχύκωλος, ὁ, ἡ, Brevia membra habens, Brevibus membris constans. Apud Rhett. de periodo, in qua κῶλα sunt breviora. [Strabo 3, p. 168: (Σφενδόνην) τὴν μὲν μακρόκωλον πρὸς τὰς μακροβολίας, τὴν δὲ βραχύκωλον πρὸς τὰς ἐν βραχεῖ βολάς. Scott.]

[Βραχυλαῖος. V. Βραχύλη.]

[Βραχύλεκτος, ὁ, ἡ, Breviloquus. Dionys Areop. De Myst. Theol. 1, p. 709. Suicer.]

Βραχύλη, ἡ, Brachyla, oppidum Cretæ: cujus civis Βραχυλαῖος. [Ex Steph. Byz.]

[Βραχύλλης, ὁ, Brachylles, Bœotarcha. Polyb. 17, 1, 2; 18, 26, et alibi. G. Dindorf.]

[Βραχυλλίδης. V. Βραγχυλλίδης.]

[Βράχυλλος, ὁ, Brachyllus, n. pr. Demosth. p. 1352, 5. || Lysiæ frater, ap. Plutarch. Vit. X Orat. p. 835, 836, ubi al. Βραγχύλος. G. Dindorf.]

Βραχυλογέω, Breviter loquor, Brevis sum in dicendo. Plut. [Moral. p. 193, D; 545, B]: Οὗτοι ὑμᾶς βραχυλογοῦντας ἔπαυσαν, ad Lacones multa et magna crimina Thebanis objicientes. [Liban. vol. 4, p. 421, 8: Ἐν οἷς βραχυλογεῖν οὐκ ἀδύνατον. G. Dind.]

[Βραχυλόγημα, τὸ, Brevis oratio. Tzetza Chil. 5, 317, 325; 12, 517. Bast et Elberling.]

Βραχυλογητέον, Brevibus verbis, s. Brevi oratione utendum. [Aristot. Rhetor. ad Alex. c. 36, p. 1441, 18: Βραχυλογητέον περὶ αὐτῶν. G. Dindorf.]

Βραχυλογία, ἡ, Sermonis Orationisve brevitas, i. q. βραχυέπεια, Quintil. 8, 3: Huic subjacet virtus non solum aperte ponendi rem ante oculos, sed circumcise atque velociter. Ac merito laudatur brevitas integra; sed ea minus præstat, quoties nihil dicit nisi quod necesse est: βραχυλογίαν vocant: quæ reddetur inter schemata. Est vero pulcherrima, quum plura paucis complectimur. [Hippocr. p. 24, 43, βραχυλογίης. Plato Phædr. p. 269, A. Scott. Plutarch. Mor. p. 153, E: Τῆς Πιττακοῦ βραχυλογίας· p. 803: Φωκίωνος τὴν βραχυλογίαν ἐθαύμαζον. Angl. Idem p. 408, E, et vol. 1, p. 699, D, 731, F, 743, E, 985, A. Wyttenb.]

[Βραχυλογικῶς, Brevi oratione. Eustath. Opusc. p. 273, 20: Καὶ τὸ ἐκεῖθεν βραχυλογικῶς καὶ αὐτὸ ἱστορῆσαι. Ibid. p. 302, 70: Ἀκουέτω βραχυλογικῶς, καὶ ταῦθ' ἡμῶν εἰς ἱστορίαν ἐκτιθεμένων. Tafel. Adde p. 215, 20.]

Βραχυλόγος, ὁ, ἡ, Brevis in sermone, Qui breviter dicit aliquid aut loquitur. Plut. Lyc. [19]: Καὶ γὰρ ὁ Λυκοῦργος αὐτὸς βρ. τις ἔοικε γενέσθαι καὶ ἀποφθεγματικός· dixerat vero paulo ante τὸν λόγον τὸν Λακωνικὸν, βραχὺν εἶναι. [Alex. 64. Angl. Plato De Legg. 1, p. 641, E: Λακεδαίμονα ... βραχυλόγον. Diodor. Sic. 5, 31: Κατὰ τὰς ὁμιλίας βραχυλόγοι καὶ αἰνιγματίαι. Scott. Adverbium Βραχυλόγως annotat Pollux 4, 24.]

[Βραχυλὸν lectio corrupta. V. Βραχυτελής.]

Βραχυμέρεια, ἡ, Brevitas partium, Tenuitas, VV. LL. [Exemplum vide in Petavii Uranol. p. 21, D. G. D.]

Βραχυμερής, ὁ, ἡ, q. d. Cujus partes sunt breves s. exiguæ; Tenuis, VV. LL.

[Βραχυμέριμνος, ὁ, ἡ, Anguste sollicitus. Chrys. Cat. in Jerem. t. 1, p. 513, A: Ἐπειδὴ γὰρ μικρόψυχος ἡ ἀνθρωπίνη φύσις καὶ βραχυμέριμνος. Hase.]

[Βραχύμετρος, ὁ, ἡ, Qui brevi mensura est. Aristeas de LXX Interprr. p. 251. Struv.]

Βραχυμογής, ὁ, ἡ, Brevi temporis spatio laborans, ὁ βραχὺ μογῶν. Hippocr. Epidem. l. 2, [p. 1017, C]: Οὗτοι καὶ πέπονα ἀναπτύοντες καὶ βραχυμογέες [alii libri βραγχώδεες] ἦσαν.

Βραχυμυθία, ἡ, Breviloquentia, βραχυλογία. [Suidas s. h. v.]

[Βραχύνσις, εως, ἡ, Correptio. Nicetas in Boisson. Anecd. vol. 3, p. 327. G. Dind.]

[Βραχυντέος, Breviter pronunciandus. Nicetas in Anecd. Gr. vol. 3, p. 327. Boissonad.]

Βραχυντικὸς, ή, όν, Breviandi s. Abbreviandi vim habens.

Βραχύνω, Breve reddo, Corripio. Apud Gramm. syllabam βραχύνεσθαι et ἐκτείνεσθαι contraria sunt, ut Lat. Corripi et Produci. [V. c. apud Etym. M. p. 394, 23; 405, 33; 714, 18, 45. Plutarch. V. Periclis c. 4: Δάμωνα ... οὗ φασι δεῖν τοὔνομα βραχύνοντας τὴν προτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν. G. Dindorf.]

Βραχύνωτος, ὁ, ἡ, Brevis tergo, Breve dorsum habens. [Oraculum Myscello editum, apud Strabon. 6, p. 262: Μύσκελλε βραχύνωτε. Schneid. Aliud oraculum in Diodori Sic. Excerpt. Vatic. p. 8: Μύσκελλε, καλὰν, ὥς τε φιλεῖ σ' ἑκάεργος Ἀπόλλων, ubi L. Dindorfius recte βραχύνωτε restituit p. 9, 21. G. D.]

Βραχυόνειρος, ὁ, ἡ, Pauca habens somnia: Ὕπνος [apud Platon. Tim. p. 45, E], Somnus, quem pauca

comitantur somnia. [Plutarchi Moral. p. 686, A : A Βραχυόνειροι φαντασίαι. Hemst.]

Βραχυπαραληκτέω. Βραχυπαραληκτεῖν dicuntur Quæ penultimam brevem habent. [Draco Strat. p. 20, 21, et alibi. Angl. Schol. Aristoph. Ran. 1044; Eustath. p. 26, 44. Scott.]

Βραχυπαράληκτος, ὁ, ἡ. Βραχυπαράληκτα dicuntur Quorum penultima brevis est.

[Βραχυπαραλήκτως, Brevi penultima. Greg. Cor. p. 121; Schol. Aristoph. Pl. 253. Angl.]

[Βραχυπνοέω, Spiritum exiguum duco. Oribas. Collect. Ms. 6, 21, p. 108 Matth. Weigel.]

[Βραχύπνοια, ἡ, Brevis spiratio. Galen. vol. 7, p. 249 bis, ubi oppositum μακρόπνοια, et p. 285. G. Dindorf.]

Βραχύπνοος, sive Βραχύπνους, ὁ, ἡ, Breves simul tardosque spiritus ducens; Gal. enim ap. Hippocr. Epidem. 3, [p. 1098, A] annotat, βραχύπνουν proprie dici Eum, qui καθ' ἑκάστην εἰσπνοὴν οὐ βραχὺ μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ πολλοῦ χρόνου τὸν ἔξωθεν ἀέρα διὰ τοῦ λάρυγγος ἐπισπᾶται· s. Qui οὐ μόνον μικρὸν, ἀλλὰ καὶ B διὰ πολλοῦ ἀναπνεῖ· cui opp. ὁ μακρόπνους ap. eund. Hippocr.

[Βραχύπολις. V. Βραχύπτολις.]

[Βραχυπόπτης. V. Βραχυπότης.]

[Βραχυπορέω, Brevem viam facio. Eustath. Opusc. p. 274, 90 : Καὶ ἵνα μὴ μακρᾷ θαλάσσῃ διηγημάτων ἐπαφῶμεν τὸ τοῦ λόγου ἀκάτιον, ἀλλ' ὡς διὰ πορθμοῦ βραχυπορήσωμεν. Tafel.]

[Brevi temporis spatio peragro. Epiphan. Panar. t. 1, p. 587, C : Βραχυπορησάντων ἡμῶν τῆς παραγγελίας τοῦ Θεοῦ τὸν κύκλον. Hase.]

Βραχύπορος, ὁ, ἡ, Breves meatus habens. [Plato De Rep. 8, p. 546. Scott. Plutarch. V. Marii c. 15 : Βραχύπορον τοῖς σιταγωγοῖς ἐποίει τὸν εἴσπλουν. Angl. Βραχύποροι ὄρνιθες, Aves volatu minus valentes, Philostr. V. A. 3, 48, p. 134 ab Kallio indicatus, ubi codex Vratisl. βραχύποδες : sed βραχύποροι Photius Bibl. p. 332, 28. G. Dindorf.]

[Βραχυπορρώτερος habet ed. Procl. Hypotyp. astron. p. 4, 22 : Ὡς τῶν μακροπορρωτέρων τὴν ὑψηλοτέραν C θέσιν ἐχόντων, τῶν δὲ βραχυπορρωτέρων τὴν ταπεινοτέραν. Verum ibi vid. leg. μακρῷ π. et βραχεῖ π. Hase.]

Βραχυπότης, ὁ. Βραχυπόται, Brevi tractu bibentes, Parum potantes. Hippocr. Prorrhet. 1, [p. 68, D] : Οἱ φρενιτικοὶ βρ. [Ad quem locum Galen. vol. 8, p. 712 : Ἔνιοι δὲ βραχυτόπαι (Charterii ed. βραχυπόπαι) γράψαντες ἀξιοῦσιν ἀκούειν τοὺς ὑποτοπουμένους τὰ βραχύτατα· quæ inepta veræ lectionis correctio est. Βραχυτόπαι autem illud Foesius monet in Codd. βραχυπόται scriptum esse, contra sensum verborum, quem requirere ut βραχυπότοποι restituatur. Poterat leniori emendatione βραχυπόπται. Veram lectionem sequitur Galen. vol. 7, p. 233. G. Dindorf.] Iidem et Βραχύποτοι dicuntur. Galen. Comment. 3 in Epidem. 3, [vol. 9, p. 297] : Βραχυπότους ἐρεῖς ὅσοι καὶ βραχὺ καὶ διὰ πολλοῦ πίνουσιν· εἰ δέ τις βραχὺ μὲν, ἀλλὰ συνεχῶς πίνει, τοῦτον ἁπλῶς οὐκ ἂν εἴποις βραχύποτον, ἀλλὰ μετὰ βραχὺ πίνοντα.

[Βραχύποτος. V. Βραχυπότης.]

[Βραχυπρόληξις, εως, ἡ, Brevitas penultimæ (sylla- D bæ). Nicetas in Anecd. vol. 3, p. 324 (ubi codex βραχυπρόσληξις) et 326 (ubi cod. βραχυπρόληψις). Boissonad.]

[Βραχυπροπαραληκτέω, Antepenultimam syllabam brevem habeo. Draco Strat. p. 22, 3. G. Dind.]

[Βραχύπτερος, ὁ, ἡ, Breves alas habens. Aristot. De part. anim. 1, 4. Scap. Ox.]

[Βραχύπτολις, ἡ, Parva urbs. Lycophr. Alex. 911 : Αἰσάρου τε ῥεῖθρα καὶ βραχύπτολις· ubi codd. plures βραχύπολις. Indicat Scott.]

[Βραχυρρήμων, ὁ, ἡ, Breviter dicens. Themist. Orat. p. 315, A : Ὁ σοφιστὴς δὲ αὐτῷ βραχυρρήμων τε ὡς τὸ πολὺ καὶ πρὸς ἕνα ἀντίπαλον ἐσκευασμένος. Schneid.]

Βραχυῤῥιζία, ἡ, Brevitas radicum. [Theophr. C. P. 3, 7, 2 : Οὐκ ἐνοχλεῖ γὰρ τῷ ταρρῷ διὰ τὴν βραχυρριζίαν. Angl.]

Βραχύῤῥιζος, ὁ, ἡ, Breves habens radices. [Theophrast. C. P. 3, 7, 1 : Ὅσα μακρόρριζα καὶ βραχύρριζα.]

A Βραχὺς, εῖα [Ion. βραχέα, ut ap. Herodot. 5, 49; 7, 61], ὺ, Brevis, Parvus, Exiguus. Proprie autem Brevis : unde βραχύτης ap. Plat. opp. μήκει. [Plato Phædr. p. 267, B : Δεῖν τε οὔτε μακρῶν οὔτε βραχέων, ἀλλὰ μετρίων. G. Dindorf.] Sic βραχέα ξίφη dicuntur Lacones habuisse, Breves enses. Et ap. Athen. 14 Agesilaus perhibetur fuisse βραχὺς τὸ σῶμα. [Βραχεῖα συλλαβὴ, Brevis syllaba, frequentissimum in scriptis technicorum, ut Dionysii Halic., Hephæst. c. 1. G. Dind.] Thuc. autem 1, βραχεῖαν et μεγάλην πρόφασιν opp. [Eurip. Iph. Aul. 1180 : Ἐπεὶ βραχείας προφάσεως ἔδει μόνον] et 4, πλέονος et βραχυτέρας γῆς. Apud Eund. 3, ἐκ βραχέος, sub. διαστήματος· Ὥστε ἐκ βραχέος τὴν διάβασιν γίγνεσθαι· quod exp. Ut brevis trajectus esset. Sic ab Eod. dicitur διὰ βραχέος. Item : Βραχεῖ μορίῳ τῆς δαπάνης. Item, 1 : Ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας. Utuntur enim sæpe in brevitate temporis significanda, ut quum Hippocr. scribit : Ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρά. Dicunt item ἐν βραχεῖ et πρὸ βραχέος, sub. χρόνῳ et χρόνου. Chrys. : Πρὸ βραχέος ἀποστὰς τῶν
B βιωτικῶν φροντίδων, Qui ante breve (tempus) curis secularibus valedixit, i. e. Paulo ante, Non ita pridem. [Πρὸ βραχέως vel προβραχέως male scriptum apud Iamblich. de V. Pyth. c. 25, p. 240 Kiessl. et Basil. Magn. vol. 2, p. 68, B, quos locos Schæfero monstrarunt Toup. et Wesseling.] Ἐν βραχεῖ autem ap. Lucian. [Somn. c. 2, vol. 1, p. 4 : Ἐν βραχεῖ μαθήσομαι, et alibi] exp. Brevi tempore, item Paulo momento, Subito, Repente. [Ἐν βραχεῖ· vid. Gregor. Cor. p. 34. Plato De legg. 3, p. 698, D : Ἐν τινι βραχεῖ χρόνῳ. Schæf.] Sed ἐν βραχεῖ sæpius ponitur pro Eo quod Lat. dicunt Paucis, sub. verbis : ut ap. Eund. Anachars. : Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον διελθεῖν ἐν βραχεῖ. In quo loquendi genere sub. posse existimo λόγῳ : at in h. l. Eurip. [Suppl. 566] et similibus, ἐν βραχεῖ συνάπτω λόγον,· dat. βραχεῖ subst. accipio, nisi quis aliud substantivum, quod commode sub. possit, ostendat. [Sophocl. OEdip. Col. 1581 : Οὐδ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ φράσαι πάρεστιν οὔτε τἄργα. Electr. 637 : Ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.] Dicitur itidem plur.
C ἐν βραχέσι, sed rarius, pro Paucis. Et [ἐν βραχυτέροις εἰπεῖν, Plato Protag. p. 334, E. Schæf. Ἐν βραχυτάτῳ ἂν δηλωθείη, Xenoph. Inst. Cyri 1, 2, 15, quem locum Steph. in indice affert addita explicatione : « Ἐν βραχυτάτῳ sc. λόγῳ, Brevissimis verbis »] ἐν βραχυτάτοις, Synes. : Τὰ γὰρ κατ' αὐτὸν ὡς ἐν βραχυτάτοις οὕτως ἔχει, Ut brevissime complectar. At διὰ βραχέων non minus frequens est, quam ἐν βραχεῖ. [Plato Tim. p. 23, E : Δηλώσω διὰ βραχέων. G. Dind.] Dem. : Διὰ βραχέων δεῖξαι. Lucian. : Ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων ὡς οἷόν τε. [Toxar. c. 56, vol. 2, p. 561 : Διὰ βραχέων λεκτέον. Alciphro 3, 71 : Τοῦ φρονήματος ὡς ἔχοιμι διὰ βραχέων ἀποπειραθείς.] In quibus locis sub. ῥημάτων, quum, Ἐκ βραχέων ῥημάτων δεῖξαι, alicubi dicat Dem. Alioqui et aliud quodpiam subst. huic synon. subaudiri possit. At βραχὺ præfixa præp. κατὰ, redditur adv. Paulatim, Sensim, sicut et κατὰ μικρὸν, ut κατὰ βραχὺ μαλάττεσθαι, Gal. ad Glauc. 1. Thuc. tamen in VV. LL. : Πλὴν κατὰ βραχύ τι τεῖχος ἀπετετέλεστο, pro Præter aliquantulum spatii. Redditur
D autem illa v. Lat. et cum compar., ut, Βραχεῖ γέ τινι πλείω, Plato De Rep. Aliquanto vel aliquantulo plura. Et βραχὺ, item βραχύ τι, Aliquantum, Paulum. Thuc. 1 : Βραχὺ μέν τι προῆλθον ὡς βοηθήσοντες. [Aristoph. Thesm. 938 : Χάρισαι βραχύ τί μοι. Thucyd. 6, 12 : Ἀπὸ νόσου καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν. Hæc et alia exempla attulit Porson. Advers. p. 109. G. D.] Greg. : Βραχύ τι τὸν λόγον ἀναγαγών. Et de tempore, ut, Βραχὺ πρὸ τῆς δείλης, Plut. Galba, pro Paulo ante crepusculum. Interdum et Paulisper, ut Act. Ap. 5, [34]. Nonnunquam vero βραχὺ adv. positum per Parum redditur, ut βραχὺ φροντίζειν, Aristophani et Demosth. [p. 212, 29. Βραχύ μοι μέλει Alciphr. 1, 33 et 37. Schæf.] Parum curare, pro Non curare. [Ἐπὶ βραχὺ, Parva ex parte. Eratosthenes apud Eutoc. in Archimed. sphær. p. 20 ed. Basil. ab Jacobsio citatus : Συμβέβηκε δὲ πᾶσιν αὐτοῖς... χειρουργῆσαι καὶ εἰς χρείαν πεσεῖν μὴ δύνασθαι, πλὴν ἐπὶ βραχύ τι τοῦ Μεναίχμου. Theophr. C. P. 6, 11, 12 : Ὁ κάλαμος ἔχει μὲν γλυκύτητα, ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ πάντως, Exiguam dul-

cedinem. || Κατὰ βραχὺ, Breviter. Τὰ κατὰ βραχὺ ὑπομνήματα, Brevia s. compendiaria commentaria, Aristoxeni memorat Athenæus 14, p. 619, E ab Schæf. indicatus. Aliquantulum. Plato Tim. p. 27, C: Ὅσοι καὶ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσιν. Paulatim, Sensim. Thucyd. 4, 96: Τὸ δὲ δεξιὸν... ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων καὶ ὠσάμενοι κατὰ βραχὺ τὸ πρῶτον ἐπηκολούθουν· 7, 79: Εἴ πως κατὰ βραχὺ τρεψάμενοι πᾶν τὸ στράτευμα φοβήσειαν. Lucian. Fugit. c. 15, vol. 3, p. 373: Ἢν ἔρηταί τις οὑτωσὶ κοσμίως καὶ κατὰ βραχύ. Galen. vol. 7, p. 244: Οὐ ταυτὸν ἐκλῦσαι κατὰ βραχὺ καὶ ἀθρόως ἀποθέσθαι πᾶσαν. Schol. Plat. p. 311 Bekk.: Κατὰ σχολὴν καὶ κατὰ βραχὺ γυμνάζοντες, et Thom. M. s. v. Σνιφὸς p. 800: Σκνιπὸς τοῦ τὰ ξύλα κατὰ βραχὺ ἐσθίοντος, addit Schæf. In codd. sæpe καταβραχὺ conjunctim scribitur, ut apud Thucydidem l. c. et in cod. Palat. Anthologiæ in versu Philodemi 11, 30. G. Dind. || Παρὰ βραχὺ, Vix. Alciphr. 3, 5: Παρὰ βραχὺ φυγὼν τὸν κίνδυνον. Ammon. p. 10: Ἀκαρὴς σημαίνει τὸ παρὰ βραχὺ ὄν. || Πρὸς βραχὺ, Ad breve tempus. Philostr. p. 683: Βληθεὶς ἀπέθανε πρὸς βραχύ. Aristæn. 2, 1, p. 71: Τὴν σὴν αὐτῇ φλόγα κατάσβεσον πρὸς βραχύ. Suidas s. v. Μεταξυλογία: Πρὸς βραχὺ παραλιπόντα τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν. Schol. min. ad Il. O, 511: Πρὸς βραχὺ κινδυνεῦσαι. Schæf.] Dicitur denique βραχὺ, Quod est parvum, i. e. parvi momenti, s. parvi pretii: unde βραχέος ἄξιος apud Plat. De LL. pro Contemnendo. Thucyd. autem dixit [8, 76]: Βραχύ τι εἶναι καὶ οὐδενὸς ἄξιον. Apud eundem βραχεῖα διάνοια, de quo v. s. v. Βραχύτης. [Sophocles OEd. Col. 294: Λόγοισι γὰρ οὐκ ὠνόμασται βραχέσι, ubi gloss. εὐτελέσι· ibid. 880: Τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν. Eurip. Heracl. 614: Τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν βραχὺν ᾤκισε. Et sic βραχὺς de quibusvis rebus pro μικρὸς s. ὀλίγος, Parvus, Paucus, Exiguus, dicitur. De infante Artemidor. 1, 50 ab Schæf. indicatus, παιδίον βραχὺ, ubi cod. μικρὸν ex glossemate. Idem 3, 27: Νήπιοι καὶ βραχεῖς. Antistius in Anth. Pal. 11, 40: Εὐμένεος Κλεόδημος ἔτι βραχύς. Βραχεῖαν τῶν παίδων ἡλικίαν dicit Schol. Aristoph. Vesp. 568: cui simile est βραχυῆλιξ supra suo loco allatum. Βραχὺς λίθος, Parvus lapis, apud Ælian. N. A. 1, 11, ubi vid. Jacobs. vol. 2, p. 13. Βραχὺς ὄχλος, Exigua turba, Dio Chrys. vol. 1, p. 388 a Wakef. allatus. Βραχεῖς, Pauci, ex Tzetzæ Chil. 7, 401: Φέρεται λόγος οὐ πολλοῖς, γνώριμος δὲ βραχέσιν· 8, 863: Ἢ οὐδαμῶς ἢ καὶ βραχεῖς ἀνέτεινον τὰς χεῖρας, citat Schæf. ad Lamb. Bos. p. 311, recte monens cadentis hoc esse Græcitatis. Dio Cass. p. 809, 24: Πάνυ βραχεῖς ὄντες· p. 471, 77; 475, 11: Ἔξω βραχέων τινῶν. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 419, C: Βραχεῖαι παρῆλθον ἡμέραι. G. D.] Ap. eundem vero Thucyd. 3, [58], βραχὺ, Parvum, i. e. Parvi laboris: Βραχὺ γὰρ τὸ τὰ ἡμέτερα σώματα διαφθεῖραι, ἐπίπονον δὲ τὴν δύσκλειαν αὐτοῦ ἀφανίσαι. || Βραχύτατος, Brevissimus. Βράχιστος, Brevissimus, interdum Minimus.

[Comparativi et superlativi legitima forma est Βραχύτερος et Βραχύτατος. Comp. Βραχίων agnoscit Chœroboscus, cujus verba s. v. Βραχίων attuli, et Etym. M. p. 211, 37, neque ab usu scriptorum plane alienum fuisse ex Hesychii glossa colligitur, Βραχίων· βραχύτατος, ubi βραχύτερος dubitanter corrigitur. Homericum Βράσσων, de quo vide s. v. Βραδὺς, dubitabant grammatici nonnulli a βραδὺς an βραχὺς derivandum esset, inani subtilitate, quum βραδὺς in Homericis carminibus sæpenumero, βραχὺς nusquam reperiatur. Superlativum Βράχιστος ex Sophocle annotavit Antiatt. p. 85, 18: Βράχιστον· βραχύτατον. Σοφοκλῆς Δανάῃ. Βράχιστα idem poeta Antigon. 1327, et OEdip. Col. 1115 dixit, utrobique tribrachi vitandi caussa. Aristoph. Lys. 715: Βινητιῶμεν ἦ βράχιστον τοῦ λόγου. In libris scriptis Βραχὺς sæpe confunditur cum βαρὺς et βραδὺς· interdum etiam cum τραχὺς, de quo Jacobs. ad Ælian. N. A. vol. 2, p. 13. G. Dindorf.]

Βραχέα, τὰ, Brevia; ut Virgil. [Æneid. 1, 111]: In brevia et syrtes. Et Βραχέα tanquam a βράχος, ut Plut. De anim. prud.: Ὅπως οὐκ ἐνσχεθήσεται βράχεσιν, οὐδὲ εἰς τέναγος. Et Polyb.: Ἢ τοῖς βράχεσι περιπίπτον· ita enim scribit Bud., non βραχέσι, licet ex alio ejusdem l. afferens βραχέα. Idem Bud. scribit βράχη ab J. Poll. nominari inter navigandi offendicula, et subjungit ex Herod. [2, 102]: Ἐπικέσθαι ἐς θάλασσαν οὐκέτι πλωτὴν ὑπὸ βραχέων. [Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 4, p. 434: « Veteres scriptores βραχέα ὕδατα dixerunt vada, sequiores contraxerunt βράχη, et fuerunt, qui hinc singulare βράχος efficerent, veluti Procopius. Falsi igitur sunt, qui βράχεα scribunt, quod in Polybio fecit Schweighæuser. » Τὰ βράχη τοῖς βάθεσιν opponuntur ap. Diod. S. 13, 78, eodemque accentu Dio Cass. 42, 4, p. 307; 49, 4, p. 572; Ælian. H. A. 1, 23; J. Poll. 1, 115; incertus ap. Suid. v. Εἰκός. Apud Strab. contra, et Ælian. l. c. 9, 49; 10, 17, hoc sensu βραχέα scribitur; in Periplis utroque modo; quæ ambiguitas ipsius Thuc. Codd. invasit, in cujus l. 2, 91: Ἐς βραχέα ὤκειλαν, mirabilis est lectt. discrepantia: βράχη Cod. Steph.; βράχεα, ut semel ap. Dion. Chr. Or. 5, p. 190, et in Arriani Ind. sæpissime scribitur, tres alii cum vett. Edd., quod accentum substantivi, adjectivi terminationem habet. Singulare τὸ βράχος nemo magis frequentat Procopio Histor. p. 57, C; 58, B; 309, B; sed idem etiam alii, Auctor Peripli in Bibl. Matrit. 486; Steph. B. v. Βραχία p. 181: Διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχη εἶναι πλεῖστα· ἔστιν οὖν παρὰ τὸ βράχος. (Βράχος τὸ τῆς θαλάσσης, Etym. M. p. 211, 16. Gl. Βράχος, Breve. Βράχεα, Βράχη, Vada. Βράχη θαλάσσης, Vada. Hesychius, Βραγός (Βράγος Schneid.)· ἕλος.) Sed quid multa colligam, qua de re nemo dubitare potest? Sive Gr. novitiorum error, ut Schneidero placebat, adj. in subst. transmutavit, s. iidem, qui τὸ βάθος, τὸ δάσος, τὸ τάρφος, τὸ τάχος etc. usurparunt, etiam τὸ βράχος asciverunt, nunquam certe alia, quam Vadi signif. hoc nomen venit. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. p. 537. Philo in Mathem. vett. p. 100: Ἐὰν βραχὺς ὁ τόπος. Schol. cod. Leid. ad Aristoph. Pl. 1097: Τοῖς θαλασσίοις βράγχεσιν· Hemst.: βράχεσιν. Schæf. Athen. 8, p. 334, F ex Hegesandro: Ἔστι δὲ βραχὺς (ὁ ποταμὸς) ὥστε μόλις κρύπτειν τὸ σφυρόν. Wakef. Epiphan. vol. 1, p. 116, B: Εἰς διαθαλάττια καὶ θηριώδη βράχη παρεμπεσόντες. Routh. Βαθύτερον et βραχύτερον sibi opposita apud Xenoph. OEcon. 19, 5.]

[Βραχύσημος, ὁ, ἡ, Qui paucorum temporum est. Aristid. Quintil. p. 53: Πόδας δισυλλάβους βραχυσημοτέρους. G. Dind.]

[Βραχυσίδηρος, ὁ, ἡ, Breve ferrum habens. Pindar. Nem. 3, 79: Χερσὶ θαμινὰ βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων. Scott.]

[Βραχυσκελὴς, ὁ, ἡ, Brevia crura habens. Aristot. De incess. anim. c. 16, p. 714, 13; De part. anim. 4, 12. Kall. Galen. vol. 4, p. 343; Geopon. 19, 6, p. 1223 indicat Hemst. Etym. M. p. 459, 42.]

[Βραχύσκιος, ὁ, ἡ, Brevi umbra. Achilles Tat. Isag. in Phænom. 31, p. 156, D Petav. Osann.]

Βραχυστελέχης, ὁ, ἡ, Qui brevi s. parvo caudice est. [Theophr. H. P. 4, 6, 10: Ὁ δὲ φοῖνιξ ἐστὶ μὲν πόντιον, βραχυστέλεχες δὲ σφόδρα. Angl.]

[Βραχύστιχος, ὁ, ἡ, Paucos versus continens. Eust. ad Dionys. 1052: Βραχύστιχον αὐτῷ παντελῶς γενέσθαι τὴν ποίησιν. Bast.]

[Βραχυστομία, ἡ, Brevitas oris. Eustath. p. 767, 16: Τὸ δὲ ἀποβλύζειν ὠνοματοπεποίηται καὶ δηλοῖ τὸ ἀποστάζειν διὰ τὴν βρεφικὴν βραχυστομίαν. Scott.]

Βραχύστομος, ὁ, ἡ, Qui brevi ore est, vel parvo orificio. Plut. De aud. [p. 47]: Ἀγγείοις τε βραχυστόμοις καὶ πινακίσι χαλκαῖς ἀπεικάζοντες ἑαυτοὺς, ὡς μόλις μὲν παραδεχόμενοι τοὺς λόγους, ἀσφαλῶς δὲ καὶ βεβαίως τηροῦντες· de Cleanthe et Xenocrate, qui τῶν συσχολαστῶν videbantur esse βραδύτεροι ἐν τῷ μανθάνειν. [Heliodor. 8, 16, p. 344: Εἰς ὀπάς τινας βραχυστόμους καὶ χηραμοὺς κρυφίους πετρῶν καταδυομένους· ubi al. libri βραχυτόμους. Strabo 14, p. 641, λιμένα βραχύστομον. G. Dindorf.]

[Βραχυσυλλαβία, ἡ, Paucitas syllabarum, Brevitas carminis, apud Callimach. Epigr. 9: Ἐμοὶ δ', ὦναξ, ἡ βραχυσυλλαβίη (γένοιτο). Indicat Scott.]

[Βραχυσύλλαβος, ὁ, ἡ, Brevibus syllabis constans. Dionys. Hal. De comp. verb. p. 218 Schæf. Angl. Bacchius p. 23: Τούτων χρόνων, βραχυσυλλάβου τε καὶ μακροῦ καὶ ἀλόγου. Et sæpius ap. grammaticos. G. D.]

Βραχυσύμβολος, ὁ, ἡ, Qui parvum symbolum ad convivium confert, Epigr. [Marci Argentarii in Anth. Pal. 9, 229 : Αἰὲν ἐμῆς πενίης βραχυσύμβολε μύστι, λάγυνε.]

[Βραχυσώματος, ὁ, ἡ, Qui brevi corpore est. Suidas s. v. Μόλων. Wakef.]

[Βραχύτατος. V. Βραχύς.]

[Βραχυτάτως. V. Βραχέως.]

Βραχυτελὴς, ὁ, ἡ, Brevem finem habens : βίος, Vita quæ brevem finem habuit, i. e. Vita cui brevi finis suus adfuit : quod nihil aliud est quam Vita brevis. Exp. et Compendiarius : sicut Suidas βραχυτελῆ, exp. σύντομον. Sed addit et μικρὸν, quod Hesych. quoque habet. [LXX Sap. 15, 9 : Βραχυτελῆ βίον ἔχει.] Βραχυλὸν, Hesychio βραχυτελῆ μικρόν. [Duæ sunt Hesychii glossæ : Βραχυτελές· μικρόν. Βραχυλόν· βραχυτελῆ, μικρόν. Sic Musurus Sed codex non βραχυτελές, sed βραχυτελόν : quod favet Alberti conjecturæ correcta dittographia scribentis, Βραχυτελῆ· μικρόν. G. Dindorf.]

[Βραχυτέρως. V. Βραχέως.]

Βραχύτης, ητος, ἡ, Brevitas. [Thucyd. 1, 138 : Φύσεως μὲν δυνάμει, μελέτης δὲ βραχύτητι κράτιστος δὴ οὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο. Βραχύτης συλλαβῶν, frequens in scriptis technicorum, ut apud Dionys. Hal. De comp. verb. c. 15, p. 178 Schæf. Indicavit Scott.] Schol. Thucyd. est etiam ἀσθένεια. [3, 42 : Ὧν τὸ μὲν μετὰ ἀνοίας φιλεῖ γίγνεσθαι, τὸ δὲ μετὰ ἀπαιδευσίας καὶ βραχύτητος γνώμης. Cui simile est βραχεῖα διάνοια, 3, 36 : Οὐ γὰρ ἀπὸ βραχείας διανοίας ἐδόκουν τὴν ἀπόστασιν ποιήσασθαι, quod imitatur Libanius Basilic. p. 117, D : Οὐκ ἀπὸ βραχείας γνώμης εἰς τὸν πόλεμον κατέστησαν. Monuit Wyttenbach. ad Julian. p. 188 ab Schæf. citatus. Βραχύτητα γνώμης etiam Dio Cassius dixit p. 64, 34. G. Dindorf.]

[Βραχύτμητος. Var. lectio Constant. Manass. fragmenti, quod e cod. Paris. edidit Belinus de Ballu ad Oppian. p. 12. Osann.]

Βραχυτομέω, Ita puto ut breves remaneant reliquiæ, Breviter recido, Ad breve redigo : ut βραχυτομεῖν ἄμπελον, Vitem ita putare ut breves relinquantur palmites, Vitem resecare ad brevem palmitem, quæ τῆς ἀμπελουργίας pars quædam est ap. Theophr. C. Pl. 3, [14, 2 et 3], qui ibid. dicit ἐν τῷ βραχυτομεῖν, In brevitate recisionis. [Geopon. 5, 32, 1, p. 389 : Δεῖ ἐπιτεμεῖν τὰς ἀμπέλους καὶ βραχυτομῆσαι, ἵνα ἡ δύναμις διαμείνῃ. G. Dindorf.]

Βραχύτομος, ὁ, ἡ, Ita putatus ut reliquiæ breves remanserint. Alii interpr. Breviter recisus, qui afferunt βραχύτομος ἄμπελος pro Vitis in brevi palmite putata. [Theophr. C. Pl. 3, 2, 3.]

[Βραχυτονέω, Breviter tensus sum, Brevitate intentionis pecco. Philo in Mathematt. vett. p. 53 : Μήτε βραχυτονεῖν μήτε περιττὸν τῷ μήκει φαίνεσθαι. Schneid.]

[Βραχύτονος ὁ, ἡ, Breviter tensus. Plutarch. V. Marcelli c. 15 : Οἱ σκορπίοι βραχύτονοι μὲν, ἐγγύθεν δὲ πλῆξαι παρεστήκεσαν ἀόρατοι τοῖς πολεμίοις. Apud Philon. in Mathematt. vett. p. 53, βραχυτονώτερα in βαρυτονώτερα corruptum legitur. Monuit Schneid.]

Βραχυτράχηλος, ὁ, ἡ, Qui brevi collo est. [Aristot. H. A. 8, 12 : Ὅλως δὲ τὰ γαμψώνυχα πάντα βραχυτράχηλα. Diodor. Sic. 2, 51 : Καμηλοπαρδάλεις ... μικρότεροι ... καὶ βραχυτραχηλότεροι. Scott. Apud Platon. Phædr. p. 253, E, ἵππος βραχυτράχηλος. Schæf. Is. Porph. in Allatii Exc. p. 307. Boisson. Geopon. 16, 2, 1.]

Βραχύϋπνος, ὁ, ἡ, Brevi contentus somno, Non multum nec diu dormiens, Aristot. [De somno p. 454, 19, ubi codex Vatic. ταχύυπνα, et H. A. 4, 10, p. 537, 2.]

[Βραχυφαγέω, Exiguum comedo. V. locum Antiochi s. v. Βραδυφαγέω allatum.]

[Βραχυφαγία, ἡ, Exigui cibi sumtio. Schol. in Jo. Climact. p. 214. Boisson. Thalassius Cent. 4, 31 : Ὡραία νηστεία ἡ βραχυφαγίᾳ χαίρουσα. Suicer.]

Βραχυφεγγίτης, ὁ, Breve s. Exiguum lumen præbens, ὀλιγοφαὴς Suidæ, afferenti hoc hemistichium [ex epigr. Philippi in Anth. Pal. 6, 251] : Καὶ βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας [βραχὺ φεγγίτου Schneid.].

Βραχύφυλλος, ὁ, ἡ, Brevia folia habens : δένδρον, Epigr. [in Anth. Pal. 9, 612.]

[Βραχυφωνία, ἡ, Tenuitas vocis. Polyæn. 1, 21, 2 : Τότε ᾔσθοντο τῆς Πεισιστράτου βραχυφωνίας. Paulo ante dixerat : Σμικρᾷ τῇ φωνῇ λέγειν ἤρχετο. Hemst.]

[Βραχύχειρ, ὁ, ἡ, Qui brevibus manibus est. Eust. p. 610, 32 : Εἰκὸς γὰρ εἶναί τινα βραχύχειρα, ᾧ ἀνάπαλιν ἔσχεν ὁ μακρόχειρ Ἀρταξέρξης. Angl.]

Βραχυχρόνιος, ὁ, ἡ, Brevi tempore durans, ὀλιγοχρόνιος. [Plato Tim. p. 75, C : Λογιζόμενος πότερον πολυχρονιώτερον χεῖρον ἢ βραχυχρονιώτερον βέλτιον ἀπεργάσαιντο γένος. Plutarch. Moral. p. 107, A : Τὸ βραχυχρόνιον τοῦ βίου. Schol. Lycophr. 276. Scott. Galenus vol. 7, p. 244, vol. 8, p. 146. G. Dind. Βραχυχρόνιον Tzetza Chil. 1, 944. Ibid. 941 : Τὸ βραχύχρονον τῶν ἀνθρώπων. Elberling. In altero loco codex B τὸν βραχύχρονον, quod Kiesslingium movit ut τὸν βραχὺν χρόνον conjiceret.]

[Βραχύχρονος, ὁ, ἡ. V. Βραχυχρόνιος.]

Βραχύωτος, ὁ, ἡ, Breves habens auriculas, ut κώθων, Athen. [11, p. 483, E.]

Βράχω, v. ὠνοματοπεποιημένον, signif. ἠχῶ, Sono, Sonitum s. Crepitum edo, teste Etym. [et Scholiastis ad locos Homericos]. Frequenti ap. poet. in usu est aor. 2 βράχε pro ἔβραχεν, i. e. ἤχησεν, ἐψόφησεν. Hesiod. [Scut. 423] : Ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα· [et sæpius apud Homer., ut Il. Δ, 420; M, 396; N, 181,] pro quo et ἀράβησε dicunt ead. in re. Il. E, [838] : Μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων Βριθοσύνῃ, Crepuit gemuitque sub pondere. [Ibid. 863, τόσον ἔβραχ' Ἄρης· Π, 468 : Ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων, de equo letaliter vulnerato : ille gemebat duro sono, vitam exhalans; Φ, 9 : Βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα, alta fluenta graviter resonabant, a strepitu incidentium virorum in aquam; et 387 : Βράχε δ' εὐρεῖα χθὼν, a strepitu pugnantium. Damm.] Inde infin. βραχεῖν : quem Hesych. exp. ἠχῆσαι, ψοφῆσαι, Sonare, Strepitare, Crepitare. Ἄβραχεν, Hesychio ἤχησεν, Sonuit s. Sonitum dedit : pro quo alioquin ἔβραχεν reperitur a βράχω. [Apoll. Rh. 2, 573 : Ἔβραχε δ' αὐτὸς Τῖφυς ἐρεσσέμεναι κρατερῶς, ubi Schol. : Τὸ ἔβραχε τὸ ἐβόησε σημαίνει· 4, 642 : Δεινὸν γὰρ ἐπὶ μέγας ἔβραχεν αἰθήρ. Hemst.]

[Βραχώδης, ὁ, ἡ, Vadosus, Gl. Nonn. Ms. in Epitaph. Basil. M. Hist. 20 : Περὶ τῶν Γαδείρων ... διὰ τὸ εἶναι (τὴν θάλασσαν) βραχώδη καὶ σκοτεινήν. Bast. Eadem fere apud Suidam s. vv. Γάδειρα et Ὠκεανὸς leguntur de Oceano : Διεκπλεῦσαι οὐκ ἔνι βραχώδη καὶ σκοτοειδῆ τυγχάνοντα. Indicavit Schneid. Hesychius : Βραχώδης· τραχύς.]

[Βρέα, ἡ, Brea, urbs Thraciæ, εἰς ἣν, inquit Hesychius, Ἀθηναῖοι ἀποικίαν ἐξέπεμπον. Κρατῖνος μέμνηται τῆς εἰς Βρέαν ἀποικίας. Male Βρεὰ apud Steph. Byz. qui de adjectivo gentili sic præcipit : Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βρεάτης· ἔστι δὲ Βρεαῖος, παρὰ Θεοπόμπῳ κγ. Conf. s. v. Βρία. G. Dindorf.]

[Βρεαῖος. V. Βρέα.]

[Βρεάτης. V. Βρία.]

[Βρέγμα, τὸ, i. q. Ἀπόβρεγμα, Liquor. Diodor. Sic. 3, 32 : Ποτῷ δ' οἱ μὲν ἰδιῶται συγχρῶνται παλιούρων βρέγματι. Schneid.]

[Βρέγμα et Βρεγμὸς, Sinciput. V. Βρεχμός.]

[Βρεκεκεκὲξ, Ranarum vox apud Aristoph. Ran. 209 seqq. in libris nonnullis βρεκεκὲξ scripta. Et sic in fab. Æsop. 307, p. 125 Fur. et apud Joann. Alex. τονικ. παραγγ. p. 38, 7. G. Dindorf.]

[Βρέκος. V. Βροῦκος.]

[Βρεκτέον. V. Βρέχω.]

Βρεκτὸν, τό. Joannes Moschus in Limon. c. 164 : Ἔκρουσε τὴν θύραν καὶ ἐξελθὼν ὁ γέρων ἤνοιξεν αὐτῷ καὶ ἐξενεγκὼν ἄρτον καὶ βρεκτὰ ἔβαλεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ ἔτρωγεν· ubi interpres, proferens panem et cicer infusum. Sed proprie dicitur panis vetus aqua tinctus, cibus anachoretarum. Joann. Episc. Carpathi in Narrat. Mss. De anachoretis : Καὶ παρέθηκεν τῷ γέροντι καυκίον ἔχον βρεκτά. Basilius Mallinus Monachus De vita ascetica Ms. : Τῶν βρεκτῶν, ἐλαίου καὶ ἄρτου χωρίς. Hæc Ducang. Adde Coteler. ad Monum. Eccl. Gr. vol. 2, p. 675. Chron. Pasch. p. 160, C : Ὀσπρίοις βρεκτοῖς καὶ χλόαις. G. Dind.]

Βρέκην [immo Βρέκυν], Hesych. dici scribit τὸν Βρέκυντα, τὸν Βρίγα, h. e. τὸν Φρύγα· nam Βρίγας dici τοὺς Φρύγας. At Βρεκύνδαι [codex βερεκύνδαι contra literarum ordinem], eodem teste, ap. Phrygas Dæmones sunt, qui et Βερεκύνδαι.

[Βρεκύνδαι. V. Βρέκην.]

Βρέμβος, Hesychio ἔμβρυον : forsitan pro βρέφος.

[Βρεμεαίνω, Fremo. Hesychius : Βρεμεαίνων· ἠχῶν. G. Dindorf.]

[Βρεμέτη, ἡ, Bremete, n. pr. Arcad. p. 114, 1. Idem haud dubie nomen quod in Theogn. Can. 609 ὀρεμέτη scribitur. G. Dindorf.]

[Βρέμιον ὄρος, Mons Phrygiæ. Conon. Narr. 1, sive ap. Phot. Bibl. p. 130, 32. G. Dindorf.]

[Βρέμουσα, ἡ, Bremusa, nomen Amazonis apud Quint. Smyrn. 1, 44, 247. G. Dindorf.]

Βρέμω, Fremo, Murmuro. [Præteritum βεβρέμηκα et futurum βρεμῶ in Etym. M. p. 606, 49 fingitur, quum nulla præter præsens et imperfectum tempora usitata sint. G. Dind.] Il. [Δ, 425]: Κῦμα θαλάσσης Χέρσῳ ῥηγνύμενον, μεγάλα βρέμει· B, [210], βρέμεται pro eod. Sic autem Lat. Fremere, et frequentius etiam Fremitum de mari resonante dicunt, sicut et Murmurare. Transitive ap. Nonn. [Joann. p. 228, 8, ubi ἐπέβρεμον : sed Dion. 5, 387 : Βαρύδουπος ὅλον δόμον ἔβρεμεν ἠχώ] πολύστομον ἔβρεμον ἠχὼ, q. d. Vocem cum fremitu edebant. Quin et propter πολύστομον non dubitem reddere Multifremam vocem edebant. [Apoll. Rh. 2, 323 : Στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βρέμει ἀκτή. Sophocles Antig. 592 : Στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί. De vento Simonid. fr. 7 ab Hemst. indicatus : Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος βρέμῃ πνέων. Apoll. Rh. 2, 567 : Πάντῃ δὲ περὶ μέγας ἔβρεμεν αἰθήρ. Forma media utitur idem 4, 1302 : Ἀμφὶ δὲ λειμῶν ἑρσήεις βρέμεται ποταμοῖό τε καλὰ ῥέεθρα. De lyra Pindar. Nem. 11, 7 : Λύρα δέ σφι βρέμεται καὶ ἀοιδά. De strepitu armatorum Æschyl. Prom. 423 : Ἄρειος στρατὸς ὀξυπρῴροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς· Eurip. Heracl. 832 : Πάταγον ἀσπίδων βρέμειν. De seditione Æschyl. Eumen. 978 : Μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τᾷδ' ἐπεύχομαι βρέμειν. Media forma idem Sept. c. Theb. 348 : Βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων ἀρτιβρεφεῖς βρέμονται.] || Fremo, i. e. Fremebunde minor [Apollon. Rh. 1, 1247 : Ὁ δὲ (θὴρ) στενάχων βρέμει ἄσπετον] : ut Bud. interpr. in his Greg. : Τούτῳ βρέμοντι κατὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ λεόντειον βρυχωμένῳ, ὁ γεννάδας εἰσάγεται. Item in his ejusd. Epitaph. Patris : Παρῆν γὰρ ὁ βασιλεὺς βρέμων Χριστιανοῖς. [Proxima ex Indice.] Reperitur et pass. [immo medium] Βρέμομαι. Hesych. enim βρέμεται affert pro ἠχεῖ, ψοφεῖ : addens etiam προσρήσσεται [προσρήσσεται]. Βρεμεῖ [recte correctum Βρέμει] idem exp. ἠχεῖ, φωνεῖ, σίζει· item ἀπειλεῖ et πατάσσει : a them. Βρεμέω.

[Βρέμων, ὁ, Bremon. Quint. Sm. 11, 41 : Αἰνείας δὲ Βρέμοντα καὶ Ἀνδρόμαχον κατέπεφνεν. || Nomen canis ap. Xenoph. Cyneg. 7, 5. G. Dindorf.]

[Βρένδος. V. Βρεντέσιον.]

[Βρενθαῖος. Βρενθεάτης. V. Βρένθη.]

[Βρένθειος. V. Βρενθινός.]

[Βρένθη, ἡ, urbs Arcadiæ : unde nomen fluvio Βρενθεάτης, apud Pausan. 5, 7, 1 ; 8, 28, 7, quo altero in loco codd. βερένθης et βερενθεάτης præbent, quemadmodum apud Polluc. 6, 104, olim βερένθιον pro βρένθιον legebatur. Βρενθιάτης apud Steph. Byz. qui gentile Βρενθαῖος s. Βρενθιεὺς formari addit. G. Dind.]

[Βρενθιάτης. Βρενθιεύς. V. Βρένθη.]

Βρενθινός. Βρενθινῷ Hesych. exp. ἀνθινῷ, Florido. Sed Βρενθινὰ esse dicit ῥιζάριά τινα, οἷς ἐρυθραίνονται αἱ γυναῖκες τὰς παρειὰς, Radiculas quasdam, quibus mulieres ruborem conciliant genis pallidioribus, ut sunt anchusa et φῦκος, Fucus. Etym. [p. 212, 44] habet Βρενθία. Item Βρένθιον esse tradit μύρον τι, ὡς βάκκαρις· nonnullis ἀνθινὸν μύρον, Floridum s. Floreum unguentum: pro quo infra ex Eust. Βρένθειον in Βρένθος. [Βρένθειον est in Lex. Rh. l. c., Etym. M. p. 212, 41, et diphthongus diserte agnoscitur ibid. p. 230, 27. Accedit Sapphonis locus ap. Athen. 15, p. 690, E : Σαπφὼ δ' ὁμοῦ μέμνηται τοῦ τε βασιλείου καὶ τοῦ βρενθείου λέγουσα οὕτως « Βρενθείῳ βασιληΐῳ. » Βρένθιον (in libris nonnullis in βερένθιον corruptum) est apud Polluc. 6, 104 ; Etym. M. p. 212, 50, ex Helladio : Βρένθιον (βρενθεῖον Orion p. 36, 5) ἐστὶ μύρον, καὶ οὕτως ἐν τοῖς ἰάμβοις. Quod de iambis dicit, prætermissum est in Photii Excerptis p. 532, 13. Nec videtur huic scripturæ favere locus corruptus Pherecratis ab Athenæo allatus l. c. : Βρενθείου δὲ μύρου μνημονεύει Φερεκράτης ἐν Λήροις οὕτως « Ἔστην δὲ κἀκέλευον ἐγχέασθαι νῷν μύρον βρένθιον, ἵνα τοῖς ἰοῦσιν ἐγχέῃ. » G. Dindorf.]

Βρένθιξ, ἡ, Hesychio teste, Cypriis est θριδακίνη. [Conf. Βρίξ.] Athen. vero 2, [p. 69, B,] e Nicandri Colophonii Γλωσσῶν 2, βρένθιν [codex Paris. βρένθην] dici refert apud Cyprios τὴν θρίδακα, Lactucam. [Lex. Rhet. in Bekk. Anecd. p. 223, 12 : Κύπριοι βρένθισιν τὴν θρίδακα λέγουσιν. Similiter Etym. M. p. 212, 43, ubi βρενθισίτην θρίδακα. Recte Is. Vossius ad Hesych. corrigit βρένθιν τὴν θρίδακα. G. Dindorf.]

[Βρένθιον. V. Βρενθινός.]

Βρένθος, ὁ, Hesychio Avis quædam, quam nonnulli κόσσυφον vocant. Sunt qui Anatem esse putent, Plin. fortassis secuti. Is enim hæc Aristot. H. A. 9, 8 ; [9, 1, p. 609, 23, coll. 9, 11, p. 615, 16, ubi libri nonnulli βρίνθος. G. Dind.] : Ἔτι οἱ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶντες, πολέμιοι ἀλλήλοις· οἷον βρένθος καὶ λάρος, sic vertit, 10, 74 : Dissident inter se aquaticæ, anates et gaviæ. || Dicitur etiam ὁ τύμβος, ut est ap. Hesych. [et in Lex. Rhet. in Bekk. Anecd. p. 223, 14] : vel potius ὁ τύφος [immo τῦφος : sed τύμβος recte defendunt Kusterus et Hemsterh. cujus verba v. s. v. Βρενθύομαι. Conf. s. v. Βρενός.], Fastus, Arrogantia ; nam Eust. p. 695 τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας accipi ap. Comicum tradit : indeque βρένθειον dici μύρον τι περιαδόμενον. Sic sane is etiam usurpavit, qui ap. Athen. [13, p. 611, E] dicit : Ἀπομνημονεύσω δ' ἐγὼ, εἰ καὶ πολλά ἐστι τὰ λεχθέντα, διὰ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολὺν, ὦ φιλόσοφοι, Ob fastum et arrogantiam vestram : taxantur enim multi philosophi ἐπὶ τύφῳ καὶ ἀλαζονείᾳ.

[Βρένθυμα, τὸ, Fastus. Sic Photius Lex. p. 202, 11 interpretatur λαῖμα, quod vide. Indicarunt Angl.]

[Βρενθύνομαι. V. Βρενθύομαι.]

Βρενθύομαι. Βρενθύεσθαι, Fastuosum et arrogantem esse, Superbire : ut Hesych. quoque βρενθύεται exp. ὑπερηφανεύεται, μέγα φρονεῖ, ἐπαίρεται. Aristoph. N. [363] : Ὅτι βρενθύῃ τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλῃ [παραβάλλεις], i. e. ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν τῷ σχήματι, Schol. Fastuose incedis, Superbe te infers, Superciliosa gravitate te infers. Cujus l. meminit et Plato Symp. fin. Ibi enim Alcibiades dicit sese Socratem ἐν τῇ ἀπὸ Δηλίου φυγῇ κάλλιστα θεάσασθαι· nam illic cum Lachete, insidentem equo, fuisse ἔμφρονα ac animosum : deinde, inquit, Ἔμοιγε ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, βρενθυόμενος καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλων, ἠρέμα παρασκοπῶν καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς πολεμίους, δῆλος ὢν παντὶ καὶ πάνυ πόῤῥωθεν, ὅτι εἴ τις ἅψεται τούτου τοῦ ἀνδρὸς, μάλα ἐῤῥωμένως ἀμυνεῖται. Rursum Aristoph. Εἰρ. [26] : Τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος Βρενθύεταί τε, καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ. Ubi possis etiam interpr. Ira tumet, Indignatur : nimirum superborum more, quibus facile κραδίη οἰδάνεται χόλῳ, putantibus injuste se læsos et contemtos fuisse : ut Hesych. quoque βρενθύεσθαι exp. θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, δυσχεραίνεσθαι : addens etiam προσποιεῖσθαι. Videtur vero et Fremitus quandam ac murmuris signif. habere : ut Erasm. quoque ap. Lucian. [Tim. c. 54, vol. 1, p. 170], βρενθυόμενός τι vertit Magnum quiddam secum murmurans : atque adeo in VV. LL. exp. non solum Superbio, Extollor, sed etiam Fremo, Graviter mecum immurmuro, et Minabunde irascor. || Rursum Hesych. βρενθυόμενοι exp. ἐναβρυνόμενοι, τρυφῶντες· Eust. [p. 695, 34] autem βρενθύεσθαι, κατατρυφᾶν ἀλαζονικῶς. Meminit Etym. [p. 212, 48] quoque harum h. v. signiff. : βρενθύεται enim exp. non solum μεγαλοφρονεῖ et ἐπαίρεται, sed etiam θρύπτεται : addens e Bisantini Χρηστομαθίᾳ, βρένθιον esse Unguentum quoddam : quoniam autem οἱ ἀλαζόνες καὶ τρυφεροὶ solent μύρῳ χρίεσθαι, factum esse, ut inde ἁπλῶς βρενθυόμενοι dicerentur οἱ ἐπὶ παντί τῳ θρυπτόμενοι. Addit et hæc, βρενθύεσθαι esse τὸ διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, ὀργίζεσθαι, θυμοῦσθαι, δυσχεραίνειν· παρὰ

τὸ μετὰ βάρους θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾷν. Apud Hesych. rursum legitur etiam Βρενθύνεται [hoc recte in Βρενθύεται mutari videtur, pariterque βρενθυνόμενος corrigendum in Combefis. Auct. Patr. vol. 2, p. 909, B. G. Dindorf.], exp. ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται, σεμνύνεται: a th. Βρενθύνομαι, i. q. βρενθύομαι. Βεβρενθυόμενον, Idem ex Hipponacte affert pro ὀργιζόμενον, quod et βρενθυόμενον dicitur demta initiali syll. βε. [De hoc verbo quæ disseruit Hemsterhusius ad Lucian. vol. 1, p. 368 seq. ejusmodi sunt ut huc transferri debeant paullulum compendifacta: « Eorum in classem referendum est hoc verbum, quæ raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notæ plebejæ, recentioris ævi scriptores frequentius excoluerunt. — Facilius autem significandi vim exemplorum ope declares quam abstrusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a Βρενθίῳ vel Βρενθείῳ unguento: quæ contorta et abhorrens significationis explanatio est. — Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtus tumoris et ὄγκου, quæ quasi materies subjecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: ut Hesychius Βρένθος et Βρενὸς (fort. Βρενθὺς, ἡ) recte per τύμβος interpretari videatur. — Jam ut perspicias quam varie grammatici verbum hoc exponant, eorum interpretationes in unum congeram: Μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἐναβρύνεσθαι, τρυφᾷν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι· in quibus verbis nullum est, cujus vis et ratio non facile deducatur ab illa radice, quam proposui, tumoris et ὄγκου.—Non una vice Aristophan. usurpat, Nub. 363; Pac. 26, de scarabæo, βρενθύεται, ubi schol. μέγα φρονεῖ· quo pacto Athenæus 15, p. 669, B: Ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται· Lysistr. 887: Χὰ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore morosa. Simili modo Liban. 7, p. 320, B: Οἶδα πηλίκα βρενθύεσθαι σύνηθες αὐτοῖς· 15, p. 437, C: Καὶ οἱ μὲν ἠσέλγαινον, ὁ δὲ ἐβρενθύετο· Περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 37: Βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Athen. 9, p. 383, F: Μὴ καί τις αὐτῶν τὰ ἐκ Δυσκόλου Μενάνδρου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τάδε. Ælian. de N. A. 5, 36, avis asterias, εἴ τις ὄκνον καλέσειεν αὐτὸν, ὅδε βρενθύεται καὶ ἀγανακτεῖ. Singularius Lucian. Tim. c. 54: Βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. Magis est vulgatum ut ἐπὶ adsciscat: Athen. 15, p. 625, B, nisi potius Heraclidæ Pontici verba sint: Οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σωμάτων εὐεξίαις βρενθυόμενοι καὶ θυμοῦ πλήρεις. Themistius or. 23, p. 291, A: Βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις. (Idem 29, p. 346, B: Ἐπεὶ καὶ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἴσως καὶ αὐθαδίζομαι· ubi nihil caussæ erat cur Hemsterh. ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς... corrigeret. G. Dind.) Rarioris usus est illud Plutarchi pro Nobil. § 8, (libello spurio, vol. 5, p. 938 ed. Wyttenb. ubi in codice scriptum βρενθεύεις. G. Dindorf.): Πότερον... τοσοῦτον προυπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύει· et Zachariæ schol. initio Dial. De opif. mund.: Καὶ νῦν βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς etc. (Ad hujusmodi locos spectat Hesychii interpretatio προσποιεῖσθαι. G. Dindorf.) Cui placuerit hoc verbum in primis, Theodoretum reperio. (Inter locos Theodoreti unus memorabilis est propter activæ formæ usum vol. 1, p. 1443: Τοῦτο δὲ οὐ πάντες ἐθέλουσιν εἰδέναι, ἀλλ' οἱ ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς ὡς ἐπὶ μονίμοις καὶ διαρκέσι βρενθύοντες. Sed hic quidem satis manifestum est scribi debuisse: Ἀλλ' οἱ ἐπὶ τοῖς... βρενθύονται. G. Dindorf.) Apud Agathiam sæpius occurrit (v. c. in epigr. in Anth. Pal. 4, 3, vol. 1, p. 79: Οὕτως οὔτε Πλάτων βρενθύεται. G. Dindorf.) quam notatum est a Suida, qui exemplum primo loco positum Theophylacto debet Hist. 1, 3. Idem Ep. 69: Βρενθύεται τῷ κάλλει». Etiam scholiastas hoc verbo uti ostendit Kœn. ad Greg. Cor. p. 275. In Hesychii autem glossa Βεβρενθυόμενον, quam supra attulit Stephanus, aut βεβρενθυμένον corrigendum, quod dubitanter proposuit Alberti, aut βρενθυόμενον: quod quum in βερενθυόμενον depravatum esset, cujus erroris similia exempla s. v. Βρένθη attuli, postmodum in βεβρενθυόμενον depravari grammaticumque decipere potuit. G. Dindorf.]

Βρενὸς, Hesychio πυθμὴν, Fundum: item τύμβος· et Avis, quæ et βρένθος nominatur. [Βρενὸς Hemsterh. ad Lucian. vol. 1, p. 368 in Βρενθὺς mutabat, parum probabiliter. G. Dindorf.]

[Βρεντάγιορ· εἰκὼν, ὁμοίωμα, Hesych. Βρέταρ Soping. Vulgata scriptura non offendebat Casaub. ad Athen. 8, p. 352, A, quem Dahler. citat.]

Βρενταὶ, Hesychio βρονταὶ, Tonitrua. [Forma Æolica. Recte igitur Heinsius retracto accentu Βρένται. Similia comparat Kœn. ad Greg. Cor. p. 598. G. D.]

[Βρεντεσῖνος. V. Βρεντέσιον.]

[Βρεντέσιον, τό.] Βρεντήσιον, Italiæ oppidum est ad Adriam: ex eo nominatum, quoniam ἔχει λιμένας κέρασιν ἐλάφου παραπλησίους· nam Βρένδον Mesapii appellant τὴν ἔλαφον, et Βρέντιον iidem τὴν κεφαλὴν τῆς ἐλάφου, teste Etym., qui tamen prius dixerat denominatum esse a Brento, Herculis filio, mutuatus ea a Steph. B. Sed prius etymon eo confirmari videtur, quod Steph. τὴν Βρεντίαν s. Βρεττίαν νῆσον (quæ et ipsa sita est in Adriatico mari) Gr. vocari scribat Ἐλαφοῦσσαν [Ἐλάφουσσαν scribitur in ed. Steph.], cujus incolas a Polybio [sed vid. infra s. v. Βρεττία] Βρεττιανοὺς nominari ait, ab aliis Βρεττίους, ut a Strab. quoque. Latini Βρεντήσιον appellant Brundusium: Βρεντίαν s. Βρεττίαν, Brutiam. [Stephanus Byz.: Βρεντέσιον (vulgo hic et in Etym. M. p. 212, 23 Βρεντήσιον. Codex Vratisl. Βρεντέσιον)· πόλις παρὰ τὸν Ἀδρίαν, ἀπὸ Βρέντου Ἡρακλέους, ἢ ὡς εὐλίμενος οὖσα· ἑνὶ γὰρ στόματι λιμένες πολλοὶ συγκλείονται· ὡς ἐοικυῖα τοίνυν κεφαλῇ ἐλάφου οὕτως ὠνόμασται. (Βρένδον δὲ καλοῦσι τὴν ἔλαφον Μεσάπιοι, addit Etym. M. l. c.: unde corrigitur quod p. 212, 47 scriptum exstat: Βρέδον· ἔλαφον ἢ κεφαλὴν ἐλάφου. Hesychius: Βρένδον· ἔλαφον.) Βρέντιον γὰρ παρὰ Μεσσαπίοις ἡ τῆς ἐλάφου κεφαλὴ, ὡς Σέλευκος ἐν δευτέρῳ γλωσσῶν (corrupte apud Strabon. 6, p. 282: Τῇ δὲ Μεσσαπίᾳ γλώττῃ Βρεντέσιον ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐλάφου καλεῖται· quod antiquius Eustathio codicum vitium esse cognoscitur ex comment. ad Odyss. p. 1409, 9)· τὸ ἐθνικὸν Βρεντεσῖνος· nam sic vulgatum Βρεντησῖνος corrigendum ex cod. Vratisl. et Etym. M. Recte apud Herodot. 4, 99, et apud Strabonem ubique Βρεντέσιον scribitur et Βρεντεσῖνοι. Inter Βρεντησία, Βροντήσιον, Βρεντίσιον, Βρενδέσιον variant Schol. Hom. Od. A, 184. G. Dindorf. In veteri lapide ap. Aldum Orthograph. p. 20 occurrit Βρουντεσῖνος. Holsten. ad Steph. Byz.]

[Βρεντησῖνος. Βρεντήσιον. V. Βρεντέσιον.]

[Βρεντιανός. V. Βρεττία.]

[Βρέντιον. V. Βρεντέσιον.]

[Βρέντιος. V. Βρέττιοι.]

[Βρέντος. V. Βρεντέσιον.]

[Βρέξις, ἡ, Humectatio. Xenoph. Hipparch. 5, 9: Βλάπτει δὲ τὰς ὁπλὰς ἡ καθ' ἡμέραν ἑκάστην βρέξις. Scott.]

[Achmet. Onirocr. p. 165, 17: Περὶ βρέξεως ἱματίων· et p. 167, 31: Ἀγαθὸν ἀνάλογον τοῦ εἴδους τῆς βρέξεως. Hase.]

[Βρετανοὶ, Βρετανικὸς, Βρετανὶς, eademque duplici τ scripta v. s. Βρεττανοί.]

Βρέτας, τὸ, Simulacrum, εἴδωλον, sive δείκελον, dictum παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι, teste Hesychio et Ammonio [p. 99; Clemente Alex. p. 40; Etym. M. p. 611, 15; schol. Apoll. Rh. 1, 1119; schol. Lycophr. 948, 1135; Suida, Isidoro Pelus. Epist. 4, 207, p. 536 ed. 1638. Angl.] Pollux tamen ipsum non admittit, uti nec δείκελον. [1, 7: Αὐτὰ δὲ ἃ θεραπεύομεν, ἀγάλματα, ξόανα, ἕδη θεῶν... βρέτας δὲ ἢ δείκηλον οὐκ ἔγωγε προσίεμαι. De prosæ scriptoribus hæc intelligenda esse monet Kuhnius. Angl.] Apud Hesych. legitur et dativo casu Βρέταϊ expos. ἀπεικονίσματι. [Hoc ab Musuro est. Codex βρέτη. Recte Lex. Rhet. in Bekk. Anecd. p. 223, 17: Βρέτη· ἀπεικονίσματα. Dativus βρέτεϊ est. Dativum pluralis βρετάεσσιν ex Nicandro apud Athen. 15, p. 684, D annotavit Schneid. Βρέτας inter ἄκλιτα, ut δέμας et δέπας, memorat Etym. M. p. 255, 41; 536, 29. G. Dindorf.] Menodotus Samius [ἐν τῇ Τῶν κατὰ τὴν Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφῇ] ap. Athen. 15, [p. 672, A: Ἁρπάσαι τὸ τῆς Ἥρας βρέτας, et paulo inferius]: Ἀθύρου δέ ὄντος τότε τοῦ

νεὼ, ταχέως ἀνελέσθαι τὸ βρέτας, καὶ διακομίσαντας ἐπὶ θάλασσαν, εἰς τὸ σκάφος ἐμβαλέσθαι. Repetit ibidem aliquoties hoc vocabulum. [Æschyl. Sept. c. Th. 94: Πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων; ... ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι· Pers. 809: Οὐ θεῶν βρέτη ᾐδοῦντο συλᾶν· Eum. 258: Περὶ βρέτει θεᾶς ἀμβρότου. In Sophoclis tragœdiis nullum exemplum: plurima apud Euripidem, ut Phœn. 1256: Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας.] Aristoph. Eq. [31]: Θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν ποι [του] πρὸς βρέτας, [et Lys. 262: Κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας, utroque loco ad imitationem sublimioris sermonis composito. Nam ab vulgari Atticorum sermone alienum hoc vocabulum est, quo interdum utuntur recentiores. Sic Strabo 8, p. 385: Τὸ βρέτας τοῦ Ποσειδῶνος. Et, quem Angl. afferunt, Dio Cassius in fragm. p. 38, 12, de simulacro Apollinis: Ὥστε τοὺς Ῥωμαίους κατακόψαι τὸ βρέτας· et p. 83, 39: Τὸ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ Ταυρικὸν βρέτας. Polyæn. 2, 3, 12: Τὸ βρέτας τῆς Ἀθηνᾶς. || De homine hebete. Antiatticist. p. 85, 19: Βρέτας· ὁ ἀναίσθητος. Ἀναξανδρίδης Διδύμοις. Lex. Rhet. p. 223, 4, (coll. Etym. M. p. 213, 7): Βρέτας· εἴδωλον, ἄγαλμα καὶ μορφήν. Κυρηναῖοι δὲ τὸν ἀναίσθητον βρέτας εἶπον. Quocum similis voc. ἀνδριὰς usus comparari potest. G. Dind.]

[Βρετταλία lectio suspecta. V. Βρεττανία.]

Βρέττανα, Hesychio φοβερὰ [Βριγεδανά, Æol. pro βριγεδανά, dubitanter conjicit Ruhnkenius], quo teste et Parva locusta sic nominatur a Cretensibus. [Hoc nihil commune habet cum Βρέττανα, sed ad aliam glossam pertinet, de qua v. s. v. Βροῦκος. G. Dindorf.]

[Βρεττανία, ἡ, Britannia. Diodor. Sic. 5, 22, et sæpe in Herodiani historia. Scott. In Βρετταλία corruptum apud Hesychium s. h. v. G. Dindorf.]

[Βρεττανικός. Βρεττανίς. V. Βρεττανοί.]

Βρεττανοί, οἱ, s. Βρετανοί, Populi quidam ad Oceanum insulares: quorum regio Βρετανία s. Βρεταννία dicit ur et Βρεττανὶς νῆσος, a nonnullis etiam Πρετανίς, pe r π Latini Britannos dicunt et Britanniam. [Steph. Byz. s. v. Βρεττία: Βρεττανίδες νῆσοι ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ὧν τὸ ἐθνικὸν Βρεττανοί. (Βρεντανίδες et Βρεντανοὶ in Etym. M. p. 212, 34.) Διονύσιος (Perieg. 284) ὑφελὼν τὸ ἓν τ ἔφη, Ὠκεανοῦ κέχυται ψυχρὸς ῥόος, ἔνθα Βρετανοὶ (codices nonnulli Dionysii Βρεταννοί)· καὶ ἄλλοι οὕτω διὰ π Πρετανίδες νῆσοι, ὡς Μαρκιανὸς καὶ Πτολεμαῖος. Recte Stephanus quique eum sequitur Eustathius judicant alterum τ metri caussa ejecisse Dionysium: nam usitatam Græcis scripturam fuisse Βρεττανοὶ (s. Πρεττανοί: Βριττανὸς apud Dracon. Strat. scribitur p. 17, 4), pariterque in derivatis, nemini dubium erit qui codicum consuetudinem in Strabone, Diodoro, aliis, observaverit, qui pene constanter duplicatum τ, simplex autem ν tuentur, ut quæ in contrariam partem exempla reperiuntur sine cunctatione corrigi oporteat, non impedientibus numis, qui sæpe simplex τ præbent. Diversus ab hoc Romanorum usus est, qui quum prius simplex t prætulissent, postmodum duplex adsciverunt: de quo dixit Eckhel. D. N. vol. 6, p. 240. Duplex ν proprium videtur iis formis quæ simplici τ scribuntur, restituendumque est in versu Dionysii supra allato et duobus aliis, 566, 569, ubi nunc Βρετανίδες editum. Neque enim ullius momenti est quod Orac. Sibyll. 12, 180: Βρεττανοὺς, Μαύρους μεγάλους, Δάκας Ἄραβάς τε, poeta Βρεττάνους aut producto α aut duplicato ν dixit. Altera forma, quæ ab litera π incipit, non videtur nisi in paucorum scriptorum usum venisse: antiquiorem eam habet Eustath. ad Dionys. 492. Apud Marcianum, qualis quidem in Hudsoni editione prostat, summa scripturæ inconstantia est: Βρετανικὸς p. 57; Βρεταννικὸς p. 2; Πρετανικὸς p. 48, 57, 59; Πρεταννικὸς p. 59, 60; Πρετταννικὸς p. 35; Πρεταννία p. 49. Apud Ptolemæum nunc per β scribitur, librariorum, opinor, culpa, quos magna suspicio est etiam in aliis scriptoribus rariorem formam obliterasse. Sic apud Diodor. Sic. libro quinto vetustissimus codex Vindobonensis π, recentiores libri β præbent. Ceterum conf. Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 3, p. 191, et quæ s. v. Πρεττανοὶ dicentur. Singulare est quod in Orac. Sibyll. legitur Βρύτεσσι, 5, p. 586: Ἔσσεται ἐν Βρύτεσσι καὶ ἐν Γάλλοις πολυχρύσοις, quod interpres vertit *Britannis*. G. Dindorf.] || Ab his et Βρεταννικὴ Herba quædam apud Diosc. 4, 3 [Βρεττανικὴ scriptum apud Paulum Ægin. 7, p. 233, 39. G. D.], Plin. 25, 3, ubi et nominis rationem affert.

[Βρέττανος, ὁ, Brettanus, nomen pr. Etym. M. p. 212, 30: Βρεττανοί· ἔθνος ἀπὸ Κελτοῦς τῆς Βρεττάνου θυγατρός. Qui Πρέτανος scribitur p. 502, 45. G. D.]

[Βρεττηνός. V. Βρέττιοι.]

[Βρεττία, ἡ, (eadem quæ Brattia apud Plin. H. N. libro 3 extremo, monente Hermolao Barbaro) nomen insulæ maris Adriatici. Νῆσος, inquit Steph. Byz., ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, ποταμὸν ἔχουσα Βρέττιον (Βρέντιον corrupte Etym. M. p. 212, 32)· ταύτην Ἐλαφοῦσσαν Ἕλληνες, οἱ δὲ Βρεττανίδα καλοῦσι· τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βρεττιανός, ὡς Πολύβιος τὸ θηλυκὸν « ἐπὶ Βρεττιανὴν τόπων. » Νῦν δὲ Βρέττιοι λέγονται (Etym. M.: Οἱ δὲ, Βρεντανίδα· καὶ τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βρεντιανὸς, ὡς Πολύβιος· νῦν δὲ λέγονται Βρέντιοι). Polybii locus corrigendus ex 1, 56, 3: Τὴν Βρεττιανὴν χώραν, sed alienus est, quum et illic et 9, 27, 11 non de insula, sed de agro Bruttiorum agatur, quod Holsten. monuit. De Etymologi scriptura Βρεντ... v. s. v. Βρέττιοι. || Βρεττία, ἡ, Bruttium. V. Βρέττιοι. G. Dind.]

[Βρεττιανός. V. Βρεττία et Βρέττιοι.]

[Βρέττιοι, οἱ, Bruttii]. Βρεττία, ab Hesych. et Etym. exp. μέλαινα et βάρβαρος: addentibus sic denominatam ἀπὸ τοῦ Βρεττίων ἔθνους: ac quantum ex Etym. conjicere est, est epitheton picis. Brutiam picem appellat Plin. 16, 11, ubi etiam describit qua re ab alia pice differat: τῶν Βρεττίων autem mentio facta paulo ante in Βρεντήσιον: quos Plut. vocat Βρεντίους. [Hesychii et Etym. M. glossa emendatior legitur in Lex. Rhet. in Bekk. Anecd. p. 223, 18: Βρεττία· μέλαινα πίσσα· καὶ βάρβαρος, ἀπὸ τοῦ Βρεττίων ἔθνους. Βάρβαρος non ad πίσσαν refertur, sed ad γλῶσσαν in versu comici apud Steph. Byz.: Βρέττος, πόλις Τυρρηνῶν (nomen urbis legere non memini), ἀπὸ Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Βαλητίας τῆς Βαλήτου (βαλίας τῆς βαλίτου cod. Vratisl.)· οἱ οἰκοῦντες Βρέττιοι· καὶ ἡ χώρα Βρεττία καὶ ἡ γλῶσσα. Ἀριστοφάνης (vid. quæ ad fragm. p. 244 dixi), Μέλαινα δεινὴ γλῶσσα Βρεττία παρῆν. Ἀντίοχος δὲ τὴν Ἰταλίαν φησὶ κληθῆναι Βρεττίαν, εἶτα Οἰνωτρίαν. Usitatissima adjectivi forma Βρέττιοι est, cujus exempla plurima sunt apud Strabonem, Polybium aliosque historicos, et Βρεττία, ἡ, Bruttiorum terra, apud Polyb. 9, 7, 10; 10, 1, 3, et alibi, in Βρεττανία corruptum in codd. Dionis Cass. p. 320, 92, et alibi: vid. ad Athen. 5, p. 208, E. Βρεττιανὸς ex Polybio annotatum supra s. v. Βρεττία. Non aliunde cognitum Βρεττηνός, in Lex. Rhet. in Bekk. Anecd. p. 223, 15: Βρεττηνοί· ἔθνος τι ἐν Ἰταλίᾳ συνῳκίσθη· ἔνιοι οὕτω λέγεσθαι ὑπὸ Λευκανῶν τοὺς ἐπὶ νεωτερισμῷ συνισταμένους· ubi non satis caussæ est ut Ruhnkenii correctionem Βρεττιανοὶ (in Auctar. ad Hesychii vol. 1, p. 764) probemus. || Rarior forma Βρύττιος est, de qua H. Stephanus: « Apud Dioscor 1, 98 [97] est et Βρυττία πίσσα, quam alii Βρεττίαν vocant, Lat. Brutiam ». Βρυτία πίσσα in Geopon. 7, 12, 27, vol. 1, p. 489. Apud Appianum modo Βρύττιοι (interdum Βρύτιος in deterioribus libris) modo Βρέττιοι legitur: vid. Schweigh. vol. 3, p. 380; semel etiam Βρούττιοι, De B. C. 5, 19, vol. 2, p. 738, quod ad Latinam accedit consuetudinem. Steph. Byz.: Βρουττία· μοῖρα Σικελίας· τὸ ἐθνικὸν Βρούττιοι. Apud Procop. Hist. p. 508 Βρύτιοι in libris editis: βρίττιοι in cod. Paris. || Quod ex Plutarchi loco nescio quo affert Stephanus Βρέντιοι pro Βρέττιοι, idem ex Dionys. Per. 362 peti poterat, Ἄγχι δὲ Λευκανοὶ καὶ Βρέντιοι ἄνδρες ἔασι, ubi Eustath. Βρέντιοι διὰ τοῦ ν, ἢ Βρέττιοι διὰ τῶν δύο ττ... ἀπὸ Βρέττου υἱοῦ Ἡρακλέος. Et Hesychius: Βρέντιοι· ἔθνος ἐν Ἰταλίᾳ. Eandem, sed valde suspectam, variationem in similibus nominibus s. vv. Βρεττανοὶ et Βρεττία notavi. Βρέττιοι in Βραίτιοι corruptum in cod. Palat. Anthol. 6, 132 indicat Schæf. Apud Strabon. 6, p. 261 (375 Falc.), Ὁ δρυμὸς ὁ φέρων τὴν ἀρίστην πίτταν Βρεττίαν, ὃν σίλαν καλοῦσι, libri nonnulli βρεττιάνιον (unus βρετιάσιον) σίλαν. G. Dind.]

[Βρέττος. V. Βρέττιοι.]

[Βρεῦκος. V. Βροῦκος.]

[Βρεφικός, ἡ, όν, Infantilis. Philo Jud. vol. 2,

p. 84, 35 : Τοὺς ὅρους τῆς βρεφικῆς ἡλικίας ὑπερβαίνων. Wakef. Frequentatum infimæ ætatis scriptoribus, ut Eustath. p. 767, 16 et 22. Βρεφικὴ βραχυστομία et βρεφικὴ ἀνατροφή, Schol. Sophocl. El. 145, quos Scott. citat. Βρεφικὴ ἡλικία apud Nicephor. Greg. Hist. Byz. p. 36, D. Ex Cantacuzen. p. 14, C indicat Boisson. Idem adverbii βρεφικῶς exemplum affert ex Constant. Man. Chron. p. 24, A, quo etiam Schol. Aristoph. Pac. 119, Sophoclis Aj. 558, et Eustath. p. 565, 1 utuntur, ab Angl. indicati, et Ephraem. Cæsar. 2531. G. Dindorf.]

[Βρεφικῶς. V. Βρεφικός.]

[Βρεφίον, τὸ, Infans. Constant. Man. Chron. p. 37, B : Τίκτει βρεφίον ἄρρεν. Boisson. Ibid. p. 99, B : Ἀρτιγενοῦς βρεφίου. Alia signif. schol. Oppian. Hal. 2, 51 : Ἐν γὰρ τῇ ζέσει τοῦ θυμοῦ ἀναδίδοται τὸ αἷμα διὰ μικρῶν βρεφίων. Sed hoc ex φλεβίων corruptum videtur. G. Dind.]

[Βρεφόθεν, Ab infantia. Eustathii exempla ad Hom. p. 14, 20; 1742, 27 indicat Scott. Adde Opusc. p. 213, 50, et ad Dionys. 829; Constant. Man. Chron. p. 79, A affert Boisson. G. Dindorf.]

[Βρεφοκομέω, Infantes curo. Eustath. p. 565 extr. : Τῶν βρεφοκομούντων, οἳ γούνασιν ἑφίζουσι τὰ βρεφύλλια. Schol. Oppian. Hal. 1, 686. Wakef. Eustath. Opusc. p. 314, 90 : Τροφὴν ἐνέθετο τοῖς προτελουμένοις ἔτι καὶ βρεφοκομουμένοις οἷον τὰ εἰς ῥητορικήν. Herodian. Epimer. p. 5 indicat Bast. G. Dindorf.]

[Βρεφοκρατέω, Liberis impero, ap. Iriart. Catal. cod. Matrit. p. 284, col. 2, 9. Indicavit Boisson.]

Βρεφοκτονία, ἡ, Infanticidium, ut Tertullianus loquitur. Idem τεκνοκτονία et παιδοκτονία nominatur, s. τεκνοφονία et παιδοφονία. [Constant. Man. Chron. p. 32, D. Boisson. Georg. Cedren. vol. 1, p. 187, B. G. Dindorf.]

[Βρεφοκτόνος, ὁ, ἡ, Infantes occidens. Lycophr. 229 : Καὶ δὴ Παλαίμων δέρκεται βρεφοκτόνος. Scott. || Inter synonyma κονύζης apud Diosc. 3, 136 (126). Boisson.]

[Βρεφοπρεπής, ὁ, ἡ, Infantilis. Anastasius Sinaita Ms. Wolfio ad Casauboniana laudatus p. 303. Osann.]

Βρέφος, τὸ, Infans, Puellus s. Puella recens nata, τὸ ἄρτι γεγονὸς παιδίον, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τηθῆς, Eust. [p. 727, 15; 1392, 29, coll. Ammonio p. 33], qui tradit factum esse e τρέφος, mutato τ in β. [Æschylus semel Agam. 1096 : Κλαιόμενα τάδε βρέφη. In Sophoclis tragœdiis nullum exemplum est : plurima apud Euripidem.] Quod etymon eo verisimilius est, quod et hoc ipso τρέφος significatur Proles, Soboles : ea sc. quam ὁ γεννήσας καὶ ἡ τεκοῦσα ἐκτρέφουσι. Plut. Lycurgo [17] : Ὥσπερ ἀμέλει καὶ τῶν ἐν τῷ κύειν καθαιρομένων γυναικῶν ἰσχνὰ μὲν, εὐειδῆ δὲ καὶ γλαφυρὰ γίνεται τὰ βρέφη· paulo ante, Οὔτε ὕδατι τὰ βρέφη, ἀλλ' οἴνῳ περιέλουον αἱ γυναῖκες, Infantes recens natos. Athen. [9, p. 376, A] ex Agathocle Babylonio τὴν Διὸς τέκνωσιν describens, Λέγεται γὰρ ὡς ἄρα θηλὴν ὑπέσχεν ὗς, καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνεῦσα, τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφεος ἀνεπάϊστον τοῖς παριοῦσιν ἐτίθει. Apud eund. Athen. [13, p. 607, A] elephas, καθεύδοντος τοῦ βρέφους, τὰς μυίας ἀπεσόβει· ὅτε δὲ κλαίοι, τῇ προβοσκίδι τὴν σκάφην ἐκίνει, καὶ κατεκοίμιζεν αὐτό. Apud Eund. rursum [9, p. 396, E] Clearchus scribit Phalaridem tyrannum εἰς τοῦτο ὠμότητος ἐλάσαι ὡς γαλαθηνὰ θοινᾶσθαι βρέφη, Infantes lactentes. Sic Lucian. [Halcyon. c. 5] : Νήπια βρέφη. Item ἐκ τοῦ βρέφεος legitur in Epigr. [Antipatri Thess. in Anth. Pal. 9, 567, ubi ἐκ βρέφεος. Ἐκ βρέφους Zonar. Lex. p. 757. Schæf.] pro Ab infantia. Quomodo et Greg. Naz. dixit, ἐκ βρέφους ἁγιασθήτω. Et Chrys. De sacerd. e Pauli Epist. 2 ad Tim. 3, [15] : Ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας. Nec solum dicitur de Infantibus recenti partu editis, s. de Fœtu recens edito, verum etiam de Fœtu brevi edendo [Plutarch. Moral. p. 906, E, et clarius p. 1052, E : Τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ φύσει τρέφεσθαι νομίζει καθάπερ φυτόν. Etym. M. v. Ὀμφαλός· Τὸ βρέφος κατὰ γαστρὸς ὄν. Lenner. ad Phalar. p. 98] : veluti cum Diosc. 5, 74 : Τοῦτο καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει, Fœtus expellit, et abortus facit. Et Alex. Aphr. : Ἐν μήτρᾳ δεκαμηνιαῖον βρέφος βραδὺ παραμένει, Fœtus

A in utero decem menses fere manet, ubi βραδὺ dixit, quoniam quædam septimo etiam mense eduntur. Sic Luc. 1, [44] prægnans Elisabetha Mariæ dicit : Ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, Saliit fœtus exultans in utero meo. Sed et Hom. βρέφος pro ἔμβρυον posuit Il. Ψ, [266] : Ἵππον Ἑξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, Mulino gravidam fœtu. Et vicissim ἔμβρυον pro βρέφος usurpavit, ubi cecinit [Od. I, 245] : Καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ. Ubi etiam nota de animantium ratione carentium fœtu dici βρέφος : ut ex Herodoto [3, 153] affertur pro Fœtu mulæ [hoc notavit Antiattic. p. 84, 22. Oppian. Hal. 5, 464 : Σκύμνος ἀεξηθεὶς ὀλίγον βρέφος et βρέφος ἐλέφαντος ex Ælian. N. A. 11, 25 affert Wesseling. De pullo equi Ælian. ibid. 3, 8. Ex Callimacho βρέφος ἐπὶ σκύμνου dictum citat Etym. M. p. 212, 36. G. D.], at e Luciano pro Fœtu centauri. Notandum vero afferri [ab Etym. M. p. 213, 10] aliud etiam etymon, βρέφος sc. dictum esse κατὰ μετάθεσιν veluti φέρβος : quod probabilius foret, si ut brutorum, ita etiam
B hominum partus dicerentur φέρβεσθαι. [Βρέφος et τρέφος permutata v. s. v. Τρέφος.]

Βρεφοτροφεῖον, τὸ, Locus alendis s. nutriendis et educandis infantibus dicatus : veluti sunt in quibus nutriuntur et educantur τὰ ἐκτεθέντα βρέφη et orphani. Legitur in l. Sancimus, cap. de Sacros. Eccl. [Cod. 1, 3, 42, 6. Act. 1 Concilii sub Mena, p. 562 indicat Suicer. : Ἀναστάσιος πρεσβύτερος καὶ δευτεράριος τοῦ ἁγίου Φιλίππου ἐν τῷ βρεφοτροφείῳ· p. 582 : Ἀναστάσιος πρεσβύτερος καὶ δευτεράριος μονῆς τοῦ ἁγίου Φιλίππου τοῦ ἐν τῷ βρεφοτροφείῳ.]

[Βρεφοτροφέω, Infantes alo. Tzetza Chil. 9, 513. Bast.]

[Βρεφοτρόφος, ὁ, ἡ, Infantes alens. Justinian. Cod. 1, 3, 42, 9, et 46, 3. G. Dindorf. Novella 7, p. 18, 19. Schæf. Constant. Man. Chron. p. 82, D : Συρμάδας βρεφοτρόφους. Nicet. Eugen. 1, 34 : Τῶν εὐθάτων ἡ βρεφοτρόφος φύσις. Boisson.]

Βρεφουργέω, Infantem efficio : unde βρεφουργεῖται, Infans efficitur. [Athanas. vol. 2, p. 417. Bast. Andr.
C Cret. p. 235. Kall.]

[Βρεφουργία, ἡ, Liberorum procreatio. Psellus Iamb. de Virtutibus, in Ἀκολασίᾳ. Stephanites, cod. reg. 2231, fol. 50 verso, lin. 23. Boisson.]

[Βρεφόω, Embryonem facio. Eustath. p. 1535, 44 : Τὴν μὲν βύρσαν καὶ τὸ δαιμόνιον οὔρημα, ἐξ ὧν ὅσα καὶ γαστρὸς καὶ σπέρματος μυθικὴ ἐρεσχελία τὸν Ὠρίωνα ἐβρέφωσε, μυσάττονται ὡς ἐχρῆν. Wakef. Theolog. Arithm. p. 8 (6 ed. Ast.) : Τὸ σπέρμα ... βρεφοῦσθαι ἀρχόμενον ἢ φυτοῦσθαι. Hemst.]

Βρεφύλλιον, τὸ, Infantulus. [Lucian. Dial. mer. 9, vol. 3, p. 304 ; Fugit. c. 19, vol. 3, p. 375, et scriptor Philopatr. c. 6, ibid. p. 592. Schol. Aristoph. Ran. 973. Scott. Valcken. Schol. in N. T. vol. 1, p. 353. Angl. Eustath. p. 565 extr.; Opusc. p. 344, 1; Constant. Man. Chron. p. 103, B. G. Dind.]

[Βρεφώδης, ὁ, ἡ, Infantilis. Philo Jud. vol. 1, p. 394, 21 : Τὸ τῆς διανοίας ἀλόγιστον καὶ πρὸς ἀλήθειαν βρεφῶδες. Greg. Nyss. 3, p. 632. Wakef. Procl. Paraphr. Ptol. 4, p. 284 ; Clemens Alex. Pæd. 1,
D p. 123. Struv.]

[Βρεφωδῶς, Pro infantium captu. Origen. Ierem. p. 247, B : Λαλεῖν πρὸς τὸ παιδίον παιδικῶς ἤ, ἵνα ἐμφατικώτερον εἴπω, βρεφωδῶς. Hase.]

[Βρεφώλεθρος, ὁ, ἡ, Infantes perdens. Theod. Prodr. Ep. p. 10. Bast.]

[Βρέχμα. V. Βρεχμός.]

Βρεχμός, ὁ, et Βρέχμα, item Βρέγμα, τὸ, Sinciput. Il. E, [586] : Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους Δηθὰ μάλ' ἑστήκει. Ubi Eust. [p. 584, 32] scribit hanc partem ita vocari, quod in infantibus sit non solum tenera, sed et valde humida, ut videri quodammodo possit βεβρέχθαι, Madefacta esse. Alex. Aphr. Probl. 2 : Ἐπὶ τῶν φαλακρῶν τὸ μὲν βρέγμα ψιλοῦται, οἱ δὲ κρόταφοι δασύνονται. [Βρέγμα. Hom. Batrachom. 230 : Χερμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματος. Crinagoras in Anth. Pal. 9, 439 : Βρέγμα πάλαι λαχναῖον. Aristot. H. A. 1, 7 : Ὑπὸ μὲν οὖν τὸ βρέγμα ὁ ἐγκέφαλός ἐστιν, aliisque locis. Antyllus p. 127, 137. Hesych. et Suidas s. h. v. || Βρεγμὸς libri plures et

Etym. M. p. 212, 14 in loco Homerico præbent pro βρεχμὸς, quemadmodum in Sami versu Anth. Pal. 6,
Υ
116 in codice scriptum βρεχμῶι. Βρέγμα per βρεγμὸς interpretatur Hesychius. || Βρέγμα. Alciphro ab Schæf. indicatus 3, 5 : Κατὰ τοῦ βρέγματος· sed 3, 66 : Κατὰ τοῦ βρέγματος. Etym. M. p. 212, 17; Apoll. Soph. s. v. Βρεχμόν. || Βρεχμός. Nicand. Ther. 219, βρεχμοί. Quint. Smyrn. 13, 155 ab Hemst. indicatus : Καί πού τις βρεχμόν τε καὶ ἐγκέφαλον συνέχευε. Eustath. Opusc. p. 250, 40 : Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἕως καὶ εἰς αὐτὸν βρεχμόν. G. Dind.]

[Βρεχοῦ, Lupinus, Ægyptiorum lingua. Dioscor. 2, 132. Angl.]

Βρέχω, ξω, Madefacio, Intingo, Macero. [Herodot. 3, 104 : Ἐν ὕδατι βρέχεσθαι. Xenoph. Exped. Cyri 3, 2, 22 : Ποταμοὶ διαβατοὶ γίγνονται οὐδὲ τὸ γόνυ βρέχοντες· 1, 4, 17 : Οὐδεὶς ἐβρέχθη... ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ. Frequens in medicorum scriptis vocabulum. Βρέχειν et πλύνειν quid differant exponit Galen. vol. 12, p. 357 ab Hemst. citatus.] Item Irrigo : ut Antiphan. [apud Athen. 1, p. 23, A] arbores quæ sunt παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις dicit die nocteque βρέχεσθαι, Irrigari. || Item Bibo, Athen. [ibid.] ex Antiph. : Δεῖ γὰρ φαγόντας δαψιλῶς βρέχειν. Et ut Lat. Madidus dicitur, qui est appotus, s. qui plusculum se invitavit, sic et βεβρεγμένος usurpatur, ad verbum Madefactus. [Eubulus ap. Athen. l. c. : Βεβρεγμένος ἥκω καὶ κεκωθωνισμένος. Plutarch. Mor. p. 152, D : Λαλεῖν ἐν οἴνῳ βρεχόμενον. Schæf. Eurip. Electr. 326, μέθῃ βρεχθείς.] Nonnulli autem βεβρεγμένος Ebrius interpr. perperam, quum Hesych. quoque non exp. μεθύων, sed ὑπομεθύων, q. d. Subebrius. || Pluo, ap. Matth. Luc. Jac. constr. diversa. Et Apoc. [11, 6] : Ἔβρεξεν ὑετός. [Phrynichus p. 291 Lob. : Βρέχειν ἐπὶ τοῦ ὕειν ἔν τινι κωμῳδίᾳ ἀρχαίᾳ προστιθεμένῃ Τηλεκλείδῃ τῷ κωμῳδῷ ἐστὶν οὕτως εἰρημένον· ὅπερ εἰ καὶ γνήσιον ἦν τὸ δρᾶμα, τὸ ἅπαξ εἰρῆσθαι ἐφυλαξάμεθ' ἄν· ὁπότε δὲ καὶ νόθον ἐστὶ, παντελῶς ἀποδοκιμαστέον τοὔνομα· ubi Lobeckius : « Sic primum Polyb. 16, 12, 3 : Τὸ ἄγαλμα οὔτε νίφεται οὔτε βρέχεται. Arrian. Epictet. 1, 6, 26, p. 36 : Οὐ καταβρέχεσθε, ὅταν βρέχῃ, et pluribus versionis Alexandrinæ et N. T. locis. In eadem culpa sunt substantiva βροχὴ, Pluvia, et ἀβροχία pro ἀνομβρία. » Conf. Etym. M. p. 211, 212. Joann. Malal. p. 372, 6 : Ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει κονίαν ἀντὶ βροχῆς. Cum ὕειν conjunxit, sensu figurato, Philo Jud. vol. 1, p. 49, 12 : Ἐὰν μὴ βρέξῃ καὶ ὕσῃ τὸ αἰσθητὸν ὁ θεός. Alius generis est Xenoph. OEcon. 17, 2 : Τὸν θεὸν, ὁπότε βρέξας τὴν γῆν ἀφήσει αὐτοὺς σπείρειν· cujusmodi loci non debebant Phrynicho opponi in annotat. ad Thom. M. p. 171. || Figurate Pindar. Ol. 6, 92 : Ἴων ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν σῶμα· 7, 63 : Βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσέαις νιφάδεσσι πόλιν· 10, 62 : Νώνυμνος βρέχετο πολλᾷ νιφάδι. || De aoristis passivi Ἐβρέχθην et Ἐβράχην antiquiores scriptores quique eos imitantur priorem alteri præferunt, ut in aliis plurimis verbis : de quo Valck. ad Eurip. Phœn. p. 357. Quamobrem Eustath. p. 519, 43 Dionem laudat, qui βρεχθῆναι τὴν γῆν, non βραχῆναι dixerit. Quod minus curant alii. Sic βραχείη Galenus l. supra c. Βραχεῖσα ex carm. Anacreontico 3, 26, Βλάβεται βραχεῖσα νευρὴ, affert Schæf. G. Dindorf.] || Βρεκτέον, Macerandum. Geopon. 3, 8, p. 243. Kall. || De forma Βραχέω v. supra. s. h. v.]

[Βρέχω. Τὸ βρέχω τοῦ τέγγω διαφέρειν φησὶν Ἀέτιος ὁ ἰατρός· βρέχεται μὲν γὰρ τὸ ξύλον ἢ ὁ λίθος, ἤγουν τὸ τῆς ἐπιφανείας· τέγγεται δὲ ὁ σπόγγος ἢ τὸ ἱμάτιον ἤγουν τὸ εἰς βάθος χωροῦν, Theognost. Can. 453 cod. Barocc. 50. Cramer.]

Βρῆγμα, τὸ, Id, quod tussiendo expuitur et screatu ejicitur : τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτυόμενον, Gal. Lex. Hippocr. [p. 450], ubi ipsum citat e lib. 1 De morbis. Sic Βρήσσειν, cujus verbale est βρῆγμα, esse dicit τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν, Tussiendo expuere et screatu ejicere s. Excreare : sed addit, quosdam hæc sine ρ scribere, nimirum Βῆγμα et Βήσσειν. Hesych. quoque Βρῆγμα ap. Hippocr. esse dicit ἀπόπτυσμα ἀπὸ θώρακος : verum βρήσσουσιν exp. βληχῶνται, φωνοῦσι· de ovibus dici addens : qua signif. et Βρηνεύομαι accipi innuit. Et ab illo βρήσσειν est derivatum Βρηχανώμενοι, quod Idem exp. φωνοῦντες ἢ χασμώμενοι. [Apud Hippocratem nunc ubique βήσσειν scriptum, βῆγμα autem semel tantum legitur, lib. 2 De morb. p. 475, 40, βρῆγμα nusquam. Lexic. Rhet. p. 223, 22 : Βρῆγμα· ἀπόπτυσμα ἀπὸ θώρακος παρὰ Ἱπποκράτει, καὶ βρήσσειν τὸ βήσσειν· ubi codex Βρέγμα, quod ad præcedentem glossam Βρεχμὸς pertinet, quæ vocabulorum similitudo in caussa fuit ut Βρῆγμα excideret. Hinc explicandum quod Schol. Homeri Il. E, 586, βρέγμα τὸ τοῦ θώρακος ἀπόπτυσμα interpretatur. Proximæ Hesychii glossæ hæ sunt : Βρηνεύομαι· ἔλεγον βρήσσει βήσσει. Βρῆσσαι· βῆσσαι. Quæ jam ab aliis animadversum est sic esse corrigenda : Βρηνεύομαι· (excidit interpretatio). Βρήσσει· βήσσει. Cum postrema autem glossa, Βρηχανώμενοι, comparetur Βρυχανάομαι, de quo infra. G. Dindorf.]

[Βρήνειος i. q. Ῥήνειος, Is. Vossii conjectura, de qua v. s. v. Βρίννια. G. Dindorf.]

[Βρηνεύομαι, sine interpretatione positum in loco Hesychii, de quo s. v. Βρῆγμα dixi, ut difficile sit judicium de Is. Vossii conjectura : « Βρηνεύομαι est a βρὴν, Ovis, pro ῥήν· idem quod βρήσσω, βήσσω, βρηχάνω, βλήχω etc. » Conf. s. v. Βρίννια. G. Dindorf.]

[Βρῆσα. Βρησαίς. Βρησαῖος. Βρησεύς. V. Βρῖσα.]

Βρῆσσαι, Hesychio βῆσσαι. Βρησσαῖος, Eidem ὁ Διόνυσος, forsitan quoniam τὰς βρήσσας, ἤγουν τὰς βήσσας, amat, ut αἱ Βασσάραι quoque ἀπὸ τῶν βασσῶν, ἤτοι βησσῶν, denominari putantur. [De Hesychii glossa Βρῆσσαι quid statuendum videatur, s. v. Βρῆγμα dictum est. Dionysi autem Βρησαίου alia ratio est, de qua v. s. v. Βρῖσα. G. Dindorf.]

[Βρήσσω. V. Βρῆγμα.]

Βρητὸς, Hesychio ἀλεκτρυὼν ἐνιαύσιος, Gallus anniculus. [Conf. s. v. Βρίτος.]

[Βρήτωρ. V. Ῥήτωρ.]

[Βρηχανάομαι. V. Βρῆγμα.]

[Βρηχὸς apud Melampod. De palpitat. p. 470 ed. Franz. lectio vitiosa pro Βρόγχος. Struv.]

Βρῖ, pro βριθὺ et βριαρὸν ab Hesiodo dici, sicut κρῖ pro κρίμνον Hom. dixit, Soph. ῥᾶ pro ῥᾴδιον, auctor est Strabo [8, p. 364]. Eust. [p. 295, 5; 1395, 46] autem vult ex hac particula βρῖ, quam ἐπιτατικὴν appellat, esse non solum βριαρὸν, sed et ὄβριμον : item βριμοῦσθαι s. βριμᾶσθαι, atque alia. Ego, quamvis non minus verisimilem existimem nominis βριαρὸν deductionem a βία, ut dicatur βριαρὸν quasi βιαρὸν, et ceterorum quoque aliam afferri derivationem sciam, illum tamen hic sequi statui, ut ad unum eundemque locum diversa illa vocabb. referre possim. [Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 567, 14 : Τὸ βριθύως μὲν ἐντελὲς, παρακείμενον τῷ βριθὺς, καὶ ἐν ἀποκοπῇ βρί. Schneid.]

Βρία. Βρίαν Hesychius esse dicit τὴν ἐπ' ἀγροῖς κώμην. [Strabo 7, p. 319 : Τῆς πόλεως βρίας καλουμένης Θρᾳκιστί. Idem tradit Steph. Byz. s. v. Βρουτοβρία et Μεσημβρία. Adelungius Mithrid. 2, 50 huc refert vocab. Brica vel Briga, in quod desinunt plura nomina urbium Celticarum. Schweigh. Conf. Βρέα.]

Βριαγχόνην, Ranam Phocenses dicunt teste Hesychio.

Βριάγχως Hesych. exp. βριαρῶς, Valide, Fortiter : item βραδέως ἰαγχάζουσα. Sed scr. potius βρίαγχος, et exponendum βριαρῶς ἰακχάζουσα, ex Etym. : qui ipsum τῆς βάκχης esse epith. ait, afferens e Soph. : Ἐγὼ δὲ χερσὶν ἄγραν βρίακχον. Pro Βρίαχος autem, quod VV. LL. exp. Hastæ cuspis, scr. potius ὀβρίαχος. Nam βρίαχος esset potius ὁ βριαρῶς ἰαχῶν, i. q. βρίακχος et βριήπυος. [De glossis Hesychii et Etym. M. v. s. v. Βρίακχος.]

[Βριάζω lectio vitiosa. V. Βρυάζω.]

[Βριάκας, ὁ, Briacas, Æginetæ filius. Pausan. 8, 5, 10. G. Dindorf.]

[Βρίακχος, ἡ, Baccha. Etym. M. p. 213, 26 : Βρίακχος θηλυκῶς ἡ βάκχη, ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα. Σοφοκλῆς, Ἐγὼ (ἔχω Brunck.) δὲ χερσὶν ἄγραν (ἀγρίαν Brunck.) βρίακχον. Unde Hesychii l. in codice perturbatum recte emendavit Stephanus : Βρίακχος· ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα. G. Dindorf. Satyri figuræ in vasculo nuper reperto adscriptum vocabulum ΒΡΙΑΧΟΣ, quod non

potest dubitari exhibendum fuisse ΒΡΙΑΧΧΟΙ : quod A fugit Rochettium in *Journal des Savans* a. 1830, *Févr.* p. 124. Osann.]

[Βριαντικὴ χώρη, Briantica regio Thraciæ. Herodot. 7, 108.]

[Βριάρεως, εω, ὁ, Briareus, nomen centimani. Homer. Il. A, 403 : Ἑκατόγχειρον ... ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίωνα, et sæpe apud mythographos. Hinc Βριάρεω πάλαμαι ap. Eustath. p. 123, 38. Formam Βριαρεὺς memorat Etym. M. p. 213, 18 : Βριαρεὺς ... καὶ γενικὴ Ἀττικῶς Βριαρέως, καὶ αὕτη εἰς εὐθεῖαν ἀναχθεῖσα ἐποίησε τὴν Βριάρεως. Ibid. 24 : Βριάρηο· οἷον « Βριάρηο κόρα »· ἔστι Βριάρηος ἡ εὐθεῖα ὡς μονῆρες. Ἡ γενικὴ Βριαρήου, καὶ Θετταλικὴ γενικὴ Βριαρήοιο, καὶ συγκοπῇ Βριάρηο. Quod ex Ibyco sumptum esse probabilis Th. Bergkii conjectura est, coll. Schol. Apoll. Rh. 2, 780 : Ἴβυκος δὲ ἰδίως ἱστορῶν Οἰολύκης φησὶν εἶναι (τὸν ζωστῆρα) τῆς Βριάρεω θυγατρός. G. Dindorf. || Alia nominis forma est Ὀβριάρεως. Eustath. p. 650, 46 (coll. p. 124, 42; 218, 19, ubi deletum malim ὁ art.; 1395, B 54): Κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο ἐκ τοῦ Ἰλεὺς γέγονεν Ὀϊλεὺς ... ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ Βριάρεως Ὀβριάρεως, ὡς τεχνογραφεῖ Ἡρωδιανός. Etym. M. p. 346, 38 : Διαφορεῖται τὸ ὄνομα Λεξάδιος (l. Ξάδιος) καὶ Ἐξάδιος ὡς Ὀβριάρεως καὶ Βριάρεως. Hinc Hesiodo in Theog. 617 : Βριάρεῳ δ' ὡς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ, et 734 : Ἔνθα Γύης Κόττος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος, Ὀβριάρεῳ et καὶ Ὀβριάρεως restitui duce partim schol. Hom. Il. A, 403, cujus gl. non est apud Bekkerum. Eandem formam reliqui loci Theogoniæ ferunt, præter versum interpolatum 817 : Κόττος τ' ἠδὲ Γύης· Βριάρεών γε μὲν ἠῢν ἐόντα. Ὀμβριάρεω pro Ὀβριάρεω scriptum ap. Steph. Byz. v. Τριῆρες, Ἔθνος ἀπὸ Τριήρου τοῦ Ὀμβριάρεω καὶ Θρᾴκης παιδός· cujus vitii, in primis frequentis in forma nihili ὄμβριμος, vestigia agnoscere licet etiam in illo ὃν Βριάρεῳ, quod ex l. Hesiodi priori pro Ὀβριάρεῳ affert schol. Hom. Conf. dicenda in Βρίμη et Βριμώ. L. Dindorf. || Βριάρεως, ὁ, Briareus, nomen canis Molottici ap. Ptolem. Hephæst. Phot. Bibl. p. 148, 26. G. D. ⏑⏑⏑–] C

[Βριαρῆς lectio vitiosa pro Βριαρὴ apud Nicand. Ther. 659 ex codd. correcta. Schneid.]

Βρῐᾰρὸς, ά, όν, Robustus, Validus. A βία fieri βιαρὸς tradit Etym., e quo fit βριαρός : sed debuit potius e βία deducere βριάω, e quo deinde fiat βριαρός, ut ex ἰσχύω fit ἰσχυρός. [Hom. Il. A, 375 : Ἐν κόρυθι βριαρῇ· Σ, 611 : Περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας κρατὶ θέτο βριαρήν. Nicander Ther. 659 : Ῥίζα δέ οἱ βριαρή τε καὶ αἴθαλος. Tryphiodor. 19 ab Routhio citatus : Αὐτοφόνοι βριαρὸν δέμας ἔλκεϊ λύσας. Tragici hoc vocabulo usi non sunt. Timocles comicus apud Athen. 6, p. 224, A de Demosthene : Ὁ βριαρὸς ὁ τοὺς καταπέλτας τάς τε λόγχας ἐσθίων. Nam sic codicis scripturam Βριάρεως correxi. || Alia forma Βριαρὸς est, de qua Hemsterh. ad Thom. M. p. 862 ab Schæf. citatus : « Βριαρὸς et βριερὸς in nobilissimi marmoris epigrammate, quod Herculis certamina complectitur : solus pæne Corn. Tollius ad Palæph. p. 211 genuinam, quæ tabulæ respondet, scripturam expressit : Reinesius legi jubet βριαρὸς, quod omnes deinde, spreta veteri forma, pro vero D perperam adoptarunt. » Conf. s. v. Βρυερός. Sic μυσαρὸς et μυσερός. || Βριαρῶς adverbii exemplum vide s. v. Βρίαχχος. G. Dindorf.]

[Zacharias Papa Dial. S. Greg. 1, 4, p. 22, B : Πῶς δὲ ὀφείλει βριαρῶς αὐτῷ διαλεχθῆναι. Ubi in Latino : Proterva mente. Hase.]

[Βριαρότης, ητος, ἡ, Robur. Eust. ad Hom. p. 1289, 14 a Wakef. citatus : Τὴν ἐν χερσὶ βριαρότητα τοῦ ἀνδρός. Idem Opusc. p. 212, 64 : Βριαρότητα προφαίνων χειρῶν. G. Dindorf.]

Βριαρόχειρ, ὁ, ἡ, Robustus s. Validus manibus, Cujus manibus robur inest. [Joann. Diacon. in Bandini Anecd. v. 69; Nicet. Eugen. 3, 114; 9, 37; Constant. Manass. Chron. p. 12, 26, 78, 116. Boisson. Eustath. p. 586, 2 : Παλαμναῖος οὐ μόνον κοινότερον ὁ βριαρόχειρ, ἀλλὰ καὶ ὁ αὐτοχειρὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς φονεύων. Scott.]

[Βριαρῶς. V. Βριαρός.]

[Βρίαχος. V. Βρίαχχος.]

Βριάω, Robustum reddo, Robur indo : item Robustus sum, Robore polleo. Vel, Potentem reddo, item, Potens sum. Utramque autem signif. habet Hesiod. Ἔ. [5] : Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. In Th. autem [447] βριάειν dixit pro Auctius reddere, sicut Lat. Vim magnam de magno numero dicunt, quum proprie vis robur signif. : Ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκεν, ubi redditur, E paucis multiplicat. [Oppian. Hal. 5, 96 : Καί τε μέγα βριάοντα κατέσβεσεν ἠδ' ἐδάμασσε βαιὸς ἀνὴρ εὐμήτις. Schneid. ⏑⏑–]

[Βρίγας, αντος. V. Βρίξ.]

[Βρίγγος, ὁ, Bringus, nomen pr. apud Nonn. Dion. 26, 96, ubi Græfius recte scripsisse videtur Φρίγγος, quomodo 30, 303 et 314 legitur. G. Dindorf.]

[Βρίγες. V. Βρίξ.]

[Βριγία. V. Βρίξ.]

[Βριγινδαρὶς, ἡ. Βριγινδαρίδας ἰσχάδας, Brigindaridas ficos, nomine quidem barbaras, sed sapore suaves in Attica crescere scribit Lynceus ap. Athen. 14, p. 652, D. Dahler. Pollux 6, 81 : Βαγινδάριοι δὲ αἱ Ῥόδιαι (ἰσχάδες).]

Βρίγκα, Cyprii dicunt τὸ μικρὸν, Hesych.

Βρίγκος, ὁ, Brincus, Hesychio ἰχθὺς κητώδης, Piscis cetaceus, i. e. E cetorum genere. [Βρίγκος apud Ephippum et Mnesimachum Athen. 7, p. 322, C; βρίγχος, ubi Mnesimachi versus repetuntur, 9, p. 403, B. Βρίχχος apud Hesych. s. v. Ἀνωδόρκας, et in Gloss. Græco-barb. apud Ducangium p. 227 : Ὁ ἰχθῦς ἤγουν τὸ ψάριν, ὁ βρίχχος. Incerta Casauboni conjectura est βρίγκους in versu Numenii 7, p. 286, F, pro τριγκοὺς restituentis, quod τρίκκους scriptum p. 322, B. G. D.]

[Βρίγος, ου. V. Βρίξ.]

[Βριγόω, Etym. M. p. 308, 32. Wakef. Grammatici verba sunt : Ἀττικῶς βεβλαστηκότες ἀποβολῇ τοῦ β ἐβλαστηκότες, ὥσπερ βεβριγωμένης ἐβριγωμένης. Videtur hoc idem verbum esse quod ex Hesychii glossa, Βριγκώμενον· ὀργιζόμενον, μυκώμενον, in indicem Thesauri recepit Stephanus, addita interpretatione, Irascentem, Mugientem. Sed μυκώμενον Musuri interpolatio est. Codex μιμούμενον. Fortasse θυμούμενον. G. Dindorf.]

[Βριγχὸς, ή, όν. Joann. Laurent. De mensib. 3, 42, p. 134, et 4, 81, p. 282, saporum varietates enumerans, Γλυκεῖα, πικρὰ, ὀξεῖα, δριμεῖα, βριγχὴ (in βιχχὴ corruptum p. 134), στρυφνὴ, βλεννώδης, αὐστηρὰ, ἁλμυρά· ubi Rœtherus hæc attulit, a Xantho, medico Siphnio, secum communicata : « Βριγχὸς vel ut alii βλιγχὸς, vel ut Iones recentiores γλιγχὸς, ille sapor dicitur, qui inter salsum et dulcem quasi medium tenet, quique, ut hoc utar, illius aquæ proprius est, quæ in vicinia maris ex arena effoditur et insulsum quendam fatuumque præbet saporem. Recte igitur fortasse dixerim *subdulcem*, vel *fatue dulcem*. » G. Dindorf.]

[Βριερός. V. Βριαρός.]

[Βρίζα i. q. Ῥίζα, quod vide.]

[Βρίζᾰ, ἡ, Frumenti genus. Galen. Aliment. Fac. 1, 13, vol. 6, p. 320 : Ἰδὼν ἐν Θρᾴκῃ καὶ Μακεδονίᾳ πολλὰς ἀρούρας ὁμοιότατον ἐχούσας οὐ μόνον τὸν στάχυν, ἀλλὰ καὶ τὸ φυτὸν ὅλον τῇ παρ' ἡμῖν ἐν Ἀσίᾳ τίφῃ, τὴν προσηγορίαν ἠρόμην ἥντινα ἔχει παρ' ἐκείνοις τοῖς ἀνθρώποις, καί μοι πάντες ἔφασαν αὐτό τε τὸ φυτὸν ὅλον καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ καλεῖσθαι βρίζαν, τῆς μὲν προτέρας συλλαβῆς διὰ τριῶν γραμμάτων γραφομένης τοῦ β καὶ ρ καὶ ι, τῆς δὲ ἐφεξῆς αὐτῇ διὰ τοῦ ζ καὶ α, κατά γε τὴν ὀρθὴν πτῶσιν, ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς μετὰ τοῦ ν δηλονότι. Est Secale cereale Linnæi, ut videtur Moldenhauero, quocum consentit Bjœrnstæhlius Epistol. Itiner. vol. 6, p. 178, qui ad Peneum fluvium hoc frumenti genus florere vidit, Wrisa ab accolis vocatum. Schneid. Gl. Βρίζα, Sica, ubi Mss. Sicca. Angl.]

[Βριζία, Tebanum Gl. Sed in Gl. Lat-Gr. Tabanum, βριζία.]

[Βριζόμαντις. V. Βριζώ.]

Βρίζω, ίσω, ίξω, Post cibum somno gravatus dormio aliquantillum : proprie enim βρίξαι esse tradunt τὸ μετὰ βάρους τροφῆς ἀπονυστάξαι, generalius autem καθεύδειν. Il. Δ, [223] : Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον, i. e. νυστάζοντα, καθεύδοντα, Hesych. qui

βρίζει tamen exp. non solum καθεύδει, sed etiam ἐσθίει, πιέζει, κύει. Affert Idem et pass. βρισθεὶς pro ὑπνώσας: et βρίζω pro κηδεύω: si tamen non καθεύδω potius scripsit. [Eurip. Rhes. 825: Ὄμμ' οὔτ' ἐκοίμισ' οὔτ' ἔβριξα. Quem aoristum Hesychius annotavit s. v. Βρίξαι et Ἔβριξαν. Æschyl. Choeph. 897: Μαστόν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ βρίζων ἅμα οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα. Figurate idem Eumen. 280: Βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός· Agam. 275: Οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρενός. Apud Dion. Chrys. vol. 2, p. 70: Καρποὺς ξύλων βρίζοντες καὶ τροφὴν ζώων βάλλοντες καὶ βλίττοντες, ubi Schneiderus καρποὺς ξυλλογίζοντες suspicabatur, legendum videri ξυνομβρίζοντες pluribus ad locum ipsum dicet L. Dindorfius. G. Dind.]

Βριζώ, οῦς, ἡ, dicitur ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις, Athen. 8, [p. 335]: quoniam, inquit, βρίζειν οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι τὸ καθεύδειν. E Semo Delio: Ὅταν θύωσι τῇ Βριζοῖ, προσφέρουσιν αὐτῇ σκάφας πάντων πλήρεις ἀγαθῶν, πλὴν ἰχθύων. Etym. [p. 213, 38] esse dicit θεὰν δι' ἐνυπνίων μαντευομένην. Item Βριζόμαντις hinc dicitur Hesychio ἐνυπνιόμαντις, Qui e somniorum interpretatione aut visione futura prædicit.

Βριήπυος, ὁ, ἡ, Vehementer clamans, sonans, ὁ βριαρῶς ἠπύων. Hesychio μεγαλόφωνος, μέγας, δεινός. Martis epith., Il. N, [521], quem alibi χαλκεόφωνον vocat.

[Βριθαγόρας, ὁ, Brithagoras, Heracleensis. Memno ap. Phot. Bibl. p. 237, 239. G. Dindorf.]

Βρῖθος [immo Βρῖθος], τὸ, Pondus, Gravitas. Aristot. [Ethic. Nicom. 1, 11: Τῶν ... ἀτυχημάτων τὰ μὲν ἔχει τι βρῖθος καὶ ῥοπὴν πρὸς τὸν βίον. Hippocr. p. 609, 15: Βρῖθος ἐν τῇσι μήτρῃσι· p. 1284, 5: Βρίθει κακίας. Eurip. Troad. 1050: Μεῖζον βρῖθος ἢ πάρος γ' ἔχει; Nicand. Ther. 102: Δραγμάων τρίφατον δεκάδος καταβάλλεο βρῖθος· 353: Βρῖθος, ὃ δή ῥ' ἀνεδέξατο νώτοις. Timon. Phlias. ap. Euseb. Præp. Ev. 15, p. 855, D affert Hemst.: Ἐς βρῖθος στήριξε (vulgo βρῖθος ἐστήριξε) κάρη. Dio Cass. p. 49, 17: Διὰ τὸ κόπτεσθαι τὰ πολλὰ τῶν ἔργων περικλώμενα τοῖς αὐτῶν βρίθεσι. In Nicomachi Harmon. p. 12, 14 Meibomius βρίθεσι in βάρεσι mutavit. G. Dind.]

Βριθοσύνη, ἡ, Pondus, Gravitas. Il. E, [839: Μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ]; M, [460: Πέσε δὲ λίθος εἴσω βριθοσύνῃ. Nonnus Dion. 1, 298: Πέλωρ ἐμόγησε Τυφωεὺς βριθοσύνῃ. G. Dindorf.]

[Βριθύκερως, ὁ, ἡ, Gravia cornua habens. Oppian. Hal. 2, 290: Βριθύκερως ἔλαφος. Schneid.]

Βριθής, ὁ, ἡ, Pondere gravis, VV. LL. Sed metuo ne perperam pro βριθύς.

Βριθύνοος, ὁ, ἡ, Gravem mentem habens, i. e. Prudentem: ut vicissim Levi mente esse dicitur qui est imprudens. In VV. LL. ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 525], Βριθύνοος Apollo, Gravem mentem faciens et prudentem.

Βριθύς, ύ, Ponderosus, Gravis. Il. E, [746]: Ἔγχος βριθύ, μέγα, στιβαρόν. [Æschyl. Fragm. 427 ed. m.: Βριθὺς ὁπλιτοπάλας, δάιος ἀντιπάλοις. Feminini Βριθεῖα exemplum non vidi. Comparativo utitur Æschyl. Agam. 200: Χείματος ἄλλο μῆχαρ βριθύτερον πρόμοισι μάντις ἔκλαγξεν. G. Dindorf.]

Βριθυσινωπίτης, ut Βριθυσινωπίτου Διογένευς ῥόπαλον, Diogenis Sinopensis severi philosophi s. Severam quandam gravitatem præ se ferentis, Epigr. [Hoc recte nunc divisim scribitur βριθὺ Σινωπίτου ... in epigr. Antipatri in Anth. Pal. 11, 158. G. Dindorf.]

Βρίθω, σω, et Βρίθομαι, Sum gravis, Ingravesco, Onustus sum. Item Deorsum vergo præ pondere, Propendeo. Hesiod. Ἔ. [464]: Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν, i. e. βαρύνεσθαι, Tzetz. Il. Π, [384]: Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών, ut scribit Eust., πολλὴν ἐπομβρίαν signif. ὡς βαρυτέρας τηνικαῦτα γινομένης τῆς γῆς· Bud. autem vertit, Quum terra grandine procellosa obtecta est et obruta. In prosa quoque locum aliquando habet h. v. Philo Vit. Mos. 3: Ἅπαντα εὐθὺς βλαστοὺς ἐξέφυσε, καὶ ὑπ' εὐφορίας καρπῶν ἔβριθεν, Ingravescebat. Synes. De insomniis [p. 140, C]: Ὥστε καὶ βρῖθον ὑπὸ κάκης συγκατασπᾷ τὴν ἐρεῖσαν αὐτῷ βαρυνθῆναι ψυχήν. [Hoc expressum ex loco Platonis Phædr. p. 345, B: Βρίθει γὰρ ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέχων ἐπὶ γῆν ῥέπων τε καὶ βαρύνων· quem etiam alii imitati sunt: vid. Ruhnken. ad Tim. p. 152 et Wyttenb. ad Julian. p. 264, 269, quos Schæf. indicat.] Et pro Deorsum vergo, Inclinor. Aristot. Probl. 15: Ὅταν δὲ βρίσῃ ἐπὶ θάτερον μέρος. Philo De mundo: Τὸ μὲν δὴ πυρῶδες συνανέλκον γῆν, ὑπὸ τοῦ περὶ αὐτὴν νευστικοῦ βρίθειν ἀναγκάζεται, Deorsum vergere, vel Pessum ire. [Idem vol. 1, p. 479, 38: Ὅταν ὥσπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἡ τῆς κρείττονος ζωῆς μοῖρα τοῖς ὅλοις βρίσῃ. Add. Mangei. ad vol. 2, p. 115. Euagr. H. E. 1, p. 276, 24 affert Hemst.: Οὐδενὶ τῶν εἰς γῆν βριθόντων κροτοῦνται. Ἐπὶ γῆν βρίθειν ex Dionysii Epitome 16, 1 Schneiderus. Βρίθει ἡ κεφαλὴ εἰς γόνατα Philostr. Imagg. 1, 18, ex eoque Aristæn. 2, 5.] Sed adjungitur sæpe κάτω, quum Vergo signif. Lucill. Ep. [Anth. Pal. 11, 91]: Οὐχὶ κάτω βρῖσεν βαρύς. Philo V. M. 1, [vol. 2, p. 115, 42, ubi Mss. βαρήσειαν]: Ὁπότε δὲ κάτω βρίσειαν (αἱ χεῖρες), ἴσχυον οἱ ἀντίπαλοι. Greg.: Ὅσον τὰ ὑπερουράνια ἡμῶν ὑπεραίρει τοῦ συνθέτου, καὶ ταπεινοῦ, καὶ κάτω βρίθοντος χρώματος. || Interdum autem βρίθω non simpl. est Inclino, sed cum impetu, ideoque redditur Incumbo, Ingruo, Impressionem facio: [Hippocr. p. 300, 35: Ἐπειδὰν ἐς τὰς παχείας καὶ πολυαίμους τῶν φλεβῶν πολλὸς ἀὴρ βρίσῃ, βρίσας δὲ μένῃ] atque ita Bud. in Plut. [V. Cæsar. c. 44]: Οἱ δὲ ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν. [Idem V. Lysandr. c. 12: Ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τῆς γῆς ἔβρισε.] Videtur autem ab Hom. profecta esse hæc signif., Il. P, [233]: Οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν Δούρατ' ἀνασχόμενοι. Ubi crediderim βρίθειν tale quid esse, quale ap. Virg. Magna se mole ferre. Qui dixit alibi, Densaque ad muros mole feruntur. [Ibid. 512: Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα· Φ, 385: Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα. Dahm.] || Interdum exp. etiam Onustus sum, Plenus sum, Abundo. Il. Σ, [561]: Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν· Od. T, [112]: Βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ. [Hymn. in Cer. 478: Πᾶσα δὲ φύλλοισίν τε καὶ ἄνθεσιν εὐρεῖα χθὼν ἔβρισε. Schæf.] Sic Dionys. P. [358]: Βεβριθὸς ἀμάλλαις. Et βέβριθεν ὁλκὰς Epigr. Ibid. [Adrian. in Anth. Pal. 9, 402]: Ναοῖς βρίθοντι. Ibid. [Christodor. Ecphr. 214 in Anth. Pal. vol. 1, p. 46], βεβριθὼς ἠνορέῃ metaph., quod fortasse dictum est ead. forma, qua a Virg. Pietate gravem ac meritis. [Eurip. Phœn. 1551: Σὸς ἀλάστωρ ξίφεσι βρίθων καὶ πυρὶ καὶ σχετλίαισι μάχαις· Electr. 305: Πίνῳ θ' ὅσῳ βέβριθα. Philo Jud. vol. 1, p. 20, 47: Κριοὶ βρίθοντες βαθέσι μαλλοῖς ὑπόποκοι. Cum accus. interdum conjunxerunt recentiores, qui eadem verbi βρύειν constructione valde delectantur. Sic Ducas Hist. Byz. p. 172, D: Φυτὰ παντοῖα βρίθοντα καρποὺς πνευματικούς. Et p. 195, A: Βρίθοντας ἀντὶ καρπῶν νεκρὰ σώματα. G. Dindorf.] Admittit autem alicubi βρίθω utramque exp., sc. et pro γέμειν et pro βάρος ἔχειν, quemadmodum et his in locis, ubi gen. jungitur: Od. I, [219]: Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον· nam Eust. vult βρῖθον esse vel ἔγεμον, vel βάρος εἶχον, ut sit βάρος εἶχον ὑπὸ τῶν τυρῶν. Sic Od. O, [333]: Εὔξεστοι δὲ τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασι. De hoc enim, ut opinor, l. intelligens Hesych. βεβρίθασι exp. duobus modis, vel βεβαρημέναι εἰσὶ vel πεπληρωμέναι. [Bacchylides apud Stob. Floril. 55, 3: Συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί. Schneid.] Utuntur autem et pass. in iisdem signiff. et cum utraque constr., Il. Θ, [307]: Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσι. Et, νηδύϊ βριθομένη δάμαλις Epigr., Gravida. Hesiod. A. [290]: Πέταλα βριθόμενα σταχύων, ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτήν. [Posidipp. in Anth. Pal. 5, 194: Παρθενίων βριθομένην Χαρίτων. Schneid.] Chrys. quoque βρίθεσθαι dixit pro Ingravescere et propendere: cujus l. et alios vide ap. Bud. 360. Idem Chrys.: Ἄμπελον τῷ καρπῷ βριθομένην. Ceterum βρίθω a βαρὺς deductum esse arbitror, ut e βαρύθω factum sit βρύθω per sync., deinde βρίθω, mutata vocali υ in ι. Quoniam autem primitivum non esse puto, lineolam illi præfixi: quod si ab omnibus receptum iri putassem illud etym., post Βαρὺς h. v. posuissem. || Metaph. Polleo, ut Lat. Pondus habere tali metaph. dicitur; Soph. Aj. [130]: Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴ τινος πλέον Ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. [Pindar. Nem. 3, 70: Συγγενεῖ

δέ τις εὐδοξία μέγα βρίθει. Homer. Od. Z, 159 : Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἶκόνδ' ἀγάγηται. Eurip. Troad. 216 : Ὄλβῳ βρίθειν φάμαν ἤκουσ' εὐθαλεῖ τ' εὐκαρπείᾳ.] || Hesych. βρίθει exp. etiam διατρέφει, αὔξει, θαῤῥύνει [βαρύνει Abreschius], εὐθύνει.

[Βρίθω signif. activa Vergere facio, Deprimo. Æschyl. Pers. 346 : Τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσοῤῥόπῳ τύχῃ. Pindar. Nem. 8, 31 : Ὅσπερ (ὄλβος) καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ, Oneravit, auxit divitiis. Orph. Argon. 258 : Εἰ δ' ἄγε νῦν στερεοῖσιν ὑπὸ στέρνοισι κάλωας βρίσαθ' ὁμοῤῥοθέοντες. (Adde Oppian. Cyn. 1, 128; 2, 151.) Schneid. Idem Passivi βριθῆναι exemplum affert aperte corruptum ex Alciphr. 3, 67 : Καταλεύσατέ με πάντες συνελθόντες πρὶν ἢ βριθῆναι τοῖς πόθοις. Codex Paris. χριθῆναι. Fort. κρισθῆναι. || Futurum Βρισέμεν Hymn. in Cer. 456 restituit Ruhnk. : Βρισέμεν ἀσταχύων, ubi codex βρυσέμεν, cujus permutationis aliud exemplum affert ex Hymn. Orph. 39, 18. Futurum Βρίξω Wakef. ex Nonno citat 47, 688, vulgata scriptura ἐπιβρίξειε inductus, quam Rhodomannus recte videtur in ἐπιβρίσειε mutasse. --. G. Dindorf.]

Βεβριθῶς, Hesych. exp. βαρυμένως, Gravate, quod adv. originem habet e præt. med. Βέβριθα, significante βεβαρημένος εἰμί, a th. βρίθω, e quo et partic. præt. pass. βεβρισμένος. [Corruptum ex Βεβριθώς· βαρούμενος. G. Dindorf.]

[Βρίκελος, ὁ, vel Βρίκελον, τὸ, incertæ significationis vocabulum. Hesych.: Βρίκελοι· οἱ μὲν τοὺς ἱστόποδας, ἀπὸ (codex ἐπὶ) τοῦ βάρους καὶ τοῦ ξύλου· οἱ δὲ βαρβάρους. Δίδυμος δὲ τὰ τραγικὰ προσωπεῖα παρὰ Κρατίνῳ, οἷον βροτοίκελα (... οι codex), ἐν Σεριφίοις. Cum Didymo consentit Pausanias apud Eustath. p. 1395, 48, ubi de vv. ὄβριμος et ὀβρίκαλα agit, Ἕτεροι δέ φασιν ὅτι τὰ ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα λεόντων καὶ λύκων σκυμνία, καὶ ὅτι βρίκελοι διὰ διχρόνου τὰ μορμολύκεια. Παυσανίας μέντοι περὶ τούτου φησὶν ὅτι βρίκελα προσωπεῖα βροτῷ ἴκελα, ἢ βριξὶν ἴκελα. Οὕτω δὲ φησιν ἔλεγον τοὺς βαρβάρους. Prava scriptura Βρίκελλος apud Etym. M. p. 213, 40 : Βρίκελλος· ἔστι βαρβαρικὸν τὸ ὄνομα· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων βαρβαρικῶν· καὶ εἴρηται οἱονεὶ βροτῷ εἴκελος ἢ Βριξὶν εἴκελος. Βρίγες γὰρ ἔθνος βαρβαρικόν· ἄλλοι δὲ βρικέλλους τοὺς κελεύοντας, παρὰ τὸ βρι καὶ τὸ κέλομαι· ἢ τοὺς ἱστόποδας. G. D.]

[Βρικίννη· εἶδος βοτάνης, Hesych. G. Dindorf.]

[Βρικιννίαι, αἱ, Bricinniæ, urbs Siciliæ apud Thucyd. 5, 4 (ubi var. lect. Βρικινίας, Βρικυνίας, Βρυκινίας), et Steph. Byz. qui gentile Βρικιννιάτης memorat. G. Dindorf.]

Βρίκισμα, τό. Βρικίσματα, Hesychio sunt ὄρχησις Φρυγιακή. [Forte vox ista efficta fuit de nomine Phrygum, qui ipsi dicebantur Βρίγες et Βρίκες. Jablonski.]

[Βρικός.] Βρικοί, Hesychio πονηροί, Mali, Improbi. Βρικὸν idem Hesych. a Cyrenæis dici ait ὄνον, exp. etiam βάρβαρον. [Hesychius infra Βρύκος, κήρυξ· οἱ δὲ βάρβαρος. Nimirum Βρικὸς et Βρύκος, pro *barbaro*, est eadem vox, diversimode tantum scripta. Utrumque vero detortum est ex Βρίγος vel Βρύγος, quod idem ac Βρὶξ, i. e. Φρύξ. Kuster.]

[Βρίχγος. V. Βρίγκος.]

[Βριλήσσιος, ία, ιον, Brilessius. Vide Alciphronis locum s. v. Βριλησσος afferendum. Βριλήττιος in loco anonymi apud Etym. M. p. 149, 24 : Τρεῖς χοῦς μέλιτος Βριληττίου. G. Dind.]

[Βριλησσος, ὁ, Brilessus, mons Atticæ, apud Thucyd. 2, 23, ubi alii libri Βριλησσὸς, quæ verior scriptura videtur, servata etiam apud Strabon. 9, p. 399, ubi codices vetustiores Βριλησός. Et sic Etym. M. p. 214, 9 : Βριλησός· ὄνομα τόπου τῆς Ἀττικῆς. Βρίλησος Sextus Empir. p. 270 ab Tzschuckio citatus. Βριλισσοῦ in schol. Apoll. Rh. 1, 212. Βρίληττος ap. Theophr. Περὶ σημείων 3, 6, p. 795. Iota producto hoc nomen dici ex Callimachi versu constat fragm. 184, ubi Βριλησοῦ vel Βριλησσοῦ scribendum, non Βριλλησοῦ, ut ex Galeno editum vol. 8, p. 289. Ex Callimachi autem verbis Βριλησοῦ λαγόνεσσιν Alciphronis locum expressum esse suspicatur Hemsterh. 3, 23 : Ἀποστάζοντα λιβάδας Ἀττικοῦ μέλιτος, οἷον αἱ Βριλησίαι (scr. Βριλήσιαι) λαγόνες ἐξανθοῦσι. G. Dind.]

[Βριλήττιος. V. Βριλήσσιος.]

[Βρίληττος. V. Βρίλησσος.]

[Βριλὼν ὁ βαλανεὺς, Theognostus in Bekker. Anecd. p. 1355. G. Dind.]

Βριμάζω, Leonis voce utor. [Hoc etiam Suidas.] Item ὀργῶ εἰς συνουσίαν, Cypriorum lingua, Hesych.

Βριμαίνω, et apud Hesych. Βριμαίνομαι, Excandesco, βριμοῦμαι. [Βριμαίνω habet etiam Etym. M. p. 213, 45, ubi additur, καὶ βριμένη (βριμαινομένη ?), ὀργιζομένη. Hesych. : Φρυᾶται· βριμμαίνει, ubi Valcken. ad Ammon. p. 226 βριμαίνει. Indicavit Schæf. G. Dindorf.]

[Βριμαλέος pro κρυμαλέος in versu Eratosthenis, de quo s. v. Κρυμαλέος dicetur, præbet schol. Venet. Hom. Il. Σ, 473. G. Dind.]

[Βριμάω, Irascor. Activæ formæ testis est Hesychius, Βριμήσασα· δεινή, χαλεπή. Quod paullo ante legitur, Βριμῶν· ἀπειλῶν, dubitari potest an genitivus sit : conf. s. v. Βρίμη. Activum βριμῆσαι etiam Phrynichus affert, cujus verba v. s. v. Βριμόομαι, et Etym. M. p. 213, 46. || Βριμάομαι, forma media, apud Aristoph. Equit. 855 : Ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα, ubi schol. ὀργισθείης· βριμᾶσθαι γὰρ τὸ ὀργίζεσθαι καὶ ἀπειλεῖν. || Strepo. Schol. ad Equit. l. c. (et Suidas s. v. Βριμούμενος): Παρὰ δέ τισι καὶ τὸ ἦχον ἀποτελεῖν, ὡς τὸ « Ὑπὸ γὰρ ταῖς πολλαῖς μύλαις βριμωμέναις ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥᾳδίως ἐλάνθανεν. » Eustath. Opusc. p. 261, 1 : Εὐθὺς μὲν γὰρ εἰς ἐμβρίθειαν ἑαυτὸν συνάξας βρυχᾶται, βριμᾶται· p. 328, 10 : Οὐδ' ὡς τὰ τῶν ἀνερματίστων καὶ ὅσα μὴ φόρτῳ βριμᾶται (βριθᾶται editum) σαλεύειν βιάσονται. G. Dind. Conf. Βριμόομαι.]

Βρίμη, ἡ, Robur, Potentia. Etym. [p. 214, 10] ex Apoll. Rh. [4, 1677] : Μηδείης βρίμη πολυφαρμάκου. Hesychio autem βρίμη est ἀπειλή, item ἡ γυναικεία ἀῤῥητοποιΐα. [Hymn. Homer. 28, 10 : Μέγας δ' ἐλελίζετ' Ὄλυμπος δεινὸν ὑπὸ βρίμης γλαυκώπιδος, ubi libri alii ὑπ' ὀμβρίμης, alii ὑπ' ὀβρίμης. Correxit Ruhnken. Epist. crit. p. 77 ab Schæf. indicatus.]

Βριμηδὸν, Cum fremitu, et q. d. Fremebunde, Nonn. [Joann. p. 147, 16] : Ἀχνυμένης βριμηδὸν ἀπὸ φρενὸς εἷλκον ἀνέλκων.

Βρίμημα, τὸ, ab Hesych. [et Herodian. Epimer. p. 6] exp. ἐπίπληξις. [Geminus in Anth. Planud. 103, p. 655 : Ἡρακλες, ποῦ σοι... σοβαρὸν μίμημα, ubi Ruhnken. Epist. crit. p. 77 βρίμημα corrigit. Indicavit Schæf.]

[Βρίμησις etymologiæ caussa fingit Schol. Apoll. Rh. 3, 860, ubi de nomine Βριμὼ agit. Schneid.]

[Βρίμησις. V. Βρίμωσις.]

[Βριμίας, ὁ, Brimias, Eleus olympionica ap. Pausan. 6, 16, 5. G. Dind.]

[Βριμόβρυχος, ὁ, ἡ, Terrore frendens, in oratione spuria inter Joann. Chrysost. opera, eo in loco, de quo v. s. Βελοβυθοθαμβοσεισμοφόνος. Indicavit Seager.]

Βριμὸς, ἡ, όν. Βριμὰ Hesychio ἰσχυρὰ, Valida. Item βριμὸς est μέγας et χαλεπός. [Has explicationes vocabulo ὄβριμος convenire ab aliis animadversum est. Ὁ βριμόθυμος pro ὀβριμόθυμος scriptum ex Clem. Alex. p. 30 affert Bast. G. Dind.]

Βριμόομαι, Fremo ira, Excandesco. Xen. K. Π. 4, [5, 9] : Ἐνταῦθα δὲ ἐβριμοῦτο τῷ τε Κύρῳ καὶ τοῖς Μήδοις, τῷ καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον οἴχεσθαι, i. e., inquit Bud., Excandescebat, Fremebat ira in Cyrum : et quod postea dicitur ὠργίζετο. Hæc Bud. Sed, quamvis de ead. re sequatur ὠργίζετο, multo tamen significantius esse constat βριμοῦσθαι. Pausan. autem dicit βριμοῦσθαι esse μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν, et Æl. Dionys. exp. ἀπειλεῖν. [Uterque apud Eustath. p. 1395, 50.] Quum autem τοῦ βρίμειν signif. h. v. retineat, fortasse et deductum ab eo videri possit. Ego tamen, uti dixi, Eust. sequi volui. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 30, 31 : Βριμοῦσθαι· τὸ ὑπὸ ὀργῆς σφόδρα βαρύνεσθαι. Τὸ γὰρ βρι ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τάττεται· καὶ βριμούμενος καὶ βριμῆσαι. G. Dind.] || Βριμᾶσθαι etiam dici, e quorundam sententia refert Eust. [Vid. supra Βριμάω. Βριμώμενον et βριμούμενα permutata ap. Ælian. De N. A. 11, 32. G. D.]

Βριμὼ, οῦς, ἡ, Proserpina, ἀπὸ τοῦ ἐμβριμᾶσθαι ita dicta, ut tradit Etym. [p. 213, 49.] Eustathio autem [p. 1395, 52] βριμὼ est πεπλασμένον δαιμόνιόν τι φοβερόν. [Cum Etym. loco comparandus Lucian.

Necyom. c. 20, vol. 1, p. 484 : Ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. Apollon. Rh. 3, 861 : Ἑπτάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον ἀγκαλέσασα, Βριμὼ νυκτιπόλον· ubi schol. : Βριμὼ δὲ αὐτὴν (τὴν Ἑκάτην) προσηγόρευσε διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα Ἑκάτεια, καὶ πολλάκις αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος διὰ τὸ Ἔμπουσαν καλεῖσθαι. ... Τὸ δὲ βρι ἐπιτάσεώς ἐστιν ... Ἴσως οὖν Βριμὼ ἡ μεγάλην ἔχουσα μῆνιν, βρίμηνίς τις οὖσα· quæ inepta etymologia est. Prudentius Clemens Alex. p. 13 : Δηοῦς δὲ μυστήρια καὶ (al. Lobeck. Aglaoph. p. 587) Διὸς πρὸς μητέρα Δήμητραν ἀφροδίσιοι συμπλοκαὶ καὶ μῆνις οὐκ οἶδ᾽ ὅ τι φῶ λοιπὸν, μητρὸς ἢ γυναικὸς, τῆς Δηοῦς, ἧς δὴ χάριν Βριμὼ προσαγορευθῆναι λέγεται. Alia attulit Eschenb. ad Orph. Argon. 17. || Altera forma est Ὀβριμώ. Lycophro 698 : Ὀβριμοῦς τ᾽ ἄλσος οὐδαίας κόρης, ubi libri nonnulli ὀμβριμοῦς, de quo vitii genere dictum s. v. Βριάρεως. G. Dindorf.]

[Βριμώδης, ὁ, ἡ, Ferox. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. 1, 52, 41, vol. 1, p. 986 : Ἡ δὲ διαφορὰ τοῦ τὰς μὲν (ψυχὰς) βριμωδεστέρας εἶναι, τὰς δὲ εὐαφεῖς, ὁ ἀήρ ἐστι. Angl.]

[Βρίμωσις, εως, ἡ, i. q. Βρίμη, Ira. Philodem. Περὶ ὀργῆς in vol. Herculan. Oxonii editis vol. 1, p. 50 : Μετὰ βριμώσεως καὶ ἀπειλῶν· p. 57 : Διά τε τὰς βριμώσεις καὶ τὰς κακηγορίας καὶ τὰς ἀπειλάς· p. 60 : Μετὰ ... βριμώσεως θηριώδους· unde corrigendum quod p. 41 legitur ΒΡΙΜΗΣΕΩΣ. Hos locos Passovius indicavit in schedis Mss. ĩ. G. Dindorf.]

Βρινδεῖν, Hesychio θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν, Irasci, Irritare. [Apud Hesychium inter Βρεμούσας et Βρένδον legitur Βρεναιάται· δυσχεραίνει, προσποιεῖται, de quo Hemsterh. ad Lucian. vol. 1, p. 369 : « Expeditum est Βρενθύεται, nisi quis religiosus ordini literarum adhærens præferat Βρινδίεται et Βρινδεῖται. » Ordo literarum Βρενδεῖται potius postularet. G. Dind.]

[Βρίνθος varia lectio, de qua v. s. v. Βρένθος.]

Βρίννια, Hesychio τὰ ἄρνεα [ἄρνεια] κρέα, Aguinæ carnes. [Recte, ut videtur, Is. Vossius Βρήνεια i. e. Ῥήνεια. Conf. Βρηνεύομαι. G. Dindorf.]

Βρίξ, Hesychio θριδακίνη· pro quo supra βρένθιξ, item εἶδος ἄνθους· aliis autem περιστερεών, teste Eod. || Item Βρίξ dicitur ὁ Φρύξ· unde Βρίγες Eid. sunt οἱ Φρύγες. Steph. B. Macedonice Βρίγας dici τοὺς Φρύγας ait, et Βριγίαν τὴν Φρυγίαν [ἀπὸ Βρίγου τοῦ κατοικήσαντος ἐν Μακεδονίᾳ]· ab Herodiano [ἐν πρώτῃ κλίσεως ὀνομάτων] et Βρίγαντας nominari : ap. Herodot. vero 7, [73], Βρίγας esse Gentem Thracicam. Rursum, Hesych. teste, Βρίγες sunt nonnullis Φρύγες, nonnullis βάρβαροι, aliis σολοικισταί. Juba autem tradit Βρίγα a Lydis dici τὸν ἐλεύθερον. Apud Plut. vero p. 1838 meæ Ed. Brutus τοὺς στρατευομένους οἰκέτας Βρίγας ὠνόμαζεν. [Apud Strabon. 12, p. 550 libri : Ὁμοίως δὲ καὶ Βρύγοι καὶ Βρέγες καὶ Φρύγες οἱ αὐτοί· ubi Tzschuck. : « In Βρέγες consentiunt libri omnes cum epitome et vetere interprete, tantum quod Eustath. ad Dionys. 767 ex hoc, quod videtur, loco Βρύγοι scribit et Βρύγες. Ab Herodoto 7, 73 vocantur Βρίγες, sed 6, 45, et 7, 185, Βρύγοι. Βρίγας habet etiam Conon Narr. 1. Conf. ad lib. 7, p. 295, et ipse Eustath. ad Homer. p. 1395, 49, ubi de intendendi syllaba βρι disserit, et probat litterarum ordo apud Stephan. Byz. et Hesych. Βρέγοι igitur et Βρέγες, quod et vidit Vossius ad Justin. 7, 1, 11, ferri non potest. » Apud Herodot. 7, 73 varia lectio est Βρύγες et 6, 45, Βρύγας pro Βρύγους. De mensura Draco Strat. p. 31, 3 : Βρίγας, τὸ βρι βραχὺ ἐκ παραδόσεως. G. Dindorf.]

[Βρίον. V. Βρύον.]

Βρίος, Pes gallinaceus a Democrito dicitur.

[Βρίσα, vel potius Βρῖσα, ἡ, Brisa, ἄκρα Λέσβου, ἐν ᾗ ἵδρυται Διόνυσος Βρισαῖος, Steph. Byz. Βρῆσα in Etym. M. p. 214, 5 : Βρισαῖος· οὕτως ὁ Διόνυσος· καὶ εἰ μὲν διὰ τοῦ ι, παρὰ τὸ βρίζειν ἐστὶν, ὁ ὁρμητικός· εἰ δὲ διὰ τοῦ η, ἀπὸ ἄκρας Λεσβιακῆς Βρήσης, ἧς μέμνηται Ἀνδροτίων· ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ ἐν τῇ Βρίσῃ φησὶν ἱδρῦσθαι ὑπὸ Μάκαρος. « Scripturam Βρῆσα firmant tituli Smyrnæi, in quibus est θεῷ Βρησεῖ Διονύσῳ, et Βρησεῖ Διονύσῳ, quanquam semel etiam τὸν Βρεισέα Διόνυσον, hoc est Βρισέα. » Bœckh. Corp. Inscr. vol. 2, p. 72, ad titulum Constantinopoli descriptum, Κορνηλία Λευκίου Βρησαΐς (aliud apographum ΒΡΗΣΑΙΣ, aliud ΒΡΗΣΑ ΙΣ). Hesychius : Βρησσαῖος· ὁ Διόνυσος. G. Dind.]

Βρίσαι [immo Βρῖσαι], αἱ, Nymphæ : a quibus ὁ Διόνυσος dicitur Βρισαῖος : putantur autem βρίσαι dictæ παρὰ τὸ βρίξαι καὶ κατακοιμίσαι καὶ καταβαυκαλίσαι αὐτὸν, ὅτι ἐτιθήνουν αὐτόν. Plura vide ap. Etym. [p. 213 extr. : Βρίσαι· νύμφαι οὕτω καλούμεναι· ἢ ὅτι βλίσαι (καὶ γὰρ μελισσουργίαν αὗται τὸν Ἀρισταῖον ἐδίδαξαν) τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ· ἢ παρὰ τὸ βρύειν, ὅ ἐστιν ἀνθεῖν τὴν ἐλαίαν, ἧς τὴν ἐργασίαν καὶ αὐτὴν ὑπέδειξεν Ἀρισταίνετος (Ἀρισταῖος) τὴν διὰ τῆς ἀμβροσίας.]

[Βρισαῖος. V. Βρῖσα.]

Βρισάρματος, ὁ, ἡ, Currum gravans, exp. ap. Hesiod. Sc. [441] : Τόσσῃ ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάρματος οὔλιος Ἄρης Κεκληγὼς ἐπόρουσε.

[Βρισαύχην, ὁ, ἡ, Cui cervix inclinata est. Hesychius : Ὁ βρισαύχην· ὁ τὸν αὐχένα βαρῶν. Ex Gregor. Naz. Carm. 13, 101 affert Schneid.]

[Βρισεύς, έως, ὁ, Briseus, nomen pr. herois. Homer. Il. A, 392; I, 132, 274, κούρην Βρισῆος, unde patronymicum puellæ nomen Βρισηΐς, ΐδος, in locis plurimis Homeri : proprium enim ei fuit Hippodamia, de quo vid. scholia ad Il. A, 392 et Eustath. p. 77, 29, qui patrem etiam Βρίσην dictum esse annotavit. Pluralem Βρισηΐδες et contracte Βρισῆδες memorat Etym. M. p. 604 extr. G. Dindorf.]

[Βρισηΐς. Βρίσης. V. Βρισεύς.]

[Βρισόμαχος, a futuro βρίσω derivatum, memorat Etym. M. p. 668 extr.]

[Βρίσσος. V. Βρύττος.]

[Βρίσχος, ὁ. Phrynich. in Bekker. Anecd. p. 67, 15 : Ὕρισχος· ὃ διαφθείροντες οἱ ἰδιῶται βρίσχον καλοῦσιν. G. Dindorf.]

[Βρίσων, ωνος, ὁ, Briso, Macedo. Arrian. Exp. Alex. 3, 12, 3. || Alius ap. Georg. Cedren. vol. 1, p. 331, C, D. G. Dindorf.]

Βριτόμαρτις, ἡ, Britomartis, Diana et Nympha quædam : dicta παρὰ τὸ ταῖς βρίσαις νύμφαις ὁμαρτεῖν, ut tradit Etym. [p. 214, 23, ubi genitivus Βριτομάρτιδος : sed Βριτομάρτεως apud Strabon. 10, p. 479. G. Dindorf.] qui tamen et aliam e Neanthe causam nominis affert, ex eo nimirum dictam, quoniam, quum in lucem ederetur, αἱ συμπαροῦσαι κόραι τῇ λεχοῖ ἀνεβόησαν βρίτον, h. e. ἀγαθόν : signif. illo ἐπιφθέγματι bonum et prosperum esse partum : nam Jovi oraculo responsum erat, fore ut si masculus partus esset, ab eo pelleretur regno. Hesych. a Cretensibus sic nominari Dianam tradit. Callimachi Schol. [ad Hymn. in Dian. 190, ubi vid. Ruhnk. Ep. crit. p. 148] dicit propr. nom. esse Nymphæ : a qua et Dianam Βριτόμαρτιν in Creta coli. Schol. Eur. fuisse Nympham Dianæ in venationibus sociam : a qua Dianam nominatam fuisse Δίκτυνναν, quod eam sese in mare præcipitantem e monte, in quo Minos eam persequebatur et ad concubitum rapere volebat, servasset ἐν δικτύοις, i. e. Retibus piscatorum. Idem tradit Callim. H. in D. 185. [Solinus c. 11, p. 21, G : « Cretes Dianam religiosissime venerantur, Britomarten gentiliter nominantes, quod sermone nostro sonat Virginem dulcem », ad quem l. Salmasius p. 121 : « Britomartem : sic e libris scripsimus. Vulgo erat Βριθομάρτην. Perperam. Nam Græci Βριτόμαρτις, Strabo (10, p. 479), Pausanias (2, 30, 3; 3, 14, 2; 8, 2, 4; 9, 40, 3), alii. Id nomen sonare *virginem dulcem* ait Solinus. Βριτὸς lingua Cretica est Dulcis, ut grammaticis adnotatum est.... Ergo Μάρτις eorundem dialecto Virgo erat. Stephanus scribit Cretes virginem vocare μάρναν in voce Γάζα. Fallitur. De Marna Gazæo numine diximus ad Histor. Aug. Græce μορτὸς, ἄνθρωπος, unde μορτοβάτην ναῦν, τὴν ἀνθρωποβάτην exponit Hesychius. Μορτὶς mulier. Cretes, qui ο in α et contra mutare solebant, μαρτίς. Hinc Βριτόμαρτις. » In Βριτιμάρτυς corruptum in schol. ad Aristoph. Ran. 1402. Ἄρτεμις et Βριτόμαρτις distinguuntur in formula jurisjurandi apud Chishull. Antiq. Asiat. p. 136 : Τὰν Λατὼν κ᾽ Ἄρτεμιν καὶ Ἄρεα καὶ τὰν Ἀφροδίταν καὶ τὰν Ἐλευσινίαν καὶ τὰν Βριτόμαρτιν. Quod monuit Schæferus. G. Dind.]

Βρίτος, Hesychio ἴτος. [Conf. s. v. Βρητός. || Βρίτον A i. q. ἀγαθόν. V. s. v. Βριτόμαρτις.]

Βριτὺ, Cretensibus γλυκὺ, teste Hesychio. [V. s. v. Βριτόμαρτις.]

Βρόαγχος, ὁ, Hesychio βάτραχος: pro quo supra βριαγχόνην habuimus. [Codex βρόγχος.]

[Βρόγγος, ὁ, Brongus, nomen pr. Nonnus Dion. 17, 40: Βρόγγος, ἀδωμήτων ὀρεσίδρομος ἀστὸς ἐναύλων (ibid. 56, 70, 73); 26, 221: Ὧν ἅμα Κύλλαρος ἦρχε καὶ Ἀστράεις, πρόμος Ἰνδῶν, Βρόγγου δίζυγα τέκνα. || Nomen fluvii in Istrum labentis ap. Herodot. 4, 49. G. Dindorf.]

[Βρόγχη lectio vitiosa. V. Βρογχία.]

[Βρογχία, ἡ, apud Hippocr. cartilaginosa arteria dicitur lib. Περὶ ἀνατομῆς p. 916, A: Ἀπὸ δὲ καρδίης ἐς ἧπαρ βρογχίη πολλὴ καθήκει, καὶ μετὰ βρογχίης φλὲψ μεγάλη καλευμένη. Quem mihi locum subindicasse videtur Galen. in Exeg. (p. 450 ed. Franz.) quum βρόγχης τῆς χονδρώδους ἀρτηρίας exponit, ubi tamen βρογχίης leg. existimem. Foes.]

Βρογχιάζω. Βρογχιάζει, Hesychio καταπίνει, Deglutit, B Devorat; ad verbum, Per guttur dejicit s. transmittit.

[Βρογχίζω ex composito Καταβρογχίζω cognitum, quod vide.]

Βρόγχιον, τό. Βρόγχια, τὰ, demin. forma, Asperæ arteriæ cartilagines pene circulares in totum pulmonem divisæ. Gorr. In VV. LL. Pulmonis concavitates, ex Alex. Aphr.: Ὁ χυμὸς εἰς τὰ βρόγχια ἐνεχθεὶς τοῦ πνεύμονος, καὶ πληρώσας τὴν τοῦ μορίου οὐσίαν, γεννᾷ τὸ πάθος. Invenitur et Βράγχια pro Βρόγχια. [Galenus vol. 7, p. 474: Βρόγχια (vulgo βρογχία) καλοῦσιν οἱ ἀνατομικοὶ τοὺς χόνδρους τῆς τραχείας ἀρτηρίας σιγμοειδεῖς ὑπάρχοντας τῷ σχήματι. || Dicuntur etiam βρόγχια Hippocrati cartilaginosa quædam corpora, per quæ odorem cum aere attrahere cerebrum scribit lib. Περὶ σαρκῶν vulgo inscripto p. 252, 51: Ὀσφραίνεται δ' ὁ ἐγκέφαλος ὑγρὸς ἐὼν αὐτὸς τῶν ξηρῶν ἕλκων τὴν ὀδμὴν ξὺν τῷ ἠέρι διὰ τῶν βρογχίων ξηρῶν ἐόντων. Paullo post χόνδριον μαλακὸν ὅκωσπερ σπόγγον, cartilaginem mollem veluti spongiam, vocat. Foes. C || Βρόγχιον i. q. Βρόγχος. Galen. vol. 7, p. 467: Βρογχίου τι μέρος, ἢ ἀρτηρίας χιτῶνος, ἢ φλεβός. Aristot. vol. 1, p. 465: Ἐκ τοῦ βρογχίου εἰς τὴν κοιλίαν, ubi male βραγχίου legitur, ut apud Polluc. 2, 205 βράγχια, pro βρόγχια. Weigel. Schol. Oppian. Hal. 1, 160 βράγχη explicat βρόχια. G. Dindorf.]

Βρογχοκήλη, ἡ, Tumor in gutture s. Aspera arteria exoriens; quo qui laborat, Gutturosus Ulpiano. Celsus 7, 13: At in cervice inter cutem et asperam arteriam tumor increscit: βρογχοκήλην Græci vocant. [De βρογχοκήλη agit Paulus Ægin. 6, p. 188, 30. Aetium 15, 6 citat Weigel.: Ὁ περὶ τὸν βρόγχον γινόμενος ὄγκος βρογχοκήλη ὠνόμασται. G. D. Gl. Βρογχοκῆλαι· Gutturosi. Angl.]

[Βρογχοκηλικός, ἡ, όν, Gutturis ramice laborans. Dioscor. 4, 120 (118): Ποιεῖ πρὸς λυσσοδήκτους καὶ βρογχοκηλικούς. Boisson.]

[Βρογχοπαράταξις, εως, ἡ, Gutturis prœlium. Athen. 7, p. 298, E: Ὁ Κύνουλκος ἔφη, ἀποφέρεται ἐκ τῆς βρογχοπαρατάξεως ὁ λάρος. Scott.] D

Βρόγχος, ὁ, Guttur. Gal. tradit Hippocrati βρόγχον esse vel Totam asperam arteriam, vel Guttur duntaxat. [Hippocr. p. 393, 49: Εἰ... διαπτερώσειε τὸν βρόγχον· p. 1156, F: Οἴδημα ὑπὸ τὸν βρόγχον. Schol. Hom. Il. X, 325: Ποσειδώνιός φησι κατὰ ῥιπὴν τῆς τροφῆς σκέπεσθαι ὑπὸ τῆς ἐπιγλωττίδος τὸν βρόγχον. Rufus Ephes. p. 50: Ἑξῆς τράχηλος, ... οὗ τὸ μὲν ἔμπροσθεν βρόγχος καὶ τραχεῖα ἀρτηρία. Ibid. ἡ τοῦ βρόγχου κεφαλή. Indicarunt Schæf. et Wakef. Galen. vol. 4, p. 147 citat Hemst.] Etym. [p. 215, 26] ἀπὸ τοῦ βρέχεσθαι deducit; sed, quum Eust. [p. 1719, 58] ponat th. βρόχω, et ab eo deducat βρόχθος, malui et hoc, quod ejusd. est signif., et o itidem retinet, ab eod. derivare. Geoponicῶn auctor [18, 9, 6] βρόγχον appellat in hirco, quod Varro Gurgulionem. Scribit enim Varro, Hircus sit cervice et collo brevi, gurgulione longiore. Pro quibus legitur in Geop.: Τῶν τράγων ἐκκρίνουσιν αὐχένα καὶ τράχηλον βραχὺν ἔχοντας, βρόγχον δὲ μακρότερον. || Haustus, i. e. quantum uno A haustu attrahitur. Epictet. Dissert. 3, 12, 17, p. 408: Διψῶν ποτε καύματος, ἐφέλκυσαι βρόγχον ψυχροῦ καὶ ἔκπτυσον. Schneid. Hesychius: Βρόγχος· ῥόφημα (codex ῥούφισμα)· ὁ λάρυγξ· ὁ καταπότης. Conf. Βρόχθος. || Aliam formam Βράγχος affert Etym. M. p. 211, 19: Βρόγχος λέγεται ὁ λαιμὸς καὶ φάρυγξ, ὃς καὶ βράγχος παρὰ τοῖς παλαιοῖς λέγεται· et p. 215, 29: Ἡ μὲν συνήθεια βρόγχον καλεῖ, οἱ δὲ ἀρχαῖοι βράγχον· nisi hæc scriptura librariorum error est. G. Dind.]

Βρογχωτὴρ, ῆρος, ὁ, Vestimenti apertura, qua collum inseritur inter induendum. Sic VV. LL. ex Josepho A. J. [3, 7, 4]: Λαγαρὸν δὲ παρέχων τὸν βρογχωτῆρα τοῦ αὐχένος· ubi reponitur βρογχωτῆρα.

[Βρόδον i. q. Ῥόδον, quod vide.]

[Βροῖσος. V. Βροῦσις.]

Βροκὸς, Hesychio μωρὸς, Ἕλλην. [Conf. idem s. v. Προικός. Ἕλλην autem Kusterus probabiliter ad glossam, quæ excidit, Βραῖκος refert, collata alia glossa, Ῥαῖκος· Ἕλλην. G. Dindorf.] Aliquanto post apud Eund. Βρόκων· ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος [οἷον βόσκημα].

B Βρόκοι, Hesychio ἀττέλεβοι, ἀκρίδες. [Vide Βροῦκος.]

[Βρόκων. V. Βροκός.]

Βρομίον, Hesychio ὀζόμενον. Sed perperam forsan pro Βρομόεν. [Vid. Βρωμήεις.]

[Βρομερὸς, ὁ, Bromerus. Thucyd. 4, 83: Ἐπὶ Ἀρριβαῖον τὸν Βρομεροῦ, Λυγκηστῶν Μακεδόνων βασιλέα. G. Dindorf.]

Βρομέω, i. q. Βρέμω, Fremo. Apoll. Rh. 2, [597]: Αἱ δ' ἑκάτερθε Σειόμεναι βρόμεον. [Homer. Il. Π, 642: Ὡς ὅτε μυῖαι σταθμῷ ἔνι βρομέωσι. Apoll. Rh. 4, 787: Ἔνθα πυρὸς δειναὶ βρομέουσι θύελλαι, unde Ruhnken. Orph. Argon. 1180 correxit: Ἶκτο καταίγδην δνοφερὴ βρομέουσα θύελλα· ubi libri τρομέουσα. Rhianus 1, 13 ab Schæf. citatus: Ἀλλ' ὑπεροπλίῃ καὶ ἁμαρτωλῇσι νόοιο Ἶσα Διὶ βρομέει. Nicand. Al. 609: Μὴ ... πνεύματ' ἀνειλίσσοντα ... βρομέῃσιν. G. Dind. || De aqua vel jure fervente Nicander ap. Athen. 3, p. 126, C: Ζωμὸν δὲ βρομέοντα καταντλάς. Schweigh.]

Βρομιάζομαι, ex Epigr. Bacchor. [Glaucus in Anth. Pal. 9, 774: Ἁ Βάκχα ... ἀνθρώσκει δ' ὡς βρομιαζομένα. Idem 775: Σάτυρος ... θρώσκει μαινόμενος, ὡς βρο- C μιαζόμενος. Scott.]

[Βρομιαῖος, αία, αῖον, Fremens, Crepitans. Joann. Damasc. Ep. ad Theoph. De imagg. 124 Combef.: Πολιὰς αἰδεσίμους καὶ τὰς θείας κόρας βρομιαίῳ κατακαίων πυρί. Boisson.]

[Βρομιὰς, άδος, ἡ, Bromia, Bacchica. Antiphanes ap. Athen. 10, p. 449, C: Βρομιάδος δ' ἱδρῶτα πηγῆς. Scott. || Poculi genus. Athen. 11, p. 784, D: Βρομιάδες, ἔκπωμα ὅμοιον τοῖς μακροτέροις τῶν σκύφων. Schneid. || Nomen pr. fortasse restituendum ap. Athen. 13, p. 605, B: Τῇ Δεινιάδου δὲ αὐλητρίδι Βρομιαδίᾳ Φάϋλλος καρχήσιον (ἀνέθηκε). Codex Venet. βρομιαδια sine accentu. Alia apographa βρομία. Aut hoc aut Βρομιάδι verum videtur. G. Dindorf.]

[Βρόμιον. V. Βρόμος.]

[Βρόμιος, ία, ιον, Resonans. Pindar. Nem. 9, 18: Βρομίαν φόρμιγγα. Damm.] Βρόμιος, ὁ, Bacchus, Dionysus: a βρόμος enim deducit Etym. [p. 214, 39], at Suidas a βορά: vide utrunque. [Non legitur in D Homeri et Hesiodi carminibus, sed in recentioribus epicis, ut Orph. Lith. 712: Ἠδὲ μέθυ Βρομίοιο καλεσσιχόρου καταχεύειν, et in Anthologia, ut in epigr. Philippi 11, 33: Τὴν Βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν. Pindar. Fragm. 45, 10: Τὸν Βρόμιον τὸν Ἐριβόαν τε καλέομεν. Semel apud Æschyl. Eum. 24: Βρόμιος δ' ἔχει τὸν χῶρον, nusquam apud Sophoclem, sæpissime apud Euripidem, ut Phœn. 652: Βρόμιον ἔνθα τέκε μάτηρ, et præcipue in Bacchis. Aristoph. Thesm. 991: Ὦ Διόνυσε Βρόμιε καὶ Σεμέλας παῖ. || Inde adjectivum Βρόμιος, ία, ιον, Bacchicus. Eurip. Herc. Fur. 890: Βρομίῳ θύρσῳ. Scolion ap. Athen. 15, p. 694, D: Ὦ Πὰν ... ὀρχηστὰ βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις. G. Dind.] Et βρομία χάρις adj. ex Aristoph. [Nub. 311] affertur pro οἱ Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, ad verbum, Dionysia certamina. [Βρομίη Dianæ epitheton in Hymn. Orph. 35, 2: Διὸς πολυώνυμε κούρη, Τιτηνίς, βρομίη. Wakef. || Denique Βρόμιος dicitur pro Vino. Euripides Cycl. 112: Βρομίου πῶμα. Antiphanes ab Schæf. citatus in Anth. Pal. 9, 409: Τριγέρων νεκτάρεος Βρό-

μιος. Et Simmias 7, 193 : Βρομίης οἰνάδος ἐν πετάλοις. A Et anon. in Anth. Planud. 309, vol 2, p. 720 : Ὄμμα δέ μευ Βρομίῳ βεβαρημένον. Orph. Lith. 604 : Μετ' ἀκρήτου Βρομίοιο. In vocabulis Βρόμος et Βρόμιος ludit Julian. in Anth. Pal. 9, 368. || Βρόμιος, Ægypti e Caliande filius, ap. Apollodor. 2, 1, 7. G. Dind.]

[Βρομίσκος. V. Βορμίσκος.]

[Βρομιώδης, ὁ, ἡ, Bacchicus. Macedon. in Anth. Pal. 11, 27 : Βρομιώδεα πηλὸν φύρησαν Βάκχῳ τριζυγέες Χάριτες. Indicavit Kall.]

[Βρομιῶτις, ἡ, Baccha. Oppian. Cyn. 4, 300 : Πάσαις δ' ἔσταλαον Βρομιώτισι δάκρυ παρειαί. Et ibid. 340 : Πίδακι δ' ἐμπέλασαν βρομιώτιδι, καὶ μέγα χανδὸν λάπτουσιν Διόνυσον, Fonti Bacchico. Indicavit Bast.]

[Βρομόεις Stephani conjectura s. v. Βρομέον.]

Βρόμος, ὁ, Fremitus, Ingens sonitus, Fragor. De sono maris dicitur, item de ventis [Æschyl. Fragm. 181 : Βορεάδας ἕξεις πρὸς πνοάς, ἵν' εὐλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα. Apoll. Rh. 3, 1327 : Βυκτάων ἀνέμων βρόμος] in Epigr. [Antipatri Sidon. in Anth. Pal. 7, 8, ubi κοιμάσεις] : Οὐκέτι κοιμίσσαις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χαλάζης. B Aristot. De mundo : Ἐληθὲν δὲ πνεῦμα ἐν νέφει παχεῖ τε καὶ νοτερῷ βρόμον καὶ πάταγον ἀπειργάσατο μέγαν. Idem de terræ motu βρόμον et μύκημα, Mugitum, pro eod. dixit, Bud. [Diodor. Sic. 5, 7 : Ἐκ τῶν χασμάτων ἐκπίπτει πνεύματος μέγεθος καὶ βρόμος ἐξαίσιος. Schæf. Ibi codex unus βρόμος καὶ ἦχος.] Sic autem Mugientem fremitum dixit Catull. De ignis etiam crepitu dicitur, atque adeo hanc propriam esse signif. vult Suid. [et schol. Hom. Il. A, 354]; quod si verum esset, de βρέμω quoque, unde illud deducitur, dicendum idem foret, atque ita utitur Strabo, de fremitu ignis ἐκ τῶν ἀναφυσημάτων τῆς Αἴτνης, et similium, quum alibi, tum p. 121. Bud. [Homer. Il. Ξ, 396 : Οὔτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο. De fulmine Pindar. Ol. 2, 42 : Ἀποθανοῖσα βρόμῳ κεραυνοῦ. Eurip. Hippol. 1202 : Ἠχώ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς βαρὺν βρόμον μεθῆκε. De sono tibiarum. Hymn. Hom. in Mercur. 451 : Καὶ ἱμερόεις βρόμος αὐλῶν. Hymn. Hom. 11, 3 : Σύν τε βρόμος αὐλῶν εὔαδεν, ubi var. lectio τρόμος : vid. Ruhnk. Epist. crit. C p. 61. De tympanis. Simonides in Anth. Pal. 6, 217 : Οὐδ' ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν βρόμον ὑλονόμος θήρ. || Βρόμος male pro Βρῶμος scriptum apud Alcæum aliosque v. s. v. Βρῶμος. G. Dindorf.]

[Βρόμος, ὁ, Avenæ species. Theophr. H. P. 8, 9, 2 : Τῶν ὁμοιοκρίθων ὁ βρόμος μάλιστα καρπίζεται τὴν γῆν· πολύρριζος γὰρ καὶ πολυκάλαμος. ... Ὁ αἰγίλωψ καὶ ὁ βρόμος ἐστὶν ὥσπερ ἄγρι' ἄττα καὶ ἀνήμερα. Et ibid. 8, 4, 1; C. P. 4, 4, 5; 4, 5, 2; 4, 6, 3. Avenam sativam intelligi primus locus arguere videtur, quam hodieque in Bœotia satam βρῶμι vocari testatur Sibthorp. apud Walpol. p. 150. — Ceterum βόρμος et Βόρμοξ dixerunt alii. Schneid. Βρόμος ex Posidon. ap. Athen. 11, p. 478, D indicat Schweigh. In medicorum libris interdum Βρῶμος vitiose, ut apud Dioscor. 4, 139 et 140 a Boisson. indicatum. Adde Matthæi Indic. in medicos p. 371. Ceterum vid. Hesychii interpretes p. 769. Eustath. p. 919, 38 : Παυσανίας δὲ βρόμον λέγει καὶ σπέρμα λεπτῇ κριθῇ ὅμοιον, τὸ κοινῶς δηλαδὴ λεγόμενον βρόμιον. Quod βρώμιον scri- D bitur in Epimerismis cod. Barocc. 159 : Βρόμιον πῦρ τὸ ἠχητικόν, βρώμιον δὲ εἶδος σπέρματος· καὶ βρῶμος ἡ δυσωδία. G. Dindorf.] Βόρμος, Hesychio teste, i. q. βρόμος : quod esse dicit τροφὴν τετραπόδων, τὸ πολλαχοῦ μὲν σπειρόμενον, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτομάτως φυόμενον· Avena aut Fœnum etiam. [Etym. M. p. 205, 3 : Βόρμος· βρόμος· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν βόρμος καὶ βόρμοξ. Ἔστι δὲ τροφὴ τετραπόδων. In fragmento Dieuchis medici apud Oribas. ed. Matthæi p. 42 : Μόρμος δέ, οἱ δὲ βρόμον καλοῦσιν, εὐπεπτότατον πάντων τῶν ὀσπρίων καὶ τὸ ῥόφημα κάλλιστόν ἐστιν· ubi scribe βόρμος. Schneid.]

[Βρομώδης. V. Βρωμώδης.]

Βροντάζω. Βροντάζων Hesychio βροντῶν, Tonans. [De hoc verbo restituendo apud Aristoph. cogitari potest Vesp. 323 : Ἀλλ' ὦ Ζεῦ Ζεῦ (alterum Ζεῦ Porsonus addidit), μέγα βρόντα ἤ με ποίησον καπνὸν ἐξαίφνης, ubi ego βροντήσας correxi. G. Dindorf.]

Βρονταῖος, αία, αῖον. Βρονταῖος Ζεύς, q. d. Tonitrualis Jupiter, Tonitruum auctor. [Apud Aristot. De mundo c. 7, p. 401, 17. G. Dindorf. In Hymno Orph. 14, 9 : Νεφέλαι βρονταῖαι· ibid. 20, 3. Βρονταίη ἠχὼ apud Nonn. Joann. p. 163, 14. Angl.]

[Βροντᾶς, ὁ, Tonans. Schol. Soph. Philoctet. 1197, qui cum βακχᾶς comparat. Schneid. Hoc figmentum grammatici est genitivum βροντᾶς eo in loco etiam pro nominativo βροντᾶς, ἀντὶ τοῦ βροντήσας accipi posse conjicientis. Melioris notæ annotatio est schol. Victor. ad Il. P, 197, ubi de participio γηρὰς agitur, quod nonnulli per apocopen pro γηράσας dictum statuebant, καὶ κ' ὥρινα βροντᾶς ἀντὶ τοῦ βροντήσας. Corrige καὶ Κόριννα βροντάς. G. Dindorf.]

Βροντάω, ήσω, Tono. Od. Ξ, [305] : Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. [Aristoph. Vesp. 624 : Ὅστις ἀκούω ταῦθ' ἅπερ ὁ Ζεύς· ἢν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν, πᾶς τίς φησιν τῶν παριόντων, οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. De Pericle in Acharn. 531 : Ἤστραπτ', ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα, ubi vid. Kuster. Joannes Euchait. in Festa v. 15 a Boisson. ad Nicetam Eugen. vol. 2, p. 28 collatus, Βροντῶντες, ἀστράπτοντες ἐξ εὐγλωττίας. G. Dindorf.] Et βροντᾷ impers. Tonat, VV. LL. [et Gloss. Gr.-Lat. Etym. M. p. 212, 7. Aristot. H. A. 6, 2 : Ἐὰν βροντήσῃ. Et βροντήσαντος impers. ibid. 9, 3.] Item βεβροντῆσθαι pro Attonitum esse; qua tamen signif. dicitur potius ἐμβεβροντῆσθαι. [Passivo βροντᾶσθαι sensu proprio utitur Aristot. p. 463, 13 : Οἴονται γὰρ κεραυνοῦσθαι καὶ βροντᾶσθαι μικρῶν ἤχων ἐν τοῖς ὠσὶ γινομένων. G. Dindorf.]

[Βροντέας. V. Βροτέας.]

Βροντεῖον, τό, q. d. Tonitruarium, Tonitrus officina, Machina in scena tonitrum edens, i. e. Fragor tonitrum imitans; conjiciebantur enim in ænea vasa lapides, ut in VV. LL., in quibus tamen βροντεῖον dicitur fuisse Locus in scena, in quo strepitus ille edebatur, annotatum habes ex J. Poll. [4, 130] et Schol. Aristoph. [N. 293], quos vide; item Eustath. [p. 1682, 3. Hero de Autom. p. 263 : Καὶ γὰρ ἐν τοῖς θεάτροις, ὅταν δέῃ τὸν ὅμοιον ἦχον (τῆς βροντῆς) γενέσθαι, ἀγγεῖα ἀποσχάζονται βάρη ἔχοντα, ἵνα φερόμενα ἐπὶ διφθέρας, ὡς εἴρηται, ξηρᾶς καὶ περιτεταμένης τῆς βύρσης καθάπερ ἐν τυμπάνοις τὸν ἦχον ἀποτελῇ. G. Dindorf.]

Βροντή, ἡ, Tonitrus, vel Tonitru. Il. Φ, [199] : Δεινήν τε βροντήν. Aristoph. N. [583 ex Teucro Sophoclis, ut annotavit schol.] : Βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς. [Vid. Joann. Lyd. De mens. p. 140. G. D.] Et βρονταὶ plur. ap. eund. [294. Av. 1751 : Ὀμβροφόροι θ' ἅμα βρονταί· et 1745 : Καὶ τὰς χθονίας κλήσατε βροντάς, ut Eurip. Hippol. 1201 : Χθόνιος ὡς βροντὴ Διός· ubi libri nonnulli φωνή. Idem Electr. 748 : Νερτέρα βροντὴ Διός. Soph. OEd. Col. 1514 : Αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς. G. Dindorf.] Item ap. Xenoph. [Hist. Gr. 1, 6, 28 : Ὕδωρ ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταί]· et ceteros. [Aliud ac κεραυνός. Vide Musgr. ad Eurip. Bacch. 599. Diodor. Sic. 5, 72 : Ὄμβρων τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν. Quint. Sm. 14, 448 : Στεροπήν τε θοὴν ὀλοόν τε κεραυνὸν καὶ βροντὴν στονόεσσαν. Artemidor. 2, 9, p. 90 (144 Reiff.) : Κεραυνὸς ... μετὰ βροντῶν. Wakef. Aristoph. Nub. 394 : Ταῦτ' ἄρα καὶ τὠνόματ' ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ πορδὴ ὁμοίω. Herodot. 7, 10, 5 : Ἐπεάν σφι ὁ θεὸς φθονήσας φόβον ἐμβάλῃ ἢ βροντήν, δι' ὧν ἐφθάρησαν ἀναξίως ἑωυτῶν· ubi Larcher. : « Je prends ici βροντὴν pour l'esprit de vertige et d'aveuglement, ἐμβροντησία. » || Βροντῆς υἱοί, in Evang. Marci 3, 17, Jacobus et Joannes vocantur, διὰ τὴν ὑπερφυᾶ καὶ θείαν τῆς θεολογίας φωνήν, ut Theodoreti verbis utar. De quo vide quæ Suicerus attulit. Hinc explicanda Joannis epitheta Βροντογενής, Βροντόπαις, Βροντόφωνος. || Βροντή, Bronte, nomen equæ Solis, ex schol. Eurip. Phœn. 3; Hygin. fab. 183 indicat Schæf. Βροντὴ et Ἀστραπή, personæ imagine expressæ, ap. Philostr. Sen. Imagg. 1, 14, p. 784. || Bronte, gemma. V. Βροντία. G. Dind.]

[Βροντηδόν, In modum tonitrus. Orac. Sibyll. 5, p. 617. Struv.]

[Βρόντημα, τό, Tonitru. Æsch. Prom. 993 : Νιφάδι καὶ βροντήμασι χθονίοις κυκάτω πάντα. Brunck.] || Βρόντημα, Hesychio ὁ ἐμβρόντητος, Attonitus. [Ex

comico sumtum esse conjicit Hemsterh. ad Lucian. Dial. p. 92.]

[Βρόντης, ὁ, Brontes, unus ex Cyclopibus. Hesiod. Theog. 140; Apollodor. 1, 1, 2; Schol. Il. Θ, 39. G. Dindorf.]

Βροντησικέραυνος, ὁ, ἡ. Βροντησικέραυνοι νεφέλαι Aristoph. [Nub. 265], q. d. Tonitrufulminantes nubes.

[Βροντητικός, ἡ, όν, Tonans. Eustath. p. 140, 27: Βροντητικὸς γὰρ ὁ αὐτὸς Ζεὺς καὶ ἐριβρεμέτης. Seager.]

Βροντία, Lapis quidam a tonitru nomen habens, Plin. [37, 10, 65. Et *bronte* ibid. 55.]

[Βροντιαῖος, αία, αῖον. Βροντιαῖον ὕδωρ cur dixerit Hippocr. Epidem. 6, p. 1180, F, Id quod inter tonitrua decidit, et Galen. Comm. vol. 9, p. 495, 7, ratio in promtu est, alteri formæ βροντεῖος alia notione subjecta. Lobeck. ad Phrynich. p. 552. Paulus Ægin. p. 13, 51: Τῶν ὀμβρίων ὑδάτων τὸ θερινὸν τοῦ λαιλαπώδους ἄμεινόν ἐστι καὶ τὸ βροντιαῖον (vulgo βροντίαιον). G. Dind.]

[Βροντῖνος, ὁ, Brontinus, Pythagorei Metapontini nomen ap. Iambl. De V. P. 36, p. 522, 532, Clem. Alex. p. 397, Diogen. L. 8, 42 (ubi vid. Menag.); Suidam s. v. Ὀρφεύς, et alios. Βροτίνου apud Suid. s. v. Θεανὼ Μεταποντίνη: Βρωτίνου vel Κρατίνου ap. eund. s. v. Θεανὼ Κρῆσσα. G. Dindorf.] B

[Βροντοβολίζω, Fulmine ferio, Fulmino. Pseudo-Chrys. Serm. 83, t. 7, p. 498: Ὁ θάνατος, καπνισθεὶς καὶ βροντοβολισθεὶς τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος, πάντας, ὅσους εἶχε, δικαίους ἐξήμεσε. Seager.]

[Βροντόβραστος, ὁ, ἡ, Tonitru concussus. Pseudo-Chrys. Serm. 83, t. 7, p. 498. Seager.]

[Βροντογενής, ὁ, ἡ, Tonitru natus. Theophanes Hom. 40, p. 286, βροντογενὴς μαθητής, ab Suicero indicatus. Conf. Βροντῆς υἱός s. v. Βροντή.]

[Βροντοειδής, ὁ, ἡ, Tonitrualis. Epiph. t. 2, p. 294, B: Ἡ βροντοειδὴς νεφέλη, ἡ τὴν ἀστραπὴν ἔνδον κοιλιοφόρως βαστάσασα. Hase.]

[Βροντοειδῶς, In morem tonitrus. Greg. Thaum. in Chrys. 7, 661. Seager.]

[Βροντοηχής, ὁ, ἡ, Instar tonitrui vocalis. Germ. CPolit. Grets. p. 245, C: Ἀφ' ὕψους ἥκοντα οὐρανίου, ἐξάκουστα καὶ βροντοηχῆ. Hase.] C

[Βροντολόγια, τά, libri in quibus de tonitribus eorumque præsignificationibus superstitiose tractatur. Nicephorus Homolog. in Jure Græcorom. p. 196: Τὰ λεγόμενα βροντολόγια. Habentur βροντολόγια aliquot in cod. Reg. 945, in quibus non modo de tonitribus, sed etiam de terræ motibus agitur. De ejusmodi libris intelligendus Nicetas in Manuele lib. 7, n. 5: Βίβλον ἀναπτύξαντα περὶ βροντῶν καὶ σεισμῶν διεξιοῦσαν. Hæc indicavit Ducang.]

[Βροντόπαις, αιδος, ὁ, Tonitrus filius. Cæsarius Quæst. 29, p. 54. Suicer. Vid. Βροντῆς υἱοί s. v. Βροντή.]

[Βροντοποιός, ὁ, ἡ, Qui tonitrum facit. Scriptor Philopatridis c. 4, vol. 3, p. 590: Ὁ βροντοποιὸς καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεύς· c. 24, p. 613: Τὸ βροντοποιὸν ὄργιον ἀνεμεστώθη. Scott.]

[Βροντοσκοπία, ἡ, Tonitruale. Joann. Lyd. De ostent. p. 100 ed. Has.: Ἐφήμερος βροντοσκοπία, Diarium tonitruale. Indicarunt Angl.] D

[Βροντόφωνος, ὁ, ἡ, Vocem tonitrus similem habens. Theod. Prodr. Epist. in Lazar. Misc. 1, 36. Boisson. Georg. Cedren. vol. 1, p. 239, A: Τῆς θείας καὶ βροντοφώνου φωνῆς. Eustath. Opusc. p. 250, 20: Καὶ ἐφθέγξατο βροντόφωνα ἐξακουόμενα ἕως περάτων γῆς. Ex Menologiis affert Suicer. G. Dind.]

[Epiphan. t. 2, p. 271, B: Βροντοφώνων βοῶν ἀκουόντων. Hase.]

[Βροντόχειος, ὁ, cognomen Theodori cujusdam ap. Montfauc. Palæogr. p. 67. Kall.]

[Βροντώδης, ὁ, ἡ, Tonitrui similis. Paulus Silent. 74, 52, in Brunck. Anal. vol. 3, p. 95: Πέμπει λίθους θειώδεις, πολυψόφους, βροντώδεις. Bast. Constant. Manass. Chron. p. 16 (36 Meurs.). Kall. Joann. Lyd. De ostent. p. 228: Βροντώδης ὑετός, Pluvia cum tonitribus, ubi Hasius p. 328: « Βροντώδης auctoritates habet, præter Lydi hic et p. 216, B, D, 226, D, 238, A, 240, A, etiam Cl. Ptolemæi Tetrabiblo

A p. 94, A, 95, C; Procli Diad. Paraphr. in Ptolem. p. 138, B; Hephæstionis Theb. Apotelesm. p. 4, B, 13, C; S. Germani Constantinop. Orat. in sanctiss. Deiparam p. 308, D. » Φῦσαι βροντώδεις scriptor epist. a Boisson. editæ in *Notices et Extr. des Mss.* vol. 11, p. 53. G. Dind.]

[Βρόντων, ὁ, Bronto. Tzetz. Exeg. in Il. p. 132: Θεοδόσιον δέ τις υἱὸς Βρόντωνος. Angl. Petiit, opinor, a Malala p. 45, 17: Θεόδοον, υἱὸν γενόμενον Βρόντωνός τινος, ubi v. annot. L. Dindorf.]

Βρόσσομος, Hesychio βραχύτερος, Brevior. Dicitur et Βράσσων. [Kusterus: Βράσσονος· βραχυτέρου. Et βραχυτέρου codex præbet: sed pro Βράσσονος literarum ordo postulat Βρόσσονος. G. Dind.]

[Βροσύν..ης Κηφισιεὺς memoratur in monum. Attico ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 262, v. 1. G. Dindorf.]

Βρόταχος, ὁ, Ion. ὁ βάτραχος dicitur, καθ' ὑπερβίβασμὸν et τροπὴν τοῦ α, teste Etym. qui Aristoph. et Xenophanem auctores citat. Dicunt et βότραχον iidem B Iones, ac inter eos Hippocr. [Vide quæ s. v. Βάτραχος dixi. || Βρόταχος, Brotachus, nom. pr. mercatoris Gortynii apud Simonidem in Huschk. Anal. p. 199 (et Jacobs. Annot. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 279). G. Dindorf.]

[Βροτέας, ὁ, Broteas, Tantali pater. Pausan. 2, 22, 3. Tantali filius ibid. 3, 22, 4. Βροντέας scriptum ap. Tzetz. Exeg. Il. p. 68, quod in priore Pausaniæ loco libri præbent. G. Dind.]

Βρότειος, ὁ, ἡ, et Βρότεος, [et Βροτεία et Βροτέα], Mortalis, Ad mortalem s. mortales pertinens, Humanus: Hesiod. [Ἔργ. 414] Mortale corpus, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρώς. Ex Epigr. βροτέῳ πυρί, Humano igni, i. e. Structo ab homine. [Homer. Od. T, 545: Φωνῇ δὲ βροτέῃ, de aquila loquente. Pindar. Nem. 3, 129: Βρότεον ἔθνος· Ol. 9, 52: Βρότεα σώματα· Isthm. 8, 78: Βροτέων λεχέων· Pyth. 12, 2: Βροτεᾶν πολίων, urbium ab hominibus conditarum. Damm. In epigr. Hegesippi in Anth. Pal. 6, 124: Ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἧμαι, Jacobsius non debebat βριαρῶν C conjicere. Rara hæc forma apud poetas tragicos. Æschyl. Eum. 172: Παρὰ νόμον θεῶν βρότεα μὲν τίων. Usitatissima βρότειος. Æschyl. Prom. 116: Θεόσυτος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη· Suppl. 103: Ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν βρότειον. Eurip. Bacch. 542: Φῶτα βρότειον· Hippol. 19: Βροτείας ὁμιλίας· El. 741: Δυστυχίᾳ βροτείῳ. Sæpe βρότειον γένος, ut in Soph. fragm. 132, Eurip. Hipp. 618. G. Dindorf.]

[Βρότεος. V. Βρότειος.]

[Βροτῖνος. V. Βροντῖνος.]

Βροτήσιος, ία, ιον, id. q. Βρότειος, Mortalis. Βροτήσια ἔργα, Hesiod. [Ἔργ. 771] Humana opera. [Eurip. Or. 271: Βροτησίᾳ χερί· Bacch. 4: Μορφὴν βροτησίαν. Constant. Manass. p. 76 Meurs. indicat Schæf. De forma hujus adject. schol. Ven. Il. Υ, 404.]

[Βροτίειος, i. q. Βρότειος. Hesych.: Βροτίεια· ἀνθρώπεια· καὶ ἀνθρώπινα. G. Dindorf.]

[Βρότιον et Θεοβρότιον inter synonyma ἀειζώου apud Dioscor. 4, 90 (89). Boisson.]

[Βροτοβήμων, ὁ, ἡ, Calcator hominum. Theocr. Fistula 13, ubi Dorica vocat. forma βροτοβᾶμον. Schneid.]

[Βροτογενής, ὁ, ἡ, E mortalibus ortus. S. Modestus Enc. in B. Virg. p. 24, l. 11. Sinner.]

Βροτόγηρυς, ὁ, ἡ, Mortalium vocem habens, i. q. qualis est hominum, qui mortales dicuntur. Ex Epigr. de psittaco, humanam vocem usurpante. [Crinagoras in Anth. Pal. 9, 562: Ψιττακὸς ὁ βροτόγηρυς.]

Βροτοδαίμων, ὁ, Hesychio ἡμίθεος, Semideus, utpote qui βροτὸς est e parte, et e parte δαίμων. [Comparandum cum ἀνθρωποδαίμων, quo utuntur Eurip. Rhes. 971, et Procop. Anecd. c. 12. G. Dind.]

Βροτοειδής, ὁ, ἡ, Mortalis hominis speciem præ se ferens, Qui est humana specie. [Manetho 6, 446: Δειχήλῳ βροτοειδεῖ. Nonn. Joann. p. 183, 9. Etym. M. p. 213, 3: Βρέτας τὸ βροτοειδὲς ἄγαλμα. Suidas: Βροτοειδέσιν· ἀνθρωπίναις. G. Dind.]

[Βροτοείκελος, ὁ, ἡ, Homini similis. Hesych. a Wakef. cit.: Βρίκελοι ... οἷον βροτοίκελοι.]

Βροτόεις, [εσσα, εν], Saniosus, Sanie respersus. At VV. LL. Cruentus: confundendo βροτόεις cum αἱματόεις: sicut male ibid. βρότος exp. etiam Cruor, confundendo cum αἷμα. Nisi sicubi improprie ita usurpentur hæc, et quidem latius extendendo eorum signif. præsertim quod ad βροτόεις attinet. Il. Ξ, [509]: Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν Ἤρατ', ἐπεὶ κ. τ. λ. Apud Eundem passim [Il. Z, 480; Θ, 534; K, 528; O, 347; P, 13, 540; X, 245] occurrit, ἔναρα βροτόεντα, quod et ap. Hesiod. legitur Ἀ. [367]. Sed βροτόεντα Eust. [p. 657, 11; 999, 53] ait posse deduci etiam a βρότος: ut βροτόεντα ἔναρα sint τὰ ἐξ ἀνθρώπων σκῦλα· cui expositioni nequaquam subscripserim. Hesych. [Etym. M. p. 214, 50 et Suidas, qui βροτήεντα] vero βροτόεντα exp. ᾑμαγμένα: addens, οἱ δὲ τὰ λαμπρά. [Fragm. Homericum in schol. ad Il. Ω, 420: Ἀδύνατον νεκρῶν τραύματα μύειν, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης εἰρηκέναι Ὅμηρον, Μῦσεν δὲ περὶ βροτόεσσ' ὠτειλή· τοῦτο δὲ ἡμιστίχιον οὐδὲ φέρεται. Schæf.]

Βροτοκέρην, appellavit τὸν κουρέα Alexarchus Uranopolis conditor, qui διαλέκτους ἰδίας εἰσήνεγκεν, teste Athenæo, [p. 98, E]. Ad verbum sonat, Mortalium tonsor: ὁ τοὺς βροτοὺς κείρων. [Recte in Casaub. editione correctum βροτοκέρτην: quanquam apographa Flor. et Palat. et fortasse codex Venetus Aldinam scripturam habent. G. Dind.]

[Βροτοκλώστειρα χορείη, Chorea s. Motus stellarum hominibus faticinus. Manetho 4, 11. Schneid.]

[Βροτοκτονέω, Homines interficio. Æschyl. Eumen. 421: Βροτοκτονοῦντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν. Scott.]

Βροτοκτόνος, ὁ, ἡ, Mortalium interfector, Homicida. [Hymn. Orph. in Martem 64, 2: Ὁπλοχαρὴς, ἀδάμαστε, βροτοκτόνε. Scott. Ephraem. Cæsar. 5070: Σκορπίος βροτοκτόνος· 9319: Ἄγριοι θῆρές τε καὶ βροτοκτόνοι. G. Dindorf. German. Cpol. Grets. p. 243, B: Τίς οὐ δοξάζει τὸν ἀναιρέτην τοῦ βροτοκτόνου; Hase.]

[Βροτολέτης, ὁ, Homines perdens. Herodian. Epimer. p. 211. Boisson.]

Βροτολοιγὸς, ὁ, Hominibus exitium afferens, Hominum interemtor, Homicida: apud Hom. epithetum Martis, Il. E, [31]: Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. [Semel apud tragicos. Æschyl. Suppl. 665: Εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄρης.] Eleganter torqueri potest in imperitum medicum. In Epigr. autem et in tonsorem, Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, παύεο, κουρεῦ. [Meleager in Anth. Pal. 5, 180: Βροτολοιγὸς Ἔρως τὰ πυρίπνοα τόξα βάλλει. || In Βροτολοιχὸς facete detorsit comicus (Aristophanes, ut videtur), ut Fellatorem diceret, teste Eustath. p. 518, 41: Βροτολοιγὸς κοινότερον μὲν ὁ ἀνδροφόνος· δύναται δέ ποτε σκωφθῆναι τοιοῦτος καὶ ὁ ἄτεχνος ἰατρός· ὁ δὲ κωμικὸς, φασὶ, βροτολοιχὸν (nam sic Lobeck. ad Phrynich. p. 573 recte corrigit vulgatum βροτολοιγὸν) ἰδίως που ἔφη τὸν καὶ αἰσχρολοιχὸν λεγόμενον κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ματιολοιχοῦ διὰ τὸ τοὺς τοιούτους παραιτίους γίνεσθαι τοῦ μὴ κύειν γυναῖκας καὶ οὕτως ἐπ' ὀλέθρῳ βροτῶν εἶναι. G. Dindorf.]

[Βροτολοιχὸς. V. Βροτολοιγός.]

[Βροτόμορφος, ὁ, ἡ, Humana forma præditus. S. Modestus Encom. in B. Virgin. p. 34, l. 5: Χριστὸς... βροτόμορφος γέγονεν ἐν ἀληθείᾳ. Sinner.]

[Βροτοπλάστης, ὁ, Mortales fingens. S. Modestus Enc. in B. Virg. p. 34, l. 11: Ἡ βροτογενὴς (B. Maria) γέγονε βροτοπλάστου (J. Christi) μήτηρ. Sinner.]

[Βροτόπους, ὁ, numus Gordiani apud Eckhel. D. N. vol. 2, p. 425: Ἵππον βροτόποδα, virum referens equo insidentem, cujus pes sinister humano similis est. Indicavit Schæf. In supplem. recepit Mionnet. vol. 5, p. 148. G. Dind.]

Βρότος, ὁ, Sanies. Dativum autem βρότῳ non solum Sanie, sed et Tabo, e Virg. aliisque Poetis vertere possumus. Od. Ω, [188]: Οἵ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων. Ubi observa etiam epith. μέλανα: sicut enim hic legis μέλανα βρότον, sic ap. Virg. leges Atro tabo. Apud eund. Poetam habemus aliquoties [Il. H, 425; Ξ, 7; Σ, 345; Ψ, 41] βρότον αἱματόεντα, Eust. [p. 688, 53] τὸν ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμόν. Non dubito tamen quin βρότος per se quoque id significare possit: quod Hesych. exp. τὸ ἐκ τοῦ φόνου λύθρον. Esse autem λύθρον censetur Pulverulentus sanguis, i. e. Pulvere permixtus. Exp. etiam, Pulvis mixtus sanguine et sudore. [Lycophr. 992: Πρῶτος κελαινῷ βωμὸν αἱμάξῃ βρότῳ. Quint. Sm. a Wakef. cit. 3, 522: Βρότον αἰνὸν ἀπαρδέος Αἰακίδαο λούσαντες. Hesychius: Βρότος· αἷμα. Βρότον, τὸ αἷμα· ὀξυτόνως μὲν ἄνθρωπον, παροξυτόνως δὲ σημαίνει τὸν ἐκ φόνου λύθρον. Similiter Arcad. p. 78, 22. G. D.]

Βροτὸς, ἡ, ὃν, Mortalis: ut βροτὸς ἀνὴρ, Il. E, [361], Homo mortalis. Sed frequentius βροτοὶ sine adjectione, ut Lat. Mortales pro Hominibus: ut Od. A, [32], Οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. Sic alibi sæpe. [Βροτῶν εἴδωλα καμόντων, Umbræ hominum defunctorum, Il. Λ, 476.] Unde etiam additur aliquando huic nomini βροτοὶ adjectivum; nam legimus δειλοῖσι βροτοῖσι ap. eund. Hom. [Il. A, 2; Od. Σ, 407] pro eo quod Virgil. dicit Miseris mortalibus. [Ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν Il. N, 569; Od. Δ, 197. Θνητοῖσι βροτοῖσι Od. Π, 210; M, 386. Βροτὸς... ὥσπερ θνητός ἐστι Il. Σ, 362. Ζωοῖσι βροτοῖσι Hymn. in Apoll. Pyth. 364 corrupte. Recte correctum ζώουσα. Od. Ψ, 187: Ἀνδρῶν δ' οὔ κέν τις ζωὸς βροτὸς... μετοχλίσσειεν.] Ceterum data est hic nomini βροτὸς sua sedes, sequendo eos qui a ῥέω derivant, (non quod multum tamen mihi placeat hæc etymologia, sed quod paulo plus quam altera), ut dicatur βροτὸς quasi ῥοτὸς, i. e. ὁ ἐν ῥοῇ ὢν, quod nihil magis sit fluxum et fragile quam est homo. [De altera etym. a μόρος, ut a μολεῖν βλώσκω, μαλακὸς βλὰξ, vide Buttm. Lexil. vol. 1, p. 137, et cf. Μορτός. Angl.] Observavi tamen quosdam locos, in quibus βροτοὶ dicuntur simpliciter Homines, non respiciendo ad humanæ naturæ conditionem, s. mortalem conditionem vitæ, ut Cicero alicubi loquitur. E quibus locis unus est hic, Od. Θ, [16]: Καρπαλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι Ἀγρομένων. [Theocrit. 23, 11: Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν. Schneid.] De plurimis tragicorum locis hos notamus. Æschyl. Pers. 420: Ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν· 706: Ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἐντύχοι βροτοῖς· Choeph. 587: Κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι· 601: Κνωδάλων τε καὶ βροτῶν. Eurip. Thes. apud Plutarch. V. Thesei c. 15 de Minotauro, Ταύρου μεμῖχθαι καὶ βροτοῦ διπλῇ φύσει. Soph. Antig. 835: Ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς· Ajac. 1028: Σκέψασθε... τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν· Fragm. 337: Θεοῖς ἄρ' οὔποτ', εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν, ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν ... ξυναινῶ. Neque infrequens apud comicos. Sic Aristoph. Pac. 236: Ἰὼ βροτοὶ βροτοὶ βροτοὶ πολυτλήμονες· Eq. 601 de equis: Εἶτα τὰς κώπας λαβόντες ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοὶ ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν· Av. 107: Σφὼ τίν' ἐστόν; νώ; βροτώ. Eubulus ap. Athen. 10, p. 417, D: Κοπρῶνα... οὗ πλήρει βροτῷ (codex βροτῶν) οὐκ ἔστι μεῖζον ἀγαθόν. Βροτὸς, ἡ, Philippus Thess. in Anth. Pal. 9, 89 ab Schæf. indicatus. Femininæ formæ exemplum annotavit Hesych.: Βροταί· γυναῖκες. Βοτῶν et Βροτῶν confusa ex Anth. Pal. 6, 221 annotat Schæf. Βροτὸς et Θνητὸς ex var. lect. ad Eurip. Hecub. 825, ad Homer. Il. B, 821. Ceterum compositis cum βροτὸς vocabulis Stephanus præmisit quæ sequuntur. G. Dind.]

Admonendus est lector, sequentia compp., in quibus βροτὸς posterius est, contra quam in præcedentibus, in eo etiam differre ab illis, quod habeant μ interjectum, et quidem διὰ καλλιφωνίαν καὶ ὄγκον ἦχου. Atque adeo de his, non de illis, intelligenda esse hæc Eust. [p. 243, 42] verba, e vett. Gramm.: Φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ βροτὸς ἐν ταῖς συνθέσεσι προσλαμβάνει τὸ μ· οἷον, τερψίμβροτος, φαεσίμβροτος, Κλεόμβροτος, ἐναρίμβροτος αἰχμὴ, πλειστόμβροτος ἄγρα. Simul vero et exceptionem addit, dicens præter Ἀμφιβρότη et Ἀβρότη ἡ νύξ. Fortasse autem non excipit itidem præcedentia illa compp., quod de iis observationem illam non intelligi, satis manifestum esset.

[Βροτὸς, s. Βρότος, ὁ, Brotus, n. pr. Etym. M. p. 215, 37: Βροτός· ὡς μὲν Εὐήμερος ὁ Μεσσήνιος, ἀπὸ Βρότου τινὸς αὐτόχθονος· ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀπὸ Βροτοῦ τοῦ Αἰθέρος καὶ Ἡμέρας, ἄλλοι δὲ ἀπὸ βρότου τοῦ αἵματος. G. Dindorf.]

[Βροτοσκόπος, ὁ, ἡ, Homines s. Eorum actiones

spectans, Epith. Furiarum. Æschyl. Eum. 499 : A Βροτοσκόπων μαινάδων. Scott.]

[Βροτοσσόος, ὁ, ἡ, Salutaris hominibus. Orph. L. 750 : Βροτοσσόε θέσκελε πέτρη. Scott. De accentu Arcad. p. 42, 8. G. Dind.]

[Βροτόστονος, ὁ, ἡ, Eur. Stheneb. in schol. Ven. ad Aristoph. Pac. 123 : Κλύδωνι δεινῷ καὶ βροτοστόνῳ. Cramer. Nisi hoc ex βαρυστόνῳ corruptum, quemadmodum idem poeta βαρύβρομον κῦμ' ἅλιον dixit Helen. 1321. G. Dindorf.]

[Βροτοστυγής, ὁ, ἡ, Hominibus invisus. Æschyl. Choeph. 51 : Βροτοστυγεῖς δνόφοι καλύπτουσι δόμους. Scott. Prometh. 799 : Γοργόνες βροτοστυγεῖς.]

[Βροτόσωμος, ὁ, ἡ, Qui corpus habet humanum. Orac. ap. Bentl. Ep. ad Mill. p. 10. G. Dind.]

[Βροτοτρόφος pro βρεφοτρόφος cod. Paris. Nicetæ Eugen. 1, 34. G. Dind.]

[Βροτουργὸς, ὁ, Creator mortalium. Ephraem. Cæs. 5359. Osann.]

[Βροτοφεγγὴς, ὁ, ἡ, Homines illustrans. Palladas in Anth. Pal. 9, 399 : Νόος ... ἀπαστράπτων βροτοφεγγέα B πάνσοφον αἴγλην. Schneid.]

Βροτόφηλος, ὁ, ἡ, Hominum deceptor, ἀνθρώπους φηλῶν, τουτέστιν ἀπατῶν, Hesych.

[Βροτόφθορος, ὁ, ἡ, Homines perdens. Æschyl. Eumen. 787 : Βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ· Suppl. 264 : Κνωδάλων βροτοφθόρων. Eurip. Augæ fr. 2 : Σκῦλα μὲν βροτόφθορα χαίρεις ὁρῶσα. Scott. Theod. Prodr. Rhod. p. 22; Proclus H. in Ven. 8. Boisson. Method. Conv. dec. virg. p. 286, 5 : Θηρίων ἀνημέρων ὁρμὰς βροτοφθόρους. Cf. Clem. Alex. Strom. 7, 4, ubi fragm. Eurip. Hase.]

[Βροτοφυὴς, ὁ, ἡ, i. q. βροτογενής. S. Modest. Enc. in B. Virg. p. 14, l. 19 : Ἡ βροτοφυὴς πυροφόρος βάτος τῆς θεότητος. Correxit Giacomell. vitiosam codicis lectionem βροτοφνής. Sinner.]

Βροτόω, Facio βροτὸν, Reddo hominem mortalem : unde ap. Greg. Naz. in Trag. βροτωθῆναι, Hominem mortalemque fieri. Et βροτωσάμενος, Factus homo. [T. 2, p. 273 : Βροτωθεὶς παρθενικῆς διὰ μητρός. Theophanes Hom. 7, p. 70, de salvatore nostro : Θεὸς C ὑπάρχων, καὶ βροτωθείς. Suicer. Nicetas Eugen. 5, 197 : Βροτοὺς λιθοῦσα καὶ βροτοῦσα τοὺς λίθους. Boisson.]

Βροτόω, Inficio βρότῳ et cruore : unde βεβροτωμένα τεύχεα ap. Hom. Od. Λ, [41] : Ἄνδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες, quæ et βροτόεντα ἔναρα appellat, i. e. Infecta βρότῳ αἱματόεντι, ut Idem loquitur. [Quint. Sm. 1, 717 : Βεβροτωμένα τεύχεα νεκρῶν. Wakef.]

[Βροῦ. V. Βρύλλω.]

[Βροῦκα. V. Βροῦκος.]

Βροῦκος, ὁ, Ionibus ἀκρίδων εἶδος, Species locustarum, teste Hesych. qui etiam addit, Cyprios Viridem locustam vocare βροῦκαν : Tarentinos autem, ἀττέλεβον : alios, ἀρουραίαν μάντιν. [Conf. Hesych. s. v. Μάντις, quod ipsum quoque locustam significat.] Apud Suid. scriptum βροῦχος per χ, expositumque κάμπη, Eruca. Scriptum itidem per χ ap. Etym. [p. 216, 6] et Lex. meum vet. [Theodor. Prodrom. in carmine in vetulam v. 17 : Ὦ βροῦχε καὶ χάλαζα καὶ κνὶψ καὶ σκότος. G. Dind.] Sed ab iis rectius esse D dicitur εἶδος ἀκρίδος, ac derivatur παρὰ τὸ βρύκειν τὸ ἐσθίειν, pleonasmo τοῦ ο et τροπῇ τοῦ κ, quasi βρύκος : non absurde : nam et μάσταξ σιτοβόρος a Nicandro [Θ. 802] vocatur, παρὰ τὸ μασᾶσθαι : referente et Clitarcho, Ampraciotarum dialecto μάστακα appellari τὴν ἀκρίδα. Vide et Ἀττέλεβος. [Ad Hesychium interpretes afferunt Theophr. De animal. repente apparentibus § 4, p. 833 ed. Schneid. : Χαλεπαὶ μὲν οὖν καὶ αἱ ἀκρίδες, χαλεπώτεροι δὲ οἱ ἀττέλεβοι, καὶ τούτων μάλιστα οὓς καλοῦσι βαρούκτους, ubi recte corrigunt βρούκους. Βροῦκον Ionum, Βροῦχον reliquorum Græcorum esse videri monet Schneid. Gl. Βροῦχος, Bruchus. || Aliæ formæ sunt Βραύκη, Βραῦκος, Βρέκος et Βρόκος. Hesychius : Βραύκας· ἀκρίδας. Lex. Rhet. in Bekk. Anecd. p. 223, 20 : Βραῦκος· ἡ μικρὰ ἀκρὶς ὑπὸ Κρητῶν. Hesych. : Βρέκος· ἡ μικρὰ ἀκρίς, ubi Is. Vossius Βρεῦκος corrigit favente ordine literarum. Paullo ante apud Hesych. verba ἀκρὶς μικρὰ ὑπὸ Κρητῶν, quæ ad Βρεῦκος vel aliam quamcunque vo-

A cabuli formam pertinent, ad glossam Βρέττανα sunt relata, quod decepit Stephanum s. h. v. Denique idem Hesych. : Βρόκοι· ἀττέλεβοι, ἀκρίδες. G. Dind.]

[Βροῦλλον vel Βροῦλον, τὸ, i. q. Σχοῖνος, Juncus. Gl. cod. Dorvill. in Aristoph. Plut. 663 : Σχοινία, ἃ ἰδιωτικῶς φασι βροῦλα. Schæf. Alia attulerunt editores schol. Theocrit. 1, 53, et Ducangius p. 228, et in Append. p. 44. Schol. Lycophr. 665 indicat Bast. Schol. Hom. Od. E, 463 : Σχίνῳ· τῇ λεγομένῃ βρούλῳ. Sed N, 103 : Σχοῖνος· τὸ βροῦλον. Alia forma Βρύλλον est, de qua infra. G. Dindorf.]

[Βρουλός. V. Βροῦνος.]

[Βροῦν. V. Βρύλλω.]

Βροῦνος, Hesychio ἐνεὸς ἢ μαινόμενος, Mutus, Furens. At Βρουλὸς, Eid. est πονηρὸς, Malus, Improbus : pro quo supra Βρικός.

[Βρουντισῖνος. V. Βρεντέσιον.]

Βροὺξ, Hesychio est τράχηλος, βρόγχος, Collum Guttur.

[Βροῦς. V. Βρύλλω.]

B [Βροῦσις, ἡ, Brusis. Steph. Byz. : Βροῦσις, μοῖρα Μακεδονίας ἀπὸ Βρούσου (βρίσου codd. Voss. et Vratisl.) Ἠμαθίου παιδός. Τὸ ἐθνικὸν Βροῦσοι, ὡς Κόλχος. Τινὲς γράφουσι διὰ τοῦ υ. Βρουσιάδα γῆν dixit Conon. Narrat. 46. Simile est quod ap. Suid. legitur, Βροῖσος, ὄνομα πόλεως. G. Dind.]

Βρούτιδες, αἱ, Suida teste, Mulieres sunt quædam sic nominatæ, veluti σιβύλλαι καὶ προφήτιδες : omnes autem τὰς ἐνθουσιώσας vocabant σιβύλλας, Numine afflatas et futura prædicentes. [In Lexico Ms. Colbert. cod. 2199 : Βρούτιδες, γυναῖκες οὕτω καλούμεναι. Chronicon Alex. p. 266 (210, 3 Bonn.; conf. Malal. p. 177, 13, qui Βρυτίδας), ubi de Sabinis mulieribus raptis a Romulo, Καὶ ἐξεφώνησεν νόμον ὥστε λαμβάνειν τοὺς στρατιώτας πρὸς γάμον παρθένους, ἃς ἐκάλεσεν βρουτίδας. Theodorus Episcop. Paphensis in Vita Ms. S. Spiridonis Episc. Trimuthuntis : Ἐλθὼν δὲ ὁ Χριστοφόρος οὗτος ἀνὴρ ἀπὸ τῶν βασιλείων εὑρίσκει γυναῖκά τινα βρούτιδα ἱσταμένην καὶ δεχομένην τὴν τοῦ ἁγίου παρουσίαν, etc., deinde, ἥτις βάρβαρος γυνὴ, etc. Hæc C Ducang.]

Βροῦτος, ap. Hesych. legitur, ac dicitur esse πόμα ἐκ κριθῶν, Potio ex hordeo : pro quo infra Βρύτος s. Βρύτον. [Quod vide.] Apud Rom. autem βροῦτος sonat ὁ ἠλίθιος· ap. quos et Nom. propr. est.

[Βρουττία. Βρούττιος. V. Βρεττία.]

Βρούχετος, ὁ, Hesychio βάραθρος, Cypriis βάτραχος. [Hesychii glossa hæc est : Βρούχετος· βάραθρος· βάτραχον δὲ Κύπριοι· ubi fortasse βάρβαρος corrigendum. Conf. s. v. Βρόκος. G. Dindorf.]

[Βρουχέως. V. Βραχέως.]

[Βρούχιον. V. Πυρουχεῖον.]

[Βροῦχος, ὁ, Locusta. V. Βροῦκος.] Βρουχὸς, ὁ, Præco. VV. LL. pro quo Βρύοχος, Hesych.

[Βροχετὸς, ὁ, Pluvia, Gl. Epigr. in Anth. Pal. 6, 21 : Τήν τ' ἐπινωτίδιον βροχετῶν ῥακόεσσαν ἀρωγόν· ubi Jacobsius : « *Lacernæ* periphrasis esse videtur, quæ pluviam arcet. »]

[Βροχετώδης, ὁ, ἡ, Pluvialis, Gl.]

[Βροχέω, Strangulo, si lectio sana ap. Pseudo- D chrys. t. 7, p. 319, 5 : Αἱ γὰρ μαῖαι ἅμα τῷ τοκετῷ τῶν βρεφῶν βροχῆσαι προσταχθεῖσαι τὰ ἄρρενα τῶν Ἑβραίων. Sed fort. scrib. βροχίσαι, ut sit a Βροχίζω. Hase.]

[Βροχέως. V. Βραχέως.]

Βροχὴ, ἡ, Madefactio, Pluvia. [Sibylla ap. Clem. Alex. p. 66 : Εἷς θεός ἐστι, βροχὰς, ἀνέμους, σεισμοὺς τ' ἐπιπέμπων. Wakef. Geopon. 2, 19, p. 191 : Θερίζειν μετὰ βροχήν. Georg. Pisid. Hex. v. 1599; Schol. Ven. ad Il. O, 170; Eustath. p. 317. Lobeck. ad Phrynich. p. 291. Joann. Malal. p. 456, 2 : Βροχαὶ καὶ ὄμβροι. Veteribus Atticis hunc usum vocabuli alienum esse s. v. Βρέχω dictum est. Βροχὴ ex γῇ corruptum apud Philon. Jud. vol. 1, p. 48, 31. G. Dind.]

[Βρόχη, i. q. Βρόχος, lectio vitiosa. V. Βρόχος.]

Βροχθίζω, Sorbeo, Glutio, Voro, Helluor, Bud., subjungens ex Aristot. βροχθίσαι pro Sorbere, Probl. [27, 3] : Σημεῖον δὲ τὸ μὴ πίνειν πολὺ, ἀλλὰ καὶ βροχθίσαι. Quas autem addit signiff. sequenti comp. (Καταβροχθίζω) magis conveniunt. [Clearch. ap. Athen.

14, p. 623, C : Γόγγρῳ τε λευκῷ πᾶσι τοῖς κολλώδεσι βρόχθιζε. Clemens Alex. p. 186 : Τὴν λάρυγγα διατείνουσαι περὶ τὴν κατάποσιν βροχθίζουσι. Hemst. Eustath. p. 1719, 58 : Βροχθίζειν τὸ διὰ τοῦ βρόχθου προάγειν. Et sæpius eo utitur in Opusculis. G. Dindorf.] A

[Βροχθισμὸς, ὁ, Deglutitio. Nilus Narrat. 5, p. 67. Boisson. Epiphan. a Bastio indicatus vol. 1, p. 649, C, ἑνὶ βροχισμῷ, uno haustu. Corrige βροχθισμῷ. G. D.]

Βρόχθος, ὁ, Guttur. Theocr. [3, 54] : Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο. Et βρόχθος pro Lagena, ex Anthol. [Palat. 11, 298 : Ἐν λαγύνῳ πίνουσα τόδ' ἔννεπε λοξὸν ἰδοῦσα, Ἐκ βρόχθου ὀλίγοιο τί σοι δῶ; Etym. M. p. 215, 51 : Βρόχθος· τὸ ὀλίγον πόμα, καὶ ἡ φάρυγξ, δι' ἧς καταπίνομεν. Θεόκριτος, Ὡς ... παρὰ τὸ βρέχω. Conf. s. v. Βρόγχος. Hippocr. p. 485, 30 : Χολὴν ἀνεμέειν ὀλίγην ὅσον βρόχθον, h. e. quantum lagenula capit. Ibid. p. 487, 22 : Ἐμέει πᾶσαν ὥρην σταλαγμὸν ὀλίγον καὶ δύο βρόχθους. G. Dindorf.]

Βροχθώδης, ὁ, ἡ. Βροχθώδης λίμνη Nicandri Scholiastæ [Ther. 366] est Cava vel Sicca, aut Parum aquæ habens : unde, inquit, βρόχθος signif. etiam ὀλίγον πόμα. Quasi vero, ut dem illi, sicut et Etym., βρόχθος hoc quoque signif., βροχθώδης prius esse possit, quam βρόχθος. [Etym. M. p. 206, 28 : Ἐπιβᾶσα βροχθώδους τόπου τοῦ Νείλου. Hemst.] B

[Βροχίζω, Laqueo, Pedico, Gl. Hesych. s. v. Ἀλαῶν indicat Kall. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 312 : Βροχίζειν τὰς χεῖρας. G. Dindorf. Jo. Climac. p. 334, 7 : Εἰ γὰρ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς βοθύνοις περιπέσωσι, καὶ ἐν πάσαις ταῖς παγίσι βροχισθῶσι. Vid. Βροχέω. Hase.]

[Βροχίον. Etym. M. p. 211, 15 : Παρὰ τὸ βρέχω γίνεται βρόχος καὶ βροχίον τὸ συνεχῶς βρεχόμενον. Βροχίον, Laqueus. Gl.]

Βρόχιος μόρος, q. d. Laquearis mors, ap. Nonn. [Joann. p. 103, 5] : Θανεῖν ἔθελει βρόχιον μόρον.

Βροχὶς, ίδος, ἡ, i. q. βρόχος, in Epigr. [Anth. Pal. 9, 372, de cicada araneæ implicita : Λύσας ἐκ βροχίδων. De rete piscatorio Oppian. a Wakef. cit. Hal. 3, 595 : Ἰχμαλέῃσιν ἐνισχομένους βροχίδεσσιν· Cyn. 2, 308 : Στρεπτῇσι πεδήσαντες βροχίδεσσιν. Heliodor. 5, 18, p. 197, ab Hemst. cit. : Δικτύου διερρωγότος βροχίδας ἀκεόμενον. || Phanias Anth. Pal. 6, 295 : Τὰν εὐμέλανον βροχίδα. Quod Schneiderus a βρέχειν derivat et atramentarium interpretatur.] C

[Βροχισμὸς lectio dubia. V. Βροχθισμός.]

Βροχμὸς, ὁ, Hesychio τὸ βρέγμα. [Etym. M. p. 285, 16 : Παρὰ τὸ δέχω δοχμὸς, ὡς βρέχω βροχμός. Wakef.]

Βροχμώδης, ὁ, ἡ, e Democrito affert pro ἡ νοτερὰ καὶ ἁπαλὴ, Humida et tenera : humecta enim teneriora sunt ; duriora, quæ arida.

Βρόχος, ὁ, Laqueus. [Theognis 1099, βρόχον ἀπορρήξας, prima syllaba vi ictus producta ; βρόκχον Schæfer.] Thuc. 2 : Βρόχους τε περιβάλλοντες. Sed proprie esse volunt Laqueum signif. restim ad suspendium, quia circumponitur gutturi, quod βρόγχος dicitur. Od. X, [472] : Ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν· Λ, [277] : Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου. Herodian. 7, [9, 20] : Ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον, ἐν βρόχῳ τοῦ βίου ἀνεπαύσατο. [Æsch. Suppl. 787 : Θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις, πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτὸν τῷδε χριμφθῆν χροΐ. D Sophocl. Ant. 1222, βρόχῳ μιτώδει. Euripid. Helen. 692, ἀγχόνειον βρόχον. Βρόχος κρεμαστὸς Hipp. 770 et alibi. Iph. T. 1411 : Δεσμὰ καὶ βρόχους· Rhes. 74 : Ἐν βρόχοισι δέσμιοι· Alc. 229 : Βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ πελάσσαι. G. Dind.] Bud. exp. etiam Transenna, Tendicula. [Gl. Βρόχος ἐν ἀρεστηρίαις τεταμένος, Transenna.] Idem βρόχον ex J. Poll. interpr. Maculam retis quatuor nodis constantem : et ap. Xen. [Cyneg. 2, 4 et 5 ; 6, 7 ; 9, 13 et 15] βρόχους Maculas. [Pollux 5, 28 : Τῆς δὲ ἄρκυος τὸ μέν τι καλεῖται βρόχος· ἔστι δὲ ὁ βρόχος τὸ συνεχὲς ἐν τοῖς δικτύοις τετράγωνον διάστημα, συνεστηκὸς ἐκ τεττάρων ἀμμάτων, ὃ τεινομένης τῆς ἄρκυος γίνεται ῥομβοειδὲς, δι' οὗ τὴν κεφαλὴν διωθεῖ τὰ θηρία ὡς διεκπεσούμενα καὶ περὶ αὐτὸ ἐνσχεθέντα ἁλίσκεται. Vid. Schneider. ad Xenoph. Cyneg. p. 325, et in Epimetro p. 427. Aristoph. Av. 527 : Πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν (avibus) ὀρνιθευτὴς ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους. Longus ab Schæf. indicatus 3, cap. 6 : Τούς τε βρόχους ἵστησι καὶ τὸν ἰξὸν ῥάβδοις μακραῖς ἐπήλειψε· ubi Villois. Oppiani Ixeut. 13, p. 197 ed. Br. citat. Figurate de hominibus. Eurip. Herc. Fur. 729 : Βρόχοισι δ' ἀρκύων γενήσεται ξιφηφόροισι, τοὺς πέλας δοκῶν κτενεῖν. Themistius Or. p. 297, A, ab Schneid. cit. : Ἐκεῖνο θαυμαστὸν τῶν κατηγόρων, ὅτι ἐξὸν αὐτοῖς τὰ δίκτυα ... καταγαγεῖν ... καὶ ἐπιδεῖξαι τοὺς βρόχους ὅτι λαγαροὶ ἄγαν καὶ ἀσθενεῖς καὶ ὑπὸ ἀγνοίας αὐτοῖς οἱ ἄνθρωποι ἐγκαταδοῦνται ... || Βρόχαις pro βρόχοις et βρόχας pro βρόχους vitiose scriptum vide in var. lect. ad Tzetz. ad Lycophr. 61, et Schol. Thucyd. 7, 25, vol. 2, p. 580 ed. Gottleb. G. Dind.]

Βρόχω, Sorbeo, Deglutio, Voro. Inusitatum th. sicut et comp. ἀναβρόχω et καταβρόχω, quum tamen ἀναβρόξειε et καταβρόξειε reperiantur ap. Hom., ut mox docebo. [Hesych. : Βρόξαι· ῥοφῆσαι. Polyæn. Sard. in Anth. Pal. 9, 1 ab Schæf. cit. : Πικρὸν ἔβροξε γάλα. Eustath. ad Dion. P. 604 (?) affert Wakef. G. Dind.]

[Βροχώδης, ὁ, Humectus, Pluviosus. Astrolog. Camerar. p. 31, 6 : Βροχώδης καὶ κινητικὸς πνευμάτων. Hase.]

[Βροχωτὸς, ἡ, όν, Laqueatus. Neophron ap. Schol. Eurip. Med. 1337 : Βροχωτὸν ἀγχόνην ἐπισπάσας δέρῃ, ex emendatione Hermanni Opusc. vol. 3, p. 255. Cod. Flor. βρόχῳ τὸν ἀγχόνης. Vulgo βροτὸν ἀγχόνης. Barnes. βρόχειον ἀγχόνης ... δέρην. G. Dind. Aqu., Symm. Exod. 28, 15, βροχωτὸν ἔργον, opus laqueatum.]

[Βρῦ. V. Βρύλλω.]

Βρυάζω [Scateo, Abundo] pro βρύω, sed formam habens quam, ut opinor, frequentativam dicere possumus. Utitur quidam ap. Eust. p. 1631 [ex Athen. 11, p. 465, C, qui hæc Timothei ex Cyclope verba citat : Δέπας ... μελαίνας σταγόνος ἀμβρότας, ἀφρῷ βρυάζον. Schweigh. Orph. Hymn. 52, 10, ab Scotto cit. : Εὐιέροις καρποῖσι ... βρυάζων (Βάκχε)· 72, 4 : Ζῆνα ... πλουτοδότην, ὁπόταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ]. || Hesych. βρυάζει exp. θάλλει : afferens et βρυαζούσης λεαίνης ex Athamante [Æschyli, ut videtur, aut Sophoclis] pro ἀκμαζούσης aut ἐγκύμονος : item τρυφᾷ. Affert et βρυάζειν pro γαυριᾶν, ἥδεσθαι. Βρυάσομαι, Idem exp. ἀναβακχεύσομαι μετά τινος κινήσεως. [Suidas : Βρυάζει· πάλλει, τρυφερῶς διάκειται, θάλλει (hoc in locum præcedentis πάλλει recte ponit Kuster.), εὐφραίνεται. Duris ap. Schol. Eurip. Hec. 915 ab Schneid. cit. : Τοῖς μὲν ἀνδράσι ποδήρεις ἦσαν οἱ χιτῶνες, αἱ δὲ γυναῖκες ἐβρύαζον ταῖς Δωρίαις στολαῖς, Lasciviebant Doricis indutæ stolis : quod alius schol. his verbis dicit : Ἐνθουσιῶσαι μετὰ ἑνὸς μόνου χιτῶνος ἤρχοντο (ὠρχοῦντο Lobeck. Aglaoph. p. 1087). Synes. Encom. Calv. p. 68, D, citat Wakef. : Ἀνασείεσθαι καὶ βρυάζειν. De Silenis Praxitelis Æmilianus in Anth. Pal. 9, 756 : Τέχνας εἵνεκα σεῖο καὶ ἁ λίθος οἶδε βρυάζειν. Pro ἥδεσθαι dixit Epicurus ab Hemst. cit. ap. Stob. Flor. 17, 34 : Βρυάζω τῷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἄρτῳ χρώμενος καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς, et ap. Plutarch. Moral. p. 1098, B : Ἡδέως τε βεβιωκέναι καὶ βρυάζειν καὶ καθυμνεῖν τὸν αὐτῶν βίον· qui etiam βρυασμὸν hoc sensu dixit. Ἐβρύαζεν Hesychius interpretatur ηὐωχεῖτο, idemque mediæ formæ exemplum affert : Ἐβρυάζοντο· εὐφραίνοντο· quæ etiam Suidæ glossa est. Heliodoro 5, 16, p. 193 : Τοῦ πότου λαμπρῶς ἤδη βράζοντος, recte ex aliis libris restituitur βρυάζοντος, quod in nonnullis βριάζοντος scriptum. Denique βρυάζεις ex Æschyli loco corrupto Suppl. 878 affert Scott. G. Dindorf.]

[Βρύαθος, ὁ.] Βρύαθον Hesych. exp. βρυασμόν.

[Βρυάκτης, ὁ, Exsultans. Versus Orphicus apud Stob. Eclog. Phys. 1, 3, 30, vol. 1, p. 68 : Πετροβάτα τε θεοῦ Πανὸς νομίοιο βρυάκτα· quemadmodum idem alibi σκιρτητὴς et ὀρχηστὴς dicitur. Indicavit Schneid.]

Βρυαλιγμὸς, ὁ, Hesychio ψόφος, ἦχος.

[Βρυαλίζω.] Βρυαλύζων [recte corrigitur Βρυαλίζων] Hesych. exp. διαῤῥήσσων, Perrumpens.

Βρυαλίκτης, ὁ. Βρυαλίκται, Hesychio πολεμικοὶ, ὀρχησταὶ, ex Ibyco et Stesichoro. [Codex, Βρυαλίκται, πολεμικοὶ ὀρχηταὶ μεν αἰδοίπου ἴδυκος... Βρυαλλίκτης Mueller. Dor. vol. 2, p. 342.]

[Βρυαλλίχα. V. Βρυδαλίχα.]

[Βρυάνιον, τὸ, Bryanium, urbs Thesprotiæ. Gentile Βρυάνιος. Strabo 7, p. 327, et Steph. Byz. G. Dind.]

Βρυανίων, Hesychio μετεωριζόμενος καὶ χορεύων.

A [Recte Salmasius Βρυκνιῶν ... κορωνιῶν, collata alia glossa, Κορωνιῶν· γαυριῶν.]

[Βρύαξις, ιδος, ὁ, Bryaxis, statuarius Atheniensis. Pausan. 1, 40, 6; Clemens Alex. p. 30. Βρύξιδος pro Βρυάξιδος scriptum apud Georg. Cedren. vol. 1, p. 306, B. G. Dindorf.]

[Βρύας i. q. Βύας, quod vide. || Nomen canis ap. Xenoph. De venat. 7, 5. G. Dindorf.]

[Βρύας, αντος, ὁ, Bryas, dux Argivorum. Pausan. 2, 20, 1. || Apud Byzantinos Βρύαντος palatium, de quo vid. Banduri Imp. Orient. vol. 2, p. 736. G. D.]

[Βρυασμὸς, ὁ, Lætitia, Exsultatio, vocabulum ab Epicuro usurpatum. Plutarch. Moral. p. 1107, A: Τίνα ... εὐφροσύνην ἢ ἀπόλαυσιν καὶ βρυασμόν. Conf. Βρυάζω. Βρύαθον Hesych. interpretatur βρυασμόν. G. D.]

[Βρυγγόνη. V. Βρύττος.]

Βρύγδην, affertur pro Strictim, Stringendo. Videtur tamen potius esse Compressis dentibus, s. Cum stridore dentium. [Est, Mordicus. Antiphilus ab Scotto cit. in Anth. Pal. 9, 14: Πρὶν περὶ χεῖρας πλέξασθαι βρύγδην ὀκτατόνους ἕλικας. Hesych. Βρύγδην· χύδην (?).]

B [Βρυγηίς. V. Βρύξ.]

[Βρυγίας, πόλις Μακεδονίας· τὸ ἐθνικὸν Βρύγιος, Steph. Byz. Idem: Βρύγιον, πόλις Μακεδονίας· τὸ ἐθνικὸν Βρύγιος καὶ Βρυγιεύς. Quas easdem esse urbes recte suspicatur Berkelius, Brygium ex Plinii H. N. 4, 10, afferens. G. Dindorf.]

[Βρυγιεύς. Βρύγιος. V. Βρυγίας. Βρυγίς. V. Βρύξ.]

Βρυγκὸς, Hesychio ἄφωνος, νεκρός.

Βρύγμα, τὸ, Morsus, δῆγμα. Nicander Θ. [483]: Ἔνθα καὶ οὐτιδανοῖ περ ἀπεχθέα βρύγματ' ἔασι Ἀττελάβου [ἀσκαλάβου]· nisi malis Rosiones. [Stridor dentium. Joann. Chrys. vol. 1, p. 247, E: Βρῦγμα τῶν ὀδόντων. G. Dindorf.]

[Βρυγμηδὸν, Cum stridore dentium. Vita Bacchi Combef. p. 117, 4: Βρυγμ. ἀφνιδίως ἠλάλαξαν. Hase.]

Βρυγμὸς, ὁ, [Rosio, Morsus. Nicander Ther. 716: Ἔργα ... φάλαγγος σήματά τ' ἐν βρυγμοῖσιν· ubi alii libri βρυχμοῖσι. De voracitate dictum annotat Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 30, 28: Βρυγμός· ἡ σύντομος (σύντονος) ἐδωδή, ἐπὶ τῶν τραχέως (ταχέως) ἐσθιόντων, παρὰ τὸ βρύκειν, ὅπερ ἐστὶν ἐσθίειν. Quæ fortasse ad Eupolidis locum spectant in Etym. Paris. 2630, s. v. Βρυγμὸς allatum, Ὅσος ὁ βρυγμὸς καὶ κοπετὸς ἐν τῇ στέγῃ. G. D.] Suidæ, Stridor dentium [Gl. Stridor], Hesychio non solum τρισμὸς ὀδόντων, sed etiam ἀκόνησις μύλων [μυλῶν Suidas]: item κατανάλωσις καὶ νόσος, ἀπὸ [codex ἐπὶ] τοῦ βρύχειν, quod est τοῖς ὀδοῦσι πιέζοντα [τρίζοντα Sopingius: illud etiam Etym. M. p. 215, 46] ψόφον ἀποτελεῖν, ὡς ἐν ῥίγει συμβαίνει. [Similiter Erotian. p. 102, et Galenus Gloss. p. 450. De stridore dentium sæpissime in scriptis Patrum.]

Βρυγχὸς, Hesychio βρόγχος. [Recte corrigi videtur, Βρύγχος· βρόγχος· quæ Æolica forma est. G. Dind.]

Βρυδακίζειν, Hesychio ἐκτείνειν, Extendere.

Βρυδαλίχα, Hesychio πρόσωπον γυναικεῖον, Persona s. Larva muliebris, qui βρυδαλίχας vocari ait etiam τὰς μαχλάδας a Laconibus. Sed ordo alphabeticus pro eo scr. innuit βρυλλίχα: nam mox subjungit: Βρυλλοχισταί (potius Βρυλλιχισταί), οἱ αἰσχρὰ προσωπεῖα περιτιθέμενοι γυναικεῖα, καὶ ὕμνους ᾄδοντες. Paulo infra sine ρ. [Hesychii locus corruptus hic est: Βρυδαλίχα, πρόσωπον γυναικεῖον· παρὰ τὸ γελοῖον καὶ αἰσχρὸν ὀρρ (duobus punctis super posteriore ρ) τίθεται· ὁ Ῥίνθων (ὀρίνθω codex) τὴν ὀρχήστραν (ὀρχίστραν codex: ὀρχήστριαν Kusterus) καὶ (τὸν addit Kust.) γυναικεῖα (γυναίκ.. codex) ἱμάτια ἐνδέδυται (ἐνδεδυμένον Kust.) ὅθεν καὶ τὰς μαχλάδας (μαχρὰς codex) βρυδαλίχας καλοῦσι Λάκωνες. Βρυαλλίχα Mueller. Dor. vol. 2, p. 342. Conf. Βαρύλλικα, Βαρύλλιχος. Idem Hesychius: Βυλλίχαι· χοροί τινες ὀρχηστῶν παρὰ Λάκωσι. Βυλλίχης· χορευτής. Βυλλιχίδες· ῥαχίδες, ubi ὀρχηστρίδες corrigitur. G. Dindorf.]

[Βρυερὸς, ά, όν, Georg. Alex. Vit. Chrysost. vol. 8, p. 177, 26: Χαίροις ὁ ἀποκτείνας τὸν βρυερὸν καὶ αἱμοβόρον λέοντα τῇ δυνάμει τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Seager. Aut legendum βρυχερὸν a βρύχω, aut saltem βριαρόν. Cramer. Aut βριαρὸν aut βριερὸν scribendum, de qua altera forma v. Βριαρός. G. Dindorf.]

[Βρύζω. Archilochus ap. Athen. 10, p. 447, B: Ὥσπερ (add. παρ') αὐλῷ βρῦτον ἢ Θρῆιξ ἀνὴρ ἢ Φρὺξ ἔβρυζε (nisi ἔβρυξε, a βρύκω, restituendum cum Scap. Ox.), κύβδα δ' ἦν πονευμένη· quod eodem sensu dictum videtur quo ἔπινε βρῦτον in Æschyli loco, quem ibidem affert Athenæus. Obscura Hesychii glossa est, Ἐβρύσθη· ἔπεσεν, ubi Kusterus hariolabatur, Ἐβράσθη· ἔζεσεν, contra ordinem literarum. G. Dindorf.]

[Βρύης, ὁ, Bryes, n. pr. ap. Arcad. p. 23, 8; 25, 8. Apud Herodot. 7, 72 libri plures βρύης præbent pro Γωβρύης. G. Dindorf.]

Βρύθακες, Hesychio χιτῶνες βομβύκινοι, Tunicæ bombycinæ. [Additur ἢ γένος ἰθαγενῶν· de quo v. s. v. Βρυτίδαι G. Dindorf.]

Βρύκαι, Hesychio teste, dicuntur αἱ ἱεραὶ [ἱέρειαι Alberti] a Doriensibus. [Βρύκαι, οἱ, Brycæ, v. s. v. Βρύκης.]

[Βρυκανάομαι. V. Βρυχανάομαι.]

[Βρυκάνη. V. Βρυχάνα.]

Βρυκεδανὸς, ἡ, όν, Hesychio [et Etym. M. p. 216,

B 18] πολυφάγος, Edax, Vorax: a βρύκω. Sed addit, quosdam exp. μακρὸς, Longus.

Βρυκετὸς, ὁ, i. q. βρυγμὸς, teste Hesychio: qui etiam addit, Dores pro eodem dicere βρυχθμός: nisi forte scrib. βρυκηθμός. [Sic necessario scribendum. Codex βρυκιθμός.]

[Βρύκη, ἡ, Bryce, Danai e Polyxo filia, ap. Apollodor. 2, 1, 7. G. Dindorf.]

[Βρύκης καὶ Βρύκαι, ἔθνος Θράκης· λέγονται καὶ Βρυκεῖς καὶ Βρυκήιοι, Steph. Byz. G. Dindorf.]

Βρύκος, Hesychio κῆρυξ, Præco: afferenti paulo post et Βρύσχον pro κήρυκα [et Βρυχός· κῆρυξ. Apud Theognost. autem can. 426: Βρύχος ὁ κῆρυξ. G. D.], sed addit, quosdam exp. βάρβαρος: alios ἀττέλεβος, de qua posteriore exp. vide Βροῦκος. [|| Βρυκὸν pro βρῦκον scriptura vitiosa. V. Βρύκω.]

[Βρυκταία, εἶδος βοτάνης, Hesych. G. Dindorf.]

Βρύκω, ξω, Dentibus collisis strido. Hesych. enim βρύκων exp. συνερείδων τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου, et βρύκειν esse dicit τρίζειν τοὺς ὀδόντας: exp. tamen etiam

C λάβρως ἐσθίειν et μασσᾶσθαι, Avide vorare, Mandere: itidemque βρύξαι afferens pro δακεῖν et καταπιεῖν. Ac pro δάκνειν s. τρώγειν ἢ μασσᾶσθαι, Mordere, Rodere, Mandere, accepit Aristoph. O. [26]: Βρύκουσ' ἀπεδέσθαι φησί μου τοὺς δακτύλους. [Lys. 301, de fumo, Ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ.] Athen. 3, [p. 91, D]: Ἐνθέντα δὲ εἰς τὸ στόμα σὺν τῷ κελύφει, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον, Mandentem s. Mordentem dentibus. Pro Devorare autem, s. Deglutire et κατεσθίειν, ap. Eund. 7, [p. 292, C]: Μειράκιον ἐρῶν πάλιν, τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾷ· 8, [p. 344, E, ex Cratini Δραπέτισιν]: Βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρόν. [Aristoph. Pac. 1315: Πρὸς ταῦτα βρύκετ' ἢ ταχ' ὑμῖν φημι μεταμελήσειν.] Eust. βρύκειν esse dicit ταχέως καὶ μετὰ ἤχου ποιοῦ ἐσθίειν. [Mœris p. 99: Βρύκειν Ἀττικῶς, βρύχειν Ἑλληνικῶς· ubi Pierson.: « Βρύκειν et Βρύχειν a sono ficta, prima origine nihil differunt et significant *stridere*, *dentibus stridorem edere*, *frendere*. Dein, *tam avide et gulose edere et vorare*, ut dentes strideant. Usus autem voluit ut βρύκειν tantum pro

D *edere* sumeretur. Atque eo referenda Ammonii nota, quanquam depravata, ubi vid. Valckenar. p. 32. Attici vero βρύκειν ὀδόντας dixerunt pro βρύχειν, ut ῥέγκειν pro ῥέγχειν. » Mœridis præceptum non ubique servatum in libris Atticorum. Sic ap. Sophocl. Philoct. 745 libri ἀπόλωλα, τέκνον, βρύχομαι, τέκνον, sed βρύκει in Trach. 987; rursus apud Eurip. Cyclop. 359, 371, βρύχειν et βρύχων. Βρυκὸν στόμα apud Nicandr. Alex. 226 male scriptum pro βρῦκον correxit Schneid. in indice. Schol. τὸ μεμυκὸς στόμα ... τὸ συνδεθὲν καὶ σφιγχθέν. Ex pluribus ejusdem poetæ locis aoristi notamus exempla ἔβρυξεν Ther. 207; βρύξῃσιν 271; βρύξαντος 727. Hesych.: Βρύξαι (immo Βρῦξαι)· δακεῖν, καταπιεῖν. Ceterum conf. s. v. Βρύχω. Aoristi passivi exemplum est in Philippi epigr. Anth. Pal. 9, 267: Ὤλετο δ' οἰκτίστως βρυχθεὶς ἁλί. Futurum Βρύξω ex codd. restitutum Lycophr. 678: Στέμφυλα βρύξουσιν, ubi vulgo βρώξουσιν. G. Dindorf.]

Βρύλλαι, Hesych. Βρύματα, μυρήματα. [Duas glossas confundit, de quibus v. s. Βρύλλω et Βρύμα.]

[Βρύλλη. V. Εὐρυάλη.]

[Βρύλλιον, τὸ, Juncus minutus, infirmum nempe vinculum. Climac. Scala Par. p. 218, 8 : Τῷ καταδήσαντι βρυλλίῳ τὸν ἐχθρὸν ἑαυτοῦ ἔοικεν. Cf. ibid. p. 181, 25 et 29. Hase.]

[Βρύλλιον, τὸ, Bryllium, urbs Propontidis. Gentile Βρυλλιανὸς et femin. Βρυλλίς, Steph. Byz. G. D.]

[Βρυλλίς. V. Βρύλλιον modo præcedens.]

[Βρυλλιχισταὶ et corrupte Βρυλλοχισταὶ v. s. v. Βρυδαλίχα.]

Βρύλλον, τὸ, Juncus, σχοῖνος. VV. LL. e Schol. Theocr. [1, 59. Gl. Βρύλλα, Scirpi. Schol. Pindari Ol. 6, 74 indicat Wakef. Conf. s. v. Βροῦλλον.]

Βρύλλω, Potito, s. Subbibo. Aristoph. Ἱππ. [1126] : Αὐτός τε γὰρ ἥδομαι Βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν. Ibi enim Symmachus exp. ὑποπίνων, dicens hoc vocabulum factum esse ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς · nam ap. Græcos, infantes potum petentes, Βρῦν dicebant. Apud Hesych. perispomenως scriptum [vitiose] βρυλλῶν, expositumque itidem ὑποπίνων. Idem tamen et Βρύλαι affert pro πιεῖν. [Infantium illa vox βρῦν scribitur apud Aristoph. Nub. 1382 : Εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον · quo spectat Antiatticistæ glossa p. 85, 28 : Βρῦ · ἐπὶ τοῦ πιεῖν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις β'. Quam formam agnoscit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 31, 9 : Βρῦ · τὸ ὑποκόρισμα, ὅ ἐστι λεγόμενον τοῖς παιδίοις σύμβολον τοῦ πιεῖν · ὅπερ ἔνιοι σὺν τῷ ο γράφουσι, βροῦ. Ex his facilis est Hesychii glossarum emendatio, Βροῦς · πιεῖν, ubi scrib. Βροῦ, et Βρῦλ · πιεῖν, ubi non Βρῦλαι cum Musuro, sed Βρῦ vel Βρῦν corrigendum. G. Dind. Lex. Ms. Neophyti : Φρῦνος ὁ χερσαῖος βάτραχος, βρῦν δὲ ὁ οἶνος. Ducang.] In vocula Βρῦν non parum miror literam ρ, balbutientibus pueris minime convenientem, vel potius a qua prorsus balba illorum lingua abhorret. Quidni vero abhorreat? quum Demosthenis non amplius pueri, sed jam viri linguam vix tandem illius literæ pronuntiationi assuefieri potuisse sciamus? Sed et memini me Parisiis jam grandiusculum puerum aliis itidem jam grandiusculis colludere, qui literam hanc pronuntiare nullo modo poterant, quum alioqui ceteras omnes et quævis etiam vocabula apta pronuntiatione exprimerent. Hæc certe faciunt ut credam, vel potius suspicer non βρῦν, sed βῦν scribendum esse sine ρ. Tunc autem aliqua e parte conveniet Græcis puerulis cum Romanis, illis βῦν, his Buas ad unam eandemque rem significandam dicentibus. Aliqua e parte conveniet, inquam, cum υ in v mutari solitum a Latinis, notissimum sit. At vero Gallis longe aliam significationem habet vocula *Brin*.

[Βρύματα · μυρήματα, Hesych. ubi alii alia hariolantur. Ruhnken. Βρύματα pro Ῥύματα accipit et μηρύματα corrigit. G. Dindorf.]

Βρυνθαλλὸν, Hesych. exp. βρύσμα, Scaturiginem. Infra sine ρ, Βύθαλον, βύσμα.

[Βρυνχὸν [?], κιθάραν, Thraces, Hesych.]

[Βρὺξ, τὸ ἔθνος, καὶ Βρυγαί · τοῦ Βρὺξ τὸ θηλυκὸν Βρῦγις καὶ Βρῦγηίς, ὡς Καδμηίς · εἰσὶ δὲ Μακεδονικὸν ἔθνος προσεχὲς Ἰλλυριοῖς. Βρύγοι apud Strabonem 7, p. 326, (ubi libri Φρύγοι) : sed Βρυγῶν genitivo casu ibid. p. 327 bis, recte. Et sic corrigendus Scymnus 433 : Ὑπὲρ δὲ τούτους εἰσὶ Βρυγοὶ βάρβαροι · et 436 : Ὑπὲρ δὲ Βρυγοὺς Ἐγχέλειοι λεγόμενοι, ubi Βρύγοι et Βρύγους editum. Apoll. Rh. 4, 330 : Δοιὰς Ἀρτέμιδος Βρυγηίδος ἀγχόθι νήσους · 470 : Ἀρτέμιδι Βρυγοὶ ... G. Dindorf.]

[Βρὺξ, ἡ, unde βρύχα νεάτην, Imum mare, apud Oppian. Hal. 2, 588, ab Schneid. citatum. De quo rursus dicetur s. v. Ὑπόβρυχα. Hinc Βρύχιος. Conf. Βύξ. G. Dindorf.]

[Βρυόεις, εσσα, εν, Florens, Germinans. Nicand. Alex. 371 : Ἠὲ νέον βρυόεντα θύμου στάχυν · 478 : Ἀνθεά τε βρυόεντα · Ther. 893 : Μαράθου βρυόεντος. Muscosus, s. Algosus, ibid. 208 : Βρυόεντος ἴσω ποταμοῖο. Nonnus a Wakef. cit. 1, 203 : Ἐνὶ βρυόεντι δὲ κόλπῳ. (Adde ibid. 269.) 34, 4 : Πατρῴην βρυόεσσαν ἐδύσατο Νηρέος αὐλήν. G. Dindorf.]

Βρύον, τὸ, Muscus. Plin. 12, 23 : Sphagnos in Cyrenaica provincia maxime probatur : alii βρύον vocant. Et paulo post, Sunt enim hoc nomine cani arborum villi, quales in quercu maxime videmus, etc.

A Vocari ajunt et σπλάγχνον a Gal. et Diosc. || Βρ. θαλάσσιον, Muscus marinus, Alga. || Βρύον, Herba Lupus salictarius dicta, officinis autem Lupulus. || Herba, quæ et λειχὴν, quæ super saxa nascitur et rorulentis petris adhærescit. || Uva, i. e. Fructus populi albæ, e quo populeum unguentum conficitur. || Democrito dicta etiam ἡ καύκαλις, Diosc. [2, 149 (148), ubi βρίον.] Vide Gorr.

[Βρύον, τὸ, Alga, s. Muscus marinus, quem ad uteros inflammatione laborantes in cataplasmate adhibet Hippocr. Περὶ γυναικ. p. 610, 14, et βρύον θαλάσσιον, ὃ ἐπὶ τοὺς ἰχθύας ἐπιβάλλουσι, vocat. Libro vero Περὶ γυναικ. φύσεως p. 570, 3, eadem in re βρύα θαλάσσια. Foes. Paulus Ægin. 7, p. 233, 42. *Bryon marinum* apud Plin. H. N. 13, 25, 49; 27, 8, 33; 32, 9, 36. Restituendum Theophr. H. P. 4, 6, 2, ex cod. Urbin. Ibid. sect. 6, τὸ βρύον in libris deterioribus in βότρυον corruptum, ubi vid. Schneider. Inter plantas lacustres enumerat Plut. Moral. p. 911, F : Τὰ λιμναῖα φυτὰ, τύφη καὶ φλέων καὶ βρύον, ἀναυξῆ καὶ
B ἀβλαστῆ μένει · cui quodammodo repugnant quæ Theophr. H. P. 4, 11, 12, de foliorum longitudine tradit, quod Schneiderum movit ut βρύου in θρύου mutaret. Nicander Ther. 416 : Ὅστε βρύα προλιπὼν καὶ ἕλος καὶ ὁμήθεα λίμνην · 792 : Βρύα λεπτὰ ... θαλάσσης. Poeta apud Philon. Jud. vol. 2, p. 514, 28, de urbibus mari absumptis : Αἴγειραν Βοῦράν τε καὶ ὑψηλὴν Ἑλίκειαν ... ἢ τάχ' ἔμελλε περὶ βρύα μύρια φύσειν. Alia attulit Jacobs. ad Anthol. vol. 9, p. 143; Thomas Mag. s. v. Φακὴ p. 883, ab Schæf. cit. : Τὰ ἐπὶ τῶν τελμάτων χλοώδη, ἃ κοινῶς λέγονται βρύα, et Alciphr. 3, 1 : Βοστρύχους ἔχει βρύων οὐλοτέρους, ubi alii libri βοτρύων, ut in loco Theophr. supra allato. || Muscus arborum. Dioscor. 1, 20 : Βρύον, ὑπὸ τινῶν δὲ σπλάγχνον καλεῖται, εὑρισκόμενον ἐπὶ δένδρων κεδρίνων ἢ λευκίνων ἢ δρυΐνων · ubi Sprengel. : « Noster hic lichenum species, quæ arbores inhabitant, intelligit, Usnea nostratibus dictæ, ab Arabico Oschnah. » Σπλάχνον in editione Aldina σπλάγχνον scriptum : σφάγνον Schneid. in Lexico. Paulus Ægin. 7, p. 233, 43 : Βρύον, οἱ δὲ
C σπλάγχνον, ἐν δρυσὶ καὶ λεύκαις καὶ πεύκαις εὑρισκόμενον διαφορητικὸν ἅμα καὶ μαλακτικὸν μετρίως ἐστὶν, καὶ μάλιστα τὸ ἐπὶ τῶν κέδρων. Βρύα ad uteri suffitus adhibet Hippocr. p. 575, 31, 52; 671, 20 monente Foesio. || Amentum masculum plantarum, Gallis *le chaton*. Theophr. H. P. 1, 2, 1; 3, 3, 8, et al. || Floris gemma. Theophr. H. P. 1, 1, 2 : Τῶν δ' ἐν τοῖς φυτοῖς ἔνια τοιαῦτ' ἐστὶν ὥστ' ἐπέτειον ἔχειν τὴν οὐσίαν, οἷον ἄνθος, βρύον, φύλλον, καρπός. Dioscor. 3, 140 (130) : Τὸ μὲν θηλυγόνον λεγόμενον (phyllum), ὥσπερεὶ βρύον, ἔχον χλωρότερον ἐλαίας τὸ φύλλον. || Hinc in genere de flore dicitur, ut apud Theophr. H. P. 9, 18, 5 : Οἷόν περ ἐλαία, ὅταν ἄρτι φύηται ἐκ τοῦ βρύου. Nicand. Ther. 71 : Ἄγνου τε βρύα λευκά · 898 : Οἰνάνθης βρύα λευκά. Depravatam vocabuli formam βρίον ex Schol. Oppian. Hal. 3, 418, 422, indicat Ducang. Ab Græcis hodiernis ὄβρυα dici annotavit Walpole 2, p. 51. In Scylac. Peripl. p. 52 Huds. ὀρύον in βρύον mutabat Reinesius. G. Dindorf.]

[Βρύορον lectio vitiosa ap. Theophr. H. P. 9, 11,
D 6, ubi nunc θρύον legitur. Indicavit Bast.]

[Βρύος, ὁ, Rigor, Gl. Angl. || Fœtor. Joel. 2, 20 : Ἀναβήσεται ὁ βρύος αὐτοῦ, ubi alii βρόμος habent. Hesychius : Βρυῶδες · δυσῶδες. Schleusn.]

Βρυοφόρος, ὁ, ἡ, q. d. Muscifer, Musci fertilis. Theophr. C. P. 2, 15; [2, 11, 5 : Δάφνη βρυοφόρος. Idem H. P. 3, 7, 3 : Ἡ δὲ δάφνη (φέρει) τὸ βρύον. Utrobique de amentis masculis laurus : vid. s. v. Βρύον.]

[Βρύοχος. V. Βρύκος.]

Βρυόω, q. d. Musco oppleo. A cujus pass. est βρυωθεὶς, Musco oppletus, Musco obsitus. Aristot. De color. 386, [p. 791, 26; 792, 1 Bekk. ubi var. lect. βρωθέντων et χρυωθέντων. Gl. Βρυοῦσθαι, Muscari.]

[Βρυσάκιον, τὸ, Brysacium, πόλις τῆς Παρθίνης (Παρθήνης Holsten.) · οἱ πολῖται Βρυσακοί (Βρυσάκιοι Berkel.; Βρυσακηνοὶ Holsten.), Steph. Byz. G. Dindorf.]

[Βρυσεάτης. V. Βρυσειαί.]

[Βρυσειαὶ, αἱ, Bryseæ, urbs Laconica. Il. B, 583 : Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο... Βρυσιαὶ apud Steph. Byz. Βρυσεαὶ apud Pausan. 3, 20, 3. Βρύσεα · πόλις Hesychius.

Gentile esse Βρυσεάτης suspicatur Eustath. p. 290, 11. G. Dindorf.] A

[Βρύσιον. Euagrius 6, 8, ubi de terræ motu Antiocheno: Πέπτωκε δὲ καὶ τὰ πολλὰ τῆς καλουμένης Ὀστρακίνης καὶ ὃ πρόσθεν ἔφαμεν ψηφίον καὶ σύμπαντα τὰ καλούμενα βρύσια. An locus fontibus scatens ædificiisque ornatus? Ducang.]

Βρύσις, εως, ἡ, q. d. Scaturitio, Eust. [p. 1095, 16; Suidas s. h. v. et Schol. Oppian. p. 16. Wakef. Typicum Sabæ c. 19: Ἀπερχόμεθα ἐν τῇ βρύσει ἢ ἐν τῇ πηγῇ τοῦ ὕδατος. Hodierni etiam Græci dicunt βρύση. Gerasimus Vlachus, Βρύση· Fons; πηγή. Βρυσικός· Fontanus; πηγαῖος. Suicer. Ita Scylitz. p. 866, A: Βρύσις τοῦ Βασιλακίου, Fons; perperam interpr. Fremitus Basilacii. Hase.]

[Βρύσμα. V. Βρυνθαλλόν.]

[Βρυσμὸς, ὁ, i. q. Βρύσις. Arcad. p. 58, 24. G. D.]

[Βρυσμός. Etym. M. p. 249, 18: Καὶ Βρυσμὸς, ἔστι δὲ ὄνομα βασιλέως, καὶ Πάσνης καὶ Μάπνης, ὀνόματα ποταμῶν. Codex Barocc. 50 fol. 329, B: Βύρσνος ὄνομα βασιλέως. Aut hoc verum aut Βρύσνος. Fluviorum illa B nomina e Xanthi Lydiacis affert Hephæstio p. 14, ut non improbabilis Gaisfordi conjectura sit, regis quoque nomen e Xantho cognovisse grammaticos. Simile est Βύσνου regis nomen, de quo v. s. Βυσναῖοι. G. Dindorf.]

[Βρύσσος. V. Βρύττος.]

Βρύσται, Hesychio κρημνοὶ, et πόλις κρημνώδης.

[Βρυστακία, ἡ, Brystacia, πόλις Οἰνώτρων· τὸ ἐθνικὸν Βρυστακιάτης, Steph. Byz. G. Dindorf.]

[Βρύσων, ωνος, ὁ, Bryso, philosophus Heracleota. Theopomp. ap. Athen. 11, p. 508, D; Diogen. L. 6, 85; Ephippus ap. Athen. p. 509, C: Νεανίας τῶν ἐξ Ἀκαδημείας τις ὑπὸ Πλάτωνα καὶ Βρυσωνοθρασυμαχειοληψικερμάτων. Nam sic scribendum cum Th. Bergkio. Libri βρύσων ὁ θρασ... || Alius in epigr. Simonidis Anth. Pal. 13, 20: Καλοῦ δαμασθεὶς ἱμέρῳ Βρύσωνος. G. Dindorf.]

[Βρυτανεῖον etymologiæ caussa fingit Schol. Pind. Nem. 11, 1, ubi de v. πρυτανεῖον agit. Angl.]

[Βρύτανον, τό.] Βρύτανα, Hesych. exp. κονδύλους. C Idem: Βύτανα· κόνδυλοι· οἱ δὲ Βρύτανα. [Sic Βρύξ Βύξ et Βρύσμα Βύσμα apud eundem. Βύζανα κόνδυλον ex Theognosto Bekker. Anecd. p. 1355, quod, si quid duabus Hesychii glossis tribuendum, ex Βύτανα, κόνδυλοι corruptum esse judicari debet. G. Dindorf.]

Βρύτεα, τὰ, Athen. 2, [p. 56, D,] ab Atheniensibus vocata scribit quæ suæ ætatis homines στέμφυλα nominarent, i. e. τὰ ἐκπιέσματα τῆς σταφυλῆς· et h. v. factam esse παρὰ τοὺς βότρυς: quia sc. sunt βοτρύων ἐκπιέσματα. Eadem ex eo refert Eust. p. 1963. Apud Suid. in Ms. etiam Cod. habetur Βρύτια, exponiturque itidem τὰ τῆς σταφυλῆς πιέσματα· ἃ τινες στέμφυλα λέγουσι. Apud Hesych. vero gemino τ et paroxytonως Βρυττία [vitiose], qui βρυττία quum et ipse esse dixisset στέμφυλα, addit, quosdam velle esse εἶδος σκορόδου, Speciem allii. [Τὰ βρύτια plus semel apud Galen. vol. 6, p. 342, 343. Cum Athenæo consentit Aretæus 1, 9, p. 8, B: Δριμὺ δὲ τὸ ἀπὸ τῶν κριθέων καὶ τὸ τῶν βρυτέων πόμα· nisi hoc alia significatione accipiendum, de qua v. s. v. Βρῦτον. Utramque scripturam D agnoscit Etym. M. p. 216, 20: Βρύτια, ἃ καὶ βρύτεα. *Brissa* ex Colum. 12, 39, 2, indicat Schneid. G. D.]

[Βρυτέων πόμα. V. Βρῦτον.]

[Βρυτήρ. V. Ῥυτήρ.]

[Βρυτὴρ, ὁ, Scaturigo, a βρύω. Naucratit. in Cav. hist. litt. p. 438: Ὁ ἀέναος τῆς διδασκαλίας βρυτήρ. Schneider.]

[Βρύτια. V. Βρύτεα.]

[Βρυτιάδαι. V. Βρυτίδαι.]

Βρυτιγγοὶ, Hesychio χιτῶνες, Tunicæ. [V. Βρύθακες. Βρύτινοι Salmasius.]

[Βρυτίδαι, οἱ, Brytidæ, ὄνομα γένους Ἀττικοῦ, Suidas. Eadem Harpocrat., apud quem Βρυτάδαι scriptum. In loco Demosth. C. Neær. p. 1365, libri plerique ter Βρυτιάδαι, pauci Βρυτίδαι præbent. Corrupte Hesychius: Βρύτινας· γένος παρὰ Ἀθηναίοις, et s. v. Βρύθακες, quod nihil cum hoc nomine commune habet, γένος ἰθαγενῶν. G. Dindorf.]

[Βρυτικὸς, ή, όν. Incertæ signif. vox in versu Antiphanis ap. Athen. 11, p. 485, B: Τὴν δὲ γραῦν τὴν ἀσθενοῦσαν πάνυ πάλαι, τὴν βρυτικήν. Probabilior reliquis Schweighæuseri interpretatio est, *febricitantem*. Βρύττειν enim pro πυρέττειν dixerunt Attici. Nec tamen propterea βρυττικὴν aut βρυκτικὴν cum Schweigh. scribendum. Schneiderus βρυτίνην. G. Dindorf.]

[Βρύτινος. V. Βρῦτον.]

[Βρύτιος. V. Βρέττιοι.]

[Βρυτίς. V. Ῥυτίς. || Βρυτίδες. V. Βρούτιδες.]

Βρύτιχος, ὁ. Βρύτιχοι, Hesychio βάτραχοι μικροὶ ἔχοντες οὐράς, Ranæ parvæ caudatæ.

Βρύτον, τὸ, sive Βρύτος, ὁ, [immo Βρῦτον et Βρῦτος, ut ex locis poetarum patet], Genus potionis ex hordeo, Vinum hordeaceum, Cervisia. Athen. enim 10, [p. 447], τὸν κρίθινον οἶνον a nonnullis vocari βρύτον ait, nimirum Æschylo, Sophocle, Archilocho. Idem ibid. ex Hellanico tradit ἐκ ῥιζῶν quoque κατασκευάζεσθαι τὸ βρύτον, quippe qui sic scribat: Πίνουσι δὲ βρύτον ἐκ τῶν ῥιζῶν, καθάπερ οἱ Θρᾷκες ἐκ κριθῶν. Ibid. Hecatæus Pæonas dicit πίνειν βρύτον ἀπὸ κριθῶν: B ut Theophr. quoque H. P. 4, 10 [4, 8, 12]: Ἐν βρύτῳ τῷ ἀπὸ τῶν κριθῶν ἕψουσι, In bryto hordeaceo decoquunt. [In loco Aretæi s. v. Βρύτεα indicato τὸ ἀπὸ τῶν κριθέων et τὸ τῶν βρυτέων πόμα distinguuntur.] Rursum Athen. ibid. et πῖνον vocari dicit hunc κρίθινον οἶνον. Eust. vero inter hæc poni ab eo hoc discriminis ait, quod τὸ πῖνον fiat ex hordeo duntaxat, ὁ βρύτος vero e radicibus etiam. Porro masc. τὸν βρύτον Sophocles dicit, neutr. ipse Athen. τὸ βρύτον, ut τὸ πῖνον. Apud Hesych. habetur Βρύττιον, πόμα ἐκ κριθῆς. Apud Gazam Gramm. 3, Βρύτειον etiam, itidem pro Potione hordeacea. [|| De alia forma Βροῦτος vide s. h. v.] || Βρύτον, Hesychio est etiam ζῶον ὅμοιον κανθάρῳ: a quo fieri βρύτινον πήνισμα dicit, quod a nonnullis βομβύκινον nominari. Affert et hunc e Μαλθακοῖς, Cratini puto, senarium: Ἀμοργὸν ἔνδον βρυτίνην νήθειν τινά· dicensque Comicum ibi allusisse πρὸς τὸ πήνισμα [πήνισμα Musuri interpolatio est. Recte codex πόμα] τὸ βρύτινον, mox etiam βρυτίνην exp. βυσσίνην.

C Βρυτονία, Hesychio teste, est Radix quædam sic vocata. [Corrigitur Βρυωνία.]

[Βρῦτος. V. Βρῦτον.]

[Βρυτὸς, ή, όν, Scaturiens. Arcad. p. 79, 7: Βρυτὸς ὁ βρύων. Typicum Irenes Aug. p. 284: Τοῦ εἰσαγομένου ἐν τοῖς τῆς μονῆς βρυτοῦ ὕδατος. G. Dind. Βρυτῶν πανήγυρις Constantinopoli celebrata usque ad Anastasii tempora, Suidas s. v. Μαϊουμᾶς. Angl.]

Βρυτταὶ, Hesychio τὰ λείψανα, Reliquiæ [uvarum, ut opinatur Kust.].

[Βρύττια scriptura vitiosa pro Βρύτια vel Βρύτεα, quod vide.]

[Βρύττιον. V. Βρῦτον.]

[Βρύττιος. V. Βρέττιοι.]

Βρύττος, ὁ, Hesychio ex Aristot. referente, est εἶδος ἐχίνου θαλασσίου, Species echini marini. Supra Ἄμβρυττος et Βρίσσος. [Ubi Stephanus:] Βρίσσος, Brissus: Echini marini genus ap. Aristot. H. A. 4, [5, p. 530, 5, ubi recte nunc editum βρύσσων. Var. lect. βυρσῶν et βυρσσῶν], cujus mentio ap. Athen. quoque 3, D [p. 91, B, ubi βρυσῶν in loco Aristotelis. Quartam nominis formam annotavit Hesych. s. v. Βρύττος: Οἱ δὲ τρισυλλάβως βρυγγόνην: nisi, quæ Sopingii conjectura est, post τρισυλλάβως excidit Ἄμβρυττον, Βρυγγόνην autem novæ glossæ initium est, de cujus interpretatione syllabæ Λάχης ποιῖ supersunt. G. D.] || At Βρυττὸν Hesychius esse dicit πᾶν τὸ ἐκ τρυφῆς ποτόν: nisi potius βρύτον scr., et κριθῆς.

Βρύττω, i. q. βρύκω, Edo, Devoro: s. Cum sonitu quodam labiorum et dentium collisorum voro. Hesych. βρύττειν simpl. exp. ἐσθίειν. Itidemque Etym. [p. 216, 25.] || Βρύττοντες, teste eod. Etym. et Lex. meo vet., Athenis dicebantur οἱ πυρέττοντες: unde βρυχετὸς, ὁ πυρετός. Sed addit Etym., in Rhet. Lex. exp. etiam δρύττοντες.

[Βρυχάζω. Æsop. fab. 307 Fur.: Ὁ μὲν βάτραχος τὸν μῦν εἰς τὸν βυθὸν κατήνεγκεν αὐτὸς βρυχάζων τῷ ὕδατι καὶ τὸ βρεκεκὲξ κοὰξ κοὰξ ἀνακράζων. Buttmannus βρυάζω. Schneider.]

Βρυχαλέος, α, ον, Rugiens.

Βρυχάνα [codex βρύχανα], Hesych. exp. σάλπιγγι καμπύλῃ, Tubæ incurvæ : qualis est Lat. Lituus et Buccina. Ovid. : Cava buccina sumitur illi Tortilis in latum, quæ turbine crescit ab imo. Forsan igitur βρυχάνα est ἡ βυκάνη. [Apud Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 18, 20, βρυκάνη inter nomina in ανη enumeratur. G. Dindorf.]

Βρυχανάομαι, Nicander [Alex. 221], apud quem Schol. exp. Ejulo. Βρυκανήσομαι Hesychio βοήσομαι, Clamabo, Vociferabor. Βραυκανᾶσθαι, Idem dici scribit, ἐπὶ τῶν κλαιόντων παιδίων, ὡς μίμημα φωνῆς, Lat. Vagire. [Philostorg. H. E. 11, 6, ubi margo cod. κραυγάζομαι. Schneid. In loco Nicandri editum βρυκανάαται ὠρυδόν. Schol. : Βραυκανάαται· γράφεται καὶ βρυχανάαται (βρυκανάαται ... βρυχανάαται cod. Gott. βρυχανάαται ... βραυχανάαται L) βρυχᾶται, κλαυθμυρίζει, ὡς παιδίον φωνεῖ, ἢ δακρύει, ὡς Μένανδρος. In textu codex Paris. βραυκαναᾶται, Riccard. correctus βραυχαναᾶται. Hesych. : Βρηχανώμενοι· φωνοῦντες, ἢ χασμώμενοι. G. Dindorf.]

Βρυχάομαι, Rugio, proprie de leonibus, sed dicitur et de nonnullis aliis feris. [Βρυχᾶσθαι proprie de leonibus dici docent Ammonius s. v. φωνεῖν aliique grammatici in Valck. annot. p. 228, 231, et Hesych. : Βρυχήσασθαι· ὡς λέων. Sed s. v. Βρύχειν Ammonius, ἐπὶ λέοντος τὸ βρύχεσθαι, ubi Valck. βρυχᾶσθαι, non reticens tamen etiam ab Cyrillo tradi : Βρύχεται· μαίνεται (hucusque etiam Hesych.), τοῦτο δὲ κυρίως ἐπὶ τοῦ λέοντος τάττεται. Et apud Hippocrat. p. 307, 7 libri : Κὴν μὲν γὰρ αἶγα μιμῶνται, κὴν βρύχωνται, nisi quod Aldina βρήχωνται, quemadmodum apud Hesych. Βρηχανώμενοι pro βρυχανώμενοι legitur. Βρυχομένῳ pro βρυχωμένῳ scriptum ex Lucian. Dial. Mer. 1, 4, vol. 1, p. 290, indicat Schæf. De bobus. Theocrit. 25, 137 : Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ. Soph. Aj. 320 : Ταῦρος ὡς βρυχώμενος, ubi Triclinius μυκώμενος interpolavit. De elephantis. Plutarch. V. Pyrrh. c. 33 : Ὁ μέγιστος ἐλέφας ... παραπεσὼν καὶ βρυχώμενος. De hominibus. Soph. Œd. T. 1265 : Δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας· Trach. 805 : Βρυχώμενον σπασμοῖσι· 904 : Βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ' ὅτι γένοιτ' ἐρήμη. Apoll. Rh. 4, 19 : Γοερῇ βρυχήσατ' ἀϋτῇ. Nonn. Dion. 5, 336, a Wakef. cit. : Κινυρῇ βρυχήσατο φωνῇ· 10, 83 : Παιδὶ φιλοθρήνῳ κινυρὴν βρυχήσατο φωνήν. Alciphr. ab Schæf. cit. 1, 35 : Κλαίοντά με καὶ βρυχώμενον. Suidam s. v. Καγχάζει indicat Hemst. De mugitu terræ Dio Cass. p. 1139, 33 : Πρῶτον μὲν γὰρ μύκημα ἐξαπίνης μέγα ἐβρυχήσατο, ἔπειτα βρασμὸς ... ἐπεγίνετο. Gl. Βρυχῶμαι, Fremo. Βρυχοῦμαι, Rugio. Præteritum medii Βέβρυχα Stephanus s. v. Βρύχω annotavit, quod vide. G. Dindorf.]

Βρυχετὸς, ὁ, Febris. Apud Hesych. est βρυχετῷ, πυρετόν. [Βρύχετος ap. Etym. M. p. 216, 26.] Fortasse autem occasionem huic signif. præbuit dentium crepitus, quem rigore febris correpti edunt. [Sequentia ex indice.] Βρυχετῷ, Hesych. exp. πυρετὸν, Febrem. Forsan, quoniam in horrore s. rigore febrili βρύχουσι τοῖς ὀδοῦσι. [Conf. s. v. Βρύττω.]

Βρυχὴ, ἡ, Stridor. Apoll. Rh. 2, [83 : Βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων. Oppian. Cyn. 3, 145 : Σμερδαλέη βρυχή. Quint. Sm. 5, 392 : Βρυχὴ δὲ περὶ γναθμοῖσιν ὀρώρει. Wakef. Restituendum eidem 4, 241, ubi vulgo : Περὶ δὲ βρομέουσι κολῶναι βρυχμῇ ὑπ' ἀμφοτέρων. Schneid. Arcad. p. 115, 20 : Βρυχὴ ὁ κτύπος.]

Βρυχηδὸν, Cum rugitu, Cum fremitu, Epigr. [in Anth. Pal. 9, 371 : Κύων βρυχηδὸν ὀδοῦσι μάρψε. Apoll. Rh. 3, 1374 : Ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήϊον. Nonnus a Wakef. cit. 29, 311 : Βρυχηδὸν ἐμυκήσαντο μαχηταί.]

Βρυχηθμὸς, ὁ, Fremitus. [Sic Gloss. Pollux 5, 86. Hesych. : Βρυχηθμὸς (codex ...ιθμός)· στεναγμὸς, οἰμωγή. Oppian. Cyn. 4, 171 : Βρυχηθμοῖς ὀλοοῖσιν. Constant. Man. Chron. p. 73, C : Ὀλολυγμοὶ καὶ βρυχηθμοί. Eustath. Opusc. p. 211, 90. Idem ad Homer. p. 1702, 9 : Σίκσος καὶ τροπῇ θίασος, καθὰ καὶ ὁ βρυχησμὸς ὡς μαχησμὸς καὶ τροπῇ ὁμοίᾳ βρυχηθμός. Conf. s. v. Βρυκετός. G. Dindorf.]

Βρύχημα, τὸ, Rugitus. [Æschyl. Niob. fr. 146 : Ἴδης τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασιν ... μήλων. Oppian. Cyn. 1, 304 : Βρύχημα λέοντος· 3, 36 : Βριαρὸν βρύχημα λεόντων· 4, 166 : Μυκᾶται βρύχημα πελώριον. Nonnus

A Dion. 1, 269. Suidam s. v. Τύμπανα indicat Hemst. De hominibus. Plutarch. V. Marii c. 20 : Οὐ κλαυθμοῖς οὐδὲ στεναγμοῖς ἀνθρώπων ἐοικὼς, ἀλλὰ θηρομιγής τις ὠρυγὴ καὶ βρύχημα μεμιγμένον ἀπειλαῖς καὶ θρήνοις· V. Alex. c. 51 : Μετὰ στεναγμοῦ καὶ βρυχήματος. Hæc Scott.]

[Βρυχησμός. V. Βρυχηθμός.]

[Βρυχητὴς, ὁ, Rugiens. Paulus Sil. Anth. Pal. 6, 57, de leone : Ἃ (αἰχμῇ) ἔπι βρυχητὴν θὴρ ἐκένωσε χόλον. Schneid.]

[Βρυχητίας, ὁ, Rugiens. Constant. Manass. Chron. p. 90, D et 95, C : Λέων βρυχητίας. Boisson. Phile de elephant. 5, 2. Bast. Nicetæ Ann. 18, 4. Schneid. Ephraem. Cæsar. 5122. G. Dindorf.]

[Βρυχητικὸς, ἡ, όν. Τὸ βρυχητικὸν, Rugiendi facultas, restituendum videtur in Actis S. Maximi Confess. vol. 1, p. xxxvi, ubi legitur : Ἀπολέσας κατὰ τοὺς πατέρας τὸ βρυχικὸν ὁ λέων οὐκ ἔστι λέων. || De strepitu aquarum Tzetz. ad Lycophr. 729, ab Scotto cit. : Διὰ τὸ βίαιον καὶ ἠχῶδες καὶ βρυχητικὸν τῶν ῥευμάτων. B G. Dindorf. Greg. Nyss. t. 1, p. 145, C : Τὸν λέοντα τὸν βαρὺν, τὸν βρυχητικόν. Hase.]

[Βρυχικός. V. Βρυχητικός.]

[Βρύχιον. V. Πυρουχεῖον.]

Βρύχιος [ὁ, ἡ et ία, ιον], Submersus, Suid. [et Hesych. : Βρύχιον· ὑποβρύχιον, βυθιζόμενον. Æschyl. Pers. 397 : Ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος, Profundum mare.] Sed ap. Apoll. Rh. [1, 1310] βρυχίης ἁλὸς exp. βρυχώδους, q. d. submersorii maris. [Hic quoque Profundum mare significat, et 4, 946 : Βρύχιαι νεάτῳ ὑπὸ πυθμένι πόντου· et ap. Archestrat. Athen. 7, p. 302, B : Πολλὰ περάσαντες πελάγη βρυχίου διὰ πόντου. Gregor. Naz. in Anth. Pal. 8, 156 : Δίναις ἐν ποταμοῦ βρυχίαις. De sono profundo Æsch. Prom. 1082 : Βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται βροντῆς· ubi Schol. ἡ τῆς βροντῆς δὲ φωνὴ ἡ βρύχουσα παραμυκᾶται καὶ ἠχεῖ καὶ βοᾷ. Qui si hoc voluit, βρύχιος a βρύχειν derivari, falsum eum esse diversa primæ syllabæ mensura docet. Heliodor. 6, 9, p. 239 : Αὔζουσά τε καὶ βρύχιον ἀναστένουσα. Hæc Schneid. Hippocr. p. 279, 20, de vena : Διὰ τῆς ἐπιγουνίδος ἐς τὸ ἐντὸς διὰ τῆς κνήμης C τοῦ μυὸς βρυχίη τέταται. Philo Jud. vol. 2, p. 378, 3, ab Hemst. cit. : Βρύχιον οὐκ ἐᾷ χωρεῖν, ἀλλ' ἀνέλκει καὶ μετέωρον ἐξαίρει. Cum Heliodori autem loco comparandus Tzetz. Chil. 2, 550 : Ὁ δὲ στενάξας βρύχιον ἐξ ἐμπαθοῦς καρδίας, quod non debebat tentare Kiessling. Similis locutio βύθιον vel βύθιόν τι στενάζειν frequentissima apud infimæ ætatis scriptores. G. Dind.]

Βρυχὶς, ἡ, Hesychio κλῆμα, Palmes.

[Βρυχμὴ lectio dubia. V. Βρυχή.]

Βρυγμὸς, ὁ. Βρυγμοὶ, Hesychio ψόφοι. [Constant. Man. Chron. p. 90. Kall.] || Apud Nicandr. βρυχμὸς legitur etiam usurpatum pro βρυγμὸς s. βρύγμα, h. e. δηγμὸς s. δῆγμα, Morsus aut Rosio, Ther. [716] : Ἔργα δέ τοι σίνταο περιφράζοιο φάλαγγος, Σήματά τ' ἐν βρυχμοῖσι. [Recte nunc editum βρυγμοῖσι.]

[Βρυχμώδης, ὁ, ἡ, Mauricius Strateg. p. 102 : Ἐπιβαλεῖν ... φωνὰς βρυχμώδεις πρός τε διανάστασιν τῶν μαχομένων καὶ κατάπληξιν τῶν ἐχθρῶν, Ingentem clamorem. Nisi βρυχώδεις scribendum, quo v. utitur Schol. D Apoll. Rh. 1, 1310, ad interpretandum βρύχιος. G. Dindorf.]

Βρύχος, Hesychio Fluvius circa Pallenen.

[Βρυχός. V. Βρύκος.]

[Βρυχόω. V. Βρυχάομαι.]

Βρύχω, ξω, Frendo, Strideo dentibus ; ut βρύχειν τοὺς ὀδόντας, Frendere dentibus. Act. Ap. 7, [54] : Ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν. At Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 15, 51] cum sing. θηκτὸν ὀδόντα βρύχοντα. [Hesych. s. v. Βρυγμὸς, Βρύχειν, ὅ ἐστι, τοῖς ὀδοῦσι πιέζοντα ψόφον ἀποτελεῖν, ὡς ἐν ῥίγει συμβαίνει. Quam dictionem sæpe usurpat Hippocr., ut p. 589, 44 : Βρύξει τοὺς ὀδόντας· p. 593, 29 : Ἢ δὲ καὶ τοὺς ὀδόντας βρύχει. Significatu neutrali p. 604, 20 : Καὶ οἱ ὀδόντες βρύχουσι· p. 643, 42 : Καὶ βρύχει, Dentibus fremit. Hæc Foes. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 657, E : Ὡς ... θῆρες ... ἔβρυξαν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας. Βρύκειν et Βρύχειν, quæ interdum confunduntur, quid differant, s. v. Βρύκω dictum est. Hermipp. com. ap. Plutarch. V. Pericl. c. 33 : Παραθηγομένης βρύχεις κοπίδος. In epigr.

Anth. Pal. 9, 252 : Ἔβρυχε δ' ἄλλος ἄλλον, ἐπουραίῳ δήγματι δραξάμενος, ubi notanda correptio literæ υ, Brunckius ἔβρυκε restituebat, quod eandem ab mensura syllabæ mediæ dubitationem habet, quam Passovius sic evitat, ut ἔβρυχον pro aoristo secundo verbi Βρύκω habeat. G. D.] Ap. Apoll. Rh. autem 2, [831] βεβρυχὼς absolute pro Frendens. [Βέβρυχα et Ἐβεβρύχειν, quæ præsentis et imperfecti significationem habent, Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 122, ad Βρυχάομαι refert, comparato Μυκάομαι Μέμυκα. De strepitu maris s. fluviorum. Homer. Il. Ρ, 264 : Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον. Od. Ε, 412 : Ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχεν ῥόθιον· Μ, 242 : Ἀμφὶ δὲ πέτρῃ δεινὸν ἐβεβρύχει. De terra dictum libri nonnulli præbent Il. Π, 384 : Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβρυχε χθών, ubi vulgo βέβριθε. De clamore s. ejulatu hominum graviter dolentium Il. Ν, 393, et Π, 486 : Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης. Soph. Trach. 1072 : Ὅστις ὥστε παρθένος βέβρυχα κλαίων. De animalibus, ut cervo ap. Oppian. Cyn. 2, 273 : Βεβρυχὼς ὀδύνῃσιν, leone ap. Quint. Sm. 3, 146 : Σμερδαλέον βλοσυρῇσιν ὑπαὶ γενύεσσι βεβρυχώς. Ap. Apollon. Lex. Hom. p. 192, in glossa Homerica Βεβρυκὼς scriptum : quod libros nonnullos Il. Π, 486 præbuisse ex Schol. Victor. patet : Βεβρυχώς· τινὲς διὰ τοῦ κ κακῶς. Ex præterito autem βέβρυχα grammatici præsens fingunt Βρύχω, de hominibus ea significatione dictum, qua de leone aliisque animalibus βρυχᾶσθαι dicatur. Sic Eustath. p. 1106, 10, cujus opinioni favet Hesychii glossa : Ἔβρυχεν· ἐψόφησεν, ἤχησεν, nisi hoc Βέβρυχεν est. Præterea ad hoc verbum grammatici nonnulli referebant Homericum ἀναβέβρυχα, de quo v. s. v. Βρύω. G. Dind.] || Pass. [medium] Βρύχεται Hesych. exp. μαίνεται, Furit, Insanit. [De hac glossa et verbo Βρύχεσθαι pro Βρυχᾶσθαι posito vide s. v. Βρυχάομαι.] || Βρύχειν [?], aut cum Etym. βρύττειν, Athenienses dicebant eos, qui febricitabant.

[Βρυχώδης. V. Βρυχμώδης.]

[Βρύχων, ωνος, ὁ, Brycho, n. pr. inter barytona in χων apud Arcad. p. 16, 5. Inscript. Achaica ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 711 : Εὐδάμῳ Βρύχωνος Πλαταιεῖ. || Nomen fluvii. Lycophr. 1408 : Παλληνία τ' ἄρουρα, τὴν ὁ βούκερως Βρύχων λιπαίνει. Dicæarch. Descript. montis Pelii p. 29 Huds. : Ποταμοὶ δὲ διὰ τοῦ ὄρους ῥέουσι δύο, Κραυσινδων τε καλούμενος καὶ Βρύχων. Quo fortasse referendus Arcadii locus. G. D.]

Βρύω, Scateo, Scaturio, Pullulo. Item, Abundo, Circumfluo, Diffluo. [Hesych. : Βρύει· ῥέει, πηγάζει, ἀναβλύζει, πηδᾷ, ἀνθεῖ, ἀνίησιν, αὔξεται. Cum genitivo. Æschyl. Choeph. 69 : Νόσου βρύειν. Soph. Œd. Col. 17 : Βρύων δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου. Alexis ap. Athen. 9, p. 367, F : Τράπεζαν ... ποικίλων παροψίδων κόσμου βρύουσαν. Epigr. ap. Athen. 2, p. 39, C : Τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν, ubi in Anth. Pal. 13, 29 scriptum, Τοιγὰρ ὑπὸ στεφάνοις μέγας (corrigitur μέγαρ') ἔβρυεν. Philostr. Imag. 1, 9, p. 776 : Σελίνου βρύοντας. Hæc fere Schneid.] Aristot. De mundo : Ἑξῆς δὲ ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς, Scatens, Bud. Ut autem hic dicitur terra βρύειν πηγαῖς, ita etiam dicuntur φυτὰ βρύειν et πηγαί : ut βρύουσιν αἱ πηγαί, Basil. Item cum dat. Βρύει ἡ πηγὴ νάμασιν. Cum quo casu signif. et Circumfluo, Diffluo, Plenus sum : ut exp. ap. Aristoph. [N. 45] : Βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις. Sic, Πόλει ταῖς ἡδοναῖς βρυούσῃ, Liban. ad Basil. Et Chrys. : Τοῖς πολυτιμήτοις καρποῖς τῆς εὐσεβείας βρύειν. Sed et in vet. Proverbio, quod a Plut. et Gal. aliisque multis [v. Matthiæ ad Eurip. fragm. inc. 211, p. 418] refertur, Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Sic autem et Lat. v. Scatere utuntur. [Æschyl. Suppl. 966 : Ἀλλ' ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθοῖσι βρύοις· Agam. 169 : Παμμάχῳ θράσει βρύων. Eur. Bacch. 107 : Βρύετε βρύετε χλοηρᾷ μίλακι. Licymnius ap. Stob. Ecl. Phys. 1, 52, vol. 1, p. 1006 : Μυρίαις παγαῖς δακρύων Ἀχέρων ἀχέων τε βρύει. Βρύειν ὥραις, Ruhnken. Epist. crit. p. 280. Βρύειν κήποις, Philostrat. p. 138. Βρύειν ἰούλῳ, idem p. 673. Ὑπήνη βρύει θριξί, Alciphro 3, 31. Hæc Schneid. et Angl. Eustath. Opusc. p. 310, 10 : Χιόνι βρύων καὶ τῷ κρύει πεπηγώς· p. 328, 20 : Τὸν Ἄργον ἡ ποιητοῦ πλαστικὴ βρύειν ὥσπερ πολλαῖς ἐποίησεν ὄψεσιν.] Sed et accus. junctum reperitur βρύω : ut Greg. : Εἰ λέπραν ἔβρυες τέως τὴν ἄμορφον πονηρίαν, ἀπεξέσθης δὲ τῆς κακῆς οὐλῆς. Sic in Jac. Ep. 3, [11] : Πηγὴ βρύει τὸ γλυκύ, sicut et Lat. Mano accus. interdum habet : ποιητικώτερον tamen. [Βρύων τὸ ἀγαθὸν, Vir bonitate scatens, Greg. Naz. Ep. 45. Strong. Joann. Chrys. vol. 1, p. 513, D : Ὦ φωνῆς μύρια ἀγαθὰ βρυούσης. Joann. Malal. p. 251, 15 : Διονύσιον ... βρύοντα φιλοσοφίας διδάγματα. G. Dindorf.] Absolute etiam ponitur βρύειν, ut, quum βρύειν terra dicitur, germina emittens, ex interpr. Bud. in Xenoph. [K. 5, 12] : Ὅταν ἡ γῆ βρύῃ, μᾶλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἔχουσι. Et βρύουσα ἄμπελος, Diosc. [5, 33], Pubescens vitis : item φυτὸν, Planta pullulans. Sed βρύειν proprie dici de florente olea, e quorumdam sententia tradit Eust. [p. 1095, 14 ad Il. Ρ, 56 : Καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ· quo uno in loco hoc verbum apud Homerum legitur.] Vult autem et J. Pollux [1, 230] βρύειν dici μάλιστα ἐπὶ ἐλαιῶν. [Theopomp. ap. Athen. 3, p. 77, E : Τὰς μὲν συκᾶς σῦκα, τὰς δ' ἀμπέλους βότρυς, τὰς δ' ἐλαίας ἐν ᾧ χρόνῳ βρύειν εἰκὸς ἦν αὐτὰς ἐλαίας ἐνεγκεῖν. Schweigh. Lucian. Tragœd. v. 117 : Πτελέας ἄνθος βρύει. (Philostrat. p. 664 : Βρύει μοι τὰ ἐν τῷ ἀγρῷ πάντα.) Themistius orat. 21, p. 260, A (316, 30) : Εἰς τὴν οἰκίαν παραδεκτέον τὸν ἑτοιμόν τε καὶ βρύοντα ἐκ τῆς ἀγορᾶς (πλοῦτον). Schneid. Soph. El. 422 : Βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν. Βρύειν et Βλύειν, quæ in codd. passim confunduntur, quomodo distinguant grammatici v. s. v. Βλύζω. Præteriti Βέβρυχα exemplum in Homerico Il. Ρ, 54, Ἀναβέβρυχεν (al. ἀναβέβρυκεν) ὕδωρ, agnoscebant grammatici nonnulli, quæ interpretatio reliquis, quæ suo loco expositæ sunt, opinionibus præstare videtur, quanquam secus visum Buttmanno Lexil. vol. 2, p. 124. Aoristi et futuri exempla nulla sunt nisi ab criticis aut librariis ficta, velut in Hymn. Hom. in Cer. 456, ubi vulgatum βρυσέμεν Ruhnkenius recte in βρισέμεν mutavit. ⏑–. G. Dindorf.]

[Βρυὼ, οῦς, ἡ, Bryo, Pythagorea, ap. Iamblich. V. P. 36, p. 534. G. Dind.]

Βρυώδης, ὁ, ἡ, Muscosus. [Aristot. H. A. 5, 10 : Τίκτει δὲ (ὁ σμῦρος) πρὸς τῇ γῇ καὶ βρυώδεσι καὶ δασέσι.] Item, Mollis, Friatilis, Fluxus. Gal. ad Glauc. 1 : Βρυώδη καὶ διαρρέουσαν σάρκα eos habere dicit, qui facile afficiuntur medicamentis vel sanguinis missione. Hæc Bud. [Alexandri Aphrod. Probl. p. 320, 10 : Σὰρξ πλαδαρὰ καὶ βρυώδης. Schneid. Basilius Magn. vol. 2, p. 125, C : Αὐτῷ τῷ ὄγκῳ πεπλαδηκὸς καὶ βρυῶδες (σῶμα). Hemst.] Affert autem et Gorr. ex ipso Gal. Meth. Med. 3 βρυῶδες dici Quod molle nimium est, et more algæ, quæ βρύον dicitur, fragile, vel potius in morem algæ cedens. [vol. 10, p. 64 : Χρὴ δὲ μήτε μαλακὸν εἶναι πάνυ καὶ οἷον βρυῶδες τὸ περιβαλλόμενον. Theophr. C. P. 3, 5, 5 : Τὸ βρυῶδες τῆς Ἡρακλεωτικῆς καρύας. Dioscor. 4, 183 (180) : Ἄνθος ὡς τρίχας βρυώδεις, pro quo Oribas. βοτρυοειδεῖς. G. Dindorf. || Hesychius, Βρυῶδες· δυσῶδες. Suidas, Βρυώδης· δυσώδης. Ælian. H. A. 16, 15 : Βρυώδει τῆς ποταμίας ἰλύος φλοιῷ. Wakef.]

[Βρυώνη. V. Βρυωνία.]

Βρυωνία, ἡ, Bryonia, h. e. Vitis alba. Ita enim Diosc. 4, 184 : Ἄμπελος λευκή· οἱ δὲ βρυωνίαν· οἱ δὲ ὀφιοστάφυλον. [Conf. Paul. Ægin. 7, p. 233, 45.] Idem et βρυωνίαν μέλαιναν commemorat, eand. esse dicens cum Vite nigra : Ἄμπελος μέλαινα, inquit, c. seq. init., οἱ δὲ βρυωνίαν μέλαιναν, οἱ δὲ Χειρώνειον ἄμπελον. At Plin. 23, 1 : Vitis alba est, quam Græci Ampeloleucen, alii Ophiostaphylon appellant. Et aliquanto post, Ossa infracta extrahit in aqua imposita, ut bryonia : quare quidam hanc albam bryoniam vocant. Alia vero nigra efficacior in eodem usu. Et mox, Est ergo et nigra, quam proprie Bryoniam vocant, alii Chironiam, alii Gynæcanthen, aut Aproniam : similem priori, præterquam colore. Forsitan autem βρυωνία dicitur, quoniam, ut ἡ ἀγρία ἄμπελος ap. Diosc., quam Crateuas quoque βρυωνίαν appellat, fert ἄνθος ὡς τρίχας βρυώδεις. Rursum Diosc. 3, 140 tradit τὸ φύλλον s. ἐλαιόφυλλον a nonnullis βρυωνίαν vocitari : pro quo perperam βρυονίαν habent vulg. Edd., et quod in ejus genere θηλυγόνον vocatur, φύεσθαι ἐν πέτραις ὥσπερεὶ βρύον· unde et no-

men ei impositum esse existimo. Plin. vero et aliam bryoniam memorat 24, 9. At superior Βρυωνία dicitur Βρυωνὶς quoque a Nicandro Θ. [858] : Δαύκειον, ῥίζας τε βρυωνίδος. Ibi enim Schol. annotat eum τὴν βρυωνίαν ὑποκοριστικῶς dixisse βρυωνίδα : a Crateua autem eam σταφύλιον [σταφύλινον cod. Gotting.] nominari, et ἄμπελον ἀγρίαν, et Χειρώνειον. [Et Βρυώνη, ibid. 939 : Δαυκείου τε πανάλθέος, ἐν δὲ βρυώνης. Etym. M. p. 186, 34 : Βάλλις· εἶδός ἐστιν ἄνθους, ὃ δοκεῖ ποιεῖν ἀναζῆν τοὺς τεθνεῶτας ὁμοίως τῇ ἀρυώνῃ· ubi Sylburgius βρυωνίᾳ suspicabatur, quum βρυώνῃ potuisset. Βρυωνιὰς nescio unde Schneiderus afferat. G. D.]

[Βρυωνίς. V. Βρυωνία.]

Βρῶμα, τὸ, Cibus, Edulium, Esca. [Hippocr. p. 9, 33 : Ἰσχυρὰ βρώματα, Graves cibi, qui ut concoquantur viribus indigent. Ibid. p. 14, 5 : Ἰσχυρὸν βρῶμα, Cibus robur et nutrimentum conferens. P. 1013, D : Τὰ βρώματα καὶ τὰ πόματα πείρης δεῖ. Foes. Thucyd. 4, 26 : Οἶνον καὶ τυρὸν καὶ εἴ τι ἄλλο βρῶμα.] Xen. K. II. 4 : Παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα· [Ἀπ. 4, 7, 9] : Βρῶμα καὶ πόμα. Athen. 7, [p. 313, C, ex Eubulo comico] : Ἑκάτης βρώματα καλεῖ τὰς μαινίδας. [Figurate Aristoph. ap. Athen. 3, p. 117, C : Ἦν μέγα τι βρῶμ' ἔτι τρυγῳδοποιομουσική. G. D.] || Item Quod exesum et erosum est. [Hippocr. Epid. 4, p. 1131, E : Κατὰ βρῶμα, Juxta dentis erosionem. Sic Galen. Περὶ εὐπορίστων p. 479, 1 ed. Bas. : Κατάπλασσε τὸ βρῶμα, Dentis erosioni ex cataplasmate imponito. Hæc Foes.] Diosc. 1, 142 : Καὶ πρὸς ὀδόντων πόνους ἐνεργεῖ, ἐντιθέμενον εἰς τὸ βρῶμα.

Βρωμάομαι, Escam appeto, Esca indigeo. [Hesych. : Ἐβρώμησε· βρώσεως ἐδεήθη. Βρωμήσασθαι γὰρ τὸ βρώσεως καὶ βρώμης δεηθῆναι· ubi notanda forma activa, nisi ἐβρωμήσατο scripsit. G. Dindorf.] Vel potius, Escam appetens et famem sentiens rudo. Aut brevius, Præ fame rudo; de asinis enim proprie dicitur. V. Paus. ap. Eust. [p. 919, 39]; v. et Etym., Suid., Schol. Aristoph. [Vesp. 616 : Βρωμησάμενος τοῦ σοῦ οἴνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν. Add. Ammon. p. 145 aliosque grammaticos in Valcken. annotat. p. 228, 231. Mœris p. 98 : Βρωμᾶσθαι Ἀττικῶς· ὀγκᾶσθαι Ἑλληνικῶς, ubi vid. Pierson. Interdum male scriptum βρομᾶσθαι, ut apud Herodian. Epimer. p. 9, ubi vid. Boisson. G. Dindorf.] At in VV. LL. legitur Βρωμῶμαι esse Fœteo, Rudo; et proprie de leonibus et hircis et similibus male olentibus dici. [Aristot. H. A. 6, 29 : Βρωμᾶται ὥσπερ οἱ τράγοι, ubi var. lect. βρομᾷ et βρομεῖ. Schneid. Herodian. Epimer. p. 10 : Βρῶμος, ἡ δυσωδία, καὶ βρωμώμενος λέων, ὁ βρυχώμενος.]

Βρωματίζω, Cibum do, σιτίζω. Greg. de Christo : Ὄξος ποτίζεται, χολὴν βρωματίζεται. [Eustath. p. 1832, 58 : Δειελιήσας ἀντὶ τοῦ βρωματισάμενος τροφὴν δειλινήν. Wakef. Constant. Man. Chron. p. 74, B : Σάρκας βρωματίζεσθαι. Boisson. Aqu. sec. cod. 108 Holm. Deuter. 8, 3 : Ἐβρωμάτισέ με. Schleusn.]

[Βρωμάτιον, τὸ, Edulium. Athen. 3, p. 111, A : Ἔστι βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου. Scott.]

[Βρωματισμὸς, ὁ, Cibus, Alimentum. Herodian. Epimer. p. 10. Constant. Man. Chron. a Boisson. cit. p. 4, D : Οἷς ἔμελλε βρωματισμὸς τὰ κρέα χρηματίζειν· p. 75, B : Βρωματισμὸς ὀρνέων· p. 94, B : Βρωματισμὸς ῥομφαίας.]

[Βρωματομιξαπάτη, ης, Voluptas ex cibis artificiose mixtis concepta. Agathias in Anth. Pal. 9, 642. Schneid.]

[Βρωματώδης. V. Βρωμώδης.]

[Βρωμέεις. V. Βρωμήεις.]

Βρωμέω, Fœteo. Cyrill. : Πῶς βρωμοῦσι τῶν ἀκαθάρτων τὰ στόματα ἐκ τῆς λαγνείας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Βρώμη, ἡ, Cibus, τροφή. Od. K, [460] : Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον. [Posidippi in Anth. Pal. append. 65, vol. 2, p. 781 : Πάτρη γὰρ βρώμην οὐκ ἂν ἐπέσχε Θάσος. Schæf. Oppian. Cyn. 2, 352 : Βρώμην ... ἀνθεμόεσσαν. Quint. Sm. 8, 389 : Βρώμης ... θυμηδέος. Wakef.]

Βρωμήεις, εσσα, εν, Nicander [Al. 409] : Δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσασα κορύνην, q. d. Ruditoris, i. e. Asini. Alibi [485] de femina dicit βρωμήεντος γάλα. [Aliam formam Βρωμέεις (male codex βρομέεις) κατὰ συστολὴν ποιητικὴν cum simili ἠχέεις, quod pro ἠχήεις dixit Archilochus, memorat Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 14, 19; 18, 34. G. Dindorf.]

[Βρώμημα, τὸ, Ruditus, Suidæ s. v. Βρωμᾶσθαι pro vulgato Βρῶμα restituit Pierson. ad Mœr. p. 98 ab Schæf. cit.]

Βρώμησις, εως, ἡ, Ruditus, J. Poll. [5, 88. Æliano N. A. 3, 7 pro vulgato Βρῶσις restituit Gesner. G. D.]

Βρωμηστὴς, ὁ, q. d. Ruditor, ap. Etym. [p. 215, 57] habetur. [Βρωμήτης in versu Nicandri ap. Athen. 15, p. 683, C, βρωμήταο. Hemst.] Pro eod. et Βρωμήτωρ dicitur ab Nicandro. [Ther. 357, βρωμήτορος.]

[Βρωμήτης. Βρωμήτωρ. V. Βρωμηστής.]

[Βρώμιος. V. Βρόμος.]

[Βρωμολόγος, ὁ, ἡ, Fœtida loquens. Lucian. Pseudol. c. 24, vol. 3, p. 180. Schneid.]

[Βρῶμος lectio vitiosa pro Βρόμος, quod vide.]

[Βρῶμος, ὁ, i. q. Βρῶσις, Cibus, Pastus. Arat. Dios. 289 : Ἐπειγόμενοι βρώμοιο. Schneid.]

Βρῶμος, ὁ, Graveolentia, Fœtor, ap. Diosc. Idem signif. et in h. l. Cyrilli : Οἱ δίκαιοι ὅλως θεῖον, οἱ ἁμαρτωλοὶ βρῶμος καὶ δυσωδία. [Schol. Nicandr. Alex. 518 : Ὥσπερ ἀποπλύναντες τὰ θαλάσσια ὕδατα τοῦ βρώμου τοῖς γλυκέσιν ὕδασιν. Wakef.] Ceterum in VV. LL. Phrynich. βρῶμον pro Fœtore dici negat. [P. 156 ed. Lob. : Βρῶμος· πάνυ ἐζήτηται εἰ χρὴ λέγειν ἐπὶ τῆς δυσωδίας· μέχρι οὖν εὑρίσκεται, ἄχαριν ὀσμὴν χρὴ λέγειν, ὥσπερ κωμῳδοποιοί, ubi Nicandri, Galeni, Dioscoridis, Æliani et similium scriptorum exempla attulit Lobeckius. In libris perpetua est tum in simplici voce tum in compositis fluctuatio inter Βρῶμος et Βρόμος, de quo præter Lobeckium monuit Matthæi in Indice ad Medicos p. 371, quorum exempla augere nihil attinet. Nam et ratio docet et poetarum versus confirmant in Βρῶμος et derivatis longam vocalem esse tenendam. Arcad. p. 60, 8, ubi de nominibus in ωμος agit, τὸ Ῥῶμος καὶ βρῶμος (hæc transponenda) κύριον βαρύνεται. In loco Alcæi apud Schol. Sophocl. OEd. Reg. 153 : Ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φοβερός· ἀντὶ τοῦ περίφοβος, quem non expediunt criticorum conjecturæ, scribendum, Βρῶμος ἐν στήθεσι φύει φοβερός· collato Hesychio, qui Βρόμος et Βρῶμος confundit, Βρόμος· ἰδίωμα ἤχου, ἦχος· καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν ἔλαφοι οὐροῦσι καὶ ἀφοδεύουσι. G. Dind.] Quod autem in iisdem annotatur, βρωμᾶσθαι proprie de leonibus, et hircis, et similibus male olentibus dici, huc pertineret, si adespoton non esset : manente tamen alioqui dubitatione de hujus signif. origine. Adespoton vero est et quod ibid. legitur, βρῶμον dici Sonitum intestinorum præ fame crepitantum. [Hoc Βρόμος scribendum.] Et Βρῶμος pro Quadam avenæ specie, sed rectius βρόμος.

Βρωμώδης, ὁ, ἡ, interdum vero et Βρομώδης cum ο in prima syll., Graveolens, Virus redolens, Fœtidus, Diosc. [3, 42] sæpe : item ap. Athen. quum alibi, tum 3, [p. 88, A, 91, A], sed cum ω. [Strabo 5, p. 246 : Καμινώδεις ἀναπνοὰς καὶ βρομώδεις ἱκανῶς. Plutarch. Moral. p. 791, B : Τὸ βρομῶδες καὶ θολερόν. Aetius p. 13 Hebenstr. : Ἐρυγαὶ βρομώδεις. Medici Matthæi p. 11, 19, 20, aliique loci apud Lobeck. ad Phrynich. p. 156. Scribendum autem ubique cum ω esse s. v. Βρῶμος monui. G. Dindorf.] In VV. LL. Βρωματώδης etiam affertur pro ead. signif., e Diosc. 4, [147; Xenocr. c. 20. In Matthæi Medicis p. 17 : Βρωματώδεις καὶ οὐρητικοί.]

Βρωσείω, Esurio, Edere cupio : Βρωτικῶς ἔχω, s. ἐφίεμαι βρώσεως, ut Eust. exp. [p. 162, 10; 966, 4. Callim. Fr. 435 apud Apollon. Lex. Hom. s. v. Ὀψείοντες, Οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παρίωσιν ἄροτρον. Memorat h. v. etiam Arcad. p. 164, 12 et Etym. M. pluribus locis.]

Βρώσιμος, ὁ, ἡ, Edulis, Esculentus, Qui comedi potest : τὰ βρώσιμα, Edulia, Esculenta. [Βρώσιμος, Gl. Edulis, Esculentus. Βρώσιμον, Edulium, Edibile. Æschyl. Prom. 479 : Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, οὐ χριστὸν, οὔτε πιστόν. Antiattic. Bekk. Anecd. p. 84, 25 : Βρώσιμον· βρωτόν. Δίφιλος Ἀνασῳζομένῳ. G. Dindorf. Semel legitur in N. T. Luc. 24, 41 : Ἔχετέ τι βρώσιμον ἐνθάδε; apud LXX : Ξύλον βρώσιμον, Arbores, quæ cibum s. fructus esculentos dant,

Lev. 19, 23; Neh. 9, 25; Ezech. 47, 13. Quod Philo dicit ξύλον βρώσεως. Schleusn.]

Βρῶσις, εως, ἡ, Cibus, et Ipsa comedendi actio. Od. O, [489] : Παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε. Hesiod. Θ. [797] : Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον Βρώσιος. Xen. [Ἀπ. 1, 3, 15] : Περὶ μὲν δὴ βρώσεως καὶ πόσεως οὕτως κατεσκευασμένος ἦν. [Sophocl. ap. Athen. 3, p. 76, D : Ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν. Eurip. ap. Porphyr. De abstin. 4, 19 : Τήν τ' ἐμψύχων βρῶσιν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι. Thucyd. 2, 70 : Βρώσεως περὶ ἀναγκαίας. Polyb. 12, 3, 10 : Μεγάλην διαφορὰν ἔχει κατὰ τὴν βρῶσιν. G. Dindorf.] || Item Adesio et Erosio, ut Matth. 6, [19] : Σὴς καὶ βρῶσις, ubi exp. Tinea et ærugo. [Gl. Βρῶσις, ἡ τροφή· Esca, Cibus. Βρῶσις, ἡ σῆψις· Tiniara, Robico (leg. Tinea, Rubigo)

Βρώσκω, et Βεβρώθω, et Βιβρώσκω, ώσω, Comedo, Depasco. Il. X, [94] : Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'· ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός. Pro quo Virg. coluber mala gramina pastus. [Soph. Trach. 1054 : Ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας· Antig. 1022 : Ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος. Aristoph. Vesp. 462 : Εἴπερ ἐτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες. Quam constructionem ex simili loco affert Eustath. p. 1626, 7 : Λέων βοὸς βεβρωκέναι που λέγεται. G. D.] Callim. H. in Jov. [49] : Ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως. [Conf. s. v. Καταβρώσκω.] Il. Δ, [35] : Ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας. Unde pass. βεβρωμένα, [Nicand. Al. 118 : Καρφεῖα νέον βεβρωμένα κέδρου] Comesa, Adesa. [Æsch. Agam. 1097 : Ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας. Ἐβρώθην. Nicand. Al. 122 : Κύστις βρωθεῖσα. Geopon. 15, 1, 5, p. 1037 : Ἵππος ὑπὸ λύκου βρωθεὶς (admorsus) ἀγαθὸς ἔσται καὶ ποδώκης. || De aoristo Ἔβρωξα, quem librarii interdum pro Ἔβροξα vel Ἔβρυξα in codices intulerunt, recte dubitat Buttmann. Gr. Gr. vol. 2, p. 90. Βρώξω pro Βρύξω vitiose scriptum notavimus s. v. Βρύχω. || De futuro Βρώσομαι Phrynich. p. 347 Lob. : Βρώσομαι· κακῶς ὁ Φαβωρῖνος· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀντ' αὐτοῦ τῷ ἔδομαι καὶ κατέδομαι χρῶνται· ἄκριτον οὖν καὶ ἀπόβλητον τῶν Ἀττικῶν φωνῶν τὸ βρώσομαι ῥῆμα. Et similiter idem in Bekk. Anecd. p. 37, 30. Βρώσομαι ex Eustratio ad Aristot. Eth. Nic. 6, p. 81, A affert Lobeck. Adde Philostr. p. 129 : Εἰ γὰρ βρώσεταί τι τούτων. G. Dindorf.]

[Βρωτέος, α, ον, Edendus. Lucian. De parasit. c. 9, vol. 2, p. 846 : Παρασιτική ἐστι τέχνη ποτέων καὶ βρωτέων. Euseb. P. E. p. 304; Stob. p. 167. Wakef. Porphyr. De abstin. p. 204. Boisson. Athanas. vol. 2, p. 69. Kall. Typicum Irenes Aug. p. 228 : Ἑψητά τινα βρωτέον ὑμῖν ἐδέσματα. G. Dind.]

Βρωτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. Comestor, Qui comedit; ut βρωτῆρες ὀδόντες ap. Nicandr. [Alex. 421; Æschyl. Eumen. 803 : Βρωτῆρας αἰχμὰς σπερμάτων ἀνημέρους. Idem Prometh. Sol. ap. Strabon. 7, p. 390 : Ἱππάκης βρωτῆρες εὔνομοι Σκύθαι. Orph. Lith. 593 : Βρωτήρων. Stobæus p. 487, 46 a Wakef. cit. G. Dindorf. Tinea, ita a consumendo dicta, Aquila Jes. 50, 9 (teste Procop.). Schleusn.]

[Βρώτης, ὁ, i. q. Βρωτὴρ, Gl. interpretantur, Edax. Legitur in Constit. Apost. in Cotelerii Patr. vol. 1, p. 258 : Εἰ μὴ αἰσχροκερδὴς καὶ μὴ βρώτης. G. Dind.]

Βρωτικὸς, ή, όν, Edax, Cibi avidus. [Chrysipp. ap. Athen. 8, p. 335 : Δυνάμεις βρωτικὰς, Medicamenta appetitum excitantia. Apud eund. 5, p. 186, F codd. male βρωτικῆς pro Βοιωτικῆς, quod restituit Jacobs. Hæc Schweigh. Aristot. p. 457, 29; Schol. Sophocl. Philoct. 313 : Ἀδηφάγον· βρωτικὴν citat Wakef. || Adverbium Βρωτικῶς, βρωτικῶς ἔχω, vide s. v. Βρωσείω.]

[De natura cervorum, venenatas bestias comedentium, Greg. Nyss. t. 1, p. 660, C : Ἡ δὲ βρωτικήν τινα καὶ ἀναλωτικὴν τῶν θηρίων δύναμιν ἔχει. Id. t. 2, p. 706, B : Διὰ τῆς βρωτικῆς τε καὶ ἀφανιστικῆς δυνάμεως· et p. 961, C : Βρωτικοῖς τισὶ φαρμάκοις, Medicamentis exedentibus. Hase.]

[Βρωτικῶς. V. Βρωτικός.]

[Βρωτίμη lectio vitiosa. V. Βραττίμης.]

Βρωτὸς, ή, όν, Qui comedi potest, Vescus, Edulis, Esculentus. Poeta quidam [Archestratus] ap. Athen. 7, [p. 321, E] de salpa, βρωτὴ δὲ μάλιστα Ἐστὶ

A θεριζομένου σίτου. Βρωτὸν vero frequentissime neutr. pro Edulibus s. Esculentis capitur. [Eurip. Suppl. 1110 : Βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι.] Xen. [Ἀπ. 2, 1, 1] : Ἀσκεῖν ἐγκράτειαν πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ. Pythag. Aur. Carm. [67] : Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν.

Βρωτὺς, ύος, ἡ, Cibus, Esca. Od. Σ, [406] : Καὶ οὐκ ἔτι κεύθετε θυμῷ Βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα. Il. T, [205] : Ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον. [Herodian. Epimer. p. 10, 2. Boisson. Palladas in Anth. Pal. 11, 371 : Βρωτύν μοι φορέων τὴν κολοκυνθιάδα. Schæf. Philoxen. ap. Athen. 4, p. 147, C : Βρωτύος ἠδὲ ποτᾶτος.]

[Βῦ βῦ, interjectio silentium jubentis. Grammat. cod. Barocc. 35, fol. 24 (in Museo Philol. Cantabr. a. 1832, 4, p. 115) : Τὸ βῦ βῦ ἐπὶ σιωπῆς. Alia signif. dictum v. s. Βύκτης. G. Dind.]

[Βυάοι, οἱ, Byai. Nicol. Damasc. p. 518 (150 Orell.) : Ἐν Βυάοις Λίβυσιν ἀνὴρ μὲν ἀνδρῶν βασιλεύει· ubi de veritate scripturæ dubitatur. G. Dindorf.]

Βύας, ου, ὁ, Bubo, Avis nocturna, τὴν μὲν ἰδέαν
B ὁμοία γλαυκὶ, τὸ δὲ μέγεθος οὐδὲν ἀετοῦ ἐλάττων, ut tradit Aristot. H. A. 8, 3, [ubi libri nonnulli βρύας, ut apud Artemidor. 3, 65 scriptum, ubi codex unus βρύαξ]. Dio Cass. [p. 235, 37; 251, 40; 272, 54; 321, 10. Conf. s. v. Βύζω] βύαν ὀφθῆναι Romæ ἐν τέρατος λόγῳ fuisse ait : ut Plin. quoque 10, 11, Bubo, inquit, funebris et maxime abominatus, publicis præcipue auspiciis; deserta incolit; nec tantum desolata, sed dira etiam et inaccessa; noctis monstrum : nec cantu aliquo vocalis, sed gemitu. Itaque in urbibus aut omnino in luce visus, dirum ostentum est. Sic Ovid., Ignavus bubo dirum mortalibus omen. Et, Fer omen Funereus bubo lethali carmine fecit. Et, Tristia mille locis Stygius dedit omina bubo. Item Virg., Solaque culminibus ferali carmine bubo Visa queri. Et Seneca, Illic luctifer bubo gemit. Quod vero hi cum dicunt Queri et gemere ferali carmine, id Gr. uno verbo βύζειν s. βύσσειν dicunt, et auctor Philomelæ Bubulare. [Magnam cum hoc v. similitudinem habet quamvis genere diversum Βαῦς, ἡ, ab Ioanne Alex.
C memoratum, quod Strigem significare in Addendis s. v. Βαῦς ostendam. G. Dind.]

[Βυάω ex Hesychii glossa Βυάστης fingitur, quam alii probabilius in βυσάστης mutant. G. Dindorf.]

[Βύβαι. Βύβη (alii codd. Βύβα), πόλις κατὰ Παιονίους· τὸ ἐθνικὸν Βυβαῖος (cod. Vratisl. βιβαῖος). Εἰσὶ δ' ἔθνος Θρακικόν. Τὸ ἐθνικὸν (αἱ add. Vrat.) Βύβαι, ὡς Λοκροὶ καὶ Δελφοί, Steph. Byz. Urbis nomen aliunde non cognitum, nisi quod Βυβαίων ex numo Græco Augusti affert Holsten. G. Dindorf.]

[Βύβασσος, Bybassus, urbs Cariæ, a Bybasso pastore nominata. Gentile Βυβάσσιος. Apud Ephorum Βύβαστος et Βυβάστιος. Hæc Steph. Byz. Codex Vratisl. Βυβασσός. Vid. Wesseling. ad Diodor. 5, 62. Βυβασσίης in βυβλεσίης corruptum in codd. Herodoti 1, 174. G. Dindorf.]

[Βυβλάριον. V. Βιβλάριον.]

[Βυβλιακός. V. Βιβλιακός.]

[Βυβλιάς. V. Βύβλος.]

[Βυβλίδιον. V. Βιβλίδιον.]

D [Βυβλινοπέδιλος, ὁ, ἡ, Papyraceis soleis subligatus. Eustath. p. 1913, 44 : Ὡς δὲ ἡ βύβλος τὸ φυτὸν συντελεῖ καὶ εἰς τὸ ὑποδεῖσθαι, ὁ βυβλινοπέδιλος δηλοῖ, οὗ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Schneid.]

Βύβλινος, η, ον, Papyraceus. Exp. et Cannabeus, item Scirpeus, ut βύβλινα ὅπλα ap. Herodot. [7, 25. Βύβλινα ἱστία idem 2, 96; ὑποδήματα, 2, 37. Βύβλινος ζυγὸς, Pons rudentibus ex papyro junctus, in oraculo 8, 20 : Βαρβαρόφωνος ὅταν ζυγὸν εἰς ἅλα βάλλῃ βύβλινον. Ὅπλον νεὸς βύβλινον ex Homero v. s. v. Βύβλος.] At Βύβλινος οἶνος, Hesiod. Vinum e regione Thraciæ, quæ Byblia dicitur. Alii autem ab urbe dicta Byblia, alii a Byblo fluvio Naxi insulæ, alii aliunde derivari putant. Scribitur autem et Βίβλινος. [Quod vide.]

Βυβλίον, τὸ, Papyracea charta, in qua nihil scriptum est : at Βιβλίον, in qua scripsimus, ut vult Etym. : sed Hesych. βυβλία exp. βιβλία, eand. utriusque scripturæ signif. esse ostendens. [V. s. v. Βιβλίον.] || Item Βύβλιον, Funiculus nauticus, non tamen e

Byblo, i. e. Papyro Ægyptia, confectus, sed ex herba ei simili. Sic in VV. LL. : at Eust. [p. 1913] habet βύβλινον σχοινίον.

Βύβλιος. Βύβλιοι, Cives urbis Βύβλου, Hesych. [V. Βύβλος. || Βύβλιοι, Σκυθικὸν ἔθνος, Steph. Byz.]

Βύβλιοι, ap. Cyprios, οἱ τῶν τάφων φύλακες, teste Hesychio.

[Βυβλίς. V. Βιβλίς.]

[Βυβλίτης. V. Βύβλος.]

Βύβλος, ἡ, Papyrus. Sic Eust. [p. 1913. Herodot. 2, 92.] Ex hoc est Prov. Βύβλου δὲ καρπὸς οὐκ αἰτεῖ στάχυν μέγαν, de quo lege Suid. [Æsch. Suppl. 761 : Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν, ubi notandum βύβλου correpta syllaba priori efferri. Sensus autem verborum hic est, Ægyptios παπυροφάγους inferiores esse Græcis, qui frumento vescuntur. Unde corrigenda esse quæ ab Suida et Zenobio traduntur animadvertit Stanleius. G. Dind.] Ex hoc funes fiebant : unde βύβλινον σχοινίον dicebatur; quod tamen alii volunt esse Cannabinum, alii e Philyra. [Hom. Od. Φ, 391 : Ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης βύβλινον.] Vide Eust., qui et calceamenta βύβλινα in usu fuisse testatur. Quoniam autem et chartæ e byblo fieri solebant, ideo βύβλος pro Libro accipitur : sed scribitur et βίβλος. [Quod vide. Plurali numero τὰ βύβλα Statyllius Flaccus in Anth. Pal. 9, 98, de Sophoclis tragœdiis, Ἄξια τῆς Βρομίου βύβλα χοροιτυπίης. Schæf.] Theophr. [H. P. 4, 8, 4] : Καὶ ἐκ τῆς βίβλου ἱστία τε πλέκουσι, καὶ ψιάθους, καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ στρωμνὰς, καὶ σχοινία, καὶ ἕτερα πλείω, καὶ ἐμφανέστατα δὴ τοῖς ἔξω τὰ βιβλία. Herodot. [5, 88] dicit διφθέρας Iones vocasse τὰς βίβλους, quod penuria βίβλων uterentur διφθέραις, Pellibus, caprinis et ovinis. [|| Βύβλος στεφανωτρίς, Papyrus coronaria, non aliunde cognita quam ex Theopomp. ap. Athen. 15, p. 676, D, et Plutarch. V. Ages. c. 36. Schneid. Apud Athen. codex Venet. semel per υ : apud Plutarch. βίβλῳ.] || Βύβλος, Phœnices urbs antiquissima, Steph. Byz. [Ἀπὸ Βύβλης τῆς Μιλήτου θυγατρός, ubi Berkel. Βυβλίδος corrigebat, coll. Schol. Theocr. 7, 115 : Ὑετὶς καὶ Βυβλὶς ὄρη Μιλήτου καὶ κρῆναι· ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀφροδίτης. Μιλήτου γὰρ, φασὶ, καὶ Ἀρείου ἐγένοντο παῖδες Καῦνος καὶ Βυβλὶς, quocum consentit Suidas s. v. Βυβλίς. Τὸ ἐθνικὸν, pergit Stephanus (et Etym. M. p. 216, 49), Βύβλιος καὶ Βυβλιάς. Nonnus Dion. 29, 344 : Βυβλιάδων (sic Falck. pro vulg. Βιβλ.) δ' ἐπάκουε μελιζομένην Ἀφροδίτην. Ἱερὸν Ἀφροδίτης Βυβλίης memoratur in libello Lucian. De Dea Syria c. 6, vol. 3, p. 454. || Βύβλος ἐν τῷ Νείλῳ πόλις ἀσφαλεστάτη· τὸ ἐθνικὸν Βύβλιος ἢ Βυβλίτης, τῷ τύπῳ τῷ Αἰγυπτιακῷ, Steph. Byz. G. Dind.]

[Βυβός.] Βύβα, Etym. [p. 216, 56] e Sophrone affert pro μεστὰ, καὶ πλήρη, καὶ μεγάλα, Conferta, Plena : procul dubio e βύω signif. Confercio. Infra Βυζός. [Hesychius inter Βροτῶν et Βυβλία, Βρυατά· βεβυσμένα αὔτη. Βαβά· ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλα τάσσεται. Prioris glossæ incerta emendatio est : nam quod Kustero placet Βυατὰ, tum demum probari posset, si de forma verbi Βυάω constaret. Fortasse igitur præstat sublata dittographia scribi, Βυβά· τὰ βεβυσμένα· αὔτη ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάσσεται. Βύβα apud Etym. barytonum scribitur. Sed verius videtur Βυβὰ, ut Βυζός. G. Dindorf.]

Βυδοὶ, οἱ μουσικοὶ, ἢ κροῦμά τι, Hesych. e Soph. Cretensibus. [Conf. s. v. Βίδην.]

[Βυέω forma vitiosa pro Βύω, quod vide.]

[Βύζα, ἡ, i. q. Βύας. Nicander et Corinna ap. Antonin. Liberal. c. 10. Schneid.]

[Βύζα, ἡ Κωνσταντινούπολις, Zonaras p. 411.]

[Βυζακηνός. V. Βυζακία.]

[Βυζακία, ἡ, Byzacia, Africæ regio. Τὸ ἐθνικὸν, inquit Steph. Byz., τῷ τύπῳ Βυζακίτης ἔδει, νῦν δὲ Βυζακηνοὶ λέγονται τῷ ὀυτικῷ χαρακτῆρι· καὶ ἱμάτια δ' ἐκεῖθεν Βυζακηνά. Βυζακῖτις χώρα Ptolemæo 4, 3, restituit Bochartus pro vulgato Βαζακῖτις. Βυσαλάδα χώραν Steph. Byz. ex libro 12 Polybii affert, apud quem nunc 3, 23, 2 Βυσσάτιν legitur, cod. Parisino βυσσάτην præbente, Βυσσακῖτιν Schweigh. Βυζακίδα apud Steph. Salmasius. In prima syllaba interdum ι pro υ scribitur, ut in Βιζακηνοὶ apud Epiphan. vol. 2, p. 117, A. Ceterum Βυζακηνοὶ antiquiore nomine Βύζαντες s. Βυζάντιοι dicebantur, de quo v. s. vv. Βύζαντες et Γύζαντες. G. Dindorf.]

[Βυζακίτης et Βυζακῖτις. V. Βυζακία.]

[Βυζάνη καὶ Βυζία, ὀνόματα πόλεων, Zonaras p. 411.]

[Βύζανον lectio dubia. V. Βρύτανον.]

[Βυζάντεια, ἡ, i. q. Βυζάντιον, τὸ, quod vide.]

[Βυζαντειανός. V. Βύζαντες.]

[Βυζάντειος. V. Βυζάντιον.]

Βύζαντες, ap. Hesych. exp. πλήθοντες. Sed metuo ne perperam pro Βύζοντες, a them. βύζω. [Recte Stephanus et probabilius quam Sopingius, qui Βύσαντες corrigebat.]

Βύζαντες et Βυζάντιοι sunt Libyæ populi, qui a recentioribus Βυζακηνοὶ appellantur, teste Steph. Byz., ap. quem vide et alia. [V. Βυζακία.] || Βύζαντες et Βυζάντιοι dicuntur etiam Qui Thracicum Byzantium incolunt, quod postmodum Κωνσταντινούπολις et Νέα Ῥώμη mutato nomine dictum fuit. Unde fem. Βυζαντιὰς et Βυζαντὶς dicitur pro Βυζαντιακὴ s. Βυζαντιανὴ s. Βυζαντεία, possessive, ut fusius docet idem Steph. [Urbis nomen vulgare est Βυζάντιον : vid. Herodot. 4, 144; 5, 103; Aristoph. Nub. 249; Vesp. 236; Strabon. 7, p. 320 et alios plurimos. Βυζάντειον in epigr. ap. Aristid. vol. 2, p. 380, 3 Iebb. : Ἀμφί τε Βυζάντειον ὅσοι θάνον, ἰχθυόεσσαν ῥυόμενοι χώραν ἄνδρες ἀρηΐθοοι, ab Scaligero illatum pro vulgato Βυζάντιον. Sed scribendum potius Βυζάντειαν, quam formam commemorat Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν, inquit, τοῦ Βύζας Βυζάντιος διὰ τοῦ ι, τὸ δὲ κτητικὸν διὰ διφθόγγου. Τὸ δὲ Βυζάντιος ἐθνικὸν τριγενές· τὸ δὲ κτητικὸν Βυζαντιακὸς λέγεται καὶ Βυζαντιὰς καὶ Βυζαντίς· ἔστι καὶ ἐπὶ τῆς χώρας Βυζάντεια διὰ διφθόγγου. Ἀπὸ δὲ τοῦ Βυζάντιος Βυζαντία Βυζαντιανὸς καὶ Βυζαντειανὸς διὰ διφθόγγου, ὡς Ἡρακλειανός. || Gentile Βυζάντιος ubique obvium tum in libris scriptis tum in numis. Interdum Βυζάντειος scriptum in libris. Sic in Cyrilli V. Sabæ codex Colbert. aliquoties, ut p. 344. Ex utraque scriptura conflatum videri potest quod apud Herodot. 5, 26 libri nonnulli præbent βυζαντιείους pro vulgato Βυζαντίους. Sed Βυζαντίων consentientibus codd. 4, 144. Serius est Βυζαντῖνος, de quo Tschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 2, p. 101 et Niebuhr. in Museo Rhen. a. 1827, p. 359 seq. || Βυζαντιακὸς est apud Strabon. 2, p. 125 : Τὴν Προποντίδα· τὸ γὰρ Βυζαντιακὸν στόμα οὕτω καλοῦσι .... || Βυζαντιὰς, άδος, ἡ, ex Christodor. in Anth. Pal. vol. 1, p. 54, v. 410; Leontio in Anth. Planud. 4, 281, vol. 2, p. 712, et anonymo ibid. 56, p. 641, Schol. Oppian. Hal. 1, 386. Βυζαντὶς ex Christodoro l. c. 413, et Agathia in Anth. Planud. 4, 80, vol. 2, p. 647 affert Schæf. Conf. præf. ad Niceph. Greg. Hist. Byz. vol. 1, p. LXXIII ed. Bonn. || Adverbium Βυζαντόθεν, Ex Byzantio, idem indicat ex Constant. Manass. Chron. p. 142. Βυζαντίηθεν dixit Cantacuz. Histor. p. 79, C. G. Dindorf.]

Βυζαντία, Hesychio εἶδος ὀρμιᾶς.

[Βυζαντιακός. Βυζαντιανός. Βυζαντιάς. Βυζαντίειος. Βυζαντίηθεν. V. Βύζαντες.]

[Βυζάντιον. V. Βύζαντες. || Nomen urbis Indicæ, Steph. Byz.]

[Βυζάντιος. Βυζαντίς. Βυζαντόθεν. V. Βύζαντες.]

[Βύζας, αντος, ὁ, Byzas, Byzantii conditor, de quo præter alios Steph. Byz. s. v. Βυζάντιον. Oppian. Hal. 5, 521 : Ὅσσοι Βύζαντος ἔχουσιν ἄστυ. Βύζου πόλις in Chron. Pasch. p. 266 ed. Par. G. Dindorf.]

[Βυζάστρια, ἡ, Nutrix. Herodian. p. 479 Piers. : Τήθη λέγεται ἡ μάμμη, τίτθη ἡ βυζάστρια· ubi alia exempla attulit Pierson. Est autem hoc novitiæ Græcitatis vocabulum, quemadmodum Βυζάω pro Μυζάω dicitur : vid. Corais Ἄτακτα vol. 2, p. 87. Quo fit ut Βυζάω et Μυζάω in libris commutentur, ut in loco Michaelis Glycæ s. B allato. Alia forma Βυζάζω est. Nomocanon in Cotel. Monum. vol. 1, p. 151, C : Ἐὰν μοσχάριον τυχὸν βυζάζη ὄνον· ubi Coteler. p. 746 : « Idem est βυζάζειν et βυζάνειν. Joannes Jejunator sermone de Confessione, βυζάνειν παιδία dixit. » Vid. exempla Ducangii. G. Dindorf.]

[Βυζάω. Βυζάζω. Βυζάνω. V. Βυζάστρια.]

Βύζην, Confertim, Dense : more τῶν βυζομένων s. βεβυσμένων. Suidæ ἀθρόως, πυκνῶς, πεπυκνωμένως, ἐπαλλήλως. Arrian. [Exp. Al. 1, 20, et 2, 20] : Κατὰ

στόμα τοῦ λιμένος, ᾗ στενότατον ἦν, βύζην τὰς τριήρεις ὁρμίζοντες. Item, Τὰ φρέατα φορυτοῦ καὶ τῇ ἐπιτυχούσῃ ὕλῃ ἐνέπλησε. Sic Thuc. 4, [8], p. 123 : Τοὺς ἔσπλους ταῖς ναυσὶν ἀντιπρώρους βύζην κλῄσειν ἔμελλον. Habes e Luciano [Lexiph. c. 4, vol. 2, p. 326] quoque in Σύρφαξ et Ὠστίζω. [Βύζην, ἀθρόως ἢ πυκνῶς exponit Galen. apud Hippocratem, Erotianus etiam ἀθρόως. Utitur Hipp. Περὶ γυναικ. lib. 1, p. 592, 28 : Χωρέοντα βύζην, Abunde et confertim prodeuntia, de mensibus uno impetu cumulate prodeuntibus. Rursus Περὶ φύσ. παιδίου p. 237, 17 : Αἷμα βύζην ἀπιὸν κατὰ μῆνα ἕκαστον, ubi tamen Mss. quædam Regia ῥύδην et ῥύσδην legunt, hoc est, affluenter et copiose. Foes. Appian. Hist. Rom. 8, 123, vol. 1, p. 479 : Τὰ σκάφη ... ἐς ἄλληλα ὠθεῖτο ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ τὸ στόμα βύζην ἀπέκλειεν. Philo Jud. vol. 2, p. 332 (?). Wakef.]

[Βύζηρες, οἱ, Byzeres, ἔθνος ἐν τῷ Πόντῳ· ἔστι καὶ Βυζηρικὸς λιμὴν, Steph. Byz. Apoll. Rh. 2, 396, 1246. G. Dindorf.]

[Βύζης, ὁ, Byzes, rex Bebrycum. Conon. Narr. 12, sive ap. Phot. Bibl. p. 132, 38. || Naxius, ap. Pausan. 5, 10, 3. G. Dindorf.]

Βυζός. Βυζὸν, Hesychio πυκνὸν, συνετόν· item γαῦρον καὶ μέγα· forsitan a βύζω s. βύω. Ead. signif. βύδα.

Βύζω, i. q. βύω, unde et derivatum est, Confertim impleo et veluti intrudendo. Meminit Etym. hujus βύζω e βύω derivati, dicitque βύκτας ἀνέμους quosdam velle inde dici τοὺς πλησιστίους, Qui velum implent et distendunt turgido suo flatu. Hesychio vero βύζειν est τὸ πεπιασμένως μετέχειν. V. et Βύζαντες. [V. s. Βύω. Aretæus 2, 2, p. 12, C: Ἡ πτύσις βύζει, Creber screatus fit.] || Bud. Βύζειν tradit esse etiam τῶν βρεφυλλίων, nimirum Vagire. Alioqui βύζειν s. βύσσειν est et τοῦ βύου, i. e. Bubonis : quem Queri et Gemere ferali carmine dicunt Lat. poetæ : auctor Philomelæ Bubulare : Bubulat horrendum ferali carmine bubo. Dio [Cass. p. 828, 57; 1224, 8]: Βύας ὑπὲρ αὐτοῦ καθήμενος ἔβυξε. Arbitror et τοὺς βύκτας ἀνέμους hinc dici, qui ἦχον quendam edunt, et βῦ sonare videntur, assentiente mihi Etym. quoque.

Βύθαλον, Hesychio βόσμα : pro quo supra βρυνθαλλόν.

[Βυθάω, In profundo sum. Nicand. Ther. 506 : Ἡ δ' ὑπὲρ αἴης ῥίζα καὶ οὐ βυθόωσα. Schneid.]

[Βυθέω. V. Βυθίζω.]

Βυθίζω, In profundum jacio, Demergo. [Aristot. p. 823 ed. Bekk. sæpius.] Polyb. 2, [10, 5] : Μίαν δὲ πεντήρη σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν ἐβύθισαν. [Diodor. 5, 4 : Ταύρους βυθίζουσιν (aliquot libri συνθυάζουσιν) ἐν τῇ λίμνῃ· 11, 18 : Τῆς νεὼς βυθισθείσης, ubi cod. Coisl. βαπτισθείσης. Alciphr. 1, 13 : Τὸ νῆφον ἐν ἐμοὶ συνεχῶς ὑπὸ τοῦ πάθους βυθίζεται. Schæf. Dio Chrys. vol. 2, p. 325 : Ναῦς εἰκῇ φέρεται καὶ ταχὺ βυθίζεται. Diogen. L. 5, 77 ab Hemst. cit. : Τὰς εἰκόνας ... βυθίσαντες. Geopon. 20, 46, 5, p. 1273 : Ἐὰν δὲ βυθίζηται (ovum in muriam injectum). Philostr. p. 863 extr. : Ὁρᾷς μὲν ἄμφω, τὸν μὲν καὶ βεβυθισμένον τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκτῖνα διὰ πανουργίαν, οἶμαι, καὶ τὸ διαθρεῖν τι ἀεί· ibid. p. 873 : Ἡ τοῦ ὄμματος ἀκτὶς ... βεβυθισμένον τὸ τῆς ἀνίας ἐπισημαίνει. Apud Georg. Cedr. vol. 1, p. 238, D, βυθήσαντα scriptum pro βυθίσαντα, vitio etiam alibi obvio, quod non defenditur forma Βυθεῖ, qua utitur Isaac. in Combef. Auct. Patr. vol. 2, p. 393. G. Dindorf.]

Βύθιος, α, ον [et ὁ, ἡ], Qui est in profundo, Profundus. Lucian. [Dial. mar. 1, 3, vol. 1, p. 295] de Alpheo urinatores imitante : Οὐκ οἶδ' ὅπως βύθιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι. Et ap. Eund. pro Summerso, et non emergente, Bud. [Hermot. 71, vol. 1, p. 813 : Βύθιος ὑποδὺς ἐς τὴν θάλατταν. Βύθιος Κρονίδης idem epigr. 34, vol. 3, p. 686.] Et βυθίη ναυμαχίη, Epigr. [Apollonid. Anth. Pal. 9, 296], Quæ fit sub fluctibus. Ibid. τὰ βύθια, Aquatilia, ut habent VV. LL. [Alexander Magn. in Anth. Pal. 6, 182 : Κλείτωρ δ' ἐκ βυθίων σοὶ τάδε (ἔθηκε). Oppian. Cyn. 2, 62 : Ἐνὶ πτολέμῳ βυθίῳ (de prælio navali). De piscatione, Hal. 3, 15 : Πανὶ ... βυθίην παρακάτθεο τέχνην· 36 : Πόνου βυθίοιο ταθέντος. Figurate, de mente, Philo Jud. vol. 1, p. 639, 21, a Wakef. cit. : Ἕως οὗ βύθιος ὁ λογισμὸς οἴχηται. Βύθιος, ἡ, ex Galeno, vol. 4, p. 162

A indicat Hemst. : Ἐτύγχανε γὰρ οὖσα βύθιος. Βύθιόν τι στενάζειν, Profundum ingemiscere, Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 27, D; 92, C. Βύθιον ἀνακλαυσάμενος καὶ δακρύσας idem p. 646, C. G. Dindorf.] Hinc Βυθίως, Sub fluctibus, VV. LL.

[Βυθὶς lectio vitiosa. V. Βάκχις.]

[Βῠθισμὸς, ὁ, Demersio, Submersio. Heliodor. 9, 9, p. 362 Cor. : Τέλμα δίυγρον ... ἵππου τε ὁμοίως καὶ ἀνδρὸς βάσιν εἰς βυθισμὸν ἐνεδρεῦον. Bast. Eust. Opusc. p. 259, 20 : Νόθον γάρ τι κἀνταῦθα διακρίνεται τῷ ἐπιπολασμῷ καὶ τῷ βυθισμῷ. Tafel. Constant. Man. Chron. p. 22, B. Boisson.]

[Βυθίως. V. Βύθιος.]

[Βῠθῖτις, ἡ, Profunda. Philippus in Anth. Pal. 9, 290 : Ἐκ δὲ νειάτων μυχῶν βυθῖτις ψάμμος ἐξηρεύγετο. Schneid.]

Βυθμὴν s. Βυθμὸς, Hesychio πυθμὴν et ἄντρον, Fundum, Antrum, s. Specus.

[Βυθοδρομέω, In profundum demergor. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 303, B : Αὔτανδρον τὴν ναῦν αὐ-
B τίκα μάλα βυθοδρομήσασιν ἐς πυθμένας θαλάσσης καταδῦναι. Theod. Prodr. Ep. p. 62 indicat Bast.]

[Βυθοδρόμος, ὁ, ἡ, In profundo versans. Pisid. M. O. 993, p. 412. Bast. Philes p. 74 : Ὡς βυθοδρόμοι καὶ δειλαὶ καὶ φλύδροι διψάδες. Boisson.]

[Βυθοδύνη fingit Etym. M. cujus locum v. s. Βυνεύς.]

[Βυθοῖ, In profundo, adverbium a βυθὸς derivatum. Joannes Alex. τονικ. παραγγ. p. 36, 6. G. Dind.]

[Βυθόνδε, In profundum. Epiph. t. 2, p. 219, B : Καὶ πάλιν [ὁ ὑγροβάτραχος] ῥίπτει ἑαυτὸν βυθόνδε. Hase.]

[Βύθος Æol. pro Βάθος. V. s. v. Βάκχις.]

Βῠθὸς, ὁ, Fundum, vel Profundum, subst. Imus gurges. [Æsch. Prom. 432 : Βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων ξυμπίτνων, στένει βυθός. Aristoph. Ran. 248 : Ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν.] Soph. [Ajac. 1083 : Ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν. Similiter OEd. tyr. 24 : Πόλις ... ἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου.] Et ἐκ βυθοῦ, Funditus. [Soph. Phil. 783 : Στάζει ... τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα. Lucian. Dial. Mar. 10, 2, vol. 1, p. 315 : Ἀνά-
C δυθι ἐκ τοῦ βυθοῦ. Alciphr. 1, 2 : Νύκτωρ ὑπὸ λαμπάσι τὸν βυθὸν ἀποξύουσι, de piscatione nocturna loquens. Macedon. in Anth. Pal. 5, 235 : Κραδίη τε βυθῷ πελεμίζεται οἴστρῳ. Schæf. Moschus 5, 4 : Ὅταν ἠχήσῃ πολιὸς βυθός. Antiphanes ap. Athen. 14, p. 625, A : Ἔγχελυς Βοιωτία τμηθεῖσα κοίλοις ἐν βυθοῖσι κακκάβης. Schneid.] Plutarch. Fabio, metaph., Ἐν τῷ βυθῷ καὶ κλύδωνι τῆς φυγῆς ἐκείνης. [Figuratus vocabuli usus rarior apud veteres (ut ap. Hippocr. p. 27, 10 : Ἐν βυθῷ ἀτεχνίης· p. 1284, 5 : Εἰς βυθὸν ἀπωλείας· Plutarch. Mor. p. 757, B : Βυθὸς ἀθεότητος,) frequentissimus in scriptis Patrum (ut βυθὸς ἁμαρτίας apud Joann. Chrys. vol. 1, p. 759, A. Βυθὸς κακῶν Cyrill. Hierosol. p. 55, A) aliosque scriptores seriores. Sic apud Niceph. Greg. Hist. Byz. : Βυθὸς ἀγνοίας p. 572, 14; ἀδηλίας 249, 23; αἰνιγμάτων 150, 23; ἀπογνώσεως 696, 16; 933, 20; δυστυχημάτων 726, 6; κακῶν 699, 19; λήθης 163, 13; 565, 25; λύπης 413, 15; σιγῆς 1054, 23 ed. Bonn. In quibus exemplis plura sunt quæ pluralem βυθοὶ habent. || De
D prosodia mirum est Draconis Straton. præceptum p. 28 : Βυθός· τὸ βυ ἐκτείνεται, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Καὶ τὰς μὲν κατὰ βυθὸν, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται. Qui versus ex Hymno in Del. est 34, ubi antiquiores libri cum Dracone βυθὸν præbent, alii βένθος, quod verum videtur : nisi forte βυσσὸν reponi præstat. Sic ap. Hom. Il. Ω, 80 : Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσε, libri nonnulli βυθόν. G. Dind.]

Βυθοτρεφὴς, ὁ, ἡ, In profundo nutritus. At VV. LL. e Macc. [3, 6, 6] : Βυθοτρεφὴς κῆτος, In profundo utero nutriens.

[Βυθότροφος, ὁ, ἡ, In profundo nutritus. Constant. Man. Chron. p. 135, B : Ἡ μᾶλλον ὡς βυθότροφος πίννα χωματοφάγος. Boisson.]

[Βῠκανάω, Buccino. In hoc verbo et derivatis perpetua est fluctuatio librorum inter vocalem et diphthongum ου primæ syllabæ. Βουκανᾶν scriptum ap. Polyb. 6, 35, 12. Ibid. 36, 5 libri βουχανεῖν aut βουκανεῖν. Casaubonus cum Ursino βουκανᾶν. G. Dind.]

Βῠκάνη, ἡ, Buccina. Suidæ ὄργανον μουσικόν : qui

Mosen dicit βυκάνην ἐξ ἀργύρου εὑρεῖν. Supra Βρυχάνα pro Eod. [Βυκάνη Polyb. 12, 4, 6; 15, 12, 2; Dionys. Hal. Ant. R. 2, 8 extr. In Gloss. Βουκάνη, Buccinum. De formis Βρυκάνη et Βρυχάνα v. s. v. Βρυχάνα. G. Dindorf.]

[Βυκάνημα, τὸ, Buccinatio. Appian. Punic. 21, vol. 1, p. 328, 11 : Σάλπιγξιν ἀθρόαις καὶ βυκανήμασιν ἐς κατάπληξιν χρώμενοι. Schneid.]

[Βυκανητής. V. Βυκανιστής.]

Βυκανίζω, Buccinam inflo, Buccina cano, Lat. Buccinare. Varro, Quum buccinatum est. [Gl. Βυκανίζω, Buccino. Βουκηνίζω apud Etym. M. p. 464, 44 : Ἴβυκος ὄνομα κύριον, καὶ ἰβυκηνίσαι, ὅπερ κατὰ μεταφορὰν λέγεται βουκηνίσαι (βουκανίσαι Ducang. in Glossar. p. 214; sed ἰβυκινίσαι et βουκινίσαι Etym. Gud. p. 268, 51. Sextus Emp. Adv. Math. 6, 24, p. 361 : Εἴγε καὶ στρόμβοις τινὲς τῶν βαρβάρων βουκινίζουσι. Βυκινίζω Eustath. p. 1321, 33 : Ὁ μελοποιὸς Ἴβυκος, ἐξ οὗ παρεφθάρθαι τοῖς τεχνικοῖς δοκεῖ τὸ βυκινίζειν. Glossæ cod. Paris. 2062 apud Ducang. : Βυκινίζω· σαλπίζω. G. Dindorf.]

[Βυκανισμὸς, ὁ, Buccinatio. Nicomach. Harmon. 2, p. 35 : Τοὺς λεγομένους παρ' αὐτῶν βυκανισμοὺς καὶ βηχίας. Schneid. Manuel Bryenn. Harmon. p. 370. Cramer.]

[Βουκανιστήριον, Buccina, Buccinum, Gl.]

Βυκανιστὴς, ὁ, Buccinator. Dionys. Hal. [Ant. Rom. 4, 18 extr.; 7, 59 med.] Apud Polyb. vero legitur et Βυχανίτης, haud scio an sine mendo : 2, p. 28 sub fin. : Ἀναρίθμητον γὰρ ἦν τὸ τῶν βυχανιτῶν καὶ σαλπιγκτῶν πλῆθος· quibus dicit ἅμα πᾶν τὸ στρατόπεδον συμπαιανίσαι. [In loco Polybii 2, 29, 6 nunc βυκανητῶν legitur ex Schweigh. correctione. Codices partim βυχανιτῶν partim βυχανητῶν· ἰβυκανητῶν Suidas s. v. Ἰβύκινον (cui comparandus Etym. M. locus s. v. Βυκανίζω allatus). Apud eundem 14, 3, 6 libri βυκανίτας. Quam formam habent Herodian. Epimerismi p. 10 : Βυκάνη, τὸ βύκινον, ἐξ οὗ καὶ βυκανίτης, ὁ σαλπίζων. Denique in fragm. Polybii (30, 13, 11) apud Athen. 14, p. 615, D, Βυκανιστῶν editiones Casauboni et Schweigh., incertum an consentientibus codicibus Veneto et Florentino : nam Aldina et apographum Palatinum κυβανητῶν, quod est βυκανητῶν. Sed βυκανιστῶν legit Eustath. p. 1242, 42. Βυκανητὰς Appian. B. Annib. 41, vol. 1, p. 279, 56. Apud infimæ ætatis scriptores Βουκινάτωρ (rarius Βυκινάτωρ), forma Latina. V. exempla Ducangii. G. D.]

[Βυκανίτης. V. Βυκανιστής.]

[Βύκανον. V. Βύκινον.]

[Βύκελος vel Βύκελλος, ὁ, Bycellus, Sicyonius ap. Pausan. 6, 13, 7, ubi codex Paris. κύβελος. G. D.]

Βυκής, Hesychio ὑπνηλός. [Βύκνης Is. Vossius.]

[Βυκινίζω. V. Βυκανίζω.]

[Βύκινον, τὸ, Buccina. V. Herodiani locum s. v. Βυκανιστὴς allatum et exempla ab Ducangio citata tum hujus tum alterius formæ Βούκινον. Βύκανα, τὰ, Eustath. p. 1242, 42. G. Dindorf.]

Βυκίον, τὸ, Vasculum quoddam, VV. LL. perperam pro βικίον. [Quod vide.]

[Βύκκων, ὁ, Bycco. Tzetz. Chil. 13, 642 : Καὶ δοῦλος δὲ τῷ ποιητῇ (Homero) κλῆσιν ὑπῆρχε Βύκκων, ὃν βύκωνα καὶ φλάσκωνα παίζων ὁ Τζέτζης λέγει. G. Dind.]

Βυκνισταί, Hesychio εἰκασταί.

Βυκὸς, Hesychio δασμοφόρος, Tributarius.

[Βυκόω. Hesychius, Βεβηκῶσθαι· πεπρῆσθαι, Θετταλοῖς· ubi ordo literarum Βεβυκῶσθαι postulat. Angl. Vide quæ s. v. Βυλλόω dicam. G. Dindorf.]

Βύκτης, Hesychio ὁ ἐκ βυθοῦ ταράσσων et φυσῶν : qui et βυκτάων affert pro πνεόντων, φυσητῶν, respiciens procul dubio ad Od. K, [20] : Ἔνθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα· ad q. l. Lycophro [738] quoque allusit, Βύκτας ἐν ἀσκῷ συγκατακλείσας βοός. [Idem 184 : Βύκταισι χερνίψουσιν ὠμησταὶ πόριν· 756 : Βύκτης στροβήσει φελλόν.] Sed Etymologo potius hic assentior, qui βύκτης exp. ἠχητικὸς, et μεγάλα ἠχῶν, ut sit a βύζειν s. βύσσειν, τὸ βῦ λέγειν. Sunt enim venti, qui mugire et murmurare videntur; quamobrem et Loquaces ventos dixit Lucan. Apud Virg. sane Æn. 1, [52], Vasto rex Æolus antro Luctantes ventos tempestatesque sonoras Imperio premit, et vinclis ac carcere frenat : Illi indignantes magno cum murmure montis Circum claustra fremunt. Ipse quoque Hom. τοὺς βύκτας ἀνέμους vocarat paulo ante λάβρον ἀέντας, Plenis buccis spirantes, ideoque cum strepitu quodam : Ἵκετο δ' Αἰολίην, ἀνέμων ὅθι λάβρον ἀέντων Ἄντρα πέλει. [Orph. Argon. 123 : Βύκτῃσι καὶ ἀργήεσσιν ἀέλλαις· 1101 : Βυκτάων ἀνέμων κεινὴν ἅλα. Wakef.]

Βυκτὸς, Miser. Hesychio enim βυκτὰ sunt σχέτλια, δείλαια. [Conf. Ἀάβυκτος.]

Βύκχις, Æolicum nomen a Βάκχος, ut βυθὶς [immo βύθος] a βάθος, teste Etym., qui tamen non exp. [Vide quæ de utroque s. v. Βάκχις dicta sunt.]

[Βύλλαρος, ὁ. Epiphan. vol. 1, p. 293, D, ab Routhio cit. : Τὸ τῶν κανθάρων γένος τὸ παρά τισι βυλάρων (sic) καλούμενον· ubi Petavius : « Non displicet Cornarii lectio, qui *Pilularium* legit. Nam βύλαρον illud non expedio. » Vera nominis forma βύλλαρος est. Salmas. Exerc. Plin. p. 311 : « Plinius 30, 11 : *Scarabæum qui pilas volvit....* Βυλλάρους vocat Epiphanius ejusmodi scarabæos. Βῦσαι idem est quod νάξαι, et proprium est fullonum, sive nactarum. Inde diminutivum βύλλειν. Unde βύλλων, ex quo Latine *fullo*. Hesychius : Ἔβυλλον· ἔβυον, ἢ ἐπλήθυον. Sed et βυλλὰ τὰ βεβυσμένα, τὰ νακτὰ eidem. Inde βύλλαρος scarabæus, qui pedibus fimum subigit, et in pilas cogit, quas et pedibus volutat.... In Glossis bulli sunt χρυσοκάνθαροι, οἱ βύλλοι, vel βύλλαι. Unde βύλλαρος. »]

[Βυλλάω forma dubia. V. Βυλλόω.]

[Βυλλιδεύς. V. Βύλλις.]

[Βύλλις, πόλις Ἰλλυρίδος παραθαλασσία, τῶν μετὰ Νεοπτολέμου Μυρμιδόνων κτίσμα· τὸ ἐθνικὸν Βυλλιδεύς, Steph. Byz. Βουλλὶς apud Ptolem. scriptum, Βοῦλις apud Hieroclem. Βυλλίονες, gens Illyrica, memorantur ab Strabone 7, p. 326. G. Dindorf.]

Βυλλίχης, ὁ. Βυλλίχαι, ap. Lacones, χοροί τινες ὀρχηστῶν, teste Hesych., cui Βυλλίχης est et χορευτής. Supra Βρυλλίχαι et Βρυλλιχιστής. [Vide Βρυδαλίχα.]

Βυλλιχίς, ίδος, ἡ. Βυλλιχίδες, Hesychio βαχίδες. [V. Βρυδαλίχα.]

Βυλλὸς, Confertus, Oppletus : nam Hesych. βυλλὰ exp. βεβυσμένα.

[Βύλλος. V. Βύλλαρος.]

Βυλλόω, Oppleo, Obstruo, i. q. βύω, teste Hesychio, qui Βεβυλλῶσθαι exp. βεβύσθαι. [Præcedit apud Hesych. Βεβηκῶσθαι, πεπρῆσθαι, Θετταλοῖς. Quæ fortasse in unam sunt glossam conjungenda, Βεβυλλῶσθαι· βεβύσθαι, πεπλῆσθαι (vel πεπληρῶσθαι), Θετταλοί. Ex alia ejusdem glossa, Ἐβύλλων· ἔβρυον, ἐπλήθυον, alii formam Βυλλάω extitisse collegerunt, Salmasius autem, cujus verba s. v. Βύλλαρος apposui, Ἔβυλλον scripsit, a Βύλλω. G. Dindorf.]

[Βύλλω. V. Βυλλόω.]

[Βύμαζος, urbs Pæonica, quam ex Ephori libro 27 memorat Steph. Byz. G. Dindorf.]

[Βῦν. V. Βρύλλω.]

Βυνεὺς, Hesychio σκευασμάτιον [σκεύασμά τι Kuster.] κρίθινον, Compositio quædam ex hordeo : quæ aliis dicitur Βύνη. Aetius enim 10, 29 βύνην esse dicit κριθὴν βεβρεγμένην, καὶ βλαστήσασαν, καὶ πεφρυγμένην μετὰ τῶν γλωσσιδίων, Hordeum madefactum, quod germen emisit : deinde cum ligulis enatis tostum est. Coctores cervisiarii hordeum ita præparatum Maltiam vocant, e qua τὸν βρύτον, s. τὸν ζύθον, aut τὸ πῖνον coquunt, quod Byrum vulgo nominant, voce fortassis e βρύτον corrupta. || Alioqui Βύνη [producta syllaba priori, quod monent Etym. M. p. 243, 21 et Arcadius p. 112, 15. G. Dind.] dicitur etiam ἡ Λευκοθέα s. ἡ Ἰνὼ, per syncopen pro βυθοδύνη, s. per τροπὴν pro δύνη, παρὰ τὸ εἰς βυθὸν τῆς θαλάσσης δῦναι, teste Etym. [p. 217, 4], afferente Βύνης κατταλέκτριαι αὐδηέσσης. Sed addit, alios exp. etiam θαλάμη et πεύκη ap. Lycophr. quarum expp. Hesych. quoque meminit. [Lycophr. 107 : Βύνη θεᾷ· 757 : Μόλις δὲ Βύνης ἐκ παλιρροίας κακῆς ἄμπυξ σαώσει. Θαλάμη autem apud Hesych. et Etym. in θάλασσα esse mutandum ex Cyrillo docuerunt interpretes : quod confirmat alter Etym. locus p. 564, 44 : Εὐφορίων δὲ βύνην τὴν θάλασσαν λέγει, οἷον, Πολύτροφα δάκρυα βύνης· τοὺς ἅλας βουλόμενος εἰπεῖν. G. Dind.]

[Βυνέω, i. q. Βύω, Oppleo. Aristoph. Pac. 645: Χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύνουν τὸ στόμα. Nam sic meliores libri consentientibus Hesychio, Suida et Zonara s. v. Ἐβύνουν: deteriores ἐβύουν. Apud Aristot. H. A. 9, 50, p. 632, 18: Τὴν τομὴν θριξὶ βύουσιν, libri plures βίννουσιν, unde Schneid. vol. 4, p. 255 conjicit βυννοῦσιν, quod βυνοῦσιν potius scribendum. Conf. s. v. Διαβύνω. G. Dindorf.] Βυννεῖν, Hesychio τὸ ἐν τῷ στόματι κατέχειν τι. [Hic quoque Βυνεῖν scribendum. Gl. Βύννω, Boticio.]

[Βύνη. V. Βυνεύς.]

[Βύνητος. Arcadius, ubi de nominibus in ητος agit, p. 81, 24: Βύνητος, εἶδος ἱματίου παρ' Αἰγυπτίοις. Angl.]

[Βυννέω. V. Βυνέω.]

Βὺξ, Hesychio βυθὸς, Fundum maris. [V. Βρύξ.]

Βυπτεῖν, Hesychio βαπτίζειν, Mergere: βυθίζειν. [Βύπτειν, Æol. pro βάπτειν, Alberti.]

Βύρθακος, Hesychio βάτραχος, Rana.

Βυρικόμενος, Hesychio πνιγόμενος, τραχηλιζόμενος, Qui strangulatur, Qui obtorto collo trahitur. [Conf. Βρούξ.]

[Βύριννα. V. Βούριννα.]

Βυριόθεν, Hesych. est οἴκοθεν, a βύριον, q. exp. οἴκημα, Domicilium, Domus. [Explicatius Etym. M. p. 389, 24: Εὐβύριον, τὸ εὔοικον, ὥς φησιν Εὐφορίων, Ἄστυ κατ' εὐβύριον· εἴρηται ὅτι κατὰ τὴν βαυρίαν ἢ κατὰ Μεσαπίους (corrige ὅτι βαύριον κατὰ Μεσαπίους, ut fere Meinek. ad Euphor. p. 154, aut ὅτι κατὰ τὴν Μεσσαπίων γλῶσσαν βαύριον) σημαίνει τὴν οἰκίαν, ὥς φησι Κλέων ὁ ἐλεγειοποιὸς, Τοῦτο μὲν οὖν ῥέξαντες ἀολλέες ἠγερέθοντο βαυριόθεν βριαροὶ γοργοφόνοι νέποδες· κατ' ἔλλειψιν οὖν τοῦ α τὸ βαύριον βύριον, καὶ ἐν συνθέσει εὐβύριον. G. Dind.]

[Βύριχος, ὁ, Byrichus, n. pr. viri in lapide Calchedon. ap. Caylum *Recueil d'Ant. égypt.* vol. 2. tab. 55. Similia nomina sunt Βαύριχος et Μύριχος. G. D.]

[Βύρμηξ.] Βύρμακας Hesychius dici tradit μύρμηκας, Formicas.

Βυρμὸς, Hesychio σταθμὸς, Stabulum, aut Pondus. [Æolicum pro ὁρμός. Is. Voss.]

[Βύρρινα lectio vitiosa. V. Βούριννα.]

[Βύρρις. V. Βούριννα.]

Βυῤῥὸς, Hesychio teste, Tyrrhenis est κάνθαρος.

Βύρσα, ἡ, unde Bursa, Corium, Pellis: ut βόειαι βύρσαι Dioscor. Bubula coria. Plutarch. Alex. [c. 65]: Βύρσαν τινὰ ξηρὰν καὶ κατεσκληκυῖαν. Idem [Moral. p. 257, D]: Τὸν δὲ Λέανδρον εἰς βύρσαν ἐνράψαντες κατεπόντισαν, In culeum, Bud. [Herodot. 4, 110: Ἐπεὰν καταδήσωνται βύρσῃσι καὶ δέρμασι ἄλλοισι πᾶν τὸ σῶμα. Aristoph. Eq. 104: Ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος· 369: Ἡ βύρσα σου θρανεύσεται· Vesp. 38: Βύρσης σαπρᾶς. Lucian. Toxar. c. 48, v. 2, p. 554: Τὸ ἔθος (Scythicum) τὸ περὶ τὴν βύρσαν, quod deinde pluribus verbis exponit. Idem Somn. s. Gall. c. 2, ibid. p. 705: Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας, ex Hom. Od. M, 395: Εἷρπον μὲν ῥινοί ... Quemadmodum in Il. T, 39, ῥινῶν nonnulli interpretabantur βυρσῶν. || Βύρσα, Byrsa, arx Carthaginis ab Græcis dicebatur, nomine ex similis soni vocabulo Phœnicio, more Græco, detorto et cum narratione de corio Didonis conjuncto: v. Themist. orat. 21, p. 261; Eustath. ad Dionys. Per. 197 et Valckenarii dissert. de Byrsa in Opusc. vol. 1, inde a p. 107. Obscura est Hesychii glossa,

ϲ̄

Βύρσαν, π' Θ̄ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι (codex ἀράμασι) παίζων ἔφη· quam si vere correxit Musurus, τὴν πόλιν Ἀθηνῶν, in promptu est quæ caussa hujus nominis reddi probabiliter possit: sed haud scio an aliud in his compendiis lateat. G. Dindorf.]

Βυρσαίετος, ὁ, ab Aristoph. [Eq. 197, 203, 209] dicitur Cleo, ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἁρπάζειν, Hesych., quasi Aquila raptrix τῆς βύρσης. Per jocum autem βύρσαν vocat Athenarum urbem, teste Eod. [V. Βύρσα.]

[Βυρσάριον, τὸ, Pellicula. Suidas s. v. Ἠπήτρια, Ἠπήτριον τὸ σουβλίον, μεθ' οὗ ῥάπτουσι τὰ βυρσάρια. Angl. Constant. Porph. De cerim. p. 675, 9: Βυρσαρίων βοείων, ubi cod. Βυσαρίων. G. Dind.]

[Βυρσάτονος lectio vitiosa. V. Βυρσότονος.]

[Βυρσάω, Coria subigo. Epiph. t. 2, p. 65, B:

A Βυρσοδεύτης [l. Βυρσοδέψης] ἦν, ἵνα βυρσήσας δέρματα χιτῶνας ἐργάσηται; Hase.]

[Βυρσεῖον, τὸ, Officina coriarii. Schol. Aristoph. Ach. 724, ex eoque Suidas s. v. Ἀγοράν. Kall. Βυρσεῖον, Pellesuma, Gl. Βυρσίον scriptum ap. Hesych. s. v. Βουδεψήιον. G. Dindorf.]

Βυρσεὺς, έως, ὁ, Coriarius, Acta 10, [6, 32. Gl. Βυρσεὺς, Coriarius, Pellio. Thomas M. (coll. gramm. in Osanni append. ad Philemon. p. 296): Βυρσοδέψης· οὐ βυρσεὺς, ubi Sallier. Artemidori locum affert 4, 56, p. 369, βυρσέας. Æsopi fab. 273 citat Schneid.]

Βυρσεύω, Corium concinno s. apparo. [Hesych.: Σκυλοδέψιος· ὁ τὰς βύρσας βυρσεύων. Schæf.]

[Βυρσικὸς, ἡ, όν. Geopon. 6, 2, 7, p. 431: Βυρσικὴ δυσωδία, Coriorum graveolentia. G. Dindorf.]

Βυρσιμώλους, Hesychio βυρσοδεψίμους. [Βυρσομώλους Is. Vossius.]

Βυρσίνη, pro μυρσίνη dici tradit Hesych. [Ἣν δὲ αὕτη γυνὴ Ἱππίου τυράννου· ἐν τοῖς Ἱππεῦσι. Vers. 417: Τὸν πάππον εἶναί φημι σου τῶν δορυφόρων ... τῶν Βυρ-
B σίνης τῆς Ἱππίου. Hippiæ uxor erat Myrrhine, Calliæ filia. Hujus nomen in Βυρσίνη facete mutat comicus, Cleoni coriariam artem objiciens, ut supra 59: Βυρσίνην ἔχων δειπνοῦντος ἑστὼς ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας· ubi Schol.: ῥυτῆρα, ἱμάντα· ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ βυρσοδέψην εἶναι τὸν Κλέωνα, ἐναλλαγὴν στοιχείου ἐργασάμενος· ἔδει γὰρ εἰπεῖν μυῤῥίνην ἔχων ἀποσοβεῖ τὰς μυίας. Brunck.] Βύρσινος, Coriaceus. Ap. Aristoph. autem βυρσίνην ἔχω exp. ῥυτῆρα, ἱμάντα, Flagellum. [Πλοιάρια βύρσινα, Dio Cass. 48, 19, p. 540, 48. G. Dindorf.]

Βυρσὶς, ίδος, ἡ, Hesychio δέρμα, Pellis, Corium.

[Βύρσνος. V. Βρυσμός.]

[Βυρσοδέρμων, ὁ, ἡ, Qui scorteam cutem habet, idem fere quod παχύδερμος. Theodor. Prodr. in carm. in vetulam v. 29: Ὦ βυρσόδερμον, κἂν τὸ δέρμα λεπτύνῃς. G. Dind.]

[Βυρσοδεψεῖον, τὸ, Officina fullonis. Inter nomina in ειον memorat Etym. M. p. 187, 17. Angl. Βυρσοδέψιον in inscr. Sicula Gruteri p. 211. Schneid.]

Βυρσοδεψέω, Coria concinno, Aristoph. [Pl. 167
C Pollux 7, 81; Artemidor. 1, 51, p. 76.]

Βυρσοδέψης, ὁ, Coriarius, Qui coria concinnat, Aristoph. [Eq. 44, 447; Nub. 581. In Julii Afric. Cest. p. 291, βυρσοδεψεῖς et βυρσοδεψιῶν in βυρσοδέψας et βυρσοδεψῶν mutandum. Hesych.: Βυρσοδέψης· σκυτοδέψης, βυρσεύς. Conf. s. v. Βυρσεύς. G. Dindorf.]

[Βυρσοδέψησις, εως, ἡ, Corii concinnatio. Eustath. p. 887, 24: Τὴν ἐξ ἐπιμελοῦς βυρσοδεψήσεως μαλακότητα. Wakef.]

Βυρσοδεψικὸς, ἡ, ὸν, Quo utuntur coriarii, vel Ad coriorum concinnationem pertinens: ut βυρσοδεψικὴ ῥοῦς, a Plin. Coriarius frutex, a Colum. Rhus sutorius, VV. LL. [Hippocr. p. 628, 22, ῥόῳ βυρσοδεψικῇ, aliique medici locis plurimis.] At Theophr. [C. P. 3, 9, 3,] βυρσοδεψικὴ κόπρος, Spurcitiæ pellium dum concinnantur.

[Βυρσοδέψιμος, ὁ, ἡ. V. Βυρσιμώλους.]

[Βυρσοδέψιον. V. Βυρσοδεψεῖον.]

[Βυρσόκαππον, τὸν Κλέωνα, Hesychius. Non satisfacit Hemsterhusii et Ruhnkenii conjectura Βυρσο-
D κνάφον. G. Dindorf.]

Βυρσοπαγὴς, ὁ, ἡ, ut βυρσοπαγὴς ναῦς, Navis corio contecta, q. d. Corio compacta. [Gl. Βυρσοπαγὴ (sic), Navis fabricata de corio. Plutarch. V. Crassi c. 23: Ῥόπτρα βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα, Tympana ex corio facta. Schneid.]

[Βυρσοπαφλαγὼν, ὁ, Coriarius Paphlago, vox comica, qua Cleonem appellat Aristoph. Eq. 47, ubi Schol.: Συνέμιξε τὸ γένος καὶ τὴν τέχνην, ἵνα τὸ πλέον ὀνειδίσῃ. Scott.]

Βυρσοποιὸς, ὁ, Coriarius, J. Pollux [7, 160, ex Dinarcho], q. d. Qui coria facit.

Βυρσοπώλης, ὁ, Coriarius, i. e. Qui coria vendit. Schol. Aristoph. [Cleo βυρσοπώλης ap. Aristoph. Eq. 136, 139, aliisque locis.]

[Βυρσοτενὴς, ὁ, ἡ, Pelle obducta intentus. Eurip. Hel. 1367: Τύμπανα λάβετε βυρσοτενῆ. Scott. Conf. Βυρσότονος.]

[Βυρσοτομέω, Coria seco. Pollux 7, 81.]

[Βυρσοτόμος, ὁ, ἡ, Coria secans. Maneth. 4, 320. Bast.]

[Βυρσότονος, ὁ, ἡ.] Βυρσατόνον [immo Βυρσότονον] κύκλωμα, ab Eurip. [Bacch. 124] dicitur τὸ τύμπανον, quoniam rhombus est orbicularis, utrimque pelle intenta obductus. Βυρσατόνος Hesychio τύμπανον : nam byrsa s. pelle intenta obductum est. [Apud Zonar. p. 411 : Βυρσάτονος· τοῦ τυμπάνου· ubi alius codex βύρσα τόνος τοῦ...]

Βυρσόω, Corio contego. [Athen. in Mathem. vett. p. 4 : Ἐβύρσουν δὲ αὐτοὺς (τοὺς πύργους) ἀργαῖς βύρσαις· p. 5 (et p. 11) : Βυρσοῦται κύκλῳ, de quo more Wessel. ad Diodor. vol. 2, p. 472, 84 citat Schæf. Etym. M. p. 203, 30 : Βεβυρσῶσθαι τοῖς βοείοις indicat Wakef.]

[Βυρσώδης, ὁ, ἡ, Coriaceus. Galen. De pulsib. part. 3, p. 1, 36 ed. Bas. : Ἡ δὲ σκληρότης, ὅταν οἷον ξηροτέρα τε καὶ βυρσωδεστέρα. Hase.]

Βύρτη, Hesychio Λύρα.

Βυσαύχην, ενος, ὁ, ἡ, Qui humeros adducens, cervicem contrahit, quales in judicio naturarum Aristot. [apud Polluc. 2, 135] insidiosos esse ait. Aristophani sunt utres βυσαύχενες. Camer. ex J. Polluce [l. c. Adde hunc locum fragmentorum Aristophanis collectioni meæ. G. Dindorf.] Βυσσαύχην ap. Eustath. [p. 207, 4; 838, 18] scriptum pro βυσαύχην, ut habent Suid. et Hesych. [In Xenarchi fragm. ap. Athen. 2, p. 63, F, epitomes codex Paris. : Βυσσαύχην θεᾶς Δηοῦς σύνοικος, γηγενὴς βολβός. Recte alii βυσαύχην. G. Dindorf.]

Βύσιος, ap. Delphos, Mensis quidam dictus quasi φύσιος, ut volunt nonnulli, quoniam nimirum ἔαρος ἄρχει, καὶ τὰ πολλὰ φύεται τηνικαῦτα καὶ διαβλαστάνει, ut fit mense Anthesterione et Aprili. Sed his non assentitur Plut., negans Delphos, ut Macedonas, φ in β vertere, verum in π : ideoque dici παρὰ τὴν πύσιν s. πεῦσιν, quoniam sc. in eo πυστιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ, ut fusius docet initio Hellen. Probl. [p. 292, D. Inscr. Delphica ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 828 : Ἄρχοντος Καλλικράτεος, μηνὸς Βυσίου. Vid. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 367. G. Dindorf.]

[Βύσις, εως, ἡ. Eustath. p. 970, 56 : Πρὸς βύσιν χασμωδίας, Explendi hiatus caussa. Boisson.]

Βύσμα, τὸ, q. d. Obturamentum. Ex J. Polluce tamen annotatur pro genere quodam Marsupii s. Peræ. [10, 172 : Καὶ βύσμα δ' ἂν εἴη τῶν χρησίμων Ἀριστοφάνους εἰπόντος, Βύσμα καὶ γευστήριον. Τοῦτο δὲ βύστραν ἕτεροι κεκλήκασιν. Aristophanis ex Heroibus locus plenior est ibid. 75, et ap. Suid. s. v. Ἀμφορεαφόρους, Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον ἀμφορέα κενὸν λαβὼν τῶν ἔνδοθεν καὶ βύσμα καὶ γευστήριον, κἄπειτα μίσθου σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν. Idem in fragm. Amphiarai ap. Schol. ad Ran. 246, et Suidam s. v. Φλέων, Πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέων. Hippocr. p. 640 ab Schneid. cit. : Βύσματα ἀπὸ ἐλατηρῶν κεραμίων. Diog. Laert. 2, 120 : Προσεσκώφθη δὲ (Στίλπων) ὑπὸ Σωφίλου τοῦ κωμικοῦ ἐν δράματι Γάμοι, Στίλπωνός ἐστι βύσμαθ' ὁ Χαρίνου λόγος.]

[Βυσναῖοι, ἔθνος Βεβρύκων, ἀπὸ Βύσνου βασιλέως αὐτῶν ὑπὸ Ἴλου φονευθέντος, Steph. Byz.]

[Βυσὸς (Βυσσὸς codex Vratisl.), ἔθνος· καὶ ὀξυτόνως, ὡς Ἡρωδιανός· λέγεται καὶ Ἐβυσός· τὸ μέντοι βύσσος θηλυκὸν βαρύνεται, ἀφ' οὗ καὶ βύσσινον, Steph. Byz. Verum hujus insulæ nomen Ἔβουσος est, quod vide. G. Dindorf.]

Βύσσα, ἡ, Fundum, βυθὸς, unde ἄβυσσος, VV. LL. : sed sine ullo testimonio. Quamobrem et suspecta est ea vox. Ἄβυσσος autem a βυσσὸς derivatum est. [Oppian. ab Schneid. cit. Hal. 1, 453 : Μυχάτην ὑπὸ βύσσαν. Restituendum ex codd. ibid. 5, 176 : Ἑλκύσει ποτὶ βύσσαν pro vulgato βυσσόν. Et ibid. 159 : Νέοντο βυσσὸν ὑποβρυχίην scrib. βύσσαν ὑπὸ βρυχίην. || Byssa, Eumeli filia, in ululam mutata, de qua Antonin. Liber. 15, p. 106 : Ἡ δὲ (Ἀθηνᾶ) αὐτὴν ἐποίησεν ὀρνίθιον γλαῦκα· βύσσα δὲ τῷ αὐτῷ ὀνόματι λέγεται, καὶ ἔστι Λευκοθέας ὄρνις. Alia forma Βύζα, q. v. G. Dind.]

Βυσσαλεύω. Hesychius Βυσσαλεύοντι affert pro τῷ βυθῷ ἐριχνουμένῳ.

Βύσσαλοι, Hesychio βόθροι, Foveæ : forsan παρὰ τὸν βυσσόν.

[Βυσσαύχην. V. Βυσαύχην.]

[Βυσσίζω, Bysso tingo. Theodor. Hyrtac. in Boisson.

A Anecd. vol. 3, p. 63 : Ἄνω μὲν τοῦ πορφυρίζοντος, κάτω δὲ τοῦ χλοάζοντος, ἀμφοῖν δὲ μεσάζοντος τοῦ βυσσίζοντος. G. Dindorf.]

[Βυσσινοβαφής. V. Ὑσγινοβαφής.]

Βύσσινος, η, ον, Byssinus, qui ex bysso est, ὁ ἐκ βύσσου, ut προσκεφάλαια βύσσινα παραλουργῆ ap. Athen. 6, [p. 255, 257.] Sic βυσσίνη σινδὼν ap. Herodot. [2, 86,] et βύσσινον φάρος [ex Sophoclis Laocoonte] ap. Plutarch. [Moral. p. 109, D. Æsch. Sept. 1041 : Βυσσίνου πεπλώματος· Pers. 129 : Βυσσίνοις πέπλοις, et Eurip. Bacch. 819; Plutarch. De Pythiæ orac. c. 4 : Τὰ βύσσινα τῶν ὑφασμάτων. Angl.] apud quem in Apophthegmatis [p. 174, A], Parysatis ἐκέλευε τὸν [πρὸς] βασιλέα μέλλοντα μετὰ παῤῥησίας διαλέγεσθαι, βυσσίνοις χρῆσθαι ῥήμασι, admonens libertatem in loquendo temperandam esse lenitate quadam, et asperitatem mollitie; nisi potius βυρσίνοις legendum, ut quidam habent Codices, ut velit regem a verbis liberioribus ad scuticas et flagra devenire, i. e. verbera : fuit enim Parysatis animo iracundo et fero
B vindictæque cupidissimo, ut patet ex historiis. Cœl. Rhodig. lib. 12, cap. 39, [23, 7,] βυσσίνους λόγους esse ait Verba quæ sublimitatem habent ac nitorem, ut Phileph. quoque βυσσίνοις ῥήμασι in illo Plut. loco interpr. Gravibus atque ornatis verbis. [Byssina verba sunt, ut exponunt Ol. Celsius Hierobot. t. 2, p. 177, Gesnerus Thes. L. L. h. v., et Forsterus de Bysso p. 46, mollia, blanda, mulcendis regum auribus apta; mollitia enim omne byssi genus excellebat. Angl.]

[Βυσσοδομευτικὸς, ή, όν, In profundo cogitans. Eust. Opusc. p. 237, 54 : Οὐ κατὰ τὸ κρύφιον τῆς ψυχῆς καὶ βυσσοδομευτικὸν καὶ ἐνδόμυχον. G. Dindorf.]

Βυσσοβαρὴς, ὁ, ἡ, In profundum delabens præ pondere, Hesych. [Conf. s. v. Βυσσοφαρεῖ.]

Βυσσοδομεύω, Profunde cogito, vel in animo verso. Ad verbum, Profunde struo et molior; nam δομεῖν, unde δομεύειν in comp., est Ædificare : unde et a fundamentis ædificiorum, quæ profunde jaciuntur, sumta putatur metaph. Gall. quoque dicimus : *Bâtir*
C *quelque chose en son esprit.* Od. P, [66] : Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον. Hesiod. [Α. 30] : Δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων. Utitur eo et Lucian. [Calumn. 24, vol. 3, p. 153], sed tanquam poet. : Μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς δεόντας διαπρίει, καὶ, ὡς ὁ ποιητής φησι, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. [Oppian. Cyn. 1, 250 : Ἄμφω μὲν πρώτιστα καλύψατο βυσσοδομεύων ἄλλοισι ῥινοῖσι. Heliodor. Æthiop. 7, 11, p. 274 : Οὐδὲν τῶν βυσσοδομευομένων ὑπὸ τῆς Κυβέλης ὑποτοπήσας. Wakef. Eust. Opusc. p. 261, 10 : Ἃ δὲ βυσσοδομεύσας καὶ μελετήσας εἰς φῶς προάγει· aliisque in locis. G. Dindorf.]

[Βυσσοδομέω, i. q. Βυσσοδομεύω. Suidas et Zonaras p. 412 : Βυσσοδομοῦντες· ἐκ βάθους σκεπόμενοι (σκεπτόμενοι). Eustath. p. 1513, 46 : Ἐκ τοῦ βυσσοδομεῖν κατ' ἐπένθεσιν τοῦ υ γέγονε τὸ βυσσοδομεύειν πρὸς χρησιμότητα μέτρου ἡρωικοῦ. G. Dindorf.]

Βυσσόθεν, E profundo, Ex imo. [Soph. Antig. 596 : Κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα. Eratosth. ap. Athen. 2, p. 36, F : Τὰ δὲ καὶ κεκρυμμένα φαίνει βυσσόθεν. Schweigh. Musæus 115. Wakef. Βυσσόθι Moschus in
D versu post 2, 113. ex codd. inserendo : Γηθόσυνος δ' ὑπὲρ οἶδμα κυβίστεε βυσσόθε δελφίς· ubi alius codex βυσσόθι. G. Dindorf.]

[Βυσσομέτρης, ὁ, Profunda metiens, de piscatore dictum ap. Flaccum in Anth. Pal. 6, 193 : Δαμοίτας ἁλιεὺς ὁ βυσσομέτρης. Bast.]

Βύσσος, ἡ [Βύσσος θηλυκὸν βαρύνεται, Steph. Byz. s. v. Βυσὸς], Lini quoddam genus ap. Indos, teste Polluce 7, [75. Byssi Indicæ meminit Philostr. Vit. Apollon. 2, 20 : Στολὴν δὲ εἶναι τοῖς μετὰ τὸν Ἰνδὸν λίνου φασὶν ἐγχωρίου, καὶ ὑποδήματα βύβλου, καὶ κυνῆν, ὁπότε ὕοι· καὶ βύσσῳ δὲ τοὺς φανερωτέρους αὐτῶν φασιν ἐστάλθαι· τὴν δὲ βύσσον φύεσθαι δένδρου φασίν, ὁμοίου μὲν τῇ λεύκῃ τὴν βάσιν, παραπλησίου δὲ τῇ ἰτέᾳ τὰ πέταλα· καὶ ἡσθῆναι τῇ βύσσῳ φησὶν ὁ Ἀπολλώνιος, ἐπειδὴ ἔοικε φαιῷ τρίβωνι· καὶ ἐς Αἴγυπτον δὲ ἐξ Ἰνδῶν ἐς πολλὰ τῶν ἱερῶν φοιτᾷ ἡ βύσσος. H. l. Philostr. byssum confundit cum gossypio. Vide Strab. 15, p. 447, e Nearcho, et Eustath. ad Dionys. 1116. Arethas in Apocalypsin c. 57, ad Strabonis loc. respiciens :

Τοιοῦτον γὰρ ἡ βύσσος φλοιὸς δένδρου Ἰνδικοῦ, εἰς λίνον κατειργασμένη. Hieron. in Ezech. c. 27 : Byssus in Ægypto quam maxime nascitur. Angl.] Ex quo τὰ βύσσινα φάρη, maximo habita in pretio. Teste enim Plin. 19, 1 : Asbestino lino principatus in toto orbe datur : proximus byssino, mulierum maxime deliciis circa Elim in Achaia genito. Cujus scripula quaternis denariis, ut auri, quondam permutata se reperisse ait. [Fallitur Forsterus de Bysso antiq. p. 5, affirmans Plinium solum hæc de Bysso circa Elim in Achaia genita habere; byssum enim Eleam cum bysso Hebræa comparat Pausan. in Eliacis, et flavedine differre dicit, quæ major sit in Hebræa. Vide Pausan. 5, 5; 6, 26. Theocr. 2, 73 : Ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος Ὠμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα. Angl.] Hesych. tamen βύσσον esse ait χρῶμα ἀντὶ τῆς ὕσγης παραλαμβανόμενον, qui βύσσινα quoque exponit πορφυρᾶ, purpurea, [et βύσσινον, πορφυροῦν], ut Suidas etiam βύσσον significare ait βαφὴν ἐκ πορφύρας, et βύσσινον· τὸ βύσσῳ βεβαμμένον. Sed perperam uterque; nec enim coloris genus est, sed delicatissimi lini et diversi a purpura, ut ex Luca etiam patet [16, 19]: Ὁ πλούσιος ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον. [Prov. 31, 22 : Ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας ἐν αὐτῇ ἐνδύματα.] Sic Exod. 25, [4 : Καὶ ὑάκινθον, καὶ πορφύραν, καὶ κόκκινον διπλοῦν, καὶ βύσσον κεκλωσμένην, καὶ τρίχας αἰγείας], et 26, 1 : Αὐλαῖαι ἐκ βύσσου κεκλωσμένης, [καὶ ὑακίνθου, καὶ πορφύρας, καὶ κοκκίνου κεκλωσμένου χερουβὶμ], aulæa ex byssino stamine. [31 : Καὶ ποιήσεις καταπέτασμα ἐξ ὑακίνθου, καὶ πορφύρας, καὶ κοκκίνου κεκλωσμένου, καὶ βύσσου νενησμένης. Apocalyps. 18, 16 : Ἡ περιβεβλημένη βύσσινον καὶ πορφυροῦν, sc. ἔνδυμα s. ἱμάτιον, quod sæpe omittur. Excerpta e Moschopulo Ms. in Agapetum ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 12, p. 306 : Βύσσος· τὸ κόκκινον βάμμα, ὅπερ λέγουσι ἰδιωτικῶς ἀληθινόν, καὶ λέγεται ἀπὸ τοῦ βύειν τοὺς ὄσσους, ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς· λέγεται δὲ καὶ τὸ κόκκινον ἔνδυμα, βύσσος. Etym. M. et Zonaras : Βύσσος· εἶδος βοτάνης, ἐξ οὗ καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς βαπτόμενα ἱμάτια, βύσσινα λέγονται. Zonaras : Βύσσινον· κόκκινον. Bochart. Geogr. S. P. 1, l. 3, c. 4, p. 156 : « Byssinæ vel e bysso vestes, quod genus est lini tenuissimi, purpureum colorem non raro imbiberunt : unde in Scriptura toties byssus et purpura, vel purpura et byssus pro purpurea bysso per figuram ἓν διὰ δυοῖν : atque inde factum, ut byssus pro purpura sumeretur, et byssinus pro purpureo. » Inducebantur autem bysso varii colores: 1. Purpureus. Hunc cocci mixtura elegantiorem fieri docet versus quamvis corruptus Empedoclis ap. Plut. De def. orac. c. 41 : Ἄλλα γὰρ ἄλλοις οἰκεῖα καὶ πρόσφορα, καθάπερ τῆς μὲν πορφύρας ὁ κύαμος (f. l. χυλὸς), τῆς δὲ κόκκου τὸ νίτρον δοκεῖ τὴν βαφὴν ἄγειν μεμιγμένον· βύσσῳ δὲ γλαυκῆς κρόκου καταμίσγεται, ὡς Ἐμπεδοκλῆς εἴρηκε. 2. Color niger bysso inducebatur. Plut. De Is. et Os. c. 39 : Οἱ ἱερεῖς ἄλλα τε δρῶσι σκυθρωπὰ, καὶ βοῦν διάχρυσον ἱματίῳ μέλανι βυσσίνῳ περιβάλλοντες, ἐπὶ πένθει τῆς θεοῦ δεικνύουσι. Byssum candor maxime commendabat. Apocalyps. 19, 8 : Ἵνα περιβάληται βύσσινον καθαρὸν καὶ λαμπρόν· 14 : Ἐνδεδυμένοι βύσσινον λευκὸν καὶ καθαρόν. Themist. Or. 13, p. 301 : Καὶ εἶδον ἐγὼ ἔναγχος ἐν τῷ ἄστει τοῦ Ἀντιόχου ἄνδρας ἐκ Σούσων καὶ Ἐκβατάνων ἀφιγμένους σὺν κηρυκείοις, καὶ γράμματα ἀρχαῖα βύσσῳ λευκῇ ἐνειλιγμένα. Tertull. De cult. fem. c. 13 : « Vestite vos serico probitatis, byssino sanctitatis, purpura pudicitiæ. » Eucher. Instruct. 1 : « Byssus castitatis vel continentiæ candor. » Cum serico byssum aliquando confudisse Gr. et Lat. scriptores, res est manifesta, ut Strabo 15, p. 693, e Nearcho : Τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ σηρικὰ, ἔκ τινων φλοιῶν ξαινομένης βύσσου. Cfr. Eustath. ad Dionys. 1116, et Salmas. in Solin. p. 212, A. Eucher. ad Salon. c. 3 : « Byssus genus serici grossioris pariter et fortioris. » || Τῷ βύσσῳ pro τῇ βύσσῳ in Gloss. Ms. in Proph. ap. Bielium. Angl.]

[Βύσσος, linum xylinum. Forsterum si audias, de Bysso antiq. p. 9, 48, 49, Ægypto debet vox originem, composita ex ⲈⲤ et artic. ⲠⲒ, mutata litera Æg. Ⲡ in Gr. B. Phœnicium vero nom. putat Michaelis in Suppl. Lex. Hebr. p. 161, Persicum vel Arabicum Relandus Diss. Misc. P. 1, p. 212. Tæwat.]

Βύσσος. Aristoph. Schol. [Pac. 965] βύσσον vocatum fuisse scribit τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, pro quo Suidas habet μύρτον, in Κριθή. Infra βύττος.

Βυσσὸς, i. q. βυθός : ut ἐς βυσσὸν χωρεῖν pro Pessum ire, q. d. In imum gurgitem delabi. Βυσσὸς ap. Herodot. pro βυθὸς, Suid. Vide Ἄβυσσος. [Schol. Arist. Ran. 138 : Ἴωνες τὸν βυθὸν βυσσὸν λέγουσιν. Herodot. 2, 96 : Ὁ λίθος ἐὼν ἐν βυσσῷ· 3, 23 : Χωρέειν ἐς βυσσόν. Homer. uno in loco Il. Ω, 80 : Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσε, ubi libri nonnulli βυθὸν, de quo v. quæ s. v. Βυθὸς dixi. Βυσσῷ pro βυθῷ Æliano De N. A. 9, 57 ex cod. restituit Jacobs. Apud Aristotelem, qui βυθὸς dixit sæpissime, βυσσὸς legitur H. A. 5, 15, p. 547, 15. G. Dindorf.]

Βυσσοφαρεῖ, Hesych. exp. μεγαλοφαρεῖ, forsan tamen sonat potius βύσσινον φάρος ἐνδεδυμένῳ. [Sopingius pro βυσσοφαρει reponit βυσσοβαρεῖ. Hesych., Βυσσοβαρῆ· μεγάλα, ἀπὸ τῶν καταφερομένων εἰς βυθὸν διὰ τὰ βάρη. Kusterus glossam hanc sic refingit : Βυσσοφαρεῖ· μεγαλοβαρεῖ. Angl.]

Βυσσόφρων, ὁ, ἡ, In profundo pectore cogitans, Hesych. [Æsch. Choeph. 650 : Τίνει μύσος χρόνῳ κλυτὴ βυσσόφρων Ἐρινύς.]

Βύσσωμα, τὸ, Profunditas, tanquam a βυσσόω, VV. LL. ex Epigr. [Mæcii in Anth. Pal. 6, 33 : Θύννων εὐκλώστοιο λίνου βυσσώμασι ῥόμβον φράξαντες.]

[Βύσταξ.] Βυστάγα, Hesych. esse dicit πώγωνα : sed forsan scr. βύστακα, ut idem sit quod μύστακα. Antiphanes sane ap. Athen. [4, p. 143, A] dicit, Βάδιζε ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὰ φειδίτια· ἀπόλαυε τοῦ ζωμοῦ, φόρει τοὺς βύστακας, pro μύστακας, ut videbis in Μύσταξ. [V. Μύσταξ.]

[Βύστης, ὁ, ponit Etym. M. p. 53, 49, indeque ducit ἀκρόβυστος. Sed hoc testimonium est nullum. L. Dindorf.]

Βυστικὸς, pro βεβυσμένος, Oppletus, Refertus, ex Aristoph. : Νοῦ βυστικός. [Vox nihili. V. Νουβυστικός.]

Βυστίχοις, Hesych. exp. τοῖς ἐν θαλάττῃ βρόχοις.

[Βύστος. Arcad. p. 79, 20 : Τὰ εἰς στος δισύλλαβα μονογενῆ ὀξύνεται, εἰ μὴ ἡ πρὸ τέλους συλλαβὴ ἔχει τι τῶν φύσει βραχέων, ἱστὸς, σιστὸς (l. Σηστὸς), πλαστὸς, μαστὸς, ξυστός· τὸ Φαῖστος ἐπὶ τοῦ ἥρωος βαρύνεται· σεσημείωται τὸ βύστος καὶ χάμστος βαρύτονα. L. Dind.]

[Βῦστρα, ἡ.] Βύστραι [Βῦστραι], Hesychio αἱ τῶν λαχάνων ἐνθέσεις· addenti tamen quosdam exp. τοὺς ἐκ τῶν λαχάνων ὀψωμένους [ψαμένους cod. Legendum ψωμοὺς, Bucceas vel Buccellas, i. q. ἐνθέσεις. L. Dind.]. Sed prior exp. est convenientior, quoniam ταῖς ἐνθέσεσι βύεται τὸ στόμα, ut videbis in Ἀποβρύκω. [Confert Albertus Polluc. 10, 172 : Καὶ βῦσμα δ' ἂν εἴη τῶν χρησίμων (i. e. vocabulorum, quibus recte utaris), τοῦ αὐτοῦ (Aristoph.) εἰπόντος, Βῦσμα καὶ γευστήριον. Τοῦτο δὲ βῦστραν ἕτεροι κεκλήκασιν, ὡς Ἀναξανδρίδης Κιθαριστρίᾳ καὶ Ἀντιφάνης Ὀρφεῖ βῦστράν τιν' ἐκ φύλλων τινῶν· ubi nota βῦστραν ἐκ φύλλων, ut ap. Hesych., si vere conjeci, ψωμὸς ἐκ λαχάνων. Eadem autem signif. Frusti vel Buccææ s. Buccellæ dicuntur βῦστρα, ἔγκαρπος, ἔνθεσις, βλωμὸς, ψωμὸς, ut fallatur Hemst., nescio quibus de operculis doliorum loquens. L. D.]

[Βύτανον. V. Βρύτανον.]

Βύτθαν, Hesychius esse dicit τὸν ψάρα [ψᾶρα], Sturnum. Βυτθὸν autem, πλῆθος, [Multitudinem].

Βυτίνη, ἡ, Hesych. λάγυνος vel ἀμὶς, Lagena vel Matula : Tarentinorum dialecto. Exp. etiam σταμνίον, Doliolum : βικίον. [Est i. q. πυτίνη : qua de literarum β et π commutatione dialectica v. ad initium lit. B. Mensura igitur -υ- Βιτίνα, q. v., huc refert Coraes Ἄτακτα vol. 4, p. 67. L. Dindorf.]

[Βύτος, ὁ, Bytus, n. viri, ap. Lucian. Anth. Pal. 11, 435 : Θαυμάζειν μοι ἔπεισιν ὅπως Βύτος ἐστὶ σοφιστής. ῠ. L. Dindorf.]

[Βύττᾰκος, ὁ, Byttacus, n. viri Attici in monum. Attico ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 172 : Βύττακον Πύρρου Λαμπτρέα. Macedonis ap. Polyb. 5, 79, 3; 82, 10. L. Dindorf.]

[Βύττος, γυναικὸς αἰδοῖον, Hesychius. Salmasio ad Tertull. De pall. p. 123, dialecti varietas videtur pro μύττος, quod v. Eandem signif. tribui voc. βύσσος, sub illo dictum est. L. Dindorf.]

[Βυχανίτης. V. Βυκανιστής.]

Βύω, Obturo, Obstruo. Pro qua signif. Bud. affert ex Athen. Ἔβυσα διὰ τοῦ στόματος. Diosc. [5, 40] : Τρῆμα λίνῳ βεβύσθω, Foramen lino obstruatur. Bud. exp. etiam Infarcio, Constipo, et e Luciano [Peregr. c. 9] affert, non addens an ad hanc, an ad Obturandi signif. referat, Ῥαφανίδι [ῥαφανῖδι] τὴν πυγὴν βεβυσμένος. [Alciphr. 3, 62 : Ῥαφάνοις τὴν ἕδραν βεβυσμένος. Schneid. Arist. Ach. 463 : Χυτρίδιον σπογγίῳ βεβυσμένον. Seager. Th. 506 : Παιδίον κηρίῳ βεβυσμένον.] || Item Impleo : unde νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον, Hom. [Od. Δ, 134, sc. τάλαρον] pro πεπληρωμένον. [Cum gen. etiam Sozom. Hist. eccl. 2, 5 : Καλάμης καὶ φυτοῦ ἔνδοθεν βεβυσμένα ὁρῶντες. Suidas : Βέβυστο, ἐπεπλήρωτο· Βέβυστο δὲ πᾶσα χόλοιο. Clemens Strom. 1, p. 373 : Ἐν ἀστρονομίᾳ, φυσικῶν καὶ ῥεόντων καὶ εἰκότων βεβυσμένη λόγων. Et quem Schneid. cit. Nonn. Dion. 9, 298 : Βεβυσμένος οἶκος ἀνίης. Cum dat. Tryphiod. 450, ab Schæf. cit. : Ἀφραδίῃ τε βέβυστο, μεθημοσύνῃ τε κεχήνει πᾶσα πόλις. Ibid. 308 : Ἵππον ἀριστήεσσι βεβυσμένον, de equo Trojano. Suidas et Zonaras p. 384 : Βεβυσμένα, πεπληρωμένα. Hesychius : Ζέβυται, σέσακται, quod videbatur Pors. ad Phœn. 45, quem cit. Schæf., dictum pro Βέβυται vel βέβυσται, β more quarundam dialectorum in ζ mutato, de quo v. in Z. Idem : Βεβυσμένη, πεπληρωμένη. Βεβυσμένον, πλῆρες, quod perperam Albertus retulit ad l. Hom., ubi masc. Βῦσσαι (scr. Βῦσαι), φορτῶσαι. Βύσας, πλήσας. Βυώσης, πληρούσης, ubi Βυούσης Albert. Hippocr. p. 588, 41, ab Schneid. cit. : Καὶ γὰρ εἴ τις ὑπὲρ ὕδατος καὶ διὰ χωρίου ὑδρηλοῦ δύο ἡμέρας καὶ δύο εὐφρόνας θείη εἴρια καθαρά, καὶ εἷμα καθαρὸν καὶ βεβυσμένον εὐσταθμως ἴσον τοῖσιν εἰρίοισιν, ἀνελὼν εὑρήσει στήσας πολλὸν βαρύτερα τὰ εἴρια ἢ τὸ εἷμα. Ὅτι δὲ τοῦτο γίνεται (f. γ. δὲ τοῦτο vel τοῦτο δὲ γ. ὅτι) αἰεὶ ἀποχωρέει ἐς τὸ ἀνεκὰς ἀπὸ ὕδατος ἐν ἀγγείῳ εὐρυστόμῳ ἐόντος, καὶ τὰ μὲν εἴρια, ἅτε ἀραιά τε καὶ μαλθακὰ ἐόντα, ἀναδέξεται τοῦ ἀποχωρέοντος πλέον, τὸ δὲ εἷμα, ἅτε πλῆρες ἐὸν καὶ βεβυσμένον ἀποπληρώσεται, τὸ πολλὸν οὐκ ἐπιδεχόμενον τοῦ ἀποχωρέοντος. Vertitur, Dense textum ; et recte : pertinet enim cum ceteris significationis Implendi s. Farciendi exx. ab Steph. nobisque allatis non ad Βύω, sed ad Βύζω, q. v. || Signif. Obturandi Hegesipp. Athen. 7, p. 290, D : Βεβυσμένος τὴν ῥῖνα. Schæf. Jambl. ap. Phot. p. 74, 29 : Λόχμῃ τὸ στόμα (speluncæ) ἐδέβυστο. Hemst. Geop. 10, 21, 6 : Βύσας τὸ ἀγγεῖον μυκχάνθη· et alibi. Lucian. Catapl. 5 : Οὐκ ἐπακούουσί μου (οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη), βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν ἐτῶν. Psalm. 57, 5 : Ἀσπίδος κωφῆς καὶ βυούσης τὰ ὦτα αὐτῆς. Hesychius : Βεβυσμένη, πεφραγμένη. Βύει, φράσσει τὰ ὦτα. Βύσας, φράξας. Βυσσῶσι, φράζωσι. (Scrib. Βύσωσι, φράξωσι, ut ap. Zonaram p. 412). Βύων τὰ ὦτα, ἐπιφράττων. Βυώσης (βυούσης Alb.), κωφωθείσης. Zonaras, Suidas : Βύουσι, φράττουσι. Zonaras et Herodian. Epim. p. 10 : Βύω, τὸ ἀσφαλίζω. Id. p. 385 : Βεβυσμένος, περιπεφραγμένος, et p. 384 : Βεβυσμένα, περιπεφραγμένα (f. verior scriptura πεφρ.). Gl. Βῦσον, obde. Etym. M. p. 651, 51 : Βύω, ὃ σημαίνει τὸ κλείω. || De oculis compressis dictum improbare videtur Thomas p. 174 : Βύειν ἐπὶ ὤτων, καμμύειν ἐπὶ ὀφθαλμῶν. Hesychius tamen : Βύει, καμμύει. Conf Παραβύω. L. Dind.] || Est etiam Tego, ut ostendit ἀκρόβυστος. [Hesychius : Βυώσης (βυούσης), καλυπτούσης. Βύουσαν, κρύπτουσαν. Βῦσσαι (βῦσαι), ἐπιθεῖναι, κρύψαι. Suidas et Zonaras p. 412 : Βύουσι, καλύπτουσιν· ἔνθεν καὶ ἀκρόβυστος, ὁ τὸ ἄκρον βεβυσμένον ἔχων. Πισίδης, Ἐρῶ δέ σοι νῦν, εἴπερ οὐ βύειν θέλεις. Iidem : Βεβυσμένα, λαθραῖα, et Βεβυσμένον, κεκαλυμμένον. Ælian. N. A. 11, 18, ab Hemst. cit. : Ὁ ταὼς ὑπὲρ τοῦ μὴ βασκανθῆναι λίνου ῥίζαν, οἱονεὶ περίαπτον φυσικόν, ἀναζητήσας, ὑπὸ τῇ ἑτέρᾳ πτέρυγι βύσας περιφέρει.] || Ex Herod. autem Ἐβέβυστο τὸ στόμα pro Os turgidum erat. [6, 125 : ubi intelligendum ex prioribus χρυσῷ. Opinatur autem Buttm. Gr. vol. 2, p. 94 præsenti hujus formæ abstinere antiquiores, dicentes βύνειν vel βυνεῖν, præfertque ap. Aristot. (quem tamen non animadvertit De plantis 2, 9, p. 828, 36 dixisse : Βύονται τὰ ἄκρα) H. A. 9, 50, p. 632, 18 : Τὴν τομὴν θριξὶ βύουσιν, scripturam βυνοῦσιν, de qua v. in Βυνέω. Ita ne ii quidem loci, qui

A aor. vel perf. habent, certum foret ad βύειν an ad βύνειν pertinerent. L. Dind.] || Βυέω, dicitur pro βύω, Confercio, Oppleo, Obstruo, Aristoph. [Pac. 645] : Χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα. Etym. quoque meminit hujus th. βυῶ, dicens e fut. transisse in præs. et declinari βυῶ, βυεῖς, affert et particip. βυῶν. [Apud Ar. nunc restitutum ἐβύνουν : Etym. M. p. 217 in errore versatur cum Gud. p. 117, 13.] Βυσσῶσι, Hesychio φράττωσι, tanquam a th. βυσσῶ : nisi forte scr. βύσσωσι, quod est aor. 1 subj. modi a th. βύω, metri gratia geminatum σ habens. [Scr. esse βύσωσι supra dixi. ῦ. Conf. Παραβύω.]

[Βυωτὴν, τὴν ἄρσιν, Hesychius. Confert Albertus Βωτεῖν, quod est ἀροῦν. Ita hariolari possis, Βωτὴν, τὴν ἄροσιν. L. Dindorf.]

[Βῶ, i. q. Βαίνω. V. Βαίνω. || Huic signif. alias tres addit Etym. M. p. 218, 52 (et Zonaras p. 416), omnes, ut opinor, commentitias : Τρέφω, πατῶ, λέγω. Tertiam memorat etiam p. 211, 26 ; 799, 16, cum

B Eust. Od. p. 1654, 17, primam p. 205, 5, 11, 28, 53 ; 217, 41 ; 218, 41, 50, ad demonstrandas pravas etymologias. L. Dindorf.]

Βωβὸς, Hesychio πηρὸς [πτορὸς cod.], Mutilus, Mancus : qui et βωβοὺς affert pro χωλοὺς, Claudos. [Βώβους, χωλὸς cod. Idem Hesych. Δῆος, βωβός, Κρῆτες. Cui gl. conferenda ejusd. altera : Δηγοὶ, πληροὶ, ubi leg. videtur Δηοὶ, πηροί. Lex. ap. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 370 : Βωβὸς, ὁ ἄλλαλος, Mutus. Etym. Gud. p. 117, 27 : Βωβὸς κατ' ἀντίφρασιν ὁ μὴ δυνάμενος βοᾶν, ἐκ τοῦ βῶ τὸ σημαῖνον τὸ φωνῶ. Dictum fuit igitur non uno modo de iis qui sensu vel artu quopiam capti essent. Cf. Coraes Ἄτακτα vol. 2, p. 85. Arcad. p. 46, 4 inter oxytona in βὸς referens κωβὸς scripserat, opinor, βωβός. L. Dindorf.]

[Βωβύζω.] Βωβύζειν, Hesychio σαλπίζειν, vel potius Buccinare.

[Βῶγχις, πόλις Αἰθιοπίας, πρὸς τῷ τρίτῳ καταρράκτῃ· τὸ ἐθνικὸν Βωγχίτης, ὡς Μεμφίτης, Steph. Byz. L. D.]

[Βώδιον. V. Βοΐδιον.]

C [Βωδών. Βωδωναῖος. V. Βωδώνη.]

[Βωδώνη, Bodone, urbs Perrhæbiæ vel Thessaliæ. Steph. Byz. : Βωδώνη (vitiose Zonaras p. 414 Βωδόνη), πόλις Περραιβική, ὡς Ἀπολλόδωρος. Οἱ δ' ὀρθῶς Θετταλίας, ἀπὸ Βωδωνοῦ ἥρωος· ὁ πολίτης Βωδωναῖος. Schol. Hom. Il. Π, 233, ab Schæf. cit. : Δωδωναῖε) οἱ δὲ γράφουσιν Βωδωναῖε· πόλις γὰρ Θεσσαλίας ἡ Βωδὼν, οὗ τιμᾶται Ζεὺς, ἡ νῦν Βονδίτζα (Vonizza ?). Steph. Byz. s. Δωδώνη : Ἕτεροι δὲ γράφουσι Βωδωναῖε· πόλιν γὰρ εἶναι Βωδώνην, ὅπου τιμᾶται. L. Dindorf.]

[Βωδωνός. V. Βωδώνη.]

[Βωθέω. V. Βοηθέω.]

[Βωθύζω.] Βωθύζειν, Hesychio βοᾶν, θωΰσσειν, Clamare, Vociferare. [Zonar. p. 414 : Βωθύσσειν, ὁρμᾶν. Ap. Hesych. pro θωΰσσειν in cod. θούσσειν. Confert Alb. ejusd. gl. : Θυσσᾶν, θηριωδῶς ὁρμᾶν, et, Θωΰσσειν, βοᾶν ... θηριωδῶς ὁρμᾶν.]

[Βωθύσσω. V. Βωθύζω.]

Βωκάθυνον, Hesychio βωκὸς, τρυφερὸς χιτών. [Ap. Hesych. est Βωκάθυννον, pro quo verissime Salm. et

D Is. Voss. Βῶκα, θύννον, ut glossa sit : Βωκὸς, τρ. χ. Quod scribendum Βράκος, ut fuerat supra βράκος, ἱμάτιον πολυτελές. L. Dind.]

[Βωκαλίας. V. Βώκαρος.]

Βώκᾰρος, a Trœzeniis dicitur τὸ ἔαρ· Ver, παρὰ τὸ τῷ βίῳ χαρὰν φέρειν, teste Etym. qui et Fluvium in Salamine sic vocari ait, forsitan quod βοείου καρὸς, Bovini capitis, similitudinem aliquam præferat : quasi βοόκαρος, ut ἡ βούρρινα. [Strabo 9, p. 394 : Βώκαρος δ' ἐστὶν ἐν Σαλαμῖνι ποταμός, ὁ νῦν Βωκαλίας καλούμενος. Lycophr. 451 : Βωκάρου τε ναμάτων. Hesychius : Βώκαρος, ποταμὸς ἐν Σαλαμῖνι, ἐκ τοῦ Ἀκάμαντος ὄρους φερόμενος. De etymo cum Etym. consentit Eust. Il. p. 309, 8, ad Dionys. v. 511.]

[Βωκαλὶς, ἡ, Aviculæ Indicæ genus. Ælian. N. A. 13, 25. Bast. Schneid. ad Aristot. H. A. 8, 5, p. 589.]

[Βωκολιάζω, Βωκολιάσδω, Βωκολιακτής, Βωκολιαστής, Βωκολικός, Βωκόλος. V. Βουκ....]

[Βῶκος. V. Βοῦκος.]

[Βωκός. V. Βωκάθυνον.]

Βωλᾶ, Dorice Cretenses dicunt pro βολή, Consilium. [V. Βουλή.] A

[Βῶλα, Bola, urbs Italiæ, ap. Diod. 20, 90, Steph. Byz. Βῶλαι, Diod. 13, 42; 14, 117. L. Dindorf.]

[Βωλάζω, Pastino. Onosander c. 10, § 1 : Εἰ δέ τινα καὶ βεϐωλασμένα πεδία εἴη, βώλους τε κελεύων αἴροντας βάλλειν. Kall.]

[Βωλαθήν. Photius Bibl. p. 343, 22, ex Damascio : Ὅτι Φοίνικες καὶ Σύροι τὸν Κρόνον Ἢλ καὶ Βὴλ καὶ Βωλαθὴν ἐπονομάζουσιν· ubi alii libri βωλαθὶν, βολαθὴν, βολάθην. Θολάθην Hamakerus. G. Dindorf.]

Βωλάκιον, τὸ, Glebula, seu, ut Hesych. exp., χωρίον βώλους ἔχον. [Zonaras p. 412 tres ponit voc. βῶλος signif. : Βῶλος, ὄνομα κύριον, καὶ βῶλος τὸ βωλάκιον, καὶ βῶλος ἡ γῆ· ubi βωλάκιον videtur capiendum vel ea signif. quam ponit Hesych. vel ut sit Gleba venam habens æris. Herodian. Epim. p. 8 : Βῶλος, τὸ βωλάκιον. L. Dindorf.]

[Βωλάκιος, α, ον, Glebosus. Pind. Pyth. 4, 228 : Ἀνὰ βωλακίας δ' ὀρόγυιαν σχίζε νῶτον γᾶς. Vulgatam olim scripturam ἀναϐωλακίας correxit Schneid., confirmante libro uno.] B

[Βωλανὸς, ἡ, ὸν, Bolanus, gentile a Βῶλα, q. v. Steph. Byz. || Ap. Dion. H. Ant. R. 8, 18, 19, 20 libri præbent gentile Βωλανὸς et nomen urbis Βολάς : quorum locorum postremone an prioribus restitui debeat, quod ex octavo Dionysii citat Steph. Byz., Βοϊλλανὸς, dubitatum est. L. Dindorf.]

Βώλαξ [Βῶλαξ], ακος, ἡ, Gleba, i. q. βῶλος. [Pind. Pyth. 4, 37 : Βώλακα δαιμονίαν. Apoll. Rh. 3, 1334 : Βώλακες ἀγνύμεναι· 4, 1562 : Ὑπερέσχεθε βώλακι χεῖρας· 1734 : Δαιμονίη βῶλαξ· 1750 : Βώλακα. Job. 7, 5 : Βώλακας γῆς. De forma voc. diminutiva Pierson. ad Mœr. p. 419. Schæf. Gl. Hesychius : Βῶλαξ· βῶλος, γῆ. Theocr. 17, 80 : Νεῖλος ἀναϐλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει, h. e. Terram, Solum, quomodo dici etiam βῶλος infra dicetur. L. Dindorf.]

[Βῶλαξ, ακος, ἡ, Bolax, urbs Triphyliæ. Polyb. 4, 77, 10; 4, 80, 13. L. Dindorf.]

Βωλάριον, τὸ, Glebula, Bud. e Strab. [3, p. 146 : Φασὶ δὲ καὶ λίθων σχιζομένων εὑρίσκειν βωλάρια θηλαῖς ὅμοια. C L. D. 16, p. 777 : Χρυσὸς ὀρυκτὸς ... οὐ ψήγματος, ἀλλὰ βωλαρίων χρυσοῦ. M. Antonin. 4, 15 : Πολλὰ λιβανωτοῦ βωλάρια· 6, 36 : Ἄθως βωλάριον τοῦ κόσμου· 12, 32 : Ἐν πόστῳ δὲ βωλαρίῳ τῆς ὅλης γῆς ἕρπεις. Angl. et Schneid.]

Βωληδὸν, Glebæ modo, seu, ut VV. LL. e Plin. exp., Assulatim. [V. Βωλῖτις.]

[Βωλήτης. V. Βωλητῖνος.]

Βωλητῖνος, ap. Athen. 3, [p. 113, C,] dicitur vocari ἄρτος quidam, et σκευάζεσθαι eodem modo, quo ὁ βωλίτης [βωλήτης libri. V. Βωλίτης.]. Videtur autem Lat. esse vox, quum ibid. in ejus conficiendi ratione utatur vocabulo Materiæ, Furni, Remi : forsan quod boletorum figuram imitaretur, aut inde fieret.

Βωλία et Βωλὶς, Hesychio μάζης εἶδός τι ἐν ταῖς θυσίαις : forsan a Βώλου aliqua similitudine sic dicta. [Conf. Gl. Μοφφαὶ εἰς θυσίαν, Bolitis. Eodem an referendus sit ὁ βωλίτης in l. Athen., de quo s. Βωλητῖνος, in medio relinquo. L. Dindorf.]

[Βωλίγγαι, οἱ, Bolingæ, gens Indica. Steph. Byz. : D Βώλιγγα, ἔθνος Ἰνδικόν. Διονύσιος ιη' τῶν Βασσαρικῶν, Καὶ τότε Βωλίγγησι μετ' ἀνδράσι Τέκταφος ὦρτο. Βωλίγγαι correxerunt interpr., qui conf. et Jacobs. ad Ælian. de N. A. 10, 18. Vitiose, opinor, Βωλίγγεσσι libri Nonni Dion. 26, 143; 30, 310. L. Dindorf.]

[Βώλινος, η, ον.] Βωλίνας καλιὰς Hesych. dici scribit πλινθίνας οἰκίας, Lateritias domos; coquuntur enim lateres e gleba, quæ βῶλος dicitur. Ad verbum Glebacei nidi, Domicilia e gleba.

[Βωλινὴ, vitis nomen. Geop. 5, 17, 5 : Ἔστι δὲ ἄμπελος ἐν τῇ Βιθυνίᾳ ἡ καλουμένη Βωλινή. Libri alii Βωληνὴ, alii Βολωνή. Indicavit Bast.]

Βώλιον, τὸ, Glebula. Aristot. De aud. mirab. [c. 47] : Φασὶ δὲ καὶ ἐν Βάκτροις τὸν Ὦζον [Ὦξον] ποταμὸν καταφέρειν βώλια χρύσεια πολλά. [Arist. Vesp. 203 : Πόθεν ποτ' ἐμπέπτωκέ μοι τὸ βώλιον; Seager. Var. script. Diodor. 3, 14. Schæf.]

[Βῶλις, ιδος, ὁ, Bolis, n. hominis Cretensis ap. Polyb. 8, 17, 22. Ex eo memorat Suidas, qui v. Ἐκτενῶς in A verbis quibusdam loci Polyb. male Βῶλον pro Βῶλιν. Est forma Cretica pro Βοῦλις s. Βουλίας. L. Dindorf.]

[Βωλίς. V. Βωλία.]

Βωλίτης, ὁ, Boletus, Fungi genus, sic dictum, quod convolutum sit et quasi globosum; volvam enim, ut scribit Plin., terra prius gignit, ipsum postea in volva, ceu in ovo, est luteum, vel a colore τοῦ βώλου, h. e. Rubricæ illius, qua pictores aurum operibus suis inducunt. Gorr. [Agaricus Linn. Galenus De anim. fac. 2, c. antepen. P. Ægin. 1, 77, p. 23, 11 : Τούτων δὲ αὐτῶν (τῶν μυκήτων) οἱ μὲν βωλῖται (βολῖται) ἀϐλαϐέστεροι καὶ ἄποιοι. Schneid. Βωλήτης, libri Athenæi l. s. Βωλητῖνος cit. Βωλίταις et Βολίτας Geop. 12, 22, 6; 12, 17, 8. V. etiam s. Βωλία et Βῶλος. L. Dindorf.]

[Βωλῖτις, ἡ.] Βολῖτις στυπτηρία, Diosc. 5, 123, perperam in quibusdam Codd. scriptum pro βωλῖτις, Glebosa, s. Ad glebam similitudine aliqua accedens : quam ibid. dicit πεπιεσμένην βωληδὸν, Glebæ in modum compressam. [Conf. Salm. Plin. Ex. 821, b, G.]

B Βωλοειδὴς, ὁ, ἡ, Glebæ formam habens, Glebæ similis, Glebosus. Βωλώδης, Glebosus s. Glebaceus, Glebæ speciem gerens, Glebæ assimilis. [Theophr. Fr. De igni 65 : (Κονία) ἡ ἀρτίκαυστος καὶ βωλοειδής. De lapid. 42 : (Λίθος) στρογγύλος καὶ βωλώδης. Schneid. Diosc. 5, 121 : Τὸ δὲ ἄλλο (ἀρσενικὸν) βωλῶδες, ubi sunt varietates βωλοειδὲς et βαλανοειδές. L. Dindorf.]

[Βωλοειδῶς, q. d. Glebose, Ad modum glebarum. Diosc. 1, 100 : (Πιττάσφαλτος) βωλοειδῶς συμπεπηγυῖα. Bast. et Kall.]

Βωλοκοπέω, ήσω, Glebas scindo vel frango, Occo. Sic enim Gaza ap. Cic. vertit. Citat J. Poll. [7, 141] ex Aristoph. [Gl. Occo. Schol. Ar. Pac. 565, 1148; Pollux 1, 226.]

[Βωλοκόπημα, τὸ, Occa, Gl.]

Βωλοκοπία, ἡ, Glebarum fractio, Occatio.

[Βωλοκοπικὸς, Occatorius, Gl.]

[Βωλοκόπος, ὁ, Occator, Glebarum fractor. Cratin. ap. Steph. Byz. s. Δωδώνη· Δωδωναίῳ κυνὶ βωλοκόπῳ. Synes. Ep. 125 : Γεωργοὺς βωλοκόπους. Wakef. Gl. C Occiliator. || Inter instrumenta rustica memorat Pollux 1, 245 : Ἄροτρον, βωλοκόπος σφῦρα, et 10, 129 : Σφῦρα βωλοκόπος. Conf. Jac. Anth. vol. 9, p. 157, ab Schæf. cit.]

Βωλόναι, ap. Soph. quibusdam sunt κολῶναι, aliis τὸ Κύλλαιον, διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι, Hesych.

[Βωλοποιέω, Hippocr. Epist. p. 1282 : Βωλοποιέοντες ἐκ γῆς τῆς μητρὸς πολεμίην γῆν καὶ τὴν αὐτὴν ἐοῦσαν καὶ θαυμάζοντες πατέουσιν. Interpres : in glebas proscindunt. Βωλοκοπέοντες conj. Schneider. sine caussa.]

Βῶλος, [ὁ, Aristot. Mir. c. 46 : Δύο βώλους (auri), τὸν μὲν τρεῖς μνᾶς ἄγοντα, τὸν δὲ πέντε. Schneid. Sext. Emp. adv. Math. p. 248 : Οἱ μὲν τὴν βῶλον, οἱ δὲ τὸν βῶλον. Lycophr. 484 : Χαλκωρυχήσει καὶ τὸν ἐκ βόθρου σπάσει βῶλον. Lobeck. ad Phryn. p. 54 (Ἡ ὄμφαξ, ἡ βῶλος, θηλυκῶς δέον, οὐκ ἀρσενικῶς) : « De agello Thom. p. 176 ἡ β., de gleba utrumque genus usurpari scribit; simpliciter ἡ β. dicendum esse docent Phryn. Bekk. An. p. 30 et Mœris p. 95, (Eust. Od. p. 1390, 72; Philem. p. 294). Masc. (τοῖς β.) e Luciano sustulit. Hemst. Tim. c. 34, e Plut. Al. 25 Reisk., ἀφεθεῖσα D ἄνωθεν refingens, idemque majore audacia in Dion. Chr. Or. 3, p. 111, pro μηδένα β. jubet μηδεμίαν (vel μηδὲ) scribi. Antiphilo Ep. adesp. 450, πᾶσ' ἀπόλωλε ... β., restituit Jac. Act. Mon. 1, 2, 142. Mansit adhuc πολλοὶ β. Dion. Cass. 40, 47, 252, πεπυρωμένους β. Zosim. 3, 21, 247, et in Liban. Decl. t. 4, p. 187 (cui ταῖς restituit Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 254, ut est p. 194). Geop. 2, 24, 160 sæpius interposito masc. V. Niclas t. 3, p. 249; Schæf. ad Sch. Apoll. p. 333. Βῶλος χρυσοῦς Æsop. fab. 59, p. 311 Cor. B. συγκεκομμένοι Photius s. Παλάσια. » Dionem vol. 2, p. 66 : Βάλλοντα τοῖς βώλοις, addit Jac. ad Ach. Tat. p. 70, 3, ubi est παντὸς βέλους χαλεπώτερος βῶλος Αἰγύπτιος. Sed in l. Dionis cod. ταῖς. Τῷ β. Schol. Nicand. Th. 174, Al. 514, aliique recentiorum. L. D.] ἡ, Gleba. Geop. [3, 11, 1, ubi scriptum τὰς βώλους διαλύειν] : Ὅταν αἱ βῶλοι διαλύωνται ὥστε ἐπεγείρειν τὸν κονιορτόν. Pro quo Colum. Quum omnis gleba refringitur et resolvitur in pulverem. Theo-

A phr. C P. 5, 19 : Διαχεῖν τὰς βώλους, Diffundere glebas. Xen. K. H. 8, [3, 12] : Ὡς βαλῶ γε ταύτῃ τῇ βώλῳ ἀνελών. [Ælian. N. A. 8, 22 : Ἐκ τῆς βώλου, quem antea λίθον dixerat. Hemst.] || Et βῶλος Ἀρμενία, ap. Medicos Gleba Armenia, s. Bolus Armenia, Lapis colore pallidus, friabilis velut calx et aster Samius, non tamen similiter asteri Samio levis. De qua Aet. 2, 12. [Nonnus Theoph. vol. 1, p. 448, et ubi Ἀρμένιον, vol. 2, p. 42. Salm. Plin. Ex. p. 813, a, D : « Βώλου Ἀρμενίου frequens mentio ap. Myrepsum, quem luteum fuisse constat, non cæruleum ... quod autem hodie pro bolo Armenio venditur, non est βῶλος Ἀρμενία veterum, nec terra Armenia Dioscoridis, sed Lemnia rubrica. » Sæpe etiam simpl. βῶλος ap. eund. Theoph. : v. 1, p. 314, 368, 402, 416; vol. 2, p. 46.] Vide et Βωλίτης. [Id. q. Βωλίτης esse videtur ap. Schol. Nicand. Al. 526 : Πολυώνυμον γάρ ἐστι τὸ ζύμωμα, ὃ (fort. καὶ) γὰρ καλεῖται ζύμωμα, μύκης, ἀμανίτης, βῶλος. Quibus comparanda quæ dicit v. 521 : Καὶ γὰρ ζύμωμα εἶπε τὸν μύκητα, ἐπειδὴ ζύμωμα (ζυμῷ) ἔοικε τῆς γῆς, τουτέστι πηλῷ· ὅμοιος γάρ ἐστι B βώλῳ γῆς. Βωλίτης conj. Schneid. || Gemmæ species ap. Plin. N. H. 37, 10, 55 : Bolæ nimbo inveniuntur (cadere), glebæ similitudine.] || Synecd. pro Agro s. Fundo capitur. Synes. Ep. 38 : Τὴν πατρῴαν βῶλον ὑποτελῆ τῇ συγκλήτῳ διαδεξάμενος. || Metaph. Massam signif., ut βῶλος σιδήρου. Eccles. 22, [15]. Quo pertinet et βῶλος χρυσέα, quod Schol. Apoll. Rh. [1, 498] ex Eur. citat pro Sole. [Or. 983 : Μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μέσον χθονός τε τεταμέναν αἰωρήμασι πέτραν ἁλύσεσι χρυσέαισι φερομέναν δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου· quo respexisse Diog. L. 2, 10, χρυσέαν βῶλον citantem ex Phaeth., ubi, item de sole, est χρυσέα βάλλει φλογί, conjecit Matthiæ fr. p. 260. Ad signif. Massæ conf. χρυσοῦς βῶλος supra cit. ex Æsop. f. 223, p. 112 Schn. Gl. : Βῶλος ἀργύρου ἢ ἄλλης ὕλης, Massa. Dosiad. Ar. Anth. Pal. 15, 25, 8, ab Routh. cit. : Ἀλύβης παγέντα βώλοις, ubi Schol. : Τοῦτ' ἔστιν ἐξ ἀργύρου· ὁ γὰρ Ὅμηρος τὴν Ἀλύβην γενέθλην τοῦ ἀργύρου ὠνόμασεν. Diod. 3, 14 : Μολίβδου βῶλον. Strabo 3, p. 146 : Ἐν τοῖς ψήγμασι τοῦ χρυσίου φασὶν εὑρίσκεσθαί ποτε καὶ ἡμι- C λιτριαίας βώλους. Et Aristotel. et Lyc. supra cit. Diosc. 5, 132, de fæce : Ἄλλοι δὲ εἰς ἄνθρακας πεπυρωμένους ἐγκρύψαντες βῶλον (καίουσι).] || Πρῶτος autem βῶλος [immo βόλος, quod v.] et δεύτερος, et sic deinceps, in navi quid sit, tradit J. Poll. 1, [88. Voc. βῶλος utitur Hom. Od. Σ, 374 : Εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ. Diod. 1, 10, ab Schæf. cit., de muribus e terra nascentibus : Τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ σώματος ἔχειν ἀδιατύπωτον, μενούσης ἔτι κατὰ φύσιν τῆς βώλου. Nicand. Th. 174 : Μελαινομένη ὑπὸ βώλῳ Αἰθιόπων. Anth. Pal. 9, 561, 4 : Τῆς τε σιδηροτόκου βῶλος Ἰβηριάδος· 568, 3 : Αὐτὸς δ' οἰκείης ὁ γέρων ἐπενήξατο βώλου· 7, 208, 4 : Ἀργαλέαν βῶλον ἔδευσε φόνῳ. Et alibi Mosch. 4, 37 : Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες. Alciphr. 3, 35 : Διψῆν γὰρ τὰς ἀρούρας αὐτὰς (l. αὐτὸ) τὸ κατάξηρον τῆς βώλου δείκνυσι. Quibus l. licet vertere, Terram. Quomodo dictum, opinor, Hemst. restituebat Liban. Ep. 1223 : Τὸ δέ ἐστι χρυσοῦ μέτρον Πακτωλοῦ τινος δεόμενον καὶ Τμώλου τῆς Ἰνδικῆς, legens τῆς β. τῆς Ἰ. Additur D etiam γῆς. Βῶλος γῆς, Gleba, Gl. Apollod. 2, 8, 4 : Γῆς ἐνέβαλε βῶλον. Soph. Aj. 1286 : Ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον. Sæpius contemtim. Celsus ap. Orig. 8, p. 424, ab Schæf. cit. : Ἀντὶ τοῦ γῆς ἁπάσης εἶναι δεσπόταις οὐδ' ὁποία τις βῶλος οὐδ' ἑστία καταλείπεται. Et Dio l. jam cit. : Τῶν σφόδρα πενήτων καὶ μηδένα γῆς κεκτημένων βῶλον. Babrius ap. Suid. v. Κρῖμνον : Ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου, ὑφ' ἣν τὰ κρῖμνα μὴ φοβούμενος τρώγω, de mure rustico. Prov. Βῶλος ἄρουραν, de iis qui pusilla addunt summis, memorat Suidas s. Βῶλος et Θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ, cum Zonara p. 414 scribens ἄρουρα : ἄρουραν rectius Zenob. 2, 74, Diogen. 3, 52. Aliter Apostol. 5, 88 : Βώλοις ἄρουραν ἐπὶ τῶν τοῖς μικροῖς χαριζομένων τοὺς μεγάλους, quod esse videtur Sibi devincientes, si vitio caret scriptura. Alterum prov. : Λέγεται καὶ βῶλον Ἀλήτης, ἐπὶ τῶν πάντα πρὸς τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων, memorat Zenob. 3, 22, ubi v. interpr. L. Dind. || Βῶλος, Sparganum. Diosc. App. 463, F : Σπαργάνιον· οἱ δὲ ξιφίδιον, οἱ δὲ βῶλον καλοῦσιν. Boiss.]

A [Βῶλος, ἡ, Bolus, n. pr. loci prope Cassandream Macedoniæ, ap. Polyæn. 4, 6, 18 : Τῷ δὲ Ἀμεινίᾳ κλίμακες ἰσομήκεις τοῖς τείχεσιν ἐπεποίηντο, καὶ ὑπὸ τὴν καλουμένην Βῶλον, ἀπέχουσαν οὐ πρόσω τῶν τειχῶν, ἀπεκρύπτοντο στρατιῶται δισχίλιοι. || De loco Ægypti Ἐρυθρὰ βῶλος dicto v. Ἐρυθρὰ βῶλος. L. Dindorf.]

[Βῶλος, ὁ, Bolus, n. pr. Zonaras p. 412 : Βῶλος, ὄνομα κύριον. Vocatum ita philosophum Democriteum memorant Steph. Byz., Suidas s. Eudocia v. Βῶλος, Schol. Nicand. Th. 764, Mendesium Pythagoreum Suidas, ubi v. Kust. et Menag. ad Diog. L. 1, 109. L. Dindorf.]

[Βῶλος, τὸ, afferri in Lexicis solet ex Anth. Pal. 7, 719 : Τέλληνος ὅδε τύμβος· ἔχω δ' ὑπὸ βώλεω πρέσβυν τῆνον τὸν πρᾶτον γνόντα γελοιομελεῖν, ubi βώλεϊ Salm., quod nihili, βώλακι Reisk. Fort. leg. ἔχω πρέσβυν δ' ὑπὸ βώλῳ. L. Dindorf.]

[Βωλοστροφητέος, α, ον. Gl. Βωλοστροφητέα γῆ, Pastinanda.]

[Βωλοστροφέω, Pastino. Geop. 2, 23, 14; Herodian. B Epim. p. 9. Bast. Pseudo-Chrys. Serm. 8, t. 7, p. 259. Seager. Eust. Il. p. 581, 16 : Εὔπωλος ... εὔγειος καὶ ἀγαθὴ πωλεῖσθαι ἤτοι βωλοστροφεῖσθαι. Wakef. Gl. Repastino, Pastino, Pastinor, Occo, Occilio.]

Βωλοστροφία, ἡ, Glebarum inversio, Repastinatio, Gaza De senect. [Gl. Pastinatio, Repastinatio, Pastinatus.]

[Βωλοστρόφιον, Pastinum, Gl.]

[Βωλοτομέω, Glebas findo. Vit. Hom. in Galei Op. myth. p. 296 (p. 164 Ernest.) : Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος τρόπος, ἡ μετωνυμία, λέξις ἐπ' ἄλλου κυρίως κειμένη, ἄλλο δὲ κατὰ ἀναφορὰν σημαίνουσα, οἷόν ἐστι παρ' αὐτῷ (Hom.), Ἦμος δτ' αἰζηοὶ Δημήτερα βωλοτομεῦσι. Τὸν γὰρ πύρινον καρπὸν δηλοῖ, ἀπὸ τῆς εὑρούσης Δήμητρος ὀνομάσας. Sed Plut. Mor. p. 377, E : Ποιητής δέ τις ἐπὶ τῶν θεριζόντων (φησί), Ἦμος δτ' αἰζηοὶ Δημήτερα κωλοτομεῦσιν. Quæ vera scriptura est versiculi ab vitæ auctore Homero per errorem ascripti. Indicarunt Wakef. et Schneid.]

Βωλοτόμος, ὁ, ἡ, Glebas secans : μύρμηκες [Anth. C Pal. 9, 438], ubi quidam vertunt Glebicidæ, Glebisecæ. [Oppian. Cyn. 1, 522, Ἀμαλητόμος ἤ τις ἀροτρεύς, Eutecnius interpr. Βωλοτόμος. Schneid.]

[Βωλώδης. V. Βωλοειδής.]

[Βωλῶρυξ.] Βωλώρυχα a Laconibus vocari τὴν σῦν testatur Hesych. nimirum παρὰ τὸ τὰς βώλους, ἤτοι τὴν γῆν, ὀρύσσειν. Solet enim rostro suo fodicare et vertere glebas ac terram.

Βωμάκευμα, τὸ, Hesychio βωμολόχευμα, παραλογισμὸς, πανούργημα κολακευτικόν. [Fraus, Astus. Etymolog. M. p. 218, 7 item cum βωμολόχευμα componit : cui Sturz. ascripsit Schol. Plat. p. 196 R. s. 421 B. : Καὶ βωμακεύματα καὶ βωμολοχεύματα, ὡς Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος (de cujus testimonio v. in Βωμολόχος). Adde Suidam s. v. et s. Βωμολόχος, et qui ponit etiam signif. : Τὰ εὐτράπελα καὶ γελωτοποιά, Facetiæ, Scurrilia, Zonaram p. 414. L. Dindorf.]

Βώμαξ [Βῶμαξ], ἄκος, ἡ, forma demin. capitur etiam pro Parva ara. [Bekk. An. p. 85, 17 : Βῶμαξ ὑποκοριστικῶς ὁ βωμός. Eadem fere Hesych., Etym. M. D p. 218, 19; Gud. 117, 30. Hac signif. gen. fem. esse et secundam corripere docet Draco p. 18, 17 : Εἰ μέντοι ἡ πρὸ τέλους φύσει μακρὰ εἴη, ἡ δὲ τελευταία συστέλλοιτο, γένος θηλυκὸν ὁρᾶται, οἷον πίδαξ, βῶμαξ, μεῖραξ, κλῖμαξ, βῶλαξ· in Reg. Prosod. enim p. 433, ubi eadem, βῶμαξ omittitur.] || Eo nom. quoque dictum fuisse Eurotam tradit Etym. παρὰ τὸ βοὸς μυκηθμὸν παραπλήσιον ἔχειν. [Non animadverterat Steph. in Etym. M. p. 218, 20 ante verba οὕτω πρότερον ἐκαλεῖτο ὁ Εὐρώτας excidisse novæ caput glossæ Βωμύκας, quod v. L. Dindorf.]

Βώμαξ, ἄκος, ὁ, i. q. βωμολόχος, i. e. τὰ ἀπὸ τῶν βωμῶν πρὶν καρπωθῆναι, αἴρων, Etym. [p. 218, 16; Gud. p. 117, 29] addens dici etiam de μαλακιζομένοις. [Eadem Suidas et Zonaras p. 413; Etym. M. p. 199, 2 : Ὑποκοριστικὸν, ὡς βωμολόχος βῶμαξ· ubi scribendum βώμαξ secundum Drac. p. 18, 25 sive Reg. prosod. p. 434 : Ὅσα μέντοι ἔχει τὴν πρὸ τέλους φύσει μακρὰν, ἀρσενικὰ ὄντα, καὶ τὸ α θέλει ἔχειν ἐκτεταμένον, ὡς ἔχει τὸ φαίαξ, Ἴλαξ, κρώμαξ, θώραξ, οἴαξ, πλούταξ,

βώμαξ, κλώδαξ. Utitur Agathias, ab Soping. cit., 2, 30, p. 130, 21 Nieb. : Οὕτω τε εἷλεν τὸν βασιλέα ὁ βώμαξ ἐκεῖνος καὶ ἔμπληκτος. Ad βώμαξ an referendus sit locus obscurus et fortasse corruptus Anonymi I περὶ κωμῳδίας Aristophanis fabulis præmissi : Ὅτι ὁ γέλως τῆς κωμῳδίας ἔκ τε λέξεων καὶ πραγμάτων ἔχει τὴν σύστασιν· ἐκ μὲν τῆς λέξεως κατὰ τρόπους ἑπτά· πρῶτον καθ' ὁμωνυμίαν ... τέταρτον κατὰ περιωνυμίαν (l. παρωνυμίαν), ὅταν τῷ κυρίῳ ἔξωθέν τις ἅπτηται, ὡς τὸ μώμαξ καλοῦμαι Μίδας, in medio relinquo. L. Dindorf.]

[Βῶμαρ, τὸ, Ara, Etym. M. p. 491, 37, a Wakef. cit. : Λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν μονοβίβλῳ ὅτι τὰ εἰς αρ οὐδέτερα, παραληγόμενα τῷ ω, ἄκλιτά εἰσι, Βῶμαρ, σημαίνει δὲ τὸν βωμὸν, μῶμαρ, σημαίνει τὸν μέγαν. Gud. p. 299, 6 et codices apud Bekkerum μῶμαρ ... μῶμον, eodemque modo Zonaras p. 1163, qui deinde βῶδαρ. Pro μέγαν quum legendum sit cum Schol. Lycophr. v. 1134 μῶμον, id quod vidit Tittm., sequitur delenda esse βῶμαρ ... βωμὸν sive μῶμαρ ... μῶμον, ut dittographiam proximorum, nullamque esse vocem βῶμαρ. L. Dindorf.]

Βώμενοι, Hesychio οἱ περὶ τοὺς βωμοὺς λόφους καλουμένους κατοικοῦντες. [Pro κατοικοῦντες in cod. τοὺς οἰκοῦντες. Contulerunt interpr. Steph. Byz. : Βωμοὶ, λόφοι Αἰτωλίας. Οἱ κατοικοῦντες Βωμιεῖς· ἀλλ' ἔστιν ἀπὸ τοῦ Βώμιος ὡς ἀπὸ τοῦ Χήσιος τὸ Χησιεύς. Unde scrib. videtur Βώμιοι, οἱ περὶ τοὺς Βωμοὺς καλ. (vel τοὺς καλ.) λόφους οἰκοῦντες. L. Dind.] Idem tamen Βώμενος exp. simpl. βωμός. [V. Βώμιος.]

Βώμευσις, ἡ, Aræ extructio, βωμοῦ ἵδρυμα, Hesych.

Βώμηνεν, Hesych. exp. ὤμοσεν, Juravit. Forsan Æolicum habet pleonasmum τοῦ β pro ὤμηνεν : a them. ὀμαίνω, facto ex ὀμόω. [Idem postea : Βωῶμεν, ὀμόσωμεν.]

[Βωμαῖος, α, ον, Ad aram pertinens. Steph. Byz. s. Βωμοί : Τὸ τοπικὸν βώμιος, καὶ κατὰ παραγωγὴν βωμαῖος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι, Καὶ βωμιαῖον ἐσχάρας λαβών. Schneid.]

[Βωμιεὺς, ὁ, Bomiensis, adj. a Βωμοὶ, collibus Ætoliæ. Steph. Byz. : Βωμοὶ, λόφοι Αἰτωλίας. Οἱ κατοικοῦντες Βωμιεῖς. Θουκυδίδης τρίτη (96)· Βωμιῆς καὶ Καλλιῆς ἐπεβοήθησαν (ἐβοήθησαν). Strabo 10, p. 451 : Ὁ δ' Εὐηνὸς ποταμὸς ἄρχεται μὲν ἐκ Βωμιέων τῶν ἐν Ὀφιεῦσιν, Αἰτωλικοῦ ἔθνους. L. Dindorf.]

Βωμίνας, Hesych. dici ait ἀναβάσεις, Ascensus, Acclivitates. [V. Βωμίς.]

[Βώμιοι. V. Βώμενοι.]

Βώμιος, ὁ, ἡ, et α, ον, Eur. [Phœn. 281] : Βώμιοι γὰρ ἐσχάραι Πέλας πάρεισι, κοὐκ ἔρημα δώματα, q. d. Foci altarei. Apud Eund. [Iph. T. 1284] : Βώμιοι ἐπιστάται, Aræ præfecti. Et, Βωμίαν ἔλαφον προὔθηκεν, Iph. A. [1593], Aræ destinatam cervam. Soph. Antig. [1301] : Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ ... Λύει κελαινὰ βλέφαρα, i. e. περὶ τὸν βωμόν. Eur. [Suppl. 93] : Γεραιὰ βωμία ἐφημένη, Anus ad aram sedens. [Phœn. 1750 : Βωμίους λιτὰς, Preces ad altaria; Heracl. 239 : Ζεὺς, ἐφ' οὗ σὺ βώμιος θακεῖς. Et alibi. Orph. Arg. 990 : Κρηπίς τε ξενίοιο Διὸς καὶ βώμιος ἕδρη, Ara. Steph. Byz. s. Βωμοί : Τὸ τοπικὸν βώμιος. Et : Βώμιος ὁ τόπος τῶν θυσιῶν, ὁ πρὸς τὴν ἐσχάραν διάφορος· ὁ μὲν γὰρ οἰκοδομητὸς, ἡ δὲ σκαπτή. Unde explicari posset gl. Hesychii : Βώμιος, βωμὸς, si vel ap. Hesych. certum esset Schowium, quum ad cod. scripturam Βώμενος, βωμὸς, tanquam Musuri correctionem ponit Βώμιος, βωμὸς, codici tribuisse quod est Musuri, vel ap. Steph. minus esset incertum illud ipsum βώμιος, quod verisimiliter βωμὸς scribit Salm. L. Dindorf.]

Βωμίς, ίδος, ἡ, Arula, si ita dici posset. Herod. [2, 125 : Ἐποιήθη δὲ ὧδε αὕτη ἡ πυραμίς· ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι κρόσσας, οἱ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσι. Unde Hesychio, Βωμίνας interpretanti ἀναβάσεις, βωμίδας restituerunt interpretes.]

[Βωμισκάριον, Altarium, Gl.]

[Βωμίσκος, ὁ, Arula, Gl. Hero Spirit. p. 191, 22 : Ἔστω ὁ προειρημένος ναΐσκος ἐπὶ βάσεως τῆς αβγδ, ἐφ' ἧς ἐπικείσθω βωμίσκος ὁ εδ· διὰ δὲ τοῦ βωμίσκου διώσθω σωλὴν ὁ ηζ, οὗ τὸ μὲν ζ στόμιον ἐντὸς ἔστω τοῦ βωμίσκου. Conf. p. 192, 12; 193, 7; 227, 29; 228, 5, 6; 229, 27. L. Dindorf. || Radix dentium molarium, s. pars quæ est in gingivis. Pollux 2, 93 : Τῶν μύλων τὸ μὲν πρὸς τῇ σαρκὶ βωμίσκον καλοῦσι, τὸ δὲ λεκάνιον τὰ σιτία τραπέζας. Cocchii Chirurg. 31. Kall. || Pila, Statuæ basis s. stylobates. Malalas p. 482, 16 : Στήλη Ἀρκαδίου, πρώην οὖσα ἐν τῷ Ταύρῳ (loco Cpolis) ἐν βωμίσκῳ. L. Dind.] Βωμίσκοι, Hesychio ἀριθμοὶ ἄνισοι, Numeri impares. [Theo Sm. Math. 1, 29, ab Kust. collatus; Nicomach. Introd. Arithm. 2, 16, p. 129 Ast., ab Schneid. cit. : Τινὲς δὲ τοὺς αὐτοὺς (σφηνίσκους s. στερεὰ σχήματα σκαληνὰ) βωμίσκους προσαγορεύουσιν ἀπὸ οἰκείας εἰκόνος· οἱ γὰρ παλαιότροποι βωμοὶ, μάλιστα δὲ οἱ Ἰωνικοὶ, οὔτε τὸ πλάτος τῷ βάθει οὔτε συναμφότερα τῷ μήκει ἴσα ἔχουσιν οὔτε τὴν βάσιν τῇ κορυφῇ, ἀλλὰ πάντῃ εἰσὶν ἐξηλλαγμένοι ταῖς διαστάσεσιν.]

Βωμιστρία [Βωμίστρια], ἡ, Quæ ad aras sacra peragit, Sacerdos s. Sacerdotissa, Gell. Nicander Al. [217] : Ἅτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Ῥείης, ubi Schol. exp. ἱέρεια : pro eod. ponitur et Βωμοτρίαι in VV. LL. Famulæ ab aris : quasi a βωμίζω. [Βωμωτρίαι in Lex. Septemv., vitiose, opinor, utrumque, vel pro Βωμίστριαι vel fort. pro Κομμώτριαι.]

Βωμοειδής, ὁ, ἡ, Aræ formam habens, Aræ similis.

Βωμοὶ, dicuntur etiam Quidam λόφοι Αἰτωλίας : de quibus v. Steph. B.

Βωμολόχευμα, τὸ, Scurrile factum aut dictum. Aristoph. Elp. [748] : Τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ, καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ [ἀγεννῆ], Ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν, i. e., ut Schol. exp., βωμολόχα σκώμματα. [Schol. Plat. s. Βωμάκευμα cit. : Καὶ βωμακεύματα καὶ βωμολοχεύματα, ὡς Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος. Ponunt etiam Hesychius, Suidas, Zonaras p. 414 et Etym. in explicatione voc. βωμάκευμα. || Sycophantia, Circumscriptio. Suidas : Βωμολοχεύμασι, πανουργεύμασι, respiciens Arist. Eq. 902 : Οἴοισί μ', ὦ πονηρὲ, βωμολοχεύμασιν ταράττεις, quod Schol. exp. κολακεύμασιν (l. κοβαλικεύμασιν), ἢ ἀπάταις. L. Dindorf.]

[Βωμολοχεύω.] Βωμολοχεύομαι, Scurram ago. Athen. 13, [p. 566, F, Isocratis verba Areop. p. 149, D afferens] : Σεμνύνεσθαι γὰρ ἐμελέτων, οὐ βωμολοχεύεσθαι. Sic Synes. pass. [Arist. Nub. 969 : Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτο, ubi Gl. Brunckii, φλυαρῆσαι. Id. ap. Harpocrat. v. Βωμολοχεύεσθαι : Χαριεντίζει καὶ καταπαίζεις ἡμῶν καὶ βωμολοχεύει. Isocr. Antid. s. 284 : Τοὺς μέν γε βωμολοχευομένους καὶ σκώπτειν καὶ μιμεῖσθαι δυναμένους εὐφυεῖς καλοῦσι. Locus Synes., ubi pass. dictum putat Steph., est , opinor, Ep. 32, p. 178, D : Καὶ ἄλλα πολλὰ βωμολοχεύεται, πρὸς ἃ δεῖ πεφράχθαι τὸν ναύκληρον. Sed ibi quoque signif. obtinet act. Βωμολοχεύω act. Hesychius v. Λέσβιος ᾠδός : Διαφθείρων τὴν μουσικὴν καὶ πρὸς τὸ βωμολοχεύειν τρέπων. Suid. v. Διονυσίων σκωμμάτων : Ὁ βωμολοχεύων ἀεὶ καὶ πέρπερα γλισχρευόμενος. L. Dind.]

[Βωμολοχέω, i. q. Βωμολοχεύομαι s. Βωμολοχεύω. Synes. p. 15, A : Γελασείοντες ἐν ταὐτῷ καὶ κλαυσείοντες ἀτελῶς καὶ σχήμασι καὶ ψόφοις καὶ ἅπασιν ὅσοις εἰσί τε βωμολοχοῦντες. Niceph. Greg. p. 1021, 18 ed. Bonn. : Ἀσελγαινούσῃ γνώμῃ καὶ βωμολοχούσῃ γλώττῃ. V. Βωμολοχόω. || Mendicari, quæ propior etymo, sed rarior signif. est, vertendum videtur ap. Polluc. 3, 111 : Ἐπ' ἐνδείας εἶναι, βωμολοχεῖν, προσαιτεῖν, μισθαρνεῖν, etc. Et superius ib. : Πτωχὸς, πτωχεύων, ἀγείρων ... ἀγαπητῶς παρατρεφόμενος, εἰς ἀλλοτρίας χεῖρας ἀποβλέπων, βωμολοχῶν, ἀπορούμενος. L. Dindorf.]

Βωμολοχία, ἡ, [Mendicatio, fort. etiam Mendicitas. Poll. 3, 111 : Ἀχρηματία, πενία, ἀχρημοσύνη, ἀκτημοσύνη, ἔνδεια, ἀπορία, πτωχεία, ἀγυρμὸς, βωμολοχία, θητεία.] Scurrilitas, altera extremitas τῆς εὐτραπελίας, apud Aristot. Ethic. 2, [7 : vid. Βωμολόχος.] Plut. [Mor. p. 66, C] : Ἔνιοι δοκοῦσιν αἰσχυντηλίαν μὲν ἀναισχυντίᾳ φεύγειν, ἀγροικίαν δὲ βωμολοχίᾳ. Idem Lycurgo [c. 12] : Παίζειν εἰθίζοντο καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας. Damascius ap. Suid. [v. Βωμολόχος] : Ἐπίχαρις ἦν, εὐτραπελίας μὲν καὶ βωμολοχίας ὅτι πορρωτάτω. [Eunap. ap. eund. s. Βωμολοχεύσαιτο· Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα τῆς τούτου βωμολοχίας τε καὶ αἱμυλίας μαρτύρια διαρρεῖ, ἐν δὲ τοῖς ἄρα καὶ ἐκεῖνο. Wakef. Plato Reip. 10, p. 606 : Ὃ γὰρ τῷ λόγῳ αὖ κατεῖχες ἐν σαυτῷ βουλόμενον γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας. Aristot. Rhet. 3, 18 : Ἔστι δ' ἡ εἰρωνεία τῆς βωμολοχίας ἐλευθεριώτερον· ὁ μὲν γὰρ αὑτοῦ ἕνεκα ποιεῖ τὸ γελοῖον, ὁ δὲ βωμολόχος ἑτέρου. In meliorem partem dicere videtur Eu-

nap. p. 98 Boiss. de Libanio : Περὶ δὲ ἐπιστολὰς καὶ συνουσίας ἑτέρας ἱκανῶς ἐπὶ τὸν ἀρχαῖον ἀναφέρει καὶ διεγείρεται τόπον, καὶ χάριτός γε αὐτῷ καὶ κωμικῆς βωμολογίας καταπέπληνται τὰ συγγράμματα. Plura voc. exempla v. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 64, qui Βωμολοχία, κακολογία, ubi vere κοβαλεία Ruhnk. collato Harpocr. v. Κοβαλεία· Κοβαλεία ἐλέγετο ἡ προσποιητὴ μετὰ ἀπάτης παιδιὰ καὶ κόβαλος ὁ ταύτῃ χρώμενος· ἔοικε δὲ συνώνυμον τῷ βωμολόχῳ. Nihil enim ad tuendum κακολογία facit Thomas p. 176 scribens : Οἱ τοιοῦτοι (βωμολόχοι) ἄθεσμά τινα ἔλεγον. Ceterum v. Βωμολόχος.]

Βωμολοχικός, ή, όν, Scurrilis, Bud. interpr. Lucian. [Hermot. c. 58 : conf. Quom. Hist. c. 17] : Ταυτὶ μὲν βωμολοχικά, καὶ οὐ κατά σε. [Adamant. 372 : Πιθήκῳ (οἰκεῖον) τὸ β. καὶ εἰρωνικόν. Wakef.]

Βωμολόχος, ὁ, Sacrilegus, ὁ λοχῶν καὶ κρυφίως ὑποκαθήμενος περὶ τοὺς βωμοὺς ἐπὶ τὸ [τῷ, ut recte scriptum ap. Schol. Ar. Eq. 897, unde hæc petita] ἁρπάζειν τὰ ἐπιτιθέμενα θύματα. [Hujus signif. soli fort. testes sunt Grammatici, qui etymologiam voc., non usum viderent. Hesychius et Etym. Gud. p. 118, 6 : Β..., ἱερόσυλος, παρὰ τὸ λοχεῖν (sic ambo pro λοχᾶν : λοχαγεῖν Timæus p. 64) εἰς τοὺς βωμούς, ὅ ἐστιν ἐνεδρεύειν. Zonaras p. 413 : Β., ἱερόσυλοι. Nesciunt eam Suidas (et qui fere consentit Suidæ Harpocr.) v. Βωμολοχεύεσθαι, idemque Etym. Gud. paullo ante, ubi tres in universum notiones ponuntur : Β. κυρίως ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καθίζοντες καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες, ἔτι δὲ καὶ οἱ παραλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις αὐληταὶ καὶ μάντεις· ἐκ μεταφορᾶς δὲ τούτων ἐλέγοντο β. καί τινες εὔκολοι καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει διὰ τοῦ παίζειν τε καὶ σκώπτειν, ὥστε τοὔνομα τρία σημαίνει. Suidas iterum s. Βωμολόχος : Ὁ περὶ τοὺς βωμοὺς λοχῶν ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν τι παρὰ τῶν θυόντων· μεταφορικῶς δὲ καὶ ὁ παραπλησίως τούτῳ, ὠφελείας ἕνεκά τινος κολακεύων· καὶ βωμακεύματα καὶ βωμολοχεύματα Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος, ὁ εὐτράπελος καὶ γελωτοποιός· τινὲς δὲ τὸν μετά τινος εὐτραπελίας κόλακα, καὶ τὸν πανοῦργον δὲ καὶ συκοφάντην, καὶ (quæ sequuntur sunt e Schol. Ar. Nub. 907) βωμολόχος ὁ κακοῦργος, ἀσεβής, παρὰ τοὺς λοχῶντας τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπιτιθέμενα θύματα ἢ τοὺς θύοντας, ἵνα αἰτήσαντες λάβωσί τι. Etym. M. p. 217, 54 : Β. κυρίως ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἐπὶ τοῖς βωμοῖς λοχῶντες, ὅ ἐστι καθεζόμενοι, καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες· οὕτω (f. οὗτοι) γὰρ ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν τι παρὰ τῶν ἀποθυόντων πολλὰ λιπαροῦσι κολακεύοντες· μεταφορικῶς δὲ καὶ οἱ παραπλησίως τούτοις ἕνεκα ὠφελείας τινὰ (l. τινὸς) κολακεύοντες ἄνθρωποι εὔκολοι καὶ ταπεινοὶ καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει διὰ τοῦ παίζειν τε καὶ σκώπτειν, ὅθεν καὶ βωμακεύματα καὶ βωμολοχεύματα, ἔτι δὲ καὶ οἱ παραλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις αὐληταὶ καὶ μάντεις. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Κυρηναῖος ὡς εὐτράπελον καὶ γελωτοποιόν· τινὲς δὲ τὸν μετά τινος εὐτραπελίας κόλακα καὶ τὸν πανοῦργον καὶ συκοφάντην. In quibus Apollodori testimonium ad solum pertinere voc. βωμάκευμα colligi videtur posse ex loco quo ponitur tum apud Suidam tum ap. Schol. Plat. l. s. Βωμάκευμα cit. : ut scrib. sit ap. Suid. : Βωμακ. καὶ βωμ. ὡς Ἀπ. ὁ Κυρηναῖος· ἢ ὁ εὐτρ. καὶ γ. : in Etym. : Βωμακ. καὶ βωμ. ὡς Ἀπολλ. ὁ Κ., ἢ οἱ εὐτράπελοι καὶ γελωτοποιοί, verbis ἔτι ... μάντεις ad exemplum Suidæ post κολακεύοντες positis. Ceterum significatione Circum altaria mendicantis, quam ponit etiam Mœris p. 105 : Ὁ πρὸς τοῖς βωμοῖς λοχῶν ἐπαίτης, usus videtur Pherecr. ap. Harpocr. : Ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ, ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα.] || Item Improbus, Scelestus, κακοῦργος, ἀσεβής [ut interpr. Schol. Nub. 907. Vert. autem potius, Impostor, Circumscriptor; semper enim fraudes et astutiæ adsignificantur.] Aristoph. [Nub. 910 : Καταπύγων εἶ κἀναίσχυντος καὶ βωμολόχος καὶ πατραλοίας. Ran. 1521 : Ὁ πανοῦργος ἀνὴρ καὶ ψευδολόγος καὶ βωμολόχος, de Euripide.] Eq. [1194] : Ὦ θυμὲ νυνὶ βωμολόχον ἐξευρέ τι. [Ubi Schol. πανοῦργον, ληστρικόν. Adde Etym. M. l. cit.] || Item Scurra, Assentator. Aristot. Eth. 4, [14] : Οἱ μὲν οὖν τῷ γελοίῳ ὑπερβάλλοντες, βωμολόχοι δοκοῦσιν εἶναι καὶ φορτικοί, [γλιχόμενοι πάντως τοῦ γελοίου, καὶ μᾶλλον στοχαζόμενοι τοῦ γέλωτα ποιῆσαι ἢ τοῦ λέγειν εὐσχήμονα καὶ μὴ λυπεῖν τὸν σκωπτόμενον. Conf. 2, 7 : Ἡ δ' (ἐν παιδιᾷ) ὑπερβολὴ βωμολοχία, καὶ ὁ ἔχων αὐτὴν β.] Ibid. : Ὁ δὲ βωμολόχος ἥττων ἐστὶ [τοῦ] γελοίου. J. Poll. 6, [122] : Ὁ δὲ κόλαξ, καὶ βωμολόχος ἂν λέγοιτο. Gl. Fanaticus, Scurra. Phalaris p. 256 : Τῶν κολάκων καὶ τῶν βωμολόχων τῆς τυραννίδος. Schæf. Anth. Pal. 11, 323 : Βωμολόχος τε κόλαξ. Arist. Eq. 1358 : Βωμολόχος ξυνήγορος. Ran. 1085 : Βωμολόχων δημοπιθήκων, ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεί. Lucian. De merc. cond. 24 : Κόλαξιν ἀνθρώποις καὶ ἀγοραίοις καὶ βωμολόχοις. Eur. Ep. 4 : Βωμολόχων ἀνθρώπων. Ælian. V. H. 2, 13 : Ἀριστοφάνην τὸν τῆς κωμῳδίας ποιητήν, βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον ὄντα καὶ εἶναι σπεύδοντα. Grammat. locis supra cit. adde Bekk. An. p. 222 : Β. ὁ ἀσελγῶς παίζων. Ib. 185 : Β. πάντες οἱ ἀνελευθέρως κολακεύοντες.] In qua signif. adj. etiam ponitur. Aristoph. B. [358] : Βωμολόχοις ἔπεσι χαίρει. Plut. [Mor. p. 68, A] : Οὔτε γὰρ ὠφελεῖ τοῦτον τὸ λυπηρὸν καὶ πικρόν, οὔτε τέρπει τὸ βωμολόχον καὶ παιδιῶδες. [Ib. B : Τὸ γελοῖον καὶ βωμολόχον.] || Est et Monedularum species ap. Aristot. Anim. 9, 24. [Κολοιῶν δ' ἐστὶν εἴδη τρία, ἓν μὲν ὁ κορακίας ... ἄλλος, ὁ λύκος καλούμενος, ἔτι δ' ὁ μικρός, ὁ βωμολόχος.]

Βωμολοχέω, i. q. Βωμολοχεύομαι. Plut. [Mor. p. 407, C] : Πλείστης μέν τοι ποιητικὴν ἐνέπλησεν ἀδοξίας τὸ ἀγυρτικὸν καὶ ἀγοραῖον καὶ περὶ τὰ Μητρῷα καὶ Σεράπεια βωμολοχοῦν καὶ πλανώμενον γένος. [Editiones tacentibus editoribus βωμολόχον : βωμολοχοῦν si, quod videtur, verum est, referendum cum Schneid. ad βωμολοχέω, quod v.]

Βωμολόχως, Scurriliter. [Procop. Anecd. c. 9 : Γελοιάζουσά τε καὶ β. ἰσχιάζουσα. L. Dind.)

Βωμονείκης [Βωμονίκης], ὁ, Qui ad aram contendit. Βωμονεῖκαι dicebantur adolescentes Lacones, qui verberibus ad aram Dianæ contendebant, qui plura verbera sustinerent. [Hygin. Fab. 269 : « Ad Laconas Diana translata est, ubi sacrificii consuetudo adolescentum verberibus servabatur, qui vocabantur Bomonicæ, quia aris superpositi contendebant, qui plura posset verbera sustinere. » Lactant. ad Stat. Th. 8, 437; Serv. ad Virg. Æn. 1, 116. || Muneris s. Honoris genus. Corsini de notis gr. diss. 5, p. 84, ubi βωμονικις scribitur. Schneid. Act. Soc. Ien. 5, 25. Schæf. Thiersch. *Epochen der bild. Kunst b. d. Griechen* p. 172. *Zweyte Ausg.* Passow. Bœckh. Corp. inscr. gr. 1, p. 664, 1. Hase. i.]

Βωμὸς, ὁ, Basis, seu, ut Eust. [Il. p. 722, 25] exp., a βαίνω deducens, κτίσμα τι ἁπλῶς καὶ ἀνάστημα, ἐφ' οὗ ἐστὶ βῆναί τι καὶ τεθῆναι. Il. Θ, [441] : Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι [ἂμ βωμοῖσι] τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας, i. e. ἐτίθει ἀνὰ βωμοῖς. Od. Η, [100] : Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι. Ad q. l. respexisse videtur Lucret. [2, 24], Aurea sunt juvenum simulacra per ædes, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis ut suppeditentur. [Casaub. Suet. p. 178. Gatak. Malalas vol. 1, p. 392 : Ἐν ὑψηλῷ βωμῷ καθημένου τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Σαπώρη· ubi suggestum vertit Chilm. Dionys. H. Ant. R. 10, 16 : Οἱ δὲ συμφέροντες φακέλλους φρυγάνων καὶ παρὰ τοῖς ἀποτόμοις τῆς πέτρας βωμοὺς ἐγείροντες ὑψηλούς, ὑφῆπτον. || Hinc de basi statuæ. Christod. Ecphr. 1, Anth. Pal. vol. 1, p. 37 : Δηΐφοβος μὲν πρῶτος ἐϋγλύπτῳ ἐπὶ βωμῷ ἵστατο. Schæf. Et simili fort. signif. Philol. Stob. Ecl. ph. 1, 23, p. 488 Heer. : Φιλόλαος πῦρ ἐν μέσῳ περὶ τὸ κέντρον, ὅπερ ἑστίαν τοῦ παντὸς καλεῖ καὶ Διὸς οἶκον καὶ μητέρα θεῶν, βωμόν τε καὶ συνοχὴν καὶ μέτρον φύσεως.] || Item Ara, proprie, ut e Neanthe tradit Eust. [Od. p. 1564, 28], dæmonum, sicut ἐσχάρα heroum : quæ tamen differentia non observatur a Soph. et Eur., ut ibid. Eust. annotat. [De discrimine horum vocc. v. id. p. 1575, 39, Ammon. p. 32.] Il. Β, [306] : Ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς Ἕρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας· ubi Eust. ἱεροὺς discriminis causa additum scribit. [Hesiod. Op. 135 : Μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. Hom. Od. Γ, 273 : Θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. Sed alibi crebro sine ἱερός, ut vana sit Eust. animadversio.] Eur. Hec. [147] : Ἀλλ' ἴθι ναούς, ἴθι πρὸς βωμούς· Ἵζ' [ἷζ'] Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων. Plut. [Mor. p. 166, E] : Ἔστι δούλῳ φεύξιμος βωμός, ἔστι καὶ λησταῖς ἄβεβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν. Herod. [1, 131 : conf. 4, 59] :

Βωμοὺς ποιεῖσθαι, Aras Erigere. [Herodot. 8, 123 : Διενέμοντο τὰς ψήφους ἐπὶ τοῦ Ποσειδέωνος τῷ βωμῷ· de quo ritu v. interpr. Plat. Leg. 12, p. 948, E : Διὰ φορᾶς ψήφων, ἀφ' ἱερῶν φέροντα. Schæf. De cippis, in quibus fierent inferiæ, Anth. Pal. App. 262 : Βωμῷ τιμήσας σεμνοτάτην ἄλοχον· plura Jac. p. 922. Hos dicere videtur Etym. Gud. p. 118, 20 : Σημαίνει δὲ ἡ λέξις (βωμὸς) καὶ τάφον, οἷον βωμὸς παρὰ τὸ πωμός τις ὤν, ὁ πῶμα ὂν καὶ σκέπασμα τοῦ νεκροῦ, ubi leg., si tanti, παρὰ τὸ πῶμα, οἷον πωμός τις ὤν, ὁ π. ὤν. Βωμοὺς ex foliis herbisque uni eidemque numini plures simul exstructos v. ap. Theocr. 26, 5. De aris corneis, item de cornibus ararum Ernest. ad Callimach. Ap. 62. De βωμοῖς in Circi metis poni solitis Salm. Plin. Ex. p. 639, b, B, 641, a, D.] || Synecd. capitur pro Ipso templo, ut Eust. docet, et Schol. Soph. Œd. T. [15] : Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα βωμοῖσι τοῖς σοῖς. [Rectius capitur cum Schol. Laurent. de ara ante regiam posita : Ὡς ἐπὶ θεοῦ βωμοὺς πάρεισιν ἐπὶ τοὺς πρὸ τῶν βασιλείων ἱδρυμένους· quæ verba non debebant sollicitari ab Elmsl. Accommodatior signif. Templi foret Hesiodi Sc. 70 : Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου λάμπεν ὑπαὶ (scr. ὑπὸ) δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ. Verum ne hic quidem ab usitata interpr. recedendum videtur. || Ut δεξιὰ dicitur pro fide per dextram obstricta, sic fere βωμὸς de sacris in fœdere jungendo factis apud Arist. Ach. 308, de Lacedæmoniis dicentem : Εἴπερ ἐσπείσω γ' ἅπαξ, οἷσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὔθ' ὅρκος μένει· ubi minus apte Pors. ad Med. 21 βωμὸς de jurejurando per victimas, πίστις de eo quod sancitur per dextras, et ὅρκος de verbis interpretatur, quum ὅρκος demum sit jusjurandum ipsum, fidei caussa interpositum. || Βωμοὶ pro βωμός, ut Lat. sæpe Altaria dicunt pro Altari. Præter l. Soph. modo cit. huc referendi ejusd. O. C. 898 : Οὔκουν τις ὡς τάχιστα προσπόλων μολὼν πρὸς τούσδε βωμοὺς πάντ' ἀναγκάσει λεὼν ἄνιππον ἱππότην τε θυμάτων ἄπο σπεύδειν· collatis quæ præcesserant 888 : Τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοὔργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ; Et Tr. 238 : Ἀκτή τις ἔσθ' Εὐβοιίς, ἔνθ' ὁρίζεται βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί· 752 : Ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον Κήναιον ἔστιν, ἔνθα πατρῴῳ Διὶ βωμοὺς ὁρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα· 993 : Ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν· 904 : Ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων εἴσω μόνη ..., βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ' ὅτι γένοιτ' ἐρήμη. Apollod. 1, 9, 8 : Πελίας ἐπ' αὐτῶν τῶν βωμῶν αὐτὴν κατέσφαξε· 2, 5, 11 : Ληφθεὶς οὖν καὶ Ἡρακλῆς τοῖς βωμοῖς προσεφέρετο. Diod. 11, 92 : Παρῆλθεν εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Συρακοσίων, καὶ καθίσας ἐπὶ τῶν βωμῶν ἱκέτης ἐγένετο τῆς πόλεως. || Βῶμος accent. Æol. notavit Gregor. p. 617. Confusum cum νόμος v. supra p. 3; cum πρόμος vel δόμος ad Malal. p. 232, 1. L. Dindorf.]

[Βωμοσκόπος. V. Μωμοσκόπος.]

[Βωμοτρίαι. V. Βωμιστρίαι.]

[Βωμοφόρος, ὁ, ἡ, Gl. Arillator. Sub quo voc. v. Lexica Lat. Gellius 16, 7 : « Item in Necromantia cocionem pervulgate dicit (Laberius) quem veteres arulatorem dixerunt. » Hinc in Gl. etiam Ἐφέτης s. *cocio* exp. Arillator. L. Dindorf.]

Βωμύκας, ου, ὁ, dictus fuit olim ὁ Εὐρώτας fluvius, παρὰ τὸ βοὸς μυκηθμὸν παραπλήσιον ἔχειν, ut tradit Lex. meum vet. Murmur itaque ejus, bovis mugitum imitabatur. [Hinc supplendum Etym. M. p. 218, 20, cujus Steph. integriori exemplari usus videtur : v. Βῶμαξ. Conf. autem Βούμυχος. L. Dindorf.]

[Βωμώ, ἡ, Hesychius inter βωδύζειν et βώδιον : Βωμώ· οὕτως ἡ Μάκρις ὠνομάζετο. Kust. : « Ἡ Μάκρις est ins. Eubœa. Forte βωμὼ a figura altaris. » Eubœa vero Macris dicitur a poetis, non a grammaticis. Quare earum alterutram dicere Hesych. puto quas memorat Eust. ad Dion. 520 : Ἦν δὲ καὶ αἰγιαλὸς οὕτω καλούμενος,... ἐλέγετο δὲ Μάκρις καὶ τῶν Κυκλάδων μία, ἡ Ἴκαρος, et quidem priorem, si modo sincerum ipsum Βωμώ. L. Dind.]

[Βώνημα, εἴρημα, Λάκωνες, Hesychius. Possis βωμύκα, Εὐρώτα : sed præstat abstinere conjecturis.]

[Βωνίτης. V. Βουνίτης.]

Βώνυσοι, Suidæ ἄποικοι, βουκόλοι, Coloni, Bubulci.

[Zonaras p. 413 : Βώνυσοι, ἄποικοι. Itaque ap. Suidam vereor ne interpretatio posterior pertineat ad βωνίτης, quod v. L. Dindorf.]

[Βῶξ. V. Βόαξ. Joann. Philop. De creat. mundi p. 188, B : Τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸν βῶκα πάσχειν, δι' ὃ καὶ τὴν ὀνομασίαν εἴληφε, βόαξ τις ὤν, τοῦ ο καὶ α εἰς ω συνῃρημένων· ἐξ ὧν καὶ περισπωμένην ἔχει τὴν προσῳδίαν, καὶ αὐτὴν σύνθετον οὖσαν. Hase.]

[Βώρακος, ὁ, Boracus, n. viri in lap. Anapæ reperto ap. Bœckh. Corp. inscr. vol. 2, p. 165, 41. L. Dind.]

[Βωρεύς, έως, ὁ, Piscis genus ap. Xenocr. De aquat. 76 : Οἱ δὲ ἐν κεράμοις ταριχευόμενοι βωρεῖς, οἳ καὶ ὠμοὶ ἐσθίονται, ἀποδαρέντος τοῦ δέρματος καὶ ἀποτιλθέντος. Et 78 : Καὶ ἄλλα δέ τινα ἐλάχιστα γίνεται ταρίχια, ὠμόφαγα, οὐ σπουδαῖα μέν, ἡδεῖαν δέ τινα κνῖσαν ἐξάγοντα ... καλεῖται δὲ ἃ μὲν κορακίδια, ἃ δὲ βωρίδια, etc. Eosdem esse quos hodie Græci appellent βοῦροι, et Alex. Trall. 12, 8 : Τὰ Ἀλεξανδρέων βουρίδια, censet Coraes, ab Schneid. cit.]

[Βωρεύς, έως, Tribulis tribus Cyzicenæ quæ dicebatur Βωρεῖς. Inscr. Cyz. ap. Caylum *Recueil d'Antiq. égypt.* t. 2, pl. 60 : ΕΥΤΥΧΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΒΩΡΕΥΣ. Plural. ib. pl. 70 : ΒΩΡΕΙΣ. L. Dind.]

Βωρθία, Hesych. teste pro ὀρθία dicitur, Recta, Erecta.

[Βωρίδιον, τό. V. Βωρεύς.]

Βώριμος, J. Poll. [4, 54] auctore, fuit Μαρυανδηνῶν γεωργῶν ᾆσμα, Rusticorum Maryandenorum cantilena : in honorem nimirum Borimi adolescentis, qui æstate in venatione perierat, filius autem erat Upii regis, Iollæ et Maryandeni frater. Hesych. Βῶρμον dicit fuisse θρῆνον ἐπὶ Βώρμου νυμφολήπτου Μαρυανδηνοῦ [Μαριανδυνοῦ. Scribit Pollux : Βώριμος δὲ Μαριανδύνων γεωργῶν ᾆσμα, ὡς Αἰγυπτίων, Μανέρως, καὶ Λιτυέρσας, Φρυγῶν. Et brevi post, Ὁ δὲ Βώριμος ἦν Ἰόλλα καὶ Μαριανδύνου ἀδελφός, Οὐπίου βασιλέως παῖς. Hæc corruptissima sunt. Lege : Ὁ δὲ Βῶρμος ἦν Πριολᾶ, vel Πριολάου, καὶ Μαριανδυνοῦ ἀδελφός, Τιτύου, vel Τιτίου βασιλέως παῖς. Vide quæ de his omnibus collegi in Excerptis Mss. Historicis de Regno Mariandynorum. (Excerpta ista non sunt inter mea Jablonskiana. Tewater.) Ceterum in universum de Orientalibus observatur, quod propter segnitiem quamdam, sibi a natura insitam, se mutuo ad laborem excitare soleant cantando. V. locum memorabilem in Chardini Peregrinatt. t. 1, p. 127. Jablonski. Athen. 14, p. 619, F : Νύμφις δ' ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρακλείας περὶ Μαριανδυνῶν διηγούμενός φησιν, Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ᾠδῶν ἐνίας κατανοήσειεν ἄν τις, ἃς ἐκεῖνοι κατά τινα ἐπιχωριαζομένην παρ' αὐτοῖς συνήθειαν ᾄδοντες ἀνακαλοῦνταί τινα τῶν ἀρχαίων, προσαγορεύοντες Βῶρμον (ita Cas. : libri βῶρδον vel βόρδον, pessimi βώρκον). Τοῦτον δὲ λέγουσιν υἱὸν γενέσθαι ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς καὶ πλουσίου, τῷ δὲ κάλλει καὶ τῇ κατὰ τὴν ἀκμὴν ὥρᾳ πολὺ τῶν ἄλλων διενεγκεῖν· ὃν ἐφεστῶτα ἔργοις ἰδίοις, καὶ βουλόμενον τοῖς θερίζουσι δοῦναι πιεῖν, βαδίζοντα ἐφ' ὕδωρ ἀφανισθῆναι. Ζητεῖν οὖν αὐτὸν τοὺς ἀπὸ τῆς χώρας μετά τινος μεμελῳδημένου θρήνου καὶ ἀνακλήσεως ᾧ καὶ νῦν ἔτι πάντες χρώμενοι διατελοῦσι. Τοιοῦτος δ' ἐστὶ καὶ ὁ παρ' Αἰγυπτίοις καλούμενος Μάνερως (postrema hæc non sunt Nymphidis, sed Athenæi). Ad Nymphidis locum haud dubie respexit Schol. Apoll. Rh. 2, 780 : Ἔνθα δ' ἐπὶ Πριόλαο κασιγνήτοιο θανόντος ἡμετέρου Μυσοῖσιν ὑπ' ἀνδράσιν, ὅντινα λαὸς οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται ἐξ ἔτι κείνου, ἀθλεύων Τιτίην ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα). Τὸν δὲ καταγωνισθέντα Τιτίην ὑπὸ Ἡρακλέους οἱ μὲν Διὸς παῖδά φασιν εἶναι, οἱ δὲ (οἱ δὲ recte absunt ab schol. ed.) ἕνα τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, οἱ δὲ τὸν πρεσβύτατον τῶν Μαριανδυνοῦ παίδων ... Τιτίου δὲ υἱὸς Βαρίνος κατὰ Νύμφιν καὶ Καλλίστρατον, κατὰ δὲ ἄλλους Πριόλαος. Ita Schol. Par.; vulgata : Τὸν δὲ Τιτίαν οἱ μέν φασι Διὸς παῖδα, ἕνα τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, οἱ δὲ τὸν πρεσβύτατον τῶν Μαρ. παίδων ... Ἰδίως τὸν θρυλλούμενον Πριόλαόν φησι, τῶν ἄλλων Βάρυνον λεγόντων τὸν Τιτίου υἱόν, ὡς Νύμφις καὶ Καλλίστρατος· ubi leg. θρηνούμενον (conf. τεθρήνηται in τεθρύλληται corruptum nonnullis in libris Soph. Phil. 1401) et Βῶρμον s. Βῶρμος in Paris. Locum Callistrati, et ipsum ex libris de Heraclea petitum, exhibent Scholl. ad 1, 1126 et ad Æschyl.

A Pers. 937. Eodem cum Eust. ad Dion. 791 ab aliis Mariandynum docent illarum næniarum argumentum perhibitum esse. L. Dindorf.]

Βῶροι, Hesych. et Suidæ [et Zonar. p. 413] ὀφθαλμοὶ, Oculi. At Βῶρος iisdem est Nom. propr. [Hom. Il. Π, 177 : Βώρῳ, Περιήρεος υἷι. Apollod. 3, 13, 1 : Βῶρος ὁ Περιήρους. Conf. Heyn. annot. cr. ad s. 4. || Alius Hom. Il. E, 44 : Φαῖστον ἐνήρατο, Μῄονος υἱὸν Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει. || Tertii, f. Penthili ap. Pausan. 2, 18, 8. Accentum Βῶρος præcipit Arcad. p. 69, 10. || In Lex. Septemv. ponitur nescio quo auctore : « Βῶρος, ου, urbs Lydiæ, quæ nunc Sardia (sic, pro Sardis.) » L. Dindorf.]

[Βῶς, ἡ.] Βῶν Suid. Argivos vocare dicit τὴν ἀσπίδα, et βύρσαν pro βοῦν. [Id. Βῶς· βύρσα, ἀσπίς. Hesychius : Βῶν· βοῦν, ὅπλον. Βῶς· ἀσπίς, πέλτη, βύρσα. Hom. Il. H, 238 : Οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην. Ubi Sch. : Οὕτως αἱ Ἀριστάρχου βῶν σὺν τῷ ν· ἡ Ἀριστοφάνους βοῦν· τινὲς δὲ ἔξω τοῦ ν βῶ, καὶ μήποτε πιθανῶς, ἀντὶ τοῦ βόα. Et : Αἱ Ἀριστάρχου βῶν, ἡ Ἀριστοφάνους βοῦν, ἡ Ἡρωδιανοῦ B βῶ, ὡς Βορέαο, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Ἐν τοῖς παλαιοῖς ἐγέγραπτο Βὸν, ὅπερ οὐκ ἐνόησαν οἱ διορθωταί. Plura v. in Βοῦς.]

[Βώσας. Βώσεσθαι. V. Βοάω.]

[Βώσεσθε. V. Βιόω.]

[Βώσμορος. V. Βόσμορος.]

[Βώσταρος, ου, Bostar, Pœnus, ap. Polyb. 1, 30, 1; 79, 2. L. Dindorf.]

Βωστῆρες, Hesychio νομεῖς, Pastores; qui Βωτῆρες potius dicuntur. [Non dici βωτὴρ pro βοτὴρ docet Eustath. Od. p. 1739, 45 : Ἐκτείνεται δὲ ὁ βώτωρ, καθὰ καὶ ὁ δώτωρ, οὐ μέντοι καὶ ὁ βοτὴρ, ὥσπερ οὐδὲ ὁ δοτὴρ παρά γε τοῖς ὕστερον· Ὅμηρος γὰρ ἐκτείνει καὶ αὐτό. Quo auctore βωτῆρσιν ap. Plut. Marii c. 36 correxit Coraes. Idem faciendum ap. Hesych., βώτορες explicantem βοτῆρες. Ejusdem vero in gl. supra posita βωστῆρες non est in βωτῆρες convertendum cum interpr., sed contendendum potius videtur cum βῶστρον, quod v. L. Dindorf.]

[Βωστρέω.] Βωστρῶ, ejusd. [cujus βωτῶ] est signif., C quod ab illo βωτῶ derivat idem Eust. [Od. p. 1717, 17], quemadmodum ex Ἐλατῶ, quod fit ab ἐλάω s. ἐλαύνω, Ἐλαστρῶ. Exp. autem βωστρῶ, ἀναβοῶμαι vel ἐπικαλοῦμαι, addens ap. Theocr. poni pro ψηλαφητικῶς ἐν ἀγυιαῖς ἀναβοῶμαί τινα. [Opinor eum dicere Moschi 1, 1 locum infra notandum, quum Theocriteis ambobus illa signif. sit aliena. L. D.] Od. M, [124]: Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν τε Κραταιΐν, Μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσι. Theocr. 5, [64, conf. 66] : Τὸν δρυτόμον βωστρήσομες. [Gregor. p. 283. Schæf. Arist. Eip. 1146 : Τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω τοῦ χωρίου, Vocet Syra Manem ex agro. Lego, βωστρησάτω 'κ τ. χ. V. *Classical Journal* t. 2, p. 719. Seager. Id. Lys. 685 : Καὶ ποιήσω τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγώ· Av. 274 : Τί βωστρεῖς; Ach. 959 : Τί με βωστρεῖς; Mosch. 1, 1 : Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει, εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα, δραπετίδας ἐμός ἐστι. Ubi notanda duplex verbi structura. L. Dind. D Oppian. Cyn. 4, 288 : Σύρειν δ' αἰνομόροισιν ἐβώστρειν οἷς ἑτάροισι. Wakef.]

[Βῶστρον, τό. Zonaras p. 412 : Βῶλος ἡ γῆ· παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω, ὅθεν καὶ βῶστρον, γίνεται βῶλος. Eadem Etym. M. p. 217, 43. Signif. videtur prope i. q. θρέπτρον. Conf. Βωστήρ. L. Dindorf.]

[Βώστωρ, ορος, Bostar, Pœnus, ap. Polyb. 3, 98. L. Dindorf.]

[Βωταλίς, ἡ, Noctua s. Vespertilio. Zonaras p. 414 : Βωταλίς, ἡ νυκτερίς. Eadem Herodian. Epimer. p. 9, ubi de nominibus agit a βω incipientibus. Conferend. videtur Βουταλίς, quod v. L. Dind.]

[Βωταχίδαι, Botachidæ, locus Arcadiæ, et quidem Tegeæ, secundum Nicol. Dam. ap. Steph. Byz., dictus a Botacho filio Iocriti filii Lycurgi. Pausan. 8, A 45, 1 : Τεγεᾶται δὲ ἐπὶ μὲν Τεγεάτου τοῦ Λυκάονος τῇ χώρᾳ φασὶν ἀπ' αὐτοῦ γενέσθαι μόνῃ τὸ ὄνομα, τοῖς δὲ ἀνθρώποις κατὰ δήμους εἶναι τὰς οἰκήσεις, Γαρεάτας καὶ Φυλακεῖς καὶ Καρυάτας τε καὶ Κορυθεῖς, ἔτι τε Πωταχίδας (sic) etc. Verior scriptura si est Βωταχίδαι, nomen non dubitem forma tantum, non origine differre cum Βουταχίδης, quod v. L. Dindorf.]

[Βώταχος. V. Βωταχίδαι.]

Βωτιάζειν, Hesychio βάλλειν, Jacere vel Icere.

[Βωτέω. V. Βοωτέω.]

[Βωτήρ. V. Βωστῆρες.]

[Βώτης. V. Βούτης et Βῶτις.]

[Βωτιάνειρα. V. Βωτιάνειρος.]

Βωτιάνειρος, ὁ, Alens et educans viros; unde Φθίη βωτιάνειρα [Il. A, 155; Coluth. 216. Wakef.], ubi signif. videtur non tam virorum, quam virorum strenuorum et fortium educatricem. [Non debebat poni βωτιάνειρος masc., quod non magis fuit ullum quam similium fem. ἀντιάνειρα, Δηϊάνειρα (quod ap. Hesych. vitiose Δηϊάνειρα), Καλλιάνειρα, Κυδιάνειρα, Μετάνειρα. B Interpretationem autem Stephani dissuadet tum alterum Phthiæ ap. Hom. epith. ἐριβῶλαξ, s. ἐρίβωλος, tum quod Hymn. Ap. 363, Ven. 266 est χθονὶ βωτιανείρῃ, tum denique quod gramm. in catal. bibl. Riccard. p. 38 ab Ruhnk. ad H. Cer. 122, quem cit. Schæf., indicatus, βωτιάνειρα etiam Cereris epith. perhibet. L. Dindorf.]

Βωτίον, Hesychio σταμνίον, Doliolum. Quod supra Βικίον. [Rectius comparatur ab interpr. c. βούττιον, quod v.]

[Βώτιον, Botium, locus circa Trojam. Suidas, Βώτιον, τόπος. Etym. M. p. 218, 44 : Βώτιον, χωρίον περὶ τὸ Ἴλιον, εἰς ὃ καταχθεὶς Ἀγαμέμνων ἐπεδώσατο τὴν Ἄρτεμιν εὐμενῆ αὐτῷ γενέσθαι πλέοντι· καὶ ὠνόμασται οὕτως ἀπὸ τῆς αἰτίας ταύτης Βώτιον. Eadem Zonaras p. 414, ubi vitiose χώρα παρὰ τ. Ἴ. L. Dindorf.]

[Βῶτις, ἡ, Eust. Il. p. 71, 11 : Δωριεῖς τὸ βούτης εἰς ω μέγα τρέψαντες κατὰ τὸ Μοῦσα Μῶσα βώτης εἴποιεν ἂν οὗ θηλυκὸν ἡ βῶτις τῆς βώτιδος· ὅθεν γῆ τε βωτιάνειρα ... καὶ παμβῶτις παρὰ Σοφοκλεῖ (Phil. 393, παμβῶτι Γᾶ). C Βῶτις simplex perinde est inusitatum atque simpl. Βώτης : quod in comp. tantum apparet, ut συβώτης, οἰοβώτης, ἀγροβώτης, quod pro ἀγροβότης Euripid. Cycl. 54 : Κύκλωπος ἀγροβότα, restitui olim, cui nunc addo ἱπποβώτης ap. eund. Or. 1000 : Ἀτρέος ἱπποβότα, ubi aptiori cum catalexi scribetur ἱπποβώτα. Halucinatur autem non leviter Eust. composita in βωτης et βωτις, quæ a βόσκειν sunt repetenda, referens ad βούτης, quod est a βοῦς. L. Dind.]

Βωτῶ quoque i. q. βοῶ, facto sc. Βοητῶ a βοήσω, deinde contr. βωτῶ. [Hæc Eust. est doctrina Od. p. 1717, 17 : Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ βοῶ βοήσω βοητῶ καὶ κατὰ κρᾶσιν βωτῶ, ὅθεν τὸ ἐπιβωτᾷ παρὰ Ἡροδότῳ· πλεονασμῷ δὲ τοῦ σίγμα καὶ βῶ βωστρῶ ... παρὰ δὲ Θεοκρίτῳ κεῖται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ ψηλαφητικῶς ἐν ἀγυιαῖς ἀναβοᾶσθαί τινα. Et Il. p. 288, 16 : Τὸ δὲ ὀγδώκοντα κρᾶσιν ἔπαθε τοῦ ο καὶ η, οἷον καὶ τὸ ... ἐπιβώσομαι ἀντὶ τοῦ βοήσω ... καὶ παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, Ἐκ τοῦ θρόνου πηδήσας ἀνέβωσε, καὶ, Βωθήσαντες εἰς τὸν Ἰσθμὸν, καὶ τὸ ἐπιβωτᾶν παρὰ τῷ αὐτῷ etc. Ap. Herod. quum ἐπιβωτᾷ D neque sit, et, si maxime tale voc. fuerit, esse vix potuerit, Eustathium probabiliter Valck. ad Theocr. 12, 35 in mente habuisse conjecit l. illum Theocr., ubi pro Γανυμήδεα πολλ' ἐπιβωστρεῖ libri plures ἐπιβωτᾷ, errore, ut videtur, nato e proximi versus clausula διαιτᾷ. Sed illa scriptura si, ut opinor, est nihili, etiam voc. Βωτᾶν ad nihilum redigitur. L. D.]

Βώτωρ, ορος, ὁ, Pastor, i. q. βοτήρ. Od. Ξ, [102] : Βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες. [P, 201; Il. M, 302. Anth. Pal. 6, 262. Ap. Suid. βώτορες interpretatum βοήτορες leg. vel βοτῆρες c. Hesych. vel βοσκήτορες. L. Dindorf.]

[Βὼχ, βοτάνης εἶδος, Herbæ genus, Hesychius.]

[Βωῶμεν. V. Βώμηνεν.]

Γ tertiæ ap. Græcos literæ nota est [Γάμμα dicta : v. Callias ap. Athen. 10, p. 453, D, ut omittam locos prosæ scriptorum, quorum nonnullos v. in Γάμμα. Γέμμα dici ionice notat Eust. Il. p. 370, 15], signum item numeri ternarii : et præfixam a sinistri lateris ima parte habens acuti accentus notam, ternarium millenarium signif., hoc modo ͵Γ, seu ͵γ. [Γ quum significat Tertium, sæpe casus terminationem in libris habet superimpositam, γ^ον, γ^ω, ut de β′ pro δεύτερος posito notavi supra : v. e. g. Vettii Valentis Anthol. fr. post Ioan. Laurent. De mens. p. 337, 338 Rœth. Γ est etiam τρίς : v. Eckhel. Doctr. Num. vol. 2, p. 520, Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 564. Varias literæ figuras descripsit Rosius Inscr. Gr. Vetust. tab. 1, et proleg. p. XXXIII. || Loco spiritus s. digammi vocibus a vocali incipientibus in dialectis quibusdam præfixi exempla plurima v. collecta a Bentl. ap. Kidd. ad Dawes. Misc. p. 325 ed. sec., qui tamen Γ vitiose in omnibus pro F digamma scriptum censebat : quam opinionem refellit tum ipse talium vocc. numerus tum analogia non solum Latinorum quorundam, de quibus v. Buttm. Lexil. vol. 2, p. 161 sq., sed etiam Græcorum γηθεῖν coll. ἥδεσθαι, γαῖα pro αἶα et, de quo v. Eust. p. 1722, 46, γδοῦπος pro δοῦπος, ut omittam græcobarbara, de quibus vid. Ducang., γάλλιξ pro ἄλλιξ, γιατρὸς pro ἰατρὸς, etc., γλυκόφως pro λυκόφως ap. Eustath. p. 449, 7. Ceterum conf. Γουάναξ. Permutati in dialectis γ cum β exempla sunt γλέφαρον, γλήχων, πρειγευτὴς, πρειγήιον, πρείγιστος pro βλέφαρον, βλήχων, πρεσβευτὴς, etc.; cum κ, γναφεὺς pro κναφεύς. De ἐγ pro ἐκ ante β, γ, δ, λ, μ scripto in lapidibus v. Ros. l. c. p. XLII s. Sic Γράγχος pro Γράκχος aliquoties libri Strab. 3, p. 163, et alibi Φράγγοι pro Φράγκοι. Pro ν positi ante γ, κ, χ exemplis vulgg. adde rariora ap. Ros. ib. p. XLIII s. Pro eodem positi ante θ et σ exempla sunt μελάγθριξ, κιγστέρνας, pro μελάνθριξ, κινστέρνας scripta in cod. Io. Malalæ p. 105, 19, 21; 106, 20 et 423, 5; 436, 1. || In libris scriptis γ confundi solet cum β : v. Chron. Pasch. p. 325, 8. Cum ι : Demosth. p. 135, 17. Cum λ : Lycophr. v. 307; Chron. Pasch. p. 348, 18. Cum μ : Lycophr. 520; Arist. Pl. 424, Eq. 282. Cum ν : Arist. Nub. 894; Soph. Aj. 1130; Lycophr. v. 77; Bast. ad Greg. p. 727. Cum π : Bast. ad Greg. p. 710, 803, 916; Plato Soph. p. 219, C; Xen. Comment. 4, 3, 9, ubi scripturæ πήγνοιτο pro γίγνοιτο originem non intellexit Schneid. Cum ρ : Bast. ad Greg. p. 732. Cum σ : Lycophr. v. 1152; Bast. ad Greg. p. 760; Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 427. Cum ς : Lycophr. v. 94. Creberrime cum τ, ut in γε pro τε et aliis infinitis. Cum χ : Lycophr. v. 1342, 1444; Anth. Pal. 12, 144, 1; Brunck. ad Arist. Pl. 340. Cum ψ : Bion. 15, 7 L. DINDORF.]

[Γα, Dor. pro Γε, quod vide.]

Γᾶ, Dor. pro γῆ, Terra; itidemque γᾶν pro γῆν. [V. Γαῖα.]

Γάαθον, Hesychio ἧσσον, Minus.

[Γαβαὰ, ἡ, Gabaa, urbs Galilææ : unde gentile Γαβαηνὸς apud Joseph. vol. 1, p. 284, 285, 286. Forma disyllaba Γαβὰ vel Γάβα ap. eundem et alios : fortasse non scriptorum, sed librariorum culpa. Apud Steph. quoque Byz. Γάβα et Γαβηνός : sed codd. γαβαηνός : ubi vid. quæ interpretes attulerunt. ΓΑΒΗΝΩΝ in numo ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 344. G. DIND.]

[Γαβάθη, ἡ, Gabathe, urbs Galilææ. Gentile, etiam ex numo cognitum, Γαβαθηνός. Interdum Γαβαθὴ vel Γαβαθὰ scribitur : vid. interpr. Steph. Byz. G. DIND.]

Γαβαθὸν, Hesychio est τρυβλίον : qui et Γάβενα esse dicit ὀξύβαφα [codex ὀξυβαφεῖ. Fortasse ὀξυβάφια. G. D.], ἤτοι τρυβλία. [Ζάβατος· πίναξ ἰχθυηρὸς, παρὰ Παφίοις ap. Hesych. comparat Salmasius. Ducangius : « Glossæ Basilic. Καύκους, γάβατα. Portius, Γαβάθι, Abax, Catinus, ἄβαξ, τρυβλίον. Γαβαθωτὸς, Alveatus, cavatus, cavus, ῥυκώδης, κοιτώδης, κοιλωτός. Γαβαθουλὸς, eadem notione. Vid. Gloss. med. Lat. in *Gabata*. » Valckenarius : « Γαβαθὸν censeri potest oppidi Palæstinæ nomen (quædam enim oppida *Gabathon* dicta extiterunt in Palæstina, docente Relando), cujus nominis τρυβλίον haberi posset expositio : גביע enim Hebræis τρυβλίον significat, et a LXX κεράμιον redditur Jerem. 35, 5. Rectius nomen a גבה, Altus, excelsus fuit, deduci posset. Hinc in Lex. Orig. p. 197, ed. Mart. legas, Γαβαθόν· ὑψηλὰ, quibus adde Γαβὴθ p. 199. » V. Γάββαθα.]

[Γάβαι. V. Γαβιηνή.]

[Γαβαῖος, ὁ, Gabæus, rex Phrygiæ minoris. Xenoph. Cyrop. 2, 1, 5. In libris pluribus Γάβαιδος. G. DINDORF.]

Γαβαλὰν, Hesychius dici tradit κεφαλὴν et ἐγκέφαλον. [Γαβαλάν· ἐγκέφαλον, ἡ κεφαλή. Ex ignota dialecto.] Gabalium autem aromatis Arabici nomen ap. Plin. 12, 21. [|| Γάβαλα, πόλις Φοινίκης, ἣν Ἑκαταῖος θηλυκῶς φησιν. (Neutro Γάβαλα, τὰ, utuntur Pausan. 2, 1, 8, et Strabo 16, p. 753. Severiani Γαβάλων episc. lib. De mundi creat. est in Combef. Auct. Patr. noviss. 1, p. 211.) ... ὁ οἰκήτωρ Γαβαλίτης καὶ θηλυκὸν ἡ Γαβαλῖτις, ἀλλὰ καὶ Γαβαλεὺς ὡς Μεγαρεύς. (Utraque forma in numis.) Ἔστι καὶ χώρα Ἀραβίας καὶ λέγεται ἡ πρώτη συλλαβὴ διὰ τοῦ ε Γέβαλα, καὶ τὸ ἐθνικὸν Γεβαληνός. Hæc Steph. Byz. cujus vid. interpp.]

[Γαβαούπολις, εως, ἡ, Gabaopolis, urbs Galilææ. Gentile Γαβαουπολίτης. Vid. Steph. Byz. ejusque intt.]

[Γάβαρα, τὰ, Gabara, urbs Galilææ. Gentile Γαβαρηνός. Vita Josephi vol. 2, p. 5.]

[Γαβαὼ vel Γαβαὼν, Gabao, urbs Judææ, in libris V. T., ap. Joseph., Euseb. alios. Gentile Γαβαωνίτης.]

[Γάββαθα· τόπος λεγόμενος λιθόστρωτος Hierosolymæ, ubi tribunal Pilati erat. Ioan. 19, 13. Nomen Syro-Chald. derivatum a rad. גבה Gabah, Excelsum esse. Dahler.] A

[Γάβενον. V. Γαβαθόν.]

[Γαβίξ. Ita vocant Alexandrini notam ϛ, quæ senarium numerum denotat : vid. Ammon. in Catena in S. Ioannem 19, 14, p. 437.]

Γαβεργὸς, Hesychio teste, Laconibus est ἔργου μισθωτὸς [Codex ὀργομισθωτὸς], Qui mercede opus aliquod faciendum suscipit, ut οἱ ἐργολάβοι. [Itaque leg. videtur λαβεργός. Falsa etiam Musuri conjectura ἔργου. L. Dindorf.]

[Γαβιανὴ, ἡ, Gabiana, regio Persiæ ap. Strab. 16, p. 745. Γαβιηνὴ ap. Diodor. 19, 26, 34, et Polyæn. 4, 6, 13. Γαβηνὴ in codd. quibusdam Diodori, et Γαβηνοὶ, οἱ, ap. Plut. V. Eumen. c. 15. Γάβαι, αἱ, nomen urbis, Strabo l. c. p. 728. G. Dindorf.]

[Γάβιοι, οἱ, Gabii. Abios, gentem Scythicam, de qua v. s. Ἄβιος, Æschylus Γαβίους dixerat. Schol. Hom. Il. N, 6 : Ἀβίων· τούτους Αἰσχύλος Γαβίους φησὶ, B quod Γαυίους scriptum ap. Eustath. p. 916, 25. || Γάβιοι, πόλις Λατίνων· τὸ ἐθνικὸν Γαβῖται (quod nusquam legitur)· δύναται καὶ Γαβίους, ὡς Διονύσιος ἐν δ΄ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας ἀμφότερα, Steph. Byz. Apud Dionysium nonnisi nomen urbis Γάβιοι legitur. Gentile apud scriptores Latinos *Gabinus* est. G. Dind.]

Γαβιρέα, Myrrhæ quædam species ap. Diosc. 1, 78.

Γάβις, ap. LXX Interprr. Iobi c. 28, [18] : Μετέωρα καὶ γάβις οὐ μνησθήσεται. Sed Hebr. v. est quod interpr. Eminentia. [Hebr. גביש *Gabisch*, lapidis pretiosi nomen. Dahler. Olympiod. in Cat. Iob. p. 433, A : Τὸ γαβεὶς τὰ ἐπηρμένα ἔοικε σημαίνειν· οὕτω γοῦν λέγεται καὶ τὸ ὑπερέχον τοῦ χείλους τοῦ μεδίμνου. Hase.]

[Γαβρίας, interdum scribi vitiose pro Βαβρίας notavi s. illo, repetiique a nomine Gabrielis librariis nimis consueto. Interim etiam ipsum Γαβρίας est n. Hebræum viri : v. Tobi. c. 1, 14; 4, 20. L. Dind.]

[Γαβριὴλ, ὁ, Gabriel, nomen angeli in libris V. et N. T. Unde adjectivum Γαβριηλικὸς, ἡ, ὸν, et adverb. Γαβριηλικῶς in Vita S. Maximi Confess. p. LVIII. C || Γαβριὴλ s. Γαβριήλιος, n. pr. præfecti CPolis in epigr. Leontii in Anth. Plan. 4, 32. Alios memorat Fabricius B. G. vol. 11, p. 624. G. Dindorf.]

[Γάγαι, αἱ, Gagæ, urbs Lyciæ, Παλαιὸν τεῖχος dicta ab Alexandro lib. 1 Lyciacorum. Gentile Γαγαῖος. Hæc Steph. Byz. Ineptam nominis etymologiam affert Etym. M. p. 219, 3. Nominativum ΓΑΓΑ ponit Hierocl. Synecd. p. 683, in ΓΑΓΑΙ, ut videtur, mutandum. Γάγας πόλιν in Πάγας corruptum ap. Euseb. De martyr. Palæst. c. 4 notat Wessel. Alia forma Γάγας Dioscor. 5, 146 : Γεννᾶται (Gagates lapis) ἐν Λυκίᾳ κατά τινα ποταμοῦ εἴσρυσιν εἰς θάλασσαν ἐκχεομένου· ἔστι δὲ πλησίον τῆς λεγομένης Πλαγιοπόλεως (Παλαιοπόλεως Salmas.), καλεῖται δὲ ὁ τόπος οὗτος καὶ ὁ ποταμὸς Γάγας. Cui Γάγης ex Plinio 36, 19, 34 restituendum, qui genitivo *Gagis* utitur, et Dioscoride ipso in opusc. De lapidibus in Iriart. Catal. p. 437, a : Λίθος γαγάτης ὁ ἐν Λυκίᾳ εὑρισκόμενος παρὰ τὸν Γάγην ποταμόν. Fluvium Γαγάτην dicit Galen. vol. 13, p. 257 : Λίθος... ὃν ὁ Διοσκορίδης καὶ ἄλλοι τινὲς ἐν Λυκίᾳ φασὶν εὑρίσκεσθαι D κατὰ τὸν ποταμὸν ὄνομα Γαγάτην, ὅθενπερ καὶ αὐτῷ τῷ λίθῳ τὴν προσηγορίαν εἶναί φαμεν· οὐ μὴν ἐγὼ εἶδον ἐκεῖνον τὸν ποταμὸν, καίτοι παραπλεύσας ὅλην Λυκίαν μικρῷ πλοίῳ τῆς ἱστορίας ἕνεκα τῶν ἐν αὐτῇ. Sed huic quoque, nisi negligentius est locutus, Γάγην restituendum ex Aetio, 2, fol. 28, a, 46 : Κατὰ ποταμὸν ὀνομαζόμενον Γάγην, ὅθεν καὶ γαγάτην ὀνομάζουσιν αὐτὸν (τὸν λίθον). G. Dindorf.]

Γαγάτης λίθος, Gagates lapis : nomen habet loci et amnis Gagis Lyciæ, teste Plin. 36, 19, ubi fusius eum describit. De eod. multa Diosc. 5, 146 et Orph. De lap. [468, 486], Alex. Aphr. Probl. l. 2, Quæst. 64, [et medici, quos indicat Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 152.] Unde autem Γάγαι dictus sit Lyciæ iste locus, vide ap. Etym. [Epiphan. Adv. Hær. 51, vol. 1, p. 422 : Λίθου τοῦ γαγάτου. Ancl. Ἡ Γαγάτης λίθος in Geopon. 15, 1, 32. υ--. G. Dind.]

[Γαγγαίνω.] Γαγγαίνειν, Hesychio τὸ μετὰ γέλωτος προσπαίζειν, Risu ludere et jocari cum aliquo.

[Γαγγαλίας. V. Γαγγίας.] A

[Γαγγαλιάω.] Γαγγαλιᾶν, Hesychio γαγγαλίζεσθαι, ἥδεσθαι, Titillari, Lætitia s. Voluptate affici. Ubi etiam verb. γαγγαλίζεσθαι positum pro γαργαλίζεσθαι. Infra Καγχαλᾶν. [V. Γαργαλίζω.]

[Γαγγαλιειδὴς lectio vitiosa. V. Γαγγλιοειδής.]

Γαγγαλίζω, i. q. γαργαλίζω, Titillo, Voluptate afficio, s. Facio γελᾶν aut καγχαλᾶν. Legitur in Lex. meo vet. et ap. Etym. [p. 219, 25], a quibus exp. εἰς γέλωτα ἄγω, derivantibus nimirum a γελάω. [Antiatticista p. 87, 28 : Γαγγαλίζειν· οὐ γαργαλίζειν. Gl. Γαγγαλίζω, Titillo, Vello. Conf. Γαργαλίζω.]

[Γαγγαλιοειδής. V. Γαγγλιοειδής.]

[Γαγγάλιον. V. Γαγγλίον.]

[Γαγγαλίς, ίδος.] Γαγγαλίδες, Hesychio γελασηνοὶ, pro quo infra γελασῖνοι.

[Γαγγαλισμὸς, ὁ, Gl. Titillatio, Vellatio. V. Γαργαλισμός.]

Γάγγαλος, ὁ, Hesychio est ὁ εὐμετάθετος καὶ εὐρίπιστος τῇ γνώμῃ καὶ εὐμετάβολος, Mutabilis, Inconstans. [Gl. Γάγγαλον ἔχων· Titillosus. V. Γάργαλος.] B

[Γαγγαμεὺς vel Γαγγαμευτής. V. Γαγγάμη.]

Γαγγάμη, ἡ, Hesychio σαγήνη s. δίκτυον ἁλιευτικὸν, Sagena s. rete piscatorium : sed addit, esse etiam σκεῦος γεωργικὸν ὅμοιον τῇ κρεάγρᾳ, Furcam fortassis aut Tridentem intelligens. [Strabo 7, p. 307 : Ὀρυκτοί τε εἰσιν ἰχθύες οἱ ἀποληφθέντες ἐν τῷ κρυστάλλῳ τῇ προσαγορευομένῃ γαγγάμῃ. G. Dind. In quibusdam Græciæ regionibus γαγγάμη etiamnum vocatur Rete, ligno ferrato appensum, quo ostrea a piscatoribus capi solent, pariterque in Sicilia : cujus formam describit Maurolycus in Sestini *Viaggi*, Berol. 1806. Schneid.] Idem et Γάγγαμον dicitur. Nam idem Hesych. γάγγαμον dici tradit δίκτυον : item τὸ περὶ τὸν ὀμφαλὸν ὑποχόνδριον. Pro quo ap. Etym. [M. p. 219, 18, et paullo post γαγγάμων γαγγάμονος] et Lex. meum vet. scriptum Γαγγαμών. Est enim γαγγαμὼν εἶς δίκτυον, s. τὸ λαμβάνον δίκτυον, afferentibus ex Æschyl. [Ag. 369] : Γαγγαμόνα τῆς παναλώτου. [Decepit Stephanum vitiosa lectio Pollucis, cui nunc ex libris restitutum, quod apud C Æschylum legitur, γάγγαμον ἄτης παναλώτου. Γαγγαμών· δίκτυον, legitur ap. grammat. in Montef. Bibl. Coisl. p. 232 : sed auctorem huic formæ allatum non video, quam ex γάγγαμον depravatam esse puto. Polluci quidem utroque in loco γαγγαμὼν eximendum, quum codd. γάγγαμον præbeant. G. Dind.] Utrumque vocab. ap. J. Poll. quoque [2, 169] legitur, et γάγγαμον nimirum et γαγγαμὼν, idque uno et eodem in loco : nam 10, [132] quædam ἁλιέως σκεύη enumerans, ut σπυρίδιον, ἔρκη, κύρτους, λίνον, πάναγρον, δίκτυον, ἀμφίβληστρον, iisque subjungens γάγγαμον, scribit ab eo Æschylum τὸ δύσλυτον ἢ δυσέλικτον κακὸν appellasse γαγγαμόνα τῆς παναλώτου. [Oppian. Hal. 3, 81 : Γάγγαμά τ' ἠδ' ὑποχαὶ περιηγέος ἠδὲ σαγῆναι.] || Sed meminit et metaph. signif., quam τὸ γάγγαμον s. ὁ γαγγαμὼν habet, 2, [169] : Τὸ δὲ κατὰ μέσην γαστέρα κοῖλον, ὀμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον· καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος, γαγγαμών· ἐπεὶ νεύρων ἐστὶ πλέγμα, καθάπερ τὸ δικτυῶδες, ὃ καλεῖται νῦν γαγγαμὼν, ἢ, ὡς οἱ πολλοὶ, σαγήνη, innuens Omentum dici γαγγαμόνα, quoniam nervorum D plexu refert piscatorii γαγγαμόνος s. σαγήνης figuram, unde et vulgo Reticulum appellatur. Porro a piscatoria illa γαγγάμῃ, s. piscatorio illo γαγγάμῳ, dicitur Γαγγαμουλκὸς, ὁ, Qui nimirum ipsum in aquam injectum extrahit, pisces sc. venans. Et Γαγγαμεὺς, έως, ὁ, Idem. Ἔστι κυρίως, inquit Etym., γαγγάμη, σαγήνη ἢ δίκτυον· ὅθεν καὶ Γαγγαμουλκοὶ, οἱ σαγηνευταί· [γαγγαμουλκὸς restituendum Arcadio p. 87, 28, ubi γαμουλκός. G. Dind.] καὶ Γαγγαμεὺς [apud Etym. legitur γαγγαμεύς τις, unde Sylburgius probabiliter γαγγαμευτής], ὁ τῇ γαγγάμῃ ἐργαζόμενος. Hesychio itidem γαγγαμουλκοὶ sunt σαγηνευταί : et Γαγγαμεὺς (perperam enim ap. eum scriptum γαγγαλεὺς, ut et alphabeticus ordo et expositio docet), ἁλιεὺς ὁ τῇ γαγγάμῃ ἐργαζόμενος.

Γωγγάμη, ἡ, Hesychio teste pro γαγγάμη dicitur, Id nimirum, ἐν ᾧ οἱ ἁλιεῖς συνάγουσι τὰ ὄστρεα, Verriculum, quo piscatores conchas capiunt.

[Γαγγαμουλκός. V. Γαγγάμη.]

[Γαγγαμὼν scriptura vitiosa. V. Γαγγάμη.]

[Γαγγανῶ, τὸ ταράσσω, Turbo, Arcad. p. 161, 24.]

[Γαγγανεύω ex composito Ἀναγαγγανεύω cognitum est, quod v.]

Γαγγάνη, ἡ, Scrofula, Tuber. VV. LL.

[Γάγγη, ἡ, Gange, urbs Indiæ. Strabo 15, p. 719; Ptolem. Geogr. 7, 1. G. Dindorf.]

[Γάγγης, ου, ὁ, Ganges, fluvius Indiæ, ap. Strabon. locis pluribus libri 15, aliosque geographos. Idem esse putatur qui Φεισών, fluvius Paradisi, de quo dicetur suo loco. || Γάγγης, Gangis fluvii filius, rex Æthiopum, ap. Philostr. V. A. 3, 20, p. 110 sq. G. D.]

[Γαγγητικός, ή, όν, Gangeticus. Arrian. Peripl. a Barkero cit. p. 36 : Ὁ Γάγγης, δι' οὗ φέρεται τό τε μαλάβαθρον καὶ ἡ Γαγγιτικὴ νάρδος καὶ πινικὸν καὶ σινδόνες αἱ διαφορώταται αἱ Γαγγιτικαὶ λεγόμεναι· sic etiam Damocrates ap. Galen. vol. 13, p. 864. Quod rectius Γαγγητικὸς scribetur, ut ap. Marcian. Heracl. p. 8, et 27, pariterque Γαγγῆτις, non Γαγγῖτις, ut apud scriptores Latinos *Gangeticus* et *Gangetis*. Γαγγιτικὸς Agathem. 2, 11, p. 50 ed. Huds. G. Dind.]

[Γαγγῆτις.] Γαγγίτις νάρδος, ἡ, Nardus Gangitis, dicta a Gange fluvio, ap. quem nascitur, Dioscor. 1, 6 : [Τῆς δὲ Ἰνδικῆς ἡ μέν τις λέγεται γαγγῖτις, ἀπό τινος ποταμοῦ παραρρέοντος τοῦ ὄρους, Γάγγου καλουμένου, παρ' ᾧ φύεται. Damocrates ap. Galen. vol. 13, p. 863. Conf. s. v. Γαγγιτικός.] || Ἔγγαγγις πέτρη, eadem quæ Γαγγίτις λίθος, s. Γαγγίτης, Gangitis gemma, quæ sc. in Gange fluvio Lyciæ reperitur, viridi colore. Nicander Ther. [37] : Ἄλλοτε δ' ἀζαλέην καίων [δαίων] ἐγγάγγιδα πέτρην. De hac vero gemma plura ibi Schol. [Prima Scholiastæ verba sunt, Ἐγγαγγίδα (nam hoc accentu libri) δὲ πέτρην τὴν γαγγῆτιν λίθον· unde Straboni 16, p. 747 : Καὶ τὴν γαγγίτιν (al. γαγγῖτιν) λίθον, ἣν φεύγει τὰ ἑρπετά, γαγγῆτιν restituendum. Γαγάτης ab Eutecnio dicitur in metaphrasi versus Nicandri, eodem errore, quo ap. Plin. H. N. 10, 4, 3, ubi *Gangitem* restituit Salmas. Exerc. Plin. p. 177, librorum vestigia secutus, in quibus *Gagiten* vel *Gagytem* legitur. Apud Nicandr. autem ἐγγαγγίδα Schneider. in Γαγγίτιδα mutavit, quod Γαγγήτιδα scribendum erat. G. Dindorf.]

Γαγγίας, sive Γαγγαλίας, ὁ, nonnullis est γελασηνός, alii τὴν τῶν ἐρίων συστροφήν, Lanas convolutas, eo nomine vocari tradunt, alii ὑποστάθμην, Sedimentum et fæces, teste Hesych. [Ἐρίων ex νεύρων corruptum esse vidit Is. Vossius. Conf. Galeni locum s. v. Γαγγλίον afferendum. Γελασηνὸν ap. Hesych. posuit Musurus. Codex γελασινόν. Cum postrema autem interpretatione similis, sed corrupta Hesychii glossa comparanda, Γάργασις, γαργαλέη ὑποστάθμη (codex ὑποσταθμοῦ). Quod saltem γαργάλη scribendum. G. Dindorf.]

[Γαγγλιοειδής, ὁ, ἡ.] Γαγγαλιειδέων Hesych. exp. γαγγαλίοις ἐοικότων. [Codex γαγγαλιοιδέων. Corrigendum γαγγαλιοειδέων, aut γαγγαλιωδέων. Conf. Γαγγλιώδης. G. Dindorf.]

[Γαγγλίον, τό.] Γαγγάλιον, τὸ, Hesychio νεύρου συστροφή. Sed notandum est pro illo γαγγάλιον ap. medicos scribi Γαγγλίον, ut ap. Auctorem Defin. Med., qui Galenus esse creditur, Γαγγλίον ἐστὶ νεύρου παρὰ φύσιν συστροφὴ σωματοπεποιημένη· quo modo et P. Ægin. 6, 39 definit hoc γαγγλίον, et Actuar. Π. διαγνώσεως παθῶν 2, 88, ubi iidem addunt γίνεσθαι ἐκ πληγῆς ἢ κόπου, ut plurimum κατὰ καρποὺς καὶ σφυρά, s. κατὰ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, quoniam ibi nervi plures sunt et magis προφανεῖς : comitari autem ipsum ὄγκον ὁμόχροων, ἀντίτυπον, ἀναλγῆ. Eod. prope modo J. Poll. 4, [197] γαγγλίον esse ait ἀπόστημα ἄπονον ὑπὸ λευκῷ καὶ νευρώδει χιτῶνι· ἐνεῖναι δ' αὐτῷ ὑγρὸν ἀθερῶδες ἢ τριχία ἢ ἑλμινθία [ἑλμίνθια]· γίνεσθαι δὲ περὶ ἄρθρα καὶ κεφαλήν. Gorr. esse dicit Nervi nodosam et renitentem contractionem, nullo præter naturam colore, doloris expertem : posseque in multis corporis partibus accidere, sed in manibus et talis frequenter, rarius in cubito et capite oriri : plerumque e plaga aut lassitudine, raro sponte provenire, nec in alto, sed sub cute radices agere, neque in orbem vel ad anteriora posterioraque transferri, sicut meliceridas et atheromata, sed, si vim facias, ad latera tantum, h. e. ad dextram vel sinistram, pro nervi situ moveri et flecti. Meminit ejus Cels. quoque 7, 6, dicens in capite multa variaque tubercula oriri, ganglia, meliceridas, atheromata. [Heras ap. Galen. vol. 13, p. 787 : Φύματα διαχεῖ καὶ τὰ γαγγλία τάς τε συναγωγὰς ἀποκορυφοῖ καὶ ῥήσσει. Hemst. Aetius 15, 9. Celsus 7, 6 : « Tubercula quæ ganglia vocant. » Weigel.]

Γαγγλιώδης, ὁ, ἡ, Ganglio similis, Qui e gangliorum genere est. Hippocr. de Artic. [p. 806, A] : Ἐπεὶ καὶ τῶν γαγγλιωδέων ἔνια, ὅσα ἂν πλαδαρὰ ἔῃ καὶ μυξώδεα, σάρκα ἔχει.

[Γάγγος, ap. Arcad. p. 46, 22 ex melioribus libris : unus, sed deterior, σάγγος. G. Dindorf.]

[Γάγγρα, ἡ, Gangra, urbs Paphlagoniæ, a Nicostrato quodam caprario condita, de quo Steph. Byz., ex Alexandri libro de Paphlagonia, præter alia, Ἰδὼν οὖν ἐπιτήδειον τόπον πόλιν ἔκτισε καὶ Γάγγραν ὠνόμασεν, ὅτι τοῦτο ἦν ὄνομα τῇ αἰγί. Idem Steph. neutro quoque genere dictum esse Γάγγρα, τά, annotavit ex Eratosthene et ex Athenæo, cujus verba sunt 3, p. 82, C : Τούτων δ' οὐ πολὺ ἀπολείπεται τὰ ἐν Γάγγροις, πόλει Παφλαγονικῇ. Gentile Γαγγρηνός, quod Metropolitæ cujusdam *Gangreni* subscriptione Concil. Chalced. act. VI confirmavit Berkelius. || Ἔστι καὶ Ἀραβίας τῆς εὐδαίμονος Γάγγρα· τὸ ἐθνικὸν δεῖ Γαγγραῖοι, ὡς Σαβαῖοι, Steph. Byz. G. Dindorf.]

Γάγγραινα, ἡ, Gangræna : Partis alicujus mortificatio et exstinctio, proveniens a magnitudine inflammationis, quæ neque digeri, neque in pus mutari potuit, sibique conjunctas partes in affectionis consortium pertrahens, et ne ab ossibus quidem abstinens, quæ vitioso humore perfusa imbutaque, quo caro circumposita madet, putrescunt emoriunturque. Non est autem γάγγραινα perfecta νέκρωσις, sed adhuc fit, sic tamen ut, nisi opportune succurratur, non modo pars ipsa, quæ laborat, sed et aliæ vicinæ partes, ipseque totus homo denique intereat. Quum vero sensum affectæ partes penitus amiserunt, jam non γάγγραινα, sed σφάκελος appellatur. Est enim per gangrænam via ad sphacelum, qui perfecta νέκρωσις est. Verum, ut ait Galen. Com. 4, εἰς τὸ π. Ἄρθρων [vol. 12, p. 437], abutimur interdum vicinorum affectuum nominibus ad eos signif., ad quos proxime accedunt, quanquam nondum e toto ipsorum speciem et naturam habeant. Sic namque et Hippocr. ingentem inflammationem, quum non amplius suum colorem tuetur, dolorique est, interdum γάγγραιναν appellavit. Hæc Gorr. Plura si requiras, consule Galen. Comm. 7 in Aphor. Hippocr. sect. 7, artic. 50 [vol. 9, p. 319]; De tumor. c. 8; P. Ægin. 4, 9; Actuar. Π. διαγνώσεως παθῶν 2, 30; Celsum 5, 26. [Theophan. N. vol. 2, p. 246 in cap. Περὶ Γαγγραίνης (codd. duo γαγγραίνας).] Plutarch. dicit γαγγραίναις καὶ καρκινώμασι διαβρωθείς [Moral. p. 65, D, figurate de sermonibus adulatorum. Paulus Ep. 2 ad Timoth. 2, 17 : Καὶ ὁ λόγος αὐτῶν ὡς γάγγραινα νομὴν ἕξει· ut Etym. quoque [p. 219, 28] γάγγραιναν esse dicit πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν, derivatum esse tradens e γράω, signif. ἐσθίω, per diplasiasmum. [|| Merops, avis. Anon. Ms. de avibus : Μέροψ στρουθίον ἐστὶ ὅλον τὸ σχήνωμα πράσινον, τὰ δὲ πτερὰ πορφυρᾶ, ὃ τινες γάγγραιναν ὀνομάζουσι. Ducang.]

Γαγγραινικός, ή, όν, Gangrænicus, Gangrænæ similis : et γαγγραινικαὶ νομαί, Dioscor. 2, 119, Nomæ, quæ in Gangrænam evaserunt, s. Depascentes gangrænæ. [4, 94 : Κυνόδηκτα ἰᾶται καὶ γαγγραινικά.]

[Γαγγραινικῶς, In modum gangrænæ. Oribasius p. 158, 38 ed. Cocch. : Νεκροῦνται δάκτυλοι σηπεδονικῶς ἢ γαγγραινικῶς διατιθέμενοι. Kall.]

[Γαγγραινόω.] Γαγγραινοῦσθαι, Gangræna laborare, aut Gangræna corripi. Dioscor. 1, 187 de cinere liculno, Ἁρμόζει καὶ πρὸς γαγγραινούμενα· ἀνακαθαίρει γάρ. [Hippocrat. p. 828, H : Ἀτὰρ καὶ γαγγραινοῦσθαι ἱκνέεται κνήμην καὶ τὸν πόδα. Rufus p. 289 ed. Matth. : Ὑπὸ τοῦ φαρμάκου γαγγραινωθῆναί τε καὶ σπασθῆναι. G. D. Oribas. Mai. p. 30 : Τὸ γαγγραινούμενον αὐτό ἐστί πελιδνόν.]

[Γαγγραινώδης, ὁ, ἡ, Gangrænicus. Hippocrat. p. 1238, E : Τὸ γαγγραινῶδες ἀνέδραμεν ἄχρι πρὸς γόνυ. Kall. Galen. vol. 13, p. 151, F.]

[Γαγγραίνωμα, τό, Affectio gangrænica. Pallad. De febr. 26. Kall.]

Γαγγραίνωσις, εως, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ γαγγραινοῦσθαι, Gangrænæ vitio corripi; s. In gangrænam transire.

Hippocrat. De fract. [p. 759] : Γαγγραινώσεις φλεβῶν A vocat τὰς δι' ὑπερβολὴν τῆς φλεγμονῆς αὐτῶν ἀκολουθούσας νεκρώσεις, ut testatur Gal. Comm. 2 in eum lib.

[Γαγγραῖος. Γαγγρηνός. V. Γάγγρα.]

[Γαγενής. V. Γηγενής.]

[Γαγεῦαι. V. Γακύς.]

[Γαγιανὸς, ὁ, Gagianus, rhetor Smyrnæus, apud Phrynich. p. 418 Lob. G. Dindorf.]

[Γάγος. V. Ὀστρακίτης.]

[Γαγύλη, ἡ, Pica. Epist. Petri ad Mich. CP. in Cotel. Monum. Eccl. Gr. vol. 2, p. 149, C : Βιθυνοὶ γὰρ καὶ Θρᾶκες καὶ Λυδοὶ γαγύλας καὶ κολοιοὺς καὶ τρυγόνας... ἐσθίουσιν. Ducang. Γαγίλα Herodian. Epimer. p. 70.]

[Γαδάμαρτα, τὰ, Gadamarta, regio Mediæ. Polyæn. 4, 6, 11 : Ἐν Γαδαμάρτοις (vulgo Γαδαμαρτοῖς) τῆς Μηδίας. Apud Diodor. 19, 32, Γαμάργων (ubi cod. Flor. scriptura ad Γαδαμάργων ducit), et 37, Γαδαμάρλοις, ubi var. lect. γαμάρλαις, γαδάρλοις, γαδαμάλοις. G. D.]

[Γαδάμας, αντος, inter perittosyllaba tertiæ declinationis, ap. Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1186. Angl.] B

[Γάδαρα, τὰ, Gadara, commune aliquot urbibus nomen, de quibus Casaub. ad Strab. 16, p. 759. Stephanus Byz. : Γάδαρα· πόλις κοίλης Συρίας, ἥτις καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύκεια ἐκλήθη· τὸ ἐθνικὸν Γαδαρεὺς καὶ Γαδαρὶς καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα. ... Ἔστι καὶ Γάδαρα κώμη Μακεδονίας. Et inferius, Γάδαρα· πόλις Παλαιστίνης. Πορφύριος τρίτῳ φιλοσόφου ἱστορίας. Τὸ ἐθνικὸν Γαδαρηνὸς, ὡς Βόστρα Βοστρηνὸς, καὶ Γάγγρα Γαγγρηνὸς, ubi ex codd. restituendum quod literarum ordo postulat, Γάδρα et Γαδρηνός. (Cod. Voss. Γάδδρα — Γαδδρηνός.) Gentile Γαδαρεὺς, ab urbe Syriæ ductum, ex numis, quibus Γαδαρέων inscriptum est, et aliunde novimus. Γαδαρὶς femininum est ap. Strabon. 16, p. 759, 764, et Joseph. vol. 2, p. 222, et Γαδαρῖτις ibid. p. 260, nisi Γαδαρίτιδος ex Γαδαρίδος corruptum. Γαδαρηνὸς gentile est in Vita Josephi vol. 2, p. 5 et in libris nonnullis Josephi vol. 1, p. 775 : sed Γαδαρεῖς vol. 1, p. 774; vol. 2, p. 199. In Evang. Marci 5, 1, et Lucæ 8, 26, Γαδαρηνῶν, ubi libri multi Γεργεσηνῶν, alii Γερασηνῶν. Γάδρα et Γαδρηνὸς exemplis C firmatum non vidi, quæ fortasse librariorum culpa est. De mensura vocabuli constat ex Meleagri v. in Anth. Pal. 7, 4, 7 : Πάτρα δέ με τεκνοῖ Ἀτθὶς ἐν Ἀσσυρίοις ναιομένα Γαδάροις. G. Dindorf.]

[Γαδάτας, α, ὁ, Gadatas, regulus sub ditione Assyrii, in locis plurimis Xenoph. Cyropædiæ. In casibus obliquis codd. variant inter Γαδάτα Γαδάτου Γαδάτα Γατάδη Γατάδαν Γατάδην. G. Dindorf.]

[Γάδδα, ἡ, et Γάδδα, τὰ, Gadda, locus Arabiæ. Gentile Γαδδηνός. Steph. Byz.]

Γαδεῖν, Hesychio χαίρειν, Gaudere, Lætari.

Γάδειρα, τὰ, teste Hesych., Phœnices vocant τὰ περιφράγματα, Septa. Alioqui Γάδειρα appellant insulam et urbem in Oceano ultra columnas Herculis, angustam admodum et veluti γᾶς δειρὰν, ut Steph. et Etym. [p. 219, 32] tradunt. [De declinatione et de derivatis Stephan. Byz. : Ἐρατοσθένης δὲ ἡ Γάδειρα (cod. Voss. γάδειρος : sed ἡ Γάδειρα etiam ab Eustath. memoratur ad Dionys. 64) φησὶ θηλυκῶς· ὁ πολίτης Γαδειρεύς· οὕτω γὰρ τὰ πέντε βιβλία D ἐπιγέγραπται τῶν Πυθαγορικῶν σχολῶν Μοδεράτου Γαδειρέως. Λέγεται καὶ Γαδειρίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυίστωρ. Λέγεται καὶ Γαδειραῖος, ὡς ἀπὸ τοῦ Γάδειρα θηλυκοῦ. Καὶ Γαδειρανοί. Καὶ κτητικὸν Γαδειρικός· Εὔπολις, Πότερ' ἦν τὸ τάριχος Φρύγιον ἢ Γαδειρικόν.] Unde Γαδειρεὺς, Γαδειρίτης, Γαδειραῖος, Γαδειρανὸς, dicitur Qui inde oriundus est, aut illic habitat. Inde et possess. forma Γαδειρικὸς, ή, όν, dicitur : ut [Γαδειρικὴ χώρα ap. Platon. Critia p. 114, B,] Γαδειρικὸν τάριχος apud Eupolidem, τὸ ἀπὸ Γαδείρων κομιζόμενον, teste Hesych. itemque Steph., qui et Γάδειραν fem. ab Eratosthene vocari ait. Lat. Gades dicunt, et Gaditani pro Γάδειρα et Γαδειρανοί. [Γαδειριτῶν, in libris vulgatis in Γαδειρητῶν corruptum, legitur ap. Strab. 3, p. 157. Eidem forma Latina Γαδειτανὸς illata est ibid. p. 169 : Βάλβος Γαδειτανὸς, ubi ex libris corrigendum Γαδειρανός. A Γαδειρεὺς femininum est Γαδειρίς. Strabo ibid. p. 170 : Στήλας, ἃς Πίνδαρος καλεῖ Γαδειρίδας. Quæ repetit p. 171, et ex eo Eustath. ad

A Dionys. 64. G. Dindorf.] Γήδειρα Ion. pro Γάδειρα, Gades. Herodot. [4, 8] : Πρὸς Γηδείροισι. [Syllabam primam α longo efferri non solum Ionica Herodoti forma, sed etiam poetarum versus ostendunt. Theodorides ap. Athen. 7, p. 303, C : Θύννοι τε δὴ οἰστρήσοντι Γαδείρων δρόμον. Pindar. Nem. 4, 114 : Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον. Conf. Γαδείραθεν. Correpto tamen α utitur Dionys. Perieg. 11 : Λοξὸν ἐπὶ γραμμῇσι Γάδειρά τε .... 456 : Ἐφημίξαντο Γάδειρα, et poeta s. v. Γαδειρόθεν indicatus. G. Dindorf.]

[Γαδειρόθεν, E Gadibus. Problem. arithm. in Anth. Pal. 14, 121 : Ἑπτάλοφον ποτὶ ἄστυ Γαδειρόθεν. Alia forma, et producta syllaba prima Γαθείραθεν Archestrat. ap. Athen. 3, p. 116, C : Ἰόνιον δ' ἀνὰ κῦμα φυγὼν Γαδείραθεν ἄξει, nisi hic quoque Γαθειρόθεν scribendum. G. Dindorf.]

Γαδέω, Gratificor. Hesych. enim Γαδεῖν exp. χαρίσασθαι. [Hoc a verbo ἁνδάνειν est, quod cum digammo pronunciatum esse aliunde constat. Conf. Γανδάνω. G. D.] At Γαδεῶ [γαδεός Is. Voss.] Eidem est χαρὰ, B Gaudium, Lætitia.

Γαδή, ἡ, Cista; Arca. Hesychio κιβωτός. [Conf. Γάνδιον.]

[Γαδιλωνῖτις, ἡ, Gadilonitis. Strabo 12, p. 546 : Μετὰ δὲ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἅλυος ἡ Γαδιλωνῖτίς ἐστι μέχρι τῆς Σαρακηνῆς, εὐδαίμων χώρα.]

Γάδιξ, Hesychio ὁμολογία. [Γάδιξις Salmasius collata alia glossa, Ἄδιξις· ὁμολογία παρὰ Ταραντίνοις.]

Γάδομαι, Gaudeo, Lætor : vel Gaudio et lætitia afficior, voluptate afficior, Delector. Hesych. enim Γάδεσθαι exp. ἥδεσθαι [et Γάδεται, ἥδεται], afferens et Γάδονται pro εὐφραίνονται.

[Γάδον, παρ' αὐτοῖς (Φοίνιξιν) τὸ ἐκ μικρῶν ᾠκοδομημένον, Etym. M. p. 219, 38.]

Γάδος, ὁ, Piscis, qui alio nomine ὄνος dicitur. Ita enim Dorio ap. Athen. 7, [p. 315, F] : Ὄνος, ὃν καλέουσί τινες γάδον. Vide et Γάνδος paulo infra.

[Γάδος s. Γᾶδος, τὸ, i. q. ἦδος. Hesychius, Γάδος, γάλοι (corr. γάλα ex Cyrillo), ἄλλοι ὄξος. Conf. Ἄδος. G. Dindorf.]

C [Γαδρώσιος. Γαδρωσός. Γαδρεύσιος. V. Γεδρωσία.]

[Γάδουα, ἴδιον, Hesych. ubi Sopingius ἥδιον.]

[Γαδὼν, n. pr. cum Σαμψὼν et Ἀαρὼν componit Herodian. Epimer. p. 191, ubi Γεδεὼν corr. Boisson. G. Dindorf.]

[Γαιών. V. Γαιόν.]

Γάζα, ἡ, [De prosodia v. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 31, 28,] Persica vox est, teste Hesych., signif. ap. eos τὸ βασίλειον, s. τοὺς ἐκ τῶν πολλῶν φερομένους φόρους, aut τὰ τίμια, i. e. Regiam cum supellectile et instrumento suo, s. Tributa et reditus, aut Res pretiosas. Idem γάζαν exp. etiam πλοῦτον, Opes, Divitias : Suid. θησαυρὸν, Thesaurum, i. e. Supellectilem et opes pretiosiores, quas recondimus. Diod. S. : Πολλὴν δὲ εὗρεν ἀφθονίαν τροφῆς καὶ γάζαν βαρβαρικὴν, ἀργυρίου δὲ τάλαντα γ'. Et rursum : Ὁ δὲ Πτολεμαῖος βασίλεια περιάγων ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλικὴν γάζαν. [Vid. de his locis Wesseling. ad 17, 35, ubi pro βασιλικῆς γάζης in aliis libris β. σκηνῆς legitur. Monum. Adulit. p. 81 ed. Chishull., μετὰ τῆς ἄλλης D γάζης, indicat Schæf.] Et Theophr. H. P. 8, 11 : Τὰ ἱμάτια καὶ τὴν ἄλλην γάζαν κόπτεσθαι. || Rursum Γάζα, Urbis Asiaticæ nomen est : cujus civis Γαζαῖος dicitur. [Eadem Ἄζα dicta : vid. Steph. Byz. qui de adjectivis a Γάζα derivatis ita præcipit : Ὁ πολίτης Γαζαῖος. Λέγονται καὶ Γαζηνοὶ παραλόγως, ὡς Παυσανίας. Λέγονται καὶ Γαζῖται παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις. Καὶ οἱ κέραμοι λέγονται Γαζῖται. Καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ Αἰγινῆται καὶ Αἰγιναῖοι κατὰ τὴν διαφορὰν, ἐναντιουμένων δὲ τῶν τύπων· οἱ μὲν γὰρ πολῖται Αἰγινῆται καὶ Γαζαῖοι, οἱ δὲ κέραμοι Γαζῖται καὶ Αἰγιναῖοι. Γαζίτης οἶνος ex Alexandro Trall. 12, p. 237 afferunt Angl. || Γάζα, τείχισμα Θρᾴκης, Steph. Byz.]

[Γαζαῖος. V. Γάζα.]

[Γάζακα (γαζακαὶ cod. Voss.), πόλις μεγίστη τῆς Μηδίας, ὡς Κουάδρατος ἐν ὀγδόῳ Παρθικῶν· Ἀρριανὸς δὲ κώμην μεγάλην αὐτήν φησιν ἐν Παρθικῶν τετάρτῳ καὶ ἑνικῶς τῆς Γαζάκου λέγων. Τὸ ἐθνικὸν Γαζακηνὸς, ὡς τοῦ Μάζακα Μαζακηνὸς, Steph. Byz. Γαζακηνὴ ap. Strabon. 12, p. 553. G. Dindorf.]

[Γαζαρηνὸς, ὁ, Astrologus, Mathematicus. Daniel 2, 27; 5, 7 et 11. Epiphan. Panar. p. 1094, A : Βαβυλωνίων δὲ οἵ τε καλούμενοι γαζαρηνοὶ, σοφοί τε καὶ ἐπαοιδοί. Est vox chald. גזרין. Hase.]

[Γάζαρα, τὰ, Gazara, urbs Palæstinæ. V. T.]

[Γάζας· ἰχθύς ποιός. Γάζης, κεκορεσμένος, Hesych. Has glossas qui in unam contraxit Musurus ex duabus obscuris unam fecit absurdam. De altera valde probabilis Heringæ sententia est, qui Γάζης κεκορεσμένος, Satur divitiarum, conjungit et interpretationem grammatici excidisse statuit. G. Dindorf.]

[Γαζάτης. V. Γάζα.]

[Γαζέλιον, τὸ, nomen damæ græcobarbarum, Gall. *la gazelle*. Aetius Ms. ap. Ducang. : Δορκάδων τὰ κρέα τῶν καὶ γαζελίων λεγομένων.]

[Γαζηλωτὸς, ἡ, Gazelotus, nomen loci Pontici ap. Strabon. 12, p. 560, ubi alii libri Γαζιλωτὸς et Γαζηλῖτις, Coraes Γαδιλωνῖτις coll. p. 546. G. Dind.]

[Γαζηνός. V. Γάζα.]

[Γαζῆται. V. Γαιζῆται.]

[Γάζιος. V. Γάζος.]

[Γαζίουρα, τὰ, Gaziura, urbs Pontica. Strabo 12, p. 547 : Τὰ Γαζίουρα, παλαιὸν βασίλειον, νῦν δ' ἔρημον. Dio Cassius 35, 12, p. 84, 4 : Πρὸς Γαζιούροις. G. D.]

[Γαζίτης. V. Γάζα.]

[Γάζος, Gazus, urbs Indica. Ex Dionysi Bassaricis memorat Steph. Byz. legiturque etiam ap. Nonnum. Gentile Γάζιος. G. Dindorf.]

[Γαζοφυλάκειον. V. Γαζοφύλαξ.]

[Γαζοφυλακέω, Gazam, s. Thesaurum custodio. Diodor. Sic. 17, 74 : Παρὰ τῶν γαζοφυλακούντων παρέλαβεν ὀκτακισχιλίων ταλάντων ἀριθμόν. Schneid.]

[Γαζοφυλάκιον. V. Γαζοφύλαξ.]

Γαζοφύλαξ, κος, ὁ, Custos gazæ s. thesauri. Nonnus dixit etiam χῶρος γαζοφύλαξ, pro Γαζοφυλάκιον, Locus, in quo custoditur gaza : ut sunt conclavia vel arcæ, in quibus pretiosius instrumentum et opes reconduntur asservanturque : quod θησαυροφυλάκιον quoque dicitur, teste Suida. Ita vocabatur etiam in templo Hierosolymitano Locus quidam, in quem conferebantur pecuniæ : quia erat templi veluti thesaurus et ærarium : ut cum alibi, tum Luc. 21, [1] : Βάλλοντας τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον. [Strabo 2, p. 319 : Χωρίον ἐρυμνὸν, ᾧ ποτε καὶ Λυσίμαχος ἐχρήσατο γαζοφυλακίῳ· 11, p. 529 : Ἀρταβάσδου γαζοφυλάκιον. Hesychius : Γαζοφυλάκιον· θησαυροφυλάκιον, βαλάντιον, σκευοφυλάκιον. Diod. Exc. Vat. p. 19 : Τῶν ἐκ τοῦ γαζοφυλακείου χρημάτων. Γαζοφυλάκειον, θησαυροφυλάκειον scribitur ap. grammat. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 183, 9. G. D.] Nonn. [Io. p. 90, 21] hoc γαζοφύλακα χῶρον appellat, uti dixi, Γαζοφύλαξ, inquit, ἔθι χῶρος ἀκούεται, ὁππόθι πολλοὶ Ποικίλα δῶρα φέροντες ἐπεστείχοντο πολῖται. [Jos. Ant. Jud. 11, 1, 3 memorat Mithradatem γαζοφύλακα Cyri; cfr. ib. 4, 4. Id. ib. 11, 5, 1 : Ἔγραψα δὲ καὶ τοῖς γαζοφύλαξι τῆς Συρίας καὶ τῆς Φοινίκης. Quæstores ærarii sacri s. Thesaurenses templi Hieros. ib. 11, 5, 2; 15, 11, 4; 18, 4, 3; 20, 8, 11; Bell. Jud. 6, 8, 3. Γαζοφυλάκιον Christianis Arca deponendis eleemosynis destinata, Concil. t. 3, p. 884, E. Hase.]

[Γάζωρος, Gazorus, urbs Macedoniæ. Gentile Γαζώριος. Sic Ἄρτεμις Γαζωρία. Hæc Steph. Byz. Conf. Ἄζωρος. G. Dindorf.]

[Γαθέαι, αἱ, Gatheæ, urbs Arcadiæ, memorata a Pausan. 8, 34, 6, et Steph. Byz. : qui quod addit, ἧς οἱ πολῖται Γαθεάται, Παυσανίας ὀγδόῳ, Γαθεάται τῆς Κρωμίτιδος χώρας, minus accurate loquitur. Nam apud Pausaniam fluvii nomen est Γαθεάτας, legiturque Τῷ Γαθεάτᾳ δὲ τῆς ... G. Dindorf.]

[Γᾶθεν. V. Γῆθεν.]

Γάθευδον, Hesychio ἐκ γῆς ῥέον. [Glossa vitii suspecta.]

Γαθέω, Dorice pro Γηθέω dicitur. Unde infin. γαθεῖν. [V. Γήθω.]

Γαθία, Hesychio ἀλλαντία. [Sono simile, sed significatione diversum est quod Is. Vossius comparat γήτιον s. γήτειον, γήθυον.]

[Γαθιάδας, ὁ, Gathiadas, ἥρωος ὄνομα, ὃς καὶ τοὺς καταφεύγοντας εἰς αὐτὸν ῥύεται ἐκ (codex καὶ) θανάτου, Hesych.]

[Γᾶθις. V. Γνῶθις.]

[Γαθόσυνος. V. Γηθόσυνος.]

[Γαθυλλίς. V. Γηθυλλίς.]

[Γαθυνία, ἡ, Gathynia, urbs Laconica, ab veteribus Γύθειον dicta. Georg. Cedr. vol. 1, p. 120, D : Ὁ Λάκων ... τριάκοντα τρεῖς χρόνους βασιλεύσας ἔκτισε πόλιν παράλιον τὴν Γαθυνίαν. In Γιθυλλίαν depravatum ap. Ioann. Malal. p. 82, 5. G. Dindorf.]

Γαῖα, ἡ, s. Γαίη, poet. utrumque, Terra, Tellus. [Γαίη, quod alienum est ab usu veterum, interdum dixerunt poetæ recentes, ut in Anth. Pal. Append. 153 : Παυλῖνον γαίη δέξατο νερτερίη· 172 : Γαίη πατρὶς, ᾗ παράκειμαι, et fortasse in Orac. Sibyll. 14, 280. In alio epigr. 6, 51 : Μῆτερ ἐμὴ, γαίη Φρυγίων, θρέπτειρα λεόντων, Herm. ad Orph. p. 766 corrigit, Ῥείη, Φρ. In versu corrupto Orph. Argon. 1287, γαίην eo magis suspectum quod ante consonantem literam legitur, ut in Orac. Sibyll. 12, 149. G. D.] Ut autem prius esse γαῖα quam αἶα existimem, cum et alioqui hoc αἶα e poet. licentia profectum esse, metri causa litera prima abscissa, credibile sit, faciunt cum aliæ synonymæ vv. literam γ itidem habentes, tum varia ex unaquaque earum comp., cum ex αἶα vix ullum me legere meminerim. At γαῖα, sicut et γαίη, prius esse quam γῆ, probare videtur, primum quidem frequentissimus illarum vv. ap. poet. usus, hujus contra rarissimus : deinde vero formatio hujus γῆ e γέα cum solo ε, quam affert Eust. [p. 1155, 15] Ceterum, quamvis Etym. hujus v. γῆ etymum afferat, e γῶ, Capio, i. e. Capax sum, ego tamen γῆ ex γέα, uti dixi, at γέα ex γαῖα formatum dico : γαῖα autem, si ullam aliam in tota Gr. lingua, primitivam esse vocem persuasum habeo : ideoque hic, sicut et aliis prope innumeris locis, ridiculum esse Etym. non dissimulo. Est autem vel in eo reprehendendus, quod non solum etym., sed etiam illud ipsum v., unde eam petere vult, fingat, ex χῶ sc. γῶ faciens. Ideoque in hujus Gramm. lectione, sicut et aliorum, plerisque in ll., magnam adhibendam esse cautionem moneo. Nihilo autem magis movere nos debet quod scribit Eust. ex suorum παλαιῶν sententia, e γῶ, τὸ χωρῶ et τίκτω, fieri γέα, unde sit γῆ per crasin : fieri item γαῖα, ut μαῖα a μῶ. [Ludicram etymologiam comminiscitur Plato in Cratylo p. 410, B : Γῆ δὲ μᾶλλον σημαίνει ὃ βούλεται, ἐάν τις γαῖαν ὀνομάσῃ· γαῖα γὰρ γεννήτειρα ἂν εἴη ὀρθῶς κεκλημένη, ὥς φησιν Ὅμηρος· τὸ γὰρ γεγάασι γεγεννῆσθαι λέγει. G. D.] || Γαῖα s. γαίη, sicut et γῆ, non solum Terram generali appellatione signif., ut Hesiod. Ἔ. [101] : Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα· et Od. E, [294], I, [69] : Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, et rursum E, [47] : Ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, itidemque γαῖαν ἀπειρεσίην, Il. Υ, [58], simili epith., sed et Regionem, χώραν : ut Od. Θ, [555] : Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. Sed et insula Creta ab Hom. γαῖα nominatur : sicut M, [404] : Οὐδέ τις ἄλλη Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, quidam γαιάων exp. νήσων : observandus est autem plur.; quam exp. affert et Eust. : sed ego latius accipere malim. [Dionys. P. 882 : Γαιάων Ἀσίης, Regionum Asiæ.] Theocr. certe h. l. imitans, non γαίας, sed pro eo ἀκτὴν et ὄρος dixit, in Europa, Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίῤῥοος, οὔτ' ὄρος αἰπὺ, Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων. Sed Virg. ad verbum γαίας interpr. Terras, Æn. 3, [192] : Postquam altum tenuere rates, nec jam amplius ullæ Apparent terræ : cœlum undique, et undique pontus. Ovid. autem dixit, Quocunque aspicio, nihil est nisi pontus et aer. Ceterum possumus fortasse in illo Hom. l. γαῖαν τεὴν exp. etiam Patriam tuam : quam signif. habet cum alibi, tum Od. I, 28 : Οὔτι ἔγωγε Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι. Sæpe vero et πατρίδα γαῖαν vel αἶαν pro eodem dicit, ut videbis in Πατρίς. [|| Γῆ angustiore etiam significatu interdum de unius urbis ambitu dicitur : de quo vid. Kuster. ad Aristoph. Thesm. 115, qui præter alia Euripidis versus attulit, Phœn. 1203 : Πύργων μὲν οὖν γῆς ἴσχομεν κατασκαφάς, de urbe Thebarum; Troad. 868 : Γῆ (i. e. Troia) δορὶ πεσοῦσ' Ἑλληνικῷ. Conf. Valck. ad v. 931, p. 342, et Seidler. ad Eurip. Troad. 4 : Καὶ γῆν καὶ πόλιν. Æschyl. Eum. 993. G. D.

A ‖ Incolæ. Philostr. Heroic. p. 688 : Ὡπλισμένης γῆς ἄρχοντι, ubi Schol. ap. Boisson. p. 447 : Τουτέστιν, ἀνθρώπων ὡπλισμένων ὡς παρὰ τῷ Προφήτῃ « Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι καὶ ψαλάτωσάν σοι. » Schær.] ‖ Alio etiam modo signif. τοῦ γαῖα restringit Hom., et eo quidem ceteris etiam linguis usitatissimo, ut, cum In terram cadere dicimus, et Terræ procumbere, et Premere terram posito genu, quo sensu frequens est adv. Humi, ut Jacens humi, Fusus humi, Procumbit humi, Prosternit humi; quamvis enim qui in elemento degit, quod terra nominatur, in aliud quam in terram cadere non possit, etiam si in terram immediate non cadat, i. e. in aliquid terreum, sed in aliquid ligneum, lapideum, aut ferreum, aliusve materiæ, additur tamen In terram. Tum igitur ipsum terræ solum et illam quasi terræ superficiem, quæ a nobis calcatur, intelligimus, quacunque re sit strata. Talia sunt autem Il. Φ, [118] : Ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο ταθείς· Χ, [64] : Καὶ νήπια τέκνα βαλλόμενα ποτὶ γαίῃ· Α, [245] : Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. [Æsch. Pers. 588 : Ἐς γᾶν προπίτνοντες ἄρξονται· Agam. 1018 : B Τὸ δ' ἐπὶ γᾶν πεσὸν ἅπαξ ... αἷμα.] Huc pertinet et illud, Od. Ο, [31] : Πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει· Il. Π, [629] : Πάρος τινὰ γαῖα καθέξει· quod dicitur de illis, qui in bello morientes procumbunt terræ. Iidem et γαῖαν ὀδὰξ λάζεσθαι non raro ab Hom. dicuntur, quem imitatus Virg. Æn. 11, [418] canit : Procumbit moriens, et humum semel ore momordit : item αἵματι γαῖαν ἐρεύθειν, necnon δεύειν : interdum vero et sub. αἵματι. [Eurip. Phœn. 679 : Αἵματος δ' ἔδευσε γαῖαν· 1159 : Ξηρὰν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς. Simonides apud Athen. 3, p. 125, D : Ζωὴ Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη, ubi Casaub. : « Γῆν ἐπιέσσασθαι dicuntur mortui, quando sunt sepulti ac terra ceu veste amicti : id enim est ἐπιέσσασθαι. At h. l. festivissime dicitur de nive in terram defossa, ut viva servaretur nec periret. »] Consideratus porro hic τοῦ γαῖα usus mirum cuiquam videri non sinet, ut opinor, h. l. ejusd. poetæ, ubi γαῖαν a montibus distinguit, Il. Υ, [56] : Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. C Quid autem hic Virg.? ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα interpr., mihi certe interpr. videtur, Ardua terrarum; at γαῖα Campi : ita enim Æn. 5, [694], Tonitruque tremiscunt Ardua terrarum et campi. Puto autem et alibi ap. Virg. aliquid huc pertinens legi, sed id mihi in præsentia memoria non suggerit. ‖ At de γαῖα χυτὴ dicendum erit in Χυτὸς post Χέω : itidem de γαῖα κωφή, in Κωφός. ‖ Γᾶ Dorice pro γῆ, Terra; itidemque γᾶν pro γῆν.

[Γαῖα et αἶα usitatæ epicis formæ sunt, qui raro γῆ dixerunt, ut Hom. Od. Ν, 233 : Τίς γῆ, τίς δῆμος ...; Ψ, 233 : Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος γῆ νηχομένοισι φανήῃ. Hesiod. Theog. 679 : Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν. Lyricis et tragicis poetis utraque pariter frequentata forma est, Γαῖα et Γῆ. Doricum tamen Γᾶ alienum ab diverbiis tragicorum. Comici vulgarem sequentes sermonem forma Γῆ utuntur, Γαῖα et Γᾶ nonnisi in melicis fabularum partibus versibusve dactylicis, vel ubi tragicam dictionem imitantur, admittentes. Aristoph. Nub. 290 : Ἐπιδώμεθα τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν· D Ran. 1529 : Δαίμονες οἱ κατὰ γαίας· Av. 1061 : Πᾶσαν μὲν γὰρ γᾶν ὀπτεύω ... γένναν θηρῶν, ἃ πάντ' ἐν γαίᾳ .... Antiphanes ap. Athen. 10, p. 449, B : Πλαστὸν ἐκ γαίης ἐν ἄλλῃ μητρὸς ὀπτηθὲν στέγῃ. Araros vel Eubulus ibid. 11, p. 471, E : Ὦ γαῖα κεραμί, τίς σε Θηρικλῆς ποτε ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύνας βάθος· Sannyrio ap. Polluc. 10, 185 : Κεραμικὴν γαῖαν στρέφων. Theopomp. in Bekk. Anecd. p. 323 : Ἴξει δὲ Μήδων γαῖαν. Apud Polyb. 4, 74, 1 codex Vat. aliique Πισάτιδος γαίης pro γῆς, errore librarii. Genitivus γαιῶν ex LXX infra afferetur. ‖ Γέα extra composita non esse usitatum affirmat Stephanus infra s. v. Γεωγράφος, neque Eustath. p. 188, 30 et 1155, 15 aliunde quam ex compositis cognitum habuit, ut videtur. Sed Herodianus περὶ μον. λέξ. p. 7, 14 ita loquitur ut et hanc et aliam formam γᾶς non videatur dicere plane inusitatam fuisse : Ἔτρεψάν τε τὸ η (in v. γῆ) εἰς α Δωριεῖς καὶ Αἰολεῖς καὶ Βοιωτοὶ γᾶ λέγοντες, ὡς ἀσυναλείπτου αὐτοῦ ὑπάρχοντος· οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ ἡ γᾶς A εἴρηται καὶ γέα καὶ γαῖα καὶ αἶα. Steph. Byz. : Γῆ, ἀπὸ τοῦ γέα κραθέν· ἀφ' οὗ τὸ γέγειος κτητικὸν πλεονασμῷ τοῦ γ. Γέαι ex Crinagora in Anth. Pal. 9, 430 indicat Wakef. : Ἄλλα γὰρ ἀλλοῖαι πάντα φέρουσι γέαι. Γεῶν pro vulgato γαιῶν ex libris melioribus restitutum est Herodoto 4, 198, ubi Valcken. de usu pluralis hæc attulit : « Ἀρίστη γαιῶν) Multum me judice præstat γεῶν, munitum auctoritate Democriti in Dissert. Herod. p. 183. Plurativum γᾶς vel γαίας qui adhibuerit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsan Aristoteli ap. Demetrium Π. ἑρμην. § 237 : Εἰ δὲ πρὸς ἁπάσας οἴχεται γᾶς φυγὰς οὗτος, ubi vulgatur τὰς φυγάς. Τὰς ἀρίστας τῶν γαιῶν, Schol. Thucyd. 1, 2, similesque dixere. Γαιῶν habet aliquoties interpres Græcus semibarbarus libri Esdræ : superest ejusdem libri Græca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistæ Judæi cujusdam additamentis auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos : ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatam γῆς : quod B ille ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, 9, 14, id hic dixit 8, 84 : Ἐπιμιγῆναι τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. » Γαιῶν legitur etiam alibi apud interpretes V. T., ut Psalm. 48, 1 : Ἐπὶ τῶν γαιῶν αὐτῶν. Reg. 2, 18, 35 : Ἐν πᾶσι τοῖς θεοῖς τῶν γαιῶν. Cyrilli Gloss. : Γαιῶν· χωρῶν. Eranius Philo p. 169 : Ἡ μέσον δύο γαιῶν θάλασσα. Genitivum Γῶν in Hesychii glossa Γωνορίσματα (γῶν ὁρίσματα) latere suspicabatur Schæfer. Melet. p. 15. Idem Γαῖς memorat ex Schol. Eurip. Phœn. 646 (643 Matth.). Adde Γᾶς ex Strabone 2, p. 126 : Τὰς περιεχούσας αὐτὴν γᾶς. De Homerico Γαιάων supra dictum ab Stephano. ‖ Formæ Doricæ Δᾶ, abs qua grammatici δάπεδον derivant, pauca tantum exempla supersunt. Eurip. Phœn. 1304 : Φεῦ δᾶ φεῦ δᾶ, et simplex φεῦ δᾶ ap. Aristoph. Lys. 198 in ore Lacænæ. Schol. Eurip. : Οἱ μὲν ἐν μέρος λόγου ἀνέγνωσαν τὸ φεῦ δᾶ (ergo φεύδα, ut in Etym. M. scriptum p. 60, 10), ὡς ἐν παρολκῇ τοῦ δᾶ· ἔνιοι δὲ ἀντὶ φεῦ δή (unde libri nonnulli φεῦ δά), τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ φεῦ γῆ. Æschyl. Eum. 841, 874 : Οἰοῖ δᾶ, φεῦ. Idem Prometh. 568 : C Ἀλεῦ δᾶ· nam sic corrigenda librorum scriptura ἀλεῦ ὦ δᾶ vel ἀλευάδα : quanquam ἀλευάδα etiam ap. Etym. M. scriptum, qui φεύδα comparat. Οὐ δᾶν, Non per terram, ap. Theocrit. 4, 17. G. Dind.]

[Γῆν, Terram, quo sensu physici et philosophi dicant copiose exponit Galenus vol. 13, p. 245 et sqq. Qui postquam γῆν quotidiano Græcorum omnium usu Massam dici ostendit quæ in aquam injecta dissolvitur et lutum fit, ita pergit p. 246 : Ἓν μὲν δὴ τοῦτο σημαινόμενόν ἐστι τοῦ τῆς γῆς ὀνόματος ἅπασι σύνηθες· ἕτερον δὲ μόνον τοῖς φιλοσόφοις, ἐπειδὴ λέγουσι τῶν σωμάτων στοιχεῖα γῆν καὶ ὕδωρ καὶ ἀέρα καὶ πῦρ. Κατὰ τούτους οὖν οὐδὲν μὲν τῶν συνθέτων τούτων σωμάτων ἐστὶν ἡ στοιχειώδης γῆ, πλεῖστον μέντοι τῆς γῆς ἔχειν αὐτά φασι, οἷον τόν τε ἀδάμαντα καὶ τὰς πέτρας, καὶ ὅσῳ γ' ἂν ὦσι σκληρότερα τὸ σῶμα, τοσούτῳ μᾶλλον αὐτὰ εἶναί φασι γεωδέστερα, ἔμπαλιν τοῖς γεωργοῖς· οὐ γὰρ τὴν σκληροτέραν σύστασιν τῶν σωμάτων ὀνομάζουσιν οὗτοι γεωδεστέραν, ἀλλὰ λίθους μὲν καὶ πέτρας τὰ τοιαῦτα καλοῦσιν ἀνεπιτηδειότατα πρὸς γεωργίαν, ἀκριβεστάτην δὲ γῆν εἶναί D φασι τὴν πορρωτάτην τῇ συστάσει τῆς πέτρας, ὅπου γε καὶ τὴν ἀργιλώδη τε καὶ τὴν ψαμμώδη μέμφονται πρὸς τὰ πλεῖστα. Κατὰ μὲν οὖν τὸ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις σημαινόμενον αἱ τῆς γῆς διαφοραὶ τρισὶν ὁρισθήσονται γένεσιν· ἔστι γὰρ τὸ μέν τι λίθος αὐτῆς, τὸ δὲ μεταλλευτόν τι σῶμα, τὸ δὲ τρίτον γεωργουμένη γῆ· ... οἵ γε μὴν ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι γῆν ὀνομάζουσιν ἐκείνην μόνην τὴν οὐσίαν, ἥτις ὑγρῷ φυραθεῖσα πηλὸς γίνεται, περὶ ἧς κἀγὼ νῦν ἔγνωκα τὰς διαφορὰς εἰπεῖν. Has differentias sequentibus capitibus ita persequitur, ut varia terrarum genera, γῆν Λημνίαν, Αἰγυπτίαν, Σαμίαν, Κιμωλίαν et alias plurimas, viresque earum medicas accurate describat : quarum etiam in aliorum medicorum scriptis sæpissime mentionem fieri videmus. Γῆ κεραμική, σμηκτίς, Χαλκῖτις, Ἐρετριὰς ex Hippocr. vid. ap. Foesium. G. Dindorf.]

[Annotari hic debuit formula γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν, Herodot. 5, 17, 18, et alibi sæpius. Schweigh.]

Γῆς ἔντερα, Terræ intestina. Ita medici in primis Græci vocant quos Plinius Vermes terrenos appellat,

alii Lumbricos. Apud Athen. 7, [p. 305, A, in versu Numenii] οἱ ἴουλοι etiam dicuntur γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης. [Γῆς ὀμφαλός, Umbilicus Veneris, Diosc. Notha 4, 92. Γῆς στέφανος, Chamæcissus, ibid. 4, 126. Boissow.]

[Γῆ λέγειν. Eurip. Med. 57 : Ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κοὐρανῷ λέξαι… Μηδείας τύχας, quod in ridiculum detorsit Philemo ap. Athen. 7, p. 288, D. Theognetus apud eund. 15, p. 671 : Πεφιλοσόφηκας γῇ τε κοὐρανῷ λαλῶν. Ὦ γᾶ, interjectio tragica. Eurip. Hipp. 672 : Ἐτύχομεν τύχας, ἰὼ γᾶ καὶ φῶς· Orest. 1519 : Ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς καὶ νύξ. || Τὰ ἐκ τῆς γῆς, Quæ e terra nascuntur, Fruges. Philostr. Heroic. p. 661 : Πωλοῖτο δ' ἂν οὐδὲν ἐκ τῆς γῆς, ubi Boisson. p. 291 : « Subauditur φυόμενον, quod expressit Scholiastes, habetque Xenophon locis similibus, Memor. 4, 3, 10 : Τοῖς μὲν ἐκ τῆς γῆς φυομένοις, et 7, 7; Plutarch. Moral. p. 528, C; Antonin. Liber. c. 5. Sed omisso verbo Philostratus rursus p. 174, 835, 693. » Γῆς ἐκπεφυκέναι dicuntur homines nullius generis. Eurip. Ion. 542 : Γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός. Alia exempla attulit Jacobs. ad Anthol. vol. 8, p. 415. Quibuscum conferenda quæ s. v. Γηγενὴς dicentur. || Γῆν πρὸ γῆς, De terra in terram, E loco in locum. Æschyl. Prom. 703 : Μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι. Aristoph. Ach. 235 : Καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς. Lucian. Alex. 46 : Ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι ὡς ἀσεβῆ. Cicero ad Attic. 14, 10 : *Itaque* γῆν πρὸ γῆς *cogito*. Scriptor ap. Suid. s. v. Διαξαίνειν, Ἀλλ' εἴασεν αὐτὸν γῆν πρὸ γῆς ἀπιέναι, et s. v. Ἴτω, Ἀλλ' ἴτω, χαιρέτω, γῆν πρὸ γῆς ὅποι βούλοιτο. Abreschius Aristid. vol. 2, p. 320 et Alciphr. 2, 2, affert. || Γῆς cum adverbiis, ut ποῦ γῆς, ποῖ γῆς, ἵνα γῆς. Eurip. Andr. 168 : Γνῶναί θ' ἵν' εἶ γῆς. Aristoph. Av. 9 : Ἀλλ' οὐδ' ὅπου γῆς ἐσμὲν οἶδ' ἔγωγ' ἔτι. Soph. El. 922 : Οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει. || Γῆ sine articulo frequentissimum est cum præpositionibus conjunctum ut ἐπὶ γῆς, περὶ γῆς, ὑπὸ γῆς, ἀπὸ γῆς, et quæ sunt reliqua : vid. Heindorf. ad Platon. Gorg. p. 265. Apud Philostr. Heroic. p. 676 : Πεσόντα ἐν γῇ, codex ap. Boiss. p. 393, ἐν τῇ γῇ. Thucyd. 2, 20 : Ἀλλ' αὐτοῖς, ὡς εἰκὸς, γῆς τεμνομένης ἐν τῷ ἐμφανεῖ. Sic libri optimi : deteriores τῆς γῆς, qui rursus articulum inferunt 2, 81 : Κατά τε γῆν… ἔκ τε θαλάσσης, ubi Gottleb. : « Articulus in hac oppositione omittitur, v. c. 1, 18 : Οἱ μὲν κατὰ γῆν, οἱ δὲ ναυσί· 8, 40 : Ἔκ τε θαλάσσης… καὶ κατὰ γῆν. » Ibid. 2, 34 : Κρύψωσι γῇ, nonnulli τῇ γῇ. Apud Dionys. Hal. Ant. Rom. 5, 3, p. 1042, 2 : Οἰκίας τ' αὐτῶν ἐνεπίμπρασαν… καὶ γῆν ἐδῄουν, frustra Reisk. τὴν γῆν. || De ellipsi v. γῆ vid. quæ ad Lamb. Bos. congesta sunt p. 78 seqq. In codd. γῆς et reliqui casus sæpissime cum τῆς τῇ τὴν permutantur. Hæc maximam partem ex schedis Schæf. Γεωργὸς γῆς et Πέδον γῆς v. s. v. Γεωργὸς et Πέδον.]

[Γαῖα, s. Γῆ, Gæa, Tellus, Cœli uxor. Hesiod. Theog. 45 : Θεῶν γένος… οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτον, aliisque locis plurimis tum hujus tum aliorum poetarum. Hom. Il. Γ, 259 : Γῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐρινύες. Γῆ παμμήτωρ, Æschyl. Prom. 90, ubi vid. Blomfield.]

[Γαιάδας, ὁ δῆμος, ὑπὸ Λακώνων, Hesych.; ὁ δήμιος Scaliger. Καιάδας, τὸ δεσμωτήριον, Ruhnkenius, de quo vide s. v. Καιάδας.]

Γαιάλοχος, ὁ, ἡ, In terra habens sua cubilia, Hesychio ἠπειρώτης, In terra s. continente degens, Terrestris. [Xenoph. H. Gr. 6, 5, 30 : Εἰς γαιαλόχου (liber unus γεολόχου), ubi Leunclav. γαιαόχου (Neptuni) nomen restituit. G. Dindorf.]

[Γαΐανός. Γαιανός. V. Γάϊος.]

[Γαιάοχος. Γαιαοῦχος. V. Γαιήοχος.]

[Γαιάτης, ὁ, Terræ incola. Steph. Byz. s. v. Γῆ, Ἀπὸ τοῦ γῆ γαῖα ὁ οἰκήτωρ γαιάτης, ubi codex Vratisl. γεάτης. G. Dindorf.]

[Γαιάω. V. Γαίω.]

[Γαίειος. V. Γαιήιος.]

[Γαιζῆται, οἱ, Gæzetæ. Etym. M. p. 223, 16 : Γαιζῆται, οἱ Γαλάται, παρὰ τὸ τὴν γῆν ζητεῖν. … Εὐφορίων ἐν Πολυχάρει· Γαιζῆται περὶ δεῖρεα χρυσοφοροῦντες. Γαζῆται ap. Steph. Byz. s. Γάζα : … εἰσὶ καὶ διὰ τοῦ η (Γαζῆται) ἔθνος Γαλατῶν χρυσοφορούν, ὡς Εὐφορίων. Alteram scripturam etiam Suidæ glossa confirmat Γεζίτης, τοπικόν, qua ed. Mediol. caret. G. Dind.]

[Γαίη. V. Γαῖα.]

[Γαιηγενής, ὁ, ἡ, i. q. Γηγενής. Apoll. Rh. 3, 1186 : Κάδμος Ἀγηνορίδης γαιηγενῆ εἴσατο λαὸν, ubi librarii ad γηγενῆ et γενεηγενῆ aberrarunt. Indicavit Scott.]

[Γαιηγράφος. V. Γαιογράφος.]

Γαίηθεν, E terra. [Oppian. Hal. 1, 39 : Ὕδατι … ὃ καὶ γαίηθεν ἰδέσθαι δεῖμα φέρει. Angl. Orac. ap. Euseb. Pr. ev. 6, 237, A : Ἐκφύεται γαίηθεν.]

[Γαιηιάς. V. Γαιήιος.]

Γαιήϊος, ὁ, ἡ, Terrestris, Terrenus : γαιήϊος ἀνὴρ, Nonnus [Ioann. 3, 154. Epigr. Anth. Pal. 14, 23 : Νηρέος ὄντα με παῖδα φέρει γαιήιος υἱός. Schæf. Steph. Byz. s. v. Γῆ, Γαιήιος κτητικὸν, καὶ θηλυκὸν γαιηιάς. || Γαιήιος, Terra natus, Terræ filius. Hesychius, Γαιήιον· τὸν γῆς υἱὸν, Τιτυὸν, ex Hom. Od. Η, 324. Γαίειος ap. Suidam. G. Dindorf.]

Γαιηΐς, ίδος, ἡ, Terrestris. Γαιηΐδα Antimachus vocat τὴν φοίβην, Hesych. [Per Φοίβην intelligenda est Phœbe, Cœi qui Latonam genuit soror, Cœli Terræque filia : ideo Γαιηΐδα dixit Antimachus, poeta ut obscurus, sic eruditus, quemadmodum Homero Γαιήϊος υἱὸς Tityus. Alberti.]

[Γαιηοῦχος. V. Γαιήοχος.]

Γαιήοχος, ὁ, ἡ, Terram continens, ὁ συνεκτικὸς τῆς γῆς. Od. Λ, [68] : Ποσειδάων γαιήοχος, Qui terram suo ambitu complectitur. Ubi tamen Eust. alias quoque etymm. addit, sc. ὁ ἐπὶ γαίης ὀχούμενος, Qui super terram vehiculo invehitur. [Lex. Rhet. p. 229, 8 : Γαιήοχος ἵππος, ἀπὸ τοῦ τοῖς ὀχήμασι χαίρειν. Γαιήοχος, ὁ τὴν γῆν συνέχων ἢ ἐπ' αὐτὴν ὀχούμενος.] Tertia vero etym. h. v., quam ibid. adducit, παρὰ τὸ γαίειν ὄχοις, locum hic non habet. [De hoc epitheto Neptuni v. quæ s. v. Ἀσφάλιος ab Stephano afferuntur.] Nonn. γαιήοχος αἴγλη : Dor. pro eod. Pind. Ol. 1, [39], dixit γαιάοχος Ποσειδῶν. Sic Soph. [OEd. T. 166] : Γαιάοχος Ἄρτεμις. [Conf. s. v. Γαιάλοχος. Et Γεάοχος Pindar. Ol. 13, 114, ubi libri plures γαιαόχῳ, ut ap. Hesiod. Theog. 15 : Ποσειδάωνα γαιήοχον pro γεήοχον. Monuit Bœckh.] Pro eod. contr. Γαιοῦχος, seu, ut Suid. exp., ὁ τὴν γῆν ὀχῶν. Dicitur et Γαιηοῦχος : affert enim Hesych. γαιηούχῳ pro τῷ τὴν γῆν ὀχοῦντι καὶ συνέχοντι. || Γεοῦχος Hesychio ὁ τὴν γῆν ἔχων : itidemque Suidæ, qui Neptuni epitheton esse ait. Supra Γαιοῦχος. [De utraque forma Eustath. p. 1392, 23 : Σημείωσαι δὲ ὡς γαιήοχος μὲν μοναχῶς διὰ διφθόγγου, γεοῦχος δὲ καὶ γηοῦχος καθ' Ἡρωδιανὸν μὲν καὶ Δίδυμον διὰ ε ψιλοῦ παρὰ τὴν ψιλογραφουμένην γέαν· … ἄλλοι δὲ διὰ τῆς αι διφθόγγου παρὰ τὴν λοιπὴν γαῖαν, ἐξ ἧς καὶ ὁ γαιήοχος. Ποσειδῶνος γαιαούχου Pausan. 3, 20, 2; 21, 7, quo altero in loco cod. Vindob. γαιαόχου, quod etiam priori restituendum est. G. D. || Constanter habitans. Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 1370. (457, 35 Bekk.) : Οἱ μὲν νομάδες, οἱ δὲ γεοῦχοι (Cod. Venet. γαιοῦχοι), quod Agricola explicuit Wakef. || Terræ dominus s. possessor. Apophth. Patr. in Cotel. Monum. E. Gr. vol. 1, p. 445, C : Ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἅλωνα καὶ λέγει τῷ γεούχῳ. Et sic p. 446, A. Cf. Γηοχέω. G. D.] || Γηοῦχος, ὁ, ἡ, Qui terram continet, i. q. γαιήοχος. [Ex Hesych.]

[Γαιηπόνος, ὁ, Agricola. Schol. Nicand. Ther. 5 : Βουκαῖος … ὁ ζεύγεσι βοῶν ἑπόμενος, ἢ γαιηπόνος ἁπλῶς. Wakef. Ubi leg. videtur Γεηπόνος, q. v.]

Γαιηφάγος, ὁ, ἡ, Terrivorus, Qui terra vescitur. Poeta quidam [Numenius] ap. Athen. [7, p. 305, A] : Ἴουλοι Κέκληνται μέλανες γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης. [Conf. Γαιοφάγος.]

Γαιθυλάδη, Hesychio ἀμπελόπρασα. [Codex γαιθυ-δ-λα. Is. Vossius, suadente literarum ordine, γαιουλάδες.]

Γαίνομαι, i. q. ἀνύω. Hesych. enim Γαίνεται, ἀνύει.

Γαῖντα, Hesychio σπλάγχνα, Viscera : pro quo infra Γέντα. [Quæ vera scriptura est. V. Γέντον.]

Γαιογράφος, ὁ, Qui terrestria s. terræ situm describit, τὰ ἐν γῇ γράφων, Hesych. [Marcian. Heracl. p. 1 : Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἐφέσιος γαιηγράφος, ubi var. lect. γαιογράφος. Scrib. γεωγράφος. G. Dindorf.]

[Γαιοδαισία. V. Γεωδαισία.]

Γαιοδότης, ὁ, Terræ dator, ὁ ἀπεμπολῶν γῆν· Suidas.

[Aliter exponit Etym. M. p. 223, 17 : Γαιοδόται, οἱ ἀρχιτέκτονες, ἢ οἰκονόμοι, παρὰ τὸ δεῖν, ὃ σημαίνει τὸ μερίζειν, οἱ τὴν γῆν διαμερίζοντες, ὅ ἐστι διαγράφοντες εἰς οἰκήματα. Καλλίμαχος (fr. 158), Γαιοδόται καὶ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται. Hemst. Γαιοδάται Schneid. Γαιοδόται etiam ap. Zonar. p. 417, et gramm. Coislin. p. 232. Γαιοδότης ap. Herodian. Epimer. p. 209. Et recte hoc habet, modo ab δίδωμι derivetur. G. D.]

[Γαιοδρόμος, David. in Bandini Anecd. v. 156. Boisson.]

[Γαιοειδής. V. Γεοειδής.]

[Γαιομαχέω, De terra pugno. Constant. Manass. Chron. p. 131, C. Et γαιομάχους, ibid. p. 136, B. Boisson.]

[Γαιομάχος. V. Γαιομαχέω.]

[Γαιομέτρης, i. q. γεωμέτρης. Manetho 4, 210.]

Γαῖος, ὁ ἀπόγειος ἄνεμος, et γαῖος βοῦς, ὁ ἐργατικὸς, Eustath. [p. 188, 28]. Hesych. et Etymologo γαιὸς, ὁ ἐργάτης βοῦς καὶ ὁ ἀπόγειος ἄνεμος. [In Lex. Rhet. p. 229, 15, 16, utroque significatu oxytonum est Γαιός.] Γαιῶν, Suidæ γαιίνων [γηίνων] πραγμάτων. At Γάϊος, Eustath. Tarentinis [ap. Eustath. Ἰταλιώταις καὶ Ταραντίνοις] scribit signif. μίσθιος : nonnunquam esse et παχὺς καὶ ἀναίσθητος. Et sic Βουγάϊος quoque exp. posse Il. N, [824] : Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, particula βου signif. intendente et augente. Γαῖον Italos [immo Italiotas] et Tarentinos dicere τὸν μισθὸν scribit Etym. [Sic et grammat. in Bekkeri Anecd. vol. 1, p. 229, 19. Angl. Apud Æschyl. Suppl. 826 : Ὅδε μάρπτις ναΐος γάϊος est ὁ ἐπὶ γῆς γεγονὼς, ut Schol. interpretatur, Qui in terra versatur. Imprudenter τὸν γάϊον illatum ibid. 156 pro τόνταιον, cujus certa emendatio aliunde peti poterat. G. Dindorf.]

[Γαῖος, ὁ, Telluris fanum. Pausan. in descriptione Olympiæ 5, 14, 10, et Buræ Achaicæ 7, 25, 13. G. Dindorf.]

☞ [Γάϊος, ὁ, Caius. Nomen Latinum : unde adject. Γαϊανὸς, ἡ, ὸν, Caianus, ut Γαϊανὸν χωρίον ap. Dion. Cass. 59, 14. Γαιανὸς, n. pr. in inscr. ap. Burckh. Itiner. vol. 1, p. 133 ed. Ges. : Μάξιμος εὐδαίμων καὶ Γαιανὸς δύο παῖδε. Τ. Φλ. Γαιανὸς, eques Romanus, in inscr. ap. Montef. Pal. Gr. p. 161, et alii alibi. G. D.]

[Γαιοτρεφής, ὁ, ἡ, Terra altus. Synesius p. 182 et vitiose γαιωτρεφής p. 340. Indicatum in Obs. Misc. vol. 6, 1, p. 183. Conf. Bast. ad Greg. Cor. p. 591.]

[Γαιοῦχος. V. Γαιήοχος.]

[Γαιοφάγος, ὁ, ἡ, Terrivorus. Nicand. Ther. 784. Const. Man. Chron. p. 132 indicat Boisson. Conf. Γαιηφάγος.]

[Γαιοφανής, ὁ, ἡ, Terræ formam habens. Stobæus Ecl. phys. vol. 1, 2, p. 562 : Τὸ γαιοφανὲς τῆς σελήνης. Schneid. || Colore terreo. Archigenes in Math. Med. p. 158 : Ὁ δὲ Οἰταῖος (ἐλλέβορος) χρώματι μὲν ἧττον λευκὸς τοῦ Γαλατικοῦ, ἐπὶ τὸ μελάντερον μᾶλλον ἀποκλίνων ἤπερ ἐπὶ τὸ γαιοφανέστερον. G. Dindorf.]

[Γαιόω. Synes. De insomn. p. 139 : Παχύνεται καὶ γαιοῦται, Terra fit. Schneid. Lycophr. 169, ἠλοκισμένην, ubi Tzetza, Οἱ μὲν λοιποὶ ἀρδευομένην εἶπον, ἐγὼ δὲ γαιουμένην καὶ χερσουμένην. Schæf. Tzetz. Chil. 9, 808 : Ἑλλήσποντον γαιώσας δὲ διπλῇ γεφυρουργίᾳ. Nisi locis his omnibus scribendum γεόω, quod v. G. D.]

Γαῖσα et Γαισὸς, Suidæ est κοντος, Contus, εἶδος ἀμυντηρίου οἷον δόρατος. Hesychio quoque γαισὸς est ὅπλον ἀμυντήριον, vel ἐμβόλιον ὁλοσίδηρον. J. Poll. [7, 156] itidem δορὺ ὁλοσίδηρον, qui Libycum esse ait. [Pœnis tribuitur apud Diodor. Sic. 13, 57, ubi vid. Wessel.] Legitur in libro Judith 9, [7] : Ἤλπισαν ἐν ἀσπίδι καὶ [ἐν] γαισῷ καὶ τόξῳ καὶ σφενδόνῃ. Reperitur vero et paroxytonws scriptum, ut Josuæ 8, [18] : Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου ἐν τῷ γαίσῳ τῷ ἐν τῇ χειρί σου ἐπὶ τὴν πόλιν. [Ubi schol. a Montef. editus, Ὁ λεξογράφος Διογενιανὸς ἐμβόλιον εἶναι ὁλοσίδηρον, ἄλλοι δὲ ἀκόντιον, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὑσσόν.] Et Athen. 6, [p. 273] : de Romanis, Καὶ παρὰ Σαυνιτῶν δὲ ἔμαθον θυρεοῦ χρῆσιν, παρὰ δὲ Ἰβήρων, γαίσων. Latini neutr. Gæsum s. Gesum dicunt. Liv. [8, 8] : Leves autem, qui hastam tantum gæsaque gererent, vocabantur. [Zonaras : Γαισός· τὸ κοντάριον. Antiatticista in Bekkeri Anecd. 1, p. 88 : Γαῖσον· τὸ ὅπλον, δοκοῦν εἶναι Ἰταλικόν. Arcad. p. 75, 18 : Τὸ μέντοι ναῖσος βαρύνεται, καὶ τὸ
A Βλαῖσος κύριον, καὶ τὸ γαῖσος προσηγορικὸν, εἶδος δόρατος ὄν. Angl. Eustath. p. 344, 12 : Γαῖος ἢ γαῖον δόρυ ὁλοσίδηρον παρὰ Παυσανίᾳ ἢ ἐμβόλειον (ἐμβόλιον) ὁλοσίδηρον· a quo nonnisi accentu differt Hesychii glossa, Γαιός (γαιῶς codex), μακροκέντης (μακρόκοντος Alberti), ἢ κοντοὺς (κόντος codex) λαμβάνων. Γαισσὸς scriptum in Glossis Mss. (Moschop. περὶ σχεδῶν p. 67) ap. Ducang. s. v. Κοντάριον. Γησσὸς, ὄργανον πολεμικὸν, ex Lexico Origen. p. 199 affert Alberti. Γέσοι ap. Suid. s. h. v. || Γαισὸς ... καὶ ὄνομα ποταμοῦ, Hesych. « Refer ad Γαιὼν vel Γεὼν (fluvium Paradisi), quod Hesych. hic cum Γαισὸς male confundit. » Kust.]

[Γαισάτους, s. Γαισάτας, nominatos fuisse διὰ τὸ μισθοῦ στρατεύεσθαι memorat Polyb. 2, 22, 1, ubi vide quæ a me annotata sunt. Polybii etymologia videtur ex ambiguitate nata, cujus rationem exp. DD. VV. ad Hesych. v. Γαισός : nisi placeat id quod Adelung. Mithrid. 1, 59 nescio quorum documento nisus, monuit, in reliquiis Celtici sermonis v. *Gwes* vel *Gus* signif. Militem mercenarium. Fuerint potius Gæsati a
B Gæsis, quibus armati erant, nominati. Ac fuisse quidem γαῖσον origine Ibericum telum Athen. innuit, 6, p. 273, cujus verba v. s. Γαῖσα : sed et Celtas maxime usos esse hoc teli genere, satis constat : et Bascica lingua hodienum *Gesi* signif. Hastam, Jaculum, Verutum, docuit idem Adelung. p. 60. Schweigh. Suidas : Γεσάται, ἐθνικόν. Γεσσάται ap. Plutarch. V. Marcelli c. 3, 6, 7.]

[Γαῖσον. V. Γαῖσα.]

[Γαίσυλος, ὁ, Gæsylus, Spartanus. Plutarch. V. Dionis c. 49.]

[Γαίσων, ωνος, ὁ, Gæso, fluvius Ioniæ, ap. Herodot. 9, 97, Archestrat. et Ephor. ap. Athen. 7, p. 311, A. *Gæsus* ap. Pompon. 1, 17, 2. G. Dindorf.]

[Γαίτης, ὁ.] Γαῖται Hesychio γεωργοὶ, Agricolæ, Rustici : ut βοῦται dicuntur Bubulci, Pastores. [Scribendum Γαῖται. Conf. Γηίτης. G. Dindorf.]

[Γαιτιανός. V. Γεντιανός.]

[Γαιτοῦλοι, οἱ, Gætuli, gens Libyca. Steph. Byz., Ἀρτεμίδωρος Γαιτυλίους αὐτούς φησιν· ἡ χώρα Γαιτυλία.
C Γαιτοῦλοι apud Strabonem aliosque Geographos. Γαιτουλία ap. Athen. 2, p. 62, E, in libris pluribus Γετουλία scriptum. G. Dind.]

Γαίω, Glorior, Superbio, Efferor : quod a γῶ Eustath. [p. 1881, 17] derivat. Il. A, [405] : Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων· Λ, [81] : Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων. [Empedocles p. 50 ed. Peyr. : Σφαῖρος κυκλοτερὴς μονίῃ περιγηθέϊ γαίων. Schneid.] Γαίεσκον, Ion. pro ἔγαιον, i. e. ἔχαιρον. Hesych. [Γαίων, Γαίουσα et Γαίεσκον etiam Lex. Rhet. p. 229, 21.] Γαιᾶται ap. Eund. κερτομεῖ, καταμωκᾶται.

[Γαιωδαισία lectio vitiosa. V. Γεωδαισία.]

Γαιώδης, ὁ, ἡ, Terrenus. [Polyb. 2, 15, 8 : Τοὺς βουνώδεις καὶ γαιώδεις τόπους κατοικοῦσι. Scott. Recte libri plures γεώδεις, quæ usitata h. v. scriptura est. Conf. s. Γεώδης. G. Dindorf.]

Γαιωμωρία, ἡ, ex epigr. affertur pro Agricultura : dicitur alioqui et Γαιομωρία, per o in secunda syllaba. [Lectiones vitiosæ pro Γεωμορία. Isidorus in Anth. Pal. 7, 532 : Ἔκ με γεωμορίης Ἐτεοκλέα πόντιος
D ἐλπὶς εἵλκυσεν, ubi Planudes ἐκ γαιωμορίης.]

[Γαιών, ῶνος, ὁ. Obscuræ significationis vocabulum in Tabula Heracl. 1, 88 : Οὐδὲ ΓΑΙΩΝΑΣ ΘΗΣΕΙ πὰρ τὼς ὑπάρχοντας· de quo loco Kœnius ad Gregor. Cor. p. 224 : « Θησεῖ a τίθημι est, et Γαιῶνες vi formæ, quæ collectiva est, significare debuerunt *terræ collectiones quasdam*, sive *grumos*, cujuscunque tandem usus fuerint : quorum plures quam initio adfuerant *ponere* agri conductor vetatur. Majore luce homines eruditi illos γαιῶνας aliquando adfundent ex Sicula terminorum tabula ap. Gruter. Thes. Inscr. p. CCXIII : ubi ΡΟΙΣΙΑΙΟΝ memoratur ΡΕΟΝ ΑΝΑΜΕΣΟΝ ΤΑΝ ΓΑΕΩΝΩΝ, ubi, nisi malis credere vitium esse in ΓΑΕΩΝΩΝ, altera forma potest observari γαεών, qualis est in βολεών. » Kœnii explicationem confirmat Hesychii glossa, Χόρτος ... δηλοῖ δὲ καὶ ... τὸν ὅρον ἐκ γαίων, ubi codex ΓΑΙΩΝ (superscr. ο). Recte igitur Toup. Emend. vol. 2, p. 482 γαιώνων, *sepes terreas* intelligens.

[Γαιών, i. q. Γηών, quod vide.]

[Γαιωνᾶς, ὁ, Gæonas, n. pr. frequens in inscriptt. Græcis Ægyptiacis. V. Letronn. Ægypt. p. 486, ubi genitiv. Γαιωνᾶτος. G. Dindorf.]

[Γαιωρύχος lectio vitiosa. V. Γεωρύχος.]

[Γαιωτρεφὴς lectio vitiosa. V. Γαιοτρεφής.]

[Γάκινα. V. Γακινία.]

Γακίνας, ὁ, Terræ motus, σεισμὸς, Eust. [p. 890, 38 et 1490, 21. Quod s. v. Ἐνόθω addit Stephanus : « Ac Γακίνας eodem sensu (quo σεισίχθων) idem Neptunus cognominatus fuit », ex altero Eustathii loco non recte collegit, ubi legitur, γακίνας ὁ σεισμὸς καὶ σεισίχθων ὁ Ποσειδῶν.]

Γακινία, ἡ, Terræ motus, γῆς σεισμὸς, Hesych. [Idem Γάκεινα (h. e. γάκινα)· σεισμὸς γῆς.]

Γάκινος, ὁ, Terræ motus. Γάκινος, inquit Etym. [M. p. 219, 41], ὁ σεισμὸς κατὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὁ τὴν γῆν κινῶν· [ἔστι δὲ καὶ ῥητορικὴ ἡ λέξις.]

[Γακούδια. V. Γακύς.]

[Γακουττάνης. V. Γακύς.]

Γακτὸς, Hesychio κλάσμα, Fragmentum. [Ab ἄγνυμι cum digammo Æolico.]

[Γακὺς, εῖα, ὺ, i. q. ἡδύς.] Γακὺ Hesych. exp. ἡδὺ, γλυκὺ [codex γάκυ, ἡδὺς, γλυκύς· ergo γακύς.], Suave, Dulce : afferens et Γακούδια pro ἡδύσματα, et Γακουττάνης pro ἡδυποτιστής. Sed valde peregrinum hæc sonant. [Idem inter glossas Γαιὸς et Γαιὼν mediam habet hanc, Γδῆα, ἡδέως, ubi Musurus γάηα, Sopingius γάκα, Alberti γαέα, a γαῆς (pro ἡῆς). Et inter Γαιὼν et Γάκεινα, Γαγεῦαι, γλυκεῖαι, ubi Salmas. γακεῖαι, γλυκεῖαι.]

Γαλα, ακτος, τὸ, tanquam a γάλαξ, Lac generali signif. Il. Δ, [434] : Ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. [Cratin. ap. Athen. 3, p. 99 : Χορταζόμενος γάλα λευκόν. Sophocl. ap. Erotian. p. 304 : Λευκὸν αὐτὴν ... ἐπαίδευσεν γάλα. Schæf. Xenoph. Cyn. 9, 3 : Γάλα δοῦσαι, Lactantes (cervæ).] Athen. 13 : Ὅτ' οὖν ἡ τροφὸς ἐμπλήσειεν αὐτὸ τοῦ γάλακτος. Proverb. Ὀρνίθων γάλα, vide ap. Suid. et Erasm. [Γάλα ὀρνίθων, Aristoph. Av. 733, ubi Brunck. : « Lucian. De merc. cond. (13) : Καὶ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. Strabo de Samo insula 14, p. 637 : Τὰ δ' ἄλλα εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἔκ τε τοῦ περιμάχητον γενέσθαι, καὶ ἐκ τοῦ τοὺς ἐπαινοῦντας μὴ ὀκνεῖν ἐφαρμόττειν αὐτῇ τὴν λέγουσαν παροιμίαν, ὅτι φέρει καὶ ὀρνίθων γάλα, καθάπερ που καὶ Μένανδρος ἔφη. In proverbium abiit de valde fortunatis et omnia possidentibus Lac gallinaceum, aut de rebus rarissimis. Sic Philocleo, Aristoph. Vesp. 508 : Ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα Ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν. » Gallinacei lactis haustus, Plin. Præfat. || Plantæ nomen ὀρνίθων γάλα ex Nicandro ap. Athen. 9, p. 371, C, indicat Schneid. || Ἐν γάλακτι εἶναι infantes dicuntur. Eurip. Herc. fur. 1269 : Ἔτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι γοργωποὺς ὄφεις ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς. Τῶν ἐν γάλακτι παιδίων ex Libanii loco apud Vales. ad Ammian. Marcell. 28, 2, 14, indicat Schæf. Adde vol. 4, p. 163, 19 : Παιδίον ὢν ἔτι καὶ ἐν γάλακτι. Plurali ἐν γάλαξιν de eadem re utitur Plato De legg. 10, p. 887, C; Ælian. V. H. 8, 8; 10, 10, ubi vid. Kuhn. (Theophilus Protosp. p. 18 Mustox. ex Hippocrate : Οὕτω μὲν δὴ τὰ γάλακτα τῶν ἐπιμηνίων εἰσὶν ἀδελφά. Weigel.) Γάλα pro nutrice ipsa dictum in epigr. Callimachi Anth. Pal. 7, 458 : Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, frustra correcto ab Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 351. Recte Bentleius : « Eleganter lac bonum, id est nutricem bonam. » Similiter μαστὸς pro nutrice in Callim. H. in Cer. 96 : Κλαῖε μὲν ἁ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφαὶ, χὠ μαστὸς, τὸν ἔπινε, καὶ αἱ δέκα πολλάκι δῶλαι, ubi alterum locum attulit Ernest. || Γάλα, Via lactea in cœlo, ap. Aristot. Meteor. 1, 8. Parmenid. p. 56 ed. Peyr. : Αἰθήρ τε ξυνὸς γάλα τ' οὐράνιον καὶ ὄλυμπος. || Ἀφροδίτης γάλα, Vinum, Aristophanes ap. Athen. 10, p. 444, D. || Γάλα apud medicos sæpissime dicitur expressus vel destillans arborum herbarumve succus, eodem sensu quo ὀπὸς usitatum est. Ὀπὸν per γάλα interpretatur glossator Aristoph. Pluti 718; Eustath. p. 1485, 27 : Ὡς δὲ γάλα οἱ πολλοὶ καὶ τὸν τῆς συκῆς λέγουσιν ὀπὸν διὰ τὸ τῆς χρόας λευκὸν, ἔτι δὲ καὶ τὸν τοῦ τιθυμάλλου, ἐξ οὗ γάλατος παρονομάζουσιν ἐκεῖνοι αὐτὸ, ἡ ταπεινὴ διάλεκτος δηλοῖ. || Apud Patres γάλα sensu figurato de doctrina Christiana : vid. exempla ab Suicero collecta. || De declinatione h. v. insignis est Eustathii locus p. 1617, 33-46, ex quo apparet nominativi γάλαξ exempla grammaticos habuisse nulla : Herodianus enim non aliunde eum noverat quam ex composito ἀρτιγάλαξ et dativo γάλαξι, cui alteri documento recte repugnat Eustathius. Genitivum isosyllabum γάλα ex Aristophane grammatico affert h. l. Eustathius ex Platone comico, p. 1761, 37 : Καὶ Πλάτων δὲ, φησὶν (Aristophanes grammaticus), ὁ κωμικὸς ὁ πρόσωπος εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ πρόσωπον, καὶ ἀντὶ τοῦ γάλακτος ἢ γάλατος τοῦ γάλα ἔκλινε δισυλλάβως. Genitivus γάλατος sæpius memoratur a grammaticis, sed ubique, ni fallor, ita ut etymologiæ caussa fictus videri possit. Sic Helladius ap. Phot. Bibl. p. 535, 20 : Φιλεῖ πλεονάζειν ἐν ταῖς γενικαῖς τὸ τ, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἄνακτος καὶ γάλακτος. Eustath. p. 961, 51 : Οὐ μόνον γάλα γάλατος καὶ πλεονασμῷ δὲ τοῦ κ γάλακτος, ἀλλὰ καὶ ἰσοσυλλάβως τὸ γάλα τοῦ γάλα, ὡς ἡ παλαιὰ δηλοῖ παράδοσις. Sed hac forma etiam veteres scriptores esse usos certissimis indiciis mihi constat. Pherecrates ap. Athen. 6, p. 269, A : Παρῆν δὲ χόνδρος γάλακτι καταν ενιμμένος, ubi metro postulante γάλατι restitui ad Aristoph. Fragm. p. 231, quocum comparentur γαλατοκρὰς, γαλατοθρέμμων et γαλατόχρους infra afferenda. Γάλατος in Photii Lex. p. 63, 1 servavit codex Galeanus, in Etym. M. p. 488, 53 codex Dorvillianus ap. Porson. ad Phot. p. 688. Eustath. p. 1818, 24 : Ὑποστάθμη γάλατος. Postremo notamus ineptam h. v. etymologiam παρὰ τὸ γυῖα καὶ τὸ ἄλλομαι, τὸ ἐκ τῶν γυίων ἀλλόμενον, ap. Etym. p. 219, 43, repetitam et amplificatam ab Eustath. p. 257, 18, et alibi. G. D. Forskal Flor. p. 31 Lactucam sinuatam Heracleæ ad Propont. adhuc nomine fort. e γάλα corrupto γαλατζίδα dici auctor est. Hase.]

[Γάλαδα, χώρα Ἀραβίας, καὶ Γαλαδηνή. Ἰώσηπος ἐν τετάρτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας Γαλαδῖτίν φησιν, Steph. Byz. V. quæ de his formis et Γαλαάδ, Γαλάδης, Γαλααδῖτις attulerunt Stephani interpretes.]

Γαλάδες, Conchæ quædam, sic dictæ a nonnullis, e genere τῶν λειοστράκων, Aristot. H. A. 4, 4, [p. 528, ubi nunc ex aliis libris γάλακες editum.]

[Γαλαδοτέω, Lac præbeo. Orac. Sibyll. 2, p. 272 : Γαλαδοτοῦσιν, ὅσοι δ' ἐπὶ κύμασι ναιετάουσιν. Struv. Fortasse corrigendum Γλακτοδοτοῦσιν. G. Dindorf.]

[Γαλάδρα, Galadra, urbs Macedoniæ, Γαλάδραι scripta ap. Steph. Byz. quamvis ipse ex Lycophr. 1444 affert : Σάναι Γαλάδρης τὸν στρατηλάτην λύκον. Lycophronis codd. multi χαλάδρης, χαράδρης, χαλάδρας. Gentile Γαλαδραῖος ipsum quoque Lycophronis auctoritate confirmat Stephanus, allatis verbis καὶ Γαλαδραῖον πέδον, quæ Holsten. ad v. 1441 referebat, Καὶ Καναστραῖος λέων, ubi libri alii χαλαστραῖος, χαλαδραῖος, χαραδραῖος. De possessivo Steph. addit : Τὸ κτητικὸν ἔδει Γαλαδραϊκόν. Πολύβιος δὲ ἐν τρίτῳ (numerus corruptus libri perditi) Γαλαδραικόν (Γαλαδρικὸν Salmas.) φησιν. Conditorem autem urbis a nonnullis perhiberi τὸν Γαλάδραν. Præterea etiam montis nomen esse Γάλαδρος, ἀπὸ Γαλάδρου τοῦ Ἠμαθίου παιδός.]

Γαλαθηνὸς, ἡ, ὸν, Lactens : ut νεβροὶ, Od. Δ, [336; Ρ, 127.] Sic χοῖροι, Athenæo Porci necdum delici, Porci subrumi, e Varr. [Athenæi locus est 9, p. 396, C, qui plures comicorum locos attulit, et Herodot. 1, 183 : Οὐκ ἔξεστι θύειν ὅτι μὴ γαλαθηνὰ μοῦνα, et ex Simonide : Σὺ δ' ἀωτεῖς γαλαθηνῷ τ' ἤτορι κνώσσεις. Ἐρίφοις γαλαθηνοῖς ex Diog. L. 8, 20, indicat Hemsterh. Ἀρνειοὺς γαλαθηνοὺς Eustath. Opusc. p. 353, 70. Alia attulerunt Hesychii interpretes. G. D.] Dicitur et de lactentibus puerulis. [Athen. l. c. : Κλέαρχος δ' ἐν τοῖς περὶ βίων εἰς τοῦτό φησιν ὠμότητος Φάλαριν τὸν τύραννον ἐλάσαι ὡς γαλαθηνὰ θοινᾶσθαι βρέφη.] Apud Hesych. scriptum γαλαθινὸν per ι, quod exp. ὑποτίτθιον, νέον. [Joann. Chrys. Serm. 35, vol. 5, p. 227 : Ἐσθίοντες ἐρίφους ἐκ ποιμνίων, καὶ μοσχάρια ἐκ βουκολίων γαλαθινά. Seager. Idem vitium ex Gloss. Mss. in Siracid. annotavit Alberti. Γαλαθεινῷ scriptum in inscr. Halicarnassensi in *Bullettino dell' Instituto*, 1830, p. 218. G. Dind.]

[Γαλαίζω. V. Καλλαίζω.]

[Γάλαιθος. Chœrobosc. in cod. Barocc. 50 : Τὰ

παρὰ τὸ αἶθος, γάλαιθος, κύμαιθος, ὀλίγαιθος, σύμαιθος. A
Cramer.]

[Γαλάϊνος. V. Καλλάϊνος.]

[Γάλαιον, τὸ, Odoramenti genus Zebetticum. Achmes Onirocr. c. 26 : Ἠλείψατο μόσχῳ καὶ γαλαίῳ πρὸς τὸ εὐωδεῖν. Dicitur etiam γαλία : unde ap. Myrepsum γαλιάτον μοσχάτον. V. Salmas. Exerc. Plin. p. 237. G. Dindorf.]

[Γάλαϊς. V. Κάλλαϊς.]

[Γαλαῖσος, ὁ, Galæsus, nomen fluvii, i. q. Εὐρώτας. Polyb. 8, 35, 8, ex Livio aliisque emendatus : nam codd. γαλαῖον. || Γάλαισος, Libertus Camilli ap. Dion. Cass. 60, 16. G. Dind.]

[Γάλακες. V. Γαλάδες.]

[Γαλακτάριος, ία, ιον, ex Latino voc. *Lactarius* factum, et Γαλακτερὸς, eadem signif., Hierophilus, infimæ ætatis scriptor, in *Notices des Mss.* vol. 11, p. 224 : Κρέη δὲ ἐσθίειν τρυφερὰ καὶ εὔσαρκα, οἷον ἄρνας νεμομένους καὶ μὴ γαλακτάρια, ὡσαύτως καὶ ἐρίφους γαλακτερούς. G. Dind.]

[Γαλακτίας. V. Γαλακτίτης. Γαλαξίας.] B

Γαλακτιάω, Lacte plenus sum vel plena, Hesych. [Γαλακτιῶντες, γάλακτος μεστοί· ubi codex γαλακτίοντες. Γαλακτιῶν Pollux 3, 50.]

Γαλακτίζω, Candorem lactis imitor, Candore lac refero. [Philo vol. 1, p. 660, 42 : Ἀναγράφει (Moses) γὰρ αὐτὸν γαλακτιζόμενον ἁπαλαῖς καὶ γαλακτώδεσι νηπίαις τε καὶ παιδικαῖς τροφαῖς. Quod ἀπογαλακτίζεσθαι dicitur Gen. 21, 8 aliisque in locis V. T. G. D. Dositheus Ms. inter colores vestium Γαλακτίζοντα (ἱμάτια), Lactea.]

Γαλακτικὸς, ή, όν, Lac referens, Lacteus; ut ἄνθος Dioscor. 1, cap. ult. Lacteus flos, Marc. et Ruell. [Male γαλακτινὸν apud Sprengel. 2, 105, p. 321. Gloss. Γαλακτικὸς, Lacteus.]

Γαλάκτινος, ὁ, ἡ, unde τὰ γαλάκτινα, Lacticinia, VV. LL. [Dioscorides in Anth. Pal. 5, 193 : Κλεὼ τὰ γαλάκτινα ... τῇ σῇ κοψαμένη στήθεα παννυχίδι. Wakef. Dositheus Ms. inter colores vestium Γαλακτινὸν, Lacteum.]

[Γαλάκτιον, τὸ, Lac. M. Antonin. 5, 4 : Τὸ γαλάκτιον ἡ τροφὸς (συνέλεξε). Scott. Alciphro fr. 10, p. 226 : Γαλάκτια ποικίλα. Schneid.] C

[Γαλάκτιος. V. Γαλακτίτης.]

[Γαλακτὶς, ἡ, πέτρα, i. q. γαλακτίτης λίθος, Orph. Lith. 11 : Γαλακτίδα ... πέτρην. Scott. Caper ap. Priscian. 6, 4, vol. 1, p. 233 : « Non habet plurale nec hoc (alec) neque lac. Nam hæ lactes partes sunt intestinorum a Græco γαλακτίδες dictæ, et servarunt apud nos quoque idem genus, cujus singulare hæc lactis est. » G. Dind.]

Γαλακτίτης, ὁ, Lapis ita dictus, quod lacteum quendam succum emittat. Dioscor. 5, 150. [Orph. Lith. 2; Plin. 37, 10. Conf. Γαλαξίας et Μελιτίτης. Schneid. Vid. Galen. vol. 13, p. 254, ubi de fem. γαλακτῖτις, ab nonnullis probato, et Salmas. Plin. Exerc. p. 96. Alia forma Γαλάκτιος ap. Dioscorid. in Iriart. Catal. p. 437, b : Τῷ γαλακτίῳ, nisi γαλακτίᾳ scribendum. G. Dindorf.]

[Γαλακτίων, ωνος, ὁ, Galaction, n. pr. Suidas. Itaque antiquiora hujus nom. exempla exstiterunt D quam quæ mihi nunc in promptu sunt ex Georg. Pach. Mich. Palæol. p. 333, B; Andronic. p. 7, D; 11, B; 40, A. G. Dindorf.]

[Γαλακτοδόχος, ὁ, ἡ, Lac excipiens. Schol. Theocr. 1, 25; 5, 58, a Boisson. citatus, ἀγγεῖον γαλακτοδόχον, ubi Toup. γαλακτοδόκον. Etym. M. p. 478, 32, regulam secutus : Τὰ παρὰ τοῦ δέχω πάντα διὰ τοῦ κ, ξενοδόκος καὶ τὰ ὅμοια. Sed Γαλακτοδόχον ἀγγεῖον etiam ap. Suid. s. v. Γαυλὸς et Schol. min. Hom. Il. B, 471, ab Scotto citatos.]

Γαλακτοειδὴς, ὁ, ἡ, Lacteus, Lactis speciem præ se ferens. [Clemens Alex. p. 127 : Τὸ μὲν πρῶτον ὑγροῦ ἐστι σύστασις γαλακτοειδής. Wakef. Stobæus Ecl. Phys. vol. 1, 2, p. 574 : Παρμενίδης τὸ τοῦ πυκνοῦ καὶ τοῦ ἀραιοῦ μίγμα γαλακτοειδὲς ἀποτελέσας χρῶμα. G. D. Plutarch. Mor. p. 892, E.]

[Γαλακτοθρέμμων, ὁ, ἡ, Lacte altus. Antiphanes ap. Athen. 10, p. 449, B : Νεογενοῦς ποίμνης δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα. Schneid. Restituendum, quod metrum postulat, γαλατοθρέμμονα. V. quæ s. v. Γάλα dixi. G. Dindorf.]

Γαλακτοκόμος, ὁ, Pastor, ut exp. Hesych. [et Lex. Rhet. p. 229, 23], ἀπὸ τοῦ κομεῖν τὸ γάλα.

[Γαλακτοπαγὴς, ὁ, ἡ, E lacte concreto. Rufinus in Anth. Pal. 5, 60 : Χρωτὶ γαλακτοπαγεῖ. Ἄρνα γαλακτοπαγῆ tenellum puerum vocat Strato ibid. 12, 204. Indicavit Schneid.]

[Γαλακτοποιέω, Lac s. succum facio. Tzetz. ad Hesiod. Op. 72 : Ὁ χειμὼν ὑγραίνων καὶ γαλακτοποιῶν τὰ σπαρέντα.]

[Γαλακτοποιητικὸς, ή, όν, Lac faciens. Etym. M. p. 232, 37 : Γλὰξ, βοτάνης εἶδος γαλακτοποιητικῆς. Scott. Sed ap. Zonar. p. 439, γάλακτος ποιητική.]

[Γαλακτοποιία, ἡ, Lactis effectio. Favorin. s. v. Ἀγάλακτοι, Ἐπιτηδείως ἔχουσι τοῖς ζώοις πρὸς γαλακτοποιίαν. Scott.]

[Γαλακτοποιὸς, ὁ, ἡ, Lac faciens. Schol. Nicandr. Ther. 944, in *Notices et Extraits des Mss.* vol. 8, p. 233 : Κύτισον, βοτάνη γαλακτοποιός. G. Dindorf.]

[Γαλακτοποσία, ἡ, Lactis potio. Hippocr. p. 540, 39 : Τὴν δὲ γαλακτοποσίην ποιείσθω ἐν ὥρῃ. Schneid. Conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 522. Angl. Paulus Ægin. p. 76, 18. Plural. Αἱ γαλακτοποσίαι, Rufus p. 115 ed. Matth. G. Dind.]

Γαλακτοποτέω, Lac bibo. Καὶ πολλὰ δὲ ἔθνη γαλακτοποτοῦντα, Athen. [2, p. 46, E. Hippocr. p. 479, 25; 540, 38; Strabo 17, p. 829. Scott. Idem γαλακτοπίνω ex Hippocr. affert p. 559, 12 : Γαλακτοπιέτω τὴν ὥρην καὶ ὀρροποτείτω, quod ex γαλακτοποτείτω corruptum esse et per se patet et ostendit alter locus p. 540, 38, ubi eadem verba emendate leguntur. Γαλακτοποτοῦντα ex Eustath. p. 1632, 17, indicant Angl. Formam γαλακτοπωτεῖν annotavit Ammonius p. 115, quam frustra addubitatam esse ab Valckenario ostendit Lobeck. ad Phryn. p. 456. G. Dind.]

Γαλακτοπότης, ὁ, q. d. Lactibibus, Gal. ad Glauc. 2. [Herodot. 1, 216, ubi codex unus γαλακτιπόται, et 4, 186 : Κρεοφάγοι τε καὶ γαλακτοπόται Λίβυες. Eurip. El. 169 : Γαλακτοπότας ἀνήρ. Attulit Scott.]

[Γαλακτοπώλης, ὁ, Lactarius, Gloss. et Dosith. Ms.]

[Γαλακτοπωτέω. V. Γαλακτοποτέω.]

[Γαλακτορροέω, Lacte fluo. Anast. Hodeg. p. 246, 17 : Παρθενικοὺς μαζοὺς ὑπὲρ φύσιν γαλακτορροοῦντας. Hase.]

[Γαλακτορρυὴς, ὁ, ἡ, Lacte fluens. Pseudo-Chrysost. Serm. 51, vol. 7, p. 390 : Μὴ γὰρ μαζοὺς ξηρανθέντας γαλακτορρυεῖς γενέσθαι; τί λέγεις, ὦ ἄγγελε; Seager.]

Γαλακτοτροφέω, Lacte alo. [Philo vol. 2, p. 82, 10 : Τρεῖς γοῦν φασι μῆνας ἐφεξῆς οἴκοι γαλακτοτροφηθῆναι. Lobeck. Schol. Nicand. Ther. 577 : Ἐπὶ τῶν ἤδη γαλακτοτροφουμένων ζώων. Angl. Ioann. Chrysost. Hom. 37, vol. 5, p. 242 : Παιδία γαλακτοτροφούμενα. (In Genes. Hom. 46, vol. 1, p. 374 addit Seager.) De Christo Ignatius Epist. ad Trallian. p. 13; Joann. Chrysost. Hom. 34, vol. 5, p. 218; vol. 6, p. 432. Improprie usurpatur de institutione catechetica, qua prima religionis rudimenta traduntur. Constitut. Apostol. lib. 2, cap. 33, p. 859 : Τοὺς τῷ λόγῳ γαλακτοτροφήσαντας. Felix apud Zonaram in Canones Concil. p. 540 : Οὓς (ἡ ἐκκλησία) εἰς μέτρον ἡλικίας ἀνήγαγε γαλακτοτροφήσασα προφητικοῖς καὶ ἀποστολικοῖς δόγμασι. Suicer. || Lacte utor alimento. Etym. M. p. 618, 28 : Οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐγαλακτοτρόφουν πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι τὸν Δημητριακὸν καρπόν. Hemst. Hoc ἐγαλακτοτροφοῦντο scribendum videtur. Angli ex schedis Wakef. γαλακτοροφέω ex Etym. loco afferunt : quod non probandum. Ap. Nicephor. Greg. Hist. Byz. p. 613, D (976, 17 ed. Bonn.) : Τὰ σφίσιν ἀεὶ τιθηνούμενά τε καὶ γαλακτοφορούμενα τῆς εἰκονομαχίας ὄργια, corrig. γαλακτοτροφούμενα. G. Dindorf.]

[Γαλακτοτρόφησις, εως, ἡ, Lactatio. Schol. rec. Soph. Ajac. 506. Kall.]

Γαλακτοτροφία, ἡ, Lactatio, Nutricatio. [Philo vol. 2, p. 83, 25. G. D. Ioann. Chrys. Hom. 56, vol. 5, p. 377 : Γαλακτοτροφίᾳ προσέοικεν ἡ τῆς παλαιᾶς διαθήκης παιδαγωγία. Idem in Gen. Or. 46, vol. 1, p. 374 : Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὴ τρέφει παιδίον καὶ τῆς γαλακτοτροφίας ἀνέχεται. Schol. Eurip. Or. 837 (827 Matth.) Seager. Γαλακτουροφίαι ex Josepho De Macc.

16, vol. 2, p. 517 affert Scott. Quod γαλακτοτροφίαι recte scriptum in codd.; vid. var. lect. p. 169. G. D.]

[Γαλακτοτρόφος, ὁ, ἡ, Lactens. Constant. Man. Chron. p. 76, A : Γαλακτοτρόφα βρέφη. Boisson.]

[Γαλακτουργέω, Lac facio. Pollux 1, 251 : Ἐρεῖς δὲ τυροκομεῖν, τυροκοπεῖν, καὶ γαλουργεῖν καὶ γαλακτουργεῖν.]

Γαλακτουργός, ὁ, ἡ, Lacticiniorum confector, vel, ut alii, dulciariorum. Bud. interpr. γαλακτουργοὺς, Lactarios, item Dulciarios, ap. Athen. [13, p. 608, A, in epistola Parmenionis ad Alexandrum, Γαλακτουργοὺς τρεῖς.]

Γαλακτουχέω, Lacto, i. q. ἐκτρέφω, Pollux [3, 50. Ex Plut. Mor. p. 640, F, γυναιξὶ γαλακτούσαις, affert Schneid. quod perperam pro γαλακτουχούσαις legitur.]

[Γαλακτουχία, ἡ, Lactatio. Clemens Alex. Strom. 3, p. 456 : Μετὰ τὴν κυοφορίαν μετά τε τὴν τοῦ τεχθέντος γαλακτουχίαν. Suicer. Iren. Fr. 284. Kall. Id. Clem. Al. Str. 2, p. 477, 23. Hase.]

Γαλακτοῦχος, ὁ, ἡ, Lac habens, et e consequente Lactans. [Ex Polluce 3, 50.]

[Γαλακτοφαγέω, Lacte vescor. Philostr. V. S. 2, 7, p. 553 : Γαλακτοφαγῶ τὸ πλέον τοῦ χρόνου. Scott.]

Γαλακτοφάγος, ὁ, ἡ, Lactivorus, Lacte victitans : sed Il. N, [6, ubi Schol. plena forma utitur,] γλακτοφάγοι per sync. gentis cujusdam epitheton. [Hesiodus ap. Strabon. 7, p. 436 : Γλακτοφάγων εἰς αἶαν. Scott. Poll. 6, 40. Sext. Empir. Pyrrh. 1, 56, p. 16 : Τῶν ζώων ... τὰ γαλακτοφάγα.]

[Γαλακτοφορέω, Lac habeo. Greg. Nyss. t. 1, p. 602, D : Γαλακτοφορεῖν παυσάμενοι [οἱ μαζοί]. Hase.]

[Γαλακτοφόρος, ὁ, ἡ, Lac habens. Joseph. vol. 2, p. 224 : Τὰ κτήνη πλέον ἢ παρ' ἄλλοις γαλακτοφόρα. Scott. Oppian. Cyneg. 1, 442 : Γαλακτοφόροισι τιθήναις. Nonnus Dion. 30, 167 : Γαλακτοφόρου σέο κούρης. Schol. Nicandri Ther. 554. Wakef. Antigraphum Greyanum in Youngii Hieroglyph. Tab. 33 : Ἡμίσους καρπείων ἐπιβαλλόντων μοι ἐν τοῖς Πετεχώνσιος γαλακτοφόρου. G. Dindorf.]

Γαλακτόχροος, ὁ, ἡ, Lactis colorem habens. [Oppian. Cyneg. 3, 478 : Ἐντὸς ἐρηρέδαται γαλακτόχροες ἀμφὶς ὀδόντες, ubi Guietus γλακτόχροες, ego γαλατόχροες. G. Dindorf.]

[Γαλακτόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, Lactis colorem habens. Philyllius ab Scotto cit. ap. Athen. 3, p. 110, F : Γαλακτοχρῶτας κολλάβους, eodemque accentu γαλακτοχρῶτα in versu Nausicratis ibid. 7, p. 330, B, contra regulam Arcadii p. 93, 22. G. Dindorf.]

[Γαλακτόω.] Γαλακτόομαι, Lactesco [sic Gloss.], In lac vertor, Ad lactis naturam aut colorem transeo, s. Degenero in naturam, etc. Theophr. [C. Pl. 1, 7, 3 : Καὶ τά γε δὴ τῶν σαρκωδῶν ὥσπερεὶ γαλακτοῦται διαβλαστανόντων, ubi Schneid. Plutarchi locum de tritico comparat, De solert. anim. c. 11 : Διαχεῖται καὶ γαλακτοῦται μεταβάλλων εἰς τὸ φύειν. Idem citat Dioscor. 1, 18 et Antyll. in Matth. Med. p. 52 : Ἕως γαλακτωθῇ τὸ ὕδωρ τῇ τε χροιᾷ καὶ τῇ παχύτητι. Γλαγέας et Περιγλαγέας Hesych. ab Schæf. cit. interpretatur γεγαλακτωμένας.]

Γαλακτώδης, ὁ, ἡ, Lactens, item Albidus, VV. LL. In quibus additur τὸ γαλακτῶδες, ap. Dioscor. [5, 150 : Ὠνόμασται (lapis galactites) ἀπὸ τοῦ γαλακτῶδες ἀνιέναι]: Lac Ruellio, at Marcello Serum lactis. [Diphilus ap. Athen. 3, p. 91, B : Οἱ ἐν τῷ ξύεσθαι τὴν σάρκα γαλακτῶδες ἀνιέντες (ἐχῖνοι). Schol. Hom. Il. B, 531 : Εἴρηται δὲ (Ὀποῦς) διότι ὀπώδης, γαλακτώδης, γάλακτος εὐπορῶν. Scott. Adde Theophr. C. P. 6, 4, 1 : Γαλακτώδης χυμός. Γαλακτώδης τροφὴ Aristot. De part. an. 4, 11; Diphil. ap. Athen. 2, p. 54, et Cyrill. Hieros. p. 24, C. Lex. rhet. p. 229, 24 : Γαλακτώδης, οἶνός τις ἡδὺς, et omisso ἡδὺς Hesych. G. D. Schol. Nicand. Ther. 617 : Πολὺν ὀπὸν ἐχούσας ἢ γαλακτώδεις. Schæf. || Tepidus ut lac. Hippocr. p. 1235, G : Οἶνος γαλακτώδης. (Hesych. Γαλακτώδης, οἶνός τις). Aetius 64, 35 : Ὕδωρ γαλακτῶδες. Weigel. Simplic. ad Aristot. Υ. Φ. Α. fol. 205, a : Ἡ ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ μεταβολὴ ... εἰς τὸ γαλακτῶδες καὶ χλιαρὸν καὶ θερμόν. Hemst.]

Γαλάκτωσις, εως, ἡ, Degeneratio in naturam lactis. [Conf. Ἐκγαλάκτωσις.]

[Γαλακῶ, οῦς, ἡ, nomen fontis a colore aquæ dictum. Pausan. 3, 24, 7 a Clavierio correctus : nam codd. καγακώ. G. Dindorf.]

[Γαλάνα. Γαλάνεια. Γαλανός. V. Γαλήνη. Γαλήνεια. Γαληνός.]

[Γαλαξ. V. Γάλα.]

[Γαλαξαῖος, α, ον, Lactens. Nonn. Dion. 3, 389 : Λαχνήεσσα λέαινα γαλαξαίῃσιν ἐέρσαις σκύμνοις ἀμφοτέροις διδυμάονας ἥρμοσε μαζούς. Kall. || Lacteus. Nonn. ibid. 6, 338 : Ἀστραίη δὲ φάλαγγι μεμιγμένον ὄμβριον ὕδωρ λευκοτέρην ποίησε γαλαξαίην ἴτυν ἀφρῷ.]

[Γαλαξαύρη, ἡ, Galaxaura, Oceanis. Hom. H. in Cer. 423; Hesiod. Th. 353.]

[Γαλαξήεις, εσσα, εν, Lacteus. Nonn. Dion. 22, 18 : Νηιάδες λούσαντο γαλαξήεσσι ῥεέθροις καὶ γάλα λευκὸν ἔπινον. Kall.]

Γαλαξία [scrib. Γαλάξια, τὰ], Hesychio ἑορτὴ, ἐν ᾗ ἕψουσι γαλαξίαν, i. e. πόλτον κρίθινον ἐν γάλακτι, Festum, in quo pultem hordeaceam in lacte coquunt. [Plenius in Lex. rhet. p. 229, 25 : Γαλαξία (Γαλάξια ap. Ruhnk. in Auctar. Hesych.), ἑορτὴ Ἀθήνησι μητρὶ θεῶν ἀγομένη, ἐν ᾗ ἕψουσι τὴν γαλαξίαν· ἔστι δὲ πόλτος κρίθινος ἐκ γάλακτος. Ceterum Hesychii codex γαλεξία præbet.]

Γαλαξίας, ὁ, κύκλος, Lacteus circulus in cœlo. Ap. Cicer. [Somn. Scip. 3], Lacteus orbis. [Diodor. Sic. 5, 23 : Τὸν νῦν γαλαξίαν καλούμενον κύκλον, ubi vid. Wessel. Lucian. V. H. 1, 16, vol. 2, p. 83 : Ἀπὸ τοῦ γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας. Manetho 2, 116 : Ὁλκὸς δ' αὖτε γαλαξίου βαιὸς μὲν ὁρᾶται. Eustath. p. 1627, 35; Eratosth. Catast. c. ult.; Achill. Tat. in Petav. Uranol. p. 146. Γαλακτίου κύκλου scriptum ap. Ptolem. Almag. p. 202 ed. pr. G. D. Et ap. Dositheum Ms. in catalogo signorum γαλακτίας.] Γαλαξίας, Lapis, qui et μόροχθος dicitur, item λευκογραφὶς, Diosc. 5, 152. [Galaxias lapis ap. Plin. 37, 10, i. q. γαλακτίτης. || Piscis ap. Galenum γαλεξίας, vol. 6, p. 395 : Τῶν ἁπαλοσάρκων ἐστὶν ὁ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἔνδοξος γαλεξίας, οἱ δ' ἄλλοι γαλεοὶ σκληρόσαρκοι μᾶλλόν εἰσι. || Ἰσμηνίου καὶ Γαλαξίου (Ἀπόλλωνος) ap. Proclum in Phot. Bibl. p. 321, 31, nunc ex cod. in Χαλαζίου mutatum est. Illud defendit Mueller. in libro de Orchom. p. 47 comparato nomine fontis γαλαξίου, de quo Plut. Mor. p. 409, A : Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸ γαλάξιον τῆς Βοιωτίας κατοικοῦντες ᾔσθοντο τοῦ θεοῦ τὴν ἐπιφάνειαν ἀφθονίᾳ καὶ περιουσίᾳ γάλακτος. Eadem Petri Castellani sententia fuit in Gronov. Thes. A. G. vol. 7, p. 631. G. Dindorf.]

[Γαλαξίδωρος, ὁ, Galaxidorus, Thebanus. Xenoph. H. Gr. 3, 5, 1; Plutarch. Moral. p. 579, 580. G. D.]

[Γαλαρία. V. Γαλάρινα.]

[Γαλαρίας. V. Γαλλαρίας.]

[Γαλάρινα, ἡ, Galarina, urbs Siciliæ. Dicitur etiam Γαλαρία χώρα. Gentilia Γαλαρῖνος, Γαλαρίνη, Γαλαριναῖος. Steph. Byz. Γαλαρία et Γαλαρῖνοι ap. Diodor. 16, 67; 19, 104. Ubi libri γαλερ ...]

[Γάλας, γῆ, παρὰ Εὐκλίτῳ. Γαλάσιον, ἐνηρόσιον, Hesych. Glossæ obscuræ. Εὐκλίτῳ corruptum. Γὰς pro γῆ dictum ex Herodiano attuli s. Γαῖα. Conf. Γάνα et Γίς. G. Dindorf.]

[Γαλάται, οἱ, Galatæ, et Γαλατία, ἡ, Galatia, regio Asiæ minoris, alio nomine Gallogræcia dicta, apud Strabon. locis plurimis aliosque geographos. || Γαλάται, Galli, et Γαλατία, Gallia, ap. Polybium, Diodorum, Pausaniam, Strabonem, alios. Γαλάτης ῥόος, ex Dion. Perieg. 74 affert Wakef. Etym. M. p. 220, 5 : Γαλατία χώρα ὠνομάσθη, ὥς φησι Τίμαιος, ἀπὸ Γαλάτου Κύκλωπος καὶ Γαλατίας (Γαλατείας) υἱοῦ· (Herculis hic filius dicitur ab Diodoro 5, 24;) ἢ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ὑπὸ Καίσαρος Αὐγούστου καταλειφθῆναι Γάλλους στρατιώτας. Latina nominis forma Γαλλία, ἡ, et adjectivis Γάλλος et Γαλλικός, ἡ, όν, rarius utuntur scriptores Græci. Agathem. 2, 4, p. 37 : Τῶν Γαλλιῶν, ἃς πρότερον Γαλατίας ἔλεγον. Steph. Byz. s. v. Γαλάται : Παρήχθη δὲ τὸ Γαλάτης ἐκ τοῦ Γάλλος ὑφέσει τοῦ ἑνὸς λ. Dioscor. 1, 92 : Ἀπὸ Γαλλίας καὶ Τυρρηνίας· sed paullo post ἀπὸ Γαλατίας τῆς πρὸς ταῖς Ἄλπεσιν. Strabo 4, p. 195 : Τὸ σύμπαν φῦλον, ὃ νῦν Γαλλικόν τε καὶ Γαλατικὸν καλοῦσιν. Γάλλοι et Γαλλία ap. Epiphan. vol. 2, p. 117 et ap. Chronographos ubi de divisione gentium agunt. G. Dindorf.]

[Γαλατάρχης, ὁ, Galatarum dux s. prætor, in inscriptionibus duabus a Dousa editis in epistola De itinere Constantinop. aliisque monumentis, de quibus v. Osann. Auctar. p. 43.]

[Γαλάτεια, ἡ, Galatea, nympha, Nerei et Doridis filia, ap. Homer. Il. Σ, 45; Hesiod. Theog. 250; Apollodor. 1, 2, 7 et alios plurimos. || Tibicina, Dionysii tyranni concubina. Athen. 1, p. 6, 7; Hermesianax ibid. 13, p. 597, E. ∪∪-∪. G. Dindorf.]

[Γαλάτης. V. Γάλαται.]

[Γαλατία. V. Γαλάται.]

[Γαλατιατικὸς, ἡ, ὸν, Galaticus. Dioscor. 4, 48. Angl. Corruptum, ut videtur, ex Γαλατική. G. D.]

[Γαλατικὸς, ἡ, ὸν, Galaticus, ut ap. Plut. Mor. p. 1049, B: Ἄγρια ἔργα καὶ βαρβαρικὰ καὶ Γαλατικά. || Gallicus, ut Γαλατικὸς κόλπος, Gallicus sinus, ap. Strabon., Γαλατικὸς πόλεμος, Gallicum bellum, ap. Dion. A. R. 8, 79, et alia.]

[Γαλατικῶς, More Gallico. Plut. V. Othon. c. 6: Γαλατικῶς ἀναξυρίσι... ἐνεσκευασμένος. Angl.]

[Γαλάτιον. V. Γάλιον.]

[Γαλατιστὶ, Galatarum more. Combefis. Auct. Patr. vol. 2, p. 452, B. G. Dindorf.]

Γαλατμὸν, Hesych. esse ait λάχανον ἄγριον, Olus sylvaticum. [Γαλάτιον Is. Voss.]

[Γαλατοθρέμμων. V. Γαλακτοθρέμμων.]

[Γαλατοκρὰς, ᾶτος, ὁ, ἡ, Cum lacte mixtus. Arcad. p. 21, 5. De forma vocabuli v. s. Γάλα. G. Dind.]

[Γαλατόχρους. V. Γαλακτόχροος.]

[Γαλάτων, ωνος, ὁ, Galato, pictor. Ælian. V. H. 13, 22. Genit. Γαλάτωνος ap. Herodian. Epimer. p. 196. In Γελάτω corruptus ap. Schol. Luciani Contempl. 7, vol. 1, p. 499. G. Dind.]

[Γάλαυρος, ὁ, Galaurus, rex Taulantiorum. Polyæn. 4, 1 ex codd. correctus. Nam olim Τάλαυρος legebatur. *Calandrus* ap. Schol. Persii ad sat. 1. G. D.]

Γαλαώνη, ἡ, Mariti soror. Suid. [s. v. Γαλόω.]

Γαλβάνη, ἡ, Galbanum, Toga Phrygia. Ita VV. LL. sed sine ullo testimonio. Forsitan quod ap. Juvenal. [2, 97] legerunt, Cærulea indutus scutulata aut galbana rasa. Sed ap. Græcos nulla hujus mentio, qui et lacrymam illam, quam Lat. Galbanum vocant, χαλβάνην ipsi appellant, per χ, non per γ. [Gl. Γαλβάνη, ἡ Χαλβάνη· Galba. V. Χαλβάνη.]

[Γαλέα. V. Γαλέη.]

[Γαλεάγκων. V. Γαλιάγκων.]

Γαλεάγρα, ἡ, Bud. scribit Athen. videri pro Decipula accipere, vel potius pro Cavea ferrea et quodam Carceris genere: 262 [14, p. 616, C]: Ὁ δὲ Λυσίμαχος ἐμβληθῆναι αὐτὸν ἐκέλευσεν εἰς γαλεάγραν, καὶ δίκην θηρίου περιφερόμενον, καὶ τρεφόμενον, οὕτως ἐποίησεν ἀποθανεῖν. Laert. Diog. itidem θηρίῳ tribuit γαλεάγραν, p. 284 [6, 51]: Ἰδὼν γυναῖκα ἐν φορείῳ, οὐ κατὰ τὸ θηρίον, ἔφη, ἡ γαλεάγρα, i. e. ἡ ζωγρος. Idem [5, 5] p. 216, σιδηρᾶς γαλεάγρας meminit, Ἐν σιδηρᾷ περιήγετο γαλεάγρᾳ φθειριῶν καὶ ἀκόμιστος. At J. Poll. 10, [155 ex Aristophanis Phœnissis] γαλεάγραν inter σκεύη, et una cum ea μυάγραν numerat. Quod si γαλεάγρα in propria signif. i. q. μυάγρα signif., hujus signif. rationem hanc esse crederem, quod μυάγρα, Muscipula, officium felis ad mures capiendos præstet. [Ezech. 19, 9. Angl. Julius Afric. Cestor. p. 295: Πλατεῖα καὶ ἡπλωμένη γαλεάγρα, ἔριφον φέρουσα.]

Γαλιάγρα, ἡ, legitur ap. Theophr. H. P. 5, 8 [5, 7, 6]. Ibi enim ἡ πτελέα dicitur esse utilis πρὸς θυρωπηγίαν καὶ γαλιάγρας. Pro quibus Gaza habet, Ulmus utilis ad fores, prela et torcularia: aliam procul dubio lectionem secutus. Si γαλεάγρας [quod recte præbent libri Mss.] reponendum censeas, interpretaberis Feliscipulas.

Γαλέη, ἡ, sed in prosa γαλῆ, Feles, Catus. [Mœris p. 112: Γαλῆ Ἀττικῶς, γαλέα Ἑλληνικῶς, ubi vid. quæ de h. v. attulit Pierson.] Batrach. [9]: Μῦς ποτὲ διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας. Et γαλέαι, Theocr. [15, 28, ubi vid. Toup. p. 333]: Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδειν. Aristoph. Il. [693]: Ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Lucian. [Pisc. 34]: Ἁρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν. Plut. De curiositate: Καθάπερ ὄψον γαλῆς παραδραμούσης αἴρουσιν ἐκ μέσου καὶ ἀποκρύπτουσιν. In qq. ll. de Fele intelligi manifestum

A est. Γαλῆ Ταρτησσία, de prægrande fele dicitur, quoniam Tartesi μέγισται γίνονται γαλαῖ, Suidas et Hesych. At γαλῆ κατοικίδιος, VV. LL. ap. Diosc. Mustela, quæ in domibus nostris oberrat. Et γαλῆ ἀγρία, Sylvestris mustela. Sed in multis auctorum ll. γαλῆ redditum fuit Mustela, in quibus alii Feles interpr. Γαλῆ ἀγρία, qua cuniculos venabantur Hispani, Bud. e Strab. 62 et 462. [Distinctius de utraque signif. disseruit Perizon. ad Ælian. V. H. 14, 4, ex quo potissima apponimus. «Antequam homines satis distinguere possent animalia, tunc ubique quæ non multum diversi erant generis, uno eodemque designabantur vocabulo. Sic ergo etiam mures, mustelæ, feles, stelliones, una hac voce γαλῆς fuerunt primum appellati, et caveæ, in quibus hujusmodi animalcula capiebantur, γαλεάγραι. At vero posteaquam homines animalia hæc melius distinguere cœperunt, tunc singulis propria dederunt nomina. Et ita Græci tunc *felem* dixerunt αἴλουρον, *mustelam* γαλῆν, *stellionem* γαλεώτην.» Quæ Aristotelis aliorumque exemplis con-

B firmat. Quod in Batrachom. ceterisque qui supra appositi sunt locis de fele agi videbatur Stephano, falsum esse apparet ex iis quæ de muribus a mustelis captis aliunde attulit Perizonius. De γαλῇ ἀγρίᾳ dixerunt Aristot. H. A. libro 6 extr.; Strabo 3, p. 144. De Tartesia mustela, quo nomine omnes majores mustelæ vocabantur, plura collegerunt Adagiorum interpretes. Herodot., in descriptione Libyæ, 4, 192: Εἰσὶ δὲ καὶ γαλαῖ ἐν τῷ σιλφίῳ γινόμεναι τῇσι Ταρτησσίῃσι ὁμοιόταται. Γαλῆ χιτὼν vel χιτώνιον, proverb. ap. Diogenian. 3, 82 et Suidam de iis qui aliena veste utuntur. Γαλῆς transcursus in via mali ominis: vid. Aristoph. Eccles. 792 et Theophr. Char. c. 6, ab Schæf. citatos. In ead. Aristoph. fabula, 128: Ὁ περιστίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν, mustela pro porcello nominatur, quo lustrari concio solebat. Γαλῆ de homine voraci dictum ex Clem. Alex. p. 167 annotavit Wakef., Μυῖαι τούτοις οἰκεῖαι τοῖς ὀνόμασι καὶ γαλαῖ, κόλακές τε καὶ μονομάχαι καὶ τὰ ἄγρια τῶν παρασίτων φῦλα, quocum conf. Plut. Mor. p. 97, D. || Αἷμα γαλῆς,

C Asplenum, ex Dioscor. 3, 151 indicat Boisson. Inter synonyma peristereonis ibid. 4, 61.] || Γαλέα [s. Γαλῆ] Suidæ idem Piscis qui et γαλεός. [Γαλέα, ὁ ἰχθὺς, καὶ γαλεὸς ὁμοίως. Distinguit Ælian. N. A. 15, 11: Εἴη δ' ἂν καὶ ἰχθὺς γαλῆ, μικρὸς οὗτος, καὶ οὐδέν τι κοινὸν πρὸς τοὺς καλουμένους γαλεοὺς ἔχων· οἱ μὲν γάρ εἰσι σελάχιοι καὶ πελάγιοι καὶ μέγεθος προήκοντες, εἶτα μέντοι καὶ κυνὶ ἐοίκασιν, ἡ γαλῆ δὲ, φαίην ἂν αὐτὴν εἶναι τὸν καλούμενον ἥπατον. Γαλῆν et γαλεὸν posteriores Græcos perinde habuisse conjectura Schneideri est ad Aristot. H. A. vol. 4, p. 532. In Hesychii glossa Γαλίαι, οἱ ὀνίσκοι, Weigel. in Schneid. Suppl. γαλέαι posuit tacite, contra ordinem literarum. G. Dind.]

[V. Dureau de la Malle *Ann. des Scienc. naturelles*, Jun. 1829, ubi vocem Γαλῆ modo Felem, modo Mustelam Foinam Linn. modo Civettam, *Putois*, *Belette*, valere ait.]

[Γαλέα, ἡ, Navis ap. Græcos recentiores, quorum exempla attulit Ducangius. Interdum γαλαία et γαλία scriptum reperitur. Quorum prius librariorum error

D est, etiam in mustelæ nomine admissus ap. Hesych., Γάλη, ἐξέδρας εἶδος· καὶ ἐν ᾗ γαλαία τὸ ζῷον.]

[Γαλεῖνὸς, Mustellinus. Gloss.]

[Γαλεόβδολον. V. Γαλίοψις.]

[Γαλεοειδής. V. Γαλεώδης.]

[Γαλεομυομαχία, ἡ, Prælium inter felem et mures, Carmen Theodori Prodromi, de quo v. Villoison. Anecd. vol. 2, p. 243.]

Γαλεὸς, ὁ, Mustellus, Piscis, de quo dictum supra in Ἀλωπεκίας. [Γαλεὸς tum generis tum plurium specierum nomen est: vid. Schneid. ad Ælian. N. A. 1, 55.] In VV. LL. γαλεοὶ νεύριοι, male pro νέβριοι s. νεβρίαι, ab hinnulo dicti pisces, qui et σκύλια, Caniculæ, ex Aristot. Anim. 6, [10, ubi nunc νεβρίας γαλεούς.] Et γαλεὸς ἀκανθίας, Mustellus spinax, ad differentiam. Et γαλεὸς λεῖος, Mustellus lævis. [Utrumque ibidem.] Et γαλεὸς ἀστερίας, Athen. 8. [Ap. Aristot. H. A. 5, 10; 6, 11; 9, 36. Philyllius ap. Steph. Byz. s. v. Γαλεῶται, Ὁ πάππος ἦν μοι γαλεὸς ἀστερίας. Aristoph. ap. Athen. 3, p. 104, E: Ἡ νῆστις ὀπτᾶτ' ἡ

γαλεὸς ἢ τευθίδες, et Lucian. Piscat. c. 48 citat Schæf. Γαλῆ pro γαλεὸς dictum v. s. Γαλέη. || « Γαλεὸς i. q. Γαλῆ, Mustela. Aretæus p. 122, B. Conf. Aetii 38, b, 32; Dioscor. 2, 27; Plin. 29, 16. » Weigel.] || Γαλεοὶ Hesychio sunt γένος τι, et μάντεις, Siciliæ olim incolæ. [Γαλεοὶ μάντεις· οὗτοι κατὰ τὴν Σικελίαν ᾤκησαν· καὶ γένος τι, ὥς φησι Φανόδημος καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνοι (Ταραντῖνος Kust.). In ambiguitate nominis ludit Archipp. ap. Steph. Byz. l. c. : α. Τί λέγεις σύ; μάντεις εἰσὶ γὰρ θαλάττιοι; β. Γαλεοί γε πάντων μάντεων σοφώτατοι. (Nam sic vulgatum σὺ μάντις; εἰσὶ … θαλάσσιοι γαλεοὶ corrigendum cum Meinek. Quæst. scen. spec. 2, p. 46.) Eosdem Γαλεώτας dictos v. s. Γαλεώτης. || Γαλεὸς, Galeus, Apollinis filius. V. Γαλεώτης. G. Dindorf.]

Γᾰλερὸς, ά, όν, i. q. γαληνὸς, Etym. [p. 220, 28.] Hesych. [Lex. Rhet. p. 229, 31.] Eustath. [p. 1539, 61] e Pausaniæ Lexico.

Γαλερωπὸς, ὁ, ἡ, Qui est γαλερὸς τὸν ὦπα, Serena facie et hilari; (γαλερὸς enim Hesychio γαληνὸς, ἱλαρὸς, εὔδιος·) Etymologo ὁ γαλερὸν καὶ ἐπιτερπὲς βλέπων. [Lex. Rhet. p. 229, 33.]

[Γαλερῶς, Hilariter. Asclepiad. in Anth. Pal. 12, 50 : Πίνομεν οὖν γαλερῶς. Schneid.]

[Γαλεύω, Lacte nutrio. Scriptor De hæresibus in Coteler. Monum. Eccl. Gr. vol. 1, p. 333, C : Ποῦ βόσκεται (ἡ κάμηλος) καὶ τίνες γαλεύονται ταύτην ἀμέλγοντες. G. Dindorf.]

[Γαλέω vel Γαλάω, unde Hesych. : Γεγάλημαι, γεγαλήνισμαι, διακέχυμαι. Hemst. Codex γεγαλήνησμαι, διακέχυται.]

[Γαλεώδης, ὁ, ἡ.] A γαλεὸς fit Γαλεώδης et Γαλεοειδής. Vocat autem Aristot. De anim. 2, [13, et 5, 5 et alibi] τὰ γαλεώδη τῶν ἰχθύων inter pisces Mustellinum genus, sc. Cartilagineum : ut annotant VV. LL. In iisdem Γαλεοειδεῖς Pisces; qui sunt e mustellino genere, Mustellinum genus piscium. [Hoc quoque ex Aristot. H. A. 6, 10 et 11. Basilius M. vol. 1, 646 : Ζωοτοκεῖ δὲ τὰ γαλεώδη καὶ οἱ κυνίσκοι καὶ ἁπαξαπλῶς τὰ σελάχη λεγόμενα. G. Dindorf.]

Γαλεώνυμος, ὁ, Galeno Alim. Fac. 3, [c. 31, vol. 6, p. 395] Piscis, qui pastinacam, qua nihil est usquam in mari venenatius, persequitur, antipathia quadam. Galeos Plinio 32, 2. VV. LL.

Γᾰλεώτης, ὁ, Stellio, ut interpr. Donat. in Ter. [Eun. 4, 4, 22.] Aristoph. N. [173] : Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν. Dicitur et ἀσκαλαβώτης. V. Plin. || Γαλεώτης pro Fele ap. Philostr., VV. LL. || Athenæo Piscis, qui ξιφίας, item et κύων, dicitur in iisd. [Immo Polyb. 34, 2, 12 (ap. Strabon. 1, p. 24) : Τοὺς γαλεώτας, οὓς καὶ ξιφίας λέγεσθαι καὶ κύνας φησί. Lucian. Ver. H. 1, 35 citat Schæf. || Γαλεῶται, οἱ, Galeotæ, de quibus Steph. Byz. : Ἔθνος ἐν Σικελίᾳ, ἢ ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἀπὸ Γαλεοῦ υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Θεμιστοῦς … τινὲς δὲ ὅτι Γαλεῶται μάντεων εἶδος Σικελῶν. Galeotas vates ex Æliano V. H. 12, 46, et Cicerone De divin. 1, 20 memorant interpretes. Eosdem Γαλεοὺς dictos esse annotatum est s. v. Γαλεός. Habitabant autem Hyblam urbem, de qua Steph. Byz. s. Ὕβλαι. Nomen regionis Γαλεώτιδος ex scriptore ignoto ap. Suid. s. Ἀχίσματα affert Holsten. Idem Galei nomen ex Clem. Alex. citat, Γαλεώτην dicere videtur Stephanus Byz. inferius, Γαλεώτης σὺν ἐν Σικελίᾳ καὶ Τελμισσὸς ἐν Καρίᾳ ἦλθεν. Suidas, Γαλεώτης, ὄνομα κύριον. Apud Pausan. 5, 23, 6, Γερεᾶτις. G. D. Γαλεώτης symbolum præsagiorum secundum quietem. Pausan. 6, 11; Viscont. Mus. Piocl. t. 3, p. 58. Hase.]

Γᾰληναία, ἡ, poet. pro γαλήνη, ut σεληναία pro σελήνη, Eust. [p. 84, 5; 1758, 57. Apoll. Rh. 1, 1156 : Οἱ δὲ γαληναίῃ πίσυνοι ἐλάασκον ἐπιπρὸ νῆα βίῃ. Callimach. ap. Athen. 7, p. 318, B : Εἰ δὲ γαληναίη. Oppian. Hal. 1, 460 : Ἀλλ' ὁπότε … ἀναπνεύσῃ δὲ θάλασσα χείματος εὐδιόωσα, γαληναίη τε γένηται· 780 : Γαληναίης δὲ ταθείσης. Antipater in Anth. Pal. 7, 640 : Ἀλλὰ Πόρωνι πουλὺ γαληναίη χείματος ἐχθροτέρη. Wakef.]

[Γαληναῖος, α, ον, Tranquillus, Serenus. Antipater in Anth. Pal. 7, 640 : Γαληναίῳ ὑπ' ὀλέθρῳ. Philodem. ibid. 10, 21 : Κύπρι γαληναίη. Apollonid. ibid. 7, 693 : Γαληναίην … θῖνα. Schæf. Γαληναίῳ προσώπῳ, Nonn. Io. 1, v. 160; γαληναίῳ Διονύσῳ, id. Dion. 35, 355.]

[Γαληναίως, Tranquille. Schol. Hom. Od. H, 319.]

Γαληνάω, i. q. Γαληνιάω, teste Suida.

Γαληνεία, ἡ, Tranquillitas. Γαληνείᾳ χρησάμενοι, Tranquilla fruentes consuetudine, VV. LL., sed metuo, ne error subsit. [Eur. Iph. Aul. 546 : Γαλανείᾳ χρησάμενος μαινομένων οἴστρων· Her. fur. 402 : Θνατοῖς γαλανείας τιθεὶς ἐρετμοῖς. Sic Heathius. Libri γαλανίας. Helen. 1474 : Γλαυκὰ δὲ Πόντου θυγάτηρ Γαλάνεια (ὅταν) τάδ' εἴπῃ. Angl.]

[Γαλήνειος, ὁ, ἡ, Galenicus, et Γαλήνειον, τὸ, Alex. Trall. 7, p. 117. Angl. Adjectivum Γαλήνειος inter similia Ὁμήρειος et Ἱππάρχειος memorat Arcad. p. 45, 3. Epimerismi cod. Barocc. 159 : Γαλήνιον πέλαγος. Γαλήνειον φάρμακον ἐκ τοῦ Γαληνοῦ τοῦ ἰατροῦ δεδομένον. Sic Γαληνία κηρωτὴ Alex. Trall. in Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 610; Γαλήνιον Paul. Ægin. p. 292, 48, et alii, de more recentiorum Græcorum. G. Dindorf.]

Γᾰλήνη, ἡ [Dor. Γαλάνα, ut ap. Æschyl. Agam. 740], Serenitas, Tranquillitas. Od. E, [452] : Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη· K, [94] : Λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη. Et κύματος γαλήνη, Plut. Γαλήνην Eust. accipit etiam adv. pro γαληνῶς, Od. H, [319] : Οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην. [Photii Epist. p. 271 : Ὅτε πᾶσα μὲν γαλήνη διὰ πάσης ἐκέχυτο πολιτείας. Fix.] Ceterum non probo illius deriv. a γάλα : maloque a γελάω, ut dicatur γαλήνη quasi γελαήνη. Sic Ovid. risum vultui sereno tribuit, Ridet vultu fortuna sereno. Sciendum est autem γαλήνην metaph. etiam dici de Serenitate vultus et hilaritate : quo utitur modo Plut. [Heliodor. 5, 23, p. 207 : Ἐπειδὴ δὲ τὴν θάλασσαν ἐστόρεσεν ἡ γαλήνη. Quod invertit Alciphro 1, 1 : Χρηστὴν ἡμῖν ἡ θάλαττα τοτήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρεσεν, ubi vid. Wagn. Aristot. H. A. 4, 8 : Ἐν ταῖς γαλήναις καὶ εὐδίαις. Γαλήνη, persona allegorica. Pausan. 2, 1, 9 : Ἀνάκειται Γαλήνης ἀγάλματα καὶ θαλάσσης.] || Γαλήνη, Plumbago. V. Hesych. [Τὸ ἐπιπολάζον ἐν τῇ μεταλλείᾳ τοῦ ἀργύρου χωνευομένου. Plin. 33, 6 : Cum vena plumbi, Galenam vocant, quæ juxta argenti venas plerumque reperitur. 34, 18 : Est et molybdæna, quam alio loco Galenam vocavimus, vena argenti plumbique communis. Angl. Antidoti ex viperis confecti species, Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 875, B s. 937, C. Fix. || Γαλήνη, Galene, nom. pr. meretricis in loco Philetæri comici ap. Athen. 13, p. 587, A : Κοσσύφας δὲ καὶ Γαλήνας καὶ Κορώνας οὐ λέγω, ubi codex Ven. γαλείνας. Hesych. : Γαλίνη, ὄνομα κύριον ἑταίρας. || In loco obscuro Mnaseæ Patrensis apud Athen. 7, p. 301, D : Ἰχθύος δὲ γίνεται καὶ ἡσυχίας τῆς ἀδελφῆς γαλήνη καὶ μύραινα καὶ ἠλακατῆνες, Adamus γαλῆ corrigebat. G. Dindorf.] Γελήνη Æolice pro γαλήνη. [Apud Ioann. gramm. p. 384.]

Γαληνὴς, ὁ, ἡ, item pro γαληνὸς, ea forma qua σαφηνὴς, Bud. citat ex Arist. : incertum autem an ex Aristoph., an ex Aristot. [Ex Aristot. Physiogn. p. 811, 38 : Γαληνὲς τὸ μέτωπον ἔχουσιν. Inter adjectiva in ηνὴς est ap. Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1408. G. Dindorf.]

[Γαληνιάζω, i. q. Γαληνίζω. Hippocr. p. 361, 35 : Πληροῖ τὸ θερμὸν ἐν τῷ σώματι καὶ γαληνιάζειν ποιεῖ. Scott. Simplic. ad Epict. p. 73 : Μετὰ τὸ γαληνιασθῆναι τὴν φαντασίαν. Schneider. Philo vol. 1, p. 276, 28. Hemst. Themist. Or. 1, p. 17, A : Γαληνιάζειν ἀναγκάζει τὸν κλύδωνα τῆς ἡλικίας. Eustath. Opusc. p. 323, 60 : Οὐδὲ ὁ χειμὼν εἰς ἔαρ ἐγαληνίασεν.]

Γαληνιαῖος, αία, αῖον, Serenus, Bud. [Typicum Irenes Aug. p. 223 : Τὴν γαληνιαίαν τε καὶ ἠρεμαίαν κατάστασιν. Indicavit Schæf. Pselli schol. in Orac. Chald. p. 104 : Γλυκὺ καὶ γαληνιαῖον. Weigel.]

Γαληνιάω, Serenus sum, Tranquillus sum; ut θάλασσα γαληνιῶσα, in qua est γαλήνη. [Moschus in versu post 2, 113 ex codd. inserendo, Ἡ δὲ τότ' ἐρχομένοιο γαληνιάασκε θάλασσα. G. D.] Greg. metaph. γαληνιῶντι νόῳ. [Eustath. Opusc. p. 15, 63 : Ἐγαληνίων οἱ ὀφρυώμενοι. Id. ibid. p. 221, 4 : Ὑπομειδιάσει γαληνιῶν. Fix.] Γαληνιόων, Ion. dialysi vocalis circumflexæ pro γαληνιῶν, a γαληνιάω : unde γαληνιόωντες, epigr [in Anth. Pal. 9, 208 : Βιότοιο γαληνιόων ἐνὶ πόντῳ], Serenati, Tranquilli. [Proclus Hymn. in Minerv. in Bibl. Liter. 1, p. 49, v. 47 : Δὸς βιότῳ πλώοντι γαληνιόωντας ἀήτας. Oppian. Cyn. 115 : Ἠὼς … γαληνιόωσα

A πανημερίοισι δρόμοισιν. Schæf. Themist. Or. 15, p. 195, A : Οὗ μὲν τραχὺς ὁ κλύδων, οὗ δὲ ἄρχηται γαληνιᾶν. Schol. Lycophr. 750 : Διό φασιν ἑπτὰ ἡμέραις γαληνιᾶν τὴν θάλασσαν. Aliam formam, Γαληνιόω, ex Etym. M. p. 233, 57 annotavit Hemsterh., παρὰ τὸ γαληνιοῦσθαι τὸν νοῦν, ex Joann. Gazæi Tab. Mund. 1, 93 Cramer.]

[Γαληνίδιον, Tranquillum, Gl. Corruptum, ni fallor, ex Γαληνιαῖον, ut ap. Platonem ἀνεμιαῖον in ἀνεμίδιον, et quæ sunt alia ejusdem formæ. G. Dind.]

Γαληνίζω, q. d. Serenesco, Serenus fio, Tranquillor : τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης λευκόν. [Signif. activa Eurip. ap. Stobæum Floril. 113, 5 : Μέθη ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα. Hippocr. p. 369, 52 : Κεῖται τὸ αἷμα καὶ γαληνίζει διαχεόμενον τὸ πνεῦμα. Indicavit Scott. Signif. neutrali, Alexis ap. Athen. 9, p. 421, E, ab Schneid. cit. : Τὰ Σαμοθρᾴκι' εὔχεται λῆξαι πνέοντα καὶ γαληνίσαι ποτέ. Phrynich. in Bekker. Anecd. p. 32, 10 : Γαληνίζει καὶ διεσκέδασται τὰ μέτωπα· ἐπὶ γεγηθότος καὶ εὐγενῶς διακειμένου. Xenocr. De aquat. c. 55 addit Weigel. : Ἐν τοῖς γαληνιζομένοις εὐαγροῦσι τῇ πίννῃ (οἱ πιννοφύλακες). G. D. Philo vol. 1, p. 354, 35 : B Ἱλαρὸν καὶ γαληνίζον, μεστὸν γηθοσύνης καὶ χαρᾶς. Codd. nonnulli habent γαληνιάζον. Hase.]

Γαλήνιος, α, ον, Serenus, Tranquillus : ut πέλαγος, Lucian. [Halcyon. c. 2, vol. 1, p. 179], ubi tamen veretur Bud. ne leg. γαληνιῶν. [Sed vid. locum grammatici s. v. Γαλήνειος allatum.] || Metaph. Eccl. Hist. 2, Γαληνίῳ βλέμματι, Vultu sereno. [Eustath. Opusc. p. 106, 37 : Γαλήνιον διάχυσιν ἐντυχίας· p. 202, 64 : Τὸ τοῦ προσώπου γαλήνιον. Γαλήνιον, adv., Blande, ex Joanne Gaz. Tab. Mund. 1, 346 citat Cramer. || I. q. Γαλήνειος, quod v.]

[Γαληνιόω. V. Γαληνιάω.]

[Γαληνισμὸς, ὁ, Tranquillitas (vitæ), Epicur. apud Diogen. L. 10, 83. Schneid.]

[Γαληνιώδης, ὁ, ἡ, i. q. Γαληνώδης. Nicolaus Secundinus in Epist. ad Andronic. in cod. Barocc. 125 : Πῆ δὲ τῷ ἱλαρῷ καὶ γαληνιώδει εὐμαρῶς ἁπλουμένη. Cramer. Edita hæc ep. est in Boisson. Anecd. vol. 5, p. 383. G. Dindorf.]

[Γαληνίωσις, ἡ, Serenitas. Basil. t. 1, p. 181, A. C Hase.]

[Γαληνολιμὴν, ὁ, nomen loci, in ore vulgi (ἰδιωτικῶς) in Γαληλολιμὴν depravatum. Georg. Pachym. Mich. Palæol. p. 194, D. G. Dindorf.]

[Γαληνόμορφος, ὁ, ἡ, Qui serena forma est. Io. Damasc. Acrost. in Pentec. 12. Kall. Etym. Gud. p. 119, 1 : Γαληνόμορφον, παρὰ τὸ γαλήνη καὶ τὸ μορφή.]

[Γαληνοποιὸς, ὁ, ἡ, Serenum faciens. Hesych. s. Στορεύς. Hemsterh.]

Γαληνὸς, [ἡ, ὸν] i. q. γαλήνιος, et frequentius, Serenus, Tranquillus. Lucian. [Dial. Mar. 10, 2, vol. 1, p. 315] : Γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. [Eurip. Orest. 279 : Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ, quod quum Hegelochus histrio ita pronunciasset ut γαλῆν ὁρῶ dicere videretur, Sannyrioni, Aristophani et Platoni comicis lubibrio fuit, de quo vid. Schol. Eurip. Polyb. 22, 14, 10 : Θάλασσαν γαληνὴν καὶ καθεστηκυῖαν. G. D.] Et metaph. Plato Axiocho, Γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγονος βίος. Sic Plut. [Mor. p. 122, A] : Εἰς γαληνότερον σχῆμα βίου μετελθὼν, Ad hilariorem vitam transiens, D Bud. [Eurip. Iph. T. 345 : Εἰς ξένους γαληνὸς ἦσθα· Hec. 1160 : Ἐκ γαληνῶν προσφθεγμάτων. Angl. Heliodor. 3, 4 (p. 112 Cor.) : Εἰς γαληνὸν κίνημα τὸ βῆμα κατερρύθμιζεν. De oculis Leonid. Tar. in Anth. Planud. (Palat. vol. 2, p. 680) 182 : Εὖ δ' ὀμμάτων γαληνὸς ἐκλάμπει πόθος, et Joseph. p. 1027. Wakef. Apud medii ævi scriptores γαληνὸς vel γαληνότατος imperatorum et virorum principum titulus est : quomodo etiam Latine *serenissimus* dicitur.]

[Γαληνὸς, ὁ, Galenus, celeberrimi medici Pergameni nomen. || Secretarius ap. Georg. Pachym. Mich. Palæol. p. 193. Γαληνὸς cum Γάλλος et Γαλλιηνὸς confus. v. ap. Band. Imp. Or. vol. 2, p. 495. G. D.]

Γαληνότης, ητος, ἡ, Serenitas, e Luciano. [Sextus Emp. 11, 141, p. 716 : Εὐδαίμων ἐστὶν ὁ..., ὡς ἔλεγεν ὁ Τίμων, ἐν ἡσυχίᾳ καὶ γαληνότητι καθεστώς. Schæf. Glossæ : Γαληνότης Serenitas, Tranquillitas. Hippocr., Galen., Rufus et Chiron ἡ τετράρυθμος τῶν παθῶν γαληνότης vocantur a poeta infimæ ætatis in Cocchii Chirurg. A p. 35. Ibid. p. 36 : Χαίροις ὁ δειχθεὶς εὐσθενὴς Ἱπποκράτης καὶ παγγάληνος τῶν παθῶν γαληνότης. Apud medii ævi scriptores Γαληνότης, ut ap. Latinos Serenitas, titulus honorarius virorum principum est. Vid. exempla Eusebii, Agapeti aliorumque ap. Ducang. G. Dindorf.]

Γαληνόω, Sereno, Tranquillo, Plut. Cæsare [c. 22, ubi nunc χαλινώσας ex codd. restitutum] : Καὶ γαληνώσας τὸ προσπῖπτον ῥεῦμα. [Gl. Tranquillo.]

[Γαληνώδης, ὁ, ἡ, Tranquillus. Schol. Æsch. Prom. 139 : Γαληνώδει ... ἠρεμαίῳ ῥεύματι. Passov.]

[Γαληνῶς, Tranquille. Diogen. L. 9, 45 : Γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει. Schol. Oppian. Hal. 5, 157. Wakef. Gregor. Naz. vol. 1, p. 351, D : Λίαν καλῶς τε καὶ γαληνῶς. G. Dindorf.]

Γαληρὸς in signif. τοῦ γαλερὸς, Hesych.

Γαληρωπὸς, Etym., Serenum et hilarem vultum habens. [In Etym. nonnisi altera forma Γαλερωπὸς legitur, de qua supra dictum.]

[Γαλήσιον, ὄνομα τόπου, Suidas. Nomen loci in Calabria, B ab Lacedæmoniis conditi, ap. Statium et Martialem. Conf. Γαλλήσιον.]

[Γαληψὸς, ὁ, Galepsus, urbs Thraciæ, ex Hecatæo et Thucyd. 4, 107 (ubi libri γάψηλος vel γαψηλὸς præbent) Steph. Byz. Gentile Γαλήψιος. Nomen habuit a Galepso, qui Γαλεψὸς vitiose scribitur ap. Suidam, Γαλεψός· ὄνομα κύριον. Ἔστι δὲ καὶ πόλις τῆς Θρᾴκης· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαλέψου τοῦ ἐκ Θάσου καὶ Τηλέφης, quæ Γαληψὸς et Γαλήψου scripta sunt ap. Harpocr., qui urbis nomen ex Antiphontis oratione contra Læspodiam, hominis autem ex Marsya juniore affert. Comicum nominis usum ex Eupolide annotavit Hesych. : Γαληψός· παίζει μὲν Εὔπολις, παρὰ τὸ λαμβάνειν· ἔστιν δὲ καὶ πόλις. || Plantæ nomen. Hesych. : Γαληψός ... καὶ βοτάνης εἶδος. Cum Hesychio comparandum Lex. Rhet. p. 230, 1 : Γαληψός· πέπαικται ἀπὸ τοῦ λαβεῖν. Ἔστι δὲ καὶ βοτάνη τις οὕτω καλουμένη. Καὶ πόλις Μακεδονίας. Cujus postrema verba conjecturam Kusteri confirmant, qui aliam Hesychii glossam, Γάμψηλοι· πόλις Μακεδονίας, ex C Γαληψὸς depravatam esse judicabat, eadem fere permutatione qua apud Thucydidem Γάψηλος scribitur. || Plutarch. Moral. p. 667, C : Τῆς Εὐβοίας ὁ Γάληψος, ubi Αἴδηψος restituitur. G. Dindorf.]

[Γάλι, ἱκανὸν, Hesych. I. q. ἅλις. G. Dind.]

[Γαλία. V. Γάλαιον. Γαλέα.] Γαλίαι, Hesych. οἱ ὀνίσκοι, Aselli. Forsan autem intelligit Pisces illos, qui Γαλλαρίαι dicuntur ; nam et ii vocantur ὀνίσκοι.

Γαλιάγκων, ωνος, ὁ, ἡ, Qui est brevibus lacertis. Γαλιάγκωνες Hippocrati De artic., Qui sunt brevibus lacertis, s. ἀπὸ τῶν γαλῶν, A felibus, s. aliunde ducto nomine, inquit Gal. [Vide Hippocr. p. 343, 40; 476, 40, 43, 45; 491, 9, 18, 21; 492, 15; 506, 39 ed. Basil. 1538.] Ap. J. Poll. [2, 140,] γαλιαγκὼν scriptum est, non γαλιάγκων : [156 : Ἀπὸ δὲ ἀγκώνων, γαλιαγκὼν, ubi Falckenb. γαλιάγκων κατὰ Ἀριστοτέλην. Galen. Expl. Vocc. Hippocr. p. 450 : Γαλιάγκωνες· οἱ σμικρὸν μὲν καὶ ἄτροφον ἔχοντες τὸν βραχίονα, τὰ δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα ὀγκωδέστερα, ὥσπερ καὶ αἱ γαλαῖ. Οἱ δὲ φάσκοντες γαλλὸν (γαλὸν) τὸν χονδὸν (« κονδὸν Ms. D, Mosq. et D Ald.; χωλὸν Foes.; χολὸν vulgg.; κονδὸν, κόνδυλον v. Κύβιτον. Corn. » Franz. qui de Foesii conjectura tanquam satis felici loquitur; an l. κορωνὸν, e J. Poll. 2, 141? Vide Nostri Lex. Med. 552) ὀνομάζεσθαι, καὶ τοῦτό γε κεῖσθαι τῷ ὀνόματι (διὰ τοῦτο συγκεῖσθαι τοὔνομα, Foes. et vulgg.) τάχα ἂν δόξειαν παρακούειν· οὐ γὰρ γαλιάγκωνας (γαλλιάγκωνας Ms. D, et Cod. Mosq.), ἀλλὰ γαλιοβραχίονας ἐχρῆν αὐτὸ ὀνομάζεσθαι· (Ms. D, et Cod. Mosq. γαλλιοβραχίονας, l. γαλλοβραχ. vel γαλοβραχ. Hesych. Etym. et Bekkeri Lex. Rhet. p. 230, 3 : Γαλιάγκων· ὁ τὸν βραχίονα ἐλάττονα [ἐλάττω Etym. et Lex. Rhet.] ἔχων.) Angl. Galen. vol. 12, p. 320 : Εἴτε ἀπὸ τῆς πρὸς τὰς γαλᾶς ὁμοιότητος ἐκλήθησαν οἱ γαλιάγκωνες εἴτ' ἀπ' ἄλλου τινὸς, ἐπιτρέπειν χρὴ τοῖς περὶ αὐτὰ σπουδάζουσιν ἐπιμελῶς ζητεῖν. Fecit hoc, sed non ut rem ad liquidum perduceret, Schneid. in Supplem. Lexici p. 55. Apud Hesych. γαλιαγκὼν, apud reliquos gramm. γαλιάγκων. In loco Plutarch. Moral. p. 359, E, quem repetiit Eusebius Præp. Ev. 3, 3, p. 91, A : Ἱστοροῦσι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι τὸν μὲν Ἑρμῆν τῷ

σώματι γενέσθαι γαλιάγκωνα, τὸν δὲ Τυφῶνα τῇ χρόᾳ πυῤῥὸν κ. τ. ἑ. Xylander et Schneiderus coloris potius alicujus nomen requirebant. In alio Plutarchi loco ibid. p. 520, C, γαλεάγκων scriptum, Τοὺς ἀκνήμους καὶ τοὺς γαλεάγκωνας καὶ τοὺς τριοφθάλμους. Quæ forma etiam in Gl. annotata, Γαλεάγκων, Habens brachia ligata. Inter utramque fluctuant codd. Aristot. Physiogn. p. 808, 31 : Φιλόκυβοι γαλεαγκῶνες καὶ ὀρχησταί, ubi ex cod. uno γαλιαγκῶνες enotatum. Ibid. p. 813, 12 : Οἱ δὲ τοῖς ὤμοις ἐπισαλεύοντες ὀρθοῖς ἐκτεταμένοις γαλεαγκῶνες, liber unus γαλαγκῶνες, alius γαλεαγῆνες. G. Dindorf.]

[Γαλιάγρα. V. Γαλεάγρα.]

Γαλιάω, Libidinosus et incontinens sum. Hesych. enim γαλιώσης exp. ἀκολασταινούσης : forsan παρὰ τὴν γαλῆν : quoniam id animal est libidinosissimum.

Γαλιδεύς, έως, ὁ, Catulus felis [mustelæ]. Hesych. γαλιδέα a Cratino dici innuit τὸν εὐτελῆ ὡς γαλεῶν [ap. Hesych. γαλὸν] παῖδα. Dicitur ut ἀλωπεκιδεύς, λυκιδεύς, πελαργιδεύς, et hujusmodi alia. Sed ap. Hesych. scriptum γαληδεύς per η in penultima, at contra seriem alphabeticam, quæ ι requirit. [Codex γαλίδεως pro γαλιδέα. Antiattic. p. 88, 3 : Γαλιδεύς· ὁ τῆς γαλῆς σκύμνος. Κρατῖνος Ὥραις.]

[Γαλιλαία, ἡ, Galilæa, regio Palæstinæ, sæpe memorata in libris sacris, ap. Josephum, Strabonem 16, p. 760, 763, alios. Nomen ex Hebraica lingua ductum grammatici interpretantur κατακυλιστή, propter diversorum terminorum concursum, s. Hebraica locutione, convolutionem : vid. interpr. Hesychii vol. 1, p. 790.]

[Γαλινθιάς, άδος, ἡ, Galinthias, n. pr. ap. Antonin. Lib. c. 29.]

Γάλινθοι, Hesychio ἐρέβινθοι. [Codex Γάλινθοι, ἐρέ-

00

βινθοι· οἱ δὲ γα λ', quod critici correxerunt, οἱ δὲ γέλινθοι, collatis duabus aliis glossis, Γέλινθοι et Γέρινθοι, ἐρέβινθοι.]

[Γαλιοβραχίων fictum a Galeno vocabulum. V. Γαλιάγκων.]

Γάλιον, τὸ, Galium, Herba quædam sic nominata ἀπὸ τοῦ γάλα πηγνύειν ἀντὶ πητύας [πυτίας], Diosc. 4, 96, ubi et γαλάτιον nominari ait, et γαλλέριον. Plin. cum galiopsi confundit. Sed notandum est, ap. Diosc. scriptum esse γάλλιον, gemino λ : perperam autem, ut ex etymo patet. [Sprengel. ex Paul. Ægin. p. 234, 2.]

Γαλιός, Hesychio παράδεισος, Hortus.

Γαλίοψις εως, ἡ, Frutex urticæ similis : qui alio nom. dicitur γαλεόβδολον, Diosc. 4, 95, procul dubio quoniam folia ejus manu trita γαλέης s. γαλῆς βδόλον odore suo referunt ; nam Diosc. ea esse ait ἱκανῶς δυσώδη ἐν τῷ διατρῖψαι. Itidemque Plin. 27, 9 : Galiopsis, aut, ut alii, Galeobdolon vel Galion, caulem et folia habet urticæ, læviora, et quæ gravem odorem trita reddant. At felis [mustelæ] pedorem esse tetrum, ex Aristoph. patet, qui dicit [Pl. 693,] βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. [Lamium Purpureum Linn.]

Γαλίς i. q. γαλιός, Hesych. [Codex Γάλις, γαλαός. ‖ I. q. γαλῆ, Mustela, in Nomocanone in Coteler. Monum. Eccl. Gr. vol. 1, p. 127, B, ubi γαλίδας. ‖ Γαλίς i. q. Γάλως, lectio suspecta. V. Γάλως. G. D.]

Γαλλαῖος, αία, αῖον, Pertinens ad Gallos, Qui Gallorum est : ut Γαλλαίη Κυβέλη ap. Naz. quoniam sc. ei οἱ Γάλλοι ὀργιάζονται. Sic ap. Suid. [ex epigr. Rhiani in Anth. Pal. 6, 173] : Γαλλαίῳ Κυβέλης ὀλολύγματι πολλάκι δοῦσα Τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦχον ἀπὸ στομάτων.

Γαλλαρίας, ὁ, Piscis nomen, qui et ὄνος s. ὀνίσκος dicitur : ab Hesych. uno λ γαλαρίας, ab Archestrato [ap. Athen. 7, p. 316, A : Τὸν δ' ὄνον Ἀνθηδών, τὸν καλλαρίαν καλέουσιν, ἐκτρέφει εὐμεγέθη] et Plin. [9, 16, 28 : Asellorum duo genera, callariæ minores, et bacchi ; et 32, 11, 53,] καλλαρίας : ab aliis [a Dorione ap. Athen. 7, p. 315, F,] γαλλερίδας [et γελλαρίης ab Euthydemo ibid.] et χελλάρης [immo χελλαρίας vel χελλαρίης : vid. ad Athen. 3, p. 118, B], ut docui in Ὄνος. [Γεναρίδων piscium mentio fit in Geopon. 20, 7, 1, p. 1242, ubi Needham. γαλλαρίων vel γελαρίων corrigit. Verum videtur Γελλαρίδων. G. Dind.]

[Γάλλαρος, ὁ, Φρυγιακὸν ὄνομα· παρὰ Λάκωσι, Hesych. Idem, Γέλαρος, ἀδελφοῦ γυνή, Φρυγιστί. Illud

A παρὰ Λάκωσι ad aliam glossam pertinere recte, ut videtur, judicat Kusterus. Quæ utrum præcedens, Γαλιώσης, ἀκολασταινούσης, an alia fuerit, incertum est. G. Dind.]

[Γάλλατις, ὁ, Gallatis. Γάλλατις Πυθίωνος, inscr. prope Chæroneam reperta ap. Bœckh. vol. 1, p. 799. G. Dindorf.]

[Γαλλέριον. V. Γάλιον.]

[Γαλλήσιον, τὸ, Gallesium, urbs Ephesi, quam ex Parthenii ἐπικηδείῳ τῷ εἰς Αὐξίθεμιν memorat Steph. Byz. Gentile Γαλλήσιος. ‖ Γαλλήσιον ὄρος circa illam regionem situm memorat Strabo 14, p. 642, ubi cod. Paris. γαλήσιον. Et sic Zonaras p. 421 : Γαλήσιον, ὄνομα τόπου (de hoc v. s. Γαλήσιον) καὶ ὄρος ἐγγὺς Ἐφέσου. G. Dind.]

[Γαλλιαμβικός, ή, όν, Galliambicus. Γ. μέτρον, ap. Hephæst. c. 12, p. 67 aliosque grammaticos. Schol. Heph. : Γαλλιαμβικὸν δὲ ἐκλήθη, ἐπεὶ λελυμένον ἐστὶ τὸ μέτρον· οἱ δὲ Γάλλοι διαβάλλονται ὡς θήλειαν νόσον ἔχοντες.]

[Γαλλίας, in loco obscuro Athenæi 9, p. 399, B,

B ubi de ψύαις, ex Simaristo : Ὀσφύος αἱ ἐκ πλαγίων σάρκες ἐπανεστηκυῖαι ψύαι· τὰ δὲ ἑκατέρωθεν κοιλώματα λέγουσι κύβους, γαλλίας.]

[Γαλλικός. V. Γαλάται.]

[Γάλλιξ i. q. Ἄλλιξ, quod vide.]

[Γάλλιον, τό. V. Γάλιον.] Γάλλια Hesychio ἔντερα, Intestina. [Lex. Rhet. p. 230, 4.]

[Γαλλιστί, Gallorum more. Lexicon cod. reg. Paris. 177 fol. 72 recto : Γαλλιστὶ τεμεῖν, ἐπὶ τῶν ἀφροντίστως ἀπαλλαγὴν πραγμάτων ποιήσασθαι βουλομένων· γάλλοι γὰρ καλοῦνται οἱ ἀποτετμημένοι. Osann.]

Γαλλιῶται, Laconibus sunt ἀσκαλαβῶται, Stelliones, Hesych. Iidem alibi γαλεῶται.

Γαλλογραικία, ἡ. Γαλλογραικίαν Suidas nominari tradit τὴν τῶν Ἑλληνογαλατῶν χώραν, qui vulgo Βουκελλάριοι appellentur. Lat. tamen potius quam Gr. hoc gentis vocabulo utuntur.

[Γαλλογραικοί, οἱ, et Γαλλογραικία, ἡ, ap. Strabon. 2, p. 130 ; 12, p. 566.]

[Γαλλομανής, ὁ, ἡ, Manetho 4, 221 : Γαλλομανεῖς

C τ' ἔσσεσθαι ἀγυρτῆράς τε προφαίνει. Schæf. V. Γάλλος.]

Γάλλος, ὁ, Hesychio ὁ ἀπόκοπος, ἤτοι ὁ εὐνοῦχος, Cui amputata sunt virilia, Exectus, Eviratus, Spado. Peculiariter ita dicebatur ὁ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ὀργιαζόμενος, quasi ἄλλος τις γενόμενος καὶ μεταβαλὼν τὴν φύσιν ἐξ ἀνδρῶν, καὶ οὔτε ἀνὴρ ὢν οὔτε γυνή· nam ἐξετέμνοντο οἱ τελούμενοι τῇ θεῷ· vel etiam a Gallo flumine Phrygiæ, ap. quem initiabantur. Etym. [p. 220, 23, et Steph. Byz. s. v. Γάλλος.] Exemplum hujus usus e Plut. habes supra in Ἀστραγαλωτός. Sic in Epigr. [Erycii in Anth. Pal. 6, 234], Γάλλος νεητόμος [νεήτομος]. Et ap. Suid. [s. v. Γάλλος, ex Polybio] : Παραγίνονται Γάλλοι παρὰ Ἄττιδος καὶ Βαττάκου, τῶν ἐκ Πεσσινοῦντος ἱερέων τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἔχοντες πρὸς τῇ ἰδέᾳ καὶ τύπους. Et rursum : Ἀπέστειλε νεανίσκους διασκευάσας εἰς Γάλλους μετ' αὐλητῶν, ἐν γυναικείαις στολαῖς, ἔχοντας τύμπανα καὶ τύπους. Itidem Plin. 11, 49, de genitalibus loquens : Necnon aliqua gentium quoque in hoc discrimina, et sacrorum etiam, citra perniciem amputantibus Matris Deum Gallis. Et 35, 12 :

D Samia testa Matris Deum sacerdotes, qui Galli vocantur, virilitatem amputant : nec aliter citra perniciem, si M. Cælio credamus. [Phrynich. p. 272 Lob. : Σημαίνει ὁ βάκηλος τὸν ἀποτετμημένον τὰ αἰδοῖα, ὃν Βιθυνοὶ καὶ Ἀσιανοὶ γάλλον καλοῦσι, ubi Lobeck. aliquot exempla attulit, Josephi vol. 1, p. 248 : Γάλλοις ἐκτρέπεσθαι καὶ σύνοδον φεύγειν τὴν μετ' αὐτῶν, ἀφελομένοις αὐτοῖς τὸ ἄρρεν καὶ τὸν τῆς παιδοποιίας καρπόν· Arcesilai ap. Diogen. L. 4, 43 : Ἐκ μὲν γὰρ ἀνδρῶν γάλλοι γίνονται, ἐκ δὲ γάλλων ἄνδρες οὐ γίνονται· Artemid. 2, 69, p. 251 : Γάλλοι οἱ ἀπόκοποι καὶ σπάδοντες. Phot. Lex. p. 183, 2 : Κύβηβον ... Ἴωνες τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον. Γάλλοις ἀγύρταις ex Babriæ fabula, a Bentleio emendata in Opusc. p. 77, indicat Schæf. ‖ Γάλλαι, αἱ, Gallæ, Matris deum ministræ. Poeta ap. Hephæst. c. 12, p. 67 : Γάλλαι, μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες, ubi Γαλλαὶ scribitur. ‖ De mollibus hominibus dictum ex Diogen. Ep. 11, qui γάλλους καὶ κιναιδολόγους conjunxit, affert Lobeck. Etym. M. p. 220, 20 : Γάλλος, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος· διὰ

τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστίχθαι, ὡς οἱ γάλλοι· ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο.] || Rursum Γάλλος est nom. propr. ap. Plutarch. [V. Sullæ c. 17, ubi recte ex codd. Γάλβας restitutum.] Est vero et Gentile nomen apud Eund. Γάλλους enim vocat qui et Γαλάται dici a Græcis solent et Κέλται. [V. Γαλάται.] || Γάλλοι Hesychio sunt etiam ἧλοι, Clavi. [Γάλοι (immo γᾶλοι) Guyetus.]

[Γάλλος, ὁ, dropacis species. V. Δρῶπαξ.]

[Γάλλων lectio vitiosa. V. Κήλων.]

[Γαλοπάροχος, ὁ, ἡ, Lac præbens. Andr. Cret. p. 209, A : Ἐπὶ τὴν ἄρκτον καὶ γαλοπάροχον τοῦ Χρίστου φιλανθρωπίαν. Kall.]

[Γαλουργέω, Lac facio. Pollux 1, 251. Wakef.]

[Γαλούργιον, τὸ, Opus lactaneum, Lactatus. Petr. Sicul. p. 52, B : Ὡς ἐπὶ γαλούργια καὶ βουκόλια ἐξεληλυθέναι. Hase.]

Γαλουχέω, per syncopen [pro γαλακτουχέω] dicitur. Lacto, Educo. Unde metaph. in Eccles. Hist. [Theodoreti vol. 3, p. 999, e Petro Alexandrino] : Τὰ τῆς εὐσεβείας γαλουχηθέντες δόγματα, Quasi cum lacte illis imbuti. [Gl. Γαλουχούμενος, Lactans. Symmach. Ies. 49, 23, γαλουχήσουσί σε. Sam. 1, 6, 7 : γαλουχούσας, feminas lactantes. Cyrillus Lex. : Γαλουχεῖ, γαλακτοτροφεῖ. Schleusn. Γαλουχήσασα Apollon. De synt. p. 275, 7 (278, 1 Bekk.). Joseph. vol. 1, p. 100 : Τῶν γαλουχουσῶν τινα μετελθεῖν. Suid. in ἐτιθηνήσατο et θηλὴ, Hesych. in ὑποτίτθια citant Wakef. et Hemst. Ῥυσὴ γαλουχεῖ, scriptor laudat. Joannis in Combefis. Auctar. vol. 1, p. 1376, A. Geopon. 17, 8, 1 : Γαλουχούσας βοῦς. G. Dind.]

[Γαλούχησις, ἡ, i. q. Γαλουχία. Anast. Sin. Hodeg. p. 264, 20 : Τὴν ὑπομάζιον ... γέννησιν, τὴν γαλούχησιν. Hase.]

Γαλουχία, ἡ, Lactatio. Item ipsa lactendi actio, a Lacteo; Alciphro [est Theophyl. Simoc. ep. 62. Hemst.] : Ἄλλος μὲν γάρ ἐστιν ὑπομάζιος, ἄλλος τῆς γαλουχίας ἐπαύσατο. Sed ibi cum ει scribitur γαλουχείας. [Geopon. 16, 21, 7 : Γαλουχίας ὁ χρόνος.]

[Γαλοῦχος, ὁ, Lac habens, Lactans. Theod. Prodr. p. 190. Kall. Paulus Ægin. 3, p. 64, 4. Hemst.]

[Γαλόως. V. Γάλως.]

[Γαλώδιον cum similibus χαλώδιον et στρώδιον memorat Constant. Lasc. ubi de deminutivis in ιδιον agit. G. Dind.]

[Γαλωίς. V. Γάλως.]

[Γαλωνίς.] Γαλονὶς Hesychio χρῶμα ἵππων τὸ ὀνοειδές : pro quo ap. Etym. [p. 220, 32] scriptum Γάλωνες : qui etiam addit, a Phœnicibus sic vocari τὰ περιφράγματα, Septa, Claustra : quam scripturam, per ω sc., alphabeticus etiam ordo ap. Hesych. postulat; positum enim est post γάλως. [Hanc exp. vero ap. Etym. non ad v. γάλωνες referendam esse, sed ad Γάδειρα, quod aliquanto ante expositum est, docet Bochart Canaan 2, 14, vrioremque esse interpr. alteram quam dedit Etym. χρῶμα ἵππων τὸ ὀνοειδὲς, quod confirmatur ab Hesych. Angl. Apud Hesych. codex γαλωνίς. In Lex. rhet. p. 230, 6, γαλῶμες, typothetæ, ut videtur, errore : nam Ruhnken. in Auctario ad Hesych. γαλῶνες affert.]

Γάλως, γάλω, vel γάλωος, ἡ, et Γαλόως, γαλόω, Glos, soror mariti, vel Uxor fratris. Derivat autem a γάλα vel a καλεῖν Eustath. [p. 391, 40; 648, 26; 1281, 8], quem vide, item Pollux [3, 32]. Utitur autem Hom. [Il. Γ, 122; X, 473, γαλόῳ (ad quos ll. vid. Schol. Venet.); Z, 378, 383; Ω, 769, γαλόων. Etym. M. p. 220, 19 : Γαλόῳ· οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἔστι γάλως, εἶτα διαλύσει τοῦ ω γάλοως ... ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει ὅτι ἔστιν εὐθεῖα ἡ γάλως. ... Κλίνεται τῆς γάλω· ... κλίνεται δὲ καὶ γάλως γάλωτος, ὡς γέλως γέλωτος. Γάλωτος ex locis scriptorum non innotuit.] || Γαλωΐς, ita enim pro Γαλλὶς scribendum esse alphabetica series innuit, Hesychio ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὴ, Mariti soror, ut Cassandra Andromachæ. [Legitur inter Γαλωνίς et Γαμάλη. || Γαλαώνη ex Suida supra est allatum.]

[Γάμαλα, κατοικία Συρίας· ὁ οἰκήτωρ Γαμαλεύς, Steph. Byz.]

Γαμάλη, ap. Chaldæos, dicitur ἡ κάμηλος Camelus. Hesych. [Hebr. *Gamal.*]

[Γαμβρεῖον, τὸ, Gambreum, urbs Ioniæ. Gentile Γαμβρειεύς. Steph. Byz. Qui diphthongum comprobat eo quod etiam τὸ Γαμβρήιον inveniatur. Itaque Γάμβριον et Παλαιγάμβριον ap. Xenoph. H. G. 3, 1, 6, cum diphthongo potius scribenda sunt. G. Dind.]

[Γάμβρειος. V. Γαμβρίον.]

Γαμβρεύω, Connubio jungo. Item Connubia jungo vel socio, ut exp. VV. LL. Deut. 7, [3] : Οὐ μὴ γαμβρεύσητε πρὸς αὐτούς. Addunt et ex Josepho A. J. [14, 12] : Ἐγεγάμβρευτο δὲ ἤδη καθ' ὁμολογίαν τῷ Ὑρκάνου γένει, pro Jam gener per sponsionem ascitus erat, κηδεστὴς ἐτύγχανεν ἤδη γενόμενος, ut alibi dicit.

[Γάμβρη. Theophr. H. P. 1, 3, 11 ex cod. Urbin. suppletus, Φρύγανον δὲ τὸ ἀπὸ ῥίζης πολύκλαδον, οἷον καὶ γάμβρη καὶ πήγανον. Lectio corrupta, ut videtur. G. Dindorf.]

[Γαμβρήιον. V. Γαμβρεῖον.]

Γαμβρίον, τὸ, unde γαμβρία, Dona aut Convivia generi. Ita exp. ex Hesych., qui tamen simpl. δεῖπνα dicit, non συμπόσια. [Id γάμβρια aut γάμβρεια scribendum. Στολὴν γάμβριον ex Athen. 1, p. 30, A, indicat Scott., quod ap. Suid. γάμβρειος στολὴ scribitur.]

Γάμβριον, Hesychio τρυβλίον. [|| Nomen loci. V. Γαμβρεῖον.]

[Γαμβροκτόνος, ὁ, ἡ, Sponsum occidens, Lycophr. 161 : Γαμβροκτόνον ῥαίσοντα πενθεροφθόροις βουλαῖς. Nonnus Dion. 19, 151 : Οὐ δρόμος Οἰνομάου γαμβροκτόνος· 48, 219 : Γαμβροκτόνον ἔγχος ἀείρων. Angl.]

[Γαμβροποιέω, Generum facio. Tzetz. Chil. 10, p. 191. Bast.]

Γαμβρὸς, ὁ, Gener. [Thom. M. : Γαμβρὸς ποιητικώτερον· κηδεστὴς δὲ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. Mœris p. 227 : Κηδεστὰς, καὶ τοὺς διδόντας καὶ τοὺς λαμβάνοντας τὰς κόρας, Ἀττικῶς· πενθεροὺς καὶ γαμβροὺς Ἑλληνικῶς.] Et nonnunquam Socer, πενθερός. Item Frater uxoris : necnon Maritus sororis, secundum quosdam, Bud. Sed et generalius pro Affini. Eust. enim [Il. E, 474] : Οἷος, σὺν γαμβροῖσι, κασιγνήτοισί τε σοῖσι, scribit hic quidem esse eos, qui κοινῶς ita nominantur, at vero in his Tragici [Eur. Hipp. 635] verbis κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς appellari γαμβροὺς eos, qui alio nomine πενθεροὶ dicantur. Quin et Soph. [OEd. T. 70] OEdipum Iocastæ fratrem Creontem vocare γαμβρὸν, tanquam ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγενῆ. Apud Herodot. quoque pro Affini poni testatur Bud. Vide et J. Poll. de signif. τῶν γαμβροὶ et πενθεροί. [3, 31 : Γαμβροὶ οἱ ἐκ τοῦ γήμαντος οἰκίας, οἷον πατὴρ καὶ μήτηρ, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες κατὰ ταὐτὰ οἱ πρὸς γένους τῷ ἀνδρί· πενθεροὶ δὲ ἀνάπαλιν οἱ τῇ γεγαμημένῃ προσήκοντες, εἰ καὶ συγκεχύκασιν οἱ ποιηταὶ τὰ ὀνόματα, τὴν χρῆσιν μεταβαλόντες. Σαπφὼ μέντοι καὶ τὸν ἄνδρα αὐτὸν γαμβρὸν καλεῖ. Γαμβρὸν et πενθερὸν distinxit Hom. Od. Θ, 582 : Ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πενθερός. Γαμβρὸν pro πενθερῷ, socero, dictum duobus ex locis Euripidis annotavit Suidas s. v. Πενθερά. Γαμβρὸν, Sororis maritum, interpretantur editores Homeri Il. E, 474; N, 464; Herodoti 1, 73, cujusmodi in locis nihil impedit quominus in genere pro Affini dictum accipiatur, quo sensu Pindar. Nem. 5, 66 : Ζεὺς ... γαμβρὸν Ποσειδάωνα πείσαις. Exempla recentiorum scriptorum attulit Ducang. || Γαμβρὸν Æoles (adde Dores) etiam τὸν νυμφίον, Sponsum, ergo futurum generum, dixisse annotarunt grammatici. Lex. Rhet. p. 228, 32 : Γαμβρὸν, τὸν νυμφίον Αἰολεῖς, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν ἄνδρα· οἱ δὲ θυγατρὸς καὶ ἀδελφῆς ἄνδρα. Arat. Phænom. 248 : Ἀμφότεροι δὲ πόδες γαμβροῦ ἐπισημαίνοιεν Περσέως, ubi schol. γαμβρὸν δὲ τὸν νυμφίον κατὰ Αἰολέας. Theocrit. 15, 129 : Γαμβρῷ μελλογάμῳ, ubi schol. Vatic. : Τὸν ἄνδρα γαμβρὸν λέγει ὡς οἱ Αἰολεῖς, quæ verba cum loco Pollucis comparata, qui hunc significatum ex Sapphone affert, Lexici rhetorici verba in hunc sensum corrigenda esse ostendunt, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν ἄνδρα τῆς θυγατρός· οἱ δὲ καὶ ἀδελφῆς ἄνδρα. Sapphonis exempla nonnulla etiamnum supersunt, ut ap. Serv. ad Virgil. Georg. 1, 31 : Χαῖρε, νύμφα, χαῖρε, τίμιε γαμβρὲ, πολλὰ, cui comparandus Theocrit. 18, 49 : Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρὲ, de quo Villoison. in Proleg. ad Homer. p. xi, ab Schæf. cit. : « Etiam nunc in quibusdam Ægæi maris insulis sponsa dicitur νύμφη et sponsus γαμβρὸς, ut in hoc versu et

supra v. 9 : Ὦ φίλε γαμβρέ, et v. 16 : Ὄλβιε γαμβρέ. In aliis insulis eadem vox γαμβρὸς indicat mariti aut uxoris fratrem aut sororis maritum, quo sensu γαμβρὸν ap. Herodot. et Plutarch. dici præter alios observavit Dacer. in Plutarchi Vit. vol. 1, p. 87. » Pindar. Olymp. 7, 4 : Νεανίᾳ γαμβρῷ προπίνων. G. D. || Γαμβρὸς ἐπὶ ἀδελφῇ, quo nomine ap. Polluc. Chron. p. 214, ab Routhio cit., Hadrianus appellatur, qui Trajani neptem e sorore (ἀδελφιδῆν, Dio Cass. 69, 1) in matrimonium duxerat, sæpe legitur ap. scriptt. Byzantinos, ut Ioann. Cinn. p. 65, C; 104, C. Γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφιδῇ ibid. p. 122, C; Georg. Pachym. Andronic. p. 274, E. Γ. ἐπὶ θυγατρὶ vel ἐπὶ τῇ θυγατρὶ ibid. p. 45, B; 320, B; Mich. Palæol. p. 221, A; 238, A; 297, B. || Γαμβρὸς βασιλέως ap. Byzantinos titulus honorificus, ut συγγενὴς, quod eorum etiam magnatum nominibus junctum, quibus cum ipso rege nulla erat sanguinis necessitudo : v. Letronn. Disquis. Ægypt. p. 321, et Goar. ad Codin. p. 49, n. 33. Boisson. ad Anecd. vol. 5, p. 117. || In γαβρὸς corruptum ap. Neogræcos : vid. Ducang. Sic iidem Δεκέβριον et alia omissa μ efferunt. G. D.] Ceterum volunt quidam Gramm. a γαμῆσαι fieri γαμβρὸς, ut sit γαμηρὸς, deinde per sync. et per epenth. τοῦ β, γαμβρός. [Vid. Eustath. p. 572, 45.]

[Γαμβροτιδεὺς, έως, ὁ, Affinis. Iamblich. Protrept. p. 364 Kiessl. : Ἀνεψιάδαι ἢ πατραδέλφων γαμβροτιδεῖς. Angl. Vox suspecta, ex cod. Ciz. restituta. Ed. Arcer. γαμβροντιδεῖς.]

[Γαμείων. V. Γαμέω.]

Γᾰμετὴ, ἡ, Uxor : quod et in prosa frequens est. [Polyb. 23, 18, 1 : Ἡ ... τοῦ βασιλέως γαμετή. Angl.] Sæpe autem additur γυνή : sic Athen. ἑταίρα et γαμετὴ et statim post γαμετὴ γυνὴ opp. [Xenoph. OEc. 3, 10 : Γυναιξὶ ταῖς γαμεταῖς. Angl. Diodor. 4, 61 : Ἔχειν αὐτὴν ὡς γυναῖκα γημετήν. Wakef.] Apud Lysiam 88 : Γαμετὴ γυνὴ, inquit Bud., ad differentiam τῶν παλλακῶν. [Eodem sensu γαμετὴ νόμῳ vel γ. κατὰ νόμους conjux legitima dicitur : vid. Dorvill. ad Charit. p. 238, ab Schæf. cit.] Et ap. Isæum, i. q. ἐγγυητὴ, ut Idem scribit. Hesiod. Ἔ. [404] dicit γυναῖκα Κτητὴν, οὐ γαμετὴν, ἥτις καὶ βουσὶν ἕποιτο. [Euphorio ap. Schol. Eurip. Phœn. 688 : Ἐς γαμετὴν ὅτε πρῶτον ὀπωπήσασθαι ἔμελλε. Wakef. Apud Dionys. Hal. A. R. 4, 10 extr. codex. Vat. γυναικὸς præbet pro vulgato γαμετῆς. Indicavit Schæf.]

Γαμέτης, ὁ, Maritus; a fut. in έσω. [Æsch. Prom. 897 : Γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ. Eurip. Troad. 312 : Μακάριος ὁ γαμέτας· Suppl. 1028 : Ὁ σὸς εὐναῖος γαμέτας.] Est autem ποιητικώτερον h. v., sed quo tamen usus est Xen. Cyrop. 4, [6, 3] : cum autem potissimum et alias quasdam voces a poetis mutuari, in mea librorum ejus Ed. docui. [Ælian. N. A. 1, 14 : Ὁ δὲ ἄρρην (κόσσυφος), ο α δήπου γαμέτης. Hemst.]

Γᾰμέτις, ἡ, pro γαμετὴ, Epigr.

[Γᾰμέτρας, ὁ, i. q. Γεωμέτρης, Tab. Heracl. p. 250. G. Dindorf.]

[Γαμετρία, ἡ, i. q. Γεωμετρία. Perictyone ap. Stob. Floril. 1, 63, vol. 1, p. 24. Indicavit Schæf.]

Γᾰμέω, ήσω, [Eustath. p. 1480, 47 : Ἐκ τοῦ κρατῶ κρατείω, καθά φασι καὶ γαμείων ἐκ τοῦ γαμείω], Uxorem duco, vel Duco in uxorem : γήμας, Qui uxorem duxit : ἄγαμος, Qui non duxit. Il. I, [388] : Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο. Hesiod. Ἔ. [318] : Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν, ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει. Aristoph. [N. 1067] : Ἔγημε τὴν Θέτιν. Thuc. [1, 126] : Ἐγεγαμήκει θυγατέρα Θεαγένους, Filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel Sibi junxerat matrimonio : παρ' ἐλευθέρων γαμεῖν, Plut. [Sympos. 4, p. 666, E], Ducere uxorem ingenuis parentibus ortam. [Et cum aliis præpositionibus. Ἀπό. Eurip. Androm. 976 : Ὡς φίλων μὲν ἂν γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν. Εἰς. Eurip. Troad. 474 : Ἡ μὲν τύραννος κεἰς τύρανν' ἐγημάμην. Herodot. 4, 78 : Οἰκία τε ἐδείματο ἐν Βορυσθένεϊ καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ ἐπιχωρίην, ubi Valck. : « Ἄγεσθαι γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac γαμεῖν, novator Herodotus γαμεῖν ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Græci, domum uxorem ducere, ἄγεσθαι εἰς οἶκον. » Idem inscriptionem Herodis Attici 2, 5, affert, ubi de Regilla dicitur, Γήματο δ' ἐς Μαραθῶνα,

A Marathona venit, ut ibi nuberet Herodi. Ἐκ. Herodot. 6, 130 : Ἐξ ἐμεῦ γῆμαι, Ex domo mea nubere. Eurip. Andr. 1280 : Κἄτ' οὐ γαμεῖν δῆτ' ἔκ τε γενναίων χρεὼν δοῦναί τ' ἐς ἐσθλούς. Xenoph. Hier. 1, 28 : Ἐκ μειόνων γαμεῖν. Cum solo genitivo Hom. Il. Ξ, 121 : Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν. G. D.] Et οἷον γάμον γαμεῖν, Quale contrahere matrimonium, Æsch. [Pr. 908. Eurip. El. 926 : Ἀνόσιον γήμας γάμον. Γάμῳ γαμεῖν, Rite, legitime, non furtim, per nefas, in matrimonium ducere, Demosth. p. 1002. Seager.] At Eur. [Iph. A. 467] cum gen. γήμας τὸν Ἑλένης γάμον Πάρις. [Med. 591 :] Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, quod exp. Filiam regis in uxorem ducere. [Troad. 44 : Γαμεῖ βιαίως σκότιον λέχος.] In usu est et γαμεῖν γυναῖκα, pro γαμεῖν simpl., quo dicit modo Eubulus Comicus ap. Athen. 13, [p. 559, B] : Κακῶς ἀπόλοιθ', ὅστις γυναῖκα δεύτερον Ἔγημε· τὸν γὰρ πρῶτον οὐκ ἐρῶ κακῶς. [Eurip. Alc. 373 : Γαμεῖν ἄλλην γυναῖκα. Herodot 4, 154 : Ἐπὶ ταύτῃ ἔγημε ἄλλην γυναῖκα.] || Γαμεῖσθαι autem dicitur quæ nubit. Od. A, [275] : Μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, Ἂψ ἴτω, κ. τ. λ.
B Plut. de Herod. : Ἀγαθοῖς γαμεῖσθαι καὶ ἀγαθὰ τίκτειν· Lycurgo [c. 15]· Ἑτέρῳ γεγαμημένη· Theseo, Γαμηθεῖσα τῷ Αἰνείᾳ. [V. Rom. c. 2]. J. Poll. tamen 3, [45], γήμασθαι dici vult, quo et Demosth. utitur, non γαμηθῆναι. Ceterum observavi γαμουμένη in futuri signif., sicut et γαμῶ e Luciano affertur, ap. Athen. 12, [p. 531, F] : Δεῖπνον κατεσκεύασεν ὁ Κότυς ὡς γαμουμένης αὐτῷ τῆς Ἀθηνᾶς. [Ammonius p. 36 : Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνὴ, quod Homerico exemplo ostendit Odyss. Λ, 272 : Γημαμένη ᾧ υἱῷ, ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας γῆμε, et Æschyleo ex Amymone, Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δ' ἐμοί· (nam sic vulgatum δὲ μὴ corrigendum coll. Herodiano ap. Bekker. Anecd. p. 1452). De homine effeminato Anacreon ab Ammon. citatus, Θάλαμος, ἐν ᾧ ἐκεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο· quo sensu etiam ab Antiphane dictum accipit Valcken. quod Antiattic. affert p. 86, 14 : Γαμῶ ἡ γυνὴ λέγει, οὐ γαμοῦμαι. Ἀντιφάνης Ἀσώτοις, Ἐγημάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἔγημα. Dio Cass. 63, 15,
C p. 1035, 67 : Ὠνόμασε (Nero) Σαβίναν τὸν Σπόρον ... καὶ ἐγήματο αὐτῷ, et ib. 22, p. 1043, 86 : Ὁ Πυθαγόρᾳ γεγαμημένος. Conf. 24, 14, p. 1362, 6. Γαμεῖν de muliere dixit Eurip. Med. 606 : Τί δρῶσα, μῶν γαμοῦσα καὶ προδοῦσά σε; sed singulari de caussa, quam explicat Schol. : Σεσημείωται τὸ γαμοῦσα· θέλει δὲ εἰπεῖν (Medea), ἆρα τοιοῦτον ἔργον ποιήσασα; οὐ γὰρ ἐφ' ἑαυτῆς ἔλεγε, ἐπεὶ εἶπεν ἂν γαμουμένη, ἀλλὰ τὸν Ἰάσονος λόγον ἐφ' ἑαυτῆς μετέστρεψεν· γαμεῖ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. In eadem fabula 262 ex librorum quidem lectione γήμασθαι vir dicitur, Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ' ἥν τ' ἐγήματο, quod recte correxit Porsonus, ἥ τ' ἐγήματο. || Γαμεῖν (et γάμος) de illicito concubitu rarius dixerunt veteres, sæpissime recentiores. Lucian. Asin. c. 32, vol. 2, p. 602 : Τὴν δὲ γυναῖκα ἐς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντες ἠμύναμεν τῇ γυναικί· quo loco utitur Kuster. ad Schol. Aristoph. Pluti 1082, qui γαμηθείσῃ et ἐν τῇ συνουσίᾳ κατατετριμμένη ut synonyma ponit. Callim. H. in Del. 240 : Γαμέοισθε λάθρια καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα,
D citat Schæf. eodemque modo accipit locum Rufini in Anth. Pal. 5, 94 : Ἡμίθεος δ' ὁ φιλῶν (σε), ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν. Conf. Coteler. ad Monum. Eccl. Gr. vol. 1, p. 733. G. D.] || Γαμέται est uxorem dare, ut γαμῆσαι Uxorem accipere, Eustath. [p. 758, 52] probans ex Il. I, 394 : Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός. [Confirmatur hæc ratio Theocriti loco 8, 91 : Οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο, Puella desponsata. Ceterum de futuro non satis diserte præcipit Steph. Id veteribus Atticis constanter γαμῶ et γαμοῦμαι est. Euripid. Or. 1655 : Ὃς δ' οἴεται Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτε· Phœn. 1667 : Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτέ; Aristoph. ap. Schol. Nicand. Ther. 295 : Ἀλλ' ἀποπλευστέον ἐπὶ τὸν νυμφίον, ᾧ γαμοῦμαι τήμερον. Γαμήσω apud Lucian. Dial. mer. 7, vol. 3, p. 296, aliosque recentiores. Aoristus Ἔγημα et Ἐγημάμην : apud Menandrum et inferiorum temporum scriptores etiam Ἐγάμησα et Ἐγαμήθην. De quo Lobeck. ad Phrynich. p. 742 : « Ἐγάμησα non solum in N. T. libris, ut quidam putave-

runt, sed etiam in ipsa Græcia reperitur, auctore, ut videtur, Menandro. Schol. Ven. Il. I, 394 : Γα-μέσσεται) ἐντεῦθεν ἔλαβε Μένανδρος, Ἐγάμησεν, ἣν ἐβουλόμην ἐγώ. In idem vitium incurrerunt Artemidor. 2, 65, p. 242; Sopater Διαιρ. Ζητ. p. 447, et Apollod. 3, 15, 3, ubi Heynius ambiguo quodam codicis indicio ἔγημε reposuit. Γαμηθῆναι a Polluce merito rejici 3, 45, tenuitate testium palam fit, Philonis de Legg. Spec. 2, p. 780, D; Plutarchi V. Cat. 27; V. Demetr. 2; Philostrati V. Ap. 3, 38, p. 128; Antonini Liber. c. 16; Luciani Dial. Deor. 5, 15; Dionis Cassii 58, 3, p. 378; Apollod. 1, 9, 28; Hesych. s. Μνηστή, Suidæ s. Ἐκγαμηθῆναι. » || Vitiosam optativi formam γαμῴη pro γαμοίη notat Phrynich. p. 343 ed. Lob.]

[Γαμήγυρις, εως, ἡ. V. Γαμήλια.]

[Γαμήλευμα, τὸ, Connubium. Æsch. Choeph. 624 : Δυσφιλὲς γαμήλευμα. Scott.]

[Γαμήλη, ἡ. Arcad. p. 109, 4 : Τὰ διὰ τοῦ ηλη ὑπερδισύλλαβα βαρύνεται, ἀθήλη (corr. ἀνθήλη), γαμήλη, κωβήλη.]

Γαμηλία, ἡ, Sportulæ nuptiales; ut Bud. interpr. ap. Demosth. [p. 1312, 12 et 1320, 13] subjungens, Καὶ γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς νόμους ὁ πατὴρ ἔγημε καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰσήνεγκε. Remittit et ad Isæum p. 64, et ad Hesych., qui inter alia φερνὴν etiam esse dicit. [Apud Hesych. Γαμήλια : sed vere Γαμηλία Harpocr., Suidas, Etym. M. p. 220, 50. Recte autem Didymus ap. Harpocr. Γαμηλίαν interpretatur, τὴν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγωγὴν τῶν γυναικῶν· Hesychius, δεῖπνον ὃ τοῖς φράτορσιν ἐποίει ὁ γαμῶν· Pollux 3, 42, θυσίαν ἐν τοῖς φράτορσι. Mariti enim erat officium ut novam nuptam in phratriam suam induceret, oblato sacrificio et phratoribus epulo exceptis : vid. Taylor. ad Demosth. vol. 5, p. 431 ed. Schæf. Valck. ad Eran. Phil. p. 164, et Schœmann. ad Isæum p. 236.]

Γαμήλια, τὰ, Festa nuptialia, s. Convivia, aut sing. Festum nuptiale, Celebritas nuptialis, vel Epulum nuptiale. Greg. : Καὶ γὰρ ἔπρεπε χαρμόσυνα θέσθαι τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ γαμήλια καὶ γενέθλια. [Eran. Philo p. 164 : Γαμήλια, τὰ τελούμενα ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ ὁ γάμος τελεῖται. Etym. M. p. 221, 1 : Γαμήλια ... ἔστι δὲ θυσία τοῖς ἐν τῷ δήμῳ θεοῖς. Ἡ εἰς τοὺς φράτορας ἐγγραφὴ τῶν ἐφήβων γαμήγυρις ἐλέγετο.]

Γαμήλιος, ὁ, ἡ, Nuptialis, Conjugialis, Conjugalis, Connubialis : ut λέχος, Nuptialis lectus, Horatio Genialis lectus. [Γαμήλια λέκτρα, Simylus ap. Plutarch. V. Romuli c. 17.] Et ᾠδή, item αὔλημα, J. Poll. [4, 73, 75; Γαμήλιοι θεοὶ ap. eund. 1, 24; Γαμηλία Ἥρα ap. Eustath. p. 1156, 46; Γαμήλιοι θυηλαὶ ap. Lycophr. 323]. Et γαμήλιος, Nuptialis placenta, Hesych. [Etym. M. p. 221, 7.] Scribit enim, Ὁ εἰς τοὺς γάμους πεσσόμενος πλακοῦς. Cum qua exp. belle convenit h. l. Philetæri Comici, atque adeo sumta ex eo videri possit, Οὐδ᾽ ἐν νεκροῖσι πέττεται γαμήλιος, ap. Athen. [7, p. 280, D.] At vero Eustathio [p. 1156, 45] est γαμηλιών. [Ex Eustathii verbis minime sequitur placentam dictam esse γαμηλιῶνα. || In doctrina Pythagorica Γαμηλία est numerus quinarius. Theolog. Arithm. p. 32 : Γαμηλία (καλεῖται ἡ πεντὰς) καὶ ἀνδρογυνία καὶ ἡμίθεος οὐ μόνον ὅτι τοῦ δέκα θείου ὄντος ἡμίσειά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐν τῷ ἰδίῳ διαγράμματι ἐν τῷ κατὰ μέσον ἐνετέτακτο. Conf. s. v. Γάμος.]

Γαμηλιών, ῶνος, ὁ, a celebratione nuptiarum dictus mensis, October, vel Januarius, ut vult Gaza. [Gamelionem satis constat a medio ferme mense Januario usque ad medium Februarium pertinere. Theophr. H. P. 7, 1, 2 : Μεθ᾽ ἡλίου τροπὰς τοῦ γαμηλιῶνος μηνός.]

Γαμησείω, Nupturio [sic interpretantur Gl.], Nubere cupio, cum de muliere dicitur. At cum de viro, Uxorem ducere cupio. Alciphro [1, 13] : Γαμησείω νῦν καὶ ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι. [Idem 3, 37 : Ἐπεὶ γὰρ τὸν μακαρίτην ἀπέβαλον Φαιδρίαν, οὐκ ἐπαύσατό μοι πράγματα παρέχων καὶ γαμησείων. Schæf. Hesych. : Γαμησείειν· γαμητικῶς ἔχειν. Photius Lex. p. 438, 14 : Γαμησείειν, Ἀττικοί φασι. De forma hujus et similium verborum Etym. M. p. 220, 42. G. Dindorf.]

[Γαμήσιμος, Nubilis. Gl.]

[Γάμησις. V. Γάμωσις.]

Γαμητέον, Uxor ducenda, vel Nubendum. [Stob. Ecl. Phys. vol. 2, p. 44. Kall. Demetrius ap. Plutarch. in V. Demetrii. c. 14. Schæf. Hermog. in Walzii Rhet. vol. 1, p. 53, 1; Photii Lex. p. 438, 22. G. Dindorf.]

[Γαμητικῶς. Hesych. s. v. Γαμησείειν, q. v.]

Γαμίζω, Nuptui colloco, Jungo matrimonio. Greg. : Οὐδὲ τὰς νέας γαμίζεις χήρας διὰ τὸ τῆς ἡλικίας εὐάλωτον; Παῦλος δὲ τοῦτο ἐτόλμησε. [Γαμίζει, Gl. Maritat.] Pass. Γαμίζομαι, Nuptui collocor, s. dor, Nubo. [Methodius Conviv. decem virg. p. 85, D : Συμβουλεύειν γαμίζειν τὴν ἑαυτοῦ παρθένον, et paullo post, Γαμίζεσθαι τὴν παρθένον. Antiquioris usus verbum esse cognoscitur ex Apoll. De synt. p. 277, 13 (280 Bekk.) : Ἔστι γὰρ τὸ μὲν γαμῶ γάμου μεταλαμβάνω, τὸ δὲ γαμίζω γάμον τινὶ μεταδίδωμι. G. Dindorf.]

Γαμικός, ή, όν, Nuptialis, Ad nuptias pertinens : κλίνη, J. Poll. [3, 43], cui addit et aliam dictam παράβυστον. Ap. Plat., νόμοι. Plut. liber inscriptus Γαμικὰ Παραγγέλματα. Et τὰ γαμικὰ Thuc. 2, Nuptiæ. [Cap. 15 : Πρό τε γαμικῶν καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν. Idem 6, 6 : Ἐς πόλεμον καθέστασαν περί τε γαμικῶν τινῶν καὶ περὶ γῆς ... Aristot. Polit. 5, 4 : Μετέβαλε δὲ καὶ ἐν Ἐπιδάμνῳ ἡ πολιτεία ἐκ γαμικῶν. Gloss. : Conjugalis, Nuptialis. Γαμική· Jugalis, Matrimonialis. Hippoloch. ap. Athen. 4, p. 130, A, ab Schweigh. cit. : Γαμικὸν ὕμνον, et Athen. ipse 5, p. 188, B : Ἐν γαμικῷ συμποσίῳ. Γαμικὰ μέλη ap. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32, 21. Γαμικὸν συμβόλαιον pro σαμικὸν Hesychio s. v. Συνάλλαγμα restituit H. Steph. Anna Comn. p. 23, C : Γαμικοῦ συναλλάγματος.]

[Γαμικῶς, More nuptiarum. Aristot. Eth. Nic. 4, 2 : Γ. ἑστιᾶν. Hemst. Cyrill. Adv. Julian. 6, p. 209. Boiss. Greg. Nyss. t. 2, p. 1020, A : Τότε γ. ἐχορεύομεν. Hase.]

Γάμιος, ία, ιον, poet. pro γαμικός, ut εὐνή, Opp. Cyn. 3, [149. Mosch. 2, 120 : Γάμιον μέλος. Nonn. Dion. 20, 156 : Γαμίων νῆις ἐρώτων. 8, 6 : Γαμίῃ ῥαθάμιγγι· 3, 101 : Ἤιε φειδομένῳ γαμίῳ ποδί. Schæf. Γαμίης τραπέζης, Nonn. Ioann. p. 19, 7.]

Γαμίσκω i. q. γαμίζω : unde γαμίσκεσθαι, Marc. 12, [25], quo usus est Aristot. Polit. p. 22 [7, 16 : Πολλῶν διαφθειρομένων διὰ τὸ γαμίσκεσθαι τὰς νεωτέρας. Heraclid. Πολιτ. c. 31, 52 : Πρὸ τοῦ γαμίσκεσθαι. Callicratidas ap. Stob. Floril. 85, 18 (vol. 3, p. 182 Gaisf.) : Γαμίσκοντα δὲ δεῖ γαμὲν ποτὶ τὰν αὐτῶ τύχαν. Hemsterh. Clem. Alex. p. 790, 811. Schneid. Theognost. s. v. Βοικεῖ indicatus.]

Γάμμα, τὸ, [indeclinabile. In loco Balsamonis Meditat. de patriarcha p. 446 γαμμάτων, quamvis in hujusmodi scriptore excusabile, tamen propter alios ejusdem libri locos γαμματίων potius scribendum est. G. D.], Gamma, Nomen tertiæ ap. Græcos literæ, quæ Lat. Ge dicitur. Xen. Cyrop. 7, [1, 5] : Ὅπως ὥσπερ γάμμα ἑκατέρωθεν τὴν ἑαυτῶν τάξιν ποιήσαντες πάντοθεν ἅμα μάχοιντο. [Œcon. 19, 9 : Ὥστε κεῖσθαι ὥσπερ γάμμα ὕπτιον.] Et ap. Plut. Probl. Rom. [p. 277, D], Romani ὀψὲ ἐχρήσαντο τῷ γάμμα. [Apud Iones, Γέμμα. Eustath. p. 370, 15 : Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ γάμμα στοιχεῖον γέμμα φασὶν Ἴωνες, καὶ μάλιστα Δημόκριτος, ὃς καὶ τὸ μῦ μῶ λέγει, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. || Γάμμα, cognomen Harpyllidis meretricis Cyzicenæ ap. Ptolem. Hephæst. Photii Bibl. p. 151, 15. G. Dindorf.]

[Γαμματίζω, Literæ gamma figuram refero. Codinus De offic. cap. 4, n. 77 : Τὸ δὲ δικανίκιον αὐτοῦ ἀργυροῦν, χρυσοχοϊκόν, γαμματίζον ἄνωθεν. Ducang.]

[Γαμμάτιον, τὸ, Parvum gamma. V. Γραμμάτιον, et Osann. Inscr. p. 83, et exempla Ducangii. G. Dind.]

[Γαμματίσκος, ὁ, i. q. γαμμάτιον. Joan. Laurent. De magistr. reip. Rom. p. 98. Boisson.]

[Γαμματοειδῶς, In modum literæ gamma. Leo in Tacticis 19, 61 : Γαμματοειδῶς κύκλῳ περιστρεφομένων. G. Dindorf.]

[Γαμμοειδής, ὁ, ἡ, Literæ gamma similis. Hero Spirit. p. 154 (in Schneid. Eclog. Phys. p. 227) : Ταῦτα δὲ ἔσται γαμμοειδῆ συγκεκολλημένα αὐτῷ. Angl. Γαμμοειδὴς καυτὴρ Paul. Ægin. 6, 62, p. 198, 46. Oribas. p. 21 Mai. : Ἐχέτω δὲ καμπὴν ὁ αὐλίσκος μὴ γαμμοειδῆ. Et id. p. 50. G. D. Adverb. Γαμμοειδῶς. Jamblich. in Nicomachi Arithmet. p. 55, et ipse Nicom. p. 28, D; 29, A.]

Γάμμοροι, Hesychio sunt ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι: qua signif. Poetæ dicunt etiam ἄμμοροι pro ἄμοροι s. ἄμοιροι. At κάμμοροι ab iisdem dicuntur οἱ κακόμοροι. [Hesychii glossam Elmsleius in *Edinb. Review* vol. 19, p. 81, recte refert ad Eurip. Hecub. 421 : Πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων. Duplici errore ap. Suidam Γάμβορος, ὁ ἀμέτοχος. In Lex. Upsal. ap. Aurivill. p. 10 : Γάμβορος, ἢ γάμμορος, ὁ ἀμέτοχος. G. Dindorf.]

[Γαμοδαίσια, τὰ, subint. ἱερὰ, Sacra nuptialia. Ælian. N. A. 12, 34 : Θύων τὰ γαμοδαίσια. Nicet. Annal. 4, 5. Schneid. Constant. Man. Chron. p. 55, et p. 113, B : Θύειν γαμοδαίσια· p. 71, D : Γ. ἑορτάζειν. Boisson.]

Γαμοκλοπέω, Nuptias furor. Phocyl. [Carm. aur. 1 : Μήτε γαμοκλοπέειν μήτ' ἄρσενα κύπριν ὀρίνειν.]

[Γαμοκλοπία, ἡ, Furtum concubitus, Adulterium. Orac. Sibyll. 2, p. 202 : Οἳ δ' ἀγαπῶσι γάμον τε γαμοκλοπιῶν τ' ἀπέχονται. Ibid. 3, p. 196; 5, p. 628.]

Γαμοκλόπος, ὁ, ἡ, Nuptiarum fur, Adulter. [Epigr. in Anth. Pal. 9, 475 : Μὴ πάλιν ἄλλος ἕλῃ με γαμοκλόπος. Scott. Nonnus Dion. 3, 377 : Γαμοκλόπος ... Ἄρης. Wakef. Adde 6, 97; 42, 120. Ὄμβρον γαμοκλόπον, 47, 545. Γαμοκλόπον ὕβριν, Tryphiod. 45.]

[Γαμολογίζω. V. Γυμνολογίζω.]

[Γαμολύτης, ὁ, Qui dissolvit nuptias. Pseudochrys. t. 7, p. 259, 42 : Τοῖς γαμολύταις συντασσόμεναι. Hase.]

[Γαμοποιία, ἡ, Nuptiarum celebratio. Athen. 5, p. 180, C. Scott.]

[Γαμόρος. V. Γεωμόρος.]

Γάμος, ὁ, vel Γάμοι, οἱ, Nuptiæ. Od. Z, [66] : Ἀνδράσι μίσγηται πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν· Ο', [126] : Ἐς γάμου ὥρην. Sic Plut. [Moral. p. 27, A] : Ἅτε δὴ τρυφῶσα καὶ γάμων ὥραν ἔχουσα. Athen. [13, p. 555, D] : Φιλοστοργῶσί τε καὶ ἐν ὥρᾳ προσίωσι τοῖς γάμοις· unde et ὡραία γάμου puella, apud Xen. Cyrop. 4, [6, 4], et alios. Huic autem opp. ἄωρος πρὸς γάμον, Plut. Lyc. [15]; γάμου κοινωνία, Athen. Apud Xen. A. [1, 6] : Ἐν ἀκμαῖς σωμάτων γάμους ποιεῖσθαι, Uxorem ducere. [Demosth. p. 869 : Ἀλλὰ τῶν τοιούτων ἕνεκα καὶ γάμους ποιοῦμεν. Seager.] At in VV. LL. γάμον ποιεῖσθαι e Plat. de LL. non solum pro Nuptias celebrare, sed et pro Consuescere cum cum uxore. Item e Plut. Numa, γάμον Τατίας ἔλαβε, pro Tatiam accepit uxorem : et ex Eod. in Romulo, Πρὸς γάμον δίδοται, Nuptui datur. [Athen. 12, p. 554, D : Ἐπεὶ παρακαλῶν αὐτοὺς ἐνδοξοτέρους λαβεῖν γάμους οὐκ ἔπειθεν. Hemst. Eurip. Orest. 1502 : Ἔλαβε τὸν Ἑλένης γάμον. Dionys. Hal. Ant. Rom. 3, 1 : Γάμον ἐπιφανῆ λαβόντος. Marcellin. V. Thucyd. p. ix ed. Bekk. : Λαμβάνει ... Ὀλόρου θυγατέρα ... πρὸς γάμον. Plut. Mor. p. 1, D : Ὅτι μικρὰν τὸ μέγεθος γυναῖκα γάμῳ λαβεῖν ὑπέμεινε. Xen. Anab. 2, 4, 8 : Ἦγε δὲ καὶ τὴν θυγατέρα τὴν βασιλέως ἐπὶ γάμῳ. Plut. V. Cat. c. 24 : Τῷ υἱῷ Παύλου θυγατέρα ... ἠγάγετο πρὸς γάμον. De locutione Γάμους ποιεῖν Thomas M. p. 177 : Γάμους ποιεῖν Ἀττικοὶ, οὐχὶ γάμον. (Gramm. in Osanni App. ad Philem. p. 299 : Γάμους, οὐ γάμον.) Et frequentior re vera est plur. numeri usus, nec tamen reprehendendus singul., cujus exempla nonnulla attulerunt Thomæ intt., omninoque γάμος et γάμοι in plurimis locutionibus promiscue dicuntur, ut in locis non paucis tragicorum. Utrumque numerum interdum permutarunt librarii, ut ap. Eurip. Hecub. 356, Orest. 1076 Pors. Hæc fere Schæf. Adde Γάμον γαμεῖν. Æsch. Prom. 764 : Γαμεῖ γάμον τοιοῦτον. Eurip. Iph. Aul. 467 : Τὸν Ἑλένης γάμον γήμας. Et plurali numero Soph. ap. Schol. Pindar. Nem. 3, 60 : Ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόγγους γάμους. Plutarch. Coll. Demetr. et Ant. c. 4 : Ἐγάμει γάμους πλείονας· V. Syll. c. 6 : Γαμεῖ δὲ γάμον ἐνδοξότατον, Καικιλίαν τὴν Μετέλλου. Plura Wyttenb. Ind. Plut. s. γαμέω. Εἰς γάμους ἐλθεῖν τινος, Eurip. Iph. Aul. 1044 : Πηλέος εἰς γάμον ἦλθον. Et in fragm. Meleagri 7 : Εἰ δ' εἰς γάμους ἔλθοιμι ... τῶν ... Γάμος ἄγαμος, Eurip. Hel. 696 : Καταστένει γάμον ἄγαμον. Scriptor anon. ap. Coteler. Monum. Eccl. Gr. vol. 3, p. 500, A : Γάμους τελοῦσιν ἀγάμους καὶ ἀτελέστους. || Γάμος sensu turpiore de coitu raro ab veteribus Græcis, sæpe ab recentibus dicitur, quos eodem sensu γαμεῖν quoque dicere supra annotatum est. Exempla nonnulla indicat Schæf., ex Anthol. Palat., Macedonii, 5, 245 : Κιχλίζεις, χρεμέτισμα γάμου προκέλευθον ἱεῖσα· Leonidæ, 6, 181 : Κούρην Σειλήνης ... καὶς ὑμέναιον καὶς γάμον ἁβρύναις· Erycii in Plan. 242, ubi Priapi ὅπλον dicitur εἰς γάμον οὐκ ἀνέτοιμον. Alexand. Ætol. ap. Parthen. c. 14 : Ὅταν ἀρνῆται μέλεον γάμον ἀγλαὸς Ἀνθεύς. Demosth. p. 270, 9, de meretrice : Ὡς ἡ μήτηρ σου τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις ... χρωμένη. Aristæn. 1, 21 : Ἅπτου τῶν μαστῶν ... γάμον δὲ μήτε πολυπραγμόνει μήτε προσδόκα. Ibid. 2, 4; Hemst. ad Schol. Arist. Pluti 1082, p. 401; Verheyk. ad Antonin. Lib. c. 1, p. 8.] || Pro celebritate nuptiali, et epulo, Od. A, [226] : Εἰλαπίν', ἠὲ γάμος; Ego festas nuptiarum dapes lubenter verterim. [Il. Ω, 62 : Πάντες δ' ἀντιάασθε, θεοὶ, γάμου. Γάμους ἄγειν, Nuptias celebrare. Phalar. Epist. 139, p. 366 : Τοὺς μὲν γάμους ἦχθαι τῆς ... θυγατρὸς θᾶττον. Schol. Apoll. Rh. 4, 1153 : Ἐν Κερκύρᾳ τοὺς γάμους ἀχθῆναι. Δαινύναι, Eurip. Iph. Aul. 707 : Πηλέως γάμους ἔδαισαν. Ἐπιτελεῖν, Hesych. s. v. Γαμοτελεῖν. Diodor. 13, 84 : Γάμους ἐπιτελῶν τῆς θυγατρὸς εἱστίασε τοὺς πολίτας. Ἑστιᾶν, Eurip. Herc. fur. 483. Θύειν τοὺς γάμους, Phalar. Ep. 137. Ποιεῖν. Demosth. 869, 23 : Γ. ποιοῦμεν, καὶ τοὺς ἀναγκαιοτάτους παρακαλοῦμεν. || Ἱερὸς γάμος, Festi Attici nomen. Hesych. : Ἱερὸς γάμος· ἑορτὴ Διὸς καὶ Ἥρας, et Etym. M. p. 468, 50, ab Hemst. ad Hesych. (ex Photio p. 103, 20) emendatum, Ἱερὸν γάμον· Ἀθηναῖοι ἑορτὴν Διὸς ἄγουσι καὶ Ἥρας οὕτω καλοῦντες. Menander ap. Athen. 6, p. 243, A : Ἱερὸν γάμον φάσκων ποιήσειν. Anaxandrides ibid. p. 242, E : Ἂν μὲν γὰρ ᾖ τις εὐπρεπὴς, ἱερὸν γάμον καλεῖτε. Alcæi Comici fabula fuit Ἱερὸς γάμος. || Γάμος in doctrina Pythagorica numerus senarius. Stobæus Eclog. Phys. vol. 1, p. 22 : Πυθαγόρας ... ἐπωνόμαζεν ... τὴν ἑξάδα γάμον καὶ Ἀφροδίτην. Plutarch. Moral. p. 1018, C : Καὶ ἔστιν ὁ μὲν ϛ' τέλειος, ἴσος ὢν τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσι, καὶ γάμος καλεῖται, διὰ τὴν τοῦ πρώτου ἀρτίου καὶ περιττοῦ σύμμιξιν. Conf. Clem. Alex. Strom. p. 811, et s. v. Γαμήλιος. Joann. Lyd. De mens. p. 68. Mysticam vocabuli significationem exponit Proclus in Parmen. vol. 4, p. 214 : Οἱ θεολόγοι ταῦτα αἰνίσσονται διὰ τῶν ἱερῶν γάμων· ἁπλῶς μὲν γὰρ τὴν κοινωνίαν τῶν θείων αἰτίων μυστικῶς γάμον προσαγορεύουσι· ταύτην δὲ ποτὲ μὲν ἐν τοῖς συστοίχοις ὁρῶσι καὶ καλοῦσι γάμον Ἥρας καὶ Διὸς, Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, Κρόνου καὶ Ῥέας, ποτὲ δὲ τῶν καταδεεστέρων πρὸς τὰ κρείττονα καὶ καλοῦσι γάμον Διὸς καὶ Δήμητρος, ποτὲ δὲ ἔμπαλιν τῶν κρειττόνων πρὸς τὰ ὑφειμένα καὶ καλοῦσι Διὸς καὶ Κόρης γάμον. Idem in Tim. l. 5, p. 293, 21 : Τὴν ἕνωσιν καὶ συμπλοκὴν τῶν δυνάμεων ἀδιαίρετον ... εἰώθασι γάμον οἱ θεολόγοι προσαγορεύειν ... καθά φησιν ὁ θεολόγος. Alia Lobeck. attulit Aglaoph. p. 609. || Γάμος, persona allegorica. Athen. 1, p. 6, A, ex Philoxeni hymenæo, Γάμε θεῶν λαμπρότατε. || Nomen pr. viri. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 395 : Γάμος Προσδοκίμου Παμβωτάδης. G. D.

Γαμοστολέω, Nuptias apparo. [Schol. Pind. Nem. 3, 97 : Ἐγαμοστόλησε τῷ Πηλεῖ ὁ Χείρων τὴν Θέτιν. Hemst. Ioann. Malal. p. 244, 10 : Εἰς τὸ γαμοστολεῖσθαι τὰς πολίτιδας παρθένους. G. Dindorf.]

Γαμοστόλος, ὁ, ἡ, Qui nuptias apparat et instruit. In poem. quod Musæo ascribitur [282], γαμοστόλος νύξ, Nox pronuba, i. e. Pronubæ officio fungens. [Gl. Γαμοστόλος, Pronuba. Γαμοστόλοι, Nuptiatores. Apud Paulum Alex. Apotelesm. L. 1, γαμοστόλος, Nuptiarum procurator. Schneid. Hymn. Orph. 54, 8 : Ἀφροδίτη ... γαμοστόλε. Γαμοστόλε Κύπρι Archias in Anth. Pal. 6, 207. Antonius ibid. 7, 188 : Γαμοστόλος Ὑμέναιος. Wakef. et Schæf. Γαμοστόλος Ἥρα schol. Eurip. Phœniss. 1748 ex Pisandro. Hemst. Nonn. D. 11, 275 : Ἅρμα, γαμοστόλον Ἱπποδαμείης. Fix.]

Γαμοτελέω, Hesych., Nuptias celebro, Nuptiarum solemnia celebro, Tacit.

[Γάμπτω, fingitur in Etym. M. p. 221, 15 propter etymologiam v. Γαμφηλή.]

Γαμφαὶ, αἱ, Hesychio sunt αἱ γνάμφαι s. αἱ γνάθοι, Maxillæ : qui etiam addit, Homerum eas tribuere τοῖς ἀλόγοις, Animantibus ratione carentibus : quibus et γαμφηλὰς tribuit. [Codex, Γαμφαί, γνάμφαι, αἱ γνάθοι. Ergo corrig. Γαμφαὶ, ἡ γναμφαί. Illa autem, Ὅμηρος δὲ ἐπὶ ἀλόγων, ad præcedentem potius glossam referenda, Γαμφῆλαι, γνάθοι, σιαγόνες. Γαμφαὶ ex Lycophr. 152 affert Scott. : Οὗ πάππον ἐν γαμφαῖσιν ...

ἐτύμβευσεν τάφῳ, quod scholl. interpretantur γαμφηλαῖς. Vicissim γαμφηλαῖσι ap. Homer. Il. N, 200, Schol. explicat per γαμφαῖς. G. Dindorf.]

Γαμφηλαὶ, αἱ, Hesychio sunt γνάθοι, σιαγόνες, Malæ, Maxillæ. Il. Π, [489] : Ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος· N, [200] : Μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε, de leonibus itidem; T, [394] : Ἐν δὲ χαλινοὺς Γαμφηλῇς' ἔβαλον, de equis. [Lycophr. 94 : Γαμφηλὰς ὄνου ... περήσεις.] Aiunt et pro Rostro usurpari ab Aristophane Ἱππ. [198 : Ἀλλ' ὁπόταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχήλης γαμφηλῇσι δράκοντα. Eurip. Ion. 159 : Ὀρνίθων γαμφηλαῖς.] Et Apoll. Rh. 2, [188 : Γαμφηλῇσι συνεχέως ἥρπαζον. Singularis γαμφηλῇ vitiose legebatur in versu Mœrus ap. Athen. 11, p. 491, B, ubi γαμφηλῆς ex epitome et Eustathio restitui. Γαμφηλὴ pro ἀμφηλὴ corrig. ap. Arcad. p. 109, 5. G. Dind.]

[Γάμψηλα lectio vitiosa. V. Γαλήψός.]

Γαμψὸς, ἡ, ὸν, Inflexus, Incurvus, Aduncus : ut δρεπάνων, Epigr. [Pauli Sil. 60.] At γαμψοὺς οἰωνοὺς vocat Aristoph. N. [337] quos Hom. γαμψώνυχας ἀγκυλοχείλας. [Aristot. H. A. 9, 45 : Κέρατα γαμψά.] Hippocr. quoque γαμψοὺς dixit τοὺς καμπὰς ἔχοντάς τινας, teste Gal. Lex. Hippocr. [p. 452.] Ab Hesych. vero γαμψὸν exp. non solum καμπύλον et ἐπικαμπὲς, sed etiam ποικίλον, Varium. [De accentu Arcad. p. 85, 11.]

Γαμψότης, ητος, ἡ, Curvitas : vel etiam Curvatura, Flexura, Flexus. [Aristot. H. A. 9, 33 : Πάντες δ' οἱ γαμψώνυχοι ἥκιστα καθιζάνουσιν ἐπὶ πέτραις διὰ τὸ τῇ γαμψότητι ἐμπόδιον εἶναι τὴν σκληρότητα. G. Dindorf.]

[Γαμψόω, Curvo. Aristot. H. A. 9, 32 (ex eoque Antig. Caryst. c. 52) de aquila : Τὸ ῥύγχος αὐξάνεται τὸ ἄνω γαμψούμενον ἀεὶ μᾶλλον. Suidas s. v. Γαμψώνυχος et Ἐπιρυγχίδα ab Hemst. cit. : Ὅσα τῶν πτερωτῶν τὴν ἐπιρυγχίδα γεγάμψωκεν. G. Dindorf.]

Γαμψωλὴ, ἡ, Suidas affert pro ἐπίκαμψις, Inflexio. [Ex Theognosto Bekker. in Anecd. p. 1356. G. D.] Ap. Hesych. vero scriptum Γαμψώλα, expositumque καμπὴ, Flexus, Flexura. Sed addit alios explicare ἄκρον ἡ περιφέρεια, Summitas vel Circumferentia. [Corrigendum Γαμψωλή.]

Γαμψώνυξ [immo Γαμψῶνυξ, ὁ, ἡ], q. d. Curviunguis, Habens ungues incurvos s. aduncos, Gaza ap. Aristot. vertit Uncunguis, i. e. Uncos habens ungues; sed mollius mihi videtur Curviunguis. Od. X, 302 : Αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι. In VV. LL. habetur et nominat. Γαμψώνυχος. Sequor autem Eust., qui a γνάμπτω deducit, abjecto ν, ut sc. sit γαμψώνυχες pro γναμψώνυχες. Alioqui videri possit a κάμπτω deductum, ut sit γαμψώνυχες, quasi καμψώνυχες, mutato κ in γ : ut permutari duas hasce literas in multis vocibus constat. [Hæc Stephanus s. v. Γνάμπτω, sequentia s. v. Ὄνυξ.] Γαμψώνυξ, sive Γαμψώνυχος, Uncos s. Aduncos ungues habens, Cui curvi s. recurvi ungues sunt : quos Hesiod. γναμπτοὺς ὄνυχας appellat. Od. X : Ὡς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι· qui versus ap. Hesiod. quoque Ἀ. [405] legitur. Itidem Od. Π, [217] : Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες. [Æschyl. Prom. 488 : Γαμψωνύχων οἰωνῶν. Soph. Œd. T. 1198 : Τὰν γαμψώνυχα παρθένον. Aristot. H. A. 6, 6 : Πάντες οἱ γαμψώνυχες. Et 8, 3 : Τῶν ὀρνίθων ὅσοι μὲν γαμψώνυχες.] Altero autem γαμψώνυχος utitur Aristot. [H. A. 6, 7] : Ὁ δὲ κόκκυξ οὐ γαμψώνυχος· pro quibus Plin. : Est autem neque aduncis unguibus solus accipitrum, neque capite similis illis. Idem Aristot. [H. A. 6, 1] : Τὰ δὲ γαμψώνυχα πάντα ὀλιγόγονά ἐστι. Pro quibus idem Plin. : Pennatorum infœcunda sunt, quæ aduncos habent ungues. [Epicharm. ap. Athen. 3, p. 105, B : Κάσταχοι γαμψώνυχοι, ubi codex Flor. γαμψώνυχος. Quod si in Veneto quoque libro legitur, γαμψώνυχες potius scribendum erit. Jamblich. Protrept. p. 348 : Γαμψώνυχον μηδὲν παράτρεφε. Eustath. Opusc. p. 314, 30 : Καὶ χήρας τὰς οὕτω πολυβόρους, τὰς γαμψωνύχους. G. D.]

[Γάμωσις, ἡ, Gl. Nuptio. Leg. γάμησις. Angl.]

Γάνα, Hesychio est ἀγγεῖον σκύφῳ παραπλήσιον [ex correctione Musuri : nam codex Γᾶν, ἀγγίον], item, χέρσος, γῆ, Continens, Terra. [In altera Hesychii glossa Γάνα, χέρσος, γῆ, fuerunt qui γῆ in γυνὴ mutatum vellent. Et sic Gregor. Cor. p. 345 de dialecto Dorica, Τὴν γυναῖκα γάναν. Quod si verum est, comparanda Dorica forma Βανά. Codices Gregorii ita variant, ut unus γύνα, alius γάην, duo alii γάνην præbeant : quintus denique (p. 341) παρ' αὐτοῖς καὶ ἡ γυνὴ γανή. Γανὴν pro γυνὴν vitiose scriptum apud Ioann. grammat. in versu Pherecratis, quem citat Etym. M. p. 243, 24, indicat Kœn. G. Dindorf.]

[Γανάεντες. Æschyl. Suppl. 1019 : Μάκαρας θεοὺς γανάεντες, quod interpretes vertunt, Celebrantes.]

[Γανάζω. V. Γανάω.]

[Γάναι, περιπτύσαι, Hesych. Musurus περιπτύξαι.]

Γαναυγὴς, ὁ, ἡ. Γαναυγέας, Hesychio τελείους [codex τέλειος] ἐν τῷ ὁρᾶν. Videtur tamen sonare potius τοὺς τῇ αὐγῇ γανόωντας.

Γανάω, Luceo, Splendeo, Niteo. Hesych. enim γανᾷν s. γανδᾷν esse dicit λάμπειν. [Participii epici γανόων exempla Stephanus s. v. Γανόω memoravit. Aretæus De morb. diut. 1, 8, p. 36 extr. : Ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, στιλπνοὶ, γανόωντες. Fix. Æschyl. Agam. 1392 : Χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον ἢ Διὸς νότῳ γανεῖ σπορητός. Sic Hermann. Libri γᾶν εἰ.] At γανάσσαι, Eid. σμῆξαι, ἡδῦναι, afferenti in exemplum γανάσσας καλῶς : procul dubio a Γανάζω, i. q. γανόω, Splendidum et nitidum reddo, Detergo, Jucundiorem efficio. [Sequitur Stephanus Favorinum, qui Hesychii glossam interpolavit addito ὡς τὸ ante Γανάσσας. Sed probabilius est Γανάσσας καλῶς a præcedentibus ut novam glossam esse separanda. Καλῶς vix sanum. G. Dindorf.]

Γανδάνω. Γανδάνειν, Hesychio ἀρέσκειν, Placere : pleonasmo igitur τοῦ γ pro ἁνδάνειν dicitur. [Idem Γαδεῖν, χαρίσασθαι. G. Dindorf.]

[Γανδάραι, οἱ, Gandaræ, gens Indica. Ex Hecatæo memorat Steph. Byz. Idem aliam nominis formam affert Γανδάριοι (codex Vratisl. γανδάρειοι), qua Herodotus utitur 3, 91; 7, 66, et adjectivum Γανδαρικὴ, ἡ χώρα. Γανδαρὶς et Γανδαρῖτις ap. Strabon. 15, p. 699,

697. Hesychius : Γάνδαρος, ὁ ταυροκράτης (ταυρακρά codex) παρ' Ἰνδοῖς. || Alia forma Γάνδροι, nisi fallit Steph. Byz. : Γάνδροι, ἔθνος Ἰνδῶν (πάρθων codd. Vratisl. et Perus.) ἀντιταχθὲν Διονύσῳ, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν τετάρτῳ· Ἑκαταῖος δὲ Γανδάρας αὐτοὺς καλεῖ. || Γανδαρίδαι, ap. Diodor. Sic. 2, 37 : Τὸ ἔθνος τὸ τῶν Γανδαριδῶν, ubi libri alii γαδαρίδων, γαρδαριδῶν, γανδαρικῶν : sed paullo post rursus τοὺς Γανδαρίδας. Ibid. 17, 91, pro Γανδαριδῶν alii γανδαριτῶν et γαγγαριδῶν. Γανδαριτῶν ap. Plutarch. V. Alex. M. c. 62. In Γαγγαρίδαι abiit ap. Dionys. Per. 1144. G. Dindorf.]

[Γανδαρικὸς, ἡ, ὸν, Gandaricus. Steph. Byz. s. v. Γανδάραι et Ῥῶν. V. Γανδάραι.]

[Γανδαρὶς et Γανδαρῖτις. V. Γανδάραι.]

Γανδάω. Γανδᾷν, Splendere, Hesych. [Γανδᾷν, ἢ Γανᾷν· λάμπειν.]

[Γάνδειρον, ὄνομα ποταμοῦ, Suidas. Codd. Paris. τόπου.]

Γάνδιον, Hesychio κιβώτιον, Arcula, Cistula. [Conf. Γαδή.]

Γανδὸς, Hesychio ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ πανοῦργος, Multa sciens, Versutus. Sed addit, quosdam scribere γάδος. Infra Γάσος.

Γάνδωμα [codex γάνδομα], Hesychio πυροὶ, Triticum. [Idem Γανδόμην· ἄλευρα. Quod Musurum monere debebat ne γάνδωμα scriberet. G. Dindorf.]

[Γάνεα, κόπους, Hesych. Non temere suspicor illum Γανεακόπους, i. e. πορνοκόπους, scripsisse. Lobeck. ad Phrynich. p. 656.]

Γανεῖν, Hesychio λευκαίνειν, Album reddere. [Etym. M. p. 223, 44, γανεῖν, λευκᾶναι.]

[Γανερὸς, ά, ὸν, Splendidus. Etym. M. p. 223, 46 γανερὸν interpretatur λαμπρὸν, λευκόν. Indicavit Wakef.]

Γανὴ, Siculi dicunt pro γυνὴ, Mulier. [V. Γάνα.]

[Γανίαι. V. Γάνος.]

[Γάνιος, glossa Suidæ, a Kustero omissa.]

[Γανὶς, ίδος, ἡ. V. Γάνος.]

[Γανίτης, ὁ.] Γανιταὶ, Hesychio (vide num male pro γανυταὶ) sunt δάπανοι et ἄσωτοι, Prodigi : unde Ganeones dictos crediderim. [V. indic. in Script. Rei Rust. p. 205. Schneid. Apud Hesych. recte Kuster. Γανῖται.]

[Γάννος, ὁ, Gannus, n. pr. in Pseudosynodo Palamitarum p. 137, D, 146, C. G. Dindorf.]

[Γάννυμαι et Γαννύσκομαι scripturæ vitiosæ. V. Γάνυμαι, Γανύσκομαι.]

[Γάννυς, ὁ, Gannys, educator Elagabali: Dio Cass. 78, 38, p. 1345, 90, et, ubi genitivus Γάννυ, ibid. 39, p. 1347, 31.]

[Γανοποιέω Stephani conjectura, de qua s. v. Γανυτελέω.]

Γάνος, τὸ, Lætitia, Gaudium, Oblectamentum. Item Splendor, Fulgor. V. Hesych., a quo exponitur non solum χάρμα et ἡδονὴ, sed etiam φῶς, αὐγὴ, λαμπηδὼν, λευκότης, item παράδεισος. Ceterum γάνος Eustath. a γάλα alicubi [p. 918, 31] derivat, alicubi contra [p. 483, 13] γάλα ab hoc γάνος. At Etym. [p. 221, 16] scribit παρὰ τὴν γῆν, γῶ γανῶ, τὴν θάλλουσαν τοῖς φυτοῖς· ego primitivi locum dandum ei censui. [Etym. M. p. 223, 47: Γάνος, ὕδωρ, χάρμα, φῶς, λίπος, αὐγὴ, λευκότης, λαμπηδών. Æschyl. Agam. 579: Θεοῖς λάφυρα… δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γάνος. Oppian. Hal. 1, 273: Ὡς ἄρα καὶ πλωτοῖσιν ἑὸς δόμος ἠδὲ θάλασσα πατρῴη καὶ χῶρος ἐφέστιος, ἔνθ' ἐγένοντο, στάζει ἐνὶ κραδίῃ γλυκερὸν γάνος. Thomas M.: Γάνος, ἡ χάρις, quod Aristidis exemplo confirmat, vol. 1, p. 261, 6: Τὸ ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεως ἑστηκὸς γάνος (aeris splendor). Schol. Arist. Plut. 166: Παρὰ τὸ γάνος, τὸ λαμπρόν· quod ap. Suid. s. v. Κνάφος scriptum est τὸ γανόν. Frequentius de aqua, vino et quovis liquore dicitur vel splendente vel delectante. Æschyl. Pers. 483: Ἀμφὶ κρηναῖον γάνος δίψῃ πονοῦντες. Eurip. Suppl. 1150: Ἀσωποῦ με δέξεται γάνος. Callimach. ap. Strabon. 9, p. 397: Ἀφύσσασθαι καθαρὸν γάνος Ἠριδανοῖο. Lycophr. 247: Κρηναῖον γάνος· 274 et 946: Βηφύρου et Κυλιστάρου γάνος· 1365: Ῥυνδακοῦ ποτῶν γάνος. De vino Æschyl. Pers. 615: Ποτὸν παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε. Eurip. Bacch. 261: Βότρυος γάνος. Cycl. 414: Διονύσου γάνος. Aristoph. Ran. 1320 ex Eurip.: Οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου. De melle Eur. Iph. 633: Ἀνθεμόρρυτον γάνος ξουθῆς μελίσσης. || Significationem παραδείσου, quam ex Hesych. attulit Steph., Cypriorum linguæ tribuit Etym. M. p. 223, 48.] || Addit Hesych. ita vocari et τὴν ὕαιναν a Phrygibus et Bithynis. [Aristot. H. A. 8, 5: Ὃν δὲ καλοῦσιν οἱ μὲν γλάνον, οἱ δ' ὕαιναν, ἔστι μὲν τὸ μέγεθος οὐκ ἐλάττων λύκου, ubi cod. Vat. recte γάνον: vid. Schneid. vol. 3, p. 604. G. D. Philopon. Comment. in Aristot. De gen. an. 3, p. 72: Ἔστι δὲ ἡ ὕαινα ζῷον ὅμοιον λύκῳ, ὅπερ ἐν Ἐφέσῳ νῦν γάννον ὀνομάζουσιν. Weigel.] || Fem. ἡ Γάνος, Mons est Thraciæ, teste Suida: qui et γάνος ἀμπέλου affert pro οἶνος. [Suid.: Γάνος δὲ θηλυκῶς τὸ πρὸς τῇ Θρᾴκῃ ὄρος ἡ Γάνος. Καὶ Γανιάδα, χωρία ἐστὶ Θρᾳκικά. Γάνος καὶ Γανιάδα etiam ap. Harpocr. ex Æschine et Artemidoro. Sed scribendum Γανίδα. Æschines p. 65, 23: Οὗτός ἐστιν ὁ πρῶτος ἐξευρὼν Σέρριον τεῖχος … καὶ Γάνος (al. codd. γάννος) καὶ Γανίδα (multi libri δάνδια), χωρία ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα ᾔδειμεν πρότερον. Γάνος ap. Xenoph. Anab. 7, 5, 8. Γάνος et Γανίαι ap. Scylac. p. 28. G. Dindorf.]

Γανόω, Lætitia afficio, Voluptatem affero. Et pass. ἐγανώθην ex Aristoph. [Ach. 7, et Aristid. vol. 1, p. 259] pro ἐχάρην, Lætitia affectus sum. Item Splendeo, ut γανῶσαι ἀσπίδες, Epigr. Splendentes clypei. [Leonid. Tar. in Anth. Pal. 9, 322. Ἔναρα γανόωντα Meleagr. ibid. 6, 163. Utrumque a Γανάω.] Eustath. tamen Il. N, [265]: Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες, exp. γάνος ἐμποιοῦντες τῷ βλέποντι· quod non probo, ac potius Hesych. sequor, qui γανόωντες, inde, ut opinor, sumtum, signif. ait λελαμπρυσμένοι, λάμποντες. [Sequentia ex Indice.] Γανόωντες, Poetæ dicunt Ion. dialysi pro γανῶντες, a γανάω, ut ὁρόωντες pro ὁρῶντες ab ὁράω. [Arat. Phæn. 190: Οὐ γάρ μιν πολλοὶ καὶ ἐπημοιβοὶ γανόωσιν ἀστέρες. Oppian. Hal. 1, 659: Στρωφᾶται γανόωσα.] Γανῶσαι quoque et γανάσαι, Nitidum ac splendidum reddere. [Hesych.: Γανωθεὶς, λαμπρυνθείς. Γανῶσαι, λαμπρῦναι. Etym. M. p. 223, 42: Γεγανωμένος, λελαμπρυσμένος, ἢ χαίρων, ἢ διαλελυμένος, ἢ κεκαλλωπισμένος· καὶ γανωθεὶς, οἷον καλλωπισθεὶς, καὶ γανῶσαι ἐπὶ τοῦ λαμπρῦναι. Plato De Rep. 3, p. 411, A: Μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς. Philo Jud. vol. 1, p. 324, 31: Ἐμπιὼν μεθύσματος ἀκράτου γανωθῇ. Themist. Or. p. 441, 2 ed. m.: Ὑψη-

A λόφρων τε καὶ γεγανωμένος. Alia vide ap. interpr. Thom. M. p. 178, et Wyttenb. ad Plutarch. vol. 6, p. 860 seq. Agathias p. 67, A: Βασιλείῳ τύφῳ ἐκ παίδων καὶ κολακείᾳ πολλῇ γεγανωμένος, ubi Suidas γεγαννυμένος tum s. h. v., tum s. Χοσρόης. Γεγανωμένος in γεγανυμένος corruptum in carm. Anacreontico 8, 3. || Polio, Splendidis coloribus induco. Plutarch. Mor. p. 74, D: Οἱ λιθοξόοι τὰ πληγέντα καὶ περικοπέντα τῶν ἀγαλμάτων ἐπιλεαίνοντες καὶ γανοῦντες. Ad orationem translatum ibid. p. 683, E: Τοῖς εὐπροσωποτάτοις τῶν ἐπιθέτων ὥσπερ ἀνθηροῖς χρώμασι τὰ πράγματα γανοῦν εἰωθώς. V. Wyttenb. l. c. || In libris medicorum vasa γεγανωμένα dicuntur quæ stanno sunt inducta. Eust. p. 1188, 61: Τὸ δὲ γανοῦσθαι λαβοῦσα ἐξ Ὁμήρου καὶ ἡ χυδαία γλῶσσα ἐπιλέγει αὐτὸ χαλκώμασιν, ἃ κασσίτερος ἀλείφων χρώζει πρὸς ἀργυρωμάτων ὑπόκρισιν· γεγανωμένα γὰρ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν λέγεται καὶ αὐτά. Conf. Ἀγάνωτος. Anon. de oxymelle ap. Ducang.: Ἐπίχριε μὴ ὀπτηθέντα κεράμια, καὶ γανωθήσεται. Eustath. Opusc. p. 329, 10: Σκεύη γεγανωμένα καττιτέρου φανότητι. Analecta sua ad Histor. metallic. vet. p. 21, 24 citat
B Schneid.]

[Γανύκτωρ, ὁ, Ganyctor. Pausan. 9, 31, 6; Scriptor certaminis Hom. et Hesiodi p. 327 Heins., hic ex Eratosthene, quem alia forma Γάνυξ usum esse scimus ex Chœrob. ap. Bekker. p. 1356: Γάνυξ γάνυκος ὁ γανάκτωρ (corr. Γανύκτωρ) παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει. Γάνυξ etiam ap. Drac. Strat. p. 28, 6. G. Dindorf.]

[Γάνυμα. V. Γάνυρμα.]

Γάνυμαι, Gaudeo, Lætor; licet inveniatur et γάννυμαι cum νν. [Hic librariorum error est, satis ille frequens, et, ut videtur, in linguam vulgarem receptus. Quo spectat admonitio Eustathii p. 944, 3, ad Il. N, 495: Ὅρα ὅτι τὸ γάνυται φανερῶς δι' ἑνὸς νῦ προφέρεται· et pluribus verbis p. 1710, 9. G. D.] Est autem proprie, Læto quodam vultu advenientem prosequor: ut Od. M, [42]: Τῷ δ' οὔτι γυνὴ, καὶ νήπια τέκνα, Οἴκαδε νοστήσαντι, παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται. Sic Il. Ξ, [504]: Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται. Hinc Gannire, de canibus gestientibus, ductum esse credibile est. Vide et de Ganeo s. Γανιταί. Ap. Apoll.
C Rh. 2, [184] cum dat., ut Lat. Gaudere aliqua re, pro Frui, Οὐδὲ γάνυσθαι Εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασι. [Æschyl. Eum. 970: Τάδε τοι χώρᾳ … ἐπικραινομένων γάνυμαι. Eur. Cycl. 502: Γάνυμαι δὲ δαιτὸς ἥβης σκάφος ὁλκὰς ὡς γεμισθείς. Aristoph. Vesp. 612: Τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι. Philostrat. p. 724, 22: Γάνυσθαι τῷ ἑαυτοῦ κάλλει· Liban. vol. 1, p. 806, C; Themist. Or. p. 70, A, citat Hemst. Apud Agathiam p. 67, A: Τῇ περὶ ταῦτα γάνυσθαι δόξῃ, Suidas s. v. μῶλον genitivos præbet τῆς … δόξης, de quo vid. s. v. Γανύσκομαι. Cum ἐπὶ Eurip. Iph. T. 1239: Ἐπὶ τόξων εὐστοχίᾳ γάνυται. Synes. in Dione p. 39, ab Schæf. cit.: Γανύμενος ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λόγου. Idem Platon. indicat Phædr. p. 234, D: Γάνυσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου μεταξὺ ἀναγιγνώσκων. G. D.] Et Γανύομαι pro eodem, unde γανύσσομαι, Il. Ξ. [l. c. Sequitur Eustathium p. 998, 60, qui ab γανύω deducit. Apud Hesych. et in Lex. Rh. p. 230, 9, γανύσεται.]

[Γᾰνῠμήδα, ἡ, Ganymeda, dea apud Phliasios antiquissimos, postea Hebe vocata. Pausan. 2, 13, 3.]

D [Γανυμηδείη, ἡ, Ganymedea. Marcell. in Anth. Pal. Append. 51, v. 39.]

[Γᾰνῠμήδης, ὁ, Ganymedes, Trois e Callirhoe filius, ab Jove raptus deorumque pincerna factus: quem plurimi celebrant poetarum aliorumque scriptorum loci. Hom. Il. Y, 232: Ἀντίθεος Γανυμήδης, ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων. In codd. interdum Γαννυμήδης scriptum vitiose, ut ap. Platon. Phædr. p. 255, C. Originem nominis grammatici alii aliter explicant: vid. Etym. M. p. 221, 20; Eust. p. 1205, 10. Conf. Xenoph. Symp. 8, 30. || Nomen pr. viri in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 393, 33. G. D.]

[Γάνυξ. V. Γανύκτωρ.]

[Γάνυρμα, τό.] Γανύρματα, Hesychio ἀρτύματα. [Condimenta. Corrig. autem Γανύματα e Lex. Rhet. p. 230, 7.]

Γανυρὸς, ά, όν, Hilaris, item Jucundus, Hesych. [Λευκὸν, ἡδὺ, ἱλαρόν. Γανερὸν ex Etym. M. supra attulimus.]

Γανύσκομαι, Gaudeo, Lætor, unde γανύσκονται ap. Eustath. [p. 968, 60; Epist. Socr. 18; Synes. De segnit. 39; Themist. Or. 21, p. 254, C, indicat Schneider. Quibus in locis partim γαννύσκονται scriptum est. Γανύσκεσθαι diserte probat Eustath. p. 1710, 9. In loco Epist. Socr. memorabilis est structura h. v. genitivo juncti, Ἐγανύσκοντο τοῦ τόπου καὶ τῆς ἄλλης δημιουργίας τῶν οἰκοδομιῶν καὶ ἔτι πρότερον τῶν φυτῶν. Sic γάνυσθαι τῆς δόξης in loco Agathiæ, de quo v. s. Γάνυμαι, præbet Suidas. G. Dindorf.]

[Γάνυσμα, τὸ, i. q. γάνος. Paulus Silent. Ep. 74, 6, de thermis, Προσφιλὲς γάνυσμα. Schneid. Greg. Naz. Od. 2. Kall.]

Γανυτελεῖν, Hesychio γανοποιεῖν (ita enim scr. puto pro γανοπετεῖν [γανοποτεῖν Is. Voss.]), ἡδύσματα ποιεῖν· idem igitur, quod γανάσσαι.

Γανώδης, ὁ, ἡ. Γανώδης καὶ γλίσχρα γῆ, Theophr. [H. P. 6, 5, 4 : Ἐν τῇ γλίσχρᾳ καὶ γανώδει. Lento plenoque solo, Gaza. Rectius Scaliger, Udo lætoque. Schneid. Conf. Γλινώδης.]

Γάνωμα, τὸ, Lætitia, Splendor, Nitor. [Plutarch. Mor. p. 48, D : Οἷον ἔρευθος ἕλκει καὶ γάνωμα τὴν δόξαν ἀπὸ τῶν λόγων· p. 50, A : Τὰ ψευδόχρυσα ... τὴν λαμπρότητα τοῦ χρυσοῦ καὶ τὸ γάνωμα μιμεῖται μόνον· et aliis locis. Philo Jud. vol. 1, p. 628, 13 a Wakef. cit. : Ὁ παιδείας ἐραστὴς ἰχνηλατεῖ καὶ ποθεῖ μὲν ἐκείναις (ταῖς ὀσμαῖς) ἐντυχεῖν, ἐξ ὧν ἀναδίδοται τὸ θαυμασιώτατον γάνωμα τοῦτο. Clemens Al. Strom. 5, p. 669 : Ἐπενδυσάμενος τὸ γάνωμα τῆς δόξης. || Stannatura. Hieracosoph. p. 147, A. Hase.]

Γάνωσις, εως, ἡ, [Splendor, Exornatio. Plutarch. Mor. p. 287, B, C, γάνωσις τοῦ ἀγάλματος. Hemst. Etym. M. p. 69, 43 : Ἀλοιφὸς ... ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνιεῖσα ἐπάλειψις. Wakef. Vocem γάνωσις, quam Hieronymus interpretatur Stannaturam, Symmachus posuerat Amosi 7, 7. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 620.]

[Γανωτής, ὁ, Stannator, Gl.]

[Γανωτὸς, ἡ, όν, Stanno inductus. Euchology. p. 638, ap. Ducang., εἰς κάκαβον γανωτόν. Constant. Porph. De cerim. vol. 1, p. 72, 7 : Διὰ τῆς γανωτῆς πύλης. Et γανωτοὶ πυλῶνες ibid. p. 257, 21. Scholiastæ Eur. Phœn. 115 male infert Valcken. p. 620. G. Dind.]

[Γάοζις, ζιος, inter nomina in ις, ιος, ap. Chœrob. p. 1193 Bekk. Corruptum, ut videtur, ex Γόαξις, quod vide. G. Dindorf.]

[Γάπεδον, τό.] Γάπεδα, Hesychio ἄγροικοι καὶ οἰκίαι. [Ἀγροικικαὶ οἰκίαι Salmas. Stephanus Byz. s. v. Γῆ, Λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ δωρίζοντες. Æsch. Prom. 829 : Πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα. Eur. Or. 330 : Ἀνὰ τὸ δάπεδον. Pind. Nem. 7, 121 : Δάπεδον ἂν τόδε. Recte his locis γάπεδα et γάπεδον restitui videtur, quum δάπεδον non producta, quod versus illi postulant, sed correpta prima syllaba dicatur. Reliqua de h. v. vide s. Γήπεδον. G. Dindorf.]

Γαπελεῖν, Hesychio ἀμελεῖν, Negligere. V. Ἀπαλεῖν.

[Γαπετής. V. Γηπετής.]

[Γαπόνος. V. Γηπόνος.]

Γάπος, teste Hesych., Tyrrhenis est ὄχημα, Vehiculum.

[Γάποτος. V. Γήποτος.]

Γὰρ, Gall. *Car*, Enim. Eodemque modo semper subjungitur. Il. Σ, [295] : Μηκέτι ταῦτα νοήματα φαίν' ἐνὶ δήμῳ. Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω. Lucian. [Deor. dial. 2, 1] : Ἀλλ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι καὶ ἔτι ἄφρων. [Etiam in enuntiationibus ex præcedente aliqua sententia pendentibus : quo fit ut γὰρ non solum cum verbo finito, sed etiam cum infinitivo et participio conjunctum reperiatur. Andocid. p. 4, 2 : Ἐν ᾧ δυοῖν τοῖν μεγίστοιν κακοῖν οὐκ ἦν αὐτῷ ἁμαρτεῖν· ἢ γὰρ ... ὑπ' ἐμοῦ θανεῖν ἢ ... ἐμὲ ἀποκτεῖναι. Strabo 9, p. 406 : Διττῶς δὲ τοῦτο δύναται· ἢ (alii codd. καὶ) γὰρ μενουσῶν ἀκινήτων τῶν πόλεων ... ἢ δι' ἀπόστασιν. Isocrat. p. 165, A, ex cod. Urbin. emendatus : Δοκοῦσι ταῖς δόξαις διαφέρειν ἀλλήλων· οἱ μὲν γὰρ ἔχειν ...· ubi vulgo ἔχουσιν. Themistius Or. 1, p. 6, A : Ἀλλ' ὅμως ταύταις ἁπάσαις τοιόνδε εἶναί μοι δοκεῖ· ἑκάστη μὲν γὰρ αὐτῶν ἰδίᾳ σκοποῦντι κοινός τις ἀνθρωπικὸς εἶναι κόσμος. Herodot. 1, 82 : Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ ἐναντία τούτων ἔθεντο νόμον, οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου ἀπὸ τούτου κομᾶν. Philostr. p. 714 : Ὠμὸν καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ κήρυγμα· μὴ γὰρ θάπτειν τὸν Παλαμήδην. Et sine verbo Galen. vol. 8, p. 350 : Καὶ τὸ μὲν λευκὸν πολλὰ σημαίνει· ἢ γὰρ ἀσθένειαν τῆς δυνάμεως... Cum infinitivo sæpe construitur in oratione obliqua, ut ap. Thucyd. 6, 92 : Διενοοῦντο τὰς προσβάσεις αὐτῶν φυλάσσειν, ὅπως μὴ κατὰ ταύτας λάθωσι σφᾶς ἀναβάντες οἱ πολέμιοι· οὐ γὰρ ἂν ἄλλῃ γε αὐτοὺς δυνηθῆναι. Procop. Bell. Gotth. 4, 14, p. 605, A : Ἐπέστελλε δὲ ταῦτα δυοῖν γενέσθαι τὸ ἕτερον λογισάμενος· ἢ γὰρ Ῥωμαίους ... ἐνδώσειν ... ἢ τειχομαχοῦντας ἀποκρούεσθαι βουλομένους Πέρσας. In eodem genere cum optativo, velut ap. Thuc. 2, 72 : Ἀπεκρίναντο αὐτῷ ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν ἃ προκαλεῖται ἄνευ Ἀθηναίων· παῖδες γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' ἐκείνοις εἴησαν. || Γὰρ post formulas τεκμήριον δὲ, σημεῖον δὲ et similes frequentissimum : vid. exempla ad Viger. 3, 11, 1, p. 142 collecta. Aristoph. Av. 514 : Ὃ δὲ δεινότατόν γ' ἐστὶν ἁπάντων, ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων αἰετὸν ὄρνιν ἕστηκεν ἔχων. Isocr. Areop. p. 156, D : Ἡμεῖς δὲ τοὐναντίον· ἀλλήλοις μὲν γὰρ κακὰ παρέχοντες οὐδεμίαν ἡμέραν διαλείπομεν. Demosthen. p. 1285 extr. : Πέρας δ' οὖν, λαβὼν γὰρ ὁ Παρμενίσκος... τὰ γράμματα ... ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον. || Γὰρ sæpe ad sententiam refertur non expressam, sed cogitatione supplendam, qui usus inprimis in responsionibus cernitur et affirmativis et negativis. Sic ap. Xenoph. Mem. 2, 6, 14 Socrati quærenti, Σὺ δὲ ᾤου οἷόν τ' εἶναι πονηρὸν ὄντα χρηστοὺς φίλους κτήσασθαι; Critobulus respondet : Ἑώρων γὰρ ῥήτορας κ. τ. ἑ. i. e. Putabam fieri posse : videbam enim... Eurip. Or. 752 : Κοὐκ ἐτόλμησεν, inquit Pylades, πόνων σῶν ἀντιλάζυσθαι παρών; Cui Orestes respondet : Οὐ γὰρ αἰχμητὴς πέφυκεν. i. e. Non sustinuit : neque enim... Simili modo γὰρ post vocativos positum explicandum esse pridem ab aliis animadversum. Soph. OEd. C. 712 : Ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἷσας αὔχημ' ἄναξ Ποσειδᾶν, i. e. O fili Saturni, te appello : tu enim... Pindar. Ol. 4 init. : Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς ἀκαμαντόποδος Ζεῦ· τεαὶ γὰρ Ὧραι ... μ' ἔπεμψαν, i. e. Tu mihi invocandus es : tuæ enim Horæ... || Γὰρ in sententiis caussalibus quæ enunciatis quorum caussa reddenda est præponuntur Herodoto præ ceteris usitatum est : de quo v. s. Ἀλλὰ γὰρ, Δὲ ... γὰρ et Καὶ ... γὰρ, et Schweigh. ad Herodot. 1, 24, 17; Homer. Il. H, 327-331 : Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν· πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι ... τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἅμ' ἠοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν. Cui loco simillimus est Herodoteus 6, 11 : Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, ἄνδρες Ἴωνες· νῦν ων ὑμέες ... οἷοί τε ἔσεσθε ... : de quo disputat Longin. De subl. 22, 1, et de similibus Eustath. p. 349, 29. G. Dindorf.]

[Usitata particulæ collocatio est vel secundo vel, si præcedentia vocabula arcte sunt conjuncta, tertio loco, et hoc quidem sæpissime post nomen cum articulo, ut ap. Æsch. Prom. 7 : Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος· Agam. 32 : Τὰ δεσποτῶν γάρ· vel post præpositiones et conjunctiones, ut in Eumen. 31 : Ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἠμπποληκότα. Aristoph. Nub. 1124 : Ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵ τ' ἐλᾶαι βλαστάνωσ' αἵ τ' ἄμπελοι· a quo genere vix quidquam differunt exempla quale hoc Æschyli est in Choeph. 641 : Τὸ μὴ θέμις γὰρ, ubi μὴ θέμις unius instar vocabuli est. Et talia quidem etiam prosæ orationi non sunt aliena. Sed poetæ metri necessitate adacti interdum longius processerunt, ut Æsch. Agam. 729 : Χάριν τροφᾶς γὰρ ἀμείβων. Ibid. 222 : Βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις παρακοπά. Soph. Phil. 219 : Προβοᾷ τι γὰρ δεινὸν, ut Eur. Iph. T. 1036 : Ὑποπτεύω τι γάρ. Arist. Av. 1545 : Ἀεί ποτ' ἀνθρώποις γὰρ εὔνους εἴμ' ἐγώ· parcius tamen antiqui, multo sæpius mediæ novæque comœdiæ poetæ. Anaxandrid. ap. Stob. Floril. 41, 2 : Ὅστις λόγους παρακαταθήκην γὰρ λαβὼν ἐξεῖπεν. Sic Porson. Libri ὅστις λόγους γάρ. Menander ibid. 9, 19 : Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν ἐκμαθεῖν γὰρ ὦ Λάχης. Idem ibid. 11 : Αἰσχρὸν τοῦτο γάρ ἐστιν πάνυ, ubi corrigendum, Αἰσχρόν ἐστι τοῦτο γὰρ πάνυ. Idem ap. Athen. 4, p. 132, D : Διαφέρει τῷ μαγείρῳ τοῦτο γάρ. Post quinque vocabula Antiphan. ap. Porphyr. De abst. 2 p. 129 : Ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαί-

ρουσι γάρ· et ap. Athen. 8, p. 339, B : Ἐπὶ τὸ τάριχός ἐστιν ὡρμηκυῖα γάρ. Alexis ibid. 1, p. 21, D ex emend. mea : Οὔ μήτε πράττεται τέλος μηδεὶς γὰρ ἡμᾶς Conf. eund. 4, p. 164, B; Euphron. 9, p. 377, D, Philemon. ap. Stob. Floril. 98, 20. Post sex vocabula Athenio ap. Athen. 14, p. 660, E : Τοῦ θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου Ἡμᾶς γὰρ ἀπολύσασα. Philemo ibid. 12, p. 516, F : Τοὺς ἐν τῇ πόλει μάρτυρας ἔχω γάρ. Longe rariora hujusmodi exempla ap. epicos poetas : post duo vocabula ap. Oppian. Cyn. 3, 199 : Ὁππότε θηλυτέρη γὰρ ἔχει τόκον· Orph. Argon. 1320 : Θυμαίνει μάλα γάρ σφι Διωναίη Ἀφροδίτη· post tria vocabula ap. Maneth. 4, 541 : Πᾶσα βροτῶν ψυχὴ γὰρ ...· qualia in prosa oratione non ferenda. Nam Xenophontem in loco infra ab Steph. apposito scripsisse ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι et per se parum probabile est et suspectum facit codicum dissensio. Facilius excusari potest quod ap. Demosth. p. 667, 5, codices multi præbent, Οὐδ' ὁτιοῦν ἔστι γὰρ παρ' ὑμῖν αὐτῷ, ubi vulgo οὐδ' ὁτιοῦν γάρ. || Singularis collocatio hujus particulæ est in medio vocabulo νυνγαρί pro νυνὶ γάρ, quod haud dubie ex comico aliquo sumptum memorat Georg. Chœrob. ap. Eustath. p. 45, 6 : quos poetas similiter γε δὲ et μὲν particulas vocibus in ι demonstrativum exeuntibus inseruisse scimus. G. Dind.]

Jungitur et cum aliis particulis, quæ vel præcedunt vel sequuntur : ut μὲν γὰρ, et καὶ γὰρ, et γὰρ δὴ, item γὰρ δή που, et γάρ που, et γάρ τοι. Xen. Cyrop. 7, [5, 25] : Καὶ μὴν, ἔφασαν οἱ ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν, οὐδὲν ἂν εἴη θαυμαστόν· καὶ γὰρ ἄκλειστοι αἱ πύλαι αἱ τοῦ βασιλείου· ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί. Ubi observa non tantum usum particularum καὶ γὰρ initio orationis, Lat. autem suo Etenim his respondente utuntur utroque modo, sed etiam γὰρ in sequente commate longiuscule trajectum. Et καὶ γὰρ δὴ ap. eund. Xen. : Καὶ γὰρ δὴ οἱ μὲν ἄλλοι τεχνῖται κ. τ. λ. Sed multo frequentius est γὰρ δὴ sine καί : ut Idem : Ἄνευ γὰρ δὴ τούτων οὐκ ἂν εἴη πρᾶξις. Plato Apol. [6] : Ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Et γὰρ δή που, ibid. : Τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ· ubi observa obiter unum γὰρ alteri proximum, sicut et in Hom. l. c.; cujus ἐπαλληλίας extant et ap. Hom. exempla, p. 940, 941. [Il. A, 80 : Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ· εἴπερ γάρ τε... Æsch. Choeph. 989 : Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον· ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος ὡς νόμου δίκην. Thucyd. 1, 91 : Περὶ αὐτῶν ὁ Θεμιστοκλῆς τοῖς Ἀθηναίοις κρύφα πέμπει, κελεύων ὡς ἥκιστα ἐπιφανῶς κατασχεῖν, ἕως ἂν αὐτοὶ πάλιν κομισθῶσιν· ἤδη γὰρ καὶ ἧκον αὐτῷ οἱ συμπρέσβεις, ἀγγέλλοντες ἔχειν ἱκανῶς τὸ τεῖχος· ἐφοβεῖτο γὰρ μὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι σφᾶς οὐκέτι ἀφῶσιν. G. Dind.] Alicubi autem et tertium invenire me memini. [Æsch. Choeph. 753 : Τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ ... τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὔ; τρόπῳ φρενός· οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς...] Et γάρ που sine δὴ, ap. Eund. : Οἶσθα γάρ που τῶν γενναίων κυνῶν ὅτι κ. τ. λ. Alibi : Παντὶ γάρ που ἔγχωρεῖ μᾶλλον ἢ φύλακι κ. τ. λ. At γάρ τοι frequenter præfixam habet copulativam partic. καί : ut Dem. : Καὶ γάρ τοι μόνῳ τῶν πάντων αὐτῷ τοῦτ' ἐν τῇ στήλῃ γέγραπται. Idem : Καὶ γάρ τοι τότε μὲν τέως τὸν τρόπον τοῦτον ἐνομοθέτουν. Et γάρ τ' ἂν pro γάρ τοι ἂν, ut μέν τ' ἂν pro μέν τοι ἄν. Xen. : Δεινὸν γάρ τ' ἂν εἴη, ὦ Κῦρε. Apud poet. autem γάρ τε, et γάρ νυ, item γάρ νύ τοι, pro γὰρ δὴ aut γάρ τοι, s. γάρ που. Hesiod. [Ἔργ. 422] : Μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτω : ubi tamen τοι pro σοι accipi etiam potest. At γὰρ αὖ vix puto reperiri positum simpl. pro γὰρ, ideoque minime, cum Bud., illis addendum censeo. Sed nec in γὰρ οὖν retinet γὰρ suam signif., cum γὰρ οὖν potius accipiatur pro Igitur. At ἀλλὰ γὰρ et οὐ γὰρ ἀλλὰ, item οὐ γὰρ, potius ad ἀλλὰ et οὐ pertinent. De ἦ γὰρ ἂν autem et γάρ κεν pro Alioqui enim, et οὐ γὰρ ἂν, pro Alioqui enim non, vel potius pro Alioqui sine Enim, vide ap. Bud. 992. Item ἦ γὰρ ἂν pro Nam si, 932. [Ἀλλὰ γὰρ et Ἀλλ' οὐ γάρ. V. Ἀλλά. Δὲ... γάρ. V. Δέ. Καὶ γὰρ, Μὲν γάρ. V. Καὶ, Μέν. De vitioso Γάρ γε v. s. Γε.]

|| Γὰρ interrogationibus etiam adhibetur signif.
A suam amittens. Exempla autem habes ap. Bud. 931, 932; quibus addi cum alia multa possunt, tum ista ex Il. P, [475] : Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος; Od. Ξ, [115] : Ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν; Sic autem Lat. non solum Enim, sed et Nam interrogationi servit; ut Virg. [Georg. 4, 445] : Nam quis te juvenum confidentissime nostras Jussit adire domos? Soph. [Aj. 1126] : Δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με; Sic autem et Matth. 23, [17], particulam γὰρ interrogationi duntaxat servire existimo : Τίς γὰρ μείζων ἐστὶν, ὁ χρυσὸς, ἢ κ. τ. λ. ideoque vertere malim Utrum majus est, sine Enim. [Et post plura vocabula Aristoph. Lys. 940 : Διὰ τἀργύριον πολεμοῦμεν γάρ. || De Αἲ γὰρ et Εἰ γὰρ v. s. Αἲ et Εἰ.] De οὐ γὰρ autem et ἦ γὰρ pro Nonne, vide in Οὐ et Ἦ. Item de γὰρ vacante consule Bud. 932. At quæ præterea de γὰρ observavi, alibi a me tractantur. [Apud infimæ ætatis poetas γὰρ pariter atque γε encliticum versibus explendis inservit, de quo dixit Coraes in Ἀτάκτοις vol. 1, p. 70, 97. Plura hujusmodi
B exempla sunt in lexico σχεδογραφικῷ, quod Boisson. Anecd. vol. 4 edidit inde a p. 366. Sic v. 185 : Ἔτης καὶ ὁ πολίτης γαρ, Ἄγγελος Κόμνηνός τε· 196 : Ἔρας σημαίνει τὴν τιμὴν, ἐρῶ ἐπιθυμῶ γαρ. || Ad mensuram quod attinet γὰρ apud epicos non solum ante οἷ pronomen (de quo v. s. Οὗ) et si qua alia vocabula cum litera Æolica pronunciata fuerunt, sed etiam ictus vi producitur, plerumque tamen non aliter quam sequentibus syllabis duabus brevibus, ut Il. B, 39 : Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν· P, 403 : Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε· T, 49 : Ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα· cujusmodi in Il. codd. modo plures modo pauciores ῥα interponunt. Vid. var. lect. ad Il. Δ, 467; E, 587; Λ, 690; Ξ, 30; P, 600; Φ, 600. Rarissime γὰρ producitur in pede disyllabo ante vocalem, ex quo genere duo sunt loci, Odyss. Λ, 580 : Λητὼ γὰρ ἥλκησε, et Hymn. in Cer. 57 : Φωνῆς γὰρ ἤκουσ'... Vitiose in thesi ap. Tyrtæum in Exc. Vat. Diodori p. 3 : Δὴ γὰρ ἀργυρότοξος ... Ἀπόλλων ... ἔχρη, ubi δὴ ῥα τοτ' scrib. videtur. Atticorum poetarum exempla ipsa paucitate sua suspecta
C sunt. 1. Aristoph. Eq. 366 : Νὴ τὸν Ποσειδῶ κἀμὲ γὰρ, ἤνπερ γε τοῦτον ἕλκῃς. 2. Vesp. 217 : Νὴ τὸν Δί' ὀψὲ γὰρ ἀνεστήκασι νῦν, ubi facilis correctio est ὀψὲ νῦν ἀνεστήκασι γάρ· quo fere modo Menandri versum supra corrigebam. 3. Aristoph. Lys. 20 : Ἀλλ' ἕτερα γὰρ ἦν τῶνδε προὐργιαίτερα. 4. Eurip. Ion. 847 : Εἰ γὰρ ὑφήσεις, τοῦ δ' ἀπαλλάξει βίου, ubi libri εἰ γάρ γ'. || In codd. γὰρ sæpe confunditur cum aliis particulis monosyllabis, quæ aliquam vel literarum vel compendii, quo in libris solent exarari, similitudinem habent, velut δ' ἄρ', τ' ἄρ', γ' ἂν, γοῦν, γε, δὲ, καὶ, μὲν, al. Γράφεται, quod in codd. literis γρ indicatur, cum γὰρ confusum notavit Bast. ad Greg. Cor. p. 803. Scholiastæ Eurip. Hipp. 272 : Ἐὰν μὲν ἥκει γάρ, γράφεται restituit Heathius. Γὰρ in γίγνεται corruptum in cod. Paris. Athen. 2, p. 36, B. G. Dind.]

Γάραβος, Hesychio ὀλολυγών. [Strepitus. Per digamma pro ἄραβος.]

[Γαράμαντες, οἱ, Garamantes, populus Libycus. Herodot. 4, 174, 183. Paul. Sil. Ambon. 148 : Ἔς τε
D νότον Γαράμαντα καὶ εἰς Ἀριμασπὸν ἀήτην. Unde Γαραμαντὶς, ἡ, nomen regionis, ap. Aristid. Quintil. p. 72, et adjectivum Γαραμαντικὸς, ή, όν, ap. Ptolem. 4, 6. Singularis *Garamas*, urbis nomen *Garama*, *æ*, et adjectiva *Garamantis*, *Garamantides* ex scriptoribus Latinis cognita sunt. *Garamas* Apollinis filius alio nomine Amphithemis vocatus ap. Apoll. Rh. 4, 1494 et Serv. ad Virg. Æn. 4, 198. Ceterum conf. Γαρίμαντες. ⏑⏑–⏑. G. Dind.]

[Γαραπάμμων, ὁ, Garapammon, pugil Ægyptius, ap. Pausan. 5, 21, 15, ubi Clavier. Σαραπάμμων. G. Dindorf.]

[Γαράριον lectio vitiosa. V. Ἀριον.]

[Γαράτης, ὁ, Garates, fluvius Arcadiæ ap. Pausan. 8, 54, 4, ubi Sylb. Γαρεάτης conjicit. Γαρεᾶται nomen demi Tegeatici est ibid. 45, 1. G. Dindorf.]

[Γάργα, αἴγειρος, Populus, Hesych.]

[Γάργαζα, ἡ, Gargaza, urbs Bospori Cimmerii. Diodor. 20, 24.]

[Γαργαῖος. V. Γάργη.]

Γαργαίρω. Γαργαίρειν, Hesychio λάμπειν, κινεῖσθαι, σπαίρειν· item πληθῦναι, h. e. Splendere, quod et μαρμαίρειν dicitur, Moveri s. Vibrare, Palpitare : item Multiplicare. [De quattuor Hesychii interpretationibus una tantum πληθῦναι, quod πληθύειν potius cum Kustero scribendum, convenit verbo γαργαίρειν : λάμπειν recte videtur ad μαρμαίρειν referri, κινεῖσθαι et σπαίρειν autem ad καρκαίρειν. In loco Sophronis γάργαιρε in ἐμάρμαιρε corruptum ap. Athen. 6, p. 230, A. G. D.] Signif. tamen neutr. potius πληθύειν s. πλήθειν, Plenum et refertum esse, Abundare : ut Cratin. [apud Schol. Aristoph. Ach. 3] : Ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις, i. e. πλήθει. Et Sophro [ibid.] : Ἁ δὲ οἰκία τῶν ἀργυρωμάτων γάργαιρε. Itidem vero et Γάργαρα ponitur ἐπὶ πλήθους : ut [Aristoph.] in Λίμναις [Λημνίαις] : Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσα γάργαιρ' ἑστία. [Recte Toup. Em. vol. 3, p. 200, πᾶσ' ἐγάργαιρ' ἑστία. Hesych. : Ἐκάρκαιρεν· ἐπλήθυεν. Hoc est ἐγάργαιρεν. G. D.] Et in Βοηθοῖς Aristomenis, ἔνδον γὰρ ἡμῖν [insere ἐστιν ἀνδρῶν ex Macrob. Saturn. 5, 20] γάργαρα. Et [in Ejusdem Μύθοις], χρημάτων τε γάργαρα. Itidem vero Aristoph. [Ach. 3] ψαμμακοσιογάργαρα dixit pro ἀφάτως πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα, compositis duobus vocabb., quorum utrumque πλῆθος denotat, nimirum ψαμμακόσια et γάργαρα. Sunt vero et qui Homericum illud κάρκαιρε, quum dicit, Κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν, signif. velint τὴν πολλὴν κίνησιν τῶν ποδῶν, διὰ τὴν συγγένειαν τοῦ γ πρὸς κ· dicentes et τὸν καρκίνον ita nominari διὰ τὸ πλῆθος τῶν ποδῶν. [Etymologia inepta.] Hæc fere Aristoph. Schol. et Suidas in ψαμμακοσιογάργαρα. Hesychio vero et Γάργαλα sunt πλῆθος, πολλά. [Conf. Γέργερα.]

[Γάργαλα, τά, i. q. Γάργαρα. V. Γαργαίρω.]

[Γαργαλέη lectio corrupta. V. Γαγγίας.]

[Γαργαλεών. V. Γαργαρεών.]

[Γαργάλη, ἡ. V. Γαγγίας. Γάργαλος.]

[Γαργαλής, ὁ, ἡ, lectio suspecta ap. Ælian. N. A. 16, 9 : Ἵππους δυσλόφους καὶ γαργαλεῖς. V. Δυσγάργαλις.]

Γαργαλίζω, Titillo, unde Γαργαλίζομαι, Titillor. Alex. Aphr. : Οἱ γαργαλιζόμενοι μασχάλας, Qui in alis titillantur. || Metaph. pro Titillare, i. e. Lætitia afficere. Bud. e Cebete [c. 9, p. 294 Schw.] : Τῆς δὲ ἡδυπαθείας μέχρι μέν τινος ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διατριβή, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον· εἶτ' οὐκ ἔστιν. Idem Bud. citat γαργαλίζειν e Plat. Philebo 227 [47, A] pro Leviter λυπεῖν : et ex cod. Phædro [p. 251, C] γαργαλίζεσθαι pro Prurire, Ζεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ, καὶ γαργαλίζεται φύουσα τὰ πτερά. Supra κνῆσις dixerat de pueris dentientibus. [Aristid. vol. 2, p. 405 : Τὰ ὦτα γαργαλίσαι τινῶν. Clem. Alex. p. 328 : Γαργαλίζοντες τὰς ἀκοάς. Wakef. Recentior forma est γαγγαλίζω, de qua Phrynich. p. 97 Lob. : Γαργαλίζειν λέγε διὰ τοῦ ρ, ἀλλὰ μὴ διὰ τῶν δύο γ γαγγαλίζειν. Antiatticista p. 87, 28, quo auctore γαγγαλίζειν probaverit non constat : Γαγγαλίζειν· οὐ γαργαλίζειν. Conf. Γαγγαλίζω et Γαργαλισμός. G. D.] Ceterum quomodo γαργαλίζω a γαργαρεών deduci possit, si signif. spectetur, aliis considerandum relinquo.

[Γαργάλισμα, τὸ, i. q. Γαργαλισμός. Eumath. p. 146 : Φιλημάτων, γαργαλισμάτων, θλίψεων. Angl.]

Γαργαλισμὸς, ὁ, Titillatio, Plato. Cicero Voluptatum etiam titillationem dixit. [Γαργαλισμὸς improbant Atticistæ, probant Γάργαλος. Mœris p. 115 : Γάργαλος Ἀττικῶς, γαργαλισμὸς Ἑλληνικῶς. Thom. M. p. 178 : Γαργαλισμὸς μὴ εἴπῃς, γάργαλος δέ. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 31, 25 : Γάργαλος, ὁ ἐρεθισμός. Καὶ γαργαλισμός. Τὸ δὲ γαργαλίζεσθαι οὐκ Ἀττικόν. Quæ quum repugnent præcepto Phrynichi s. v. Γαργαλίζω memorato, Lobeckius ad Phryn. p. 97 ita corrigit ut γαργαλισμὸς et γαργαλίζεσθαι transponi jubeat. Recte : nisi Phrynichus scripserat τὸ δὲ γαγγαλίζεσθαι οὐκ Ἀττικόν. De usu autem voc. Γαργαλισμὸς, qui ab veteribus Atticis non fuit alienus, optime dixit Hemsterh. in annot. ad Thom. M. p. 179—181, ex qua potissima apposuimus. « Hegesander ap. Athen. 7, p. 290, C, de ridentibus : Τοιοῦτος ἔνδοθέν τις ἐν τῷ σώματι διέδραμε γαργαλισμός. Plato Symp. p. 189, A : Τοιούτων ψόφων καὶ γαργαλισμῶν, οἷός καὶ ὁ πταρμός ἐστι. Phædr. p. 253, E : Ὅταν ... γαργαλισμοῦ τε καὶ πόθου κέντρων ὑποπλησθῇ· unde expressus Juliani locus Orat. 7, p. 206, D. Epicuri γαργαλισμοὺς σώματος annotaverunt Cleomed. K. Θ. 2, p. 91 et Athen. 12, p. 546, E. Scriptorum ecclesiasticorum immensa est exemplorum copia. Galenus autem Comm. 3 ad Hippocr. Περὶ τροφῆς, παλμὸν describit κίνησιν ἐοικυῖαν τῇ κινήσει, ἣ μὲν καλεῖται πρὸς πάντων γαργαλισμὸς, γίνεται δὲ ἐκ τῆς τῶν δακτύλων ἀφῆς· quæ ratio est cur τοὺς γαργαλισμοὺς καὶ τὰς ψηλαφήσεις sociaverit Plutarch. Mor. p. 547, B. Medicis pruritus ac vellicatio musculosarum partium interna, quam tacitis morsiunculis humores acres excitant, dici solet γαργαλισμός. Hippocr. p. 381, 52 : Γαργαλισμὸς, ὀδύνη, ῥῆξις. Plato Phileb. p. 47, A : Λύπας τὰς τῆς ψώρας ... καὶ τὰς τῶν γαργαλισμῶν, ὁπόταν ἐντὸς τὸ ζέον ᾖ καὶ τὸ φλεγμαῖνον. In Hesychio pro Γαργαλισμὸς, κίνησις σώματος, malim κνῆσις. Sic γαργαλισμοὶ κνησμώδεις ap. Pseudo-Basil. vol. 3, p. 596, C, et similia ap. Clem. Alex. Pæd. 3, p. 254, A; 2, p. 174, D. Nonnunquam γαργαλίζειν et γαργαλισμὸς in γαργαρίζειν et γαργαρισμὸς depravata, ut bis terve in cod. Harl. Aretæi. Et ap. Hesych. Γαργαρισμὸς, γαγγαλισμὸς, ἡδυπάθειά τις. In lingua communi γαγγαλισμὸς, quod aliquando in Ioanne Chrys. præbere codd. vett. Benedictini observarunt. »]

Γάργαλος, ὁ, pro γαργαλισμὸς ap. Lucian. [Gall. c. 6, vol. 2, p. 711] : Οἷον οὖν ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ δρώμενα. [Arist. Thesm. 133 : Ὥστ' ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος. Grammaticorum locos v. s. Γαργαλισμός. Et hanc et femininam formam γαργάλη, quæ non aliunde cognita est, annotavit Erotian. p. 114 : Γαργαλισμοῦ· γάργαλος καὶ γαργάλη λέγεται ἐρεθισμὸς ἀπὸ τῶν πασχητιωσῶν γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ καὶ Δίφιλος ἐν Δαναΐσι· qui poetæ γάργαλος tantum dixerant, ni fallor. G. Dind. Nicet. Annal. 6, 1. Schneid.]

[Γάργανον, τὸ, Tragium. Dioscor. 4, 50. Boisson.]

[Γάργανον, τὸ, Garganum, promontorium Apuliæ Dauniæ. Strabo 6, p. 284, 285.]

Γάργαρα, τὰ, pro Multitudine excellenti positum, vide in Γαργαίρω. || Est alioqui et Urbs Troadis, quæ Γάργαρος quoque, ἡ, dicitur. At Γάργαρον, τὸ, Promontorium Idæ. Inde Γαργαρεὺς dicitur Civis ejus loci, et Γαργαρὶς, ἡ, teste Stephano Byz. [Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ap. Hom. Il. Ξ, 292 et aliis locis; unde Eustath. Opusc. p. 326, 8 : Ὦ λόγων ἄκρον γάργαρον. Discrimen Epaphroditus ap. Steph. Byz. (Etym. M. p. 221, 32, Eustath. p. 986, 44) hoc statuit ut promontorium neutrali forma dicatur, urbs autem feminina, ἡ Γάργαρος, quam ex Alcmane memorat Steph. Byz. Nomen ductum a Gargaro, Jovis filio. Urbem plurali numero τὰ νῦν Γάργαρα vocat Strabo 13, p. 583, et promontorium Γάργαρ' ἀγάννιφα Epicharm. ap. Macrob. Saturn. 5, 20. V. Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 252. Gentile Γαργαρεὺς, quo Strabo utitur 13, p. 606, Steph. Byz. ex epigr. Arati affert, Παισὶν Γαργαρέων βῆτα καὶ ἄλφα λέγων. (Γαργαρὶς, ἡ, ap. Strabon. l. c. p. 610.) Idem vitiosam formam memorat, Ἑλλάνικος δὲ Γάργασον ἔφη τὴν πόλιν διὰ τοῦ σ, ἀλλ' οἶομαι σφάλμα εἶναι. || Præterea Γάργαρον nomen habuerunt oppidulum Lampsacenum, aliud in Italia, tertium in Epiro, quæ Steph. Byz. memorat. G. D.]

[Γαργαρεῖς, οἱ, Gargarenses, ἔθνος ὃ μίγνυται ταῖς Ἀμαζόσιν, ὡς Στράβων ιά (p. 504)· τὸ θηλυκὸν Γαργαρὶς κατὰ τέχνην, ὡς Μεγαρίς· κατὰ δὲ τὸ ἐπιχώριον Γαργαρηνή. Hæc Steph. Byz. Eustath. p. 986, 46.]

[Γαργαρεύς. V. Γάργαρα. Γαργαρεῖς.]

Γαργαρεὼν, ῶνος, ὁ, Gurgulio. Esse autem a sono fictum h. v., tradunt Alex. Aphr. [in Arist. Probl. 2, 3, p. 301 Sylb.] et Etym. [p. 221, 38], et Eust. [p. 697, 28], qui et γάργαρον Idæ promontorium itidem a sono nom. accepisse tradit. Scribit autem Gorr. Gurgulionem esse carnem fungosam, oblongam, a palato juxta narium meatus in os propendentem, superiori quidem parte latiorem, inferiori vero, in modum pyramidis acutam; eamque ad vocis modulationem facere : unde et πλῆκτρον a quibusdam [ut ab Nemesio De nat. hom. cap. 14, p. 210,] nominatam fuisse. [Hippocr. p. 471, 5 : Ἢν σταφυλὶς ἐν τῇ φάρυγγι γένηται, ἐμπίπλαται ἄκρος ὁ γαργαρεὼν ὕδατος. Alia attulit Foes. in Œcon. Hipp. Aristot. H. A.

1, 11 : Διὰ τὸ ἐκ τοῦ στήθους εἶναι τὴν ἀναπνοὴν καὶ A ἐκπνοὴν κατὰ τὸν γαργαρεῶνα. Schol. Ar. Eq. 373 : Τὸν πρηγορεῶνα τὸν λεγόμενον γαργαρεῶνα. Ἀσφάραγον sic interpretatur Apoll. Soph. Hesych. : Γαργαρέων (-εών), κιονίς, ἡ καὶ σταφυλίς. Γαργαλεών, Uva, Gurgulio, Gl.]

[Γαργαρής, θόρυβος, Hesych.]

[Γαργαρίδαι. V. Γανδάραι.]

Γαργαρίζω, Gargarizo, Plin. unde γαργαριζόμενον στόματι Dioscor. 1, Dum gargarizatur. [Schol. Hom. Il. Θ, 48 : Γάργαρον ... ἀπὸ τοῦ γαργαρίζειν καὶ ἀναδιδόναι τὰ ὕδατα. Wakef. Eustath. Opusc. p. 168, 85 : Αἱ μὲν (γλῶσσαι) λείως ἔχουσι ... αἱ δὲ τραχὺ γαργαρίζουσι καὶ ἐξαγριοῦνται.]

[Γαργαρίς. V. Γάργαρα. Γαργαρεῖς.]

[Γαργάρισμα. V. Γαργαρισμός.]

Γαργαρισμὸς, ὁ, Ipsa gargarizandi actio, Gargarizatus, Plin. [28, 12, 51. *Gargarisma* Theodor. Priscian. 1, 15. *Gargarismatium*, Marcell. Empir. 14. || Γαργαρισμὸς ab librariis permutatur cum γαργαλισμὸς, quod v.]

B [Γαργαριστήριον, τὸ, in diplomate sæc. 12 ap. Montef. Palæogr. p. 405, Poculum s. vitrum, e quo hauritur aqua mane ori eluendo, ut interpretatur Reisk. ad Constantin. vol. 2, p. 178. G. Dind.]

[Γάργαρον et Γάργαρος. V. Γάργαρα.]

Γαργάρται, Hesychio λίθοι αὐτοφυεῖς.

[Γάργασις. V. Γαγγίας.]

[Γάργασος, ὁ, Gargasus, Cypseli frater vel filius, ap. Strabon. 10, p. 452. Apud alios Γόργος, quod v. G. Dindorf.]

[Γαργαφία, ἡ, Gargaphia, nomen fontis Bœotici, ap. Herodot. 9, 25, 49, 50; Pausan. 9, 4, 3. Ap. illum codex Sancroft. constanter Γαρσαφίη. G. Dind.]

[Γάργη, ἡ, Garga, urbs Libyæ, quam ex Polyhistoris Libycis memorat Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Γαργαῖος, ὡς Βεργαῖος, τῷ (δὲ τῆς χώρας addit Berkel.) τύπῳ Γαργίτης.]

[Γαργηττὸς, ὁ, Gargettus, Ionis pater, ap. Pausan. 6, 22, 7. || Pagus tribus Ægeidis (Οἰνηΐδος Schol. Aristoph. Thesm. 898). Gentile Γαργήττιος : quod ex inscr. ap. Cyriac. Ancon. affert Holsten. Adverbia C ap. Steph. Byz. : Γαργήττηθεν, Γαργηττόνδε, Γαργηττοῖ· quorum primum aperte vitiosum. Codd. γαργηττίηθεν, γαργιτίηθεν, γαργῆσαι. Recta scriptura Γαργηττόθεν. Aristoph. Thesm. 898 : Εἰ μὴ Κρίτυλλά γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν. Γαργηττοῖ est ap. Strabon. 8, p. 377. In codd. interdum simplici τ scriptum. Sic γαργήτιος in cod. Vratisl. Steph. Byz. et libris pluribus Diogen. L. 10, 1. Γαργήτειος ap. Suid. s. v. Ἐπίκουρος. || Eudocia Viol. p. 96 : Γαργίττος (scrib. Γαργηττός), ὄνομα κυνὸς Γηρυόνου (Γηρυόνου), ἀδελφὸς τοῦ Κερβέρου, ὃς τὰς βοῦς φυλάττων ἀνῃρέθη ὑφ' Ἡρακλέους, καὶ ἔχει μνῆμα ἐν Ἰβηρίᾳ. G. Dindorf.]

[Γαρεάτης. V. Γαράτης.]

Γάρελον, τὸ, Hesychio γάρος καὶ ἔλαιον, Garum oleo mistum. [Rectius Gl. Γαρέλαιον, Liquamen (ex) oleo. Galen. vol. 6, p. 391 : Παρασκευάσαντες ἐν ἀγγείῳ τὸ καλούμενον γαρέλαιον· ad quem l. vid. Coraes (Xenocr.) p. 183. Γαρέλαιον ex vita S. Pachomii n. 40 affert Ducang.]

D [Γαρίμαντες, οἱ, Garimantes. Hesych. : Γαρίμαντας, τοὺς βαρβάρους· οἱ δὲ ἔθνος Λιβυκόν. Gens Libyca eadem haud dubie quam alii Γαράμαντας dicunt, de qua v. supra. Neque tamen propterea Γαρίμαντες vitiosum haberi potest. Etym. M. p. 221, 41 : Γαρίμας ἐκ τοῦ Μαρίκας, ἢ ἐκ τοῦ γαρίκας καὶ μαρίκας (fort. τοῦ γαρίμας ὁ μαρίκας)· βάρβαρον δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἡ κλίσις καὶ ὁ τόνος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Luciano Lexiph. c. 4, vol. 2, p. 326 : Μὴ ἀπολουσώμεθα κατόπιν τῶν Καριμάντων μετὰ τοῦ σύρφακος, Γαριμάντων restituit Meinek. Quæst. scen. 1, p. 56. Conf. Γέραντες. G. Dind.]

[Γαρίμας. V. Γαρίμαντες.]

[Γαρινδαῖοι, οἱ, Garindæi, populus Arabiæ. Strabo 16, p. 776. Γαρυνδανεῖς ap. Diodor. 3, 43. G. Dind.]

[Γαρῖνος, ὁ, piscis ignoti nomen ap. Marcell. Sidet. v. 37. Schneid.]

[Γάριον, τὸ, Pauxillum gari. Arrian. Dissert. Epict. 2, 20, § 29. G. Dindorf.]

[Γαρίσκος, ὁ, piscis ignoti nomen ap. Marcell. Sidet. v. 33. Schneid.]

A Γάρχαν, Hesychius a Macedonibus dici scribit τὴν ῥάβδον, Virgam, afferens paulo post et Γάρβα pro ῥάβδος.

[Γάρχον, τὸ ἔσω τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ τὸν ἄξονα τρίβει, Lex. Rhet. p. 230, 11. Etym. M. p. 221, 44. Zonaras p. 422, nisi quod ap. Zonaram γάρχος.] Γαρνὸν, Hesychio τὸ ἔσω τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ τὸν ἄξονα τρίβει. Pollux [1, 145], paroxytonws [et rectius, ut videtur] habet γάρνον, qui et ἄταρνον nominari ait et δίστρον. [Ἄταρνον, quod ex dittographia ortum, recte delet Ruhnk. Auct. ad Hesych. vol. 1, p. 802.]

[Γαρμαθώνη, ἡ, Garmathona, regina Ægypti, ap. Pseudo-Plutarch. De fluv. p. 30, 31 Huds. (1027 Wytt.) G. Dind.]

[Γαρμᾶνες, οἱ, Garmanes, populus Indiæ, ap. Strab. 15, p. 712, 713, ubi alii libri Γερμᾶνες. G. Dindorf.]

Γαρμαφὼν, Hesychio λευκότης, λαμπηδών· quo significatu et γάνος dicitur. [Corruptela manifesta. Parum tamen probabilis Kusteri conjectura est, γάρμα, φωνὴ, id ut pro γῆρυμα dictum sit.]

B [Γάρμος, ὁ, Garmus. Suidas, Γάρμος, ὄνομα κύριον. « Ὁ δὲ ἕτερος ταῦρος ἐμυκήσατο κακὸν φώνημα Γάρμῳ. » Fuit rex Babyloniæ : vid. Jamblich. Babyl. ap. Phot. Bibl. p. 74—78. G. Dindorf.]

[Γάρνον. V. Γάρχον.]

[Γαροίας, ὁ, Garœas, fl. Indiæ. Arrian. Hist. Ind. c. 4, p. 317 : Ὁ Ἀκεσίνης ... ἐσβάλλει ἐς τὸν Ἰνδὸν ... ἅμα οἱ ἄγων ... Γαροίαν. Cod. Flor. γαρροίαν. G. Dind.]

Γάρον, τὸ, sive Γάρος, ὁ, Garum, Liquamen s. Sanies piscium sale conditorum et maceratorum : primum e garo pisce fieri solitum, unde et nom. habet; deinde e scombro, intestinis eorum, ceterisque, quæ abjicienda essent, sale maceratis; postremo vero et privatim ex inutili quodam pisciculo minimoque cœpit confici, et e qualibet etiam materia diversis modis præparari. Verum Diosc. non e salsis modo piscibus, sed animalium etiam carnibus garum fieri solitum scribit. Quo vero modo fieret, nemo veterum prodidit, quibus nimirum additis saporibus et qua muria (diversum enim fuisse a muria s. salsugine C piscium, intelligi potest e Gal. de simpl. Med. Fac. 2, et Martialis etiam Xeniis de garo et muria) condiretur, quæque tam diligens purgatio et lotura ejus esset, ut sordidum alioqui et fæculentum poculum grato sapore bibi potuerit : nam Gal. et dulcis gari meminit, idemque scripsit plurimum facere ad delectationem. Constantinus quidem Cæsar De agricultura 20 aliquot gari parandi rationes commemorat, sed ambiguum sintne illæ eædem quæ superioribus seculis fuere. Variæ enim gari differentiæ et nomina memorantur : ut Carthaginense, Hispanum, sociorum, nigrum, αἱμάτιον, πρωτεῖον, οἰνόγαρον, ὀξύγαρον. Ac Carthaginense quidem et Hispanum dictum est, quod e finibus Carthaginis et Hispaniæ laudatissimum deferretur. Sociorum vero, quod ganeones et gulæ dediti sociatim eo uterentur, et ob præcipuam, quæ inter socios eo vescentes caperetur, voluptatem. Nigrum vero et fæcosum et αἱμάτιον, h. e. Sanguineum, quod veluti fæx esset piscium, quodque eorum cruor ad confectionem ejus adhiberetur : in- D testinis enim thynni cum branchiis, cruoreque, ac sanguine in vase aliquo sale aspersis, post bimestre vase illo perforato, effluit illud αἱμάτιον γάρον dictum : quod videtur esse id, quod P. Ægin. γάρον πρωτεῖον, Garum primarium s. excellens, nominat. Quod vero οἰνόγαρον atque ὀξύγαρον appellatur, jam simplex non est, sed illud quidem vino mistum, hoc vero aceto conditum : ut et γάρελον [rectius γαρέλαιον,] cui admistum oleum. Similiter et ὑδρόγαρον, quod aqua dilutum est : de quibus Act. 3, 84—6 : qui c. 82 descriptionem etiam τοῦ γάρου καθαρτικοῦ explicavit. Hæc inter alia Gorr. Porro masc. quoque gen. dici γάρον, testatur Athen. 2, [p. 67, C, et Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 35, 19, et ap. Pierson. ad Moer. p. 437], hoc ex Æschylo hemistichium afferens, καὶ τὸν ἰχθύων γάρον. [Ex Proteo satyrica fabula.] Sic vero et Alex. Aphr. Probl. 1, dicit ὁ γάρος. Apud Polluc. vero [6, 65, nunc ex libris correctum] gemino ρ scriptum Γάρρος, afferentem ex Sophocl. [Triptolemo] : Οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάρρου· ut Diosc. quoque 2,

39 : Γάῤῥον τὸ ἐκ ταριχηρῶν ἰχθύων καὶ κρεῶν. Sed eam scripturam nullo modo probare possum, cum metrum quoque in illo Soph. iambo eam non admittat. Passim vero et in aliis ap. Athen. poetarum ll. prior ejus syllaba corripitur, ut Martial. quoque in Xeniis, Exspirantis adhuc scombri de sanguine primo Accipe fæcosum, munera cara, garum. Et l. 7, 94 : Unguentum fuerat, quod onyx modo parva gerebat : Nunc postquam olfecit Papilus, ecce garum est. Ubi etiam nota Garum est dici pro Ingrati odoris est modo gari, sc. σαπροῦ : ut Plin. quoque 31, 7, dicit florem salis esse rem odore quoque ingrato, ceu gari. Idem Plin. de utroque garo, et liquamine nimirum et pisce, 31, 7 et 8. [Gl. Γάρον · Liquamen. Γάρος · Liquamen. Alciphr. 1, 18 : Ὁ τὸν χρηστὸν καὶ ἡδὺν γάρον ἕψων ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων. Τὸ γάρον in Geopon. 20, 46, aliquoties, ubi ed. Bas. τὸ γάρος. Sed in eodem capite τῷ γάρῳ sect. 5. Etym. M. p. 746, 48 : Τάριχος ... παρὰ τὸ γάρη ἔχειν. Aliam gari speciem sine piscibus parati memorat Julius Afric. Cestor. p. 300 : Ἀλλὰ καὶ γάρος ἐξ ἅλμης ἀκράτου μέρους ἑνὸς καὶ δύο οἴνου τοῦ γλυκέος κ. τ. ἑ. de quo v. Schneid. in indice ad Scriptt. R. R. p. 205. G. Dindorf.]

[Γαροπώλης, Liquaminarius, Gl.]

[Γάρος. V. Γάρον.]

[Γαρότας, ὁ, Qui terram arat. Athen. 3, p. 98, D : Ἄθανις δ' ἐν πρώτῳ Σικελικῶν τὸν αὐτόν φησι Διονύσιον (tyrannum dicit) καὶ τὸν βοῦν γαρόταν καλεῖν. Epist. Socr. 35, p. 42 : Πρῶτον μὲν οὖν συγχαίρω Συρακουσίοις, ὅτι πέπαυνται τὸν χοῖρον Ἴακχον καλοῦντες καὶ τὸν βοῦν γαρόταν. Conf. Γειαροτὴρ et Γειαρότης et Lobeck. Aglaoph. p. 856. G. Dindorf.]

[Γάρρα. V. Γάρκαν.]

[Γάῤῥης, ἄγρης, Hesych.]

[Γαῤῥίαι, γάμοι, Hesych.]

[Γαῤῥιώμεθα, λοιδορούμεθα, Hesych.]

[Γάῤῥον et Γάῤῥος lectiones vitiosæ. V. Γάρον.]

Γάρσανα, φρύγανα, Cretenses, Hesych. [Simile voc. ap. Philon. in Mathem. vett. p. 99 : Ἐὰν δὲ ἀντιμεταλλευόντων τῶν ἔνδοθεν συντριβῇ ἢ εἰς λεπτὸν συνέλθῃ τὸ ὄρυγμα, χρηστέον ἐστὶ τοῖς βουπόροις καὶ τοῖς γάρσοις (*virgis* interpres Latinus) καὶ τοῖς ζιβύναις. G. Dind.]

[Γαρτύδας, ὁ, Gartydas, Pythagoreus, ap. Iambl. V. P. 265, p. 520, ubi in codd. γὰρ τύδαν. G. Dindorf.]

[Γαρυνδανεῖς. V. Γαρινδαῖοι.]

[Γαρύω. V. Γηρύω.]

[Γαρώδης, ὁ, ἡ, Gari colore. Theophil. De urin. p. 86. Weigel.]

[Γάς. V. Γαῖα.]

[Γασανδῶν, populi Arabiæ, mentionem facit Diodor. 3, 44. Apud Agatharch. Κασανδρεῖς.]

[Γάσηπτον, τό. Pausan. 3, 12, 8 : Λακεδαιμονίοις ... ἔστιν ἐπονομαζόμενον Γάσηπτον ἱερὸν Γῆς. Recte, ut videtur, Porson. Γάσεπτον. G. Dindorf.]

Γάσος, Hesychio ὁ ἀπατεὼν, ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ πανοῦργος, ex Hesiod. Theog. [Sed verba ὡς Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ ad proximam glossam Γαστέρες οἷον referenda.] Supra Γάνδος pro eodem.

[Γάσσαν, ἡδονὴν, Hesychius.]

[Γαστέριον. V. Γαστήρ.]

Γαστεροπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ. Eustathio [p. 1837, 39], γαστεροπλὴξ est i. q. γαστρίμαργος s. γάστρις : non afferenti tamen hujus signif. rationem : at ego crediderim hoc quoque τοῦ μαίνεσθαι signif. habere, ut sc. dicatur γαστερόπληξ, ita enim collocatus est ap. eum accentus, ea forma qua φρενοπλήξ. [Philo Jud. vol. 1, p. 22 (?). Wakef.]

[Γαστερόχειρ. V. Γαστρόχειρ.]

Γαστὴρ, έρος, ἡ, Venter, Ventriculus. [In prosa oratione γαστρὸς γαστρὶ γαστέρα. Poetæ utraque declinatione utuntur. Sic Eurip. in Cycl. 219, γαστέρι · 334, γαστρί. Dativi pluralis formam vulgarem γαστράσι ex Dione Cass. 54, 22, inusitatam γαστῆρσι ex Hippocr. De morb. 4, 27 affert Buttmann. in Gr. Gr. vol. 1, p. 184. Propter accentum autem Γαστὴρ inter μονήρη est. V. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 16, 21. G. D.] Od. Δ, [369], M, [332] : Ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός · Σ, [53] : Γαστὴρ κακοεργός · Z, [133] de leone, κέλεται δέ ἑ γαστὴρ μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν. Hesiod. [Theog. 599] de fucis, Ἀλλότριον κάματον σφε-

A τέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται. [Sic Plut. Mor. p. 525, C : Εἰς τὴν γαστέρα ἐδημαγώγει. Hom. Il. T, 225 : Γαστέρι δ' οὔπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοὺς, ubi Eustath. ἤτοι πιεσμῷ τῆς γαστρὸς καὶ ἀσιτίᾳ. Palladas in Anth. Pal. 10, 47 : Ἔσθιε, πῖνε ... οὐ γὰρ ἔοικε γαστέρι πενθῆσαι νεκρὸν, Ὅμηρος ἔφη. Τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα, Aristoph. Nub. 549. Ἐνάλλεσθαι εἰς τὴν γαστέρα, Plutarch. V. Luculli c. 11; Moral. p. 1087, B; Theopomp. apud Athen. 10, p. 443, C, ab Strongio cit. : Ἀκράτορες τῶν γαστέρων γενόμενοι, Cum alvi dolorem ferre non possent. Γαστρὸς ῥύσις, Alvi profluvium, ap. medicos. Iamblich. Babyl. ap. Phot. Bibl. p. 74, 4 : Τὰς γαστέρας καταῤῥυέντες. Γαστέρα ὑπάγειν, Ventrem subducere, vel exonerare, ab veteribus dici, non κατὰ κοιλίας ποιεῖν, monet Phrynich. p. 308 Lob. Conf. s. Ὑπάγω. Γαστέρα ἐπέχειν, ἱστάναι, λύειν v. s. his verbis.] Dicitur autem mulier gravida ἐν γαστρὶ ἔχειν, ut ap. Herodot. et Pausan. [4, 33, 3. Vita Homeri, Herodoto tributa, c. 2 : Συνέβη τὴν παῖδα μιγεῖσαν ἀνδρὶ λαθραίως ἐν γαστρὶ σχεῖν. Sæpe in libris V. et N. T.]

B Unde jocus cujusdam negantis ἐν γαστρὶ ἔχειν illam, quæ triduo nihil edisset. [Κατὰ γαστρὸς ἔχειν Thomas Mag. s. v. Κύει p. 557, et Etym. M. 311, 39 in additamento Turrisani. Schæf. Geopon. 16, 1, 3 : Φέρει κατὰ γαστρὸς ἡ ἵππος μῆνας ιά.] Vel ἐν γαστρὶ φέρειν, ut Plato de LL. [7, p. 792, E.] Et ἐν γαστρὶ λαβεῖν, quæ concepit, in Epigr. [Nicarchi in Anth. Pal. 11, 18. Aristot. H. A. 9, 50 : Ἵνα μὴ ἐν γαστρὶ λάβωσιν (αἱ κάμηλοι). Exempla ex V. T. collecta vide ap. Schleusner. Συλλαμβάνειν ἐν γαστρὶ Lucas Ev. 1, 31. Γαστὴρ, Venter gravidæ, ap. Chariton. 3, 7 ab Schæf. cit. et Philostr. V. A. 3, 39, p. 129 : Γυνή τις ἑπτὰ ἤδη γαστέρας δυστοκοῦσα, Quæ septies partum difficilem fecerat.] Possumus vero γαστέρα Gulam etiam interpr. in ea signif., qua dicitur aliquis gulæ deditus esse, in nonnullis loquendi generibus : ut quum dicit Xen. [Cyrop. 4, 2, 39] : Γαστρὶ χαρίζεσθαι · cui opp. ab Eod. arbitror γαστρὸς κρείττω εἶναι. Possumus autem hic et Ventris appellationem retinere, et γαστρὶ χαρίζεσθαι ex Horatio reddere, Duci ventre. Sed et γαστριμαρ-

C γίαν videtur idem Xen. Ἑ. 5, [3, 21] γαστρὸς nomine signif., Τοσοῦτον γὰρ ἐγκράτεια γαστρὸς διαφέρει. [Male utitur hoc loco, in quo ἐγκράτεια γαστρὸς conjungenda, ut in altero ἐγκρατεῖς γαστρός.] At, quum dicit Cyrop. 1, [2, 8] : Ἐγκρατεῖς εἶναι γαστρὸς καὶ ποτοῦ, γαστρὸς, redditur Cibi. [Idem Œcon. 9, 11 : Ἐγκρατεστάτη καὶ γαστρὸς καὶ οἴνου. Memor. 1, 5, 1 : Ἥττων γαστρὸς ἢ οἴνου. Γαστρὸς δοῦλος aut γαστρὶ δουλεύων, non γαστρίδουλος, dici jubet Thomas M. p. 181. Hinc γαστὴρ, homo ventri deditus : vid. Valcken. Schol. in N. T. vol. 1, p. 38. Hesiod. Theog. 26 : Γαστέρες οἷον, quod Hesych. interpr. τροφῆς μόνης ἐπιμελούμενοι. Poeta ap. Stob. Flor. 62, 15 : Οὕτω γὰρ κακὸν δοῦλον γένος · γαστὴρ ἅπαντα. Longus 4, 11 : Γνάθων ... οὐδὲν ἄλλο ὢν ἢ γνάθος καὶ γαστὴρ καὶ τὰ ὑπὸ γαστέρα. I. e. κατωφερής. Thomas M. p. 520 : Κατωφερής τινὲς μὲν λέγουσιν ... σὺ δὲ ἀκόλαστος λέγε καὶ δοῦλος τῶν ὑπὸ γαστέρα. Athen. 3, p. 116, F : Περιπλεύσας τὴν οἰκουμένην γαστρὸς ἕνεκα καὶ τῶν ὑπὸ γαστέρα. Vid. Boisson. ad Anecd. vol. 4, p. 216.]

D || Ventriculus os geminum habet, unum supernum, quod στόμα τῆς γαστρὸς proprie dicitur et στόμαχος, alterum inferum, angustius, quod πυλωρὸς appellatur. Hæc Gorr. qui et addit esse, qui γαστέρος nomine designari dicant totam eam regionem, quæ septo transverso, hypochondriis et pube circumscribitur : sed eam ἐπιγάστριον potius vocandam sibi videri : γαστέρα autem peculiari nom. Gal. appellare Ventriculum, in quem cibi ingeruntur et concoquuntur. [|| Farcimen ex ventriculo factum. Hom. Od. Σ, 44 : Γαστέρες αἵδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ, τάς τ' ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες (ubi Eustath. p. 1837, 13 : Τὰς δὲ γαστέρας φύσκας τινὲς τῶν παλαιῶν ἡρμήνευσαν) et similiter Y, 25. Aristoph. Nub. 408 : Ὤπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσιν.]

|| Γαστέρες a Laced. dictæ sunt etiam γογγυλίδες, a Bœotis autem κράμβαι, ut Eustath. [p. 1577, 63] ex Athen. [de quo v. s. Γαστραία] refert. At Γαστορὶς ap. Hesych. ambas hasce signif. habet : exponitur enim ab eo γογγυλὶς ἢ κράμβη. || Γαστὴρ et Γαστέριον esse

A genus Vasis quidam post Hermol. scripserunt. [Conf. Γάστρη. G. Dind. || Γαστὴρ clypei. Tyrtæus 2, 24 : Ὤμους ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος. Valck.]

[Γαστορίς.. V. Γαστήρ.]

[Γάστρα. V. Γάστρη.]

Γαστραία, ἡ, dicta γογγυλὶς a Laced., teste Hesych., i. e. Rapa. [Athen. 9, 369, A : Γογγυλίδας Ἀπολλᾶς ... ὑπὸ Λακεδαιμονίων γαστέρας φησὶ καλεῖσθαι· Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς Γλώσσαις παρὰ Βοιωτοῖς γάστρας ὀνομάζεσθαι τὰς κράμβας, τὰς δὲ γογγυλίδας ζακελτίδας· ubi Eustathius utrobique γαστέρας legit : Epitomes codex Paris. γαστέρας ... γάστρας. Codex Venet. γαστέρας ... γαστεας (sic), quod in apographis in γαστέρας mutatum est. Hesychii glossam consideranti probabilius videbitur bis γαστραίας scribendum. Alia forma ap. Hesych. inferius, Γέστα, γογγυλίς. G. Dindorf.]

[Γαστραφέτης, ὁ, machina quædam a Zopyro Tarentino composita, quam describit Bito in Mathem. vett. p. 111—113. Originem nominis explicat Hero ibid. p. 126 : Ἐκάλουν δὲ τὸ ὅλον ὄργανον γαστραφέτην, B ἐπειδήπερ διὰ τῆς γαστρὸς ἡ καταγωγὴ τῆς τοξίτιδος ἐγίγνετο. Indicavit Schneid., Tzetzam Chil. 11, 617 Schæf.]

Γάστρη, et Γάστρα, ἡ, Fundum vasis. [Γάστρη Ionica, γάστρᾱ vulgaris dialecti forma. Arcad. p. 101, 26.] Eust. [p. 1605, 5] γάστρην τρίποδος ap. Hom. [Il. Σ, 348; Od. Θ, 437] exp. τὸν πυθμένα, alibi autem [p. 1146, 37] τὴν κοιλότητα. Athen. 60 [5, p. 199, C] de Cratere prægrandi loquens, Εἶχεν δὲ ἄνω ἀκρωτήρια, καὶ ἐν ταῖς γάστραις κύκλῳ. [Nicand. Ther. 106 : Ἐν περιηγέϊ γάστρῃ. Quint. Sm. 5, 382. Wakef. Hermiam in Platon. Phædr. p. 202 ed. Ast. citat Schæf. Κεραμίων γάστραι ap. Hesych. s. v. Ἀρδανίαι et Pausan. ap. Eustath. p. 707, 33. Antiattic. p. 88, 10 : Γάστραι· τὸ σύντριμμα τῶν ἀμφορίων, ὧν αὐτὸ τὸ γαστροειδὲς μένει· αὐτὴν δὲ τὴν γάστραν ἀντὶ τοῦ τῆς γαστρός. Recentiorum exempla v. apud Ducang.] || Dicitur et de Navi γάστρα, teste Poll. et signif. ejus Fundum, i. e. Carinam : vel, ut alii vocare e Sallustio malunt, Alveum. [1, 87 : Τὸ ἔδαφος τῆς νεὼς κύτος καὶ γάστρα καὶ ἀμφιμήτριον ὀνομάζεται. Schol. C Thucyd. 1, 50, ab Schæf. cit. : Σκάφη καλεῖ τὰ κοιλώματα τῶν νεῶν, ἃ ἡμεῖς γάστρας καλοῦμεν. Γαστέρα dici τὴν τρόπιν τῆς νηὸς tradit Schol. Hom. Od. E, 249, ex glossa cod. Palat. corrigendus, ubi recte γάστρα. || Γάστραι, τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν, Hesych. Quod γαστροκνημία vel γαστροκνήμιον dici solet.]

[Γάστρηναν. Eratosth. ap. Schol. Nicand. Ther. 466 : Αἱ δὲ πελιδναὶ πυθεδόνες γάστρηναν ὑπέτρεφον οὐλοὸν ἕλκος. Locus corruptus, ab Schneid. cit.]

[Γαστρήνη, ἡ, i. q. γάστρα, ex Æneа Poliorc. c. 4, p. 21 indicat Schneid. Legitur ibi ἔφερε πῦρ ἐν γαστρήνῃ. Codex Medic. πῦρ γαστρήνην. Corrige πῦρ ἐν γάστρᾳ aut saltem γάστρῃ. G. Dindorf.]

[Γαστρίαν, στρόφον, ἢ διάνοιαν, Hesych. Ubi Kust. διάρροιαν.]

[Γαστριβόρος. V. Γαστροβόρος.]

Γαστρίδιον, τὸ, Parvus venter. [Gloss. Uterculus. Aristoph. Nub. 392 : Ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας. G. Dind.]

[Γαστρίδουλος, ὁ, ἡ, Ventri serviens, Lurco. Inter similia composita est ap. Theognost. in Bekk. Anecd. D p. 1356. Thomas M. p. 181 : Γαστρίδουλος μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ γαστρὸς δοῦλος, ἢ γαστρὶ δουλεύων, ἢ γαστρὸς ἥττων. Non infrequens in scriptis Patrum vocabulum. Basil. M. vol. 3, p. 208 et Pallad. De Vita Io. Chrys. p. 139 indicat Hemst., Ioann. Chrys. in Ioann. Hom. 44, vol. 2, p. 736, Seager. Diodori Sic. locum v. s. v. Γάστρις.]

Γαστρίζω, Ventrem expleo, Ventrem saburro, Opipare et laute accipio. Lucian. [Dial. mer. 10, vol. 3, p. 307] : Ἐχρῆν, ὦ Δρόση, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα. [Gl. Sagino.] Unde Γαστρίζεσθαι, Ventrem suum saburrare, Helluari. Athen. 4 : Δεῖ τὸν πρῶτον εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν ἐρχόμενον ἐπὶ δεῖπνον, μὴ γαστρισόμενον εὐθὺς ἐπὶ τὸ συμπόσιον χωρεῖν. [Lucian. Rhet. Pr. 24, Ep. Sat. 38.] Sic Basil. : Ἀλλ' οἴεσθε τὸν γαστριζόμενον καὶ καταυλούμενον καὶ ἐπὶ μαλακῆς κοίτης ῥέγχοντα, τοῦτον ἀξίως χαρᾶς διαζῆν. In Hippiatria dicitur et de equis γαστρίζειν, inquit Bud., pro Farragine distendere, i. e. γράστει. [Lectio vitiosa. V. Γραστίζω.] || In ventrem cædo,

A Aristoph. Vesp. [1529], et γαστρίζομαι, In ventrem cædor : Eq. [273] : Ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι· contra Phrynich., qui negat Att. hac in signif. dici. [Phryn. p. 94 Lob. : Γαστρίζειν ἐπὶ τοῦ ἐμπίπλασθαι λέγουσιν Ἀθηναῖοι, οὐκ ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα τύπτειν, quæ repetit Thomas M. p. 182. Hesych. Γαστρίζεσθαι· λαβρότερον (λαμπρότερον Etym. M.) τρέφεσθαι ὑπὲρ τὴν χρείαν, ἤγουν γαστριμαργεῖν. Γαστρίσαι, εἰς τὰ στέρνα πλῆξαι· ἢ χορτάσαι. « Pollux usum verbi γαστρίζειν et ὑπογαστρίζεσθαι pro *helluari* generatim comœdiæ assignat 2, 168, quæ tot tamque diversos auctores complectitur, ut, nisi aliquis unus nominatim proferatur, hoc testimonium ponderis habeat perparum. Neque nobis notus est Atticus scriptor vel unus, qui Pollucis sententiam confirmet; quod in tanta rerum convivalium celebritate haud fortuito factum videri potest. Accedit quod ea significatio verbi, quam Phrynichus Atticis abjudicat, naturæ convenientior est. Jure itaque mireris Sextum Empir. patrii sermonis adeo ignarum fuisse, ut γαστρίζειν ἀντὶ τοῦ τύπτειν εἰς γα- B στέρα non magis dici posse affirmaret quam μυκτηρίζειν ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν ῥῖνα τύπτειν, p. 262. Sed hac ætate verbum hoc nullam aliam quam helluationis notionem habuisse videtur; sic usurparunt præter Lucian. et Synes. Posidonius ap. Athen. 5, p. 210, F et 12, 527, F, γαστριζόμενα ἐν αὐτοῖς οἴνοις καὶ βρώμασιν. Philostr. V. A. 4, 3, p. 142; (add. 5, 23, p. 206); 8, 7, p. 347 (γαστρίζεσθαι τῶν δρυῶν); Alciphr. 3, 45; Themist. 22, p. 276, C; Maxim. Tyr. 36, 2, p. 183. Γαστρισμὸς Sophilus dixit, mediæ comœdiæ poeta, a qua credibile est hunc usum dicendi inductum esse. » Lobeck. Athen. 3, p. 96, F, ἱκανῶς γεγαστρίσμεθα. Wakef.]

Γαστριμαργέω, Helluor, Immensæ gulæ indulgeo. Chrysost. [Vol. 7, p. 61, A. Hesych. s. v. Γαστρίζεσθαι, et Suidas s. Γαστήρ. G. Dind.]

Γαστριμαργία, ἡ, Ingluvies, Immensa gula, ut Cic. in Sallust., si modo Ciceronis illa oratio est, Helluatio. [Hippocr. p. 534, 20 : Ἀπὸ οἰνοφλυγίης καὶ γαστριμαργίης ἰχθύων. Lucian. Amor. 42, vol. 2, p. 444. C (Maccab. 4, 1, 3.) Athen. 7, p. 307, C; Schol. Ar. Av. 1589. Scott. Λαιμαργία et γαστριμαργία conjuncta ap. Athen. 10, p. 412, D. Schneid. Clem. Al. Pæd. 2, p. 146, C (171 Pott.) et Isidor. Pelus Epist. 384 lib. 1, p. 100, cit. Suic. Περὶ γαστριμαργίας disputat Nilus cap. 1 libri De octo vitiis. G. Dind.]

[Γαστριμαργικός, ή, όν, i. q. sequens. Epiph. t. 1, p. 578, C : Τὴν γαστριμαργικὴν ἀκρασίαν διαμιλλώμενος. Hase.]

Γαστρίμαργος, ὁ, ἡ, Gulosus, Lurco, Helluo, Ventri supramodum deditus. Sed sonat q. d. Insane ventri deditus, vel Ad insaniam usque ventri deditus. Sic enim puto reddi debere hoc nomen, ut vis ejus exprimatur, quod minime faciunt, qui simpl. Ventri deditus interpr. : γαστρίμαργοι, inquit Hesych., τῇ κοιλίᾳ μαινόμενοι· q. d. Gall. *Enragé après son ventre.* [Gl. Prodigus.] Puto vero ex Hom. γαστέρι μάργῃ ortum esse. [Conjectura vana. Addit Hesych., ἀκρατεῖς, ἄπληστοι, πολυφάγοι.] Ead. vero forma dicitur γαστρίμαργος, qua λαίμαργος : unde apparet nugari D strenue Etym. [p. 222, 4] in iis, quæ de hoc nom. scribit, sicut et in aliis plurimis. Aristot. Eth. 3, [11] : Ἀναπλήρωσις γὰρ τῆς ἐνδείας, ἡ φυσικὴ ἐπιθυμία· διὸ λέγονται οὗτοι γαστρίμαργοι, ὡς παρὰ τὸ δέον πληροῦντες αὐτήν. [Xanthus ap. Athen. 10, 415, C. Maccab. 4, 2, 7. Angl. Pindar. Ol. 1, 83 : Ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν. Schol. Aristoph. Ran. 202, Procl. ad Hesiod. Ἔργ. 524 citat Hemst.]

[Γαστριμάργως, ἀπλήστως, Suidas.]

[Γαστρίον, τὸ, Aqualiculus, Gl. Hermias in Plat. Phædr. ap. Bast. Ep. crit. p. 193 : Ὁ σπείρων ἐν γαστρίοις παιδιᾶς χάριν τοῦτο ποιεῖ. In Astii edit. p. 202, γάστραις editum, quo paullo ante utitur Hermias. Apophthegm. Patr. in Pœmene n. 181 (in Coteler. Monum. Eccl. vol. 1, p. 636, A) citat Ducang. : Γαστρία τυρίων, κεράμια ταρίχων.]

[Γαστρίον, τὸ, Ventriculus. Archestr. ap. Athen. 7, p. 286, D : Βάτραχον ἔνθ' ἂν ἴδῃς, ὀψώνει καὶ γαστρίον (apogr. Florent. γάστριον) αὐτοῦ σκεύασον. Scott. Comicus ap. Athen. 14, p. 664, C. Fix.]

Γαστρίον, τὸ, Edulii quoddam genus e sesamo, A Hesych. Etym. [p. 221, 45, et Lex. Rhet. p. 230, 19, παρὰ Κρησί· unde corrigitur quod Hesychii codex præbet παρὰ ἀκρισίῳ. Γάστρις ap. Athen. 14, p. 647, F, ex Chrysippo, ἐν Κρήτῃ πλακούντιον ποιοῦσιν, ὅπερ ὀνομάζουσι γάστριν· post quæ sequitur accurata hujus placentæ descriptio. || Γάστρια (codex γάστρι), τὰ σπαρθέντα πρὸς τὸ λιστρευθῆναι· οἱ δὲ, κύαμοι, ἢ ῥάφανοι, οἷς ἀντὶ κόπρου χρῶνται, ὅταν αὐξηθέντα λιστρευθῇ, Hesych. ubi Is. Voss. Γάτρια, favente literarum ordine.]

Γάστριος, Gulosus, Ventri deditus, Qui lumbricis laborat, VV. LL. : sed sine ullo testimonio. [Corruptum haud dubie ex Γάστρις.]

Γάστρις, [ιδος], ὁ, Gulosus, Lurco, Ventri deditus, Venter, ut ap. Lucil. : Vivite ventres. Utitur Aristoph. [Av. 1604 : Ἠλίθιος καὶ γάστρις εἶ· Thesm. 816, γάστριδας, ubi Hemst. ad Thom. M. p. 181 non debebat γάστριας corrigere, cujus formæ exemplum Suidas præbet s. v. Συβαριτικαῖς, ex Diodoro afferens γάστριες ἦσαν, quod γαστρίδουλοι scriptum in Excerptis Diodori vol. 2, p. 549, 82. Athen. 4, p. 160, D : Τῷ γάστριδι κυνί· B 6, p. 258, F : Ὁ καλὸς γάστρις. Epicrates ib. p. 262, D : Γάστριν καὶ λάμυρον. Philostr. p. 252 : Ἀκόρεστον καὶ γάστριν. Philo vol. 1, p. 261, 1 : Γάστριν καὶ ἀκόλαστον. Julian. Or. 5, p. 176 : Λίχνος καὶ γάστρις, et quæ sunt similia. V. Perizon. ad Ælian. V. H. 1, 28. Aspasium ad Aristot. Eth. 4, fol. 52, a, citat Hemst. Idem Æliani locum indicat De N. A. 14, 26, ubi de amplo dolio dictum, μεγίστου πίθου καὶ πάνυ γάστριδος.] || Γαστρίστερος, Pollux [2, 175] e Platone comico : [Ἔπειτα δ' οὐδείς ἐστ' ἀνὴρ γαστρίστερος.] || Γαστρίδες, quos infestant vermes dicti ἕλμινθες, Hesych. Apud Suid. autem legitur singul. γάστρις hac signif. [Γαστρίδες etiam in Lex. Rhet. p. 230, 16 et ap. Etym. p. 221, 54. Sed recte codex Hesychii γάστριδες. || Γάστρις, placentæ species. V. Γαστρίον.]

Γαστρισμὸς, ὁ, Ventris impletio, s. Ingluvies. [Sophilus ap. Athen. 3, p. 100, A : Γαστρισμὸς ἔσται δαψιλής.]

[Γαστρίστερος. V. Γάστρις.]

[Γαστροβαρὴς, ὁ, ἡ, Gravidus. Dioscor. in Anth. C Pal. 5, 54. Schneid.]

Γαστροβόρος, ὁ, ἡ, q. d. Ventrivorus. Ab J. Poll. [2, 168, 175,] ponitur cum γαστρίμαργος : ideoque puto signif. Qui voracem ventrem habet : nam Qui ventre vorat, non satis significanter de helluone diceretur, ad verbum tamen sonat omnino illud Ventrivorus a me hic positum. [Γαστριβόρος scriptum ap. Polluc. 6, 42.]

[Γαστροδώρη, ἡ, Gastrodora, n. pr. ap. Anacreont. Athen. 10, p. 447, A. Kall.]

Γαστροειδὴς, ὁ, ἡ, Formam ventris habens. Exp. et Ventrosus ac Ventriosus. [Hesych. : Γαστροειδής· προγάστωρ, καὶ γαστροποιῶν (γαστροπίων Heinsius.). Plutarch. V. Pericl. c. 26 : Ναῦς κοιλοτέρα καὶ γαστροειδής. Conf. Γαστροΐς.] V. Γαστροοίδης ap. Eustath. [p. 1684, 28 : Ἰσχιούδης ὁ μεγάλα ἰσχία ἔχων· οὕτω δὲ καὶ γαστροοίδης τις καλεῖται ὑπὸ Ἀττικῶν. Quæ scriptura fortasse Hesychio restituenda.]

[Γαστροΐς, ἡ, Formam ventris habens. Pherecrates ap. Athen. 11, p. 481, C : Βαθείας κύλικας ὥσπερ ὁλκάδας οἰναγωγοὺς ... γαστροειδὰς. Sic cod. Ven. Apo- D grapha γαστροΐδας, γαστραΐδας, γάστριδας.]

[Γαστροκνήμη, ἡ, i. q. Γαστροκνημία. Galen. Isag. vol. 2, p. 371 : Ὧν (κνημῶν) τὸ μὲν ἔμπροσθεν ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὄπισθεν γαστροκνήμη. Lobeck. ad Phryn. p. 330. Etym. M. p. 464, 56 : Ἡ τὸ γόνυ συνέχουσα γαστροκνήμη.]

Γαστροκνημία, ἡ, et Γαστροκνήμιον, τὸ, Cruris pars posterior, ut prior ἀντικνήμιον, quæ est Pulpa quasi ventricosa cruris, Lat. Sura. Camer. ex Polluce. [Phrynich. p. 330 : Γαστροκνημίαν μὴ λέγε, ἀλλὰ κνήμην. Hippocr. p. 828, A : Ἄνωθεν τῆς γαστροκνημίης, et alibi sæpius. Aristot. H. A. 1, 15, et γαστροκνημίαι ibid. 2, 1, p. 499, 5. Lucian. Ver. Hist. 1, 22, vol. 2, p. 87; Rufus p. 33 : Γαστροκνημία ὁ μέγας μῦς ὁ ὄπισθεν τῆς κνήμης. Γαστροκνήμιον ap. Polluc. 2, 190, et Etym. M. p. 522, 7. Γαστροκνημὶς ap. Nicet. Annal. 4, 5, p. 78, D : Γαστροκνημίδας καὶ χεῖρας, ubi γαστροκνημίας potius scrib. cum Lobeck. ad Phryn. p. 330.]

Γαστρολόγος, ὁ, Qui de rebus ventri gratis disserit, et eas exponit. Et Γαστρολογία, ἡ, Liber, quo hæc exponuntur, ut quidam ab Archestrato scriptus, cui cognomen Ὀψοδαίδαλος. [Athen. 3, p. 104, B; 7, p. 278, A; 8, p. 337, B. Et Γαστρολογίαι 10, p. 457, A.]

Γαστρομαντεύομαι, Alciphro [2, 4, p. 328,] q. d. Ventre divino. Vide Ἐγγαστρίμυθος. [Parum probabiliter Schneid. ἀστρομαντεύεσθαι.]

Γαστρονομία, ἡ, Leges de ventre alendo. Ita enim puto reddi debere γαστρονομίαν pro Libro illius Archestrati memorato ab Athen. [2, p. 56, C; 3, p. 92, D; 7, p. 293, D, et al.] Γαστρολογίας etiam nomine inscripto.

[Γαστροοίδης. V. Γαστροειδής.]

[Γαστρόπης lectio vitiosa. V. Γαστρόπτης.]

[Γαστροπίων, ονος, ὁ, ἡ, Ventre obeso. Dio Cass. 65, 20, p. 1074, 19. Hesychio h. v. restituit Heinsius v. Γαστροειδής.]

[Γαστροποιῶν lectio vitiosa. V. Γαστροειδής.]

[Γαστρόπτης, ὁ, Vasis culinarii species. Pollux 10, 105 : Γαστρόπτης δὲ ἐν τοῖς δημιοπράτοις πέπραται. Unde corrigitur Hesychius, Γαστρόπης, σκεῦός τι μαγειρικόν.]

Γαστροῤῥαφία, ἡ, Ventris vulnerati connexio, ut Camer. hæc verba interpr. ῥαφὴ γαστρὸς τετρωμένης. [Paulus Ægin. p. 193, 50. Weigel. Oribas. 44, 12, p. 22 ed. Mai. G. D. Galen. vol. 10, p. 120, E : Ἐν ταῖς καλουμέναις γαστροῤῥαφίαις. Fix.]

[Γαστρόῤῥοια, ἡ, Alvi profluvium. Ioann. Lydi Βροντοσκοπ. p. 254 (p. 130 ed. Has.). Schneid. S. Sethi De alim. p. 62. Boisson. Chœrobosc. in cod. Barocc. 50 f. 331. Cramer.]

[Γαστροτόμος, ὁ, Ventris sector. Manetho Apot. 4, 267 : Γαστροτόμους νεκρῶν τε ταριχευτῆρας ἀπηνεῖς.]

Γαστρόφιλος, ὁ, ἡ, Ventris amans, Ventri deditus, Gulæ deditus.

[Γαστροφορέω, In ventre fero. Philipp. Thess. in Anth. Pal. 9, 232, de lagena : Ἡνίκ' ἐγαστροφόρουν Βακχιακὰς χάριτας.]

[Γαστρόφρων, ὁ, ἡ, Ventri deditus. Stephanus V. Steph. jun. in Anal. Bened. p. 452 : Κοιλιοδούλους τε καὶ γαστρόφρονας. G. Dindorf.]

[Γαστροχάρυβδις, ἡ, Ventriosus, Vorax. Ἐπὶ τῶν κατεσθιόντων Κρατῖνος εἶπεν, Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 33, 18.]

Γαστρόχειρ, ὁ, E manibus vivens, i. e. manuum labore. Apud Etym. [p. 221, 52] γαστερόχειρες. Vide Ἐγχειρογάστωρ. [Strabo 8, p. 373 : Καλεῖσθαι δὲ γαστερόχειρας, τρεφομένους ἐκ τῆς τέχνης. Conf. Χειρογάστωρ. Eodem modo variant Ἐγγαστρόχειρ et Ἐγχειρογάστωρ.]

Γαστρώδης, ὁ, ἡ, Ventrosus, Ventriosus. [Hippocr. 20, 40, σὰρξ, in tumore. Ælian. H. A. p. 324 (?). Wakef. Σμιλίῳ ἰατρικῷ γαστροειδεῖ, Galen. Gloss. p. 520. Fix. Aristoph. Plut. 560 : Γαστρώδεις καὶ παχύκνημοι. Hephæst. Apotelesm. p. 6, 2 : Ζώδιον [Taurus] ... χερσαῖον, γαστρῶδες. Hase.]

Γάστρων, ωνος, ὁ, i. q. γάστρις, Gulosus, Lurco, etc. [Gl. Aqualiculus. Aristoph. Ran. 202 : Οὔκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδὶ, γάστρων, ubi Schol. γαστρίμαργε· εἰσάγουσι γὰρ τὸν Διόνυσον προγάστορα καὶ οἰδαλέον ἀπὸ τῆς ἀργίας καὶ οἰνοφλυγίας. Φύσκων Hesych. interpretatur γάστρων. Hemst. Conjunxit hæc Diogen. L. 1, 81, ubi Pittacum ab Alcæo φύσκωνα καὶ γάστρωνα vocatum esse narrat, ὅτι παχὺς ἦν. Athenæi locos addit Schweigh. 3, p. 97, C : Γάστρων καὶ κοιλιόδαιμον ἄνθρωπε· p. 125, B; 6, p. 270, D. || Gastro, n. pr. Lacedæmonii cujusdam ap. Polyæn. 2, 16. G. Dind.]

[Γαστρωνία. V. Γραιστωνία.]

[Γάσυς, ὁ, Gasys, n. pr. Paphlagonicum, ap. Strabon. 12, p. 553. Angl.]

[Γατάλαι, οὐλαὶ, Cicatrices, Hesych. Γατειλαὶ Kusterus et Alberti, collatis Galeni Hesychiique ipsius glossa : Ὠτειλαὶ, οὐλαί.]

[Γάταλος, ὁ, Gatalus, Sarmata, ap. Polyb. 26, 6, 13.]

[Γάτις. V. Ἀτεργάτις.]

[Γατομέω. V. Γητομέω.]

[Γατόμος. V. Γητόμος.]

[Γατὸς a grammaticis fictum propter etymol. v. νηγάτεος, quod v.]

[Γαυάνης, ὁ, Gauanes. Herodot. 8, 137 : Ἐξ Ἄργεος

ἔφυγον ἐς Ἰλλυριοὺς τῶν Τημενοῦ ἀπογόνων τρεῖς ἀδελφοί, A Γαυάνης τε καὶ Ἀέροπος καὶ Περδίκκης.]

[Γαύας, αντος, ὁ, Gauas. Lycophr. 831 : Καὶ τὸν θεᾷ κλασθέντα Γαύαντος τάφον· ubi Schol. : Ἄδωνις Γαύας παρὰ Κυπρίοις.]

[Γαυγάμηλα, τὰ, Gaugamela, nomen vici Aturiæ, καμήλου οἶκον significans. Strabo 16, p. 737; Arrian. Exp. Al. 6, 11; Plutarch. V. Alex. c. 31.]

[Γαῦδος, ἡ, Gaudus, insula prope Cretam. Callimach. ap. Strabon. 1, p. 44; 7, p. 299. Plinius 4, 12; Pomp. Mela 2, 7, 13. Καυδὼ ap. Suidam s. h. v. G. Dindorf.]

[Γαύιοι. V. Γάβιοι.]

[Γαυλανῖτις, ἡ, Gaulanitis, regio Palæstinæ, ap. Josephum locis plurimis, qui etiam adjectivo Γαυλανιτικός, ή, όν, utitur.]

[Γαυλικὸς, ή, όν, Navibus vectus. Xenoph. Anab. 5, 8, 1 : Τῆς φυλακῆς τῶν γαυλικῶν χρημάτων, ubi plerique libri γαυλιτικῶν, duo optimi γαυλιτῶν. Γαυλικὰ χρήματα Hesych. s. v. Γαῦλοι interpretatur τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. Γαυλιτικὰ χρήματα e Xenophonte afferunt Lex. B Rhet. p. 230, 25 et Etym. M. p. 221, 47.]

[Γαυλὶς, ίδος, ἡ, i. q. Γαυλός. Oppian. Cyn. 1, 126 : Καρπὸς Ἀθηναίης λιπαρὴν ὅτε γαυλίδα πλήθει. Schneid.]

[Γαυλίτης, ὁ, Gaulites, gentile a Γαῦλος, quod vide. ‖ Nomen pr. Thucyd. 8, 85 : Ξυνέπεμψε δὲ καὶ Τισσαφέρνης αὐτῷ πρεσβευτὴν ... Γαυλίτην ὄνομα, Κᾶρα δίγλωσσον· ubi var. lect. γαβλίτην, γλαυτίτην, γανείτην. Idem ap. Xenoph. Anab. 1, 7, 5. G. Dind.]

[Γαυλιτικός. V. Γαυλικός.]

Γαυλὸς, ὁ, Mulctra, quæ et Mulctrum, et Mulctrale. Od. I, [223] : Ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα τοῖς ἐνάμελγεν. Legitur et ap. Plaut. [Rud. 5, 2, 32] Gaulus pro quodam vase. [Antiphil. in Anth. Pal. 9, 404 : Γαυλοῦ δὲ σμικροῖο, τόδε γλυκὺ νᾶμα μέλισσα πηγάζει. Longus 3, 4 : Γαυλὸς, ἐξ οὗ συνέπιον. Theocrit. 5, 58 : Ὀκτὼ γαυλὼς ... γάλακτος· 104 : Γαυλὸς κυπαρίσσινος. Non raro ad alia vasa quævis translatum. Sic situlam s. haustrum significat ap. Herodot. 6, 119 : Ἀντὶ δὲ γαυλοῦ ἥμισυ ἀσκοῦ οἱ προσδέδεται. Quo sensu Etym. M. p. 222, 31 : C Γαῦλος (immo γαυλός) ... λέγεται καὶ ἀντλητήριόν τι· et Gloss. Herodot. : Γαῦλος ... φρέατος ἀντλητήριον. Antiphanes ap. Athen. 11, p. 500, F : Γαυλοὺς ὁλοχρύσους, πλοῖα· τοὺς κάδους μὲν οὖν καλοῦσι γαυλοὺς πάντες οἱ προγάστορες. De ollis dictum annotavit Hesych. : Τινὲς δὲ καὶ τὰς χύτρας γαύλους (γαυλοὺς) καλοῦσι· de quo v. s. Χυτρόγαυλος.] ‖ Γαῦλος autem priore circumfl. Navigii genus. Aristoph. Av. [592] : Γαῦλον κτῶμαι καὶ ναυκληρῶ. In q. l. Schol. affert e Callimacho [Fr. 217] : Κυπρόθεν Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος (sed lego Κυπρόθε ob versum), ubi scribit etiam esse Φοινικικὸν σκάφος. [Discrimen accentus inter Γαυλὸς et Γαῦλος, quod in libris Mss. sæpissime neglectum est, exponit Eustath. p. 1625, 3; 1626, 8. Herodot. 3, 136 : Καταβάντες ... Φοινίκης ἐς Σιδῶνα πόλιν τριήρεας δύο ἐπλήρωσαν καὶ γαυλὸν μέγαν. Idem 8, 97, γαυλοὺς Φοινικηίους. Epicharm. ap. Athen. 7, p. 320, C : Γαυλοῖς ἐν Φοινικικοῖς. Hesych. : Γαῦλοι, τὰ ποιμενικὰ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα, καὶ τὰ Φοινικικὰ πλοῖα, ubi vid. interpr.] ‖ Eustath. [p. 1625, 3; 1728, 56] Sentinam D [τὴν ἀντλίαν] quoque γαῦλον vocari tradit. [Hesych. : Γαῦλος, ὁ ἐξ ἀλλοτρίων ζῶν, ἢ κάδος, ἐν ᾧ τὰ πλοῖα ἀντλεῖται. Priorem interpretationem etiam ex Cyrillo, qui ζῶν omittit, affert Alberti.] Et Γαυλικὰ χρήματα Hesych. τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. Eundem et de γαῦλος consule.

[Γαῦλος, ἡ, Gaulus, νῆσος πρὸς τῇ Καρχηδόνι. Ἑκαταῖος περιηγήσει. Ὁ νησιώτης Γαυλίτης, Steph. Byz., ubi alia attulerunt interpretes.]

[Γαυνάκης. V. Καυνάκης. Alia forma ap. grammat. in Osanni append. ad Philem. p. 297 : Γαύνακα, οὐ γαυνάκιον. G. Dindorf.]

[Γαυράδας, ὁ, Gauradas, scriptor epigr. in Anth. Plan. 152. G. Dindorf.]

[Γαυρανὸς οἶνος, Gauranum vinum, inter vina Italica ap. Athen. 1, p. 26, F. Angl.]

[Γαυρεὺς, ὁ, vocabatur Aquilo Olbiæ prope Mygalum Pamphyliæ. Aristot. p. 973, 6 : Γαυρεύς· πνεῖ γὰρ ἀπὸ νήσου ἣ καλεῖται Γαυρίς. Hase.]

Γαύρης et Γαύρηξ, ὁ, Hesychio i. q. γαῦρος. [Diogen. L. 1, 81 : Τοῦτον Ἀλκαῖος ... ἀποκαλεῖ ... γαύρικα ... ὡς εἰκῇ γαυριῶντα. Sic libri consentiente Suida s. v. Σαράπους. Γαύρηκα restituit Menagius.]

Γαυρίαμα, τὸ, Gloriatio, Exultatio. [Plutarch. V. Anton. c. 2 : Κενοῦ γαυριάματος καὶ φιλοτιμίας ἀνωμάλου μεστόν. V. Æmil. Pauli c. 27 : Τὸ κενὸν φρύαγμα τοῦτο καὶ γαυρίαμα τῆς νίκης. Hesych. : Γαυρίαμα, καύχημα, ἔπαρμα, φρύαγμα, ubi exempla ex V. T. attulit Albertus, Sirach. 43, 1; 47, 4; Jerem. 31, 2. Adde Epiphan. vol. 1, p. 512, D; Georg. Cedr. vol. 1, p. 39, C. G. Dind.]

Γαυριάω, Superbio, Glorior, Efferor, Me jacto. [Antiattic. p. 87, 29 : Γαυριᾶν· καὶ τοῦτο μέμφονται. Δημοσθένης Περὶ τοῦ στεφάνου, Εὐριπίδης Βάκχαις. In hac fabula nonnisi γαυροῦσθαι legitur, 1142, 1239; γαυριᾶν nusquam ap. Eurip.] Dem. de Cor. [p. 308, 6] : Οὐδὲ τὴν ἧτταν, εἰ ταύτῃ γαυριᾷς, ἐφ' ᾗ στένειν σε, ὦ κατάρατε, προσῆκεν. At Plutarch. [V. Lycurgi c. 30,] cum ἐπὶ junxit : Γαυριῶντες ἐπὶ τῷ συγκόψαι τὸν παιδαγωγόν. [Cratinus ap. Athen. 2, p. 49, A : Γαυριῶσαι δ' ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγλαϊσμέναι μείρακες φαιδραὶ τράπεζαι. Dio Chrys. vol. 2, p. 426 : Κορωνιῶντα καὶ γαυριῶντα. Palæph. 1, 8 : Γαυριῶντες ἐπὶ τῇ πράξει. Schæf. Phalaris Ep. 77 : Ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τοῦ τιμᾶσθαι γαυριῶν. Hemst. Κερουτιᾶν per γαυριᾶν explicant Photius et Hesych. Futurum γαυριάσουσιν ap. Aq. Psalm. 5, 12.] Et Γαυριᾶσθαι [Theocrit. 25, 133 : Ἐπὶ σφίσι γαυριόωντο. Apud LXX Job. 3, 14 : Ἐγαυριῶντο ἐπὶ ξίφεσιν. Ἐγαυριάσατο Aq. Psalm. 27, 7. Nicolaus Hydruntinus ap. Bast. Spec. Aristæn. p. 8, ab Schæf. cit. : Νόθοις ὁ τάλας γαυριαθεὶς τοῖς πτίλοις.] de equo exultante, Xenoph. Ἱππ. [10, 16; Ammon. p. 144 : Τὸν ἵππον τὸν φυσῶντα καὶ γαυρώμενον. Recte Valcken. γαυριώμενον. Apollon. De synt. p. 275, 30 (278, 20) : Ὅτι οὐ συστήσεται παθητικὰ τοῦ πάσχω, χαίρω, ἐρυθριῶ, θνήσκω ... γαυριῶ.]

[Γαυρίζω i. q. γαυριάω, lectio suspecta ap. Schol. Theocr. 1, 43 : Γεγαυρισμένος ἢ πεφυσιωμένος.]

Γαυρικὸς, ή, όν, Elatus, Superbus, VV. LL. [Hoc fortasse ex γαύρικα fictum est, de quo v. s. v. Γαύρης. G. Dindorf.]

[Γαύριον, τὸ, Gaurium, castellum Andri insulæ, ap. Xenoph. H. Gr. 1, 4, 22. Apud Diodor. 13, 69, Κάτριον. Portum Andriorum, quem *Gaureleon* vocant, memorat Livius 31, 45, 3, ubi alii libri *Gaurelon*, cod. Bamberg. *Caurelon*, propius ad veram scripturam Gaurion vel Gaureon. G. Dind.]

[Γαυριοῦμαι in Lex. Maximi Planud. ap. Hermann. De em. rat. Gr. Gr. p. 392, vox est nihili. Lege γαυροῦμαι ex cod. Paris. 2562. Bast.]

Γαυροειδὴς, ὁ, ἡ, Superbus. Suidas.

Γαῦρος, ὁ, ἡ, Superbus, Arrogans, Ferox. Item Qui elatus est et exultat aliqua re : γαῦρος λέων, Dionys. Areop. Ferox leo. [Gregor. Naz. vol. 2, p. 53, B : Μόσχου γαυροτέρη σύ. Valck.] Plut. [V. Demetr. c. 28] : Τῷ γαῦρος καὶ ὑψηλὸς opp. ταπεινότερος et ἀγεννέστερος. Eur. [Suppl. 862], γαῦρος ὄλβῳ. Lucian. [Nigr. c. 5, vol. 1, p. 43] : Γαῦρος γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι. Plut. Apophth. : Ἱλαροὶ καὶ γαῦροι. Dicitur aliquis γαῦρος τὸ φρόνημα, ut Aristoph. [Ran. 282.] Itidemque ipsum φρόνημα appellatur γαῦρον, Epigr. [Rufini in Anth. Pal. 5, 27.] Et τὸ γαῦρον per se pro Animi elatione, Plut. l. c. Ceterum γαῦρος a γαίω deduco, ut sc. a γαίω fiat γαύω, sicut ἀγαύω fit ab ἀγαίω, deinde γαῦος, et interjecto ρ, γαῦρος. Alii ab ἀγαυὸς derivant ἀγαυρὸς, unde sit γαῦρος, abscisso α. [Archiloch. fr. 9 : Στρατηγὸν ... βοστρύχοισι γαῦρον. Eurip. fr. Philoct. de quo v. Valcken. Diatr. p. 118 : Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ. Sensu bono Dio Chrys. vol. 1, p. 385 : Ἀγαπῶντες τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὸ γαῦρον καὶ ἐπιστῆμον. Dio Cass. 68, 31 : Τῆς πολιᾶς αὐτοῦ τὸ γαῦρον καὶ τὸ σεμνοπρεπὲς τοῦ προσώπου. Epiphanium Hæres. 70 in fine, et Origen. in Ioann. 20, 29 citat Routh. In Schol. Victor. ad Iliad. Ψ, 501 : Τοῦτο πρὸς τὸ γαῦρον καὶ τὸ τῶν ποδῶν εὔρυθμον, alius codex ἁβρόν. Indicavit Schæf. Plutarchi locos collegit Wyttenb. ad Moral. p. 128, E (830).]

[Γαυρότης, ητος, ἡ, Superbia, Ferocia. Plutarch. V. Marcelli c. 6 : Τὸν ἵππον πτυρέντα τῇ γαυρότητι τῶν

πολεμίων ἀποτρεπέσθαι· V. Marii c. 38 : Παρεσκίρτησε παρ' αὐτὸν ὑπὸ γαυρότητος. Kall.]

Γαυρόω et Γαυρόομαι, Superbio, Glorior, Efferor. Phocyl. [13, 47] : Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ. [Batrachom. 266 : Στῆ δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενος.] Plutarch. [V. Coriol. c. 15] : Γαυρούμενον εὐγενείᾳ καὶ ἀνθοῦν. Γεγαυρωμένος τῇ εὐημερίᾳ, Prosperitate elatus, VV. LL. ex 3 Macc. Sed perperam pro γεγαυρωμένος. [Eurip. Or. 1532 : Ξανθοῖς βοστρύχοις γαυρούμενος· Bacch. 1142 : Θήρᾳ δυσπότμῳ γαυρουμένη· Dio Cass. p. 1047, 33 : Πολυανθρωποτάτη ποτὲ θεραπείᾳ γαυρωθείς· p. 722, 12 : Ἐκ τούτων οὐκ ἀπεικότως ἐγαυροῦτο· p. 776, 19 : Ἐπὶ τούτοις ἐγαυροῦτο. Ælian. V. H. 12, 21 : Γαυρούμεναι καὶ σεμνὸν ἄρα καὶ βλοσυρὸν ὁρῶσαι. Eustath. Opusc. p. 300, 10 : Ὡς ἡμῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ γαυρουμένων μικρὸν ὅσον τὸν βασιλέα Ἰωάννην ἐλθεῖν ἡμῖν ἐπίκουρον. De equis, Dio Cass. p. 145, 7 : Ἵππος ἐκεῖνον γαυρούμενος ἔφερεν. Heliodor. 3, 3, p. 111 : Ἐφερέ τε καὶ ἐφέρετο γαυρούμενα. Rarus activæ formæ usus est. Dio Cass. p. 776, 6 : Τὸν Τιβέριον τῇ ἐπικλήσει ἐκείνῃ ἐγαύρωσε.]

[Γαύρωμα, τὸ, Gloriatio. Eurip. Troad. 1250 : Κενὸν δὲ γαύρωμ' ἐστὶ τῶν ζώντων τόδε. Aristid. vol. 2, p. 394 Jebb. : Ὄνῳ δὲ ἀρκοῦν ἐστι γαύρωμα, ἀπαλλαγῆναι τοῦ φορτίου.]

[Γαύρως, Lætanter, Læte, Alacriter, Gl.]

[Γαυσάδας, ψευδής, Mendax, Hesych.]

[Γαυσαλίτης, ὄρνεον παρὰ Ἰνδοῖς, Hesych.]

[Γαυσάπης, vel Γαύσαπος, ὁ, Gausapa. Strabo 5, p. 218, de lana Patavina : Ἐξ ἧς οἱ τάπητες οἱ πολυτελεῖς καὶ γαύσαποι (alii γαυσάπαι) καὶ τὸ τοιοῦτον εἶδος πᾶν. Varroni Græcam hanc vocem visam esse refert Priscian. 7, p. 759. Alia attulit Forcellini s. h. v.]

Γαυσὸν, Hesych. exp. σκαμβὸν, στρεβλὸν, Curvum, Tortuosum : ut Galen. [Glossar. p. 452] quoque apud Hippocr. κυρτόν. Patet vero ex ipso Hippocr., qui, cum de Fract. [p. 765] dixisset, Μηρὸς γαυσός ἐστιν ἐς τὸ ἔξω μέρος ἢ ἐς τὸ ἔσω, καὶ ἐς τὸ ἔμπροσθεν μᾶλλον ἢ ἐς τοὔπισθεν, subjungit mox, Ἐς ταῦτα τοίνυν τὰ μέρεα καὶ διαστρέφεται, ἐπὴν μὴ καλῶς ἰητρεύηται· aperte indicans τὸ γαυσὸν idem esse ac τὸ διεστραμμένον, Perversum ac intortum : atque adeo ὁ μηρὸς, inquit ibi Gal., οὐκ ἀκριβῶς ἐστιν εὐθὺς, ἀλλὰ εἰς τὸ ἔξω κυρτότερος, ὥσπερ καὶ κατ' ἐναντία μέρη κοιλότερος· ut Hippocr. rursum de Artic. : Μηροὶ φύσει γαυσοὶ πεφύκασιν. Ex eod. Hippocr. habes compar. γαυσότεροι supra in Βλεσσός. Ceterum annotat Galenus [vol. 12, p. 224] vocem illam non esse usitatam Græcis, ideoque ambiguum esse, debeatne ὀξύνεσθαι, an προπερισπᾶσθαι : quosdam enim dicere προπερισπᾶσθαι secundum analogiam, ut καῦσος, μαῦρος, γαῦρος : alios autem, ὀξυτονεῖσθαι, quoniam omnia bisyllaba, quæ πάθος denotant, oxytonως proferuntur, ut χωλὸς, λορδὸς, στρεβλὸς, κυρτὸς, βλαισὸς, ῥαιβός : nec vero bisyllaba tantum, sed etiam omnia fere τὰ κατὰ πάθη λεγόμενα, velut ἀρθριτικὸς, πλευριτικὸς, ἡπατικὸς, et similia. Quorum opinio mihi sane probabilior videtur : ipse vero non referre ait utro accentu proferatur, ac cum ὀξυτονοῦσιν esse ὀξυτονητέον, cum προπερισπῶσι προπερισπαστέον. [Conf. Ἔγγαυσος.]

Γαυσόω, Γαυσὸν reddo, Incurvo, Intorqueo. Hesych. γαυσῶσαι exp. non solum κάμψαι, sed etiam προσελάσαι. [Soran. in Cocchii Chirurg. Vett. p. 50 : Εἰς τούτους γὰρ τόπους φυσικῶς γεγαύσωται. Schneid.]

[Γαφάγας, ὁ, Lumbricus terrester, σκώληξ ὑπὸ Συρακουσίων, ὃ ἡμεῖς γῆς ἔντερον, Lex. Rhet. p. 230, 29. Similiter Hesych. (ubi corrupte γαφάτα) et Etym. M. p. 221, 50. Schneid.]

Γάφυτον, E terra ortum, Dor. pro γήφυτον, Hesychio γηγενές. Idem huic subjungit Γάφυτον pro ἐκ γῆς ῥέον, E terra manans. Sed forsan Γάχυτον scripsit, E terra effusum.

[Γάχυτος. V. Γάφυτον.]

[Γάω. V. Γίγνομαι.]

[Γαὼ, ὁ, Gao. V. Γλῶς.]

[Γδουπέω. Γδοῦπος. V. Δουπέω. Δοῦπος.]

Γὲ, Quidem, certe, utique. Xen. Cyrop. 1, [5, 2] : Ἐνόμιζεν, εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσειε, πάντων γε ἂν τῶν πέριξ ῥᾳδίως ἄρξειν. Sæpe autem vacat, præ-

A sertim aliis vocibus adjunctum, articulo autem δς frequentissime. Lucian. de Sacr. [c. 1] : Καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελᾶν· et paulo post, Οἵ γε οὕτω ταπεινὸν κ. τ. λ. Sic Lat. Qui quidem nonnunquam pro Qui solo. Od. Υ, [245] : Οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλὴ, pro ἥδε solo. [Ὅγε, Ὅς γε, ὅστις γε v. s. ὁ, ὅς, ὅστις.] Sic οὐδέ γε pro οὐδὲ ap. Xen. et πάνυ γε pro πάνυ, item ἔγωγε pro ἐγώ. At εἴγε, ut Lat. Si quidem. || Γὲ, pro Saltem, sicut et Lat. Certe et Quidem certe hanc signif. interdum accipiunt, Dem. [p. 317] : Εἰ μὴ [τὸ] ὅλον, μέρος γε, Si non summam, saltem partem. Et γε δὴ, ead. signif.; item γέ τοι, et γέ τοί που, necnon γε οὖν et γοῦν : quorum e Dem. et Xen. ac Plat. exempla vide ap. Bud. 904-5, ubi et de γοῦν posito pro γάρ. Verum sciendum est a nonnullis alicubi reddi Tamen, ubi alii vertant Saltem; Plut. Pericle [24] : Εἰ καὶ τὰ πρῶτα μετὰ παιδιᾶς γέγραπται, τοσοῦτόν γ' ἱστορίας ἔνεστιν. Idem, Εἰ διὰ μηδὲν ἄλλο προσεκτέον ἐστὶν αὐτοῖς, ὅπως γε μὴ θρασεῖς ὦσιν οἱ ἐχθροί : quod ex Erasmi interpr. ita redditur, Etiamsi nihil

B esset aliud, tamen vel ob idipsum cavendum esset sibi, ne tantum audeant inimici. Item γέ τοι, vel γέτοι conjunctim, pro Vero, vel Atqui, Bud. 905. At de γεμὴν vide in Μὴν, et de γέμεν in Μέν. Sciendum est autem γε sine accentu potius scribi. Γὰ, Dor. pro γέ· [V. Greg. Cor. p. 247 ibique Kœn. Sed γε ap. Pindarum,] ut Aristoph. Ach. [754], ἐγώνγα, pro ἔγωγε, Ego quidem, Ego equidem. [De hoc v. s. ἐγώ] Ἐστέπερ, Donec.

[Γε cum pronomine ἐγὼ compositum in nominativo et dativo in unam vocem coalescit proparoxytonam, ἔγωγε ἔμοιγε : genitivus vero et accusativus accentum sibi proprium servant, ἐμοῦ γε ἐμέ γε. V. Apollon. De pronom. p. 323 : quanquam in codd. non raro ἔμεγε scribitur. Encliticas formas μου μοι με sicubi sequitur γε, non ad pronomen refertur omni vi destitutum, sed ad præcedentem aliquam particulam, velut μὴ ap. Aristoph. Equit. 19 : Μή μοί γε μή μοι μὴ διασκανδικίσῃς. Ap. Hom. Od. II, 310 : Οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύναι γέ μ' ἔχουσιν, libri meliores μέ γ'.

C || Pronominibus particulisque in ι demonstrativum exeuntibus rarissime γε nullo interposito vocabulo subjungi animadvertit Elmslej. ad Aristoph. Acharn. 108, qui nonnulla hujusmodi librariorum illata errore bene correxit, in aliis longius quam debebat progressus, velut ap. Aristoph. Av. 301 : Χαὐτηΐ γε γλαύξ· Eccles. 88 : Ταυτί γέ τοι νὴ τὸν Δί' ἐφερόμην, ἵνα ... 523 : Καὶ μὴν βασανίσαι τουτί γέ σοι ἔξεστι. Anaxil. Athen. 3, p. 124, F : Ὕδατός τε λακκαίου παρ' ἐμοῦ τουτί γέ σοι· quæ omnia non minus sana sunt quam νυνί γε ap. Aristoph. Nub. 295; Pac. 326, 337; Ran. 276. Propter metri necessitatem γε interdum ante ι demonstrativum inseritur, ut in particulis γὰρ δὲ et μὲν fit. Sic αὐτηγὶ ap. Aristoph. Acharn. 784 (ubi alii codd. αὐτηΐ) et Av. 821 : Ἆρ' ἐστὶν αὑτηγὶ (codd. αὕτη γ' ἡ) Νεφελοκοκκυγία; ex probabili emendatione Elmsleji, qui τουτογὶ recte videtur restituisse Lys. 604 : Καὶ τουτογὶ λαβὲ τὸν στέφανον, ubi cod. Rav. τουτονὶ, alii τουτονδί. Longe frequentiora sunt τουτογὶ et ταυταγὶ, ut in Vesp. 781; Lys.

D 147; Pac. 1057. Insolentius ἐνγεταυθὶ in Thesm. 646. || Γε in responsionibus sententiæ inservit vel confirmandæ vel accuratius definiendæ. Eur. Andr. 914 : Ὀρ. Κάκτεινας, ἤ τις ξυμφορά σ' ἀφείλετο; Ἑρμ. Γέρων γε Πηλεὺς, τοὺς κακίονας σέβων. Ion. 1412 : Κενὸν τόδ' ἄγγος, ἢ στέγει πλήρωμά τι; Κρ. Σά γ' ἔνδοθ', οἷσί σ' ἐξέθηκ' ἐγώ ποτέ. Sæpissime cum participiis, ut ap. Soph. Œd. C. 195 : Οἰ. Ἦ στῶ; Χο. Λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου λᾶος βραχὺς ὀκλάσας. Aristoph. Ach. 1049 : Ἔπεμψέ τίς σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα ἐκ τῶν γάμων. Δι. Καλῶς γε ποιῶν. Plato Symp. p. 174, E : Εἶπον οὖν ὅτι καὶ αὐτὸς μετὰ Σωκράτους ἥκοιμι. Καλῶς γ', ἔφη, ποιῶν σύ· qualia plurima collegit Wyttenb. Ep. crit. p. 26. Et cum adverbiis, Εὖ γε, Καλῶς γε, Κομιδῆ γε, Ὀρθῶς γε, Πάνυ γε, Σφόδρα γε, et quæ sunt similia. Γε pro μὲν positum respondere δὲ particulæ perversa quorundam opinio fuit exemplis abusorum in quibus δὲ infertur non posito in priori membro μέν : de quo genere pluribus explicabitur s. Μέν. Sic Eur. Androm. 239 : Ἀνδρ. Νέα πέφυκας καὶ λέγεις αἰσχρῶν πέρι. Ἑρμ.

Σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾷς δέ μ' εἰς ὅσον δύνῃ. Med. 1250 : A Καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή. Iph. Aul. 746 : Ὅμως δὲ σὺν Κάλχαντι τῷ θυηπόλῳ τὸ τῆς θεοῦ φίλον γ', ἐμοὶ δ' οὐκ εὐτυχές, ἐξιστορήσων εἶμι. || De γε particula in sententiis interrogativis dubitationes quasdam movit Elmsl. ad Aristoph. Ach. 307 et ampliori annotatione ad Eurip. Med. 1324, p. 286, recte tamen ille, ut videtur, sentiens non tam interrogationem quam totius sententiæ conformationem esse spectandam, in qua si quid est quod distingui præ ceteris et extolli debeat, particulæ huic æque aptus est locus quam in alio quovis sententiarum genere, ut in versu Sophoclis El. 612 : Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος; Xen. Mem. 3, 6, 14 : Ἕνα δὲ μὴ δυνάμενος ὠφελῆσαι, πῶς ἂν πολλούς γε δυνηθείη; Æschin. De f. leg. p. 50, 4 : Καὶ τῷ γε δῆλος ἦν, εἰ μή γε ὥσπερ ἐν τοῖς χοροῖς προῇδον; Demosth. p. 596, 25 : Ὅπου δ' αἰτεῖν οὐκ ἐᾷ, πῶς οὐ σφόδρα γε δοῦναι κωλύει; ubi libri minus boni δοῦναί γε. Idem p. 1300, 23 : Πῶς ἀνυπευθύνῳ γε λέγοντι προσήκει πιστεύειν ὑμᾶς; Hippocr. p. 767, D : Πῶς οὖν B οὐχὶ ἕλκος γε ταῦτα ἂν πάθοι; Cujusmodi nonnulla Elmslejus, frequentibus in hoc genere erroribus librariorum suspiciosior factus, pro corruptis habuit, velut Eurip. Andr. 884 : Ἔγνως ἀτὰρ τίς ὤν γε πυνθάνῃ τάδε; Iph. Aul. 894 : Κᾆτα πῶς φέρων γε δέλτον οὐκ ἐμοὶ δίδως λαβεῖν; Longe rarius neque antiquioribus probatum est πῶς γε nullo interposito vocabulo, passim illatum ab librariis, ut ap. Soph. OEd. C. 977; Aristoph. Nub. 689; Ran. 137, 515; Plut. 583; relinquendum Galeno (vol. 7, p. 293 : Ὅπου γὰρ ... τὸ μεταξὺ πᾶν ἐπίδοσις ᾖ, πῶς γε συγχωρήσειεν ἄν τις ... et ποῦ γ' ἂν ib. p. 208), Athenæo (10, p. 453, A : Ἐπεὶ ὁ ἰατρὸς ἐπυνθάνετο μὴ ἐν γαστρὶ ἔχοι, Πῶς γε, εἶπε, τριταία μὴ βεβρωκυῖα;), Aristidi vol. 2, p. 302, 8 : quanquam idem disjuncto usus est in loco simili p. 402, 1. Eadem fere ratio pronominis interrogativi ut ap. Eurip. Hec. 768 : Τίνος δ' ὑπ' ἄλλου, ubi deteriores codd. Τίνος γ', quod si meliorum auctoritate niteretur, non minus ferri posset quam ποίου γε τούτου in Soph. Phil. 441. Ap. Aristoph. Ran. 936 : Ποῖ' C ἅττ' ἐστὶν ἅττ' ἐποίει; cod. Rav. aliique ποῖά γ' vitiose. || Γε cum imperativo. Soph. Phil. 1003 : Ξυλλάβετέ γ' αὐτόν. Eur. Alc. 1127 : Ὅρα γε μή τι φάσμα νερτέρων τόδ' ᾖ· Suppl. 842 : Πόθεν ποθ' οἵδε .. θνητῶν ἔφυσαν, εἰπέ γ' ὡς σοφώτερος. Iph. Aul. 817 : Δρᾶ γ' εἴ τι δράσεις. || Γε in formulis optandi. Aristoph. Pac. 446 : Κεἴτις ... σοι φθονεῖ ..., ἐν ταῖσιν μάχαις πάσχοι γε τοιαῦθ' οἷάπερ Κλεώνυμος. Ib. 452 : Κεἴ τις ... μὴ ξυλλάβῃ ..., ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος. Eur. Iph. T. 517 : Ἰφ. Τροίαν ἴσως οἶσθ', ἧς ἁπανταχοῦ λόγος. Ὀρ. Ὡς μήποτ' ὤφελόν γε μηδ' ἰδὼν ὄναρ. Scriptor prologi insititii Iph. Aul. 70 : Ἡ δ' εἵλεθ', ὥς γε μήποτ' ὤφελεν λαβεῖν, Μενέλαον. || Γε cum exclamationibus. Aristoph. Pac. 280 : Οἴμοι τάλας οἴμοι γε κᾆτ' οἴμοι μάλα. Lucian. Tragodop. 297 : Οἴμοι παπαῖ γε. Ἰδού γε Aristoph. Eq. 87; Nub. 1469; Eccles. 136. Ἰδού γ' ἰδοὺ Nub. 818. || Γε post formulas jurandi, quales sunt νὴ Δία, νὴ τὸν Δία, μὰ Δία, οὐ μὰ Δία, νὴ τὸν Ἀπόλλω, et ceteræ hujusmodi, non sequi nisi alio vocabulo interjecto (ut ap. Aristoph. Plut. 134 : Καὶ νὴ Δί' D εὔχονταί γε πλουτεῖν ἄντικρυς) primus observavit Porson. in Adversar. p. 33 et exempla nonnulla, quæ manifestis debebantur erroribus librariorum, recte removit, ut tres tantum supersint loci Aristophanis non indigni memoratu, quorum in uno, Eccles. 748 : Μὰ τὸν Ποσειδῶ γ' οὐδέποτ', ἀλλὰ βασανιῶ, Porsonus verissime correxit Μὰ τὸν Ποσειδῶ οὐδέ ποτέ γ', comparatis locis simillimis Vesp. 163, Lys. 252; in alio, Av. 11 : Οὐδ' ἂν μὰ Δία γ' ἐντεῦθεν Ἐξηκεστίδης, non improbabiliter Οὐδ' ἂν μὰ Δί' ἐντεῦθέν γ' ἂν Ἐξ. collato v. 22 : Οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταῦθά γ' ἀτραπὸς οὐδαμοῦ· quod confidentius probarem, nisi tertium, quod nondum noverat Porsonus, superesset exemplum, ab libris Rav. et Veneto servatum, Equit. 698 : Οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρά γ', εἰ μή σ' ἐκφάγω, ubi non potest admitti deteriorum codicum scriptura Δήμητρ', ἐὰν μή. Longe sæpius recentiores Attici legem illam migrarunt ubi jurandi formulam alia præcederet particula. Sic καὶ νὴ Δία γε ap. scriptorem orationis Περὶ συντάξεως in-

A ter Demosthenicas p. 175, 10 ex optimo libro Paris., sed nusquam ap. Demosthenem ipsum; Plutarch. Mor. p. 53, C; Dion. Chr. vol. 1, p. 463; 471 bis; vol. 2, p. 345; 377; Galen. vol. 3, p. 28; 8, p. 47; 10, p. 49; Lucian. De merc. cond. 28, vol. 1, p. 687; Aristid. 1, p. 505, 18 (ex cod. Flor.); 2, p. 67, 2; 408, 15; Liban. vol. 1, p. 7, 6; 291, 2; 343, 2; 400, 8; 590, 5; 690, 10; vol. 2, p. 568, 19; 597, 5; vol. 3, p. 3, 25; 22, 4; Themist. Or. p. 309, C. Καὶ μὰ Δία γε Dio Chr. vol. 2, p. 345. Καὶ ναὶ μὰ Δία γε novæ comœdiæ poeta infra memorandus, scriptor Apolog. Xenoph. § 20, Galen. vol. 5, p. 73; 8, p. 479. Ἦ νὴ Δία γε idem vol. 2, p. 318; Liban. vol. 1, p. 280, 3; 482, 5. Ἦ μὰ Δία γε 1, p. 263, 7; 3, p. 41, 4. Rarissime vero nulla præcedente particula, ut νὴ Δία γε ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 89; Lucian. Dial. Mort. 20, 3, vol. 1, p. 414; Demosth. enc. 16, vol. 3, p. 503. Collocatione prorsus inepta εὖ νή γε τὸν Δία (pro εὖγε νὴ) codd. aliquot Aristoph. Eq. 937, quod comparandum cum ναί (vel νή) γε μὰ Δία in versu B comici (Menandri?) ap. Schol. Hermog. p. 391 (vol. 5, p. 485, 5 ed. Walz.), ubi Meinek. ad Menandr. p. 569 : Καὶ νὴ μὰ Δία γε restituit, recte, nisi quod ναὶ præferri debebat. || De γε cum aliis particulis conjuncto partim hic partim aliis in locis Thesauri dicendum nobis esse videmus propter ordinem ab Stephano præscriptum, neque de significationibus illarum repetimus quæ suis locis dicuntur. Ἀλλὰ ... γε disjunctum ubique obvium : conjuncti vero ἀλλά γε alia est ratio secundum poetarum solutæque orationis scriptorum cum genera tum ætates, diligentius quam adhuc factum definienda s. v. Ἀλλά. || Ἄν γε a veteribus scriptoribus vix conjunguntur, nisi alia præcedat particula, ut in locis Euripidis ab Elmsl. ad Med. p. 214 indicatis, Phœn. 1215 : Κοὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά· Or. 784 : Καί τις ἄν γέ μ' οἰκτίσειε. Οὐκ ἄν γε versibus quibusdam poetarum propter ignoratam ἂν particulæ mensuram ab librariis illatum notavi in præf. ad Poet. scen. p. VII, VIII. Recte fortasse legitur in versu Anaxilæ ap. Polluc. C 10, 190 : Οὐκ ἄν γέ μοι τουτὶ γένοιτο κεράμινον. Xenoph. OEc. 7, 2 : Οὐδὲ ἄν γε νῦν ... ἑώρας, εἰ μὴ ... Platoni vero Menon. p. 80, E : Οὔτε γὰρ ἄν γε ὃ οἶδε ζητοῖ ... οὔτε ὃ μὴ οἶδεν, ex Stobæo οὔτε γὰρ ἂν ὅ γε οἶδε est restituendum. Πρὶν ἄν γε v. s. Πρίν. || Ἆρα et Ἄρα v. s. his. || Ἀτὰρ ... γε disjunctum dici solet. Aristoph. Ach. 448 : Ἀτὰρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου. || Γάρ γε solœcum s. v. Γὰρ notavimus. || Δέ, Δή, Εἰ v. s. his. || Ἦ γε ab nemine veterum dictum librarii interdum invexerunt versibus poetarum, ut Aristoph. Lys. 589 : Πλεῖν ἤ γε διπλοῦν, cui epicam restitui formam metro anapæstico accommodatam, Πλεῖν ἠὲ διπλοῦν, et Theocr. 5, 148 : Πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι, ubi libri plures πρὶν ἤ γέ με, quod Buttmann. inferebat versui spurio Aristoph. Pac. 273, quem tamen ipse pro genuino habebat, Πρὶν ἤ γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι, ubi vulgo ἢ πρίν γε. Intercedente vero alio vocabulo recte dicitur, ἢ ... γε. Aristoph. Eq. 414 : Ὑπερβαλεῖσθαί σ' οἴομαι τούτοισιν, ἢ μάτην γ' ἂν ... τοσοῦτος ἐκτραφείην. Ἦ δεινά γ' ἂν πάθοιμεν De- D mosth. p. 791, 18. Ἦ δεινόν γ' ἂν εἴη p. 989, 26; 1004, 16; Lysias p. 159, 36; Andocid. p. 5, 10 (ubi edd. vett. ἢ δεινὸν γὰρ εἴη). Isocr. p. 103, A : Ἦ πάντων ἂν εἴη σχετλιώτατος, ubi cod. Urb. recte πάντων γ', ut De antid. p. 442 ed. Bekk. : Ἦ πάντων γ' ἂν εἴην δυστυχέστατος. Sed Galeno vol. 10, p. 135 : Γνωρίζειν εἰς ὅσον ἤ τί γε ἐξήρανεν ἢ ἐθέρμηνεν ...· οὗτος δ' αὐτὸς οἶδε μόνος ἤ τί γ' ἐπιτεῖναι τὴν ἐξ ἀρχῆς χρῆσιν ἢ ἐκλῦσαι· bis restituendum ἤτοι γε. || Ἦ που, Ἦ τοι v. s. his. || Καὶ ... γε Græci veteres nonnisi uno pluribusve vocabulis disjunctas usurparunt, secus atque Latini qui *et quidem* sæpissime dixerunt. Æsch. Prom. 73 : Ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός. Soph. Tr. 443 : Οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει κἀμοῦ γε. Eurip. Ion. 1616 : Ἀξία γ' ἡμῶν δόμους καὶ φιλοῦσά γε πτόλιν. Aristoph. Plut. 771 : Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον. Plato Gorg. p. 450, D : Οἷον ἀριθμητικὴ καὶ λογιστικὴ καὶ γεωμετρικὴ καὶ πεττευτική γε καὶ ἄλλαι πολλαὶ τέχναι. Imprimis frequens usus in responsionibus apud dialogorum scriptores et poetas

scenicos. Soph. Phil. 674 : Νεοπτ. Χωροῖς ἂν εἴσω. Φιλ. Καί σέ γ' εἰσάξω. 1276 : Ν. Οὕτω δέδοκται; Φ. Καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω. De formula Καὶ πρός γε v. s. Πρός. Καί γε non disjuncti antiquissima exempla sunt in libris V. et N. T., ut ap. Aq. Reg. 2, 16, 11 : Καί γε ὅτι νῦν ὁ υἱὸς τοῦ Ἰεμιναίου, ubi LXX καὶ προσέτι, quomodo καί γε explicatur in Lexico Cyrilli. Proverb. 25 in ipso capitis initio; Καί γε αὗται παραβολαί, ἃς μετῆραν ἄνδρες Ἐζεκίου, ubi Symm. καὶ ἔτι αὗται. Lucas Act. Ap. 2, 19 : Καί γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου ... ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου. Bis deinceps Theodot. Jobi 15, 10 : Καί γε πρεσβύτης καί γε παλαιός. Ter LXX Eccles. 9, 11 : Καὶ οὐ τοῖς δυνατοῖς ὁ πόλεμος καί γε οὐ τῷ σοφῷ ἄρτος καί γε οὐ τοῖς συνετοῖς πλοῦτος καί γε οὐ τοῖς γινώσκουσι χάρις. Post Alexandrinos apud medii demum ævi scriptores καί γε increbuit : quanquam ne horum quidem eadem omnium ratio est. Qui enim librorum ab se scriptorum multitudine præ ceteris eminent, scriptores ecclesiastici et historiæ Byzantinæ auctores, eorum plurimi ab hoc vitio plane se abstinuerunt, alii raro, alii rarissime (semel, nisi libri fallunt, Procopius B. G. p. 437, D), perpauci, ut opinor, toties admiserunt quoties Georgius Pachymeres, scriptor seculi 13, cujus in historiis non admodum amplis exempla numerare memini prope quinquaginta, quorum tria speciminis caussa appono ex V. Mich. Pal., p. 52, D : Ἦσαν δέ σφισιν αἱ συνθεσίαι ἦ μὴν τὸν μὲν πρίγκιπα ... κατασχεῖν ... τὰ κατὰ Πελοπόννησον ... καί γε αὐτὸν ἐς ἀεὶ δοῦλον κεκλῆσθαι· p. 100, C : Καὶ δὴ εὐχαριστεῖν ἐστι δίκαιον ἀπολαβόντας τὴν πατρίδα καί γε ἐλπίζειν· p. 308, D : Ὁ δὴ καὶ ἐποίει τοὺς κατηγοροῦντας δεχόμενος καί γε κατὰ τὸ δυνατὸν ὑποθάλπων. In scripta veterum passim intulerunt librarii, velut ap. Hippocr. p. 258, 11 : Ἀμβλύνουσι γὰρ αἱ δυνάμεις ἐν ταῖς μύξῃσι καί γε ὁ θάνατος διὰ τὴν μοιρίην ἔλαχεν· Lysiam p. 119, 29 : Καί γε τοῦτον μὲν ἑόρακα ποιοῦντα ..., αὐτὸς δ' ἔσωσα τὴν ἀσπίδα· Galen. vol. 4, p. 645 : Τέλεον μὲν ... ἀπεργαζόμενος ... καί γε καὶ μείζους ὄντες καὶ θερμότεροι· vol. 12, p. 241 : Κατὰ μηδὲν γὰρ καί γε ὑποδεσμίσι χρῆται· Lucian. Imag. 11, vol. 2, p. 469 : Καί γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαί μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· Tragodop. 250 : Λέγετ' ὦ κάκιστοι· καὶ γὰρ ἡρώων ἐγὼ ἐδάμασα πλείστους καί γ' ἐπίστανται σοφοί· quod facile ferimus ap. scriptorem Christi pat. 1231 : Πίπτει στένουσα καί γε προσπίτνει ξύλῳ, similesque poetas, non ap. Lucianum, cui ὡς particula in promptu esse debebat. Nec Libanium scripsisse putamus quod nunc legitur vol. 1, p. 430 : Καὶ ἡμεῖς δὲ συνδεόμεθα πέμψαι παρὰ τοὺς οἰκείους χαίροντα καί γε δυνάμενον διάγειν τῶν προγόνων ἀξίως. || Μὲν, Μὴ et Οὐ eorumque composita v. s. his. || Γε μήν. V. Μήν. Γε particulæ μὴν postpositum in formulis ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, οὐ μὴν cet. frequentissimum est, sed, quod observavit Porsonus, a veteribus vix aliter dicitur quam disjunctum, ut ap. Eurip. Phœn. 1638 : Οὐ μὴν ἐλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ, et in exemplis a Porsono ibi allatis. Æsch. Prom. 276 : Οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοίαισί με κατισχνανεῖσθαι, ubi codd. aliquot οὐ μήν γε, ut ap. Platon. De leg. 1, p. 635, B, nunc ex melioribus codd. correctum, olim legebatur Οὐ μήν γε ἐπιτιμῶν ἐρῶ; et ap. Pausan. 6, 13, 10 : Οὐ μὴν τῷ γε ἐπιγράμματι, libri quidam οὐ μήν γε τῷ præbent. Cujusmodi exempla etsi documento sunt libris non multum fidei in hoc genere esse adhibendum, recentioris tamen Atticismi scriptoribus μήν γε non videtur esse eximendum : quanquam exemplorum numerus pro ambitu librorum exiguus est. Ita ex Galeni tot voluminibus nonnisi decem locos annotavi, in quibus omnibus οὐ μήν γε est (vol. 3, p. 130; 6, p. 257, 310; 8, p. 73, 125, 188, 760; 10, p. 426; 12, p. 176, et in ed. Kuhn. vol. 16, p. 160), eademque fere ratio similium est scriptorum. Ἀλλὰ μήν γε Plut. Mor. p. 107, D. Οὐ μήν γε Diodor. 13, 56; Strabo 9, p. 430; 10, p. 469. Sed ap. Dion. Chr. vol. 2, p. 140 : Καὶ ταῦτα δὲ τυγχάνει διωρισμένα καὶ μήν γε καὶ τἆλλα πάντα, delendum est γε, quod librarii post μὴν interdum temere inseruerunt, ut ap. Aristid. vol. 1, p. 504, 5, in duobus codd. ἀλλὰ μήν γε. Alexandrinæ et Byzantinæ Græcitatis est οὐ μὴν δὲ et οὐ μὴν δ' ἀλλὰ, quod toties recurrit ut librariis imputari nequeat, hoc solum nomine culpandis quod etiam iis scriptoribus interdum intulerunt a quibus alienissimum haberi debet, ut Plutarcho V. Bruti c. 15 : Συνεταράχθη μὲν, ὡς εἰκὸς, οὐ μὴν δὲ κατέλιπε τὸ κοινόν· aut Galeno vol. 8, p. 726 : Παρακοπτικὸν μὲν ἐδήλωσεν ἔσεσθαι πάθος, οὐ μὴν δὲ μικρὸν ἢ μέγα τοῦτο· quod οὐ μήν γε scribendum. Apud eundem vol. 10, p. 174, οὐ μὴν ὁμοίως γε corrigendum ex p. 171, pro vulgato οὐ μὴν δὲ ὁμοίως γε, cui simile est quod ap. Isocr. legebatur Ep. 8, p. 425, E : Οὐ μὴν δέ γε παντάπασιν ἄχρηστος ἔφυν, nunc ex cod. Urb. emendatum. Facilius οὐ μὴν δὲ in scriptis grammaticorum ferimus. Sed de hoc pluribus dicam s. v. Μήν. || Γε οὖν. V. Γοῦν. || Γέ τε solœcum videtur et ne Libanio quidem relinquendum Epist. 160, p. 78, quem Lobeck. affert ad Soph. Ajac. p. 301 : Τήν γέ τε περὶ τῆς πενίας τῆς ἐκεῖ τῆς τε ἐνθάδε Μίκκαλος ἔφερεν ἐπιστολήν· quod τήν τε γὰρ aut simili modo corrigendum. Recte vero ordine inverso τε et γε juxta se ponuntur, quod non debebat negari a Valcken. et Schneid. ad Xenoph. Mem. 4, 2, 11 : Καὶ μάλα, ἔφη, καὶ οὐχ οἷόν τέ γε ἄνευ δικαιοσύνης ἀγαθὸν πολίτην γενέσθαι· quanquam exemplorum non magna copia est. Ibid. 4, 5, 2 : Ὡς οἷόν τέ γε μάλιστα, de quo loco minus etiam dubitandum erat : nam ea ipsa verba leguntur ap. Platon. De rep. 3, p. 412, B. In Criton. p. 48, A : Ἀλλὰ μὲν δὴ, φαίη γ' ἄν τις, οἷοί τ' εἰσὶν ἡμᾶς οἱ πολλοὶ ἀποκτιννύναι, libri multi οἷοί τέ γ' εἰσίν. Idem Polit. p. 293, C : Καὶ ἐάν τέ γε ... καθαίρωσιν· Gorg. p. 454, D : Ἀλλὰ μὴν οἵ τε γε μεμαθηκότες ... καὶ οἱ ... Post μήτε Herodot. 2, 14 : Εἰ μήτε γε ὕσεταί σφι ἡ χώρη μήτε ... ex librorum quidem lectione hic non minus incerta quam paullo post c. 16 : Τέταρτον γὰρ δή σφεας δεῖ προσλογίζεσθαι Αἰγύπτου τὸ Δέλτα· εἰ μήτε (alii codd. μή τι) γέ ἐστι τῆς Ἀσίης μήτε τῆς Λιβύης. Apud Strabon. 12, p. 555 et Lucian. De merc. cond. 17, vol. 1, p. 673, οὔτε γε in οὐδέ γε mutandum. || Γε cum τοι v. s. Καίτοι, Μέντοι et Τοί. || Γε in eodem orationis membro bis positum offensioni passim fuit criticis, nec negari potest ab librariis sæpe esse invectum (v. e. c. Soph. Œd. C. 977; Eurip. Med. 867; Plat. Euthyd. p. 277, A), imprimis post καίτοι aliasque particulas quas sæpe cum γε consociari vidissent. Sic ap. Plat. Phædr. p. 241, D, legebatur καίτοι γε ᾤμην γε : sed meliores libri καίτοι ᾤμην γε. Quæ emendatio Galeno quoque adhibenda vol. 10, p. 118, Pausan. 8, 18, 5, aliis. Neque Homerus scripserat quod nunc legitur Il. E, 288 (coll. X, 266) : Ἀτὰρ οὐ μὲν σφωΐ γ' ὀΐω πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα· de quo s. v. Πρὶν dicetur. Sed recte tamen γε duplicatur ubi utrumque habet ad quod apte referatur. Eur. Alc. 378 : Πολλή γ' ἀνάγκη σοῦ γ' ἀπεστερημένου. Soph. Œd. T. 1030 : Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ· nisi hic σοῦ δ' est restituendum ex optimo cod. Flor. Id. Philoct. 441 : Ποίου γε τούτου πλήν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς; Aristoph. Vesp. 1507 : Μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο πλήν γε καρκίνους· Eccles. 70 : Νὴ τὴν Ἑκάτην καλόν γ' ἔγωγε τουτονί. Eupolis ap. Athen. 9, p. 392, E : Ὄρτυγας ἔθρεψας σύ τινας ἤδη πώποτε; B. Ἔγωγε μικρά γ' ὀρτύγια· nisi μίκρ' ἄττ' est scribendum cum Porsono. Plato De rep. 3, p. 389, D : Ἐάν γε, ἦ δ' ὅς, ἐπί γε λόγῳ ἔργα τελῆται. Xenoph. Cyrop. 2, 3, 24 : Μήτοι γε ἐν μιᾷ γε ἡμέρᾳ· nisi hic librariis accidit quod supra de καίτοι notabam. Repetito eodem verbo εὖγε εὖγε ap. Aristoph. Pac. 285; μήπω γε μήπω γε Nub. 196, et quæ sunt similia. || Γε hiatus vitandi caussa a poetis interponi grammaticorum doctrina est, sæpius ab Eustathio exposita, ut p. 969, 55 : Τὸ δὲ, τῇσδέ γ' ἀμείνονα, οὐ πρὸς ἀνάγκην οὐδὲ αὐτὸ τὸν γε σύνδεσμον ἔχει, ἀλλ' ἢ πρὸς βύσιν χασμῳδίας, ἢ διὰ τραχυφωνίαν φίλην τῇ ποιήσει· aliisque locis (p. 1076, 34; 1108, 34; 1179, 33; 1187, 33), quos Gaisford. indicavit ad Eurip. Suppl. 109. Hanc opinionem librarii et correctores metrici, inter quos clarum est Demetrii Triclinii nomen, ita sunt secuti ut hac particula non solum ad tollendos hiatus, sed etiam ad metra explenda et producendas syllabas vel revera breves vel pro brevibus imperite habitas (ut in vv. ἄγαν, ἐὰν, λίαν, τοίνυν) sæpissime esse abusi reperiantur. Hos magistros rursus imitati sunt non

pauci recentiorum temporum critici, ut conjecturas sustentarent aliter non staturas. G. Dindorf.]

[Γέα, ἡ, Terra v. s. Γαῖα. Hesych. : Γέῃ, τῇ γῇ, Quæ aut Ionica est forma (nam γέα si unquam dictum est, ᾱ producto dici debuit), aut, quod probabilius videtur, corrupta scriptura pro Γαίῃ, τῇ γῇ, ut ἐπόλια et ἔσα pro αἰπόλια et αἶσα et alia hujusmodi ap. Hesychium. In orac. Sibyll. 1, p. 122, 176; 3, p. 330, γαῖαν, γαίης et γαίην (nam hac quoque forma, γαίῃ, utuntur hi poetæ : vid. 1, p. 83, 152, ubi male γαίᾳ, 164, et 11, 258, ubi corrig. τότε σοί, γαίη, πάλι μακροὶ ἔσσονται πόλεμοι, pro vulg. πάλιν γαῖα μακρὰ ἔσονται· 14, 155, 280, ubi corr. γαίη φιλίη) correpta diphthongo leguntur. Imperitius ibid. 5, p. 597 : Ἀλλ' ὁπόταν Περσὶς γαῖ' ἀπόσχοιτο πτολέμοιο, ubi in promptu erat, Ἀλλ' ὁπόταν γῆ Περσὶς, quod tamen non magis reponendum videtur quam γῆν pro γαῖαν 1, p. 119 : Αἵμασιν ἀνδρομέοις πολλὴν γαῖαν ἀρδεύοντες. Ex his supplenda quæ s. v. Γαῖα dixi. ‖ Gea, urbs Arabiæ prope Petras. Gentile Γέϊος. Inde oriundus erat Γέσιος, medicus celeberrimus, ἴσως, inquit Steph. Byz., ἐντεῦθεν κεκλημένος· κατὰ ἀναλογίαν δ' ἔδει (τὸ ἐθνικὸν) Γεάτης, ὡς Τεγεάτης· ἔοικε δὲ Γεήσιος προϋπάρχειν, ὡς τὸ Ἰθακήσιος, καὶ κατὰ συγκοπὴν Γέσιος. G. D.]

[Γεάοχος. V. Γαιήοχος.]

[Γέαρ. V. Ἔαρ.]

[Γεάτης. V. Γαιάτης. Γέα.]

[Γέβαλα, τρίτη μοῖρα τῆς Παλαιστίνης. Gentile Γεβαληνός. Et Γεβαληνὴ ἡ χώρα. Steph. Byz.]

[Γεβελέϊζις, ὁ, Gebeleïzis, Getarum deus, qui idem Ζάλμοξις. Herodot. 4, 94. Dahler. Ubi libri variant inter γεβελείζειν et βελέϊζιν.]

[Γεβεωνῖται, οἱ, Gebeonitæ, ἔθνος πλησίον Ἱεροσολύμων, ὡς Ἰώσηπος, Steph. Byz. Ap. Joseph. Γαβαωνῖται.]

[Γέβους, ζυγὰ, Hesych. An exprimere voluit Hebr. עבות *Abot*, quod LXX Job. 39, 10; Ps. 2, 3; Jes. 5, 18, ζυγὸν reddiderunt? Alberti.]

[Γεγάκειν. V. Γίγνομαι.]

[Γεγάλημαι. V. Γαλέω.]

[Γέγγει, βρέχει, Hesych. Ubi Τέγγει corrigitur.]

[Γέγγις. Arcad. p. 29, 20 : Τὸ Γέργις βαρύνεται· ἀπὸ τοῦ γ γὰρ (ἄρχεται), ὥσπερ καὶ τὸ γέλγις, γέγγις· nam sic ex codd. corrigendum quod legitur τέγγις, nisi hæc præcedentis vocabuli γέλγις dittographia est. G. Dindorf.]

Γέγειαι βόες, Suidæ αἱ ἀρχαῖαι, Antiquæ, Priscæ : et forsitan γηγενεῖς. Nam et Etym. γέγειος e γέα derivatum ait, diplasiasmo facto, exp. et ipse ἀρχαῖος, afferensque ex Hecatæo, Ὅτι τῶς ὁ γέγειος ἔχει λόγος. [Etym. M. verba p. 223, 33 hæc sunt : Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ, καὶ καλῶν ἦρ' ὅτι, τῶς ὁ γέγειος ἔχει λόγος· ... καὶ ἤχεῖ γέγεια ἄνθεα μήκωνός τε. De quibus Bentl. ad Callimach. Fragm. p. 475 : « Lego, Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ καὶ Καλλιμάχῳ, Ἦ ῥ' ὅτι τῶς ὁ γέγειος ἔχει λόγος. Καὶ, Ἦχι γέγεια Ἄνθεα μήκωνός τε. Quæ conjectura inde firmatur, quod eandem vocem usurpet Callimachus ap. Plutarch. Sympos. 5, 3 : Πουλὺ γεγειότερον ... ἀγῶνα. » Steph. Byz. : Γῆ, ἀπὸ τοῦ γέα κραθέν· ἀφ' οὗ τὸ γέγειος κτητικὸν πλεονασμῷ τοῦ γ. Γέειος γέεια in loco obscuro Etym. M. p. 768, 56.]

[Γεγήθησις, εως, Gaudium. Vita Ms. S. Andreæ Sali in prol. : Ἀπόλαυσίν τε καὶ γεγήθησιν δυσωπῶ. Ducang.]

Γεγηθότως, Cum gaudio, Læto animo, Bud. [Philo vol. 2, p. 295, 18 : Ἐφ' οἷς ἄξιον γεγηθότως εὐχαριστεῖν. Wakef. Heliodor. 7, 5, p. 260.]

[Γεγιώτας lectio corrupta. V. Γενειήτης.]

[Γεγυμνωμένως, Nude. Joseph. vol. 2, p. 456.]

Γέγωνα, præt. med. τοῦ γνώω, metathesin habens pro γέγνωα : signif. autem illud γνώω, licet inusitatum sit, γνωστῶς βοῶ, s. ἐξάκουστον βοῶ, Eust. i. e. Ita clamo s. vociferor, ut intelligar, s. ut audiatur et intelligatur clamor ille meus : ideoque Clare vociferor. Il. Ω, [703] : Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ. Idem dicit γέγωνε βοήσας, pro ἐξάκουστος ἐγένετο s. ἠκούσθη· ut Od. E, [400] : Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας· Z, [294] : Τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, Tanto ab urbe

A spatio, quanto vox ejus, vociferantis exaudiri potest. Utitur Idem particip. γεγωνώς : ut Il. [A, 275] : Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς. [Cum dativo etiam Il. Ξ, 469 : Αἴας δ' αὖτε γέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι, ubi Zenodotus accusativos legerat.] Porro ut e κέκληγα fit κεκλήγω, ita et Γεγώνω ex hoc γέγωνα, præt. med. in præsens transeunte. Affert enim Eust. e Soph., τί γεγώνω; [OEd. Col. 213, ubi libri deteriores γεγωνῶ] qui et in Phil. p. 385 [v. 238] dicit, Γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ' ὅπως εἰδῶ τίς εἶ, pro εἰπέ μοι. [Sic etiam Æsch. Prom. 193, 782, et Eurip. Or. 1220. Participii γεγωνὸς exempla s. v. Γεγωνός. Aristot. Probl. 11, 52, p. 904, 35 : Ἐπὶ πλεῖον γεγωνόσιν.] Dicitur vero etiam Γεγωνέω, eod. prorsus signif. quo γεγώνω. Od. M, [370] : Οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν· Ion. pro ἐγεγώνουν s. ἐγεγώνεον. Et Il. X, [34] : Μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει· Et M, [337] : Ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν. [Ubi alii libri γεγώνειν : sed γεγωνεῖν probabat Aristarchus.] Sic in Epigr. [Anth. Pal. 7, 12] : Γεγωνεῖ σε φθίσθαι. At Eur. [Hipp.

B 586] : Γεγωνῶ ὄπα. [Ubi nunc recte legitur σαφὲς δ' οὐκ ἔχω γεγωνεῖν ὄπα.] Rursum Hom. γεγωνέμεν dicit. Ion. s. Dor. pro γεγωνεῖν s. γεγώνειν. Il. Θ, [223] : Γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε, i. e. ἐξάκουστον βοᾶν, Eust. Verum [Plato Hipp. maj. p. 292, D : Οὐδέν σοι μᾶλλον γεγωνεῖν δύναμαι] et Xen. usus est, licet ποιητικωτέρως : Κυνηγ. p. 576 [6, 24] : Ἐὰν δ' ἐς τὰς ἄρκυς ἐμπίπτῃ, ὁ ἀρκύωρος [ἀρκυωρὸς] γεγωνείτω, Vociferetur, Clamitet, s. Alta voce significet. [Dio Cass. p. 1121, 80 : Ἔφη γεγωνήσας. Aristot. De anima 2, 8 : Διὰ τὸ ψαθυρὸς εἶναι (ὁ ἀὴρ) οὐ γεγωνεῖ. Æsch. Prom. 787 : Γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρῄζετε· 990 : Προτρέψεταί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε. Eurip. Ion. 696 : Ἐς οὓς γεγωνήσομεν. Pindar. Pyth. 9, 3 : Πυθιονίκαν γεγωνεῖν, Celebrare. Et Ol. 2, 10 : Θήρωνα δὲ τετραορίας ἕνεκα νικαφόρου γεγωνητέον.]

[Γεγωνή, ἡ.] Γεγωναὶ Hesychio sunt αἱ ὁμιλίαι.

Γεγώνησις, εως, ἡ, Vociferatio, Altus clamor, Plutarch. [Moral. p. 722, F : Συντόνους ποιούμεθα τὰς γεγωνήσεις.]

C [Γεγωνητέον. V. Γέγωνα.]

Γεγωνίσκω, verbo derivato a γεγωνέω et eandem retinente signif. Thucyd. utitur, 7, [76], p. 260 : Βουλόμενος ἐπιπλεῖστον γεγωνίσκων ὠφελεῖν· de Nicia, qui in præsenti calamitate milites ἐθάρσυνέ τε καὶ παρεμυθεῖτο βοῇ χρώμενος ἐντονωτέρᾳ. [Æsch. Prom. 627 : Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; Eur. El. 809 : Οὐ γεγωνίσκων λόγους. Dio Cass. 56, 14, p. 817, 19 : Ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἐγεγώνισκον· 56, 26, p. 825, 53 : Οὐχ οἷός τε ἦν γεγωνίσκειν.]

Γεγωνοκώμη, ἡ, Quæ suis vociferationibus vicum implet. Suidæ enim γεγωνοκῶμαι sunt γυναῖκες αἱ τὰς κώμας ἐμπιπλῶσαι βοήσεων. Itidemque Eust. [p. 909, 7, 10], et Etymologo. Hesychio autem, γεγωνοκώμη est ἡ μέγα κεκραγυῖα. [Apud Hesych. γεγωνοκόμη. Et γεγωνοκόμαι in Schol. ad Hom. Il. M, 337.]

Γεγωνός, ὁ, ἡ, Alto clamore enuntiatus s. Clarus, Ita pronuntiatus, ut audiri et intelligi possit : ut γεγωνὸς λόγος, Philo : qui et τρανὴς dicitur et προφορικός. [Hæc ex Eustathio p. 1540, 3.] Itidemque Hesychius

D γεγωνὸν exponit μεγαλόφωνον, ἐξάκουστον : ut γεγωνεῖν quoque ἐξάκουστον φωνεῖν et μεγαλοφωνεῖν. [Æsch. Sept. c. Th. 443 : Πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη. Antiphan. ap. Athen. 10, p. 450, F : Βοὴν ἵστησι γεγωνόν. Meleager in Anth. Pal. 7, 428, γεγωνὸς ἀνήρ. Clement. Alex. Pædag. p. 203 : Τὸ γεγωνὸν τῆς προφορᾶς, et Orig. in Matth. 2, 6, indicat Routh. Est autem γεγωνὸς adjectivum derivatum a neutro participii γεγωνώς. Lucian. Gall. c. 1, vol. 2, p. 702 : Γεγωνός τι ἀναβοήσας. Ælian. V. H. 2, 44 : Μέλος διάτορόν τε καὶ γεγωνός. Philostr. V. A. 5, 9 ex codice corrigendus (v. Boisson. ad Heroica p. 378) : Γεγωνὸς ἐφθέγξατο. Ap. Dion. Hal. A. R. 8, 56 : Ἐφθέγξατο ... φωνὴν εὐσύνετόν τε καὶ γεγωνόν, cod. Vat. γεγωνός. Non infrequens comparativi usus. Antipater Thess. in Anth. Pal. 9, 92 : Πιόντες (τέττιγες) ἀείδειν κύκνων εἰσὶ γεγωνότεροι. Dion. Hal. A. R. 5, 24 : Φωνῇ γεγωνοτέρᾳ. Alciphr. 3, 48 : Γεγωνοτέρῳ φωνήματι. Γεγωνότερον βοᾶν, φθέγγεσθαι et similia Lucian. Pseudol. c. 1, vol. 3, p. 162; Heliodor. 5, 18, p. 197; Philo-

strat. p. 673; Athen. 14, p. 622, E. Superl. γεγωνοτάτην φωνὴν Theodoret. vol. 4, p. 877. || Adverb. Γεγωνοτέρως ex Euseb. V. C. 3, 28, indicat Boisson.]

[Γεδρωσία, ἡ, Gedrosia, regio Indiæ. Gentile Γεδρώσιος ap. Strabon. 15, p. 723, et Γεδρωσηνὸς p. 724, ubi libri quidam γεδρωσινοί. Γεδρωσὸς ap. Dionys. Perieg. 1086: Γεδρωσῶν ἕλκεται αἶα· ubi Eustath.: Τούτων ἡ χώρα Γεδρωσία, ὥστε αὐτοὺς ἀναλογώτερον καλεῖσθαι Γεδρωσιανοὺς κατὰ τὸν γεωγράφον· λέγονται δὲ καὶ Γεδρωσηνοί· ubi Coraes corrigit κατὰ δὲ τὸν γεωγράφον λέγονται... Γαδρωσοὶ et Γαδρώσιοι ap. Arrian. Exp. Al. 6, 23-28; Hist. Ind. 26, et Γαδρούσιος ibid. 27, quod ex Γαδρώσιος corruptum eodem fere errore quo Γεδρωσία in γερουσίας abiit ap. Ioann. Lyd. De ostent. p. 258; Ἀδρασίους et Ἀδρουσίους in libris Æliani N. A. 10, 25; Γεδρωσία, γετρωσία, γερωσία ibid. 17, 6. || De alia nominis forma Steph. Byz.: Ἐν τοῖς τοῦ Πολυίστορος διὰ τοῦ κ εὑρέθη ἡ πρώτη συλλαβή, ἀλλ' ἦν ἀδιόρθωτον τὸ βιβλίον. Hanc formam ex Agatharch. De mari rubro annotavit Berkel. estque constans ejus usus ap. Diod. Sic. G. Dind.]

[Γέειος. V. Γέγειος.]

Γέεννα. Vox Hebr. e duobus compositum [גי הנם vel גי בני הנם *Ge Hinnom* vel *Ge benè Hinnom*: Vallis filiorum Hinnomi], Vallem Hinnomi declarat, in qua olim Israelitæ superstitionibus vicinarum gentium addicti, filios suos diis adolebant, inaudita quadam immanitate. Inde factum ut acciperetur pro Loco cruciandis in æternum reprobis destinato, atque adeo pro ipso supplicio et cruciatu, quo afficiuntur cum Satana et Angelis ipsius, sicut Erasmus et alii multi annotarunt. Utuntur N. T. scriptt. et Theologi h. v.: de qua vide et Jerem. 7. [Simplici ν propter metrum duobus in locis Orac. Sibyll. 1, p. 91: Εἰς γέεναν μαλεροῦ λάβρου πυρὸς ἀκαμάτοιο, et 2, p. 287: Ἐν γέενῃ θηρσὶν ὑπὸ ταρταρίοισι βαλοῦνται· nisi duplex ν restituendum cum synizesi, qualis nomini Βηθλεὲμ in his carminibus adhibetur. G. Dindorf.]

[Γεζίτης. V. Γαιζῆται.]

[Γεηγενὴς lectio vitiosa ap. Nonn. Dion. 6, 167.]

[Γεηπονέω, Terram colo. Euseb. P. E. 1, p. 10, C. Wakef. Cyrill. Hieros. p. 76 (117). Kall. Eustath. Opusc. p. 149, 95.]

Γεηπονία, ἡ, Terræ s. Agri cultura: i. q. γεωπονία. [Clemens Alex. Pæd. 2, p. 189. Suicer. Ioann. Chrys. vol. 1, p. 774, B. G. Dind.]

[Γεηπονικός, ή, όν, Ad agri culturam pertinens. Basil. M. vol. 3, p. 398, B: Τοῖς ἔργοις τοῖς γεηπονικοῖς. Bast. Ioann. Cinnam. p. 4, C. G. Dind.]

Γεηπόνος, ὁ, Qui terram s. agrum colit, Agricola. [Gl. Cultor. Philo vol. 1, p. 168, 46; Damocrat. ap. Galen. vol. 13, p. 536; Ioann. Malal. p. 47, 4; 92, 7; scriptor Philopatridis c. 4, vol. 3, p. 590. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 673, A; 970, C; 1063, A; Epiph. t. 2, p. 317, A, ubi hodie legitur γαιηπόνος. Hase.]

Γεηρός, [ά, όν], Terrenus, γήϊος, Suid. [Plutarch. Mor. p. 627, B: Τῶν γεηρῶν τῇ τραχύτητι· 650, D: Γεώδεις καὶ γεηροί τινες ἤδη γινόμενοι, ubi de etymologia v. γέροντες agitur. Aristot. De respir. c. 17: Τῶν βραγχίων γινομένων γεηρῶν. Themist. 32, p. 359, A: Τὸ χθόνιόν τε καὶ γεηρόν. Ap. scriptores eccles. Terrestre, oppositum Cœlesti, ut ap. Cyrill. Alex. in Collect. ad Numer. 6, 23, p. 37: Οἱ πολυκτήμονες καὶ τοῦ γεηροῦ πλούτου ἐπιθυμοῦντες, quem l. indicat Suicer.]

[Γεήσιος. V. Γέα.]

[Γειαροτήρ, ῆρος, ὁ, Qui terram arat. Tzetz. Antehom. 202: Ταύροις γάρ τε βόεσσι πολεύει γειαροτῆρσι· Posthom. 214: Ζεύγεα, βοῦς καὶ δώματα, πρὸς δ' ἄρα γειαροτῆρας.]

Γειαρότης, ὁ, Qui terram arat, Agricola, Epigr. [Antipatri Thess. in Anth. Pal. 9, 23: Γειαρότης Ἄρχιππος. Archias in Anth. Planud. 4, 94: Ἀγηνόμοι γειαρόται Νεμέης.]

[Γειγνοῖα, γείτονα, Hesych. Ex quo Musurus fecit Γειγνοιᾷ, γειτονεῖ. Alii Γειτονιᾷ, γειτονεῖ.]

[Γείδιον. V. Γήδιον.]

Γεῖθρον, Hesychio ἔνδυμα, Indumentum.

Γεινεᾷ, Hesychio γεννήσει. Ion. igitur habet epenth. τοῦ ι pro γενεᾷ. [Codex γεινεαί. Recte Alberti: Γείνεαι, γεννήσεις, ex Apoll. Soph., Od. Υ, 202 respiciente.]

[Γείνομαι. V. Γίγνομαι.]

[Γεῖνος. V. Γήϊνος.]

[Γείνω. V. Γίγνομαι.]

[Γειόθεν, i. q. Γῆθεν, E terra. Callim. ap. Schol. Apoll. Rh. 2, 375 (Fragm. p. 582): Γειόθεν ἀντέλλοντα. Apollon. De adverb. p. 601, 28.]

Γειοκόμος, ὁ, Agricola, γεωργός, Hesych. At γειοκόμον Suidæ γειτνίασμα.

[Γειόλοφος. V. Γεώλοφος.]

Γειομόροι, οἱ, Coloni, proprie Qui agrum inter se dividunt: i. q. γεωμόροι. At γειομόροι μύρμηκες, Apoll. Rh. 4, [1453]: sic enim ibi Schol. legit, quamvis vulg. Edd. habeant γειοτόμοι, exp. οἱ περὶ τὴν γῆν κακοπαθοῦντες. [Γειομόρος, Agricola, ibid. 3, 1387. Apollonid. in Anth. Pal. 6, 238: Πολυγλεύκου γειομόρος βότρυος. Philipp. ibid. 9, 438: Βωλοτόμοι μύρμηκες ... ἡνίκ' ἐσύλων γειομόρου μελιχρὴν σμηνοδόκου χάριτα. Dionys. P. 190: Γειομόροιο ἀρότρου.]

[Γειοπείνης. V. Γεωπείνης.]

Γειοπόνος, ὁ, Agricola, γεωπόνος. [Maximus De electt. 472, 528. Fix. Nonnus Dionys. 21, 97: Γειοπόνοις ἀνέμοισιν, ubi Græf. γειοτόμοις conjicit. Manetho 4, 433; 6, 489. Tryphiod. 355: Γειοπόνοις ἀρότῃσιν. Agathias in Anth. Pal. 6, 41. Nonn. Ioann. p. 188, 23: Γειοπόνος βιότοιο πατὴρ ἐμός.]

Γειοτόμος, ὁ, Terram secans. Apoll. Rh. 4, [1453]: Γειοτόμοι μύρμηκες, ubi schol. [et codd. recte] legit γειομόροι, uti modo dixi. At Γειοτόμον, τὸ, Suidæ ἄροτρον, Aratrum. [Oppian. Cyn. 1, 137: Γειοτόμον ... ἐπιθύνουσιν ἄροτρον. Γειοτόμον ἄροτρον in Etym. M. p. 229, 46.]

[Γειοφόρος, ὁ, ἡ, Terram ferens. Phanias in Anth. Pal. 6, 297: Γειοφόρους σκαφίδας.]

[Γείρ, ὁ, Gir, fl. Libyæ, ap. Ptolem. 4, 6. Conf. Νίγειρ.]

[Γεῖσα. V. Γεῖσον.]

[Γεισηπόδισμα. Γεισήπους. V. Γεισιπ...]

Γείσιον, τὸ, Suidæ i. q. γεῖσον. Γείσιον autem VV. LL. exp. Septum, Lorica. [Γείσιον, Gl. Lorica, i. e. Cancellum. In γήσιον corruptum ap. Inc. Exod. 39, 39. Apud Hesych. Γίσιον, μικρὸν τεῖχος. Joseph. Bell. Jud. 5, 5, 6, vol. 2, p. 334: Περιέστεφε δὲ τόν τε ναὸν καὶ τὸν βωμὸν εὔλιθόν τι καὶ χάριεν γείσιον. Et ibid. 6, 2, 4, p. 376. Ex libris restituendum eidem Ant. Jud. 8, 3, 9: Περιέβαλε δὲ (ὁ Σολομὼν) τοῦ ναοῦ κύκλῳ γείσιον μὲν κατὰ τὴν ἐπιχώριον γλῶτταν, θριγκὸν δὲ παρ' Ἕλλησι λεγόμενον· ubi vulgo γεισόν.]

Γεισιποδίζω, Suggrundia fulcio, τὰ γεῖσα suis fulcris munio, quibus insistant. [Suidas s. Γεισίπους et Lex. Rhet. p. 231, 5. Γεισσιποδίζειν ex Isæo affert Harpocr. Γεισαποδίζειν male ap. Hesych. et Cyrill.]

Γεισιπόδισις, εως, ἡ, Suggrundatio, Camer.

Γεισιπόδισμα, τὸ, Quod suggrundiis fulcri loco suppositum est, τὸ ἐξέχον τῆς δοκοῦ ἐφ' οὗ τὸ γεῖσόν ἐστιν, ut Suid. tradit. [Lex. Rhet. p. 227, 5, ubi codex γεισηπόδισμα.] J. Poll. [7, 12]: Αἱ δὲ προβολαὶ τῶν ὑπερῴων οἰκημάτων, αἱ ὑπὲρ τοὺς κάτω τοίχους προύχουσαι, γεισιποδίσματα· καὶ τὰ φέροντα αὐτὰς ξύλα, γεισίποδες.

Γεισίπους, οδος, ὁ, Suggrundiorum fulcrum, cui illa quasi pedi innituntur, Camer. V. Γεισιπόδισμα. [Etym. M. p. 229, 40. Γεισσήποδες scriptum ap. Moschop. Sched. p. 205, et γεισήπους in cod. Lex. Rhet. p. 227, 5.]

Γεῖσον, τὸ, vel Γεῖσσον, Suggrunda s. Suggrundium, i. e. Pars tecti prominens, qua stillicidia a parietibus arceantur: s. τὸ προῦχον τοῦ ὑπερθύρου, ut Pollux [1, 76] exp., seu, ut Etym. [p. 229, 34], τὸ πρὸ τῶν θυρῶν στέγασμα, vel τὸ ἄκρον τῆς ὀροφῆς, τὸ καλούμενον νῦν περίπτερον. [Lex. Rhet. p. 231, 1: Γεῖσα· τὸ ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς ναῶν ἢ τειχῶν ἐξέχον κυμάτιον· οἱ δὲ τὰ πρὸ τῶν θυρῶν στεγάσματα. Phryn. Bekk. p. 33, 24: Γεῖσα· ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα τῶν τοίχων.] Deducit autem a γέα idem Etym. Eur. Or. [1569]: Ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν, Ῥήξας παλαιὰ γεῖσσα, τεκτόνων πόνον. Ubi Schol. dicit γεῖσσα esse i. q. θριγκοὺς, i. e. λίθους ταῖς ἐξοχαῖς τῶν δωμάτων ἐπικειμένους. [Γεῖσσα τείχεος vel τειχέων ibid. 1620 et Phœniss. 1187; γεῖσσ' ἐπάλξεων ἄπο, 1165. Quibus in locis recentiores editt. γεῖσα exhibent, quæ perpetua est in codd. et in grammaticorum notationibus de h. v. ejusque derivatis flu-

ctuatio. Γεῖσα simplici σ in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 263. Duplicatum est in v. Carico γίσσα, de quo Stephan. Byz. : Μονόγισσα, πόλις Καρίας, ὅθεν Ἄρτεμις Μονογισσηνή· ... γίσσα γὰρ τῇ Καρῶν φωνῇ λίθος ἑρμηνεύεται· νῦν δὲ τοὺς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθους γίσσα λέγομεν. Quibuscum comparetur Γίσιον, quod ex Hesychio attuli s. v. Γείσιον. Lysias ap. Polluc. 7, 120 : Τοῦ γείσου συντετελεσμένου καὶ τοῦ κρηπιδαίου. Arat. 971 : Ἐρχόμεναι κατὰ γεῖσσα (pauciores libri γεῖσα), ut ὑπιοῦσαι ὑπὸ τὰ γεῖσα apud Theophr. De sign. 1, 18, p. 787. Lycophr. 292 : Οὐ γεῖσα χραισμήσουσιν οὐδ' ἐπάλξεις. Alia v. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 65 et Hesych. interpp. Hebraicam originem h. v. tribuit Josephus, cujus verba v. s. Γείσιον. Ceterum Γεῖσον respondere ei quod recentiores Græci στῆθος, στηθαῖον, vel στηθεῖον dicunt, monent grammatici : vid. Schol. ad Eurip. Or. 1565 et Phœn. 1180 ed. Matth. et Ducang. s. v. στῆθος.] || Metaph. capitur pro Eo omni, quod suggrundarum in modum propendet. Sic in galea γεῖσον vocatur τὸ ὑπὲρ αὐτῆς προβεβλημένον. Et γεῖσα ὀφρύων, i. e., ut Cam. ex Poll. [2, 49, 66] exp., ille quasi Projectus frontis, cui oculi subsunt, αἱ προβολαί· quem Plin. Ambitum dixit genæ superioris. Quo pertinentia habes in Γείσσωμα. [Conf. Ἀπογεισόω.] Γεῖσα etiam fem. ap. Hesych. reperitur. Et Γεῖσος ap. Suid. pro eod., i. e. τὸ στεφάνωμα οἴκου, quam exp. cum aliis vide ap. Hesych. Γείσας vero Idem a quibusdam tradit exp. etiam τὰς ὤας τῶν ἐνδυμάτων. [Masculini Γεῖσος vel Γεῖσσος exempla ex V. T. attulit Biel. ad Hesych. s. v. Γεῖσον. Adde, quem Schneiderus citat, Hesychium s. v. Ἐθρίγκωσεν, ἐπεγείσωσε· γεῖσσος δέ ἐστι τῶν οἰκοδομημάτων ἡ ἀνωτάτω στεφανίς. Incertior femininæ formæ usus est. Cum Hesychio consentit Lex. Rhet. p. 231, 2 : Ἀριστοφάνης δὲ καὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου γείσας (ap. Ruhnk. in Auct. ad Hesych. γεῖσας) εἶπεν. Sed in Etym. M. p. 229, 42, ubi eadem leguntur, γεῖσα scriptum est. Quo minus tribuendum alii Lex. Rhet. glossæ p. 227, 7 : Γεισίπους· τὸ ξύλον τὸ ὑποβληθὲν καὶ φέρον τὴν γεῖσαν· γεῖσα δέ ἐστιν ἡ στεφάνη, δι' ἧς δῆλον ὅτι παραυτῶν (?) ὑδρορρόη ἐφέρετο. Qui grammatici error esse videtur nominativo plurali γεῖσα decepti : ut non inutilis sit Etym. M. admonitio p. 229, 32 : Γεῖσα· δεῖ γινώσκειν ὅτι πληθυντικῶς οὐδετέρως λέγεται. Apud Hesych. Γείσας, τὰς ἐξοχὰς τῶν οἰκοδομῶν, recte corrigitur Γεῖσα vel Γεῖσσα. Idem, Γείση, ἐκθέματα, ubi Musurus Γεῖσα. G. D. In tit. de æde Min. Poliadis, Boeckh. Inscr. vol. 1, p. 284, γεῖσα sunt lapides coronæ templi, cum cymatio; ib. § 11 i) γ. γωνιαῖα lapp. coronæ angulares; ib. n) γ. ἐπὶ τοὺς αἰετοὺς lapp. coronæ in fastigio. De γείσῳ parte cassidis, *la visière*, ut conspicitur in pictt. vasorum, Winckelm. *Mon. ined.* N° 199. Hase.]

Γεῖσος, ὁ, Agricola, γεωργὸς, Suid. [s. v. Γείσιον. || I. q. γεῖσον, quod vide.]

Γεισσόομαι, In suggrundæ modum conformor, Bud. Grundis imbricor, Gaza. [Gl. Γεγεισωμένα, Crustata. Conf. Ἀπογεισόω et Ἐπιγεισόω. Theodorus Prodr. Am. Rhod. et Dos. 3, p. 110, ab Jacobsio ad Anth. Pal. vol. 3, p. 640 emendatus, Οἱ τὸν πόθον γεισσοῦντες (vulgo γειωσοῦντες) ἐν μέσαις μάθαις σαθροῖς θεμέθλοις. Etym. M. p. 229, 40, γεισῶσαι. G. Dindorf.]

Γείσσωμα, τὸ, Suggrundatio : ad verbum Suggrundamentum dici potest; q. tamen v. Gaza ex Aristot. Grundam et Imbricamentum transtulit, Bud. Aristot. De part. anim. 2, [15] : Αἱ δ' ὀφρύες καὶ βλεφαρίδες ἀμφότεραι βοηθείας χάριν· αἱ μὲν ὀφρύες, τῶν καταβαινόντων ὑγρῶν, ὅπως ἀποστέγωσιν, οἷον γείσσωμα τῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὑγρῶν, i. q. γεισιπόδισμα paulo ante. [Γείσωμα, Gl. Imbrex. Γείσσωμα, Pollux 1, 76; 7, 120.]

Γείσσωσις, εως, ἡ, Imbricatio, Suggrundatio, γεισιπόδισις. Apud Hesych. unico σ, Γείσωσις, qui exp. τὸ τῆς στέγης ἐξέχον· quod γεῖσον etiam dicitur. [Etym. M. p. 229, 41 : Γείσωσις τὸ τῆς γῆς ἔκθετον, ubi corrig. στέγης, e Lex. Rhet. p. 231, 7. G. Dindorf.]

Γείταινα, ἡ, Vicina, ut τέκτων, τέκταινα. [Eustath. p. 1129, 20; 1599, 47 ex Chœrobosco, quem v. p. 1199 ed. Bekk.]

[Γείτη. V. Γέλγη.]

[Γειτνεύω pro Γειτονεύω legitur Georg. Alex. p. 246, 8. Hase.]

Γειτνία, ἡ, i. q. Γειτονία, Vicinia. [Hesych. : Γειτνία, πλησιασμός. Γειτνίαι· γειτονίαι. Phrynich. Bekk. p. 32, 5 : Γειτνία, ἡ γειτνίασις. Hipp. Ep. p. 1289, 13 : Διορίζουσιν ὀφθαλμῶν γειτνίην. || Regio urbis. V. Γειτονία.]

[Γειτνιάζω. V. Γειτνιάω.]

[Γειτνιακὸς, ή, όν. Joseph. A. Jud. 2, 14, vol. 1, p. 111 : Κατὰ γειτνιακὴν πρὸς αὐτοὺς συνήθειαν, Vicinitatis consuetudinem.]

Γειτνίαμα, τὸ, Hesych. [Qui sic interpretatur v. γειτόνημα. Et Suidas s. v. Γειοχόμον. || Regio, Vicus. V. Γειτονία.]

Γειτνίασις, εως, ἡ, Vicinitas. Plut. Pericle [19] : Βαρβαρικαῖς ἀναμεμιγμένη γειτνιάσεσι. [V. Camill. c. 24, παρὰ τὴν γειτνίασιν, de ipsis vicinis. Gl. Vicinia, Vicinitas. Aristot. Polit. 1, 9; Theophr. C. P. 6, 18, 7 : Τὴν τοῦ ποταμοῦ γειτνίασιν. Polyb. 18, 19, 4. Plotin. p. 15, A. Alciphro 1, 3 : Τὴν πρὸς τὸν θάνατον γειτνίασιν.]

Γειτνιάω, et Γειτνιάζω, Vicinus sum. Herodian. 6, [2, 21] : Πρὸς τοὺς γειτνιῶντας καὶ ὁμοφύλους βαρβάρους, Adversus vicinos et ejusdem corporis barbaros, Polit. Ibid. [5, 3, 9] : Ἔθνη ὁμοροῦντα καὶ γειτνιῶντα Ἰταλίᾳ, Conterminæ vicinæque Italiæ. Et, Γειτνιάζω τῇ οἰκίᾳ. [Γειτνιάω ex Aristoph. Eccles. 327, Demosth. p. 1272, 1278, Aristot. Rhet. 1, 9, indicat Lobeck. ad Phrynich. p. 82. Adde Hippocr. Epist. p. 1289, 22. Γειτνιῶντας τόπους Aristot. Polit. 2, 6. Γειτνιώσας πόλεις ibid. 9. Antiatticista p. 86, 16 : Γειτονιᾶν, ἀντὶ τοῦ γειτνιᾶν. Θεόπομπος Φιλίππῳ (Φιλιππικοῖς Heringa)· καὶ γειτονεῖν. Hesych. : Γειτνιᾶν, γειτονεῖν· ubi Ruhnken. : « Lex. Rhet. Γειτονεῖν (ed. Bekk. p. 231, 8, γειτονᾶν), τὸ γειτονιᾶν. Lege in utroque Γειτονιᾶν, γειτονεῖν. In Hesychio hanc formam postulat literarum series. » Etym. M. p. 229, 30 : Γειτονῶ καὶ γειτονιῶ, καὶ γειτνιῶ συγκοπῇ. Γειτνιάζω Procop. Gazæus in Maii Auctor. class. vol. 4, p. 207 : Τὸν ἐκ τοῦ γειτνιάζειν φθόνον λαβών. Ducas Hist. Byz. p. 97, B. Figurate Theodoret. vol. 2, p. 1219 : Ἡ Σύρων φωνὴ γειτνιάζουσα τῇ Ἑβραΐᾳ. G. D. Dio Chrys. Or. vol. 1, p. 409 : Μεταφέρων οὐ τὰ γειτνιῶντα μόνον (ῥήματα), οὐδὲ ἀπὸ τῶν ἐγγύθεν, ἀλλὰ τὰ πλεῖστον ἀπέχοντα.] || Item metaph. Vicinus, Affinis s. Cognatus sum, quoad similitudinem. Lucian. De hist. scr. [c. 56] : Ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον δευτέρῳ μὴ γειτνιᾷν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν.

[Γεῖτον. V. Γείτων.]

[Γειτονάω. V. Γειτνιάω.]

[Γειτόνευμα. V. Γειτόνημα.]

Γειτονεύω, Vicinus sum. Alex. Aphr. Probl. 2. [Strabo 3, p. 156; 4, p. 206; 5, p. 231; 16, p. 780; Appian. Mithr. c. 119. Scott. Xenoph. De vectig. 1, 8; Cyrill. Alex. vol. 1, 1, p. 132, C. G. Dind.] Pass. [Medium] i. q. act., Hippocr. De tract. [p. 764] : Ἅμα δὲ τὸ ἄλλο ἥμισυ τοῦ σώματος γειτονεύεται ταύτῃ μᾶλλον τῇ ἔξω, ἀλλ' οὐχὶ τῇ εἴσωθεν.]

Γειτονέω, Vicinus sum. Plato [De legg. 8, p. 843, A. Æschyl. Pers. 309 : Πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν. Meleager in Anth. Pal. 7, 207 : Αἰὲν ὁρᾶν κοίτης γειτονέοντα τάφον.] Phocyl. [v. 32], ἀγροῦ γειτονέοντος ἀπόσχεο.

Γειτόνημα, τὸ, Plato De legg. 4, [p. 705, A] : Μάλα γε μὴν οὕτως ἁλμυρὸν καὶ πικρὸν γειτόνημα, de mari urbi vicino, Bud. [Locum Platonicum imitatur Ælian. Ep. 13 ab Schæf. cit. et Aristid. vol. 2, p. 206 Jebb. Procop. Hist. p. 619, A : Τεθολωμένον ἐπαγομένῳ γειτόνημα. G. D. Nicephor. Hist. p. 20 ed. 1616 = p. 6 ed. Lupar. Boisson. Aretæus p. 57, C : Διὰ τόδε πρὸς τὴν καρδίην γειτόνημα. Photii Ep. 72, p. 121 : Τῷ πρὸς τὸ γῆρας γειτονήματι. Fix. Alia forma Γειτόνευμα Aret. p. 56, D, καρδίης καίριον γειτόνευμα.]

Γειτόνησις, εως, ἡ, pro eod. γειτνίασις, πλησιασμός. [Lucian. Conviv. c. 33, vol. 3, p. 440 : Τῆς γειτονήσεως ἀπέλαυσε. Themistio 1, p. 12, B ex cod. Mediol. restitui. G. D. Plotin. p. 14, G. Creuzer.]

Γειτονία, ἡ, Vicinitas. [Arcad. p. 99, 13.] Ap. Plat. De legg. 8, [p. 843, C] Vicinia duorum hominum ὁμοτερμόνων. [Aristot. Rh. 2, 21. Male γειτωνία scriptum in Gl. et ap. Hesych. s. v. Γειτνίαι. Manetho 4, 288 : Γειτονίῃ θανάτοιο καταρριπτοῦντες ἑαυτούς. || Apud Byzantinos, Regio urbis : vid. Γειτονίαρχος. Quo significatu etiam Γειτνία ap. Ioann. Malal. p. 222, 20 : Κτίζει δὲ καὶ δίαιταν οἰκημάτων ... καλέσας τὴν γειτνίαν Ἀγριππιτῶν. G. Dindorf.]

[Γειτονιάρχος, ὁ, Vicomagister. Hesych. s. v. Ῥεγεονάριος. Alia forma Γειτονιάρχης in Νόμοις τῶν Ὁμηριτῶν in Boisson. Anecd. vol. 5, pag. 73 : Κατέστησεν ἀνὰ ἑκάστῳ ῥεγεῶνι τοὺς λεγομένους γειτονιάρχας. Constantin. Porphyrog. De Cerimon. p. 269, 16 : Τῷ γειτονιάρχῃ καὶ τοῖς λοιποῖς ἄρχουσι τοῦ μέρους. Ubi Reisk. vol. 2, p. 290 : « Non novi qualis hic fuerit in factionibus magistratus. Videtur tamen idem atque *vici magister* fuisse. Γειτονία enim est *insula, regio urbis, vicus* : unde *vicinia* : vid. Theophan. p. 58, B. » G. Dind.]

[Γειτονιάω. V. Γειτνιάω.]

[Γεῖτος. V. Γείτων.]

[Γειτοσύνη, ἡ, Vicinia, Gl. Legitur ap. Strabon. 13, p. 591 : Διὰ τὴν γειτοσύνην ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἡγεμόνι καὶ αὕτη (ἡ πόλις) ἐτέτακτο.]

Γειτόσυνος, η, ον, Vicinus. Epigr. [Antipatri Caryst. in Anth. Pal. 9, 407] : Γειτοσύνης ... ἐκ καλύβης, E vicino tugurio.

Γείτων, ονος, ὁ, ἡ, Vicinus. Hesiod. [Ἔργ. 344] : Πῆμα κακὸς γείτων. [Aristoph. Vesp. 875 : Ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον ἀγυιεῦ.] Plut. : Οὐκ ἐᾷ μεταλαμβάνειν ὕδατος ἀλλοτρίου τοὺς γείτονας. Dem. : Τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο, οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι, Hoc vicinum mihi prædium. Lucian. [Timon. c. 43, vol. 1, p. 156] : Εὐωχείτω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων. Idem, Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ εἰς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. [Γείτων, Vicinus ex adverso. Æschyl. Pers. 67 : Εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν. Eurip. Iph. Taur. 1451 : Γείτων δειράδος Καρυστίας. Ἐκ γειτόνων vel Ἐκ τῶν γειτόνων, E vicinia. Aristoph. Plut. 435 : Ἡ καπηλὶς ἡ 'κ τῶν γειτόνων. Lysias p. 93, 2 : Τὸν λύχνον ἀποσβεσθῆναι τὸν παρὰ τῷ παιδίῳ, εἶτα ἐκ τῶν γειτόνων (apud vicinum quempiam) ἐνάψασθαι. Alciphr. fragm. vol. 2, p. 228 : Τὸν ἐκ τῶν γειτόνων ἀλεκτρυόνα, ubi cod. τῶν omittit. Ἐκ γειτόνων οἰκεῖν, In vicinia habitare : vid. exempla ab Kustero collecta ad Aristoph. Plut. 435 ; Bergler. ad Alciphr. 2, 2 ; Markl. ad Maxim. Tyr. vol. 2, p. 281 : inter quæ est Antiphanis locus ap. Athen. 13, p. 572 : Ἐκ γειτόνων αὐτῷ κατοικούσης τινός. Idem Ἐν γειτόνων dicitur, ut ap. Lucian. Philops. c. 25, vol. 3, p. 53 : Ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ᾤκει. Et in Conviv. c. 22, ibid. p. 435 : Ἐν γειτόνων οἰκῶν, ubi in libro uno est ἐγγειτόνων, scriptura antiqua passim in codd. servata : v. Markland. l. c. et var. lect. ad Procop. Hist. p. 337, B. Ephraem. Cæs. 8982 : Ἐπὶ Βερρόην ἧκε τὴν ἐγγειτόνων. Quod quum ἐν γειτόνων pariter atque ἐκ γειτόνων significare possit, non mirandum est formulas has ab librariis sæpissime esse confusas. Procop. Hist. p. 8, D : Ἐν χωρίῳ οἰκείῳ ἐν γειτόνων τοῖς τῶν ἑτέρων ὁρίοις ὄντι · p. 29, A : Ἐν γειτόνων ἔχοντι ἔθνος · p. 38, D : Πρέσβεων παρόντων ἡμῖν ἐν γειτόνων ἤδη · p. 113, A : Ἀπαμέων πόλιν ἐκ γειτόνων οὖσαν, ubi Maltret. recte ἐν γειτόνων. Conf. ibid. p. 397, D, 431, A, 437, D, 447, C. Bast. ad Greg. Cor. p. 47. Longe rarius est Ἐς γειτόνων, quod ex Lycurgo C. Leocr. p. 150, 33, affert Bergler. : Ἐς γειτόνων τῆς θρεψάσης αὐτὸν πατρίδος μετοικῶν · ubi nunc ex codd. ἐκ γειτόνων est restitutum. Ap. Eunap. p. 75 : Ἦσαν εἰς γειτόνων, alius codex ἐγγειτόνων. Ἐς γειτόνων βαδίζω Thomas M. p. 369. Apud Polyb. 27, 14, 15 : Ἠνάγκαζε μετελθεῖν εἰς γείτονα τῆς νυκτὸς, Schweigh. εἰς γείτονος conjiciebat. Ἀπὸ γειτόνων Diodor. Sic. 13, 84 ab Schæf. cit. : Τινὰ τῶν ἀπὸ γειτόνων πένητα. De constructione v. γείτων cum genitivo et dativo v. Thom. M. p. 184. G. D.] || Vicinus, i. e. Affinis, Similis, Lucian. [Icarom. c. 8, vol. 2, p. 758] : Σκόπει εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, Specta num inter se affinia sint et consentiant. Volunt autem [grammatici : v. Etym. M. p. 229, 26] deductum a γέα quasi γεέτων, vel a γῆ quasi γηίτων. || Γεῖτον Hesychio ἐγγύς, qui et γεῖτος ita accipi ait. [Γεῖτον, ἐγγύς. Καὶ γεῖτος γὰρ (τὸ Kust.) αὐτό. Lex. Rhet. p. 231, 9 : Γείτων · ἐγγύς, παρὰ τὴν γέαν. Recte Hesych. γεῖτον, quod neutrum est masculini γείτων, marmori Sandvicensi restitutum a Boeckhio vol. 1, p. 259 : Κεραμεῖα, ἃ ἦν Εὐφάντου, οἷς γεῖτον τὸ βαλανεῖον τὸ Ἀρίστωνος, ubi in lapide nonnisi literæ ΓΕ supersunt. Plurali numero paullo post, Χαλκεῖον ... ᾧ γείτονα τὰ ... οἰκήματα, ubi tenuiora etiam lapidis sunt vestigia. G. Dindorf.]

[Γειωπείνης. V. Γεωπείνης.]

Γειῶραι, οἱ, Qui terram custodiunt, Suid. i. q. γέωρες. Γείωρας [recto accentu Lex. Rhet. p. 231, 10 : Γειώρας · προσηλύτους,] Hesych. exp. γείτονας ἐξ ἄλλου γένους, qui Israeli vocentur προσήλυτοι : item τοὺς περὶ τὴν γῆν διαπονουμένους. Exod. 12, [19] : Ἔν τε τοῖς γειώραις καὶ αὐτόχθοσι τῆς γῆς, Advenis et indigenis terræ. [Et infra :] Γέωρες, οἱ, Terræ s. Agrorum custodes, γεωφύλακες, μέτοικοι, πάροικοι, Hesych. Apud Suid. Γεῶρες scribitur cum ῶ, at in VV. LL. γεῶραι. V. Γειῶραι. [Γειώρας, ὁ, vox origine Hebraica, forma Græca. Theodoret. vol. 2, p. 266 : Γειώρας Ἑλλάδι φωνῇ προσήλυτος ἑρμηνεύεται. Similiter Basilius M. vol. 1, p. 591, quos indicant Hesychii interpp. Formam vitiosam γέωρες vel γεῶρες convellunt casuum obliquorum exempla. Γειώρας, ὁ ἀλλότριος, ex Pselli Gloss. Mss. affert Kuster.] Γηῶραι, i. q. γειῶραι, ἀλλότριοι, ἐπίμικτοι, τηρηταὶ τῶν τόπων, Suidas. [Ex Psello. Alia exempla vid. in annot. ad Hesych. Lectiones vitiosas τὸν γηόραν ex Justino Mart. et Γίορας, φύλακας, e lexico Ms. Octateuchi memorat Alberti.]

[Γειωρίσαι, glossa Suidæ sine interpretatione posita in ed. Mediol., apud Kust. Γειωρῆσαι.]

[Γεκαθὰ, ἑκοῦσα, Hesych. Γέκατα Is. Voss.]

[Γέγκαλον, ἥσυχον, Hesych. Γέκαλον, i. e. ἕκαλον, ἕκηλον, Guyetus, ut postulat ordo literarum.]

[Γέλα, ἡ, Gela, urbs Siciliæ. De qua Steph. Byz. : Ἡ γενικὴ Γέλας, τὸ δὲ Γέλης Ἰωνικόν. (Aristoph. Acharn. 606 : Κἂν Γέλᾳ κἂν Καταγέλᾳ. Γέλαν Thucyd. 6, 4. Γέλης et reliqui casus ap. Herodot. 7, 153.) Καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα. (Hoc tradit Thucyd. l. c.) Ὁ δὲ ποταμὸς, ὅτι πολλὴν πάχνην γεννᾷ · ταύτην γὰρ τῇ Ὀπικῶν φωνῇ καὶ Σικελῶν γέλαν λέγεσθαι. Alii a Gelone conditore urbi nomen factum esse narrabant. De adjectivo gentili quæ præcipit Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Γελαῖος, οὐ Γελῷος, ὡς Ἄβρων καὶ ἡ συνήθεια · καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλως τὸ Γελῷος, recte corriguntur transpositis verbis Τὸ ἐθνικὸν Γελῷος, οὐ Γελαῖος. Proba enim et usitata forma Γελῷος s. Γελῷος est, ab Herodoto, Thucydide, aliis usurpata. Etym. M. p. 225, 6 : Τὸ ἐθνικὸν Γελαῖος. G. Dind.]

Γέλαν, Hesych. exp. αὐγὴν ἡλίου, pro ἕλην. [Cum digammo. Conf. Βέλα, et Ruhnk. ad Tim. p. 96. || Apud Siculos, Gelu (vid. s. v. Γέλα), nomine a splendore sumto, quod recte monuit Lennep. ad Phalar. p. 308.]

[Γελάδας, ὁ, Geladas, statuarius ap. Suidam, est Ἀγελάδας, decurtata nominis forma, qua Tzetza utitur Chil. 7, 929 ; 8, 325, restituenda fortasse Schol. Aristoph. Ran. 504, ubi vulgo Ἐλάδου, Meursius autem Ἀγελάδου. G. Dindorf.]

[Γελάζω, forma a grammaticis ficta, ut Eustath. p. 1599, 8 : Γελαστὰ ... ἀπὸ τοῦ γελῶ γελάζω ἀρρήτου θέματος.]

[Γέλαιμι. V. Γελάω.]

[Γελαῖος. V. Γέλα.]

[Γελαιὼς (?), ὁ γέλως, Hesych.]

[Γελανδρὸν, ψυχρὸν, Hesych.]

[Γελάνης, ὁ, ἡ, Ridens, Hilaris. Pind. Ol. 5, 5 : Καρδίᾳ γελανεῖ · Pyth. 4, 322 : Θυμῷ γελανεῖ.]

[Γελανίων, ὁ, Gelanio, Argii filius. Schol. Hom. Od. Δ, 22.]

[Γέλανοι, εἶδος ἵππων δυσγενῶν καὶ εἰς πόλεμον οὐκ εὐθέτων, Hesych.]

[Γελάνωρ, ορος, ὁ, Gelanor, Sthenelæ filius, Argivus. Pausan. 2, 16, 1 ; 19, 3 ; Apollodor. 2, 1, 4, 8, p. 120 ; Plutarch. V. Pyrrh. c. 32. G. Dind.]

[Γελαρής, γαλήνη, Λάκωνες, Hesych. Conf. Γαλερός.]

[Γέλαρος. V. Γάλλαρος.]

[Γέλαρχος, ὁ, Gelarchus, n. pr. viri Atheniensis ap. Demosth. p. 502, 17, ubi codex Paris. unus Δελάρχῳ. G. Dind.]

[Γέλας, ὁ, Gelas, fl. Siciliæ. V. Γέλα. Γέλας inter barytona ap. Arcad. p. 21, 25. Ποταμοῖο Γέλα orac. ap. Diodor. Exc. Vat. p. 11. Γέλᾳ ποταμῷ Callimach. ap. Schol. Pind. Ol. 2, 29. || Carum lingua, Rex. Steph. Byz. s. v. Σουάγελα, Καλοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες σοῦαν τὸν τάφον, γέλαν δὲ τὸν βασιλέα. || Obscura Hesychii glossa est, Γέλας, ναύτας.]

Γελασείω, Ridere cupio s. gestio, verbum ἐφετικόν.

[Plato Phædon. p. 64, B : Οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασείοντα ἐποίησας γελάσαι · quem locum alii imitati sunt : vid. Wyttenb. Ep. crit. p. 41. Γελασείω ex Damascio affert Suidas. Adde Synes. p. 15, A, et Euseb. Præp. ev. p. 64, A.]

[Γελαστηνός. V. Γελασῖνος.]

Γελάσιμος, ὁ, ἡ, Ridiculus, Risu dignus. Lucian. [Somn. c. 5, vol. 1, p. 7] : Γελάσιμα ἦν πάντα καὶ μειρακιώδη. Phrynich. tamen in VV. LL. scribit Atticos γελοῖον, non γελάσιμον dicere. [Pag. 226 : Γελάσιμον · Στράττιν μέν φασι τὸν κωμῳδοποιὸν εἰρηκέναι τοὔνομα, ἀλλ' ἡμεῖς οὐ τοῖς ἅπαξ εἰρημένοις προσέχομεν τὸν νοῦν, ἀλλὰ τοῖς πολλάκις κεχρημένοις. Apud Lucian. in Jove Tragœd. c. 51, vol. 2, p. 699 : Γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι, libri plures γελοῖον. || Gelasimus, parasiti nomen ap. Plaut. in Sticho 1, 3, 20 et 4, 2, 50 : « Nolo e Gelasimo mihi te Catagelasimum. (Sic κἂν Γέλα κἂν Καταγέλα ap. Aristoph. Acharn. 606.) G. D.]

Γελασῖνος, ὁ, Risor, et q. d. Risitator, Qui velut quandam ridendi artem factitat. Sic autem interpr. in ea signif., in qua de Democrito dicitur. [Vid. Ælian. V. H. 4, 20, ubi male γελάσινον vel γελασινὸν, et Suidam. Femininum γελασίνη. Antiattic. p. 87, 23 : Γελασίνην, τὴν πολλὰ γελῶσαν. Ἀναξανδρίδης ἐν Κωμῳδοτραγῳδίᾳ. Ioannes Mal. p. 106, 12 : Γελασίνας ἔχουσα ἐν ταῖς παρειαῖς, ubi Isaac. Porph. l. τὰς παρειάς.] || Γελασῖνοι dicti sunt et Dentes qui in risu nudantur, quasi renidentes, ὅτι γυμνοῦνται γελώντων, inquit Pollux [2, 91]. Γελασῖνοι, Rugæ et velut sulculi, qui a ridentibus in ore fiunt. Unde Martial. [7, 24] : Nec grata est facies, cui gelasinus abest. [Suidas : Γελασίνοις, γραμμαῖς ταῖς ἐκ τοῦ γελᾷν γιγνομέναις. Ἐν ἐπιγράμματι (Rufini in Anth. Pal. 5, 35), Καί ῥ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις λευκῇ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθειεν εὐαφίῃ. Similiter de sulculis lumborum Alciphro ab Hemst. cit. 1, 39 : Τὰ πορφυρᾶ τῶν ἰσχίων ταυτὶ, τὴν ἐπὶ τοὺς μηροὺς ἔγκρισιν, τὸ μήτε ὑπέρογκον αὐτῶν μήτε ἄσαρκον, τοὺς γελασίνους ἐπ' ἄκρων. G. Dind. Chœrobosc. in cod. Barocc. 50, fol. 124 : Γελασῖνος, διὰ τοῦ ι · σημαίνει δὲ τὴν κοιλότητα τὴν γενομένην ἐν τοῖς προσώποις ἐκ τοῦ γέλωτος. Cramer.] Apud Hesych. legitur etiam Γελασηνὸς, in Γαγγαλίδες et Γαγγίας. [In altero Hesychii loco codex γελασινόν. Rectus accentus γελασῖνος est : vid. Etym. M. p. 793, 48.]

[Γελάσινος, ὁ, Gelasinus, martyr. Chron. Pasch. p. 513 ; Ioann. Mal. p. 314 ed. Bonn. G. Dind.]

[Γελάσιος, ὁ, Gelasius, n. pr. Episcopi aliquot qui hoc nomen gesserunt memorantur in Synodo Nicæna ap. Phot. Bibl. p. 66, 67. G. Dindorf.]

[Γέλασις, εως, ἡ, Risus. Etym. M. p. 801, 13, et Suidas s. v. Φρύαγμα. Hemst.]

[Γελάσκω, i. q. Γελάω. Epigr. in Anth. Pal. 7, 621 : Εἴδατι Σαρδώου σελίνοιο γελάσκων.]

Γέλασμα, τό, Risus. Apud Æsch. metaph. Prom. [90] : Ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα · ubi v. Schol. [Τὸ τῆς θαλάττης γέλασμα Pollux 6, 199 ex codd. supplendus.] Simili metaph. Plut. [Moral. p. 952] : Καὶ βυθοὶ ποταμῶν διαγελῶσιν, Turn. interpr. Renident. Hanc metaph. imitatus est et quidam Latinus poeta. [Lucret. 5, 1002 : « Ridentibus undis. » G. D. Deridiculum. Γῆρας, πολυχρόνιον γέλασμα, Secundi Sent. p. 638 Gal. Fix.]

[Γελαστέον, Clem. Alex. p. 167. Kall.]

[Γελαστέος, α, ον, Ridendus. Tzetz. Comment. in Hermog. ap. Ruhnk. ad Longin. 3, 2, p. 236 ed. Lips. : Ἢ μᾶλλον εἰς ψυχρότητα σύρουσι γελαστέαν. G. D.]

Γελαστής, ὁ, Risor, vel Irrisor. Suidas [ex Sophocl. Œd. T. 1436. Hesychium s. v. Κερτομία citat Hemst.]

Γελαστικὸς, ἡ, ὸν, Ridendi facultate præditus, q. d. Risibilis activa signif. Sic homo dicitur esse ζῶον γελαστικὸν apud Sextum Emp. et Porphyr. [et ap. Clem. Alex. Strom. 8, p. 926, 927, et Luc. Vit. auct. 26. Ex Platone Pollux 6, 200. Cum ἀγελαστικὸν confusum vide s. h. v. Adv. γελαστικῶς utitur Suidas s. v. Γελασείοντα.]

Γελαστὸς, ἡ, ὸν, Risu dignus; ut ἔργα, Hom. Od. Θ, 307.

[Γελάστρια, ἡ, Ridens. Schol. Rav. Aristoph. Thesm. 1059 : Ἐπικοκκύστρια (Echo) · εἰωθυῖα γελᾷν, γελάστρια. G. Dindorf.]

A Γελαστὺς, ύος, ἡ, Risus. Callim. H. in Del. [324] · Παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν · ubi inversam puto particulam καὶ, ut sit παίγνια καὶ γελαστὺν Ἀπόλλωνι κουρίζοντι.

Γελάω, άσω [Γελάσετε Marcio Evang. p. 412 ; Liban. vol. 4, p. 186, 30. Orac. Sibyll. 1, p. 122 : Σαρδόνιον μείδημα γελάσσετε. G. D.], et [qua forma veteres Attici constanter utuntur] άσομαι, Rideo. Od. Σ, [40] : Οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες. (Γελόων, Ion. pro γελῶν, ut ὁρόων et similia, poetis in primis familiaria.) [Γελοίων Od. Υ, 390 : Δεῖπνον μὲν γάρ τοίγε γελοίωντες (γελόωντες codd. Harl. et Vratisl.; γελώοντες Harl. a correctore) τετύκοντο, quod γελώωντες scribitur ibid. Σ, 111 : Τοὶ δ' ἴσαν εἴσω ἡδὺ γελώοντες, ubi alii libri γελώοντες. Rursus imperfectum γελοίων est Υ, 347 : Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελοίων (cod. Harl. γελόων) ἀλλοτρίοισιν · ubi Eustath. : Τὸ δὲ γελοίων πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἰῶτα, ὡς ἀπὸ τοῦ γελόων, ἤγουν ἐγέλων, γενόμενον · ἔστι γὰρ γελόω ῥῆμα, ὡς ὁρόω, βοόω καὶ τὰ τοιαῦτα · διὸ καὶ γελόωντες ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς, καὶ (Od. Φ, 105) · Αὐτὰρ ἐγὼ γελόω καὶ τέρπομαι · καὶ προϊὼν δὲ αὖθις γελοίωντες
B εἴπῃ κατὰ ὅμοιον πλεονασμὸν, οἷα μὴ ἔχων εἰπεῖν γελώωντες μετὰ ἐκτάσεως τῆς λο συλλαβῆς · τὰ γὰρ διὰ τοῦ ωω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα μακρὰν θέλει ἔχειν τὴν προπαραλήγουσαν, ὡς τὸ μαιμώω, ἡβώω. Quod argumentum Eustathius ipse quodammodo elevat alia annotatione ad Υ, 390 : Τὸ δὲ γελοίωντες τετύκοντο, βέλτιον οὕτω γράφειν · εἰ δέ που γράφεται γελώωντες διὰ τῶν δύο μεγάλων ω, νοητέον τὴν οι δίφθογγον τοῦ γελοίωντες τραπῆναι εἰς ω μέγα ὁμοίως τῷ ἀγκώνη ἀγκοίνη καὶ τοῖς ὁμοίοις. Schol. cod. Ambros. : Γελοίωντες, ἀντὶ τοῦ γελοιῶντες, καὶ γελωτοποιοῦντες, ἐν γέλωτι διατρίβοντες. Ab γελοιάω est in Hymno Hom. in Ven. 49, ἡδὺ γελοιήσασα. His inter se comparatis Buttmannus in Gr. Gr. vol. 1, p. 499 in postremo Odysseæ loco γελοιῶντες scribebat, in reliquis duobus γελώοντες et γελώων probabat. In his enim Ridentes significari qui proprie dicuntur : in illo autem versu et in hymno Homerico Hilares, Jocabundos. Quo sensu ab aliis scriptoribus γελοιάζειν dicitur. || Stephanus in indice : « Γελαῖν Æol. pro γελᾷν, Ridere. » Æolica forma est γέλαιμι ab Hero-
C diano Περὶ μ. λ. p. 23, 26, aliisque grammaticis memorata, hac flexione, γέλαιμι, γέλαις, γέλαι : vid. Theodos. Canon. p. 1045, 11 ed. Bekk. et Herodian. in Hortis Adon. p. 413 ; quod apud Gregorium Cor. et recentiores quosdam grammaticos male cum diæresi scribitur γελάϊς γελάϊ, recte reprehensum a Nenio ad Sapphon. fragm. 2, 5, p. 31 : Πλησίον ἆδυ φωνείσας ὑπακούει καὶ γελαίσας ἱμερόεν. Nam sic a Buttmanno (Gr. Gr. vol. 1, p. 503) emendata est librorum scriptura γελαῖς vel γελαῖς δή. Dorica participii forma γελεῦσα ap. Theocrit. 1, 36, ubi libri plurimi γελῶσα, alii γελοῖσα vel γελᾶσα. Imperfectum iterativum γελασκε ap. Etym. M. p. 624, 38. Aoristus Doricus γελάξας ap. Theocrit. 7, 42, 128 (ubi libri nonnulli γελάσσας), et ἐγέλαξε 20, 1. Γελάξαι optativus nunc legitur ex correctione Valcken. : libri γελάσσαι, γελάσευ, γελάσευσα. Futurum Doricum γελασεῦντι ap. Eustath. p. 1557, 40. Aoristi formam contractam, comparandam cum Βροντὰς et Γηρὰς participiis, memorat Etym. M. p. 225, 7 : Γέλαν · οἷον « Γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοί », κατὰ συστολὴν
D λαμβάνεται, ὡς ἡ μετοχὴ δηλοῖ · γέλαντος γὰρ ἡ γενικὴ κατὰ συστολὴν τοῦ α · τὰ δὲ ἐνδέοντα συλλαβῇ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν καταλήγουσιν εἰς τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν. Οὕτω Ζηνόδοτος. G. D.] Et [Il. Φ, 389 : Ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ. Od. I, 413 : Ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ ·] ἡδὺ γέλασσαν, Il. B, [270]; A, [378] : Ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας. [Add. Theocrit. 7, 42, 128.] Huic autem τῷ ἡδὺ γελᾷν oppositum puto γελᾷν χείλεσι ap. eundem poetam [Il. O, 101], quod est eorum, qui Sardonium risum imitantur. [Hoc monuit Eustath. p. 1007 extr.] At δακρυόεν γελᾷν vide in Δακρυόεις. [Ἀχρεῖον γελᾷν vide in Ἀχρεῖος et Ἀχρειόγελως. Λάθρια μὲν γελάοισα, Theocrit. 1, 96. Γελᾷν πλατὺ ex Cyrillo C. Julian. p. 225 indicat Wakef. Comice dictum Γελῶν ἱπποσέλινα καὶ κοσμοσάνδαλα βαίνων ab Pherecrate ap. Athen. 15, p. 685, A.] Dicit autem Hom. et γελᾷν ἐπί τινι cum dat. pers., ut Il. B, [270]; Ψ, [784], pro Ridere de aliquo, i. e. de alicujus facto vel dicto. Soph. autem Aj. [79] dicit εἰς

ἐχθροὺς γελᾷν, pro ἐπ' ἐχθροῖς, De inimicis, i. e. de infortuniis inimicorum. Quod alii interpr. Ridere inimicos, i. e. Irridere. Ap. Eund. [Aj. 1042] κακοῖς vel ἐπὶ κακοῖς γελᾷν vertitur Ridere ob mala aliena, Insultare malis. Utuntur autem τῷ γελᾷν et prosæ scriptt. variis modis. Xenoph. Cyrop. 1, [4, 4]: Αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ μάλιστα ἐγέλα. Lucian. [Mort. D. 13, 2]: τί γελᾷς; Quid rides? [Aristoph. Pac. 1066.] Apud Eund. De hist. scr. [c. 11, vol. 2, p. 15] cum illo ἡδὺ, Μάλα ἡδὺ καὶ ἐς κόρον γελάσονται. Apud Eund. ἐγέλασα sine adjectione, certa quadam loquendi forma dicitur pro Risum mihi cies, vel Ridiculum est quod dicis: ut, Ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικοῦτος ὤν; Ita Bud. [Mort. D. 9, 2, et Deor. D. 16, 2, vol. 1, p. 360, 244. Aristoph. Eq. 696: Ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις.] Cum ἐπὶ autem juncto dat. interdum pers., interdum rei: ut, Γελῶ ἐπί σοι, Xen. OEc. [2, 9.] Sic Lucian. [Gymn. c. 23, vol. 2, p. 904]: Τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. Cum dat. rei, Aristoph. Il. [799]: Ἐπὶ τούτοις ἀναγκάζειν γελᾷν, Lat. potius dicunt Rideo de hac re, quam Rideo de te; licet dixerit Cic., Qui risus hominum de te erat? At Gall. *Je me ri de cela, et je me ri de cestuy-la.* [Nicolaus comicus ap. Stob. Floril. 14, 7, v. 31: Ἔπειτα δεῖ σκωπτόμενον ἐφ' ἑαυτῷ γελᾷν. Xenoph. Anab. 5, 4, 34: Διελέγοντό τε αὑτοῖς καὶ ἐγέλων ἐφ' ἑαυτοῖς, ubi optimus cod. Vat. ἐγέλων αὐτοὺς, alii nonnulli ἐφ' αὐτοὺς, ut in Conviv. 3, 10 in libris est ἐγέλασαν ἐπ' αὐτὸν, in ἐπ' αὐτῷ recte mutatum ab Abreschio. Sext. Emp. Adv. Math. 2, 19, p. 292: Ὅθεν καὶ γελᾷν ἔστιν ἐπ' αὐτούς. Corr. αὐτοῖς. Alio errore ap. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 4 legebatur αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ μάλιστα ἐγέλα, nunc e codd. emendatum ἐφ' ἑαυτῷ. G. D.] || Γελῶ cum accus. Rideo [Plato Gorg. p. 473, E: Τί τοῦτο, ὦ Πῶλε, γελᾷς; Aristoph. Nub. 820: Τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν; Xenoph. Conviv. 11, 19: Ἢ τόδε γελᾶτε, εἰ....], Irrideo. Greg. Naz.: Γελῶ σου καὶ τὰς προαριθμήσεις. [Lucianus Ocyp. v. 5: Γελῶ δὲ τοὺς πληγέντας ὑπ' ἐμοῦ. Ejusd. Sacrif. c. 1, vol. 1, p. 525: Γελάσεται τὴν ἀβελτερίαν.] Et pass. cum gen., sed sub. ἕνεκα, pro Irrideri, Γελασθείην τῆς συναριθμήσεως. [Similiter Antistius in Anth. Planud. 4, 243: Ἐπὴν γελάσῃς ἐσιδών με τοῦ σκεύους.] || Ex Eur. [Iph. T. 276] affertur γελᾷν εὐχαῖς pro Arridere. [Idem Iph. Aul. 912: Οὐδὲ φίλος οὐδεὶς γελᾷ μοι.] Sed ap. Aristoph. N. [560]: Ὅστις τούτοισι γελᾷ, non tam est Qui his arridet, quam Cui hæc arrident: est enim τούτοισι γελᾷ, pro His oblectatur, His gaudet. [Soph. Ajac. 957: Γελᾷ δὲ τοῖσι μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέλωτα· cui loco comparandus Plutarch. Mor. p. 169, D: Γελῶντα μὲν μανικὸν καὶ Σαρδώνιον γέλωτα τούτοις ποιουμένοις, de quo non recte judicat Wyttenb. Γελᾷν cum dativo personæ dici, id ut sit Ridere aliquem, Irridere alicui, recte negat Elmsleius Euripidis versu Bacch. 840 comprobari, Πᾶν κρεῖσσον ὥστε μὴ γελᾷν Βάκχας ἐμοὶ, ubi μὴ γελᾷν pro μὴ 'γγελᾷν scriptum est errore in similibus compositis frequentissimo et in hoc ipso verbo redeunte in Medea 1362, Ἦν σὺ μὴ 'γγελᾷς, ubi libri nonnulli μὴ γελᾷς. Non magis probari potest quod ap. Lucian. Galli c. 20, vol. 2, p. 733: Εἰ γοῦν ᾔδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν ἃς ἔχουσιν, ἐγέλας ἂν ἐπὶ σαυτῷ, codex Gorlic. præbere dicitur ἐγέλας αὐτῷ. || Γελῶ cum genitivo. Soph. Phil. 1125: Πόντου θινὸς ἐφήμενος γελᾷ μου. Plato Theæt. p. 175, B: Γελᾷ οὐ δυναμένων λογίζεσθαί τε καὶ χαυνότητα ἀνοήτου ψυχῆς ἀπαλλάττειν, ubi libri plures δυναμένῳ præbent, Heindorfius autem οὐ δυνάμενον posuit propter præcedentem numerum singularem, quæ illo in loco non satis idonea ratio est. Apud Procop. B. G. p. 646, B: Γότθων τῆς ἀλαζονείας καταγελάσας ex Scaligeri conjectura legi videtur. Codd. γελάσας. G. Dindorf.]

|| Γελᾷν de inanimatis etiam dicunt poetæ pro Splendere, Nitere, Renidere, Floridum esse. V. Hesych. et Eustath. Horatius itidem dixit Domum ridere argento, sicut et Aureum lacunar renidere. [Hom. Il. T, 362: Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών. Theognis 9: Ἐπλήσθη Δῆλος ... ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη. Hesiod. Theog. 40: Γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς Ζηνὸς ... θεᾶν ὀπὶ ... σκιδναμένῃ. Hom. H. in Cer. 14: Κηώδει τ' ὀδμῇ πᾶς τ' οὐρανὸς ... γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε. Apoll. Rh. 4, 1171: Αἱ δ' ἐγέλασσαν ἠιόνες νήσοιο. De mari dictum exemplis illustrarunt Bergl. ad Alciphr. 3, 1, Wakef. ad Lucret. 1, 8, p. 6. Tragicus ap. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 6, 4: Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ.]

Γελγεοπωλεῖν, Hesych. affert pro ῥωποπωλεῖν, παντοπωλεῖν, Omnis generis merces vendere. Pro quo forsan scr. Γελγοπωλεῖν. Nam Γελγοπώλης dicitur ὁ ῥωποπώλης, ut docui s. h. v. J. Poll. sane 7, [198], γελγοπωλεῖν citat ex Hermippi Comici Ἀρτοπώλισι [-πώλισι], qui et τοῦ γελγοπώλης meminit, afferens etiam Γελγόπωλις, ἡ, e Cratini Διονυσαλεξάνδρῳ: signif. autem Femina, quæ omnis generis merces venditat. [Γελγοπώλης etiam Eustath. p. 927, 54.]

Γέλγη, ἡ, i. q. ῥῶπος, Variæ et omnis generis merces: vel etiam Sarcina variarum mercium. Hesychio itidem ῥῶπος, καὶ βάμματα, καὶ ἄτρακτοι, καὶ κτένες. Ab eodem Γέλγη est forsitan et Γελγηθεύειν, quod Hesych. exp. ἀπατηλογεῖν, Decipere in sermone, s. Verbis fallacibus uti: sunt enim illi ῥωποπῶλαι et circumforanei institores peritissimi fallendi artifices. [Γεργιθεύειν, verbo a nomine Γεργίθων ducto, Schneid. in Suppl. Lexici. Sed recte Is. Vossius Γελγιθεύειν, quod literarum series postulat. Conf. s. v. Γέλγις. G. D.] Porro ut γέλγη Hesychio sunt etiam βάμματα [et, quod ex γέλγη depravatum esse conjiciebat Salmasius, Γείτη, βάμματα ἐξ ἐρίων], ita et Γέλγει idem exp. βαπτίζει, χρωματίζει, Tingit, Colorat, a them. Γέλγω. [Γέλγη a Mœride p. 115 et Polluce duobus in locis, 3, 127; 7, 8, ita affertur ut ἡ γέλγη pariter atque τὰ γέλγη esse possit. Sed tertio in loco, 9, 47, Eupolidis verba memorantur, Περὶ τὰ γέλγη, Locum significantia ubi merces veneunt: unde Luciano in Lexiph. c. 3, vol. 2, p. 323, restituitur, Ἐπὶ τὰ γέλγη ἀπαντᾶν, pro vulgato σέλγη, quod Schol. interpretatur nescio quo auctore, κοινὰ δειπνητήρια. Recte igitur Schneiderum in Suppl. Lexici neutralem formam τὸ γέλγος (vel potius τὰ γέλγη: nam τὸ γέλγος fortasse non usitatum fuit) probare puto, rejecta feminina ἡ γέλγη: quam qui Ælii Dionysii auctoritate gravissima confirmare videtur Eustathius p. 927, 54: Ῥῶπος μέντοι λεπτὸς καὶ ἀτελὴς φόρτος, ὡς δὲ Αἴλιος Διονύσιος λέγει, καὶ ποικίλος· γέλγην δὲ, φησὶν, αὐτὸν ἔλεγον οἱ παλαιοί, magnopere vereor ne femininum suopte errore posuerit: nisi forte γέλγη scripsit. Ioannis Chrys. locum vol. 7, p. 217 ed. Savil.: Ἐκεῖνοι βιβλίων καλλωπισταὶ καὶ δογμάτων, οὗτοι ἱματίων καὶ γελγῶν, indicat Seager. Corruptam scripturam Τελγὴ (hoc accentu) annotavit Hesych., Τελγὴ, ὁ καλούμενος ῥωπός (ῥῶπος)· κακῶς· ἔστι γὰρ γελγή· quocum comparata est vitiosa librorum quorundam Pollucis 7, 8 lectio ῥωποστελγῇ pro ῥῶπος, γέλγη. Alia forma est Γέλγια, τά. Hesych. Γέλγια, πίνη (πήνη), σπάθη, κουράλια· unde corrigitur glossa corrupta, Γεάγια, κουράλια. G. Dindorf.]

[Γέλγια, τά. V. Γέλγη.]

[Γελγιδόω. V. Γέλγις.]

[Γελγιθεύειν, ἀπατηλογεῖν, Hesych. Codex γελγηθεύειν. Conf. Γέλγη et Γέλγις.]

Γέλγις, ιος, et Γελγὶς, ίδος, ἡ, Allii caput: s. Nucleus allii, aut Spica allii, ut Plin. et Colum. vocant. Posterioris Hesych. meminit, cui γελγῖδες sunt αἱ τῶν σκορόδων κεφαλαί. Prius ap. Theophr. legitur, H. P. 7, 4, [sect. 11], itidemque posterius. Sed videtur discriminis aliquid facere inter γελγῖδα et γέλγιν, illoque nom. Caput totum allii vocare, hoc autem Nucleos ejus et spicas: Τοῦ τε σκορόδου, inquit, ὅταν ἀνοιδήσῃ, ἡ γελγὶς κυρτοῦται πᾶσα· καὶ ἐνταῦθα αὐξηθεῖσα, διαιρεῖται πάλιν εἰς τὰς γέλγεις, καὶ ἐξ ἑνὸς πολλὰ γίνεται, τῷ τελεῖσθαι τὴν κεφαλήν. [Idem C. P. 1, 4, 5: Σκόροδα διαιροῦσιν εἰς τὰς γέλγεις. Et 6, 10, 7: Τοῖς σκορόδοις εἶναι τὴν δριμύτητα ἐν τῷ διήκοντι τῆς γελγῖδος.] Idem ibid. utitur verbo Γελγιδοῦσθαι, In γελγῖδας evadere, s. In γελγῖδας διαιρεῖσθαι, In nucleos dividi, In spicas discerni: nam de allio, quod semine provenit, loquens, ait [H. P. 7, 4, 11]: Τῷ πρώτῳ γὰρ ἔτει κεφαλὴν, ἡλίκην πράσον, λαμβάνει, τῷ δ' ὕστερον γελγιδοῦται, καὶ τῷ τρίτῳ τέλειον γίνεται. Plin. 19, 6, dicit allium tenuissimis et quæ separantur in universum, velari membranis, mox pluribus coagmentari nucleis, et his separatim vestitis. Quos nucleos et γελγῖδας Diosc. vocat etiam ῥᾶγας et ἄγλιθας, alii ὀνυ-

γας, σκελλίδας s. σκελλίδια, ac δαιτίδας : in cæpis quidam γηθυλλίδας vocari τὰς κεφαλὰς aiunt. [Γέλγις inter barytona est ap. Arcad. p. 29, 21. Genitivus est γέλγιθος producto iota, ut ἄγλις ἄγλιθος, quod ipsum quoque in libris interdum δ pro θ habet. Recte γέλγιθες in epigr. Crinagoræ ap. Suidam s. v. Γέλγιθες et in Anth. Pal. 6, 232 : Καὶ πότιμοι γέλγιθες, ubi margo codicis γέλγηθες eodem fere errore quo γελγηθεύειν scriptum est in glossa Hesychii, de qua s. v. Γέλγη dictum. Γέλγιθες ex Pselli versibus politicis citat Kœn. ad Greg. Cor. p. 243. Adde Bekk. Anecd. p. 327, 16. G. Dindorf.]

[Γελγοπωλέω. Γελγοπώλης. Γελγόπωλις. V. Γελγεοπωλεῖν.]

[Γέλγος. V. Γέλγη.]

[Γέλεα, τέλεα, Hesych. Conf. Γελέων.]

[Γελέας, ὁ, Geleas, n. pr. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 44 : Γελέᾳ Δαμοκρίτου Τεγεάτῃ. G. Dindorf.]

Γελεῖν, Hesychio λάμπειν, ἀνθεῖν [αἴθειν G. Martinus], forsan a γέλα.

[Γέλενος, ἀσφοδελὸς, νάρκισσος, Hesych.]

[Γελέων, οντος, ὁ, Geleon, Ionis filius ap. Herodot. 5, 66, ubi libri aliquot Τελέοντος, ut ap. Eurip. in Ione 1579 in omnibus scriptum est Τελέων, quod ipsum quoque antiquum nomen proprium est, de quo suo loco plura dicentur. Ab Ionis filio vestustæ tribui Atticæ nomen inditum Γελέοντες, quod Τελέοντες scribitur in deterioribus libris Stephani Byz. s. v. Αἰγικόρεως et ap. Polluc. 8, 109. In Γεδέοντες depravatum ap. Plutarch. V. Solon. c. 23. Sed Γελέοντες dicuntur in marmore Cyziceno ap. Caylum, *Recueil d'Antiq.* vol. 2, p. 207, et in Teiis inscriptionibus duabus, de quibus Bœckh. in Museo Cantabr. VIII, p. 611 : « Altera Sherardiana est, in qua habetur ΗΟΤΛΗΗΓΕΛΕΟΝΤΩΝ, altera est ap. Pocock. Inscr. p. 37, 1; cf. ap. Murat. t. 2, p. DCXLIV, 5, sed in utroque exemplari corruptior etiam vox est. Nam Pocockius exhibet, ΗΟΤΛΗΕΛΕΟΝΤΩΝ, Muratorius, ΗΟΤΛΗΙΖΕΝΛΕΟΝΤΩΝ. » Comparandæ autem cum hac scripturæ diversitate sunt Hesychii glossæ, Γέγγει (i. e. τέγγει), βρέχει, Γέλεα, τέλεα, et Γέλγη vitiose scriptum pro γέλγη, quod v. G. Dindorf.]

[Γελήνη. V. Γαλήνη.]

[Γελίας, ὁ, Gelias, legatus Phocæensium, Polyb. 21, 4, 4. Conf. Γελλίας. G. Dindorf.]

[Γελίκη. V. Γελλίζειν.]

[Γέλιν, ὁρμιὰν (codex ὀρμιὰν), Hesych.]

[Γέλινθοι. V. Γάλινθοι.]

[Γελλαρίς. V. Γαλλαρίας.]

[Γελλίας, ὁ, Gellias, Agrigentinus, ap. Diod. S. 13, 83, et alios. V. Leopard. Emend. 12, 15. In Τελλίας corruptus ap. Athen. 1, p. 4, A, Suidam et Eustath. Conf. Γελίας. G. Dindorf.]

Γελλίζειν, Hesychio γαργαρίζειν [corrig. γαργαλίζειν. G. D.] : at Γελλίξαι, συνειλῆσαι. [Idem Γέλλαι, τίλαι. Et, Ἐλλίζων, τίλλων. Et, Γελίκη (literarum series γελλίκη commendat), ἕλιξ.]

Γελλώ, οῦς, ἡ, Hesychio est δαίμων, ἣν γυναῖκες τὰ νεογνὰ παιδία φασὶν ἁρπάζειν, item εἴδωλον Ἐμπούσης. [Apud Hesych. in priore glossa, quæ mutila videtur, scriptum Γελώ, εἴδωλον Ἐμπούσης τὸ τῶν ἀώρων (codex δώρων τῶν) παρθένων· recte in altera Γελλώ. Suidas, Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα· αὕτη ἄωρος ἐτελεύτησε, καὶ τὸ φάντασμα αὐτῆς ἐδόκουν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς ἀώρους θανάτους ἰέναι. Quæ glossa ex Sapphone sumta est. Zenob. Prov. 3, 3 : Γελλὼ (recte Γελλοῦς codex Coisl. ap. Montef. p. 608) παιδοφιλωτέρα· ἐπὶ τῶν ἀώρως τελευτησάντων· ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τροφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά. Γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος, καὶ ἐπειδὴ ἀώρως ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασι. Μέμνηται ταύτης Σαπφώ. Apud recentiores Græcos Γιλλὼ, cujus vocabuli Hebraicam originem in libro apocrypho inventam exponit Mich. Psellus in libro De operatione dæmonum. Γιλὼ ap. Niceph. Call. 18, 9. Γυλοῦ et accusativus Γυλοῦν in Coteler. Monum. Eccl. vol. 1, p. 149, B. Hæc et alia attulerunt Leo Allatius De opinionibus quibusdam Græcorum c. 3; Coteler. ad l. c. Nomocan., et Ducang. Hinc ductum adjectivum Γιλλόβρωτος, de quo Psellus,

A Τὰ γοῦν συντακέντα τῶν νεογνῶν γιλλόβρωτα αἱ περὶ τὴν λεχὼ ὀνομάζουσιν. G. D. Pluralis Γελοῦδες scriptus est ap. Io. Damascen. vol. 1, p. 473, B, ubi nonnulla de fabula. Fix.]

[Γελοδυσία, ἡλιοδυσία (codex ὀλιοδυσία), Hesych., Occasus solis. Conf. Kœn. ad Greg. Cor. p. 231.]

Γελοιάζω, Ridicula s. Jocosa dico, Jocor. Plut. Apophth. Lac. [p. 231, C.] : Συνηγόρου δέ τινος γελοῖα λέγοντος, σὺ φυλάξῃ, ἔφη, ὦ ξένε, συνεχῶς γελοιάζων, ὅπως μὴ γελοῖος γένῃ, ὥσπερ καὶ οἱ συνεχῶς παλαίοντες, παλαισταί; [Pollux 5, 161; 6, 122, 201; 9, 148. Aristarch. ap. Athen. 2, p. 39, E : Σκώπτειν καὶ γελοιάζειν. Genes. 19, 15; Julian. Cæs. p. 306; Moeris p. 129 : Δημούμενον Ἀττικῶς, γελοιάζοντα Ἑλληνικῶς. Doricam formam aliquam, velut γελωιάξαι, in Hesychii glossa Γελυνμάξαι, γελοιάσαι, quæ inter Γελχάνος et Γέλως media posita est, agnoscere sibi videbatur Is. Vossius.]

[Γελοίασμα, τὸ, Jocatio. Hesych. s. v. Ψηνά. Wakef.]

Γελοιασμὸς, ὁ, Jocatio, Plutarch. [Ierem. 48, 27 :
B Εἰς γελοιασμὸν ἦν σὺν Ἰσραήλ.]

Γελοιαστὴς, ὁ, Jocator, Facetus. Basil. [vol. 3, p. 72, C] : Εὐτράπελοι καὶ γελοιασταὶ ἄνθρωποι. [Cf. ibid. p. 99, B.] Gregorius Naz. [p. 703, A] : Ἀντὶ γελοιαστοῦ σύννους, ἀντὶ καλλωπιστοῦ δυσείμων. Vide et Athen. 83 [i. e. 6, p. 246, C : Πτολεμαῖος δ' ὁ Ἀγησάρχου ... φησὶ τῷ βασιλεῖ (Philopatori) συνάγεσθαι ἐξ ἁπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς. Pollux 5, 128, 161; 6, 29. Thomas M. p. 207 : Δημούμενος κάλλιον ἢ γελοιάζων· γελοιαστὴς δέ. Hesych. s. vv. Ἴθυμβος, Κυριττοί, Φλύαξ. Demostheni p. 23, 15 inferebat Valckenar.]

[Γελοιάστρια, ἡ, Femina jocosa. Athanas. vol. 1, p. 828 (2, p. 117, D ed. Paris.) : Μετὰ γυναικῶν ἀμελεστέρων καὶ γελοιαστριῶν. Kall.]

[Γελοιάω. V. Γελάω.]

[Γελοίιος. V. Γελοῖος.]

[Γελοιολογία, ἡ, Ridicula sermocinatio. Athanas. vol. 1, p. 408, C : Τὴν τοῦ Σωτάδου μόνου γελοιολογίαν.]

[Γελοιομελέω, Jocularia carmina facio. Leonid.
C Tar. in Anth. Pal. 7, 719.]

[Γελοιοποιέω. Argum. Aristoph. Vesp. : Ὁ γέρων ... γελοιοποιεῖ τὸ δρᾶμα. Schæf. Recte codd. Rav. et Venetus γελωτοποιεῖ.]

[Γελοιοποιὸς, ὁ, Qui ridicula facit, s. risum ciet. Schol. Venet. Hom. Il. B, 226 : Θερσίτης γελοιοποιός. Sic Bekkeri editio : apud Villois. γελωποιος, quæ si codicis lectio est, γελωτοποιὸς potius corrigendum, quod in γελωποιὸς depravatum ex Etym. Ms. s. v. Γελοῖος memorabimus. Γελοποιὸς ap. Herodian. Epim. p. 216. G. Dindorf.]

[Γελοιαστικὸς, ἡ, ὸν, Ridicularius, Ridiculosus. Eust. Od. p. 1837, 8 : Τὸ γελοιαστικὸν τοῦ Ἴρου ... ἐπεισόδιον. G. Dindorf.]

Γελοῖος, οία, οῖον, Ridiculus, Risu dignus. Athen. 6 : Ὑμῖν, φησὶ, πιστεύω, ὅτι τὸ ῥηθὲν γελοῖόν ἐστιν. Plato Symp. : Καί τι ἔφη αὐτόθι γελοῖον παθεῖν. Et ut Lat. additur interdum Dictu cum Ridiculum, cum dicimus Ridiculum dictu : sic et εἰπεῖν cum γελοιότερον addidit Plato Apol. Dicitur autem γελοῖος et de persona : estque γελοῖος, ridiculus, Qui aliquid risu
D dignum facit aut dicit. [Vid. exempla ap. Ruhnk. ad Tim. p. 66.] || Γελοῖα vertitur aliquando Ludicra, Jocosa : unde et γελοῖα opposita σπουδαίοις, ut Xenoph. Cyrop. 2, [3, 1]. Sic Isocr. [Ad Demon. p. 8, E] : Περὶ τὰ σπουδαῖα τοῖς γελοίοις χαίρων. || Interdum et γελοῖον subst. dicitur pro Joco, ut Plut. Polit. Præc. et alibi. [Athen. 6, p. 261, E : Ὥστε πάντας τοὺς κατὰ Κρήτην τούτοις ἀνατιθέναι τὸ γέλοιον. Aristoph. Vesp. 566 : Οἱ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῖν, οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοιον. Ibid. 1259 : Αἰσωπικὸν γέλοιον. Hesych. : Αἰσώπου γελοῖα· οὕτως ἔλεγον τοὺς Αἰσώπου μύθους. Μῖμοι τῶν γελοίων, Demosth. p. 384; Galen. vol. 4, p. 165; Basil. Schol. in Greg. Naz. p. 110. Γελοίων ποιητὴς, Pollux 6, 122.] Quin etiam ut γελοῖον dicitur aliquando Jocus, ita γελοῖος Qui est jocosus, facetus. [Eurip. ap. Athen. 14, p. 613, D : Μισῶ γελοίους.] Longin. [34] : Ἔνθα μέν τοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται. [Similiter γελοῖα, Faceta, et καταγέλαστα, Deridenda, apud Platonem

aliosque sibi opponuntur : vid. Wyttenb. Ep. crit. p. 25.] Suid. tamen γέλοιος proparoxytone vult scribi pro γελωτοποιός. || Γελοῖον etiam vocatur Quod ad ciendum risum aptum est : atque ita videtur et Hom. suo γελοίϊον usus esse, Il. Β, [215] : Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν Ἔμμεναι. Bud. ap. Plut. ἕνεκα τοῦ γελοίου interpr. Risus excitandi gratia. Sic et in VV. LL. πρὸς τὸ γελοιότερον redditur Ad risum magis concitandum. Γελῷος, pro Scurra, VV. LL. ex Anthol.; sed cum ω non habente ι subscriptum, e Gazæ sententia. [Γελώϊος grammaticorum figmentum est, a γέλως γελῶ derivantium γελώϊος, unde more Bœotico ωι in οι mutato γελοῖος prodire : vid. Etym. M. p. 224, 36. Γελώϊον librarii errore pro γελοίιον legitur in versu Homerico (Il. Β, 215) ap. Dion. Hal. vol. 5. p. 408 R. Γελῷος fingit Eustath. p. 137, 45 : Ἀπὸ τοῦ γέλως γέλωτος γελῷον ὤφειλεν εἶναι. Conf. p. 206, 3. De accentu autem v. γελοῖος vel γέλοιος magna est veterum magistrorum dissensio. Apollon. De pronom. p. 323 : Οὐκ ἐξωμάλισται τὰ τῶν διαλέκτων, μάλιστα δὲ τὰ τῶν Ἀττικῶν. Ὅμοιος καὶ γέλοιος προπαροξύνοντές φασιν, ἀλλ' οὐκέτι τὰ τούτοις παραπλήσια. Contra ap. Arcad. p. 45, 10, γελοῖος simpliciter inter properispomena enumeratur. Mœris p. 109 : Γέλοιον, βαρυτόνως, Ἀττικῶς· γελοῖον, προπερισπωμένως, Ἑλληνικῶς. Quocum consentit Schol. Aristoph. Ran. 6, addito, ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή. Contra Etym. M. p. 224, 39, postquam ostendit adjectiva trisyllaba in οιος properispomena esse, Οἱ δὲ μεταγενέστεροι τῶν Ἀττικῶν, inquit, τὸ γελοῖος καὶ ὁμοῖος προπαροξύνουσιν, οὐκ εὖ· γέλοιος λέγεται ὁ γέλωτος ἄξιος, γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. Idem discrimen statuit Ammon. p. 36 et a plerisque statui tradit Eustath. p. 205 extr. ex Ælio Dionysio, qui tamen addiderat videri omnino veteres Atticos hujusmodi adjectiva ὁμοῖον, ἑτοῖμον, γελοῖον pronunciasse. In Etym. autem Ms. Trajectino præceptum illud sic invertitur : Γέλοιος προπαροξυτόνως μὲν λέγεται ὁ γελωποιός (sic), προπερισπωμένως δὲ ὁ γέλωτος ἄξιος, quam lectionem sequitur Thom. M. p. 185, nisi quod de neutro genere sic præcipit : Γελοῖον δὲ οὐδετέρως μόνον τὸ γέλωτος ἄξιον. Non minor in codd. scripturæ discrepantia est, modo γέλοιος modo γελοῖος exhibentibus : vid. Schneid. ad Plat. De rep. vol. 2, p. 14. Ad hæc accedit tertia τόνωσις γελοιός, cujus memoriam Eustath. servavit p. 906, 51 (ex Philopono), et p. 1967, 24 : Γελοῖος μὲν ὁ καταγέλαστος προπερισπωμένως, γελοιὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ γελωτοποιός, et iisdem verbis Grammat. ap. Montef. in Bibl. Coisl. p. 470; qui quum pleraque omnia cum Suida communia habeat, non omittendum ap. Suidam non ὀξυτόνως legi, sed προπαροξυτόνως, omninoque vereor ne oxytonum istud γελοιός recentiorum error sit grammaticorum, qui negligenter ad ultimam vocabuli syllabam retulissent quod antiquior aliquis dixerat primam ὀξύνεσθαι : quomodo Eustathius ipse loquitur p. 205 extr. || Nomen pr. Geloeus. Γέλοιος Γοργίλου in inscr. Sicula ap. Murator. vol. 2, p. 642, 1. G. Dind.]

[Γελοιότης, ητος, ἡ, Athen. 11, p. 497, E : Τῇ γελοιότητι τοῦ ὀνόματος προσπαίξας, Ridiculo significatui. Scott.]

[Γελοιώδης, ὁ, ἡ, Ridiculus, Jocularis. Epiphan. vol. 1, p. 649, C : Πάντα αὐτοῦ μάταια καὶ γελοιώδη. Schol. Nicand. Alex. 130, γελοιώδεις λόγους. Kall. Γελοιωδέστατα Tzetz. ad Lycophr. v. 805, p. 794. Angl. Schol. Aristoph. Vesp. 566 : Αἴσωπος (immo Οἴαγρος v. 579, ubi Niobe Æschyli intelligenda) τραγῳδίας ἐγένετο ὑποκριτὴς γελοιώδης. G. Dind.]

[Γελοιωδῶς, Ridicule, Facete. Hesych. p. 584 : Ἀστείως, γελοιωδῶς.]

Γελοίως, Ridicule, Lucian. [Bis acc. 17, vol. 2, p. 813. Plato De rep. 7, p. 527, A : Λέγουσι μέν που μάλα γελοίως τε καὶ ἀναγκαίως. Γελοιοτέρως ex Hippocr. p. 156 indicat Schæf.]

[Γελοποιός. V. Γελοιοποιός.]

[Γέλος. V. Γέλως.]

[Γέλουτρον, ἔλυτρον, ἤγουν λέπυρον, Hesych. Forma Æolica vel Laconica.]

[Γελόω. V. Γελάω.]

[Γελοωμιλία, ἡ, Ridendi societas. Ammian. in Anth. Pal. 9, 573 : Καὶ κλαιωμιλίη καὶ γελοωμιλίη.]

[Γελσόν, ἀτυχές, Hesych. Conf. Βέλλιον.]

[Γελχάνος (?), ὁ Ζεύς, παρὰ Κρησὶν (codex π χρισίω), Hesych.]

[Γέλων, ωνος, ὁ, Gelo, n. pr. regis Syracusani, ap. Herodot. 7, 145 aliosque scriptores plurimos. De Gelone, Ætnæ et Hymari filio, conditore Gelæ urbis, vid. Stephan. Byz. s. v. Γέλα. || Γέλων Γλαυκωνίδου Πελληνεὺς in inscr. Attica ap. Boeckh. vol. 1, p. 232, 32. G. Dindorf.]

[Γελωνοί, πόλις Σαρματίας τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ Γελώνου (Γελωνοῦ Eustath. ad Dionys. P. 310) τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Ἀγαθύρσου ἀδελφοῦ· ὁ οἰκήτωρ ὁμοφώνως· ὀξύνεται δέ. Apud Herodot. 4, 10, 108, 123, urbis et hominis nomen est Γελωνός, gentile autem οἱ Γελωνοί. Γελωνός inter oxytona est ap. Arcad. p. 66, 7.]

[Γελῷος. V. Γέλα.]

[Γελωποιός lectio vitiosa. V. Γελοιοποιός.]

Γέλως [Æol. Γέλος, vid. Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. 412, p. 221; Kœn. ad Greg. Cor. p. 608], ωτος, ὁ, Risus : et γέλως, ω, unde accus. γέλων ap. Hom. [Od. Σ, 349 : Γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευξεν· Υ, 8 : Γέλωτα καὶ εὐφροσύνην, ubi alii libri γέλων τε καί, Eustath. autem ex suis γέλω τε καὶ affert. Et ibid. 346 codex Harl. Ἄσβεστον γέλω ὦρσε, vulgo γέλον, et in nonnullis libris γέλων. Ex his consequi videtur Homerum γέλω (aut, quæ Buttmanni sententia est, Gr. Gr. vol. 2, p. 404, γέλον) et γέλωτα, non γέλων dixisse. Apud Apoll. Rh. 4, 1723 vulgata scriptura ἴσχειν ἐν στήθεσσι γέλω σθένον recte præfertur multorum codd. lectioni γέλων. In indice Steph. addit : « Γέλων, Æol. pro γέλωτα, et Attici interdum. » Æoles γέλον pronunciabant, Attici autem poetæ γέλων dixerunt sæpissime, sed, ut videtur, nonnisi cogente metro, velut Aristoph. Ran. 45 in fine versus ἀποσβῆσαι τὸν γέλων, aliique, quorum exempla collegit Pierson. ad Mœridis glossam p. 108, Γέλων Ἀττικῶς, γέλωτα Ἑλληνικῶς. Recte igitur Lobeck. ap. Soph. Ajac. 382, γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις, Suidæ scripturam γέλων improbat, quæ ipsa quoque nunc ex cod. Ms. ap. Gaisf. corrigenda est. Γέλωτ' ὀφλεῖν, non γέλων, consentientibus libris legitur ap. Eurip. Med. 1049, Aristoph. Nub. 1035, pariterque in scriptis prosaicorum γέλωτα longe quam γέλων usitatius est, quod librarii interdum intulerunt, ut Palæphato 31, 6 : Ἵνα τὸν γέλων ἐκφύγωσι, ubi recte alii codd. γέλωτα. Γέλων ὀφλισκάνει ex Polyæno 1, 34 indicat Hemst. G. D.] sed et dativ. γέλῳ ἔκθανον, Od. Σ, [99], Præ risu mortui sunt : ut hyperbole Gall. *mourir de rire*. Alii autem volunt γέλω per apoc. esse a γέλωτι. [Vid. Eustath. p. 1607, 18; 1697, 17. Recte nunc præfertur γέλῳ.] Θ, [326] : Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι. [Plato De rep. 5, p. 473, C, γέλως ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν.] Alibi autem ὦρτο γέλως, pro quo in prosa dicitur γέλως ἐγένετο. Et Od. Σ : Τεύχειν γέλωτα, Risum alicui movere, Risum præbere. Dicit et γέλωτα παρέχειν καὶ εὐφροσύνην [Od. Υ, 8], unde hausit Xenoph. [Cyrop. 2, 2, 5,] γέλωτι εὐφραίνεσθαι. Soph. autem [Aj. 382] γέλωτα ἄγειν pro Ridere. Est porro in soluta oratione usitatissimum illud γέλωτα παρέχειν, pro Risum movere, Risum præbere. Xen. Cyrop. 8, [4, 23] : Ὅτι δύνασαι καὶ ψυχρὸς ὢν γέλωτα παρέχειν. [Et γέλωτα παρέχειν τινί, ut apud Aristoph. Eq. 319.] Sic Lucian. [Contempl. 1, vol. 1, p. 489.] Dicitur etiam, sed rarius, γέλωτα κινῶ, quod ad verbum respondet Latino Risum moveo. [Xenoph. Conviv. 1, 14.] Item γέλωτα παρασκευάζω, Plato. Necnon γέλωτα ποιῶ, Idem [Charmid. p. 155, C. Γέλωτα τιθέναι, Eurip. Ion. 1191 : Γέλων δ' ἔθηκε συνδείπνοις πολύν.] Xen. autem Cyrop. 2, [2, 15] paulo aliter dixit, Γέλωτα πειρᾶ ποιεῖν ἐμοῦ. [Libri ἐξ ἐμοῦ.] Sed et eum, de quo rident, s. quem irrident, et derisui ac ludibrio habent, dicunt γέλωτα ποιεῖσθαι, sed frequentius τίθεσθαι. [Longus 4, 35 : Γέλωτά με ποιούμενοι. Antonin. Lib. c. 24 : Ἐποίησε γέλωτα, ubi codex ap. Bast. Ep. Crit. p. 157 recte ἐποιήσατο, ut c. 32, γέλωτα ... καὶ παίγνιον ἐποιήσατο τὴν κλεμμύν. Poeta ap. Schol. Soph. OEd. Col. 1375 : Γέλων δὴ τάμὰ ποιοῦνται κόραι. Plato Theæt. p. 166, A : Γέλωτα δὴ τὸ ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. Hæc Schæf. Soph. OEd. Col. 903 : Ὡς μὴ ... γέλως ἐγὼ ξένῳ γένωμαι τῷδε.] Herodot. [7, 209, coll. 3,

29], Γέλωτά με ἔθευ. Sic Γέλωτα τίθημι τὴν σωφροσύνην. Dicitur et ἐν γέλωτι τίθεσθαι, interdum vero ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ. Et εἰς γέλωτα τρέπω, ad verbum In risum verto : Thuc. 6, [35; Aristoph. Vesp. 1260] : Ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα. [Demosth. p. 151, 19 : Τὸ πρᾶγμα εἰς γέλωτα ἐμβαλόντες.] Pro eod. autem in VV. LL. legitur εἰς γέλωτα φέρω. Apud Xenoph. Cyrop, 2, [2, 14], γέλωτα μηχανᾶσθαι, est Arte aliqua risum elicere, q. d. Risum moliri. At κατέχειν γέλωτα Xenoph. [Cyrop. 2, 2, 5], quod est ad verbum Risum continere. Aristoph. autem [Ran. 45] γέλωτα ἀποσοβῆσαι pro Risum compescere, dixit : ad verbum Risum abigere. Γέλωτα καταντλῆσαί τινος vide in Καταντλέω. Demosth. [p. 47, 6, coll. p. 428, 22] minus usitata loquendi formula dixit, Ἐπεὶ νῦν γε γέλως ἔσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι· ut si Gall. dicamus, *C'est pour rire*, vel, *C'est une moquerie, comme nous manions les affaires.* [Γέλως, Res risu et contemptu digna. Demosth. p. 185, 18 : Πλείων ἐστὶ γέλως τοῦ μηδενός· 435, 15 : Ἐφ' οἷς δὲ σὺ ἐκείνους ἔκρινες, γέλως. Seager. Plut. Mor. p. 1075, D : Πολὺς ἂν εἴη γέλως ἡμᾶς...προσεύχεσθαι. Vid. Valck. ad Ioann. Chrysost. p. xx. Ἐν γέλωτι, Per risum, Plut. Mor. p. 124, D. Ἐπὶ γέλωτι, Ridiculi caussa, Herodot. 9, 82; Aristoph. Ran. 404, ubi ἐπὶ γέλωτι κἀπ' εὐτελείᾳ.] Γέλως Σαρδόνιος, Risus Sardonius, vide ap. Erasm. Proverb. [Veterum opiniones exponit Schol. Plat. De rep. 1, p. 337, A. || Αἰάντειος γέλως Zenob. 1, 43, proverbio ex Sophoclis Ajace ducto, v. 301. || Γέλως Μεγαρικὸς, Aristoph. Vesp. 57, ubi v. Schol. et Hesych. et Suid. s. v. Γέλως. || Γέλως συγκροτούσιος, Suid. et Parœmiographi.] At γέλως πλατὺς, Synesio [Ep. 50, p. 188, C] Risus effusus. [Herodian. p. 476 ed. Piers. (p. 471 ed. Lobeck.) : Γέλως πλατὺς, οὐχὶ πολὺς ἐρεῖς, cujus præcepti vim Lobeckius optime explicuit, allatis utriusque formulæ exemplis. Γέλως πλατὺς Aristoph. Ach. 1125.] Γέλως transfertur etiam ad maris serenitatem : de qua metaph. lege Eust. [p. 1574, 29. Oppian. Hal. 4, 334 : Κύματος ἀκροτάτοιο γέλως ἔθει χέρσον ἀμείβει. || Pluralem numerum Γέλωτες ex Simplic. p. 124 indicat Wakef. Adde Æschin. De f. leg. p. 42, 43 : Ἐφ' οἷς γέλωτες οὐχ οἱ τυχόντες ἐγένοντο. Aristot. De part. anim. 3, 10 : Σημαίνει καὶ τὸ περὶ τοὺς γέλωτας συμβαῖνον. || Γέλωτος ἀγαλμάτιον, ab Lycurgo dedicatum, ex Sosibio memorat Plutarch. V. Lyc. c. 25. Idem V. Cleomen. c. 9 : Ἔστι δὲ Λακεδαιμονίοις οὐ Φόβου μόνον, ἀλλὰ καὶ... Γέλωτος καὶ τοιούτων ἄλλων παθημάτων ἱερά. G. Dind.]

Γελωτῖνος, Hesychio καταγέλαστος.

Γελωτοποιῶ, Risum cieo, s. excito, Dictis aut factis risum capto. Utitur Xen. Symp. Et Plato De rep. 10, [p. 606, C] : Ὃ γὰρ τῷ λόγῳ αὖ κατεῖχες ἐν σαυτῷ βουλόμενος γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας, τότε αὖ ἀνίης. Bud. γελωτοποιεῖν interpr. etiam Agere Scurram, vel Scurriliter agere [ap. Xenoph. Conv. 3, 11 : Ἐπὶ τῷ γελωτοποιεῖν μέγα φρονεῖς] : quam signif. habere puto in Plut. Polit. Præc. [p. 803, C], ubi de jocis loquitur : Μάλιστα γὰρ εὐδοκιμεῖ τὰ τοιαῦτα περὶ τὰς ἀμείψεις καὶ ἀπαντήσεις· τὸ γὰρ ἐκ παρασκευῆς καὶ κατάρχοντα, γελωτοποιοῦντός ἐστι. [Schol. Arist. Pluti 1130, γέλωτα ποιεῖν, ubi Suidas γελωτοποιεῖν. Argum. Aristoph. Nub. : Ὁ πρεσβύτης διδασκόμενός τινα τῶν μαθημάτων γελωτοποιεῖ τὸ δρᾶμα. Conf. Γελοιοποιέω. || Γελωτοποιητέον ex Clem. Alex. p. 196 indicat Kall.]

Γελωτοποιία, ἡ, Artificium excitandi risus, Xenoph. [Conviv. 4, 50. Pollux 9, 148. Γ. κωμικὴ Lucian. De salt. 68, vol. 2, p. 305. Galen. vol. 4, p. 165 : Τοῦτο μὲν οὖν εἰς γελωτοποιίαν τοῖς γράφουσι τοὺς μίμους τῶν γελοίων ἀφείσθω. Etym. M. p. 218, 15, γελωτοποιίαις. G. D. Io. Chrys. t. 6, p. 963, 32. Climac. p. 209, 32 : Παῤῥησία, γελ., εὐτραπελία. Hase.]

[Γελωτοποιικὸς, ἡ, ὸν, Risum faciens, nonnisi ex adverbio γελωτοποιικῶς cognitum est ap. Polluc. 9, 149.]

Γελωτοποιὸς, ὁ, q. d. Risus artifex, Qui Risum ciet, Qui facit aut dicit, quibus risum eliciat; ut Philippus γελωτοποιὸς in Symp. Xenoph. [1, 11] et Athen. [4, p. 130, C] γελωτοποιὸς Μανδρογένης, qui a Bud. exp. Scurra. Idem γελωτοποιὸς reddit Festivum acroama, e Cic. [Polyb. 31, 4, 8; Diodor. Sic. 22, 63. || Adjectivum est in loco Æschyli ap. Athen. 1, p. 17, C : Βέλος γελωτοποιὸν, τὴν κάκοσμον οὐράνην.]

[Γελωτοπόνος, ὁ, i. q. Γελωτοποιὸς, Theodor. Prodr. in *Notices et Extr.* vol. 8, 2, p. 195 : Καί τε γελωτοπόνοισι παρίζεο καί τε μίμοισι. Boisson.]

[Γελωτὸν in loco Platonico Phædri p. 230, A, pro γελοῖον scriptum est ap. Procl. in Plat. Alcib. vol. 2, p. 10, librarii haud dubie errore. Nam vol. 2, p. 6 legitur γελοῖον.]

[Γελωτουργὸς, ὁ, Qui risum ciet, Scurra. Constant. Man. Chron. p. 103 (513). Kall.]

[Gelotophye, nomen herbæ, i. q. βατράχιον. Appulei. De Herb. c. 8.]

[Gelotophyllis, nomen herbæ, ap. Plin. 34, 17.]

Γεμίζω, Impleo, Onus impono. [Æsch. Ag. 443 : Σποδοῦ γεμίζων λέβητας. Eurip. Cycl. 503 : Γεμισθεὶς ποτὶ σέλμα γαστρὸς ἄκρας.] Ioann. 2, [7] : Γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος, Implete hydrias aqua. Eadem signif. et in aliquot aliis Evang. locis. [Schol. Eurip. Hipp. 123 : Τὴν ὑδρίαν γεμίζειν. Pausan. 3, 13, 3 : Γεμιζούσῃ τῇ θυγατρὶ ὕδωρ συντυχόντες, ubi male Kuhn. κομιζούσῃ. Suidas : Γεμίζω, γενικῇ· ἔστι δὲ καὶ αἰτιατικῇ τὸ ἀντλῶ. Epict. Diss. 2, 20, 30 : Γεμίσας παροψίδα ὀξυγάρου. Meleager in Anth. Pal. 12, 85 : Κωμάζω δ' οὐκ οἶνον ὑπὸ φρένα, πῦρ δὲ γεμισθείς. Achill. Tat. 1, 6 : Τῶν τῆς κόρης προσώπων γεμισθείς. Themist. Or. 23, p. 293, D : Βίου χρῄζοντες καὶ τοῦ γεμίζεσθαι τὴν γαστέρα. Præteritum Γεγεμισμένος, Cumulatus, Gl. G. Dind.]

Γέμισμα, τὸ, q. d. Impletio, vel potius Implementum. [Hesych. s. v. Γέμος.]

[Γεμιστὸς, ἡ, ὸν, Impletus, Fartus. Athen. 9, p. 381, A : Ἀσφάκτου γεμιστοῦ χοίρου.]

[Γέμμα, τὸ, i. q. Γάμμα, quod v. || Æol. pro Εἷμα. Hesych. : Γέμματα, ἱμάτια. Idem, Γῆμα, ἱμάτιον.]

Γέμος, [τὸ], Plenitudo, VV. LL. e Plin. et Colum. Hesychio γέμισμα, πλήρωμα. [Æsch. Agam. 1221 : Σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος, πρέπουσ' ἔχοντες.]

[Γεμπὸς, κοῖλος, Hesych. Idem, Γεννὸν, κοῖλον.]

[Γεμπύλους, τοὺς ἰχθῦς, τὰς πηλαμύδας, Hesych.]

Γέμω, Plenus sum, Onustus sum. Xen. [Œ. 8, 12,] de navi oneraria : Γέμει φορτίων ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. [Aristot. Probl. 23, 3 : Τὰ πλοῖα γέμειν δοκεῖ μᾶλλον ἐν τῷ λιμένι, quod infra dicit ἄγειν πλέον. Dio Chrys. vol. 1, p. 623 : Οἱ σφόδρα γέμοντες τῶν ναυκλήρων, Qui naves nimis onustas habent. Schneid. Antiattic. p. 86, 30 : Γέμειν τὴν ναῦν μόνον φασὶ δεῖν λέγειν, τὰ δ' ἄλλα μεστὰ λέγειν· ἐλέγχει δ' αὐτοὺς Εὔβουλος Εἰρήνῃ. Posidon. ap. Athen. 4, p. 176, B : Ὄνους ἐφελκόμενοι γέμοντας οἴνου καὶ βρωμάτων παντοδαπῶν· ubi argutatur Casaubonus. G. D.] Et hanc quidem propriam esse signif. existimo, sequendo eos, qui γόμος hinc derivant : de aliis tamen multis dici γέμειν, ostendent quæ sequuntur exempla. [Hesychius : Γέμειν (codex γεμεῖν), κύειν. Eurip. ap. Eustath. p. 1640, 60; 1681, 41 : Γέμουσαν κύματος θεοσπόρου.] Xen. K. Ἀ. 4, [6, 17] : Οἱ δὲ κατέβησαν ἐς κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας. Plato [De rep. 9, p. 573, A] : Θυμιαμάτων γέμουσαι, καὶ μύρων, καὶ στεφάνων. [Soph. Œd. T. 4 : Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων. Polyb. 4, 65, 2 : Γέμοντος τοῦ στρατοπέδου πάντων τῶν ἐπιτηδείων. Nam sic Schweigh. librorum scripturam γενόμενος correxit.] Idem in Apol. [p. 26, D] : Ἀναξαγόρου βιβλία τοῦ Κλαζομενίου γέμει τούτων τῶν λόγων. Dicitur et de rebus animi, ut Plut. : Ταῖς ἐλπίσι διεφθαρμένοι, καὶ γέμοντες ἀνοήτου θράσους. Sed et πολλῶν ἁμαρτημάτων γέμοντες dixit Isocr. [Æsch. Ag. 613 : Τοιόσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων. Soph. Philoct. 876 : Βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων. Plato De legg. 1, p. 649, D : Θρασύτητος γέμοντας· Gorg. p. 525, A : Ἀσυμμετρίας τε καὶ αἰσχρότητος γέμουσαν τὴν ψυχήν. Γέμων θυμοῦ ῥήτωρ, Pollux 4, 21, et quæ sunt similia plurima in scriptis rhetorum et sophistarum. Cum dativo Dionys. comicus ap. Athen. 9, p. 405, D : Ἐξ ἀντλίας ἥκοντα καὶ γέμοντ' ἔτι φορτηγικῶν μοι βρωμάτων ἀγωνίαις· nisi hic ἀγωνίας scribendum. Carcinus ap. Diodor. S. 5, 5 : Σικελίαν ... πυρὸς γέμουσαν ῥεύμασιν δυσεμβόλοις. Cum accusativo conjunxerunt infimæ ætatis scriptores. Ioann. Malal. p. 395, 10 : Θησαυρὸν γέμοντα τοιαῦτα ζώδια. Ioannes Monach. in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 1 : Κάλλος ... ὡς θαυμαστὸν, ὡς γνῶσιν γέμον. Ibid. p. 24 : Ἐν ἀλαβάστρῳ γέμοντι ὄξος. Lemma epigr. Anth. Pal. 5, 35 :

Γέμον ἀναίδειαν, et 117 : Γέμον ἀσέβειαν. || Γέμοντι ἱστίῳ πλεῖν, Plenis velis navigare, Pollux 1, 107. || Forma Ionica Γεμέωσι ap. Etym. M. p. 224, 50 : Γεμέωσι δὲ παστάδες· γεμῶμεν γεμῆτε γεμῶσι, καὶ πλεονασμῷ ποιητικῷ τοῦ ε γεμέωσιν. Οὕτως Ἡρωδιανός. G. D.]

[Γεναρίδων lectio vitii suspecta. V. Γαλλαρίας.]

[Γεναρχέω, Generationi præsum. Jamblich. De myster. p. 177. M.]

Γενάρχης, ὁ, Generis princeps, Gentis et familiæ auctor, A quo gens, i. e. familia aliqua, originem et initium sumsit, Generis alicujus proauctor, ut Suet. Claud. vocat Γενάρχαι τῶν αὖθις οἴκων, Nobilium posteritati familiarum proauctores. Bud. Γενάρχαι, ἀρχηγοὶ γένους, πρόγονοι, οἱ ἄνω πατέρες, ῥίζαι τοῦ γένους, πηγαὶ τοῦ γένους, προπάτορες, Polluci [3, 19] synon. Et Γέναρχος, ὁ, Idem, VV. LL. [Frequens Solis epitheton, ut in jurejurando Philippi regis apud Diod. Sic. Exc. Vat. p. 116 Mai. Callimach. fr. 36 : Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, Διδύμων γενάρχαι. Lycophro 1307; Hymn. Orph. 12, 8; 81, 3. Philo vol. 2, p. 527, 46; Joseph. vol. 1, p. 42; Schol. Aristoph. Nub. 567; Constant. Manass. Chron. p. 6, 7, 8, 10, 132; Eustathius, aliique recentiores sæpissime. Conf. interp. ad Hesychii glossam Γενάρχου, πατρὸς, unde fortasse Γέναρχος in VV. LL. illatum fuit. || Γενεάρχης ap. Apollodor. 2, 1, 4, p. 116, ubi Heyn. γενεάρχην ex Heraclide Alleg. Hom. c. 22, p. 439, memorat. Sed in loco Apoll. codex Metell. γενάρχης. Eadem var. lect. ap. Heliodor. 4, p. 148, ubi vid. Coraes. Julian. p. 292, a Wakef. cit. : Τοῖς γενεάρχαις θεοῖς. Menander Protect. p. 322, 15 : Τοὺς γενεάρχας Περσαρμενίων. Et p. 410, 18. G. D.]

[Γεναρχία, ἡ, Generis principatus. Constant. Man. Chron. p. 9, 47, 85. Boisson. Γενεαρχία ap. Georg. Cedr. p. 4, B : Ταῖς ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως Ἰακὼβ εἰκοσιδύο γενεαρχίαις. Kall. Phot. Bibl. p. 29, 11 : Τῆς Περσικῆς γενεαρχίας ἀφήγησις. Fix.]

[Γεναρχικὸς, ἡ, ὸν, Principalis. Basil. M. vol. 3, p. 464, C : Ὅταν τὴν γεναρχικὴν παραλάβωμεν ἰδιότητα. Bast. Eustath. Opusc. p. 264, 19 : Ἐπιγονῆς ἐφίεσθαι γεναρχικῆς. || Γενεαρχικὰ, Prædia a majoribus accepta ex Nov. Justin. 21, 2, in Edicto 3, c. 1, 2, affert Ducang.]

[Γέναρχος. V. Γενάρχης.]

Γενὰς, Nobilis, VV. LL. sed sine ullo testimonio. [Corruptum fortasse ex Γεννάδας vel ex genitivo plurali effictum, qui interdum vitioso accentu γεννάδων tanquam a γεννὰς scribitur. G. Dindorf.]

Γενεὰ, ἡ, Genus, Progenies. Il. Υ, [241] : Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Od. Ο, [225] : Γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν. [Il. Φ, 187 : Γενεὴν Διὸς εὔχομαι εἶναι.] Xenoph. : Τίς γενεάν; Quo ortus genere? [Cyrop. 1, 1, 6 : Τίς ποτε ὢν γενεὰν καὶ ποίαν τινὰ φύσιν ἔχων. Epigr. ap. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 279 : Κρὴς γενεὰν Βρόταχος. Γενεᾶς μεγάλης, Generosus. Gl.] Philo V. M. : Καταλείπει μὲν πατρίδα καὶ γενεὰν καὶ πατρῷον οἶκον, Genus suum. Plut. [V. Timol. c. 34] : Χρήματα καὶ γενεὰς ἀποδιδόντες, Familiam et liberos, Bud. [Æschyl. Agam. 1572 : Ἄλλην γενεὰν τρίβειν θανάτοις. Soph. Aj. 202 : Γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν (de quo loco v. infra s. Γενιᾶς)· 637 : Ἐκ πατρῴας γενεᾶς. Eurip. Hec. 472 : Τιτάνων γενεάν. Æschyl. Pers. 912 : Περσῶν γενεᾷ. Pind. Ol. 9, 92 : Ὀρφανὸν γενεᾶς. Ἔχειν γενεὰς, Habere liberos, Polyb. 20, 6, 6. Dionys. H. A. R. 2, 15 : Ἅπασαν ἄρρενα γενεὰν ἐκτρέφειν· 6, 84 : Διδόντες ὑμῖν σώματα καὶ ψυχὰς καὶ γενεὰς τὰς ἑαυτῶν. Apud Herodot. 3, 122 : Τῆς δὲ ἀνθρωπηίης λεγομένης γενεῆς Πολυκράτης ἐστὶ πρῶτος, opposita cogitatur ἡ μυθικὴ γενεὰ, Tempus fabulosum, non historicum.] || Generatio, Genitura. Il. [Ζ, 146] : Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Huc pertinent ὁπλότερος γενεῇ, Od. Τ, [184], Natu minor : et γενεῇ νεώτατος, Il. [Η, 153] eod. modo, quo γένει νεώτερος [s. v. Γένος] ex Eod. habebimus. Et [Il. Ι, 161] γενεῇ προγενέστερος, i. e. γενέσει. [Γενεῆφι Il. Ι, 158; Ξ, 112; Φ, 439.] Et ἀπὸ γενεᾶς, Ab ortu. [Herodot. 3, 33 : Ἐκ γενεῆς νοῦσον μεγάλην λέγεται ἔχειν· 4, 23 : Ἐκ γενεῆς φαλακροὶ, ubi alii libri γενετῆς. Ἀπὸ γενεᾶς Polyb. 6, 19, 2; Ælian. N. A. 2, 46.] || Exp. etiam Ætas, Seculum : quod temporis spatium Eust. [p. 97, 10, 30] triginta annis includit,

A secutus forsan Herod. 2, [142] : Τρεῖς γενεαὶ ἀνδρῶν, ἑκατὸν ἔτη εἰσί· et Plutarch. De def. orac. [p. 415, E et alios, de quibus Wesseling. ad Herodot. 2, 142 et ad Diodor. vol. 1, p. 28, 67], qui γενεὰν et ipse triginta annorum facit, quod jam pater esse possit, qui triginta annos natus sit, ut docet Camer. Il. Α, [250] : Τῷ δ' [Nestori] ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων Ἐφθίαθ'. [Sæpe hoc versu usi sunt grammatici, in his Hesychius, qui addit, Τὴν δὲ γενεὰν ὑφίστανται ἐτῶν οἱ μὲν κ', οἱ δὲ κε', οἱ δὲ λ', ubi vid. Alberti.] Demosth. : Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, Nostro seculo, Nostra memoria, Bud. Thuc. 2, [68] : Ὑπὸ ξυμφορῶν πολλαῖς γενεαῖς πιεζόμενοι, Multis ætatibus. Philo : Τοσαύταις ὕστερον γενεαῖς. Plut. [V. Num. c. 1] : Μετὰ τρεῖς γενεάς. Et ap. Lucian. [Hermot. 67, vol. 1, p. 808] : Ἐς γενεὰς ἄλλας. [Ab historicis γενεαὶ sæpe dicuntur successiones regum, nulla habita numeri annorum, per quos quisque regnavit, ratione : quod plurimis exemplis ostendit Dodwell. in Dissertat. de ætate Dionys. Hal. vol. 1, p. xlvi et seqq. ed. Reisk.] Fuerunt etiam
B qui facerent τὴν γενεὰν annorum septenum, quasi ἡλικίαν : et ante secundam γενεὰν, i. e. ante annos quatuordecim, dicerent medicos sanguinem mittere prohibere. Cam. [Schol. Lips. ad Hom. Il. Δ, 101 septem notiones v. γενεὰ ponit, ἡλικία, εὐγένεια, ἔκγονος, πατρὶς, χρόνος ὡρισμένος, φύσις, ἐνιαυτὸς παρὰ τοῖς νεωτέροις; et similiter in alio Schol. ib. 60. Εὐγένειαν interpretantur grammatici in locis qualis est Hom. Il. Λ, 785 : Γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς. Exempla h. v. ex Patribus v. ap. Suicer.]

[Γενέα. V. Τενέα.]

Γενεαλογέω, Generis seriem deduco, Seriem generis memoro, Cam. Herodot. [2, 146] : Γενεηλογέουσι αὐτέων τὴν γένεσιν. Et, Γενεηλογήσας ἑαυτὸν ap. Eund. [2, 143], Sui generis originem recensens. [Idem 6, 53 : Ταῦτα μέν νυν ... γεγενεηλόγηται. Plato Tim. p. 23, B : Τὰ νῦν δὴ γενεαλογηθέντα.] Sic [Plato Tim. p. 22, A : Περὶ Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας μυθολογεῖν, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν γενεαλογεῖν. Xenoph. Symp. 4, 51 : Γενεαλογοῦσι τὴν συγγένειαν.] Γενεαλογεῖν τοὺς θεοὺς, Justin.; γενεα-
C λογοῦσι τὸν Λυκοῦργον, Plut. [c. 2.] Cum gen. etiam constr. ut γενεαλογῶ Θαύμαντος, A Thaumante genus duco. Et Athen. [7, p. 296] : Ἀνθηδόνος καὶ Ἀλκυόνος αὐτὸν γενεαλογεῖ, Ex Anthedone et Alcyone genitum tradit, Bud. [Etym. M. p. 772, 50 : Στησίχορος δὲ Τυφωέα γενεαλογεῖ Ἥρας. Et sic sæpissime grammatici. Addito εἶναι Pausan. 5, 14, 9 : Γενεαλογεῖ δὲ ἐν τῷ ὕμνῳ νεώτατον παίδων Διὸς Καιρὸν εἶναι. G. D.] Sic, Ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, A quo se maternum genus ducere prædicabat. Metaph. capitur pro Oratione rem aliquam veluti per generis seriem deducere : ut Lucian. dixit γενεαλογεῖν περὶ ὀρχήσεως, et ὄρχησιν γενεαλογεῖν. [De salt. 34 et 7, vol. 2, p. 287, 271.]

[Γενεαλόγημα, τὸ, Generis recensio. Eustath. p. 18, 29 : Ἵνα καὶ πιθανὸν εἴη τὸ θεόθεν γενεαλόγημα.]

Γενεαλογία, ἡ, Genealogia, Recensio generis, Series generis, Cam. [Γενεαλογίαι, sive potius Γενεηλογίαι, liber Hecatæi. Polyb. 9, 2, 1 : Γενεαλογίαι καὶ μῦθοι. Dion. H. A. R. 1, 11, et lxx aliquoties. Γενεολογία scriptum ap. Hesych. s. v. Γενεός.]

D Γενεαλογικὸς, ἡ, ὸν, Ad generis recensionem pertinens : ut γενεαλογικοὶ ὕμνοι, Qui canunt alicujus genealogiam. Philo V. M. 2 : Ἔστιν οὖν τοῦ ἱστορικοῦ τὸ μὲν περὶ τῆς κόσμου γενέσεως, τὸ δὲ, γενεαλογικὸν, Partim in generis per seriem deductione. [Polyb. 9, 1, 4 : Γενεαλογικὸς τρόπος τῆς ἱστορίας.]

Γενεαλόγος, ὁ, Qui originem et genus alicujus narrat, Genealogiæ scriptor, ut Bud. ap. Laert. interpr. [Dion. H. A. R. 1, 13 : Γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον. Scott. Etym. M. p. 479, 48 : Ὁ γενεαλόγος Σιμωνίδης.]

[Γενεάρχης. Γενεαρχία. Γενεαρχικός. V. Γεναρχ....]

[Γενεάτης. V. Τενέα.]

[Γενεᾶτις. V. Γενετήτης.]

[Γενεῆθεν, Inde ab initio, Antiquitus. Arat. 260. Perses in Anth. Pal. 7, 445 : Ἄγραυλοι γενεῆθεν ὀρειτύποι.]

[Γενέθλειος. V. Γενέθλιος.]

Γενέθλη, ἡ, Genus. Od. Ν, [130] : Τοί πέρ τοι ἐμῆς ἔξεισι [ἐξ εἰσὶ] γενέθλης. [Od. Δ, 232 : Ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης.] Il. Β, [857] : Ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη,

Argenti ortus, Origo. Apoll. Rh. 2, [521] : Τοὶ γὰρ
Λυκάονός εἰσι γενέθλης. Soph. El. [226] : Ὦ φιλία γε-
νέθλα, i. e. γενεά. [Hom. Il. E, 270 : Τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο
ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη, Sex equorum stirps, ubi libri
aliquot γενέθλης. Empedocl. ap. Plut. Mor. p. 1111,
F : Οὐδέ τις (ἐστιν) οὐλομένη θανάτοιο γενέθλη. In Epigr.
Anth. Pal. 9, 474 : Ἐπεὶ Διός ἐσσι γενέθλη, Planudes
γενέθλης. Coluth. 250 : Καὶ εἰ Διός ἐσσι γενέθλης. Ἐκ
γενέθλης, A prima ætate. Dion. P. 1044 : Ἐκ δὲ γε-
νέθλης νηπίαχοι τόξοισι ... μέλονται. || Ætas, Tempus.
Oppian. Hal. 5, 459 : Οὔ τι παλαιὸν, ἐφ' ἡμετέρῃ δὲ
γενέθλῃ. || Γενέτλη, forma, ut videtur, fictitia in
Etym. M. 404, 17.]

[Γενεθλήιος. V. Γενέθλιος.]

[Γενεθλιάζω, Diem natalem celebro. Appian. B. C.
4, 134 : Βροῦτον ἐν Σάμῳ γενεθλιάζοντά φασι παρὰ τὸν
πότον .... Scott. Chrys. Combef. p. 108, 9 : Καθολικῶς
γενεθλιάζοντες, Universali festo celebrantes nat. Hase.]

Γενεθλιακὸς, ἡ, ὸν, Ad natalem diem pertinens; ut
λόγος. [Hoc probat Thom. M. p. 186 improbat γενε-
σιακός. Ἀπελλᾶ γενεθλιακὸς inscripta Aristidis oratio
decima. Leonidas Alex. in Anth. Pal. 6, 321; 9, 353 :
Γενεθλιακαῖσιν ἐν ὥραις, Die natali.] Item i. q. γενε-
θλιολόγος. Genethliacos Gellius etiam [14, 1] vocat;
alii Planetarios et Venerarios. [Galen. vol. 11, p. 10,
B : Μάντεις καλοῦνται οἵ τε ἱεροσκόποι ... καὶ γενεθλιακοὶ
προσαγορευόμενοι. Fix.]

[Γενεθλιαλογέω, E natalibus vaticinor. Strabo 16,
p. 739; Origen. C. Cels. 1, p. 28. Greg. Nyss. t. 1,
p. 912, B, D.]

Γενεθλιαλογία, ἡ, Prædictio e natali die, Natalitia
prædicta, Notationes e sideribus natalitiis, Cic. [Jo-
seph. vol. 1, p. 894 : Ἦν δὲ καὶ γενεθλιαλογίᾳ Τιβέριος
τὰ μάλιστα προσκείμενος. Diodor. Tars. ap. Phot. Bibl.
p. 208, 21; Theodoret. vol. 1, p. 18; 4, p. 699; Sui-
das s. v. Γενέθλια. *Genethliologia* apud Vitruv. 9, 6,
2, p. 255. Quam formam ex Porphyr. Epist. Aneb.
p. penult. M. et scriptore De rerum repertoribus in
Coteler. Patr. Apost. vol. 1, p. 545, indicat Boisson.]

[Γενεθλιαλογίζω, i. q. Γενεθλιαλογέω. Pæan. Metaphr.
Eutrop. 7, 13. Bast.]

[Γενεθλιαλογικὸς, ἡ, όν. Γενεθλιαλογικὴ (sub. τέ-
χνη), Ars divinandi e natali die, Orig. Philoc. 23,
p. 77. Seager. Proclus Paraphr. in Ptol. p. 11, 20.
Kall. Philo vol. 1, p. 466, 42 : Γενεθλιαλογικῆς ἀπο-
στὰς τὸ πρῶτον. Wakef. Conf. Mangei ibid. ad p. 464,
5, ubi var. lect. γενεθλιακήν. G. D. Γενεθλιαλογικὴ ἐπι-
στήμη Jamblich. De myster. p. 167. M. Eus. Præp.
ev. p. 293, D; 294, A. Philop. De cr. mundi p. 177,
13 : Τῆς γενεθλιαλογικῆς μεθόδου. Ib. p. 282, 24 : Τὰς
γενεθλιαλογικὰς τερατολογίας. Hase.]

Γενεθλιαλόγος, s. Γενεθλιολόγος [hoc ap. Hesych. s. v.
Ἀστρολόγος], ὁ, Qui notationes et prædictiones facit e
natali die. Bud. e Cic. [Hierocles ap. Phot. Bibl.
p. 172, 8, et p. 461, 23, τὴν τῶν γενεθλιαλόγων ἀνάγ-
κην. Fix. Nemes. c. 36 : Πᾶσα μὲν μαντεία, μάλιστα δὲ
ἡ τῶν καλουμένων γενεθλιαλόγων. Cf. Eus. Præp. ev.
p. 202, A; Porph. Vita Plot. p. 10, B; Philop. De
cr. m. p. 178, 16. Hase.]

Γενεθλιὰς, άδος, ἡ, i. q. γενέθλιος. Nonnus [Io. p. 115,
2] : Ὄμμα γενεθλιὰς εἶχεν ὁμίχλη, Natalitia.

Γενεθλίδιος, ία, ιον, Natalis, Natalitius. Ex epigr.
[Diodori Sard. in Anth. Pal. 6, 243 : Γενεθλιδίους
θυηπολίας. Leonid. Alex. ibid. 325 : Δῶρα γενεθλίδια.]

[Γενεθλιολογία. Γενεθλιολόγος. V. Γενεθλιαλ....]

Γενέθλιος, ὁ, ἡ [et ία, ιον. Lycophr. 1194 : Πρὸς γε-
νεθλίαν πλάκα], Natalis, Natalitius; ἡμέρα, Natalis dies,
Cic. in Epicuri Testam. [Ammonius p. 35 : Ἐν ᾗ ἕκα-
στος ἡμέρᾳ ἐγεννήθη, αὕτη καλεῖται γενέθλιος ἡμέρα. Γε-
νέθλιον ἦμαρ, Crinagor. 6, 261. Γενέθλιος ἠριγένεια,
Leonid. Alex. ibid. 9, 353] : βίβλος, Epigr.; ἀρχὴ,
Nonn. [Idem Ioann. p. 103, 21 : Γενέθλια σήματα κό-
σμου.] Item θεοὶ ap. Plat. de LL. 8, [5, p. 729, C; 9,
p. 879, D; Æsch. S. c. Th. 639. Dionys. Hal. ex cod.
restituit Schæfer. Melet. p. 52, ubi γενεθλίοις, omisso
θεοῖς, legebatur. Pindar. Pyth. 4, 299 : Ζεὺς ὁ γενέθλιος
ἀμφοτέροις.] Ap. Eur. vero Or. [89] : Ἐξ οὗπερ αἷμα γε-
νέθλιον κατήνυσεν, exp. μητρῷον, Sanguinem, quo na-
tus est. [Γενέθλιοι ἀραὶ, Æsch. Choeph. 912]. Γενέθλιος,
ἡ, Natalis, sub. ἡμέρα, ut ap. Lat. sub. dies. Philo V. M.

A 1 : Ζητοῦντες γὰρ ἐκ πολλοῦ τίς ἄρα ἡ τοῦ κόσμου γενέ-
θλιος, Quis esset mundi natalis. [Plut. Mor. p. 717,
B : Τὴν Σωκράτους ἀγαγόντες γενέθλιον.] Et Γενέθλια,
τὰ, Natalitia, Cic., i. e. Convivia solennia in hono-
rem natalis. Lucian. [Herm. 11, vol. 1, p. 750] : Γε-
νέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, Cum filiæ natalitia daret.
Idem Macr. [2, vol. 3, p. 209] : Τήν γε τῶν σῶν γενε-
θλίων ἡμέραν. [Achill. Tat. 5, 3, p. 104 : Γενεθλίων
ἄγειν ἡμέραν, ubi aliquot libri γενεθλίαν.] Sic dicitur
etiam ἡ Χριστοῦ πανήγυρις, quæ et θεοφάνια, VV. LL.
e Naz. [Antiattic. p. 86, 18 : Γενέθλιον ἡμέραν ἀξιοῦσιν
ἀεὶ λέγειν, οὐ γενέθλια οὐδὲ γενέσια. Εὐριπίδης Ἴωνι,
Ἡρόδοτος τετάρτῃ (26). Eurip. Ion. 653 : Θῦσαι γενέ-
θλια· 805 : Προθύσων γενέθλια. Plato Alcib. 1, p. 121, B :
Βασιλέως γενέθλια θύει καὶ ἑορτάζει ἡ Ἀσία. (Γενέθλιον ἀπο-
θέωσιν θύουσιν Ἐπιφάνει, Clem. Al. Strom. 3, p. 511.)
Γενέθλια autem et Γενέσια quid differant s. v. Γενέσια di-
cetur. || Γενέθλειος, Ion. Γενεθλήιος, Procl. Hymn. 2, 8 :
Εἰς γενεθλήιον ἀκτὴν κάππεσον. Ex orac. ap. Euseb. P. E.
p. 238, B, cit. Hemsterh. || Γενέθλιον Hesych. p. 813
B γέννημα, p. 814 τέκνον interpretatur tanquam substan-
tivum. Quod Kustero Γένεθλον scribendum videbatur.
|| Γενέθλιον, nomen loci. Pausan. 2, 32, 9 : Καταβαίνουσι
δὲ ἐπὶ τὸν πρὸς τῇ Κελενδέρει καλουμένῃ λιμένα χωρίον
ἐστὶν ὃ Γενέθλιον ὀνομάζουσι, τεχθῆναι Θησέα ἐνταῦθα
λέγοντες· 8, 7, 2 : Ἔστι δὲ ἡ Δεινὴ κατὰ τὸ Γενέθλιον
καλούμενον τῆς Ἀργολίδος. G. Dindorf.]

[Γενέθλιος, ὁ, Genethlius, Proti filius. Inscr. Attica
ap. Bœckh. vol. 1, p. 315. Alii ibid. p. 317, 332,
382, 396. Genethlius Palæstinus, sophista, de quo
Suidas s. h. v. G. Dindorf.]

[Γενεθλίωμα, τὸ, i. q. γενέθλη. Schol. Hesiodi Theog.
459 : Κιρνᾶν ἕκαστα τῶν γενεθλιωμάτων καὶ μῖξαι τὸ
θῆλυ τῷ ἄρρενι. Schneid. Eadem verba in Etym. M.
p. 540, 8. G. Dindorf.]

Γένεθλον, τὸ, Progenies, Γέννημα. Opp. Cyn. 3 :
Ὅμιλον σαρκοφάγων θηρῶν καὶ χαυλιόδοντα γένεθλα.
Soph. El. [129] : Ὦ γένεθλα [at hic metrum postulat
γενέθλα, quod nunc legitur, deleto πατέρων] γενναίων
πατέρων. [Æsch. Agam. 913 : Λήδας γένεθλον· Choeph.
C 258 : Αἰετοῦ γένεθλα. Epigr. in Append. ad Anth. Pal.
239 : Μητέρι τῇ πάντων Ῥείῃ, τεκέων τε γενέθλῳ.
|| Origo. Æsch. Suppl. 290 : Ὅπως γένεθλον σπέρμα τ'
Ἀργεῖον τὸ σόν.]

[Γενειάζω. V. Γενειάω.]

Γενειὰς, άδος, ἡ, Lanugo prima, qua genæ vestiun-
tur, Barba prima. Interdum et generaliter pro Barba.
Theocr. [2, 78] : Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο
γενειάς. Naz. : Σὺ πρὸ τῆς γενειάδος διδάσκεις τοὺς γέ-
ροντας. Soph. Tr. [13] : Δασκίου γενειάδος, Densæ bar-
bæ. [Philostr. p. 889 : Τὴν γενειάδα ὑπανεστηκὼς, de
Philoctetæ barba horridiore. Photius Lex. p. 109,
15 : Ἰουλίζων, ὁ τῆς γενειάδος ἀρχόμενος. Thomas M.
p. 767 : Πώγων καὶ ὑπήνη δοκιμώτερα ἢ γένειον. Τὸ δὲ
γενειὰς κοινόν.] || Γενειάδες, Pili ipsius barbæ; ut,
Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον, Od. Π, [176].
Sed hic legitur et ἐθειράδες, cum tamen alioqui ἐθει-
ράδες sint Pili capitis. || Γενειὰς exp. et Mentum. [Æ-
schyl. ap. Etym. M. p. 250, 4 : Δαῦλος δ' ὑπήνη καὶ γε-
νειάδες πυθμήν. Eurip. Phœn. 1390 : Ἀφρῷ διάβροχοι
D γενειάδος. De equis Quint. Sm. 4, 548 : Χαλινὰ γενειά-
σιν ἀφρίζοντες. || Gena. Eurip. Med. 709 : Ἀλλ' ἀντομαί
σε τῆσδε πρὸς γενειάδος· Hec. 344 : Μή σου προσθίγω
γενειάδος· Iph. T. 1366 : Ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν γε-
νειάδων. Orph. Arg. 881 : Δάκρυσι πλημμύρουσα γενειά-
δας. || Γενειάδας, τὰς, a Γενεά, vico Corinthio, me-
morat Steph. Byz. V. Γενέα.]

[Γενειὰς, άδος, ἡ, adject., Ad mentum (γένειον) per-
tinens. Ita vocatur deligationis species ap. Galen. De
fasciis vol. 12, p. 476, F : Τῶν ἐπινεμήσεων ἡ μέν τις
λέγεται εὐθεῖα ... ἡ δὲ παρειὰς, ἡ δὲ γενειάς. Sic p. 480, A;
481, F; 482, A (φορβέα), et 510, F, ubi ejus descri-
ptio. Adde Oribas. p. 104 Mai. Et Lorum maxillare
equi, Poll. 1, 147. Fix.]

Γενειάσκω, Barbam emittere incipio; ut Xen. Cy-
rop. 4, [6, 5] : Παῖς ἄρτι γενειάσκων, Cui prima lanugo
erumpit : qui a Virg. sic describitur, Ora puer prima
signans intonsa juventa. [Plato Conviv. p. 181, D;
Philostr. p. 114; 262; Aristid. Quint. p. 77; Schol.
Pind. Nem. 5, 10. Wakef.]

Γενειαστὴρ, ῆρος, ὁ, Pollux [1, 147], exp. Lorum A circa mentum equorum. [Ὁ δὲ περὶ τὰς γένυς γενειαστὴρ, γενειάς. Libri meliores omittunt γενειαστήρ.]

[Γενειάτης. Γενειᾶτις. V. Γενειήτης.]

Γενειάω, άσω, Barbatus sum, Barbam gesto. [Aristoph. Eccl. 145 : Ἦ μοι μὴ γενειᾶν κρεῖττον ἦν.] Aristot. [De gener. anim. 2, 7] : Τοὺς δὲ μὴ γενειᾷν, ἀλλ' εὐνουχίας διατελεῖν ὄντας. Et Theocr. [14, 28], εἰς ἄνδρα γενειῶν. Opp. autem ἀγένειος huic γενειῶν. [Hippocr. p. 240, 56 : Εὐνοῦχοι ... οὔτε ἡβῶσιν οὔτε γενειῶσιν. Xenoph. Anab. 2, 6, 28 : Παιδικὰ εἶχε ... ἀγένειος γενειῶντα. Scott.] Γενειάζω, i. q. γενειάω, vel γενειάσκω. Od. Σ, [175] : Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι· ubi Eustath. dicit incertum esse an hujus γενειήσαντα præsens sit γενειάω, an hujus deriv. γενειάζω. [Ap. Hom. γενειάσαντα est a præsenti γενειάω. Nam γενειάζω, γενειάσω α brevi pronunciantur : vid. Etym. p. 737, 26. Flaccus in Anth. Pal. 12, 12, et Epigr. inc. in App. 125 : Ἄρτι γενειάζων, quod ap. Theocr. 11, 9 Dorice ἄρτι γενειάσδων. Præteritum γεγενείακεν ex Philemone comico affert Antiattic. p. 87.] B

Γενειήτης, ὁ, Barbatus, Lucian. [Sacrif. 11, vol. 1, p. 535. Add. Bis acc. 28, vol. 2, p. 826; Rhet. præc. 23, vol. 3, p. 24] : Οἱ δ' οὐκ οἶδ' ὅπου ἰδόντες, γενειήτην μὲν τὸν Δία ἀναπλάττουσι, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην. Et γενειητῶν τράγων, Epigr. [Antipatri in Anth. Pal. 11, 158. Callim. H. in Dian. 90. Theocr. 17, 33 : Γενειήταν Διὸς υἱὸν, quod interpres Latinus reddidit, Progenitorem. Corrupte Hesych. : Γενειίτης, πωγωνίας, et Ioann. Malal. p. 282, 16, γενηίτης. G. D. Sequentia ex Indice.] Ion. pro γενειάτης, cujus Fem. Γενειᾶτις. Legitur et sine ι Γενεᾶτις ap. Athen. [7, p. 324, F; 325, C.] Dicit enim ibi τὴν τρίγλην a Sophrone vocari γενεᾶτιν, quoniam αἱ τὸ γένειον ἔχουσαι ἡδίονές εἰσι μᾶλλον τῶν ἄλλων. Lat. Mullos barbatos dicunt. [Corrupte ap. Hesych. Γεγιώτας, τρίγλας, οἱ δὲ τράγον.]

[Γενειολάβος, ὁ, ἡ, Mentum prehendens. Σφενδόνη, Cocchii Chirurg. p. 28. Kall.]

[Γενειόλης, ὁ, similiter ut φαινόλης formatum ex Herodiano memorat Eustath. p. 1684, 32. Videtur C Barbatum significare. G. Dindorf.]

Γένειον, τὸ, Mentum. Od. Λ, [582] : Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ. Xen. Σ. [4, 28] : Πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Plut. Camillo [c. 22] : Ἥψατο τοῦ γενείου καὶ κατῆγε τὴν ὑπήνην. || Alicubi exp. et γνάθος, Maxilla, Mala. [V. Muncker. ad Anton. Lib. p. 148. Schæfer. Nicand. Ther. 52 : Πουλυόδουσι καταψηχθεῖσα γενείοις. De dentibus ipsis dixit Antipater Thess. in Anth. Pal. 7, 531 : Ἀφριόεν κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον. Schneid.] || Barba. Homer. Il. Θ, [371] : Ἥ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου· Χ, [74] : Ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον, Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος. Ubi tamen pro Mento accipere videtur Eustath. [p. 1257, 57], quippe qui in h. l. ex Ælio Dionysio annotet, γένεια esse Pilos, at γένειον Locum, in quo illi sunt. Sed et Od. Π, [176] : Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες, s. γενειάδες, ἀμφὶ γένειον, vulgo interpr. Barbam, ubi malim reddere Mentum. [Æsch. Sept. c. Th. 666 : Οὔτ' ἐφηβήσαντά πω οὔτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώ- D ματος.] Dicitur autem et de brutis, unde λῖς ἠϋγένειος, item πόρδαλις ἠϋγένειος. Sic Lucian. quoque γένειον leonis dixit in Cynico [c. 14], sicut πώγωνα in Philops. [Aristoph. Av. 901 : Τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν γένειόν ἐστι καὶ κέρατα. Conf. Eustath. p. 718, 47; 1015, 55.] Ceterum observandum est γένεια plur. sæpe inveniri pro γένειον, sing. Barba. Paus. Eliac. 1 : Ἔστι δὲ ἄγαλμα Διὸς οὐκ ἔχον πω γένεια οὐδ' αὐτό. Plut. Phoc. : Γενείων ἁψάμενος· Cic. [c. 45] : Τῇ ἀριστερᾷ τῶν γενείων ἁπτόμενος. Idem [V. Anton. c. 1] : Καὶ ὡς ξύρεσθαι μέλλων κατέβρεχε τὰ γένεια. Sic et alibi passim. [Theocrit. 6, 36 : Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια. Philostr. p. 715 : Γένεια μὲν γὰρ αὐτῷ ἁπαλὰ ἐκφύεσθαι καὶ ξὺν ἐπαγγελίᾳ βοστρύχων. || In opp. artis manus ad mentum admota notat imaginem philosophi. Visc. Mus. Piocl. t. 1, p. 98.]

[Γενειοσυλλεκτάδης, ὁ, Barbam colligens, alens. Athen. 4, p. 157, B : Οὐδεὶς ὑμῶν, ἄνδρες γενειοσυλλεκτάδαι, ἰχθὺν ἐσθίει. Schneid.]

[Γενεολογία. V. Γενεαλογία.]

[Γενεός. V. Γεννήτης.]

[Γενέση, ἡ, Genesa, urbs Laconica. Τὸ ἐθνικὸν, inquit Steph. Byz., Γενεσαῖος, ὡς Τεμεσαῖος· ἄμεινον δὲ διὰ τὴν χώραν Γενεσάτης.]

Γενέσια, τὰ, γενέθλια, Dies festus natalitius, ut Bud. interpr. Matth. 14, [6] : Γενεσίοις δὲ ἀγομένοις τοῦ Ἡρώδου. Item ap. Herodot. [4, 26, ubi de ritu funerum ap. Isedonas, Παῖς δὲ πατρὶ τοῦτο ποιέει, κατάπερ οἱ Ἕλληνες τὰ γενέσια. Phrynich. p. 103 : Γενέσια, οὐκ ὀρθῶς τίθεται ἐπὶ τῆς γενεθλίου ἡμέρας. Γενέσια γὰρ Ἀθήνησιν ἑορτή· λέγειν οὖν δεῖ τὰς γενεθλίους ἡμέρας ἢ γενέθλια· ubi Lobeckius : « Eodem modo ap. Suidam, Etymologum et Gramm. Ms. in Bibl. Coisl. p. 470 (adde Schol. Plat. p. 388) : Γενέθλια ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἑορτὴ, γενέσια ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος μνήμη, nisi quod in Etym. in secundo articulo τοῦ τεχθέντος omittitur. Hic satis apparet ἑορτὴν dici viventis natalem, μνήμην mortuorum memoriam die eorum natali vel emortuali B celebratam, neque necesse aut in Suida τοῦ τεθνεῶτος pro τεχθέντος (cum Nunnesio) scribere, aut illud in Etym. interserere. (Recte Nunnesius. Fugit Lobeckium τοῦ τεθνεῶτος legi ap. Schol. Platonis. G. D.) Deinde Athenis communiter feriæ denicales nomen habuere γενέσια, ut tradit Lex. Rhet. p. 231 : Γενέσια, ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίοις πενθήμερος, οἱ δὲ νεκύσια· quæ eadem in Hesychio leguntur, sed pro πενθήμερος hic πάνθιμος exstat, quod alii in πένθιμος (et recte quidem. G. D.), alii in πάνδημος mutant, adspirante Antiattic. p. 86, 20 : Γενέσια· οὔσης τε ἑορτῆς δημοτελοῦς Ἀθήναις, Βοηδρομιῶνος πέμπτης, γενέσια καλουμένης, καθότι φησὶ Φιλόχορος καὶ Σόλων ἐν τοῖς ἄξοσι, καὶ τῆς τοῦ ὀνόματος χρήσεως οὔσης Ἑλληνικῆς, τί κωλύει μὴ μόνον ἐπὶ τῆς δημοτελοῦς ἑορτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας ἑκάστου τάσσεσθαι; cfr. Bastii Append. Ep. crit. p. 16. Sed veteribus Græcis religioni fuisse videtur nomen ferale τῶν γενεσίων ad natalitiorum solemnitatem transferre, neque præter Philonem, Josephum, Alciphronem (3, 18 et 55) et Dionem Cassium 47, 18; 56, 46; 67, C 2; 77, 2, quisquam antiquior eo nomine abusus videtur. » Apud Platon. Alcib. 1, p. 121, B, pro γενέθλια libri aliquot, in quibus Clarkianus, γενέσια præbent : quam non dubitandum est librarii culpam esse. Singularis numeri Γενέσιον, Nativitas, exempla vid. ap. Ducang. || Γενέσιος, Genitalis. Plut. Mor. p. 402, A : Θεὸν ... πατρῷον καὶ γενέσιον καὶ φιλάνθρωπον. Γενέσιος Ποσειδῶν et Γενέσιον nomen loci ap. Pausan. 2, 38, 4 : Ἔστι δὲ ἐκ Λέρνης καὶ ἑτέρα παρ' αὐτὴν ὁδὸς τὴν θάλασσαν ἐπὶ χωρίον ὃ Γενέσιον ὀνομάζουσι· πρὸς θαλάσσῃ δὲ τοῦ γενεσίου Ποσειδῶνος ἱερόν ἐστιν. G. Dindorf.]

Γενεσιακὸς, ἡ, ὸν, i. q. γενεθλιακὸς, ut λόγος, Bud. [Vide locum Thomæ M. s. v. Γενεθλιακὸς citatum.]

[Γενεσιαλόγος, i. q. γενεθλιαλόγος, Artemidor. 2, 69. V. Lobeck. ad Phryn. p. 697. In Gl. Γενεσιολόγος. In Γενεσιλόγος corruptum ap. Pseudo-Callisthen. in Fabricii B. G. vol. 14, p. 149 indicat Boisson.]

Γενεσιάρχης, ὁ, Ortus s. Originis auctor ac princeps. Sapient. 13, [3] : Ὁ γὰρ τοῦ κάλλους γενεσιάρχης ἔκτισεν αὐτὰς, i. e. Deus. Areth. : Ὁ πάντων γε- D νεσιάρχης θεός. [Theodot. Epit. p. 792, B Sylb. Eus. De laud. Const. p. 641, A; Epiph. Panar. p. 781, C.]

[Γενεσιλόγος. Γενεσιολόγος. V. Γενεσιαλόγος.]

[Γενέσιον, τὸ, et Γενέσιος, ὁ. V. Γενέσια.]

[Γενεσιουργέω, Ortus s. Originis auctor sum, Procreo. Epiphan. vol. 1, p. 243, D : Ἐγενεσιούργησαν τὸν ἐπὶ γῆς φανέντα Ἰησοῦν. Irenæus p. 57; Didym. De Trin. 2, p. 76; Cosmas Indicopl. in Montef. Collect. Patr. vol. 2, p. 128; Hesych. s. v. Αἰειγενετάων.]

[Γενεσιουργία, ἡ, Procreatio. Iamblich. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 222; Hesych. s. v. Γένεσις Κύπρου. Wakef. Eus. Dem. ev. p. 179, D : Τῆς ἀρρήτου γενεσιουργίας, Generationis ineffabilis; cf. ib. p. 213, C; Contra Marc. p. 6, A; p. 73, A; Præp. ev. p. 322, C; Epiph. Panar. p. 849, B; Philop. De cr. mundi p. 277, 5. Herm. Trism. p. 17, 29 : Γενάρχα τῆς γενεσιουργίας. Hase.]

Γενεσιουργὸς, ὁ, ἡ, Ortus s. originis auctor ac causa, Dionys. Areop. [Iamblich. V. P. c. 32 : Παθήματα γενεσιουργὰ καὶ καταγωγά. Simplic. ad Epictet. p. 71 :

Δύναμις γενεσιουργός. Schneid. Iamblich. Protr. 3 (p. 30 Kiessl.), Φύσιν γενεσιουργόν. Clemens Alex. p. 222; Theodoret. vol. 4, p. 353. Wakef. Frequens ap. Proclum aliosque Neoplatonicos vocabulum. Sic γενεσιουργὸς λήθη, de qua Creuzer. ad Procl. in Alcib. vol. 1, p. 7; γ. ζωή, γενεσιουργὸν πάθος, alia.]

Γένεσις, εως, ἡ, Origo, Ortus. Il. Ξ, [201]: Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν. [Hesych.: Γένεσιν, πατέρα ἢ μητέρα (ubi Alberti similia aliunde attulit, ut Nicand. Ther. 741: Ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν· Ælian. N. A. 1, 28: Ἵππος ἐρριμμένος σφηκῶν γένεσίς ἐστιν· 2, 22: Ταῖς ἀφύαις ὁ πηλὸς γένεσίς ἐστιν). Herodot. 2, 146: Ἀπ' οὗ δὲ ἐπύθοντο χρόνου ἀπὸ τούτου γενεηλογέουσι αὐτῶν τὴν γένεσιν. Duali numero τοῖν γενεσέοιν Plato Phædone p. 71, E.] Plato Timæo: Ταύτην δὲ γενέσεως κόσμου μάλιστ' ἄν τις ἀρχὴν κυριωτάτην παρ' ἀνδρῶν φρονίμων ἀποδεχόμενος. Pro quo Cic. De univ.: Hæc nimirum gignendi mundi causa justissima. Plato l. c.: Γενέσεως ἔχων ἀρχὴν οὐδεμίαν· pro quo itidem Cic.: Nullo generatus ortu. Plato l. c.: Τί τὸ ὂν μὲν ἀεὶ, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον; pro quo itidem Cic.: Quid est quod semper sit, neque ullum habet ortum? Ibid. Περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, idem Cic. interpr.: De deorum natura ortuque mundi. [Definitionem Aristotelis et alior. v. apud Creuzer. ad Procl. Inst. theol. p. 74 seq. «Γένεσις a philosophis Ægyptiis ponebatur de creatione et origine universi. Certe Hodius, qui hinc illustrat inscriptionem libri 1 Mosis in versione Alexandrina (cf. Gen. 2, 4, et Deyling. Obss. sacr. P. 3, p. 183) e scholiis in Ptolemæum attulit hæc verba: Περιττῶς εἰώθασι λέγειν γένεσιν Αἰγύπτιοι κόσμου. Et sane sic vocabulo usi sunt, præter Iamblichum de mysteriis, Clemens Alex. Str. 4, p. 538, A: Ἡμέραις ἑπτὰ, δι' ὅσων ἡ γένεσις τελειοῦται· 6, p. 653, D; 683, C; 698, B; 7, p. 719, A; Josephus Hypomnest. c. 28, p. 265 Fabric.: Τὴν γένεσιν τοῦδε τοῦ παντός· Philo De opific. mund. t. 1, p. 3, 7, ubi Mosen dicit scripsisse τὴν γένεσιν mundi; p. 5, 34; 9, 25; 11, 38; 15, 37; 18, 2; 40, 45; 41, 39, et De legum allegg. 2, p. 66, 12. Unde idem De opif. mund. p. 21, 36, septimum diem dignum esse ait, qui nominetur τοῦ κόσμου γενέθλιος. Quin ipsas res creatas nomine γένεσις Philo significavit De legum alleg. 2, p. 81, 29; 3, p. 88, 40. At, ut taceam, scholia illa perquam exigui esse pretii, jam Plato in Timæo nomen γένεσις dixit eodem modo, ut p. 27, A, τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως· p. 29, C, τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως· p. 48, A, ἡ τοῦδε τοῦ κόσμου γένεσις· ibid. B, τῆς οὐρανοῦ γενέσεως, et sæpius: quare nec Plutarchum peccasse putaverim, quum De Is. et Osir. c. 36 scripsit: Ἀρχὴ καὶ γένεσις οὖσα πάντων ἐξ ἀρχῆς· quanquam naturam h. l. sic appellari non diffitendum est, ita ut γένεσις sit γενέτειρα, non κτίσις.» Sturz. De dial. Mac. et Al. p. 99. Aristoph. Av. 691: Φύσιν οἰωνῶν γένεσίν τε θεῶν. Soph. Trach. 380: Πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου ποτέ. Eurip. ap. Porphyr. De abstin. 4, 19: Φεύγω γένεσιν βροτῶν. Xenoph. De rep. Lac. 2, 1: Ἐπεὶ καὶ περὶ γενέσεως ἐξήγημαι, βούλομαι καὶ τὴν παιδείαν ἑκατέρων σαφηνίσαι. Idem Mem. 3, 5, 10: Τὴν Ἐρεχθέως τροφὴν καὶ γένεσιν. Et sic alibi γένεσις, τροφὴ, παιδεία conjuncta: vid. Wyttenb. Misc. doctr. 2, p. 267 sq.] || Metaph. etiam de inanimatis rebus dicitur in ead. signif., ut Plato De rep. 2, [p. 359, A]: Καὶ εἶναι δὴ ταύτην γένεσίν τε καὶ οὐσίαν τῆς δικαιοσύνης, Hanc esse originem justitiæ. Philo De mundo: Ἔσται ἡ γένεσις τῆς φθορᾶς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. Sic γένεσις πολέμων, et πολιτειῶν γένεσις, Plato De rep. [Plutarch. V. Themist. c. 19: Τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχὴν γένεσιν εἶναι δημοκρατίας. Γένεσις de caussa morbi Ælian. ap. Suid. s. v. Γένεσις. Ἀνέμων γένεσις ἐν τοῖς λιμνάζουσι τόποις τῆς γῆς, Aristot. Meteor. 1, 3.] || Γένεσις est etiam Idipsum, quod ortum est; sic enim ap. Plat. Tim., Ὅ,τι γὰρ πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια, Cic. reddidit, Quantum enim ad id, quod ortum est, æternitas valet, tantum ad fidem veritas. || Genitura, Nativitas. Epigr. [Lucilli in Anth. Pal. 11, 164]: Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον, αὐτὸς ἑαυτοῦ Τὴν γένεσιν διαθεὶς Αὖλος ὁ ἀστρολόγος, Quum ordinasset et digessisset genituram s. ortum suum. Genituram enim eo sensu Suetonius dixit, Gellius et Jul. Firm. [Lucill. ibid. 183: Τὴν γένεσιν λυποῦντα μαθὼν Κρόνον Ἡλιόδωρος. V. Salmas. De ann. climact. p. 87. Suidas, Γένεσις, λέγεται καὶ ἡ εἱμαρμένη, idemque εἱμαρμένη interpretatur γένεσις. Mœris p. 109: Γενετυλλίδα, τὴν μοῖραν, Ἀττικῶς, γένεσιν Ἑλληνικῶς, ubi Sallier. Diodori Tars. locum affert ap. Phot. Bibl. p. 212, 7: Τὴν ἀνατροπὴν τῆς γενέσεως ἤτοι τῆς εἱμαρμένης, et Ioann. Chrys. in Paul. p. 253: Γένεσιν λέγω καὶ εἱμαρμένην. Alia indicavit Ducang. || Παιδοπόρον γένεσιν, Genitalia muliebria, Philipp. Thess. in Anth. Pal. 9, 311. Pythagoricum vocabuli usum explicat Porphyr. V. P. 43, p. 76: Μηδ' ἐσθίειν ὅσα μὴ θέμις, γένεσιν, αὔξησιν, ἀρχὴν ... γένεσιν δὲ (ἔλεγε) τοὺς διδύμους καὶ αἰδοῖα. || Ludicram h. v. etymologiam, quam Wyttenb. a Stoicis excogitatam esse conjiciebat, memorat Plutarch. Moral. p. 566, A: Γένεσιν, ἣν οὕτως ὠνομάσθαι νεῦσιν ἐπὶ γῆν οὖσαν, et iisdem fere verbis in fragm. περὶ ψυχῆς, repetitam ab Eust. p. 107, 8. In codd. γένεσις sæpissime c. γέννησις permutatur.]

[Γενετάρχης, ὁ, Generis (humani) princeps et auctor. Epitheton dei ap. Aretham p. 967. M.]

Γενέτειρα, ἡ, Genitrix. [Euripides (?) apud Sext. Empir. Adv. Math. 10, 5, 315, p. 685: Αἰθέρα καὶ Γαῖαν πάντων γενέτειραν ἀείδω. Hymn. Orph. 2, 1; 54, 2, et γενέτειραι χαρμοσύνης 59, 4. Oppian. Cyn. 2, 356. Pindar. Nem. 7, 3, γενέτειρα τέκνων. || Filia, in versu Euphorionis ap. Plutarch. Moral. p. 677, A: Παρ' Ἀσωποῦ γενετείρῃ, Apud Asopi filiam, i. e. Nemeam. Nam quod ex Turn. et Vulc. affert παρ' Ἀσωπὸν γενετῆρα, vel eadem dativo casu, ex conjectura viri docti profectum videtur. G. Dindorf.]

Γενετή, ἡ, Ortus, Nativitas: unde frequens illa phrasis ἐκ γενετῆς, Ab ortu, Bud. interpr. [Il. Ω, 535: Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα ἐκ γενετῆς.] Od. Σ, [5]: Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ Ἐκ γενετῆς. [Ap. Herodot. 4, 23, Φαλακροὶ ἐκ γενεῆς γινόμενοι, libri nonnulli γενετῆς: sed ἐκ γενεῆς legitur 3, 33.] Aristot. Eth. 6, [13; add. 7, 15; 8, 14]: Ταῦτα δὲ ἔχομεν ἐκ γενετῆς, i. e. φύσει, ut ibid. et in Probl. identidem. Lucian. [Halc. 5, vol. 1, p. 181]: Πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς. [Polyb. 3, 20, 4: Φρονεῖν ἐκ γενετῆς. Athen. 4, p. 160, D: Ὁ ἐκ γενετῆς σε ἡ μήτηρ κέκληκε. Diodori exempla collegit Wessel. vol. 1, p. 28, 32. Ἀπὸ γενετῆς Iamblich. V. P. 171, p. 360. G. Dindorf.]

Γενετήρ, ῆρος, ὁ, Genitor. Aristot. [De mundo c. 5 med.]: Τοῦ πάντων γενετῆρος κόσμου. Oppian. K. 3, [339]: Ὁμοῦ δὲ φέρουσι διπλοῦν μεμορυγμένον ἄνθος, Μητέρα μὲν ῥίνεσσι, προσώποις δ' αὖ γενετῆρα. [Hymn. Orph. 6, 5: Ἀεὶ γενετῆρες ἁπάντων. Agathias in Procem. Anthol. 114: Νέης γενετῆρες ἀοιδῆς. Γενετῆρες, Parentes. Musæus 125: Μῆνιν ἐμῶν ἀπόειπε πολυκτεάνων γενετήρων.]

[Γενετήριος, ία, ιον, Procreans. Synes. Hymn. 2, 41, p. 317. Schneid. Simile est γενετήσιος in epigr. Anth. Pal. 15, 12: Ὦτα δὲ κηρῷ ἀσφαλέως κλείσας προφυγεῖν γενετήσιον ὁρμήν.]

Γενέτης, ὁ, Genitor, πατήρ, Hesych. ut Plutarch. De Socr. genio [p. 593 ex Hom. Il. H, 53], θεῶν γενετάων· nisi eo in l. ad versum explendum melius legatur αἰειγενετάων, quod aliud significat. || Γενέτης est item ἔκγονος, ut Hesych. exp.; unde ap. Soph. [OEd. T. 470], ὁ Διὸς γενέτας. [Seqq. ex Indice.] Γενέτας, ab Hesych. exp. ἔκγονος, Gnatus, Nepos, signif. tamen potius Genitor, Parens, ut et ipse Hesych. paulo ante γενέταν exposuerat πατέρα, Dor. pro γενέτην. [Utraque Hesychii interpretatio recte habet. Γενέτης, Pater, ap. Eurip. Orest. 1010: Εἰς ἐμὲ καὶ γενέταν. Orph. Arg. 152: Ἀμφιδάμας δ' Ἀλέου παῖς ἦλθε· πέμψε γὰρ αὐτὸν ἴφθιμος γενέτης. Γενέτα πάτερ ap. Eurip. Troad. 1288, ut γενέτωρ πατὴρ ab eodem dicitur. || Γενέτης, Filius, ap. Soph. OEd. T. 470: Ὁ Διὸς γενέτας. Eurip. Ion. 916: Ὁ ἐμὸς γενέτας. || Γενέται θεοὶ, Æschyl. Suppl. 77: Ἀλλὰ θεοὶ γενέται κλύετ' εὖ τὸ δίκαιον ἰδόντες. Eurip. Ion. 1149: Θύσας δὲ γενέταις θεοῖσιν, quos Musgr. eosdem esse monet qui alio nomine θεοὶ τριτοπάτορες dicuntur, de quibus plura dicentur s. v. Τριτοπάτωρ. Γενέτης et γεννητὴς confusa v. s. h. v. Γεννήτης inter nomina in

ετης ap. Herodian. Epimer. p. 165. G. Dindorf.]

[Γενετήσιος, ὁ, ἡ, i. q. γεννητικός. V. Γενετήριος.]

[Γενετιάς, άδος, ἡ, inter epitheta Minervæ est ap. scriptorem a Creuzero editum in Melet. 1, p. 22, ubi cod. Monac. γενετυλίδος Ἀθηνᾶς. G. Dindorf.]

[Γενετικός. V. Γεννητικός.]

[Γενέτις lectio vitiosa pro γένεσις in lib. Sap. 7, 12.]

[Γενέτλη. V. Γενέθλη.]

Γενετυλλὶς, ίδος, ἡ, Ortus et generationis antistes dea : ἡ τῆς γενέσεως ἔφορος, ut ap. Aristoph. N. [52] Schol. exp., seu, ut Suid. [et similiter Schol. Rav. Thesm. 130] : Δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως αἴτιος, ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παίδων· vel ἡ περὶ τὴν Ἄρτεμιν τῶν τοκετῶν ἔφορος. Aristoph. [Th. 130] : Ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι γενετυλλίδες. [V. Pausan. 1, 1, 5; Bergl. ad Alciphr. 3, 11; Hesychius, Γενετυλλὶς ... ἔστι δὲ ξενικὴ ἡ θεός. Καὶ ἑορτὴ τῶν γυναικῶν. Quæ postrema ad locum Aristoph. Lys. 2 spectare videntur, Ἀλλ' εἴ τις εἰς Βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν ... ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος. Ἀθηνᾶ (?) Γενετυλλὶς v. s. v. Γενετιάς. Parum accurate Mœris, Γενετυλλίδα, τὴν μοῖραν, Ἀττικῶς· γένεσιν Ἑλληνικῶς. In codd. interdum γενετυλίς.]

Γενέτωρ, ορος, ὁ, Genitor. [Eurip. Ion. 136 : Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ· Or. 986 : Γενέτορας ἐμέθεν δόμων. Γενέτορας ἢ ἐπιτρόπους, Archytas ap. Stob. App. p. 46. Herodot. 8, 137 : Τοῦ Ἀλεξάνδρου ἕβδομος γενέτωρ.] Aristot. De mundo [c. 6 init.] : Σωτὴρ ὄντως ἁπάντων ἐστὶ καὶ γενέτωρ. [|| Genetor, Lycaonis filius. Apollodor. 3, 8, 1, 3, p. 301.]

[Γενὴ, ἡ, Genus. Etym. M. p. 225, 23 : Ἀπὸ τοῦ γενῶ γενὴ, ὡς ἀπειλῶ ἀπειλὴ, εἰλῶ εἰλὴ, ὠνῶ ὠνή. Καλλίμαχος « Τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα. »]

Γενηὶς, ίδος, ἡ. Γενηΐδα Hesych. exp. ἀξίνην, πέλεκυν, Securim, qua signif. Tragici γένυν dicunt. [Sophocl. Antig. 249 : Οὔτε του γενῇδος ἦν πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή. Hesych. : Γενεὸς, εἶδός τι πελέκεος· ubi Kust. : « Male pro γενηίς » Lexicon. cod. reg. Paris. 177 fol. 74 recto apud Osann. : Γένις γένιδος, γεωργικὸν ἐργαλεῖον, τὸ τζαπίον.]

[Γένημα scriptura vitiosa pro γέννημα, quod v.]

[Γένης, ητος, ὁ, Genes, fl. V. Γενήτης.]

[Γενηταῖος. V. Γενήτης.]

[Γενήτης, ὁ, Genetes, promontorium Ponticum, male Γενέτης scriptum in codd. Strab. 12, p. 548. Steph. Byz. : Γενήτης, λιμὴν καὶ ποταμός. Ἀπολλώνιος (Rh. 2, 348) ἄκραν Γενηταίαν φησί. Σοφοκλῆς (Scholiastam dicit Apollonii) ποταμὸν Γένητά φησιν. Ἔστιν οὖν ἐκ τῆς Γένητος γενικῆς Γενηταῖος καὶ Γενηταία ἄκρα, καὶ τὸ Γενήτης ἐκ τῆς Γένητος, ὡς τῆς Οἰδίποδος Οἰδιπόδης καὶ τρίποδος τριπόδης· Ἡρωδιανὸς δὲ ὡς τὸ σεληναία, ἁμαξαία, φησί. || Γενήτης scriptura dubia pro γεννήτης, quod v.]

[Γενητικός. V. Γεννητικός.]

Γενητὸς, ἡ, ὸν, Qui ortum habet, Qui gignitur aut genitus est. Plato Tim. [p. 28, B] : Πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα, αἰσθητά· τὰ δὲ αἰσθητὰ δόξῃ περιληπτὰ μετὰ αἰσθήσεως, γιγνόμενα καὶ γενητὰ ἐφάνη. Quod Cic. De univ. ita vertit, Omnia autem talia sensum movent : sensus autem moventia quæ sunt, eadem in opinatione considunt, quæ ortum habere gignique diximus. Et paulo ante, Εἰς τὸ γεγονὸς γενητῷ παραδείγματι προσχρώμενος. [In locis Platonicis nunc ex aliis codd. γεννητὰ et γεννητῷ restitutum. Quæ perpetua est librorum et in hac voce et in compositis ἀγένητος et ἀγέννητος fluctuatio. Differunt hæc sic, ut γενητὸν, quod a γίγνεσθαι derivatur, significet Id quod quocunque modo ortum est et originem habet, oppositum τῷ ἀϊδίῳ, quod principium nullum habet, sed omni tempore fuit (vid. Aristot. De cœlo 1, 10) : γεννητὸν autem, a γεννᾶν, est τὸ γεννηθὲν, Genitum, generatione procreatum. Aristoteli, ubi de γενητῷ et ἀγενήτῳ disputat, in libro 1 De cœlo c. 10 et sqq., et Diodoro Tars. ap. Phot. Bibl. p. 208 et seqq. γενητὸς et ἀγένητος pro vulgatis γεννητὸς et ἀγέννητος locis pluribus est restitutum ex codd. Eadem in exemplis ab Wessel. ad Diodor. 1, 6, p. 10, 53 allatis, ubi γεννητὰ et φθαρτὰ et ἀγέννητα et ἄφθαρτα sibi opponuntur, præferenda esse Aristotelis disputatio ostendit. G. D.]

[Γένθιος et Γενθίων. V. Γέντιος.]

Γενιᾶς, ἔκγονος, Hesych. si mendo carent exemplaria. [Proxime ad verum accedit Kusteri conjectura, Hesychium, quum in aliquo scriptore repperisset γενεᾶς ὢν, quod recte exponas ἔκγονος, i. e. genere aliquo ortus, interpretationem, quæ nonnisi toti phrasi convenit, parti ejus γενεᾶς (nam sic legendum) tribuisse. Refertur enim hæc glossa, ni fallor, ad Soph. Ajac. 202 : Γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν. G. Dindorf.]

Γενικὸς, ἡ, ὸν, Generalis : ut ἀρεταὶ τέσσαρες apud Suid. [Schol. Dionys. Thrac. p. 878 Bekk. Hesych. : Γενικὸν, τὸ καθόλου περιεκτικὸν, ubi Soping. Iamblich. cit. V. P. p. 74 Arc. : Τὸ γενικὸν τῶν πόνων. Luc. De salt. 34 : Τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. Dionys. Hal. vol. 5, p. 7, 1 Reisk. : Αἱ γενικώταται διαφοραί. Clemens Al. p. 158 : Τὰ πάθη τὰ γενικώτατα. Γενικὸς ἄνθρωπος, Homo in genere, Sext. Emp. Adv. Math. 4, 17, p. 334.] || Item genitivus, ut πτῶσις, Genitivus casus ap. Grammat. Pro γενικὸς autem, quod exp. Generosus, scr. potius γεννικὸς a γέννα, de quo paulo post. At Γενικαὶ, Hesych. exp. γενεαί. [Hoc ex Γεννικαὶ, γενναῖαι, depravatum esse animadvertit Normann. || Γενικὸν, Nativum, Gl. Apud Dion. Hal. A. R. 4, 14, φυλαὶ γενικαὶ sunt Tribus distinctæ per gentes. Γενικὴ γραφὴ, Genealogia, Esdr. 3, 5, 61. Γενικὰ ἁμαρτήματα, ap. Herodian. 6, 1 : Δεδοικυῖα μὴ ἄρα ἡλικία ἀκμάζουσα ὑπηρετούσης ἀδείας τε καὶ ἐξουσίας εἴς τι τῶν γενικῶν ἁμαρτημάτων ἐξοκείλῃ, Inhonesti amores esse videntur, ut paullo post αἰσχραὶ ἐπιθυμίαι. || Apud scriptores Byzantinos Γενικὸν est Ærarium publicum et Γενικὸς s. λογοθέτης γενικὸς et ὁ ἀπὸ γενικῶν Ærarii præfectus : vid. Ducang. s. h. v. et Glossar. ad Georg. Cedren.]

Γενικοφανὴς, ὁ ἡ, Genitivo similis. VV. LL.

Γενικῶς, Generaliter. [Galen. vol. 9, p. 270 : Γενικῶς λεγόμενόν τε καὶ νοούμενον. Eustath. p. 47, 37, γενικῶς καὶ ἀδιορίστως.] Apud Suid. vero pro γενικῶς exp. γενναίως, ἰσχυρῶς, emendandum γεννικῶς. [M. Anton. 8, 55 : Γενικῶς μὲν ἡ κακία οὐδὲν βλάπτει ... ἡ δὲ κατὰ μέρος ... cf. Greg. Nyss. t. 2, p. 632, A, et Chrys. t. 4, p. 526, 23, ubi opponitur ἰδικῶς. Hase.]

[Γένιος lectio corrupta. V. Γέντιος.]

Γέννᾶ, ἡ, [Gen. γέννας ap. Æsch. Ag. 1477 et Isæum infra afferendum], Progenies, Genus, Cam. e Xen. [Cyrop. 1, 1, 6 : Τίς ποτε ὢν γένναν, ubi nunc recte legitur γενεὰν ex aliis libris. Propria enim hæc vox poetarum est, non a quibusvis scriptoribus prosaicis usurpata, et primum significat Genus, Originem, ut ap. Æsch. Prom. 892 : Μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων μήτε τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων. Pindar. Pyth. 4, 178 : Εἰπὲ γένναν. Deinde, Progeniem, Prolem. Æsch. Prom. 164 : Δάμναται οὐρανίαν γένναν. Eur. Med. 428 : Ἀρσένων γέννᾳ· Phœn. 828 : Γένναν ὀδοντοφυῆ. Aristoph. Av. 1063 : Παμφύλων γένναν θηρῶν. Pindar. Ol. 7, 40 : Εὐρυσθενεῖ γέννᾳ. Lycoph. 644 : Ἄρνης παλαιὰ γέννα. Æsch. S. c. Th. 748 : Θνήσκοντα γέννας ἄτερ, Sine prole. || Pro gente s. familia, quæ phratriæ pars trigesima fuit, dixerat Isæus. Nam sic intelligenda videntur verba ejus a Polluce allata 3, 6 : « Ἐκ τῆς Ἀναξίωνος καὶ Πολυκράτου (Πολυκράτου?) γέννας. » || Ortus. Aretæus p. 43, D : Κατὰ κορυφὴν, ἔνθα ἡ τοῦ πύου γέννα· ibid. p. 52, E : Χρόνια οὖν ἀποστάσιες, ἕλκεα, λίθων γέννα. Apud Patres Χριστοῦ γέννα, Christi nativitas. Vid. locos a Ducang. citatos. Epigr. in Anth. Pal. 9, 592, inscriptum : Εἰς ἀσπίδα περιέχουσαν τὴν γένναν τοῦ σωτῆρος. Γέννα producto α in carmine Dorico dixisse videtur Eurip. Hec. 160 : Τίς ἀμύνει μοι; ποία γέννα; ποία δὲ πόλις; ubi Porson. γενεὰ corrigebat, et in Iph. Taur. 154 : Οἴμοι φροῦδος γέννα. Γέννην autem in versu Parmenidis ap. Peyron. p. 57 : Τίνα γὰρ γέννην διζήσεαι αὐτοῦ, ex γενεὴν corruptum esse arbitror. G. D. || Ortus lunæ. Theophylactus in Matth. c. 27 : Οὐδέποτε γὰρ τεσσαρεσκαιδεκαταίας οὔσης τῆς σελήνης ἔκλειψις γίνεται ἡλίου, ἀλλ' ὅταν ἡ λεγομένη γέννα εἴη. Codex reg. 1067 fol. 12 : Καθ' ἑκάστην πρόοδον σελήνης, ἣν τινες γένναν καλοῦσιν. Ducang. Adde Geopon. 12, 28, 3.]

Γεννάδας, ὁ, Generosus : γενναῖος, εὐγενής. Aristot. Eth. 1, 10 : Γεννάδας ὢν καὶ μεγαλόψυχος. Lucian. [De calumn. 20, vol. 3, p. 161] : Γεννάδας ἐστὶ καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλημένος. Naz. : Περὶ ταῦτα

τολμηρὸς καὶ γεννάδας. || Ingenuus. Aristoph. Ran. [179] : Χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας. Quæ verba sunt heri servum collaudantis ob egregium obsequium, ac si diceret, Frugis bonæ es, et probus vir. Bud. [Plato Phædro p. 243, C : Γεννάδας καὶ πρᾶος τὸ ἦθος. Maccab. 2, 12, 42 : Ὁ γεννάδας Ἰούδας. Clemens Al. p. 293. Julian. p. 97, D : Ἀκατάπληκτος καὶ γεννάδας. Γεννάδων ἵππων ex Polemon. Physiogn. p. 304 indicat Weigel. quod γενναδῶν scribendum. G. Dindorf.]

[Γεννάδιος, ὁ, Gennadius, n. pr. chirurgi in Epigr. Palladæ Anth. Pal. 11, 280 : Ἡ τοῦ χειρουργοῦ Γενναδίου παλάμας. Frequens ap. scriptt. Christianos nomen.]

[Γενναιάζω, Fortem me gero. Schol. Eur. Hipp. 206 : Ῥᾷον γὰρ μᾶλλον οἴσεις τὴν νόσον γενναιάζουσα, quod alius Schol. dicit οἴσεις μετὰ γενναιότητος. Quod ex Suida affert Schneid. : Τὴν λεοντῆν ἐνδύου, ἴσον τῷ γενναΐζου, id γενναιάζου potius scribendum. G. Dind.]

[Γενναιόθυμος, ὁ, ἡ, Generoso animo. Constant. Man. Chron. p. 117, A. Boisson.]

[Γενναιοκάρδιος, ὁ, ἡ, Generoso corde, Magnanimus. Constant. Man. Chron. p. 42, C. Boisson.]

[Γενναιοπρεπῶς, Ut ingenuum decet. Aristoph. Pac. 987 : Ἀπόφηνον ὅλην σαυτὴν γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς.]

Γενναῖος, [αία, αῖον, et γενναῖος, ὁ, ἡ, ap. Eurip. Hec. 592 : Ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος, metri caussa. Compar. Γενναιότερος. Superl. Γενναιότατος, nisi quod Eustath. p. 1441, 16, Γενναιέστατος ex Dinolocho affert. G. D.], i. e. προγονικὸς, seu, secundum antiquos, συγγενὴς καὶ ἔμφυτος. [Photius Quæst. ad Amphil. p. 232 ed. Mai. : Σκόπει δὲ καὶ τὸ γενναῖον, ὅπως τόν τε συγγενῆ δηλοῖ καὶ τὸν ἀγαθὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν εὐγενῆ καὶ τὸν ἀνδρεῖον οὐκ ἔλαττον. G. D.] Sic enim Eustath. exp. Il. E, [253] : Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. [Utitur h. l. Schol. Pind. Pyth. 8, 63 : Φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα, quod interpretatur τὸ συγγενὲς ἐκ πατέρων πρόθυμημα. At hic quidem τὸ γενναῖον λῆμα nihil aliud significat quam Nobilem, generosum animum, ingeniti autem notio e verbis φυᾷ ἐκ πατέρων accedit. Homeri vero locum etsi ipsum quoque ita interpretari licet, ut γενναῖον sit Honestum, generoso homini conveniens, tamen veterum quoque grammaticorum sententia locum habere potest. Aristot., ubi de animalium moribus agit, H. A. 1, 1, p. 488, 18 : Εὐγενὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξ ἀγαθοῦ γένους, γενναῖον δὲ τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὑτοῦ φύσεως. Quam differentiam pluribus exponit Dio Chr. vol. 1, p. 456. Ex illo Schneid. citat Probl. 10, 36, p. 894, 30 : Ἔτι δὲ ὡς ἔχει τὸ θῆλυ πρὸς τὸ ἄρρεν, οὕτως αὐτοῦ τοῦ θήλεος ἡ παρθένος πρὸς τὴν γυναῖκα· ἡ μὲν γὰρ ἤδη γενναία, ἡ δὲ οὔ, ubi γενναία idem est quod τέλειος, Consummata, quæ ad justam magnitudinem pervenit.] || Ingenuus, [Nobilis, Magnanimus, Præclarus, Egregius]. Plato de Rep. 2, [p. 361, B] : Ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα, Simplicem et ingenuum. [Ἀνὴρ γενναῖος, φίλος γ., γυνὴ γενναία, et similia ubique obvia. Trita Platoni aliisque formula ὦ γενναῖε, O præclare : vid. Ruhnk. ad Tim. p. 67. Etiam tragicis, ut Soph. Phil. 801, 1510. Interdum cum ironia quadam, ut ap. Dion. Hal. A. R. 7, 46. Longin. De subl. 15, 8 : Οὐδὲ ἐκεῖνο μαθεῖν οἱ γενναῖοι δύνανται. Γενναία ψυχὰ ap. Eurip. Suppl. 1030. Γενναῖον ἔπος Soph. Phil. 1402. Γενναῖοι λόγοι Eurip. Heracl. 538, ut γενναῖ' ἔλεξας ap. eund. Iph. Aul. 504, et γενναῖα τάδ' εἶπας Heracl. 465. Γενναῖον ῥῆμα ap. Aristoph. Ran. 97 : Γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι ζητῶν ἂν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι· quo referenda Phrynichi glossa in Bekk. Anecd. p. 32, 6 : Γενναῖον ῥῆμα· οἷον ἁδρὸν καὶ ὑψηλὸν, καὶ γενναῖος, σοφός. Γενναῖος θεὸς, Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 348, 4 : Τὸν δὲ γενναῖον (θεὸν) Ἡλιουπολῖται τιμῶσιν ἐν Διὸς ἱδρυσάμενοι μορφήν τινα λέοντος.] || Nobili et generosa stirpe ortus. Thuc. 2, [97] : Τοῖς παραδυναστεύουσί τε καὶ γενναίοις Ὀδρυσῶν. Sic γενναῖον ἄνδρα ap. Lycios vocari scribit Eust. [p. 545 extr.] non τὸν ἰσχυρὸν, sed τὸν ἀπὸ γένους, καὶ μὴ τυχόντα καὶ ἀφανῆ. [Plato Theæt. p. 174, E : Γενναῖός τις ἑπτὰ πάππους πλουσίους ἔχων ἀποφῆναι· Theag. p. 128, A : Τῶν νέων τοὺς γενναιοτάτους τε καὶ πλουσιωτάτους. Xenoph. De rep. Ath. 1, 2 : Οἱ πένητες καὶ ὁ δῆμος πλέον ἔχει τῶν γενναίων καὶ τῶν πλουσίων. Eurip. El. 26 : Μή τῳ τέκνα γενναίῳ τέκοι· Med. 409 : Ἐκ γενναίων δόμων. Soph. OEd. T. 1469 : Ἴθ' ὦ γονῇ γενναῖε, quocum Heindorf. comparabat Plat. Sophist. p. 231, B : Ἡ γένει γενναία σοφιστική.] Quo referenda sunt, γενναῖος σκύλαξ, ap. Plat. [De rep. 2, p. 375, A ; Xen. Cyrop. 1, 4, 15. Γενναῖος κύων apud Plat. ibid. E, et ap. Xenoph. 21]. Γενναῖος ἰχθὺς, ap. Plut. [Moral. p. 667, C.] Γενναῖος ἵππος, ap. Herodian. [2, 9, 6.] Γενναία σταφυλὴ, γενναῖα σῦκα, ap. Plat. Legg. 8, [p. 844, E. Γενναία χρέα, Dio Chrys. vol. 1, p. 236, ubi Reisk. similia ex aliis Dionis locis attulit, γενναῖαι ἄμπελοι, γενναῖον ἱερεῖον. Conf. Niclas. ad Geopon. vol. 1, p. 368.] || Generosus, i. e. Strenuus. Herodian. 2, [9, 2] : Γενναῖος καὶ θυμοειδής· 4, [9, 5] : Γενναιοτάτους καὶ μεγίστους ἥρωας ἐμιμεῖτο· 1, [17, 22] : Νεανίαν γενναῖον καὶ ἀκμαστήν. [Κατὰ χεῖρα γενναῖος, Manu strenuus ap. Dion. H. A. R. 3, 13, aliisque locis.] Quo pertinet Thuc. 1, [c. 136] : Γενναῖον δὲ εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι, Esse animi magni et fortis. Et γενναῖον neutr. subst. positum : ut [ap. Soph. OEd. Col. 569 : Τὸ σὸν γενναῖον, Generositas tua, et ibid. 1042. Xenoph. Ages. 4, 5 : Σὺν τῷ γενναίῳ μειονεκτεῖν] τὸ τῶν πόνων γενναῖον, Laborum tolerantia, ut quidem Polit. ap. Herodian. [2, 14] vertit. [Τὸ γενναῖον i. q. γενναίως, Generoso animo, Fortiter, Soph. OEd. Col. 1640, quod μετὰ γενναίου λήματος dicit Eurip. Hipp. 206. || Validus, Vehemens : ἰσχυρός : [Apollodor. 1, 9, 20, 1 : Γενναῖος δὲ ὢν οὗτος τοὺς προσιόντας ξένους ἠνάγκαζε πυκτεύειν καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀνῄρει. Herodian. 4, 7, 12, ponderosa signa militaria dicit μόλις ὑπὸ τῶν γενναιοτάτων στρατιωτῶν φερόμενα] ut δύη, Soph. Aj. [938 : Χωρεῖ πρὸς ἧπαρ γενναία δύη. Æschyl. ap. Longin. c. 3, in oratione Boreæ : Νῦν δ' οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος. Xen. H. Gr. 5, 4, 17 : Πολλὰ μὲν γὰρ καὶ ἄλλα γενναῖα ἐποίησεν (ὁ ἄνεμος), ἀτὰρ καὶ... ὄνους κατεκρήμνισεν αὐτοῖς σκεύεσι, ubi margo Steph. βίαια ex glossemate. De terræ motu Philostr. p. 274 : Σεισμοῦ γενναίου προσπεσόντος. Γενναῖόν τε καὶ διάτορον βρυχᾶσθαι, Ælian. N. A. 9, 1.] Τείχει μεγίστῳ καὶ γενναίῳ, Herodian. 3, [1, 14]. Συντόνῳ σπουδῇ καὶ γενναίοις πόνοις ap. Eund. [2, 11, 2. Eurip. Herc. 357 : Γενναίων δ' ἀρεταὶ πόνων τοῖς θανοῦσιν ἄγαλμα. Ælian. N. A. 16, 4 : Στόμα ἔχει (cela avis) γενναῖον δεινῶς, Os permagnum. Plut. V. Lys. c. 1 : Πώγωνα καθειμένου γενναῖον, Profundam barbam. Χώρα γενναιοτάτη, Regio fertilissima, Uberrima, Polyb. 4, 45, 7. Et sic alia plurima γενναῖα dicuntur, quæ in genere suo eximia sunt sive vi, robore, magnitudine, multitudine, sive alia quacunque ratione.] Sic γενναῖος λόγος, Hermog. || Γενναίως, Generose, Fortiter. Herodian. 3 [immo 7, 6, 11] : Τοῖς πραττομένοις γενναίως ἀντιστῇ. Athen. 12 : Γενναίως ἐτελεύτησεν. [Frequentissimus adverbii hujus usus est iisdem signif. quæ de adjectivo expositæ sunt. Æschyl. Ag. 1198 : Καὶ πῶς ἂν ὅρκος, πῆγμα γενναίως παγὲν, παιώνιον γένοιτο. Eur. Ion. 935 : Συστενάζειν ... γενναίως φίλους. Arist. Eq. 511 : Γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ. Julian. p. 125. C a Wakef. cit. : Μάλα γενναίως ἐπιλαθόμενον ὧν εὖ πάθοι, Penitus oblitum. Γενναίως βλάπτειν Paulus Æg. p. 50, 36. Compar. ap. Platon. Theæt. p. 166, C : Γενναιοτέρως ἐπ' αὐτὸ ἐλθών. Superl. Polyb. 9, 25, 5 : Γενναιότατα κεκοινωνηκότας ἑαυτοῖς πραγμάτων. Ap. Eur. Cycl. 652 : Γενναιότατα ὠθεῖτε, Vehementissime trudite. G. D. Eubul. ap. Athen. 14, p. 622, E : Τοῖσδε γενναίως διεσπάρακται θερμὰ χηνίσκων μέλη. Superl. Γενναιότατα δὲ βοηθοῦσι καὶ ἀντίδοτοι, Dioscor. vol. 2, p. 10 Spr. Sic γενναίως ap. Galenum persæpe de medicamentorum efficacitate, ut De simpl. med. fac. vol. 10, p. 595, C : Πάνθ' ὅσα ῥύπτει γενναίως. Fix. || Γενναῖος, ὁ, Gennæus, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. G. Dindorf.]

Γενναιότης, ητος, ἡ, Generositas. Eurip. Phœn. [1694] : Γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις. Polyb. : Διὰ τὸ πλῆθος καὶ γενναιότητα τῶν οἰκητόρων. Pro quo Plin. Virtute et multitudine oppidanorum. [Polyb. 1, 59, 7 : Διὰ τὴν τῶν προεστώτων ἀνδρῶν εἰς τὰ κοινὰ φιλοτιμίαν καὶ γενναιότητα. De fortitudine ibid. 36, 7 : Διὰ τὴν γενναιότητα καὶ τόλμαν τῶν ἀνδρῶν. De fertilitate agri Xenoph. Cyrop. 8, 3, 38 : Ἤδη δέ ποτε (τὸ γήδιον) ὑπὸ γενναιότητος καὶ διπλάσια ἀπέδωκεν ὧν ἔλαβεν. Polyb. 3, 44, 8 : Ἡ τῆς χώρας γενναιότης. G. Dind.]

[Γενναιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Qui nobili animo est. Eustath. Opusc. p. 176, 12 : Καὶ σκορπίου κέντρον ἀρθὲν ἀγεννές τι φρονεῖν ἀναγκάζει τὸν γενναιόφρονα. G. Dind.]

[Γενναιόψυχος, ὁ, ἡ, Qui nobili animo est. Eustath. Opusc. p. 178, 72. G. Dindorf.]

[Γενναΐς, ΐδος, ἡ, i. q. Γενετυλλίς. Pausan. 1, 1, 5, postquam Genetyllidas memoravit, Δοκῶ δὲ καὶ Φωκαεῦσι τοῖς ἐν Ἰωνίᾳ θεὰς ἃς καλοῦσι Γενναΐδας εἶναι ταῖς ἐπὶ Κωλιάδι τὰς αὐτάς.]

[Γενναίως. V. Γενναῖος.]

Γεννάρχης, ὁ, A quo progenies initium sumsit. Sic γεννάρχαι dicuntur Adam et Eva ab Œcum. et Aretha, Bud. [Suidas, Γεννάρχου, πατρός. Conf. Γενάρχης.]

Γέννας, ου, ὁ, Avunculus, Frater matris, Hesych. [Conf. Νέννος.]

Γεννάω, Genero, Gigno. [Soph. El. 1412; Eurip. Iph. T. 360, 499 : Ὁ γεννήσας πατήρ.] Plato Symp. [p. 206, D] : Ὅταν μὲν καλῷ προσπελάζῃ τὸ κυοῦν, ἵλεων τε δὴ γίγνεται, καὶ εὐφραινόμενον διαχεῖται, καὶ τίκτει τε καὶ γεννᾷ. [Et figurate in Legg. 2, p. 673, D : Τὸ δ' ἀνθρώπινον αἴσθησιν λαβὸν τοῦ ῥυθμοῦ ἐγέννησέ τε ὄρχησιν καὶ ἔτεκε.] Theophr. [v. Schneid. vol. 4, p. 595] : Τὸ δὲ πῦρ γεννᾷν πέφυκε. Pro quo Cic., In igne inest procreandi vis et causa gignendi. Plut. : Τὸν γεννήσαντα μέμφεσθαι καὶ τὴν τεκοῦσαν. [V. Moral. p. 951, D.] Xenoph. [Mem. 2, 1, 27] : Εἰδυῖα τοὺς γεννήσαντάς σε, Tuos parentes. [Γεννήσαντες, ἐκθρέψαντες, παιδεύσαντες, Plato in Critone p. 38, C. V. Lennep. ad Phalar. p. 272.] De mulieribus etiam dictum reperitur, ut Luc. 1, [13] : Ἐλισαβὲθ γεννήσει υἱόν σοι. [Lucian. De sacrif. 6, vol. 1, p. 531 : Περὶ τῆς Ἥρας ᾄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι. V. Bern. ad Thom. M. p. 187.] Sic γεννήσασα dicitur Genitrix. [|| Insolentius Soph. Aj. 1077 : Ἀλλ' ἄνδρα χρή, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα, δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ, Si magno corpore a natura præditus sit : qua constructione sæpissime φύειν dicitur, ut φύειν φρένας, νοῦν, et similia. || Prægnanti significatione γεννᾷν dicitur pro γεννητὸν λέγειν. Thomas M. p. 187 : Γεννᾷ ἀνὴρ παῖδα· καὶ γεννᾷ ὁ Πλάτων τὸν οὐρανόν, ἀντὶ τοῦ γεννητὸν λέγει, ubi Hemsterh. præter alia Aristotelis locos attulit, ut in libro De cœlo 2, 1, p. 283, 31 : Διὰ τῆς δόξης τῆς παρὰ τῶν ἄλλως λεγόντων καὶ γεννώντων αὐτὸν (τὸν οὐρανόν). G. D.] || Metaph. quoque, ut Lat. Pario, Isocr. Panath. : Πόλεις τὰς γεννησάσας καὶ θρεψάσας τοιούτους ἄνδρας. Plato Epist. [3, p. 315, C] : Βλάβην ἡδονὴ καὶ λύπην γεννᾷ. [Longin. De subl. 7, 2 : Ἐπαίρεται ἡ ψυχὴ ... ὡς αὐτὴ γεννήσασα ὅπερ ἤκουσε. Theodoret. vol. 5, p. 10 : Ὁ ταῦτα γεννήσας, Qui hanc doctrinam invenit. || De præterito γεγέννηκα v. Has. ad Leon. Diac. p. 62 ed. Bonn. Lucian. Charid. 19, vol. 3, p. 630 : Καὶ τὸν γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν.] Γεννῶμαι pass. Nascor. [Xenophanes ap. Euseb. Præp. ev. 13, p. 678, D : Ἀλλὰ βροτοὶ δοκέουσι θεοὺς γεννᾶσθαι. Fix. Herodot. 6, 69 : Ὅτε αὐτῷ σὺ ἠγγέλθης γεγεννημένος. Sic Schæf. : libri γεγενημένος.] Ἅμα τῷ γεννηθῆναι, Simul atque natum sit, ut Cic. e Plat. vertit, p. 52 Lex. Cic. Sic Ἐγεννήθη Τελαμῶνος, Isocr. [Evag. 7, p. 192, ubi nunc ex libro Urb. legitur Τελαμῶνος μὲν Αἴας καὶ Τεῦκρος ἐγενέσθην.] Athen. 7, [p. 294, E] : Τίκτει δὲ ὁ γαλεὸς τὰ πλεῖστα τρία, καὶ εἰσδέχεται τὰ γεννηθέντα εἰς τὸ στόμα, καὶ πάλιν ἀφίησι. Med. etiam, ut Plato Tim. : Εὐδαίμονα θεὸν αὐτὸν ἐγεννήσατο· pro quo Cic. Hunc perfecte beatum Deum procreavit. [Annotarunt hunc aor. Pollux 3, 10 et Thom. M. p. 416. Lycophro 177 : Τυφῶνα γεννᾶται πατήρ. Theodoret. vol. 4, p. 609 : Τοῦ τὴν κόρην φύσαντος καὶ τῆς γεννησαμένης.]

Γέννημα, τὸ, Quod natum s. procreatum est, Progenies. Quod editur et enatum est : ut Bud. ap. Gennad. interpr. : Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐστὶ γέννημα τῆς φύσεως αὐτοῦ, ὥσπερ τὸ γέννημα τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καλοῦμεν τὸν υἱὸν αὐτοῦ. || Γεννήματα, Liberi, Plato de LL. 250, alibi. Bud. [Soph. Œd. T. 1167 : Τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων· Antig. 627 : Παίδων τῶν σῶν νέατον γέννημα.] Γέννημα γυναικῶν, Natio mulierum, i. e. Genus, Bud. ex Eccles. [Velut Sirac. 10, 18 : Οὐκ ἔκτισται ἀνθρώποις ὑπερηφανία, οὐδὲ ὀργὴ θυμοῦ γεννήμασι γυναικῶν. Γεννήματα Ἱερουσαλήμ, Cives Hierosolymitani, Maccab. 1, 1, 40. Ducas Hist. Byz. p. 97, B : Σμυρναῖος γέννημα καὶ θρέμμα, Smyrnæ natus et educatus.] || Γεννήματα Bud. interpr. etiam Fructus, et fœtus terræ, ac enascentia germina, sicque appellari ait Fruges, et Vina a Chione Ep. 24. Polyb. 3, [87, 1. Add. 1, 71, 1; 79, 6] : Στρατοπεδεύσας ἐν χώρᾳ πρὸς πάντα τὰ γεννήματα διαφερούσῃ. [Phrynich. p. 286 Lob : Γεννήματα πολλαχοῦ ἀκούω τὴν λέξιν τιθεμένην ἐπὶ τῶν καρπῶν· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα ἀρχαίαν καὶ δόκιμον οὖσαν· χρὴ οὖν ἀντὶ τοῦ γεννήματα καρποὺς λέγειν ξηροὺς καὶ ὑγρούς. Γεννήματα de fructibus dixerunt Polybius, Diodorus, et recentiores scriptores plurimi : vid. Lobeck. ad l. Phrynichi, Ducangii Glossar., Lexica V. et N. T. et Valcken. Schol. in N. T. vol. 1, p. 265. Τὰ ἠλοημένα γεννήματα, Fruges tribulis extritæ, Schol. Ven. Il. N, 588. Figurate γεννήματα δικαιοσύνης, Fructus justitiæ, Hoseæ 10, 12, et ap. Paul. Ad Corinth. 2, 9, 10. Γεννήματα τῶν ἔργων, Jesaias 3, 10. Themistius Or. 1, p. 2, D, (et similiter Or. 6, p. 78, C) : Τὸν θεὸν οὗ τάδε πάντα ἔργα τε καὶ γεννήματα· Or. 4, p. 55, B : Κωνσταντίνου ἐστὶ γέννημα καὶ θρέμμα ἡ γερουσία. De libris, Marin. V. Procli c. 23, p. 18 : Ἔξεστι δὲ ... καὶ τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ γεννήμασιν ἐντυχεῖν. Procopius Gaz. Ep. 49 : Τὰ χρυσᾶ σου γεννήματα. Paulus Ægin. p. 1, 20 : Οὔτε γὰρ τὰ ἐμὰ παρεθέμην γεννήματα, πλὴν ὀλίγων δή τινων, ὅσαπερ ἐν τοῖς τῆς τέχνης ἔργοις εἶδόν τε καὶ ἐπείρασα. In eodem genere scriptorum γέννημα non raro ad quarumvis caussarum effectus translatum reperitur. Schol. Aristoph. Vesp. 457 : Ὁ καπνὸς γέννημα τοῦ σέλαος. || Γέννημα significatione activa, Quod procreat. Plato Soph. p. 266, D : Ὁμοιωμάτων τινῶν γέννημα. Singulari modo γεννήματα Jovis cum Io consuetudo dicitur ab Æsch. Prom. 850 : Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα, ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον· ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον· ubi Valcken. ad Phœn. p. 243 non debebat θιγημάτων corrigere cum Peyraredo. || In codd. sæpe simplici ν γένημα scribitur. Vid. Albert. ad Hesych. vol. 1, p. 813. G. Dindorf.]

[Γεννηματίζω, Germino. Aq. Psalm. 91, 15 : Γεννηματίζοντες. Greg. Nyss. Antirrh. 28, p. 192. Kall.]

Γεννηματικός, ή, όν, Generativus. VV. LL. [Joseph. B. J. 4, 8, vol. 2, p. 298 : Γεννηματικὸν ὕδωρ, ubi codex Bigotii γεννητικόν.]

[Γεννησιουργός, δημιουργός, Hesych. Usitatum est γενεσιουργός.]

Γέννησις, εως, ἡ, Generatio, Procreatio. [Dor. γέννασις. Eurip. Iph. A. 1065 : Ὁ Μουσᾶν εἰδὼς γεννάσεις.] Plato Symp. [p. 209, D] : Τίμιος δὲ παρ' ἡμῖν καὶ Σόλων διὰ τὴν τῶν νόμων γέννησιν. [Ibid. p. 206, E : Τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ τόκου. In codd. γέννησις et γένεσις permutantur, ut ap. Lucian. De salt. 44, vol. 2, p. 294. Vitiosa scriptura γένησις est, ut in Etym. M. p. 225, 28.]

[Γεννηταγέννητος, ὁ, ἡ, Genitoingenitus. Theodoret. vol. 5, p. 1001 : Εἰ μία θεότης ἐστίν, ἀγέννητος δέ ἐστιν ἡ τοῦ πατρός, γεννητὴ δέ ἐστιν ἡ τοῦ υἱοῦ, γεννηταγέννητός ἐστιν ἡ θεότης. Eadem forma ap. Athanas. vol. 2, p. 511, C; alia ap. Greg. Naz. p. 531, D ed. Bened. : Εἴπερ οὐσία θεοῦ τὸ ἀγέννητον, ἵν' ᾖ τις καινὴ μίξις γεννητοαγέννητον, ubi margo Bill. γέννητα γέννητον. G. Dindorf.]

Γεννήτειρα, ἡ, Genetrix. [Gl. Creatrix, Procreatrix. Doroth. p. 773, C. Hase.]

Γεννητή, ἡ, Generatio, Procreatio. VV. LL. Sed perperam pro γενετή. Nam γεννητὴ significat Generata, Procreata.

[Γεννήτης, ὁ.] Γεννῆται, οἱ, Qui ejusdem generis et familiæ sunt, Gentiles, Bud., οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες, s. οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς, ut Suid. ex Isæo docet. || Γεννῆται etiam in Atheniensium Rep. dicebantur Qui ejusdem γένους essent : τέσσαρες, inquit J. Poll. 8, [111], ἦσαν αἱ φυλαί· εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῃρεῖτο· καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττύς, καὶ ἔθνος, καὶ φρατρία· ἑκάστου δὲ ἔθνους γένη τριάκοντα, ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες· καὶ οἱ μετέχοντες τοῦ γένους γεννῆται. Hos postea [non *postea*, sed πρότερον, *prius*] ὁμογάλακτας etiam nominatos fuisse e Philochoro tradit Suidas, ap. quem notandum est h. v. scribi cum duobus νν. [Iidem etiam ὀργεῶνες dicti : de quo v. s. v. Ὀργεών. In codd. perpetua est

fluctuatio inter γεννῆται vel γενῆται et γεννηταὶ (quod frequentissimum) vel γενηταί : v. Taylor. ad Demosth. p. 1365; Piers. ad Moer. p. 107. Quorum unum verum est habendum γεννῆται, ut ap. Hesych. et in Lex. Rhet. scriptum p. 227, 9; 231, 23 : derivatur enim a γέννα. V. Schœmann. ad Isæum p. 355. In loco Philemonis (vel Menandri) ex Colace, quem Schol. ad Hippocr. Jusjur. p. 1, 6 affert, Ἀλλ' οὐδὲ γενητὴν δύναμαι εὑρεῖν οὐδένα τῶν τοσούτων καὶ ἀπειλημμαι μόνος, recte emendatum est γεννητὴν δύναμ' εὑρεῖν οὐδένα ὄντων τοσούτων καὶ περιείλημμαι μόνος, nisi quod γεννήτην scribendum erat. Γενῆται qui scripserunt a γένος derivarunt, quo pacto γενέται potius dicendum fuisse monuit Schœmann. l. c. Quod autem Stephanus, præeunte Budæo, ex Suida refert Isæum γεννήτας dixisse simpliciter pro Consanguineis eamque significationem ab altera segregat, duplicem admisit errorem, a quo cavere sibi poterat inspecto Harpocratione, qui ita scribit : Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου τοὺς συγγενεῖς γεννήτας ὠνόμασεν· οὐχ οἱ συγγενεῖς μέντοι ἁπλῶς καὶ οἱ ἐξ αἵματος γεννῆταί τε καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἐκαλοῦντο, ἀλλ' οἱ ἐξ ἀρχῆς εἰς τὰ καλούμενα γένη κατανεμηθέντες. Quorum verborum sensus hic est, Isæum generali nomine συγγενεῖς vocasse qui proprie γεννῆται Athenis dici solerent. Legitur autem Isæi locus p. 66, 13 : Ἐγγεγραφὼς εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φράτορας, quod in aliis ejusdem orationis locis εἰς τοὺς γεννήτας καὶ φράτορας dixit : vid. p. 64, 35; 65, 2; 68, 3. Utrumque conjunxit Plato De legg. 9, p. 878, D : Τοὺς γεννήτας καὶ τοὺς ξυγγενεῖς. Ceterum in Harpocr. verbis cavendum ne quis transposito articulo συγγενεῖς τοὺς γεννήτας corrigat, quod in hujusmodi locis plerumque faciunt critici : vid. præfat. meam ad Demosth. vol. 1, p. x, cui adde Lex. Rhet. p. 221, 26 : Ὁ δὲ Βάταλος ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς μαλακός, ubi Βάταλος et μαλακὸς non sunt transponenda. G. Dindorf.]

Γεννητὴς, ὁ, Generator. Bud. e Cic. γεννηταὶ, Parentes, idem Bud. e Plat. [De legg. 11, p. 928, D : Διαφοραὶ πατέρων τε πρὸς αὑτῶν παῖδας γίγνονται καὶ παίδων πρὸς γεννητὰς μείζους ἢ χρεών, ubi vitioso accentu scribitur γεννήτας, ut in Critone p. 51, E : Ὅτι τε γεννήταις οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται καὶ ὅτι τροφεῦσι· ubi libri aliquot γενέταις. Sic in Jurejur. Hippocr. p. 1, 6, vulgo ἶσα γενέτῃσι ἐμοῖσι, pro antiqua lectione γεννητῇσι, quam monstrat Scholiastæ annotatio quamvis γεννήτας et γεννητὰς confundentis. Soph. OEd. T. 1015 : Παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν. Aristot. Eth. Nic. 3, 7 : Τὸν ἄνθρωπον οὐ φατέον ἀρχὴν εἶναι οὐδὲ γεννητὴν τῶν πράξεων ὥσπερ καὶ τέκνων. G. Dindorf.]

Γεννητικὸς, ἡ, ὸν, Generandi vim habens, Cui gignendi vis inest, Genitalis : ut περίττωμα τὸ γεννητικὸν τοῦ σπέρματος ap. Alex. Aphr., Excrementum gignendi seminis vim habens : vel etiam Fœcundum seminis, Plin. Item δύναμις [ap. Aristot. De anima 2, 4 : Ἐπεὶ δ' ἡ αὐτὴ δύναμις τῆς ψυχῆς θρεπτικὴ καὶ γεννητική. Suid. s. v. γεννητική], Facultas generandi, s. Vis genitrix. [Et omisso δύναμις, Γεννητικὴ τοῦ σπέρματος, Clem. Al. Str. 3, p. 549. Arist. H. A. 5, 14 : Ἄρχεται δὲ φέρειν τὸ σπέρμα περὶ τὰ δὶς ἑπτὰ ἔτη, γεννητικὸς δὲ περὶ τὰ τρὶς ἑπτά· ibid. c. 2 : Ἔχει μὲν ὄργανα πάντα τὰ ἄρρενα πρὸς τὴν πρᾶξιν τὴν γεννητικήν. Γεννητικὸν μόριον Diodor. Sic. 1, 88. Γεννητικὴ ὥρα Aristot. Probl. 10, 65, p. 898, 8. Hippocr. p. 404, 47 : Χολέρης γεννητικά. Athen. 1, p. 32, E : Οἶνος αἵματος γεννητικός. Didym. De trin. c. 2 indicat Routh. In codd. interdum γενητικὸς scriptum : ut ap. Alex. Trall. 1, p. 203 et in cod. Paris. Schol. Apoll. Rh. 2, 4. Suidas Γενητικὸν, ἡ γέννησις, ubi Kust. edit. γενετικὸν convenienter literarum ordini. G. D. De feminarum in Ægypto cognomine Γεννητικὴ Caillaud *Voyage* vol. 4, p. 29 sqq. et Reuvens, *Lettres à M. Letronne* 2, p. 36. Hase.]

[|| Adverb. Γεννητικῶς, Epiphan. vol. 1, p. 970, B : Οὐκέτι γεννητικῶς ἀχθέντος, ἀλλὰ κτιστικῶς, Non generando, sed procreando. Athan. vol. 2, p. 476, A indicat Kall. Conf. s. v. Γεννητῶς.]

[Γεννητοαγέννητος. V. Γεννηταγέννητος.]

Γεννητὸς, ἡ, ὸν, Generatus, Genitus. Plato de LL. 1 [immo 11, p. 923, E], cui opp. ποιητὸς, Adoptivus. [Plutarch. Mor. p. 880, B : Ἡσίοδος βουλόμενος τοῖς

A γεννητοῖς θεοῖς πατέρα συστῆσαι.] Ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, Inter natos e mulieribus, Naz. de Ioann. Bapt. [Γεννατὸς χρόνος, opp. τῷ ἀγεννάτῳ s. ἀϊδίῳ χρόνῳ, ap. Timæum Locr. p. 97, D. G. D.] || Accipitur etiam in ea signif., qua Latin. Mortalis. Lucian. Icarom. [2, vol. 2, p. 753] : Καὶ πῶς ἔγωγε γεννητὸς αὐτὸς καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφαίῳ ἀνδρί; [Dionys. H. A. R. 5, 29 : Ἀντὶ τοῦ γεννητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν καταλιπεῖν, ubi cod. Vat. θνητοῦ.] At τὸ γεννητὸν, i. q. γένεσις, ap. Philon. De mundo, VV. LL. [In codd. sæpissime confusa sunt γενητὸς et γεννητὸς, quæ accurate distinguuntur a Patribus ecclesiæ : vid. locos ab Suicero allatos, et quæ s. v. Γενητὸς dicta sunt.]

[Γεννήτρια, ἡ, Creatrix, Procreatrix, Gloss. Ex Achmet. Onirocr. c. 235, p. 209, indicat Dahler, ex Andrea Cret. p. 18 et 204 Kall., ex Constant. Or. ad Cœt. 6, p. 681 Lobeck. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 4 : Δικομήτρα, οἷον μήτηρ καὶ γεννήτρια δικῶν.]

Γεννήτωρ, ορος, ὁ, Genitor, Parens. Plato De LL. 10 [immo 9, p. 878, A] : Γεννήτορα αὐτοῖς καὶ ἑστιοῦχον· B 9, [p. 869, A] : Τῶν γεννητόρων [τολμῆσαι] κτεῖναί τινα. [Æschyl. Suppl. 206 : Ζεὺς δὲ γεννήτωρ ἴδοι. Eurip. Hipp. 683 : Ὁ γεννήτωρ ἐμός. Plutarch. Mor. p. 880, B; Basil. M. vol. 1, p. 311, A; 312, C. G. Dindorf.]

Γεννητῶς, q. d. Genite, In modum geniti s. generati. Naz. : Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον προϊὸν μὲν ἐκ πατρὸς, οὐχ υἱϊκῶς δὲ, οὐ γὰρ γεννητῶς, ἀλλ' ἐκπορευόντως. [Basil. M. vol. 1, p. 245; 252. Angl. Nicol. Methon. Refut. Procli p. 15 : Οὐ μὴν ὁ πατὴρ παράγει τὸν υἱὸν ἢ τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ παράγει τὸν μὲν γεννητικῶς, τὸ δὲ ἐκπορευτικῶς, φυσικῶς ἄμφω, ubi fortasse præstat quod in alio codice est γεννητῶς ... ἐκπορευτῶς. G. Dindorf.]

Γεννικὸς, ἡ, ὸν, Generosus, γενναῖος. Plato Phædro [p. 279, A] : Ἤθει γεννικωτέρῳ κεκρᾶσθαι. Pro quo Cicero, Ad virtutem major indoles. Vide p. 6 mei Lex. Cic. [Plato Theæt. p. 144, D : Γεννικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα. Aristoph. Eq. 457 : Ὦ γεννικώτατον κρέας ψυχήν τ' ἄριστε πάντων. Alia attulit Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 9. || Magnus, Eximius, Præstans. Antiphan. ap. Athen. 11, p. 485, B : Γεννικῇ τὸ μέγεθος κοίλῃ λεπαστῇ. C Alciphro 3, 5 : Δεῖπνον δὲ ἡμῖν ηὐτρέπισται γεννικόν. In codd. interdum γενικὸς scriptum.]

Γεννικῶς, Generose, Strenue, Fortiter, Ingenue. [Aristoph. Lys. 1071 : Χωρεῖν ἄντικρυς, ὥσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν, γεννικῶς. Antiphan. ap. Athen. 7, p. 302, F : Τάττειν τε γεννικῶς παρασκευάζεται πλευρὰν μετ' αὐτῶν. Lucian. Contempl. 14, vol. 1, p. 510 : Γεννικῶς καὶ αὐτοὺς καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε.]

[Γεννογενάρχης, ἡ, Quæ generis principem genuit. Anon. Hymn. in Virg. 4. Bast.]

[Γεννοδότειρα, ἡ, Prolem dans, Genitrix, epitheton Veneris in Hymn. Orph. 54, 12.]

[Γεννόθεος, ἡ, Deipara. Anon. Hymn. in Virg. 4.]

[Γεννός. Hesychius : Γεννοί, οἱ γυμνοσοφισταί. Γεννὸν, ἀρχαῖον. (Conf. Ἐννος.) Γεννὸν, κοῖλον. (Conf. Γεμπός.)]

[Γέννου, Κύπριοι. Καὶ λάβε. (Γέντο, ἔλαβεν, comparat Kust.) Καὶ κάθιζε, Hesych.]

[Γενόα, ἡ, Genua, urbs Liguriæ. Gentile Γενοάτης. Steph. Byz. Apud Strabonem aliosque geographos Γένουα. Gentile Γενουίτης ex Niceta Choniate memoD rat Berkel.]

[Γενοαῖοι, οἱ, Genoæi, ἔθνος Μολοσσίας, ἀπὸ Γενόου ἄρχοντος αὐτῶν. Ῥιανὸς τετάρτῃ Θεσσαλικῶν, Steph. Byz.]

[Γενοργηθὴς, ἡ. Γενοργηθέα γουνὸν (quod interpr. vertit, Propaginem genus humanum recreantem), Anon. Hymn. in Virg. 4. Bast.]

Γένος, τὸ, [Dualis in duobus locis Platonicis est, Politici p. 260, B et De rep. 8, p. 547, B, libris inter τὼ γένεε, γένε, γένη variantibus. Vera scriptura γένη est vel γένει, γένεε autem ab librariis positum, ut τὼ πόλεε pro τὼ πόλη vel πόλει in verbis Æschinis Socratici ap. Aristid. vol. 2, p. 222, 6, ex Chœrobosco in Bekk. Anecd. p. 1130, 1190, 1205 corrigendis, et alibi. V. ad Isocr. Paneg. p. 6. G. D.], Genus, Progenies. Il. Δ, [58] : Καὶ γὰρ θεός εἰμι· γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοι. Od. Ω, [507] : Μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος· [Eurip. Bacch. 265 : Ἐχίονος δ' ὢν παῖς καταισχύνεις γένος.] Ξ, [199] : Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται. [Ibid. 113 :] Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχο-

μαι εἶναι. E, [895]: Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσὶ, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ. Thucyd. 1, [126]: Ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοί τε ἐκαλοῦντο καὶ τὸ γένος ἀπ' ἐκείνων, Illi scelerati et piaculares deæ vocati sunt, atque adeo ipsorum stirps. [Demosth. p. 363, 23: Εὔχεσθαι αὐτὸν ἐξώλη ποιεῖν καὶ γένος καὶ οἰκίαν· p. 642, 15: Κατ' ἐξωλείας αὐτοῦ καὶ γένους καὶ οἰκίας, h. e. Descendentes et ascendentes s. collaterales, quo sensu γένος et συγγένεια quoque distingui solent. Isæus p. 72, 30: Κίρωνος θυγάτηρ ἢ ἀδελφὸς ἐγγυτέρω τοῦ γένους ἐστί; δῆλον γὰρ ὅτι θυγάτηρ· ἡ μὲν γὰρ ἐξ ἐκείνου γέγονεν, ὁ δὲ μετ' ἐκείνου. Θυγατρὸς δὲ παῖδες, ἢ ἀδελφός; παῖδες δήπουθεν· γένος γὰρ, ἀλλ' οὐχὶ συγγένεια τοῦτ' ἔστιν. G. D.] Aristot. Rhet.: Γένος ἐν τῇ πόλει πρῶτον, Prima inter cives familia. [Μειράκια ἀπὸ γένους, Adolescentes nobiles, Plut. V. Rom. c. 21, et οἱ ἀπὸ γένους, Nobiles, ibid. Waker. Gloss.: Ὁ ἀπὸ γένους, Generosus.] At Γένει ὕστερος, Minor natu, Bud. ex Il. Γ, [215]. Xenoph. Hist. Gr. 4, [2, 9]: Ἀριστόδημον τοῦ γένους ὄντα, Aristodemum agnatum. Polyb.: Τῶν ἄλλων εἴ τις ἀπὸ γένους ὑπάρχει, Si propinquus aliquis adsit, ut Turn. interpretatur. [Ἐν γένει. Soph. Œd. T. 1016: Ὁθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει. Ibid. 1430: Τοῖς ἐν γένει. Eur. Alc. 903: Ἐμοί τις ἦν ἐν γένει. Ἔξω γένους, Soph. Ant. 660.] Herodian. 1, [13, 3]: Ἡμεῖς δὲ τὸ σὸν γένος, Nos autem sanguis tuus. Isæus: Αἰσθόμενος δὲ καὶ οὗτος, ὅτι περὶ τοῦ γένους ἐλεγχθήσοιτο, Cum persentisceret ea, quæ de gentilitate probanda susceperat. Οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες, s. οἱ ἐγγύτατα γένει ὄντες, Qui proximo gradu aliquem contingunt. Demosth. [p. 1051, 5]: Γένει οὖσα ἐγγυτάτω Ἁγνίᾳ τῷ Ἐξοίου [ἐξ Οἴου], Cui proximi gradus gentilitas cum Hagnia Exœæ filio intercedebat. [Æsch. Suppl. 388: Νόμῳ πόλεως φάσκοντες ἐγγύτατα γένους εἶναι.] Hi etiam dicuntur οἱ ἄγχιστα τοῦ γένους ὄντες. Cui contr. οἱ ἀπωτέρω γένει ὄντες. Demosth. [p. 1083, 8]: Λεώστρατος δὲ οὑτοσὶ γένει τε ἀπωτέρω ἐστί. Sic apud Eund.: Ἢ κατὰ γένος, ἢ κατὰ διαθήκην, Aut propinquitate, aut e testamento, Aut unde agnati, aut secundum tabulas. Bud. [Γένει πολίτης, Civis nascendi jure. Demosth. p. 628, 8: Ἃ δ' οὐδ' ἡμῖν τοῖς γένει πολίταις ἐστὶν, οὐδ' ἐκείνῳ (τῷ ποιητῷ πολίτῃ) δεῖν οἴομαι γενέσθαι παρὰ τοὺς νόμους. Γένει υἱὸς, oppos. υἱῷ ποιητῷ, filio adoptivo. Demosth. p. 1081, 7: Οὑτοσὶ δὲ οὔτε γένει τοῦ τετελευτηκότος υἱὸς ὢν οὔτ' εἰσποιηθεὶς κατὰ τοὺς νόμους· 1088, 7: Ἐπειδὴ δ' οὔτε γένει ἦν αὐτῷ υἱὸς οὐδεὶς οὔτ' ἐποιήσατο ζῶν. || Γένος, Gradus propinquitatis. Isæus p. 48, 41: Κατὰ γὰρ τὸ αὐτὸ γένος ἂν ἠμφισβήτει, ἀνεψιὸς ὢν αὐτοῖς ἐκ πατραδέλφων· p. 83, 3: Ὁ δὲ νόμος περὶ ἀδελφοῦ χρημάτων πρῶτον ἀδελφοῖς τε καὶ ἀδελφιδοῖς πεποίηκε τὴν κληρονομίαν, ἂν ὦσιν ὁμοπάτορες· τοῦτο γὰρ ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος γένος ἐστίν· ... δεύτερον ἀδελφὰς ... καλεῖ ... ἐὰν δὲ μὴ ὦσι, τρίτῳ γένει δίδωσι τὴν ἀγχιστείαν, ἀνεψιοῖς. G. D.] || Exp. etiam Natio. Synes. Ep. 61: Σύρος τὸ γένος, Syrus natione. [Papyrus Musei Paris. (*Journal des Savants, juin* 1833, p. 330): Τὸ γένος Σύρος ἀπὸ Βαμβύκης. G. D.] Herodian. 1, [8, 2]: Ἄνδρα τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, Italicum hominem. Plutarch.: Τὸ γένος ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως, Orei civis. [Æschyl. Suppl. 274: Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεθα. Ibid. 536: Δι' ἆς τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι γᾶς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι. Soph. Philoct. 239: Ἐγὼ γένος μέν εἰμι τῆς περιρρύτου Σκύρου. Herodot. 1, 6: Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττεω, ubi libri deteriores τὸ γένος. Ποδαπὸς τὸ γένος Aristoph. Pac. 187 et Av. 108. Βάρβαροι γένος, ibid. 1700. Nicol. Damasc. p. 426 (18 Orell.): Ἐν Πέρσαις, ὅθεν ἦν γένος. Palæphato 6, 2: Τὸ γένος ἀνὴρ Φοίνιξ, et 11, 1: Θετταλὸς τὸ γένος ex codd. restituendum pro vulgato τῷ γένει. Diog. L. 5, 3: Ἑρμείαν γένει Βιθυνὸν ὄντα. Lucian. Tragodop. 265: Σύροι μέν ἐσμεν ἐκ Δαμασκοῦ τῷ γένει. G. D.] || Metaph. etiam capitur [et periphrasi inservit]: ut Plato Epist. 3: Τὸ τῶν φιλοσοφούντων γένος. Pro quo Cicero alibi philosophorum Familiam dicit, alibi Gentem, alibi Nationem. Plato Timæo, Ἀμφότερα τὰ τῶν αἰτίων γένη: pro quo Cicero De universo Utrumque causarum genus. Huc referri etiam potest apud eund. Platonem ibid. τὸ θνητὸν γένος, Mortalium genus, Cicer. interpr. [Soph. Philoct. 178: Ὦ δύστανα γένη βροτῶν. Ἀνθρώπων γένος Aristox. ap. Athen. 12, p. 546, A.

A Δαιμόνων γένος Æsch. Sept. 236. Θεῶν γένος Soph. Aj. 398; Aristoph. Thesm. 312. Γυναικῶν γένος Æsch. Sept. 188; 256. Βοῶν γένος εὐρυμετώπων Hom. Od. Υ, 212. Ἵππειον γένος, Equi, Soph. Antig. 342: Γᾶν ... ἱππείῳ γένει πολεῦον. Πολιοῦ γένος ἀδάμαντος, Adamas, Hesiod. Theog. 161. Apud Demosth. p. 1098, 7: Κωλύει γὰρ πάντα ταῦτα τὸ τῶν διαμαρτυριῶν γένος. Γένος, Gens, pars nationis (ἔθνους). Herodot. 1, 101: Δηιόκης μέν νυν τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνέστρεψε ... ἔστι δὲ Μήδων τοσάδε γένεα, Βουσαὶ, Παρητακηνοὶ κ. τ. ἑ. Ibid. 56: Εὕρισκε Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους προέχοντας, τοὺς μὲν τοῦ Δωρικοῦ γένεος, τοὺς δὲ τοῦ Ἰωνικοῦ· 2, 164: Ἔστι δὲ Αἰγυπτίων ἑπτὰ γένεα· καὶ τούτων οἱ μὲν ἱρέες, οἱ δὲ μάχιμοι κ. τ. ἑ.] || Est etiam artis vocab.; cui correspondet εἶδος. [Theophr. H. P. 6, 12: Ἔστιν αὐτῶν εἴδη καὶ γένη πλείω, ἃ δεῖ διαιρεῖν καὶ τοῖς καθ' ἕκαστον εἴδεσι καὶ τοῖς ὅλοις γένεσι. Longin. Fragm. 3, 11: Διαφέρει εἶδος καὶ γένος, ᾗ γένος μέν ἐστι τὸ πρωτότυπον, εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον, εἶδος δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διῃρημένον, οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἴδη δὲ αὐ-
B τοῦ ἄνθρωπον, ἵππον καὶ τὰ λοιπά. Idem De sublim. 22, 3: Ἐν τῷ γένει τούτῳ, ut Latini *in hoc genere*. G. D.] Quo pertinet γένει διαφέρειν, Genere differre. Et ap. Aristid.: Ὡς διελέσθαι γένει, Ut generatim distinguam. Et ap. Plut. de Pr. Frig. [p. 954, D]: Πᾶσα γῆ τῷ γένει στύφειν καὶ ψύχειν πέφυκε, Omne terræ genus. Et κατὰ γένος, Generatim, Per generis complexum. [Γένη, Elementa. Plato Tim. p. 81 extr.: Τεττάρων ὄντων γενῶν ἐξ ὧν συμπέπηγε τὸ σῶμα, γῆς, πυρὸς, ὕδατός τε καὶ ἀέρος. Conf. ibid. p. 54, B; 81, B, et Wyttenb. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 283.] || Sexus. Plato Symp. p. 248 [p. 189, E] τρίτον γένος τῶν ἀνθρώπων ἀνδρόγυνον vocat. Bud. [Dionys. H. A. R. 4, 15: Ἐκέλευσε ... νόμισμά τι συνεισφέρειν, ἕτερον μέν τι τοὺς ἄνδρας, ἕτερον δέ τι τὰς γυναῖκας, ἄλλο δέ τι τοὺς ἀνήβους. Ἐξ οὗ ... φανερὸς ὁ τῶν ἀνθρώπων ἀριθμὸς ἐγίνετο κατὰ γένη τε καὶ καθ' ἡλικίαν. || Homines. Himer. Or. 2, 19, p. 398: Τῇ μὲν (πόλει) ἀφεὶς ... τοὔδαφος, αὐτὸ δὲ τὸ γένος εἰς τὰς τριήρεις ἐνθέμενος.] || Γένη, Liberi. Bud. ex Hermog.: Ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων ἐξετίθεσαν οἱ
C Ἀθηναῖοι τὰ γένη τὰ φίλτατα. [Proles, Herodot. 3, 159: Ἵνα σφι γένεα ὑπογίνηται. Dionys. A. R. 3, 47: Ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ τῶν παίδων γένος οὐδὲν καταλιπὼν ἐμφανὲς ἀποθνήσκει.] At quid in Atheniensium Rep. γένος esset, vide in Γεννήτης. [|| Γένος, ut collectivum, interdum cum plurali construitur. Ælian. N. A. 6, 61: Ἐπαίουσι γοῦν τὸ τῶν ἐλεφάντων γένος. Idem 3, 16: Οὕτω δέ ἐστιν ἀκόλαστον τὸ τῶν περδίκων γένος, ubi duo codd. εἰσιν. Philostr. p. 694: Κυκλώπων γένος οὐδαμοῦ τῆς γῆς φύντες. Γένος, οἳ ... ap. Pindar. Pyth. 4, 90. G. Dindorf.]

Γενούστης, ὁ, i. q. γενέτης [immo γεννήτης aut γεννητής], συγγενὴς, ἔκγονος, ut Suid. exp. Plato Philebo [p. 30, E]: Νοῦς ἐστὶ γενούστης τοῦ πάντων αἰτίου λεχθέντος. Ibid. vero dicit etiam, Μεμνήμεθα δὴ ὅτι νοῦς μὲν αἰτίας ἦν συγγενής. Notandum autem ap. Suid. scribi cum νν. [Vocabulum a Platone fictum propter etymologiam, ut plurima hujusmodi in Cratylo, in quibus sola soni similitudo spectatur, ratio grammatica negligitur. Simplici ν recte scribitur ap. Hesych.
D (cujus codex γένους τῆς), Etym. M. p. 226, 24, in Lex. Rhet. p. 231, 28 et in scholl. Platonicis. G. Dindorf.]

[Γέντα, Genta, πόλις Ἰνδικὴ, τῆς ἐκτὸς Γάγγου· τὸ ἐθνικὸν Γενταῖος, Steph. Byz.]

[Γεντελισταὶ, οἱ ἐργάζοντες (ἑορτάζοντες vel ὀργιάζοντες Kuster.) καὶ παίζοντες, Hesych.]

[Γέντερ, ἡ, κοιλία, Hesych. Est Latinum Venter cum digammo Æolico.]

Γεντιανὴ, ἡ, Gentiana, herba insignis amaritudinis: denominata a Gentide s. Gentio inventore, teste Diosc. 3, 3. Plin. 25, 7. Rursum Diosc. 2, 12 dicit γεντιανῆς ῥίζης, Gentianæ radicis. [Γεντιανὴ producto α sexies in senariis Damocratis ap. Galen. vol. 13, p. 789 (bis), 894, 900, 926 (bis): qua mensura septimo quoque loco uti poterat poeta, p. 902: Μήκωνος, ὀπίου, γεντιανῆς καὶ βαλσάμου, si καὶ omittere vellet. G. Dind.]

[Γεντιανὸς, ὁ, Gentianus, nomen Latinum in inscr. et Græcis et Latinis alibique obvium: v. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 1, quod Γεντιανῷ inscriptum est, si recto

conjecerunt viri docti. Nam in cod. est γαιατιανῷ, quod proprius accedit ad Photii lectionem (Bibl. p. 99, 16), ubi cod. Ven. πρὸς γαιτιανὸν, Hœschelii editio γετιανὸν, in interpretatione autem *Gentianum*. Toupius Emend. vol. 4, p. 411, Γεντιλιανῷ, Gentilianum Amelium intelligens, de quo v. ipsum ad Longin. p. 521. G. Dindorf.]

[Γέντιμος, ἄκρον τοῦ ἁλιευτικοῦ καλάμου, Extrema pars arundinis piscatoriæ, vitiosa glossa Hesychii a Musuro omissa. Infra, Γέρσυμον, ἄκρον ἁλιευτικοῦ καλάμου. De quo dicetur s. v. Κέρσιμον.]

[Γεντίνιος. V. Γεντῖνος.]

[Γέντινοι, οἰκεῖοι. Γέντινος, ὕπνος, Hesych.]

[Γεντῖνος, πόλις Τρωάδος, κτίσμα τινὸς τῶν Αἰνείου παίδων· οἱ οἰκοῦντες Γεντίνιοι, Steph. Byz.]

[Γέντιος, ὁ, Gentius, rex Illyrici, in codd. Polybii, Diodori, Appiani, aliorum, modo sic modo Γένθιος scriptus. Γέντιος tamen in cod. Vat. Polybii ap. Maium p. 431, et *Gentius* apud Livium. ΓΕΝΤΙΟΥ numus ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 158. Γένιον corrupte codd. Athenæi 14, p. 615, A, quod ex epitome repetit Eustath. p. 1015, 61 et comparat cum Εὐγένιος. Γενθίωνα sive, ut in codd. est, Τενθίωνα in loco Polybii ap. Athen. 10, p. 440, A; Γετίωνα vel γαιτιῶνα codd. Georg. Syncelli p. 267, D (509, 6), ubi Γεντίωνα correxi. G. Dindorf.]

Γέντο, significat ἔλαβεν, s. ἀνέλαβεν [ut interpr. Hesych.], ex εἵλετο. Il. Θ, [43; N, 25, 241; Σ, 476, 477]: Γέντο δ' ἱμάσθλην Χρυσείην, εὔτυκτον. [Contractum ex ἕλετο, quod digamma habuit, ut κέντο ex κέλετο. || Γέντο i. q. ἐγένετο. V. Γίγνομαι. || Corrupte ap. Moschum 3, 29: Αἵ τε καθ' ὕλαν Κρανίδες ὠδύραντο καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.]

[Γέντον, τὸ κρέας, Arcad. p. 123, 22, ex cod. Havn. emendatus: nam codd. Paris. γύντον. Thracibus tribuit Eustath. p. 918, 29; 1854, 33. G. D.] Γέντα Hesychio κρέα, σπλάγχνα, Carnes, Viscera. Nicander Al. [62, 569]: Ἀλθαίνει καὶ γέντα συός. Sic Callim. [ap. Suid. s. vv. Γέντα et Μέλδοντες, fr. 309]: Γέντα βοὸς μέλδοντες. Ubi exp. etiam Artus, μέλη. [Hesych.: Γαῖντα, σπλάγχνα.]

Γένυξ, Hesychio πέλεκυς, quod et γένυς. [Quod ipsum recte restituunt editores. Sic ap. eund. Πυρσαῖς γένυξι pro γένυσι, ex Eurip. Phœn. 32.]

Γένυς, υος, ἡ, [Dativus γένυι in γένυ corruptus in codd. Pindari Ol. 13, 121: in γένυ et γένει ap. Eurip. Ion. 1427: Δράκοντες ἀρχαιόν τι παγχρύσῳ γένει (alii libri γένυ), ubi Porson. Δράκοντε μαρμαίροντε πάγχρυσον γένυν, egregie, nisi quod non animadvertit παγχρύσῳ γένυι restituendum esse. Genitivi plur. γενύων forma contracta γενῦν utuntur Pind. Pyth. 4, 401: Ἀπὸ ξανθᾶν γενύων, et Æschyl. Sept. c. Th. 122: Γενύων ἱππείων. De quo dixit Buttm. Gr. Gr. vol. 2, p. 391. G. D.], Mentum. [Hom. Od. Λ, 320: Πρίν σφωιν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ.] Eur. Phœn. [63]: Ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται. [Androm. 1181: Ὦ φίλιον στόμα καὶ γένυ.] Et ap. Theocr. [14, 69] Canities εἰς γένυν ἕρπει. || Aristot. autem [H. A. 1, c. 11] superiorem σιαγόνα, Maxillam s. Malam, nominat γένειον, inferiorem autem γένυν. In Physiogn. tamen [et Aret. p. 4] legitur ἡ ἄνω καὶ κάτω γένυς, Cam. Sed et τὴν κάτωθεν γένυν ad differentiam alibi dicit, ut quum scribit, Κινεῖ δὲ πάντα τὰ ζῶα τὴν κάτωθεν γένυν. Ex Ægineta item ἡ κάτω γένυς pro Maxilla affertur: et rursum ex Aristot. De anim. 3, [cap. 7]: Ἧ συμβάλλουσιν αἱ γένυες, pro Qua maxillæ cum faucibus coeunt. Apoll. Rh. 2, [83]: Καὶ γένυες κτύπεον, Maxillæ, seu, ut alii, Mandibulæ. [Hippocratis locum v. s. v. Γνάθος.] Xen. [Cyneg. 5, 10] γένυν lepori etiam tribuit: recubat enim lepus, ut ille scribit, ἐπ' ἄκρους τοὺς πόδας τὴν γένυν καταθείς. [Hom. Il. Λ, 416, de apro: Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν. Eur. Phœn. 1389: Κάπροι θήγοντες ἀγρίαν γένυν. De equabus idem Herc. fur. 384: Φονίαισι φάτναις ἀχάλιν' ἐθόαζον κάθαιμα σῖτα γένυσι. Galen. De part. 1 citat Gatak.: Κομιδῇ σμικρὸν χοῖρον ἀμύνεσθαι ταῖς γένυσιν ἐπιχειροῦντα, γυμναῖς τῶν μεγάλων ὀδόντων. Clemens Alex. p. 262: Ξύρεσθαί τε καὶ ἀποτίλλεσθαι τὰς γένυς πῶς οὐ γυναικεῖον;]

|| Acies, ut acies gladii. Epigr. 6 [Pauli Sil. in Anth. Pal. 6, 81]: Καὶ ξιφέων ἐξεκόλαψε γένυς. Sed et Securis s. Bipennis, et Gladius, Hesych. Sic παγχάλκων γενύων, Soph. El. [197] de Bipenni intelligitur. Suspicor autem hanc esse hujus metaph. rationem, nec enim dubito, quin præcedat altera signif. propriaque dici debeat, quod ut γένυες, maxillæ, mandendo absumunt et profligant, ita et ferrum ictus inferendo. [Soph. Phil. 1205: Ξίφος, εἴ ποθεν, ἢ γένυν, ἢ βελέων τι προπέμψατε. Γένυς χαλκοῦ Oppian. Hal. 1, 68. Γένυν θηκτοῖο σιδήρου ibid. 354. De hamo 3, 539: Αὐταῖς δ' ἀγκίστροιο περιστρέφεται γενύεσσιν. De forcipis dentibus Nicand. Al. 50: Γενύεσσι πυράγρης. Γένυς producto propter metrum υ bis dixit Eurip., El. 1214: Βοὰν δ' ἔλασκε τάνδε πρὸς γένυν ἐμὰν τιθεῖσα χεῖρας, et in fragm. Meleagri ap. Macrob. Sat. 5, 18: Γένυν ἔπαλλ' Ἀγκαῖος, οἱ δὲ Θεστίου. De quo dixi in præf. ad Poet. scen. p. XII. G. Dindorf.]

[Γεοειδής, ὁ, ἡ, Terreus. Timæus Locr. p. 101, A. Angl. Aristot. H. A. 5, 28, p. 555, 28: Ἐκδύνουσιν ἐκ τοῦ γεοειδοῦς τοῦ περιέχοντος ἀκρίδες μικραὶ καὶ μέλαιναι, ubi var. lect. γαιοειδοῦς. Γεωειδῆ scribitur ap. Plut. Mor. p. 430, E.]

[Γεόλοφα. V. Γεώλοφος.]

[Γεόμαντις, εως, ὁ, Qui e terra vaticinatur, ex loco Varronis ap. Serv. ad Virg. Æn. 3, 359, indicat Schneid., ubi literis Latinis scribitur *geomantis*.]

[Γεομέτρης, Γεοπονέω, Γεοπονία, Gl. Quæ γεω — potius scribenda.]

[Γεοῦχος. V. Γαιήοχος.]

[Γεοφάνειον. V. Γεωφάνιον.]

[Γεόω, In terram verto. Diodor. Sic. 3, 40: Μεγάλης τινὸς γενομένης ἀμπώτεως ἐγεώθη τοῦ κόλπου πᾶς ὁ τόπος. Quod in libris pluribus in ἐγενήθη corruptum. Ioann. Damasc. Orthod. fidei 3, 15, p. 235, ab Suic. cit.: Οὐ γεωθέντος τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ τῇ τῆς θεότητος ὑπερφυεῖ δυνάμει συνισταμένου πρὸς τὸ ἀδιάχυτον. Cyrill. Al. in Collect. ad Genes. 3, 17: Κατηραμένη ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Ἀδάμ, ἡ σάρξ ἐστι γεωθέντος νοῦ, Mentis terrenæ factæ. Cf. Γαιόω.]

[Γεράδας, ὁ, Geradas, Spartanus. Plutarch. V. Lycurgi c. 15. Γεραδάτας ap. eund. Moral. p. 228, B. Et Γεράνδας, τὶς τῶν ἀσήμων Σπαρτιατῶν, in V. Pelopidæ c. 25, ubi recte Γεράδαν corrigi videtur. G. D.]

Γέραδος, Hesychio αἰγιαλὸς, Littus. [V. Χεράς.]

Γεράζω, Præmio dono, vel Honoro. [Hesych.: Γεράζεται, τιμᾶται. Etym. M. p. 8, 4.]

Γεραιός, ά, όν, Senex vir, Homero sæpe. [Il. P, 561: Γεραιὲ παλαιγενές.] Et Γεραιά, Senex mulier, Anus, ap. Eund. [Il. Z, 87: Ξυνάγουσα γεραιὰς (et similiter 270, 287), quod grammatici quidam interpretabantur, Honorem aut munus habentes: unde ap. Hesych. et alios, Γεραιάς, ἐντίμους γυναῖκας καὶ γέρας τι ἐχούσας. Alii γεραιρὰς scribebant, ut ex scholiis cognoscitur: inani utrique subtilitate usi.] Unde compar. γεραίτερος, superl. γεραίτατος, pro γεραιότερος et γεραιότατος. Utuntur autem τῷ γεραίτερος Xenoph. [Cyrop. 5, 1, 6: Ἡμῶν ὁ γεραίτερος, ubi liber Budensis γεραίτατος. Pollux 2, 13: Τοὺς δὲ γέροντας καὶ γεραιτέρους ὁ Ξενοφῶν εἶπε. Cyrop. 1, 2, 13: Ἐπειδὰν δὲ τὰ πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτη διατελέσωσιν (ἐν τοῖς τελείοις ἀνδράσιν), εἴησαν μὲν ἂν οὗτοι πλεῖόν τι ἢ πεντήκοντα ἔτη γεγονότες ἀπὸ γενεᾶς· ἐξέρχονται δὲ τηνικαῦτα εἰς τοὺς γεραιτέρους ὄντας τε καὶ καλουμένους. Οἱ βουλεύοντες γεραίτεροι, Senatores, ibid. 1, 5, 5] et Aristoph. [Eq. 1004, 1301; Lys. 1126; Eccl. 473. Æschyl. Eum. 852; Soph. OEd. C. 1294; Hippocrat. Prognost. p. 45, 44: Μᾶλλον δὲ γίνονται καὶ ἐλάσσονι χρόνῳ αἱ τοιαῦται ἀποστάσιες τοῖσι νεωτέροισι τριήκοντα ἐτέων ... τοῖσι δὲ γεραιτέροισι ἧσσον· ad quem l. Galen. vol. 8, p. 677: Οὐ τοὺς γέροντας ἁπλῶς εἶπεν, ἀλλὰ τοῖσι τριάκοντα ἔτεσι παραβάλλων γεραιτέρους ὠνόμαζε τοὺς τούτων πρεσβυτέρους. Sic sæpius in illo libro. Γεραιοτέρων, fortasse librarii errore, legitur ap. Antiphont. p. 125, 41. Superl. ap. Aristoph. Ach. 286: Ὠχαρνέων γεραίτατοι. Theocr. 15, 139: Ἕκτωρ, Ἑκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων· ubi alii libri γεραίτερος. Ap. Dionys. H. A. R. 6, 25 vulgo Ἱκετηρίας ἀναλαβόντες ἐκ τῶν πόλεων οἱ γεραίτατοι, sed cod. Vat. γεραίτεροι.] || Γεραιός, Senilis; ut [σῶμα Soph. OEd. C. 200], χεὶρ Eur. [Hec. 64. || Antiquus. Æschyl. Ag. 710: Πριάμου πόλις γεραιά. || Γεραιὸς

correpta diphthongo dixit Eurip. Hec. 64 : Γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι, quod γερεᾶς scriptum ap. Eustath. p. 249, 39; et in Hipp. 170 : Ἀλλ' ἥδε τροφὸς γεραιὰ πρὸ θυρῶν, comparandum illud cum παλαιὸς, quod παλαιὸς pronunciatur in initio senarii Eurip. El. 497 et Damocratis ap. Galen. vol. 13, p. 821, 862, 863 et in epigr. quodam. G. D.] Et Γεραὸς, Senex, Honoratus : Epigr. [Nescio quod epigramma dicat. Phaniæ versui in Anth. Pal. 6, 299 γεραοῦ a Brunckio illatum: codex recte γεραροῦ. Soph. OEd. C. 238 : Γεραὸν πατέρα τόνδ' ἐμόν. Nicand. ap. Athen. 15, p. 684, D : Καὶ γεραὸν πώγωνα. Quod plantæ nomen est. Conf. Γεροντοπώγων.]

[Γεραιόφλοιος, ὁ, Veteri s. rugoso cortice circumdatus. Philipp. in Anth. Pal. 6, 102, γεραιόφλοιά τε σῦκα.]

[Γεραιόφρων, ὁ, ἡ, Seniliter sentiens. Æsch. Suppl. 361 : Σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γεραιόφρων. Sic G. Burges. Libri γεραφρόνων. Simile est Παλαιόφρων. G. D.]

[Γεραιράδες. V. Γεραρός.]

[Γεραιραὶ lectio vitiosa. V. Γεραρός.]

Γεραίρω, Præmio dono, Muneror honoris causa, Orno. Od. Ξ, [441] : Ὅττι με τοῖον ἐόντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις· [437] : Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν. Xen. Cyrop. 8, [1, 13] : Τούτους καὶ δώροις, καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. [Eurip. El. 712 : Χοροὶ Ἀτρέως ἐγέραιρον οἴκους· Suppl. 553 : Τίμιος γεραίρεται. Aristoph. Th. 961 : Γένος Ὀλυμπίων θεῶν μέλπε καὶ γέραιρε φωνῇ. Plutarch. V. Galbæ c. 22 : Τιμᾶν τεθνηκότα καὶ γεραίρειν δημοσίοις ἐναγισμοῖς. Alia constructione, de administratione sacrorum, ap. Demosth. p. 1371 : Τὰ Θεοίνια καὶ τὰ Ἰοβάκχεια γεραίρω τῷ Διονύσῳ. Aoristum annotavit Hesych. : Γέρηρα, ἐτίμησα (codex γερῆρα, ἐτίμων, ἐτίμησα, et inferius, Γερῆραν, ἐτίμησαν). Ἐγέραρεν Pind. Ol. 5, 11; Nem. 5, 15. Ἐγεραίραμεν in Epigr. Anth. Plan. 4, 183.]

[Γεραιστιάς. V. Γεραιστός.]

[Γεραίστιον, τὸ, Geræstium, χωρίον Ἀρκαδίας, παρὰ τὸ γέρας, ὅτι τίμιόν ἐστι, διὰ τὸ ἐκεῖ τὸν Δία σπαργανωθῆναι, Etym. M. p. 227, 43.]

[Γεραίστιος. V. Γεραιστὸς et Γεράστιος.]

[Γεραιστὸς, ὁ, Geræstus, Jovis filius, memoratus a Steph. Byz. s. h. v. Geræstum, Mygdonis filium, ex Theagenis Macedonicis memorat idem s. v. Παρθενόπολις. Γέραιστος, Cyclops, non aliunde cognitus quam ex Apollodoro 3, 15, 8, 5, p. 377, ubi var. lect. γεραίστου et γεράστου. || Nomen promontorii et oppidi Eubœæ, ap. Hom. Od. Γ, 177 (Ἐς δὲ Γεραιστὸν ἐννύχιαι κατάγοντο), Thucyd. 3, 3, geographos aliosque scriptores plurimos : vid. Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 2, p. 682. Promontorium masculino genere dixit Apoll. Rh. 3, 1244 : Δινδρήεντα Γεραιστὸν, feminino ἡ Γεραιστὸς Tzetza ad Lycophr. 156. Quo genere urbis quoque nomen effertur ap. Strabon. 10, p. 446 in codd. plerisque : duo tantum libri τὸν Γεραιστὸν, quod legit epitomes auctor p. 129 ed. Huds. : Ὁ δὲ Γεραιστὸς ἀρσενικόν. Alia forma Γεραστὸς est. Etym. M. p. 227, 46 : Γέραστος γεραστοῦ διαφέρει· γέραστος μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ γέρας, ὁ ἔντιμος, Γεραστὸς δὲ ἀκρωτήριον ἅμα καὶ ἐπίνειον Εὐβοίας. Quibus tamen in verbis, nisi grammaticus accentum compositi ἀγέραστος spectavit, mira est perversitas. Nam adjectivum illud ipsum quoque oxytonum esse ratio postulat, scribiturque hoc accentu p. 8, 7. Nomen loci Γεραστὸς ex Libanii Orat. p. 243 (vol. 4, p. 65, 7), et *Gerastus* ex Martiano Cap. 6, p. 213 ed. Grot. memorat Wass. ad Thucyd. 3, 3, eamque formam ap. Xenoph. H. Gr. 3, 4, 4, et Strabonem libri plurimi iidemque optimi, aliquot etiam ap. Demosth. p. 49 et 445, præbent. Γεραστίαις pro Γεραιστίαις ed. Ald. Eurip. Or. 993. Librarii vero error Γερεστῷ est ap. Procop. B. G. 4, 22, p. 629, B, ut ap. Hesych. in cod. Γέρεστος (hoc accentu) scriptum pro Γεραιστός. Γέραιστος proparoxytonum scribitur ap. Dicæarch. Stat. Gr. 22, 34, et in libris quibusdam Demosth. p. 445. || Adject. gentile ap. Steph. Byz. est Γεραίστιος, ία, ιον, ut Γεραιστίαις ἠόσιν in l. Euripidis, et duarum terminationum ap. eundem Cycl. 295 : Γεραίστιοί τε καταφυγαί. Aristoph. Eq. 561 : Ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου, Mercurium dicens, cujus insigne apud Geræstios templum erat. Γεραίστια, τὰ, Geræstia, festum Neptuno sacratum, memoratur ab Schol. Pind. Ol. 13, 159. Femininum Γεραιστὶς nonnisi ex Steph. Byz. innotuit. Aliorsum pertinent nymphæ Geræstiades in Etym. M. p. 227, 39 : Γεραιστιάδες· οὕτω νύμφαι καλοῦνται ἐν Γορτύνῃ τῆς Κρήτης, ὅτι τὸν Δία τρέφουσαι ἐγέραιρον. G. Dindorf.]

[Γεραίτερος. V. Γεραιός.]

Γεραίω, pro γεραίρω dici videtur : nam Schol. Nicandri Al. 396, τήθη γεραιόμενα [cod. Medic. γραιόμενα] μνίοισι, exp. κοσμούμενα βρύοις : addens tamen et alias expp., nimirum αὐξανόμενα, νηχόμενα, ἀγρευόμενα. [Interpretatio ἀγρευόμενα respicere videtur ad variam lectionem ἀγρειόμενα vel κεραιόμενα. Hinc κεραϊστής, Piscator, ap. Hesych. Schneid.]

[Γεραλέος. V. Γηραλέος.]

[Γεράνα, ἡ, Gerana, regina Pygmæorum in gruem conversa : de qua Athen. 9, p. 393, E ex Boei vel Boeus Ornithogonia, et Ælian. N. A. 15, 29. Apud Apostol., qui Æliani verba repetit 18, 70, Γεράνη. G. Dindorf.]

[Γεράνδας. V. Γεράδας.]

Γεράνδρυον, τὸ, Arbor annosa, ut Prov. : Γεράνδρυον μεταφυτευόμενον. [Zenob. 3, 1 : Γερόδρυον (γεράνδρυον Diogenian. 3, 77 et Apostol. 6, 5) μεταφυτεύειν, ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου· παρεγγυᾷ δὲ ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παρηβηκότας προάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα.] Utitur Theophr. [H. P. 2, 7, 2; 3, 12, 9; 13, 4. Et 5, 9, 1 : Χείρους δὲ καὶ οἱ τῶν πρεσβυτέρων τῶν νέων καὶ μάλιστα οἱ τῶν γερανδρύων] et Plutarch. [Moral. p. 796, A.] Julian. Ep. ad Liban. [7, p. 400, D] : Ἦν δὲ ἐν ταύταις οὐδὲν γεράνδρυον, οὐδὲ σαπρόν. [Seqq. ex Indice.] Γεράνδρυες Hesychio αἱ παλαιαὶ δρύες· qui etiam addit, γεράνδρυα nominari τὰ παλαιὰ δένδρα. [Figurate de puella Aristæn. 2, 1, p. 130 : Δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρώναις τὴν ὥραν τρυγᾶν· μετ' ὀλίγον ἔσται γεράνδρυον. Γεράνδρυον correpto υ dixerunt Crinagoras in Anth. Pal. 6, 253 : Γερανδρύου ἀρκεύθοιο, et Erycius 9, 233 : Αὖά τοι ἐκτάμνοντι γεράνδρυα· producto propter metrum Apoll. Rh. 1, 1118 : Πρόχνυ γεράνδρυον· τὸ μέν... In codd. interdum γεράνδριον scribitur : vid. var. lect. ad Aristæn. et Apoll. locos. Alteram formam Γέρανδρυς præter Hesychium annotavit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32, 27.]

Γεράνεια, sive Γερανία, ἡ, Gerania, montis et urbis nomen : cujus civis Γερανεὺς dicitur, et Γερανειάτης. Steph. Byz. [Γεράνεια, πόλις Φρυγίας. Ἔστι καὶ ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου· ... τὸ πρωτότυπον Γεράνη, ἐξ ἧς Γεράνεια (de quo genere pluribus dixit s. v. Ἀγάμη)· τὸ ἐθνικὸν Γερανεὺς, ἢ Γερανειάτης (cod. Voss. γερανειώτης) τῷ τύπῳ τῆς χώρας. De monte dixit Etym. M. p. 228, 20, allato Euphorionis loco, Καὶ ὀχθηρῆς Γερανείης. Γερανίας et Γερανίαν Pausan. 1, 40, 1, et 43, 8, cui diphthongus restituenda. Γεράνειαν ap. Lysiam p. 195, 20. Apud Diod. 19, 54 libri præter unum omnes Γερανίας, sed Γεράνειαν 11, 80 cuncti. || Hesych. Γερανειάδαι, οἱ τὴν Φωκικὴν οἰκοῦντες. G. D.]

[Γερανειάτης. Γερανειάδης. V. Γεράνεια.]

[Γεράνειον. V. Γέρανος.]

[Γερανεύς. V. Γεράνεια.]

[Γεράνθραι, αἱ, Geranthræ, urbs Laconica, de qua Steph. Byz. : Παυσανίας τρίτῳ. Ὁ πολίτης Γερανθρώτης, ὡς ὁ αὐτὸς Παυσανίας. Apud Pausan. 3, 21, 7 et 22, 6 urbis nomen scribitur Γερόνθραι, gentile autem Γερανθρᾶται 3, 2, 6. G. Dind.]

[Γερανία. V. Γεράνεια.]

[Γερανίας, ου, ὁ, Qui collo longo est ut grus. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 31, 15 : Γερανίας· τὸν ἔχοντα μακρὸν καὶ γερανώδη τράχηλον.]

[Γερανίζω. Γερανίζουσιν, Gruunt, Gl.]

[Γεράνιον. V. Γέρανος. [|| Nomen loci prope Cpolin, ap. Annam Comn. p. 376, A, et Codin. p. 31 ed. Meurs. G. Dind.]

[Γεράνιος, ἡ. V. Γέρανος.]

[Γερανίς, ίδος, ἡ, ἐπιδεσμίς, Fasciæ genus. V. Galen. vol. 12, p. 491, E, 494, D, 495, A, 496, C, 511, B, C, in quib. ll. variæ ejus species explicantur. Fix. Paul. Ægin. 6, 99, p. 216, 46.]

[Γερανίτης. V. Γέρανος.]

[Γερανοβοτία, ἡ, Grex gruum pascentium. Plato

Politico p. 264, C : Καὶ μὴν χηνοβοτίας γε καὶ γερανοβοτίας (cod. Bodl. bis ... βωτίας) ... πέπυσαι καὶ πιστεύεις εἶναι. Γερανοβοσία, Pollux 9, 16. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 521.]

[Γερανογέρων inter synonyma Geranii est ap. Diosc. 3, 131.]

[Γερανομαχία, ἡ, Gruum pugna. Strabo 2, p. 70 : Ἀνεκαίνισαν δὲ καὶ τὴν Ὁμηρικὴν τῶν Πυγμαίων γερανομαχίαν.]

[Γερανοπόδιον inter synonyma Lychnidis coronariæ est ap. Dioscor. 3, 114.]

Γέρανος, a Cyrenæis vocatur ὁ ὄμβρος, Imber : παρὰ τὸ τὴν ἔραν, i. e. τὴν γῆν, ῥαίνειν, ut Etym. [p. 227, 51] tradit ex Herennio Philone. [Addit Etym. : Φησὶ δὲ τὴν δευτέραν δασύνεσθαι. Ergo Γέρανος.]

Γέρανος, ἡ [Etym. M. p. 227 extr. : Ἔστι δὲ καὶ οὐδετέρως τὸ γέρανος. Masculinum οἱ γέρανοι in codd. nonnullis Aristot. H. A. 5, 2, p. 539, 31 ; 8, 12, p. 597, 4 : sed librariorum errore. Σὺν τοῖς γεράνοις Fab. Æsop. 147. Apud Theophr. De sign. 3, 2, p. 794, γέρανοι πετόμενοι· sed ibid. 4, 3, p. 798, πετόμεναι. Eadem varietas ap. Ælian. N. A. 7, 7. In Callimachi versu ap. Apollon. Lex. Hom. s. v. Ὀψείοντες, Οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παρίωσιν ἄροτρον, comparatio quidem a gruibus ducta est, sed οἱ βρωσείοντες non sunt grues, quod videbatur Toupio in Add. ad Theocr. p. 395, sed qui cum gruibus comparantur. G. D.], Grus [Hom. Il. Γ, 3 : Κλαγγὴ γεράνων ... αἵτ' ἐπεὶ...], avis vigilans et prudens : unde, Γέρανοι λίθους καταπεπωκυῖαι, Proverb. de providis hominibus : quoniam grues, cum tempestates præsagiunt, lapillis se saburrant, ut a ventis non abripiantur vel dejiciantur : qua de re Suid. ex Aristoph. Schol. [ad Av. 1137]; Plin. [12, 23, 30,] ex Aristot. [H. A. 8, 12.] || Γέρανος θαλαττία, Grus marina, Piscis quidam, Ælian. [N. A. 15, 9, non θαλαττία, sed θαλάττιος : piscis enim nomen masculinum est, unde in eodem capite ὁ γέρανος οὗτος et αἱ πτηναὶ γέρανοι sibi opponuntur.] || Est etiam εἶδος ὀρχήσεως, Genus saltationis s. choreæ, J. Poll. 4, c. 20, [101. Memoratur etiam ab aliis grammaticis, Hesychio, Suida, Etym. M. p. 228, 1, et Lucian. De salt. c. 34, vol. 2, p. 288] : quam Thesea primum cum suis ducibus saltasse scribit circa Deliam aram, repræsentantem imaginem exitus e labyrintho. [Conf. Plut. V. Thes. c. 21.] Saltabant autem eam κατὰ πλῆθος ἕκαστος ἐφ' ἑκάστῳ κατὰ στίχον, τὰ ἄκρα ἑκατέρωθεν τῶν ἡγεμόνων ἐχόντων. Procul dubio vero γέρανος dicta est, quod volantium gruum similitudinem haberet. Inde Γερανουλκὸς, ὁ, dicitur ὁ τοῦ χοροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ ἐξάρχων, Hesych. : quoniam sc. trahit sequentes sese : ut et in gruum agmine dux trahere ceteras videtur, quæ et præeuntium tergoribus colla imponere feruntur. || Γέρανος dicitur etiam Scenica quædam machina ἐκ μετεώρου καταφερομένη ἐφ' ἁρπαγῇ σώματος : velut illa, qua Aurora utitur in rapiendo Memnone, J. Poll. 4, c. 19, [130], ut Etymologo quoque γέρανος est ὁ ἐν τῇ σκηνῇ ἅρπαξ [κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ μηχανοποιοῦ, ἐξ οὗ ὁ ἐσκευασμένος ὑποκριτὴς τραγῳδὸς, quod ὑποκριτικῶς τραγῳδεῖ corrigendum est e Lex. Rhet. p. 232, 7.] Sed et Aliæ machinæ, subvehendis attollendisque oneribus comparatæ, γέρανοι vocantur, itemque Grues. [Athenæus in Mathem. vett. p. 10 : Ἡ δὲ λεγομένη γέρανος ἐν τούτῳ (axem carchesii dicit) πήγνυται. G. D.] Sic Bud. Annot. in Pand. Tympanum, inquit, rota est, quæ a calcantibus versatur : qualem passim videmus in ea machina, qua saxa subvehuntur in magnificis ædificationibus. Gr. dicitur Γεράνιον, Grus : quo vocab. etiam lingua vulgari appellatur. Vitruv. 10, 18 [13, 3, p. 297 Schneid.] corvum demolitorem, a Diade inventum, et Gr. κόρακα dictum, a nonnullis Gruem appellari tradit. [|| Γεράνειον, Tolleno. Etym. M. p. 510, 50 : Κηλώνειον, τὸ ἀνανεῦον καὶ κατανεῦον ξύλον, ὁ ξύλινος ἀντλητὴρ, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον γεράνειον. Τὸ κοινῶς γεράνιον Moschop. Σχεδ. p. 57. Leonis et Codini exempla indicat Ducang. || Γεράνιον, Aculeum, Aculeus, Gl.] Hesych. vero γέρανον esse dicit ὄργανον ξύλινον, ἐν ᾧ κόπτουσιν οἱ ἀλφιτοποιοὶ τὰ ἄλφιτα, Pilam ligneam, in qua farina pinsatur s. tunditur. Etym. quoque [et Lex. Rhet.] hujus signif. meminit, qui etiam addit, hinc τὰ ἄλφιτα vocari Γεράνεια [γεράνια Lex. Rhet.]. Eustath. vero [p. 1017, 19] γεράνειον a quibusdam dici tradit τὸ ὕδνον. [Theophrast. H. P. 1, 6, 5 : Πλὴν εἰ ὅλως ἔνια μὴ ἔχει (ῥίζας), καθάπερ ὕδνον, μύκης, πέζις, γεράνειον. Quem locum Athen. affert 2, p. 61, F. Et paullo post p. 62, A, ubi de tuberibus agit, iterum ex Theophr. (1, 6, 9) : Τὸ ὕδνον, ὃ καλοῦσί τινες γεράνειον, καὶ εἴ τι ἄλλο ὑπόγειον, lectione inepta ex loco superiore, ut videtur, illata, in quo ὕδνον et γεράνειον ut diversa ponuntur. Rectius igitur ap. Theophr. legitur ὃ καλοῦσί τινες ἀσχίον. Athenæum sequitur Eustath. l. c. G. D.] || Γεράνιον dicitur etiam Herba quædam, quoniam ἐπ' ἄκρων τῶν μασχαλῶν ἔχει ἐξοχάς τινας ἀνανενευκυίας ὡς γεράνων κεφαλὰς σὺν τοῖς ῥάμφεσι, Diosc. 3, 131, ut Plin. quoque 26, 11 tradit inter geranii folia in cacuminibus capitula esse gruum. Ab Hesych. hæc herba dicitur γεράνιος, ἡ. || Est a gruibus denominatus et Γερανίτης λίθος. Ita enim Plin. 37, 11 : Ab animalibus cognominantur, Carcinias, marini cancri colore : et a gruis collo, Geranites : Hieracites, accipitris. || Γέρην, Hesychio ἔντιμος, sed addit ab aliis exp. γέρανος, Grus, ut et Ælio Dionysio ap. Eust. [p. 231, 35] γέρην est ἡ θήλεια γέρανος. || Etym. τὴν γέρανον avem dictam vult quasi γήρευνον, ἀπὸ τοῦ τῆς γῆς ἐρευνᾶν σπέρματα : est enim σπερμολόγος hæc avis. [Conf. Eustath. p. 371, 42.]

[Γέρανος, τόπος. V. Γερήνιος.]

[Γερανουλκός. V. Γέρανος.]

[Γερανόφθαλμος, ὁ, ἡ, Gruis oculos habens. Schol. Oppian. Hal. 1, 386. Wakef.]

[Γεράντες (Favorino Γέραντας), Αἰθίοπας, Hesych. Γεράμαντες Is. Vossius. Γαρίμαντες comparat Alberti.]

[Γερανώδης, ὁ, ἡ, Gruiformis. Phrynich. s. v. Γερανίας indicatus.]

[Γεράνωρ, ορος, ὁ, Geranor, Laco. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 25. Nisi Γελάνωρ scribendum. G. Dind.]

[Γεραός. V. Γεραιός.]

[Γεράοχος, ὁ, ἡ, Venerandus, fictum ab Schol. Hom. Il. K, 430 vocabulum propter etymologiam v. ἀγέρωχος. Indicat Schæf.]

[Γεραράδες. V. Γεραρός.]

Γεραρὸς, [ά, όν], Honorandus, Venerandus, Augustus. Il. Γ, [170] : Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε. [211] : Ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς. Γερανώτερος, Præstantior, Vetustior, VV. LL. perperam pro γεραρ. [Γεραρὸς, Venerandus vel ætate, ut senes, vel dignitate, ut parentes, reges, sacerdotes. De senibus Æschyl. Agam. 722 : Εὐφιλόπαιδα καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον· Eur. Suppl. 42 : Ἱκετεύω σε, γεραιὰ, γεραρῶν ἐκ στομάτων· Apoll. Rh. 1, 683 : Εὖτ' ἂν δὴ γεραραὶ μὲν ἀποφθινύθωσι γυναῖκες, κουρότεραι δ' ἄγονοι στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἵκησθε· Plutarch. V. Alex. c. 26 : Ἀνὴρ πολιὸς εὖ μάλα τὴν κόμην καὶ γεραρὸς τὸ εἶδος· Clem. Alex. p. 263 : Γεραρᾷ πολιᾷ· Heliodor. 7, 7, p. 264 : Ὤφθη (ὁ πρεσβύτης) γεραρός τε καὶ ἱεροπρεπής· Epigr. in Anth. Plan. 5, 359 : Νικήσας γεραροὺς ὢν νέος ἐν σοφίῃ. De parentibus Quint. Sm. 9, 90 : Γεραρῶν τοκήων· 10, 40 : Γεραροῖς πατέρεσσι. Γεραραὶ, αἱ, Sacerdotes feminæ Dionysi sacra administrantes. Hesych. : Γεραραὶ, ἱέρειαι κοινῶς· ἰδίως δὲ αἱ τῷ Διονύσῳ τῷ ἐν Λίμναις τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι, τῷ ἀριθμῷ δεκατέσσαρες. Pravo accentu γεράραι in codd. Pollucis 8, 103, ubi in libris editis est περὶ γεραρῶν. Cum Hesychio consentit Lex. Rhet. p. 231, 32, nisi quod Γεραιραὶ scriptum exhibet, mirum et forma et accentu vocabulum, nec multo melius Γεραῖραι in Etym. M. p. 227, 36 : Γεραῖραι, παρὰ Ἀθηναίοις γυναῖκές τινες ἱεραὶ, ἃς ὁ βασιλεὺς καθίστησιν ἰσαρίθμους τοῖς βωμοῖς τοῦ Διονύσου, διὰ τὸ γεραίρειν τὸν θεόν. Οὕτω Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεύς. Harpocratio Γεραιαί. Apud Demosth. p. 1369, 1372 vulgo γεραιρὰς, pauci libri γεραίρας, alii γεραρὰς, quod unice probandum, simulque tollendum simile vitium in jurejurando sacerdotum illarum p. 1371 : Τὰ Ἰοβάκχεια γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια, quod γεραρῶ scribi oportet. Nam Γεραιρὰς, quod grammatici quidam etiam locis Homericis Il. Z, 87, 270 pro γεραιὰς inferebant, propter etymologiam a verbo γεραίρω, aut librarii aut grammatici finxerunt. De

glossis Lexici Rhet. duabus p. 228, 9 : Γεραιράδας, τὰς ἱερείας τοῦ Διονύσου, et p. 231, 30 : Γεραράδες, αἱ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν γυναῖκες, καὶ αἱ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἄργει ἄγαλμα ἐνδύουσαι, quid statuendum sit in medio relinquimus. Nam Demostheni γεραράδες vix possunt inferri in tanto grammaticorum consensu de nomine γεραρῶν. Illud autem certissimum est e Lex. Rhet. emendandam esse Hesychii glossam Γεροιεάρες, αἱ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν γυναῖκες, reposito Γεραράδες· quanquam literarum ordo Γερηράδες potius postulat. Inde etiam proximæ Hesychii glossæ Γερθυρεόν, ἱλαρὸν nonnihil lucis affertur : nam eodem modo etiam γεραρὸν explicat. G. D. || Γεραρὸς, de rebus dictum. Epigr. ap. Suid. s. v. Χάραξ, Γεραρῆς ἀπὸ Περγάμου ἄκρης. De splendida et lauta mensa Xenophan. apud Athen. 11, p. 462, E : Πάρκεινται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρή τε τράπεζα τυροῦ καὶ μέλιτος πίονος ἀχθομένη. Hemst. De animi indole Antonin. 1, 15 : Τὸ εὔκρατον τοῦ ἤθους καὶ μειλίχιον καὶ γεραρόν. G. D. Quintus 2, 126 : Γεραρῷ προσεφώνεε μύθῳ.]

Γέρας, ατος, αος, τὸ [Genit. γέρως ap. Lucian. Tyrann. c. 9, vol. 2, p. 146, aliosque. De plurali Etym. M. p. 227, 17 : Τὰ γέραα Ἰωνικῶς, καὶ κατὰ συγκοπὴν γέρα. Hesych. : Γέρα, τὰ τίμια. Γέραα, τιμαὶ, τίμια (codex τιμά). Γέρα (quæ usitata etiam prosaicis Atticæ dialecti scriptoribus forma est) correpto α more epico Hom. Il. B, 237 : Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, et alibi : producto poetæ Attici, ut Soph. El. 443 : Γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς. Ionica forma γέρεα in locis Herodoti infra indicandis. Gen. γεράων ap. Hesiod. Th. 393, 396 et Apoll. Rh. 1, 615. Γερῶν Dio Cass. 78, 28; Themist. Or. p. 292, C, aliique. Γερέων Menecrates, scriptor Ionicus, ap. Dionys. H. A. R. 1, 48. Γεράεσσι Hesiod. Th. 449. De nom. Γέρατα v. s. Γῆρας. G. D.], Præmium, Munus, Honorarium, Honor, [omninoque quod quis insigne et præ aliis præcipuum habet] : γέρας et ἀγέραστος in uno eodemque loco ponuntur. Il. A, [118] : Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω· ubi dicitur de Præmio, quod e manubiis capitur, sicut et alibi sæpe. [Hesiod. Ἔργ. 125 : Πλουτοδόται (δαίμονες)· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον. Æschyl. Prom. 38 : Ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας (ignem). Eur. Hipp. 35 : Ἀραῖσιν, ἃς ὁ πόντιος ἄναξ Ποσειδῶν ὤπασεν Θησεῖ γέρας. Herodot. 7, 134 : Τοῖσι αἱ κηρυκηΐαι πᾶσαι γέρας δέδονται.] Frequens autem est apud Hom. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, pro Honore, quo muneramur mortuos. Quidam simpl. Honorem, alii Jus honorarium interpr., nonnulli et Officiosum honorem. Thuc. 1, [13] : Πρότερον δ' ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι· ib., Διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα· et γερῶν ἄτιμος. Plutarch. Cam. : Γερῶν ἔτυχεν ἄλλων. [Ex loco Thucyd. Kuster. Schol. Aristoph. Ach. 61 correxit Βασιλεὺς ἐκ προγόνων κατὰ διαδοχὴν ἔχει τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ῥητοῖς λαβὼν γέρασι, ubi ed. Ald. πέρασι.] Γέρα per contr. pro γέρατα. [V. supra.] Γέρεα, τὰ, Dignationes, Dignitates, VV. LL. ex Herodoto. Si mendo caret, est e nom. sing. γέρος, idem signif. quod γέρας. Sed vereor ne scribendum γέραα. [Dupliciter errat. Γέρεα Ionica forma dicitur ut κέρεα pro κέρατα, et recte legitur 2, 168; 4, 162, 165; 6, 57; 7, 104, quo postremo in loco τιμήν τε καὶ γέρεα πατρώϊα conjuncta sunt, quæ vv. distinguit Basilius vol. 1, p. 499, A : Ἐπειδὴ γὰρ τιμή ἐστι γέρως ἀπόδοσις, γέρας δέ ἐστιν ἆθλον ἀρετῆς, τοῖς μὲν ἁγίοις καὶ τιμὴ καὶ γέρας ἀπονέμεται, τοῖς δὲ ἀσεβέσι τὰ ἐναντία. Conf. Hemst. ad Thom. M. p. 247. Soph. Phil. 1061 : Καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἣν σ' ἐχρῆν ἔχειν. Recte autem Basilius monet in v. γέρας Præmii notionem contineri : quo fit ut sæpissime cum genitivis conjungatur. Sic πλεῖστον εὐκλείας γέρας ap. Soph. Phil. 478. Eur. Androm. 14 : Δορὸς γέρας δοθεῖσα λείας Τρωικῆς ἐξαίρετον· Ion. 298 : Φερνάς γε πολέμου καὶ δορὸς λαβὼν γέρας. Σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας Simonides fr. 152 Gaisf. : de quo Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 1141. Æolica aliqua pluralis numeri forma fortasse γέροια est in loco Corinnæ ap. Hephæst. c. 16, p. 106 : Καλὰ γέροια εἰσομένα (fort. γέροι' ἀεισομένα) Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις, ubi Turn. editio γέρεια. Simile quid est γέρηα in Etym. Gud. p. 123, 30, sed corruptum ex γέραα : vid. Etym. M. p. 227, 17. G. D.]

A [Γέρασα, τὰ, Gerasa, urbs Cœlesyriæ. Adject. gentile Γερασηνός. Stephan. Byz. Numus Herodiani apud Eckhel. vol. 3, p. 350 : ΑΡΤΕΜΙΣ ΤΥΧΗ. ΓΕΡΑΣΩΝ. Male Γέρασαν pro Γέρασα ap. Joseph. vol. 2, p. 62, 197; recte Γεράσοις p. 223. Ap. eund. aliquoties Γερασηνός. G. Dindorf.]

[Γεράσιμος, ὁ, Gerasimus, n. pr. frequens ap. scriptores Christianos.]

Γεράσμιος, ὁ, ἡ, Honoratus, Nicander Th. [613], Honore et præmio dignus. Et Honorificus : γεράσμια ἱρὰ, Orph. [Arg. 624. Hom. H. in Merc. 122 : Ὤπτα... σάρκας ὁμοῦ καὶ νῶτα γεράσμια (βοός).] || Γεράσμιος, pro Senili ex Eurip. affertur. [Suppl. 95 : Γερασμίων ὄσσων· Phœn. 930 : Γερασμίου τριχός.]

Γεράστιος, ὁ, Mensis quidam dictus Spartæ, apud Thuc. 4, p. 159 [c. 119]. Μηνὸς, inquit, ἐν Λακεδαίμονι γεραστίου δωδεκάτῃ. [Athen. 14, p. 639, B : Ἐν Τροιζῆνι μηνὶ Γεραιστίῳ, ubi Schweigh. Γεραστίῳ.]

[Γεραστὸς, ή, όν, grammatici fingunt propter compositum ἀγέραστος. || I. q. Γεραιστός. De utroque v. B s. Γεραιστός.]

Γερασφόρος, ὁ, ἡ, Præmium vel Præmia [s. Honorem] ferens s. capiens, ὁ τὰς τιμὰς φέρων, Hesych. [Pind. Pyth. 2, 78 : Τέκεν γόνον... οὔτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον οὔτ' ἐν θεῶν νόμοις.]

[Γερβαστὴ, ἡ, Chamæleon herba, apud Ægyptios. Ex Apuleio De herbis c. 25 (ubi cod. Voss. Gervaste). Jablonski Op. vol. 1, p. 56.]

[Γέργανα. V. Ἔργανα.]

Γεργέλοψ, ζῷον, Hesych. [Γεργέροψ Is. Vossius propter literarum seriem.]

[Γέργενα, πολλὰ, Hesych. Recte Salmas. Γέργερα. Varro De L. L. 5, 11 : *Graguli ab eo quod gregatim est : ut quidam Græci greges* Γέργερα. Conf. Γάργαρα.]

[Γέργερα. V. Γέργενα.]

Γεργέριμοι ἐλαῖαι, eædem sunt quæ et αἱ δρυπετεῖς, teste Eust. [p. 664], i. e. αἱ ἐν τῇ ἐλαίνῃ δρυὶ πεπανθεῖσαι καὶ αὐτομάτως καταπεσοῦσαι, Quæ in oleagina arbore maturuerunt et sua sponte deciderunt. Idem rursum Eust. p. 1726 : Δρυπετεῖς ἐλαῖαι αἱ ἐν τῷ δένδρῳ πεπαινόμεναι, αἱ καὶ γεργέριμοι. C Eod. modo Suid. exp.; Athen. vero [2, p. 56] et τὰς δρυπετεῖς ἰσχάδας nominatas fuisse γεργερίμους innuit. [Conf. Hesych. s. Γεργέριμος.]

[Γεργέρινος. V. Γεργῖνος.]

Γέργερος, Hesychio βρόγχος : pro quo et γαργαρεὼν dicitur.

[Γεργεσαῖος, ἀπὸ τόπου, καὶ Γεργεσηνὸς, Suidas. Gergesæi s. Gergeseni, populus Palæstinæ, in libris V. et N. T. Conf. Γάδαρα.]

[Γέργηθα, Γέργηθες, Γεργήθιος, et Γεργι... V. Γέργις.]

[Γέργινα. V. Γέργις.]

[Γεργῖνος, διάφορος, διάβολος, Hesych. Idem, Γεργέρινος, διάβολος. Γεργῖνοι parasiti regum Cypriorum, nomine a Gergithibus ducto, Clearch. ap. Athen. 6, p. 255, 256.]

[Γέργις, ιθος, ἡ, et Γέργιθος, ἡ, Gergis, urbs Trojæ. Gentile Γεργίθιος, ία, ιον, ut Γεργίθιος Ἀπόλλων, Γεργιθία Σίβυλλα, et alia forma Γεργίτης, Γεργῖτις, Γεργιθεύς. Hæc Steph. Byz. Strabo 13, p. 589 : Ἐν δὲ τῇ D Λαμψακηνῇ τόπος εὐάμπελος Γεργίθων· ἦν δὲ καὶ πόλις Γέργιθα, ἐκ τῶν ἐν τῇ Κυμαίᾳ Γεργίθων· ἦν γὰρ κἀκεῖ πόλις πληθυντικῶς καὶ θηλυκῶς λεγομένη αἱ Γέργιθες· quo in loco libri nonnulli Γεργηθ.... Hesych. : Γέργιθες, πόλις· nam sic codex. Musurus Γέργιθος. Γέργιθες, οἱ, ap. Herodot. 5, 122; 7, 43. Urbem etiam Γέργιναν dictam esse narrat Clearchus ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Γεργιθίῳ ap. Athen. 6, p. 256, C : Πόλιν περὶ τὴν Τρωικὴν Ἴδην... ἣ πάλαι μὲν ἀπὸ τοῦ γένους (τῶν Γεργίνων· de quibus v. s. Γεργῖνοι) Γέργινα, νῦν δὲ Γέργιθα κέκληται. G. D.] Γέργηθες in Milesiorum republica vocabantur olim οἱ δημόται, teste Eust. [p. 1433, 42] pro quo ap. Athen. 12, [p. 524, A] Γέργιθες. Sed præferenda est huic illa scriptura, ut quæ ap. Suid. quoque in Ms. Cod. habeatur : qui dicit et ipse γέργηθας a Milesiis divitibus vocatos fuisse τοὺς χειρώνακτας s. τὴν τύρβην, Turbam plebeiam, et eos, qui manuariis artibus victum quærerent. [Eustathius epitomen Athenæi secutus est. Veram scripturam Γέργιθες servarunt operis integri apographa. G. Dindorf.]

[Γέργις, ὁ, Gergis, Arizi filius, Persa, ap. Herodot. 7, 82. G. Dindorf.]

[Γέργυπες, νεκροί, Hesych.]

[Γέργυρα. V. Γόργυρα.]

Γέρδιος, ὁ, Suidæ ὑφάντης, Textor : qui etiam addit sua ætate dictum fuisse Γερδία. Apud Hesych. scriptum oxytonως Γερδιός, expositumque itidem ὑφάντης. [Ex Pselli Grammat. Ms. Cangius v. Γέρδιος adfert, Γέρδιος, ὁ ὑφαντής. Sic et Gloss. Gr. Lat.; similiter Cyrill. Lex. Ms., Suid. et Etym. M. Γέρδιος cum accentu in antepen. Vid. Ducang. in utroque Glossario. Glossæ Mss. in Cantica S. Ἐρίθου, γερδίας. Suidas et Lex. Reg. Ms. (i. e. Zonaras p. 434) : Γηώρας ... Γέρδης ὁ ὑφάντης. Alberti. Glossar. vetus : Scapi, κανόνες γερδιακοί, καὶ χάρτου τόμοι. Lucilius apud Nonium usus *gerdii* voce. Soping. Gl. Γιρδοποιὸν, Textrinum. Leg. Γερδοποιεῖον. Secundum Schneid. est ab Æolico ἔρδω, pro ἔργω. Angl. Γερδίσσαι, αἱ, Textrices, Γερδαῖος, Γέρδιαξ, Γερδιακὸς, vid. ap. Ducang.]

[Γέρεα, τά. V. Γέρας.]

Γεραιαὶ, αἱ, Primariæ atque honoratiores matronæ, Hom. : Mulieres Baccho sacrificantes, Demosth. Ita VV. LL.; sed perperam pro γεραιαὶ, ut Hesych. et Suid. habent. [De locis Demosth. v. s. v. Γεραρός.]

[Γερεᾶτις, ἡ, Gereatis, cognomen Hyblæ urbis bis a Pausania memoratum 5, 23, 6. Apud alios Γαλεῶτις. V. Γαλεώτης. G. Dindorf.]

[Γερέθω a grammaticis fictum. V. Ἀγερέθω.]

Γέρην, Hesychio ἔντιμος. [V. Γέρανος.]

[Γέρην, πόλις ἢ κώμη Λέσβου, ἀπὸ Γέρηνος τοῦ Ποσειδῶνος. Καὶ θηλυκῶς Γερηνίς, Steph. Byz.]

Γερήνιος, ὁ, Nestoris epith., Il. B, [336] : Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Exp. a nonnullis ἔντιμος, γέρων· παρὰ τὸ γέρας. Alii vero [et recte] Γερήνιον dictum volunt a Gerena s. Gereno oppido, in quo profugus fuit educatus : unde et Hesiod. [in Catalog. mul.] : Κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοὺς Ἕνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ Ξεῖνος ἐὼν ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοις [ἀπὸ εὐθείας τῆς Γέρηνος]. Et rursum, Νέστωρ οἶος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ. [Hæc ex Steph. Byz., qui addit : Ἐξ ἧς εὐθείας τῆς ἡ Γέρηνος τὸ Γερηνεύς, ὡς Ἅλιος Ἁλιεύς· καὶ ἐξ αὐτῆς Γερηνία καὶ Γερήνιος.] Plura super hac re Eustath. et Strabo [8, p. 340, 360. Idem p. 353 : Τὰ Γέρηνα, ἢ τὴν Γερηνίαν· ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται. Et p. 340 : Οἱ δ' οὖν ἐκ τῆς κοίλης Ἤλιδος ... γνωρίσματα δεικνύντες Γέρανον (Γέρηνον Eustath. ad l. Hom.) τόπον καὶ Γέροντα ποταμὸν καὶ ἄλλον Γερήνιον (codd. plures γεράνιον), εἶτ' ἀπὸ τούτων ἐπιθέτως Γερήνιον εἰρῆσθαι πιστούμενοι τὸν Νέστορα. Γερήνη, ἡ, ap. Etym. M. p. 227, 49, Schol. Hom. Od. Γ, 68.]

[Γέρης, ητος, ὁ, Geres, Bœotus, ap. Strab. 14, p. 633, Pausan. 7, 3, 6. || Alius ap. Aristoph. Eccl. 932. Unde Γερητοθεόδωροι, Homines quales Geres et Theodorus, Ach. 605.]

[Γερητηρία, ἐπώλεια, Hesych. Hoc est ἐρρητηρία cum digammo. Conf. Γερρῶ.]

[Γερηφορία, ἡ, Honor. Dionys. H. A. R. 2, 10 : Ἔν τε ἀρχαῖς καὶ γερηφορίαις.]

[Γερθιδάρας lectio corrupta. V. Γεραρός.]

[Γερθυρεόν, ἱλαρὸν, Hesych. qui eodem modo γεραρὸν explicat.]

[Γέρινα. V. Τέρινα.]

[Γέρινθοι. V. Γάλινθοι.]

[Γέρινος. V. Γύρινος.]

[Γερμᾶνες. V. Γαρμᾶνες.]

[Γερμᾶνία, ἡ, Germania, Γερμᾶνοί, οἱ, Germani, Γερμᾶνικὸς, ή, όν, Germanicus, ap. Strab. aliosque geographos et historicos. Et Γερμανὸς, nom. pr.]

[Γερμανίκεια, ἡ, Germanicea, πόλις Εὐφρατησίας .... ὁ πολίτης Γερμανικεύς, Steph. Byz. Inscr. Delia ap. Bœckh. vol. 2, p. 245 : Ἰούλιος Ἀριστόμαχος (ἀγωνοθέτης) Γερμανικίων. Sed ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΙΩΝ in simili inscr. vol. 1, p. 392. G. Dind.]

[Γερμάνιοι, οἱ, Germanii, gens Persica. Herodot. 1, 125.]

[Γερμᾶνολέτης, ὁ, Germanorum occisor. Orac. Sibyll. 14, 45.]

[Γέρμη, ἡ, Germa, πόλις Ἑλλησποντία, πλησίον Κυζίκου, ἣν Ἡρωδιανὸς Ἀσίας φησίν· ὁ πολίτης Γερμηνὸς καὶ Γερμηνή, Steph. Byz., ubi vid. Holsten. et Eckhel. D. N. vol. 2, p. 455. Diversum ab hoc Γερμηνὴ vocabulum videtur quod Arcad. memorat p. 111, 17 : Τὰ διὰ τοῦ ηνη ... βαρύνεται· ... τὸ δὲ γερμηνὴ ἡ συνήθεια ὀξύνει. G. Dindorf.]

[Γεροάκται, οἱ δήμαρχοι, παρὰ Λάκωσιν, Hesych. Ubi Salmas. propter literarum seriem Γερωάκται.]

[Γεροδοσία, ἡ, Honoris distributio. Ioann. Monach. in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 358.]

[Γέροια. V. Γέρας.]

[Γεροίτας. V. Γεροντίας.]

[Γεροκόμος. V. Γηροκόμος.]

[Γέρον. V. Γέρρον.]

Γεροντᾰγωγέω, Senem duco. [Soph. Œd. C. 348 : Δύσμορος πλανωμένη γεροντᾰγωγεῖ.] Γεροντᾰγωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν, Aristoph. [Eq. 1099], Instituere et mores seniles formare, Bud. [Versus ex Sophoclis Peleo sumtus : vid. Clem. Al. p. 748, Schol. Ar. Nub. 1419.] Plutarch. Polit. præc. [p. 524, C] : Πρὸς χάριν ἑαυτὸν γεροντᾰγωγῶν, Componens se ad gratiam populi aucupandam, Bud. [Idem V. Niciæ c. 2 : Ἴσχυε μὲν γὰρ ὁ Κλέων μέγα, Γεροντᾰγωγῶν κἀναμισθαρνεῖν διδούς.]

Γεροντᾰγωγὸς, ὁ, Qui senem instituit, s. erudit.

[Γεροντάριον, τὸ, Senecio. Gl.]

[Γερόντειον, τὸ, Geronteum, mons Arcadiæ. Pausan. 8, 16, 1; 22, 1. G. Dindorf.]

Γερόντειος, α, ον, Senilis, unde παλαῖστραι, Pollux [2, 13, ubi liber Falckenb. Ἀντιφάνει] ex Aristoph., Seniles palæstræ, s. Senum palæstræ, quas et γεροντιαίας vocat. [Illud γεροντιαία παλαίστρα, quod verba γερόντειαι παλαῖστραι proxime antecedit, a pluribus codd. abest. || Gerontea, nomen herbæ, ap. Appulei. De herb. c. 75.]

[Γεροντεύω, Senator sum. Inscr. Murat. Lacon. p. 66. Schneid. Corsin. Not. Gr. p. 13. Schæf. Γεροντεύεσθαι Hesych. s. v. Γηρωπίζεται]

[Γεροντία. V. Γερουσία.]

[Gerontia, insula maris Ægei. Plin. H. N. 4, 12.]

[Γεροντιάδης, ὁ, Gerontiades, Theodori filius, in inscr. Reines. p. 285. G. Dindorf.]

Γεροντιαῖος, αία, αῖον, poet. Senilis. [V. Γερόντειος. Eustath. Opusc. p. 343, 83 : Ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐκείνου γεροντιαίαν ἐν νεότητι φρόνησιν.]

Γεροντίας, ου, ὁ, Patruus [immo Avus paternus], ap. Laced. Vid. Eustath. [p. 971, 23. Schol. Lips. Il. Ξ, 118 : Ὁ τοῦ πατρὸς πατὴρ γεροντίας, ἡ δὲ μάμμη τήθη. Hesych. : Γεροίταν, πάππον. Κρῆτες. Γεροντίας, πάππος. Cum priore glossa editores contulerunt aliam ejusdem, Ἱερόλας, ἴσισυς (ἱερεὺς Heringa). Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις, ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροιδὰν ἢ γεροῦντος λέγει. Sed γεροίτας vel γεροντίας parum apte cum ἱερόλας comparantur. Quamobrem sic potius corrigendum esse suspicatus sum, ὡς καὶ τὸν γέροντα γηρόλαν λέγει. Γέρυς et Γερύτας ex Hesych. infra afferetur. G. D.]

Γεροντιάω, Senium et delirium recipio, Bud. Malim, Senile desiderium recipio. Diog. L. Platone 139 [3, 18] : Οἱ λόγοι σου γεροντιῶσι.

[Γεροντίζω, Senesco. Γεροντίζων οἶνος, Vetus vinum, Alex. Trall. 9, p. 524. Schneid. Et « 8, p. 140 : Οἶνον δὲ ... ἱερουλίζοντα, lego γεροντίζοντα. » Auctor Lexici Gr. Lat. olim Askeviani. Angl.]

Γεροντικὸς, ή, όν, Senilis; usitatius quam γερόντειος, ut ἡλικία, et λουτρὰ, Plato De LL. 6, [p. 761, C. Γεροντικὴ εὐλάβεια, Plutarch. V. Bruti c. 12. Γεροντικὸν γυμνάσιον, Strabo 14, p. 649. Σῶμα γεροντικὸν, Victum, Gl. Τὸ γεροντικὸν, Senatus, ap. Polyb. 6, 51, 2, recte scriptum in cod. Paris. Vulgo γερόντιον. || Apud Byzantinos Γεροντικὸν, τὸ, s. Γεροντικὸν βιβλίον est Commentarius dictorum factorumque sanctorum monachorum, cujusmodi γεροντικὰ, quæ παραδείσου seu βίβλου τῶν ἁγίων γερόντων inscriptionem interdum gerunt, etiamnum supersunt. Vid. Ducang. et Coteler. ad Monum. Eccl. Gr. vol. 1, p. 795. G. Dind.]

Γεροντικῶς, Seniliter. [Aristoph. Vesp. 1127; Plutarch. Moral. p. 639, B.]

Γερόντιον, τὸ, Senecio, Aristoph. Nub. [788; Eq. 42; Ach. 992. Hippocr. p. 1276, 38; Xenoph. Anab. 6, 3, 22. Γερόντια Γραικὰ Polyb. 35, 6, 2. Psellus De dæm. p. 89. || Γερόντιον lectio vitiosa pro γεροντικόν. V. Γεροντικός.]

[Γερόντιος, ὁ, Gerontius, n. pr. presbyteri in synodo Nicæna ap. Phot. Bibl. p. 13, et aliorum. Frequens in Libanii epistolis, 452, 548, 699, al.]

[Γεροντογρᾴδιο, Senex vetula, comica compositio Scythæ ap. Aristoph. Th. 1199. Ejusdemmodi est γεροντοπύγιο ibid. 1123. Passov. Hæc in aliis libris recte divisim scribuntur γέροντο γρᾴδιο et γέροντο πύγιο. G. Dindorf.]

Γεροντοδιδάσκαλος, ὁ, Senis præceptor. Apud Plat. Euthyd. [p. 272, C], Qui docet senes discipulos. [Ex Platone Pollux 2, 13.] Et Varronis Satyra hoc nomine ap. Nonium v. Lautus.

[Γεροντοειδής, ὁ, ἡ, Senis similis. Eust. p. 1923, 60.]

Γεροντοκομεῖον, τὸ, Locus in quo curantur senes, s. cura senum geritur : In quo senes tractantur, VV. LL. [Justinian. Cod. 1, 3, 46, 1. G. Dindorf.]

[Γεροντοκόμικα. Schol. Plat. p. 59 (314 Bekk.) : Ἧλιξ ἥλικα τέρπε, γέρων δέ τε τέρπε γέροντα, ὥς φησι καὶ ὁ Ξενοφῶν γεροντοκόμικα. Repetit hæc Favorin. s. v. Ἥλικα, omisso vitioso γεροντοκόμικα. Apud Xenoph. hæc sententia non legitur.]

[Γεροντοκόμος, ὁ, Qui senes curat. Schol. Plat. p. 51 (377). Schneid. Justinian. Cod. 1, 3, 46, 1 : Ἢ βρεφοτρόφους, ἢ γεροντοκόμους, ἢ ἁπλῶς τῶν εὐσεβῶν πράξεων διοικητάς. G. Dindorf.]

[Γεροντομανία, ἡ, Senum delirium, titulus fabulæ Anaxandridis ap. Aristot. Rhet. 3, 11, Athen. 13, p. 570, D. Angl.]

[Γεροντόπαις, αιδος, ὁ, Senex filius. Eustath. Opusc. p. 49, 45 : Τῷ δὲ ἀέρι ἐφῆκεν ἀναψύχειν τοὺς τοῦ θεοῦ γεροντόπαιδας.]

[Γεροντοποιέω, Hesych. (?) Wakef.]

[Γεροντοπώγων, ὁ, Herba est quæ inter saxa gignitur, longa barba, foliis instar capillorum prælongis, flore luteo, qui in volucres barbulas evanescit, quas pueri Barbas dei nuncupant. Lacte manat et radice amara est, eoque a tragopogone differt. Gorræus in Defin. med. Γεροντοπώγων ubi legerit Gorræus nescitur. Γεραὸν πώγωνα ex loco Nicandri indicavimus s. v. Γεραιός.]

[Γέροντος. V. Γέρων.]

[Γερούνιον, τὸ, Gerunium, urbs Italiæ. Apud Quadratum Γερυνία. Gentile Γερουνινός (corr. Γερουνῖνος ex cod. Vratisl.). Hæc Steph. Byz.]

[Γεροῦς. V. Γερτοῦς.]

Γερουσία, ἡ, Senatus. [Eurip. Rhes. 401 : Γερουσία Φρυγῶν· 936 : Ἕκτορος πρεσβεύμαθ' αἵ τε μυρίαι γερουσίαι. De Senatu Spartanorum Demosth. p. 489, 19 : Ἐπειδάν τις εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῇ. Pausan. 3, 11, 2 : Τῆς γερουσίας βουλευτήριον.] Plutarch. [Mor. p. 789 : Τὴν ἐν Λακεδαίμονι παραζευχθεῖσαν ἀριστοκρατίαν τοῖς βασιλεῦσιν ὁ Πύθιος πρεσβυγενέας, ὁ δὲ Λυκοῦργος ἄντικρυς γερουσίαν ὠνόμασεν.] Ἡ δὲ Ῥωμαίων σύγκλητος ἄχρι νῦν γερουσία καλεῖται. [In libris V. T. et ap. Josephum γερουσία *synedrium magnum* dicitur. Inscr. Magnes. ap. Cuper. *Lettre de crit.* p. 281 : Φιλοσέβαστος γερουσία καὶ οἱ νέοι.] Γερῶα, Hesychio γεροντία, vel potius γεροντεία. [Addit Hesychius : Ἦν γὰρ σύστημα γερόντων. Recte autem Kuster. Γερωία scribit.] Γερωνία, Laconibus et Cretensibus est γεροντία, teste Hesych. Ap. Aristoph. quoque Lys. [980] pro γερωχία, quod in vulg. Edd. legitur, quidam reponunt γερωνία : Πᾶ τᾶν Ἀσανᾶν ἐστιν ἁ γερωχία Ἢ τοὶ πρυτάνιες; λῶ τι μυθίξαι νέον. Quo in l. illud γερωνία, s. γερωχία, idem esse videtur quod γερουσία, Senatus, Seniorum concilium. [Laconice ἡ γερουσία, secundum usitatam in talibus consuetudinem, dicebatur γερωία vel digammo Æolico interposito, γεροϜία. Aristophanis autem in loco prætulerim γερωϜία, quoniam editiones exhibent γερωχία : alias placuisset γερωία. Valck. Ep. ad Rœv. p. LXXII. Alterutrum etiam Hesychio restituendum pro γερωνία. In eadem glossa quod legitur, παρὰ Λάκωσι καὶ Λακεδαιμονίοις καὶ Κρησὶ, Meursius corrigebat Λακεδαιμονίοις in Καρχηδονίοις mutato, quos ipsos quoque γερουσίαν habuisse ex Aristot. Polit. 2, 11, constare. || Alia forma est γεροντία, ἡ, cujus duo exempla sunt in Glossis Hesychii supra appositis. Xenoph. De rep. Lac. 10, 1 : Τὴν κρίσιν τῆς γεροντίας, et plurali numero ap. Nicol. Damasc. p. 156 Orell.]

[Γερουσιάζω, Senator sum. Nicet. Annal. 15, 8.]

[Γερουσιακὸς, ἡ, ὸν, Senatorius. Chandler. Inscr. 20, Χρήμασι γ. Angl.]

Γερουσιαστής, ὁ, Senator, Polyb. [7, 9, 1 et 4, de senatoribus Carthaginensibus. Josephum p. 164, 21 cit. Wakef. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 74 : Ἐρέννιος Ἡρακλιανὸς γερουσιαστὴς Φιλιπποπολείτης. G. Dind.]

Γερούσιος, ία, ιον, Ad senes pertinens, vel Qui est senum. Item, Qui senes decet. Item, Qui senibus pro honorario datur. Vide Eust. et cet. Schol. de γερούσιος οἶνος [Il. Δ, 259; Od. N, 8], et γερούσιος ὅρκος [Il. X, 119], ap. Hom.

[Γέῤῥα, ἡ, Gerrha, oppidum Chaldæorum. Gentile Γεῤῥαῖος, αία, αῖον, et femin. Γεῤῥαΐς. Hæc Steph. Byz. Est oppidum Arabiæ a Chaldæis e Babylonia profugis habitatum : vid. Strab. 16, p. 766. Adjectivo Γεῤῥαῖοι præter Strabonem utuntur Nicand. Al. 107, 244; Diodor. S. 3, 41, alii; Γεῤῥηνοὶ Maccab. 2, 13, 24. || Γέῤῥα, τὰ, Gerrha, locus Ægypti inferioris, ap. Strab. 1, p. 50; 16, p. 760 : Τὰ καλούμενα γέῤῥα. Apud Ptolem. Γέῤῥον. Originem nominis explicat Schol. Luciani Anach. c. 32 : Γέῤῥον Δημοσθένης ἐπὶ τῶν σκηνῶν καὶ τῶν περιφραγμάτων (τέθεικεν) ... Καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον διὰ τοῦτο ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματά ἐστιν ἐν οἷς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρίβουσι. G. Dindorf.]

Γεῤῥάδιον, τό. Γεῤῥάδια Suidæ ut et Hesychio στρωτηρίδια, Storeæ e vimine aut junco.

[Γεῤῥαῖος. Γεῤῥαΐς. Γεῤῥηνός. V. Γέῤῥα.]

[Γέῤῥιος. V. Γέῤῥος.]

[Γεῤῥόδερμον, τό. Gl. Gr. Lat. Τεράδερμον, Segestrum. Et Lat. Gr. Segestrum, στέγαστρον, γεράδερμον, διφθέρα πλοίου, διφθέρα. Istud γεράδερμον vocabulum est nihili. Vera lectio est γεῤῥόδερμον : vid. Coraes ad Plut. V. Crassi p. 428. Angl.]

Γέῤῥον, τὸ, Scutum Persicum e vimine textum : Ælio enim Dionysio ap. Eust. [p. 1924, 3] γέῤῥα sunt ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων καὶ οἰσύϊναι. Apud Xen. K. Π. crebro occurrit h. v., ut p. 25 [2, 1, 21] : Θώραξ γὰρ περὶ τὰ στέρνα ἁρμόζων ἑκάστῳ ἔσται, γέῤῥον δὲ ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ὃ πάντες εἰθίσμεθα φορεῖν· μάχαιρα δὲ ἢ σάγαρις ἐν τῇ δεξιᾷ. Itidemque p. 24 [2, 1, 9] : Θώραξ μὲν περὶ τὰ στέρνα, γέῤῥον δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν, κοπὶς δὲ ἢ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν. Et p. 3 [1, 2, 9] : Γέῤῥον καὶ παλτὰ δύο. At p. 71 [4, 2, 22] : Οἱ τὰ τῶν ἱππέων γέῤῥα καὶ τὰς κοπίδας ἔχοντες. Apud Herodot. quoque [7, 61; 9, 61, al.] Arrian. et Plut. [V. Arist. c. 17; sed V. Æmil. c. 32, Θρᾴκια γέῤῥα] de ejusmodi scuto Persico legitur h. v. Sunt qui Crates interpr.; nam revera erant e vimine textæ crates, quibus clypeorum s. scutorum loco utebantur : unde et generalius quidam exp. ἀσπὶς, θυρεὸς, πρόβλημα. Eust. hujus γέῤῥου σχῆμα dicit fuisse τετράγωνον, οὐκ ὀρθογώνιον. [Phrynich. Bekk. p. 33, 25 : Γέῤῥα δύο σημαίνει, τάς τε πλεκτὰς ἀσπίδας καὶ οἵας αἱ Ἀμαζόνες γράφονται ἔχουσαι, καὶ περιφραγμάτων προβλήματα πλεκτά.] Per κατάχρησιν autem γέῤῥον nominatur ἅπαν σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον εἴη, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης, teste Harpocr., qui a Dem. γέῤῥα vocari scribit τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παρακαλύμματα· Or. p. Ctes. [p. 284, 24] : Τούς τε ἐκ τῶν σκηνῶν, τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν, ἐξεῖργον, καὶ τὰ γέῤῥα ἐνεπίμπρασαν. Idem affert hæc verba ex Ejusdem Or. in Neæram [p. 1375, 19] : Τὴν ψῆφον διδόναι προσιόντι τῷ δήμῳ πρὶν τοὺς ξένους εἰσιέναι, καὶ τὰ γέῤῥα ἀναιρεῖν ; exp., πρὶν ἀναιρεθῆναι τὰ περιφράγματα. Strabo quoque [7, p. 294] Ligneas laminas, aut Crates vimineas, quibus veluti fornicatis s. concameratis currus teguntur, γέῤῥα appellat : Ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσιν ἔτυπτον τὰς βύρσας τὰς περιτεταμένας τοῖς γέῤῥοις τῶν ἁρμαμαξῶν, ὥστ' ἀποτελεῖσθαι ψόφον ἐξαίσιον. [Idem 4, p. 197 : Τοὺς δ' οἴκους ἐκ σανίδων καὶ γέρρων ἔχουσι μεγάλους.] Hesychio γέῤῥα sunt τὰ ἀπὸ καλάμων ἢ παπύρων ἐργαστήρια· item τὰ δερμάτινα σκεπάσματα· ut ap. Suid. γέῤῥα δασείων βοῶν ὠμοβόϊνα· item πάντα τὰ σκεπάσματα· præterea αἱ σκηναί· ut Eust. quoque γέῤῥα e Pausania exp. σκηνώματα et περιφράγματα, at ex Æl. Dionysio περιπεφραγμένοι τόποι. [Schol. Plat. p. 94 (322) : Τὰ σκεπάσματα πάντα οἱ Ἀττικοὶ γέρρα ἔλεγον· τινὲς δὲ δερμάτινα σκεπάσματά τινα καὶ Περσικὰ οἷς ἀντὶ ἀσπίδων ἐχρῶντο. Οἱ δὲ γέρρα τὰς σκη-

νάς φασι. Pluribus hoc explicat Schol. Luciani Anach. A
c. 32, qui postquam de Γέρροις, nomine loci Ægyptii, dixit quæ s. v. Γέρρα apposui, ita pergit : Καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ τροπικῶς παρείληφε τὴν λέξιν. Ibidem Pherecratis ex Ἀγρίοις verba afferuntur, Γέρροις ἀποσταυροῦνται, quibuscum comparanda Suidæ glossa, Γέρροιν (edd. vett. γερροῖν)· ἀπὸ σταυροῦ φησιν Εὔπολις, quod ἐπὶ corrig. ex Etym. M. p. 228, 57. Κριοὺς, γέρρα et κλίμακας conjungit Dion. Hal. A. R. 6, 92. G. D.] || Iidem Lexicogrr. γέῤῥα vocari tradunt a Comicis τὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μόρια. Suid. ap. Siculos γέῤῥα vocari ait τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα· Hesych. vero et Γέῤῥας ea nominari innuit : ut ap. Festum quoque fem. Gerræ in superiore signif. legitur, nimirum pro Vimineæ crates. [Femininam formam h. v. etiam Alciphroni intulit Bergler. 3, 36 : Σαρίσσας καὶ καταπέλτας καὶ γέρρας, ubi libri δέρρας. Sed hic probabilius γέρρα scribetur, quod ipsum quoque Bergl. proposuit. Significationem autem quam ex comicis memorat H. Steph. Schol. Lucian. l. c. exemplo Epicharmi con- B
firmat, quem γερραιναξία dixisse ἐπὶ τῶν αἰδοίων. Quod ex Γέρρα Νάξια depravatum. Proverb. Append. Vat. 1, 40, p. 266 : Γέρρα Νάξια (vulgo γέρρ' ἀμαξιαία)· γέρρα Σικελοὶ λέγουσι τὰ ἀνδρῷα καὶ γυναικεῖα αἰδοῖα· ἦν δὲ ἐν τῇ Σικελικῇ Νάξῳ (vulgo Μάξῳ) τέμενος ἐπιθαλάσσιον Ἀφροδίτης, ἐν ᾧ μεγάλα αἰδοῖα ἀνέκειτο. || Sagitta. Schol. Luciani l. c. : Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν. Quo significatu recentiores grammaticos h. v. uti observatum est. Sic Pseudo-Herodian. in Epimer. p. 12 γέρρον interpretatur κοντάριον, Schol. Luc. Dial. mort. 14, vol. 1, 395, μικρὰ ἀκόντια reddit verbis τὰ γέρρα. Favorin. γέρρα, τὰ κοντάρια, ex Theodoro Prodr. affert. || Latini nugas et ineptias *gerras* dicunt, quod e Græco vocabuli usu explicare student Festus, Nonius Marc., Schol. Terentii p. 49 ed. Mai. qui etiam Piscem nullius saporis, non aptum cibis, Gerram dici ait, quem Gerrem et Gerriculam vocat Plinius. || In codd. interdum γέρον scriptum. Unde Etym. Gud. p. 124, 1 : Γέρον, οὐδετέρως τὸ παλαιόν· ἢ τὸ ὅπλον. G. Dind.] C

[Γέρρος, ὁ, Gerrhus, fl. Scythiæ ap. Herodot. 4, 19, 47, 56; et nomen regionis illius, ibid. c. 53 : Μέχρι Γέρρου χώρου, ubi var. lect. γερρέου et γερρέων. Adject. gentile ap. Steph. Byz. Γέρριος, ία, ιον : sed ap. Herodot. 4, 71, ἐν Γέρροισι. G. Dind.]

Γερροφόρος, ὁ. Γερροφόροι dicuntur οἱ τὰ γέῤῥα, ἤτοι ξυλίνας καὶ ποδήρεις ἀσπίδας φοροῦντες· teste Suida. [Plato Lach. p. 191, B; Xenoph. Anab. 1, 8, 9; Œcon. 4, 5; Strabo 7, p. 306.]

[Γερροχελώνη, ἡ, Testudo viminea, nomen machinæ, ap. Philon. in Mathem. vett. p. 96, 100. Et p. 99 : Ποιοῦνται δὲ αἱ γερροχελῶναι ἐκ τῶν πλεχθέντων γέρρων, ἄνωθεν εἰς ὀξεῖαν γωνίαν συγκλεισθέντα πρὸς ἄλληλα (corr. συγκλεισθέντων πρὸς ἄλληλα), ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῶν πρόσθεν· εἶτα βυρσῶν περιτεθεισῶν καὶ δοκίδων, κάτωθεν μὲν ἐκ τῶν πλαγίων τετραγώνων συμπαγεισῶν, ἔνδοθεν δὲ στρογγύλων ὑποτεθεισῶν, οὐ χαλεπῶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν προσφέρονται, διὰ τὸ μηδὲ βάρος ἔχειν πολύ. G. Dind.]

[Γερρῶ, ἀπόλωλα, Hesych. Videtur ἔρρω esse cum D
digammo. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 43, 16, ubi de verbo Ἔρρω agit : Τὰ δὲ τοιαῦτα Αἰολικὰ ἦν, ἔχοντα κοινὰ, ἰμέρρω, οἰκτέρρω, ὀλοφύρρω. G. Dind.]

[Γέρσιμον. V. Κέρσιμον.]

[Γερτοῦς, οῦντος, Gertus, oppidum Phœbatidis in Dassaretia. Polyb. 5, 108, 2. Sed ibid. § 8, Γεροῦντα, ubi aliquot libri γερῶντα. G. Dind.]

[Γέρυλλος, ὁ, Geryllus. Inscr. Argol. ap. Bœckh. vol. 1, p. 603 : Ἄριστις Γερύλλου. G. Dind.]

[Γερυνία. V. Γερούνιον.]

[Γέρυνος. V. Γύρινος.]

Γέρυς, et Γερύτας, Hesychio γέρων, Senex. [Conf. Γεροντίας.]

[Γερώα. V. Γερουσία.]

[Γερωάκται. V. Γεροάκται.]

[Γερωία. V. Γερουσία.]

Γέρων, οντος, ὁ, [Eustath. p. 279, 40 ex Aristophane grammatico : Τὴν γέρων γέροντος γενικὴν ἀνάγοντες (οἱ Αἰτωλοὶ) εἰς εὐθεῖαν γράφουσιν οὕτω, Μιλασίοις καὶ
A ταῖς συναρχίαις καὶ τοῖς γερόντοις· ... τὸ δ' αὐτό φησι φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ παθήματος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Μὴ καταγελᾶτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις. Conf. Kœn. ad Greg. Cor. p. 592.], i. q. γεραιός, Senex vir [paullo minus quam πρεσβύτης : vide locum Aristonis περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως, quem ex Alexione affert Ammon. p. 36; et Polluc. 2, 4]. Hom. Od. Δ, [485] : Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις. [Il. I, 36, 258 : Ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, et alibi sæpissime, adjuncta interdum notione dignitatis viri principis, senatorii, sacerdotis, ducis (unde a grammaticis sæpe redditur vocc. ἔντιμοι et ἀριστεῖς : vid. Eustath. p. 167, 14; et Heyn. vol. 4, p. 270, 606, 620) : interdum imbecillitatis senilis. Eurip. Andr. 678 : Γέρων γέρων εἶ. Aristoph. Eq. 1349 : Οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμην καὶ γέρων. Soph. Antig. 287 : Ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα.] Plato De rep. 2, [p. 378, C] : Καὶ γέρουσι καὶ γραυσὶ καὶ πρεσβυτέροις γιγνομένοις. [Γέρων πατὴρ Eur. Hec. 711. Γέρων πόσις ib. 422. Παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων El. 287, ut γέρων παλαιὸς ap. Pau-
B san. 8, 11, 2, γέρων ἐς τὸ ὕστατον Lucian. Hermot. 9, vol. 1, p. 748, γ. ἐς τὸ ἔσχατον ap. eund. Herc. 1, vol. 3, p. 82, quod uno verbo ἐσχατογέρων dicitur. Γέροντι ποδὶ Eur. Orest. 456. Γέροντα χρῶτα Hec. 406. De animalibus, ut γέρων ἵππος ap. Soph. El. 25; γέρων ἀλώπηξ, βοῦς, πίθηκος ap. Suidam s. v. Γέρων. Aristot. H. A. 8, 30 : Οἱ γέροντες τῶν ἰχθύων.] Et de rebus inanimis [i. q. παλαιός, vetus], ut χαλκὸς [Simonid. in Anth. Pal. 6, 52], θεσμὸς, VV. LL. [Soph. Œd. Col. 1259, γέρων πίνος. Theocr. 7, 17, γέρων πέπλος, et 21, 12 γέρων λέμβος. De vino Eubul. ap. Athen. 1, p. 28, F : Ἢ Λέσβιον γέροντα νεκταροσταγῆ. Long. 3, 16 : Οἴνου γέροντος. De pappo cardui dictum v. s. Πάππος. Γέρων λόγος, Vetus dictum, Æsch. Agam. 750. || Γέρων, ut Latinum *Major*, quo priores ejusdem vel familiæ vel nominis a sequentibus distinguuntur. Plut. Mor. p. 330, E : Ἀντίγονος ὁ γέρων, ubi Wyttenb. alia exempla indicat, p. 360, C; 506, D; V. Pelopidæ c. 2.] || Γέροντες, Senatores, Curia Laced. constans e Senat. 24; Paus. 66 [3, 5, 2]; vel ex 28. Vide
C Plut. Lyc. 13, 17, 18 [capp. 5, 6, 26 et 29]; Ages. 196 [c. 4]. Herodot. quoque 28 ponit [6, 57] : Καὶ παρίζειν βουλεύουσι τοῖσι γέρουσι, ἐοῦσι δυῶν δέουσι τριήκοντα. [|| Apud scriptores Christianos Γέροντες Episcopi vocantur et Monachi. Utriusque usus exempla vid. ap. Ducang.] Ceterum varie ridiculus est in variis hujus nominis etymis Etym. [p. 226, 27], cum vicina et rationi maxime consentanea sit hæc una, a γέρας, ob honorem, qui senectuti defertur. [Quam sequitur Eustath. p. 477, 45.] Nec enim Plut. 570 [Moral. p. 789, E,] assentiri possum contra γέρας a γέρων deducenti. [Quum masculinum γέρων sæpe adjectivi locum obtineat, poetæ interdum etiam neutro γέρον, τὸ, usi sunt, contra canonem Schol. Apollon. De synt. p. 387 ed. Bekk. Hom. Od. X, 184 : Σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ, ubi Eustath. Æschyli ex perdita fabula verba affert : Ὡς λέγει γέρον γράμμα, et ex Sophocle, Γέροντα βουλεύεις, quem locum in mente videtur habuisse Etym. M. p. 227, 10, ubi γέροντα πράγματα (nam sic pro πρᾶγμα legendum) me-
D morantur. G. D.] || Γέρων, Colus, e qua suspendi solent stupæ, et fuso versato fila trahi. Causam nominis his verbis aperit Pollux [7, 73 : Τὸ δὲ ἐργαλεῖον, καθ' οὗ ἔκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα, γέρων ἐκαλεῖτο·] ἦν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον κιόνιον, χεῖρας Ἑρμοῦ τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπῆν πρόσωπον, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Hujus usus exemplum hoc affert e Pherecratis Μυρμηκανθρώποις, Ἀλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέρονθ' ἱστὸν ποιεῖ [corrig. ποίει. G. D.], Ἐφ' [ap. Polluc. ἀφ'] οὗ τὸ λίνον ἦν, Subito colum, e qua suspensum erat linum, in telam convertit. [Pollux 10, 176 : Τὸν ἱστὸν τῶν ταῦτα (λίνον, στυππεῖον, κάνναβον) ἐργαζομένων γέροντα (ἂν εἴποις). Herodes in Mimiambis ap. Stob. Flor. 78, 6 : Ἡ κεσκέου μοι τὸν γέροντα λωβῆται. Ex his satis apparet male γέρον genere neutro scribi ap. Eustath. p. 1923, qui postquam de neutro adjectivi γέρων egerat, sic pergit : Παυσανίας δὲ λέγει ὅτι γέρον ξύλον στυλίδι παραπλήσιον ἔχον κεφαλὴν γεροντοειδῆ πλαστὴν γλυπτὴν καὶ χεῖρας ὡς Ἑρμοῦ τετραγώνου, ἐξ ὧν ἐκρέματο, φησὶ, τὰ νηθόμενα στυππεῖα· τὸ

μέντοι γέρρον τὸ ἐν δυσὶ ρ κ. τ. ἑ. || Γέρων, ὁ, Geron, A nomen fluvii Elidis ap. Strabon. 8, p. 340. || Γέρων, ὁ, Geron, n. pr. virile Aristophani restitui Eccles. 848, pro vulgato γέρων : ubi per temporum rationem etiam de Ἱέρων cogitari licet, quod Th. Bergkius mihi proposuit, collato Antiphanis loco ap. Athen. 15, p. 689, 690. Γέρων Ἀρίστωνος Ἀγκυλῆθεν est in inscr. ap. Boeckh. vol. 1, p. 490. G. Dind.]

[Γερωνία. V. Γερουσία.]

[Γερωνίδες, Vipiones. Gl.]

[Γερώνειον. V. Γρῶνος.]

[Γερωχία lectio vitiosa. V. Γερουσία.]

[Γεσάται. V. Γαισάται.]

[Γέσιος, ὁ, Gesius, medicus celeberrimus, de quo vid. s. v. Γέα et Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 352. In epigrammatis Palladæ Alexandr. metrum ubique Γέσσιος postulat. Et sic scriptum hoc nomen ap. Liban. Ep. 867, p. 406; 1032, p. 480 (ubi cod. Med. γεσίου); 1149, p. 550. G. Dindorf.]

[Γέσκων, s. Γίσκων, ωνος, ὁ, Gesco, nomen Pœni apud Polyb. 1, 66, 68, 69, 70, 79; 36, 1, 8. Γίσκων B ap. Plutarch. V. Fabii c. 15. Γέσκων in V. Timol. c. 30. Conf. Wessel. ad Diodor. 16, 81. G. Dindorf.]

[Γέσμα. V. Γεῦμα.]

[Γέσσιος. V. Γέσιος.]

[Γέστα. V. Γαστραία.]

[Γεστία, ἔνδυσις, μέλη, ἱμάτια, Hesych.]

[Γέστρα, στολή, Hesych.]

[Γετηνός. V. Γετία.]

[Γέται, οἱ, Getæ, populus Thraciæ, de quo præter alios copiose egit Strabo libro septimo. De formis vocabuli Steph. Byz. : Γετία, ἡ χώρα τῶν Γετῶν. Γέτης γὰρ τὸ ἐθνικὸν, οὐ τὸ κύριον. ... Ἔστι καὶ θηλυκῶς Γέτης (corrigunt Γέτις vel Γέτη)· οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ γυνὴ τοῦ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. Idem possessivum Γετικὸς, ἡ, ὸν, memorat, ut Κρίτωνος Γετικά. Arrianum autem Γετηνοὺς dixisse. Sophocles Triptol. ap. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 9, 30 : Καὶ Χαρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἄρχει τανῦν. Ἡ Γετική, Getarum terra, Lucian. Icarom. 16, vol. 2, p. 771. || Γέτας, nomen servile. Helladius ap. Phot. Bibl. p. 532, 37; Schol. Arist. C Ach. 242; Procl. in Alcib. vol. 2, p. 149. Galen. vol. 5, p. 29 : Τοῖς ὑπὸ τοῦ βελτίστου Μενάνδρου κατὰ τὰς κωμῳδίας εἰσαγομένοις οἰκέταις, Δάοις τέ τισι καὶ Γέταις. Ὦ Γέτα in fragm. Menandri ap. Justin. De monarch. p. 40, B. Τὸν παῖδά σου τὸν Γέταν, Epist. Socr. 14, p. 19. Strabo 7, p. 304, ubi de Dacis et Getis agit : Ἀφ' οὗ καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπεπόλασε τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Γέται καὶ Δᾶοι. G. Dindorf.]

[Γέτις, ἐλπίς, Hesych.]

[Γέτορι, ἔτος. Γέτος, ἐνιαυτὸς, Hesych. In priori glossa Musurus male ἔτει. Corrigendum enim Γέτορ, forma Laconica. Γέτος Alberti ex γ' ἔτος coaluisse suspicatur. Cujusmodi errorem s. v. Γάμμορος notavimus. G. Dind.]

Γευθμὸς, ὁ, Gustus, Gustatus, ap. Nicand. [Al. 398 : Τὴν (πόσιν) ἤτοι γευθμῷ μὲν ἰσαιομένην μάθε νάρδῳ· 468 : Γευθμὸς ἰχθυόεις.]

[Γεύλοφα. V. Γεώλοφος.]

Γεῦμα, τὸ, Gustus : et q. d. Gustamentum. Eur. Cycl. [150] : Ἡ γὰρ γεῦμα τὴν ὠνὴν καλεῖ, Gustus D emptionem provocat, Camer. interpr., qui et addit γεῦμα esse proprie Specimen potus venalis. [Philostr. De vit. Soph. p. 557, F : Ἱκανὰ ταῦτά που δηλῶσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνθοσμίαν τὸ γεῦμα. Idem De vit. Apoll. 6, 12 : Μήτε γεῦμα παρέχειν μήτε δεῖγμα. Eubulus dixit βαδίζειν εἰς τὰ γεύματα, ap. Athen. 11, p. 499. Valck. ad Herodot. 7, 48. Cum altero Philostrati loco comparandus Philochor. ap. Athen. 15, p. 693, E : Ἀκράτου μὲν ὅσον γεῦμα καὶ δεῖγμα τῆς δυνάμεως τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ. Plut. De puer. educ. p. 8, C : Ἐκ παραδρομῆς μαθεῖν ὡσπερεὶ γεύματος ἕνεκεν. Ephipp. ap. Athen. 9, p. 380, F : Γεύματα οἴνων.] Apud Hippocrat. autem Epidem. 1, Γεύματα videntur dici Quæ gustantur [i. e. Cibi] : Ἀπόσιτοι πάντων γευμάτων διετέλεον. [P. 940, H, aliisque locis, ut p. 1020, D : Κοιλίην οὐκ ἐνεδέχετο οὐδὲ τοῖσι γεύμασι ἑστάναι. || Cœna. Schol. Hom. Od. M, 439 : Ἀπὸ τῆς πρωίας ἐκρατοῦντο ἔνδον τὰ δοῦρα ἕως τοῦ γεύματος. Et infra : Ἐν τῷ καιρῷ τοῦ γεύματος. Eustath. p. 1432, 6 : Δεῖπνον A τὸ πρωινὸν ἔμβρωμα, ἄριστον δὲ τὸ κοινῶς λεγόμενον γεῦμα. Alia exempla vide ap. Ducang. Eadem significatione Γεύεσθαι et Γευματίζειν dicitur, quæ v. || Alia forma Γεῦσμα, Ioann. Chrys. Hom. 134, vol. 5, p. 861 : Γεῦσμα δεδωκότες τῆς ἀναστάσεως. Seager. Hesych. Γέσμα, γεῦμα. Γεῦμα, γεῦσις, ἔδεσμα. In γέμα corruptum ap. Neogræcos.]

Γευματίζω, Gusto. [Ex Favorino. Manuel Moschop. in Lexico Philostrati ap. Ducang. : Ἀριστῶ τὸ γευματίζω (Prandeo), ἐξ οὗ ἄριστον τὸ γεῦμα.]

Γεῦσις, εως, ἡ, Gustus, Gustatus, [Sapor]. Aristot. Eth. 3, [13] : Τῆς γὰρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν [χυμῶν. Pollux 2, 104 : Γλῶσσα γεύσεως γνώμων, διακρίνουσα τοὺς χυμούς· 105 : Τὸ δὲ πλέον ἡ γλῶσσα τῆς εἰς τὴν γεῦσιν αἰσθήσεως ἔχει, κατὰ τὸ πρὸς τῇ φάρυγγι μέρος, ὃ γεῦσιν καὶ κεφαλίνην ὀνομάζουσι. Dicæarch. in Creuz. Melet. 3, p. 181 : Τὰ ἐκ τῆς γῆς γινόμενα ἀτίμητα καὶ πρῶτα τῇ γεύσει. Γεῦσις τοῦ οἴνου Daniel. 5, 2. Ξένη γεῦσις, Cibus insolitus, Sap. Sal. 16, 2. Figurate, Γεῦσιν τῆς τῶν Ἰουδαίων εὐτολμίας εἰληφὼς Mac- B cab. 2, 13, 18. Γεῦσις πικρὰ, ἁλμυρὰ, Sapor amarus, salsus, Geopon. 5, 7, 3. Οἰνώδης, 7, 15, 4.]

[Γευσιστράτη, ἡ, Geusistrata, n. pr. mulieris apud Aristoph. Eccl. 49. G. Dindorf.]

[Γεῦσμα. V. Γεῦμα.]

[Γευστέον. V. Γεύω.]

Γευστήριον, τὸ, q. d. Gustatorium [Gl.], Gustandi instrumentum : vel, ut alii interpretantur, Indicium gustus. Dicitur et de poculo, quo vinum degustatur : κόγχην ἐμφερῆ γευστηρίοις, Pherecrat. ap. Athen. 11, [p. 481, C]. Usus est et Aristoph. Vid. Polluc. [6, 99; 10, 75, 172.]

[Γεύστης, ὁ, Gustator. Inscr. Chia ap. Bœckh. vol. 2, p. 201, 8 : Γεύστου Λυσίου, Lysia libationem gustante. Unde compositum Προγεύστης. G. Dindorf.]

[Γευστίδιον, Gustatorium. Γευστρίδιον, Cupillum. Γεύστριον, Gustatorium. Gl. Cf. Salmas. Hist. Aug. p. 253, C.]

Γευστικὸς, ἡ, ὸν, Gustatorius : ut γευστικὴ δύναμις Alex. Aphrod. [et Moschop. Collect. voc. Attic. s. v. C Νοῦς.] Gustatoria facultas. Et γευστικὸν νεῦρον ex eod. in Probl. 2, [p. 328, 6 Sylb. Τὸ γευστικὸν αἰσθητήριον Aristot. De anima 3, 10. Γευστικὴν αἴσθησιν Dionys. De comp. verb. 12, p. 138 Schæf. Adv. Γευστικῶς Schol. Ven. Il. E, 661 et Suidas s. v. Μαιμώωσα, quod interpretantur γευστικῶς ἔχουσα.]

Γευστὸς, ἡ, ὸν, q. d. Gustabilis, vel Gustu perceptibilis : i. e. Qui percipi s. sentiri gustu potest. [Aristot. De anima 3, 10 : Τὸ δὲ γευστόν ἐστιν ἁπτόν τι. Vid. Dionysii et Moschopuli locos s. v. Γευστικὸς indicatos.] Item Quem gustare et quo uti pro cibo possumus. [Basil. t. 1, p. 972, D.]

[Γευστρίδιον. V. Γευστίδιον.]

[Γευστρίνην, γαῦλον, Hesych.]

[Γεύστριον. V. Γευστίδιον.]

[Γευστρὶς, Meraria. Gl. Saporatorium addit Dositheus Ms.]

[Γεύω.] Γεύομαι, σομαι, [Præteritum Γέγευμαι : ap. Theocrit. 14, 51 Γεύμεθα pro γεγεύμεθα, de quo recte judicat Buttmann. Gr. vol. 1, p. 325], Gusto, De- D gusto : putarunt autem quidam etymologi γεῦσιν, verbale hinc factum, dici quasi δεῦσιν. Thuc. 2, [50] : Τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται ... ἢ οὐ προσῄει, ἢ γευσάμενα διεφθείρετο. Cum gen. sæpe jungitur : Soph. [Aj. 844] : Γεύεσθαι πανδήμου στρατοῦ, pro Deglutire universum exercitum. [Thucyd. 2, 70 : Ὅ τε σῖτος ἐπελελοίπει ... καί τινες καὶ ἀλλήλων ἐγέγευντο. Nam sic meliores libri : alii ἐγεύοντο.] Plato, Γεύεσθαι τῆς διαίτης. [Cum accusativo. Antig. Caryst. c. 20 : Αἰγόλεθρον, ὃ τῶν μὲν ἐγχωρίων αἰγῶν οὐδεμία γεύεται. Leonid. in Anth. Pal. 6, 120 : Θηλείης ἔρσης ἰκμάδα γευόμενος. Quam constructionem versui corrupto ap. Aristot. Poet. 22, p. 1458, 10, inferebat Tyrwhitt : Οὐκ ἂν γευσάμενος τὸν ἐκείνου ἐλλέβορον, ubi libri γεράμενος, γ' ἐράμενος, γ' ἐρώμενος. Suidas, Γεύομαι, αἰτιατικῇ. || Apud recentiores Græcos Γεύεσθαι est Prandere, Cœnare : v. Ducang. et quæ s. v. Γεῦμα dicta.] || Metaph. item pro Experior, Bud. e Plat. De LL. 204, 245, 246 [e. c. τῶν νόμων, 6, p. 752, C]. Sic γεύσασθαι ἀρχῆς, Herodot. [4, 147.] Et γεύεσθαι πένθους,

Eur. [Alc. 1072]. Sic Lucian. [Nigrin. c. 28] : Γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν. Frequens est autem et ap. Hom., ut γεύεσθαι ἀκωκῆς δουρὸς, Il. Φ, [61]; γεύεσθαι διστοῦ, Od. Φ, [98]; γεύεσθαι χειρῶν, Υ, [181]. Apud Pind. autem Pyth. [9, 61] : Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου. [Ἀέθλων Pyth. 10, 11. Στεφάνων Isth. 1, 29. Πόνων Nem. 6, 41; Eurip. Herc. fur. 1353. Ἀρετῶν Pind. Nem. 3, 74. Κέαρ ὕμνων γεύεται, Isthm. 4, 25. Epigr. in Anth. Pal. Append. 238 : Μήπω γευσάμενος ἥβης ὤλισθον ἐς Ἅδου. Antiphil. in Anth. Pal. 7, 379 : Χῶμα μέσσου γευόμενον πελάγους. Aristoph. Ran. 462 : Οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας; Plato De rep. 2, p. 358, E : Ἐπειδὰν ἀλλήλους ἀδικῶσί τε καὶ ἀδικῶνται καὶ ἀμφοτέρων γεύωνται. || Antiattic. p. 87, 31 : Γεύεσθαι, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐσθίειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀσφραίνεσθαι, ὡς ἐν τῷ βίῳ, γεύεται μύρων. Εὐριπίδης Κύκλωπι. In Cyclope Euripidis tantum abest ut γεύεσθαι idem sit quod ὀσφραίνεσθαι, ut diserte distinguantur hæc verba v. 155, ubi Sileno, qui dulci delinitus meri odore ὀσφραίνομαι dixerat, respondet Ulixes, Γεῦσαί νυν, ὡς ἂν μὴ λόγῳ 'παινῇς μόνον.] Sed et cum gen. pers., Il. Υ, [258] : Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν, Experiamur alter alterum, i. e. alter alterius robur et vires. [Sensu obscœno Æschyl. in fragm. (224) fabulæ satyricæ, Τοξοτίδων, Νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη.]

|| At Γεύω est γεύεσθαι ποιῶ, Gustare facio, Gustum præbeo. Plato De rep. 7, [p. 537, A] : Γευστέον αἵματος ὥσπερ τοὺς σκύλακας. [Γεῦσαι semper significat Gustum dare, eximie rei vendendæ : vid. Eubuli fragm. ap. Athen. 1, p. 28, F, et Casaub. p. 66. Firmus Cæsar. Epist. 27 : Γεύσας ἡμᾶς Ἀττικοῦ μέλιτος. Polyæn. 1, 1 in Mss. : Οἴνου τοὺς πολεμίους γεύων. Valck. ad Herodot. 7, 48.] Et cum accus. Eur. Cycl. [149] : Βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ; Metaph. autem Plut. [Compar. Lycurgi c. Numa c. 1] : Δούλους ἔγευσε τιμῆς ἐλευθέρας. [Plato De legg. 1, p. 634, A : Ἐπιτηδεύματα ... ἃ γεύοντα τῶν ἡδονῶν καὶ οὐ φεύγοντα αὐτάς .... Anthipp. ap. Athen. 9, p. 404, C : Γεύσω δ', ἐὰν βούλῃ, σὲ τῶν εὑρημένων. Iamblich. V. P. 5, p. 16 (52) : Γεῦσαι βουλόμενος τῆς καλλονῆς τοὺς πατριώτας.] || Sed et pro γεύομαι intrans. ex Herodoto 7, [48] affertur, Γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα [ὁ θεός. At hoc in loco γεύσας activam habet significationem, intellecto ἡμᾶς vel τοὺς ἀνθρώπους.]

[Γεφροῦς, Gephrus, oppidum Cœlesyriæ ap. Polyb. 5, 70, 12, ubi accusativ. Γεφροῦν.]

Γέφυρα, de qua nunc agetur, post alia a γῆ derivata locum habere posset : sive id etymum, quo dicitur esse quasi γῆ ἐφ' ὑγρᾶς, s. id quod a γῆ et φυρῶ deducit, sequamur. Sed quam tutum sit hæc sequi, aliorum esto judicium.

Γέφῡρα, ἡ, [forma Bœotica Βέφυρα : quam Strattidi restitui pro βλέφυρα. V. s. Βλέφυρα. Γέφυρα correpto υ dixit scriptor epigr. in Anth. Pal. App. 223 : Αὐρηλίου γέφυραν στήσατο τήν τε ταφήν, et alius in inscr. ap. Orell. Inscr. Latin. vol. 1, p. 347 : quibus exemplis non abutendum est ad defendendam δὲ particulam, quam e versu Strattidis ejeci. G. D.], Pons. Dicitur autem proprie γέφυρα (si Herodiano Gramm. ap. Eust. [p. 1235, 23] credimus), γῆ ἐφ' ὑγρᾶς, i. e. Terra super aquam. Etym. quoque [p. 229, 8] hujus derivationis mentionem facit : Ἡ ἐφ' ὑγροῦ γῆ, inquit, quasi γέφυγρά τις οὖσα. Sed affertur et alia ab Eod., et quidem priorem locum ap. eum habens : sc. a γῆ et φυρῶ, ut sit quasi γήφυρα i. e. ἡ τῇ γῇ φυραθεῖσα. Quibus verbis subjungitur, καὶ ἐφ' ὑγρῷ τόπῳ κειμένη. In meo autem vet. Lex. additur, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ γῆς εἰς γῆν μεταφέρειν. Communis porro est hujus nominis γέφυρα usus prosæ scriptoribus cum poetis. Il. E, [87] : Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς Χειμάῤῥῳ, ὅστ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας· Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν. [Ubi γέφυραι aggeres potius significat, quem usum vocabuli etiam in verbis γεφυροῦν et ἀπογεφυροῦν observare licet. Isthmum Corinthiacum Pindarus Nem. 6, 67 γέφυραν πόντου vocat, et γέφυραν ποντιάδα Isthm. 4, 34.] Apud Plut. Quæst. Rom. [p. 307, E, et V. C. Gracchi c. 17] : Ἡ ξυλίνη γέφυρα. Legitur sæpe ζευγνύειν γέφυραν, eique opp. λύειν s. διαλύειν. [Herodot. 4, 85 : Κατ' ὃ δὴ ἔζευκτο ἡ γέφυρα· ibid. 97 : Σὺ νῦν γέφυραν (male alii libri γεφύρην, quanquam γεφύρη Ionicum esse ait Eustath. p. 933, 29) ταύτην ἔα κατὰ χώρην ἑστάναι.] Herodian. 7, [2, 1] : Τότε τοίνυν τὴν γέφυραν ζεύξας, ἔμελλεν ἐπὶ Γερμανοὺς διαβήσεσθαι. Apud Eund. legimus, Λύσαντας τὴν γέφυραν. Apud Thuc. [1, 137] : Τὴν γεφυρῶν διάλυσιν. || Γέφυραι ap. Hom. sunt etiam intervalla et semitæ inter binos aciei instructæ ordines, per quas ultro citroque commeare licet, ut VV. LL. annotant ex Eust. in Il. Δ, [371 : Ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. Conf. Θ, 378; Λ, 160; Υ, 427. Uno in loc. Θ, 549 pars librorum singularem numerum præbet, Ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ : sed recte alii γεφύρας.] || Γέφυρα est item nomen urbis Bœotiæ, quæ et Tanagra [et Græa et Pœmandria] vocata fuit. Affert autem aliquam illius appellationis rationem Etym. [p. 228 extr. : Ὅτι ἐν σχεδίᾳ κώμῃ κατοικοῦντες καὶ ἐν τῇ πέραν γῇ τοῦ Ἀσωποῦ διὰ τοῦ χειμῶνος ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους ἐπιμιξίαις γεφύραις ἐχρῶντο.] Qui ex ea est, dicitur Γεφυραῖος. [Herodot. 5, 56—62. Strabo 9, p. 404.] Apud eund. Etym. leges Γεφυρεῖς esse δῆμον Ἀττικὸν, unde Γεφυραία Δημήτηρ, de qua plura ap. eum vide. Sed in meo vet. Lex. Γεφυραία Δημήτηρ non ab illo nomine Γεφυρεῖς, sed a Γέφυρα, quod est urbis nomen, appellata esse traditur. [Quod eodem redit. Attica enim gens illa a Gephyræis Bœoticis originem ducebat : vid. Herodot. 5, 57. Peculiaris ei erat Cereris Achaicæ cultus, de quo Herodot. ibid. 61. Ioannes Lyd. De mens. p. 118 : Ὅτι ποντίφικες οἱ ἀρχιερεῖς παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγοντο, καθάπερ ἐν Ἀθήναις τὸ πάλαι γεφυραῖοι πάντες οἱ περὶ τὰ πάτρια ἱερὰ ἐξηγηταὶ καὶ ἀρχιερεῖς (διοικηταὶ τῶν ὅλων) ὠνομάζοντο, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ ἱερατεύειν τῷ Παλλαδίῳ. Ibid. p. 254 : Γεφυραῖος ἀρχιερεὺς ἢ θεουργός. G. Dindorf.]

[Γεφυρεργάτης, ὁ, Qui pontem construit. Tzetz. Chil. 2, 82. Elberling.]

[Γεφυριασμός. V. Γεφυρισμός.]

Γεφυρίζω, est proprie E ponte scommata in aliquem s. aliquos jacio, Sedens in ponte, inde aliquem dicteriis peto vel scommatis insector. De quo more dicam in Γεφυριστής. Accipitur autem generaliter γεφυρίζω pro Scommata in aliquem jacio s. Probra, Derideo, Cavillor, Subsanno. Plutarch. [Sulla 6] : Ἐδόκει δὲ τοῖς Ἀθηναίοις προσενεχθῆναι τραχύτερον, ὅτι τὴν Μέτελλαν ἀπὸ τοῦ τείχους γεφυρίζοντες ἐλοιδόρησαν· [13] : Εἴτε θυμῷ τὰ σκώμματα φέρων καὶ τὰς βωμολοχίας, αἷς αὐτόν τε καὶ τὴν Μέτελλαν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἑκάστοτε γεφυρίζων καὶ κατορχούμενος ἐξηρέθιζεν ὁ τύραννος Ἀριστίων. Affertur vero et e Polyb. [quem Suidas memoriæ errore pro alio eoque seriore scriptore nominat] exemplum usus verbi hujus, a Suida, quem consule. [Πολλὰ κατὰ Σύλλου γεφυρίζων καὶ ἐπικερτομῶν ὁ Ἀριστίων· unde Dioni Cassio p. 51, 77, Πυῤῥιχίζων καὶ γελωτοποιῶν πρὸς τοὺς πολεμίους, Ruhnk. apud Wyttenb. ad Plut. De S. N. V. p. 71 restituebat γεφυρίζων.]

[Γεφύριον, τὸ, Ponticulus. Ælian. V. H. 8, 14 : Ἑαυτὸν ... ἔρριψε κατά τινος γεφυρίου. Schæf.]

[Γεφύρια ξύλα, Pontilia ligna. Ioann. Lyd. De mens. p. 118. G. Dindorf.]

Γεφυρὶς, ίδος, ἡ, Extranea, Peregrina. Vid. Suid. : quem si sequaris, fuerit hoc nomen γεφυρὶς deductum a Γέφυρα, quod est urbis nomen. Hesych. autem scribit, Γεφυρὶς, πόρνη τις ἐπὶ γεφύρας. Quod autem subjungit, videtur hoc γεφυρὶς cum nomine γεφυριστὴς confundere, ut docebo paulo post, quum de hoc agam.

Γεφυρισμὸς, Actio illa jaciendi scommata, et deridendi. Sed affertur hoc nomen et cum α scriptum, Γεφυριασμὸς, ex eo libro [Thomæ M. s. v. Σκῶμμα] in quo Atticæ voces annotantur, diciturque significare σκῶμμα, et additur, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν γεφυρῶν γράφειν ἤτοι ἔμμετρα ἢ δίχα μέτρων, διασυρμοὺς τινῶν ἔχοντα. Habes autem hæc ipsa et apud Ammon. v. Σκῶμμα [p. 128. Cum his consentit Etym. Ms. Traject. ap. Segaar. in Epist. ad Valck. p. 10, nisi quod γεφυρισμὸς et γεφυρισμοῦ exhibet, quæ vera lectio est. Strabo 9, p. 400 : Ὁ Κηφισὸς ... ῥέων διὰ τοῦ πεδίου, ἐφ' οὗ καὶ ἡ Γέφυρα καὶ οἱ Γεφυρισμοί.]

Γεφυριστὴς, ὁ, Qui scommata e ponte jacit in ali-

quem, etc. sequendo expp. quæ verbo γεφυρίζω datæ fuerunt. Γεφυρισταὶ, inquit Hesych., οἱ σκῶπται : quoniam ἐν Ἐλευσῖνι ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῖς μυστηρίοις καθεζόμενοι ἔσκωπτον τοὺς παριόντας. Sed his addi possunt et quæ ap. eum proxime præcedunt, in v. Γεφυρίς : quæ enim ibi adduntur, Ἄλλοι δὲ οὐ γυναῖκα, ἀλλὰ ἄνδρα ἐκεῖ καθεζόμενον κ. τ. λ. perperam hic collocata fuisse arbitror ab aliquo, qui illud γεφυρὶς cum γεφυριστὴς confunderet. Interim vero et ex illis verbis possumus hujus vocab. significationem certius cognoscere. Generalius autem pro Cavillatoribus s. Irrisoribus. Plut. Sulla init. [c. 2] : Καὶ τῶν Ἀθήνησι γεφυριστῶν ἐπέσκωψέ τις εἰς τοῦτο ποιήσας. [|| Servius ad Virg. Æn. 2, 166, ubi de Palladio agitur : « Dicunt sane alii unum simulacrum cœlo lapsum, quod nubibus advectum et in ponte depositum apud Athenas tantum fuisse, unde et γεφυριστὴς dicta est (Minerva). » Γεφυριστὴς feminino genere dici non potuit : quamobrem alia forma, fortasse γεφυρὶς, opus est. G. D.]

[Γέφυρος, ὁ, Gephyrus, n. pr. ap. Apoll. Rh. 1, 1042, quod cum aliis Dolionum illic memoratorum nominibus Apollonium non ab antiquioribus poetis accepisse, sed ipsum finxisse annotavit Schol. G. D.] || Γέφυροι, οἱ, unde sint dicti quidam fratres, te docebit Eust. p. 933, 29. [Ubi narrat mulierem quandam Peloponnesiacam, quum novem uno partu liberos edidisset, veritam ne ab aliis ludibrio haberetur et sues fertilitate videretur æquare, duos de novem elegisse infantes quos educaret, reliquos servabus tradidisse, ut de ponte in fluvium dejicerent, sed maritum tempestive advenientem infantes præsentissimo mortis periculo eripuisse. His igitur in memoriam facti illius nomen inditum esse Γέφυροι, Pontani. Quorum posteros quosdam sua superfuisse ætate addit. G. Dindorf.]

Γεφυροποιέω, Pontem facio, Ponte jungo. Polyb. 3, [64, 1] : Πόπλιος δὲ τὸν Τίκινον κρίνων εἰς τοὔμπροσθεν διαβαίνειν, τοῖς ἐπιτηδείοις γεφυροποιεῖν παρήγγειλε. Quem usum frequentius habet verbum γεφυροῦν.

Γεφυροποιὸς, ὁ, Pontifex; accipiendo in prima signif. pro Eo qui pontem facit : e Plut. Numa [c. 9].

Γεφυρότης, ὁ, Pontium fabricator, in VV. LL., illis etiam, quæ prima omnium in lucem prodierunt. Sed mendosum esse suspicor, pro γεφυρωτὴς, verbali a γεφυρόω.

[Γεφυρουργία, ἡ, Pontium fabricatio s. constructio. Tzetz. Chil. 1, 931; 4, 501; 9, 808. Elberling.]

Γεφυρόω, Ponte s. Pontibus jungo, Pontem impono, ut γεφυροῦν ποταμὸν, Ponte jungere fluvium, ut loquitur Curt. Quidam interpr. Pontem imponere fluvio, construere supra fluvium. [Herodot. 7, 24 : Τὸν Στρυμόνα ποταμὸν ζεύξαντας γεφυρῶσαι. Ibid. 34 : Ἐς ταύτην ὦν τὴν ἀκτὴν ἐξ Ἀβύδου ὁρμεώμενοι ἐγεφύρουν τοῖσι προσεκέετο τὴν μὲν ... Φοίνικες, τὴν δὲ ... Αἰγύπτιοι.] Herodian. 7, [1, 13] : Γεφυρώσας τὸν ποταμὸν ὁ Μαξιμῖνος, ἔμελλεν ἐπὶ Γερμανοὺς διαβήσεσθαι, Polit. Pontem construxerat Maximinus supra flumen, quo adversus Germanos transiret. (Legitur tamen in vulg. Edd. Qua; sed eum scripsisse puto Quo.) Paulo post dicit Herodian. : Τὴν γέφυραν ζεύξας, eadem de re loquens. Apud Eund. : Γεφυροῦν τὸν ποταμὸν idem Polit. vertit Ponte jungere fluvium. E Polyb. affertur etiam [1, 10, 9] Γεφυρῶσαι τὴν διάβασιν, pro Firmare transitum. Inveniuntur autem illa verba et ap. Plut. [Anton. 32.] Lucian. Demonacte [1,] dixit etiam γεφυροῦν τὰ δύσπορα : Ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Ap. Eund. : Τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς, Cadaveribus tanquam ponte s. pontibus jungere fluvios, Corporibus cæsorum consternere fluvios, Bud. qui affert etiam γεφύρωσε κέλευθον ex Hom. [Il. O, 357], pro Obruto fossæ aggere muniit viam. Hesych. exp. διαβατὴν ἐποίησε. [Il. Φ, 245 : Γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν (τὸν ποταμὸν) arbor magna, quæ prociderat vi ventorum et ab altera ripa ad alteram pertingebat. Damm. Herodot. 2, 107 : Τοὺς δύο (τῶν παίδων) ἐπὶ τὴν πυρὴν ἐκτείναντα γεφυρῶσαι τὸ καιόμενον, αὐτοὺς δ' ἐπ' ἐκείνων ἐπιβαίνοντας ἐκσώζεσθαι. Ioannes Chrys. vol. 7, p. 382 : Ὁ δὲ τῶν μαθητῶν γεφυρωσάντων ἑαυτοὺς ἄνωθεν ἐβάδιζεν. Epinicus ap. Athen. 10, p. 432, C : Δήμητρος ἀκτῇ πᾶν γεφυρώσας ὑγρόν. Pindar. Isth. 8, 111 : Γεφύρωσέ τ' (Ἀχιλλεὺς) Ἀτρεΐδαισι νόστον, Fecit ut redire possent. G. D.] || Γεφυροῦσθαι dicitur itidem ποταμὸς, qui ponte jungitur s. cui pons imponitur. Herodian. [6, 6, 13] : Τόν τε ποταμὸν ναυσὶ διαλαμβάνων, ὡς πρὸς ἀλλήλας συνδεθεισῶν γεφυρωθέντα κ. τ. λ. Atque ut habuimus e Luciano, Ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς, sic ap. Plut. [Moral. p. 340, D] legi sciendum est ποταμοὺς γεγεφυρωμένους νεκροῖς, Αἵματι κεκραμένους ποταμοὺς ἔπιε, καὶ νεκροῖς γεγεφυρωμένους διέβη, Amnes sanguine mixtos bibebat, quos cæsorum corporibus junctos trajiciebat, Bud.

Γεφύρωμα, τὸ, Ipsum opus jungendi fluvium ponte. In VV. LL. redditur Transitus, cum sit potius Pons transitum præbens : nisi et ipse pons Transitus appelletur.

[Γεφύρωσις, εως, ἡ, Pontium exstructio. Strabo 1, p. 59. Schneid.]

[Γεφυρώτη, ἡ, Gephyrota, urbs Libyæ. Gentile Γεφυρωταῖος aut Γεφυρωτίτης. Steph. Byz. De accentu Arcad. p. 114, 13. G. Dindorf.]

[Γεφυρωτὴς, ὁ.] Ut Γεφύρωμα a prima præter. pass. persona γεγεφύρωμαι formatum est, sic a tertia γεγεφύρωται, nomen Γεφυρωτὴς, Qui pontem s. Pontes construit. Pro qua signif. in VV. LL. legitur Γεφυρότης : sed non sine mendi suspicione, ut supra declaravi.

Γεωγραφέω, Terram describo. Aristot. De mundo : Ὥς φασιν οἱ γεωγραφήσαντες. [Τὰ γεωγραφούμενα, Scripta de terra. Athen. 14, p. 657, F : Στράβων ἐν τρίτῃ Γεωγραφουμένων.]

Γεωγραφία, ἡ, Terræ descriptio. [Γεωγραφία i. q. πίναξ γεωγραφικὸς, Geminus Elem. Astron. c. 13. Schneid. Plutarch. V. Thes. c. 1 : Ἐν ταῖς γεωγραφίαις.]

Γεωγραφικὸς, ἡ, ὸν, Ad terræ descriptionem pertinens, Terræ descriptionis peritus. [Strabo 2, p. 94 : Θεωρία γεωγραφική. Ibid. : Ἐρατοσθένης τρόπον τινὰ ἐν μὲν τοῖς γεωγραφικοῖς μαθηματικὸς, ἐν δὲ τοῖς μαθηματικοῖς γεωγραφικὸς ὤν. Γεωγραφικὴ πραγματεία, Strabo 1, p. 1, et γεωγραφικὴ ἐμπειρία p. 2. Γεωγραφικὸς πίναξ p. 7.] Et τὰ γεωγραφικὰ ap. Cic. ad Att. De terrarum descriptione commentarii. [Sic Strabonis aliorumque γεωγραφικὰ sæpe ap. grammaticos, ut Athen. 3, p. 121, A. Adverbio Γεωγραφικῶς utitur Strabo, 2, p. 94 : Οὐδ' ἐπὶ τούτων γεωμετρικῶς, ἀλλὰ γεωγραφικῶς μᾶλλον.]

Γεωγράφος, ὁ, Qui terram s. terræ situm describit. [A grammaticis Strabo κατ' ἐξοχὴν dicitur ὁ γεωγράφος, sæpissime ab Eustathio. G. Dindorf.]

Γεωδαισία, ἡ, Terrarum divisio s. partitio. Aristot. Metaph. 2, [cap. 2 prope fin.] : Ἅμα δὲ οὐδὲ τοῦτο ἀληθὲς, ὡς ἡ γεωδαισία τῶν αἰσθητῶν ἐστι μεγεθῶν καὶ φθαρτῶν. [Theodorus Metoch. Miscell. p. 455 : Ἐν γαιωδαισίαις. G. Dindorf.]

[Γεωδαιτέομαι, Terram divido s. partior. Eustath. p. 1619, 2. Kall.]

[Γεωδαίτης, ὁ, Terræ divisor. Villoison. Anecd. vol. 2, p. 211 (?), ubi var. lect. γεωδέτης. Wakef.]

Γεώδης, ὁ, ἡ, Terreus, Terrenus. Plut. [Mor. p. 510, F] : Οἱ Κελτίβηρες ἐκ τοῦ σιδήρου τὸ στόμωμα ποιοῦσιν, ὅταν κατορύξαντες εἰς τὴν γῆν τὸ πολὺ καὶ τὸ γεῶδες ἀποκαθάρωσιν. Plato [Axioch. p. 365, E] : Τὸ ὑπολειφθὲν σῶμα, γεῶδες ὂν καὶ ἄλογον, οὐκ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος, Reliquum corpus terrenum et rationis expers, non est homo. Γεώδη χωρία Eæ agrorum partes dicuntur, quæ nullos terræ mixtos habent lapides. Ἐν γεώδεσι καὶ ἐργασίμοις τόποις, In locis terrenis et cultis. [Theophr. H. P. 5, 9, 1 : Χείριστοι δὲ τούτων (τῶν ἀνθράκων) οἱ δρύϊνοι· γεωδέστατοι γάρ. Galen. vol. 6, p. 391 : Ἔδεσμα παχυμερέστερόν τε καὶ, ὡς ἂν εἴποι τις, μᾶλλον γεῶδες ὑπάρχον.] Et γεώδης λίθος, Geodes lapis, quem ideo dictum volunt, quod terram in se complectatur. [Dioscor. 5, 169; Galen. vol. 13, p. 258. G. Dindorf.]

[Γεωειδής. V. Γεοειδής.]

Γεωλοφία, ἡ, Collis s. Tumulus. Strabo [5, p. 242] : Περίκεινται δὲ τῷ πεδίῳ γεωλοφίαι τε εὔκαρποι καὶ ὄρη τῶν Σαυνιτῶν. [Idem 4, p. 177. Zonas in Anth. Pal. 6, 98 : Κληρίον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωλοφίῃ.]

Γεώλοφος, ὁ, ἡ, E terra instar collis s. tumuli elevatus, E terra eminens. [Strabo 16, p. 755 : Ὄρη γεώλοφα

καὶ καλλίκαρπα, ubi libri plures γεωλόφια.] Philo De mundo : Οἱ πολλάκις παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, ψάμμους γεωλόφους ἀνιμῶσι, Qui circa litora interdum ludibundi arenam cumulant altiuscule, Bud. Diosc. 3, 17 : Φύεται ἐν ἑλώδεσι καὶ γεωλόφοις χωρίοις. Pro quo Plin. 27, 12 : Invenitur in aquosis collibus. Et idem Diosc. 3, 53 : Φύεται ἐν γεωλόφοις καὶ εὐγείοις χωρίοις. Huc pertinet γεώλοφος ἅμαξα ap. Naz. in Ep. [8.] Substantive etiam in ead. signif. capitur, sc. pro Colle s. Tumulo. Philo l. c. : Χθαμαλὰ ἤδη τὰ ὄρη πάντα ἐγεγένητο, καὶ οἱ γεώλοφοι πάντες ἰσόπεδοι, Collesque ad æquilibrium redacti cum planitie camporum. [Dionys. A. R. 5, 38 : Ἐπὶ γεωλόφου τινός. V. Wessel. ad Diodor. vol. 1, p. 363. Et forma neutrali Γεώλοφον, τὸ, Theocrit. 1, 13; 5, 101 : Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον. Procop. Hist. p. 648, B : Ἦν γέ τι γεώλοφον ἐνταῦθα βραχύ.] || Metaph. vero ap. vett. dicebatur de Homine crasso et ἀναισθήτῳ, ut ex Ælio Dionys. Eust. [p. 962, 22] tradit : Οἷα τῆς γῆς χρησίμου φαινομένης εἰς τὸ τοιαῦτα σκώπτεσθαι τοὺς μεγαλοσωμάτους. [|| De duabus aliis formis, Γειόλοφος et Γήλοφος, priorem memorat Herodian. Epimer. p. 15, alteram infra afferemus. Tertiam quandam præbet Hesychii glossa : Γεωλόφας, ἡ γεολόφα, ὄχθη· τινὲς δὲ ὄρη γεώδη. Lex. Rhet. p. 232, 9 : Γεόλοφα ἢ γεώλοφα, ὄχθαι τινὲς, ὄρη γεώδη. Rectius utroque Etym. M. p. 229, 25 : Γεύλοφα, ἢ γεώλοφα, ὄχθαι· τινὲς ὄρη γεώδη.]

Γεωμετρέω, Terram dimetior. Item Geometrice metior. Xen. Symp. [6, 8] : Ἀλλ' εἰπέ μοι πόσους ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει; ταῦτα γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν. Et pass., ut Γεωμετρουμένη πρὸς αὐτῶν. Item Geometriæ præcepta disco, s. calleo. Quo pertinet illud : Ἤρετο αὐτὸν εἰ γεγεωμέτρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοε. [Πῶς Πλάτων ἔλεγε τὸν θεὸν ἀεὶ γεωμετρεῖν quærit Plutarch. Sympos. 8, 2, p. 718.]

Γεωμέτρης, ὁ, Qui terram s. terræ spatia et fines metitur, Geometra, ut Lat. etiam vocant. At Decempedator, Agrimensor, et Finitor, quibus vv. quidam reddunt, specialiora sunt et agrorum propria. Plut. [Mor. p. 765, A] : Γεωμέτραι παισὶν, οὔπω δυναμένοις ἐφ' ἑαυτῶν τὰ νοητὰ μυηθῆναι τῆς ἀσωμάτου καὶ ἀπαθοῦς οὐσίας εἴδη, πλάττοντες ἁπτὰ καὶ ὁρατὰ μιμήματα σφαιρῶν καὶ κύβων καὶ δωδεκαέδρων, προτείνουσι.

[Femin. Γεωμέτρις, Theod. Prodr. Rhod. 1, p. 70 : Καλῶς αὐτὴν καὶ κεκανονισμένως ἐσχημάτισεν ἡ γεωμέτρις φύσις. Boissonad.]

Γεωμετρία, ἡ, Geometria, Terram dimetiendi scientia. [Herodot. 2, 109 : Δοκέει δέ μοι ἐνθεῦτεν (ex Ægypto) γεωμετρίη εὑρεθεῖσα ἐς τὴν Ἑλλάδα ἐπανελθεῖν.] Lucian. [Nigrin. c. 2] : Πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων. [Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 91. Schæf. Γεωμετρίαι Plato Menon. p. 76, A. Manetho 4, 129 : Ἔν τε γεωμετρίῃσι καὶ ἐν τελετῇσιν ἀρίστους. Wakef. Γεωμετρία μελιττῶν Ælian. N. A. 5, 11, ubi vid. Jacobs. p. 179. G. D. Reuvens *Lettre à M. Letronne* 3, p. 61 : Ὁ προκεχειρισμένος πρὸς τῇ γεωμετρίᾳ, *Le préposé à l'arpentage.* Hase.]

Γεωμετρικὸς, ἡ, ὸν, Ad geometram s. geometriam pertinens. Aristot. Ethic. 5, [7] : Ἀναλογία γεωμετρική. [Γεωμετρικὰ προβλήματα Plut. V. Romuli c. 12]. Et γεωμετρικὴ, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Geometrica ars. [Nicomach. com. ap.] Athen. 7, [p. 291, B] : Γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρᾶγμα τί; || Γεωμετρικὸς est etiam Geometriæ peritus. Plut. de Socr. Genio [p. 579, B] : Δεόμενοι Πλάτωνος, ὡς γεωμετρικοῦ, λῦσαι χρησμὸν αὐτοῖς. [Plut. V. Marcell. c. 17 : Οὐ παυσόμεθα πρὸς τὸν γεωμετρικὸν τοῦτον Βριάρεων πολεμοῦντες;]

Γεωμετρικῶς, Pro portione, ut ἀριθμητικῶς, Æquali numero, Bud. e Plut. [Mor. p. 643, B] : Ἀριθμητικῶς, οὐ γεωμετρικῶς ὁρίζων τὸ μέτριον καὶ δίκαιον. [Strabonis locum v. s. Γεωγραφικός. Γεωμετρικώτατα, Pollux 4, 160. Cicero ad Attic. 12, 5 : Tu me γεωμετρικῶς refelleras. G. Dindorf.]

[Γεωμέτρις. V. Γεωμέτρης.]

[Γεώμετρον, τὸ, Pollux 4, 166.]

Γεωμιγὴς, ὁ, ἡ, Terræ mixtus, Terrenus. [Plut. Mor. p. 893, B : Πνεύματος γεωμιγοῦς πεπυρωμένου. Strabo 12, p. 571 : Ξυλομιγές τι καὶ γεωμιγές.]

[Γεωμορέω, Agriculturæ do operam. Theodot. ap. Eus. Præp. ev. p. 427, D : Καὶ αὐτὸν μὲν ... γεωμο-

A ρεῖν, τοὺς δὲ υἱοὺς αὐτοῦ ... ποιμαίνειν. Artap. ap. eund. p. 429, D : Ἀτάκτως τῶν Αἰγυπτίων γεωμορούντων, διὰ τὸ τὴν χώραν ἀδιαίρετον εἶναι. Hase.]

Γεωμορία, ἡ, Agricultura, VV. LL. [Ex epigr. Addæi in Anthol. Pal. 6, 258 : Καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίαν (γεωμορίην Suidas), ubi Jacobs. interpretatur Messem. Arvum significat ap. Oppian. Cyn. 4, 434 : Ἐν δ' ἄρα τῇσι γεωμορίῃσιν ἐλαύνειν. Nicand. Al. 10 : Πιστάτην ἐδάσαντο γεωμορίην ἠπείρου.]

[Γεωμορικὸς, ἡ, ὸν, Ad agri s. agrorum distributionem pertinens. Dionys. A. R. 10, 39 : Τὸν γεωμορικὸν νόμον εἰσφερόντων, Legem agrariam.]

Γεωμόριον, τὸ, Terræ portio, τὸ τῆς γῆς μόριον, Hesych. [Γεωμόριον Suidas et Gramm. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 185, 1, interpretantur γεώργιον, Suidas allato Addæi loco quem s. v. Γεωμορία apposuimus.]

Γεωμόρος, ὁ, ἡ, Colonus : Γεωμόροι, inquit Bud., Coloni, inter quos ager dividitur. [Οἱ περὶ τὴν γῆν πονούμενοι, ἢ μοῖραν εἰληχότες τῆς γῆς, ut interpretatur Hesych. s. v. Γαμόροι. Κληροῦχοι, Timæus p. 67.]
B Plato de LL. 8, [p. 843, B] : Μηδεὶς γὰρ ἑκὼν κινείτω γῆς ὅρια γειτόνων· ὃς δ' ἂν κινήσῃ, μηνυέτω μὲν ὁ βουλόμενος τοῖς γεωμόροις. [Add. 5, p. 737, E; 11, p. 919, D; Dionys. A. R. 10, 39; Etym. M. p. 686, 31, ubi pravo accentu Ἰταλῶν γεώμοροι.] Callim. H. in Jov. [74] : Σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους Αὐτοὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, i. e. ὁ γεωργὸς, Schol. [|| Γεωμόροι, Latifundiorum possessores, ad rem publicam gerendam admissi. De Samiis, Thucyd. 8, 21. De Syracusanis, ubi Dorica forma Γαμόροι dicebantur, huc retulimus quæ Steph. in Indice dixit.] Γάμοροι [immo Γαμόροι], Hesychio οἱ περὶ τὴν γῆν πονούμενοι, s. μοῖραν εἰληχότες τῆς γῆς [ut ap. Æsch. Suppl. 613 : Τὸν μὴ βοηθήσαντα τῶνδε γαμόρων, de civibus Argivis], s. οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων [κτημάτων Ruhnk. ad Tim. p. 68] τὰ κοινὰ διέποντες. Syracusis γάμοροι [γαμόροι] fuerunt Pars quædam civitatis aut tribus, ut Herodot. docet 7, p. 275 [155]. Ibi enim tradit τοὺς γαμόρους καλεομένους τῶν Συρηκουσίων, ἐκπεσόντας ὑπό τε τοῦ δήμου καὶ τῶν σφετέρων δούλων, κατῆχθαι ὑπὸ Γέλωνος. [Forma
C vulgari Γεωμόροι ap. Dionys. A. R. 6, 62, Diodor. Sic. in Excerpt. vol. 2, p. 549, 67, ubi vid. Vales. Marmori Pario apud Bœckh. vol. 2, p. 296, 52, ΕΝ ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣ ΑΕ ΤΩΝ ΟΜΟΡΩΝ ΚΑΤΕΧΟΝΤΩΝ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ, recte restituitur ΓΕΩΜΟΡΩΝ.] Iidem forsan sunt, qui Athenis olim γεωργοὶ, aut κληροῦχοι, Agricolæ vel Coloni. [In veteri Atheniensium republica tres populi ordines distinguebantur, Εὐπατρίδαι, Γεωμόροι, Δημιουργοὶ, memorati a Polluce 8, 111, ex instituto Thesei, de quo vid. Plutarch. in ej. vita c. 25. || Γεωμόροι, οἱ τὴν γῆν μερίζοντες καὶ διδόντες πρὸς ἕκαστον, Schol. Thucyd. 8, 21. Quales ap. Romanos sunt Decemviri agris dividundis. Dionys. A. R. 9, 52 : Τοὺς γεωμόρους ἀποδεικνύναι. || Βοὸς γεωμόρου, Bovis terram dividentis, h. e. aratoris, Apoll. Rh. 1, 1214. Γεώμορον τέχναν insc. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 36. || De forma Γειομόρος v. suo loco. G. Dindorf.]

[Γεών. V. Γηών.]

[Γεῶνα. V. Γρωνάς.]

Γεωνόμος, ὁ, Qui terram distribuit, ὁ ἐν ταῖς ἀγροι-
D κίαις διαιτώμενος κληροῦχος καὶ νέμων τὴν γῆν, Hesych. [Dio Cass. p. 38, 5; 150, 26, 35; 501, 99. || Alia forma Γεωνόμης, quam explicat Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32, 14 : Ὁ διανέμων ἐν ταῖς ἀποικίαις ἑκάστῳ τὸν κλῆρον.]

[Γεώπεδον, τό.] Γεώποδες, οἱ, Agricolæ, Valla ap. Herod. [7, 28] : Αὐτῷ δέ μοι ἀπ' ἀνδραπόδων καὶ γεωπόδων ἐστὶ βίος. Ubi Bud. suspicatur leg. γεωπόνων. In antiquis vero libris pro eo γεωπεδίων scribitur. [Seqq. ex Indice.] Γεώπους, οδος, ὁ, Agricola. Herod. : Ἀπὸ γεωπόδων μοι βίος ἐστὶ, Ex agricolis mihi vita suppetit, VV. LL. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro γεωπόνων. [Libri plures γεωπεδίων, pauciores γεωπέδων, quæ vera lectio est. Γεώπεδον inter composita cum γέα memoratur ab Herodiano Epimer. p. 15. G. Dindorf.]

Γεωπείνης, [Γειωπείνας, τοὺς γῆς πεινῶντας, Greg. Cor. de dial. Ionica p. 518. Γεωπείνης ap. Herodian. Epimer. p. 15,] ὁ, Terram esuriens, i. e. ὀλίγην γῆν ἔχων, Cui amplus ager non est, ut Etym. [p. 223, 31]

et Suidas ap. Herodot. [2, 6; 8, 111] exp. [Aliam etymologiam sequitur Etym. Ms. Sorbon. ap. Bast. ad l. Greg. p. 519 : Γεωπεῖναι, παρὰ τὸ γῆς πένεσθαι. Aristid. vol. 1, p. 191 : Ἑνὸς ἀνδρὸς δόξης ἐξαρτώμενοι, ... ὥσπερ τινὲς γεωπεῖναι.] || Præterea i. q. γεωπόνος, ὁ γῆν πεινῶν καὶ ἐργαζόμενος, ut idem Suidas declarat : et Eustath. [p. 222, 40] ὁ περὶ γῆν πονούμενος. [Male intellexit Suidam, qui postquam voc. γεωπείνης explicuit, similis vocis γεωπόνος interpretationem addit, ὁ γῆν πονῶν (nam sic recte emendatum in ed. Aldina) καὶ ἐργαζόμενος, neque Eustathii verborum sensus hic est ut γεωπείνην quemvis agricolam egenum pariter atque copiosum dicere liceat. G. Dind.]

Γεωπονέω, Terram colo. [Philo vol. 2, p. 457, 16 : Οἱ μὲν γεωπονοῦντες, οἱ δὲ τέχνας μετιόντες. Wakef. Adde vol. 1, p. 212, 51; vol. 2, p. 450, 39. Schol. Soph. Antig. 346; Eustath. Opusc. p. 150, 9; Georg. Pachym. H. Mich. Pal. p. 41, C. Male γεοπονεῖν apud Philon. vol. 1, p. 450, 34. G. Dindorf.]

Γεωπονία, ἡ, Agricultura. Phocyl. [13, 149]: Εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπειν, μακραί τοι ἄρουραι. [Georg. Pachym. H. Mich. Pal. p. 40, A : Ἐκ γεωπονίας συνῆγον (πλοῦτον). G. Dindorf.]

Γεωπονικὸς, ἡ, ὸν, Ad agriculturam spectans; γεωπονικὰ, i. q. γεωργικὰ, Commentarii rei rusticæ. [Supersunt Γεωπονικὰ a Cassiano Basso ex antiquioribus de re rustica scriptoribus collecta.]

Γεωπόνος, ὁ, Qui in terra colenda laborat, Agricola. [Philipp. in Anth. Pal. 9, 742; Agath. ibid. 6, 72. Philo Jud. vol. 1, p. 20, 46; 617, 42; vol. 2, p. 429, 16. Conf. Γαπόνος, Γειοπόνος, Γηπόνος.]

Γεωπὸς, ὁ γεωργὸς, Suidas. [Fort. ex Γεωπόνος corruptum. Kust.]

[Γεώπους vox nihili. V. Γεώπεδον.]

Γεωργέω, Agrum colo, Agricolor : in qua signif. casum non habet. Dem. De cor. : Γεωργοῦσι καὶ βοσκήματα νέμουσι. Plut. Alex. : Γεωργεῖν ἐδίδαξεν Ἀραχωσίους. Herodian. 2, [4, 13] : Ἔδωκε τοῖς γεωργοῦσιν ἀτέλειαν, Libertatem agricolis concessit. [Andocid. p. 12, 28 : Τῶν ἐν τῇ γῇ γεωργούντων. Dio Cass. p. 171, 99 : Χωρίον τι ἐκλεξάμενος καὶ ἐν αὐτῷ γεωργῶν.] || Cum casu autem generali signif. pro Colo. Dem. [p. 239] : Κτήματα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων. Herodian. 7, [4, 9] : Πολλοὺς εἶχε τοὺς τὴν γῆν γεωργοῦντας· 6, [4, 11] : Κώμας τε οἰκεῖν καὶ χώραν γεωργεῖν. [Dio Cass. p. 46, 28 : Τὸ χωρίον ἐγεώργητο (ἐγεγεώργητο).] Sic γεωργεῖν γεωργίας. Et metaph. ap. Theophyl. Ep. 32 : Ἀντὶ τῶν ἀμπέλων τοὺς ἰχθύας γεωργοῦμεν. Et pass. γεωργουμένη γῆ, Terra, quæ colitur. [Γεωργεῖν ἐλαίαν, Geopon. 9, 2, 6. Γεωργουμένου οἴνου ibid. 6, 7, 2. Utrumque apud Dion. Cass. p. 595, 77 : Οὐκ ἔλαιον, οὐκ οἶνον γεωργοῦσιν. Λίμνην γεωργεῖν, Pisces alere, Antiphani ap. Athen. 7, p. 304, A, ubi vulgo Παρὰ λίμνην γὰρ γεωργῶν τυγχάνω legitur, restitui deleto παρά. G. D. Γεωργεῖν fluvii dicuntur terram irrigantes. Heliod. 2, 28, p. 93 : Ὁ Νεῖλος ... τῇ παρόδῳ γεωργεῖ τὰς ἀρούρας. Philostr. Ep. 62, p. 944 : Τίς γὰρ οὕτω τυφλὸς ποταμὸς, ὡς τὴν γῆν μὴ γεωργεῖν; Imagg. 1, 11, p. 781 : Τὰς δὲ Ἡλιάδας γεωργήσει αὐτίκα (ὁ Ἠριδανός).] || Transfertur hinc ad alia, et signif. Excolo, φιλοπονῶ, θερίζω, καρποῦμαι, Messem facio, Fructum capio. Huc referri potest illud apud Theodor. H. E. 4, [vol. 3, p. 979] : Ὁ δὲ Πρωτογένης γεωργεῖν προσετάχθη τὰς Κάῤῥας, Excolere, In Christi fide instituere, Bud. interpr. Basil. : Τὴν ἀσέβειαν φιλοπόνως γεωργησάντων, Qui studiose coluerunt et amplificarunt. Greg. : Οὐδὲ τὴν ἀπολλύουσαν καὶ φρονίμους ὀργὴν γεωργήσας, Qui exercuit. Basil. : Ἡσυχία, ἣν πολλὴν καὶ ἄφθονον γεωργοῦμεν, Quam colimus et qua fruimur in secessu. Idem, Στάχυν ὥριμον ἑαυτοῖς γεωργήσατε, Metite et eo fruimini. [Γεωργεῖν ἐκκλησίαν, Ecclesiam colere, Ioann. Chrys. vol. 5, p. 111 : Θεία χάρις ταύτην γεωργεῖ τὴν ἐκκλησίαν. Γεωργεῖν ψυχὴν, Excolere animum, Idem vol. 1, p. 43. Suic. Georg. Pisid. Hexaem. 202 de deo, καὶ πῦρ γεωργῶν (fecundans) καὶ κατασπείρων ὕδωρ.] Hippocrat. ad Demag. [p. 1284, 39]: Τοὺς ἰδίους χρόνους ἰδίῃ ἀλογιστίῃ γεωργήσας, Temporibus vitæ per stultitiam et incuriam fruens, non alium inde fructum legens : Τὴν ζωὴν καρπούμενος ἀλογίστως. Sic Greg. negotiatores annonæ pretium intendentes eque fame et penuria lucrum captantes, dicit Καταπραγματεύεσθαι τὰς ἐνδείας καὶ γεωργεῖν τὰς συμφορὰς, E calamitatibus publicis messem facere. Vide Bud. 309, 749. [Heliodor. 5, 7, p. 232, γεωργεῖν τέχνην, Exercere artem. Demosth. p. 442, 6 : Τοιούτοις λόγοις ... σὺ τὰ τῶν προγόνων ἔργα συλήσας ... εἶτα γεωργεῖς ἐκ τούτων καὶ σεμνὸς γέγονας. Plutarch. Mor. p. 776, B : Φιλίαν τιμᾶν καὶ μετιέναι καὶ προσδέχεσθαι καὶ γεωργεῖν. Isidor. Pelus., Θάνατον τῷ Χριστῷ καὶ σταυρὸν ἐγεώργησαν, affert Suicer.] || Res etiam aliqua γεωργεῖν τι dicitur. Gregorius in Basilium : Ποτὸν νηφάλιον καὶ ἄφθονον, ὃ γεωργοῦσι πηγαὶ μηδὲν πονουμένοις, i. e., ut Bud. exp., ἐκφύεσθαι ποιοῦσι, Enasci faciunt et quasi producunt. Idem de apibus, Ἡ δὲ μέλι ταῖς ἀποθήκαις ἐναποτίθεται, καὶ γεωργεῖ τῷ ξενίζοντι καρπὸν γλυκὺν καὶ ἀνήροτον, i. e., ut idem Bud. exp., φιλοπονεῖ, θερίζει. [Liban. vol. 4, p. 618, 19 : Ὄχθον τραχὺν, θύμον γεωργοῦντα καὶ σφακόν. Achill. Tat. 2, 14, p. 37, 16 : Ἡ δὲ τοῦ πυρὸς αἰθάλη τὸ φυτὸν γεωργεῖ.]

Γεώργημα, τὸ, Terræ s. Agri cultura. Plato De LL. 2 : Ταυτὰ δὲ τά τ' ἄλλα ἂν εἴη γεωργήματα, καὶ πᾶσα ἡ δίαιτα. [Suidas s. v. Προσπατταλεύσω, Πρὸς τὸ μὴ ξηρανθῆναι τὰ αὐτῶν γεωργήματα. Hemst. Epiph. Panar. p. 458, A : Ἐκρίζουν πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων γεωργήματα, Quæ hominum labore consita sunt. Vita Nili p. 70, 34 : Δόκιμον γεώργ. Cf. Chrys. t. 6, p. 913, 32, et Eus. Præp. ev. p. 599, A, ubi iteratur locus Platonis. Hase.]

[Γεώργης, ὁ Ἡρακλῆς, Hesych. Γεώγης aut Γιώγρης hariolatur Is. Vossius, propter literarum seriem.]

Γεωργήσιμος, ὁ, ἡ, Qui coli potest. [Aristot. Probl. 20, 5 : Ἐν γεωργησίμῳ, sub. γῇ. Schneid. Γεωργήσιμος τόπος Polyb. 1, 56, 4; χώρα 1, 6, 4. Γεωργήσιμα χωρία Etym. M. p. 751, 24.]

[Γεωργήτρια, ἡ, Cultrix, Gl.]

Γεωργία, ἡ, Terræ s. Agri cultura. Plato Symp. [p. 186, E] : Ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία. Isocr. Areop. [p. 146, A] : Ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, τοῖς μὲν γεωργίας ἐπὶ μετρίαις μισθώσεσι παραδιδόντες. [Ibid. p. 149, D : Τοὺς ὑποδεέστερον πράττοντας ἐπὶ τὰς γεωργίας καὶ τὰς ἐμπορίας ἔτρεπον.] Lucian. [Prom. c. 14] : Γῆν πόλεσι καὶ γεωργίαις καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, Et cultura agrorum. Interdum generaliter pro Cultura qualibet ponitur : ut Plato Epinom. [p. 975, B] : Ἡ χώρας ξυμπάσης γεωργία. Thuc. 1, [11] : Πρὸς γεωργίαν Χεῤῥονήσου τραπόμενοι, Ad colendam Cherronesum. [Philostr. p. 674 : Κἂν ἀγνοήσω τι τῶν κατὰ γεωργίαν. Schæf.] Quo pertinet, quod metaph. Greg. dixit, Ταῦτα πάντα τῆς πονηρᾶς τοῦ νοῦ γεωργίας ἐστὶν, Pravi cultus animi. || Exp. etiam simpl. Ager; ut ap. Plat. de LL. 5, ἐν γεωργίαις, In agris. Et ap. Dem. [p. 386, 8] : Γεωργίαι παμπληθεῖς. [Agrum cultum etiam in locis Isocratis priore et Luciani supra allatis significat. Aristot. H. A. 6, 37 : Ἔνιοι τῶν μὴ μεγάλας γεωργίας ἐργαζομένων. Idem Polit. 1, 11 : Εἶτα περὶ γεωργίας, καὶ ταύτης ἤδη ψιλῆς τε καὶ πεφυτευμένης.]

Γεωργικὸς, ἡ, ὸν, Qui ad agricolam s. ad rem rusticam pertinet, Rusticus. Theophr. C. P. 4, 8, γεωργικὰ ταῦτα. Ubi Gaza, Hæc opera agriculturæ deleganda. Sic Aristoph. [Pac. 552], γεωργικὰ σκεύη, Rustica instrumenta. Apud Plat. [Min. p. 316, E], γεωργικοὶ νόμοι, Leges de agricultura, s. agricolarum. [Gl. Γεωργικὸς νόμος· Agraria lex.] Apud Eund. γεωργικοὶ πόνοι, et γεωργικὸς βίος. [Aristoph. Pac. 589 : Πᾶσιν ὁπόσοι βίον ἐτρίβομεν γεωργικόν.] Et γεωργικὴ sub. τέχνη, Rei rusticæ scientia. [Plato De LL. 10, p. 889, B; Aristot. Polit. 1, 8.] Et γεωργικὰ sub. συγγράμματα, aut tale quid, Commentarii de re rustica; ut Οἱ τὰ γεωργικὰ συγγράψαντες ἀδελφοὶ, Athen. 14, [p. 649, D. Similiter in Geopon. 10, 65, 1; 73, 1. Antiphontem ἐν τῷ περὶ γεωργικῶν citat Athen. 14, p. 650, E. Dionysii et Æschylidis Γεωργικὰ ibid. p. 648, F; 650, D. Democriti librum Περὶ γεωργίης ἢ Γεωργικὸν memorat Diogen. L. 9, 48, a Menagio emendatus : nam libri γεωμετρικὸν, quæ vocabula etiam in loco Platonis Min. p. 316, E, permutata sunt. Dorionem ἐν Γεωργικῷ citat Athen. 3, p. 78, A. Γεωργικὰ μέλη,

Proclus ap. Phot. Bibl. p. 322, 36.] || Γεωργικὸς est etiam Rei rusticæ peritus : unde γεωργικώτατος, Rei rusticæ scientissimus. Sed ap. Plut. [Mor. p. 268, B] γεωργικὸς dicitur Janus, pro Rusticis favens, s. Qui rure delectatur, Ruris studiosus : Πολιτικὸν καὶ γεωργικὸν μᾶλλον ἢ πολεμικόν. [Adde Xenoph. Mem. 1, 1, 7. || Adverbium Γεωργικῶς annotavit Pollux 7, 141. Utitur eo Clemens Al. p. 325.]

Γεώργιον, τὸ, Veru actum, Arvum, Seges. [Pollux 1, 221.] Bud. e Parab. Solom. [24, 5, 30.] Sic Greg. De nat. Dom. : Πονηρῶν σπερμάτων πονηρὰ τὰ γεώργια, Malorum seminum malæ segetes. Exp. etiam Fructus, in Vita Lucæ 1010 : Πλὴν ἀλλὰ τῆς θείας ὁμιλίας ταύτης τί τὸ γεώργιον; [Theagen. ap. Schol. Pind. Nem. 3, 21 : Γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Strabo 14, p. 671 : Γεώργια μεγάλα. Dionys. A. R. 1, 37. Sæpe ap. Philonem. Sirac. 27, 6 : Γεώργιον ξύλου (Culturam arboris) ἐκφαίνει ὁ καρπὸς αὐτοῦ.]

[Γεώργιος, ὁ, Georgius, nomen pr. frequentissimum ap. medii ævi Græcos.]

Γεωργίτης, Hesychio γεωργός. [Prolegom. τῶν στάσεων in Walzii Rhett. vol. 7, 1, p. 45, 12 : Αὐτίκα γὰρ ὁ γεωργίτης τὰ μερικὰ πράττων ἀεὶ τὰ καθόλου, φασίν, οὐ περιεργάζεται. G. Dindorf.]

Γεωργός, ὁ, Agricola. [Aristoph. Pac. 296 : Ὦ γεωργοὶ κἄμποροι καὶ τέκτονες καὶ δημιουργοί. Γεωργὸς γῆς Philo vol. 1, p. 329, 12 ex Genes. 9, 20. Aristid. vol. 1, p. 322, 5 : Ἀνθρώπῳ γεωργῷ, ubi 2 codd. γεωργίῳ. Γεωργὸς ὄχλος, Agreste vulgus, Dion. A. R. 10, 54. Γεωργοὶ fabula Aristophanis inscripta fuit, Γεωργὸς Menandri. Γεωργοῖν βοιδίοιν, Boum aratorum, Aristoph. Ach. 1036. G. D. || Vinitor, Ælian. N. A. 7, 28. (Add. Aristæn. 1, 3, p. 14.) Curator arborum, Philostr. p. 78 : Πολλὰ δέ μοι ἀπὸ δένδρων φύεται, ὧν γεωργοὶ αἵδε αἱ χεῖρες. Wakef. Figurate Proclus Archiep. Or. 3, vol. 9, p. 624 ed. Galland. : Ἑορτή ἐστι λύπης λήθη, φροντίδων ὕπνος, χαρᾶς γεωργὸς, φαιδρότητος πρόξενος, ubi χορηγὸς corrigit Lobeck. Aglaoph. p. 684. In libris sacris et scriptis Patrum γεωργὸς Deus et γεωργοὶ Ministri ecclesiæ. V. Suicer. G. Dindorf.]

Γεωργώδης, ὁ, ἡ, Ad agricolam pertinens. Plut. Pol. Præc., κατὰ δὲ τὸ γεωργῶδες, Mores agricolarum. [Non in Pol. Præc., sed in libro De puer. educ. p. 8, B, loco manifeste corrupto.]

[Γέωρες. V. Γειῶραι.]

[Γεωρίθιδες. V. Γεωρύχος.]

Γεωρυχέω, Suffodio, Cuniculos fodio. Sic enim γεωρυχῶν ap. Herodot. [4, 200] Bud. exp. [Ælian. N. A. 16, 15. Clem. Alex. p. 242 : Τὸ χρυσίον καὶ τοὺς λίθους γεωρυχοῦσι· p. 577 : Τὸν μεταλλευόμενον καὶ γεωρυχούμενον πλοῦτον. Wakef.]

[Γεωρυχία, ἡ, Terræ fossio. Ælian. N. A. 6, 43, μυρμήκων γεωρυχία. Eustath. p. 148, 20 : Ἐπιχειρῆσαι ταῖς γεωρυχίαις. Wakef.]

Γεώρυχος [immo Γεωρύχος], ὁ, ἡ, Qui terram fodit, suffossor. [Strabo 3, p. 144 : Τῶν γεωρύχων λαγιδέων, ubi deteriores libri γαιωρύχων. Hesych. Σκάλοψ, ... ζῷον γεωρύχον· ubi Salmas. « Quod male γεωρυχίδες appellant. » In Gl. Γεωρίθιδες, Talpa. Quod Ducang. Γεωρύτιδες corrigit. Salmas. autem in Exerc. Plin. p. 200, Γεωρυχίδες.]

[Γεωτομία, ἡ, Terræ scissio, Agricultura. Maximus Περὶ καταρχ. 499 : Εἰσορόων κερόεσσαν ἐπιφραδέως πονέεσθαι ἀμφὶ γεωτομίῃ.]

Γεωτόμος, ὁ, ἡ, Qui terram scindit, Agricola, Qui terram findit aratro, Epigr. [in Anth. Pal. 9, 741 : Γεωτόμος εἶλκεν ἄροτρον. Bianor ibid. 10, 101 : Τὸ γεωτόμον ὅπλον ἐρέσσει.]

[Γεωτραγία, ἡ, Terræ esus. Hippocr. p. 513, 19 : Ἢν δὲ τοῦ παιδίου ἤδη αὐξανομένου λίθος γένηται ἀπὸ γεωτραγίης. Scott. Quod γῆς τρώξιν dixit Aristot. Eth. Nic. 7, 6.]

Γεωφάνιον, τὸ, Locus in quo metallum, ut Suid. exp. Hesychio autem μέταλλον τῆς κεραμίτιδος ἢ ἄλλης ἐργασίας. [Γεωφάνιον etiam ap. Harpocr. Γεοφανεῖον in Lex. Rhet. p. 232, 12. Explicatius Etym. M. p. 229, 21 : Γεωφανεῖον (corr. Γεωφάνειον), χωρίον ἐστὶν ἐν ᾧ γῆς εἶναι μέταλλον· ἡ δὲ γῆ ἦν ξανθοτέρα, πεποιημένη τοῖς ζωγράφοις εἰς τὰς γραφάς. Τάχα δὲ ἡ μίλτος ἐστίν· ἢ μέταλλον γῆς κεραμίτιδος, ἤ τινος ἄλλης ἐργασίας. Dinarchi oratio contra Polyeuctum fuit Περὶ τοῦ γεωφανίου, memorata a Dionys. in V. Dinarchi vol. 5, p. 65 Reisk. Conf. Boeckh. in Comment. Acad. Boruss. A. 1815, p. 99. De Samio Harpocr. : Περὶ δὲ τοῦ ἐν Σάμῳ γεωφανίου ὃν τρόπον ἐξευρέθη, Ἔφορος. Τὰ ἐν Σάμῳ μέταλλα, τὰ καλούμενα γεωφάνεια, memorat Pollux 7, 99. || Alia forma Γεωφανῆ ap. Theophr. De lapid. 61, p. 702 : Τῶν δὲ μεταλλευτῶν τὰ ἐν τοῖς γεωφανέσιν ἔτι λοιπά· ubi Schneid. γεωφανίοις conjicit parum probabiliter. G. D.] || At Nicandri Schol. [Al. 149] Herbam, quæ Nicandro Phyllis dicatur et aliis μελιφύλλιον, in Samothracia appellari γεωφάνιον annotat.

[Γεωφύλαξ, ακος, ὁ, Terræ custos. Suidas s. v. Γεῶρες.]

[Γεωχάρης, ὁ, ἡ, Qui terra gaudet. Julian. Or. 5, p. 175, D : Τῆς γογγυλίδος τὸ γεωχαρὲς ὡς χθόνιον ἐπιτάττει παραιτεῖσθαι. Eustath. p. 550 extr. : Τὸ τῶν συῶν οὐ μόνον γεωχαρὲς, ἀλλὰ καὶ ἄλλως οὐκ εὐγενές. Δαιμόνια γεωχαρῆ idem p. 1384, 13. Wakef. Add. Eust. Opusc.
B p. 302, 40.]

[Γῆ, ἡ, Terra. De h. v. et quinque ejus formis, Γαῖα Γαίη Γέα Γῆ Δᾶ, dictum s. Γαῖα et Γέα, ubi non prætermitti debebat tragicos etiam in trimetris Dorica uti declinatione γαίας γαίᾳ, secus atque Aristophanes comicus, qui quamvis tragicum imitatus sermonem γαίης dixit. Dorici Δᾶ (de quo add. ποποῖ δᾶ ex Æsch. Agam. 1072, 1076) formam vulgarem nescio quo auctore annotavit Hesych. Δῆ, γῆ. G. D.]

[Γήβοσκον, τὸ, inter synonyma allii ap. Dioscor. 2, 182. Boisson.]

[Γηγάσιος, ὁ, Gegasius, Jovis filius, ap. Pseudo-Plutarch. De fluv. p. 992 Wytt. G. Dindorf.]

[Γηγγῆλιξ (Γηγῆλιξ Is. Voss.), γήλιγρος, ὁ ἄγριος μῦς, Mus agrestis, Hesych.]

[Γήγειον lectio corrupta. V. Γήθυον.]

Γηγενέτης, ὁ, i. q. γηγενής. [Timotheus ap.] Plut. Apophth. [p. 177, B] : Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς. [Eur. Ion. 1465 : Γηγενέτας δόμος· Phœn. 130 : Γίγαντι γηγενέτᾳ.]

C Γηγενής, ὁ, ἡ, [Οἱ Δωριεῖς Γαγενὴς λέγουσιν, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς, Etym. M. p. 229, 54], E terra natus s. ortus : Cui genus e terra est. Athen. 2, [p. 60, F] : Φύονται δὲ οἱ μύκητες γηγενεῖς, καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐδώδιμοι ὀλίγοι. [Γηγενὴς βολβὸς Xenarch. ibid. 2, p. 63, F. Hemst.] Eo modo γηγενεῖς Suidas vocat Adam et Evam e terra factos. Γηγενεῖς peculiariter dicuntur etiam Gigantes illi terræ filii. [Cœli e Terra filii. De quibus Apollod. 1, 6, ubi vid. quæ Heyn. collegit, vol. 2, p. 28.] Γηγενὴς στρατὸς γιγάντων, Terra edita moles gigantum, ut Actius interpr. ap. Sophocl. [Tr. 1058.] Callim. L. P. [8] : Φέρουσα τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων. [Βριαροὺς γηγενεῖς mures dicit Eust. Opusc. p. 313, 10.] Aristoph. Nub. [853] : Ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς. [Herodot. 8, 55 : Ἐρεχθῆος τοῦ γηγενέος λεγομένου εἶναι. Argus γηγενής, Acusilaus ap. Apollod. 2, 1, 3, p. 114, ubi Heyn. : « Argum γηγενῆ appellat etiam Æschyl. Prom. 570 et Suppl. 311, uti nec minus ibid. 258 Pelasgus γηγενὴς communi antiquissimorum hominum voca-
D bulo, quo ignotam vel obscuram originem declararent. » Aristot. Polit. 2, 8 : Τοὺς πρώτους, εἴτε γηγενεῖς ἦσαν εἴτ' ἐκ φθορᾶς τινος ἦσαν.] Et γηγενεῖ φυσήματι [ex Aristoph. Ran. 825] Suid. exp. μεγάλῳ ὥστε σεισμὸν ποιεῖν, quod antiqua opinio esset, ὑπὸ πνευμάτων κατεχομένην σείεσθαι τὴν γῆν. [Γηγενὲς πῦρ, Strabo 13, p. 628. Hemst.] || Γηγενὴς eidem Suidæ est et ὁ ὠχρὸς καὶ νεκρώδης. [In l. Aristoph. Nub. supra allato. Γηγενεῖς homines contentim dicuntur, ut apud Latinos Terræ filii. Alexis ap. Eustath. p. 962, 33 : Βῶλος, ἄροτρον, γηγενὴς ἄνθρωπος. Hesych. s. h. v. : Κατὰ κοινὸν δὲ καὶ πάντες ἄνθρωποι νοοῦνται γηγενεῖς, καθὸ τὴν ὑπόστασιν ἐπὶ (ἀπὸ Kust.) γῆς ἔχοντες.] Item ὁ τὰ γήϊνα φρονῶν, seu, ut Hesych., ὁ γήϊνα ἐργαζόμενος καὶ ἁμαρτάνων. [Method. Conviv. Virg. p. 119, D : Μακρὰν ἀπῳκίσθαι κακίας καὶ τῶν γηγενῶν πράξεων. G. Dind.]

[Γηγυρίδαι, οἰκτροὶ, Miseri, Hesych.]

[Γήδειρα cum derivatis. V. Γάδειρα.]

Γήδιον, τὸ, Agellus, Fundus exiguus. [Aristoph. ap. Stob. Flor. 55, 7 : Οἰκεῖν μὲν ἐν ἀγρῷ τοῦτον ἐν τῷ

γηδίῳ.] Xenoph. Cyrop. 8, [3, 15]: Αὐτὸς σκάπτων καὶ σπείρων μάλα μικρὸν γήδιον, οὐ μέν τοι πονηρόν γε, ἀλλὰ πάντων δικαιότατον. Lucian. [Timon. c. 31, vol. 1, p. 144]: Σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. [Philostr. p. 84: Καὶ οὐδὲ τὰ γήδιά μοι ὑπελίπετο. Idem p. 663: Ἓν τοῦτ' ἐκ πολλῶν γήδιον. Schæf. Γήδιον grammatici dubitabant utrum a γῆ vel γαῖα an a γέα esset derivandum: de quo v. quæ ex Didymo affert Etym. M. p. 230, 3. Γῄδιον qui cum iota subscripto proferebant, a γέα derivabant γείδιον, quod per ἔκτασιν Atticam literæ ε in η γήδιον scribi, ut εἴκαζον ᾔκαζον. Vera scriptura γήδιον est a γῆ. Apollon. De adverb. p. 566, 12: Τὸ γήδιον ὑποκοριζόμενον ἐφύλαξε τὸ η τοῦ γῆ. G. Dindorf.]

[Γηθαλέος, α, ον, Lætabundus. Andromach. apud Galen. vol. 13, p. 876: Πνείοντας ἄγοις ἐπὶ κοῖτον ἑτοίμως γηθαλέους.]

Γῆθεν, E terra. [Æschyl. Eum. 904: Γῆθεν ἔκ τε ποντίας δρόσου· Sept. c. Th. 24: Στένει πόλισμα γῆθεν. Eurip. Ion. 269, Troad. 1106. Josephi, Luciani, Galeni, Artemidori exempla indicat Lobeck. ad Phryn. p. 93. Eustath. Opusc. p. 316, 40: Προσεκτέον δὲ μᾶλλον τῷ Χαιρωνεῖ· ἀνθρωπικώτερον γὰρ φθέγγεται καὶ γῆθεν λαλεῖ.]

[Γηθεύς, έως, ὁ, Getheus, nomen canis ap. Xenoph. De ven. 7, 5, ubi cod. Par. τηθεύς. G. Dindorf.]

Γηθέω, ήσω, Gaudeo, Lætor. Od. O, [165]: Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν. Sic alibi sæpe ἰδὼν γήθησεν. Et Il. A, [255] Γηθῆσαι et κεχαρῆσθαι pro eod. Interdum autem dat. additur, ut Hesiod. [Scut. 116], μύθῳ γηθήσας. [Maneth. 3, 105: Καὶ πλούτῳ γηθεῦντας ἀεί, ubi cod. γηθεύοντας.] Sed et accus. jungitur, Il. I, [77]: Τίς ἂν τάδε γηθήσειεν; Interdum autem cum accus., qui regitur a præp. κατὰ sub., ut Θ, [559]: Γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν. [Γάθησεν et Γέγαθε Pind. Pyth. 4, 218; Nem. 3, 56. Γαθεῦσι Theocrit. 9, 36.] Hæc autem præp. alicubi additur cum accus. θυμόν, ut N, [416]: Γηθήσειν κατὰ θυμόν. Est autem aliquis usus et in prosa præteriti γέγηθα [quod significationem præsentis habet], per sync. e γεγήθηκα, unde γεγηθὼς ap. Dem. [p. 332]: Οὐκ ἐπὶ μὲν τοῖς ἑτέρων εὐτυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι. [Soph. Phil. 1021: Σὺ μὲν γέγηθας ζῶν· El. 1231: Γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. Eurip. Cycl. 167: Ὅς γε πίνων μὴ γέγηθε, μαίνεται. Aristoph. Eq. 1317, Pac. 335, Th. 510. Plusquamperf. Ἐγεγήθει ex Libanio vol. 1, p. 806, C, indicat Hemst.] || Γήθω etiam dicitur barytone [Hesych.: Γήθειν, χαίρειν. Hom. Il. Ξ, 140 libri nonnulli male γήθει ἐνὶ στήθεσσι, ubi recte alii γηθεῖ. Γήθει, γήθοντι et γήθουσα in Hymn. Orph. 77, 10; 15, 10; 54, 16: sed γηθοῦσα 48, 7. Eustath. p. 670, 61: Τὸ δὲ γήθω οὐ πάνυ σύνηθες. Ambiguum est Æschyli exemplum Choeph. 772: Ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα γαθούσῃ φρενί, in quo notanda Dorica forma. G. D.]: unde est γηθόμενος, ut tradit Eust. [p. 972, 14 et in Gl. Γήθομαι, Gallesco. Ex Oppian. Hal. 2, 261, ubi cod. Paris. γηθομένη præbuit pro vulgato γηθοσύνη, et Quint. Sm. 14, 92: Γηθομένων κῆρ, affert Schneid. Crinag. in Anth. Pal. 6, 261: Γηθομένῃ φρενί. Sextus Emp. p. 710: Ἥδονται καὶ γήθονται πρὸς τοὺς ἐπαίνους. Joseph. Genes. p. 20, B: Ὁ δὲ γηθομένῳ ποδὶ κατ' αὐχένα πατήσας αὐτόν. G. D. || A Γηθέω Doricum Γεγαθέω Epicharm. ap. Athen. 4, p. 183, C. Hemst. Epicharmi verba sunt, Ἃ δὲ γεγαθεῖ πυκινῶν κρεγμῶν ἀκροαζομένα, in quibus duo apographa γεγήθη vel γεγάθη, Schweigh. γεγάθει. Aut hoc aut γέγαθε verum videtur. G. Dindorf.]

[Γηθία, ἤθη, Mores, Hesych. Γήθεα Albert.]

Γῆθος, τὸ, Gaudium. Γήθους, χαρᾶς, Hesych. [Sext. Emp. p. 710: Τέρψις καὶ γῆθος. Plut. Mor. p. 1102, A, 1103, A; Vit. Agesil. c. 29. Hemst. Hymn. Orph. 44, 7: Φέρων πολὺ γῆθος ἅπασιν. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 42, 6; Pseudo-Herodian. Epimer. p. 239.]

Γηθοσύνη, ἡ, Gaudium. Il. Φ, [390]: Ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ· [N, 29: Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διίστατο, ubi var. lect. γηθοσύνη adjectivum, de quo vid. Eustath. p. 918, 45.] Et plural. γηθοσύνῃσι, Apoll. Rh. [2, 878; 4, 620. || Gethosyne, n. pr. ap. Polyæn. 8, 50. G. Dindorf.]

Γηθόσυνος, [η, ον, et ὁ, ἡ], Lætus, Lætabundus: ut γηθόσυνοι θεράποντες, Il. H, [122]. Alicubi [Il. Δ, 272; Σ, 557] additur κῆρ, alicubi [Il. N, 82] dat. χάρμῃ. [Femin. Od. Λ, 540: Ψυχὴ ... γηθοσύνη. Apoll. Rh. 1, 784: Γυναῖκες γηθόσυναι. Γηθόσυνος, ἡ, Thallus in Anth. Pal. 6, 235: Γηθοσύνους ... λοιβάς. Forma Dorica Γαθόσυνος in Etym. Gud. p. 124, 59.]

[De Epidauriis Acesium s. Telesphorum Athenas mittentibus, Boeckh. Inscr. gr. 1, p. 479: Γηθόσυνοι πέμπουσι.]

Γηθοσύνως, Læte, Lætabunde. [Suidas et Zonaras p. 436: Γηθοσύνως, μετὰ χαρᾶς. Hippocr. Epist. p. 1285, 46, γηθοσύνως πάνυ. Gregor. Naz. vol. 2, p. 42. B: Γηθοσύνως ὕμνοις σε ... γεραίρειν. Ioann. Dam. V. Barlaami in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 337: Γηθοσύνως πορεύοιτο. G. Dindorf.]

[Γήθουσσα, ἡ, Gethussa, oppidum Libyæ. Τὸ ἐθνικὸν Γηθουσσαῖος ... ἢ Γηθούσσιος ... ἢ Γηθουσσίτης, διὰ τὸ ἐπιχώριον, Steph. Byz. Quæ omnia simplici σ scribuntur ap. Suidam et Zonar. p. 435.]

[Γῆθυ, τὸ, i. q. γήθυον. Psellus in versibus polit. ap. Casaub. Anim. in Athen. p. 143 et Titz. ad Moschop. p. 57: Κόκαλον δὲ ὁ στρόβηλος· τὸ δὲ κρόμυον γῆθυ. Zonaras p. 435: Γήτειον ... λέγεται καὶ γῆθυ γήθυον. G. Dindorf.]

[Γηθυλλίς. V. Γήθυον.]

Γήθυον, sive Γήτειον, τὸ, est φυτὸν quoddam simile ampelopraso, Eust. p. 1155, ubi ipsum numerat inter compp. e γῆ, ejusque etym. esse dicit τὸ ἐκ γῆς ἀναθέειν, s. τὸ γῆθεν θύειν ἤγουν ὁρμᾶσθαι· addit etiam, vocari et Γηθυλλίδα sive Γαθυλλίδα et Ἐπιθυλλίδα. Etym. [p. 230, 22] γήτειον esse ait χλωρὸν κρόμμυον, dicique quasi ἐκ γῆς ἔτειον, utpote αὐτόετες ἐκ τῆς γῆς ὄν: qui et ipse prioris γήθυον meminit. [Ap. Suidam duas de v. γήτειον glossas alia forma præcedit, Γήσεια, κρόμμυα: quæ nisi librarii error est, glossa grammatici in Append. ad Philem. p. 297 ed. Osann.: Γήγειον οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ κήτειον, fortasse sic est corrigenda: Γήσειον οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ γήτειον. G. D.] Theophrasto H. P. 7, 4, γήτειον est κρόμμυον quoddam ἀκέφαλον καὶ ὥσπερ αὐχένα μακρὸν ἔχον· quod dicit ἐπιχείρεσθαι πολλάκις ὥσπερ τὸ πράσον, διὸ καὶ σπείρεσθαι, οὐ φυτεύεσθαι. Unde Plin. 19, 6, loquens et ipse de cepis, Gethyum pene sine capite est: cervicis tantum longæ, et ideo totum in fronde: sæpiusque resecatur ut porrum: ideo et illud serunt, non deponunt. Epænetus tamen in Opsartyticῷ, Athen. [9, p. 371, E,] τὰ κεφαλωτὰ vocari ait γηθυλλίδας [codex Ven. τηθυλλίδας, epitome τηθυλλίδας ἢ γηθυλλίδας]: ubi Didymus dicit τὰ γήθυα esse ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπράσοις, eademque ἐπιθυλλίδας etiam nominari. Porro legitur γήτειον ap. Aristoph. dicentem Ran. [622], Πλὴν πράσῳ μὴ τύπτε τοῦτον, μήτε γητείῳ νέῳ. Apud Eund. et γήθυον, Τῶν δὲ γηθύων ῥίζας ἐχούσας σκοροδόμητον (forsan σκοροδομίμητον [σκοροδομίμητον Toupius]) φύσιν. Tertium γηθυλλὶς ap. Epicharm. Philoctete: Ἐν δὲ σκόροδα δύο καὶ γηθυλλίδας [immo γαθυλλίδας, ut cod. Venet. Athen. l. c.] δύο. Et ap. Athen. 9, [l. c.] Polemon dicit se vidisse γηθυλλίδα οὐκ ἐλάττω γογγυλίδος καὶ τῆς στρογγύλης ῥαφανίδος: et τὴν Λητὼ κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα κιττῆσαι γηθυλλίδος. [Mœris p. 115: Γηθυλλὶς Ἀττικῶς· ἀμπελόπρασον Ἑλληνικῶς. Seqq. s. Γαθ...] Γαθυλλίς, i. q. γηθυλλὶς s. ἐπιθυλλίς: derivatum ex γήθυον, teste Eust. qui ipsum esse dicit ὅμοιον ἀμπελοπράσῳ: innuens cepæ genus esse: ut ap. Nicandr. quoque Schol. γηθυλλίδας esse dicit εἶδος κρομμύων, alius νέον κρόμμυον, Al. [431]: Ἐν δέ τε νάπειαν, ῥάφανόν θ' ἅλις, ἐν δέ τε λεπτὰς Ἄμμιγα κρομμύων γαθυλλίδας· sed addit prior Schol. posse eo nom. accipi etiam τὰς κεφαλὰς ἢ τὰς ῥίζας τῶν κρομμύων, vel τὰ ὑπ' ἐνίων λεγόμενα ἀγριόφυτα. Γαιθυλλίδη, Hesychio ἀμπελόπρασα.

Γήτειον ap. Hesych. et sine diphthongo scriptum γήτια: quæ esse dicit κρόμμυα, ἃ καὶ γήθυα καλοῦνται. Etym. [p. 230, 24] cum diphthongo scr. tradit. [Et recte quidem, ut poetarum loci ostendunt. Aristoph. Eq. 674: Γήτει' ὅσ' ἦν. Anaxandrid. ap. Athen. 4, p. 131, E: Πράσα, γήτεια (corr. γήτειον), κρόμμυα, φυστή. Alexis ibid. p. 170, B: Ὀρίγανον γήτειον σκόροδον θύμον, ubi Pollux (6, 66) γήτιον ἄνισον (h. e. γήτειον ἄννησον) θύμον. Speciosior est alius ejusdem

poetæ versus in fragm. ibidem allato : Οὐ σκόροδον οὐ σίραιον οὐχὶ γήτειον Οὐ βολβὸν, ubi Schweigh. γήτιον, Dobræus vero οὐχὶ βολβὸν, οὐ Γήτειον. Meleager in Anth. Pal. 7, 195 : Δῶρα δέ σοι γήτειον ἀειθαλὲς... || Γῆτος, τό. Etym. M. p. 230, 28 : Γένος γένειον, βρένθος βρένθειον ... οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τῆς γῆς γίνεται γῆτος καὶ γήτειον. Quod etymologiæ caussa fictum haberi poterit, donec certior hujus formæ testis afferatur quam Mœris p. 111 : Γήτη Ἀττικῶς· κρόμμυα Ἑλληνικῶς, ubi γήτεια corrigitur. G. Dind.]

[Γήθω. V. Γηθέω.]

Γήϊνος, ὁ, ἡ, [et η, ον,] et Γήϊος, Terrenus. [Phrynich. p. 97 : Γήϊνον λεκτέον διὰ τοῦ η, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ε γέϊνον· ad quem l. Lobeck. : « Γέϊνος nusquam locorum vidi, sed γήϊνος ubique apud antiquissimos pariter ut recentissimos reperitur, Plat. Leg. 6, p. 778, D; 10, p. 895, C; Plutarchum, Dion. Cass., Themistium Or. 21, p. 261, C; Heliodor. 3, 16, al. Ap. Eunap. V. Ædes. p. 57 : Τὰ γήϊνα καὶ ἐπίκτητα χρήματα, præstat ἐπίκηρα, ut in Themist. l. c. γήϊνον καὶ ἐπίκηρον. » Hermes ap. Stob. Ecl. Ph. vol. 1, p. 776 : Νοῦν ἐν γηΐνῳ σώματι. Simonid. Περὶ γυναικ. 21, p. 411 Gaisf. : Τὴν δὲ (γυναῖκα) πλάσαντες γηΐνην Ὀλύμπιοι. Πλίνθων γηΐνων Xenoph. Anab. 7, 8, 14. Γήϊνος εἰκὼν Clem. Al. p. 79. Ἑρμῆς ἐν ποσὶ γήϊνος Nicænet. in Anth. Plan. 4, 191. Γήϊνον φρόνημα Theodoret. vol. 2, p. 298, 1406. Apud Hesych. s. v. Γηγενῶν Musurus γήϊνα, codex γεινὰ, quod γέϊνα esse potest. || Formam Γήϊος, quam diserte agnoscit Arcad. p. 40, 24, Stephanus haud dubie ex epigr. Theonis sumsit in Append. Anth. Pal. 39 : Αἰθέριόν τε νόον φορέειν, οὐ γήϊον ἔμπης, ubi Brunck. γήϊνον edidit tacite, ex cod. ut suspicatur Jacobs. || Adverb. Γηΐνως ex Athan. vol. 1, p. 517 indicat Kall. Zonaras p. 436 : Γηΐνως, φθαρτῶς. G. Dindorf.]

[Γήϊος. V. Γήϊνος.]

Γηΐτης, ὁ, Agricola, Rusticus, ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, γεωργὸς, Hesych. [Steph. Byz. Γῆ ... ἀφ' οὗ καὶ γηΐτης ὁ αὐτόχθων καὶ γῆν οἰκῶν. Hesych. : Γαῖται, γεωργοί, quod fort. Γαῖται scribendum forma Dorica. G. Dind.] Et contr. Γήτης, Soph. Tr. [32] : Οἷς κεῖνός ποτε γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν, σπείρων μόνον προσεῖδε. [Ubi vulgo γήτης : sed γηΐτης antiquus cod. Laur.]

[Γηιφαγέω. V. Γηφαγέω.]

Γήκινος seu Γάκινος, ὁ, Dor., Qui terram quatit s. concutit. [V. Γάκινος.]

Γηλεχὴς, ὁ, ἡ, Cui humi lectus est, Humi cubans : i. q. χαμαιεύνης ap. Hom., ut Callim. Schol. docet in H. in Del. [286] : Γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος, de Dodonæis, i. e. χαμαικοῖται. Hesych. [Male Γηλοχέες ap. Etym. M. p. 230, 1.]

[Γηλιᾶσθαι, κατέχεσθαι. Γηλουμένους, συνειλημμένους. Γηλιώμενοι, κατεχόμενοι. Γήνεσθαι, κατέχεσθαι, Hesych. In quibus glossis verbi ἡλοῦν cum digammo pronunciati vestigia agnoscere sibi videbatur Alberti.]

[Γήλιγρος. V. Γηγγῆλιξ.]

[Γῆλοι. V. Γηλύς.]

Γήλοφος, ὁ, Tumulus e terra exurgens, Colliculus, i. q. γεώλοφος. [Quod vide. Xenoph. Anab. 1, 5, 8 : Κατὰ πρανοῦς γηλόφου· 4, 4, 1 : Λείους γηλόφους. Γήλοφον, τὸ, Schol. min. Il. Ψ, 116 : Τὰ κρημνώδη καὶ γήλοφα. Γήλοφοι τόποι, Clivosi loci, Geopon. 5, 2, 15, p. 320. Γήλοφος γῆ, 3, 1, 9, p. 220.]

[Γηλὺς, ἔθνος, οὗ μέμνηται Ἀσίνιος Κουαδρᾶτος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν· ὀξύνεται δὲ, Stephan. Byz. Ad quem l. Holsten. : « Γελαῖοι Cedreno (immo Γηλαῖοι, p. 154, B), ubi male interpretantur ἀγελαῖοι. Γῆλοι Bardesani Syro ap. Euseb. P. E. 6, 10, p. 275, et mulieres eorum Γήλισσαι. Cæsario Dial. 2 Interrog. 109, quem tamen sua ex Bardesane hausisse certum est, non Γῆλοι, sed Γῆλαι dicuntur. Videntur autem iidem, qui Dionysio P. appellantur Γηλοὶ v. 1019 : Γηλοί τε Μάρδοι τε καὶ ἀνέρες Ἀτροπατηνοί. » (Ubi var. lect. γηροὶ, γῆροι, γηρλοί.) « Ex Theophane, Pompeii comite, Strabo 11, p. 503 (cf. 508, 510) inter Amazones et Albanos prodit habitasse Γήλας καὶ Λήγας Σκύθας, contra quam ap. Plutarch. V. Pomp. c. 35 Γέλαι καὶ Λῆγες extant, qui Γέλοι Ptolemæo, Gelæ sunt Plinio, qui negat a Cadusiis fuisse diversos. » Bernhardy. Γηλοὶ καὶ Μάρδοι epitome Strabonis p. 406 Cor.]

[Γῆμα. V. Γέμμα.]

[Γημετρία. V. Γαμετρία.]

[Γημήτηρ fingunt grammatici. V. Δημήτηρ.]

[Γήνεια, ὅσα ἐκ τῆς γῆς ὠφέλιμα, Hesych.]

[Γήνεσθαι. V. Γηλιᾶσθαι.]

[Γηόρας. V. Γειῶραι.]

[Γηοῦχος. V. Γαιήοχος.]

[Γηοχέω, Terram s. Fundos possideo. Herodot. 7, 190 : Ἀμεινοκλέϊ ... γηοχέοντι περὶ Σηπιάδα· ubi var. lect. ναυηγέοντι.]

[Γήπαιδες, οἱ, apud Menandrum Protectorem, Procopium aliosque scriptores Gepidæ, gens Gotthica, dicuntur, nomine barbaro in Græcam speciem deflexo. Etym. M. p. 230, 21 (Zonaras p. 434) : Γήπαιδες οἱ λεγόμενοι Λογγίβαρδοι· οἱονεὶ Γετίπαιδες, οἱ Γετῶν παῖδες. Interdum Γήπεδες scriptum, ut ap. Georg. Cedr. 342, D, Constantin. De adm. imp. p. 78, F. Γίπαιδες ap. Ioann. Lyd. De magistr. Rom. 3, 32. Γίπεδες olim ap. Agathiam, nunc ex cod. emendatum. Numero sing. Γήπαις ap. Theophylact. Sim. p. 155, aliosque. Γήπαιδα regem dicit Eustath. Opusc. p. 201, 35. Γήπεδον nomen loci in fragm. Ms. ap. Leon. Allat. ad Georg. Acropolit. p. 241 : Σίρμιον ἡ νῦν Οὐγγρία, πρώην δὲ Γήπεδον. Sed cod. Leidens. ap. Creuzer. in Ann. Vindob. vol. 62, append. p. 24, postrema verba sic exhibet : Οἱ δὲ Οὔγγροι οὗτοι ἐλέγοντο τὸ παλαιὸν Γήπαιδες. Quam lectionem jam ex Banduri annot. in Constant. De them. p. 11 cognitam habebamus. Miro modo hujus gentis nomen ad Erechtheum, Atticum terrigenam, transfertur in Herodiani Epimer. p. 14 : Γήπαιδες, ἔθνος, οἳ καὶ Ἐρεχθεῖς ὀνομάζονται· φασὶ δὲ τούτους ἀπὸ τοὺς Γίγαντας. G. D.]

[Γηπαιδικὸς, ὁ, Gepidicus, cognomen Justiniani ap. Agathiam p. 21, 15 Nieb. G. Dindorf.]

Γηπάτταλος, ὁ, Paxillus terræ. Lucian. Lex. [c. 2] : Σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας. Ubi Raphanos intelligere videtur : quoniam eorum radices oblongæ sunt, et formam paxillorum s. clavorum ligneorum imitantur : vel generalius alias etiam quasvis radices intelligit oblongas : sunt enim eæ veluti paxilli in terram depacti. Sed fictum joco h. v. existimo, ut in illo Dialogo alia multa.

Γήπεδον, τὸ, Ager, Fundus, Solum, Bud. ap. Aristot. Polit. 2, p. 108 [c. 5] seu, ut Eustath. [p. 436, 437], τὸ ἐν πόλει προκείμενον οἰκίας, οἷον κηπίδιον, Quod soli adjacet prædiis urbanis, ut sunt hortuli : οἰκόπεδον vero Destructarum ædium area. Plato De LL. 5, [p. 741, B] : Τὸν πριάμενον ἢ ἀποδόμενον ὧν ἔλαχεν οἰκοπέδων ἢ γηπέδων. [Conf. Γάπεδον. Lex. Rhet. p. 227, 22 : Γήπεδα, τὰ οἰκόπεδα. Sed Phrynich. Bekk. p. 32, 1 : Διαφέρει γήπεδον οἰκοπέδου· οἰκόπεδον γὰρ οἰκίας κατερριμμένης ἔδαφος, γήπεδα δὲ τὰ ἐν ταῖς πόλεσι προκείμενα, οἷον Κηπία.]

[Γηπετὴς, ὁ, ἡ, In terram delapsus. Eurip. Phœn. 672 : Γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας.]

[Γηπονέω, Terram s. Agrum colo. Eurip. Rhes. 75 forma Dorica : Φρυγῶν ἀρούρας ἐκμάθωσι γαπονεῖν. Cyrill. C. Julian. p. 350, C : Τὸ γηπονεῖν ἦν ἐντριβὲς αὐτοῖς.]

Γηπονία, ἡ, Agricultura, γεωπονία. [Cyrill. C. Julian. p. 350, C. Scott. Themist. Or. p. 422, 29; 424, 19, 25 ed. m. G. D. Heliod. 10, 6 extr. de bobus : Τοὺς γηπονίᾳ συνεργούς. Hase.]

[Γηπονικῶς, Adverb. a Γηπονικὸς, Ad agri culturam pertinens. Eustath. p. 742, 23 : Ὁ δὲ περί τινα Λιβυκὴν γῆν τετρῆσθαι τὸν οὐρανὸν φάμενος ἄλλως γηπονικῶς ἐστρατεύσατο. Scott.]

[Γηπόνιον, τό, i. q. γεώργιον. Basil. Seleuc. p. 11, 18 ed. Comm. : Οὗ (τοῦ παραδείσου) φυτουργὸς ὁ δημιουργὸς ἐξαιρέτῳ γηπονίῳ γεωργήσας τὸ δῶρον ἐξαίρετον οἴκησιν τῷ πλασθέντι χαριζόμενος. M.]

[Γηπόνομον, τὸ, nomen plantæ. Demetr. Hieracosoph. p. 113 : Γηπόνομον λειώσας βάλε μέσον τοῦ κρέως· et paullo ante : Φύλλα ναρδοστάχυος καὶ γηπονόμου ἴσα τρίψας· et κόκκοι γ. pluribus locis : v. p. 28 (ubi male γήπονου), 52, 105, 112. Σηπόνομον ibid. p. 39. G. D.]

Γηπόνος, ὁ, Agricola, γεωργὸς, γεωμόρος, Hesych. i. q. γεωπόνος, et γεηπόνος supra. [Eurip. Suppl. 420 : Γαπόνος δ' ἀνὴρ πένης, ubi aliquot libri γηπόνος. Sed tragicos nonnisi Dorica forma usos esse certum ha-

beri potest. Eandem illi legem sequuntur in Γαμόρος, Γαπετής, Γαπονεῖν, Γάποτος, Γατόμος, sed η servant in γηγενὴς et γηγενέτης. Themist. Or. p. 423, 17 ed. in.: Ἵνα μηδεὶς φθείρῃ τὰ γηπόνων ἔργα. G. D. Heliod. 5, 22 : Ὅτε ἀρότρου βοῦν ἐλευθεροῖ γηπόνος, pro, Ἀμφὶ βουλυτόν. Hase.]

[Γήποτος, ὁ, ἡ, A terra bibendus. Æsch. Pers. 621 : Δαρεῖον ἀγκαλεῖσθε, γαπότους δ' ἐγὼ τιμὰς προπέμψω τοῖσδε νερτέροις θεοῖς. Γάποτος χύσις et Γάποτοι χοαὶ idem in Choeph. 97, 164. G. Dindorf.]

[Γηραγάθη, ἡ, Geragatha. Γηραγάθης γηροκομεῖον, sic dictum ab Agatha, Petri patricii filia, ap. Anon. in Antiq. Cpol. p. 36, A ed. Band. G. Dindorf.]

Γηραιός, ά, όν, Senex. Hesiod. [Op. 376] : Γηραιὸς δὲ θάνοις. [Æsch. Suppl. 606 : Ἀλλ' ὡς ἂν ἡβήσαιμι γηραιᾷ φρενί. Eurip. Alcest. 60 : Γηραιοὺς θανεῖν.] Plato De rep. 2 : Γηραιοὶ τελευτῶντες. Utitur et Xenoph. [Ages. 11, 15] et Theophr. [Ex Thucydide et Antiphonte Pollux 2, 13. Βίοιο γηραιὸν μέτρον, inscr. ab Leakio edita, *Travels in the Morea*, vol. 3, n. 38. Γηραιὸς πούς ap. Eur. Alc. 614, Andr. 547; Basil. Seleuc. p. 67, 6. Comparativus γηραίτερος ap. Eustath. p. 1905, 40. || Alia forma Γηραός, ut Γεραιός et Γεραός. Epigr. in Anth. Pal. Append. 147 : Γηραὸς Ἱππομέδων.]

Γηραλέος, α, ον, apud poetas i. q. γηραιός : [Æsch. Pers. 171 : Σύμβουλοι λόγου Τοῦδέ μοι γένεσθε, Πέρσαι, γηραλέα πιστώματα, ubi γηραλέα trisyllabum est pronunciandum, γηραλᾶ, ut γηραλοῖ in tetrametro ionico Anacreontis ap. Stob. Flor. 117, 13 : Χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἥβη πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόντες, et ἀργαλέη ibidem : Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς μυχός, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν, ubi cod. A. ἀργαλὴ i. e. ἀργαλῆ, ut ap. Hesiod. Op. 638 : Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ. G. D. Pind. Pyth. 4, 216 : Γηραλέων γλεφάρων. Oppian. Cyn. 2, 351 : Τοκῆας γηραλέους.] Quod tamen et ex Philone affert Bud. [Iren. 3, 4, p. 203 Grab. Routh. De accentu v. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 4, 6.] Et Γεραλέος Hesych. [cum interpr. γέροντα ἢ ἀσθενῆ. Conf. Γεροκόμος s. v. Γηροκόμος. || Tertia forma fortasse fuit Γηράλιος, in duabus glossis Hesychii, Γηράλιον, δριμὺ, μέλαν. Γηράλιος, γέρων, γερόνθεῖσῃ (γερονήθης Musur.) : ubi Γηραλέον et Γηραλέος corrigitur, præeunte partim Cyrillo, qui Γηραλέον per μέλαν et παλαιὸν interpretatur. Γηράλιος si recte habet, comparari potest νηφαλέος et νηφάλιος. G. Dindorf.]

Γήραμα, τὸ, q. d. Senescentia. [Γηράματα ἀκάνθης, Senium cardui, i. q. πάππος ἀκάνθης, ap. Schol. Arati 921. || Corrupte Hesych. Γηράμων, γράζα, ubi γραῖα corrigitur.]

[Γηράναι. V. Γηράσκω.]

Γηράνιον, τὸ, Hesychio γῆρας [codex γήραν], Senecta s. Senectus, Senium.

[Γήρανσις, εως, q. d. Senescentia. Aristot. Nat. Ausc. 3, 1, p. 201, 19; et Metaph. 10, 9, p. 1065, 20 : Ἄλσις, γήρανσις, ἅδρυνσις. || Alia forma Γήρασις. Ammon. p. 37 : Γῆρας μέν ἐστιν ἡ τελευταία ἡλικία, γήρασις δὲ ἡ ἐπ' αὐτὴν πόρευσις. Μήποτε οὖν ταύτῃ καὶ γηρᾶν τοῦ γηράσκειν διαφέρει. Suidas : Ῥυσὰ, ἡ μάρανσις, ἡ γήρασις.]

[Γηραός. V. Γηραιός.]

Γῆρας, ατος, τὸ, Senectus. [Hac declinatione fortasse nonnisi infimæ ætatis scriptores usi sunt, ut Georg. Cedr. vol. 1, p. 369, D : Τετριγωμένῳ τῷ προσώπῳ γήρατι, comparanda illa cum γέρατα pro γέρα, velut γέρατα θεοπρεπῆ apud Nicetam Paphlag. Or. in Ioann. Evang. p. 358, C. Ionica declinatio est γῆρας γήραος γήραϊ, usitata epicis aliisque poetis non Atticis. Sic Archiloch. apud Hephæst. c. 5, p. 30 : Ὄγμος κακοῦ δὲ γήραος καθαιρεῖ. Pindar. Ol. 8, 94 : Γήραος ἀντίπαλον· Nem. 7, 146 : Λιπαρῷ γήραϊ. Attica γῆρας γήρως γήρᾳ, ut in locis plurimis tragicorum, nonnullis etiam Ionicorum poetarum. Theognis 174 : Καὶ γήρως πολιοῦ. Hom. Od. Λ, 135, et Ψ, 283 : Γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ, a Wolfio γήρα' ὕπο scriptum. Apoll. Rh. 1, 263 in fine versus, Ὀλοῷ ὑπὸ γήρᾳ : 2, 200 : Ἀδρανίῃ γήρᾳ τε. Herodoto 6, 24 γήραϊ editores restituunt : nam codd. γήρᾳ. G. D.] Il. I, [446] : Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα. Et ἐπὶ γήραος οὐδῷ Hom. aliquoties [ut Il. X 60, Ω, 487; Od. O, 246, et plurimi pos-

A Homerum scriptores, qui interdum Ionicas utriusque vocabuli formas retinent, ut Plato De rep. 1, p. 328, E : Ὃ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδῷ φασιν εἶναι οἱ ποιηταὶ, ubi codd. nonnulli γήρως. Sed Atticum ἐπὶ γήρως ὀδῷ recte restitutum est Menandro ap. Stob. Flor. 107, 2 : Οἰκτρότατόν ἐστι πεῖραν ἐπὶ γήρως ὁδοῦ, ubi vulgo γήραος οὐδῷ, codd. Gaisfordi γῆρας ὁδοῦ. Lycurg. C. Leocr. p. 153, 5 : Ἐπὶ γήρως ὀδῷ περιφθειρομένους. Ex Hyperide Pollux 2, 15, ubi male οὐδῷ. Dio Cass. 57, 24 : Ἐν πύλαις ἤδη γήρως ἦν. G. D.] Xenoph. De rep. Lac. [10, 2] : Διέπραξεν ἐντιμότερον εἶναι τὸ γῆρας τῆς τῶν ἀκμαζόντων ῥώμης. Galeno γῆρας τὸ ἐκ νόσου est, inquit Bud., cum in tabem æger e febre hectica incidit, ita ut similis sit seni jam debili et arido. [Ἐπὶ γήρως, In senectute. Aristoph. Eq. 524 : Ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ' ἥβης. Clearch. ap. Athen. 6, p. 256, E : Σκληρῶς ἐβίωσαν ἐπὶ γήρως. Aristot. Eth. Nic. 1, 10. Λευκὸν γῆρας Soph. Aj. 624. Πολιὸν γῆρας Eur. Suppl. 170 et alibi. Αἰγύπτιον γῆρας Sophocles, de quo v. s. Αἰγύπτιος. Τὸ τῆς λήθης γῆρας, B Obliviosa senectus. Galen. vol. 8, p. 68 : Ἅμα μὲν παιδιὰν οὐκ ἄμουσον παίζων, ἅμα δὲ εἰς τὸ τῆς λήθης γῆρας, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν, ὑπομνήματα ἑαυτῷ παρασκευαζόμενος. Quo dicto Platonis etiam alii scriptores utuntur : vid. Toup. Emend. vol. 1, p. 385. Aristot. Polit. 2, 9, p. 1270, 40 : Ἔστι γὰρ, ὥσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. De rebus inanimis. Aristot. Poet. c. 21 : Ὁμοίως ἔχει ἑσπέρα πρὸς ἡμέραν καὶ γῆρας πρὸς βίον· ἐρεῖ τοίνυν τὴν ἑσπέραν γῆρας ἡμέρας. Æsch. Sept. c. Th. 682 : Οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος. Γήρᾳ, Sero. Soph. Antig. 1353 : Μεγάλοι δὲ λόγοι ... γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.] Γῆρας ὄφεις ἐκδύνουσι, Herodot. [immo Aristot. H. A. 5, 17 : Ἐκδύνουσι δὲ τὸ κέλυφος τοῦ ἔαρος, ὥσπερ οἱ ὄφεις τὸ καλούμενον γῆρας. Conf. 8, 17], Serpentes exuunt senectutem. Redditur et Spolium e Plin. Sic autem et Aristot. τῷ γῆρας utitur. [Antyllus in Matthæi Medic. p. 336 : Ἔλαιον, ἐν ᾧ γῆρας ὄφεως ἐγκαθήψηται. Dio Cass. p. 981, 24 : Τὸ γῆρας διὰ ταῦθ' οἱ ὄφεις ἐκδύεσθαι, ad quem l. Reimar. : « Ad hominem translatum usurpat Lucian. C Dial. Mort. 5, 5, vol. 1, p. 346 : Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὥσπερ Ἰόλεως ἀνηβησάτω. Hinc γῆρας ipsa anguium membrana, apud Hesych. ὄφεως δέρμα. Vide eund. et Etym. M. in σύφαρ. Et sic *senecta* vel *senectus* Latinis membranam serpentum significat. » Viros senes, τὸ γῆρας ἀποβαλόντας, in scenam produxit Aristoph. in fabula Γῆρας inscripta : v. Athen. 3, p. 109, F. Eo pertinet etiam locutio τὸ γῆρας ἐκδῦναι, qua chorus senum utitur in Pace 336 : Ἥδομαι ... μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα. Φωλάδων ἀπεδύσατο γῆρας Nicand. Ther. 31. Theodoret. vol. 1, p. 748 : Ἀποδύεται τὸ γῆρας τῆς ἁμαρτίας. Γῆρας παλαιὸν ἁμαρτίας idem vol. 3, p. 434. G. D.] Quamvis autem a γέρας deduci constet, sicut et γέρων, Aristot. tamen de Gen. Anim. 5, [3, p. 783, 7], hoc nom. indicari γεηρόν τι tradit, nimirum inde deducens. [Isid. Pelus. Ep. 3, 54 : Εἰ οὐδὲ εἰς γῆρας βαθὺ ἐληλακὼς παλινῳδίαν ᾄδεις, πότε μετανοήσεις; αἰδέσθητι κἂν τοὔνομα τοῦ γήρους, ὅπερ εἴρηται παρὰ τὸ γῆς ἐρᾶν. Vide tamen an non sit leg. γῆν ὁρᾶν. Gatak.] || Γῆ-D ρος, τὸ, quoque multa derivata habet, cum quibus videlicet componitur, cum tamen alioqui illius per se positi nullum exemplum afferatur. [Eustath. p. 1354, 2 : Ἰστέον ὅτι τοῦ κνέφας γενικὴ πρὸς ἀναλογίαν οὐχ εὕρηται, κνέφους δὲ κεῖται παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἐκκλησιαζούσαις (291) ὡς ἀπὸ τοῦ κνέφος πρὸς ἀναλογίαν τοῦ γῆρος γήρους, οὐ κοινότερον τὸ γῆρας γήραος· p. 782, 14 : Ἕδας καὶ ἕδος καὶ γῆρας καὶ γῆρος. (Add. Etym. M. p. 93, 8; 284, 33; 639, 4.) Videtur hæc forma frequentata fuisse Macedonibus et Alexandrinis. Saltem Ps. 91, 14, omnes codices consentiunt in lectione γήρει, atque hanc ipsam formam pro γήρᾳ exhibet cod. Alex. Gen. 15, 15, et 1 Paral. 29, 28 idemque et Cottonianus Gen. 21, 7 et 25, 8, plurimi denique et optimi codices Luc. 1, 36. Eodem modo Reg. 3, 14, 4 genitivus γήρους extat pro γήρως, quam formam reperimus in cod. Alex. Ps. 70, 9 γήρους habet ed. Rom. sed Complut. et Ven. γήρως. Sturz. Γήρους Memno ap. Phot. Bibl. p. 239, 39; Eutecn. ad Nicand. Ther. 128, p. 324. Schæf. Γήρους Georgid.

in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 23. Γήρει Theodoret. vol. 1, p. 1393, ubi cod. γῆρας; Nicetas Paphl. Or. in Andream p. 343, A; Gregor. Presb. in Combefis. Hist. Monothel. p. 565, D. Et sic sæpius ap. medii ævi scriptores : unde librarii interdum intulerunt in scriptores antiquiores. Vid. var. lect. ad Aristot. H. A. 5, 20; Lucian. Macrob. 23, vol. 3, p. 225. Schol. Hom. Il. Γ, 150 : Γήραϊ) γράφεται καὶ γήρεϊ ὡς οὔδεϊ. Manethoni 1, 47 γήρους, quo alibi utitur, recte restitutum pro γήρους. G. Dindorf.]

[Γήρασις. V. Γήρανσις.]

Γηράσκω, Senesco, et Γηράω, άσω : utitur autem Hom. utroque. Sic et Γηράσκειν Xenoph. Cyneg. [12, 1] et γηρᾶν Cyrop. 4, [1, 8]. Γηρῶντος ἀνδρὸς, Plut. Timol., Senis. Et γεγηρακότα pro Exoletis s. Obsoletis, VV. LL. [Γηράσκοντα Hom. Il. B, 663; γηρασκέμεν Od. Δ, 210; γήρασκε Il. P, 325. De piro Od. H, 120 : Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει. Ὁ γηράσκων χρόνος Æsch. Prom. 981; Eum. 286. Γεγήρακα. Soph. OEd. Col. 727 : Τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος. Eur. Ion. 1392 : Ὡς οὐ γεγήρακ' ἔκ τινος θεηλάτου. || Γηράσκομαι forma media ex uno cognitum est loco Hesiodi ap. Plut. Mor. p. 415 C : Τρεῖς δ' ἐλάφους ὁ κόραξ γηράσκεται, Triplicatam cervi ætatem corvus consequitur. Discrimen quoddam inter γηράσκω et γηράω statuit Ammon., cujus verba s. v. Γήρανσις attuli. || Γηράω. Hom. Il. P, 197; H, 148 : Ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα. Od. Ξ, 67 : Αὐτοῦ ἐγήρα. Plutarch. Comp. Cimon. c. Lucullo 1 : Ἐν ᾗ γηρᾷ μὲν τὸ χεῖρον, ἐπακμάζει δὲ τὸ ἄμεινον. Futurum plerumque est γηράσομαι. Critias ap. Athen. 13, p. 600, E : Οὔ ποτέ σου φιλότης γηράσεται οὐδὲ θανεῖται. Καταγηράσομαι ap. Aristoph. Eq. 1308. Activa forma Plato De rep. 3, p. 393, E : Ἐν Ἄργει ἔφη γηράσειν μετὰ οὗ. Simonid. ap. Stob. Flor. 98, 29 : Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχω γηρασέμεν· nam sic ex cod. A, qui γῆρας ἔμεν præbet, corrigendum quod vulgo legitur γηρασσέμεν, nisi γηρασκέμεν potius scribendum cum Buttm. Gr. vol. 2, p. 97. Liban. vol. 3, p. 212, 13 : Ὅτι καὶ γηράσεις καὶ ἄρξεις. Aoristi primi ἐγήρασα non minus rara apud antiquiores scriptores exempla sunt quam aoristi ἀπέδρασα. Γηράσασαν dixit Herodot. 7, 114; κατεγήρασαν 2, 146. Ἐγήρασαν, significatione activa, Æsch. Suppl. 894 : Οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν (οὐδὲ γήρασαν cod. Med.) τροφῇ. Γηρᾶσαι, in libris γηράσαι scriptum, Xenoph. Memor. 3, 12, 8, nisi hic γηράναι corrigendum, quem alterum aoristum probant Atticistæ. Mœris p. 115 : Γηρᾶναι καὶ καταγηρᾶναι, Ἀττικῶς· γηρᾶσαι καὶ καταγηρᾶσαι, Ἑλληνικῶς. Thomas M. p. 192 : Γηράναι καὶ καταγηράναι ἀρχαιότερον· οἱ δ' ὕστερον γηράσαι καὶ καταγηράσαι. Et γηρᾶναι per γηρᾶσαι interpretantur Hesychius et Suidas. Quibus in locis grammaticorum vitiosus accentus γηρᾶναι, qui etiam in Sophoclis codd. reperitur OEd. Col. 870, emendandus est ex Thoma M. Γηράναι recte ap. Æsch. Choeph. 908. Namque Buttmannus, qui similitudine aoristi ἀποδρᾶναι inductus γηρᾶναι probat, veteres grammaticos adversos habet, quorum sententiam exponit Etym. M. p. 230, 50 : Γηράς· λέγεται ὅτι ἀπὸ τοῦ γηράσας κατὰ συγκοπὴν γηράς· οὐκ ἔστι δὲ ἐντελὴς ἡ κλίσις· ἀπὸ τοῦ γηρῶ γίνεται γήρημι· (hoc præsens etiam ab Schol. Hom. Il. P, 197, Æschyli Choeph. 908, et, qui ἄρρητον ἐνεστῶτα dicit, Eustathio fingitur p. 1101, 63; 1490, 37; 1900, 9) ἡ μετοχὴ γηράς, ὥσπερ ἵστημι στάς· τὸ ἀπαρέμφατον γηράναι, ὡς ἱστάναι· ἡ γενικὴ γηράντος, ὡς ἱστάντος· οἷον, Γηράντων ἀνδρῶν· καὶ ἡ δοτικὴ (ap. Hesiod. Op. 188), Γηράντεσσι τοκεῦσι, ἀντὶ τοῦ τοῖς γηρῶσι· ἡ αἰτιατικὴ, Γηράντας τιμᾶν. Indubitata autem hujus aoristi exempla præterquam de infinitivo et de participio masculino in versu Homeri Il. P, 197 : Ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσε γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα, et locis poetarum ab Etym. allatis, nulla videntur exstare. Valde incerta enim Buttmanni opinio est, qui ἐγήρα in versibus Homericis et κατεγήρα ap. Herodot. 6, 72 non quod vulgo putatur imperfecti, sed aoristi esse arbitratur et Herodoteum κατεγήρασαν non ad κατεγήρασα, sed ad κατεγήραν refert : cui opinioni cavendum est ne quis auctoritatem grammaticorum veterum accedere opinetur ἐγήρα per ἐγήρασε interpretantium, ut He-

A sychius fecit. Hoc enim quomodo intelligendum sit Schol. Venetus annotatione ad Il. H, 148 ostendit : Ἐγήρα) ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγήρασε τὸν παρατατικὸν ἔταξεν. Neque hoc concedendum putamus Buttmanno, si ap. Xenophontem γηρᾶσαι in γηράναι mutetur, Herodoto pari jure γήρασαν (debebat potius γηρᾶσαν) pro γηράσασαν restitui posse. Probabile est enim diversam in hoc aoristo infinitivi et participii rationem fuisse et ut veteres βιῶναι et βιώσας quam βιῶσαι et βιώσας dicere maluerunt, sic eosdem γηράναι et γηράσας usurpasse, abstinuisse autem ab infinitivo γηρᾶσαι. Ex quo sequitur προγηράσαι, quod προγηρᾶσαι scribi debebat, apud Lucian. Rhet. præc. 10, vol. 3, p. 11, quanquam fortasse non est in προγηράναι mutandum, tamen a participii γηράσαντες exemplis Lucianeis non plus præsidii habere quam ab subjunctivo γηράσῃ, quo utitur Ver. Hist. 1, 23, vol. 2, p. 88. Itaque γηρὰς participium poetis relinquendum erit idque masculino tantum genere. Feminina enim forma γηρᾶσα de hoc aoristo non magis, ut opinor, usitata fuit quam
B de similibus βροντὰς, γελὰς, ἀποκλάς. G. D.] Γηρᾶναι pro γηρᾶσαι, Hesych. Unde et γηράντεσσι quidam formant ap. Hesiod. Sed Eustath. tradit posse et γηρὰς esse pro γηράσας per syncopen. Vide eum et Hesych. [Ionicam quandam participii formam Γηρεὶς affert Etym. M. l. c. : Ἔστι δὲ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας (γηράω)· τὸ γηρᾶς ὥσπερ τὸ πιμπλᾶς· οἷον πιμπλῶ πιμπλᾶς καὶ πιμπλεὶς, οὕτως καὶ γηρῶ γηρᾶς καὶ γηρεὶς. Ἡ μετοχὴ, Γηρεὶς ἐν οἰκέουσιν (οἰκίοισιν Sylb.). Ἡ γενικὴ γηρέντος ὥσπερ τιθέντος. Ξενοφῶν (corr. Ξενοφάνης cum Sylb.) οἷον, Ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυρότερος. Sed nihili est γηρέω quod ex Schol. Nicand. Th. 356 affert Wakef., ubi cod. Gott. recte γηρῶντος pro vulgato γηροῦντος. G. D.] Γεγηρανωμένος, Senio confectus, VV. LL.; sed sine exemplo. [Scriptura vitiosa pro γεγυρ....] At Γεγυρανωμένον Hesych. esse dicit κεκαυμένον, ἠτονηκότα τῷ σώματι. Γεγνωμένοι, ex Hippocrat. afferunt eadem VV. LL. pro ἀσθενεῖς καὶ ἀδύνατοι, Viribus defecti et invalidi, velutque depositi. Sed id non minus quam præcedens
C suspectum est.

[Γήρεια, ἡ, Gerea, πόλις Ἰνδικὴ, τελοῦσα ὑπὸ Δηριάδῃ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, πρὸς Διόνυσον πολεμοῦντι. Τὸ ἐθνικὸν Γηρειάτης (Mss. γερείτης), Steph. Byz. Memoratur a Dionys. in Bassaricis ap. Steph. s. v. Γάζος, Γήρειαν Ῥοδόην τε. In Hesychii glossa Γηρεῖν ποίοις si Schowius ποίοις recte in πόλις mutat, fortasse Γήρεια corrigendum. G. Dindorf.]

Γήρειον, τὸ, i. q. γήραμα, ap. Arat. [921]; nam Schol. γήρειον, ubi poeta Pappum vocat λευκῆς γήρειον ἀκάνθης, exp. γήραμα. Sic autem Nicander Al. [126] γήρεια πάππου. [Idem Ther. 329. Male Γήρια apud Hesych.]

[Γήρειον, τόπος, nomen loci. Suid.]

[Γήρειος, ὁ, ἡ, Senilis, adjectivum afferre videtur Suidas, qui γήρειον ἔτος interpretatur τὸ παλαιόν. G. Dindorf.]

[Γηρέω. V. Γηράσκω.]

[Γήρημι. V. Γηράσκω.]

[Γηρίνειος. V. Γηρυόνειος.]

D Γῆρις, Pollen, VV. LL. perperam pro γύρις.

[Γηροβαρεῖς olim ap. Ælian. N. A. 6, 61 lectum in γήρᾳ βαρεῖς mutatum est librorum auctoritate et Æliani ipsius, qui aliquoties γήρᾳ βαρὺς dixit. G. D.]

[Γηροβοσκεῖον, τὸ, Locus in quo senes aluntur. Herodian. Epimer. cujus verba s. v. Γηροβοσκέω affero. G. Dindorf.]

Γηροβοσκέω, In senectute alo. Bud. 822. [Eur. Alc. 666, Med. 1033.] Et pass. Γηροβοσκοῦμαι [Aristoph. Ach. 678], Plut. [Mor. p. 786, B.] Sed scribitur et γηρωβοσκοῦμαι cum ω in secunda. Omnia enim hæc compp. inveniri et cum ω scripta in secunda syllaba sciendum est : sed ap. Sophocl. γηροβοσκὸς scriptum est cum ο, et quidem ita poscente versu : ubi tamen Schol. altero etiam modo scribi admonet; esse enim γηροβοσκὸς a γῆρος, at γηρωβοσκὸς a genitivo γήρως, cujus nominativus γῆρας. [Conf. Eustath. p. 600, 13. Herodian. Epimer. p. 205 : Τὰ παρὰ τὸ γῆρας συγκείμενα καὶ μέσον ἔχοντα τὸ ω μέγα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, οἷον γηρωκόμος γηρωβοσκὸς γηρωκομεῖον γη-

ρωδοσκεῖον καὶ τὰ ὅμοια. Recte Apollon. De pronom. A p. 3 : Τὸ α τῶν οὐδετέρων ο γίνεται, γηροκόμος, κρεοπώλης. Diversa miscet Etym. M. p. 230, 38 : Τὰ παρὰ Ἀττικῶν γενικῶν σύνθετα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, οἷον ἡρωφόρος, χερωφόρος, γηρωκόμος. Composita cum γῆρας literam ο habere poetarum exempla ostendunt, inter quæ nullum est quod Apollonii præcepto adversetur, non pauca quæ alterius grammatici opinionem evertant. Itaque γηρωβοσκὸς, γηρωκόμος et reliqua librariis sunt imputanda, quorum exemplum fieri potest ut indocti infimæ ætatis scriptores sint secuti. In Lucianum, Plutarchum, Josephum, Libanium, ex quibus locos nonnullos attulit Lobeck. ad Phryn. p. 692, hujus erroris suspicio non cadit. G. D.]

Γηροβοσκία, ἡ, Actio illa nutriendi [senes], Plut. [Moral. p. 111, E : Γηροβοσκίας ἐστερήθησαν. Τὰς γηροκομίας καὶ γηροβοσκίας Theo in Walz. Rhet. vol. 1, p. 249, 14. Γηροβοσκυῖαν ex Alexide affert Pollux, ubi γηροβοσκίαν corrigitur. G. Dindorf.]

Γηροβοσκὸς, ὁ, ἡ, Qui aliquem in senectute alit : [Soph. Aj. 570. Eurip. Phœn. 1445 : Ὦ γηροβοσκὼ B ματρὸς] ut liberi, qui parentes senes alunt, dicuntur γηροβοσκοὶ a Xen. OEc. [17, 12 et 19]. Item, Τῇ μητρὶ ἀποδοῦναι γηροβοσκοὺς χάριτας, Dionys. H. dixit, q. d. Gratiam altricem senectutis referre. [A. R. 8, 47. Et γηροβοσκοὺς ἐλπίδας ibid. 51.]

Γηροκομεῖον, τὸ, Locus, in quo senes aluntur. [Zonaras p. 435 : Γηρωκομεῖον, μέγα, de qua scriptura v. s. Γηροβοσκέω, et exempla a Ducangio indicata.]

Γηροκομέω, Alicujus curam in senectute gero, etc. Greg. [Epist. 50, p. 811] : Ἀλλὰ τίς γηροκομήσει τὸν σὸν Γρηγόριον; Idem pass., Ὡς ὑπερβαλλόντως γεγηροκόμημαι. [Callimach. Epigr. 54; Lucian. Tox. 22, vol. 2, p. 531; Aristid. vol. 1, p. 568; Agathias p. 95, 5 Nieb. Γηρωκομεῖν ap. Max. Tyr. vol. 1, p. 76. Apud Liban. vol. 4, p. 746, 19, codicem Monac. 96 γηρωκομεῖν præbere monet Jacobs.]

Γηροκομία, ἡ, Actio illa alendi [senes. Joseph. Ant. Jud. 5, 9, 4. Plut. V. Cat. maj. c. 5; Mor. p. 583, C. Theo s. v. γηροβοσκία citatus.]

Γηροκομικὸς, ἡ, ὸν, Ad illam pertinens. Peculiariter C autem γηροκομικὸν μέρος τῆς τέχνης, medicinæ, Galeno [vol. 6, p. 146] Pars ea, quæ de tuenda senum valetudine tractat.

[Γηροκομίτης, ὁ, Qui propter senectutem alitur, Egenus senex. Tzetz. Chil. 11, 27 : Τὸν Τζέτζην δ' οὐχ ἁρμόδιον ζῆν ὡς γηρωκομίτην.]

Γηροκόμος, ὁ, ἡ, Qui curam alicujus in ejus senectute gerit, Aliquem in senectute alens, et ei necessaria subministrans; licet Hesych. simpl. exp. γηροτρόφος. [Hesiod. Th. 604; Alciphr. 3, 16; Joseph. A. Jud. 1, 13, 3. Angl. Greg. Naz. Epist. 47, p. 808 : Τοῦ υἱοῦ Νικοβούλου περιεχόμεθα, ὃν καὶ γηρωκόμον καὶ νοσοκόμον γινώσκομεν. Strong. Oppian. Hal. 5, 85 : Φροντίσι γηροκόμοισιν. || Alia forma Γεροκόμος ap. Theognost. in Bekk. Anecd. p. 1394 : Τὰ εἰς ων ὀνόματα προηγούμενα λέξεως ἐν τῇ συνθέσει τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο· σπάνια δὲ τὰ παραδείγματα, οἷον λέων λεόπαρδος, γέρων γεροκόμος. Quocum comparari potest γεραλέος. De quo v. s. Γηραλέος. G. Dindorf.]

[Γηρόλας. V. Γεροντίας.] D

[Γηρός. Γηροὶ, γεώλοφοι (codex γεωλόχοι), Hesych. Quæ significatio vocabuli ἠρία est.]

[Γῆρος. V. Γῆρας.]

Γηροτροφεῖον, τὸ, Locus in quo senes aluntur. [Suidas s. v. Γηροκομεῖον. Anon. Antiq. Cpol. p. 51, C ed. Band. G. D. || Γηροτρόφιον i. q. Γηροτροφία. Leo Imp. Vita Chrys. p. 269, 10 : Τῆς οἰκείας γονῆς ἀπολαμβάνων τὸ γηροτρόφιον. Hase.]

Γηροτροφέω, Isocr. i. q. Γηροβοσκῶ. [Lysias p. 133 extr. : Ὑπὸ τῶν παίδων γηροτροφηθέντες.] Item, Καὶ οἷον γηροτροφῶν αὐτοῦ τὴν πρεσβυτικὴν ἀσθένειαν, Galen. pro Tanquam senem jamque exanguem alens. Vide Bud. 822. [Meleag. in Anth. Pal. 7, 419 : Πρέσβυν ἐγηροτρόφει. Isocr. Plat. p. 305, E : Τοὺς γονέας αὐτῶν ἀναξίως γηροτροφουμένους. Demosth. Epitaph. p. 1399, 17 : Γονεῖς οἱ τούτων γηροτροφήσονται. Philo vol. 2, p. 200, 35.]

Γηροτροφία, ἡ, Actio illa alendi [senes], ap. Plut. [Moral. p. 579, E. Schol. Aristoph. Nub. 1419.]

A [Γηροτρόφιον. V. Γηροτροφεῖον.]

Γηροτρόφος, ὁ, ἡ, Senectutis altor, Plut. i. q. γηροβοσκός. [Mor. p. 477, B, et Plato De rep. 1, p. 330, uterque ex Pindaro, Γηροτρόφος συναορεῖ ἐλπίς. Eurip. Alc. 671 : Φίλον γηροτρόφον. Longus 3, 9 : Τοιούτου γηροτρόφου εὐτυχήσαντος.]

Γηρουχέω. Γηρουχεῖται Hesych. exp. ὑπὸ γήρως ὀχεῖται· item γέρας τῆς ἀρχῆς ἔχει.

[Γηροφορέω, Senem porto. Plut. Mor. p. 983, B, de alcyone, Ὅταν δὲ διὰ γῆρας ἀσθενὴς ὁ ἄρρην γένηται συνέπεσθαι καὶ βαρὺς, ὑπολαβοῦσα γηροφορεῖ καὶ γηροτροφεῖ.]

[Γηρῦγόνη, ἡ, Voce nota, epitheton Ἠχοῦς, apud Theocr. Syr. 6 : Κούρας γηρυγόνας.]

[Γήρῡμα, τὸ, Sonitus, Vox. Æschyl. Eum. 569 : Σάλπιγξ ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω στρατῷ. Plutarch. Mor. p. 973, A : Τοῖς αὐτοφυέσι καὶ τοῖς αὐτοδιδάκτοις γηρύμασι· p. 975, A : Ἐπί τε φωνὰς καὶ γηρύματα. Hemsterh.]

[Γηρῡόνειος, ὁ, ἡ, Geryoneus. Τὰς Γηρυονείους βοῦς B et τῶν Γηρυονείων ταύρων Tzetz. ad Lyc. 45, 47. Suidas, Γηρίνειος (Γηρινεῖος Zonaras p. 434) βοῦς. Corr. Γηρυόνειος ex Herodiani Epimer. p. 15. Idem, Γηρυόνεια δένδρα (de quibus v. Philostr. p. 190), καὶ Γηρυόνειον νῆμα (μνῆμα Favor.). || Alia forma Γηρυόνεος restituenda epigrammati ap. Aristot. p. 843, 28 : Γηρυονέας ἀγέλας, ubi Γηρυονείας legitur. G. Dind.]

[Γηρυονεύς. V. Γηρυών.]

[Γηρῡονηΐς, ίδος, ἡ, Geryoneis, carmen Stesichori inscriptum fuisse ex Pausaniæ lectione colligitur quamvis corrupta 8, 3, 2 : Στησίχορος ἐν γηρυόνι δὲ, quod alii in Γηρυονηΐδι, alii in Γηρυονίδι mutant. Ap. Athen. 11, p. 499, E, libri ἐν γηρυονίδῃ, nisi quod apographum Palat. γηρυονίδι, ut in Schol. Apoll. Rh. legitur 1, 212. G. Dindorf.]

[Γηρυόνης. V. Γηρυών.]

Γῆρυς, υος, ἡ, [Sonitus,] Vox, φωνή. Il. Δ, [437] : Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς, Nec una vox. Plut. Orac. Pyth. [p. 397, C] : Οὐ γάρ ἐστι θεοῦ ἡ γῆρυς οὐδὲ ὁ φθόγγος, οὐδὲ ἡ λέξις, οὐδὲ τὸ μέτρον, ἀλλὰ C τῆς γυναικός. [Soph. OEd. R. 187 : Στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος. Eur. Rhes. 294 : Γῆρυν οὐχ Ἑλληνικήν. Ibid. 549 : Πολυχορδοτάτᾳ γήρυϊ. Ibid. 609 : Φθέγματος συνήθη γῆρυν. Fragm. Erechth. ap. Stob. Flor. 55, 4 : Δέλτων τ' ἀναπτύσσοιμι γῆρυν.]

[Γηρύσσω etymologiæ caussa fingitur in Etym. M. p. 511, 37.]

[Γηρυτάδης, ὁ, Gerytades, n. pr. a γηρύειν factum, quo inscripta fuit Aristophanis comœdia perdita.]

Γηρύω, Sono, Loquor, Dico : ut Hesych. quoque γηρύοντες exp. φωνοῦντες, λέγοντες. [Pind. Ol. 2, 158 : Κόρακες ὡς ἄκραντα γαρύετον· Pyth. 4, 166 : Γάρυον τοιαῦτα.] Idem et pass. γηρύεσθαι affert pro φθέγγεσθαι, λέγειν : quo Hesiod. Op. [257] usus est : Αὐτίκα πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι, Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον. [Eur. Hipp. 213 : Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσει. Γηρύσασθαι ibid. 1074; El. 1327. Ἐγηρύθην signif. activa ap. Æsch. Suppl. 460 : Λέξον τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖσ' ἔσῃ.] Γαρύεν, Dor. ap. Pind. [Ol. 1, 5,] pro γηρύειν, Canere. [Nem. 3, 55 : Γλυκύ τι γαρυέμεν. D Isthm. 1, 48 : Γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς αἶσαν.] E Theocr. vero [1, 136] γαρύσαιντο affertur pro Garriant, Garriendo decertent. [Υ in aoristo et futuro ubique longum est, in præsenti et imperfecto ancipitem mensuram habet. In versibus dactylicis plerumque breve ante syllabam brevem, ut in loco Hesiodi Γηρύετ' ἀνθρώπων, longum autem ante longam, ut in Orph. Arg. 430 γηρυούσης, et 1266 γηρύουσι. Æsch. Prom. 78 : Ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται. Aristoph. Dætal. ap. Galen. Glossar. p. 406 : Τίς τοῦτο τῶν ξυνηγόρων γηρύεται; Nam hæc probabilior est corruptæ scripturæ τερύεται vel τερεύεται emendatio Brunckii quam quæ Dobræo placuit τερατεύεται. Idem Pac. 805 : Πικροτάτην ὄπα γηρύσαντος ἤκουσα. Hesych. : Ὄπα γηρύοντες, φωνὴν φθεγγόμενοι. G. Dindorf.]

[Γηρυὼν, όνος, ὁ, Geryon. Nam hoc accentu scribendum : vid. Arcad. p. 15, 27, et Etym. M. p. 231, 13. Æsch. Agam. 870 : Τρισώματός τ' ἂν Γηρυὼν ὁ δεύτερος. G. D.] Dictus est ὁ Γηρύων παρὰ τὴν γῆρυν, ut volunt nonnulli : qui Γηρυόνης quoque et Γηρυονεὺς

nominatur. [V. Etym. M. l. c.] Fingitur autem is Gigas quidam Τρικέφαλος s. Τρίκρανος, ab Hercule peremtus. Latine itidem Geryon dicitur, Geryones et Geryoneus : a poetis Tricorpor et Triplex. [Γηρυονεὺς fortasse nonnisi in casibus obliquis formæ epicæ dictum fuit, ut Γηρυονῆι ap. Hesiod. Th. 309, Γηρυονῆα 287, 982 : unde grammatici Græci quique eos sequitur Varro De L. L. 9, 51 nominativum Γηρυονεὺς finxerunt, ap. hunc in *Geryonus* corruptum. Usitatissima nominis forma Γηρυόνης est, qua grammatici quoque toties utuntur ut parum probabile videatur Scholiastam Apoll. Rh. 4, 1397 Γηρυονεὺς scripsisse. Γηρυόνα κύνες Pind. Isthm. 1, 13. Γηρυόνα vocativ. Idem fragm. 49. Γηρυόνης et reliqui casus ap. Pausan. 3, 16, 5; 4, 36, 3; 5, 19, 1; 10, 17, 15. Γηρυόνεω et Γηρυόνεα ap. Herodot. 4, 8, ubi var. lect. γηρυόναο et γηρυόνην. Suidas et Zon. p. 434 : Γηρυόνης κύριον. Γηρυῶνος κύριον, quod Γηρυὼν, όνος, corrigendum videtur. Herodian. Epimer. p. 15 : Γηρυόνης κύριον, ubi cod. A γηρυόνος. Γηρυόνης Ephippi comœdia ap. Athen. 8, p. 346, F, 365, C; 9, p. 370, C. Aristophani Ach. 1082 : Γηρυόνη τετραπτίλῳ, ex Suida Γηρυόνι restituendum. Apud Strabon. 3, p. 148 meliores libri γηρυόνος, deteriores γηρυόνου, quod legitur ibid. p. 150 et 5, p. 230, 245; Γηρυόνης p. 169. Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 147, 32 Γηρυόνη, sed cod. Venet. γηρυόνι. Ejusdem in codd. Latinis discrepantiæ exempla collegit Oudendorp. ad Appulei. vol. 1, p. 208. G. Dindorf.]

[Γηροβοσκέω et reliqua hujus generis composita v. s. Γηρο...]

[Γηρωπίζεται, γεροντεύεται, Hesych.]

[Γήσειον. V. Γήθυον.]

[Γήταυρος, ὁ, avis genus. Orneosoph. p. 244 : Τοὺς δὲ πελαργοὺς, τοὺς γηταύρους. Rursum : Ἡ πελαργοὺς, ἢ γηταύρους. Forte *Ardea stellaris*. Vid. Gloss. med. Latin. in *Butor*. Ducang.]

[Γήτειον. V. Γήθυον.]

[Γήτης. V. Γηίτης.]

[Γητικά· παρὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιστολαῖς ποτήρια οὕτω καλούμενα, Hesych.]

[Γήτιον. V. Γήθυον.]

Γητομέω, Terram scindo s. findo, Apoll. Rh. 2, [1006] de Chalybum gente ferrum eruente : Σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες, ubi perissologia est. [Dorica forma etiam Lycophro utitur 268, 1396.]

Γητόμος, ὁ, ἡ, Qui terram scindit s. findit. [Γατόμος δίκελλα Æschylus ap. Steph. Byz. s. v. Ἄβιοι. Ὁ γατόμος Πάρμις ap. Antiphil. Byz. in Anth. Pal. 6, 95. Γατόμος βοῦς ap. Hesych. s. v. Ὑμήγας.]

[Γηφαγέω, Terra vescor. Aristot. in Etym. M. p. 222, 9. Wakef. Ibi γηιφαγοῦν bis scriptum est.]

Γηφάγος, ὁ, Qui terra vescitur, πένης, ἄπορος, ὡς τὰς ἐκ τῆς γῆς βοτάνας σιτίζεσθαι τροφῆς ἀμοιροῦντα, Hesych. [et partim Lex. Rhet. p. 232, 17,] e Callim. [Conf. Γαφάγας.]

[Γήφυτον. V. Γάφυτον.]

Γήχυτον, τὸ, Gorr. ap. Hipp. e Galen. [Glossar. p. 452] interpr. Exterior pars terræ, quæ mollis est et minime lapidosa, τὸ ἁπαλὸν τῆς γῆς. Hesych.

[Γηών, ὁ, Geon. Hesych. : Γαιών, ποταμὸς, παρ' Ἕλλησι Νεῖλος. In libris V. T. et scriptis Patrum tres reperiuntur hujus nominis formæ, Γηὼν Γεὼν Γαιὼν, de quibus v. Hesychii interpp. G. Dindorf.]

[Γηώρης. V. Γειῶραι.]

[Γία, ἄνθη, Hesych. Id est Ἴα cum digammo.]

[Γίαι, ὀδύναι, Hesych. Id Alberto Æolicum videbatur pro Ἰαί. Ἀλγίαι truncatum esse putabat Ruhnk. Ep. crit. p. 135.]

[Γίαρες, ἔαρ, Hesych. Γίαρος, ἔαρος, Guyetus. Conf. Γέαρ.]

[Γιγαλία, ἡ γῆ, Hesych. Qua cum glossa Γάλας et Γῆς ap. eund. comparantur.]

[Γιγάμαι. V. Γιλιγάμβαι.]

Γιγανταῖος, αία, αῖον, et Γιγάντειος, α, ον, Gigantæus s. Giganteus, Qui vel qualis Gigantum est : ut Γιγανταίαις χερσὶν Epigr. [Philippi in Anth. Pal. 9, 708. Sed cod. Palat. recte γιγαντείαις.] Et Ovid. : Gigantei prælia belli. [Γιγάντειον μορμολύκειον Lucian. Philops. 23, vol. 3, p. 51. Heraclian. episcop. Chalced. ap. Phot. Bibl. p. 65, 3 : Ἀνατρέπει δὲ τὸ παρὰ τοῖς Μανιχαίοις καλούμενον εὐαγγέλιον καὶ τὴν Γιγάντειον βίβλον καὶ τοὺς θησαυρούς.] Ap. Suid. et Γιγαντιαῖον ὄνομα : quod exp. μέγα. [Idem γιγαντιαῖον ὕψος alicunde attulit s. v. Ὑπερφερές. Γιγαντιαῖος ex fab. Æsop. 380 ed. Cor. indicat Lobeck. Legitur etiam ap. Hesych., Suidam (et gramm. Bekk. Anecd. p. 322) s. v. Ἀβραμιαῖος, et Herodian. Epimer. p. 13. Γιγαντιαίου Κελτοῦ ap. Annam Comn. 13, p. 395, A. G. Dindorf.]

[Γιγαντία, ἡ, Bellum Gigantum. Philostr. p. 518 : Ὁ δὲ οὕτω τι μεγαλοφωνίας ἐπὶ μεῖζον ἤλασεν, ὡς καὶ γιγαντίαν ξυνθεῖναι. Wakef. || Lycia. V. Γίγας.]

[Γιγαντιαῖος. V. Γιγανταῖος.]

[Γιγαντιάς, άδος, ἡ, Gigantias, carmen Dionysii, quod sæpe citat Steph. Byz. velut in Δωδώνη, circa fin. : Δ. ἐν ά Γιγαντιάδος. G. Dindorf.]

Γιγαντιάω, Gigantes imitor, Gigantum similis sum : corporis sc. immani mole vel feritate : fera enim et ἄγρια φῦλα τῶν Γιγάντων fuere. Suid. Γιγαντιᾷ exp. τὰ τῶν Γιγάντων φρονεῖ, in hoc Pisidis senario, de Chosroe [1, 30], Γιγαντιᾷ δὲ καὶ τυραννῆσαι θέλει. [Zachar. Disput. p. 477, A.]

[Γιγαντικός, ή, όν, Ad gigantes pertinens. Eus. Præp. ev. p. 186, C : Τά τε παρ' Ἕλλησιν ᾀδόμενα γιγαντικά τινα καὶ τιτανικά. Hase. Giganticus. Anna Comn. 13, p. 398, A : Βραχιόνων γιγαντικῶν. G. D.]

[Γιγάντιος, α, ον, Gigantius. Orig. C. Cels. p. 231 (?) citant Angl. Adde Joseph. Genes. p. 11, B : Γιγάντιον μέγεθος. G. Dindorf.]

[Γιγαντίς, ίδος, ἡ, Gigantis, antiquum nomen Arcadiæ ap. Steph. Byz. s. v. Ἀρκὰς et Eustath. ad Dion. P. 414. G. Dindorf.]

[Γιγαντογενής, ὁ, ἡ, Giganteus. Georg. Cedren. vol. 1, p. 365, A : Γυνή τις ἐκ τῆς Κιλικίας γιγαντογενὴς ὑπερέχουσα τῇ ἡλικίᾳ πάντα ἄνθρωπον τέλειον πῆχυν ἕνα· unde corrig. Ioann. Malal. p. 412, 5. G. Dind.]

[Γιγαντόκτιστος, ὁ, ἡ, A gigantibus conditus. Constant. Man. Chron. p. 114, A : Πύργον γιγαντόκτιστον. Nam sic cod. Allatii pro vulg. γιγαντόχαρτον. Boiss.]

Γιγαντολέτης et Γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ, Jupiter dicitur quod perdiderit et extinxerit Gigantas : ac Minerva vocatur Γιγαντολέτις, Gigantum perditrix : quia Jovi in delendis exitioque dandis Gigantibus opem tulit, utpote dea bellicosa et fortis. Dicitur et Γιγαντολέτειρα, Suida teste, ἡ τοὺς Γίγαντας ὀλοῦσα. [Juppiter Γιγαντολέτης ap. scriptorem Philopatridis c. 4, vol. 3, p. 589. Apollo in Anth. Pal. 9, 525, 4. Bacchus ibid. 524, 4. Ζεὺς γιγαντολέτωρ ap. Lucian. Timon. 4, vol. 1, p. 107. Minerva γιγαντολέτις Philopatr. c. 8, p. 593.]

Γιγαντομαχία, ἡ, Pugna s. Bellum Gigantum. Plato De rep. 2, [p. 378, C. Adde Sophist. p. 246, A. Diodor. 13, 82; Artemidor. 4, 47; Plut. V. Anton. c. 60. Sic inscripta Hegemonis Thasii parodia ap. Athen. 9, p. 407, A; 15, p. 699, A, et Claudiani carmen in cod. Matrit. ap. Iriart. p. 219-222. G. D.]

[Γιγαντομίμητος, ὁ, ἡ, Gigantes imitans. Georg. Syncell. p. 79, A : Γιγαντομιμήτου καὶ ἀποστατικῆς τυραννίδος. G. Dindorf.]

[Γιγαντοπάλαμος, ὁ, ἡ, Gigantum pugnos habens, Robustus. Constant. Man. Chron. p. 115, B : Καὶ τὸν γιγαντοπάλαμον ὡς βρέφος συλλαμβάνει· p. 127, D : Ἀνὴρ γιγαντοπάλαμος, ὀξύχειρ, ἀνδροφόντης, ut recte scriptum in cod. Allatii. Vulgo utrobique γιγαντοπόλ... Indicavit Boisson.]

[Γιγαντόραιστος, ὁ, ἡ, Gigantes perdens. Lycophr. 63 : Γιγαντοραίστοις ἀρδισιν τετρωμένου.]

[Γιγαντόσωμος, ὁ, ἡ, Qui corpore giganteo est. Constant. Man. Chron. p. 127, D : Ἄνδρας γ. Kall.]

[Γιγαντοφθόρος, ὁ, ἡ, Gigantes perdens. Schol. cod. Paris. Lycophr. 63. G. Dindorf.]

[Γιγαντοφόνος, ὁ, ἡ, Gigantes occidens. Eurip. Herc. f. 1192 : Ἐπὶ δόρυ γιγαντοφόνον. Ζεὺς, Nonn. Dion. 1, 516. Wakef.]

[Γιγαντοφόντις, ἡ, Gigantum peremtrix. Phurnut. c. 20, p. 189 : Καὶ ἐν τῇ πρὸς τοὺς γίγαντας δὲ μάχῃ παραδίδοται ἠριστευκυῖα ἡ Ἀθηνᾶ καὶ γιγαντοφόντις ἐπονομάζεται κατὰ τοιοῦτον λόγον. Quæ repetit Eudoc. Viol. p. 5.]

[Γιγαντόχαρτος. V. Γιγαντόκτιστος.]

[Γιγαντόχειρ, ὁ, Manus giganteas habens. Constant. A Man. Chron. p. 106, D. Boisson.]

Γιγαντώδης, ὁ, ἡ, Gigantum similis, Qualis est Gigantum. Philo V. M. 1, [vol. 2, p. 117, 33] : Ἑώρων ἀπείρους τὸ πλῆθος περιμηκεστάτους Γίγαντας, ἢ Γιγαντώδεις τὰς τῶν σωμάτων ὑπερβολὰς ἔν τε μεγέθεσι καὶ ῥώμαις, Enormi facie magnitudinis et roboris ad Gigantes accedentes. Itidem ap. Suid. [et Zonar. p. 437, 5. Eunap. p. 116 ed. Nieb.] : Ἐδόκει γάρ τό τε σῶμα Γιγαντώδης εἶναι, καὶ τὸν θυμὸν θηριώδης. [Γιγαντώδης ψυχὴ, Sirac. 23, 4. Γιγαντοειδὴς ex Diog. L. 2, 239 (?) citat Boisson.]

[Γίγαρτα, τὰ, Gigarta. V. Γίγαρτον.]

[Γιγάρτιον, τὸ, Vinaceus, id est, Semen uvæ, Acinum. Gl. Perperam editum est Γηγάρτιον. Ancl.]

[Γιγαρτὶς, σταφὶς, Hesych.]

Γίγαρτον, τὸ, Acini vinacei lignum s. nucleus, i. e. Quod in acino vinaceo lignosum, osseumve aut lapidosum est, ut in cerasis, prunis, olivis. [Aristoph. Pac. 634 : Ὧν ἄνευ γιγάρτων καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας. Ceus poeta (Simonides, ut videtur) ap. Athen. 1, B p. 32, C : Οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγαρτον. Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτον proverb. ap. Suidam.] Athen. 14, [p. 663, E, ex Artemidoro] : Ἔξελε μετὰ τοῦ βοτρυδίου πρὸ τοῦ τὸ γίγαρτον ἐξαφεῖναι. Sic Geop. 4, [7, 1] Democritus docet quomodo Ἀγίγαρτον σταφυλήν τινες ποιοῦσι [Theophr. C. P. 5, 5, 1 : Ἀγιγάρτους ποιοῦσι τοὺς βότρυς ἐξαιροῦντες τὴν μήτραν, ἀφ' ἧς γίνεται τὸ γίγαρτον. Conf. ib. 3, 14, 6], ut et Colum. ap. Plin. 17, 21, cujusnam uvæ acini nihil intus ligni habituri sint. Ubi nota acinum dici ipsam veluti baccam uvaceam s. pomulum : ut et 15, 24 : Acinorum quoque, inquit, magna est differentia : primum inter uvas ipsas callo, teneritate, crassitudine, interiore ligno in aliis parvo, in aliis etiam gemino, qui minime feraces musti : plurimum vero differunt hederæ sambucique acini : etiam figura punici, angulosi quippe soli : totisque succus et caro est iis præcipue, quibus parvulum inest ligni. Rursum Democr., Geop. l. c., tradit, quomodo κάρυον καὶ κεράσιον fiat ἀγίγαρτον. [Apuleius in Geopon. 6, 11, 3 : Πᾶσαν ῥᾶγα C ὁμαλῶς πατήσαντες ἀνασυρέτωσαν τὰ στέμφυλα, τουτέστι τὰ γίγαρτα· ad quem l. Niclas : « Sic mox 13, 1. Sunt hæc loca memorabilia ad verum significatum vocis γίγαρτον discendum. Στέμφυλα quid sint docet Galen. De fac. alim. 2, 9, vol. 6, p. 341 : Τὰ στερεὰ λείψανα τῆς σταφυλῆς, ἐπειδὰν ἐν τοῖς ληνοῖς ἐκθλιβῇ πᾶς ὁ χυλὸς αὐτῶν. Hæc proprie esse volunt *vinacea* s. *vinaceos*. Γίγαρτον contra Galenus ibid. dicit esse partem acini ab carne ejusque humore et membranaceo tegumento diversam, h. e. *granum illud solidum*, s. *semen uvæ*. ... Γίγαρτον vero non semper *grana* modo et *semina* designare, sed totam quoque uvarum expressarum massam, non solum hinc discimus, sed persuadet etiam Pallad. 12, 20, 4, cui *uvæ excrementa* sunt, *quæ Græci* γίγαρτα *vocant*. Ubi Schœttgen. recte vidit hæc excrementa plura et majora esse debere quam sola semina. Sunt nimirum στέμφυλα. »] || Dicitur etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut Schol. quidam Aristoph. annotat Ach. [275] : Τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν ἐκ τοῦ Φελλέως Μέσην λαβόντα καταγιγαρτίσαι· D sed ibi assentior potius alteri Schol., qui exp. κατὰ τῶν γιγάρτων βαλεῖν καὶ διαμηρίσαι· dicens et ipse γίγαρτα esse τὰ τῆς σταφυλῆς ὀστώδη· exp. idem καταγιγαρτίσαι etiam καταθλίψαι, in modum τῶν γιγάρτων : diciturque ex consequente signif. συνουσιάσαι, ἵνα ἀπὸ τῶν γιγάρτων τὸ μόριον ᾖ πεπλασμένον. [In loco Schol. vitiosum ὀσπριώδη Steph. recte mutat in ὀστώδη. V. Theophr. C. P. 5, 18, 4. || Femininam formam γιγάρται non legi præterquam in Chronograph. Ms. in append. ad Ducæ Hist. p. 198 : Βοτάνας, χλόας, ῥίζας, γιγάρτας, ἀκρόδρυα, ubi haud dubie γίγαρτα est corrigendum. ῐ G. Dindorf.]

[Γίγαρτον, τὸ, Gigartum, oppidum ad montem Libanum, Strabo 16, p. 755, *Gigarta* ap. Plin. H. N. 5, 20, 17. In Notitia Eccles. prov. Phœniciæ Γήγαρτα κώμη.]

[Γιγαρτὼ, οῦς, ἡ, n. pr. Mænadis ap. Nonn. Dion. 21, 77; 30, 223; 33, 15 et 52. || *Gigartho* fons in insula Samo ap. Plin. H. N. 5, 31, 37, cui *Gigarto* restituendum videtur. G. Dindorf.]

A Γιγαρτώδης, ὁ, ἡ, Plenus γιγάρτων, Multa habens γίγαρτα, vel Similis γιγάρτοις, Proxime accedens ad γίγαρτα. [Theod. Jes. 1, 25, ubi Procop. : Τὸ γιγαρτῶδες ἐν τοῖς ληνοῖς.]

Γίγᾱς, αντος, ὁ, [Vocativ. γίγα ap. Const. Man. Chron. p. 55 Meurs. Schæf.], Gigas, Immanis inusitatæque proceritatis homo : quales olim Terra filios genuisse dicitur, vel Jovem ipsum oppugnare ausos. Od. H, [205] : Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα γιγάντων· K, [120] : Οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ γίγασι. Et Athen. 6, μέγα χρῆμα γιγάντων· ut Hesiod. quoque Theog. [185] : Μεγάλους τε γίγαντας. Dicuntur porro Γίγαντες παρὰ τὸ ἐκ γῆς ἰέναι, ut etymologi [Etym. M. p. 231, 20] tradunt, assentiente ipsis Orpheo, ἱεροῦ λόγου lib. 8 : Οὓς καλέουσι Γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν, Οὕνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος οὐρανίοιο. [Apoll. Rh. 3, 1054 : Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύωσι Γίγαντας. Eur. Phœn. 129 : Γίγαντι γηγενέτᾳ· 1138 : Γ. γηγενής· Herc. f. 176 : Τοῖσι γῆς βλαστήμασιν Γίγασι πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη, ubi Matthiæ jure B reprehendit Musgravium, qui Γίγασι pro adjectivo positum acceperat. Γίγαντες, Cratini junioris comœdia. Γιγάντων νῆσος (Pithecussæ) Lycophr. 688. Γίγαντες homines quivis proceritate corporis et robore insignes non raro dicuntur in libris V. T. et scriptorum ecclesiasticorum. Vid. interpr. ad Hesychii glossam : Γίγαντος, μεγάλου, ἰσχυροῦ, ὑπερφυοῦς, et Suicerum.] Alioqui Γίγαντες dicuntur etiam Lyciæ incolæ, et Γιγαντία ipsa Lycia ab ipsis nominatur, test. Etym. et Hesych. [Lex. Rhet. p. 232, 19. ῐ. Producto contra morem veterum ι in Orac. Sibyll. 1, p. 93 : Γίγαντες σκολιοί· 2, p. 276 : Ἠδέ τε γιγάντων. G. Dindorf.]

[Γίγγη, ἡ, Ginge, Parysatidis ancilla. Ctesias ap. Phot. Bibl, p. 44, 11.]

Γιγγίδιον, τὸ, Gingidium, Herbula ex olerum genere, sylvestri pastinacæ similis, sed tenuior, et amariore radice, ut inter alia tradit Diosc. 2, 167, ubi et λεπίδιον vocari annotat. Idem ex eo refert Plin. 20, 5. [Galen. vol. 13, p. 166; Aetius fol. 6, C b, 34. Tordylium Syriacum, Daucus Gingidium Linn. Artedia Squammata Rauw. Glossæ : Γιγγίδιον· Crepulium. Schol. Nic. Al. 429 : Κίχορα ἡμεῖς μὲν γιγγιδία, οἱ δὲ Ἀττικοὶ κιχόρια, ubi recte alius Schol. γογγύλια pro γιγγ.]

[Γιγγιλισμὸς lectio vitiosa. V. Γιγγλισμός.]

[Γιγγὶς, ίδος, ἡ, Rapa. Alex. Trall. 8, p. 140; 9, p. 323, 326.]

[Γίγγις, Γίγγιδος, ὄνομα κύριον, Suidas. Conf. Γίγγης.]

[Γιγγλάριον, τὸ, Tibiæ species. Antiattic. p. 88, 4 : Γιγγλάρια· οἱ αὐληταὶ λέγουσι γένος ὀργάνων.]

Γίγγλαρος, ὁ, teste Poll. 4, [82] fuit μικρός τις αὐλίσκος, Αἰγύπτιος, μονῳδίᾳ πρόσφορος, Tibia parvula, Ægyptia, accommoda monodiis. Non multum absimilis est ap. eundem [76] ὁ γίγγρας. [Ap. Poll. libri nonnulli νίγλαρος vel νίγλαροι, quem librarii errorem esse ad sectionem proximam, ubi νίγλαροι memorantur, aberrantis vere monet Jungerm. De quo nunc eo minus dubitari potest postquam Antiatticistæ glossa de v. Γιγγλάριον vulgatam scripturam D confirmavit. G. Dindorf.]

[Γιγγλίαν, κάλυμμα κεφαλῆς ἐρεοῦν τι (codex ἐροῦντες), Capitis tegumentum laneum quoddam, Hesych.]

[Γιγγλίζω, Minor. Antiattic. p. 88, 5 : Γιγγλίζειν τὸ ἀπειλεῖν οἱ ἰδιῶται λέγουσιν.]

[Γιγγλισμὸς, ὁ.] Γιγγιλισμὸς, ὁ, Hesychio γαργαλισμὸς, ἀπὸ χειρῶν γέλως, Titillatio, Risus manu excitatus : qui et γαγγαλίζειν attulerat pro γαργαλίζεσθαι et ἥδεσθαι. At Γιγγλισμοῖς idem exp. κιγλισμοῖς. Ap. Suid. Γιγγλισμὸς [γιγλισμὸς scriptum ap. Zon. p. 436 et ap. Herodian. Epim. p. 13] καὶ κιγλισμὸς, ἀπὸ χειρῶν γέλως, γαργαλισμός. [Γιγγιλισμὸς librarii error est. Recte γιγγλισμὸς etiam ap. Cyrillum. In loco Hesychii prava fertur interpunctio γαργαλισμὸς ἀπὸ χειρῶν, γέλως. || Aliam signif. memorat Eust. p. 1880, 62 : Παυσανίας δὲ καὶ γιγγλισμὸν γένος λέγει φιλήματος· quam Hesych. recte vocabulo Γίγγλυμος tribuit. G. Dindorf.]

Γίγγλος, ὁ, Nanus, Pumilio, Hesych. Infra Γίννος. [V. Ἴννος.]

[Γιγγλυμαῖος, Cardinalis, Gloss.]

[Γιγγλύμη. V. Γίγγλυμος.]

[Γιγγλύμιον, τὸ, Cardo parvus. Tzetz. Chil. 2, 122: Κάτοπτρα ... κινούμενα λεπίσι τε καί τισι γιγγλυμίοις.]

Γιγγλυμοειδὴς, ὁ, ἡ, Figuram habens γιγγλύμου, Similis τοῖς γιγγλύμοις. Hippocr. De fract. 8, [p. 751, C]: Τοῦ γὰρ βραχίονος τὸ γιγγλυμοειδὲς ἐν τῇ τοῦ πήχεος βαθμίδι, ἐν τουτέῳ τῷ σχήματι ἐρεῖδον, ἰθυωρίην ποιέει τοῖσιν ὀστέοισιν τοῦ πήχεος καὶ τοῦ βραχίονος. Ubi Gal. annotat τὸ γιγγλυμοειδὲς τοῦ βραχίονος nominari τὸ κάτω πέρας, ὃ διαρθροῦται πρὸς τὸν πῆχυν, ἐπειδὴ καὶ οἱ γίγγλυμοὶ τὰ μέν τινα κοῖλα, τὰ δὲ ἐξέχοντα κεκτημένοι, τοῖς μὲν κοίλοις ὑποδέχονται τὰς ἐξοχὰς τῶν πλησιαζόντων, τοῖς δὲ ὑπερέχουσιν εἰς τὰς ἐκείνων ἐμβαίνουσι κοιλότητας. [Vid. Cocch. Chirurg. p. 142. Adverb. Γιγγλυμοειδῶς ex Galeno vol. 4, p. 10 indicat Weigel. Adde Oribas. p. 153, 28: Ἐπεὶ δὲ γιγγλυμοειδῶς οἱ σπόνδυλοι σύγκεινται. G. Dindorf.]

[Γίγγλυμος, ὁ: nam hoc accentu scribendum. V. canonem Arcad. p. 61, 15. G. D.] Γιγγλυμὸς Hesychio [Lex. Rhet. p. 232, 22 et Etym. M. p. 231, 30, ubi γίγλυμος] ὁ στρεφόμενος γόμφος ἐπὶ τῶν θυρῶν, Cardo portæ, qui cum ipsa porta vertitur: vel potius Ferramenta illa duo, quæ per commissuram inter se coeuntia clavo trajecto portam sustinent, et in quibus ipsa ceu cardinibus vertitur. [Γιγγλύμου (vulgo γιγλύμου) πολυστροφώτερος, Cardine versatilior, ap. Suid. s. v. Διονυσίων. Hesychius autem addit: Καὶ ἐπὶ τοῦ θώρακος οἱ στροφεῖς, qua signif. dixit Xenoph. De re eq. 12, 6: Τοῦ μὲν οὖν θώρακος τὸ κωλῦον ταύτῃ ἀφαιρετέον· ἀντὶ δὲ τούτου πτέρυγες ἐν γιγγλύμοις προσθεταί ...] Inde ad διάρθρωσιν transfertur. Γιγγλυμὸς enim, s. γίγγλυμος, inquit Gorr., dicitur tertia species διαρθρώσεως, per quam ossa sese invicem ingredientia, ita secum conjunguntur, ut unius caput in alterius cavitatem condatur, et vicissim hujus caput in illius sinum excipiatur. Est enim hæc διάρθρωσις plerisque ostiorum cardinibus similis, in quibus ferramenti utriusque, quod proprie Gr. γίγγλυμος appellatur, tum ejus, quod parieti infixum est, tum alterius, quod ostio adhæret, pectines mutuo implexu sese subeunt. In quibus vero ostiis clavus crassior parieti affixus ostii verticillum subit, non γίγγλυμος, sed verius γόμφωσις dicitur. Plura autem ossa in corpore τῷ γιγγλύμῳ connectuntur, ut cubitus cum brachio, crus cum tibia, tibia cum astragalo, astragalus cum pterna, vertebræ similiter invicem. Sic sane Hippocr. De Ll. in Hom. [p. 411, 11]: Τῷ δὲ ὀικραίῳ τούτῳ τὸ ὀστέον, ἡ κνήμη καλεομένη, οἷον ἐν γιγγλύμῳ ἐνήρμοσται. [Conf. Cocch. Chirurg. p. 142.] Notandum porro et per simpl. γ reperiri Γίγλυμοι, itemque Γιγλυμώδης, pro γίγγλυμοι et γιγγλυμώδης: ut ap. Aristot. H. A. 4, 4 [p. 529, 32 nunc ex libris nonnullis correctum]: Τὰ δὲ δίθυρα, sub. κογχύλια, τὴν μήκωνα ἔχει, ἐν τῷ γιγλυμώδει· quod Gaza vertit, Ad partem, quæ mutuo testarum complexu continetur. Similiter ap. Suid. γίγλυμοι in Ms. etiam exemplari unico γ et proparoxytonως. [Ap. Aristot. De anima 3, 10, p. 433, 22: Νῦν δὲ ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν τὸ κινοῦν ὀργανικῶς, ὅπου ἀρχὴ καὶ τελευτὴ τὸ αὐτὸ, οἷον ὁ γιγγλυμὸς, var. lect. γινγλυμὸς, γιγλυμὸς, γιγλυσμὸς, γιγγλισμός. Γιγγλύσμοι vitiosum ex Josephi A. Jud. 3, 5 affert Hemst. Ap. Polluc. 10, 22 γιγλύμοι et γιγγυλίνη.] || Rursum γιγλυμὸς Hesychio φιλήματος εἶδος: pro quo Eustath. [p. 1880, 62] e Pausania habet γιγγλισμός. Sunt qui e Catullo interpr. Oscula columbatim data. [Veram esse Hesychii et Etym. M. lectionem ex Photii glossa colligi potest p. 245, 22: Μανδαλωτὸν, εἶδος φιλήματος, ὡς γιγγλιμωτὸν (corr. γιγγλυμωτὸν) καὶ δράπετον καὶ ἕτερα. || Femininæ formæ exemplum Schneid. citat ex Apollodori Poliorc. in Math. vet. p. 41, τὰς γιγγλύμας, ubi libros Mss. τοὺς γιγγλύμους habere, de quo nihil annotatum in ed. Paris. G. D.]

[Γιγγλυμόω.] A Γίγγλυμος est et verb. Γιγγλυμοῦσθαι, quo Hippocr. utitur De artic. [p. 810, A]: Ἐν δὲ τῷ ἐπέκεινα ἐν ἄρθροισι γεγιγγλύμωνται πρὸς ἀλλήλους οἱ σφόνδυλοι. Ubi Gal. rursum annotat, γεγιγγλυμῶσθαι dici τοὺς σφονδύλους πρὸς ἀλλήλους, quoniam τέσσαρας ἀποφύσεις ἔχοντες εἰσδιαρθροῦνται· ταῖς δύο μὲν γὰρ ὑποδέχονται τὰς ἐξοχὰς τοῦ πλησιάζοντος σφονδύλου, ταῖς δύο δὲ ἐπιβαίνουσι κατὰ θάτερα· παραπλησία δέ πως ἐστὶ καὶ ἡ τῶν γιγγλυμῶν παρασκευή. In Lex. quoque Hippocrat. [p. 452] γεγιγγλύμωνται, ita enim reponendum pro γιγγλύματα, quod in vulg. Edd. legitur, exp. ἀντεμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς θύραις οἱ γιγγλυμοί. [Codd. γεγιγγλύματα et γιγγιγλύματα. Recte Steph.] Gorr. interpr. Per ginglymon juncti sunt: Galen. vero, Structuram habent ginglymo similem: ut ostendat in iis non verum esse ginglymum, quia non sit in eodem mutuus ossium duorum ingressus, inquit idem Gorr.

[Γιγγλυμώδης, ὁ, ἡ. V. Γίγγλυμος.]

[Γιγγλυμώτη, ἡ, Ginglymota, urbs Phœniciæ, quam ex Hecatæo memorat Steph. Byz. G. Dind.]

[Γιγγλυμωτὸς, ἡ, ὸν, Cardinibus consertus. Philo in Math. vet. p. 91: Γιγγλυμωτὰς σανίδας συγκλειομένας χαλωδίοις. Hemst. Apollod. Poliorc. ibid. p. 41: Προτείχισμα ξύλινον γιγγλισμωτόν. Corrig. γιγγλυμωτόν. || Γιγγλυμωτὸν osculandi modum quendam dictum esse annotavit Photius, cujus verba s. v. Γίγγλυμος posui. G. Dindorf.]

[Γίγγοι, οἱ, Gingi, gens Libyca, ap. Agathem. 2, 5, p. 40.]

[Γίγγρα. V. Γίγγρας.]

[Γιγγραῖνος. V. Γίγγρας.]

[Γιγγραίνω vox nihili. V. Γίγγρας.]

[Γιγγραντὸς, ἡ, όν.] Γιγγραντὰ μέλη dicuntur Carmina quæ ad gingras cantantur. Axionicus ap. Athen. 4, [p. 175, B]: Οὕτω γὰρ ἐπὶ τοῖς μέλεσι τοῖς Εὐριπίδου Ἄμφω νοσοῦσιν, ὥστε τἄλλ' αὐτοῖς δοκεῖν Εἶναι μέλη γιγγραντὰ καὶ κακὸν μέγα. Ubi γιγγραντὰ μέλη dicit eo pene sensu, quo dicitur Καρικὴ μοῦσα, et Καρικὰ αὐλήματα, de cantu et tibiarum modulis, qui ob stridulum lugubremque et querulum sonum molestiores auribus sunt, non aliter ac illa carmina, quæ γίγγραις s. γίγγροις decantabantur, tibiarum genere stridulo et lugubri, ut jam dicetur [s. v. Γίγγρας].

Γίγγρας, ὁ, dictus fuit αὐλίσκος τις γοώδη καὶ θρηνητικὴν φωνὴν ἀφιείς· Parvula quædam tibia lamentabilem flebilemque emittens vocem, teste Poll. 4, [76], ubi dicit Phœnicum quidem eam esse inventum, Caricæ autem musæ πρόσφορον, denominatum vero esse ab Adonide, quem Γίγγραν Phœnices sua lingua appellant. Tryphoni quoque ap. Athen. 14, [p. 618], γίγγρας est αὐλήσεως ὄνομα. Ab Eod. 4, [p. 174, F,] eædem tibiæ vocantur Γίγγροι etiam. Ibi enim quum dixisset Phœnices χρήσασθαι αὐλοῖς σπιθαμιαίοις τὸ μέγεθος ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις· sed et Caras iisdem usos fuisse ἐν τοῖς θρήνοις: subjungit mox: Ὀνομάζονται δὲ οἱ αὐλοὶ γίγγροι, ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ἀπὸ τῶν περὶ Ἄδωνιν θρήνων· τὸν γὰρ Ἄδωνιν Γίγγρην καλεῖτε ὑμεῖς οἱ Φοίνικες. Addit etiam, τῶν γίγγρων meminisse Antiphanem in Ἰατρῷ, et Amphidem in Dithyrambo. In Amphidis tamen loco, quem solum citat, non γίγγρος est, sed γίγγρας. Ἐγὼ δὲ, inquit, τὸν γίγγραν [libri γίγγραν τε, quod γίγγραν γε corrigendum, nisi vera est lectio apographi Florentini γίγγραντα] τὸν σοφώτατον. Et rursum: Τίς δ' ἐσθ' ὁ γίγγρας; καινὸν ἐξεύρημά τι [... ὃ ... Ἀθήνησιν ... κατακεχρημένον] ἐν συμποσίοις ἥδιστον [ἤδη 'στίν]. Veruntamen γίγγρος illud mendo carere, ex Hesych. patet: qui et ipse tradit γιγγρὸν s. γίγγρον, esse αὔλημά τι et εἶδος αὐλοῦ. Idem Hesych. habet et Γιγγρίαι pro γίγγραι s. γίγγροι: eoque auctore γιγγρίαι sunt αὐλοὶ μικροὶ, ἐν οἷς πρῶτον μανθάνουσι. Eust. vero γιγγραίνους habet pro illo, quod Athen. γίγγρους. Sic enim scribit, p. 1157, [40]: Ξενοφῶν [sic etiam ap. Athen. cujus verba hic exscripsit Eustath. sed non legitur hoc ap. Xenophontem] δὲ ἱστορεῖ γιγγραίνους αὐλοὺς σπιθαμιαίους παρὰ Φοίνιξιν, ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένους, οἷς καὶ Κᾶρες ἐχρῶντο· ἡ δὲ χρῆσις τοῖς γίγγροις ἐκ τῶν περὶ Ἄδωνιν θρήνων, ὃν Γίγγριν ἐκάλουν οἱ Φοίνικες. Ubi etiam nota eum Γίγγριν habere pro Γίγγρην, quod Athenæi codd. [Γίγγραν dicit Pollux 4, 76.] || Rursum Γίγγραι, ut refert J. Poll. [4, 102], fuit quoddam πρὸς αὐλὸν ὄρχημα, ἐπώνυμον τοῦ αὐλήματος. Et Tibia igitur, et Cantilena quæ ea canitur, et Saltatio quæ ad cantum ejus desaltatur, γίγγρας nominatur. Ceterum a γίγγρα, Tibia, est verbum Γιγγραίνω, Tibia illa, quæ gingras dicitur, cano: ut Athen. 4, [p. 174]: Γιγγραίνουσι [at hic cod. Ven. recte γιγγραίνοισι, alii libri

γιγγραίνοις. Edd. veteres γιγγραίνοισι, margo cod. A Paris. γιγγραίνουσι] γὰρ οἱ Φοίνικες, h. e. τοῖς γίγγραις χρῶνται. [Immo sequitur ἐχρῶντο ap. Athen.]

[Γιγγρασμός, ὁ.] Ab eodem Γιγγραίνω [quod Steph. male finxit] est et aliud verbale, Γιγγρασμός, quod Hesych. exp. ἦχος: signif. tamen potius Cantum s. Sonum exiguæ illius tibiæ stridulum et lugubrem. Forsitan ab iisdem gingris est Lat. v. Gingrire, idem cum τῷ γιγγραίνειν signif. Festo tamen auctore, Gingrire anserum vocis proprium est: indeque genus quoddam tibiarum exiguarum Gingrinæ: cui et Gingrinator est tibicen.

[Γίγγρης. V. Γίγγρας.]

[Γιγγρί: nam hoc accentu scribendum. Theognost. in Bekk. Anecd. p. 1358: Τὸ γιγγρὶ ἐπιφώνημά τι ὂν ἐν καταμωκήσει λεγόμενον, εἰ ὀξύνεται, οὐκ ἄτοπον· ἀπαρασχημάτιστον γάρ ἐστιν. G. D.] Γίγγρι Hesychio ἐπιφώνημά τι ἐπὶ καταμωκήσει λεγόμενον: pro quo Eustath. [p. 1880 extr.] e Rhet. Lex. habet Γιγρί. Indeque secundum quosdam Γιγρὼν dicitur quidam ἀφροδισιακὸς δαίμων, qui et Marti videtur fuisse διάκονος τῆς μοιχείας, Eustath. [l. c., sed Γιγγρὼν p. 1599, B 1. Hesych.: Γιγνῶν, οἱ δὲ Γιγῶν. Πάταικος ἐπιτραπέζιος. Οἱ δὲ Αἰγύπτιον Ἡρακλέα. Ad quem Alb. ex Cyrillo affert: Γίγων, δαίμων τις· περὶ τὴν Ἀφροδίτην ἡ ἱστορία. Conf. s. v. Γίγωνος.]

[Γιγγρίαι. Γίγγρις. Γίγγρος. V. Γίγγρας.]

[Γίγης, κύριον ὄνομα, Zonaras p. 437. Simile et fort. Zonaræ quoque restituendum nomen est Γίγγις, quod supra ex Suida attuli. G. Dindorf.]

Γίγλοψ, Avena. Vulg. Lex. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro αἰγίλωψ.

[Γίγλυμος et derivata. V. Γιγγλυμ...]

[Γίγνομαι et reliquæ ejusdem stirpis formæ.] Γείνω, Gigno, Procreo. Sed cum hoc γείνω [quod grammatici fingunt, ut Etym. M. p. 229, 16, aliisque in locis] inusitatum sit, ab ejus media voce Γείνομαι deductum ἐγεινάμην in frequenti usu est, idque ap. utrosque scriptt.: nec tantum de viro dicitur, sed et de muliere: unde sunt qui et Pario interpr. Exempla e multis pauca sunt hæc. Il. E, [800]: Ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα C ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. Od. O, [242]: Γείνατο δ' Ἀντιφάτην. De matre autem dictum, Il. E, [896]: Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ· A, [280]: Θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ, ubi abundat μήτηρ. Hesiod. [Ἔργ. 769]: Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. [Æsch. Eum. 736: Μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστὶν ἥ μ' ἐγείνατο. Soph. El. 261. De patria Eur. Phœn. 1003: Πατρίδος ἥ μ' ἐγείνατο. Hesych.: Γειναμένη, ἐνεγκαμένη· ἡ πατρίς, ἀφ' ἧς ὑπάρχει. Dionys. A. R. 6, 9: Πόλει τῇ γειναμένῃ.] Xenoph. autem de utroque parente simul dixit in Apol. Socr. [20]: Οὓς σὺ πέπεικάς σοι πείθεσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς γειναμένοις. Sed Ἀπ. [1, 4, 7,] τὰς γειναμένας appellavit Matres: Ἐμφῦσαι δὲ ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν. [Eur. Troad. 825: Ἁ σὲ γειναμένα. Ap. Herodot. 4, 10, ἡ γειναμένη, Mater; 1, 120, οἱ γειναμενοι, Parentes. Αἱ γειναμεναι, Puerperæ, ap. Aristot. H. A. 7, 2: Ἰκμὰς τοσαύτη ὅση ταῖς γειναμέναις ὑπολείπεται μετὰ τὴν κάθαρσιν. || Γείνασθαι significatione passiva dictum librariorum error est, qui formas γείνασθαι et γεινάμενος non raro permutarunt cum D γενέσθαι γενόμενος γείνεσθαι γεινόμενος γεννώμενος: v. var. lect. ad Hesiod. Th. 202 et exempla Jacobsii ad Ælian. N. A. p. 3, et Lobeckii ad Phryn. p. 320, inter quæ unum memorabile est Suidæ, qui γειναμέναις per γεννηθείσαις interpretatur in v. Platonis in Anth. Pal. 7, 99, ubi codex Palat. et Diogen. L. 3, 30 recte γεινομέναις. Apud Dionys. H. A. R. 1, 63: Ὅτε ἐγεινάμην, codex Vat. ἐγινόμην. || Æolicam formam Ἐγεννάμην annotarunt Greg. Cor. p. 587 aliique gramm. G. D.] At vero γείνεσθαι et γεινόμενος, quæ signif. Gigni, Nasci, et Qui gignitur, Qui nascitur, solis poetis [epicis] usitata esse arbitror. Od. Θ, [312]: Τὼ μὴ γείνεσθαι ὄφελλον. Il. Υ, [128]: Ὅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Hesiod. [Sc. 88]: Γεινόμεθ', οὔτε φρένας ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα· Idem [Op. 179]: Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσι· sed hic γεινόμενοι pro γενόμενοι, Nati, ut illic γεινόμεθα pro ἐγενόμεθα accipi aiunt. [Theocr. 17, 75: Γεινόμενον τὰ πρῶτα, et Callim. in Dian. 23. Idem in

A Del. 214: Γείνεο γείνεο, κοῦρε. || Imperite nonnulli Γείνεσθαι signif. activa dictum acceperunt in loco Homerico Od. Δ, 208: Ὧ τε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσει γαμέοντί τε γεινομένῳ τε. Alienior etiam locus est Od. Υ, 202: Ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός, ubi γείνεαι (pro γείνηαι) est ab aoristo γείνασθαι. Γείνεσθαι autem recte jam ab aliis monitum est nonnisi forma differre a γίνεσθαι et γίγνεσθαι. G. Dindorf.]

Γέγαα, Natus sum: interdum et simpl. pro Sum: unde γεγαὼς particip.; utraque solis poetis [epicis et lyricis] in usu. Apoll. Rh. 2, [1164]: Κασίγνητοι γεγάασι. Od. Δ, [112]: Νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ. Et infin. Dor. γεγάμεν. Item Ἐκγέγαα, unde ἐκγεγάτην ap. [Hom. Od. K, 138,] Apoll. Rh. [1, 56]; ἐκγεγαώς, [2, 1225]: Μακάρων σχεδὸν ἐκγεγαῶτας. Hesiod. [Op. 254]: Διὸς ἐκγεγαυῖα, pro γεγαυῖα ἐκ Διός· sic et in ceteris exemplis. [Pind. Ol. 9, 164: Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν. Ἐκγεγάμεν Hom. Il. E, 248.] Varie autem hoc γέγαα formarunt Gramm. Aliqui enim ita: γείνω, γενῶ, γέγακα, med. autem γέγονα: deinde per sync. B et pleon. τοῦ α, γέγαα. Alii sic: γείνω, γενῶ, γέγακα et per sync. γέγαα. Sunt et qui altius repetentes hujus γέγαα originem, volunt a γῶ prorsus inusitato, e quo esse aiunt ipsum γείνω, fieri γέγηκα, unde sit γέγαα Ion., eod. modo, quo βέβαα a βέβηκα. [Ad similitudinem Homerici γεγάασι (Od. Δ, 325; E, 35 et al.) factum est γεγάατε producta, quæ corripi debebat, syllaba penultima in Batrach. 143: Οἵ τινες ἐν βατράχοισιν (βρατάχοισιν) ἀριστῆες γεγάατε, et in epigr. Homerico ap. Herodot. V. Hom. c. 35: Τοίων γὰρ πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάατε. De quo rectius quam alii judicat Buttmann. Gr. vol. 2, p. 96. G. D. Seqq. ex Indice.] Γάω inusitatum thema, e quo præter. med. γέγαα apud poetas. Inde et subjunct. præt. perf. act. γεγάκω [ᾶ], Hesychio γεγενημένος ὦ. [Pind. Ol. 6, 83: Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν πατρός. || Obsoletam aoristi formam Hesychii glossa continere videtur, Ἔγαν, ἐγένετο, ubi Musurus scripsit Ἔγανε. G. Dind.] Γεγώς, ut ἑστὼς pro ἑσταώς: Sophocl. [Aj. 1289]: Ἐκ βαρβάρου μητρὸς γεγώς, E barbara matre C natus. Sic γεγῶσα pro γεγαῶσα. [Γεγὼς et Γεγῶσα et singulari et plurali numero frequentissimum apud Euripidem: rarius ap. comicos. Semel ap. Aristoph. Lys. 641: Ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσα. Antiphanes, tragicum imitans sermonem, ap. Athen. 3, p. 112, C: Πῶς γὰρ ἄν τις εὐγενὴς γεγὼς κ. τ. ἑ. Neutrius generis exempla, nisi si quod critici finxerunt, non memini videre præterquam quod Herodian. Epimer. p. 240 præcipit: Τὰ μετοχικὰ οὐδέτερα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται, τὸ τετυπὸς... καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ ἑστὼς βεβὼς γεγὼς καὶ τεθνεώς. G. Dindorf.]

¶ Γίγνομαι, et Γίνομαι, sed esse γίγνομαι rationi magis consentaneum, Heraclid. ap. Eust. [p. 1064, 2; 1173, 52 et 1722, 55: ... πταίοιτο ἂν ὁμοίως καὶ τὸ γίνεσθαι καὶ τὰ κατ' αὐτὸ πάντα, οἷς οἱ μὲν παλαιοὶ ἐν δυσὶ γάμμα ἐχρῶντο, γίγνομαι λέγοντες καὶ γιγνόμενος. Mœris p. 108: Γίγνεται Ἀττικῶς, γίνεται Ἑλληνικῶς.] docet, scribens, ut e μένω fit μέμνω per duplicationem, deinde μίμνω Ion. per metath. τοῦ ε in ι: sic e γένω esse γίγνω, e quo fieri γίγνω, unde γίγνομαι, γενήσομαι, γεγένημαι, ἐγενήθην, tanquam a γενάομαι, D quod inusitatum est. Aor. 2 med. ἐγενόμην. Præt. med. γέγονα, tanquam a γείνω. Signif. autem Nascor, Orior. Item, Fio, Sum, Contingo, et alia, quæ ordine persequar. [In codd. scriptorum inde ab Homero usque ad infimorum temporum libros summa est inconstantia in exhibendis formis γίγνεσθαι et γίνεσθαι, pariterque γιγνώσκειν et γινώσκειν, nec veteres ipsi satis sibi constitisse videntur, quantum ex antiquis monumentis colligi potest, in quibus non solum γίγνεσθαι, sed etiam γίνεσθαι reperitur: velut γίνηται in inscr. Attica ol. 114 ap. Bœckh. vol. 1, p. 141, et ἐπιγινόμενοι ap. Chandler. Inscr. ant. 1, p. 8. Antiquiores tamen esse et proprias Ionicæ dialecti formas γίνεσθαι et γινώσκειν vix dubitari potest, quum in vetustis Homericorum carminum exemplaribus constans hæc videatur fuisse scriptura: de qua non obscurum Eustathii testimonium est p. 1064, 2: Τὸ δὲ γίνωσκε καὶ ἁπλῶς τὸ γινώσκειν οἱ μὲν ὕστερον Ἀττικοὶ μετὰ καὶ δευτέρου γάμμα γιγνώσκειν φασίν, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ, καθὰ καὶ τὸ

A γίνεσθαι γίγνεσθαι. Ὅμηρος μέντοι ἀρχαϊκώτερον ἀγνοεῖ καὶ ἐν ἀμφοῖν τὸ δεύτερον γάμμα· ἔστι δὲ ὅμως ἀκριβέστερον τὸ τοῖν ὕστερον, εἰ καὶ εὐφωνότερον τὸ τοῦ Ὁμήρου. Quamobrem formas illas poetis epicis non solum non eximendas esse arbitramur, quod in Homero fecit Wolfius, sed restituendas potius sicubi ab librariis sunt obscuratæ, quod, si omnem exemplorum copiam perlustramus, sæpe quibusdam, raro in omnibus esse codicibus factum animadvertimus : de quo dixerunt Wernick. ad Tryphiod. p. 449 et Bernhard. ad Dionys. P. p. 622. Eandem legem reliqui quoque dialecti Ionicæ scriptores secuti esse videntur. Et apud Herodotum quidem γίνεσθαι aliquoties, nusquam γίγνεσθαι legitur. In libris Hippocrateis utriusque reperiuntur formæ exempla, quæ ad eandem omnia normam conformatum iri speramus codicibus et pluribus et accuratius excussis. Doricæ dialecti pauciora supersunt monumenta quam de quibus certi quid in alterutram partem statuere liceat. Apud Pindarum γίγνεσθαι et γιγνώσκειν, codicibus tamen sibi non B constantibus, nunc scribitur : apud Theocritum γίνεσθαι et γινώσκειν. Impeditior de scriptoribus Atticis quæstio est, quorum a codicibus vetustioribus Ionicæ formæ non raro plus auctoritatis habent quam quas grammatici Atticas esse perhibent γίγνεσθαι et γιγνώσκειν. Sic Aristophanis codex Ravennas et Euripidis Vaticanus 909 locis tantum non omnibus optimique libri Thucydidis sæpissime γίνεσθαι et γινώσκειν exhibent. Contraria Platonicorum codicum ratio est, quorum duo antiquissimi, Clarkianus et Parisinus 1807, Atticas formas pene constanter conservarunt. Recte igitur facere videntur qui grammaticorum sequentes auctoritatem γίγνεσθαι et γιγνώσκειν Atticis veteribus ubique restituunt, alteram autem formam recentioris dialecti Atticæ auctoribus relinquunt, quorum alii, velut Aristoteles et Theophrastus, si quid fallaci codicum auctoritati est tribuendum, simplici potius quam duplici γ usi, alii veteres Atticos esse imitati videntur, ut Polybius et Appianus, quorum in codd. melioribus γίγνεσθαι plerumque C scribi ab Schweigh. annotatum est ad illum vol. 5, p. 132, ad hunc vol. 3, p. 141. Ceterum Γίνεσθαι et Γινώσκειν in libris vetustissimis sæpe per diphthongum scribuntur, ut ΓΕΙΝΩΣΚΩ in codice Ægyptiaco Hom. Il. Ω, 563, ΓΕΙΝΕΤΑΙ in tabula Iliaca et in volum. Hercul. Oxonii editis vol. 2, p. 33 et 38, ΓΕΙΝΟΜΕΝΟΝ p. 35; γεινώμεθα in Papyro Taurinensi ap. Peyron. part. 2, p. 35; καταγεινομένοις ap. Letronn. *Recherches p. s. à l'hist. de l'Eg.* p. 391, 14. Γείνεται ap. Æsch. Suppl. 793 cod. Med. || Ad reliqua tempora quod attinet, præterita Γέγονα et Γεγένημαι, aoristus secundus Ἐγενόμην et futurum Γενήσομαι apud omnis generis scriptores sunt usitatissima. Tertiæ personæ Γεγόνασι formam Alexandrinam γέγοναν ex inscr. columnæ sub imperio Trajani positæ in Montef. Diar. Ital. p. 125 indicat Sturz. Paulo in Ep. ad Rom. 16, 7 pro γεγόνασιν restituta ex cod. Alex., et Annæ Comn. ex cod. Coisl. est restituenda p. 125, C, 133, C. Infinitivi Γεγονέναι forma Dorica Γεγόνειν est in decreto Agrigentinorum ap. Gruter. 401, 13. Tertia aoristi D persona Ἐγένετο syncopen admittit, de qua Steph. in Indice : « Ἔγεντο, per sync. pro ἐγένετο, a γίνομαι. Γέντο Ion. demto augmento et per sync. exemto ε pro ἐγένετο dicitur : ut cum Hesiod. Theog. 196 [199] τὴν Ἀφροδίτην dicit Κυπρογενῆ nominari, ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ. » Adde ibid. 283 : Γένθ', ὁ δ' ἄορ'... 705 : Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ... Pind. Pyth. 3, 153 : Αἰὼν δ' ἀσφαλὴς οὐκ ἔγεντο. In ἐγένετο mutatum in codd. plerisque ibid. 6, 28. Theocr. 1, 88 : Ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. Apoll. Rh. 1, 1141; 4, 1427. (Diversum ab hoc est Γέντο i. q. ἕλετο, de quo v. s. Γέντο.) Γενέσκετο Hom. Od. Λ, 208 : Ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον. || Aoristi primi Ἐγενάμην aliquem apud Dorienses Græcos usum fuisse suspicamur, quum γενάμενος dixerit Archimedes locis a Buttmanno indicatis p. 48, 28, 35, 38; p. 127, 23. Sæpius in scriptoribus medii ævi legitur, ut Ioann. Malal. p. 109, 19; 114, 21; 122, 16; 354, 17; 362, 5, et Georg. Syncell., cujus locos collegi ad p. 475, 20. Poetica quædam hujus aor. forma est ap. Callim. In

A Cer. 58 : Γείνατο (Fiebat) δ' ἁ θεῦς, ut Buttm. opinatur; mihi vero Callimachus non de aor. γίνασθαι cogitasse, sed usitato omnibus scriptoribus aoristo γείνασθαι mutata significatione pro γενέσθαι esse usus videtur, ut in Orac. Sibyll. 1, p. 37 : Εἶπας, γεινάσθω, καὶ ἐγείνατο, metri caussa dictum est pro Γενηθήτω καὶ ἐγένετο, quod in primo Geneseos capite legitur. || Aoristi formæ passivæ Ἐγενήθην vix ulla sunt in veterum Atticorum libris exempla præter ἐξεγενήθη ap. Platon. Philebo p. 62, F, et, si vere conjecit Stephanus, Leg. 12, p. 961, B, τῷ γενηθέντι, ubi libri γεννηθέντι. Ibid. 8, p. 840, D, γεννηθέντες nunc ex codd. restitutum pro γενηθέντες. Recte igitur Phrynich. præcipit p. 108 : Γενηθῆναι παρὰ Ἐπιχάρμῳ, καὶ ἐστὶ Δώριον· ἀλλ' ὁ ἀττικίζων Γενέσθαι λεγέτω, in eandemque sententiam Thomas M. p. 189, non refutandi illi versionis Alexandrinæ, Machonis, Polybii, Diodori, Dionysii et similium auctoritate scriptorum, quorum locos Lobeckius attulit, duobus augendos exemplis Philemo- B nis in Compar. Menand. et Philem. p. 361 : Φύσει γὰρ οὐδεὶς δοῦλος ἐγενήθη ποτέ· et p. 360 : Σὺ μὴ γενηθῇς τῆς δίκης προηγέτης. Γενηθείη ex Hippocr. p. 1208, D affert Lobeck. in Add. De Doriensibus quod dicit Phrynichus, confirmatur exemplo Archytæ p. 674 ed. Gal., ubi γεναθῆμεν legitur. Æolica infinitivi forma ΓΕΝΗΘΕΝ est in lapide Calchedon. ap. Cayl. *Recueil d'Antiq.* vol. 2, tab. 56, 11. || Futuri forma Dorica Γενησοῦμαι Lysidi Epist. ad Hipparch. p. 53 restituta est ex cod. Ciz. Γενήσωμαι conjunctivo interdum utuntur cadentis Græcitatis scriptores, qui etiam ἔσωμαι et alia multa hujusmodi sibi indulserunt. Procop. De B. P. p. 125, C (vol, 1, p. 220, 10 ed. m.) : Οὐχ ὅπως τὴν χώραν ἀπὸ τῶν ἐνοχλούντων φρουρήσασιν... ἀλλ' ὅπως... κύριοι τῶν ἡμετέρων γενήσωνται· quanquam hujusmodi loci plerique facile possunt corrigi restituendo futuro. Γενήσωνται legebatur olim ap. Demosth. p. 505. Γενήσασθαι, quod Lobeck. ad Phryn. p. 721 ex Io. Geom. H. in Deip. 1, 37 affert, Χαῖρε γενησαμένη γενεὴν ὑπερούσιον υἷα, non huc referendum, C sed pro γεννησαμένη dictum videtur. Nihili autem est γενέσηται in Orac. Sibyll. 14, 138, ubi scrib. videtur : Ἀνὴρ ... ἀφ' Ἑλλήνων γένος αἴης. || Futurum primum passivi Γενηθήσομαι in uno inventum est loco Platonis Parmen. p. 141, E : Τὸ ἔσται καὶ τὸ γενήσεται καὶ τὸ γενηθήσεται οὐ τοῦ ἔπειτα τοῦ μέλλοντος; et paullo post : Οὔτ' ἔστιν οὔτ' ἔπειτα γενήσεται οὔτε γενηθήσεται οὔτ' ἔσται· ubi quum non appareat quomodo formæ illæ, quæ significatione non magis differunt quam ἐγενόμην et ἐγενήθην, conjungi tanquam diversorum temporum notæ potuerint, valde probabilis Schleiermacheri conj. est γεγενήσεται. G. D.]

Γίγνομαι, Nascor, Orior : cui signif. primum do locum ob Γείνομαι præcedens, quod hanc eand. habet. Od. Ξ, [141] : Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην καί μ' ἔτρεφον αὐτοί· Θ, [553] : Ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. Hesiod. Op. [173] : Ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι. [Æschyl. Eum. 349 : Γιγνομέναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη.] Hac quoque in signif. prosa aor. 2 med. et præt. med. frequentius quam alia tempora usurpat. D [Herodot. 1, 133 : Ἡμέρῃ ... τῇ ἕκαστος ἐγένετο· 8, 22 : Ἀπ' ἡμέων γεγόνατε.] Isocr. Ad Phil. [p. 109, E] : Μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας. [Idem p. 88, E : Ἀπ' ἐκείνου γεγονότες. Paus. 1, 7, 2 : Ἐγεγόνει δὲ (ὁ ἀδελφὸς) ἐκ Φιλίππου τῇ Βερενίκῃ. Polyb. 6, 46, 6 : Τὸν Λυκοῦργον μόνον τῶν γεγονότων (solum hominum) τὰ συνέχοντα τεθεωρηκέναι.] Plato Ep. 9 : Ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνῳ γέγονεν, pro quibus Cic. dixit, Non nobis solum nati sumus. Ap. Eund. idem Cic. γίγνεσθαι vertit non solum Nasci, sed etiam Oriri, Gigni : ut videbis in meo Cic. Lex. Plut. [Mor. p. 109, F] : Ἀλλ' οἴει σὺ διαφορὰν εἶναι ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι; alioqui τῷ γίγνεσθαι opp. potius ἀπόλλυσθαι vel φθείρεσθαι. Plato Timæo, Γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, Cic. interpr. Quod gignitur et interit. Aristot. Eth. 2 : Καὶ ὅτι ἐξ ὧν γίγνεται, ὑπὸ τούτων καὶ αὔξεται καὶ φθείρεται. Plato etiam comp. usus est : in Epitaph. : Γιγνομένων χρημάτων καὶ παίδων καὶ διαφθειρομένων, Cic. interpr. Et nascentibus et cadentibus cum reliquis commodis, tum maxime liberis; γίγνεσθαι

A τυράννου πατρὸς, Natum esse tyranno patre, VV. LL. Sæpe et cum annorum numero, ut [ap. Herodot. 1, 119 : Ἔτεα τρία καὶ δέκα κου μάλιστα γεγονώς·] γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, Xenoph., Natus annos viginti. [Æschin. C. Timarch p. 7, 36 : Πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες.] Isocr., Γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν. Apud Eund. Panath. [p. 233, B] cum gen., si mendo caret locus, Ἡγοῦμαι γὰρ, οὐχ ἁρμόττειν, οὔτε τοῖς ἔτεσι τοῖς ἐννενήκοντα καὶ τέτταρσιν, ὧν ἐγὼ τυγχάνω γεγονώς. [Recte cod. Urb. ἀγῶ. Thom. M. p. 183 : Γέγονα ἔτη τοσαῦτα κάλλιον ἢ γέγονα ἐτῶν, ubi interpr. genitivi exempla indicant ex Luciani Macrob. c. 15, 17, 18, 23 ; Ælian. V. H. 3, 19. In postremo loco Luciani vetustus cod. Flor. accusativum præbet, Ἰσοκράτης ἓξ καὶ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονὼς, quem non improbabile est etiam alibi ab librariis in genitivum esse mutatum. G. D.] Et cum numero ordinativo, γεγονὼς τριακοστὸν ἔτος, Naz. [Lucian. Macrob. c. 22 : Τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονὼς ἤρξατο συγγράφειν.] Sæpe vero et c. adv., ut γίγνεσθαι
B καλῶς, pro Honesto loco nasci, vel Claris parentibus nasci, s. Claros natales habere. Demosth. [p. 1389] : Ἐπειδὴ δὲ γεγενῆσθαι καλῶς καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως καὶ βεβιωκέναι φιλοτίμως συμβέβηκεν αὐτοῖς κ. τ. λ. [Aristoph. Eq. 218 : Γέγονας κακῶς, ἀγόραιος εἶ. Plato Theæt. p. 173, B : Εὖ δὲ ἢ κακῶς τις γέγονεν ἐν πόλει.] Sic γεγονέναι βέλτιον ἄλλων Isocrati, pro Nobiliori genere natum esse quam ceteri. [Lysias p. 153, 15 : Κάκιον γεγονέναι.] Jungitur autem adv. et in alia signif., ut paulo post docebo.

Γίνομαι, Sum, Fio : unde γέγονα, Fui vel Factus sum. Aristoph. [Pl. 346] : Γέγονας δ' ἀληθῶς ὡς λέγουσι πλούσιος ; Itane factus es dives ? Sæpe autem pro Sum. [Ejusmodi locis γίγνεσθαι non simpliciter pro εἶναι positum est, sed significat Fieri ut aliquid sit, ut ap. Herodot. 7, 11 : Καλὸν ὦν προπεπονθότας ἡμέας τιμωρέειν ἤδη γίνεται, ubi Wessel. ut γίνεται pro ἐστὶ positum esse ostenderet, male usus est alio ejusdem libri loco cap. 51.] In seqq. autem exemplis pro loco reddi vel hac vel illa v. potest. Demosthen. [p. 25] :
C Ὥστε δι' ὧν ἐκ χρηστῶν φαῦλα τὰ πράγματα γέγονε τῆς πόλεως, διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἐλπίζετε πράξεων ἐκ φαύλων αὐτὰ χρηστὰ γενήσεσθαι· [p. 17] : Ἵνα ... φοβεροὶ φύλακες τῆς οἰκείας ἀκεραίου γένωνται. Thuc. : Ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται· [5, 26] : Γίγνεσθαι παρ' ἀμφοτέροις πράγμασι, pro Interesse. Xenoph. Cyrop. init. : Ἔννοια ποθ' ἡμῖν ἐγενήθη [ἐγένετο], periphr. pro ἐνενοήσαμεν. Observanda est autem et constr. ; ut Plutarch. Publ. : Ἐπιτρέπω τῷ πολεμίῳ δικαστῇ γενέσθαι· Id. Comp. Lyc. et Num. extr. : Ἐκεῖνο μέν τοι τῷ Νουμᾷ μέγα καὶ θεῖον ὑπάρχει, τὸ ξένῳ καὶ μεταπέμπτῳ γενέσθαι. [Cum participio. Soph. Aj. 589 : Μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ· Philoct. 773 : Μὴ σαυτόν θ' ἅμα κἀμὲ ... κτείνας γένῃ. Thucyd. 3, 68 : Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀποτετραμμένοι ἐγένοντο. Plato Sophist. p. 217, C : Μὴ τοίνυν ... ἀπαρνηθεὶς γένῃ· Leg. 2, p. 670, B : Ὅσοι προσᾴδειν ... γεγόνασι διηναγκασμένοι· 5, p. 737, C : Ὄγκος δὴ πλήθους ἱκανὸς οὐκ ἄλλως ὀρθῶς γίγνοιτ' ἂν λεχθείς. Xen. Mem. 4, 3, 8 : Ὅταν (ὁ ἥλιος) αὖ πάλιν ἀπιὼν γένηται. Aristid. vol. 1, p. 51 : Ὥσπερ τὰ πρῶτα ἴδωκας, οὕτω καὶ
D τὰ δεύτερα εἰσακούσας γενοῦ. Et similiter cum substantivis et adjectivis, ut φυγάδα γίγνεσθαι, ἀνάρπαστον γ., κωλυτὴν γ., μηνυτὴν γ., de quibus Duk. ad Thucyd. 3, 23, Hoogeveen. ad Viger. p. 231. Πάντα, Παντοδαπὸν, Παντοῖον γίγνεσθαι, In omnes formas se vertere, v. sub adjectivis illis. Τίς γένωμαι ; Quis fiam ? s. Quid me fiet ? Lucian. Dial. mer. 9, vol. 3, p. 303 : Τίς γένωμαι ; πῶς ἄν με ἡ γῆ καταπίοι ; Aristæn. 1, 28 : Τί πράξω ; τίς γένωμαι ; Thomas M. p. 858. Frequentius neutro genere, Τί γένωμαι ; ut ap. Æschyl. Sept. 297 ; et in Eum. 789, 818 : Τί ῥέξω ; γένωμαι ; ubi τί ex præcedentibus repetendum. Theocrit. 15, 51 : Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα ; Et in oratione obliqua, apud Æschyl. Prom. 905 : Οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν. Thuc. 2, 52, ejusque imitator Procop. Hist. p. 585, B : Οὐκ ἔχοντες ὅ τι γένωνται. Conf. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 811. || Γίγνεσθαι de tempore dicitur quod fit, i. e. procedit, transit. Herodot. 2, 2 : Ὡς γὰρ διέτης χρόνος ἐγεγόνεε ταῦτα τῷ ποιμένι πρήσσοντι· 1, 113 : Ὡς δὲ τρίτη ἡμέρη τῷ παιδίῳ ἐκκειμένῳ ἐγένετο. Plato Phæd. p. 108, C : Ἕως ἂν δή τινες χρόνοι γένωνται, ὧν ἐξελθόντων ..., ubi Heindorf. Diodori locum comparat 20, 109 : Ἔπειτα χρόνου γενομένου καὶ τῶν ἔργων ἤδη συντέλειαν λαβόντων. Lysias p. 109, 9 : Πρὶν ἡμέρας πέντε γενέσθαι. Xenoph. Cyrop. 5, 4, 51 : Ἐπεὶ δὲ πορευόμενος οὕτως ἐν ταῖς γιγνομέναις ἡμέραις ἀφικνεῖται πρὸς τὰ μεθόρια τῶν Σύρων, quod recte interpretatur Schneid. : « Interjectis diebus, qui quidem ad hoc iter faciendum erant necessarii. » Dio Cass. 39, 65 : Οὐκ ἐξὸν ἐκ τῶν νόμων, πρὶν πρώτην ὥραν γενέσθαι, ἐν τῷ δήμῳ τι χρηματισθῆναι. Conf. Διαγίγνομαι, Ἐκγίγνομαι, Προγίγνομαι. || Γίγνεσθαι de numeris qui collecti summam efficiunt. Aristophan. Vesp. 660 : Τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν· ἀπὸ τούτων νυν κατάθες μισθὸν τοῖσι δικασταῖς ... ἓξ χιλιάσιν ... γίγνεται ἡμῖν ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα. Demosth. p. 914, 14 : Τῶν μὲν γὰρ ἑκατὸν εἴκοσι στατήρων γίγνονται τρισχίλιαι τριακόσιαι ἑξήκοντα (δραχμαί) ... τὸ δὲ σύμπαν κεφάλαιον γίγνεται τόσον καὶ τόσον. || Apud Dialecticos Τὸ γιγνόμενον Id quod ex præmissis colligitur. Epictet. Diss. 4, 1, 61, p. 544 : Εἰ γὰρ ὑποτάσσομεν κακῶς ... ἀνάγκη καὶ τὸ γενόμενον ἐξ αὐτῶν ἐπενεχθῆναι κακῶς. || Γίγνεσθαι τραγῳδοὺς, i. e. tragœdias in scenam produci. Æschin. C. Ctesiph. p. 59, 23 : Γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγῳδῶν· p. 75, 26 : Μελλόντων ὥσπερ νυνὶ τῶν τραγῳδῶν γίνεσθαι. Ibid. p. 58, 32 : Τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, codd. plur. γιγνομένων.]

Interdum vero et cum præpos., ut e Dem. Οἱ ἐν δυνάμει γινόμενοι, Qui sunt in imperio. [Xen. Anab. 1, 9, 1 : Ὡς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται τῶν Κύρου δοκούντων ἐν πείρᾳ γενέσθαι, Qui cum Cyro consueverant.] Ex cod. : Οἱ τῶν κοινῶν ἐπί τῳ γεγενημένοι. Ex cod. : Γίνομαι ἐπὶ ταύτης τῆς γνώμης, Sum in hac opinione. Thucyd. : Γενόμενοι ἐπ' ἀμφότερα ταῖς γνώμαις. [De his omnibus v. s. Ἐπί.] Γίνονται μεθ' ἡμῶν, Dem. [Xen. H. Gr. 5, 2, 14 : Μετ' ἐκείνων γίγνεσθαι.] Γίνομαί σοι δι' ἔχθρας, Aristoph. [Ran. 1412], Sum tibi inimicus. Cum ead. præp. Ἐγεγόνει τῇ βουλῇ δι' ὀργῆς, Plut. Fabio [de his aliisque hujusmodi locutionibus v. s. Διά] ; Solone, [Pompej. 27 ; Anton. 52] : Ἐπ' ἐλπίδος γίνεσθαι· quod exp. etiam verbo motus, In spem adduci. Sed ap. Æschin. C. Ctes. [p. 75, 20] : Γίνεσθαι τὴν διάνοιαν ἐν τῷ θεάτρῳ. [Quod dativo casu dicitur in locutione simili p. 80, 26 : Προσέλθετε δὴ τῇ διανοίᾳ καὶ εἰς τὴν στοὰν τὴν ποικίλην.] Sciendum est autem pro loco varie verti h. v. habita ratione præpositionis, cui adjungitur, ut Theophr. C. P. 3 : Γίνεται πῦρ ἐπὶ πῦρ, Ignis igni adjicitur. Et γίνεσθαι ἀνδρὶ ἑτέρῳ, 2 Rom. 7, [3] quidam interpr. Jungi alii viro. [Zonaras Annal. vol. 1, p. 169, 1 : Ἐντειλάμενος λάθρα, εἰ πάθοι τι παρ' Ἀντωνίου αὐτός, αὐτίκα τὴν Μαριάμ ἀνελεῖν, ἵνα μὴ τεθνηκότος αὐτοῦ ἑτέρῳ διὰ τὴν ὡραιότητα γένηται. Et p. 189 de Glaphyra, Κἀκείνου δὲ τὴν ζωὴν μεταλλάξαντος Ἀρχελάῳ γίνεται. Ducange.] At γίνεσθαι ἀπό τινος, ut infra dicetur, Ab aliquo disjungi : γίνεσθαι ἐφ' ἑτέροις, Thuc., Aliis inniti, In aliis spem collocare. Et γενόμενος cum ἐν interdum vertitur Constitutus. Sed et sine præp. aliam atque aliam int. admittit, pro loco, ut, Γέγονε τῇ πόλει ὄνομα, Nomen urbi inditum est, vel datum est. Xenoph. Cyrop. 7, [4, 2] : Πιστὰ δ' ἠξίου γενέσθαι, Fidem sibi dari. || Frequenter autem redditur γίνεσθαι et verbo Accidere, s. Evenire, aut Contingere, aliisque hujusmodi : ut, Τί γέγονε ; Quid accidit ? Xenoph. Hell. 5, [2, 33] : Πρὶν τὰ νῦν πεπραγμένα γενέσθαι. Apud Isocr. Archid. [p. 124, A] nove, mihi quidem certe, cum ὥστε, sicut Lat., Accidit ut, vel Contigit ut, Εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας, ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι ... τί θαυμαστὸν κ. τ. λ. [Xenoph. Cyrop. 8, 2, 2 : Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο αὐτῷ ὥστε χρήμασιν εὐεργετεῖν· Hist. Gr. 5, 3, 10 : Οὐδ' ἂν γενέσθαι ὥστε ἅμα ἀμφοτέρους τοὺς βασιλέας ἔξω Σπάρτης εἶναι.] Cum infin. ap. eund. Isocr. : Γίγνεταί μοι τοῦτο ποιεῖν. [Sæpissime in formula optandi, ut ap. Aristoph. fr. 163 : Εἰ γάρ ποτ' ἐμοὶ ... γένοιτο σκάψαι. Xenarch. ap. Athen. 10, p. 440, E : Ἐμοὶ γένοιτο ... ἐλεύθερον πιοῦσαν οἶνον ἀποθανεῖν.] Aristot. autem De mundo, Πρὸς ἀγαθοῦ γίνεσθαι, Commode cedere, Feliciter evenire. Redditur et aliis verbis : ut ἐγένετο φόβος [ap. Xenoph. Cyrop.

5, 2, 32, ubi meliores libri ἐνεγένετο], Obortus est timor : γενομένης φήμης, Quum ortus esset rumor; vel, Quum rumor increbuisset. [Τὸ γιγνόμενον, Id quod res est, Verum. Plato Theæt. p. 161, B : Τὸ δὲ γιγνόμενον οὐκ ἐννοεῖς, ὅτι οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἀεὶ παρὰ τοῦ ἐμοὶ προσδιαλεγομένου· ubi Heindorfius Luciani exempla indicat Timon. 24 : Αὐτά που σχεδὸν φῂς τὰ γιγνόμενα· Hermotim. 3 : Αὐτὸ ἔφησθα τὸ γιγνόμενον.] Γίνομαι πρὸς τούτῳ, vel ἐν τούτῳ, vel περὶ τοῦτο, Versor in hac re, Incumbo in hanc rem, Occupatus sum hac in re. Demosth. [p. 287, 41] : Γίνομαι πρὸς τῷ σκοπεῖν. Plut. Artax. : Σφόδρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι, et Γενομένη περὶ τὴν παιδιάν. Ex Isocr. [Herodoto 2, 83] : Γενόμενοι ἐν ποιήσει, In poesi versati. Hermog., γίνομαι ἐν τούτοις. Isocrat. [Nicocl. p. 29, A] : Γίνεσθαι περὶ τὸ συμβουλεύειν. Plato, γίνεσθαι περὶ παιδείαν. Affertur autem et cum ἐπὶ e Dem. [p. 21, 19] : Γίνεσθαι ἐπὶ πράγμασι. [Plato De Leg. 7, p. 799, C : Πρὸς τούτῳ δὴ νῦν γενόμενοι τῷ λόγῳ· Phædro p. 263, B : Πρὸς ἑκάστῳ γιγνόμενον μὴ λανθάνειν, ἀλλ' ὀξέως αἰσθάνεσθαι. Philostr. p. 252 : Τὸν γὰρ καιρὸν τοῦτον καὶ οἱ Γυμνοὶ πρὸς ἱεροῖς γίγνονται· p. 675 : Πρὸς θήραν συῶν τε καὶ ἐλάφων γινόμενος, ubi alii libri θήρᾳ, recte. Agatharch. ap. Phot. p. 450, 10 : Ἐπὶ μὲν γὰρ τέτταρας ἡμέρας πρὸς ταῖς θήραις γίνονται. Memno ibid. p. 228, 11 : Πρὸς τῷ τελευτᾶν γεγονὼς, Quum morti proximus esset. || Ἐν. Plato Leg. 1, p, 635 : Γιγνόμενοι ἐν ταῖς ἡδοναῖς, ubi vid. Ast. p. 47. || Ἐπί. Cum genit. Dio Cass. 43, 48 : Ἐπὶ τῆς διοικήσεως ἐγένοντο, Ærarium administrarunt. Cum dativo. Demosth. p. 533, 4 : Ἐὰν ἐπὶ συμφοραῖς τινῶν γεγονότων ὀνομαστὶ μνησθῶ. || Περί. Diodor. 11, 75 : Περὶ τὰς παρασκευὰς ἐγίνοντο, ubi vid. Wesseling. Ibid. 14, 26, Περὶ τὰς ὁδοιπορίας ἐγίνοντο ex Stephani conjectura legitur : libri ἐπί.] Contrariam autem signif. habet cum præpos. ἀπὸ, ut, Γενόμενος ἀπὸ πράξεων ἐκείνων, Plut. Themist. [c. 19], Quum in illis negotiis occupatus esse desiisset. Idem [Moral. p. 40, D] : Ὅταν γενόμενοι καθ' αὑτοὺς ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως. [Herodot. 2, 78 : Ἐπεὰν ἀπὸ δείπνου γένωνται. Polybii (1, 7 et 24; 3, 100), Diodori, Plutarchi, Josephi, Æliani, aliorum, exempla collegerunt Leopard. Em. 7, 1; Wessel. ad Diodor. 2, 13, p. 128, 18; Jacobs. ad Achill. Tat. p. 422. Interdum in ἐπὶ corruptum : vid. var. lect. ad Polyb. 3, 100; Ælian. N. A. 17, 5.] At cum gen. pers. Ἀπό τινος γενόμενος, Ab aliquo disjunctus. [|| Cum præp. ἐκ. Γίγνεσθαι ἐξ ἀνθρώπων, Mori. Pausan. 4, 26, 6 : unde eidem 3, 21, 5, ubi legitur Τὸν θηρεύσαντα ἁλιέα γενέσθαι λέγοντες ἐξ ἀνθρώπου, Kuhnius recte restituit ἀνθρώπων. Memno ap. Phot. Bibl. p. 228, 31.] Γίνομαι sæpe et verbis motum signif. redditur, Venio, Pervenio, Accedo, etc. ut Herodot. [1, 189] : Ἐπεὶ ἐγένετο [ἐγίνετο] ἐπὶ Γύνδῃ ποταμῷ, Ubi venit vel pervenit. Idem, Ἐγένοντο ἐπὶ τῇ διαβάσει ποταμοῦ. Sic autem et Gall. dicitur, *Quand il fut là*, pro *Quand il fut venu là*. Thuc. : Ἐγένοντο πρὸς τῷ Ἰσθμῷ. [4, 83 : Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο τῷ στρατῷ μετὰ τοῦ Βρασίδου ἐπὶ τῇ ἐσβολῇ τῆς Λύγκου.] Lucian. : Γενόμενος ἐν Λαμψάκῳ. Idem Caucaso [c. 19] : Ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Cebes Theb. [p. 80 Cor.] : Πρὸς ἰατρὸν γίνεσθαι, pro παραγίνεσθαι. Io. 6, 21 : Καὶ εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆγον, Pervenit ad regionem. [Fab. Æsop. 380 Fur. : Ἐπὶ λειμῶνας καὶ ἄλση γίνεται.] Redditur autem et aliis verbis in aliis loquendi genn., ut Γίνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, Plut. Fabio, [V. Pericl. 6, et al. sæpe], Veniunt in potestatem, vel Rediguntur in potestatem. Sic Chrysost. : Ἀτείχιστος πόλις ῥᾳδίως ἂν ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γένοιτο. Plut. Rom. [c. 7] : Γενόμενοι ἐν αἰτίᾳ πρός σε, In crimen adducti; Solone [c. 14] : Ἐπ' ἐλπίδος γίνομαι, pro In spem adducor. E Thuc., γίγνεται ὠφέλεια, Mittitur subsidium. [7, 69 : Ἦγε τὸν πεζὸν πρὸς τὴν θάλασσαν ... ὅπως ὅτι μεγίστη τοῖς ἐν ταῖς ναυσὶν ὠφελία ἐς τὸ θαρσεῖν γίγνοιτο.] Redditur γίνομαι verbo motus et in hoc loquendi genere, γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, sc. Ad se reversus. [Ex Act. Ap. 12, 11. Iisdem verbis Charito 3, 9, qui καθ' ἑαυτὸν γενόμενος dixit 4, 5. Polyb. 1, 49, 8 : Ταχὺ δ' ἐν αὑτῷ γενόμενος καὶ νοήσας... Soph. Phil. 950 : Ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ, ubi alii libri σαυτοῦ,

A quod ipsum quoque dici poterat. Idem OEdip. Col. 651 : Ὁ νοῦς ὅταν αὑτοῦ γένηται. Plato Phædro p. 250, A : Ἐκπλήττονται καὶ οὐκέθ' αὑτῶν γίγνονται. Cum præp. πρός. Plut. V. Anton. c. 32 : Ὁ δὲ Πομπήιος ἀκούσας καὶ πρὸς αὑτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον. || Γίγνεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ, Solum esse. Æschin. De f. leg. p. 33, 4 : Ἐπεὶ δ' ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν οἱ συμπρέσβεις ἐγενόμεθα.] Sed et Hom. τῷ γίνομαι motus signif. dedit : Il. Δ, [382] : Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, i. e. προώδευσαν, Eust. Et Σ, [525] : Οἱ δὲ τάχα προγένοντο. De quo in Προγίνομαι.

Γίνομαι cum adv., ut, Γίνεταί σοι καλῶς, Bene tecum agitur; contra γίνεταί σοι κακῶς, Dem., Male tecum agitur. [Herodot. 1, 8 : Χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς, aliisque in locis, quos imitatur Procopius. G. Dind.] Et pro his, quæ ap. Cic. [Tusc. 5, 35] dicit Timotheus Platonem alloquens, Vestræ quidem cœnæ non solum in præsentia, sed etiam postero die jucundæ, legitur ap. Athen. [10, p. 419, D] : Ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ

B καλῶς γίνονται· ap. Plut. autem [Moral. p. 686, B] : Ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ εἰς αὔριον ἡδέως γίνονται. [Ἡδέως s. Καλῶς γίνεσθαι sæpius ap. Plut. legitur, cujus locos v. ap. Wyttenb. vol. 6, p. 789, 825, ex quibus unum appono, in quo præcedit Πῶς γέγονεν; Moral. p. 189, B. Insolentius Aristophon ap. Athen. 13, p. 559, D : Κακὸς κακῶς γένοιθ' ὁ γήμας δεύτερος θνητῶν, ubi probabilis est Jacobsii emendatio γ' ὄλοιθ'. Plutarcho V. Lycurgi c. 11, ubi olim legebatur, Τῷ Λυκούργῳ ... χαλεπῶς γενέσθαι τοὺς εὐπόρους, nunc ex libris restitutum χαλεπούς. G. Dind.] Τί γέγονεν sequente ὅτι mira quadam phrasi dicitur. Io. 14, 22 : Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ; pro Quid est cur, vel Quid causæ est cur etc. Sic autem Lat. Quid factum est quod, dixerunt Petronius et Martialis.

Γίγνεσθαι cum gen. pers. Servum esse exp. a Bud. ap. Dem. [p. 953, 15] : Ἔδωκε Σατύρῳ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτοῦ ποτὲ γενομένῳ. [Xenoph. Cyrop. 1, 2, 15 : Τῶν γεραιτέρων γίνονται, In ordinem senatorum re-

C cipiuntur. Aristoph. Nub. 107 : Τούτων γενοῦ μοι. Dio Cass. 36, 11 : Τῆς βουλῆς γεγονὼς, Senator factus. 42, 15 : Τοῦ Πομπηίου γεγονότες, Qui sub Pompeio militaverant. 41, 11 : Τῶν Συλλείων ἐγεγόνει, Syllanas partes secutus erat. 61, 14 : Τῆς ἐπιθυμίας γίγνεσθαι, Cupiditati morem gerere. Ἐλπίδος γίγνεσθαι Plut. V. Timol. c. 3; Phoc. c. 23 : quod ἐπ' ἐλπίδος γίγνεσθαι dicit in V. Solon. c. 14. Τοῦ πλείονος γίγνεσθαι, Plus cupere. Eustath. ad Dionys. P. p. 68, 23 : Σὺ δέ που καὶ τόκου ζήτησιν ἡμῖν ἐπιγράφεις καὶ οὕτω γίνῃ τοῦ πλείονος, quocum Bernhard. apte comparat Demosth. p. 982 : Μήτε συγγνώμης μηδ' ἄλλου μηδενὸς εἶσιν ἀλλ' ἢ τοῦ πλείονος. Τῆς φυσικῆς θεωρίας γίγνεσθαι, Physicis studiis se dedere, Diog. L. 1, 23. Eunap. p. 17 : Ὁ Ἀλύπιος .. ἀφεὶς ἅπασαν φιλόσοφον ἐρώτησιν, τοῦ δὲ θεάτρου γενόμενος· ad quem l. Boisson. p. 194 : « Sensum esse puto, *se ad theatralem ostentationem componens*. Synes. Dion. p. 40, A : Κἂν γὰρ οὐ προσποιῆται, πάνυ τοῦ θεάτρου γίνεται καὶ χάριτος. » Maximus Conf. vol. 1, p. 144 : Γενώμεθα τοίνυν καὶ ἡμεῖς τῆς τῶν γεγραμμένων

D ἐννοίας. Insolentius Basil. Seleuc. V. Theclæ 1, p. 266, D : Γενώμεθα δὲ τῆς τοῦ βασιλικοῦ γυναίου σωτηρίας, ubi editor αἴτιοι addebat. G. Dindorf.]

Τὰ γιγνόμενα, Quæ proveniunt, Proventus, Fructus. Thuc. [6, 54] : Τῶν γιγνομένων εἰκοστὴν πρασσόμενοι. Plutarch. Solone [c. 13, coll. 24] : Ἐγεώργουν ἐκείνοις ἕκτα τῶν γινομένων τελοῦντες. Interdum dicitur τὸ γιγνόμενον cum ἐκ, ut τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου. [Demosth. p. 1046, 16 : Τῶν κριθῶν καὶ τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκ τῆς ἐσχατιᾶς γιγνομένων.]

Γιγνόμενον ἀργύριον ἀποτίνειν, et τὸ γιγνόμενον τίμημα [ap. Demosth. p. 726, 25], item οἱ γιγνόμενοι τόκοι, Legitimæ usuræ et civiles. [Thucyd. 5, 49 : Τό τε αὑτῶν μέρος ἀφιέναι τοῦ ἀργυρίου καὶ ὃ τῷ θεῷ γίγνεται αὐτοὶ ὑπὲρ ἐκείνων ἐκτίσειν. Pausan. 6, 6, 6 : Τὸ μὲν τῷ θεῷ τοῦ ἀργυρίου γιγνόμενον ἐξέτισεν. Γίγνεσθαί τινι vel εἴς τινα sæpe de hereditate dicitur, quæ jure ad aliquem devenit. Isæus p. 84, 27 : Ἀνεψιοῦ παῖς, ᾧ μόνῳ κατὰ τοὺς νόμους ἐγίνετο ἡ κληρονομία· p. 41, 38 : Τῆς προικὸς εἰς αὐτὸν γινομένης, εἴ τι ἔπαθεν ἡ γυνὴ πρὶν

γενέσθαι παῖδας αὐτῇ. G. D.] Denique γιγνόμενον pro προσῆκον et ἁρμόζον, unde et οὐ γιγνόμεναι ἐλπίδες [ap. Lucian. Nigrin. 20] pro Absurdis expectationibus, vide ap. Bud. 54, 203. Et γιγνομένη τιμή, 137. [Γιγνομένη χάρις ap. Demosthen. p. 992, 2 : Οὐ δικαίαν οὐδὲ γιγνομένην χάριν ἀξιώσουσι κομίζεσθαι.]

[Γιγνῶν. V. Γιγγρί.]

Γιγνώσκω. Γινώσκω vel Γιγνώσκω (de qua scripturæ diversitate dicam infra, ubi agam et de hujus verbi derivatione a Νοῶ), Præter. ἔγνωκα, Fut. γνώσομαι, Præt. pass. ἔγνωσμαι, [aor. 1 ἐγνώσθην] : quæ sunt tanquam a Γνόω : (unde etiam aor. 1 ἔγνωσα : cujus particip. legitur ap. Herodot. : Ἄλλον γνώσας Κροῖσον. Sed ex Hesych. videri potius legendum ἀλλογνώσας, docebo post Ἀλλόγνωτος. [In loco Herodoti 1, 85 ἀλλογνώσας contractum ex ἀλλογνοήσας. Aoristi ἔγνωσα usus in scriptis veterum nullus est præterquam apud Iones in composito Ἀναγινώσκειν, ubi Persuadere significat : quod vide. Ab Galeno vol. 16, p. 223 ed. Kuhn., ἵνα προγνώσῃς non magis scribi potuit quam quæ eodem in libro leguntur activæ formæ verbi ἰᾶσθαι exempla. Librariorum errores quosdam indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 735. || Aor. 1 medii ap. Maneth. legitur 2, 51, sed non sine vitii suspicione : Οἵδε μὲν ἐν πραπίδεσσιν ἀριφραδέες τελέθουσιν γνώσασθαι κύκλοι. Γνωσώμεθα pro γνωσόμεθα est ap. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 212. G. D.]) At vero aor. 2 est ἔγνων, unde etiam γνῶθι in imperat.; item γνοίην in optativo, et γνῶ in conjunctivo tanquam a Γνῶμι [quod fingunt grammatici cum futuro γνώσω, ut Etym. M. p. 237, 20; 311, 57]. Monosyll. γνῶ non solum est conjunctivi modi (et tum existimatur potius debere scribi γνῷ cum ι subscripto, præsertim in tertia persona), sed invenitur et pro ἔγνω. Affertur enim ex Hesiodo [Th. 551], Γνῶ ῥ', οὐδ' ἠγνοίησε. Γνώω pleonasmo τοῦ ω dictum volunt pro γνῶ in subjunctivi tempore præsenti : Od. Ξ, [118] : Εἰπέ μοι, αἴκε ποθὶ γνώω. Alioqui et thema esse dicitur [ab Etym. M. p. 312, 8] futuri γνώσω, et ceterorum, quæ inde formantur, temporum; sed inusitatum id est, quippe pro quo γινώσκω usurpari soleat, quod et ipsum inde derivatum est. [Aoristi 2 optativi γνοίην forma depravata est γνώην, eximenda Æschylo Suppl. 215, ubi συγγνώη, nec ferenda in locis Galeni et Dionis Chrys., quos Lobeck. affert ad Phryn. p. 347. Quanquam vitium hoc satis antiquum est, velut ap. Hom. Il. Ω, 688, ubi codex ab Joanne Bankesio ex Ægypto in Angliam translatus γνωη præbet, alii nonnulli γνώῃ. De plurali Mœris p. 112 : Γνοῖμεν Ἀττικῶς· γνοίημεν Ἑλληνικῶς. Et sic ξυγγνοῖμεν Soph. Antig. 926, γνοῖεν Idem in Philoct. 325, Plato Leg. 1, p. 639 extr. : sed γνοίησαν Demosth. p. 897, 7. Γνῷεν corrupte in Orph. Argon. 1211. Particip. γνούς, ut ap. Aristoph. Nub. 812, Eurip. Phœn. 23. In casibus obliquis et nomin. plurali ab librariis interdum per ω scribitur vitiose ut γνῶντες ap. Theophil. Instit. vol. 1, p. 208; Theodoret. vol. 5, p. 1039. || Aoristi 2 medii unus testis Æschylus est in Suppl. 216 : Συγγνοῖτο δῆτα καὶ παρασταίη πρόφρων. G. D.]

Γινώσκω, Lat. Nosco, detracta priore syllaba, item Cognosco, Novi. [Hom. Il. Θ, 176 : Γινώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων νίκην. Æschyl. Prom. 104 : Αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾶστα, γιγνώσκονθ' ὅτι τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος· 51 : Ἔγνωκα, τοισδε κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. Eurip. Med. 935 : Κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς. Cum casibus conjuncti legitima hujus verbi constructio cum accusativo est : genitivo duobus in locis junxit Homer. Od. Φ, 36 : Οὐδὲ τραπέζῃ γνώτην ἀλλήλων· Ψ, 109 : Ἦ μάλα νῶι γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώιον. Alia ratio tertii exempli est Il. Δ, 357 : Ὡς γνῶ χωομένοιο, ubi χωομένοιο genitivus absolutus est : qua constructione etiam Attici utuntur. Xenoph. Cyrop. 7, 2, 18 : Ἐπεὶ μέντοι ἔγνω καὶ μάλα ἄτοπα ἐμοῦ ποιοῦντος. Plato Apol. p. 27, A : Ἆρα γνώσεται ὁ σοφὸς δὴ ἐμοῦ χαριεντιζομένου.] Alicubi et pro Agnosco. Od. Λ, [389] : Ἔγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος, ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν. Xenoph. Cyrop. 8, [7, 3] : Ἐμοὶ μὲν τοῦ βίου τὸ τέλος ἤδη πάρεστιν· ἐκ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γινώσκω. Cic. ap. Democritum, Οὔτις με ἔγνωκε, vertit, Non me quisquam agnovit. Idem illud Apollinis celeberrimum dictum, Γνῶθι σεαυτὸν, vertit, Nosce te. [Lex. Rhet. p. 233, 13 : Γνῶθι σαυτὸν, ἀπόφθεγμα. Οἱ δὲ Χίλωνός φασιν. Ἕρμιππος δὲ Δελφὸν εὐνοῦχόν φησιν εἰρηκέναι τὸ γνῶθι σαυτὸν καὶ ἐν τῷ ναῷ ἐπιγράψαι. Χαμαιλέων δὲ Θαλοῦ φησιν εἶναι τὴν γνώμην ταύτην.] Apud Plat. autem in Gorg. diversis modis verbum hoc reddit, ut videbis p. 6 mei Cic. Lex. Ibi autem animadverte simul diversas hujus verbi γινώσκω constrr. sc. Ἄλλως δὲ αὐτόθεν οὐ γινώσκεις ὅτι εὐδαιμονεῖ; et cum participio, Ὅτι οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γινώσκειν φήσεις εὐδαίμονα ὄντα. Et, Γινώσκω σε ἐπιθυμοῦντα, Xenoph. [Cyrop. 1, 4, 7.] Habet vero et aliam cum hac ead. parte orationis, nimirum cum participio, constructionem, quum dicitur ab Aristoph. Plut. [944] : Γινώσκω ἥττων ὤν, pro Cognosco me inferiorem esse. Ubi reddi etiam potest Intelligo, Animadverto. Tale est ap. eund. Comicum, [N. 912] : Χρυσῷ πάττων μ' οὐ γινώσκεις, Non cognoscis te conspergere me auro; vel, Non intelligis, animadvertis Quidam interpr. etiam, Non sentis. Apud Lucian. [Deor. dial. 22, 2] : Πατέρα δὲ γίνωσκε ἔχων Ἑρμῆν. eod. modo quo dicitur ἴσθι ἔχων. Itidem cum participio passivo, ut Ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, Thuc. [1, 102], Cognoverunt se dimitti. Dicitur et, Οὐ γινώσκω σε τίς εἶ, ut si dicas Latine, Non cognosco te, vel, Non novi te quis sis : ut Terent. dixit, Scin' me in quibus sim gaudiis? Item, Neque ejus patrem se scire qui fuerit. Sed et alia voce sequente quam τίς : ut Il. X, [10] : Οὐδέ νύ πώ με Ἔγνως ὡς θεός εἰμι· E, [85] : Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη. Apud Eund. aliquoties legimus γινώσκειν adjecto dativo φρεσί. Interdum hoc verbum vel Cognosco vel Intelligo reddi potest, uti dixi, sed alicubi non utrumque itidem admittit, verum hoc posterius duntaxat, veluti cum Thuc. scribit [1, 86] : Τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων οὐ γιγνώσκω. [Apollon. De synt. p. 339, 8, ubi de locutione ἀπὸ τῆς σήμερον agit : Ἐπεὶ πῶς γινώσκει (quid affinitatis habet) τὸ σήμερον τὸ τῆς ἄρθρον καὶ θηλυκὸν καὶ γενικῆς πτώσεως καὶ ἑνικὸν, τῶν ἐπιρρημάτων οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφανιζόντων; et paullo post : Καὶ ἀνάπαλιν δὲ οὐ γινώσκει τὴν παράθεσιν τῆς προθέσεως κατ' ἰδίαν. Theophil. Instit. vol. 1, p. 564 : Κογνατικὰ δὲ οἱ ἐκ πόρνης μητρὸς τεχθέντες ἀδελφοὶ προβάλλονται πρὸς ἀλλήλους δίκαια, ὥσπερ καὶ πρὸς πάντα τὸν ἀπὸ μητρὸς αὐτοῖς γινωσκόμενον συγγενῆ. G. Dind.]

Γινώσκω, Censeo, Existimo, Judico, Statuo, Sentio. [Herodot. 1, 74 : Ἀλυάττεα ἔγνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀστυάγει· 1, 78 : Οἱ Τελμησέες τάδε ἔγνωσαν, στρατὸν ἀλλόθροον προσδόκιμον εἶναι Κροίσῳ.] Isocr. Archid. [p. 122, A] : Τὸ τοίνυν μαντεῖον ἔγνω τότε ἡμετέραν εἶναι τὴν Μεσήνην. Xen. [Mem. 2, 6, 35]. Ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾶν τοὺς μὲν φίλους, εὖ ποιῶν, Viri virtutem esse censes, existimas, judicas : nam hic ἔγνωκας est pro γινώσκεις, itidemque particip. Ἐγνωκὼς pro γινώσκων, Censens, Judicans, Existimans, Sentiens, Statuens, quas interprr. ei dat Bud. in isto Demosth. loco [p. 118] : Τὸν χρόνον κερδᾶναι τοῦτον ὃν ἄλλος ἀπόλλυται, ἕκαστος ἐγνωκὼς, ὥς γέ μοι δοκεῖ, οὐχ ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων σκοπῶν, οὐδὲ πράττων. Affert etiam e Plut. hoc partic. ἐγνωκὼς pro Certus, Cui certum est et decretum aliquid facere : Μάχης μὲν ἐγνωκὼς ἀπέχεσθαι. [Ita Vit. Pomp. c. 10; V. Anton. c. 37.] Sic Ἐγνώκασι aut Ἔγνωσαν τοῦτο μὴ ποιεῖν, Decreverunt hoc non facere, vel Statuerunt, vel, Statuerunt hoc sibi faciendum non esse. [Æsch. Sept. 650 : Σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς· 652 : Σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν. Soph. Ajac. 677 : Ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν; Antig. 1089 : Ἵνα γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν, Ut discat, quod alibi dicitur ἵν' εἰδῇ.] Nonnunquam cum adverbio jungitur, ut ὀρθῶς γινώσκειν, Bene sentire; et contra κακῶς γινώσκειν, Male sentire. Sæpe vero οὕτω γινώσκω, Ita sentio, Hæc est mea sententia. Xen. Cyrop. 4, [4, 2] : Ἐγὼ μὲν οὖν οὕτω γιγνώσκω· εἰ δὲ ἄλλος τις ὁρᾷ ἄμεινον, λεγέτω. (Apud Thuc. Οὕτω γνοὺς, pro Quum hoc decrevisset, vel statuisset.) Interdum additur περὶ cum suo gen.; diciturque, Οὕτω γινώσκω περὶ τούτου, s. τούτων· [Thucyd. 2, 22 : Ὀρθῶς γιγνώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι.] Xenophonti autem familiare est οὕτω

γιγνώσκω sequente ὡς cum participio : ut Cyrop. 2, A [3, 6] : Γίνωσκε οὕτως ὡς ἐμοῦ ἀγωνιουμένου. Sed in hujusmodi ll. paulo aliam interpr. poscere videtur. Bud. totum illum Xen. locum affert, qui ita scriptus extat : Ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγωνιουμένου, καὶ, ὁποῖός τις ἂν ὦ κατὰ τὴν ἀξίαν, τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὕτως, ἔφη, ὦ Κῦρε, γίνωσκε, ubi vertit, Compertum omnino hoc habe, Certum habe, me sic acturum. Simile est hoc Luciani in Dialogo qui Πλούτων, ἢ κατὰ Μενίππου inscribitur, [2] : Οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσομένου. Et sequente participii præsentis nominativo, ap. Eund. in Scytha [c. 7] : Οὕτω τοίνυν γίγνωσκε ὡς εὐδαιμονέστατος ὤν. (Scribo autem diverse ap. unum eundemque auctorem hoc verbum, prout diversam ap. eum scripturam invenio.) [|| Γιγνώσκω χάριν, Habeo gratiam. Dio Cass. p. 75, 68 : Ὀργὴν μᾶλλον λαβόντες ἢ χάριν αὐτοῖς, ὅτι μὴ ἐκείνους ἔφθειραν, γνόντες. Ago gratias, ibid. 39, 9, p. 194, 60 : Ὁ Κικέρων χάριν τῇ τε βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ ... καὶ κατὰ τὸ συνέδριον καὶ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν ἔγνω. 44, 19, p. 393, 22 : Προσῆλθέ τις αὐτῷ ὡς καὶ χάριν τινὰ γιγνώσκων. Xenophon Ephes. B 3, 5 : Πολλὴν γνοῦσα χάριν αὐτὸν ἀποπέμπει, quocum Bast. Ep. crit. p. 174 Philostrati et Charitonis exempla comparavit, in quibus unum Charitonis est quod articulum additum habet p. 78, 3 ed. Lips., γινώσκω τὴν χάριν. Theodoret. vol. 5, p. 974 : Χάριν τοῖς ἐπινοήσασι γινώσκει ὁ θεός. Atticista in Villois. Anecd. vol. 2, p. 80 : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν εὐχαριστῶ σοι, ἔχω σοι χάριν, γινώσκω σοι χάριν, οἶδά σοι χάριν καὶ εἴσομαί σοι χάριν ἐπὶ μέλλοντος. (Adde ἐπίσταμαι χ.) G. D.] Venio ad γινώσκω cum περὶ, cujus constr. paulo ante facta fuit a me obiter mentio. Dicitur οὕτω γινώσκω περὶ τούτου vel τούτων : item τοῦτο vel ταῦτα γινώσκω περὶ τούτου : interdum quidem eadem signif., interdum vero diversa. Nam περὶ τούτων οὕτω γινώσκω cum ap. alios, tum ap. Xen. [sæpius, ut Cyrop. 1, 1, 3,] sonat, Ita sentio de his rebus, Hæc mea est de hisce rebus sententia s. opinio. Eademque signif. dixit Lucian. initio libelli De sacrif. : Καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, Quæ sit eorum opinio de ipsis, Quæ sentiant de ipsis. Ubi gen. αὐτῶν de re dicitur, sicut τούτων ap. Xen. At vero in C hoc ejusd. Luciani loco in Prom. [c. 4] : Ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεὺς, signif. illam minime admittit verbum ἔγνωκε : sed Ἄδικα περὶ ἐμοῦ ἔγνωκε reddendum est Iniqua de me statuit, vel potius In me, vel, Iniquum in me judicium tulit. Bud. ἔγνωσαν eand. constr. habens, vertit Pronuntiarunt, in isto Dem. loco : Οἱ δικασταὶ δὲ ἀκούσαντες, εἰς οὓς ἐφῆκε, ταὐτὰ καὶ τοῖς τούτου φίλοις καὶ τῷ διαιτητῇ περὶ αὐτῶν ἔγνωσαν, καὶ δέκα ταλάντων ἐτίμησαν, Judices porro, ad quos provocarat, cum causam cognovissent, eadem ipsi cum arbitris compromissariis istius amicis, cum ipsoque sorte dato arbitro, pronuntiarunt, litemque homini talentis decem æstimarunt. [Isæus p. 70, 37 : Δῆλον ... ἐξ ὧν αἱ γυναῖκες αἱ τῶν δημοτῶν περὶ αὐτῆς ἐγίνωσκον. || Pro καταγινώσκω, Condemno, ap. Æschyl. Suppl. 8 : Οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι.]

Γινώσκω observavi in quadam signif. ap. solum Plutarch. ex omnibus profanis scriptt.; sed eam antea ap. Matth. me vidisse memineram : 1 fin. : D Καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον. Atque ut hic vir dicitur mulierem γινώσκειν, i. e. Cognoscere, pro Cum ea consuetudinem habere, ita vicissim a Luca mulier virum γινώσκειν : 1, [34] : Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον, Πῶς ἔσται τοῦτο; ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω. Hunc autem usum verbo γινώσκειν dedisse existimantur exemplo Hebræorum, qui itidem ידע hac de re honeste usurpant. Sed Plut. unde accepisse dicemus? Vereor certe ne Græcum etiam loquendi genus fuisse dicendum sit : qua de re tamen ἐπέχω, et ad Plutarchi exempla venio. Ita igitur in Alex. [21] : Οὔτε τούτων ἔθιγεν (sc. τῶν γυναικῶν), οὔτε ἄλλην ἔγνω γυναῖκα πρὸ γάμου πλὴν Βαρσήνης, s. Βαρσίνης. Itidemque in Eumene, non procul ab initio : Βαρσίνην γὰρ τὴν Ἀρταβάζου πρώτην ἐν Ἀσίᾳ γνοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, ἐξ ἧς υἱὸν ἔσχεν Ἡρακλέα, κ. τ. λ. Itidemque in Vita Pompeii p. 1166 meæ Ed. [c. 36] : Ὅσαι δὲ τῶν Μιθριδάτου παλλακίδων ἀνήχθησαν, οὐδεμίαν ἔγνω, πάσας δὲ τοῖς γονεῦσι καὶ οἰκείοις ἀνέπεμπεν. [V. Wetsten. A ad Matth. 1, 25; Gatak. Stil. N. T. p. 74, E, F. Ego reperi ap. Heraclidem De politiis; nam loquens de Cephaleniis, ait Promnesi filium solitum γινώσκειν κόρας πρὸ τοῦ γαμίσκεσθαι, p. 508 Edit. 1618 cum Æliano connexæ. Anon. ap. Angl. Hesych. : Γνῶναι, κρῖναι, καὶ τὸ συνουσιάσαι. Lex. Rhet. p. 233, 19 : Γνῶναι, κρῖναι· καὶ ἐπὶ τῇ συνουσίᾳ. Menander ap. Hermog. De inv. 4, p. 74 : Ἔπειτα φοιτῶν καὶ κολακεύων μητέρα ἔγνω με. Philostr. Heroic. p. 863 : Μίαν δὲ αὐτῶν τὴν πρεσβυτάτην ξὺν ἀπορρήτῳ γνοὺς ἔρωτι, ubi Jacobs. p. 583 citat Heliodor. 1, 8, p. 22 : Εἰ δέ με γνώσεταί τις αἰσχρῶς. Ceterum eadem significatione Latini verbo *cognoscere* utuntur. G. Dindorf.]

[Γιγνώσκω i. q. Γνωρίζω, Notum facio. Pindar. Ol. 13, 3 : Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον ἅμερον ἀστοῖς, ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώσομαι τὰν ὀλβίαν Κόρινθον· ubi Schol. : Γνώσομαι, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνάμνησιν ἀνάξω τὴν Κόρινθον. Ibid. 6, 150 : Ὄτρυνον ἑταίρους πρῶτον μὲν Ἥραν παρθενίαν κελαδῆσαι, γνῶναί τ' ἔπειτ' ἀρχαῖον ὄνειδος ... εἰ φεύγομεν. Schol. : Γνῶναι, ἀντὶ B τοῦ γνώριμον ποιῆσαι. G. Dindorf.]

[Γνῶναι ap. rhet. interdum videtur esse, Excogitare argumenta persuadendo idonea, quod pertinet ad Inventionem. Philostr. Vit. Soph. 1, 15, de Antiphonte : Ἱκανώτατος ἀνθρώπων ἔδοξεν εἰπεῖν τε καὶ γνῶναι· cf. Plut. p. 832, E, de eodem : Ἔστι δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀκριβὴς ... καὶ δεινὸς περὶ τὴν εὕρεσιν. Hase.]

Pass. Γινώσκομαι, Noscor, Cognoscor. Xen. Ἑλλ. 5, [3, 9] : Θετταλῶν γε ἱππεῖς γνωσθῆναι τῷ Ἀγησιπόλιδι βουλόμενοι. Aristoph. N. [918] : Γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις Οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους. Vide et Γνωσθῆναι pro Innotescere, in Γνῶσις. Herodian. 4, [6, 3] : Οὐδεὶς δὲ περιεγένετο τῶν κἂν μετρίως ἐκείνῳ γνωσθέντων, Nec quisquam superfuit ex iis qui levem modo cum Geta notitiam habuissent. Res autem aliqua dicitur etiam ἐγνῶσθαι, quæ constituta est s. decreta. Thuc. 3, [36] : Ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι. [Demosth. p. 903, 11 : Τὴν οὕτω παρανόμως γνωσθεῖσαν δίαιταν κυρίαν ἔγνω εἶναι.] Sic particip. Ἐγνωσμένος, Decretus, Statutus. Lucian. [Abdicat. c. 11] : Στέργειν C ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις. Apud Eund. [Nigrin. c. 3] : Ἐγνωσμένον ἐστὶ στέλλεσθαι. Bud. ἐγνωσμένην vertit Judicatam, in isto Isocr. loco in Archid. [p. 121, E] : Καίτοι πῶς ἂν περὶ τοῦ δικαίου κρίσιν ἀκριβεστέραν ταύτης εὕροιμεν, τῆς ὑπὸ μὲν τῶν ἐχθρῶν ἐγνωσμένης, ἐν δὲ ταῖς ἡμετέραις δυσπραξίαις γεγενημένης; Sed inveniri sciendum est hoc participium in activa etiam signif., ap. Dem. [p. 303] : Ἐκ γὰρ αὐτοῦ τοῦ σοφοῦ τούτου παραδείγματος, ὡμολόγηκε νυνὶ ὑμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, ἐμὲ μὲν λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, αὐτὸν δ' ὑπὲρ Φιλίππου, pro ὑπάρχειν ἐγνωκότας [quod codex unus præbet] : quem passivæ vocis usum rarissimum esse arbitror.

Γιγνώσκω, et Γιγνώσκομαι, alicubi, contra alibi Γινώσκω et Γινώσκομαι scripta inveniuntur. [V. quæ s. v. Γίγνομαι dicta sunt.] De hac autem scripturæ diversitate ita Eust. [p. 1064, 2] : Attici, inquit, cum uno et altero γ dicunt γιγνώσκειν : sicut etiam Comicus declarat : eod. modo quo γίνεσθαι, γίγνεσθαι. Hom. tamen ἀρχαϊκώτερον in neutro duplex γ agno- D scit, cum alioqui sit ἀκριβέστερον illud quo usi sunt illius posteri, ut vicissim εὐφωνότερον quo ipse est usus. Quibus addit, ex Heraclide, a verbo Νοῶ fieri Νοίσκω, et per synæresin Νώσκω, et addito Æolice γ, Γνώσκω (quia et pro Νοῶ Æoles dicunt Γνοῶ : unde cum privativa particula, verb. Ἀγνοῶ) : e Γνώσκω autem omnino per reduplicationem fieri Γιγνώσκω. De addititio autem γ vide plura ibid. Quin etiam γνώμη dici pro νώμη ibid. traditur. [Orio Etym. p. 42, 17 : Γινώσκω, νοῶ νοίσκω καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι νώσκω καὶ κατὰ Ἠπειρώτας γνώσκω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ καὶ διπλασιασμῷ γινώσκω. In Orac. Sibyll. 1, p. 79 ἐγίνωσκον correpto ι legitur, Γνωστοὺς δ' οὐκ ἐγίνωσκον, quod corrigendum esse dicerem, si melioris hi versus essent poetæ. G. Dindorf.]

[Γιγρί. Γιγρών. V. Γιγγρί.]

[Γίγων, Γιγὼν, Γιγῶν. V. Γιγγρί. Γίγωνος.]

[Γίγωνος, ἡ, Gigonus, oppidum in confinio Macedoniæ et Thraciæ, ap. Herodot. 7, 123; Thucyd. 1, 61. De gentili Steph. Byz. : Ὁ πολίτης Γιγώνιος (sic

Γιγωνία πέτρα, Apollod. 3, 3, Ptolem. Hephaest. ap. Phot. Bibl. p. 148, 33)· ἀπὸ Γίγωνος τοῦ Αἰθιόπων βασιλέως, ὃν ἥττησε Διόνυσος. Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἐφέσιος Γιγωνίδα ταύτην φησί. Paullo aliter Etym. M. p. 231, 27 : Γιγωνίς, ἄκρα μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Παλλήνης. Καὶ Γιγὼν ἐντεῦθεν ὁ Διόνυσος εἴρηται.]

[Γιεζῆ, ὄνομα κύριον, Suidas et Zonar. p. 437. Γιεζὴ Herodian. Epimer. p. 13. Γιεζὶ Reg. 4, 4].

[Γιζὶ, ἡ, Gizi, species cassiæ. Galen. De antid. 1, 13, vol. 13, p. 885 : Κασσίᾳ καλουμένῃ μὲν ὑπὸ τῶν κομιζόντων αὐτὴν ὀνόματι βαρβαρικῷ δισυλλάβῳ, τὴν μὲν πρώτην συλλαβὴν ἐκ τοῦ γ καὶ ι ἔχοντι, τὴν δὲ δευτέραν ἐκ τοῦ ζ καὶ ι. Ἡ γιζὶ ibid. p. 887. Γίζει apud Synes. De febr. p. 46. Γίζιρ vel ζίγιρ ap. Dioscor. 1, 12. Γίζειρ ap. Neophytum. V. Salmas. Ex. Plin. p. 920. G. Dindorf.]

[Γιθιλλία. V. Γαθυνία.]

[Γίλγαμος, ὁ, Gilgamus, rex Babyloniæ, ap. Ælian. N. A. 12, 21, ubi var. lect. γίγλαμος et τίλγαμος.]

[Γίλγιλις, Gilgilis, colonia Mauritaniæ, ap. Agathem. 2, 14, p. 55.]

[Γίλδα, ἡ, Gilda, oppidum Libyæ. Gentile Γιλδίτης ap. Alexandr. in Libycis. Steph. Byz. Σίλδα male ap. Ptolem. 4, 13. *Gilda* ap. Melam 3, 10, 6; Antonin. p. 23. G. Dindorf.]

[Γιλιγάμβαι, οἱ, Giligambæ, populus Libyæ. Steph. Byz. ex Herodoto 4, 169, ubi nunc Γιλιγάμμαι legitur cum var. lect. τιλιγάμμαι et γιγάμαι.]

[Γίλλικα. V. Ἄλλιξ.]

[Γιλλόβρωτος. V. Γελλώ.]

[Γίλλος, ὁ, Gillus, Tarentinus, ap. Herodot 4, 138. Idem, ut videtur Wesselingio, qui ab Appuleio memoratur Florid. p. 351. || Simi filius ap. Niciam in Anth. Pal. 9, 315. G. Dindorf.]

[Γιλλώ. V. Γελλώ.]

[Γιλλὸς, ἑτερόφθαλμος, Hesych. Est Ἰλλὸς cum digammo.]

[Γιμάσαι. V. Γίς.]

[Γιμβάναι, ζεύγανα, Hesych. Γιμψάναι Is. Voss. De quo v. s. Ἴμψας.]

[Γίν. V. Ἶ.]

[Γινδᾶνες, οἱ, Gindanes, populus Libyæ. Herodot. 4, 176, ubi codd. præter unum omnes γίνδανες, et Steph. Byz. G. Dindorf.]

[Γίνδαρα, Gindara, κώμη πρὸς τῇ Ἀντιοχείᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Γινδαρεύς. Κουάδρᾶτος δὲ Γινδάρους ἔφη, Steph. Byz. Γίνδαρος, ἡ, πόλις ap. Strabon. 16, p. 751, Ptolem. 5, 15, Io. Malal. p. 452, 60 (ubi codex γινδαρουπόλεως) et Stephanum ipsum s. v. Κύρρος, ubi Σίνδαρος librarii error est pariter ac τίνδαρος in codd. quibusdam Strabonis. Gentile ap. Plin. 5, 33 est *Gindarenus*, unde Stephano Γινδαρηνοὺς vel saltem Γινδαρίους restituit Bekkel.]

[Γινίς. V. Γνίς.]

[Γίννος. V. Ἴννος.]

[Γίνομαι. V. Γίγνομαι.]

[Γινώσκω. V. Γιγνώσκω.]

[Γίξαι, χωρῆσαι, Hesych.]

[Γίο. V. Οὗ.]

[Γίπον, εἶπον, Hesych. ubi dubium est utrum εἶπον aoristus verbi εἰπεῖν sit an pro ἶπον scriptum Muscipulam significet, quæ Kusteri conjectura est.]

[Γίρ. V. Γείρ.]

[Γίργις, ἡ, Girgis, urbs Africæ, ap. Procop. De ædif. 6, 4, p. 113, B. Γιχθὶς ap. Ptolem. 4, 3, ubi cod. Coisl. γιθίς. G. Dindorf.]

[Γὶς, ἱμὰς, καὶ γῆ, καὶ ἰσχὰς, Hesych. Ἰσχὰς Salmas. recte videtur in ἰσχὺς mutare, ut Γὶς idem sit quod ἴς. Cum prima autem interpretatione duæ aliæ glossæ sunt comparandæ, Γιμάσαι (codex γίμασαι), σιαγόνες, et Ἱμάσαι ... μαστίξαι, unde apparet σιαγόνες non vocabuli Γιμάσαι, sed alius glossæ explicationem esse. Conf. s. v. Ἱμάσσω. G. Dindorf.]

[Γὶς inter synonyma equiseti ap. Dioscor. 4, 46. G. Dindorf.]

[Γισάμεναι, εἰδέναι, Hesych. Εἰδέναι fort. ex εἰδυῖαι corruptum. G. Dindorf.]

[Γίσας, φθείρας, Hesych. Ergo idem quod φθίσας.]

[Γισγὸν, ἴσον, Hesych. An Ϝίσιον pro ἴσιον, quod infra pro ἴσον. Vel ϜίσϜον pro ἶσον. Alberti.]

[Γίσιον, μικρὸν τεῖχος, Hesych. Est Γείσιον.]

[Γίσκων. V. Γέσκων.]

[Γίσσα. V. Γεῖσον.]

[Γιστία, ἐσχάρα, Hesych. Codex ἐσχάτη. Correctum ex alia glossa, Ἱστία, ἐσχάρα.]

[Γιστίαι, ἱστουργοί, Hesych. Conf. Ἱστία.]

[Γιστιῶ, παύσομαι, Hesych. An πορεύσομαι? Infra Ἰστιῶ, ἐξιῶ. Ἰστέον, πορευτέον. Alberti.]

[Γίσχαλα, τὰ, Gischala, urbs Galilææ, ap. Joseph. vol. 2, p. 7, 18, 208 et alibi. Zonar. p. 437 : Γιχάσλα καὶ Γίσχαλα, ὀνόματα τόπων. Suidas solum Γίσχαλα, ὄνομα τόπου, habet. G. Dindorf.]

Γισχὺν, pro ἰσχὺν [codex ἡσυχὴν] dici tradit Hesych. [Conf. Βισχύν.] Itemque Γιτέα pro ἰτέα [codex ἰτέα] Pleonasmus igitur in his est τοῦ γ, ut et in aliis.

[Γιτιάδας, α, ὁ, Gitiadas, Laco, poeta et faber ærarius. Pausan. 3, 17, 2; 18, 8.]

[Γίττα, ἡ, Gitta, urbs Palæstinæ, ap. Polyb. 16, 41, 4. Gentile Γιτταῖος. Steph. Byz. Γέτταν cum var. lect. γίταν Joseph. vol. 1, p. 278. Γίτταν 493, ubi plerique Mss. γίττην, et 343. Γιττὰν 498. Γίττης 312, 315, 333, 336, 352, 505. Γιτθᾶν χωρίον 734. Τῷ Γιττῶν βασιλεῖ 343. Γιτθᾶ vol. 2, p. 95 cum var. lect. γιθθὰ, γιθάδ. Γίττων κώμης Justin. Mart. p. 59, A. In libris V. T. Γὰθ s. Γέθ.]

[Γίττων, ὁ, Gitton. ΓΙΤΤΩ[Ν] ΛΙΟΝ[ΤΕ]ΙΟΝ in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 309, ubi Bœckh. Γείτων posuit. G. Dindorf.]

[Γιχθίς. V. Γίργις.]

[Γλαγγάζω. V. Κλαγγάζω.]

Γλαγέας, Hesych. exp. γεγαλακτωμένας. [Ex loco Homerico de quo dicetur s. v. Περιγλαγής.]

[Γλᾰγεόχροιος, ὁ, ἡ, Lactis colorem habens, i. q. Γαλακτόχροος. Tzetz. Posth. 527. Alia forma Γλᾰγόχροους ibid. 380, ubi alii libri γλαγόχρως.]

Γλᾰγερὸς, ὰ, ὸν, Lacteus. [Leonid. in Anth. Pal. 6, 154, δῶμα γλαγερὸν, Lacte abundans. Γλαγερὸν δέμας equi ap. Oppian. Cyn. 1, 200. Zonar. p. 438 : Γλαγερὸς, λευκός· ἐκ τῆς γάλακτος γενικῆς γλάκος καὶ γλάγος, quibus l. poetæ additur, de quo v. s. Κλαγερός.]

[Γλαγερὸς i. q. Κλαγερὸς, quod v.]

[Γλαγής. V. Γλαγέας. Εὐγλαγής. Περιγλαγής.]

[Γλαγκάζω. V. Κλαγγάζω.]

Γλᾰγόεις, εσσα, εν, [Lacteus, Lacte plenus. Dioscorid. in Anth. Pal. 5, 56 : Μαζοὶ γλαγόεντες. Γλαγόεντα ὀπὸν Nicand. Ther. 923. Γλαγόεις σκάφος Oppian. Hal. 4, 113. Γλαγόεσσα μύξα θαλασσαίη 3, 376. Γλαγόεντος εἴαρος Cyn. 4, 368. Wakef.]

[Γλᾰγοπῆξ, ῆγος. Leonid. in Anth. Pal. 6, 35, γαυλοὺς γλαγοπῆγας, Mulctras in quibus lac coagulatur.]

Γλάγος, τὸ, dicunt poetæ pro γάλα, ut Il. B, [471] : Γλάγος ἄγγεα δεύει. [Νέον γλάγος Nicand. Al. 262. Γλάγεος Orph. Lith. 662; Nicand. Al. 385, 423. Hesych. : Γλάγος, γάλα. Κλαγγὸς (κλάγος Valcken. ad Theocr. Adon. p. 351), γάλα, Κρῆτες.]

[Γλᾰγότροφος, ὁ, ἡ, Lacte nutritus. Lycophro 1260 : Τέκνων γλαγοτρόφων.]

[Γλᾰγοφόρος, ὁ, ἡ, Lac ferens. Marcell. Sid. De pisc. 100 : Γλαγοφόρους τεύχουσι φίλην μετὰ δαῖτα τιθήνας, syllaba prima producta, ut in Γλαγεόχροιος ap. Tzetzam. Neque enim opus videtur ut γλακτοφόρους scribatur. G. Dindorf.]

[Γλαγόφρων lectio corrupta in Orph. Lith. 304 : Ἠΰτε παρθενικὴ γλαγόφρονα χερσὶν ἑλοῦσα ἠΐθεον στέρνῳ προσπτύσσεται ἱμερόεντι. Musgrav. ἀγανόφρονα.]

[Γλαγόχρους. V. Γλαγεόχροιος.]

Γλᾰγόων in Epigr. [Anth. Pal. 9, 384, 23] de semine pro Lactescens, et Nondum satis adultum, VV. LL. [Alia forma ap. Hesych. : Γλακῶντες, μεστοὶ γάλακτος.]

Γλάζω. Γλάζει Hesychio πτερύσσεται, κέκραγε, Alas explicatas quatit, Clamat s. Vociferatur. [Pindar. ap. Schol. Theocr. 1, 1 : Τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις. Conf. Κλάζω.]

Γλαινὸς, ὁ. Γλαινοὶ Hesychio τὰ λαμπρύσματα τῶν περικεφαλαίων, οἷον ἀστέρες· pro quo Etym. [p. 232, 40] Γλάϊνοι. [Conf. Γλήνεα.] At Γλαισμοὶ Hesychio rursum λόφοι. [Idem γληνὸν τὸ ποικίλον dici annotavit s. v. Γλήνη.]

[Γλακάζω. V. Κλαγγάζω.]

[Γλακερός. V. Γλαγερὸς et Κλαγερός.]

[Γλακκὸν, γαλαθηνὸν, Hesych.]

[Γλακτοδοτέω. V. Γαλαδοτέω.]

[Γλακτοφάγος. Γλακτοφόρος. Γλακτόχρους. V. Γαλακτο ...]

[Γλακῶντες. V. Γλαγόων.]

Γλάματα, Hesychio ἀστράγαλοι, Tali. || Verum et Γλάμα pro λήμη dici putatur : indeque esse v. Γλαμάω, ut λημάω a λήμη.

[Γλάμμα, τὸ, grammatici fingunt propter derivationem v. γράμμα a γλάπτω. V. Etym. M. p. 233, 46; 240, 39; Moschopul. p. 18 ed. Titz. G. Dindorf.]

Γλαμάω, Laboro vitio illo oculorum, quod glamæ s. gramiæ dicitur : h. e. Laboro pituita oculorum. Festo enim Gramiæ, vitia oculorum, quas alii Glamas vocant. Et Nonio Gramiæ, oculorum pituitæ : unde Gramiosi oculi. Hesych. γλαμᾷν exp. λημᾷν : et γλαμῶντες itidem λημῶντες : recte; nam et ἡ λήμη signif. Oculorum sordes et pituitam. [Moeris p. 111 : Γλαμῶσα Ἀττικῶς· (γλημῶσα καὶ inserit Pierson.) λημῶσα κοινὸν, ἀμφότερον. Grammat. in Append. ad Philemon. p. 298 ed. Osann. : Γλαμᾷν, ἀλλ' οὐ λημᾷν. Γλαμᾷν et γλημᾷν codd. Pollucis 2, 65, ubi ex Platone affertur, et 4, 185. Hesych. : Γλαμυξιᾷν, γλαμᾷν, λημᾷν, ubi codex γλαμᾶν, λημᾶν.]

[Γλαμία, πόλις. Κρῆτες, Hesych.]

[Γλαμὸς, μύξα, Hesych. Conf. Γλάμυξος.]

[Γλάμπτειν, πίνειν (πεινεῖν codex), Hesych. Γλάπτειν Is. Voss. Conf. Λάπτω.]

[Γλαμυξιάω. Γλάμυξος. Γλαμυρός. V. Γλαμώδης.]

[Γλαμψός. V. Γναμπτός.]

[Γλαμώδης, ὁ, ἡ.] Ut λημώδης a λήμη dicitur, ita et Γλαμώδης a γλάμα, de Gramioso et lippo, i. e. Eo, qui oculorum sordibus ac pituita laborat : qui et Γλαμυρὸς ac Γλάμων nominatur. Quorum posteriore utitur Aristoph. teste Suida : qui e Ran. [588] affert Ἀρχέδημος ὁ γλάμων, exp. ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διύγρους αὐτοὺς ἔχων. Utitur Idem Eccles. [254] : Νεοκλείδης ὁ γλάμων· ubi Schol. itidem exp. ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας, ὁ λημῶν, Gramiosus Neoclides, s. Lippus. [Lysias p. 142, 5 : Παρ' Ἀρχεδήμῳ τῷ γλάμωνι. Γλήμων in loco Eupolidis ap. Schol. Aristoph. Vesp. 897 : Τὴν πανδοκεύτριαν γὰρ ἀνὴρ ὁ γλήμων ἔχει· sed librarii errore. Corrigendum enim, ἀνὴρ ὁ γλάμων. G. D.] Prius autem Γλαμυρὸς legitur in proverbiali illo hemistichio ap. Schol. Hom. Il. Ψ [Ω, 192] : Ἐν τυφλῶν πόλει γλαμυρὸς βασιλεύει, In cæcorum urbe lippus rex est. Utitur Hippocr. quoque Γυν. 2, [p. 641, 11] dicens ὀφθαλμοὶ γλαμυροὶ pro γλημώδεις καὶ ὑγροὶ, ut Gal. exp. Lex. Hippocr. : Καὶ γλαμυροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσσοντες· ibid. [p. 642, 50] : Οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγροὶ, γλαμυροί. [Et in nothis libri 1, p. 636, 22 : Ἐὰν δακρύῃ καὶ γλαμυρὸς ᾖ ὁ ὀφθαλμός.] Etym. [p. 232, 45] : Γλαμυρὸν καὶ γλαμῶδες exp. ὑγρὸν καὶ καιόμενον δακρύοις ὄμμα· exp. tamen γλαμυροὺς etiam ἐνυγροβίους. Suid. [Schol. Aristoph. Ran. 596] Sophoclem de avibus quoque dixisse scribit γλαμυροὺς κατὰ φορβάν : quod videtur exp. ἀκαθάρτους. Porro pro γλάμων s. γλαμώδης aut γλαμυρὸς, dicitur et Γλάμυξος, ὁ, ἡ, quod ap. Etym. [p. 232, 42] legitur, annotantem, γλάμυξα ὄμματα nominari, ὧν οἱ κανθοὶ ψωρώδεις, Quorum anguli scabri sunt, s. scabra lippitudine laborant. Indeque γλαμυξιᾷν dici τὸ γλαμᾷν, q. e. λημᾷν, Lippire : vel etiam ψωροφθαλμιᾷν. Ap. Hesych. legitur, Γλαμυξίαν, γλάμαν, λήμαν [cod. γλαμᾶν, λημᾶν. Recte igitur infinitivi restituuntur. Zonar. p. 442 : Γλαμυξιᾷν, τὸ λημᾷν] : sed perperam forsan pro γλαμυξιᾷν, γλαμᾷν, λημᾷν quanquam et γλαμυξία dici potest pro γλάμα s. λήμη. Infra hæc per η scripta habebis, nimirum γλήμη, γλημώδης, et similia.

[Γλάμων. V. Γλαμώδης.]

Γλανὶς, ὁ, Hesychio ἀργὸς, Iners : qui et Γλανοὶ affert pro ἀχρεῖοι, Inutiles. Sed addit, esse etiam Piscis genus : qui γλάνις potius dicitur paroxytonως, ut Athen., Suid., Aristoph. Dicit enim Athen. 7, [p. 311, F,] τὸν λάτον esse παραπλήσιον τῷ κατὰ τὸν Ἴστρον γινομένῳ γλάνιδι. [Γλάνιδας ibid. p. 312, A, ex Archippo. Γλανίδος in fragm. Ephippi p. 322, D : sed γλάνιδος ex Mnesimacho 9, p. 403, B. Γλάνιες Matro 4,

A p. 136, C, quod Marcello Sid. est restituendum v. 11 pro γλάνες. Γλάνις Aristot. H. A. p. 504, 17; 506, 8; 602, 22; 608, 33 et cum var. lect. γλανὶς et γλανὴς p. 621, 21. Γλάνιος (v. l. γλάνεως), τοῦ, 568, 22. Γλάνει (v. l. γλανὶ, γλανεῖ) 490, 4. Γλάνεις, οἱ, 568, 22. Γλανίων (v. l. γλανιῶν, γλανέων) 568, 26; (v. l. τοῦ γλάνιος, τῶν γλανίων) 568, 15. Antiattic. p. 88, 6 : Γλάνιν τὸν ἰχθύν· οὐκ ἄλλοι (ἀργοί?) μόνον λέγονται. In λάγνις corruptum in libris Æliani N. A. 12, 14. Ὁ γλάνις ὁ ἄρρην et ἡ θήλεια in loco Aristotelis postremo p. 621, 21. Ταῖς γλάνισι et αἱ γλάνεις ap. Pausan. 4, 34, 2. Ceterum Hesych. in fine glossæ addit οἱ δὲ, γλανεός. In Gloss. Γλάνιος, Silurus. Quæ fortasse verior quam γλανεὸς scriptura est : v. locum Stephani Byz. infra afferendum. G. D.] Aristoph. vero per jocum γλάνιδα s. γλάνιν esse dicit ἀδελφὸν τοῦ Βάκιδος γεραίτερον, ludens in καταλήξει horum duorum nomm. [Γλάνιδος Eq. 1004, 1097; ὦ Γλάνι 1035.] Meminit Plin. quoque Glanidis inter pisces astutiores, dicens eum aversos mordere hamos, nec devorare, sed esca spoliare.

B [Γλάνις, ὁ, Glanis, nomen fluvii. Steph. Byz. : Γλάνις, ποταμὸς Κύμης, ὡς Λυκόφρων (718)· Γλάνις δὲ ῥείθροις δέξεται τέγγων χθόνα (ubi cod. Paris. γλᾶνίς τε)· καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἰχθὺς γλάνις, ὁ (καὶ addit Berkel.) καλούμενος γλάνιος. Ἔστι καὶ Ἰβηρίας ποταμός. Ἔστι καὶ Ἰταλίας τρίτος ποταμὸς περὶ τὸν Τίβεριν ποταμόν. Italicum Glanin, qui per Etruriam et agrum Clusinum fluit, memorat Appian. Bell. civ. 1, 89. Ap. Strabon. 5, p. 235 Κλάνις. G. Dindorf.]

Γλανὸς, ὁ, dicitur ἡ ὕαινα, Hyæna, teste Aristot. H. A. 8, 5 [p. 594, 31, ubi γλάνος. Hac significatione γάνος, quod ap. Aristot. præbet cod. Vat., a Phrygibus et Bithynis dictum memorat Hesych.]

Γλὰξ, teste Etym. [p. 232, 38], est βοτάνης εἶδος γαλακτοποιητικῆς [γάλακτος ποιητικὴ ap. Zonar. p. 439], dictum κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ γάλα, quasi γάλαξ : est enim αὐξητικὴ γάλακτος ταῖς ἐσθιούσαις. [Arcad. p. 125, 5 : Γλὰξ βοτάνη γαλακτοποιός.] A Diosc. 4, 141, γλαὺξ nominatur hæc herba, itemque a Plin. 27, 9, si tamen non γλὰξ potius scripsisse putandi sunt : præ-

C sertim cum Plin. antiquitus Eugalacton eam vocatam fuisse scribat, addatque, coqui in sorbitione similaginis, ad excitandam ubertatem lactis : quemadmodum Diosc. quoque tradit eam ἑψομένην μετὰ ἀλεύρου κριθίνου, καὶ ἁλὸς, καὶ ἐλαίου, καὶ ῥοφηθεῖσαν, γάλα σβεννύμενον ἀνακαλεῖσθαι. [Idem vitium ap. Hesych. : Γλαὺξ ... καὶ φυτὸν, Galen. vol. 13, p. 166 et Zopyr. in Matthæi Medicis p. 354. G. D. Τὰ εἰς ξ μονοσύλλαβα μὴ μετὰ τοῦ γ ἔχοντα τὸ α συνεσταλμένον διὰ τοῦ κ κλίνεται· θρὰξ θρακὸς, σὰρξ σαρκὸς, πτὰξ πτακός· σημαίνει τὴν πτῆσιν· πρὰξ πρακὸς, πὰξ πακός· ἀναλόγως ἄρα τὸ πλὰξ πλακὸς, παραλόγως δὲ τὸ γλὰξ γλακός· ἔστι δὲ βοτάνη γάλακτος αὐξητικὴ, gramm. cod. Barocc. 76. Cramer. Conf. Dracon. p. 19, 80.]

[Γλάπτω. V. Γλάφω.]

[Γλαρὶς, ίδος, ἡ.] Γλαρίδες et λεῖαι, ap. Soph. in Priamo, οἰκοδόμου σκεύη, teste Poll. 10, c. 31, [§ 147; 7, 118]. Etymologo quoque [p. 233, 5] et Lex. meo vet. [Zonaræ p. 440] γλαρὶς est λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον κοιλαντικὸν τῶν λίθων, a γλάπτω, τὸ κοιλαίνω, per sync.

D pro Γλαφυρίς. Exp. tamen Etym. etiam σμίλη, ῥίνη, ὄρυγμα, afferens e Callim. : Καὶ γλαρίδες, σταφυλή τε, καθιεμένη τε μολιβδίς. Lat. Cælum dicunt s. Scalprum, quia eo scalpuntur et poliuntur lapides. [Hesych. : Γλαρὶς, ὄρος. Heinsius τόρος.]

[Γλάρος, ὁ, i. q. Λάρος, Larus. Schneid. ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 278 : « Insulæ Deli promontorium aliquod incolæ Γλαρόποδα vocant ab ave γλάρῳ, quam in Galliæ Provincia *Gabian* dici annotat Tournefort *Voyage* vol. 1, p. 375. Nomen Γλάρος Lari hodiernum apud Græcos annotavit etiam Forskal p. vii. » G. D. Hieracosoph. p. 96, B : Γλάρων νεοττούς. Hase.]

[Γλάσσα. V. Γλῶσσα.]

[Γλάσσων, μωρὸς, ἀνούστατος, Stultus, Insipidus. Zonaras p. 439 et Psellus ap. Ducang. Conf. s. v. Γράσος.]

[Γλαυγανῖκαι, οἱ, Glauganicæ, gens Indica, ap. Arrian. Exp. Al. 5, 20, 3 : Ὄνομα δὲ ἦν τῷ ἔθνει Γλαυγανῖκαι (alii codd. γλαυκανῖκαι), ὡς λέγει Ἀριστόβουλος· ὡς δὲ Πτολεμαῖος, Γλαῦσαι. G. Dind.]

[Γλαῦκα, ἡ. V. Γλαύξ.]

[Γλαύκειος inter adjectiva in ειος est ap. Arcad. p. 44, 15. Γλαύκειον ᾠὸν, Noctuinum ovum, ap. Suidam s. v. Γλαῦκας.]

[Γλαυκέτης, ὁ, Glaucetes, n. pr. helluonis ap. Aristoph. Pac. 1008, Thesm. 1032. Γλαυκέτης ἡ ψῆττα dictus a Platone comico in Schol. ad Nub. 109. || Legatus ad Mausolum missus ap. Demosth. p. 703, 740. || Cephisiensis in or. C. Neær. p. 1358, 27. || Chalcidensis ap. Æschin. C. Ctesiph. p. 66, 32. || ΓΛΑΥΚΕΤΗΣ super protome viri barbati in anaglypho ap. Chandler. Marm. Ox. 2, 62 (Bœckh. C. Inscr. vol. 1, p. 533). G. Dindorf.]

[Γλαύκη, ἡ, Glauce, n. pr. nymphæ. Hom. Il. Σ, 39; Hesiod. Theog. 244; Pausan. 8, 47, 3. || Creontis Corinthii filia, a qua κρήνη Γλαύκης nomen accepit, ibid. 2, 3, 6. || Citharœda ap. Plut. Mor. p. 972, E. Hedyl. ap. Athen. 4, p. 176, D : Γλαύκης μεμεθυσμένα παίγνια. Theocr. 4, 31 : Κηὖ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι. || Nomen portus Mycalæ ap. Thucyd. 8, 79. G. Dindorf.]

[Γλαυκηπόρος, ὁ, ἡ, Tractu glauco. Sphæra Emped. 142 (in Fabr. B. G. vol. 1, p. 478) : Ἡ δ' ἐν κλύδωνι νήχεται γλαυκηπόρῳ. Angl.]

[Γλαυκία, ἡ, Glaucia, oppidulum Ioniæ. Τὸ ἐθνικὸν Γλαυκιεὺς καὶ Γλαυκιώτης· βέλτιον δὲ Γλαύκιος, ὡς τῆς Πλακίας Πλάκιος, Steph. Byz. G. D. || Γλαυκία, ἡ γλαυκὸν (γλαύκιον Musurus), βοτάνη τις, Hesych. ubi Alberti : « Huc pertinent glossæ meæ iatricæ Mss. : Γλαυκίνη, ὁμοία κρίνου. Conf. infra v. Γλυκὴ et Γλαύξ. »]

[Γλαυκίας, ὁ, Glaucias, statuarius Ægineta. Pausan. 6, 9, 5 et 9; 6, 10, 3 et 11, 9. || Rheginus; ibid. 5, 27, 8. || Crotoniata, victor Olympicus, ibid. 10, 7, 4. || Petri apostoli interpres ap. Clem. Alex. Strom. 7, p. 898. || Senator Romanus ap. Appian. Civ. 1, 28. Alii alibi. G. Dindorf.]

Γλαυκιάω, Glaucis oculis terribiliter intueor : ut Hom. [Il. Υ, 172] et Hesiod. [Sc. 430], γλαυκιόων leo, a Catullo dictus Cæsius. Vid. Hesych., Eustath. [p. 1202, 9.] E Dionys. Per. γλαυκιῶ affertur pro Glaucesco. [1121 : Ἠ καὶ γλαυκιόωντα λίθον καθαροῖο τοπάζου. Oppian. Cyn. 3, 70 de pantheris, Γλαυκιόωσι κόραι βλεφάροις ὕπο μαρμαίρουσαι, γλαυκιόωσιν ὁμοῦ τε καὶ ἔνδοθι φοινίσσονται. Heliodor. 7, p. 368 : Γλαυκιῶν τὸ βλέμμα καὶ ἐραστὸν ἅμα καὶ γοργὸν προσβλέπων. || De vitio oculi, quod medici γλαύκωμα dicunt, Quint. Sm. 12, 408 : Ὀτὲ δ' αὖτε δυσαλθέα γλαυκιόωντες (ὀφθαλμοί).]

[Γλαυκίδης, ὁ, Glaucides, statuarius. Plin. 34, 8, 34. || Abydenus ap. Polyb. 16, 33, 4. || Archon Atheniensis : vid. Γλαυκῖνος. G. Dindorf.]

[Γλαυκίδιον, τὸ, Glauciscus, diminut. a γλαῦκος, quod piscis nomen est. Antiphan. ap. Athen. 7, p. 295, D : Οὐκοῦν τὸ μὲν γλαυκίδιον ὥσπερ ἄλλοτε ἕψειν ἐν ἅλμῃ φημί. Conf. Γλαυκῖνος. G. Dind.]

Γλαυκίζω, Etymologo [p. 234, 16] ἀμβλυώττω, Obtusum video. [Hesych. : Γλαυκίζειν, ἀμβλυωπεῖν.] Significat tamen potius Glaucus sum, s. In glaucum vergo. [Strabo 5, p. 222 : Λίθου λευκοῦ τε καὶ ποικίλου γλαυκίζοντος. Hemst. Epiph. t. 2, p. 230, A : Λίθος βηρύλλιον γλαυκίζων μέν ἐστι, θαλασσοβαφής· cf. ib. p. 234, D. Hase.]

[Γλαυκῖνος, ὁ, nomen piscis fuisse colligitur ex diminutivo γλαυκινίδιον in fragm. Amphidis ap. Athen. 7, p. 295, F : Γλαυκινιδίου κεφάλαια καὶ λαβρακίου τεμάχια, ubi Musurus γλαυκιδίου ediderat. || Nomen pr. archontis eponymi olymp. 85, 2. Schol. Aristoph. Acharn. 67 : Ἐπιγκίνου, h. e. ἐπὶ Γλαυκίνου. Apud Diodor. 12, 30, Γλαυκίδου. G. Dindorf.]

[Γλαύκινος, η, ον, Glaucus. Γλαύκινα ἱμάτια Plut. Mor. p. 821, E; Pollux 4, 117. Hesych. s. v. Βαρακίς. Γλαυκίνην v. s. Γλαυκία.]

Γλαυκίον, τὸ, Avis a glaucis oculis nominata, Eustath. [p. 1451, 63 ex Athen. 9, p. 395, C.] || Item Herba quædam et ejus succus eodem nomine, qui officinis Mentha. [Ex Dioscor. 3, 100, ubi recto accentu Γλαύκιον, ut ap. Galen. vol. 13, p. 166, Aet. fol. 6, b, 38, Theophan. Nonn. vol. 1, p. 286, quanquam ibid. p. 236, γλαυκίον. Conf. Γλαυκία. G. D.
A Columella 10, 103 : Glaucea succo salubri. Chelidonium glaucium Linn. Schneid.]

Γλαύκιος, Glaucus, i. q. γλαυκός : affertur enim e Theophr. H. P. 2, 2, [5] γλαυκίων [corrupte pro γλυκέων] κόκκων pro Acinorum glaucorum. Sed suspecta hic esse potest exemplarium fides. [|| Γλαύκιος inter synonyma Chelidonii est ap. Dioscor. 2, 211. Boiss. || Etym. M. p. 233, 26 : Γλαύκιος, ὁ τὸ γλυκὺ ἔχων ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· παρὰ τὸ γλαύσσω, ὃ ἐστι λάμπω.]

[Γλαυκίππη, ἡ, Glaucippe, Danai e Polyxo filia. Apollod. 2, 1, 5, 7.]

[Γλαύκιππος, ὁ, Glaucippus, archon eponymus olymp. 92, 3, ap. Lysiam p. 161, 36, Diodor. 13, 43, in lapide ap. Choiseul *Mémoir. de l'Acad.* vol. 48, p. 337, et alibi. || Hyperidis pater eique cognominis nepos ap. Phot. Bibl. p. 495, 15; Athen. 13, p. 590, C. G. Dindorf.]

[Γλαυκίς. V. Γλαυκοθέα.]

Γλαυκίσκος, ὁ, Piscis quidam ap. Athen. [2, p. 62, D, ex Hegesandro; 3, p. 102, B, ex Damoxeno; p. 103,
B D, ex Batone comico; Asclepiad. in Anth. Pal. 5, 185] et Plinium.

[Γλαυκίων, ωνος, ὁ, Glaucio. Pictor Corinthius, Plin. H. N. 35, 11, 40. || Alius ibid. 4, 10. G. Dind.]

[Γλαυκοδήμιος. V. Γλαῦκος.]

[Γλαυκοειδής, ὁ, ἡ, Glaucus, Cæsius. Tzetz. Exeg. Il. p. 57, 24 : Γλαυκώπιδα, διὰ τὴν γλαυκοειδῆ θέαν. Γλαυκὴ θάλασσα Schol. min. Hom. Il. Π, 34 interpretatur ἡ γλαυκοειδής.]

[Γλαυκοθέα, ἡ, Glaucothea, mater Æschinis oratoris ap. Demosth. p. 270, 24; 320, 15. Γλαυκὶς ap. Apollon. in V. Æschin. p. 13 ed. Reisk. : Μητρὸς δὲ ἦν Αἰσχίνης Γλαυκοθέας ἢ ὥς ἔνιοι Γλαυκίδος. G. Dind.]

[Γλαυκοθόη. V. Γλαυκονόμη.]

Γλαυκόμματος, ὁ, ἡ, q. d. Cæsioculus, Cæsius. Plato Phædro [p. 253, E] de equo. [Epigr. ap. Plut. in V. Caton. c. 1. Greg. Nyss. t. 2, p. 680, D : Λευκόχροους, γλαυκομμάτους. Hase.]

[Γλαυκονομη, ἡ, Glauconome, Nerei filia. Hesiod. Th. 256. In Γλαυκοθόη corruptum ap. Apollodor. 1,
C 2, 2, 7.]

Γλαυκὸς, ἡ, ὸν, Glaucus, Cæsius. Sed Eust. [p. 86, 42], γλαυκὸς a γλαύσσω derivans, quod facit et Etym. [p. 233, 20], addens exemplum similis derivationis, λευκὸς a λεύσσω, proprie vult γλαυκὸν esse τὸ ὑπόλευκον καὶ εὐόρατον. [De luna. Tryphiod. 514 : Πλήθουσα πυρὸς γλαυκοῖο σελήνη οὐρανὸν αἰγλήεντα κατεχρύσωσε προσώπῳ. Dionys. in Brunck. Anal. vol. 2, p. 254 : Γλαυκὰ δὲ πάροιθε Σελάνα ... et Agesianax ap. Plut. Mor. p. 930, E : Γλαυκότερον κυάνοιο φαείνεται. De aurora Theocr. 16, 5 : Γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ. Γλαυκοὶ ἀστέρες ex Himerio 13, 37, p. 238, indicat Jacobs.] Aristot. [H. A. 2, 1 extr.] de Mantichora fera, Τὸ δ' ὄμμα γλαυκὸν, τὸ δὲ χρῶμα κινναβαρικόν [κινναβάρινον]· pro quibus Plin., Oculis glaucis, colore sanguineo. Dicitur etiam aliquis esse γλαυκὸς, pro Oculis esse cæsiis; ut ap. Eund. in Probl. s. 10 : Διὰ τί οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι καὶ οἱ ἵπποι ὡς ἐπιπολὺ γλαυκοί; [Γλαυκὰ Ἀθάνα i. q. γλαυκῶπις ap. Eurip. Heracl. 754, Troad. 799, et Γλαυκὰ πόντου θυγάτηρ Γαλάνεια
D in Hel. 1473. Herodot. 4, 108 : Ἔθνος ἐὸν μέγα καὶ πολλὸν γλαυκόν τε πᾶν ἰσχυρῶς ἐστι καὶ πυρρόν. Pind. Ol. 8, 48 : Γλαυκοὶ δράκοντες, quod Schol. interpretantur φοβερόφθαλμοι, φοβεροί. Philostr. p. 321 citat Wakef. : Εἰπέ μοι, μὴ γλαυκὸν ἡγεῖταί σε ὁ βασιλεὺς καίτοι μελανόφθαλμον ὄντα;] Alioqui dicitur γλαυκὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς vel τὰ ὄμματα, ut Basil. : pro quo et comp. γλαυκόφθαλμος et γλαυκόμματος. Vide Γλαυκῶπις. || Γλαυκὴ θάλασσα, poet. [ap. Hom. uno in loco Il. Π, 34], Cæruleum mare. Sic autem vocatur, ut inquit Eust. [p. 116, 11], ἡ τὸ χρῶμα γλαυκὸν παραυγάζουσα, illa sc. ejus pars, quæ est ἀβαθής, et ἄμμον ὑποκειμένην ἔχουσα λευκήν. [Sophocl. fragm. ap. Schol. Aristoph. Ran. 678 : Γλαυκᾶς εὐανέμου λίμνας. Γλαυκὴν ἅλα Eurip. Hel. 407, Cycl. 16. Γλαυκὸν ἐπ' οἶδμ' ἅλιον Hel. 1517. Leonid. Tar. in Anth. Pal. 7, 550 : Ναυηγὸς γλαυκοῖο φυγὼν Τρίτωνος ἀπειλάς.] Quinetiam γλαυκὴν sine adjectione Mare appellavit Hesiod., sicut et ὑγρὴ dicitur Th. [440] : Οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται. || Sed et ἐλαίας γλαυκῆς et ἐλαίου γλαυκοῦ ab

Eust. fit mentio [p. 1279, 18. Soph. Œd. Col. 701: Γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας. Eurip. Iph. T. 1101: Γλαυκᾶς θαλλὸν ἱρὸν ἐλαίας, ut *Glaucam olivam* dixit Catull. 20, 9. Γλαυκῷ τῆς ἐλαίας στέμματι Himerio 3, 6, p. 434, restituit Jacobs. ad Anth. vol. 9, p. 375 pro ἰδέας. Γλαυκῆς ὀπώρας (ἀμπέλου) Soph. Trach. 703, quod Schol. interpretatur τὸν νέον οἶνον, διὰ τὴν λαμπρότητα. Marcus in Anth. Pal. 9, 87: Ἄμπελος ἀντέλλει γλαυκῶν εὔσκιος ἐκ πετάλων. Γλαυκὴν χλόην Eurip. Suppl. 258. Quibus in locis omnibus γλαυκὸς Viridis s. Viridantis significationem habet.]

[Γλαῦκος, ὁ, Glaucus, piscis, nomine a colore ducto, ap. Aristot. 2, 17, Athen. 7, p. 295, qui Epicharmi Atticorumque comicorum locos apposuit, et alios scriptores: vid. Schneid. Hist. Pisc. p. 68, 37, qui duas species distinguit. || Glaucus, n. pr. virorum plurimorum. Antiquissimæ memoriæ sunt Glaucus, Hippolochi filius, ap. Hom. Il. Z, 119, Herodot. 1, 147; Minois, Priami, Sisyphi filii et Anthedonius piscator in deum marinum mutatus, apud mythographos. A Glauco Anthedonio Γλαύκου πήδημα nomen impositum est loco Bœotiæ, de quo Pausan. 9, 22, 6. Obscuræ originis proverbium Γλαύκου τέχνη ap. Platon. Phædon. p. 108, D, ubi ex Schol. annotatione apparet inter veteres grammaticos ne hoc quidem constitisse quis ex tot hujus nominis hominibus originem ei dederit. E reliquis memoramus Glaucum Leptinis filium ap. Archiloch. fr. 11; statuarium Chium ap. Herodot. 1, 125; Acarnanem ap. Polyb. 28, 5, 1. || Fluvius Colchidis: Strabo 12, p. 498, 500. Alius prope Patras: vid. Pausan. 7, 18, 2 et Leakii *Travels in the Morea* vol. 2, p. 123. || Portus Lyciæ, ap. Strab. 14, p. 651. || Γλαύκου δῆμος, ἐν Λυκίᾳ, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν, ἀπὸ Γλαύκου ἥρωος· ὁ δημότης Γλαυκόδημος (Γλαυκοδήμιος Salmas.), Steph. Byz. || Γλαύκου νῆσος, insula maris Ægæi, ap. Pausan. 6, 10, 3. *Glauconnesus* ap. Plin. H. N. 4, 12, 22. || Γλαῦκος, nomen equi Junonis, ap. Schol. Vict. Il. Δ, 27. || Γλαῦκος, i. q. Γλαῦξ, quod v. || De discrimine accentus nominis appellativi γλαυκὸς et proprii Γλαῦκος v. Eustath. p. 906, 42. G. Dindorf.]

Γλαυκότης, ητος, ἡ, Glaucus color s. Cæsius, Aristot. [Plutarch. V. Sull. c. 2]: Γλαυκότης ὀμμάτων. [Aristot. De generat. anim. 5, 1, p. 779, 10: Τοῦ δὲ γλαυκότερα καὶ μὴ χρόαν ἄλλην ἴσχειν αἴτιον ὅτι ἀσθενέστερα τὰ μόρια τῶν νέων, ἀσθένεια δέ τις ἡ γλαυκότης. Acta Max. Confess. vol. 1, p. LIII. Eustath. p. 1452, 1. G. Dindorf.]

[Γλαυκοφεγγής, ὁ, ἡ, Cæruleum splendorem præbens. Nicet. Eugen. 8, 110: Σελήνη γλαυκοφεγγής. Theodor. Prodr. Epist. p. 92. Boisson.]

[Γλαυκόφθαλμος, ὁ, ἡ, Cæsios oculos habens. Dioscor. 1, 179: Γλαυκοφθάλμων παιδίων μελαίνει τὰς κόρας. Etym. M. p. 233, 31. Tzetz. Posth. 658. G. D. Procl. in Ptol. p. 203, 17: Εὐεκτικούς, γλαυκοφθάλμους. Hase.]

[Γλαυκοφορβιδας, ἵππους εὐγενεῖς, Hesych.]

[Γλαυκόφωτος, ὁ, ἡ, i. q. Γλαυκοφεγγής. Constant. Man. Chron. p. 3, D: Σελήνης ἡ γλαυκόφωτος καὶ φαεσφόρος σφαῖρα· p. 67, C. Boisson.]

[Γλαυκοχαίτης, ὁ, Cæsios capillos habens, ap. Damm. in Lex. Hom. nescio unde sumptum. Ex Chœrobosco in cod. Barocc. 50 fol. 200 annotavit Cramer.]

[Γλαυκόχρους, ὁ, ἡ, Glaucicolor. Pind. Ol. 3, 22: Γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας. De oculis Constant. Man. Chron. p. 61, D: Τὴν γὰρ ἑτέραν κόρην ἔτυχεν ἔχων μέλαιναν, γλαυκόχρουν δὲ τὴν ἄλλην. Cujusmodi homines ἑτερογλαύκους dicit Aristoteles. G. Dindorf.]

[Γλαυκόω. Γλαυκούμεναι κόραι ap. Hippocr. p. 102, G, Pupillæ cæsiæ et quæ glaucum colorem adeptæ sunt, et in vitiis oculorum ex internis injuriis annumerantur, cum crystallini humoris fit in glaucum ac cæsium permutatio, eo densato ac concreto, aut humorum affluxu obtenebrato: γλαύκωσιν enim intelligere videtur. P. 1133, C: Ἐγλαυκώθη ἡ ὄψις, Oculorum acies cæsia reddebatur, ubi glaucedine offensos oculos significare videtur. Foes. Verba γλαυκῶ et γλαυκιῶ memorat Etym. M. p. 233, 24.]

Γλαυκώδης, ὁ, ἡ, Noctuæ speciem gerens, Gaza. [Aristot. H. A. 2, 12: Οἱ γλαυκώδεις τῶν ὀρνίθων, i. e. quæ sunt e genere noctuarum.]

Γλαύκωμα, τὸ, seu Γλαύκωσις, εως, ἡ, Glaucedo, ut vulgus vocat, Glaucoma Plinio, Vitium in oculo, cum præter naturam glaucescit. Vel, ut alii definiunt, Transmutatio humoris crystallini in glauceum. Vide Gorr. e Gal., Rufo [p. 162 ed. Matth.], Ægin. [3, 22; Theophan. Nonn. vol. 1, p. 258], etc. [Γλαύκωμα Aristot. p. 780, 16. Γλαυκώσιες ap. Hippocr. p. 1248, H, et Galen. vol. 4, p. 537. Aetium p. 133, b, 18 citat Weigel.]

[Γλαύκων, ωνος, ὁ, Glauco, n. pr. virile frequentissimum. Glauco, Leagri pater, ap. Herodot 9, 75. Aristonis filius ap. Platon. in libris De republ. Γλαῦκος, ὁ ἐξ Οἴου, et Γλαύκων fratres apud Demosth. p. 1051, 13. Et alii alibi. G. Dindorf.]

[Γλαυκωνίδης, ὁ, Glauconides, Atheniensis. Diog. L. 2, 30. G. Dindorf.]

Γλαυκώπης, ὁ, i. q. γλαύκωψ. [Etym. p. 545, 55; Eustath. p. 1389, 2. Fictum, ut videtur, a grammaticis propter femin. γλαυκῶπις. G. Dindorf.]

Γλαυκώπιον, τὸ, Antiqua appellatio arcis Athenarum, aut etiam cujusvis generaliter, propter Minervam dictam γλαυκῶπιν, Eustath. [p. 1451 extr. Miram hujus vocabuli etymologiam tradit Etym. M. p. 233, 28: Γλαυκόπιον, τὴν ἀκρόπολιν οἱ ἀρχαῖοι· ἢ τὸ ἐν ἀκροπόλει τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν· ἀπὸ Γλαύκου τινὸς αὐτόχθονος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ κατοικήσαντος· quibus paullo inferius aliam addit signif., ubi γλαυκώπιδος nomen nonnullos derivasse ait ἀπὸ τοῦ Γλαυκοπίου (γλαυκοποίου Ald.) ὄρους, ὃ Λυκαβηττὸς καλεῖται. In his primum Γλαυκώπιον et Γλαυκωπίου corrigendum, quod postremo in loco præbet Etym. Gud. p. 126, 5; deinde Γλαύκου ex Γλαυκώπου corruptum esse ostendit Steph. Byz. s. v. Ἀλαλκομένιον: Ἐκ τοῦ Ἀλαλκομενέως δὲ καὶ Ἀθηναΐδος τῆς Ἱπποβότου Γλαύκωπος, ἀφ' οὗ τὸ Γλαυκώπιον καὶ γλαυκῶπις. Quæ fabula fortasse inter mendaces de Glaucopio Atheniensi narrationes illas fuit, quas Apollodorum exagitasse novimus ex Strab. 7, p. 299. Veram autem nominis originem præter Eustathium etiam Etym. M. testatur p. 547, 5: Καὶ γὰρ ἡ γλαυκῶπις οὐκ ἀπὸ τοῦ « Ἠ τὰ χρηστινὰ γλαυκώπιον ἵζει, » ἀλλ' ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καταπλήξεως. Ignoti ista verba poetæ in Scholio Veneto Il. E, 422 sic sunt scripta, ἥ τ' ἄκρην τινὰ γλαυκῶπις ἵζει, in schol. minoribus, ἥ τ' ἄκρης θῖνα γλαυκώπιον ἵζει, unde fortasse corrigendum, Ἥτ' ἄκρην παρὰ θῖνα κατὰ Γλαυκώπιον ἵζει. De Lycabetto quod tradit Etym. M. lucem accipit ab Amelesagoræ narratione ap. Antig. Caryst. c. 12. Γλαυκώπιον de templo Minervæ Sigeensi dixerat Alcæus, cujus in versibus ap. Strabon. 13, p. 600: Ἀληκτορὶν ἐς γλαυκωπὸν ἱερὸν, scribendum videtur Ἀλίκροτον (aut ἀνάκτορον) ἐς Γλαυκώπιον. G. Dindorf.]

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, Minerva, ap. Hom. passim, Cæsios oculos habens. [Il. A, 206: Θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. Et sæpius omisso deæ nomine, ut Il. Θ, 373: Ἔσται μὰν ὅτ' ἂν αὖτε φίλην γλαυκώπιδα εἴπῃ. Et 420: Ὄφρ' εἰδῇς, γλαυκῶπι. Γλαυκώπιδ' Ἀθήνην est in H. in Apoll. 323, in Cer. 8, quod rectius γλαυκῶπιν Ἀθήνην scribi videtur in Od. A, 156, H. in Apoll. 314. G. D.] Ita enim Cic. Cæsios oculos Minervæ, cæruleos Neptuni. Dixit tamen auctor obscœni carminis, Minerva flavo lumine est, Venus pæto. Quidam de oculis terribilibus voluerunt intelligi, aut etiam terribilem ipsam signif., earum ferarum more, quæ glaucos habent oculos, præsertim vero leonum et draconum. Sic et Hesych. dicit φοβερὰ ἐν τῷ ὁρᾶσθαι: addens tamen et λαμπρόφθαλμος, item εὐόφθαλμος. [Diversas vett. grammaticorum interpretationes memorant Etym. M. p. 233, 31, Eustath. p. 86, 35. Verissima est Hesychii λαμπρόφθαλμος. G. D.] Diod. S. autem [1, 12] ita dictam scribit ob cœli colorem glaucum, quod mihi videtur optime cum etymo Lat. vocis convenire, quod Cæsium a Cœlum deducit, ut Cæsium dicatur quasi Cœlium. [Pind. Nem. 7, 141: Κόραν γλαυκώπιδα. Raro apud poetas Atticos. Soph. OEd. Col. 706: Ἁ γλαυκῶπις Ἀθάνα. Aristoph. Thesm. 318: Καὶ σὺ παγκρατὲς κόρα Γλαυκῶπι χρυσολογχε πόλιν Οἰκοῦσα περιμάχητον, ἐλθὲ δεῦρο. Nam sic versus illi sunt digerendi.

A || Epitheton Junonis in Anth. Pal. 9, 189 : Τέμενος γλαυκώπιδος Ἥρης. || Lunam, quæ γλαυκὴ dicitur in locis poetarum s. h. v. indicatis, γλαυκῶπιν vocavit Empedocles. Plut. Mor. p. 934, C : Πρὸς ἕω λαμβάνει χρόαν κυανοειδῆ καὶ χαροπὴν, ἀφ' ἧς δὴ καὶ μάλιστα γλαυκῶπιν αὐτὴν οἱ ποιηταὶ καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἀνακαλοῦνται. Empedoclis versum, Ὅσον μήνης γλαυκώπιδος ἔπλετο εὖρος, imitatur Eurip. ap. Schol. Apoll. Rh. 1, 1280 : Γλαυκῶπίς τε στρέφεται μήνη, et Nonn. Dion. 5, 70 : Γλαυκώπιδι Μήνῃ. Γλαυκῶπις γαλήνη Paul. Sil. Ecphr. S. Soph. 1, 161; 2, 507. Audacius Euphorio ap. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 864 γλαυκῶπιν ἐλαίαν dixit, quocum comparandi poetarum loci s. v. Γλαυκὸς et Γλαυκόχρους indicati. Γλαυκώπιδες σταφυλαὶ Eustath. Opusc. p. 309, 40. G. D. De Minervæ cognomento γλαυκῶπις docte scripto peculiari egit C. G. Lucas, Bonnæ 1831.]

Γλαυκωπὸς, ὁ, ἡ, i. q. γλαυκὼψ, ut τὰ γλαυκωπὰ τῶν θηρίων, Eust. [Idem p. 86 extr. : Τὸ γλαυκωπὸν ᾠκείωται τῇ Ἀθηνᾷ, et in Opusc. p. 309, 7 : Διὰ τὸ τοῦ χρώματος ὅμοιον καὶ ὡς ἂν εἴποι τις γλαυκωπόν. B Conf. Γλαυκώπιον. || Γλαύκωπος, Glaucopus, n. pr. in loco Steph. B. s. v. Γλαυκώπιον allato, Γλαυκωπὸς scribendum erit, si canonem Arcadii sequimur p. 67, 17, qui nullum hujusmodi nomen oxytonum agnoscere videtur præter Αἴσωπος. G. Dindorf.]

[Γλαύκωσις. V. Γλαύκωμα.]

Γλαυκὼψ, ῶπος, ὁ, Cujus cæsii sunt oculi, ut γλαυκῶπες δράκοντες. [Ap. Eustath. p. 86, 38 ex Pind. Ol. 6, 76. Idem γλαυκῶπα ὄφιν dixit Pyth. 4, 443. Epitheton Minervæ est in hymno Orph. 31, 14 et in versu poetæ ap. Julian. Or. 4, p. 149, B : Ἵκετο δ' ἐς Πυθὼ καὶ ἐς γλαυκῶπα Προνοίην, quæ repetit Eustath. l. c. ubi de Ἀθηνᾷ Προνοίᾳ agit.]

Γλαῦνος, ὁ, teste Poll. 7, [48], εἶδος χιτῶνος. [Duo codd. κεραυνὸς male. Scribendum autem γλαυνός : vid. Arcad. p. 64, 6. G. Dindorf.]

Γλαὺξ, κὸς, ἡ, [de accentu Schol. Aristoph. Vesp. 1081 : Τὸ γλαὺξ ὄνομα, Εὐφρόνιός φησιν, Ἀττικοὶ μὲν περισπῶσιν (hoc etiam Arcad. docet p. 125, 6, a Gœttling. emendatus ad Theodos. p. 236, coll. Etym. C M. p. 36, 55), οἱ δὲ Δωριεῖς ὀξύνουσιν. Eustath. p. 1451, 62 : Παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γλαῦξ περισπᾶται, οἳ καὶ ὀξύνεσθαι μὲν λέγουσι τὸ γλαὺξ πλὴν Δωρικῶς. Γλαῦξ inter μονήρη est ap. Herodian. p. 41, 21. Nullum enim præter hoc extare vocabulum monosyllabum feminini generis in αυξ. Alia forma Γλαῦκος ap. Zenodot. in Valck. Animadv. ad Ammon. p. 230 : Γλαῦκος καὶ πέρδιξ κακκαβάζει, quocum Valck. αἶγα comparat, quod proxime præcedit, Αἶξ ἡ αἶγα μηκᾶται : cujus tamen ratio paullo alia est. Rectius a Kœnio ad Greg. Cor. p. 592 ἅρπαγος pro ἅρπαξ dictum comparatur. Ἡ γλαῦκα in Schol. Lips. Hom. Il. A, 195, p. 20, 19. G. D.], Ulula, Noctua; ut in proverbio Γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, vel Ἀθήναζε, Noctuas Athenas. [Vid. Hesych. et Parœmiographos. Aristoph. Av. 301 : Τίς γλαῦκ' Ἀθήναζ' ἤγαγε; De duobus aliis proverbiis, Γλαῦξ ἐν πόλει et Γλαῦξ ἔπτατο vel ἵπταται, vide eosdem grammaticos. Photius Lex. p. 586, 1 : Τὴν γλαῦκα τωθάζουσι, παροιμία.] || Genus numismatis noctuam impressam habentis. [Hesych. : Γλαὺξ, νόμισμα Ἀθήνησι τετράδραχμον. Γλαῦκες Λαυριωτικαὶ, numi D noctua insignes ex argento Lauriotico cusi, Aristoph. Av. 1106.] Sunt qui a γλαύσσω, sunt qui a γλαυκὸς, quod ab illo γλαύσσω deduci diximus, derivandum putent. [Vid. Etym. M. p. 233, 10, 37.] || Herba quædam ap. Diosc. [4, 141], Eugalacton etiam dicta, quod lactis copiam præbeat. [Rectius γλὰξ : quod vide.] || Saltationis genus quoddam, Hesych. [et Athen. 14, p. 629, F. || Γλαὺξ, piscis nomen, ex Alex. Trall. 7, p. 323 indicat Struvius : nisi γλαῦκα male pro γλαῦκον legitur. G. Dindorf.]

Γλαυρὸν, Hesychio σεμνὸν, Grave.

[Γλαῦσαι. V. Γλαυγανίκαι.]

Γλαυσὸν, Hesychio λαμπρὸν, θρασὺν, ἰταμόν. [Γλαυκὸν ap. Etym. M. p. 233, 25. Sed p. 234, 14 : Γλαυσὸν, λαμπρόν.]

Γλαύσσω, Cerno, Intueor, θεωρῶ et ἀθρῶ, Eustath. [p. 86 et sq.] Hesychio autem est Splendeo, λάμπω, item φαίνω : sed nullum affertur ullius harum signif

A exemplum. Etym. [p. 233, 19] habet et Γλαύουσι pro λάμπουσι : sed pro illo Lex. meum vet. scribit γλαύσσουσι [sic etiam Cyrillus et Zonaras p. 442], afferens hunc versum [Apoll. Rh. 1, 1281] : Ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύσσουσι δ' ἀταρποί. [Γλαύσσειν scriptum in Etym. M. p. 233, 22; 234, 3, 14, et duplex σ diserte probatur p. 537, 20. Aoristi exemplum est p. 234, 15, γλαῦξον, ἐπίλαμψον. Conf. Διαγλαύσσω et Ὑπογλαύσσω.]

[Γλαύω. V. Γλαύσσω.]

[Γλαφὶς fictum a grammaticis. V. Γλυφίς.]

[Γλάφυ, τὸ, Antrum, Spelunca, Caverna. Hesiod. [Op. 531, de quo vid. Etym. M. p. 233 extr. et Schol. Oppian. Hal. 1, 559] : Γλάφυ πετρῆεν, Cavernam petrosam. Itidem enim Caverna a cavando dicta videri possit, i. e. ἀπὸ τοῦ γλάφειν.

[Γλαφύρα, ἡ, Glaphyra, meretrix, Archelai Cappadociæ regis mater ap. Dion. Cass. 49, 32, p. 592, 69, Martialem 11, 21. Archelai filia, Alexandri conjux, ap. Joseph. vol. 1, p. 785, 803, 866 et alibi. Sisinnæ mater ap. Appian. Bell. civ. 5, 7, ubi in codd. B oxytonum est. G. Dindorf.]

[Γλἄφῦραὶ, αἱ, Glaphyræ, oppidum Thessaliæ, ex uno cognitum loco Homeri Il. B, 712, ubi οἱ ἀκριβέστεροι, ut ait Eustath., non Γλαφυρὰς scribebant, quod in libris plerisque omnibus est, sed Γλαφύρας. Arcad. p. 101, 14 : Τὸ δὲ γλαφυρὰ ὀξύνεται εἴτε ὄνομα πόλεως εἴη εἴτε ἐπιθετικόν· quocum comparetur simile præceptum de v. Γλυκέρα. Nomen autem loco inditum esse ἀπὸ Γλαφύρα υἱοῦ Μάγνητος κτίσαντος Steph. Byz. tradit, cujus in verbis alii libri Γλαφύρου. Utraque forma utitur Eustath. et Steph. ipse s. v. Βοίβη, ubi Bœbum memorat τὸν Γλαφύρου τοῦ τὰς Γλαφυρὰς κτίσαντος. Gentile Γλαφυρεὺς fortasse a Steph. fictum. || Κώμη Κιλικίας, ἀπέχουσα Ταρσοῦ τριάκοντα στάδια πρὸς δύσιν, Steph. Byz. G. Dindorf.]

[Γλαφύρας, ὁ, Glaphyras. V. Γλαφυραί.]

Γλἄφῦρία, ἡ, Elegantia, Venustas, Concinnitas. [Plut. V. Poplic. c. 15 : Οὐ τοσοῦτον ἔσχον γλαφυρίας (οἱ κίονες)· Pyrrh. c. 8 : Τὰς ἄλλας γλαφυρίας· Moral. p. 1065, D : Τῆς γλαφυρίας καὶ πιθανότητος.]

C [Γλαφυρὶς fictum a grammaticis etymologiæ caussa. V. Γλαφίς.]

[Γλαφυρολύτειρα, ἡ, Apte s. eleganter solvens, explicans. Tzetz. Exeg. in Iliad. p. 3, 1 : Βίβλον ἑαῖς πραπίδεσσι γλαφυρολύτειραν Ὁμήρου ... τολυπεύσας.]

Γλἄφῦρὸς, ά, όν, Cavus, Profundus; ut νῆες, πέτρη, Hom. [De navibus sæpissime ap. Hom., ut Il. B, 454 : Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσιν· 516 : Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο. De ampla spelunca Il. Σ, 402 : Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ, et Hesiod. Theog. 297. De portu Od. M, 305 : Στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα. Γλαφυρὴ φόρμιγξ ibid. Θ, 257, P, 262 et alibi. Γλαφυρὰ ἅρματα Pind. Nem. 9, 28. Tryphiod. 65 : Γλαφυροῖσιν ἐπὶ στήθεσσιν· 198 : Γλαφυροῖο διὰ ξυλόχοιο· 533 : Γλαφυρῆς ἀπὸ γαστέρος. De terra cava Agathias in Anth. Pal. 7, 578 : Γλαφυρῆς γὰρ ἀπὸ χθονὸς ἔκτανε δεινὸς σκορπίος.] || Scitus, Elegans, Venustus, q. d. Scite et eleganter sculptus, vel Cui elegans quædam sculptura inest, et perpolita. Ap. Plut., inquit Bud., γλαφυρὸς est Scitus et elegans, item Concinnus et varie-D tate oblectans. Et Lautus ap. Eundem, ut [V. Marii c. 3] ἀστεῖος καὶ γλαφυρὸς βίος. Sed et γλαφυρὸν puerum vocat Scite et eleganter formatum. [V. Lycurgi c. 17 : Ἰσχνὰ μὲν, εὐειδῆ δὲ καὶ γλαφυρὰ γίνεται τὰ τέκνα.] Cum hac autem signif. convenire videtur, quod alibi idem affert ex Aristot. De animal. 9, [c. 38] : Εἰσὶ δὲ τῶν ἀραχνῶν οἱ γλαφυρώτατοι καὶ λαγαρώτατοι καὶ τεχνικώτεροι περὶ τὸν βίον, interpr. Araneorum autem iis, qui elegantissima facie sunt et corpore strigosissimo, etiam maxime artifices. Apud Eund. [ib. c. 39] γλαφυρώτατον interpr. Lautissimum, Ἄλλο δ' ἐστὶ τρίτον γένος καὶ σοφώτατον καὶ γλαφυρώτατον. Lucian. autem [Deor. dial. 20, 11] cum μειδιᾶν junxit scribens, Καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασε. [Add. Rh. præc. 12.] Id. [Deor. d. 7, 4] : Μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρόν. Greg. ad Orationis elegantiam transtulit, in Epitaph. ad Gorg. [3] : Τὸ περὶ τὴν λέξιν γλαφυρὸν καὶ κομψὸν διαπτύσαντες. Ubi Politum sermonem reddo, et aptissime ita reddi existimo, quod ita servetur Gr. metaph. Sed et Politam elegantiam dicunt Lat., quod loquendi genus

ad eand. metaph. facit. || Ceterum Aristot. De part. anim. 3, [c. 1] γλαφυρὸν vocat etiam Aptum et appositum, Bud. interpr., scribens avibus quibusdam ῥύγχος esse γλαφυρὸν πρὸς τὰς συλλογὰς τῶν καρπῶν καὶ τὰς συλλήψεις τῶν ζωδαρίων. [Rarior hujus voc. apud veteres Atticos usus est. In tragicis exemplum nullum reperitur, unum ap. Aristoph. Av. 1272 : Ὦ κλεινότατ' ὦ σοφώτατ' ὦ γλαφυρώτατε. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32, 22 : Γλαφυρὰ κωμῳδία, ἡ εὐτράπελος καὶ εὔρυθμος καὶ χάριτος μετέχουσα μεθ' ἡδονῆς. Καὶ γλαφυρὸς ὁ εὐτράπελος καὶ χαρίεις. Antiattic. p. 87, 19 : Γλαφυρώτατον, τὸν χαριέστατον. Longe frequentius Aristoteles, Plutarchus aliique recentiores γλαφυρὰ dixerunt Quæ affabre, perite facta, elaborata, polita, elegantia, amœna, festiva sunt : quæ notiones omnes facile a verbo γλάφειν, unde γλαφυρὸς ductum est, derivantur. Recte igitur, quanquam ordine non satis commodo, Hesych. has signiff. ponit : Γλαφυρὸς, ἀνθηρὸς, λαμπρὸς, τερπνὸς, κοῖλος, ἡδὺς, βαθύς· (nam κοῖλος et βαθὺς prima poni debebant) et eodem fere modo Etym. M. p. 233, 43. Γλαφυρὰ χείρ, Perita manus artificis, in Theocriti epigr. in Anth. Pal. 6, 337. Γλαφυροὶ πόδες, Venusti pedes, Aristot. H. A. 4, 11. De favis crabronum ibid. 5, 23 : Γλαφυρώτερον δὲ πολλῷ τὸ τῶν ἀνθρηνῶν ἐστὶν ἢ τὸ τῶν σφηκῶν κηρίον. Et similiter 5, 15. Plutarch. V. Marcelli c. 21 de Syracusis a Marcello artis operibus ornata, Οὐδ' ἦν ἐν αὐτῇ (πρότερον) τὸ χάριεν τοῦτο καὶ γλαφυρὸν καὶ ἀγαπώμενον. Γλαφυρὸς λειμών, Amœnum pratum, Longus 1, 4. Ἰχθύων ἐμβαμμάτια γλαφυρὰ, i. e. laute apparata, Anthippus ap. Athen. 9, p. 404, C. Τὰ γλαφυρὰ τῶν πραγμάτων (bonam fortunam) εἰς ἔμπαλιν τρέπειν Nemesis dicitur a Numenio in Exc. Ioannis Philad. V. *Histoire de l'Acad.* vol. 7, p. 289. Sæpissime ad mentem refertur. Aristot. Polit. 2, 12 : Τῇ δ' ἀκριβείᾳ τῶν νόμων ἐστὶ γλαφυρώτερος (ὁ Χαρώνδας) καὶ τῶν νῦν νομοθετῶν. Macho ap. Athen. 13, p. 579, B : Βουλόμενος εἶναι γλαφυρὸς ἀστεῖός θ' ἅμα. Alciphro 3, 65 : Προσπαῖσαι γλαφυρῶς καὶ λαλῆσαι στωμύλος. Plut. V. Marcelli c. 14 : Ποικίλλοντες τῷ γλαφυρῷ γεωμετρίαν. Ἐλευθέριοι καὶ καὶ γλαφυραὶ διατριβαὶ ap. eund. V. Cimon. c. 13. Γλαφυρὰ καὶ ἀνθηρὰ σύνθεσις Dionys. De compos. verb. c. 23, p. 170, 5 Reisk. Γλαφυρὰ καὶ θεατρικὴ ἁρμονία idem De admir. vi Dem. c. 40, p. 1075, 8. Γλαφυρὰ inscribuntur Cyrilli Alex. commentaria in Pentateuchum. Steph. Byz. s. v. Τάρρα, de Lucio Tarrhæo, φέρεται δὲ τούτου ... τεχνικὰ γλαφυρώτατα. G. Dind.]

[Γλάφυρος, ὁ, Glaphyrus, n. pr. tibicinis ap. Antipatr. in Anth. Pal. 9, 266, ubi cod. Pal. γλαφυρῷ, alii libri γλαφύρῳ aut γλαφύρᾳ. Glaphyrus ap. Juvenal. 6, 77. G. Dindorf.]

[Γλαφυρότης, ητος, ἡ, i. q. γλαφυρία. Philo vol. 1, p. 170, 6 : Καθάπερ τινὰ ὀσμὴν ἡδεῖαν ἐκ τῆς περὶ τὴν θεωρίαν γλαφυρότητος ἐπιπέμπων τῇ ψυχῇ. Wakef. Lucian. Demosth. c. 6, vol. 3, p. 496 : Αἱ τῶν παραβολῶν γλαφυρότητες. Demetr. Phal. 270. G. D. Philo 1, p. 521, 36 : Γεωμετρία ... γλαφυρότητι συνεχοῦς θεωρίας δικαιοσύνης ζῆλον ἐμποιήσει. Jos. Ant. Jud. 12, 2, 8 : Τῆς ποικιλίας τῶν ἔργων καὶ γλαφυρότητος θέαν. Hase.]

[Γλαφύρωμα, τὸ, Excavatio. Eustath. Op. p. 291, 23 : Οἱ μὲν γὰρ τρῶκται ... τῷ τείχει πελάσαντες καὶ συσκευάσαντες γλύφειν ... ἔργου ἥπτοντο ἐγκρατῶς, οἷα ἐπισπέρχοντες τὸ γλαφύρωμα, ὡς ἂν καθυποδύντες αὐτὸ ἐμβαθύνωσι.]

Γλαφυρῶς, Scite, Eleganter, Venuste. [Alexis ap. Athen. 3, p. 107, D : Ταῦτ' (cibos dicit) οἰκονομήσω καὶ γλαφυρῶς καὶ ποικίλως. Aristot. Polit. 2, 10 : Ἡ Κρητικὴ πολιτεία ... ἧττον γλαφυρῶς (ἔχει). Inscr. Maced. ap. Bœckh. vol. 2, p. 62 : Γλαφυρῶς βιώσαντι ἀνδρὶ, μουσικῷ, χρηστῷ. G. D.] Γλαφυρωτέρως, Aristot. De anima 1, [2] : Δημόκριτος δὲ καὶ γλαφυρωτέρως εἴρηκεν. [Γλαφυρωτάτως. Tzetz. Chil. 6, 40.]

Γλάφω, vel Γλάπτω, Cavo, Excavo, Fodio. Item Sculpo. Hesiod. Sc. [431] : Πλευράς τε καὶ ὤμους Οὐρῇ μαστιγόων, ποσσὶ γλάφει· ubi exp. Fodit. Hesych. certe vult γλάφει esse γλύφει, item ὀρύσσει et κοιλαίνει. [Præterito γέγλαμμαι utitur Etym. M. p. 233, 51. Hesychius : Γέγλανται, κεκοίλανται. Γλάψαι (cod. γλαῦψαι), κοιλᾶναι, γλύψαι, ἐκτρῖψαι, σκαλεῦσαι, βαθῦναι.]

[Γλαχώ. Γλάχων. V. Βλῆχνον.]

[Γλεῖνος. V. Γλῖνος.]

Γλευκαγωγὸς βύρσα, ap. Poll. 7, [192] pro Utre coriaceo, in quo vehitur mustum. [Ἴσως δ' ἂν καὶ βύρσαν (βύρσαν recte delet Jungerm.) γλευκαγωγόν τινα φαίης· ἐπίπρασκον δ' οὗτοι τὸ γλεῦκος, ἐφ' ἁμαξῶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομίζοντες (Ms. Jung. γλευκαγωγὸς ὁ τὸ γλεῦκος ἐφ' ἁμάξης ἄγων καὶ πιπράσκων). Φερεκράτης δ' εἴρηκεν ἐν Ἀγρίοις βύρσας (Ms. Jung. βύρσης : quod si verum est, γλευκαγωγοῦ scribendum) γλευκαγωγούς.]

[Γλευκάζω, Eustath. ad Dionys. P. 575 (?). Wakef. Alia forma Γλευκίζω, ex composito Ἐκγλευκίζω cognita. Eam Hesychio inferebat Heinsius, Γλευκήσας, (ὑπὸ τοῦ addit Musur.) γλεύκους γενόμενος ἔκλυτος καὶ παρειμένος ἀπὸ τῶν οἴνων, reposito γλευκίσας. Quod non probandum videtur. G. Dindorf.]

[Γλεύκη, ἡ, i. q. γλυκύτης, Dulcedo. Schol. Nicand. Al. 171 : Ἀγλεύκην ... ἐστερημένην γλεύκης, ὅ ἐστι γλυκύτητος. Wakef.]

[Γλευκίζω. V. Γλευκάζω.]

Γλεύκινον μύρον, q. d. Musteum unguentum, Diosc. [1, 67 ; Galen. vol. 13, p. 859.] Item γλεύκινον ἔλαιον, q. d. Musteum oleum, i. e. expressum antequam olivæ calcentur. VV. LL. [*Oleum gleucinum* Colum. 12, 53, Plinius H. N. 15, 7, 7 ; 23, 4, 46. Οἶνον γλεύκινον Galen. vol. 4, p. 371 extr. G. Dindorf.]

[Γλεύκιον, obscuræ signif. vox ap. Paul. Sil. Ecphr. S. Soph. 1, 253 : Ὧν ὑπὸ πέζαν κίονες ἱδρύσαντο καρήατα δέσμια χαλκῷ, γλεύκια, χρυσεότευκτα.]

[Γλευκοπότης, ὁ, Musti potor. Leonid. Tar. in Anth. Pal. 6, 44 ; Apollonid. in Planud. 4, 235.]

Γλεῦκος, τὸ, Mustum. Theophyl. Ep. 44 : Ἰσχάδες πολλαὶ καὶ γλεῦκος καὶ μελιττοῦτα [μελιτοῦττα] καὶ πόπανα. [Lex. Rhet. p. 227, 19 : Γλεῦκός ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς ληνοῦ ἀπόσταγμα, αὐτομάτως καταρρέον ἀπὸ τῆς σταφυλῆς· ἔστι δὲ τοῦτο γλυκύτατον καὶ λιπαρώτατον. Similiter sed brevius Hesych. et Etym. M. p. 234, 8. Geopon. 19, 9, p. 1232 : Γλεύκους γλυκέος. Nicand. Al. 184, 299. Iobus 32, 19 : Ἀσκὸς γλεύκους ζέων δεδεμένος. Γλεῦκος ἐξ οἴνου Polyæn. 4, 32, p. 358. Eust. p. 1385 : Τὸ γλυκὺ ἐκ τοῦ γλεύκους. Figurate τῆς ἡλικίας τὸ γλεῦκος, Juvenilis fervor, Clem. Alex. p. 178 ab Hemst. cit. Conf. s. v. Γλυκύς.]

[Γλεῦξις. V. Γλύξις.]

Γλέφαρον, τὸ, Palpebra. Γλέφαρα Eustath. [p. 1534, 63] Dorice pro βλέφαρα dici tradit. Hesych. vero exp. non solum βλέφαρα, sed etiam ὀφθαλμοί. [Pindar. Ol. 3, 21, aliisque in locis.]

[Γλήχων. V. Γλήχων.]

[Γλημάω. V. Γλαμάω.]

Γλήμη, ἡ, pleonasmo τοῦ γ pro λήμη, ut γισχὺς et γιτέα pro ἰσχὺς et ἰτέα. Signif. autem Lippitudo, Glama s. Gramia, Vitium oculorum quum pituita laborant et sordidi sunt. Unde Γλημώδης, Gramiosus, Lippus [Galen. Gloss. Hippocrat. p. 452 : Γλαμυροὶ, γλημώδεις καὶ ὑγροί] : et verb. Γλημάω, Gramiosus sum, Lippio. Dicitur pro his et γλάμα, et γλαμώδης, et γλαμάω : quæ Dor. esse videntur : licet Hippocr., qui Ion. lingua scripsit, utatur adj. γλαμυρὸς derivato e γλάμη, idemque cum γλάμων s. γλαμώδης signif.

[Γλημίον, τὸ, Gramiola. Hippocr. Passov.]

[Γλήμων. V. Γλαμώδης.]

[Γλήν, ἡ, per apocopen pro γλήνη dixit Hermesianax ap. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 16, 14 : Δερκόμενος πρὸς κῦμα, μόνη δέ οἱ ἐφλέγετο γλήν. G. Dindorf.]

[Γληνεύς. V. Γλῆνος.]

Γλήνη, ἡ, [inter barytona ap. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 16, 32] Pupilla oculi : ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη, ut volunt nonnulli : secundum Poll. vero est ἡ τῆς κόρης αὐγή, 2, [70] : Ὀμμάτων δὲ, τὸ μὲν ἐν μέσῳ μέλανι, κόρη· ἧς ἡ αὐγή, γλήνη· quæ exp. optime convenit etymo : nam παρὰ τὸ γλαύσσειν derivant, q. e. λάμπειν : alii παρὰ τὴν αἴγλην, τὴν λαμπρότητα. [Rufus p. 25 : Γλήνη τὸ εἴδωλον τὸ ἐν τῇ ὄψει φαινόμενον. A κόρη distinguitur ibid. p. 48. Weigel. Hom. Il. Ξ, 494 : Ἐκ δ' ὦσε γλήνην. Soph. OEd. T. 1277 : Φοίνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει' ἔτεγγον.] Interdum pro Toto oculo accipitur : ut Od. I, [389] : Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ Γλήνης καιομένης. [Locutionem ἀποσβέσθαι τὴν γλήνην memorat Pollux 4, 178. Nicand. Ther. 373 : Ἀμφίσβαιναν ... γλήναισιν ἀμυδρήν.] Sunt

qui exp. etiam πεπλασμένην κόρην, παίγνιον, Puppam. [Hæc ex Hesychio, qui addit, οἱ δὲ τὸ οὐδενὸς ἄξιον. Idem Γλώνη interpretatur οὐδενὸς ἄξιον.] Ac forsitan Il. Θ, [163], ubi Hector Diomedi fugienti dicit, Ἔῤῥε κακὴ γλήνη, interpr. possimus Timida puella, vel cum Schol. ἀσθενὴς κόρη : præsertim cum præcedenti versu dixerit, γυναικὸς ἄρ ἀντετέτυξο, pro Mulier factus es, In feminam degenerasti. Nonnulli tamen exp. etiam κακὸν θέαμα, κακὴ πρόσοψις. || Præterea sunt qui γλήνην s. κοτύλην ab Hippocr. nominari dicant τοῦ ὑποδεχομένου ὀστέου κοιλότητα, Cavitatem illam ossis, quæ aliud os in suum sinum recipit [Galen. vol. 12, p. 213] : quæ commissura s. junctura γίγγλυμος etiam vocari solet : De artic. [p. 838, D] : Ἔνιαι δὲ τῶν χωρέων γληνοειδέες εἰσίν. [Galen. vol. 4, p. 10 : Τῶν ὑποδεχομένων τὰς κεφαλὰς κοιλοτήτων ἡ μὲν βαθυτέρα κοτύλη καλεῖται, καὶ σύνηθες ἅπασι τοῖς ἰατροῖς τοὔνομα, ἡ δὲ ἐπιπολῆς ὑπ' ἐνίων ὀνόμασται γλήνη. Wrigel.] || Denique γλήνας nominari etiam τὰ κηρία τῶν μελισσῶν, Apum favos, testantur Etym. [p. 234, 13], Hesych. [Lex. Rhet. p. 233, 5 et Eust. p. 1344, 51. Ineptam etymologiam, qua γλήνη ex γαλήνη contractum dicitur, exponunt Etym. M. p. 233 extr. et Eustath. pluribus locis. || Γλήνη i. q. γλίνη. V. Γλίνη.]

[Γλῆνις, ὁ, Glenis, n. pr. Apollonid. in Anth. Pal. 7, 693. G. Dindorf.]

[Γληνίς, ἡ, Glenis, Lycamedæ filia, Leonid. in Anth. Pal. 6, 288. G. Dindorf.]

[Γληνοειδής, ὁ, ἡ, Cavitati ossis similis, Sinuosus. V. locum Hippocratis s. v. Γλήνη indicatum. Theoph. Protosp. 1, 12, p. 800 ed. Fabric. : Τὴν τοῦ καρποῦ γληνοειδῆ κοιλότητα.]

[Γλῆνος, ὁ, Glenus, Herculis ex Deianira filius, cujus nomen restituendum Pausaniæ 4, 30, 1, ubi in libris vulgatis Hylli fratris nomen legitur, cod. Paris. vero recte Γλήνου præbet : vid. Mueller. Dor. vol. 1, p. 61 ed. Londin. Cum nomine Ὀνείτου, qui ipse quoque Gleni frater fuit, coaluit apud Apollod. 2, 7, 8, 8, ubi olim γλυκισονείτης legebatur, et in schol. Sophocl. Trach. 54, ubi γληνοσολίτης. Alia forma, Γληνεύς, Diodorus utitur 4, 37 : Γληνέα καὶ Ὀδίτην. Nam sic codd. plerique : alii γυνέα. Poggius *Glencam.* || Alius in inscr. Gruteri p. 685, 10 : Γλήνῳ Νιγρῖνος παιδὶ καὶ νέκυν στέργων. G. Dindorf.]

Γλῆνος, τό. Γλήνεα, Il. [Ω, 192] : Ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, nonnulli adjective exponunt ἀξιοθέατα, πολλῆς θέας ἄξια, item ποικίλα : alii substantive κόσμια πολλῆς θέας ἄξια, ἀξιοθέατα χρήματα · item [ap. Hesych.] ποικίλματα, ζώδια, ἀγάλματα, κήρινα πλάσματα ἀξιοθέατα. Sed verisimilior eorum expositio qui subst. esse volunt, et signif. Mundum visendum, aut Imagunculas : quum Cic. quoque ap. Arat. [318] τέσσαρα γλήνεα subst. verterit Quadruplices stellas, p. 80, 81 mei Lex. Cic. [Apoll. Rh. 4, 428 : Γλήνεσιν εὐεργὲς ξεινήιον. Diversas grammaticorum explicationes præter Hesych. exponunt scholiastæ ad locum Homeri, Eust. p. 1344, 1345, Etym. M. p. 234, 5. Ap. Suid. γλήναια errore librarii. Recte autem judicarunt qui pro substantivo habuerunt et ποικίλματα sunt interpretati. Ejusdem significationis adjectiva γλαινὸς et γληνὸς s. v. Γλαινὸς memoravimus. || I. q. γλήνη, Oculus. Nicand. Ther. 228 : Αὐτὰρ ἐνωπῆς γλήνεα φοινίσσει τεθοωμένος. || Præterea Hesychius Γλῆνος interpretatur φάος.]

[Γληνός, ἡ, όν. V. Γλαινός.]

[Γληνώδης. V. Γλινώδης.]

Γληνωτά, Hesych. exp. πονηρά, Mala. [Codex γλήνωσα. Quod γλαγνῶσα esse potest. G. Dindorf.]

[Γληρός lectio vitiosa. V. Γλουρός.]

[Γλῆτες, οἱ, Gletes, gens Iberica. Steph. Byz., ex Herodoro, et Constant. De admin. imp. 2, 23, p. 76. Ἰγλῆτες ap. Strab. 3, p. 166, ubi libri Ἰγλήτας quasi a nomin. Ἰγλῆται. G. Dindorf.]

[Γληχώ. Γλήχιον. Γληχωνίτης. Γληχωνοειδής. V. Βλῆχνον p. 288, 289.]

[Γλήχων, ωνος, ἡ, Glecho, nomen loci in versu Hesiodi ap. Strabon. 9, p. 424, ubi ex melioribus codd. restituendum Γλήχωνά τ' ἐρυμνήν. Vulgo Γλήχωνα, quemadmodum ap. Zonar. p. 440 Γλήχων, τὸ

A βλησκούνιον, pro γλήχων scriptum : de quo supra monere debebam p. 289, A. G. Dindorf.]

Γλία, ἡ, Suidæ κόλλα, Gluten s. Glutinum : itidemque Etymologo [p. 234, 24] et Eustath. [p. 1560, 32.] Hesychio vero Γλοία, [codex γλοῖα] est κόλλα.

[Γλιάω.] Γλιόω, Ludo. Etym. enim [p. 234, 24] γλιῶσαι esse dicit τὸ παίζειν. Apud Hesych. vero [et Zonaram p. 442] Γλιᾶται, παίζει, ἀπατᾷ. Et rectius forsan : quia et ap. Eust. [p. 1560, 32] legitur γλιᾶσθαι, τὸ παίζειν ἢ προθυμεῖσθαι.

[Γλίδος. V. Λίγδος.]

Γλίνη, ἡ, Suidæ et Eust. [p. 1344, 55] ῥύπος, Sordes : pro quo et γλοιός. Etym. [p. 234, 27] habet γλίνα. [Γλίνη διὰ τοῦ ἰῶτα scribi diserte monent Suidas, Eustath. et Herodian. Epimer. p. 15. Quo magis mirandum est apud Arcad. p. 111, 13 γλήνη ὁ ῥύπος inter barytona in ηνη numerari : nisi ὁ ῥύπος epitomatoris additamentum est. Ceterum idem vitium s. v. Γλινώδης notabimus. G. Dindorf.]

Γλῖνον, a quibusdam vocari τὴν πεδινὴν σφένδαμνον,
B tradit Theophr. H. P. 3, 11, [2, et 3, 3, 1.] Ubi quidam Codd. γλεῖνον habent, ut in Basil. Ed. margine annotatur : quam scripturam Gorr. quoque secutus, Γλεῖνος, inquit, est Genus aceris campestre, præcipuo candore ac crispum. Sunt qui Gallicam interpretentur, ut Theod. Gaza.

[Γλινώδης, ὁ, ἡ, Glutinosus. Γληνώδης scriptum in Geopon. 2, 6, 35 et 41, ubi correxit Needhamus, et ap. schol. Nicand. Th. 471. Conf. Γλίνη. G. Dind.]

Γλίον, Hesychio εὔτονον, ἰσχυρόν : itidemque Eustath. [p. 1560, 32, et Etym. M. p. 234, 24.]

[Γλίσσα. Γλισσάντιος. V. Γλίσσας.]

[Γλίσσας, αντος, ὁ, Glissas, urbs Bœotiæ. Hom. Il. B, 504 : Γλίσσαντ' ἐνέμοντο, ubi alii codd. γλίσαντ', ut Γλίσαντος ap. Herodot. 9, 43. De accentu et declinatione dissentiebant grammatici veteres, quorum opiniones exponit Eustath. p. 269, 18 : Γλίσσας... ἀπὸ Γλίσσωνος ὠνόμασται ἡ Γλίσσαντος (hæc ex Steph. Byz. qui etiam gentile Γλισσάντιος memorat, quod una cum illis simplex σ habet in codd.) · τῷ δὲ τόνῳ
C Γλίσσας Γλίσσαντος, ὡς γίγας γίγαντος · οἱ δὲ σχολιασταὶ φασὶν ὅτι ἡ μὲν συνήθεια προπερισπᾷ Γλισσᾶντα λέγουσα, ἡ δὲ ἱστορία προπαροξύνει τὸ ὄνομα · ἰστέον δὲ ὡς τὴν δευτέραν ταύτην κλίσιν (Γλισσᾶντα) οὐκ οἶδεν ἡ ἀκρίβεια · ὁ δὲ Χοιροβοσκὸς ... περισπωμένως Γλισσᾶν ὡς Θωμᾶν ... εὐθεῖα γὰρ τούτου κατ' αὐτὸν ὁ Γλισσᾶς · οἱ δὲ περὶ τὰ ἀντίστοιχα πονησάμενοι Γλίσσαν πόλιν ἀναγράφουσιν ἴσως μὲν Ὁμηρικήν, ἴσως δὲ ἑτέραν τινά. Inter Γλίσσας et Γλισσᾶς eademque simplici σ scripta variant codd. Strab. 9, p. 411, 412 et Pausaniæ 1, 44, 4, 9; 5, 13; 8, 6; 9, 4; 19, 2. Γλισσᾶν aut Γλίσσαν qui scribebant, in versu Homerico divisim scribebant Γλισσᾶν τε, aut Γλίσσαν τε : quam alteram formam habet Hesychius, Γλίσσα, πόλις. Quod de Chœrobosco tradit Eustath., non convenit cum verbis hujus grammatici ap. Bekk. in Anecd. p. 1186 : Σεσημείωται ἐν τοῖς κυρίοις τὸ Γλισᾶς Γλισᾶντος περιττοσυλλάβως κλιθέν. Ioann. Alex. p. 8, 17 : Πάντα τὰ εἰς ας μακροκατάληκτα ἐπὶ τῷ τέλει τὸν τόνον ἔχοντα ὧν ἡ κλίσις ... διὰ τοῦ ντ ... Γλισᾶς Γλισάντος, πελεκᾶς πελεκάντος, ἀλλᾶς ἀλλάντος. G. Dindorf.]

[Γλίσσων s. Γλίσων, ωνος, ὁ, Glisson. V. Γλίσσας.]

D [Γλιστρία, ἡ, Portulaca. Niceph. Greg. in Matth. Anecd. vol. 1, p. 6 : Ἀνδραχάνη (ἀνδράχνη), ἡ κοινῶς γλιστρία. G. Dindorf.]

Γλισχραίνω, γλίσχρον reddo, ut ἰσχναίνω, ἰσχνὸν reddo. Cujus pass. γλισχραίνεσθαι, Viscosum s. Glutinosum fieri, Lentescere et tenaciorem reddi. Hippocr. De artic. [p. 822, E] : Ὅταν μὲν οὖν τρίβον λάβῃ τὸ ἄρθρον ἐν τῇ σαρκί, εἰς ἣν ἐξεκλείσθη, ἡ δὲ σὰρξ γλισχρανθῇ, ἀνώδυνον τῷ χρόνῳ γίνεται, i. e. Fiat γλίσχρα τε καὶ μυξώδης. [Γλισχραίνομαι, Lenteo, Gl.]

Γλισχραντιλογεξεπίτριπτος, ὁ, ἡ, Aristophan. [Nub. 1004] per jocum finxit dicens ἐπὶ γραμματίου γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος καὶ ἐπιτρίπτου, ut post Schol. annotavit Suid.

Γλίσχρασμα, τό. Hippocr. De victu in M. A. [p. 385, 3] : Τὸ γὰρ γλίσχρασμα αὐτέης λεῖον, καὶ ξυνεχές, καὶ προσηνές ἐστι καὶ ὀλισθηρόν. Signif. vero hoc verbale i. q. subst. γλισχρότης, ut Gal. quoque eo in l. exp. [Diosc. Parab. 1, 1.]

Γλισχρεύομαι, Parcus et restrictus sum, Tenax sum et γλίσχρος : more nimirum τῶν σμικρολογουμένων, Bud. Eustath. [Marc. Anton. 5, 5 : Γογγύζειν καὶ γλισχρεύεσθαι καὶ κολακεύειν. Scriptor ap. Suid. s. v. Διονυσίων σκωμμάτων: Βωμολοχεύων καὶ πέρπερα γλισχρευόμενος. Eust. Opusc. p. 55, 11 : (Διάλεκτος) περὶ λέξεις γλισχρεύεται. Prov. Vat. App. 4, 48; Georg. Pach. Mich. Pal. p. 9, C; 205, C. G. Dindorf.]

[Γλισχρία, ἡ, i. q. γλισχρότης. Ἀτυχίαν interpretatur schol. Arist. Pac. 193.]

[Γλισχροειδής, ὁ, ἡ, Viscosus, Glutinosus. Lex. Neophyti in *Notices des Mss.* vol. 11, 2, p. 250 : Ὁ γλισχροειδὴς καὶ ἀξουγγώδης τοῦ λουτροῦ πηλός. Boissos.]

[Γλισχρολογέομαι, Minuta dissero. Philo vol. 1, p. 526, 33 : Περὶ μικρὰ μέντοι σοφίσματα τριβόμενοι καὶ γλισχρολογούμενοι. Wakef.]

[Γλισχρολογία, ἡ, i. q. μικρολογία. Philo vol. 1, p. 698, 40 : Μὴ δεῖν τὰ τοιαῦτα εἰς τὰς ζητήσεις εἰσάγειν· γλισχρολογίαν γὰρ μᾶλλον ἢ ὠφέλειάν τινα ἐμφαίνειν. Wakef. Cum αἰσχρολογία confusum in codd. Diogen. L. 2, 30.]

Γλίσχρος, α, ον, Lentus, Viscosus, Tenax. Hesychio et Etym. κολλώδης : ut Etym. rursum γλίσχρον dici annotat ἰατρικῶς τὸ ἐγκέκολλον καὶ μὴ διασπώμενον, Glutinis modo cohærens nec distrahi se sinens. Unde et Gorr. γλίσχρον, inquit, Glutinosum : dicitur et de solidis corporibus et de humoribus. In solidis quidem, est Id, quod fractu contumax est, humore sc. multo, et qui tensioni cedit, terrenas partes glutinante, sicut in salice et coriis. Huic contr. est τὸ κραῦρον, quod plerique Friabile interpr. In humoribus vero, dicitur Quod, quidquid tetigerit, huic ægre dissolubile adhæret, vel Quod, dum trahitur aut tollitur, continuitatem longissime servat, ut oleum, mel et adeps. Huic Galen. Meth. Med. 11 scribit opp. τὸ ῥυπτικὸν, quasi Detersivum dicas. Hippocrat. De nat. hom. : Τὸ φλέγμα γλισχρότατόν ἐστι, καὶ βίᾳ μάλιστα ἄγεται μετὰ χολὴν μέλαιναν· nam ἡ μέλαινα χολὴ τῶν ἐν τῷ σώματι ἐνεόντων χυμῶν γλισχρότατον, teste eod. Hippocr. ibid. [Id. De nat. pueri p. 236, 16 : Συνεχὲς γενόμενον ἅτε γλίσχρον ἐόν. Heraclid. Pont. ap.] Athen. 2, [p. 65, E] : Τῶν ἐχόντων ὄλκιμόν τι καὶ γλίσχρον· de eduliis. Et ap. Plat. Crat., Γλίσχρα ὁλκή. [Theophr. H. P. 3, 14, 1 : Ξύλον εὔινον καὶ γλίσχρον· 17, 5 : Ξύλον ἐπεστραμμένον, γλίσχρον. Ibid. : Ῥίζας παχείας ... καὶ γλίσχρας· 6, 18, 11 : Μήτε πίειραν μήτε γλίσχραν γῆν. Γλίσχρα ὑγρότης, Aristot. H. A. 3, 11 : Ἔχει δὲ πᾶσα θρὶξ ὑγρότητα πρὸς τῇ ῥίζῃ γλίσχραν. Plut. Mor. p. 683, D : Ἀσθενῆ ὑγρότητα καὶ γλίσχραν. Galen. vol. 13, p. 33 : Τί γὰρ ὅτι γλίσχρον τοὔλαιον, ἢ ὅτι λεῖον, ἢ ὅτι στίλβον, ἢ ὑγρὸν, ἢ ὠχρὸν, ἢ λιπαρὸν, ἢ ὀλισθηρὸν, ἢ δυσξήραντον ἐπαλειφόμενον τοῖς σώμασιν. G. D.] || Exp. et Lubricus : ut γλίσχρως quoque ab Hesych. ὀλισθηρῶς. || Etymologo [p. 234, 29] et Hesych. est etiam φειδωλὸς, σκνιφὸς, Parcus : quo signif. Lat. quoque Tenacem hominem dicunt, qui pecunias nonnisi coactus e manibus dimittit. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 33, 22 : Γλίσχρος, ὁ φιλάργυρος· κολλώδης γάρ τίς ἐστι καὶ ὁ φιλάργυρος, ἀλλ' οὐχ ἁπλοῦς.] Sic sane dicitur γλισχρότερος περὶ τὰς δωρεάς. [Dicitur autem non solum de eo qui dandi parcus, sed etiam qui accipiendi cupidus est ideoque petendo instat et importunum se gerit. Aristoph. Ach. 452 : Ὦ θυμὲ ... νῦν δὴ γενοῦ γλίσχρος προσαιτῶν λιπαρῶν τε. Lucian. Rhet. præc. 24, vol. 3, p. 26 : Συνῆν τινι κακοδαίμονι καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ. Euphro ap. Athen. 9, p. 378, E : Προσέρχεθ' ὁ γέρων· ὡς δὲ καὶ γλίσχρον βλέπει. Schol. Pind. Pyth. 7, 1 : Διαχυθεὶς ὁ Κροῖσος ἐπ' αὐτῷ (Megaclem dicit, qui venia sibi data e regia Crœsi quantum luberet auri secum asportandi ridiculis modis abusus erat) γελωτι ἐπί τε τῇ ὄψει καὶ τῷ γλίσχρῳ.] Nec de homine solum in hac signif. γλίσχρος dicitur, sed de re etiam : at tunc Lat. Parcus potius aut Strictus quam Tenax redditur. Plut. Lycurgo [c. 17] : Γλίσχρον γὰρ αὐτοῖς ἐστὶ τὸ δεῖπνον· Pericle [c. 36] : Φύσει δαπανηρὸς ὢν χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος. Ubi tamen et γλίσχρως habent quidam codd. [recte.] At γλίσχραι τέχναι e Luciano [Fugit. 13, vol. 3, p. 372] affertur pro Artes parum suppeditantes ad victum,
A Artes jejunæ; ut et ap. Suid. [ex Plutarchi V. Sullæ c. 15] : Χωρίων γλίσχρων καὶ μηδ' ἐν εἰρήνῃ τρέφειν ἱκανῶν ὄντων. [Plut. V. Flamin. c. 4 : Τόπους γλίσχρους καὶ σπειρομένους πονηρῶς. Tenuis, Exilis, Parvus. Plut. Mor. p. 794, F : Γλίσχρα καὶ διακονικὰ, Vilia et servilia. Demosth. p. 689, 25 : Δημοσίᾳ δ' ὑμεῖς ἃ μὲν οἰκοδομεῖτε καὶ κονιᾶτε ὡς μικρὰ καὶ γλίσχρα αἰσχύνη λέγειν. Γλίσχροι πυρετοὶ, Lentæ febres, ap. Hippocrat. p. 1135, H, quas alibi βληχροὺς πυρετοὺς dicit. Sæpissime autem γλίσχρος de disputationibus jejunis et nimis subtilibus dicitur. Eo sensu μικρὰ καὶ γλίσχρα προσβλήματα ap. Plut. Mor. p. 43, A, γλίσχραι ὁμοιότητες p. 381, D, γλίσχραι πεύσεις, γλίσχροι λόγοι et quæ sunt similia, de quibus dixit Wyttenb. vol. 6, p. 269. G. D.] || Ab Hesych. exp. etiam λίαν ῥυπαρὸς, Valde sordidus : ut ab Etym. quoque πάνυ ῥυπαρός. [Hæc interpretatio non debebat tanquam diversa a superiore φειδωλὸς et σκνιφὸς poni.] || Etymologo est et ὁ λίχνος καὶ ἐπιθυμῶν ἐφυβρίστως· quasi ὁ λίαν ἐχόμενος, vel ὁ γλιχόμενος τροφῆς ὑπὲρ τὸ δέον.
B Exp. ab eo et ἀτυχής : ut γλίσχρων quoque ap. Aristoph. a nonnullis accipitur pro ἐπίπονος, Ærumnosus. Notandum porro est, alicubi reperiri et γλισχρὸς, oxytonως, itidemque Γλισχρῶς. [Sæpe sic in codd. scribitur, sed vitiose et contra præceptum Arcadii p. 74, 2. G. D.] Sed eam scripturam superiori esse præferendam minime censeo, cum illa non ap. Eust. solum et Etym. extet, sed reperiatur etiam in Codd. Suidæ et Lex. mei vet. [|| Γλίσχρος oleris nomen est ap. Theophrast. H. P. 7, 5, 3 : Γογγυλὶς, θρίδαξ, γλίσχρος, ubi quum cod. Med. γλίσχροι præbeat, Schneid. καὶ ὅλως οἱ λίσχροι conjicit, comparata Hesychii glossa, Λίσχροι, τὰ στροφικὰ τῶν σπερμάτων. Idem tamen grammaticus etiam λίσχρως (codex λισχρῶς) annotavit, quod φειδωλῶς, σκνιφῶς, interpretatur : ut nihil caussæ sit cur Theophrasto litera γ detrahatur. || Duas alias signiff. affert Hesych. : Γλίσχραι (codex γλῆσχραι), κνῆμαι, et Γλίσχρον (codex γλησχρὸν), ἐνήλατον, quibus in glossis Kust. κνῆμαι et ἐνήλατον eadem utrumque signif. dictum accipit, Ti-
C bia s. Radius rotæ, et similem comparat gl. Λεχήρια, ἐνήλατα. G. Dindorf.]

[Γλισχρότης, ητος, ἡ.] A Γλίσχρος significante Viscosus est Γλισχρότης, Viscositas, Lentor tenacitasque glutinosa. In qua signif. ap. Galen. et medicos in primis reperitur. V. Γλίσχρος. || A Γλίσχρος significante Tenax, Parcus est subst. Γλισχρότης, Tenacitas, Parcitas. Alioqui signif. etiam Viscositas, Lentor : s. Lubricitas : in qua signif. Athen. 5, [p. 194, B] dicit : Ὡς πάντας ἀναστάντας κυλίεσθαι λουομένους τῷ μύρῳ, καὶ διὰ τὴν γλισχρότητα καταπίπτοντας γέλωτα παρέχειν· oleum enim et unguenta inde confecta, sunt γλίσχρα, Naturæ viscosæ, effusaque alicubi, eum locum lubricum reddunt, ut facillime in eo lapsent vestigia. [Aristot. H. A. 3, 11 : Ἔνεστι δ' ἐν τοῖς δέρμασι πᾶσι γλισχρότης μυξώδης. Et sic rursus 5, 15. Plut. Mor. p. 641, E : Τὸ κῦμα τῇ γλισχρότητι (immundis navium parietibus) προσπῖπτον οὐ ῥᾳδίως ἀπολύεται. Alciphro 3, 61 : Ῥύμματι καὶ νίτρῳ ... χθιζινοῦ ζωμοῦ ... τὴν γλισχρότητα ἀποκαθαίρων. || Te-
D nacitas, Parcitas. Aristot. Polit. 7, 5 : Ἕλκοντας ἐφ' ἑκατέραν τοῦ βίου τὴν ὑπερβολὴν, τοὺς μὲν ἐπὶ τὴν γλισχρότητα, τοὺς δὲ ἐπὶ τὴν τρυφήν. Plut. Mor. p. 125, E : Μικρολογία καὶ γλισχρότης ἐνίους ἀναγκάσει ... ἐμπίπλασθαι παρ' ἑτέροις τῶν πολυτελῶν καὶ ἀπολαύειν· quæ vocc. etiam in V. Them. c. 5 sunt conjuncta, ut μικρὸς καὶ γλίσχρος, de quo supra dictum. Γλισχρότης καὶ πλεονεξία Athen. 1, p. 7, E.]

[Γλισχρόχολος, ὁ, ἡ.] A superiore Γλίσχρος, Viscosus, Glutinosus, Lentus, Tenax, comp. Γλισχρόχολος, et Biliosus et Lentus : ut ap. Hippocr. Epidem. 4, [p. 1131, G] : Ἡ γαστὴρ διΐει πολλὰ γλισχρόχολα. [Et διαχώρησις γλισχρόχολος ibid. p. 1132, G.] Nisi potius leg. Γλισχρόχροα, ut Erot. habet in suo Lex., qui exp. μετά τινος κολλώδους ἐπαφῆς παρατετηρημένα τὴν χροιὰν ἐπὶ τὸ χαλεπώτερον.

Γλισχρώδης, ὁ, ἡ, Assimilis τοῖς γλίσχροις, Lentus tenaxque et viscosus in modum eorum, quæ γλίσχρα nominantur. Hippocr. De vulner. in cap. [p. 911, E] : Τὸ φλεγμαῖνον ἐκτέθνηκεν ἐξ αὐτοῦ, καὶ γλισχρώδες γίνε-

ται. Vide et Βλιχχῶδες. [Epiphan. vol. 1, p. 604, B : Τὸ γλισχρῶδες τοῦ ἰοῦ. Routh.]

[Γλίσχρων, ωνος, ὁ.] A γλίσχρος, quod signif. ὁ λίχνος et ὁ λαίμαργος deriv. Γλίσχρων. Exp. enim ἐπιθυμητὴς, unaque cum γλίσχρος derivatur a γλίχομαι, Appeto. Aristoph. Pac. [193, Mercurius] : Ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες; [Trygæus :] ὦ γλίσχρων. Ibi tamen Schol., quum exposuisset ἐπιθυμητὰ, ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι, subjungit γλίσχρονας dici solere τοὺς ἀτυφεῖς : et Γλισχρίαν, τὴν ἀτυχίαν : hoc vero in l. γλίσχρων signif. ἐπίπονε, Ærumnose. Sic sane γλίσχρος ab Etym. exp. ἀτυχὴς, Infortunatus, Infelix, Miser. At Ach. [450] : Ὦ θύμ', ὁρᾷς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων, Πολλῶν δεόμενος σκευαρίων· νῦν δὴ γενοῦ Γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ' Εὐριπίδην, paulo aliam signif. habet a superioribus : ibi enim a Schol. et Suida exp. ταπεινὸς, κόλαξ : ut sit Is, qui ad miserias et inopiam redactus, aliis sese insinuat, et adhærens eis adulatur.

Γλίσχρως, Tenaciter, s. More eorum, quæ viscosa et glutinosa sunt. Quo modo accipiendum videtur in hoc ap. Suidam l. : Ἀλλ' ἐγώ τις ἄρα δυσαπάλλακτος ἦν ἀπὸ τῶν τοιούτων, καὶ γλίσχρως ἔτι εἰχόμην τῆς αὐτῆς ἀληθείας, ἅτε ὡς ἀληθῶς ὄναρ πλουτήσας. [Plato Criton. p. 53, E : Γλίσχρως ἐπιθυμεῖν ζῆν. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32, 8 : Γλίσχρως προθυμεῖσθαι, οἷον λιπαρῶς καὶ παραμονίμως.] Alioqui signif. etiam Lubrice, ὀλισθηρῶς, ut Hesych. et Suid. exp. || Tenaciter, Parce, Tenuiter. Arrian. ap. Suid. : Τὰ ἐπιτήδεια γλίσχρως τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντο, i. e. φειδομένως. [Plato De rep. 8, p. 553, C : Γλίσχρως καὶ κατὰ σμικρὸν φειδόμενος καὶ ἐργαζόμενος χρήματα ξυλλέγεται.] Sic Plut. Alcib. [c. 25] : Γλίσχρως χορηγοῦντα θλίβειν καὶ ἀποκναίειν ἀτρέμα. Et Camillo [c. 27 coll. 31] : Τῶν σιτίων γλίσχρως καὶ μόλις αὐτοῖς διαρκούντων. Et Solone : Χώρα τοῖς γεωργοῦσι γλίσχρως διαρκοῦσα, Ager cultoribus suis tenuem admodum et parcum præbens victum : nisi malis interpr. Vix, Ægre : de qua signif. mox dicetur. Sic aliquis γλίσχρως ζῆν dicitur pro Tenuiter et parce vivere : cui opp. τρυφᾶν. Aristot. Polit. 2 : Συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλὴν, ὥστε τρυφᾶν· ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως. Signif. etiam Vix, Difficulter, Ægre : ut Plut. : Οὐδὲν εὗρεν πλέον οἰκήματος ἑνὸς γλίσχρως ἕνα δέξασθαι δυναμένου : nisi malis Vix et tenuiter, Nonnisi parce. Pro Ægre et Gravate accipi potest in hoc ejusdem l. [V. Pomp. c. 69] : Ἀρξαμένου δὲ Πομπηΐου καταλέγειν, οἱ μὲν, οὐχ ὑπήκουον, ὀλίγοι δὲ γλίσχρως καὶ ἀπροθύμως συνῄεσαν. [|| Putide, Nimia diligentia aut subtilitate. Plato De rep. 6, p. 487, E : Ἄκουε δ' οὖν τῆς εἰκόνος, ἵν' ἔτι μᾶλλον ἴδῃς ὡς γλίσχρως εἰκάζω. Vid. Heindorf. ad Cratyl. p. 104 et s. v. Γλίσχρος dicta. Philostr. p. 829 : Μελίττας οὕτω γλίσχρως γεγραμμένας, ὧν γε καὶ προνομαία δήλη· p. 853 : Οὕτω γλίσχρως ... ἀράχνην διαπονῆσαι.]

[Γλίτις, Glitis, nomen loci. Synodus Sidena ap. Phot. Bibl. p. 13, 39 : Γερόντιος πρεσβύτερος καὶ ἡγούμενος τῶν ἐν Γλίτιδι μοναχῶν. G. Dindorf.]

Γλίττον, τὸ, Sordes ex ablutione manuum, pedum, aut totius corporis. Eust. enim [p. 1560, 32, ubi primum γλίττον, deinde γλίττων scriptum,] tradit τὸ ἀπόλουμα a quibusdam nominari γλίττον, afferens hæc e Lexicographo quopiam verba, Γλίττον, ὁ ἐν ταῖς ἐμβάσεσι γινόμενος ῥύπος. Hesych. vero oxytonως habet γλιττόν· γλοιόν.

[Γλιχάζω V. Αιχάζω.]

Γλίχομαι, Cupio, Affecto, Appeto, ἐπιθυμῶ. Interdum cum infin. construitur. Isocr. Panath. [p. 265, C] : Ζηλούντων ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένων. Sic Dem. Phil. 2, [p. 68, 16] : Πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν, ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται. Et Pro cor. [p. 297, 4] : Τῆς μὲν εἰς παρὸν τιμῆς ἐμὲ ἀποστερῆσαι γλίχεται. Itidemque Plut. Numa [c. 13] : Γλιχόμενος ἐξελληνίσαι τοὔνομα, Cupiens e Græco deducere. [Procop. Anecd. p. 17, B : Γλιχομένη κύριον τὸν θυγατριδοῦν τοῦ Βελισαρίου καταστήσεσθαι πλούτου. [Interdum cum accus. [Plato Hipparcho p. 226, D : Ὀλίγου ἄξια καὶ οὐδενὸς γλίχονται. Alexis ap. Athen. 3, p. 124, A : Γλιχόμεθα μὲν τὴν μᾶζαν ἵνα λευκὴ παρῇ. Hippocrat. Ep. p. 1282, 38 : Ἐν νήσοις ἐόντες ἤπειρον γλίχονται.] Philo De mundo. Ἀναγκαῖον οὖν τὴν τοῦ κόσμου φύσιν γλίχεσθαι τὴν ὅλου διαμονὴν, Cupere et velle universi incolumitatem. Sic ap. Suid. : Καὶ ταῦτα ἦν ἃ ἐγλίχετο. Aliquando cum gen. [Herodot. 3, 72 : Τοῦ αὐτοῦ γλιχόμεθα· 4, 152 : Γλιχόμενοι Αἰγύπτου. Demosth. p. 411, 24 : Τῆς παρ' ὑμῶν τιμῆς γλιχομένοις.] Aristot. De mundo [c. 5] : Τῶν ἐναντίων ἡ φύσις γλίχεται, Contraria appetit natura. Sic Aristoph. ap. Etym. [M. p. 234, 37] : Τί δῆτα τῶνδε τῶν κακῶν, ὦ παῖ, γλίχει; Diversa constr. ex Herodoto [2, 102,] affertur, Γλίχομαι περὶ τῆς ἐλευθερίης, pro Sum studiosus libertatis. [Quod omisso περὶ dixit 8, 143 : Ἐλευθερίης γλιχόμενοι, ubi alii codd. ἐλευθερίην σκεπτόμενοι. Similis est constructio verbi ἀντέχεσθαι ap. Platon. in Philebo p. 49, A : Τῶν ἀρετῶν δ' ἄρ' οὐ σοφίας πέρι τὸ πλῆθος πάντως ἀντεχόμενον... Paullo alia significatione γλίχεσθαι cum περὶ construxit Aristot. p. 437, 21 : Οὐκ εὐποροῦντες δὲ πρὸς τέτταρα (στοιχεῖα τῶν σωμάτων) πέντ' οὔσας (τὰς αἰσθήσεις) συνάγειν, γλίχονται περὶ τῆς πέμπτης, Hæsitant de quinta. G. D.] || Hesych. γλίχεται exp. non solum ἐπιθυμεῖ et προθυμεῖται, sed etiam παίζει : quo signif. et γλιᾶσθαι dicitur. [Aoristum annotavit Hesych. : Ἐγλιξάμην· ἐπεθύμησα· ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι. Ex Platone (comico, ut videtur) Suidas. || Activam formam Γλίχω fingunt grammatici, ut Arcad. p. 153, 15, Etym. M. p. 516, 11. G. Dindorf.]

Γλιχὸς, Hesychio est γλίσχρος καὶ φειδωλός. Sed addit ab aliis exponi πολυπράγμων et περίεργος. Sic Γλιχώ.

Γλιχύτης, Hesychio est ἀτυχὴς ἢ ἐπίπονος ἢ ἐρωτική. Itidemque Etym. [p. 234, 25.] Suspectam tamen terminationem habet. [Zonaras p. 440 : Γληχυρίς, πονηρά. Fort. Γλιχηρὶς vel Γλιχυρίς. G. Dindorf.]

Γλιχὼ, ἡ, Etymologo [p. 234, 26,] est ἡ φειδωλὸς ἢ περίεργος : quo signif. et γλιχὸς paulo ante. [Zonaras p. 440 : Γλιχὼ, ἡ φειδωλία.]

[Γλίχων, ωνος, ὁ, Glicho, n. pr. ap. Suid. s. v. Γληχώ. Conf. supra p. 288, C. ι longum : vid. Dracon. Strat. p. 117, 4. G. Dind.]

[Γλιώδης. V. Γλοιώδης.]

[Γλοία. V. Γλία.]

Γλοιάζω. Γλοιάζειν Etym. [p. 234, 44 et Lex. Rhet. p. 233, 6] esse dicit τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμύοντα μυκτηρίζειν καὶ κακοηθεύεσθαι, s. διεγγελᾶν. [Pollux 9, 148 : Εὐτελέστερον τὸ γελοιάζειν καὶ φορτικώτερον τὸ γλοιάζειν.] Hesych. quoque testatur a nonnullis exp. διεγγελᾶν : ipse vero esse dicit τὸ καταφερόμενον εἰς ὕπνον ἐπιμύειν τοῖς ὄμμασι καὶ κατιλλωπεῖν. Galen. Lex. Hippocr. [p. 452] γλοιάζειν esse ait τὸ ἐπιμύοντας παραδινεῖν τοὺς ὀφθαλμούς. Et Γλοιωδῶς huic esse ἀνάλογον, idemque valere ac si νυσταχτικῶς diceres. Ap. Hesych. vero legitur Γλοιῶς, pro hoc γλοιωδῶς, exp. itidem νυσταχτικῶς, More eorum qui νυστάζουσιν et nuunt capite inter dormiendum. [Hoc etiam Galeno restituendum videtur, ubi codd. non γλοιωδῶς, sed γλοιὸς præbent. G. Dind.]

Γλοιὰς, a Sophocle dicitur ἡ κακοήθης ἵππος, Hesych., Equa maligno ingenio et prava indole.

Γλοίης, Etymologo [p. 234, 45] ὁ νωθρὸς, qui γλοίητα dici addit τὸν λιπαρὸν, καὶ μοχθηρὸν τῷ ἤθει· ut et Hesych. rursum γλοίητα [codex γλοιητὰ] exp. κακοήθη, Malignum, Malis imbutum moribus. [Γλοίης γλοίητος inter barytona ap. Herodian. in Mus. philol. Cantabr. fasc. 5, p. 246. G. Dind.]

[Γλοιοπαχὴς, ὁ, ἡ, Strigmenti modo crassus. Demetr. Hieracosoph. p. 66 : Γλοιοπαχεῖ συστάσει. Nam sic corrig. quod editum est γλυοπαχεῖ. G. D.]

[Γλοιοποιέω, Glutinosum facio. Dioscor. Parab. 1, 2 : Ἄγνου σπέρμα σὺν ὄξει καὶ ῥοδίνῳ γλοιοποιηθέν.]

[Γλοιοπότις, ἡ, Sordes trahens. Theodor. in Anth. Pal. 6, 282 : Τριβάκην γλοιοπότιν χλαμύδα.]

Γλοιὸς, Hesychio νωθρὸς, ἀσθενὴς, Segnis, Invalidus : item ῥυπαρὸς, Sordidus. Schol. Aristoph. N. [449], Κίναδος, τρύμη, μάσθλης, εἴρων, γλοιὸς, annotat γλοιὸς idem propemodum valere quod μάσθλης, translatumque esse ab oleo, quod in balneis effusum concrevit : nam ut id τοὺς ἐπιλαμβανομένους διολισθαίνειν πέφυκε, ita et γλοιὸν hic dici Qui tali præditus est ingenio ut διολισθαίνειν elabique possit e creditorum manibus : atque adeo ad suam usque ætatem γλοιοὺς vocatos fuisse τοὺς τῇ γνώμῃ σκάζοντας, καὶ μηδὲν στα-

A θερὸν φρονοῦντας, ἀλλὰ ἄλλα μὲν ἐπαγγελλομένους, ἀλλὰ δὲ πράσσοντας, διὰ τὸ τῆς γνώμης ὀλισθηρὸν καὶ ἄπιστον. Ad mores itaque translatum γλοιὸν signif. τὸν ὀλισθηρὸν καὶ εὐμετάβολον, Qui mente s. ingenio est lubrico et mutabili : exp. tamen et μοχθηρὸν, ut Hesych. supra κακοήθη. Sed affertur et alia exp. : γλοιὸν nimirum dici τὸν ῥυπαρὸν τοὺς τρόπους, Qui sordidis est moribus : s. τὸν ῥυπαρὸν καὶ σμικρολόγον· quia sc. ὁ ῥυπαρὸς διὰ τὴν ἄσκησιν σύνεγγυς est τῷ γλοιῷ, i. e. τῷ ῥύπῳ τοῦ ἐλαίου. Verum ea exp. a scopo poetæ longius abit : superior magis quadrat. [Nicet. Annal. 10, 6 : Καταπύγων καὶ γλοιός. Eustath. Opusc. p. 278, 29 : Ἀνὴρ γλοιὸς μὲν πολιτεύσασθαι, στρυφνὸς δὲ πονηρεύσασθαι· p. 97, 37 : Σπῖλος ὅλος ἐκεῖνος (ἀνὴρ), γλοιὸς μυσαρὸς, ῥύπος ἀνέκπλυτος.]

Γλοιὸς, ὁ, ὁ τοῦ ἐλαίου ῥύπος, ut Aristoph. [N. 449] Schol. testatur, Sordes, quæ in balneis atque etiam palæstra ab hominum oleo unctorum cute deradebantur : Gr. alio nom. ῥύπος dictæ, teste P. Ægin. : Lat. Strigmenta, et Sordes etiam. Sed et aliæ sordes oleo permixtæ ac lubricæ hoc nom. dicuntur. B [Lex. Neophyti in *Notices des Mss.* vol. 11, 2, p. 250 : Γλοιὸς, τὸ ὕειον στέαρ, καὶ ὁ γλισχροειδὴς καὶ ἀξουγγώδης τοῦ λουτροῦ πηλός.] Simonid. ap. Athen. 7, [p. 299, C] : Ὥσπερ ἔγχελυς κατὰ γλοιοῦ. [Herodot. 3, 112 : Ἐν τοῖσι πώγωσι (τῶν τράγων) εὑρίσκεται ἐγγινόμενον οἷον γλοιὸς ἀπὸ τῆς ὕλης. Teles ap. Stob. Flor. 97, 31, vol. 3, p. 272 : Εἰσελθὼν ἂν εἰς τὸ βαλανεῖον τῷ γλοιῷ ἠλείψατο. Geopon. 20, 13, p. 1248 : Τρίψας γλοιῷ. Galen. vol. 13, p. 167 : Γλοιὸς μετρίως ἐστὶ μαλακτικός. Pravo accentu τὸν γλοῖον τοῦ ψυλλίου Synes. De febr. p. 88. Arcad. p. 37, 12 : Ὀξύνεται ... γλοιὸς ἐπὶ κόπρου. Pluralis ap. Archestr. Athen. 9, p. 399, E : Γλοιῶν (codex Ven. γλυῶν) καταχύσματα. G. Dind.]

[Γλοιόω, Lubrico. Gl.] Γλοιοῦσθαι, Lentescere ac viscosum reddi in modum strigmenti. Diosc. 5, 92 : Τρίβε [Τρίβε] ἕως οὗ γλοιωθῇ· pro quo paulo post dicit, Ἕως τῇ συστάσει γλοιώδης γένηται.

Γλοιώδης, ὁ, ἡ, Strigmentosus, Strigmentorum similis, Strigmenti modo crassus et glutinosus s. viscosus. C [Hippocr. p. 1207, F : Ὑποχωρήσιες γλοιώδεες.] Diosc. 2, 202 : Ἄγει δὲ γλοιώδες κατὰ κοιλίας. Athen. 7 : Ὀχεύονται δὲ συμπλεκόμεναι, κᾆτ' ἀφιᾶσι γλοιῶδες ἐξ αὐτῶν, ὃ γενόμενον ἐν τῇ ἰλύϊ ζωογονεῖται. Plinio vero auctore, 9, 51, Anguillæ atterunt se scopulis, eaque strigmenta viviscunt. Itidem Theophr. H. P. 5, 5 [5, 4, 1] : Ὑγρότητι καὶ ξηρότητι καὶ τῷ γλοιώδει. [Ὕδωρ γλοιῶδες Marc. Anton. 8, 24. Σαρκίον γλοιῶδες schol. Theocr. 2, 48. In loco Theophrasti tres codd. γλειώδει. Γλιῶδες Etym. M. p. 234, 41 : Τὸ τρυφερὸν καὶ ἁπαλὸν καὶ γλιῶδες. Sed γλοιῶδες Zonar. p. 441. Γλυῶδες ap. Demetr. Hieracosoph. p. 57 : sed γλοιῶδες p. 72, 79. Conf. Γλοιοπαχής. G. Dind.]

[Γλοιωδῶς. Γλοιῶς. V. Γλοιάζω.]

[Γλουκού. V. Γλυκός.]

[Γλούρεα, χρύσεα. Φρύγες. Γλουρὸς (γληρὸς codex), χρυσὸς, Hesych.]

[Γλοῦς. V. Γλῶς.]

Γλούτια, τὰ, Naticulæ, dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia, ad latera meatus illius sita; D nam perinde ac nates prominent, seseque contingunt : vocantur a quibusdam et διδύμια s. δίδυμοι. Nonnulli vero ea parte, qua conarium contingunt, διδύμια, conario ipso penem repræsentante : altera autem, qua ipsum conarium non est, γλούτια, Clunes natesque, appellant. Hæc inter alia idem Gorr. [Galen. vol. 4, p. 502 : Τινὲς τὰ μὲν ὁμιλοῦντα τῷ κωναρίῳ σώματα διδύμια καλοῦσι, τὰ δ' ἐφεξῆς αὐτῶν γλούτια. Weigel.]

Γλουτὸς, ὁ [inter oxytona ap. Arcad. p. 78, 11], Hesychio, Etym. [p. 234, 39] et Suidæ est τὸ τῆς κοτύλης σφαίρωμα, s. τὸ περὶ τὰ ἰσχία σφαίρωμα· ut Polluci quoque [2, 184] γλουτοὶ sunt τὰ ὑπερέχοντα ἀπὸ τῶν ἰσχίων. [Rufus 1, p. 32 : Πυγαὶ δὲ τὰ μετὰ τὴν ὀσφὺν σαρκώδη καὶ ἑφέδρανα, ἐφ' ὧν καθίζομεν· ἄλλοι δὲ γλουτοὺς καλοῦσι.] Eæ Lat. Nates s. Clunes sunt : carnes nimirum in summa femoris parte protuberantes, quæ sedentibus pulvini vicem præstant. Il. [E, 66; N, 651, γλουτὸν κατὰ δεξιόν·] Θ, [338] : Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος Ἅπτηται κατόπισθε ... Ἰσχία A τε γλουτούς τε. Herodot. [4, 9] : Ἀπὸ τῶν γλουτίων τὰ ἄνω, quod generalius interpr. Superne femorum tenus. [Hippocr. p. 761, D : Ἀπωθέειν τὸν γλουτὸν, ὡς μὴ περιέλκηται. Tryphiod. 81 : Ἰσχία τε γλουτοῖσιν ὀλισθηροῖσι συνῆψε. Strabo 4, p. 196 : Μέχρι αἰδοίων καὶ γλουτῶν. Οἱ ὑπὸ τοὺς γλουτοὺς πόδες equorum ap. Polluc. 1, 193.] Γλουτὸς, inquit Gorr., dicitur Apophysis externa eademque major ossis femoris, quam et τροχαντῆρα μέγαν appellant. [V. Galen. vol. 4, p. 23; Theophil. Protosp. 1, 23, p. 812.] Ea in femoris superiori cervice exterius apparet, ampla multumque gibbosa. Sic autem dicta est vel a similitudine, quam habet cum natibus, vel quod musculi, quibus nates constant, ei præcipue inserantur. [Τὰ γλουτὰ ap. schol. Theocr. 6, 30 et Thom. M. s. v. Ῥοδοπυγίζειν p. 785. Τὰ γλουττὰ Glossæ Mss. et Georgius Sanginatius ap. Ducang. Quod ap. Zonaram p. 441 duo codd. præbent. G. Dind.]

Γλύζω, Glutio, VV. LL.

Γλυκάδιον, τό. Schol. Nicandri [Th. 595] vult ὄξος B κατ' εὐφημισμὸν vocari γλυκάδιον, sicut χολὴν, γλυκεῖαν. [Chœrobosc. Ms. : Ἀντίφρασίς ἐστι λέξις δι' ἐναντίων τὸ ἐναντίον σημαίνουσα, ὡς ὅταν τις τὸν τυφλὸν εἴποι πολυβλέποντα ἢ τὸ ὄξος γλυκάδιον. Walz. Etym. M. p. 626, 56 (et Zonaras p. 1457) : Οἱ δὲ Κυρηναῖοι τὸ ὄξος ἡδός φασι, καὶ ἄλλοι γλυκάδιον. || Alia forma Γλυκείδιον. Zonaras p. 441 : Γλυκείδιον, δίφθογγον· γλύκιον δὲ ι. Suid. : Γλυκίδιον τὸ γλυκύ. Καὶ γλυκὺ τὸ αὐτό. Theodos. p. 65, 29 : Διφθόγγῳ παραλήγονται ... γλυκείδιον, ἀπὸ τῆς γλυκέος γενικῆς. Cum πραξείδιον et λεξείδιον comparat Chœrobosc. in cod. Barocc. 50 fol. 125, qui ipse quoque diphthongum diserte probat, et Etym. Gud. p. 126, 51. Eadem signif. Γακούδιον dictum est, quod v. G. Dind.]

[Γλυκάδιος, ὁ, Glycadius, n. pr. viri, cui Nilus libri 1 epistolam 252 scripsit his paucis verbis comprehensam : Γλυκάδιος μὲν τὸ ὄνομα κέκλησαι, ὀξινὸς δὲ καὶ ἀηδὴς τὸν τρόπον καθέστηκας. G. Dind.]

Γλυκάζω, Dulcesco, Subdulcis sum, ut Diosc. et Athen. [1, p. 26, C], γλυκάζων οἶνος. [Μέλι γλυκάζον C Ezech. 3, 3. Ὄξος γλυκάζον Geopon. 6, 15, p. 459. Γλυκάζομαι ibid. 2, 39, 4, p. 189 : Γλυκάζονται δὲ οἱ θέρμοι ἀποβρεχόμενοι θαλαττίῳ ὕδατι. || Dulciter afficio. Sext. Emp. p. 53 : Τὸ μέλι οὐ γλυκάζει τοὺς ὑγιαίνοντας· p. 78 : Ἡ γεῦσις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μέλιτος ὁτὲ μὲν πικράζεται, ὁτὲ δὲ γλυκάζεται. Et sic ibid. p. 83, 428. Hemst. Item Clem. Al. t. 2, p. 933, 22 : Τὸ μέλι γλυκάζει μὲν τοὺς ὑγιαίνοντας, πικράζει δὲ τοὺς πυρέσσοντας· et Macar. Grets. p. 170, D : Παντὸς τοῦ κατ' αἴσθησιν γλυκάζοντος γλυκερώτερος. Hase.]

Γλυκαίνω, Dulce reddo. Quidam Edulco e Nonio et Dulco e Sidonio interpr. Xen. Œc. [19, 19] : Ὑπὸ τοῦ ἡλίου γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλάς. [Theophr. De odor. 34, p. 744 : Ἀρώματα ... γλυκαίνεται. Moschus 3, 117 : Πῶς τευ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε (τὸ φάρμακον) κοὐκ ἐγλυκάνθη; Athen. 5, p. 200, B : Κερασθέντων ἐν ταῖς ὑδρίαις καὶ πίθοις πάντες κοσμίως ἐγλυκάνθησαν (apogr. Flor. γλυκάσθησαν) οἱ ἐν τῷ σταδίῳ. Geopon. 2, 23, 10 : Ἡ ἁλμυρὰ γῆ καὶ γλυκανθεῖσα. Georg. Pach. Andron. p. 96, B : Αὐτός τε φάγοι καὶ γλυκανθεὶς τὸν φάρυγγα D εὔξαιτο δὲ τὸν γλυκασμὸν καὶ τῷ πέμψαντι. Figurate de oratione Dionys. De comp. verb. 15, p. 90, 1 : Φωναὶ ... γλυκαίνουσαί τε τὴν ἀκοὴν καὶ πικραίνουσαι. De melopœia Aristox. Elem. 1, p. 23 : Συντονωτέραις χρῶνται σχεδὸν οἱ πλεῖστοι τῶν νῦν· τούτου δ' αἴτιον τὸ βούλεσθαι γλυκαίνειν ἀεί. Exempla ex V. T. vid. apud Trommium.]

[Γλυκαῖος, αία, αῖον, i. q. γλυκύς. Synes. De febr. p. 62 : Γλυκαίου ὕδατος· p. 190 : Ὕδατι θερμῷ καὶ γλυκαίῳ.]

[Γλυκάνισον. V. Ἄνισον.]

Γλύκανσις, εως, ἡ, q. d. Dulcificatio. [Theophr. H. P. 4, 4, 5 : Εἰς τὴν γλύκανσιν προβρέχειν τὰ σπέρματα.]

[Γλυκαντικὸς, ἡ, ὸν, Dulciter afficiens. Μέλι γλυκαντικὸν Ocellus Luc. p. 510. Wakef. || Adverb. Γλυκαντικῶς ap. Sext. Empir. p. 437, 442, 499, 533.]

[Γλύκας, ὁ, Glycas, n. pr. velut Michaelis Glycæ, scriptoris Byzantini. Alius ap. Cantacuz. Hist. 3, 50, p. 514, C. G. Dind.]

[Γλυκασία, ἡ, Dulcedo. Nilus Ep. 4, 24, p. 474 :

Διὰ τῆς ἐπονειδίστου καὶ κατηραμένης γλυκασίας. G. D. A Method. Conviv. virg. p. 76, B ed. Combef. : Τὰ λοιπὰ δὲ ταύτῃ νομίζεσθαι προσήκει πικρὰ, ὁπόσα δὴ τῇ ἐμφύτῳ γλυκασίᾳ κεκέρασται τῶν ἀκροδρύων. Kall.]

[Γλύκασις, ἡ, pro Γλυκασία præbet ap. Method. Conv. s. Γλυκασία cit. ed. Allat. p. 49, 1 : Τῇ ἐμφύτῳ γλυκάσει κεκ. Hase.]

Γλύκασμα, τὸ, sive Γλυκασμὸς, ὁ, Dulcedo, Dulcitudo, [Dulce condimentum], VV. LL. Metaph. de Christo quidam dixit, Ὄξος ποτίζεται καὶ χολὴν βρωματίζεται ὁ γλυκασμός. [Nehem. 8, 12 : Πίετε γλυκάσματα. Nilus Ep. 3, 318, p. 450 : Τῆς ψαλμῳδίας ἀμβροσίου γλυκάσματος. Amos. 9, 13 : Ἀποσταλάξει τὰ ὄρη γλυκασμόν. Andreas Cret. p. 235 ed. Combef. : Τοὺς γλυκασμοὺς ὧν ἀποστάζει λόγων. Ioann. Xiphil. in Matth. Anecd. vol. 2, p. 33. G. Dind.]

[Γλυκέα, τὰ, Fella. V. Γλυκύς.]

[Γλυκεῖα, ἡ, i. q. γλυκύρριζος. || Fel. V. Γλυκύς.]

[Γλυκείδιον. V. Γλυκάδιον.]

[Γλυκέλαιον, τὸ, Dulce oleum. Galen. vol. 2, p. 398; Xenocr. 104; Oribas. p. 22 ed. Matth. Weigel. Pau- B lus Ægin. p. 81, 21.]

[Γλυκεοπράτης, ὁ, Dulciarius. Gl.]

[Γλυκέρα, ἡ, Glycera, Thalassidis filia, Harpali concubina : v. Athen. 13, p. 584—586, 595, 605. De Menandri et Glyceræ amoribus v. Alciphr. 2, 3 et 4. || Dionysii filia, Anth. Plan. 4, 249. Aliæ in marm. Elgin. ap. Bœckh. vol. 1, p. 247 et in epigr. ap. Murator. p. 1704, 7. De accentu Arcad. p. 101, 6 : Τὸ δὲ γλυκερὰ ὀξύνεται εἴτε κύριον εἴτε ἐπιθετικὸν εἴη. G. Dindorf.]

[Γλυκερία, ἡ, Glyceria, martyr. Theophylact. Hist. p. 22, C, 144, B. G. Dind.]

[Γλυκέριον, ἡ, Glycerium, meretrix Attica. Macho ap. Athen. 13, p. 582; Menander ap. Priscian. 18, p. 1193, aliique. Genere neutro τὸ Μενάνδρου Γλυκέριον Philostr. Ep. 68, p. 947. G. Dindorf.]

[Γλυκέριος, ὁ, Glycerius, n. pr. diaconi ap. Basil. M. vol. 3, p. 258, 259. || Imperator Romanorum, exeunte seculo quinto. G. Dindorf.]

Γλυκερὸς, ὰ, ὸν, poet. i. q. γλυκὺς, Dulcis; ut μέθυ, C Od. Ξ, [194]; σίτου, Il. Λ, [89]. Metaph. φάος, Od. Ρ, [41]. Et compar. γλυκερώτερος, Od. Ι, [28. Pind. Pyth. 4, 56 : Νόστου γλυκεροῦ· 9, 19 : Γλυκεραῖς εὐναῖς. Eurip. Med. 1099 : Τέκνων γλυκερὸν βλάστημα. Aristoph. Lys. 971 : Ποία γλυκερά; Scytha in Thesm. 1192 : Ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσ' ὥσπερ Ἀττικὸς μέλις. Themistius Or. p. 319, 29 : Οὐκ ἔστι γὰρ, φασὶ, γλυκερώτερον ἢ πάντ' εἰδέναι. Sed ap. Cicer. ad Attic. 4, 11 : Οὐδὲν γλυκύτερον (ἐστὶν addit Lambin. ut senarium expleat) ἢ πᾶν εἰδέναι. LXX Prov. 9, 17 : Ὕδατος γλυκεροῦ. Ceterum conf. Γλυκηρός. G. Dindorf.]

[Γλύκερος, ὁ, Glycerus, n. pr. viri in inscr. Marci Aurelii tempore posita ap. Bœckh. vol. 1, p. 378. G. D.]

[Γλυκεροστάφυλος, ὁ, ἡ, Dulces uvas ferens. Γλ. φθινόπωρον, Oppian. Cyn. 1, 465.]

[Γλυκερόχρως, ὁ, ἡ, Qui dulci, gratioso corpore est. Meleag. in Anth. Pal. 7, 207 : Ἁ γλυκερόχρως Φανίον.]

[Γλυκέως, Dulciter, adv. a γλυκύς. Pollux 4, 24.]

[Γλύκη, ἡ, Glyca, n. pr. Aristoph. Ran. 1343, D 1363, Eccles. 43; Pherecrat. ap. Athen. 10, p. 430, E. ὃ G. Dindorf.]

[Γλυκή, ἡ. V. Γλυκύς.]

[Γλυκήρατον, τὸ, Glyceratum, inter synonyma glycyrrhizæ ap. Diosc. 3, 7. Boisson.]

[Γλυκηρὸς, ὰ, ὸν, i. q. γλυκερός. Astrampsych. ap. Suid. s. v. Γλυκηρά· Τρώγων γλυκηρὰ πικρίας ἕξεις τρόπους.]

[Γλυκίδιον. V. Γλυκάδιον.]

[Γλυκίζω, Dulcia præbeo. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 791, 57 : Πάντας τοὺς θεωμένους καὶ τοὺς συνελθόντας ἀπὸ τῶν πόλεων ἐγλύκισεν ἐν τῷ θεάτρῳ. Hase.]

Γλυκίννας, Hesychio διὰ γλυκέος οἴνου πλακοῦς, Placenta e vino dulci, s. subacta et condita vino dulci, Apud Athen. 14, [p. 645, D] simplici ν scriptum γλυκίνας, ibique e Seleuci Glossis esse dicitur ὁ διὰ γλυκέος καὶ ἐλαίου πλακοῦς, ap. Cretenses.

[Γλυκῖνος, ὁ, Glycinus, Metapontinus Pythagoreus. Iamblich. De V. P. 36, p. 524. G. Dindorf.]

A [Γλύκιος, ία, ιον, i. q. γλυκὺς, legebatur ap. Soph. Phil. 1461 : Νῦν δ' ὦ κρῆναι γλύκιόν τε ποτὸν λείπομεν ὑμᾶς, ubi nunc Λύκιον editum est, quam lectionem scholiasta memorat et codex Flor. monstrat, in quo litera γ duobus punctis est notata. Accedunt Hesychius, Suidas, Zenobius 4, 99 et gramm. in App. Vat. 2, 59, pro uno tamen omnes teste numerandi, qui Λυκεῖον ποτὸν nomen esse fontis Lemnii perhibent ab Apolline investigati. Aristot. Eth. Eudem. 7, 2, p. 1238, 28 : Ὥσπερ ἐπὶ τοῦ πόματος καλοῦσι γλύκιον, cum vulgata scriptura contulit L. Dindorf. præf. ad Xenoph. Conviv. et Ages. p. XII.]

[Γλυκιότερος. V. Γλυκύς.]

Γλυκισμὸς, ὁ, ap. Athen. [5, p. 200, A] legitur, Ἔφερον κεράμια πρὸς τὴν τοῦ γλυκισμοῦ χρείαν, Ut reliqua vina dulcescerent, Bud. Sic enim videtur intelligendum e seqq. [Angl. corrigunt γλυκασμοῦ, quum usitatæ sint formæ γλυκάζω et γλυκαίνω, inusitata γλυκίζω, et ipsum illud γλυκασμὸς alibi legatur. G. D. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 791, l. 49 : Κραδοσίας καὶ ἄριστα καὶ γλυκισμοὺς καὶ δῖπνα (sic) οὐ διέλιπεν ποιῶν. Hase.] B

[Γλύκιστος. Γλυκίων. V. Γλυκύς.]

Γλύκκα, Hesychio ἡ γλυκύτης, Dulcedo. Idem et Γλυκὸν [immo Γλυκκὸν] affert pro γλυκὺ, Dulce. [Accedit ad has tertia glossa quæ duplex κ habet, sed vitii suspecta, Γλυκκεῖν, de qua v. s. Γλυκύς. G. D.]

Γλυκόεις, εσσα, εν, Dulciusculus, Subdulcis, vel Dulcis; ut γλυκόεντι ποτῷ, Nicander Al. [444], quod quidam pro Passo accipiunt.

[Γλυκοκάλαμον, τὸ, s. Γλυκυκάλαμον, Loti nomen ap. recentiores Græcos, ut ap. Zonar. Lex. p. 1324 aliosque quos indicat Ducang. et Salmas. De homon. hyl. iatr. p. 6.]

[Γλυκοκαλαμὼν, ῶνος, ὁ, Locus loto consitus. Achmes Onirocr. c. 212. Ducang.]

[Γλυκοποτέω, Dulcia bibo. Hierophilus in *Notices des Mss.* vol. 11, 2, p. 224. G. Dindorf.]

[Γλυκορρήμων, ὁ, ἡ, Suaviloquus. Antioch. p. 1049, D : Πλησιάζουσι τῷ μυροφόρῳ καὶ γλυκορρήμονι. Hase.]

C [Γλυκόρρυτος, ὁ, ἡ, Dulcem liquorem manans. Pseudo-Chrys. Serm. 99, vol. 1, p. 547 : Οὐκ ἄμπελος αὐτῇ γλυκόρρυτον βότρυν ἐγεώργει. Seager.]

[Γλύκος, τὸ, i. q. γλεῦκος, Nicandro inferebat Schneid. locis s. v. Γλυκὺς indicatis.]

[Γλυκοτροφέω, Dulces cibos capio. Hierophilus in *Notices des Mss.* vol. 11, 2, p. 224. G. Dindorf.]

[Γλυκοφόρος, ὁ, ἡ, Dulcifer. Chrys. vol. 5, p. 729, 11 : Οὐκ ἄμπελος αὐτῷ βότρυν γλυκοφόρον προσεκόμιζεν. Hase.]

[Γλυκόφυλλον, τὸ, Glycophyllum. Galen. vol. 13, p. 968. G. Dind.]

[Γλυκόφως. V. Λυκόφως.]

[Γλυκὺ, τὸ, Vinum. || Fel. De utroque v. s. Γλυκύς.]

[Γλυκυαχής. V. Γλυκυηχής.]

Γλυκύδακρυς, ὁ, ἡ, Dulce lacrymans, Dulces fundens lacrymas, epith. ἔρωτος, Epigr. [Meleagri in Anth. Pal. 7, 419; 12, 167.]

Γλυκυδερκὴς, ὁ, ἡ, Dulce videns, aspiciens, s. Dulcis aspectu, Hesych. [Orac. Sibyll. 1, p. 25 : Ἠελίου D γλυκυδερκὲς φάος. Wakef.]

[Γλυκύδωρος, ὁ, ἡ, Dulcia munera dans. Oppian. Hal. 4, 105 : Νίκης τε γλυκύδωρον ἑλεῖν κράτος. Rufin. in Anth. Pal. 5, 22 : Γλ. Ἔρως. Wakef. Method. p. 428. Kall.]

Γλυκυηχὴς, ὁ, ἡ, Dulcisonus. Γλυκυαχὴς Epigr. [Antipatri Thess. in Anth. Pal. 9, 26 : Γλυκυαχέα Μύρτιν] Dorice.

[Γλυκυθήρατος, ὁ, ἡ, Qui cum dulcedine capitur. Pseudochrys. t. 7, p. 313, 13 : Ἔχω τι γλυκύτερον ἄγκιστρον, γλυκυθήρατον δόξαν. Hase.]

[Γλυκυθυμέω, Dulciter afficio. Τὰ γλυκυθυμοῦντα, de cibis, Hierocles Pyth. p. 216 Needh.]

Γλυκυθυμία, ἡ, [ἡδονή· ὡς δὲ ἔνιοι, ἡ ἐπὶ τοῦ ζῆν ἡδονὴ, Lex. Rhet. p. 233, 9.] Animi suavitas, dulcedo, i. fere q. θυμηδία, [Plut. Mor. p. 970, B : Πάσης ἄμοιρον γλ. 982, A; 1104, C.] Synes. Ep. 57 : Οὐκ ἔτι τῆς συνήθους ἐν εὐχαῖς γλυκυθυμίας ᾐσθόμην, Non amplius consuetam in orationibus suavitatem sensi. Id. 79 de se loquens : Καὶ τιμῆς ἀνθρωπίνης καὶ πάσης γλ.

ἀπολελαυκώς, Hilaritatem animi lætitia perfusi, Bud.; A et in malam partem pro Deliciis s. Voluptatibus animi Id. [105] : Εἰ μή τις εἴη κατεσκευασμένος σύννους τε καὶ πρὸς ἅπασαν γλ. ἀνένδοτος, Et ulli animi suavitati nunquam cedens. [Ἐγκράτεια τῆς γλ. Iamblich. ap. Stob. Flor. 5, 64.] || In vitio a Plut. ponitur pro Ignavia et inertia, quæ laborem respuit, Bud. [Mor. p. 476, D : Ἡ περὶ τὸ ῥᾷστον ἀεὶ διατρίβουσα καὶ πρὸς τὸ ἥδιστον ἀναχωροῦσα γλ. τῆς ψυχῆς.] Sic a Plat. De LL. p. 22 accipitur. [P. 635, C : Ἕνεκα τῆς γλυκυθυμίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονάς.] || Animi placiditas et quasi dulcedo; Clementia, Bud. Plut. [Plurali numero Plutarch. vol. 6, p. 900 ed. Wyttenb. : Τρέψας εἰς γλυκυθυμίας.]

Γλῠκύθῡμος, ὁ, ἡ, Dulcedine animum afficiens, [Γλύκυθυμος Ἔρως Aristoph. Lys. 551.] i. fere q. θυμηδής. Aristoph. [N. 705] : Ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων, Somnus animo gratus : νήδυμος ὕπνος, Hom. Item Delicatus, Qui nulla non dulcedine animum effeminat : in malam partem. Lucian. [Hermotim. c. 16] : Ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι γλυκύθυμοι καὶ φιλήδονοί εἰσιν. B || Placido et miti animo præditus, Il. Υ, [467] : Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων, Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς.

[Γλυκυκάλαμον. V. Γλυκοκάλαμον.]

Γλυκυκαρπέω, Fructus mei dulces sunt, Dulces fructus edo. [Theophr. C. P. 2, 3, 7.]

Γλυκύκαρπος, ὁ, ἡ, Cujus fructus dulcis est, Dulcem fructum gignens.

[Γλυκύκρεως, ὁ, ἡ, Dulcem carnem habens. Sophro ap. Athen. 3, p. 86, E, et Demetr. De eloc. 152 : Γλυκύκρεον κογχύλιον. Epitome et duo apographa codicis Ven. γλυκύκρεων.]

[Γλυκυλόγος, ὁ, ἡ, Dulciloquus. Lexicon Ms. Havn. : Ἡδυεπής, γλυκυλόγος. Osann. Schol. Eurip. Hec. 129 : Ἡδυλόγος, γλυκυλόγος τῷ πλήθει. G. Dind.]

[Γλυκύμαλον. V. Γλυκύμηλον.]

[Γλυκυμαρίς, ίδος, ἡ. Γλυκυμαρίδες, ostreorum genus quoddam, ap. Xenocrat. De Aquat. 43, 60, 61; ubi vid. Coraes p. 116. *Glycomarides* ap. Macrob. Saturn. 2, 9. *Chamæ glycomerides* ap. Plin. 32, 11, C 53. Conf. Schneid. ad Aristot. H. A. vol. 4, p. 378.]

Γλυκυμείλιχος, Dulcis simul et mitis s. Placidus, Dulci quadam benignitate ac clementia præditus : Dulciloquus, VV. LL. [Epitheton Veneris in Hymno Hom. 6, 19.]

[Γλυκύμη. V. Γλυκύς.]

Γλυκύμηλον, s. Dor. Γλυκύμαλον, τὸ, dicitur Malum quoddam prædulce, quale est τὸ μελίμηλον, a mellea dulcedine appellatum. Apud Theocr. vero [11, 39] Cyclops amasiam suam γλυκύμαλον vocat : dictam alioqui Galateam : Τὶν τὸ φίλον γλυκύμαλον ἅμα κἠμαυτὸν ἀείδων. Solent enim, ut Schol. annotat, οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, Γλυκύ μου μῆλον, qui ibid. e Sapphone quoque affert : Γλυκύμαλον ἐρεύγεται, ὡς ἄκρῳ ἐπ' ὄσδῳ. [Veram lectionem Οἷον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὄσδῳ servavit schol. Ms. Hermog. Ἠρινὰ γλυκύμηλα dixit Herodot. medicus ap. Oribas. p. 80 ed. Matth.]

[Γλυκύμορφος, ὁ, ἡ, Dulciformis. Ioann. Gaz. Tab. D mund. 2, 273. Cramer.]

[Γλυκυμυθέω, Dulciloquus sum, Suaviter loquor. Meleager in Anth. Pal. 12, 122 : Γλυκυμυθεῖ χαίρια.]

[Γλυκύμῡθος, ὁ, ἡ, Dulciloquus. Γλ. ἔπος, Meleager in Anth. Pal. 9, 158.]

[Γλυκύνους, ὁ, ἡ, Qui hilari animo est. Polemo Physiogn. 1, 6, p. 232 : Γλυκύνουν τε καὶ ἐρωτικὸν ἄνδρα. Quem γλυκύθυμον dixit Adamant. 1, 16, p. 361.]

[Γλυκύνω. Γλυκύνομαι, Dulcio, Gl. In iisdem Gl. etiam compos. Περιγλυκύνομαι.]

[Γλυκύξυλον, τὸ, Dulce lignum. Constant. Man. Chron. p. 104, A : Ὃς ὑπελθὼν τῷ βασιλεῖ ὡς σκώληξ γλυκυξύλῳ. Sed codd. Allatii et Fabroti τὸν Μιχαὴλ ὡς σκ. γλυκύξυλον. G. Dind.]

[Γλυκύπαις, αιδος, ὁ, ἡ, Dulces s. suaves liberos habens. Meleag. in Anth. Pal. 12, 52 : Τὰν γλυκύπαιδα Ῥόδον.]

[Γλυκυπάρθενος, ἡ. Γλυκυπάρθενοι Ὧραι, Dulces s. suaves virgines Horæ, Meleag. in Anth. Pal. 9, 16.]

[Γλυκύπαστον, Dulcadium. Gl.]

Γλυκύπικρος, ὁ, ἡ, q. d. Dulciamarus, Dulciter amarus s. acerbus, Dulcedinem amarori permixtam habens, ut ἔρως. [Sappho ap. Hephæst. 7, p. 42 : Ἔρος ... γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον. Posidipp. in Anth. Pal. 5, 134; Nonnus Dion. 42, 441; Musæus 166; Plutarch. Mor. p. 681, B. Ibid. p. 522, C : Γλυκύπικρος καὶ ἀκατάσχετος ὁ τῆς πολυπραγμοσύνης γαργαλισμός. Anon. Eustath. Opusc. p. 302, 40 : Γυναῖκας γεγενημένας ἤδη τοῦ γλυκυπίκρου. In Gl. Γλυκύπικρον, Dulcatium (Dulcacidum). Galen. vol. 13, p. 74 : Εἰ γὰρ ἀναμίξας ἀκριβῶς ἴσον ἀψινθίου καὶ μέλιτος ὄγκον ἐπιθείης τῇ γλώττῃ, γλυκύπικρον, ὥσπερ οἱ ποιηταὶ τὸν ἔρωτα προσαγορεύουσι, φανεῖται. Idem dictum in mente habuit Plato Phil. p. 46, D : Τὸ δὴ λεγόμενον πικρῷ γλυκὺ μεμιγμένον. G. Dind.]

[Γλυκύπνοος, ὁ, ἡ, Dulce spirans. Theod. Pr. Ep. p. 102.]

[Γλυκυπότης, ὁ, Qui dulcia bibit. Philagrius ap. Oribas. p. 60 ed. Matth.]

[Γλυκυρόδινον, τὸ, Dulce (oleum) rosaceum. Rufus p. 222 ed. Matth. : Οἷον μετὰ ῥοδίνου καὶ λεκίθου ᾠῶν ἢ γλυκυροδίνου ἐναφηψημένον.]

Γλυκύῤῥιζα, ἡ, Dulcis radix. Frutex est ramos spargens bicubitales, foliis lentisci densis, pinguibus, tactuque gummosis, flore hyacinthi, fructu pilularum, platani magnitudinis, asperiore tantum, atque rubescentes lenticulæ valvulas referente, radicibus prælongis, buxeo colore, gentianæ modo flavescentibus, sapore dulci, quadamtenus subacerbo. Actuario sæpe neutro gen. Γλυκύῤῥιζον [Γλυκύρριζον Geopon. 7, 24, p. 516 (ubi Niclas. γλυκύριζον ex Paullo Ægin. indicat 7, 3, p. 234), sed γλυκύρριζαν 5, 24, p. 373. Demetr. Hieracosoph. p. 49 : Γλυκύριζον κόψας. *Glycyrrhizon* Plin. H. N. 11, 54, 119] : et Galeno 7 Τῶν κατὰ τόπους [vol. 13, p. 527] absolute γλυκεῖα dicitur. Modice humida est, simulque natura humana frigidior. [Seqq. ex Indice.] Dicitur et Γλυκύῤῥιζος eadem herba, substantivo βοτάνη s. πόα subaudito, ut et in Γλυκεῖα, quod vide [s. v. Γλυκύς. Interdum simplici ρ, ut γλυκυρίζης χυλὸς ap. Antyll. p. 320, 335 ed. Matth. et postulante metro Damocrat. ap. Galen. vol. 13, p. 894 : Ξηροῦ γλυκυρίζου (vulgo γλυκυρρίζου) χυλαρίου δραχμὰς δύο. G. Dind.]

Γλυκυῤῥιζίτης οἶνος, Vinum e glycyrrhiza, glycyrrhizo conditum : de quo Colum. 1, 35.

[Γλυκύρριζον. Γλυκύρριζος. V. Γλυκύρριζα.]

[Γλυκύρροος, ὁ, ἡ, Dulcifluus, Gl. Constant. Man. Amat. 1, 68 : Παραπέμπει πότιμον ἐπὶ τὴν ἐρωμένην, τηρῶν νυμφίον ἑαυτὸν γλυκύρρουν ποντοβάτην. Theodor. Pr. p. 82, 152.]

Γλυκύς, εῖα, ύ, [forma Bœotica γλουκού Corinn. ap. Hephæst. c. 16, p. 108. G. Dind.] Dulcis [Hom. Il. A, 598 : Γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων. Eurip. Cycl. 126 : Γλυκύτατα κρέα] : ut μέλι, Lucian. [Vit. auct. 19, vol. 1, p. 558] : Τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας. Et οἶνος, de quo dicam paulo post in Γλυκὺ, Passum. Τῷ γλυκὺς opp. πικρός. Plut. Ad Col. [p. 1120, E] : Εἰ δὲ γλυκὺ τὸ μέλι, καὶ πικρὸς ὁ θαλλός· [Mor. p. 151, C :] Τοῖς πικροῖς χυμοῖς καὶ αὐστηροῖς ἡδύσμασι χρῶνται, τῶν γλυκέων ἀφαιροῦντες τὸ πλήσμιον. [Δριμὺς opp. ibid. p. 708, D. Ὀξὺς ap. Hippocr. p. 346, 18. Ἁλμυρὸς in schol. Porphyr. Il. A, 54. Conf. Theophr. C. P. 6, 4, 1, ubi genitiv. γλυκέος in codd. Urb. et Medic. miro errore γλυκύος scriptus est. Γλυκεῖα ὀσμὴ Aristot. De anima 2, 9.] || Transfertur ad multa, pro Suavi s. jucundo; ut ἵμερος [Il. Γ, 446], αὐδὴ γλυκίων μέλιτος [A, 249], πόλεμος γλυκίων [B, 453. Γλυκὺς αἰὼν, Dulce ævum (juventus), Od. E, 152. Æsch. Agam. 1148 : Γλυκὺν αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ· Prom. 629 : Μή μου προκήδου μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ. Soph. Aj. 966 : Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκὺς, αὑτῷ δὲ τερπνός. Eurip. Suppl. 1103 : Ἀρσένων δὲ μείζονες ψυχαὶ, γλυκεῖαι δ' ἧσσον ἐς θωπεύματα. Pind. Pyth. 6, 52 : Γλυκεῖα φρήν· Ol. 7, 15 : Γλυκὺν καρπὸν φρενός· 1, 175 : Γλυκυτέραν ... εὑρὼν ὁδὸν λόγων. De personis plerumque in bonam partem dicitur, ut ap. Soph. Œd. Col. 106 : Ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου. Aristoph. Eccl. 124, 241 : Ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα. Plato Hipparcho p. 227, D : Ἀλλ' ὁρᾷς, ὦ γλυκύτατε. Rarius de fatuo, ut ἡδὺς et

εὐήθης blande dicitur pro ἠλίθιος. Plato Hipp. maj. p. 288, B: Ὡς γλυκὺς εἶ, φήσει, ὦ Σώκρατες. Galen. vol. 12, p. 259: Εἰ γὰρ ἠλίθιος εὐήθης, ὁμοίως λέγεται τῇ τε γλυκείᾳ καὶ καλλείᾳ (καλλίᾳ), γλυκεῖαν μὲν τὴν σῦν ὀνομαζόντων ἀνθρώπων, ὅταν εὐήθη (τυθῇ) τοῖς θεοῖς, εὐφημίας ἕνεκα, καλλείαν δὲ τὸν πίθηκον. Conf. Γλύκων. G. Dind.]

Γλυκεῖα, ἡ, absolute et sub. subst. dicitur ἡ γλυκύῤῥιζος, teste Hesych. necnon Theophr. H. P. 9, 13, [2: Γλυκεῖα δὲ καὶ ἡ Σκυθικὴ ῥίζα· καὶ ἔνιοι δὲ καλοῦσιν αὐτὴν εὐθὺ γλυκεῖαν]: prædulcis enim est, ut Plin. quoque prodidit 25, 8. Ab Hippocr. eadem vocatur Γλυκύμη, ut Gal. Lex. Hippocr. [p. 452] annotavit. [Non legitur nunc apud Hippocr.] Hesychio vero et Γλυκὴ est βοτάνη τις ἐδώδιμος, Herba quædam edulis: si non ead. ac Scythica glycyrrhiza, saltem a prædulci gustu, quem vescentibus præbet, denominata. Idem γλυκὴν exp. etiam τὸ γάλα et τὴν χολὴν, Lac et fel: quorum illud revera, hoc ex adverso sic appellatur, ut in Γλυκέα annotavi. [V. infra. In gl. Hesychii Γλυκὴν correctio est edit. Hagen. Codex Γλυκκεῖν, τὸ γάλα· καὶ τὴν χολήν. Quod Kustero in Γλυκὸν vel Γλυκκὸν, mihi in Γλυκεῖα vel Γλυκεῖαν mutandum videtur. Helladius ap. Phot. Bibl. p. 535, 8: (Οἱ Ἀθηναῖοι) τὴν χολὴν γλυκεῖαν (ἐκάλουν). Epiphan. vol. 2, p. 485: Τὰς χολὰς γλυκείας φασί. Schol. Nicand. Ther. 595. G. Dind.]

Γλυκὺ, Vini dulcis genus. Lat. Passum, et apud Plin. interdum etiam Dulce. [Gl. Dulce, Passum.] Diosc.: Ἐπιδιδόναι οἶνον ἢ γλυκύ. Idem, Σὺν γλυκεῖ ἢ οἴνῳ γλυκάζοντι. [Theophr. C. P. 6, 17, 2: Ἡ σμύρνα... καταβραχεῖσα μελικράτῳ ἢ γλυκεῖ. Neophytus in Glossis iatricis: Ὅταν εὕρῃς ἐπὶ του ἰατρικοῦ βιβλίου ἀορίστως λεγόμενον γλυκὺ, οὐδὲν ἄλλο λέγει ἢ γλυκὺν οἶνον. Nicand. Al. 386: Ῥεῖα γλυκὺ νείμειας ἁλυκρότερον δεπάεσσιν. Γλυκέος ibid. 179, 205, 367. Γλυκεῖ 142. Quibus in locis Schneid. Γλύκος, γλύκεος, γλύκει scribebat quod idem esset atque γλεῦκος, quo Nicander utitur ib. 184, 299. G. D.] At γλυκὺς οἶνος apud Eund. et Athen. [4, p. 131, F, in fragm. Anaxandridis: Οἶνοι... λευκὸς, γλυκὺς, αὐθιγενὴς, ἡδὺς καπνίας] Vinum dulce, generaliorem signif. habet, Omnis sc. vini, cui dulcedo aliqua inest, sive nativum sit, sive factitium. [Omisso οἶνος Hippocr. p. 673, 33: Γλυκὺν πινέτω. Aristot. Probl. 21, 19, p. 929, 31: Διὰ τί μετὰ τοῦ ἀλφίτου πινόμενον τὸ γάλα καὶ ὁ γλυκὺς φαίνεται γλυκύτερα;] || Γλυκὺ, Fel, per antiphrasin Plin. et Cæl. Aurel. Chron. 3, 1. [Seqq. ex Indice.] Γλυκέα, τὰ, per antiphr. Fella dicuntur. Cæl. Aurel. [l. c.]: Multa enim contrariæ interpretationis vocabulum sumserunt, ut fella, quæ Græci γλυκέα vocant, velut Dulcia, quum sint amarissima. Quibus vv. declarantur hæc Plinii 27, 10: Holosteon sine duritie herba, ex adverso appellata a Græcis, sicuti fel Dulce. [|| Γλυκέα, Ulcera manantia. Ioannes Iatrosophista c. 35 ap. Ducang.: Πρὸς τὰ λεγόμενα γλυκέα, ἃ γίνονται ἐν τῇ κεφαλῇ, ἅτινα καλοῦσιν αἱ γυναῖκες γλυκέα. Constantin. a secretis Ms. lib. 1 ap. eund.: Περὶ τῆς ἀρρωστίας τῆς καλουμένης μελιτώδης, παρὰ δὲ τοῦ κοινοῦ καλουμένη γλυκέα. Et paullo post: Συμβαίνει ἐν τῷ δέρματι τῆς κεφαλῆς τραύματα καὶ ἔχει ὀπὰς μικράς· ἐξέρχεται ἐξ αὐτῶν ὑγρότης παχεῖα γλίσχρα ὁμοία τοῦ μέλιτος καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη αὐτὴ ἡ νόσος μελιτώδης. Apud Theophan. Nonn. vol. 1, p. 38 codd. γλυκὴ, γλυκὺ, γλύεν: sed γλυκέα p. 308. G. Dind.]

Γλύκιστος, irregularis superl. e γλυκὺς, pro γλυκύτατος, Dulcissimus: ut et compar. pro γλυκύτερος dicitur γλυκίων. Il. A, [249]: Μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ, Melle dulcior vox. [Γλυκύτερος et γλυκύτατος usitatæ quibusvis scriptoribus formæ sunt, ut Pindaro Ol. 1, 30; Pyth. 11, 88; Aristophani Av. 1343. Γλυκίων autem proprium epicorum videtur. Γλύκιστος, de quo Etym. M. p. 234, 50 et Philem. p. 38, legitur apud Ælian. N. A. 3, 57; 12, 46; 14, 13, et περιγλύκιστος 15, 7. Rarioris usus formæ sunt Γλύσσων, de qua HSt. infra, et Γλυκιότερος (comparandum illud cum βραδιότερος, de quo v. s. Βραδὺς) in Anthol. Pal. Append. 153: Τῆς δ' ἦν οὔτι γλυκιότερον, ubi in lapide est γλυκειότερον. G. D.] Γλύσσων a γλυκίων pro γλυκύτερος dicitur, ut βράσσων a βραδίων pro βραδύτερος, teste Etym. [p. 235, 4]: afferente ex Aristophane [cui Xenophanis nomen substituendum ex Etym. Gud. p. 301, 14, in Ξενοφῶντι corruptum ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 41, 5] γλύσσονα σῦκα, Dulciores ficus.

[Γλυκὺς ἀγκών. V. Ἀγκών. || Γλυκὺς λιμὴν, Dulcis portus, nomen portus Epiri, de quo Strabo 7, p. 324. || Γλυκὺς ποταμὸς ap. Ann. Comn. p. 107, D, 108, A. || || Γλυκεῖαι, nomen fontis. Pausanias in descriptione Pellenæ 7, 27, 4: Πίνειν πηγαί σφισιν ὑπὸ τὴν πόλιν εἰσὶν οὐ πολλαί· τὸ δὲ χωρίον ἔνθα αἱ πηγαὶ, Γλυκείας ὀνομάζουσι. G. Dindorf.]

[Γλυκὺς, έος, ὁ, Glycys, n. pr., ut Ioannes Glycys logotheta ap. Nicephor. Greg. Hist. Byz. p. 119, 120 et alibi. G. Dind.]

Γλυκυσίδη, ἡ, Glycyside: Hesychio φυτὸν ποιὸν συντελοῦν πρὸς ἀτόπημά τι τῶν γυναικῶν. Athen. 3, [p. 76, F,] e Seleuci Glossis tradit γλυκυσίδην quandam nominari σύκῳ τὴν μορφὴν μάλιστα ἐοικυῖαν· a cujus esu sibi cavere mulieres διὰ τὸ ποιεῖν ματαϊσμούς· Diosc. et Plin. Pæoniam vocari γλυκυσίδην tradunt, alio nom. πεντόροβον dictam: sed illius rei nullam faciunt mentionem. Hunc vide 25, 4; 27, 10: illum, 3, 157. [Hippocr. p. 265, 55; 660, 40; Rufus p. 109 Matth. Alio nomine παιωνία. Theophr. H. P. 9, 8, 6: Τὴν παιωνίαν, οἱ δὲ γλυκυσίδην καλοῦσι. ⏑⏑–– ap. Nicand. Ther. 940 et poet. De vir. herb. 151. G. Dind.]

[Γλύκυσμα, τὸ, Dulcedo. Liban. vol. 4, p. 1072, 4: Γλῶσσαν περιλιχμαζομένην τὸ γλύκυσμα. Schneider. Πόπανα per γλυκύσματα interpretatur gloss. Aristoph. Plut. 660. Schæf. Herodian. Epimer. p. 125: Σησαμοῦντες τὰ γλυκύσματα.]

Γλυκύστρυφνος, ὁ, ἡ, Sapore acerbo simul et dulci præditus, Simul et dulcis et acerbus: ut glycyrrhiza. [Theophr. H. P. 9, 20, 5: Ἡ δὲ τῆς πτερίδος ῥίζα μόνον τῷ χυλῷ γλυκύστρυφνος.]

Γλυκύτης, ητος, ἡ, Dulcedo: ut οἴνου, Athen. [Herodot. 4, 177: Καρπὸς ... γλυκύτητα (γλυκύτατος Eustath.) τοῦ φοίνικος τῷ καρπῷ προσείκελος. Theophr. C. P. 6, 9, 4: Ἡ δὲ γλυκύτης σπανίως καὶ ἥκιστα εὔοσμον. Ibid. 15, 4. Plut. Mor. p. 67, B: Τῇ γλυκύτητι τοῦ νουθετοῦντος ἐπιτείνων τὸ πικρὸν καὶ αὐστηρὸν τῆς νουθεσίας.] Item Schema orationis. [Aristid. Rhet. p. 475 ed. Jebb.: Γλυκύτης γίνεται καθολικῶς τριχῇ, κατὰ γνώμην, κατὰ σχῆμα, κατὰ ἀπαγγελίαν. Theocr. 8, 33: Ἄγκεα καὶ ποταμοὶ θεῖον γένος, ubi schol.: Γλυκύτης τὸ σχῆμα, ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσδιαλέγεται. Γλυκύτης (τῆς λέξεως) ap. Dionys. De comp. verb. 11, p. 53, 13, Aristid. l. c. p. 509, et in Vit. Sophocl. circa fin. Γλυκύτης τῆς ἑρμηνείας Diog. L. 2, 57, ab Hemst. cit.]

Γλυκυτράχηλος, ὁ, ἡ, Dulcem cervicem s. Dulce collum habens.

[Γλυκυφαγία, ἡ, Dulcium (ciborum) esus. Alex. Trall. 1, p. 71. Struv.]

Γλυκύφαιον, Cretensibus τὸ ἐρυθρόδανον, Hesych.

[Γλυκυφανὴς, ὁ, ἡ, Qui dulcis videtur. Nilus Ep. 2, 186, p. 216: Οἵτινες μόνα τὰ γλυκυφανῆ καὶ τὴν φάρυγγα τοῦ ἐσθίοντος τραχύνοντα κεράτια τῆς ἁμαρτίας κέκτηνται. Boisson.]

[Γλυκύφθογγος, ὁ, ἡ, Dulcisonus. Γλ. χελιδὼν Nicet. Eug. 5, 257. Ἀδύλογοι per γλυκύφθογγοι interpretatur schol. Pind. Ol. 6, 162.]

[Γλυκυφραδὴς, ὁ, ἡ, Dulciloquus. Theod. Hyrt. in *Notices des Mss.* vol. 6, p. 7.]

Γλυκύφρουροι, Hesychio τὰ ἐν οἴκῳ φρουροῦντες καὶ ἔνδον μέλιτος ὄντες. Sonat Dulcium custodes. [Immo, Quibus dulce est domi manere. Recte enim Porsonus corrigit ἔνδον μένοντες. Cod. μελιόντες. G. Dind.]

[Γλυκύφυτον, τὸ, inter synonyma glycyrrhizæ ap. Diosc. 3, 7. Boisson.]

[Γλυκυφωνέω, Dulciter cano. Theocrit. 15, 146, ubi codd. alii γλυκυφωνεῖ, alii γλυκὺ φωνεῖ, alii γλυκύφωνος.]

[Γλυκυφωνία, ἡ, Dulcedo vocis. Pollux 2, 113; Diodor. Sic. 3, 68; Ioann. Chrys. Hom. 124, vol. 6, p. 979, 19, ab Schæf. citt.]

Γλυκύφωνος, ὁ, ἡ, Cui dulcis est vox, Dulciter canens. Dicitur et de avi. [Pollux 2, 113: Γλυκυφωνίαν ἂν φαίης, οὐκ ἂν καὶ γλυκύφωνον προσειπών. Ex schol. Pind. Ol. 11, 4 citat Boisson. Conf. s. Γλυκυ-

φωνέω. G. Dind. Cat. in Psalm. Corder. t. 1, p. 833, 21 : Γλυκύφωνος γὰρ ὁ Κύριος, λέγων. Hase.]

[Γλυκύχῦλος, ὁ, ἡ, Dulcem succum habens. Hippocrat. Epist. p. 1278, 44; Xenocr. § 24, 30, 63.]

[Γλυκύχῦμος, ὁ, ἡ, Dulcem succum habens. Galen. vol. 13, p. 42 : Τά τε εὔχυμα καὶ γλυκύχυμα. Steph. Constant. Man. Chron. p. 90 et var. lect. p. 101. Boisson. German. Epist. in Cotel. Mon. Eccl. Gr. vol. 2, p. 462, C : Ἅλμης πέδον γλυκύχυμον. G. D.]

[Γλύκων, ωνος, ὁ, Hesych. et Etym. M. p. 235, 6, interpr. ὁ εὐήθης, fortasse ex Aristoph. Eccles. 985 : Ἐπὶ τῆς προτέρας ἀρχῆς γε ταῦτ᾽ ἦν, ὦ γλύκων. || Crotoniates olympion. ol. 48 ap. Euseb. p. 147 ed. Mai. || Poeta lyricus, a quo metrum Glyconeum, quod est ex genere choriambico, nomen accepit : vid. Hephæst. 10, p. 56. Glyconis cujusdam epigr. est in Anth. Pal. 10, 124. || Scalptor ap. Clarac. *Descript.* p. 420, et alii alibi. || Athleta Pergamenus, Antipat. Thessal. in Anth. Pal. 7, 692. Alii ap. Apollinar. ib. 11, 399, et Bœckh. C. I. vol. 1, p. 372, 615 bis, 636, 695; vol. 2, p. 166 bis. || Nomen dei novitii Abonotichitarum ap. Lucian. Alexand. c. 18 aliisque in locis, et in numis, de quibus v. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 383. ῠ G. Dind.]

[Γλυκώνειος, εία, ειον, Glyconeus. Τὸ καλούμενον Γλυκώνειον (μέτρον), Hephæstio 10, p. 56 aliique gramm.]

Γλύμμα, τὸ, Sculptura, Cælatura, vel, Quod sculptum est. Pollux [7, 179 ex Eupolide. Polemo in Anth. Pal. 11, 38. Strabo 14, p. 638 : Δακτύλιον λίθου καὶ γλύμματος πολυτελοῦς. Τὰ γλύμματα Constant. Man. Chron. p. 99, C. G. Dindorf.]

[Γλυμπεῖς, οἱ, Glympes, castellum in confinio agri Argivi et Laconici situm ap. Polyb. 5, 20, 4. Dativo casu 4, 36, 4 in codd. scribitur γλύμπεσιν (debebat γλυμπέσιν, si recte habet Γλυμπεῖς in altero loco), γλυμπεσειν (sine accentu cod. Vat.), γλυμπεσεῖ. Simile est Γλυππία nomen pagi Laconici, a castello illo fortasse non diversi : vid. Leakii *Travels in the Morea* vol. 3, p. 9. G. Dindorf.]

[Γλύξις, εως, ἡ.] Γλύτρις vocatur οἶνος ὁ τὸ ἕψημα ἔχων, Vinum cui sapa admista est, Athen. 1, [p. 31, E, ubi γλύτρις vitium ed. Aldinæ est. Codd. recte γλύξις. Phrynich. ap. Diog. L. 4, 20 : Οὐ γλύξις οὐδ᾽ ὑπόχυτος, ἀλλὰ Πράμνιος, ubi alii codd. γαῦσις, γαυσὸς, γαῦξις, Suidas autem γλυκὺς s. v. Ὑπόχυτος. Hesych. : Γλύξις, ὁ ἀνειμένος οἶνος καὶ ἄγονος (ἄτονος Salmas.), ὃν ἔνιοι μὲν ἁπαλόστομον, οἱ δὲ γλεῦξιν.] Γλεῦξις, Mustum decoctum, Defrutum. Apud Hesych. exp. οἶνος et ἕψημα, sed repono οἶνος ἕψημα ἔχων, vel πολὺ ἕψημα ἔχων, e Pausania [ap. Eustath. p. 1385, 14].

[Γλυππία, ἡ, Glyppia, pagus Laconicus. Pausan. 3, 22, 8. Conf. Γλυμπεῖς. G. Dindorf.]

Γλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, Sculptor, Epigr. [Julian. Ægypt. in Anth. Pal. 6, 68 : Γλυπτῆρα σιδήρεον, cultellum calamarium dicens.]

Γλύπτης, ὁ, [Sculptor, Scalptor, Gl. Epigr. in Anth. Plan. 4, 142. Dor. Γλύπτας ibid. 145. Schol. Basilic. vol. 2, p. 473 : Τοῦ λίθου τοῦ δοθέντος γλύπτῃ ἐπὶ τῷ γλύψαι. G. Dind.]

[Γλυπτικὸς, ή, όν, Sculptorius. Pollux 7, 209 : Γλυπτικὴ σφραγίδων. G. D. Euseb. Pr. ev. p. 29, D : Γλυπτικῆς ἢ ἀνδριαντοποιητικῆς τέχνης. Greg. Nyss. t. 3, p. 244, B : Πεποικιλμένας (mensas) τῇ γλυπτικῇ. Hase.]

Γλυπτὸς, ή, όν, Qui sculpi potest. [Γλυπτὸν, Scalptrum, Sculptibile, Gl. Theophr. De Lapid. 5, p. 687 : Γλυπτοὶ γὰρ ἔνιοι καὶ τορνευτοὶ καὶ πριστοί. G. D.] Sed pro sculpto [Posidipp. in Anth. Pal. 5, 194 : Οἷά τε λύγδου γλυπτήν. Manuel Chrysol. Epist. p. 122, A ed. Lambec. : Τῶν γλυπτῶν τούτων ἔργων. Paul. Sil. in Anth. Pal. 6, 64 : Γλυπτοῖσι ... ἄντροις. G. D.] ap. LXX [locis plurimis, ut Deuteron. 7, 5; Jud. 3, 19], cum de idolis dicitur.

[Γλύπτος, ὁ, Glyptus, n. pr. Αὐρ. Γλύπτος in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 408. G. Dindorf.]

[Γλύπτω Γλύπτουσα lectio vitiosa Ms. Steph. in Eurip. Troad. 1306, metro non minus repugnans quam κρύπτουσα, quod in reliquis codd. est.]

[Γλύσσων. V. Γλυκύς.]

[Γλυτὸς, ὁ, Glytus, n. pr. medici. Galen. vol. 13, p. 858 : Ἄλλο ἄκοπον τὸ τοῦ Γλυτοῦ, ὡς Φιλόξενος ὁ γραμματικός. G. Dindorf.]

[Γλῠφαίνω, i. q. γλύφω. Basil. Seleuc. p. 10, 11 : Οὐ σάρκα γλυφαινομένην ἐν μήτρᾳ. G. Dind.]

[Γλύφανος, ὁ, Cælum, Scalprum. Hymn. Hom. in Merc. 41 : Γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου αἰῶν᾽ ἐξετόρησεν ... χελώνης. Theocrit. 1, 28 : Κισσύβιον ... ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον, ad quem l. schol. : Ὥσπερ γίνεται ἀπὸ τοῦ στέφω στέφανος, καὶ ἀπὸ τοῦ λείβω λίβανος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γλύφω γλύφανος, ποιητικῶς. Etym. M. p. 235, 15 : Τὸ γλύφον ἐργαλεῖον, ὃ καὶ γλύφανον ὠνόμασε Θεόκριτος. Ex quo colligi non potest grammaticum genere neutro τὸ γλύφανον dictum voluisse. Damocharis in Anth. Pal. 6, 63 : Γλύφανον (cod. Pal. γλυφανοῦ) καλάμου ... ἄνθετο, Cultrum calamarium. Ex his corrigenda quæ HSt. de hoc v. attulit. G. D.] Γλύφανος, Sculptorius, ut quidam interpr. in Epigr. γλυφάνου καλάμου. At in VV. LL. γλύφανος, Sculptura. [Ex schol. Theocr. l. c, qui γλυφάνοιο per γλυφῆς interpretatur.]

Γλυφεῖον, τὸ, Scalprum. Lucian. [Somn. 13, vol. 1, p. 18] : Καὶ γλυφεῖα καὶ κοπέας καὶ κολαπτῆρας. [Γλυφεῖον, Celte, Gl.] Γλύφιον, τὸ, Celte, VV. LL. : sed metuo ne perperam pro γλυφεῖον. [Γλυφίον, Cælum, Gl. || Γλύφιον, ἄντρον τι καὶ ὄρος· ὅθεν νύμφαι γλυφίαι, Etym. M. p. 235, 18. Apud Hesych. Γλυφεῖον ... ὄρος. Quocum comparandum Γλαφυρὸν ἄντρον et Γλάφυ πετρῆεν : de quibus v. suis locis.]

Γλυφεὺς, έως, ὁ, Sculptor, [Scalptor, Gl. Manetho 6, 344 : Σφρηγίδων γλυφέας. Schol. Hom. Il. Ω, 281 : Γλύφει ὁ γλυφεύς. Wakef. Jos. Ant. Jud. 8, 5, 2 : Γλυφέων παρεῖχε θαυμάζειν ἐπιστήμην. Hase.]

Γλυφὴ, ἡ, Sculptura, Quod insculpitur. Plut. [Mor. p. 985, B] : Ὅθεν ἐποιήσαντο (τὸν δελφῖνα) γλυφὴν τῇ σφραγῖδι, καὶ τῆς ἀσπίδος κόσμον. [Ibid. p. 174, D : Περιττῶς εἰργασμένα γλυφαῖς τισι καὶ τορείαις. Diodor. 5, 44 : Ναὸς ... γλυφαῖς φιλοτέχνοις διειλημμένος. Inscr. Ægypt. ap. Letronn. *Recherches pour servir à l'Histoire de l'Égypte* p. 454 : Ἐποίησαν τὴν γλυφὴν καὶ τὴν ζωγραφίαν τοῦ στύλου. Alia ap. Gesen. ad Burckh. Itiner. vol. 1, p. 500 : Σὺν πάσῃ γλυφῇ καὶ τῇ τεκτονικῶν χερῶν καθαρουργίᾳ. Exod. 35, 8 : Λίθους εἰς τὴν γλυφήν. Theophil. Instit. vol. 1, p. 337 : Μιᾶς δὲ γλυφῆς ἦσαν οἱ ἑπτὰ (δακτύλιοι), τουτέστιν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶχον χαρακτῆρα. G. D. || Foramen scalpro factum. Scriptor ignotus ap. Suid. s. v. Καινοπρεπές· Ἐνεὶς μίαν ἔλυσιν ταῖς γλυφαῖς. Wakef.]

[Γλύφιον. V. Γλυφεῖον.]

[Γλύφιος, ὁ, Glyphius, juvenis Trœzenius a Neptuno amatus, Eustath. p. 1665, 56. Rectius autem Γλυφίος scribi videtur paroxytonum secundum canonem Arcad. p. 41, 16. G. Dindorf.]

[Γλύφιος, ία, ιον. Γλυφίαι νύμφαι. V. Γλυφεῖον.]

Γλῠφὶς, ίδος, ἡ, ap. Hom. [Il. Δ, 122 : Γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα. Od. Φ, 419 : Ἕλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,] et Herodot. [8, 128 : Τοξεύματος περὶ τὰς γλυφίδας περιειλίξαντες καὶ πτερώσαντες τὸ βυβλίον], Crena, Sagittæ incisura, in quam nervus inseritur. [Apoll. Rh. 2, 282; Nonn. Dion. 15, 331. Archias in Anth. Pal. 5, 58 : Εἴς με κένωσον πᾶν σὺ βέλος, λοιπὴν μηκέτ᾽ ἀφεὶς γλυφίδα. Themist. Or. 18, p. 217, B : Περὶ τὴν νευρὰν καὶ τὴν γλυφίδα. Sic codex Mediol.; vulgo τὰς γλυφίδας. Idem Or. 23, p. 285, C : Ἀγχοῦ τῶν γλυφίδων τοὔνομα τοῦ βάλλοντος ἐγκεχαραγμένον. De sagitta ipsa Eurip. Or. 274 : Τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας.] At γλυφίδες καλάμων in Epigr. [Pauli Sil. in Anth. Pal. 6, 64], Cultelli calamorum incisorii et velut sculptorii. [Philipp. Thess. ib. 62 : Σμίλαν δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα. Etym. M. p. 235, 15 : Λέγεται γλυφὶς καὶ τὸ γλύφον ἐργαλεῖον· i. q. γλύφανος. || I. q. ἡ τρίγλυφος ap. Apoll. Rh. 2, 218 : Θριγκὸς δ᾽ ἐξύπερθε δόμοιο λαίνεος χαλκέῃσιν ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει, ubi scholl. male interpretantur ἐπὶ χαλκοῖς τορεύμασιν, ἢ χαλκοῖς κιονοκράνοις. Alteram explicationem etiam Etym. M. sequitur p. 235, 13 : Ἡ κεφαλὴ τοῦ κίονος. || Γλυφίδες ... καὶ αἱ θαλάμαι, Latibula, Cavitates, Hesych.]

Γλύφω, Scalpo, Sculpo. [Herodot. 8, 69 : Λίθος ὀξὺς, τῷ τὰς σφρηγῖδας γλύφουσι.] Aristoph. [N. 879] : Ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ᾽ ἔγλυφεν. [Plato Hipp. maj.

p. 368, C: Ἐπιστάμενος δακτυλίους γλύφειν. Valck. Gl.: Γλύφει κάλαμον, Temperat. Γλύψον, Sculpa. Clemens Alex. p. 204: Οἱ γλύφοντες τοὺς ὀδόντας. Hesych.: Γλύψαι· ξῦσαι, χαράξαι. Scriptor ap. Suid. s. v. Καινοπρεπές· Γλύψας (Perforans) μεγάλων δοκῶν τὸ μῆκος. Wakef. Strabo 9, p. 410: Ἔρωτα τὸν Πραξιτέλους, ὃν ἔγλυψε μὲν ἐκεῖνος, ἀνέθηκε δὲ Γλυκέρα. Τόκους γλύφειν, Usuras in tabulam stilo referre, Palladas in Anth. Pal. 11, 289: Ἀνὴρ δανειστὴς τῶν χρόνων γλύφων τόκους. Unde τοκογλύφος et τοκογλυφεῖν de fœneratoribus dicitur.] Et Γλύφομαι passiv., ut γλύφεσθαι ἀδύνατος, Qui præ duritie scalpi nequit, Qui scalprum respuit. [Aristot. H. A. 3, 7: Ὀστοῦν τῇ μὲν ἄτρητον, τῇ δὲ τρητόν, καὶ ἀδύνατον γλύφεσθαι τῶν ὀστῶν μόνον. Γεγλύφθαι Hesych. s. v. Γλυφίδες. Eustath. Opusc. p. 360, 60: Ὀροφαὶ ὁμαλῶς διήρηνται καὶ γεγλύφανται. Media forma ap. Plut. V. Syllæ c. 3: Γλυψάμενος ἐν δακτυλίῳ φορεῖν εἰκόνα τῆς πράξεως· et Moral. p. 806, D. G. Dindorf.]

[Γλώνη. V. Γλήνη.]

[Γλώνυς, ὄνομα κύριον, Suidas. Quod aut Γλῶνυς aut Γλώνης scribendum. G. Dindorf.]

[Γλὼξ nominativus inusitatus a γλῶχες, de quo v. s. Γλωχίς.]

[Γλωρεῖν, χρονίζειν, Hesych.]

[Γλώριππος, ὁ, Glorippus, Pythagoreus Samius ap. Iambl. V. P. 36, p. 530. G. Dindorf.]

[Γλωρὸν, νομὸν, Hesych. Itaque idem quod Χλωρόν.]

[Γλῶς, ὁ, Glos, ὄνομα Αἰγυπτίου τινὸς, Hesych. Quæ vera scriptura est, servata etiam ap. Arcad. p. 126, 25 et Etym. M. p. 741, 53, qui eum inter heroes numerant: depravata apud alios scriptores. Ταὼς enim dux Persarum contra Evagoram vocatur ap. Diodor. 15, 9 et 18, qui Ταὼ et nominativo et genitivo casu scriptus est ibid. c. 3, Ταὼ genitivo c. 19, Τάου 14, 35. Γλοῦς ap. Xenoph. Anab. 2, 1, 3 et 4, 24 (et Æneam Tact. c. 31 extr. p. 102); Γλοῦν 1, 4, 16 et 5, 7. Γλοῦ τοῦ Καρὸς Clearcho ap. Athen. 6, p. 256, C, Casaub. restituit pro γλούτου καρός. Rursus Γλῶς ap. Polyæn. 7, 20. Quibus inter se comparatis duas tantum formas probari posse intelligitur, Γλῶς Γλῶ et Γλοῦς Γλοῦ. Alteram agnoscit Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 14, 25 (ubi Γλοῦς ὁ λῃστής) et 36. || Disyllaba ejusdem ut videtur nominis forma est Γλώης, qui ipse quoque Persa fuit, copiarum Cabadis dux, ap. Procop. B. Pers. p. 22 et 25—27, et Theophan. Chron. p. 125. G. Dind.]

Γλῶσσα, et Attice Γλῶττα, ἡ [grammaticorum de etymologia opiniones v. ap. Etym. M. p. 235, 19 et schol. Dionys. Thrac. p. 740 Bekk. Idem Etym. M. p. 558, 49: Λαῖφος... παρὰ τὸ λῶπος λάφος καὶ λαῖφος, ὡς γλῶσσα γλάσσα. Atticæ formæ usu, Γλῶττα, injuriam sibi illatam esse queritur litera sigma ap. Lucian. Jud. Voc. c. 11, vol. 1, p. 96], Lingua: quæ pulcro epitheto ab Eurip. Suppl. [203] dicitur λόγων ἄγγελος. Il. A, [249]: Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. [Aristoph. Nub. 424: Ἄλλο τι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα πλὴν ἅπερ ἡμεῖς, τὸ Χάος τουτὶ καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴν γλῶτταν, τρία ταυτί;] Isocr. Ad Demon. [p. 11, A]: Πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας. [Pindar. Isthm. 5, 105: Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν, Lingua non extra animum, i. e. Verba et animus consentiunt. Contrarium dixit Eurip. versu notissimo Hippol. 612: Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, quem respiciunt Plato in Theæt. p. 154, D, in Conviv. p. 199, A, aliique quos indicat Valcken. ad l. Eurip.] Apud Herodot. [1, 123] ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν, eodem, ut opinor, modo, quo Gall. *dire de bouche*, pleonasmo quodam emphatico. Sic et Thucyd. [7, 10]: Ὅσα τε ἀπὸ γλώσσης εἴρητο αὐτοῖς, εἶπον, videlicet ad differentiam eorum, quæ iis, quas ferebant, literis perscripta erant. [Cratin. ap. Suid. s. v. Ἀποστοματίζειν, Ἀλλὰ μὰ Δί' οὐκ οἶδ' ἔγωγε γράμματ' οὐδ' ἐπίσταμαι, ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι· μνημονικῶ γὰρ καλῶς. Philostr. Her. p. 688: Κελεύσαντος ἀπὸ γλώττης αὐτῷ σημαίνειν ὁπόσα... διῄσθετο· γράμματα γὰρ οὔπω εὕρητο· ubi vid. Boisson. p. 448. Basil. M. vol. 3, p. 285, D: Ἀπὸ γλώττης ὁμολογῆσαι τὴν χάριν. Similiter ἀπὸ στόματος et ἀπὸ φωνῆς dicitur. Æschyl. Agam. 813: Δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ

A κλύοντες... ψήφους ἔθεντο, Non ex eo quod dicitur, sed e re ipsa. Γλώσσης χάριν ψεύδεσθαι Hesiod. Op. 707, quod Procul. interpretatur διὰ περιττὴν καὶ ἀνόνητον τῆς γλώττης ὁρμήν. Æsch. Choeph. 266: Σιγᾶθ', ὅπως μὴ πεύσεταί τις... γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγελῇ τάδε, ubi schol. μὴ δυνάμενος ἐχεμυθεῖν. Athen. 5, p. 217, C: Κατὰ τὸν εἰπόντα ποιητήν, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ, τοῦτο μὴ διακρίνας γράφει. Clementina Epit. De gestis S. Petri p. 759: Ἐμοῦ δὲ λίαν τῆς ἐκείνου γλώσσης κρεμαμένου, Quum ab ore ejus penderem. G. Dind.] At γλώσσας τέμνειν pro παύειν τοὺς λόγους, e Schol. Apoll. Rh. [1, 517] annotatur. [Prava interpretatio loci Homerici Od. Γ, 332: Ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας, ubi γλῶσσαι non sunt sermones, sed linguæ victimarum, de quibus paullo post 341: Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον. Aristoph. Pac. 1060 et Av. 1705: Ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται. Alia attulit Nitzsch. ad l. Homeri p. 207. G. Dind.] || Aristoph. Vesp. [547]: Πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε, Excute omnem linguam, i. e. omnem dicendi facultatem. [Soph. El.

B 596: Ἣ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν ὡς τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν. Idem in fragm. ap. Plut. Mor. p. 89, A: Πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην. Anna Comn. p. 394, C: Σκόπους ἐν διαφόροις ἐξέπεμπε τόποις περιαθρεῖν τὰ περὶ Βαϊμοῦντον καὶ γλῶτταν αὐτῷ ἐκεῖθεν κομίσαι, Nuntium afferre: quocum Possinus apte comparat Gallicum *prendre langue des ennemis*. Anonymus Combefis. in Romano juniore n. 10 a Ducangio cit.: Κατασκοπῆσαι καὶ κρατῆσαι γλῶσσαν προσέταξε. || De homine facundo (Pericle) Cratinus ap. Aristid. vol. 2, p. 19, 15 et 129, 7: (Σὺ δ') ὦ μεγίστη γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων. Aristophan. ap. Steph. Byz. s. v. Βρέττος, Μέλαινα δεινὴ γλῶσσα Βρεττία παρῆν. Herodes Atticus Ἑλλήνων γλῶσσα dicitur ab Rufo sophista ap. Philostr. p. 598 et in inscriptione Regillæ v. 37: Ἡρώδεω· γλῶσσαν δέ τέ μιν καλέουσιν Ἀθηνέων. Æschrio ap. Athen. 8, p. 335, D: Πολυκράτης... λόγων τε παιπάλημα καὶ κακὴ γλῶσσα. Alia hujusmodi vid. apud Wernsdorf. ad Himer. p. 233. || Γλῶττα ταμιείου, Advocatus fisci. Philostr. V. S. 2, 29, p. 621: Προσ-

C φυέστερος δὲ ταῖς κατηγορίαις δοκῶν ἐπιστεύθη ἐκ βασιλέως τὴν τοῦ ταμιείου γλῶτταν. Eunap. p. 101: Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς αὐτῷ καὶ τὴν βασιλικὴν γλῶτταν ἐπέτρεψε, ταῖς ἐπιστολαῖς ἐπιστήσας, ὅσαι διὰ τῶν Ἑλληνικῶν ἑρμηνεύονται λόγων. Conf. ibid. p. 500. Theophylact. 1, p. 8, B: Βασιλέως δὲ γλῶτταν τὸν Ἰωάννην ἐδείκνυεν, ἄνδρα ῥήτορά τε δεινὸν καὶ νόμων Ῥωμαϊκῶν ἐπιστήμονα, ὃς τὰ βασιλέως προστάγματα τῷ διαπύρῳ τῆς εὐγλωττίας ἐμεγαληγόρει βασιλικῆς μεγαλοφροσύνης ἐπάξια. G. D. Τὴν βασιλικὴν γλῶσσαν πεπιστευμένος esse videtur cui arcana imperii et principis, forte etiam ærarii cura, credita erant... Quod genus ministrorum Silentiarios et Cancellarios posterior ætas vocavit. Leich. Diatr. in Phot. Bibl. p. xlix.] || Sermo unicuique genti peculiaris, vel potius sermonis forma, γλώσσης χαρακτήρ, Herodot. [1, 57: Τὸν τῆς γλώσσης χαρακτῆρα ἔχουσι ἐν φυλακῇ· 142: Χαρακτῆρες γλώσσης τέσσερες.] Lat. itidem Lingua. Gall. autem vel *Langue*, vel *Langage*. Il. B, [804]: Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Sic ἀγνωστότατοι τὴν γλῶσσαν, Thuc. 3,

D [94], Maxime ignoto sermone utentes. Plut. [Mor. p. 421, A]: Γλώσσαις δὲ πολλαῖς ἤσκητο χρῆσθαι, πρὸς δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον ἐδώριζεν. Sic autem et Lat. Linguam et plur. quoque Linguas dicunt. [Herodot. 1, 57: Ἥντινα γλῶσσαν ἵεσαν οἱ Πελασγοί· 6, 29: Περσίδα γλῶσσαν μετείς· 98: Κατὰ γλῶσσαν τὴν σφετέρην. Thucyd. 3, 112: Γλῶσσαν Δωρίδα ἱέναι. Æsch. Pers. 406: Καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος ὑπηντίαζε· Choeph. 564: Γλώσσης ἀϋτὴν Φωκίδος μιμουμένω. Δωρὶς γλῶσσα, Dialectus Dorica, Γλῶσσα Ἰάς, Dialectus Ionica, et quæ sunt reliquæ, sæpe ap. grammaticos: v. Fischer. ad Weller. vol. 1, p. 36, 38. Dio Chrys. vol. 1, p. 315: Ἐξὸν αὐτῷ τὰς ἄλλας γλώττας μιγνύειν τὰς τῶν Ἑλλήνων, καὶ ποτὲ μὲν αἰολίζειν, ποτὲ δὲ δωρίζειν, ποτὲ δὲ ἰάζειν. Ἰδιῶτις γλῶσσα, Dialectus vulgaris, Anna Comn. p. 51, B. G. D.] || Peregrinum vocabulum, Vocabulum obsoletum, Galen. [in præfat. ad Lex. Hippocr.]; cui tamen in hac exp. non assentior, ut nimis restringente h. v. signif. Sed et a Poll. [2, 109] dissentio ut eam latius extendente,

quum poetica vocabula nominari γλώττας tradit : alioqui enim bona pars Gr. linguæ γλωττῶν appellatione comprehendi posset. Nec vero ex Aristoph. l. [Πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ὁμηρείους γλώττας, τί καλοῦσι κόρυμβα;], quem profert, illa exp. probari videtur. Sed et Aristot. Poet. 42 [22, p. 1458, 22] γλῶτταν esse dicit vocab. ξενικὸν, Peregrinum, ut interpretatus sum : Ξενικὸν δὲ λέγω, γλῶτταν καὶ μεταφοράν. Sic et Rhet. 172 et 185 [3, 2 et 3]. Eid. vero Poet. 39 [21, p. 1457, 1] γλῶττα est Vocabulum alicujus gentis s. populi proprium, quod alii usurpando ad se transferunt. Affert enim hoc exemplum, Nomen istud σίγυννον [σίγυνον], Cypriis quidem est proprium, at nobis est γλῶττα. [« Et Eustath. (p. 785, 28) dicit κάππα vocari κόππα κατὰ γλῶσσαν. » HSt. Ms. Non reprehendendi erant Galenus et Pollux, quibus minime repugnant loci Aristotelici. Significat enim γλῶσσα omnino Vocabulum sive propter peregrinitatem sive propter vetustatem inusitatum aut obscurum : quo genere poetæ sæpius quam prosæ orationis scriptores utuntur. Antiattic. p. 87, 12 : Γλώττας, τὰς τῶν ποιητῶν ἢ ἅστινας ἄλλας ἐξηγούμεθα. Itaque Aristoteles quum γλώσσας eadem atque ξενικὰ esse ait, non minus recte facit quam Dionys. qui γλώττας et ξένα ἢ πεποιημένα ὀνόματα tanquam diversa ponit De comp. verb. 3, p. 15, 8. Dio Chrys. vol. 1, p. 303 : Ἀσαφῆ τὰ τῶν χρησμῶν ἐστι... Ὁμήρῳ μὲν οὖν ἀσφαλὲς ἦν ἴσως πορεύεσθαι παρὰ τὸν Ἀπόλλω εἰς Δελφοὺς, ἅτε διὰ γλωττῶν ἐπισταμένῳ τὰς φωνὰς, εἴπερ ἁπάσας ἠπίστατο, ἀλλὰ μὴ ὀλίγ' ἄττα, ὥσπερ οἱ δύο ἢ τρία Περσικὰ εἰδότες ῥήματα. G. Dind. Γλώσσαις λαλεῖν, Linguis peregrinis ideoque ignotis loqui, in Act. Ap. 10, 46; 19, 6; Ep. ad Corinth. 1, 12, 30. Leo Tact. 4, 49 : Γλώσσαις διαφόροις λαλεῖν. « Κατὰ γλῶτταν γράφειν dicuntur qui ξενικοῖς et inusitatis verbis in scribendo utuntur. Lucian. Lexiph. c. 25 : Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα, ubi interpres, Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. » Brunck. Diodor. 4, 66 : Τὸ γὰρ ἐνθεάζειν κατὰ γλῶσσαν ὑπάρχειν σιβυλλαίνειν, ubi vid. Wessel. Philo vol. 1, p. 428, 35 : Αἴθειν, ὃ δὴ καίειν ἐστὶ κατὰ γλῶτταν εἰρημένον. Sæpius sic grammatici, ut Thomas M. s. v. Ἀμηγέπη. G. Dind. Galen. vol. 8, p. 698 : Τὸ δὲ ἀντὶ τῶν φωνῶν γλῶτταν εἰπεῖν ἀλλόκοτόν ἐστιν· οὕτω γὰρ ἄν τις εἴποι καὶ βαρείας καὶ ὀξείας ... γλώττας, ὅταν ὀξεῖαν ἢ βαρεῖαν... ἐθέλῃ δηλῶσαι φωνήν. Hæc notat Galen. adversus eos qui in Hippocratis loco δασείας γλώττας interpretabantur φωνάς. Hemst.] Ceterum multi, ut ex Athen. discimus, libros Περὶ γλωσσῶν scripserunt, e quibus fuit Nicander Colophonius. Citatur ab eo et Diodorus quidam ἐν Ἰταλικαῖς γλώσσαις, et quidam Hermo ἐν Κρητικαῖς γλώτταις : sed et Philemo Περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν. At Galen. magis peculiariter Hippocr. suas habere γλώσσας dixit, earum exp. libello hunc titulum præferente complexus. Ceterum Quintil. [Inst. 1, 1, 35] γλώσσας Linguam secretiorem interpr. qui et Glossemata ead. signif. dicit, interpr. Voces minus usitatas. Quo posteriore vocab. usus est et Varro L. L. 6, [3] : Qui glossemata, inquit, interpretati sunt. [Warton. in Theocr. vol. 1, p. 223 : « De Glossariis et Glossis consule Ducangium Lat. Gloss. Præf. § xxxviii, Maussacum Diss. crit. ad Harpocr. p. 373. Præsertim vero J. A. Ernestium De us. glossar. ap. Hesych. Albert. vol. 1, p. 2. Utraque orta sunt, quum jam Byzantinum cum Romano conjungeretur imperium : quo tempore Glossarum nomen ad universam Gr. Linguam apud Latinos, et universam Latinam ap. Græcos, invicem pertinebat. Quoniam sc. altera alteris erat peregrina, et omne vocab., sive Gr. sive Lat., quod explicabatur, Glossa dicebatur. Hinc nata, sub primis nempe Byzantinis Impp., eo potissimum, quod Latine conderentur Constitutiones Imperiales, Glossaria Græco-Lat., vicissim Latino-Gr. Progressu autem temporis, quum Gr. Lingua magis dominaretur, eademque interea valde deflecteret a primæva puritate, vocabb. Gr., vetera utique minusque nota, cœpere interpr. per ipsa Gr., synonyma nempe magis familiaria, nec raro recentiora. » Angl.]

A Γλῶσσα αὐλοῦ, Lingua s. Lingula tibiæ, Theophr. et Diosc., alio nomine γλωσσὶς s. γλωττίς. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32 : Γλῶτται αὐλῶν καὶ γλῶτται ὑποδημάτων, ἃ γλωττίδας λέγουσιν οἱ ἀμαθεῖς. Idem præcipit in Ecl. p. 229, ad quem l. Lobeck. : « Plato com. ap. Athen. 15, p. 677, B : Καίτοι φορεῖτε γλῶσσαν ἐν ὑποδήμασι, ambiguitate ludicra; γλῶσσαι αὐλῶν Aristot. De audibil. vol. 2, p. 786, E; Theophrast. H. P. 4, 12; Dioscor. 1, 115; Philostr. Imag. 1, 20, p. 794. V. Musgr. ad Eur. Orest. 147. » Æschin. p. 86, 29 : Οὐ τὴν γλῶτταν ἐάν τις ὥσπερ τῶν αὐλῶν ἀφέλῃ. Galen. vol. 4, p. 464, 465. Pollux 2, 108; 4, 70. Γλῶττα σάλπιγγος ὀστεΐνη 4, 85. Ὑποδήματος καὶ αὐλοῦ γλῶττα ap. Galen. vol. 8, p. 41. G. D.] || Γλῶσσαι præterea ab Isæo Socratico tributæ fuerunt ὑποδήμασι, ut scribit Pollux [2, 109; 7, 80] : γλώσσας autem ὑποδημάτων intelligi Calceamentorum vincula putat Cam. [Clemens Al. p. 204 : Τῶν γοῦν φλυάρων καθάπερ τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων ... μόνη ἡ γλῶσσα περιλείπεται εἰς βλάβην. Wakef. || Lingua cometæ : B vid. loc. Constant. Porphyr. s. Γλωττόμορφος afferendum. || Promontorium in mare excurrens. Ioannes Phocas in Descript. T. S. n. 4 : Καὶ γὰρ ἐκ τοῦ Λιβάνου λεπτὸν ῥαχίον κατερχόμενον γλωσσοειδῶς ἐμφέρεται. Ducang. Anna Comnena 12, p. 369, A : Κατ' αὐτὴν τὴν γλῶσσαν σκοπεία κατέλιπον.]

Γλωσσαλγέω, Lingua prurio, Linguæ venenum commoveo, ut quidam exp. Naz. Orat. 2 : Αἱρετικοὶ γλωσσαλγείτωσαν, Nugentur, Bilibald. [Poll. 4, 185 : Γλωσσαλγεῖν· λέγοιτο δ' ἂν ἐπὶ τῶν κατὰ γλῶτταν ἑλκῶν.]

Γλωσσαλγία, ἡ, ad verbum, Linguæ dolor s. morbus. [Pollux 2, 108; 4, 185.] Capitur vero pro Linguæ prurigine, ut quidam interpr. [Pollux 6, 119 : Γλωσσαλγίᾳ διαθρυλῶν τὰ ὦτα], s. Petulantia verborum et loquaci maledicentia, ut Cam. exp. in Eur. Med. [525] : Τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν. [Androm. 690.] Philo V. M. 3 : Γλωσσαλγία καὶ ἀχάλινον στόμα, Petulantia linguæ. Gregor. : Τίς ἡ τοσαύτη περὶ τὸν λόγον φιλοτιμία καὶ γλωσσαλγία; Et Galen. pro Nugis. Bud. [Æsop. Fab. 113 : Ἔνιοι τῶν ἀπαιδεύτων C τοῖς ἔξω δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται. Seager. Philo vol. 2, p. 328, 23 : Ὡς μὴ μόνον γλωσσαλγίας ἐν ἀνδρῶν ὄχλῳ γυναῖκας κακηγορεῖν. Ibid. p. 651; Plut. Mor. p. 510, A; Athen. 1, p. 22, E; Clemens Al. p. 200; Liban. vol. 4, p. 142, 22. Eustath. Opusc. p. 85, 64 : Τῶν ἐν κενοῖς γλωσσαλγιῶν. Idem est Γλωσσαργία, ut Κεφαλαλγία et Κεφαλαργία.]

[Γλωσσαλγίας, ὁ, i. q. γλώσσαλγος, Loquax. Polemo Physiogn. 1, 3, p. 186 : Γλωσσαλγίαν ἄνδρα σημαίνει, quem Adamant. γλώσσαλγον dicit.]

[Γλώσσαλγος, ὁ, ἡ, Loquax. Pollux 6, 119; Adamant. Physiogn. 2, 25, p. 414. Angl. Philo vol. 2, p. 571, 8 : Τοῦ γλωσσαλγοτάτου μέρους τῆς Ἀλεξανδρέων πόλεως. Hase.]

Γλωσσαργία, ἡ, Garrulitas, Loquacitas. Bud. ex Athen. : Διὰ τὴν ἄκαιρόν σου γλωσσαργίαν. Sed apud Lucian. [Lexiph. c. 19], Σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει, Micyllus interpr. Linguæ invidiam. [Conf. H. Steph. De dial. Att. p. 56.]

D Γλώσσαργος, ὁ, ἡ, Garrulus, Locutulejus, Blatero, Gellio Linguax, Nugo : στόμαργος, ταχύγλωσσος, Hesych. [Suidas : Γλώσσαργον ἦθος, ἀντὶ τοῦ ταχὺ καὶ στωμύλον. Dio Chrys. vol. 2, p. 229 : Τὴν ἀηδόνα γλώσσαργόν φασιν οἱ ποιηταί.]

Γλωσσάριον, τὸ, Lingula s. Ligula, Parva lingua. [Galen. vol. 13, p. 238 : Ὑπόγλωσσον ὠνόμασται μὲν οὕτως, ὅτι παραφύσεις ὑπ' ἄκροις τοῖς κορύμβοις ποιεῖται γλωσσαρίων.]

Γλώσσασπις, ιδος, ὁ, ἡ, Qui se lingua vel [ceu] clypeo defendit, Cui lingua clypeus est. Qui se facundia tuetur, Bud. ὁ γλώττῃ πολεμίζων, ut est in Proverb. [Eustath. p. 1471, 5 : Γλώσσασπις ὁ τῇ γλώσσῃ ὁποίᾳ καί τινι προβολῇ χρώμενος διὰ τὸ στωμύλλεσθαι ἀναιδέστερα. Falso accentu Γλωσσασπίδας ap. Hesych.]

[Γλώσσημα, τὸ, Glossema, Vox minus usitata, ut interpretatur Quintil. Inst. 1, 8, 15. Marc. Anton. 4, 33 : Αἱ πάλαι συνήθεις λέξεις γλωσσήματα νῦν· οὕτως οὖν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πάλαι πολυυμνήτων νῦν τρόπον τινὰ γλωσσήματά ἐστιν. || Lingua i. e. Cuspis hastæ.

Æschyl. ap. Schol. Pind. Nem. 6, 85: Κάμακος δ' εἶσι γλώσσημα διπλοῦν (vulgo διπλάσιον), i. e. αἰχμὴ διπλασία.]

[Γλωσσηματίας, ὁ, Linguosus. Joseph. Genes. p. 8, D: Ἤδει γὰρ αὐτὸν γλωσσηματίαν καὶ αἴσχιστον. G. D.]

[Γλωσσηματίζω. V. Γλωττ.]

Γλωσσηματικός, ή, όν. Γλωσσηματικὸν Vocabulum, Peregrinum vocabulum, etc., γλῶσσα, ut dictum modo fuit. [Schol. Dionys. Thrac. p. 739, 27: Γλωσσηματικαὶ λέξεις εἰσὶν αἱ ἐπιχωριάζουσαι, τουτέστιν αἱ καθ' ἑκάστην χώραν ἢ πόλιν ἴδιαί τινες λέξεις.] Utuntur autem h. v. non solum Suid. et Aristoph. Schol., verumetiam Dionys. H. in Vita Lysiæ [§ 3, p. 457, 5: Ὀνομάτων γλωττηματικῶν καὶ ξένων χρήσει], item ubi de Thuc. agit. [De propr. Thuc. § 2, p. 790, 13: Γλωττηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ξένην λέξιν. Γλωσσηματικὰ ibid. § 3, p. 793, 13. Galen. vol. 12, p. 326: Τροπικοῖς ὀνόμασι καὶ γλωσσηματικοῖς.] Pro quo ap. Eust. [p. 96, 19] legitur γλωσσημαντικὸν cum ν, sicut et ap. Moschop. [Idem vitium in schol. Aristoph. Av. 1083.] Quamvis autem γλωσσηματικὸν tanquam a γλώσσημα formatum sit, et ap. Lat. Glossema reperiatur, e nullo tamen Gr. scriptore γλώσσημα affertur. [Allatum supra ex Marc. Anton. || Adverb. Γλωσσηματικῶς Timæus p. 2.]

[Γλωσσίδιον, τὸ, Lingula, Parva lingua. Demetr. Hieracosoph. p. 80: Γλωττίδιον μικρόν. G. D. Germina hordei Ligulas dicit Aetius 10, 29: Βύνη ἐστὶ κριθὴ βεβρεγμένη καὶ βλαστήσασα καὶ πεφρυγμένη μετὰ τῶν γλωσσιδίων. Schneid. || Lingula tibiæ ap. Zenob. Proverb. 5, 65: Γλωσσιδίων τῶν ἐν αὐλοῖς. Wakef. Sed errore librarii. Nam cod. Rom. recte γλωσσίδων. || Ligula in circulo rotæ. Proculus ad Hesiod. Op. 421, p. 228: Δῆλον ὅτι τὰς ς' παλαιστὰς ἀναλώσειν εἰς τὰ λεγόμενα γλωσσίδια ἑκάστης ἀψῖδος τῆς ἁρμόσεως τῆς ἐς ἀλλήλας.]

Γλωσσίς, ίδος, ἡ, [Lingula laryngis ap. Galen. vol. 4, p. 465,] Lingula s. Ligula tibiæ. Lucian. Hermot. [Harmon. 1, vol. 1, p. 850]: Ἐμπνεῖν εἰς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι καὶ ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς. [Γλωσσίδας αὐλῶν Phrynichus, cujus verba s. v. Γλῶττα apposuimus, non magis probat quam γλωσσίδας ὑποδημάτων. Γλωσσὶς αὐλοῦ Lobeck. indicat ex Theone Sm. Math. 13, p. 94, schol. Aristoph. Ach. 681, Hesych. s. v. Παρεξηυλημένος (adde Etym. M. p. 348, 28, Zenob. Proverb. 5, 65) et Eustath. p. 1330; Γλωσσὶς σάλπιγγος ex Herone in Spirital. p. 171, 227.] || Γλωττίδας calceis etiam tribuerunt quidam, sed non sine reprehensione. [Gl. Γλωσσὶς ὑποδήματος, Lingula.] || Est etiam γλωττίς, Lingulaca avis, dux coturnicum, VV. LL. ex Aristot. De anim. 8, [12. De luscinia vel hirundine dictum annotavit Etym. M. p. 23, 48: Ἀηδόνα, ᾠδὴν καὶ (τὴν καὶ ?) γλωσσίδα· οἱ δὲ χελιδόνα. G. Dind.]

Γλωσσογάστωρ s. Γλωττογάστωρ, ορος, ὁ, Qui lingua victum quærit, Qui linguæ ministerio ventrem alit. [Poll. 2, 108; Nicet. Annal. 9, 18.]

Γλωσσογράφος, ὁ, Qui de γλωσσῶν s. Glossematum interpretatione scribit; ut Athen. 3, [p. 114, B; 15, p. 699, E; Harpocrat. s. v. Κύπασσις (ubi cod. Vratisl. γλωσσοφάγοι); schol. Apoll. Rh. 3, 114; Etym. M. p. 7, 54; 468, 45, aliique grammatici.]

[Γλωσσοδεξιότμητος, ὁ, ἡ, Cui lingua et dextra est abscissa. Acta Maximi Confess. vol. 1, p. LXXXV. G. D.]

Γλωσσοειδής, Linguæ similis. Aristot. [H. A. 4, 4]: Ἔχουσι δὲ προβοσκίδας ὥσπερ καὶ αἱ μυῖαι· τοῦτο δ' ἐστὶ γλωττοειδές. [Ibid. 7. Et σαρκίον γλωττοειδὲς 4, 2. Θυλάκια γλωσσοειδῆ Dioscor. 2, 216.] Bud. Γλωσσώδης, Lingulatus, Vitruv. Linguæ specie et forma. || Linguax et locutuleius, Gell.: Lingulax, Bud. ex Eccles.: Linguaculus, Cam.; qui et Lingulacam a Plauto [Casin. 2, 8, 61] vocari mulierem loquacem, annotat. [Γλωσσώδης Psalm. 139, 12; Sirac. 8, 4; 9, 23; 25, 22.]

[Γλωσσοειδῶς, Linguæ similiter. Ioannes Phocas s. v. Γλῶσσα citatus.]

Γλωσσοκάτοχος, Linguam continens: γλωσσοκάτοχον ὄργανον medici vocarunt Comparatum ad linguam continendam. Cam. [P. Ægin. 6, 30. Schneid. Oribas. p. 10 ed. Mai. G. Dind.]

Γλωσσοκηλόμπης, Qui lingua et verbis jactuosis demulcet, ὁ γλώσσῃ κηλῶν καὶ κόμποις, Eust. [p. 1689, 41] ex antiquis Comicis. [Γλωσσοκηλοκόμπης recte Schneid.]

Γλωσσοκομεῖον s. Γλωσσοκόμιον, Ligularum vasculum, Cam. Vasculum ad recondendas tibiarum lingulas s. ligulas. Pollux [2, 108; 7, 153 et 10, 153, ubi Lysippi locum ex Bacchis affert, Αὐτοῖς αὐλοῖς ὁρμᾷ καὶ γλωττοκομείῳ. De hac et reliquis signif. vid. quæ ex Phrynicho afferentur s. v. Γλωσσόκομον.] Hesych. Item Arcula scriniumque scriptorum, Galen. [V. s. Γλωσσόκομον.] || Est etiam σωλὴν μηχανικός, Quiddam ad fracta ossa accommodatum, eo maxime tempore adhibendum, quo solidari illa incipiunt in ea, quæ πώρωσις dicitur. Cujus descriptio, et quid inter illud ac σωλῆνα intersit, exp. Gal. Comm. 2 Εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Cam. Idem γλωσσόκομον nominari infra dicam. [V. s. Γλωσσόκομον.] || Item pro Muliebri pudendo capitur, VV. LL. ex Epigr. [Seqq. ex Indice.] Γλωττοκόμιον Hesychio est non solum ἐν ᾧ οἱ αὐληταὶ ἀπετίθεσαν τὰς γλωσσίδας, sed etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. [Etym. M. p. 235, 44: Εἴρηται δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ὑπὸ Εὐβούλου φοινικιστὴν (i. e. αἰσχρουργόν: vid. Toup. Emend. vol. 2, p. 168) σκώπτοντος. Forma Γλωσσοκόμιον ex Galeno et Helladio afferetur s. Γλωσσόκομον.]

Γλωσσόκομον s. Γλωττόκομον, τὸ, proprie signif. i. q. γλωττοκομεῖον, Arcula s. Theca tibiarum lingulis reponendis idonea. Gorr. e Galeno de Glossocomo instrumento tradens, scribit signif. Arculam, in qua homines recondunt res pretiosas, et quam multi iter facientes portant: esse autem oblongam et angustam. Huc referri potest illud Ioannis de Juda, 12, [6]: Κλέπτης ἦν, καὶ γλωσσόκομον εἶχε· ubi Marsupium s. Nidulum Cam. interpr., alii Loculum. Videtur signif. etiam Loculamentum s. Caveam aut tale quid apud Longin. [44, 5]: Τὰ γλωττόκομα, ἐν οἷς οἱ Πυγμαῖοι καλούμενοι τρέφονται· ibid.: Οὕτως ἅπασαν δουλείαν, κἂν ᾖ δικαιοτάτη, ψυχῆς γλωττόκομον, καὶ κοινὸν δή τις ἀποφήναιτο δεσμωτήριον. || Hesychio est etiam σορὸς ξυλίνη τῶν λειψάνων, Loculus; eo sensu, quo Plin. quendam mortuum crematumque, conditum loculo in templo dixit. Quo referendum est illud Theodor. H. E. 3: Ὀλίγων δὲ διελθουσῶν ἡμερῶν ὁ τοῦ ἀλάστορος ἐκείνου θάνατος ἐμηνύθη, καὶ ἐν γλωσσοκόμῳ κείμενος ἐκομίσθη. || Demum est Machina quædam chirurgica cava et oblonga, facta ad similitudinem arcæ, femoribus et cruribus fractis accommodata: de qua Oribas. De machin. et Gorr. Defin. Med. Γλωσσοκόμιον id etiam appellatur.

[Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32, 28: Γλωττοκομεῖον, ἐπὶ μόνου τοῦ τῶν αὐλητικῶν γλωττῶν ἀγγείου· ὕστερον δὲ καὶ εἰς ἑτέραν χρῆσιν κατεσκευάζετο, βιβλίων ἢ ἱματίων ἢ ἀργύρου ἢ ὁτουοῦν ἄλλου· καλοῦσι δ' αὐτὸ οἱ ἀμαθεῖς γλωσσόκομον. Idem in Ecl. p. 98: Γλωσσόκομον, τὸν μὲν τύπον καὶ τὴν θέσιν ὑπ' ἀρχαίων ἔχει, διεφθαρμένως δὲ λέγεται ὑπὸ τῶν πολλῶν· ἐχρῆν γὰρ γλωττοκομεῖον λέγειν, ὥσπερ ἀμέλει καὶ οἱ ἀρχαῖοι. Ad quem l. Lobeck.: « Qua ætate hæc novitia scriptura prodire cœperit, ex Pollucis loco 10, 154 colligi licet, Τὸ γλωττοκομεῖον εἴρηκε Λύσιππος ἐν Βάκχαις· ... οὐ μὴν ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου γλωττόκομον (sic enim Nunnes. putat legendum esse pro γλωττοκομεῖον) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐστὶν εὑρεῖν, ὡς ἐν τῷ Τιμοκλέους Βαλανείῳ, Καὶ τὸ γλωττόκομον (sic idem pro γλωττοκομεῖον) βαλανεύεται, καὶ ἐν Ἀπολλοδώρου Διαβόλῳ, Μέγ' ὁ Φορμίων γλωττόκομον, οὐκ ὀφθαλμιῶ.... Γλωσσόκομον præter Plutarchum, Longinum, Josephum aliosque, quos Sturzius congregavit, usurparunt Arrian. Peripl. p. 159; Hero Spirit. p. 228; id. Autom. p. 255; Socrat. Schol. Hist. Eccl. 1, 17, p. 63. Et Μενεκλῆς Γλωσσοκόμῳ citatur Suidæ s. Διαμόνιον. ... Atticistarum præceptum Galenus et nosse se et contemnere, ut medico non admodum necessarium, significat Comm. 2 in Hippocr. De fract. vol. 12, p. 218: Εἴρηται μὲν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς (recentioribus scil.) γλωσσόκομον τὸ σκεῦος τοῦτο, εἰς ὃ πολλὰ τῶν χρησίμων γραμμάτων (dele hoc) ἐμβαίνουσιν (ἐμβάλλουσιν), πολλὰ δὲ τῶν ἀποθέτων γραμμάτων, ἔνιοι δὲ εἰς ὁδοιπορίας αὐτῷ χρῶνται. Διοίσει δ' οὐδὲν εἴτε γλωσσοκόμιον εἴτε γλωσσοκομόν τις ὀνομάζοι αὐτό, καθάπερ οὐδὲ

εἰ διὰ τῶν δυοῖν ττ ἢ διὰ τῶν δυοῖν σσ· qui ipse hoc genus laminæ chirurgicæ in hoc quidem libro γλωττόκομον p. 228 et 247, sed γλωττοκομεῖον vol. 4, p. 468 appellat. » Sturz. De dial. Maced. et Al. p. 155 sq. : « Licet Hesych. in v. Λαχηθμὸν dicat, nomen γλωσσόκομον Atticum esse, tamen ut non solum vera præcepisse Phrynichum existimem, verum etiam vocabulum γλωττόκομον referendum putem ad dialectum Maced. s. Alex., efficit, præter locos versionis Alex., in qua ter legitur, 2 Paral. 24, 8, 10, 11, usus aliorum recentiorum scriptorum, ut Longini, Josephi A. J. 6, 1, 2, ubi § 3 commutatur cum vocabulo ἄγγος, poetæ incerti in Anthol. (Pal. 11, 3), ubi γλωσσόκομα sunt σοροὶ, Didymi in Geopon. 4, 15, 9, ubi v. interpp., et Plutarchi, e quo Kypk. Obss. in N. T. t. 1, p. 394 locum attulit, quo ostenderet, hos loculos in primis adhibitos fuisse ad recondendam pecuniam. De tali enim γλωσσόκομον usurpatur etiam Io. 12, 6. Quo eodem pertinent verba Germani, patriarchæ Constantinopolitani, in Villoisoni Anecd. Gr. t. 2, p. 73 : Γλωσσόκομον εἴρηται τὸ κιβώτιον, ὅ τι ἐπεκόμιζον βάλλοντες τὰ διδόμενα αὐτοῖς χάριν διατροφῆς τῶν πενήτων καὶ ἐνδυμενίας, ὅτι κατεῖχε τὰς γλώσσας· γλῶσσαι γὰρ ἐκαλοῦντο παρὰ τῶν παλαιῶν τὰ παρ' ἡμῖν νομίσματα, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι γλώσσας τοῖς νομίσμασιν ἐνεχάραττον. Ceterum mea sententia eo firmatur, quod Hesychius nomen κάμψα (h. e. capsa) interpretatur nomine γλωσσοκομεῖον, pro quo tamen vel γλωσσόκομον vel γλωσσοκόμιον reponendum arbitror propter hæc verba Helladii Chrest. (ap. Phot. Bibl. p. 532, 6) : Τὸ γλωσσοκομεῖον κυρίως μέν ἐστι τὸ ἀγγεῖον, ὃ τὰς αὐλητικὰς ὑποδέχεται γλώσσας· οἱ δὲ νῦν καταχρώμενοι καὶ ἐπὶ τῶν ἕτερα δεχομένων τιθέασι τὴν λέξιν· καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτόν· οἱ δὲ προσδιαστρέφουσι καὶ τὸν τόνον καὶ τὸν χρόνον· δέον γὰρ προπερισπᾶν τὴν παραλήγουσαν μακρὰν, οὗτοι καὶ συστέλλουσι καὶ προπαροξύνουσιν. » || Forma masculina est in Gloss. : Γλωσσόκομος, Locellus. Γλωσσόκομοι, Luculli, Loculi; et ap. Zonar. p. 442 : Γλωσσόκομος, βαλάντιον ἢ ξυλίνη θήκη.]

[Γλωσσοκοπέω, i. q. γλωσσοτομέω. Zachar. Papa Dial. 3, 32 : Τῶν διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν γλωσσοκοπηθέντων. Hase.]

Γλωσσοκρατέω, Linguam coerceo, Taceo.

[Γλωσσομανία, ἡ, Linguæ furor. Tatian. C. Gr. p. 144, A (246, B) : Παραιτησάμενος τὴν ἔντυφον τῶν ὁμοίων αὐτῷ γλωσσομανίαν. Scott.]

[Γλωσσοπέδη, ἡ, Linguæ vinculum. Ioann. Chrys. Hom. 2 in stat. ad Antioch. vol. 6, p. 463 : Ὥσπερ τινὶ γλωσσοπέδῃ τῇ συμφορᾷ κατεχόμενοι, βαθυτάτην παρέχουσιν ἡσυχίαν. Conf. ib. vol. 7, p. 42, 37 et p. 175, 18.]

[Γλωσσοπέτρα, ἡ, nomen lapidis propter similitudinem linguæ humanæ sic vocati, ap. Plin. 37, 10, 59, Isidor. Orig. 6, 14.]

[Γλωσσοποιία. Γλωσσοποιητικῶς. V. Γλωττοποιός.]

[Γλωσσοπύρσευτος, ὁ, ἡ, Qui lingua ignita est. Ioann. Damasc. vol. 1, p. 680, D.]

[Γλωσσοπυρσόμορφος, ὁ, ἡ, Linguæ igneæ speciem habens. Ioann. Damasc. vol. 1, p. 679, D : Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος πνεύματος χάρις. Conf. Γλωττόμορφος.]

Γλῶσσος, Extrema pars puppis, VV. LL.

[Γλωσσὸς, ἡ, ὸν, Loquax. Arcad. p. 76, 14 : Τὸ γὰρ γλωσσὸς ὁ λάλος παρὰ τὸ γλῶσσα γέγονε παρωνύμως.]

[Γλωσσοτέχνης, ὁ, Ioann. Chrys. vol. 1, p. 124, 265 (?). Angl.]

Γλωσσότμητος, ὁ, ἡ, Cui lingua amputata s. execta est. [Levit. 22, 22.]

Γλωσσοτομέω, Linguam alicui amputo. Accus. jungitur 2 Maccab. 7, [4 et 4, 10, 19]. Bud. Unde et γλωττοτομηθῆναι, Plutarch. [Mor. p. 849, B], Elinguatum esse, Plaut. [Schol. Aristoph. Nub. 397 : Τροφόν τινα γλωττοτομήσας. Boisson.]

[Γλωσσοτόμητος, i. q. γλωσσότμητος. Justin. Mart. p. 39, D : Ταύτης ἀδελφὴ γλωσσοτόμητος τέτριγε, si tamen lectio sana. Hase.]

[Γλωσσοτομία, ἡ, Linguatio, Elinguatio, Gl.]

[Γλωσσοτράπεζος, ὁ, n. pr. viri ab Alciphrone fictum 3, 69. G. Dind.]

Γλωσσοχαριτέω, Linguam ad gratiam alicujus comparo, Blandior. Proverb. 28, [23] : Ὁ ἐλέγχων ἀνθρώπου ὁδοὺς, χάριτας ἕξει μᾶλλον τοῦ γλωσσοχαριτοῦντος.

[Γλωσσώδης. V. Γλωσσοειδής.]

[Γλῶττα et plura vocabula cum γλῶττα composita v. sub formis quæ duplex σ habent.]

[Γλωττηματίζω, Lingua instruo. Eustath. Opusc. p. 134, 22 : Ἡ ὄνος μὲν Βαλαὰμ γλωττηματισθεῖσα κατ' ἄνθρωπον ἐπιστροφὴν ἔσχε τὴν ἐξ ἀκροάσεως; Alia signif. ap. Joseph. Genes. p. 9, A, de homine loquace: Ὡς δὲ οὐκ ἐνεδίδου γλωσσηματίζων ὁ ἀλαζών. Conf. Γλωσσηματίας. G. Dind.]

[Γλωττιαῖος, αία, αῖον. Athanas. vol. 2, p. 389, A : Τὴν γλωττιαίαν κλεῖδα, Linguæ clavem. Cramer.]

[Γλωττίζω, Lingua osculor. Automedon in Anth. Pal. 5, 129.]

Γλωττικὸς, ἡ, ὸν, Ad linguam pertinens : γλωττικὸν κέντρον, Aculeus ad gustandum accommodatus, VV. LL. [Ex Aristot. De part. anim. 4, 6, p. 683, 21.]

[Γλώττισμα, τὸ, i. q. γλωττισμός. Sozom. Hist. Eccl. p. 119, 6 : Γλωττίσματα Ἑλληνικά. Hemst.]

Γλωττισμὸς, ὁ, Osculum, quo linguæ basiantium se contingunt mutuo; quod Catull. oscula columbatim juncta dixit. VV. LL. ex Epigr. [Philodemi in Anth. Pal. 5, 132 : Ὦ περιάλλων γλωττισμῶν.] Videtur esse q. a v. Γλωττίζω.

[Γλωττοδαίδαλος, ὁ, ἡ, Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 435, E : Γλωττοδαίδαλόν τινα πρὸς τῆς φύσεως κτησάμενος εὐστομίαν, Artificiose loquendi facultatem. Ibid. p. 452, F : Γλωττοδαίδαλον μάχην ἐγείρειν, Artificiosa oratione certare. G. Dindorf.]

[Γλωττοδέσμη, ἡ, Linguæ ligatura. Theodor. Prodr. p. 141. Struv.]

Γλωττοδεψέω, Fello, Lingua morigeror : eo sensu quo Sueton. dicit Ore morigerari : γλωττοποιέω, λεσβιάζω. [Αἰσχρουργεῖν interpretatur Etym. M. p. 235, 42.]

[Γλωττόμορφος, ὁ, ἡ, Linguæ speciem habens. Constant. Cærim. p. 36, B : Γλωττομόρφοις πυρσοφαίαις, quod p. 37, A, dixit γλώσσαις πυριμόρφοις. Conf. Γλωσσοπύρσευτος et Γλωσσοπυρσόμορφος. G. Dind.]

Γλωττοποιέω, Lingua patro; αἰσχρουργῶ τῷ στόματι. Bud. ex Aristoph. Lingua morigeror, [Vesp. 1282 : Γλωττοποιεῖν εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἑκάστοτε·] ut Suet. Ore morigerari dixit de simili αἰσχρουργίᾳ.

Γλωττοποιὸς, ὁ, Qui lingulas tibiarum conficit [ὁ τὰς αὐλητικὰς γλωσσίδας (γλώσσας Etym. M. p. 235, 44) ποιῶν, Hesych.], Lingularum fabricator, Cam. ex Polluce [2, 108; 4, 71; 7, 153, qui ibid. substantivum affert Γλωσσοποιία, ἡ, Lingularum fabricatio, et adverb. Γλωσσοποιητικῶς, More ejus qui lingulas facit.]

[Γλωττοστροφέω.] Γλωσσοστροφέω, Linguam agiliter verso, blatero. [Hesych. : Γλωσσοστροφεῖν, περιλαλεῖν καὶ στωμύλλεσθαι, et Etym. M. p. 235, 41, nisi quod γλωττοστροφεῖν ut Zonaras p. 442.] Aristoph. N. [792] : Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν, i. e. ποικίλον ἐν τῷ λέγειν καθεστηκέναι, περιλαλεῖν, στωμύλλεσθαι· de linguæ enim agilitate et versutia h. v. dicitur. Cam.

[Γλωττοφόρος, ὁ, ἡ, Lingua præditus, Disertus. Greg. Nyss. t. 2, p. 1011, D, de pictore : Πάντα ἡμῖν ὡς ἐν βιβλίῳ τινὶ γλωττοφόρῳ διὰ χρωμάτων τεχνουργησάμενος. Hase.]

[Γλωχίν. V. Γλωχίς.]

[Γλωχινόω, Cuspido. Eustath. p. 464 extr. : Οἱ ὄγκοι.. γλωχινούμενοι ἐν τῷ χαλκεύεσθαι. Valck.]

[Γλωχινωτὸς, ἡ, ὸν, Cuspidatus. Βέλη γλωχινωτὰ, Paul. Æg. 6, 88. Schneid.]

Γλωχὶς, vel Γλωχὶν, ῖνος, ἡ, Angulus, Acies, Cuspis. [Soph. Trach. 681 : Πονῶν πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι· ubi schol. : Γλωχῖνι ἀπὸ μέρους τῷ βέλει· γλωχὶν γὰρ ἡ ἀκὶς, ὃ λέγει Ὅμηρος (Il. Δ, 214) ὄγκον. Nominat. Γλωχὶν, non Γλωχὶς, etiam ap. Etym. M. p. 235, 50, et Eustath. p. 563, 17.] Hesych. enim γλωχῖνα exp. τὴν γωνίαν τοῦ βέλους, item γλῶσσαν καὶ ἄκρον : proprie γλωχῖνας nominari addens, τὰς τῶν ἀκίδων ἐξοχὰς καὶ τὰς τοῦ ζυγοῦ γωνίας. Pollux [1, 137] γλωχῖνας esse dicit τὰς πρὸς τῇ ἀκῇ [ἀκμῇ] προσβολὰς, distinguens ipsas ἀπὸ τῶν ἀκίδων et ὀγκίνων : alibi tamen [2, 88,] scribens τὰς ἀκίδας ab Hom. nominari γλωχῖνας, a Comicis πώγωνας. Epigr. [Damocharid. in Anth. Pal. 6, 63], Πλατέος γλωχῖνα σιδήρου, Lati ferri [quo calami fin-

duntur] cuspidem. Inde et ap. Hom. τανυγλώχινες et τριγλώχινες διστοί. [Simplex γλωχὶν apud Homerum uno tantum in loco legitur, Il. Ω, 274, ubi extremam lori jugalis partem significat, Ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν, ad quem l. Eustath. p. 1350, 22 : Γλωχῖνα δὲ κάμψαι φησὶ τὸ μετὰ δεσμὸν ὑποβαλεῖν τῇ καμπῇ τοῦ δεσμοῦ τὸ τοῦ ἱμάντος ἄκρον καὶ γωνιῶσαι αὐτὸ, ὡς ἂν εἴη εὔλυτον ὕστερον διὰ τῆς χυδαϊστὶ λεγομένης δηλέας. Οἱ δὲ γλωχῖνά φασι τὴν ἐκ τοῦ ῥυμοῦ καὶ ζυγοῦ γωνίαν, ἔνθα κάμπτεται περὶ τὸν μέσον τοῦ ζυγοῦ ὀμφαλὸν τὸ ζυγόδεσμον· δηλοῖ δὲ, φασὶ, καὶ γλωσσίδα τινά. Schol. min. : Τὴν γωνίαν· λέγει δὲ τὸ τέλος τοῦ ἱμάντος. Γλωχῖνα τριαίνης dixit Nonn. Dion. 36, 111. Γλωχῖνα κεραίης 1, 193; 34, 152; 36, 192. (Conf. Πολυγλώχιν.) Γλωχῖνας κεραίης (lunæ) Tryphiod. 516. Nonn. Io. p. 112, 20 : Τρηχαλέῃ γλωχῖνι λιθοβλήτου νιφετοῖο. De angulo terræ Dion. Per. 184 (coll. v. 281) : Πυμάτην μὲν ἐπὶ γλωχῖνα νέμονται ἀγχοῦ στηλάων Μαυρουσίδος ἔθνεα γαίης. Θαλάττης γλωχῖνα παρατεινομένην Agathias Hist. p. 327, 13. Angulos in doctrina Pythagorica γλωχῖνας dici ex Heronis Defin. geometr. l. 3 annotavit Schneid. In Geopon. 11, 26, p. 831 γλωχῖνες κρόκου sunt fila croci, quæ ex medio flore prominent tanquam cuspides.] || Γλῶχες, Spicæ vel Aristæ, ut exp. Schol. Hesiod. Sc. [398] : Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθουσι. Sic enim interpr. ea verba, ὅτε δὴ οἱ κέγχροι ἄρχωνται ἀνθέρικας ποιεῖν, ἤγουν στάχυας. Sed quidam Codd. ibi conjunctim habent περιγλῶχες. [Male. Ceterum γλωχῖνα et γλῶχα ejusdem esse stirpis vocabula unde γλῶσσα factum est, et literarum et significationum similitudo ostendit. Grammatici veteres, quorum sententias exponunt Etym. M. et Eustath. p. 563, 17, alii a γλύφειν s. γλάφειν, alii παρὰ τὸ γωνίας ἔχειν, quasi γωνιοχὴν dicas, derivabant, alii denique a verbo κλᾶν· οἱονεὶ, inquit Eust., κλωχίν τις ἡ κεκλασμένη, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν κλάσμα ἔχουσα.]

Γνάθαινα, ἡ, Gnathæna, mulier dicta a Γνάθων, ut a γείτων dicitur γείταινα, a τέκτων τέκταινα. [Hæc ex Eustath. p. 1129, 12.] Est autem meretricis nomen, Athen. [13, p. 558, B; 567, F; 579, 580 ex Anaxila, Timocle, Machone. Ælian. V. H. 12, 13. Vixit autem temporibus Stilponis et Diphili comici, quos amatores habuit. ᾰ]

[Γνᾰθαινία, ἡ, Gnathænia, et Γναθαίνιος, ὁ, Gnathænius, nomina pr. ab Suida memorata. Γναθαινία vulgo legitur in loco Plutarchi s. Γναθαίνιον afferendo. G. Dindorf.]

[Γνᾰθαίνιον, ἡ, Gnathænium, meretrix, Gnathænæ ex filia neptis, ap. Athen. 13, p. 581-583, 585. || Sartrix Argolica ap. Plut. V. Æmil. P. c. 8, ubi librorum scriptura Γναθαινίας recte in Γναθαινίου mutatur ex V. Arati c. 54. G. Dindorf.]

[Γνᾶθις. V. Γνῶθις.]

[Γναθμός. V. Γνάθος.]

Γνάθος, ἡ, [Γνάθος, ὁ, sicubi legitur, librariorum errore legi videtur, ut in Etym. M. p. 155, 21, οἱ γνάθοι, ap. schol. Aristoph. Lys. 445 τοῖς γνάθοις. Τοὺς γνάθους Theodor. Prodr. in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 429. Contrario vitio γναθμὸς femininum legitur in loco poetæ ap. Dion. Chrys. vol. 2, p. 29 : Γναθμῶν ἐκ πολιᾶν. G. D.] et Γναθμὸς, ὁ, Mala, Maxilla. Præcedere autem existimo γναθμὸς, quo utitur Hom., si sequenda sit formatio, quam affert Etym. [p. 236, 1.] Quam si quis non probat, is contra, cum Herodiano Gramm., γναθμὸς a γνάθος fieri dicat, interjecto μ. Volunt autem fieri γνάθος a γνάπτω, signif. i. q. γνάμπτω : at derivari γνάμπτω a κάμπτω dicetur : et ita fiet γναθμὸς s. γνάθος a κάμπτω, sed non immediate, ut ita loquar. [Hom. Il. Ν, 671, Π, 606, Ρ, 617 : Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος.] Od. Σ, [28] : Χαμαὶ δ' ἐκ πάντας ὀδόντας Γναθμῶν ἐξελάσαιμι· Il. Π, [405] : Γναθμὸν δεξιτερόν. Apud Eund. proci Penelopes rident γναθμοῖς ἀλλοτρίοις, Od. Υ, [347], q. d. Maxillis alienis. Quod proverbiale dictum mihi videtur optime respondere phrasi Gall. *Un ris emprunté*, ad verbum Risus non noster, sed quem ab alio mutuati sumus. Vox au em Γνάθος reperitur et ipsa ap. veteres scriptores : Hippocr. ἡ κάτω καὶ ἡ ἄνω γνάθος, Inferior et superior mala. Demetr. Phal. [§ 162] : Ὅτι Μηδόκης ὁ βασιλεὺς βοῦν ἔφερεν ὅλον ἐν γνάθῳ. Lucian. : Τὰς γνάθους σπαράττειν. Et in VV. LL. ex eodem ὑπεξυρημένος τὴν γνάθον [Timon. c. 22], Subrasus malam. Exp. et Subrasus mentum; sed perperam. Ibid. [Eun. c. 10] : Οὑτοσὶ τὰς γνάθους λεῖος, ad verbum Malis lævis, i. e. Malas habens læves. Puto autem vocem Lævis locum hic habere, cum ita dixerit Tibull. : Cui lævia fulgent ora. Possumus vero, ut opinor, γνάθους interpretari etiam Genas in hujusmodi locis : cum et genis tribuatur barba; sed malas tamen magis proprie et usitate dicitur vestire barba quam genas. In iisd. LL. γνάθου τοῦ [τὸ] λεπτὸν non nominato Auctore, exprimitur Gena, Bucca, Mandibula. Ab Herodoto, ut tradit Cam., γνάθος ponitur etiam pro Inferiore maxilla peculiariter [9, 83 : Γνάθος ἔχουσα ὀδόντας μουνοφυέας]. Interdum γνάθος pro Ipsis dentibus : Aristoph. Vesp. [370] : Ἀλλ' ἔπαγε τὴν σὴν γνάθον, Impinge maxillam tuam, pro Impinge dentes tuos. Citatur et γναθμοῖς ex Epigr. pro Morsibus, Lacerationibus. [Leonid. Tar. in Anth. Pal. 9, 99 : Κεῖρε, κάκιστε, γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον. Eur. Med. 1201 : Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ, γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον, Occultis venenorum morsibus. Id. Hippol. 1223 : Αἱ δ' ἐνδακοῦσαι (πῶλοι) στόμια πυριγενῆ γναθμοῖς βίᾳ φέρουσιν, ubi alii libri γνάθοις, quo v. Hesychius γναθμοὶ interpretatur. Ἰωὴ γναθμῶν voracium piscatorum in fragm. quod Hesiodo tribuitur ap. Athen. 3, p. 116, A. Longus 4, 11 : Γνάθων, οἷα μαθὼν ἐσθίειν ἄνθρωπος καὶ πίνειν εἰς μέθην, καὶ οὐδὲν ἄλλο ὢν ἢ γνάθος καὶ γαστήρ. Clemens Al. p. 165 : Καί μοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος οὐδὲν ἄλλ' ἢ γνάθος εἶναι. G. Dindorf.]

Γνάθοι, Buccæ : Γνάθους φυσᾶν, Buccas inflare, de quo loquendi genere vide in Φυσίγναθος. [Liban. vol. 1, p. 812, B : Παρ' οἷς οὐδὲν ἂν εὕροις πλὴν γνάθους πεφυσημένας· τὰ δ' ἔνδον λιμὸς πολύς. Hemst.]

|| Γνάθος de animalibus quoque dicitur, ac præsertim de equis. Ap. Eur. Alc. [492] dicit Admetus de illis Diomedis Thracis equis, Οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Lat. autem dicunt Ori equi fræna injicere. Xen. De art. eq. [6, 8] : Τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς εἴσω τῆς γνάθου τῷ ἵππῳ ποιῆσαι. Vide Ἑτερόγναθος. [Ἵππος τὴν γνάθον ἀκόλαστος, Pollux 1, 198. || Figurate fauces Propontidis τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος dicuntur ab Æsch. Prom. 726. Ap. eundem γνάθος, ut γένυς, Aciem ferri significat ibid. 64 : Ἀδαμαντίνου σφηνὸς αὐθάδη γνάθον· quemadmodum Hesych. γναθμὸν interpretatur τομώτατον καὶ αἱρετικώτατον, ubi non opus videtur Kusteri correctione διαιρετικώτατον. De vi ignis in Choeph. 325 : Πυρὸς μαλερὰ γνάθος· Prom. 368 : Ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις ... λευροὺς γύας. Phrynich. ap. Tzetz. ad Lycoph. 433 : Παράκτιτον πλάκα ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις. De impetiginibus corpus absumentibus Æsch. Choeph. 280 : Ἀγρίαις γνάθοις λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν. || Γνάθος, i. q. Γνύθος, quod v. || Ὄνου γνάθος, nomen promontorii, v. s. Ὄνος. G. Dindorf.]

[Γνάθους, θηλείας, ἢ γυναῖκας mire interpretatur Hesychius.]

Γναθόω, Cædo in malis, maxillas; nam γναθοῦν Hesych. exp. εἰς γνάθους τύπτειν. Est autem γναθοῦν a γνάθος ita deductum, ut si a maxilla verbum Maxillare formaremus. [Antiattic. p. 87, 8 : Γναθοῖ, ἀντὶ τοῦ τὴν γνάθον τύπτει. Φρύνιχος Μονοτρόπῳ.]

Γνάθων, ωνος, ὁ, Parasitus, Hesych. Sic a bucca formarunt Lat. Bucconem, sed pro stolido, ut ap. Plaut. exp. : Bardi, blenni, buccones. Ego γνάθωνα existimo dictum Eum, qui adulatione aliisque malis artibus quærit μάσημα ταῖς γνάθοις : ut quendam ex hujusmodi hominum numero loquentem inducit Antiphanes ap. Athen. [1, p. 8, D] : Μακάριος ὁ βίος, ᾧ δεῖ μ' ἀεὶ καινὸν πόρον εὑρίσκειν, ὡς μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω. Eo autem lubentius hanc significationis vocabuli γνάθων rationem reddo, quod videam respondere nomini ψωμοκόλαξ, quo itidem Parasitus indicatur, Athen. [6, p. 261, 262], ubi et verbum ψωμοκολακεύων. Sed et ipsum κόλαξ a κόλον, signif. τροφὴ, deductum putatur. Quod autem ad illud loquendi genus attinet, Μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω, memini me et alia eiusd. generis in Comicis ab Athen. citt. ob-

servare. Huc porro pertinet illud Eur. in Autolyco priore, ap. eund. Athen. [10, p. 413, C] : Γνάθου τε δοῦλος νηδύος θ' ἡσσημένος. || Γνάθων, proprium nom. cujusdam obsonatoris Siculi, ut in VV. LL. e Plut. annotatur. [Moral. p. 707, E : Εἰ δὴ Γνάθων γέγονε δεινότατος ἄνθρωπος τἀλλότρια δειπνεῖν. Γνάθων parasiti nomen ap. Alciphr. 3, 34, Longum 4, 10, 11, et Terentium. *Gnathonum similes* dixit Cicero De amic. c. 25. || Gnatho Dipæensis olympionica ap. Pausan. 6, 7, 8. ᾰ G. Dindorf.] A

[Γνᾰθώνειος, α, ον, Gnathonicus. Plut. Moral. p. 707, E : Ἀνελεύθερον εὖ μάλα καὶ Γναθώνειον. G. D.]

Γνᾰθωνίδης, ὁ, Gnathonides, patronym. ap. Suid. [Parasiti nomen ap. Lucian. Tim. 45, 48, vol. 1, p. 159, 160.]

[Γναμπτὴρ lectio vitiosa ap. Nonn. Dion. 12, 184.]

Γναμπτὸς, ή, όν, Inflexus, Incurvus, Flexibilis, et q. d. Curvabilis, ut ἀγκίστροισιν, Od. Δ, 369. Ubi Eust. γναμπτὸν eadem ratione appellari tradit, qua alibi περιηγές : quia περιάγεται, i. e. περικλᾶται, γνάμπτεται, quod est κάμπτεται. Il. Λ, 668, et alibi [Ω, 359; Od. Λ, 394; Ν, 398, 430; Φ, 283], γναμπτοῖσι μέλεσσιν. [Γναμπτῇσι γένυσσιν (apri) Il. Λ, 416. Hesiod. Op. 203: Γναμπτοῖσι... ἀμφ' ὀνύχεσσι. Pind. Isthm. 1, 82: Ἐν γναμπτοῖς δρόμοις (ἁρμάτων).] Et metaph. γν. νόημα, Il. Ω, 41, Animus, qui flecti potest et emolliri oratione. [Seqq. ex Indice.] Γναπτὸς, Flexus, Flexilis. Hesych. enim γναπτὰς ἕλικας exp. καμφθέντα ψέλλια : afferens etiam γνάπτει pro κάμπτει. Unde intelligitur eum γνάπτω cum γνάμπτω confundere : cum non solum γνάμψαι exp. κάμψαι, κλάσαι, πεῖσαι, sed γνάμψεν etiam ἔξεσεν, ἤμυξεν. Veruntamen in Flectendi signif. γνάμπτω potius dicitur : in Carpendi autem, s. Vellicandi aut Radendi, γνάπτω, sine μ. [Γναπτὰς ἕλικας est ex Hom. Il. Σ, 401, ubi nunc recte γναμπτὰς legitur, quæ perpetua in his formis fluctuatio codicum est. Literam μ quatuor aliæ Hesychii glossæ habent, Γναμπτὰ, καμπύλα, πεκτὰ (?), ὑγρά. Γναμπτῆσιν, ἀνακεκλασμέναις, ἐπικαμπέσι. Γναμπτὸν, εὔπιστον, ἔνυγρον. Γναμπτούς, χαλινούς. Qua postrema cum glossa comparatur alia ejusdem grammatici, Γλαμψοὶ, χαλινοὶ (codex γαληνοὶ) στόματος.] B C

Γνάμπτω, pro κάμπτω interdum, ut etiam derivatum ab eo tradit Etym. [p. 236, 10], Inflecto, Incurvo : unde et γναμπτὸν ἄγκιστρον, de quo habes paulo superius. Vide etiam Ἀναγνάμπτω, [Ἐπιγνάμπτω], et Ὑπογνάμπτω. Hanc autem signif. habet in metaph. etiam, sicut cum Lat. dicitur Flectere animum vel Inflectere, et a Virg. Inflectere sensus. Hinc γναμπτὸν νόημα. Ab Hesych. γνάμψαι exp. itidem πεῖσαι, præcedentibus duabus aliis expp., sc. κλάσαι et πεῖσαι. An autem κλάσαι in propria, an in metaph. signif. accipiatur dubium esse potest : a Lat. certe Frangere, quod propria signif. est κλάσαι, cum Flectere metaphorico copulari interdum scimus : ut cum dicit Cic. pro Sylla, Flecti animo atque frangi. [Il. Ψ, 731 : Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν. Apoll. Rh. 3, 1248 : Κεῖνο δόρυ γνάμψαι (ut Lycophro 1247)· 1349 : Γνάμψε δὲ γούνατ' ἐλαφρά. De animo Æsch. Prom. 995 : Γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ μ' ὥστε καὶ φράσαι. Oppian. Hal. 5, 574 : Νόον γνάμπτουσι σιδήρεον. Apud Thucyd. 3, 58 libri D plures γναμφθῆναι ὑμᾶς καὶ μεταγνῶναι, unus κναμφθῆναι, sed optimi καμφθῆναι. Hesych. : Ἐγνάμφθη· ἐκάμφθη, ἐκλάσθη.] || Sed et pro Flectere, i. e. Flectendo transmittere, citatur ex Apoll. Rh. 2, [349] : Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν ... Γνάμψαντας. [Et ibid. 944, 965, 1010; 4, 301.] || Γνάμπτω, Vellico, Discerpo, Lanio, Soph. [Aj. 1030] : Ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ἐγνάμπτετ' αἰὲν, ἕς τ' ἀπέψυξεν βίον [recte ex aliis libris restitutum ἐκνάπτετο, de quo v. s. Κνάπτω], i. e. Laniabatur. Sunt tamen et qui Deprimebatur exponi posse censeant : quibus non subscribo. Nicand. Th. [423], γναμπτόμενοι, Schol. ξεόμενοι. [At hoc γναπτόμενοι potius scribendum videri et ap. Hesych. Γνάψεν, ἔξεσεν, ἤμυξεν, pro vulgato Γνάμψεν, pluribus dicetur s. v. Κνάπτω. Contrario modo codd. γνάπτω interdum præbent pro γνάμπτω, ut γναπτὸς pro γναμπτός : quæ forma non solum in tribus glossis Hesychii legitur, Γνάπτει, κάμπτει. Γναφῆναι, κλασθῆναι, καμφθῆναι. Ἔγναψεν, ἔπαισεν, ἔκαμψεν· sed etiam diserte probatur tanquam antiquior in Etym. M. p. 236, 10 : Γνάμπτω ἐκ τοῦ κάμπτω· σύνηθες δὲ τοῖς παλαιοῖς λέγειν γνάπτω. Ἀνεγνάφθη δὲ ἡ (δέ οἱ) αἰχμὴ (Il. Γ, 348), ἄνευ τοῦ μ· καὶ, Ἐπέγναψεν γὰρ ἅπαντας (Il. Β, 14 et al.), ἄνευ τοῦ μ. Quibus in locis omnibus nunc μ insertum legitur. De utraque forma pluribus disputavit Dorvill. in Obs. miscell. vol. 9, p. 118. G. Dindorf.]

[Γνάμφαι. V. Γαμφαί.]

[Γνάμψις, εως, ἡ, Flexio. Etym. M. p. 235, 56 : Γνάθος, ἡ παρειά· παρὰ τὴν γνάμψιν καὶ κάμψιν ἢ κλάσιν, ἡ καμπτομένη σιαγών. Wakef.]

[Γνάπτω, Flecto. V. Γνάμπτω. || Vellico. V. Κνάπτω.]

[Γνάπτωρ. V. Κνάπτωρ.]

[Γναταὶ, ἀκταὶ, Oræ. Hesych. Γναμπταὶ (s. γναπταὶ) Kuster.]

[Γναφάλιον. Γναφάλλιον. Γναφάλλιον. Γνάφαλλον. Γνάφαλος. Γναφαλώδης. Γναφεῖον. Γναφεύς. Γναφευτικός. Γναφεύω. Γναφικός. Γνάφος. Γνάφω. Γνάψις. V. s. Κν...]

[Γναφίσκος, ὁ, Gnaphiscus. Ποθεῖνος Γναφίσκου inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 165, 43. G. Dindorf.]

[Γναῦρος. V. Χνοῦδος.]

[Γνέφαλον. Γνέφαλος. V. Κνάφαλον.]

[Γνὴς, ητὸς, ὁ, Gnes. Chœrob. p. 1188 Bekk. : Γνὴς Γνητός· Γνῆτες δὲ λέγονται οἱ Ῥόδιοι καὶ Ἴγνητες (scr. Ἴγν.) οἱ γνήσιοι Ῥόδιοι, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ Κρὴς Κρητὸς Ἔγκρης Ἔγκρητος. Male Γνῆς ap. Steph. Byz. qui ipse quoque utramque nominis formam annotavit. Γνὴς inter oxytona apud Arcad. p. 126, 14. Conf. Ἴγνη. G. Dindorf.]

[Γνησιάζω, Familiariter consuesco. Athanas. vol. 2, p. 175, A. Kall.]

[Γνησιεύω, Legitimus sum. Theod. Stud. Grets. p. 233, C : Τοὺς μὲν δυσμενεῖς καταποντίζουσα, τοὺς δὲ γνησιεύοντας διασώζουσα. Hase.]

[Γνησίθεος, ὁ, Gnesitheus, n. pr. ap. Hesych. s. v. Λάμιον : sed Photius p. 206, 21 Μνησίθεος. G. D.]

[Γνησιοδίδακτος, ὁ, ἡ, Vere edoctus. Ioann. Chrys. vol. 8, p. 487. Cramer.]

[Γνησιοπόθητος, ὁ, ἡ, Vere dilectus. V. Reisk. ad Constant. De cærim. p. 285. Boisson.]

Γνήσιος, α, ον, quod dici puto quasi γονήσιος [« vel per syncopen pro γενήσιος. » HSt. Ms. Etym. M. p. 236, 21 : Γενήσω γενήσιος ... καὶ κατὰ συγκοπὴν γνήσιος ... ἢ ἀπὸ τοῦ γενητος γενητήσιος ἢ γενήσιος ... καὶ συγκοπῇ γνήσιος.], Originem habens legitimam et minime spurius. Proprie enim γνησίους παῖδας dici puto τοὺς γόνῳ γεγονότας παῖδας, ut Demosth. loqui dicetur [s. v. Γόνος. Id. p. 1099, 19 : Ἀδύνατόν ἐστιν υἱὸν γνήσιον ἐγκαταλιπεῖν, ἐὰν μὴ γόνῳ γεγονὼς ᾖ τινί.] Vide Hom. l. c. [Od. Ξ, 202], Υἷες γνήσιοι ἐξ ἀλόχων, in Ἰθαγενής. [Il. Δ, 102 : Υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον. Eurip. Androm. 639 : Νόθοι τε πολλοὶ γνησίων ἀμείνονες. Lex Solonis ap. Aristoph. Av. 1664 : Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν παίδων ὄντων γνησίων.] Sed tamen γνησίους παῖδας quidam annotant vocatos eos quoque qui legitima adoptione filii essent. [Γνησίους nonnisi τοὺς γόνῳ γεγονότας dici posse et in lege Attica distingui a filiis legitima adoptione (κυρίως κατὰ τὸν θεσμὸν) adscitis contra Leocharem demonstrat Dem. p. 1095.] Dicitur et [γνησία θυγάτηρ, ut ap. Isæum p. 71, 36; ἀδελφὸς γνήσιος, Arist. Av. 1660,] γυνὴ γνησία a Xenoph. Uxor legitima, ad differentiam concubinæ. [Cyrop. 4, 3, 1 : Γυναικῶν τῶν μὲν γνησίων, τῶν δὲ καὶ παλλακίδων. Γνήσια νυμφεύματα, Legitimum matrimonium, Eurip. Andr. 193. Lucian. Amor. 19, vol. 2, p. 419, de Venere : Σὺ γὰρ αὐτῶν (τῶν ἐρωτικῶν λόγων γνησιωτάτη μήτηρ. || Figurate γνήσιος de libris genuinis dicitur, ut νόθος de spuriis s. subditis. Galen. vol. 11, p. 122 : Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦδε τοῦ βιβλίου τῷ κατὰ πάντας ὡμολογημένῳ γνησίῳ. Harpocratio s. v. Ἀδηφάγους· Λυσίας ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκρίτου διαμαρτυρίᾳ, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, iisdemque verbis s. v. Ἀλκιβιάδης et alibi. Et sic sæpissime grammatici. || De costis Pollux 2, 181 (et 165) : Τῶν δὲ πλευρῶν αἱ μὲν μείζους γνήσιαι, αἱ δὲ ἐλάττους νόθαι, αἵ εἰσιν ὑπὸ τῷ στήθει. || Γνήσιον et νόθον ὕδωρ fluvii, i. e. aqua naturalis et aqua in glaciem mutata, ap. Ælian. N. A. 14, 26, ubi vid. Jacobs. p. 493. G. D.] Exp. et Germanus. [Demosth. p. 118, 24 : Ἀλλ' οὖν ὑπὸ γνησίων γε ὄντων τῆς Ἑλλάδος (i. e. ὑπὸ ἰθαγενῶν Ἑλλήνων) ἠδικοῦντο. Scriptor Ἐπιταφίου

p. 1390, 9 : Τούτους δὲ γνησίους γόνῳ τῆς πατρίδος πολίτας εἶναι (non ἐπήλυδας). Γνήσιοι πολῖται Aristot. Polit. 3, c. 5.] Quo pertinet quod scribit Strabo, Germanos a Romanis vocatos esse quasi γνησίους Γαλάτας, Bud. 998. [Strabo 7, p. 290 : Διὸ δίκαιά μοι δοκοῦσι Ῥωμαῖοι τοῦτο αὐτοῖς θέσθαι τοὔνομα, ὡς ἂν γνησίους Γαλάτας φράζειν βουλόμενοι· γνήσιοι γὰρ οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὴν Ῥωμαίων διάλεκτον.] Sic γνήσιος ἀετὸς Aristot., Aquila germana, Vera aquila et incorruptæ originis, Bud. [H. A. 9, 32 : Ἔτι δ' ἄλλο γένος ἐστὶν ἀετῶν οἱ καλούμενοι γνήσιοι· φασὶ δὲ τούτους μόνους καὶ τῶν ἄλλων ὀρνίθων γνησίους εἶναι· τὰ γὰρ ἄλλα γένη μέμικται καὶ μεμοίχευται ὑπ' ἀλλήλων. « Plin. H. N. 10, 3 : Quintum aquilarum genus gnesion vocatur, velut verum solumque incorruptæ originis. » HSt. Ms.] Exp. γνήσιος alicubi etiam Non adulterinus, Non fucatus. [Eurip. Hippol. 309 : Ἣ σοῖς τέκνοισι δεσπότην ἐγείνατο νόθον, φρονοῦντα γνήσια. Sophocl. ap. Athen. 12, p. 513, D : Γνησίου φρονήματος. Pind. Ol. 2, 21 : Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς. Isocr. p. 35, D : Ἀρεταὶ γνησιώταται καὶ βεβαιόταται. Polyb. 1, 30, 4 : Οἱ γνήσιοι τῶν ἀνδρῶν. Γνήσιον ἀργύριον Pollux 3, 86. Γνήσιοι ἱδρῶτες, Legitimi sudores, ap. Hippocr. p. 396, 23, ad quem l. Galen. vol. 11, p. 123 : Τὸ δὲ γνήσιοι οὐ κυρίως ἐπ' αὐτῶν λέγοιτ' ἄν· κατὰ γὰρ τὰς τῶν νοσημάτων ἰδέας ἐπιφέρειν εἰώθασι τὴν τοιαύτην προσηγορίαν οἵ τ' ἄλλοι τῶν ἀρίστων ἰατρῶν καὶ αὐτὸς ὁ Ἱπποκράτης.] Apud Lucian. autem [Pisc. 46, vol. 1, p. 613] cum gen., Γνήσιος τῆς φιλοσοφίας, exp. Proprius philosophiæ : ubi tamen alii vocem Germanus retinent. [Suidas s. v. Ὑπόβλητον· Γνήσια τῆς σῆς διανοίας τὰ εἰρημένα. Schæf.] Sed et Genuinus, quod τῷ γνήσιος ad verbum respondet, alicubi in ejus interpr. locum habet. [|| Recentiores Græci non raro pro Cognato vel Familiari dixerunt. Anna Comn. p. 401, B : Τοὺς γνησιωτάτους τῶν καθ' αἷμα. Οἱ γνησιώτατοι, Proximi cognati, ap. Cinnam. p. 17, D, 104, D. Id. p. 156, B : Διωμιλεῖτο γνησιώτατα, Perfamiliariter. Anna p. 257, A : Γνησιώτερον προσωμίλει. Ξυγγενὲς γὰρ φόβῳ μῖσος ap. Philostr. Heroic. p. 720 schol. a Boisson. editus p. 568 interpretatur γνήσιον, et Hesych. : Γνήσιος... ἴδιος, οἰκεῖος. Qua signif. ap. Dion. Hal. A. R. 1, 79 : Εἶδον ἔξω τοῦ γνησίου ῥείθρου τὸν Τίβεριν ... ἐκτετραμμένον εἰς τὰ πεδία. || Comparat. Γνησιέστερος ap. Nicet. Eugen. 4, 220. G. Dindorf.]

Γνησιότης, ητος, ἡ, [Germanitas, Gl.] dicitur de eo qui legitimus sit et germanus. [Aristot. Rhet. 1, 5, p. 1360, 35 : Εὐγένεια ἡ ἀπ' ἀνδρῶν ἢ ἀπὸ γυναικῶν, καὶ γνησιότης ἀπ' ἀμφοῖν. G. D. || Suitas, in Nov. Justiniani quæ inscribitur Περὶ τρόπων γνησιότητος, De modis faciendi sui et legitimi. Glossæ Basil. : Σοῦον, γνήσιον. Ducang.]

[Γνησίοχος, ὁ, Gnesiochus. Schol. Apoll. Rh. 2, 351 : Τὴν Μαριανδυνῶν γῆν σὺν Γνησιόχῳ τῷ Μεγαρεῖ Βοιωτοὶ κατέσχον, ὡς Εὐφορίων (corr. Ἔφορος cum Marxio p. 197) ἱστορεῖ. G. Dindorf.]

[Γνήσιππος, ὁ, Gnesippus, n. pr. poetæ, de quo Cratini et aliorum comicorum locos attulit Athen. 14, p. 638. || Atheniensis quidam apud Xenoph. Anab. 7, 3, 28. G. Dindorf.]

Γνησίως, Germane, Legitime, Non adulterine. [Eurip. Alc. 678 : Ἀπὸ Θεσσαλοῦ πατρὸς γεγῶτα γνησίως ἐλεύθερον. Isocr. Paneg. p. 45, B : Οὕτω καλῶς καὶ γνησίως γεγόναμεν. Demosth. C. Neær. p. 1353 extr. : Τοὺς φύσει πολίτας καὶ γνησίως μετέχοντας τῆς πόλεως. || Vere, Reapse, Sincere. Demosth. Epist. p. 1482, 14 : Εἰς ταύτην τὴν τάξιν γνησίως ἑαυτὸν ... δοῦναι. Lysias Epitaph. p. 179, 41 : Ἀποθανόντων δὲ μόνοι γνησίως τῆς δυστυχίας μετέχουσιν. Polyb. 4, 30, 2 : Οἱ δ' Ἀκαρνᾶνες τὸ δόγμα γνησίως συνεπεκύρωσαν. Diodor. 14, 95 : Συμμαχῆσαι γνησίως. || Familiariter. V. Annæ et Cinnami locos s. v. Γνήσιος citt.]

[Γνίδος et Γνίδιος. V. Κνίδος.]

[Γνὶς, γέρανος, Τυρρηνοί, Hesych., ubi Kust. ex serie literarum Γινὶς corrigit, Is. Voss. Γῖνς vel Γινίς.]

[Γνίφων, ωνος, ὁ, Parcus, Sordidus. Aspasius ad Aristot. Eth. Nic. fol. 52 recto : Κίμβικες καὶ κυμινοπρίσται καὶ γνίφωνες καὶ σκνιποὶ οἱ μικρὰ προϊέμενοι καὶ διζόντες. Lucian. Vit. Auct. 23, vol. 1, p. 564 : Τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον. Γνίφων καὶ κίμβιξ ex Nicet. Annal. 2, 3 indicat Schneid. Theodor. Metoch. p. 547 : Δεσπότῃ γνίφωνι. || Gnipho, n. pr. fœneratoris ap. Lucian. Timon. 58, vol. 1, p. 175; Catapl. 17, ibid. p. 639. Alciphro 3, 34 : Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Ἀθήνησι νεοπλούτων Φειδωνός τέ εἰσι καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι. ι haud dubie longum, ut in κνιπὸς et σκνιφός. G. Dind.]

[Γνιφωνίδης, ὁ, Gniphonides, n. pr. ap. Andocid. p. 3, 17. G. Dind.]

[Γνοέω. V. Νοέω.]

[Γνοῦρος. V. Γνύρος.]

[Γνόφαλλον. V. Κνάφαλον.]

[Γνόφεος. Γνοφερός. Γνοφέω. Γνοφομηνία. Γνόφος. Γνοφόω. Γνοφώδης. V. s. Δν....]

[Γνοφίας. V. Δνόφος.]

[Γνύα. V. Γνύξ.]

[Γνύθος, τὸ, Cavum, Fovea, Spelunca. Lycophr. 485 : Χαλκωρυχήσει καὶ τὸν ἐκ βόθρου σπάσει βῶλον, δικέλλῃ πᾶν μεταλλεύων γνύθος· ubi schol. : Βάθος, καὶ πᾶν κοίλωμα γνύθος καλεῖται. Pro γνύθος autem libri aliquot γνάθος præbent, quam antiquam esse in hoc vocabulo scripturæ diversitatem Hesychii glossa ostendit, qui masculina forma eaque oxytona Γνυθὸς, ὁ, utitur : Γνάθοι, βόθροι, κοιλώματα, σπήλαια, θαλάμαι. Καὶ τὰ ἐν τῷ βαδίζειν προσκόμματα. Ἔνιοι Γνυθούς.]

Γνύξ. Addendum his [derivatis a γόνυ] censui et adverb. Γνύξ : eo enim significatur ἐπὶ γόνυ, s. ἐπὶ τὰ γόνατα (ut exp. Hesych.), i. e. In genu, s. In genua : ut πεσὼν γνὺξ, vel ἐριπὼν γνὺξ, Lapsus in genu, in genua, Qui cecidit in genua. Adeo ut non dubitem quin γνὺξ dictum fuerit quasi γονύξ. [Sic Eustath. p. 550, 25; 1214, 37.] Extat autem ap. Hom. istud adverbium, quum alibi, tum Il. Υ, [417] : Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας· quod exp. ἐπὶ γόνυ ἔπεσε. Sic Ε, [309] : Ἔστη γνὺξ ἐριπών. [Et ap. alios epicos, ut Apollon. Rh. 2, 96; 3, 1310; 4, 471; Arat. 591, 615.] Apud eund. poetam cum gen., [ib. 357] : Ἡ δὲ, γνὺξ ἐριποῦσα κασιγνήτοιο φίλοιο, ubi gen. huic adverbio additur, perinde ac si dictum esset πρὸς γόνατα, vel ἐς γόνατα, aut etiam ἐν γόνασι : ut ipse poeta paulo post loquitur, hoc in versu : Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη, Μητρὸς ἑῆς. Redditur alioqui γνὺξ et aliter, sc. Genu flexo. Sed Flexus in genua potius declaratur adverbio Ὀκλὰξ, at prolapsus isto Γνύξ. [Galen. vol. 4, p. 366 : Κατ' ἐκεῖνα μάλιστα τὰ σχήματα τὰ καλούμενα γνύξ τε καὶ ὀκλάξ. G. Dind.] Ceterum in VV. LL. invenitur nomen Γνύα, pro Poplite : cui subjungitur hoc adv. Γνύξ. Ac posset certe Γνὺξ ab illo Γνύα derivatum videri ; sed alibi nusquam nomen istud invenio : verum Ἰγνύα tantum, et Ἰγνύς : adeo ut per errorem hoc vocab., sicut alia quamplurima, in VV. LL. irrepsisse crediderim.

Γνυπεσὸς, ap. Hesych. pro ἀργὸς, vel ἔκλυτος. Γνυπετοὶ ap. eund. exp. ἐκτεταμένοι, et δειλοί : item κατηφεῖς. [Proparoxytonum ap. Etym. M. p. 236, 39 (et in Lex. Rhet. p. 233, 10) : Γνύπετον, ἀργὸν ἢ ἔκλυτον. Γνύπετοι, στυγνοὶ καὶ οἷον νενυγμένοι. Καὶ τὸ κατεγνυπῶσθαι (κατεγνυπτῶσθαι Lex. Rhet.) ῥῆμα τοιοῦτον δηλοῖ. Ἢ ἐκτεταμένοι, δειλοί· ἄλλοι δὲ κατηφεῖς. (Conf. Γνυπῶνες.) Γρύπετος, vitiose γονύπετος scriptum, inter proparoxytona trisyllaba ap. Arcad. p. 81, 20. G. D.]

[Γρύπετος. V. Γνυπεσός.]

Γνυπέω. Γνυπήσει quum ab Hesych. exponatur γονυπετήσει, a γνὺξ originem habere manifestum est.

[Γνυπόω. Γνυποῦμαι, Demissus s. tristis sum. Hesych. : Ἐγνυπωμένον, ταλαίπωρον, κατηφές. Ἐγνυπώθη (codex ἐγνυπωσθῇ)· τρυφῇ. Καὶ τὸ ἐναντίον. Conf. Καταγνυπόω et Καταγνυπτόω. Arcad. p. 149, 26 : Γρυπῶ τὸ γονυπετῶ, cui γνυπῶ restituendum ex cod. Havn. G. Dind.]

Γνυπτέω. Γνυπτεῖν Hesychio est μαλακίζεσθαι, sicut et ἀσθενεῖν. [Apud Hesych. hæ interpretationes inverso ordine leguntur.]

Γνύπω. Γνύποντι Hesych. exp. ἀσθενοῦντι. [Γνυποῦντι, a γνυπέω s. γνυπόω, Kust.; γνυπῶντι Schneid.] Quin etiam videndum an particip. Γνύων huc pertineat, quod exponit νωθραίνων.

Γνυπῶνες, Hesychio sunt μαλακοί. [Γνυπῶνες, στυγνοὶ, κατηφεῖς, ἄτολμοι, παρειμένοι, καὶ μαλακοὶ, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι. Conf. Γνυπεσός. Γνυπῶνες autem, nisi, quod Schneid. dubitanter conjecit, ex partici-

pio γνυπῶντες, a Γνυπάω, corruptum est, rectius γνύπωνες scribi videtur, ex canone Arcad. p. 14, 18. G. Dind.]

[Γνύρος, ὁ, Gnyrus. Suidas, Γνύρου· Ἀνάχαρσις υἱὸς ἦν Γνύρου, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος. Apud Herodot. 4, 76 et Diogen. L. 1, 101 ex eoque ap. Eudociam p. 73, Γνούρου. G. Dind.]

[Γνυφή, ἡ. Γνυφαί, νάπαι, Valles, Hesych.]

[Γνύω. V. Γνύπτω.]

[Γνῶδαξ. V. Κνῶδαξ.]

[Γνῶθις, ὁ, Gnothis, Thessalus, ap. Pausan. 5, 24, 4, ubi cod. Paris. γνᾶθις, Vindob. γᾶθις, Mosq. γυμνᾶθις. G. Dind.]

[Γνώθουρις et Γνωτέρα inter synonyma ballotæ ap. Dioscor. 3, 117. Boisson.]

Γνῶμα, τὸ, Id quo aliquid cognoscitur. [Soph. Trach. 593: Ὡς οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη. Herodot. 7, 52: Τῶν ἔχομεν γνῶμα μέγιστον. Aretæus M. A. 1, 1: Τάδε μέντοι τῆς λύσιος τῆς νούσου γνώματα.] Aristot. H. A. 6, 23: Ἐὰν τέχῃ πρὶν τὸ γνῶμα λείπειν. Sed quidam ibi reponunt τὸν γνώμονα pro τὸ γνῶμα, quod bis etiam eo in capite legitur in vet. Ald. Ed. Intelligit autem γνώματος s. γνώμονος nomine Dentem ætatis indicem, h. e. Dentem e cujus inspectione et consideratione cognoscitur quot annorum equus sit vel asinus: hos autem γνώμονας esse dicit τετάρτους, Quartos, h. e. Quarta vice natos: Plin. Postremos vocat, quoniam post eos non renascuntur alii: item Immutabiles. Vide librum ejus 11, c. 37. [Recte γνῶμα legitur. Hesych.: Γνῶμα, τὸν βαλλόμενον ὀδόντα, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐγνώριζον τῶν τετραπόδων. Καὶ ὁ κατηρτυκὼς ἤδη λιπογνώμων. Λέγεται δὲ καὶ γνῶσις. Photius Lex. p. 226, 1: Γνῶμα καὶ γνώμων ὁ τῶν ὑποζυγίων ὀδούς. Eustath. p. 1404, 61, ex Aristophane grammatico, Ὅτι ἔνιοι τὸν ῥηθέντα ὀδόντα οὐ γνώμονα καλοῦσιν, ἀλλὰ γνῶμα, οἷον, Νέα δ' ἔτ' ἐστίν, οὐχ ὁρᾷς; καὶ γνῶμ' ἔχει. Καὶ πάλιν, Γνῶμα γοῦν βέβληκεν ὡς οὖσ' ἑπτέτης. (Comicorum, ut videtur, versus.) Ἔστι δὲ τὸ γνῶμα κατὰ τὸ βρώμη βρῶμα. Οὕτω γὰρ καὶ ἐκ τοῦ γνώμη τὸ γνῶμα. Schol. Luc. Lexiph. 6, vol. 2, p. 330, cit. Schæf. || I. q. Γνώμη, Sententia. Æsch. Ag. 1352: Κἀγὼ τοιούτου γνώματος κοινωνὸς ὤν. Eurip. Herc. f. 408: Ἓν δὲ πάντων γνῶμα ταὐτὸν ἐμπρέπει. Photius Lex. p. 493, 22: Ῥῶμα τὴν ῥώμην, ὡς γνῶμα τὴν γνώμην. G. D.]

Γνῶμα, Suida teste, dictus Locus quidam extra imperatoris tentorium, veluti forum, ubi legationes et nuntios audiri solitos ait, et fieri alia negotia imperatoria. Sed metuo ne peregrinum sit vocabulum illud, non Græcum. [Est Latinum *Groma* s. *Gruma*. Nonius Marc.: «*Grumæ* sunt loca media, in quæ directæ quatuor congregantur et conveniunt viæ.» Aliam signif. exponit Festus p. 166: «*Groma* appellatur genus machinulæ cujusdam, quo regiones agri cujusque cognosci possunt, quod genus Græci dicunt γνώμονα.» Vid. Salmas. Exerc. Plin. p. 472 et Schel. ad Hyginum Gromaticum p. 55. G. Dind.]

[Γνωμάτευμα. Γνωματευτέον. V. Γνωματεύω.]

Γνωματεύω. Pro γνωμολογῶ, verbo composito, invenitur et simplex verbum Γνωματεύω, quo tamen an usi sint veteres, mihi dubium est: ap. illum quidem certe gramm. [Eustath.] aliquoties occurrit, ut Comm. in lib. Γ [Iliad.] p. 388: Ἔνθα καὶ γνωματεύει ὁ βασιλεὺς οὕτως, Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, Sententiam eloquitur, s. loquitur, Sententiosum dictum profert. [Et γνωματευτέον p. 131, 14.] Apud eundem habetur et hujus verbale Γνωμάτευμα, in illo ipso loco unde afferam infra vocem γνωμικόν. Postquam enim dixit, Πρῶτόν ἐστιν ὧδε γνωμικὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ, καὶ κατὰ τὸν εἰπόντα ὑφεστηκυῖα γνώμη σοφή, subjungit, Ἤγουν γνωμάτευμα καθολικὸν περὶ βιωτικοῦ τινος πράγματος. [Et in Opusc. p. 98, 16: Σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος· παλαιᾶς τουτὶ μούσης γνωμάτευμα.] Ubi γνωμάτευμα nihil aliud est quam Dictum sententiosum: perinde ac si a γνωμολογέω formaretur γνωμολόγημα. [|| Dijudicatio. Zonaras p. 445: Γνωμάτευμα, διάκρισις, διάγνωσις ἀκριβής· ἢ τὸ βούλευμα. Eustath. Opusc. p. 319, 30: Καὶ τοῦ γνωματεύματος οὐ καταχαυχήσεται ἔρεσις. Γνῶμα per γνωμάτευμα interpretatur Triclin. ad Soph. Antig. 174.] Verum sciendum est, verbum hoc γνωματεύω aliam quoque signif. habere, sc. Dignosco, Judico, ut interpr. Bud. afferens e Philostr. V. A. 2: Πολλὰ μὲν ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἠθῶν ἑρμηνεύουσι, πολλὰ δ' ἐν ὀφρύσι καὶ παρειαῖς κεῖται γνωματεύειν τε καὶ θεωρεῖν. Invenitur etiam ap. Synes., necnon ap. Themist. At in VV. LL. γνωματεύω redditur Discerno, Consilium capio: sine ullo exemplo, aut auctore. [Timæus Lex. p. 72: Γνωματεύοντα, διακρίνοντα καὶ διαγινώσκοντα, ad quem l. Ruhnken.: «Hoc e Suida reposui pro nihili verbo γνωμονεύοντα. Plato De rep. 7, p. 516, E: Τὰς δὲ δὴ σκιὰς ἐκείνας πάλιν εἰ δέοι αὐτὸν γνωματεύοντα διαμιλλᾶσθαι τοῖς ἀεὶ δεσμώταις ἐκείνοις, ubi v. scholia. Sext. Emp. Adv. Log. 7, p. 435: Εἰ τοῖς συμφώνως περί τινος ἀποφαινομένοις χρὴ γνωματεύειν. Synes. De insom. p. 143, D: Γνωματεύσαις ἂν οὕτω καὶ δαιμονίαν φύσιν ἐν ἡτινιοῦν τάξει. Præter ceteros hoc verbum trivit Themistius Or. 2, p. 36, B: Πήχει καὶ μέτρῳ γνωματεύοντες τὴν ἀρετήν· 15, p. 188, D; 20, p. 235, A. Adde Etym. M. p. 236, 46.» Eustath. Opusc. p. 303, 59: Δεινοὶ γνωματεύειν ἤθη τῶν οἷς περιτύχωσι, omninoque scriptores recentiores sæpissime hoc verbo utuntur.]

Γνώμη, ἡ, [Γνώμα, ap. Dorienses et in melicis tragicorum carminibus]. Nomen Γνώμη in h. l. [post derivata a Γινώσκω] reservavi, partim quod sub se derivata multa habeat, quæ secundæ et tertiæ personæ præt. passivi verbalia (i. e. quæ a secunda et tertia persona sunt formata) nimis procul a verbo removissent: partim quod σ non habeat tanquam ab ἔγνωσμαι, ut habent reliqua. Longe tamen magis consentaneum rationi videtur ut γνώμη ab ἔγνωσμαι esse dicamus, quam ut Heraclidi assentiamur, dicenti poni pro νώμη. Scribit enim is ap. Eust. [p. 1064, 9; Etym. M. p. 236, 43] in γνώμη abundare γ: siquidem a νοῶ, νοήσω, esse νώμη: e quo γνώμη. [Plato Crat. p. 411, D: Εἰ δὲ βούλει, ἡ γνώμη παντάπασι δηλοῖ γονῆς σκέψιν καὶ νώμησιν· τὸ γὰρ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόν. De signif. hujus v. Ioann. Damasc. vol. 1, p. 230: Ἰστέον δὲ ὡς τὸ τῆς γνώμης ὄνομα πολύτροπον καὶ πολυσήμαντόν ἐστιν ... καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν κατὰ εἴκοσι καὶ ὀκτὼ σημαινόμενα λαμβάνεται. G. D.] Est autem Γνώμη, Sententia, Opinio. Idem enim valent, ἡ ἐμὴ γνώμη, et ὃ γινώσκω, Quod sentio. Sed pro loco alias etiam admittit interprr. nomen hoc γνώμη: redditurque interdum Propositum, aliquando Voluntas, interdum Consilium, nonnunquam Cogitatio, aliisque modis, ut e sequentibus patebit. Pro sententia variis verbis jungitur. Dicitur enim, ταύτην τὴν γνώμην ἔχω, sequente præp. περὶ cum suo gen., ad verbum, Hanc habeo sententiam, pro Hæc mea est sententia, In hac sum sententia, Ita sentio. Itidemque τίνα γνώμην ἔχεις, et τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω. Xen. Cyrop. 6, [1, 2]: Τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς διαλύσεως τοῦ στρατεύματος. Isocr. Archid.: Περὶ τοῦ δικαίου πάντες τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχομεν, περὶ δὲ τοῦ συμφέροντος ἀντιλέγομεν· ibid.: Μὴ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν περὶ τῶν πραγμάτων. Apud Aristoph. N. [157] sequente infin., Ὁποτέραν [Ὁπότερα] τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας Κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον. Apud Thuc. sequente itidem infin., 2, Γνώμην ἔχοντες, οἱ μὲν, μὴ ἐκπλεῖν, ubi reddi potest, Sentientes non esse navigandum; vel, Statuentes non navigare. Apud eund. scriptorem [5, 13], τὴν γνώμην ἔχειν, cum præp. πρὸς, alium usum habet, de quo alibi dicam: quod in eo loquendi genere nomen γνώμη aliam signif. habeat. Quin etiam cum dicitur γνώμην ἔχειν sine adjectione, tum aliud declarat γνώμη, ut suo loco docebo. At vero οὕτω τὴν γνώμην ἔχω, sequente aut etiam præcedente ὡς, prout interpretabimur, ita vel locum hic habebit, vel non: quod exemplis declarabo. Thuc. 7, p. 237 meæ Ed. [c. 15]: Καὶ νῦν ὡς ἐφ' ἃ μὲν ἤλθομεν τοπρῶτον, καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν γεγενημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε· ἐπειδὴ δὲ κ. τ. λ. Hic certe οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε, est Ita sentite, Ita existimate, In ea opinione estote. Nec male reddetur etiam, Hoc persuasum habetote: ut olim reddidi in iis quæ ascripsi interpretationi Vallæ, in margine meæ Ed. Ibi enim totum h. l. ita sum interpretatus, Et hoc quidem persuasum habetote, ita milites pariter et duces officio suo functos esse in iis rebus,

quarum causa huc veneramus, ut nullus sit vobis de iis conquerendi locus. Sic ap. Xenoph. cum οὕτως, sequente ὡς cum præterito, nec non cum præsenti: Cyrop. 6, p. 93 meæ Ed. [c. 2, 4]: Καὶ ὁ μὲν πλεῖστος στρατὸς οὕτως εἶχε τὴν γνώμην ὡς ἤδη παντελῶς κεκρατηκὼς, καὶ οὐδὲν ὄντα τὰ τῶν πολεμίων, Bona pars exercitus in ea opinione erat, ut plenam victoriam se adeptam esse crederet. Minus enim commode hic voce Sententia utemur. Sed et simplicius ac brevius interpretari possimus, non minus recte tamen, ut opinor, Existimabat se etc. Id certe est quod Gallice dicimus, *Il faisoit son compte d'avoir tout gagné*. Vel ut nunc loquuntur quidam, formula dicendi utentes magis recenti, *Il faisoit estat d'avoir tout gagné*. Philelph. quoque satis apte reddidisse videtur, Et quamplurima exercitus pars hac erat mente, tanquam omnino jam vicisset, essentque res hostium nihil. Neque vero prætermittendum est, subjungi a Xen. [Cyrop. 6, 2, 5], Ἐπεὶ δὲ οὕτω διακειμένων ἦλθον οἱ Ἰνδοὶ κ. τ. λ., ubi si dicamus οὕτω διακειμένων esse i. q. οὕτως ἐχόντων τὴν γνώμην, vel potius hoc esse i. q. illud, quoniam ei subjungitur, alia interpr. quærenda videri possit. Verum ut idem utroque loquendi genere significetur, necesse non est; sed potius dicendum, οὕτω διακειμένων, ut sc. διάκεινται illi οἱ οὕτως ἔχουσι τὴν γνώμην ὡς παντελῶς κεκρατηκότες. Est certe οὕτω διακειμένων, Sic animo affectis. Sed venio ad illud loquendi genus οὕτω γνώμην ἔχω, non cum præterito, sed cum futuro junctum, Thuc. 7, p. 258 meæ Ed. [c. 72]: Καὶ οἱ μὲν ὡς κατὰ γῆν ἀναχωρήσοντες ἤδη ξύμπαντες τὴν γνώμην εἶχον. In hoc certe loco aliisque hujusmodi aliam interpr. poscit istud loquendi genus, οὕτω γνώμην ἔχω, quam in præcedentibus. Valla reddidit, Ita cuncti ad discedendum terrestri itinere animum adjecerunt. Existimo autem et his modis posse reddi, De discedendo cogitabant, Discedere in animo habebant, Ea mente erant ut discedere vellent, vel, discessum pararent, Eorum consilium erat discedere. Valebit autem et hic illud loquendi genus Gallicum, licet in diversa constr., *Ils faisoyent leur compte de se retirer*. [Οὕτω γνώμης ἔχειν ap. Cinnamum p. 37, A. G. D.] Antequam vero discedam ab accus. γνώμην cum verbo ἔχω, dicam et de gen. γνώμης cum ἔχομαι: afferens exempla e Thuc. Is igitur 8, p. 287 [c. 81]: Ἀεί τε τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος, Suam sententiam retinens, In sua sententia permanens; vel, In proposito manens s. permanens. Apud eund. scriptorem dicit Pericles, 1, [140]: Τῆς μὲν γνώμης, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, sequente infin., μὴ εἴκειν Πελοποννησίοις. Et quemadmodum dicit τῆς αὐτῆς γνώμης ἔχεσθαι, sic etiam τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι, sed alia signif.: nam τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι est Idem sentire cum alio: ad verbum, Ejusdem esse sententiæ; nam et Latini hac constr. utuntur. Utitur autem 1, [113]: Καὶ ὅσοι τῆς αὐτῆς γνώμης ἦσαν, Et quotquot ejusdem sententiæ erant. Sed redditur etiam, Earundem partium erant. Pendet certe unum ex altero. [Anna Comn. p. 136, B: Τοιαύτης γνώμης γεγονότας. G. D.] Ap. eund. scriptorem legitur aliquoties γνώμην ποιοῦμαι, sequente infin.: ubi γνώμην licet nemo negare possit habere Sententiæ significationem, s. Propositi, aut Consilii, potius tamen unico verbo illum accusativum una cum suo verbo interpretamur: sc. Statuo, Delibero, Cogito; aut certe Statui, Decrevi. Thuc. 1, [128]: Καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἴ καί σοι δοκεῖ, θυγατέρα τὴν σὴν γῆμαι, Decrevi, Statui. Idem 2: Γνώμην δὲ ἐποιοῦντο, κηρύγμασί τε χρήσασθαι ἐπιτηδείοις, Cogitabant, Statuebant, Deliberabant. Gallice verbum ποιοῦμαι ad verbum reddi possit in hoc loquendi genere, si γνώμην interpretemur Deliberationem. Est enim γνώμην ἐποιοῦντο, quod dicimus, *Ils faisoyent leur délibération*. Usus est hoc loquendi genere eod. modo Arrianus: ut cum scripsit 3, [19, 2]: Γνώμην δὲ ἐποιεῖτο Δαρεῖος, εἰ μὲν ἐπὶ Σοῦσων καὶ Βαβυλῶνος μένοι Ἀλέξανδρος, αὐτοῦ προσμένειν καὶ αὐτὸς ἐν Μήδοις. Sic et Plut. Themist. [16]: Γνώμην ἐποιεῖτο λύειν. Quamvis porro dixerim γνώμην ποιοῦμαι reddi potius unico verbo, ex eorum numero quæ paulo ante protuli: possumus tamen et nomine uti, habente nominis γνώμη significationem: ut in illo Arriani loco, Γνώμην ἐποιεῖτο προσμένειν, Consilium ejus erat manere, vel In animo habebat. At vero, Ita ferebat sententia, est ποιητικώτερον. Sed possit reddi etiam, Certum illi erat. Ceterum quoniam in exemplis omnibus quæ attuli, γνώμην ποιοῦμαι jungitur infinitivo, addam unum in quo accus. plural. γνώμας construitur cum præp. περὶ: ex eod. Thuc. 3: Περὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν γνώμας ἐποιοῦντο, ubi aliam interpr. istud loquendi genus postulat. Dicitur enim γνώμας ἐποιοῦντο, tanquam de judicibus. Bud. vertit Censebant, In suffragia ibant. Sequendo autem Vallam, redderemus, Ad consilium referebant. Quidam interpr. etiam Consultabant. [Synes. De provid. 2, p. 119, B: Γνώμην ἐποιοῦντο δρῶντές τι καὶ παθεῖν καὶ σχεῖν ἐντάφιον τὴν ἀρετήν.] Ut autem eadem opera agam de aliis loquendi generibus, in quibus γνώμη de judice aut tanquam de judice usurpatur, sciendum est dici γνώμην ἀποφαίνεσθαι, et γνώμην λέγειν, s. εἰπεῖν, nec non γνώμην εἰσηγεῖσθαι, item γνώμην τίθεσθαι. Apud Demosth. [p. 169, 12], Γνώμην ἀποφαίνεσθαι, Sententiam pronuntiare. [Eurip. Suppl. 335: Κἀπεφηνάμην γνώμην ὑφ' οἵων ἐσφάλη βουλευμάτων. Plato Gorg. p. 446, C: Πότερον αὐτὸς ταῦτα λέγεις καὶ γνώμην σαυτοῦ ἀποφαίνει, ἢ ἐμὲ ἐρωτᾷς; ubi vid. Heindorf.] Ex eodem [Demosth. p. 362] Bud. Γνώμην θέσθαι affert, Γνώμην θέσθαι περὶ τοῦ τῶν Φωκέων ὀλέθρου. [Aristoph. Eccles. 658: Κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. Soph. Phil. 1448: Κἀγὼ ταύτῃ γνώμῃ τίθεμαι, de quibus locis s. v. Τίθημι dicetur. Herodot. 1, 120: Ταύτῃ πλεῖστος γνώμην (aliquot libri γνώμῃ) εἰμὶ ... ἐξήκειν τὸν ὄνειρον· 7, 220: Ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλεῖστός εἰμι· 5, 126: Ἀρισταγόρῃ ἡ πλείστη γνώμη ἦν ἐς τὴν Μύρκινον ἀπάγειν.] (At vero γνώμας προσθεῖναι producit e Thucyd. [3, 36] pro In consilium mittere, Censendi potestatem facere; sed ego προθεῖναι ap. Thuc. repono, et quidem ex aliis ejus ipsius locis.) [Dio Cass. 40, 64: Γνώμας περὶ αὐτοῦ προέθηκεν.] Illud denique γνώμην λέγειν s. εἰπεῖν (quod est ad verbum, Sententiam dicere), Idem reddit Censere, nec non Auctorem sententiæ esse (sicut εἰσηγεῖσθαι γνώμην), afferens e Plut. Demetr. p. 287 [c. 26]: Ἀλλὰ Στρατοκλέους γνώμην εἰπόντος Ἀνθεστηριῶνα τὸν Μουνυχιῶνα ἐψηφίσαντο καλεῖν. [Γνώμην ἐσφέρειν ap. Herodot. 3, 80. Γνῶμαι τρεῖς προκέατο ibid. 83. Dio Cass. 38, 30: Εἰσήνεγκε μὲν ἐς τὸ βουλευτήριον τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ γνώμην. Γνώμας ἐπιψηφίζειν v. s. Ἐπιψηφίζω.] || Suid. γνώμας exp. etiam δημηγορίας, in h. l. [Aristoph. N. 432]: Ἀπὸ τοῦ νῦν Ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ. Forsan igitur Concionem signif., qua sententiam suam aperit aliquis. [Γνώμη h. l. nihil aliud significat quam in exemplis modo allatis.]

Venio tandem ad eum usum, quem habet γνώμη cum præpp., aut etiam absque illis, ubi itidem voce Sententia, simul vero et aliis reddi potest. Dicitur aliquis a Demosth. [p. 281, 17] facere quidpiam ἀπὸ γνώμης hujus vel illius, cum e sententia hujus vel illius id facit, et eum auctorem habet. Quidam interpr. etiam Jussu, quæ interpr. minime placet. At vero ap. Thuc. 4, p. 143 meæ Ed. [c. 68], Ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης, vix reddi itidem queat E sua sententia, propter ambiguitatem. Ita enim scribit: Ξυνέπεσε γὰρ καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων κήρυκα ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης κηρύξαι, τὸν βουλόμενον ἰέναι Μεγαρέων μετὰ Ἀθηναίων θησόμενον τὰ ὅπλα. Ubi Valla vertit Suopte consilio, ita h. l. interpretans, Contigit enim ut præco Atheniensium suopte consilio denuntiaret, Quisquis vult Megarensium ad Athenienses transeat armis depositis. Fortassis reddi possit Suo ipsius impulsu, aut etiam Sua sponte. Videtur certe hic ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης esse quod Gallice dicimus *De son propre mouvement*. In alio autem ejusd. scriptoris loco ἀπὸ τοιᾶσδε γνώμης commodius reddi posse non videtur quam Isto consilio: sc. 3, [92], ubi scribit, Ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον Λακεδαιμόνιοι Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τραχινίαις, ἀποικίαν καθίσταντο ἀπὸ τοιᾶσδε γνώμης. Ubi tamen Valla vertit, Hac de causa. [Hesych. s. v. Ἀγρεῖον ἰδών, Ἡ μὴ ἀπὸ γνώμης γελῶσα. Hemst. Æsch. Eum. 674: Ἤδη κελεύω τούσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν ψῆφον δικαίαν. Plut. Mor. p. 44, D: Δικάζοντα δεῖ μήτε πρὸς χάριν μήτε πρὸς ἔχθραν ἀκούειν, ἀλλ' ἀπὸ γνώμης πρὸς τὸ δίκαιον· ubi vid.

Wyttenb. vol. 6, p. 384. Diodor. vol. 2, p 570 extr. : Λέγοντας ὡς ἀπὸ τῆς ἐκείνου γνώμης ἅπαντα πέπραχεν ὁ Πλημμήνιος. Ibid. p. 574, 98 : Πιστότατον αὐτὸν εἶχε φίλον καὶ ἀπὸ τῆς τούτου γνώμης πάντα ἔπραττε. Contrariam signif. habet ἄπο γνώμης, Contra animi sententiam, ut apud Pausan. 7, 1, 4 : Καί πως ταῦτα τῷ Ἴωνι ἐγένετο οὐκ ἄπο γνώμης.] Ut porro cum ἀπὸ, sic cum ἐκ jungitur genitivus γνώμης : sed in diverso loquendi genere, cum sc. dicitur ἐκ μιᾶς γνώμης, pro Uno consensu. Demosth. Philipp. 4, [p. 147, 1] : Ἐὰν μὲν ὑμεῖς ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης Φίλιππον ἀμύνησθε. Sed posset videri abundare ἐκ μιᾶς γνώμης post ὁμοθυμαδὸν, præsertim cum particula copulativa non inseratur : quæ præfigi solet iis quæ velut per epexegesin ponuntur. Quidam hæc interpr. Concorditer unoque animo; quidam simpliciter, Communi consensu. [Isocrat. Paneg. p. 69, A : Ὅταν τὰ μὲν τῶν βαρβάρων καταστῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμης. || Ἐπί. Polyb. 4, 34, 10 : Ἐπ' ἄλλης ἐγένοντο γνώμης· 27, 13, 10 : Ἐπὶ τῆς ἀρίστης ὑπῆρχε γνώμης. Unde 3, 110, 3 : Ὑπὲρ τῆς ἐναντίας ὑπάρχοντος γνώμης, in ἐπὶ mutandum videtur cum Scaligero. Hermias Irris. Gent. p. 404, D : Πλὴν ἔτι γε τῆς Ἀριστοτέλους γνώμης στήσομαι. Recte Galeus ἐπί. G. D.] Accus. γνώμην jungitur frequenter cum κατὰ, itemque cum παρὰ, in contraria signif. : cum quibus præpp. habet γνώμη eum usum, quem Latinis Sententia, præfixo gen. Animi : qui tamen non semper præfigitur. [Demosth. p. 14, 3 : Ἂν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ. Plut. V. Oth. c. 14 : Ἀνὴρ ὑπατικὸς τῶν τότε μὴ κατὰ γνώμην, ἀλλ' ἀνάγκῃ μετὰ τοῦ Ὄθωνος γενομένων. Dionys. A. R. 6, 81, p. 1226, 13 : Βραχὺ μὲν ὑπάρχον τοῦ δήμου τὸ μὴ κατὰ γνώμην ἀδικοῦν. Apollon. Perg. præfat. Conic. citat Hemst. : Εἰ καὶ τὰ ἄλλα κατὰ γνώμην ἐστί σοι.] Nam κατὰ γνώμην redditur Ex animi sententia; at παρὰ γνώμην, Contra animi sententiam a Polit. in h. l. Herodiani, 6, [3, 1] : Καλούντων δ' αὐτὸν καὶ τῶν ἐκεῖσε ἡγεμόνων, ἀσχάλλων μὲν καὶ παρὰ γνώμην, ὅμως δ' ἔσχε περὶ ἔξοδον, Vocantibus illuc se ducibus, ægre sc. tandem contraque animi sententiam ad expeditionem se præparat. [Exempla Plutarchea collegit Wyttenb. vol. 6, p. 385.] Legitur παρὰ γνώμην non raro et ap. Thuc., sed qui videtur non una in signif. uti; nam cum dicit 5 : Παρὰ γνώμην μὲν ἀποβαίνοντος σφίσι τοῦ πολέμου [ut 4, 40], non idem sonat, παρὰ γνώμην hoc in loco, quod 1, [70] : Οἱ μὲν παρὰ δύναμιν τολμηταὶ καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταί. Nam παρὰ γνώμην ἀποβαίνειν dicitur bellum, quod non habet exitum ex animi sententia, s. cujus exitus est contra opinionem a nobis conceptam; at vero παρὰ γνώμην κινδυνευταί, sunt qui periclitantur præter consilium etiam : i. e., etiam ultra id quod initum consilium suadet. Vel (ut exposui in iis quæ ascripsi margini Interpretationis Vallæ), Cum ad rem ventum est, etiam majora aliquando iis, quæ deliberarint, gerunt. Valla reddiderat, Majora hominum opinione pericula subeuntibus. Alicubi autem παρὰ γνώμην ap. eund. scriptorem i. propemodum esse videtur q. ἀπροσδοκήτως. [Æsch. Suppl. 454 : Γένοιτο δ' εὖ παρὰ γνώμην ἐμήν. Demosth. p. 15, 14 : Τοῦτο πρῶτον αὐτὸν ταράττει παρὰ τὴν γνώμην γεγονός.] Sed ut revertar ad illud huic oppositum, κατὰ γνώμην, sciendum est, cum inseritur pronomen ἐμὴν, et dicitur κατ' ἐμὴν γνώμην, tunc id esse quod Latinis est Mea quidem sententia, Meo quidem judicio. [Herodot. 2, 26; 5, 3 : Κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν· 4, 53 : Κατὰ γνώμας τὰς ἡμετέρας. Polyb. 4, 31, 2 : Κατά γε τὴν ἐμὴν γνώμην. Et omisso γνώμην ap. Aristoph. Eccl. 153 : Κατά γε τὴν ἐμὴν, et in exemplis Platonicis a Kœnio citatis ad Greg. Cor. p. 31, et ab Heusd. Spec. Plat. p. 102. Atticam hanc ellipsin dicit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32, 25.] Verum omissa interdum præp. dicitur ἐμὴν γνώμην, s. γνώμην ἐμήν : ut, Γνώμην ἐμὴν ἐξιέναι μέλλει, quod ex Aristoph. [Pac. 232] affertur. [Adde Vesp. 983 : Ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν γνώμην ἐμὴν οὐδέν ποτ' ἀλλ' ἢ ... Eccl. 349 : Γνώμην γ' ἐμήν.] Dat. autem γνώμῃ cum jungitur particulæ μιᾷ, i. valet q. ἐκ μιᾶς γνώμης : et significat Uno consensu. [Polyb. 3, 13, 4 : Μιᾷ γνώμῃ κυρίαν ἐποίησαν τὴν τῶν στρατοπέδων αἵρεσιν· 30, 2, 8 : Συμπνεύσαντες καὶ μιᾷ γνώμῃ χρησάμενοι. Thucyd. 6, 17 : Οὔτε λόγου μιᾷ γνώμῃ (ὁμονοοῦντας schol.) ἀκροᾶσθαι οὔτε ἐς τὰ ἔργα κοινῶς τρέπεσθαι.] Quidam interpr. etiam Una eademque sententia, ap. Isocr. At γνώμῃ sine adjectione, nonnunquam sonat Consulto, De industria. Lysias, Ὅσοι δὲ τοῦτο γνώμῃ ἔπραξαν, οὐδεμιᾶς συγγνώμης ἄξιοί εἰσι. [Xenoph. Anab. 2, 6, 9 : Καὶ γνώμῃ δὲ ἐκόλαζεν, Cum ratione puniebat.]

Γνώμη, Decretum, Senatus consultum, Bud. e Plut. Pertinet autem hæc signif. ad proxime præcedentem, qua usurpatur pro Sententia; atque adeo sub ea tanquam generaliori includi potest. Huc referri debet et illa interpr. loci Thuc. quam supra ex eo attuli : sc. Περὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν γνώμας ἐποιοῦντο, In suffragia ibant. [Γνώμη τινὸς, Ex decreto s. voluntate alicujus. Demosth. p. 250 : Βουλῆς γνώμῃ πρυτάνεις καὶ στρατηγοὶ ἐχρημάτισαν τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας. Sic ib. p. 265, 6 et 18. Pausan. 1, 30, 3 : Τελευτήσαντα δὲ Ἀπόλλωνος γνώμῃ μεταβαλεῖν λέγουσιν αὐτὸν ἐς τὸν ὄρνιθα. Sic γνώμῃ Ἀρτέμιδος ib. 40, 2; 43, 1. Herodot. 6, 99 : Παρέστησαν ἐς τῶν Περσέων τὴν γνώμην. Μετὰ τῆς τῶν θεῶν γνώμης, Diis volentibus, Polyb. 32, 7, 2. Χωρὶς τῆς αὐτοῦ γνώμης, Invito eo, 3, 21, 7. Theophil. Instit. vol. 1, p. 140 : Τὴν τοῦ τελευτήσαντος γνώμην (Defuncti voluntatem) ἀναπληρῶν· quocum comparari potest ἐκπιμπλάναι s. ἐμπιπλάναι τὴν γνώμην, de quo vid. s. his verbis. G. Dindorf.]

Γνώμη, Consilium, Prudentia, ut Idem interpr. afferens e Dem. : Τοῦτο δὲ γνώμῃ χρησαμένων ἀνθρώπων ἐστί (fuit quidem et supra reddita hæc vox nomine isto Consilium; sed in ea potius signif., qua dicitur Consilium est hoc facere) : at in VV. LL. γνώμῃ χρησαμένων ap. Dem. redditur Ratione utentium, cum alioqui in iisdem afferatur ex Aristoph. Ach. [395] Εἰ γνώμην ἔχεις pro εἰ φρόνιμος εἶ καὶ συνετός· [Thucyd. 3, 37 : Ὡς ἐν ἄλλοις μείζοσιν οὐκ ἂν δηλώσαντες τὴν γνώμην, schol. τὴν πολυμαθίαν·] ibidem e Soph. pro Prudentem esse. Additur tamen expositio Græca non omnino alteri illi similis; nam οὐ γνώμαν ἔχεις apud eum [El. 214] exp. οὐ νοεῖς, οὐ γινώσκεις. [Herodot. 3, 4 : Γνώμην ἱκανὸς καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος. Hesych. : Ἀφ' οὗ γνώμη 'στί (codex γνωμηστός)· ἀφ' οὗ μέμνημαι. Aristot. Eth. Nic. 6, 11 : Ἡ δὲ καλουμένη γνώμη, καθ' ἣν εὐγνώμονας καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην, ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστι κρίσις ὀρθή. G. Dindorf.]

Γνώμη, Ingenium. Aristoph. [N. 477] : Διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ. Hoc enim exemplum affert Idem illius signif.

Γνώμη, Mens, Animus. [Xenoph. Cyrop. 1, 3, 10 : Καὶ ταῖς γνώμαις καὶ τοῖς σώμασι σφαλλομένους. Dio Cass. 38, 21 : Ῥᾷον οἴομαι εἶναι τῆς εὐεξίας τῆς γνώμης ἐπιμεληθῆναί τινι ἢ τῆς τοῦ σώματος. Ἐκπτοῆσαι τὰς γνώμας et ἐκπατάξαι τὰς γνώμας de fulgure et tonitru dictum, Poll. 1, 118.] Dem. In Philipp. [p. 44, 26] : Δεῖ γὰρ ἐκείνῳ τοῦτο ἐν τῇ γνώμῃ ἐκπαραστῆναι [παραστῆναι]. Lysias [p. 93, 17] : Ταῦτα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει, Hæc mentem subibant. Quemadmodum autem accus. γνώμην, significans Sententiam, s. Consilium (i. e. quam vocamus vulgo Deliberationem), jungitur verbo ἔχειν, ita etiam cum Mentem significat, s. Animum : ut γνώμην ἔχειν πρὸς τὴν εἰρήνην, Thuc. 5, [13], quod nos diceremus *Avoir le cœur à la paix*, Esse animo ad pacem propenso, Inclinare ad pacem. Redditur etiam Spectare ad pacem, 3, [25] : Καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἧσσον εἶχον τὴν γνώμην, ὥστε ξυμβαίνειν· ubi Valla reddit, Minus ad Athenienses animo inclinabantur, ut cum eis convenirent. Dubito certe an reddi possit, Minus Atheniensibus mentem adhibebant, ut transigerent cum illis; vel, ut componerent. Affertur ex eod. scriptore, Γνώμην εἶχον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, pro Sentiebant cum Lacedæmoniis. [Pausan. 1, 35, 2 : Τὴν πόλιν γνώμῃ τὸ πλέον Μακεδόσιν ἐνδοῦναι· 7, 6, 4 : Ἐς τὴν συμμαχίαν ἦσαν οἱ Ἀχαιοὶ πρόθυμοι Πατρεῦσι καὶ ἐς τοὺς Ἀθηναίους οὐχ ἧσσον εἶχον γνώμην, ubi cod. Vindob. γνώμης. Ἐν γνώμῃ γίγνεσθαί τινι, Alicui in mente esse, dilectum esse, Herodot 6, 37 : Ἦν δὲ ὁ Μιλτιάδης Κροίσῳ τῷ Λυδῷ ἐν γνώμῃ γεγονώς, ubi Coraes comparat 9, 111 : Αὐτή τέ μοι κατὰ νόον τυγχάνει κάρτα ἐοῦσα.] (Huc pertinet et προσέχειν τὴν γνώμην [de quo v. s. Προσέχω] : atque adeo possit in hujusmodi ll. videri ἔχειν simplex fungi

A officio compositi προσέχειν : nisi quod hoc dativum potius habet. [Γνώμην ἔχειν πρός τινι, Animum advertere. Æschin. C. Ctesiph. p. 81, 31 : Οἱ δὲ δικασταὶ ὥσπερ ἐπῳδὴν ἢ ἀλλότριόν τι πρᾶγμα ἀκροώμενοι πρὸς ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχουσιν.] Sunt et alii duo usus præterea hujus accus. γνώμην cum verbo ἔχειν : duo, inquam, quorum exempla proferre possum (fieri enim alioqui potest ut plures sint duobus). Unus extat ap. Dem. Pro cor. : Οὐχ ὡς ἂν εὔνους οὐδὲ δίκαιος πολίτης ἔσχε τὴν γνώμην, οὐδ' ἐδάκρυσεν, οὐδ' ἔπαθεν οὐδὲν τοιοῦτον τῇ ψυχῇ. Ubi reddendum censuerim, Non ita fuit affectus animo. Alter usus est ap. Isocr. Trapez. [p. 360, C] : Πανταχόθεν δέ μοι τοσούτων κακῶν προσπεπτωκότων, τίν' οἴεσθέ με γνώμην ἔχειν; Qui locus mihi in memoriam aliquot Ovidii locos revocat, e quibus interpretandum illud loquendi genus lectori relinquam : Metam. 5 : Quid mihi tunc animi miseræ fuit? anne quod agnæ, Si qua lupos audit circum stabula alta frementes? Idem in alio ejusd. operis loco, Quid mihi tunc animi fuit? aut quid debuit esse? Et in quadam Epist. : Quid mihi tunc animi

B credis, germane, fuisse? Nec vero dicit solum Quid animi, verum etiam Quem animum (ubi ipsa quoque orationis forma Græcæ respondet, nam Quem animum est τίνα γνώμην : at Quid animi, q. d. τί γνώμης), ita scribens, Quem mihi tunc animum dira in regione jacenti Inter Sauromatas esse Getasque putas? [Soph. Antig. 42 : Ποῦ γνώμης ποτ' εἶ; El. 922 : Οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει.] Addam ex eodem illo scriptore, nimirum Isocr., hunc eund. accus. cum eod. verbo, sed longe diversa signif. ob præp. περὶ, quæ ei adjungitur. Locus est in Symm. : Τοιαύτην γνώμην ἔσχον περὶ ἡμᾶς, ad verbum, Hunc animum habuerunt erga nos : pro, Eo animo fuerunt in nos, sc. ita infenso, Adeo male animati in nos fuerunt : sive, erga nos. Apud Thuc. quoque γνώμη pro Animo plerisque in locis occurrit, nec non ap. alios. Sed ap. Herodian. aliquoties inveni γνώμην et ψυχὴν copulata : quod ap. alium invenire me non menimi. [Herodian. 4, 5, 15 : Γνώμας καὶ ψυχὰς διῃρημένοι· 8, 5, 15 : Μιᾷ τε γνώμῃ καὶ ψυχῇ ὁμοίως

C Μαξιμῖνος μεμίσηται. Ὅλῃ τῇ γνώμῃ, Toto animo, Dio Cass. 42, 15; Anna Comnen. p. 126, A, 465, D. Τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην, Mentem animi, Plato Leg. 2, p. 672, B. (Ab librariis interdum confusa esse γνώμη et ψυχὴ infra notabimus.) Γνώμης δόξα, Mentis opinio, Demosth. p. 652, 26 : Ἡ δὲ τῆς γνώμης δόξα ἀφ' ὧν ἂν ἀκούσωσι παρίσταται. Γνώμης σύνεσις, Animi prudentia, Thucyd. 1, 75. Γνώμη εὖ φρονοῦσα Demosth. C. Neær. p. 1394, 10. Γν. καθαρὰ in Hymno Orph. 57, 9 : Καθαραῖς γνώμαις μύστησι συνέρχου. Aristoph. Ran. 355 : Ὅστις ... γνώμῃ μὴ καθαρεύει. Miro modo γνώμην manibus tribuit poeta infimæ ætatis cujus versus inter Euripideos leguntur in Iphig. Aul. 601 : Δεξώμεθ' ὄχων ἄπο (Clytæmnestram et Iphigeniam) μὴ σφαλερῶς ἐπὶ τὴν γαῖαν, ἀγανῶς δὲ χεροῖν μαλακῇ γνώμῃ. Γνώμην et χεῖρα sæpius conjunxerunt scriptores recentiores. Anna Comn. p. 131, D : Ὅλῃ χειρὶ (ψυχῇ male marg.) καὶ γνώμῃ ὑπὲρ αὐτοῦ μάχεσθαι. Conf. ib. p. 179, C, 298, D, 368, B, 390, D, 395, C. Et omisso ὅλῃ p. 135, D : Γενναίως καὶ

D χειρὶ καὶ γνώμῃ ἀντικαθίστατο· 410, D : Μεταθῶνται πρὸς τὸ ὑμέτερον κράτος καὶ χεῖρα καὶ γνώμην. G. D.]

Γνώμη reddi Justitia, a Polit. ap. Herodian., testantur VV. LL. sed locum non afferunt : nec vero, etiamsi afferatur, ei possim hanc interpr. concedere. [Fortasse ex 2, 4, 5 : Πίστει γνώμης, ὅτι μηδένα ἑκὼν ἀδικήσει ποτέ.]

Γνώμη, Dictum aliquod insigne, præsertim e genere eorum quæ ad nos instituendos conducunt. Lat. itidem Sententia. Ideo autem contra morem meum, hanc signif. Sententiæ non tractavi supra una cum altera, quod multa derivata hinc manarint, quæ inter reliquas signiff. minime miscenda (ne ipse veluti cursus tractationis interrumperetur), sed potius ad calcem rejicienda existimavi. Ab Aphthonio γνώμη definitur, Λόγος ἐν ἀποφάνσεσι κεφαλαιώδης, ἐπί τι προτρέπων ἢ ἀποτρέπων. [Ab Aristot. Rhet. 2, 21 : Ἀπόφανσις ... περὶ ὅσων αἱ πράξεις εἰσὶ καὶ αἱρετὰ ἢ φευκτά ἐστι πρὸς τὸ πράττειν.] A Cornificio autem (si hic est au-

A ctor Rhetorices ad Herennium) [4, 17], hoc modo : Oratio sumta de vita, quæ aut quid sit aut quid esse oporteat in vita, breviter ostendit. Denique et Fabius ita de hac voce, Sed consuetudo jam tenuit ut mente concepta, Sensus vocaremus : lumina autem, præcipueque in clausulis posita, Sententias. Paucis interjectis, Antiquissimæ sunt quæ proprie, quamvis omnibus idem sit nomen, Sententiæ vocantur, quas Græci γνώμας appellant. Utrumque autem nomen ex eo acceperunt, quod similes sunt consiliis aut decretis. Reliqua ap. eum videnda tibi relinquo, 8, 5. Quid autem de præcedentibus illis definitionibus sentiam, docui in tractatu quodam, quem Comicorum græcorum Sententiis præfixi : mihi illa mea definitio, licet extemporalis, non pœnitenda videtur. [Demetr. De eloc. 9 : Εἰ δὲ ἐκτείνοιτό τις τὴν γνώμην ἐν μακροῖς, διδασκαλία γίνεταί τις καὶ ῥητορεία ἀντὶ γνώμης.] Dicebant autem veteres scriptores plerumque cum adjectione, γνώμας τῶν ποιητῶν. Isocr. ad Nic. [p. 23, C] : Ἔτι δ' εἴ τις ἐκλέξειε καὶ τῶν προεχόντων

B ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας· additque, illos ἐπὶ ταύταις μάλιστα σπουδάσαι. Æschines itidem In Ctes. [p. 73, 1] : Διὰ τοῦτο γὰρ οἶμαι ἡμᾶς παῖδας ὄντας τὰς τῶν ποιητῶν γνώμας ἐκμανθάνειν, ἵν' ἄνδρες ὄντες αὐταῖς χρώμεθα, Ideo enim nos in pueritia sententias poetarum ediscere existimo, ut quum ad virilem ætatem pervenerimus, iis utamur. Quo e loco obiter et consuetudinem illius temporis discere possumus. Eum gen. non addidit Xen. in suo de Venatione libello [13, 3], ubi in Sophistas invehitur, Ὅτι τὰ μὲν ῥήματα αὐτοῖς ἐζήτηται, γνῶμαι δὲ ὀρθῶς ἔχουσαι, αἷς ἂν παιδεύοιντο οἱ νεώτεροι ἐπ' ἀρετήν, οὐδαμοῦ. Observanda sunt autem hæc verba, quæ addit, ὀρθῶς ἔχουσαι : quæ an ad restringendam hujus nominis signif., tanquam alioqui latius patentem, adjecta fuerint, dubium alicui fortassis videri possit. Sed ego mihi persuadeo, potius verba illa adjici tanquam perpetuum illarum epithetum, ut ita dicam. Plut. in Homero γνώμας et παραινέσεις apophthegmatis similes esse scribit.

[Γνώμη i. q. γνώρισμα, Indicium. Aristot. H. A.

C 6, 22, p. 576, 14, de dentibus equorum ætatem indicantibus : Ὅταν πάντας ὦσι βεβληκότες, οὐ ῥᾴδιον γνῶναι τὴν ἡλικίαν· διὸ καὶ λέγουσι γνώμην ἔχειν, ὅταν ἄβολος ᾖ, ὅταν δὲ βεβληκὼς, οὐκ ἔχειν. Duo codd. γνώριμα : unde Camus γνώρισμα. Schneid. Theognid. comparat v. 60 : Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν. ‖ In codd. γνώμη cum tribus potissimum vocabulis permutatur : cum casibus obliquis v. γλῶσσα, ut ap. Aristoph. Eccles. 574, Ran. 355; Soph. El. 1175. Cum ῥώμη : vid. Schæf. Epimetr. ad Aristoph. Plut. p. xxix. Cum ψυχὴ ap. Aristoph. Equit. 682 : Ἄγε δὴ σὺ τίνα νοῦν ἢ τίνα ψυχὴν ἔχεις, ubi cod. Rav. γνώμην. In Nub. 415 : Καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν ἐν τῇ ψυχῇ, ubi aliquot codd. et Diog. L. 2, 27 γνώμῃ. Apud Polluc. 6, 131 : Ὃς ἐπὶ τῆς αὐτῆς τιμῆς ἀρετήν τε καὶ κακίαν ἄγει, codd. plures γνώμης, quod ex præcedente πολύστροφος τὴν γνώμην ortum videtur. G. Dindorf.]

[Γνώμη, ἡ, Gnome, n. pr. meretricis ap. Athen. 6, p. 345, D, ex Lynceo. ‖ Nomen canis ap. Xenoph. Cyneg. 7, 5. G. Dindorf.]

D Γνωμηδὸν, Per sententias, ut ap. Dionys. H. A. R. 8, [43], γνωμηδὸν πυνθάνεσθαι, quum sc. senatores in senatu singulatim rogantur sententias. [Quem l. Eustath. affert p. 927, 61.]

[Γνωμιδιώκτης, ὁ, Sententiarum captator. Cratin. ap. Schol. Platon. p. 330 : Θεατὴς ὑπολεπτολόγος γνωμιδιώτης, ubi γνωμιδιώκτης corrigendum ex alio cod. ap. Seidler. De fragm. Aristoph. p. 22. Γνωμοδιώκτης Schneider.]

Γνωμίδιον, τὸ, Sententiola, Bud. ap. Aristoph. Equit. [100] : Ἢν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω Βουλευματίων καὶ γνωμιδίων καὶ νοϊδίων. Redditur etiam Ratiuncula, afferturque et ex aliis ejusdem comici locis. [Nub. 320 : Γνωμιδίῳ γνώμην νύξασα. Alciphro 3, 22 : Ἀργαλέος ἄνθρωπος καὶ δριμὺς, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συνεχῶς ἐπὶ τῆς Πυκνὸς Ἀθηναίοις εἰσηγούμενος, ubi cod. Vat. 140 apud Bast. γνωμίδας. Simile quid est γνώμιες in loco Archytæ ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 788, sed corruptum ex γνώσιες. G. Dindorf.]

A

Γνωμικός, ή, όν. A composito Γνωμολόγος transeo ad simplex nomen Γνωμικός : quod fortassis aliquis huic præfigi maluisset : nec ego quin hoc fiat valde repugnarim. Est autem Γνωμικός, Pertinens ad γνώμας, i. e. Sententias, Conveniens sententiis, Sententiosus : veluti si dicam alicujus orationem esse γνωμικήν. In VV. LL. γνωμική περίοδος, Sententiosa periodus, et arguta sententiis; sed absque auctoris nomine. Donatus in illud Terentianum, Andr. 3, 3, Amantium iræ, amoris redintegratio est, annotat, Sententia γνωμική, in qua a specie receditur, et in omnes aliquid dicitur : παροιμία est autem Sine auctore sententia. Hæc ille. Ab Eust. τὸ γνωμικὸν substantive usurpatur pro γνώμη : cum alibi, tum Comm. in Il. A, [80] : Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ, ubi annotat primum hic esse γνωμικὸν ap. hunc poetam. Sed γνωμικὸν ab alia etiam nominis γνώμη signif. sumtum, usurpat Damascenus, cum γνωμικὸν θέλημα vocat τὸ θελητὸν, Quod constituimus, Propositum, quod διαφέρει τοῦ φυσικοῦ θελήματος. [Tzetz.

B

Chil. 7, 80 : Ὅθεν οὕτως ὁ Πίνδαρος τὸ γνωμικὸν εἰρήκει. In codd. dictis sentensiosis ab librariis adscribi solet γνωμικόν : de quo Boisson. ad Nicet. Eug. vol. 2, p. 67 : « Codex Par. ad marg. Γνωμικόν : apographum vero Venetum Γνώμη : et sic aliis in locis ubi Par. exhibet γνωμικὸν per compendium, Venetum apographum habet γνώμη. Sed fere crediderim librum ipsum Venetum habere, non totis literis γνώμη, sed id compendium, quo γνωμικὸν repræsentari solet, quodque non semper ab editoribus probe lectum fuit. Continuo Brunck. ad Ar. Plut. 805 illud non recte vertit γνώμη. Ea est hujus compendii forma ut accentus in vocis fine positus esse videatur, atque syllaba ον vox claudatur. In Xenoph. cod. Reg. 1641 ad ista Exp. Cyri 2, 1, 4, Τῶν γὰρ τὴν μάχην νικώντων καὶ τὸ ἄρχειν ἐστὶ, et rursus ad ista 2, 5, 41, Δίκαιον γὰρ ἀπόλλυσθαι τοὺς ἐπιορκοῦντας, adscriptum est compendium quod interpretandum fuit γνωμικόν. Variæ sunt illius compendii formæ, quas typi imitari non possunt. In Nicetæ cod. Paris. quatuor sunt ad minimum compendii figuræ, p. 6, 18, 22, 32. Nonnun-

C

quam illud eo modo librarii scribunt, ut syllaba media μι conspicua sit, ex. gr. in cod. Reg. 1399, p. 207, 2, ad Pausan. 5, 25, p. 111, 7; hinc nihil incerti esse potest, et γνωμικόν, non vero γνωστὸν aut γνώμη esse legendum statim patet. » Schol. Hom. Od. H, 310. Ibid. O, 74 : Τοῦτο τὸ σχῆμα καλεῖται γνωμικόν. Γνωμικὸς στίχος ib. Δ, 691.] || Apud eundem Eustath. legitur adverb. Γνωμικῶς, ubi scribit, Ὁ δὲ Νέστωρ, εἰπὼν ὅτι μάλα μέντοι ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς οὕτως εἶναι, ἐπάγει γνωμικῶς τὸ, Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεὸς δῶκεν ἀνθρώποισι. Utitur et Plut. in Homero, Πάντων ποιητῶν καὶ φιλοσόφων γνωμικῶς τινὰ ἀποφαίνεσθαι ἐπιτηδευσάντων. Utrobique γνωμικῶς reddi potest Sententiose. [Athen. 5, p. 191, E. Donat. in Ter. Eun. 4, 5, 4. Γνωμικώτατα Clem. Alex. Strom. 5, p. 611. Angl. Ex sententia, i. e. Propria voluntate, Consulto. Anast. Sin. Hod. p. 356, 11 : Ἑκουσίως καὶ γνωμικῶς τὰ πάθη κατεδέξατο. Idem mox, οἰκείᾳ γνώμῃ. Hase.]

[Γνωμοδιώκτης. V. Γνωμιδιώκτης.]

D

Γνωμοδοτέω, Sententiam s. Consilium do, γνώμην δίδωμι, Suid. [et Zonar. p. 445. Cyrill. Alex. ad Jes. 48, 2 : Μὴ ὀκνήσητε γνωμοδοτῆσαι τῷ θεῷ. Suicer. Eustath. Opusc. p. 164, 59 : Καὶ μαρτύρεται τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ὁ γνωμοδοτήσας ὡς ἔνθα τι χρὴ ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω. German. Epist. in Cotel. Mon. Eccl. Gr. vol. 2, p. 472, A : Παῦλος διὰ τοῦ ἐμοῦ στόματος γνωμοδοτεῖ. Georg. Pach. Mich. Pal. 4, 9, p. 183, C : Τοῖς πατριάρχαις ἐπ' ἐκείνῳ γνωμοδοτεῖν. G. D. || Inde subst. Γνωμοδότημα, τὸ, apud Moschop. Περὶ σχεδ. p. 124. Boisson.]

[Γνωμοδότημα. V. Γνωμοδοτέω.]

[Γνωμοδότης, ὁ, Consiliarius, Consiliator, Suasor, Gl. Ioann. Chrys. Serm. 72, vol. 6, p. 733. Seag. Didym. De Trin. p. 83, A. Cramer. Asterius in Coteler. Mon. Eccl. Gr. vol. 2, p. 66.]

Γνωμολογέω, Sententiam eloquor s. Sententias : vel, Sententias loquor, ut Terent. Utitur [Aristot. Rhet. 2, 21 : Τίσιν ἁρμόττει χρῆσθαι τῷ γνωμολογεῖν ἐν τοῖς λόγοις,] Plut. De frat. caritate [p. 530, C] : Ποῖος δ' ἂν ἦν ὁ Ἀτρεὺς, εἰ τοιαῦτα δειπνίσας τὸν ἀδελφὸν ἐγνωμολόγει πρὸς τοὺς παῖδας; Extat et ap. Athen. 10 : Ἐν τούτοις φαίνεται ἡ αὐτοῦ λαιμαργία, μετὰ τοῦ μηδὲ ἐν δέοντι τὰ περὶ τῆς γαστρὸς γνωμολογεῖν, Sententiose loqui de ventre. Invenitur item ap. Diog. L. Epicharmo [8, 78] : Οὗτος ὑπομνήματα κατέλιπεν, ἐν οἷς γνωμολογεῖ, φυσιολογεῖ, ἰατρολογεῖ. [Iambl. V. P. p. 159. Io. Zonar. Annal. p. 3, B : Γνωμολογεῖν τε καὶ ἠθικεύεσθαι. G. Dind.]

Γνωμολογητέον, Sententiis utendum est. [Aristot. Rhet. ad Alex. c. 33. Kall.]

Γνωμολογία, ἡ, Sententiarum prolocutio, s. Sententiæ. [Aristot. Rhet. 2, 21 init.] Aut etiam, Sententia quam aliquis loquitur. Plut. [V. Cat. maj. c. 2] : Καὶ πολλὰ μεθηρμηνευμένα κατὰ λέξιν ἐν τοῖς ἀποφθέγμασιν αὐτοῦ καὶ γνωμολογίαις τέτακται· Polit. Præc. [p. 813, A] : Δέχεται δὲ ὁ πολιτικὸς λόγος δικανικοῦ μᾶλλον καὶ γνωμολογίας καὶ ἱστορίας καὶ μύθους καὶ μεταφοράς. [Phot. Bibl. p. 495, 12 : Φέρονται δὲ αὐτοῦ ἀποφθέγματα πλεῖστα καὶ γνωμολογίαι.] Quidam annotant esse verbum Sophistarum Platoni in Phædro [p. 267, C]. In VV. LL. Γνωμολογία redditur Dictio sententiæ, Collectio sententiarum, Dicendi acrimonia. Quarum signiff. exempla desidero. Apud Suid. quidem certe γνωμολογία de Libro dicitur γνώμας complectente; nam de Theognide inter alia scribit, Καὶ πρὸς Κύρνον τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον γνωμολογίαν (ἔγραψε) δι' ἐλεγείων. Bud. vertit, Librum sententiis confertum et coagmentatum. Dixerat autem antea, γνώμας δι' ἐλεγείας· quo magis mirum est addi γνωμολογίαν. [Plut. Mor. p. 16, C : Ἐμπεδοκλέους ἔπη… καὶ θηριακὰ Νικάνδρου καὶ γνωμολογίαι Θεόγνιδος.]

Γνωμολογικὸς, ἡ, ὸν, Gnomologiæ conveniens, Ad gnomologiam pertinens. Quoniam autem γνωμολογία redditur interdum Sententia, sicut γνώμη, quidam γνωμολογικὸς interpr. Sententiosus. In Thuc. Vita [p. xvi Bekk.] legimus, Τὸ δὲ γνωμολογικὸν αὐτοῦ, πάνυ ἐπαινετὸν, ubi dicere possumus τὸ γνωμολογικὸν nihil aliud esse quam αἱ γνωμολογίαι : et hoc non aliud quam γνῶμαι. Nisi quis malit τὸ γνωμολογικὸν intelligere Rationem et methodum qua utitur in utendo γνώμαις, s. in adhibendis orationi γνώμαις. Apud Demetr. Phal. autem [§ 9] γνωμολογικὸν est Conveniens gnomologiæ, Conveniens γνώμαις s. Sententiis : eod. modo quo ἀποφθεγματικὸν, Conveniens apophthegmatis, ubi scribit, Ἔστι γὰρ καὶ ἀποφθεγματικὸν ἡ βραχύτης καὶ γνωμολογικόν. [Proclus ap. Phot. Bibl. p. 322, 35 : Τὰ δὲ γνωμολογικὰ δῆλον ὅτι παραίνεσιν ἠθῶν ἔχει.]

Γνωμολογικῶς, Sententiose : Suid. γνωμοτυπικῶς, γνωμολογικῶς. [Theo in Walz. Rhet. vol. 1, p. 206; schol. Soph. Antig. 67.]

Γνωμολόγος, ὁ, q. d. Sententiæ prolocutor vel sententiarum.

[Γνωμονεύω lectio vitiosa. V. Γνωματεύω.]

Γνωμονικὸς, ἡ, ὸν, Peritus, Sciens, Doctus, Bud. afferens e Xen. Ἀπ. 4, [2, 10] : Ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι, γνωμονικοῦ γὰρ ἀνδρὸς καὶ τοῦτο δεῖ. Videtur alioqui γνωμονικὸς aliam potius ἀπὸ τοῦ γνώμονος signif. accipere, velut quum Idem in Annott. γνωμονικὴν esse scribit Partem astrologiæ quæ solariorum discriminatis umbris horas gnomone pernotat. (Afferuntur enim ista ex ejus Annott., ubi alioqui et hæc verba invenio, Gnomon pro umbilico solis : a quo ars γνωμονικὴ dicta, quæ solariorum rationem perquirit. Et aliquot paginis ante, Solarium autem præter alia significata, Locum significat in quo horæ ad solem denotantur, veruto umbram faciente, vel pinnula : cujus rei inventionem et rationem γνωμονικοὶ profitentur.) Vitruv. autem 1, 3, architecturæ partem facit gnomonicen. Partes ipsius architecturæ, inquit, sunt tres, ædificatio, gnomonice, machinatio. [Probl. Arithm. in Anth. Pal. 14, 139 : Γνωμονικῶν Διόδωρε μέγα κλέος. Schæf. || Adverb. Γνωμονικῶς ap. Strabon. 2, p. 87 et Polluc. 4, 8, cui ibid. 7 γνωμονικὸς restituendum pro γνωμικός. G. Dind.]

[Γνωμοσύνη, ἡ, Mentis prudentia. Solon ap. Clem. Al. p. 694 et Theodoret. vol. 4, p. 713 : Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι μέτρον. Kall.]

[Γνωμοτυπέω, Sententias formo. Arist. Thesm. 55.]

Γνωμοτυπία, ἡ, γνωμολογία ἀκριβὴς, Hesych. Affert et alia quædam de hujus voc. significatione, sed suspecta. [Pertinent ad v. Γνώμων.]

Γνωμοτυπικὸς, ἡ, ὸν, in VV. LL. redditur Qui animo sententias imprimit, Facile formans sententias. Sed nullum exemplum, nullus auctor producitur. [Legitur ap. Aristoph. Eq. 1379.] Videtur certe γνωμοτυπικὸς esse Qualis est τῶν γνωμοτύπων : ut si dicas λόγοι γνωμοτυπικοὶ, Sermones tales quales sunt οἱ τῶν γνωμοτύπων, Convenientes ἀνδράσι γνωμοτύποις, ut quidem vocat Aristoph. in loco jam proferendo. || Apud Suidam legitur adverb. Γνωμοτυπικῶς, et quidem expositum γνωμολογικῶς, de quo dictum fuit supra.

Γνωμοτύπος, ὁ, ἡ, q. d. Sententiarum excusor. Sic enim ad verbum reddi posse existimo, quum simile sit τῷ χαλκοτύπος, atque aliis hujus generis. Alioqui dixerim etiam Sententiarum fabricator. In VV. LL. redditur Sententiarum effector. [Aristot. Rhet. 2, 21: Οἱ γὰρ ἀγροῖκοι μάλιστα γνωμοτύποι εἰσὶ καὶ ῥᾳδίως ἀποφαίνονται.] Invenitur apud Aristoph. hoc vocab., eumque ejus inventorem fuisse arbitror, suo more ludere volentem, Ran. [877]: Διὸς ἐννέα παρθένοι ἁγναὶ Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε Ἀνδρῶν γνωμοτύπων. Ubi Schol. γνωμοτύπων esse vult τῶν τὰς οἰκείας γνώμας διὰ τῶν λόγων τυπούντων· vel, τῶν τύπους αὐτὰς τοῖς ὕστερον καταλιμπανόντων· vel, τῶν ταῖς γνώμαις ἀλλήλους τυπτόντων. Apud eund. comicum N. [952] legimus γνωμοτύπους μερίμνας, ubi scribit, Τοῖς περιδεξίοισι λόγοισι, καὶ φροντίσι καὶ Γνωμοτύποις μερίμναις, ubi quis γνωμοτύπους interpretari fortasse possit Cum consilio excusas s. fabricatas; vel Cum prudentia. VV. LL. interpr. Animo impressas cogitationes.

[Γνωμοφθόρος, ὁ, Animi s. Opinionum Sententiarumve corruptor. Georg. Alex. V. Chrys. p. 232.]

Γνώμων, ὁ, ἡ, Cognitor, Index. Xen. Ἀπ. 1, [4, 5]: Τίς δ' ἂν αἴσθησις ἦν γλυκέων καὶ δριμέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Ubi non verear reddere etiam Dijudicatrix, Exploratrix. Itidemque ap. Plut. [Mor. p. 968, F]: Ἀλώπεκα ποιοῦνται γνώμονα τῆς τοῦ πάγου στεῤῥότητος, verterim γνώμονα, Exploratorem. [Æsch. Ag. 1130 : Θεσφάτων γνώμων ἄκρος. Thucyd. 1, 138, de Themistocle, Τῶν παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων.] Quibus in ll. γνώμων gen. additum habet; sed affertur [ab Hesych.] et γνώμων sine hac adjectione, e Soph. pro συνετὸς, i. e. Prudens. Sic Athenis magistratus erant quidam dicti γνώμονες, quasi Accuratæ diligentiæ ac prudentiæ homines, Bud. Idem γνώμονας vertit Inspectores, ap. Lysiam p. 109 : Γνώμονας πέμποντες καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν. [In loco Lysiæ p. 110, 28 ed. Steph. Harpocratio ἐπιγνώμονας legit, de quo v. suo loco. Γνώμονες tamen dicuntur ab aliis grammaticis. Lex. Rhet. p. 228, 23 : Γνώμονας, ἄρχοντάς τινας εἶναι τοὺς ἐπισκεπτομένους καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τὰ χωρία πάντα, μή πώς τις ἐξέκοψε τὰς μορίας. Etym. M. p. 236 extr. : Γνώμονες ἄρχοντές τινες Ἀθήνησι λέγονται· καὶ οἱ ἀκριβεῖς ἀπὸ τοῦ γνῶναι. Γνώμων, Inspector, ap. Cinnamum p. 122, B. G. D.] || Γνώμων (interdum addito gen. ὡρολογίου, ut Plut. Plat. Quæst. [p. 1006, E] : Καὶ γὰρ οἱ τῶν ὡρολογίων γνώμονες, οὐ συμμεθιστάμενοι ταῖς σκιαῖς, ἀλλὰ ἑστῶτες, ὄργανα χρόνου καὶ μέτρα γεγόνασι, μιμούμενοι τῆς γῆς τὸ ἐπιπροσθοῦν τῷ ἡλίῳ), Stylus horas indicans, Solis umbilicus, cujus umbra internoscuntur horæ, quem Lat. Græco nomine Gnomonem vocant. Ita VV. LL. e Plin. scribente l. 2, [72]: Solis itaque umbilici (quem Gnomonem appellant) umbra in Ægypto etc. [Herodot. 2, 109 : Πόλον καὶ γνώμονα καὶ τὰ δυώδεκα μέρη τῆς ἡμέρης παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον οἱ Ἕλληνες. Dicitur autem Γνώμων non modo Stylus horologii umbra sua horam diei indicans, verum etiam Horologium totum, et quidem non solum Solarium, sed et Aquatile horologium s. Clepsydra. Sic ap. Athen. 2, p. 42 memoratur ὕδωρ ἐν τοῖς γνώμοσι ῥέον. Schweigh. Hesych. : Λέγεται καὶ τὰ ἐν τοῖς ἡλιοτροπίοις κέντρα· καὶ τὸ παρὰ τοῖς τακτικοῖς. Quæ verba male s. v. γνωμοτυπία leguntur. Quod de tacticis dicit, ad signif. spectat, quam infra memorat HSt. ex Festo. De gnomone autem horologii v. Salm. in Exerc. Plin. p. 449 et cf. vv. Ἡλιοτρόπιον, Πόλος, Ὡρολόγιον.] In VV. LL. exponitur etiam, Veruculum quod stans in medio amusio collocatur ad umbras indagandas. Unde et σκιαθήρας dicitur. Vitruv. 1, 6, [6] : Collocetur æneus gnomon, indagator umbræ, qui Græce σκιαθήρας dicitur. Hujus antemeridiana circiter horam quintam sumenda est extrema gnomonis umbra, et puncto signanda. Deinde etc. Additur ex Eod., γνώμονα esse etiam Totam illam machinulam qua utimur in designandis et metandis urbium viis, ad avertendam eis vim ventorum molestam; ejusque fieri mentionem et a Plin. 18, 34. Est vero et Gnoma, teste Sexto Pompeio, machinulæ genus quæ Græcis γνώμων. [V. s. Γνῶμα.] Γνώμων, inquit Bud., recte redditum est Norma a Laurentio ap. Herodot. [2, 109]. Est enim Norma Latine, quemadmodum Græce γνώμων, Pars et geometrici et architectonici instrumenti : qua norma ut recti anguli a geometris, sic lapides ac structuræ orthogonæ, i. e. rectis angulis exactæ, ab architectis et fabris deprehenduntur. Vulgo Quadra vocatur, i. e. Squierra, ut κανὼν Id quod Regula Latine dicitur. [Aristot. Categ. 11 : Τὸ τετράγωνον γνώμονος περιτεθέντος ηὔξηται μὲν, ἀλλότριον δὲ οὐδὲν γεγένηται, ubi interpres male reddidit *gnomone*, recte Argyropul. *norma*. Euclides 2, 1 : Παντὸς παραλληλογράμμου χωρίου τῶν περὶ τὴν διάμετρον αὐτοῦ παραλληλογράμμων ἓν ὁποιονοῦν σὺν τοῖς δυσὶ παραπληρώμασι γνώμων καλείσθω. Hero Dasypodii p. 40 : Καθόλου γνώμων ἐστὶ πᾶν τὸ προσλαβὸν ὁτιοῦν εὔρυθμον ἢ σχῆμα ποιεῖ τὸ ὅλον, ὃ προσείληφεν. Budæus Annot. prior. ad Pandect. p. 455. Philo De sept. mirac. p. 7: Συνάγεται τὸ πᾶν ἔργον εἰς πυραμίδα καὶ γνώμονος σχῆμα. (Polyæn. 4, 3, 21 : Ὥστε γνώμονι σχῆμα παραπλήσιον ἦν.) In Apollod. Poliorcet. p. 18 γνώμων τρυπάνου Cuspidem terebræ significare videtur. Schneid. De loco Apollodori non liquet. In doctrina numerorum Pythagorica γνώμονες dicuntur numeri impares, qui quadratis appositi nova efficiunt quadrata, nomine a similitudine figuræ ducto : vid. schema a Bœckhio positum in libro de Philolao p. 143. Theonis Smyrnæi et Iamblichi locos attulit Ast. ad Theolog. Arithm. p. 285. || Norma portitorum (*le tarif*). Lex. Rhet. p. 233, 28 : Γνώμων, σύνταξίς τις γραμμάτων, καθ' ἣν τὰ τέλη πράττεσθαι χρὴ τοὺς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσκομίζοντας ὧν ἂν ἐκφέρωνται· ubi aut εἰσφέρωνται aut καὶ ὧν ἂν ἐκφ. scribendum. || Figurate Γνώμων de norma agendi dicitur, ut ap. Theognid. 543 : Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσαι, Κύρνε, δίκην, quocum comparandum quod v. 805 præcipitur, Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν εὐθύτερον χρή μιν … φυλασσέμεναι…] Lucian. [Hermot. 76, vol. 1, p. 820]: Ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου, Qualem oportet canonem et gnomonem esse vitæ secundum virtutem degendæ. [Idem Harmon. 3, ibid. p. 855]: Γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. || Dens pullinus, quod sit ætatis in jumentis index, ὁ ἀποπίπτων ὀδοὺς τῆς ἡλικίας ὢν γνωριστικὸς, inquit Pollux [1, 182]. Frequentius tamen plur. γνώμονες, quod et ap. Xenoph. [De re eq. 3, 1] extat, de equis. [Aristot. H. A. 6, 23 : Ὄνος … βάλλει τοὺς τετάρτους (ὀδόντας)· τούτους δὲ γνώμονας καλοῦσι. G. Dind.]

Γνωρίζω, Noscito, Agnosco. Ponitur autem et pro Notum facio, Notitiam do s. præbeo (uno verbo Notifico, quod ap. Ovid. et Gellium invenitur), dubitarique possit utra sign. præcedere debeat. Sed illi signif., qua ponitur pro Noscito s. Agnosco, priorem locum dedi, quod plura ejus exempla (præterquam in N. T., ubi altera perfrequens est) invenisse mihi viderer. Si quis tamen alteram præcedere malit, facile cedam. [Soph. OEd. tyr. 538 : Τοὔργον ὡς οὐ γνωριοῖμί (libri γνωρίσοιμί) σου τόδε δόλῳ προσέρπον. Eurip. Alc. 567 : Εἰ τῶν ἐμῶν τι πημάτων ἐγνώρισε· Electr. 630 : Ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδών.] Plut. Amat. Narr. [p. 775, A] : Τόδε τὸ φώνημα γνωρίζειν ὅτι τοῦ Φώκου εἴη, Vocem illam, ut quæ Phoci esset, agnovisse, Polit. Herodian. 1, [17, 9] : Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, ταύτῃ καὶ μᾶλλον ἐσπούδασε διεξελθεῖν τὴν γραφὴν, Agnita dein Commodi manu, ut Idem vertit. Eod. modo dixit 2, [1, 23] : Λαβὼν τουτὶ τὸ γραμματεῖον

(γνωρίζεις δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, οὔσης σοι τῆς ἀναγνώσεως ἐν συνηθείᾳ) ἐπίσκεψαι. Sic et pass. Γνωρίζομαι, Agnoscor, ap. Eund. [5, 4, 12]: Τὸ γένειον ἀποκειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο, Detonsa barba, ne agnosceretur. Itidemque ap. Lucian. Timone [5]: Οὐκέτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, Non amplius agnoscor ab eis. Ita enim malo quam Cognoscor ab eis, ut habent VV. LL. (Licet alioqui, ut γνωρίζω, Cognosco, ita γνωρίζομαι reddi alicubi possit Cognoscor.) Bud. quum de ἐπιγινώσκειν locutus esset, quod dicit significare Agnoscere, i. e. Noscitare, subjunxit, Idem γνωρίζω significat. Lucian. : Γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καί φημι ὅμοιος εἶναι αὐτῷ. Cui loco addit illum Herodiani, paulo ante a me allatum, Γνωρίσασα τὴν Κομμόδου χεῖρα, Agnito Commodi chirographo. Quum alioqui, inquit, γνωρίζω significet Cognosco, et Indico, et Notum facio. Unde γνώρισμα, Indicium, ut pulsus in febre. De quibus Budæi verbis dicam aliquanto post. Nunc redeo ad illum Luciani locum, Γνωρίζω τὴν εἰκόνα κ. τ. λ. In hoc enim quum γνωρίζω reddat Agnosco, in iis verbis quæ modo ex eo protuli, alibi vertit etiam Non renuo: exponens Græcis verbis itidem οὐκ ἀναίνομαι. Locus autem (ut melius de eo judicari possit) est hic in principio libelli adversus eum scripti, qui ipsum in verbis Prometheum esse dixerat; ita enim illum orditur : Οὐκοῦν Προμηθέα με εἶναι φής; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κἀμοὶ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καί φημι ὅμοιος εἶναι αὐτῷ. Occasionem autem sumsit Bud. interpretandi illud γνωρίζω, Non renuo, e proxime sequentibus ipsius Luciani verbis; nam subjungit, Οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν. Non dubium est certe quin et hic locum habeat verbum Agnoscere; sed eum usum habens, quem in isto Cic. loco De amic. [c. 2] : Tu autem, Fanni, qui mihi tantum tribui dicis quantum ego nec agnosco, nec postulo. Sic ap. Eund. pro Milone [c. 14]: Facti illius gloriam libens agnovisset. Sed et ap. Herodian. γνωρίζειν a vulgari verbi Agnoscere signif. discedit, 8, [6, 4] : Προθέντες δὲ τὰς εἰκόνας Μαξιμίνου καὶ Βαλβίνου, Γορδιανοῦ τε Καίσαρος, στεφάνοις καὶ δάφναις κεκοσμημένας, αὐτοί τε εὐφήμουν, καὶ τοὺς στρατιώτας ἠξίουν γνωρίσαι καὶ ἀνειπεῖν εὐφημῆσαί τε τοὺς ὑπὸ Ῥωμαίων συγκλήτου ἀναδειχθέντας αὐτοκράτορας, Polit. Proponunt Maximini et Balbini ac Gordiani Cæsaris imagines, coronis et lauro redimitas. Quibus ipsi acclamantes, etiam hortabantur exercitum ut agnoscerent salutarentque et lætis exciperent vocibus quos senatus populusque Romanus imperatores elegisset. Hoc certe in loco non Latinum loquendi genus e Græco, sed potius Græcum e Latino petitum esse crediderim. Existimo enim hoc loco Herodianum vocem Agnoscere, qua illi ut valde propria usi erant, voluisse ita interpretari ut verbum verbo redditum esset; ideoque illo γνωρίζειν uti non dubitasse, licet exemplum hujus usus fortasse non habentem. Itidem certe et alia Græca verba ad usum Latinorum accommodasse illum memini me observare. Habet porro nostrum Gallicum verbum *Recognoistre* (quum proprie sit Agnosco, i. e. Noscito), hanc quoque verborum Agnoscere et γνωρίζειν signif. Dicimus enim, *Je le recognoy seigneur*, vel *roy*, aut *empereur* : pro Agnosco illum dominum, regem, imperatorem. Sæpe tamen alia quoque constr. dicere solemus, *Je le recognoy pour seigneur* etc. || Γνωρίζω interdum non est Agnosco, sed potius Cognosco. Bud. quum dixisset γνωρίζω esse Agnosco, et hujus signif. exempla protulisset, subjunxit, ut supra docui, Quum alioqui γνωρίζω significet Cognosco, et Indico, et Notum facio. Quibus verbis videri possit signif. illam, qua pro Agnoscere ponitur, non censere esse primam et maxime propriam, quod ego aliter se habere existimo. Quod autem subjungit, inde esse γνώρισμα, pro Indicium, ne hoc quidem affirmari potest, quum derivando γνώρισμα ab ea verbi γνωρίζω signif. qua ponitur pro Agnosco, possit exponi, Id quo aliquem s. aliquid agnoscimus. Sed tamen de hoc alios pronuntiare malens, venio ad exempla quibus illa Cognoscendi sign. probari potest. Ibi certe nullum ipse affert; sed alibi hoc producit ex Aristot. Metaph. 9 : Καὶ τὴν ἐπιστήμην μέτρον τῶν πραγμάτων λέγομεν, καὶ τὴν αἴσθησιν, ὅτι γνωρίζομέν τι αὐταῖς. Ex Eod. : Ὥσπερ εἰ ἄλλου ἡμᾶς μετροῦντος ἐγνωρίσαμεν πηλίκοι ἐσμέν. Quin etiam e Dem. affert γνωρίζω, pro Cognosco, Novi. Itidemque partic. ἐγνωρισμένος pro Cognitus, inveniri tradit. [Demosth. p. 924, 925 : Ἐγὼ γὰρ ... αὐτὸς μὲν οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐγνώριζον τοὺς ἀνθρώπους τούτους ... οὗτοι προσῆλθόν μοι ... ὁπόθεν δήποτε ἐγνωρισμένοι τούτῳ.] Ex Isocr. quoque affertur γνωρίζειν pro Cognoscere, Πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοι καὶ τίνες εἰσί, Da operam ut noris eos qui et quales sint qui loquuntur. Sic etiam e Galeno pro Cognoscere, s. Deprehendere, Ad Glauc. 1 : Ἀμφημερινὸν δὲ πυρετὸν τοῖσδ' ἂν μάλιστα γνωρίσαις. Item, Γνωριεῖς δὲ τὰς τοιαύτας ἐμφράξεις ταῖς ἀνωμαλίαις τῶν σφυγμῶν. Ad hanc signif. referenda est ea, quam dat Polit. isti verbo ap. Herodian. 2, [14, 9] : Ἦσαν δέ τινες τῶν πρεσβυτέρων καὶ γνωριζόντων τρόπον· vertit enim, Qui consuetum ipsius haberent ingenium. Miror tamen cur potius reddiderit Consuetum haberent quam Cognitum haberent; atque adeo suspicari quis possit hoc, non illud, ab eo scriptum fuisse. Invenitur alioqui et in VV. LL. γνωρίζω expositum Consuetudinem ineo et familiaritem. Cui sign. subjungitur ex Aristide, Οὐ χαλεπῶς ἀλλήλους ἐγνώριζον. Sed incertum est an hic Aristidis locus pro illius signif. exemplo afferatur, quum ibid. illam proxime præcedat ea cui primum locum dedi : sc. Agnosco, Noscito. [Aristid. vol. 1, p. 195, 17 : Ἐξ ὧν ὁμόνοια μὲν καὶ πίστις ἀλλήλων ἤνθει κατὰ τὴν πόλιν· εἰ δέ που καὶ διασταῖεν, οὐ χαλεπῶς ἀλλήλους ἐγνώριζον, Reconciliabantur.] || Γνωρίζω, Notum facio, reddo, Cognitum reddo, Notitiam præbeo, Indico. [Antiattic. p. 87, 26 : Γνωρίσαι ἀντὶ τοῦ ἑτέρῳ γνώριμον ποιῆσαι. Æsch. Prom. 487 : Κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς. Basil. M. vol. 3, p. 451, D : Γνώρισον ἡμῖν τὴν αἰτίαν δι' ἣν πάλαι οὐ γέγονε τὰ προστεταγμένα.] Greg. Naz. de Basilio, Ἀθῆναι γάρ μοι τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐγνώρισαν τελειότερον. Idem, Ἵνα καὶ τὴν φύσιν παραδείξῃ καὶ γνωρίσῃ τὴν δύναμιν. Idem, Ἐκείνῳ γνωριεῖς τὴν ἁμαρτίαν. At ap. Athen. [12, p. 539, B] redditur Indicare, Ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἠθλοθέτει τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσι, Iis præmia proponebat, qui novas voluptates indicabant. In N. T. frequentissimum est hoc vocab. (unde etiam videri possint Greg. Naz. et reliqui Theologi lubenter hoc fuisse usi) in hac transitiva sign., sc. pro Notum facio, Declaro, qua usi prius fuerant LXX Interprr., ut videmus quum alibi, tum in Ps. 15 : Ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς· Io. 17, 26 : Καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωρίσω, Et notum feci eis nomen tuum et notum faciam. Sic ad Rom. 9, [23], de Deo, Ἵνα γνωρίσῃ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ. Sic ibid., versu proxime præcedenti, Καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατὸν αὐτοῦ, Notam reddere potentiam suam. Aut etiam, Patefacere potentiam suam. Quo verbo reddi apte potest et in Ep. ad Ephes. 1, [9] : Γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ. Utitur autem et alibi hoc ipso verbo cum eod. accus. Apud Eund. frequens est γνωρίζω ὑμῖν ὅτι, quum dicturus est aliquid, quod ab illis sciri magni referre existimat : perinde ac si diceret, Vos autem hoc ignorare nolim. Vel potius, Vobis autem aperte significo. Non male tamen interpr. qui et hic reddunt Notum facio. Apud Eund. vero ubi dicit, Πάντα ὑμῖν γνωρίσει Τυχικὸς, reddi etiam potest, Omnia vobis exponet, De omnibus certiores faciet. Invenitur tamen γνωρίζω et pro Cognosco, Novi : Ep. ad Philipp. 1, 22 : Καὶ τί αἱρήσομαι οὐ γνωρίζω, ubi οὐ γνωρίζω redditur etiam Ignoro, recte. At de usu quem habet ap. Eund. passiva vox γνωρίζομαι, dicam mox ubi de illa agam. Nunc de alia signif. verbi hujus γνωρίζω, quæ ad istam, cujus exempla tot allata fuerunt, pertinet : sic tamen ut tanquam particularior sub generaliori includatur. Ea est qua ponitur pro συνίστημι καὶ προξενῶ, ut exp. Bud. afferens e Plut. Fabio [c. 24]: Καὶ γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ ἡ γυνή. Interpr. autem ibi non addit, sed alibi reddit, Conciliat illi et insinuat. Quidam certe γνωρίζει et hic simpliciter interpr. Notum reddit. [Commendare, ap. Appian. Maced. 4 : Φλαμινίνου δὲ αὐτὸν τῇ βουλῇ γνωρίζοντος

ἰσχυρῶς.] || Pass. Γνωρίζομαι (sequendo signiff. datas A activæ voci Γνωρίζω) est Agnoscor, cujus signif. habuisti duo exempla supra in Γνωρίζω, unum ex Herodiano, alterum e Luciano. Item, sicut Γνωρίζω pro Cognosco etiam poni interdum dictum est, ita Γνωρίζομαι pro Cognoscor poni sciendum est : unde ἐγνωρισμένος, Cognitus. Denique ut Γνωρίζω est Notum facio, sic Γνωρίζομαι, Notus fio, Innotesco, Patefio. Quibus modis reddi potest ap. Paulum : fortasse autem alicubi et Cognoscor. [Γνωρισόμενον signif. act. ap. Theophylact. Hist. p. 112, B : Ἐς Χοσρόην ἐξέπεμψεν ἄγγελον ταῦτα δὴ γνωρισόμενον. G. D.]

Γνώριμος, ὁ, ἡ [et η, ον. Plato Rep. 10, p. 614, E : Ἀσπάζεσθαί τε ἀλλήλας ὅσαι γνώριμαι, ubi tamen libri multi γνώριμοι. Γνωρίμη Aristid. et Lucian. V. infra. G. D.], Notus, Cujus notitiam habemus. Demosth. [p. 34] : Ἔσται δὲ βραχὺς καὶ γνώριμος ὑμῖν ὁ λόγος· οὐ γὰρ ἀλλοτρίοις ὑμῖν χρωμένοις παραδείγμασιν, ἀλλ' οἰκείοις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εὐδαίμοσιν ἔξεστι γενέσθαι. Plut. De Pyth. orac. [p. 406, B] : Ἀμοιβῇ γὰρ ἔοικε νομίσματος ἡ τοῦ λόγου χρεία· καὶ δόκιμον καὶ αὐτοῦ τὸ B σύνηθές ἐστι καὶ γνώριμον, ἄλλην ἐν ἄλλοις χρόνοις ἰσχὺν λαμβάνοντος. Alex. Aphr. De anima 2, γνωριμωτάτην et ἀγνωστοτάτην inter se opposuit, eodemque in loco voci γνώριμον addidit ἀναμφίλεκτον, ita scribens, Ἀλλ' ἔστι πολλὰ τῶν ὄντων ἃ τὴν μὲν ὕπαρξιν ἔχει γνωριμωτάτην, ἀγνωστοτάτην δὲ τὴν οὐσίαν· ὥσπερ ἥ τε κίνησις καὶ ὁ τόπος· ἔτι δὲ μᾶλλον ὁ χρόνος· ἑκάστου γὰρ τούτων τὸ μὲν εἶναι γνώριμον καὶ ἀναμφίλεκτον· τίς δέ ποτέ ἐστιν αὐτῶν ἡ οὐσία, τῶν χαλεπωτάτων ὁραθῆναι· quæ Bud. ita vertit (sensum exponens, non singula verba interpretans), Tempus esse et locum omnes noverunt, sed quæ sit eorum essentia sive natura, et definitio, scire difficillimum. [Pausan. 1, 27, 3 : Ἃ δέ μοι θαυμάσαι μάλιστα παρέσχεν, ἔστι μὲν οὐκ ἐς ἅπαντας γνώριμα.] Γνώριμος annotatur significare etiam Cognitu facilis, sed nullum signif. hujus exemplum additur : videndum autem an non illi Demosth. loco convenire possit ut sc. γνώριμος ibi non sit Notus, sed Cujus facilis sit notitia, Cognitu facilis. Neque tamen et illam interpr. ferri posse nego. Γνώριμον alicubi legisse mihi videor C non simpliciter pro Eo qui notus sit, sed pro Eo qui sit clarus et celeber. Apud Aristot. Polit. 4, [4] οἱ γνώριμοι distinguuntur ἀπὸ τοῦ δήμου, dicunturque δήμου εἴδη esse, οἱ γεωργοί, τὸ περὶ τὰς τέχνας, τὸ ἀγοραῖον κ. τ. λ., at γνωρίμων εἴδη esse, πλοῦτος, εὐγένεια, ἀρετή, παιδεία. [Ibid. 5, 8 : Ἐνδέχοιτο γὰρ ἂν καὶ τοὺς γνωρίμους καὶ τὸ πλῆθος ἔχειν ἃ βούλονται ἀμφοτέρους. Xenoph. H. Gr. 2, 2, 6 : Σφαγὰς τῶν γνωρίμων ποιήσαντες. Plut. V. Niciæ c. 2 : Τῶν πλουσίων καὶ γνωρίμων. Dio Chr. vol. 2, p. 32 : Πολίτας οὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς γνωρίμους καὶ πλουσίους. Οἱ βέλτιστοι καὶ γνωριμώτατοι ap. Plut. V. Timol. c. 1.] In VV. LL. ponitur et Γνώριμον, tanquam substantivum, quod redditur, Fides, reique exploratæ et compertæ fiducia. Quibus verbis additur hæc exp. Græca, sine auctoris nomine, Πιστὸν καὶ ἀσφαλές· ὃ ἡμεῖς πεπείσμεθα. Sed quamvis de hac expositione, nisi locus adeatur, difficile sit judicare, quicunque ejus est auctor, non videtur γνώριμον illud pro substantivo accipere. || Γνώριμος, Notus. Sed hic me loqui scito D non jam de participio Notus, quod est Cognitus, sed de nomine Notus : i. e. de Notus quod e participio in nomen, sicut et alia quædam ap. Latinos quoque, transit, et pro Familiari ponitur (scio enim et extra hanc signif. nominis loco haberi nonnunquam), ut ap. Horat. Sat. 1, 1, Non uxor salvum te vult, non filius; omnes Vicini oderunt, noti, pueri atque puellæ. Usus est autem hoc γνώριμος et Hom., sed uno duntaxat (ut tradit ex aliis Eust.) in loco : sc. Od. Π, non procul a principio, Εὔμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος. Ubi annotat idem Grammaticus, discrimen poni inter ἑταῖρον et γνώριμον : ac fortasse τιμιώτερον esse ἑταῖρον quam eum qui simpliciter sit γνώριμος : fortasse etiam esse γνώριμον quiddam generalius, sub quo comprehendantur et ἑταῖροι et alii quolibet modo συνήθεις. Ergo certe illi in utroque assentior; nam latius multo γνώριμον patere quam ἑταῖρον, et majore hunc quam illum in pretio esse, varii scriptt. aperte ostendunt loci.

A Ap. Dem. certe ut φίλος minus quam ξένος, ita hoc φίλος plus esse quam γνώριμος videmus, [p. 320] : Ἐκ ποίας γὰρ ἴσης ἢ δικαίας προφάσεως Αἰσχίνῃ τῷ Γλαυκοθέας τῆς τυμπανιστρίας, ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος ἦν Φίλιππος; q. d. Tantum abest ut justa aliqua de causa potuerit illi esse ξένος, ut nec φίλος, atque adeo ne γνώριμος quidem. Sæpe autem redditur hoc γνώριμος Latina voce Familiaris. Bud. interpr. Familiaris et quicum consuevimus : afferens e Xen. [Cyrop. 5, 5, 10] : Εἴ τις κύνας, ἃς σὺ τρέφεις, θεραπεύων, γνωριμωτέρας ἑαυτῷ ἢ σοὶ ποιήσειε. Interdum οἰκεῖοι et γνώριμοι, nonnunquam γνώριμοι et συνήθεις copulantur : utriusque usus exemplum extat ap. Plat. Legitur enim ap. eum de Rep. 1 : Ἀπέχθεσθαι τοῖς οἰκείοις καὶ γνωρίμοις. Apud Eund. libro ejusd. operis 2, τοῖς γνωρίμοις καὶ συνήθεσι opp. οἱ ἀγνῶτες. Ita enim scribit, Οἶσθα γάρ που τῶν γενναίων κυνῶν ὅτι τοῦτο φύσει αὐτῶν τὸ ἦθος· πρὸς μὲν τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρίμους ὡς οἷόν τε πρᾳοτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας τοὐναντίον. Itidem copulantur ista duo nomina ab Aristot., sed duobus his B alia duo opp.; neque enim ἀγνῶτες solum illis duobus opponit, sed ἀγνῶτες et ἀσυνήθεις : Eth. 4, 6 : Ὁμοίως γὰρ πρὸς ἀγνῶτας καὶ γνωρίμους καὶ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεις αὐτὸ ποιήσει. Rursum autem Plato in Charmide ἀγνῶτας et γνωρίμους inter se opposuit : Τοὺς μὲν καὶ ἀγνῶτας ἐμοί, τοὺς δὲ καὶ πλείστους γνωρίμους. [Aristid. vol. 2, p. 428, 7 : Προέσθαι τὴν σαυτοῦ γνωρίμην. Lucian. Somn. 9, vol. 1, p. 12 : Συνήθης σοι καὶ γνωρίμη.] Nec vero solum γνώριμός τινι, sed et γνώριμός τινος dicebant : unde affertur etiam γνώριμος ἐμός. Peculiari magis signif. γνώριμοι appellabantur οἱ μαθηταί. [Sext. Emp. p. 392. Hemst.] Suidas postquam γνώριμοι exposuit φοιτηταί, h. l. affert, Πυθαγόρας ὁ Σάμιος γνωρίμους ἔσχε πλείους ἢ ἑξακοσίους. Quo pertinet Plut. De virt. mor. [p. 448, E] : Ἀντὶ γνωρίμων καὶ μαθητῶν ἐρασταὶ καλούμενοι καὶ ὄντες. [Cum genit. Longin. fr. 5, 2 : Ὁ τούτου γνώριμος. Strabo 1, p. 7 : Θαλοῦ γεγονότα γνώριμον καὶ πολίτην. Cum dat. Xen. Mem. 2, 3, 1 : Ἀδελφὼ μὲν ὄντε ἀλλήλοιν, ἑαυτῷ δὲ (Socrati) γνωρίμω. Dionys. De comp. verb. c. 19 : C Ἡ Ἰσοκράτους καὶ τῶν ἐκείνῳ γνωρίμων αἵρεσις. Inscr. Attica ap. Boisson. ad Max. Planud. Paraphr. Ovid. p. 263 : Ὁ γνώριμός μ' ἔστησε τὸν διδάσκαλον. || Γνώριμα παιδία, ab Hippocr. p. 256, 53 dicuntur noti et vulgares fœtus qui post legitimum novem mensium tempus eduntur, minus robusti quam οἱ δεκάμηνοι.]

[Γνωριμότης, ητος, ἡ, Cognitio, Notitia. Stob. Ecl. Eth. p. 130; Tzetz. Chil. 4, p. 76. Anon. Eustath. Opusc. p. 337, 3 : Οἰκειούμενος ἑαυτῷ μεγάλου ἀνθρώπου γνωριμότητος.]

Γνωρίμως, Familiariter, More eorum qui sunt familiares, Plane. Possint vero et aliæ interpretationes huic adverbio dari, sequendo eas quæ nomini γνώριμος datæ fuerunt. [Familiariter, apud Demosth. p. 1247, 14 : Γνωρίμως εἶχέ μοι καὶ πάλαι. Plane, Perspicue, ibid. p. 722, 15 : Ἁπλῶς καὶ πᾶσιν ὁμοίως γνωρίμως γεγράφθαι. Eurip. El. 943 : Γνωρίμως αἰνίξομαι.]

Γνώρισις, εως, ἡ, Agnitio, Actio reddendi quempiam notum alii. Plato, Πολλήν χάριν οἶδά σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, Quod mihi notum et familiarem D feceris Theætetum, Bud. [Plut. Mor. p. 491, B : Ἔν τε κλήσεσι καὶ γνωρίσεσιν ἡγεμόνων. Cognitio, ap. Platon. Leg. 6, p. 763, B : Φυλακῆς τε καὶ γνωρίσεως ἕνεκα πάντων ἀεὶ τῶν τόπων.]

Γνώρισμα, τὸ, Id e quo aliquem s. aliquid agnoscimus, Indicium. Synes. : Καὶ καθάπερ ἱερείου διαπεπραγμένου τὸ δέρμα λείπεται, γνώρισμα τοῦ πάλαι ποτὲ ζώου. Lucian. [Dial. mort. 20, 4] : Ἅπαντες φαλακροί εἰσιν· ὥστε ἁπάντων εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. Plut. [Mor. p. 855, B] : Οἷον ἴχνη καὶ γνωρίσματα διηγήσεως. Bud. (ut antea dixi) hoc verbale vult esse ab ea verbi γνωρίζω signif. qua ponitur pro Indico, Notum facio; exponitque Indicium : addens, ut pulsus in febre : ap. Galen. : Ταῦτα μὲν αὐτῶν τῶν ἐφημέρων γνωρίσματα. Apud Eund. : Μέγιστα μὲν δὴ τοῖς πυρέσσουσιν ἔν τε τοῖς σφυγμοῖς ἐστὶ καὶ τοῖς οὔροις γνωρίσματα. Apud Xen. quoque γνωρίσματα reddi potest Indicia, Cyrop. 2, [1, 13] : Συναρμόσαι ταῦτα εὐπετῶς, ἢν ἔχῃ γνωρίσματα, ὥστε εὔδηλον εἶναι ἐξ ὁποίας χώρας ἕκαστον αὐτῶν ἐστίν. [Suidas s. v. Ἀππιανός : Ὅσον εἰς γνώρισμα μόνον αὐτῶν

μέμνηται, Obiter tantum.] || Γνώρισμα, Insigne, Ornamentum, Decus, Id propter quod aut res aut civitas visenda est. Bud. afferens e Greg. Naz. Oratione de Basilio, Ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασιν, ὅπως ἂν οἶμαι τῶν διηγημάτων ἔχωσιν ἢ τῶν δρωμένων· τῇ δὲ λόγοι τὸ γνώρισμα, Propter literarum studia visitur, de Cæsarea Cappadociæ. Sic γνωρίσματα τῆς βασιλείας affertur pro Insignibus imperii. Item, Φιλοσοφίας γὰρ φέρει γνωρίσματα, ex Alex. Aphr. in præf. Probl. 2, de medicina, Insignia gestat philosophiæ. || Γνωρίσματα plur. numero, Monumenta; sed accipiendo hanc vocem Latinam in certa et peculiari signif. Terent. Eun. 4, 6, [15]: Abi tu, cistellam Pythia domo effer, cum monumentis. Ubi Donatus, Monumenta sunt quæ Græci dicunt γνωρίσματα καὶ σπάργανα. [Hesych.: Γνωρίσματα, τὰ συνεκτιθέμενα τοῖς παισὶν ἔξω τῶν περιδεραίων (codex περιδυραίων).] Cujus signif. aptissimum videtur exemplum habere iste Paus. locus, in Atticis [c. 27, 8]: Κρηπῖδας Αἰγέα ὑπὸ πέτρᾳ καὶ ξίφος θεῖναι, γνωρίσματα εἶναι τῷ παιδί. Pertinet autem potius hæc signif. ad illam cui primus locus datus est, quam ad eam cui secundus. Ceterum (ut de hoc obiter lectorem moneam) convenire optime videtur ille Terentii locus cum isto Plauti in Rudente, Quia leno ademit cistulam ei, quam habebat, ubique habebat Qui suos parentes noscere posset: veretur ne perierit. Ubi observa etiam verbum Noscere quod est γνωρίζειν, unde γνωρίσματα. [Plut. V. Thes. c. 4: Ὀνομασθῆναι Θησέα λέγουσι διὰ τὴν τῶν γνωρισμάτων θέσιν. Longus 1, 3: Κομίζει πάντα πρὸς τὴν γυναῖκα ... καὶ τὰ γνωρίσματα καὶ τὸ παιδίον· et 5: Παρέκειτο καὶ τούτῳ σπάργανα, γνωρίσματα, μίτρα διάχρυσος. Schæf. De γνωρισμάτων figura in statua pueri, Viscont. Mus. Piocl. t. 3, p. 20. Hase.]

[Γνωρισμός, ὁ, Cognitio, Agnitio. Etym. M. p. 735, 25 et Suidas s. v. Σύνθημα· Σύσσημον, λόγος ἐν πολέμῳ ἐπὶ γνωρισμῷ τῶν οἰκείων διδόμενος. Tzetz. ad Lycophr. 494: Διὰ γνωρισμὸν τοῦ πατρός. Memorat h. v. Pollux 4, 32.]

[Γνωριστέον, Cognoscendum. Aristot. p. 1180, 22, ubi var. lect. γνωστέον. Alex. Trall. 1, p. 28.]

[Γνωριστής, ὁ, Cognitor. Antipho p. 140, 37: Νῦν μὲν οὖν γνωρισταὶ γίνεσθε τῆς δίκης, τότε δὲ δικασταὶ τῶν μαρτύρων· νῦν μὲν δοξασταί, τότε δὲ κριταὶ τῶν ἀληθῶν. Seag. Γνωρίστης ap. Aquil. Deuter. 18, 11 Montef. e cod. Basil. Sed scribendum esse γνώστης intelligitur ex Aquilæ versione Lev. 19, 31; 20, 6. Schleusn. Sed tamen 4 Reg. 23, 24: Τοὺς θελητάς, καὶ τοὺς γνωριστάς. Hase.]

Γνωριστικός, ή, όν, Notitiam præbens, et quasi quis dicat Notificatorius. Sed ap. Polluc. [1, 182] reddi potest Index, ubi scribit γνώμονα vocari τὸν ἀποπίπτοντα ὀδόντα τῆς ἡλικίας ὄντα γνωριστικόν. [Gregor. Nyss. vol. 2, p. 3, C: Τοῖς γνωριστικοῖς τῶν ὑποστάσεων ἰδιώμασιν· p. 5, C: Μόνας τὰς τῶν ὑποστάσεων γνωριστικὰς ἰδιότητας. || Facultatem cognoscendi habens. Iambl. Protrept. 7, p. 124: Αἴσθησις δὲ πᾶσα δύναμίς ἐστι γνωριστικὴ διὰ σώματος. Plut. Mor. p. 79, D: Γνωριστικὸς τοῦ καλοῦ καὶ οἰκείου γεγονέναι. Pollux 1, 195: Ἵππος γνωριστικὸς τῶν ἐχθρῶν. In γνωριστὸν corruptum ap. Justin. Mart. p. 98, B. G. Dind.]

[Γνωσίας, α, ὁ, Gnosias, n. pr. viri Syracusani ap. Xenoph. H. Gr. 1, 1, 29. G. Dind.]

[Γνωσιγραφία, ἡ. Apsines Ms.: Ἔτι ἀναμνήσωμεν ἐπὶ τῆς καλουμένης γνωσιγραφίας. Walz. Γνωσιγραφία ab Apsine Art. Rhet. p. 709 definitur ἀπόφασις δικαστῶν. Ernest. Lex. rhet.]

[Γνωσίδημος, ὁ, Gnosidemus, Orita apud Æschin. C. Ctesiph. p. 68, 20. G. Dind.]

[Γνωσίδικος, ὁ, Gnosidicus, Cous, Nebri, clarissimi Asclepiadarum, filius, ap. Steph. Byz. s. v. Κῶς, Hippocr. p. 1271, 32, Galen. vol. 11, p. 15. G. D.]

Γνωσιμαχέω, de quo quæ e Bud. habeo, deinde et meam sententiam proferam. Ita igitur Bud. de illo, Γνωσιμαχεῖν, κυρίως τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν καὶ τοῦ ἐχθροῦ δύναμιν, εἶτα μετανοεῖν τε καὶ ἡσυχάζειν· propter quod pro Resipiscere post cœptum bellum ponitur. Herodot. 3, [25]: Εἰ μέν νυν μαθὼν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσιμάχεε, καὶ ἀπῆγε ὀπίσω τὸν στρατὸν ἐπὶ τῇ ἀρχῆθεν γενομένῃ ἁμαρτάδι, ἦν ἂν σοφὸς ἀνήρ· νῦν δὲ οὐδένα λόγον ποιεύμενος, ἤιε αἰεὶ ἐς τὸ πρόσω. Cui loco subjungit hunc ejusd. historici, 8, [29]: Ὦ Φωκέες, ἤδη τι μᾶλλον γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὁμοῖοι ἡμῖν. [Add. 7, 130.] Affert vero et ex aliis exempla, nimirum e Paus. et Isocr. E Paus. in Bœoticis [7, 4], Σύλλα δὲ ἐσβαλόντος εἰς τὴν Βοιωτίαν, δεῖμα ἔσχε τοὺς Θηβαίους· καὶ ἐγνωσιμάχησάν τε αὐτίκα, καὶ ἐτράποντο εὐθὺς εἰς τὴν Ῥωμαίων φιλίαν. Ex Isocr. autem Ad Phil. [p. 83, D] h. l. profert, Τοιούτων δὲ ὄντων τῇ πόλει τῶν λεγομένων ἡμῖν, ἤλπισαν, ὥσπερ ἤκουσαν, διαδοθέντος τοῦ λόγου διαλύσεσθαι τὸν πόλεμον ἡμᾶς, καὶ γνωσιμαχήσαντας βουλεύσεσθαί τι κοινὸν ἀγαθὸν περὶ ἡμῶν αὐτῶν. Hactenus Bud. Comm. Superest ut dicam quid et ipse de hoc verbo sentiam. Dico igitur videri quidem habere illam Resipiscendi signif. quam ei dat Bud. post [Lex. Rhet. p. 233, 20,] Hesych., Suid. et Schol. Aristoph. [Av. 533]; sed proprie γνωσιμαχεῖν esse Repugnare suæ sententiæ s. priori sententiæ, et eam veluti reprehendere: ut γνῶσις in hoc verbo idem valeat quod γνώμη. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 33, 15: Γνωσιμαχῆσαι, τὸ μεταγινώσκειν καὶ συνιέναι τοῦ ἁμαρτήματος, οἷον τῇ προτέρᾳ γνώμῃ, ἣν ἔσχε, μάχεσθαι.] Quoniam autem qui repugnat priori suæ sententiæ, eam mutat, commode etiam reddi potest Mutare sententiam; sic tamen ut hoc tenendum sit, γνωσιμαχεῖν multo ἐμφατικωτέραν signif. habere, quum proprie id significet quod dixi: nec esse Mutare sententiam, eo modo quo leves et inconstantes eam mutant, sed mutare sententiam velut præcedente quadam in animo nostro disceptatione. Quod autem addunt quidam Lexicographi et Scholiastæ, γνωσιμαχεῖν esse Cognoscere vires suas infirmas, et adversariorum robur, s. Cognoscere et perpendere quanto vires nostræ sint inferiores adversariorum viribus; vel, Ubi cognoveris tibi μάχην esse adversus potentiorem, quiescere, s. sententiam mutare: hæc, inquam, quæ inter alios affert Hesych., nimium restringunt hujus verbi signif., habita ratione, ut opinor, duorum locorum Herodoti. Nisi potius propter verbum μάχεσθαι, inclusum hoc in verbo, imaginati sunt hanc exp.: quum alioqui minime eo spectet, ut apparet ex iis quæ dixi. Hoc porro addendum est superioribus quæ de signif. hujus verbi disserui, quum Herodotus ei infin. addit (et si quis præterea sic utitur), tunc ut cohæreat oratio, verti non posse Mutare sententiam, sed debere verti, Mutata sententia cognoscere s. agnoscere, aut etiam fateri: ut in illo loco l. 8, p. 299 meæ Edit. [c. 29]: Ὦ Φωκέες, ἤδη τι μᾶλλον γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὁμοῖοι ἡμῖν. Hæc enim ita vertenda censeam, Nunc, Phocenses, mutata sententia, magis etiam quam prius vos nobis nequaquam pares esse agnoscite. At Valla duobus modis in hujus loci interpretatione peccavit: tum quod interrogative hæc legerit, tum quod verbo γνωσιμαχέετε interpr. plane ab eo alienam dederit. Vertit enim, Nunquid dissimulatis amplius, Phocenses, agnoscere non esse vos nobis pares? Sed unum peccatum ex altero est ortum; quum enim hæc interrogative legeret, verbo isti interpr. ab eo alienam excogitare necesse habuit. Suspicor autem Ionum fuisse hoc vocab., ideoque lubenter Herodotum eo uti solitum, a quo ceteri mutuati sunt. [Semel legitur ap. tragicos, in Eurip. Heracl. 706: Χρῆν γνωσιμαχεῖν σὴν ἡλικίαν, semel ap. Aristoph. Av. 555: Κἂν μὲν μὴ φῇ μηδ' ἐθελήσῃ μηδ' εὐθὺς γνωσιμαχήσῃ. Grammat. in Bekk. Anecd. p. 131, 19: Γνωσιμαχῶ· ἅπαξ ἐχρήσατο τῇ λέξει Ἀρριανὸς ἐν πάσῃ τῇ πράξει αὐτοῦ, ἐν δευτέρῳ τῶν μετ' Ἀλέξανδρον « Οἱ δὲ γνωσιμαχήσαντες ὑπέδυσαν τὰ ἐπαγγελλόμενα. » Longe frequentius ap. inferioris infimæque ætatis scriptores. Philo vol. 1, p. 526, 45: Ἐκ πρώτης δὲ ἡλικίας ἄχρι γήρως ἐσχάτου γνωσιμαχοῦντές τε καὶ συμμαχοῦντες οὐκ ἐρυθριῶσιν· ubi Mangei.: « Γνωσιμαχοῦντες, Pertinaciter contendentes. Eo etiam sensu alibi Philo, lib. De Abraham. p. 379: Γνωσιμαχήσαντες φιλονεικήσουσι. (Adde alia ejusdem exempla ab Hasio indicata ad Leon. Diac. p. 479 ed. Bonn.) De somn. p. 1144: Ἐριστικὰς γνωσιμαχίας. Pro Pœnitentia vero usurpatur ab Josepho A. J. 13, 5, Hesych. s. v. Γνωσιμαχῆ-

σαι et Suid. s. v. Συγγνώμη et Ἀναφροντίσαντες. Dionys. A. R. 9, 1 : Γνωσιμαχήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος. (Ibid. 3, 57 : Σαβῖνοι μὲν οὖν ἐγνωσιμάχησαν ἀπὸ τῆς τότε συμφορᾶς βιασθέντες.) » Isidori Pelusiotæ exempla indicat Suicer., Epist. 2, 123, p. 177; 153, p. 199; 162; 3, 381, p. 402. Ad duas has significationes tertia accedit ab antiquiorum scriptorum usu aliena, Consilia agito, de qua Hasius dixit ad Leon. Diac. p. 139, 9 : Πολλὰ γνωσιμαχήσας καὶ ἀνασκοπήσας. Ibid. p. 20, 8 : Οὕτω δὴ γνωσιμαχήσαντι καὶ βουλευσαμένῳ τῷ στρατηγῷ, ubi cod. γνωσομαχήσαντι. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 219, D, 250, B, 266, A, Andron. p. 215, D, 250, D, 346, C, 393, E.]

[Γνωσιμαχία, ἡ, Contentio. V. locum Philonis s. v. Γνωσιμαχέω allatum.]

[Γνωσιμάχος, ὁ. Ita autem a Damasceno (vol. 1, p. 108) vocantur Hæretici quidam, qui omni Christianorum, ut ipse loquitur, cognitioni ac scientiæ ita adversantur, ut vanum et minus necessarium laborem esse dicant eorum qui in divinis scriptis aliquam exquirunt scientiam etc. Sic ergo dicti, quasi τῇ γνώσει μαχόμενοι, Cognitioni repugnantes : et Gnosticis omnino fuerunt contrarii. Suicer.]

[Γνώσιππος, ὁ, Gnosippus, n. pr. viri Spartani ap. Athen. 4, p. 168, D, ex Agatharchide. G. Dind.]

Γνῶσις, εως, ἡ, Cognitio. Aristot. Eth. 1, [p. 1095, 51] : Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις. [Idem p. 731, 30 : Γνώσεώς τινος πάντα (τὰ ζῷα) μετέχουσι, τὰ μὲν πλείονος, τὰ δ' ἐλάττονος, τὰ δὲ πάμπαν μικρᾶς· αἴσθησιν γὰρ ἔχουσιν, ἡ δ' αἴσθησις γνῶσίς τις.] Theophyl. Epist. 22 : Εἰ μὲν οὖν γειτνιῶσαν ταῖς τροπαῖς τὴν φύσιν ἠγνόησας, μετ' οὐ πολὺ τὴν πεῖραν ὄψει διδάσκαλον, καὶ τῆς γνώσεως ἕξεις πρεσβύτερα τὰ μαθήματα. Invenitur etiam plur. hac in signif., quum sc. de cognitione agitur, quæ ad doctrinam pertinet. Herodian. de Marco Imperatore [1, 2, 6] : Φιλοσοφίαν δὲ οὐ λόγοις, οὐδὲ δογμάτων γνώσεσι, σεμνῷ δ' ἤθει καὶ βίῳ σώφρονι ἐπιστώσατο, Philosophiam non perdiscendis philosophorum decretis, ceterum vitæ temperantia se colere, præ se tulit, fidemque fecit, Bud. Politian. autem hoc modo, Solusque imperatorum sapientiæ studium non verbis aut decretorum scientia, sed gravitate morum vitæque continentia usurpavit. At vero in hoc ejusd. historici loco 7, [5, 12] : Ἔν τε συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ γνῶσις οὐκ ἄσημος καὶ τιμὴ ἔνδοξος ἀεὶ (potius quam τιμῆς), habet γνῶσις aliam signif., sc. qua dicitur aliquis innotescere, ut ap. Ovid., Nostris innotuit illa libellis. Sic et ap. Lucian. in Herodoto, s. Aetione, init. : Ὅπερ ὕστερον κατανοήσαντες, ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, ubi possis ἐς γνῶσιν exponere ἐς τὸ γνωσθῆναι, s. ἅπασι γνωσθῆναι : ut circa finem ejusd. opusculi dicitur, Καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτος ἦν, ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τἀμά. [Æschin. C. Tim. p. 8, 4 : Κατὰ τὴν γνῶσίν μοι τὴν πρὸς αὐτὸν (Familiaritatem) πολυωρῶν εἰς τὴν νῦν οὐ διαλείπει· p. 10, 17 : Ἐξ ἐκείνης τῆς γνώσεως ἐχρησάμην Τιμάρχῳ. || Γνῶσις, ut γιγνώσκειν, de consuetudine cum muliere dictum ap. Clem. Al. Strom. 3, p. 547 : Γνῶσις γοῦν καὶ ὁ τῆς παιδοποιίας καιρὸς πρὸς τῆς γραφῆς εἴρηται, ἐπειδὰν φῇ, Ἔγνω δὲ Ἀδὰμ Εὔαν. Ibid. p. 559 : Ἤδη δὲ ἐθέλουσι τὴν ἀνδρὸς κατὰ γάμον πρὸς γυναῖκα ὁμιλίαν γνῶσιν εἰρημένην ἁμαρτίαν εἶναι. || I. q. Γνῶμα, Dens ætatis index : vid. locum Hesychii s. v. Γνῶμα appositum.] || Γνῶσις, Cognitio, de judice : ut κυρίαν γνῶσιν appellat Demosth. Ratam judicis cognitionem; ἄκυρον vero, Irritam. Sic Bud. Comm. 40. Idem p. 401 τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις vertit Judiciorum cognitiones. [Demosth. p. 544, 2 : Τὴν μὲν κατὰ τοῦ διαιτητοῦ γνῶσιν, ἣν ἀπρόσκλητον κατεσκεύασεν, αὐτὸς κυρίαν ἑαυτῷ πεποίηται· ἣν δ' αὐτὸς ὦφλεν ἐμοὶ προσκληθεὶς ... ἄκυρον ποιεῖ· p. 725, 14 : Νόμος, ὃς δικαστηρίου γνώσεως αὐτὸς κυριώτερος ἔσται καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ὀμωμοκότων γνώσεις τοῖς ἀνωμότοις προστάξει λύειν; p. 949, 16 : Τὴν γνῶσιν τὴν γενομένην ἐν ἀκροπόλει. Pollux 2, 129 : Ἀπόφασις ἐπὶ διαιτητοῦ, ἣν καὶ γνῶσιν καλεῖ Δημοσθένης. Vid. p. 899, 17; 1020, 28. Procop. De B. G. p. 311, B : Τὴν περὶ τοῖν ἀνδροῖν γνῶσιν ἤνεγκε.] || Γνῶσις, Scientia, Doctrina, Sapientia, ap. LXX. Itidemque ap. Paul. redditur Scientia, 1 ad Cor. 8 init. : Ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ. [Γνῶσις est Cognitio piorum et fidelium propria. Clemens Al. Strom. 6, p. 617 : Ἡ ἐξαιρέτως ὀνομαζομένη γνῶσις ἀπὸ τῆς γνώμης καὶ τοῦ λόγου χαρακτηρίζεται καθ' ἣν μόναι αἱ λογικαὶ δυνάμεις γνώσεις γενήσονται, αἱ τοῖς νοητοῖς κατὰ ψιλὴν τῆς ψυχῆς ἐνέργειαν εἰλικρινῶς ἐπιβάλλουσαι. Clarius idem l. 7, p. 732 : Ἡ γνῶσις ἀπόδειξίς ἐστι διὰ πίστεως παρειλημμένων ἰσχυρὰ καὶ βέβαιος διὰ τῆς κυριακῆς διδασκαλίας ἐποικοδομουμένη τῇ πίστει εἰς τὸ ἀμετάπτωτον καὶ μετ' ἐπιστήμης καὶ καταληπτὸν παραπέμπουσα. Hæc et alia ex Patribus attulit Suicer.] E veteribus autem scriptt. non habeo γνῶσις sine adjectione ita positum, sed potius cum gen. aut subaudito, aut adjecto : ut supra, δογμάτων γνώσεσι. [Julian. Ægypt. in Anth. Pal. 9, 446 : Ἀγρὸς τέρψιν ἄγει, κέρδος πλόος, ἀλλοδαπὴ χθὼν γνώσιας.]

[Γνώσκω. V. Γιγνώσκω.]

[Γνωσσός. V. Κνωσσός.]

Γνωστέον, Cognoscendum est, Cognoscere oportet. [Ep. Jer. 44 : Τίνι οὖν γνωστέον ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί.]

Γνωστὴρ, ῆρος, ὁ, Cognitor, Explorator, VV. LL. auctorem Xen. nominantia, sed ejus l. non indicantia. Non alium autem esse existimo quam hunc, Cyrop. 6, p. 96 meæ Ed. [2, 39] : Εἰ δέ τις χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἐμπολὴν, γνωστῆρας ἐμοὶ προσαγαγὼν, καὶ ἐγγυητὰς ἦ μὴν πορεύσεσθαι σὺν στρατιᾷ, λαμβανέτω ὧν ἡμεῖς ἔχομεν. Ubi non placet γνωστῆρας reddere, Exploratores, multo etiam minus Cognitores. Quidam interpr. Illos quibus est notus; sed dura est hæc per passivum verbum interpr. Philelphus autem verterat, Qui sui notitiam faciant. Videndum an non γνωστῆρας vocet Qui eum in posterum agnoscant : ut si dicas Gallice, *Qui le recognoissent*, vel *Qui le puissent recognoistre*. [Mœris p. 116 : Γνωστῆρας, ὡς Ξενοφῶν τοὺς γνωστάς. In loco Xenophontis interpretando homines eruditi mirifice dissentiunt. Leunclavius interpretatur *quibus est notus*. Aliter HSt. in Thes. Lipsius, P. Faber et Hotomanus eosdem fuisse cum Romanorum *cognitoribus* sive *notoribus* statuunt : quorum sententiæ favere Mœris videtur. Γνωστὰς enim in Gl. explicantur per *cognitores*. Atque ea explicatio omnino probabilis est; nisi præferenda sit Hemsterhusii ad Polluc. 9, 151 opinio, qui γνωστῆρας dictos existimat eos qui res de quibus agebatur, cognoscebant, ut de veritate, siquis falleret, testimonium dicere possent. Homericum versum Il. I, 443 : Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων, ita παρῳδιάζει Synesius Dione p. 58, D : Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι γνωστῆρά τε ὄντων, ubi aliter quam per *cognitorem* vel *exploratorem* Latine verti nequit. Pierson. Recte Lipsius.]

Γνώστης, ὁ, Cognitor, Gnarus. [Pravo accentu γνωστὰς ap. Mœrin l. s. v. Γνωστὴρ indicato. Act. 26, 3 : Μάλιστα γνώστην ὄντα σε πάντων τῶν κατὰ Ἰουδαίους ἐθῶν τε καὶ ζητημάτων. Plut. V. Flamin. c. 4 : Γνώστην δὲ τῆς πίστεως παρείχοντο καὶ βεβαιωτὴν Χάροπα.] Comp. voce Καρδιογνώστης dicitur Deus, Cordis cognitor s. Cordium, Act. 1, [24]. Sic autem et cum aliis nominibus jungi per compositionem potest. || Γνώστης, pro Ariolo, ap. LXX aliquoties, in libris Regum. [2, 21, 6, ubi vid. schol. ac Montef. Ib. 23, 24. Theodoretus vol. 1, p. 531 : Ὥσπερ ὁρῶντας καὶ βλέποντας τοὺς προφήτας ὠνόμαζον, ὡς τὰ μέλλοντα προορῶντας, οὕτω καὶ τοὺς μάντεις γνώστας ἐκάλουν, ὡς καὶ γινώσκειν τὰ κεκρυμμένα οἰομένους καὶ προγινώσκειν τὰ μηδέπω γεγενημένα. Ibid. p. 548 : Ἐποίησεν ἐγγαστριμύθους καὶ γνώστας ἐπλήθυνε. Gramm. Ms. ap. Boisson. ad Eunap. p. 445 : Γνωσταὶ (hoc accentu) οἱ δι' ἠπάτων μαντευόμενοι λέγονται ἢ ἄλλως πως προφητεύοντες. G. Dind.]

Γνωστικὸς, ἡ, ὸν, Cognoscendi facultate præditus s. vi, e Greg. Naz. : Γνωστικὸν γὰρ ἐννοιῶν. [Diogen. L. 1, 114, de Epimenide : Λέγουσι δέ τινες ὅτι Κρῆτες αὐτῷ θύουσιν ὡς θεῷ· φασὶ γὰρ καὶ γνωστικώτατον γεγονέναι, Futuri sagacissimum. Hemsterh. Plut. Mor. p. 1142, E : Ἡ ἁρμονικὴ ... τόνων καὶ μεταβολῶν ἐστι γνωστική.] Item τὸ γνωστικὸν, Potentia et vis cognoscendi, VV. LL. [Plut. Mor. p. 990, A : Ἡ γλῶσσα τοῦ γλυκέος καὶ δριμέος ... γνώμων ἐστί τε καὶ λέγεται, ὅταν τῷ γνωστικῷ προσμιγέντες οἱ χυμοὶ σύγχυσίν τινα

λάϐωσιν. Γνωστικὴ δύναμις ibid. p. 1023, D.] Ibid. Γνωστικὰ ῥήματα, Verba cognitionem significantia. [Schol. ad Philostr. Her. p. 590 Boiss. Schær.] Item Γνωστικοὶ, Hæretici quidam sic dicti ob insignem eruditionem quam sibi vindicabant. [De quibus v. quæ ex Patribus collegit Suicerus.]

Γνωστικῶς, Cum cognoscendi facultate, Ita ut adsit cognoscendi facultas s. vis [Pollux 4, 8] : γνωστικῶς εἰδέναι et αἰσθητῶς, differre ap. Dionys. Areop. testatur Bud. [Maxim. Conf. vol. 1, p. 31 : Τὰ ποιήματα τοῦ θεοῦ γνωστικῶς ὑφ' ἡμῶν θεωρούμενα· p. 164 : Τῷ πελάγει τῶν μυστικῶν θεαμάτων γνωστικῶς ἐνδιαθέοντες· p. 169 : Τὸν ἑκάστης ἐντολῆς λόγον γνωστικῶς ἀναϐιϐάσας. G. D. Clem. Al. t. 1, p. 470, 33 : Ὁ μίαν ἔχων ἀρετὴν γνωστικῶς, πάσας ἔχει διὰ τὴν ἀντακολουθίαν· cf. ib. p. 372, 35; 542, 28; 549, 16; 573, 17; 581, 24; 587, 27; 611, 27; 614, 17; 624, 26; 630, 38; 631, 21; t. 2, p. 777, 6, 35; 790, 32; 793, 3. Hase.]

Γνωστὸς, ἡ, ὸν, q. d. Cognoscibilis, Qui cognosci potest, Cognitu facilis. [Soph. Œd. T. 361 : Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον. Plato Theæt. B p. 205, B : Συλλαϐὴν ... ταὐτὸν οὖσαν αὐτοῖς ὁμοίως ἐκείνοις γνωστὴν εἶναι.] Xenoph. Ἑλλ. 2, [3, 18]: Εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστὸν ὅτι ἀληθῆ λέγω, ὧδε ἐπισκέψασθε. Nam Bud. huic loco utramque expositionem convenire posse existimat; at ego priore contentus fuissem. Idem annotat γνωστὸν et νοητὸν pro eod. poni a Plat. De rep. 7, differre autem τοῦ δοξαστοῦ. Affertur vero et pro Cognitus, Notus : e Greg. Naz. : Μηδενὶ γνωστὸν τοῦτο. [Exod. 33, 16 : Καὶ πῶς γνωστὸν ἔσται ἀληθῶς ὅτι εὕρηκα χάριν παρὰ σοί; Daniel. 3, 18 : Γνωστὸν ἔστω σοι ὅτι τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύομεν. Alia v. ap. Suicer.] Dicam porro de hoc derivato et ubi agam de Γνωτὸς, quod poeticum potius est. [|| Notus, Amicus, Familiaris, Cognatus. Æsch. Choeph. 702 : Ἐγὼ μὲν οὖν ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσι ... ἂν ἤθελον γνωστὸς γενέσθαι καὶ ξενωθῆναι. Hac signif. fortasse Sophocles dixerat, de quo Antiattic. p. 87, 25 : Γνωστὸς, ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σοφοκλῆς Ἑρμιόνῃ. Psalm. 87, 8 : Ἐμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ' ἐμοῦ. Cyrill. Lex. Ms. : Γνωστοὺς, ἀδελφούς. Neh. 5, 10 : Οἱ γνωστοί μου. Aqu. Proverb. C 7, 4 : Γνωστὴν τὴν σύνεσιν καλέσεις. Hesych. : Γνωτοὶ, ἀδελφοὶ, γνωστοί. || Nobilis, ap. Symmach. Proverb. 31, 23, ubi LXX περίϐλεπτος. || Adverb. Γνωστῶς, Proverb. 27, 23 : Γνωστῶς ἐπιγνώσῃ ψυχὰς ποιμνίου σου. Eustath. p. 1540, 1 : Γνωστῶς κραυγάσαι. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 41, D. G. Dindorf.]

[Γνωτέρα. V. Γνώθουρις.]

[Γνωτή. V. Γνωτός.]

[Γνωτίδιον, τό.] Quin etiam Γνωτίδια et Ἀγνωτίδια aliquem sibi angulum hic [s. v. Γνωτὸς] postulant, ob similem derivationem : licet ejus ratio minime inveniatur. Sunt enim hæc ambo vocabula Piscium nomina ap. Athen. : nisi potius ex uno facta fuerunt duo, cum ille utrobique vel γνωτίδια, vel ἀγνωτίδια scripsisset. Siquidem cum [3, p. 118] dixisset, Τοὺς δὲ προσαγορευομένους φησὶ μύλλους ὑπὸ μέν τινων καλεῖσθαι γνωτίδια, ὑπὸ δέ τινων πλατισταχοὺς, paucis interjectis subjungit, Οἱ μὲν οὖν μείζονες αὐτῶν ὀνομάζονται πλατίσταχοι· οἱ δὲ μέσην ἔχοντες ἡλικίαν, μύλλοι· οἱ δὲ D βαιοὶ τοῖς μεγέθεσιν, ἀγνωτίδια. Ubi observa simul vocem Πλατισταχοὶ, nomen ejusdem piscis : in cujus scriptura uno eodemque loco variant exempl. utpote priore quidem loco πλατισταχοὺς, posteriore autem πλατίσταχοι habentia.

[Γνωτοκτόνος, ὁ, Fratris interfector. Eudocia de S. Cypriano 1, 39. Boisson.]

Γνωτὸς [ἡ, ὸν, et ὁ, ἡ], pro Γνωστὸς ap. Poetas (quod γνωτὸς est ἀναλογώτερον quam γνωστὸς, si Eustathio credimus), Notus, Cognitus. [Pluribus locis hoc repetit Eustathius, inter quos duo sunt præcipui p. 400, 26 : Γνωτοὶ δὲ οἱ ἀδελφοὶ δίχα τοῦ σ καλῶς· οὕτω γὰρ καὶ ἀλλόγνωτοι λέγονται, τινὲς δὲ καὶ πολύγνωτοι, καθ' ὁμοιότητα δὲ καὶ τὸ, Γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι, τὸ τραγικόν· τὸ γὰρ μετὰ τοῦ σ λέγειν γνωστοὺς καὶ τὰ κατ' αὐτὸ οὐκ ἀπὸ τοῦ γνῶ γνώσω γίνεται ἀπαθῶς, ἀλλὰ ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ σ, ἢ καὶ ἀπὸ ἐνεστώτων ἀρρήτων δοκεῖ γίνεσθαι τοῦ γνώθω ἢ γνώζω, οὓς οὐδὲ ἤκουσέ τις. Ἀναλογώτερον οὖν τὸ γνωτοὺς καὶ τὰ κατ' αὐτὸ τοῦ γνωστοὺς καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῷ. Et p. 1450, 62. In loco Il. H, 401 :

A Γνωτὸν δὲ καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν, ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, cod. Vratisl. γνωστόν.] Soph. Œd. T. [58], γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι· ita enim legit etiam Eust. [Ibid. 396 : Ἣν (μαντείαν) οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν. Idem in fragm. ap. Stob. Flor. 46, 13 : Ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ. Eurip. Hel. 41 : Γνωτόν τε θείη τὸν κράτιστον Ἑλλάδος.] Sed huic Γνωτὸς non contenti Poetæ eam signif. dare, quam ap. prosæ scriptt. habet Γνωστὸς, restringunt interdum ad signif. Consanguinei, s. Propinqui, interdum vero Fratris; vel, si ita mavis, restringunt notitiam quæ hac voce declaratur, ad eam quæ nobis est cum consanguineis, aut etiam peculiarius cum fratribus. Il. O, fin. : Τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις, ἀρεῖως ἀλκτῆρα γενέσθαι, i. e. ἀδελφὸν, pro quo dixerat κασίγνητον. [P, 35 : Ἦ μάλα τίσεις γνωτὸν ἐμὸν, τὸν ἔπεφνες.] Sic X, [234] : Ἦ μέν μοι τοπάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα Γνωτῶν οὓς Ἑκάϐη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας. Sic exp. et Γ, [174] : Θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα. In hoc autem Apoll. Rh. loco, 2, [1162] : Γνωτοὶ πατρώιοι ἄμμιν ἐόντες, exp. συγγενεῖς. || Femin. Γνωτὴ, Soror. Aut etiam Amica, inquit Hesych. Sed quin possit et Propinquam s. Consanguineam significare, sequendo illum masculini γνωτὸς usum, minime dubitandum est. [Hom. Il. O, 350 : Οὐδέ νυ τόνγε γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα. Nicænetus ap. Parthen. c. 11 : Αὐτὴ δὲ γνωτὴ ὀλολυγόνος οἶκτον ἔχουσα Βυϐλίς.]

[Γνωτοφόνος, ὁ, Fratris interfector. Nonn. Dion. 26, 82 : Βάκχῳ γνωτοφόνῳ.]

[Γνωτοφόντις, ἡ, Fratris interfectrix. Lycoph. 1318 : Τὴν γνωτοφόντιν καὶ τέκνων ἀλάστορα.]

[Γο, Unciæ nota. Galen. De mens. et ponder. c. 16, de signis, vol. 13, p. 983, E : Τὴν δὲ οὐγγίαν (σημαίνει) τὸ γ ἔχον ὑποκείμενον ἢ ὑπερκείμενον τὸ ο,
ο γ
γ, ο. Geop. 7, 13, 1; Nicol. ad 7, 24, 4. Scribitur
γγ γγ
etiam ο vel ου, ut ap. Hermet. Trism. post Io. Laur.
C De mens. p. 316 Rœth. L. Dind.]

[Γόαισος, ὁ, Goæsus, rex Omanorum sec. Isidor. Charac. ap. Lucian. Macrob. c. 17. L. Dind.]

[Γόαξις, ιος, ὁ, Goaxis, n. pr. viri Edonici apud Thucyd. 4, 107. Quo referendum fort. Γάαξις, q. v. L. Dind.]

[Γόαος, ὁ, i. q. γόης vel γοητικὸς, ut videtur. Arcad. p. 38, 11 : Τὰ εἰς ος τρισύλλαϐα ἁπλᾶ, τῷ α μόνῳ παραληγόμενα, ὀξύνεται, εἰ μὴ ἡ τρίτη ἀπὸ τέλους φύσει μακρὰ εἴη ἢ κατὰ διάστασιν σύμφωνον ἔχοι, ἀγλαὸς ἀλαὸς δαναός· τὸ δὲ γόαος ἐκ τοῦ γόης γέγονε. V. Γοδόν. L. D.]

[Γοάρεια. V. Γοαρηνή.]

[Γοαρηνὴ, ἡ, Goarena, regio Arabiæ. Steph. Byz. : Γοαρήνη, χώρα Ἀραϐίας πλησίον Δαμασκοῦ· λέγεται δὲ καὶ Γοάρεια. Scrib. videtur Γοαρηνή. L. Dind.]

[Γοαρία, ἡ, Goaria, urbs Palmyrenes. Ptolem. 5, 15. L. Dind.]

[Γόαρις, ιος, ὁ, Goaris, fl. Ariaces Sadinorum, regionis Indiæ intra Gangem, ap. Ptolem. 7, 1. L. D.]

Γοάω, ήσω, et Γοάομαι, Gemo, Deploro, Defleo. D Od. K, [567] : Ἑζόμενοι δὲ κατ' αὖθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας. Et cum accus. Λ, [195] : Σὸν πότμον γοόων. Sic Il. Π, [857] : Ὃν πότμον γοόωσα. [Anth. Pal. 7, 467 : Σὸν γοόωσα μόρον. Schæf. Ibid. 611 : Μνηστῆρες δ' ἐγόησαν ἴσον γόον. Hom. Il. Ω, 664 : Ἐννῆμαρ μέν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν· Od. Ω, 190 : Κατθέμενοι γοάοιεν. Mosch. 3, 24 : Αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύροις πλαζόμεναι γοάοντι· 88 : Ἄσπρα μὲν γοάει σε. Apollon. Rh. 3, 995 : Ἡμέας ἠιόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι. Quintus 3, 482 : Καταφθίσειε γοῶντα· 7, 342 cet. Imperf. γοάασκον est ap. Hom. Od. Θ, 92, Apoll. Rh. 1, 264, 293, Quintum 3, 547; 7, 256. Γόασκε Hymn. Ven. 210, 217. Alia forma Il. Z, 501 : Αἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, secundum Apollonium in Etym. M. p. 238, 23. Sed verior sententia Herodiani ib. memorata, aor. 2 putantis, qualis est ἔκτυπον a κτυπῶ. Μυκᾶσθαι, ἔμυκον et similia contulit Buttman. Gr. vol. 1, p. 414.] Verbum est poet. [Pollux 3, 100 : Ξενοφῶν δὲ γοωμένη που λέγει ποιητικώτερον.] Xenoph. tamen pass. usus est Cyrop. 4, [6, 9] : Πολλὰ γοω-

μένη. [Æsch. Ag. 1072 : Γοᾶσθ' ἁβροβάται. Soph. Tr. 51 : Πολλὰ μέν σ' ἐγὼ κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην, ubi not. duplex accus. Ib. 939 : Ἀμφί νιν γοώμενος· OEd. T. 1249 : Γοᾶτο δ' εὐνάς. Eur. Tro. 289 : Γοᾶσθ', ὦ Τρῳάδες, με· Ion. 639 : Ὑπηρέτουν χαίρουσιν, οὐ γοωμένοις. Arist. Thesm. 1036 : Γοᾶσθέ με. Mosch. 3, 3 : Νῦν φυτά μοι μύρεσθε καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε. Alii libri γοάοιτε. Id. 4, 83 : Ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι. Et in fut. Hom. Il. Φ, 124 : Οὐδέ σε μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται. Conf. X, 353. Cum accus. aliter Eust. Il. p. 648, 20 : Δῆλον γὰρ ὡς ταὐτὸν θρηνεῖν ἐπῳδὰς καὶ γοᾶσθαι ἐπῳδάς.] Sed et signif. pass. γοηθεὶς affertur ex Epigr. [Anth. Pal. 7, 371 : Κεῖμαι δ' ἐν ξείνῃ ... μακρὰ γοηθεὶς] pro Defletus. [Æsch. Choeph. 632 : Γοᾶται δὲ δήποθεν κατάπτυστον.] At Γοήμεναι Il. Ξ, [502] vel tanquam a γοαίνω, vel tanquam a γόημι. [Immo a γοάω. V. Buttm. Gr. vol. 1, p. 505.] Esse autem a sono fictum v. γοάω arbitror. [V. de hac opinione, quæ eadem grammaticorum est, s. Γόος dicenda. Perf. γεγοήκασιν est in Regg. pros. p. 444, nisi verior ibi scriptura cod. Par. ap. Bast. ad Greg. p. 727 νενοήκασιν. L. D.]

[Γόβα. Levit. 11, 22. Interpres unus sec. Biel. Hebr. ארבה *Arbeh* : Locusta, interpr.; Schleusner. vero Γόγβα scripsit, Hebr. החגב *Hehagab* : Locustæ species, expressurus.]

[Γόβαλα. V. Γόνατα.]

[Γόβαρος, cogn. Stephani cujusdam, de quo multus est Phot. Bibl. cod. 232. L. Dind.]

[Γοβολῖτις, ἡ, Gobolitis, regio Idumææ. Joseph. A. J. 2, 1 : Τῆς Ἰδουμαίας τὴν Γοβολῖτιν λεγομένην. Γομολίτας Idumææ recenset Steph. Byz. L. Dind.]

[Γοβρίαι, φανοὶ, λαμπτῆρες, Lucernæ, Candelabra, interpr. Hesych. Quod Albertus repetit ex lingua Hebr.; mihi ad γράβιον et γραβδὶς, quæ v., referendum videtur. L. Dind.]

[Γόγγα, ἡ, Radix palustris circa Babylonem nascens. Berossus ap. Georg. Sync. p. 28, C : Φύειν δὲ (Babyloniam) πυροὺς ἀγρίους καὶ κριθὰς καὶ ὦχρον καὶ σήσαμον, καὶ τὰς ἐν τοῖς ἕλεσι φυομένας ῥίζας ἐσθίεσθαι· ὀνομάζεσθαι αὐτὰς γόγγας· ἰσοδυναμεῖν δὲ τὰς ῥίζας ταύτας κριθαῖς.]

[Γογγίζω. Γογγισμός. V. Γογγυ..]

[Γογγρίον, τὸ, i. q. γόγγρος. Schol. Oppian. Hal. 1, 113 : Γόγγροι) τὰ γογγρία. Wakef. Notum est recentiorem Græcismum uti amare formis diminutivis. V. infra Γομφάριον, Γυλάριον.]

[Γογγροειδὴς, ὁ, ἡ, Congro similis. Aristot. H. A. 2, 14 : Εἰσὶ δὲ καὶ θαλάττιοι ὄφεις, παραπλήσιοι τὴν μορφὴν τοῖς χερσαίοις τἄλλα, πλὴν τὴν κεφαλὴν ἔχουσι γογγροειδεστέραν.]

[Γογγροκτόνος, ὁ, ἡ, Congricida, s. Interfector congrorum. Plut. Mor. p. 966, A : Οὐδέ γε θεῶν τις ἠξίωσεν, ὦ ἑταῖρε, γογγροκτόνος, ὥσπερ ὁ Ἀπόλλων λυκοκτόνος ... λέγεσθαι.]

Γόγγρος, ὁ, Congrus s. Conger : Piscis ἁμαξιαῖος sæpe ob magnitudinem, utplurimum ἀνδραχθὴς, ut tradit Athen. 7, [p. 288, C, seq.], ubi et γρύλλον nominari refert e Nicandri Γλώσσαις. Meminit ejusdem Aristot. H. A. 8, [2 et 13 et 14, et præterea 1, 5; 2, 13 bis, 16 et 17; 3, 10; 6, 17; 9, 2; Oppian. Hal. 1, 521; Poll. 6, 50.] Plin. 9, 20. [Plut. Mor. p. 182, F, 668, D, 965, F; Athen. 14, p. 623, C, 662, B; Strabo 3, p. 145; Hesych., Gloss. : Γόγγρος, ἰχθὺς, Congrus. Sophronem ap. Apollon. De pron. p. 426, B (p. 104, B, s. 364, B ed. Bekk.) : Μόνον ἐμίνγα τὸ τοῦ γόγγρου τέμαχος, cit. Angl.] Porro quod ad γόγγρον Piscem attinet, si Etym. [p. 237, 45] credimus, dictus est παρὰ τὸ γρῶ, τὸ ἐσθίω, facto diplasiasmo, quoniam ἀπεσθίει τῶν πολυπόδων τὰς πλεκτάνας [ut narrat Aristot. H. A. 8, 2 med.]. || Γόγγρος dicitur etiam Vitium quoddam arborum, præcipue oleæ, teste Theophr. H. P. 1, 13 [8, 6 Schn.], h. e. Eminentia quædam rotunda in trunco arboris : a cujus similitudine dicitur Γογγρώνη, ἡ βρογχοκήλη, Tumor gutturis. [Hesych. : Γόγγρος καὶ ἡ γογγρώδης τῆς ἐλαίας ἔκφυσις τὸ κάτω τοῦ στελέχους.]

[Γογγρύζω, Grunnio. Hesych. : Γογγρύζειν, τονθρύζειν, τὸ τὰς (κατὰ τὰς vel τὸ ὡς conjiciunt interpr.) ὗς φωνεῖν, ὅπερ ἔνιοι γογγυλίζειν. Τὸ αὐτὸ καὶ γρυλλίζειν λέγεται. Ubi γογγύζειν leg. videtur pro γογγυλίζειν, ut idem paullo inferius : Γογγύζειν, φθέγγεσθαι, τονθρύζειν, et Γρυλίζειν, γογγύζειν. Idem : Γογγρῦσαι, ὡς χοῖρος φωνῆσαι. Etym. M. p. 237, 40 : Γογγύζω, ἀπὸ τοῦ γρύζω τὸ τῇ φωνῇ ὑποκλαίω καὶ παρακαλῶ· κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γογρύζω· πλεονασμῷ τοῦ ἑτέρου γ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ γογγύζω, οἱονεὶ τὸ τῇ φωνῇ ὑποκλαίω· ἢ τὸ γογγρύζω ἀπὸ τοῦ γογγύζω πλεονασμῷ τοῦ ρ, ὡς ῥητὸς ἄρρητος. Γογγρύζειν pro γογγύζειν male cod. Poll. 5, 89.]

[Γογγρώδης, ὁ, ἡ, i. q. γογγροειδής. Hesych. v. Γόγγρος, ubi codex γρογόδης. L. Dind.]

Γογγρώνη, ἡ βρογχοκήλη, Tumor gutturis : veluti quum Hippocr. Epid. 6, [10, 3, p. 1175,] dicit τὸ ψυχρὸν esse συστρεπτικὸν, ideoque invehere φῆρεα et γογγρώνας. Ubi Galen. [vol. 9, p. 445] annotat, videri sibi Hippocr. φῆρεα appellasse τὰς προμηκεστέρας ἐν τοῖς νευρώδεσι μορίοις τάσεις· γογγρώνας autem, τὰς στρογγυλωτέρας. Mox γογγρώνας esse dicit τὰς περιφερεστέρας ἐξοχὰς μετὰ σκληρότητος, οἷαί πέρ εἰσιν αἱ γινόμεναί τισι τῶν δένδρων ἐπιφύσεις, ἃς καλοῦσι γόγγρους. Allatoque Theophr. H. Pl. 1, 13 [8, 6 Schn.] addit esse quosdam, qui suo etiam tempore audierint Thessalos ejusmodi σκληρότητας, ὅταν ἐν τραχήλῳ συστῶσι, γογγρώνας nominare. In Lex. quoque suo γόγγρωνα exp. βρογχοκήλην, nominatam sic esse addens ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πρέμνοις τῶν δένδρων ἐπιγινομένων στρογγύλων ἐξοχῶν. Ubi itidem Theophrastum citat. Sed suspectum videtur illud γόγγρωνα, quum apud Hippocr. sit γογγρῶναι : legaturque ap. Hesych. quoque γογγρώνη, quod esse dicit ἀπόστημα ἐν φάρυγγι. [Ap. Gal. Gloss. p. 454 haud dubie scribendum Γογγρώνη, βρογχοκήλη.]

Γογγύζω, Murmuro. Matth. [22, 11], Luc. [5, 30], Io. [6, 41. Et cum accus. Id. 7, 32 : Ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ὄχλου γογγύζοντος περὶ αὐτοῦ ταῦτα. Num. 11, 1 : Καὶ ἦν ὁ λαὸς γογγύζων πονηρὰ ἔναντι κυρίου. Et alibi. Jungitur etiam præp. ἐπὶ, ib. 14, 29 : Ὅσοι ἐγόγγυσαν ἐπ' ἐμοί· 17, 5 : Ἃ αὐτοὶ γογγύζουσιν ἐφ' ὑμῖν.] || Γογγύζειν, teste Poll. [5, 89] dicuntur et columbæ. [Ionibus vocabuli quamvis probi usum relinqui jubet Phryn. p. 358, ubi recentiorum exx. collegit Lob. V. Γογγυσμός. Hesychius aliique lexicogrr. : Τονθορύζει, γογγύζει. Τρύζει, γογγύζει. Τρύζεται, γογγύζεται. Alias ap. eundem glossas, quæ v. γογγύζειν habent, citavi s. Γογγρύζω. Schol. Lucian. Necyom. c. 7 : Ὑποτονθορύσας) ἠρέμα γογγύσας, et Ammon. p. 79 : Τονθορύζειν, τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν, indicavit Schæf. Adde schol. Aristoph. Ran. 757, ubi male γογγίζων. L. Dind.]

[Γογγύλα, ἡ, i. q. γογγύλη, Rapum. Geopon. 12, 1, 15, si vitio caret scriptura : Μηνὶ νοεμβρίῳ σπείρεται τῆλις καὶ μεταφυτεύεται γογγύλα τῆς ἀγρίας. Ib. 5, 9 dicitur γογγύλιν τὸ τῆς ἀγρίας. L. Dind.]

[Γογγυλαῖος, α, ον. Steph. Byz. : Μάκαλλα ... τὸ ἐθνικὸν Μακαλλαῖος, ὡς Γογγυλαῖος. Reponit Jac. Gron. Στρογγυλαῖος, ab ipso Steph. s. Στρογγύλη memoratum. Et γογγύλος quidem in στρογγύλος corruptum notabo infra : sed contrarium non vidi factum. Quare præstat fort. Ἀγγυλαῖος. L. Dind.]

[Γογγυλάτης, ὁ, Jovis epith. ap. Lycophr. 435, de Capaneo loquentem Jovis fulmine icto : Ὃν γογγυλάτης εἷλε βουλαῖος μυλεὺς, ἀγηλάτῳ μάστιγι συνθραύσας κάρα. Torquent se in explicando voc. scholiastæ, sed nihil proferunt memoratu dignum.]

Γογγύλευμα, τό. Γογγυλεύματα Hesych. exp. στρογγυλεύματα, i. e. Coagmenta in rotunditatem globata, s. Orbes, ut στρογγυλώματα.

Γογγυλεύω, i. q. γογγυλέω : unde Γογγυλεύματα.

Γογγυλέω, i. q. γογγυλίζω : Hesych. γογγυλεῖν exp. συστρέφειν. [V. Γογγύλλω.]

Γογγύλη, substantive quoque accipitur, ut στρογγύλη : nam vocatur ita ἡ γογγύλη μάζα [μᾶζα], Maza rotunda, Maza quæ inter subigendum rotundata est. Athen. [4, p. 172, F] : Ὁ γογγύλος τὴν ἰδέαν ἀρτίσκος, Panis species rotundi aspectu. Aristoph. Pac. [28] : Ἣν μὴ παραθῶ ... Ὥσπερ γυναιξὶ γογγύλην μεμαγμένην. Ubi annotat Schol. : Αἱ γὰρ γυναῖκες, ἵνα μὴ δοκοῖεν πολυφάγοι εἶναι, ἐκ τῆς πυκνότητος τῆς μάζης μικρᾶς εἶναι δοκούσης, ὀλιγοφαγίας δόξαν ἐμφαίνουσι, στρογγύλας ποιοῦσαι τὰς μάζας, ὡς γογγύλας. Videtur igitur γογγύ-

λην μεμαγμένην dicere Mazam quæ inter subigendum accepit formam γογγύλης, i. e. Rapi : quod et ipsum a forma rotunda et orbiculari nomen id accepit, γογγυλὶς quoque appellatum. [V. infra. Phryn. p. 103 : Γογγύλη· καὶ ἐνταῦθα ἁμάρτημα· οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ στρογγύλου τιθέασιν, οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων γογγυλίδος καλουμένης· λέγε οὖν ἐπὶ τοῦ λαχάνου γογγυλὶς, ἀλλὰ μὴ γογγύλη. Idem in Bekk. An. p. 33, 10 : Γογγυλίς· οὕτως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἀλλ' οὐ γογγύλην· γογγύλην δὲ τὸ στρογγύλον ξύλον. Quibus conf. Thomas M. p. 194. « Minus decise Pollux 6, 54 : Γογγυλίδες· λέγουσι δὲ καὶ γογγύλας. Γογγυλὶς Hippocr. De intern. aff. 42, t. 7, p. 668; Theophr. (de quo v. in Γογγυλίς); Plut. Comp. Arist. c. Cat. c. 4, alii. Γογγύλη pro Rapo vulgus Græcorum dixisse apparet ex eo, quod Aristoph. Thesm. 1185 : Οἴμ' ὡς στέριπο τὸ τιττί', ὥσπερ γογγύλη, Scytham hoc utentem inducit; itemque Diocles ap. Athen. 2, p. 59, A, Strabo 5, p. 249, Diosc. 2, 134, Clem. Alex. Pæd. 2, 1, aliique recentiorum. In Arist. Pac. 30 γογγύλη male pro subst. accepit vet. interpr. sequutus Hœschelius. » Lobeck. Galen. Ad Thrasyb. vol. 1, 23=2, 315 : Διὰ τί ὥσπερ γογγύλη, οὐχὶ καὶ ῥαφανῖσι (κέχρηνται); Et post pauca : Διὰ τί ἀντὶ ῥαφανίδος πολλάκις γογγυλίδι οὐ κέχρηνται; Conf. ib. 26=320.]

[Γογγύλης, ὁ, Constantini cujusdam, Paphlagonis, cogn. ap. Leon. Diac. 1, 2. L. Dind.]

Γογγυλίδιον, τὸ, Rapulum, ut Horat. vocat. Gal. Lex. Hippocr. [p. 454] γογγυλίδια exp. τὰ μικρὰ σφαιρία, ὡσπερεὶ καταπότια, Pilulas minutas, ut catapotia. Ubi tamen quidam codd. pro γογγυλίδια habent γογγύλια. Sed Erotian. confirmat priorem scripturam, ap. quem hæc leguntur, Γογγυλίδια τὰ μικρὰ καταπότια· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος· sc. a rapi similitudine, s. ab orbiculari rotunditate rapi. [Etiam ap. Erot. p. 116 est varietas γογγυλίδα, ut ap. Gal. γογγυλίδι. Restituendum utrique arbitror Γογγυλίδας, ut est ap. Hippocr., ab interpp. cit.]

Γογγυλίζω, i. q. στρογγυλίζω, Rotundo. Schol. Aristoph. [Pac. 28. Hemst.] et Suid., [Zonar. p. 449] γογγυλίζειν exp. μεταστρέφειν. [|| Pugnum facio. Καὶ τὴν χεῖρα γογγυλίζοντες, ἐρρύθμιζον πὺξ πλήττειν, Eust. Op. p. 300, 30. Cum γογγύζειν conf. notavi in Γογγρύζω. L. Dind.]

[Γογγύλιν, τὸ, forma græcobarbara pro γογγύλιον, Rapum. Geopon. 12, 1, 8 : Γογγύλιν κεφαλωτὸν, γογγύλιν πρώιμον· et sæpius ejusd. c. 9, 10. Forma hac substantivi cave credas defendi adjectivum Γογγύλιος, de quo statim. L. Dind.]

Γογγύλιος, i. q. γογγύλος et στρογγύλος. Galen. [Lex. p. 454] certe ap. Hippocr. γογγύλιον exp. στρογγύλον : similiterque et Suidæ γογγύλιον est στρογγύλον. [Ap. Galen. codd. Dorvill. et Mosq. γογγυλὶς pro γογγύλιον, pro στρογγύλον Dorv. στρογγυλὴ, ed. Ald. στρογγύλιον, liber HSt. autem utramque simul scripturam præbet, Γογγύλιον, στρογγύλον. Γογγυλὶς, στρογγύλη. Jam pro γογγύλιον scrib. esse γογγύλον tam ap. Galen. quam ap. Suidam, sicut est ap. Hesych., γογγύλιον autem voc. nihili esse, ea opinor satis probabunt quæ de vitio in libris frequenti λι pro λ dicentur in v. Γοιδοῦλος : nec fugit hoc Tittm. ad Zonar., qui Suidæ glossam repetiit, p. 448. L. Dind.]

Γογγυλὶς, ίδος, ἡ, Rotunda : ut in Lex. Hippocr. Galeni post illa verba, Γογγύλιον, στρογγύλον, quidam codd. habent, Καὶ Γογγυλὶς, στρογγύλη. [De qua signif. v. in Γογγύλη et Γογγυλίδιον.] || Alioqui γογγυλὶς substantive, ut γογγύλη, dicitur Rapum, s. Rapa. Apud Athen. 4, [p. 133, D] e Georg. Nicandri, Τμῆγε δὲ γογγυλίδος ῥίζας καὶ ἀκαρφέα φλοιόν. Idem Athen. 10, [p. 419, A] : Ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω, Rapis victitabat, de M. Curio; 1, [p. 7, E] : Θήλειαν λαβὼν γογγυλίδα· sicut ap. Theophr. quoque, H. Pl. 7, 4, [3] : Γογγυλὶς διαφέρει τῷ ἄῤῥενι καὶ τῇ θηλείᾳ. Sic Plin. 19, 5 : Medici masculini sexus faciunt in rapis rotunda : latiora vero et concava, feminini. Itidemque Idem 18, 13, ubi etiam addit, Species vero omnium tres. Aut enim in latitudinem fundi, aut in rotunditatem globari. Tertiam speciem sylvestrem appellavere, in longitudinem radice procurrente, rhaphani similitudine. [Plures, sed non omnes,

A Theophr. ll. collegit Schneid. in ind.] Proprie itaque γογγυλίδες dicuntur Rapa rotunda, s. Rapa quæ in rotunditatem globantur : improprie vero Ea rapa quæ latiora sunt aut oblonga. A Lacedæmoniis γογγυλίδας vocari γαστέρας tradit Apollas ap. Athen. 9, [p. 369, A—E, ubi vid.] : sunt vero et ipsæ γαστέρες semirotundæ. [Aristoph. ap. Athen. 9, p. 372, C : Ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσιν ἀροῦσιν. Schæf. Julian. Or. 5, p. 175 : Γογγυλίδος τὸ γεωχαρὲς καὶ τὸ ἀναδυόμενον ἄνω καὶ εἰς ὕψος αἰρόμενον. Schneid. Polyæn. 4, 3, 32 : Γογγυλίδων ἐσκευασμένων ἐν ἅλμῃ. Hesych. v. Ἁλμάδες· Αἱ ἐκ σινάπιος γογγυλίδες. Hemst. Unde explicanda ejusd. gl. Σινάπυξ, γογγυλὶς, coll. Nicand. ap. Athen. 4, p. 133, E. Adde Clearch. ap. eund. 14, 648, F, Diosc. 5, 28, Matthæi Med. p. 155, 205, Poll. 1, 247, et locos s. Γογγύλη citt. L. D.]

[Γογγύλλω, i. q. γογγυλίζω, Rotundo. Aristoph. Thesm. 56, de Agathone poeta carmina pangente : Τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ καὶ γνωμοτυπεῖ κἀντονομάζει καὶ κηροχυτεῖ καὶ γογγυλίζει. Cui Brunck. restiB tuebat γογγυλέει, collata gl. Hesychii Γογγυλεῖν, συστρέφειν (συστρεφεῖν ed., tacente Schowio). Rectius Porson. reposuit γογγύλλει, quo fere modo στρογγύλλειν inter et στρογγυλίζειν variant libri Dionysii et Hermogenis ap. Bast. App. Ep. crit. p. 18, ab Dobræo cit. L. Dind.]

[Γογγυλοειδὴς, ὁ, ἡ, Rotundam figuram habens, Rotundus. Schol. Nicand. Ther. 855 : Καὶ γογγύλους δὲ τοὺς ὀλύνθους φησὶν ἀντὶ τοῦ στρογγύλους· γογγυλοειδεῖς γάρ εἰσιν. L. Dind.]

Γογγύλος, η, ον, Rotundus, Teres, i. q. στρογγύλος. Athen. 4, [p. 139, A] : Ἀρτίσκος ἐγκρίδι παραπλήσιος, γογγυλώτερος δὲ τὴν ἰδέαν. Et ap. Schol. Aristoph. [Pac. 28. Hemst.], γογγύλος λίθος. [Memoratur etiam in monum. Attico ap. Bœckh. C. Inscr. vol. 1, p. 262, a, 22 : Γογγύλος λίθος ἄθετος· conf. 263, a, 70. De eo diversas interpretum sententias v. ap. Rosium Inscr. Gr. vetust. p. 184 sq. Conf. etiam Ζογγυλόλιθος. L. D.] Hesych. vero γογγύλον exp. non solum στρογγύλον [cum schol. Nicand. Th. 853], sed etiam σκληC ρόν. [Γογγύλη χεὶρ, Pugnus. Eudocia p. 227 : Γογγύλη χειρὶ παίσας τὸν αἴσχιστον. Wakef. Alia voc. exx. sunt ubi conf. cum στρογγύλος Æschyl. ap. Strabon. 4, p. 183 : Νιφάδι γογγύλων πέτρων· Athen. 2, p. 51, D, coll. Eustath. Il. p. 835, 10; Platon. Cratyl. p. 427, C. Quos tres ll. inter se contulit Porson. Misc. Crit. p. 212. ŭ L. Dind.]

[Γόγγυλος, ὁ, Pugnus. Schol. Lycophr. 435 : Τοὺς γογγύλους καὶ χεῖρας. Accentum in prima posui auctore Arcadio p. 56, 25 : Τὰ εἰς υλος τρισύλλαβα κύρια ὄντα, ἔχοντα τὴν πρώτην συλλαβὴν μηκυνομένην, παροξύνεται, προσηγορικὰ δὲ ὄντα προπαροξύνεται. Παροξύνεται δὲ (hoc delendum) Δερκύλος Βακχύλος Χαρμύλος, προπαροξύνεται δὲ τὸ κόνδυλος σφόνδυλος δάκτυλος γόγγυλος. Τὸ δὲ Ἄξυλος καὶ Ὄξυλος κύρια ὄντα τοῖς προσηγορικοῖς κατὰ τὸν τόνον ἠκολούθησαν. Similia Etym. M. p. 245, 43. L. Dind.]

[Γογγύλος, ὁ, Gongylus, n. pr. viri : 1. Eretriensis ap. Thucyd. 1, 128, ubi Γόγγυλος scriptum; Xen. Hist. Gr. 3, 1, 61, Anab. 7, 8, 17, memorantem ll.
D citt. ibidemque § 8 cognomines antiqui illius posteros. 2. Corinthii ap. Thucyd. 7, 2, ubi iterum est proparoxytonon, et Plut. Nic. c. 19. Vitiosum esse in n. pr. accentum positum in prima docent quæ ex Arcadio v. Γόγγυλος attuli, et monuerat Boisson. ad Herodian. Epim. p. 33. 3. In primis frequens apud Delios. Athen. 4, p. 172, F : Οὐκ ἀγνοῶ δὲ καὶ περὶ Δηλίων ἃ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος εἴρηκεν, ὅτι μαγείρων καὶ τραπεζοποιῶν παρείχοντο χρείας τοῖς παραγινομένοις πρὸς τὰς ἱερουργίας, καὶ ὅτι ἦν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν πράξεων ὀνόματα Μαγίδες καὶ Γογγύλοι, ἐπειδὴ τὰς μάζας, φησὶν Ἀριστοφάνης, ἐν ταῖς θοίναις δι' ἡμέρας τρίβοντες παρεῖχον ὥσπερ γυναιξὶ γογγύλας μεμαγμένας. ŭ L. Dind.]

Γογγυλόσκηνος, ὁ, ἡ, Tabernaculum s. Domicilium habens rotundum : στρογγύλον ἔχων τὸν οἶκον, ἢ τὸ σῶμα, Hesych. Addit autem, ἢ τὸ σῶμα, quoniam σκῆνος interdum dicitur Corpus humanum, quod animæ domicilium sit. [Etym. M. p. 236, 44 : Γογγυλόσκηνος, στρογγύλον τὸ σῶμα ἔχων. De conchyliis capit Casaub. ad Athen. 3, p. 85, D.]

[Γογγυλοσπάραγον, τὸ, Rapum asparago mistum. Geopon. 12, 1, 8 et 9. Ubi Nicol. : « Γογγυλοσπάραγον ex rapis arte paratur, sive culta in horto sive in culina a coquis, adeoque non semine suo seritur, sed fit aliquo artificio. »]

[Γογγυλώδης, ὁ, ἡ, Qui rotundam habet figuram, Rotundus. Schol. Arist. Pac. 789.]

Γογγυλωπὸς, ὁ, ἡ, Qui facie est rotunda, Rotundus visu s. aspectu : Hesych. γογγυλωπὰ exp. στρογγύλα, εὔτονα, γοργά [Rotunda, Robusta, Lauta].

Γόγγυσις, ἡ, i. q. γογγυσμὸς, Murmuratio, Grunnitio. [Numer. 14, 27 : Τὴν γόγγυσιν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἣν ἐγόγγυσαν περὶ ὑμῶν, ἀκήκοα· ubi vertitur Querela.]

Γογγυσμὸς, ὁ, Murmuratio. [Phryn. p. 358 : Γογγυσμὸς καὶ γογγύζειν· ταῦτα ἀδόκιμα μὲν οὐκ ἔστιν, Ἰωνικὰ δέ· ἡμεῖς τονθρυσμὸν καὶ τονθρύζειν λέγωμεν. Antiatt. Bekk. p. 87 : Γογγυσμὸς ἀντὶ τοῦ τονθορυσμοῦ. Ἀναξανδρίδης Νηρεῖ. Sæpius eo utuntur recentiores. Ioan. 7, 12 : Καὶ γογγυσμὸς πολὺς περὶ αὐτοῦ ἦν ἐν τοῖς ὄχλοις, οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ἀγαθός ἐστιν, ἄλλοι ἔλεγον οὔ, ἀλλὰ πλανᾷ τὸν ὄχλον. Et in malam partem, Murmur, Fremitus. Act. 6, 1 : Ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους. Ep. Philipp. 2, 14 : Πάντα ποιεῖτε χωρὶς γογγυσμῶν καὶ διαλογισμῶν. Ep. Petr. 1, 4, 10 : Φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους ἄνευ γογγυσμῶν. Clemens Const. Apost. 7, 7, p. 365 : Ἀπαγόρευσις γογγυσμοῦ. Eustath. Opusc. p. 225, 79 : Τὸν γογγυσμὸν καὶ τὸ ψίθυρον, τὰ ἐλάττω κακὰ καὶ προάγοντα τοὺς ὡς οἷον προαγῶνας τῆς τε ἔριδος καὶ τοῦ θυμοῦ. Thom. M. p. 837 : Ἔστι δὲ τονθρύζω τὸ κρύφα καὶ κατ' ἐμαυτὸν μετὰ γογγυσμοῦ τι λέγω. Hesych. : Σκογχούλας, γογγυσμούς. Gl. Γογγυσμὸς, Murmuratio, Murmur. Exempla e LXX collegit Schleusner. Γογγισμὸς Ephraim De virt. et vit. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 730, B ed. Koll. L. Dind.]

[Γόγγυσος, ὁ, Murmurator, Murmuriosus, Gl. Theod. Prov. 16, 28. Clemens l. s. Γογγυσμὸς notato a Kall. : Μὴ γίνου γόγγυσος. Arcad. p. 78, 1 : Τὰ εἰς δύο σσ, παραληγόμενα τῷ υ, προπαροξύνεται, μέθυσσος γόγγυσσος Διόνυσσος. Quæ sunt pariter omnia vitiosa pro μέθυσος γόγγυσος Διόνυσος. L. Dindorf.]

Γογγυστὴς, ὁ, Murmurator, [Gl. Jud. Ep. v. 16 : Οὗτοί εἰσι γογγυσταὶ, μεμψίμοιροι. Theodot. Prov. 26, 21, Symmach. Prov. 26, 22. Chrys. in Phil. Serm. 9, t. 4, p. 57 addit Seager. Conf. Io. Xiphil. Matth. Anecd. vol. 2, p. 16. L. Dind.]

Γογγυστικὸς, ἡ, ὸν, Murmuratorius, Ad murmurationem propensus, ut, Φθονερᾶς καὶ γογγυστικῆς φύσεως, Naz. [Hom. in S. Baptism. secundum Hœschel. ad Phryn. p. 359 Lob. Add. Combef. Auct. Patr. vol. 1, p. 1469, C. L. D. Theoph. Ep. p. 58, 24 : Ῥῆμα γογγυστικὸν καὶ βλάσφημον. Hase.]

[Γογγυστικῶς, Ad modum murmurantis. Etym. M. v. Τρύζει ... παρ' ὃ καὶ ἡ τρυγὼν, ἐπεὶ ἀσήμως φθέγγεται καὶ γογγυστικῶς. Eadem Erotian. p. 352. Conf. Phot. et Suid. v. Τρύζει.]

[Γόγγων, μωρὸς, Fatuus, Hesych. L. Dindorf.]

[Γογχωτὰ βέλη qua signif. a Paulo Æg. 6, 88 post βέλη γλωχινωτὰ ponerentur dubitabat Schneid. v. Γλωχίν.]

[Γόδα, ἔντερα, Μακεδόνες, Intestina, apud Macedones, Hesych. L. Dindorf.]

[Γοδᾶν, κλαίειν, Κύπριοι, Lacrimare, apud Cyprios, Hesych. Cuivis in mentem veniat γοάαν : sed conferendum potius videtur Γοδὸν, q. v. L. Dindorf.]

[Γόδατος, θήρα, Venatio, Hesych. Forsan ab Hebr. גדד *Gadad*, quod LXX Ps. 93 (Hebr. Ps. 94), 21 reddunt θηρεύειν. Albert.]

[Γοδολίας, ὄνομα κύριον καὶ μὴν, N. pr. et mensis, Suid. Γοδολίας, κύριον, Zonar. p. 466. V. Paralip. 1, 25, 9; Sophon. 1, 1; Jerem. 45, 46, 47, etc. L. D.]

[Γοδὸν, γόητα, Præstigiatorem, Hesych. Cui gl. similis supra posita Γοδᾶν. Nisi forte scrib. γόαον, quod v. Conf. etiam Γοησίοδος. L. Dindorf.]

[Γοδοῦλος, Loquax. Hesych. : Γοιδοῦλος, λαλιός (λάλος)· οἱ δὲ Γοδοῦλος. Illud v. L. Dindorf.]

[Γόεδνος, Flebilis. Æsch. Suppl. 72 : Γόεδνα δ' ἀνθεμίζομαι. Quod schol. interpretatur τὸ ἄνθος τῶν γόων ἀποδρέπομαι.. Ibid. 194 : Αἰδοῖα καὶ γόεδνα καὶ τὰ χρεῖ' ἔπη ξένους ἀμείβεσθε. Id. Pers. 1057, 1064 : Ἄπριγδ', ἄπριγδα, μάλα γόεδνα. Et de homine ib. 1047 : Διαίνομαι γόεδνος ὤν. Γοεδνὸς accentum posuit Schneid. comparans μακεδνός : cui addi possunt ἀλαπαδνὸς ὀλοφυδνὸς et disyllaba κεδνὸς παιδνὸς ψεδνός : quorum de ψεδνὸς et κεδνὸς accentum in ult. testatur Arcad. L. D.]

Γοερὸς, ά, όν, idem [q. Γοώδης, Flebilis, Lamentabilis], sed magis poet. : quo tamen et Lucian. [De sacrif. c. 12] usus est : Καὶ γοερόν τι μυκᾶσθαι. [Id. de Luctu c. 13 : Γοερόν τι φθεγγόμενος. Athen. 4, p. 174, F : Ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις (tibiis). Eur. Hel. 188 : Νόμον ἰεῖσα γοερόν· Phœn. 1567 : Δάκρυα γοερά· Hec. 84 : Ἥξει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς. Ælian. N. A. 6, 32 : Οἱ τῇ Μαρίᾳ (scr. Μαρείᾳ) λίμνῃ προσοικοῦντες τὰς θρίσσας θηρῶσι τὰς ἐκεῖθεν ᾠδῆς μέλει γοερωτάτῳ. Plut. Mor. p. 669, D : Φωνὴν ἀφιέντα γοεράν. Eust. Il. p. 1096, 63 : Ἐννοιῶν γοερῶν. In quibus quum signif. obtineat quam activam dicere licet, passiva capiendum ubi item de rebus dicitur, Æsch. Agam. 1176 : Πάθη γοερὰ θανατοφόρα. Apoll. Rh. 4, 18 : Γοερῇ βρυχήσατ' ἀνίῃ. || De hominibus, active. Hesych. : Γοεραῖς, θρηνώδεσι, πενθικαῖς, quod ad l. Eur. ex Hec. cit. refertur. Mosch. 3, 15 : Γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε, de Musis. De lusciniis Callim. Lav. Min. 94 : Γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων. De pinu Nicand. Al. 301 : Πίτυος γοερῆς ἀπὸ δάκρυα σμῆξαι· schol., ὅτι πολὺ στάζει δάκρυον. Passive, Anth. Pal. App. 269 : Οὐδ' εἴκοσι τέρμ' ἐνιαυτῶν ἐκτελέσας γοερὸς οὐκ ἐσορῶ τὸ φάος. Confusum c. γοργὸς Moschi l. supra cit.]

[Γοερῶς, Flebiliter. Schol. Æsch. Pers. 1049. Angl. Eust. Il. p. 1147, 9; Etym. M. p. 238, 21; Bachm. Anecd. vol. 1, p. 425, 13.]

[Γοζίνας vel Γόζινος, n. pr. viri in lapide prope Anapam reperto ap. Bœckh. vol. 2, p. 165, 57. L. D.]

[Γοήμεναι. V. Γοάω.]

Γοήμων, ονος, ὁ, ἡ, Gemibundus, Flebilis, Epigr. [Anth. Plan. 4, 101 : Γοήμονα φωνήν. Nonnus Io. 20, p. 247, 5 : Γοήμονος ὄμβρον ὀπωπῆς, de vultu lacrimis madente. Id. Dion. 1, 127 : Γοήμονα ῥῆξεν ἰωήν. Qui loci activam signif. habent. Passivam vero Id. Io. 11, p. 143, 2 : Γοήμονος ἔνδοθι τύμβου. Utramvis admittit Dion. 1, 152 : Παρὰ χεῦμα γοήμονος Ἠριδανοῖο, ubi νοήμονος legebatur ante Græfium. L. D.]

[Γοηρὸς, ά, όν, i. q. γοερός. Lycophr. 1057 : Ἔσται ποτὲ πρεσβεῦσιν Αἰτωλῶν φάος ἐκεῖ γοηρὸν καὶ πανέχθιστον φανέν.]

Γόης, ητος, ὁ, [ἡ, Ælian. N. A. 15, 11 : Ἡ χερσαία γαλῆ ὅτι ἦν ἄνθρωπος ἤκουσα ..., καὶ ὅτι ἦν γόης καὶ φαρμακίς.] Incantator, Præstigiator, Qui præstigiis aliisve malis et dolosis artibus imponit. Et generaliter etiam Impostor. Herod. [4, 105], de Neuris et Budinis loquens : Κινδυνεύουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι. Ubi γόητες sunt Incantatores, atque adeo Qui magicis artibus utuntur. Addit enim illos se vertere in lupos; ut legimus in Virg. Pharmac. [Bucol. 8, 97] : His ego sæpe lupum fieri et se condere sylvis Mœrim. Ab Æsch. In Ctes. [p. 73, 13 St.] μάγος et γόης copulantur. [Hesych. : Γόης, μάγος.] Dem. Pro cor. [p. 318, 1] : Δεινὸν καὶ γόητα, καὶ σοφιστὴν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων. Ubi tamen malim abesse copulam καὶ inter δεινὸν et γόητα, ut legatur δεινὸν γόητα : quam meam conjecturam confirmat Plato Symp. [p. 203, D] : Δεινὸς γόης, καὶ φαρμακεὺς, καὶ σοφιστής. [Tamen falsa est. V. Schæfer. Dio Chr. vol. 1, p. 79 : Δημοσθένει, μάλα δεινῷ ῥήτορι καὶ γόητι. Similiter Dinarch. p. 102 : Ταῖς τοῦ μιαροῦ καὶ γόητος τούτου δεήσεσιν. Et inferius : Γόης οὗτος καὶ μιαρὸς ἄνθρωπός ἐστι. Ut a Plat., Dione Cass. 77, 17 et sch. Apoll. Rh. 1, 1131 γόης et φαρμακεὺς conjunguntur, ita φαρμακεὺς explicatur γόης ab Arcad. p. 51, 10.] Late denique pro Quovis etiam impostore capitur, uti dixi. [Etym. M. p. 238, 22 : Γόης, ψεύστης, ἀπατεὼν, παραλογιστής. Hesych. : Γόης, κόλαξ, περίεργος. Mœris p. 113 : Γόης Ἀττικῶς, κόλαξ Ἑλληνικῶς· ubi conjuncti cum κόλαξ exempla cit. Piers. : Dion. Chr. vol. 1, p. 659 : Ἀφθονία κολάκων καὶ γοήτων καὶ σοφιστῶν· vol. 2, p. 427 : Κόλαξ καὶ γόης ἀντὶ γενναίου καὶ ἀληθοῦς φανείς· Athen. 6, p. 252, F : Μιθριδάτου δ' ἀναγράφει κόλακα Σωσίπατρον, ἄνθρωπον γόητα, Νικόλαος. Utitur sæpe etiam Lucianus.] Interdum tamen copulantur ἀπατεὼν et γόης, ut a Plut. de Sibyll. Orac. Quo Plato Reip. 2, [p. 381,] modo γοητεύοντες

cum ἐξαπατῶντες conjunxit. Ceterum a γόος derivo γόης cum Eust. [Il. p. 648, 18; 1147, 7], dicente γόητα esse τὸν μετὰ γόου ἐπᾴδοντα : cujus etymi rationem aptam reddere videtur et Soph. [Aj. 582, quem l. Eust. etymol. suæ probandæ adhibet, cui favet etiam Γόαος, quod v.] : Θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. [Herodot. 2, 33 : Ἐς τοὺς οὗτοι ἀπίκοντο ἀνθρώπους γόητας εἶναι πάντας· 7, 191 : Ἔντομά τε ποιεῦντες καὶ καταείδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ οἱ μάγοι. Ubi fuerunt quos offenderet discrimen inter μάγους et γόητας : qui tamen distinguuntur etiam ab Æschine supra cit. Phryn. Bekk. p. 31, 24 : Γόης Ἀττικώτερον τοῦ μάγος. Æsch. Choeph. 822 : Κρεκτὸν γοήτων νόμον μεθήσομεν. Eur. Hipp. 1038 : Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς, οὐ γόης πέφυχ' ὅδε; Bacch. 233 : Λέγουσι δ' ὥς τις εἰσελήλυθε ξένος γόης, ἐπῳδὸς Λυδίας ἀπὸ χθονός· ubi distinctio inter γόης et ἐπῳδὸς rectius omittitur a Valcken. ad l. Hippol. Timonem ap. Plut. Num. c. 7 et Diog. L. 8, 36 : Πυθαγόρην τε γόητος ἀποκλίναντ' ἐπὶ δόξαν, et Diodor. 3, 74 : Ἕνα τῶν Ἰδαίων ὄντα Δακτύλων καὶ γενόμενον γόητα, ubi est varietas γενναῖον, et 5, 64 : Ὑπάρξαντας δὲ γόητας (Dactylos Idæos) ἐπιτηδεῦσαι τάς τε ἐπῳδὰς καὶ τελετὰς καὶ μυστήρια, addunt Schneid. et Schæf. Scriptor Phoronidis ap. sch. Apoll. Rh. 1, 1131 : Ἔνθα γόητες Ἰδαῖοι Φρύγες, ἄνδρες ὀρέστεροι, οἰκί' ἔναιον. Aristomenis fabulam Γόητες citant Athen. aliique. Schol. Eur. Alc. 1128 : Ψυχαγωγοί τινες γόητες ἐν Θετταλίᾳ οὕτω καλούμενοι, etc., quæ v. s. Γοητεία. Cum accus. Ælian. N. A. 3, 17 : Οἱ γόητες τὰ τοιαῦτα. L. D.]

[Γοησίοδος, ᾠδὸς, ἀπατεὼν, Cantor s. Incantator, Præstigiator, Hesych. Γοησίῳδος reponentem Kusterum præterierat tale vocab. per linguam fingi non posse. Piersoni ad Mœr. p. 113 conjecturis Γόης, ἀοιδὸς, et Γόης, ἐπῳδὸς, addere liceret tertiam Γόης, γοδὸς, ἀπατεὼν, id ut prave inversum esset ex Γοδὸς, γόης, ἀπ., nisi ipsum Γοδὸς, de quo supra, incertissimum esset. L. Dind.]

Γοητεία, ἡ, Idem [quod Γοήτευμα, Incantatio, Præstigiæ] vel Ipsa actio incantandi et præstigiis decipiendi, etc. Plut. De sollert. anim. [p. 961, D] : Ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων ὄνομα κήλησίς ἐστι, τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, γοητεία. [Diodor. 1, 76 : Τὰς τέχνας τῶν ῥητόρων καὶ τὴν τῆς ὑποκρίσεως γοητείαν καὶ τὰ τῶν κινδυνευόντων δάκρυα πολλοὺς προτρέπεσθαι παρορᾶν τὸ τῶν νόμων ἀπότομον, Actionis præstigias s. fascinationes. 20, 8 : Ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γοητείας παραλογισθέντες, Decepti fraude Agathoclis, qui classem deleturus, naves se diis consecraturum simulabat. Ad signif. quam Plut. ponit, animi per oculos deliniti referri licet etiam Maccab. 2, 12, 24 : Ἐμπεσὼν τοῖς περὶ τὸν Δωσίθεον καὶ Σωσίπατρον ἠξίου μετὰ πολλῆς γοητείας ἐξαφεῖναι σῶον αὐτόν. || Signif. Incantationis vel Fascinationis per illam ponunt Thomas M. p. 884 : Γοητεία δὲ τὸ ἐπικλήσεσί τε καὶ ἐπῳδαῖς χρῆσθαι, cum Ammonio p. 142 : Φαρμακεία γοητείας διαφέρει· φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως ἡ βλάβη ἡ διὰ δηλητηρίου τινὸς γινομένη φαρμάκου· γοητεία δὲ ἡ ὑπὸ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς. Cui Kulenk. ascripsit schol. Eur. Alc. 1128 : Ψυχαγωγοί τινες γόητες ἐν Θετταλίᾳ οὕτω καλούμενοι, οἵτινες καθαρμοῖς τισι καὶ γοητείαις τὰ εἴδωλα ἐπάγουσί τε καὶ ἐξάγουσιν. Memorat etiam Phryn. Bekk. p. 31, 24. Plato Conv. p. 202, E : Διὰ τούτου καὶ ἡ μαντικὴ πᾶσα χωρεῖ καὶ ἡ τῶν ἱερέων τέχνη τῶν τε περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς τελετὰς καὶ τὰς ἐπῳδὰς καὶ τὴν μαντείαν πᾶσαν καὶ γοητείαν. Dio Chr. vol. 1, p. 192 : Ἡδονήν τινα παραδεικνύουσαι (αἱ ἐπιθυμίαι) προσαγόμεναι τοὺς ἀνοήτους ἀπάτῃ καὶ γοητείᾳ. Theodoret. Hist. eccl. 3, 25 : Αἱ τῆς ἐκείνου (Juliani) γοητείας ἐφωράθησαν μαγγανεῖαι· ... εἶδον γὰρ γύναιον ... ἧς ἀνατείρας ὁ ἀλιτήριος τὴν γαστέρα τὴν νίκην δήπουθεν ... διὰ τοῦ ἥπατος ἔγνω. Frequens item de præstigiis et fraudibus delinimentisque apud Polyb., Lucian., Plut., Dionem Cass. ut expositum est in indd. Chron. Pasch. p. 270, 11 : Ὑφορώμενος γοητείαν τινὰ εἶναι ἐν αὐτῷ (lapide vocali). Latiori signif. de arte præstigiosa Herodian. 4, 12 : Τοὺς πανταχόθεν μάγους καὶ ἀστρονόμους τε καὶ θύτας μετεπέμπετο, καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἐλάνθανε τῶν τὴν γοητείαν ταύτην ὑπισχνουμένων, Qui eam profiterentur. L. D.]

Γοήτευμα, τὸ, Incantamentum, Incantatio, Præstigiæ, Fallaciæ. Plat. in Phil. [p. 44, C] : Ὥστε καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγὸν, γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴ εἶναι. [Porphyr. Abst. 1, 28; Clem. Alex. p. 946. Ælian. N. A. 3, 17 : Οὔκουν τὴν ἵππον ἐθέλειν ἀνθρώπους μεταλαγχάνειν τοῦ γοητεύματος τοῦδε (τοῦ ἐπὶ τῷ μετώπῳ σαρκίου, quod vocatur ἱππομανές). Wakef. Alciphro 3, 17 : Τοὺς ἀθλίους τουτουσὶ θέλγε τοῖς γοητεύμασιν, de iis qui vino cantuque tibiarum delinirentur. Themist. p. 356, D : Τὰ τοιαῦτα τῆς φύσεως γοητεύματα. L. D.]

[Γοητευτὴς, ὁ, Præstigiator. Quamvis nullum fortasse suppetat voc. exemplum, satis tamen testimonii præbet forma novitia γοτευτὴς, cujus exempla duo ex Aristini et Arsenii Synopsibus Canonum apposuit Suicer. L. Dind.]

[Γοητευτικὸς, ἡ, ὸν, Præstigiosus, Delenificus. Porphyr. Vit. Pyth. p. 40 : Ἡδονὴν δὲ οὐ προσίετο τὴν δημώδη καὶ γοητευτικὴν, ἀλλὰ τὴν βέβαιον καὶ σεμνοτάτην. Wakef. Schol. Arist. Plut. 589 : Τὰ γοητευτικὰ περίαπτα. Kall. Schol. Aristid. p. 307 : Ταῖς πρεπούσαις ἐπῳδαῖς) καλῶς ταῖς πρεπούσαις· εἰσὶ γὰρ γοητευτικαὶ ἐπῳδαί. Liber unus γοητικαί. Memorat et Poll. 4, 48. L. Dindorf.]

[Γοητευτικῶς, adv. a Γοητευτικός. Pollux 4, 51; 9, 135; Eustath. p. 1392, 43.]

[Γοητεύτρια, ἡ, Præstigiatrix. Eustath. p. 833, 32. Wakef.]

Γοητεύω, Incanto, Fascino, Incantatione s. Præstigiis decipio, Illicio, Pellicio; ut, Γοητεύειν τὴν σελήνην καὶ καθαιρεῖν, Plut. [Mor. p. 417, A.] At Bud. interpr. ap. Plat. Stupore affectum decipere : ap. quem plura vide p. 728. [Hesych. : Γοητεύει· ἀπατᾷ, μαγεύει, πείθει, φαρμακεύει, ἐξᾴδει. Phryn. Bekk. p. 45, 29 : Κατᾴδειν, οἷον γοητεύειν καὶ πείθειν, ut est ap. Plut. Mor. p. 764, D : Χάριτι καὶ λαμπρότητι τῆς ὄψεως γοητεύων καὶ ἀναπείθων. Gl. Γοητεύω, κολακεύω, Blandior. Locos Platonicos, omisso tamen quem HSt. s. Γόης cit., collegit Ruhnk. ad Tim. p. 73. Dem. p. 373 fin. : Γοητευθέντα καὶ φενακισθέντα τῇ φιλανθρωπίᾳ. Dio Chr. vol. 1, p. 183 : Ἡ τοῦδε ἀπάτη ἐπᾴδουσα καὶ γοητεύουσα· p. 282 : Ἐξαπατῶσαν καὶ γοητεύουσαν δεινοῖς φαρμάκοις, iisdemque verbis p. 283. Plut. Mor. p. 989, E : Εἰπόμην γεγοητευμένος, ὥσπερ αἱ γυναῖκες. Lucian. De salt. c. 63 : Τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι σηρικῇ καὶ προσωπείῳ εὐπρεπεῖ αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι καὶ τῇ τῶν ᾀδόντων εὐφωνίᾳ· et alibi. De animalibus Plut. Mor. p. 961, E : Ὁ δ' ὦτος ... ἁλίσκεται γοητευόμενος. Conf. Ælian. N. A. 12, 42. || Cum dat. Max. Planud. De constr. verb. p. 367 : Γοητεύω τὸ ἐπάγομαι καὶ ἀπατῶ καὶ φενακίζω αἰτιατικῇ. Γοητεύω καὶ τὸ διὰ μαγγανείας ἐπᾴδω δοτικῇ. C. infin. Anton. Diog. ap. Phot. cod. 166, p. 110, 24 : Ὡς κατανοήσοι τῆς γοητείας τὸν τρόπον, καθ' ὃν Παάπις ἐγοήτευσε Δερκυλλίδα καὶ Μαντινίαν νυκτὶ μὲν ζῶντας, ἐν ἡμέρᾳ δὲ νεκροὺς εἶναι. C. πρὸς Eunap. p. 21=12, ab Ernest. Lex. techn. p. 65 cit. : Οὔκουν κατέχει τὸν ἀκροατὴν καὶ γοητεύει πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν. L. Dind.]

[Γοητίας, ου, ὁ, i. q. γόης. Herodian. Epimer. p. 183.]

Γοητικὸς, ἡ, ὸν, Incantatorius, Præstigiatorius, Ad cantandum s. decipiendum aptus. [Diogen. L. Proem. p. 3 HSt. : Τὴν δὲ γοητικὴν μαντείαν οὐδὲ ἔγνωσαν, φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ μαγικῷ. Seager. Aq. Proverb. 26, 22 : Λόγοι τονθρυστοῦ γοητικοὶ, ubi vulg. interpr. λόγοι κερκώπων μαλακοί. Hesych. : Γοητικὸν, ἀπατηλὸν, μαγικὸν, τὸ δι' ἐπαοιδῶν ἐσκευασμένον. Postrema signif. Vita S. Theophanis fol. i, ij recto : Γοητικαῖς τῷ ὄντι καλλωπιζόμενος μαγγανείαις. Mich. Psell. Ms. Admir. lectt. medicophys. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 477 ed. Koll. : Εὐφορίαν τε τεχνικὴν ἢ μᾶλλον γοητικὴν χωρίοις ἐργάζεται. L. Dind.]

[Γοητικῶς, adv. a Γοητικός. Pollux 4, 51.]

[Γοῆτις, ιδος, ἡ, Præstigiatrix. Anth. Pal. 12, 192, poeta puerum aversatus muliebriter calamistratum addit : Ἡδὺς ἀκαλλώπιστος ἐμὸς πόθος· ἡ δὲ γοῆτις μορφὴ θηλυτέρης ἔργον ἔχει Παφίης. In cod. est γοητὴς, quod γοητὶς correxerat Salmasius : sed verum esse γοῆτις, quod a γόης subst., non a verbo formatur, monuit Jacobsius.]

[Γοητόστομος, ὁ, ἡ, Qui os habet præstigiatorium. Pseudo-Chrys. Serm. 8, t. 7, p. 259 : Τί μοι καρπὸν παγιδευτικὸν προσήγαγες, γύναι γοητόστομε; Seager.]

[Γόθοι. V. Γότθοι.]

[Γοθολία, ἡ, Gotholia, mater Ochoziæ, uxor Joram, Reg. 4, 11. L. Dindorf.]

[Γοῖ, i. q. οἷ, Sibi, præposito γ ut in γοίδημι, quod v. Hesych. : Γοιαυτῷ. Corrigit Schowius Γοι, αὐτῷ (γοῖ, αὐτῷ volebat). Vide Γῶ. L. Dindorf.]

[Γοῖ. Anth. Pal., ab Schæf. cit., 11, 327 : Τὴν ξηρὴν ἐπὶ νῶτα Λυκαινίδα, τὴν Ἀφροδίτης λώβην, τὴν ἐλάφου παντὸς ἀπυγοτέρην, αἰπόλος ἢ μεθύων οὐκ ἄν ποτε, φασὶ, συνῴκει, γοῖ γοῖ· τοιαῦται Σιδονίων ἄλοχοι. Jacobs. Anth. vol. 12, p. 476 : « Interjectiones γοῖ γοῖ imitantur grunnitum suum, quæ κοΐζειν dicuntur ap. Arist. Ach. 746. Eædem grunnientes κοΐ κοΐ clamant ap. eundem 780. Hinc apparet earum usum esse potuisse ubi turpis et abominanda res indicanda erat. Similiter Byzantini eunuchis illudebant voculas κλοῦ κλοῦ illis ogganientes, quæ gallorum semimarium glocitum imitantur. Vide Ducang. ad Nicephor. p. 219. »]

[Γοιδ, κόριον, Coriandrum ap. Afros. Ex App. Diosc. p. 455. Hebr. גד *Gad*, Exod. 16, 31. V. Bochart Canaan 2, 15. Dahler.]

[Γοῖδα, οἶδα, Scio, Hesych. L. Dindorf.]

Γοίδημι, Hesychio ἐπίσταμαι : pro εἴδημι s. ἐγὼ εἴδημι, Scio. [Γ non est natum ex ἐγώ, sed est aspiratio s. digamma Æol., ut in γοῖ, γοῖδα, γοῖνος. Eorundem Æolum idioma est flexio verborum in μι : v. Kœn. ad Gregor. p. 619. L. Dindorf.]

[Γοιδοῦλος, λαλιός· οἱ δὲ Γοδοῦλος, Hesych. Pro λαλιὸς recte interpp. λάλος, ut μιλίαν est ap. eund. v. Γοῖσος et Γυέλιον pro γύελον et alia alibi. Comparat autem Hemsterh. ejusdem gl. Γορδελίζειν, ἀδολεσχεῖν. L. Dindorf.]

[Γοιδύες, ῥυτῆρες, Lora, Habenæ, Hesych. inter Γοῖδα et Γοίδημι.]

[Γοῖναξ, Pampinus. Hesych. : Γοίνακες, βλαστοί. Conf. Γοῖνος. L. Dindorf.]

[Γοινάρυστις Hesychio pro Γοιναῦτις, οἰνοχόη, Trulla, restituebat Ruhnk. Auctar. vol. 1, c. 847, quum jam Albertus contulisset ejusdem gl. Οἰνήρυσις, ἀγγεῖον ὡς κοτύλη, μεθ' οὗ τὸν οἶνον ἀντλοῦσιν. L. Dindorf.]

[Γοινέες, κόρακες, Corvi, Hesych. Vocabulo terminatione certe vitioso confert Albertus ejusdem gll. Οἰνὰς, γένος κόρακος. Οἰνιὰξ, εἶδος κόρακος. L. Dind.]

Γοῖνος, Hesychio teste, pro οἶνος dicitur, pleonasmo τοῦ γ [immo v. Γοίδημι]. Idem et Γοιναῦτις affert pro οἰνοχόη. [V. Γοινάρυστις.]

Γοῖσος, ὁ. Γοῖσον sive Γοῖτον Etym. dici scribit ῥύπον, Sordes. Utriusque horum vocabb. mentio ap. Hesych. quoque fit. Γοῖσος enim ab eo exp. μέλαν, πλατύ [Nigrum, Latum] : et Γοῖτος, ῥύπος, πάθος : de quo et in Ἀκοστέω dictum est. [Etym. M. p. 51, 17 : Ἡ δ ἀγοστήσας, ῥυπανθείς· γοῖτος γὰρ ὁ ῥύπος. Quæ spectant Hom. Il. Z, 506 : Ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ Ubi Eust. : Τινὲς δὲ γράφουσιν ἀγοστήσας, ὅ ἐστι ῥυπανθείς ... καί φασιν ὅτι γοῖτος λέγεται ὁ ῥύπος, ὅθεν καὶ τὸ ἀγοστήσας γίνεται. Schol. autem : Οἱ δὲ ἀγοστήσας ὁ ῥυπανθείς· ἀγοστὸς γὰρ ὁ ῥύπος. Quod nisi auctor scripturæ ἀγοστήσας commutationem statuit literarum ι et σ, vel γοστὸς vel ἀγοιτήσας scripsisse credendus est : quo referri possit quod memoratur etiam scriptura ἀκοιτήσας a κοίτη, et γοιταὶ ap. Hesych. ponitur signif. eadem qua κοσταὶ, Hordeorum s. Graminis. Quorum tamen vocc. comparatione uti potuit etiam qui ἀγοστεῖν duceret a γοῖτος. Γοῖσος vero iterum memorat Etym. p. 238, 45 : Γοῖτον, ῥύπον· οἱ δὲ τοῖσον (γοῖσον Sylb.)· γοῖτος Arcad. p. 78, 9, γοῖπος vitiose Zonar. p. 446. L. Dindorf.]

[Γοισόω.] Γοισοῦται ab Etym. [p. 237, 51, Bekk. An. p. 233, 23] exp. πλατύνεται, ἐλαύνεται, χαλκεύεται, κάμπτεται, κοιλαίνεται, μελαίνεται, Dilatatur, Cuditur, Flectitur, Cavatur, Nigratur.

[Γοῖτα, οἶς, Hesych. Ὗς conjicit Albertus, ut sit Macedonicum, sicut γοτάν, q. v.]

Γοιταὶ, Hesychio sunt κριθαὶ, γράστις, Hordeum, Gramen. [V. Γοῖσος et Γοσταί.]

[Γοῖτος. V. Γοῖσος.]

[Γοιτόσυρος, Apollo apud Scythas. Γοιτόσυρον, τὸν Ἀπόλλωνα, Σκύθαι, Hesych. Γοιτόσυρον conjicit Albertus, quod sit pro Οἰτόσυρον, quomodo est ap. Hero-
A dot. 4, 59. Origen. C. Cels. 6, 39 Γογγόσυρον ex Herodoto citantem annotavit Soping.]

[Γολαμὸς, διωγμὸς, Persecutio, Hesych. Dialecti varietas est pro οὐλαμὸς, ut non opus sit correctione Ruhnkenii in Auct. γουλαμός. Sic dicitur οὐρανὸς, ὀρανός. L. Dindorf.]

[Γόλανα, ἀγκύλη, ἀντιλαβεύς, Amentum, Ansa, Hesych.]

[Γολγηίς, ἡ, Golgia, adj. gentile fem. a Γολγοί, quod v. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Γόλγιος, η, ον, Golgius, gentile a Γολγοί, quod v. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Γολγοθᾶ, i. e. κρανίου τόπος, Matth. 27, 33, Io. 19, 17, nomen collis prope Hierosolymam, in quo Jesus crucifixus est, e Chald. גלגלתא *Gulgaltà* : Cranium. Dahler.]

[Γολγοί, ῶν, οἱ, Golgi, urbs Cypri. Steph. Byz. Ἐν Γολγοῖς καλουμένῳ χωρίῳ dicit Pausan. 8, 5, 2. V. Γόλγον. Male Zonar. p. 446 : Γολγοί, οἱ Κύπριοι. L. Dindorf.]

B [Γόλγον, i. q. Γολγοί. Steph. Byz. s. Γολγοί : Λέγεται καὶ Γόλγον οὐδετέρως. Fuit hæc forma ap. Theocr. 15, 100, sed accentu in ultima posito : nunc melioribus ex libris receptum Γολγὼς, forma accusat. Dorica. L. Dindorf.]

[Γόλγος, ὁ, Golgus, n. pr. τοῦ ἡγησαμένου τῆς Σικυωνίων ἀποικίας, ut ait Steph. Byz., a quo Golgos urbem nomen adeptam esse. Eum Adonidis et Veneris f. perhibet schol. Theocr. 15, 100, ubi scriptum Γολγὸς, qui accentus in nomine urbis certe est testatior. L. Dindorf.]

[Γόλησις, κακοδαιμονία, Miseria, Infelicitas, Hesych.]

[Γολιάθης, qui hebraice Goliath, n. pr. hominis Palæstini, corporis proceritate insignis. Suid. L. Dind.]

[Γόλλακα, λάκκον, Foveam, Scrobem, Hesych. Dialecti varietas videtur pro αὔλαξ. L. Dindorf.]

[Γόλμις, ψὰρ τὸ ὄρνεον, Sturnus avicula, Hesych.]

[Γολμοί, στολμοί, Vestimenta, Hesych. V. Γυλλός.]

[Γολόη, ὄνομα τόπου, Loci nomen, Suid. Zonar. p. 448 : Γολὸν, ὄνομα τόπου. Liber unus Γολόους, alter
C cum Cyrillo Γολόη. De Golgis cogitabat Tittm. L. D. Memoratur χωρίον Γολόη μικρᾶς Γαλατίας Inscrr. basilicæ S. Pauli p. 63, 36. Hase.]

[Γολοινά, χλωρά, ἢ Γολονά, Viridia, Hesych.]

[Γολομείη, βοτάνη, Herba, Hesych.]

[Γολόσσης, ου, ὁ, Gulussa, f. Masinissæ, regis Numidarum, ap. Polyb. 39, 1 seq., ubi scribitur Γολοσσῆς, Diodor. Exc. Vat. p. 92 Mai., Appian. Pun. 70, etc., Suidam s. ipso et s. Ἀσδρούβας, unde corrigendus accentus ap. Polyb. L. Dind.]

[Γολύριον, κέλυφος, οἰκεῖον, Ταραντίνοις, Hesychius. « L. σικυῶν, Cortex cucurbitarum. » Perger.]

[Γόμνη, ὀρίγανον, Origanum, Hesych. inter Γόμος et Γομφία. Idem Γονάνη, ὀρίγανος.]

[Γομολῖται, Gomolitæ, gens Idumææ. Steph. Byz. Sed v. Γοβολῖτις. L. Dindorf.]

[Γόμον. V. Γόμορ.]

[Γομὸρ s. Γόμορ, τὸ, Gomer, Homer, mensura aridorum. Etym. Gud. p. 128, 33 : Γομὸρ, τὸ μέγα μέτρον θεκὲλ λεγόμενον, ὡς ἐν τῷ προφήτῃ Ὠσηέ, Ἐμισθωσάμην
D ἐμαυτῷ θεκὲλ κριθῶν· ἐν ἄλλοις δὲ ἀντιγράφοις λέγεται γομὸρ κριθῶν. Τὸ οὖν αὐτὸ ιε' μεδίμνους δηλοῖ. Θεκὲλ δὲ ἑβραϊστὶ εἴρηται, ὅ ἐστιν ἔπαρμα, ἀπὸ τοῦ δύνασθαι νεανίαν ἐπάραντα τὸν γομὸρ τῶν ιε' μεδίμνων τοῦ σίτου ἢ κριθῆς τῷ ὄνῳ ἐπιτιθέναι. Ἔστι δὲ καὶ μικρὸν γομὸρ ιϛ', ξεστῶν δὲ ν'. Epiph. De mens. et pond. vol. 2, p. 178, A : Τὸ δὲ αὐτὸ (quod λεθὲκ) καὶ τὸ γόμορ καλεῖται. Δύο δέ εἰσι γόμορ, μέγα καὶ μικρὸν, ὧν τὸ μέγα ἰσόμετρόν ἐστι τῷ λεθὲκ, δεκάπεντε καὶ αὐτὸ ὂν μοδίων, τὸ δὲ μικρὸν δώδεκα. Ad quæ Petav. p. 422 : « Vox ista γόμορ apud Græcos ambigua est. Duo enim ac diversissima mensurarum genera significat, hoc est חמר et עמר quam utramque dictionem Græci per eandem efferunt, γόμορ. Etenim in illo Oseæ loco (3, 2) ubi est חמר, id est *Homer*, γόμορ apud illos legitur. At Exodi 16, ubi est עמר, perinde etiam γόμορ LXX scripserunt, ut et Ezech. 45, 11 et 14. Sed voc. γόμορ rectius posteriori huic tribueris : quia densissima Hebræorum aspiratio ע per γ Græce reddi solet. Itaque D. Hieronymus עמר latine *gomor*, חמר autem *corum* inter-

pretatus est. Porro Gomor decima pars est Ephi. At Ephi decima pars cori, sive chomer. Igitur gomor centesima pars est chomer. Epiph. qui ap. Oseam duo illa simul non legerat, γόμορ κριθῆς et λεθὲκ κριθῆς vel κριθῶν, sed alterum tantum, λεθὲκ κριθῶν, vel γόμορ κριθῶν, perperam arbitratus est γόμορ κριθῶν idem esse ac λεθὲκ κριθῶν, eamque variam diversorum codd. lectionem putavit, quæ unum idemque significaret, cum essent ejusdem loci duæ, et quidem necessariæ diversæque partes. Est igitur Epiphanii cavendus hic lapsus: qui Gomor, quod idem est ac chomer, cum lethec, hoc est totum cum dimidia parte, confudit, varia et vitiosa codd. lectione deceptus. Quo ex errore propagatus hic qui sequitur alius est, duplex esse Gomor, majus ac minus : quorum illud idem sit cum lethec, hoc est modiorum 15, cujusmodi corus sive chomer est triginta : alterum vero 12. » Epiphan. ibid. p. 182, A : Τρία μέτρα σεμιδάλεως, ἃ τοῖς ἀγγέλοις Ἀβραὰμ τῇ Σάρρᾳ ἑτοιμάζειν προσέταττεν, ἐξ ὧν μέτρων ἐγκρυφίαν ἄρτον ἐνετείλατο· ταῦτα δὲ τὰ μέτρα ἕκαστον γόμον ἐχώρει· τὸ δὲ γόμον δέκατον ἦν τοῦ μεγάλου μέτρου, τουτέστι τῆς ἀρτάβης, ὃ γίνεται ἑπτὰ ξέστων καὶ πέμπτον. Ad quæ iterum Petav. p. 425 : « Perperam etiam in Regio γόμον, ut et in Basil. Quare nihil immutare voluimus. Verum γόμορ fortasse restituendum. Est enim in vett. codd. literarum ρ et ν pictura non absimilis. Quæ res exscriptoribus fraudi fuit. — Etsi dubitari potest, utrum γόμορ, an, ut cusi et scripti codd. exhibent, γόμον legerit Epiph. Nam si postremum hoc mensuræ genus γόμορ appellari credidisset, non duplicem antea γόμορ, sed triplicem esse dixisset. Hic enim tertius est, a duobus illis plane distinctus. Sed utcumque Epiph. scripserit, γόμον istud non aliud esse potest quam γόμορ, hoc est עמר ... » Epiph. verba repetens Etym. Gud. p. 534, 48, tenet scripturam γόμον. Locis V. T. a Petav. memoratis add. Regg. 1, 16, 20 : Γόμορ ἄρτων· 25, 18 : Γόμορ ἓν σταφίδος. Glossas Lexicogr. collegit Albert. ad Hesych. : Γόμορρα, μέτρον, στάσις. L. Dindorf.]

[Γόμορ, ὁ, Gomor, n. pr. Herodian. Epim. p. 240. L. Dindorf.]

[Γόμορρα, Mensura quædam. V. Γομόρ.]

[Γόμορρα, Gomorrha, urbs Judææ, sæpe memorata in V. et N. T., ubi plerumque flectitur Γομόρρας, veluti Gen. 10, 18 : Ἕως Σοδόμων καὶ Γομόρρας· 14, 1 : Βασιλέως Γομόρρας, etc. Sed accus. Γόμορρα est 13, 10 : Καταστρέψαι τὸν θεὸν Σόδομα καὶ Γόμορρα· 19, 24 : Ἔβρεξεν ἐπὶ Σόδομα καὶ Γόμορρα θεῖον· Ies. 13, 19 : Κατέστρεψεν ὁ θεὸς Σόδομα καὶ Γόμορρα. Γομόρραν est in variet. script. Epist. Petr. 2, 6 : Πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρρας. Hinc gentile Γομορρηνὸς, ή, όν, Gomorrhæus : unde Γομορρηνοὶ ap. Nilum Ep. 1, 69, p. 30. L. Dind.]

Γόμος, ὁ, Onus navis, Merces quæ sunt in navi. Pollux enim [1, 99] τὰ ἐντιθέμενα ταῖς ναυσὶ cum aliis nomm. tum hoc appellari dicit. [Moschio ap.] Athen. 5, [p. 207, C] : Ἦν δὲ ἡ ναῦς τῇ μὲν κατασκευῇ εἰκόσορος, τριπάροδος δὲ τὴν μὲν κατωτάτω ἔχων [ἔχουσα] ἐπὶ τὸν γόμον. [Herodot. 1, 194 : Τὰ μέγιστα αὐτῶν (navium) καὶ πενταχισχιλίων ταλάντων γόμον ἔχει. Æsch. Suppl. 444 : Καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμον. Demosth. p. 883, 11 : Τὸν γόμον οἰκεῖον ἔχειν αὐτὸν τῆς νεώς. Et alibi. Coteler. Monum. vol. 1, p. 347, C, a Boisson. cit. : Πλοῖον ἐναυάγησεν ἐν τῷ πελάγει, καὶ ἀπώλεσε τὸν γόμον. || Sarcina. Suid. v. Ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς : Καταλύσας τὸν γόμον ὑπέδυ τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου· quod suspectum. Vertitur, Onere humi deposito. Hemst. Exod. 23, 5 : Ἐὰν δὲ ἴδῃς τὸ ὑποζύγιον τοῦ ἐχθροῦ σου πεπτωκὸς ὑπὸ τὸν γόμον αὐτοῦ. Reg. 4, 5, 17 : Δοθήτω δὴ τῷ δούλῳ σου γόμος ζεῦγος ἡμιόνων. Fab. Æsop. p. 138 Fur. : Ὄνον βαρὺν γόμον ἐπαγόμενον. || Ζωμὸς, Jusculum interpretatur Hesych. L. D. || « Species panni. Achm. Onir. c. 244 : Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι ἐρυθρὰ ἦν τὰ τούβια, ἔσται ἡ χαρὰ δαψιλεστέρα· εἰ δὲ ἀπὸ ἐρίου, καὶ ὁ γόμος αὐτῶν ἔριον, εὑρήσει πλοῦτον ἀκόπως ἀπὸ ἄρχοντος· εἰ δὲ ἀπὸ βάμβακος καὶ τοῦ γόμου, ὁμοίως πλουτήσει ἀπὸ ἀνθρώπου πρᾳοῦ οἰκοδεσπότου. » Ducang.]

Γομόω, Onero, VV. LL. [Hesych. : Ἀχθήσας, γομώσας ἤγουν πληρώσας. Hemst. Duplici accus. junxit Io. Malalas p. 404, 12 : Ὅσα εὗρε πλοῖα ἐκράτησε, καὶ ἐγόμωσεν αὐτὰ Οὐννικὴν καὶ Γοτθικὴν χεῖρα. De qua constr. conf. dicta in Γεμίζω et Γέμω. L. Dind.]

[Γομφάριον, τὸ, Mugil. Schol. Lycophr. 664 : Τοὺς κεστρέας ἤτοι τὰ γομφάρια. Angl. Schol. Oppian. Hal. 1, 112; 3, 339. Ducang. V. Γόμφος. ă]

[Γομφεὺς, adj. gentile a Γόμφοι, urbe Thessaliæ. Steph. Byz. : Γόμφοι ... τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, εὕρηται δὲ Γομφεύς. Γομφέων genit. habet numus ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 138. L. Dind.]

[Γομφηλὴ, Maxilla, Gl. Pollux 2, 93 : Τὸ ὑπὸ τὰς γνάθους γόμφαι τε καὶ σιαγόνες. Scrib. videtur γαμφηλὴ et γαμφαὶ, quamvis auctoritate potius quam ratione careat scriptura per o. L. Dind.]

[Γομφιάζω, Hebesco, Stupeo dentibus. Ezech. 18, 2 : Ὀδόντες τῶν τέκνων ἐγομφίασαν, Dentes liberorum hebetes facti sunt. Sirac. 30, 10 : Ἐπ' ἐσχάτῳ γομφιάσεις τοὺς ὀδόντας σου, Vulg., In novissimo obstupescent dentes tui. Tigurina, Tandemque dentibus tuis infrendeas. Lex. Cyrilli Ms. Brem. γομφιάσει; interpretatur συγκόψεις. Ex Schleusn. Lex. V. T.]

Γομφίασις, ἡ, Morbus dentium, vel gingivarum; Molarium vel, secundum alios, Maxillarum a dentitione dolor. Sunt et qui γομφίασιν de mobilitate dentium interpr. ap. Diosc. [2, 63], ubi decoctum cornu cervini dicit παρηγορεῖν τὰς γομφιάσεις, quod Plin. scripserit, cornu cervini cinerem dentes mobiles confirmare.

Γομφιασμὸς, ὁ, Confractio dentium, vel Stupor dentium. V. Hesych. et Suid. [Zonar. p. 447, Herodian. Epim. p. 16 : Γομφιασμὸς, ὁ αἱμωδιασμὸς τῶν ὀδόντων. Eadem Hesych. : Γ., συνθλασμὸν ἢ συντριμμὸν ἢ αἱμ. ὀδ. Refertur ad Amosi 4, 6 : Δώσω ὑμῖν γομφιασμὸν ὀδόντων ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν ὑμῶν.]

[Γομφιόδουπος, ὁ, ἡ.] Γομφιόδουπα χαλινὰ, Epigr. [Anth. Pal. 6, 233], Circa molares dentes strepentia frena.

[Γομφίον, τὸ, Claviculus, Gl. Hesych. : Γομφία, ἤγουν γομφωτήρια, ξύλα εἰς γόμφους. Conf. Γομφίος in fine.]

Γομφίος, ὁ, Molaris dens. Xen. [Mem. 1, 4, 6] anteriores dentes cibum dicit secare, et τοὺς γομφίους λεαίνειν. Ideo autem vocantur γομφίοι, quod clavorum modo genis infigantur. [Pollux 2, 92 : Παράκεινται δὲ αὐτοῖς (τοῖς κυνόδουσι) δύο ῥιζῶν ἐξηρτημένοι οἱ λεγόμενοι γόμφιοι, πέντε ἑκατέρωθεν ὧν εἰσι καὶ οἱ λεγόμενοι μύλοι. Mœris p. 111 : Γομφίους Ἀττικῶς, μύλους Ἑλληνικῶς, ubi v. Piers. Exemplis ab eo collectis Schneid. et Schæf. addunt Herodot. 9, 83 : Κεφαλὴ ... ἔχουσα ὀδόντας μουνοφυέας ἐξ ἑνὸς ὀστέου πάντας, τούς τε ὀδόντας καὶ τοὺς γομφίους· Epicharm. Athen. 10, p. 411, B : Ψοφεῖ δ' ὁ γόμφιος, τέτριγε δ' ὁ κυνόδων (ubi γομφίος Eustath. cum libro uno), quo accentu Arist. Plut. 1059 : Ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ· Arist. De generat. an. 5, 8 : Οἱ μὲν πρόσθιοι γίνονται πρότερον, οἱ δὲ γόμφιοι ὕστερον, et Hist. An. 2, 4 bis, ubi semel liber unus γομφίοι, et in Gl. Γόμφιος, Molaris. Accentu γομφίος utitur Eust. Il. p. 150, 34, Opusc. p. 354, 8; Orion p. 41, 24, 26. Ad accentum referenda fort. etiam observatio Pseudophilem. p. 299 : Γομφίον, οὐ γόμφιος, si scribendum sit γομφίος. V. tamen Γομφίον. Ceterum γομφίους memorat præter alios Arist. iterum Pac. 34 : Παραβαλὼν τοὺς γομφίους. Errorem Suidæ, qui deceptus, opinor, ab schol. ad l. Arist., γομφίους dixit τοὺς προσθίους ὀδόντας, notavit Hemst. ad Arist. Plut. 1060. In eadem culpa Zonaras p. 447. Ceti γόμφιοι ap. Lucian. Ver. H. 2, 1. || Dentem clavis dicit Arist. Thesm. 423 : Κλειδία ... Λακωνίκ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους. ĭ L. Dindorf.]

[Γομφίτης, ὁ, i. q. γομφίος. Herod. Epim. p. 16 : Γ. ὀδούς. || Salm. Plin. Ex. p. 670, a, F : « Nicomedes in Glossario iatrico : Θυμίαμα Λιβυκὸν, γομφίτης. Hammoniacum intelligit. Vox ea γομφίτης multis locis legitur ap. Myrepsum, docto interpreti nusquam intellecta. » ī]

[Γομφόδετος, ὁ, ἡ, Clavis compactus. Æsch. Suppl. 846 : Γομφοδέτῳ δόρει, de nave.]

[Γόμφοι, οἱ, Gomphi, urbs Thessaliæ, ejusque cives. Steph. Byz. : Γόμφοι, πόλις Θεσσαλίας· τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον. L. Dindorf.]

Γομφοπαγής, ὁ, ἡ, Cuneis s. Clavis compactus. Et metaph. ap. Aristoph. [Ran. 824] ῥήματα γομφοπαγῆ. [Verba composita dici videntur, eaque *sesquipedalia*. Respexit Hesych. : Γομφοπαγῆ, συνηρμοσμένα.]

Γόμφος, ὁ, Cuneus, Clavus. Od. Ε, [248] de navi : Γόμφοισι δ' ἄρα τήνγε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε. [Hesiod. Op. 429 : Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμωὸς ἐν ἐλύματι πήξας γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆι. Apollon. Rh. 2, 613 : Εὐτέ μιν Ἄργος γόμφοισιν συνάρασσε. Ubi leg. συνάρηρε, jubente non tantum loco quem Apollon. imitatur Homeri, sed ipsa sententia, quæ imperf. non magis fert hic quam ap. Hom., ubi etiam est varietas ἄρασσε. Quam minus, opinor, laudassent Ruhnk. Ep. crit. p. 221, Porson., Buttm., si veram ap. Apoll. scripturam animadvertissent servatam esse in Etym. M. p. 237, 53 : Γόμφιοι ... ἐπὶ δὲ τῶν σφηνῶν, Γόμφοισι συνάρηρεν. Certissima igitur tertio ejusdem Apoll. loco 3, 1317, Μεσσηγὺ δ' ἀείρας χάλκεον ἱστοβοῆα θοῇ συνάρασσε κορώνῃ, anonymi ap. Ruhnk. correctio συνάρηρε, sicut est 2, 1115 : Θοοῖς συναρηρότα γόμφοις. L. Dind.] Aristot. Metaph. 9, [1] pro Clavo : Μάλιστα δὲ εἴ τι φύσει τοιοῦτον καὶ μὴ βίᾳ, ὥσπερ ὅσα κόλλῃ ἢ γόμφῳ ἢ συνδέσμῳ. Cic. ap. Plat. in Tim. γόμφους Cuneolos vertit : ubi tamen, inquit Bud., Clavos potius signif. videtur, quum sic appellet δεσμοὺς τοῦ σώματος. [Plato Tim. p. 42 seq. : Εἰς ταὐτὸν τὰ λαμβανόμενα ξυνεκόλλων, οὐ τοῖς ἀλύτοις, οἷς αὐτοὶ ξυνείχοντο, δεσμοῖς, ἀλλὰ διὰ σμικρότητα ἀοράτοις, πυκνοῖς γόμφοις ξυντήκοντες, ἓν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον. Quæ Cic. vertit : « Easque inter se copulabant haud iisdem vinculis, quibus ipsi erant colligati, sed talibus quæ cerni non possent propter parvitatem, crebris quasi cuneolis illiquefactis unum efficiebant ex omnibus corpus. » Non erat quod Ciceronem reprehenderet Bud., *cuneum* non contra linguam dicentem lignum, quod jungendis corporibus duobus adhibeatur, quamvis plerumque ita dicatur quod findendis immittitur. Voc. γόμφος utuntur etiam Æsch. Sept. 541 : Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην γόμφοις ἐνώμα, de sphinge clavis affixa scuto. Herodot. 2, 96 : Περὶ γόμφους πυκνοὺς καὶ μακροὺς περιείρουσι τὰ διπήχεα ξύλα· quibus comparanda hæc Etym. M. p. 237, 56 : (Γόμφοι) ἐπὶ τῶν σφηνῶν, Γόμφοισι συνάρηρεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἡμετέρων γομφίων· ὥσπερ γὰρ ἀσφαλῶς δράσσονται οὗτοι καὶ σφίγγουσι τὰ παραβαλλόμενα αὐτοῖς, οὕτω κἀκεῖνα (fort. κἀκεῖνοι) τὰς περιτιθεμένας αὐτοῖς σανίδας, et Aristid. vol. 1, p. 52 (94) : Τῷ μέσῳ τὰ ἄκρα οἷον γόμφῳ συλλαβὼν καὶ βεβαιωσάμενος τῇ ὑγιείᾳ τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθά. Aristot. De part. an. 2, 9 : Ἐν μέσῳ περιειληφότων οἷον γόμφον ἀστράγαλον, de ossibus duobus talo vel articulo junctis : quo referendum quod Hesych. et Etym. M. Γόμφοι interpr. etiam ἄρθρα. Epigr. ap. Athen. 5, p. 209, C : Τίνι γόμφοι τμηθέντες πελέκει τοῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος; Plut. Mor. p. 321, D : Ὥσπερ γὰρ ὁλκὰς ἢ τριήρης ναυπηγεῖται μὲν ὑπὸ πληγῶν καὶ βίας πολλῆς, σφύραις καὶ ἥλοις ἀραττομένη καὶ γομφώμασι καὶ πρίοσι καὶ πελέκεσι, γενομένην δὲ στῆναι δεῖ καὶ παγῆναι σύμμετρον χρόνον, ἕως οἵ τε δεσμοὶ κάτοχοι γένωνται καὶ συνήθειαν οἱ γόμφοι λάβωσιν. Lycophr. 747 : Αὐτουργότευκτον βᾶριν εἰς μέσην τρόπιν εἰκαῖα γόμφοις προστεταργανωμένην. Nonnus Dion. 40, 459 : Φράξατε λεπταλέοισι σεσηρότα δούρατα γόμφοις, πυκνὰ περιστρώσαντες ὁμοζυγέων ἐπὶ τοίχων ῥίπεσιν οἰσυΐνοις (ubi οἰσυΐναις Angl., coll. Hom. Od. Ε, 256 : Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι· ac ne ap. Herodot. quidem 2, 96 certa est forma ῥῖπος, quum ῥιπὶ pro ῥίπεϊ sit in nonnullis). Locis his partim ab Schneid. citt. adde Philon. Belop. p. 64 : Ὅπως δὲ πρὸς ἀλλήλους μένωσι, καὶ γόμφοις μὲν συλλαμβάνονται, καὶ ἥλοις δὲ διίενται διὰ τῆς στερεᾶς. Heron. Autom. p. 252 : Ἐν δὲ τῷ τοίχῳ τοῦ πλινθίου τῷ πρὸς τῷ ε ζ ἐνηλείσθωσαν δύο γόμφοι καθάπερ κανόνια. Polyb. 13, 7, 9 : Σιδηρῶν γόμφων. Lucian. Gall. c. 24 : Μοχλούς τινας καὶ γόμφους καὶ ἥλους· ibidemque 25. Hesych. : Γόμφοισι, σφηναρίοις. Γόμφοις, ταῖς τῶν ξύλων ἁρμογαῖς. Etym. M. p. 238, 2 : Γόμφος, κυρίως τὸ ξύλινον καρφίον· 237, 53 : Γόμφιοι (l. Γόμφοι), σφῆνες, δεσμά. Phrynich. Bekk. p. 32, 17 : Γόμφος, σφοδρὸς σύνδεσμος. Eust. Il. p. 1350, 19 : Ἕστωρ, σφὴν, ἔμβολος, γόμφος. Poll. 1, 84. || Dens

A molaris. Hesych. : Γόμφους, ὀδόντας ... ἢ μύλους. Idem cum Suida, gramm. in Bachm. An. vol. 1, p. 186, 24 : Γόμφοι, μύλοι. Zonar. p. 447 : Γόμφοι ... αἱ μύλαι. Gl. Γόμφοι, Maxillares, Gingivæ : quarum interpretationum posteriori se tueri potest quam Suidas et gram. Bachm. ponunt σύνδεσμοι ὀδόντων : quod cuipiam videatur corrigendum σύνδεσμοι, καὶ ὀδόντες Γομφίοι, ut est ap. Hesychium. || Stilus scriptorius. Nonnus Io. p. 232, 26 : Καὶ Πιλᾶτος θηητὸν ἐπέγραφε μάρτυρι γόμφῳ γράμμα, τόπερ καλέουσι Λατινίδι τίτλον ἰωῇ· ἦν δὲ σοφῷ καλάμῳ τετυπωμένον· Οὗτος Ἰησοῦς. || Piscis. Gl. : Γόμφος ἰχθύς. V. Γομφάριον. L. Dind.]

Γομφότομος, ὁ, ἡ, Clavis trajectus, Nonn. [Io. p. 232, 1 : Δούρασι γομφοτόμοισιν.]

Γομφόω, Clavis compingo. Item simpl. Compingo, Coagmento. Epigr. l. 2 navis γομφωθεῖσα [Anth. Pal. 11, 248 : Ἅπασαν ἐπὶ ζυγὰ γομφωθεῖσαν]. Aristoph. Eq. [463] : Γομφούμενά γε τὰ [Γομφοῦμεν' αὐτὰ] πάντα καὶ κολλώμενα. [Æsch. Suppl. 440 : Γεγόμφωται σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν, ὡς προσηγμένον· quo respiciens

B Hesych. : Στρέβλαι ναυτικαὶ, τὰ ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφούμεναι. Idem : Γομφῶσαι, συμπῆξαι. Nonnus Dion. 40, 448 : Ἰκρία γομφώσαντες. Anth. Pal. 9, 416 : Ἡ ναῦς ἀπ' ἔργων Κύπριδος γομφουμένη. Memorat inter voc. naupegica etiam Poll. 1, 84; idemque inter fabrilia 7, 114. || Improprie Empedocl. ap. Plut. Mor. p. 95, A, ab Schneid. cit. : Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐγόμφωσεν καὶ ἔδησεν, Coagulavit, quod Hom. Il. Ε, 902 dixerat συνέπηξεν. || Γεγομφωμένος, Dentalis, Gl. Unde augeri possunt lexica Latina, nisi scribendum Dentatus. V. Γόμφος. L. Dind.]

[Γομφώδης, ὁ, ἡ, Clavis compactus. Hesych. v. Ἀλάλητα· Ξύλα ποταμοῦ κλυστὰ (ποταμόκλυστα Salm.), γομφώδη. Rates dicere videtur leviter compactas ex trabibus.]

Γόμφωμα, [τὸ, Compages. Plut. V. Marcell. c. 15 : Τὸ γόμφωμα διέστησαν τοῦ ζεύγματος. Conf. l. ejusdem s. Γόμφος cit. Longus Past. 2, 26 : Δελφῖνες πηδῶντες ἐξ ἁλὸς, ταῖς οὐραῖς παίοντες τὰς ναῦς ἔλυον τὰ

C γομφώματα. Wakef.] et Γόμφωσις, ἡ, Coagmentum, Coagmentatio, Bud. ex Plut. Exp. et Compages, Contabulatio. Item γόμφωσις ap. Medicos Species συναρθρώσεως, quum os ossi clavi modo infigitur, ut inquit Galen. [4, 11. Schol. Theocr. 7, 105 : Τὰς τῶν σανίδων γομφώσεις. Wakef.]

Γομφωτήρ, ὁ, Coagmentator, Qui compingit (navem). [Anth. Pal. 9, 31 : Ἐς τί πίτυν πελάγει πιστεύετε, γομφωτῆρες;]

Γομφωτήριον, τὸ, q. d. Coagmentatorium, i. e. Id quo fit coagmentatio. Unde exp. et Clavus. [Γομφωτήρια, Hesychio s. Γομφία i. q. ξύλα εἰς γόμφους. Idem : Γομφωτήρια, ἧλοι. Hero Autom. p. 271, ab Schneid. citatus : Ἐκκοπὰς στενὰς ὡσεὶ γομφωτηρίων. Schol. Hom. Od. Ε, 246 : Τέρετρα) πάντα τὰ διατρῆσαι δυνάμενα, γομφωτήρια καὶ τρύπανα, cit. Wakef.]

[Γομφωτικὸς, ἡ, ὸν, Ad compingendi negotium pertinens. Plato Politic. p. 280, D : Τέχναι φραγμάτων περί τε γένεσιν ἐπιθηματουργίας οὖσαι καὶ τὰς τῶν θυρωμάτων πήξεις, γομφωτικῆς ἀπονεμηθεῖσαι μόρια

D τέχνης. Quo respicit Pollux 7, 209. Angl.]

Γομφωτὸς, ἡ, ὸν, Coagmentatus, Compactus. [Strabo 16, p. 741 : Πλοῖα διαλυτά τε καὶ γομφωτά. Schneid. Nonnus Io. 19, 75, de Christo crucifixo : Δούρασι γομφοτόμοισιν ἐγὼ γομφωτὸν ἐλάσσας κοίρανον ὑμείων. Wakef. Aristeas De leg. transl. p. 110, 59 : Πελεκίνοις συναρμοζόμενον γομφωτοῖς. Hase.]

[Γοναγὸν, τὸ, vicus μιλλίων τεσσαράκοντα ab Apamea Syriæ distans. Mosch. Prat. spir. p. 1151, A. Hase.]

[Γοναὶ Διὸς ὑετίου. V. Γονή.]

[Γόναρ, μητέρα, Λάκωνες, Matrem dicunt Lacones, Hesych. Kust. : « Scribe μήτρα, Uterus. »]

[Γονατᾶς, ᾶ et ῶ, ὁ, Gonatas, Antigoni f. Demetrii Poliorcetæ cogn., ap. Polyb. 2, 41, 10 etc., Plut. Æmil. Paul. c. 8, Suid. s. Eudoc. v. Περσαῖος aliosque multos. Quod auctore Porphyrio ap. Euseb. Chron. p. 176 ed. Mai., unde sua sumsit Georgius Sync. p. 267, A, 270, C, ducitur ab urbe Thessaliæ ubi natus educatusque esset, Gonnis : Ἀντίγονος ὁ Δημητ-

τρίου τοῦ πολιορκητοῦ καὶ Φίλας τῆς Ἀντιπάτρου θυγατρός... ὃς ἐν Γόννοις τῆς Θετταλίας γενόμενός τε καὶ τραφεὶς Γονάτας ἐπεκαλεῖτο. Sed eam explicationem e ratione temporum redarguit Niebuhr. comment. de Eusebio in Script. min. vol. 1, p. 227, patrem Antigoni ostendens, quando filium genuit, nondum Thessaliam neque adisse neque in potestate habuisse. Quare γονατὰς ipse habet pro voc. Macedonico confertque novi Græcismi vocem γονατὰς, quæ laminam ferream significat circum genu positam. Sed ab eo voc. quum non videatur formari posse γονατᾶς, id ut significet ejusmodi genuali cinctum, dicere malim Antigonum a vitio genuum, sicut Antiochum Grypum a naso, cognomen adeptum. Ceterum in eadem qua Porphyr. sententia versatus est Steph. Byz., quum gentile urbis Thessalicæ formari etiam Γονατὰς scripsit : Τὸ ἐθνικὸν καὶ Γονατὰς, ὃ καὶ παράλογον διὰ τὸν τόνον, non aliud ejus, satis scio, exemplum in promptu habens præter cognomen Antigoni, cujus ipse quem miratur accentus cavillandi vocabulum prodere ei debebat. Vera enim prosodia est non Γονατὰς neque, ut est ap. Euseb. p. cit. et 179, Γονάτας, et ap. Steph. Byz. in Ἀντιγόνεια, Γονάτου, sed Γονατᾶς. L. Dind.]

Γονατίζω, Ingeniculo, Genua flecto. Affertur autem e Cratino comico a Poll. [2, 188]. In VV. LL. exp. Geniculor, λιτανεύω, et γουνάζομαι. [Hesych. : Παροκλάζοντες, γονατίζοντες, Hemst. Idem : Μετοκλάζει, γονατίζει. Schæf. Malalas p. 309, 11 : Συνέβη ... γονατίσαι καὶ αἱματωθῆναι τὸ γόνυ τοῦ ἵππου. Ἐγονάτισε, In genu procumbere fecit, Aq. Genes. 24, 11. || Genu ferio. Phryn. Bekk. p. 31, 21 : Γονατίζειν, τῷ γόνατι πλήττειν. Sumsit fortasse a Cratino. L. Dind.]

[Γονάτιον, τό. Theognost. cod. Barocc. 50 Can. 741 : Τὰ διὰ τοῦ ατιον ὑποκοριστικὰ, γονάτιον. Cramer. Lucian. Asini c. 10 in descriptione palæstræ protervæ : Νῦν, ἔφη, δείξεις εἴπερ νέος εἶ καὶ εὔτονος παλαιστὴς καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. Καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους ἐς γόνυ, Ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα, etc. Schol. Nicand. Ther. 541 : Κατὰ τὸν βουβῶνα ἤγουν τὸ γονάτιον. Id. 595 : Ἦτρον τὸ γονάτιον ἢ τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νάρθηκος λέγει, ἢ ἦτρον τὴν ἐντεριώνην φησί. Κυρίως δὲ ἦτρον ὁ μετὰ τὸν ὀμφαλὸν τόπος. Nulli horum ll. apta videtur signif. Geniculi, sed Femoris vel Inguinis. Eamque omnino voc. potestatem esse docet gl. Photii, Suidæ, grammat. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 286 : Κώληπα, τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος, ἡ κόξα. Coxam enim dicimus partem femoris posticam, et quidem summam. Non disputo autem h. l. quam recte ita capiatur voc. Homericum (Il. Ψ, 726) κώληψ. Faciunt porro pro hac interpr. fortasse quædam etiam eorum quæ sunt ap. Ducang. in Ὑπογονάτιον, quod v. Geniculi vero signif. de calami nodis Tzetz. Hist. 7, 741 : Τοὺς Ἰνδῶν καλάμους τῷ Κτησίᾳ ὡς διοργυίους γράφοντι τὸ πλάτος τίς πιστεύσοι; Καὶ τοῖς τὸ ἓν γονάτιον δύο ποιεῖν ὁλκάδας; Quod v. 735 dixerat ἓν γόνυ τι κοιλάναντες ὧν ἔφημεν καλάμων. || Pars aratri, Buris. Etym. Gud. p. 130, 34 : Γύης τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ ἀρότρου, τὸ πρὸς τὸ ξύλον τὸ λεγόμενον γονάτιον. Proculus ad Hes. Op. 425, indeque Moschop. ad 441 : Γύην) τὸ λεγόμενον γονάτιον τοῦ ἀρότρου. Hæc, quæ pugnare inter se videntur, quomodo concilianda sint dicetur s. Γύης. || Genus instrumenti fabrilis, Norma, ad quam anguli exiguntur. Ioan. Canabutzes ap. Ducang. App. ad Gloss. : Βαρύδιον. Ἐὰν γὰρ ἐρωτήσῃ τοὺς οἰκοδόμους ἤτοι τοὺς λεπτουργοὺς ἢ τοὺς ξέοντας τοὺς λίθους διὰ τίνα αἰτίαν τὸ γονάτιον ποιεῖται γωνίας ἴσας καὶ τὸ βαρύδιον ἰσάζει τὸν τοῖχον, ἐροῦσιν. || De membris catenæ capiendum videtur in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 49, ab ipso cit. : Κελεύει οὖν πλῆθος σιδήρου ἀναριθμήτου συνάξαι καὶ ἅλυσιν ποιῆσαι· ἔσχεν δὲ ὁ σταθμὸς ἑκάστου γονατίου ἀνὰ λιτρῶν τρισχιλίων ἑκατὸν ὀγδοήκοντα. Καὶ συζευγνύει ἀνὰ γονάτια πεντήκοντα, καὶ παρεισφέρει ξύλον ἐλαφρὸν ἀγριοφοινίκιον μεταξὺ τῆς ἀρχῆς τῶν πεντήκοντα γονατίων. Καὶ οὕτως ἀπ' ἄκρου τῆς γῆς ἕως τοῦ ἑτέρου διέφραξεν τὴν θάλασσαν. L. Dindorf.]

[Γονατὶς, ἡ, Geniculum culmi. Epiph. t. 1, p. 599, C : Ῥίζαι, καὶ βάσεις, καὶ καλάμη, καὶ αἱ γονατίδες. Hase.]

[Γονάτισις, ἡ, Genuflexio. (Vocab. a Montefalc. fictum.) Wessel. Ep. ad Ven. p. 22. Schæf.]

[Γονατόδεσμος, ὁ, Gennale, Gl.]

[Γόνατον, τὸ, Genu, voc. Γόνυ forma barbara. Herodian. Epim. p. 16 : Γόνυ, γόνατος. Liber unus γόνατον, recte. Sed inepte Suid. locum Xenophontis, qui habet γόνατα pl., sub Γόνατον recenset. L. Dind.]

Γονατόομαι, Geniculor, In geniculum nodor, Cam. Affertur e Theophr. H. Pl. 8, 2, [4]. Et partic. γεγονατωμένος, Geniculatus e Diosc. 3, 58.

Γονατώδης, ὁ, ἡ, Geniculatus, Geniculis cinctus, Nodis geniculatus. Sic redditur ap. Theophr. H. P. 4, 12 [11, 13 Schn.] e Plin. [Ibid. 1, 5, 3 : Ὁ μὲν κάλαμος γονατώδης· 1, 6, 7 : (Ῥίζαι) γονατώδεις, ὥσπερ αἱ τῶν καλάμων. Diosc. 4, 30.]

[Γονάω, Pario, Gigno. Hesych. : Γονᾷ, κύει, γεννᾷ, φύει. L. Dindorf.]

[Γόνδην s. Γόνδης, Salsamentum suillum, lingua Paphlagonum. Schol. Luciani Gall. c. 22, notatus ab Struvio : Ἔνιοι δὲ σαπέρδην εἰρήκασι τὸ ἐκ συὸς τάριχος, ὃ νῦν γόνδην Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. Idem in Bachm. An. vol. 2, p. 319 : Τὰ ὕεια τεμάχη, ἃ γόνδην Παφλαγόνες φασί. Videtur igitur γόνδην accus. a nominat γόνδης esse. Vitiose Etym. M. p. 708, 42, ἰόνδην. L. Dind.]

[Γόνδρα, gens Thracia. Steph. Byz., qui addit : Λέγεται δὲ παρ' Ἡρωδιανῷ Κόνδρα καὶ Ῥόνδα. L. Dind.]

Γονεία, ἡ, Fœtificatio. [Herodian. Epim. p. 17 et Suid. : Γονεία, ἡ γέννησις.]

[Γονεῖς, οἱ, urbs Thraciæ ejusque cives, ap. Steph. Byz. : Γονεῖς, πόλις Θρᾴκης· οἱ κατοικοῦντες ὁμοίως. Οἱ δὲ Ἀδριανοπολίτας τούτους ἐκάλεσαν. Stephanum describens Eust. Il. p. 291, 42 non Γονεῖς dedit sed Γοννεῖς. L. Dindorf.]

[Γονεοκτονία. V. Γονοκτονία.]

Γονεὺς, έως, ὁ, Genitor, Pater. At Γονεῖς, Pater et mater, Parentes, licet in VV. LL. γονεὺς quoque reddatur Parens, Pater et mater. Hesiod. [Op. 233] : Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν. [Æschines C. Ctesiph. p. 69 St. : Μήτε γυναῖκας τέκνα τίκτειν γονεῦσιν ἐοικότα.] Aristoph. N. [994] : Καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν [σκαιουργεῖν]. Plut. De frat. am. [p. 482] : Υἱῷ δὲ ἄν τις παραινέσειε θεραπεύειν γονεῖς. [Repetitur sæpissime in eod. scripto voc. apud omnis ætatis scriptores frequens, cujus de usu rariora tantum notamus hæc. Herodot. 1, 91 : Κροῖσος πέμπτου γονέος ἁμαρτάδα ἐξέπλησε, abavi Gygæ Aristot. Hymn. ap. Diogen. L. 5, 7 aliosque virtutis fructum dicit χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων, non parentes, ut opinor, solos, sed totum stemma significans. Idem H. A. 7, 6, 14 : Καὶ ἐοικότες δὲ τοῖς γεννήσασιν ἢ τοῖς ἄνωθεν γονεῦσιν (nascuntur). Chron. Pasch. p. 735, 10 : Ἡμεῖς διὰ τῆς προστασίας τοῦ θεοῦ ... τοῦ θρόνου τῶν πατέρων καὶ γονέων ἡμῶν ἐπελαβόμεθα. Ib. p. 737, 7 : Εἰς τὸν θρόνον τῶν γονέων ... προγόνων ἐκαθίσατε, et, ubi vel πατέρων vel προγόνων lacuna interceptum videtur, ibid. v. 12 : Τοῦ θρόνου τῶν γονέων σου καὶ... Martyr. ap. Lamb. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 588 : Ἐγὼ δὲ Θεόφιλος, ἀρνησάμενος τὴν κακὴν κληρονομίαν τοῦ ἑλληνισμοῦ τῶν ἐμῶν πατέρων καὶ γονέων. || De animalibus. Herodot. 3, 109, de serpentibus : Τῷ γονεῖ τιμωρέοντα ἔτι ἐν τῇ γαστρὶ ἐόντα τὰ τέκνα. Aristot. Pol. 2, 3 : Εἰσὶ δέ τινες καὶ γυναῖκες καὶ τῶν ἄλλων ζώων, οἷον ἵπποι καὶ βόες, αἳ σφόδρα πεφύκασιν ὅμοια ἀποδιδόναι τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσιν· quo tamen de l. v. in Γυνή. Pollux 5, 77, 78, de cervis; Plut. Mor. p. 3, A, de canibus. || Ut sæpius γόνος et τόκος, sic γονεὺς et τοκεὺς confusa ap. Herodot. 4, 5, Callim. fr. 13 coll. Apollon. De pron. p. 143, C (403, C). L. Dindorf.]

Γονεύω, Fœtifico, Gigno, item Concipio. Bud. e Theophr. C. P. 1, [14, 1 Schn.] : Καὶ τὰ δένδρα παραιρεθέντων τῶν πρώτων καρπῶν, γονεύει πάλιν ἑτέρους· 3, [16, 2] : Γονεύειν τὸν εἰς νέωτα καρπόν· [ibid. : Καλῶς γονεύσει· 22, 5 et H. Pl. 8, 10, 5 : Ἀνὴρ ὁ γονεύων. Plut. Mor. p. 980, C : Αἱ δὲ πορφύραι συναγελαζόμεναι τὸ μὲν κηρίον, ὥσπερ αἱ μέλιτται, κοινῇ ποιοῦσιν, ἐν ᾧ λέγονται γονεύειν· 981, C : Διὸ καὶ πλεῖστα καὶ μάλιστα γονεύεται περὶ τὸν Εὔξεινον πόντον, indicavit Wakef.]

Γονὴ, ἡ, Genitura, Fœtus s. Fœtura, Proles. Il. Ω, [539] : Ὅττι οἱ οὔτι Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο

κραιόντων. Ubi exp. γέννησις, Generatio. [Accommodatior hæc signif. Apollodoro, eadem formula uso 3, 15, 6 : Εἰς Πυθίαν ἦλθε καὶ περὶ παίδων γονῆς ἐμαντεύετο. Conf. sch. Hom. Il. E, 64. Ap. Hom. vero intelligenda Proles, ut ap. Diodor. vol. 2, p. 517, 6 : Οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ γονὴ γνησία.] Ut autem hic periphrastice γονὴ παίδων pro παῖδες, sic Eur. [Med. 1136] γονὴν τέκνων δίπτυχον vocat Geminos filios. [Hom. H. Apoll. 63 : Ἀσπασίη μὲν ἔγωγε γονὴν Ἑκάτοιο ἄνακτος δεξαίμην, i. e. Ἕκατον. Tzetz. Hist. 5, 781 : Γοναῖς ταῖς Αἰγυπτίων. Conf. ib. 825, Iamb. v. 205, 267. V. infra. L. D.] || Γονὴ, inquit Bud., Genitura, Fœtus, i. e. Infans editus; τὸ ἔκγονον : et subjungit e Luciano [Dial. mar. 10, 1] de Latona loquente, Πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν δύναιτο ὑποδέξασθαι τὰς αὐτῆς γονάς. Sic certe et Soph. Antig. [642] γονὰς κατηκόους Morigeros natos vocat. [Hom. Od. Δ, 755 : Οὐ γὰρ δίω πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεισιάδαο ἔχθεσθαι. Hesych. : Γονάς, τέκνα. Idem : Ἰλλυρὶς γονὴ, ἀντὶ τοῦ Ἰλλυρὶς γενεά· γράφεται δὲ καὶ, γυνὴ, ὁ δὲ Καλλίστρατος, γύη etc. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ. Soph. OEd. C. 1192 : Εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαί. L. D. Dionys. A. R. 2, 19 : Κρόνος ἀφανίζων τὰς ἑαυτοῦ γονάς. De partu nondum edito Nonnus Dion. 1, 352 : Διδύμη σφριγόωσα γονῇ κυμαίνετο γαστήρ. Schæf. Idem 12, 56 : Πῶς βροτέην ὤδινε γονὴν πίτυς; 37, 124 : Ἵππιον ὄγκον ἔχουσα γονῆς οἰδαίνετο γαστήρ.] || Dicitur et de Brutorum fœtura; ut ap. Æschin. [p. 69 St.] : Μηδὲ βοσκήματα κατὰ φύσιν γονὰς ποιεῖσθαι. [Hesych. : Ἰλλάδας γονάς, ἀγελαίας, καὶ τὰς συστροφάς. Εὐριπίδης Φρίξῳ καὶ Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ. Ubi delenda verba ex versu sequenti, ut videtur, illata καὶ τὰς συστροφάς. Ἰλλάδες γοναὶ autem de bubus aratoribus capiendum puto, ut est de aratris Antig. 341 : Ἰλλομένων ἀρότρων. Æsch. Prom. ap. Plut. Mor. p. 98, C : Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονάς. Sophocl. ap. Stob. vol. 2, p. 455 Gaisf. : Εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῷ γένει, ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ (amor)· ubi varietas γένει. Eadem autem in his periphrasis, qua de supra. Lycophr. 1255 : Ἐξαριθμήσει γονὰς συὸς κελαινῆς. Improprie Æsch. Ag. 1565 : Θέσμιον γὰρ τίς ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων; Sobolem quasi calamitatum ex diris Thyestæ nascentium. L. D.] Item γονὴ τῶν ᾠῶν in Fabulis Æsopi [223, p. 92 Fur., i. q. ᾠά], Fœtura, Bud. interpr. || Extenditur et ad Fructus; ut in Plat. Axiocho pseudepigrapho [p. 371, C] : Ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς βρύουσι· quæ puto ex aliquo poeta sumta esse [est potius ipsius scriptoris oratio elatior], i. e. Abundant fructuum omnis generis fœtu. [V. Ioannis Diac. l. sub Γονὸς citandum. Procul. ad Hesiod. Op. 463 : Γονὴν παίδων ... καρπῶν γονήν.] || Γονὴ exp. et Genus : ut in quodam epigr. ap. Athen. 8, [p. 335, D] : Πολυκράτης δὲ τὴν γονὴν Ἀθηναῖος. Et apud Soph. [Aj. 1094], ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν, Infimo genere prognatus. [OEd. T. 1469 : Ὦ γονῇ γενναῖε· El. 156 : Γονᾷ ξύναιμος. Lycophr. 151 : Ἐπειόν, οὐκ Ἀργεῖον, ἀκραιφνῆ γοναῖς. Nonnus Dion. 32, 211 : Γονὴν ἐψεύσαο Κύπρου. Huic signif. affinis est qua utitur Hippocr. p. 1133, D : Τούτῳ ὁ ὀμφαλὸς ἐκ γονῆς ἐμελάνθη. Sic Pollux 2, 8, de infantibus dicit usurpari νήπιον, ἄρτι ἀπὸ γονῆς.] || Γονὴ a Camer. redditur Partus ap. Eur. Phœn. [1591] : Πρὶν εἰς φῶς ματρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν. [Ibid. 355 : Δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναί. Theocr. 17, 44 : Ἀστόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰὲν, ῥηΐδιοι δὲ γοναὶ, τέκνα δ' οὔποτ' ἐοικότα πατρί. Quæ melius Toupio Append. nott. p. 33, interpr. Dorvill. ad Char. 2, 11 init. L. D. Plut. Mor. p. 496, B : Οὐδὲν οὕτως ἐστὶν ἀτελὲς οὐδὲ ἄπορον οὐδὲ γυμνὸν οὐδὲ ἄμορφον, ὡς ἄνθρωπος ἐν γοναῖς ὁρώμενος. Wakef.] || Nativitas, VV. LL. in Ἀπόλλωνος γονή. [Hesych. : Γονὴν, γένεσιν. Soph. OEd. C. 1294 : Γονῇ πεφυκὼς γεραιτέρᾳ· Antig. 980 : Ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν, Matris ex infausto connubio ortum ducentes. Eur. Hipp. 1082 : Ὦ δυστάλαινα μῆτερ, ὦ πικραὶ γοναί. Μηδεὶς ποτ' εἴη τῶν ἐμῶν φίλων νόθος· Ion. 328 : Οὐδ' ᾖξας εἰς ἔρευναν ἐξευρεῖν γονάς; Dem. p. 563, 1 : Καὶ τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν τὰς ἀπορρήτους, ὥσπερ ἐν τραγῳδίᾳ, τούτου γονάς; Steph. Byz. : Δῆλος ἢ παρὰ τὰς γονὰς ἢ μαντείας· ἱερὸν γὰρ Δῆλος τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ θεοῦ πρῶτον ἐν αὐτῇ γενομένου. Ne memorem Ἀφροδίτης, Διονύσου, Μουσῶν γονὰς titulos fabularum mediæ potissimum comœdiæ poetarum, quorum rationem reddere conatus est Lobeck. Aglaoph. p. 437. || Γοναὶ Διὸς ὑετίου, locus prope Sardes. Ioan. Laurent. De mens. 4, 48 : Ἔτι καὶ νῦν πρὸς τῷ δυτικῷ τῆς Σαρδιανῶν πόλεως μέρει ἐπ' ἀκρωρείας τοῦ Τμώλου τόπος ἐστὶν, ὃς πάλαι μὲν γοναὶ Διὸς ὑετίου, νῦν δὲ παρατραπείσης χρόνῳ τῆς λέξεως Δευσίου (marg. Δεύσιον) προσαγορεύεται. Item locus Bœotiæ Διὸς γοναί. Schol. Hom. Il. N, 1 : Ἐὰν ἐξ Ὀφρυνίου τῆς Τρῳάδος τὰ Ἕκτορος ὀστᾶ διακομισθῶσιν εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς (τοῖς ἐν Βοιωτίᾳ Θηβαίοις) καλούμενον τόπον Διὸς γονάς. || Stirps potius quam Nativitas vel Ortus vertendum Eur. Chrysipp. fr. 6 : Τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον πόλον ἦλθε πάλιν· Med. 1255 : Τᾶς σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς ἔβλαστεν· Troad. 1290 : Ἀνάξια τᾶς Δαρδάνου γονᾶς τάδ' οἷα πάσχομεν δέδορκας; Liban. vol. 4, p. 593 : Παῖς δ' οὖν καὶ οὗτος ἐμὸς (gener soceri), κἂν γονῆς ἑτέρας. || Generatio esse videtur ap. schol. Hom. Il. Γ, 175 : Κυρίως γὰρ τηλύγετοι καλοῦνται οἱ τηλοῦ τῆς γονῆς ὄντες παῖδες, ὅ ἐστιν οἱ ἐκ γεροντικῆς ἡλικίας σπαρέντες. Eodem retulerim Pind. Nem. 7, 84 : Λέγοντι γὰρ Αἰακόν νιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι· Isthm. 6, 7 : Ὁπότ' ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς, de Jove ad Alcumenam accedente. || Pro Generatione quæ gallice dicitur potius quam latine, i. e. γενεᾷ vel seculo. Pind. Pyth. 4, 143 : Τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες σθένος ἀελίου χρύσεον λεύσσομεν. Æsch. Prom. 774 : Πῶς εἶπας; ἦ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν; Τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς. Quæ tamen etiam usitata signif. capi licet : sed clare Pers. 818 : Θῖνες νεκρῶν δὲ καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ ... σημανοῦσιν. L. D.] || Semen prolificum, Genitura. Hesiod. : Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος. [Op. 731. Apollod. 3, 14, 6 : Τῆς γονῆς εἰς γῆν πεσούσης. Hemst. Herodot. 3, 101, et de serpente 109. Hippocratis satis est memorasse scriptum Περὶ γονῆς. Utitur sæpissime et Aristot. aliique omnes. Γονὴ et σπέρμα quomodo differant docet Arist. De generat. anim. 1, 18, p. 724, 12 Bekk. : Γ. μὲν οὖν τὸ ἀπὸ τοῦ γεννῶντος καλεῖται αἴτιον, ὅσα συνδυάζεσθαι πέφυκε, τὸ πρῶτον ἔχον ἀρχὴν γενέσεως, σπέρμα δὲ τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τὰς ἀρχὰς ἔχον τῶν συνδυασθέντων. Quod discrimen tamen non solet observari.] Hippocr. autem, ut Gorr. e Galeno annotat, γονὴν appellat non ipsum modo semen recens emissum, vel in suis vasis contentum, sed quamdiu a concepto etiam fœtu species seminis adhuc apparet, sive per abortum, sive per dissectionem. || Γονὰς ab Hippocr. vocari etiam Partes naturales quæ generationi inserviunt, tradit Galen. Comm. in lib. De art. 3. [« Γονὴ dicitur interdum Uterus et Partes genitales, ut p. 810, C : Κύστις καὶ γοναί. Sic enim illic γονὰς explicat Galenus, τὰ γεννητικὰ μόρια, Partes naturales, in fœminis uterum, in viris vasa seminaria. Et p. 210, 57 eundem locum subindicans : Γονὴν δὲ λέγει ἤτοι τὰ γεννητικὰ μόρια, ἢ καὶ αὐτὴν τὴν μήτραν, Γονὴν autem dicit aut Genitalia membra aut ipsum etiam Uterum. Eademque notione γονὴ repetitur p. 842, A : Κύστις τε καὶ γονή. Sic p. 426, 15 γονὴ Partes genitales significat. Erotianus quoque (p. 112) : Γονὴ ὁτὲ μὲν τὸ σπέρμα δηλοῖ, ὁτὲ δὲ τὴν μήτραν, Interdum quidem Semen, interdum etiam Uterum significat; additque multis in locis apud Hippocr. reperiri. Et Pollux 2, 222, τὴν μήτραν γονὴν ab Hippocrate vocari scribit, ut et Rufus Ephes. ἐν τῷ περὶ ἀνθρώπων μορίων (1, 31). Hesychius etiam γονὴν, γένεσιν, μητέρα (μήτραν Kuster.) καὶ τὸ σπέρμα exponit. Γοναὶ p. 261, 54, Partes naturales et genitales significant : Γυναικὶ δυστοκεούσῃ ἢν τὸ παιδίον ἐν τῇσι γονῇσιν ἔχηται καὶ μὴ εὐπόρως ἐξέλθῃ, Si muliere ægre pariente fœtus in genitalibus locis hæreat, neque facile exeat. Locellos dixit Calvus, cum γονὴ etiam Uterum significet. Lib. quoque 2 Epid., p. 999, F : Ὄρχις οἰδήσας ἀπὸ βηχέων ὑπόμνημα κοινωνίης στηθέων, μαζῶν, γονῆς, φωνῆς, Testis intumescens ex tussi nos consensionis quæ est genituræ et voci cum pectore et mammis commonefacit. Ubi tamen submonuimus γονὴν Uterum indicare posse, eamque communionem quæ est utero cum mammis subnotari. Quo etiam pertinent quæ scribuntur p. 49, 44 : Μαζοὶ, γονὴ, ὑστέρη. » Fors.

OEcon. p. 87. Hesych. : Γονή ... καὶ γυναικεῖον αἰδοῖον. || De ejusdem gl. Γονήν, μητέρα modo dictum.] || Γονὴ præterea nom. est Pessi ad conceptum perutilis, qui describitur ab Ægin. 6, 24. [Γονὴ cum γυνὴ confus. supra notavi. Adde Diod. vol. 2, p. 517, 6, ab Schæf. cit.]

[Γονὴς, νάρκισσος, τὸ φυτὸν, Narcissus planta, Hesych.]

[Γόνθος, Concha. Arcad. p. 49, 5 : Τὰ εἰς θος δισύλλαβα μονογενῆ ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν βαρύνεται, πτόρθος γόνθος, ὁ κόγχος, γρόνθος etc. L. Dindorf.]

[Γονίας, εὐχερὴς, Facilis, Hesychius, inter Γόνιμον et Γονοειδὲς, addens, Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Quæ fabula quum voc. non habeat, Stanlejus glossam retulit ad Choeph. 1067 : Ὅδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις τρίτος αὖ χειμὼν πνεούσας γονίας ἐτελέσθη, ubi nunc legitur πνεύσας ex conj. Scaligeri. Hesychium, quum Agam. citaret pro Choeph., Blomfieldus deceptum conjecit eod. errore quo in libris Æschyli Choephori cum Agam. coaluerunt. Schol. : Γονίας ἄνεμος, ὅταν ἐξ εὐδίας κινηθῇ χαλεπὸν πνεῦμα. L. Dindorf.]

[Γονικεύω, Prædia avita possideo. Georg. Pachym. 2, 33 : Τῆς εἰς χάριν γονικευθείσης ... γῆς. Ducang.]

[Γονικὸς, ή, όν, Seminalis. Aristot. Probl. 4, 26 : Τῆς γονικῆς ἐκκρίσεως. Basil. Imp. Admon. c. 5. Kall. || Paternus. Georg. Alex. V. Chrys. 179 : Πᾶσαν τὴν γονικήν μου ὕπαρξιν κατέλιπον, πολλὴν οὖσαν, καὶ ἰδίασα ἐκ τοῦ κόσμου· 182 : Ἦλθον πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες μετὰ δακρύων μὴ ἀποστῆναι τῆς γονικῆς αὐτοῦ θρησκείας μήτε (l. μηδὲ) καταλιπεῖν αὐτοὺς ὀρφανούς. Seager. Timæus p. 209 ab Schæf. cit : Πατρονομούμενοι, οἱ τοῖς γονικοῖς νόμοις χρώμενοι ἢ ὑπὸ τῶν πατέρων ἀρχόμενοι. Ubi Ruhnk. : « Pro γονικοῖς, προγονικοῖς corrigit Valck. ad Eur. Hipp. v. 826. Rectissime. » Similiter errant edd. Ælian. V. H. 2, 28, a Wakef. cit. : Ὑπὲρ γονικῶν ἡρώων. Agatho Epil. ad Conc. 6 (Combef. Hist. Monothel.) p. 201, E : Οὐ μόνον ἐκ προλαβούσης γονικῆς ... διδαχῆς τε καὶ παραδόσεως. Alia v. ap. Ducang. L. Dindorf.]

[Γονιμοποιὸς, ὁ, ἡ, Prolificus. Dionys. Areop. De cœl. hier. c. 15. Kall.]

Γόνιμος, ὁ, ἡ, et η, ον, Genitalis, Prolificus, Fœtificus. Plato de LL., [Plut. Mor. p. 764, B, et Theophr. cuj. ll. v. in ind. Schneid.] γόνιμος θερμότης. Apud Theophr. autem [C. Pl. 1, 6, 1; 4, 16, 3], γόνιμος ὑγρότης, Prolificus humor, vel fructificus, Bud. Plin. autem Fœtificum humorem dixit. [Hippocr. p. 347, 25 : Ὁκόσα δὲ τῶν σωμάτων ἀκμάζοντά ἐστι καὶ ἐν τῇσι ἡλικίῃσι τῇσι γονίμῃσι. Aristot. De generat. an. 1, 19 : Ἰκμὰς ὅση μετὰ τὴν κάθαρσιν ὑπολείπεται ταῖς γονίμοις· Probl. 4, 2 : Τῶν ἀτέκνων καὶ γονίμων γυναικῶν. Ap. eund. De generat. anim. 2, 5 ᾠὰ γόνιμα contraria τοῖς ὑπηνεμίοις. Dio Chr. vol. 1, p. 661 a Wakef. cit. : Ὥσπερ ἐπὶ τοῦδε τοῦ ὕδατος τὸ μὲν σῶζον καὶ τρέφον καὶ γόνιμον ὄντως ἄνωθέν ποθεν ... κάτεισι. Longin. 44, 3 : Ἄγευστοι καλλίστου καὶ γονιμωτάτου λόγων νάματος, τὴν ἐλευθερίαν, ἔφη, λέγω. Ubi jungenda esse γον. λόγων docet etiam 8, 1 : Πέντε ... πηγαὶ ... αἱ τῆς ὑψηγορίας γονιμώταται. Eust. Opusc. p. 346, 10 : Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῶν δένδρων μένει γονίμης φύσεως ἀσυντελῆ, φύλλοις εὐθηνούμενα μόνοις· 353, 40 : Οὐκ ἐν ῥόδοις καὶ κάλυξιν ἀνθέων ἑτέρων, ἀλλ' ἐν εἰδεχθεῖσιν (l. εἰδεχθέσιν) ὕδνοις ἐπιδεικνυμένη ἡ γῆ τὸ γόνιμον.] In Epigr. γονίμη φλέψ, Genitalis vena, pro Membro virili. [Anth. Pal. 6, 218. Etym. M. p. 652, 15 : Παραστάται ὑπ' ἐνίων καλοῦνται αἱ γόνιμοι φλέβες αἱ τῇ γενέσει παρεστῶσαι. Quibus conf. Rufus De part. corp. hum. p. 63. Ead. signif. Eur. El. 1209 : Πρὸς πέδῳ τιθεῖσα γόνιμα μέλεα, de Clytæmnestra ad pedes filii provoluta.] Sic μόριον ἀνδρὸς γόνιμον, Plut. De fort. Rom. [p. 323, B.] Γόνιμον πῦρ, quidam Poeta ap. eund. Plut. de facibus nuptialibus. [Is poeta Euripides est Phœn. 345 : Ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις· cujus l. vitiosam scripturam Plutarcheam Mor. p. 606, F, non debebat probare Valck.] || Fœcundus, Fertilis. [Hesych. Γόνιμον, εὔκαρπον. Poeta ap. Platon. Epist. 1, p. 310 : Γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκεις γύαι. Steph. Byz. s. Βέσβικος : (Νῆσοι) γόνιμοι καὶ λιπαραί.] Philo V. M. 1 : Γῆν πεδιάδα καὶ βαθεῖαν καὶ πρὸς πάντα γονιμωτάτην. Et γόνιμος τῷ σώματι, e Plut. Item metaph. Aristoph. [Ran. 96] γόνιμος ποιητής. Sic et Aristid. pro Eo, qui est fœcundo ingenio, ut Bud. interp. 105 : Ὡς γόνιμος καὶ ἐνθυμηματικός. [An Sopater Prol. ad Aristid. Panath. vol. 3, p. 741 Lips. : Ὡς γ., ὡς ἐνθυμηματικὸς τυγχάνει ...?] Idem, Τῷ γονίμῳ τῆς φύσεως χρῆται. [Metaphorice etiam cit. ab Schneid. Hippocr. Ep. p. 1271 : Γνώμην οὐκέτι ἔχω μετ' ἀνδρῶν γονίμων βουλεύσασθαι. Plato Reip. 2, p. 367 : Φρονεῖν καὶ ὑγιαίνειν καὶ ὅσα ἄλλα ἀγαθὰ γόνιμα τῇ αὑτῶν φύσει, ἀλλ' οὐ δόξῃ ἐστί· quo respiciens Phryn. Bekk. p. 31, 19 : Γόνιμα ἀγαθὰ, τὰ τῷ ὄντι ἀγαθά. Πολιτείας δευτέρῳ. Synes. p. 337, D : Γόνιμον βουλάν· 339, A : Γονίμου ζωᾶς. Photius Bibl. p. 93, 40, ab Routh. cit. : Ἔστι δὲ τοῖς ἐνθυμήμασιν, εἴπερ τις ἄλλος, γονιμώτατος.] Interdum cum gen. sicut et Lat. Fœcundus et Fertilis, ut Aristot. De mundo [c. 4, p. 394, 26] : Νέφος ἐστὶ πάχος γόνιμον ὕδατος, Nubes est crassamentum fœcundum aquæ, quod tamen redditur etiam, Vim habens gignendæ aquæ. [Theophr. fr. 3, 44, p. 720 Schn. : Γόνιμος ἤδη γίγνεται (calor) τῶν ὁμοίων.] Tale est γόνιμος χαρᾶς, [ap. Plut. Mor. p. 778. Id. p. 938 :] Γόνιμον ζῴων καὶ φυτῶν. [Et 716, A : Ἔστι δὲ παῤῥησίας καὶ δι' αὐτὴν ἀληθείας γονιμώτατος (ὁ οἶνος). Hierocles p. 144 (?). Wakef. Eustath. Opusc. p. 320, 20 : Ζῴων γόνιμος εὐγενῶν (terra). Ælian. N. A. 7, 5 : Ἡ γῆ ἡ Λίβυσσα πολλῶν καὶ ποικίλων θηρίων γόνιμός ἐστι. || Decretorius, de diebus vel temporibus criticis. Foes. OEcon. Hipp. p. 87 : « Γόνιμος ἡμέρη aut γονίμη Dies impar et criticus sæpe dicitur : p. 1046, B : Ἢν πυρετοῦ ἔχοντος τὰ περὶ τὸ πρόσωπον ἰσχνὰ ᾖ ἐν ἡμέρῃ γονίμῳ, Si febris apprehenderit, et facies die impari subsidat. Ibid. C : Ἢν μὴ ἐν τῇ γονίμῃ μεθῇ ὁ πυρετὸς, ὑποτροπιάζειν ἀνάγκη. Et p. 1050, F : Σπασμῶν φωνὴ ἐν γονίμῳ λύεται. Et ibid. : Λύεται δὲ ἐν γονίμῃ. Itemque 1053, D : Ἀπόληψις δὲ τοῦ νοσήματος οὐκ ἂν γένοιτο, εἰ μὴ ἐν γονίμῃ ἡμέρῃ. Ibid. : Ὅσα θνήσκει, ἀνάγκη γονίμῳ ἡμέρῃ. Et ibid. E : Θνήσκειν ἀνάγκη γονίμῳ ἡμέρῃ. Eademque notione γόνιμος μὴν καὶ γόνιμον ἔτος Mensis et annus impar dicitur ac criticus ibid. D, E, ut et ἄγονος ἡμέρη Dies par ibid. D, E, ἄγονος μὴν et ἄγονον ἔτος, Mensis par et annus par, ibid. D, E. Quæ τῷ γονίμῳ ex oppositione respondent. Quem certe Hipp. locum exprimit et explicat Erotianus (p. 110), quum scribit : Γονίμη ἡμέρα, ἀντὶ τοῦ περιττή, ἐπειδὴ αἱ περιτταὶ ἡμέραι ὡς ἐπίπαν κρίσιμοι τυγχάνουσι καὶ γεννητικαί τινος ὠφελίμου, ὅθεν καὶ γόνιμον μῆνα τὸν περιττὸν καλοῦσι. Γονίμη exponitur ab Hesych. ἡμέρα ἡ περισσὴ καὶ μὴ ἄρτιος. (Malim distinguere γονίμη, ἡμέρα, ἡ π.) Quibus sane verbis haud dubie Hipp. locum p. 1046 subindicat. » Plut. Mor. p. 288, C, ab Schneid. cit. : Γόνιμος γάρ ἐστι (numerus impar) καὶ κρατεῖ τοῦ ἀρτίου συντιθέμενος. || Maturus partui, Vitalis. Aristot. H. A. 7, 4, 5 : Ὅσα μὲν οὖν γίγνεται πρότερα τῶν ἑπτὰ μηνῶν, οὐδὲν οὐδαμῇ δύναται ζῆν, τὰ δ' ἑπτάμηνα γόνιμα γίγνεται πρῶτον, ἀσθενῆ δὲ τὰ πολλά. Ibid. 6 : Τὸ δὲ γάλα τὸ γινόμενον πρότερον τῶν ἑπτὰ μηνῶν ἄχρηστόν ἐστιν, ἀλλ' ἅμα τά τε παιδία γόνιμα καὶ τὸ γάλα χρήσιμον. Schneid. Ibidem : Ἀρχὴ δὲ ταῖς γυναιξὶ τοῦ τεκνοῦσθαι καὶ τοῖς ἄρρεσι τοῦ τεκνοῦν καὶ παῦλα ἀμφοτέροις τοῖς μὲν ἡ τοῦ σπέρματος πρόεσις, ταῖς δὲ ἡ τῶν καταμηνίων· πλὴν οὔτ' ἀρχομένων γόνιμα εὐθὺς οὔτ' ἔτι ὀλίγων γιγνομένων καὶ ἀσθενῶν. Foesius l. c. : « Γόνιμον παιδίον Vitalem fœtum et puerum significat p. 260, 27 : Ὁκόταν οὐ γόνιμον γένηται τὸ παιδίον· 29 : Ὁκόταν γονίμου γενομένου τοῦ παιδίου χεὶρ ὑπερέχῃ. Et p. 262, 16 : Ἢ προέτεκεν οὐ γόνιμα· p. 347, 40 : Γόνιμα τέκνα ἢ παιδία... Ὡσαύτως καὶ γόνιμα γίνεται. Et p. 349, 11 : Γόνιμά τι ἀνάγεται ἐς φάος. » Theolog. Arithm. p. 42 : Γόνιμα γὰρ τὰ ἑπτάμηνα· ubi Philonis exx. duo citavit Astius p. 182. Signiff. adhuc positas omnes recensens schol. Eurip. Phœn. 1597 Matth. addit signif. τοῦ δυναμένου τεχθῆναι, quæ eadem est postremæ. || Recens natum interpretatur Dorvill. ad Charit. 7, 2, ap. Maneth. 4, 220 : Θηλυτέρους γονίμων παίδων ἰσομήτορας ἄνδρας, vertens, Viros effeminatos infantibus comparandos. || Genuinus. Hesych. : Γόνιμος, γνήσιος υἱὸς γεγονὼς, ὁ οὐκ εἰσποιητός. Manetho 6, 54 : Ἶσοι γονίμοισι τέκεσσι. Anthol. Pal. 9, 277, de fluvio imbribus inflato : Ὄψομαι ἠελίῳ σε

κεκαυμένον, ὅστις ἐλέγχειν καὶ γόνιμον ποταμῶν καὶ νόθον οἶδεν ὕδωρ. Capitur eodem modo locus lacer et corruptus Longini 31, 1 : ... γόνιμον τόδ' Ἀνακρέοντος, Οὐκέτι Θρηϊκίης ἐπιστρέφομαι. De γόνιμος cum νόμιμος confus. dictum initio. Γ. pro λόγιμος legebatur olim Pausan. 1, 29, 3.]

[Γονιμότης, ητος, ἡ, Fertilitas, Fœcunditas, Gl. Eust. Il. p. 132 extr. : Ἅλας δὲ ταῖς οὐλαῖς ἀνεμίγνυον οὐ μόνον διὰ γονιμότητα καὶ τὸ ἐν τροφαῖς νόστιμον. Seager. Id. Opusc. p. 347, 6 : Τῷ δὲ ἐμῷ δένδρῳ ὑποκαταβαίνοντι τὸ ἓν τοῦτο οὐ τελευτὴ γονιμότητος, ἀλλὰ μονότης καὶ στάσις· ubi leg. μονιμότης pro μονότης. Schol. Hesiod. Th. 178 : Ὁ χρόνος τῶν ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἀναδιδομένων σπερμάτων τὰς γονιμότητας ἀφανίζει. Ioannes Diac. ad ejusd. v. 147, p. 459 Gaisf. : Ὁ χρόνος τῶν ἐξ οὐρανοῦ τε καὶ γῆς ἀναδιδομένων καρπῶν καὶ τῆς γονιμότητος ἀφανιστικός ἐστιν ἢ θεριστικός· τοῦ γὰρ θέρους ἐλθόντος θερίζουσι τὰ ὥρια οἱ ἄνθρωποι, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, τὴν ἐξ οὐρανοῦ δηλαδὴ εὐκράτως τοῖς σπέρμασι καὶ ἐκ γῆς ἐντεθεῖσαν γονιμότητα. L. D. || Vitalitas. Theol. Arithm. p. 39 ed. Ast. : Ἐπὶ γονιμότητος ἑπταμήνων καὶ ἐννεαμήνων. Schneid. Ibid. 47 : Τῆς δὲ γονιμότητος αἰτίαν μάλιστα τὴν ἑβδομάδα ὑπάρχειν.]

[Γονιμώδης, ὁ, ἡ, Fœcundans. Orph. Hymn. 54, 19 : Αἰγύπτου κατέχεις ἱερῆς γονιμώδεα λουτρά, de lavacris in undis Nili fœcundantibus. Schneid.]

[Γόννα. V. Γόνυ.]

[Γοννεῖς. V. Γονεῖς.]

[Γόννιος, α, ον, Gonnius, gentile a Γόννοι, quod v. Steph. Byz. : Γόννοι... τὸ ἐθνικὸν Γόννιος. L. Dind.]

[Γόννοι, ων, Gonni, urbs Perrhæbiæ. Steph. Byz. : Γόννοι, πόλις Περραιβίας ἀπὸ Γουνέως κληθεῖσα τοῦ απογόνου Κύφου οὗ φησιν Ὅμηρος. Ὁ πολίτης Γόνιος, καὶ Γουνία ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα. Γράφεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ υ. Τοὺς δὲ Περραιβοὺς, Αἰολεῖς ὄντας, τὰ σύμφωνα διπλοῦν καὶ Περραιβοὺς καλοῦντας ἑαυτοὺς καὶ Γόννον διὰ δύο νν τὴν πόλιν· γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα. Ex quibus, qui verba premat, tertiam elicere formam possit Γόνοι, mihi non oblatam. L. Dind.]

[Γοννοκόνδυλον, Gonnocondylum, ex uno cognitum l. Livii 39, 25 : « Perrhæbi Gonnocondylum, quod Philippus Olympiadem appellaverat, Perrhæbiæ fuisse, et ut sibi restitueretur, agebant. » Libri *Connoc.* vel *Conoc.* Sigonius : Ego *Gonnocondylum* legendum puto, voce juncta ex duobus oppidorum nominibus, quorum meminit Liv. 44, 6 : « Hic locus tam suapte natura infestus per quattuor distantia loca præsidiis regis fuit insessus : unum in primo aditu ad Gonnum erat, alterum Condylon, castello inexpugnabili. » L. Dind.]

[Γοννονία. V. Γουνοννία.]

[Γόννος, ἡ, Gonnus, i. q. Γόννοι, quod v. Steph. Byz., cujus verba ibi posui. Lycophr. 906 : Περραιβικὴν Γόννον. Herodot. 7, 128 : Ἐς Περραιβοὺς παρὰ Γόννον πόλιν. Memorat eandem Strabo 9, p. 440. L. Dind.]

[Γοννοῦσσα, Gonnussa, urbs Perrhæbiæ. Steph. Byz., qui addit, τὸ ἐθνικὸν Γοννουσσαῖος. Scribitur autem in cod. Vratisl. duplici ν et simplici σ, vulgo ν simplici et duplici σ. V. Γονοῦσσα. L. Dind.]

[Γονογεῶνες, Mandragora, Diosc. Notha 4, 76. Boiss.]

Γονοειδὴς, ὁ, ἡ, Genituræ similis. Γονοειδὲς ἐναιώρημα, Hippocr. [p. 966, F. Id. p. 148, A : Τὸ θολερὸν πνεῦμα καὶ τὸ γονοειδὲς διελθὸν λύγγα σημαίνει, Turbidus flatus et genituræ similis abscessus singultum significat. Plura v. ap. Foes. in Œcon. et Eustach. ad Erotian. p. 112, qui de loco quodam Hipp. varietatem τονοειδὲς pro γ. memorat, de quo v. s. Γονώδης. L. Dind.]

Γονόεις, εσσα, εν, Fœcundus, Fertilis. [Nicander Al. 101 : Αὐχέν' ἀποτμήξας ἅρπῃ γονόεντα Μεδούσης, Collum Medusæ, unde nati Chrysaor et Pegasus. Nonnus Dion. 7, 70 : Ἐγκεφάλου γονόεντος ἐδινεύοντο μενοιναί· 12, 2 : Ἠελίου γονόεντος· 57 : Δενδρείην γονόεσσαν ἀναπτύξασα λοχείην· 20, 24 : Γονόεντος ἀμήτορα παῖδα καρήνου, de Minerva; 61 : Διὸς γονόεσσαν πτύχα μηροῦ· 22, 278 : Ὄμβρῳ μὲν γονόεσσαν ὅλην ἐδίηνας ἀλωὴν Ἑλλάδος etc. Γονόεις cum στονόεις conf. ap. eundem 1, 8, ut notavit Wakef., et Coluth. 359. L. Dind.]

[Γονόεσσα, ἡ, Gonoessa, prom. Pellenes, contr. Γονοῦσσα. Hom. Il. B, 573 : Αἰπεινὴν Γονόεσσαν. Ad quem l. Eust. docet aliud esse Γονόεσσα, aliud Γονοῦσσα : Γονόεσσα ἀκρωτήριον Πελλήνης, Γονοῦσσα μέντοι τρισυλλάβως πόλις Περαιβίας. Sed schol. etiam prom. Γονοῦσσαν dictum putavit : Γονόεσσαν, Γονοῦσαν (l. Γονοῦσσαν)· ἔστι δὲ ἀκρωτήριον Πελλήνης. Et urbem Hesych. Γονόεσσαν : Γονόεσσα, πόλις. Γονόεσσα πόλις Πελοποννήσου, nisi is utroque l. Peloponnesiam dicit. L. Dind.]

[Γονοκτονέω, Liberos interficio. Pseudoplut. Mor. p. 1162, A : Εὑρὼν τὸν υἱὸν Καλυδῶνα μετὰ τῆς μητρὸς ἀναπαυόμενον, καὶ μοιχὸν εἶναι δόξας, κατὰ ἄγνοιαν ἐγονοκτόνησε. Angl.]

[Γονοκτονία, ἡ, Parenticidium, Gl. Videtur legendum Γονεοκτονία. L. Dind.]

Γονόομαι, affertur e Gazæ Gramm. 3 pro ἐκλιπαρῶ, ἱκετεύω, Genibus advolvor, Ad genua accido. Sed pro eo γουνοῦμαι potius dicitur, et quidem peculiariter ap. poetas.

[Γονοποιέω, Fœtifico. Inc. Levit. 26, 9, Angl. Schol. Lycophr. 899 : Γυναῖκα δυναμένην γονοποιεῖν. Geopon. 19, 4 : Ποτὲ μὲν ὡς ἄρρην γονοποιεῖ, ποτὲ δὲ ὡς θῆλυς τίκτει (lepus). Wakef. || Γονοποιῶ, Fecundo, Gl.]

[Γονοποιΐα, ἡ, Fœtificatio. Alex. Aphr. Probl. 2, 68.]

[Γονοποιὸς, ὁ, ἡ, Fœtifer, Fœtificus. Justin. M. Cohort. p. 8, D : Γονοποιὸν ὕδωρ. M.]

[Γονοπώτης, ὁ, Qui semen bibit. Manetho 4, 311 : Παμπαθέας, στομάτεσσιν ὀπυιομένους, γονοπώτας.]

Γονοῤῥοία [immo Γονόῤῥοια] vel Γονοῤῥύα [forma nihili ap. Hesych., a Sopiugio correctum], ἡ, Genituræ effluentia s. profluvium, Plin. Nimia profusio seminis Celso. [Geopon. 12, 13, 14; Galen. vol. 2, p. 80, alii. L. Dind.]

[Γονοῤῥοϊκὸς, ή, όν, Genituræ profluvio laborans. Hieron. Comm. ad Ezech. c. 7. Kall. Aetius 16, 26; Rufus p. 134. Weigel. Matthæi Med. p. 112; Paulus Æg. 3, p. 111, 27. L. Dind.]

Γονόῤῥοιος et Γονοῤῥύης [immo Γονοῤῥυὴς, quod v.], ὁ, Qui genituræ effluentia s. profluvio laborat, Qui seminis fluxum patitur. [Josephus vol. 2, p. 399, 15. Hemst.]

Γονοῤῥυέω, Genituræ effluentia s. profluvio laboro. Unde ἐγονοῤῥύησε Levit. 15, [33 secundum Oxon. et Ald. Ibid. 22, 4 : Λεπρᾷ ἢ γονοῤῥυεῖ. Schleusn. Schol. Nicand. Ther. 721 : Διὰ τὸ ἀκουσίως ἀποσπερματίζειν καὶ γονοῤῥυεῖν τὸν δηχθέντα. L. Dind.]

[Γονοῤῥυὴς, ὁ, ἡ, Genituræ fluxu laborans. Levit. 15, 4 etc.; Num. 5, 2; Reg. 2, 3, 29. Hesych. : Γονορύης, οὗ ἡ γονὴ φέρεται ἀκουσίως. Suid. : Γονοῤῥοιής, ὁ νοσῶν οὗ ἡ γονὴ ἐκφέρεται ἀκουσίως καὶ ἐκρέει. Eadem fere Zonar. p. 447, cujus libri tamen vel γονοῤῥοίης vel γονοῤῥόης. Quæ sunt vitiosa. Nihil enim præsidii in gl. mendosissima Etym. Gud. p. 128, 1 : Γονοῤῥοίας, τὰ παρὰ τὸ νοῦς καὶ ῥοῦς καὶ χροῦς καὶ πλοῦς διὰ δίφθογγον, οἷον εὔχροια εὔνοια εὔροια· ὄνομα ἀρσενικὸν γονοῤῥοίης γονοῤῥῆς δὲ (sic). L. Dind.]

Γονὸς, oxytonum, pro quo Γουνὸς Ion. epenthesi ap. poet., γόνιμος, Fœcundus. Sed subst. est ap. Hom. quum dicit γουνὸν ἀλωῆς, Fœcundum s. Fertilem locum, vel solum, aut Fertilissimum, ut alii interpr. Sic et γουνὸν Ἀθηνάων idem dicit. Et Hesiod. Theog. [54] : Γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα. Si autem γονὸς adj. faciamus pro Fœcundo, idem mihi videtur fore h. v. usus, qui et Lat. Fœtus : nam ut γόνος Fœtum s. Fœturam signif., sic et γονὸς oxyton. signif. i. q. Fœtus, quum est adj. : ut, Loca fœta furentibus Austris, Virg. [Æn. 1, 51. Γονὸς subst. pro γουνὸς est ap. Apollon. Lex. Hom. p. 209 : Γουνῷ· γονοὺς καλοῦσι τοὺς γονίμους τόπους. Sed recte Villois. legere videtur γουνούς. Ceterum sequitur HSt. interpretationem grammaticorum. Hesych. cum schol. Hom. : Γουνῷ ἀλωῆς) ἐν τῷ γονιμωτάτῳ τῆς ἀλωνίας. Idem Γουνῷ, γονίμῳ τόπῳ. Schol. Hesiod. Th. 54 : Γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος) ἤτοι τοῖς γονιμωτάτοις τόποις· 328 : Γουνοῖσιν κατένασσεν) ἐν τοῖς γονιμωτάτοις τόποις κατῴκησε. Paullo aliter Ioannes Diac. Alleg. p. 466 Gaisf. : Νεμειαῖος δ' ἂν εἴη λέων ὁ νεμόμενος οἷον δίκην λέοντος

ὠμηστοῦ φυτά τε καὶ σπέρματα τὰ ἐν τῇ γῇ, ἃ δὴ ὁ λόγος γουνοὺς προσηγόρευσε· τὰς γὰρ μελλούσας ἐκ γῆς ἀναδίδοσθαι γονὰς σπερμάτων ἐπιπολὺ κρατήσας ὁ παγετὸς διαφθείρει. Veriora v. in Γουνός. L. D.] Γονώτερος, Fertilior, Fœcundior.

Γόνος, ὁ, itidem ut γονή, exp. γέννησις, Generatio. Od. Λ, [233] : Ἠδὲ ἑκάστη Ὃν γόνον ἐξαγόρευεν· [Hesych. : Ὃν γόνον· τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους ἢ τὴν ἑαυτοῦ γένεσιν·] Τ, [166] : Οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα. Sed utrobique non solum γέννησιν, verum et γένος posse exp. scribit Eust. Atque adeo in l. posteriore scribit γόνον esse quod Penelope vocarat γένος, quum diceret, Ἀλλὰ καὶ ὧς μοι εἰπὲ τεὸν γένος ὁππόθεν ἐσσί, i. e., inquit, γενεὰν vel γέννησιν. Videtur certe Eust. γόνον pro Ipsa procreatione accepisse Il. Υ, [409] : Οὕνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο, i. e., inquit, παίδων τῶν τοῦ Πριαμικοῦ γόνου· nisi quis pro Semine accipere malit : at vulgo Minimum natu interpr. [In hac interpr. omnino negligitur voc. γόνοιο, quod capiendum signif. Stirpis vel Subolis, de qua HSt. infra, ut ap. Herodot. 7, 2, quem Schweigh. contendit : Ἐόντες δὲ μητρὸς οὐ τῆς αὐτῆς ἐστασίαζον, ὁ μὲν Ἀρταβαζάνης κατότι πρεσβύτατος εἴη παντὸς τοῦ γόνου. Eo referri potest quod Hesych. Γόνος inter alia explicat φυλή, Gens. Affinis est usus ap. eund. 6, 135, item ab Schweigh. cit. : Τὰ ἐς ἔρσενα γόνον ἄρρητα ἱρά, de sexu virili. Signif. autem, quam primam posuit HSt., certiora exempla sunt præter l. Homeri infra ponendum Od. Α, 216, H. Apoll. 90 : Δῆλος μὲν μάλα χαῖρε γόνῳ Ἑκάτοιο ἄνακτος, Gaudebat nativitate Apollinis. Et ubi vim habet non passivam nascendi, sed activam generandi, Æsch. Suppl. 171 : Τὸν τᾶς βοὸς παῖδ' ἀτιμάσας, τὸν αὐτός ποτ' ἔκτισεν γόνῳ, Quem ipse procreavit. L. Dind.] Qui generatur, Fœtus, Proles, sæpe ap. Hom. Sic dicitur Achilles θεᾶς γόνος Il. Ω, [59, ubi tamen schol. : Ἀντὶ τοῦ γόνος τινὲς γράφουσι παῖς· ὡς γὰρ ἐπὶ προγόνων ἐστὶ τὸ γόνος]. Talia sunt Ζηνὸς γόνος et Διὸς γόνος alibi. [Il. Ε, 635 : Διὸς γόνον αἰγιόχοιο· Ζ, 191 : Θεοῦ γόνον· Ν, 449 : Ζηνὸς γόνος· Ι, 493 : Ὅ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον ἐξ ἐμεῦ. Od. Δ, 12 : Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινήν. Et alibi. Hesych. : Γόνος, υἱός,... καὶ ὁ ἀπόγονος παρ' Ὁμήρῳ. Idem, Γόνοις, τέκνοις. Orac. ap. schol. Hom. Il. Ε, 64 : Πώλοιο γόνον διζήμενος εὑρεῖν, de eo qui περὶ παίδων γενέσεως oraculum adierat. Hesiod. Th. 919 : Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν, ἱμερόεντα γόνον. Æsch. Choeph. 252 : Οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω, ἰδεῖν πάρεστί σοι, πατροστερῆ γόνον· 502 : Οἴκτειρε θῆλυν ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόνον· Suppl. 312 : Καὶ Ζεύς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον. Et sæpissime ceteri tragici. Herodot. 1, 109 : Ἄπαις ἔρσενος γόνου etc. Dio Cass. 69, 20 : Ἐμοὶ γόνον μὲν οὐκ ἔδωκεν ἡ φύσις ποιήσασθαι. De filia Arist. Thesm. 117 : Ἕπομαι κλῄζουσα, σεμνὸν γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς, Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ. Eurip. Iph. A. 794 : Τὰν κύκνου δολιχαύχενος γόνον.] Plin. quoque [11, 21] ap. Aristot. [H. A. 5, 23] γόνον interpr. Fœtum, de vespis. [Ap. eund. H. A. 8, 13; 9, 37 sæpius de piscibus : v. Schneid. ad 8, 15, p. 468. Eubulus Athen. 10, p. 450, A : Τῶν γὰρ κροκοδείλων οὗτος οὐ λαμβάνων πρὶν θηριοῦσθαι τὸν γόνον καταγνύει. Hom. Od. Μ, 130 : Ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πώεα καλά, πεντήκοντα δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν, οὐδέ ποτε φθινύθουσι· quod Eust. p. 1717, 48 de thesauris etiam dici posse monet defossis. Sophocl. ap. Eust. Od. p. 1625, 49 : Ἐπιμαστίδιον γόνον ὀρταλίχων. Idemque ap. Hesych. v. Ἀφροδισία ἄγρα : Γόνον τε μήλων. Argum. Arist. Acharn. : Παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἀγοράν, et Eust. Il. p. 753, 56 : Οἱ χηνῶν καὶ περδίκων καὶ τῶν ἑξῆς γόνοι, indicavit Schæf.; referri eodem potest Hesychii : Γόνος, γέννημα. In specie γόνος dicitur Apuæ genus : Athen. 7, p. 285, A : Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ ἐν μεμβράσι καὶ χαμάραις τὰς ἀφύας καταριθμεῖται, διαστέλλων τὸν λεγόμενον γόνον. ... Ἀρχέστρατος δέ φησι... Τὸν γόνον ἐξαυδῶ, τὸν ἀφρὸν καλέουσιν Ἴωνες. Et p. 325, B : Τὸν θαλάττιον γόνον, ὃν ἡμεῖς μὲν ἀφύην, ἄλλοι δὲ ἀφρύην (ἀφρῖτιν Schneid. ad Arist. H. A. 6, 14, p. 465) ὀνομάζουσιν, εἰ δὲ ἀφρόν. Et 3, p. 108, C : Ἀπὸ πηγάνου γόνον. Conf. de hoc pisciculorum genere Arist. l. c. cap. 15. Improprie Æsch. Suppl. 946 : Γόνος πλουτόχθων, Proventus divitis terræ. Arist. Vesp. 116 : Ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθήμενοι ... οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου τὸν γόνον κατεσθίουσιν. L. D.] Quod si auctori brev. schol. in Hom. credimus, γόνος contra signif. τὸν γεννήτορα in Od. Α, [216] : Οὔπω γάρ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω. Sed Eustathii mollior mihi videtur esse exp. ἔγνω πόθεν γέγονεν. [Pressior interpr. est, τὴν ἑαυτοῦ γέννησιν· de qua signif. supra.] Idem vero l. c., ὃν γόνον ἐξαγόρευεν, dicens γόνον esse τὴν γέννησιν vel τὸ γένος, addit hunc usum τοῦ γόνος pro loco illo facere, de quo nunc agitur, Οὔπω γάρ τις ἑὸν γόνον κ. τ. λ. || Γόνος, sicut et γονή, Semen, quod Genitura etiam dicitur. [Apollod. 2, 7, 6 : Τὸν γόνον ὃν ἀφῆκε κατὰ τῆς γῆς. Schæf. 3, 14, 6 : Ἐρίῳ ἀπομάξασα τὸν γόνον. Hemst. Utitur sæpius Hippocr. veluti p. 232, 29; 233, 51; 234, 5. Forma Ion. γοῦνος Aretæus Morb. diut. 2, 5, p. 55=144. Porphyr. V. Pyth. p. 5 : Πυθαΐδος τῷ γόνῳ, λόγῳ δὲ Μνησάρχου (filium esse Pythagoram).] Usus est autem Aristot. et de apibus [H. A. 5, 22], Τὸν δὲ γόνον ὅταν ἀφῇ, ὥσπερ ὄρνις ἐπωάζει [ἐπ. ὥσπερ ὄρνις est ap. Arist. Plura exx. v. ap. Schneid. ad 9, 27, p. 219. De scarabæis Plut. Mor. p. 355, A.] Ab hac autem signif. petitum existimat Bud. illud loquendi genus, ὁ γόνῳ γεγονὼς παῖς, ap. Dem. [p. 1090, 1095 ter, 1099 etc. Dio Cass. 40, 51 : Γόνῳ μὲν υἱὸς τοῦ Νασικοῦ ὤν] et alios, qui opp. τῷ ποιητῷ et εἰσποιητῷ. [Suidas v. Εἵλωτας : Οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι. Hemst. || « Γόνος etiam Hippocrati (sicut γονή) pro Pudendo virili sumitur p. 426, 15, et γόνος ὁ γυμνὸς Virilis membri glans dicitur. Zuinggerus γόνον γυμνὸν intelligit totum pudendum virile, quod extra corpus propendeat. » Foes. Œcon. Hipp. p. 87. Locus Hipp. depravatissimus ita habet : Ὅτι ὑπογάστριον ἥδεσθαι δοκέει θερμῷ, σκεπτέον τὸ χωρίον, καὶ μετέχει καὶ ἄκρεα καὶ κύστις καὶ γονὴ καὶ ἄλλος γόνος ὁ γυμνός ἐστι τε φύσις ψυχρότερος ἢ ὥς τις οἴεται. || Sideritis, Diosc. Notha 464, 1; ἄφθιτος, Buphthalmus, 460; Ἡράκλειος, Elleborus albus, 473; Ἑρμοῦ, Buphthalmus, Anethum, 455; Ἡρακλέους, Ruscus, 472; αἰλούρου, Buglossum, 471; κυνοκεφάλου, Anethum, 455. Boisson. Γόνος confus. c. γένος : schol. Arist. Eq. 642, ubi v. Kust. (Lycophr. v. 1378; Aristot. H. A. 8, 12, p. 597, 8, coll. Eust. Il. p. 372, 13.) C. δόμος : Porson. Add. ad Eur. Or. 319. C. μόνος ap. Soph. Phil. 425. C. τόκος Aj. 1290. Schæf. Mosch. 4, 27. C. πόνος ap. Stob. vol. 4, p. 36 Gaisf., cum eodem et c. τόνος conf. v. ap. Foes. Œcon. Hipp. p. 88.]

[Γονοτοκέω, Fœtifico, Gl.]

[Γονοτύλη, ἡ, Gibbus genu. Hesych. inter Γονυαγκὼν et Γουνονία : Γονοτύλη, τὸ τετυλωμένον τῷ γόνατι· τύλας γὰρ λέγουσιν ὃ ἡμεῖς τυλώματα. In quibus inserendum esse ἐν ante τῷ monuit Struvius in Schneid. Suppl. Lex., γονοτύλη etiam mutans in γονυτύλη. Mihi cur necessarium videatur aut γονατοτύλη aut brevius γονοτύλη, ut κιόκρανον dicitur pro κιονόκρανον, dixi s. Γονυαγκών. L. Dind.]

[Γονοῦσσα, ἡ, Gonussa, urbs Perrhæbiæ secundum Eustath. s. Γονόεσσα cit. Schol. Lycophr. 870 eandem quam veteres Γόννον s. Γόννους, suam ætatem Γονοῦσαν (opinor, Γονοῦσσαν) vocare tradit. V. etiam Γονοῦσσα. || Aliam memorat Lycophro ipse l. c. : Γονοῦσσάν τ' ἠδὲ Σικυνῶν πλάκας· quam et ipsam duplici σ scribendam censeo. L. Dind.]

Γόνυ, varias etymologias habet : e quibus maxime probabilis est, quæ a verbo κονεῖν deducit : minus certe longe quam ceteræ petita est. Si quis tamen πρωτότυπον esse malit, non minus quam illud ipsum verbum κονεῖν, non valde repugnabo. [Γόνυ esse ab eadem stirpe qua γνάμπτειν, inserto per epenthesin ο, ostendunt formæ γνὺξ et γνύπετος, ut omittam Germanorum *Knie*. L. Dind.]

Γόνυ, τό, gen. casum habet Γόνυος, pro quo per metath. dicitur et Γουνός. [Γουνὸς præter l. infra cit. habet Hom. Od. Τ, 450; γούνατος Il. Φ, 591. Plura de casuum obliquorum formis v. in fine.] Sed in soluta oratione usitatior gen. Γόνατος, tanquam a nominat. Γόνας, quod alioqui in usu minime esse tra-

ditur. Est autem γόνυ Græcis quod Latinis Genu. [Omissis vulg. signif. exemplis noto tantum Arat. 144 : Οὐραίοις ὑπὸ γούνασιν, de suffraginibus, i. q. ὀπισθίοις γόνασιν, ut est ap. Eudoxum et schol., quos contulit Voss. Aristot. H. A. 2, 1, p. 498, 25 Bekk. : Ἐναντίως δὲ τοῖς ἀγκῶσι καὶ τοῖς προσθίοις σκέλεσιν ἡ τῶν ὤμων ἔχει καμπὴ πᾶσι, καὶ τῶν ὄπισθεν γονάτων ἡ τῶν ἰσχίων. Ibid. p. 499, 19 : Καὶ γόνυ δ' ἔχει (ἡ κάμηλος) ἐν ἑκάστῳ τῷ σκέλει ἕν, καὶ τὰς καμπὰς οὐ πλείους, ὥσπερ λέγουσί τινες, ἀλλὰ φαίνεται διὰ τὴν ὑπόστασιν τῆς κοιλίας. Herodot. 3, 103 : Κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοισι σκέλεσι ἔχει τέσσερας μηροὺς καὶ γούνατα τέσσερα. Sæpe et ap. alios dicitur de animalibus, ut Xen. De art. eq. 1, 6. Accipitris γόνατα bis memorat Orneosoph. p. 227. De γόνυ pro ἀγκὼν sive proprie sive improprie dicto v. in Γονυαγκών. L. D.] Hom. Il. Λ, [547]: Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. Apud Eund. frequens est γόνυ κάμπτειν, Genu flectere s. incurvare : ἐπὶ τοῦ καθεσθῆναι, ad differentiam τοῦ ἵστασθαι, si Eustathio credimus [Il. p. 669, 28; 1171, 45]. At Hesych. exp. ἀναπαύεσθαι. [Il. H, 118 : Καί εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος, φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν· T, 72 : Ἀλλά τιν' οἴω ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν. Sæpius non est ap. Hom. (Aliud enim γόνυ γνάμπτειν Il. Ψ, 731 : Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' ἄειρεν· ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω· quod de schemate palæstrico et quidem supplantatione capiendum esse monuit Pierson. ad Mœr. p. 91, ab Schæf. cit. De luctantibus item Nonnus Dion. 10, 377 : Ζεὺς μέγας αὐτοκύλιστος ἐπ' Ἀλφειοῖο παλαίων ὤκλασεν Ἡρακλῆι θελήμονα γούνατα κάμψας.) Æschyl. Prom. 32 : Ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν, ὀρθοστάδην, ἄυπνος, οὐ κάμπτων γόνυ. Ibid. 395, de alite quo vehebatur Oceanus : Ἄσμενος δέ τἂν σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ. Comparat Blomf. anonymi ap. Suidam v. Ἀήσυρον verba, Ἀήσυρον γόνυ κάμψει, item de ave, ut videtur, dicta. Eur. Hec. 1150 : Ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ. Philostr. V. Apoll. 2, 6, p. 54, de camelis : Πορεύονται χίλια στάδια τῆς ἡμέρας, γόνυ οὐδαμῶς κάμψασαι, ubi plura Olearius. Aliam signif. memorat Eust. Il. p. 1171, 45 : Καὶ σημείωσαι ὅτι Ὅμηρος μὲν τὸ γόνυ κάμψειν ἐπὶ τοῦ καθεσθῆναι λέγει πρὸς διαφορὰν τοῦ ἵστασθαι, οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ἐπὶ ἱκεσίας καὶ προσκυνήσεως τίθενται, λέγοντες τοῦτο καὶ συνθέτως γονυπετεῖν. Quod non ita verum esse, quin γόνυ κάμπτειν recentiores eadem qua Hom. signif. dixerint, probant exempla superiora. De formula γόνυ κλίνειν v. l. ejusd. s. Γονυκλινεῖν citand. Orac. ap. schol. Eur. Phœn. 638 : Ἔνθα κέ τοι πρώτιστα βοὸς κέρας ἀγραύλοιο ἵζηται κλίνῃ τε πέδῳ γόνυ ποιήεντι. Cum locutione γόνυ κάμπτειν autem de Considendo vel Requiescendo comparandum Hesiodeum Op. 605 : Δμῶας ἀναψῦξαι φίλα γούνατα καὶ βόε λῦσαι. Ejusd. formulæ usus recentior est quo dicitur de subjectione et veneratione : Philipp. 2, 10 : Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων. Rom. 11, 4 : Οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῇ Βαάλ· 14, 11 : Ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ. Quæ dicta improprie esse de ὑποταγῇ monent Patres, quorum ll. v. ap. Suicer. Ceterum ut in his formulis γόνυ singul. ponitur loco pluralis, sic etiam, ubi proprie dicitur. Philetær. ap. Athen. 1, p. 21, C : Μηδ' ἀγροίκως ἄνω γόνατος ἀμφιέξει. Theophrast. Char. 4, 2 : Ἀναβεβλημένος ἄνω τοῦ γόνατος καθιζάνειν. Hybrias ap. Athen. 15, p. 696, A : Πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἐμόν. Aristoph. Ran. 345 : Γόνυ πάλλεται γερόντων. Eur. Phœn. 843 : Ὡς ἐμὸν κάμνει γόνυ. || Eandem sententiam quæ subest phrasi γόνυ κάμπτειν aliter exprimit Hegesias Magnes ap. Dionys. De comp. verb. p. 250 Schæf., v. 5, 124 Reisk. : Ἀνὴρ τῶν πολεμίων, εἰς γόνατα συγκαμφθεὶς ἔδοξε τοῦτ' Ἀλεξάνδρῳ τῆς ἱκετείας ἕνεκα πρᾶξαι. De alia ejusd. signif. formula τιθέναι τὰ γόνατα, In genua procumbere, v. in Τιθέναι. L. D.] Variis autem loquendi generibus adhibetur ab hoc poeta [Hom.] nomen istud, et quidem in plur. præsertim, ut ex ejus ll. quos afferam patebit. Afferam autem eos primum, in quibus vigorem corporis e genuum vigore s. robore æstimat : ut Theocr. [14 fin.] dixit, οἷς [ἇς] γόνυ χλωρόν : itidemque Horat. [Epod. 13, 4]: Dumque virent genua. [Tyrtæus 1, 19 : Τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά, Theognis 977 Bekk. : Ὄφρα τ' ἐλαφρὰ γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω. Cui loco simillimus Hesiodeus Op. 584 : Ἀφαυρότατοι δέ τοι ἄνδρες εἰσὶν (æstate), ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα σείριος ἄζει. Anth. Pal. 11, 25 : Ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος. L. D.] Quo pertinet et quod ap. Plin. [l. infra cit.] legimus, Genibus inesse vitalitatem. Il. Y, [93] : Αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα. Sic omnino λαιψηρὰ γοῦνα et μένος conjunguntur, et quidem verbo eidem affixa, quum alibi tum X, [204] : Ὡς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα. Huc pertinent ap. Eund. [Od. Ψ, 3] : Γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, et [Il. I, 610, K, 90, Λ, 477, X, 388, Od. Σ, 133] : Γούνατ' ὀρώρῃ· ac quemadmodum μένος et γοῦνα illic copulat, sic alicubi ἀρετὴν dicit, subjungens γούνατα cum illo verbo ὀρώρῃ : Od. Σ, [132] : Ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοί, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ. Inveniuntur conjuncta itidem γούνατα et βίη, Il. Δ, [314] : Ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη. Huc pertinet P, [569] : Ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκε. Atque ut hic dicitur τιθέναι μένος ἐν γούνεσσι, sic alibi βαλεῖν μένος ἐν γούνεσσι· sed additur ἠδ' ἐνὶ θυμῷ, ut in loco proxime præcedente βίη est in duobus, ἐν γούνεσσι, et ἐν ὤμοισι [451] : Σφῶϊν δ' ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ. Ap. Eund. legimus [Il. T, 166, Od. N, 34] βλάβεται γούνατα, item [Il. Φ, 114 etc.] λύτο γούνατα, καὶ φίλον ἦτορ. Atque ut alicui λύεσθαι γούνατα dicit, ita sæpenumero aliquem alicui λῦσαι γούνατα [Il. E, 176, N, 360 etc.], vel ὑπολῦσαι [Il. Λ, 579, N, 412 etc. : Εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν], etiam pro Vitam eripere. Habet alioqui nonnullis in ll. simpliciorem signif. istud γούνατα λῦσαι [Od. Σ, 212 : Τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ', ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν, de procis venustate Penelopæ captis. Y, 118 : Οἵ δή μοι καμάτῳ θυμαλγέϊ γούνατ' ἔλυσαν. Aristoph. Lys. 216 : Ὑπολύεταί μου τὰ γόνατα], et talem qualem γούνατα δαμνᾶν aliquot in ll. [Il. Φ, 52 : Κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα· 270 : Ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα. Eo respexit parœdus (Aristagoras s. Metagenes) ap. Athen. 13, p. 571, B : Ἄρτι χνοαζούσας αὐλητρίδας, αἵτε τάχιστα ἀνδρῶν φορτηγῶν ὑπὸ γούνατα μισθοῦ ἔλυσαν, quod vertitur, Enervant. Hemst.] Frequens est, s. potius frequentissimum, ap. eund. poetam hoc nomen, ubi de precando vel potius supplicando agitur (unde Plin. [11, 45, 103] : Hominis genibus quædam et religio inest, observatione gentium : hæc supplices attingunt, ad hæc manus tendunt, hæc, ut aras, adorant : fortassis quia inest iis vitalitas) : Il. Λ, [608] : Νῦν οἴω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς Λισσομένους. Sic O, [76] : Ἤματι τῷ ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων, Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον. Ap. Eund. aliquis dicitur ἅψασθαι γούνων, non λισσόμενος, sed ἱέμενος λίσσεσθαι : ut Y, [468] : Ὁ μὲν ἥπτετο χείρεσι γούνων, Ἱέμενος λίσσεσθαι. In quibusdam autem aliis ll. utitur verbo λιτανεύειν post γούνων ἀψάμενος s. ἀψάμενοι. Sic [Ω, 357] : Γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴκ' ἐλεήσῃ. Alicubi utitur verbo λαβεῖν cum eod. gen. γούνων, Od. K, [264] : Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλίσσετο γούνων. Sic Z, [142] : Ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην. Invenitur ap. Eund. et partic. ἑλὼν pro λαβὼν, ubi cetera alioqui sunt præcedentibus similia : Il. Φ, [71] : Αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλίσσετο γούνων. Ceterum ex his ll. implere alios possumus, quibus aliquid deest, i. e. in illis subaudire, ut Grammaticorum verbo utar, quod subaudiendum relinquitur. Interdum enim verbum λίσσεσθαι, aut λιτανεύειν, vel si quod est ap. hunc poetam synonymum, subaudiendum esse dico : nonnunquam contra unum aliquod ex illis participiis : ἀψάμενος sc., aut λαβὼν, aut ἑλών. Nam Od. Z fin. [310] (haud enim se offert in præsentia commodius exemplum) : Μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας Βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι. Hic enim puto subaudiri debere λισσόμενος, vel λιτανεύων, aut aliud simile, licet his vocibus infin. soleat subjungere, non particulam ἵνα, quod sciam. Vicissim autem ἀψάμενος, vel λαβὼν, vel ἑλὼν subaudiendum esse ajo, quum alibi, tum in Od. K, [481] : Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς, Γούνων ἐλιτάνευσα. Sic X, [337] : Ἢ γούνων λίσσοιτο προσαΐξας Ὀδυσῆα· itidemque in Il. I, [451] fem. partic. ἀψαμένη, vel λαβοῦσα, s. ἑλοῦσα subauditur :

Ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων Παλλακίδι προμιγῆναι. Sed h. in l. aptius poni potest partic. quam in duobus præcedentibus, quod in utroque jam aliud præcedat. Nisi quis participio particulam καὶ præfigere velit : hoc modo, καὶ ἁψάμενος γούνων ἐλιτάνευσα : vel, καὶ λαβὼν γούνων. Quod tamen de altero l. dici itidem non potest, utpote in quo participium non itidem præcedat, sed sequatur. Sed participia bina interdum a Græcis, non interjecta copula, poni sciendum est. Omitto alia pleraque ejusd. poetæ loquendi genera, eod. pertinentia, quibus nomen istud adhibetur : et ad longe diversum loquendi genus transeo : si prius e poetis Lat. locos aliquot attulero cum Homericis illis convenientes : in quibus nimirum itidem genua tangunt s. potius amplectuntur qui supplicant. Virg. Æn. 10, [523] : Et genua amplectens effatur talia supplex. Ejusd. poematis l. 3, [607] : Dixerat : et genua amplexus, genibusque volutans Hærebat. Ovid. Metam. 9, [216] : Tremit ille, pavetque Pallidus : et timide verba excusantia dicit. Dicentem, genibusque manus adhibere parantem Corripit Alcides. Ejusd. operis l. 13, [585] : Hæc canit, sed crine soluto, Sicut erat, magni genibus procumbere non est Dedignata Jovis. Quin etiam dicunt aliquem supplicem genibus ejus cui supplicat advolvi. In soluta etiam oratione multi loci morem hunc nobis ostendunt : e quibus est ille Taciti, in quo dicit, Prensare circumstantium genua. Cic. Orat. post Reditum, in Senatu, [7] : Tu meum generum, propinquum tuum, tu affinem tuam, meam filiam, superbissimis et crudelissimis verbis a genibus tuis repulisti. Dicunt vero et Accidere ad genua, quod est ad verbum προσπίπτειν πρὸς γόνατα, vel τοῖς γόνασι. [Soph. Phil. 485 : Προσπίτνω σε γόνασι· OEd. C. 1607 : Ἐς δὲ γούνατα πατρὸς πεσοῦσαι κλαῖον. Dionys. Ant. R. 2, 46, ab Schæf. citatus : Προὔπεσον ἅπασαι τῶν τοῦ βασιλέως γονάτων. Aliter Pind. Isthm. 2, 24 : Χρυσέας ἐν γούνασιν πίτνοντα Νίκας, de victore certaminis, quod Nem. 5, 41 dicit Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πίτνων.] Plut. Quæst. Rom. : Ὁ δὲ προσπεσὼν τοῖς γόνασι. Eur. autem usus est et cum solo accus., Hec. [339] : Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ. [Alcest. 947 : Ἀμφὶ γούνασι πίπτοντα.] At Hom. dicit ἱκάνειν γούνατα, Od. Η, [147] : Σόν τε πόσιν, σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας. Sic Γ, [92] : Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴκ' ἐθέλησθα Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν· Ι, [266] : Ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα Ἱκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήιον. [Quintus 2, 170 : Μηδ' ἀμφ' ἐμὰ γούναθ' ἱκάνων λισσέσθω.] Sed hoc loquendi genus nihilo plus quam præcedentia, quæ ex eo attuli, habet affinitatis cum illo προσπίπτειν πρὸς γόνατα, s. γόνασι. At vero ἄντεσθαι πρὸς γονάτων, quod ap. eund. Tragicum legitur, ex Hom. sumtum videri possit, dicente Il. Υ, [463] : Ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε γούνων, Εἴπως εὖ [εὗ] πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη. [Interpungendum cum recentioribus ἀντίος ἤλυθε, γούνων ... λαβὼν, ut γούνων aptum sit ex λαβών. Aptius igitur Euripidi comparantur loci Il. Χ, 338 : Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκήων· 345 : Μή με, κύον, γούνων γουνάζεο μηδὲ τοκήων. Et ipsius ejusd. fab. 324 : Μὴ, πρός σε γονάτων· Hipp. 607 : Ὦ πρός σε γονάτων etc. L. D.] Eur. autem locus est Med. [709] : Ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος, Γονάτων τε τῶν σῶν· ἱκεσία δὴ [τε] γίγνομαι, Οἴκτειρον. Quamvis enim hic ἄντομαι accipiatur non in propria signif., sed pro Obtestor, possit tamen ita loquens Eur., ad illum Homeri locum videri respexisse. [Apud Hom. si conjungenda essent ἀντίος ἤλυθε γούνων, similior loco Hom. esset Euripidis hic Suppl. 272 : Βᾶθι καὶ ἀντίασον γονάτων, ἔπι χεῖρα βαλοῦσα.] Ceterum potest his Eur. locis adjici et iste, e Phœn. [1622] : Ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ, Implicitis manibus circa tuum genu. [Et Suppl. 165 : Γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερί· Iph. A. 992 : Ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ· 1216 : Ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν τὸ σῶμα τοὐμόν. Pind. Nem. 8, 13 : Ἱκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων ... ἅπτομαι.]

Venio nunc ad quoddam genus loquendi, quod Latinis haud itidem notum esse puto, i. e. ἐν γούνασι κεῖται, pro Situm est in potestate. (Cui rei alioqui significandæ adhibetur et χειρὸς s. χειρῶν appellatio

A a Græcis : eodemque modo Lat. dicunt, In manu tua est, pro In potestate tua.) Sic certe aliquoties dixit Hom. θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, ut Od. Π, [129] : Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, et Il. Ρ, [514] : Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Quem versum consequitur hic, aliquid habens eod. pertinens, Ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διῒ πάντα μελήσει. Alicubi vero cum adjectione partic. αἴκε, vel ἤκε : ut Il. Υ, [435] : Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Αἴκέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι, Δουρὶ βαλών. Cum ἤκε autem Od. Α, [267] : Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ἤ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἠὲ καὶ οὐχί. In eod. lib. habetur sequente ὅστις in altero versu, cum fut. itidem [401] : Τηλέμαχ', ἤτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν. Exp. autem [ab schol.] ἐν τῇ τῶν θεῶν ἐξουσίᾳ καὶ τῇ δυνάμει, In deorum potestate. [Schol. Il. Ρ, 514 : Ἐν γούνασι) Ἐν τοῖς κόλποις διὰ τὸ τὰ ἐν αὐτοῖς ἀποκείμενα πρόχειρα εἶναι. Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μέρους, τῇ δυνάμει. Id. Υ, 435 : Ἐν γούνασι) B ἱκεσίαις, λιταῖς ἢ κόλποις ἢ δυνάμει. Explicatius eadem Ζ, 92 : Πῶς δὲ ὀρθοῦ ὄντος τοῦ Παλλαδίου τὸν πέπλον ἐπὶ γούνασι θεῖναι παρακελεύεται; Καὶ τινὲς μὲν οὖν φασιν ὅτι πολλὰ τῶν Παλλαδίων κάθηται, οἱ δὲ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον σῶμα, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί, οἱ δὲ ὅτι γούνατα καὶ τὰς ἱκετείας φησί· λέγει γὰρ, Ἀλλ' ἤτοι ... κεῖται, τουτέστιν ἐν τῇ τῶν θεῶν λιτανείᾳ καὶ δεήσει· θεῖναι οὖν τὸν πέπλον ἐπὶ γούνασιν Ἀθηναίης ἀντὶ τοῦ ἐπὶ λιτανείᾳ καὶ δεήσει. Et similiter Eust. ad l. Ceterum assentior schol. ad Ρ, 514, ἐν γούνασι capienti de sinu, cui velut imposita habeant quæ dii impertiuntur hominibus. L. D.] Affertur tamen ex Eust., ἐν δυνάμει καὶ ἱκεσίᾳ. In qua exp. θεῶν ἱκεσίᾳ accipiendum esset passive, de ea qua supplicatur ipsis. Sed dure hoc dici videtur, præsertim præcedente subst. δυνάμει. Potiusque crediderim hæc duo nomina ad diversas expp. pertinere; sed, nisi inspecto Eust. loco, plura de his verbis disserere nolim. [Eust. Od. p. 1416, 42 : Ὅτι ἐπὶ πραγμάτων ἀποβάσεως ἀδήλου οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ, Ταῦτα μὲν θεοῦ ἐν γούνασι κεῖται, ἀντὶ τοῦ ἐν δυνάμει C ἢ ἱκεσίᾳ θεοῦ· quæ quid dicant satis intelligitur ex schol. locis supra positis. Phrasin Homericam ita reponit Quintus 6, 310 : Ταῦτα μὲν ἀθανάτων ἐνὶ γούνασιν ἐστήρικται.] Hoc unum addo, eleganter usurpatum a Diogene [ap. Laertium 6, 67] fuisse hoc loquendi genus. Quum enim quendam ἄσωτον poposcisset minam, isque rogasset cur a se minam, ab aliis obolum duntaxat peteret, Quia, inquit, ab aliis iterum me accepturum spero : at vero a te, θεῶν ἐν γούνασι κεῖται εἰ πάλιν λήψομαι. Sunt porro et in soluta oratione aliquæ ex hoc nomine sumtæ phrases : e quibus sunt hæ duæ, Εἰς γόνυ κλίνειν, et Εἰς γόνυ βάλλειν, Prosternere aut etiam Subigere : ut Bud. vertit ap. Appian. B. C. 3, [30] : Αὐτῷ δὲ ἀπιστοῦσιν ὅτι οὐκ ἀπέκτεινε τὸν Καίσαρα, καταστρεψάμενον τὴν Κελτικὴν καὶ ἐς γόνυ κλίναντα. [Κλίναντα ἐς γόνυ scribitur ap. App. Ibid. 3, 20 : Τοὺς δημοκόπους ἐς γόνυ ἔρριψε· Pun. 23 : Ἐς γόνυ τὰ Καρχηδονίων καταβαλών· 94 : Τὴν Καρχηδονίων δύναμιν ἐς γόνυ βαλών· B. C. 2, 146 : Ἄγρια ἔθνη ἐς γόνυ βαλών.] Idem ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλεν vertit, D Affectam admodum reddidit, in Herodot. [6, 27] : Ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλεν ἡ ναυμαχίη. (Quidam autem interpr. Prostravit.) Ex eod. scriptore affert Etym. εἰς γόνυ πεσεῖν· quod illum metaphorice dixisse tradit, significare volentem ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἀπήγαγεν (ita enim scr. est, non ἐπήγαγεν). [Glossam Etym. referri ad l. Herodoti modo cit. ipsamque interpr. ostendere non πεσεῖν sed ἔβαλε scripsisse gramm., notavit Valck. Idem contendit Ælian. V. H. 3, 17 : Ἀριστοτέλης τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα οὐ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς γόνυ πεσοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνέστησεν αὖθις· Wessel. Æsch. Pers. 930 : Ἀσία δὲ χθὼν αἰνῶς αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται, et similia tum ipsi tum Blomf. ad Pers. : qui ad Ag. 62, Πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου, locutionem monuit sumptam esse ab re gymnastica, conferens Anth. Plan. 3, 24 : Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλὸν, ὅς ποτε Πίσῃ ἑπτάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν, et Pausan. 10, 26, 4 : Ἀστύνοον ... πεπτωκότα ἐς γόνυ ὁ Νεοπτόλεμος ξίφει παίει. Adde Phryn. Bekk. p. 40, 24 : Εἰς γόνυ πεσεῖν·

ἐπὶ τῶν ὑπὸ βίας κλινομένων εἰς τὴν γῆν· οἱ γὰρ τοιοῦτοι βιαζόμενοι μόλις κλίνονται καὶ οὐκ ἐξαίφνης. Ἐς γόνυ ἐλθεῖν item figurata Procop. Anecd. p. 44, A, Bell. Pers. p. 50, D. L. D.] At comp. Γονυπετεῖν nihil cum hoc loquendi genere commune habet. De εἰς γόνυ πεσεῖν, verba faciam in comp. Γονυπετέω. [Tzetz. Hist. 2, 807 : Τὸ γόνυ πλήξας καρτερῶς ἀπὸ καρδίας ἔφη. Quod antiquiores dicunt μηρὸν παίσασθαι. L. Dind.]

[Theocr. 16, 11, de Musis : Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι, πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον· ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι. Ad quæ schol. : Ἐγκαλυψάμεναι τὴν κεφαλὴν καὶ ἐν τοῖς γόνασι κλίνασαι, ὡς λυπούμεναι. || Idem ibid. 18, de avaritia hominum questus addit : Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπω χεῖρας ἔχων πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ ἄργυρος, οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη, ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, Ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνάμα. Schol. : Παροιμία ἐστὶ, τὸ πορρωτέρω ἡ κνήμη τοῦ γόνατος· τίθεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτοὺς, etc. Frequentius invertitur, Γόνυ κνήμης ἔγγιον, de quo prov. Suidas : Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον ἑτέρων ἀγαπώντων. (Conf. Aristot. Eth. Nic. 9, 8.) Ἔνιοι δὲ ἐπὶ τῶν ὀφειλόντων παρέχειν τοῖς προσήκουσιν, ἐπεὶ ἐγγύτερον τὸ γόνυ. L. D.]

At vero Ἐνγόνασι (quod ad verbum sonat In genibus) videtur potius disjunctim scr. esse Ἐν γόνασι. Sic autem dicitur stella, ut VV. LL. annotant, quam Julius Firmicus Ingeniculum vocat, Ovid. Met. 8, Nixum genu, Vitruv. Nixum in genibus, Cic. Nixum, Manilius Nixam genu speciem. Sic dicitur ab Eratosthene Hercules in cœlo supra draconem collocatus. Alii Thamyrin esse ajunt, a Musis excæcatum, ut supplicem ad genua jacentem; alii Ceteum s. Cetea esse affirmant. Vide Arat. Ph. [66 : Κυλίνδεται ἀνδρὶ ἐοικὸς εἴδωλον, τὸ μὲν οὔτις ἐπίσταται ἀμφαδὸν εἰπεῖν οὐδ' ὅτινι κρέμαται κεῖνος πόνῳ, ἀλλά μιν αὔτως Ἐν γόνασιν καλέουσι· τὸ δ' αὖτ' ἐν γούνασι κάμνον ὀκλάζοντι ἔοικεν. Conf. 667, ubi iterum Ἐν γόνασιν. Utroque l. Bekk. cum parte librorum Ἐγγόνασιν. Ἐνγούνασι scriptum in schol. ad v. 575, 618. In iisdem ad v. 617 est cum art. masc. τὸν Ἐνγόνασι, ὁ Ἐνγόνασι. L. D.] Apud Cic. in eorum interpretatione extat hic versus (proxime præcedentes et proxime sequentes desiderantur) : Ἐνγόνασιν vocitant, genibus quod nixa feratur : vel potius Ἐν γόνασιν, disjunctim. Ap. Hyginum tamen legitur Engonasin, conjunctim, 2, ubi scribit, Nam qui dicitur in astris Engonasin, is Theseus esse existimatur. Et paulo post, caput cui titulus est Engonasin, ita orditur, Hunc Eratosthenes Herculem dicit supra draconem collocatum, de quo ante diximus; eumque paratum ut ad decertandum, sinistra manu pellem leonis, dextra clavam tenentem. Paulo post, Habet enim draco caput erectum, Hercules autem dextro genu nixus, sinistro pede capitis ejus dextram partem opprimere conatur : dextra manu sublata, ut feriens, sinistra projecta cum pelle leonis, ut is quammaxime dimicans appareat. Alibi, Præterea Cetea ipsum Engonasin nominari. Sed non video quomodo hæc scriptura ferri possit, ἐνγόνασιν conjunctim, præsertim quum nominativum non esse ἐνγόνασις (ut quidam existimarunt), ostendat superior ille locus, Nam qui dicitur in astris Engonasin.

Γόνυ καλάμου, Herod. Internodium arundinis, Plin. et Colum. Sed et de vite dictum e Philostr. Her. affertur. Γόνατα, inquit Cam., sunt Genicula, et de vitibus, et de aristis, et de arundinibus. Herod. 3, [98] : Καλάμου δ' ἓν γόνυ πλοῖον ἕκαστον ποιέεται. Unde Plin. 16, 36, de arundine loquens : Navigiorumque etiam vicem præstant, si credimus, singula internodia. Idem paulo post, Alia spissior densiorque geniculis, brevibus internodiis. E quibus manifestum fit, Genicula Latinos appellasse ipsos Nodos; Internodia vero, Inter hos excrescentes culmos. Sed Græcum nomen est commune. A geniculo, Geniculatus, ut Radix geniculata, Plin. : et Culmus geniculatus, Cic. [Senect. 15], distinctus geniculis. Et panicum in culmum geniculatum, Plin. Possumus autem his participiis uti in interpretatione quorundam compp. quæ hanc nominis γόνυ signif., sed nominativi γόνας secuta sunt : cujusmodi sunt εὐγόνατος et πολυγόνατος. [Xenoph. An. 4, 5, 26 : Κάλαμοι γόνατα οὐκ ἔχοντες. Theophr. H. Pl. quum alibi tum 1, 8, 3 : Ἐν τοῖς κοτίνοις καὶ ἐν τοῖς καλάμοις· τὸ γὰρ γόνυ καθάπερ ὄζος· 3, 5, 3 : Πᾶσι μὲν οὖν τοῖς δένδροις αἱ βλαστήσεις φανεραὶ, μάλιστα δὲ τῇ ἐλάτῃ καὶ τῇ πεύκῃ διὰ τὸ στοιχεῖν τὰ γόνατα καὶ ἐξ ἴσου τοὺς ὄζους ἔχειν. Diosc. 4, 61 de verbenaca : Δίδοται δὲ τριταΐζουσι πιεῖν τὸ τρίτον γόνυ ἀπὸ τῆς γῆς ... τεταρταΐζουσι δὲ τὸ τέταρτον. Longus Past. 1, 10 : Τρήσας τὰς τῶν γονάτων διαφυὰς, de calami geniculis. Hesych. v. Ἠλακάτη : Ἔνιοι δὲ κοινῶς τὰ γόνατα ἔχοντα, ὡς στάχυν, ὡς κάλαμον. Geopon. 5, 53, 3, item de arundinibus : Τὰ δὲ ὀρθῶς φυτευόμενα δεῖ ἔχειν δύο γόνατα. Alia v. ap. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 76, F. || Furfures s. Paleæ. Photius p. 190, 13 : Κυρήβια, τὰ ἐκ τῶν κυάμων ἐρείγματα, καὶ τὰ ἀπὸ σίτου καρφία, ἃ τινες καλοῦσι γόνατα. || Γόνυ pro Fœtu dictum credidit Foes. ab Hippocr. p. 1211, D : Ἔτεκε δὲ γόνυ θῆλυ. Corrigendum esse γόνον θῆλυν jam ab Weigelio monitum Suppl. Lex. Schneid. v. Γόνος. || De loco Γραίας γόνυ v. in Γραῦς. L. Dind.]

Γόνυ gen. habet Γουνὸς, factum e γόνυος per metath., ut dictum fuit. Sic vero et plur. nomin. Γοῦνα, pro γόνυα : gen. Γούνων, pro γονύων : dat. Γούνεσι (s. Γούνεσσι, metri gratia) pro γονύεσι dici existimant quidam Gramm. [Velut Etym. M. p. 238, 14, Gregor. p. 489. Sed opinionem eorum merito explosit Buttman. Gr. vol. 1, p. 229, monens idem forma Γόνυος solos uti grammaticos ipsos, ut schol. Arist. Ach. 1176 : Κάτωθεν τοῦ γόνυος, cui adde schol. Theocr. 16, 18 : Πορρωτέρω κνήμη γόνυος· schol. Eur. Hec. 336 : Ἐδράττοντο τοῦ γόνυος, ut omittam quod alius ad eund. v. γόνυ pro γόνυϊ dictum credidit. Non mirum igitur γόνυος pro γουνὸς exhibere libros nonnullos Arati 687. Suidas tamen (s. gramm. in Bachm. An. vol. 1, p. 186, 29, Zon. p. 449) ponit Γονύων, γονάτων,

et in gl. a Kust. om. Γόνυ γόνυ (γόνυος). Et Galen. 3, 369=8, 917 : Ἐφ' ἑκατέρου ... φάσκων δύνασθαι σφοδρότατα γόνυος, et Anna Comn. p. 434, A. L. D.] Alii tamen malunt Γοῦνα pro γούνατα dici per apoc. : itidemque Γούνων pro γουνάτων per sync., et Γούνεσι pro γουνάτεσι dici existimandum erit. [Non γούνεσι, sed aut γούνασι dicitur aut γούνεσσι. Formam γούνασσι nonnullis in libris Il. I, 488, P, 451, 569 repertam cum Heynio recte damnavit Buttm. L. D.] Affertur porro et tertius gen. sing. Γονύατος. At illud Γούνατα, poetica epenthesi pro γόνατα, tanquam a nomin. sing. Γοῦνας, habuisti in ll. supra citatis. Idem et de ceteris casibus censendum est. [Grammaticorum ante se sententiam Γουνὸς genit. ab nominat. γοῦν ducentium refellit Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 34, 20 : Οὐ γὰρ εὐθεῖά τις προκατάρχει (genitivi γουνὸς) μονοσύλλαβος ἡ γοῦν, ὡς οἴονται οἱ πρὸ ἐμοῦ· idemque similem Tryphonis de genit. δουρὸς p. 35, 1. Dor. Formam γώνατα habet Callim. Lav. Min. 84, sch. Hom. tamen (Il. X, 422) citante γούνατα : cujus formæ exx. de plur. v. supra; sing. habet e. g. Herodot. 2, 80 : Μεχρὶ τοῦ γούνατος. Formam γευνῶν cum interpr. γονάτων ponit Hesych. inter Γεῦμα et Γεῦ. Scrib. certe foret γούνων, si fidem talis forma invenire posset in tam facili lapsu quam est ab ου ad ευ. Præter has formas notanda Æolica Γόννα, de qua Steph. B. s. Γόννοι : Τοὺς δὲ Περραιβοὺς, Αἰολεῖς ὄντας, τὰ σύμφωνα διπλοῦν, καὶ Περραιβοὺς καλοῦντας ἑαυτοὺς καὶ Γόννον διὰ δύο νν τὴν πόλιν· γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα. Unde corr. Eust. Il. p. 335, 39 : Λέγει ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας ὅτι Αἰολεῖς ὄντες οἱ Περραιβοὶ ἐδίπλουν τὰ σύμφωνα, Περραιβοὺς ἑαυτοὺς καλοῦντες καὶ πόλιν Γόννον παρ' αὐτοῖς οὖσαν καὶ γόννατα καὶ τοιαῦτά τινα. Scripsit enim vel scribere debuit γόννα τὰ γόνατα vel certe γόννα. L. Dindorf.]

[Γονυαγκὼν sine interpr. posuit Hesych. inter Γονόεσσα et Γονοτύλη. Scrib. videtur divisim Γόνυ, ἀγκών : ut quemadmodum ἀγκὼν et de Cubito dicitur et de locis rebusque figuram ejus imitantibus, sic γόνυ quis dixerit signif. translata. Germani quoque commissuram fistulæ cum fistula ea quæ crura format anguli vocamus genu. Conf. etiam dicta in Γονάτιον sub fin. Γονυαγκὼν quidem, ut fuerit qui poplitem ita quam ἀγκύλη dicere mallet, non videtur congruere analogiæ, γονατοαγκὼν poscenti. Γονυκλινὴς enim et

γονύκροτος et γονυπετὴς non magis faciunt pro γονυαγκὼν quam δορυφόρος stat pro δορύληπτος. L. D.]

[Γονυαλγὴς, ὁ, ἡ, Genuum dolore laborans. Hippocr. p. 1180, D : Ὀροβοφαγέοντες γονυαλγέες.]

Γόνυγρος, suspectum esse potest, quod in VV. LL. redditur Sterilis, Aridus : quoniam Hesych. post γόνυγρον, addit, τὰ ἄκαρπα καὶ ξηρὰ πεδία. Quibus verbis hæc subjungit : Ἢ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν γερόντων, μηκέτι σθένειν δυναμένων τοῖς γόνασι· unde videri possit in priore expositione aliam quam in hac derivationem sequi.

[Γονυκαμψεπίκυρτος et Γονυκλαυσαγρύπνα, podagræ epitheta ap. Lucian. Tragoedop. 200 : Γονυκλαυσαγρύπνα, περικονδυλοπωροφίλα, γονυκαμψεπίκυρτε Ποδάγρα. Vertitur, Genufraga pernox et Genua inflectens incurva : quasi formari a verbo κλᾶν possit κλαυσ..., quod ducitur a κλαίειν, sed frigide admodum conjungi videtur cum γονυ : ut, si vitio caret γονυ, mendum fort. quærendum sit in proxima syllaba et scrib. γονυκαυσαγρύπνα, Quæ genua urendo somnum excutit. Igni quidem et flammis sæpius comparantur in scripto isto podagræ cruciatus; κλαυσ autem irrepsit pro καυσ, ut ap. Hesych. in Δασινὸν, κλαύσιμον pro καύσιμον. L. Dindorf.]

Γονυκλινέω, Genu flecto. Κάμπτεται δὲ γόνυ, inquit Eust. [Il. p. 669, 32], ἔστιν ὅτε καὶ ἱκετευτικῶς· ὃ καὶ γονυπετεῖν λέγεται, καὶ γόνυ κλίνειν, καὶ συνθέτως γονυκλινεῖν.

Γονυκλινὴς, ὁ, ἡ, Genu flectens. In Eccles. Historia, Τοῦτον τὸν θεὸν ἐπικαλοῦμαι γονυκλινής. Γονυκλινεῖς, inquit Cam., Qui provolvuntur genibus, et abjiciunt se, atque jacent ante pedes supplices. [Schol. Hom. Il. I, 502. Hemst. Codinus Orig. Cpol. p. 22 : Ἄγαλμα γονυκλινὲς Ἰουστινιανοῦ τοῦ τυράννου. L. D. Euseb. Vita Const. 4, 67 : Τὸν ἐπὶ τῆς λάρνακος βασιλέα ... γονυκλινεῖς ἠσπάζοντο. Vita Bacch. p. 122, 21 : Γονυκλινεῖς τὰς κάρας χαμᾶζε κάμψαντες. Hase.]

Γονυκλισία, ἡ, Genuflexio, Supplicatio quæ fit genibus flexis. E Basil. [De spir. s. c. 27, vol. 2, p. 212 sq.] Affertur præterea e Cyrillo, Γονυκλισία ὑπερήφανος· Schol. Eur. Phœn. [293], Γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ σ', ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα, annotat ὡς τῶν Φοινίκων διὰ γονυκλισίας σεβόντων τοὺς βασιλεῖς. Vide aliquid de hac voce et in Γονυπετῶ. [Vita Steph. jun. in Anall. Benedict. p. 403 : Βαλοῦσα τὴν συνήθη γονυκλισίαν. Euchol. p. 753 ed. Goar. : Εὐχαὶ τῆς γονυκλισίας. Alia exempla v. ap. Suicer. L. Dindorf.]

[Γονυκλιτέω, Genu flecto. Isaacius Porphyrog. in Allat. Exc. p. 299; Philo Carpas. in Cant. Cantic. p. 96; Io. mon. in Anecd. Gr. vol. 4, p. 280, 5. Boiss. Balsam. ad Can. 65 Conc. 6 in Trull. p. 234, E. Hemst. Annal. Benedict. p. 188. L. D. Ioann. Jejun. Confess. p. 90, B; Ioann. monach. Pœnit. p. 115, E. Hase.]

Γονύκροτος, ὁ, ἡ, Blæsus. Γονύκροτοι sunt οἱ βλαισοί. [Hesych. : Γ. ἤτοι βλαισοὶ, οἱ τὰ γόνατα συγκρούοντες· ἢ δειλοί· ὑπὸ γὰρ δέους ἔσθ' ὅτε συγκρούουσι τὰ γόνατα.] Et ap. Anacr. οἱ δειλοί [Timidi]. Vide Eust. [Il. p. 932 init. : Σημείωσαι δὲ ὅτι τε τὸ Ἐπ' ἀμφοτέρους ἵζει πόδας ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ μετοκλάζει, ὅ ἐστι κλᾶται, ὃ πάσχει καὶ ὁ καθίζων, καὶ ὅτι τοὺς οὕτως ἵζοντας ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας καὶ γονυκρότους τηνικαῦτα δριμέως ἔστι προσειπεῖν, καθὰ καὶ οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν, ἐν οἷς φασιν ὅτι γονύκροτοι οἱ βλαισοί. Ἀνακρέων δὲ κέχρηται καὶ ἐπὶ δειλῶν. Εὐτράπελος δὲ ἀνὴρ θήσοι ἂν τὴν λέξιν ταύτην καὶ εἰς ὁμοιότητα τοῦ λὰξ ἰσχίῳ ἐνάλλεσθαι (h. e. Calcibus ferire femur).] Aristoteli Physiogn. [p. 808, 13 Bekk.], inquit Cam., γονύκροτοι sunt Impuri quibus genua trepidant. [Dicit potius impuros s. cinædos esse γονυκρότους. De compar. γονυκροτώτερος v. in Γονυκρώτερος.]

[Γονύκρουσος, i. q. γονύκροτος. Photius : Βλαισὸς, ὁ γονύκρουσος.]

Γονυκρώτερος, ex Aristot. H. A. 4, cap. ult. affertur pro Eo cui sunt genua planiora. Aristot. locus est hic, Καὶ ὑγροσαρκότερα δὲ τὰ θήλεα τῶν ἀῤῥένων, καὶ γονυκρώτερα, καὶ αἱ κνῆμαι λεπτότεραι· Gaza, Caro quoque humidior est feminæ quam maris, et genua planiora, et crura tenuiora. Sed hanc quoque vocem non immerito fortasse suspectam quis habeat; possitque suspicionem adjuvare litera ω, quippe quæ locum in hoc compar. habere non videtur. [Γονυκροτώτερα nunc restitutum ex codd.]

[Γόνυον, Geniculum, Gl.]

[Γονυπεσέω, i. q. γονυπετέω. Heliod. 9, 453 (?).]

[Γονύπεσος, Demetrii gramm. cognomen in schol. Hom. Il. Θ, 233, N, 137, et ubi γονυπεσὸς scriptum O, 683, indicatis ab Schæf. Secundo loco Γονυπεὺς exhibet cod. schol. Basil. ap. Valcken. ad Herodot. 5, 92.]

Γονυπετέω, Genu succiduo procumbo, In genua procido, Accido ad genua alicujus, s. Procumbo. Redditur γονυπετῶ uno etiam verbo Ingeniculo, de quo dicam in Γουνάζομαι. Eust. [Il. p. 129, 20; 1171, 44] scribit ex Hom. verbo Γουνάζομαι posteros ejus excogitasse hoc Γονυπετεῖν, componentes e γόνυ et πέτειν : a quo πέτειν derivatur πίπτειν, sicut ῥίπτειν a ῥέπειν. Quibus addit, Ἀκολούθως δὲ τούτῳ καὶ ἡ γονυκλισία ὠνόμασται. Construitur porro cum dat. personæ hoc verb. Γονυπετῶ : habetque hanc constr. ap. Matth. [17, 14; et Joseph. Genes. De rebus Cpol. 4, p. 50, A : Αὐτῷ δὲ γονυπετῶν δάκρυσιν ὁ Ἰγνάτιος. L. Dind.]; ap. Marcum autem, cum accus. [10, 17], Γονυπετήσας αὐτόν. [Hesych. : Γονυπετεῖ, παρακαλεῖ, δέεται, ἱκετεύει. Etym. M. p. 238 extr. : Γουνάσομαι, γονυπετήσω. Arcad. p. 149, 27 : Γρυπῶ, τὸ γονυπετῶ. Sine casu Polyb. 15, 29, 9 : Ἐλιπάρει γονυπετοῦσα καὶ μαγγανεύουσα πρὸς τὰς θεάς· 32, 25, 7 : Γονυπετῶν καὶ γυναικιζόμενος. Matth. 27, 29 : Γονυπετήσαντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ. L. Dindorf.]

Γονυπετὴς, ὁ, ἡ, Qui genu succiduo procumbit (ut loquitur Ovid.), In genua procidens, Accidens ad genua alicujus, s. Procumbens. Synes. Ep. 57 : Καὶ πρηνὴς καὶ γονυπετὴς ἱκέτης γενόμενος. Eur. Phœn. [300] : Γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ σ', ἄναξ.

[Γονυπέτησις, ἡ, Flexio genuum. Theod. Prodr. Ep. f. 152. Angl. Eustath. Opusc. p. 105, 62 : Τὰς ψευδεῖς γονυπετήσεις. L. D. Theophyl. Grets. p. 299, C : Τὰς γονυπετήσεις, ἃς δέχῃ. Hase.]

[Γονύπετος vox nihili. V. Γνύπεσος.]

[Γονυπετῶς, adverb. a Γονυπετὴς, q. v. Schol. Eur. Phœn. l. ibi cit.]

[Γονώδης, i. q. γονοειδὴς, Genituræ similis. Hippocrates qui dicitur p. 190, G : Ἐν τοῖσι χολώδεσι κοιλίη ταραχώδης διαδιδοῦσα σμικρὰ γονώδεα, μυξώδεα, καὶ πόνον περὶ ἦτρον ἐμποιέοντα, καὶ οὖρα οὐκ εὐλύτως ἰόντα ἐς ὕδρωπα ἀποτελευτᾷ ἐκ τῶν τοιούτων. Repetitur observatio p. 222, E : Τοῖσι χολώδεσι κοιλίη ταραχώδης, μικρὰ πυκνὰ διαδιδοῦσα τονώδεα, μικροῖσι μυξώδεσι, πόνον περὶ τὸ λεπτὸν ποιέουσα καὶ οὖρον οὐκ εὐλύτως ἰὸν, ἐς ὕδρωπα ἐκ τοιούτων ἀποτελευτᾷ. Ubi leg. γονώδεα. Vide dicta in Γονοειδής. L. Dindorf.]

[Γονώνη, ὀρίγανον, Origanum, Hesych.]

Γοοπλανὴς, ὁ, ἡ, q. d. Luctivagus. Nonn. [Io. p. 27, 6] : Γοοπλανέες Φαρισαῖοι. [Lexicon Septemv. ponit etiam « Γοοπλάνος, Luctum simulans, hypocritæ epitheton, Nonno, » eundem haud dubie locum significans. Leg. νοοπλανέες cum Heinsio Arist. Sac. p. 346. L. Dindorf.]

Γόος, ὁ, Luctus; ut στυγερὸς γόος et κρυερὸς γόος ap. Hom. [Κρυερὸς γόος est Il. Ω, 524, Od. Δ, 103, Λ, 212; στυγερὸς γόος non inveni, sed quod HSt. fefellisse videtur, Od. Ρ, 8, Κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο γόοιό τε δακρυόεντος.] Et μή μοι γόον ὄρνυθι Od. Ρ, [46]. In Epigr. [Christod. Ecphr. 161] : Γόον σταλάουσα, [Lacrimas stillans : qua signif. Aspasia ap. Athen. 5, p. 219, D, a Wakef. cit. : Βλεφάρων δὲ γόος πέσεν οὐκ ἀθελήτως. Ap. Hom. γόος et quæ ab eo ducuntur semper signif. aut Fletum, ut est in Gl. Γόος, Fletus, aut Ploratum et Ejulatum, quo referri potest gram. ap. Bekk. An. p. 1095 γόος, quod inter voces Æolicas ponit, explicans κλαυθμός : ut male HSt. reddiderit Luctum, quod voc. si uspiam dicitur de fletu, dicitur improprie. Prioris signif. luculentissimum ex. est Od. Δ, 758 : Σχέθε δ' ὄσσε γόοιο. Ceteri loci plerique vel admittunt alteram vel postulant, velut Il. Ψ, 14 : Μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε· δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο. Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο... Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι. Ib. 108 :

Τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς· Ω, 160: Κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε· παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· 507: Τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο· ... αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἑὸν πατέρα ... αὐτὰρ ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεύς· Σ, 51: Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο, quibus verbis subjiciuntur initia næniarum; Ω, 723: Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο... Ἀνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο etc. cum similibus aliis. Quod si vera esset Eust. Il. p. 648, 18; 1370, 65 sententia, γόος esse voc. ὠνοματοπεποιημένον, cujusmodi vocc. non possunt nisi ab vocibus sonisve fingi, Ploratus signif. princeps, minus propria existimanda esset Fletus vel Lacrimationis: quæ sane illius opinio est Od. p. 1516 extr. (ad Δ, 158): Ὅτι Εὔνησε γόον εἰπὼν ἀντὶ τοῦ ἔπαυσε τὸν θρῆνον, ἐπάγει πρὸς ἑρμηνείαν τὸ Σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, ἤτοι τοῦ μετὰ δακρύων θρήνου. Ἄλλως γὰρ οὐ γοᾶται ὀφθαλμός, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ (Od. Δ, 801) Κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος. Sed in hoc ipso maxime falli videtur, quod κλαυθμὸν esse oculorum putat: quum κλαίειν ad vocem haud dubie referatur et voc. sit ὠνοματοπεποιημένον, singultum imitans flentium: quod comprobat tum vocc. item ὠνοματοπεποιημένων κλάζειν et κλαγγὴ similitudo, tum usus Hom., dicentis κλαίειν λιγέως, ut dicit λίγα κωκύειν. Quare qui loci Homerici κλαυθμὸν et γόον habent conjuncta, contra quam credidit Eust., γόον, ut opinor, docent esse oculorum. Ceterum vehementior lacrimatio quum muta esse non soleat, cœpit voc. notionem Ploratus et Lamentationis cum lacrimis conjunctæ complecti. Eaque signif. quum ap. Hom. frequens est tum sola dominatur ap. tragicos, nisi quis exceptos velit locos hujusmodi ut Soph. Tr. 1199: Γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ, ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος· Aj. 579: Μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυε· Æsch. Choeph. 449: Πολύδακρυν γόον. Pindarus, bis usus voc., eadem utrobique signif. dicit: Pyth. 12, 21: Αὐλῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος, ὄφρα τὸν Εὐρυάλας ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον· 3, 103: Ὦρσεν πυρὶ καιόμενος (Achilles) ἐκ Δαναῶν γόον. || Γόος adjectivum agnoscere videtur Hesych.: Γόος, θρῆνος ἢ θρηνητικός. Sed θρηνητικὸς ad omissum γοερὸς retulit Albertus. Γόος confusum c. λόγος v. ap. Lycophr. 30, schol. Soph. El. 375. L. D. Porson. ad Phœn. 1329, 1355; Markland. ad Suppl. 1143. C. νόμος: Porson. ad Hec. 685. Schæf. C. μόνος: Kust. ad Suid. v. Γοερόν. C. νόος: Theogn. 1025 Bekk. L. D. C. πόνος: Spitzner Obss. in Quint. Sm. p. 233.]

[Γοοφόρος, Luciferus, Gl.]

[Γόρα. Oribas. p. 165 Matth.: Οἱ γοῦν παλαιοὶ τοῖς ἀθληταῖς ἰσχάδας ἐσθίειν παρεῖχον· Γόρα δὲ πρῶτος ὑπήλλαξε τὴν προσφοράν, κρέα δούς.... Conj. Matth. ex interpr. Rasarii Γόρας, quod sit gymnastæ nomen. L. Dindorf.]

[Γόραμα, Gorama, regio Arabum Scenitarum, unde gentile Γοραμηνός, utrumque ap. Steph. Byz. L. D.]

[Γοράπιες, ῥάφανοι, Raphani, Hesych. inter Γοργύρα et Γορτύνα. Referenda eodem videtur ejusd. gl. Γοράτου, ἐφινόν· οἱ δὲ ῥανῶ. L. Dind.]

[Γορδιοῦς, οῦντος, locus Phrygiæ ap. Strab. 12, p. 568, Antonin. Itin. p. 205, ubi v. Surita. L. Dind.]

[Γόρδορα, τόπος τις, Loci nomen, Suidas. L. D.]

[Γοργὰς, άδος, ἡ, idem fere quod Γοργώ. Zonar. p. 448: Γοργάδες, αἱ δέσποιναι.] Γοργάδων, Hesych. e Soph. Dædalo affert pro ἁλιάδων, Marinarum. [Ad quod, collata Zonaræ interpr., intelligendum videtur dearum: Salm. enim Plin. Ex. p. 915, a, A, quod explicabat Celoces, quamvis per se non sit falsum (conf. enim Γοργόπλους), tamen est repudiandum propter usum voc. γοργὸς in hac signif. ab Sophocle, ut infra dicetur, alienum. || Juno vel Minerva. Lycophr. 1349: Τὸν ἡ παλίμφρων Γοργὰς ἐν κλήροις θεῶν καθιερώσει. Quod scholl. interpretantur partim ἡ ἐμποιοῦσα φόβον παρὰ τὴν γοργότητα et de Junone accipiunt, partim Minervam τὴν Γοργόνα, τὴν ἐπὶ τὸ στῆθος ἔχουσαν τὸ γοργόνειον. Et pro Γοργὼν est ap. Phot. in Lex.: Πλόκιον Γοργάδος, τὸν δοθέντα πλόκαμον τῆς Γοργόνης Ἀστεροπῇ τῇ Κηφέως καθ' ὃν χρόνον Κηφεὺς Ἡρακλεῖ συνεστράτευσεν εἰς Λακεδαίμονα, ἵνα τούτου ἀποδημοῦντος ἡ πόλις ἀπόρθητος μείνῃ. Quem describens Suidas Γοργόνος exhibet pro Γοργάδος, consentit autem in nomine Asteropes et cum Photio et cum Apollodoro, qui Steropen vocat 2, 7, 3, cui Aeropen substituebat Heynius ex Pausan. 8, 44, 7. Verba Πλόκιον Γοργάδος tragici sunt loquentis de Medusæ cincinno, de quo v. Pausan. 8, 47, 5. *Gorgadum* pro *Gorgonum* scribunt etiam libri nonnulli Plin. N. H. 6, 31: Duarum Gorgonum cutes, vitiose. || Γοργάδες, Gorgades, dicebantur insulæ contra Ἑσπέρου κέρας, prom. Africæ, sitæ, teste Plinio l. d.: «Contra hoc quoque promontorium Gorgades insulæ narrantur, Gorgonum quondam domus, bidui navigatione distantes a continente, ut tradit Xenophon Lampsacenus.» De quibus conf. Salm. l. c. ᾰ L. Dind.]

[Γόργᾰσος, ὁ, Gorgasus, f. Machaonis ap. Pausan. 4, 3, 10; 4, 30, 3. || Per jocum Aristoph. Ach. 1131, Lamachum, cujus Xenophanes pater fuit, Λάμαχον τὸν Γοργάσου vocat, ut 567 γοργολόφαν. L. D.]

Γόργεια, Hesychio sunt προσωπεῖα, Larvæ et μορμολύκεια: procul dubio ab efficto in ipsis capite Gorgonis. [Schol. Plat. p. 464 Bekker.: Μορμολυκεῖά φασι τὰ τῶν ὑποκριτῶν πρόσωπα, ἃ Δωριεῖς γόργεια καλοῦσιν. Suid.: Γόργια (scr. γόργεια) παρὰ Δωριεῦσι τὰ τῶν ὑπ. προσωπεῖα τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τραγῳδῶν. Etym. M. p. 238, 46: Γοργεῖα, τὰ τραγικὰ προσωπεῖα· ἔνιοι μορμολύκεια. Eod. accentu Poll. 10, 167 γοργεῖον. L. Dindorf.]

Γόργειος, α, ον, παρὰ τὴν Γοργὼ dicitur, Qui est Gorgus. Od. Λ, [633]: Γοργείην κεφαλήν, δεινοῖο πελώρου, Gorgonis caput, monstri horrendi. Sic Hesiod. Scut. [237]: Ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοις Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος. [Hom. Il. Ε, 741: Ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλή, δεινοῖο πελώρου. Hesych.: Γοργείην κεφαλὴν οὐ τὴν Γοργόνα ἐκληπτέον, ἀλλὰ γοργότητά τινα καὶ φόβητρον. Ἡσίοδος δὲ πλανηθεὶς ἀνέπλασεν ἐκ τούτων τὰ περὶ τὸν Περσέα, ὅτι ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν Γοργόνος· τὰ γὰρ περὶ τὴν Δανάην καὶ τὸν Περσέα καὶ τὰς Γοργόνας Ὅμηρος οὐκ οἶδε. Æsch. Eum. 49: Οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις. Nonnus Dion. 4, 391: Αἰγίδα... Γοργείῳ κομόωσαν ἐχιδνήεντι καρήνῳ· 32, 168: Γοργείων πλοκάμων ὀφιώδεας ὁλκούς· 47, 560: Βασσαρίδων δὲ ὄμματι Γοργείῳ βροτέην μετάμειψον ὀπωπήν. L. Dind.]

Γοργεύω, Gradum cito, Velocius gradior, Festino. Hesych. enim γόργευσον exp. τάχυνον, σπεῦσον. [Symmach. Eccles. 10, 10 cit. Albertus. Ruo, Feror. Nil. Epist. p. 244, 15: Πολλοὺς μὲν βλέπω γοργευομένους πρὸς αὐτήν· et p. 245, 17: Ἄλλων ἀνθρώπων πρὸς ὑμνῳδίαν θεοῦ κατὰ τὰς ἀγρυπνίας γοργευομένων. Hase. Ap. eund. ep. 4, 1, p. 460: Γοργόνευσον, ἵνα μὴ ἔξω μείνῃς, reponendum γόργευσον. L. Dind.]

[Γόργη, ἡ, Gorge, filia Oenei ap. Lycophr. 1013, Nonnum Dion. 35, 84, Apollod. 1, 8, 1, et quos ad eum cit. Heynius. || F. Danaes ap. eundem 2, 1, 5. Conf. etiam in Γοργῶπις. L. Dindorf.]

[Γοργία, Agilitas, Gl. Nisi scribend. Γόργεια. V. Γοργονία.]

[Γοργιάδας, ὁ, Gorgiadas, n. pr. viri Spartani ap. Bœckh. C. Inscr. vol. 1, p. 630, 16. -υυ- L. Dind.]

[Γοργιάζω, Gorgiæ more loquor, Gorgiam imitor. Philostr. V. S. p. 493: Καὶ Ἀγάθων δὲ πολλαχοῦ τῶν ἰαμβείων γοργιάζει· p. 501: Ἀλλ' ὅμως οὐδὲ Θετταλοὶ σοφίας ἠμέλουν, ἀλλ' ἐγοργίαζον ἐν Θετταλίᾳ μικραὶ καὶ μείζους πόλεις, ἐς Γοργίαν ὁρῶσαι τὸν Λεοντῖνον· p. 604: Ὅτε δὲ ἑρμήσειεν ἐς διάλεξιν, ἱππιάζοντι ἐῴκει καὶ γοργιάζοντι· Ep. p. 919: Ὁ γοῦν Πλάτων καὶ εἰς τὰς ἰδέας τῶν σοφιστῶν ἵεται καὶ οὔτε τῷ Γοργίᾳ παρίησι τὸ ἑαυτοῦ ἄμεινον γοργιάζειν. Et mox: Γοργίου τε θαυμασταὶ ἦσαν ἄριστοί τε καὶ πλεῖστοι πρῶτον μὲν οἱ κατὰ Θετταλίαν Ἕλληνες, παρ' οἷς τὸ ῥητορεύειν γοργιάζειν ἐπωνυμίαν ἔσχεν ... καὶ Αἰσχίνης δὲ ... οὐκ ὤκνει γοργιάζειν ἐν τῷ περὶ Θαργηλίας λόγῳ. Schneid.]

[Γοργίας, ὁ, Gorgias, n. pr. viri, cujus notissimum exemplum sophista Leontinus; alia Gorgias ap. Menandr. Stob. vol. 1, p. 144, vol. 3, p. 256 Gaisf., Lucian. Dial. mer. 8. Confus. c. Γοργίδας v. s. illo. -υ- L. Dindorf.]

[Γοργίδας, ὁ, Gorgidas, n. pr. viri Thebani ap. Plut. Pelop. c. 12, 13, 14, 18, 19, Polyæn. 2, 1, 2,

Aristid. vol. 1, p. 496. Sæpius corruptum est in notius Gorgiæ nomen : v. Diod. 15, 39, 50, Polyæn. 2, 5. -◡- L. DINDORF.]

[Γοργίειος, α, ον, s. ὁ, ἡ, q. d. Gorgiacus. Xenoph. Conv. 2, 26 : Γοργιείοις ῥήμασι. Dionys. H. vol. 6, p. 760, 966, 16 R : Σχήμασι τοῖς Γοργιείοις· p. 1033, 7 : Τὰ θεατρικὰ τὰ Γοργίεια ταυτί. Phot. cod. 168, p. 116, 14 : Τῶν Γοργιείων σχημάτων. Schol. Thuc. 1, 2 et 144 : Ἡ Γοργίειος παρίσωσις. Plerisque horum ll. libri Γόργιος vel Γόργειος. Aliter vitiosi sunt, notante Lobeck. ad Phryn. p. 371, libri Synesii p. 229, B : Εἰ δεῖ μέ τι καὶ ψυχρὸν εἰπεῖν καὶ Γοργιαῖον· et p. 271, C : Δεῖ γάρ τι καὶ ἐν τούτοις ψυχρὸν εἰπεῖν καὶ Γοργαῖον.]

[Γοργίνιον. V. Γοργόνιον.]

[Γόργιον, τὸ, Gorgium, n. loci in Sicilia ap. Diodor. 20, 89, ubi varietas Γοργόνιον. Τόργιον, montis Siciliæ nomen, esse restituendum vidit Ortelius. L. D.]

[Γοργίππεια, ἡ, Gorgippea, urbs Bospori Cimmerii. Steph. Byz. : Γοργίππια, πόλις Σινδικῆς. Scrib. Γοργίππεια, it. ap. Strab. 11, p. 495. L. DINDORF.]

[Γοργιππεύς, Gorgippensis, gentile a Γοργίππεια, q. v. Nummus apud Eckhel. D. N. vol. 2, p. 339 : ΓΟΡΓΙΠΠΕΩΝ. Steph. Byz. : Γοργίππια ... τὸ ἐθνικὸν Γοργιππιεύς. Scrib. Γοργιππεύς. L. DINDORF.]

[Γοργίππη, ἡ, Gorgippe, urbs Scythiæ finitima. Steph. Byz. : Σύνδικος (debebat Σίνδικος), πόλις προσεχὴς τῇ Σκυθίᾳ, ἔχουσα λιμένα· ἔνιοι δὲ Γοργίππην καλοῦσι. Scrib. Γοργίππην. L. DINDORF.]

[Γοργίππια. V. Γοργίππεια.]

[Γοργιππίδας, ὁ, Gorgippidas, n. pr. viri Spartani ap. Boeckh. C. Inscr. vol. 1, p. 622, 12. L. DIND.]

[Γόργιππος, ὁ, Gorgippus, n. pr. viri ap. Dinarch. C. Demosth. p. 95, 36 : Τὸ χαλκοῦς ἐν ἀγορᾷ στῆσαι Βηρισάδην καὶ Σάτυρον καὶ Γόργιππον τοὺς ἐχθίστους τυράννους. Conf. Polyæn. 8, 55. Ab eo dictam Gorgippeam suspicatur Eckhel. s. Γοργίππεια cit. Alia nominis exx. sunt ap. Hippocr. p. 1202, A; Boeckh. C. Inscr. vol. 1, p. 625, 661; vol. 2, p. 157; Anth. Pal. 7, 507. L. DINDORF.]

Γοργίς, ἡ, Oceanis. Affert Hesych. et Γοργίδες pro Ὠκεανίδες. [|| F. Œnei, conjux Andræmonis, quæ supra Γόργη, ap. Hygin. Fab. 97.]

[Γοργίων, ὁ, Gorgio, n. pr. viri Spartani apud Bœckh. C. Inscr. vol. 1, p. 618, 30; 623, 23; Eretriensis ap. Xen. An. 7, 8, 8, H. Gr. 3, 1, 6. L. D.]

[Γοργολέων, ὁ, Gorgoleo, n. pr. viri Spartani ap. Plut. Pelop. c. 17. L. DINDORF.]

[Γοργόλοπος. V. Γοργόλοφος.]

Γοργολόφα, epith. est Palladis ap. Aristoph. Eq. [1181], quam ibid. [1177] et φοβεσιστράτην nominat. Fingitur enim e capite Gorgonis habuisse galeam : vel potius caput Gorgonis in cono. [De forma v. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 175. ANGL.]

Γοργολόφας, ὁ, [vel forma vulg. Γοργολόφης, quam certe exhibet gl. Etym. M. inserta ab Turrisano : Γοργολόφης, ὁ φοβερὸς παρὰ τὸ Γοργὼ καὶ λόφος ἡ τρυφάλεια· ἦν δὲ Γοργὼ φοβερά] ap. Aristoph. Ach. [567] epith. est Lamachi, Ἰὼ Λάμαχ', ἰὼ βλέπων ἀστραπάς, Βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανείς· i. e. ὁ ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας καὶ τῆς ἀσπίδος Γοργόνα ἔχων, Hesych. [ubi est ἀπὸ τοῦ λόφου τῆς περικ. καὶ τῆς ἀσπίδος Γοργόνα, ἣν ἐπ' αὐτῆς εἶχεν ὁ Λάμαχος, ἵνα τὸν Λάμαχον εἴπῃ· leg. Γοργόνος, quanquam nondum sic omnibus, ut videtur, persanatis], attestante et Schol. Lamachum habuisse ἐντετυπωμένην ἐν τῇ ἀσπίδι Γοργόνα : atque adeo ipse Lamachus ibi exauditis verbis ejus, qui opem ipsius implorat, inter alia dicit, Τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος; nimirum γοργόνα appellans τὴν γοργολόφαν περικεφαλαίαν, quam per jocum poeta paulo post μορμόνα vocat. [Λευκολόφας et sim. comparat Valcken. Phœn. v. 120, ab Schæf. cit.]

[Γοργόλοφος, ὁ, i. q. γοργολόφας, restituendum videtur in Lex. Reg. Ms. ap. Albert. ad Hesych. vol. 1, c. 851, a : Γοργόλοπος, ὁ ἐπιθετικός, sive ap. Zonar. p. 447 : Γοργόλοπος, ἐπιθετικός. L. DIND.]

[Γοργόνα, ης, ἡ, Gorgona, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνῃ dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόνωτον. L. DIND.]

Γοργόνειος, forma possessiva παρὰ τὴν Γοργόνα, ut Lat. quoque Gorgoneus : veluti ἀστέρες, Stellæ Gorgoneæ, ap. Proclum in Sphæra : in sinistra nimirum Persei manu, qua Gorgonis a se occisæ caput tenet. [Æsch. Prom. 793 : Πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, quæ habitari dicit a Gorgonibus.] Apud Plut. vero Themist. [10], Τὸν γοργόνειον ἀπολέσθαι ἀπὸ τῆς θεοῦ τοῦ ἀγάλματος, puto scr. potius τὸ γοργόνειον, q. e. Γοργόνος s. Γοργοῦς ἐκτύπωμα [et ita cod.] : id enim ἐπὶ τὸ στῆθος ἐνεχάραττον τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, ἅτε πολεμικῆς δῆθεν καὶ φοβερᾶς· nisi forte cum τὸν Γοργόνειον sub. λόφον : nam et in vertice s. cono galeæ, quæ ei imponebatur, caput Gorgonis effingebatur : unde et γοργολόφα ab Aristoph. cognominatur. [Tzetz. ad Lycophr. 1350 : Τὴν ἐπὶ τὸ στῆθος ἔχουσαν τὸ Γοργόνειον (Minervam). Itaque ap. eund. 838, Ὁ ἐπιστήθιος ἐκεῖνος τῆς Ἀθηνᾶς κόσμος Γοργόνιον ἐκλήθη, scrib. videtur Γοργόνειον. Io. Laurent. De mens. 4, 17 : Διὰ τοῦτο (quod Γοργὼ sit ἡμέρα) ἐν τοῖς ὡρολογίοις ἔθος ἐγγλύφεσθαι Γοργόνα, ἀντὶ τοῦ τὴν ἡμέραν. Cod. Par. γοργόνων : quod esse videtur γοργόνιον. Isocr. C. Callim. p. 382 : Φιλοργὸς ὁ τὸ Γοργόνιον ὑφελόμενος, ubi Γοργόνειον restitutum auctore Suida v. Φιλέας et Φιλουργὸς (Photius enim p. 649, 23 male per ι), cui adde qui eodem referendus Eust. Od. p. 1704, 37. Sic monum. Att. ap. Bœckh. C. Inscr. vol. 1, p. 242, v. 36 : Φι[άλη] ... ἐφ' ᾗ τὸ Γοργόνειον. L. D.] Alioqui γοργόνειον, ut μορμολύκειον, generalius pro προσωπεῖον etiam ponitur, ut γόργειον supra : quum proprie Larva sit Gorgonis caput effictum habens. [Poll. 4, 115, de supellectile histrionum ... γοργόνειον. Sed vox omittitur in cod.] Apud Suid. in Ms. etiam Cod. properispωmenωs scriptum Γοργονεῖον, προσωπεῖον : sicut et γοργεῖα nonnulli scribunt pro γόργεια, et μορμολυκεῖα pro μορμολύκεια.

Γοργόνη etiam, si Suidæ credimus, vocatur Γοργώ. [S. Γοργονεῖον : Καὶ Γοργόνη ἡ Γοργώ. Idem paullo ante, ubi Γοργὼν Kust., in ed. Med. Γοργόνη. Conf. Malalas p. 36, 13, 19; Chr. Pasch. p. 71, 73; schol. Lycophr. 846; Tzetz. (secundum libros nonnullos) ibid. et ad 836 seq.; Eudocia p. 336; Herodian. Epim. p. 17; schol. Lucian. De dom. c. 19, ubi Γοργόναι, et, quem Schæf. cit., schol. Eurip. Phœn. 459 Valck., q. v. (456 Matth.). Dioni Chr. vol. 2, p. 356 formam, quæ præcipitatæ tantum ætatis scriptoribus usurpatur, exemit Reisk., confirmante cod. Conf. variet. scr. Strabon. 8, p. 487. L. DIND.]

[Gorgonia, Corallii nom. Plin. 37, 59 : « Gorgonia nihil aliud est quam corallium : nominis causa, quod in duritiem lapidis mutatur; emollit maria; fulminibus et typhoni resistere affirmant. Ganiæam eadem vanitate inimicorum pœnas efficere promittunt. » (*Goniæam* Index. Mss. h. l. discrepant. Reg. 2 *Goniem*. Colb. 3 *Gonim*. Edd. vulgo *Genianen*. HARD.) Salm. in Solin. p. 63, D, locum sic emendat : *Mutatur e molli marina*. Gorgonia, inquit, ideo sic vocatur, quod e molli marina dura fit et lapidea extra mare posita : Ἐξ ἐναλίου μαλακοῦ ἐξάλιον γενόμενον ἀπολιθοῦται. Omnes tamen libri, teste Harduino, habent, Emollit maria. Plinii mentem satis accurate expressit Marbodeus c. 22 : « Et sicut scribit Metrodorus, maximus auctor, Fulmina, typhonas, tempestatesque repellit A rate, vel tecto, vel agro, quocunque geratur. » E Plinii autem sententia, inde factum nomen, quod in duritiam lapidis verteretur, uti iis fabulæ ferunt contigisse, qui Gorgonis caput inspicerent. Sic explicat Harduin. Paulo aliter Eustath. ad Dionys. 1103 : Τὸ δὲ κουράλιον τοῦ τῆς Γοργόνος αἵματος ἀποστάξαι μυθεύεται, ἀφ' ἧς, οἷα κόρης οὔσης, ἡ κλῆσις τῷ λίθῳ ἐνεκάθισεν. Et Γοργία quoque appellatum. Nomen id a Metrodoro datum est, si Solino credimus. Salm. l. c. : Gorgonia et Gorgia idem; illud ἀπὸ τῆς Γοργόνος, hoc ἀπὸ τῆς Γοργοῦς : unde ap. poetam, Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου. Saraceno in Dioscor. 5, 139 est Gorgonias, non Gorgonia; ut Bodæo ad Theophr. p. 420 est Gorgias, non Gorgia. Jace corallium in Persico mari appellarunt, teste Plin. 32, 11. ANGL.]

[Γοργονιᾶ. Nicomachus Phot. cod. 187, p. 143 sq. : Τερατολογοῦσι (τὴν τριάδα)... Γοργονίαν, Φορκίαν, Τρέ-

σαμον. Vide etiam Gorgophora. || N. pr. sororis A Gregorii Naz., quem v. Or. 8, p. 218 sq. ed. Bened. L. Dind.]

[Γοργονιὰς, άδος, ἡ, Gorgonias, herba. Damasc. Phot. cod. 242, p. 340, 10: Ὅτι ἔλεγεν ὁ Σεβῆρος τεθεᾶσθαι Γοργονιάδα βοτάνην, ἧς εἶναι τὴν ῥίζαν ἄντικρυς ὁμοίαν παρθένῳ τὴν κεφαλὴν ἐχούσῃ κατηρεφῆ δρακοντείοις πλοκάμοις. L. Dind.]

[Γοργόνιον, τὸ, Luna, in Orphicis. Clemens Str. 5, p. 676 ed. Pott.: Ἐπιγένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀρφέως ποιήσεως τὰ ἰδιάζοντα παρ' Ὀρφεῖ ἐκτιθέμενος φησὶ... γοργόνιον (δηλοῦν) τὴν σελήνην διὰ τὸ ἐν αὐτῇ πρόσωπον. Indicavit Kall. || Γοργώνιον, Lithospermum, Diosc. Notha 3, 158. Γοργίνιον, Eryngium, 3, 24. Boiss. Utrumque scrib. esse Γοργόνιον monent Angl. Salm. De homon. hyl. iatr. p. 78, b, A: « Ab hoc effectu, quo pollere creditum est eryngium, sistendi ac defigendi gregis caprarum, sumptum ab una in os, γοργόνιον etiam appellatum. » Addit idem ex Neophyti Gl. Ms.: Ἠρύγγιον, οἱ δὲ ὀρύγγιον, οἱ δὲ γοργόνιον. Ipse addo Mich. Psell. Ms. Admir. lectt. medico- B phys. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 478 ed. Koll.: Λέγει δὲ (Africanus) περὶ τοῦ γοργονίου· πόα δέ ἐστι τοῦτο ὑπόγειος τὰ πολλά· λέγει γοῦν, ὡς εἴτις κόρη πλησίον αὐτῆς, ὡς Ἀφροδίτης νόμος, συμπλακείη, ἄνεισιν ἐπὶ τὴν θέαν ἡ πόα καὶ τὸ γινόμενον περιέργως ὁρᾷ. || V. Γοργόνειος. L. Dind.]

[Γοργόνιος, ὁ, Gorgonius, n. pr. viri ap. Liban. Ep. 16, 1264, ubi v. Wolf., 1306; ap. Malalam p. 326, 4, Chr. Pasch. p. 515, 17, Isidor. Pel. Ep. 1, 59 et 60. L. Dind.]

[Γοργονίτης, ὁ, cogn. Ioannis cujusdam ap. Joseph. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 48, B: Γοργονίτῃ Ἰωάννῃ. L. Dind.]

[Γοργονοειδὴς, ὁ, ἡ, Gorgoni similis. Anon. Antiq. Cpol. Bandur. Imp. Orient. vol. 1, p. 7, E: Γοργονοειδεῖς κεφαλαί. Et ibid. E: Ἐπάνω τῶν γοργονοειδῶν. L. D. Forma Γοργονώδης ap. schol. Eur. Phœn. 146: Τῶν βοστρύχων παρεχόντων τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ γοργονῶδες. Et secundum librum unum iterum ibidem, ubi ceteri γοργῶδες ἀποβλέπων τοῖς ὄμμασι.] C

Γοργόνωτος, ὁ, ἡ, In tergore Gorgonis caput pictum habens. Lamachus Arist. Ach. [1124] puero suo dicit, Φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον· quoniam, ut dictum est, habuit ἐντετυπωμένην ἐν τῇ ἀσπίδι Γοργόνα, sicut Agamemno ap. Hom. et Hercules ap. Hesiod.

[Γοργόπλους, ὁ, ἡ, Celeriter navigans. Zonar. p. 1712: Ταχυπλόων, γοργυπλόων, ταχυπλόων νηῶν. Leg. γοργοπλόων. L. Dind. Const. Man. Chr. p. 82, 83, 84, 126 (=68, 69, 104). Boiss.]

[Γοργόπους, ὁ, ἡ, Qui agili pede est, Velox. Man. Philes 6, 1, p. 236. Stauv.]

[Γοργόρηχος. Harpocratio Περὶ φυσικῶν δυνάμεων ap. Salm. Homon. hyl. iatr. p. 78, b, B: Ἠρύγγιον βοτάνη ἐστὶν ὡς καλαμώδης φυομένη, ἀκανθώδης, ἡ καὶ γοργόρηχος λέγεται. Ex iis quæ dicta sunt in Γοργόνιον sponte pene prodit scr. esse γοργόρυγγος. L. Dind.]

Γοργὸς, ἡ, ὸν [et ὁ, ἡ. Procop. Anecd. c. 16: Ἐπινοεῖν ὅ,τι ἂν βούλοιτο γοργὸς μάλιστα (Amalasuntha). L. Dind.], Velox, Citus: vel Agilis, Facile D mobilis, Versatilis. Hesychio ταχὺς, εὐκίνητος: ut Hermog. sane copulate dicit εὐκίνητος καὶ γοργὸς λόγος· ap. quem est et γοργὸς ῥυθμός. [Dion. H. vol. 5, p. 133, 5 (De comp. verb. p. 266 Sch.) de periodis orationis: Ὅταν τῶν κώλων τὸ μὲν βραχύτερον ᾖ, τὸ δὲ μακρότερον, καὶ τὸ μὲν αὐτῶν γοργότερον, τὸ δὲ βραδύτερον. Et de oratione concisa Eust. Il. p. 649, 26: Παραβολικὸν δὲ Μαινομένη, γοργότατα φρασθὲν διὰ τὸ μηδὲ χρῆναι πλατυνθῆναι· p. 1098, 37: Καὶ ὅρα τὸ γοργὸν τῆς παραβολῆς ἐν τῷ Ἠΰτε πύργον.... Od. p. 1740, 5: Ὅτι γοργὴ περὶ τόπου ἐρώτησις τὸ Τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν; Sæpius sic etiam schol. Hom. Figurate item de humoribus corporis Synes. De febr. p. 136: Οἱ χυμοὶ γοργοὶ καὶ κινούμενοι, et p. 138: Γ. οἱ χ.] Frequentius rebus animatis tribuitur, et exp. non solum Velox, Citus, Agilis [Phot. et Suid.: Προύνικος, δρομαῖος, γοργὸς, et Hes. sub eod. ταχεῖς, ὀξεῖς, εὐκίνητοι, γοργοί. Hinc permutantur γοργοτάτους et δρομικωτάτους in cod. Leonis: v. Fabric. B. G. vol. 7, p. 708 Harl.], sed etiam Vividus, Acer: et quidem ita, ut simul sit Terribilis. Epigr. [Anth. Pal. 7, 493], γοργὸς Ἄρης. Eurip. [Andr. 458, 1123], γοργὸς ὁπλίτης. Xen. Cyrop. 4, [4, 3]: Μείζους φαίνεσθε, καὶ καλλίους, καὶ γοργότεροι ἢ πρόσθεν ἰδεῖν· Sympos. [1, 10]: Πρὸς τὸ γοργότεροί τε ὁρᾶσθαι, καὶ φοβερώτερον φθέγγεσθαι, καὶ σφοδρότεροι εἶναι· [Cyrop. 5, 2, 37: Γοργότεροι δὲ οὐδαμῶς ἂν αὐτοῖς φανείημεν μένοντες ἢ ἰόντες·] De re eq. [10, 17]: Ἵππον ἅμα ἡδύν τε καὶ ἅμα [hoc delendum cum Castal.] γοργὸν ἰδεῖν. [De equis item Plut. Mor. p. 642, A: Θυμικωτέρους καὶ γοργοτέρους, et Xen. sæpius lib. cit. Hipparch. 3, 11: Ταύτης γὰρ τῆς θέας τό τε ἀντιμετώπους προσελαύνειν ἀλλήλοις γοργὸν, τό τε διελάσαντας τὸν ἱππόδρομον ἀντίους πάλιν στῆναι ἀλλήλοις σεμνόν. Id. De art. eq. 1, 14, de equi incessu: Ἅμα γοργοτέραν τε καὶ ἰσχυροτέραν ἕξει τὴν ὑπόβασίν τε καὶ ἱππασίαν· Reip. Lac. 11, 3: Ἐφῆκε δὲ καὶ κομᾶν τοῖς ὑπὲρ τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν, νομίζων οὕτω καὶ μείζους ἂν καὶ ἐλευθεριωτέρους καὶ γοργοτέρους φαίνεσθαι. Anth. Pal. 7, 161: Ὄρνι, Διὸς Κρονίδαο διάκτορε, τεῦ χάριν ἕστας γοργὸς ὑπὲρ μεγάλου τύμβου Ἀριστομένευς;] Et τὸ γοργὸν, Motus citatus, Agilitas: vel etiam Acrimonia et vivacitas, ut [Lucian. Al. c. 3]: Ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες. [Apollod. p. 393 Heyn. (Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 1010): Γόργυραν δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσανέπλασαν ἀπὸ τοῦ γοργὰ φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ᾅδου, Terribilia. Sed in primis dicitur de vultu, vel ut sit Torvus, Trux, vel ut Acer et attentus. Æsch. Sept. 537: Ὁ δ' ὠμὸν οὔτι παρθένων ἐπώνυμον φρόνημα, γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων, προσίσταται. Eurip. Suppl. 322: Γοργὸν ὡς ἀναβλέπει σὴ πατρίς· Phœn. 149: Ὄμμασι γοργὸς εἰσιδεῖν, cui Heliod. 7, p. 319: Ἐραστὸν ἅμα καὶ γοργὸν προσβλέπων, contulit Valck. Dio Chr. vol. 1, p. 68: Ἡδε μέν σοι ἡ προσορῶσα γοργόν τε καὶ πρᾶον· 82: Ὁ Ἀλέξανδρος γοργὸν ἐμβλέψας ὥσπερ λέων. Ælian. V. H. 2, 44: Καὶ εἶπες ἂν αὐτὸν ἐνθουσιᾶν ὥσπερ ἐξ Ἄρεος μανέντα· γοργὸν μὲν αὐτῷ βλέπουσιν οἱ ὀφθαλμοί· 13, 1, de Atalanta: Ἀρρενωπὸν δὲ καὶ γοργὸν ἔβλεπε. Anacreont. 29, 12: Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω, C κεκερασμένον γαλήνῃ. Eust. Il. p. 602 fin.: Καὶ οὐκέτι γαληνὸν καὶ μαλακὸν, ἀλλὰ γοργὸν ἐμβλέπει. Equi virtutibus βλέμμα γοργὸν annumerat Poll. 1, 192. Altera potestate Lucian. Hermot. c. 1: Ἢν μὴ πάνυ τις ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτήν (philosophiam). Malal. p. 70, 1: Διὰ τὸ περίβλεπτον εἶναι τὸν ἄνδρα καὶ γοργὸν, de Argo. Theod. Prodr. in Maittair. Misc. Gr. Carm. p. 106, v. 179: Ἐν τοῖς ἀγαθοῖς τὸν (l. τῶν) πέλας γοργὸν βλέπω, πάσχω δὲ πρὸς φαῦλόν τε (l. τιν') ἀμβλυωπίαν. Hanc signif. ceteris antiquiorem esse quum exx. superiora tum Gorgonum docet fabula. Atque hanc solam probabant Atticistæ: Zonar. p. 447: Οἱ Ἀττικοὶ δὲ γοργὸν οὐ τὸν πρακτικὸν καὶ κεκινημένον λέγουσιν, ἀλλὰ τὸ (sic) φοβερόν. Antiatt. Bekk. p. 86, 26: Γοργός· τοῦτο ἀξιοῦσιν ἐπὶ τοῦ κατὰ τὰ ὄμματα τοιούτου τάσσεσθαι ἢ ἐπὶ τοῦ κεκινημένου κατὰ πρόσωπον, οὐ μέντοι ἐπὶ τοῦ ταχέος ἢ ἀνδρείου. Ἐλέγχει δ' αὐτοὺς Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ. Is v. 565 de rusticis agros jamjam revisuris dicit Ὦ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ στῖφος αὐτῶν φαίνεται καὶ πυκνὸν καὶ γοργὸν, ὥσπερ μᾶζα καὶ D πανδαισία. Quæ Antiatticistæ congruenter interpretatur schol.: Καὶ γοργὸν) ἐπεὶ διὰ χρόνου ἐξιόντες ἔσπευδον. Sed arbitror utrumque errasse, quum insuetam Atticis signif. inferrent. || Strenuus, Navus. Lucian. Asin. c. 8: Καὶ χρή σε νῦν ἐπιδεῖξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθές ποτε· quanquam ibi φοβερὸς reddit schol. Geopon. 2, 45: Οἱ ἀργότεροι ὑπὸ μίαν ἄρσιν καὶ θέσιν ἀνατείνοντες καὶ κατατιθέμενοι ἀναγκάζονται ὅμοιοι εἶναι τοῖς γοργοτέροις. Eo pertinere Hesychii gl. Ἐντρεχέστερον, γοργότερον monuit Dorv. ad Char. 2, 6 extr. Conf. Γοργῶς et gl. Antiatt. modo cit. Referri huc possit Epictet. Diss. 2, 16, 20: Νῦν δ' ἐν μὲν τῇ σχολῇ γοργοὶ καὶ κατάγλωσσοι... ἕλκυσον δ' εἰς χρῆσιν, καὶ εὑρήσεις τάλανας ναυαγούς· 3, 12, 10: Ἄνθρωπε, ἄσκησον, εἰ γοργὸς εἶ, λοιδορούμενος ἀνέχεσθαι, ἀτιμασθεὶς μὴ ἀχθεσθῆναι. Posteriori l. Irritabilis interpr. Schweigh. || Durus, Rigidus. Hesych.: Γοργός, σκληρός. Idem interpr. λιπαρὸς, εὐτραφὴς, Splendidus, Pinguis, Lautus. || Fuscus. Etym. M.: Γοργὸν, δεινόν· οἱ δὲ φαιὸν ἱμάτιον.

Referendum videtur ad habitum Furiarum, quas φαιοχίτωνας dicit Æsch. Choeph. 1049, ubi v. Blomf. Comp. et superl. exx. superioribus adde Hesychii Γοργοτάτω, γοργότατοι, δυϊχῶς. C. γοερὸς confus. ap. Mosch. 3, 15. L. Dind.]

[Γόργος, ὁ, Gorgus, n. pr. filii Cypseli sec. Scymnum v. 454, Epit. Strab. l. 7, p. 1253, B, cujus n. loco Τόλγου est in libris Strab. 1, p. 325, Γαργάσου ejusd. 10, p. 452,. Τόργου Antonin. Lib. c. 4, qui fratrem Cypseli facit, Γορδίου ap. Arist. Pol. 5, 12, Γοργίου Plut. Mor. p. 160 seqq. Regis Salaminis Cypri ap. Herodot. 5, 104, 115; 7, 98; 8, 11. Viri Atheniensis ap. Bœckh. C. Inscr. vol. 1, p. 298, 54; aliorum ap. Strabon. 15, p. 700, Polyæn. 6, 51, Plut. Timol. c. 35, Pausan. 4, 19, 6; 4, 21, 2 et 10; 4, 23, 2 et 5; 6, 14, 11; 6, 15, 9; Lucian. Dial. mer. 15, ubi est var. γεωργὸς, de qua confus. s. Γόργων dicetur. || Fluvii in Tigrin se effundentis ap. Ptolem. 6, 1. Accentum in prima præcipit Arcadius p. 46, 17. Ap. Athen. 12, p. 538, B, libri ponunt in secunda. L. Dindorf.]

[Γοργοσας, ὁ, Gorgosas, n. pr. viri in lapide circa Anapam reperto ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 165, 44. Accentus ponendus in ult. videtur. L. D.]

[Γοργοσθένης, ὁ, Gorgosthenes, n. pr. tragici, quem Apelles pinxerat teste Plin. 35, 36. Cramer.]

Γοργότης, ἡ, Hermog.: Δοκεῖ μὲν λέγειν, καὶ νὴ Δία ταχέως ἀφ' ἑκάστου αὐτῶν ἀπαλλάττεσθαι· διὸ καὶ γοργότητά τινα ἔχει ὁ λόγος, καὶ τομὴν ἐμφαίνει· ubi satis clare exp. sese γοργότητα et ταχύτητα pro eod. dicere, nimirum Celeritatem, Velocitatem, Cursum citatum. [Schol. Hom. Od. Α, 110: Οἱ μὲν, οἱ δὲ, σχῆμα γοργότης. Eust. Il. p. 1300, 58: Τὸ δὲ, Τοίου γὰρ, σύνηθες Ὁμήρῳ εἰς ἐμφαντικὸν μυστηριώδη ἔπαινον· πολλαχοῦ γὰρ τῇ τοιαύτῃ λέξει σεμνῶς χρῆται διὰ γοργότητα· 608, 1: Γοργότης ἐν τῷ, Αἰδὼς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί, διότι καιρὸς ἐνταῦθα ἦν τῇ λεγούσῃ Ἥρᾳ κατεπείξεως καὶ βραχυλογίας. Wakef. Id. p. 1082, 9: Εἶχε δέ τινα γοργότητα, κατ' ἔλλειψιν μέντοι, καὶ τὸ, Φύγαδε μνώοντο ἕκαστος· Od. p. 1513, 42: Γοργότητα καὶ ποιητικὸν ὄγκον· 1721, 50: Ὅρα ὡς τετράκις ἐνταῦθα εἶπε κομματικῶς τὸ αὐτὸ νόημα κατὰ γοργότητα. Id. Opusc. p. 55, 9, de Pindaro: Διὸ καὶ ἀττικίζων, φιλῶν δὲ καὶ τὴν σαφήνειαν τὴν τῶν Ἑλληνικῶν λαλιῶν οἷον ψυχὴν, ἵνα μὴ ἄψυχα γράφῃ καὶ πάντῃ ἀγλευκῆ..., ὅμως βραχέα τοῖς τοιούτοις ἐντρέχων ταχὺ μεταπηδᾷ, διαλέκτοις τε φίλαις αὐτῷ ἰδιάζων τοὺς λόγους, καὶ μὴν καὶ τοὺς κοινοὺς παρεκκλίνων σχηματισμοὺς, δι' αὐτὸ δὲ οὐδὲ τῇ γοργοτάτῃ κατακόρως χρώμενος, καὶ μάλιστα τῇ κατὰ κόμματα, καὶ ὅση δὲ περὶ λέξεις γλισχρεύεται. Leg. γοργότητι. Conf. et Γοργῶς. || Torvitas, Gl. Eust. Il. p. 716, 54: Ἀλληγορικῶς δὲ καὶ ἐνταῦθα λαμβάνει τὴν Γοργόνα ἐπὶ τῆς κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα γοργότητος. Etym. M. p. 238, 35: Διὰ γὰρ τῆς γοργότητος καὶ ὀξύτητος τῶν ὀφθαλμῶν ἀπελίθουν τοὺς ὁρῶντας. Eust. Il. p. 602, 22, de terroribus aeriis vel cœlestibus: Τὴν ἐν αὐτοῖς (τοῖς οὐρανίοις πάθεσιν) ἀλκὴν καὶ δεινότητα καὶ γοργότητα. || De spectro ipso torvam faciem ostendente Hesych.: Γοργείην κεφαλὴν, οὐ τὴν Γοργόνα ἐκληπτέον, ἀλλὰ γοργότητά τινα καὶ φόβητρον, idemque cum Apollon. Lex. Hom. p. 210: Γοργὼ, γοργότης, respicientes Hom. Od. Λ, 633, Il. Λ, 36, ubi similia schol. V. et Etym. M. p. 238, 36. L. Dind.]

[Γοργοτομία, ἡ, Gorgonis amputatio (capitis). Strabo 8, p. 379: Τὸν Πήγασον ... ἐκ τοῦ τραχήλου τῆς Μεδούσης ἀναπαλέντα κατὰ τὴν Γοργοτομίαν. Etym. M. p. 261, 10: Ὅτε αὐτὸν ἀπέστειλαν (Minerva Perseum) ἐπὶ τὴν Γοργοτομίαν. Wakef.]

[Γοργόφθαλμος, ὁ, ἡ, Torvis oculis, Torvus. Suid. v. Γοργῶπις, Zonar. p. 447, et a Boiss. indicatus Herod. Epim. p. 30.]

[Γοργοφόνη, ἡ, Gorgonis interfectrix, epith. Minervæ. Eur. Ion. 1478: Ἴστω Γοργοφόνα. V. etiam Gorgophora.]

[Γοργοφόνη, ἡ, Gorgophone, filia Danai, apud Apollod. 2, 1, 5, Tzetz. Hist. 7, 374. Filia Persei ibid. 1, 9, 4; 2, 4, 5; 3, 10, 3. L. Dind.]

[Γοργοφόνος, ὁ, ἡ, Gorgonis interfector s. interfectrix. Eurip. ap. Plutarch. Mor. p. 747, D: Ὁ πετόμενος ἀνὰ Διὸς αἰθέρα γοργοφόνος. Cleon ap. Etym. M. p. 389, 28: Γοργοφόνοι νέποδες. Orph. H. 31, 8: Γοργοφόνε, φυγόλεκτρε, de Minerva. Schaef. et Angl. Nonn. Dion. 30, 269: Γοργοφόνον δὲ ἄξιον υἷα λόχευσεν· 31, 12, de eodem: Γοργοφόνου Περσῆος, ut 407, 506, 536. Ib. 522: Γοργοφόνῳ δρεπάνῃ. L. D.]

[Γοργοφόνος, ὁ, Gorgophonus, filius Electryonis ap. Apollod. 2, 4, 5, schol. Pind. Ol. 7, 49, Pseudoplut. De flum. p. 1159. L. Dindorf.]

[Gorgophora, ex Græco Γοργοφόρος, quæ Gorgonem (i. e. Gorgoneum) gestat. Pseudo-Cicero Anteq. iret in exs. c. 10: « Nunc ego te Juppiter ... teque « Tritonia armipotens Gorgophora Pallas Minerva ... « oro atque obsecro. » Ubi est varietas *Gorgona* et *Gorgonia*. Verius omnibus fort. est *Gorgophona*. L. Dindorf.]

[Γοργόω.] Γοργόομαι, Fio γοργὸς, s. Agiliorem et vivaciorem me præbeo, Agilius et vivacius me infero aliis: Ferocio. Xen. De re eq. [10, 4]: Μάλιστα δὲ ὅταν παρὰ θηλείας ἔλθοι [ἔλθῃ], τότε αἴρει τὸν αὐχένα, καὶ κυρτοῖ μάλιστα τὴν κεφαλὴν γοργούμενος.

[Γοργυθίων, ὁ, Gorgythio, f. Priami ap. Hom. Il. Θ, 302, Apollod. 3, 12, 5, Etym. M. p. 238, 48, cui videtur duci παρὰ τὸ γοργὸς, γόργυθος, καὶ ὡς Ἥφαιστος Ἡφαιστίων, οὕτω Γόργυθος Γοργυθίων ὁ γοργότατος· πρέπει γὰρ ἥρωι τοὔνομα. L. Dind.]

[Γόργυθος, ὁ, Gorgythus, n. pr. viri. Antiphanem ἐν Γοργύθῳ citat Athen. 8, p. 340, C. V. etiam Γοργυθίων. L. Dind.]

[Γόργυια, ἡ, Gorgyia, n. pr. loci in ins. Samo. Duris ap. Steph. B. s. Γόργυια. Eund. Etym. M. p. 238, 40 dicit Γοργύρα, vitiose, ut videtur: v. Γοργυιεύς. L. Dindorf.]

[Γοργυιεύς, cognomen Bacchi, qui colebatur in loco Sami ins., Γόργυια dicto. Steph. B. s. Γόργυια. Etym. M. l. c. est Γόργυρος, cui vel refellendo vel firmando est cod. Stephani Vrat. scriptura Γοργορεύς. L. D.]

[Γόργυλον. V. Τορδύλιον.]

[Γοργύλος, ὁ, Gorgylus, fl. Laconiæ ap. Polyb. 2, 66, 1, ubi male Γόργυλος, et 10. L. D.]

[Γοργύνη. V. Γόργυρα.]

Γοργύρα, ἡ, Hesychio [et Lex. rhet. in Bekk. An. p. 233, 25, ubi addendum τά] ὑπόνομος, δι' οὗ τὰ ὕδατα ὑπέξεισι [ὑπεξείη cod.: ὑπεξῄει restituendum e Lex. rh.], Canalis subterraneus, per quem aqua effluit. Harpocr. quoque h. v. meminit, dicens [cum Zonara p. 448] esse τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα, Fossam subterraneam, ap. Dinarchum, Æschin. et Herod. 3, [145: Οὗτος ὅ,τι δὴ ἐξαμαρτὼν ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο· καὶ δὴ τότε ἐπακούσας τε τὰ πρησσόμενα καὶ διακύψας διὰ τῆς γοργύρης ὡς εἶδε τοὺς Πέρσας εἰρηναίως κατημένους, ἐβόα ... Ἐμὲ μὲν, ὦ κάκιστε ἀνδρῶν, ἐόντα σεωυτοῦ ἀδελφεὸν καὶ ἀδικήσαντα οὐδὲν ἄξιον δεσμοῦ δήσας γοργύρης ἠξίωσας.] Eademque ex eo refert Suid., ap. quem tamen in Ms. etiam Cod. proparoxytonως scriptum γόργυρα [ut in Lex. rh. et ap. Zon.]. Ap. Eust. rursum paroxytonως γοργύρα, qui Ion. γοργύρην eam nominari ait, esseque ὑπόνομον βορβορώδη, Meatum sub terra cœnosum [Od. p. 1688, 52: Δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὁ λαβύρινθος εἶδός τι κοιλίας ὑπογαίου ἢ καὶ ὑπονόμου· ἡ μέντοι γοργύρα ἢ καὶ ἰωνικῶς γοργύρη ἄλλο τι παντελῶς παρὰ ταῦτα, ὑπόνομος μὲν καὶ αὐτὴ οὖσα, βορβορώδης δέ γε. Voc. ipsum, non tantum formam γοργύρη, Ionibus tribuit Pollux 9, 45: Ἦν δὲ τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων καὶ εἱρκτὴ καὶ δεσμωτήριον, οἴκημα, καὶ γοργύρα, ὡς Ἴωνες ἔλεγον. In quibus etsi variant libri, qui et ὄργυρα vel γόργυρα, sententiam tamen eandem servant. L. D.]: ut Herod., Ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο. Apud Suid. rursum et Γοργύνη pro δεσμωτήριον ὑπόγειον, Carcer subterraneus: in Ms. etiam Cod.: sed metuo ne perperam pro hoc γοργύρη. [Γοργύνη, δεσμωτήριον ὑπόγειον, ἢ ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς κακοπράγμονος. Γόργυρα, τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα· οὕτως Δείναρχος καὶ Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι. Harpocr.: Γοργύρα, τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα· οὕτως Δείναρχος, Αἰσχίνης· ἔστι καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τρίτῃ. Lex. rhet. post supra citata: Καθόλου δὲ ἔλεγον οὕτω τὰς δυσζητήτους κατασκευὰς καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας. Ὁ δὲ Ἀλκμὰν διὰ τοῦ ε γέργυρα ἔφη· ubi scrib. δυσεξιτήτους cum Etym. M. p. 238, 41: Γοργυρὰ, ὑπόνομος βορώδης (βορβορώδης Sylb.)· καθόλου δὲ ἔλεγον οὕτω τὰς δυσεξιτήτους κατασκευὰς καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας. Conf. Γόργυρον. || Ventrem

amphoræ vel catini significat secundum Hesych. : Ἀρδάλια, τοὺς πυθμένας τῶν κεραμίδων, οὓς ἔνιοι γοργύρας καλοῦσιν. Ἀρδάλια enim eadem dicere videtur quæ paullo post Ἀρδάνια, αἱ τῶν κεραμίδων γάστραι, ἐν αἷς τὰ βοσκήματα ἐπότιζον, ἃ Δωριεῖς κύμβαλα καλοῦσι· ἐτίθετο δὲ (hæc et seq. sumere malui ab Συναγ. λέξ. Bekk. An. p. 441, 30) πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελευτηκότων τοῖς εἰσιοῦσι καὶ ἐξιοῦσιν, ἵνα περιρραίνωνται. || De forma Γέργυρα HSt. : « Γεργύρα, Aquæ ductus, Cuniculi, (sic) acti subtus terram, VV. LL. At Γέργυρα, Hesychio αὐλὴ, δεσμωτήριον.» Diversas ejusdem voc. formas esse γέργυρα et γόργυρα docet gl. Lex. Ms. supra cit. et Etym. M. p. 228, 34 sive Zonar. p. 429 : Γεργύρα ὁ ὑπόνομος δι' οὗ τὰ ὕδατα φέρεται τὰ ὄμβρια, γεώρυγά τινα ὄντα, τὰ ὑπὸ τὴν γῆν ὀρύγματα, καὶ κατὰ συγκοπὴν γεργύρα. Ζήτει εἰς τὸ Γόργυρα. Ὁ δὲ Ἀλκμὰν διὰ τοῦ ε γεργύρα φησί. Id. p. 224, 56 : Γέγυραν, αὐλὴν ἢ δεσμωτήριον, vitiose pro Γέργυραν. Zonar. p. 448 post verba supra posita : Οἶμαι δὲ γέργυρα λέγεται ἡ γεργύρα. Instabilem in libris sedem accentus in utraque forma loci supra positi ostendunt : nec de mensura mediæ et ultimæ ex iis constat. Analogia nominis Κόρκυρα s. Κέρκυρα si valeat, sitque forte hoc forma tantum a γόργυρα diversum, prosodia esse debebit γόργυρα et γέργυρα, mensura – – ᴗ. Utramque præstat Tzetzæ poemation ex cod. Thucyd. Palat. editum a Bekkero ed. stereotyp. p. 583, quod iambis scriptum puris ita incipit : (Ἔδει) μὲν εἰς γόργυραν, ὦ Θουκυδίδη, τοὺς Ἀττικοὺς ῥίψαί σε σὺν τῷ βιβλίῳ. Eust. igitur formam γοργύρη vel ipse ex Herodoteo γοργύρης et γοργύρῃ commentus videtur vel petiisse e Glossario Herodoteo, quale hodieque superest glossamque Γοργύρη, δεσμωτήριον ὑπόγεων fort. etiam Suidæ suppeditavit, si is ita scripsit. L. D.]

[Γόργυρα, ἡ, Gorgyra, conjux Acherontis apud Apollod. 1, 5, 3 et fragm. p. 393, ubi Γοργύρα, de quo accentu modo dixi. Conf. etiam Γόργυια. L. D.]

[Γόργυρον, τὸ, Carcer. Lex. rhet. Bekk. An. p. 234, 1 et Etym. M. p. 238, 41 : Γόργυρον, δεσμωτήριον. Non videtur depravatum e γόργυραν. L. Dind.]

[Γόργυρος. V. Γοργυιεύς.]

Γοργὼ, οῦς, ἡ, Hesychio γοργότης, Velocitas, Agilitas. [Immo Spectrum dicit. V. Γοργότης.] Alioqui Γοργὼ fingitur Filia quædam Phorcys et Ceti, horrenda facie, et qua visa lapidescerent ii, qui vidissent : unde et in clypeis scutisque ejus imago pingebatur, vel in thoracibus, ad territandos hostes. Hesiod. Scut. [223] : Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου Γοργοῦς. Sic Il. Λ, [36], de scuto Agamemnonis, Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο, Δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε· Θ, [349] Hector memoratur Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων, ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος. [Herodot. 2, 91 : Τὴν Γοργοῦς κεφαλήν. Eurip. Or. 1521 : Τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα· Ion. 1003 : Αἵματος Γοργοῦς ἄπο· 1054 : Χθονίας Γοργοῦς· 1265 : Γοργοῦς σταλαγμῶν, etc. Eust. Il. p. 601, 42 : Χρῆσις τῆς Γοργοῦς πολλαχοῦ, εἰ καὶ κοινῶς εὐθεῖα ταύτης ἡ Γοργὼν, ὡς τρυγών. Conf. ib. p. 828, 60. Schol. Il. Θ, 349 : Οὔτε ὁ ποιητὴς οὔτε Ἡσίοδος Γοργὼν φασιν ἀλλὰ Γοργώ. Quod de singulari quidem recte præcipitur. Thomas M. p. 194 : Γοργὼ Γοργοῦς Ἀττικοί ... Γοργὼν δὲ Γοργόνος ἁπλῶς Ἕλληνες. Zonar. p. 448 : Ἡ Γοργὼ καὶ ἡ Γοργών. L. Dind.] Rursum Hesiod. Theog. [274] tres Γοργοῦς [Γοργοὺς] numerat, Σθεινὼ, Εὐρυάλην et Μέδουσαν [et Sc. 230 : Γοργόνες ἄπλητοι. Æsch. Eum. 48 : Οὔτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω, et alibi. Eur. Bacch. 990 : Γοργόνων Λιβυσσᾶν γένος· Ion. 222 : Ἀμφὶ δὲ Γοργόνες· 1015 : Δρακόντων ἰὸς ὢν τῶν Γοργόνων. Pind. Pyth. 12, 7 : Θρασειᾶν Γοργόνων] : quarum tamen postrema, a Perseo δειροτομηθεῖσα, præ ceteris duabus κατ' ἐξοχὴν nominari Γοργὼ solet, et Γοργὼν etiam. Alexander vero Myndius ap. Athen. 5, [p. 221] conficta hæc de Gorgonibus ait a poetis : revera enim Gorgona esse animal quoddam Libyæ fronte jubata, et halitu perimens et visu, siquem discussa juba aspexerit. [|| Minerva ipsa, ab larva Gorgonis, opinor, quam in ægide vel scuto gestabat, deinde Ægis s. Larva Gorgonis in illa, Gorgoneum. Eur. Hel. 1316 : Ἁ μὲν τόξοις Ἄρτεμις, ἁ δ' ἐν ἔγχει Γοργὼ πάνοπλος (quanquam locus est suspectus Seidlero, non ignoranti quod narrat Palæph. 32, 6, Minervam ab Cernæis usurpari Γοργώ)· Rhes. 306 : Γοργὼ δ' ὡς ἀπ' αἰγίδος θεᾶς ... ἐκτύπει φόβον· fr. Erechth. ap. Lycurg. p. 161, v. 46 : Οὐδ' ἀντ' ἐλάας χρυσέας τε Γοργόνος τρίαιναν ὀρθὴν στᾶσαν ἐν πόλεως βάθροις Εὔμολπος οὐδὲ Θρᾷξ ἀναστέψει λεώς. Hesych. : Γοργόνες, αἰγίδες. Οἱ δὲ τὰ ἐπὶ τῶν αἰγίδων πρόσωπα. Zonar. p. 448 : Γοργάνας, αἰγίδας, ubi Γοργόνας Tittm. || Formæ Γοργὼν in cas. obliquis exempla tragicorum supra sunt allata : genitivo clarum est Γοργοῦς eos, ubi optio esset, maluisse dicere quam Γοργόνος, iis quidem in versuum generibus quibus vitarent brevium syllabarum concursum : sed Eurip. Phœn. 458 : Γοργόνος, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν, falluntur Porsonus et Valcken. Γοργοῦς desiderantes in fabula metris minus elegantibus scripta. Nominat. vero Γοργὼν iidem non videntur usi nisi hiatus vitandi caussa, velut Herc. F. 882 : Νυκτὸς Γοργὼν ἑκατογκεφάλοις· ut Γοργὼ scribendum sit Ion. 1421 : Γοργὼν μὲν ἐν μέσοισιν ἠτρίοις πέπλων, Rhesique l. c. præstet scriptura Γοργὼ ei quæ non paucis in libris est Γοργών. Variant inter utramque etiam libri Palæph. 32, 14, consentiunt in forma Γοργὼ Strabon. 1, p. 19. || Γοργὼ, Gorgo, n. pr. filiæ Cleomenis, regis Spart., ap. Herodot. 5, 48, 51; 7, 239, Plut. Lyc. c. 14. (Γοργὼν ap. Stob. vol. 1, p. 207 Gaisf., nunc in Γοργὼ mutatum invito cod.) Alia nominis exempla v. ap. Theocr. 15, Max. Tyr. 24, 9, Toup. ad Longin. fr. 3. || Regiam (urbem) Persidis Γοργὼ, mirantibus interpretibus, memorat Io. Laurent. De mens. 4, 75 : Δύο Πέρσαι, ἀκρωτηριάσαντες ἑαυτοὺς ὤτων τε καὶ μυκτήρων, ἐλθόντες ἀπατῶσι τὸν Ἰουλιανὸν, τοιαῦτα πρὸς τοῦ βασιλέως παθεῖν τῶν Περσῶν ὀδυρόμενοι· δύνασθαι ὅμως, εἴπερ αὐτοῖς ἕψεται ὁ Ἰουλιανὸς, ἐπ' αὐτῆς αὐτὸν Γοργοῦς, τῆς βασιλίδος τῶν Περσῶν, νικῶντα καταστῆσαι. L. D.]

[Γοργώδης. V. Γοργονώδης.]

[Γόργων, ὁ, Gorgo, n. pr. viri Atheniensis ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 292, v. 32; alius ap. Hesych. v. Ἐπιπολαῖος et Καταρραπτίτης, schol. Pind. Ol. 7, 1, et, uti librorum scripturam Γεωργὸς correxit Cas., Athen. 15, p. 697, A. L. Dindorf.]

[Γοργών. V. Γοργώ.]

[Γοργῷος, ut dicitur Λητῷος, non dici, quamvis dicatur Γοργὼ, notat Eust. Il. p. 828, 63. L. Dind.]

[Γοργώπας, ὁ, Dor. pro Γοργώπης, Gorgopas, n. pr. viri Spartani ap. Xen. H. Gr. 5, 1, 5, sq., Demosth. p. 479, 26, Liv. 34, 29. L. Dindorf.]

[Γοργῶπις, ἡ, Quæ torvo vultu est, Terribilis aspectu. Hesych. : Γοργῶπιν, φοβερόφθαλμον. Epith. Minervæ est ap. Soph. Aj. 452 : Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ, et eund. ap. Plut. Mor. p. 99, A, et Clem. Protr. p. 78 : Τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην, et Marcell. in Dedicat. statuæ Regillæ (Brunck. Anal. 2, p. 303) : Γοργῶπις Ἀθήνη. Indicavit Schæf. Conf. Γοργωπός. || Nomen lacus prope Corinthum. Hesych. : Γοργῶπις· Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ λίμνην φασὶ (f. φησὶν) εἶναι ἐν Κορίνθῳ, εἰληφέναι δὲ τοὔνομα διὰ τὸ Γόργην ἐμπεσεῖν εἰς αὐτήν. Etym. M. p. 381, 32 : Ἐσχατιῶτις, λίμνη κειμένη μετὰ (f. κατὰ) τὸν Ἰσθμὸν, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀπὸ Θρᾴκης σὺν Εὐμόλπῳ στρατευσάμενοι ἐπ' Ἀθήνας ἐπ' αὐτῇ λουσάμενοι ἀπέθανον, ὥσπερ ἐσχάτῳ λουτρῷ χρησάμενοι, ἢ ἀπὸ τῆς Ποσειδῶνος θυγατρὸς Ἐσχατιώτιδος, ἥτις ἐκεῖ κατῴκησε, Ποσειδῶνος αὐτῇ χρησαμένου ἀπόσπασμα θαλάσσης εἰς λουτρόν. Ὕστερον δὲ Γοργῶπις ἐκλήθη ἀπὸ Γοργῆς (scr. Γόργης) τῆς Μεγαρέως θυγατρὸς, γυναικὸς Κορίνθου, ἥτις ἀκούσασα τὸν τῶν παίδων φόνον, περιαλγὴς γενομένη ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν λίμνην· ubi leg. στρατευσαμένων ... ἐν αὐτῇ. Æsch. Ag. 302 : Λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν. Memorat et Zonar. p. 448. || Phrixi novercam dictam Γοργῶπιν perhibuerat Hippias teste schol. Pind. Pyth. 4, 288. L. Dind.]

Γοργωπὸς, ὁ, ἡ, Gorgus oculos s. faciem habens : Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων βλοσυρώπιδος, ut Hom. loquitur : Horrendus aspectu, ut Gorgo. Ita Suid. quoque et Hesych. γοργωπὸν ἕδραν exp. φοβερὰν καθέδραν [ἢ ὄψιν, respicientes Eur. Rhes. 8 : Λῦσον βλεφάρων γοργωπὸν ἕδραν] : sed hic γοργωπὸν exp. etiam πικρὸν τὴν βλέψιν [et αὐστηρὸν], quum potius debuisset φοβερὸν reddere ·

quemadmodum fem. Γοργῶπις exp. φοβερόφθαλμος, A Suid. γοργόφθαλμος, qui et ipse γοργὸς pro φοβερὸς accipi testatur. [Æsch. Prom. 356 : Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας. Eur. Herc. F. 868 : Γοργωποὺς κόρας· 1266 : Γοργωποὺς ὄφεις. || Minervæ epitheton, hinc Minervam ipsam significans, ut γοργῶπις, Eur. Ion. 210 : Λεύσσεις οὖν ἐπ' Ἐγκελάδῳ γοργωπὸν πάλλουσαν ἴτυν; ... Λεύσσω Παλλάδ' ἐμὰν θεόν.]

[Γοργώπτεσθαι, Torva tueri. Hesych. : Γοργώψατο, πικρὸν ἔβλεψε. Idem Ἐγγοργώψατο, γοργὸν καὶ φοβερὸν ἔβλεψεν, et Ἐγοργοπίασκεν, ἀτενὲς ἔβλεπεν, ubi l. ἐγγοργωπίασκεν. L. Dind.]

[Γοργῶς, Velociter, Agiliter, Strenue, Gl. Clemens Strom. 4, p. 592 Pott. : Κρῆσσα κύων ἐλάφοιο κατ' ἴχνιον ἔδραμε γοργῶς. Socrates H. E. 2, 23 med. : Πρὸς τὴν πρότασιν ταύτην Ἀθανάσιος γοργῶς ὑπήντησε. || De oratione, Concise. Eust. Il. p. 1082, 5 : Πάνυ δὲ συνεστραμμένως, ὅ ἐστι γοργῶς, εἴρηται τὸ, Περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦε· 1110, 40 : Τὸ δὲ, Ἐπισσόμενοι θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων, δηλοῖ στρυφνότατα καὶ πάνυ γοργῶς ὡς περιεβλέποντο οἱ Νεστορίδαι. Conf. p. 1217, 8-22. B Ib. p. 1132, 49 : Τὴν τοῦ ῥηθέντος ἔπους γοργῶς ἐπιτέμνων περίφρασιν. Conf. Od. p. 1428, 43; 1732, 62, ad Dionys. P. v. 467. L. Dindorf.]

[Γοργώψ, πὸς, ὁ, ἡ, i. q. γοργωπός. Eur. El. 1257 : Γοργὼψ ὑπερτείνουσά σου κάρα κύκλον, de Minerva scuto contegente Orestam; Or. 261 : Αἱ κυνώπιδες γοργῶπες, Furiæ; Herc. F. 131 : Γοργῶπες ὀμμάτων αὐγαί.]

Γορδελίζειν, Hesychio ἀδολεσχεῖν, Nugari. [Conf. Γοιδοῦλος.]

[Γορδηνὸς, ἡ, ὸν, Gordenus, gentile a Γόρδος, q. v.]

[Γορδία, ἡ, Gordia, soror imp. Mauricii ap. Theophyl. Hist. Maur. 1, 13, Theophan. p. 214, D. L. Dindorf.]

[Γορδιανὸς, ὁ, Gordianus, n. trium imperatorum Rom., quorum unus memoratur ex. gr. ap. Euseb. H. E. 6, 28 et alios quosvis. Ejusd. nom. formam Ion. Γορδιηνὸς memorat Suid. in Γορδίειον. L. D.]

[Γορδίας, ου, ὁ, Gordias, n. regum Phrygiæ, Midæ patris et filii. Herodot. 1, 14, 35, 45; 8, 138; Tzetz. C Hist. 1, v. 103 : quibus locis omnibus est gen. Ion. Γορδίεω. Memorant etiam Strabo 12, p. 568, Iambl. Vit. Pyth. p. 143, Liban. Ep. 371, Stephan. Byz. s. Γορδίειον et Γορδίου τεῖχος, ubi Γορδίου, ut ap. Tzetz. 7, 224. Γόρδιον constanter vocat Arrian. Exp. 2, 3, 1 seqq. L. Dind.]

[Γορδίειον, τὸ, Gordieum, urbs. Suidas. Steph. B. : Γορδίειον, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, πρὸς τῇ Καππαδοκίᾳ, ἀπὸ Γορδίου τοῦ πατρὸς Μίδου. L. Dindorf.]

[Γορδιεὺς, Gordiensis, gentile a Γορδίειον, quod v. Steph. B. : Τὸ ἐθνικὸν Γορδιεὺς, ὡς Κυτιάειον Κυτιαεὺς (scr. Κοτ.), Δορυλάειον Δορυλαεύς. Ἐχρῆν δ' ἰσοσύλλαβον, ἀλλὰ τὰ παρὰ τοῖς Φρυξὶ σημειώδη. L. Dindorf.]

[Γορδιηνός. V. Γορδιανός.]

[Γόρδιον, τὸ, Gordium, i. q. Γορδίειον, ap. Xen. H. Gr. 1, 4, 1 : Τῆς Φρυγίας ἐν Γορδίῳ ὄντες, et sæpius ap. Arrian. Exp. 1, 29, 5 seq.; 2, 3, 1 seq., Plut. Alex. c. 18, Strabon. 12, p. 568. Arriani libris nihil tribuit Holstenius ad Steph. Byz. s. Γορδίειον. Multo minus ego impedior auctoritate librorum Xen. quo D minus restituendum ei Γορδιείῳ existimem. L. D.]

[Γόρδιος, ὁ, Gordius, n. pr. viri. Γόρδιον, quem regno Cappadociæ pepulerit Sulla, memorat Plut. Vita ejus c. 5. Aurigæ Γορδίου mentio fit in Dioneis 79, 15. Γόρδιον martyrem celebrat Basil. M. vol. 2, p. 141 sq. V. et Γορδίας. L. Dindorf.]

[Γορδιοτειχίτης, gentile a Γορδίου τεῖχος, quod v. Steph. Byz. s. hoc et s. Ἁρπαλύκεια.]

[Γορδίου τεῖχος, urbs Phrygiæ majoris. Steph. B. : Γορδίουτεῖχος (sic), πόλις Μίδου κτισθεῖσα (κτίσμα cod. Vrat.) ἀπὸ τοῦ παιδὸς Γορδίου. Legendum videtur πόλις Φρυγίας (s. Λυδίας) Γορδίου κτίσμα τοῦ παιδὸς Μίδου. Phrygiæ vel viciniæ ascribit Liv. 38, 14. L. Dind.]

[Γόρδος, Gordus, urbs Lydiæ, ap. Socrat. H. E. 7, 36 : Γόρδου τῆς Λυδίας, et Hierocl. Synecd. p. 671, item in numis, de quibus Eckhel. D. N. vol. 3, p. 101. Unde gentile Γορδηνὸς ap. Eckhel. l. c. || Ab hac diversam memorat Strabo 13, p. 603, Rhodio fl. vicinam : Ῥοδίος ἀπὸ Κλεανδρίας καὶ Γόρδου (ῥεῖ), ἃ διέχει τῆς Καλῆς πεύκης ἑξήκοντα σταδίους· ἐμβάλλει δ' εἰς τὸν Αἴνιον, si scriptura est sincera. L. Dindorf.]

[Γόρδου κώμη, eadem quæ Juliopolis, urbs Bithyniæ, ap. Strab. 12, p. 574, unde repetit Eustath. Il. p. 319, 8, et ubi vitiose, ut videtur, *Gordiucome*, Plin. N. H. 5, 32, 40. L. Dindorf.]

[Γόρδους et Γορδόχους etiam vocari Gordyæos tradit Steph. Byz. s. Γορδυαῖος citandus. L. Dindorf.]

[Γορδυαῖος, α, ον, Gordyæus. Unde Γορδυαῖοι, gens Armeniæ majoris. Steph. B. : Γορδυαία, χώρα Περσικὴ ἀπὸ Γόρδυος Τριπτολέμου παιδὸς τοῦ κατὰ ζήτησιν Ἰοῦς ἐξ Ἄργους ἐλθόντος εἰς Συρίαν. Ἔστι δὲ ἡ πόλις παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος. Τὸ ἐθνικὸν Γορδυαῖος καὶ Γορδυαία ἡ χώρα καὶ ἡ γυνὴ, καὶ οὐδετέρως Γορδυαῖα ὄρη. Εὕρηται καὶ Γορδύας. Καὶ Γορδόχους αὐτούς φασι καὶ Γόρδους. Ubi πόλις esse videtur pro χώρα. Γορδυαῖοι dicuntur etiam ap. Strab. 11, p. 529, 532; 16, p. 747, et regio Γορδυαία ap. eund. 746, 750; Γορδυαῖα ὄρη ap. Ptolem. 5, 13, Plut. Alex. c. 31, ubi Γορδυναίων vel Γορδάκων est in libris. Conf. Reimar. ad Dion. 68, 26. Pro Γορδύας Berkel. conjiciebat Γορδυεὺς, quod sibi deprehendisse videbatur in locis duobus Epiphanii, quorum scriptura vitiosa Καρδυέων Adv. Hær. vol. 1, p. 5, C, 39, C, melius cum Holstenio ad vulg. formam revocari videntur. Quare Γορδυὰς, gen. fem., fortasse scribendum. L. Dindorf.]

[Γορδυηνὴ, ἡ, fem. a Γορδυηνὸς, i. q. Γορδυαία. Strabo 16, p. 747 : Λέγεται Γόρδυς ὁ Τριπτολέμου τὴν Γορδυηνὴν οἰκῆσαι, ubi est var. Γορδηνὴν, ut ap. Ptolem. 5, 12. Conf. Id. 11, p. 527, ubi Γορδυληνὴ est in libris; Plut. Lucull. c. 21, 30, Pomp. c. 36, qui et Γορδυηνοὶ Lucull. c. 26, 29. L. Dindorf.]

[Γόρδυλον. V. Τορδύλιον.]

[Γορδυνία, ἡ, Gordynia, urbs Macedoniæ, secundum Steph. Byz., Ptolem. 3, 13, ubi Γορδηνία, et Thucyd. 2, 100, ubi Γορτυνία vitiose, ut Γόρτυν pro Γόρδυν liber unus Strabonis 16, p. 750. *Gordyniæ* est ap. Plin. N. H. 4, 10, 17, fortasse hoc quoque mendose. L. Dindorf.]

[Γορδυνιάτης, Gordyniates, gentile a Γορδυνία, q. v. Steph. Byz. L. Dind.]

[Γόρδυς, ὁ, Gordys, filius Triptolemi. Steph. Byz. : Γορδυαία, χώρα Περσικὴ ἀπὸ Γόρδυος, Τριπτολέμου παιδὸς τοῦ κατὰ ζήτησιν Ἰοῦς ἐξ Ἄργους ἐλθόντος εἰς Συρίαν. Eadem Strabo 16, p. 747, 750. L. Dindorf.]

[Γορθηνοὶ, οἱ, Gortheni, Samaritarum secta, ap. Epiphan. Ep. ad Acac. vol. 1, fol. i ij verso B, i iij verso C. L. Dind.]

[Γόρινος. V. Γύρινος.]

[Γορὸς, κυρτὸς, Gibbus, Hesych. Zonar. p. 447 : Γορρὸς, ὁ κυρτός. Ubi γορὸς Cyrill. ap. Tittm. Γυρὸς conjicit Soping. L. Dindorf.]

Γορπιαῖος μὴν Macedonibus est, qui Romanis September, ut tradit Suid. Meminit ejus Plut. Theseo [c. 10]. Vide et Tract. de Mensibus. [Ὃν Σεπτέμβριον Ῥωμαῖοι προσαγορεύουσι, Evagrius l. 2, c. 12, passim. Ducang. Interpr. Hesych. Ἀβ. Angl. Jos. Bell. Jud. 2, 17, 8; 3, 10, 10; 4, 1, 10; 6, 8, 4 et 5; 6, 10, 1. Hase.]

[Γορσύνου. V. Γρόσυνον.]

[Γόρτυν, ος, ἡ, Gortyn, n. pr. urbis Arcadiæ et urbis Cretæ. Hom. Il. B, 646 : Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν· Od. Γ, 294 : Ἐσχατιῇ Γόρτυνος· Plato Leg. 4, p. 708, A, ubi Γόρτυνος gen.; Dion. Per. 88 : Ἱερὴν Γόρτυνα· Pausan. 8, 4, 8 et 27, 7, et 53, 4; Steph. Byz. Πύρανθος; Strabo 10, p. 478, 479, cujus libri, pariter atque Steph. Byz. s. Πύθιον, variant inter Γόρτυνος et Γορτύνης. Steph. Byz. : Γόρτυν· οὕτω διὰ τοῦ ν. Eust. ad Dion. 88 : Γόρτυν, κλίνεται Γόρτυνος. Accentum Γόρτυν præcipit Arcadius p. 10, 6; de mensura secundæ, quæ semper producitur in casibus obliquis, in nominat. dubitarunt grammatici, Draco p. 32, 12 : Γόρτυν τὸ υ μακρόν· τὰ γὰρ εἰς υν σπάνια ὄντα θηλυκὰ μακρὸν τὸ υ ἔχει, ὡς καὶ τὰ ἀρσενικὰ, οἷον Γόρτυν Γόρτυνος. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν μὲν τῇ ὀνομαστικῇ μόνον εἶναι βραχύ φησιν, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις μακρόν· Chœrob. Bekk. An. p. 1199 : Οἱ τεχνικοὶ διαφόρου δόξης ἔχονται περὶ τούτων (nominum in υν)· ποτὲ μὲν γὰρ δοξάζουσιν ὅτι τὰ εἰς υν λήγοντα ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ συστέλλουσι τὸ υ, ἐν δὲ τῇ γενικῇ ἐκτείνουσιν αὐτὸ, οἷον Φόρκυν Φόρκυνος, Γόρτυν Γόρτυνος·

ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως Κρήτης· ποτὲ δὲ δοξάζουσιν ὅτι καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐκτείνουσι τὸ υ καὶ ἐν τῇ γενικῇ. Ab Herodiano stat analogia voc. κῆρυξ, κήρυκος, et similium. || Ὁ, Gortyn, filius Tegeatæ ap. Pausan. 8, 53, 4, et Rhadamanthi ibid. Utroque loco est accus. Γόρτυνα. L. D.]

[Γόρτῦνα, ης, ἡ, i. q. Γόρτυν. Eust. ad Dion. P. 88 : Ὅτι ἡ Γόρτυν καὶ Γόρτυνα λέγεται τρισυλλάβως, καὶ τὸ μὲν κλίνεται Γόρτυνος, ὡς Φόρκυνος, τὸ δὲ Γορτύνης, ὡς λέαινα λεαίνης. Nom. est bis ap. Strab. 10, p. 476, ap. Ptolem. 3, 16, genit. ap. Strab. 10, p. 479, in verbis vitii suspectis, dat. ap. Polyb. 23, 15, 1, Strab. 14, p. 647. De accus. Steph. Byz. : Φασὶ δὲ τὴν αἰτιατικὴν οἱ μὲν δισυλλάβως Γόρτυν ... οἱ δὲ Γόρτυναν, ὡς ἄμυναν. Γόρτυναν habet Pausan. 5, 7, 1. De loco Rhiani, qui habet mensuram -υυ, v. in Γόρτυς. L. D.]

[Γορτῦναῖος, α, ον, Gortynius. Hinc regio circa Gortynem Cretæ Γορτυναία dicitur ap. Theophr. H. Pl. 1, 9, 5, si vitio caret scriptura. *Cortyniam* posuit Varro R. R. 1, 7. Argum. Euseb. H. E. 4, 25 : Περὶ Φιλίππου τοῦ τῆς Γορτυναίων παροικίας ἐπισκόπου, cujus loco τῆς ἐν Γορτύνῃ παρ. est ap. Euseb. || Γορτῦναία regio Etruriæ est ap. Lycophr. 805 : Πέργη δέ μιν θανόντα, Τυρσηνῶν ὄρος, ἐν Γορτυναίᾳ (Γορτυνίᾳ nonnulli contra versum) δέξεται πεφλεγμένον (Ulixem). Tzetzes : Θεόπομπός φησιν ὅτι παραγενόμενος ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ τὰ περὶ Πηνελόπης ἐγνωκὼς, ἀπῆρεν εἰς Τυρσηνίαν, καὶ ᾤκησε τὴν Γορτυναίαν, ἔνθα καὶ τελευτᾷ. Cortonam intelligit Holsten. ad Steph. p. 87, B. L. Dindorf.]

[Γορτύνη, ἡ, Gortyn, forma novitia pro Γόρτυνα. Eudoc. p. 150 : Γορτύνη δευτερεύει μετὰ Κνωσσόν. Suid. et Zonar. p. 448 : Γορτύνη πόλις Κρήτης. Mich. Apost. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 245, D : Ἐκ Κυδωνίας ἐς Γορτύνην. Eust. Od. p. 1468, 43 : Ἰστέον δὲ καὶ ὡς Ὅμηρος μὲν Γόρτυν Γόρτυνος κλίνει, τινὲς δὲ τῶν ὕστερον Γορτύνην φασί. Qui nisi scripsit Γόρτυναν, aut ætatem dixit ad barbariem versam aut erravit. Senecam quidem Troad. 821 : «Urbibus centum spatiosa Crete, Parva Gortyne sterilisque Tricce» scripsisse *Gyrtone* pridem est animadversum. Stephano B. s. Βήνη, Πόλις Κρήτης ὑπὸ Γορτύνην τεταγμένη, restituendum Γόρτυν ex cod. Vrat. Theophr. fr. 5 De ventis, § 44, non scripsisse τῆς Κρήτης ἡ μὲν Γορτύνη τρέφεται, produnt scripturæ librorum Κορτῦνα et περὶ Γορτύνα : quarum altera solo accentu peccat. || Urbs Etruriæ. Schol. Lycophr. 805 : Πόλις Τυρσηνίας ἡ Γορτύνη. Quæ secundam necesse est corripiat. V. Γορτυναία s. Γορτυναῖος. L. Dindorf.]

[Γορτυνία, ἡ, Gortynia, urbs Macedoniæ. Thucyd. 2, 100. Sed v. Γορδυνία. || Regio circa Gortynem. V. Γορτύνιος. L. Dindorf.]

[Γορτῦνιᾰκός, ἡ, όν, Gortyniacus, gentile a Γόρτυν. Ovid. Met. 7, 778 : «Nec Gortyniaco calamus levis exit ab arcu.» Apud Græcos non reperi formam origine Græcam, non Latinam. L. Dindorf.]

[Γορτῦνικός, ἡ, όν, Gortynicus, gentile a Γόρτυν. Plato Leg. 4, p. 708, A : Γένος τὸ Γορτυνικόν. L. Dind.]

[Γορτύνιος, α, ον, Gortynius, gentile a Γόρτυν. Thucyd. 2, 85; inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 521; Polyb. sæpius; Strabo 10, p. 478 seq. Hinc Γορτυνία, ἡ, Regio circum Gortynem ap. Strab. 10, p. 476, Eust. et schol. Od. Γ, 293. L. Dindorf.]

[Γορτῦνίς, ίδος, ἡ, Gortynis, gentile fem. a Γόρτυν. Callim. H. Dian. 189 : Ἔξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην, ἐλλοφόνον Βριτόμαρτιν, quod schol. interpr. Κρητικήν. Oppian. Cyn. 2, 378 : Ἐν χθαμαλῇ γαίῃ Γορτυνίδι. Utuntur et Latini. || Hinc regio circa Gortynem. Steph. Byz. : Βοίβη τῆς Γορτυνίδος. L. D.]

Γόρτυξ, pro ὄρτυξ [Coturnix] dicitur, teste Hesych., ut γιτέα pro ἰτέα. [De γ loco digammi v. in Γοίδημι.]

[Γόρτυς, υος, ἡ, Gortys, i. q. Γόρτυν. Steph. Byz. : Γόρτυν, πόλις Κρήτη· οὕτω δὲ διὰ τοῦ ν, ἀπὸ ἥρωος Γόρτυος· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λάρισσα· πρότερον γὰρ ἐκαλεῖτο Ἑλλωτίς ... εἶτα Κρήμνια, καὶ ὕστερον Γόρτυς· φασὶ δὲ τὴν αἰτιατικὴν οἱ μὲν δισυλλάβως Γόρτυν, οἱ δὲ τρισυλλάβως. Numos imperatorios c. inscr. Γόρτυς v. ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 313. Suid. et Zon. p. 448 : Γόρτυς, νῆσος, insulam dicentes pro urbe insulæ. Γόρτυς de urbe Arcadiæ est ap. Pausan. 8, 27, 4 et 28, 1. Aut Γόρτυν aut, si dubium videatur an ultima hujus formæ producatur, Γόρτυν' restituendum Rhiano ap. Steph.

A Byz. s. Μελαιναί : Γόρτυναν Ἡραιάν τε πολυδρόμους τε Μελαινάς· conf. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 512, B, et qui primus vitium agnovit Jacobs. Anth. vol. 13, p. 947. || Ὁ, Gortys, conditor urbis Cretæ cognominis. Steph. Byz. : Γόρτυν πόλις Κρήτης ἀπὸ ἥρωος Γόρτυος. Similiter Suidas. Γόρτυς f. Stymphali est ap. Pausan. 8, 4, 8. L. Dindorf.]

[Γορύανδις, ἡ, Goryandis, nomen loci Indiæ. Nonnus Dion. 26, 294 : Οἳ λάχον ἐγγύθεν Εὔρου ναιομένην Εὔκολλα, μαχήμονος ἔνδιον Ἠοῦς, καὶ ζαθέην Γορύανδιν, ἐΰσπορον αὔλακα γαίης. L. Dind.]

[Γόρυνος. V. Γύρινος.]

[Γορυτός. V. Γωρυτός.]

[Γορφίον, τό, unde Γορφία, Ligna radicum, lingua Syrorum. Geopon. 9, 5, 12 : Ξύλα ὡς ἔτυχε κοπέντα ἀπὸ τῶν κατωτάτω ῥιζῶν, τὰ λεγόμενα παρὰ Σύροις γορφία. Ex lingua Chaldaica explicat Needhamus. L. D.]

[Γοσταί, αἱ κριθαί, Hordea. Theognost. Ms. Barocc. 50 can. 50. Cramer. Conf. Γοιταί.]

[Γοτάν, ῦν, Suem, dixerunt Macedones secundum

B Hesych. L. Dind.]

[Γοτθία, ἡ, Gotthia, regio Gotthorum. Tzetz. Hist. 3, 217, Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 774, B. D. Dind.]

[Γοτθικός, ἡ, όν, Gothicus, gentile a Γότθος, q. v. Hinc Justiniani cogn. Γοτθικὸς ap. Byzantinos. Idem Valenti impertit Themist. p. 140, C : Τίνα οὖν ἐπικαλεῖσθαι μάλιστα Γοτθικὸν προσήκει, δι' ὃν εἰσὶ Γότθοι καὶ σώζονται, ἢ δι' ὃν οὐκέτ' ἂν ἦσαν, εἰ προεῖλετο; L. D.]

[Γότθιος, ὁ, Gotthius, n. pr. viri ap. Isidor. Pel. Ep. 2, 10. Γόττος ib. 2, 274. L. Dind.]

[Γότθος, unde Γότθοι, Gothi s. Gotthi, gens, de qua Steph. Byz. : Ἔθνος πάλαι οἰκῆσαν ἐντὸς τῆς Μαιώτιδος, ὕστερον δὲ εἰς τὸν (l. τὴν) ἐκτὸς Θρᾴκην (ita cod. Vrat.; vulgo ἐντὸς Θρᾴκης) μετανέστησαν· ... μέμνηται τούτων ὁ Φωκαεὺς Παρθένιος. Exx. ap. scriptt. Byzantinos ubique obvia apponere omitto. Invenitur etiam scriptura Γόθοι : v. annot. ad Chr. Pasch. p. 587, 10; 594, 1; 636, 1 : sed priorem formam testatur Anth. Pal. 9, 805 : Οὔποτε Θρηικίης ἐπιδέξεται

C ἔθνεα Γότθων. De forma Γοῦτθοι v. s. ipsa. Γόττοι scriptum ap. Julian. Ep. 77. Conf. quæ dixi ad Malal. p. 432, 17. L. Dind.]

[Γόττος. V. Γότθος.]

[Γουάναξ, Γουέλενα, Γουρήξεις, formæ quarundam dialectorum propriæ pro ἄναξ, Ἑλένη, ῥήξεις, secundum Exc. libri Πάθη τῶν λέξεων inscripti cod. Paris. 2594, ap. Bekk. An. p. 1168 : Προστίθεται δὲ καὶ τὸ Γ παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον ἄναξ γουάναξ, ἔλενα γουέλενα (leg. videtur Ἑλένα Γουελένα)· ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥήξεις γούρηξεις (scr. vel ῥῆξις γούρηξις vel γουρήξεις) εἴρηται. In quibus γου esse digamma, forma expressum simili Latino, quod indidem ortum, *qu*, docet Tryphonis ex libello item inscripto Πάθη λέξεων Exc. editum in Mus. crit. Cantabr. P. 1, p. 34 : Προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρά τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον ἄναξ Fάναξ, Ἑλένα Fελένα. Προστιθέασι καὶ τοῖς ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομένοις· ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις καὶ Fρῆξις εἴρηται. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 778, non

D esse literam digamma disputans : Τὰ στοιχεῖα ἢ φωνήεντά ἐστιν ἢ σύμφωνα· καὶ τὰ μὲν σύμφωνα εὑρίσκονται μετὰ ἑτέρου συμφώνου ἢ ἐν συλλήψει ἢ ἐν διαστάσει, οἷον θνήσκω, ἕλκω. Εἰ ἄρα οὖν τὸ F οὐ σύνεστι παντελῶς συμφώνοις, ἀλλὰ φωνήεσιν ἀεὶ, οἷον Fοῦλενα (scr. Fουελένα), δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι σύμφωνον. Ἀλλ' οὐδὲ φωνῆεν δύναται εἶναι· καὶ γὰρ τοῖς φωνήεσι παρέπεται τὸ δασύνεσθαι καὶ ψιλοῦσθαι· τὸ δὲ F οὐδέποτε δασύνεται, ἀλλὰ μόνον ψιλοῦται· οὐκ ἄρα ἐστὶ φωνῆεν. Ἄλλως δὲ καὶ τὰ προτακτικὰ φωνήεντα οὐχ ὑποτάσσονται φωνήεσιν, οἷον τὸ α καὶ ε καὶ τὰ ἄλλα προτακτικὰ ὄντα, οὐχ εὑρίσκονται ἑτέροις ὑποτασσόμενα φωνήεσιν. Εἰ ἄρα οὖν τὸ F εἴπωμεν φωνῆεν, εὑρεθήσεται ἐν τῷ Fάναξ καὶ Fελένη τὸ α καὶ ε τὰ προτακτικὰ ὑποτασσόμενα φωνήεσιν, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. Secundum hæc non videbitur dubium in loco quem primum posui pro Γ semper scrib. esse F. L. Dind.]

Γοῦν, pro γε οὖν dicitur : non tamen utriusque signif. ubique retinet, sed modo pro γε solo, modo pro οὖν solo ponitur. Aliquando igitur signif. Certe, Quidem, vel conjunctim Certe quidem, Equidem. Soph.

[Aj. 527] : Καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ, A me quidem, s. A me quidem certe, A me equidem. Sic Lucian. [Anach. c. 1] : Γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσι. Alia hujus signif. exempla vide ap. Bud. Comm. 905. || Quippe, Siquidem : cujus exemplum habes ibid. ap. Eund. : cui simile et hoc, Πρώην γοῦν ἄκλητος ἧκον, Quippe qui non accersitus venerim, s. Ut qui non vocatus venerim. Nisi malis ibi interpr. Nam, Enim : nam et pro γὰρ interdum ponitur, sicut γε, ut idem Bud. ibid. docet, exemplo e Xen. allato : atque adeo idem propemodum signif. Siquidem, et Quippe quod, Nam. || Interdum pro γε δὴ ponitur, s. ἀλλά γε, h. e. Saltem. Dem. : Καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοὔνομα γοῦν ἔχει φιλάνθρωπον, Saltem nomen. Ita Bud. ibid., afferens et aliud exemplum e Galeno, et μειωτικὴν particulam hanc appellans in hac signif. || Habet et vim definitivam et circumscribentem sicut Duntaxat. Galen. Methodi 1 : Τὰ γοῦν ἁπλᾶ, Duntaxat simplicia. Bud. ibid. || Etiam, Quoque. Dem. : Παρὰ δ' ὑμῖν ἃ ἂν λάβῃ τις, ἔχειν ὑπῆρξεν τὸν γοῦν ἄλλον χρόνον, Alio quoque tempore, Alio etiam tempore : vel etiam, Et quidem alio tempore : i. e. καὶ δὴ τὸν ἄλλον χρόνον. Lucian. [Nigr. c. 7] : Ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, Aliqui etiam, Quin et nonnulli. Idem [ib. c. 10] : Ἔοικας γοῦν κἀκεῖνα προσθήσειν, Videris denique. Bud. ibid. || Nonnunquam signif. οὖν, Igitur, Itaque, Idcirco. Plut. : Λέγεται γοῦν, Fertur itaque. Idem, ταῦτα γοῦν, Hæc igitur. Hesych. quoque γοῦν exp. τοίνυν. || At εἰ γοῦν [Ælian. V. H. 14, 15 : Καὶ τὸν Σωκράτην μὴ σαφῶς διαλέγεσθαι, εἰ γοῦν τις αὐτοὺς στρέψαι, ὀρθότατα ἔχειν. Lucian. Pro merc. cond. 7 : Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην ... ἁλῶναι.] exp. Alioqui si. [In exemplis generibusque significationum ab HSt. positis tantum non omnibus unam clarum est obtinere notionem restringendi, cui exprimendæ adhibemus voc. Certe, Saltem, Quidem. Ejus antiquissimus auctor Hom. bis omnino usus part., Il. E, 258 : Τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν· Π, 30 : Μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις. Sic ubique et Attici, quorum in uno me Thucydide contineo, qui 1, 2 : Μάλιστα δὲ τῆς γῆς ἡ ἀρίστη αἰεὶ τὰς μεταβολὰς τῶν οἰκητόρων εἶχεν ... διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς αἵ τε δυνάμεις τισὶ μείζους ἐγγιγνόμεναι στάσεις ἐνεποίουν, ἐξ ὧν ἐφθείροντο καὶ ἅμα ὑπὸ ἀλλοφύλων μᾶλλον ἐπεβουλεύοντο. Τὴν γοῦν Ἀττικὴν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὖσαν ᾤκουν οἱ αὐτοὶ αἰεί. Conf. ib. 38, 74, 77, 144; 2, 65; 3, 62; 5, 109; 6, 59; 7, 82; 8, 87. Id. 4, 85 : Πρὶν ἔργῳ ἀφικέσθαι, τῇ γοῦν γνώμῃ ἥξειν· 5, 40 : Εἰ μὴ μένειαν αὐτοῖς αἱ πρὸς Λακεδαιμονίους σπονδαί, τοῖς γοῦν Ἀθηναίοις ξύμμαχοι ἔσεσθαι· 7, 47 : Τοῦ στρατεύματος ταῖς γοῦν ἐπελθούσαις ναυσὶ κρατεῖν· 49 : Ταῖς γοῦν ναυσίν· 8, 59 : Ἐβούλετο παρασκευαζόμενος γοῦν δῆλος εἶναι. || Est vero usus ejus etiam in cavillatione. Soph. Philoct. ap. Plut. Mor. p. 789, A, Solon. c. 20 : Εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας. Aristoph. Thesm. 845 : Ἀξία γοῦν εἶ τόκου τεκοῦσα τοιοῦτον τόκον· Eccl. 794 : Χαρίεντα γοῦν πάθοιμ' ἄν, εἰ μὴ 'χοιμ' ὅποι ταῦτα καταθείην. Quibus locis conf. quos ponam inferius de γ' ... οὖν. || Raro ponitur etiam in interrogatione objurgantis. Eur. Hel. 1247 : Ὀρθῶς μὲν ἥδε συμφορὰ δακρύεται; ... Ἐν εὐμαρεῖ γοῦν σὴν κασιγνήτην θανεῖν; Aristoph. Eq. 87 : Ἰδού γ' ἄκρατον. Περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστί σοι; Galen. Protr. vol. 1, p. 5=2, 14 : Πάνυ γοῦν ὤνησεν αὐτὸν (Milonem) εἰς τὸ μηδὲν παθεῖν ὁ νεκρὸς ταῦρος ἐν τῷ σταδίῳ βασταχθείς; || Apud recentiores vero sæpe vim habet eandem quam οὖν vel γὰρ vel δέ. V. Fab. Æsop. 340, p. 138 Fur. loco longiori quam qui repeti hic possit. Eunap. p. 465 Boiss. 45, 5 Nieb. : Προσεκύνησαν ἐπὶ τούτοις ἅπαντες καὶ ἀνευφήμουν, θεόν τινα ἐπὶ τοῖς λόγοις ἡγούμενοι. Σπεισάμενος γοῦν ... ἀνέζευξεν. Diodor. Exc. p. 532, 16 : Διαβὰς τὸν Ἄλβαν ποταμὸν παρῆλθε τοὺς ἐπιστάτας διατρίβοντας ἐν ὄρει καλουμένῳ Καπριανῷ, καὶ κατήντησεν εἰς πόλιν Ἡράκλειαν. Ἐκ γοῦν τοῦ μὴ προσβαλεῖν αὐτοῖς τὸν στρατηγὸν ἀτολμίαν αὐτοῦ διαφημίσαντες συχνοὺς ἀνέσειον τῶν οἰκετῶν. Ubi δ' οὖν desiderabat Bekk. Nec mihi ferendum videtur ap. Diod. ipsum quod est in libris 5, 27 : Κατὰ γοῦν τὴν Γαλατίαν ἄργυρος μὲν τὸ σύνολον οὐ γίνεται, ubi aut γὰρ exspectatur aut δ' οὖν, neque τὸν γοῦν pro τὸν δ' οὖν 12, 17, ἐκέλευε γοῦν pro ἐκέλευεν οὖν 15, 82 (conf. 2, 32, p. 146, 99), ὁ γοῦν Ὀφέλλας pro ὁ δ' οὖν 20, 42, ὁ γοῦν Ἀγησίλαος 15, 32. Sed Photium, de reddendis Diodori verbis non anxium, credo scripsisse γοῦν. Alciphr. 1, 39 : Τὸ γοῦν πλείστην ἡμῖν παρασκευάσαν τέρψιν, etc., et paullo post Καταπαννυχίσασαι γοῦν, etc. Ælian. V. H. 12, 1 princip. : Δείκνυσι γοῦν, etc. Acindynus ap. Boivin. præf. ad Niceph. Greg. p. 73 ed. Bonn. : Οἴει με πῶς γοῦν καὶ κινεῖσθαι καὶ πνέειν. Et paullo post : Νὴ τοὺς λόγους ἄψυχον ἀντικρυς βρέτας εἰμὶ Βυζαντίδι κακῶς πεπηγμένον ... ἂν γοῦν ἀνοίξῃς πνευμάτων σου τοὺς τόνους ... τοῦ Θεσβίτου πως ἐμφανίσεις τὴν χάριν. Alia v. ap. Boiss. ad Philostr. p. 321, et in ind. ad Palæph. Notandus porro alienus ab antiquioribus partt. καὶ γοῦν usus ap. Ælian N. A. 1, 8 : Καὶ γοῦν εἰς δρῶν τὸ γιγνόμενον ὑπώπτευσε τὸ συμβάν. Gramm. in *The philol. Museum* 5, p. 413 : Πόθεν τὸ Τυδῆ καὶ βασιλῆ παρ' Ὁμήρῳ; Φαμὲν ὅτι παρὰ Δωριεῦσιν ἐστὶν ἡ κλίσις καὶ γοῦν ὑπάρχει βασιλῆι βασιλῆα ἀττικτική. Ubi distinguendum post κλίσις. Suid. v. Γρηγόριος Νύσσης ἐπίσκοπος : Καὶ γοῦν εὐδόκιμος ἐν ταύτῃ (rhetorica) γεγένηται. Et καὶ ... γοῦν in Lex. de spirit. p. 219 : Ἐν δὲ τοῖς Θεοδωρίτου ... τὸ ἔρνος δασυνόμενον εὗρον. Καὶ σὺ γοῦν δάσυνε μᾶλλον αὐτό. Et μήτι γοῦν, Nedum, Ælian. V. H. 12, 9 : Εἴγε καὶ οἱ παῖδες αὐτὸν μισοῦσι, μήτι γοῦν οἱ ἄνδρες· 13, 1 : Ἐξέπληξαν ἂν καὶ δῆμον, μήτι γοῦν μίαν παρθένον· N. A. 3, 23 : Ἄλλως τε οὐδ' ἂν ἔπρεπεν ἀνδρὶ συνετῷ πρὸ τῆς ἀληθείας ποιήσασθαι τὸ ψεῦδος, οὐδὲ ἐπὶ τῷ κέρδει τῷ μεγίστῳ, μήτι γοῦν εἰς λαβὰς ἐμπεσουμένῳ. Paull aliter Herodot. 4, 76 : Ξεινικοῖσι δὲ νομίοισι καὶ οὗτοι αἰνῶς χρᾶσθαι φεύγουσι, μήτι γε ὦν ἀλλήλων, Ἑλληνικοῖσι δὲ καὶ ἥκιστα. Sententia est, Ne sui quidem populi aliarum gentium, multo minus Græcorum mores novos recipere sustinent. Et ἀλλὰ γοῦν, quo utitur Evagr. 1, 11 : Εἰ καὶ μὴ τὴν γαστέρα, ἀλλὰ γοῦν τὸν μηρὸν κυοφορῶν. Et οὖν γε, quo utitur auctor versus Pseudeuripidei Iph. A. 1438 : Μήτ' οὖν γε τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμῃς τριχός· et simile ἀλλ' οὖν γε, quo de dicetur in Οὖν. Thomas M. p. 195 quæ de usu part. γοῦν tradit valde inscita v., si tanti, ap. ipsum. || Junctim an divise γ' οὖν scribi præstet dubitatum est. In libris vetustioribus, ut ὅτ' ἂν et ὁπότ' ἄν, ita semper γ' οὖν, non γοῦν scribi notat Bast. ad Greg. p. 827. Et favet huic rationi tum γ' ab οὖν interposito sæpe vocabulo diremptum apud optimos quosque : Aristoph. Eccl. 806 : Πάνυ γ' ἂν οὖν Ἀντισθένης αὔτ' εἰσενέγκοι. Eur. Med. 504 : Καλῶς γ' ἂν οὖν δέξαιντό μ' οἴκοις· 588 : Καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ. Thucyd. 1, 76 : Ἄλλους γ' ἂν οὖν οἰόμεθα τὰ ἡμέτερα λαβόντας δεῖξαι ἂν μάλιστα εἴ τι μετριάζομεν· 77 : Ὑμεῖς γ' ἂν οὖν ... τάχα ἂν τὴν εὔνοιαν ... μεταβάλοιτε· tum hoc ejusd. 8, 91 : Ἐκεῖνοι γὰρ μάλιστα μὲν ἐβούλοντο ὀλιγαρχούμενοι ἄρχειν καὶ τῶν ξυμμάχων, εἰ δὲ μή, τάς τε ναῦς καὶ τὰ τείχη ἔχοντες αὐτονομεῖσθαι, ἐξειργόμενοι δὲ καὶ τούτου μὴ οὖν ὑπὸ τοῦ δήμου γε αὖθις γενομένου αὐτοὶ πρὸ τῶν ἄλλων μάλιστα διαφθαρῆναι, ut recte scripsisse videtur Bekk. pro τε, quod excidit libris deterioribus. Certe sæpe sic dicitur ἀλλ' οὖν ... γε, ut Xenoph. Ages. 2, 21 : Εἰ δέ τις ἄλλῃ πῃ ταῦτα μέμφεται, ἀλλ' οὖν φιλεταιρίᾳ γε πραχθέντα φανερά ἐστι· Cyneg. 2, 1 : Ὧ δὲ μή ἐστιν, ἀλλ' οὖν τήν γε προθυμίαν παρεχέσθω. Galenum vero vol. 1, p. 56=3, 25 : Ὥστ' εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο, διὰ γοῦν τό γ' ἀσφαλὲς αἱρετέον τὸ δόγμα, scripsisse conjicio τὸ ἀσφαλές. Sed quod interdum invenitur γε οὖν, nisi omnino reliquendum librariis est, ab antiquioribus certe alienum videtur. Dionys. Ant. R. 2, 56 : Διὰ τοῦτό γε οὖν φασὶ τὴν ἡμέραν ... τῆς τροπῆς τοῦ πλήθους ἐπώνυμον εἶναι, cit. ab Schæf. ad eund De comp. verb. p. 271, cum Marcellino Vit. Thuc. p. 6 (XII med. ed. Bekk. Oxon., vol. 1, p. 13 Berol.) : Διά γε οὖν τὸ ὑψηλὸν ὁ Θουκ. καὶ ποιητικαῖς πολλάκις ἐχρήσατο λέξεσι. Adde præter l. Herodoti supra cit. Dionys. ib. 75 : Οὕτω γε οὖν σεβαστόν. Athen. 13, p. 588, F : Ἡ κύνιζε γε οὖν, ὡς ἐγώ, ἢ πέπαυσο. Ita liber opt., ceteri γοῦν vel verius οὖν. L. Dindorf.]

|| Γῶν Dor. et Ion. pro γοῦν, ut ὦν pro οὖν. Utitur Herodot. [1, 31 : Δοκέων πάγχυ δευτερεῖα γῶν οἴσεσθαι· 7, 104 : Ποιεῦσι γῶν τὰ ἂν ἐκεῖνος ἀνώγῃ, ubi liber

unus γ' ὤν. Aristoph. Lys. 155 : Ὁ γῶν Μενέλαος ... ἐξέβαλ', οἴω, τὸ ξίφος. || Forma nescio cujus dial. Γεῶν sepulta creditur sub glossa Hesychii : Γεῦ γονόν τι ἄρα. || In libris scriptis perpetua est commutatio part. γοῦν et δ' οὖν : ut exemplis uti abstineam illati γοῦν pro δ' οὖν. Δ' οὖν vero pro γοῦν libri duo Diod. 1, 38. Permutatur item c. γάρ : v. Arist. Eq. 87, Thucyd. 7, 49, Diodor. Exc. p. 532, 16, et Palæph. 41, 6, ab Schæf. citt. Et c. νῦν : v. Reisk. ad Dion. Chr. Or. 1, p. 55; Xen. Anab. 7, 7, 11. Et c. οὖν : v. Bekker. ad Platon. Cratyl. p. 397, C (2, 2, p. 32, 20 Berol.), ad Thucyd. 2, 3 et 65, ut pro singulis aliquos afferam de multis. L. Dindorf.]

Γουνάζομαι, i. q. proxime præcedens [Γουνόομαι, Genua amplectens oro, amplector supplex,] et in usu ap. eund. Hom. [Il. A, 427 : Καί μιν γουνάσομαι·] Od. N, [324] : Νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι. [H. Ven. 131 : Ἀλλά σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι ἠδὲ τοκήων. Conf. 188.] Et cum gen. γούνων, Il. X, [345] : Μή με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων. [V. 338 fuerat : Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκήων.] Dixi
B autem antea, in Γόνυ, de hoc loquendi genere quid mihi videretur. Eust. autem vult phrasin esse similem illi, qua dicitur οἶνον οἰνοχοεῖν, et πόλεμον πολεμίζειν. Ceterum, ut annotant VV. LL., Diomedes testatur a priscis dictum Ingeniculare : quod et Congenulare dicitur, auctore Nonio : legit tamen Egnatius Congenudare : h. e. Ingeniculari, et Ad genua accidere, Flectere genua, inde Orare suppliciter. [Il. Λ, 130 : Τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην, Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ· O, 665 : Τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων ἑστάμεναι κρατερῶς. Frequenter utuntur etiam epici recentiores. Eust. Opusc. p. 43, 62 : Τὰ γόνατα κάμπτεις γουναζόμενος· 276, 57 : Γουναζόμενοι πρὸς θεοῦ καὶ ψυχῆς καὶ τῶν φιλτάτων.]

[Γουναίτης. V. Γοῦνας.]

[Γοῦνας. Steph. Byz. : Γοῦνας, κατοικία Συρίας, βαθύγειος καὶ εὔκαρπος, ὅθεν καὶ τοὔνομα διὰ τὸ γόνιμον. Τὸ ἐθνικὸν Γουναίτης.]

[Γουνάς, i. q. γόνυ, vox nihili. V. Strab. 13, p. 601, refutantem eos qui Hom. Il. Z, 92 inferrent Θεῖναι
C Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν.]

[Γούνασμα, τὸ, Supplicatio. Lycophr. 1243 : Λιταῖς γουνασμάτων.]

[Γουνασμὸς, ὁ, idem. Eust. Il. p. 627, 9 : Δύναται δὲ, φασὶ, τὸ ἐπὶ γούνασι νοηθῆναι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γουνασμῷ καὶ ἱκετείᾳ. L. Dindorf.]

[Γουνέομαι, Precor, Supplicor, Hesych. nisi mendum est. L. Dindorf.]

[Γουνεὺς, έως, ὁ, Guneus, n. pr. ducis Ænianum et Perrhæborum. Hom. Il. B, 748; Eurip. Iph. A. 278; Pausan. 8, 18, 2; Steph. Byz. s. Γόννοι. || Arabis ap. Lycophr. 128, ubi quæ traduntur in schol. repetit Niceph. Blem. in Maji Nov. Coll. vol. 2, p. 642. L. Dindorf.]

[Γούνης, εω, ὁ, Gunes, pater Laonomes, matris Amphitruonis, ap. Pausan. 8, 14, 2. L. Dind.]

[Γουνιαῖος τόπος, Hesych. sine interpr. Putat Alb. ipsam esse explicationem obliterati γουνὸς, quod mihi non videtur. Conf. Γουνός. L. Dind.]

D [Γούνιος, α, ον, Gunius, gentile a Γόννοι, urbe Perrhæbiæ. Steph. B. s. ea voce : Ὁ πολίτης Γούνιος καὶ Γουνία ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα. Γράφεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ υ. Gentile si est Γούνιος, videatur etiam urbis nomen debere poni Γοῦνοι, quod ego non vidi. L. D.]

Γουνὶς, ίδος, Arat. [254] : Ἄγχι δέ οἱ σκαιῆς ἐπὶ γουνίδος. Hæc VV. LL. sine ulla expositione; sed perperam scribunt divisim ἐπὶ γουνίδος, pro composito ἐπιγουνίδος.

[Γουνοννία, c. interpr. σάμψυχος, quod est herbæ odoratæ genus, ponitur ab Hesychio inter Γονοτύλη et Γονύκροτοι. L. Dindorf.]

Γουνόομαι, Genua amplectens oro, amplector supplex. Cum accus. Il. Φ, [74] : Γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον. Tale est Od. X, [312, 345] : Γουνοῦμαί σ', Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον. Apud Eund. legimus Δ, [433], πολλὰ θεοὺς γουνούμενος. [Il. I, 583 : Γουνούμενος υἱόν· O, 660; Od. Z, 149. Archil. ap. Plut. Mor. p. 23, A : Κλῦθ', ἄναξ Ἥφαιστε, καί μοι σύμμαχος γουνουμένῳ ἵλαος γενοῦ.

A Anacr. ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 94 : Γουνοῦμαί σε, σὺ δ' εὐμενὴς ἔλθοις μοι. Id. ap. Hephæst. p. 125, 7 Gaisf. : Γουνοῦμαί σ', Ἐλαφηβόλε.] Invenitur etiam habens adjunctum infin. futuri temporis : K, [521 et A, 29] : Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη, Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, Suppliciter vovebam, Bud. Ac videtur certe rationi consentanea esse hæc interpr. : nisi dicamus subaudiri verbum quo significetur Pollicens. [Anth. Pal. 7, 476 : Ἀλλά σε γουνοῦμαι, Γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκαλίσαι. || Γουνῶ activum memorat Etym. M. p. 239, 2, unde duci γουνοῦμαι.]

Γουνοπαχὴς, ὁ, ἡ, Genua crassa habens, Qui crassis est genibus. Item generaliter pro Crassus. Ab Hesiodo [Sc. 266] sic vocatur ἀχλὺς, loquente de ea tanquam de femina. [Vera scriptura γουνοπαγὴς aliquot est in libris servata. Ei conferendum γυιοπαγὴς, quod dicitur de frigore membra constringente, ut alterum illud de vertigine stuporem genibus inferente. L. D.]

B [Γουνὸς, ὁ, de loco s. agro dictum quomodo explicetur a grammaticis, quos sequitur HSt., v. in Γονός. Schweigh. ad Herod. 4, 99, p. 268 : « Ap. Hom. notum est γουνὸν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ κάρπιμον : quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc Her. loco (ubi est τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακὸν) esse adparet. Angulum hic significari ex Hesychio Γῶνος, γουνὸς, probabile videri poterat : qua notione voc. istud cum Valck. Schneid. in Lex. accipiendum h. l. censuit. Cur vero Idem pro eodem adstruendo voc. usu etiam orac. illud advocaverit, quod ab Eurip. schol. ad Med. 679 refertur, ubi est πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι (vel sec. meliores libros γουνὸν Ἀθηνέων εἰσαφικέσθαι), caussam equidem video nullam. Habet Hom. γουνὸν Ἀθηνάων ἱεράων Od. Λ, 322, et Pind. ἐν γούνοις Ἀθανᾶν Isthm. 4, 42. Quibus in ll. perinde atque in eis, ubi ap. poetam γουνὸς ἀλωῆς nominatur, Fœcundum solum γουνὸν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mireris quid sit quod Attica, cujus utique parum fertile solum fuisse con-
C stat, quamque κραναὰς alioqui Ἀθάνας nominare Pind. solet, ab eodem Pind. aliisque fœcunditatis nomine celebretur. Itaque videndum ne pervulgata illa voc. γουνὸς interpr. nonnisi ex etymologica conjectura a grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim vett. auctores ei subjecerint. Scilicet, sicut κραναὴ regio dicitur, Quæ edita est, montana, multas eminentias habens : similiter fortasse etiam γουνὸς Eminentiam, Locum editum veterum sermone significaverit : quam in partem haud absurde Pergerus illud Γουνιαῖος τόπος accepit, quod ap. Hesych. vulgo post voc. Γουνοῦσθαι legitur, ut sit Locus editus, instar genu eminens. Quæ quidem notio, sicut et huic Her. l. et illis poetarum apte convenit, ubi γουνὸς Ἀθηνῶν nominatur, sic nec male congruet ipsis Hom. ll. ubi γουνὸς ἀλωῆς dicitur, nempe Eminentia, Altitudo; quandoquidem areas, in quibus frumentum triturabant veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleæ a ventis discuterentur. Ista igitur notione voc. hoc usurpasse Her. videtur; quæ ne ab
D Etym. quidem neglecta est, p. 233, 5 : Λέγεται δὲ γουνὸς ὁ ὑψηλὸς τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων, ἃ ἐξέχει. » Sumpta hæc ab schol. Hom. Il. Σ, 57, ubi aliud schol. Γουνῷ ἀλωῆς) τῷ γονίμῳ τόπῳ τῆς γῆς, τινὲς δὲ τὸ γεώλοφόν φασιν, ὃ καὶ τῶν καταιγίδων ἀπήλλακται καὶ ταῖς πραείαις αὔραις αὔξει μᾶλλον τὰ φυτά. Et conveniunt huic rationi Hesiodei etiam loci, Th. 54 : Γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος, sive de monte hoc capitur quem schol. dicit Ἐλευθῆρος s. de oppido Eleutheris, et 329 : Γουνοῖσι Νεμείης. Nec mihi dubium videtur quin γουνὸς ejusd. sit stirpis voc. cujus γόνυ γῶνος γωνία, diversissimæ a γόνιμος et cognatis. L. Dindorf.]

[Γουνοῦμαι. V. Γουνόομαι.]

[Γουραῖοι, Guræi, gens Indiæ ap. Arrian. Exp. 4, 23, 1; 25, 10. L. Dindorf.]

[Γουραῖος, ὁ, Guræus, Indiæ fluvius. Ibid. L. D.]

[Γοῦργος, ὁ, Gurgus, n. pr. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 533, n. 930 : Γοῦργος χρυσοχόος κεῖμαι πολλοῖσι ποθεινός. Videtur monum. infimæ ætatis, qua

γουσγὸς dicebatur pro γοργὸς, de quo v. Ducang. A L. Dindorf.]

[Γούρηξις vel Γουρήξεις. V. Γουάναξ.]

[Γουρίας, α, ὁ, Gurias, n. pr. martyris Edesseni sub Diocletiano. V. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 586, 588 ed. Koll. L. Dindorf.]

[Γοῦρος, ὁ, placentæ genus. Athen. 14, p. 645, F: Γοῦρος· ὅτι πλακοῦντος εἶδος ὁ Σόλων ἐν τοῖς ἰάμβοις φησί, Πίνουσι καὶ τρώγουσιν οἱ μὲν ἴτρια, οἱ δ' ἄρτον αὐτῶν, οἱ δὲ συμμεμιγμένους γούρους φακοῖσι.]

[Γοῦτθοι, Gothi. Etym. M. p. 238, 51: Γοῦτθος (ita Veneta, non, ut nuper editum, Γοῦθος), ὁ ἄρχων Σκυθῶν τῶν καλουμένων Γούτθων· ἔοικε γὰρ ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος αὐτῶν κληθῆναι· τὰ γὰρ πολλὰ ἔθνη ἀπὸ τῶν ἡγεμόνων καλοῦνται. Οὕτως Ὧρος.]

[Γοῦτος, ὁ, ampullæ genus. Etym. Gud. p. 128, 52: Γοῦτος, ληκύθου εἶδος· εἴρηται παρὰ τὸ γίτον, ὅ ἐστι ῥίπον· ubi leg. γοῖτος... ῥύπος. Et M. p. 238, 55: Γοῦτος, λ. ε., παρὰ τὸ γοῖτον, ὅ ἐστι ῥύπος. Leg. γοῖτος. L. Dindorf.]

[Γουττᾶτον, τὸ, placentæ genus. Athen. 14, p. 647, B C: Χρύσιππος ὁ Τυανεὺς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρτοκοπικῷ εἴδη πλακούντων καὶ γένη τάδε ἀναγράφει... γουττᾶτον. Liber unus γλουττᾶτον. Est Rom. *Guttatum*. « Casaub. *Guttatum* accipit, ac si esset guttis olei aut mellis conspersum. Romani vero *Guttatum* intelligebant Variegatum, Maculis conspersum. » Schweigh. Restituebat idem Cas. ibid. D, ubi Κλοῦστρον τουττᾶτον.]

Γοώδης, ὁ, ἡ, Lugubris, Flebilis, Lamentabilis. [Gl. Luctificus. Plato Leg. 7, p. 800, D: Γοωδεστάταις ἁρμονίαις. Lucian. Halc. c. 2: Γοώδη... τὸν ἦχον ἀφίησι (halcyon). Aristot. H. A. 9, 12: Γοώδει φωνῇ. Etym. M. p. 153, 35: Τὰς γοώδεις ᾠδὰς ὑπὸ Νιόβης καὶ τῶν Λυδῶν γυναικῶν εὑρεθείσας εἰς Ἕλληνας ἀχθῆναι (s. ἐνεχθῆναι). Πνεῦμα et αὔλημα γοῶδες Poll. 4, 72 et 73. L. D.]

[Γρααῖοι, Graæi, gens Pæonica. Thucyd, 2, 96: Μέχρι Γρααίων Παιόνων καὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ὃς ἐκ τοῦ Σκομίου ὄρους διὰ Γρααίων καὶ Λαιαίων ῥεῖ.]

[Γραβάν, σκαφίον, βόθρον, Scaphium, Scrobem, interpr. Hesych., ut nominat. videatur γραβά. V. Γραῖα. C L. Dindorf.]

Γράβδην, q. d. Scriptim, Depictim, Expresse, VV. LL. [Etym. M. p. 781, 27 (s. Gud. p. 451, 40), de adverb. in δην disserens. Eust. vero Il. p. 852, 8 et 1926, 49 repetit a γράφειν signif. radendi posito. L. Dindorf.]

[Γραβδίς, ἡ, Fax. V. Γράβιον.]

Γράβιον, τὸ, dicitur Ilignum Quernumve lignum, quod fractum fissumve et accensum iter facientibus lucem præbet, teste Athen. Ap. Etym. vero [p. 239, 28] et in Lex. meo vet. Γραβδὶς esse dicitur λαμπὰς, et quidem ἡ κατεξυσμένη s. διεσχισμένη, a γράφω, τὸ ξέω. [Eadem, qui vitiose γραυδὶς s. γραυδῆς, Lex. Ms. ap. Albert. ad Hesych. v. Γραπτῦς et Zonar. p. 453 et Cyrillus Tittmanni. Γράβδυς item vitiose Bekk. An. p. 789.] Sed γραβίου meminit Eust. quoque p. 1571, [14], Athenæi illa verba referens, dicensque videri esse δᾴδων εἶδός τι, siquidem πίσσαν καταστάζειν ἔχει, ut patet e Theodorida Syracusano, Πίσσα δ' ὑπὸ γραβίων ἔσταζεν. [Athen. l. c. 15, p. 699, E: Ἀμερίας δὲ D γράβιον τὸν φανόν. Σέλευκος δὲ οὕτω ἐξηγεῖται ταύτην τὴν λέξιν· Γράβιόν ἐστι τὸ πρίνινον ἢ δρύϊνον ξύλον, ὅπερ ἐθλασμένον καὶ κατεσχισμένον ἐξάπτεσθαι καὶ φαίνειν τοῖς ὁδοιποροῦσιν. Θεοδωρίδας γοῦν ὁ Συρακόσιος ἐν Κενταύροις διθυράμβῳ φησί, Πίσσα δ' ἀπὸ γραβίων ἔσταζεν. Μν[ημονεύει δὲ] γραβίων κο [καὶ Στράττις Schweigh.] ἐν Φοινίσσαις. Addit Schneid. Sophocl. ap. Erotian. Gl. v. Θράσσει p. 180: Ἔστι δὲ ὀχλεῖ, ὡς καὶ Σ. ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει φησί, Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἢ θράσσει γένυν τε ὡς τοῦ μὲν αἴολον (alii libri ἔωλον) γραφίοις ἐνημμένοις, corrigens γραβίοις. Ad Γράβιον, opinor, pertinuit gl. Hesychii: Γοβρίαι, φανοί, λαμπτῆρες· quod fort. scrib. γράβια. L. Dind.]

[Γράδης, ου, sed quod scrib. videtur Γράδης, patron. a Γρᾶς, q. v. Herodian. in *The philol. Mus.* 5, 425: Γράδης, Γράδου... Τὸ Γράδης πατρωνυμικόν ἐστι· τὸν γὰρ τὸν (del.) υἱὸν τοῦ Γρᾶ σημαίνει. Memorat etiam Arcad. p. 24, 2; Etym. M. p. 818, 19. ᾰ L. Dind.]

[Γράδιον. V. Γραΐδιον.]

A Γραῖα, ἡ, et Γραῦς, αὸς, item Γρηῦς, γρηὸς, γρηΐ, ap. Hom. et Γρῆϋς per dialysin, Anus, Vetula. Od. Τ, [346]: Εἰ μή τις γρηῦς ἐστι παλαιὴ κέδν' εἰδυῖα· [Ω, 389: Μήτηρ, γρηῦς Σικελή· Τ, 383: Ὦ γρηῦ, οὕτω φασίν· Χ, 411: Ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε.] Α, [191], γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ· Σ, [27], γρηῒ καμινοῖ ἶσος· Β, [377]: Ὣς ἄρ' ἔφη· γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ· [Χ, 395: Δεῦρο δὴ ὄρσο, γρηῦ παλαιγενές· 481: Οἶσε θέειον, γρηῦ, κακῶν ἄκος. Et alibi. Semper autem ap. Hom. hodie scribitur cum acc. in ultima, de qua prosodia HSt. infra. Eandem ponunt, quanquam non diserte, Etym. M., præter l. infra cit., p. 440, 17, Apollon. Bekk. An. p. 560, 8. Alteram, quam analogiæ unice convenire censet Buttm. Gr. vol. 1, p. 108, Suidas v. Γραῦς. His formis add. quarta Γραῦις, ιδος, ap. Callim.: Etym. M. p. 240, 5: Ἔστι γραῦις γραύϊδι παρὰ Καλλιμάχῳ, cui οἶις pro οἶς confert Bentl. vol. 2, p. 8 Ern. Et quinta Γρεῦς ap. Arcad. p. 126, 3: Τὸ μέντοι νεῦς ἢ ναῦς περισπᾶται, ὥσπερ καὶ τὸ γρεῦς. Chœrob. Bekk. An. p. 1236 inter perispo-
B mena ponit γρεῦς ἢ γραῦς, item Etym. M. p. 189, 49, memorans c. Gud. etiam s. Γραῦς. L. Dind.] In prosa autem Γραῦς γραὸς duntaxat, vel Γραῖα: quibus tamen et poetæ utuntur. Archil. ap. Plut. [Pericl. c. 28]: Σὺ κἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο. Athen. 11, γραῦς φίλοινος. Macho ap. Eund. [6, p. 246, B]: Παράσιτον ὑπὸ γραὸς τρεφόμενον πλουσίας. Et statim post γραίας dicit pro eo, quod γραὸς dixerat, Παράσιτον ἀκούσας ὑπὸ γραίας τρεφόμενον. [Hom. Od. Α, 438: Καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν. Soph. Tr. 870: Χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημαίνουσά τι. Eur. Suppl. 1116: Γραίας ἀμενοῦς· Tr. 465: Γραῖαν πεσοῦσαν· Hel. 441: Ὦ γραῖα· Hec. 171: Ἄγησαι τᾷ γραίᾳ. Arist. Thesm. 1024: Γραῖαν σαπράν. Clemens Pæd. 3, 4, p. 269: Μητραγύρταις καὶ γραΐαις βωμολόχοις. Dio Cass. 61, 19: Γραῖαι, γέροντες. Æsch. Eum. 68: Ὕπνῳ πεσοῦσαι δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι, γραῖαι παλαιαὶ παῖδες· cui conf. Hom. supra cit. γρηῦς παλαιή. Sæpe enim, ut hic, ponitur adjective. Æsch. Eum. 145: Νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιππάσω. Eur. Heracl. 584: Τήν τ'
C ἔσω γραῖαν δόμων τιμᾶτε πατρὸς μητέρ' Ἀλκμήνην, si conjuncta hic sumuntur γραῖαν μητέρα, ut Phœn. 1443: Γραῖάν τε μητέρα· Hec. 323: Γραῖαι γυναῖκες. Et improprie Æsch. Ag. 290: Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί· unde detortum et corrigendum prov. Append. Vat. p. 267: Γραιίας ἐρείκης ἅψαν τὸ πῦρ) Ἐπὶ τῶν ἀχρήστων καὶ ὀξέως γινομένων. Ἐρίκη γὰρ φυτὸν ἄγριον, ὃ γινόμενον αὖον ῥᾳδίως ἐξάπτεται. Soph. ap. Plut. Mor. p. 1100, C: Γραίας ἀκάνθης, quæ cum Theocr. 15, 19, de vetulis ovibus, ut videtur, dicente, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν, contulit Valck. Sed locum Theocr. hunc pariter atque alterum 5, 121: Σκίλλας ἰὼν γραίας... τίλλοις, et Rhiani ap. Stob. vol. 1, p. 127 Gaisf., ab Schæf. cit.: Ἄλλοτε μὲν γραίησι νεωτέρη, ἄλλοτε δ' αὖτε ὁπλοτέρῃσι γρηῦς ἐφίσταται ἀμπλακίῃσι, etiam ad γραῖος adj. posse referri, ea quæ sub illo dicentur comprobabunt. Non autem eo referri locos Æsch. Ag. neque Eur. Herc. F. 450: Δύστηνος, ὡς οὐ δύναμαι κατέχειν γραίας ὄσσων ἔτι πηγάς· Hec. 877: Φάσγανον χερὶ γραίᾳ λαβοῦσα, persua-
D det ejusd. Ion. 1213: Εὐθὺς δ' ἐρευνᾷ, γραῖαν ὠλένην λαβών, ἐπ' αὐτοφώρῳ πρέσβυν ὡς ἔχονθ' ἕλοι· Phœn. 1318: Ἐγὼ δ' ἥκω μέτα γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως.... Ut his in ll. γραῖα loco adj. ponitur signif. tum propria tum translata, ita γραῦς Eur. Tro. 490: Δούλη γυνὴ γραῦς Ἑλλάδ' εἰσαφίξομαι. Arist. Thesm. 345: Ἢ δῶρά τις δίδωσι μοιχῷ γραῦς γυνή. Demosth. p. 432, 12: Γραῦν γυναῖκα. Et ap. Rhian. l. c., γρηῦς ἐφίσταται, Sera ingruit. Nicet. Eug. Am. 9, 41: Ἐκ συμφορῶν γὰρ συμφορὰς ἄλλας ἄγει, ἀεὶ δὲ τὴν γραῦν ἡ νέα νικᾶν θέλει. Suid. et Parœmiogrr.: Γραῦς ὥς τις ἵππος τὸν χαραδραῖον τάφον ἕξεις. Cui simile quod de suibus dixit Aristot. H. A. 5, 14: Ὅταν δὲ πεντεκαιδεκαετεῖς ὦσιν, οὐκέτι γεννῶσιν, ἀλλὰ γραῖαι γίνονται. L. D.] || Item Γραῖαι Deæ quædam finguntur ab Hesiodo [Th. 270 sq.], Φόρκυος et Κητοῦς filiæ, ἐκ γενετῆς πολιαί, Canæ: in quo figmento respici quidam putarunt ad maris spumam, quæ cana est; est enim Phorcys e deorum marinorum numero. [Γραιάων νῆσον memorat Nonnus Dion. 26, 52.] Ceterum non ignoro vv. γραῖα

et γραῦς varias etym. afferri, sc. a γράω signif. ἐσθίω et φθείρω, item a ῥαίω, et a γράφω : sed quid tam longe petitis derivationibus nobis opus est, quum unam et vicinam et facilem et rationi maxime consentaneam habeamus? Ea autem est e γεραιὰ faciendo γραῖα per sync. Vult autem Eust. [Od. p. 1428, 50] γραῖα communis esse linguæ, at γραῦς Att. [Pseudophilemo p. 297 : Γραῦν Ἀττικοί, οὐ γραῖαν. Antiatt. Bekk. p. 87, 18 : Γραῖα, οὐ γραῦς· ubi leg. opinor Γραῖαι. Mœris p. 110 : Γραῦς πληθυντικῶς, Ἀττικῶς, γραῖα Ἑλληνικῶς, ubi item Piers. γραίας. Accus. enim Γραῦς quum frequens sit Atticis, velut Eurip. Andr. 612 : Παίδων τ' ἄπαιδας γραῦς ἔθηκας, Suppl. 9, 266, Cycl. 306, nominat. γραῦς nemini præter Thomam innotuisse videtur, p. 195 præcipientem : Γραῦς, οὐχ αἱ γρᾶες, οὐδὲ αἱ γραῖαι· ποιητικὸν γάρ, nisi scripsit Γρᾶες ... γραῦς, ut Pseudophilemo p. 29 : Αἱ γρᾶες, οὐχὶ αἱ γραῦς. Nom. γρᾶες utitur Aristoph. ap. Athen. 11, p. 478, D : Ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες, Lucian. Philops. c. 9, et alii citati ad signif. Cancri. L. D.] || Γραῦς, Crustula rugosa, quæ concrevit et innatat polentæ, Bud., afferens ex Aristot. De gen. anim. 2, p. 313 [c. 6, p. 743, 7 Bekk.] : Καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. Aristoph. Pl. [1206] : Ἄλλαις γὰρ χύτραις [Ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χ.] ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω, Crusta pultis, s. Spuma, quæ supernatat in olla. Dicitur et de Lacte, ut Athen. 247 [13, p. 585, C] : Ἦν γὰρ ἐφεστηκυῖα γραῦς αὐτῷ. Item de Melle, Eust. [Il. p. 906, 53 : Ζώη τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος, φησὶν (Philoponus), ἐφιστάμενον καὶ τοῦ γάλακτος, ὃ καλεῖται γραῦς. Fort. γραῦς refertur tantum ad proximum γάλακτος, non etiam ad μέλιτος.] Eodem nomine dici aiunt et τὴν τῶν μασχαλῶν δυσωδίαν. [Vid. Γράσος.] Sed et alias signiff. apud Hesych. vide. [Γραῖαν, κάρδοπον, Mortarium, Vas, in quo panis pinsitur. Quæ signif. aliquid similitudinis habet cum ea quam voc. γραβὰν tribuit supra notato. || Ἡ ἐν τοῖς χείλεσι τῶν ποταμῶν γραμμή, Linea in ripis fluviorum. || Βόλος τις ἀστραγάλων, Jactus quidam talorum. || Cancri genus. Artemid. 2, 14, p. 166 Reiff. : Ἀποδιδύσκονται γὰρ τὸ γῆρας τῶν ἰχθύων οἱ μαλακόστρακοι, οἷον καρὶς ... καὶ ἡ λεγομένη γραῦς. Et libri Aristot. unus et alter H. An. 8, 17 : Ἐκδύνουσι δὲ καὶ οἱ καρκίνοι τὸ γῆρας, οἱ μὲν μαλακόστρακοι ὁμολογουμένως, φασὶ δὲ καὶ τοὺς ὀστρακοδέρμους, οἷον τὰς μαίας, scribentes τὰς μαίας τὰς γραῦς. Cui Schneid. p. 642 comparavit Epicharm. Athen. 8, p. 318, E : Χὰ δυσώδης βολβίτις γραῖαί τ' ἐριθακώδεες, et Hesychii gll. : Καραβίδες, γρᾶες, Μεθυμναῖοι. Σμαρίδες, γρᾶες καὶ ἰχθύδια μικρά. Κωριδεστράες, ζῷον θαλάσσιον, ubi Κωρίδες, γρᾶες Is. Vossius, immemor gl. ejusd. : Σκορίδες, γρᾶες, quarum alteram ex altera esse corrigendam satis est probabile. || Locustæ species. Zenob. 2, 94 : Γραῦς ἔριφος) Ἀπολλόδωρός φησι ὅτι ἔστι τις παροιμιώδης λεγομένη Σεριφία γραῦς, ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρίδος· τὴν γὰρ ἀρουραίαν ἀκρίδα, ὑπό τινων μάντιν λεγομένην, κατὰ Σικελίαν γραῦν σερίφον καλεῖσθαι ἢ γραῦν σερίφην· λέγουσι δέ, ἐν (l. εἴ) τινι ἐμβλέψειε ζώῳ, κακόν τι ἐκείνῳ γίνεται· quibus conf. App. Vat. 1, 39, et minus plenas gll. Suidæ et Hesychii. L. D.] Γραῖα autem vocatur et Cutis circa umbilicum, quod in ea rugæ senectutem indicent, ut Pollux [2, 170] scribit. [Conf. Rufus De part. corp. hum. p. 31 et 51.] Aristot. l. c. : Τὸ δὲ δέρμα ξηραινομένης τῆς σαρκὸς γίνεται καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. [Aristot. Probl. 10, 26 : Καθάπερ τῶν ἑφθῶν ἀλεύρων αἱ γραῖαι καλούμεναι, Crustæ, Gaza. Phryn. Bekk. An. p. 33, 28 : Γραῦς· τὸ ἐπιγιγνόμενον τῇ πτισάνῃ καὶ τῷ χόνδρῳ καὶ ἄλλοις τισὶν ἑψήμασι γραῦς καλεῖται. Galen. Comm. 2 in Progn. p. 142, 11 : Οἷόν τι τοῖς λιπαροῖς ζωμοῖς ψυχομένοις ἐφίσταται τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν γραῦς.]

Γρηῦς, scribitur et oxytonως γρηύς : ut Etym. dicit γρηὺν a Nicandro Al. 90 dici τὸ ἐπιπολάζον τῷ γάλακτι : Φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποκίνυσο γρηύν. Verum ibi et Cod. properispωmenως habet γρηῦν. [V. supra.] Notandus porro ibi usus iste h. v. : γραῦς enim s. γρηῦς dicitur ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος γινόμενος πάγος, s. ὁ ἐπιπολάζων τῷ γάλακτι πεπηγὼς ἀφρός, quoniam ῥυτιδοῦται ὥσπερ τὸ τῶν γραῶν δέρμα. Indeque comp. ἀπογραΐζειν dicitur τὸ ἀποκίνυσθαι τὴν γρηύν, ut Nicander loquitur : schol. enim hæc ejus verba, φιαρὴν δ' ἀποκίνυσο γρηύν, exp. τὸν πεπηγότα ἀφρὸν τοῦ γάλακτος ἀπογράϊσον. [Conf. supra dicta de γραῦς. Hippocr. p. 684, 50 : Γάλακτος αἰγείου δύο κοτύλας ἀφελεῖν· εἶτα ψυχθέντος τὴν γρηὺν ἀφελεῖν, e conj. Foesii pro ὑγρήν. Quam a cod. Palat. notat firmari Schneid. ad l. Nic. || De prov. Γραῦς σέριφος, v. supra. Alia sunt Γραῦς ἀναθυᾷ, Γραῦς ἀνακροτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει, Γραῦς βακχεύει, Γραῦς χορεύει, Γραῶν ὕθλος (Plat. Theæt. p. 176, B, et sim. ap. Heind. ad Gorg. 527, A, μῦθον γραὸς ap. Galen. De us. part. 3, 15, γραῶν μῦθοι Lucian. Philops. c. 9) ap. Lexicogr. et Parœmiogr. || Γραίας γόνυ locus Libyæ in Stadiasmo ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 486. || Γραυσὶ et γράμμασι confusa ap. Polluc. 10, 162; γραυσὶ et γραφεῦσι ap. Athen. 9, p. 395, B. L. Dind.]

[Γραῖα, ἡ, Græa, n. urbis Bœotiæ. Hesych. : Γραῖα, πόλις. Hom. Il. B, 498, Bœotiæ urbes recensens : Θέσπειαν Γραῖάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν. Nonn. Dion. 13, 77 : Γραίης θ' ἱερὸν ἄστυ καὶ εὐρυχόρου Μυκαλησσοῦ, ubi librorum scripturam Γαίης correxit Cunæus. Steph. Byz. : Γραῖα, πόλις Ἐρετρίας. Ὁ πολίτης Γραϊος. Ἀφαίρεσις γέγονε τῆς ἀρχῆς, ὡς δειχθήσεται ἐν τῷ Ταναγραία. Sub Τάναγρα autem : Τ. πόλις Βοιωτίας, ἣν Ὅμηρος Γραῖαν καλεῖ διὰ τὸ πλησίον εἶναι ... τὴν δὲ Γραῖαν ἔνιοι λέγουσι τὸ νῦν τῆς Θηβαϊκῆς καλούμενον ἕδος, τινὲς δὲ τὴν Ταναγραίαν, ὧν εἷς ἐστι καὶ Καλλίμαχος. Ἀριστοτέλης δὲ Γραῖαν τὴν νῦν Ὠρωπόν· ἔστι δὲ τόπος τῆς τῶν Ὠρωπίων πόλεως (mendose, ut videtur, s. Ὠρωπός : Ἔστι δὲ ἡ Γραῖα τόπος τῶν Ὠ. πόλις) πρὸς τῇ θαλάττῃ. Hinc Polyæno 2, 1 : Οἱ δὲ κατέλαβον τὸν (legendum κατελάβοντο) λόφον ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ δύσβατον καλέσας (ὃν καλοῦσι Coraes) Ῥέας ἕδος, et Xen. Hist. Gr. 5, 4, 50 : Οἱ δὲ Θηβαῖοι ἐπελθόντες ἀντετάξαντο ἐπὶ Γραὸς στήθει, Γραίας ἕδος restituebant Hemst. et Wessel. ad Antonin. p. 327. Eretriæ cur ascribat Steph. Byz. intelligitur ex iis quæ dicit in Ὠρωπός : Ἀριστοτέλης γοῦν τὸν Ὠρωπὸν Γραῖάν φησι λέγεσθαι· ἡ δὲ Γραῖα τόπος τῆς Ὠρωπίας πρὸς τῇ θαλάσσῃ καὶ Ἐρετρίας καὶ Εὐβοίας κειμένη. Quibus verbis qui insunt errores Stephani vel Hermolai intactos relinquo, nec quæro utri eorum an neutri imputandus sit alius quo ibid. paullo post inter exempla femin. Ὠρωπὸς ex Thucyd. 2, 23, ubi scriptum : Παριόντες Ὠρωπόν, τὴν γῆν τὴν Πειραϊκὴν καλουμένην κ. τ. λ., affertur : Παριόντι Ὠρωπὸν τὴν Γραϊκὴν καλουμένην, ἣν νέμονται Ὠρώπιοι ..., ἐδῄωσαν, quum Thucydidem quidem non scripsisse Γραϊκὴν dubitari non possit : de quo satis dictum in *The philological Museum* 1, 192 seqq. Aristoteli vero Græam eandem et Oropum putanti proximus est Strabo 9, p. 404, locum Oropo vicinum perhibens : Καὶ ἡ Γραῖα δ' ἐστὶ τόπος Ὠρωποῦ πλησίον, sed addens idem : Τινὲς δὲ τῇ Τανάγρᾳ τὴν αὐτήν φασιν. Lycophr. 645 : Γραῖαν ποθοῦντες καὶ Λεοντάρνης πάγους, ubi schol. : Τὴν νῦν Τάναγραν καλουμένην, πόλιν Βοιωτίας. Pausan. 9, 20 : Ποίμανδρον δὲ γυναῖκά φασιν ἀγαγέσθαι Τάναγραν. ... Ταύτης τοῦ βίου προελθούσης ἐπὶ μακρότατον τοὺς περιοίκους φασὶν ἀφελόντας τὸ ὄνομα τήν τε γυναῖκα αὐτὴν καλεῖν Γραῖαν καὶ ἀνὰ χρόνον τὴν πόλιν· διαμεῖναί τε τὸ ὄνομα ἐς τοσοῦτον ὡς καὶ Ὅμηρον ἐν καταλόγῳ ποιῆσαι Θέσπειαν ... Μυκαλησσόν· χρόνῳ δὲ ὕστερον τὸ ὄνομα τὸ ἀρχαῖον ἀνεσώσαντο. || N. filiæ Medeonis, uxoris Leucippi. Schol. Hom. l. c. : (dicta est urbs Γραῖα) ἀπὸ Γραίας τῆς Μεδεῶνος θυγατρὸς, Λευκίππου δὲ γυναικός. Vitiose Eust. Μελεδῶνος. L. Dind.]

[Γραιβία ἢ Γραττία, πανήγυρις, Ταραντῖνοι, Festum apud Tarentinos, Hesych. Ad quem Γράτεια ex Cyrillo annotat Alb.]

Γραΐδιον, τὸ, Anicula, Aristoph. Pl. [536 : Καὶ γραϊδίων κολοσυρτόν.] Et γραϊδίων, Anicularum, Dem. [313 extr. : Τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραδίων προσαγορευόμενος. Sic enim Bekk. e consensu librorum suorum.] Γράδιον, per synæresin pro γραΐδιον dicitur, Anicula, Eust. [Od. p. 1410, 4 : ... γραΐς, ὅθεν τὸ γραΐδιον ὑποκοριστικῶς, καὶ συνῃρημένως γράδιον, οἷον Μετὰ γραδίου βαρβάρου διατελῶν. Zonar. p. 453 : Ἀπὸ τοῦ γραῖα γέγονε γραῒς γραΐδος, γραιΐδιον καὶ κατὰ συγκοπὴν τῶν δύο ι γραΐδιον, ἀπὸ τοῦ γραίω. Ubi scrib. γράδιον sublato

penitus ἰῶτα, quanquam Etym. M. p. 239, 41, γράδιον posse quidem, sed non solere ἰῶτα subscr. carere defendit : Γρᾴδιον σὺν τῷ ι· καὶ λέγουσί τινες ὅτι ἐπειδὴ καὶ τὸ γραίδιον ἔχει τὸ ι, τούτου χάριν καὶ τὸ γρᾴδιον, οἷον Γραϊδίων κολοσυρτὸν, παρὰ Ἀριστοφάνει. Οὐκ ἔστι δὲ καταναγκαστικὸς οὗτος ὁ λόγος· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὸ αἰζηὸς οὐκ ἔχει τὸ ι, καὶ ὅμως τὸ αἰζήιος ἐπλεόνασε τὸ ι· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ γρᾴδιον μὴ ἔχον τὸ ι ἐν τῷ γραίδιον (scr. γραΐδιον) ἐπλεόνασε et cet., de quibus tantum moneo v. 54 scribendum esse γράδιον pro γραίδιον et 240, 12, 14 γρᾴδιον pro eodem, et illa pono p. 240, 3 : Ἀλλ' ἐπεὶ ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι, συνηγορήσωμεν αὐτῷ καὶ εἴπωμεν αὐτὸ σὺν τῷ ι γράφεσθαι. Et sic Eust. Od. p. 1410, 4. Γράδια scriptum ap. Teletem Stob. vol. 1, p. 157 Gaisf., ab Schæf. cit., eamque formam probat Buttm. Gr. vol. 2, p. 335. Ceterum formam γρᾴδιον recte Brunck. ad Arist. Thesm. 1194 post Piers. ad Mœr. p. 276 Atticis ita videtur propriam judicasse, ut γραΐδιον nisi in anapæsto ne Aristophani quidem, nedum prosæ, velut Xen. Anab. 6, 4, 22 : Γραΐδια δὲ καὶ γερόντια, ubi leg. γρᾴδια, concederet. Quorum ad normam an revocandi sint Heraclid. Pont. ap. Athen. 12, p. 537, C, Strabo 8, p. 376, aliique quos nominat Lobeck. ad Phryn., simile vitium ῥοΐδιον exagitantem, p. 88, ambiguum est. Polluci 4, 138 aliisque in ind. locis notatis, libri jubere videntur restitui γρᾴδιον. Thomæ M. p. 195 et similibus nemo eripiet. || Formam Ion. γρηΐδιον memorat Zonar. p. 455 : Γρηΐδιον τὸ γραΐδιον, et Herodian. Epim. p. 16. -υυυ L. Dind.]

[Γραΐζω, Despumo. Antiatt. Bekk. An. p. 88, 7 : Γραΐζειν, ὅταν τὸ συναγόμενον ἐν ταῖς χύτραις καὶ ἐπαφρίζον ἐκχέωσιν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (priori).]

[Γραικὴ. V. Γραῖα.]

[Γραικίζω, Græce loquor. Herodian. Epim. p. 12; Pachomius in Mingarelli Cat. cod. Nan. p. 273. L. D.]

[Γραικὶς, ίδος, ἡ, Græca. Steph. Byz. v. Γραικός : Γραικὶς, τὸ θηλυκόν.]

Γραικιστὶ, adv. pro Ἑλληνιστὶ, Græce, [Hesych.,] Etym. [M. p. 239, 19; Herodian. Epim. p. 12; Zonar. v. Κόσσος, p. 1234.]

[Γραικίτης, ὁ, Græcanicus, adj. gentile a Γραικός. Steph. Byz. v. Γραικός : Λέγεται καὶ Γραικίτης. Lycophr. 605 : Γραικίταις πέπλοις. Schol. : Ἑλληνικοῖς ἱματίοις.]

Γραικὸς, Græcus, Ἕλλην, unde adv. Γραικιστὶ, pro Ἑλληνιστὶ, Græce, Etym. [M. p. 239, 15. Hesych. : Γραικὸς, Ἕλλην. Antiatt. Bekk. p. 88, 1 : Γραικὸς, ὁ Ἕλλην. Steph. Byz. : Γραικὸς ὁ Ἕλλην ὀξυτόνως ... Γραικοὶ οἱ Ἕλληνες. Arcad. p. 50, 6 : Τὰ ἐπιθετικὰ ὀξύνεται, γλαυκὸς λευκὸς Γραικός. Aristot. Meteor. 1, 14 : Ὁ καλούμενος ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς περὶ τὸν Ἑλληνικὸν ἐγένετο μάλιστα τόπον, καὶ τούτου περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν. Αὕτη δ' ἐστὶν ἡ περὶ Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῷον· οὗτος γὰρ πολλαχοῦ τὸ ῥεῦμα μεταβέβληκεν· ᾤκουν γὰρ οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοὶ, νῦν δ' Ἕλληνες. Constant. Them. 2, 5 : Ἑλλὰς ἡ χώρα ἐκλήθη ἀπὸ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος, ὃς δυναστεύσας τῆς Φθιώτιδος τοὺς ὑπηκόους ἑαυτῷ γενομένους ἀντὶ Γραικῶν Ἕλληνας ἐκάλεσε. Id. 1 extr. : Ἀπὸ Σηστοῦ (Λεκτοῦ Pined. ad Steph. B. p. 214, A) καὶ ἕως Ἀβύδου καὶ αὐτῆς Προποντίδος καὶ μέχρι Κυζίκου καὶ τοῦ ποταμοῦ Γρανίκου πάντες Γραικοὶ ὀνομάζονται καὶ κοινῇ διαλέκτῳ χρῶνται· quo tamen posteriori loco suæ dicit ætatis usum et appellationem. Marmor Par. Ep. 10 (ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 295 sive 300) : Ἀφ' οὗ Ἕλλην ὁ Δευκ[αλίωνος Φθι]ώτιδος ἐβασίλευσε καὶ Ἕλληνες [ὠν]ομάσθησαν, τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι. Apollod. 1, 7, 3 : Αὐτὸς (Ἕλλην) μὲν οὖν ἀφ' αὑτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσεν Ἕλληνας. Græcos qui Γραικοὺς dixerint scriptores Græci, præter obsoletorum omnium captatores, Callimachum, fr. 160, cit. ab Etym. M. p. 239, 15 : Γραικοὶ καὶ γαίης ἡμετέρης ἀδαεῖς, et fr. 104, a Strab. 1, p. 46 et 5, p. 216 : Τὸ μὲν φυγάδων τις ἐνίσποι Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας, Alexandrum Æt. ap. Macrob. Sat. 5, 22 : Ἀλλ' ὅγε πευθόμενος πάγχυ Γραικοῖσι μέλεσθαι Τιμόθεον κιθάρης ἴδμονα, et Lycophronem 532, 891, 1195, 1338, nulli sunt nisi Sophocl. ap. Eust. Il. p. 890, 15 : ... τῶν Γραικῶν, οὓς ἡ μὲν συνήθεια καὶ
A Σοφ. δέ που κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσιν ἐπὶ Ἑλλήνων, οἱ βάρβαροι δὲ Ῥαικούς φασι δίχα τοῦ γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὕρηται ῥητορικῷ λεξικῷ. Sed fidem derogant Eustathio tum ea quæ de eodem Soph. afferemus s. Γραῖξ tum Photii gl. p. 480, 15 : Ῥαικοὺς οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέχρηται, quibus conf. ipse Eust. p. 633, 50 : Οὕτω δὲ καὶ τοῦ Γραικὸς προϋπάρχει Ῥαικὸς κατὰ τοὺς τεχνικοὺς, et Hesych. : Ῥαῖκος (scr. Ῥαικὸς), Ἕλλην· Ῥωμαῖοι δὲ τὸ γ προσθέντες Γραικόν φασι. Et Ῥαχὸς, Ἕλλην· δηλοῖ δὲ παρὰ τοῖς βαρβάροις τὸν ἐλεύθερον. Et Zonar. p. 1603 : Ῥαικὸς ὁ Ῥωμαῖος, Ἐπίχαρμος. Φιλεῖ εἶναι Γραικὸς, ἀποβολῇ τοῦ γ Ῥαικὸς, ubi pariter atque ap. Suidam (qui ejusd. gl. initium ponit bis, semel recte scriptum, semel, ut vere conjecisse videtur Albert. ad Hesych. v. Ῥαχὸς, corruptum in ῥαῖκος ὁρμώμενος) Ῥωμαῖος more seculi dictum opinor pro Ἕλλην, φιλεῖ autem scrib. esse ὀφείλει, quorum vv. inter se permutatorum ex. v. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 487. Etym. M. p. 241, 15 : Γραικὸς,
B Ῥαικὸς, Ἕλλην· Ῥωμαῖοι δὲ τὸ γ προθέντες Γραικόν φασι, idemque p. 239, 15 cum Zon. p. 451 : Γραικοὶ, οἱ Ἕλληνες· παρὰ τὸ ῥαῖσαι ῥαικὸς καὶ Γραικός· καὶ γὰρ διὰ τὴν πολλὴν (κατὰ πολὺ Etym. M., κατὰ πόλεμον Gud. p. 128, 56, unde leg. possis πολεμικὴν) ἀνδρείαν οἱ Ἕλληνες οὕτως ἐκαλοῦντο. Huic origini aliam addunt Zon., Cyrill., Suid., ἀπὸ κώμης τινὸς, et tertiam, de qua supra, duo postremi cum Etym., ἢ ἀπὸ Γραικοῦ τινος (ἢ ἀπό τινος Ἕλληνος Γραικοῦ Etym.), quibus verbis ap. Suid. appensum ἐκ τοῦ Γραῖξ Γραικός. Sæpius vero sic scriptores ævi Byzantini. V. Constantin. supra cit. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 322 : Ἰουλιανοῦ καρδιναλίου τοῦ ἁγίου ἀγγέλου εἰς τὸ ζήτημα, τὸ πότερον ἐξῆν ἢ ἔξεστι προστιθέναι ἐν τῷ συμβόλῳ τὰ ἀληθῆ ἢ μὴ, ἑρμηνευθὲν ὑπὸ Νικολάου ἑρμηνέως τῶν Γραικῶν. Λέγουσιν οἱ Γραικοὶ etc. Et alii. || Ab hoc usu penitus diversus recentior, de quo Casaub. ad Athen. p. 103 (2, p. 50, F, vol. 1, p. 349 Schw.) ab Schæf. cit. : « In iis quæ Larensis dicit, spiritum Romani hominis arguunt ista, ὑμεῖς οἱ Γραι-
C κοί : quæ latine verti debent, Vos Græculi. Ap. script. Græcos voc. Γραικὸς tantundem valet quantum ap. Lat. Græculus. Sic ap. Plut. Cic. (c. 5 : Ταῦτα δὴ τὰ Ῥωμαίων τοῖς βαναυσοτάτοις πρόχειρα καὶ συνήθη ῥήματα,) Γραικὸς καὶ σχολαστικὸς, Græculus et scholasticus. Item in illo veteri dicto in christianos jactato, Ὁ Γραικὸς ἐπιθέτης, Græculus impostor. » Polyb. 35, 2, 2 : Καθήμεθα τὴν ἡμέραν ὅλην περὶ γεροντίων Γραικῶν ζητοῦντες. Plut. Cic. c. 38 : Ἡλίκον ἀγαθόν ἐστι τὸ Γραικὸν ἔχειν ἔπαρχον. Ejusd. usus exx. e Byzantinis v. ap. Ducang. De forma lat. *Græcus* quod notat Niebuhr. Hist. vol. 1, p. 63, esse paragogicam *Graicus* primitivæ *Grajus*, idem de Græca sensit Scalig. ad Euseb. (n. 226, p. 20, A). Aliter Io. Laurent. p. 5 ed. Schow. : Τοσούτων οὖν ἐπιξενωθέντων τῆς Ἰταλίας ... Λατίνους μὲν τοὺς ἐπιχωριάζοντας, Γραικοὺς δὲ τοὺς ἐλληνίζοντας ἐκάλουν, ἀπὸ Λατίνου ... καὶ Γραικοῦ τῶν ἀδελφῶν. L. Dind.]

[Γραῖκος, ὁ, Græcus, n. pr. filii Jovis et Pandoræ. Io. Laurent. p. 5 : Ἡσίοδος ἐν Καταλόγοις, Κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγαυοῦ Δευκαλίωνος Πανδώρη Διὶ πατρὶ, θεῶν
D σημάντορι πάντων, μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι τέκε Γραικὸν μενεχάρμην. Male scribi Γραικὸν et in verbis Ioannis s. Γραικὸς positis Γραικοῦ testis Steph. Byz. s. Γραικός : Τὸ Γραῖκος τὸ κύριον βαρύνεται. Ejus Græci, item vitiose Γραικοῦ scripti, f. Thessalum nominat Georg. Sync. p. 126, C. L. Dind.]

Γραϊκὸς, ή, όν, Anilis. [Gl. Clemens Pæd. 3, 4, p. 270 : Γραϊκοὶ ψιθυρισμοί. Id. Protr. c. 6, p. 58 : Ὕθλῳ γραϊκῷ. Tzetz. Hist. 5, 763 : Γραϊκὰ μυθύδρια.]

[Γραικοσαρμάτης, Græcosarmata, unde gens Scythica Γραικοσαρμάται. Chr. Pasch. p. 60, 7 : Σαρματῶν ἔθνη καὶ ἀποικίαι εἰσὶ δύο, α' Ἀμαξόβιοι, β' Γραικοσαρμάται, ubi Γρεκοσαρμάται cod. L. Dind.]

[Græcostadium et Græcostasis, vocabula Romæ ficta quidem et Rom. tantum scriptoribus usurpata, sed mere Græca, non excludenda duxi. Jul. Capit. Anton. Pio c. 8 : « Opera ejus hæc exstant : Romæ templum, honori patris dicatum; Græcostadium post incendium restitutum. » Varro L. L. 5, 42 : « Sub

dextra hujus a comitio locus substructus, ubi natio- A num subsisterent legati, qui ad senatum sunt missi. Is Græcostasis appellatus a parte, ut multa.» Et alii. L. Dind.]

[Γραϊκῶς, More Græcorum. Schol. Il. Γ, 95 (?). Anon.]

[Γραίνω.] Γραίνειν Hesychio ἐσθίειν, Comedere, quod et γράειν.

[Γραῖξ, κὸς, ὁ, ἡ, Græcus. Steph. Byz. s. Γραικός: Γραῖκες παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσιν (conf. de Soph. dicta s. Γραικός)· ἔστι δὲ ἡ μεταπλασμός, ἡ τῆς Γραῖξ εὐθείας κλίσις ἐστίν. Εἰσὶ δὲ καὶ Γραῖες (cod. Perus. aliique recte Γραῖκες) Αἰολέων οἱ τὸ Πάριον οἰκοῦντες. Gen. communis esse docet Etym. M. p. 243, 30: Τὰ γὰρ εἰς αιξ κοινά εἰσι τῷ γένει, οἷον ὁ αἶξ καὶ ἡ αἶξ, ὁ Γραῖξ καὶ ἡ Γραῖξ, ὁ Θρᾶξ καὶ ἡ Θρᾶξ. Suid. s. Γραικοί: Ἐκ τοῦ Γραῖξ Γραικός. Memorat etiam Etym. Gud. p. 588, 24 et gramm. in *The philolog. Mus.* 5, 418. L. Dind.]

Γραιολέας, Hesych. esse dicit πονηρὰς ἢ ὀλεθρίας B γραίας, Improbas aut Pestiferas anus.

[Γραῖος, α, ον, Senilis. Locos quosdam qui non huc sed ad subst. γραῖα referendi viderentur indicavi s. Γραῖα. Falsum item quod Eust. Od. p. 1446, 13 naves γραίας dici ab Aristophane perhibet, quum γεραιτέρα sit ap. eum Eq. 1301. Certiores adj. testes sunt Theocr. 6, 40: Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυταρὶς ἐξεδίδαξεν· 7, 126: Ἄμμιν δ' ἁσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη, ἅτις ... ἐρύκοι. Et, ut opinor, 3, 31: Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις· ubi ἁ γραία ex schol., qui ait: Ἀγροιὼ ὄνομα κύριον· οὐδέπω γὰρ τὴν γραῖαν οὕτω φασίν, restituit Heinsius. Philipp. Anth. Pal. 6, 231: Καὶ σταφυλὴ γραίη χὠ μελίπνους λίβανος. Sed Hippocr. p. 1133, B, Ἡ γραίη ἡ κατὰ Σωσίλεω, fort. scripserat γραῖα. Ceterum prætereo locos Theocr. qui tam ad γραῖα referri possunt quam ad γραία, ut 2, 91: Ἡ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, et quos sub Γραῖα posui. Conf. autem Γρήιος. L. Dindorf.]

[Γραῖος, α, ον, Græus, gentile a Γραῖα urbe, q. v. Steph. Byz.: Γραῖα πόλις Ἐρετρίας· ὁ πολίτης Γραῖος. C Idem dicere videtur Arcad. p. 37, 6: Τὰ εἰς αιος δισύλλαβα, εἰ μὴ εἴη κύρια, ὀξύνεται, λαιὸς σκαιὸς τὸ ἐπίθετον· Σκαῖος δὲ τὸ κύριον, ὡς Μαῖος (mensis nomen, vulgo male scribi solitum Μάῖος) Γραῖος Παῖος. L. D.]

[Γραιοσόβαι. V. Γραοσόβαι.]

[Γραιούδιον, τὸ, Uva passa, si recte interpretor Suidam v. Γραιούδια, οἱ παρ' ἡμῖν ἑφθοὶ ὄμφακες. Conferendum fort. quod sub Γραῖος memoravi, σταφυλὴ γραίη. L. Dindorf.]

[Γραιόω.] Γραιόομαι, Anus fio, Senesco. [Anth. Pal. 9, 261: Νῦν οὕτω γραιοῦμαι, de viti. Schneid. Schol. Theocr. 5, 121 τὰς γεγραιωμένας καὶ παλαιὰς σκίλλας interpr. quod poeta dicit γραίας. Wakef. Orig. Cat. in Psalm. t. 1, p. 551, 43: Γεγραιωμένους ἔχουσι τοὺς λογισμοὺς, Futiles. Hase.]

Γραῖς, ΐδος, ἡ, Anus; ut γρηῒ ap. Hom. Il. Γ, [386] Schol. exponit γραΐδι. [Charito 6, 1 extr.: Προμνηστρίας γραΐδος. Wakef. Zonar. p. 451: Γραιοσόβαι, οἱ ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβοῦντες τὰς γραΐδας ... ἢ οἱ γραϊσι συγκοιμώμενοι. Eadem schol. Arist. Pac. 812, quo re- D spexit Zon., sed ap. quem male scriptum γραΐ, et Suid. v. Γραιοσόβαι, ubi γραυσὶ intulit Kust. Chrysost. cit. in Lex. Barocc. (v. *The philolog. Museum* 4, 114, 10) γυναικῶν τινων γραΐδων. Γραΐδιον a γραῖς, quod et γρηΐς, repetit Eust. Od. p. 1410, 3. Vox novitia videtur. L. Dindorf.]

[Γραιστωνία. V. Γραστωνία.]

[Γραιτία. V. Γραιδία.]

Γραιωπίας, ὁ, Qui anili facie est, Hesychio γραίᾳ ἐμφερής.

[Γραμεία. V. Γρυμαία.]

Γράμμα, τὸ, Scriptum, Liber; ut Callim. [Epigr. 24, 4]: Ἀλλὰ Πλάτωνος Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. [Id. Epigr. 6: Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι γράμμα. Et fr. 242: Γράμματα δ' οὐχ εἵλισσεν ἀπόκρυφα· quos ll. de hac signif. dicentes citant grammatici, Ammon. p. 38, Etym. M. p. 240, 50. Id. fr. 441: Λύδη (Antimachi) καὶ παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν. Anth. Pal. 9, 63: Λύδην, τὸ ξυνὸν Μουσῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχου.] Sic

A γράμματα Σιβύλλεια, Plut. [Cæs. c. 60], Libri Sibyllini. Et Liber septimus cujusdam operis, Galeno est ἕβδομον γράμμα. [Id. vol. 1, p. 79=3, 73: Ἔγνωκα γὰρ ἔτι τοῦτο προσθεὶς ... καταπαύειν ἤδη τὸ δεύτερον γράμμα. Item de carminum Homericorum, in libros vicenos quaternos a grammaticis divisorum, partibus, v. Eust. Il. p. 6, 4. Signif. Scripti s. Libri Æschyl. ap. Eust. Od. p. 1923, 59: Ὡς λέγει γέρον γράμμα. Anth. Pal. 9, 184: Γράμμα τ' Ἀνακρείοντος. Lucian. Lexiph. c. 1: Γράμμα τητινόν τι τῶν ἐμῶν, quod mox σύγγραμμα. Olympiod. in Bekk. An. p. 726, 1: Εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνος ἐμὴν ἐπέδησεν ἐρωήν. || De Sacra Scriptura. Cyrill. Al. 12 De ador. p. 448, νέον γράμμα de N. T. Justin. M. Exp. Fid. p. 377: Ἄκουε τοῦ γράμματος, quod Suicer. capit de certo quodam l. Scripturæ. Cyrill. De incarnat. vol. 5, p. 1, p. 788, A, bis τὸ γράμμα τὸ ἱερόν. Euseb. H. E. 10, 4 fin.: Ταῖς πρώταις τῶν τεττάρων εὐαγγελίων τοῦ γράμματος προβολαῖς. || Et plur. Eur. Hippol. 954: Πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνούς. Xen. Ἀπομν. 4, 2, 1: Γράμματα B ποιητῶν τε καὶ σοφιστῶν. Cf. ib. 8 et 10. Theophyl. Ep. 31: Σὺ δὲ τοῖς σοῖς ἐρίζῃ συγγράμμασι, ubi cod. scripturam ἐπωάζεις γράμμασι præfert Hemst. ad Thomam p. 362, ab Schæf. cit. Eadem permutatio ap. Polyb. 2, 56, 2: Ἵνα μὴ τὸ ψεῦδος ἐν τοῖς γράμμασιν ἰσοδυναμοῦν ἀπολίπωμεν πρὸς τὴν ἀλήθειαν.] || Plur. autem γράμματα, et alicubi sing. etiam, id scripti genus, quod Epistola s. Literæ appellatur. Utroque numero hac in signif. Basil. uno eodemque in l. usus est, scribens ad Eust.: Εἰ δὲ ἐμὸν τὸ γράμμα, πόθεν δῆλον, ὅτι τοῦτο τὸ νῦν σοι ἐμπεσὸν σύνταγμα, σύγχρονον τοῖς ἐμοῖς γράμμασι; [Greg. Naz. Ep. 19: Γράμμα παρακλήσεώς τε καὶ κλήσεως. Theodoret., χαράσσειν τινὶ γράμμα. Basil., γράμμα φιλικόν. Id., Διάκονος τοῦ γρ., Tabellarius. Et Προσαγορεύειν τινὰ διὰ τοῦ γρ. Quod etiam poetæ ap. Lat. imitantur in v. Litera, Suicer. Xenoph. Eph. 2, 5: Τοῦτο τὸ γράμμα λαβοῦσα. Anth. Pal. 12, 202: Ἡνίκα, Δᾶμι, γράμμα σὸν εἶδον, ὅ μοι δεῦρο μολεῖν σ' ἔλεγε. Man. Palæol. in Theod. Desp. p. 1065, B (Combef. Hist. Monothel.): Βραχύ τι γράμμα. C Sophocl. fr. Ἀχαιῶν σύλλ. ap. sch. Pind. Isthm. 2, 68: Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων ἀπόνειμον (Recita). Eur. Iph. T. 793: Γραμμάτων διαπτυχάς· Aul. 37: Καὶ ταὐτὰ πάλιν γράμματα συγχεῖς· 116: Ἵνα καὶ γλώσσῃ σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ· 322: Τήνδ' ὁρᾷς δέλτον κακίστων γραμμάτων ὑπηρέτιν· Taur. 594: Κούφων ἕκατι γραμμάτων· 745: Τοῖς σοῖς φίλοισι γράμματ' ἀποδώσω τάδε· 764: Ἢν δ' ἐν θαλάσσῃ γράμματ' ἀφανισθῇ τάδε. Charito 4, 5: Ὁ δὲ στρατηγὸς τὰ μὲν γράμματα οὐκ ἔλυσεν.] Sic Thuc. [8, 50], πέμπειν γράμματα, et ἐσπέμπειν. Et regis quoque γράμματα, Xen. Ἑλλ. 7, [1, 27, similiterque 5, 1, 32 etc.]: Ὁ Πέρσης ὁ φέρων τὰ γράμματα, δείξας τὴν βασιλέως σφραγῖδα, ἀνέγνω τὰ γεγραμμένα. Herod. 4: Ταῦτα τὰ γράμματα ἀποσημηνάμενος. Observavi autem γράμμα etiam dici magis peculiari signif. Certam aliquam eorum, quæ epistola aut alius generis scripto continentur, partem. Thuc. [5, 29]: Τοῦτο γὰρ τὸ γράμμα μάλιστα τὴν Πελοπόννησον διεθορύβει· meam enim observationem proxime præcedentia illius verba confirmant. Plato Ep. D 3, [p. 317, B]: Τῶν δ' ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἦρχεν [ὡς, Ἂν ἀφίκωμαι, τὰ Δίωνός μοι γενήσοιτο πράγματα πάντα κατὰ νοῦν. Similem usum v. infra in signif. Tabellæ.] At Herodian. [4, 12, 15] ἐπιστολὰς dixit inventas inter γράμματα, late extendens γραμμάτων signif., ut quum dicimus *Parmi mes papiers*. Non minus autem late patere videtur Lat. Chartarum appellatio, pro iis, quæ in illis scripta sunt. Nisi quis Scripta vocare malit. Aristot. γράμματα Leges scriptas vocat, Pol. 3, et alibi Artem scriptam, Bud. 186. [3, 15: Ἐν ὁποίᾳ οὖν τέχνῃ τὸ κατὰ γράμματ' ἄρχειν ἠλίθιον ... φανερὸν τοίνυν ὡς οὐκ ἔστιν ἡ κατὰ γράμματα καὶ νόμους ἀρίστη πολιτεία. Conf. ib. 16; 2, 10. Plato Leg. 9, p. 858, E: Ἀλλὰ αἰσχρὸν δὴ μᾶλλον Ὁμήρῳ τε καὶ Τυρταίῳ ... περὶ βίου τε καὶ ἐπιτηδευμάτων κακῶς θέσθαι γράψαντας, Λυκούργῳ δὲ ἧττον καὶ Σόλωνι καὶ ὅσοι δὴ νομοθέται γενόμενοι γράμματα ἔγραψαν; ἢ τό γε ὀρθὸν πάντων δεῖ γραμμάτων τῶν ἐν ταῖς πόλεσι τὰ περὶ τοὺς νόμους γεγραμμένα φαίνεσθαι διαπτυττόμενα (al. διατυπούμενα: leg. διαπτυπωμένα) μακρῷ κάλλιστά τε καὶ

ἄριστα ...; Gorg. p. 484, A : Καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γράμματα. Aristoph. Eccl. 1050 : Αὕτη σὺ, ποῖ παραβᾶσα τόνδε τὸν νόμον ἕλκεις, παρ' ἐμοὶ τῶν γραμμάτων εἰρηκότων πρότερον καθεύδειν αὐτόν; Plut. Lucull. c. 10 : Στήλην τινὰ δόγματα καὶ γράμματα περὶ τούτων ἔχουσαν. Liban. vol. 3, p. 257 : Θαυμάζω τῶν νομοθετῶν, οἳ τῶν πατέρων πεποίηνται πρόνοιαν, κολάζοντες τῶν παίδων τοὺς ἀμελοῦντας αὐτῶν, ὅπως οὐ τῶν αὐτῶν γραμμάτων καὶ τούτους (pædagogos) ἠξίωσαν. || I. q. διάγραμμα, Figura geometrica. Diog. L. 8, 12 : Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ὁ λογιστικὸς ἑκατόμβην θῦσαι αὐτὸν, εὑρόντα ὅτι τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου ἡ ὑποτείνουσα πλευρὰ ἴσον δύναται ταῖς περιεχούσαις. Καὶ ἔστιν ἐπίγραμμα οὕτως ἔχον· Ἡνίκα Πυθαγόρης τὸ περικλεὲς εὕρατο γράμμα, κεῖν', ἐφ' ὅτῳ κλεινὴν ἤγαγε βουθυσίην. || Notæ musicæ. Anth. Pal. 11, 78 : Γράμματα τῶν λυρικῶν Λύδια καὶ Φρύγια, ubi v. Jacobs. Anth. vol. 9, p. 451.] || Sed γράμμα alicubi non tam Scriptum, quam Scriptionem, i. e. ipsam scribendi actionem signif., ut Basil. : Ἰδοὺ νῦν καὶ κατάρχομεν τοῦ γράμματος αὐτοί. [Immo dicit Scriptionem s. Scripturam, i. e. librum.]

|| Litera, ut quum Plut. [Mor. p. 767, D] στέργειν et στέγειν dicit differre ἑνὶ γράμματι. Et Πίναξ ἔχων γράμματα παμπάλαια, Plut. Sic Lucian. [Hermot. c. 11] : Πινάκιον μεγάλοις γράμμασι λέγον. Ita dicuntur Ἑλληνικὰ γράμματα, sicut et Ῥωμαϊκὰ, etc. Ἀσσύρια γράμματα, Thuc. [4, 50]; ἀμυδρὰ [6, 54 et Pseudodem. C. Neær. p. 1370 fin. Ab ætate Hom. usum vocabuli pariter ac rei alienum esse grammatici monuerunt, Eust. Il. p. 633, 39, schol. Od. Θ, 163. V. Wolf. Prol. p. 88 sq. Æsch. Prom. 460 : Γραμμάτων τε συνθέσεις· Sept. 434 : Χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν, Πρήσω πόλιν. Et ibid. 468 : Βοᾷ δὲ χοὖτος γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς, et 646, 660. Soph. ap. Hesych. : Φοινικίοις γράμμασι, Σοφ. Ποιμέσιν. Eur. Hipp. 387 : Οὐκ ἂν δύ' ἤστην ταὔτ' ἔχοντε γράμματα· 1253 : Καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις πεύκην· Palam. fr. 2 : Ἄφωνα καὶ φωνοῦντα συλλαβάς τε θεὶς, ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι· sic enim hæc interpungenda. Id. Thes. fr. 7 Matth. ap. Ath. 10, p. 454, B : Γραμμάτων μὲν οὐκ ἴδρις. Herodot. 4, 87 : Λίθος γραμμάτων Ἀσσυρίων πλέος· 5, 58 : Οἱ Φοίνικες ἐσήγαγον ... ἐς τοὺς Ἕλληνας ... καὶ γράμματα, et in seqq. Hinc γράμματα μανθάνειν, γρ. εἰδέναι : Jacobs. ad Anth. vol. 10, 136; Plato Protag. p. 325 extr.; Xen. Reip. Lac. 2, 1. Ἐδίδασκες γράμματα Dem. p. 315 7. Γραμμάτων διδάσκαλος ap. Ionem Athen. 13, p. 604, A. Plut. Alc. c. 7 : Ἑτέρου δὲ (γραμματοδιδασκάλου) φήσαντος ἔχειν Ὅμηρον ὑφ' αὑτοῦ διωρθωμένον, Εἶτ', ἔφη, γράμματα διδάσκεις; Ὅμηρον ἐπανορθοῦν ἱκανὸς ὢν οὐχὶ τοὺς νέους παιδεύεις; Τὰ πρῶτα γράμματα διδάσκειν Lucian. Necyom. c. 17. Διδασκάλου τῶν πρώτων γραμμάτων Suid. v. Γραμματοκύφων, et Bekk. An. p. 32, 12 s. Γραμματιστής cit. || Γράμματα Ἐφέσια, Literæ magicæ, de quibus v. in Ἐφέσιος. || Hæc autem signif. ita conjuncta est cum signif. Inscriptionis, ut ambæ sæpe locum habeant in ead. sententia. Herodot. 1, 187 : Ἐνεκόλαψε ἐς τὸν τάφον γράμματα λέγοντα τάδε. Et : Ἀνοίξας τὸν τάφον εὗρε γράμματα λέγοντα τάδε. 4, 87 : Στήλας ἔστησε δύο ... ἐνταμὼν γράμματα ἐς μὲν τὴν Ἀσσύρια, ἐς δὲ τὴν Ἑλληνικὰ, ἔθνεα πάντα ὅσαπερ ἦγε· 91 : Στήλην ἔστησε, γράμματα ἐγγράψας λέγοντα τάδε. Xen. Anab. 5, 3, 13 : Στήλη ἕστηκε παρὰ τὸν ναὸν γράμματα ἔχουσα, Ἱερὸς ὁ χῶρος ... Plato Charm. p. 164, E : Ὃ δή μοι δοκοῦσι παθεῖν καὶ οἱ τὰ ὕστερον γράμματα ἀναθέντες, τό τε Μηδὲν ἄγαν καὶ τὸ Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα. Id. Phil. p. 48, C : Τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμάτων. Anth. Pal. 6, 97 : Δοῦρας Ἀλεξάνδροιο· λέγει δέ σε γράμματ' ἐκεῖνον ... θέσθαι· App. 275 : Ὅστις καὶ τίνος εἰμὶ, τὰ πρόσθεν γράμματα φράζει. Plut. Mor. p. 874, B : Ψευδῶν γραμμάτων μεστοὶ τρίποδες. Et sing. Plat. Alcib. 1, p. 124, A : Πειθόμενος ἐμοί τε καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς γράμματι· 132, C : Τοῦ Δελφικοῦ γράμματος· Charmid. p. 165, D : Ξυμφέρομαι τῷ ἐν Δελφοῖς ἀναθέντι τὸ τοιοῦτον γράμμα. Καὶ γὰρ τοῦτο οὕτω μοι δοκεῖ τὸ γράμμα ἀνακεῖσθαι. Conf. Phil. l. c. Xen. Ἀπομν. 4, 2, 24 : Κατέμαθες οὖν πρὸς τῷ ναῷ που γεγραμμένον τὸ Γνῶθι σαυτόν; ... Πότερον οὖν οὐδέν σοι τοῦ γράμματος ἐμέλησεν; Callim. fr. 71 : Οὐδὲ τὸ γράμμα ᾐδέσθη τὸ λέγον μ' υἷα Λεωπρέπεος. Polyb. 4, 33, 2 : Στήλην ἀνέθεσαν γράψαντες τὸ γράμμα τοῦτο,

A ubi var. ἐπίγραμμα. Et 4 : Τοῦτ' ἀνέθεσαν τὸ γράμμα. Strabo 2, p. 74 : Ὁ δ' Ἐρατοσθένης καὶ τουτὶ τὸ γράμμα προφέρεται τὸ ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ. Sozom. H. E. 2, 1 : Διερρυηκότος αὐτοῦ τοῦ γράμματος. Anth. Pal. 6, 348 : Τῆς Διοδωρείου γράμμα ... σοφίης· 7, 395 : Κωφὸν δὲ στήλη γράμμα λέλογχε τόδε· 701 : Ἰφθίμῳ τόδ' ἐπ' ἀνδρὶ φίλη πόλις ἤνυσ' Ἀχαιῷ γράμμα. Greg. Naz. in Murat. Anecd. p. 29 : Γράμμ' ἐπιτυμβίδιον. Nonnus Io. p. 232, 26 : Καὶ Πιλάτος θνητὸν ἐπέγραφε μάρτυρι γόμφῳ γράμμα, τόπερ καλέουσι Λατινίδι τίτλον ἰωῇ. || De phrasi παρὰ γράμμα, Ad literam, ejusque vario usu v. Casaub. ad Diog. L. 12, 118 et Strab. 1, p. 41. || Signif. Accentus recenset Etym. M. p. 240, 42; Zon. p. 454 : Γράμμα, ὁ τόνος. L. Dind.]

|| Literæ, i. e. Doctrina, quæ literarum monumentis continetur : ut in hoc senario [Menandri Sentt. v. 20, p. 336] : Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, Duplum vident, i. e. Duplici videndi facultate præditi sunt, qui literas didicerunt. Hinc γραμματοδιδάσκαλος, Ludimagister : et ἀγράμματοι, Illiterati, qui et γραμ- B μάτων ἄπειροι dicuntur a Plat. Apol. [p. 26, D. Plut. Cic. c. 48 : Τεθραμμένον ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος ἐν γράμμασιν ἐλευθερίοις καὶ μαθήμασιν. Zonar. p. 454 : Γράμμα καὶ ἡ τῶν παίδων ἀγωγὴ, ἥτις περὶ ψήφους καὶ χαρακτῆρας τῶν στοιχείων γίνεται. Etym. Gud. p. 129, 4 : Γράμμα δὲ τὸ σύγγραμμα, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμὲν, Πολλὰ οἶδε γράμματα, οὐ γὰρ (l. οὐδὲ) τὰ κδ' ἀπὸ (f. ἔμαθε vel sim.), πολλῶν γραμμάτων ἔμπειρός ἐστι· quarum locutionum primam et postremam huc arbitror referendam. Alia v. superius in signif. Literæ. L. D. De formula solenni in papyris græcis, Ἔγραψα ὑπὲρ αὐτῆς, γράμματα μὴ εἰδυίας (sic), vel, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι αὐτὴν γράμματα, cf. Reuvens Epist. ad Letronn. 3, p. 8. Hase.]

|| Literæ et Acta publica, s. Tabulæ publicæ, Tabellæ judiciales, Rationes argentariorum et similium hominum. Exempla et ἀπογραφαὶ, Indices, quæ Inventoria et Repertoria a Jurisc. vocantur. [Hesych. : Γράμματα ... ἀπογραφαί.] Hæc Bud. Qui et alibi δημόσια γράμματα pro Actis publicis ex Æsch. et Dem. [p. 243, C 25] affert : et γράμματα τραπεζιτικὰ ex eod. Dem. pro Rationibus mensæ et argentariorum. [Conf. p. 1202, 3.] Et δεῖξαι τὰ γράμματα pro Rationes edere. [Plato Leg. 12, p. 955, D : Τὴν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν ἐν γράμμασιν ἀποφέρειν ἀγρονόμοις φυλέταις. Dionys. A. R. 4, 22 : Ὡς ἐν τοῖς τιμητικοῖς φέρεται γράμμασιν. Quod tamen verti potest Libris. De testamento Plut. Brut. c. 22 : Οὗτος ἦν μὲν ἐξ ἀδελφιδῆς Καίσαρος, γράμματι δὲ παῖς ὑπ' αὐτοῦ καὶ κληρονόμος ἀπολελειμμένος. Plur. Dem. p. 1030, 16 : Γράμματα δ' ἐστὶν ἃ κατέλιπεν ἀποθνήσκουσα ἐκείνη. Et sæpius in ead. oratiuncula. Antipho p. 114 extr. : Ἐὰν μὲν δύνωνται καὶ φθάνωσι πρὶν ἀποθανεῖν, καὶ φίλους καὶ ἀναγκαίους τοὺς σφετέρους καλοῦσι καὶ μαρτύρονται, καὶ λέγουσιν αὐτοῖς ὑφ' ὧν ἀπόλλυνται, καὶ ἐπισκήπτουσι τιμωρῆσαι σφίσιν αὐτοῖς ... ἐὰν δὲ τούτων ἁμαρτάνωσι, γράμματα γράφουσι, καὶ οἰκέτας τοὺς σφετέρους αὐτῶν ἐπικαλοῦνται μάρτυρας καὶ δηλοῦσιν ὑφ' ὧν ἀπόλλυνται. || De argumento syngraphæ, ut supra de argum. epistolæ, Dem. p. 931, 10 : Οὐδὲ μικροῦ προσεῖχον D τοῖς γράμμασι τοῖς γεγραμμένοις ἐν τῇ συγγραφῇ. || De syngrapha ipsa Lucas 16, 6 et 7 : Δέξαι σου τὸ γράμμα καὶ ... γράψον πεντήκοντα. Manetho 4, 435 : Λήψονται δὲ λέχη δίχα γράμματος, οὐχὶ νόμοισιν, ἐκ μετεωροσύνης τε συναντήσαντες ὁμεύνοις, Nuptias s. Conjugia sine pacto.] || Item ap. Aristoph. Pl. pro δικαστήρια, ut annotant VV. LL., quod sortes per literas ducerentur de loco, in quo quemque judicia exercere oporteret, [277] : Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν· [972] : Ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι. [1167 : Οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν. Hesych. : Γράμματα τὰ ἐν ταῖς δικαστικαῖς ψήφοις. Conf. schol. ad Plut. v. 277. Ad judiciorum sortiendorum morem hunc alludens Arist. iterum Eccl. 683 : Τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; ... Εἰς τὴν ἀγορὰν καταθήσω, κᾆτα στήσασα παρ' Ἁρμοδίῳ κληρώσω πάντας, ἕως ἂν εἰδὼς ὁ λαχὼν ἀπίῃ χαίρων ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ· 687 : Ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα μὴ 'ξελκυσθῇ, καθ' ὃ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντες.]

|| Γράμμα, Pictura. Gregor. : Καὶ πεπταμένοις ὑφά-

σμασιν ἐν διαφόροις βαφαῖς καὶ γράμμασι. Sed in hac A signif. multo frequentius est γραφή. [Utitur hac signif., quæ antiquissima voc. testis superest Erinna, si est Erinna, Anth. Pal. 6, 352 : Δέξ' ἀταλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα, λῷστε Προμαθεῦ. Eur. Ion. 1146, de peplo picto : Ἐνῆν δ' ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ' ὑφαί· et fr. 53, ap. Stob. vol. 3, p. 52 : Οὐδ' ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτ' ἐν γραφῇ. Plato Crat. p. 430, D; 431, B, C. Theocr. 15, 81 : Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν. Phryn. Bekk. An. p. 31, 39 : Γράμμα, τὸ ζωγράφημα. Lucian. De domo c. 9 : Τὰ τῶν τοίχων γράμματα. Et 23 : Ἑξῆς δὲ μετὰ τήνδε τὴν εἰκόνα ἕτερον γράμμα γέγραπται. Ælian. V. H. 2, 44 : Θέωνος τοῦ ζωγράφου ... τόδε τὸ γράμμα. Conf. 2, 3 ; 14, 15. || De cervi maculis Pollux 5, 76 : Ἔστι δὲ τοῖς ἐλάφοις τὸ χρῶμα ἐπίξανθον, κατάστικτον λευκοῖς γράμμασι. L. D.]

|| Scrupulum in Hippiatria [Hippiatricis], Bud. Alii Scripulum. [Geopon. 7, 13, 2 : Κρόκου βάλλουσι γράμματα γ'· 20, 9 : Φακοῦ γράμματα η'. Prisc. De pond. et mens. v. 8 : « Semioboli duplum est obolus, quem pondere duplo Gramma vocant, Scriptum B nostri dixere priores ; » et 24 : « Uncia fit drachmis bis quattuor : unde putandum Grammata dicta, quod hæc viginti quattuor in se uncia habet : tot enim formis vox nostra notatur, horis quot mundus peragit noctem diemque. » Gl. : Γράμμα, ὁ σταθμός· Scripulus, Scripulum. Γράμματα δώδεκα, Semuncia. Κατὰ γράμματα, Scrupularius. L. D. Pondus duorum obolorum. Paul. p. 305. Exprimitur literis γρ. Weigel.]

[« Γράμμα, Limbus vestis. Hesych. : Τρίβων, στολὴ ἔχουσα σημεῖα ὡς γράμματα (γάμμα scriptum ap. Hesych.). Veteres Glossæ : Τριβωνοφόρος, ὁ φορῶν στολὴν ἔχουσαν σημεῖα ὡς γράμματα. Suidas habet Γραμμάτια (sic etiam Etym. M. p. 766, 8, sed γαμμάτια Photius, probante Alb. ad Hes.) : sunt autem σημεῖα, quæ Latini *clavos* appellant, qui scilicet ad oras vestium assui solebant. ... Neque aliter vocem *Gramata*, seu Γράμματα, usurpant scriptt. mediæ Latinitatis, uti in Gloss. docuimus, ubi *Gramata* et *frisia* idem sonant. » Ducang. Quibus addit exx. Scylitzæ et Balsamonis. C Idem de Γράμμα πεζόν, Edictum imperatoris, « Gl. Gr. Mss. : Γρ. π. ἡ βασιλικὴ κέλευσις· οὕτως ὁ θεολόγος· Εἰς ἣν οὐ τὸ γράμμα τὸ πεζόν. » || In libris γράμμα confundi solet c. γάμμα : v. Boivin. ad African. Cest. p. 290, col. 1, v. 28, sive p. 342 ; ib. col. 2, v. 27, p. 342 ; 291, col. 2, v. 41, p. 344. C. δρᾶμα : v. Poll. 4, 19 ; schol. Lycophr. inscr. p. 264 ed. Muell. ; Lucian. De domo c. 23 ; Tzetz. Hist. 1, v. 513 coll. Valck. Diatr. p. 171, B. Sæpissime c. πρᾶγμα : v. Demosth. p. 20, 14 et locos ap. interprr. Greg. p. 185 sq., Schweigh. ind. ad Polyb. v. Γράμμα. C. ῥάμμα : Hesych. v. Σίσυρος sec. conj. editorum. C. ῥῆμα : Lucian. Jud. Voc. c. 8. C. τραῦμα : v. ad Gregor. p. 186, 833 ; Ælian. V. H. 9, 62. C. χρῆμα : Eur. Palam. fr. 2, ap. Stob. vol. 3, p. 142 Gaisf. (non ap. Matth. p. 247). L. Dindorf.]

[Γραμμάζω, Pingo. Isaac. Cathol. invect. 2 in Armen. in Combef. Auct. Patr. vol. 2, p. 416, C : Φέρουσι βοῦν ἢ κριόν, καὶ γραμμάζουσι μετὰ βαμμάτων κοκρίνων (sic) καὶ εἰς τὰ κέρατα αὐτῶν ὀπώρας παντοίας. D Interpres : ... in quorum cornibus fructus varios coccino depingunt. L. Dindorf.]

Γραμμαιτητά, Hesychio γραμματευτά. [Cod. Γραμαιτιτά. Fort. γραμματῖτα, a γραμματίτης. L. Dind.]

Γραμμάριον, τὸ, Scripulum s. Scrupulus, i. e. 24 pars Unciæ. [Ducang. App. Gloss. p. 51 : « Γραμμάριον, Pondus trium obolorum. Ap. Adamantinum Ms. De pond. et mens. : Τὸ γραμμάριον ἐστὶ τριῶν ὀβολῶν. » Conf. Salm. Plin. Ex. p. 327, b, B. Quo compendio scribatur v. ap. Ducang. Not. Charact. p. 8, Boisson. *Notices et Extr.* t. 11, p. 2, p. 232, (b). L. D.]

[Γραμματαῖος, forma fort. novitia pro γραμματεύς. Etym. Gud. p. 129, 9 : Γραμματεὺς καὶ οὐ γραμματαῖος. L. Dind.]

Γραμματεία, ἡ, Literatura, ἐξαρίθμησις, ut Suid. [et Zon. p. 452] exp. in Ps. [70, 15] : Ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας, ὅμως εἰσελεύσομαι ἐν δυναστείᾳ Κυρίου. [Respexit eodem Etym. Gud. p. 129, 10. Sirac. 44, 5 : Συνέσει γραμματείας λαοῦ. || Signif. Muneris γραμματέως legebatur olim Plut. Mor. p. 788, F : Κινουμένου γέροντος ἐπὶ στρατηγίαν ἢ πραγματείαν, ubi πρ. libri ut videtur omnes. Γραμματείαν comparari potest cum illo Mor. p. 796, E : Οὕτω δὴ διανοητέον καὶ περὶ πολιτείας, ὡς τοὺς μὲν ἀνοήτους, οὐδ' ὅταν στρατηγῶσιν ἢ γραμματεύωσιν ἢ δημηγορῶσι, πολιτευομένους, ἀλλ' ὀχλοκοποῦντας κ. τ. λ. Certum vero hujus signif. ex. ejusd. Comp. Sertor. c. Eum. c. 1 : Καὶ Σερτώριος μὲν ἀπὸ βουλῆς καὶ στρατηγίας θαυμαζόμενος, Εὐμένης δὲ διὰ τὴν γραμματείαν καταφρονούμενος ἐφ' ἡγεμονίαν προῆλθεν. L. D. Adhæsio ad literam, Tractatio literæ ab interprete qui interioris sensus vel non est capax vel negligens. Orig. t. 3, p. 459, B : Διὰ τὸ ἀπὸ γραμματείας μεμαθητεῦσθαι. Hase.]

Γραμματείδιον, τὸ, demin. forma a γραμματεῖον, quod Suidæ [et Zon. p. 455] idem est cum γραμματεῖον in prima signif. Scribitur tamen pro eod. et γραμματίδιον. [Etym. M. p. 241, 3 : Γραμματείδιον, ἀμφίβολον εἴτε διὰ τῆς ει διφθόγγου εἴτε διὰ τοῦ ι· καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ γραμμάτιον τοῦ σημαίνοντος τὸ μικρὸν γράμμα, διὰ τοῦ ι γράφεται, ὡς ὀψάριον ὀψαρίδιον, λαχάνιον B λαχανίδιον, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ γραμματεῖον γέγονε τοῦ σημαίνοντος τὴν μικρὰν δέλτον, διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὥσπερ ἀγγεῖον ἀγγείδιον, γραφεῖον γραφείδιον. Dicit igitur a γράμμα (vel potius γραμμάτιον) formari γραμματίδιον, a γραμματεῖον vero γραμματείδιον. Similiter Suid. : Γραμματείδιον καὶ γραμματεῖον τὸ συμβόλαιον, γραμμάτιον δὲ τὸ μικρὸν γράμμα. Secundum hos igitur scrib. foret γραμματείδιον in locis Demosth. et reliquis qui in Γραμματίδιον ponentur circa finem : quam sane scripturam Dem. libri meliores præbent tum l. infra citando : Λαβὼν γὰρ ἀργύριον φανερὸν καὶ ὁμολογούμενον ἐν γραμματειδίῳ δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ τὴν ὁμολογίαν καταλέλοιπε τοῦ ποιήσειν τὰ δίκαια· tum p. 1268, 14 : Τοίχους τοίνυν διορύττοντες καὶ παίοντες τοὺς ἀπαντῶντας ἆρ' ἂν ὑμῖν ὀκνῆσαι δοκοῦσιν ἐν γραμματειδίῳ τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν ἀλλήλοις ; V. etiam Γραμμάτιον. L. Dind.]

Γραμματεῖον, τὸ, Tabella, Libellus, Codicillus, Album, λεύκωμα. [Theophr. H. Pl. 3, 9, 7 : Ἔχει δέ, ὥσπερ ἡ πεύκη τὴν αἰγίδα, καὶ ἡ ἐλάτη τὸ λευκόν, λοῦσον καλούμενον, οἷον ἀντίστροφον αἰγίδι, πλὴν τὸ μὲν C λευκόν, ἡ δ' αἰγὶς εὔχρους ... ἐξ οὗ τὰ τῶν ζωγράφων πινάκια ποιοῦσι καὶ τὰ γραμματεῖα τὰ πολλά. Herodian. 1, 17 : Λαβὼν γραμματεῖον τούτων δὴ τῶν ἐκ φιλύρας εἰς λεπτότητα ἠσκημένων ἐπαλλήλῳ τε ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων. Et mox Γράψας δὴ (δὲ addit cod. Ven. : legend. τὸ) γραμματεῖον τίθησιν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος. Et in seqq.] Plut. Lyc. [c. 26] : Ἔχοντες οὖν οἱ κατάκλειστοι γραμματεῖα, καθ' ἕκαστον ἐπεσημαίνοντο τῆς κραυγῆς τὸ μέγεθος. Γραμματεῖον, inquit Bud. Comm. 185, ap. Dem. Quodcunque volumen et libellum et tabellam signif. et Quicquid scriptum est, ut Tabularum ap. Latin. late signif. patet : γραμματεῖον χαλκοῦν, Plato Minoe 192 [p. 320, C; conf. Ælian. V. H. 10, 7 : Οἰνοπίδης ὁ Χῖος ἀστρολόγος ἀνέθηκεν ἐν Ὀλυμπίοις τὸ χαλκοῦν γραμματεῖον, ἐγγράψας ἐν αὐτῷ τὴν ἀστρολογίαν τῶν ἑνὸς δεόντων ἑξήκοντα ἐτῶν,] de Tabula ænea legum. [Protag. p. 326, D : Ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι οὕτω τὸ γραμματεῖον διδόασι καὶ ἀναγκάζουσι D γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν. Seager. Aristoph. ap. Poll. 10, 59 : Τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἤσθιον, Ceram ex pugillaribus. Antipho p. 112 St. : Διὰ οὖν ταῦτα ἐγὼ βάσανον ἠθέλησα ποιήσασθαι περὶ αὐτῶν, γράψας ἐν γραμματείῳ ἃ ἐπαιτιῶμαι τὴν γυναῖκα ταύτην· et ibid. paullo post. Conf. Poll. 8, 47 et 49 et 127. Lucian. Hermot. c. 57 : Ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν γραμματεῖα ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοὔνομα ... Ἀνελέσθαι δ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων. Polyæn. 5, 10, 2 : Γράψας καὶ σημηνάμενος εἰς γραμματεῖα. Sozom. H. E. 2, 25 : Γραμματεῖον ἀνεγινώσκετο δημοτικῶν ἐκβοήσεων. Herodian. p. 448 Piers. : Γραμματεῖον καὶ δέλτον ἐρεῖς, οὐχὶ πίνακα. Lex. rhet. Bekk. An. p. 226, 26 : Γραμματεῖον τὸ πινακίδιον λέγουσιν. Etym. M. p. 279, 42 : Διφθέρα ... τὸ γραμματεῖον, ubi male Hesych. γραμμάτιον : v. Alb. De literis Plut. Mor. p. 151, B : Οὕτω δὴ παρεδίδου μὲν αὐτῷ τὸ γραμματεῖον ὁ Νειλόξενος· ὁ δ' αὐτὸν ἐκέλευσε λύσαντα ... ἀναγνῶναι. || Sic vocabatur etiam Charta byblo s. papyro Ægyptia confecta. Herodian.

1, 17 supra allatus. Brunck. Signif. Libelli, quam ponit HSt., id ut sit Parvus liber, non agnoscebat Orus. Etym. M. p. 240, 6 : Ἰστέον ὅτι τινὲς γραμματεῖον λέγουσι τὸ μικρὸν βιβλίον· ὁ δὲ Ὦρος λέγει ὅτι οὐ λέγεται τὸ μικρὸν βιβλίον γραμματεῖον, ἀλλ' ἡ μικρὰ δέλτος· καὶ δῆλον, εἴ γε εἶπεν ὁ Δημοσθένης γραμματεῖον καὶ βιβλίον. Ubi respicere videtur l. Dem. de quo dixi in Γραμματείδιον. L. D.] Et Testamentum et Testamenti exemplum sic appellatur a Dem. [p. 1091] : Ἀνοίγειν τὸ γραμματεῖον, Aperire tabulas testamenti. [Isæus p. 59, 21 St. : Ἀπῄτει τὸν Πυθόδωρον τὸ γραμματεῖον, de quo post ἀνελέσθαι τὴν διαθήκην.] Alibi ap. Eund. pro Tabella vel Idiochiro testificationis. Γραμματεῖα, et Acta publica et documenta literaria, et Syngraphas, unde Tabulæ novæ dictæ, Tabellas judicum. Bud. ibid. Γραμματεῖον idem Bud. [et Gl. ubi adduntur interprett. Instrumentum, Libellus] exp. Chirographum, Cautionem, e Pand. [Sæpius sic Isocr. Trapez. p. 362 sqq. Alciphr. 1, 26 : Ἐδίδου καὶ ἀπῄτει γραμματεῖον, Syngrapham. Suid., Poll. 8, 140 et Hes. : Συμβόλαιον, γραμματεῖον.] Item Rationes argentarii. [Vel debitoris. Arist. Nub. 19 : Ἔκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν, ὁπόσοις ὀφείλω. Lysias p. 897 R. : Φάσκων τὰ ναυτικὰ χρήματα δεῖν ἐκ τούτων τῶν γραμματείων κομίσασθαι.] Γραμματεῖον κοινὸν, i. q. τὸ ληξιαρχικὸν, eid. Bud. e Dem. [p. 1306], Isæo 559 [p. 65 St.]. Γραμματεῖον ληξιαρχικὸν, i. q. γραμματεῖον κοινὸν, eid. Bud. ex Isæo 6. [Æsch. C. Tim. p. 3, 28; 14, 37 St.; Dem. p. 1091, 9; 1306, 21, et alii. || Signif. paullo diversa ap. Polyb. 4, 87, 8, Μεγαλέας ἐπὶ τοῦ γραμματείου constitutus dicitur ab Antigono moribundo, quod vertere possis Tabulario præfectum.] || Γραμματεῖα in Syria τὰ κοινὰ τῶν συνδείπνων, id. Bud. ex Athen. 66 [5, p. 210, F, s. 12, p. 527, E : Οἱ κατὰ τὴν Συρίαν πάντες, φησὶ (Posidonius), διὰ τὴν τῆς χώρας εὐβοσίαν ἀπὸ (f. ἀπολυθέντες) τῆς περὶ τἀναγκαῖα κακοπαθείας συνόδους ἔνεμον πλείους, ἵνα εὐωχοῖντο συνεχῶς, τοῖς μὲν γυμνασίοις ὡς βαλανείοις χρώμενοι ... τοῖς δὲ γραμματείοις, οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὰ κοινὰ τῶν συνδείπνων, ὡς οἰκητηρίοις ἐνδιαιτώμενοι, καὶ τὸ πλεῖον μέρος τῆς ἡμέρας γαστριζόμενοι ἐν αὐτοῖς. Conjungenda autem erat hæc signif. cum ea quæ ab hac secunda ponitur.] || Γραμματεῖον, inquit Pollux [4, 19], Atticis dicebatur etiam in quo pecuniæ reponerentur, quod et γραμματεῖον Βοιώτιον appellabant : recentiores autem ἀργυροθήκην. [Conf. Hesychius vv. Ἀργύρινον γραμματεῖον et Ἀργυροθήκη.] || Γραμματεῖον Suidæ est etiam διδασκαλεῖον, Ludus literarius, in h. l., Προηγούμενος [προηγμένος Kust.] ἀνελπίστως ἐκ τοῦ γραμματείου καὶ τῆς τοιαύτης διαθέσεως, πολὺς ἐπέπνει. [Eadem Zon. p. 455. Pollux 9, 41 : Πόλεως δὲ μέρη ... στρατηγεῖα καὶ ἀρχεῖα, γραμματεῖα καὶ διδασκαλεῖα.]

Γραμματεὺς, έως, ὁ, [ἡ, Aristoph. Thesm. 432 : Τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματέως ξυγγράψομαι. Quod joco dictum notat Pollux 4, 19] Scriba. [Proprie Plato Phil. p. 39, A : Ψευδῆ δ' ὅταν ὁ τοιοῦτος παρ' ἡμῖν γραμματεὺς γράψῃ, τἀναντία τοῖς ἀληθέσιν ἀπέβη. Xen. H. Gr. 7, 1, 37 : Ἐπεὶ δὲ ἀπήγγειλεν ὁ γραμματεὺς ἃ εἶπεν ὁ Ἀθηναῖος, regis Persarum. Sensu forensi Aristoph. Nub. 770 : Ὁπότε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεύς.] Thuc. 7, [10] : Ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς πόλεως παρελθὼν, ἀνέγνω τοῖς Ἀθηναίοις. Dem. [p. 238] : Ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. Æsch. C. Ctes. [p. 579 Reisk.] : Ἀναγνώσεται ὁ γραμματεὺς τὸ ἐπίγραμμα. [Hinc Hesych. : Γραμματεὺς, ὁ ἀναγνώστης. Quod pluribus explicat Lex. rhet. Bekk. An. p. 226, 30 et aliud ibid. p. 185, 14 : Γρ. ὁ ἀναγινώσκων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὰ προστεταγμένα· κατὰ χρόνους ἠλλάσσετο. Ὁ δὲ καταγραφόμενος τὰ ἐν τῇ βουλῇ γενόμενα ἀντιγραφεὺς ἐλέγετο. Quibus conf. Pollux 8, 98, et cavendus Harpocratio, qui temere quædam dixit s. Γραμματεὺς, jam castigatus a Valesio. De horum autem scribarum sive servorum sive ingenuorum variis generibus, quæ erant tum alibi tum Athenis, non est consilii mei repetere locos grammaticorum et oratorum monumentorumque Atticorum, de quibus adiri potest Corsin. Fast. Att. vol. 2, p. 153, sed satis est notare omnes, tanquam viles, contemptui fere habitos esse, ut pro convicio usurpetur appellatio γραμματέως ab Aristoph. Ran. 1084 : Κᾆτ' ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη, καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων, ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεί· Demosth. p. 269, 19 (quem l. respicit schol. Arist. v. c.); 371, 21 : Ὢν πανοῦργος οὗτος καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ γραμματεὺς (quibus conf. p. 297, 22 : Ὦ κατάρατε καὶ γραμματοκύφων) et 506, 20. Ulpianum enim, ad l. Dem. postremum hujus muneris ap. Syracusanos honorem nescio quem comminiscentem, redarguit Wessel. ad Diod. 13, 96. Nec Dorv. ad Char. 1, 1 inscr., loco Corn. Nep., Eum. c. 1, comparando honorem eis quem sibi visus est reparavit. Nepos enim de scribis civitatum Gr. publicis omnino non loquitur, sed de principum privatis, quales secum habens Philippus Macedo, apud Polyb. 17, 1, 2, Livio 32, 32, 10, cum principibus Macedonum affuisse dicitur. Major etiam quam apud Græcos, Romæ fuit publicorum scribarum, qui inter apparitores essent, contemptus. Talem dicit Artemid. 2, 31 : Νοσοῦντι δὲ καὶ αὕτη ἡ ἀρχὴ (sic, de officio scribæ) θάνατον προσημαίνει διὰ τὸ προάγειν τὸν γραμματέα. Honorificum vero fuit munus in Asiæ civitatibus, ut Act. Apost. 19, 35 : Καταστείλας δὲ ὁ γρ. τὸν ὄχλον, φησὶν, Ἄνδρες Ἐφέσιοι ..., et in inscrr., de quibus v. Van Dale Diss. 5, p. 425-427. || Γραμματεῖς ἱεροὶ vel ἱερογραμματεῖς Ægyptiorum sunt ap. Ælian. N. A. 11, 10 : v. Wessel. ad Diod. 1, 16. L. D.] || Γραμματεῖς in N. T. dicuntur, ut Beza annotat, Legis interpretes, quod sicut scribæ publicarum tabularum custodes erant, sic penes istos, tanquam sequestres, libri legis essent velut depositi. [Possis etiam reddere Theologos. De qua signif. plurima Schleusn. Zonar. p. 450 s. Lex. Ms. ap. Albert. ad Hesych. vol. 1, c. 855 : Γραμματεῖς, οἱ κράσπεδά τινα ἔχοντες σημαντικὰ τῆς αὐτῶν πολιτείας· ῥοίσκους γάρ τινας ἐπὶ τὰ τέσσαρα πτερύγια τοῦ τρίβωνος ἕκαστος εἶχεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ στήμονος καταδεδεμένους, ἐν ᾧ χρόνῳ ἐνεκρατεύετο ἢ παρθενίαν ἤσκει· ἐπετήδευον δὲ ταῦτα ὥστε ἐμφαίνειν τοῖς ἀνθρώποις τὰ παρ' αὐτῶν ἐπαγγελλόμενα, ἵνα μηδεὶς ἅψηται δῆθεν τῶν ἡγιασμένων. Φυλάττουσι δὲ καὶ ξεστῶν βαπτισμοὺς καὶ ποτηρίων καὶ τῶν ἄλλων σκευῶν τῆς ὑπηρεσίας, καὶ τοὔνομά εἰσι δευτερωταὶ, ὡς γραμματικήν τινα ἐπιστήμην ὑφηγούμενοι καὶ περιττὴν δῆθεν σοφιστικὴν εἰσηγούμενοι. Manetho 4, 428 : Νηοπόλους ἱερῆας ἰδὲ ζακόρους θεολήπτους γραμματέας, τεμενῶν τε προφήτορας ἄνδρας ἀϋτεῖ.] Literator, Literatus, VV. LL. Apud Phalar. autem [Ep. 146 : Τοὺς γραμματεῖς παῖδας] Aretin. vertit Librarium. [Hesych. : Γραμματεὺς, γράμματα εἰδὼς καλῶς. Apud Æschyl. Plutarch. Mor. p. 625, D : Γέρων δὲ γραμματεὺς γενοῦ σαφής, accipitur de lectore. || Apud Ægyptios γραμματεὺς vocabatur qui cadavera condienda quomodo essent incidenda demonstrabat. Diodor. 1, 91 : Πρῶτος μὲν ὁ γραμματεὺς λεγόμενος τεθέντος χαμαὶ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν λαγόνα περιγράφει τὴν εὐώνυμον ὅσον δεῖ διατεμεῖν. || In mercatura et navibus mercatoriis, Qui pretia mercium tenet. Sch. Hom. Od. Θ, 163 : Φόρτου τε μνήμων) Ἄρα ὁ μεμνημένος πόσου ἐστὶν ἕκαστον ἄξιον, ὃν γραμματέα καλοῦσιν ... ἡ δὲ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς (al. πολλοῖς) ἔχει τὸν γραμματέα καὶ τὸν ἐπιμελητὴν μνήμονα καλεῖσθαι. Similia Eust. L. D. In titulis Atticis inter Aïsitos quinque potissimum occurrunt scribarum denominationes : Γραμματεὺς βουλῆς καὶ δήμου, Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 315, 317, 318, 321, 327, 329, 331; Γρ. περὶ τὸ βῆμα, ib. p. 317, 321, 329, 331; Γρ. κατὰ πρυτανείαν, qui idem videtur atque ὁ περὶ τὸ β. p. 326, 327; Ἀντιγραφεὺς et Ὑπογραμματεὺς, de quibus suo loco. Sextus, ὁ Γρ. βουλευτῶν, erat prytanes ac senator, ib. p. 326. Hase.]

[Formam Ion. γραμματῆας memorat Zonar. p. 452. Γραμματεὺς et γραμματικῆς conf. videntur Chr. Pasch. p. 305, 15; γραμματεὺς et γραμματικὸς fort. ap. Georg. Sync. p. 353, A : Ἡρωδιανὸς γραμματεὺς ἄριστος ἤκμαζε. L. Dindorf.]

[Γραμματευτής. V. Γραμματιστής.]

Γραμματεύω, Scribam ago. Xen. Hell. 5, [4, 2] : Ὃς ἐγραμμάτευε τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχοις. Dem. [p. 315] : Ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δὲ ἐκκλησίαζον. [Hesych. : Γραμματεύειν, γράφειν, ἀναγινώσκειν. Aristoph. Thesm. 374 : Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν. Thucyd. 4, 118 : Φαίνιππος ἐγραμμάτευε. Polyæn. 5, 2, 2 : Συρακουσίοις ὑπηρετῶν

καὶ γραμματεύων τοῖς στρατηγοῖς. Plut. Mor. p. 796, E : Ὡς ὅταν στρατηγῶσιν ἢ γραμματεύωσιν ἢ δημηγορῶσι. Aliter Artemid. 2, 30 : Γραμματεύειν δοκεῖν. V. quæ indidem allata sunt in Γραμματεύς. Ceterum hac signif. conjungitur tam cum gen. quam c. dat. Tit. Delph. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 825 : Γραμματεύοντος τᾶς βουλᾶς Εὐάνδρου. Et ib. 826, 828 etc. C. dat. ib. 858. L. D. Frequens in marm. ut inscr. Magnes. Cuper. *Lettre de crit.* p. 281 : Μετὰ πολλὰς ἀρχὰς καὶ λειτουργίας γραμματεύσαντα τῆς πόλεως ἐπιφανῶς. Hase. || Ludimagister sum. Tzetz. Hist. 6, 40 inscr. L. Dind.] A

Γραμματηφόρος vel Γραμματοφόρος, ὁ, Literarum lator, Tabellarius, Polyb. [1, 79, 90 et 14 ; 2, 61, 4 ; 5, 17, 9; 101, 6; 22, 26, 30, quibus ll. omnibus est forma per ο.] Lucian. [Rhet. Præc. c. 5], Plut. [cujus locos partim hanc partim illam formam exhibentes cum aliis plurimis utriusque formæ testibus congessit Lobeck. ad Phryn. p. 682. Add. quem Wakef. cit. Joseph. p. 502; Etym. M. p. 7, 21, Bekk. Anecd. p. 455, 31, Aristoph. post Herod. Epim. p. 289. Poll. 10, 62 : Κιβώτια γραμματοφόρα. Eust. Opusc. p. 245, 62 : Τῶν γραμματοφόρων σκευῶν· 321, 20 : Τὸν γραμματοφόρον Βελλεροφόντην, et alterius formæ exempla Etym. M. p. 6, 44, et ap. gramm. post Phot. p. 675. || Tertiam formam γραμματιφόρος memorat Theognostus, a Boiss. cit., ex quo Bekker. An. p. 1356 posuit vocc. γαστρίδουλος γραμματιφόρος ἐλπιδιφόρος θηριάλωτος μαστιγιφόρος νυκτιλόχος, ut propter ipsum ι notari a gramm. formam ιφορος appareat. Herodian. Epim. p. 188 vocc. in ηφορος exceptis ὀνησιφόρος et ἐλπιδιφόρος cuncta dicit η tenere in antepen. L. D.] B

Γραμματίας, [gemma] quæ Smaragdo similis est, et transversa linea alba media præcingitur. [Plinii verba 37, 9, 37.] || Γραμματίας, Hesychio περιεσπασμένους. [Περιεστιγμένους, Notis s. Literis compunctos, Literatos, Kuster. Conferas πολυγράμματος de talibus στιγματίαις dictum ab Aristoph. ap. Plut. Pericl. c. 26.]

[Γραμματίδδω. V. Γραμματίζω.]

Γραμματίδιον, τὸ, Epistolium. Antipho [p. 135 seq. St.] : Καίτοι τί ἔδει με γραμματίδιον πέμπειν, αὐτοῦ συνειδότος τοῦ τὸ γραμματίδιον φέροντος; Bud. [Bekk. libris invitis constanter γραμματείδιον : quam formam in hac signif. reprobant grammatici in Γραμματείδιον citt. Alciphr. 1, 37 : Γραμματίδια καὶ θεραπαινίδων διαδρομαί· 3, 62 : Γραμματίδια ὁσημέραι φοιτᾷ. Hesych. : Γραμματίδιον λέγεται καὶ ἐπιστόλιον. Capi sic potest Plut. Artox. c. 22 : Τιμαγόρᾳ εἰσπέμψαντι γρ. ἀπόρρητον· Brut. c. 5 : Ἐν τούτῳ δὲ γραμματιδίου μικροῦ προσδοθέντος ἔξωθεν Καίσαρι, τὸν μὲν ἀναγινώσκειν σιωπῇ ... θορυβησάντων δὲ πολλῶν, καὶ τοῦ Καίσαρος τὸ δελτάριον, ὡς εἶχε, τῷ Κάτωνι προσδόντος. Qui locus optime ostendit quam incerta in hac etiam signif. sit scriptura. Præferenda enim erit forma per ι, si γρ. dici putetur epistolium quatenus est scriptum, altera, si codicillus s. pugillares. L. D.] || Dem. 202 [p. 1283, 4] appellat συγγραφὴν τοῦ δανείσματος καὶ βιβλίδιον μικρόν. Et alibi pro Schedula testificantis, Bud. [V. Γραμματείδιον.] || Ponitur simpl. etiam pro γραμματεῖον, Tabella, Libellus. Plut. [Mor. p. 109, D] : Ὀρέξαι οἱ γραμματίδιον· ἀνειλήσαντα οὖν αὐτὸ, ἰδεῖν ἐγγεγραμμένα τρία ταῦτα. [Id. p. 254, D : Ἐνέβαλε μολίβδινον γραμματίδιον εἰς πλακοῦντα· Lysand. c. 16 : Ἀγνοήσας (Gylippus) ὅτι γραμματίδιον ἐνῆν ἑκάστῳ (sacco) τὸν ἀριθμὸν σημαῖνον. Athen. 2, p. 49, D : Γραμματίδιον, περιέχον ἀναγραφὴν τῶν παρεσκευασμένων. Charito 8, 4 : Λαβοῦσα γραμματίδιον ἐχάραξεν οὕτως. Hesych. v. Γραμμὴ μακρά : Εἰώθει ὁ δικαστὴς καταδικάζων ἐν τῷ γραμματιδίῳ μακρὰν γραμμὴν ἕλκειν. Pollux 10, 57 : Γραμματίδιον δίθυρον ἢ τρίπτυχον ἢ καὶ πλειόνων πτυχῶν. Tale memorat Menand. ap. Phot. v. Παράστασις p. 390, 5 aliosque (p. 115 Mein.) : Ἕλκει δὲ γραμματίδιον ἐκεῖ σε δίθυρον, quod pluribus explicat Hemst. Rem enarrans Poll. 8, 127 ponit γραμματείῳ, ut sec. ea quæ supra diximus, hic quoque scrib. sit γραμματείδιον.] Γραμματείδιον etiam pro eod. scribitur per ει, ap. Suid. de quo supra. [|| Loculus. Hesych. : Γραμματίδιον, ὁτὲ μὲν τὸ πινακίδιον, ὁτὲ (δὲ) ὅμοιον γλωσσοκόμῳ. Harpocr. et Suid. v. Ἀργυροθήκη : Διττὰ ἦν γραμματίδια, οἷς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, τὰ μὲν, ὥστε γράφειν μόνον τι ἐν αὐτοῖς, τὰ δὲ, ὥστε καὶ ἀργύριον κατατίθεσθαι. || Testamentum. Hesych. : Γράμμα δήμιον, ἡ διαθήκη. Conj. Maussac. γραμματίδιον. ῖ] C D

[Γραμματιδιοποιός, ὁ, Qui lib llos vel loculos fabricatur. Fabulam ita inscriptam fecit Apollodorus Carystius, quam citant Athen. 7, p. 280, D, Pollux 7, 190, et ubi Ap. Geloo tribuit 4, 19; 10, 93 : Γραμματεῖον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο, ὃ καὶ γραμματεῖον Βοιώτιον ἐκάλουν· οἱ δὲ νεώτεροι αὐτὸ καὶ ἀργυροθήκην ὠνόμαζον. Ἀπ. δὲ τοῦ Γελῴου καὶ δρᾶμά ἐστιν ὁ Γραμματιδιοποιός. V. Casaub. ad l. Ath., qui vitiosam in his scripturam γραμματοποιὸς correxit. L. Dindorf.]

Γραμματίζω etiam dictum fuisse videtur, pro Literas doceo, Literis imbuo : unde γεγραμματισμένος δοῦλος, Literatus servus, quod e Pand. citat Bud. [Gl. Γεγραμματισμένος, Literatus. Hesych. : Ἐλλόγιμος, γεγραμματισμένος. Wakef. || Scribæ munere fungor. Monum. ap. Reines. Cl. 1, 203, s. Van Dale Diss. 5, p. 428 : Λεύκιον Ἑρέννιον ... γραμματίσαντα. Forma Bœot. inscr. Bœot. ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 756 : Γραμματίδδοντος τῶς πολεμάρχως Διωνουσίω Καλλιμῆλιος. Et p. 757 : Γραμματίδδοντος Καφισοδώρω Σαμιωνίω. L. Dind.]

Γραμματικεύομαι, Grammaticum s. Literatorem ago. Epigr. [Anth. Pal. 9, 169 : Μῆνις Ἀχιλλῆος καὶ ἐμοὶ πρόφασις γεγένηται οὐλομένης πενίης γραμματικευσαμένῳ. Phot. Epist. 156 : Θαυμάζω μάλιστα, εἰ καί σοι γραμματικευομένῳ, καὶ ταῖς τῶν ποιητῶν λεσχηνεύοντι μελέταις, τὸ ἐγκομβώσασθαι βαρβάρου φωνῆς, ἀλλ' οὐχ Ἑλληνικὴ λέξις, ἔδοξεν. Pollucem, qui scribit 4, 17 : Ἀπὸ μὲν τοῦ γραμματικοῦ ῥῆμα οὐκ ἔστιν εἰ μὴ λόγῳ, τὸ γραμματικὸν εἶναι, verbi usum improbare videri monet Lobeck. ad Phryn. p. 764. Angl. Eust. Od. p. 1809, 9 : Λατομίας σχεδουργικῆς, ἣν μετὰ τὸν ποιητὴν τεχνώμενοι πόνους τοῖς γραμματικευομένοις ἐξευρήκασι.]

[Grammaticomastix, i. e. Grammaticorum flagellum, inscribitur Ausonii Id. 12.]

Γραμματικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Literarius : ποτήριον, Athen. 11, [p. 466, E; Lucian. Lexiph. c. 7, ubi v. Solan.], Literis insculptum, Bud. [Similiter antiquior his Callias inscripserat tragœdiam quandam suam Γραμματικὴν τραγῳδίαν, ap. Athen. 7, p. 276, A; 10, p. 448, B, 453, C.] Et γραμματικὴ, sub. τέχνη, Grammatica, Literatura, q. d. Literaria. [Ars et peritia, literas et pingendi et legendi. Plato Cratyl. p. 431, E : Ἓν ἕκαστον τῶν στοιχείων τοῖς ὀνόμασιν ἀποδιδῶμεν τῇ γραμματικῇ τέχνῃ. Phileb. p. 18, D : Γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέγξατο προσειπών (Theuth literarum inventor). Aristot. Top. 6, 5 : Ἔτι εἰ πρὸς πλείω λεγομένου τοῦ ὁριζομένου μὴ πρὸς πάντα ἀποδέδωκεν, οἷον εἰ τὴν γραμματικὴν ἐπιστήμην τοῦ γράψαι τὸ ἀπαγορευθέν· προσδεῖται γὰρ ὅτι καὶ τοῦ ἀναγνῶναι κ. τ. λ. Eryxias p. 398 fin. : Εἰ πρὸς τὰς τοῦ γραμματιστοῦ φοιτῶν θύρας ἀντιβολοίης σοι δοῦναι γραμματικὴν ἐπιστήμην. Polyb. 10, 46, 7 : Ἄνθρωπον ἄπειρον ... γραμματικῆς. Diod. 3, 4 : Οὐ γὰρ ἐκ τῆς τῶν συλλαβῶν συνθέσεως ἡ γραμματικὴ παρ' αὐτοῖς τὸν ὑποκείμενον λόγον ἀποδίδωσιν, ἀλλ' ἐξ ἐμφάσεως τῶν μεταγραφομένων (fort. γραφομένων). || Recentiori autem ætate dicta est latiori signif. Ars verba et sententias veterum scriptorum interpretandi et judicandi, quæ κριτικὴ etiam est vocata. Schol. Dionysii Thr. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 172 s. : Εἴρηται δὲ γραμματικὴ ἐκ τῶν γραμμάτων, οὐ τούτων μέντοι τῶν γραμμάτων, ἀλλὰ τῶν συγγραμμάτων· ἡ γρ. γὰρ περὶ αὐτὰ καταγίνεται ... τὸ πρότερον δὲ κριτικὴ ἐλέγετο, καὶ οἱ ταύτην μετιόντες κριτικοί· Ἀντίδωρος δέ τις Κόμμεως συγγραψάμενος λέξιν ἐπέγραψεν Ἀντιδώρου Γραμματικοῦ λέξις· καὶ ἐκ τούτου ἡ ποτε κριτικὴ γραμματικὴ λέγεται καὶ γραμματικοὶ οἱ ταύτην μετιόντες· ubi alius liber Αὐτόδωρος Κυμαῖος, de quo v. inferius. Dio Chrys. Or. 53, vol. 2, p. 274 : Ἀρίσταρχος καὶ Κράτης καὶ ἕτεροι πλείους τῶν ὕστερον γραμματικῶν κληθέντων, πρότερον δὲ κριτικῶν, καὶ δὴ καὶ αὐτὸς Ἀριστοτέλης, ἀφ' οὗ φασι τὴν κριτικήν τε καὶ γραμματικὴν ἀρχὴν λαβεῖν. Quem voc. usum ab ætate Aristot., disciplinæ ipsius auctoris, alienum videri, neque ei vindicari ab scriptoribus qui Æschinis et Cebetis nomina mentiuntur, notavit Wolf.

Prol. Hom. p. 171, ab Schæf. cit. Antiquissimus, ni fallor, signif. hujus testis est Eratosth. ap. schol. Dionys. (Bekk. An. p. 725, 20; Villois. An. vol. 2, p. 172): Γραμματική ἐστιν ἕξις παντελὴς ἐν γράμμασι (h. e., ut monet sch., συγγράμμασι). Cui similia tradit Dionys. ipse ap. Sextum 1, 57: Γρ. ἐστιν ἐμπειρία, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσι λεγομένων. Quibus add. Sextus l. c. et s. 44 pluribus quam quæ repeti possint persequutus discrimen quod est inter veterem γραμματικήν, quæ sola literarum figuras legendi et pingendi facultate constabat introductaque latiori grammatices notione appellata est γραμματιστική, et recentiorem infinito eruditiorem: quod discrimen tangit etiam schol. Dionysii, Bekk. An. p. 729: Διττὴ δέ ἐστιν ἡ γραμματική. Ἡ μὲν γὰρ περὶ τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰς τῶν στοιχείων ἐκφωνήσεις καταγίνεται, ἥτις καὶ γρ. λέγεται παλαιά... ἡ δὲ περὶ τὸν ἑλληνισμὸν, ἥτις καὶ νεωτέρα ἐστὶν ἀρξαμένη μὲν ἀπὸ Θεογένους, τελεσθεῖσα δὲ παρὰ τῶν Περιπατητικῶν, Πραξιφάνους τε καὶ Ἀριστοτέλους· καὶ τῆς μὲν τέλος τὸ εὖ ἀναγινώσκειν, τῆς δὲ τὸ εὖ γράφειν, distinguens easdem p. 658, 6; 667, 17, minoris et majoris cognomine. Idem p. 728, 27: Ὁρίζονται δὲ τὴν γρ. οὕτως· γρ. ἐστιν ἕξις θεωρητική τε καὶ καταληπτικὴ τῶν κατὰ πλεῖστον παρὰ ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσι λεγομένων, δι' ἧς ἑκάστην λέξιν τῷ οἰκείῳ κόσμῳ ἀποδιδόντες εὐκατάληπτον ἐξ ἀπείρου κατασκευάζουσι· μέρη δὲ αὐτῆς τέσσαρα, ἀναγνωστικὸν, ἐξηγητικὸν, διορθωτικὸν καὶ κριτικὸν κ. τ. λ. De ea autem, quam hodie vulgo Grammaticam dicimus, octo partes orationis explicantem, v. Zonar. p. 453. || Literatura, i. e. alphabetum scriptum. Plut. Aristid. c. 1: Ἐλέγχει τὰ γράμματα, τῆς μετ' Εὐκλείδην ὄντα γραμματικῆς. Conf. Mor. p. 579, A. Sch. Dionys. Bekk. An. p. 783, 20: Οἷς δὲ νυνὶ χρώμεθα, εἰσὶν Ἰωνικοὶ (χαρακτῆρες), εἰσενέγκαντος Ἀρχίνου παρὰ Θηβαίοις (l. Ἀθηναίοις, ut vidit jam Schneid. ad Xen. Hist. Gr. 2, 4, 43) ψήφισμα τοὺς γραμματιστὰς ἤγουν τοὺς διδασκάλους παιδεύειν τὴν Ἰωνικὴν γραμματικὴν ἤγουν τὰ γράμματα. Harpocr. et qui eum expilarunt v. Ἀττικοῖς γράμμασι: Τὴν γὰρ τῶν εἴκοσι τεσσάρων στοιχείων γραμματικὴν ὀψέ ποτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν εὑρεθῆναι. Sch. Hom. Il. H, 185: Καλλίστρατος ὁ Σάμιος ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν ταύτην μετήνεγκε τὴν γρ. καὶ παρέδωκεν Ἀθηναίοις ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλήτου (l. Εὐκλείδου), ὥς φησιν Ἔφορος. Sch. Od. A, 254: Μήποτε δὲ ἄμεινον ἢ διὰ τοῦ ει γράφειν, καὶ ἔστιν οἷον τῆς ἀρχαίας γρ. ἕν τι καὶ τοῦτο τῶν ὑπολελειμμένων. Porphyr. Quæst. Hom. c. 8, p. 92: Ὁ βέλτιστος Ἀριστοφάνης τὸ Ὅς κε φάγῃσι δείκνυσιν ὡς ἡμαρτημένον λείποιτο ἐκ τῆς παλαιᾶς γρ. ἀντ' ἐπιρρήματος τοῦ ὡς. Γραμματική et γραμματεύς confusa notavi s. Γραμματεύς. L. D.] Lucian. γράψαι γραμματικὸν τρόπον, More grammatico. [Halcy. c. 7: Ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις καὶ ἀναγνῶναι ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γρ. τρ.] || Γραμματικὸς est etiam Qui literas docet, Literator, Grammaticus. Plut. [Mor. p. 59, F]: Γραμματικὸς ἐπιπλήττων παιδὶ περὶ δέλτου καὶ γραφείου. [Anth. Pal. 11, 401: Καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς Ἀΐδι προϊάπτω, καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικοῦ δέομαι, medicus quidam dicit ei qui filium, quem ab eo voluerat τὰ γραμματικὰ doceri, nihil nisi illa initia Iliadis docuisset. Ib. 399: Γραμματικός ποτ' ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη, καὶ τῆς γραμματικῆς, ὡς λόγος, ἐξέπεσεν· εἶθ' ἑξῆς ἰδίου κοινὸν βίον, ὡς ἰδιώτης, ὧν ἐδίδασκεν ἀεὶ μηδὲν ἐπιστάμενος. Unde permutatur c. γραμματιστής: v. l. Dionys. H. sub illo cit. Antiatt. Bekk. p. 87, 16: Γραμματικοὺς ἀντὶ τοῦ γραμματιστάς. Adde l. Maneth. infra cit. || Literarum et pingendarum et legendarum peritus. Xen. Comment. 4, 2, 20: Πότερον δὲ γραμματικώτερον κρίνεις, ὃς ἂν ἑκὼν μὴ ὀρθῶς γράφῃ καὶ ἀναγινώσκῃ ἢ ὃς ἂν ἄκων;... Οὐκοῦν ὁ μὲν ἑκὼν μὴ ὀρθῶς γράφων γραμματικὸς ἂν εἴη, ὁ δὲ ἄκων ἀγράμματος;... Οὐκοῦν γραμματικώτερον μὲν τὸν ἐπιστάμενον γράμματα τοῦ μὴ ἐπισταμένου φῂς εἶναι; Plato Theæt. l. quem s. Γραμματικῶς ponam. Dio Chr. vol. 1, p. 305 Reisk.: Γράφειν καὶ ἀναγινώσκειν ὀρθῶς, μὴ γρ. ὄντα. || Ævo Alexandrino dicti γραμματικοὶ Qui artem quæ tum vocabatur γραμματικὴν tractarent. Clemens Strom. 1, p. 364: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Κυμαῖος (eundem esse qui in schol. Dionys. supra cit. Ἀντίδωρος vel Αὐτόδωρος vocatur

A jam Wolf. l. c. suspicatus est) πρῶτος τοῦ κριτικοῦ εἰσηγήσατο τοὔνομα, καὶ γραμματικὸς προσηγορεύθη. Ἔνιοι δὲ Ἐρατοσθένη τὸν Κυρηναῖόν φασιν, ἐπειδὴ ἐξέδωκεν οὗτος βιβλία δύο γραμματικὰ ἐπιγράψας· ὠνομάσθη δὲ γραμματικὸς, ὡς νῦν ὀνομάζομεν, πρῶτος Πραξιφάνης Διονυσοφάνους Μυτιληναῖος. Polyb. 32, 4, 5: Τὸν κριτικὸν Ἰσοκράτην, idemque de eodem ib. 6, 5: Οὗτος ἦν μὲν γραμματικὸς τῶν τὰς ἀκροάσεις ποιουμένων. Synesius Dion. p. 35 Reisk.: Εἶεν δ' ἂν καὶ φιλοσόφων βιβλίων γραμματικοί τινες ἀποδεδειγμένοι, τὰς συλλαβὰς εὖ μάλα συγκρίνοντές τε καὶ διακρίνοντες. Galen. vol. 1, p. 7=2, 18: Μηδὲ σεμνύνου, γραμματικοῦ ποιῶν ἔργον, ἃ μὲν εἰρήκασιν οἱ πρόσθεν ἐκμεμελετηκώς. Euseb. H. E. 6, 3: Προαχθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τοῖς Ἑλλήνων μαθήμασιν, ἐκθυμότερον δὲ καὶ μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει ὅλον ἐπιδοὺς ἑαυτὸν, ὡς καὶ παρασκευὴν ἐπὶ τὰ γραμματικὰ μετρίαν ἔχειν... εὐπόρει τῶν ἀναγκαίων. Et paullo post: Ἀσύμφωνον ἡγησάμενος τὴν τῶν γραμματικῶν λόγων διδασκαλίαν τῇ πρὸς τὰ θεῖα παιδεύματα ἀσκήσει, μὴ μελλήσας ἀπορρήγνυσιν ἅτε ἀνω-
B φελῆ καὶ τοῖς ἱεροῖς μαθήμασιν ἐναντίαν τὴν τῶν γραμματικῶν λόγων διατριβήν. Sozom. H. E. 6, 9: Γραμματικοὺς λόγους ἐξεδίδασκε τὰς βασιλέως θυγατέρας. Alia hujus signif. exx. v. ap. Wolf. l. c. p. 233 seqq. || Γραμματική, de femina, Athen. 1, p. 14, D: Ἀγαλλὶς ἡ Κερκυραία γραμματική. Nicet. Eugen. t. 2, p. 6. Boisson. Sic dicitur etiam de scriptis et commentationibus, ut ap. Sext. 1, 57, p. 229, γραμματικωτέρας ζητήσεως, et in librorum quos Clemens l. c. memorat, Eratosthenicorum inscr., it. ap. Aristot. Eth. Nic. 2, 3. Aliter Manetho 4, 419: Ἄνδρες παιδείης ἡγήτορες, ἔν τε καθέδραις γραμματικαῖς δήμοιο βίον διαποιμαίνοντες. Quod referendum ad signif. Doctoris literarum, de qua HSt. supra. Anth. Pal. 11, 401: Ἰητήρ τις ἐμοὶ τὸν ἑὸν φίλον υἱὸν ἔπεμψεν, ὥστε μαθεῖν παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά. || Eruditus, Literatus. Hesych.: Γραμματικὸς, πεπαιδευμένος. Antiatt. Bekk. p. 88, 9: Γραμματικὸς ὁ πολλὰ γράμματα εἰδώς. Inscr. cod. Chron. Const. Man. p. 191: Πόνημα καὶ γὰρ πανσόφου Κωνσταντίνου πέλω Μανασσῆ τοῦ γραμματικωτάτου.
C || Elementarius. Hesych.: Γραμματικὸς, παιδευόμενος. || Scriba. Eust. Opusc. p. 340, 40: Καὶ τοῦτο μὲν ἐπετάχθη γραμματικὸς σύνδουλός μοι· 343, 65: Τὸν θαυμαστότατόν μοι φίλον, τὸν γραμματικὸν τῆς ἁγιωσύνης σου προσαγορεύω. Alia v. ap. Ducang. L. Dind.]

[Γραμμάτικος, ὁ, Grammaticus, n. pr. viri in monum. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 190, 8. L. Dind.]

Γραμματικῶς, Grammatice, Epigr. [Anth. Pal. 11, 383, ubi jam legitur γραμματικοῖς. Aristot. Eth. Nic. 2, 3: Ἐὰν καὶ γραμματικόν τι ποιήσῃ καὶ γραμματικῶς. Plato Theæt. p. 207, A: Ὁ δέ γε ἴσως οἴοιτ' ἂν ἡμᾶς, ὥσπερ ἂν τὸ σὸν ὄνομα ἐρωτηθέντας καὶ ἀποκρινομένους κατὰ συλλαβὴν γελοίους εἶναι, ὀρθῶς μὲν δοξάζοντας καὶ λέγοντας ἃ λέγομεν, οἰομένους δὲ γραμματικοὺς εἶναι καὶ ἔχειν τε καὶ λέγειν γραμματικῶς τὸν τοῦ Θεαιτήτου ὀνόματος λόγον. Plut. Mor. p. 405, A: Μουσικῶς κινοῦντι τὸν ἄμουσον ἢ γρ. τὸν ἀγράμματον, Per literas. Memorat et Pollux 4, 16. L. Dind.]

Γραμμάτιον, τὸ, Literula, τὸ μικρὸν γράμμα, Suid. [Dicit, opinor, S. s. Zon. p. 455 non Literulam, sed
D Libellum s. Epistolium.] || Epistolium, Bud. e Luciano. [De merc. cond. 36: Ἡ ἅβρα προσελθοῦσα ὤρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμμάτιον. Conf. Toxar. c. 13, 14, 16, quibus ll. omnibus pars librorum pravam tenet scripturam γραμματεῖον. Antipho p. 135 St.: Ἔπειτα ἐνθυμεῖσθε ὅτι διάφορον ἦν τὸ γραμματίδιον τῷ βασανισθέντι, διάφορος δ' ὁ ἄνθρωπος τῷ γραμματίῳ· ὁ μὲν γὰρ βασανιζόμενος αὐτὸς ἔφη ἀποκτεῖναι, τὸ δὲ γραμμάτιον ἀνοιχθὲν ἐμὲ τὸν ἀποκτείναντα ἐμήνυεν. Bis Bekk. γραμματείῳ et γραμματεῖον, ut videtur, contra libros, quorum unus secundo loco γραμματίδιον, quod v. Suid.: Φιλοξένου γραμμάτιον, de epistola Philoxeni quæ una litera O constabat. Charito 5, 7: Ἀναγινώσκει γραμμάτια κενά. Eust. Opusc. p. 306, 95: Τὰς τῶν γραμματίων ἀποπροσποιήσεις· 359, 25: Τὸ βραχύτατόν μοι ἐκεῖνο γραμμάτιον ἤρκεσεν αὐτῷ εἰς ὅλην τὴν εἴσπραξιν. || Gl.: Codicillus. Γραμμάτια, Instrumenta. Charito 5, 7: Ἀναγνώτω σοι πρῶτον τὸ γραμμάτιον τῆς ἀπελευθερώσεως. Qua signif. secundum dicta in Γραμματείδιον præstare videatur scriptura γραμματεῖον, nisi forte

recentioribus relinquendum, ut γραμματίδιον pro A γραμματείδιον, ita γραμμάτιον pro γραμματεῖον. || Limbus vestis. V. s. Γράμμα in ead. signif. L. Dind.]

[Γραμματισμὸς, Limpidus, Gl. Fort. leg. Limbus. L. Dind.]

Γραμματιστὴς, ὁ, Grammaticæ præceptor, Ludi literarii magister. [Hesych. : Γραμματιστὴς, γραμματοδιδάσκαλος. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 783, 21 : Τοὺς γραμματιστὰς ἤγουν τοὺς διδασκάλους. Ib. p. 32, 12 s. Zon. p. 450 : Γρ. ὁ τὰ πρῶτα διδάσκων γράμματα.] Plut. [Cat. maj. c. 20]: Αὐτὸς μὲν τοῖς παισὶ γραμματιστὴς, αὐτὸς νομοδιδάκτης. [Ibid. paullo ante : Χαρίεντα δοῦλον εἶχε γραμματιστήν· Lucull. c. 10 : Ἀρισταγόρᾳ τῷ τοῦ δήμου γραμματιστῇ. Dionys. A. R. 11, 28 : Ἀναγινώσκουσαν ἐν γραμματιστοῦ, ubi libri minus boni γραμματικοῦ.] Dem. [p. 431, 24] patrem Æschinis sic appellat, quia ludum puerilem obtinuerat, Bud. Et ap. Suid. pro Eo, qui scribere docet : Οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐκ γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα, καὶ ταῦτα κακῶς γράψαι. [Quæ verba sunt Procopii Bell. Pers. p. 70, C.] Hos Literatores B Martian. appellat, Bud. Idem Bud. ap. Plat. Euthyd. [276, B; conf. ib. A]: Ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα; οἱ σοφοὶ, ἢ οἱ ἀμαθεῖς; Prælectorem et recitatorem exp. [Non esse aliter capiendum quam in locis superioribus, demonstrat Pollux 4, 18, inter ejusdem γραμματιστοῦ officia (sic enim constanter leg. cum cod. pro γραμματικοῦ) recensens διδάσκειν γράμματα, συλλαβὰς συμπλέκειν, γράφειν, ἀναγινώσκειν... ἀποστοματίζειν. Plato iterum Protag. p. 326, C: Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι· Reip. 1, p. 340, D. Xen. Conv. 4, 27: Ὅτε παρὰ τῷ γραμματιστῇ ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀμφότεροι ἐμαστεύετέ τι. Contemptim Diog. L. 10, 2 : Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Ἐπικούρειος φησὶν ἐλθεῖν αὐτὸν ἐπὶ φιλοσοφίαν (Epicurum) καταγνόντα τῶν σοφιστῶν καὶ γραμματιστῶν, ἐπειδὴ μὴ ἠδυνήθησαν ἑρμηνεῦσαι αὐτῷ τὰ περὶ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ χάους. Sch. Hom. Il. A, 455 : Οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ μ, Ἔμ' εἴ κε θάνω· εἰ (l. ἡ) δὲ διὰ τοῦ π, Ἐπεί κε θάνω, γραμματιστῶν. Galen. vol. C 5, p. 120 Chart. (5, 315 Lips.), postquam ascripsit locum Chrysippi, Ταυτὶ μὲν φήσουσιν ἀδολεσχίαν εἶναι γραώδη, τυχὸν δὲ καὶ γραμμάτων διδασκάλου, βουλομένου στίχους ὅτι πλείστους ὑπὸ τὸ αὐτὸ διανόημα τάξαι, pergit : Καλῶς εἶπες, ὦ Χρύσιππε... τί γὰρ ἂν εἴη γραωδέστερον ... ἢ γραμματιστῇ πρεπωδέστερον; Et p. 127 : Τάχ' ἄν τῳ δοξάντων, ὡς αὐτός φησιν, ὑπὸ γραμματιστοῦ τινος ἢ γραὸς ἀδολεσχούσης εἰρῆσθαι. L. D.] || Plato Philebo p. 223 [p. 39, B : Ζωγράφον, ὃς μετὰ τὸν γραμματιστὴν τῶν λεγομένων εἰκόνας ἐν τῇ ψυχῇ τούτων γράφει] pro Librario accipit vel Scriba, et Bud. γραμματέα etiam exp. [cum Poll. 4, 19: Ἡρόδοτος μέντοι γραμματιστὴν τῶν ἐν Σάϊ ἱερῶν χρημάτων εἴρηκεν ἀντὶ γραμματέως. Herod. 2, 28 : Ὁ γρ. τῶν ἱρῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίης. Id. 3, 123, γραμματιστὴν Polycratis, et 3, 128; 7, 100; 8, 90 memorat γραμματιστὰς regis Persarum. Antiatt. Bekk. An. p. 87, 16: Γραμματιστὰς ἀντὶ τοῦ ὑπογραφεῖς. L. D.]

Γραμματιστικὸς, ή, όν, Literatorius, Grammaticus. Themist. 107 : Ῥητορικὰ καὶ γραμματιστικά. [Hinc Γραμματιστικὴ, Ars grammatica. Sext. Emp. Adv. D Gramm. s. 44, p. 224 : Γραμματικὴ τοίνυν λέγεται κατὰ ὁμωνυμίαν κοινῶς τε καὶ ἰδίως· καὶ κοινῶς μὲν ἡ τῶν ὁποίων δήποτ' οὖν γραμμάτων εἴδησις, ἐάν τε Ἑλληνικῶν ἐάν τε βαρβαρικῶν, ἣν συνήθως γραμματιστικὴν καλοῦμεν. Conf. s. 47, 56. Prioribus ll. duobus est varietas γραμματική. Themist. p. 297, D : Εἴτε γρ. εἴτε ζωγραφίαν.]

[Γραμματιφόρος. V. Γραμματηφόρος.]

[Γραμματόδειπνος scriptura vitiosa pro Γραμματιδιοποιὸς, ap. Suid. v. Ἀπολλόδωρος.]

Γραμματοδιδασκαλεῖον, Ludus literarius. Plut. Symp. p. 876 [712, A], alibi. [Mor. p. 278, E : Πρῶτος ἀνέῳξε γραμματοδιδασκαλεῖον.] Et Lucian. : Γραμματοδιδασκαλεῖον ἀνέῳξε.

Γραμματοδιδασκαλίδης, Timo Phlias. [ap. Diog. L. 10, 2 et Athen. 13, p. 588, B, sed qui vel γραμμαδ. vel γραμμοδ. V. Γραμματόκος.]

Γραμματοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ, Qui literas docet, Ludimagister. [Teles Stob. vol. 3, p. 297 Gaisf. : Εἰ δ' ἐκπέφευγε τὴν τιτθὴν, παρέλαβε πάλιν... γρ. Plut. Alc. c. 7 : Τὴν δὲ παιδικὴν ἡλικίαν παραλλάσσων ἐπέστη γραμματοδιδασκάλῳ καὶ βιβλίον ᾔτησεν Ὁμηρικόν. Diog. L. 10, 2 : Φησὶ δὲ Ἕρμιππος γραμματοδιδάσκαλον αὐτὸν γεγενῆσθαι (Epicurum). Hesych. s. Γραμματιστὴς et Διφθεράλοιφος. Herald. Anim. ad Salm. Obss. ad J. A. et R. 7, p. 608 cit. Hemst. ad Lucian. Necyom. c. 17.]

[Γραμματοειδὴς et Γραμματοειδῶς. V. Γραμμοειδὴς et Γραμμοειδῶς. In πυραμοειδὴς mutandum videtur id. ap. African. Cest. p. 279, col. 2 circa fin. : Ἐν πενταγώνῳ, ᾧ κατὰ τὸ γραμματοειδὲς ἔγκειται Λυδίου τρόπου προσλαμβανομένου σημεῖον, cui jam Boivin. contulit ib. p. 291, col. 2, fin. versus : Ὅπερ ἐν πενταγώνῳ δ' κεῖται, ᾧ κατὰ τὸ πυραμοειδὲς ἔγκειται σημεῖον. L. D.]

Γραμματοεισαγωγεὺς, έως, ὁ, q. d. Ad literas introductor, Literarum introductor : γραμματοεισαγωγεῖς LXX autem Interprr. Deut. 16, [18; conf. 1, 15; 29, 10; 31, 28] dixerunt pro v. Hebr., quam alii Magistros, alii Præfectos reddiderunt. [Voss. Arist. 1, 3, 39. Schæf.]

[Γραμματοεισαγωγικὴ, ἡ, Munus γραμματοεισαγωγέως, q. v. Mazaris in Anecd. Gr. vol. 3, p. 132. Boiss.]

[Γραμματοκομιστὴς, ὁ, Qui epistolas fert. Theophyl. 3, p. 734. Anon. Euseb. H. E. 1, 13, Niceph. Greg. 9, 1, p. 261, C, Ann. Comn. 3, 97, B, addit Lobeck. ad Phryn. p. 682. || Qui literas affert, invenit. Sic vocatur Palamedes in Historia Trojana c. 37 (in Bibl. Uffenbach. Maii p. 681). M.]

[Γραμματόκος, ὁ, ἡ, Literas gignens s. producens. Anth. Pal. 6, 63 : Γραμματόκῳ πλήθοντα μελάσματι κυκλομόλιβδον. Lobeck. ad Phryn. p. 669 : « Γραμματόκος brevi alpha in Democharidis Ep. 2 non dubito quin depravatum sit pro γραμμοτόκος, Lineam pariens, ac fortasse etiam in Athenæo pro γραμμαδιδασκαλίδης substitui debet id quod in Diogene legitur γραμμοδιδασκαλίδης. » Democharidem de plumbo loqui, quo lineæ ad recte scribendum ducantur, non de instrumento quo literæ pinguntur quodque quarto demum v. ponit : Ἄκρα τε μεσσοτόμους εὐγλυφέας καλάμους, et ipsius ex verbis clarum est et e loco Platonis Protag. p. 326, D : Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι οὕτω τὸ γραμματεῖον διδόασι, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν. Alia ratio est v. γραμμαδιδασκαλίδης, quod dici pro γραμματοδιδασκαλίδης ex verbis Diogenis colligitur. Ejusmodi autem in composs. syncopæ exempla Lobeckius attulit talia quæ γραμμαδιδασκαλίδης perinde ac γραμμοδιδ. tueri videantur. L. Dindorf.]

[Γραμματόκυφος, i. q. γραμματοκύφων, q. v. Method. p. 416, B : Γραμματόκυφον ζυγὸν, Literarum jugum, i. e. studii intentio qua quis incurvus fit. Cramer.]

Γραμματοκύφων, ωνος, ὁ, quo nom. Æschinem taxat Demosth. [p. 297, 22] quasi Scribam vocans, Bud. Γραμματοκύφων, inquit Cam., appellatur per convicium Æschines, qui pueros literas docuisset in paterno ministerio. Hæc illi. Rationem autem hujus appellationis esse putarem ab obstipo capite eorum, qui vel scribunt, vel instituunt pueros, dum in librum, e quo illos docent, caput inclinant, nisi Suidas exp. ταπεινὸν γραμματέα, ad lignum dictum κύφωνα referret. [Usurpat et Philo vol. 2, p. 520, 17. Wakef. It. 536, 28. Ceterum melius Camerario Demosthenem explicuit schol. Hermog. ab Reiskio, et gramm. ab aliis intt. citt. V. quæ de Æschine γραμματεῖ dixi s. Γραμματεύς.]

Γραμματολικριφίδες, οἱ, Qui literas oblique et perplexe tractant, Literarum depravatores, Epigr. [Anth. Pal. 11, 140] : Τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου γρ.

[Γραμματοπίναξ, ὁ, i. q. πινακογράφος, Pictor tabulæ s. Qui in tabula pingit et describit. Schol. Dionys. Perieg. v. 4 : Καταμαθόντες γοῦν οἱ γραμματοπίνακες... τὴν Εὐρώπην ἐπὶ τὸ μᾶλλον εὔρυναν. Quorum loco Eust. : Οἱ παλαιοὶ πινακογράφοι τῆς Εὐρώπης μὲν τὴν καταγραφὴν εὐρύνειν λέγονται. L. Dindorf.]

[Γραμματοποιὸς scriptura vitiosa. V. Γραμματιδιοποιός.]

Γραμματοτόμῳ μελάσματι, VV. LL. ex Epigr. pro Atramento, quo fiunt literæ. Sed forsan scr. γραμματοτόκῳ aut γραμματόκῳ. [V. Γραμματόκος.]

[Γραμματοφορέω, Tabellarii munere fungor. Strabo 5, p. 251 : Ἀντὶ δὲ στρατείας ἡμεροδρομεῖν καὶ γραμματοφορεῖν ἀπεδείχθησαν (Picentes) ἐν τῷ τότε δημοσίῳ.]

[Γραμματοφόρος. V. Γραμματηφόρος.]

[Γραμματοφυλακεῖον, et] Γραμματοφυλάκιον, τὸ, Ubi tabulæ et instrumenta publica monumentaque rerum gestarum actarumque asservantur; quod Lat. Tablinum appellatur. Bud. Pand. [Etym. M. p. 412, 31 : Παρὰ δὲ Δελφοῖς καὶ ζύγαστρον καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκιον. Gl. : Γραμματοφυλάκιον, Tabularium. Γραμματοφυλακεῖον, Repositio literarum. Γραμματοφυλακεῖα, Tabularia. Plut. Mor. p. 520, B : Οἱ πολυπράγμονες οὐ στίχων οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀστοχήματα καὶ πλημμελήματα καὶ σολοικισμοὺς ἀναλεγόμενοι καὶ συνάγοντες ἀμουσότατον καὶ ἀτερπέστατον κακῶν γραμματοφυλακεῖον τὴν ἑαυτῶν μνήμην περιφέρουσιν. Sed Aristid. c. 21 : Ἀράμενος ὑδρίαν ἀπὸ τοῦ γραμματοφυλακίου. Euseb. H. E. 1, 13 : Ἐκ τῶν κατὰ Ἔδεσσαν... γραμματοφυλακείων. Joseph. B. J. 2, 17, 6 : Φυγόντων δὲ τῶν πρὸς τῷ γραμματοφυλακείῳ· 7, 3, 4 : Ἀρχεῖά τε καὶ γραμματοφυλάκιον καὶ τὰς βασιλικάς. Sext. Emp. Adv. Rhet. 2, 27, p. 294 : Πρῶτον μὲν (ἐν) ἀγοραῖς καὶ γραμματοφυλακείοις ἀναγκαῖόν ἐστι καλινδεῖσθαι, ubi var. γραμματοφυλακίοις, sed in altera forma cum edd. consentit cod. Regimont. ap. Struv. Suppl. Schneid. Variatur eodem modo in γαζοφυλακεῖον, νομοφυλακεῖον, σιτοφυλακεῖον, et simpl. φυλακεῖον : sed forma per ει, ut in γραμμ. certe est testatior, ita sola vera videtur. L. Dindorf.]

[Γραμματοφύλαξ, ακος, ὁ, Gl. Tabellarius. Socrates H. E. 1, 19 : Τῶν βασιλικῶν γραμματοφυλάκων. Exx. e lapidibus duo apposuit de scribis disserens Van Dale Dissert. 5, 4, p. 429, quorum in uno est γραμματοφύλακι τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, quod vertit, Actorum senatus populique custodi. De γραμματοφύλαξι in inscrr. Lacon. et Messen., ubi ponuntur inter νομοφύλακας, v. Bœckh. vol. 1, p. 609, a, 2. L. Dindorf.]

Γραμμή, ἡ, Linea. Plato Protag. [p. 326, D] dicit γραμματιστὰς pueris scribendi adhuc imperitis ὑπογράφειν γραμμὰς τῇ γραφίδι, Lineas quasdam penicillo præducere. [De sciagraphia s. delineatione. Archytas p. 695 Gal. : Ὥσπερ καὶ τὰν σκιὰν καὶ τὰν γραμμὰν ἐπὶ τᾶς γραφᾶς. Polyb. Exc. Vat. p. 393 : Καὶ γὰρ ἐπ' ἐκείνων (de picturis loquitur) ἡ μὲν ἐκτὸς ἐνίοτε γραμμὴ σώζεται, τὸ δὲ τῆς ἐμφάσεως καὶ τῆς ἐνεργείας (l. ἐναργείας) τῶν ἀλκίμων ζώων ἄπεστιν, ὅπερ ἴδιον ὑπάρχει τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Conf. 2, 14, 8 : Ἔστι δὲ τὸ μὲν ὅλον εἶδος καὶ τῆς ταῦτα τὰ πεδία περιγραφούσης γραμμῆς τριγωνοειδὲς, et inf. γραμμὴ περίμετρος. Plut. Mor. p. 16, B : Ἐν γραφαῖς κινητικώτερόν ἐστι χρῶμα γραμμῆς. Lucian. Imag. c. 3 : Οὐ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχει (ἔχῃ). Ib. c. 16 : Καλλίστη καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη (εἰκών)· conf. Salmas. Plin. Ex. p. 5, a, B. Γραμμὴν ἑλκύσαι, σκιὰν ὑποτυπώσασθαι, σκιὰν περιγράψασθαι, σκιὰν ὑπογράψασθαι, inter formulas de pictore usurpandas ponit Pollux 7, 128. || Usurpatur item in mathesi. Eust. Il. p. 633, 58 : Γραμμὴ οὐ μόνον ἡ ἐν μαθήμασιν. Poll. 4, 160 : Γραμμὴ εὐθεῖα... περιφερής. Et, ubi plerumque omittitur, in διάμετρος, κάθετος, παράλληλος, περίμετρος, ὑποτείνουσα. Plutarch. Marc. c. 14 : Μεσογράφους τινὰς ἀπὸ καμπύλων γραμμῶν καὶ τμημάτων μεθαρμόζοντες, ubi legebatur γραμμάτων, quod correxit Coraes. Sext. Emp. Adv. Geom. passim. Epigr. in Euclidem in cod. Dorvill. ad Char. 1, 4, p. 229 : Εὐκλείδης νόον ὀξὺν ἀειζωοῖς γραμμαῖσι πάντα τε ἀτρεκέως ἐξερέεινε βροτοῖς. Athen. De mach. p. 2, v. 47 : Ἀναγκαιότατον μὲν οὖν ἀποφαίνεται εἶναι (Agesistratus) ἐμπειρίαν γραμμῶν ἔχειν. Anth. Pal. 9, 344 : Ἦν ὁπότε γραμμαῖσιν ἐμὴν φρένα μοῦνον ἔτερπον, οὐδ' ὄναρ εὐγενέταις γνώριμος Ἰταλίδαις· ἀλλὰ τανῦν πάντεσσιν ἐράσμιος· ὀψὲ γὰρ ἔγνων ὁππόσον Οὐρανίην Καλλιόπη προφέρει.] || Γραμμὴ κυκλοτερὴς in oculo dicitur Circulus pupillam ambiens, qui alio nomine Ἶρις appellatur, Gorr. [Poll. 2, 70 : Ὁ περιθέων αὐτὴν (τὴν κόρην) κύκλος γραμμὴ κυκλοτερὴς καὶ Ἶρις.] || Etiam est i. q. βαλβίς, Carceres, unde cursores stadii cursum incipiebant : quoniam olim initium, unde cursus incipiebatur, ducta linea notabatur, sicut rursus extremum linea itidem signabatur; ut Aristoph. Ach. [483] : Πρόβαινε νῦν, ὦ

A θυμὲ, γραμμὴ δ' αὑτηΐ, Jam instat certamen et agon, Bud. Et Eur. Antig. [fr. 13] : Ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν. Sic Horat. appellat mortem Lineam ultimam rerum. Et μὴ κίνει γραμμὴν, Ne lineam extremam, i. e. Metam, moveas. Erasm. [Schol. Pind. Pyth. 9, 208 : Ἐχάρασσον γραμμήν τινα, ἣν ἀρχὴν καὶ τέλος εἶχον οἱ ἀγωνιζόμενοι, ὅθεν καὶ παροιμία, Μὴ κίνει γραμμήν. Hesych. : Γραμμὴ ἡ ἐπὶ τοῦ δρόμου, ἧς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς. Hinc ἀπὸ γραμμῆς dicitur pro ἀπ' ἀρχῆς : Bekk. An. p. 426, 19 : Ἀπὸ γραμμῆς, οἷον ἀπ' ἀρχῆς· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς τῶν δρομέων γραμμῆς, ἣν ἄφεσιν καὶ βαλβῖδα καλοῦσιν. Poll. 3, 147 : Ὅθεν μὲν ἀφίενται (cursores) ἄφεσις καὶ ὕσπληγξ καὶ γραμμὴ καὶ βαλβίς. || Pro Fine Pind. Pyth. 9, 122 : Ποτὶ γραμμᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε κοσμήσαις, τέλος ἔμμεν ἄκρον. Eur. El. 955 : Πρὶν ἂν πέλας γραμμῆς ἵκηται καὶ τέλος κάμψῃ βίου. Diod. 17, 118 : Ἐπὶ τῆς ἐσχάτης τοῦ βίου γραμμῆς ἐγκαρτερήσασα. Et iisdem verbis Exc. p. 611, 65 Wess. Quod omisso γραμμὴ dicit Polyb. 1, 87, 3 : Τοὺς ὑπολοίπους τῶν ἐν ταῖς ἡλικίαις καθοπλίσαντες, οἷον ἐσχάτην
B τρέχοντες ταύτην· 18, 35, 6 : Ἐὰν τὸ δὴ λεγόμενον τρέχωσι τὴν ἐσχάτην, ἐπὶ τοὺς Ῥωμαίους καταφευξοῦνται. Et aliter Id. 12, 23, 6 : Τιμολέοντα τὸν οὐχ οἷον δόξαντά τι πεπραχέναι μεγαλεῖον, ἀλλ' οὐδ' ἐπιβαλόμενον, μίαν δὲ τῷ βίῳ γραμμὴν διανύσαντα, καὶ ταύτην οὐδὲ σπουδαίαν τρόπον τινὰ πρὸς τὸ μέγεθος τῆς οἰκουμένης, λέγω δὲ τὴν ἐκ τῆς πατρίδος εἰς Συρακούσας, ubi vert. possis Curriculum.] || Γραμμαὶ etiam in ludo tesserario Quinque erant lineæ ab utraque parte, quibus totidem imponebantur calculi, quarum media ἱερὰ dicebatur, unde nonnisi quum res posceret, talus movebatur. Quo pertinet quod Eust. e Theocr. citat, Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, Lapidem a sacra linea movet, i. e. Extrema experitur. V. Erasmi Chil. in Prov. Movebo talum a sacra linea. [Eust. Il. p. 633, 58 : Γραμμὴ οὐ μόνον ἡ ἐν μαθήμασιν, ἀλλὰ καὶ ὁποίαις ἔπαιζον οἱ κυβεύοντες, ὧν μία τις μέση γραμμὴ ὀνομάζετο ἱερὰ, ἐπειδὴ ὁ ἡττώμενος ἐπ' ἐσχάτην αὐτὴν ἵετο· ὅθεν καὶ παροιμία, Κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, ἐπὶ τῶν ἐν ἀπογνώσει δεομένων βοηθείας ἐσχάτης· χρῆσις δὲ ταύτης καὶ παρὰ Σώφρονι ἐν
C τῷ, Κινήσω δ' ἤδη καὶ τὸν ἀφ' ἱερᾶς, ἔνθα λείπει τὸν πεσσὸν ἢ λίθον. Ἀλκαῖος οὖν ἐκ πλήρους ἔφη τὸ, Κινήσας τὸν πήρας πυκινὸν λίθον, κωμικευσάμενος ἐκεῖνος καὶ ἀντὶ τοῦ ἱερᾶς ὡς ἐν παρόδῳ (l. παρῳδῷ) γράψας τὸ πήρας. (Alcæi locum pleniorem exhibet Od. p. 1397, 31.) Θεόκριτος δὲ ἐν τῷ, Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον (6, 18), ἰδίως τῇ ἐλλείψει χρῆται, παραπέμψας, φασὶν, ἤγουν σιωπήσας τὴν ἱεράν. Pollux 9, 98 : Τῶν πέντε τῶν ἑκατέρωθεν γραμμῶν μέση τις ἦν ἱερὰ καλουμένη γραμμὴ, καὶ ὁ τὸν ἐκεῖθεν κινῶν πεττὸν παροιμίαν ἐποίει, Κίνει τὸν ἀφ' ἱερᾶς. Quam 7, 206 scribit Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς.] || Γραμμὰς Pollux et Hesych. idem etiam tradit esse quod διαγραμμισμόν. [Poll. 9, 99 : Ἐγγὺς δέ ἐστι ταύτῃ τῇ παιδιᾷ (quæ dicitur πλινθίον) καὶ ὁ διαγραμμισμὸς καὶ τὸ διαγραμμίζειν, ἥντινα παιδιὰν καὶ γραμμὰς ὠνόμαζον. Ludum autem illum πλινθίον ita describit : Ἡ διὰ πολλῶν ψήφων παιδιὰ πλινθίον ἐστὶ, χώρας ἐν γραμμαῖς ἔχον διακειμένας· καὶ τὸ μὲν πλινθίον καλεῖται πόλις, τῶν δὲ ψήφων ἑκάστη κύων· διῃρημένων δὲ εἰς δύο τῶν ψήφων κατὰ τὰς χρόας ἡ τέχνη τῆς παιδιᾶς
D ἐστὶ περιλήψει τῶν δύο ψήφων ὁμοχρόων τὴν ἑτερόχρουν ἀναιρεῖν. Hesych. v. Διαγραμμισμός : Παιδιά τις ἑξήκοντα ψήφων λευκῶν καὶ μελαινῶν ἐν χώραις ἑλκομένων· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Γραμμὰς ἐκάλουν. Ceterum alios aliis etiam in ludis usus γραμμῶν v. ap. Poll. ib. 104, 111. || Inscriptio talorum, numerum jactum indicans. Idem Pollux 9, 95 : Ἰστέον ὅτι κύβος αὐτό τε τὸ βαλλόμενον καλεῖται καὶ ἡ ἐν αὐτῷ κοιλότης, τὸ σημεῖον, ὁ τύπος, ἡ γραμμὴ, τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων. || Plato Theæt. p. 181, A, ab Schneid. cit. : Κατὰ σμικρὸν γὰρ προϊόντες λελήθαμεν ἀμφοτέρων εἰς τὸ μέσον πεπτωκότες, καὶ ἂν μή πῃ ἀμυνόμενοι διαφύγωμεν, δίκην δώσομεν, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς παλαίστραις διὰ γραμμῆς παίζοντες, ὅταν ὑπ' ἀμφοτέρων ληφθέντες ἕλκωνται εἰς τἀναντία· quam esse παιδιὰν a Poll. 9, 112 διελκυστίνδα dictam et descriptam notavit Heind. || «Γραμμὴ μακρὰ, Longa linea, quæ in tabella ab judice inarata, nota erat damnationis; judices enim solebant ἐν πινακίῳ, ἤτοι ἐπὶ σανίδος κηρῷ ἀληλιμμένης, ὁπότε καταλαμβάνοιέν τινα τῷ τολμήματι, ἕλκειν μακρὰν γραμμὴν, ὁπότε ἀπο-

λύσιεν, βραχεῖαν, schol. Aristoph. : et hoc, ut ait idem, μετὰ τὸ ἀποβλέψαι εἰς τὰς ψήφους, τὰς ἐν τῇ κάλπιδι. Si enim viderent majorem esse numerum nigrorum calculorum in urna, ἐχάραττον τῷ ὄνυχι τὴν μακρὰν, Longam ungue in cerata tabula ducebant lineam; si majorem candidorum, brevem. Aristoph. Vesp. 106 : «Ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν, Ὥσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται, Ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος.» Seager. Poll. 8, 16 : Ἐγκεντρὶς, ᾗ εἷλκον τὴν γραμμήν· μακρὰ δὲ ἐκαλεῖτο ἣν καταδικάζοντες εἷλκον. Hesych. : Γραμμὴ μακρά. Εἰώθει ὁ δικαστὴς καταδικάζων ἐν τῷ γραμματιδίῳ μακρὰν γραμμὴν ἕλκειν, ὁ δὲ ἀπολύων μικράν. De femoribus equi sub cauda varis Xen. De art. eq. 1, 14 : Μηρούς γε μὴν τοὺς ὑπὸ τῇ οὐρᾷ ἢν πλατείᾳ τῇ γραμμῇ διωρισμένους ἔχῃ, οὕτω καὶ τὰ ὄπισθεν σκέλη διὰ πολλοῦ ὑποθήσει. || Pictura. Constant. Cærim. p. 336, A : Ἐπεὶ ὁ χρυσοτρίκλινος ἀνεγραμίσθη (sic) τῆς προρρηθείσης γραμμῆς. Interpres, Pictu (sic) cultuque illo exutum. L. Dind.]

[Γράμμη, ἡ, Gramme, n. ancillæ ap. Lucian. Dial. mer. c. 13, ubi scriptum Γραμμὴ, et var. est Γραμμὶ, tanquam a nominat. Γραμμίς. Gramme est cognomen Rom. in inscr. Lat. L. Dindorf.]

Γραμμίζω, ab Eust. [Il. p. 633, 63] ponitur, sed non declaratur : unde διαγραμμισμὸς deducit. [V. Γραμμὴ, Διαγραμμίζειν. || Γραμμισθὶν, Directum, Gl. || Pingo. Constant. Cærim. p. 331, C : Ἰστέον ὅτι ἐγραμίσθησαν (sic) ἀπὸ δαφνῶν κατὰ τὸ εἰωθὸς τῶν προελεύσεων, οἷον σταυρία καὶ στεφάνια τὰ λεγόμενα σκιαστά. Int., Lauro... veluti parvæ cruces et corollæ... affixæ erant. Γραμμάζω, Pingo, quod supra, fort. scrib. Γραμμίζω. L. Dind.]

Γραμμικὸς, Linearis [Gl.], ut γραμμικαὶ ἀποδείξεις ap. Quintil. 1, 10, [38; 5, 10, 7, ubi var. γραμματικαί], Demonstrationes s. Probationes geometricæ per lineas. [Plut. Marc. c. 14 : Λογικῆς καὶ πραγματικῆς ἀποδείξεως οὐκ εὐποροῦντα προβλήματα, ubi γραμμικῆς restituit Valcken. Diatr. in Eur. p. 223. Diog. L. 1, 25 : Σκαληνὰ τρίγωνα καὶ ὅσα γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας. Agathias 2, 28, p. 66, D : Καὶ οὔτε ὁ Τίμαιος (Platonis) αὐτὸν ἀποδράσειεν ἂν, εἰ καὶ σφόδρα γραμμικῇ θεωρίᾳ πεποίκιλται, ubi est var. γραμματικῇ in libro uno et ap. Suid. v. Ἀρίστων, de quo monuit Toup. Emend. vol. 1, p. 83. Idem apposuit Psell. Encom. Symeon. p. 230 ed. Par. 1664 : Μήτε γραμμικαὶ ἀποδείξεις μετὰ τῶν φορτικῶν ὀνομάτων. Indicavit Schæf. Sozom. H. E. 1, 1 : Εἰ γὰρ καὶ γλῶσσαν πρὸς φράσιν ἢ κάλλος λέξεως ἠκονημένην οὐκ εἶχον, οὐδὲ λέξεσιν ἢ γραμμικαῖς ἀποδείξεσι τοὺς ἐντυγχάνοντας ἔπειθον. Galen. De us. partt. 10, 14, vol. 1, p. 484 : Γραμμικοῖς ἐχρησάμην θεωρήμασιν. Alia v. ap. Bast. ad Greg. p. 284, Fabric. ad Sext. Emp. p. 327. Eust. Opusc. p. 71, 41 : Τὰς ὡς οἷον εἰπεῖν γραμμικὰς τῆς ψυχῆς ἀποτάσεις εἰς κύκλον στρέψαντες· 292, 48 : Θρὶξ, ὅ φασιν, ἀνὰ μέσον καὶ ἔβλεπε θάνατον, εἰ μὴ τὸ τῆς τριχὸς ταύτης γραμμικὸν οἷα καὶ εἴς τι πλατὺ ἐπίπεδον ἡμεῖς διαστήσαντες ... συνετελέσαμέν τι καὶ αὐτοὶ τῷ ἀνθρώπῳ εἰς τὸ καλὸν ἧς ἄρτι ἔχει ζωῆς. Id. Il. p. 632, 52 : Τῶν τινες ὕστερον Σκυθῶν ἐσήμαινον ἃ ἤθελον, εἴδωλά τινα καὶ πολυειδῆ γραμμικὰ ξέσματα ἐγγράφοντες. Signif. mathematicæ veritatis et necessitatis ei tribuere videtur Eunap. p. 272 Mai., 77, 18 Nieb. : Ὅσον δὲ παιδεία ἀναγνώσεως ἰσχύει πρὸς τοὺς πολέμους καὶ ἡ διὰ τῆς ἱστορίας ἀκριβὴς θεωρία πρὸς ἄμαχόν τινα καὶ γραμμικὴν ἔκβασιν τελευτῶσι καὶ συνηναγκασμένην, καὶ τότε ὁ χρόνος ἀπέδειξεν. L. D.] || Pro Linearum peritus, affertur e Plut. De exilio [p. 606, C : Ἀλλ' οὐδὲ γεωμετρῶν φυγὴ παρρησίαν, οὐδὲ γραμμικῶν ἀφαιρεῖται.]

[Γραμμικῶς, Linealiter. Sextus Adv. Gramm. 304 : Μαθηματικοῦ γραμμικῶς αὐτὸ ἀποδεικνύντος· Adv. Geom. 92 : Ὁποῖον γὰρ ἂν ᾖ τοῦτο, γραμμικῶς ὀφείλει ἀποδείκνυσθαι. Kall. Eust. Opusc. p. 198, 68 : Ἐκείνη (navis) τε γὰρ ὡς οἷον γραμμικῶς τέμνει τὸ πέλαγος, ὀλίγας τινάς που ἕλικας περιάγουσα. Schol. Archimed. De helicib. p. 225 Tor. : Ὁ δέ γε Ἀρχιμήδης γρ. αὐτὸ βουλόμενος δεῖξαι. L. D. Ptol. Almag. t. 1, p. 25, 25 : Ἅπαξ γε μελλήσοντες ἕκαστα γραμμικῶς ἀποδεικνύειν, Per lineas vel figuras, quod p. 6, 14, Διὰ τῶν ἐν ταῖς γραμμικαῖς ἐφόδοις ἀποδείξεων, et p. 109, 5, Γραμμικῶν δείξεων. Proclus In Hypoth. p. 46, D : Ταῦτα δείκνυται γραμμικῶς· cf. ib. p. 61, A, et Iamblich. In Nicom. Ger. p. 37, A. Hase.]

[Γράμμιον, τὸ, Grammium, urbs Cretæ. Stephan. Byz. : Γράμμιον, πόλις ἐν Κρήτῃ. Οἱ πολῖται Γραμμῖται καὶ Γραμμίτιοι (Γραμμήσιοι cod. Vrat., quod est fort. Γραμμίσιοι). L. Dindorf.]

[Γραμμίσιοι. V. Γράμμιον.]

Γραμμισμὸς, ὁ, Lusus τῶν γραμμῶν, proxime accedens ad eum ludum qui πλίνθιον [πλινθίον] dicitur, Poll. 9, [99, ubi jam restitutum ex codd. διαγραμμισμός].

[Γραμμιστής. Ap. Theophan. an. 5 Phocæ id. Phocas iratus quod Prisci et Domentiæ λαυράτα factionum principes in circo erexissent, ἠρώτα αὐτοὺς τίνος ἐπιτρέψαντος τοῦτο πεποίηκαν. Οἱ δὲ εἶπον ὅτι κατὰ τὴν συνήθειαν οἱ γραμμισταὶ τοῦτο πεποίηκαν. Ubi Lineatores vertit Anastasius qui sc. γραμμὰς seu Lineas in circo curabant : est enim γραμμὴ schol. Arist. in Ach. ἀρχὴ ἀφετηρία ἡ λεγομένη βαλβίς ... Goar. Pictores interpr. : nam Lineam pro pictura quidam dixere ... Huic sententiæ adstipulatur Eust. (Il. p. 852, 12) : Σὺν ἐκείνοις δὲ καὶ ὁ κατάγραπτος, ἤγουν ὡς ἡ κοινὴ ὁμιλία λαλεῖ, γραμμιστός. Ducang.]

[Γραμμῖται. V. Γράμμιον. || Gens Celtica. Steph. Byz. s. Γράμμιον : Εἰσὶ δὲ Γραμμῖται πρὸς τῇ Κελτικῇ ἔθνος. L. Dind.]

[Γραμμοδιδασκαλίδης. V. Γραμματοδιδασκαλίδης.]

Γραμμοειδὴς, ὁ, ἡ, Lineæ formam habens, Linearis. [Aristid. Quinct. p. 105 : Σῶμά τι φυσικὸν, ἔκ τινων ἐπιφανειῶν ὑμενοειδῶν τε καὶ νευροειδῶν καὶ γραμμοειδῶν καὶ πνεύματος συγκεκροτημένον. Schol. Hom. Il. Φ, 169 : Κτηδόνας λέγεσθαι τῶν ξύλων τὰς γραμματοειδεῖς διαφύσεις. Leg. γραμμοειδεῖς. Conf. Γραμμώδης. L. D. Paul. Alex. Apotel. p. 28, 12 : Ὅταν (luna) γραμμοειδὲς φῶς ἀναλαβοῦσα φαίνηται. Hase.]

Γραμμοειδῶς. Ap. Aristot. De mundo Γραμμοειδῶς φέρεσθαι, Lineari specie ferri. [4, p. 395, 27 : Τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις ψολόεντες λέγονται, οἱ δὲ ταχέως διάττοντες ἀργῆτες, ἑλικίαι δὲ οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι. Ubi γραμματοειδῶς Stob. Ecl. phys. p. 676 ed. Heer., probante, ut videtur, Schneid. ad Theophr. H. Pl. 4, 12, 2, vol. 3, p. 376. Sed alteram scripturam præter sententiam firmat l. Eust. s. Γραμμικῶς cit. L. Dind.]

[Γραμμοποίκιλος, ὁ, ἡ, Lineis variegatus. Athen. 7, p. 319, C : Τῶν δὲ γραμμοποικίλων πλαγίαις τε ταῖς ῥάβδοις κεχρημένων πέρκη.]

[Γραμμὸς, ὁ, Scriptio. Arcad. p. 59, 7 : Τὰ εἰς μος ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς μ καταλήγουσαν ἀρσενικὰ προσηγορικὰ, εἰ ἀπὸ τῆς πρώτης εἴη συζυγίας, ὀξύνεται· γράφω γραμμὸς, τρίβω τριμμὸς, θλίβω θλιμμός. Memorat etiam Etym. M. p. 526, 40, Gud. 336, 17, sed tantum ut primitivum comp. ὑπογραμμός. L. Dind.]

[Γραμμοτόκος. V. Γραμματόκος.]

Γραμμώδης, ὁ, ἡ, Lineæ similis. Theophr. H. P. 4, 13 [12, 2 Schn.] : Πρὸς μιᾷ γὰρ ἀρχῇ γραμμώδεις [γραμμώδει Schneid.] ἔχει τοὺς περισταχυώδεις μίσχους. Ibid. : Ἐξ αὐτοῦ τοῦ γραμμώδους ἐξοιδήσας. At quod 7, 3, [2] de seminum differentiis dicit, Τὰ δὲ στενὰ καὶ γραμμώδη, καθάπερ κυμίνου, Plin. 19, 7, sic reddidit, Quibusdam angusta et canaliculata, ut cumino. [Quem reprehendit Schneider. ad Theophr. H. P. 4, 12, 2, p. 376. De forma γραμμοειδὴς v. s. ipsa.]

[Γρανθίωνα, γέροντα, Senem, Hesych., ubi ejusd. gl. Γραθώνη confert Albert.]

[Γρανιανὸς, Sicyonius Olympionica memoratur Pausan. 2, 11, 8. Nomini non Græco, ut opinor, conferri potest Rom. Granii. L. Dind.]

[Γράνῑκος, ὁ, Granicus, n. pr. 1. Pelasgi cujusdam ap. schol. Hom. Il. Z, 396. 2. Fl. Mysiæ, Ion. Γρήνικος Hom. Il. M, 21 : Ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσιν ... Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος. Accentum in prima poni testatur Eust. ad l. Hom., Arcad. p. 51, 24 : in quod præceptum frequenter peccatur in libris, veluti Diod. l. 17. L. Dind.]

[Γρανόσολον, Granum solis, seu semen Lithospermi, quod officinis Milium solis dicitur. Occurrit ap. Myreps. De antidot. c. 27. Ducang.]

[Γραολογία, ἡ, Anilis garritus. Sext. Emp. Adv. Gramm. 141 : Ἀδολεσχων γάρ ἐστι καὶ γραμματικῆς γραο-

λογίας πλῆρες. Tatian. 144. Angl. Restituendus hinc, ut opinor, Epiphan. Adv. Hær. vol. 1, p. 572, D : Τερετισμὸς οὖν ἐστι καὶ τραγικολογία τὸ καταβάλλεσθαι λέγειν τὰς ψυχὰς ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ διαβαίνειν τοῦ πυρὸς τὰς πηγὰς καὶ τὰ ὕδατα τὰ ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ στερεώματος, εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς φερομένας κόσμον. Nihil enim tale ap. tragicos esse potuit. L. Dind.]

[Γραοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Anilis. Cyrillus Alex. Dial. 9, p. 749 : Ὦ φρενὸς γραοπρεποῦς. Weigel. Id. C. Julian. p. 86, B : Γραοπρεπῆ τερετίσματα. Schæf. Damasc. Photii cod. 181, p. 126, 14 : Γραοπρεπῶν μυθαρίων. Wakef. Mich. Sync. Laud. S. Dionysii p. 349 ed. Par. 1562 : Τὴν γραοπρεπῆ παρ' Ἡσιόδῳ θεογονίαν ἀσμενιζόμενος. Angl.]

Γραοσόβαι, οἱ, dicuntur οἱ ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβοῦντες γραΐδας ὡς μὴ ἀγοράζειν· vel γραυσὶ [γραΐσι] συγκοιμώμενοι, γραῶν ὀχευταὶ, ab ea signif. τοῦ σοβεῖν, a qua σοβάδες dicuntur αἱ πόρναι. Ita Schol. Aristoph. Pac. [812] : Γοργόνες ὀψοφάγοι, Βατιδοσκόποι, ἅρπυιαι, Γραοσόβαι, μιαροὶ, Τραγομάσχαλοι, Ἰχθυολῦμαι. Ubi procul dubio in ambiguo lusit poeta, intelligi volens simul et Vetularum ab emendis piscibus abactores s. depulsores, ideoque piscium avidissimos voratores : et Vetularum amatores, γραοφίλους. [Γραιοσόβαι scribit Suid., inter Γραικοὶ et Γραιούδια ponens, item Zon. p. 451.]

[Γραοσυλλέκτρια, ἡ, q. d. Anilis collectrix, dictus est Timæus teste Suida s. Τίμαιος, διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν, Quod aniles fabellas repeteret.]

[Γραότης, ἡ, Anitas, Gl.]

[Γραοφίλος, ὁ, Anuum amator. Schol. Ar. Pac. 812 : Ὡς γραοφίλους δὲ αὐτοὺς εἰσάγει.]

Γραπίνης, Hesych. et Etym. [M. p. 293, 32] est οἶνός τις τραχὺς, Vinum quoddam acerbum.]

[Γράπις, ἡ.] Γράπιν Hesych. dici scribit γῆρας τέττιγος ἢ ὄφεως καὶ τῶν ἐκδυομένων, Senectam s. Exuvium cicadæ, aut serpentis, et aliorum, quæ pelle et senecta sese exuere solent tempore verno : unde et Vernatio dicitur exuvium illud et squalentes anni : sed addit Hesych. esse etiam εἶδος ὀρνέου, et ῥυσσὸν, Rugosum, ἀπὸ τοῦ γραμμὰς ἔχειν τὰς ῥυτίδας· derivari innuens a γράφω. Etymologo vero [M. p. 239, 31] et Lex. meo vet. oxytonωs Γραπὶς est ὁ ἐῤῥυτιδωμένος, ἀπὸ τοῦ καταγεγράφθαι ταῖς ῥυτίσι. [Ap. Zon. autem p. 452 ponitur inter θηλυκὰ cum interpr. ἡ ἐῤῥυτιδωμένη. Schneid. ad Aristot. H. An. 8, 5, 4, p. 590 : In Hesych. Γράπις, εἶδος ὀρνέου, Soping. suspicabatur θραυπίδα intelligi (de qua ibi Arist.). Ugutio Grammaticus : « Grapides apud Græcos vocatur quædam avis, apud nos carda, quia gravi volatu detenta non ut ceteræ volucres attollitur velocitate pennarum. »]

Γραπτέον, Scribendum. [Schol. Arist. Pl. 234; Suid. v. Τελωνεῖον. Schæf. Tzetz. Hist. 5, 191; 11, 921, 951. Angl. Const. Man. Chron. 25 (400); Tzetz. ad Lyc. Prol. p. 271 Muell. Kall. Xen. De art. eq. 2, 1 : Ὅπως γε μὴν δεῖ πωλεύειν δοκεῖ ἡμῖν γραπτέον εἶναι. Fem. Γραπτέα, Pingenda, Lucian. Imag. c. 17 : Μετὰ δὲ ταύτην ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. L. D.]

[Γραπτεὺς, i. q. γραμματεύς. Schol. Arist. Thesm. 1102 Bekk. : Τί λέγει περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Γόργου τοῦ γραπτέως. — Ὁ δὲ Γόργος γραμματεὺς, ἀλλὰ καὶ βάρβαρος. Cramer.]

Γραπτὴρ, ῆρος, ὁ, Scriptor. Epigr. [Anth. Pal. 6, 66 : Ἄβροχον ἀπλανέος μόλιβον γραπτῆρα κελεύθου. Manetho 1, 132 : Τεύχουσιν ῥητῆρας ἢ ἐκ λόγου ἢ καλάμοιο, γραπτῆρας πινυτοὺς ἢ καὶ πολυκερδέας ἄνδρας.]

Γράπτης, ὁ, Rugosus, ὁ ῥυσσὸς καὶ ὡσανεὶ καταγεγραμμένος, ἤγουν γραμμάς τινας ἔχων ἐκ τῶν ῥυτίδων, Qui rugis inscriptus est, ut Plaut. dicit corpus vulneribus inscribere. [Verba hæc sunt Eust. Il. p. 633, 57. Id. p. 634, 18 : Ἔτι ἰστέον ὅτι ὥσπερ ἐκ τοῦ γράφειν γίνεται ὁ ῥηθεὶς γράπτης, οὕτω καὶ ἡ γραπτύς.]

Γραπτὸς, ἡ, ὸν, Scriptus : λόγος, Alcid. [Declam. περὶ τῶν τοὺς γραπτοὺς λόγους γραφόντων.] Νόμος, Naz. [Gorgias Appol. Palam. p. 190, 43 : Νόμους γραπτούς. Aliter Paul. ad Rom. 2, 15 : Τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν. Hinc Γραπτὰ i. q. γράμματα, Scripta, Leges. Manetho 3, 97 : Ἤτοι γὰρ σοφίης βίοτον καλάμοιό τε γραπτῶν πρῆξιν ἔδωκε· 161 : Νείκεα καὶ κρίσιας γραπτῶν χάριν ἠὲ παλαιῶν ἔργων ἴσχουσιν· 214 : Ἐν δ' ἀγορῇ κρίσιας θωήν θ' ἅμα νείκεσι πολλοῖς ἴσχουσιν γραπτῶν ἕνεκεν· 324 : Ἄλλοι δ' αὖ κόσμων ἐπιίστορες ἢ διὰ γραπτῶν ἰδμοσύνης ἐρίτιμοι ἀγακλῆές τ' ἐγένοντο· 341 : Νείκεα γὰρ γραπτῶν ἕνεκεν κρίσιάς τ' ἐπιπέμπει. Maccab. 2, 11, 15 : Ὅσα γὰρ ὁ Μακκαβαῖος ἐπέδωκε τῷ Λυσίᾳ διὰ γραπτῶν περὶ τῶν Ἰουδαίων. Conf. Esdr. 1, 2, 2. Singulari Paralip. 2, 36, 22 : Ἐξήγειρε κύριος τὸ πνεῦμα Κύρου βασιλέως Περσῶν, καὶ παρήγγειλε κηρῦξαι ἐν πάσῃ τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ ἐν γραπτῷ. || Qui scribi potest. Tzetz. ad Lycophr. 1253 : Πάντα τολμητὰ, βατὰ καὶ γραπτὰ τῷ Λυκόφρονι. || Inscriptus, Literatus. Theocr. 10, 28 : Ἁ γραπτὰ ὑάκινθος. Hoc sensu dicti γραπτοὶ Theodorus et Theophanes, quorum frontibus Theophilus Imp. jambos 12 jussit inscalpi, unde ipsi ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 243, B : Γραπτοὶ γράφουσι δεσμίῳ οἱ δέσμιοι. Conf. Ducang. in Γραπτός. Et γραπτὸν Περσικὸν, Malum Persicum scriptum s. inscriptum, quod etiam κατάγραπτον, Geop. 10, 14, 1. V. et Γραπτύς. || Pictus. Eurip. Hypsip. ap. Galen. vol. 5, p. 615 : Γραπτοὺς ἐν αἰετοῖσι προσβλέπειν τύπους· de cujus l. interpr. v. in Γραφή. Anth. Pal. 7, 730 : Τί τοι καὶ ἐπ' ἠρίῳ οὗτος μυρομένας κούραν γραπτὸς ἔπεστι τύπος; 4, 182, 4 : Οὐ γραπτὸν, ἀλλ' ἔμψυχον ἐξεμάξατο. Nonnus Dion. 12, 40 : Γραπτῇ χειρὶ κύπελλον ἀερτάζει Γανυμήδης, quod v. 105 dicit ποιητῷ κεχάρακτο τύπῳ Γανυμήδεος εἰκών. Plut. Mor. p. 379, C : Γραπτὰ ... ἀγάλματα ... θεῶν. Pseudopl. Vit. Isocr. p. 839, C : Ἦν δὲ αὐτοῦ γραπτὴ εἰκὼν ἐν τῷ Πομπείῳ. Strabo 14, p. 648 : Καθάπερ καὶ ἡ γραπτὴ εἰκὼν ἐμφανίζει. Hesych. v. Ἐγκουράδες· Ὁ γραπτὸς πίναξ. Schol. Eur. Phœn. 131 : Τὴν ἐσθῆτα γραπτός. L. Dind.]

Γραπτὺς, ύος, ἡ, Inscriptio, eo sc. sensu, quo Plaut. corpus vulneribus inscribere, vel Laniatio, seu, ut Eust. [et Hesych.] exp., ἡ ἐξ ἀκανθῶν ἢ ἀκανθωδῶν τινῶν τῶν μελῶν γραφὴ τουτέστιν ἀμυχὴ, ξεσμὸς, Od. Ω, [228] : Περὶ δὲ κνήμησι βοείας Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων. [Apoll. Rh. 4, 279 : Οἳ δή τοι γράπτυς πατέρων ἕθεν εἰρύονται κύρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν. Ubi variant libri inter γράπτυς et γραπτὺς et quæ plurimorum scriptura est γραπτάς. Schol. autem γράπτυς interpretatur τοὺς νόμους. Κύρβις gen. fem. quum non constet dictum esse, certa prope Gesneri in Comment. post Orphica p. 620 correctio γραπτοὺς, ut est ap. Achæum Athen. 10, p. 451, D : Σπαρτιάτην γραπτὸν κύρβιν, de scytala Laconica. L. D.]

[Γρᾶς, ἡ, i. q. γράσος. Zonar. p. 453 : Γρᾶς ἡ τῶν μασχαλῶν δυσωδία· λέγεται καὶ ἡ γράσος. In Lex. ap. intt. Hesychii vol. 1, c. 856, eandem gl. ponentibus, scribitur γρᾴς. Sed fort. leg. γράσος, ut illud demum quod in fine additur ἡ γράσος sit id cujus caussa totam glossam inter θηλυκὰ recenset Zonaras. L. D.]

[Γρᾶς, ᾶ, ὁ, Gras, n. pr. filii Archelai ap. Strab. 13, p. 582; Echelai ap. Pausan. 3, 21, 1, Athen. 11, p. 466, C; Orestis ap. schol. Lycophr. 1374. Georg. Chœrob. in Bekk. An. p. 1181 : Τῶν μὲν περισπωμένων εἰσὶ παραδείγματα τοιαῦτα, οἷον ὁ Γρᾶς τοῦ Γρᾶ· ὄνομα δὲ τοῦτο κύριον. Eodem referenda n. Γρᾶς Γρᾶ commemoratio ap. Arcad. p. 125, 15, Ioan. Alex. p. 7, 29, Dracon. p. 103, 8, gram. in *The philol. Mus.* 5, 423. In γραῦς corruptum v. ap. Dracon. p. 36, 13. L. D.]

Γράσος [ὁ, et, si fidem meretur Zonaras s. Γρᾶς cit., ἡ], teste Etym. et Lex. meo vet. proprie est ὁ ἐν τοῖς ἐρίοις τῶν προβάτων συναγόμενος ῥύπος, Sordes, quæ in ovium lanis colliguntur : quæ οἴσυπος etiam dicuntur. [Synes. p. 257, C : Τῶν κωδίων ὁ γράσος, Vellerum fœtor. Wakef. Sordes latiori signif. ap. Marc. Ant. 9, 36 : Τὸ σαπρὸν τῆς ἑκάστῳ ὑποκειμένης ὕλης, ὕδωρ, κόνις, ὀστάρια, γράσος. Hemst. Hesych. : Γράσως (sic), δυσοσμία.] Γράσος, ut iidem tradunt, dicitur ἡ τῶν μασχαλῶν δυσωδία, Alarum fœtor, Axillarum gravis odor : ut Pollux quoque [2, 77] dicit, τὴν ἐν τοῖς τράγοις δυσωδίαν, ὥσπερ καὶ τὴν ἐν μασχάλαις, nominari κινάβραν [κίναβραν], et γράσον, tum ab aliis, tum ab Eupolide. Sic Aristot. Probl. [4, 24; conf. 13, 9] : Τοῦ καλουμένου γράσου ὄζουσι, Hirci virus olent. Ita enim Lat. illum alarum pedorem appellant, a graviore hircorum fœtore. [Gl. Γράσος, Hircus.] Suidæ quoque γράσος est ἡ δυσοσμία τῶν τράγων : et Γράσων ἄνθρωπος, ὁ δύσοσμος : ut, Τῷ γράσωνι μὴ ὀργίζου [scr. μήτι ὀργίζῃ, cum Gatak. ad Antonin. 5, 28, cujus illa sunt verba],

Hircum olenti, Hircoso, i. e. Cui fœtent alæ. [V. Γράσσος. Distinguitur ab hircorum fœtore in Exc. Phryn. p. 33, 30 : Γρασὸς (sic) διαφέρει κινάβρας· γρασὸς μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῶν ἀνθρώπων δυσωδία, κίναβρα δὲ ἡ τῶν αἰγῶν καὶ τράγων. Abstinendum voc. secundum Atticistas ap. Antiatt. Bekk. An. p. 87, 20 : Γρᾶσος (sic) οὔ φασι δεῖν λέγειν, οὐδ' ἀπόζειν γράσου ἀλλὰ τράγου.] || Γράσος Etymologo est etiam ὁ μωρὸς καὶ ἀνόητος, qua signif. Hesych. γράσων accipi tradit, exp. μωρὲ, ἀνόητε, Fatue, Demens. Hoc ipsum γράσων Etymologo rursum est ἡ χλωρὰ κριθὴ, a γράω, τὸ ἐσθίω. Sed pro eo Lex. meum vet. habet Γράστις, et quidem rectius, meo judicio.

[Γράσος, ὁ, Grasus, n. pr. campi Trojani. Nicand. Ther. 669 : Κρύμνης ἂμ πεδίον καὶ ἀνὰ Γράσον. Ubi schol. : Κρύμνη καὶ Γράσος Τροίας πεδία. L. Dind.]

Γράσσος, ὁ, pro ἀλαλαγμὸς accipitur, q. e. Clamor s. Vociferatio militum in congressu acierum : Vegetio Barritus : ap. Plut. Apophth. [Mor. p. 180, C] : Θάῤῥει καὶ μὴ φοβοῦ τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων· αὐτοὶ [αὐτὸν] γὰρ ἡμῶν τὸν γράσσον οὐχ ὑπομενοῦσιν· verba militum ad Alexandrum. [Tenuit Wyttenb. scripturam γράσσον jam olim correctam γράσον : sed idem recte judicavit Axillarum fœtorem intelligi. Expungendum igitur γράσσος. L. Dindorf.]

[Γραστίζω, Gramine pasco. Geop. 16, 1, 11 : Γραστισθῆναι τὸν πῶλον· ubi Hippiatr. c. 98, p. 234 : Πῶς δεῖ γραστίζειν, quod postea est χλωρὰν παραβάλλειν πόαν, annotavit Nicolaus, Hippocr. Mulomed. c. 10 Needhamus. V. Κραστίζω.]

[Γράστιλλος, ὁ, Grastillus, urbs Macedoniæ. Steph. Byz. : Γράστιλλος, ἀρσενικῶς, πόλις Μακεδονίας. Vocatam eandem esse Prastillus auctores sunt Eupolis ap. Steph. ipsum (ap. quem vitiose Πράστιλλος) et Hesych. Quod solum verum videtur. L. Dindorf.]

Γράστις, εως, ἡ, Gramen : quod et Κράστις. Vide Γράσος et Γράω. [Gl. Γράστις, Farrago. Hesych. : Κράστιν Ἀττικοί· διὰ τοῦ γ οἱ νῦν γράστιν φασίν· ἔστι δὲ ὁ χλωρὸς χόρτος. Eust. Il. p. 633, 47 : Ἡ τοῖς ἀλόγοις φίλη γράστις, ἣν καὶ κράστιν γράφουσιν οἱ παλαιοί, φάμενοι τὸν ἡμίξηρον χόρτον οὕτω καλεῖσθαι· ὅθεν καὶ ῥῆμα τὸ κραστίζεσθαι. Conf. p. 852, 9, et p. 1220, 45 : Γράω τὸ ἐσθίω, ἐξ οὗ καὶ γράστις ἡ ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰ ἐσθιομένη ... Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ τῷ ῥητορικῷ οὐκ ἐθέλει ὀνομάζεσθαι γράστιν ὅλως· φησὶ γὰρ κράστιν Ἀττικοὶ τὴν πόαν, γράστιν δὲ οὐδένες. Antiatt. Bekk. p. 87, 7 : Γράστιν ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς κριθῆς, ἐπὶ τῶν καρπῶν (i. e. frumentorum). Πυρίνην et κριθίνην memorat Apsyrtus in Hippiatr. p. 254. Hesych. : Γοιταί, κριθαί, γράστις. Γράτις Mœris p. 211 : Κράτις διὰ τοῦ κ Ἀττικῶς, γράτις διὰ τοῦ γ Ἑλληνικῶς. Cui scripturæ comparat Piers. κρατιζόμεσθα ap. Sophronem schol. Nicand. Ther. 861, κράτις in libris Pollucis 7, 42, et qui Κράστις inter Κρατηρίαι et Κρατόδετον ponit Hesychium. Atque Aristot. etiam libri H. An. 8, 8 variant inter κράσις, κρατὶς et κρατές : κράστις nullus agnoscit. Etym. Gud. p. 129, 22 : Γράτις ἡ χλωρὰ κριθή. L. Dind.]

[Γραστισμός, ὁ, Graminis s. Farraginis præbitio. Hipp. Mulomed. 10. Angl.]

[Γράστος, ὁ, Grastus, n. pr. viri. V. Γρηστωνία. L. D.]

[Γραστῶνες, οἱ, Grastones, gens Thraciæ. V. Γρηστωνία. L. Dindorf.]

[Γράσων, ωνος, ὁ, Hircosus, Gl., i. e. Cui fœtent alæ. Suid. v. Γράσος et Τράγος, q. v. in Γράσος. Athen. 13, p. 585, E : Θαῒς πρὸς γράσωνα πορευομένη ἐραστήν, et Φρύνη συνδειπνοῦσα γράσωνι, unde n. pr. Γράσων expiscatus est Eust. Od. p. 1634, 22. || Pro γράσος, Sordibus, dixit Marc. Anton. 8, 37 : Γράσων πᾶν τοῦτο καὶ λύθρον ἐν θυλάκῳ, ita vocans corpus humanum secundum tristem et morosam cui se addixerat doctrinam. Γράσος reponit Gatak. Defendendo γράσων adhiberi quodammodo posset locus Etym. M. s. Γράσος cit., nisi Γράστις ibi legend. esset cum libro HSt. L. Dindorf.]

[Γράτις. V. Γράστις.]

[Γραυδής vox nihili. V. Γράβιον.]

[Γραῦς. V. Γραῖα.]

Γραύκαλος, Hesychio ὄρνις τεφρός, Avis cinerei coloris. [Cod. Γραύκαλας. *Graculus* confert Kuster.]

[Γραυκένιοι, οἱ, Graucenii, nomen gentis inter Scythicas memoratæ ab Apollonio Rh. 4, 321. L. D.]

[Γραῦς. V. Γραῖα.]

[Γραφείδιον, τὸ, deminut. a Γραφεῖον, Parvus stilus. Etym. M. p. 147, 20 : Γραφεῖον, γραφείδιον, et p. 240, 16, 17; 241, 11, Gud. 129, 19, 38; 357, 4, Suid. Gramm. Ms. Barocc. in *The philological Museum* 4, p. 109 : Λέγοντες τὸν στῦλον μὲν τὸ γραφοίσιον. Scr. στῖλον ... γραφείδιον. L. Dindorf.]

[Γραφειοειδής. V. Γραφιοειδής.]

Γραφεῖον, τὸ, Stylus [Stilus Gl.], Penicillus. [Macho ap.] Athen. [13, p. 582, C] : Πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον Ἔχοντα. Plut. De solert. an. [p. 968, E] : Γραφείοις τὴν προβοσκίδα κεντούντων. Idem [Mor. p. 859, E] : Οὐ μὴν ἀλλὰ Λακεδαιμονίους μὲν ἄλλως γέ πως [ἀμωσγέπως Reisk.] ὑποπεσόντας αὐτοῦ τῷ γραφείῳ, προσέχρωσε. [Ib. p. 868, C : Αἰτίας ἐκάθητο φαύλας καὶ ὑπονοίας ἐπὶ τοῦ γραφείου συντιθεὶς κατ' αὐτῶν (Herodotus). Et alibi. Afric. Cest. p. 292, col. 1 ima : Ἐγχάραττε γραφίῳ χαλκῷ. Scr. γραφείῳ. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 282 : Ὅταν τμηθῇ ... ὡς ἀπὸ γραφίου, ubi vel cod. diphth. præbet. Idem vitium eximendum Hippocrati p. 261, 20 : Τρυπῆσαι ἑκάτερον τῶν ἀσκίων γραφίῳ. Schol. Arist. Vesp. 848 : Τὸ γραφεῖον, ἐν ᾧ ἔγραφον. Eust. Opusc. p. 333, 47 : Σχάσον τὸ γραφεῖον. Ib. 89 : Στείλατε οὖν τὸ ἀρχέτυπον, πρὸς ὃ τὸ γραφεῖον κινήσομεν· p. 336, 66 : Τὰ γραφεῖα χειρισάμενοι πάντες καὶ τόμους ἐπιστολῶν καταρτίσαντες. Memorat et Poll. 4, 18; 10, 59. || Γραφεῖα, i. q. Ἁγιόγραφα, quod v. Epiphan. vol. 1, p. 122, D : Παρ' αὐτοῖς γὰρ πᾶς ὁ Νόμος καὶ οἱ Προφῆται καὶ τὰ Γραφεῖα λεγόμενα, φημὶ δὲ τὰ Στιχήρη καὶ αἱ Βασιλεῖαι καὶ Παραλειπόμενα καὶ Αἰσθὴρ καὶ τἄλλα πάντα Ἑβραϊκῶς ἀναγινώσκεται· vol. 2, p. 162, A : Εἶτα ἄλλη πεντάτευχος, τὰ καλούμενα Γραφεῖα, παρά τισι δὲ Ἁγιόγραφα λεγόμενα, ἅτινά ἐστιν οὕτως· Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ βίβλος, Κριτῶν μετὰ τῆς Ῥούθ, Παραλειπομένων πρώτη μετὰ τῆς δευτέρας, Βασιλειῶν πρώτη μετὰ τῆς τετάρτης. Αὕτη τρίτη πεντάτευχος. Ioann. Dam. Orthod. fid. l. 4, c. 18, p. 348, ubi secundam V. T. πεντάτευχον dicit continere τὰ Γραφεῖα, quæ alias vocentur Ἁγιόγραφα. Suicer. || Scriptura, Aq. Deuteron. 10, 4. Voce γραφεῖον pro scriptura usus est etiam Clemens 1 Ep. ad Corinth. § 28, ubi v. Colomes. Schleusn. || In papyris Ægyptiacis, Locus ubi οἱ γραφεῖς instrumenta in tabulas referebant; cujus officii princeps appellabatur Ὁ πρὸς τῷ γραφείῳ. Buttmann. *Erkl. der gr. Beischr.* p. 18 : Ἀπολλώνιος ὁ πρὸς τῷ γραφίῳ (sic) τοῦ περὶ Θήβας μετείληφα εἰς ἀναγραφὴν, A præf. scrinio nomi Theb. accepi perscribendum. Peyron Pap. gr. 1, p. 151, 6 : Ἀπ. πρὸς τῷ γρ. κεχρ[ημάτικα], Officii munus peregi. Hase.]

Γραφεύς, έως, ὁ, Pictor. Plato De rep. 2, [p. 377, D] : Ὥσπερ γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων, οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι. [Eurip. Hec. 807 : Ὡς γραφεὺς ἀποσταθεὶς ἰδοῦ με κἀνάθρησον. Demosth. p. 562, 12, sive Andoc. p. 31, 15 St. : Ἀγάθαρχον τὸν γραφέα. Dio Chr. vol. 1, p. 177 : Ἀγαλματοποιὸς ἢ γραφεύς. Et alii quivis. || Scriba. Xen. Hist. Gr. 4, 1, 39 : Ἰδαίου τοῦ γραφέως (Agesilai)· quæ repetiit Plutarch. Agesil. c. 13. Conf. Valck. Theocr. Adon. p. 263 sq., qui notat eundem alibi vocari ἐπιστολέα. || Scriptor. Diod. Exc. p. 561, 45 Wess. : Καθόλου δὲ καθάπερ Ἀγαθοκλῆς ἀφαιρούμενος τὰ τῶν πολιτῶν ἐδωρεῖτο τῷ συγγραφεῖ (Calliæ) μηδὲν προσήκοντα παρὰ τὸ δίκαιον, οὕτως ὁ θαυμαστὸς ἱστοριογράφος ἐχαρίζετο διὰ τῆς γραφῆς ἅπαντα τἀγαθὰ τῷ δυνάστῃ. Ῥᾴδιον δ' ἦν, οἶμαι, πρὸς ἄμειψιν χάριτος τῷ γραφεῖ τῶν ἐγκωμίων μὴ λειφθῆναι τῆς ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους δωροδοκίας. Quod ne cui scribendum videatur συγγραφεῖ, ea, opinor, cavebunt, quæ de simili usu voc. γραφὴ simplicis significatione compositi ab eodem Diodoro petita exx. afferentur s. Γραφή. || Suspectum est editt. ap. Poll. 10, 61 : Κάλαμοι γραφεῖς. || Librarius, Scriptor, Gl. Mœris p. 135 : Ἀντὶ τοῦ ν τὸ π ὁ γραφεὺς ἔγραψεν. Thomas M. p. 608 : Ὅπερ μοι δοκεῖ ἁμάρτημα τῶν γραφέων εἶναι. Schæf. Polyb. Exc. Vat. p. 381 : Ἁμάρτημα τοῦ γραφέως, et paullo ante, ubi distinguit συγγραφέως et γραφέως διάπτωμα. Gl. : Γραφεῖς κληρονόμων, Ennomio. Γραφεῖς κληρονόμων, Ennomionæ. Simili usu Etym. M. p. 358, 15 : Ἐπιγνώμονες, ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπους γραφέας τοὺς καθιστη-

κότας ἐπὶ τὸ γράφειν ἑκάστῳ ὅσον εἰσφέρειν ὤφειλον εἰς δημόσιον.]

[Γραφεύω. V. Γροφεύω.]

[Γραφέω. V. Γράφω.]

Γραφὴ, ἡ, Scriptura, Scriptio. Lucian. De hist. scrib. [c. 61] : Πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει μισθὸν τῆς γραφῆς. [Vita Theophanis fol. e, iii recto : Τῇ τῶν θείων βίβλων γραφῇ σχολάζων. Ibid. i, iii recto : Ποῖος δὲ γραφῇ παραδοῦναι (δυνήσεται λόγος). Scriptura, i. e. Modus scribendi, vertendum ap. schol. Eur. Phœn. 682 Matth. : Κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφήν· sch. Hom. Od. A, 52 : Γέγραπτο κατὰ τὴν ἀρχ. γρ. ὀλοόφρον.] Item Scriptum. [Soph. Trach. 683 : Χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν. Agatho et Theodectes ap. Athen. 10, p. 454, D, E : Γραφῆς ὁ πρῶτος ἦν μεσόμφαλος κύκλος. Eur. Hipp. 879 : Οἷον οἷον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος φθεγγόμενον, de tabella quam reliquerat Phædra ad perdendum Hippolytum. Et de eadem ib. 1311 : Ψευδεῖς γραφὰς ἔγραψε. Tum de literis Iph. A. 363 : Μεταβαλὼν ἄλλας γραφάς· Iph. T. 735 : Τάσδε πορθμεύσειν γραφὰς πρὸς Ἄργος· 762 : Ἣν μὲν ἐκσώσῃς γραφήν. L. D.] Thuc. 1, [129, unde sumit Dio Cass. 58, 10, eadem verba ponens] : Τοιαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου, de epistola loquens. [Epistola. Nicet. Eugen. 2, 314. Cf. not. ad 2, 268. Boissox. Aliter Eurip. Hec. 866 : Ἢ πλῆθος αὐτὸν πόλεος ἢ νόμων γραφαὶ εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις. De libro Pherecydis ap. Diog. L. 1, 122, ab Hemst. cit. : Ἐπέσκηψα δ' ὦν τοῖσι οἰκιήτῃσι, ἐπήν με καταθάψωσι, ἐς σὲ τὴν γραφὴν ἐνέγκαι. Plut. Lucullo c. 4 : Τὴν γραφὴν τῶν ὑπομνημάτων ἐκείνῳ δι' εὔνοιαν ἀνέθηκε (Sulla Lucullo). Strabo 1, p. 12 : Οὐ μὴν οὐδ' οὕτως ὑπάρχειν ἁπλοῦν δεῖ τὸν ἐντυγχάνοντα τῇ γραφῇ ταύτῃ καὶ ἀργὸν, ὥστε μηδὲ σφαῖραν ἰδεῖν· 8, p. 345 : Ὅταν εἰς ἐκεῖνον περιστῇ τὸν τόπον ἡ γραφή. Et sæpe Polyb., de quo v. Schweigh. in ind. Pausan. 3, 9, 5 : Τὰ δὲ ἐς Ἆγιν τὸν Εὐδαμίδου... ὡς ἔσχεν ἤδη μοι καὶ τάδε ἡ Σικυωνία γραφὴ διεξῆει· ubi ad similium locorum ex. adversantibus libris repositum est συγγραφή. Aliter Diodor. 1, 91 : Οὗτοι δὲ (artifices cadaverum condiendorum) γραφὴν ἑκάστου τῶν εἰς τὰς ταφὰς δαπανωμένων τοῖς οἰκείοις τῶν τελευτησάντων προσενέγκαντες ἐπερωτῶσι τίνα τρόπον βούλονται τὴν θεραπείαν γενέσθαι τοῦ σώματος. Quod de pictura capit Wessel. propter locum Herodoti de tali consuetudine loquentem, sed quam Diod. vereor ut intellectam voluerit. Idem 1, 64 : Ἐπιγέγραπται δ' ἐπὶ τῆς μείζονος (πυραμίδος) τὸ πλῆθος τῶν ἀναλωθέντων χρημάτων ὡς εἰς λάχανα καὶ συρμαίαν τοῖς ἐργάταις, καὶ μηνύεται διὰ τῆς γραφῆς δεδαπανῆσθαι τάλαντα πλείω τῶν χιλίων καὶ ἑξακοσίων· 5, 1 : Ταύτην τὴν βίβλον ἐπιγράφοντες νησιωτικὴν ἀκολούθως τῇ γραφῇ περὶ πρώτης τῆς Σικελίας ἐροῦμεν. Ubi male, opinor, Steph. ἐπιγραφῇ· 12, 36 : Δοκεῖ δὲ ὁ ἀνὴρ οὗτος (Meton) ἐν τῇ προρρήσει καὶ προγραφῇ ταύτῃ θαυμαστῶς ἐπιτετευχέναι· τὰ γὰρ ἄστρα τήν τε κίνησιν καὶ τὰς ἐπισημασίας ποιεῖται συμφώνως τῇ γραφῇ. De libro it. in plur. Georg. Sync. p. 168, B : Τὴν ἐκ τῶν Κεφαλίωνος γραφῶν πρὸς τὸν Διόδωρον διαφωνίαν. Contra ap. Strab. 1, p. 7 sing., ubi plur. exspectes : Τὸν δὲ Ἑκαταῖον καταλιπεῖν γράμμα, πιστούμενον ἐκείνου εἶναι ἐκ τῆς ἄλλης αὐτοῦ γραφῆς. Xenoph. Eph. 5, 15 : Τὴν γραφὴν τῇ θεῷ ἀνέθεσαν πάντα τε ὅσα τε ἔπαθον καὶ ὅσα ἔδρασαν· quod de titulo interpr. Locella, non de pictura. || Descriptio, Athen. De mach. p. 7, v. 13 : Αἱ δὲ ἐκ τῶν πλοίων μηχαναὶ... οὐκ ἔχουσί τι ἄξιον γραφῆς, nisi vert. est, Memoratu dignum. Descriptio s. Delineatio, et fere idem quod Figura, ap. Herodot. 4, 36 : Ἐν ὀλίγοισι γὰρ ἐγὼ δηλώσω μέγαθός τε ἑκάστης αὐτέων (Asiæ et Europæ) καὶ οἵη τίς ἐστι ἐς γραφὴν ἑκάστη.] In N. T. et Eccl. Libris ἡ γραφὴ et αἱ γραφαὶ De sacris scriptis, quæ vulgo Sacræ Scripturæ nomine appellantur. Sed γραφὴ peculiariter interdum in N. T. de certo quopiam scripturæ loco dicitur. [Valck. Oratt. 395. Schæf. Marc. 12, 10 : Οὐδὲ τὴν γραφὴν ταύτην ἀνέγνωτε, λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας, qui est locus Psalm. 117, 22. || Peculiariter dicitur etiam Scriptura sensu critico a grammaticis. Strabo 1, p. 31 : Μικρολογεῖται μάτην περὶ τῆς γραφῆς· et p. 41. Schol. Eur. Phœn. 682 Matth. : Γέγονε δὲ περὶ

A τὴν γραφὴν ἁμάρτημα. Schol. Apoll. Rh. 1, 1165 : Βελτίων δὲ ἡ προτέρα γραφή. Schol. Arist. Thesm. 168 et sch. Hom. sæpe. Per ellipsin omissum hac in signif. v. in l. schol. Hom. de quo dixi s. Γραμματιστής. Nam ad Θ, 527 : Ἐπεκράτησεν ἡ Ἀριστάρχειος, et sim. ll., quos v. in ind. Bekk. s. Ἀρίσταρχος, intelligi potest etiam διόρθωσις. Est et ubi verti liceat Recensionem. Sch. Od. A, 356 : Ἐν δὲ ταῖς χαριεστέραις γραφαῖς οὐκ ἦσαν (versus quidam). L. Dindorf.]

|| Accusatio [Harpocr. : Γραφὴ δημοσίου τινὸς ἐγκλήματος ὄνομα· οὐ μόνον δὲ ὅταν ψηφίσματος ἢ νόμου κατηγορῇ τις, παρανόμων γραφὴν ἀποφέρεσθαι καὶ γράφεσθαι λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλοις πολλοῖς ἀδικήμασιν, ὅταν ἢ δημοσίᾳ ἢ ὡς ἐπὶ δημοσίοις αὐτοῖς ἐγκαλῇ τις. Conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 226, 27; 244, 17, Herodian. p. 472 Lob. Γραφῶν genera plurima enumerat Pollux; cujus hæc tantum verba repeto 8, 41 : Ἐκαλοῦντο αἱ γραφαὶ καὶ δίκαι, οὐ μέντοι καὶ αἱ δίκαι γραφαί. Quod ab Atticis certe discrimen observatum est : Aristot. enim Polit. 6, 8 : Παρὰ δὲ τοῖς αὐτοῖς τούτοις καὶ τὰς γραφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι δεῖ καὶ τὰς εἰσαγωγὰς, et 7, 12 : Τῶν
B δ' ἀρχείων ὅσα περὶ τὰ συμβόλαια ποιεῖται τὴν ἐπιμέλειαν, περί τε γραφὰς δικῶν καὶ τὰς κλήσεις καὶ τὴν ἄλλην τὴν τοιαύτην διοίκησιν, Scriptionem dicit dicarum, sicut ipsam scriptam actionem Chamæl. Athen. 9, p. 407, C : Ἧκεν εἰς τὸ Μητρῷον, ὅπου τῶν δικῶν ἦσαν αἱ γραφαὶ, καὶ βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος διήλειψε τὴν δίκην τοῦ Ἡγήμονος. L. D.] : unde ἀποφέρειν γραφὴν [Dem. p. 243, 12, etc.], quod Terent. Dicam impingere : et γράφεσθαι γραφήν. De quibus vide Bud. [Lucian. Necyom. c. 2 : Μή καί τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας. Athen. 15, p. 696, A : Ὁ τὴν τῆς ἀσεβείας κατὰ τοῦ φιλοσόφου γραφὴν ἀπενεγκάμενος· 13, 589, E : Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς γραφὴν ἀσεβείας. Nam omitto locos oratt. Atticorum, in quibus sunt phrases hæ similesque, ut διώκειν, ἐπάγειν, εἰσέρχεσθαι, κατασκευάζειν γρ., de quibus satis est explicatum in indicibus ad eos.] Item γραφὴν δοῦναι in VV. LL. Actionem dare, e Dem. [p. 523, 17.] Et γραφὴν ἀργίας ἁλοὺς, Otii damnatus. [Figurate Plut. Dion. c. 36 : Αὐτὸς αὑτὸν οὐ δύναται πάντα μηχανώμενος
C ἐξελέσθαι τῆς γραφῆς (Philistus tyrannorum assentator), ὡς οὐ φιλοτυραννότατος ἀνθρώπων γένοιτο.]

|| Pictura. [Æschyl. Ag. 1329 : Βολαῖς ὑγρώσσων σπόγγος ὤλεσεν γραφήν. Eur. Hipp. 1005 : Οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε πλὴν λόγῳ κλύων γραφῇ τε λεύσσων· Tro. 682 : Αὐτὴ μὲν οὔπω ναὸς εἰσέβην σκάφος, γραφῇ δ' ἰδοῦσα καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι· Ion. 271 : Δίδωσι δ', ὥσπερ ἐν γραφῇ νομίζεται, Ut pingi solet. Id. fr. inc. 53, ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 52 Gaisf. : Οὐδ' ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτ' ἐν γραφῇ οὐδ' ἂν λόγος δείξειεν· Phœn. 130 : Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν, ubi v. Valck. Herodot. 2, 73 : Ἐγὼ μέν μιν οὐκ εἶδον, εἰ μὴ ὅσον γραφῇ. Et statim : Ἔστι δὲ, εἰ τῇ γραφῇ παρόμοιος, τοσόσδε· 3, 182 : Εἰκόνα ἑωυτοῦ, γραφῇ εἰκασμένην· 24 : Γυψώσαντες ἅπαντα αὐτὸν (mortuum) γραφῇ κοσμέουσι, ἐξομοιεῦντες τὸ εἶδος ἐς τὸ δυνατόν. Quem l. exprimere videtur Pausan. 9, 32, 1 : Ἄγαλμα γύψου πεποιημένον καὶ ἐπικεκοσμημένον γραφῇ. Id. Paus. 5, 11, 2 : Ὁ δὲ θρόνος ποικίλος μὲν χρυσῷ καὶ λίθοις, ποικίλος δὲ καὶ ἐβένῳ τε καὶ ἐλέφαντί ἐστι· καὶ ζῷά τε ἐπ' αὐτοῦ γραφῇ μεμιμημένα καὶ ἀγάλματά ἐστιν
D εἰργασμένα· 10, 26, 6 : Ἐγὼ δὲ γραφῇ μεμιμημένον τοῦτον ἐθεασάμην. L. D.] Item picta tabula. [Æsch. Ag. 243 : Πρέπουσα δ' ὡς ἐν γραφαῖς. Chæremo ap. Athen. 13, p. 608, B : Τῆς δ' αὖ χορεία λαγόνα τὴν ἀριστερὰν ἔλυσε· γυμνῆς δ' αἰθέρος θεάμασιν ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε. Archytas p. 695 ed. Gal. : Ὥσπερ τὰν σκιὰν καὶ τὰν γραμμὰν ἐπὶ τᾶς γραφᾶς. Longus initio : Ἐν Λέσβῳ θηρῶν, ἐν ἄλσει Νυμφῶν θέαμα εἶδον κάλλιστον ὧν εἶδον, εἰκόνος γραφὴν, ἱστορίαν ἔρωτος. Et mox iterum. A πίναξι distinguit Plut. Arat. c. 12 : Τεθεραπευμένῳ γραφαῖς καὶ πίναξιν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος. Cum genit. Strab. 8, p. 381 : Ἀριστείδου γραφὴν τοῦ Διονύσου, Simulacrum Bacchi ab Aristide pictum. Dio Cass. 5, 27 : Τῇ τῶν Ἀργοναυτῶν γραφῇ. L. D.] Lucian. [Calumn. non tem. cred. c. 2] : Ὑποδεῖξαι βούλομαι τῷ λόγῳ καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς. Herodian. 3, [9, 21] : Τὰς μάχας τε καὶ τὰς νίκας δημοσίαις ἀνέθηκε γραφαῖς. Dicitur et De fucata facie, tanquam et ipsa picta sit; in qua signif. eleganter lusit Theo-

phyl. [immo Philostr.] Ep. 2 : Μὴ καὶ γράψωμαί σε γήρως ἐπὶ τῇ τοῦ προσώπου γραφῇ. [Γραφὴ ὀφθαλμῶν, ταρσῶν Boiss. ad Philostr. p. 580. Etiam de vestibus pictis. Asterius Hom. 1, p. 4 : Παιδία δακτυλοδεικτοῦντα τὴν ἐν τοῖς ἱματίοις γραφήν. Schæf. Et de pictis acu vestibus. Æsch. Cho. 231 : Εἰς δὲ θηρίων γραφήν, de veste animalium figuris distincta, quod genus pluribus illustravit Blomfield. Philostrat. sen. Imagg. 2, 5 : Ἐν ἡδείᾳ μὲν τῇ ζώνῃ ... ἡδείᾳ δὲ τῇ ἀναξυρίδι καὶ παρεχομένῃ γραφὰς ἀπὸ κερκίδος. Et de sculptis seu cælatis imaginibus. Euripides Phœn. 1170 : Ταῖς δ' ἑβδόμαις Ἄδραστος ἐν πύλαισιν ἦν, ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν, γραφὴν ὕδρας ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν· quod certe Valck. ad v. 131 interpr. Cælatam, ut ipse sibi contradixisse videatur, quum in l. Hypsip. s. Γραπτὸς citato γραπτοὺς τύπους, quos item intelligebat Sculptos, γλυπτοὺς potius dicendos fuisse censeret in Diatr. p. 214, C, seq. Plato Conviv. p. 193, A : Φόβος οὖν ἐστιν, ἐὰν μὴ κόσμιοι ὦμεν πρὸς τοὺς θεούς, ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα καὶ περίιμεν ἔχοντες ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας, γεγονότες ὥσπερ λίσπαι· ubi clarum quidem est dici simulacra quæ vocamus *reliefs*, sed tamen κατὰ γρ. ἐκτ. est, opinor, Pictæ imaginis (non statuæ) in modum figurati et expressi in columnis. || Punctio quæ fit acubus. Eust. Od. p. 1960, 15 : Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ γράφειν ... καὶ ἡ γραφὴ τουτέστιν ἡ στίξις, ἣν περόναι, φασί, ποικίλλουσιν ἐν σώμασιν. Ἣν δὴ γραφὴν παθοῦσαι Θρᾳκικαί τινες κ. τ. λ. Ubi respicit Clearch. ap. Athen. 12, p. 524, D : Τὰς Θρᾳκῶν ... γυναῖκας ἐποίκιλλον τὰ σώματα, περόναις γραφὴν ἐνεῖσαι. Referri quodammodo huc possit Herodian. 3, 14 : Τὰ δὲ σώματα στίζονται γραφαῖς, ποικίλων ζώων παντοδαπῶν εἰκόσιν, ὅθεν οὐδ' ἀμφιέννυνται, ἵνα μὴ σκέπωσι τοῦ σώματος τὰς γραφάς. || Γραφή τε καὶ Λευκαῖος οὐ ταὐτὸν prov. ἐπὶ τῶν ἀνόμοια γραφόντων memorat Suid. || Γραφὴ et ἀρχὴ confus. v. ap. schol. Eur. Phœn. 682 Matth.; γραφῶν et γρίφων ap. Athen. 14, p. 620, C; γρ. et συγγραφὴ Demosth. p. 268, 10, et fort. in l. Pausan., de quo supra; γρ. et ταφὴ Demosth. p. 788, 1; γραφὴν et τροφὴν ap. schol. Eur. Phœn. 1116 Matth. L. Dind.]

[Γράφημα, τὸ, Scriptura. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 787, 14, a Boiss. cit. : Οἱ δὲ βουστροφηδὸν (γράφουσιν) ἤγουν ἐναλλήλως καὶ κατὰ τὰς αὔλακας, αἵτινες ἐνέχονται ἀλλήλαις, καὶ οὐδέν ἐστι μέσον αὐτῶν τὸ διάσχημα (l. διάσχισμα), μόνου τοῦ φαινομένου γραφήματος τοῦ (del.) διαγνωρίζοντος ἑκατέραν αὔλακα.]

Γραφικός, ή, όν, Scriptorius : [γραφικὸς κάλαμος, Arundo scriptoria, Maccab. 3, 4, 20, Geop. 10, 75, 8; 77, 7;] γραφικὸν μέλαν [Theoph. Nonn. vol. 2, p. 238], Atramentum scriptorium, ut Cels. vocat, seu, ut alii, Librarium atramentum, cujus ad scribendum usus est. Idem et γραφικὸν ῥέεθρον in Anthol. [Pal. 6, 63] dicitur. [Polyb. 34, 3, 11 : Τὸ δέ, Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν, ἀντὶ τοῦ δίς, γραφικὸν εἶναι ἁμάρτημα. Œcumen. Enarrat. in Acta Apost. vol. 1, p. 104, D, emendatus ab Hasio ad Leon. p. 260, B : Ἡ οὖν διαφωνία τοῦ ὀνόματος ... ἢ κατὰ σφάλμα ... γραφικὸν γέγονεν.] Γραφικὴ δύναμις, Scribendi facultas; cui opp. αὐτοσχεδιαστική. Stylum Bud. e Cic. interpr. ap. Alcidam. [p. 88 R. : Ἴσως ἂν οὖν εἴποι τις ὡς ἄλογόν ἐστι κατηγορεῖν μὲν τῆς γραφικῆς δυνάμεως· 89 : Ἐγὼ δὲ πρῶτον μὲν οὐ παντελῶς ἀποδοκιμάζων τὴν γραφικὴν δύναμιν, ἀλλὰ χείρω τῆς αὐτοσχεδιαστικῆς ἡγούμενος εἶναι· 90 : Τὴν αὐτοσχ. δύναμιν τῆς γρ. προτιμῶντες], Comm. 886. Γραφικὴ ὑπόθεσις, Scribendi materia, VV. LL. [Plut. Alex. c. 17 : Ἡ δὲ τῆς Παμφυλίας παραδρομὴ πολλοῖς γέγονε τῶν ἱστορικῶν ὑπόθεσις γραφικὴ πρὸς ἔκπληξιν καὶ ὄγκον. Schweigh. Eust. Opusc. p. 334, 1, Γραφικὸν ἄνεμον σχεδιάζειν sibi jubet eum quem literis ad se dandis respondendi materiam sibi præbere vellet. Hinc λέξις γραφική, Dictio qua utimur in scriptis. Aristot. Rhet. 3, 12 : Δεῖ δὲ μὴ λεληθέναι ὅτι ἄλλη ἑκάστῳ γένει ἁρμόττει λέξις· οὐ γὰρ ἡ αὐτὴ γραφικὴ καὶ ἀγωνιστική, οὐδὲ δημηγορικὴ καὶ δικανική· ἄμφω δὲ ἀνάγκη εἰδέναι· τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἑλληνίζειν ἐπίστασθαι, τὸ δὲ μὴ ἀναγκάζεσθαι κατασιωπᾶν, ἄν τι βούληται μεταδοῦναι τοῖς ἄλλοις, ὅπερ πάσχουσιν οἱ μὴ ἐπιστάμενοι γράφειν. Ἔστι δὲ λέξις γραφικὴ μὲν ἡ ἀκριβεστάτη, ἀγωνιστικὴ δὲ ἡ ὑποκριτικω-

A τάτη. Et superl. ib. : Ἡ μὲν οὖν ἐπιδεικτικὴ λέξις γραφικωτάτη· τὸ γὰρ ἔργον αὐτῆς ἀνάγνωσις. Et ibid. post superiora γραφικοὶ de scriptoribus : Καὶ παραβαλλόμενοι οἱ μὲν τῶν γραφικῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι στενοὶ φαίνονται, οἱ δὲ τῶν ῥητόρων εὖ λεχθέντες ἰδιωτικοὶ ἐν ταῖς χερσίν. L. D.] Γραφικὸς autem νόμος Nonno, Lex scripta, in VV. LL. [Io. p. 196, 9 : Νόμου γραφικοῖο τόπερ φάτο θέσκελος ὀμφή· 208, 20 : Ὄφρα νόμου γραφικοῖο λόγος τετελεσμένος εἴη. Quod capiend. de scriptura sacra, ut p. 136, 2 : Καὶ γραφικῆς βίβλοιο παλίλλυτος ἔμμεναι ὀμφὴ οὐ δύναται· 163, 27 : Ἐκλύομεν γραφικοῖσι χαράγμασι πολλάκις ἡμεῖς. Ducang. : « Γραφικόν, Locus S. Scripturæ laudatus ac citatus. Vita S. Syncleticæ, n. 9 : Τὸ γραφικὸν λέγουσα, Ὡς ἐγὼ τῷ ἀδελφιδῷ μου καὶ ὁ ἀδελφιδός μου ἐμοί (Cantic. 11, 16). Ita n. 34 et 70. » Alia v. ap. Suicer. s. Γραφικός.]

|| At γραφικὸν Herodotum a Plut. [Mor. p. 874, B] vocari existimo tanquam Scribendi peritum, vel Qui arte scribendi valet, atque adeo pollet, i. e. Qui singulari quodam in scribenda sua historia artificio utitur. Locum tamen aliis attente expendendum relinquo, quod mihi facere non licuit. [Dicit Plut. : Γραφικὸς (ὁ) ἀνὴρ καὶ ἡδὺς ὁ λόγος καὶ χάρις ἔπεστι καὶ δεινότης καὶ ὥρα τοῖς διηγήμασι. Quod capiendum esse sic ut lat. dicimus *graphicus* et *graphice*, de arte rei tanquam imagine exprimendæ, docet ipse Mor. p. 347, B, de γραφικῇ Thucydidis ἐναργείᾳ loquens, item Dionys. H. vol. 6, p. 724, 14 similiter conjungens cum χαρίεις : Χαριέστατος ἁπάντων τῶν λόγων καὶ γραφικώτατος. Schol. Hom. Il. Ξ, 285 : Εἰσὶ δὲ γραφικά (verba poetæ). Et magis proprie Diodor. 2, 53 : Ἔνια (τῶν δένδρων) δ' ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη περικλώμενα καὶ διπλῇ τῇ καταθέσει (fort. καθέσει) τῶν κλάδων ἀμφίχαιτα γινόμενα γραφικὴν ἀποτελεῖ τὴν πρόσοψιν, *pittoresque*. Strabo 17, p. 806 : Πλὴν γὰρ τοῦ μεγάλων εἶναι καὶ πολλῶν καὶ πολιστίχων τῶν στύλων οὐδὲν ἔχει χαρίεν οὐδὲ γραφικόν, ἀλλὰ ματαιοπονίαν ἐμφαίνει μᾶλλον. L. D.] || Budæo est etiam Arte pingendi valens ap. Lucian. [Alexand. c. 3] : Πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, καίτοι οὐ [μὴ] πάνυ γραφικός τις ὤν. [Id. Zeux.
C 12 : Γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς. Ælian. N. A. 10, 13 : Τῶν δὲ Ἀραβίων ζώων ἡ πολύχροιά τε καὶ τὸ πολύμορφον καὶ πάντα γραφικὸν ἐλέγξαι δεινά· V. H. 14, 37 : Οὐδεὶς οὐδέποτε οὔτε γραφικὸς ἀνὴρ οὔτε πλαστικὸς οἷός τε ἐγένετο ψευδίστατα ... τὰ εἴδη παραστῆσαι ἡμῖν. Pictoriæ artis peritus vert. ap. eund. 2, 3 : Ὁ γε ἵππος ἔοικέ σου γραφικώτερος εἶναι κατὰ πολύ, de equo qui simulacro Alexandri, ab ipso parum laudato, adhinniret.] Et γραφικὴ exp. ab Eod. Pictura ap. Aristot. Rhet. [1, 11, 3] : Ὥσπερ γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία [ἀνδριαντοποιΐα] καὶ ποιητική· pro quo et γραφικὴ τέχνη dicitur. [Id. Art. Poet. c. 6 : Παραπλήσιον γάρ ἐστι καὶ ἐπὶ τῆς γραφικῆς. Xen. Ἀπομν. 3, 10, 1 : Ἡ γραφική ἐστιν εἰκασία τῶν ὁρωμένων. Plato Gorg. p. 450, C : Ἔνιαι δὲ (τέχναι), οἷον γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία· Soph. p. 266, C : Τί δὲ τὴν ἡμετέραν τέχνην; ἆρ' οὐκ αὐτὴν μὲν οἰκίαν οἰκοδομικῇ φήσομεν ποιεῖν, γραφικῇ δέ τιν' ἑτέραν; Athen. 13, p. 543, C : Ὑπὲρ τὴν γραφικὴν τρυφήσας. Sch. Hom. Il. X, 468 : Μὴ ἐῶν (poeta) ἡμᾶς ἄσχημόν τι σκοπεῖν περὶ τὸ πτῶμα τῆς γυναικός, τῇ γραφικῇ ἠσχόληκέ τε ἡμᾶς περὶ τὴν κεφαλὴν
D αὐτῆς καὶ περιέστησε τὰς συγγενεῖς. Galen. Protrept. extr. : Πρόσθες δ', εἰ βούλει, ταύταις πλαστικήν τε καὶ γραφικήν. Harpocrat. v. Πολύγνωτος : Ἰόβας ἐν τοῖς περὶ γραφικῆς. Τέχνη γραφικὴ est ap. Ælian. V. H. 8, 8; 10, 10. || Pictus. Plut. Anton. c. 17 : Παῖδες τοῖς γραφικοῖς Ἔρωσιν εἰκασμένοι παρ' ἑκάτερον ἑστῶτες ἐρρίπιζον. Cui simile quod Anth. Pal. 11, 126 : Οὐ μήλη, τριόδοντι δ' ἐνήλειψέν με Χαρῖνος, σπόγγον ἔχων καινὸν τῶν γναφικῶν πινάκων, Brodæus conj. γραφικῶν. Hesych. v. Ἐγκουράδες : Οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ προσώπων πίνακες, ubi delendum est vocab. e proximo versu repetitum προσώπων. L. Dind.]

[Γράφικος, ὁ, Graphicus, n. pr. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 913, n. 488, b; vol. 2, p. 61. Anth. Pal. 12, 15 : Εἰ Γραφικοῦ πυγὴν σανὶς δέδακ' (f. ἔνδακεν) ἐν βαλανείῳ, ἄνθρωπος τί πάθω; L. Dind.]

Γραφικῶς, quod Bud. vertit Graphice, in h. l. Plut. : Γραφικῶς πολλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ δείκνυται. [Plut. Antonio c. 26 : Κεκοσμημένη γραφικῶς ὥσπερ Ἀφροδίτη, Ad similitudinem Veneris in tabulis pictis exhibitæ.

Sᴇᴀɢᴇʀ. Id. Mor. 747, C: Ὅταν Ἀπόλλωνος ... ἤ τινος Βάκχης σχῆμα διαθέντες ἐπὶ τοῦ σώματος γραφικῶς τοῖς εἴδεσιν ἐπιμένωσιν. Lucian. Imag. c. 15: Γραφικῶς συντελεσθέν. Schol. Hom. Il. Σ, 586: Γραφικῶς ἔδειξε τὸ πᾶν. Memorat et Pollux 7, 126. L. D. || Verbis sacræ Scripturæ. Cyrill. Scythop. Vita Sabæ t. 3, p. 302, A Cotel.: Οὔτε εἰς δεξιὰ οὔτε εἰς ἀριστερὰ, γραφικῶς εἰπεῖν, ἐκκλῖναι ἀνέχεται, Ut cum Scriptura loquar. Cf. Germ. Cpol. p. 255, C; Grets. Anast. Sin. Hodeg. p. 122, 2 et p. 218, 10; Isid. Pel. Ep. 1, 60. Hᴀsᴇ.]

Γραφιοειδὴς vocatur Apophysis ossis petrosi, quæ alio nom. στυλοειδὴς et βελονοειδὴς appellatur, Gorr. V. Βελονοειδής. [Galen. De us. partt. 11, 4: ... αἱ στυλοειδεῖς ἐκφύσεις· οὕτω γὰρ ἔθος ὀνομάζειν τοῖς ἀνατομικοῖς τὰ κατὰ ταῦτα τὰ μέρη (occipitis) λεπτὰ τῶν ὀστῶν τῆς κεφαλῆς ἀποβλαστήματα· σοὶ δ' ἔξεστιν, εἰ βούλοιο, καλεῖν αὐτὰ γραφιοειδῆ τε καὶ βελονοειδῆ· 7, 19: Ὑπόλοιποι δ' οἱ σμικροὶ πρὸς τὰς ῥίζας τῶν ἐκφύσεων (musculi), ἃς οἱ μὲν ἀλεκτρυόνων πλήκτροις εἰκάζουσιν, οἱ δὲ γραφείων πέρασι καὶ προσαγορεύουσι βαρβαρίζοντες στυλοειδεῖς· ἔνεστι δ', εἰ βούλοιο, γραφοειδεῖς τε καὶ βελονοειδεῖς ὀνομάζειν αὐτάς. Scrib. utroque l. esse γραφειοειδεῖς monuit Weigel. in Suppl. Schneid. Redit posterior forma in lib. primum in ed. Lips. 18, 2 recepto, p. 958: Ἕτεροι δὲ δύο μύες ἐκ μὲν τῆς ῥίζης ἄρχονται τοῦ γραφοειδοῦς, ubi præcesserat p. 957, Λεπτῶν τε καὶ ἰσχνῶν ὡς γραφείου περάτων. L. Dɪɴᴅ.]

[Γραφιοθήκη, ἡ, Graphiarium, Gl. Scr. videtur Γραφειοθήκη. L. Dɪɴᴅ.]

Γραφίον etiam dicitur in ead. signif., quo et Ovid. [Amor. 1, 11, 23] utitur. [Polyc. Ep. ad Philipp. § 2. Kᴀʟʟ. Hesych.: Πώννα, γραφίον. Πόννα, τὸ γράφος. Putatur utraque gl. ad voc. *penna* referri. Sed vera sola videtur forma per ει. L. Dɪɴᴅ.]

Γραφὶς, ίδος, ἡ [Athen. 3, 106, C: Παρὰ τὸ γραφὴ γραφὶς καὶ βολὴ βολίς], Stylus, Penicillus. Bud. ap. Plat. Protag. [p. 326, C]: Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων, ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Theodoret. H. E. 3, [7]: Ἀφειδῶς αὐτὸν καταχεντῆν [καταχεντεῖν ταῖς] γραφῖσι κελεύσαντες. [Et paullo post: Ὑπὸ τῶν γραφίδων κεντούμενος. Sicut autem l. priori Suidæ v. Μάρκος p. 503 libri nonnulli ῥαφίσι scribunt vitiose, ita Hippocr. De morb. p. 484, 31: Τὸ σῶμα πᾶν οἷον ῥαφὶς κεντέειν δοκεῖ, γραφίσι restituit Lobeck. ad Phryn. p. 91: cujus permutationis tertium ex. v. in fine. Alia hujus signif. exx. sunt Anth. Pal. 6, 63: Κανόνα γραφίδων ἰθυτάτων φύλακα· 65: Σπόγγον, ἀκεστορίην πλαζομένης γραφίδος· 67: Ἀκλινέας γραφίδεσσιν ἀπιθύνοντα πορείας τόνδε μόλιβδον ἄγων· 68: Αὔλακας ἰθυπόρων γραφίδων. Etym. M. p. 412, 53: Τῇ γραφίδι προσκαταξύει (l. προκατ.), sc. pictor: cui conf. schol. Aristoph. Ran. 1545, ubi γραφίδα pictorum figuras pingendas delineantium memorat. Eust. Opusc. p. 347, 95: Σχάσας τὴν γραφίδα· 350, 15: Παίζων γραφίδι καὶ μέλανι. Greg. Naz. Ep. 30, 40, a Strong. cit.: Κινοῦ τὴν γραφίδα.] Graphium id Ovid. vocat, i. e. Instrumentum, quo in pugillaribus scribitur. [|| Penicillus pictorum. Anth. Plan. 4, 178: Τὰν ἀναδυομέναν ἀπὸ ματέρος ἄρτι θαλάσσας Κύπριν, Ἀπελλείου μόχθον ὅρα γραφίδος. Gl. Γραφίδες, Penicilla. || De acu dictum v. in fine.] || Budæo in Pand. est et Lineamentorum ductus et umbratilis pictura: quo vocab. utitur et Vitruv. 1, 1: Deinde, inquit, graphidis scientiam habere, quo facilius exemplaribus pictis quam velit operis speciem deformare valeat. Exodi autem, 32, [4]: Ἔπλασεν αὐτὰ ἐν τῇ γραφίδι, Lat. vertitur, Formavit opere fusorio. [|| Scriptura. Nonnus Io. p. 67, 26: Ἐνὶ γραφίδεσσι δὲ κεῖναι (βίβλοι θεόρρητοι) μαρτυρίην βοόωσιν ἐμὴν ὑποφήτορι μύθῳ (f. μῶν ὑποφήτορα μύθων) ἀθανάτῳ σάλπιγγι· 68, 16: Ὑμέας ἐν γραφίδεσσι κατήγορος ἄλλος ἐλέγχει Μωσῆς θεσμοθέτης. Quomodo capiendum videtur ejusd. Dion. 12, 35: Καὶ γραφίδων ποίκιλλεν ἐφάρμενον οἶκον ἑκάστῃ. || Pictura. Anth. Pal. 4, 3, 118: Ὁσσάπερ ἢ γραφίδεσσι χαράξαμεν ἤ τινι χώρῳ. Et in carmine seq.: Στῆλαι καὶ γραφίδες καὶ κύρβιες· 5, 297: Γραφίδων χρώμασι ῥεμβόμενοι· 7, 589: Καὶ τὸν μὲν κατέχει χθόνιος τάφος, ἀντὶ δ' ἐκείνου οὔνομα καὶ γραφίδων χρώματα δερκόμεθα· 9, 597: Φίλιππος, ὃς ἐν γραφίδεσσι δοκεύεις· Plan. 4, 32: Καὶ Φαέθων γραφίδεσσιν ἔχει τύ-

A πον, et ibid. 36, 41, 45, 77, 78, 80, 137, 181, 267, 277. De velamine acu picto Pal. 5, 276: Σοὶ τόδε τὸ κρήδεμνον, ἐμὴ μνήστειρα, κομίζω, χρυσεοπηνήτῳ λαμπόμενον γραφίδι. || De acu ipsa, ut videtur, Plan. 4, 324: Ἡ γραφὶς ἀργυρέη μὲν, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἦλθον, ἐτύχθην· παισὶ δὲ καὶ χρυσέη γίνομαι ἐν παλάμαις· ὧδέ σοι, ὦ χαρίεσσα Λεόντιον, εὖ μὲν Ἀθήνη τέχνης, εὖ δ' εἴδους ἄκρα δέδωκε Κύπρις. Ubi fuisse qui ῥαφὶς legerent ex Brodæo annotavit Jacobs. vol. 12, p. 114. υυ, v. Drac. p. 15. L. Dɪɴᴅ.]

Γραφίσκος Διοκλέος [Διοκλέους], Ferramenti chirurgici genus, telis e corpore extrahendis accommodatum, a Diocle auctore dictum: cujus descriptionem habes ap. Cels. 7, 5, et Gorr.

[Γράφος, τὸ, Scriptum, i. q. γράφημα s. γράμμα. Inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 26: Αἰ δέ τιρ τὰ γράφεα ταὶ καδαλέοιτο, Si quis has tabulas læserit. V. etiam Γραφίον. L. Dɪɴᴅ.]

Γράφω, Scribo, insculpendo literas, vel notas, literarum loco, in lapidem aut lignum. Hom. Il. Z, B [169]: Πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Ubi leguntur ap. Eust. multa de antiqua inscribendi, i. e. insculpendi literas, consuetudine. Fortasse autem Exarare et Perarare, quæ Lat. de literis etiam dicunt, ad hoc γράφειν exprimendum commodiora fuerint. Sed ap. eund. Hom. γράφειν dicitur et hasta corpori plagam infligens, quasi videlicet insculpendo. Quam signif. communionem non magis miram existimo, quam est Incidere pro Insculpere (ut, quum dicitur Incidere in æs), alioqui tamen communem ex parte habens cum ceteris, quæ a Cædo derivantur, signiff. Locus est Il. P, [599]: Γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ubi si illa signif. analogia spectanda non sit, existimo γράψε reddendum potius verbo Discerpsit, quam Rasit, aut alio quoquam: nam Conscribillare Catullianum habet quidem et ipsum inclusam Insculpendi signif., sed ita insculpendi, ut cutis velut radatur duntaxat, non autem in eam penetretur. Verum uter istorum Hom. Il. primam ac propriam C habeat v. h. signif., aliis investigandum relinquo. [Utroque eandem obtinere signif. Fodiendi, Radendi, Scalpendi, recentioresque Homero esse signiff. Scribendi et Pingendi, pluribus disputavit Wolf. Prol. p. 45, 82, 88, cui add. Heyn. ad l. Hom. priorem. Conf. Γραπτὺς, Ἐπιγράβδην, Ἐπιγράφειν. Suid.: Γράψαι, κοιλᾶναι, διασκάψαι. Nonnus Dion. 37, 164: Καὶ τρίτος, ὑγρομέδοντος ἀπόσπορος Ἐννοσιγαίου Σκέλμις ἔην ταχύπωλος, ὃς ἔγραφε πολλάκις ὕδωρ, πάτριον ἰθύνων Ποσιδήιον ἅρμα θαλάσσης, Radebat æquor.] Apud ejus posteros saltem γράφειν generaliter pro Scribere in usu fuit: ut ex ll. seqq. patebit. Æschin. In Ctes. [p. 73]: Πρὶν περὶ συμμαχίας μίαν μόνην συλλαβὴν γράψαι Δημοσθένη. Xen. Cyr. 8, [2, 9]: Γράψαντας δὲ καὶ κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν. [Et aliter id. Hist. Gr. 3, 3, 10: Τοὺς δὲ ξυνειδότας, πυθόμενοι αὐτοῦ, γράψαντες ἀποπέμπειν... τοῖς ἐφόροις· et ib. 8: Τῶν εἱλώτων τοὺς ἐν τῇ σκυτάλῃ γεγραμμένους· et 9: Ἐν ᾗ γεγραμμένοι ἦσαν οὓς ἔδει ξυλληφθῆναι.] Herodot. [5, 58]: Γράφειν εἰς D διφθέρας. [Eur. Phœn. 574: Κεὶς σκῦλα γράψεις... (sequitur inscriptio.)] Demosth. autem [p. 121]: Γράφειν εἰς στήλην χαλκῆν. [De constr. γραφῆναί τι, Inscriptum quid habere, v. Brunck. ad Soph. Trach. 157. Sᴄʜᴀᴇꜰ. Activo sic utitur Eur. Tro. 1189: Τί καί ποτε γράψειεν ἄν σε μουσοποιὸς ἐν τάφῳ; Ap. grammat. frequens est structura c. adj. Etym. M. p. 659, 52: Γράφεται δὲ μικρὸν, ὡς τὸ ... Πελοπὶς ... καὶ μέγα, ὡς τὸ ... Πελωρίς· 694, 3: Γράφεται δίφθογγον. Tzetz. Exeg. Il. p. 114, 13: Ὅσα ... μεγάλα γράφονται. Ib. 19: Μέγα δεῖ γράφειν· 20: Τὸ δὲ ποτῶ οὐκ ἀντίκειται μικρὸν γραφόμενον. Qua item, sed paullo aliter, utitur Pind. Ol. 3, 32: Ἔλαφον ... ἅν ποτε Ταϋγέτα ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱεράν· ubi schol.: Λέγεται γὰρ ὅτι ... εὑρέθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῆς γεγραμμένον, Ταϋγέτη ἱερὰν ἀνέθηκεν Ἀρτέμιδι.] Plut. Sol. [c. 17]: Διὰ μέλανος τοὺς νόμους ἔγραφε [ἔγραψε]. Diosc. 3, [26]: Τὸ μέλαν, ᾧ γράφομεν. Et γράφειν εἰς τάχος, [Suidas] ex Procopio pro Celeriter scribere, unde ταχυγράφος: quo dicitur modo et γράφειν εἰς κάλλος [Bekk. An. p. 48, 3:

A Καλλιγραφῆσαι, εἰς κάλλος γράψαι. Eadem Phryn. p. 122, ubi v. Lobeck.]: unde καλλιγράφος et καλλιγραφία. [Tzetz. Hist. 12, 547 : Τίς ἐστὶ προπηλακισμὸς... εἰς πλάτος ἔγραψα τὸ πρίν.] Apud Lucian. γράμματα γράψασθαι. [Hermot. c. 44 : Γράμματα γραφοίμεν.] Dem., γραφεῖσα ἐπιστολή. || Dicitur autem et γράφομαι pro γράφω : unde et γέγραμμαι pro γέγραφα, ap. Dem. [p. 557, 10] : Μᾶλλον δ' ἀναγνώσομαι ὑμῖν ὡς ἐμαυτῷ γέγραμμαι πάντα τὰ ὑπομνήματα. [Id. p. 1296, 5 : Καὶ γὰρ ἂν δεινὸν εἴη αὐτοὺς μὲν τούτους διπλασίαν καθ' ἑαυτῶν τὴν ζημίαν γράψασθαι· 1284, 20 : Συγγραφὴν ἐγράψαντο ὑπὲρ τούτων· 1297, 17 : Συγγραφὴν γραψαμένους ἐφ' ὧτε πλεῖν εἰς Ἀθήνας· conf. 1289, 5. 715, 25 : Καίτοι ἐχρῆν σε εἰδότα τὸν νόμον τόνδε ὃν ἀνέγνων, εἴ τι δίκαιον ἐβούλου πράττειν, πρῶτον μὲν πρόσοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλήν. Plut. Vit. X Or. p. 841, F : Τὰς τραγῳδίας αὐτῶν ἐν κοινῷ γραψαμένους φυλάττειν. Quibus ll. quum obtineat signif. Scribendum sibi curandi, ad quam referendus etiam usus, de quo paullo post, forensis, similiores loco Dem., quem HSt. attulit, sunt B Aristoph. Vesp. 538 : Καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γ' ἁπλῶς, μνημόσυνα γράψομαι 'γώ· Callim. Cer. 57 : Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν, quem videtur exprimere Nonnus Dion. 1, 481, a Wakef. collatus : Ἀδρήστεια τόσην ἐγράψατο φωνήν, Sibi annotavit : conf. Ruhnk. Ep. cr. p. 171, ab Schæf. cit. Herodot. 2, 82 : Γενομένου τέρατος φυλάσσουσι γραφόμενοι τὠποβαίνον. Xen. OEc. 9, 10 : Ὅσοις δ' εἰς ἑορτὰς ἢ ξενοδοχίας χρώμεθα..., ταῦτα δὲ τῇ ταμίᾳ παρεδώκαμεν, καὶ δείξαντες τὰς χώρας αὐτῶν καὶ ἀπαριθμήσαντες καὶ γραψάμενοι ἕκαστα εἴπομεν αὐτῇ διδόναι τούτων ὅτῳ δέοι ἕκαστον· Ages. 1, 18 : Τοὺς δὲ λαφυροπώλας ἐκέλευσε γραφομένους ὁπόσου τι πρίαιντο προΐεσθαι τὰ χρήματα. Medio non aliter quam activo utitur Galen. vol. 1, p. 79=3, 74 : Βιβλίον ἕτερον ὅλον ὑπὲρ τῆς ἀνωμάλου δυσκρασίας ἔγνωκα γράψασθαι. Alia de usu ejus pro activo v. infra in signif. Pingendi. L. D.] Sic γράφου pro γράφε, in his, Γράφου δὲ φρένων εἴσω, quæ Eust. affert [e Soph. Phil. 1325]. Ubi observanda est metaph., qualis ap. Æsch. Prom. [788], sed verbo comp. utente, Ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Et ap. Pind. Ol. C 10 : Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Ἀρχεστράτου παῖδα πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται. Sic Ter. Andr. [1, 5, 48] : Etiam nunc mihi scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis. Cic. quoque [De orat. 2, 87, 355] In animo inscribere orationem dixit. Apud Eund. legimus Acad. 4, [1] : Itaque ut literis consignamus, quæ monumentis mandare volumus, sic ille in animo res insculptas habebat. His autem velut opp. Ἐς τέφραν γράφειν, In cinerem scribere, et, Εἰς ὕδωρ γράφειν, de quibus lege [Hellad. Chrest. ap. Phot. cod. 279, p. 530, 15 et] Erasm. [Lucian. Catapl. c. 21 : Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατος, φασὶν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν, Laterem lavas. Sensu alio Shakspearius Henr. VIII, 4, 2 : *Men's evil manners live in brass; their virtues we write in water.* SEAGER. Bekk. An. p. 55, 17 : Ὅρκον γυναικὸς εἰς ὕδωρ χρὴ γράφειν· ὅτι ἀπιστεῖν γυναικὶ δεῖ ὀμνυούσῃ κ. τ. λ. Xenarch. Athen. 10, p. 441, E : Ὅρκον δ' ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω. || Intrans. pro γράφεσθαι, Inscribi. Anon. Antiq. Cpol. Bandur. Imp. Orient. D vol. 1, p. 12, F : Ἵστανται δύο στῆλαι Ἑλένης καὶ Κωνσταντίνου καὶ σταυρὸς μέσον αὐτῶν γράφων, Εἷς ἅγιος, εἷς κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν θεοῦ πατρὸς ἀμήν. Ibid. p. 15, D : Πυξίον μικρὸν, οὗ ἐν τῇ κεφαλῇ ἔγραφεν, Ἀφροδίτης παρθένου ἱερᾶς οὐδὲ θανοῦσα χωρίζομαι.]

|| Γράφειν ap. Lucian. [fort. De Syr. dea c. 23 : Τὴν Στρατονίκην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα τοῦ Κομβάβου κατηγορέειν, Literis datis ad maritum] pro Scribere literas, i. e. epistolam, Bud. Apud Isocr. Ad Nic. [p. 24 St. : Δεῖ τοὺς βουλομένους ἢ] ποιεῖν ἢ γράφειν [τι κεχαρισμένον τοῖς πολλοῖς μὴ τοὺς ὠφελιμωτάτους τῶν λόγων ζητεῖν, ἀλλὰ τοὺς μυθωδεστάτους], ubi ποιεῖν est Carmen componere, at γράφειν Soluta orat. aliquid scribere. Et γράφειν περί τινος, Aristot., De re aliqua scribere, pro De ea tractare. [Xen. Cyn. 13, 2 : Περὶ μὲν τῶν ματαίων πολλὰ αὐτοῖς γέγραπται. Et ib. 3. Athen. De mach. p. 8, v. 1 : Περὶ δὲ ὑπορήξεων [l. ὑπορύξ.] ... γεγραφότος Πύρρου.

A Cum ὑπὲρ id. p. 7 extr. : Καλλιστράτῳ γράψαντι ὑπὲρ τῶν μηχανικῶν. Polyb. 1, 1, 4 : Τὸ παράδοξον τῶν πράξεων ὑπὲρ ὧν προῃρήμεθα γράφειν. Et alibi. Γρ. εἴς τινα, Scribere contra aliquem. Ælian. V. A. 11, 10 : Ζωΐλος εἰς Ὅμηρον γράψας. Longin. 4 : Εἰς Διονύσιον γράφει. Sensu paullo mitiore πρός τινα id. 1 : Γράφων δὲ πρὸς σέ. Item c. accus., Describere. Polyb. 2, 56, 1 : Τῶν τοὺς αὐτοὺς καιροὺς Ἀράτῳ γεγραφότων, ut scripsit Schweigh. in ind., quum κατὰ τοὺς exhibuerit in textu. Et 4 : Τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς. Athen. De mach. p. 4, 10 : Γράφει γοῦν τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ οὕτως. Et seq. inf. Anth. Pal. 11, 103 : Ἐξ ἀτόμων Ἐπίκουρος ὅλον τὸν κόσμον ἔγραψεν εἶναι. Et continuo : Εἰ δὲ τότ' ἦν Διόφαντος, ἔγραψεν ἂν ἐκ Διοφάντου ... ἢ τὸ μὲν ἀλλ' ἔγραψε συνεστάναι ἐξ ἀτόμων ἄν. Et absolute Longin. 1 : Οὐ πολλὴν ὠφέλειαν, ἧς μάλιστα δεῖ στοχάζεσθαι τὸν γράφοντα, περιποιοῦν (scriptura) τοῖς ἐντυγχάνουσιν.]

|| Γράφειν ex consequenti redditur et aliis verbis : ut γράφειν τὸν πόλεμον, Dem. [p. 146, 1], Decernere bellum B [Dinarch. p. 93 : Οὗτος Φιλοκράτει συνεκοινολογεῖτο τῷ γράψαντι πρὸς Φίλιππον εἰρήνην· et Dem. p. 358, 17]; et γράφειν πρεσβείαν, Decernere legationem, ap. Eund. Bud. γράψαι interpr. Decernere plebiscito in h. l. Dinarchi In Dem. [p. 95] : Προῖκα τοῦτον οἴεσθε γράψαι Διφίλῳ τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν; [Plut. Pericl. c. 10 : Γραφῆναι τῷ Κίμωνι τὴν κάθοδον ὑπὸ Περικλέους. Dio Cass. 46, 11 : Ἐγράφη σοι κάθοδος. Prov. Salom. 8, 7 : Δι' ἐμοῦ βασιλεῖς βασιλεύουσι καὶ δυνάσται γράφουσι δικαιοσύνην.] Et cum infin. Γράψας αὐτὸν θανάτῳ ζημιῶσαι, Æschin. [Dinarch. p. 98 : Ἀλλὰ μὴν πρότερον ἔγραψας τούτων ... κυρίαν εἶναι τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλήν. Et ib. : Γράψεις σὺ πολεμεῖν ἡμᾶς· 99 : Πολεμεῖν μὲν οὐ γράψεις. Antiphanes ap. Athen. 2, p. 66, D : Ἐὰν μὲν ἄρα πέπερι φέρῃ τις πριάμενος, στρεβλοῦν γράφουσι τοῦτον ὡς κατάσκοπον, ubi ex codd. suorum scriptura γράφῃ Schweigh. duci posse notat γράφῃ (γράφει) σὺ, si cui cum Brunkio ad Arist. Av. 1052 activum hac signif. ab usu Atticorum excludendum videatur. Sed errasse Brunckium, quum Arist. l. c. : Ἀπολῶ σε C καὶ γράφω σε μυρίας δραχμάς, inferret γράφομαι, constat ex locis citt.] Apud Dem. autem γράφειν Bud. interpr. Ad populum ferre, In Mid. [595, 17] : Ὥσπερ γὰρ εἴ τις ἐκείνων προῄλω, σὺ τάδ' οὐκ ἂν ἔγραψας, Ut enim si quis illorum antehac damnatus esset, tu hæc ad populum non tulisses. Et γράφειν νόμον, Legem ferre. [Xen. Comment. 1, 2, 42 : Πάντες γὰρ οὗτοι νόμοι εἰσὶν οὓς τὸ πλῆθος συνελθὸν καὶ δοκιμάσαν ἔγραψε. Id. Hist. Gr. 1, 7, 34 : Ταῦτ' εἰπὼν Εὐρυπτόλεμος ἔγραψε γνώμην κατὰ τὸ Καννώνου ψήφισμα κρίνεσθαι τοὺς ἄνδρας. Γράφειν γνώμην εἰς τὸν δῆμον, Ad populum ferre, Plut. Aristid. c. 3.] Quod et pass. ap. Plut. Sol. [21] : Δεῖ δὲ πρὸς τὸ δυνατὸν γράφεσθαι τὸν νόμον. [Demosth. p. 485, 4 : Οἱ νόμοι, καθ' οὓς τὰ ψηφίσματα δεῖ γράφεσθαι. Hinc τὰ γεγραμμένα, Lex, Id. p. 1329, 14 : Οἵτινες ἂν διὰ τὴν αὑτῶν ἀπραγμοσύνην ἄκοντές τι τῶν γεγραμμένων παραβῶσι. Lex Attica ap. Athen. 6, p. 235, C : ... τοὺς παρασίτους ἐκ τῶν δήμων αἱρῶνται κατὰ τὰ γεγραμμένα. Et sæpius ap. Dion. Cass., ut expositum jam in ind.] Sed et γράφειν per se Bud. ap. Dem. In D Aristocr. interpr. Legem ferre. [Id. p. 715, 27 : Εἶτα τῷ δήμῳ διαλεχθῆναι, καὶ οὕτως, εἰ πᾶσιν Ἀθηναίοις ἐδόκει, γράφειν καὶ νομοθετεῖν περὶ τούτων· conf. 709, 3. Id. p. 722, 2 : Πάλαι γὰρ μισθοῦ καὶ γράφων καὶ νόμους εἰσφέρων ὦπται. Alia Xen. Comment. 1, 2, 43 et 44 et 45; Valck. Diatrib. p. 274, ab Schæf. cit. Hinc de medicis. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 244 : Γραφῆναι δὲ χρὴ καὶ τὸ τοῦ προφήτου ὑγροκολλούριον· 2, p. 304 : Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος πρὸς τὸ διῶξαι κώνωπας γράφει, κυπαρίσσου σφαιρία θυμία κ. τ. λ.] Item [ib. 708, 29; 709, 24; Dinarch. p. 99 : Κατὰ τὸ γεγραμμένον ὑπὸ σοῦ ψήφισμα. Et 101 etc.] γράφειν ψήφισμα, Rogationem ferre. Apud Hermog. γράφειν etiam simpl. pro eod. cum infin. : Καὶ γράφει τις αὐτοὺς κατάγειν. Et γράφειν παράνομα, Dem. [p. 1332, 1336, sæpius], Rogationem ad populum ferre legibus contrariam, vel, Contra legum interdicta aliquid promulgare. [Lex. rh. Bekk. An. p. 244, 17 : Κυρίως γραφὴ ἐπὶ τῶν τὰ παράνομα γραφόντων.] At διαδικασίαν γράφειν, ap. Æschin. [p. 74] Judicium dictare, Controversiam constituere. Sic et

γράφειν δίκην τινὶ, Judicium dictare, Intendere actionem : et, ut Terent. interpr., Dicam alicui scribere. Aristoph. pass. N. [758] : Εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη. Dicitur et γράψασθαι γραφὴν, item γράφεσθαι : ut [ap. Lucian. Necyom. c. 2], Γράφεται ἡμᾶς γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. [Arist. Nub. 1482 : Εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν διωκάθω γραψάμενος (conf. Dem. p. 311, 3 : Οὐδεμίαν γάρ πώποτ' ἐγράψατό με οὐδ' ἐδίωξε γραφήν)· Vesp. 907 : Τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ' ἧς ἐγραψάμην ... τουτονί. Pseudodem. C. Neær. 1362 fin. : Γράφεται ὁ Φράστωρ Στέφανον τουτονὶ γραφὴν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας.] Sed et γράφομαι sine adjectione pro Accuso frequentissimum est : Γράφομαί [Γράψομαί] σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, Lucian. [Catapl. c. 17.] Sic γράφομαί σε προδοσίας, Plut. Themist. [c. 23.] Γράφομαί σε τῆς αἰσχροκερδείας, Plato de LL. [αἰσχροκερδείας αὐτὸν γραψάμενος 6, p. 754 extr. Et sine gen. Arist. Vesp. 880 : Τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον τῶν γραψαμένων. Max. Tyr. 9, 2 : Σωκράτην τοῦτον Μέλητος μὲν ἐγράψατο. Et in perf. Dem. p. 245, 1 : Ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψηφίσματος τὸ λέγειν καὶ πράττειν τὰ ἄριστά με καὶ γεγραμμένος ταῦτα ὡς οὐκ ἀληθῆ· 486, 1 : Λέγε πρῶτον μὲν ἃ τούτου τοῦ νόμου γεγράμμεθα, εἶθ' ἅ φαμεν δεῖν ἀντὶ τούτων τεθῆναι. Et seq. inf. Arist. Vesp. 894 : Ἐγράψατο κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα ... ἀδικεῖν, ὅτι ... κατήσθιε· Pac. 107 : Γράψομαι Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.] Sed et γράφειν act. pro γράφεσθαι, Accusare, Bud. e Synes. affert. [Thomas M. p. 196 : Γράφομαί σε τοῦ δεῖνος, οὐ γράφω, εἰ καὶ Συνέσιος ἐνεργητικῶς τε ἅμα καὶ οὕτως ἁπλῶς προήγαγεν (προήνεγκεν?) ... λέγων (p. 221, C)· Ἐφ' ᾧ Γεννάδιον ἔγραψεν. Cui loco v. quæ ascripserunt intt. Activi usum hunc improbasse Atticistas testis etiam Mœris p. 114 : Γραψάμενος Ἀττικῶς, γράψας Ἑλληνικῶς. Ceterum passivum (medium) in his poni pro activo ne Herodianus quidem dubitavit Περὶ σχημάτων p. 49, 30 : quam observationem repetierunt Gregor. p. 172 et similes. Medium in his quid adsignificet supra dixi.] Unde et γράφεσθαι pass. ut voce, ita signif. Accusari : Ἐγράφη παρανόμων τὸ ψήφισμα, Æschin. Et Dem. Pro cor. [260, 18] : Καὶ γραφεὶς τὸν ἀγῶνα τοῦτον παρανόμων. [Παρανόμων omittunt libri meliores. Æschin. C. Tim. p. 3 St. : Γραφέσθω ὁ κύριος τοῦ παιδὸς πρὸς τοὺς θεσμοθέτας· 26 : Καὶ τοὺς προαγωγοὺς γράφεσθαι κελεύει. Dem. p. 244, 9 : Ἃ μὲν διώκει τοῦ ψηφίσματος ταῦτ' ἐστίν. Ἐγὼ δ' ἀπ' αὐτῶν τούτων πρῶτον οἶμαι δῆλον ὑμῖν ποιήσειν ὅτι πάντα δικαίως ἀπολογήσομαι· τὴν γὰρ αὐτὴν τούτῳ ποιησάμενος τῶν γεγραμμένων τάξιν περὶ πάντων ἐρῶ καθ' ἕκαστον ἐφεξῆς. || Singularis est usus ap. Evagrium H. E. 6, 24 : Εἰ δέ τι παρῶπται ἢ οὐκ ἀκριβῶς ἀνείληπται, μηδεὶς ἡμᾶς γραφέτω μέμψεως, ἐννοῶν ὡς πεπλανημένην ἱστορίαν συνελέξαμεν· quod comparavi cum καταγινώσκειν τινὸς μοιχείας et sim. ad Chr. Pasch. p. 738. Aliam constr. memorat Etym. M. p. 240, 34, Gud. 129, 43 : Εἰ δὲ γράφω σου, γενικῇ, σημαίνει τὸ ἐγγράφως κατὰ σοῦ εἰς δικαστήριον ἀποτίθημι, ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ σου. L. Dindorf.]

|| Γράφειν, Ascribere, Annumerare. Xen. Cyrop. 4, [3, 4] : Ἐμὲ μὲν οὖν, ἔφη, γράφε τῶν ἱππεύειν ἐπιθυμούντων. [Maccab. 1, 10, 65 : Ἔγραψεν αὐτὸν τῶν πρώτων φίλων. Ib. 13, 40 : Εἴ τινες ἐπιτήδειοι ὑμῶν γραφῆναι εἰς τοὺς περὶ ἡμᾶς, ἐγγραφέσθωσαν. Psalm. 68, 29 : Ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ βίβλου ζώντων καὶ μετὰ δικαίων μὴ γραφήτωσαν. Non dissimiliter Herodot. 7, 214 : Ἀλλ' Ἐπιάλτης γάρ ἐστι ὁ περιηγησάμενος τὸ οὖρος κατὰ τὴν ἀτραπιτὸν, τοῦτον αἴτιον γράφω. Et paullo aliter Dio Cass. 44, 36 : Κληρονόμῳ γεγραμμένῳ, Qui heres scriptus est. Memno Photii cod. 224, p. 228, 11 : Κληρονόμους τοὺς ἐκ τῆς δευτέρας γυναικὸς γράφει παῖδας. Enumerandi potius quam describendi signif. ponitur Jesai. 10, 19 : Οἱ καταλειφθέντες ἀπ' αὐτῶν ἀριθμὸς ἔσονται, καὶ παιδίον γράψει αὐτούς. || Vertere, Transferre ap. Dion. Cass. 39, 16 : Καὶ ἐκεῖνο (oraculum) μὲν ἔσχεν οὕτως, καὶ ἐς τὴν τῶν Λατίνων γλῶσσαν γραφὲν ἀνεκηρύχθη.]

|| Describere, Lineam ducere. Item Pingere. Aristot. Probl. [16, 5] : Διὰ τί ὁ μὲν κύλινδρος ὠσθεὶς εἰς εὐθὺ φέρεται, καὶ γράφει εὐθείας τοῖς ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλοις, [ὁ δὲ κῶνος κύκλῳ περιφέρεται τῆς κορυφῆς μενούσης καὶ γράφει τὸν κύκλον τῷ ὁρίζοντι, et iterum iterumque in seqq.], Describit lineas rectas, vel ducit, Bud. [Galen. vol. 1, p. 7=2, 18 : Ὅμοιόν τι ποιεῖ τέκτονι κελεύοντι τῷ μαθητῇ μετρῆσαί τε καὶ στῆσαι καὶ ἀποτεῖναι καὶ κύκλον γράψαι χωρὶς τοῦ πῆχυν δοῦναι καὶ ξυστὸν καὶ κανόνα καὶ κιρκίνον. Hero Autom. p. 250, v. 4 : Ἐὰν γὰρ κῶνος κυλίηται κατὰ ἐπιπέδου, ἡ μὲν βάσις αὐτοῦ γράφει κύκλον. Ib. v. 10 : Ὅτι δὲ οἱ κῶνοι οἱ ἰσοσκελεῖς κυλιόμενοι κύκλους τε γράφουσι καὶ τὴν κορυφὴν ἔχουσιν ἀκίνητον φανερόν. Similiter Eur. Bacch. 1067 : Κυκλοῦτο δ' ὥστε τόξον ἢ κυρτὸς τροχὸς, τόρνῳ γραφόμενος περιφορὰν, ἕλκει δρόμον, de rotis torno circinatis. Improprie Eunap. p. 104 Boiss. : Ἔδειξε τῆς ἀρετῆς τὸ μέγεθος οὐ τόποις ὁριζομένης οὐδὲ γραφομένης ἤθεσιν. L. D.] Pro Pingere autem, ut εἰκόνα γράφειν, ap. Herodian. [5, 5] : unde γεγραμμένη εἰκών [Aristoph. Ran. 537, unde sumit Eust. Il. Δ, v. 231. Hero Autom. p. 271 extr. : Τὸ ὀθόνιον, ἐν ᾧ ἔσται ὁ Ναύπλιος γεγραμμένος, ὁ τὸν πυρσὸν ἠρηκώς (l. ἠρκώς)· et sæpius ibid.]. Apud Athen. Comicus quidam dicit pictorem fuisse, qui norat duntaxat χελιδόνας γράφειν. Plut. Ad præfect. imper. [p. 780, F] : Ὡς ἔνιοι πλάττουσιν ἑαυτοὺς καὶ γράφουσι· et in Pr. Pol. [p. 820, A] : Διὸ μὴ δεῖσθαι γραφομένων τιμῶν ἢ πλαττομένων ἢ χαλκοτυπουμένων. [Plato Reip. 2, p. 377, E : Γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι. Theocr. 15, 81 : Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν, ubi v. Valck. Sic οἱ γράφοντες vel τὰ ζῷα γράφοντες, Pictores : v. Schæf. ad Greg. p. 812. Medio Herodot. 4, 88 : Ἀπ' ὧν δὴ Μανδροκλέης ἀπαρχὴν ζῷα γραψάμενος πᾶσαν τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου καὶ βασιλέα τε Δαρεῖον ἐν προεδρίῃ κατήμενον καὶ τὸν στρατὸν αὐτοῦ διαβαίνοντα, ταῦτα γραψάμενος ἀνέθηκε ἐς τὸ Ἡραῖον. Ubi notanda primum structura verbi c. duplici accus., deinde signif. medii, Pingendum sibi curandi, ut ap. Plut. Mar. 40, Pompei. 2. Eadem abdita est ap. Lucian. Imag. c. 12 : Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μῦθον ἀντὶ μύθου ἀμεῖψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ ... καί τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον· 23 : Ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας ἥν τε σὺ ἔπλασας τὴν τοῦ σώματος καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, Pinxi. || De hermis Olympiod. in Plat. Alcib. p. 28 : Ὅτι γὰρ καλὸς ἦν τῷ σώματι (Alcibiades) δῆλον ἐκ τοῦ ... τοὺς ἑρμᾶς Ἀθήνησι κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ γράφεσθαι. Similiter Etym. M. p. 471, 3 de simulacris luteis : Ἀναξηρανθείσης δὲ τῆς γῆς ὁ Ζεὺς ἐκέλευσε τῷ Προμηθεῖ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ εἴδωλα διαπλάσαι ἐκ τοῦ πηλοῦ ... διὰ τὸ οὖν τὰς εἰκόνας ἐκεῖσε (Iconii) γραφῆναι ἐκλήθη Ἰκόνιον. || De numis Poll. 9, 83 : Εἴτε Φείδων πρῶτος ὁ Ἀργεῖος ἔγραψε νόμισμα. Quod contra cod. scripturam ἔκοψε tuetur Hemst., lectoresque ad similia quærenda hortatur. L. Dind.]

|| Γραφέω, Att. pro γράφω, unde γεγράφηκα. Synes. : Καὶ τῷ πατρὶ Πρόκλῳ γεγράφηκα καὶ πέπομφα. Et ἐγεγραφήκειν ap. Eund. Sic τυπτέω τυπτῶ, Att. a quo tempora sunt ap. Aristoph. [Photius Lex. p. 582 : Τετύχηκεν, οἷον συμβέβηκεν· ... τὸ μέντοι γεγράφηκεν παρὰ Θεοπόμπῳ καὶ ἑτέροις βάρβαρον. Quo judicio, opinor, motus Dobræus in ind. v. Γεγράφηκα corruptum censuit quod v. Τευμησία Photius ipse dicit : Οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφηκότες. Cum γέγραφα permutatur ap. Lucian. De hist. scrib. c. 31, et alibi : v. Dorv. ad Char. 8, 5, p. 624, Lobeck. ad Phryn. p. 764, Tzetz. ad Lycophr. p. 257 Muell., ab Schæf. citt. ; Xenoph. Anab. 7, 8, 1, et qui Aristæneti ll. duos citavit Bast. Ep. cr. p. 242. Perperam huc relatum ab nonnullis Demosth. p. 1291, 17 ; 1293, 7, παρασυγγεγράφηκα, quod esse a παρασυγγραφεῖν notavit Buttm. Gramm. vol. 2, p. 99. Formarum cognatarum ἐγράφησα et γραφήσομαι exempla e Procopio et inscr. Geloa citarunt Lobeck. et Dorv. l. d. ; 3 pers. pl. perf. pass. γεγράφαται interpretes Greg. p. 484. Addi potest schol. Par. Apoll. Rh. 4, 279. Imperf. frequent. γράψασκε memorat Etym. M. p. 624, 50, Gud. 428, 54. || Γράψομαι fut. pass. ap. Galen. Protr. vol. 1, p. 6 =2, 15 : Αὐτὰρ ἐν ἱστορίῃ πολυπείρῳ γράψεται ὄνος ὅτι παγκράτιον νίκησέ ποτ' ἄνδρας. || Γεγράφθαι et κεκρύφθαι confus. ap. Dionys. Ant. R. 3, 71.]

[Γραψαῖος, ὁ, Carabus. Diphilus ap. Athen. p. 106, D : Οἱ δὲ κάραβοι καὶ γραψαῖοι λέγονται, τῶν καρκίνων δ' εἰσὶ σαρκωδέστεροι. Nomen quomodo explicet Gesn. v. ap. Schweigh.]

A

[Γραψείω, Scripturio, Gl.]

Γράω, Comedo : ἐσθίω : unde ap. Callim. ἔγραε, Comedebat. [Locus Callim., fr. 200 Ern., quem respicit Etym. M. p. 237, 46, ubi ἔγραεν dictum ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν ponit, plenissime datur ab eod. p. 239, 33 : Γράσων, ἡ χλωρὰ κριθή, παρὰ τὸ γράω ῥῆμα δηλοῦν τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος· Ὅς αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνος. Ἄλλως δὲ εὗρον τὸν στίχον ἐγώ, οἷον Καὶ τόνος αἰζηῶν ἐγράσκε δὲ μοῦνος· sic enim Veneta, non ut Sylb., ἔγραε κηδόμενος : et ab Galeno Gloss. Hipp. p. 346, ubi γόνος ... ἔγρασκε δὲ μόνα vel ἔγρα σκηδαιμόνα est in libris, unde perperam ἔγρασε κηδεμόνα Cornar. Formæ ἔγραε comparandum ἔχραε. In iis autem quæ post locum Callim. adduntur : Τούτου ὁ μέλλων γραήσω, unde formam γραῶ duxit HSt., scribendum γράσω cum Orione p. 40, 18, Zon. p. 453. Part. γράουσα etymol. cujusdam gratia ponit Eustath. Il. p. 1220, 45, Od. p. 1960, 18. L. D.] Sic Hesych. Cyprios ait γρᾶ dicere pro φάγε, Comede. Etym. et perispomenos γραῶ dici innuit, cujus fut. esse γραήσω. Inde Eust. [Il. p. 633, 47; 852, 9; 1220, 44] derivat τὴν γράστιν, B utpote ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰν ἐσθιομένην : deducens inde et τὴν χρόνῳ διεφθαρμένην γραῦν et τὴν γρώνην πέτραν. Derivat inde Etym. [p. 239, 22 : Γραῦς... ἀπὸ τοῦ γράειν, ὅ ἐστι ... ξύειν ... ἢ παρὰ τὸ γράφεσθαι, ὅ ἐστι καταξέεσθαι] γράφειν quoque, utpote signif. illo γράειν etiam ξύειν. [Tzetz. ad Lycophr. v. 20 : Γρώνης, τετρυπημένης καὶ κοίλης πέτρας, ἐκ τοῦ γρῶ τὸ ξέω καὶ ἐσθίω. Wakef.] At quod ad Γράστις attinet, Æl. Dionys. ap. Eust. ipsum prorsus rejicit, et inusitatum esse ait : tantum enim per κ dici κράστις. [V. Γράστις. Signif. Perdendi ponit Eust. Il. p. 633, 44 : Γρῶ τὸ ἐσθίω καὶ φθείρω, attulitque candem l. supra cit. γραῦν ducens a γράω et exponens τὴν χρόνῳ διεφθαρμένην. Quam voc. γραῦς signif. aliunde repetit Etym. M. p. 705, 40 s. Gud. p. 129, 32. Id. Eust. ib. v. 49 γρῶ ducit a forma primitiva ῥῶ, unde sit ῥαίω.]

Γραώδης, ὁ, ἡ, Anilis, Senilis. [Strabo 1, p. 16 : Τὴν ποιητικὴν γραώδη μυθολογίαν ἀποφαίνων. Galen. vol. 5, p. 120, B : Ἀδολεσχίαν γραώδη. Et mox : Τί γὰρ ἂν εἴη γραωδέστερον; Hemst. Paulus 1 Tim. 4, 7 : C Τοὺς βεβήλους καὶ γραώδεις μύθους παραιτοῦ. Et quos Seag. et Boiss. cit. Chrys. In Matth. Hom. 36, vol. 2, p. 248 : Μὴ δὴ τοιαῦτα λοιπὸν εἰσάγωμεν δόγματα γραώδη καὶ μύθους Ἰουδαϊκούς, et Const. Man. Chron. p. 72 (135 Meurs.) : Προὔφερον ὕθλους τινὰς γραώδεις. Adde Iambl. Vit. Pyth. c. 23 : Γελοῖα καὶ γραώδη· 32 : Ἅπερ ψιλῇ μὲν τῇ φράσει γραώδεσιν ὑποθήκαις ἔοικε. Eust. Opusc. p. 63, 37 : Γραώδη μῦθον.]

[Γραωδῶς, Aniliter. Origenes 2, 499. Angl. Alexand. mon. Grets. p. 3, A : Γρ. μᾶλλον δὲ ἀσεβῶς εἰσηγησάμενος. Hase.]

[Γρεῦς. V. Γραῖα.]

[Γρηγορᾶς, ᾶ, ὁ, Gregoras, n. pr. viri, ut Nicephori, alius ap. Theophan. p. 249, A, Leonem Gramm. p. 484, D, 489, C, D. L. Dind.]

Γρηγορέω [Vigilo] etiam dicitur, sed minus frequenter, nec a vetustioribus, ut quidam putant. [Phrynich. p. 119 (coll. Bachm. An. vol. 2, p. 386) : Ἐγρήγορα χρήσιμον καὶ ἐγρήγορεν, ἀλλ' οὐχὶ ἐγρηγόρει καὶ γρηγορῶ. Eust. Od. p. 1880, 26 : Ὅμηρος μὲν τε- D τρασυλλάβως οἶδεν ἐγρηγορῶ, οἱ δὲ ὕστερον καὶ γρηγορῶ τρισυλλάβως, ὅπερ οὐ φιλεῖται τοῖς ῥήτορσιν.] Legitur Luc. 12, [37] γρηγοροῦντας. [Alia plurima exx. tum propria tum translata signif. dicti v. ap. Schleusn. Lex. N. T. Cum ἐπὶ, Invigilare, Baruch. 2, 9 : Καὶ ἐγρηγόρησε κύριος ἐπὶ τοῖς κακοῖς καὶ ἐπήγαγε κύριος ἐφ' ἡμᾶς.] Sic Basil. : Τὰς ἐλπίδας εἶναι τῶν γρηγορούντων ἐνύπνια. [Thom. M. p. 628 : Γρηγορεῖ ὅταν ἐκτὸς ὕπνου ᾖ. Schæf. Alios recentiorum ll. v. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 119. Conf. Ἐγρηγορέω.]

Γρηγόρησις, ἡ, Vigilantia, in VV. LL. [Dan. 5, 11 : Ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, ἐν ᾧ πνεῦμα θεοῦ, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ πατρός σου γρηγόρησις καὶ σύνεσις εὑρέθη ἐν αὐτῷ. Conf. ib. 14.]

Γρηγορητέον, Vigilandum.

[Γρηγορία, ἡ, Gregoria, nomen feminæ ap. Malal. p. 221, 22. L. Dind.]

Γρηγορικός, sicut et ἐγρηγορικός, ap. Aristot. legi testatur Bud.

A [Γρηγόριον, ἡ, Gregorion, n. mulieris, cujus partes sunt in Methodii Conviv. X virg. p. 64-142. L. D.]

[Γρηγόριος, ὁ, Gregorius, n. pr. viri, ut Nazianzeni, Nysseni, aliorum. L. Dindorf.]

[Γρήγορος, ὁ, ἡ, Vigil. Sibyll. 1, p. 167 Ops. Kall. Hermes Trism. ap. Bentl. Ep. ad Mill. p. 7 : Ἀκοιμήτου πυρὸς ὄμματι γρήγορε. Eust. Opusc. p. 158, 47 : Γρήγορος αὐτὴ προσφερομένη ἐγρηγορόσιν ὑμῖν.] Γρηγορώτερον, Vigilantius. E Gaza in Somn. Scip. [Eust. Opusc. p. 1, 23 : Παραφράζων αὐτὸς καὶ ἄλλα μέν τινα τῆς παλαιοτάτης ἁγίας γραφῆς ἅγια, γρηγορώτερον δὲ καὶ προφητείαν φιλοσοφίας Δαυιτικῆς.]

[Γρηγόρσιον, τὸ, Expergificum, quod facit ne obdormiscamus. Eust. Od. p. 1493, 50 : Ἔοικε δὲ μᾶλλον τῷ τῆς Ἑλένης κρατῆρι τὸ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον γρηγόρσιον, ἐπειδὴ καὶ νηφάλιοι θυσίαι ἦσαν, ἐν αἷς οἶνος οὐκ ἐσπένδετο, φασίν, ἀλλ' ὕδωρ μελίκρατον· μάλιστα δὲ ὁμοιότερον πρὸς τὸν ῥηθέντα Ὁμηρικὸν κρατῆρα τὸ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ παυσινύσταλον, εἴτε βρῶμά φησιν εἴτ' ἄλλο τοιοῦτον. Τὸ δὲ παυσινύσταλον ὅμοιόν φασι τῷ ἐγρηγόρσιον, B ὃ δηλοῖ τὸ ποιοῦν ἐγρηγορέναι καὶ ὡς εἰπεῖν νηφάλεον. V. Ἐγρηγόρσιον.]

[Γρήγορσις, εως, ἡ, Vigilantia. Eumath. 9, p. 337 (396) : Καὶ ἦν μοι τὰ τῆς νυκτὸς ἡμέρα πρὸς ὕπνον καὶ γρήγορσιν. Angl. Chrysostom. In Daniel. 5, p. 144, ubi LXX γρηγόρησις. Struv. Philo vol. 1, p. 510, 13 : Ὕπνος γὰρ νοῦ, γρήγορσις ἐστιν αἰσθήσεως· et 14 : Αἱ γρηγόρσεις τῆς διανοίας. Epiph. t. 1, p. 34, A : Γρήγορσιν ἑαυτοῖς προσποριζεσθαι. Hase.]

[Γρηΐδιον. V. Γραΐδιον.]

Γρήϊος, α, ον, Anilis, Antiquus, παλαιός, Hesych. et Etym. [p. 241, 14 : Γρήϊον, παλαιόν· p. 603, 23 : Γραῦς γραὸς γραῖος, καὶ, Γρήϊον (γρηΐδιον vitiose Gud. p. 407, 418) εἶδος ἔχουσα. Chœrob. cod. Barocc. in *The philolog. Museum* 4, 113 : Γραῦς γραῖος, καὶ γρήϊος παρὰ Καλλιμάχῳ, Γρήϊον εἶδος ἔχουσα, τοῦτ' ἐστὶν γραός. L. Dindorf.]

Γρήνη, Etymologo [M. p. 241, 14] et Hesych. ἄνθη σύμμικτα, Miscella florum.

Γρήνικος, ὁ, dictus Fluvius quidam putatur [ab C Etym. M. p. 241, 16, et Zon. p. 451, 452, quamvis hæsitantibus inter plures et omnes æque inficetas etymologias] quasi Γραίνικος, quoniam ibi οἱ Γραικοὶ ἐνίκησαν τοὺς βαρβάρους. Idem et Γράνικος nominatur tum ab aliis, tum a Plut., qui et ipse ap. eum testatur fusum et devictum ab Alexandro Darium. [V. Γράνικος.]

[Γρῆνος s. Γρῆνυς, Vestis reticulata. Hesych. : Ἀγρηνά, δίκτυα καὶ ἔνδυμα. Ἀγρηνόν, δικτυοειδές, ὃ περιτίθενται οἱ βακχεύοντες Διονύσῳ. Ἐρατοσθένης δὲ αὐτὸ καλεῖ γρῆνυν ἢ γρῆνον. Corrigit Jungerm. ad Poll. 4, 116 : Καὶ Ἀγρηνόν, ἔνδυμα δ. Conf. Ἀγρηνόν.]

[Γρηπίζω vox nihili. V. Γριπίζω.]

[Γρησίνη, ἡ, Gresine, urbs Chersonesi. Zonar. p. 454 : Γρησίνη, πόλις Χερρονήσου. Steph. Byz. : Γρησίνος (sic), πόλις Χερρονήσου· τὸ ἐθνικὸν Γρησίνιος, ὡς Ἀνδροτίων ἕκτῳ Ἀτθίδος. L. Dindorf.]

[Γρηστωνία, ἡ, nomen regionis Thraciæ vel Macedoniæ. Steph. Byz. : Γρ. χώρα Θρᾴκης πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ· Θουκυδίδης δευτέρᾳ ἀπὸ Γράστου τινός· τὸ ἐθνικὸν D Γραστῶνες. Idem vitioso codice falsus : Γαστρωνία, χώρα Μακεδονίας, Θεόπομπος νδ'. Athen. 3, p. 77, D : Ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ νδ' τῶν ἱστοριῶν ... φησιν ... περὶ τὴν Βισαλτίαν καὶ Ἀμφίπολιν καὶ Γραιστωνίαν τῆς Μακεδονίας ἔαρος μέσου ὄντος τὰς μὲν συκᾶς σῦκα ... ἐνεγκεῖν. Alibi scribitur Κρηστωνία, ut in libris aliquot Thuc. 2, 99, 100, et quos ad eum citat Wassius. L. Dindorf.]

Γρῆτις, Suidæ ὁ βυρσεύς, Coriarius : pro quo ap. Hesych. scriptum Γρηυτίς. [In cod. Γρηντίς. Cyrillus ap. Tittm. ad Zon. p. 451 : Γρίτης, ὁ β. Zon. ipse l. c. γρήτης, p. 453, annot. 94, γρῆτις. Restituendum omnibus videtur γρίντης, quod v. L. Dindorf.]

[Γρηῦς, Γρῆυς. V. Γραῖα.]

[Γρίηλον, τὸ, i. q. Hipposelinon, apii genus. Dioscor. 3, 78 : Ἱπποσέλινον, οἱ μὲν γρίηλον, οἱ δὲ ἀγριοσέλινον, οἱ δὲ σμύρνιον καλοῦσι. Quæ Salm. Plin. Ex. p. 895, F, citans ex cod. vetustissimo literis capitalibus scripto non γρίηλον scribit sed γρίολον, nescio an hoc etiam ex cod., Neophytum autem notat habere ἀγρίολον.]

Γρίνος, ὁ, Hesychio [et Etym. M. p. 241, 48] δέρμα, Pellis s. Cutis. [Verum accentum esse quem Zonar., eodem modo voc. interpretatus, bis ponit p. 450 et 452, γρῖνος, docet Eust. Od. p. 1926, 56 : Ὅτι δὲ καὶ σὺν τῷ γάμμα περισπωμένως λέγεται κατά τινα γλῶτταν δηλοῖ ὁ τεχνικός (Herodianus). Chœrobosc. Orthogr. cod. Barocc. 50, fol. 124 : Γρῆνος τὸ δέρμα. Scrib. γρῖνος.]

[Γρῖνος, ὁ, Grinus, n. pr. regis ins. Theræ, ap. Herodot. 4, 150. L. Dindorf.]

[Γρίντης, ὁ, Piscator, s. Qui retia consuit. Eust. Od. p. 1926, 56 : ... δηλοῖ ὁ τεχνικὸς (Herodianus), ἔνθα λέγει καὶ ὅτι γρίσσων ὁ χοῖρος καὶ γρίντης ὁ γριπεύς. || Coriarius. Hesychio Γρηντὶς interpretato βυρσεὺς Is. Vossius restituebat γριντής, a γρῖνος, Corio. Chœrob. Orthogr. cod. Barocc. 50, fol. 124 : Γρίντις ὁ βυρσεύς. Id. fol. 181, γρίντης cum ead. interpr. V. Γρῆτις. || Conviciator, Insolens. Zonar. et Cyrill. p. 451 : Γρίντης, ὁ ὑβριστής. || Id. p. 452 : Γριντής, ὁ οὐρανός· Etym. p. 241, 48 : Γρίντις, ὁ οὐρανός. Apparet ex his quam vaga sedes sit accentus. L. Dind.]

[Γρίον, τὸ, Grium. Γρίον ὄρος Strabo 14, p. 635, eundem ab nonnullis montem perhibitum tradit quem Hom. Il. B, 868, Φθειρῶν ὄρος dixisset in Cariaque posuisset. V. et Γρίος. L. Dind.]

[Γρίος, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. Dind.]

[Γριπάω.] Γριπώμενα, quod Hesych. et Etym. [M. p. 241, 50] τὰ συνελκόμενα, τὰ σπασμωδῶς συμπαθοῦντα, s. ἐγγίζοντα. Vide et γριφᾶσθαι. [Pro ἐγγίζοντα Hesychii Etym. ponit συνελίζοντα, quod scrib. συνεγγίζοντα. Kuster. ad Hes. : « Γριπώμενα.) Cum hac nota conferenda est ea quæ paullo post sequitur : Γριφόμενα, γραφόμενα ἢ ἐπανειλούμενα. Utrobique enim designatur et explicatur l. Hippocr. Prorrh. l. 2, p. 75, D, ubi hodie legitur : Τὰ χρόνια ἀλγήματα πρὸς ὑποχόνδριον γριφόμενα. Gal. ad illum l. (vol. 8, p. 771, B) testatur pro γριφόμενα quosdam olim legisse γριπόμενα per π, quasi a γρῖπος, quod est Rete piscatorium. Quid autem hic significet γριπόμενα vel γριφόμενα jam olim dubium fuit grammaticis, quorum varias interpr. videre licet ap. Gal. l. l., item ap. Foes. Œc. Hipp. v. Γριφόμενα. » Quibus addit conj. parum probabilem χριπτόμενα vel χριμπτόμενα, Accedentia vel se insinuantia. Conf. Γριφάω, quo num forte pertineat etiam Γρύφω, quod v., in medio relinquo. L. Dindorf.]

Γρῖπεύς, έως, ὁ, Piscator. Ab Etym., Hesych., Eust. [Od. p. 1926, 56] exp. etiam Qui consuit vel sarcit retia. Sed in Epigr. [Anth. Pal. 7, 505 : Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι. Ib. 504, v. 12 : Τοῦ δὲ θανόντος γρίπωνος γριπεὺς τοῦτον ἔχωσε τάφον] manifeste pro Piscatore ponitur : sic et a Moscho [5, 9] : Ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς, Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθῦς ἁ πλάνος ἄγρα· quos olim ita reddidi, Piscator miser heu, domus est cui concava puppis, Cui labor in pelago, fallax venatio pisces. [Gl. Γριπεῖς, Hamiotæ. Poll. 7, 137. Theocr. 1, 39 : Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται λεπρὰς, ἐφ' ᾧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει ὁ πρέσβυς. Maximo Περὶ κατ. v. 46 : Στειχέμεναι· καὶ δ' ἄν κε φέροιο γρίπεῦσιν ὄνειαρ, φέροις restituit Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 352. L. D.]

Γριπεύω, Piscor. [Zonar. p. 456 : Γριπεῦσαι, ἰχθῦς θηρεῦσαι.]

[Γριπηΐς, ΐδος, ἡ.] Γριπηῒς τέχνη, Piscatoria ars, Epigr. [Anth. Pal. 6, 223 : Ὅτε γριπηΐδι τέχνῃ εἷλκε τὸν ἐκ πελάγευς ἰχθυόεντα βόλον.]

Γριπίζω, itidem pro Piscor, ἁλιεύω, Hesych. [Γριπίζει, ἁλιεύει. Zon. vero p. 456 : Γριπίζω (γρυππίζω Cyrill.) τὸ κερδαίνω.] Sed ap. Basil. [inter Epp. Liban. 1593] et Γρηπίζω cum η in pr. syll., ubi accipit pro Lucrum s. Quæstum facere, sed peculiari quodam modo. [Εἰ τὸ κερδαίνειν τοῦτο γριπίζειν λέγεται καὶ ταύτην ἔχει τὴν σημασίαν ἡ λέξις, ἣν ἐκ τῶν Πλάτωνος ἀδύτων ἡ σοφιστική σου ἡμῖν προεχειρίσατο, σκόπησον, ὦ θαυμάσιε, τίς μᾶλλόν ἐστι δυσγρίπιστος, ἡμεῖς οἱ οὕτω δι' ἐπιστολιμαίας δυνάμεως ἐπιχαρακούμενοι ἢ τὸ τῶν σοφιστῶν γένος. Ubi scripturam per ι ex cod. restituit Wolf. Conf. Ducang. et v. in Δυσγρίπιστος et Γρυπίζω. || « In libris Græcor. de Machina scriptis legas γριπίζεσθαι pro

A Complecti et continere, sicut circulus dolii ligna continet. Mauricius eo verbo utitur l. 8 Tact. : Δεῖ μὴ μόνον ἁπλᾶς τὰς σκούλτας κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ διπλασίας, ἵνα τῆς μιᾶς, ὡς εἰκὸς γριπιζομένης, τὴν μετ' αὐτὴν οὖσαν οὐ διαλάθῃ. » Casaub. ad Athen. 15, 7, p. 679, D. Quæ mihi non vacat quærere unde petierit Cas., quum ap. Mauricium quidem, 50 annis post obitum Cas. primum editum, non reperiantur, quanquam ap. eum sunt similia l. 9, c. 5, p. 232 Scheff. L. Dind.]

[Γριπίον, τὸ, demin. a γρῖπος, Reticulum. Gl. : Γρίσιον, Hamus. Ubi γρίπιον conj. Ducang. Possis et γρῖπον, si firmata satis hæc forma videatur ab Etym. M. p. 241, 23 : Γριπεὺς ὁ ἁλιεὺς παρὰ τὸ γρίπον (τὸ δίκτυον addit Gud. p. 129, 57) παρωνύμως. L. Dindorf.]

Γρίπισμα, τὸ, Lucrum, Etym. [M. p. 241, 22, Zon. p. 455. V. Γρύπισμα. || Cavillatio. Etym. M. p. 241, 35 : Γρῖφος, ζήτημα, αἴνιγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὴν χλεύην γρίπισμά φασι. Ap. Zon. l. l. Γρίπισμα (γρύππισμα Cyrill.) ποτικὸν ζήτημα ἢ ἐπιτραπέζιον ᾆσμα, ex-
B plicatio ad præcedens Γρῖφον est referenda. L. D.]

[Γρῖπον. V. Γριπίον.]

Γρίπος [Γρῖπος et Γριπὸς], ὁ, Rete, ab ἀγρεύω, Etym. [M. p. 241, 28], Schol. Theocr. [1, 39.] Sed Eust. [Il. p. 633, 46] e veteris Gramm. sententia a γρῶ derivat, quia ἑλκόμενος ξύει τὰ ὑπ' αὐτόν. Ab hoc certe γρίπος s. a deriv. γριπεὺς Galli suum *Gripper* mutuati sunt. [Artemid. 2, 14 : Σαγήνη καὶ γρῖπος καὶ ἀμφίβληστρον καὶ ὅσα ἄλλα ἐκ λίνων πλέκεται ἐπιτήδεια πρὸς ἁλιείαν. Anth. Pal. 6, 23 : Γριπούς τε πλωτῶν τε πάγην, περιδινέα κύρτον. De quo accentu v. in Γρῖφος. Etym. M. p. 243, 24 : Ὁ ῥάπτων τοὺς γρίπους. Zon. p. 451 : Γριπεὺς παρὰ τὸν γρίπον. || Captura. Diog. L. 1, 32 : Χρόνῳ δὲ Λεβεδίων τινῶν αὐτόθι γρῖπον ὠνησαμένων, καταληφθῆναι καὶ τὸν τρίποδα. Seager. De forma γρῖφος v. Γρῖφος.]

Γρίπων, ωνος, ὁ, in Epigr. i. q. γριπεύς, Piscator. [Anth. Pal. 7, 504 : Τοῦ δὲ θανόντος γρίπωνος γριπεὺς τοῦτον ἔχωσε τάφον. Ubi Scalig. conj. Γρίπων ὁ γριπεύς.]

[Γρίσσων, Porcus. Eust. Od. p. 1926, 56, de nomi-
C nibus a ῥινὸς præposito γ factis loquens : Ὁ τεχνικὸς (Heriodianus) λέγει καὶ ὅτι Γρίσσων ὁ χοῖρος. Chœrob. Orthogr. cod. Barocc. 50, fol. 124 : Γρίσον ὁ χοῖρος. V. nomen quod sequitur.]

[Γρίσσων, ὁ, Grisso, n. pr. viri. Zonar. p. 452 : Γρίσσων (paullo ante γρίσων) ὁ χοῖρος, καὶ ὄνομα δρομέως παρ' Ἀριστοφάνει. Hesych. : Γρισῶν, ὗς. Ἀριστοφάνης δ' ὄνομα δρομέως νενικηκότος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον. Unde correctum Etym. M. p. 241, 49 : Γρίσων ὁ χοῖρος. Ἀρ. δέ φησι δρομέως ὄνος. Postrema interpp. Hesych. referunt ad Crisonem celebrem Olympionicam. L. D.]

[Γριτή. Liban. Ep. 1594 : Οὐ παύσῃ, Βασίλειε, τὸν ἱερὸν τοῦτον τῶν Μουσῶν σηκὸν μεστὸν ποιῶν Καππαδοκῶν, καὶ ταῦτα ἀποζόντων γριτῆς καὶ χιόνος καὶ τῶν ἐκεῖθεν καλῶν; Respondet Bas. Ep. 1595 : Σὺ δὲ σκῶπτε καὶ διάσυρε τὰ ἡμέτερα, εἴτε γελῶν εἴτε σπουδάζων. Τί δὲ χιόνος ἢ γριτῆς ἐμνημόνευσας, παρὸν ἐντρυφᾶν ἡμῶν τοῖς σκώμμασιν; Vocem intelligere se negat Wolf., nec videtur cogitandum de γρύτη, sed potius de glacie. L. Dindorf.]

D [Γρίτης. V. Γρῆτις.]

[Γριφάω.] Γριφᾶσθαι Hesychio Scribere. Sed addit, quosdam dicere a Laconibus usurpari pro ξύειν καὶ ἀμύσσειν, Carpere et vellicare unguibus, s. Laniare unguibus. Idem mox γριφώμενα [immo γριφόμενα] exp. non solum γραφόμενα [Eust. Od. p. 1926, 66 : Γριφᾶσθαι τὸ γράφειν παρὰ Λάκωσι. Chœrobosc. Orthogr. cod. Barocc. 50, fol. 181 : Γριφᾶσθαι· οὕτως λέγουσιν τὸ γράφειν Λάκωνες. L. Dind.], sed etiam ἐπανειλούμενα : quod paulo ante γριπώμενα. [Galen. Gl. p. 454 Franz. : Γριφόμενα, ἐπανειλούμενα, παρὰ τὸν γριφὸν (de quo accentu v. in Γρῖφος), τὸ ἁλιευτικὸν δίκτυον. Quæ spectant l. Hippocr. s. Γριπάω tractatum. In eo autem nusquam apparet forma contr. per ω, sed scribitur γριφόμενα per ο, tanquam a præs. barytono Γρίφω, cujus perf. sit γεγριφώς.] Apud Eund. legitur Γεγριφώς· ὁ ταῖς χερσὶν ἀλοῶν [Qui manibus triturat].

Γριφεύω, Griphos dissolvo, Bud. ex Athen. 179 [10, p. 451, B : Δίφιλος δ' ἐν Θησεῖ τρεῖς ποτε κόρας Σαμίας φησὶν Ἀδωνίοισι γριφεύειν παρὰ πότον. Ubi vert.

potius Ænigmata proponere. Similiter Hesych. : Γριφεύειν, αἰνίττεσθαι. Sed Eust. Il. p. 884, 10 quum dicit : Ὁ γοῦν τὰ σχεδικὰ γριφεύων μάμμην ἂν παρακούσοι ἐνταῦθα, οἷα τῶν τοιούτων ἰδὰς, eorundem unum hominum significat de quibus loquitur p. 862, 47 : Ὑπὸ τῶν ἐκδιδόντων ἄρτι τοὺς σχεδικοὺς γρίφους. Id. Od. p. 1634, 12 : Οἱ δὲ νεώτεροι ταῦτα καὶ ὅσα τοιαῦτα ζηλώσαντες ... γρίφους ἐμελέτησαν πλέκειν οὓς ὠνόμασαν σχέδη, τὴν ἀρχὴν μὲν λεπτούς τινας καὶ οἵους ῥᾷον ἐκδιαδιδράσκεσθαι, τέλος δὲ ἀδροὺς καὶ δυσδιαφύκτους. Καὶ οἱ μὲν παλαιοὶ ... θαυμασίας ἐκάλουν ὡς ἐνομοθέτησεν ὁ Ἐπίχαρμος, λόγον ἐν λόγῳ αὐτὰ εἰπών ... οἱ δὲ τὰ σχεδικὰ λαλοῦντες ἀκολούθως, καὶ αὐτοὶ νοήματα καλοῦσιν ἅπερ γριφεύονται, διὰ τὸ καὶ τὸν γραμματέα παῖδα μὴ τοῦ λεγομένου, ἀλλὰ τοῦ νοουμένου γίνεσθαι. De quibus plura in Σχέδη. Medio utitur item 1769, 5 : Ὅτι δὲ καὶ γρίφῳ ἔοικεν ὁ τοιοῦτος αἶνος δῆλόν ἐστι· γριφεύεται γάρ πως ὁ αἰνισσόμενος. L. Dindorf.]

Γριφοειδὴς, ὁ, ἡ, Griphi speciem referens. Γριφοειδὲς, Hesychio δυσάρεστον. [Δυσεύρετον, Difficile inventu, conj. Kuster.]

[Γριφοειδῶς, Ænigmatice, Perplexe. Zachar. Mityl. Disp. p. 495, 6 : Ζητηθήσεται γελοίως καὶ γρ. Hase.]

[Γριφολογέω, Ænigmatice loquor. Nicet. Annal. 3, 3.]

[Γρῖφον. V. Γρῖφος.]

[Γριφοπλόκος, ὁ, ἡ, Qui ænigmata contorquet, Obscura loquitur. Tzetz. ad Hes. Op. v. 588 : Κἂν οἱ τῶν γραμματικῶν γριφοπλόκοι μᾶζα μᾶλλον καλῶσι τὸ ξηρὸν καὶ στερρὸν ἀρτίδιον. L. Dindorf.]

[Γριφοποιέω, Ænigmata edo. Eust. Wakef.]

Γρῖφος, ὁ, i. q. γρῖπος, Rete. Sunt qui Sagenam interpr. [Eust. Il. p. 633, 46 : Τὸ δίκτυον τὸν γρῖπον τὸν καὶ γρῖφον. Etym. M. p. 241, 28 : Γρῖπος τὸ δίκτυον ... τὸ δὲ αὐτὸ καὶ γρῖφος καλεῖται. Herodian. Epim. p. 16 : Γρῖφος καὶ τὸ δίκτυον. Galen. Gl. p. 454 : Τὸν γριφὸν, τὸ ἁλιευτικὸν δίκτυον. Oppian. Hal. 3, 80 : Τῶν τὰ μὲν ἀμφίβληστρα, τὰ δὲ γρῖφοι καλέονται. Galen. vol. 4, p. 285 Chart., 3, p. 4 Lips. a Wakef. cit. : Δίκτυον ἐπλέξατο καὶ πόρκον καὶ γρῖφον. Idem voc. dicere videtur Pseudophilemo p. 297 : Γρίφους οὐ γρίπους.] || Convivalis quæstio ænigmatica, Pollux, Hesych., Eust. [Od. p. 1926, 57], Schol. Aristoph. [Vesp. 20; Mœris p. 110; Etym. M. p. 241, 31, 36, Gud. 130, 1.] Sed et ad alios ænigmaticos et ambagiosos sermones extenditur. Lat. Griphos etiam vocarunt. Vide horum exx. ap. Athen., qui Symbola quoque Pythogorica griphos et ænigmata appellat. [10, p. 448 seq. Septem griphorum species enumerat Clearchus ibid. D, loco longiori quam qui repeti hic possit. Valde differre γρῖφον et αἴνιγμα docet Schol. Aristid. p. 508 : Ἢ γὰρ ὄναρ λέγεις ἢ γρῖφον) Ἀμφότερα ψευδῆ καὶ τὸ ὄναρ καὶ τὸ (al. ὁ) γρῖφος. Γρῖφος δέ ἐστιν οὐχ, ὥς ἔνιοί φασι, ταὐτὸν τῷ αἰνίγματι· διαφέρουσι γὰρ, ὅτι τὸ μὲν αἴνιγμα ὁμολογεῖ τις ἀγνοεῖν, τὸ (al. τὸν) δὲ γρῖφον ἀγνοεῖ δοκῶν ἐπίστασθαι, οἷον αἴνιγμα μέν ἐστι τὸ Τί τρίπουν, τί τετράπουν; Ἐνταῦθα δῆλον τὸ ἐρώτημα· γρῖφος δὲ, οἷον Ἕκτορα τὸν Πριάμου Διομήδης ἔκτεινεν (ἔκτανεν) ἀνήρ. Ἐνταῦθα δοκεῖ μὲν εἰδέναι τὸ ῥηθὲν, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Διομήδης ἦν ἀνὴρ ὁ Ἀχιλλεύς· ἐκείνην γὰρ ἔσχε μετὰ τὴν Βρισηΐδα. Locis plurimis qui sunt ap. Athen. add. Arist. Vesp. 20 : Οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος. Πῶς δὴ, προσερεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων, ὅτι ταὐτὸν ἐν γῇ θηρίον κἂν οὐρανῷ κἂν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλεν τὴν ἀσπίδα; Demetr. Phal., figuram quandam orationis ita dici tradens, § 153—4 : Ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ τοῦ Σωκράτους Κάμψας ὀβελίσκον, φησὶν, εἶτα διαβήτην λαβὼν ἐκ τῆς παλαίστρας θοἰμάτιον ὑφείλετο. Ἤδη μέντοι ἐκ δύο τόπων ἐνταῦθα ἐγένετο ἡ χάρις· οὐ γὰρ παρὰ προσδοκίαν μόνον ἐπηνέχθη, ἀλλ' οὐδ' ἠκολούθει τοῖς προτέροις· ἡ δὲ τοιαύτη ἀνακολουθία καλεῖται γρῖφος.] Lucian. [Pseudolog. fin.] : Τὰ αἰνίγματα καὶ γρίφους ἀκούσας [αἰν. λέγεις ἢ γρ. συντιθεὶς Vit. Auct. 14]. Invenitur et τὸ γρῖφος ap. Hesych. [Γρίφη, τὰ ἐν τοῖς πότοις βαλλόμενα ζητήματα. Γρίφους, ζητήματος], et τὸ γρῖφον ap. Etym. [M. p. 241, 37 : Γρῖφον (scr. γρῖφον) οὖν λέγεται τὸ δύσλυτον αἴνιγμα. Sic et Gud. 130, 3, Zon. p. 455. Gl. Γρῖφον, Insolubile. Herodian. Epim. p. 16 : Γρῖφον, τὸ ἀσαφές. Schol. Dionys. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 172 : Τί δέ εἰσι τὰ γρῖφα; τὰ ζητήματα τὰ δεινά. Anth. cod. Pal. inscr. ap. Jacobs. vol. 6, p. LXVI : Ἀριθμητικὰ καὶ γρῖφα σύμ-

A μικτα. Schol. Lucian. Jov. Trag. c. 28 : Γρῖφον δέ ἐστι τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. Inferior ætas accentum ponebat in ultima. Reg. prosod. p. 424, 14 : Ἡ συνήθεια ὀξύνει τὸ γριφός. Galen. Gloss. p. 454 : Τὸν γριφόν : v. etiam Γρῖπος. Similiter dicebatur tunc τυφὸς pro τῦφος : v. Reg. pros. ibid. 16. || Compar. et superl. sive ab adj. sive a subst. formatos ponit Favor. v. Συγκριτικά : Τὰ διὰ τοῦ ωτερος καὶ ωτατος εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ω συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, εἰ δὲ μακρὰν, κἄν τε φύσει κἄν τε θέσει, διὰ τοῦ ο μικροῦ, φύσει μὲν, οἷον ἰφθιμότερος ἰφθιμότατος, γριφότερος γριφότατος, ἀλυπότερος ἀλυπότατος, etc. Γριφ., et alia eorum quæ sunt ap. Fav., omittit Philemo s. 203, p. 132. Utrumque gradum memorat etiam Ms. gramm. ap. Boisson. Anecd. vol. 4, p. 61, annot. 6. L. Dindorf.]

[Γριφότης, ητος, ἡ, Obscuritas, qualis est griphorum. Herodian. Epim. p. 16 : Γριφότης, ἡ ἀσάφεια. L. D.]

Γριφώδης, ὁ, ἡ, Ambagiosus et obscurus more griphorum. E Naz. Orat. 1 affertur pro Intricato.

B [Athen. 10, p. 456, C : Γριφώδη δ' ἐστὶ καὶ Σιμωνίδῃ ταῦτα πεποιημένα. Lucian. Jov. Trag. c. 28 : Λοξὸς ἂν καὶ γριφώδης. Etym. M. p. 241, 34 : Γριφῶδες, τὸ δύσκολον καὶ συμπεπλεγμένον λόγιον. Conf. Gud. 130, 5; 622, 41. Herodian. Epim. p. 16 : Γριφώδης λόγος ὁ δύσκολος. Niceph. Greg. 19, 1, p. 929, 17 : Ὡς ἐκ σκότους τοῦ ξυμμιγοῦς καὶ γριφώδους τῶν ὁμωνύμων ἅμα καὶ πολυωνύμων λέξεων ... βάλλουσι. Inscr. ænigmatis ap. Bosch. Anth. Gr. vol. 3, p. 428 (recepti in Pal. App. 42) : Γριφῶδες. L. Dindorf.]

[Γρίφωσις, εως, ἡ, Obscuritas, qualis est griphorum. Tzetz. ad Hes. Op. v. 412, p. 222 Gaisf. : Μόνον λοξώσεως καὶ γριφώσεως τῶν λόγων φροντίζοντες. L. Dindorf.]

[Γρόμφαινα, ἡ, ὗς ἡ θηλειῶν, Scrofa, Gl. ubi leg. videtur, θήλεια. Eadem iterum, et Mss. Salm. Plin. Ex. p. 661, a, D : Γρόμφαινα, Scrofa.]

Γρομφὰς, άδος, ἡ, s. Γρομφὶς, Porca vetula, Scrofa. Hesych. [Γρομφὰς, ὗς παλαιὰ, σκρόφα, ὁμοίως καὶ ἡ γρομφίς.] Apud Suid. vero scriptum Γρομφὰς ὗς, ἡ

C παλαιὰ σκρόφα. [Distinguendum ut ap. Hesych. V. Γρόμφις.]

[Γρομφεύς.] Γρομφεῖς, Hesychio teste, dicuntur οἱ ζωγράφοι, qui et γραφεῖς. [V. Γροφεύς.]

[Γρόμφις s. Γρομφὶς, ἡ, i. q. Γρομφὰς, Scrofa. Hesych. : Γρομφὰς, ὗς παλαιὰ, σκρόφα· ὁμοίως καὶ ἡ γρομφίς. Zon. p. 454 : Γρόμφις ἢ γρομφὶς, ἡ παλαιὰ σκρόφα, ubi excidit, opinor ὗς ante σκρόφα, ut est ap. Suid. cujus gl. posui s. Γρομφάς. Id. p. 447 : Γόμφης, ὁ χοῖρος, vitiose. Et mendosius p. 448 : Γόμφεσυς. ὗς δορκάδος. Cyrill. : Γρομφὶς, ὗς, παλαιὰ σκρόφα· sed Ms. ap. Albert. ad Hesych. et Tittm. ad Zon. γρόμφης. Eust. Od. p. 1752, 13 : Ἱππῶναξ δὲ γρόμφιν λέγει, εἴτε καθόλου πᾶσαν ὗν δηλῶν εἴτε τὴν παλαιὰν τῇ ἡλικίᾳ. Verba Hippon. servavit Phot. p. 401, 9 : Πασπάλη, τὸ τυχὸν, οἱ δὲ κέγχρον, οἱ δὲ τὰ κέγχρινα ἄλευρα· Ἱππῶναξ, Πασπαληφάγον γρόμφιν. Codicis scripturam πασπάλιν φαγὼν ante Porsonum correxerat Pierson. ad Moer. p. 330. Vera igitur prosodia videtur γρόμφις. L. D.]

[Γρονθάριον, τὸ, Grunda, Suggrunda (prominentia

D in tectis et sim.). Apollod. Poliorc. in Vett. Mathem. p. 34 : Ἀπὸ δὲ τῶν ἄκρων τῆς δοκοῦ χελωνίοις προσηλουμένοις (l. προσηλωμένοις) ἀντηρίδες περιτεθεῖσαι ἐπὶ τοὺς χάμακας τῆς κλίμακος κλινέσθωσαν. Margo pro χελωνίοις ponit γρονθαρίοις. Indicarunt Angl. Conf. Γρόνθος. L. Dindorf.]

Γρονθονεύεται, Hesych. exp. θυμοῦται, quod et βρενθύεται dicitur.

[Γρόνθος, ὁ, Pugnus, Gl. Mœris p. 323 : Πὺξ Ἀττικῶς, γρόνθος Ἑλληνικῶς, ubi v. intt., recte notantes γρόνθος usus esse novitii. Eust. Il. p. 1322, 39 : Εἰς γρόνθον συστρέφοντες (digitos). Id. Opusc. p. 300, 36 : Καὶ τοίνυν δακτύλους εἰς γρόνθον ἔπτυσσον. Io. Diac. ad Hesiod. Sc. 285 : Κονδυλίζοντες ἀλλήλους ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. Schol. Hom. Il. Γ, 6, Etym. M. p. 695, 38, aliique gramm. s. Πυγμὴ et Πύξ. De forma græcobarbara γρόθθος v. Ducang. et Spanh. ad Arist. Ran. 556. || Signif. eadem qua Γρονθάριον Apollod. Poliorc. p. 46 : Ἐχέτω δὲ ὁ ῥώσταξ καὶ γρόνθους ξυλίνους ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ ἕως ἄνωθεν παραλλὰξ προσηλωμένους,

ὥστε δι' αὐτῶν ἀνέργεσθαι πρὸς τὸ ξυλοκαστέλλιον. || De alia signif. v. in Γρόνθων. L. D. || Contumelia. Epist. Polycarpi p. 3, bis. M.]

Γρόνθων, Hesychio ἀναφύσησις, ἣν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ κιθαρισταί, Primum rudimentum tibicinum, Modulus quem primum docentur, qui tibias inflare discunt : ut et Poll. 4, [83] τὰ πρῶτα τῶν αὐλητῶν μαθήματα dicuntur πεῖρα et γρόνθων. [Ead. signif. γρόνθος memorat Arcad. p. 49, 5 inter nomina in θος : Γρόνθος τὸ ἐπὶ τῆς αὐλήσεως. || Hominis nequam nomen esse videtur ap. Alciphr. 3, 52 : Οὔ μοι μέλει· ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται ῥιψοκίνδυνοι Γρόνθων καὶ Σαρδανάπαλλος. L. Dindorf.]

[Γρονθώνη. Theognost. cod. Barocc. 50 can. 700 : Τὰ διὰ τοῦ ωνη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, Ἀργειώνη, οὕτως ἡ Ἑλένη ... γρονθώνη. Conferend. fort. Γρωθώνη. Cramer.]

[Γρόσυνον, τάραξον, Turba, Excita, Hesych., quod Albertus suspicatur scriptum pro Γόρσυνον s. Φόρσυνον, i. e. ὄρσυνον, comparans ejusd. gll. Ὀρώρεται, τετάρακται. Ὀρσολοπεῖται, ταράσσεται. Ceterum fidem non excedit ρ, quod in forma ὀτρύνειν ponitur tertio loco, in dialecto hac vel illa fuisse a capite positum. L. D.]

Γροσφομάχος, ὁ, Qui γρόσφοις in prælio utitur, Qui γρόσφοις pugnat. Et Γροσφοφόρος, ὁ, Qui γρόσφον s. γρόσφους gestat. Apud Polyb. Epit. utrumque legitur, et exp. Veles, qui pilis utitur, Pilanus. [Prius est ap. Pol. 1, 33, 9 : Προορώμενοι τὴν τῶν ἐλεφάντων ἔφοδον, προθέμενοι τοὺς γροσφομάχους πολλὰς ἐπ' ἀλλήλαις κατόπιν σημαίας ἵστασαν· 6, 21, 7 : Παραγενομένων δ' εἰς τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν (qui sacramento a tribunis adacti erant) διαλέγουσι τῶν ἀνδρῶν τοὺς μὲν νεωτάτους καὶ πενιχροτάτους εἰς τοὺς γροσφομάχους, quos eosd. § 9 dicit γροσφοφόρους. Conf. 24, 3 etc. jam in ind. citt.]

Γρόσφος, ὁ, ap. Polyb. et Plut. Teli genus est, quod interpr. Pilum, Hastæ cuspis, quam terræ infigimus. [Schol. Hom. Il. N, 443 : Οὐρίαχον τὸν σαυρωτῆρα τοῦ δόρατος, τουτέστι τὸ ὄπισθεν μέρος, ὃν καὶ γρόσφον καὶ στρόφιγγά φασιν. Schæfer. Quibus conf. Eust. Il. p. 795, 35, ubi dicit etiam per χ scribi. Signif. ab hac diversa Teli missilis est apud] Polyb. [6, 22, 1] : Καὶ τοῖς μὲν νεωτάτοις παρήγγειλαν μάχαιραν φορεῖν καὶ γρόσφους. [Et ib. 4 : Τὸ δὲ τῶν γρόσφων βέλος ἔχει τῷ μὲν μήκει τὸ ξύλον ὡς ἐπίπαν δίπηχυ, τῷ δὲ πάχει δακτυλιαῖον, τὸ δὲ κέντρον σπιθαμιαῖον, κατὰ τοσοῦτον ἐπὶ λεπτὸν ἐξεληλαμένον καὶ συνωξυσμένον, ὥστε κατ' ἀνάγκην εὐθέως ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμβολῆς κάμπτεσθαι ...] Sunt qui Glandes interpr. γρόσφους, ut videbis in Βελοσφενδόνη. [Ubi citatur Plut. Sull. c. 18 : Τούτους μὲν οὖν ... αἵ τε βελοσφενδόναι καὶ οἱ γρόσφοι, χρωμένων ἀφειδῶς τῶν κατόπιν Ῥωμαίων, ἀπέστρεφον καὶ συνετάραττον. || Genus machinæ obsidionalis. Eust. Od. p. 1512, 18 : Οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι αἰγανέα γρόσχος, μικρὸν ἀκόντιον· καὶ ζητητέον μήποτε ἔσφαλται τὸ γρόσχος· γρόσφος γὰρ μάλιστα εὕρηται διὰ τοῦ φ· εἰ μὴ ἄρα μηχανικὴ μὲν λέξις ὁ γρόσφος, ὁ δὲ γρόσχος ἀκόντιον. Et l. superius cit. : Ἡ πλείων χρῆσις ἑλεπόλεως εἶδος οἶδε τὸν γρόσφον. L. Dindorf.]

[Γροσφοφόρος. V. Γροσφομάχος.]

[Γρόσχος. V. Γρόσφος.]

Γροῦμος, Hesychio στρόβιλος [Nux pinea, Rhombus, Turbo]. Latinis vero Grumus est θρόμβος.

[Γρουνός. V. Γρυνός.]

Γρούσσεται, Hesychio μηρύεται s. ἐκτείνεται [Trahitur, Extenditur].

[Γροῦτα s. Γρούτη, ἡ, Hordeum tostum. Zonar. p. 60 : Ἀθάρα, ἄλευρον ἑψημένον, λέγει δὲ τὴν γρούτην, ὡς οἶμαι. Libri duo γροῦταν. V. Ducang.]

[Γροφεὺς, έως, ὁ, forma Dorica pro Γραφεὺς, Pictor. Hesych. inter Γρούσσεται et Γρῦ : Γρομφεῖς, οἱ ζωγράφοι. Locus quo ponitur glossa formæque continuo afferendæ satis certum reddunt scripsisse Hes. Γροφεῖς. L. Dindorf.]

[Γροφεύω, forma Dor. pro Γραφεύω, Scribæ munere fungor, in inscr. Argis reperta ap. Boeckh. vol. 1, p. 581, ubi est γροφεύσαντα pro γροφεύσαντα. L. D.]

[Γρόφω, forma item Dor. pro Γράφω, Sculpo, in titulo columnæ striatæ ap. Boeckh, vol. 1, p. 5 : Παῖ Διὸς, Ἐχφάντῳ δέξαι τόδ' ἀμεμφὲς ἄγαλμα· σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε γρόφων. Notum est ἀντιγρόφως ex Tab. Heracl. p. 193. L. Dindorf.]

Γρὺ vel γρῦ, Sordes, quæ sunt sub ungue. Hesych. At Suid. [et Zon. p. 455] minus recte habet τὸν ἀπὸ τῶν ὀνύχων ῥύπον. [Tzetz. Hist. 4, 887 : Τὸ γρῦ ῥύπος τοῦ ὄνυχος.] Item, Quicquid minimum est, ut addit uterque. [Tzetz. l. c. v. 891 : Τὸ γρῦ γοῦν τὸ σμικρότατον ἅπαν σημαίνειν θέλει. Herodian. Philet. p. 436 : Γρῦ· οὕτως ἔλεγον τὸν ὑπὸ τῷ ὄνυχι τοῦ δακτύλου ῥύπον, ἀπὸ δὲ τούτου καὶ πᾶν τὸ βραχύτατον. Lex. rhet. Bekk. An. p. 228, 2 : Γρῦ, ἀντὶ τοῦ οὐδέν, ἐπεί, φασί, καλεῖται γρῦ ὁ ἐν τοῖς ὄνυξι βραχὺς ῥύπος. Gl. : Γρύκοκκος, Cicum, Ciccum. Leg. Γρῦ, κόκκυ ; v. Piers. ad Mœr. p. 331; Bekk. An. p. 105, 22; 1341, b.] Sed Suid. exp. præterea, Genus quoddam parvi numismatis. || Quin et nonnullos a γρυλλισμὸς, quæ Porcorum est vox, derivare tradit [secundum schol. Arist. Plut. 17. Tzetzes l. c. : Τὸ γρῦ ... καὶ ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου]. Hinc Οὐδὲ γρὺ ἀποκρίνεσθαι, Ne gry quidem respondere, q. d. Ne minimam quidem voculam ad respondendum proferre. Aristoph. Pl. [17] : Ἀποκρινομένου τοπαράπαν οὐδὲ γρύ. [Eust. Opusc. p. 333, 34 : Τί γοῦν δεῖ κάμνειν τὴν χεῖρα γράφοντα καὶ προσλαλεῖν τὸν μηδὲ γρῦ ἀντιφθεγγόμενον;] Interdum vero οὐδὲ γρῦ sub. verbo : ut Dem. [p. 353] : Περὶ δὲ Θηβαίων, ἢ Φωκέων, ἢ τῶν ἄλλων, ὧν οὗτος ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲ γρῦ, Ne gry quidem, sub. dixit, i. e. Nihil quicquam dixit, vel Nihil prorsus; ut si Lat. dicas, Ne ullum quidem verbum, omittens Dixit, vel Fecit. Nam γρῦ, inquit Erasm., Minimum quiddam signif. aut Sordes unguium, Rem sc. vilissimam : aut Vocem suillam, quam edere solent ii, qui gravantur sermone respondere, aut Numisma minutissimum. Sed non annotat Erasm. οὐδὲ γρῦ pro Ne tantillum quidem, de re quavis, ac non solum de sermone, dictum fuisse; ut ab Julian. Imper., Ἐμοί τε οὔτε γρὺ μετέδωκεν αὐτῆς, quæ ego in quodam ejus opusc. [p. 273, B] legi. Suid. autem ex Fod. [Epist. 59, p. 120 Heyl.] affert, Οὐδὲ γρὺ λόγων ἁψάμενος. [Lucian. Lexiph. c. 19 : Οὐδ' ὅσον τοῦ γρὺ καὶ τοῦ φνεὶ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. Antiphanes Athen. 8, p. 343, A : Ὄψου δὲ μηδὲν ... εἰσπλεῖν μηδὲ γρῦ. Aristæn. 1, 17 : Οὐδὲ γρῦ τῆς ἐμῆς συμβουλῆς ἐπαΐειν δοκεῖ. Citavit hæc Bergl. ad Alciphr. 1, 39, ab Schæf. ind. || Accentum acutum refellunt Arcad. p. 182, 8 : Περισπᾶται δὲ καὶ ὅσα ἔχει δίχρονον ἐκτεταμένον, ἃ νῦν γρῦ κρῖ, ὁπότε ἐκτείνεται· ὁπότε δὲ συστέλλεται, ὀξύνεται· Pseudophilemo p. 299 : Γρῦ τὸν ὑπὸ τοῖς ὄνυξι ῥύπον περισπωμένως. De mensura constabat ex Anth. Pal. 11, 142 : Προσθήσει δ' αὐτοῖς γρῦ, φαθί, καὶ μὶν ἔτι. Arcad. autem de correptis tantum ᾰ et νῦν loqui putandus est. L. Dindorf.]

[Γρυβὸς, Gryps. Hesych. : Γρυβὸς, γρύξ. Cui si recte restitutum est γρύψ, non dubitem ad hujus gl. exemplum revocare alteram inter Γρυμπάνειν et Γρὺξ positam : Γρῦνος, ὁ γρύψ : quum librariorum potius quam dialectorum sit permutare literas β et ν : de quo v. in B. Comparandum autem γρυβὸς foret cum ῥυβὸς, de quo Etym. M. 242, 2 : Ῥυβὸν γὰρ τὸ ἐπικαμπὲς παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, unde corrigendus Orio p. 41, 7, non intellectus ab Larchero. V. etiam Γρυπός. L. D.]

[Γρυγμὸς, ὁ, Grunnitus. Zachar. Papa Dial. 3, 4 : Κραυγὰς ὀνάγρων, συριγμοὺς ὄφεων, χοίρων γρυγμοὺς καὶ ποντικῶν κλαγγάς. Hase.]

Γρύζω, Grunnio, Hisco, Bud. et Erasm. : hic ap. Apoll. Rh. [?], ille ap. Aristoph. Nam Aristoph. Pl. [454] : Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε; Bud. vertit Hiscere, Erasm. Grunnire : quæ tamen apud Philostr. V. Ap. : Οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, οὐδ' ὑπήχθη γρύξαι, interpr. itidem Hiscere : vertit enim, Nequaquam locutus est, neque adduci potuit, ut vel hisceret. Apud LXX γρύζειν redditur etiam Mutire. [Josua 10, 21 : Καὶ οὐκ ἔγρυξεν οὐδεὶς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ. Gl. Muttio, Mutio. Γρύξαι, Mussitare. Hesych. : Γρύζειν, φθέγγεσθαι, λέγειν. Γρύξαι, ἠρέμα κράξαι, ἢ ἠρέμα φθέγξασθαι. Conf. Zonar. p. 456. Alcæus ap. Athen. 9, p. 396, C : Εἴ τι γρύξομαι ὧν σοι λέγω πλέον τι γαλαθηνοῦ μυός. Cujus, ut opinor, exemplo motus Elmsl. ad Acharn. v. 278 γρύξει restituebat in Arist. Eq. v. 294 : Διαφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις. Id. Pac. 97 : Εὐφημεῖν χρὴ καὶ μὴ φλαῦρον μηδὲν γρύζειν· Nub. 963 : Πρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος μηδέν' ἀκοῦσαι. Et alibi. Isæus p. 71 : Οὐκ ἐτόλμησε γρύξαι τὸ παράπαν

οὐδέν. Eust. Opusc. p. 48, 14 : Καταισχυνεῖ, ὡσεὶ καὶ γρύζοντα τὸν ἀπειλησάμενον· 356, 36 : Μὴ θίξαι, μὴ γρῦξαι, μὴ εἰς θέατρον παρακύψαι. Nicet. Annal. 7, 4 : Ὑπ' ὀδόντα γρύζων. Niceph. Greg. 17, 7, p. 865, 13 ed. Bonn. : Μηδενὸς ὄντος τοῦ πολέμιόν τι καὶ ἄγριον γρύζοντος.] Sed et canis Exod. 11, [7] dicitur γρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, VV. LL. [Hesych. : Γρύξαι, ὑλακτῆσαι.] Suid. γρύζω exp. θρηνῶ, φωνῶ. [Γρύζω, γρὺξ, γρύλλος, etc., sicut et Grunnio, a γρῦ, suillam vocem exprimente; quam edere solent, qui sermone respondere gravantur. Waser. Num. Hebr. 2, 13. Gatak. Fragm. de vocibus anim. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 229 : Ἐπὶ χοίρων γρυλλίζειν καὶ γρύζειν. Formam γρύττω, ut dicitur ὀλολύζω et ὀλολύττω, obscure memorat Lucian. Jud. voc. c. 10 : Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, ... τοῦ ζῆτα (λέγοντος ἀφῃρῆσθαι ὑπὸ τοῦ ταῦ) τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· ubi schol. : Γρύττειν γὰρ λέγεται. Indicavit Schæf. Aristot. Probl. 4, 2 : Οὔτε γὰρ, ἂν μὴ πῖον ᾖ, ὁμοίως γρύσει ἡ θερμότης, Liquefacere, Gaza. Seager.]

[Γρυήλιον, βωσμὴν δρυός, Hesych. Ed. Albert. errorem typ. γρυήλεον tacet Schow.]

Γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν, pro Hiscere audetis, ap. Suid. [v. Ἆρα, ex Arist. Lys. 656 : Ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;]

[Γρυλάζω et Γρυλίζω. V. Γρυλλίζω.]

[Γρυλισμός. V. Γρυλλίζω.]

[Γρυλίων, ὁ, Porcus. Hesych. : Γρυλίων, ὁ χοῖρος.]

Γρύλλη, eadem signif. [qua γρυλλισμὸς] Hesych. [Ὑῶν φωνή, Grunnitus.]

[Γρυλλίδιον, τὸ, Porcellus. Tzetz. Hist. 12, 418 inscr. : Μὴ ἔχων δαιμόνιον ὠνοῦμαι γρυλλίδιον. Elberl.]

Γρυλλίζω, Grunnio : γρυλλίζοντες χοῖροι, Aristoph. [Pl. 307 : Ὑμεῖς δὲ γρυλίζοντες ὑπὸ φιληδίας ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι· Ach. 746 : Ὅπως δὲ γρυλιξεῖτε καὶ κοΐξετε. Hanc enim scripturam Pl. loco restituit Dobræus quod eam præcipit Phrynichus tum in Ecl. p. 101 : Γρυλλίζειν διττὴν ἔχει τὴν ἁμαρτίαν, ἔν τε τῇ προφορᾷ καὶ τῷ σημαινομένῳ, ἐν μὲν τῇ προφορᾷ διὰ τῶν δύο λλ, ἐν δὲ τῷ σημαινομένῳ ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ γρυλίζειν ἐστὶ τιθέμενον ἐπὶ τῆς τῶν ὑῶν φωνῆς, οἱ δὲ νῦν τάττουσιν ἐπὶ τῶν φορτικῶς καὶ ἀσχημόνως ὀρχουμένων. Ἐρεῖς οὖν γρυλίζειν καὶ γρυλισμὸς συῶν, οὐ γρυλλισμός· tum in Exc. nomine ejus inscriptis Bekk. An. p. 33, 1 : Γρυλίζειν καὶ γρυλισμός, ἐπὶ τῆς τῶν χοίρων φωνῆς δι' ἑνὸς λ καὶ οὐ διὰ δυοῖν. Γρύλλος δὲ διὰ τῶν δυοῖν λλ ὀρχήματος εἶδός ἐστιν. Ἡ μὲν οὖν ὄρχησις ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων γυλλισμὸς καλεῖται, γρύλλος δὲ ὁ ὀρχούμενος. Ὑῶν μὲν οὖν ἡ φωνὴ γρυλισμὸς etc., quibus add. Thom. p. 197 : Γρυλίζειν Ἀττικοὶ δι' ἑνὸς λ. Et præstant eandem libri emendatiores in Aristoph. Ach. l. c.; Aristot. H. A. 4, 9, p. 535, 17 Bekk. : Λύρα καὶ χρομίς, οὗτοι γὰρ ἀφιᾶσιν ὥσπερ γρυλισμόν· Dionis Chrys. Or. 7, vol. 1, p. 246 : Γρυλιζούσης τῆς συός· schol. Arist. Plut. 17 : Τὸν γρυλισμόν, τουτέστι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων, ubi γρυλισμὸν Suidas v. Γρῦ· Hesychii : Γρυλίζοντα, γρύζοντα· Γογρύζειν (γογγρύζειν)· τὸ αὐτὸ καὶ γρυλίζειν λέγεται· et in glossa ad eandem formam revocanda : Γρυλάζειν, γογγύζειν· conf. etiam Γρυλίων. Apud Poll. vero 5, 89, ubi coturnices dicuntur γρυλίζειν, nimis manifestum est inducendum esse voc. ex proximo τρυλίζειν natum. Contra Γρυλλίζειν bis est ap. Ælian., locum Aristot. repetentem H. A. 10, 11, et quos ei addidit Lobeckius Procop. Hist. Arc. 17, p. 49, C : Καθῆστο γρυλλίζων· Zenodot. ap. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 229 : Ἐπὶ χοίρων γρυλλίζειν· 232 : Χοῖρος γρυλλίζει. Γρυλλίζειν et γρυλλισμὸς ap. Poll. 5, 87, Eust. Od. p. 1657, 8; γρυλλίζειν ... ἐπὶ χοίρων ap. Zonar. p. 456. Vitiose Gl. Γρυνίζω, Grunnio, pro γρυλίζω s. γρυλλίζω. L. Dindorf.]

Γρυλλισμὸς, ὁ, Grunnitus. [V. Γρυλλίζω.]

[Γρυλλίων. V. Γρυλίων et Γρύλλος.]

[Γρυλλίων, ὁ, Gryllio, n. pr. viri ap. Athen. 6, p. 244, 245; alius 13, p. 591, D; et rursus aliorum ap. Diog. L. 5, 15, Alciphr. 3, 10, 11; 44, 1. ? L. D.]

[Γρυλλοειδής, q. d. Porciformis. Ioann. Jejunat. in Io. Chrys. vol. 7, p. 654 : Εἶδές ποτε τὰς τῶν βασιλέων εἰκόνας πῶς εἰσί, τὰ μὲν τῶν προσώπων εὐμήκη καὶ εὐμεγέθη καὶ περικαλλῆ, τὰ δὲ γρυλλοειδῆ καὶ καταγέλαστα;]

Γρύλλος, ὁ, ac Γρυλλίων [Γρυλίων cod. : v. Γρυλλίζω], ὁ, Porcus, ap. Hesych. [Γόγγρους γρύλλους vocari scribit Nicander Epicus Gloss. 3 ap. Athen. 7, (p. 288, C : Νίκ. δ' ὁ ἐποποιὸς ἐν τρίτῳ γλωσσῶν καλεῖσθαί φησιν αὐτοὺς καὶ γρύλλους). A voracitate nimirum. Gesner. Ὁ γρύλλος ὅμοιος μέν ἐστιν ἐγχέλει, ἄστομος δὲ (Palato insuavis, Dalechamp.), Diphilus Siphnius ap. Eund. 8, (p. 356, A). Congros γρύλλους appellatos esse alibi temere non legas. Porcellos ita proprie dixerunt; et γρυλλισμὸν Editum ab illis sonum. Congris, credo, propter pascendi aviditatem nom. id communicatum, sicut et γόγγρους a γρῦν vett. deducunt. Sed et Γύλλοι pisces quidam et Γυλλίσκοι, teste Hesych. Casaub. 7, 10. Gatak. Zon. p. 452 : Γρύλλος, ὁ χοῖρος. Hinc Γρύλλος dialogus Plut. Mor. p. 985 seqq. || Saltatio. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 33, 2 : Γρύλλος διὰ τῶν δυοῖν λλ ὀρχήματος εἶδός ἐστιν. || Saltator. Eadem : Ἡ μὲν οὖν ὄρχησις ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων γυλλισμὸς (γρυλλισμὸς ?), γρύλλος δὲ ὁ ὀρχούμενος. Quam vere in his voc. Ægyptiacum perhibeatur sive γρυλλισμὸς sive, cui nullus hic locus videtur, γυλλισμὸς, quoque jure γρυλλίζειν et γρυλλισμὸς damnentur, quum non rejiciatur γρύλλος, in medio relinquo, minime dubitans quin quicquid falsi et absurdi his inest, totum sit ejus qui Phrynichi personam induit. Ceterum, ut dictum est in Γρυλλίζω, in tota hac stirpe vitiosum esse duplex λ, ita γρύλος diserte testatur Arcad. p. 52, 24 : Τὰ εἰς λος μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μὴ ἀπὸ τοῦ χ ἀρχόμενα, ἔχοντα δίχρονον ἐκτεταμένον, εἰ μή τις εἴη διαστολή, βαρύνεται, Ἴλος τὸ κύριον, ἰλλὸς δὲ ὁ διεστραμμένος, πῖλος μύλος στῦλος γρύλος· sic enim cod. Havn. pro στρογγύλος. Gl. Dorv. Arist. Plut. 17 : Τὰ μικρὰ τῶν γρύλων ἤτοι τῶν χοίρων. Verus autem accentus sic erit γρῦλος, ut θρῦλος. L. Dind.]

[Γρύλλος, ὁ, Gryllus, n. pr. viri. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 11, 26 : Τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα δισσὸν τὸ λ οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερα ... Γρύλλος, καθάρας τοὺς Διοσκούρους, ὡς Φιλοστέφανος. Notissimus Γρύλλος pater Xenophontis : v. Diogen. 2, 48, ibiq. interpr. Et filius ejusd. ap. eund. 52 et Hyperid. ap. Harpocrat. s. Γρύλλος. Olympionica Chalcidensis Γρύλλος ap. Diodor. 17, 40, ubi libri plerique Πρύαλος vel Γρύλος. L. Dindorf.]

Γρῦμαίᾱ, ἡ, Peræ quoddam genus, ut quidam ex Poll. [10, 160 : Καὶ γρυμέα (ita cod. pro γρυμαία) δὲ ἀγγεῖόν τι εἰς ἀπόθεσιν, ὃ ἔνιοι πήραν νομίζουσι. Videtur autem γρυμαία forma novitia et ignota veteribus, qui dicerent aut γρυμεία aut γρυμέα. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 33, 33 : Γρυμεία, ἣν οἱ πολλοὶ γρύτην καλοῦσι (eadem Cyrill. ap. Albert. ad Hes. p. 861, nisi quod vitiose scribit γρυμία). Δίφιλος ἄνευ τοῦ ι γρυμέαν· ἔστι δὲ παρ' Ἀθηναίοις πήρα τις γρυμέα καλουμένη, ἐν ᾗ παντοῖα σκεύη ἐστί. De forma γρυμεία (sic enim scribenda videtur) Etym. Gud. p. 130, 5 : Γρυμεῖα, ἣν οἱ πολλοὶ γραμεῖαν καλοῦσι, τὰ εἰκῇ συμπεφορημένα. Καὶ ἔστι πολιτικώτερον ἄνευ τοῦ ι γρυμέα. Unde explicanda in l. Athen. sub Γρυμαία, n. pr., citando varietas Γραμαία. Phryn. p. 230 : Γρύτη. Καὶ τοῦτο τῶν παραπεποιημένων· τὸ γὰρ τοιοῦτον ἅπαν γρυμέαν συμβέβηκε καλεῖσθαι. Formæ γρυμέα, quamvis paullo aliter, et fere sic ut Γρύτη dictum infra notabimus, usurpatæ testis Sotades ap. Athen. 7, p. 293, B : Γαλεὸς εἴληπται μέγας· ὤπτησα τὰ μέσα, τὴν δὲ λοιπὴν γρυμέαν ἕψω; Anon. Περὶ ὀργῆς Hercul. vol. p. 1, p. 64 : Ῥήτορας καὶ ποιητὰς καὶ πᾶσαν τὴν τοιαύτην γρυμέαν. Recentiores sua nescio an librorum culpa constanter præferunt alteram, veluti Themist. Or. 21, p. 257, A : Καταλιπεῖν μὲν τὰ λαισήια καὶ τὰς ἰκτιδέας καὶ τὴν γρυμαίαν, λαβεῖν δὲ ἀσπίδα ἀληθινήν· 23, p. 293, D : Καὶ δορυφορεῖ με ἐμβάλλοντα εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ (ὁ ?) συρφετὸς οὗτος καὶ ἡ γρυμαία, κεκραγότες καὶ ἐκβοῶντες ἐφ' ἑκάστῳ ῥήματι ὧν ἂν λέγω. Damascius Phot. cod. 242, p. 352, 14 : Γρυμαία ἔκειτο παντοδαπῶν βιβλίων. Quibus accedunt Hesych. : Γρυμαία, ἐσθὴς (?) καὶ ἀγγεῖον, σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· Zon. p. 454 et Theognost. cod. Barocc. 50 can. 108 : Γρυμαία, σκευοθήκη. L. Dindorf.]

[Γρῦμαίᾱ, ἡ, Grymæa, nomen meretricis Atticæ ap. Athen. 13, p. 583, E, nisi hic quoque legendum Γρυμέα. L. Dindorf.]

Γρῦμαιοπώλης, ὁ, Lucian. [Lexiph. c. 3], Qui peras vendit. Sunt et qui γρυμαία, ut a γρύτη derivatum

est, ita ejus signif. retinere putent. [Scr. esse γρυμεοπώλης vidit Lobeck. ad Phryn. p. 230. Pro συρμαιοπῶλαι Polluci 7, 196 γρυμαιοπῶλαι restituebat Hemst.]

[Γρυμέα et Γρυμεία. V. Γρυμαία.]

[Γρυμεοπώλης. V. Γρυμαιοπώλης.]

Γρυμπάνειν, Hesychio γρυποῦσθαι et συγκάμπτεσθαι [Incurvari : sed ap. Hes. scriptum συγκάμπτειν. Theognost. cod. Barocc. 50 can. 108 : Γρυμπάνειν, ἐπικάμπτειν. Lex. rhet. Bekk. An. p. 228, 20 : Γυμπάνειν, τὸ σιωπᾶν καὶ φρίττειν καὶ τρομαίνειν καὶ οἴεσθαι τὴν γῆν παλλομένην καὶ ὥσπερ ἄλλεσθαι ὑπὸ σεισμοῦ· ἐπὶ γὰρ τούτου ἔταξε τὴν λέξιν. Quæ emendanda et explicanda ex Etym. M. p. 242, 7, et Lex. vet. ab HSt. s. Γρυπανίζειν cit. : Γρυπανίζειν, σείεσθαι τὴν γῆν παλλομένην (vitiose Etym. M. cum Zonar. p. 456 βαλλ.) καὶ ὥσπερ ῥυσοῦσθαι ὑπὸ σεισμοῦ· οὕτως Ἀντιφῶν (loco s. Γρυπάνιον citando, quem addit Zonar.). Significc. Conticescendi, Horrendi et Tremendi, quas ponit Lex. rhet., ab aliis non vidi memoratas. Conf. Γυπαίνειν. L. Dindorf.]

[Γρύνεια, ἡ et τὰ, Grynea, oppidum prope Myrinam Asiæ min. Herodot. 1, 149 : Αἵδε δὲ αἱ Αἰολίδες (πόλεις) ... Μύρινα, Γρύνεια. Steph. Byz. v. Γρύνοι : Ἑκαταῖος δὲ τὴν πόλιν Γρύνειαν καλεῖ. Et ibid. : Καὶ οὐδετέρως τὰ Γρύνεια. Id. s. Γρύνεια : Τῆς Γρυνείας. Sing. neutr. Straboni 13, p. 622 : Ἐντεῦθεν δ' εἰς Μύριναν τετταράκοντα στάδιοι, τὸ δ' ἴσον ἐντεῦθεν εἰς Γρύνιον. Et paullo post : Εἶτα πολίχνιον Μυριναίων Γρύνιον. Sic et Diodor. 17, 7 : Γρύνιον πόλιν. Sed utrumque scripsisse Γρύνειον docent libri Xenoph. H. Gr. 3, 1, 6 inter Γρύνειον et Γρύνιον fluctuantes. De adj. gentil. addit Steph. : Τὸ ἐθνικὸν Γρυνεὺς (ita Craterus apud ipsum s. Καρήνη : Γρυνεῖς, Πιταναῖοι. Et ipse s. Γρύνεια : Τὸ ἐθνικὸν Γρυνεύς, ὡς τῆς Γρυνείας τὸ Γρυνεύς· Strabo 13, p. 618 : Ἀπόλλων ... ἡ Κιλλαῖος καλούμενος ἢ Γρυνεὺς) καὶ Γρυνηὶς τὸ θηλυκόν. Λέγεται καὶ Γρύνειος Ἀπόλλων, ὡς Παρθένιος Δήλῳ, καὶ Γρυνήιος, καὶ Γρυνικὸς τὸ κτητικόν. Γρυνιαίῳ vitiose pro Γρυνείῳ adj. scribi videtur ap. Pausan. 1, 21, 7. L. Dind.]

[Γρύνειον. Γρυνήιος. Γρυνηίς. Γρυνιαῖον. Γρυνικός. Γρύνιον. V. Γρύνεια.]

[Γρῦνεύς, έως, ὁ, Gryneus, n. pr. viri in Anth. Pal. 7, 294 : Γρυνέα τὸν πρέσβυν, τὸν ἀλιτρύτου ἀπὸ κύμβης ζῶντα. L. Dind.]

[Γρύνη, λιβανωτός, Thus. Theognost. cod. Barocc. 50 can. 108. Cramer.]

[Γρῦνον, τὸ, Cucumis silvester. Diosc. Noth. 4, 154 : Σίκυς ἄγριος· οἱ δὲ ἐλατήριον, οἱ δὲ γρῦνον, οἱ δὲ βαλλίς, οἱ δὲ σύγκρισις.]

Γρύνος, Hesychio ὁ γρύψ. [V. Γρυδός.]

[Γρῦνὸς, ὁ, unde] Γρυνοὶ, Suidæ [et Zon. p. 452] κορμοὶ δρύϊνοι, s. τὰ τῶν γεράνδρύων ξύλα, Trunci querni, s. Vetustarum quercuum, aliarumve arborum veterum, ligna : κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ δ εἰς γ pro δρυνοί. Etym. quoque [M. p. 241, 55] hoc tradit, qui etiam addit, γρυνὸν dici quasi γέρυνον καὶ γέρον στέλεχος. [Herodian. Περὶ μον. λ. p. 33, 15, et qui cum eo fere consentit Arcad. p. 63, 25, aridas et crassas arborum radices interpr. : Γρυνός· σημαίνει δὲ, ὡς καὶ Ἀπολλώνιός φησι, τὰς τῶν ξύλων ξηρὰς καὶ παχείας ῥίζας. Mich. Psell. ap. Tittm. præf. ad Zon. p. 115 : Γρυνὸς, τραχεῖα ῥάβδος.] Sed et γρουνὸν dici testatur, afferens hunc versum, Γρουνοὶ μὲν δαίοντο, μέγας δ' Ἥφαιστος ἀνέστη. Citat et Lycophr. [Quem apud ter legitur, 86 : Λεύσσω θέοντα γρυνὸν ἐπτερωμένον τρήρωνος εἰς ἅρπαγμα πεφνείας κυνός, de navi Paridis ; 294 : Καὶ λιγνύος ῥιπαῖσι καὶ γρυνῶν βολαῖς· 1362 : Λοῖσθος δ' ἐγείρει γρυνὸς ἀρχαίαν ἔριν πῦρ εὗδον ἤδη τὸ πρὶν ἐξάπτων φλογί. Omnibus his ll. libri plures paucioresve ostendunt formam γρουνός. Tzetz. Antehom. 41 : Γρυνὸν γὰρ πυρόεντα τεκεῖν δοκέεσκεν. Ap. Dracon. p. 93, 24, Θῦνος, Γρῦνος, καὶ βαρυνόμενον τὸ Κυνὸς perversi sunt accentus pro Θυνός, γρυνός, Κῦνος. L. Dind.]

Γρὺξ, exp. Sordes unguium, VV. LL. : nam ap. Hesych. ὁ τόπος τοῦ ὄνυχος, pro ὁ ῥύπος τοῦ ὄνυχος scriptum existimatur. [Suspectum ipsum γρὺξ, quamvis ordo literarum non ferat γρύ. Γρὺξ vitiose scriptum pro γρὺψ notavi in Γρυδός. Cujus vitii alterum ex. præbet Etym. Gud. p. 130, 10 : Γρὺξ,

A παρὰ τὸ γρύζειν, ἰσχυρὸς ἐν τῷ ἁρπάζειν καὶ ἀνασπᾶν τὴν θήραν. Scribendum enim γρὺψ ... γρυπίζειν. V. Γρυπίζω. L. Dind.]

Γρυπαὶ, s. Γυπαὶ, dicuntur αἱ νεοσσιαὶ τῶν γυπῶν, Vulturum nidi, Hesych. [V. et Γυπή.] Forsitan tamen potius sunt Gryphum [Grypum] nidi : nisi Gryphes [Grypes] et Vultures easdem esse velit aves.

Γρυπαίετος, ὁ, a nonnullis exp. Adunca aquila ap. Aristoph. Ran. [929], ubi Æschylus memorat in navibus Persicis σημεῖα ἐγγεγράφθαι ἱππαλεκτρυόνας et γρυπαιέτους χαλκηλάτους. Ego potius Monstrosam avem interpretandum censeo mixtam ex aquilarum et gryphum [grypum] genere, ut γυπαίετον.

[Γρυπαίνω. V. Γρυπάλιον.]

Γρυπάλιον, s. Γρυπάνιον, Hesychio γερόντιον, Senecio : procul dubio e verbo Γρυπαίνω, Incurvor : quoniam senum corpora incurvari crescentibus annis solent. Utriusque verbi Harpocr. quoque meminit, et ex eo Suid. Annotat enim Dionysium, filium Tryphonis grammatici, Ὀνομάτων l. 2, dicere γρυπαίνειν B esse τὸ γρυποῦσθαι, quemadmodum, inquit, τὰ ἁπαλὰ ξυλίφια, ὅταν κάμψαντες ἀφῶμεν. [Eadem Etym. M. p. 242, 9.] Deinde allato h. l. Antiphontis ex Ἀληθείας l. 2 : Καίων γὰρ τὴν γῆν καὶ συντήκων, γρυπάνιον ποιεῖ· et hoc Melanthii, ex Atthidos l. 2 : Σεισμὸς γέγονε, καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ· subjungit, videri his in ll. scriptt. illos ostendere ὡς γινομένης κατὰ τοὺς σεισμοὺς γρυπότητός τινος περὶ τὴν γῆν. Indicat igitur et Lexicographus ille Γρυπάνιον esse Incurvum : et Γρυπαίνειν, Incurvari : et Γρύπτειν, itidem Incurvari, Inflecti ; est enim illud ἔγρυπεν aor. 2 τοῦ γρύπτειν, quod Hesych. et ipse exp. γρυποῦσθαι, συγκάμπτεσθαι. Sed γρύψαι Idem exp. ἠρέμα κράξαι, vel ἠρέμα φθέγξασθαι, vel ὑλακτῆσαι. [Quod flagitante literarum ordine nunc mutatum in γρύξαι. V. Γρύζω.]

[Γρυπαλώπηξ, εκος, ὁ, cognomen ægroto impositum ap. Hippocr. p. 1201, E : Σάτυρος ἐν Θάσῳ παρωνύμιον ἐκαλεῖτο γρυπαλώπηξ· περὶ ἔτεα ἐὼν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐξωνείρωσσε πλεονάκις· προήει δ' αὐτῷ καὶ δι' ἡμέρης πλεονάκις· γενόμενος δὲ περὶ ἔτεα τριάκοντα φθινώδης C ἐγένετο καὶ ἀπέθανεν. Galen. Gloss. p. 570 : Εἰρῆσθαι παρὰ τῷ Ἱπποκράτει καὶ ἄλλα πολλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον (ut στρυμάργου s. στομάργου de eo qui esset μανικῶς ἐπτοημένος περὶ τὰ ἀφροδίσια) καθάπερ ... γρυπαλώπηξ. Foes. Œcon. p. 88 : « Significari videbatur Is qui lumbis erat incurvis aut dorso inflexo. Ἀλώπεκες enim dicuntur musculi dorsi inferiores ad lumbos siti. »]

[Γρυπανίζω.] In Lex. meo vet. et ap. Etym. [M. p. 242, 7, Zon. p. 456] Γρυπανίζειν esse dicitur σείεσθαι τὴν γῆν παλλομένην [βαλλ. male Et.] καὶ ὥσπερ ῥυσσοῦσθαι [ῥυσοῦσθαι recte Et.] ἀπὸ σεισμοῦ· additque Etym. Antiphontem ita usurpasse. Paulo post tamen meminit et τοῦ γρυπαίνειν, et Antiphontis l. supra [v. Γρυπάλιον] cit. affert.

[Γρυπάνιον. V. Γρυπάλιον.]

[Γρυπαρία, ἡ, Navigii genus. Eugenicus in Laud. Trapezunt. p. 370, 50 ed. Tafel. : Μετὰ κατέργου καὶ ἑνὸς γρυπαρίας. V. s. Εἷς. L. Dind.]

[Γρυπάριον, τὸ, Vestis quæ grypibus pictis distincta D est. V. Γρυπολέων.]

[Γρυπίζω, i. q. γριπίζω. Etym. Gud. p. 130, 8 : Γρυμεῖα, ἣν οἱ πολλοὶ γραμείαν καλοῦσι, τὰ εἰκῆ συμπεφορημένα. Καὶ ἔστι πολιτικώτερον ἄνευ τοῦ ι γρυμέα, καὶ ἐκεῖθεν τὸ λεγόμενον ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐγρυπίσαμεν, τοῦ φ τραπέντος εἰς π. Quum totum illud καὶ ἐκ.... εἰς π. clarum sit non ad gl. Γρυμεῖα sed ad proximam referri, Γρὺξ παρὰ τὸ γρύζειν, ἰσχυρὸς ἐν τῷ ἁρπάζειν καὶ ἀνασπᾶν τὴν θήραν, quam supra (s. Γρὺξ) ita corrigendam dixi : Γρὺψ παρὰ τὸ γρυπίζειν, disci hinc potest recentiores, falsa etymologia delusos, dixisse γρυπίζειν per υ ; nec pro mero librarii errore habendum esse quod ex Testam. 12 patriarch. in Grabii Spicil. vol. 1, p. 147 cit. Schneid. : Ἕβδομον πνεῦμα ἀδικίας, μεθ' ἧς κλοπὴ καὶ γρυπίσματα, ubi Commotiones reddidit Robertus Lincoln., sec. tertii decimi interpres : v. Γριπίζω, Γρίπισμα, Γρύπτω. L. Dind.]

[Γρύπισμα. V. Γρυπίζω.]

Γρυπνὸν, Hesychio στυγνὸν, κατηφὲς, Triste, Demissum : quo modo et γρυπὸν exp.

[Γρυπολέων, οντος, ὁ, Animal ex grype et leone compositum, deinde Vestis hujus formæ animalia intexta habens. Constantin. Cærim. p. 335, D : Τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τὸ χοροσαγχόριον μετὰ τοῦ γρυπολέοντος καὶ τοῦ γρυπαρίου τοῦ ἀριστητηρίου. Vertit Reisk. : Cum grypoleonte seu pallio cui imagines vulturum (immo grypum) et leonum erant intextæ : item gryparium seu pannus figuris vulturum (grypum) refertus. Idem in annot. : « Γρυπολέοντος. Ita edidi, quum in cod. esset γρυψολέοντος (π superscr.), quod interpretabar, π esse superscriptam emendationem ejusdem librarii peccatum suum corrigentis et jubentis π pro ψ substituere. Nescio tamen an satis recte fecerim. Dicunt certe novi Græci γρυψὸς pro gryphe (grype), ave fabulosa. Favet tamen mihi γρυπόναγρος, quod infra legitur p. 340, C, 5. » Ceterum ne quis miretur grypem cum leone compositum, quum grypes ipsi sint leones cum rostro aquilino, cavebit Γρυπαίετος, quod v. L. Dindorf.]

[Γρυπόναγρος, ὁ, Animal ex grype et onagro mixtum, hinc Vestis cui talia monstra sunt intexta. Constantin. Cærim. p. 340, C : Εἰς δὲ τὸν τοῦ Λευκοῦ δῆμον ἐκρεμάσθησαν τὰ ὀξέα βῆλα, οἱ γρυπόναγροι. V. Γρυπολέων. L. Dindorf.]

[Γρυποπώλης vox nihili. V. Γρυτοπώλης.]

Γρυπόρυγχος, ὁ, ἡ, Qui naso est adunco. Ioan. Malal. p. 258, 10, de Galba.]

Γρυπός, ή, όν, Hesychio τὰ ἔξω τοῦ στόματος καμπυλόῤῥις, ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ῥῖνα ἔχων, Qui naso vel rostro est adunco et inflexo, Qui naso est aquilino : ut ap. Xenoph. Cyr. 8, p. 132 [4, 21] Cyrus Chrysantæ dicit optime convenire uxorem σιμὴν, quoniam ipse γρυπὸς sit. Et Plut. Apophth. [p. 172, E] dicit Persas τῶν γρυπῶν ἐρᾷν, eosque pro pulcerrimis habere, quoniam Cyrus, qui omnium regum maxime ab eis fuit amatus, fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος. Ideoque Socrates τὸν γρυπὸν vocare solebat βασιλικὸν, teste Eod. [Immo Platone Reip. 5, p. 474, E : Ἢ οὐχ οὕτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλούς, ὁ μὲν, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαινεθήσεται ὑφ' ὑμῶν, τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι. Quo respexit Plut. Mor. p. 44, F, 56, C, et quos ad eum cit. Wyttenb. Alia voc. exempla sunt ap. Aristot. Pol. 5, 9 : Ῥὶς παρεκβεβηκυῖα τὴν εὐθύτητα ... πρὸς τὸ γρυπὸν ἢ τὸ σιμόν. Conf. Rhetor. 1, 4. Anth. Pal. 11, 199 : Ἰχθῦν ὁ γρυπὸς Σωσίπτολις οὐκ ἀγοράζει· 405 : Ὁ γρυπὸς Νίκων· 406 : Τοῦ γρυποῦ Νίκωνος. Galen. vol. 1, p. 78=3, 71 : Τὰ μὲν παιδία σιμότερα, γρυπότεροι δ' οἱ παρακμάζοντες, ubi male per ω. Ib. 78=72 : Οἷς μὲν ἡ ῥὶς ὀξεῖα ἢ γρυπή. Gl. Γρυπὸς, Serro, Aquilinus, Nasutus, Adunco naso. Γρυπή, Nasuta.] Apud Athen. [4, p. 153, B ; 6, 246, D ; 12, 540, A] est ὁ γρυπὸς ἐπικαλούμενος Ἀντίοχος. [« Antiochus Γρυπὸς, a naso adunco, non magno, ut Justin., ἱέραξ Plutarcho a rapacitate. Scalig. ad Euseb. » Gatak. De cogn. Antiochi Grypi v. Plut. Coriol. c. 11, Marii c. 1.] || Signif. γρυπὸς etiam τὸν στυγνὸν καὶ κατηφῆ, Etym. [M. p. 242, 6] et Hesych. pro quo Hes. habet et γρυπνόν. || Non de homine vero solum dicitur, qui habeat τὴν ῥίνα [ῥῖνα] ἐπικεκαμμένην, sed de parte etiam ejus aliqua vel re inanima, itidem pro Incurvus, Inflexus, Uncus : ut Xenoph. l. c. : Τῶν μὲν γὰρ μεστῶν γρυπὴ ἡ γαστὴρ γίγνεται, τῶν δὲ ἀδείπνων, σιμή. [Aret. De c. morb. diut. 1, 8, p. 36=42 : Ὄνυχες γρυποὶ δακτύλων... Διὰ τόδε καὶ ὄνυχες γρυποί. De pisce Ælian. N. A. 3, 28 : Γρυπός γε μὴν ἡσυχῇ οὕτως. De canibus Pollux 5, 62 : Κύνες γρυπαὶ, respiciens Xen. Cyn. 3, 2 et 3. De corona Eubulus Athen. 15, p. 679, D : Σὺ δὲ τόνδε φορήσεις στέφανον πολυποίκιλον ἀνθέων, γρυπότατον, χαριέστατον, si scriptura est sincera. || Hesych. : Γρυπὸν, γρύψ. Quanquam scriptura est suspecta. V. Γρυβός.]

Γρυπότης, ητος, ἡ, Incurvitas, Aduncitas, et peculiariter nasi vel rostri. Xen. [Cyr. 8, 4, 21, indeque Plut. Mor. p. 633, B] : Πρὸς οὖν τὴν σιμότητα ἡ γρυπότης ἄριστα συναρμόσειε. [Harpocr. v. Γρυπάνιον : Μήποτε δ' ἐμφαίνουσιν οἱ συγγραφεῖς ὡς γινομένης κατὰ τοὺς σεισμοὺς γρυπότητός τινος περὶ τὴν γῆν. Anon. Aristot. Rhet. 1, 4 : Ἡ γρυπότης καὶ ἡ σιμότης. Plut. Anton. c. 4 : Γρυπότης μυκτῆρος· Mor. p. 994, F : Γρυπότης χειλους. Galen. vol. 1, p. 78=3, 72 : Ξηρότητα τῇ γρυπότητι τεκμαίρεσθαι. Id. 1, 20=2, 308 : Σιμότητος ἢ γρυπότητος. L. Dind.]

Γρυπόω, Aduncum reddo, Incurvum et inflexum reddo. Alex. Aphr. [Probl. 2, 18], Harpocr. Vide Γρυπαίνω [Γρυπαλιον. Hippocr. Præn. p. 42, 32 : Οἱ μὲν ὄνυχες τῶν χειρῶν γρυποῦνται· Co. præn. p. 183, A : Γρυποῦνται δὲ ὄνυχας (οἱ ἔμπυοι). Alia v. ap. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 418. || In genua procumbo. Arcad. p. 149, 26 : Γρυπῶ τὸ γονυπετῶ. L. D. Epiph. t. 2, p. 296, D : Γηράσαντος (aquilæ) γρυποῦται ὁ προμυκτήρ. Hase.]

[Γρύπτω. V. Γρυπαλιον.]

Γρύπωσις, ἡ, Incurvatio, Inflexio, ἐπικαμπή. [Cæl. Aurel. Acut. 2, 32 : « Unguium uncatio, quam grypωσιν vocant. » Conf. Γρυπόω. L. Dind.]

Γρυσμός, ὁ, Grunnitus. [Agathocles ap.] Athen. [9, p. 376, A : Τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνεῦσα (ὗς). Quod dici ἐπὶ τελείου συὸς (ut γρυλλισμὸς de porcellis) animadvertit Eust. Il. p. 773, 15.]

[Γρύτα. V. Γρύτη.]

Γρυτάρια, Frivola, Bud. [Zenob. 5, 54 : Τὸν ἐν ταῖς ὄνυξι ῥύπον λέγουσι Γρῦ, καὶ Γρυτάρια τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν λεπτὰ σκευάρια, καὶ Γρυτοπώλην τὸν τὰ σκευάρια πωλοῦντα. Eodem pertinent Γρυτάρης s. Γρυτάριος, de quo v. Ducang., Hemst. ad schol. Arist. Plut. 17.]

Γρυτεύεται, Hesychio παρασκευάζεται. [Gl. : Γρυτεύω, Scrutor. Γρυτεύει, Scrutatur.]

Γρύτη, ἡ, Scruta, Bud. [Gl. Eadem Γρύτα, Crusta : l. Scruta. Anon. Vascula testacea interpr. Tzetz. Hist. 4, 888 : Καὶ γρύτη δὲ σκευάρια μικρὰ τῶν ὀστρακίνων. Hesych. : Γρύται, σκεύη. (Male Zon. p. 454 : Γρυταὶ, ἐπισκευαί.) Γρυμαία, τὰ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. Exc. Phryn. in Bekk. An. p. 33, 33 : Γρυμεῖα, ἣν οἱ πολλοὶ γρύτην καλοῦσι. Aliter Sappho ap. eund. p. 34, 2 : Σαπφὼ δὲ γρύτην καλεῖ τὴν μύρων καὶ γυναικείων (γυναικῶν cod.) τινῶν θήκην. Improbat usum voc. Phryn. Ecl. p. 230 : Γρύτη, καὶ τοῦτο τῶν παραπεποιημένων· τὸ γὰρ τοιοῦτον ἅπαν γρυμέαν συμβέβηκε καλεῖσθαι. Ad quam signif. conf. Γρυτοδόκη. De minuto genere piscium Geopon. 20, 1 : Τὴν λεπτὴν γρύτην θαλασσίαν· cui comparandum γρυμέα de iisdem dictum ab Sotade supra cit. ῡ]

[Γρυτοδόκη, ἡ, Arcula ad scruta servanda. Anth. Pal. 6, 254 : Καὶ τὴν γρυτοδόκην κοιτίδα παμβακίδων.]

[Γρυτοπωλεῖον, τὸ, Scrutarium, Gl., Locus ubi veneunt scruta.]

Γρυτοπώλης, ὁ, Scrutorum venditor, vel Vilia scruta vendens, ut loquitur Horat., Scrutarius [Gl.], Frivolarius, Bud. Hinc nostrum *Regratter* deductum quidam putant. Γρυτοπώλης, dicitur ὁ γρύτην, i. e. λεπτὰ σκεύη, πωλῶν : quo tamen vocab. veteres non esse usos tradit Schol. Aristoph. [Plut. 17] : sed dixisse pro eo ῥυποπώλης, forsan ῥωποπώλης scripsit, et γρυτάρης. Interpr. etiam Scrutarius, Frivolorum supellectilium venditor. [Schol. Luciani Lexiph. c. 3 Γρυμαιοπώλην interpretanti γρυποπώλην recte γρυτοπ. restitutum ab interpr.]

[Γρύττος, ὁ, Gryttus, n. pr. viri. Cleo ap. Aristoph. Eq. 877 : Ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν Γρύττον ἐξαλείψας. Ubi scholl. quum dubitant sitne γρύττον i. q. γρῦ s. τὸ τυχὸν, ut Cleo omnem protervitatem cum pulvisculo ab se abolitam glorietur, an homo, cui Cleo δημαγωγῶν θάνατον ἐπέθηκε τὴν ζημίαν, impurus et cinædus, certi nihil sibi de eo compertum fuisse prodμnt. Posterius affirmat Suid. v. Γρύττος, nomen ab aliis addens per π scribi Γρύπος (Γρῦπος), ceterum ipse s. v. Βινεῖν Γρῖπον scribit in l. Arist. L. Dind.]

[Γρύττω. V. Γρύζω.]

[Γρύφω inter ea quæ υ producant memorat Draco p. 117, 3. L. Dindorf.]

Γρύψ, ῦπός, ὁ, Gryps s. Gryphus. Plin. enim et Gryphas dicit et Gryphos. [Scr. esse Grypas et Grypos ostendit Buttm. Gr. vol. 2, p. 399. Vide in fine dicenda.] Sunt autem gryphes s. gryphi, Aves quadrupedes, lupi magnitudine, cruribus et unguibus leoninis, pennis in pectore rubris, in reliquo corpore nigris. [Aliter describit Pausan. 8, 2, 7 : Ἤδη δὲ καὶ ἥκουσα τοῖς γρυψὶ στίγματα ὁποῖα καὶ ταῖς παρδάλεσιν

εἶναι. De grypibus Indicis v. Philostr. Vit. Apoll. 3, 48.] De bello autem cum eis Arimasporum ob auri custodiam, multa Herod. 3, [116, et 4, 13, 27; memorat et 4, 79, 152] et Paus. in Atticis [c. 24]: et Plin. 7, 2, et ipse Ctesias in Persicis [ap. Phot. cod. 72, p. 46, 30, ubi describuntur ut supra. Ctesiam autem cogitabat, opinor, Arrian. Exp. Al. 5, 4, 7, τοὺς γρῦπας τοὺς φύλακας dicens se omissurum, quum paullo ante Ctesia usus auctore esset. Conf. Ælian. N. An. 4, 27. Primus memorat Æsch. Prom. 803: Ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας (i. e. φύλακας) γρῦπας φύλαξαι τόν τε μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμον', οἳ χρυσόρρυτον οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου. Cum τραγελάφοις conjungit Plut. Agesil. c. 19, cum elephantis et hominibus nigris Lucian. Dial. mar. 15, 4, ab Schæf. cit., ubi v. Solan. Dianam in picta tabula grype vectam memorat Strabo 8, p. 343. || In V. T. vero γρὺψ dicitur avis non ficta, sed vera, generis aquilini, ut videtur. Levit. 11, 13: Τὸν ἀετὸν καὶ τὸν γρῦπα καὶ τὸν ἁλιαίετον καὶ τὸν γῦπα καὶ τὸν ἴκτινον. Quæ verba eadem omnia Deut. 14, 12 sq. || Formam novitiam γρυφὸς, γρύφα (sic) præbet Symeonis Sethi Hist. anim. Ms. argum. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 357, B: Κεφάλαιον α' περὶ γρυφός. ... Τὸν γρύφα φασὶν εἶναι ζῶον παμμεγεθέστατον. Ubi in scripto ipso est περὶ γύπα. Γρυπῶν et γυπῶν confusa v. s. Γύψ. L. D. || Grypos nominabant veteres quos medium ævum Hippogryphos, voce priscis ignota; aliter tamen Milling. *Peint. de vas. gr.* p. 74. Grypus cur Apollini sacer exponit Visc. Mus. Piocl. t. 4, p. 25 et t. 5, p. 53; cur Baccho ib. p. 14, 17, 19; cur Nemesi t. 4, p. 26, t. 5, p. 40 et Eckhel Doctr. num. part. 2, p. 552; cur conspiciantur in sepulcris Visc. ib. t. 5, p. 45. Aristeæ Proconnesii carmina de bello inter grypes et Arimaspos, Longin. 7, Tzetz. Chil. 7, 688. Inter donaria in arce Athen. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 189, 11: Γρὺψ, γρυπὸς προτομή. Hase.]

[Γρυφαλέων. V. Γρυπαλέων.]

[Γρυψός. V. Γρυπαλέων.]

[Γρυῶ, τὸ προσφωνῶ, Alloquor, Inclamo. Zonaras p. 456. Natum videri possit ex γηρύω. L. D.]

Γρωθύλοι, Hesychio γωλιοί, σπήλαια, Speluncæ.

Γρωθώνη, Hesychio σαπρὰ γραῦς, Emarcida vetula. Sed addit a quibusdam exp. παλαιὰν ὄνον, Vetulam asinam. [Cod. ὄνησιν, ut certe falsa sit scriptura ὄνον. V. Γρονθώνη.]

[Γρῶνα. V. Γρωνάς.]

[Γρωνὰς, άδος, ἡ.] Γρωνάδες, Hesychio θήλειαι σύες, Porcæ, Scrofæ. V. Γρομφάδες. [Id.: Γρώνα, ὗς θήλεια, Λάκωνες. Quod probabiliter huc trahit Kust., sed vix erat quod in γρωνὰς mutaret. L. Dind.]

[Γρώνεια, ἡ, Gronia, urbs Phocidis, unde gentile Γρωνεύς, utrumque ap. Steph. Byz., Zon. p. 454, et qui Γρώνια Suid.]

Γρώνη, [sec. Etym. M. p. 241, 52 s. Zon. p. 454: conf. Eust. Il. p. 633, 47; 852, 9, Od. p. 1532, 9; 1733, 32] ἡ κοίλη καὶ τετρημένη [male Et. τετριμμένη] πέτρα, ἡ δεχομένη τὰ σχοινία· Hesychio itidem [immo his interpretatur voc. Γρώνους] ἡ ὀπὴ τῆς πέτρας, δι' ἧς τὰ σχοινία πρὸς τὴν τῶν νεῶν στάσιν ἠσφαλίζοντο. Sed idem Hes. γρώνην esse dixerat etiam παλαιὸν ἀγγεῖον σκύτινον, et τὸ κενὸν [cod. κοῖνον: leg. κοῖλον. L. D.] τοῦ δίφρου, οὗ λόγχαι κεῖνται. Eust. quoque [Od. p. 1307, 22] hujus ἁρματείου γρώνης meminit, ὁμωνύμου τῇ παρὰ Λυκόφρονι [20] θαλασσίᾳ γρώνῃ, dicens esse Locum in curru, in quo scuticæ ponebantur, teste Æl. Dionysio; is enim γρώνην esse tradit τὸ κοῖλον τοῦ ἁρματείου δίφρου, εἰς ὃ τὰς μάστιγας οἱ ἡνίοχοι ἀπετίθεντο· quod et ληνὸν vocari a nonnullis. Nicander γρώνησι adj. usurpavit pro Cavis, Profundis et capacibus: Al. 77: Πελλίσιν ἐν γρώνῃσιν, ὅτ' εἴαρι πῖον [πῦον HSt. Ms. Vind.] ἀμέλξαις· Schol. enim ibi exp. κοίλαις, καὶ βαθείαις, καὶ δεκτικαῖς. [V. Γρῶνος. Idem subst. Ther. 794: Αὐτίκα γ' ἀγρευθέντας ἐνὶ γρώνῃσιν ἴδυσαν μυοδόκοις. De mactra Anth. Pal. 7, 736: Εἰ καί σοι λιτή γε καὶ οὐκ εὐάλφιτος εἴη φύστη ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις.]

[Γρῶνος, ὁ.] Γρώνους Hesych. dici scribit τοὺς ἀκούοντας καὶ τοὺς μὴ λαλοῦντας, Qui audiunt et non loquuntur. [Idem per errorem ut videtur, voc. huic

A tribuit signiff. quasdam quæ sunt propriæ voc. γρώνη, quod v. || Dicitur etiam adj. Γρῶνος, η, ον. Lycophr. 631: Ὅσοι παρ' Ἰοῦς γρῶνον οἰκοῦνται πέδον, ubi schol. κοῖλον ἢ βαθύ. 1280: Γρώνῳ βερέθρῳ. Schol. τῷ κοίλῳ. Femin. exemplum v. in Γρώνη.]

Γύα, s. Γύη Ion., et Γυία [γυία forma nititur non nisi vitio librorum: de quo monuit jam Toupius Emend. vol. 1, p. 191, Porson. ad Phœn. 655, et minus fidenter ad eund. l. Valck. Conf. Elmsl. ad Bacch. 13. Gregorium quidem Naz. vol. 2, p. 32, C, cujus l. utitur Jacobs. ad Anth. Pal. p. 517: Οὐ γῆς πυροφόρου γυῖαι καὶ ἄλσεα καλὰ, opinor scripsisse γύαι, quamvis vitare vitium potuisset, si dixisset πυροφόροιο. L. D.], ἡ, Arvum, ut πυροφόροι τε γύαι. Et Eur. Hel. [3] de Nilo, Λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας. Cam. [Hæc pertinent ad Γύης, quod v. Quæ præterea olim legebantur feminini ap. tragicos exempla redacta jam sunt ad unum Eur. Bacch. 13: Τὰς πολυχρύσους γύας, ubi τοὺς restituit Elmsl.] || Arvi spatium, s. Jugerum; seu, ut Hesych. et Eust. exp., πλέθρον, B ὀργυιά. [De qua signif. v. in Γύης, quo referend. fort. etiam Tab. Heracl. 2, 13, sq. p. 262: Καὶ ἐγένοντο ἀπὸ τῶ ἀντόμω ποτὶ τὰν βουσῆτιν τὰν διὰ τῶν γυᾶν ἐκ πόλιος ῥεῶσαν Ϝέπτα γύαι, ἀπὸ δὲ τᾶς βουσήτιος ἐπὶ τὰν τριακοντάπεδον τρεῖς καὶ δέκα γύαι, ubi Jugera vertit Mazoch. L. D.] || Hesychio est præterea et ὁδὸς et ὄρυξ, Via, Fossa s. Fossatum. [Dicit Hes.: Γύαι, ὁδοί. Γυίη, ὄρυξ. In quibus ὄρυξ non debebat verti Fossa, quum sit Fodiendi instrumentum, velut rastrum. Euseb. H. E. 10, 4: Ὄρυξι καὶ δικέλλαις. De γυίῃ vero dixi ante. Lex. rhet. Bekk. An. p. 252, 28: Ἐπὶ γύης ὁδός ἐστι καὶ τρίβος μεταξὺ δυεῖν γειτόνων, διατέμνουσα τὰ χωρία ἐξ ἑκατέρου. Οἱ οὖν κρίνοντες ξενίας ἑκατέρωθεν, ἔκ τε πατρὸς καὶ μητρὸς, δύο γύας ἔχουσιν, ὁ δὲ ἐκ τοῦ ἑτέρου ἕνα. Ἔστιν οὖν ἐπὶ γύης δίκης ὄνομα. Sed Etym. M. p. 358, 30 junctim Ἐπιγύης, quod v. || Dicitur et pro γῆ, Terra. Hesych.: Γύας, γῆς. Id. s. Ἰλλυρὶς γυνή: Γύη ἀντὶ τοῦ γῆ· χρῶνται γὰρ οὕτως. Pherenicus ap. sch. Pind. Ol. 3, 28: Νάσσασθαι Βορέαο γύην, ubi var. γῆν. Comicus ap. Dion. Chrys. Or. 64, vol. 2, p. 335, ab Schneid. cit.: C Ἄλση δέ τίς που τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη γύη; sec. conj. Valck. ad Hippol. 210, quum γυνὴ sit in libris, quod aliter emendat Pors. Misc. cr. p. 229, et quidem verius, si, quod videtur, γύη fem. alienum est usui Atticorum. Fragm. Orph. 23, 3: Ἡ φῶς πλησίον ἀμφὶ γύην ῥιζαῖον ἐλιχθὲν, ubi πλούσιον ἀμφιγύην libri Proculi. Anth. Pal. 9, 384: Αὐτὰρ ἐγὼ θαμινῇσι γύην νιφάδεσσι διαίνω. Quanquam hæc referri possunt etiam ad Γύης, si vere Hes. sub illo: Γύης ... δηλοῖ δὲ καὶ μέτρον γῆς ... καὶ αὐτὴν γῆν. || Nihili vero videtur quod Etym. Gud. p. 558, 7 comminiscitur: Τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα βαρύνεται, οἷον δύη ἡ κακοπάθεια, λύη ἡ ἀπορία, γύη μέρος ἀρότρου, tametsi eadem Arcad. p. 103, 24: Γύη ἡ γῆ καὶ μ. ἀ. ὔ L. Dind.]

Γύαια, τὰ, Funes, quibus puppis terræ alligatur. Ex Epigr. [Anth. Pal. 10, 1: Ἀγκύρας ἀνέλοιο καὶ ἐκλύσαιο γύαια]; ἀπόγυια σχοινία, πρυμνήσια, Hesych. ap. quem leg. forsan ἀπόγαια [immo ἀπόγεια cum Kust. et aliis. Conf. Ἐπίγειον] pro ἀπόγυια, de quo in Γαῖα. || Eid. Hes. est etiam ποτήρια, πτυχαί. Apud Etym. D vero pro hoc γύαια [rectius] legitur γύαλα.

Γύαλαι, αἱ, Megarensium lingua, Pocula dicuntur, Athen. [11, p. 467] e Phileta. [Γυάλα (cod. Ven., ut videtur, γύαλα, et in marg. περὶ γύλης (sic), quasi nom. sit γυάλη, forma communi pro Dor. γυάλα). Φιλητᾶς ἐν Ἀτάκτοις Μεγαρέας οὕτω φησὶ καλεῖν τὰ ποτήρια γυάλας. Παρθένιος δὲ ... φησί· Γυάλας, ποτηρίου εἶδος, ὡς Μαρσύας γράφει ... οὕτως· Ὅταν εἰσίῃ ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν πόλιν, συναντᾶν οἴνου πλήρη γυάλαν ἔχοντά τινα. Pro quibus Epit.: Γυάλα, ποτήριον Μεγαρικόν. Οἴνου πλήρη γυάλοις ἔχοντά τινα. Hesych., ab Schweigh. coll.: Γυλλάς, εἶδος ποτηρίου παρὰ Μακεδόνων. Etym. M. p. 243, 13: Γυάλας, εἶδος ποτηρίου παρὰ Μακεδόσι. Ex his elucet nominat. esse γυάλας, ut vidit Schweigh., Hes. autem scripsisse Μακεδόσι, vel ipsum pariter atque Etym. Μεγαρεῦσι. L. D.]

[Γυαλοθώραξ, ακος, ὁ, Lorica composita e γυάλοις, de q. v. Γύαλον.]

Γύαλον, τὸ, accentu in antepen., Cavitas, κοίλωμα, Eust. [Il. p. 251, 6; 526, 38; 1030, 28.] Proprie Vola,

i. e. τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, Etym. [M. p. 242, 16.] Il. N, [507; P, 314 : præcedit autem l. priori βάλε γαστέρα μέσσην, altero μέσην κατὰ γαστέρα τύψεν] : Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς Ἤφυσε, i. e. τὸ κατὰ θώρακα κύτος, Hesych. [Γυαλόν, κοῖλον· ἄλλοι περίβολον, ἄλλοι τὸ κύτος τοῦ θώρακος. Τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κοιλώματος, καὶ δηλοῦται διὰ περιφράσεως ὁ πᾶς θώραξ. Id. : Ἐγγυαλίξαι, ἐγχειρίσαι, δοῦναι εἰς χεῖρας, ἐπειδὴ τὰ κοῖλα γύαλα λέγεται. Et Γύαλα ... κοῖλα.] et Eust., s. τὸ μέσον τοῦ θώρακος, Poll. [1, 134], s. τὸ τοῦ θώρακος ἔμπροσθεν, ut Paus. [Phoc. 26, 5 : Κεῖται δὲ καὶ θώραξ ἐπὶ τῷ βωμῷ χαλκοῦς. Κατὰ δὴ ἐμὲ σπάνιον τῶν θωράκων τὸ σχῆμα ἦν τούτων, τὸ δὲ ἀρχαῖον ἐφόρουν αὐτούς. Δύο ἦν χαλκᾶ ποιήματα, τὸ μὲν στέρνῳ καὶ τοῖς ἀμφὶ τὴν γαστέρα ἁρμόζον, τὸ δὲ ὡς νώτου σκέπην εἶναι· γύαλα ἐκαλοῦντο· τὸ μὲν ἔμπροσθεν, τὸ δὲ ὄπισθεν προσῆγον, ἔπειτα περόναις συνῆπτον πρὸς ἄλληλα. Ἀσφάλειαν δὲ ἀποχρῶσαν ἐδόκει παρέχεσθαι καὶ ἀσπίδος χωρίς· ἐπὶ τούτῳ καὶ Ὅμηρος Φόρκυνα τὸν Φρύγα οὐκ ἔχοντα ἀσπίδα ἐποίησεν (Il. P, 312), ὅτι αὐτῷ γυαλοθώραξ ἦν ... Καὶ ἐν Ἀρτέμιδος τῆς Ἐφεσίας Καλλιφῶν ὁ Σάμιος Πατρόκλῳ τοῦ θώρακος τὰ γύαλα ἁρμοζούσας ἔγραψε γυναῖκας. Ib. 27, 3 : Γέγραπται δὲ ... Γλαῦκος μὲν καθήμενος ἐπὶ θώρακι γυάλοις συνηρμοσμένῳ. Conf. Κραταιγύαλος.] Il. [O, 529] : Πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, Τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα. [E, 99 : Καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον, θώρηκος γύαλον (ubi aut iterandam post τυχὼν aut delendam tum post ἐπαΐσσοντα tum post ὦμον interpunctionem esse, part. τυχὼν usus Homericus docet. De βάλλειν c. duplici accus. dixi s. Βάλλω. Conf. autem l. abhinc secundum.) Ib. 189 : Καί μιν βάλον ὦμον δεξιὸν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο· N, 587 : Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ θώρηκος γύαλον.] Cam. θώρακα, γύαλον et ὅλμον in corpore idem esse tradit. Tribuitur et aliis rebus, ut Eur. [Iph. A. 1052], ἐν κρατήρων γυάλοις, In craterum cavitatibus s. fundis, In crateribus profundis. Et Soph. Phil. [1081] : Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον, i. e. κεῦθος. Montibus etiam γύαλα tribuuntur, et tunc Valles signif., ut Hesiod. Th. [499], γυάλοις ὕπο Παρνησοῖο. [Hom. H. Apoll. 396 : Χρείων ἐκ δάφνης γυάλων ὕπο Παρνησοῖο· H. Bacch. 5 : Νύσης ἐν γυάλοις. Anth. Pal. 6, 207 : Γυάλων Ναυκράτιδος ναέται. Conf. Eust. Il. p. 944, 27. || Aliter Arist. Thesm. 110 : Φοῖβον, ὃς ἱδρύσατο χώρας γύαλα Σιμουντίδι γᾷ, quod capitur de mœnibus, qua de potestate v. in Γύλλινα.] Γύαλα Etym. [M. p. 243, 10] exp. etiam τὰ ἄκρα καὶ τὰ τέρματα : item τέμπη, ποτήρια, πτερύγια, πτύχας, ζώνας, στολισμοὺς, περιβόλους. [Ποτήρια, quod non cum intt. ad γυάλας, sed referendum videtur ad l. Eur. Iph., et πτυχαὶ interpr. etiam Hesych., quanquam hæ ap. eum explicationes per errorem ponuntur s. Γύαια. Ex eodem interpretat. περίβολον supra notavi. Exponit vero etiam θησαυροὶ, ταμεῖα : quibus conferunt intt. Eur. Androm. 1093 : Ὁρᾶτε τοῦτον, ὃς διαστείχει θεοῦ χρυσοῦ γέμοντα γύαλα, θησαυροὺς βροτῶν, τὸ δεύτερον παρόντ' ἐφ' οἷσι καὶ πάρος δεῦρ' ἦλθε, Φοίβου ναὸν ἐκπέρσαι θέλων; De cœli profunditate Oppian. Hal. 1, 281 : Αἰετὸς αἰθερίοισιν ἐπιθύων γυάλοισιν. || Singularis vero usus est apud Proculum Hymn. in Min. v. 43 : Δὸς γυίοις μελέων σταθερὴν καὶ ἀπήμον' ὑγείην. Formam Γύελον (sic enim scrib. videtur pro γυέλιον quod est in cod., ut in eodem s. Γύαλα pro κοῖλα est κοιλία) Hesych. interpr. κόλπον. ∪∪∪ L. Dind.]

Γυαλὸς, ὁ, Qui manu comprehendi potest. Cam. sic interpr., quod Eust. [Il. p. 526, 42, et sch. Hom. Il. E, 99] adesp. citat, Γυαλὸν λίθον ἀγκάσασθαι. || Γύαλος vero cum accentu in antepen. ab Etym. [M. p. 243, 12] exp. κύβος, λίθος τετράγωνος. [V. Γύλλος.]

[Γύαρα, ων, τὰ, Gyara, i. q. Γύαρος. Philo vol. 2, p. 539, 21 : Εἰς τὴν λυπροτάτην τῶν ἐν Αἰγαίῳ, Γύαρα καλεῖται, διώκεσθαι, ubi sec. Mangeium libri alii Γύαρος. Sequitur tamen 23 : Ἀνθυπηλλάξατο Γυάρων Ἄνδρον ἐγγύτατα κειμένην. Sæpe sic Arrian. Diss. Epict., velut 1, 25, 19, etc. L. Dindorf.]

[Γυαρεύς, ὁ, Gyarensis, gentile a Γύαρος, quod v. Steph. Byz.]

[Γύαρος, ἡ, Gyarus, insula inter Sporades. Steph. Byz. : Γ. νῆσος μία τῶν Σποράδων· θηλυκῶς λέγεται. Strabo 10, p. 485; Lucian. Tox. c. 17. ∪∪∪ L. D.]

[Γύας. V. Γύης.]

[Γύατα, locum regionis Syracusanæ memorat Plut. Dion. c. 37 : Καρποῦσθαι τῆς Συρακοσίας τὸν καλούμενον Γύατα, πολλὴν καὶ ἀγαθὴν χώραν, ἀνήκουσαν ἀπὸ θαλάττης εἰς τὴν μεσόγειον. Ubi est varietas Γύαρτα. L. Dindorf.]

[Γυβᾷ, κολυμβᾷ, Natat, Hesychius.]

[Γυγᾶ, Ἀθηνᾶ ἐγχώριος, Minerva localis, Hesych. Unde corrigendus Theognost. Bekk. An. p. 1359 : Γύρα (Γυρὰ Cramerus e cod. Barocc. 50 can. 180), Ἀθηνᾶ ἐγχώριος. Conf. autem Γυγαία. L. D.]

Γυγάδας χρυσὸς, Aurum a Gyge, ditissimo Lydorum rege, Delphis oblatum : de quo, et de annulo ejus, v. Herod. 1 et Suid. [Her. 1, 14 : Ὁ δὲ χρυσὸς οὗτος καὶ ὁ ἄργυρος, τὸν ὁ Γύγης ἀνέθηκε, ὑπὸ Δελφῶν καλέεται Γυγάδας, ἐπὶ τοῦ ἀναθέντος ἐπωνυμίην. Polluc. 3, 87; 7, 98, Himer. p. 266 ed. Wernsd. citat Wess.]

[Γυγαὶ, πάμποι, Hesychius. Παλαιοὶ, Veteres, conj. Albertus.]

[Γυγαία. Lex. Botan. e cod. Reg. 2147 : Ἄγνος ἡ γυγαία. An vitex vel rhamnus, Græcis ἄγνος? Ducang. Append. Gl.]

[Γυγαία et Ion. Γυγαίη λίμνη, Lacus Lydiæ. Hom. Il. B, 865 : Μῄοσιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην, υἷε Ταλαιμένεος, τὼ Γυγαίη τέκε λίμνη· Y, 390 : Γενεὴ δέ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν, Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἕρμῳ δινήεντι. Memorant eandem Herodot. 1, 93, Strabo 13, p. 626, schol. Nicand. Ther. 633, Quintus 11, 68. || Cognomen Minervæ circa lacum Gygæum cultæ sec. Eust. Il. p. 366, 3. Ad quam fort. referenda quæ diximus in Γυγᾶ. In hac signif. mirum quod primam corripuit Lycophro 1152 : Ὑμεῖς ἐμῶν ἕκατι δυσσεβῶν γάμων ποινὰς Γυγαίᾳ τίσετ' Ἀγρίσκᾳ θεᾷ (verba sunt Ajacis). Ubi liber unus συγαίᾳ c. gl. σκοτεινῇ, quasi voluisset λυγαίᾳ. V. Γυγαίη. Schol. : Γυγαία καὶ Ἀγρίσκα ἐπώνυμα Ἀθηνᾶς. || N. pr. filiæ Gygis sec. nonnullos ap. Eust. l. c. || N. pr. filiæ Amyntæ Macedonis ap. Herodot. 5, 21; 8, 136. L. Dind.]

[Γυγαίη, νὺξ ἡ σκοτεινὴ, γῆ, Hesych. Verisimiliter Kust. et Alb. corrigunt λυγαίη νὺξ, γῆ autem ad gl. γύη referunt. V. tamen Γυγαία.]

[Γύγη Arcadius p. 105, 1, ponit sine interpr. Est fort. i. q. Γυγᾶ s. Γύγα.]

[Γύγης, ὁ, avis aquaticæ species. Eutecn. Paraphr. Opp. Ixeut. 2, 16. Schneid.]

[Γύγης, ου, ὁ, Gyges, nomen Lydicum 1. filii Dascyli ap. Herodot. l. 1, Archiloch. ap. Aristot. Rhet. 3, 17 et Plut. Mor. p. 470, B, Hipponact. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἰάμβων ap. sch. Nicand. Ther. 633, Nic. ipsum l. c., et alios. 2. Filii Myrsi ap. Herodot. 3, 122; 5, 121. Productæ prioris exx. præter Archilocheum : Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει, sunt : Anth. Pal. 7, 740 : Ὁ πρὶν καὶ Γύγη παρισεύμενος ὄλβον· ib. 9, 110 : Οὐχ ὄλβον πολύχρυσον οἷα Γύγης· et 423 : Σάρδιες αἱ τὸ πάλαι Γύγου πόλις. Correptæ quæ olim ferebantur duo, Anth. Pal. 7, 709 : Αἴ με τυράννων θῆκαν Δασκύλεω μείζονα καὶ Γύγεω, et 11, 47 : Οὔ μοι μέλει Γύγαο, eorum alterum sustulit Jacobs., restituto quod sententia postulabat καὶ Γύγεω μείζονα Δασκύλεω, alterum futili nitebatur correctione Planud., quum in cod. Pal. sit Γύγεω, in edd. Anacreonticorum recte τὰ Γύγεω cum Bentlejo ad Horat. Carm. 2, 17, 14. Ceterum v. Γύης. L. Dind.]

[Γύελον. V. Γύαλον.]

[Γύζαντες, Gyzantes, gens Libyca. Herodot. 4, 194; Herodian. ap. Steph. Byz., q. v. etiam in Βύζαντες et Κυραυνίς. Herodianum testatur item Chœrob. in Bekk. An. p. 1186, ubi nom. sing. docet esse Γύζας. L. Dindorf.]

[Γύη. V. Γύα.]

Γύης, ου, ὁ, pro eod. [Γύα s. Γύη, Jugerum, quod v.] Eust. [Od. p. 1572, 19. Sch. Hom. Il. I, 579 : Γύης δέ ἐστι μέτρον γῆς, μικρῷ τῶν δέκα ὀργυιῶν ἔλασσον. Etym. M. p. 242, 21 : Γύης καὶ μέτρον τι γῆς καὶ μέρος ἀρότρου· καὶ τοῦ μὲν μέμνηται Ὅμηρος ἐν συνθέσει, Πεντηκοντόγυον, πεντήκοντα γύων, ὅ ἐστι πεντήκοντα πλέθρων· γύη (γύης sch. Hom. l. c., ubi eadem) γὰρ μέτρον γῆς· οἱ δὲ πεντήκοντα ζευγῶν. Priorem signif. ponit etiam sch. Od. H, 113 : ... ὁ δὲ γύης δύο σταδίῳ

ἔχει, ubi libri variant inter hoc et γυίης et γύη : ad Σ, 374 autem ponitur : Γύον μέτρον γῆς. V. Γύον. L. D.] Quo pertinet quod Plato Epist. 1, [p. 310, A] e quodam poeta affert, Οὐδὲ γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκεις γυῖαι [γύαι. Æsch. Prom. 369 : Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας· 708 : Στεῖχ' ἀνηρότους γύας. Sophoclis et Euripidis eos tantum ll. appono qui sing. habent : Soph. fr. Phœn. ap. Athen. 2, p. 70, A : Πάντα πληθύει γύην. Eur. Med. 479 : Θανάσιμον γ. Heracl. 839 : Ὦ τὸν Ἀργείων γ. σπείροντες. Articuli vel adjectivi, cui jungitur, gen. masc. sæpe mutatum esse in fem. notavit Elmsl. ad Eur. Heracl. 839, Soph. OEd. C. 58.] || Γύης est præterea et Aratri pars, quam Lat. Dentale quidam interpr. [Gl. : Γύης ὕνεως, Dentale. Γύας, ὁ τοῦ ἀρότρου, Dens aratri, Dentale. Ubi notanda forma Γύας, qua bis utitur Procul. ad Hes. Op. 425 : Ὁ πρίνινος ἄριστος γύας.... Πῶς δὲ ὁ γύας κατασκευάζεται. L. D.] Poll. [1, 252] esse dicit τὸ ἐπικαμπὲς τοῦ ῥυμοῦ, ᾧ ὑποτείνεται τὸ ἔλυμα γεγομφωμένον, postque id esse τὸν ἱστοβοέα. Apoll. Rh. schol. [3, 232] scribit esse ξύλον ἀπὸ τοῦ ἐλύματος τεῖνον ἐπὶ τοὺς βόας. Hesych. vero τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἱστοβοέως. Scholiastæ Hesiodi [Tzetzæ ad Op. 425] γύης est τὸ ὑπὸ γῆν ξύλον τοῦ ἀρότρου, εἰς ὃν ὁ ὕννης, ἤγουν τὸ σίδηρον, ἐμβάλλεται· quæ descriptio Dentali respondet. Dentale enim dicitur lignum, in quod vomer inseritur. Hesiod. Op. [434] : Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες· Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου δὲ γύην. [Id. 425 : Φέρειν δὲ γύην ὅταν εὕρῃς ... πρίνινον· ὃς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν, εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμωὸς ἐν ἐλύματι πήξας, γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆι. Dentalis vero signif., quam præter Gl. et Tzetzam ponit etiam Etym. Gud. p. 130, 34 : Γύης τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ ἀρότρου, τὸ πρὸς τὸ ξύλον τὸ λεγόμενον γονάτιον, locum habet nonnisi in aratris αὐτογύοις, minime in πηκτοῖς, in quibus γύης est buris, dentale ἔλυμα. Amborum de discrimine optime schol. Apoll. l. c. : Δύο ἀρότρων εἴδη, αὐτόγυον καὶ πηκτόν· πηκτὸν μὲν οὖν ἐστι τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχον τὸ ἔλυμα· ἔλυμα δέ ἐστιν ἐν ᾧ ὁ ὕνις ἐντίθεται. Τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐλύματος ξύλον ἐπὶ τοὺς βόας τεῖνον γύης καλεῖται, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ γύου ἱστοβοεύς. ... Τοιοῦτον μὲν τὸ πηκτόν. (Sequitur in Paris. commemoratio Eratosthenis ejusque de ἀρότρῳ πηκτῷ expositionis, quæ in schol. antiq. ponitur in fine et ad utrumque genus refertur.) Αὐτόγυον δέ ἐστιν οὗτινος τὸ ἔλυμα οὐκ ἔστιν ἐκ συμβολῆς. Quibus conf. Procul. l. c. Varias aratri species partesque explicuit et imagine expressit Voss. ad Virg. Georg. 1, 169, vol. 3, p. 96—101. || Prov. Γύης οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ, ἐπὶ τῶν ἔν τινι ἀχρήστων, memorat Suid. L. Dind.]

|| Γύης in corpore humano dicitur etiam Teretum colli ossiculorum s. vertebrarum cœtus, ut Cam. ap. Poll. [2, 131] interpr., τὸ τῶν σπονδύλων ἢ στροφέων τοῦ τραχήλου σύστημα· quod Hesych. τὴν τῶν ἀστραγάλων σύνθεσιν dicit. [Post hæc verba, ἔτι δὲ καὶ ἡ τῶν ἀ. σύνθεσις, legitur ap. Hes. : Γύης Διονύσιος αὐτὴν γύτης εἴρηκε. Conj. Valck. ad Phœn. schol. v. 653 : Γύης, Διόνυσος· Ἄττιν Γύην τις εἴρηκεν, ut Γύης sit pro Ὕης. Sed illa certe αὐτὴν γ. εἴρηκε aliter sunt constituenda, vel omnino delenda, ut nata ab illis αὐτὴν γῆν· ἔτι δὲ καί. L. Dind.]

[Γύης, ὁ, Gyes, n. pr. gigantis, filii Cœli et Terræ. Hesiod. Th. 149 : Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο ... Κόττος τε Βριάρεώς τε Γύης θ' ὑπερήφανα τέκνα. Memorat eundem v. 618, 714, 734, 817. Quib. locis omnibus consentire libri in scriptura Γύγης videntur, excepta in primo ed. Juntina, quam dicit, opinor, Muretus Var. Lect. 6, 13, vol. 2, p. 135 ed. Ruhnk., quum v. 149 afferens exemplaria quædam optimæ notæ Γύης præferre perhibet. Eandem scripturam major meliorque codd. pars tuetur Apollod. 1, 1, 1 suntque ejus vestigia etiam in poetarum libris Latinorum, fluctuantibus fere inter *Gyas*, *Gias*, *Gigas*, *Gyges*. V. Bentl. ad Horat. Carm. 2, 17, 14. Ceterum non desunt testes alterius scripturæ mature libris illatæ. Chœrob. in Bekk. An. p. 1359 : Γύγης Γύγου καὶ Γύγητος· ἐπὶ δὲ τοῦ γίγαντος· ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας λέγεται, σπονδειακόν ἐστι καὶ ἰσοσυλλάβως κλίνεται. Et Priscian. 6, 11, 60, utramque flexionem uni gigantis nomini tribuens : « Nec mirum duplicem declinationem hæc habuisse apud Latinos, quam apud Græcos quoque multa inveniantur hujuscemodi ancipitem habentia declinationem teste Herodiano. Γύγης, nomen gigantis, Γύγου et Γύγητος, etc. » Et minus diserti Gregor. Naz. Or. 4, p. 141, Eudocia p. 29, 91, ubi expilat schol. Apoll. Rh. 1, 1165 et 144, sch. Nicand. Ther. 633, aliique pauci, quos nominavit Muetzell. De Hes. Theog. p. 205 sq. Virgilius, qui Æn. 5, 118 sqq. et 9, 762 et Gyan et Gygen, utrumque Trojanum, memorat, prioris nominis priorem syllabam corripuit, posterioris produxit. Quod videtur aliquid momenti habere et ad confirmandum Γύης et ad refellendum Γῦγης in nomine centimani. ῠ L. Dind.]

Γυήτης, ὁ, Claudus, χωλὸς, Hesych. [et Theognostus Bekk. An. p. 1359, s. ap. Cramer. cod. Barocc. 50 can. 108. L. Dind.]

[Γυθεάτης, Gytheates, gentile a Γύθειον. Steph. Byz. : Γύθειον· ὁ πολίτης Γυθεάτης. Numus ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 285 : Γυθεατῶν. Pausan. 3, 21; Bœckh. C. I. vol. 1, p. 649, 671. ᾱ L. Dind.]

[Γυθείηθεν, adv. a Γύθειον, Gytheo. Steph. Byz. v. Γύθειον : Τὸ ἐκ τόπου Γυθείηθεν ἐθνικόν.]

[Γύθειον, Gytheum, urbs et navale Laconiæ. Xen. Hist. Gr. 1, 4, 11; 6, 5, 32. Lycophr. 98 : Γυθίου πλάκας, ubi verior forma Γυθείου conservata est scriptura quorundam Steph. Byz. librorum Γυθείους. Γύθιον est etiam ap. Strab. 8, p. 343, 363, Pausan. 1, 27, 5 etc., Plut. Philop. c. 14, Cleom. c. 29, Polyæn. 2, 9, sed refellitur gentili Γυθεάτης. Qua enim analogia ab nom. in ιον fiat gentile εατης? || De formis Γαθυνία et Γιθυλλία v. Γαθυνία. L. Dind.]

[Γυθικκὸς scriptura vitiosa ap. Lucian. Dial. mer. 14 : v. Holsten. ad Steph. Byz. v. Κύθνος.]

[Γύθιον. V. Γύθειον.]

[Γυθίσσων, διορύσσων, Perfodiens, interpr. Hesychius, reddens idem Γυίη, ὄρυξ, Fodiendi instrumentum.]

[Γυθίτης vitiosa ap. Ptolem. 4, 8 scriptura pro Γυψίτις, q. v.]

[Γυθυμία, n. pr. mulieris in inscr. Parthenii c. 8 : Ἱστορεῖ Ἀριστόδημος ὁ Νυσαεὺς ἐν α' ἱστοριῶν περὶ τούτων, πλὴν ὅτι τὰ ὀνόματα αὐτῶν ὑπαλλάττει, ἀντὶ Ἡρίππης καλῶν Γυθυμίαν. Leg. videtur Εὐθυμίαν, quod v. L. Dindorf.]

[Γύθωνες, οἱ, n. gentis, quam circa Vistulam inter Venedas et Finnos ponit Ptolem. 3, 5. Gothones vel Gottones dicit Tacitus, Guttones Plinius. Vulgo Gothi.]

[Γυιαλθὴς, ὁ, ἡ, Membra sanans. Nicand. Ther. 529 : Θρινακίην μὲν ῥίζαν ἕλεν γυιαλθέα θάψου σμώξας. Ubi est var. γυιαλκέα.]

Γυιαλκὴς παλαισμοσύνη, Lucta requirens membrorum robur, Cam. ex Oppian. [Hal. 2, 277.] Ego malim, Quæ nititur membrorum robore. [Id. 5, 465 : Ὄθ' ἵκοντο τέλος γυιαλκέος ἥβης. Nonnus Dion. 10, 384 : Παλαισμοσύνης τελέσας γυιαλκέα νίκην.]

[Γυιαρκὴς, ὁ, ἡ, Membra s. Corpus roborans. Pind. Pyth. 3, 6 : Τέκτονα νωδυνιᾶν ἅμερον γυιαρκέων Ἀσκλαπιόν. Conf. Ἀρκεσίγυιος.]

[Γυΐζω, In manus sumo. Eust. Il. p. 250, 36, a Wakef. cit. : Ἐγγυαλίξει, τουτέστιν εἰς χεῖρας δώσει· γυῖα (scr. γύα c. Hesych. v. Ἐγγυαλίξαι) γὰρ πολλαχοῦ αἱ χεῖρες· ὅθεν γυΐζω τὸ χειρίζω, καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς γυαλίζω. Clarum est verbum Eust. de suo commentum esse, pariterque Etym. M. p. 309, 31, Gud. 157, 17. L. Dind.]

[Γυίη. V. Γύα et Γυθίσσων.]

[Γυιοβαρὴς, ὁ, ἡ, Membra gravans. Æsch. Ag. 61 : Πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ. Anth. Pal. 10, 12 : Γυιοβαρῆ κάματον. Tzetz. Posthom. 718 : Κρητῆρες θανάτοιο περὶ πτόλιν ἦσαν ἁπάντῃ· γυιοβαρὴς Διόνυσος ἐπέβρεμε.]

Γυιοβόρος, ὁ, ἡ, Membra depascens : ut πῦρ, Epigr. [Anth. Pal. 9, 443.] Et μελεδῶνες, Curæ membra depascentes, quod sc. evacuent. Sed Γυιοκόρους μελεδῶνας tamen ap. Hesiod. [Op. 66] legimus, quod aliqui interpr. Quæ ad satietatem usque membra depascuntur. [Librorum Hes. scripturam γυιοκόρους, quam præter schol. sequuntur Etym. M. et Gud. s. Μελε-

δῶναι, Zon. p. 459, Origenes, confutavit Ruhnk. Ep. cr. p. 80, restituto quod Julian. Misop. p. 347, C, Homerum pro Hesiodo nominans, citat γυιοβόρους. Eorundem vocc. in l. Anth. commutationem vide ap. Jacobs. p. 569. Hesiodum imitantur notante Ruhnk. Oppian. Hal. 1, 302, Paulus Silent. Anth. Pal. 5, 264, et alibi. Nonnus Dion. 3, 271, a Wakef. cit.: Γυιοβόρῳ δὲ μύωπι χαρασσομένη δέμας Ἰώ. Id. 48, 59 : Γυιοβόρῳ σπινθῆρι, ubi γυιοβόλῳ legebatur ante Græfium. Id. Io. p. 139, 7 : Γυιοβόρῳ μάστιγι. L. Dind.]

[Γυιοδάμας, ὁ, Membra domans, i. e. fingens et exercens. Pind. Isthm. 4, 66 : Αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι. Ubi schol.: Ἐπαινῶ, φησί, καὶ τὸν ἀλείπτην αὐτοῦ τοῖς πόνοις τοῖς γυιοδάμαις ποιήσαντα τὸν τῶν πληγῶν δρόμον εὐθυπορῆσαι· παγκρατιαστὴς γάρ· διὸ εὐθυπόρουν αἱ πληγαί. Ἤτοι τὴν τῶν πληγῶν ὁρμήν τε καὶ σπουδὴν πληγῶν δρόμον φησίν, ἵνα λέγῃ τὸ παγκράτιον· συνεχεῖς γὰρ αἱ τῶν χειρῶν ἐξορμήσεις· ἐν γυιοδάμαις δὲ τοῖς ἀθληταῖς τοῖς τὰ γυῖα τῇ γυμνασίᾳ καταπονοῦσιν ἢ τοῖς καταπονοῦσι τὰ τῶν ἐναντίων γυῖα.]

[Γυιοδόνητος, ὁ, ἡ, Qui membris s. corpore concutitur s. Cujus membra quatiuntur. Hesych. : Ἄθαμβες (sic). Φρύνιχος Ἀλκήστιδι· Σῶμα δ' ἀθαμβὲς γυιοδόνιστον τείρει. Γυιοδόνητον scrib. videri animadvertit Toup. Emend. vol. 4, p. 348.]

[Γυιόκολλος, ὁ, ἡ, Membra constringens. Lycophr. 1202 : Ἐν γυιοκόλλοις σπαργάνοις εἰλημένον. Callim. Lav. Min. 83 : Ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι γώνατα καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.]

[Γυιοκόρος vox nihili. V. Γυιοβόρος.]

Γυῖον, τὸ, Membrum. Sed proprie γυῖα, Pedes [imprimisque Genua, ut recte monet Ern. ad Callim. Dian. 177 et clare dicit Zonar. p. 459 : Γυῖα τὰ γόνατα καὶ τὰ λοιπὰ μέλη. Hom. Il. Γ, 34 : Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα· Η, 215 : Τρῶας τε τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον· Ν, 435 : Πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα· οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ' οὔτ' ἀλέασθαι. Et clarius Alcman. ap. Antig. Car. 27 : Οὔ μ' ἔτι ... γυῖα φέρειν δύναται. Anth. Pal. 9, 11 : Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν. Quint. 7, 345 : Βαῖνε θοὴν ἐπὶ νῆα, φέρον δέ μιν ὠκέα γυῖα ἀστέρι παμφανόωντι πανείκελον.] Etym. [M. p. 242, 29], seu, ut quidam alii, Majora membra, ut pedes manusque [Hesych. v. Ἐγγυαλίξαι : Καλοῦνται δὲ γυῖα αἱ χεῖρες. Id. : Γυῖα, μέλη, χεῖρές τε καὶ πόδες καὶ τὰ λοιπά. V. paullo inferius. De manu Theocr. 22, 121 : Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον]: deinde et de reliquis omnibus partibus dicitur. Eust. autem Il. Ν, [512] : Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι, annotat, quum γυῖα vocantur Manus aut pedes, sub. χειρῶν s. ποδῶν. Frequens est autem ap. Hom. de Membris generaliter [Il. Τ, 385 : Πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς, εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα. Omitto enim ll. plurimos qui minus possint certi videri. Hesiod. Th. 492 : Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα ηὔξετο τοῖο ἄνακτος. Pind. Nem. 8, 38 : Ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδὼν καὶ χθονὶ γυῖα καλύψαιμι. Et alibi]: sed ap. Eund. legitur etiam alicubi γυῖα, cui subjungi, velut epexegetice, quidam volunt πόδας καὶ χεῖρας. [Il. Ε, 122, Ν, 61, Ψ, 627, 772. Eust. p. 529, 28. Qui p. 920, 30 : Δῆλον δὲ ὅτι παρὰ τὰ (f. τὸ) γυῖα, ὃ τὰς χεῖρας ἰδίᾳ δηλοῖ πολλαχοῦ, γίνεται καὶ ἐγγύη, etc., eademque fere 1344, 19, nihil pro signif. Manuum afferens præter etymm. suas verborum ἐγγύη, et sim.] Usus est autem τῷ γυῖα, alioqui poetico, Plut. Aristide p. 104 [c. 14] : Οὐ μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στέρνα [στέρνα καὶ κεφ.] ἀλλὰ καὶ τὰ γυῖα χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ [χαλκῷ] καὶ σιδήρῳ καταπεφραγμένος. [De bestiis Nicand. Al. 61 : Ὄρνιθος στρουθοῖο κατοικάδος, εὖθ' ὑπὸ χύτρῳ γυῖα καταθρύπτῃσι· 570 : Ἀμμίγδην ἁλίοιο καθεψηθέντα χελώνης γυίοις. || Membra naturalia. Hom. H. Merc. 20 : Ὃς καὶ ἐπειδὴ μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων. Callim. Dian. 25 : Ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο γυίων. Ubi vulgo κόλπων. V. Ernest. || Infans. Etym. M. p. 242, 37 s. Zon. p. 460 : Δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων τάττεσθαι ἡ λέξις· ταῦτα γὰρ χερσὶ καὶ ποσὶ βαίνουσιν ἐπὶ τῆς γύης, τῆς γῆς. L. D.] || Etiam Totum corpus, ὅλον τὸ σῶμα, Hippocr. Epid. 6, ut Galen. Comm. 4 annotavit, Gorr. [Hipp. p. 1181, 1 : Ὀφθαλμοὶ ὡς ἂν ἰσχύωσιν, οὕτω καὶ γυῖον. Plura ejusd. signif. exx. v. ap. Foes. p. 89. Pind. Nem. 7, 73 : Αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν· Ol. 8, 68 : Ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις νόστον ἔχθιστον, ubi schol. σώμασι. Ambigue Nicand. Ther. 777 : Ὁππότε γυῖον ἀράξῃ (scorpio). Ap. Lucian. Tragœdop. v. 297 : Ἅπαν πέπαρμαι γυῖον ἀσκόπῳ κακῷ, interpr. vertit Omnia membra. L. D.] Notandum vero et sine ι scribi [Eust. Il. p. 250, 36 : Γῦα γὰρ πολλαχοῦ αἱ χεῖρες· ὅθεν γυίζω τὸ χειρίζω καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς γυαλίζω], ut et in compp. quibusdam videre est. [Hæc scriptura est vitiosa : composita autem γυ habentia non sunt a γυῖον sed a γύη. V. tamen Γυός.]

[Γυιοπαγής, ὁ, ἡ, Membra constringens. Anth. Pal. 6, 219 : Ζανὸς ἐλαστρηθεὶς γυιοπαγεῖ νιφάδι.]

Γυιοπέδη, ἡ, Membrorum s. Pedum compedes, Vincula, Cam. [Pind. Pyth. 2, 41 : Ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοπέδαις πεσών. Æsch. Prom. 175 : Καίπερ κρατεραῖς ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου. Oppian. Hal. 2, 85 : Τοίην γυιοπέδην τεχνάζεται ἰχθύσι νάρκη.]

Γυιός, ά, όν, Claudus, Mutilus, unde Lycophro [144] μοῖραι, i. e. αἱ χωλαί. [Sec. Eust. Il. p. 720, 13; 768, 26. Alii tamen referunt ad debilitatem. Hesych. : Γυιός, χωλός, πηρώδης.] Item νοσώδης, Hesych. [Id. : Γυίη, ... χωλή, ἀσθενής, quod scr. Γυιή. Anth. Pal. 6, 203 : Ἡ γρηῦς ... ἡ γυιὴ πόδας, sec. conj. Jacobsii, quum γυρὴ sit in cod. Idem citat Herodem ap. Stob. vol. 3, p. 432 Gaisf. : Ἐγὼ δὲ δραίνω μυιός, τὸ γὰρ γῆρας ἡμέας καθέλκει, ubi ἀδρανέω γυιὸς ὡς Valck., γυιὸς ὢν Salm. Aret. Diut. 2, p. 74=65 : Ἐγχρίμπτεται δὲ ἡ ἀρθρῖτις ἄλλοτε ἐς ἄλλα ἄρθρα, τοῖς μὲν ἐς ἰσχία, καὶ τὰ πολλὰ τῇδε ἐπιμίμνει γυῖος. Scrib. γυιός. Signif. Fessi, quam fere exprimit Hesychii ἀσθενής, utitur Callim. Dian. 177 : Ἦ γάρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηυῖαι κόπρον ἔπι προγένοιντο, καὶ αἱ Τυμφαιίδες εἶεν εἰναετιζόμεναι κερεαλκέες. Quod χωλαὶ interpr. schol., Steph. in καὶ γυῖα καὶ αὐχένα mutabat. Ad imbecillitatem referendum fort. Γυῖα de infantibus supra cit. ex Etym. M., si tutum satis sit. Ne χωλὸς quidem antiquitus aliud quam infirmum pedibus significasse vere videtur dixisse Heyn. ad Il. Λ, 607. || De forma γυὸς Theognost. Bekk. An. p. 1426 : Τὰ εἰς ος λήγοντα καθαρὸν δισύλλαβα τῇ υι διφθόγγῳ παραληγόμενα δύο ἐστίν, υἱὸς καὶ γυιός. Ταῦτα δὲ Ἀττικοὶ ἄνευ τοῦ ι γράφουσι. In l. Herodis supra cit. liber unus Stob. μυός. L. Dindorf.]

Γυιοτακής, ὁ, ἡ, Membra tabefaciens, epith. paupertatis, Epigr. [Anth. Pal. 6, 30. Ib. 71 : Γυιοτακὴς δὲ λιπὼν τάδε σύμβολα κώμων, Tabefactus.]

[Γυιοτόρος, ὁ, ἡ, Membra perforans. Christod. Ecphr. v. 226 : Γυιοτόρους μύρμηκας.]

[Γυιοτρομέω, Membris tremo. Tzetzes Hom. 312 : Γυιοτρομέων.]

Γυιοῦχος, ὁ, ἡ, Membra tenens, constringens : πέδαι, Lycophr. [1076 : Γυιούχοις πέδαις.]

[Γυιόχαλκος, ὁ, ἡ, Qui corpore aheno præditus est. Dosiad. Ar. 2, 6 (Anth. Pal. 15, 26) : Τὸν γυιόχαλκον οὖρον, de Talo.]

Γυιόω, Membra frango, Claudum reddo. Il. Θ, [402] : Γυιώσω μὲν σφῶϊν [μέν σφωιν] ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους, Αὐτοὺς δ' ἐκ δίφρου βαλέω. Hesiod. Th. [857] : Ἐπειδή μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας, Ἤριπε γυιωθείς. || Enervo et Vires exsolvo, καταλύω τὴν δύναμιν, ap. Hippocr., ut exp. Gal. Comm. de Victu M. A. Gorr. [Hipp. p. 394, 10 : Ἔτι δὲ καὶ ἄλλως γυιοῖ καὶ τὰ ἀκρωτήρια ψύχει (τὸ ὀξύμελι). Conf. p. 48, 39; 395, 43; 1133, H. Aret. Morb. acut. 2, 2, p. 96=108 : Ἱκανὴ γὰρ καὶ ἡ αἱμορραγίη γυιῶσαι τὸν ἄνθρωπον.] || Signif. etiam γυιοῦσθαι ap. Eund. i. q. ἐλάττονα γίνεσθαι, Decurtari, Gal. Comm. 3 in l. de Artic. Idem Gorr. [Locus est p. 819, H : Ὁκόσοισι μὲν οὖν μήπω τελειουμένοισιν ἐς αὔξησιν ἐκπεσὼν μὴ ἐμπέσῃ, γυιοῦται ὁ μηρὸς καὶ ἡ κνήμη καὶ ὁ πούς. Οὔτε γὰρ τὰ ὀστέα ἐς τὸ μῆκος ὁμοίως αὔξεται, ἀλλὰ βραχύτερα γίνεται, μάλιστα δὲ τὰ τοῦ μηροῦ. Ib. 820, E : Γυιοῦνται γὰρ μᾶλλον οἷσιν ἂν ἐς τὸ ἔξω ἐξαρθρήσῃ. || Nicand. Ther. 731 : Δεινὸν δὲ φέρει καὶ ἐπὶ χροῒ νύγμα, οντινα γυιώσῃ· quod gl. interpret. πλήξῃ. Vitiose Hesych., ut jam viderunt intt.:

Γυρῶσαι, πληρῶσαι, pro γυιῶσαι, πηρῶσαι, et Theognost. cod. Barocc. 50 can. 108 : Γυπῶσαι, πληρῶσαι. L. Dindorf.]

[Γυκία, ἡ, Gycia, Lamachi Chersonitæ filia, ap. Constantin. Admin. Imp. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 150, B, 151, A, cet. — 156, B. L. Dindorf.]

[Γυλάκεια, ἡ, Gylacea, urbs Illyriæ Apollonia. Γυλάκεια dicebatur ab Gylace, qui coloniam eo deduxit, Corinthio, unde gent. Γυλακεύς. Steph. Byz. s. Γυλάκεια, et ubi male Γυλακία, s. Ἀπολλωνία. ᾰ L. Dindorf.]

[Γυλακεύς. V. Γυλάκεια.]

[Γῦλαξ, ἄκος, ὁ, Gylax, conditor Gylaceæ. V. Γυλάκεια. Priorem produci auctor est Draco p. 18, 26, unde corrigendæ Reg. prosod. p. 434, ubi σῦλαξ, quod fabulosum nomen (ap. Eust. ad Dionys. 976 ex Pseudoplut. Mor. p. 1163) cedere debet nomini Gylacis, etiam auctoritate libri Barocc. ap. Bekk. An. p. 1438. L. Dindorf.]

[Γυλάριον, τὸ, Mugil. Schol. Oppian. Hal. 1, 111 : Κεστρέας) γυλάρια. Ducang. Quem conf. etiam in Append. p. 52.]

[Γύλειον, τὸ, Vas Persicum. Philemo p. 297 : Γύλειον, ἀγγεῖόν τι Περσικὸν, ὡς ἄγρειον. Zon. inter nomina neutra p. 460 : Γύλιον, ἀγγεῖον πλεκτὸν ἀπὸ φοινίκων. Cyrillus Ducangii : Γυλλίον, ἀγγεῖον πλεκτὸν, κανίσκιον. V. Γύλιος. L. Dindorf.]

[Γυλίδας, ὁ, Gylidas, archon Delphicus, ap. schol. Pind. prol. Pyth. L. Dind.]

Γυλιαύχην, ὁ, ἡ, Qui collo est gracili et prælongo. Vide et alias expp. ap. schol. Aristoph. Pac. [789], γυλιαύχενας ὀρχηστὰς, ναννοφυεῖς [νανοφ.].

[Γύλιον. V. Γύλειον.]

Γυλιὸς, ὁ, Etymologo [M. p. 244, 21 et Lex. rh. infra cit.] εἶδος πήρας στρατιωτικῆς, ἐν ᾧ ἦν σκόροδα καὶ κρόμμυα· Diogeni ap. Eund. [et schol. Liban. vol. 4, p. 634, n. 22] ἀγγεῖον ὁδοιπορικὸν εἰς ἀπόθεσιν τῶν ἀναγκαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ στρατιῶται, Vasculum militare, quo milites in itineribus utebantur ad reponenda sibi necessaria. At proparox. Γύλιον, nam præcedens ὀξύνεσθαι dicit, exp. χοῖρον ἢ λέοντα : addens, signif. etiam Herculem [ubi Gulosum interpr. Reines. Obs. p. 59. Theognost. cod. Barocc. 50 can. 108 : Γυλιὸς, Ἡρακλῆς]. Eadem fere Hesych. [et Suid.] : sed scriptum habens Γύλλιος [γύλιος recte cod.], qui etiam addit, γύλλιον esse ἀγγεῖον πλεκτόν [conf. Γύλειον] : quemadmodum Aristoph. quoquo schol. γύλιον dicit fuisse σπυριδῶδες πλέγμα, ἐν ᾧ τὰς τροφὰς ἔχοντες οἱ στρατιῶται ἐβάδιζον ἐπὶ πόλεμον. Unde Lamachus dux Ach. [1098] puero suo dicit, Παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί· item Pac. [527], ὅμοιον γυλίου στρατιωτικοῦ· quod στρατιωτικὸν πλέγμα schol. ibi dicit esse ἐπίμηκες καὶ στενόστομον. [Ad versum seq. Ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος schol. : Ἔστι δὲ ζῶον, ὃ καλεῖται ὑπό τινων χοιρογρύλλιος.... Ἔστι δὲ ζῶον, οὗ μέμνηται Σώφρων· Ἡρακλεῖς πνῖγος γυλιόν τι. Ἔστι δὲ ὁ καλούμενος ὑπό τινων χοιρόγλυος (χοιρόγρυλλος al. Leg. hic ut supra χοιρόγρυλος). Ib. 1137 : Ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών. Critias ap. Athen. 11, p. 483, B : Κώθων Λακωνικὸς, ἔκπωμα ἐπιτηδειότατον εἰς στρατείαν καὶ εὐφορώτατον ἐν γυλίῳ. Alexis ib. p. 473, D; Philemo 6, p. 231, A, ubi γυλίαν est in libris; Liban. vol. 4, p. 634, 16, ubi var. λύγειος; Suid. v. Κρομμυοξυρεγμίας; Pollux 10, 146. Quibus ll. quanquam omnibus accentus ponitur in prima, cum Etym. tamen consentit Lex. rhet. Bekk. An. p. 228, 29 : Γυλιός· εἶδός ἐστι π. στρ., ἐν ᾧ ἦν σκόροδα καὶ κρόμυα. Ὀξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον, ὥς φασιν, οὐχὶ δὲ παροξυτόνως (sic). L. Dind.]

[Γυλιοτράχηλος, ὁ, i. q. γυλιαύχην, Suid. v. Στρόβιλοι, ex emend. Kusteri certissima pro γλυκυτρ. Schleusner.]

[Γύλιππος, ὁ, Gylippus, n. pr. viri Spartani ap. Thucyd. 6, 93, etc., Diodor. l. 13 sæpius, Anth. Pal. 7, 435. ῠ L. Dindorf.]

[Γῦλις, ὁ, Gylis, n. pr. viri Spartani ap. Xenoph. Hist. Gr. 4, 3, 21 sq., quod Γῦλον scribitur vitiose Agesil. 2, 15. Æque vitiosum Γύλλις Anth. Pal. 7, 432, et *Gilis Laco* Euseb. Olymp. 33, p. 145 Mai., ubi Scal. Γύγις. L. Dindorf.]

[Γυλίσκος, ὁ, piscis genus. Hesychium, qui scribit : Γυλλίσκοι, ἰχθύες ποιοί, scripsisse aut debuisse γυλίσκοι eo magis assentior Guieto, quod et γυλάρια, ejusdem signif. vox, scribitur simplici λ, et quicquid Græcorum vocc. incipit a γυλ non habet duplex λ nisi vitio librorum, quale notavi in Γῦλις et de Γύλιππος Bekkerus ad Thucyd. 6, 104. L. Dindorf.]

Γυλλὰς, Hesychio est genus poculi a Macedonibus sic dictum. [V. Γυάλας.]

[Γύλλινα, ἐρείσματα, γεισῆ (γεῖσοι), Hesych. Hoc quoque, ut similia similiter ap. eund. depravata, de quib. v. Γυλλὸς, pertinere videtur ad Γύαλον. Theognost. cod. Barocc. 50 can. 108 : Γύλινα, ἐρίσματα. L. Dindorf.]

Γυλλίσκοι, Hesychio Pisces quidam. [V. Γυλίσκος.]

Γυλλὸς, Hesychio κύβος ἢ τετράγωνος λίθος, Cubus aut Quadrangulus lapis. At Γυλλοὶ, Eid. στολμοί. [Pro γύλλος Etym. M. recte γυαλὸς, quod v. Pro γυλλοὶ Hesych. ipse superius γολμοί, utrumque vero pene evertit, quod Etym. M. aliique de quibus supra, γύαλα interpr. στολισμούς. L. Dindorf.]

[Γυλοῦ. V. Γελλώ.]

[Γύλων, ωνος, ὁ, Gylo, n. pr. viri ap. Demosth. p. 836, 18, Æschin. In Ctesiph. p. 78, 14 St., Plut. Demosth. c. 4, Suid., Harpocr. L. Dindorf.]

[Γυμνάδδομαι. V. Γυμνάζω.]

Γυμνάζω, de cujus propria signif. paulo post, Exerceo : ut ἑαυτὸν [Xen. Anab. 1, 2, 7], vel τὸ σῶμα, τοῖς πόνοις γυμνάζειν, Isocr. [Nicocl. p. 17 St. : Οὐδενὶ τῶν ἀσκητῶν οὕτω προσήκει τὸ σῶμα γ. ὡς τοῖς βασιλεῦσι τὴν ψυχήν. Iambl. Vit. Pyth. 166=141 : Τὴν μνήμην γυμνάζειν.] Et γυμνάζειν περί τι ap. Eund. Hel. Enc. [prope init. p. 209 : Οὓς ἐχρῆν ... τοὺς συνόντας περὶ τὴν ἐμπειρίαν τὴν τούτων γ.] At γυμνάζειν τὸν πόλεμον e Plut. pro Ad bellum se exercere. [African. Cest. p. 278, col. 2, 14 : Πρὸς δὲ καὶ πᾶσαν ἀγχεμάχου παρατάξεως καὶ αὐτοὶ γεγυμνάκασι τέχνην.] Dicimur et γυμνάζειν alium, et quidem interdum cum infin. [Xen. Cyr. 1, 6, 32 :] Γυμνάζω τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν. [Diodor. 3, 25 : Τοὺς δὲ ἀνήβους παῖδας γυμνάζουσιν ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν. || Cum dat., Assuefacio. Xen. Cyr. 1, 2, 10 : Καὶ γὰρ, πρωὶ ἀνίστασθαι ἐθίζει (venatio) καὶ ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι, γυμνάζει δὲ καὶ ὁδοιπορίαις καὶ δρόμοις. Ceterum frequens est ap. Tacticos de exercitatione militari, de qua hodie quoque verbo Exercere utimur præcipue, ut Mauricium Strateg. 1, 1 et alibi. || Excutio. Socrates H. E. 1, 22 : Οὐδὲ γὰρ δόγματα πρόσκειται γυμνάζειν ἡμῖν ... 28 : Τοὺς ἐπισκόπους τὰ κατὰ Ἀθανάσιον γυμνάσαι προσέταξεν. L. D.] Pass. Γυμνάζομαι, Me exerceo, Lucian. [Asin. c. 5 etc. Herodot. 7, 208 : Τοὺς μὲν δὴ ὥρα γυμναζομένους τῶν ἀνδρῶν, etc. Aristot. Top. 8, 3, τῷ γυμναζομένῳ de exercitatione oratoria. Xen. Œc. 10, 11 : Γυμναζομένην δὲ οὕτως (panes pinsentem) καὶ ἐσθίειν ἥδιον· sæpeque alibi quum ap. Hunc tum ap. alios quoslibet de exercitiis corporis animique quibusvis. L. D.] Et Γεγυμνασμένοι τὰς ἕξεις [τὰ] πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις, ex Aristot. Polit. [6, 4] redditur, Exercitati ad rem militarem, vel Ad rem militarem exercitatione habiles effecti. Cum gen. e Philostr. [p. 696, 6. Hemst.] : Γεγυμνασμένος πολλῶν πολέμων, et [p. 688, 35. Hemst.] : Γεγυμνασμένος τῆς θαλάττης. [Boiss. ad eum p. 451, 479, 522; Thom. M. p. 183. Schæf.] Quæ constr. cum rara sit, habetur tamen et 2 Petr. 2, [14] : Καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας ἔχοντες. Hanc enim lectionem, non alteram πλεονεξίαις, invenimus in plurimis vet. Codd., quos Regia Bibl. nobis suppeditarat. [Cum accus. Schol. Hom. Il. Σ, 514 : Ὁ Πλάτων δὲ ἐν τοῖς Νόμοις ἀξιοῖ γυμνάζεσθαι τὰς γυναῖκας τὰ πολεμικά. Ælian. V. H. 5, 6 : Γυμνασάμενος γυμνάσιον τὸ εἰωθός. Epictet. Diss. 4, 6, 16 : Τὰ δ' ἀναγκαῖα θεωρήματα ... ταῦτα δ' οὐ γυμνάζω. Cum præp. ἐν. Diog. L. 2, 63 : Γεγυμνασμένος ἐν ῥητορικοῖς. Hemst. Plut. Mor. p. 93, A : Οἰόμενον ἐν λόγοις ἱκανῶς γεγυμνάσθαι. Athen. 15, p. 631, B : Γυμναζόμενοι πρῶτον ἐν τῇ γυμνοπαιδικῇ. Galen. vol. 1, p. 40=2, 184 : Καὶ εἴη ἂν οὐκ ἐλαχίστη μοῖρα τῆς φυσικῆς θεωρίας, ἐν ᾗ γε χρὴ γεγυμνάσθαι ... Ib. 41=186 : Δείξω δ' ἐπὶ παραδείγματος ἑνὸς ἑκάστου τῶν εἰρημένων τὴν δύναμιν, ἵν' ἐντεῦθεν ὁρμώμενος ἔχῃς γυμνάζειν σεαυτὸν ὁμοίως ἐν ἅπασι κατὰ

τὴν αὐτὴν μέθοδον. Et 43=189 : Ἀναγκαῖόν ἐστιν αὐτὸν καθ' ἕκαστον γυμνάσασθαι πολυειδῶς ἐν ἁπάσαις· 72=59 : Γεγυμνασμένου τὴν αἴσθησιν ἐν πολλῇ τῇ κατὰ μέρος ἐμπειρίᾳ· 85=87 : Γυμνασάμενός τις ἐν τούτοις ῥᾷον ἀκολουθήσει τοῖς ἀσαφεστέροις. C. περί. Xen. Hist. Gr. 6, 5, 23 : Ἐγυμνάζοντο πάντες περὶ τὰ ὅπλα. Plut. Demosth. c. 2 : Οὐ σχολῆς οὔσης γυμνάζεσθαι περὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν διάλεκτον. C. πρός. Plato Leg. 1, p. 626, B : Καλῶς γε, ὦ ξένε, φαίνει μοι γεγυμνάσθαι πρὸς τὸ διειδέναι τὰ Κρητῶν νόμιμα· 648, D : Οὕτω πρὸς τοὺς φόβους γυμνάζοιτο. Conf. Diod. 2, 44. Γ. μετά τινος, Pugnare cum aliquo, Suid. aliique gramm. s. Ἀκροχειρίζεσθαι. Eadem signif. c. πρός. African. Cest. p. 306, col. 2 extr. : Ποιεῖ δὲ μάλιστα ἡ τῶν γυμναζομένων πρὸς ἀλλήλους. Aliter Epictet. Diss. 3, 26, 39 : Ἐπὶ τοῦτον οὖν μοι γυμνάζου (mortis timorem). L. D.] E Thuc. autem [1, 6 : Λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο] affertur γυμνάζομαι pro Exerceo me certamine gymnico, quæ prima est h. v. signif., cum proprie dicatur de iis, qui nudi se exercent. [Aristoph. Lys. 82 : Γυμνάδδομαί γα καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι, qua de forma Dor. Eust. Od. p. 1570, 12. Improprie de animalibus. Xen. Anab. 1, 2, 7 : Γυμνάσαι ἑαυτόν τε καὶ τοὺς ἵππους. Sensu nequiore Anth. Pal. 5, 203 : Κέντρον ..., ᾧ πολὺν ὕπτιον ἵππον ἐγύμνασεν. Diod. 1, 35 : Ποτάμιον γὰρ ὑπάρχον καὶ χερσαῖον (de hippopotamo loquitur) τὰς μὲν ἡμέρας ἐν τοῖς ὕδασι ποιεῖ γυμναζόμενον κατὰ βάθους, ubi v. Wessel. De navibus, Xen. Hist. 1, 1, 16 : Καθορᾷ τὰς τοῦ Μινδάρου ναῦς γυμναζομένας πόρρω ἀπὸ τοῦ λιμένος. || Figurate de cupiditate Æsch. Ag. 540 : Ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν; Ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο· Prom. 585 : Ἅδην με πολύπλανοι πλάναι γεγυμνάκασιν. Eurip. fr. Scyr. 1 : Μῶν χρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει; Maccab. 2, 10, 15 : Οἱ Ἰδουμαῖοι ἐγκρατεῖς ἐπικαίρων ὀχυρωμάτων ὄντες ἐγύμναζον τοὺς Ἰουδαίους. Anth. Pal. 12, 90 : Γεγύμνασμαι μὲν ἑταίρης πείθων τὰς ἐχθρὰς οὐδὲν ἔχοντι θύρας. Charito 8, 1 : Γυμνάσασα διὰ γῆς καὶ θαλάσσης. Confert Dorvill. præter alia Maneth. 1, 170 : Αὐτοὺς δ' ἐν πολλοῖσιν ἐγύμνασε πήμασιν, et Philon. vol. 2, p. 45, 33 : Γεγύμνασμαι πολλαῖς κακοπαθείαις. || De judicio exercitando et subigendo Dionys. De comp. verb. p. 146 Sch., vol. 5, p. 68 R. : Οὐδ' ὅλως ἐπιστήμῃ θηρατός ἐστιν ὁ καιρὸς, ἀλλὰ δόξῃ· ταύτην δ' οἱ μὲν ἐπὶ πολλῶν καὶ πολλάκις γυμνάσαντες ἄμεινον τῶν ἄλλων εὑρίσκουσιν. De aqua Joseph. A. J. 3, 1, 2 : Καὶ οἱ μὲν ἐπόνουν· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνεχῶν πληγῶν γεγυμνασμένον καὶ κεκαθαρμένον ἤδη πότιμον ἦν. || I. q. γυμνοῦν, Nudare. Etym. M. p. 243, 5 : Γυμνάσαι λέγεται καὶ εἰς φῶς ἀγαγεῖν, ἐξ οὗ καὶ γεγυμνασμένον τὸ φανερὸν καὶ δεδαμασμένον. Verba quinque priora sunt it. ap. Zon. p. 460. || Incerta signif. ap. Hesych. : Ἐσπασμένη, γεγυμνασμένη, ubi γεγυμνωμένη conj. intt. Cit. Wakef. || Id. : Ἐγύμνασμαι, ἐγυμνήτευσα. V. Γυμνητεύω. || Gl. : Γυμνάζω, Gesto. Γυμνάζομαι, Gestor, Vector, Gesto. Γυμνάσαι, Ventilare. Γυνάζεσθαι (sic), Ventilare. Conf. Γυμναστήριος. || Futuro pass. magis attice dici γυμνάσεται quam γυμνασθήσεται notat Mœris p. 116, et Pseudophilemo p. 297, 298. || Confus. c. δικάζεσθαι v. ap. Hasium præf. ad Leon. § XI. L. Dindorf.]

[Γυμναῖοι, Gymnæi, n. gentis. Orph. Arg. 1060 : Σαυρομάτας τε Γέτας τε καὶ Γυμναίους Κέκρυφάς τε. Vitium metri incertum reddit nomen aliunde non prolatum. L. Dind.]

Γυμνὰς, άδος, ἡ, [Nuda. Eurip. Tro. 463 : Κἀμέ τοι νεκρὸν φάραγγες γυμνάδ' ἐκβεβλημένην ... θηρσὶ δώσουσιν δάσασθαι,] Exercitationi dedita, qualis est palæstrica. Lucian. [Dial. D. 20, 14] : Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστική. Et γυμνάδες ποδὶ ἵπποι, Equæ pede expeditæ, ex Eurip. [Hipp. 1134 : Τὸν ἀμφὶ λίμνας τροχὸν κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους, ubi recte schol. : Κατέχων τῷ ποδὶ καὶ γυμνάζων. Lycophr. 866 : Ἥξει δὲ ταύρου γυμνάδας κακοξένους πάλης κονίστρας, ubi schol. : Γυμνικὰς παλαίστρας.] || At Statius [et Prudent.] Gymnade subst. dicit pro Exercitatione. [Orph. H. Merc. 27, 5 : Γυμνάσιν ὃς χαίρεις δολίαις τ' ἀπάταις. Wakef. || Pro Gymnasio accipitur Anth. Pal. App. 103 : Ἄρτι γὰρ εὐμόχθου ἐπὶ γυμνάδος ἁγνὸν ἐφήβου σχῆμα λαχὼν ἐρατὰν ὤλεσεν ἁλικίαν· 127 : Ἄρτι σε τὸν θάλλοντα νέοις ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις ... πατὴρ ἐκαλύψατο τύμβῳ. || Ὁ, i. q. παλαιστὴς, Luctator. Anth. Pal. App. 171, s. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 534 : Ἐνθάδε Διαλόγοιο σαόφρονος ὀστέα κεῖται, γυμνὰς δς ἀμφ' ἀρετὴν ἔπλετο καὶ σοφίην. Et adjective Eur. fr. Alop. 4, ap. Ammon. v. Τροχοί : Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον.]

[Γυμνάσβην vel Γυμνάσδην quendam (sic enim variant libri) memorat Hippocr. p. 1272, 54. L. D.]

Γυμνασία, ἡ, Exercitatio. Huic Galen. Ad Glauc. 1 opp. ἀργίαν. [Polyb. 4, 7, 6 : Ῥαθύμως αὐτοὺς ἐσχηκέναι περὶ τὴν ἐν τοῖς ὅπλοις γυμνασίαν· 10, 20, 1 : Τῆς τῶν πεζῶν στρατοπέδων γυμνασίας. Ibid. 6 : Τῶν πεζικῶν στρατοπέδων χρωμένων ταῖς μελέταις καὶ ταῖς γυμνασίαις. Dio Cass. 76, 7 : Συμβάλλοντες ἐν γυμνασίᾳ τινὶ ἵππων σμικρῶν ζεύγεσιν. Et alii quivis, in primis Tactici de exercitatione militari. V. Γυμνάζω. || De exercitatione rhetorica Aristot. Top. 8, 5 : Τοὺς γυμνασίας καὶ πείρας ἕνεκα τοὺς λόγους ποιουμένους. Kall. Dionys. De comp. verb. extr. : Ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις· οὐ γὰρ αὐτάρκη τὰ παραγγέλματα τῶν τεχνῶν ἐστι δεινοὺς ἀνταγωνιστὰς ποιῆσαι τοὺς βουλομένους δίχα μελέτης καὶ γυμνασίας. Schæf. Ib. p. 144 R. : Ταῦτ' ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν γ. προϋποθήσομαί σοι. Polyb. 1, 1, 2 : Ἀληθινωτάτην εἶναι παιδείαν καὶ γ. πρὸς τὰς πολιτικὰς πράξεις τὴν ἐκ τῆς ἱστορίας μάθησιν. Porphyr. Vit. Pyth. 47 : Ἡ μὲν οὖν περὶ τὰ μαθήματα γ. εἰς τοῦτο παρείληπτο. Cum gen. Galen. vol. 1, p. 86=3, 89 : Τὴν γυμνασίαν ἁπάντων ἅμα τούτων τοῖς οἰκείοις παραδείγμασιν ... ποιησόμεθα. || De lepusculis Ælian. N. A. 13, 13 : Ἐγὼ δ' ἂν φαίην ὅτι γυμνασίας ἕνεκα (νύκτωρ νέμεται) ἵνα καὶ τηνικάδε, ἐπὰν ἀπὸ τοῦ ὕπνου καρτερῇ ἐνεργὸς ὢν, κρατύνηται τὸ τάχος. De conchis Strab. 3, p. 145 : Τά τε γὰρ ὀστρεώδη πάντα καὶ κογχοειδῆ καὶ τοῖς πλήθεσιν ὑπερβάλλει καὶ τοῖς μεγέθεσι καθόλου κατὰ τὴν ἔξω θάλατταν πᾶσαν, ἐνταῦθα δὲ διαφερόντως, ἅτε καὶ τῶν πλημμυρίδων καὶ τῶν ἀμπώτεων, ἐνταῦθα αὐξανομένων, ἃς εἰκὸς αἰτίας εἶναι καὶ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ μεγέθους διὰ τὴν γυμνασίαν. Demetr. Hieracosoph. p. 33 : Ὠφελεῖται γὰρ μέγιστα (accipiter) ἀπὸ τῆς γυμνασίας ταύτης· 87 : Ἆσθμα βαρὺ ὡς ἐκ γυμνασίας. Cynosophium p. 270 : Καθ' ἡμέραν εἰς τὴν γυμνασίαν ἄπαγε. Sæpius permutata sunt γ. et γυμνάσια, ut ap. Plut. Mor. p. 69, B, Pausan. 4, 32, 1, ab Schæf. citt.]

[Γυμνασία, ἡ, Gymnasia, urbs in regione Scythinorum ap. Diodor. 14, 29, quæ Γυμνίας vocatur Xenophonti. || Γυμνασίαι. V. Γυμνησίαι. L. Dind.]

Γυμνασιαρχέω, Gymnasio præfectus sum. [Lysias p. 161 extr. : Ἐγυμνασιάρχουν εἰς Προμήθεια. Isæus p. 67 : Γεγυμνασιάρχηκα εἰς Προμήθεια· 62 : Κεχορήγηκα δὲ τραγῳδοὺς, γεγυμνασιάρχηκα δὲ λαμπάδι. Xenoph. Reip. Athen. 1, 13 : Γυμνασιαρχοῦσιν οἱ πλούσιοι ... ὁ δὲ δῆμος γυμνασιαρχεῖται· De vectig. 4, 52 : Ἐν ταῖς λαμπάσι γυμνασιαρχούμενοι. Plut. Anton. c. 33 : Ἐπὶ τούτοις εἱστία τοὺς Ἕλληνας, ἐγυμνασιάρχει δ' Ἀθηναίοις. Dio Cass. 50, 5 : Οὕτω γάρ που αὐτὸν ἐδεδούλωτο (Cleop. Antonium) ὥστε καὶ γυμνασιαρχῆσαι τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι πεῖσαι. Unde ponitur tanquam signum nobilitatis et opulentiæ in Fab. Æsop. 20, p. 12 Schneid., jam in Lex. Septemv. cit. : Πολλὰ δὲ τοῦ κροκοδείλου διεξιόντος περὶ τῆς τῶν προγόνων λαμπρότητος καὶ τὸ τελευταῖον λέγοντος ὅτι γεγυμνασιαρχηκότων ἐστὶ πατέρων.... L. Dind. Philo vol. 2, p. 536, 13 : Εἰς τὴν οὐσίαν ἐπηρεασθῆναι φάσκων· ἠναγκάσθη γὰρ γυμνασιαρχεῖν κ. τ. λ. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, n. 1356 : Γυμνασιαρχοῦντα ἀξίως τῆς πόλεως· et n. 1357 : Γ. μεγαλοψύχως. Hase.]

Γυμνασιάρχης, ὁ, Gymnasii præfectus, Æschin. [C. Tim. p. 2 St. : Οἱ γυμνασιάρχαι τοῖς Ἑρμαίοις μὴ ἐάτωσαν συγκαθιέναι.... Et mox : Ἔνοχος ἔστω ὁ γυμνασιάρχης. Joseph. A. J. 12, 3, 1 : Λαμβάνειν ὡρισμένον τι παρὰ τῶν γυμνασιαρχῶν εἰς ἐλαίου τιμὴν ἀργύριον. De γυμνασιάρχαις in monumentis Laconicis v. Bœckh. vol. 1, p. 611. || Jactus talorum. Hesych. : Γυμνασιάρχης, ἄρχων τοῦ ξυστοῦ ἢ βόλου ὄνομα. L. D.] Vel Γυμνασίαρχος. Demosth. [p. 463, 14; 940, 13, ubi tamen, pariter atque ap. Andocid. p. 17 St., a Wakef. cit., dicuntur non præf. gymnasii, sed liturgi, de quibus Lex. rh. Bekk. An. p. 228, 11 : Γ. οἱ ἄρχοντες τῶν λαμπαδοδρομιῶν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Προμηθέως καὶ τοῦ Ἡφαίστου καὶ τοῦ Πανὸς, ὑφ' ὧν οἱ ἔφηβοι

ἀλειφόμενοι κατὰ διαδοχὴν τρέχοντες ἧπτον τὸν βωμόν· et disertius Argum. Dem. Mid. p. 510 : Ἐν τοῖς μεγάλοις (Παναθηναίοις) γυμνάσιά τινα ἐγίνοντο καὶ προὐβάλλετο ἀφ' ἑκάστης φυλῆς εἷς γυμνασίαρχος, λαμβάνων χρήματα εἰς τὸ γυμνάζειν τοὺς ἐπιτελέσοντας τὴν ἑορτὴν καὶ δώσων τὰς τούτων δαπάνας τοῖς τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς. Memorat et Pollux 3, 67. Gymnasii vero præf. dicit scriptor Eryxiæ p. 399, A : Εἶτα προσελθὼν ὁ γυμνασίαρχος ἀπαλλάττεσθαι αὐτὸν ἐκ τοῦ γυμνασίου ἐκέλευεν, ὡς οὐκ ἐπιτήδεια τοῖς νέοις διαλεγόμενον. Plut. Mor. p. 513, C : Καρνεάδην, οὔπω μεγάλην ἔχοντα τὴν δόξαν, ἐν τῷ γυμνασίῳ διαλεγόμενον πέμψας ὁ γυμνασίαρχος ἐκέλευσεν ὑφεῖναι τὸ μέγεθος τῆς φωνῆς. Conf. p. 754, C, 756, A, ubi γυμνασιαρχῶν, quod melius, opinor, scribitur γυμνασιάρχων, Cimon. c. 1. Conf. de iis Van Dale Dissert. 8, p. 584. L. Dind. Γυμνασιάρχης gen. femin. Chandler. Inscr. n. 54 : Τρυφαίνης τῆς καὶ αὐτῆς στεφανηφόρου καὶ γυμνασιάρχου. Hase.]

Γυμνασιαρχία, ἡ, Gymnasii præfectura, Isocr. [De big. p. 354 : Περὶ τῶν ἐνθάδε χορηγιῶν καὶ γ. καὶ τριηραρχιῶν αἰσχύνομαι λέγειν. Demosth. p. 495, 1 : Αἱ χορηγίαι καὶ αἱ γυμνασιαρχίαι. Xenoph. Reip. Ath. 1, 13 : Ἐν ταῖς χορηγίαις ... καὶ γ. Conf. OEc. 2, 6; Axioch. p. 367, A; Aristot. Polit. 6 extr.; Plut. Nic. c. 3, et Comp. Nic. et Crass. init.; Phalar. Ep. 86, 146; Joseph. B. J. 1, 21, 11. L. D. In numis Colybrassi Ciliciæ, Eckhel Doctr. 3, p. 52, Γυμνασιαρχία indicat fortasse, universum collegium præfectorum gymnasii edidisse ludos. Hase.]

[Γυμνασιαρχικός, ἡ, όν, Ad gymnasii præfectum pertinens. Plut. Anton. c. 33 : Τὰ τῆς ἡγεμονίας παράσημα καταλιπὼν οἴκοι μετὰ τῶν γυμνασιαρχικῶν ῥάβδων ... προῄει. Angl. Videndus Hasius ad l. Plut. in ed. Schæf. vol. 5, p. 420. Addit Wakef. Iambl. Vit. Pyth. c. 27 : Οἵ τε τὰς Ῥηγινικὰς πολιτείας συστήσαντες, τήν τε γυμνασιαρχικὴν κληθεῖσαν καὶ τὴν ἐπὶ Θοκλέους (nomen corr.) ὀνομαζομένην Πυθαγόρειοι λέγονται εἶναι.]

[Γυμνασίαρχος. V. Γυμνασιάρχης.]

[Γυμνασίδιον, τό, Gymnasiolum. Arrian. Epictet. 2, 16, 29 : Διὰ γυμνασίδιον καὶ στωΐδια ... πενθεῖς. Kall.]

Γυμνάσιον, τό, Exercitatio, ap. [Pindar. ap. Plut. Mor. p. 120, C : Καὶ τοὶ μὲν ἵπποις, γυμνασίοις, τοὶ δὲ πεσσοῖς ... τέρπονται. Herodot. 9, 33 : Προσεῖχε γυμνασίοισι, ὡς ἀναιρησόμενος γυμνικοὺς ἀγῶνας. Plato Leg. 6, p. 765, C : Μετὰ δὲ ταῦτα χρεὼν ἀγωνίας ἀθλοθέτας αἱρεῖσθαι τῆς περὶ τὰ γυμνάσια ἵππων τε καὶ ἀνθρώπων· Reip. 2, p. 377, A : Πότερον δὲ μύθοις πρὸς τὰ παιδία ἢ γυμνασίοις χρώμεθα. Sæpe item Xen.] Isocr. [Nicocl. p. 17 St. : Διὰ γὰρ τούτων τῶν γ. τάχιστ' ἂν γένοιο τοιοῦτος· 24 : Ἐπειδὴ περὶ τῶν γ. τῶν τῆς ψυχῆς ἀμφισβητοῦσιν οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ὄντες etc.] Aristot. [Polit. 2, 5 etc.] et Lucian. [E. gr. De gymn. c. 8 : Καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἔστι γ. τοιαῦτα πυγμῆς καὶ δίσκου καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι. Et alibi. Plut. Mor. p. 124, E : Σωκράτει γυμνάσιον ἦν οὐκ ἀηδὲς ἡ ὄρχησις· 1145, F : Ἀργοῦντι γυμνάσιον ἐξεῦρεν ὠφέλιμον καὶ ἡδύ. Herodian. 4, 3 : Ἐσπουδακὼς περὶ παλαίστραν καὶ γυμνάσια ἐλεύθερα. Alia v. ap. Lennep. ad Phal. p. 7, ab Schæf. cit. || Figurate Achill. Tat. 5, 2 : Ἔμενεν ἡμᾶς καὶ ἄλλο τῆς τύχης γυμνάσιον. Max. Tyr. 38, 7 : Πῶς οὖν θείᾳ μοίρᾳ αὐτῷ συνηνέχθη τὰ γυμνάσια, ἀφ' ὧν ἀγαθὸς ἦν; || De ludo gymnico capiendum videtur in l. Argum. Dem. Mid., s. Γυμνασιάρχης posito, quam fere signif. ponit etiam Etym. M. p. 242, 54 : Γυμνάσια ... ἢ ἱππικοὶ ἀγῶνες ἢ κυνηγέσια (conf. Lucian. Ver. Hist. 1, 39 : Τὰ πολλὰ γ. τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι. Herodian. 1, 17 : Μετὰ πολλὰ λουτρὰ καὶ γυμνάσια τὰ πρὸς θηρία), quod aliter scribitur ap. Zon. p. 460 ... ἢ ἱππικόν.] || Gymnasium, Locus in quo se nudi exercebant, Lucian. [De gymn. c. 7] : Ὁ μὲν χῶρος γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται. [Xen. Reip. Ath. 2, 10 : Καὶ γυμνάσια καὶ λουτρὰ καὶ ἀποδυτήρια τοῖς μὲν πλουσίοις ἔστιν ἴδια ἐνίοις, ὁ δὲ δῆμος αὐτὸς αὑτῷ οἰκοδομεῖται ἰδίᾳ παλαίστρας πολλάς, ἀποδυτήρια, λουτρῶνας. Et alibi. Plato Leg. 6, p. 764, D : Γυμνασίων καὶ διδασκαλείων ἐπιμελητάς. Eurip. Phœn. 368 : Χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα καὶ βωμοὺς θεῶν γυμνάσιά θ'. Et sæpius. Pseudophilemo tamen p. 297 : Γυμνάσιον οὐδείς, ἀλλ' ἡ παλαίστρα Ἀττικοί. || Dicitur item de ædificio et loco structo. Strabo 12, p. 579 : Ἡνίκα τὸ γυμνάσιον

A καὶ ἄλλα μέρη συνέπεσεν· quem certe ita cepit Ignarra l. infra citando, addens Diosc. 1, 36 : Ὁ ἐν τοῖς τῶν γυμνασίων τοίχοις ῥύπος. Figurate Aristoph. Vesp. 526 : Νῦν δὲ τὸν ἐκ θἠμετέρου γυμνασίου λέγειν τι δεῖ καινόν, E nostra disciplina. || Balneum. Plut. Mor. p. 69, B : Αὐτίκα γοῦν ὑγιαίνων μέν τις οὐ χαλεπός ἐστιν οὐδ' ἄγριος παντάπασιν ἀνδρὶ φίλῳ, ψέγοντι μὲν συνουσίας καὶ πότους αὐτοῦ, ψέγοντι δὲ ἀργίαν καὶ γυμνάσια καὶ λουτρὰ συνεχῆ καὶ πλησμονὰς ἀκαίρους. Sic enim capienda foret scriptura γυμνάσια, quam ex libro uno et altero recepit Wyttenb., quum alii præbeant γυμνασίαν, unus ἀγυμνασίαν. Hujus vero signif. testes Ignarra De palæstra Neap. p. 117 citavit Herodian. 1, 12 : Μέγιστον δὲ γ. κατασκευάσας λουτρὸν δημόσιον ἀνῆκεν αὐτοῖς (Cleander sub Commodo), et Dion. Cass. 53, 27 : Τὸ πυριατήριον τὸ Λακωνικὸν κατεσκεύασε· Λακωνικὸν γὰρ τὸ γυμνάσιον, ἐπειδήπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι γυμνοῦσθαί τε ἐν τῷ τότε χρόνῳ καὶ λίπα ἀσκεῖν μάλλον ἐδόκουν, ἐπεκάλεσε (quem tamen palæstram dicere opinabatur Van Dale Diss. 8, p. 714 sq.), et Suid. : Γυμνάσια, B ἀλειπτήρια ἢ βαλανεῖα ἢ λουτρά. (Quibus adde Etym. M. p. 242, 54, Zon. p. 460 : Γυμνάσια ἢ λουτρά, Athen. 12, p. 527, E : Ποσειδώνιος ... περὶ τῶν κατὰ τὴν Συρίαν πόλεων λέγων ὡς ἐτρύφων γράφει καὶ ταῦτα· Τῶν γοῦν ἐν ταῖς πόλεσιν ἀνθρώπων διὰ τὴν εὐβοσίαν τῆς χώρας ἀπὸ (leg. videtur ἀπολυθέντων, tametsi ἀπὸ est etiam 5, p. 210, F) τῆς περὶ τὰ ἀναγκαῖα κακοπαθείας συνόδους νεμόντων πλείονας, ἐν αἷς εὐωχοῦντο συνεχῶς, τοῖς μὲν γυμνασίοις ὡς βαλανείοις χρώμενοι.... et quod Ducang. cit. e Chr. Pasch. p. 303, A : Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐνεκαινίσθη τὸ γ. Καρωσιαναί, Thermæ Carosianæ, idemque in Append. ex Actis S. Melet. n. 2 : Ἐν τῷ δημοσίῳ λουτρῷ τῷ ἐπιλεγομένῳ γυμνασίῳ). Idem p. 116 distincti a palæstra gymnasii exx. posuit Plut. Vit. x orat. p. 841, C : Τὸ ἐν Λυκείῳ γυμνάσιον ἐποίησε καὶ ἐφύτευσε καὶ τὴν παλαίστραν ᾠκοδόμησε· Diog. L. 2, 43 : Ἀθηναῖοι δ' εὐθὺς μετέγνωσαν, ὥστε κλεῖσαι καὶ παλαίστρας καὶ γυμνάσια. Ubi capiendum putat de scholis philosophorum, comparans locum Pausan. 6, 23, 7, de gymnasio Eleorum similibus recitationibus ad- C hibito, cui addi fort. possit Herodian. 2, 4 : Οὕτω γὰρ μέτριος καὶ ἰσότιμος ἦν ὡς καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἤδη μειράκιον ὄντα ... εἰς τὰ συνήθη προϊόντα διδασκαλεῖα καὶ γυμνάσια ἰδιωτεύοντα ὁμοίως τοῖς λοιποῖς παιδεύεσθαί τε καὶ πάντα πράττειν.... Et differre gymnasium palæstræ, ut parti differt totum, præter illum ipsum l. Paus. § 4 et 5 alter docet hic 5, 15, 8 : Ἐν τούτῳ δὲ οἵ τε δρόμοι τῷ γυμνασίῳ καὶ τοῖς ἀθληταῖς εἰσιν αἱ παλαῖστραι, ut fallatur Ign., intelligi posse negans scriptores qui g. distinguunt a palæstra, nisi scholam appellare gymnasium putentur. Γυμνασίοις confus. c. γνασίοις v. ap. Stob. vol. 2, p. 321 Gaisf. L. Dind.]

[Γυμνάσιον, ἡ, Gymnasium, n. pr. mulieris in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 598; 2, 27, et ap. Plautum in Cistellaria. L. Dindorf.]

[Γυμνάσιος, ὁ, Gymnasius, n. pr. viri ap. Photium cod. 59 extr., Suid. s. Γυμνάσιος, Liban. Ep. 403, 417, 418, 421, 451, 475, 488. L. Dindorf.]

Γύμνασις, ἡ, i. q. γυμνασία, Exercitatio. [Pollux 3, 153.]

D [Γυμνασιώδης, ὁ, ἡ, Qui convenit gymnasio, Aptus gymnasio. Cic. ad Att. 1, 6 : « Tu velim, si qua ornamenta γυμνασιώδη reperire poteris, quæ loci sint ejus quem tu non ignoras, ne prætermittas. »]

Γύμνασμα, τό, Exercitatio, ut τὰ γ. τῶν ἀθλούντων. Athen. 10, [p. 413, C. Lucian. De gymn. c. 8 : Τῶν γυμνασμάτων δὲ τούτων τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται. Ubi est var. γυμνασίων. Dionys. Art. Rh. c. 1 : Γυμνάσματά τε καὶ ἀσκήματα τῆς ῥητορικῆς. Plut. Mor. p. 1119, D : Τίς δὲ τὸν λόγον ἀκούσας οὐ συνῆκεν ὅτι παίζοντός ἐστιν εὐμούσως ἢ γύμνασμα τοῦτο προβάλλοντος ἑτέροις διαλεκτικόν; Schol. Arist. Ran. v. 974 : Μονῳδίαις δέ, γυμνάσμασι μονῳδικοῖς. Fab. Æsop. 20, p. 12 Schneid. : Ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ εἴπῃς, ἀπὸ τοῦ δέρματος φαίνῃ ὅτι πολλῶν εἶ γυμνασμάτων.]

[Γυμναστέον, Exercitandum est. Plato Leg. 8, p. 829, B : Οὐκ ἐν πολέμῳ τὸν πόλεμον ἑκάστοις γυμναστέον. Xen. Ἀπομν. 2, 1, 28 : Ἐθιστέον τὸ σῶμα καὶ γ. σὺν πόνοις καὶ ἱδρῶτι. Galen. vol. 1, p. 42 Bas., 2, 188 Chart. : Γ. οὖν ἡμῖν ἐστιν ἐν ἅπασι τοῖς εἰρημένοις. L. D. Clem.

Al. Pæd. 3, 10, p. 283, Strom. 7, 16, p. 894. Kall.] A

[Γυμναστήριον, τὸ, Gymnasium. Aristæn. 2, 3 : Εἴγε διχῶν γυμναστήριον τὴν ἡμῶν ποιεῖται παστάδα. Schneid. Basil. De Spiritu S. t. 3, p. 25. Angl. Religiosæ disciplinæ officina. Io. Climac. p. 23, 9 : Οὐ γὰρ πεφύκασι τὰ ἔνυδρα φυτὰ ἐν σκληροῖς καὶ ἀνύδροις γυμναστηρίοις καρποφορεῖν. Hase.]

[Γυμναστήριος, α, ον. Eust. Opusc. p. 211 : Ἵππος δὲ τὸν αὐτοκράτορα ἔφερεν οὐ γυμναστήριος, οὗ καὶ μόνου χρεία ἦν ἀνδρὶ οὕτω καταπόνῳ, ἀλλὰ μάχιμον φρυαττόμενος καὶ διατινάσσων τὸν ἐπιβάτην εἰς ἐναγώνιον. Vertendum videtur Gestatorius, ut Γυμναστής in Gl. redditur Gestor, Γυμνάζω, Gesto, Γυμνάζομαι, Gestor, Vector; vel etiam Vector. L. Dindorf.]

Γυμναστής, ὁ, Qui exercet pueros in palæstra, Qui præfectus est exercendis pueris, Xen. [Comm. 2, 1, 20 : Αἱ μὲν ῥᾳδιουργίαι καὶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναὶ οὔτε σώματι εὐεξίαν ἱκαναί εἰσιν ἐνεργάζεσθαι, ὥς φασιν οἱ γ. οὔτε ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσιν. Γυμναστὴν a παιδοτρίβῃ distulisse sic ut gymnasta corporis habitum, pædotriba artis gymnasticæ B facultatem et peritiam videret, idque discrimen non semper observari a veteribus, docet Van Dal. Diss. 8, p. 693, 696, 705 sqq., quum ex aliorum scriptorum locis tum ex Aristot. uno Polit. 9, 3 : Παραδοτέον τοὺς παῖδας γυμναστικῇ καὶ παιδοτριβικῇ· τούτων γὰρ ἡ μὲν ποιάν τινα ποιεῖ τὴν ἕξιν τοῦ σώματος, ἡ δὲ τὰ ἔργα, unoque Galeni De sanit. 2, 11, vol. 6, p. 90, B : Ὅπερ οὖν ὀλίγον ἔμπροσθεν ἔλεγον ὡς ὁ παιδοτρίβης ὑπηρέτης ἐστὶ τοῦ γυμναστοῦ οἷόσπερ ὁ μάγειρος ἰατροῦ, τοῦτο καὶ νῦν ἐπιδέδεικται. Axiochi p. 366, D, ubi item junguntur γ. et παιδοτρίβαι, meliores libri γραμματισταί. L. Dind.] At Theocr. [23, 56] dixit, Βαῖνε δ' ἐς ἄθλως Γυμναστῶν. [Gl. Exercitator, Gestor. Γυμνασταί· Lanistæ. Dio Cass. 72, 19 : Ἀντηγωνίζετο δὲ αὐτῷ γ. τις ἢ καὶ μονομάχος, νάρθηκα ἔχων. Ubi Reim. : « Lanista, ἐπιστάτης μονομάχων, qui tirones gladiatorios solebat instituere. V. Lips. Saturn. 1, 15, Opp. vol. 3, p. 504. » Conf. 72, 22; 77, 2.]

Γυμναστικός, ή, όν, Exercitatorius, Ad exercitationem pertinens. [Eust. Il. p. 833, 22 : Ὁ γυμναστικὸς C πόνος. Plut. Mor. p. 569, E : Ὁ ἰατρικὸς καὶ ὁ γ. νόμος.] Vel, Exercitationis palæstricæ peritus, e Plat. Protag. [p. 313, D : Ἐὰν μή τις τύχῃ γ. ἢ ἰατρὸς ὤν· Phædr. p. 248, D : Εἰς φιλοπόνου γυμναστικοῦ. Plut. Alc. c. 23 : Ἐν Σπάρτῃ γυμναστικός, εὐτελής, σκυθρωπός· Mor. p. 651, D : Ἥκιστα γοῦν οἱ νέοι καὶ γ. πιμελώδεις.] Item γυμναστική, sub. τέχνη, Ars docens quæ ad exercitationem pertinent, Plato Gorg. [p. 450, A. Id. Conviv. p. 186, E : Ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία. Ubi præcesserat τέχνη. Et Leg. 5, p. 743, D : Χωρὶς γ. καὶ τῆς ἄλλης παιδείας. Conf. 6, 764, D, Reip. 2, p. 376, 377, Aristot. Pol. 4, 1; 9, 3 et 4. Galen. Ad Thrasybul. c. 33, vol. 6, p. 30, B : Γυμναστικῆς δὲ τέχνης οὔπω μὲν ἦν τοὔνομα καθ' Ὅμηρον οὐδὲ καλεῖταί τις ὅλως γυμναστικός, ὥσπερ ἰατρός, ὅπου γε καὶ παρὰ Πλάτωνι τὸ μὲν γυμναστικῆς ὄνομα οὐ πολλάκις εὑρεῖν ἔστι, παιδοτρίβην μέντοι καλεῖν μᾶλλον ἢ γυμναστὴν τὸν τεχνίτην αὐτῆς· ἤρξατο γὰρ ὀλίγον ἔμπροσθεν τῶν Πλάτωνος χρόνων ἡ τέχνη τῶν γυμναστῶν, ὅτεπερ καὶ ἀθλητῶν ἐπιτήδευμα συνέστη. Plut. Mor. p. 140, B : Οἱ D φιλόμουσοι τῶν βασιλέων πολλοὺς μουσικοὺς ποιοῦσιν ... οἱ φιλαθληταὶ γυμναστικούς. Conf. etiam Γυμναστής. Γνωστικὸν et γυμναστικὸν confus. v. in Ἐφιάτιμον.]

[Γυμναστικῶς, Gymnastice. Aristoph. Vesp. 1212 : Γυμναστικῶς ὑγρὸν χύτλασον σεαυτόν. Unde citat Poll. 3, 153.]

Γυμνηλός, Inops, Hesych. [Γυμνηλοί, οἱ ἀκτήμονες καὶ πένητες. Eadem omisso καὶ Etym. M. p. 243, 14.]

Γυμνής [γυμνής], ῆτος, ὁ, Miles levis armaturæ, [Hesych. : Γυμνῆτες, οἱ μὴ ἔχοντες ὅπλα· οἱ δὲ τοὺς σφενδονήτας, οἱ δὲ τοὺς γυμνοὺς μαχομένους. Significationis originem demonstrat Herodot. 9, 63 : Πλεῖστον γὰρ σφεας ἐδηλέετο ἡ ἐσθής, ἔρημος ἐοῦσα ὅπλων, πρὸς γὰρ ὁπλίτας ἐόντες γυμνῆτες ἀγῶνα ἐποιεῦντο. Sunt enim proprie qui carent ὅπλῳ, Clipeo. Eur. Phœn. 1147 : Γυμνῆτες, ἱππῆς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται. Frequenter utitur etiam Xenoph. aliique Tactici. V. Γυμνήτης in fine. Eadem signif. substant. jungit Eur. Rhes. 313 : Πολὺς δ' ὄχλος γυμνῆς ὁμαρτῇ. Xen. Anab. 4, 1, 28 : A Ἐκ τούτου ἐρωτῶσιν, εἴ τις καὶ τῶν γυμνήτων ταξιάρχων ἐθέλοι συμπορεύεσθαι. Paullo aliter Arrian. Tact. p. 78 Scheff. : Καὶ οἱ λογχοφόροι οἱ γυμνῆτες δρόμῳ ἐπέσθωσαν. || Eadem structura sed signif. Nudi Diodor. 3, 8 : Ἐσθῆτι δέ τινες μὲν αὐτῶν ἁπλῶς οὐ χρῶνται, γυμνῆτα βίον δι' αἰῶνος ἔχοντες. Miscendis ambabus signiff. ingeniose, ut solet, ludit Dio Chrys. Or. 35, vol. 2, p. 63 : Φημὶ τοίνυν οὐδὲν ὄφελος εἶναι τοῖς γυμνῆσι τούτοις (Cynicis), οὐδ' ἂν πελτασταὶ γένωνται, πρός γε τὸ δίκαιον καὶ σωφροσύνην ἀληθῆ καὶ φρόνησιν, οὐδ' ἂν ἔτι μᾶλλον ἀποδύσωνται καὶ γυμνοὶ περιτρέχωσι τοῦ χειμῶνος ἢ τὴν Μήδων καὶ Ἀράβων στολὴν λάβωσιν. Citavit Wakef. Notandum etiam formam γυμνής sæpe in libris mutari in γυμνήτης, sicut ap. Herodot. l. c. est var. γυμνῆται, it. ap. Xen. An. 1, 2, 3; 3, 4, 26; 4, 1, 6, etc. Conf. Γυμνήτης. || Γυμνῆτες ap. Argivos dicebantur ministri dominis certis non addicti, similes Lacedæmoniorum helotis. Pollux 3, 83 : Μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ δούλων οἱ Λακεδαιμονίων Εἵλωτες καὶ Θετταλῶν Πενέσται καὶ Κρητῶν Κλαρῶται καὶ Μνωῖται καὶ ... Ἀργείων B Γυμνῆτες. Etym. Traject. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 213 : Εἵλωτες οἱ παρὰ Λακεδαιμονίοις μισθῷ δουλεύοντες ἐλεύθεροι. Οἱ αὐτοὶ δὲ παρ' Ἀθηναίοις θῆτες καὶ πελάται λέγονται, παρὰ Ἀργείοις γυμνῆτες. Conf. Γυμνήσιος.]

[Γυμνήσιαι, αἱ, Gymnesiæ, insulæ maris Tyrrheni, dictæ ab incolis æstatem nudis exigentibus, secundum Steph. Byz. : Γυμνησίαι, δύο νῆσοι περὶ τὴν Τυρσηνίδα, οὐχ ὥς τινες, μία. Λυκόφρων (633)· Οἱ δ' ἀμφικλύστους χοιράδας Γυμνησίας σισυρνοδῦται καρκίνοι πεπλωκότες ἄχλαινον ἀμπρεύουσι νήλιπον (ἀμπρεύσουσι νήλιποι) βίον. Nominis rationem eandem reddunt Diodor. 5, 17, Livius l. 60 epit., confutati a Berkelio, qui docet esse dictas a γυμνῆσι, Funditoribus. Tyrrheno autem in mari quum ponit Steph., pelagus illud extendit ad Hispaniam usque, cui Baleares constat adjacere. Sing. ἡ Γυμνησία est ap. Strab. 2, p. 123, ubi tamen assentior legentibus αἱ Γυμνήσιαι. Accentum ap. Stephan. et Strab. 2, p. 129 notandum est male poni in tertia, rectius ap. Strab. 3, p. 159, Diod. l. c., Agathem. p. 13 ed. Huds., Dionys. v. 457, Eust. et pa- C raphr. in secunda, quum adjective, non substantive dicatur Γυμνήσιαι. Ceterum sæpe in libris corrumpitur in Γυμνάσιαι, formam nihili, quæ cod. auctoritate eximenda Plinio N. H. 3, 11 : v. Diod., Dionys. ll. cc., Strab. 3, p. 168; 14, p. 654, Aristot. Mir. c. 89, Dion. Cass. 43, 29. L. Dindorf.]

[Γυμνήσιος, α, ον, Gymnesius, gentile a Γυμνήσιαι, quod v. Steph. Byz. : Γυμνήσιαι ... τὸ ἐθνικὸν Γυμνήσιος, Γυμνησία. Appian. Pun. c. 40 : Τοξόται τε αὐτοῖς ἀναμεμίχατο πάντῃ καὶ σφενδονῆται, Μαυρούσιοι καὶ Γυμνήσιοι. || I. q. Γυμνής ap. Argivos. Steph. Byz. s. Χίος, de Chiis : Οὗτοι δὲ πρῶτοι ἐχρήσαντο θεράπουσιν, ὡς Λακεδαιμόνιοι τοῖς Εἵλωσι καὶ Ἀργεῖοι τοῖς Γυμνησίοις καὶ Σικυώνιοι τοῖς Κορυνηφόροις κ. τ. λ. Γυμνῆσι reponit Ruhnk. ad Tim. p. 215. Sed Γυμνησίοις legit certe Eustath. Stephanum expilans ad Dionys. v. 533. L. Dindorf.]

[Γυμνησίς, ίδος, ἡ, Gymnesia, gentile fem. a Γυμνήσιαι. Steph. Byz. : Γυμνήσιαι ... τὸ ἐθνικὸν Γυμνήσιος, Γυμνησία καὶ Γυμνησίς. L. Dindorf.]

D [Γυμνητάω voc. nihili. V. Γυμνητεύω.]

[Γυμνητεία, ἡ, Nuditas. Phurnut. p. 162 : Τινὲς δὲ οἴονται διὰ τῆς γ. αὐτῶν (Gratiarum) παρίστασθαι τὸ εὐλύτως καὶ ἀνεμποδίστως δεῖν ἔχειν πρὸς τὸ χαρίζεσθαι. Wakef. Crebrum est ap. Eust. Opusc., sed ubi male γυμνιτεία, velut p. 190, 43 : Οὐκοῦν φιλοτιμήσεται ὁ στολίτης τὴν γυμνιτείαν καὶ αὐτὸς ἐμφανέστατα ἐπιδείξασθαι· 220, 21 : Γυμνιτεία πολλὰ τοῦ σώματος ἐνεφάνιζεν· 295, 52 : Ἡ ξηρὰ κοίτη ὀψέ ποτε ὑπὸ θεοφιλῶν ἐξεθεραπεύθη ἀνδρῶν, ὥσπερ καὶ ἡ γυμνιτεία· 330, 10 : Καλὸν ἡ παλαιὰ ἡμῶν γυμνιτεία μακαρισμοῦ εἶχε πλάσμα. Item ap. Nicet. Annal. 10, 9, ab Schneid. cit., p. 196, A : Ὥστε καὶ εἰς γέλων τὴν γυμνητείαν ἐτίθεσαν τῶν πολλῶν. Conf. Zon. s. Γυμνῆτις cit. L. Dindorf.]

Γυμνητεύω, Sum miles levis armaturæ. [Plut. Æm. c. 16 : Τοῖς γυμνητεύουσι καὶ ψιλοῖς. Dio Cass. 47, 34 : Προσέμιξαν αὐτοῖς ἀπροσδόκητοι γυμνητεύουσι. African. Cest. p. 278, col. 1, 8 : Τῶν δὲ οὐχ ὑπομενόντων διὰ τὸ γυμνητεύειν.] || Nudus sum, [γυμνὸς διατελῶ Suid. 1 Cor. 4, 11 : Πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν.

Dio Chrys. Or. 25, vol. 1, p. 520 : Ἔτι νῦν μαστιγοῦνται Λακεδαιμόνιοι καὶ θυραυλοῦσι καὶ γυμνητεύουσι. L. D.] Basil. : Τοῦ γυμνητεύοντος τὸ ἱμάτιον, ὃ σὺ φυλάσσεις ἐν ἀποθήκαις· alibi, Ὁ πεινῶν τήκεται, ὁ γυμνητεύων πήγνυται. Chrys. : Ἀλλὰ τοῖς πεινῶσιν, ἀλλὰ τοῖς διψῶσιν, ἀλλὰ τοῖς γυμνητεύουσιν. [Cum gen., ὅπλου παντὸς Nicet. Ann. 10, 3, p. 184, C. Vitiose per ι tum Nicet. l. c. tum Eust. Opusc. p. 219, 3 : Διψήσει καὶ γυμνιτεύσει· 302, 17 : Τὸ γυμνιτεύειν· 331, 81 : Γυμνιτεύοιτε· πῦρ ἢ παγετὸν ἐνδύσοισθε. L. D. Demophilus in Galei Op. Mythol. p. 621 : Γυμνὸς ἀποσταλεὶς σοφὸς γυμνιτεύων καλέσει τὸν πέμψαντα. Wakef. Theodor. Prodr. p. 154. Stauv. Me exerceo, Tatian. ad Gr. 77. Wakef.]

Γυμνήτης, i. q. γυμνῆς [γυμνής] : βίοτος, Nuda vita, Epigr. [Anth. Pal. 7, 65 : Διογένευς τόδε σῆμα, σοφοῦ κυνὸς, ὅς ποτε θυμῷ ἄρσενι γυμνήτην ἐξεπόνει βίοτον, ut supra notatum est γυμνῆτας dici Cynicos. Strabo 16, p. 776 : Γυμνῆται δὲ καὶ δερματοφόροι. Lucian. Bacch. c. 3 : Γυμνήτας ὀρχηστάς. Adjective pro Nudo dixit et Lycophro 387 : Τὸν δ' (Ajacem), οἷα δύπτην κηρύλον διὰ στενοῦ αὐλῶνος οἴσει κῦμα γυμνίτην φάγρον, διπλῶν μεταξὺ χοιράδων σαρούμενον, ubi scrib. γυμνήτην, cum eod. schol. Idem vitium ap. Eust. Opusc. p. 189, 81 : Οἱ γυμνῖται οἱ τῷ ἱματισμῷ καὶ περιεργασίαν πᾶσαν συναπεκδυσάμενοι· 190, 35 : Τὸν γυμνίτην ὑπεξελάσαι. || Miles levis armaturæ. Strabo 14, p. 654 : Τοὺς γυμνήτας ὑπὸ Φοινίκων Βαλεαρίδας λέγεσθαι. Themist. p. 325, B : Ὁπλίτας ἢ σφενδονήτας ἢ γυμνήτας. Nisi hic quoque scr. γυμνῆτας. V. Γυμνής. Halucinatur certe Suidas ante locum Xen. An. 4, 1, 16, ubi γυμνῆτας ipse scribit cum libris, ponens : Γυμνῆται, ἡ εὐθεῖα ὁ γυμνήτης, ἦν δὲ τάξις πεζῶν. L. Dindorf.]

Γυμνητία, ἡ, Levis armatura, i. e. Milites levis armaturæ, Thuc. 7, [37 : Οἱ ἱππῆς καὶ ἡ γυμνητία τῶν Συρακοσίων].

[Γυμνητικὸς, ἡ, ὸν, Velitaris, Gl. Xen. Cyr. 1, 2, 4 : Οἱ δὲ ἔφηβοι καὶ κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα σὺν τοῖς γυμνητικοῖς ὅπλοις. Ubi libri non pauci γυμνικοῖς. Plut. Flamin. c. 4 : Ἅμ' ἡμέρᾳ πᾶν μὲν βαρὺ πᾶν δὲ γυμνητικὸν ὅπλον ἐκίνει. Aristid. Quinct. p. 128 : Μεσότης δ' ἀμφοῖν (equitum peditumque) τὸ γ. Conf. Strab. 7, p. 306. L. Dindorf.]

[Γυμνῆτις, ιδος, ἡ, fem. a γυμνήτης, Nuda. Plut. Mor. p. 332, B, a Kall. cit. : Κἀκεῖ (apud Indos) τινες εἶναι λέγονται στερρᾶς καὶ γυμνήτιδος σοφίας ἐθάδες, de gymnosophistis loquens, quorum nuditatem sapientiæ eorum tribuit. Zonar. p. 459 : Γυμνῆτις, γυνὴ γυμνητεία. Fort. γυμνὴ leg. pro γυνή. L. Dindorf.]

Γυμνητίδες νῆσοι, quæ et Baleares, et Callarides, e Diosc. [Non ap. Dioscoridem, sed ap. Diodorum, de quo dixi in Γυμνήσιαι, memorantur Baleares, neque aut ap. hunc aut, quem norim, alium vocantur Γυμνητίδες, sed Γυμνήσιαι, unde est gentile fem. Γυμνησίς, quo fortasse referendum illud Γυμνητίδες. Nihili etiam nomen Callaridum, ductum, ni fallor, ex vitio librorum quorundam Diodor. 5, 16. L. Dind.]

[Γυμνίας, Gymnias, n. pr. urbis Scythinorum, ut videtur, ap. Xenoph. Anab. 4, 7, 19. V. Γυμνασία et Γυμνεί.]

Γυμνικὸς, ἡ, ὸν, Gymnicus : ut ἀγῶνες [Herodot. 2, 91; 9, 33], Aristoph. [Pl. 1163], Thuc. [3, 104; 5, 80. Xen. Hist. Gr. 3, 2, 21 : Ἐκώλυον καὶ τοῦ ἱππικοῦ καὶ τοῦ γυμνικοῦ ἀγῶνος. Idemque alibi. Isocr. De big. p. 353; Demosth. p. 265 extr.; Aristot. Pol. 6, 8 extr. Plato Leg. 6, p. 764, D : Ἀγωνίας δὲ ἔν τε τοῖς γυμνικοῖς καὶ περὶ τὴν μουσικὴν ἀθλοθέτας. Diod. 5, 53; Polyb. 5, 101, 6, etc. Conf. Poll. 3, 146.] Certamina gymnica, i. e. In quibus athletæ nudi certabant. Dicunt et Gymnicos ludos Lat. Et γυμνικὰ ὅπλα, Xen. [De l. Xen. v. in Γυμνητικός. || De athletis Poll. 3, 143 : Καὶ οἱ γυμνικοὶ μὲν κυρίως ἀθληταὶ καλοῦνται.]

[Γύμνις, ιδος, Gymnis, n. pr. Suid. : Γύμνις, ὄνομα κύριον, καὶ κλίνεται Γύμνιδος.]

Γυμνοδερκέομαι, Nudus conspicior, e Luciano. [Cynic. c. 1 : Τί ποτε, ὦ οὗτος, πώγωνα μὲν ἔχεις καὶ κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις καὶ γυμνοδερκῇ, vox corrupta : v. Lobeck. ad Phryn. p. 624. Angl.]

Γυμνοδέρκομαι, Nudus conspicior, VV. LL. [V. Γυμνοδερκέομαι.]

Γυμνόκαρπος, ὁ, ἡ, Cujus fructus nudi sunt, ad differentiam eorum, quæ habent fructum involucro aliquo tectum, ut castaneæ, nuces, et similes plantæ. [Theophr. C. Pl. 1, 17, 8.]

[Γυμνοκοχλίας, Limax, Gl.]

[Γυμνοκριθὴ, Hordeum decorticatum, ap. Myrepsum De antidotis c. 449. Ducang.]

[Γυμνόκριθον, Hordeum nudum. Cereale semen est in Cappadocia proveniens, ut scribit Oribas. l. 1 Coll. med. c. 1, forte id hordeum quod decorticatum nascitur, et quod vulgo Hordeum mundatum appellatur. Gorræus. Ex. e Meletio Mon. De urinis posuit Ducang. in App. Gl. p. 52.]

[Γυμνολογίζω, Martian. Cap. De nupt. Phil. 1, p. 2 : Quid istud, mi pater, quod nondum vulgata materie cantare deproperas, et ritu nictantis antistitis, priusquam fores aditumque reseraris, γυμνολογίζεις. Margo : Al. γαμολογίζεις.]

[Γυμνόλοπος, ὁ, ἡ. Schol. Nicand. Al. 271 : Τῶν δὲ καστάνων τὸ μὲν Σαρδιανὸν, τὸ δὲ λόπιμον, τὸ δὲ μαλακὸν, τὸ δὲ γυμνόλοπον. Sic enim Schneid. e conj. Hoffmanni, quum γυμνολικὰ sit in libris : interpretatur autem p. 162, Nuces quæ calyce facile spoliantur aut plane carent.]

[Γυμνοπαιδεία. V. Γυμνοπαιδία.]

Γυμνοπαιδία, vel [vitiose] Γυμνοπαιδιὰ, ἡ, q. d. Nudorum ludus. Bud. Chorum velut lupercorum fuisse putat. [V. in fine.] Idem alibi e Plut. Apophth. 182 [p. 208, D,] de quadam Saltatione Laconica dictum fuisse scribit : reprehendit autem Philelphum, qui Gymnicum certamen interpr. Remittit et ad eund. Plut. Agesilao 201 [c. 29, ubi pariter ac Lyc. c. 15, γυμνοπαιδιαὶ scriptum; γυμνοπαιδίαι recte Mor. p. 227, F, p. 1134, C, Cimon. c. 10,] et ad Paus. p. 72 [3, 11, 9 : Σπαρτιάταις ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς Πυθαέως τέ ἐστιν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Λητοῦς ἀγάλματα· χορὸς δὲ οὗτος ὁ τόπος καλεῖται πᾶς, ὅτι ἐν ταῖς γυμνοπαιδίαις (ἑορτὴ δὲ εἴ τις ἄλλη καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι διὰ σπουδῆς Λακεδαιμονίοις εἰσὶν), ἐν ταύταις οὖν οἱ ἔφηβοι χοροὺς ἱστᾶσι τῷ Ἀπόλλωνι.] Apud Xen. Hell. 6, [4, 16, ubi est genit. γυμνοπαιδιῶν. Id. Comment. 1, 2, 61 : Λίχας μὲν γὰρ ταῖς γυμνοπαιδίαις τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐν Λακεδαίμονι ξένους ἐδείπνιζε.] Et alibi plur. γυμνοπαιδίαι s. γυμνοπαιδιαί. [Plato Leg. 1, p. 633, C : Ἔτι δὲ κἀν ταῖς γυμνοπαιδιαῖς δειναὶ καρτερήσεις παρ' ἡμῖν γίγνονται τῇ τοῦ πνίγους ῥώμῃ διαμαχομένων. Scribendum cum libris non paucis γυμνοπαιδίαις. Thucyd. 5, 82 : Τηρήσαντες αὐτὰς τὰς γυμνοπαιδίας τῶν Λακεδαιμονίων. Et statim : Ἀναβαλόμενοι τὰς γυμνοπαιδίας. Et denuo : Τὰς γυμνοπαιδίας ἦγον. Herodot. 6, 67 : Ἦσαν μὲν δὴ γυμνοπαιδίαι. Athen. 15, p. 678, C : Θυρεατικοί. Οὕτω καλοῦνται στέφανοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὥς φησι Σωσίβιος ἐν τοῖς περὶ θυσιῶν, ψιλίνους αὐτοὺς φάσκων νῦν ὀνομάζεσθαι ... φέρειν δ' αὐτοὺς ὑπόμνημα τῆς ἐν Θυρέᾳ γενομένης νίκης τοὺς προστάτας τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, ὅτε καὶ τὰς Γυμνοπαιδιάς (scr. -ίας) ἐπιτελοῦσι. Χοροὶ δ' εἰσὶ τὸ μὲν πρόσω παίδων τὸ δ' ἐξ ἀρίστου ἀνδρῶν, γυμνῶν ὀρχουμένων καὶ ᾀδόντων Θαλήτου καὶ Ἀλκμᾶνος ᾄσματα καὶ τοὺς Διονυσοδότου τοῦ Λάκωνος παιᾶνας. Corrigit Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 238, A : Χοροὶ δ' εἰσί γ', ὁ μὲν πρῶτος παίδων, ὁ δὲ δεύτερος ἐφήβων, ὁ δὲ τρίτος ἀνδρῶν. Chorum virorum nominat etiam Xenoph. Hist. Gr. l. c. : Ὁ μὲν εἰς τὴν Λακεδαίμονα ἀγγελῶν τὸ πάθος (Leuctricum) ἀφικνεῖται γυμνοπαιδιῶν τε οὐσῶν (οὔσης) τῆς τελευταίας καὶ τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον ὄντος· οἱ δὲ ἔφοροι ἐπεὶ ἤκουσαν τὸ πάθος, ἐλυποῦντο μὲν ὥσπερ, οἶμαι, ἀνάγκη· τὸν μέντοι χορὸν οὐκ ἐξήγαγον, ἀλλὰ διαγωνίσασθαι εἴων. Unde Schneiderus errorem arguit grammaticorum, qui voc. originem a nudorum puerorum choris repetunt, Suidæ : Γυμνοποδία, χοροὶ ἐκ παίδων ἐν Σπάρτῃ τῆς Λακωνικῆς εἰς θεοὺς ὕμνους ᾄδοντες εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυρέαις ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν, et qui similia his tradunt Phrynichi Bekk. An. p. 32, 18, ubi γυμνοπαιδιά (quanquam γυμνοπαιδία ex cod. affert Ruhnk. ad Tim. p. 74), Etym. M. p. 243, 3. Ipse igitur duxisse videtur a παιδιά : unde duci nec lingua patitur nec ratio quæ fuit illius ludicri, de qua veriora aliis tradere videtur Hesychius : Γυμνοπαιδία· ἔνιοι μὲν ἑορτήν φασι Σπαρτιατικὴν, ἐν ᾗ ἐφήβους κύκλῳ περιθεῖν τὸν ἐν Ἀμυκλαίῳ βωμὸν, τύπτοντας ἀλλήλων τὰ νῶτα. Ταῦτα δέ ἐστι

ψευδῆ· ἐν γὰρ ἀγορᾷ ἑορτάζουσι· πληγαὶ δὲ οὐ γίνονται, ἀλλὰ πρόσοδοι χορῶν γεγυμνωμένων. Interpretationem ab Hesych. vel potius docto quem describit grammatico rejectam sequitur schol. Plat. Leg. p. 450 Bekk. : Ἐν τοῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσὶ μάχαις) Τὰς γυμνοπαιδίας λέγει· γυμνάζοντες γὰρ τοὺς παῖδας ἐν ἡλίῳ τύπτειν ἀλλήλους ἐποίουν μέχρι νίκης· et paullo ante : Τὰς διαμαστιγώσεις, τὰς γυμνοπαιδίας, τὰ κρύπτεια· ταῦτα γὰρ πρὸς ἀνδρείαν τείνει. Ludicrum celebrari consuevisse proxime post solstitium æstivum constat testimonio Xenophontis de clade Leuctrica accepta πέμπτη ἑκατομβαιῶνος sec. Plut. Ages. c. 28, et Spartam, quum agerentur Gymn., nunciata. Lex. Rhet. Bekk. An. p. 234, 4 : Γυμνοπαιδία, ἐν Σπάρτῃ παῖδες γυμνοὶ παιᾶνας ᾄδοντες ἐχόρευον Ἀπόλλωνι τῷ Καρνείῳ κατὰ τὴν αὐτοῦ πανήγυριν, ascribit Carneis mensive Carneo, qui Metagitnioni Attico respondere creditur. || Propria signif. abolita de Romanorum Lupercalibus, ut quæ agerentur a nudis sacerdotibus, Dio Cass. 44, 6 : Τὰς τοῦ Πανὸς γυμνοπαιδίας· 11 : Τῇ τῶν Λυκαίων γυμνοπαιδίᾳ. Ubi notandus num. sing., quem præter grammaticos, quorum locis jam citt. add. Timæus p. 73, unus exhibet Pseudoplut. in Apophth. supra memoratus. || Pro γυμνοπαιδία inepta jam antiquitus supposita sæpius est scriptura γυμνοποδία, q. v.] Sed invenitur et Γυμνοπαιδεία cum ει in hac signif. alicubi ap. Plat. [V. variet. script. in l. Leg.] et alios. [Veluti Suidam v. Γυμνοπαιδεία et Λυκοῦργος, correctum a Toupio Emend. vol. 1, p. 110, non ut ipse putabat, Kustero, Thucyd. l. c.]

Γυμνοπαιδικὴ Saltatio, Athen. 269 [14, p. 630, D : Ὁμοίως δὲ καὶ τῆς λυρικῆς ποιήσεως τρεῖς (ὀρχήσεις εἰσὶν), πυρρίχη, γυμνοπαιδική, ὑπορχηματική ... Ἡ δὲ γ. παρεμφερής ἐστι τῇ τραγικῇ ὀρχήσει, ἥτις ἐμμέλεια καλεῖται· ἐν ἑκατέρᾳ δὲ ὁρᾶται τὸ βαρὺ καὶ σεμνόν· 631, B : Ἔοικε δὲ ἡ γ. τῇ καλουμένῃ ἀναπάλῃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς· γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες, εὐρύθμους φοράς τινας ἀποτέμνοντες (ἀποτελοῦντες) καὶ σχήματά τινα τῶν χειρῶν κατὰ τὸ ἁπαλὸν, ὥστ' ἐμφαίνειν θεώρημά τι τῆς παλαίστρας καὶ τοῦ παγκρατίου, κινοῦντες ἐνρύθμως τοὺς πόδας· τρόποι δ' αὐτῆς οἵ τε ὠσχοφορικοὶ καὶ οἱ βακχικοὶ (malim ἥ-ἡ ... ἥ-ἡ), ὥστε καὶ τὴν ὄρχησιν ταύτην εἰς τὸν Διόνυσον ἀναφέρεσθαι. Ἀριστόξενος δέ φησιν ὡς οἱ παλαιοὶ γυμναζόμενοι πρῶτον ἐν τῇ γ. εἰς τὴν πυρρίχην ἐχώρουν πρὸ τοῦ εἰσιέναι εἰς τὸ θέατρον. L. Dindorf.]

Γυμνοποδέω, Nudis pedibus incedo, γυμνὸς βαίνω, Suid., [Herodian. Epim. p. 18,] pro quo et ἀνυποδετέω. Gregor. p. 205 de discipulis Domini. Quidam annotant γυμνοποδεῖν esse quod Hier. l. 1 In Jovin. dicit Nudipedalia exercere. Sic ap. Tertull. Apol. c. 40 : Nudipedalia denuntiare. Nudipedalia igitur fuerint γυμνοποδίαι, ut χαμευνίαι, quum humi cubabatur : quod in clade aliqua publica aut solemni supplicatione fieri solebat : cujusmodi erat et mos cineribus conspergendi caput, et saccos induendi. [Et alibi :] Γυμνοποδέω, Nudis pedibus incedo, pro ἀνυποδετῶ ap. Naz. De discipulis Christi, inquit Bud. In VV. LL. ex Hieron. 1 In Jovin. exp. etiam Nudipedalia exerceo. [Epist. Socr. 13 : Ἀντισθένας δὲ γυμνοποδῶν τί γὰρ ἄλλο πράττει ἢ σεὶ ἀργίαν καὶ ἀμισθίαν εἰσάγει, πείθων τὼς νέως καὶ ἅπαντας Ἀθηναίως γυμνοποδεῖν. L. D. Achmet. Onir. p. 188, 14 : Γυμνοποδῶν ἠκανθώδη τοὺς πόδας καθ' ὁδόν. Hase.]

Γυμνοπόδης, Nudipes. Sed γυμνοπόδης dicitur et Qui nudis pedibus incedit. [Et alibi HSt. :] Γυμνοπόδης, i. q. γυμνόπους, ὁ ἀνυπόδητος, Suid. [Herodian. Epim. p. 212.]

Γυμνοποδία, Ipsa actio incedendi nudis pedibus. Item Saltatio quædam ap. Laced., Bud. e Luciano, ap. quem et γυμνοποδίαι plur. Exp. et Nudipedalia, ut præcedens v. γυμνοποδεῖν, Nudipedalia exercere. [Et alibi :] Γυμνοποδία, ἡ, Nudis pedibus incedere. Γυμνοποδίας tradunt fuisse Choros puerorum Spartanorum qui nudis pedibus cum tripudio laudes deorum canerent, in honorem Spartanorum qui pro patria in Thereis ceciderant. Γυμνοπόδιον, Saltationis genus, a nuditate pedum. [Farraginem errorum ex antiquioribus Lexicis ab HSt. repetitorum corrigere licet ex iis quæ dicta sunt in Γυμνοπαιδία, quod in γυμνοποδία corruptum olim ferebatur ap. Lucian. Salt. c. 12, Suid., Philostr. V. A. 6, 20, Max. Tyr. 6, 8. Idem mendum jam Hieronymo ap. Eusebium fraudi fuisse notavit Scalig. n. 1447.]

[Γυμνοπόδιον, τὸ, Genus calceamenti muliebris, Poll. Onom. 7, 74, quod agnoscere sibi videtur in figura Spei Viscont. Mus. Piocl. t. 4, p. 9. Hase.]

[Γυμνοποιὸς, ὁ, ἡ, Qui denudat. Pseudo-Chrys. Serm. 83, t. 7, p. 497 : Γ. γὰρ καὶ ψυχῆς καὶ σώματος ὑπάρχει ἡ μοιχεία. Seager.]

Γυμνόπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui nudis pedibus est, Nudis pedibus incedens s. iter faciens, ἀνυπόδητος. [Gl. Nudus pedibus, pedes. Nicet. Chon. Is. Ang. 1, 7, p. 244, B : Τοὺς γυμνόποδας καὶ χαμεύνας τῶν μοναχῶν. Æsch. Prom. 712 schol. scripturam vitiosam γύποδας expl. γυμνόποδας. L. D. Joseph. Bell. Jud. 2, 15, 1 : Γυμνόπους τε (Berenice) πρὸ τοῦ βήματος ἱκέτευσεν. Hase.]

[Γυμνορρύπαρος, ὁ, ἡ, Nudus sordidusque. Diog. L. 7, 16 : Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν (Zenonem) καὶ γυμνόρρ. τινὲς, ὥς φησι καὶ ὁ Τίμων κ. τ. λ.]

Γυμνὸς, ἡ, ὸν, Nudus. [Hom. Od. Z, 136 : Ὣς Ὀδυσεὺς κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισιν ἔμελλεν μίξεσθαι, γυμνός περ ἐών. Herodot. 1, 10 : Ἄνδρα ὀφθῆναι γυμνόν. Et alii quivis.] Hesiod. Op. [389] : Γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι, pro quibus Virg., Nudus ara, sere nudus. [Nudum Hes. et Virg. dicunt tunica indutum, non qui omnem vestem exuisset : v. Voss. ad l. Georg. 1, 299. (Græv. Lect. Hes. p. 551. Schæf.) Xen. Anab. 4, 4, 12 : Ἐπεὶ δὲ Ξενοφῶν ἐτόλμησε γυμνὸς ἀναστὰς σχίζειν ξύλα, τάχ' ἀναστάς τις καὶ ἄλλος ... ἔσχιζεν. Dem. p. 583, 21 : Ὥστε με ... θοἰμάτιον προέσθαι καὶ μικροῦ γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι. Io. Ev. 21, 7 : Σίμων οὖν Πέτρος ἀκούσας ὅτι ὁ κύριός ἐστι τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο (ἦν γὰρ γυμνὸς) καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Euseb. H. E. 6, 40 : Μένων ἐπὶ τῆς εὐνῆς ἧς ἤμην γυμνὸς ἐν τῷ λινῷ ἐσθήματι. L. D.] Athen. 12, [p. 517, D] : Οὐ γὰρ αἰσχρὸν εἶναι αὐταῖς φαίνεσθαι γυμναῖς. [V., si tanti, ib. p. 541, D; 548, B. Omissa hujus signif. testium, qui sunt innumeri, enumeratione, noto tantum ap. Polyb. 15, 33, 8 : Μετὰ δὲ τοῦτον ἤχθη Νίκων, εἶτα Ἀγαθόκλεια γυμνὴ σὺν ταῖς ἀδελφαῖς ... ἐπὶ πᾶσιν ἐκ τοῦ Θεσμοφορείου τὴν Οἰνάνθην ἀποσπάσαντες ἧκον εἰς τὸ στάδιον ἄγοντες γυμνὴν ἐφ' ἵππου· et 12 : Τὴν γυναῖκα ... γυμνὴν εἰς τὴν πλατεῖαν ἐξέλκουσαι διέφθειραν, Reiskium γυμνὴν interpretari de capitis velo detracto, ut sit i. q. ἀκατακάλυπτον, quem adm. est c. 27, 2 : Τὴν Δανάην ... διὰ μέσου τῆς πόλεως ἑλκύσαντες ἀκατακ.] || Γυμνὸς peculiariter pro Eo, qui nudus sit armis, i. e. Qui sit inermis, ap. Hom. [Il. Π, 815 : Οὐδ' ὑπέμεινε Πάτροκλον, γυμνόν περ ἐόντα, et alibi. Eur. Heracl. 724 : Εἰ δὲ τευχέων φοβεῖ βάρος, νῦν μὲν πορεύου γυμνὸς, ἐν δὲ τάξεσι κόσμῳ πυκάζου τῷδε. Plut. Galb. c. 15 : Γέροντα γυμνὸν καὶ ἄνοπλον. Herodian. 2, 13 : Γυμνοὶ πρὸς ὡπλισμένους· 7, 9 : Γυμνοὶ ὅπλων καὶ ὀργάνων πολεμικῶν. Charito 7, 3, ab Schæf. cit. : Τούτους δὲ ἐγώ σοι τοὺς Τυρίους ... γυμνοὺς ἐν πέδαις παραστήσω. Maccab. 2, 11, 12 : Οἱ πλείονες δὲ αὐτῶν τραυματίαι γυμνοὶ διεσώθησαν. Anth. Pal. 9, 61 : Γυμνὸν ἰδοῦσα Λάκαινα παλίντροπον ἐκ πολέμοιο παῖδ' ἑὸν ἐς πάτραν ὠκὺν ἱέντα πόδα, de eo qui scutum abjecerat : qua de signif. v. Jacobs. vol. 12, p. 131, Boiss. Philostr. 458, Verh. ad Anton. c. 13, p. 99, citt. a Schæf. Improprie Anth. Pal. 12, 158 : Σοί με, Θεόκλεες, ἁβροπέδιλος Ἔρως γυμνὸν ὑπεστόρεσεν. V. et infra.] Et γυμνὸν τόξον de arcu, qui goryto conditus non sit, ap. Eund. [Od. Λ, 607; sic et ὀϊστὸς Φ, 417.] Vide Eust. Sic γυμνὸν ξίφος, Ensis evaginatus. [Apoll. Rh. 1, 1254, etc. Pind. Nem. 1, 52 : Κολεοῦ γυμνὸν ... φάσγανον.] E Luciano [Adv. indoct. c. 8] autem affertur γυμνὴ ἀγωνία pro Exercitatione, quæ fit nudis corporibus. Dicitur tamen potius γυμνικὸς ἀγών. [Γυμνὸν στάδιον Pindaro est Cursus nudorum Pyth. 11, 49 : Πυθοῖ δὲ γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι· Isthm. 1, 23 : Λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετὰ ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν ἔν τ' ἀσπιδοδούποισιν ὁπλίταις δρόμοις. || Impubis. Apoll. Rh. 2, 707 : Ὥς ποτε ... Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε, κοῦρος ἐὼν ἔτι γυμνὸς, ἔτι πλοκάμοισι γεγηθὼς (Apollo), ubi v. Brunck. Hesych. : Γυμνὴ, ἄνηβος,

et corrupte Γρυμνὴ, ἄντικος. Hemst. ad Lucian. Dial. Deor. 26, 1, ab Schæf. cit. : « Ælian. ap. Suid. in Διόσκουροι· Νεανίαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἑκάτεροι· ubi γ. τὰς π. Quibus nulla genas lanugo vestit. » Similiter de calvis Poll. 2, 26 : Γυμνὸς τῶν τριχῶν.] || Jungitur etiam gen., ut γυμνὸς ἐσθῆτος, Herodian. [1, 17 ; Diod. 1, 8 ; 3, 24 ; 5, 17 ; 4, 53] ; γυμνὸς ὅπλων, ap. Eund. [7, 9, cui Herodot. 2, 141 addit Schweigh. V. et Anth. Plan. 4, 104.] Jungitur et aliis gen. [Æsch. Pers. 1037 : Γυμνός εἰμι προπομπῶν. Plato Gorg. p. 523, D : Γυμνοὺς κριτέον ἁπάντων τούτων (corporis, etc.). Pind. Ol. 3, 25 : (Δένδρων) γυμνὸς κᾶπος. Plut. Artax. c. 5 : Ἁρμάμαξα γυμνὴ τῶν παραπετασμάτων. Clemens Al. Strom. 7, p. 735, A = 868 : Γυμνὸς τῆς ἁμαρτίας γενόμενος. Cum ἀπὸ Damasc. p. 98 Kopp. : Οἷον τὴν ὕλην φαμὲν, πάντα ἐν οὖσαν γυμνὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων.] Interdumque cum ἔρημος copulatur : ut Isocr. Ad Phil. [p. 87 St.] : Ἀλλὰ τῶν μὲν προειρημένων ἁπάντων ἔρημος γένηται καὶ γυμνός. [Clearchus ap. Athen. 13, p. 611, C, in comparatione canum et philosophorum : Λοιδόρου δὲ καὶ παμφάγου τοῦ ζώου πεφυκότος, ἔτι δὲ ταλαιπώρου καὶ γυμνοῦ τὸν βίον, ἄμφω ταῦτα μελετᾶτε, κακολόγοι καὶ βοροὶ, πρὸς δὲ τούτοις ἄνοικοι καὶ ἀνέστιοι βιοῦντες. Schneid. Conf. Poll. 6, 197, inter egenorum appellationes ponens γυμνός. Omnino sæpe dicitur non tantum de vestibus, sed de quibusvis involucris et tegumentis detractis. Theophr. C. Pl. 1, 17, 8 : Γυμνὰ καὶ ἀκέλυφα. Aret. De caus. m. 2, 4 : Γυμνῇ τῇ ψυχῇ γίγνονται μάντιες ἀτρεκέες. Ælian. N. A. 11, 39 : Τοῦ βίου δὲ ἀπελθόντα (accipitrem) καὶ μαντεύεσθαι καὶ ὀνείρατα ἐπιπέμπειν, ἀποδυσάμενον τὸ σῶμα καὶ ψυχῇ γεγενημένον γυμνῇ, ubi v. Jacobs. Eunap. p. 487 : Γυμνὴν καὶ καθαρὰν διέφαινε τὴν ψυχήν. Philo vol. 1, p. 1, 1 : Τῶν ἄλλων νομοθετῶν οἱ μὲν ἀκαλλώπιστα καὶ γυμνὰ τὰ νομισθέντα παρ' αὐτοῖς εἶναι δίκαια διετάξαντο· 5, 28 : Εἴ τις ἐθελήσειε γυμνοτέροις χρήσασθαι τοῖς ὀνόμασιν. Diod. 1, 76 : Γυμνῶν τῶν πραγμάτων θεωρουμένων, Sine fuco oratorio. Strabo 8, p. 379 : Ἐπετετείχιστο δ' ὅσον τῆς πόλεως γυμνὸν ἦν τοῦ ὄρους. Pollux 1, 174, (πόλις) γυμνὴ τείχους. Id. 1, 236 de arboribus : Ἀφύλλους ... γυμνούς. Herodian. 8, 5 : Ὑπὸ γυμνῷ τῷ ἀέρι, Sub divo. Apoll. Rh. 2, 109 : Δρύψε δέ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπή. Christod. Ecphr. 63 : Βόστρυχον ἀκρήδεμνον ἑῆς συνέεργον ἐθείρης· γυμνὸν δ' εἶχε μέτωπον. Dio Cass. 59, 7 : Προσκεφάλαια τοῖς βουλευταῖς, ὅπως μὴ ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων καθίζωνται, πρῶτον τότε ὑπετέθη. Arrian. Venat. 24, 3 : Ἐπὶ γυμνῶν τῶν ἵππων ἐλαύνουσι, Equis vecti non stratis. Euseb. H. E. 6, 40 : Ὄνῳ γυμνῷ ἐπιβιβάσαντες. Egregie dicitur de acie nudata, sive tergis sive latere hosti præbendis. Thucyd. 3, 23 : Ἐτόξευόν τε καὶ ἐσηκόντιζον ἐς τὰ γυμνά· 5, 10 : Ἐπιστρέψας τὸ δεξιὸν καὶ τὰ γυμνὰ πρὸς τοὺς πολεμίους δούς. Conf. ib. 71. Ubi schol. : Τὰ γυμνὰ τοῦ σώματος, τουτέστι τὰ δεξιά. Xen. Hist. Gr. 4, 2, 22 : Παίοντες ἐς τὰ γυμνά· 4, 4, 11 : Παιόμενοι ἐς τὰ γυμνά. Et alibi. Dio Cass. 40, 23 : Αὐτοί τε ὄπισθεν ἐς τὰ γυμνὰ ἀπεστραμμένους σφᾶς ἔπαιον, Terga cædebant aversis. African. Cest. p. 308, col. 2 inf. : Ὡς ἂν μὴ πόρρωθεν δρῶντες οἱ πολέμιοι γυμνοὺς τοὺς μεταξὺ τόπους ἑκάστης φάλαγγος καὶ αὐτοὶ διαιρεθῶσιν. Tum dicitur signif. quidem propria, sed usu translato : Euseb. H. E. 4, 24 : Ὥσπερ τινὰς θῆρας ἀγρίους τῶν τοῦ Χριστοῦ προβάτων ἀποσοβοῦντες αὐτοὺς ἀνεῖργον, τότε μὲν ταῖς πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς νουθεσίαις καὶ παραινέσεσι, τότε δὲ πρὸς αὐτοὺς γυμνότερον ἀποδυόμενοι ἀγράφοις τε εἰς πρόσωπον ζητήσεσι καὶ ἀνατροπαῖς. African. Cest. p. 291, col. 1, v. 20 : Καὶ Ῥωμαίων τε αὐτοκράτορες παλαιοὶ γυμνότερον καὶ δραστικώτερον ἐχρήσαντο τῷ πράγματι νύκτωρ. L. D.] || Γυμνὸς λόγος a Luciano, pro Prætextato et turpi poni videtur. Bud. [|| Merus s. Solus : 1 Cor. 15, 37 : Καὶ ὃ σπείρεις, οὐ τὸ σῶμα τὸ γενησόμενον σπείρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον, Merum coccum, v. c. frumenti, aut alius cujusdam rei. Sic Clemens 1 Ep. ad Corinth. p. 234 : Σπέρματα πέπτωκεν εἰς τὴν γῆν ξηρὰ καὶ γυμνά. Schleusn. Lex. N. T. Oppian. Cyn. 1, 467 : Αὐτὰρ ἐν εὐκάρπῳ γλυκεροσταφύλῳ φθινοπώρῳ ποῖαι καὶ βοτάναι καί τ' ἄνθεα γηράσκουσι, γυμνὴ δὲ σκυλάκεσσι μένει θήρειος ἀϋτμή. Malal. p. 336, 4 : Δοῦναι ... τὴν μητρόπολιν αὐτῆς ... γυμνὴν σὺν τείχεσι μόνοις ἄνευ ἀνδρῶν τῶν οἰκούντων αὐτήν. Tzetz. Hist. 3, 441 : Γυμνὴν γὰρ μόνην ἔσχηκε, γυμνὴν τὴν βασιλείαν. Proverbia sunt Γυμνὸς ὡς ἐκ μήτρας de pauperrimis ap. Suid., Diogen. 4, 2, App. Vat. 1, 53 ; Γυμνότερος Ἰαλέμου ap. Suid. et App. Vat. 1, 56, de miserabilibus ; Γυμνότερος καρκινάδος ap. Theophyl. Bulg. Ep. 41, vol. 3, p. 678, E, de inermibus ; Γυμνότερος παττάλου ap. Diogen. 3, 98 et Suid., et Γυμνότερος ὑπέρου καὶ λεβηρίδος, de egenis, ap. Suid. et Zenob. 2, 95, quo utitur Eustath. Opusc. p. 330, 7 : Γ. ὑπέρου, λόγος παλαιός φησι. Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις, de iis qui imperata exsequi nequeunt, ap. Suid. et Zenob. 2, 98 : Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτως ἐχόντων τὰ προστεταγμένα πληροῦν. Hesych. vero : Γ. φ. ἐπιτάττειν (malim ἐπιτάττεις)· παροιμία ἐπὶ τῶν (μὴ addit Kust.) δεομένων προστάξεως διὰ τὸ ἀναγκαίως καὶ χωρὶς ἐπικελεύσεως τοῦτο πράττειν. Φερεκράτης Τυραννίδι. Philemo ap. Athen. 14, p. 663, F : Γυμνῷ φυλακὴν ἐπίταττε, καὶ διὰ τριῶν ποτηρίων με ματτύης εὐφραινέτω. Et quæ proverbii instar frequentata sunt verba Plat. Phædr. p. 243, B : Πρὶν γάρ τι παθεῖν διὰ τὴν τοῦ Ἔρωτος κακηγορίαν πειράσομαι αὐτῷ ἀποδοῦναι τὴν παλινῳδίαν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, καὶ οὐχ ὥσπερ τότε, ὑπ' αἰσχύνης ἐγκεκαλυμμένος· v. Lobeck. ad Phrynich. p. 265, cui adde Euseb. Vit. Constant. 1, 54 : Ὡς δ' οὐκ εἶχεν οὐδ' ἐν τούτῳ τοὺς ὑπακούοντας, γυμνῇ λοιπὸν τῇ κεφαλῇ τοὺς κατὰ πόλιν στρατιώτας ἡγεμονικῶν ταγμάτων ἀποβάλλεσθαι ... παρεκελεύετο· Eust. Opusc. p. 330, 21 : Γυμνῇ τῇ κ. ἀπηναιδευσάμην. || Γυμνοὶ, Gymni, gens ad Phasin fl. Orph. Argon. 1043. Γυμνίας, q. v., confert Gesner. in Ind. || Gymnosophistæ. V. Γυμνοσοφιστής. L. Dindorf.]

[Γυμνοσκελέω, Nudis femoribus s. pedibus sum. Theod. Hyrtac. in *Notices et extraits* vol. 5, p. 733.]

Γυμνοσοφιστεία, ἡ, Gymnosophistarum doctrina s. opinio. Suid. v. Ἀδάμ : Βραχμάνων γυμνοσοφιστίαι καὶ ἄκαιροι φαντασίαι. Scrib. γυμνοσοφιστεῖαι. Cit. Kall.]

[Γυμνοσοφιστεύω, Sum Gymnosophista. Eust. Opusc. p. 330, 13 : Ἤδη τις καὶ γυμνοσοφιστεύειν ἡμᾶς μυκτηρίσειεν.]

Γυμνοσοφιστής, ὁ, Gymnosophista. Plut. Lycurgo [c. 4] et Alex. [c. 64], Sapientes Indorum, VV. LL. ita vocati, quod nudi in sylvis agerent. [Conf. Lucian. Fugit. c. 7, Diog. L. Prooem. 1, et 6, et 9 ; 9, 35 et 61. Eust. Opusc. p. 185, 30 : Τὰ τῶν ἱστορουμένων γυμνοσοφιστῶν, οἵπερ σκιὰν ἀρετῆς διώκοντες οὐκ εἶχον ὄκνον κατὰ λίθων ὑπεστρωμένων κεῖσθαι ἀνακλινόμενοι. Tanquam gentem ponit Epiphan. vol. 2, p. 116, D, indeque præter alios Chr. Pasch. p. 30, C, 31, C. Zonar. p. 457 : Γυμνοσοφισταὶ, οἱ φιλόσοφοι παρὰ Βαβυλωνίοις. Eosdem γυμνοὺς dicit Philostr. V. Ap. 6, 7, 1, V. Sophist. 2, 5. L. Dindorf.]

[Γυμνοσοφιστία. V. Γυμνοσοφιστεία.]

[Γυμνοσπέρματος. V. Γυμνόσπερμος.]

Γυμνόσπερμος, Nudum semen habens, i. e. Non inclusum, Theophr. [Alibi :] Γυμνόσπερμος sive Γυμνοσπέρματος, Cujus semen nudum est. Theophr. H. Pl. 7, 3, [2], quum dixisset omnia esse aut ἐλλοβοσπέρματα aut γυμνοσπέρματα, aut ἐμφλοιοσπέρματα aut παπποσπέρματα, subjungit : Ῥαφανὶς μὲν γὰρ, καὶ νάπυ, καὶ γογγυλὶς, ἐλλοβοσπέρματα· κορίαννον δὲ, καὶ μάραθρον, καὶ ἄνηθον, καὶ κύμινον, γυμνοσπέρματα· βλίτον δὲ καὶ τεύτλιον, καὶ ἀνδράφαξις, καὶ ὤκιμον, ἐμφλοιοσπέρματα· θριδακίνη δὲ, παπποσπέρματον. Unde Plin. 19, 7 : Nudum semen apii, coriandri, anethi, fœniculi, cumini : cortice obducta bliti, betæ, atriplicis, ocimi : at lactucis in lanugine. Ubi etiam observa quomodo interpretetur cetera compp. Nam Ἐμφλοιοσπέρματα vocat Quorum semina cortice obducta sunt : et Παπποσπέρματα, Quibus in lanugine semen est : at Ἐλλοβοσπέρματα, Quibus semina in folliculo sunt surculacea ; sic enim Theophr. verba interpr. l. c., Surculacea in folliculo semina sunt rhaphano, sinapi, rapo. [Γυμνόσπερμος, ib. 1, 11, 1 et 3 ; 8, 3, 4. Γυμνοσπέρματος, 1, 11, 2 ; 8, 4, 1.]

Γυμνότης, ητος, ἡ, Nuditas. Chrys. : Λιμῷ καὶ δίψει καὶ γυμνότητι ἐπαλαίουν. [Deuter. 28, 48 : Ἐν λιμῷ καὶ ἐν δίψει καὶ ἐν γυμνότητι. Rom. 8, 35 : Λιμὸς ἢ γυμνότης. 2 Cor. 11, 27 : Ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι. Apoc. 3, 18 : Ἵνα περιβάλῃ καὶ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχύνη τῆς γυμνότητός σου. Zonar. p. 458 : Τῆς τοῦ Ἀδὰμ γυμνότητος. Eust. Opusc. p. 330, 31.]

[Γυμνοφανής, ὁ, ἡ, Qui nudus conspicitur, Nudus. Pseudoclemens Const. Apost. 7, 33 : Ὁ θεὸς, ᾧ πᾶσα γυμνοφανὴς βλέπεται καρδία. Kall. Io. Laurent. De magistr. reip. Rom. p. 268 : Πορνῶν γ. L. Dindorf.]

[Γυμνόχροος, οος, ὁ, ἡ, Qui cutem denudavit, Nudum corpus ostendit. Nonnus Dion. 7, 124 : Γυμνόχροϊ Λήδῃ· 16, 12 : Γυμνόχροα κούρην. Angl. et Kall.]

Γυμνόω, Nudo, Denudo. [Hom. Od. Ζ, 222 : Αἰδέομαι γὰρ γυμνοῦσθαι. Il. Μ, 389, etc. Hesiod. Sc. 334, 460 : Γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο.] A cujus pass., Εἴπου τι γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο, Lucian. [Calumn. c. 10]; Thuc. [1, 6] γυμνοῦσθαι pro Nudare corpus. [Max. Tyr. 13, 5 : Ἡ ... ψυχή ... ὡς τάχιστα ἐφίεται γυμνωθῆναι (corpore), ubi v. Markl. Schæf.] Dicitur et γυμνώσας τὸ ξιφίδιον ab Herodiano [1, 8, et Palæph. 32, 2. Herodot. 3, 64 : Γυμνωθὲν τὸ ξίφος.] Nudato pugione, i. e. Evaginato. [Simili metaphora Strabo 17, p. 789 : Ἐν ἑξήκοντα δὲ ἡμέραις τελέως γυμνοῦται καὶ ἀναψύχεται τὸ πεδίον. Bato Athen. 14, p. 639, E : Τὴν πρότερον λιμνάζουσαν χώραν ἅπασαν γεγυμνῶσθαι. Hemst. Plut. Mor. p. 366, D : Ὁ μὲν Νεῖλος ὑπονοστεῖ, γυμνοῦται δὲ ἡ χώρα. Longus Past. 3, c. 12 : Ἤδη δὲ ἦρος ἀρχομένου, καὶ τῆς μὲν χιόνος λυομένης, τῆς δὲ γῆς γυμνουμένης. Schol. Hom. Il. Α, 388 : Ὁ δὲ καὶ γυμνοῖ τὴν δειλίαν τῶν ἑταίρων, Ob oculos ponit. Longin. 9, 6 : Ἀναρρηγνυμένης μὲν ἐκ βάθρων γῆς, αὐτοῦ δὲ γυμνουμένου ταρτάρου. Pollux 2, 91 : Γυμνοῦνται γελώντων, de dentibus. Id. 1, 236 de arboribus : Ἀφύλλους, ἀκόμους, γυμνοὺς, γεγυμνωμένους· 1, 231 : Φυλλορροεῖ, γυμνοῦται. Polyb. 10, 27, 10 : Οὐδεμίαν αὐτῶν γεγυμνῶσθαι συνέβαινεν (trabium auri argentique lamnis inductarum). Steph. Byz. s. Δαμασκό : Ἑρμῆς τὸν ἀσκὸν τοῦ δέρματος ἐγύμνωσεν. ‖ Depono s. Exuo, Judith. 9, 1 : Ἐγύμνωσεν ὃν ἐνεδιδύσκετο σάκκον. L. D.] Cum gen. : Γυμνῶ σε τῶν ὅπλων, ap. Eund. [2, 11. Hesych. : Ἐσκύλευον, ἐγύμνουν τῶν ὅπλων. Wakef.] Sic Γυμνῶ τὰ ὀστέα τῶν κρεῶν. Et : Ἐγυμνώθη ῥακέων. [Socrates H. E. 2, 23 : Γυμνωθέντα σε τῆς πατρῴας ἑστίας. Euseb. Vit. Const. 1 : Ἐγυμνοῦντο δῆτα τῶν κατὰ πᾶν ἔθνος ἀξιωμάτων αἱ τάξεις ἀνδρῶν θεοσεβῶν, ἐγυμνοῦτο δὲ καὶ αὐτὸς ὁ τούτων νομοθέτης εὐχῶν ὁσίων ἀνδρῶν ἑαυτὸν στερήσας. Et inferius : Γυμνωθεὶς τῆς ἐκ θεοῦ ἐλπίδος. Method. Conviv. dec. virg. p. 83, C : Γυμνουμένους προφάσεων. Med. Γυμνοῦσθαι signif. act. Nonn. Dion. 22, 217 : Ὡς δ' ὅτε ῥιγαλέου σκιερὴν μετὰ χείματος ὥρην φαίνεται ἀσκεπέων νεφέων γυμνούμενος ἀὴρ, φέγγος εἰαρινοῖο δεδεγμένος αἴθριον αἴγλην, ὣς ὅγε, βακχεύων πυκινὰς στίχας ... Ἰνδῶν σχιζομένων μεσάτην γυμνώσατο χάρμην. L. D.] ‖ Pro Spolio, Privo, Herodian. [7, 3 : Γυμνοῦντα καὶ τὰς οὐσίας ἀφαιρούμενον τῶν οἰκείων.] Sic Plato [Reip. 10, p. 601, B : Ἐπεὶ γυμνωθέντα γε τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν ... οἶμαί σε εἰδέναι οἷα φαίνεται. Ibid. 2, p. 361, B] : Γυμνωτέος δὴ πάντων. [Antiphon ap. Harpocrat. v. Διάθεσις : Γυμνωθεῖσα ἀφορμῆς. Hemst.] Affertur et pro Exhaurio e Nonno [Io. c. 2, p. 14 Heins. : Οἴνου ἡδυπότοιο] ἀμφιφορῆες ἐγυμνώθησαν.

[Γυμνῶς, Nude. Schol. Æsch. Prom. 740. Angl. Clem. Al. 199 (?). Athan. vol. 1, p. 455. Kall. Lex. Cyrilli Ms. Brem. ap. Schleusn. Lex. N. T. v. Γυμνός : Γυμνῶς, φανερῶς. Method. Conviv. dec. virg. p. 69, C : Καὶ ἐν τῇ πανάρετῳ δὲ Σοφίᾳ γυμνοὺς (l. γυμνῶς) ἤδη τοὺς ἀκροατὰς εἰς ἐγκράτειαν ἐφελκόμενον καὶ σωφροσύνην τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοιαῦτα μελῳδεῖ. L. Dindorf.]

Γύμνωσις, ἡ, Nudatio [Gl., et Denudatio, Expilatio. Plut. Cat. maj. c. 20 : Δυσωπούμενοι τὴν ἀποκάλυψιν καὶ γύμνωσιν. Dio Cass. 79, 16 : Ἐκ τῆς γυμνώσεως ... πασχητιάσας. De nudatione lateris (dextri) in acie id. 40, 23 : Ταῖς τῶν παραστατῶν ἀσπίσι τὰς γυμνώσεις σφῶν προστέλλειν, ubi imitatur locum Thucydid. 5, 71, cujus appono tantum quæ huc pertinent : Προθυμούμενος ἐξαλλάττειν ἀεὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν. Utitur frequenter etiam Eust. Opusc. p. 330. ‖ Genes. 9, 22 : Καὶ εἶδε Χὰμ ... τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· 23 : Καὶ συνεκάλυψαν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν ... καὶ τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν οὐκ εἶδον, i. e. Pudenda. ‖ Translate Mauric. Strateg. præf. p. 6 : Τὴν γύμνωσιν τῆς αἰτίας. L. Dindorf.]

[Γυμνωτέος, α, ον, Denudandus. Loc. Platonis v. in Γυμνόω. Themist. p. 294, C : Ὅμως δὲ ἔτι καὶ μᾶλλον ἀποκαλυπτέα καὶ γυμνωτέα.]

[Γυμνωτής, ὁ, Denudator, Gl.]

[Γυμπάνειν. V. Γρυμπάνειν.]

[Γυναίαξ, ὁ ἐστερημένος γυναικὸς, gramm. anon. cod. Barocc. 216, f. 112. Cramer. Scr. Ἀγύναιξ, quod v. L. Dindorf.]

[Γυναικός, ἡ, όν. Eust. Il. p. 936, 45 : Οἱ παλαιοὶ ῥήτορες Ἀχαιικόν φασι δεῖν γράφειν διὰ τῶν δύο ι, ὡς καὶ ἀρχαιικὸν, φασὶ, καὶ γυναιικὸν καὶ δικαιικόν. Boisson.]

[Γυναικαδέλφη, ἡ, Soror uxoris. Niceph. Greg. 6, 9, p. 125, A, cit. Lobeck. Phryn. 306. Anon. ap. Alem. ad Procop. p. 83. Schneid. Γυναικοαδέλφη forma est ap. Cotel. Eccles. Gr. Monum. vol. 1, p. 99. L. D.]

[Γυναικάδελφος, ὁ, Frater uxoris, Levir. Schol. Soph. OEd. T. 70; Eur. Hec. 807 Matth. Thom. M. p. 197 : Γυναικὸς ἀδελφὸς, οὐ γυναικάδελφος· κοινὸν γάρ. Utitur ipse voc. p. 850. Boiss. et Schæf. Γυναικαδέλφου scriptum Chr. Pasch. p. 303, C, Constant. Cærim. p. 384, B. Alia v. ap. Ducang., qui etiam formæ γυναικοαδ. exx. e Cotel. l. c. notavit. L. Dindorf.]

Γυναικάνηρ, ἄνδρος, ὁ, Effeminatus, Muliebris. Eust. [Od. p. 1490, 22. Id. Il. p. 1132, 32 : Γυναικίαν τινὰ ... ἢ γυναικάνδρα, καθὰ συντίθησιν ἕτερος ποιητής. Conf. Schol. Θ, 527] e quodam poeta [Epicharmo], Γυναικάνδρεσσι ποθεινοί. [Ceterum non debebat poni nominat., qui nullus est hujus voc. L. Dindorf.]

[Gynæcanthe dicebatur Vitis nigra. Plin. N. H. 23, 1, 17. Angl.]

Γυναικάριον, τὸ, Muliercula, Uxorcula. [Diocles com. Bekk. An. p. 87, 4; Marc. Anton. 5, 11; 2 Ep. Tim. 3, 6; Epict. Diss. 2, 18, 18 et alibi. Id. de uxorcula Ench. 7 : Γυναικάριον καὶ παιδίον.]

Γυναικεῖος, α, ον [et ὁ, ἡ : Æsch. Cho. 878 : Γυναικείους πύλας, ubi vid. Blomfield. Eur. Andr. 956 : Τὰς γυναικείους φύσεις· in Iph. A. 233 : Τὰν γυναικείαν ὄψιν ὀμμάτων, quod versus desiderabat γυναικεῖον, restituit Boeckhius. Lucian. Amor. c. 27 : Αἱ γυναικεῖοι σύνοδοι. Clem. Pædag. 3, 11 : Αἱ γυναικεῖοι κινήσεις, si certa scriptura. L. D.], Muliebris. Od. Λ, [436], γυναικείας διὰ βουλάς. [Hesiod. Op. 751 : Μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι. Præ aliis locis, qui recenseri plurimi possint, repetitam hic volui memoriam ejus quem posui s. Βαθεῖα, ut, quod ibi omisi, addam, scribendum videri καὶ Μενουθίτιδας.] Κόσμος, Mundus muliebris, Plato De rep. 2, [p. 373, B]; ἱμάτια, Xen. [Comm. 2, 7, 5]; φορήματα, Pollux [7, 95]. Sic γυναικεία φωνή. Lucian. [De salt. c. 1] : Ἐπὶ φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι. [Plut. Thes. c. 27 : Πρόφασιν μὲν οὖν ταύτην ὁ τῶν Ἀμαζόνων πόλεμος ἔσχε· φαίνεται δὲ μὴ φαῦλον αὐτοῦ μηδὲ γυναικεῖον γενέσθαι τὸ ἔργον.] Apud Eund. de carmine dicitur ἀγεννὲς καὶ γυναικεῖον. [Arist. Thesm. 151 : Αὐτίκα γυναικεῖ' ἢν ποιῇ τις δράματα, μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν.] Et ἀγορὰ, κύκλος, ap. Polluc. 10, [18] dicitur Forum, in quo vasa et utensilia venduntur. Θεὸς, Bona dea, Plut. Cæs. [c. 9 : Θεὸς, ἣν ἀγ. ὀνομάζουσι, ὥσπερ Ἕλληνες γυναικείαν· καὶ Φρύγες μὲν οἰκειούμενοι Μίδα μητέρα τοῦ βασιλέως γενέσθαι φασὶ, Ῥωμαῖοι δὲ νύμφην Δρυάδα Φαύνῳ συνοικήσασαν, Ἕλληνες δὲ τῶν Διονύσου μητέρων τὴν ἄρρητον·] et Cic. [c. 19] : Θεὸν, ἣν Ῥωμαῖοι μὲν ἀγαθὴν, Ἕλληνες δὲ γυναικείαν ὀνομάζουσι. [Θύεται δ' αὐτῇ κατ' ἐνιαυτὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὑπάτου διὰ γυναικὸς ἢ μητρὸς αὐτοῦ τῶν Ἑστιάδων παρθένων παρουσῶν. Proprie vero γυναικεία θεὸς dicitur quodvis numen a mulieribus coli solitum. Hesych. : Καλλιστὼ, γυναικεία θεὸς ἐρωτικὴ, διὰ τὸ κάλλος κληθεῖσα οὕτω. Ubi male, opinor, Palm. γυνὴ καὶ ... Fronto Ep. 2, 8, p. 65 Nieb. : Γυναικεία δέ τις αὕτη θεὸς παρὰ ταῖς πλείσταις τῶν γυναικῶν θρησκεύεται ἡ Ἀπάτη. ‖ Γυναικεία φύσις, Rima, Gl. Suidas, Γυναικεία φύσις, et plenius Zon. p. 459 addito διφθόγγως. ‖ Signif. aliter flexa Anth. Pal. 7, 352 : Ἐπέων δὲ καλὴν φάτιν οὐκ ἐπὶ καλὰ ἔργα, γυναικεῖον δ' ἔτραπεν ἐς πόλεμον (Archilochus), Bellum cum mulieribus. Pollux 3, 46 : Γυναικείᾳ ὁμιλίᾳ δυσχεραίνειν, Muliebrem venerem aversari. Eust. Od. p. 1936, 51 ab Schæf. cit. : Οἱ μεθ' Ὅμηρον καὶ ἐπὶ γυναικείας πείρας τὴν λέξιν ἐπίθεντο (verbum βιάζεσθαι). Suid. et Zon. p. 459 : Γυναίκισις, ἡ γυναικεία μίμησις. Tzetz. Hist.

3, 419 : Φωνὴν ὑπολεπτύνων τε μιμήσει γυναικείᾳ. So- (A) phronis fuerunt μῖμοι γυναικεῖοι, qui sæpe γυναικεῖοι dicuntur simpliciter, ut ap. Athen. 3, p. 87, A, etc. || Ad animum ubi transfertur, signif. vel Imbecillum s. molle et mobile mulierum ingenium vel Dolos malasque earum artes. Polyb. 2, 4, 8 : Χρωμένη δὲ λογισμοῖς γυναικείοις καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ γεγονὸς εὐτύχημα μόνον ἀποβλέπουσα· 10, 4, 7 : Τῆς δὲ παθούσης τὸ (τι Schweigh.) γυναικεῖον πάθος, i. e. ἐμπαθοῦς γενομένης κατὰ φύσιν γυναικός. Altero modo Eur. Ion. 843 : Ἐκ τῶνδε δεῖ σε δὴ γ. τι δρᾶν, ἢ γὰρ ξίφος λαβοῦσαν ἢ δόλῳ τινὶ ἢ φαρμάκοισι σὸν κατακτεῖναι πόσιν. Joseph. A. J. 2, 4, 5 : Προλαβεῖν δὲ τὴν ἐπιβολὴν σοφὸν ἅμα καὶ γυναικεῖον ἡγήσατο. L. Dindorf.]

Γυναικεῖον, τὸ, neutr. Gynæceum, quo Plaut. et Cic. etiam utitur, Locus interior in ædibus, in quo solæ mulieres versabantur. [Tobias 2, 11 : Καὶ ἡ γυνή μου ἠριθεύετο ἐν τοῖς γυναικείοις. || Τὸ γυναικεῖον· Interfeminium, Gl. || Stibium, Diosc. Notha 4, 99. Boiss. Γ. dicitur a quibusdam τὸ στίβι, i. e. Stibium, quod eo mulieres decoris causa cilia illinerent. Gorræus.] (B) Γυναικεῖα autem plur. neutr., sub. πάθη aut tale quid [immo dicitur absolute], accipitur pro Menstruis s. Mulierum purgationibus : quæ Muliebria etiam appellari quidam tradunt. Aristot. H. A. 7 : Ἡ δὲ τῶν γυναικείων ὁρμὴ γίνεται περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας. Athen. 3, [p. 99, E] : Ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπεσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα. [Hesych. : Γυναικεῖα, τὰ ἔμμηνα. Theophr. H. Pl. 4, 8, 6 : Χρῶνται δὲ οἱ ἰατροὶ πρός τε τὰ γυναικεῖα αὐτῷ (mnasio) καὶ πρὸς τὰ κατάγματα· 7, 6, 4 : Διδόασι δὲ τοῦτον (fructum apii montani) ἐν οἴνῳ αὐστηρῷ τῶν γυναικείων χάριν. Et alibi. Sæpe sic etiam Hippocr., de quo v. Foes. || Purgamenta puerperarum. Foes. Œcon. Hipp. p. 89 : « Interdum γ. Partus purgationem indicant, ut scribit Galen. Comm. ad Aph. 28, l. 5 : Γυναικείων εἴρηκε τῶν ἐκκενουμένων δηλονότι διὰ μήτρας ταῖς γυναιξὶ κατά τε τὰς ἐμμήνους καθάρσεις καὶ μετὰ τοὺς τόκους. In Coac. præn. p. 202, A : Ἐν γυναικείοισι τὰ πρὸ τῶν τόκων ἰόντα ὑδατώδεα κακὸν, γυναικεῖα Partus purgamenta aperte signif., quum de prægnantibus agat, ut et ib. G et 203, F (C) tam pro Menstruis quam pro Partus purgamentis sumi possunt. At vero p. 205, F, diserte Partus purgamenta denotant : Ἀτὰρ καὶ πλῆθος γυναικείων προσημαίνουσιν. » || Naturalia. Hesych. : Γυναικεῖα, οἱ γυναικεῖοι ἵπποι, ubi recte τόποι intt., quorum nominum commutatorum exx. v. ap. Valck. ad Hippol. 1131. Hippocr. p. 976, D : Γυναικείων πόνος. Diod. Exc. vol. 2, p. 520, 29 : Ἐκ τῶν τῆς Ἡραΐδος γυναικείων. Γυναικείους τόπους præter Hes. dicit etiam Rufus p. 217 Matth. et alii. || Affectus muliebres in universum. Charito 2, 8, ab Schæf. cit. : Τρίτου δὲ μηνὸς ἀρχομένου προέκυπτεν ἡ γαστήρ· ἐν δὲ τῷ λουτρῷ συνῆκεν ἡ Πλάγγων, ὡς ἂν ἤδη πεῖραν ἔχουσα τῶν γυναικείων. Qua fere signif. capiendum ap. Soranum, quem Suid. v. Σωρανὸς Ἐφέσιος, Γυναικείων libros quattuor composuisse memorat, et ap. Moschionem præf. ad Librum περὶ γυναικείων, quod plenius γ. παθῶν et πραγμάτων dicit id. in inscr. et c. 1. L. Dindorf.]

|| Γυναικήϊος etiam Ion. pro Γυναικεῖος ponitur frequenter ap. Herodot. [1, 91 ; 4, 114, 146.] Et Γυ- (D) ναικηΐη, ἡ, Muliebre conclave, i. q. γυναικεῖον et γυναικών, [Herodot. 5, 20. Quod plene dicitur τὴν αὐλὴν τὴν γυναικείαν Esth. 2, 11. || Forma Γυναικῆος videtur esse ap. Perictyonen Stob. vol. 3, p. 185 Gaisf. : Ἀκρασίης γυναικήης. Sed formis his ingerendis nimium sibi placuerunt vel librarii vel ipse iste qui nomen Perictyones mentitur sophista, ut ibidem compareant ἀνδρήη, αὐταρκήην, βασιλήης, de quo dixi in Βασίλεια. Γυναικέα σκάνεα, quod ap. Timæum Locr. p. 104, D legitur, quamvis γυναικεῖα oblatum sit a cod., nescio cujus sit dialecti. L. Dindorf.]

[Γυναικείως, Muliebriter. Dio Cass. 38, 18 : Θρηνῶν καὶ γ. διακείμενος· 46, 28 : Γ. θρασύνεσθαι· 50, 27 : Γ. θρυπτόμενον.]

[Γυναικεραστέω, Mulierum amator sum. Pollux 3, 68.]

[Γυναικεραστὴς, ὁ, Mulierum amator. Pollux 3, 70. Conf. Lennep. ad Phal. p. 210.]

[Γυναικήιος et Γυναικῆος. V. Γυναικεῖος.]

(A) [Γυναικηρὸς, ά, ὸν, i. q. γυναικεῖος. Phryn. Bekk. An. p. 31, 14 : Γ. τρόπος ἀντὶ τοῦ γυναικείος. Ex Dioclis Bacchis affert Antiatt. ibid. p. 87, 3.]

Γυναικίας, ου, ὁ, Muliebris, Effeminatus. Lucian. [Pisc. c. 31; conf. Asin. c. 41] : Μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικίας, Mollis et effeminatus. [Suid. v. Κλεόκριτος. Wakef., sive schol. Arist. Av. 877. Hemst. Poll. 6, 126; Eust. Il. p. 1132, 32; 1261, 60; Herodian. Epim. p. 18; Suid. s. v., ubi docet scrib. per ι, non, ut est Etym. M. p. 277, 2, per diphthongum. Adjective Tzetz. Hist. 8, 475 : Ἰδὼν δὲ τοῦτον Ἡρακλῆς διπλῆν στολὴν φοροῦντα, τὸν ἀνδρικὸν τὸν στολισμὸν καὶ Ἡρακλεῖ πρεπώδη, καὶ τὸν ἐκείνῳ προσφυῆ καὶ γυναικίαν ὄντως. || Mulierosi signif. cum Suida ponit Zon. p. 457 : Γ. ὁ θηλυμανὴς ἀνήρ. L. Dind.]

[Γυναικιασμὸς vox nihili. V. Γυναικισμός.]

Γυναικίζω, ίσω, q. d. Feminam ago, Cultu gestuque feminam repræsento, [Arist. Thesm. 268 : Ὅπως τῷ φθέγματι γυναικιεῖς εὖ καὶ πιθανῶς. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 31, 22 : Γυναικίζειν, γυναικῶν τρόπῳ διά- (B) γειν, καὶ γυναικίζοντες οἱ γυναικιζόμενοι. Γυναικίζειν ex Dioclis Bacchis citat Antiatt. p. 87, 2. Hippocr. De aer. p. 293, 31 : Γυναικίζουσί τε καὶ ἐργάζονται μετὰ τῶν γυναικῶν.] In mulierem degenero : neutr. ponitur ; ut Dio Cass. [50, 27] : Γυναικίζει καὶ ἐκκεκιναίδισται. Pass. [med.] quoque in usu est quasi a γυναικίζω act. sumto pro Effemino. [Phryn. p. 193 Lob. : Νὴ τὼ θεώ· ὅρκος γυναικός· οὐ μὴν ἀνὴρ τοῦτ' ὀμεῖται, εἰ μὴ γυναικίζοιτο. Schæf. Heliod. 4, 20, p. 199 : Οἰκτιζόμενοι ἢ μᾶλλον γυναικιζόμενοι. Joseph. B. J. 4, 9, 10 : Γυναικιζόμενοι τὰς ὄψεις. Tzetz. Hist. 1, 126 : Γυναικιζόμενος χλανίσι τῶν εὐσήμων. De imbecillitate feminea. Polyb. 32, 25, 7 : Γονυπετῶν καὶ γυναικιζόμενος. Eust. Il. p. 1261, 60 : Οἱ μεθ' Ὅμηρον γυναικίας καὶ γυναικιζομένους τοὺς ἐν πολέμῳ ἀτόλμους φασίν.] Lucian. [Somn. c. 19] : Ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικὸν, Femina factus es, quum prius vir esses, In feminam degenerasti, Bud. : cui etiam γυναικίζεσθαι et ἀκκίζεσθαι synonyma sunt. [Bekk. An. p. 364, 32 : Ἀκκιζόμενος ... γυναικιζόμενος. Psell. in Cant. Cant. ad c. 1, 13 addit Boiss., Gregor. (C) Nyss. vol. 2, p. 753, D, Hemst. Schol. Hom. Il. A, 385 : Παρθενοπῖπα) γυναιμανὲς ἢ γυναικιζόμενε. || Nequiore sensu Diogenian. 4, 10 : Γραῦς ἀναθυᾷ ἀντὶ τοῦ καπρᾷ, ἐπὶ τῶν παρ' ἡλικίαν γυναικιζομένων. Interpr. Qui libidine pruriunt. Hesych. : Ἀφροδισιάζεσθαι, γυναικίζεσθαι. || Menstruis purgari. Hesych. : Ἀβαριστὰν, γυναικιζομένην, καθαιρομένην καταμηνίοις.]

Γυναικικὸς, ή, όν, Muliebris, Effeminatus : unde compar. Γυναικικώτερος [ap. Aristot. H. A. 7, 1, 6 : Καὶ τῶν ἀρρένων δὲ ἐπιδηλότεροι γίγνονται καὶ γ. οἱ μαστοί. Eust. Opusc. p. 54, 25 : Προσώποις γυναικικοῖς. Id. Il. p. 643, 56 : Γυναικικοῦ ἤθους. L. Dindorf.]

[Γυναικικῶς, Muliebriter. Psell. in Cantic. Cant. ad c. 6, 4. Boiss. Suid. et gramm. Bachm. An. vol. 1, p. 281, 22 : Κορικῶς, γ. L. Dindorf.]

[Γυναίκιον. V. Γυναικεῖος. || Τὸ, Muliercula. Longus 3, 6 et 15.]

Γυναίκισις, ἡ, Actus muliebris, Imitatio muliebris. Aristoph. Thesm. [863] : Πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην. [Bekk. An. p. 438, 4. Mulierositas vert. (D) videtur ap. Liban. vol. 3, p. 376 : Εἶθ' ὁ μὲν τὴν Πλαγγόνα εἰσιὼν, καὶ τῷ προσώπῳ καὶ τοῖς ἐσθήμασι καὶ πᾶσιν ἁπλῶς, οἷς ἔνεστι, τὴν γυναῖκα μιμούμενος, οὐκ ἐμβάλλει τὸ θέατρον εἰς αἰσχρὰς ἡδονάς· ἐὰν δὲ ὀρχηστὴς μετενέγκῃ τὴν χεῖρα, μεστοὶ γυναικίσεως οἱ παρόντες κατέδησαν καὶ πρὸ τούτων ἐκεῖνος κατῆλθε τοιοῦτος;]

[Γυναικίσκιον, τὸ, παιδίσκιον, Puellula, Hesych.]

Γυναικισμὸς, ὁ, Superstitio muliebris, Meticulus muliebris, Bud. ap. Plut. [Cæs. c. 63] : Οὐδένα γὰρ γυναικισμὸν ἐν δεισιδαιμονίᾳ πρότερον κατεγνώκει τῆς Καλπουρνίας. [Vert. potius Mollities muliebris, quum superstitionem exprimat voc. δεισιδ. V. Polyb. 32, 25, 7, in Γυναικίζω cit. Voc. γυναικισμὸς utuntur id. Polyb. 30, 16, 5, Diod. Exc. Leg. p. 625, 62 Wess. (ubi cod. γυναικιασμὸς, sicut ap. Dion. Cass. 50, 27, γυναικιάζει nonnulli pro γυναικίζει), Antiatt. Bekk. An. p. 87, 2, Eust. Il. p. 545, 8. L. Dindorf.]

Γυναικιστὶ, Muliebriter, Mulierum more. Athen. [12, p. 528, F] : Ἐψιμμυθωμένον [Ἐψιμυθ.] καὶ κεκοσμημένον γυναικιστί.

[Γυναικίτης, ου, ὁ, in ecclesiis Græcis Porticus feminarum. Anon. De templ. Soph. in Bandur. Imp. Or. vol. 1, p. 77, C : Ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ πλευρᾷ τοῦ δεξιοῦ γυναικίτου ἐποίησε θάλασσαν. V. imaginem S. Soph. ap. eund. Band. vol. 2, p. 758, G, 762, G, et conf. Reisk. ad Constant. Cærim. p. 43 (135 Bonn.). L. Dindorf.]

[Γυναικοαδέλφη. Γυναικοάδελφος. V. Γυναικαδ....]

[Γυναικοαρρενομανία, ἡ, Insanus masculorum erga feminas amor. Ioan. Jejun. Confess. p. 93, B : Περὶ γυναικοαρρενομανίας, περὶ κτηνοβατίας, περὶ ὀρνεοβατίας, περὶ μαλακίας, περὶ συντρίμματος. Hase.]

[Γυναικόβουλος, ὁ, ἡ, Qui muliebria capit consilia. Æsch. Cho. 622 : Γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν, Muliebria consilia.]

[Γυναικογήρυτος, ὁ, ἡ, A mulieribus decantatus, celebratus. Æsch. Ag. 487 : Ἀλλὰ ταχύμορον γυναικογήρυτον ὄλλυται κλέος. Ubi est var. γυναικοκήρυκτον.]

[Γυναικοδίδακτος, ὁ, ἡ, A mulieribus eruditus. Olympiod. in Plat. Alcib. p. 136 : Ἦν γὰρ ὁ Περικλῆς γ. L. Dindorf.]

[Γυναικόδουλος, ὁ, Feminis mancipatus præ mulierositate. Chrys. in Matth. Hom. 62, t. 2, p. 399 : Τοὺς γοῦν σφόδρα κατωφερεῖς καὶ γυναικοδούλους, τούτους μάλιστα ὡς ἀνδράποδα περιφέρουσιν αἱ γυναῖκες, καὶ οὐκ ἄν ποτε καταξιώσαιεν ἐκείναι ὡς ἀνδράσιν αὐτοῖς κεχρῆσθαι. Seager. Isidor. Pel. 2, 53 : Κατωφερὴς καὶ γυναικόδουλος. Koenig. Io. Chrys. t. 6, p. 220, 17. Hase.]

Γυναικοειδὴς, et Γυναικώδης, ὁ, ἡ, Qui est specie muliebri, Muliebris, Effeminatus, Cam. Γυναικῶδες, i. q. γυναικοπρεπές. [Aret. Morb. diut. 2, 5, p. 56=144 : Ἢν δὲ καὶ νέοι πάσχωσι, γηραλέους χρὴ γενέσθαι πάντας τὴν ἕξιν νωθώδεας ... γυναικώδεας. Weigel. Cum ἀγεννὴς conjungit Polyb. præter ll. in ind. citt. 2, 56, 9 : Τὸ μὲν οὖν ἀγεννὲς καὶ γυναικῶδες τῆς αἱρέσεως αὐτοῦ παρείσθω. Plut. Sol. c. 21 : Ἀνάνδροις καὶ γυναικώδεσι ... πάθεσι. Lucian. Nigrin. c. 11 : Μικρὸν φθέγγονται καὶ ἰσχνὸν καὶ γυναικῶδες. Diod. 2, 24 : Τὴν τρυφὴν αὐτοῦ (Sardanapalli) καὶ τὸν γυναικώδη τῶν ἐπιτηδευμάτων ζῆλον. Ib. 23 de eod. βίον ἔζησε γυναικώδη, ubi γυναικὸς codd. optimi. Cephalio ap. Georg. Sync. p. 167, C : Τὸ γὰρ ἀπόλεμόν τε καὶ ἀφιλοκίνδυνον καὶ γυναικῶδες αὐτοῖς ἦν ἀσφαλές. Ib. : Τῶν ἀνδρῶν οἱ γ. Schol. Arist. Nub. 674 : Ὡς γυναικώδη σκώπτει τὸν Κλεώνυμον· 288 : Γυναικοειδεῖς εἰσιέναι μέλλουσι. Anon. Antiq. Cpol. in Bandur. Imp. Or. vol. 1, p. 42, E : Ἡ δὲ στήλη ... ἡ γυναικοειδὴς Εἰρήνης ἐστὶ τῆς Ἀθηναίας. Zonar. p. 457 : Γυναικώδεις, οἱ εὐνοῦχοι. Fem. Malal. p. 40, 8 : Γυναικώδεις ἔχων φρένας. Comp. γυναικωδέστερον Theophyl. Instit. reg. vol. 3, p. 533, C. Ap. Etym. M. p. 612, 8, ab Schæf. cit. : Ὀαριζέμεναι, τὸ γυναικώδεις προσδιαλέγεσθαι λόγους, Ἰλιάδος Χ (v. 127), vert. Uxorios s. venereos. L. Dindorf.]

[Γυναικοήθης, ὁ, ἡ, Qui ingenio muliebri est, Mollis. Hesych. : Μαλακὸς ... ἔκλυτος, γυν. Indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 676.]

[Γυναικοθοίνας, ὁ, Qui a mulieribus epulo excipitur. Pausan. 8, 48, 4 : Ἔστι δὲ καὶ Ἄρεως ἄγαλμα ἐν τῇ Τεγεατῶν ἀγορᾷ. Τοῦτο ἐκτετύπωται μὲν ἐπὶ στήλῃ, γυναικοθοίναν δὲ ὀνομάζουσιν αὐτόν. Et post pauca : Τὰς γυναῖκας τῷ Ἄρει θῦσαί τε ἄνευ τῶν ἀνδρῶν ἰδίᾳ τε ἐπινίκια καὶ τοῦ ἱερείου τῶν κρεῶν οὐ μεταδοῦναι σφᾶς τοῖς ἀνδράσιν. Ἀντὶ τούτων μὲν τῷ Ἄρει γέγονεν ἐπίκλησις. Librorum scripturam γυναικοθίαν ita refinxit Sylburg.]

Γυναικόθυμος, ὁ, ἡ, Qui muliebri animo est. Unde Γυναικοθύμως, Muliebri animo, Muliebriter. Polyb. [2, 8, 12] : Γυναικοθύμως καὶ ἀλογίστως δεξαμένη τὴν παρρησίαν πρεσβευτοῦ [... τὴν παρρ., ἐπὶ τοσοῦτον ἐξωργίσθη, scriptum ap. Pol., ut præstet capere de iracunda irritabilique mulierum natura, sicut ap. Const. Man. Chron. p. 17, de uxore Candaulis, nudam se a Gyge visam sentiente : Εἶδε τὸν Γύγην ἡ γυνὴ, γυναικοθύμως εἶχε. Melius convenit signif. ab HSt. posita ejusd. Polyb. 32, 25, 9 : Ἀνδρὸς μὲν ἔργον οὐδὲν ἐπιτελεσάμενος (Prusias) κατὰ τὰς προσβολὰς, ἀγεννῶς δὲ καὶ γυναικοθύμως χειρίσας καὶ τὰ πρὸς θεοὺς καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους. L. D. Adject. Ptol. Tetrab. p. 162, 23 : Τρυφητὰς, ἡδυβίους, θηλυψύχους, ὀρχηστικοὺς, γυναικοθύμους. Hase.]

Γυναικοϊέρακες, οἱ, Qui mulieribus, ut accipitres avibus, inhiant; Mulierum sectatores; Mulierosi. Factum per lusum. Cam. [Suid. v. Λογγῖνος et Γυναι-

A κοϊέρακες : Δεινοὶ γὰρ οἱ γ. εὐπρεπεῖς αἰτίας ἐφευρίσκειν εἰς ἄγραν τῶν θηλειῶν. Pallad. Hist. Laus. p. 15, a Boiss. cit. : Ὡς οὖν ἔγνωσαν οἱ περὶ ταῦτα γ., παρήδρευον. Aliter atque HSt. rem explicat Schneid., conferens Ælian. N. A. 2, 43 : Ἔστι φῦλον ἱεράκων ... καὶ ἕκαστός ἐστι δεινῶς φιλόθηλυς καὶ ἕπεται κατὰ τοὺς δυσέρωτας οὐδὲ ἀπολείπεται. L. Dindorf.]

[Γυναικοκάρδιος, ὁ, Qui corde muliebri est. Const. Man. Chron. p. 35=417. Kall.]

[Γυναικοκήρυκτος. V. Γυναικογήρυτος.]

[Γυναικόκλωψ, ωπος, ὁ, Mulierum auceps, s. Qui furtim appetit mulieres. Lycophr. 771 : Μύκλοις γυναικόκλωψιν. Schol. : Τοῖς μνηστῆρσι τοῖς κατωφερέσιν εἰς γυναῖκας. Libri nonnulli γυναικίκλωψιν.]

Γυναικόκοσμοι, Athen. 6, Qui Athenis improbiores et petulantiores mulieres multa afficiebant, proposita publica scriptura multæ de platano in Ceramico, teste Poll. 8, [112] Cam., ἀρχοὶ ἐπὶ κόσμου γυναικῶν, οἱ τὰς ἀκοσμούσας ζημιοῦντες. [Est vox nihili. V. Γυναικονόμος.]

Γυναικοκρασία, ἡ, Intemperantia in mulieres, Mu-
B lierositas, VV. LL., sed vereor ne perperam. [Plut. Mor. p. 19, F, ab Schæf. cit. : Ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἀφροδίτης διδάσκει (Homerus) τοὺς προσέχοντας ὅτι μουσικὴ φαύλη καὶ ᾄσματα πονηρὰ καὶ λόγοι μοχθηρὰς ὑποθέσεις λαμβάνοντες ἀκόλαστα ποιοῦσιν ἤθη καὶ βίους ἀνάνδρους καὶ ἀνθρώπους τρυφὴν καὶ μαλακίαν καὶ γυναικοκρασίαν ἀγαπῶντας. Cui Wytteub. ascripsit cj. Cleom. c. 32 : Τῆς δὲ βασιλείας εὐθὺς εἰς πολλὴν ἀσέλγειαν καὶ παροινίαν καὶ γυναικοκρασίαν ἐμπεσούσης, ἠμελεῖτο καὶ τὰ τοῦ Κλεομένους· et Anton. c. 10 : Ὥστε Κλεοπάτραν διδασκάλια Φουλβίᾳ τῆς Ἀντωνίου γυναικοκρασίας ὀφείλειν, πάνυ χειροήθη καὶ πεπαιδαγωγημένον ἀπ' ἀρχῆς ἀκροᾶσθαι γυναικῶν παραλαβοῦσαν αὐτόν· et Strab. 3, p. 165=442 : Τὰ δὲ τοιαῦτα (ἤθη) ἧττον μὲν ἴσως πολιτικὰ, οὐ θηριώδη δέ· οἷον τὸ παρὰ τοῖς Καντάβροις τοὺς ἄνδρας διδόναι ταῖς γυναιξὶ προῖκα, τὸ τὰς θυγατέρας κληρονόμους ἀπολείπεσθαι, τούς τε ἀδελφοὺς ὑπὸ τούτων ἐκδίδοσθαι γυναιξίν· ἔχει γάρ τινα γυναικοκρασίαν· τοῦτο δ' οὐ πάνυ πολιτικόν· putatque intelligi Mulierositatem et quidem intemperantem, quum vox ducatur a κρᾶσις, Tempera-
C mento. Verum inde si maxime descendat, non poterit aliud signif. quam Temperamentum muliebre, minime vero intemperantem mulierositatem. Itaque accedo Corai ad l. Cleom. quum Plut. tum Strab. restituenti γυναικοκρατία, ut factum jam in ed. Strab. Falcon. p. 227, 4, quamvis tacente editore. L. Dind.]

Γυναικοκρατέομαι, Feminarum imperio regor, Feminis pareo, Vivo sub imperio muliebri, Bud. Comm. 849. Unde Γυναικοκρατούμενοι dicti Populi, qui Amazonum potestati parebant : de quibus Plin. 6, 7. [V. infra.] || Γυναικοκρατούμενοι dicuntur etiam Uxorii, Bud. Qui in potestate sunt mulierum, Cam. e Polit. 2 [ex Aristot. Pol. 2, 9, sub signif. superiori ponendo : Ἄλλως τε κἂν τυγχάνωσι γ., καθάπερ τὰ πολλὰ τῶν στρατιωτικῶν καὶ πολεμικῶν γενῶν, ἔξω Κελτῶν. Diod. 2, 45 : Παρὰ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν ἔθνους κατοικοῦντος γυναικοκρατουμένου.] Plut. [Mor. p. 755, C] : Ἡ γὰρ φύσις παρανομεῖται γυναικοκρατουμένη. [Γυναικοκρατούμενος, Uxorius, Gl.]

[Γυναικοκρατής. V. Γυναικοτραφής.]

D Γυναικοκρατία, ἡ, Dominatio muliebris, Cam. Muliebre imperium, Plut. [Mor. p. 198, D, Cat. maj. c. 8], de Marco Catone, qui in matronarum licentiam [immo imperium, quod exercerent in viros] invectus est, Λοιδορῶν δέ ποτε τὴν ἐπιπολάζουσαν γυναικοκρατίαν, Πάντες, εἶπεν, ἄνθρωποι τῶν γυναικῶν ἄρχουσιν, ἡμεῖς δὲ πάντων ἀνθρώπων, ἡμῶν δὲ αἱ γυναῖκες. Bud. [Aristot. Pol. 5, 11 : Γ. περὶ τὰς οἰκίας, ἵν' ἐξαγγέλλωσι κατὰ τῶν ἀνδρῶν. Fuit etiam comœdia Alexidis Γυναικοκρατία, cit. ab. Athen. 3, p. 125, B, et fort. 8, p. 336, C, Polluc. 9, 44. V. autem Γυναικοκρασία.]

[Γυναικοκτόνος, ὁ, Uxoris occisor. Philo vol. 2, p. 581, 2 : Παραστησόμενοι τῷ ἱερῷ γυναῖκας οἱ γυναικοκτόνοι. Wakef.]

[Γυναικολιμενίτης. V. Γυναικῶν λιμήν.]

[Γυναικολύπως, Ægre mulierum modo. Const. Man. Amat. 6, 39. Boiss. Conf. Γυναικοθύμως.]

Γυναικομανέω, Insano mulierum amore flagro. [Aristoph. Thesm. 576 : Γυναικομανῶ γάρ. Joseph.

B. J. 1, 22, 1 : Ἀνθρώπῳ γυναικομανοῦντι. Angl. Theophanes p. 13, B. L. Dindorf.] A

Γυναικομανής, ὁ, ἡ, Mulierum amore insanus, Mulierosus. Athen. [11, p. 464, D] : Τινὲς δὲ καὶ δοξομανεῖς καλοῦσι τοὺς φιλοδόξους, καθάπερ τοὺς φιλογύνους [φιλογύνας] γυναικομανεῖς. [Gl. Uxorius. Lucian. Alex. c. 11 : Οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γ. Hesych. : Γυναιμανές, γυναικομανές. Sch. Hom. Il. Λ, 371 : Ὁ δειλὸς καὶ γυναικομανής. Ponit et Poll. 3, 70 cum γυναιμανής, sed omittitur in cod. Femin. Anth. Pal. 12,86 : Ἁ Κύπρις θήλεια γυναικομανῆ φλόγα βάλλει. Io. mon. in Anecd. Gr. 4, 289 addit Boisson. Superl. γυναικομανέστατος Theophanes p. 9, D. L. Dind.]

Γυναικομανία, ἡ, Insanus mulierum amor. Athen. [11, p. 464, D. Phot., Suid., Bachm. An. vol. 1, p. 295, 29 : Μαχλοσύνη ... γυναικομανία. L. D. Clem. Alex. t. 1, p. 540, 8 : Φιλοδοξίαν, γυναικομανίαν, παιδεραστίαν. Euseb. Laud. Const. p. 612, C; Basil. Epist. p. 736, D; Anast. Sin. Quæst. p. 34, 24. Hase.]

[Γυναικόμασθος, ὁ, Qui muliebres mammas habet. B Paul. Æg. 6, 46 : Περὶ γυναικομάστων. Galen. Defin. vol. 2, p. 273, F : Γυναικόμασθόν ἐστι παρὰ φύσιν αὔξησις τῆς ὑποκειμένης τοῖς μασθοῖς πιμελῆς.]

Γυναικόμιμος, ὁ, ἡ, Mulieres imitans : γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν, de humilitate precum, Cam. ex Æsch. Pr. [1005. Soph. apud Clem. Paedag. 3, p. 286 : Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν. Eur. Antiop. fr. 34 (20 Matth.) : Γυναικομίμῳ μορφώματι· Bacch. 980 : Γυναικομίμῳ στολᾷ.]

[Γυναικομίμως, Ad exemplum feminarum. Const. Man. Chron. p. 14 (=11, 372=26 Meurs.) Boiss.]

[Γυναικόμορφος, ὁ, ἡ, Qui feminæ figuram habet, s. muliebri habitu indutus est, Muliebris. Eur. Bacch. 855 : Χρῄζω δέ νιν γέλωτα Θηβαίοις ὀφλεῖν γυναικόμορφον ἀγόμενον δι' ἄστεως. Philo vol. 2, p. 280, 17 : Μεταβάλλειν εἰς γυναικόμορφον ἰδέαν. Schol. Arist. Nub. 288 : Μέλλει δὲ τὰς Νεφέλας γυναικομόρφους εἰσάγειν. Nicet. Man. Comn. 5, 1, p. 98, B : Εἰκόνες γυναικόμορφοι. L. D.]

[Γυναικονοήμων, ὁ, ἡ, Muliebria consilia instituens s. Ingenio muliebri. Sic enim videtur legend. ex C Cod. Reg. 2509 ap. Ptol. Tetrab. p. 163, 1 : Ὑπομώρους, ἐμπαθεῖς, καλλωπιστάς, γυναικονοήμονας. In cuso est γυναικονστήμονας (sic). Hase.]

[Γυναικονομέω, Sum γυναικονόμος, quod v. Artemid. 2, 30 : Ἀστυνομεῖν ἢ παιδονομεῖν ἢ γυναικονομεῖν. Wakef.]

Γυναικονομία, ἡ, Functio γυναικονόμου [quod v. Aristot. Pol. 6 extr. : Ἰδίᾳ δὲ ταῖς σχολαστικωτέραις καὶ μᾶλλον εὐημερούσαις πόλεσιν, ἔτι δὲ φροντιζούσιν εὐκοσμίας, γυναικονομία, νομοφυλακία, etc. Et statim : Τούτων δ' ἔνιαι φανερῶς εἰσὶν οὐ δημοτικαὶ τῶν ἀρχῶν, οἷον γυναικονομία ...]

Γυναικονόμοι, οἱ, Magistratus modestiæ matronali præfecti, ne licenter exeant et sint indecore ambulatrices, Bud. [Phylarch. ap. Athen. 12, p. 521, B : Ἐκωλύετο δὲ (Syracusis) καὶ ἡμέρας ἐξιέναι (γυνὴ ἐλευθέρα) ἄνευ τῶν γυναικονόμων ἀκολουθούσης αὐτῇ μιᾶς θεραπαινίδος.] Hi una cum Areopagitis conventus privatos nuptiarum et feriarum inspicere solebant, et videre numquid contra præscriptionem conviviorum committeretur, ut si plures quam triginta invitati essent. D Cam. ex Athen. [6, p. 245, A : Χαιρεφῶν δ' ἐφησεν ὁ παράσιτος εἰς γάμον ἄκλητος εἰσελθὼν καὶ κατακλιθεὶς ἔσχατος, τῶν γυναικονόμων ἀριθμούντων τοὺς κεκλημένους καὶ κελευόντων αὐτὸν ἀποτρέχειν ὡς παρὰ τὸν νόμον ἐπὶ τοῖς τριάκοντα ἐπόντος, Ἀριθμεῖτε δή, ἔφη, πάλιν, ἀπ' ἐμοῦ ἀρξάμενοι. Ὅτι δ' ἦν ἔθος τοὺς γ. ἐφορᾶν τὰ συμπόσια καὶ ἐξετάζειν τῶν κεκλημένων τὸν ἀριθμόν, εἰ ὁ κατὰ νόμον ἐστί, Τιμοκλῆς ... φησίν ... Ἐὰν βούληθ' ὁ γ. λαβεῖν ἀριθμὸν κατὰ τὸν νόμον τὸν καινόν, ὅπερ εἴωθε δρᾶν, τῶν ἑστιωμένων ... Μένανδρος δ' ἐν Κεκρυφάλῳ, Παρὰ τοῖς γ. δὲ τοὺς ἐν τοῖς γάμοις διακονοῦντας ἀπογεγράφθαι πυθόμενος πάντας μαγείρους, κατὰ νόμον καινόν τινα ... Καὶ Φιλόχορος δ' ἐν ἑβδόμῃ Ἀτθίδος, Οἱ γ., φησί, μετὰ τῶν Ἀρειοπαγιτῶν ἐσκόπουν τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις συνόδους ἔν τε τοῖς γάμοις καὶ ταῖς ἄλλαις θυσίαις. Memorant et Aristot. Pol. 4, 15, Poll. 8, 112, ubi sunt varietates γυναικοκόμοι et γυναικόκοσμοι, jure spretæ ab editt., Hesych. v. Πλάτανος, Plut. Sol. c. 21.]

Γυναικοπαθέω, Muliebria patior, Effeminor. Athen. [12, p. 523, C] : Μασσαλιῶται δ' ἐθηλύνθησαν, οἱ τὸν αὐτὸν Ἴβηρσι τῆς ἐσθῆτος φοροῦντες κόσμον· ἀσχημονοῦσι γοῦν διὰ τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς μαλακίαν, διὰ τὴν τρυφὴν γυναικοπαθοῦντες.

[Γυναικόπαιδα, τά, Mulieres et pueri. Theophanes p. 345, D : Ἐκβαλὼν τὰ πλεῖστα γ. Et al. ap. Ducang. De hujusmodi compositis v. Reisk. ad Const. Cærim. p. 502 ed. Bonn. et nos in Δεσμοβρόχους, Ἰαμβλιχοπορφύριος. L. Dindorf.]

[Γυναικοπάτωρ, ορος, ὁ, Pater uxoris, Socer. Const. Man. Chron. p. 113 (=94, 529). Kall.]

[Γυναικοπειθής, ὁ, ἡ, Mulierculis obsequens. Anonym. V. Chrys. p. 353 : Ὁ δὲ γ. ἐκεῖνος καὶ τὸν νοῦν ἐλαφρότατος, εἴξας τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ κ. τ. λ. Seager.]

[Γυναικοπίπης, ὁ, Mulierum observator. Eust. Il. p. 851, 54. Angl.]

Γυναικοπληθής, ὁ, ἡ, Mulieribus plenus. Eur. [Alc. 955, ὅμιλος. Æsch. Pers. 122, σύλλογος.]

[Γυναικόποινος, ὁ, ἡ, Qui mulierem ulciscitur. Æsch. Ag. 225 : Γυναικοποίνων πολέμων, de bello Trojano.]

[Γυναικόπολις, εως, ἡ, Gynæcopolis, urbs Ægypti, item Phœnices. Steph. Byz. : Γυναικόπολις, πόλις Φοινίκων· ἔστι καὶ ἄλλη Αἰγύπτου. Libri scripti, ut videtur, omnes Γυναικόσπολις. Quod certe non refellitur gentili Γυναικοπολίτης ap. Steph. et qui nomum Ægypti Gynæcopoliten memorant, Strab. 17, p. 803, Plin. N. H. 5, 9, 49. Γυναικῶν πόλιν eandem dicit Strabo l. c. Conf. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 106. L. Dind.]

Γυναικοπρεπής, ὁ, ἡ, Mulieres decens. Xen. [?] Et Plut. [Mor. p. 102, E] : Ἐκλελυμένον καὶ γυναικοπρεπές. [Compar. Procl. in Ptol. p. 203, 29 : Τὸ εὐμορφότερον, καὶ χαριέστερον, καὶ γυναικοπρεπέστερον. Hase.]

Γυναικοπρεπῶς, Muliebriter, Ita ut mulieres decet.

[Γυναικοπροσωπίας, et Γυναικοπρόσωπος, ὁ, Qui muliebrem faciem habet, illud ap. Const. Man. Chron. p. 13 (=11=26, 372), Boiss., hoc ap. schol. Hom. Il. A, 131, Schneid.]

[Γυναικόσπολις. V. Γυναικόπολις.]

[Γυναικοτραφής, Qui a mulierculis alitur. Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 33, t. 3, p. 460 : Ἀκούων τοῦ πατρὸς λέγοντος, Ὑπὲ κορασίων αὐτομολουσῶν, γυναικοτραφές, οὐκ ᾐσχύνετο, καίτοι γε πολλῆς αἰσχρότητος τὰ ῥήματα γέμει. Seager. Inc. Samuel. 20, 30, ubi al. γυναικότροφος. Angl. Hesych. v. Τηθαλλαδοῦς. Hemst. Zonar. p. 1726, ubi male γυναικοκρατής. L. Dindorf.]

[Γυναικότροφος, ὁ, ἡ, A mulieribus nutritus. Suid. et Etym. M. s. Τηθαλλαδοῦς. Wakef. V. Γυναικοτραφής.]

Γυναικοφίλης, ου, ὁ, Mulierum amans, Mulierosus. Theocr. [8, 60] : Καὶ σὺ γυναικοφίλας. [Anth. Pal. 6, 78 : Δάφνι γυναικοφίλα.] Pollux tamen 6, [168] h. v. improbat. [Dicitur enim potius φιλογύνης. De terminat. φιλας pro φιλος Brunck. ad Anth. vol. 11, p. 174 Jac. citavit Schæf.]

[Γυναικοφρενόληπτος, ὁ, ἡ, Cujus animus mulierum amore captus est. Mazaris in Anecd. nostris t. 3, p. 148. Boiss.]

[Γυναικόφρων, ὁ, ἡ, Qui muliebria cogitat. Eurip. fr. Erechth. ap. Stob. vol. 1, p. 90 Gaisf. : Γ. γὰρ θυμὸς ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ. L. D. Procl. in Ptol. p. 228, 21 : Καλλωπιστάς, γυναικόφρονας, Ingenio muliebri. Hase.]

[Γυναικοφυής, ὁ, ἡ, Qui muliebrem naturam habet. Empedocles ap. Ælian. N. A. 16, 29, de monstris biformibus loquens : Πολλὰ μὲν ἀμφιπρόσωπα καὶ ἀμφίστερνα φύεσθαι, βουγενῆ ἀνδρόπρῳρα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἐξανατέλλειν ἀνδροφυῆ βούκρανα, μεμιγμένα τῇ μὲν ὑπ' ἀνδρῶν, τῇ δὲ γυναικοφυῆ, σκιεροῖς ᾐσκημένα γυίοις.]

Γυναικόφωνος, ὁ, ἡ, Muliebrem vocem habens. [Arist. Thesm. 192, unde Poll. 2, 111. Ap. eund. 4, 114, ὑποκριτὴς γ.]

[Γυναικόψυχος, ὁ, ἡ, Muliebrem animum habens. Procul. Paraphr. Ptolem. p. 228. Schneid. Const. Man. Chron. p. 116. Boiss.]

Γυναικόω, [Mulier fio. Hippocr. p. 1202, A : Ξυνέβη δὲ καὶ ... τῇ Γοργίππου γυναικὶ ... τὸ αὐτό (ut barbam emitteret instarque viri hispidaretur). Ἐδόκει δὲ πᾶσι τοῖσιν ἰητροῖσι ... μία ἐλπὶς εἶναι ὡς γυναικωθῆναι, εἰ τὰ κατὰ φύσιν ἔλθοι. Schneid. Philo vol. 1, p. 683. Wakef. Eust. Od. p. 1665, 51. Hemst.] Unde γεγυναικωμένα

vocata sunt πέμματα quædam, ὧν γυνὴ ἥψατο, Hesych. A

[Γυναικώδης. V. Γυναικοειδής.]

Γυναικὼν, ῶνος, ὁ, Mulierum conclave, Mulierum contubernium. Xen. Cyrop. 5, [5, 1] : Καὶ τὼ γυναῖκε εἰσαγαγεῖν εἰς τὸν γυναικῶνα τῆς σκηνῆς, καὶ σὺν αὐταῖς τὰς μουσουργούς. [De forma Lobeck. ad Phryn. p. 166. Esth. 2, 3, 9, 13, 14. Arcad. p. 12, 20.]

Γυναικωνίτης, ὁ, Polluci [1, 79, ubi recte libri, ὁ δὲ γυναικωνίτης, θάλαμος, ἱστεών] θάλαμος ἱστῶν. Hesychio vero etiam οἶκος γυναικῶν [it. Herodiano Epim. p. 18 : sed ap. Hes. nunc est γυναικωνῖτις], et schol. Hom. i. q. ὑπερῷον. [An. De templo Soph. ap. Band. Imp. Or. vol. 1, p. 68, A : Τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ γυναικωνίτου ... τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ γυναικωνίτου. Quod dicitur ea signif. qua alias γυναικίτης, quod v. L. D.] Cujus fem. est Γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, usitatius multo quam ipsum masc. et signif. i. q. γυναικών : illo autem et Lat. usi sunt aliquando. Paul. Æmyl. [s. Corn. Nep. Præf. 7] de matrefamilias ap. Rom. : Neque in convivium adhibetur nisi propinquorum, nec sedet nisi in interiore parte ædium, quæ Gynæconitis appellatur. Plut. : B Κακὴ δὲ θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος. Longin. [32, 5] : Καὶ τὴν μὲν τῶν ἐπιθυμιῶν οἴκησιν προσεῖπεν ὡς γυναικωνῖτιν, τὴν τοῦ θυμοῦ δὲ, ὡς ἀνδρωνῖτιν. [Mœris p. 264. Schæf. Eust. Opusc. 54, 24 : Εἴ τις παρ' αὐτῇ σεμνὴ γυναικωνῖτις. Lysias p. 92 St., ubi v. Taylor., 97, idemque ap. Poll. 9, 39, Fr. Polybii, si est Polybii, ap. Suid. v. Κωμάσαι et Ἀνδρωνῖτις (apud Schweigh. vol. 5, p. 63) : Ἀπολυθεὶς τοῦ πολέμου (adde τοῦ aut transpone τοῦ πρὸς Λ. π.) πρὸς Λυσιτανοὺς μεταβαλεῖν τὸν πόλεμον καὶ τὸ λεγόμενον ἐκνεύσας τὴν ἀνδρωνῖτιν εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κωμάσαι. Plut. Mor. p. 654, F : Ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος τὴν γυναῖκα μεταπέμπεσθαι. Sæpius utitur etiam Lucian.] Aliquando non tam pro Loco, quam pro Cœtu ipso mulierum capitur. Plut. De Herod. [p. 868, A] : Μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν. [Clem. Strom. 1, p. 349 : Πάμπολλα γὰρ τῶν παρὰ ταῖς αἱρέσεσι δοξαζομένων εὕροιμεν ἂν, ὅσαι μὴ τέλεον ἐκκεχώρηνται, μηδὲ ἐξετμήθησαν τὴν φυσικὴν ἀκολουθίαν, καθάπερ τὸν ἄνδρα αἱ γυναικωνίτιδες ἀποκοψάμεναι τὸν Χριστόν. Routh. Charit. 5, 4 : C Οὐ μὴν οὐδ' ἡ γ. ἡ Περσῶν ἀμέριμνος ἦν. Gellius 17, 21 : « Alexandrum Molossum, cum in Italiam transiret, dixisse accepimus, se quidem ad Romanos ire, quasi in ἀνδρωνῖτιν, Macedonem isse ad Persas quasi in γυναικωνῖτιν. » Quod dictum alii aliis tribuunt. V. Theon. Progymn. p. 215, 6 ed. Walz. Rhet. vol. 1, ibique Scheff. || Adjective Diodor. 17, 50 : Ὁ δ' ἕτερος (περίβολος ἔχει) τὴν γ. αὐλὴν καὶ τὰς τῶν τέκνων καὶ γυναικῶν καὶ συγγενῶν οἰκήσεις. Schæf. Anon. ap. Suid. s. v. et s. Θλαδίας : Τοὺς ... μυστικοὺς, τὴν γυναικωνῖτιν λέγω φάλαγγα, οἵπερ εἰσὶν ἀεὶ τῶν φαύλων πράξεων ἐμπύρευμα. Locum Xen., ubi est γυναικωνῖτιν θύραν, tractavi in Βαλανωτὸς, correctionemque ibi propositam pluribus firmabo olim. L. Dindorf.]

[Γυναικωνῖτις. V. Γυναικωνίτης.]

[Γυναικῶν λιμὴν, ὁ, Mulierum portus, locus Indiæ. Arrian. Ind. c. 22 : Τοῦτον τῇ γλώσσῃ τῇ ἐπιχωρίῃ Γ. λιμένα ἐκάλεον, ὅτι γυνὴ τοῦ χώρου τούτου πρώτη ἐπῆρξεν. In Gedrosia collocat Ammian. 23, 6, 73. || Alius, in Bosporo Thracio. Steph. Byz. s. Γυναικόπολις : D Ἔστι καὶ Γυναικῶν λιμὴν περὶ τὴν λεγομένην Φεδάλειαν, τὸ μεταξὺ Ἀνάπλου καὶ τοῦ Λεωσθενείου ... Ἐθνικὸν τοῦ λιμένος Γυναικολιμενίτης. L. Dind.]

[Γυναικῶν πόλις. V. Γυναικόπολις.]

[Γυναιμᾰνέω, Mulierum amore insanio. Nonnus Dion. 2, 125 : Γυναιμανέων Ἐνοσίχθων. Conf. 8, 235 ; 42, 117, 169, 240 ; 43, 437, Quint. 1, 735. Bachman. An. vol. 1, p. 180, 13.]

Γυναιμᾰνής, ὁ, ἡ, Mulierum amore insanus. Il. Γ, [39] : Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά. [Grammaticorum in interpretando versu Hom. errores referre non est tanti. H. Bacch. 8 : Ἵλαθι, εἰραφιῶτα, γυναιμανές. Nonnus Dion. 48, 551 : Ἔργα γυναιμανέος μιμήσαο σεῖο τοκῆος· 644 : Γυναιμανέος Διονύσου, et alibi. Id. fem. 23, 345 : Χερσὶ γυναιμανέεσσι. Quint. 1, 726 : Γυναιμανὲς ἦτορ, et Ælian. N. A. 15, 14 : Τοὺς γὰρ πυρσοὺς (πιθήκους), ὡς γυναιμανεῖς, εἰς τὰς πόλεις οὐκ ἄγουσιν (Indi), addit Wakef., Charit. 5, 2 : Φύσει δέ ἐστι τὸ βάρβαρον γυναιμανὲς, Schæf.]

A Γυναιμᾰνία, ἡ, Insanus mulierum amor. [Eus. Præp. ev. p. 301, A. Hase.]

[Γύναιξ. V. Γυνή.]

Γύναιον, τὸ, Muliercula. Dem. De f. leg. : Γύναια καὶ παιδάρια ὀλίγα. [Id. p. 787, 25 : Γυναίου πρᾶγμ' ἐποίει. Iambl. Vit. Pyth. c. 27 ab Routh. cit. : Γύναιον τῶν ἀγοραίων. Diod. 17, 24 : Ἀπήντησέ τι γύναιον, ὄνομα μὲν Ἄδα... Plut. Pelop. c. 9 : Γύναια τῶν ὑπάνδρων. Alciphr. 1, 12 : Γυναίων περιττῶν τὴν ὥραν πλῆθος. Argum. Arist. Eccles. v. 1 : Ἐν τοῖς Σκίροις τὰ γύναι' ἔκρινεν ἐν στολαῖς ἀνέρων προκαθίζοντα (f. προκαθίζειν). || De uxore Aristoph. Thesm. 792 : Κἂν ἐξέλθῃ τὸ γύναιόν ποι. Plut. Mor. p. 175, E : Τὸν υἱὸν αἰσθόμενος...ἀνδρὸς ἐλευθέρου διαφθείραντα γύναιον. Lucian. Icarom. c. 15 : Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γ. Ubi pellicem nesciebat an uxorem intelligeret Guietus. Liban. vol. 4, p. 1060 : Τράπεζαι τοῖς γεγαμηκόσιν ἡδίους, ὅταν ἐπανιὼν ἀπαγγέλλῃ πρὸς τὸ γύναιον τὴν ἔξω λαμπρότητα· 1063 : Πολλὴν γὰρ ἔχει ἀνάγκην εἰς τὸ σωφρονεῖν τὸ γύναιον· 1126 : Δεῖ δὲ γύναιον ἄγεσθαι. Joseph. Ant. B Jud. 1, 12, 4 : Ἀνδρωθέντι δὴ τῷ παιδὶ γύναιον ἄγεται, τὸ γένος Αἰγύπτιον. L. D.] Theophr. [Theophylactus] Ep. 43 : Τὸ τεχνιτὸν γύναιον, τὸ διογενὲς ἡμιάνδριον. [Τεχνητὸν ... διγενὲς recte cit. HSt. ipse in Τεχνητός. Vel Simocattam ipsum vel eundem quem ille expressit Leo Diac. p. 24, B : Καὶ ταῦτα παρ' ἀνδραρίου ... ἀμφιβόλου τε καὶ ἀνάνδρου καὶ γυναίου τεχνητοῦ. L. D.] Et Od. O, [247] : Ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι γυναίων εἵνεκα δώρων, Propter dona mulierculatrum, seu, ut schol. exp., διὰ γυναικῶν δωροδοκίαν. [Immo v. Γύναιος.]

[Γύναιος, i. q. γυναικεῖος, Muliebris. Hom. Od. Λ, 521, O, 247 : Γυναίων εἵνεκα δώρων. Orph. Arg. 671 : Γυναίων εἵνεκα φίλτρων. Hesych. : Γυναίου, γυναικείου. Γυναίου εἵνεκα δώρου. Quem ap. Hom. loco plur. legisse sing. notavit Porson. ad l. priorem. L. Dind.]

Γύνανδρος, ὁ, i. q. ἀνδρόγυνος, Qui masculi et feminei sexus est, Effeminatus, Muliebris. [Soph. ap. Tryphon. Περὶ τρόπων p. 50 : Οἱ γὰρ γύνανδροι καὶ λέγειν ἠσκηκότες. Philo vol. 1, p. 512, 35 : Ὑπὸ μηδεμιᾶς δελεασθεὶς οἷα ἀνδρόγυνος ἢ γύνανδρος, τὰ ἡδί' ἀσπάσηται κακά. C Suid. v. Μάλθων : Ὁ γύνανδρός τε καὶ μάλθων τύραννος, ἀντὶ τοῦ ἔκλυτος. Ælian. ap. eund. v. Χλοῦναι : Χλούνης τε καὶ γύνανδρος ἀνήρ. L. Dindorf.]

[Γυνδάνης, ὁ, Gyndanes, n. pr. Scythæ ap. Lucian. Tox. 61. L. Dindorf.]

[Γύνδης, ὁ, Gyndes, fl. Armeniæ. Herodot. 1, 189 sq., 202 ; 5, 52. L. D.]

Γυνὴ, αικὸς, ἡ, tanquam a γύναιξ, Mulier, Femina. Il. Λ, [389] : Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς ἄφρων· [Α, 348 : Ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν, de Briseide, et de ead. T, 286 : Εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνή...] Et θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, Od. O, [422, etc., conf. Θῆλυς], velut epithetice. At in γυνὴ ταμίη, Il. Z, [390], et in similibus, vacat γυνὴ, sicut ἀνὴρ sæpe. [Od. H, 347 : Πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε. Diod. 2, 10 : Γυναικὸς παλλακῆς. Anton. Lib. c. 25 : Γυνὴ θῆσσα. Schæf. Dio Cass. 76, 1 : Γυναιξὶ βασιλίσσαις. Καὶ πῶς ἦν δυνατὸν γυναῖκα παρθένον γεννῆσαι καὶ πάλιν μένειν παρθένον, Athanas. Quæst. secundum cod. Vindob. ap. Lambec. l. 5, vol. 5, p. 472, ubi D ed. σάρκα. V. Βασίλεια, Γραῖα.] Paus. [1, 24, 7] : Ὡς ἡ Πανδώρα γένοιτο αὕτη γυνὴ πρώτη. || Uxor, ut [Od. Z, 183] : Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. [Il. Z, 160 : Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, δῖ' Ἄντεια· 460 : Ἕκτορος ἥδε γυνή.] Pro quo dixit Eur. [Med. 15], eand. γνώμην usurpans : Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. Plut. Pol. præc. [p. 823, B] : Καὶ διαλλακτὴν εὐμενῆ πρὸς γυναῖκας ἀνδρῶν, i. e. Luciani [Demon. c. 9] verbis : Γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύοντα. Sic ἔγημε γυναῖκα, Od. O, [241] ; Ἠγαγόμην γυναῖκα, Ξ, [123]. Pass. autem γυνὴ γαμοῖτο, Hesiod. Op. [692.] Hinc et γαμετὴ γυνὴ pro γυνὴ simpl., de quo dictum in Γαμετή. Est autem dicta γυνὴ quasi γονὴ, si Platoni [Crat. p. 414, A] credimus. [|| Mortalis, contraria deæ. Hom. Il. Ξ, 315 : Θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικός· Π, 176 : Γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα, etc. V. et infra de γυναῖκα μαζόν. || Femina nubilis. Hesych. : Γυνὴ, ἡλικία τις παρὰ Πυθαγόρᾳ. Eur. Bacch. 36 : Καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι γυναῖκες ἦσαν, Mulieres, sive nuptæ sive virgines.

Contraria virgini s. innuptæ. Theocr. 27, 64 : Παρθένος ἔνθα βέβακα, γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ. Xen. Anab. 3, 2, 25 : Μήδων καὶ Περσῶν καλαῖς καὶ μεγάλαις γυναιξὶ καὶ παρθένοις ὁμιλεῖν· 4, 5, 9 : Γυναῖκας καὶ κόρας. Longus ab Schæf. cit. cum annot. Villois. 3, 24 : Καὶ ἐγένετο ἂν γυνὴ Χλόη ῥᾳδίως, εἰ μὴ Δάφνιν ἐτάραξε τὸ αἷμα. Ib. 19 : Ἐγὼ γυνὴ τυγχάνουσα πέπονθα νῦν οὐδέν· πάλαι γάρ με ταῦτα ἀνὴρ ἄλλος ἐπαίδευσε, μισθοῦ τὴν παρθενίαν λαβών. Conf. Anth. Pal. 6, 284. || De animalibus. Quod Lycophro 750 dicit : Τῆς χηρόλου δάμαρτος ἀπτῆνα σπόρον, schol. interpr. τῆς ἀλκυόνος γυναικός. Nihilo certius hujus usus testimonium est quod joco, opinor, dixit Xenarchus com. ap. Athen. 13, p. 559, A : Εἶτ' εἰσὶν οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες, ὧν ταῖς γυναιξὶν οὐδ' ὁτιοῦν φωνῆς ἔνι; Certe sic videbatur Eust. Od. p. 1422, 30 : Ἀστεῖον δ' ἐνταῦθα τὸ γυναῖκας ῥηθῆναι κωμικώτερον τοὺς θήλεας τέττιγας. Itemque Lucian. Asin. c. 51 : Καὶ γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς (l. τῆς) ὄνοις συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὄνῳ. Secus Arist. Pol. 2, 3 : Εἰσὶ δέ τινες καὶ γυναῖκες τῶν ἄλλων ζώων, οἷον ἵπποι καὶ βόες, αἱ σφόδρα πεφύκασιν ὅμοια ἀποδιδόναι τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσιν, ὥσπερ ἡ ἐν Φαρσάλῳ κληθεῖσα δικαία ἵππος. Verum loc. longe aliter scriptus iteratur H. A. 7, 6, omissa ex parte bestiarum mentione, ut suspicer pene intempestive inde repetitum : v. Schneid. ad utrumque libr. || Adjective pro γυναικεῖος. Hom. Il. Ω, 58 : Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν· de quo Gregor. p. 109. || Sæpe omittitur post nomen viri. Herod. 4, 205 ab Schæf. cit. : Φερετίμης τῆς Βάττεω. Arist. Eccl. 46 : Τὴν Σμικυθίωνος δ' οὐχ ὁρᾷς Μελιστίχην; Eust. Od. p. 1425, 42 : Ἦν δέ φασι καὶ βασιλεὺς ἀρχή τις Ἀθήνησι, καὶ ἡ ἐκείνου βασιλίς. Alia v. ap. scriptores de ellips., tametsi nullam in his ellipsin esse ostendunt loci qualis Philet. ap. Athen. 13, p. 587, E : Ἡ δὲ Διοπείθους ἀειδής Τέλεσις, sc. ἑταίρα. || Rursus additur γυναικῶν adjectivis, ut ap. Hom. Il. Γ, 423, etc. : Δῖα γυναικῶν. Eur. Hipp. 848 : Ἔλιπες ἔλιπες, ὦ φίλα γυναικῶν ἀρίστα θ' ὁπόσας ἐφορᾷ φέγγος ἀελίου τε καὶ νυκτὸς ἀστερωπὸς (legendum ἀστρωπὸς) σελάνα. L. D.] Γύναι, Mulier, vocat. a γυνή, nisi malis per aphæresin τοῦ ξ esse ab inus. nom. γυναίξ, unde γυνὴ suos obliquos mutuatur. [Hesych. : Γύναιξ, γύναι, ubi γυνὴ pro γύναι conj. Guiet. Nominat. γυναίξ cur obsoleverit rationem hanc reddit Eust. Il. p. 321, 45 : Ὅτι σεσίγηται διὰ τὸ μὴ εὑρίσκεσθαι κατάληξιν εἰς διπλοῦν μετὰ διφθόγγου (exceptis monosyllabis)· Etym. M. autem p. 243, 29, quod τὰ εἰς αιξ κοινὰ εἰσι τῷ γένει. Antiatt. Bekk. An. p. 86, 11 : Γυναῖ, ἀντὶ τοῦ γυναῖκες. Φιλιππίδης Ἀδωνιαζούσαις. Φερεκράτης Κραπατάλλοις τὴν γυνήν. Etym. M. paullo ante : Εὕρηται παρὰ Φερεκράτει ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνήν, οἷον, Ὡς ἄτοπόν ἐστι καὶ (dele cum cod.) μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν· καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν, Ἀλλ' ὁρῶ τὰς γυνάς. Eust. Il. p. 113, 29 : Γυνὴν γὰρ εὑρῆσθαι λέγουσί τινες τῶν παλαιῶν. Eadem fere Philemo p. 63. Gregor. p. 345 : Τὴν γυναῖκα γάναν (dicunt Siculi). Ubi codd. variant inter γάναν et γύνα et γάην et γάννην s. γανήν. Βανὰ, q. v., confert Kœn. Clarum videtur ludificatam Gregorium esse scripturam γυνὰν, uno etiamnum libro conservatam Theocr. 6, 26 : Ἀλλ' ἄλλαν τινά φαμι γυναῖκ' ἔχεν· ubi grammatici memor Brunck. γάναν inferebat, pravo, ut opinor, judicio in tam crebra lit. α et υ permutatione. || De confus. γονὴ et γύη c. γυνὴ v. s. illis vocc. L. D.]

Γύνις, ιδος [de genit. Bekk. An. p. 1193], ὁ, Semimas, Semivir, i. e. ἀνδρόγυνος, μαλακὸς, Suid., seu, ut Eust. [Od. p. 1680, 44], θηλυδρίας, μὴ εὖ διακείμενος πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Plut. Alex. [immo Hieronymus ap. Athen. 10, p. 435, A. Strong.] : Εὐλαβοῦντο γὰρ μὴ γύνις εἴη. Apud Eund. [Mor. p. 234, E], γύνιδος τοξότου. Apud Suid. [v. Γύννις, Æliani Περὶ προνοίας, ut docet Eust. Il. p. 772, 55, fr. citantem] : Καὶ τοὺς ἀθέους Ἐπικούρου λόγους καὶ γύννιδας ἐπασκῶν, τῆς ἡδονῆς ἣν ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλούννης [χλούνης] τε καὶ γύννις· sic enim ibi scribitur cum νν. [Et recte. Aristoph. Thesm. 136 : Ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή; Male Clem. Pæd. 3, p. 266=227 : Μᾶλλον δὲ οὐκ ἄνδρας, βατάλους δὲ καὶ γύνιδας καλεῖν τούτους χρή. Hierocl. Stob. vol. 3, p. 191 Gaisf. : Τὸ τῶν κατεαγότων καὶ γυνίδων φῦλον, ubi γυνν. Gaisf. ex cod. Utramque in cod. l.

A formam exhibent edd. Suidæ v. Ἄρρεν, vol. 1, p. 315, neque negaverim recentium gramm. uni et alteri probam videri potuisse scripturam γύνις, quum Etym. M. p. 243, 8 (et qui hæc repetunt) certe vix scripserit γύννις : Γύνις, ὁ γυναικώδης καὶ μαλακὸς, παρὰ τὸ γυνὴ, παρωνύμως γύνις, ὡς δάφνη Δάφνις, νύμφη Νύμφις. Nec magis schol. Hom. Od. Λ, 224 ... ἐκ τοῦ γυνὴ ὁ γύνις· δηλοῖ δὲ οὗτος οὐ μόνον τὸν λάγνον ἔτι δὲ καὶ τὸν δειλόν, ἀλλὰ καὶ τὸν μὴ ἱκανὸν δι' ἀτονίαν γυναικὶ συνεῖναι, καὶ περὶ Ἀλεξάνδρου ἐρρέθη, Εὐλαβοῦντο γὰρ, φησὶ, μὴ γύνις εἴη (v. supra). Ceterum plura voc. exx. v. ap. Reimar. ad Dion. 46, 22, ubi est var. γυναικώδης. || Formam γύνης ponit Arcad. p. 25, 8 : Τὰ εἰς ης δισύλλαβα κύρια ἔχοντα υ ἐν τῇ παραληγούσῃ περισπᾶται ... γύνης δὲ οὐ κύριον. Verum leg. est γύης. Pseudophilemo p. 299 : Γύνης οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἀνδρόγυνος. Leg. γύνις. L. Dindorf.]

[Γύννος, mendose pro γίννος, Hinnus, scribi videtur ap. Suid. vel qui ista ei intulit v. Νάννος : Οἱ δὲ χολοβοὶ τῶν ἵππων ἶνοί, οἱ πλείους τῶν ὑστέρων γυννοὺς τούB τους γράφουσι· ubi totum illud οἱ πλείους ... γράφουσι codd. auctoritate expunxit Kust.]

[Γυνομανῶ vox nihili ap. Zonar. p. 460, ubi recte cod. γυναικομανῶ. L. Dindorf.]

[Γύνον, Equisetum alterum. Diosc. Notha 4, 47.]

Γύον, in VV. LL. dicitur esse Terræ mensura, a qua τετράγυον χωρίον vocetur ap. Hom. [Od. Σ, 374], sed perperam. Schol. enim τετράγυον esse dicit τέσσαρας ἔχον γύας [sed idem addit γύον δὲ μέτρον γῆς, unde inanavit error in LL. VV.], derivatum indicans a γύαι, quod Hesych. quoque exp. πλέθρα, ὁδοί. [Item de nihilo fictum γῦον vel γύον, τὸ μέλος Etym. M. p. 34, 48, et ap. Orion. p. 43, 10; 12. Conf. Foes. Œcon. Hipp. p. 89.]

[Γυός. V. Γυιός.]

Γυπαίετος, Aquila vulturis speciem referens. Aristot. H. A. 9, 32, de quarto aquilarum genere, quod περκνόπτερον vocari ait, Γυπὶ ὅμοιος, ὀρειπελαργὸς καλεῖται καὶ γυπαίετος [ὀρειπέλαργος ... ὑπάετος pars librorum Bekkeri, reliqui ὀρειπελαργὸς ... ὑπαίετος, γυπαιετὸς C nullus : de ὑπαιετῷ v. Schneid. p. 145. Nihili igitur videtur γυπαιετὸς, quanquam ap. Suid. s. Γυπαρίοις verbis Aristoph. καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις in fine hæc sunt appensa in ed. Mediol., καὶ γυπαιετοὺς, omissa ap. Kust. L. D.]· unde Plin. 10, 3 : Quarti generis est percnopterus : eadem oripelargus vulturina specie. [Conf. Γρυπαίετος.]

[Γυπαιεύς, έως, ὁ, cognomen Apollinis, ductum a vulturibus, qui jussu dei servaverant Ephesium quendam pastorem. Conon. Narrat. 35 ap. Phot. Bibl. cod. 186. Stauv.]

Γυπαίνειν, Etymologo [M. p. 244, 18, inter Γωνίδιον et Γυλιός] τὸ συσπᾶσθαι, καὶ φρίττειν, καὶ τρομαίνειν, καὶ σείεσθαι [οἴεσθαι in edito] τὴν γῆν παλλομένην, καὶ ὥσπερ ἄλλεσθαι ὑπὸ σεισμοῦ· pro quo supra γριπᾶσθαι et γρυπαίνειν. Sed perperam ap. eum scriptum Γωπαίνειν. [In edito Γυπάνειν. V. autem Γρυμπάνειν.]

[Γύπανον et Γυπάριον. V. Γύπη.]

[Γύπειος, ὁ, ἡ, Vulturinus. Basil. t. 2, p. 780, C; p. 1171, B. Hase.]

D Γυπὴ, s. Γύπη, Vulturis nidus. Hesych. vero γύπας vocari dicit non solum τὰς τῶν γυπῶν νεοσσιάς, ut γυπὰς τὰς τῶν γρυπῶν, verum etiam καλύβας καὶ θαλάμας, et τὰς κατὰ γῆν οἰκήσεις, σπήλαια, Tuguria, Lustra, Domicilia subterranea, Speluncas. [De qua signif. v. iterum in fine. Etym. M. p. 406, 52 : Ζάγκλον, τὸ δρέπανον, ὥς φησι Καλλίμαχος· Κέκρυπται γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη. Ubi γύπῃ Ruhnk. ad Callim. fr. 172 Ern. Conf. Κύπη. || Rupes interpr. Pseudophilemo p. 298 : Γύπας, τὰς ὑποξήρους πέτρας.] Quas et Γυπάρια nominari addit, voce nimirum demin. e præcedente γύπη : velut Aristoph. Eq. [790] : Οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναις [ταῖς πιθάκναισι], Καὶ γυπαρίοις, καὶ πυργιδίοις. Ubi schol. quoque γυπαρίοις exp. φωλεοῖς, καὶ καλιαῖς, καὶ στενοῖς χωρίοις, addens, Cratino teste πᾶσαν στενὴν κατάδυσιν sic [οὕτως : cujus loco ap. Suid. est γύπας] nominari : potissimum vero ibi intelligi Cavernas in muris, quoniam in ejusmodi latibulis habitare illæ aves soleant. Possis etiam interpr. Latibula in rupibus et montium locis inaccessis : nam teste Plin.

10, 6, vultures in excelsissimis rupibus nidificant, adeo ut nidos eorum nemo attingat. Affertur vero et Γύπανον e Gazæ Gramm. 3 itidem pro Tugurio et spelunca s. Caverna : sed videndum, ne forsan perperam scriptum sit pro γυπάριον. Hesych. rursum non solum γύπη exp. κοίλωμα γῆς, θαλάμη, γωνία, sed etiam γύπας innuit a quibusdam exp. ἀζώστους, ἀνασεσυρμένας [Discinctas, Vestem tollentes].

[Γυπιαῖος, α, ον, Vulturinus. Tzetz. Hist. 12, inscr. hist. 439 : Περὶ θηλυγόνων καὶ γυπιαίων καὶ ὑπηνεμίων.]

[Γυπιάς, άδος, ἡ, Vulturina. Æsch. Suppl. 809 : Γυπιὰς πέτρα.]

Γύπινος, η, ον, Vulturinus, Qui e vulture est. Lucian. [Icarom. c. 11 : Κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην.]

[Γυπογίγας, αντος, ὁ, Qui ex vulture et gigante concrevit. Marin. Procul. c. 15, p. 35=12 : Ἐν περιστάσει τινῶν γυπογιγάντων ἐξετασθείς.]

[Γυποειδής, ὁ, ἡ, Vulturis speciem habens, Vulturinus. Euseb. Præp. ev. 3, p. 117, A : Τὸ δὲ ξόανον (τῆς Ελειθυίας) τετύπωται εἰς γῦπα πετόμενον ... σημαίνει δὲ τὸ γυποειδὲς αὐτῆς τὴν γεννητικὴν πνεύματος Σελήνην· ἐκ γὰρ τοῦ πνεύματος οἴονται συλλαμβάνειν τὸν γῦπα, θηλείας πάσας ἀποφαινόμενοι. Γυπώδης Aristot. Physiogn. c. 3, p. 808, 7 : Φίλυπνοι οἱ τὰ ἄνω μείζω ἔχοντες καὶ γυπώδεις καὶ θερμοί, εὐεκτικὴν σάρκα ἔχοντες ... Ubi probat Schneid. Suppl. Lex. quod Polemo p. 302 ponit ὑπνώδεις, merito spretum a Struvio.]

Γυπόν, Hesychio μακρόν, Longum.

[Gypopolis. Dionysius Byz. in Descr. Bosp. ap. Gyll. De Bosp. Thrac. 2, 23, in Bandur. Imp. Or. vol. 1, p. 307, A : « Apud hunc locum est collis saxeus nuncupatus Gypopolis, cognomen adeptus sive ab immanitate Thracica et barbara agrestique ; ajunt enim hic habitasse Phineo regi subjectos, crudelitate plurimum eminentes : sive etiam appellatus est Gypopolis ex eo quod Vultures frequentes apud hunc locum versari gaudeant. » L. Dindorf.]

[Γυπώδης. V. Γυποειδής.]

Γύπωνες, Saltatores quidam, qui ξυλίνων κώλων ἐπιβαίνοντες, ὠρχοῦντο διαφανεῖ Ταραντινίδι [διαφανῆ ταραντινίδια] ἀμπεχόμενοι, Pollux 4, [104, ubi al. γυπῶνες].

[Γύρα. V. Γυγᾶ.]

Γυραὶ πέτραι, Rupes quædam sic dictæ in Icario mari. [Hesych. : Γυρῆσι πέτρῃσιν· οὕτω καλοῦνται Γυραὶ πέτραι ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει πρὸς Μυκόνῃ τῇ νήσῳ, respiciens Od. Δ, 500 : Γυρῇσίν μιν (Ajacem) πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσεν πέτρῃσιν μεγάλῃσι καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης, ubi eadem de situ rupium tradunt Eust. et schol., conjiciuntque a forma rotunda nomen duxisse. Archil. ap. Plut. Mor. p. 169, B : ... ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρέων ὀρθὸν ἵσταται νέφος. (Quo nescio an referendus sit l. varietatibus librorum turbatissimus Cic. Ep. ad Att. 5, 12, 1, ubi ἀκρατηρέων. Delo certe, de qua loquitur Cic., vicinas Gyras testantur grammatici.) Lycophr. 390 : Τὸν δ' οἷα δύπτην κηρύλον διὰ στενοῦ αὐλῶνος οἴσει κῦμα γυμνίτην φάγρον, διπλῶν μεταξὺ χοιράδων σαρούμενον. Γυραῖσι δ' ἐν πέτραισι τερσαίνων πτερά, στάζοντα πόντου. Ad quæ Tzetz. : Διπλῶν ... χοιράδων) Μυκόνου καὶ Τήνου ἢ Ἄνδρου καὶ Τήνου, ἢ μεταξὺ δύο τινῶν χοιράδων περὶ τὰς Γυρὰς οὕτω καλουμένας πέτρας ... Γυραῖαι δὲ κυρίως ἐλέγοντο αἱ πέτραι ἐν αἷς ὁ Αἴας ἀπώλετο. Schol. min. : Ὄνομα πετρῶν αἱ Γυραὶ ἐν Τήνῳ. Unde expl. Hesych. : Γύρας, ὄρος ἐν Τήνῳ, sive Γυρὰς scrib. est sive Γυραί· quorum illud tam pro accus. haberi poterit a nominat. Γυραὶ quam pro nominat. Γυράς, άδος, ἡ, cujus accus. est in schol. Hom. Il. N, 66 : Διανηξάμενος δὲ Αἴας εἰς τὰς Γυράδας καλουμένας πέτρας ἔλεγε χωρὶς θεῶν γνώμης διασεσῶσθαι, ubi χοιράδας liber unus vitiose. Γυρὰς autem et Ajacis ad eas naufragium describit item Philostr. Imag. 2, 13. Herodian. vero Περὶ μον. λέξ. p. 17, 29 de nominibus in υρα agens confirmat primum accentum in ultima positum, deinde refellit interpunctionem in l. Hom. ab nonnullis introductam post ἐπέλασσεν, quum Γυρῇσιν ait habere τάξιν ἐπιθετικήν. Porro ex his cautibus unam Hom. dicit sigillatim v. 505 : Αὐτίκ' ἔπειτα τρίαιναν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν· καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μεῖνε, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ, τῷ ῥ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' A ἀάσθη· unde Quint. 14, 569 : Ἑρπτόμενον χερὶ πέτρης Γυραίης· quam Eust. formam perhibet paragogicam, ut ἀναγκαία, σεληναία ab ἀνάγκη et σελήνη. Habet eandem Tzetz. ad Lyc. l. c. et v. 1141. L. Dindorf.]

[Γῡρᾰλέος, α, ον, Curvus. Oppian. Cyn. 1, 57 : Γυραλέοις δονάκεσσι καὶ ἀγκίστροισι δαφοίνοις· 176=183 : Γυραλέη δειρὴ τελέθοι λασιαύχενος ἵππου.]

[Γυρανόω. V. Γυρόω.]

[Γυράς. V. Γυραί.]

[Γυράψιος, ὁ, cogn. Jovis ap. Lycophr. 537.]

[Γύργαθος, ὁ.] Γύργαθον, Hesych. esse dicit σκεῦος πλεκτόν, ἐν ᾧ βάλλουσι τὸν ἄρτον οἱ ἀρτοκόποι, Canistrum panarium e vitili, Cistam panariam e vimine plexam : ut Lucian. [Dial. mer. 14] : Ἄρτους ὀκτὼ ναυτικοὺς ἐν γυργάθῳ ξηρούς. Verum et alia ἐκ λύγων πλέγματα in alios usus contexta, γύργαθοι nominantur. [Poll. 10, 158 : Προστιθέον δὲ τούτοις τράπεζαν λογιστηρίαν ... τάρπην, ἥ ἐστι πλέγμα ἐκ λύγων, ἔτι δὲ καὶ γύργαθον καὶ θωμὸν Ἀριστοφάνους ἐν Δαιταλεῦσιν (fr. 19 Dind.) εἰπόντος, Εἰ μὴ δικῶν τε γύργαθος ψηφισμάτων τε B θωμός.] Athen. 5, [p. 208, E] : Τούτοις δ' ἐν πλεκτοῖς γυργάθοις διὰ τροχηλίων εἰς τὰ θωράκια λίθοι παρεβάλλοντο, In qualis e vimine plexis. Ubi ut πλεκτοὶ γύργαθοι dicuntur, ita et ap. Poll. [7, 176, ubi γυργάθους] γύργαθον πλέκειν. Suid. vero γύργαθον esse dicit κλίνην, ἐν ᾗ τοὺς παρέτους καὶ δαιμονιώδεις στροβοῦσιν, ut in proverbio illo Γύργαθον φυσᾷς, quod ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων usurpari : nihil tamen vetat et hic γύργαθον accipere pro Cista s. Qualo vimineo, quoniam et ipsum inflare conari non minus vana opera est, quam τρητὸν πίθον cribro hausta aqua implere. [Zonar. p. 458 : Γύργαθος, τὸ δίκτυον. Reticulus, Reticulum, Gl. Aristot. H. A. 5, 27 : Τὰ δὲ φαλάγγια τίκτει εἰς γύργαθον πλεξάμενα παχύν, ἐφ' ᾧ ἐπῳάζουσιν. Timo ap. Diog. L. 7, 15 : Ὁ δ' ἔρρει γύργαθος ὥς τις. Aristæn. 2, 20 : Ἐμοὶ προσλαλῶν, εἰς πῦρ ξαίνεις, γύργαθον φυσᾷς, σπόγγῳ πάτταλον κρούεις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀμηχάνων ποιεῖς. Arrian. Peripl. p. 151 Blancard. : Ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ καὶ γυργάθοις αὐτὰς (αὐτά : præcedit πλοιάρια) ἰδίως λινεύουσιν, ἀντὶ δικτύων καθιέντες αὐτοὺς περὶ τὰ στόματα τῶν προωρά- C χων. Accentum in libris constanter positum in prima, in ultima collocat Arcad. p. 49, 19 : Τὸ δὲ ὁρμαθὸς καὶ γυργαθὸς ὀξύνεται. L. D. Eus. Hist. eccl. p. 164, C : Τούσχατον εἰς γύργαθον βληθεῖσα, ταύρῳ παρεβλήθη. Quocum cf. Acta SS. Perp. et Felicit. p. 32, B : Itaque despoliatæ et reticulis indutæ producebantur. Hase.]

[Γυργαθώδης, ὁ, ἡ, Ad modum γυργάθου, Canistri. Hesych. v. Σαργάναι : Δεσμοὶ καὶ πλέγματα γυργαθώδη. Et v. Γεγάνιον : Γυργαθῶδες πλέγμα. Wakef.]

Γυρεία, ἡ, Gaza ap. Cic. De senect. pro Fossione ponit. [Conf. Γυρία.]

[Γυρευτής, ὁ, Vagabundus. Theod. Studita ap. Sirmond. ad Goffrid. 89. Anon. Io. Clim. p. 30, 2 : Τὸν γυρευτὴν καὶ φιλήδονον δαίμονα. Cf. ib. p. 417, 23, et Antioch. p. 1069, E. Hase.]

Γυρεύω, cui Hesych. in Κυρεῦσαι videtur dare illam signif. τοῦ γυρῶσαι ap. Arat. [Decepit HSt. correctio Musuri, Κυρεῦσαι, ἢ Γυρεῦσαι, φυτεῦσαι. In cod. enim verba ἢ γ. non sunt. Ceterum errore lapsum puto Mus., D cum eoque Ruhnk. in Auct., κυρεῦσαι convertentes in γυρεῦσαι : nihili enim utrumque hac signif. videtur et legend. κηπεῦσαι. L. D.] Sed idem ῥέμβεται quoque exp. γυρεύει. [Gl. Γυρεύω, Gyro. Etym. M. p. 244, 4 : Γύψ, παρὰ τὸ γυρεύειν τὰ ὕλη (l. ὕψη cum Gud. 132, 9). Mauric. Strateg. 12, 17, p. 331 : Τοῦ ἑνὸς μέρους γυρευομένου ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, Circumvento ab hostibus. Conf. ib. p. 325 : Τῶν ἐχθρῶν ... γυρευόντων ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν. Strab. 6, p. 259 : Συναγαγὼν δὲ τὰς ὡραίας παρθένους, περιστερὰς ὁλοπτέρους ἐν τοῖς συμποσίοις ἠφίει, κἀκείνας ἐκέλευε γυρεύειν γυμνάς. Vertitur, Captarent. Facile per sequens γυμνὰς inferri potuit γυρεύειν pro ἀγρεύειν. L. Dindorf.]

[Γύρης, ὁ, Gyres, n. fl. Armeniæ ap. Cedren. l. s. Γυρίζω cit., ubi Gyris interpres.]

Γυρήτομος αὖλαξ, Sulcus proscissus orbiculatim, quoniam aratrum ad extremum agrum perveniens in orbem vertitur, Epig. [Anth. Pal. 9, 274 : Καὶ τὸν ἀρουραῖον γυρητόμον (sic) αὔλακα τέμνει μηροτυπεῖ κέντρῳ πειθομένη δάμαλις. Πυρητόκον Brunck. probabiliter.]

Γυρία, Hesychio πάλη καὶ στολίς. [Lucta, Ruga. Priori certe signif. scrib. videtur Γυρεία. L. Dind.]

[Γυρίδας quidam inter gerontes Spartanos memoratur ap. Polyb. 4, 35, 5 : Ἀνεῖλον τοὺς περὶ Γυρίδαν τῶν γερόντων, ubi tamen Ὑρίδαν vertit Perottus. L. D.]

[Γυρίζω, Torqueo, Verso vert. videtur Etym. M. p. 534, 24 : Κοχλίας δὲ παρὰ τὸ κόχλω τὸ γυρίζω. || Verto, Circumago. Anon. Antiq. Cpol. Band. Imp. Orient. vol. 1, p. 57, E : Ἐγυρίζετο ἕως τρίτου (columna), Ter in gyrum se vertebat. Circumdo, Cingo ap. Cedren. p. 547, A : Πάντοθεν οὖν ὡς θηρίον συγκλεισθεὶς ὁ Ἄμερ τῶν αἰχμαλώτων τινὰ Ῥωμαίων προσκαλεσάμενος ἐπυνθάνετο τήν τε τῆς χώρας προσωνυμίαν καὶ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἔτυχεν ἐστρατοπεδευκὼς καὶ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ. Ὡς δὲ τὴν μὲν χώραν Λαλακαίωνα ἤκουσε λέγεσθαι, τὸν δὲ τόπον Πτώσοντα καὶ Γύρην τὸν ποταμόν, εὐθὺς κακὸς οἰωνὸς ἑαυτοῦ γενόμενος ἐξεφοίβασε λαοῦ τε κάκωσιν σημαίνειν καὶ πτῶσιν τὰ ὀνόματα καὶ ὡς ἀνάγκη γυρισθῆναι ἡμᾶς ὑπὸ Ῥωμαίων. Sequitur ... ἐπεὶ πάντοθεν συγκεκλεῖσθαι ἔγνω. Alia de usu verbi et ducti ab eo nom. γύρισμα petantur a Ducangio. || Intrans. signif. schol. Philostr. Her. p. 407, ἕλιξ explicans, Λέγεται δὲ τὸ κατὰ κύκλον γυρίζον ἐπιπολὺ σχῆμα.]

[Γυρίνη, placentæ nomen Schneidero ap. Lucian. Tragœdop. 157 : Τῆλιν μετ' οἴνου, γυρίνην, κολλάμφακον. Quæ verba quomodocunque distinguuntur, γυρίνη certe ne a γύρινος ducatur c. intt. vetat prosodia, quæ duci ostendit a γῦρις. Conferas voc. græcobarb. ap. Ducang. : « Γυρὶν (h. e., opinor, γυρίον) in Glossis botanicis Mss. ex cod. Reg. 848 : Ἐξ ἀλεύρου καὶ ὕδατος ἕψημα, ἤτοι πασπάλη, Edulium ex farina et aqua, vel, Farina minutior. » ῐ]

[Γύριννα a Max. Tyr. 24, 9 dicitur amica Sapphonis, quæ ipsi dici videtur Γυριννὼ, nisi eadem Maximo forma est restituenda. Γύριννα pro Τύριννα reponebat Passov. in epigr. ap. Jacobs. Anth. Pal. vol. 3, p. 968, sive Bœckh. C. I. vol. 2, p. 216 : Ἡ γενεῇ δόξῃ τε καὶ ἐν Μούσῃσι Τύριννα ἔξοχος. L. Dindorf.]

[Γυριννώ. V. Γυρίνω.]

[Γύρινος, ὁ.] Γυρῖνοι, Ranæ rotunda specie, quibus sc. nondum sunt pedes, Eust. [Od. p. 1864, 6 : Οἱ δὲ παλαιοί φασιν ὅτι ... ἐκ τοῦ γυρὸς ὀξυτόνου καὶ γυρῖνοι βάτραχοι γυροὶ τὸ σχῆμα παρ' Ἀττικοῖς μήπω πόδας ἔχοντες, et Etym. M. p. 243, 49 : Γύρινοι οἱ μικροὶ β. παρὰ τὸ γυρὸν τὸ περιφερές· τοιοῦτοι γάρ εἰσι· Zon. p. 458, Orion 44, 11, qui γυρῖνοι. Quam etymol. refellit prima in γύρινος correpta, quæ producitur in γῦρος et γυρὸς], qui et addit, γερίνους Ion. vocari, teste Paus., qui γυρῖνοι Att. appellentur. Alii γυρίνους ex Hesych. [Γόρινον, τὸ ἐκ τοῦ βατράχου παιδίον,] interpr. Ranarum pullos. [Plato Theæt. p. 161, D : Εἰς φρόνησιν οὐδὲν βελτίων βατράχου γυρίνου. Cui conf. Mich. Psell. Ms. in Admir. lectt. medicophys. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 476 ed. Koll. : Γυρίνων βατράχων τὰς γλώσσας ἀποτέμνων. Ælian. N. A. 1, 58 : Ἀπώλεσε τοὺς γυρίνους. Arat. Dios. 946 : Αὐτόθεν ἐξ ὕδατος πατέρες βοόωσι γυρίνων. Et quem cit. Jacobs. Liban. vol. 4, p. 144, 20 : Ἐν τοῖς δικαστηρίοις χείρους τῶν γυρίνων οἱ ῥήτορες. Accentum esse γύρινος, non γυρῖνος docet Arcad. p. 65, 16 : Τὰ εἰς ινος μακρὸν το ι ἔχοντα, ὅσα ἐν ὕδατι διαιτᾶται, προπερισπῶνται, ἐχῖνος κορακῖνος φωξῖνος (φοξῖνος) καρκῖνος (leg. videtur vel κυπρῖνος vel potius καρῖνος, de quo v. in Βαρῖνος, quæ scriptura novo hoc argumento evertitur). Ἐχρῆν καὶ τὸ γυρῖνος προπερισπᾶσθαι, ὁ μικρὸς βάτραχος. || Aliæ formæ : 1. Γέρῦν, ος, ap. Nicand. Ther. 620 : Ἀλλ' ἤτοι γερύνων περίαλλα τοκῆες· Al. 576 : Καί τε σύ γ' ἢ γερύνων λαιδροὺς δαμάσαιο τοκῆας. Quorum ll. ad priorem schol. ponit nominat. γερύνες. Sed videtur potius ducendum a γέρυνος, de quo HSt. : « Γέρυνος Stephano B. in Βιθυνία, ὁ μικρὸς βάτραχος, Parva rana, Ranunculus. Iidem ranunculi γυρῖνοι etiam dicuntur : ab Ionibus autem Γερῖνοι, teste Eust. » 2. Γόρινος, ὁ μικρὸς βάτραχος, ex Glossis botanicis Mss. in cod. Reg. 848 enotata ab Ducang. 3. Γόρυνος, ἡ, Zonar. p. 448 inter nomina gen. fem. : Γόρυνος ὁ μικρὸς βάτραχος. Unde corrigendus Hesych. : Γόρυνος, μῦς βάτραχος. 4. Γυρὶν, ος. Etym. Gud. p. 132, 7 : Γυρὶν καὶ Γύρινος ὁ μικρὸς βάτραχος. Ubi miror accentum in secunda positum. L. Dindorf.]

[Γυρῖνὼ, οῦς, ἡ, Gyrino, n. pr. mulieris. Etym. M. p. 243, 51 : Γυριννὼ, ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης· εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρῖνος (scr. γύρινος), ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον, Γυριννὼ, ὡς ἔρατος (f. ἐρατὸς) Ἐρατὼ, καὶ κλέος Κλεὼ καὶ Κλειώ. Sappho ap. Hephæst. p. 64, Longin. fr. 3, Chœrob. Aldi Hort. Adon. p. 268 : Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυριννῶς. Libri horum scriptt. fluctuant inter Γυρίνω, Γυρήνω, Γηρίνως, Γυρίννω, et Πυρινῶς, quorum postremum mire delusit Valckenarium Callim. Eleg. p. 150. Vera scriptura est Γυρίννως (ῐ) accentu et forma Æol. pro Γυρῖνοῦς, ut Æol. dicitur item ὀρίννω (ῐ) pro ὀρίνω (ῑ) et sim. Forma vulgaris Γυρινὼ est ap. Zon. p. 459. L. Dindorf.]

[Γυρινώδης, ὁ, ἡ, Ranunculi formam referens. Aristot. H. A. 6, 13 : Ὅταν δ' ἀναλωθῇ τὸ ᾠόν, γίνονται γυρινώδεις (pisces quidam).]

Γύριος, α, ον, Orbicularis et in gyrum se revolvens : περιφερής Suidæ in hoc senario, Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦλθον γυρίης. [Zonar. p. 459 : Γυρίης, περιφεροῦς.]

Γύρις [Γῦρις], εως, ἡ, Pollen. Ita autem appellant, inquit Plin. 18, 10, in tritico, quod florem in siligine. Diosc. : Ἡ ἐξ αὐτῶν τῶν πυρῶν γύρις. Athen. 3, [p. 115, D] : Οἱ δὲ ἐκ γύρεως ἄρτοι γενόμενοι, ὀλιγοτροφώτεροι καὶ εὐανάδοτοι [l. cum libris melioribus γινόμενοι κακοχυλότεροί τέ εἰσι καὶ ὀλιγοτροφώτεροι.] Notandum porro, ap. Diosc. et alibi scriptum reperiri etiam Γύρυς, utrobique per υ, sed perperam, ut patet non solum e gen. γύρεως, quo idem Diosc. utitur [2, 107,] 3, 48, sed etiam e deriv. γυρίτης. [Gl. : Γῦρις, Pollen. Γῦρις, Pollen, Pollis. Γύρυς, Pollis, Pollen. Γύρεως, Pollinis. Scrib. esse γῦρις docet Lucian. Tragœdop. 158 : Κυπαρισσίνην κηκίδα, γῦριν κριθίνην. Utuntur voc. etiam Antyll. p. 252, 253 Matth., Diosc. Parab. 2, 106. Geop. 20, 32 : Γύρεως σιτίνης. Ib. 35, καθαρουργικῆς. Dat. γύρει, ib. 30. Improbat Pseudophilemo p. 297 : Γῦριν οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ πασπάλην ἢ κέγχρον ἢ ἄλευρον κρίθινον.]

[Γύρισμα. V. Γυρίζω.]

[Γυριστήριον κόσκινον, Pollinare cribrum, Gl.]

[Γυριστὸς, ἡ, ὸν, Curvatus. Schol. Philostr. Her. p. 579, qui ὑπόγρυπος exp. ὁ ἔχων μετρίως τὴν ῥῖνα γυριστήν. Cf. Περιγυρίζω. Schæf.]

[Γυρίτης, ὁ.] Γυρίτας vocant τοὺς αὐτοπύρους ἄρτους, Hesych., Panes ex ipso tritici flore, s. E polline : sicut in Geop. 10 [immo 20, 41] legimus ἄρτον γυρίτην καὶ τυρὸν αἴγειον, Panem e polline. [Γυρίτης ἄρτος, Pollinaceus, Gl.]

Γυρόδρομος [Γυροδρόμος], ut πέτρος, VV. LL. Lapis in orbem motus, ut mola, Epigr. [Anth. Pal. 9, 20 : Γυροδρόμον ἠνίδε πέτρον δινεύω (verba sunt equi).]

Γυροειδὴς, ὁ, ἡ, Circularem formam habens, aut Rotundus. Unde Γυροειδῶς, Gyri forma, Per gyrum, In orbem. [Diosc. 2, 204, 129.]

[Γυρόθεν, Circumcirca. Libanius vol. 4, p. 1071 : Εἶδον καὶ χείλη, καὶ νῦν λιποθυμῶ πρὸς τὴν ἔκφρασιν· γυρόθεν γὰρ ἡ λευκότης θαυμασίως πρὸς τὸ φοίνιγμα διετόρνευσε. Nicet. Eugen. ap. Villois. ad Long. p. 235. Boiss. Anon. De templo Soph. in Band. Imp. Or. vol. p. 77, C : Ἐποίησε δὲ εἰς τὴν φιάλην γυρόθεν στοάς. Proparox. Constant. Cærim. p. 122, D : Ἁπλοῦντες αὐτὸ γύροθεν αὐτῆς. African. Cest. p. 291, col. 1, v. 4 : Ἀνάψαντες πυρὰ πλεῖστά τε καὶ μεγάλα (μέγιστα?) πέριξ τοῦ στρατεύματος μέσον, ubi recte cod. p. 360, καὶ γύροθεν καὶ μέσον τοῦ στρατεύματος. Eodemque accentu, quam Lobeck. ad Phryn. p. 9 cit., Anna Comn. Alex. 15, p. 480, et quem Schneid., Apollod. Poliorc. p. 43 : Γ. τοῦ σταυρώματος περιειλούμενον. Formam, ut opinor, vitiosam γύρωθεν ex Annæ 11, p. 338, B, Constant. Adm. 9, 61, et Theoph. protosp. 3, 19 (add. anon. Ant. Cpol. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 17, A, De templo Soph. ib. 68, D, Ducæ Hist. Byz. p. 37, D) afferunt iidem; Καὶ στραφεὶς παραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ ἅπαν τὸ πλῆθος· καὶ διίστησι γύρωθεν τοῦ τῶν Σκυθῶν φουσάτου, ex Pseudocallisthene Berger de Xivrey.]

[Γυρόμαντις, ὁ. Artemid. 2, 69 : Ὅσα γὰρ ἂν λέγωσι Πυθαγορικοὶ, φυσιογνωμονικοὶ, ἀστραγαλομάντεις, τυρομάντεις, γυρομάντεις, κοσκινομάντεις, μορφοσκόποι, χειροσκόποι, λεκανομάντεις, νεκυομάντεις, ψευδῆ πάντα καὶ ἀνυπόστατα νομίζειν χρή; Verior ceteris, ut opinor, Reiskii conj. ea qua γυρομάντεις delet ut dittogra-

phiam, deterior omnibus Schneideri in Lex., γυριμάντεις. L. Dind.]

[Γυρὸν dictum fuisse ὄρος Ætoliæ quod postea Καλυδὼν tradit Pseudoplut. De flumin. p. 1162. L. D.]

[Γυρονομεῖν, Pollincere, Gl.]

[Γυρόνωτος vox nihili. V. Τυρόνωτος.]

Γῦρος, ὁ, Gyrus, Circulus, vel Ambitus, Bud. ap. Plut. [Mor. p. 202, F]: Τῷ κλήματι γῦρον περὶ αὐτὸν ὁ Ποππίλιος [Ποπίλλιος] περιέγραψεν. [Polyb. 29, 11, 5: Ἔχων προχείρως (l. πρὸ χειρῶν vel πρόχειρον cum Diod. Exc. Vat. p. 80 Mai., ubi male προχειρότατον) ἀμπελίνην βακτηρίαν περιέγραφε (immo περιέγραψε) τῷ κλήματι τὸν Ἀντίοχον, ἐν τούτῳ τε τῷ γύρῳ τὴν ἀπόφασιν ἐκέλευσε δοῦναι. Sirac. 24, 5: Γῦρον οὐρανοῦ ἐκύκλωσα μόνη. Iob. 22, 14: Γῦρον οὐρανοῦ διαπορεύεται. Jesai. 40, 22: Ὁ κατέχων τὸν γῦρον τῆς γῆς. In Menandrum propter usum voc. invehitur Phryn. Ecl. p. 417, 418: sed verba poetæ videntur periisse. Γῦροι, Spiræ, Gl. Eust. Il. p. 638, 59; 907, 5. L. D.] || At γῦρος pro Scrobe, vide in Γυρός. [|| Annulus. Schol. Dorv. Arist. Plut. 1038: Ὁ δακτύλιος) Ὁ γύρος. Hemst.: « In Rabolio Ms.: Χρυσοῦν γύρον φορεῖν.»] || Placentæ quoddam genus, Athen. [Sequitur HSt. Eustathium Od. p. 1864, 7: Ὅτι δὲ γύρος βαρυτόνως ... καί τι πλακοῦντος εἶδος, δηλοῖ καὶ Ἀθήναιος ἐν τῷ Γύρος, πλακοῦς, τῷ σχήματι μαστοειδής, ᾧ ἐχρῶντο Λάκωνες πρὸς γυναικῶν ἑστιάσεις, Eust. autem epitomen Athen. 14, p. 645, F—646, A, quæ duas, de quibus Ath. loquitur, placentas in unam conflavit: Γοῦρος ὅτι πλακοῦντος εἶδος ὁ Σόλων ... φησὶ ... Οἱ δὲ συμμεμιγμένους γούρους φακοῖσι ... Κριβάνας πλακοῦντάς τινας ὀνομαστικῶς Ἀπολλόδωρος παρ' Ἀλκμᾶνι· ὁμοίως καὶ Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος, τῷ σχ. μαστοειδεῖς εἶναι φάσκων κ. τ. λ. Pro quibus epit.: Γῦρος· οὗτος τῷ σχήματι μαστοειδής ἐστιν. V. Γοῦρος.] Sed, quamvis υ producatur in γυρόω, scribitur tamen et γύρος in omnibus signiff. [Vitiose.] Ab hoc γῦρος Gall. *Girouette*.

[Γῦρος, ὁ.] Γυρὸς, Scrobs. Ita enim scribit Eust. [Od. p. 1864, 7: Οἱ δὲ παλαιοί φασιν ὅτι γυροὶ λέγονται καὶ οὗ τὰ φυτὰ ἐμβάλλουσι. Eandem signif. s. Γυρὸς ponit Etym. M. p. 243, 56. V. et Γυρόσε.] in hac etiam signif., idque e veterum auctoritate. At Hesych. habet γύροι, βόθροι. Sic et e Theophr. affertur γύρους προσορύττειν, non γυρούς. [C. pl. 3, 5 (4 Schn.), 1 seq., et 7 (6 Schn.), 2. Ælian. N. A. 9, 32: Ὑοσκύαμον καὶ ὀπὸν ὅσοις ἔργον τρυγᾶν, οὗτοι περισκάπτουσι μὲν γύρους. Geop. 5, 26, 2: Οἱ μὲν βαθύτερον γυρὸν ποιοῦσιν· 11, 18, 5: Γύρον ὀρύξας. Artemid. 2, 24: Οἱ περὶ τοὺς ὄρχους γύροι. Alciphr. 3, 70: Γύρους περισκάπτειν. Gl.: Γῦρος ἀμπέλου, Strobo (Scrobs Nunnes. ad Phryn. p. 417 Lob.).]

Γυρὸς, ἁ, ὸν, Curvus, Incurvus, Rotundus. Hom. Od. Τ, [246]: Γυρὸς ἔην ὤμοισιν· nam male scribitur γυρὸς ἐν ὤμοισιν, ubi Eust. exp. Rotundos humeros habens, et addit ὑπόκυρτος, οὐκ εὐμήκης. Hinc quidam interpr. Qui est humeris valde extantibus et teretibus. Rursum autem Eust. in Od. Β, [16], Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, annotat dici ad differentiam τοῦ γυροῦ, qui non e senectute, sed natura talis est. Idem alibi Γυρὰς πέτρας ad imitationem illius γυρὸς ὤμοις, appellatas fuisse tradit. [V. Γυραί.] Legitur et γυρὸν ἐπισκύνιον in Anthol. [Pal. 11, 376], quod redditur Incurvum supercilium, Inflexum. Suid. Γυρῶν exp. περιφερῶν, [κεκαμμένων. Synes. Hymn. 3, p. 321, B: Λήγετε ῥιπαὶ γυρῶν ῥοθίων. Hesych.: Γυρὸν, κατακεκλιμένον (κατακεκαμμένον Ruhnk.), κυρτὸν, στρογγύλον, κυκλοειδῆ. Oppian. Cyn. 1, 474: Γυρὸν, ἀσαρκότατον (canum genus). Lycophr. 1314: Γυρὰ ... ἄροτρα. Anth. Pal. 4, 235: Καὶ γυροὺς ταύρων πέτρῃ προσδεῖτε τένοντας· 6, 75: Γυρᾶς ... κεραίας, Curvi arcus. 7, 180: Ἀμφὶ δέ μ' ὤλισθεν γυρὴ κόνις· 9, 217: Γυρὰ δ' ἐπ' ἀλλήλαις σκιρτήματα γαῦρα τίθεσθε, de capris inter se insilientibus. 301: Γυρὸν ... δρόμον (areæ)· 10, 2: Ἤδη δὲ πλάσσει μὲν ὑπωρόφια γυρὰ χελιδὼν οἰκία. Paullo aliter 6, 64: Γυρὸν κυανέης μόλιβδον σημάντορα γραμμῆς, de stilo plumbeo. V. etiam Γυιός. Ælian. N. A. 14, 8: Ὀδόντας γυρούς τε καὶ ἀγκιστρώδεις. Compar. ib. 4, 34: Ὅστις μὲν οὖν ἐστιν αὐτῶν γυρότερος (de leonibus loquitur) καὶ συνεστραμμένος καὶ τὴν χαίτην λασιώτερος, ἀθυμότερος ... ὁ δὲ ἐς μῆκος εὖ ἥκων καὶ εὐθυτενὴς τὴν τρίχα.... Apud Zonar. p. 460 male, Γύρρον, κύρτον, στρογγύλον.]

[Γυρόσε, Orbiculatim. Schol. Hom. Il. Ρ, 58: Διὸ καὶ γυρόσε ἐπισκάπτουσιν αὐτάς. Ubi Eust. γυροὺς ἐπισκάπτουσιν αὐταῖς. Sed γυρόσε dicitur ut κυκλόσε.]

Γυρόω, Incurvo; ut vertitur in Oppian. Cyn. 3, [122]: Αὐχένα δ' ὑψόσ' ἄειρεν ἐς ἠέρα γυρώσασα. [Hal. 2, 333: Αὐχένα γυρώσασα. Anon. Manetho 2, 118: Γυροῦται δ' ὕψου (ὁλκὸς γαλαξίεω). Philostr. jun. Imag. c. 4: Γυρώσας τὸν αὐχένα. Heliod. 10, 31, p. 505: Τοὺς ὤμους καὶ μετάφρενα γυρώσας, de luctatore. Etym. M. p. 224, 55: Γεγυρωμένους, ἠτονηκότας, σώμασι κεκαμμένους. Unde correctus Hesych. eadem fere ponens s. Γεγυρανωμένον. Conf. Bekk. An. p. 230, 32.] In gyrum colligo, In orbem verto. Bud. γυροῦσθαι interpr. Volvi, ap. Greg.: Γυροῦται προτέρην ἔμπαλιν ἐς καχίην. [Γυρόω, Roto, Gyro, Gl. Oppian. Hal. 4, 419: Συμφερτοὺς δονάκων φακέλους ἅμα γυρώσαντες δίναις ἐγκατέθηκαν, quod In unum colligatos interpr. Valck. Anim. ad Ammon. p. 220. Eust. Il. p. 628, 25: Ἡ μεταφορὰ δὲ καὶ οὐρανοῦ ἄντυγα ἐγύρωσεν· Opusc. p. 112, 40: Γυρώσας ἑαυτὸν ὡσεὶ καὶ τόξον ῥαιβόν· 140, 33: Μάνδραν γυροῦμεν· 312, 21: Εἰς σφαῖραν γυρωθέν.] Hinc γυρῶσαι φυτὰ, Arat. [9], Stirpes in scrobes condere, Bud. [Geop. 4, 3, 1: Γυροῦν, τουτέστι περισκάπτειν, Oblaqueare. Conf. 2, 46, 4; 3, 13, 3; 5, 20, 1; 21, 4. Philo De charit. p. 713: Γυροῦν καὶ περισκάπτειν. Med. Nicand. Al. 514: Ἠὲ σὺ γυρώσαιο καθαλμέα βώλακα γαίης. Schol., ἀντὶ τοῦ σκάψειας, ὀρύξειας. || Circumdo, Cingo. Oppian. Hal. 4, 159: Ἠὲ νέον ζεύγλῃσιν ὑπ' εὐναίης Ἀφροδίτης κούρη ληισθεῖσα γάμων εὐαγρέϊ δεσμῷ νυμφίον ἀμφέπλεξεν, ἐπ' αὐχένι πάννυχα δεσμὰ ἀργεννοῖς ἑκάτερθε βραχίοσι γυρώσασα. Hesych.: Ἐγύρωσε, περιετείχισε πάντοθεν. Sirac. 43, 12: Ἐγύρωσεν οὐρανὸν ἐγκυκλώσει δόξης. Iob. 26, 10: Πρόσταγμα ἐγύρωσεν ἐπὶ πρόσωπον ὕδατος. Joseph. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 44: Ὁ δὲ Ἄμερ γυρώσας αὐτὸν παρεντίθεται.]

[Γυρσώδης, Pollinarius, Gl. Ex iisdem similiter formatum Γυρσονομεῖν cit. v. supra.]

[Γυρτεὺς, ἀνακριοτόφονος, Hesych., quod non expediverunt interpp. Si vitio caret γυρτὸς, q. v., γυρτεὺς itidem dictum putari possit pro κυρτεὺς, et ἄγκιστρον quæri in interpretatione. L. Dind.]

[Γυρτιάδης. V. Γύρτιος.]

[Γυρτιὰς, άδος, ἡ, n. pr. Lacænæ ap. Plut. Apophth. Lacon. p. 240, E. L. Dind.]

[Γύρτιος, ὁ, Gyrtius, pater Hyrtii, Mysorum ducis, qui a patre dicitur Γυρτιάδης Hom. Il. Ξ, 512, quod a Γύρτιος formari dicit Eust. L. Dind.]

Γυρτὸν, Hesychio σκυφὸν [κυφὸν, Curvum, conj. interpp., coll. Hes. ipso: Κυφὸν, κυρτόν. V. Γυρτεύς.]

[Γυρτὼν, ῶνος, ἡ, Gyrto, urbs Thessaliæ s. Perrhæbiæ, sec. schol. Apoll. Rh. 1, 57, cujus de situ plura Eust. Il. p. 333, 25; 337, 13; 933, 25, Strabo 9, p. 439, 442, et epit. l. 7. Steph. Byz. Hippocr. p. 1298, 42: (Democritus) τέθαπται μετὰ Γυρτῶνος καὶ Λαρίσσης. Apoll. Rh. l. c., Orph. Arg. 143. || Ὁ, Gyrto, frater Phlegiæ sec. Steph. Byz. Vitiose, ut videtur, schol. Apoll.: Γυρτώνης τῆς Φλεγύου. L. Dindorf.]

[Γυρτώνη, ἡ, Gyrtone, i. q. Γυρτὼν, urbs Thessaliæ. Hom. Il. Β, 738: Οἱ δ' Ἄργισσαν ἔχον καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο, unde sumit Hesych. Strabo 9, p. 443: Γυρτώνη καὶ Φεραί. L. Dind.]

[Γυρτώνιος, α, ον, Gyrtonius, gentile a Γυρτὼν, ap. Thuc. 2, 22, Strabon. 9, p. 442, Steph. Byz.]

[Γύρος. V. Γῦρις.]

Γύρωμα, τὸ, et Γύρωσις, ἡ, Circumactio in orbem. Sed et Circus vertitur a Gaza ap. Theophr. [H. Pl. 5, 5, 2 Schn., qui correxit θυρωμάτων. Γύρωσις, Oblaqueatio. Geopon. 2, 46, 4; 5, 20 inscr.; 9, 9, 2. Circumactio in orbem Aquilæ Jesai. 19, 17.]

[Γυρωτέος, α, ον, Oblaqueandus. Geopon. 5, 21, 2: Τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς γυρωτέον δεύτερον. Kall.]

Γὺψ, ῦπὸς, ὁ, [ἡ, Geop. 13, 16, 3: Ἀπόλλυσι τὰς γύπας ἡ τοῦ μύρου ὀσμὴ, ubi tamen est varietas τούς. Confert Nic. Horap. 1, 11: Γύπα ζωγραφοῦσι μητέρα μὲν, ἐπειδὴ ἄρρην ἐν τούτῳ τῷ γένει τῶν ζώων οὐχ ὑπάρχει· ἡ δὲ γένεσις αὐτῶν γίνεται τρόπῳ τοιῷδε· ὅταν

ὀργώσῃ (sic) πρὸς σύλληψιν ἡ γὺψ, τὴν φύσιν ἑαυτῆς ἀνοίξασα πρὸς βορέαν ἄνεμον, ὑπὸ τούτου ὀχεύεται ἐπὶ ἡμέραις πέντε. Qua de Ægyptiorum opinione, vultures omnes esse sexus fem. et e vento concipere, conf. Plut. Mor. p. 286, C, et Eusebii l. cit. s. Γυποειδής. Poterat etiam Tzetz. Hist. 13, v. 173 : Αἱ γῦπες. Verum ibi quoque varietas ol est. L. D.], Vultur : qui et αἰγυπιός. Hom. Il. X, [42] : Τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται Κείμενον. [Et alibi.] Plut. [Mor. p. 87, C] : Οἱ γύπες ἐπὶ τὰς ὀσμὰς τῶν διεφθορότων σωμάτων φέρονται. Idem dicit δικαιότατον εἶναι τὸν γύπα τῶν σαρκοφάγων ἁπάντων. [Mor. p. 286, B : conf. Romul. c. 9. Memorant avem tum qui præter hunc augurium Romuli et Remi narrarunt, tum Arist. Av. 891, et quos cit. Schneid. ad Aristot. H. A. 6, 5; 9, 23, p. 158 sq. Suid. : Αἰγυπιόν · οὕτως οἱ παλαιοί, ἀλλ' οὐ γῦπα. Αἰγυπιῶν δὲ πληθυντικῶς, γυπῶν, Ἡρόδοτος (3, 76). Bekk. An. p. 354, 28 : Αἰγυπιὸν οἱ παλαιοί, οὐ γῦπα. Ubi nisi soli dicuntur antiquissimi, falsum esse præceptum docet Arist. Av. 1181 : Κερχνῄς, τριόρχης, γὺψ, κύμινδις, ἀετός, et Aristot. H. A. 6, 5; 9, 11. Utrosque distinguit Nicand. Ther. 406 : Αἰγυπιοί, γῦπές τε, et Ælian. N. A. 2, 46. L. D.] At Γυπὸς σκιά, prov. ἐπὶ τῶν μηδενὸς λόγου ἀξίων, Suid.; Hesychio autem, ἐπὶ τῶν μηδὲν ἄξιον ὑπὸ φθόνου πραττόντων. [Quintus 3, 353 : Οὐτιδανοῖς γύπεσσιν ἐοικότες. Gorgiæ dictum Γῦπες, ἔμψυχοι τάφοι, refert reprehenditque Longin. De subl. sect. 3. || Formam singularem ex Oppian. Cyn. 4, 392 : Γυπάων πολιῶν τε κύκνων δολιχῶν τε πελαργῶν, annotavit Schneid. Γυπῶν et γρυπῶν confus. v. ap. Hesych. v. Καννάθρα. L. Dind.]

[Γυψεμπλάστης, ὁ, Qui gypso inducit. Zon. p. 1651 s. ap. Albert. ad Hesych. vol. 2, c. 1213, 6 : Σχιρρῖται, οἱ γυψεμπλάσται. Dahler.]

[Γυψεμπλαστικός, ή, όν, adj. a Γυψεμπλάστης. Thom. M. p. 588. Schæf. Ioan. Philop. in Aristot. Anal. Post. p. 221. Cramer.]

[Γυψηΐς, ΐδος, ἡ, Gypseis, insula Æthiopiæ. Steph. Byz. : Γυψηΐς, νῆσος Αἰθιοπίας, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλων πρώτῃ· τὸ ἐθνικὸν Γυψηΐτης. Quibus modis nomen ap. alios depravatum feratur v. ap. Pined. ad Steph., Wessel. ad Antonin. p. 162. L. Dindorf.]

[Γύψινος, η, ον, Gypseus. Lex. rhet. Bekk. An. p. 272, 31 : Ἀγαλμάτιον γύψινον. Kall. Etym. M. p. 530, 15 in ead. gl. Wakef. Schol. Dion. Chr. vol. 1, p. 647 : Γύψινα ἀνδριαντάρια. Angl.]

[Γυψοπλασία, Pluteum, Gl. Figmenta ex gypso. Nil. Epist. p. 491, 19 Allat. : Καὶ προσέτι γυψοπλασίας πᾶν εἶδος. Hase.]

Γύψος, [ὁ, Theoph. Nonn. vol. 1, p. 314 : Γύψον κεκαυμένον, si certa est scriptura. L. D.] ἡ, Gypsum : cognata calci res : et e lapide coquitur, et e terra foditur : maximi et gratissimi usus in albariis, sigillis et ædificiorum coronis, Plin. [Plato Phædon. p. 110, C : (Γῆν) τὴν μὲν ἁλουργῆ εἶναι... τὴν δὲ χρυσοειδῆ, τὴν δὲ ὅση λευκὴ γύψου ἢ χιόνος λευκοτέραν.] Unde Paus. [8, 22, 7; 9, 32, 1, ubi paullo aliter], ἄγαλμα ἐκ γύψου· et Athen., ἀλεῖψαι γύψῳ. Apud Eund. 1, [p. 33, B], vinum Zacynthium, διὰ τὸ γύψον λαβεῖν, κεφαλὴν ἀδικεῖ· ut Diosc. 5, 9, ὁ τὴν γύψον ἔχων οἶνος est καρηβαρικός. Africa autem potissimum gypso mitigat asperitatem vini, necnon aliquibus sui partibus calce. [Gl. Cæmentum. Herodot. 7, 69 : Τοῦ δὲ σώματος τὸ μὲν ἥμισυ ἐξηλείφοντο (Æthiopes) γύψῳ ἰόντες ἐς μάχην, τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ μίλτῳ. Pausan. 10, 1, 11 : Ἀληλιμμένοι γύψῳ καὶ ἐνδεδυκότες ὅπλα λευκὰ ὑπὸ (ἐπὶ Bekk.) τῇ γύψῳ. Anth. Pal. 5, 19 : Ἀντὶ δέ μοι παίδων ἀδόλου χροὸς ἤρεσε γύψου χρώματα καὶ φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον. De gypsi autem locis natalibus, natura, usu, optime exposuit Theophr. fr. 2, De lapid., § 62—69. De Phœnicia id. fr. 3, De igni, § 65. Conf. Diosc. Alexiph. c. 24. || I. q. Γυψηΐς, ins. Æthiopiæ, vel locus ei vicinus. Basilic. lib. 60, tit. 51, cit. ab intt. Steph.]

Γυψόω, Gypso illino, Gypso induco et dealbo, γύψῳ ἀλείφω, ut Athen. loquitur. [Herodot. 3, 24 : Γυψώσαντες ἅπαντα αὐτόν (cadaver)· 8, 27 : Γυψώσας ἄνδρας ἑξακοσίους ... αὐτούς τε τούτους καὶ τὰ ὅπλα αὐτῶν. Geopon. 4, 15, 13 : Πωμάσας ἐπιμελῶς καὶ γυψώσας. Ib. 17 : Χρίσῃς ἐπιμελῶς τὸ στόμα τοῦ κεραμίου καὶ γυψώ-

A σῃς. Hesych. : Τιτανωμένας, γεγυψωμένας. Memorat et Arcad. p. 166, 3.]

[Γυψώδης, ὁ, ἡ, Gypseus. Eust. Od. p. 1304, 27 : (Φασὶν οἱ παλαιοὶ) ὅτι ὁ σκίρος καὶ γύψον ἡ γῆν γυψώδη δηλοῖ. Kall.]

[Γύψωμα, vox nihili, ut videtur, in var. script. Diod. vol. 1, p. 339, 11, pro quo ceteri γείσοις.]

[Γύψωσις, ἡ, Gypsatio. Geop. 6, 18 inscr.]

[Γυψωτής, ὁ, Dealbator. Etym. M. p. 811, 36 : ... ὡς γυψώσω, γυψωτής. Kall.]

[Γυψωτός, ή, όν, Gypsatus, Albus, Candidus. Hesych. : Τιτανωτὴ χρόα, γυψωτὴ ἡ λευκόχροος. Simillimum illud Ennii Cic. Ep. Fam. 7, 6 : Manibus gypsatissimis.]

[Γύωρος. Etym. M. p. 309, 31 : Ἐκ τοῦ γῶ παράγωγον γύω, ἀφ' οὗ καὶ γύωρος. Sed leg. videtur γωρυτός, idque ponendum esse paullo altius v. 29, ubi ὅθεν καὶ γωρυτὸς in cod. Par. apud Bekk. Annot. p. 834. L. Dindorf.]

[Γῶ verbum sæpe memoratur a grammaticis, ut B Etym. M. p. 244, 6, quattuor ei signif. tribuenti, 1. χωρῶ, unde duci voc. γῆ, τὴν χωρητικὴν πάντων, quam apparet non differre cum ea quæ sequitur λαμβάνω καὶ δέχομαι, unde descendat voc. γωρυτός, παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ ῥυτά. Ejus signif., memoratæ quidem ab Etym. M. iterum p. 238, 19, ubi γέω, et a Chœrob. Bekk. An. p. 847, Zon. p. 462, Philoxenum testem citat Etym. Gud. p. 39, 20 : Ὁ δὲ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ ἀναδιπλασιασμοῦ φησιν ὅτι γῶ ἐστι ῥῆμα δηλοῦν τὸ δέχομαι καὶ λαμβάνω. 3 et 4, γεννῶ, unde γυνή, et φωνῶ, unde veniat γεγωνός. Ceterum hæc mera sunt grammaticorum somnia. L. Dind.]

Γῷ, Hesych. exponit ἑαυτῷ, ἰδίῳ et σῷ. [Sibi, Suo, Tuo. Ejusd. gll. Γίν, σοί, Γίο, αὐτοῦ contulit Albert. V. etiam Γοῖ et quæ de Γ loco spiritus positi dixi in Γ.]

[Γωβαρηνή. V. Γωγαρηνή.]

[Γωβάρης, ὁ, Gobares, f. Oxyartæ, ap. Lucian. Catapl. c. 6. Zonar. p. 461 : Γωβάρης ἢ Γώβαρις κύριον. Suid. : Γώβαρις, ὄνομα κ. L. Dind.]

C [Γωβίας, ὁ, Gobias, n. pr. Zon. p. 461 et Herodian. Epim. p. 17 : Γωβίας κύριον. L. Dind.]

[Γωβρύας, α et ου, s. Ion. Γωβρύης, n. pr. Persæ ap. Herodot. 3, 70, etc., alius Xen. An. 1, 7, 12, et rursus alius, Cyrop. 4, 6, 1 etc. Mireris consensum librorum Axioch. p. 371, A : Γωβρύης ἀνὴρ μάγος. || Similis nominis Γῶβρυς vocat. Γῶβρυ videtur esse Anth. Pal. 10, 18 : Γῶβρυ, Διώνυσός σε καὶ ἡ φιλεράστρια Κύπρις τέρποι. L. Dind.]

[Γὼγ, Gog, n. pr. indeclin. gentis, ut videtur, Asiaticæ septentrionalis seu Scythicæ, quæ semel in N. T. commemoratur Apoc. 20, 8 : Τὸν Γὼγ καὶ τὸν Μαγὼγ, h. e. incolas remotissimarum terrarum. Schleusner. Lex. N. T.]

[Γωγαρηνή, ἡ, Gogarena, regio Colchos inter et Iberos. Steph. Byz. : Γωγαρηνή, χωρίον μεταξὺ Κόλχων καὶ Ἰβήρων τῶν ἀνατολικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Γωγαρηνός. Strabo 11, p. 528 : Εἶθ' ἡ Γωγαρηνή. Unde corrigendum arbitror Zonaram p. 461 : Γωβαρηνὴ καὶ Γωγώνη κύρια. L. Dind.]

[Γωγγάμη. V. Γαγγάμη.]

D [Γώγης, ὁ, Goges, n. pr. Zonar. p. 461 : Γώγης καὶ Γωγιδίσκος (Vandalus, Γογίδισκλος vocatus a Constant. De adm. imp. 25, p. 79, B) κύρια. Γώγγης in ead. gl. Lex. Reg. Ms. ap. Albert. ad Hesych. v. Γόγγων, p. 846. L. Dind.]

[Γωγιδίσκος. V. Γώγης.]

Γωγώνη, Hesychio φάρυγξ, Guttur, Fauces. [Ejusd. gl. Γογγρώνη, ἀπόστημα ἐν φάρυγγι, contulerunt intt. V. etiam quæ dixi in Γοῖ et Γωγαρηνή.]

[Γώδας, ὁ, Godas, n. pr. Zonar. p. 461 : Γώδας, κύριον.]

[Γωλειά, Γωλειόν (nisi γωλειὰ pariter atque γωλεὰ est metapl. masculini), Γωλειός, Γωλεόν, Γωλεός, Γωλιά, Γωλιός.] Γωλιοὶ Hesychio σπήλαια καὶ αἱ πρὸς θάλασσαν καταδύσεις, Speluncæ et Latibula s. Lustra ad mare. Pro quo ap. Nicandr. legitur Γωλεά, Ther. 125 : Ἢ ὅτε σὺν τέκνοισι θερειομένοισιν ἀβοσκὴς Φωλειοῦ λοχάδην ὑπὸ γωλεὰ διψὰς ἰαύῃ. Ubi schol. quoque γωλεὰ dici scribit τὰς καταδύσεις τὰς ἐν τοῖς κοίλοις τόποις γι-

νομένας. [Hesych. iterum: Γρωθύλοι, γωλιοί, σπήλαια. Forma Γωλειόν s. Γωλειός erat Nicand. Ther. 351: Ῥώετο· γωλειοῖσι δ' ἰδὼν ὁλκήρεα θῆρα. Sed φωλειοῖσι restituit Schneid. ex libris. Neutro utitur Lycophr. 376: Καὶ πάντα Διρφωσσοῖο καὶ Διακρίων γωλειὰ καὶ Φόρκυνος οἰκητήριον. Zonar. p. 461: Γωλειός, φωλεός, σπήλαιον· 462: Γωλειά, ὁ φωλεός. Masc. Γωλεὸς Aristot. H. A. 8, 20: Εἶτα ταύτην (fossam) καταστεγάσαντες χόρτῳ καὶ λίθοις οἷον γωλεὸν ποιοῦσιν, ἔκδυσιν ἔχοντα ἐκ τοῦ ποταμοῦ. Ap. Polyb. 2, 55, 5 urbis Megalopolis locum τὸν Κωλαιὸν προσαγορευόμενον memorantem, quem 9, 18, 2, φωλαιὸν et φωλεὸν appellant libri, cogitari fort. possit de Γωλεόν. Herodian. Epim. p. 17: Γωλιά, ὁ φωλεός. L. DIND.]

[Γωματίαι ποταμοὶ memorantur a Poll. 3, 103: sed vox in cod. omissa nata fort. e seq. χωματίαι. L. D.]

[Γῶν. V. Γοῦν.]

Γωνία, ἡ, Angulus. [Herodot. 1, 51: Ἐπὶ τοῦ προνηίου τῆς γωνίης, et similiter 8, 122, utroque l. de templo Delphico loquens. Et 2, 148: Τῆς δὲ γωνίης τελευτῶντος τοῦ λαβυρίνθου ἔχεται πυραμὶς τεσσερακοντόργυιος. Quibus ll. Extremitatem interpr. Schweigh., principem hanc, ut videtur, signif. arbitratus, contendensque cum γῶνος similiter dicto ab eod. Herod.] Aristoph. Vesp. [910]: Ἀποδρὰς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν. Plut. [Mor. p. 586, B]: Εἴς τινα γωνίαν τοῦ περιστύλου· qui [p. 482, C] γωνίαν pro Augusto loco dixit, Ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσιν. Alioqui γωνία potius pro Loco abdito ponitur, sicut et Gall. *Coin* et *Coingnet*, i. e. γωνίδιον, de quo dicam infra. Quo et Lucas usus est modo Act. 26, 26: Λανθάνειν γὰρ αὐτόν τι τούτων οὐ πείθομαι οὐδέν· οὐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο. [Marcus Anton. 6, 36: Ἡ Ἀσία, ἡ Εὐρώπη, γωνίαι τοῦ κόσμου, πᾶν πέλαγος σταγὼν τοῦ κόσμου. Confert Gatak. 8, 21: Ἐν γωνίᾳ τούτου κλίματος. Aristid. vol. 1, p. 176 (306): Ἀλλ' οἶμαι ταῦτ' ἐστὶ γωνίας ἀξίων ἀνθρώπων καὶ τὸν ἥλιον οὐχ ἑορακότων. Lucian. Pseudol. c. 24: Ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὑρίσκεις; Ἐν γωνίᾳ τάχα τῶν ἰαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων μεστά. Et alibi. Euseb. H. E. 10, 4: Τίς ἔθνος τὸ μηδ' ἀκουσθὲν ἐξ αἰῶνος οὐκ ἐν γωνίᾳ ποι τῆς γῆς λεληθότως, ἀλλὰ καθ' ὅλης τῆς ὑφ' ἡλίῳ ἱδρύσατο. Sæpe sic etiam Themist., veluti p. 265, B: Ἐν γωνίᾳ μόνῃ πρὸς τὰ μειράκια ψιθυρίζειν, et alibi. Eust. Opusc. p. 214, 12: Ὢ τὴν τύρβην μὲν λιπόντες καὶ τὸν κατὰ βίον ἀγῶνα, τῆς γωνίας δὲ διὰ τὸν Θεὸν γενόμενοι. Hesych.: Γύπη, κοίλωμα γῆς, θαλάμη, γωνία. Proprie de angulis Xen. Reip. Lac. 12, 1: Τὰς γωνίας τοῦ τετραγώνου. Aristot. Probl. 16, 4 sæpius. Philo Belop. p. 52, v. 11: Κατήγαγον ἀπὸ τῆς γωνίας, ἐφ' ἧς θ, εὐθεῖαν τὴν κ, et identidem in seqq. Hero Autom. p. 269, v. 26: Τετράγωνα... ὧν αἱ γωνίαι ἔσονται καταδεδεμέναι. Theol. Arithm. p. 3: Γωνία σὺν ἅπασι τοῖς γωνίοις (l. γωνίας) εἴδεσιν. Eust. Il. p. 1082, 26: Ἀγκὼν δὲ τείχους γωνίαν δηλοῖ. Ib. p. 599, 32: Ἀστερίσκος, ὅς ἐστιν ἀστέρος σημεῖον χιαστόν, ἔχων ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις στιγμάς, οὕτω. V. Schneid. ad Eclog. Phys. p. 287 sq. Gl. Κατὰ γωνίας, Angulatim. Locum Spartæ Heptagonias dictum commemorat Liv. 34, 38, 5. Γωνίαι plur. pro sing. Galen. De mens. et pond. c. 2, vol. 4, p. 466=13, 976: Τὸ δὲ Γ ἔχον ἐν ταῖς ἑαυτοῦ γωνίαις τὸ ο σύγγίαν δηλοῖ Γο, quæ repetuntur ib. p. 467 = 978. (Ptol. Alm. t. 1, p. 17, 23 Halm.: Πρὸς ὀρθὰς γωνίας, Angulo recto; cf. ib. p. 24, 4; 73, 7 et 8; 112, 15. De angulo optico ib. p. 12, 29: Ἀφ' ἡσδήποτε γωνίας, καὶ πρὸς ἡνδήποτε. HASE.) || Hinc Apocal. 7, 1: Τέσσαρας ἀγγέλους ἑστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς· 20, 8: Τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς. || Dicitur etiam de rebus anguli figuram referentibus, ut de norma ad quam exiguntur anguli ap. Plat. Phileb. p. 51, C: Τά τε τοῖς τόρνοις γιγνόμενα ἐπίπεδά τε καὶ στερεὰ καὶ τὰ τοῖς κανόσι καὶ γωνίαις. Cit. Schneid. Similiter Plut. Marcell. c. 19: Καὶ τρίτος ἐστὶ λόγος ὡς κομίζοντι πρὸς Μάρκελλον (Archimede) τῶν μαθηματικῶν ὀργάνων ... σφαίρας καὶ γωνίας, αἷς ἐναρμόττει τὸ τοῦ ἡλίου μέγεθος πρὸς τὴν ὄψιν, στρατιῶται περιτυχόντες... ἀπέκτειναν. De pila angulari Diod. 2, 8: Τοῖς δὲ κίοσι πρὸ τῶν τὸ ῥεῦμα δεχομένων πλευρῶν γωνίας προκατεσκεύασεν ἐχούσας τὴν ἀπορροὴν περιφερῆ καὶ συνδεδεμένην κατ' ὀλίγον ἕως τοῦ κατὰ τὸν κίονα πλάτους, ὅπως αἱ μὲν περὶ τὰς γωνίας ὀξύτητες τέμνωσι τὴν καταφορὰν τοῦ ῥεύματος, αἱ δὲ περιφέρειαι τῇ τούτου βίᾳ συνείκουσαι πραΰνωσι τὴν σφοδρότητα τοῦ ποταμοῦ. Rufus De part. hom. p. 50 ed. Lond.: Ἡ δὲ γωνία τοῦ ἄρθρου, ἐφ' ἣν κλινόμενοι στηριζόμεθα, ἀγκών. || Κεφαλὴ γωνίας Psalm. 117, 22: Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας. Unde repetitur in N. T. et ap. recentiores. || Etym. M. p. 448, 41: Θετταλικὰ πτερὰ) τοῦτο εἴρηται διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας· πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξι. || Pollux 1, 143: Τὰ δ' ἐγγώνια τὰ ἐντὸς τοῦ δίφρου (in curru) γωνίαι. (Athen. 5, p. 198, F: Ἐπὶ τῶν γωνιῶν τῆς τετρακύκλου κατεπεπήγεσαν λαμπάδες διάχρυσοι τέτταρες.) || Idem 2, 146: Ὧν (unguium) τὰ μὲν ἐπὶ τῷ ὄνυχι κρυπτά, τὰ δ' ἄνωθεν ἀργεμοι, τὰ δ' ἑκατέρωθεν παρωνυχίαι, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα γωνίαι. L. D.] Contra vero ap. Matth. 6, [5] dicuntur hypocritæ lubenter orare stantes ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν, non ut se abdant, sed ut ab omnibus conspiciantur. Sunt enim γωνίαι platearum, i. e. Anguli, loca in quibus desinunt plateæ in angulos: adeo ut perinde sit ac si dixisset In triviis. Quare et Angiportis platearum quidam interpr., sicut Catull. Quadriviis et angiportis copulavit. Volunt autem quidam Gramm. a γόνυ deduci γωνία. [Eust. Il. p. 563, 20, Zonar. p. 461, Etym. M. p. 244, 15.]

[Γωνιάζω, In anguli formam redigo, Flecto. Herodian. Epim. p. 17: Γωνία, ὅθεν καὶ γωνιάζω. L. D.]

Γωνιαῖος, α, ον, Angularis. [Gl. Γωνιαῖος, Angularis, Augularius. Matthæi Med. p. 361: Γωνιαῖον λίθον. Πλάτων Λάκωσιν, Ὅταν δέωμαι γωνιαίου ῥήματος, τούτῳ παριστῶ καὶ μοχλεύω τὰς πέτρας. Iob. 38, 6: Βαλὼν λίθον γ. Dionys. Ant. R. 3, 21: Ἕτερον δὲ τῆς ἀρετῆς... μαρτύριον ἡ γωνιαία στυλὶς ἡ τῆς ἑτέρας παστάδος ἄρχουσα ἐν ἀγορᾷ. Schol. Lugd. B Arist. Pl. 1060 ab Schæf. cit.: Γόμφιον) Γωνιαῖον ὀδόντα, Dorv. γωνιακόν. Corrigit Hemst. γωνιαῖον et ap. Hesych.: Κεφαλῆται, οἱ γωνιαροὶ λίθοι, γωνιαῖοι, neque improbat formam γωνιακός. L. D. In tit. de æde Min. Poliad. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 273, 2, d, γωνιαία est Capitellum parietinum angulare; ib. p. 284, 11, i, γεῖσα γωνιαῖα, Lapides angulares coronæ. HASE.]

[Γωνιακός. V. Γωνιαῖος.]

[Γωνίαμα, τό, Cella mellis. Eust. Opusc. p. 309, 89: Τῶν δὲ τοῦ μέλιτος σχημάτων οὐκ εὐχερὲς ἀποσπάσαι τινά, μὴ περιθλίψαντα τὰ λοιπὰ γωνιάματα.]

Γωνιασμός, ὁ, Angulus concurrentium parietum, VV. LL. Vide Hesych. [Τοίχων συμβολὴ ἐγγώνιος· οἱ δὲ γεωμετρικὸν θεώρημα. Ἀριστοφάνης Βατράχοις. (956: Λεπτῶν τε κανόνων εἰσβολὰς ἐπῶν τε γωνιασμούς, quod ἀποφυγάς, ἀπαγωγὰς interpr. Suid.)] et Suid. [s. Harpocrat. s. v.: Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου, εἰ ἔστι γνήσιος, Κάμψαντι, φησί, τοῦ τείχους, ὦ βουλή, ἔστι γωνιασμὸς ἐν ἀριστερᾷ καὶ εὐρυχωρία πάνυ πολλή.]

Γωνίδιον, τό, q. d. Angululus, Gall. *Coingnet*. Lucian. [Necyom. c. 17]: Ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. Sæpe autem γωνίδιον dicunt non solum pro Loco augusto, sed et pro abdito. [M. Anton. 3, 10: Μικρὸν μὲν οὖν ὃ ζῇ ἕκαστος, μικρὸν δὲ τὸ τῆς γῆς γωνίδιον ὅπου ζῇ. WAKEF. Id. 4, 3: Ὅλη τε γὰρ ἡ γῆ στιγμή, καὶ ταύτης πόσον γωνίδιον ἡ κατοίκησις αὕτη; Etym. M. p. 244, 17: Γωνίδιον, ὡς τὸ ἀργυρίδιον. Conf. 646, 18. L. DIND.]

[Γωνιοβόμβυξ, υκος, ὁ, Bombyx in angulis latitans, Umbraticus. Herodicus ap. Athen. 5, p. 222, A: Φεύγετ', Ἀριστάρχειοι, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης Ἑλλάδα, τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος, γωνιοβόμβυκες, μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμηλε τὸ σφὶν καὶ σφῶιν καὶ τὸ μὶν ἠδὲ τὸ νίν. Angulibombyces vertit Grotius in Bosch. Anth. Gr. vol. 1, p. 401, s. 3, p. 365.]

Γωνιοειδής, ὁ, ἡ, Anguli formam habens, Velut in angulum s. angulos desinens, Theophr. [H. Pl. 1, 10, 1: Φύλλα ... τῆς λεύκης... τὰ παλαιότερα γ. Conf. 3, 13, 5; 18, 7, ubi var. γωνοειδεῖ. Diosc. 4, 61: Ῥάβδους πηχυαίους (sic) ... γωνιοειδεῖς. Γωνοειδὴς in Matthæi Med. p. 361: Καυλὸν γωνοειδῆ κεκλιμένον, ἀντὶ τοῦ μέγαν καὶ στερεόν, ὡς εἴτις λέγοι γωνιαῖον λίθον. Vel ad Γωνιοειδὴς vel ad Γωνιώδης referenda hæc in Gl.: Γωνιάδης, An-

gulosus. Γωνιώδη, Angulosus. De ea forma Γωνιώδης HSt. :] Γωνιώδης, Angularis, Angulosus, In angulum s. angulos exiens. [Thucyd. 8, 104 : Τοῦ χωρίου τοῦ περὶ τὸ Κυνὸς σῆμα ὀξεῖαν καὶ γωνιώδη τὴν περιβολὴν ἔχοντος, ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γιγνόμενα μὴ κάτοπτα εἶναι. Plut. Mor. p. 966, E : Τῷ δὲ σχήματι τὸ ἔργον οὐ γωνιῶδες οὐδὲ πολύπλευρον, ἀλλὰ ὁμαλὸν ὡς ἔνεστι μάλιστα καὶ σφαιροειδὲς ἀποτελοῦσι. Eust. Il. p. 1082, 26 : Ἀγκὼν δὲ τείχους γωνίαν δηλοῖ, ἤγουν ἐξοχὴν γωνιώδη καὶ διὰ τοῦτο ἀγκωνοειδῆ τινα. L. D.] Et Γωνιωδῶς, In formam anguli, Eust.

[Γωνιοποιέω, In angulum flecto. Galen. Gloss. Hipp. p. 158 : Ἔγγωνος πῆχυς λέγεται, ὅταν καμφθεὶς γωνοποιηθῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα. Recte cod. γονιοποιηθῇ, i. e. γωνιοπ. Indicarunt Angl.]

[Γωνιόπους, οδος, ὁ, q. d. Angulipes vel fort. Curvipes. Diog. L. 9, 116 : Ζεῦξις ὁ γωνιόπους. L. Dind.]

Γωνιόφυλλος, ὁ, ἡ, Angularia s. Angulosa folia habens. [Theophr. H. Pl. 1, 10, 5.]

[Γωνιόω.] Γωνιόομαι, unde γεγωνιωμένος ap. Diosc. [3, 9 : Καυλὸν ἔχουσα (herba) ὑπὲρ σπιθαμὴν γεγωνιωμένων· 43 : Κάρφη γεγωνιωμένα, ubi est var. γωνιώδη], q. d. Angulatus, quod redditur Angulosus. [Eust. Il. p. 1350, 21 : Τὸ τοῦ ἱμάντος ἄκρον ... γωνιῶσαι. Schæf. Id. Opusc. p. 292, 33 : Συμβαίνει τὸ ἐκείνου ἄκρον διαιρεθῆναι ἄνωθεν ἕως καὶ κάτω, ἔνθα πως ἐγλωχινοῦτο γωνιούμενον.]

[Γώνιππος, ὁ, Gonippus, n. pr. viri Messenii ap. Pausan. 4, 27, 1 et 2. L. Dind.]

[Γωνιώδης. Γωνιωδῶς. V. Γωνιοειδής.]

[Γωνίωμα, τὸ, Curvatura, Angulus. Eust. Il. p. 1082, 28 : Πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι, τουτέστιν ἐξέχοντι κατά τι γωνίωμα, ὁποῖον ὁ ἀγκὼν καμφθεὶς ἀποτελεῖ. L. D.]

[Γωνίωσις, ἡ, idem. Galen. vol. 8, p. 275, A, de arteriæ pulsu : Ὅ γε μὲν οὖν οὕτω τῆς ἀρτηρίας κατασκευασθείσης, ὡς τὸ μέσον αὐτῆς μόνον ὑπὸ τῷ δέρματι τετάχθαι ψιλῷ, τὰ δ' ἑκατέρωθεν ἀθροώτερον ἐγκαταβαίνειν τῷ βάθει· γίνεται καὶ δι' ἀρρωστίαν δυνάμεως, ἀδυνατούσης ἐπαίρειν τὰ βαρύνοντα· καὶ ὅταν γε τὸ τοιοῦτον πάθος ἰσχυρότερον αὐτῇ γένηται, καμπήν τινα φαίνεται κατὰ τὸ ὕψος ἔχειν ὁ σφυγμὸς, οὐ κύκλου περιφέρειαν, ἥντινα καμπὴν οὐ κακῶς ὁ Ἀρχιγένης ὀνομάζει γωνίωσιν· οὐκέτι γὰρ, ὡς κύκλου περιφέρειαν τὸ ὕψος τῆς ἀρτηρίας, ἀλλ' ὡς τριγώνου κορυφῇ κινεῖ τὴν ἀφήν. Schol. Il. Θ, 297 : Τανυγλώχινας ὀϊστοὺς) μακρὰς καὶ ὀξείας γωνιώσεις ἔχοντας, ὅ ἐστιν ἀκίδας.]

[Γωνοειδής. Γωνοποιέω. V. Γωνιο....]

Γῶνορ, Lacones pro γωνία dicunt, teste Hesych. [Laconice pro γῶνος.]

Γωνορίσματα, Hesychio γνωρίσματα, τοποθεσίαι. [Corr. γῶν ὁρίσματα cum Schæf. Melet. p. 15. De seq. γνωρίσματα, τοποθεσίαι Albert. : « Ita et Cyrill. Lex. Ms. » Sed mihi expungendum videtur γνωρίσματα. L. Dindorf.]

Γῶνος, ὁ, Hesychio γουνὸς ἕδος [distinguendum c. editionib. γουνὸς, ἕδος. Conf. Γουνός] : item παιδιά τις παλαιστρικὴ, aliis κώπη [Lusus palæstricus, Remus]. Sed hæc suspicione mendi non carent.

Γώνυμος, Hesych. est φερώνυμος. [Verum nomen habens, Nomini suo respondens. Eadem Zon. p. 461, Cyrill., Suid.]

Γῶος, Hesychio μνημεῖον [Monumentum].

[Γωπαίνειν. V. Γυπαίνειν.]

[Γώπας, κολοιοὺς (Graculos dicunt) Μακεδόνες, Hesych. Conferunt edd. ejusd. gl. Σκῶπες, ... οἱ δὲ κολοιούς, ut scrib. certe sit γῶπας a γώψ.]

Γωροῦται, Hesych. Laconibus esse dicit σαρκοῖ [Carnibus replet, Carnosum reddit].

[Γωρυδάλη, ἡ, Gorydale, urbs Indiæ ap. Strab. 15, p. 697. L. Dind.]

[Γωρυτόεσσα, ἡ, Gorytoessa, Amazonis nomen ap. Tzetz. Posthom. 178, ubi secunda male corripitur : Καλὴ Γωρυτόεσσα καὶ Ἰοδόκη Φαρέτρη τε. L. Dind.]

Γωρυτὸς sive Χωρυτὸς, ὁ, Hesychio τοξοθήκη, θύλακος [οἱ δὲ χωρυτὸς], Theca sagittarum s. arcus, quæ et Pharetra; Saccus. Etym. quoque [M. p. 244, 8 et Eust. Il. p. 39, 6, Od. p. 1846, 19; 1898, 51] γωρυτὸν dici ait quasi χωρυτὸν, παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ ῥυτὰ, i. e. τὰ ἑλκυστὰ τόξα ἢ τὰ βέλη. Hom. Od. Φ, [54] : Ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον Αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο φαεινός. [Quint. 9, 296 : Ἀμφὶ δέ οἱ γωρυτὸς ἐπέκτυπεν. Lucian. Herc. c. 1 : Τὸν γωρυτὸν παρήρτηται. Et ib. 8. Memno Phot. cod. 224, p. 237, 21 : Ἦν δὲ ῥόπαλον... ἀπέφθου χρυσοῦ... καὶ γωρυτὸς τῆς αὐτῆς μὲν ὕλης, βελῶν δὲ γέμων καὶ τόξου. Xenoph. Eph. 1, 2, p. 4 : Γωρυτὸς ἀνημμένος. Eust. Opusc. p. 294, 42 : Ἡγόμεθα μετὰ καὶ γωρυτοῦ καὶ φαρέτρας, ἅπερ ἡ σελλὶς ἔτυχε φέρουσα. Alia Suidas. || Ἡ. Rhianus Anth. Pal. 6, 34 : Τὸ ῥόπαλον τῷ Πανὶ καὶ ἰοβόλον Πολύαινος τόξον καὶ κάπρου τούσδε καθᾶψε πόδας καὶ ταύταν γωρυτὸν ἐπαυχένιόν τε κυνάγχαν θῆκεν ὀρειάρχᾳ δῶρα συαγρεσίης. Schneid. Zon. p. 461 : Γράφεται καὶ ἡ γωρυτός. Voc. inter Cretica recenset gramm. in Bekk. An. p. 1096, et Iriart. Bibl. Matr. p. 378, ubi γονυτος (sic). Γορυτὸς forma est etiam ap. Hesych. inter Γορὸς et Γοῦν, corripuitque primam etiam Sidon. Apoll. 11, 56 : « Cujus fax, arcus, corytus, pendebat, at illa », sed idem imperite secundam, cum eoque Tzetz. Posth. 61, ut idem fecit in Γωρυτόεσσα. L. Dindorf.]

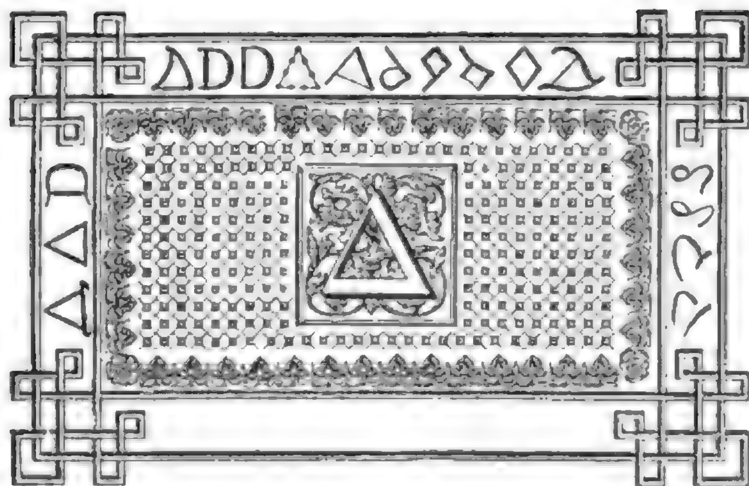
[Γώρυτος, ὁ, Gorytus, n. pr. viri in monum. Pario ap. Bœckh. vol. 2, p. 344. L. Dind.]

[Γωσγλωάνιον κροῦστον, placentæ genus, auctore Chrysippo Tyaneo ap. Athen. 14, p. 647, D, quod quale sit non constat.]

[Γωσίθρας, ὁ, Gosithras, frater Artaxerxis regis, ap. Lucian. Macrob. c. 15. Zonar. p. 461 : Γωσίθρας, κύριον. L. Dind.]

[Γώυνος, n. pr. Zonar. p. 461 : Γώυνος, κύριον.]

[Γώψ. V. Γώπας.]

[s. Δέλτα ap. Achæum Athen. 11, p. 466, F : Τὸ γράμμα φαίνων δέλτ', ἰῶτα, καὶ τρίτον ὦ. Omitto enim exx. de prosæ scriptoribus petenda], quartæ ap. Græcos literæ signum est, A
Numeri etiam quaternarii nota : acuti autem accentus apice præfixum a sinistri anguli ima parte, quaternarium millenarium denotat, hoc modo, Δ, s., ,δ. [Notat item τετράκις : v. Boeckh. C. I. vol. 1, p. 564, Eckhel. D. N. vol. 2, p. 520; 4, p. 294. Et δίς : id. vol. 2, p. 42 coll. 4, p. 294; Van Dale Diss. 4, p. 347. Et δέκα, unde confusa δέκα et τέσσαρες : v. Boivin. ad African. p. 357, A, 4. Et δεύτερος : v. Wessel. ad Diod. 2, 21, vol. 1, p. 135, 40, quo fit ut reperiatur confusum δ' cum δύο : v. annot. ad Malal. p. 218, 11, Schott. ad Procul. p. 403 Gaisf. L. D.] Dores, et in primis Bœoti [et Lacones] ea gemina utuntur in medio dictionum loco τοῦ ζ, dicentes θερίδδειν [immo θερίδδεν, Aristoph. Ach. 947] pro θερίζειν. [V. etiam Γυμνάδδω. Utitur autem dial. Dor. pro ζ etiam simplici δ in capite vocum : v. Δάγκολον, Δάγκλη, Δαλὸν, Δὰν, Δατὶν, Δεύς. (Quod de antiquioribus in universum tradit Plato Cratyl. p. B
418 : Οἶσθα ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ἰῶτα καὶ τῷ δέλτα εὖ μάλα ἐχρῶντο, καὶ οὐχ ἥκιστα αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. Νῦν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ἰῶτα ἢ εἶ ἢ ἦτα μεταστρέφουσιν, ἀντὶ δὲ τοῦ δέλτα ζῆτα, ὡς δὴ μεγαλοπρεπέστερα κ. τ. λ.) Eademque eodem pro β, ut in δδελὸς pro ὀδελὸς, de quo v. Gregor. p. 235, et pro γ, in διφοῦρα, quod v., et in δᾶ pro γῆ. Macedonica autem sec. Etym. M. p. 317, 24, et Æolica pro θ : quarum de altera Boisson. ad Greg. p. 614 : « Æoles et θ in δ mutabant. Horti Adonidis : Θ καὶ δ εἰς ἄλληλα τροπὴν Αἰολέων εἶναί φασι. Huc retulerim Hesychii notam : Δέος, φόβος ἢ θεός. » Φιδάκνη et πιθάκνη, ψεῦδος et ψύθος, πείθειν et *fidere* comparat Buttm. Gr. vol. 1, p. 78, annot. 3. Pro σ ponunt Iones dicentes ὀδμὴ, ἴδμεν pro ὀσμὴ, ἴσμεν. Ab librariis permutari solent δ et α et λ, tam crebro ut ab exemplis me abstineam. Item δ et β : v. supra in B; Chr. Pasch. p. 596, 4. Et δ et δι : v. præter alios Bast. ad Greg. p. 711, et infra in Δάϊθος. Item δ cum ρ : v. exx. duo ap. Elmsl. ad Eur. Heracl. v. 38. Et cum σ : v. idem ap. Monk. ad Hippol. 341, Schweigh. C
ad Athen. 2, p. 54, E, vol. 1, p. 366. Et cum χ : v. Reisk. ad Antholog. Ceph. p. 28, Eur. Ion. 1357, ubi τάδ' libri pro τάχ'. L. Dindorf.]

[Δᾶ. V. Γᾶ.]

[Δααματταραί. V. Ἀματταρί.]

[Δαάναι, δύεσθαι (δαίεσθαι, Partiri, conj. Perger.), ὅσον εἰς τὴν χρείαν τοῦ στήμονος μεριζόμενον καθάπτεσθαι, Hesych. Conf. Δαῖμα.]

[Δάβαινα, ἡ, Dabæna, locus Mesopotamiæ. Suid. et Zon. p. 463. Hinc gent. Δαβαινίτης ap. eosd., quod Δαβαινήτης scriptum in Gloss. Aurivillii p. 10, ubi additur ἀπὸ Δαβάνης τόπου. L. Dindorf.]

Δαβεῖ, κάθηται, Sedet, Lacones, Hesych. [Conf. Hemst. ad ejusd. gl. Θακὸν, p. 1670.]

[Δάβελος. V. Δαλός.]

[Δαβιδικὸς, s. Δαβιτικὸς, ἡ, ὸν, Davidicus, Ad Davidem pertinens. Niceph. Blemm. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 360, C : Σχόλια εἰς τὴν Δαβιδικὴν βίβλον. Et Marcus mon. ib. p. 595, B : Ἡ Δαβιδικὴ τῶν μελισμάτων χάρις. Theophyl. Bulg. Ep. 30, vol. 3, p. 667, C: Τὸ Δαβιτικόν. L. D. Chrys. in 1 Ep. ad Tim. Serm. 14, t. 4, p. 308 : Καὶ τὰ ᾄσματα τὰ Δαβιτικὰ πολλὰς πηγὰς κινοῦντα δακρύων. Seager. Io. Damasc. t. 2, p. 845, A. Δαβιτικῶς adv. ib. p. 857, B. Boisson. German. in Dominici corp. sepult. p. 1477, E : Δαβιτικῶς ἀλαλάζουσα. De formis per υ Δαυ ... v. infra. L. Dindorf.]

[Δαβουλή, ἄρκτος. Χαλδαῖοι, Hesych. Cf. Hebr. דב *dob* : Ursus. Alia v. ap. interpp.]

[Δαγκάνω, i. q. δάκνω, Mordeo. Arcad. p. 161, 23 : Τὰ διὰ τοῦ ανω ὑπερδισύλλαβα βαρύνεται, ὁπότε παρῆκται ἀπὸ ῥήματος ... δήκω δαγκάνω. Memorant etiam Etym. M. p. 245, 28; 450, 15; 471, 39, Heraclides ap. Eust. Il. p. 28, 42, Od. 1525, 12. Lex. Ms. ap. Boisson. ad Herodian. p. 20 : Δήκω, τὸ δαγκάνω. Byzantinorum exx. v. ap. Ducang. L. Dindorf.]

[Δάγκλη. V. Ζάγκλη.]

Δάγκολον, Hesychio δρέπανον : quod et ζάγκλη.

Δάγμα, τὸ, Dor. pro δῆγμα [immo minime Dorice, neque α natura longo, sed brevi, ut in δαγμός], Morsus, ap. Nicandr. [Ther. 119 : Τῶν ἤτοι θήλεια παλίγκοτος ἀντομένοισι, δάγματι πλειοτέρη καὶ ὁλκαίην ἐπὶ σειρήν· 128 : Δάγμα πεφυζώς, et sæpius in eod. carmine.]

[Δαγμὸς, ὁ, Morsus. Eust. Opusc. p. 176, 56 : Ἔπαθε καὶ Παῦλος ἐξ ἐχίδνης δαγμόν. L. Dindorf.]

Δαγυὸν, Hesych. esse dicit πυκνόν : quod et δασύ. [V. Δάσινον. Id. : Δαγόμενον, ἐρρωμένον.]

[Δαγὺς, ῦδος, Puppa. Phot. p. 431, 15 : Πλάγγων κοροκόσμιον κήρινον, ὅπερ δάγυνον οἱ Ἴωνες. Ubi δάγυν οἱ Ἴ. Blomf. ad Callim. p. 398. De quo voc. HSt. :] Δαγὺς, ῦδος, Crystallus, vel Glacies. Sunt enim qui δαγῦδι interpretentur κρυστάλλῳ in hoc loco Theocriti Id. 2, [110] : Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα παντόθεν ἶσα, præsertim quum præcedat paulo ante [106] : Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον. Alii vero esse volunt κοροκόσμιόν τι, quod νύμφη dicitur alio voc., et πλαγγὼν, παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι, εἴδωλόν τι Ἀφροδίτης κήρινον intelligentes, seu κόσμον ἐγκάρδιον γυναικῶν, alii στέφανον περισφίγγοντα τὴν κεφαλὴν καὶ πεπηγότα ἐπ' αὐτήν. [Hæc sunt verba schol. Theocr. Porro HSt. de] Δατὺς, Hesychio est κουράλλιον, item νύμφη λευκόκηρος, Corallium, Puppa e cera alba, pro qua supra δαγὺς, sed hæc Hesych. scriptura melior. [Immo deterior, ut dudum viderunt intt. Idem Hes., collatus a Valcken. ad l. Theocr., Κάχαρις, δασὺς, πλαγγὼν, ubi recte δαγὺς HSt. in Κάχαρις, quod v. His addunt Angl. schol. Clem. Al. ad Protrept. p. 51 Ms. ap. Bast. Ep. cr. p. 196 : Κοροκόσμια καλεῖται

πλάσματά τινα ἐκ κηροῦ ἢ γύψου νυμφῶν ἢ παρθένων τινῶν ἀναπλαττόμενα, ἅπερ Δωριεῖς μὲν δαγύρας (δαγῦδας Bast.), Ἀθηναῖοι δὲ κοροκόσμια καλοῦσι. Voc. memorat e loco Th. etiam Draco p. 40, 11.]

[Δαγὼν, εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων θεραπευόμενον, Suid. (et Zon.) Hebr. דגון *Dagon*. Δαγὼν, ὅς ἐστι Σίτων, ἐπειδὴ εὗρε σῖτον καὶ ἄροτρον, ἐκλήθη Ζεὺς ἀρότριος, Sanchoniatho, qui putabat alludi ad דגן *Dagan* : Frumentum. Bochart Canaan 2, 2. Angl. Jos. Ant. Jud. 6, 1, 1; Bell. Jud. 5, 9, 4, ubi Δαγὼν τὸ ξόανον. Eus. Præp. p. 36, C; 37, D. Hase.]

[Δάδαγος, ὁ, Dadagus, n. pr. viri in lapide Olbiæ reperto ap. Boeckh. vol. 2, p. 139, Kœhlero tamen Δαδάτου pro Δαδάγου exhibente *Mém. de l'Acad. de St. Pétersb.* vol. 10, p. 643. L. Dindorf.]

Δαδαίνειν, Hesychio ἀντέχειν, ἀτενίζειν, μεριμνᾷν, φροντίζειν [et quod omisit HSt. ἀθῆναι, de quo v. conj. intt.]. Infra Δανδαίνειν.

[Δαδάκης, ὁ, Dadaces, n. pr. Persæ. Æsch. Pers. 304. -o-]

[Δάδας, ὁ, Dadas, conditor Themissi, urbis Cariæ, ap. Steph. Byz. v. Θεμισσός. L. Dind.]

[Δαδικαι, Dadicæ, gens Persica ap. Herodot. 3, 91; 7, 66, et Steph. Byz.]

[Δᾴδινος, η, ον, Pineus. Alex. Trall. 3, p. 213. Stauv. 11, p. 189. Angl. Galen. vol. 13, 971 Ch. 19, 738 Lips. : Ἀντὶ ὀποῦ βαλσάμου δᾴδινον. L. Dindorf.]

Δάδιξ, Pollux 4, [168] μέτρον ἑξαχοίνικον, Mensura sex chœnicum capax. Ἄδδιξ vero Eust. et Etym. testibus, est μέτρον τετραχοίνικον ap. Aristoph. [Ἄδδιξ etiam ap. Poll. restituendum esse vidit Leopard., ab intt. cit.]

Δᾳδίον, τὸ, Facula [Gl., et Tæda. Hesych. : Ἀχθὼν, κόρμος ἐκ λιπαροῦ δᾳδίου. Hemst. Iambl. Protr. Symb. 17 (et in argum. ις') : Δᾳδίῳ θᾶκον μὴ ἀπόμασσε. Οὐ γὰρ μόνον ἐπεὶ καθαρτικὸν τὸ δᾳδίον τῷ τάχιστον καὶ πλείστου μεθεκτικὸν εἶναι πυρὸς, ὥσπερ τὸ λεγόμενον θεῖον παραινεῖ μὴ μιαίνειν αὐτὸ ... Δᾳδίον μὲν γὰρ διὰ τὴν εὐφέγγειαν φιλοσοφίᾳ παραβέβληται, ubi alii scriptores, citt. a Kiessl. p. 345, ἐλαδίῳ, sed Iambl. certe clarum est legisse δᾳδίῳ. Memorant etiam Lexx. Seg. Montef. Bibl. Coisl. p. 232 : Δᾷδες, λαμπάδες καὶ δᾳδίον περὶ (παρὰ Montef.) πολλοῖς. ... Δὰς, τὸ δᾳδίον. Pollux 10, 111; Etym. M. p. 246, 34; Arcad. p. 119, 12 et 120, 14, ubi δαιδίον. Conf. Δαλίον.] Pro tædaria item materia ap. Diosc. accipi tradunt VV. LL. [Hippocr. p. 652, 2 : Τὸ ξὺν τῷ δαιδίῳ φάρμακον. De pessulis in uterum injiciendis id. p. 597, 17 : Ἢν μὲν σφόδρα μεμυκὸς ᾖ (τὸ στόμα τῆς ὑστέρης), ἀναστομῶσαι τοῖσι δαιδίοισι. Et 26 : Ἐξορθοῦν τοῖσι δαιδίοισι· 647, 52 : Ἐξιθύνειν τοῖσι δαιδίοισι· 651, 13 : Μετὰ δὲ τοῖσι δαιδίοισι χρέο. Et 28 : Τοῖσι δαιδίοισι χρῆσθαι. Quibus ll. omnibus scrib. δᾳδ.]

[Δᾳδὶς, ίδος, ἡ, q. d. Facularia. Lucian. Alex. c. 39 : Τρίτη δὲ ἡμέρα Ποδαλειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος· δᾳδὶς δὲ ἐκαλεῖτο καὶ δᾷδες δὲ ἐκαίοντο.]

[Δᾳδίτης, ὁ, Const. Man. Chron. p. 87=72=489. Boiss. Verba sunt ed. Par. p. 87, D : Ὕλην ... δᾳδίτην, φρυγανίτην. Leg. δᾳδῖτιν, φρυγανῖτιν, Materiem pineam. L. Dindorf.]

Δᾳδιώδης, ὁ, ἡ, i. q. δᾳδώδης. Theophr. H. Pl. 9, 2, [7] : Τοῦτο γὰρ μάλιστα δᾳδιῶδες· nisi δᾳδῶδες ibi scrib. aliquis existimet. [Ita scripsit Schneid.]

[Δαδόκερτα, Dadocerta, castellum Armeniæ, unde gentile Δαδοκερτηνός, utrumque ap. Steph. Byz. L. D.]

Δᾳδοκοπέω, Tædam excido. Theophr. C. P. 5, 23 : Δᾳδοκοπουμένη σώζεται ἡ πεύκη, Tæda detracta servatur pinus.

[Δάδος, ὁ, Dadus, n. pr. viri in lapidibus Olbiæ vel ejus in vicinia repertis ap. Boeckh. vol. 2, p. 130, 133, 142, 165, 53. L. Dindorf.]

Δᾳδουργέω, Tædas conficio. Theophr. C. P. 5, 23 : Τὴν πεύκην οὐκ ἀεὶ δᾳδουργοῦσιν, E pinu tædas non semper faciunt, i. e. detrahunt tædas e pinu : est enim i. q. δᾳδοκοπέω. Idem H. P. 4, 19 : Τὰ δ' οὐδὲν πάσχει, καθάπερ ἡ πεύκη δᾳδουργουμένη. Quo sensu ante habuimus : Τὴν πεύκην δᾳδοκοπουμένην σώζεσθαι.

Δαδουργὸς, ὁ, Qui tædas conficit. Theophr. H. P. 3, 10 : Οἱ περὶ τὴν Ἴδαν δᾳδουργοί.

Δᾳδουχέω, Facem teneo, Facem præfero. Plaut.
A Lucere facem alicui dixit in Casina [1, 30] : Primum omnium lucebis huic novæ nuptæ facem. Athen. [4, p. 130, A] : Ἐφάνησαν Ἔρωτες καὶ Πᾶνες καὶ τοιαῦτα πολλὰ εἴδωλα ἀργυροῖς δᾳδουχοῦντα λαμπτῆρσι. Basil. : Ἥλιον ἔχεις ὀξυτάτῳ δρόμῳ διὰ πάσης ἡμέρας δᾳδουχοῦντά σοι τὴν λαμπάδα. Sic δᾳδουχεῖν φέγγος, Meleager [Anth. Pal. 7, 182 : Αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδᾳδούχουν παρὰ παστῷ πεῦκαι, καὶ φθιμένᾳ νέρθεν ἔφαινον ὁδόν. It. c. accus. paullo aliter Themist. p. 71, A : Πέρσας δὲ καὶ Ἀθηναῖοι νικῶντες ἐν ταῖς ναυσὶν ἐδᾳδούχησαν τὰ μυστήρια, Celebrarunt.] Pass. est Tædis illustror, ut Bud. ap. Athen. [4, p. 148, C] interpr. : Δᾳδουχουμένης πάσης τῆς Ἀθηναίων πόλεως. [Hesych. : Δᾳδουχοῦνται, φαίνονται, quemadmodum id. Δᾳδουχεῖ expl. cum aliis gramm. φαίνει. Io. Diac. in Bandini Anecd. 141. Boiss. Clem. Alex. Protr. 2, p. 19 : Τὸ πῦρ ἐλέγχει τα πάθη δᾳδουχούμενον. Routh. Eurip. Tro. 343 : Ἥφαιστε, δᾳδουχεῖς μὲν ἐν γάμοις βροτῶν. Lucian. Cat. c. 22 : Προσέρχεται δᾳδουχοῦσά τις. Schol. Vat. Eurip. Tro. 308 : Ὡς πρός τινα ποιεῖται τὸν λόγον δᾳδουχοῦντα·
B 315 : Νόμιμον γάρ ἐστι τῇ μητρὶ δᾳδουχεῖν ἐν τοῖς γάμοις τῶν θυγατέρων. Eust. Opusc. p. 326, 12 : Ὢ πληθυσμὸς ὑψηλῶν νοημάτων ἀστέρων δίκην εἰς λαμπρότητα δᾳδουχῶν. L. Dindorf.]

Δᾳδουχία, ἡ, Cum faces accensæ manibus tenentur. Herodian. 5, [6, 19] : Ὁ δὲ δῆμος ἑκατέρωθεν παρέθει μετὰ παντοδαπῆς δᾳδουχίας στεφάνους καὶ ἄνθη ἐπιρριπτοῦντες, Discurrente cum facibus utrimque populo. [Achill. Tat. 1, 8 : Βόμβος αὐλῶν, δικλίδων κτύπος, πυρσῶν δᾳδουχία. Schæfer. Plut. Mor. p. 621, C : Ἀπομιμούμενοι δᾳδουχίας καὶ ἱεροφαντίας. Lucian. Alex. c. 38 : Δᾳδουχίας καὶ ἱεροφαντίας· De morte Peregr. c. 28 : Δᾳδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ.]

Δᾳδοῦχος, ὁ, ἡ, Facem s. Tædam tenens aut gestans [Gl. Δᾳδοῦχοι, Facularii], λαμπαδηφόρος, Hesych. Δᾳδοῦχοι dicebantur Cereris sacerdotes, quia portabant faces in ejus sacris nocte, imitantes Cererem, cum Persephonem quæreret [Xen. Hist. Gr. 6, 3, 3 : Καλλίας ὁ δᾳδοῦχος. De quo v. etiam Aristot. Rhet. 3, 2. Memorat et Poll. 1, 35. Lucian. Lexiph. c. 10 :
C Εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δᾳδούχῳ τε καὶ ἱεροφάντῃ. Conf. de iis Van Dale Diss. 8, p. 500 sqq.] : unde et tædifera dicitur ipsa dea. Bud. [Commentationis de diis ac deabus Gr. ac Rom. δᾳδούχοις specimen, auct. Io. Fr. Meyer, Francof. ad M. 1790, 8. V. *Gœtt. Anz.* 1790, n. 78. Schæf.] Huc pertinere videtur, quod ap. Suid. est : Εὔξαντα δὲ καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῇ κόρῃ διά τε τῶν ἱεροφαντῶν καὶ τοῦ δᾳδούχου σωτηρίαν αὐτοῖς. De oculis metaph. dixit Philostr. Ep. 51 : Τί γὰρ ὦ κακοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτος, καὶ τῆς σωμάτων ὥρας περίεργοι μάρτυρες. [Metaph. item Plut. Mor. p. 10, E : Ὥσπερ θεῶν ἱεροφάνται καὶ δᾳδοῦχοι τῆς σοφίας ὄντες. || Formam Dor. Δᾳδῶχορ conservasse videtur Hesych. : Δαδώχιωρ, λυχνία, Candelabrum, ubi δᾳδῶχορ conj. intt. L. D.]

Δᾳδοφορέω, Tædam fero. Theophr. H. P. 9, 2, [8] : Οὐχ ἅμα δὲ καρποφοροῦσιν αἱ πεῦκαι καὶ δᾳδοφοροῦσι. [Facem gesto. Luc. De morte Per. c. 36 : Ἐδᾳδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς. Hase.]

Δᾳδοφόρος, ὁ, ἡ, Qui tædam s. facem gestat. Plut. [Mor. p. 1123, B] : Αἵδε [αἱ δέ] με δᾳδοφόροι μελανείμονες ὄμμα πυροῦσι. [Bacchyl. ap. sch. Apoll. Rh. 3,
D 467 : Ἑκάτα δᾳδοφόρου Νυκτὸς μεγαλοκόλπου θύγατερ· ubi δᾳδοφόρος Ruhnk. ad Hom. H. Cer. 24.]

Δᾳδόω, neutr. pro In tædam convertor; cujus exemplum paulo post habes in Δᾴδωσις. Act. autem sumendo, In tædam converto; unde Theophr. C. P. 5, 15 : Ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσι, Cum radices mutatæ in tædam fuerint; 6, 15 : Δᾳδωθέντα δένδρα.

[Δάδυβρα, ων, τὰ, Dadybra, urbs Paphlagoniæ ap. Hierocl. p. 696, ubi v. Wessel. L. Dindorf.]

Δαδύσσεσθαι, Hesychio ἕλκεσθαι, σπαράσσεσθαι, Trahi, Dilacerari : quo ferme signif. et λαφύσσειν. Infra Δαιδύσσεσθαι et Δατύσσεσθαι. [Etym. M. p. 289, 7 : Δοίδυξ ... παρὰ τὸ δαδύσσω (δαδύσκω Gud. p. 149, 30) τὸ ταράσσω, ὁ μέλλων δαδύξω, ἀποβολῇ τοῦ ω δάδυξ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι δοίδυξ. Zon. p. 471 : Δαδύσσω, τὸ ταράσσω. Hesych. iterum δαιδήσσουσι, βασανίζουσι. A s. αι in prima syll. si certum est (Schæf. Meletem. p. 67 natum ex οι conjiciebat), δοίδυξ quo jure huc referant grammatici, ipsi viderint. L. Dindorf.]

Δαδώδης, ὁ, ἡ, Tædaceus, Tædæ similis : sic enim ap. Theophr. [H. Pl. 3, 9, 7, ubi iterum τὸ τῆς πεύκης (ξύλον) δαδῶδες], δαδώδης χρώματι interpr. Gaza. Item Tæda abundans : unde idem Theophr. [H. Pl. 9, 2, 5] πεύκην Ἰδαίαν dicit esse δαδωδεστέραν. [Plut. Mor. p. 648, D : Τὰ δαδώδη καὶ πισσότροφα τῶν φυτῶν μάλιστα πεύκας καὶ στροβίλους ἐκφέρουσιν. Hemst. Et ibid. 651, C.]

Δάδωσις, ἡ, In tædam mutatio. Quod Theophr. H. P. ita describit, Δάδωσις ἐν τῇ πεύκῃ, ὅταν αἱ ῥίζαι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς τροφῆς δαδῶσι καὶ φθείρονται. [Neglegentissime hæc ex C. Pl. 5, 11, 3 Schn. descripta in Lex. Septemv. inde repetiit HSt.]

Δαεγώ, Hesychio ἐπίσταμαι, οἶδα : forsan pro δαίω s. Δαῶ ἐγώ. [Δαείω intt. V. Δαέω.]

Δάεινον, ap. Hesych. exp. καύσιμον [κλαύσιμον, quod erat ap. Hesych., correxit HSt. post Lex. Septemv.] : pro quo infra Δαϊνὸν, πυκνὸν, καύσιμον : pro quo supra Δαγνὸν, δασύ [immo πυκνόν. Quam interpr. quum in Δαγνὸν tum in Δαινὸν ad Ἀδινὸν referendam vidit Ruhnk. in Auct. ad p. 871] : scr. igitur potius δαεινὸν oxytonως.

Δάειρα, Hesych. δαήμων, ἔμπειρος, Gnara, Perita. Videtur velle et femininum esse masculini δαὴρ, accipereque pro sorore mariti. [Δάειρα· δάερα γὰρ καὶ τὸν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὸν δηλοῖ, καὶ Δαήμων ἔμπειρος. Ubi duas in unam glossas conflatas esse probabiliter conj. intt. De signif. Sororis mariti Eust. Il. p. 648, 31 : Σημειῶσαι δὲ ὅτι ἑτερώνυμόν ἐστι συγγενικὸν καὶ ἡ γάλως· ἐχρῆν γὰρ εἶναι δάειρα ἐκ τοῦ, δαὴρ δαέρος, καὶ εἰσιν οἱ τὴν χρῆσιν ταύτην εἰδότες, ... Ὅμηρος δέ γε οὐκ εἰδὼς τὴν λέξιν ταύτην γάλως λέγει ἑτερωνύμως, οὐ δάειρα· quibus similia Hellad. ap. Phot. cod. 279, p. 530, 3. || Δάειρα, ἡ, Daira, filia Oceani, mater Eleusinis, sec. Pausan. 1, 38, 7 : Ἐλευσῖνα δὲ ἥρωα ... οἱ μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι καὶ Δαείρας Ὠκεανοῦ θυγατρὸς λέγουσι, τοῖς δέ ἐστι πεποιημένα Ὤγυγον εἶναι πατέρα Ἐλευσῖνι. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τῶν λόγων (συνθέται) ... ἄλλα τε πλάσασθαι δοκοῦσι, μάλιστα δὲ ἐς τὰ γένη (sic enim scrib. esse pro πατέρα Ἐλευσίνιοι γὰρ ... πλάσασθαι δεδώκασι μάλιστα ἐς ... mirum est fugisse omnes, quod sciam, qui de h. l. disputarunt). Lycophr. 710 : Θήσει Δαείρᾳ καὶ ξυνευνέτῃ δάνος, ubi Tzetz. : Δάειρα, ἡ Περσεφόνη. Schol. Apoll. Rh. 3, 847 : Ὅτι δὲ τὴν Δαῖραν Περσεφόνην καλοῦσιν Τιμοσθένης ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ συγκατατίθεται, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς ἐμφαίνει τὴν Περσεφόνην ἐκδεχόμενος Δαῖραν. Eust. l. c. : Ὅτι δὲ θεία (i. e. numen quoddam significans) λέξις τὸ Δάειρα δηλοῖ ὁ εἰπὼν, Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφὴν, καὶ ἔοικε, φησὶν, οὕτως ἔχειν· ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν· διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσι· ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύσασθαι αὐτὴν ὅσιον· φαύλως οὖν ὁ Φανόδημος Ἀφροδίτην, φησὶ, νομίζει τὴν Δάειραν καὶ τὴν αὐτὴν τῇ Δήμητρι λέγει· ἔτι δὲ φαυλότερον οἱ τὴν Ἥραν δάειραν τῆς Δήμητρος ἀποδιδόντες· δάειρα γάρ φασιν ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή· τινὲς δὲ φύλακα Περσεφόνης ὑπὸ Πλούτωνος ἀποδειχθῆναί φασι τὴν Δάειραν. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος δαῖραν γράφων δισυλλάβως τὴν Δάειραν φησὶν ὅτι οἱ περὶ τελευτὰς καὶ μυστήρια τὴν ὑγρὰν οὐσίαν δαῖραν ὀνομάζουσι. Proserpinam dicunt etiam Etym. M. p. 244, 34. Alia de ea v. ap. Vales. ad Harpocr. p. 36. Signif. idem fere quod δᾳδοῦχος s. φωσφόρος notat Spanh. ad Callim. Dian. 11, p. 169. ᾰ L. Dindorf.]

|| Δαῖρα Hesychio eadem cum Δάειρα, per syncopen vel crasin. [De forma hac, qua utitur Apoll. l. c. : Δαῖραν μουνογένειαν ..., ubi tamen κούρην libri multi, Eustath. iterum Il. p. 456, 12 : Δάειρα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον διὰ τοῦ ι γραφὲν πρός τινων (ut ap. Cyrill. in verbis Clem. Al. Protr. p. 39, 19, ubi v. Pott.), εἶτα συναιρεθὲν δισυλλάβως ὑπὸ Ἀττικῶν Δαῖρα ὀνομάζεται. Ad Dairam Lobeck. Aglaoph. p. 154 referendam suspicatur gl. Hes. : Δμία, Ὠκεανοῦ θυγάτηρ καὶ Δήμητρος· intt. Hesychii hanc ejusd. : Δαήλης, ἱερεὺς Ἀρτέμιδος, quæ tamen seq. potius voc. Δαειρίτης cognata videtur. L. Dindorf.]

[Δαειρίτης, ὁ, vel Δαειρῖτις, ἡ, Pollux 1, 35 capite Περὶ μυστηρίων, τελούντων καὶ τελουμένων : Ἰακχαγωγὸς γὰρ καὶ κουροτρόφος τις καὶ δαειρίτης καὶ ὅσα τοιαῦτα ἴδια τῶν Ἀττικῶν. Ubi nota illud Ἀττικῶν, ut Eust. l. modo cit. Δαῖραν ascribit Atticis. Ceterum cod. Poll. δειρῖτις, terminatione fort. veriori (ac video jam Van Dal. Diss. 6, p. 491 Δαειρίτης de femina cepisse), quæ certe inservire videatur explicando unde venerit inutile τις post κουροτρόφος. L. Dindorf.]

Δάελον, Hesychio διάδηλον, forsan Ion. διαλύσει pro δῆλον, ut ἐάγη pro ἤγη.

[Δαελός. V. Δαλός.]

Δαερὸν, Hesychio est μέλαν et τὸ καιόμενον. [Conf. Δαηρὸν ap. eund.]

[Δάετος, ὁ, Daetus, pater Syeni, ap. Steph. Byz. v. Συήνη. L. Dind.]

Δαέω, inus., ήσω [Arcad. p. 164, 1 : Δαῶ, δαήσω. Præsentis, quod nusquam inventum est, veram formam esse Δαίω notat Buttm. Gr. vol. 2, p. 99-100], præt. δεδάηκα, et pass. δεδάημαι, a quo part. δεδαημένος : sicut et pass. fut. δαήσομαι. Exp. μανθάνω, διδάσκομαι, Disco, Doceor. Od. Θ, [134] : Δεῦτε φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴτιν' ἀέθλων Οἶδέ τε καὶ δεδάηκε· B, [61] : Λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν· [Herodot. 2, 165 : Τούτων βαναυσίης οὐδεὶς δεδάηκε οὐδέν. Perf. signif. non tam Novi quam Didici Nonn. Dion. 37, 186 : Ἵππια κέρδεα τέχνης, ὅσσα χρόνῳ δεδάηκα πολύτροπα, καὶ σὲ διδάξω.] Γ, [187] : Ἢ θέμις ἐστὶ δαήσεαι, οὐδέ σε κεύσω. [Fut. utitur et Apoll. Rh. 4, 234.] Jungitur et gen., sicut εἰδέναι, ut mox docebo. || Δαίω itidem inus., in hac quidem certe signif., format δέδαα, pro δέδηκα, unde δεδαώς. Et pass. δαίομαι, itidem inus. in hac signif. format aor. 2, ἐδάην [Æsch. Ag. 123 : Ἐδάη λαγοδαίτας. Soph. El. 169 : Λάθεται ... ὧν ἐδάη. Eur. Hec. 76 : Φοβερὰν ὄψιν ἔμαθον, ἐδάην. Phanocl. ap. Stob. vol. 2, p. 477 Gaisf. : Θρῆκες δ' ὡς ἐδάησαν, Ut compererunt. Partic. δαεὶς est ap. Pind. Ol. 7, 91 : Σάφα δαείς· Æsch. Choeph. 595, Apoll. Rh. 2, 57, etc. Imperat. ponit schol. Hom. Il. Υ, 213 : Ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ δάηθι] : unde δαῆναι [Od. Δ, 493 : Δ. ἐμὸν νόον] et δαήμεναι, item δαείω [Il. K, 425 : Ὄφρα δαείω, etc.] pro δαῶ ap. Hom. [Hesych. gl. Δαείων, μαθὼν Bentl. ap. Heyn. ad Il. K, 425, corrigit Δαείω, μάθω.] Sunt tamen qui ab uno th. omnia derivanda putent : quidam a δαίω, ut δεδάηκα sit pro δέδαικα, itidemque in aliis tempp. : alii a δαέω, ut δέδαα sit Ion. pro δεδάηκα, quorum ego sententiæ potius subscriberem. Il. Φ, [61] : Ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἠδὲ δαείω, Ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται. [H. Merc. 563 : Καὶ εἰ βροτὸν ἄνδρα δαείης, πολλάκι σῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται, ubi est var. δαήῃς. Orph. Lith. 371 : Ὧδ' ἔρδειν ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ σῇσι δαείης.] Et cum gen. [Il. Φ, 487], δαήμεναι πολέμοιο, pro γνῶναι περὶ πολέμου. Sic et δεδαημένος cum gen. sed pro Perito : ut Castorem δεδαημένον ἵππων dicit Apoll. Rh. 1, [147. Dionys. Perieg. 262 : Ἔξοχα ναυτιλίης δεδαημένοι. Apoll. Rh. 147 : Ὠκυπόδων ... δεδαημένον ἵππων. Et alibi. Paullo aliter Hom. Od. T, 325 : Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσεαι, εἴ τι γυναικῶν ἀλλάων περίειμι νόον.] Item cum accus., ut παλαισμοσύνην δεδαημένος, Epigr. [Christod. Ecphr. 228.] || Δέδαα autem non solum pro Novi dixit Hom., ut δεδάασι γεραίρειν [non reperiuntur hæc ap. Hom., quem solo in hac signif. partic. δεδαὼς uti (Od. P, 519 : Ὅστε θεῶν ἐξ ἀείδει δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσιν, et H. Merc. 510) notavit Buttm. l. c. Δεδάασιν vero est ap. Callimach. Apoll. 46 : Ἐκ δέ νυ Φοίβου ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο· Nonnum Dion. 5, 440 : Νηιάδες δεδίασι, μάθε Δρυάς· et ibid. 37, 182 : Οὐ σθένος, οὐ δρόμος ἵππων νικῆσαι δεδάασιν ὅσον φρένες ἡνιοχῆος. Sing. Callimach. fr. 305, p. 544 ed. Ern. : Δέδαεν δὲ λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου, ex conj. Bentl. Cum gen. autem jungit Dionys. P. 204 : Ἄρεος εὖ δεδαῶτες. Cum accus. Apoll. Rh. 1, 52 : Εὖ δεδαῶτε δόλους· 140 : Δεδαὼς τὸν ἑὸν μόρον οἰωνοῖσιν· 445 : Δεδαὼς ἔτι καὶ πάρος οἰωνοῖσιν πότμον ἐμόν. Idemque c. infin. 1, 76. || De incolendo, ut Latini *noscere* dicunt pro *habitare* (v. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 881), Nonn. Dion. 26, 174 : Κιρραῖοι δεδαῶτες ἁλίκτυπον ἄντυγα νήσων. Schæf.] : sed etiam pro Docui, et quidem cum accus. rei, simul et personæ, Od. [Ψ, 160] : Ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη Τέχνην παντοίην. [Θ, 448 : Θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλεν ποικίλον, ὅν ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη. Hæc autem esse ab aor., quem Hesych. retu-

lit : Δίδαον, ἔδειξαν, ἐδίδαξαν, non a perf. Δέδαα, animadvertit Buttm. l. c. Ejus loco recentiores epici utuntur forma Ἔδαον, velut Apoll. Rh. 1, 724 : Κανόνεσσι δάε (Minerva) ζυγὰ μετρήσασθαι· 3, 529 : Τὴν Ἑκάτη περίαλλα θεὰ δάε τεχνήσασθαι. Et alibi. Theocr. 24, 27 : Ἱππήεσσι κελεῦσαι Κάστωρ Ἱππαλίδας ἔδαεν. Δεδάασθαι, quod pro δεδιδάχθαι Il. A, 830 inferebat Zenodot., præs. vim habet Od. Π, 316, ubi Ulixem monet Telemachus : Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάασθαι ἄνωγα, αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν, i. e. sec. schol. μανθάνειν τὰ τούτων ἤθη. Huic γεγάονται confert Buttm. l. c. L. D.] Δαείην, signif. μάθοιμι, et Scirem, a δαίω, ut καείην a καίω : unde δαείς, Sciens, Doctus. Theocr. [17, 81], δαέντες ἔργα. Δαήμεναι, Hesych. ἔμπειροι γυναῖκες, innuens esse particip. a δάημι.

[Δαζίζας, ὁ, Dazizas. Δαζίζαν τινὰ, hominem sic vocatum, memorat Basil. Ep. 244, vol. 3, p. 379, B, C. Idem vero 131, p. 223, D, τὸν εὐλαβέστατον ἀδελφὸν Δαζίναν, ubi libri duo Δεξίναν. L. Dind.]

[Δάζιμος, ὁ, Dazimus, n. pr. viri in Tab. Heracl. p. 152, 153. L. Dindorf.]

[Δαζιμὼν, ῶνος, ὁ, Dazimon, loci n., cujus mentio fit ap. Basil. Ep. 212, vol. 3, p. 318, C : Ἐπεδήμησα μὲν τῷ Δαζιμῶνι, ἔμαθον δὲ ὀλίγαις ὕστερον ἡμέραις τῆς παρουσίας ἡμῶν ἐξεληλυθέναι σου τὴν λογιότητα. Liber Coisl. 1 Δαζιμόνι. Ep. 216, p. 324, A : Ἱκανῶς τὸν Δαζιμῶνα ταράξαντος τοῦ Εὐσταθίου. Strabo 12, p. 547 : Ῥυεὶς δὲ (Iris) διὰ πόλεως μέσης Κομάνων τῶν Ποντικῶν καὶ διὰ τῆς Δαξιμωνίτιδος, εὐδαίμονος πεδίου, κ. τ. λ. Leg. vel ap. Bas. Δαξιμὼν vel ap. Strab. Δαζιμωνίτιδος. L. Dind.]

Δάζομαι, nam act. δάζω nullum ex. affertur, Divido, Partior; ut autem δαΐζω a δαίω, sic et δάζω, nam fingenda saltem est illa vox act., a δαΐζω fieri existimo. Sed δαΐζω ap. solos poetas legere me memini : at δάζομαι poetis cum prosæ scriptt. commune est. [Excepto præs., quod fingi sine ratione, quum debeat poni vel Δαίω vel Δαιέομαι, quæ v., monuit Buttm. Gr. vol. 2, p. 99.] Od. Γ, [66] : Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Et alibi, κτήματα δασσάμενοι, item ζωὴν ἐδάσαντο. [Hesiod. Th. 112 : Ὥς τ' ἄφενος δάσσαντο καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο· 537 : Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ δασσάμενος προὔθηκε.] Xen. Cyrop. 4, [2, 19] : Κἂν τι μεῖον ἡμῖν δάσωνται, κέρδος ἡγήσασθαι· ubi tamen δάσασθαι est potius Impertiri et Partem dare quam Partiri. [Id. OEc. 7, 24 : Τοῦ στέργειν τὰ νεογνὰ βρέφη, πλεῖον αὐτῇ (mulieri) ἐδάσατο ἢ τῷ ἀνδρί. Et 25 : Πλεῖον μέρος τοῦ φόβου ἐδάσατο τῇ γ. ἢ τῷ ἀνδρί. Sæpius sic etiam Plutarchus.] Apud Hesiodum [Op. 444] σπέρματα δάσσασθαι pro Dispertiri semina, s. Dispergere, i. e. Seminare. Sed et δέδασται pass. signif. ap. Hom. [Od. O, 412; cf. Il. O, 189, A, 125] : Δίχα δὲ σφίσι πάντα δέδασται. [Eur. Herc. F. 1328 : Πανταχοῦ δέ μοι χθονὸς τεμένη δέδασται. Herodot. 2, 84 : Ἡ δὲ ἰητρικὴ κατὰ τάδε σφι δέδασται. Et active 3, 39 : Τριχῇ δασάμενος τὴν πόλιν· 7, 119 : Δασάμενοι σῖτον (τὸν) ἐν τῇσι πόλισι· 2, 4 : Πρώτους Αἰγυπτίους ἀνθρώπων ἁπάντων ἐξευρέειν τὸν ἐνιαυτὸν, δυώδεκα μέρεα δασαμένους τῶν ὡρέων ἐς αὐτόν· 7, 36 : Οὐκέτι χωρὶς ἑκάτερα τάξαντες, ἀλλὰ δύο μὲν λευκολίνου δασάμενοι ἐς ἑκατέρην, τέσσερα δὲ τῶν βυβλίνων. Cum accus. dupl. 2, 147 : Δυώδεκα μοίρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν· 7, 121 : Τρεῖς μοίρας ὁ Ξέρξης δασάμενος πάντα τὸν πεζὸν στρατόν.] || Apud Hesiod. [Th. 305] vertitur etiam Assigno, Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν· quia sc. qui partitur, suam cuique portionem assignat. [|| Assignatum accipere. Antonin. Lib. c. 37 : Αὐτοὶ δ' ἐγεώργουν ἣν ἐδάσαντο παρὰ τοῦ βασιλέως γῆν. Schæf. || Dividere, Dispergere. Oppian. Hal. 4, 408 : Ὁππότε νῆα διαραισθεῖσαν ἀέλλαις δασσάμενον μέγα κῦμα διακριδὸν ἄλλοθεν ἄλλα δοῦρα φέρῃ. Wakef.] || Sunt et qui δάσασθαι ap. Hom. exp. Edere, vel potius Vorare, de canibus sc. dictum, Il. Ψ, [21] : Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι· et sic Etym. δάσσονται, φαγοῦνται, ἢ μεριοῦνται· Hesych. item βρώσονται, μεριοῦνται, sed malo Dilaniare, vel Discerpere, ut alii reddunt. Sic Il. X, [354] : Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται· quod tamen δάσονται esse illud puto, quod ab Etym. et Hesych. exp. [Eur. Tro. 450 : Κἀμὲ ... θηρσὶ δώσουσιν δάσασθαι.] Δασάσκετο, Ion. pro ἐδάσατο, i. e. ἐμερίσατο. [Il. I, 333 : Διὰ παῦρα δασάσκετο. Præter formam δασάσκετο Hesych. ponit etiam alteram Δασσάσκετο cum interpr. διενείματο, ἔτρωγεν, ἔφαγε.]

Δάη, ἡ, Pugna magna : μάχη μεγάλη, Hesych., s. μάχη καυστηρὰ secundum Hom., ut etym. exprimatur : a δαίω enim derivatur : licet δαΐς solum hinc deducant Gramm., alterius, utpote parum usitati aut obsoleti etiam fortasse, mentionem non facientes; nam et πόλεμος ἄστυ ἀμφιδεδήέναι dicitur, quasi bellum circum ea loca, quibus infertur, ardeat.

Δαηθμὸς, ὁ, Incendium, ἐμπρησμὸς, Hesych. [De forma v. Valck. Ep. ad Rov. p. XLV.]

Δαήλης, Hesychio Sacerdos Dianæ. [V. Δάειρα.]

Δαημοσύνη, ἡ, Peritia, Scientia. Apoll. Rh. 2, [175 : Τῷ καὶ Τίφυος οἶδε δαημοσύνῃσι νέοντο. Ib. 1260 : Ἐννύχιοι δ' Ἄργοιο δαημοσύνῃσιν ἵκοντο Φᾶσιν, ubi libri ἀλημοσύνῃσιν. Vert. autem Prudentia, i. e. prudenti eorum gubernatione. De qua etiam 4, 1273 : Δαημοσύνην δέ τις ἄλλος φαίνοιεν· παρὰ γάρ οἱ ἐπ' οἰήκεσσι θαάσσειν. Cum gen., ut sit Peritia, Oppian. Hal. 2, 327 : Πολέμου τε δαημοσύνῃσι πεποιθώς.]

Δαήμων, ονος, ὁ, ἡ, Doctus, i. e. Gnarus, Peritus : Od. Θ, [159], δαήμονι ἄθλων, Perito certaminum. [Eust. Opusc. p. 285, 70 : Δαήμονες ὄντες ἐκεῖνοι μάχης.] Utitur et Xen. [Cyrop. 1, 2, 12,] et quidem in superl. Δαημονέστατοι καὶ ἀνδρικώτατοι. [Conf. Ruhnk. ad Comm. 3, 9, 6.] Et post eum Arrian. Exp. Al. [7, 28, 5] : Καὶ τάξαι στρατιὰν καὶ ὁπλίσαι τε καὶ κοσμῆσαι δαημονέστατος. [Δαίμονας dictos esse quia sint δαήμονες disputat Plato Cratyl. p. 398, B. Voc. utitur sæpius Arrian. etiam in Ind., ut c. 18 : Τῶν θαλασσίων ἔργων δαήμονες· 24 : Τοῦ νεῖν δαημονέστατοι· 32 : Οἱ τῶν χώρων (immo χωρέων) ἐκείνων δαήμονες. Cum accus. Manetho 1, 14 : Ὄφρα μάθῃς ὅτι πάντα δαήμονες ἀνέρες εἰμέν. Compar. Eunap. p. 106 : Τῶν τοῦ σώματος μορίων ἄκρως δαημονέστερος. Superl. apponit etiam Etym. M. p. 244, 46. Nonn. Io. p. 110, 8 : Δαήμονι ἀκουῇ. L. Dindorf.]

Δαὴρ, έρος, ὁ, Levir, Mariti frater. Il. Γ, [180] : Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε, i. e. ἀνδράδελφος. De huj. autem v. etymo vel a δαίω τὸ γινώσκω, vel a δαίω, τὸ καίω, v. Etym. [Gl. Levir. Δάηρος (δαὴρ Alb. ad Hesych. v. Δάειρα) ὁ ἀνδράδελφος. Plur. Il. Ω, 769 : Δαέρων ἢ γαλόων, quo resp. Hes. : Δαέρων, τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῶν. Accentum in ultima poni notat Arcad. p. 20, 11.]

Δαηρὸς, Hesychio θερμός. Item et λαμπρὸς, προφανής. Et καματηρός. [Conf. Δαερόν. Emendatius autem Etym. M. p. 244, 42, λαμπρὸν, ξηρὸν, καυματηρόν.]

[Δάης, ὁ, Daes, n. scriptoris, ap. Strab. 13, p. 612 : Φησὶ δὲ Δάης ὁ Κολωνεὺς κ. τ. λ. L. Dindorf.]

[Δάης, ου, unde Δάαι, Daæ, gens Scythica ap. Strab. 11, p. 511, ubi v. intt. Steph. Byz. Nom. sing. memorat Arcad. p. 23, 8, nisi is dicit nomen modo positum. Male ap. Polyb. 5, 79, 3 scribi Δᾶαι, prioremque corripi testis Virg. Æn. 8, 728 : « Indomitique Daæ (s. Dahæ); » Sil. Pun. 13, 764 : « Cui pervia Bactra Daæque. » V. Δᾶκοι, Δάσαι et Δάος. L. Dind.]

[Δάησις, ἡ, Prudentia. Etym. M. p. 250, 53 : Τὰ ἐκ δαήσεως καὶ ἐμπειρίας ὄντα. Nisi finxit propter etym. voc. Δαίδαλος.]

[Δαητός. V. Δαϊκτός.]

Δάθεα, ἅρπη, φρεάτια. Ταραντῖνοι, Hesych. [Corrigunt intt. αἶπη, Præcipitia, conferuntque ej. gl. : Φρεάτεια, τὰ βαθέα ὀρύγματα.]

[Dathusa, nomen mensis lingua Cappadocum. In excerptis e Cyrilli libris contra Theodorum Mopsuest., in Actis Concilii Quinti, ap. Labbeum t. 5, p. 476, hæc prostant : « Adhortatur enim magis Tyanensem episcopum ad Martyrum festivitatem pervenire, quæ in Arianzis, prædio ejusdem S. Gregorii, celebratur in mense, quem ipse Cappadocum lingua Dathusa vocat; » item p. 478 : « Mensis autem apud Cappadocas provinciali vocabulo Dathusa adjicitur. » Forte idem mensis indicatur, quem appellari Τετουσίαν infra videbimus. Jablonski. Locus Greg. est vol. 1, p. 844 : Ἑορτάζομεν τῇ κϐ' τοῦ καθ' ἡμᾶς μηνὸς Δαθοῦσα, i. e. sec. Idelor. Chronol. vol. 1, p. 443, d. 29 Septembris. Villoisonum in *Magasin encyclop. an*

xι, 6, p. 195 ex Hemerologio Ms. Laurent. afferentem nomen ejusd. mensis Δάθου scriptum citavit Weigel. ap. Schneid. De qua forma v. etiam Idel. p. 442.]

[Δάθυννος nomen memorat Arcad. p. 63, 2 inter nomina in υννος. L. Dindorf.]

Δαί, pro δέ, in interrogatione repetita Bud. e Greg.; sed ego in aliis etiam quam hujusmodi ll. positum observavi. [Ammon. p. 39 : Δαί, σύνδεσμος ἐρωτηματικός, Τίς δαὶ ὅμιλος, καί, Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων. Notat Valck. sequi Ammonium pariterque Hesychium (Δαὶ σύνδεσμος, ἴσος δὲ [τῷ Δέ Valck.] συμπλεκτικῷ παρὰ τῷ Ποιητῇ) crisin eorum qui legerent Od. A, 225 : Τίς δαί, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο, et Il. K, 408 : Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί· Od. Δ, 299 : Ποῦ δαὶ νηῦς ἕστηκε, ubi nunc est τίς δαίς, ... πῶς δ' αἱ, ... ποῦ δέ, de quo præter schol. Il. K, 408 v. Apoll. De constr. p. 12 et 83 sq. Sylb., et Apoll. Lex. p. 216. Quæ in carminibus epicis ipsi Aristarcho ferenda videbatur part. δαί, alienam ab usu tragicorum post Brunckium arbitratus est Porson. ad Eur. Med. 1008. Legitur in libris Ion. 275 : Εἶεν· τί δαὶ τόδ'; ἆρ' ἀληθὲς ἢ μάτην λόγος; El. 244 : Φεῦ φεῦ, τί δαὶ σὺ σῷ κασιγνήτῳ δοκεῖς; 1116 : Τί δαὶ πόσιν σὸν ἄγριον εἰς ἡμᾶς ἔχεις; Iph. A. 1444 : Τί δαί, τὸ θνήσκειν οὐ τάφος νομίζεται; 1448 : Τί δαὶ κασιγνήταισιν ἀγγελῶ σέθεν; Cycl. 450 : Πῶς δαί; σοφόν τοί σ' ὄντ' ἀκούομεν πάλαι· nusquam ap. Æsch. aut Sophoclem. Multo et certior et frequentior ejus usus in sermone familiari ap. comicos et dialogorum scriptores. Respondet autem fere part. Lat. Tum, Porro, Aliter. Hesych. : Τί δαί, τί γὰρ ἄλλο, ἢ τί γάρ, (quæ sequuntur Κρῆτες, Βοιωτοὶ δὲ ἐνθάδε, referri ad τυῖδε non fugit Valck. Ep. ad Rov. p. 32) Ἀττικοί, διὰ τί δή. Aristoph. Eq. 171 : Κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ. — Καθορῶ. — Τί δαί; τἀμπόρια καὶ τὰς ὁλκάδας; 351 : Ὧου δυνατὸς εἶναι λέγειν· ὦ μῶρε τῆς ἀνοίας. — Τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας ὥστε νυνὶ ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν; ubi distinxerim Τί δαὶ σύ; πίνων ... σιωπᾶν., ut Av. 136 : Νὴ Δία ταλαιπώρων γε πραγμάτων ἐρᾷς. Τί δαὶ σύ; — Τοιούτων ἐρῶ κἀγώ. Ib. 64 : Οὐκ ἐσμὲν ἀνθρώπω. — Τί δαί; — Ὑποδεδιὼς ἔγωγε, Λιβυκὸν ὄρνεον· 826 : Λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως. Τίς δαὶ θεὸς πολιοῦχος ἔσται; 1153 : Ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσι τίνες; — Ἐρωδιοί. — Τί δαί; Τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες ἀπειργάσαντο; 1451 : Ἀλλ' οὐ βούλομαι. — Τί δαὶ ποιήσεις; 1615 : Κἀμοὶ δοκεῖ. — Τί δαὶ σὺ φῄς; — Ναβαισατρεῦ, et ib. 1676, Ran. 1454. Vesp. 1212 : Ὡδὶ κελεύεις κατακλινῆναι; — Μηδαμῶς. — Πῶς δαί; Ran. 558 : Καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά... Τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω. Pac. 700 : Πρῶτον δ' ὅτι πράττει Σοφοκλέης ἀνήρετο. — Τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν; et ib. 1224. Plut. 156 : Αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί. — Τί δαί; — Ὁ μὲν ἵππον ἀγαθόν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικούς. Ran. 868 : Οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἀγὼν νῷν. — Τί δαί; — Ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι· 1479 : Χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', εἴσω. — Τί δαί; — Ἵνα ξενίσω σφώ. Plato Tim. p. 18, A : Φύσιν τινὰ τῶν φυλάκων τῆς ψυχῆς ἐλέγομεν... — Ναί. — Τί δαὶ τροφήν; Gorg. p. 469, A : Τί δαί; Οὕτω σοι δοκεῖ ἔχειν περὶ ὧν ἐγὼ λέγω τῶν ἀνθρώπων; 470, E : Εὐδαίμων οὖν σοι δοκεῖ εἶναι ἢ ἄθλιος; — Οὐκ οἶδα, ὦ Πῶλε· οὐ γάρ πω συγγέγονα τῷ ἀνδρί. — Τί δαί; συγγενόμενος ἂν γνοίης...; Reip. 3, p. 411, C, post aliam interrogationem : Τί δαί; Ἐπειδὰν ἄλλο μηδὲν πράττῃ... Et similiter Phædon. p. 71, A, D, 74, D, etc. Idem sæpe adjungit part. δή. Cratyl. p. 404, B : Εἶεν. Τί δαὶ δή ... Ἄρην καὶ τοὺς ἄλλους θεούς, πῶς λέγομεν; 407, C : Τί δαὶ δὴ τὸν Ἥφαιστον, πῇ λέγεις; Gorg. p. 474, C : Τί δαὶ δὴ αἴσχιον; Et alibi. Part. utitur etiam Demosth. p. 493, 4 : Ἆρ' οὖν δίκαιον ... τοὺς εὐεργέτας τιμᾶν; Δίκαιον. Τί δαί; Ὅσ' ἂν δῷ τις ἅπαξ, δίκαιον ἔχειν ἐᾶν; Δίκαιον. Sed recte meliores libri δὲ vel δ', cujus crebra est cum part. δαὶ confusio. Nicostratus ap. Stob. vol. 3, p. 91 Gaisf. : Τί μὲν γὰρ χρηστότερον ἀνδρὶ ἢ γυνὴ εὔνους... τί δαὶ ἄλλο οὕτω περισπούδαστον ἢ εἰ νοσοῦντα αὐτὴ θεραπεύοι; Leg. τί δέ. Diphilus ap. Athen. 4, p. 132, D : Πόσοι τὸ πλῆθός εἰσιν οἱ κεκλημένοι;... Τί δὲ τοῦτ' ἐστὶ πρὸς σὲ τὸν μάγειρον; Liber Ven. δαί. Adde Coluth. 8. Sæpe etiam permutatur cum δή. Xen. Cyrop. 5, 1, 8 : Ἀλλὰ πάντως, ἔφη, καὶ σὺ θέασαι αὐτήν. Καὶ ὁ Κῦρος ἔφη, Ναὶ μὰ Δία, πολύ γε ἧττον, εἰ τοιαύτη ἐστὶν οἵαν σὺ λέγεις. Τί δαί; ἔφη ὁ νεανίσκος. Ubi libri optimi τί δὴ vel τί δ'. Id. Œc. 7, 17 : Καὶ τί δὴ ταῦτ' ἐστιν; Libri vilissimi δαί.]

Δαιάζω, Hesychio est ἀναβοῶ, στενάζω, Exclamo, Ingemisco, forsan pro αἰάζω.

[Δαϊγμός, ὁ, Partitio. Etym. M. p. 613, 45 : Ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ δαΐζω γίνεται δαϊγμὸς καὶ παρὰ τὸ φράζω φραγμός. Conf. Δαιθμός. L. Dindorf.]

[Δαίδαλα, ων, τά, minora et majora, a Platæensibus Bœotisque celebrari solita in memoriam placatæ Jovi Junonis per simulacrum s. δαίδαλον pro sponsa ductum memorat Pausan. 9, 3. || Locus Rhodiorum Peraææ, in confinio hujus et Lyciæ situs, ap. Ptolem. 5, 3, Strab. 14, p. 651, 664 (Cariæ sec. Stadiasmum ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 491); item mons ei vicinus p. 664, 665. Cognomines urbes Indiæ (Ptolem. 71,) et ins. Cretæ memorans Steph. Byz. ponit adj. gentilia Δαιδαλεύς, ὁ, et Δαιδαλίς, ἡ. L. Dindorf.]

[Δαιδάλεια, ἡ, Dædalea, urbs Italiæ ap. Stephan. Byz., unde gentile Δαιδαλιεύς. L. Dindorf.]

[Δαιδάλειος. V. Δαιδαλέος.]

[Δαιδαλέοδμος s. Δαιδαλέοσμος, Qui odorem spargit artificiose compositum. Empedocl. ap. Athen. 12, p. 510, C, s. Porphyr. De abst. 2, 21 : Γραπτοῖς τε ζῴοισι μύροισί τε δαιδαλεόσμοις.]

Δαιδαλέος, α, ον, vel Δαιδάλεος, ὁ, ἡ, accentu in antepenult. [quem solum probat Herodian. Περὶ μον. λ. p. 4, 7 et 12; Arcad. vero p. 39, 3 alterum δαιδαλέος, per errorem, ut arbitror. L. D.], Artificiosus, Artificiose factus; ut ζωστὴρ δαιδαλέος [Il. Δ, 125], κυνέη δαιδαλέη, Hesiod. [Sc. 137. Simonid. ap. Dionys. De comp. verb. vol. 5, p. 221=432 : Λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ. Hemst. Hesiod. Th. 575 : Κατακρῆθεν δὲ καλύπτρην δαιδαλέην χείρεσσι κατέσχεθε. Eur. Hec. 470 : Ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις (qui ll. redarguunt opinionem Wolfii Anal. fasc. 4, p. 505, δαιδάλεος, etc. dici tantum de operibus fabrilibus). Alexis ap. Athen. 7, p. 301, A : Καὶ γὰρ ἑψητοί τινες (pisciculi) παρῆσαν ἡμῖν δαιδάλεοί πως, quibus addit Ath. : Τὰ γὰρ καλὰ πάντα Δαιδάλου καλοῦσιν ἔργα. Libri Ath. meliores autem δαιδαλαῖοι vel δαιδάλαιοι, ut ap. Herodian. Epim. p. 19 est δαιδάλαιον, τὸ ποικίλον, itemque in libro Dionys. l. supra cit. De arte ipsa Anth. Pal. 9, 755 : Εἰ μὴ χαλκὸς ἔλαμπεν, ἐμάνυε δ' ἔργον ἄνακτος ἔμμεναι Ἡφαίστου δαιδαλέοιο τέχνας. Et de manu artificis ib. 826 : Τὸν Βρομίου Σάτυρον τεχνήσατο δαιδαλέη χείρ. || Variegatus. Nonn. Dion. 5, 391 : Ἔδρακε μορφὴν δαιδαλέης ἐλάφοιο, de Actæone in cervum transformato, cujus στικτοῖς μελέεσσι νόθη ποικίλλετο μορφή (v. 321). L. D.] Dicitur pro iisdem et Δαιδάλειος cum diphthongo, Hesych. [Eur. Eurysth. fr. 9 ap. schol. Hec. 837 s. Tzetz. Hist. 1, 518 : Τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ βλέπειν τ' ἀγάλμαθ'. Eademque signif. Δαιδάλεια ponit Hes., ut non fuerit dicendum Δαιδάλειος sec. illum dici pro δαιδάλεος. Quanquam etiam Arcad. l. c. δαιδαλέος repetit a δαιδάλειος et Lex. Seg. Montef. Bibl. Coisl. p. 470 ponit Δαιδάλειον, ποικίλον, ubi tamen Δαιδάλεον exhibet Bachm. An. vol. 1, p. 187, 24. Distinguit a δαιδάλεος etiam Etym. M. p. 251, 1, ut nihil tribuendum videatur alteri l. p. 33, 33, ubi δαιδάλειος ducit a δαίδαλος ὁ ποικίλος. L. D.] Sed sciendum est hoc δαιδαλέος quosdam non a Dædalo, sed a Dædale derivare, matre Metidis, ap. quam Dædalen educatam fuisse Minervam scribunt : quidam autem et nutricem Minervæ hanc fuisse tradunt. [V. Eust. et schol. Hom. l. s. Δαιδάλη cit. Etym. M. p. 250, 54.] Sed ego a Dædalo deductam esse v., multo credibilius esse judico, utpote cujus longe celebrior fama fuerit : poetæ certe Lat. voce hac Dædalus pro Artificioso utentes, ad Dædalum respexisse persuasissimum habeo. [Immo Dædalus ipse a verbo δαιδάλλειν dictus et fictus.]

[Δαιδαλεύς. V. Δαίδαλα. Δαιδάλεια.]

[Δαιδαλεύτρια, ἡ, Confectrix. Lycophr. 578 : Μυληφάτου χιλοῖο δαιδαλευτρίας. Schol. κατασκευαστρίας.]

[Δαιδαλεύω, i. q. δαιδάλλω. Philo p. 1115, C, = vol. 1, p. 666, 9 : Τίς τὰ ἐπηνθισμένα ἢ βαφαῖς ἢ πλοκαῖς

διὰ τῶν ῥάπτειν καὶ ὑφαίνειν ποικίλα ἐπισταμένων ... δαιδαλεύεται;]

[Δαιδαλέως, Affabre, Fabre, Gl.]

[Δαιδάλη, ἡ, Dædale, mater Metidis. Eust. et schol. Hom. Il. Π, 222. L. Dindorf.]

[Δαιδαλίδαι, οἱ, pagus Atticus, unde gent. Δαιδαλίδης, dictus a Dædalo illuc profugo postquam ab Areopago propter Talon clam sublatum capitis damnatus esset, sec. Diod. 4, 76. Δαδαμᾶται vitiose Lex. rhet. Bekk. An. p. 240, 24. Hinc signif. adverbii gent. dici ἐκ Δαιδαλιδῶν annotat Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Dædalium locum Siciliæ Agrigentum inter et Syracusas memorat Itin. Anton. p. 95. L. Dindorf.]

[Δαιδαλίς. V. Δαίδαλα.]

[Δαιδαλίων, ὁ, Dædalio, pater Autolyci ap. Pausan. 8, 4, 6. -υυ- L. Dindorf.]

Δαιδάλλω, Artificiose facio, Magna arte elaboro, Vario artificio distinguo, Variego. Hom. Il. Σ, [479]: Πάντοσε δαιδάλλων. [Od. Ψ, 200: Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα, δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ. Pind. Ol. 1, 29: Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ... μῦθοι· 2, 58: Πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος· 5, 21: Πόλιν εὐανορίαισι... δαιδάλλειν. Manetho 2, 320: Τεύχει δ' ἐν τούτοισι τόποις καλὴ Κυθέρεια αἰόλ' ὑπὸ χροιῇ ποικίλματα δαιδάλλοντας παντοίοις ζώοισιν ἐοικότα· 4, 438: Μηχανικοὺς τεύχει ... ἄνδρας ... ἰδ' αὐτοδίδακτα τέχνῃσιν θαύματα (i. e. νευρόσπαστα) δαιδάλλοντας. Et alibi. Anth. Pal. App. 55: Τὰν παιδὸς καλλίσταν εἰκὼ τάνδε θεοῖο... δαιδάλλων. Synes. p. 326, D: Ἰδίαις χρόαις, ἰδίοις ἔργοις δαιδαλλομένων. L. D. Clem. Al. Protr. p. 31, D: Τὸν προπάτορα τὸν αὐτοῦ δαιδαλθῆναι ἐκέλευσεν πολυτελῶς· Strom. 7, p. 846, 8: Ἱερὸν ... οὐ βαναύσῳ κατεσκευασμένον τέχνῃ, ἀλλ' οὐδὲ ἀγύρτου χειρὶ δεδαιδαλμένον. Δαιδάλλειν εὐεπίᾳ τοὺς λόγους Theodor. E. Π. Θ. p. 83, v. 2; p. 94, v. 31. Hemst.]

Δαίδαλμα, τὸ, Artificiosum opus, Opus summa arte elaboratum, Opus vario artificio confectum. [Theocr. 1, 32: Ἔντοσθεν δὲ γυνά τι θεῶν δαίδαλμα τέτυκται. Lucian. Amor. c. 13: Ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυται, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον. Coluth. 301: Ἀθανάτων δαιδάλματα κεῖνα (mœnia Trojæ). Angl. Eus. Laud. Const. p. 634, D: Χρυσόφορά τε δαιδάλματα. Ib. p. 635, D: Τῶν δρωμένων δαιδαλμάτων τοῦ σύμπαντος κόσμου. Hase.]

[Δαιδαλόγλωσσος, ὁ, ἡ, Qui lingua s. oratione utitur artificiosa. Synes. Hymn. 3, 256, p. 324, A.]

[Δαιδαλόεις, ὁ, ἡ, Artificiose factus, Variegatus. Quintus 1, 141: Τεύχεα δαιδαλόεντα. Anth. Pal. 9, 332: Ἐλθοῖσαι ποτὶ ναὸν ἰδοίμεθα τᾶς Ἀφροδίτας τὸ βρέτας ὡς χρυσῷ δαιδαλόεν τελέθει. Suid.: Δαιδαλόεις, ὁ ποικίλος. Sed Apollonio Lex. p. 223: Δαιδαλόεν, τῇ κατασκευῇ ποικίλον, respicienti Il. Θ, 195, δαιδάλεον restituit Villois.]

[Δαιδαλοεργός, ὁ, ἡ, Artificiosus, Artificiosa faciens. Paul. Silent. Amb. 94.]

[Δαίδαλον, τὸ, Simulacrum, Statua. Pausan. 9, 3: Ἐπὶ ταύταις ταῖς διαλλαγαῖς (Jovis cum Junone) Δαίδαλα ἑορτὴν ἄγουσιν (Platæenses), ὅτι οἱ πάλαι τὰ ξόανα ἐκάλουν δαίδαλα. Hesych.: Δαίδαλον, ποίημα, καὶ τὸ κοσμούμενον ὑποπλάταιον ξύλον· ubi conj. intt. ὑπὸ Πλαταιέων. V. autem Δαίδαλος adj.]

Δαίδἄλος, ὁ, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis [s. Atheniensis: v. Diod. 4, 76 ibique Wess.], a poetis celebratus: ita vocatus a δαίω [sic etiam Apollon. Alex. Bekk. An. p. 562, 23]: alioqui enim nisi huic etymo acquiescam, plusquam Dædalea ad excogitandum aliud aptius solertia mihi opus fuerit; nimirum a δαίω, δαίαλος, deinde per pleon. τοῦ δ, δαίδαλος. [De homine, cujus mentionem facit antiquissimus Hom. Il. Σ, 592: Χορόν ... οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ, v. Xen. Comm. 4, 2, 33, Herodot. 7, 170, Strabo 14, p. 639 et quos notavit Fischer. in ind. Palæph. Ab eo artificiosa opera vocata Δαιδάλου ἔργα. Athen. 7, p. 301, B: Τὰ γὰρ καλὰ πάντα Δαιδάλου καλοῦσιν ἔργα. Harpocr.: Δαιδάλου ποιήματα ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας, quod pluribus explicant Suid. et Lex. rhet. Bekk. An. p. 240, 16. || N. pr. statuarii Sicyonii ap. Pausan. 6, 2, 9 et al. Bithyni sec. Arrian. ap. Eust. ad Dionys. v. 793. Coqui ap. Philosteph. Athen. 7, p. 293, A. || Dicitur etiam de quovis artifice. Gl. Δαίδαλος, Artitus, ubi Artifex conj. Angl. Eust. Opusc. p. 312, 89: Οἱ τῶν ὄψων δαίδαλοι. L. D.]

Δαίδἄλος per sync. [pro Δαιδάλεος, ut opinabatur HSt.] Hom. Il. Ξ, [179]: Τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. [Σ, 482: Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ ποίει δ. πολλά. Hesiod. Th. 581: Τῇ δ' ἔνι δ. πολλὰ τετεύχατο. Pind. Pyth. 5, 36: Τεκτόνων δαίδαλα. Manetho 6, 421: Δαίδαλά τ' ἐκτελέοντες ἀπὸ πριστοῦ ἐλέφαντος. Anth. Pal. 9, 776: Ἐν δέ με μικρῇ κρυστάλλῳ, τὸ καλὸν δαίδαλον, Ἀρσινόῃ γράψας τοῦτ' ἔπορεν Σατυρήιος. Schol. Hom. Il. Π, 222: Δαιδαλέης) Δαίδαλα ἔλεγον τὰ ποικίλα κατασκευάσματα ἀπὸ Δαιδάλης τῆς Μήτιδος μητρὸς, παρ' ᾗ Ἀθηνᾶ ἐτράφη. Quæ omnia referenda ad subst. Δαίδαλον, q. v.] Sed alicubi δαίδαλον exp. etiam subst. δαίδαλμα et ποίκιλμα, sc. Od. T, [227], πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν. [Adj. Pind. Nem. 4, 59: Τᾷ δαιδάλῳ μαχαίρᾳ. Æsch. Eum. 635: Δαιδάλῳ πέπλῳ. Oppian. Cyn. 1, 496: Ὡς δ' ὅτε τις κούρη ... πρωτοτόκος λοχίῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι τυπεῖσα λύσατο μὲν πλοκάμους, λῦσεν δ' ἀπὸ δαιδάλου ἱστόν. Hanc enim libri unius script. alteri δαίδαλα μαζῶν præfert Schneid., vestem intelligens artificiosam. Id. 3, 347, de tigride: Δαίδαλα πορφύροντα καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα.]

[Δαιδαλουργία, ἡ, Artificiosa fabricatio. Hermes Pœmand. p. 18. Boiss.]

[Δαιδαλόφωνος, Qui voce est artificiosa, nescio unde recepit Schneid.]

Δαιδαλόχειρ, ὁ, ἡ, Artificiosas manus habens et solertes. [Anth. Pal. 6, 204: Θῆρις ὁ δαιδαλόχειρ. Lex. Seg. Montef. Bibl. Coisl. p. 232: Δ. ὁ ποικίλα ἐργαζόμενος.]

Δαιδαλόω, a Pind. pro δαιδάλλω. [Ol. 1, 105, ὕμνων πτυχαῖς. Oppian. Cyn. 1, 361, νεοσσοὺς πεληϊάδεσσι.]

[Δαιδαρσεύς. V. Δαιθαρσέως.]

Δαιδήσσουσι, Hesych. affert pro βασανίζουσι. [V. Δαδύσσω.]

Δαιδύσσεσθαι, Hesychio ἕλκεσθαι: pro quo supra Δαδύσσεσθαι.

Δαίελε μῦθον, Hesych. δίελε καὶ σαφήνισον. [Cod. dividit Δαίε λέμυθον: quod est fort. Δαῖε δὲ μῦθον.]

[Δαιέλιξι, τοῖς πεπυρακτωμένοις ξύλοις κατὰ τὸ ἀρχαῖον μετὰ προσβολῆς πυρσῶν παρὰ Ἀργείοις, Hesych.]

Δαιεμῶν, ap. Hesych. legitur exp. δαιμόνων. [Interpp. conj. Δαήμων, δαίμων, pro Δαίμων, δαήμων.]

Δαιέοι, Hesychio διαμερίζοι, Dispertiatur, In partes dissecet, a δαιέω. [Δαΐζοι corrigit Valck. Ep. ad Rov. p. 44.] || Δαιῆσαι, Eid. διδάξαι, Docere, aor. 1 infin. ab eod. δαιέω.

Δαΐζω, Divido, Partior; ut Od. Ξ, 434: Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. Sed et pro Dividere poni existimo metaphora simili ei, qua dixit Virg.: Atque animum celerem nunc huc, nunc dividit illuc. Il. I, 8: Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν· q. d. Dividebatur animus, vel scindebatur. [Od. N, 320: Φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ· Il. P, 535: Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον, δεδαϊγμένον ἦτορ.] Sic Il. Ξ, 20: Ὡς ὁ γέρων ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν Διχθάδι', ἢ καθ' [μεθ'] ὅμιλον ἴοι κ. τ. λ. Eust. tanquam exp. dicit διχθάδια βουλευόμενος. || Discerpo, Lanio. Il. Σ, 27: Φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων. Et Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι Χαλκῷ ῥωγαλέον, Il. B, 416. [Orph. ap. Sext. Emp. p. 295, 24: Ἦν χρόνος, ἡνίκα φῶτες ἀπ' ἀλλήλων βίον εἶχον σαρκοδακῆ· κρείσσων δὲ τὸν ἥττονα φῶτα δάϊζε. Nisi malis eo loco interpretari Devorabat. Hemst. Æsch. Choeph. 396: Κάρανα δαΐξας. Frequens ap. Apoll. Rh. Nonn. Dion. 5, 375: Καὶ πλοκάμους ἐδάϊζεν· 22, 191: Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο θοῷ δορὶ, τὸν δὲ δαΐζων ἄορι κωπήεντι κατ' αὐχένος· nisi h. l. reddere malis Feriens, ut prope accedat ad signif. seq. L. D.] || Δαΐζειν est etiam Occidere ap. Eund., addito interdum dat. χαλκῷ: sicut et δεδαϊγμένος χαλκῷ, vel simpl. δεδαϊγμένος [Il. H, 247, Π, 841. «K, 72: Δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ. Inde Archestr. ap. Athen. 7, p. 321, C, piscem ait δριμεῖ δεδαϊγμένον ὀξεῖ.» Schweigh.]: sed videtur proprie signif. Occidere discerpendo, vel tanquam membratim concidendo; quod de Agamemnone ab Eod. dicitur κατακόπτειν. Sic in bello dicunt interdum Galli *Tailler en pièces*, signif. simpl. volentes

Occidere. [Æsch. Ag. 207 : Εἰ τέκνον δαΐξω. Eur. Iph. T. 873 : Ἐξ ἐμῶν δαϊχθεὶς χερῶν. Pind. Pyth. 6, 33 : Πάριος ἐκ βελέων δαϊχθείς. Id. ib. 8, 91 : Πτώσσοντι, συμφορᾷ δεδαιγμένοι, a schol. exp. δακνόμενοι, quasi aut δεδαιγμένοι duxisset a δάκνω aut legisset quod inde duci posset. Formæ δεδαιγμένοι conf. ξενοδαίκταν Eur. Herc. F. 391. Manetho 1, 337 et 4, 412 : Ἠὲ μογοστοκίῃ δεδαϊγμένη, ἢ διὰ νούσου. L. D.] Ceterum miror, cur Eust. δαιτρὸς non potius a δαίω derivet p. 1765, quam ab hoc δαΐζω, vel potius cur non δαὶς ab illo δαίω, at δαιτρὸς a δαίς. Sed et huic aliam deriv. dat, p. 1401, sc. a δατέεσθαι. Verum multa sunt ap. eum, sicut et ap. ceteros Gramm., talis oscitantiæ exempla. Δαϊζόμενος, Hesychio non solum κατακοπτόμενος, sed etiam κατακαιόμενος, necnon τὴν γνώμην διαιρούμενος. [Postrema referuntur ad l. Hom. Il. Ξ, 20, de quo supra.] Δαΐζομαι, Inquiro, VV. LL. [|| Vasto. Æsch. Suppl. 680 : Μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω, τάνδε πόλιν δαΐζων. Ita capiendus videtur Hesiod. ap. Philem. v. εὔφυής et Favor. p. 781, 23 : Δαϊζομένου πόληος. L. Dind.]

Δαιημὸς, ὁ, Hesychio διαίρεσις, μερισμὸς, Divisio, Partitio. [V. Δαϊθμός.]

[Δαιθαρσέως nescio cujus filiam nominat Hippocr. p. 953, B, ubi Δαιδαρσέως in Regiis codd. duobus scribi notat Foes. Id. p. 957, A, Εὐάγοντα Δαϊθάρσους memorat. Non inepte fiat compositum a δαὶς et θάρσος. L. Dind.]

[Δαϊθμὸς s. Δαιθμὸς, ὁ, Divisio. Valck. Ep. ad Rov. p. 44 : « (Hesychii) Δαίημος (immo Δαιημὸς) ex analogia, quæ comparatione conficitur, commutari debet in Δαϊθμὸς vel Δαιθμός. Ab origine Δάω fluxerunt, Dividendi significatu nota, Δαίω, Δαΐζω, ... δαϊσμὸς, Δαιθμός. Hanc veterem formam Dor., in libris certe nostris non obviam, vetusta tabula Messanæ inventa fideliter adservavit ap. Gruter. Thes. Inscr. Ant. p. ccxiii. Leges ibi v. 18 ΔΑΙΘΜΟΙΣ, et p. ccxii, v. 4, errore vulgari positum ΛΕΘΜΟΙΣ. » Fort. tamen præstat ap. Hes. scribi δαϊγμὸς, quod v. Certe ne cum δαιθμὸς quidem ordo observatur literarum. L. Dind.]

[Δάϊθος, ὁ, Daithus, n. pr. Spartani ap. Thucyd. 5, 19, ubi Δαιδος vel Δαιος nonnulli, et ubi Δάϊθος libri omnes, 24. Fort. scrib. Δίαιθος, quod v. L. Dind.]

[Δαϊκλῆς, έους, ὁ, Daicles, Messenius olympionica ol. 7, ap. Dionys. Ant. R. 1, 71, ubi al. Διοκλῆς. Alius ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 295, 8. L. Dind.]

[Δάϊκλος, ὁ, Daiclus, filius Philææ vel Philæi, nepos Ajacis, sec. Didymum ap. Marcellin. V. Thuc. p. 1. L. Dind.]

[Δαϊκράτης. V. Δηικράτης.]

Δαϊκτάμένων, Hesychio ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων : pro quo divisim potius scr. δαῒ κταμένων. Legitur tamen ap. Suid. quoque in Ms. Cod. Δαϊκταμένοις· ἀναιρουμένοις. [Il. Φ, 146. Quintus 1, 630; 5, 289, 315; 7, 710 cet. Vere schol. Il. Φ, 301 : Δαῒ κταμένων· ἄμεινον κατὰ διάλυσιν, ὡς Ἄρηι κταμένων· οὐδὲν γὰρ πλέον ἐκ τῆς συνθέσεως. L. Dind.]

[Δαϊκτὴρ, ὁ, Æsch. Sept. 916 : Δαϊκτὴρ γόος, Ploratus lacerator s. lacerans. Ejusdem in Suppl. 798 schol. δαϊκτῆρος ponit pro eo quod in poetæ verbis legitur δαΐκτορος. Memoratur etiam a gramm. in *The Philolog. Museum* 5, 412. Forma δαϊκτὴς est in Anacreont. 42, 10.]

[Δαϊκτὸς, ἡ, ὸν, Qui perimi potest. Orph. Arg. 919 : Τέρας οὔτι δαϊκτὸν, de Hecate. Ubi est var. δαητόν.]

[Δαΐκτωρ, ὁ, i. q. δαϊκτὴρ, Æsch. Suppl. 798 : Πρὶν δαΐκτορος βίᾳ καρδίας γάμου κυρῆσαι.]

[Δαΐλοχος, ὁ, Dailochus, amasius Hieronis Syrac. ap. Xen. Hier. 1, 31 et 33. Alius Anth. Pal. 6, 112. L. Dindorf.]

[Δαῖμα, σπιθάμην καὶ τὸ ἔγκωλον τοῦ σχοινίου, στήμονα δὲ Ταραντῖνοι, Hesychius, i. e. Palmum et Funis partem quæ in colo est (si modo vera hæc interpr., sec. quam scrib. esset ἔγκολον), Tarentini vero Stamen. V. Δαάναι et Δίασμα. L. Dind.]

[Δαΐμαχος, ὁ, Daimachus, n. pr. viri ap. Thucyd. 3, 20; alius qui de India scripserat, ap. Athen. 9, 394, E, Harpocrat. v. Ἐγγυθήκη. Conf. Plut. Comp. Sol. c. Poplic. c. 4, et ubi Δάμαχος est in libris Lysand. c. 12. Δηίμαχον dicere solet Strabo, frequen-
A ter nomen ejus repetens l. 2. Δαΐμαχον auctorem Πολιορκητικῶν citat Steph. Byz. in Λακεδαίμων. Siculum quendam Δ. memorat Polyæn. 1, 43, 1. ‒∪∪∪ L. Dindorf.]

[Δαϊμένης, ὁ, Daimenes, filius Tisameni ap. Pausan. 7, 6, 2. Alius ap. Diodor. 14, 53. L. Dind.]

[Δαιμονάνθρωπος, ὁ, Homo dæmonicus. Eust. Opusc. p. 73, 55 : Ψευδάνθρωπος ἄνθρωπος ὁ ὑποκριτής, ὡς δὲ καὶ δαιμονῶν λεχθείη ἂν δαιμονάνθρωπος. L. Dind.]

Δαιμονάω, Sum dæmoniacus, A dæmonio teneor, Lucian. [Philops. c. 16.] Sed generalius accipitur pro Insanio, Furore correptus sum, vel Furiatus sum, Bud. e Lact. Plut. Pericl. [c. 6] : Περὶ τὰ θεῖα δαιμονῶσι καὶ ταραττομένοις δι' ἀπειρίαν αὐτῶν. — Δαιμονᾷ Hesychio ὑπὸ δαίμονος κατέχεται. [Æsch. Choeph. 566 : Δαιμονᾷ δόμος κακοῖς· Sept. 1001 : Δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ. Eur. Phœn. 895, δαιμονῶντες, expl. ab schol. σκληρῷ δαίμονι καὶ ἀπανθρώπῳ χρώμενοι. Aristoph. Thesm. 1054 : Ὡς ἐκρεμάσθην, λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, Doloribus, guttur angentibus, furiatus. Angl. Orig. C.
B Cels. 7, 40. Routh. Philostr. V. Ap. 3, 38 : Παρῆγε γύναιον ἱκετεῦον ὑπὲρ παιδὸς, ὃν ἔφασκε ... δαιμονᾶν δύο ἔτη· τὸ δὲ ἦθος τοῦ δαίμονος, εἴρωνα εἶναι καὶ ψεύστην. Xen. Comm. 1, 1, 9 : Τοὺς δὲ μηδὲν τῶν τοιούτων οἰομένους εἶναι δαιμόνιον, ἀλλὰ πάντα τῆς ἀνθρώπου γνώμης, δαιμονᾶν ἔφη· δαιμονᾶν δὲ καὶ τοὺς μαντευομένους, ἃ τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκαν οἱ θεοὶ μαθοῦσι διακρίνειν. Plut. Marc. c. 23 : Δαιμονῶντι καὶ παραφρονοῦντι· Mor. p. 169, D : Τετύφωνται καὶ δαιμονῶσιν οἱ ... νομίζοντες. Euseb. H. E. 5, 13 : Παρθένου δαιμονώσης.]

[Δαιμονεὺς, έως, ὁ, Dæmoneus, n. pr. viri in Anth. Pal. 6, 259 : Τίς τὸν ἄγνουν Ἑρμῆν σε παρ' ὑσπλήγεσσιν ἔθηκεν; Ἑρμογένης. Τίνος ὤν; Δαιμονέως. Ποταπός; Ubi cod. Pal. δαίμον ἕως et in marg. γρ. Δαιμονέως. L. Dindorf.]

[Δαιμονητιάω.] Δαιμονητιᾷ Hesych. teste Cretensibus est δαιμονίζει.

Δαιμονιακὸς, ἡ, ὸν, Dæmoniacus, A dæmone inspiratus vel afflatus, Plut. Pericle, φθόνος. [Vox nihili. V. Δαιμονικός.]

C [Δαιμονιανὸς, confusis secum per parodiam vocab. δαιμόνιος et nom. Domitiani, dictus a Simeone imp. Domitianus sec. schol. Hermog. in cod. Par. 1983 ap. Bast. ad Greg. p. 59 : Καὶ ὁ θεολόγος τὸν Ἰουλιανὸν Εἰδωλιανὸν καὶ τὸν Δομετιανὸν Δαιμονιανὸν ὁ μεταφραστὴς, i. e. Simeon.]

[Δαιμονιάρχης, ὁ, Dæmonum princeps. Hermes Trism. Lactantii 2, 14, 6, p. 263. Stauv. Combef. Auct. Patr. vol. 2, p. 718, A. L. Dindorf.]

[Δαιμονιάω, i. q. δαιμονάω ap. Joseph. et scriptt. Eccles. sec. Valck. ad Phœn. v. 895 ab Schæf. cit. Georg. Sync. p. 263, D : Ἀριστοτέλους γεγονὼς τοῦ δαιμονιῶντος φοιτητὴς (Alexander), Divini Aristotelis, qui alias vocari solet δαιμόνιος, quum θεῖος sit epith. Platonis. L. Dindorf.]

Δαιμονίζω, Pro dæmone habeo, i. e. pro deo. Vide Hesych. Δαιμονίζειν Hesychio τὸ δαίμονα ἡγεῖσθαι καὶ ἀποθειοῦσθαι [ἀποθεοῦσθαι Schneid. Suppl. Lex.]. Δαιμονίζομαι, A dæmonio teneor, s. possideor. Aliquoties habetur ap. Evang. et Matth. præsertim. A Marco 5,
D [2] ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ i. e. q. et δαιμονιζόμενος. A profanis scriptt. dicitur potius δαιμονιᾶν. [Philemo Stobæi Phys. p. 196 : Ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην, pro δαίμονα τύχης λέλογχε. Antiatt. Bekk. An. p. 90, 31 : Δαιμονίζεσθαι· Σοφοκλῆς Δανάῃ, Δεδαιμονισμένον, ἀντὶ τοῦ τεθεωμένον. Apud Polemon. Phys. 1, 22 δαιμονίζονται pro μεμήνασι, cf. Adamant. Plut. Mor. p. 706, D : Οἱ Μάγοι τοὺς δαιμονιζομένους κελεύουσι τὰ Ἐφέσια γράμματα πρὸς αὐτοὺς καταλέγειν καὶ ὀνομάζειν· 1157, D, in scripto supposito De flum. : Ποιεῖ δὲ πρὸς τοὺς δαιμονιζομένους· ἅμα γὰρ προστεθῆναι ταῖς ῥισὶν ἀπέρχεται τὸ δαιμόνιον, ubi conf. interpr. Ap. Theoph. Nonn. 1, 45 qui memorantur δαιμονιζόμενοι, Weigel. ex Mead. Morb. biblic. p. 52 docet dictos fuisse etiam epilepticos. Hæc fere Schneid. Postremæ signif. exx. e Basilic. l. 19, tit. 10, 13 citavit Ducang. Aret. Diut. caus. 1, 4 : Δοκέει γὰρ τοῖσι ἐς τὴν σελήνην ἀλιτροῖσι ἀφικνεῖσθαι ἡ νοῦσος (epilepsia)· τοὔνεκεν ἱερὴν κικλήσκουσι τὴν πάθην· ἱερὸν γὰρ τὸ μέγα· ἢ ἴησιος οὐκ ἀνθρωπηίης ἀλλὰ θείης, ἢ δαίμονος δόξης ἐς τὸν ἄνθρωπον

εἰσόδου ἢ ξυμπάντων ὁμοῦ τήνδε ἐκίκλησκον ἱερήν. L. D.]

Δαιμονικός, ή, όν, Dæmonicus, Qui est dæmonis: ut οἶστρον ὑπομένειν, Chrys. De sacerd. Sic Lact., Dæmonicæ fraudes. At e Plut. Pericle afferunt VV. LL. δαιμονιακὸν φθόνον, pro Invidia a dæmone incensa: quum potius δαιμονικὸν leg. videatur. [Locus est c. 13: Ὥσπερ δαίμονι κακῷ τῷ φθόνῳ τῶν πολλῶν ἀποθύοντας, ubi nescio unde hauserint scripturam δαιμονιακῷ VV. LL. L. D.] At pro dæmoniacus, i. e. Qui a dæmone s. dæmonibus possidetur, dicitur potius δαιμονῶν vel δαιμονιζόμενος. [Etiam δαιμονικός. Hesych. v. Οὐ φοιβήσεται: Φοιβᾶν ἐστι τὸ ἐπὶ νεκρῷ ἢ δαιμονικῷ μαντεύεσθαι. Hemst. Plut. Mor. p. 362, F: Τὸν ὄνον οὐ καθαρὸν, ἀλλὰ δαιμονικὸν ἡγοῦνται ζῷον εἶναι· 363, A: Φαίνονται δὲ καὶ οἱ Πυθαγορικοὶ τὸν Τυφῶνα δαιμονικὴν ἡγούμενοι δύναμιν· 996, D: Τὸ ἐν ἡμῖν ἄλογον καὶ ἄτακτον καὶ βίαιον οὐ θεῖον, ἀλλὰ δαιμονικόν. Schol. Arist. Pl. 424: Τραγῳδικὸν) δαιμονικόν.]

[Δαιμονικώδης, ὁ, ἡ, A spiritu immundo profectus. Nil. Epist. p. 43, 12: Πᾶν πάθος αἰσχρὸν καὶ δαιμονικῶδες. Ioann. Clim. p. 290, 1: Δαιμονικῶδες ἦθος. Hase.]

[Δαιμονιόθυτον, τὸ, Dæmoni immolatum. Orig. C. Cels. 8, p. 392 (403): Προτρέπει ἡμᾶς ἐπὶ τὴν τῶν ὡς μὲν πρὸς ἀλήθειαν εἰδωλοθύτων χρῆσιν, ἢ (ἵν' οὕτως ὀνομάσω) δαιμονιοθύτων. Seager.]

[Δαιμονιόληπτος, ὁ, ἡ, A dæmonio correptus. Justin. Apol. p. 28.]

[Δαιμονιόπληκτος, ὁ, ἡ, A dæmonio percussus. Procul. Paraphr. Ptolem. p. 237, 12.]

[Δαιμονιοπληξία, ἡ, Percussio a dæmonio. Procul. Paraphr. Ptolem. p. 238, 19.]

Δαιμόνιον autem neutr., sicut et τὸ θεῖον, Numen supremum, Deus supremus, et Divinitas mundi moderatrix, Bud., qui et τὸ δαιμόνιον interpr. Deos: cum tamen Dem. [p. 415] θεοὺς et δαιμόνιον separatim dixerit: Οἱ θεοὶ δὲ εἴσονται καὶ τὸ δαιμόνιον, τὸν μὴ τὰ δίκαια ψηφισάμενον. [Item Plato Reip. 2, p. 382, D: Πάντῃ ἄρα ἀψευδὲς τὸ δ. τε καὶ τὸ θεῖον.] Apud Athen. autem 251 eod. in l. et pro eod. τὸ θεῖον et τὸ δαιμόνιον ponuntur. Isocr. [Ad Dem. p. 4]: Τίμα τὸ δαιμόνιον. Sic et Xen. [Ἀπ. 1, 4, 2]: Ἃ ποτε αὐτοῦ ἤκουσα περὶ τοῦ δαιμονίου διαλεγομένου· ubi sunt qui Divinam providentiam interpr. [Ib. 10: Οὔτοι ἐγὼ ὑπερορῶ τὸ δαιμόνιον, ἀλλ' ἐκεῖνο μεγαλοπρεπέστερον ἡγοῦμαι ἢ ὡς τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι. Et alibi. Item Eur. sæpius, ut Bacch. 894: Κούφα γὰρ δαπάνα νομίζειν ἰσχὺν τόδ' ἔχειν, ὅ,τι ποτ' ἄρα τὸ δαιμόνιον.] Apud Plut. Galba p. 751 [c. 23] tonitrua et fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου proficiscuntur. || Apud Eund. vero [Mor. p. 575—598] δαιμόνιον Socratis peculiari signif. et quidem controversa, ut disces ex ejus libello, qui sic inscribitur. [V. de eod. Xen. Comm. 1, 1, 2, ibique Schneid., docentem ap. Plat. et Xen. voc. δαιμόνιον semper capiendum esse adjective, non substantive, secus quam accepit Meletus ap. Xen. l. c. 1: Ἀδικεῖ Σωκράτης οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων. De Plat. v. Ast. ad Phædr. p. 271. L. D.] Lucian. quodam l., cujus in præsentia non recordor, δαιμόνια mihi visus est appellare quod Ovid. Umbras nocte volantes. [Asin. c. 24: Ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίζεις ἀωρίᾳ, ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας;] Videtur autem pro hac exp. facere illa terroris signif., quam Eust. p. 705 dat voci δαίμων. || De δαιμόνιον autem Spiritum impurum signif., s. Diabolum, vide Δαίμων. [Δαιμόνιον, Larva, Gl. Conf. in Δαιμονίζομαι. Matth. 7, 22: Τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν. Et sæpe alibi in Script. sancta. Unde locutio Ion. 7, 20 etc.: Δαιμόνιον ἔχεις, Dæmonio agitaris. V. plura ap. Schleusn. || Δ. confus. c. δαίμων Dionys. Ant. R. 2, 1 et 60; 5, 16. Schæf.]

Δαιμόνιος, ὁ, ἡ [et α, ον], Divinus, Ad dæmonem pertinens, i. e. Deum ap. profanos scriptt. [Æsch. Sept. 891: Δαιμόνιοι... ἀραί· Pers. 581: Δαιμόνι' ἄχη. Soph. El. 1269: Δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ· Ant. 376: Δ. τέρας. Eur. Alc. aliarumque fabb. in fine: Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. Dionys. Hal. Ant. R. 2, 48: Ὅς ἀνδρωθεὶς μορφήν τε οὐ κατ' ἄνθρωπον, ἀλλὰ δαιμόνιον ἴσχει.] Plato Apol. [p. 27, C]: Ἔσθ' ὅστις δαιμόνια μὲν νομίζει πράγματα εἶναι, δαίμονας δὲ οὐ νομίζει; Sic Synes.: Καὶ μόνα περιεργάζεσθαι τὰ δαιμόνια πράγματα. Sed et τὰ δαιμόνια sine adjectione dicuntur Res divinæ a Xen. Ἀπ. 1, [1, 12: Τὰ μὲν ἀνθρώπεια παρέντες, τὰ δὲ δαιμόνια σκοποῦντες]. Et ap. Eund. [ib. 1, 3, 5]: Εἰ μή τι δαιμόνιον εἴη, exp. Nisi quid divinitus contingat; De re equ. [11, 13]: Ἢν μή τι δαιμόνιον κωλύῃ. Et Thuc. 2, [64]: Φέρειν τε χρὴ τά τε δαιμόνια ἀναγκαίως, τά τε ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνδρείως, Quæ divinitus invecta sunt. Δαιμόνιον πῦρ, Epigr., A deo missus: δαιμόνιον μήνιμα, Plut. Romulo [c. 24; et ap. eund. Mor. p. 168, B: Ῥεῦμα δαιμόνιον ἄτης], Synes.; δαιμόνιος ἀνάγκη ap. Lys. [p. 106 St.] quod interpr. Bud. 973. Item δαιμόνιος τύχη ap. Herodian. [1, 9] (sicut θείην τύχην supra ex Herod. 1 annotavi): Εἴτε ὑπό τινος δαιμονίου τύχης ἐπειχθέντος, Polit. Sive forte quadam divinitus huc impellente. [Herodot. 7, 18: Ἐπεὶ δὲ δαιμονίη τις γίνεται ὁρμὴ, καὶ Ἕλληνας φθορή τις καταλαμβάνει θεήλατος. Lucian. Halc. c. 1: Διά τινα δαιμονίαν βούλησιν. Dio Chr. vol. 1, p. 372: Οὐκ ἄνευ δαιμονίας τινὸς βουλήσεως. Carm. Pythag. ap. Plut. Mor. p. 116, E et alios: Ὅσσα δὲ δαιμονίαισι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν. Lucian. Pro lapsu in salut. c. 1: Παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος.] Herodian. 4, [12, 5] signif. restrinxit, quum non solum τὰ δαιμόνια dixit, sed ei τὰ θεῖα præfixit: Οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπων πάντα εἰδέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν, Non hominum modo res cognoscere studebat, sed deorum dæmonumque etiam rimari arcana, Polit. [Demosth. p. 18, 9: Δαιμονίᾳ τινὶ καὶ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν εὐεργεσίᾳ. Aristot. De divin. in somn. c. 2: Ὅλως δ' ἐπεὶ καὶ τῶν ἄλλων ζῴων ὀνειρώττει τινὰ, θεόπεμπτα μὲν οὐκ ἂν εἴη τὰ ἐνύπνια, οὐδὲ γέγονε τούτου χάριν, δαιμόνια μέντοι· ἡ γὰρ φύσις δαιμονία, ἀλλ' οὐ θεία. Plut. Mor. p. 438, D: Ἔστι δὲ θεία μὲν ὄντως καὶ δαιμόνιος (vis spiritus). Ps.-Aristot. De mundo c. 1: Πολλάκις μὲν ἔμοιγε θεῖόν τι καὶ δ. ὄντως χρῆμα ἡ φιλοσοφία ἔδοξεν εἶναι. L. D.] Sic et Synes. De ins. δαιμονίαν φύσιν appellavit Dæmonum naturam. Idem vero δαιμονίας ἐπηρείας κρείττονα vocavit Non succumbentem fortunæ. Sic et Lucian. [Pro lapsu in salut. c. 1] δαίμονος ἐπήρειαν dixit. [Omisso τύχῃ s. μοίρᾳ Pind. Ol. 9, 118: Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν εὔχειρα, ubi est var. δαιμονίως. Sic dicitur θεσπεσίῃ. Itaque habet quo se tueatur scriptura cod. ap. Proc. in Plat. Alcib. p. 123: Ὅπου μὲν ἀπὸ δαιμονίας, ὅπου δὲ θεόθεν ἐπιτελεῖσθαι, ubi al. addunt αἰτίας. L. D.] || Homo etiam appellatur, Divinus, Qui divinum aliquid habet. Ἄνδρες etiam dicuntur, inquit Bud., qui Humano fastigio majores Lat. dicuntur, et divino minores. [Lucian. Rhet. præc. c. 13: Αὐτίκα μάλα εἴσῃ πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἥκεις.] Idem a Dem. δαιμόνιον pro Augusto et venerando poni scribit: intelligens tamen, ut opinor, l. ex Or. in Mid. ubi rei tribuitur, non personæ. Sed ap. Plat. magis speciali signif. δαιμόνιος ἄνθρωπος est ὁ ὁμιλῶν τῷ θεῷ διὰ τῶν θυσιῶν, κ. τ. λ. Bud. 973. Ad hanc autem signif. pertinere mihi videtur Plut. [Mor. p. 589, D]: Μόνοις ἐνηχοῦσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος καὶ νήνεμον ἔχουσι τὴν ψυχὴν, οὓς δὴ καὶ ἱεροὺς καὶ δαιμονίους ἀνθρώπους καλοῦμεν. Item δαιμόνιε, Il. B, [190,] pro μακάριε, Beate, Eust.: Δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι, ubi tamen Bud. h. v. accommodat illam signif., quam modo ex eo retuli. [Xen. Hist. Gr. 7, 4, 3: Ἀπιὼν Ἀθήνηθεν δαιμονιώτατα ἀποθνήσκει. Dio Cass. 53, 8: Τίς μὲν γὰρ ἂν μεγαλοψυχότερός μου (Augustus loquitur), τίς δὲ δαιμονιώτερος εὑρεθείη; Hemst.] || Admirandus, Mirus; ut Epigr. [Anth. Pal. 11, 86], δαιμόνιος βραδύτης. Sic Δαιμονίως [proprie Divinitus, ut capiendum ap. Æsch. Adv. Ctes. p. 72 St.: Τὴν θεοβλάβειαν καὶ τὴν ἀφροσύνην οὐκ ἀνθρωπίνως ἀλλὰ δ. κτησάμενοι. Polyb. 15, 14, 17: Δ. εἰς δέοντα καιρὸν συνῆψαν· 27, 14, 5: Δ. πως ὁ Νέστωρ τὸ μέλλον ὀττευσάμενος. Et paullo aliter 16, 28, 8: Ἀσχάλλων γὰρ ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν ἐλαττώμασι, καὶ τὸ πλεῖον ὀργῇ καὶ θυμῷ χρώμενος, παραστατικῶς καὶ δαιμ. ἐνώρμησεν εἰς τοὺς ἐνεστῶτας καιρούς. Et rursus aliter schol. Hom. Il. II, 752: Δ. τῇ εἰκόνι χρῆται, Divine.] Mirabiliter, Mirum in modum, ut Bud. Aristoph. [Pl. 675]: Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι. [Id. Pac. 541: Δ. ὑπωπιασμέναι· Nub. 76: Δ.

ὑπερφυᾶ. Theocr. Ep. 11, 4 : Δ. φίλος. Athen. p. 374, C : Φιλόσυχος γάρ εἰμι δαιμονίως · 13, 601, E : Περὶ τὰ παιδικὰ δ. ἐπτόηνται. Dionys. De comp. verb. vol. 5, p. 204, 11=396 : Ἑτέρου πάλιν ἅψομαι (λόγου) τοῦ πάνυ ἡρμηνεῦσθαι δ. δοκοῦντος. || Ead. signif. neutr. plur. Arist. Pac. 585 : Δαιμόνια βουλόμενος εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι. Lex. Seg. Montef. Bibl. Coisl. p. 232 : Δαιμονίως, παραδόξως, καὶ δαιμόνια ὡσαύτως. L. D.] || Sed δαιμόνιος ironice interdum dicitur, sicut et θαυμάσιος, quod proprie sonat Mirabilis, interdum vero et increpantis est : v. quæ proxime sequuntur. [Cum accus. Lucian. Philops. c. 32 : Ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν. Cum infin. Dionys. De comp. verb. vol. 5, p. 117, 12= 240 Sch. : Μυρία τοιαῦτά ἐστι καὶ παρὰ Πλάτωνι· ὁ γὰρ ἀνὴρ εὐμέλειάν τε καὶ εὐρυθμίαν συνιδεῖν δαιμονιώτατος. Vertere possis, Felicissimus in consequenda suavitate et concinnitate.]

Δαιμόνιος in malam etiam partem ponitur; ut τύχη pro Dira et miseranda fortuna, Bud. ap. Plat. Sed multo frequentius male sonat, quum adhibetur compellationibus : ut ap. Herod. 4, [126 : conf. 7, 48; 8, 84. Quibus ll. omnibus ponitur in oratione increpantium], δαιμόνιε ἀνδρῶν, pro O miserrime hominum : ubi observa δαιμόνιε ἀνδρῶν, quo et Aristoph. [Ran. 835 (indeque Pseudo-Lucian. Philopat. c. 25 : Ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν), Eccl. 564, 784] usus est : atque huic constr. occasionem dedit Hom., quum dixit δαιμόνιε ξείνων Od. Ξ, [443], ubi tamen contra in laudem dicitur. Manavit autem ab Hom. hic v. istius usus; ut Il. B, 200 : Δαιμόνι', ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, pro Miser. Sic A, [561], Jupiter Junoni succensens, Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, Misera. Sunt tamen et qui interpr. Improba, Scelesta : sicut et in illo altero l. δαιμόνιε, Improbe, Scelește. Quæ interpr. mihi non displicet, præsertim quum sermonis Gallici consuetudinem considero vocantis *misérable* interdum Miserum, interdum Improbum. Alioqui certe δαιμόνιος proprie vel Beatum, i. e. εὐδαίμονα, vel Miserum, i. e. δυσδαίμονα, signif. quod δαίμων sit vox media, non Improbum. Sed alicubi tamen δαιμόνιε minus acerbum esse puto, nec tam vituperationem et reprehensionem, quam irrisionem ei subesse, s. ironiam, qualis est in θαυμάσιος, quod et signif. alioqui ei respondet in nonnullis loquendi generibus. Talis ironia est in ὦ βέλτιστε, et Lat. Bone vir. [Lucian. Dem. enc. c. 47 : Ἐπείσθην ἂν τούτοις Ἀρχίας ὤν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμί, συγγίγνωσκέ μοι, ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότι κακῷ γενέσθαι. Blandientis potius est ap. Arist. Lys. 883 : Κατάβηθ', ὦ δαιμονία, τῷ παιδίῳ· Ran. 44 : Ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε, δέομαι γάρ τί σου· 175 : Ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἵνα ξυμβῶ τί σοι. Et alibi. Ceterum mirus est HSt. eandem compellationem ap. eund. Hom., qui ea utitur sæpissime, modo de Misero modo de Beato capiendam docens. Semper et ap. hunc et ap. ceteros est increpantium modo lenius modo vehementius, prout cetera se habet oratio. L. D.]

[Δαιμονίς, ίδος, ἡ, i. q. ἡ δαίμων. Procul. in Tim. p. 15 : Αἱ θεῖαι δαιμονίδες. Hemst. Hermias in Plat. Phædr. p. 87 : Ἡρωΐσσαις τισὶ... ἢ καὶ δαιμονίσιν. L. D.]

[Δαιμονισμός, ὁ, Gl. Larvatus. Orig. C. Cels. 8, p. 417 : Οὐκ ὀλίγους ἀπὸ νόσων, καὶ δαιμονισμῶν, καὶ ἄλλων περιστάσεων ἰάσατο (coll. 429, 434). Seager. Id. 8, c. 66 : Ὁμοίως τοῖς ἀπὸ δαιμονισμοῦ ἔσθ' ὅτε ἀναφέρουσιν, εἶτα πάλιν καταπίπτουσιν. Hase.]

Δαιμονιώδης, ὁ, ἡ, Ad dæmonia pertinens. [Symm. Ps. 90, 6. Angl. Schol. Arist. Ran. 295 : Ἔμπουσα φάντασμα δαιμονιῶδες. Suid. v. Γόργαθος expl. : Κλίνη ἐν ᾗ τοὺς παρέτους καὶ δαιμονιώδεις στροβοῦσι. Quibus ll. vert. Dæmoniacus. Divinitus immissum vero ap. S. Maxim. Conf. vol. 1, p. 338 : Δαιμονιώδους πάθους, et Niceph. Greg. 17, 6 : Τῆς δαιμονιώδους συμφορᾶς. L. Dindorf.]

[Δαιμονίως. V. Δαιμόνιος.]

Δαιμονοβλάβεια, ἡ, Amentia, Mentis occæcatio divinitus immissa. [Polyb. 28, 9, 4 : Ὥστε διαπορεῖν πότερα δεῖ λέγειν ἐπὶ τῶν τοιούτων (Persei Maced. perversa consilia dicit) ἀλογιστίαν ἢ δ. Et mox iterum.]

[Δαιμονοειδής, ὁ, ἡ, Dæmoniacus, Diabolicus, ex Olympiod. in Plat. Phæd. notavit Bekk. An. p. 1359, b, ubi expressum quidem δαιμο νειδὴς (sic), sed ex-

A primi δαιμονοειδὴς debuisse series literarum ostendit. L. D. Δαιμονώδης, Chrys. in Ps. 11, t. 1, p. 605 : Ὦ διαβολικοῦ ῥήματος, ὦ ψυχῆς δαιμονιώδους. Seager. Theod. Prodr. Ep. p. 46.]

Δαιμονολάτρης, ὁ, Dæmonum cultor : ea forma, qua εἰδωλολάτρης.

Δαιμονομανία, ἡ, Insanus dæmonum amor, i. e. quo quis prosequitur dæmonum cultum, Insana quædam idololatria, ap. Aretham : ea forma, qua dicitur γυναικομανία.

[Δαιμονομαχέω, Cum numine divino contendo. Eust. Il. p. 1097, 6 : Τὸ δὲ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι ταὐτὸν μέν ἐστι τῷ ... δαιμονομαχεῖν. Wakef.]

[Δαιμονοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Dæmonis vultum s. personam indutus. Germ. Cpolit. p. 439, C Grets. : Τῶν δαιμονοπροσώπων τούτων Βογομίλων· et p. 444, C : Σκοτεινόμορφοι γὰρ καὶ οὗτοι, καὶ δυσειδεῖς καί, ἁπλῶς εἰπεῖν, δαιμονοπρόσωποι. Hase.]

[Δαιμονοφιλής, οῦς, ὁ, ἡ, Numini carus, dilectus. Eust. Il. p. 1097, 22 : Ἄνδρα δαιμονοφιλῆ. L. Dindorf.]

B Δαιμονοφόρητος, ὁ, ἡ, Qui a dæmone agitatur. [Eust. Opusc. p. 41, 26 : Ὅπλων πρόβλημα κατὰ τῶν δαιμονοφορήτων· 92, 70 : Τοῖς δαιμονοφορήτοις θεραπευταῖς· 161, 66 : Ὦ δαιμονοφόρητε ὑβριστά· 177, 87 : Τοὺς δαιμονοφορήτους κατέκλυσεν· 255, 34 : Ἀλλ' ὦ τῶν ἱππικωτάτων μοναχῶν δαιμονοφόρητον ἱππασίαν ταύτην δεδιδαγμένων· 279, 4 : Ἦν γάρ καί τις δαιμονοφόρητος λέσχη σύγκλητος. L. Dindorf.]

[Δαιμονώδης. V. Δαιμονοειδής.]

Δαιμός, Cujus bona in fiscum s. ærarium regis relata sunt. Hesychio enim δαιμοὶ sunt οἱ καταδικασθέντες τὰς οὐσίας εἰς βασιλέως.

Δαίμων, ὁ, ἡ, Deus, quasi δαήμων, ut et Plato vult in Cratylo [p. 398, B; et Hesych. : Δαίμων, δαήμων, item Tzetzes Hist. 12, 871 : Δ. δαήμων τις καὶ ἔμπειρος. Archiloch. fr. 4, ap. Plut. Thes. c. 5 : Ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονές εἰσι μάχης. Hermesianax Athen. 13, p. 597, E, v. 28 : Ἥδιστον πάντων δαίμονα μουσοπόλον· quod Jacobs. ad Anth. vol. 10, p. 138, 268 et 306, μουσοπόλων legens cum aliis, confert talibus quale hoc

C Archiæ : Κοίρανος ὕμνων]. Quidam tamen et δαίμονας dictos ἀπὸ τοῦ δάσασθαι crediderunt, quod sint διαιτηταὶ καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων. Sæpe autem generaliter δαίμων vocatur, a poet. præsertim, quivis deus vel dea : ut Il. T, [188] : Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος· Id. Il., P, [98] δαίμονα et θεὸν pro eod. in una eademque sententia dixit, Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει, πρὸς δαίμονα, φωτὶ μάχεσθαι, Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. [Δαίμονα hic vert. non Deum, sed Fatum, ut ib. 104 : Ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης, καὶ πρὸς δαίμονά περ.] Et de Venere Γ, [420] : Ἦρχε δὲ δαίμων. [Conf. A, 222 : Ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους, etc. Æsch. Prom. 85 : Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα καλοῦσιν etc. Hesiod. vero Th. 991 : Τόν ῥα (Phaethontem) νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης, παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη ὦρτ' ἀνερειψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον. Thuc. 4, 97 : Τοὺς ὁμωχέτας δαίμονας καὶ τὸν Ἀπόλλω, fort. melius verteris Numen, quam Deum.] Plato Universi

D moderatorem Deum μέγιστον δαίμονα appellat. [Hinc de Cæsare Anth. Pal. 9, 562 : Τίς φθῆναι δύναται δαίμονι χαῖρ' ἐνέπειν.] || Interdum vero δαίμονες et θεοὶ tanquam diversa ponuntur : unde Aristoph. Pl. [81], καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες. Æschin. C. Ctes. : Ὦ γῆ, καὶ θεοί, καὶ δαίμονες, καὶ ἄνθρωποι, ὅσοι βούλεσθε ἀκούειν τἀληθῆ. Sic et Platoni Timæo [p. 90, A : (Animam) δαίμονα θεὸς ἑκάστῳ δέδωκε· conf. paullo post] et De rep. 3, p. 32, atque alibi [ut Epinom. p. 984], sunt alii δαίμονες quam θεοί. Necnon Plut. quum alibi, tum De orac. defectu : Εἰ δὲ τοῖς νενομισμένοις τῶν θεῶν ὀνόμασι δαίμονάς τινας καλοῦμεν, οὐ θαυμαστέον· Probl. Rom. [p. 283, F] : Πότερον τὸ μὲν θεοῖς θύειν ἀνθρώπους, ἀνόσιον ἡγοῦντο, τὸ δὲ δαίμοσιν, ἀναγκαῖον· paulo post [284, C] : Ἀλλοκότοις τισὶ δαίμοσι· [Mor. p. 153, A :] Τί ὠφελιμώτατον; θεός· τί βλαβερώτατον; δαίμων. Et subjungit, Τί ῥωμαλεώτατον; τύχη. Sed de δαίμων, qui opp. τῷ θεῷ, dicetur infra : nunc quod ad δαίμονας illos attinet, qui non opp. θεοῖς, sed ab illis distinguuntur duntaxat, quidam Deos indigetes

vertunt : at Cic. [De univ. 11], Lares, ap. Plat. Phæd. [p. 107 : Ὁ ἑκάστου δαίμων] : verum addens, Si modo hoc recte conversum videri potest. [Gl. : Δαίμονες, Indigites. Δαίμονες, οἱ κατοικίδιοι θεοί, Lares. Δαιμόνων μήτηρ, Larumda (Larunda).] Hic autem nec illud omittendum, Philonem existimasse ἥρωας et δαίμονας Gr. appellatos fuisse, quos Moses Angelos vocarit. [Herodian. Epim. p. 19 : Δαίμων, ἄγγελος σκοτεινός.] Ubi et addit, animas eorum esse, qui philosophiæ studio constanter olim indulserint. Manarit autem fortasse hæc Gr. opinio ex Hesiodo Op. [121], qui δαίμονας itidem vocat aurei seculi viros, postquam vita functi sunt, qui et φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellantur. Vide et Plat. De rep. 3. [Et inpr. Plut. Mor. p. 415, A, B, 418, E, F. Æsch. Sept. 523 : Τοῦ χθονίου δαίμονος, de Typhone. Plut. Rom. c. 28 : Οὐδὲν οὖν δεῖ τὰ σώματα τῶν ἀγαθῶν συναναπέμπειν παρὰ φύσιν εἰς οὐρανόν, ἀλλὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ψυχὰς παντάπασιν οἴεσθαι κατὰ φύσιν καὶ δίκην θείαν ἐκ μὲν ἀνθρώπων εἰς ἥρωας, ἐκ δ' ἡρώων εἰς δαίμονας, ἐκ δὲ δαιμόνων, ἂν τέλεον ὥσπερ ἐν τελετῇ καθαρθῶσι καὶ ὁσιωθῶσιν ... εἰς θεοὺς ἀναφέρεσθαι. De qua per gradus facienda elatione conf. Wyttenb. ad Eunap. p. 110. Dionys. Ant. R. 1, 77 : Ὡς ἀνακεκραμένης τῆς ἁπάσης οὐσίας τοῦ κόσμου, καὶ μεταξὺ τοῦ θείου καὶ τοῦ θνητοῦ γένους ὑπαρχούσης φύσεως, ἣν τὸ δαιμόνων φῦλον ἐπέχει, τότε μὲν ἀνθρώποις, τότε δὲ θεοῖς ἐπιμιγνύμενον, ἐξ οὗ ὁ λόγος ἔχει τὸ μυθευόμενον ἡρώων φῦναι γένος. L. D.] || Multis item in ll. δαίμων vertitur Genius [ita Gl.], ac tum præcipue, quum dicitur hujus vel illius δαίμων, vel certe gen. sub., ut ὁ δαίμων τοῦ βασιλέως ap. Plut. [Artax. 15] et Athen. Sic Plut. [Mor. p. 109, D] : Ἔρεσθαι [ἐρέσθαι] οὖν ὅστις εἴη· καὶ τὸν φάναι, δαίμων τοῦ υἱέως σοῦ· Id. Cæs. [c. 69] : Ὁ μέντοι μέγας αὐτοῦ δαίμων, ᾧ παρὰ τὸν βίον ἐχρήσατο, καὶ τελευτήσαντος ἐπηκολούθησε. Quem l. Bud. afferens, δαίμονα esse dicit cujusque Genium præstitem, conciliatorem fortunæ vel bonæ vel adversæ : unde εὐδαίμονας et κακοδαίμονας esse appellatos. Hæc ille. [Vid. omnino Dio Chrysost. Or. 25, Περὶ τοῦ Δαίμονος.] Sciendum est autem eand. esse et τοῦ ὀλβιοδαίμων rationem, in quo, sicut et in illis duobus, posse δαίμονα accipi etiam ἀντὶ τύχης, vel μοίρας, quod et alicubi Eust. [Od. p. 1766, 12], ni fallor, sentit. Illud etiam addo, pro Genio bono interdum δαίμονα simpl., interdum ἀγαθὸν δαίμονα dixisse [Diodor. 4, 51 : Παρεῖναι γὰρ αὐτὴν ἐπ' ἀγαθῷ δαίμονι τῇ τε πόλει πάσῃ καὶ τῷ βασιλεῖ] : at Malum genium, interdum κακὸν δαίμονα, ut Od. K, [64] : Τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων; [Plut. Cæs. c. 69 : Ἀποκρίνεται δ' αὐτῷ (Bruto) τὸ φάσμα, Ὁ σός, ὦ Βροῦτε, δαίμων κακός·] interdum βαρὺν [Eur. Hec. 717 : Ὦ τλῆμον, ὥς σε πολυπονωτάτην βροτῶν δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς], nonnunquam et στυγερὸν appellasse, ut δαίμων ὅσπερ ἐστὶ σοὶ βαρύς. Et, Νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι, Soph. [Aj. 1215. Hom. Od. E, 396 : Στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων. Plura v. ap. Dorv. ad Char. 6, 2, p. 521=518.] || Pro Fortuna sæpe accipitur. [Hesiod. Sc. 94 : Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους. Æsch. Pers. 601 : Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ. Et alibi. Eur. Tro. 103 : Πλεῖ κατὰ πορθμόν, πλεῖ κατὰ δαίμονα. Id. fr. Antig. ap. Stob. vol. 3, p. 376 : Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πῖπτον εὐλόγως φέρει τὸν δαίμον', οὗτος ἧσσόν ἐστ' ἀνόλβιος· Phœn. 1653 : Οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα.] Plut. [Æmil. c. 36] : Ἐδεδίειν γὰρ τὴν μεταβολὴν τοῦ δαίμονος· [ibid. c. 26] : Οὐδὲ τοῦ νῦν, ἀλλὰ τοῦ πάλαι δαίμονος ἀνάξιος. Fem. Synes. : Εἰ δή σοι φιλία πρὸς τὴν δαίμονα, σύστησον αὐτῇ τὸν νεανίσκον. [Pind. Isthm. 6, 44 : Θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες· δαίμων δ' ἄϊσος. De fort. adversa Soph. Œd. C. 1337 : Ἄλλους τε θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε κἀγὼ τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληφότες. Id. fr. Tyr. ap. Stob. vol 3, p. 401 Gaisf. : Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα· σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων. Eur. Alc. 561 : Πῶς οὖν ἔκρυπτες τὸν παρόντα δαίμονα; 935 : Φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον τοὐμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως.] Sic et e Theophr. [in Lex. Septemv. e Philostr. Heroicis] affertur ἡ δαίμων θεά. [Menand. De encom. p. 52 Heer. : Ἤδη γάρ τινες τῶν νεωτέρων, ἀναπλάσαντες δαίμονά τινα θεὸν Ζηλοτυπίαν χρήδεμνον μὲν αὐτῇ Φθόνον προσέθεσαν, ζώνην δ' αὖ Ἔριν. Hæc

A jungi negat Markland. ad Eur. Iph. A. 1514. Et certe h. l. δ. τινα νέον legi possit. Jacobs. Ap. Eur. est Ἴδεσθε τὰν Ἰλίου καὶ Φρυγῶν ἑλέπτολιν στείχουσαν... βωμόν γε δαίμονος θεᾶς ῥανίσιν αἱματορρύτοις ῥανοῦσαν εὐφυῆ γε σώματος δέρην σφαγεῖσαν. Ubi βωμὸν διαίμονος θεᾶς conj. Markl.] Sed in hh. ll. δαίμονα Bud. pro Fortuna accipit : sed animadvertendum est, in uno eodemque l. interdum varie exp., nimirum vel Deum, generali signif., vel Genium, vel Fortunam, vel Fatum. Eust. certe Il. H, [291] : Ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων Ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην, vult per δαίμονα intelligi vel τύχην vel μοῖραν. Verum in hoc loquendi genere, κατὰ δαίμονα, vel κατά τινα δαίμονα, extra controversiam est per δαίμονα Fortunam intelligi, quum id plane sit, quod Lat. dicunt, Forte fortuna, vel Forte quadam. Lucian. [Scyth. c. 6]: Μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν. [Herodot. 1, 111 : Τότε κως κατὰ δ. τίκτει. Schweigh. V. de eadem formula infra, ubi l. Hippocr. diversa signif. male cepit Bud.] Sed et Dem. [p. 1173]: Κατὰ τύχην τινὰ
B καὶ δαίμονα. [Pind. Ol. 9, 30 : Σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες. Arist. Av. 544 : Σὺ δέ μοι κατὰ δαίμονα καὶ κατὰ συντυχίαν ἀγαθὴν ἥκεις ἐμοὶ σωτήρ.] Nec tantum in hoc loquendi genere, sed et alibi copulata hæc nomina reperiuntur : ut Æschin. [p. 76]: Τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθοῦσαν ἑκάστῳ φυλάξασθαι. [Conf. 69 : Σκέψασθε τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην. Dio Chr. vol. 1, p. 115 : Μετὰ δαίμονός τ' ἀγαθοῦ καὶ τύχης ὁμοίας.] Plut. Polit. Præc. [p. 816, D] : Ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσι. [Liban. vol. 4, p. 170 : Δυσμενοῦς πεπείραμαι τύχης, πονηρῷ συμπέπλεγμαι δαίμονι. Jacobs.] Sed, quæ fuit ethnicorum hac in re ut ignorantia, ita etiam inconstantia, ille ipse Dem. qui l. c. τύχην et δαίμονα conjungit tanquam ἐκ τοῦ παραλλήλου, alibi separat ; ut [p. 326] : Εἰ δὲ καὶ δαίμονός τινος ἢ τύχης ἰσχύς. Atque adeo Idem [p. 297] δαίμονα datorem τύχης facit, Τῇ τύχῃ δέ, ἣν ὁ δαίμων ἀπένειμεν ἑκάστοις, ταύτῃ κέχρηνται. [Pind. Ol. 8, 67 : Τύχᾳ μὲν δαίμονος, ut al. ap. eund. τύχᾳ θεῶν. Eur. Hipp. 832 : Πρόσωθεν δέ ποθεν ἀνακο-
C μίζομαι τύχαν δαιμόνων. Fr. Æol. ap. Stob. vol. 3, p. 377 Gaisf. : Τὰς δὲ δαιμόνων τύχας ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός. Vicissim Arist. Thesm. 1047 : Ἰώ μοι μοίρας ἄτεγκτε δαίμων.] Sed eos, qui de numine varie et incerte senserunt, varie itidem de eo locutos esse, mirum videri non debet. Præsertim vero illud ἢ δαίμονος ἢ τύχης minime novum ei fuerit, qui vel ipsos poet. Lat. subinde dubitantes audiverit Deone an Fortunæ s. Casui imputare debeant quod accidit. Exemplo est Virg. Æn. 12, [321] : Quis tantam Rutulis laudem, casusne deusne Attulerit? Alicubi vero non Deum, sed Rationem fortunæ opposuerunt, quemadmodum Gr. λόγον, ap. quos inveniuntur interdum et tria hæc conjuncta, ἢ θεός, ἢ λόγος, ἢ δαίμων, ut, quum dixit Horat. : Quam sibi sortem Seu ratio dederit, seu fors objecerit. Quod vero ad eos ll. attinet, in quibus δαίμων et τύχη junguntur, aut id fit ἐκ τοῦ παραλλήλου, uti dixi, aut certe si δαίμονος appellatione ibi aliquam Divinitatis signif. includi existimemus, tale hoc fuerit fortasse, quale est ap. Herod. [4, 8;
D 5, 92 med.] θείῃ τύχῃ, quod a me in Apologia, quam illius Editioni præfixi, prætermissum non est. Sed ut ad Lat. poet. redeam, Virg. cujusdam l. nunc recordor, qui lucem afferre videtur alii exp. τοῦ δαίμων, a me nondum allatæ, quam Eust. σοφοῖς quibusdam ascribit. Ita enim hic in q. l. Il. I [p. 775, 39]: Εἰ δ' ἴσως δαίμων ἐνταῦθα ἡ ψυχή, κατὰ τοὺς ὕστερον σοφούς, οἳ δαίμονα καὶ τὴν ἐν ἑκάστῳ ἀνθρώπῳ ψυχὴν ἔλεγον, εἴη ἂν κ. τ. λ. Virg. autem ita, Æn. 9, [184] : Diine hunc ardorem mentibus addunt, Euryale? an sua cuique deus fit dira cupido? Aut enim fallor, aut hæc cupido est illa ψυχή, sed cui tamen non solum dira cupido, sed quælibet competat. || Δαίμονα δοῦναι fortasse pro Eo, quod dicitur *Donner malencontre*, Il. Θ, [166 : Ἐπεὶ οὐκ εἴξαντος ἐμεῖο πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι οὐδὲ γυναῖκας ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω, Letum]. Vide Eust. || Κατὰ δαίμονα contra pro Prospere Bud. accepit ap. Hippocr. Ep. ad Damag. [p. 1279, 32]: Ἐπεὶ κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι ἱστιοδρόμηκεν ἡ ναῦς· vertit enim, Quando omnino prospere navis

A velificata est. [V. supra. Sic et σὺν δαίμονι Hom. Il. Λ, 792 : Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις, et Ο, 403.] || Sors vitæ, ut interpr. idem Bud. ap. Plat. De rep. 10, [p. 620, E], ubi scribit δαίμονα dari unicuique a Lachesi. [De qua opinione v. Menand. p. 203 Mein., Dorv. ad Charit. 1, 9.] Sunt autem et qui δαίμονα interpr. Conditionem vitæ, malim tamen vertere Sortem vitæ ap. Hesiod. [Op. 312] : Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον. Alii vertunt, Quacunque fortuna es. Sic Tzetz. : Τῷ δαίμονι καὶ τῇ τύχῃ οἷος ὑπάρχεις, ἀτυχὴς ἢ εὐτυχής, ἢ πένης ἢ πλούσιος, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον. [Anth. Pal. 9, 421 : Δῆλος, ἐρημαίου δαίμονος ἀρξαμένη· 7, 372 : Ψεῦσται δαίμονες ἀμερίων.] || Δαίμων autem in Scriptura Sacra, et δαίμονες, item Δαιμόνιον et δαιμόνια, semper de Spiritibus noxiis et impuris, qui et Diaboli. Multoque in ea frequentior est v. δαιμόνια quam δαίμονες. Legitur autem δαίμων in malam partem et ap. Plut., ut antea dictum est, τί βλαβερώτατον; δαίμων, sicut τί ὠφελιμώτατον; θεός. Et Epigr. [Anth. Plan. 2, 20] : Τέχνης ῥητορικῆς δαίμονα λευκοφόρον. [Geopon. 11, B 2, 5 : Ὅθεν καὶ ἀπεχθάνεται δαίμοσι, καὶ ἔνθα ἂν ᾖ δάφνη, ἐκ ποδῶν δαίμονες. Ib. 7 : Οὐδὲ γὰρ ἡ ἱερὰ νόσος ἢ δαίμων παρενοχλεῖ τῷ τόπῳ ἐν ᾧ δάφνη ἐστίν. V. ad l. priorem Nicol.] Sed ap. profanos scriptt. δαίμων in vituperationem dictum interpr. potius debemus Malum genium, opponendo sc. ei Bonum. Ceterum quamvis δαίμονας et δαιμόνια in S. S. de illis Spiritibus impuris passim legamus, sunt tamen qui ap. Paul. 1 Cor. 10, [21] poculum δαιμονίων referant ad poculum, quod ἀγαθοῦ δαίμονος Gr. vocabant. [Δαίμων de dea vel numine muliebri dicitur tam fem. quam masc. genere. Prioris exx. sunt præter l. supra cit. Soph. OEd. C. 1391 : Καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας· Arist. ap. Suid. v. Ὦ νῦν θερμοὶ βωμοί, de Bendide : Τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν θερμός ἐσθ' ὁ βωμός. Eur. Hipp. 99 : Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις, ubi est var. σεμνὸν, quam linguæ quidem non adversari perite monuit Valck. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 432, 23 : Ἐριννὺς, ὄνομα δαίμονος τιμωρητικοῦ. Suid. : Κότυς, δαί-C μων παρὰ Κορινθίοις τιμώμενος ἔφορος τῶν αἰσχρῶν. Gemist. Pleth. Schol. in Orac. Zoroastr. in Maitt. Misc. p. 136 : Αἱ Ποιναὶ, ἤγουν αἱ κολαστικαὶ δαίμονες, ubi al. οἱ κολαστικοί. Hesychius : Μορμόνας, πλανήτας δαίμονας. || Δαίμονες, Manes, Gl. Lucian. De luct. c. 24 : Ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας. Charito 2, 4 : Ἅπαξ ἰδὼν ἐρᾷς, καὶ ταῦτα πενθῶν, πρὶν ἀφοσιώσασθαι τοὺς τῆς ἀθλίας δαίμονας, ubi plura Dorv. Fuerunt qui ita caperent Eur. Alc. 1140 : Μάχην ξυνάψας δαιμόνων τῷ κυρίῳ, ubi schol. : Ἢ τῷ τῶν νεκρῶν κυρίῳ· φασὶ γὰρ τοὺς νεκροὺς δαίμονας. Sed ipse meliorem addit expl., ἢ τῷ ταύτης κυρίῳ, ut δ. vert. sit Deorum. Iidem Δαίμονες καταχθόνιοι, Manes, Gl. Sic etiam sing. Eur. Alc. 1003 : Καί τις δοχμίαν κέλευθον ἐμβαίνων τόδ' ἐρεῖ, Αὕτα ποτὲ προὔθαν' ἀνδρός, νῦν δ' ἐστὶ μάκαιρα δαίμων. Æsch. Pers. 620 : Τόν τε δαίμονα Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε· 641 : Ἀλλά σύ μοι, Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες, δαίμονα μεγαυχῆ ἰόντ' αἰνέσατ' ἐκ δόμων, Περσᾶν Σουσιγενῆ θεόν, it. de umbra Darii. Charito 5, 1 : Ἀποσπῶμαι καὶ τοῦ σοῦ τάφου, Χαιρέα. D Τίς ἐπενέγκῃ σοι χοάς, δαῖμον ἀγαθέ; ubi iterum Dorv. || Portio. Schol. Hom. Il. Α, 222 : Οὕτως δαίμονας καλεῖ τοὺς θεοὺς, ἤτοι ὅτι δαήμονες (ἔμπειροι γὰρ καὶ ἴδριες πάντων αὐτοί εἰσιν) ἢ ὅτι διαιτηταί εἰσι καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ἀλκμὰν ὁ λυρικός φησιν, Ὅς ἔθεν (θεῶν Blomf. Gloss. Æsch. Prom. v. 85) πάλοις ἔπαλεν δαίμονάς τ' ἐδάσσατο, τοὺς μερισμοὺς, τὰς διαιρέσεις αὐτῶν, ubi est var. δαήμονας. Conf. gl. Hesych. : Ἀναδαιμονίζειν, τὸ ἐκ δευτέρου κληροῦσθαι, et fort. hæc ejusd. : Δαιμοδία, ἡ τῶν ἀρίστων ἐπιβολή. || Δαίμων confus. c. δαιμόνιόν v. s. illo; c. θεὸς Dionys. Ant. R. 2, 48; c. τύχῃ ib. 3, 35.]

[Δαινὰ, ἢ δὴ, ὡς δὴ, Hesych. inter Δανὰ et Δαναοί. Lege Δ' ἄρα, ut ipse infra Δ' ἄρα, ὡς δὴ, Εὐριπίδης Ἰνοῖ. L. Dind.]

[Δαινός. V. Δασινός.]

Δαίνυμι, Epulas do s. tribuo. At Il. Ι, [70] : Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, Eust. Atticismum esse tradit, ut in εὐώχει εὐωχίαν, et βουλὴν βουλεύου : esse autem δαίνυ pro δαίνυε : aliis tamen pro δαίνυθι dictum id videtur. A Καταχρηστικῶς autem de aliis etiam dicitur : Ψ, [29] : Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ, i. e. δαῖτα ἐπιτάφιον ἐδαίνυεν, Eust. [Od. Γ, 309 : Ἤτοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο.] Reperitur etiam ap. Hom. [H. Ven. 142] : Δαίνυ γάμον ἱμερόεντα. [Callim. Cer. 85 :] Δαίνυεν εἰλαπίνας τις.] || Δαίνυμαι, Epulor, Comedo, Depascor : ἐν δαιτὶ δαπανῶ. [Hom. Il. Ω, 802 : Δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·] Od. Κ, [184] : Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Il. Ω, [63] : Ἐν δὲ σὺ τοῖσι Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα. [Eubul. Athen. 2, p. 63, E : Ἃ δ' εἰς ἐδωδὴν πρῶτα καὶ ῥώμης ἀκμὴν καὶ πρὸς ὑγίειαν, πάντα ταῦτ' ἐδαινύμην. Hemst. Herodot. 1, 211 : Κλιθέντες δαίνυντο· 3, 18 : Δαίνυσθαι προσιόντα τὸν βουλόμενον.] Improprie autem ap. Plut. [Mor. p. 107, B] e Pind. [Pyth. 3, 82, ubi recte : Ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι] : Δαίνυνται βροτοὶ πήματα. Soph. Tr. [782] : Εἶτα φοινίας Ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο. [Conf. ib. 1088. Phrynich. ap. schol. Lycophr. 433 : Ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις. Hemst. De fut. et aor. v. in B Δαίω. Vitiosa est scriptura δαίννυμι ap. Hesych. et nonnullis in libris Hom.]

[Δαινῶ. V. Δάνω.]

Δάϊον, τὸ, Signum bellicum, τέρας, Hesych. [Dicit Hes. Δ. τέρας, τὸ πολεμικὸν σημεῖον, respiciens Eur. Phœn. 1023, ubi sic appellatur Sphinx, ut vert. sit potius Horrendum, sicut Hesych. ipsum δαΐα per φοβερὰ reddidit.]

Δάϊος, ὁ, ἡ et η, ον, Hostilis, πολέμιος, ἐχθρός. Eur. Andr. [838] : Κατὰ μὲν οὖν στένω δαΐας τόλμας, Ἃν ἔρεξ'. Et ὀνύχων δάϊ' ἀμύγματα ap. Eund. [827.] Et Soph. [Aj. 365] : Τὸν ἐν δαΐαις [δαΐοις] ἄτρεστον μάχαις. [Æsch. Sept. 222 : Ἁπτόμενον πυρὶ δαΐῳ. Et alibi. Eur. Hel. 197 : Ἰλίου κατασκαφὰν, πυρὶ μέλουσαν δαΐῳ. Arist. Ran. 897 : Καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν ἀκοῦσαι τίνα λόγων ἔπιτε δαΐαν ὁδόν. Lycophr. 861 : Δαΐου μάχης.] || Et δάϊος πολεμίοισι, Formidolosus hostibus, ex Eur. [V. in Δάϊον. Æsch. Prom. 360 : Τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρων ἰδὼν ᾤκτειρα, δάϊον τέρας, ... Τυφῶνα θουρόν. Ubi verterim Horrendum. C Idem ap. Plut. Mor. p. 334, D : Βριθὺς ὁπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλοις. Eust. Opusc. p. 42, 28 : Σύ τε γὰρ, ὦ ἀνδρικώτατε αὐτοκράτορ, ἅμα βοῆς ἤσθου πολεμικῆς καὶ αὐθωρὸν δάϊος ὁπλιτοπάλας, ἔποχος πολεμιστῆρι ἵππῳ σεαυτὸν εἰς μάχην προβέβληκας. Simili signif. videtur dixisse Alcman ap. Priscian. vol. 1, p. 22 : Καὶ χεῖμα πῦρ τε δάϜιον, quod Homero Il. Μ, 178 restituebat Bentl. pro λάϊνον.] Δάϊοι plur. ut πολέμιοι, absolute et subst. capiendo, Hostes. Soph. OEd. C. [597] : Πέλοπος πώποτε βλαστὸν, Φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτοποιὸν, Ἐγχέων φόβημα δαΐων, i. e. φόβημα τοῖς πολεμίοις γενέσθαι. || Att., ut tradit schol. Soph., capitur pro δύστηνος : Aj. [784] : Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος. Ubi tamen sunt, qui pro αἰχμάλωτος, Bello capta, accipiant. [Æsch. Cho. 429 : Δαΐα πάντολμε μῆτερ ... δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς. Eur. Herc. F. 914 : Δάϊοι φόνοι, δάϊοι δὲ τοκέων χεῖρες· 1023 : Σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τεκόμενος, ὦ δάϊε, λυσσάδι συγκατειργάσω μοίρᾳ.] || Δάϊος autem a δαίω, i. e. μανθάνω, est Peritus, ἔμπειρος. Quomodo accipitur in Epigr. [Anth. Plan. 4, 119 : Λύσιππε, πλάστα D Σικυώνιε, θαρσαλέη χείρ], δάϊε τεχνῖτα. || Δάϊον, Hesychio est etiam ἰσχυρόν : item ἀγαθόν. Et Δαΐα Eid. est et μεγάλη [id. paullo ante Δάης, μάχης, μεγάλης], ἄπειρος [ἔμπειρος conj. intt.], σεμνή, φοβερά. Item ἀρουμένη. [Dicit Hesych. Δαΐαν, τὴν ἀρουμένην. Conj. Ruhnk. Ep. cr. 2, p. 136 : Λαΐαν, γῆν ἀρουμ. V. autem de δάϊος etiam in Δήιος, quod nolui separare a δηιότης, etc. Forma contr. Δᾷος est Æsch. Pers. 271 : Μάταν τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ γᾶς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθ' ἐπ' αἶαν δᾴαν Ἑλλάδα χώραν. Conf. ib. 281, 286, et de quo dicetur in Δηιόω, δᾳώσας.]

[Δαϊόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Miserabilia cogitans, Miserabilis. Æsch. Sept. 917 : Γόος αὐτόστονος αὐτοπήμων, δαϊόφρων, οὐ φιλογαθής. Libri δαΐφρων.]

[Δάϊππος, ὁ, Daippus, statuarius, memoratur Pausan. 6, 12, 6; 16, 5. Alius ap. Diog. L. 5, 3, 63. L. Dindorf.]

[Δαῖρα. V. Δάειρα.]

[Δαῖρος vel Δαιρὸς, ὁ, Urendi vim habens. Arcad. p. 69, 17 disyllaba in αιρος, nisi sint n. pr., acui do-

cens, Τὸ δαῖρος, ait, διφορεῖται, ἤτοι ὁ καυστικός. A || Δαῖροι, Θάσιοι, Hesych. Quod ad Ἀερίαν, antiquius Thasi nomen, refert Is. Voss. L. Dindorf.]

Δαίρω, Cædo, Verbero. [Suid. et Zon. p. 472 : Δαίρω, τὸ τύπτω, Δέρω δὲ τὸ ἐκδέρω. Arist. Nub. 442 : Τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δαίρειν. Ubi codd. plerique δέρειν, unus δέρρειν, sicut δέρρειν et δέρρουσιν unus item Platon. Euthyd. p. 185, C, D, fert pro δέρειν et δέρουσιν, Av. vero v. 365 : Ἕλκε, τίλλε, παῖε, δαῖρε, κόπτε πρώτην τὴν χύτραν, omnes præter unum tertiam præstant formam δεῖρε quæ est etiam in libris Luciani Asin. c. 6 : Καί με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦσα δεῖρε, quamvis consentientibus in scriptura δέρειν paullo ante in verbis : Οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν καὶ δέρειν. Aoristo Epict. Diss. 4, 1, 119, liber unus : Ἀλλὰ δεῖραί με δύναται· ceteri enim δῆραι, ut ap. Gregor. p. 316, memorantem accentum Dor. ἔδειραν, cod. ἔδηραν. Martyr. Eusignii ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 234, B : Λέγει τῷ δείραντι αὐτὸ, Ἑταῖρε, μὴ δαῖρε αὐτό. In forma δαίρειν B conveniunt libri ejusd. Epict. 3, 19, 5; 22, 54, quum inter hoc et δέρειν fluctuent 3, 10, 7; 3, 22, 52; 4, 1, 127, utiturque præter Martyr. l. c. Eust. Opusc. p. 99, 33 : Ὁ σκιαμαχῶν εἰς ψόγον ἀποτάσσεται, ὃν οἶδεν ἡ παροιμία εἰς ταὐτὸν ἔχοντα τῷ ἀέρα δαίροντι (in cod. prov. 1 Cor. 9, 26 : Οὕτω πυκτεύω ὡς οὐκ ἀέρα δέρων, libri partim sic partim δαίρων), neque eripuerim recentioribus, Suidæ, Herodiani Epim. p. 19, 7 testimonio satis firmatam. Sed ap. Arist., ubi prima longa opus, δαίρειν an δείρειν scrib. sit, nondum arbitror liquere. Formæ δέρω hac signif. positæ exx. v. in Δέρω. Imp. aor. δάρηθι memorat Arcad. p. 172, 26. L. Dindorf.]

Δαίς, δαιτὸς, ἡ, Epulum, Epulæ. Od. Θ, [248] : Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς [immo δαίς : v. Arcad. 92, 20; 125, 20] τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροί τε. Il. Ψ, [810] : Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν. Hesiod. [Op. 340] : Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν. [Signif. Epularum et Epuli conjungit Hesiod. ap. Athen. 2, p. 40, F : Ἡδὺ γάρ ἐστ' ἐνὶ δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ τέρπεσθαι C μύθοισιν, ἐπὴν δαιτὸς κορέσωνται. Plur. Hom. Od. Υ, 182 : Εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαῖτες Ἀχαιῶν· Λ, 374 : Ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας, etc. Et tragici utroque numero. Herodot. 1, 133 : Πλέω δαῖτα προτίθεσθαι.] Δαῖτα θάλειαν autem [apud Homer. Il. Η, 475, Od. Γ, 420, Hesiod. Op. 740] Seleucus vult esse δίαιταν, Eust. [Soph. Triptol. ap. Hesych. v. Δαίς : Ἦλθεν δὲ Δαὶς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν. || Etiam de animalibus. Il. Ω, 43 : Εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν (leo), ἵνα δαῖτα λάβῃσιν. Quem usum, loci hujus ignari, negabant grammatici, ut Athen. 1, p. 12 E, F. Babrius ap. Suid. v. Πανθοίνην : Λέων μὲν αὐτοὺς εἶχε δαῖτα πανθοίνην. Cui Toup. vol. 2, p. 20 confert Ælian. V. H. 1, 2 : Ὅ, τι ποτέ ἐστι τὸ ἐμπεσὸν, ἥδ' (aranea) ἔχει δαῖτα. Pro cibo Nicand. Th. 919 : Τύμμασιν ἡμίβρωτα βάλοις ἀπὸ λύματα δαιτός. Eur. Cycl. 245 : Θερμὴν ἔδοντος δαῖτα. Et aliter fr. Cress. ap. Athen. 14, p. 640, B : Πάρεισι δὲ μόσχων τε σὰρξ τέρεινα χηνεία τε δαίς. De commeatu Ergias s. Erxias Athen. 8, p. 360, E, ab Hemst. cit. : Πόλιν ἔχοντες ἰσχυροτάτην ... καὶ δαιτὸς D ἐγκρατεῖς ὄντες.]

Δαΐς, ΐδος, ἡ, [Gl. Tæda], Fax accensa s. ardens. [Immo et non accensa. Appian. Punic. c. 24 : Δᾷδας ἔφερον οὐχ ἡμμένας. Schweig. Hesych. : Δαΐς, πεύκη.] Od. Η, [101], de simulacris puerorum faces tenentium, Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis ut suppeditentur, Lucretio interpr. Sic Hesiod. [Sc. 275] : Ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε. [Attici semper contr. Δᾴς, de quo HSt. hæc tradit :] Δᾴς, ᾳδὸς, e δαΐς per contr., Tæda, Fax. Xen. Cyrop. 7, [5, 9] : Πολλὴν δᾷδα ἔχομεν ἢ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται. [Polyb. 1, 45, 12 : Δᾷδα καὶ στυππεῖον. Diod. 20, 86 : Ξηρᾶς ὕλης καὶ δᾳδὸς ἀκάτια πληρώσαντες. Geopon. 10, 61 : Δᾳδὸς λαμπρᾶς ἐπίουρον. Quibus ll., jam ab Schæf. citt., intelligenda Ligna pinea, pariter atque ap. Diod. 13, 13 : Ὁλκάδα κληματίδων καὶ δᾴδων ἔτι δὲ πίττης πληρώσας. (Thucyd. 7, 53 in ead. historia, Κληματίδων A καὶ δᾳδὸς γεμίσαντες.) Apollod. Poliorc. p. 20, 2 : Εἰ δὲ ἐνδέχεται, δᾷδες ἔστωσαν οἱ πάσσαλοι. Id. p. 17, 16 : Περικείσθω φρύγανα ... σχίδακές τε καὶ δᾷδες, cui l. sim. Lucianeus Mort. Peregr. c. 35, ab Schneid. collatus : Δᾷδες ἦσαν τὰ πολλὰ καὶ παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων, ὡς ἀναφθείη τάχιστα, ubi tædas arbores, non faces dici vidit Palmer. Hero in Math. Vett. p. 318 : Λινάριον καὶ κανάβιον καὶ δᾷδας. L. D.] Aristoph. N. [1494] : Σὸν ἔργον, ὦ δᾴς, ἱέναι πολλὴν φλόγα· Pl. [1194] : Ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας. Sic δᾳσὶν ἡμμέναις Æschin. [C. Tim. p. 27, 7 St.] dixit, quod Cic. Tædis ardentibus reddidit. [Antonin. Lib. c. 41 : Δᾷδα καιομένην παρήνεγκεν. V. in Δαΐς. Metaph. Plut. Mor. p. 788 extr. : Ὁ δὲ τὸν ἐμβεβιωκότα πολιτικαῖς πράξεσι καὶ διηγωνισμένον οὐκ ἐῶν ἐπὶ τὴν δᾷδα καὶ τὴν κορωνίδα τοῦ βίου προελθεῖν. Verteris, Ad rogum. Accentum acutum testatur Io. Diac. ad Hesiod. Scut. v. 275 : circumfl. videre licet in ed. Suid. Mediol. v. Δᾷς. Simile δαῖς, quod tamen fort. scr. δᾴς, habet Etym. M. p. 244, 51, et, ut videtur, Greg. Cor. p. B 582. De accus. δαΐν v. seq. Δαΐς in fine.]

Δαΐς, ΐδος, ἡ, Pugna, s. potius Pugna ardens aut fervens; a δαίω enim derivari jam dixi. Il. Ν, [286; Hesiod. Th. 650] : Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγῆναι ἐν δαῒ λυγρῇ· ubi apocopen esse pro δαΐδι tradit Eust. et gramm. [Æsch. Sept. 926 : Πολυφθόρους ἐν δαΐ. Ubi olim legebatur δαΐδι. Quod perinde inauditum ut δαΐδος. Omnino gen. voc. nullus videtur in usu fuisse.] Δαΐ, poet. apoc. pro δαΐδι, a δαΐς, Hesych. vero rectum ejus casum statuit δᾴς. [Verba ejus sunt : Δαΐ, μάχῃ, ὡς γραῦς γραΐ, καὶ δᾴς δαΐ. At in cod. est καὶ ὅδαΐ, h. e. ναῦς, ναΐ. Ceterum δάϊ scrib. esset an δαΐ non convenit inter grammatt., quorum de sententiis v. schol. Hom. Il. Ξ, 387, ubi δάϊν accusat. barytonus diserte affertur e Callimacho, Ἐς δάϊν ὁπλισμῶν ἵππειον (ὁπλισμὸν ἱππείων Blomf., q. v. ad Æsch. Sept. 920) quo de fr. v. paullo post. Ejusd. testim. utitur de eod. accentu Etym. M. p. 226, 36, in hoc fr. (243 Ern.) : Ἐς δάϊν ἐρχομένων, quod in medio relinquo an a priori sit diversum putandum. Est idem Anth. Plan. C 4, 233 : Ἐς δάϊν Ἀσσυρίων. At δαΐ Theocr. 22, 79; Ὑπείροχος ἐν δαΐ Κάστωρ. Quint. 1, 448 : Ἀνδράσι καὶ σθεναρῇσιν Ἀμαζόσιν ἐν δαΐ κεῖναι. Anth. Pal. 6, 2 : Ἐν δαΐ φωτῶν· et 159. Accus. contr. δαῖν e Callim. affert fr. Onomastici cod. Barocc. 76, f. 303, a Cramero excerptum : ... γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ δαίω δαΐς, καὶ συναλοιφῇ δαίς· ὀξυτονεῖται, ἐπεὶ ἀπὸ ὀξυτόνου· ἴσως ὀξυτονήθη (sic) πρὸς ἕτερον σημαινόμενον· ἔστι γὰρ δαῖς περισπώμενον ἐπὶ τῆς μάχης, ἔνθεν αἰτιατικὴν Εἰς δάϊν (scr. δαῖν) ὁπλισμένων ἵππων (ἀργὸς additur in Mus. philol. 5, p. 414) ἔχει Καλλίμαχος. Unde corrigi jubet Cramerus schol. Ven. Hom. Il. Ξ, 387 supra cit. Tamen ne grammatici quidem Bar. scriptura potest esse a Callim., nec licet dicere δαῖν an δάϊν scripserit poeta. Hesych. inter Δαΐ et Δαϊνόν : Δαΐην, μάχην, νίκην, λαμπάδα. Scrib. videtur δαΐν, quanquam ab ea forma aliena est postrema signif. L. Dind.]

[Δαισάνη, ἡ, πτισάνη, Hordeum vel Triticum decorticatum, interp. Suid., Zon. p. 468, Etym. M. p. 251, 48. L. Dindorf.]

D [Δαισιανὸς, ὁ, Dæsianus, cursor, tarditate et mendicitate ridiculus, sec. Hesych. L. Dind.]

[Δαισίας, s. Δαίσιος, n. pr. viri, qui memoratur ap. Platon. com. Athen. 10, p. 424, B : Κύαθον ἐπριάμην παρὰ Δαισίου. L. Dindorf.]

Δαίσιμον, τὸ, Edule, Quod esui est, ἐδώδιμον, Hesych. [et Zon. p. 471.] VV. LL. afferunt etiam Δαίσιον pro Esui aptum, Vescum : sed sine exemplo. [Etym. M. p. 352, 29 : Δαίσιον, ἐδώδιμον. Notandus hic error Alberti ad Hesych., qui HSt. δαίσιον afferre putat e Lex. vet. manuscripto. Verum ille dicit vulgata impressa.]

[Δαίσιος, ὁ, n. mensis Macedonici, respondentis Maio exeunti et ineunti Junio, ut testatur Plut., qui prœlium ad Granicum Alex. c. 16 Dæsio, Camill. c. 19 Thargelioni Attico, cujus eadem fere ratio est, ascribit. Id. vero Arat. c. 53 Dæsium Sicyoniorum confert Anthesterioni Attico, i. e. Februario exeunti et ineunti Martio. Augusto respondebat ap. Sidonios sec. Hemerolog. Flor. : v. Ideler. Chronol. vol. 1,

p. 434. Apud Syromacedones autem Junio respondet sic ut calendæ Juniæ eædem sint Dæsii. Malalas p. 93, 20 : Ἐξῆλθε τῷ δαισίῳ τῷ καὶ ἰουνίῳ μηνὶ ιη'· 261, 20 : Μηνὶ ἰουνίῳ τῷ καὶ δαισίῳ κ'. Alia exx. v. ap. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 358. Frequenter ap. recentiores scribitur δέσιος, ut ap. Malal. ll. cit. et alibi, Tzetzam Exeg. Il. p. 43, 21 (ubi mendosius etiam τοῦ Δεστίου μηνὸς, ὃς νῦν ἐπιχωρίως Ἰούνιος λέγεται καὶ ἐς Ἑλλάδα), ad Hesiod. Op. v. 502, sed priorem scripturam tuetur Etym. M. p. 252, 30 : Δαίσιος μὴν παρὰ Μακεδόσιν, ἐρ... (ἑρμηνεύεται s. ἑρμηνευόμενος Gaisford. ad l. Tzetz.) σιτογόνος. De altera HSt. :] Δέσιος, ap. Macedonas, dicitur Junius mensis, ut Suid. tradit. Legitur sane in titulo Concilii Niceni, Ἐν μηνὶ Δεσίῳ ἐννεακαιδεκάτῃ πρὸ δέκα τριῶν Καλανδῶν Ἰουλίων, Mense Desio decimanona die ante XIII Kalend. Julias. Vide et Tractatum de Mens.

[Δαῖσις, εως, ἡ, Divisio. V. Δίασμα.]

[Δαισιτιᾶται, οἱ, populus Pannonicus, ap. Strab. 7, p. 314, et ubi vitiose, ut videtur, Δαίσιοί τε καὶ Παίονες, Appian. Illyr. c. 17. L. Dind.]

[Δαίσκος, ὁ, Daiscus, n. pr. viri, Phalar. Epist. 31. L. Dindorf.]

[Δαΐσφαλτος, ὁ, ἡ, ap. Lycophr. 170 : Τὰ δευτερεῖα τῆς δαϊσφάλτου πάλης λαβόντα, schol. interpr., Τῆς ἐν πολέμῳ σφαλλομένης, ἤγουν τῆς ἑτερορρεποῦς μάχης, Luctæ qua falluntur certantes, Incertæ, Lubricæ, ut vertit Cant., Schneid. vero, Quæ sternit, subvertit inter pugnandum.]

[Δαιταλάω. V. Δαιταλόω.]

Δαιταλεὺς, έως, ὁ, Conviva, Epulo, θιασώτης, συμπότης, Eust. ut Athen. 6, [p. 270, A] : Ἐπῄνουν μὲν οἱ δαιταλεῖς· ὁ δὲ Κυνοῦλκος ἔφη, ἄνδρες σύσσιτοι· 14, [p. 658, E] : Ἀγνοεῖν μοι δοκεῖτε, ὦ ἄνδρες δαιταλεῖς· dictum utrobique de illis Dipnosophistis solenni epulo exceptis, quos libr. 7 [immo 9, 381, B], στωμυλήθρας δαιταλεῖς appellat. Apud Eund. [et alios, indicatt. in Collect. fragm. Arist.] comœdiæ Aristoph. nom. est. [De aquila jecur Promethei exedente Æsch. fab. cognom. 1024 : Ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος.]

[Δαιταλευτὴς, ὁ, i. q. δαιταλεύς. Nicet. Andron. Comn. 1, p. 200, A : Οὕτω δ' αὐτὴν (θοίνην) ἐδαίτρευσε, καὶ χαρυκείας μετέδωκε πλείονος, ὡς ἀξίαν εἶναι μὴ ἄλλον εὐτυχήσειν δαιταλευτὴν ἢ μόνον βασιλέα Ἀνδρόνικον. Schneid. || Coquus. Georg. Pachym. Mich. Palæol. 2, 31, p. 104, A : Ἔγεμε γὰρ (regia Blachernarum) καπνοῦ καὶ λιγνύος Ἰταλικῆς, ἣν οἱ τοῦ Βαλδουίνου δαιταλευταὶ ἐκ πολλῆς τῆς ἰδιωτείας ἐκείνου τοῖς τῶν ἀνακτόρων τοίχοις προσέπαττον. Ad quæ Possin. p. 376 : Pro δαιταλευταὶ, quod in duobus codd. legitur, Vat. habet μάγειροι. L. Dind.]

[Δαιταλεύομαι, Coquor. Nicet. ib. p. 180, A : Ἐκ τῆς τῶν ὄντων βίβλου ἀπειλειμμένος (ἀπηλιμμένος) καὶ εἰς θοίνην Ἀνδρονίκου δαιταλευθείς. Vertere possis phrasi Plautina, Andronici pabulum futurus. Cit. Schneid.]

[Δαιταλουργέω, Cœnam paro, Coquo. Eust. Opusc. p. 208, 41 : Ἅμα ὁ τὰ θεῖα λιχνευόμενος ἤκουσε καὶ ἅμα ἔφαγε καὶ ἔπιε τὸ κερασθὲν, ὡς οἶδεν ἡ Σολομόντειος δαιταλουργεῖν σοφία· 317, 8 : Οὐδὲ τῶν ἀψαύστων ἀνειμένῃ γλώσσῃ σωμάτων ἀπέσχοντο, λιμοῦ κἀνταῦθα δαιταλουργοῦντος αὐτοῖς. L. Dind.]

Δαιταλουργία, ἡ, Coquendi ars. [Lycophr. 199 : Σάρκας λεβητίζουσα δαιταλουργίᾳ.]

Δαιταλόω, Epulor, Convivor, ἑστιῶμαι, εὐωχοῦμαι, Lycophr. [654 : Ὠμόσιτα δαιταλωμένους. Schol., ὠμοὺς ἐσθιομένους. Qui l. referendus ad δαιταλάω, ut forma δαιταλόω nulla sit.]

Δαίτη, ἡ, i. q. δαίς. Il. K, [217] : Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται. [Od. Γ, 44 : Τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε· H, 50 : Δαίτην δαινυμένους.] Eust. id. σκληρότερον esse dicit. Utitur et Apoll. Rh. 2, [761], δαίτην ἀμφίεπον. [Æschyl. ap. Plut. Mor. p. 16, E : Αὐτὸς ἐν δαίτῃ παρών· ubi tamen Plat. Reip. 2, p. 383, A, θοίνῃ. Schæf. De brutis Oppian. Hal. 2, 251 : Μαιόμεναι (ἄρκτοι) δαίτην ἀνεμώλιον. Nicand. Al. 379 : Πολλάκι μὲν δαίτην ἀπερεύγεται αἱματόεσσαν. Wakef.] Hesych. non solum δαίτῃσιν exp. εὐωχίαις, sed affert etiam δαίτας pro μεριστάς, qua signif. oxytonws potius dicendum esset δαιτάς. At oxyt. Δαιταί [l. Δεταί, quod v.] Eid. λαμπάδες, quæ et δαιτίδες et δεταί.

A [Oxyt. scribi etiam signif. Convivii ex Suida s. v. notavit Heyn. ad Il. K, 217. Paroxyt. scribi jubet Arcad. p. 114, 18.]

Δαίτηθεν, E convivio, Ex epulo. Od. K, [216] : Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'. [Theocr. 17, 28 : Ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι.]

[Δαιτήριον, τὸ, Diribitorium. Zonar. p. 470 : Δ., μεριστήριον, ἀπὸ τοῦ δαῖσαι τὸ μερίσαι. Quibus hæc præmittit Etym. M. p. 251, 52 : Δαιτήριον τόπος ἐν Ἠλιάδι σταδίου, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ καθήμενον Ἡρακλέα μετὰ τὸν πρὸς Αὐγέαν πόλεμον τὰ λάφυρα τοῖς συμμάχοις δαῖσαι. Ubi suspecta videntur verba ἐν Ἠλιάδι sub iisque nomen Elidis s. Eleæ latere. L. Dind.]

[Δαίτης, ὁ, heros, cuius ap. Trojanos culti mentionem fecerit Mimnermus, memoratur a Demetrio Scepsio Athen. 4, p. 174, A.]

Δαῖτις, ιδος, ἡ, Fax magna et ardens : καταχρηστικῶς autem pro Allii capite ponitur, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἀγλίθων συγκειμένην παραπλησίως συνδεδέσθαι ταῖς λαμπάσι. [Hæc Galen. Lex. Hipp. p. 454.] Pro eo apud
B Erotian. [p. 132] legitur Δέτις a δέω.

[Δαιτὶς, ίδος, Dætis, locus Ephesi sec. Etym. M. p. 252, 11, Suid. et Zon. p. 467. L. Dind.]

Δαῖτος [Δαιτὺς conj. Kuster.], Hesychio εὐωχία, εὐφρασία : pro quo alioqui δαὶς et δαίτη dicitur.

[Δαῖτος, ὁ, Dætus Cephali, Cephalleniæ conditoris, posterus, ap. Pausan. 1, 37, 6.]

[Δαιτρεία, ἡ, Coquinaria. Herodian. Epim. p. 19, 6 : Δαιτρεία, ἡ μαγειρεία.]

[Δαίτρευμα, τὸ, Cœna, ut videtur, ap. Eust. Opusc. p. 312, 10 : Ἀλλ' ὅτε καὶ ἐπανέλθω τῇ μνήμῃ πρὸς τὴν καινὴν σκευωρίαν ἐκείνου τοῦ ἐναγχός που περιτεθέντος δαιτρεύματος. L. Dind.]

[Δαίτρευσις, ἡ, Coctio. Nicet. Man. Comn. 4, p. 95, A : Τῆς περιέργου τῶν κρεῶν δαιτρεύσεως.]

[Δαιτρευτῶς, Divise. Zonar. p. 474 : Δ., μεριστῶς.]

Δαιτρεύω, εύσω, More δαιτροῦ carnes distribuentis divido : δαιτρὸν ago. Il. Λ, [704] : Τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν Δαιτρεύειν. [Ib. 687 : Οἱ δὲ συναγρόμενοι ... δαίτρευον (χρεῖος).] Od. Ξ, [433] : Ἂν δὲ συβώτης Ἵστατο
C δαιτρεύσων. Quod mox exp. καὶ τὰ μὲν ἑπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. O, [322] : Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι, καὶ οἰνοχοῆσαι. Ap. Apoll. Rh. 2, [1178] : Ἀλλ' ἵππους δαίτρευον, exp. Mactabant. [Lycophro 1315 : Λέβητι δαιτρευθεὶς δέμας· 160 : Τοῦ Ζηνὶ δαιτρευθέντος Ὀμβρίῳ δέμας. Oppian. Hal. 1, 545 : Τοῖς ὕπο καὶ ζωός περ ἐὼν, ἔτι κείμενος αὔτως, οὐδὲν ἀμυνόμενος δαιτρεύεται. Nonn. Dion. 2, 43 : Ὠμοβόροι γὰρ ἄρκτοι ἐδαιτρεύοντο Τυφαονίοιο προσώπου ἀρκτῴοις γενύεσσι. Wakef. Act. id. 13, 118 : Ἀνέρα δαιτρεύουσα (Iphigenia in Tauris). Oppian. Cyn. 2, 247 : Αὐτίκα δ' αὖτ' ἔλαφος, καὶ μειδιόωντι ἐοικὼς, δαιτρεύει στομάτεσσιν ἑτώσια δηριόεντα. De epulis s. carnibus apparandis Athen. 10, p. 412, F : (Ταῦρον) περιενέγκας τὸ στάδιον, μετὰ ταῦτα δαιτρεύσας μόνος αὐτὸν κατέφαγεν· et Nicet. in Δαιταλευτὴς cit. Figurate Eust. Opusc. p. 177, 67 : Ἐκεῖνα μὲν γὰρ εὐφροσύνην αὐτῷ δαιτρεύειν εἶχόν τινα, Impertire. L. Dind.]

[Δαιτρόν. V. Δαιτρός.]

Δαιτροπόνος, ὁ, ἡ, Hesychio σιτοπόνος, σιτοποιός [σιτοπόνος delet Albert.].

D Δαιτρὸς, ὁ, Coquus : τραπεζοκόμος, μάγειρος, inquit Plut. Symp. [p. 644, A], a more sc. antiquo, ὁ διανέμων τὰ κρέα, vel, ut Eust., ὁ ἴσην ἑκάστῳ μοῖραν δαιόμενος, s. ὁ τὰ κρέα μερίζων τοῖς δαινυμένοις. [Ex Athen. 1, p. 12, E, quibus conferendæ interpretationes Hesychii, μάγειρος, διαιρῶν τὰ κρέα κ. τ. λ.] Od. [A, 141 : Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας·] P, [331] : Ἔνθα δὲ δαιτρὸς ἐρίζεσκεν κρέα πολλά. [Ἐρίζεσκε, κρέα πολλὰ δαιόμενος μνηστῆρσι. Lycophr. 35 : Δαιτρὸς ἡπάτων. Nicand. Al. 258 : Ὡσεί τε κρειάων θαλερὸν πλῦμα χεύατο δαιτρός.] || Δαιτρὸν exp. et μεμερισμένον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτροῦ, ut Eust. tradit Il. Δ, [262 : Εἴπερ γάρ τ'] ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ [ἕστηχ'] · ubi opp. τὸ πλεῖον δέπας, quasi quod certa portione datum est. [De accentu in secunda ponendo Arcad. p. 74, 15.]

Δαιτροσύνη, ἡ, Scientia ministrandi more δαιτροῦ. Od. Π, [253] : Καὶ δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων.

Δαιτυμονεὺς, ὁ, deriv. a δαιτυμὼν, pro cod. Nonn.

[Io. c. 4, p. 46, 1 Heins.] : Σὺν υἱεῖ δαιτυμονῆι. [Id. Dion. 2, 666 : Καὶ χθονίου δείπνοιο θεοὺς ἔχε δαιτυμονῆας. De aquila jecur Promethei exedente ib. 577 : Ἥπατος ἡβώοντος ἀφειδέα δαιτυμονῆα. L. Dind.]

Δαιτυμὼν, όνος, ὁ, ἡ, Epulo [Gl.], Qui epulas instituit, ut Liv. exp., seu ἑστιάτωρ : et ut Eust. ὁ τὴν δαῖτα ἑτοιμάζων. Quo sensu accipi vult idem Eust. Od. Δ, [621] : Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείου βασιλῆος· cum subjungat : Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον. [Locum totum non esse Homeri disputat Wolf. Prol. p. 131 sq.] || Epulo, i. e. Qui epulatur, ὁ ἁπλῶς δαινύμενος : Od. O, [466] : Δέπα ἠδὲ τραπέζας Ἀνδρῶν δαιτυμόνων· X, [12], μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι. Eust. ap. Hom. posteros accipi scribit pro Amicis, qui ad epulum s. convivium vocantur; ut intelligi potest ap. Plat. De rep. 1, [p. 345, C] : Ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ καὶ μέλλοντα ἑστιάσεσθαι. [Sic etiam Ammon. p. 60 : Ἑστιάτωρ καὶ δαιτυμὼν διαφέρει· ἑστ. μὲν γὰρ ὁ ὑποδοχεὺς, δ. δὲ οἱ ἑστιώμενοι, ubi v. Valck. Dio Chr. vol. 1, p. 48 : Οὐχ ἑστιάτορα καὶ δαιτυμόνα, ὡς ἔφη τις. Plato Tim. init. : Τῶν χθὲς μὲν δαιτυμόνων, τανῦν δ' ἑστιατόρων. Eur. Cycl. 610 : Τοῦ ξένων δαιτυμόνος, de Cyclope. Sic et Herodot. 1, 73 : Καὶ γὰρ Κυαξάρης καὶ οἱ παρεόντες δαιτυμόνες τῶν κρεῶν τούτων ἐπάσαντο. Et alibi. L. D. Chrys. De sac. 6, 4, p. 236. Routh.]

Δαιτὺς, ύος, ἡ, i. q. δαίς. Il. X, [496] : Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε. [Conf. Δαῖτος.]

[Δαίτων, ωνος, ὁ, Pransor, Conviva. Chœrob. in Bekk. An. p. 1359, b : Δαίτων ὁ ἀριστητής. Athen. 4, p. 173, F : Δημήτριος ὁ Σκήψιος ... ἐν τῇ Λακωνικῇ φησιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς καλουμένης Ὑακινθίδος ἱδρῦσθαι ἥρωας Δαίτωνα καὶ Κεράωνα ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς φειδιτίοις ποιούντων τε τὰς μάζας καὶ κεραννύντων τὸν οἶνον διακόνων. Sed in epit. 2, p. 38, C, ubi hæc ex Polemone afferuntur, pro Δαίτωνα est Μάττωνα. Δαίτωνα ex altero l. citat Eust. Od. p. 1413, 21. L. Dindorf.]

[Δαιτώνδας, ὁ, Dætondas, Sicyonius statuarius. Pausan. 6, 17, 5.]

[Δαίτωρ, ορος, ὁ, Conviva. Zonar. p. 464 : Δαίτωρ ὄνομα κύριον καὶ ὁ εὐωχητής. N. pr. quum dicit respicit Hom. Il. Θ, 275 : Δαίτορά τε Χρομίον τε. L. Dind.]

[Δαϊφάντης, ὁ, Daiphantes, n. pr. viri Phocensis ap. Pausan. 10, 1, 8. ἄϊ]

[Δαΐφαντος, ὁ, Daiphantus, pater Pindari, sec. Tzetzen Hist. 1, 8, 618, Steph. Byz. v. Κυνὸς κεφαλαὶ, Suid., script. Vit. Pindari ante Nicand. Ther. ed. Schneid., et alium quem citat Eust. Opusc. p. 59, 52 : Πίνδαρον ὑψαγόρην Καδμηίδος οὐδεϊ Θήβης Κλειδίκη εὐνηθεῖσα μενεπτολέμῳ Δαϊφάντῳ, qui v. 75 memorat cognominem Pind. filium : Ἡ τέκεν Εὔμητιν μεγαλήτορα καὶ Δαΐφαντον, pro quo ibid. p. 58, 5 sq. et ap. Suid. Διόφαντον. Δαϊφάντου vitam a Plutarcho scriptam memorat Phot. cod. 161, p. 104, 3. Daiphantum Thebanum memorat Ælian. V. H. 12, 3, e Plut. Mor. p. 194, C. ἄϊ L. Dindorf.]

[Δαϊφέρνης, ὁ, Persa, Xen. Cyrop. 8, 3, 21.]

[Δαϊφροσύνη vox nihili ap. Coluth. 362 : Ἡ μὲν ἀλητεύουσα δαϊφροσύνῃσιν ὀνείρων μητέρα παπταίνειν ὠΐσατο. Ubi Lennep. δολοφροσ., quod confirmavit cod. Mutin.]

Δαΐφρων, ονος, ὁ, ἡ, Bellicosus, Prudens : s. ὁ δάϊα, i. e. πολεμικὰ, φρονῶν. [Ita expl. Hesych. : Δαΐφρονος, συνετοῦ περὶ τὸν πόλεμον, iterumque πολεμικὸς, πολεμικὰ φρονῶν.] Deducitur et a δαίω, Disco, quasi qui εἰδὼς φρεσὶ, ut de Circe loquitur Hom.; vel ὁ δεδαημένος φρονεῖν, i. e. ἀπὸ μαθήσεως φρόνιμος. Item a δαίω, τὸ μερίζω, quasi cui δαίεται ἦτορ, ut alicubi Hom. loquitur, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. Il. P, [123] : Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε. Od. Γ, [163] : Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην· O, [518] : Κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος. [Orac. ap. Diod. Exc. Vat. p. 11 ed. Mai. : Ἔντιμ' ἠδὲ Κράτωνος Ἀγακλέος υἱὲ δαΐφρον. Empedocl. ap. Diog. L. 8, 61 · Παυσανίη, σὺ δὲ κλῦθι, δαΐφρονος Ἀγχίτου υἱέ. Fem. etiam Hom. H. Cer. 359 : Δαΐφρονι Περσεφονείῃ. Pind. Pyth. 9, 98 : Δαΐφρων Ἀλκμήνα. Quint. 1, 47 : Δαΐφρονι Πενθεσιλείῃ· 128 : Δαΐφρων Τριτογένεια· 218 : Ἀλκῆς μνησώμεσθα δαΐφρονος. Quem non negaverim, falsa etym. delusum, non alienum fuisse ab signif. Bellicosi, quam Buttm. Lexil. vol. 1, p. 200 seq. agnoscebat in Hesiod. Op. 652 : Δαΐφρονος

A Ἀμφιδάμαντος· Sc. 119 : Ἥρως ὦ Ἰόλαε, διοτρεφὲς, οὐκέτι τηλοῦ ὑσμίνη τρηχεῖα· σὺ δ' ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων, ὣς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην πάντῃ ἀναστρωφᾶν καὶ ἀρηγέμεν, ὥς κε δύνηαι, et Hom. Il. E, 181 : Τυδεΐδῃ δαΐφρονι· K, 402 : Αἰακίδαο δαΐφρονος, ceterisque Il. locis omnibus præter unum Ω, 325, cui pariter atque Odysseæ cunctis solam convenire putabat signif. Prudentis. Rectius Heyn. ad Il. A, 123, rejectis similibus grammaticorum argutiis, judicavit stabilium apud epicos epithetorum vim non nimis esse premendam. L. Dindorf.]

[Δαΐφρων, ονος, ὁ, Daiphron, f. Ægypti, Apollod. 2, 1, 5, 3; alius ejusd. ib. 9. Statuarius ap. Plin. N. H. 34, 8, 19. L. Dindorf.]

Δαίω, et Δαίομαι, Divido, Partior, ut volunt gramm.; quin et δεδαίεται ex Herod. [immo Hom. Od. A, 23 : Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,] affertur pro δέδαινται, Divisi sunt. [Hesiod. Sc. 165 : Τὰ δὲ δαίετο θαυματὰ ἔργα. Schol. : Ἤγουν μεμερισμένα ἦσαν καὶ οὐ συγκεχυμένα. Hom. Od. A, 48 : Ἀλλά B μοι ἀμφ' Ὀδυσῆι δαΐφρονι δαίεται ἦτορ, ubi schol. : Διακόπτεται· τὸ γὰρ καίεται ἐρώσης, et similiter Eust., repudiantes interpretationem Flagrandi, quæ tamen unice convenit etiam Hesiod. l. c. Oppian. Hal. 4, 202 : Ὣς ὁ περιτρομέων ἀλόχους μέγα δαίεται ἦτορ. Apoll. Rh. 3, 661 : Ἡ δ' ἔνδοθι δαιομένη περ σῖγα μάλα κλαίει. Ubi est var. καιομένη.] Sed intelligendum tamen proprie de eo partiendi modo, qui in conviviis usitatus erat. Sic Od. O, 140 : Πὰρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας. [Ib. I, 551 : Μήλων δαιομένων. Conf. Δαίελε.] || Hinc autem factum, ut et δαίειν γάμον dicatur, quasi δαίειν τὰ τοῦ γάμου κρέα, ut opinor, pro Epulum nuptiale celebrare; ut Il. T, 299 [ubi v. intt.] : Δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι. Quo et Eur. modo non solum ἔδαισαν γάμους [Iph. A. 707], sed etiam δαίσομεν ὑμεναίους [123] dixit. [Diod. 5, 49 : Τὸν δὲ γάμον ... δαῖσαι θεοὺς, ubi plura Wessel., etiam de medio afferens exx. Lycophr. 146 : Νυμφεία πεντάγαμβρα δαίσασθαι γάμων (quod schol. expl. : Νυμφεύματα τῶν πέντε γαμβρῶν εὐωχηθῆναι), et Philostr. C Her. 19, 16 : Καὶ γάμον ἐδαίσαντο σφῶν Ποσειδῶν τε αὐτὸς καὶ Ἀμφιτρίτη. Dionys. Ant. R. 1, 48, Menecratis verba apponens : Ὅμως δὲ τάφον αὐτῷ (Achilli) δαίσαντες ἐπολέμεον γῇ πάσῃ, cui Hom. δαίνυ τάφον, de quo in Δαίνυμι, contulit Schneid. Ceterum non s. Δαίω sed s. Δαίνυμι ponenda erant exx. signif. Vescendi s. Satiandi, quum Δαίειν in præs., ut docuit Buttm. Gr. vol. 2, p. 99, nonnisi Dividendi et Urendi notiones soleat asciscere.] || Quinetiam δαίσασθαι sine adjunctione pro Epulari, Od. Σ, [407] : Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες· [H, 188 : Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες. Pind. Pyth. 3, 93 : Θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις· 10, 31 : Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαίσατο λαγέτας· Nem. 9, 25 : Ἑπτὰ γὰρ δαίσαντο πυραὶ νεογυίους φῶτας. Sophocl. fr. ap. Villois. An. vol. 2, p. 94 : Ἐδαίσατο τὸν Ἀστάκειον παῖδα· El. 543 : Ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τιν' ἵμερον τέκνων ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον; Philostr. V. Apoll. 4, 25 : Πιαίνουσι τοῖς ἀφροδισίοις οὓς ἂν ἐθέλωσι δαίσασθαι. Anth. Pal. 7, 395 : Καὶ τὸν μὲν δαίσαντο κυκώμενον εἰν ἁλὶ D θῆρες. Epigr. ap. Pausan. 5, 20, 7, ab Hemst. cit. : Οὐδ' ὀλοὴ δαίσατο φλόξ με πυρὸς, ubi δέξατο libri. Archestr. Athen. 7, p. 319, E : Ὁμῶς κροκόδειλον ἂν ὀπτὸν δαισαίμην ἀπ' ἰπνοῦ. Matro ib. 4, p. 136, B : Ἀμβροσίη, ἣν δαίονται μάκαρες θεοί. L. D.] Ponitur et simpl. pro Edere cum accus., ut Phocyl. [13, 135] : Μηδέτι θηροβόρον δαίσῃ κρέας. || Dicitur et δαίειν τινὰ pro Epulum præbere alicui, ut ab Herod. 1, [162] : Τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε. [Æsch. Eum. 305 : Καὶ ζῶν με δαίσεις. Eur. Or. 15 : Ἔδαισε δ' οὖν νιν (Thyesten) τέκν' ἀποκτείνας Ἀτρεύς. || Vesci ap. Phœnic. Athen. 12, p. 530, F, ab Schneid. cit. : Ἔχω δ' ὁκόσσον ἔδαισα χὠκόσσ' ἤεισα, ubi ὁκόσσ' leg. potius quam ὁκόσσον, ut in epigr. Sardanapalli est ὅσσ' ἔφαγον, quum etiam χὠκόσσον sit in libris pro χὠκόσσ'. L. Dind.]

Δαίω, Comburo, Incendo. Il. Y, [316] : Μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν· [Φ, 375, ubi eadem, libri tantum non omnes καιομένη, καίωσι· quod videtur utroque l. præferendum. Sic δαίειν pro καίειν temere illatum erat

Apoll. Rh. 4, 713, et δαιόμεναι pro καιόμεναι Hom. Il. A
Λ, 553. Ceterum cum δάηται componenda glossa Hesychii inter Ἐδάης et Ἐδαίζετο: Ἔδες, ἐκάης. Recte Is. Voss. ἐδάης. Paullo aliter Σ, 206: Ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν. Æsch. Ag. 496: Δαίων φλόγα· Ch. 864: Πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίων. Apollon. Rh. 4, 1147: Δαῖε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸν πόθον, Incendit. Proprie Psephisma Byzant. ap. Demosth. p. 255 extr., ab Hemst. cit.: Τὰν χώραν δαίοντος καὶ δενδροκοπέοντος.] Soph. Tr. [765]: Ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο Φλὸξ αἱματηρά. Pertinet huc et δεδήει [δεδήει], Hesychio ἐφλέγη, διεκέκαυτο, et ἐξηγήγερτο, respicienti fortasse ad Il. B, [93]: Μετὰ δὲ σφίσιν ὄσσα δεδήει, Ὀτρύνουσ' ἰέναι· quod Eust. ad δαίω quoque pro μερίζω sumtum, referri posse scribit. [Rectius expl. comparandis Hesiod. Sc. 155: Ἐν δ' ὅμαδός τε φόβος τ' ἀνδροκτασίη τε δεδήει· Il. N, 736: Πάντη γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε, Fervet; I, 253: Τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηε· Υ, 18: Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε· M, 35: Τότε δ' ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει· Od. Υ, 353: Οἰμωγὴ δὲ δέδηε. (Simili metaph. B
Soph. OEd. T. 187, ab Angl. coll.: Παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος, ubi plura interpp.) Oppian. Hal. 4, 471: Αἰεὶ δέ σφιν (apuis) ἐνὶ φρεσὶ φύζα δέδηε, πάντα δ' ὑποτρομέουσι. Proprie Il. M, 466: Πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.] Δεδαυμένον, quod Hesych. exp. περιπεφλεγμένον, Ambustum, a δαίω, Uro, Accendo, ita derivari potest, ut κεκαυμένον a καίω. [Etym. M. p. 250, 18: Δαύω τὸ καίω, παρὰ Σιμωνίδη, Μηρίων δεδαυμένων. Callim. Epigr. 53, p. 322 Ern.: Οὐκ ἐν ἔρωτι δεδαυμένον, ex conj. Bentl., quum δεδαγμένον vel δεδειγμένον reperiatur in libris. V. infra Δαυμᾶσαι, Δαύω.]

[Δαΐως, Strenue. Plut. Mor. p. 1097, C: Ὑπὲρ αὐτοῦ ταυτὶ τοῖς φίλοις γράφοντος δαΐως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς, de Epicuro. Cramer.]

[Δαιώσας. V. Δηιόω.]

[Δακάμας, ὁ, n. pr. Numidæ ap. Appian. Pun. c. 41.]

Δακὰρ, genus quoddam Cassiæ, ab Arabibus sic dictæ; pro quo Ruell. habet Darca ap. Diosc. 1, 12 [in ed. Saraceni legitur δάκαρ]. Probat vero et Her- C
molaus illud Δάρκα, utpote quod in antiquis Codd. legatur.

Δακέθυμος, ὁ, ἡ, Animum mordens s. remordens, ut Virg., Quando hæc te cura remordet. Sic δακέθυμος ἄτα dicitur [ap. Soph. Phil. 705. Simonid. ap. Clem. Str. 4, p. 494, A: Ὦ μὴ δ. ἱδρὼς ἔνδοθεν μόλῃ. Hemst. Anacreont. 8, 9: Δακέθυμά μοι λέγοντες. Hesych.: Δακέθυμον, λυποῦντα τὴν ψυχήν.]

[Δᾰκεκάρδιος, ὁ, ἡ, Cor mordens, inter composita, quæ ε habent in commissura, memorat Etym. M. p. 668, 52. Wakef.]

Δάκετον, τὸ, pro eod. [Δάκος.] Theophr. H. P. 9, 21: Πρὸς τὰ δάκετα χρήσιμος, Ad venenati animalis morsum utilis. Diosc. 7, 1: Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δακέτου πληγήν. [Theophrasti liber Περὶ δακέτων καὶ βλητικῶν, sc. ζώων, Athen. 7, p. 314, B. Schweigh. Arist. Av. 1069: Ἑρπετά τε καὶ δάκετα. Anth. Pal. 9, 2: Ἡ φονίη δακέτων ἰὸν ἐνῆκεν ἔχις. Diod. 1, 87: Πρός τε τὰς ἀσπίδας ... καὶ τἄλλα δάκετα τῶν ἑρπετῶν, ubi est varietas δακετὰ, eademque ibid. paullo inferius: Τὰ D
μικρὰ τῶν δακέτων θηρίων, et 20, 42: Δακέτων θηρίων ἐπεχόντων τὰ περὶ τὰς Σύρτεις ἔρημα. Iisdem ll. quod est δακέτων θηρίων legitimum est et plene loquentis sec. Eust. Il. p. 427, 28: Καὶ δάκος δὲ καὶ δάκετον τὸ θηρίον, οὗ τὸ πλῆρες δάκετον θηρίον, cui confert Euripidea δάκη θηρῶν. ᾰ]

[Δάκη, ἡ, Morsus, Hesych. v. Ἀκοντίας, cit. a Wakef. et Hemst. ᾰ]

[Δακηνὸς, inter gentilia in ηνος recenset Steph. Byz. in Ἀδραμύττειον. L. Dindorf.]

[Δάκης. V. Δᾶκος. || Nomen fictum de verbo δάκνειν a Teleclide ap. schol. Arist. Vesp. 832: Δάκης τίς ἐστιν ὄντιν' ἀνθρώπων ὁρᾷς; L. Dindorf.]

[Δακήων, ludorum in honorem Trajani Dacici, ut videtur, institutorum mentio fit in mon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 591, n. 1186: Ἀγωνοθέτην Καισαρήων Νερουανήων Τραϊανήων Σεβαστήων Γερμανικήων Δακήων καὶ Ἰσθμίων... L. Dindorf.]

Δάκια, Hesychio τὰ ἄγρια ὀρνιθάρια: videntur tamen potius ita dici τὰ ἰοβόλα ἑρπετὰ, quæ et δάκεα s. δάκετα. [Etym. M. p. 245, 33: Δάκια τὰ μικρὰ θηρία.]

[Δᾱκίᾱ, ἡ, Dacia, terra prope Borysthenem sec. Steph. B. Agathem. 2, p. 38: Καὶ ἔστιν ὑπὸ μὲν τὰ δυτικώτατα τῆς Σαρματίας ἐπὶ νότον κατιοῦσα μετὰ τοὺς Ἰάζυγας τοὺς μετανάστας ἡ Δακία, ὁριζομένη καὶ αὐτὴ τῷ Ἴστρῳ. De ea regione in potestatem Rom. redacta et postea ex parte amissa v. Dio Cass. 68, 14, Suid. v. Δακία, s. Eustath. ad Dion. v. 305. Δακίαν πρώτην et δευτέραν memorat Malal. p. 277, 13. Conf. id. p. 301, 5.]

[Δακιηνὸς, ὁ, cogn. Jovis ap. Cappadoces sec. Strab. 12, p. 536: Τρίτη δ' ἐστὶν ἱερωσύνη Διὸς Δακιηνοῦ, λειπομένη ταύτης (secundæ) ἀξιόλογος δ' ὅμως. Sic enim Tyrwh. pro scriptura librorum Δακίῃ οὐ λ.]

[Δᾱκῐκὸς, ἡ, ὸν, Dacicus, adj. possess. a Δᾶκος, q. v. Hinc cogn. Trajani Δακικὸς in inscr. ap. Ignarr. Pal. Neap. p. 6, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 600, n. 1213, Dion. Cass. 68, 10. Confus. c. Διακὸς v. s. illo. L. D. Numen. ap. Euseb. Præp. ev. p. 735, C: Ἐκ τῆς Δακικῆς λαλεῖν στωμυλήθρας κατεγλωττισμένοι, de jocandi ridendique procacitate Dacorum s. Davorum, servulorum in comœdia. Hase.]

[Δακνάζω, Mordeo. Æsch. Pers. 571: Στένε καὶ δακνάζου.]

[Δακνᾶς, ᾶ, ὁ, Mordax. Exc. Phryn. Bekker. An. p. 36, 17: Δακνᾶς ἵππος, δακνᾶς ὄνος, περισπᾶται. Chœrob. ib. p. 1186: Ἐπισκώμματα, οἷον δακνᾶς δακνᾶ.]

[Δακνὰς, άδος, ἡ. Valck. Adon. p. 346, B: « A vellicando mordendoque aviculæ quædam Δακνάδες fuere dictæ: ap. Hesych. est Δακνίς, ap. Festum sunt *Dagnades*, sive potius *Dacnades*, judice etiam Scaligero. » Festi verba sunt 4, p. 113: « Dagnades sunt avium genus, quas Ægyptii inter potandum cum coronis devincire soliti sunt, quæ vellicando morsicandoque et canturiendo assidue non patiuntur dormire potantes. »]

[Δακνηρὸς, ά, ὸν, Mordax. Philem. De ira in Vol. Hercul. 1, p. 73: Δακνηρῷ. Passov. Hermes Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 964: Τῷ τῆς λύπης δακνηρῷ. Kall. Schol. Guelf. Eur. Hec. 232: Δηκτήρια) δακνηρά. Eust. Od. p. 1795, B: Δαπταὶ αἱ δακνηραί. L. D. Κολλούριον vocat δ. Alex. Trall. 2, p. 47.]

Δακνὶς, ἴδος, ἡ, Hesychio Avis species. [V. Δακνάς.]

[Δακνοκάρδιος, ὁ, ἡ, Cor mordens. Const. Man. Chr. p. 92 (=77, 497); Nicet. Eug. 6, 34, 446; 8, 61. Boisson.]

[Δακνότης, ητος, ἡ, Mordacitas. Jo. Damasc. Arabs De purgam. Ms. ap. Lamb. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 298, B: Μετὰ ποίων ἑτέρων εἰδῶν σμιγῆναι δεῖ τὰ ὀξέα φάρμακα καὶ δριμύτατα πρὸς τὸ ἐλαττοῦσθαι τὴν βλάβην αὐτῶν καὶ δακνότητα. L. Dindorf.]

Δάκνω, fut. δήξω, vel δήξομαι potius [Eur. Med. 1370: Τοῦτο γάρ σε δήξεται· Bacch. 351: Μάλιστα γάρ νιν δήξομαι. Demosth. p. 799, 5 et Hippocr. l. infra cit. Activ. ap. schol. Lycophr. 1006: Δάψουσι) δήξουσι. L. Dind.], tempora enim sua ab inus. δήκω mutuatur [δέδηχα Suid. Zon. p. 485: Δεδηχότας, δακόντας], Mordeo. Ut, Δάκνεις καθάπερ αἱ γυναῖκες. Plut. Alcib. Et quod Æsch. [Pr. 1008] dixit στόμιον δάκνειν, Ciceroni Mordere frænum. [Theodect. Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 226: Καρτέρει δάκνων ὀργῆς χαλινόν. Conf. Valck. ad Eur. Hipp. 1223. Diod. 1, 87: Τὰς ἀσπίδας, θανάσιμα δακνούσας. Cum genit. Arat. Dios. 1111: Τὰ δὲ πάντοθι ποίης δάκνωσιν, cui φαγεῖν σίτου confert Voss. (Nisi forte Aratus secus accepit Hom. Il. Σ, 585: Οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων.) Cum præp. ἐκ Tzetz. Hist. 4, 256: Ἐξ ἱματίων δάκνοντες ἠρέμα τοὺς παρόντας. Cum κατὰ seq. gen. Longus 1, 21: Ἔδακνον κατὰ τοῦ δέρματος. Et ib.: Τὸν Δόρκωνα κατά τε μηρῶν καὶ ὤμων δεδηγμένον. Cum πρὸς schol. Aristoph. Lys. 298: Δάκνει πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὥσπερ κύων. L. D.] || Metaph. etiam, ut et ipsum Mordeo, rebus inanimatis tribuitur, corpus aut animum quasi pungentibus aut urentibus. Diosc.: Ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. Pro quo Plin., Radix gustu acri mordet. [Hippocr. p. 565, 37: Προστιθέναι ἃ μὴ δήξεται καθαρτήρια. Conf. p. 567, 32; 568, 35. Similiter Arist. Pl. 822: Ἔδακνε γάρ τὰ βλέφαρά μου (fumus). Et de eod. Lys. 298: Ὥσπερ κύων λυττῶσα τὠφθαλμὼ δάκνει. (Cujus loci imitatione scriptor Phi-

lopatr. c. 27, item metaph. : Ἐδήχθην τοῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς ὑπὸ κυνὸς λυττῶντος.) Menand. ap. Athen. 12, 552, E : Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακὼν Φιλιππίδου λεπτότερον ἀποδείξει νεκρόν. L. Dind.] Il. E, [493] : Δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. [Conf. Valck. ad Eur. Phœn. 386. Hesiod. Theog. 567 : Δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν Ζῆν' ὑψιβρεμέτην.] Sic Cic. dixit Attici epistolas valde se momordisse. Eur. Thes. [fr. 4, 6] : Μή μοι νέορτον προσπεσὼν, μᾶλλον δάκοι. Quod Cic. Tusc. 4 [3, 14, 29] ita vertit, Ne me imparatum cura laceraret repens. [Eur. Hipp. 696 : Τὸ γὰρ δάκνον σου τὴν διάγνωσιν κρατεῖ.] Aristoph. Vesp. [253] : Οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι; Et pass. [in ejusd. Ach. 1 : Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν· 18 : Οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς. Eur. Hipp. 1303 : (Veneris) δηχθεῖσα κέντροις παιδὸς ἠράσθη σέθεν. In quibus argutatur Valcken., ceterum plurima affert exempla similis usus metaph. Quibus add. Plat. Reip. 5, 474, E : Πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμηγέπῃ δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι· Ephraim in Cotel. Patr. vol. 2, p. 818, 9 : Τῷ τοῦ τέκνου πόθῳ δακνόμενοι· Eunap. p. 33 : Τῷ λαμυρῷ καὶ περιττῶς καλῷ τοῦ παιδίου δηχθέντες καὶ ἁλόντες, ubi v. Boiss. p. 241.] Ap. Xen. Cyrop. 7 [immo 1, 4, 13. Conf. ib. 4, 3, 3] : Ἀκούσας δὴ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη. Aristoph. ipsi etiam personæ tribuit, Vesp. [778] : Δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον· [conf. Ach. 376 : Οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφῳ δακεῖν. Et Vesp. 374 :] Ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν Γρύξῃ τι, ποιήσω δακεῖν τὴν καρδίαν [v. Villois. ad Long. 56. Schæf.]· Nub. [1369] : Ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην. [Apoll. Rh. 3, 1170 : Ἴδας ἧστ' ἀπάνευθε δακὼν χόλον. Alia signif. Δάκνειν ἑαυτὸν Arist. Ran. 43 : Οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαι μὴ γελᾶν, καίτοι δάκνω γ' ἐμαυτὸν, ἀλλ' ὅμως γελῶ. Sic dicuntur hæsitantes, irati, etc. χείλη, γλῶτταν δάκνειν· v. Wyttenb. ad Eunap. p. 109, Boiss. p. 348. Figurati usus alia exx. sunt Æsch. Sept. 399 : Λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός· Arist. Ran. 861 : Ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε κοὐκ ἀναδύομαι δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ, τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας. Cum ἐπὶ Xen. Cyr. 4, 3, 3 : Δακνόμενος ὁ Κῦρος ἐπὶ τούτοις. Plut. Alcib. 9 : Πάντες ἐπὶ τῷ κυνὶ δάκνονται καὶ λοιδοροῦσιν αὐτόν. || Δάκνων, jactus talorum nomen, ap. Eubul. Polluc. 7, 205. L. Dindorf.]

Δακνώδης, ὁ, ἡ, Mordax. Galen. : Δακνῶδες, καὶ δριμὺ, καὶ καπνῷ παραπλήσιον. Sic δακνώδη θερμασίαν ἔχων, ap. Eund. [Id. vol. 6, p. 116 : Δριμύτης δακνώδης· p. 117 : Περιττώματα ... ἀκριβῶς δακνώδη.] Item δακνώδης πυρετὸς dicitur a calore mordace et acrimonia sua pungente atque rodente. [Hippocr. p. 644, 16 : Ὡς μὴ δακνῶδες τὸ οὖρον γένηται. Wakef. Philagr. in Matth. Med. p. 66 : Τὰ δακνώδη τῶν ὑγρῶν. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 50 : Δριμεῖς καὶ δακνώδεις χυμούς. L. D. Similiter Greg. Nyss. t. 1, p. 69, C : Τὸν δριμὺν ἐκεῖνον καὶ δακνώδη χυμόν. Hase.]

[Δᾶκοι, οἱ, Daci. Strabo 7, p. 304 : Γέτας μὲν (προσαγορεύουσι) τοὺς πρὸς τὸν Πόντον κεκλιμένους καὶ πρὸς τὴν ἕω, Δάκους δὲ τοὺς εἰς τἀναντία πρὸς Γερμανίαν καὶ τὰς τοῦ Ἴστρου πηγὰς, οὓς οἶμαι Δάους καλεῖσθαι τὸ παλαιόν. Quæ repetit Stephan. Byz. Sed errare qui Dacos et Daos non putent differre dicetur in Δᾶος. Δᾶκας dicit Tzetz. Hist. 2, ubi Δακῶν est v. 59, Δάκας (scr. Δᾶκας) 63, Δάκαις 81. Appiani Syr. c. 32, ubi Δάκαι vel Δάκες est in libris, Δάαι recepit Schw. In libris Strab. variatur inter formas Δᾶκαι et Δᾶκοι. Δακῶν est 4, p. 207 (et ap. Dionys. Per. 305), Δάκας 5, 213, ubi tamen est var. Δάκους, Δάκους bis et Δάκων 7, 304, Δάκοι bis 305, 313 et Δάκους ibid. Videtur igitur potior forma Δᾶκος, quanquam ap. Dion. Cass. 51, 22 et 23; 54, 36; 67, 6; 68, 6, 8, 11, 14, constanter Δακοί, nec nisi semel 78, 27 scribitur Δάκοι, quod nihili. Δάκες (Δᾶκες) vocantur Suidæ et Zon. p. 464, interpretantibus οἱ Πατζινάκαι. L. Dind.]

Δάκος, εος, τὸ, proprie Animal morsu aut ictu homini nocens : Θηρίον ἰοβόλον ἑρπετὸν, Suid. [Hesych. : Δάκος, ἑρπετόν.] Nicander Ther. [335] : Θανάτου δὲ θοώτερος ἵζεται [ἵξεται] αἶσα, Οἷσιν ἐνιχρίμψῃ βλοσυρὸν δάκος. [Oppian. Hal. 2, 454 : Οὐ μὴν θὴν ἀβληχρὸν ἔχει δάκος, εὖτε χαράξῃ πουλύπος ἑρπυστὴρ ἢ σηπίη, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς ἐντρέφεται βαιὸς μὲν, ἀτὰρ βλαπτήριος ἰχώρ. Ubi vertendum est Morsus, quanquam Ruhnk. Ep. cr. ad Ern. p. 294 δάκος dici negat pro δηγμός. Et sane Etym. M. p. 245, 38 præclare fallitur scribens : Δάκος ... σημαίνει καὶ δῆγμα, ὡς παρὰ Νικάνδρῳ ἔνθα (leg. ἐν Θηριακοῖς, v. 282) : Σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμορρόου αὖτις ἐνίψω. Nic. enim bestiam dicit, non morsum bestiæ. L. D.] Promiscue vero et de aliis beluis ac feris dicitur. Eur. Hipp. [646] : Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη Θηρῶν. [Pind. Pyth. 2, 52 : Ἐμὲ δὲ χρὴ φεύγειν δάκος ἀδινὸν, κακαγοριᾶν. Æsch. Sept. 558 : Οὐδ' εἰσαμεῖψαι θηρὸς ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα, et alibi. De apro Callim. Dian. 84 : Μονιὸν δάκος, ubi v. Ern. || In Geop. 20, 7, 1 inter δέλη ἰχθύων mentio fit δάκων, χοίρων, γαλέας etc., ubi cod. Gud. δάκοης (non δακόης, ut tradit Nicol.), quod esse videri potest δάκους. Neutrum intelligo. ă L. Dind.]

Δάκρῡ, τὸ, Lacryma. Hom. Od. Δ, [114] : Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε· B, [81] : Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Δάκρυ ἀναπρήσας· Ξ, [129] : Βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα πίπτει. Il. I, [566] : Δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Tradunt gramm. δάκρυ e δάκρυον per apoc. esse factum, ideoque indeclinabile esse. Ab illo tamen δάκρυσι saltem esse fatendum est; quo dat. et Thuc. [7, 75] usus est, Δάκρυσι πλησθέν. [Mœris p. 117 : Δακρύοις Ἀττικῶς, δάκρυσιν Ἑλληνικῶς. Utraque forma perinde usitata Atticis. Arist. Eq. 1271 : Θαλεροῖς δακρύοισιν· Vesp. 390 : Τοῖς δακρύοισιν τῶν φευγόντων. Soph. El. 167 : Δάκρυσι μυδαλέα. Eur. Hel. 166 : Δάκρυσιν ἢ θρήνοις· 195 : Δάκρυα δάκρυσί μοι φέρων. De locut. δάκρυσι s. δακρύοις κλαίειν v. in Κλαίω. L. D.] A δάκνω autem derivatum volunt ὅτι δακνομένης τῆς ψυχῆς προΐεται. Δάκρυον autem et ap. poet. et ap. prosæ scriptt. usitatius est. Od. [Ψ, 33] : Βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκε. Plut. [Alc. c. 44, ubi nunc τὸ δακρῦον] : Πολὺ δὲ καὶ δάκρυον τῷ χαίροντι τῆς πόλεως ἀνεκέκρατο. [Schol. Hom. Il. Z, 484 : Εἰς γέλωτα μὲν γὰρ αὐτὴν προσήγαγε (l. προήγ.) τὸ βρέφος, εἰς δάκρυον δὲ ἡ περὶ τοῦ Ἕκτορος ἀγωνία. L. D.] Xen. Cyrop. 5, [5, 5] : Πολὺ ἔτι μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων. Metaph. autem Soph. δακρύων πηγὰς dicit et δακρύων ἄχναν. [Trach. 850. Et ridicule recentiorum nonnulli δακρύων ποταμὸς, θάλασσα· v. Boiss. ad Eunap. p. 541 sq. Alia phrasis est ap. Thucyd. 7, 75 : Μείζω ἢ κατὰ δάκρυα τὰ μὲν πεπονθότας ἤδη κ. τ. λ. || De re lacrimabili, Anth. Pal. 7, 527 : Θεύδοτε, κηδεμόνων μέγα δάκρυον. Conf. Δάκρυμα. L. Dind. Δακρύοις ἅμα Philostratus p. 713.] Hinc Δακρυόφι paragoge poet. Homer. Od. K, [248] : Ἐν δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πίμπλαντο. Δάκρυον, ut Lacryma, plantis etiam tribuitur, signif. Humorem illum, qui interdum ex eis erumpit; item, Succum, qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theophr. [immo Aristot. H. A. 9, 40, p. 623, 29] : Ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα, ἰτέας, καὶ πτελέας, καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων. Pro quo Plin. [N. H. 11, 6, 5] : E lacrymis arborum, quæ glutinum pariunt, salicis, ulmi. [Conf. Theophr. H. Pl. 9, 1 et præter ll. in ind. Schneid. citt. fragm. 4, 27.] Nicander Ther. [907] : Σὺν δέ τε καὶ τριπέτηλον ὁποῖό τε δάκρυα βάλλοις. Epigr. [Anth. Pal. 11, 298] : Ἀμπέλου ἡδυτάτης τάδε δάκρυα δός μοι ἀφύσσειν. [Ἥρας δάκρυον, Peristereon, Diosc. Notha 4, 60. Boiss. Pindar. ap. Athen. 13, p. 574, A : Λιβάνου ξανθὰ δάκρυα. Hippocr. p. 670, 18 : Κρομμύου δάκρυον. Diodor 5, 41 : Ὁ δὲ λιβανωτὸς γινόμενος ἐξ αὐτοῦ ὀπίζεται ὡς ἂν δάκρυον. Strabo 16, p. 777 : Ἐλαιῶν, ... ὧν τὸ δ. καὶ ἰατρικῆς δυνάμεώς ἐστιν. Geop. 2, 4, 4 : Καὶ εἰ μὲν πολλή ἐστιν ἡ νοτὶς, ὥστε καὶ δάκρυον φέρειν, ἐγγύς ἐστι τὸ ὕδωρ. Addit Hemst. Etym. M. p. 564, 46 : Εὐφορίων δὲ Βύνην τὴν θάλασσαν λέγει· Πολύτροφα δάκρυα Βύνης, τοὺς ἅλας βουλόμενος εἰπεῖν. Similiter pluviam δάκρυα Διὸς et mare Κρόνου δάκρυον dicta ab Orpheo tradit Epigenes ap. Clem. Al. Str. 5, p. 676. || Δάκρυ δάκρεος δάκρει δάκρεα ponit Etym. M. p. 245, 58, non tamen ut certum sit non de suo finxisse.]

Δακρυγέλως, ωτος, ὁ, ἡ, Fletu misto ridens.

Δακρύδιον, τὸ, Lacrymula. Peculiariter ap. medicos sic dicitur Lacryma scammonii, quam radice sua vulnerata fundit. Corrupto vocab. medici nunc Diagredion appellant. Ita Gorr., ap. quem plura.

[Δακρῡηρὸς, ά, όν, Lacrimosus. Germanus In domi-

nici corp. sepult. p. 1501, A : Ὄμβρων ἐγχύμων δακρυηρῶν. L. Dindorf.]

Δάκρῡμα, τὸ, Lacryma. [Vel potius Lacrimatio. Æsch. Pers. 134 : Λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πίμπλαται δακρύμασιν. Eur. Andr. 92 : Οἷσπερ ἐγκείμεσθ' ἀεὶ θρήνοισι καὶ γόοισι καὶ δακρύμασι. Lacrimanda s. Lacrimabilia vert. Herodoti 7, 169 : Ἡ δὲ Πυθίη ὑπεκρίνατο, Ὦ νήπιοι, ἐπιμέμφεσθε ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλεω τιμωρημάτων Μίνως ἔπεμψε μηνίων δακρύματα. Quomodo dicitur etiam κλαῦμα, q. v.]

[Δακρυντὴν τὴν ἀπαλλαγὴν legitur Jos. Ant. Jud. 4, 8, 48; nisi tamen mavis Δακρυτήν. Vid. Δακρυτός. Hase.]

[Δακρυογόνος, ὁ, ἡ, Lacrimas pariens, Lacrimosus. Æsch. Suppl. 681 : Δακρυογόνον Ἄρη.]

Δακρυόεις, εσσα, εν, Lacrymabundus, Lacrymosus. Il. Φ, [506] : Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη· Σ, [66] : Αἱ δὲ σὺν αὐτῇ Δακρυόεσσαι ἴσαν· Ζ, [484] : Δακρυόεν γελάσασα· Od. [Ω, 322] : Ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος. [Il. Ε, 737 : Πόλεμον ... δακρυόεντα. Et alibi. Hesiod. Th. 227 : Ἄλγεα δακρυόεντα. Cujusmodi locos Hesych. gll. spectant : Δακρυόεσσαν, δακρύειν ποιοῦσαν. Δακρυοέσσης, δακρύειν παραιτίου. Eur. Phœn. 323 : Δακρυόεσσ' ἀνεῖσα πενθήρη κόμαν. Neutri forma δακρυόειν utitur Apoll. Rh. 4, 1291 : Δακρυόειν ἀγάπαζον. Δ. et ὀκριόεις confusa Tzetz. Antch. 14.]

[Δάκρυον. V. Δάκρυ.]

[Δακρυοπετής, οῦς, ὁ, ἡ, Lacrimas cadere faciens, Lacrimas ciens. Æsch. Suppl. 112 : Τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα λέγω λιγέα βαρέα δακρυοπετῆ.]

Δακρυοποιὸς, ὁ, ἡ, Lacrymas ciens.

[Δακρυότιμος, ὁ, ἡ, Lacrimis honoratus. Hymn. Orph. 55, 6 : Πολυήρατε, δακρυότιμε, de Adonide.]

[Δακρυπέμπων, οντος, Lacrimas effundens. Δακρυχέων sic interpretatur schol. Æsch. Sept. 900. Passov.]

Δακρυπλώω, Lacrymis exundo, πλημμύρω δακρύοις, Hesych. Od. Τ, [122] : Φῇ δὲ δακρυπλώειν, βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ, i. e. δάκρυσι πλήθειν διὰ τὸ ἐξ οἴνου βάρος, vel διὰ δακρύων πλέειν ἔμφορτον ὄντα οἴνου βάρει, Eust. [Apud Aristot. Probl. 29, 1 : Καί μ' ἔφη δάκρυ πλώειν βεβαρημένον οἴνῳ. Cf. Ἐπαναπλώω.]

Δακρυῤῥοέω, ήσω, Lacrymis fluo, Lacrymor. Herodian. [6, 9] : Προπηδήσας τῆς βασιλείου σκηνῆς, ὥσπερ ἐνθουσιῶν, δακρυῤῥοῶν καὶ τρέμων. [Soph. quum alibi tum Trach. 326 : Δακρυρροεῖ δύστηνος. Eur. Phœn. 370 : Δι' ὄσσων νᾶμ' ἔχων δακρυρροοῦν, etc. Alexis ap. Polluc. 2, 64. Hippocrat. p. 1131, B : Ὀφθαλμῶν τὰ ἄνω βλέφαρα ἐπήρθη καὶ ἐδακρυρρόει. || De plantis succum stillantibus Theophr. C. Pl. 3, 13, 2 : Τότε ἥκιστα τεμνόμενα δακρυρροεῖν καὶ ῥήγνυσθαι. Geop. 5, 38 inscr. Περὶ δακρυρροουσῶν ἀμπέλων. L. D.] || Deploro, cum accus., Philo J. V. M. 3 : Σύμπαν τὸ ἔθνος αὐτὸν ὅλον μῆνα δακρυῤῥοοῦν.

[Δακρυρροή, ἡ, Lacrimarum profluvium. Epiph. t. 2, p. 197, A : Καθαρίσθητι ταῖς δακρυρροαῖς σου. Hase.]

[Δακρύρροος, ὁ, ἡ, Lacrimas stillans. Eur. Suppl. 772 : Ἄϊδου δὲ μολπὰς ἐκχέω δακρυρρόους· Herc. F. 98 : Δακρυρρόους τέκνων πηγάς. Pro δακρῦον intulerat Triclin. Soph. OEd. C. 1710.]

[Δάκρῡσις, εως, ἡ, Lacrimatio. Orat. histor. in fest. rest. imag. ap. Combef. Hist. Monoth. p. 734, D : Σὺν δακρύσεσι καὶ χαμευνίᾳ. L. Dindorf.]

[Δακρῡσίστακτος, ὁ, ἡ, Lacrimis stillans. Æsch. Prom. 399 : Δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν ῥέος παρειὰν νοτίοις ἔτεγξε παγαῖς.]

[Δακρυστᾰγής, ὁ, ἡ, Lacrimas stillans. Methodius Conviv. dec. virg. p. 139 : Πόνοι δακρυσταγεῖς. L. D.]

[Δακρῡτέος, α, ον, Deflendus. Priscian. de XII vers. Æn. p. 84 ed. Lindem. Elberling.]

[Δακρυτικὸς, ή, ὸν, si lectio vera, Athan. vol. 1, p. 309 ed. Bened. Kall.]

[Δακρῡτὸς, ὁ, ἡ, Defletus. Æsch. Cho. 236 : Δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου. Eur. El. 1181 : Δακρύτ' ἄγαν. Anth. Pal. 7, 490 : Ἠιθέων δακρυτὸς ἅπας μόρος.]

[Δακρῠχᾰρής, ὁ, ἡ, Lacrimis gaudens. Anthol. Pal. App. 98 : Δακρυχαρὴς Πλούτων, οὐ πνεύματα πάντα βρέτεια σοὶ νέμεται; τί τρυγᾷς ὄμφακας ἡλικίης; « Hoc in A epigr. nescio cur Jacobs. vol. 12, p. 288 et 13, 753, scripserit πνεύματα, cum sit πλήρεα, quod edidi ad Philostr. 294. Sic apta fit antithesis cum ὄμφακας. » Boiss. Anth. Pal. 5, 166 κνίσματα δακρυχαρῆ substitutum scripturæ cod. δακιχαρῆ.]

[Δακρυχεύμων, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. in Notit. Mss. t. 8, p. 2, p. 184, ubi sic leg. versus, editus mendose, πέτρην ταν δακρυχεύμονα ταν μέγας αἰθέριος Ζεύς. Boiss.]

Δακρυχέω, Lacrymas fundo. Hom. Il. Ω, [714] : Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων. [Idemque sæpe et alibi, sed tantum in participio tam masc. quam fem., ut Æsch. Sept. 917 : Δακρυχέων ἐκ φρενός· et sæpius recentiores epici. Infin. ap. Nonn. D. 19, 168 : Δακρυχέειν οὐκ οἶδα, divisim δάκρυ χέειν scribit Lobeck. Phryn. p. 573. Idem tamen Paraphr. Io. p. 210, 18 : Ὡς ἔτι δακρυχέεσκε λάλον νέκυν, Deploraret.]

Δακρύω, f. ύσω, [σομαι, Tryphiod. 394 : Δῖα Πολυξείνη, σὲ δὲ πατρίδος ἐγγύθι γαίης κεκλυμένην ὀλίγον δακρύσομαι. Schæf.], Lacrymor. Xen. Hell. 3 [immo 7, B 2, 9] : Ἡμῖν τι φερούσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας. Athen. 11, [p. 465, B] : Αἱ γὰρ ἄμπελοι πλεῖστον ὑγρὸν χέουσι τεμνόμεναι καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσι. [C. accus. Arrian. Peripl. p. 158 ed. Blanc. Ὡς τινα καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐν Αἰγύπτῳ δένδρων δακρύει τὸ κόμμι. Liban. 232 (?). Wakef.] Aliquando casum adjunctum habet, [Aristoph. Ach. 1027 : Ἀπόλωλα τὠφθαλμὼ δακρύων τὼ βόε. Seager. Æsch. Ag. 1490, 1514 : Πῶς σε δακρύσω; Adde l. Anth. in fine cit.] Dem. [p. 321, 18] : Δακρύω τὴν τύχην. Sic τὸν ἀποθανόντα dicitur, et ἐπὶ νεκρῷ ap. Lucianum. Soph. autem Aj. [581] dicit γόους δακρύειν improprie. [Et aliter Eur. Hel. 948 : Ἐγὼ σὸν οὔτ' ἂν προσπεσεῖν τλαίην γόνυ οὔτ' ἂν δακρῦσαι βλέφαρα. Et rursus aliter Tzetz. Exeg. Il. p. 111, 18 : Δακρύοντι πολλὰ περὶ τὴν ἐξέλευσιν.] Pass. [Hom. Il. Π, 7 : Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις, ἠΰτε κούρη; Χ, 491 et alibi : Δεδάκρυνται δὲ παρειαί.] δεδακρυμένος, Lacrymis stillans, Plorabundus. Æsch. C. Ctes. 32; Plut. Apophth. 172 [p. 197, F]. Paus. [1, 21, 3] : Εἰ δὲ ποῤῥωτέρω γένοιο, δεδακρυμένην δόξεις ὁρᾶν καὶ κατηφῆ γυναῖκα. C Bud. Gall. ead. participii forma, *esploré*. [Xenoph. Eph. 3, 10 : Ἡ δὲ ἀκούσα μὲν καὶ δεδακρυμένη ἐξῄει. Anth. Pal. 5, 178 : Καίτοι λίσσετ', ἰδοὺ, δεδακρυμένος. Schæf. Æschin. Socr. Dial. p. 36. Wakef. Pass. Deplorari. Æsch. Sept. 814 : Τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα. Eur. Hel. 1226 : Ὀρθῶς μὲν ἥδε συμφορὰ δακρύεται; L. Dind. Perf. act. Alciphro 2, 3 : Κἂν βαρυθύμως ἔχῃ, δεδάκρυκα. Philostr. Her. p. 684. Schæf. Secundam constanter produci notat Pors. ad Eur. Med. 1218. Tamen poeta indoctus Anth. Pal. 9, 148 : Τὸν βίον, Ἡράκλειτε, πολὺ πλέον ἤπερ ὅτ' ἔζης δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἔστ' ἐλεεινότερος. Et Gregor. ib. 8, 64 : Δακρύετε θνητοὺς, θνητῶν γένος· εἰ δέ τις οὕτως ὡς Νόνν' εὐχομένη κάτθανεν, οὐ δακρύω. Et δακρύεις similis versificator ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 67. L. Dindorf.]

Δακρυώδης, ὁ, ἡ, Lacrymosus, Luctuosus. Lucian. [Vit. auct. c. 14] : Τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα ὀϊζυρὰ καὶ δακρυώδεα. [Basil. vol. 2, p. 124, E : Ὀδυνηροὶ καὶ δακρυώδεις. Hemst. Proprie Hippiatr. p. 5 : Ὀφθαλμοὺς D ᾠδηκότας καὶ δακρυώδεις. L. D.] || In lacrymæ modum formatus. Theophr. H. P. 6, [6, 8 : Ποιεῖ δέ τινα καὶ δακρυώδη συρροήν (lilium)· 9, 1, 2 : Ὑγρότης δακρυώδης.] || Δακρυῶδες autem ἕλκος ab Hippocr. [p. 767, E,] per metaph. Ulcus dicitur, e quo sanies quædam tenuis et cruda emanat, perinde atque ex oculis lacrymæ, quando inflammatione laborant. Gorr. δίυγρον καὶ ἰχωῤῥοοῦν [Weigelio ad Schneider. Lex. ἰχωροῦν], ut Galen. exp. [Id. Coac. Præn. p. 208, F : Ἐς ὄμματα δακρυώδης ἀπόστασις ἔρχεται. Gl. Δακρυῶδες, Flebile.]

Δακρυώτατον, Lacrymis et fletu dignissimum, ἀτυχέστατον, Hesych.

Δακτᾶσαι, ap. schol. Callim. legitur, expositum δράξασθαι, δακεῖν, sub fin. Hymni in Delum [322], sed ibi textus habet ὀδακτᾶσαι [ὀδακτάσαι], et quidem rectius : Πρὶν πρέμνον ὀδακτᾶσ' ἁγνὸν ἐλαίης.

[Δάκτης, Morsicosus, Gl.]

[Δακτικῶς, Mordicus. Schol. Nicand. Ther. 131 : Ὀδὰξ ἤγουν δακτικῶς.]

[Δακτυλαῖος, Digitalis, Gl. Fort. hic quoque librarii error pro δακτυλιαῖος, cujus plura exx. v. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 544.]

Δακτυλεὺς, έως, ὁ, κεστρέων [Mugilum] species. Athen. [7, p. 307, B, ubi docet ita vocari, quod latitudinem habeant digitorum vix duorum.]

Δακτυλήθρα, ἡ, Digitale, τῶν δακτύλων σκέπασμα, Digitorum involucrum, Cam. e Xen. Cyrop. 8, [8, 9]: Ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρῖδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσιν. [Antyllus in Matthæi Med. p. 173. Clearch. ap. Athen. 1, p. 6, D : Μόνος δ' οὗτος τῶν ἀπολαυστικῶν καὶ δακτυλήθρας ἔχων ἐσθίειν λέγεται τὸ ὄψον, ἵν' ὡς θερμότατον ὁ τρισάθλιος ἀναδιδῷ τῇ γλώττῃ.] || Tormentum quæstionibus adhiberi solitum : forsan quod digitis pedum manuumve injiceretur. Ungulam quidam e Cypriano vocant. Synes. Ep. 58, ἄτοπα κολαστηρίων γένη καὶ σχήματα ab Andronico inventa commemorans, Δακτυλήθραν, καὶ ποδοστράβην, καὶ πιεστήριον, καὶ ῥινολαβίδα, καὶ ὠτάγραν, καὶ χειλοστρόφιον. || Annuli pala, Cam. i. e. σφενδόνη, πύελος, πυελίς. [Gl. Digitale, Digitabulum. Schleusn. Lex. V. T.]

Δακτυλιαῖος, α, ον, [Digitalis,] ut παλαιστιαῖος, πυγωνιαῖος, Bud. Theophr. : Πάχος δὲ δακτυλιαῖον. Dicitur non solum δακτυλιαῖος τὸ πάχος, sed et τῷ πάχει, cujus exemplum habes in Τετραδακτυλιαῖος. [Hippocr. p. 771, H : Πάχος ὡς δακτυλιαίας. L. D. Diod. 1, 77 : Δακτυλιαῖα μέρη τοῦ σώματος κατατμηθέντας· 18, 26 : Δίκτυον τὸ πάχος ... δακτυλιαῖον. In δακτυλίδιος corruptum notavit Lobeck. ad Phryn. p. 555. || A δακτύλιος, Annulus, Gl. : Δακτυλιαῖος, Anularius. Δακτυλιαῖον, Anularium.]

Δακτυλίδιον, τὸ, Annellus, Cam. [Gl. Anellum. Poll. 2, 155; 5, 100; 7, 179. Anon. Ant. Cpol. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 4, D : Ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων τὰ τούτων δακτυλίδια. Antiatt. Bekk. p. 88, 26 : Δακτυλίδιον, οὐ δεῖν φασιν ὑποκορίζεσθαι, οὐδ' ἂν μικρὸν ᾖ. Hesych. vero : Δακτύλιος· Ἀττικῶς διέστελλον, καὶ τὸν μὲν ἁπλοῦν δακτυλίδιον ἐκάλουν, τὸ δὲ γλυφὴν ἔχον σφραγίδιον. L. D. || Digitulus. Arist. Lys. 417 de digitulo pedis : Ὦ σκυτοτόμε τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγὸν, ἅθ' ἁπαλὸν ὄν· ubi tertiam productam miratur Brunck.]

[Δακτυλιδιοφορέω, Annulum gesto. Schol. Lucian. Navig. c. 45 : Ἐπὶ γὰρ τῆς ἀριστερᾶς δακτυλιδιοφοροῦσι, ubi tamen al. δακτύλιον φοροῦσι. Cit. Kall.]

[Δακτυλιδρίῳ pro δακτυλιδίῳ (sic enim reliquorum librorum scripturam δακτυλήθρῳ esse corrigendam vidit Jacobs.) legitur uno in libro Themist. Or. 21, p. 253, A. Cui sive formæ sive deformationi conf. βιβλίδριον pro βιβλίδιον. L. Dind.]

[Δακτυλίζω, Digito ostendo. Hesych. : Ἐδακτύλιζον, ἐδακτυλοδείκτουν. || Id. s. Σκινδαρεύεσθαι ab Hemst. cit. δακτυλίζεσθαι ponit tanquam synon. voc. σκιμαλίζεσθαι, quod signif. genus cavillationis quæ fit tollendo medio pugni digito et in eum cui insultes intendendo. Simul adsignificatur genus fœdæ libidinis. V. Καταδακτυλίζω. || Dactylum facio. Eust. Il. p. 874, 8 : Τὸ συβόσια ἐκτείνει διὰ μέτρον τὴν παραλήγουσαν, ἵνα δακτυλισθῇ ὁ τρίβραχυς πούς.]

Δακτυλικός, ή, όν, ut δακτυλικὸν ὄργανον ψιλῶν ψαλτιστῶν, quod et πυθικὸν nominatur, ap. Poll. [4, 66], Quod digitis pulsatur : et δακτυλικοὶ αὐλοὶ, οἱ ἐπὶ τοῖς ὑπορχήμασιν, ap. Eund. [4, 82], Athen. 4, [p. 176, F]. Et Epigr. [Anth. Pal. 11, 290] : Δακτυλικὴν ψῆφόν τις ἔχων περὶ δάκτυλα χειρῶν, Digitalem calculum, s. Annulum gemmatum. [Aetius 14, 2 : Δακτυλικὴ καλλίστη ἔμπλαστρος. Weigel. || Mensuram pedis dactyli habens. Etym. M. p. 451, 16 : Τὰ διὰ τοῦ ιον οὐδέτερα μονογενῆ, εἰ μὲν ὦσι δακτυλικά... Schæf. Sic in ll. Pollucis ap. HSt. Longin. 39, 4 : Τῶν δακτυλικῶν ῥυθμῶν. Et metrici musicique passim. || Δακτυλικὸν, Anulare, Gl. || Confus. c. δάκτυλος Dionys. De comp. verb. p. 108, 8=224.]

[Δακτυλικῶς, Dactylice, secundum numerum dactylicum. Eust. Il. p. 11, 25 : Δακτυλικῶς ποδίζεται· Od. p. 1650, 46 : Δ. ποδίζει.]

Δακτυλιογλυφία, ἡ, Annulorum sculptura aut cælatura. Plat. [Alcib. 1, p. 128, C] : Γυμναστικῇ μὲν χειρῶν, δ. δὲ τῶν τῆς χειρὸς [ἐπιμελούμεθα· indeque Poll. 2, 155.]

Δακτυλιογλύφος, ὁ, Qui annulos sculpit aut cælat. Diog. L. [1, 57] : Δακτυλιογλύφῳ μὴ ἐξεῖναι σφραγῖδα φυλάττειν τὴν πραθέντος δακτυλίου. [Id. 8, 1 : Πυθαγόρας Μνησάρχου δακτυλιογλύφου, et Suid. v. Πυθαγόρας, schol. Plat. p. 420 Bekk., Tzetz. Hist. 7, 212; 11, 68. Poll. 2, 155; 7, 179, et ib. 108 ex Critia et Platone, sed ex altero quidem, nisi scrib. sit δακτυλιογλυφία, fort. per errorem.]

Δακτυλιοθήκη, ἡ, Annulorum theca. Plin. 37, 1 : Gemmas plures, quod peregrino appellant nomine Dactyliothecam, primus omnium habuit Romæ privignus Syllæ Scaurus. [Gl. Anularius. Significatione Loculi vel cistellulæ ad condendos annulos dixit Martial. 11, 59.]

[Δακτύλιον, τὸ, Scammonia, Diosc. Notha 474. Boiss.]

[Δακτυλιοποιός, ὁ, Anularius, Gl.]

Δακτύλιος, ὁ, Annulus, Annellus, proprie qui digito ornatus gratia inseritur. Plato de Rep. 2, [p. 359 extr.] : Τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, Cum ad palmam converteret, Cic. interpr. Plut. [Artox. c. 18] : Δακτύλιον αὐτῷ δοῦναι σύμβολον φιλίας πρὸς τοὺς ἐν Λακεδαίμονι συγγενεῖς καὶ οἰκείους· εἶναι δὲ γλυφὴν ἐν τῇ σφραγῖδι Καρυατίδας ὀρχουμένας. [Δακτύλιος φαρμακίτης, ὃν οἱ φαρμακοπῶλαι εἰώθασι πιπράσκειν ἀντὶ φαρμάκου, Amuletum, memoratur ab Hesych. Arist. Plut. 884 : Φορῶ γὰρ πριάμενος τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς· Lys. 1027 : Τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοὐπιτρῖβον· δακτύλιος οὑτοσί. Ubi aliam Brunckius sibi deprehendere videbatur signif., Culicis sc., quoniam sequitur : Ὡς τὸν ὀφθαλμόν γέ μου νὴ τὸν Δία πάλαι δάκνει. Quibus poeta nihil nisi alludere voluisse videtur ad voc. illud, sicut in loco Pluti Chremylus respondet : Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος. Addit Schweigh. Antiphan. Athen. 3, p. 123, B : Ἐὰν δ' ἄρα στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφαλὸν, παρὰ Φερτάτου δακτύλιός ἐστί μοι δραχμῆς. || Annulum exprimere δακτύλιον ἐκμάσσεσθαι dicit Hippocr. De nat. mul. p. 587, 24 sec. conj. Foesii Œcon. p. 90, B : Μὴ ὑγρὸν πάνυ ποίει, ἀλλ' ὡς ἐκμάσσεσθαι δακτύλιον, ubi vulg. δάκτυλον. Confert Schneid. ad Theophr. C. Pl. 6, 19, 5 locum Theophr. : Δεῖ καθάπερ ἀπομάγματα τῶν δακτυλίων μέσην τινὰ ἔχειν κρᾶσιν. L. D.] Xen. Cyn. [2, 7] retibus etiam δακτυλίους tribuit, Τὰ μὲν ἐνόδια ἐχέτω μαστοὺς, τὰ δὲ δίκτυα δακτυλίους. [Pollux 5, 30; 10, 134.] Sic Δακτύλιος dicitur Orbis s. Annulus ferreus, quo teres lignum axem ambiens in extrema sui parte vincitur. Sic etiam Galen. [Gloss. Hipp. p. 454] ap. Hippocr. De steril. exp. κύκλον, τροχίσκον. [Foes. Œcon. p. 90, B : « Δακτύλιος exponitur a Gal. κύκλος, τρ., Orbiculus, Pastillus, citato in testimonium libro Περὶ ἀφόρων. Verum aut falsa est indicatura aut id quod scribitur eod. l. p. 682, 55, adumbratur : Ὥστε δακτύλῳ ἐκμάξαι, ubi Gal. δακτύλιον ἐκμ. legisse videtur, h. e., ut orbiculum aut pastillum fingas aut efformes. Ets. in dictione ἐκμάξαι (p. 462) δακτύλῳ ἐκμάξαι legit, verum ὡς τὸν κυκλίσκον ἀναπλάσαι exponit, ut forte δακτύλιον etiam illic legendum sit. » Pollux 1, 145 : Τὰ δ' ἑκατέρωθεν τέλη τοῦ τροχοῦ δακτύλιοι. Et ib. : Αὐτὸ δὲ τὸ περιειλούμενον τῷ ἄξονι, πλήμνη, τὸ δὲ ὑπεράνω αὐτοῦ σιδήριον, δακτύλιος. || Huic usui affines sunt signiff. ap. Hesych. : Δακτύλιοι, οἱ τετρημένοι λίθοι, ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια σχοινία ἐξάπτεται, καὶ τῆς θύρας τὸ ἐπίσπαστρον, et τοῦ πηδαλίου τὸ ἄκρον δάκτυλος (δακτύλιος). Quæ omnia etiam Etym. M. p. 246, 27, et partim Zon. p. 464. Poll. 1, 184 : Τὰ δὲ στερεὰ καὶ προμήκη (τῶν ὑποστομίων) καὶ ἀλλήλοις ἀντεμπλεκόμενα ἐν ἁλύσεως εἴδει δακτύλιοι καὶ δάκτυλοι. Ubi del. καὶ δάκτυλοι. Ib. 148 : Χαλινὸς, οὗ τὸ μὲν μέσον ἡνίον, τὸ δὲ περὶ αὐτὸ δακτύλιοι. Et 147 : Οἱ δὲ σιδηροῖ κύκλοι, δι' ὧν διείρονται αἱ ἡνίαι, δακτύλιοι. Conf. 10, 56. L. D.] || A δακτυλίου rotunditate orbiculari δακτύλιος etiam vocatur Anus, s. Podex, ὁ πρωκτός. Al. Aphrod. Probl. 1, [§ 93] : Πάπυρον σφαιρώσαντες ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν δακτύλιον. [Diosc. 1, 89 : Ποιεῖ δὲ (ὁ σχῖνος) στύφων πρὸς τὰς ἐκ μήτρας αἱμορραγίας καὶ προπτώσεις ὑστέρας καὶ δακτυλίου. Conf. Matthæi Med. p. 211, 212, Rufus ab cod. ed. p. 216, 243, Paul. Æg. 3, p. 112 seq., Etym. M. p. 246, 25, Pollux 2, 173, 183, 210. L. D. Ap.

Lucian. Demon. 17, Demonax ei qui annulum se amisisse mentiebatur dicit : Ἄπιθι, ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε· τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας. || Confus. c. δάκτυλος Dionys. Ant. R. 2, 38, et ap. Hesych. l. cit. -υυυ.]

Δακτυλιουργὸς, ὁ, Qui annulos elaborat, i. q. δακτυλιογλύφος. Pollux enim [7, 108, 109], quem δακτυλιογλύφον a Critia et Plat. vocari scribit, eund. a Philyllio [et Pherecrate] δακτυλιουργὸν nominari tradit.

[Δακτυλιοφόρος, ὁ, ἡ, Anatus, Gl. ubi Anulatus conj. Angl. Nisi est ab *anus* pro *anutus*.]

Δακτυλὶς, ίδος, ἡ, Digitalis, unde δακτυλίδες, uvæ digitali gracilitate, Plin. [14, 3, 4.]

Δακτυλῖτις, ιδος, ἡ, Aristolochia longa, Diosc. 3.

Δακτυλιώτης, ὁ, Digitus annularis, minimo proximus, VV. LL. [Conf in Δάκτυλος.]

[Δακτυλωτὸς, Anulatus, Gl.]

[Δακτυλοδεικτεὶ, Digitis monstrando, vel Ut digitis monstretur. Herodian. Epimer. p. 257. Boiss.]

Δακτυλοδεικτέω, Digito monstro. [Digito, Gl.] Dem. [p. 760, 20] : Ἀλλ' ὅτι δακτυλοδεικτεῖτε ἐπὶ τῷ πονηρότατον τῶν ὄντων ἁπάντων δεικνύναι; [Clem. Pæd. 3, 11, p. 296 : Καθάπερ ἐπὶ σκηνῇ ἐμπομπεύοντα καὶ δακτυλοδεικτούμενον. Routh. Dionys. Art. rhet. 4, p. 273, 12 : Καὶ παραχρῆμα μὲν γίνεται ἑκάστῳ τούτων εὐφημεῖσθαι καὶ δακτυλοδεικτεῖσθαι. Ubi contra quam in ceteris exx. ap. Wessel. ad Diod. 13, 103 et Lobeck. ad Phryn. p. 623, in bonam partem dicitur, laudisque et honoris signif. habet : id quod dicitur etiam δακτύλῳ δείκνυσθαι : conf. intt. ad Lucian. Somn. c. 11, ab Schæf. cit. Simpl. Digito monstrare, nulla cum dedecoris vel honoris signif. præter Aster. Hom. 1, p. 4 : Παιδία δακτυλοδεικτοῦντα τὴν ἐν τοῖς ἱματίοις γραφὴν, quem cit. Wessel., schol. Hom. Il. X, 38 : Ἀνέρα τοῦτον) Οἱονεὶ δακτυλοδεικτεῖ αὐτῷ τὸν Ἀχιλλέα. Ephraim in Cotel. Patr. vol. 1, p. 818, 22 : Τῇ ἑτέρᾳ δακτυλοδεικτῶν τὸν ἔνδοθεν κείμενον. L. Dindorf.]

Δακτυλοδείκτης, ὁ, Qui digito monstrat. Poll. [2, 155. Pridem ibi restitutum δακτυλοδεικτεῖτε, ὡς Δημοσθένης.]

Δακτυλόδεικτος, ὁ, ἡ, Qui digitis indicatur, Cam. ex Hesych. [Ap. quem est δακτυλόδικτον sine interpr. Æsch. Ag. 1333 : Τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ πᾶσι βροτοῖσιν· δακτυλοδεικτῶν δ' οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων, μηκέτ' ἐσέλθῃς τάδε φωνῶν, ubi δακτυλόδεικτον conj. Casaub. Id. fr. Edon. ap. Strab. 10, p. 470 : Ὁ μὲν ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων, τόρνου κάματον δακτυλόδεικτον.]

[Δακτυλοδειξία, ἡ, Monstratio per digitos. Cyrill. Comment. in Io. l. 2, 5, p. 195 : Ταῖς ... δακτυλοδειξίαις. Suicer.]

Δακτυλοδόχμη, ἡ, Palmus minor, Mensura s. Spatium quantum quatuor digiti compressi in latitudinem complent : παλαιστὶς s. παλαιστὴς a Poll. [2, 157] alio nom. dicitur.

[Δακτυλοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, Digiti formam referens. Athen. 11, p. 468, F : Οἱ δὲ (δακτυλωτὸν explicant) τὸ ἔχον κύκλῳ δακτυλοειδεῖς τύπους τινάς.]

[Δακτυλοκαμψόδυνος, ὁ, ἡ. Anth. Plan. 1, 18 : Τέρπε δανειζόμενος τὴν σὴν φρένα· τοῖς δὲ δανεισταῖς κάλλιπε τὴν ψῆφον δακτυλοκαμψόδυνον. Annotat Bergl. ad Alciphr. 1, 26 : Μέγα τι κακόν εἰσιν οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι, dici fatigationem digitorum ad computationem adhibitorum, vertitque, Fœneratoribus relinque computationes anxias, quæ fiunt digitorum inflexione.]

Δάκτυλον, neutr. pro δάκτυλος dici putatur, quum in plur. reperiatur usurpatum δάκτυλα, quum alibi, tum in Epigr. δάκτυλα χειρὸς, sed id est potius metaplasmus poet. pro δάκτυλοι, ut ζυγὰ pro ζυγοὶ, σταθμὰ pro σταθμοὶ, et similia. [V. in Δάκτυλος.]

Δάκτῠλος, ὁ, Digitus. [Batrach. 45 : Ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον.] Plut. [Mor. p. 89, E] : Ἑνὶ κνᾶσθαι δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν, Digito uno caput scabere. Dicitur et δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνᾶσθαι, Lucian. [Rhet. præc. c. 11], et [id. Demon. c. 4], δακτύλῳ ἄκρῳ ἅψασθαι, Extremo digito attingere, pro Leviter attingere. [V. Fabrot. ad Theophil. vol. 2, p. 926 Reitz. L. D.] Dicunt et ἐπὶ δακτύλων θεῖναι, quod Poll. [2, 156] exp. λογίσασθαι, ut Cic. In digitis suis constituere : et Ovid., Solicitis articulis computare. [Conf. Δακτυλοκαμψόδυνος et Gronov. Lectt. Plaut. p. 222, ad Mil. Gl. 2, 2, 49.] Herod. [6, 63] : Καὶ ἐπὶ δακτύλῳ [δακτύλων] συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας. Xen. Cyrop. 1, [3, 7] : Δακτύλοις τρισὶν ὀχοῦντες τὴν φιάλην. [Τοὺς δακτύλους πιέζειν, Pollicem premere, signum approbationis. V. Bergler. ad Alciphr. 2, 4.] Sunt autem digitorum nomm., ἀντίχειρ, s. δάκτυλος μέγας, Pollex [sch. Hom. Il. E, 339 : Τὸ μεταξὺ τοῦ λιχάνου καὶ ἀντίχειρος, δηλαδὴ τοῦ μεγάλου δ. Conf. Hesych. v. Δάρειρ] : δεικτικὸς, quod et λιχανὸς a lingendo, Index : μέσος [schol. Arist. Nub. 653 : Δεῖξειν τὸν μέσον δ. ἀσελγαινόμενος, gesticulatio proterva, de qua v. in Δακτυλίζειν], vel σφάκελος, Medius, et alio nom. Impudicus : παράμεσος, q. d. Medio proximus, quod et δακτυλιώτης, Annularis : idem et ἐπιβάτης, necnon ἰατρὸς, Medicus; sed alii ἰατρὸν esse volunt Medium [Alex. Trall. 11, p. 199 : Τῷ ἀντίχειρι καὶ τῷ ἰατρικῷ δ.] : quos sequitur μικρὸς, Parvus, qui et ὠτίτης, Auricularis : item μύωψ. [Δάκτυλοι· οἱ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν· ὀνομάζεται δὲ ἕκαστος αὐτῶν οὕτως· ἀντίχειρ ὁ τῶν ἄλλων κεχωρισμένος· ὁ μετ' ἐκεῖνον λιχανός· εἶτα σφάκελος· ὁ μετ' αὐτὸν ἐπιβάτης· καὶ ὁ πάντων ἔσχατος καὶ μικρότατος μύωψ, grammat. anon. cod. Barocc. Cau. 9. Cramer. Conf. Pollux 2, 143, 145; 5, 100; 9, 126.] Δάκτυλα etiam neutr. per metaplasm. quosdam poetas dixisse, auctor est Eust. [Ipse Opusc. p. 53, 83 : Τοῖς καὶ αὐτὰ τὰ δάκτυλα πρὸς ἐμμελῆ κίνησιν ἀρρύθμοις· 298, 4 : Ὅσοι τὸ κατὰ χεῖρα θέναρ καὶ τὰ δάκτυλα καθά τι παραπέτασμα προθέμενοι ἔκρυπτον ἅπερ ἐχρῆν. Nonnus Dion. 12, 392 : Ὃς δὲ περὶ στέρνοις περιδημένα δάκτυλα βάλλων, idemque 8, 43; 22, 304; 46, 131; 48, 157. Anth. Pal. 9, 365 : Καί τις ἀνὴρ ἀγέρωχος ἔχων θοὰ δάκτυλα χειρός. L. D. Anth. Plan. 4, 283 : Καὶ σοφὰ χειρῶν Δάκτυλα, καὶ Μουσῶν κρέσσονα καὶ Χαρίτων. Nonn. Io. c. 19 : Δάκτυλα χειρὸς ἀφέντες, ubi tamen Hadr. Junius ambigit an Talos velit. Theocr. 19, 3 : Ἄκρα δὲ χειρῶν δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. Vide Mans. ad Nonn. 216. Gatak. Digiti pedum. Xenoph. An. 4, 5, 12 : Τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν. Conf. 5, 8, 15. Gl. Δάκτυλοι, Pedes. Pollux 2, 198 : Δάκτυλοι δὲ ποδὸς τὰς αὐτὰς ἐπὶ τοῖς μέρεσι προσηγορίας ἔχουσιν ἃς καὶ οἱ ἐπὶ τῶν χειρῶν. Gl. : Ποδὸς μέγας δ., Hallus.] || Gubernaculi summum, VV. LL. ex Hesych. [Ap. quem l. δακτύλιος, quod v. || Mensura. Poll. 2, 157 : Τῶν δὲ μέτρων ἐστὶ μέντοι καὶ δάκτυλος. Hero De mens. p. 308 : Πάντων τῶν μέτρων ἐλαχιστότερόν ἐστι δάκτυλος, ὅστις καὶ μονὰς καλεῖται· διαιρεῖται δὲ ἔσθ' ὅτε μὲν γὰρ (del.) καὶ εἰς ἥμισυ καὶ τρίτον καὶ λοιπὰ μόρια. Athen. De mach. p. 5 ima : Πλάτος μὲν ἔχοντες παλαιστὰς τρεῖς, ὕψος δὲ δέκα δακτύλους. || De tempore brevissimo figurate Alcæus apud Athen. 10, p. 430, D : Πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν· δάκτυλος ἀμέρα. Anth. Pal. 12, 50 : Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα· δάκτυλος ἀώς. Ἦ πάλι κοιμιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν; Quod de die vesperascente capiendum docet Casaub., notans idem post Stephanum Schediasm. 3, 30, Parœmiographos hinc finxisse prov. Δακτύλου s. Δατύλου ἡμέρα, de quo intt. ad Hesychii Δατύλλου ἡμέρα cit. Schweigh. Addo hic ap. Hesych. verba omni sensu vacua ἐπὶ Πανδίονός φησι avulsa videri a glossa, ad quam olim pertinuerunt, propinqua Δαυλίαν κορώνην. || De locut. δακτύλῳ δείκνυσθαι v. in Δακτυλοδεικτέω. L. D.] || Item Δάκτυλοι, s. Δακτύλιοι, Pars quædam ὑποστομίων, Poll. [1, 184. Sed v. Δακτύλιος.] || Dactylus, pes metricus. [Apud metricos et grammaticos passim.] || Rhythmus dactylicus [Pollux 2, 156 : Δ. ὁ ῥυθμός. Plato Reip. 3, p. 400, B : Οἶμαι δέ με ἀκηκοέναι οὐ σαφῶς ἐνόπλιόν τέ τινα (ῥυθμὸν) ὀνομάζοντος αὐτοῦ (Δάμωνος) ξύνθετον καὶ δάκτυλον καὶ ἡρῷόν γε. L. D.] : ut, τὸ κατὰ δάκτυλον εἶδος, Modulus musicus sub rhythmo dactylico compositus, VV. LL. [Arist. Nub. 651 : Εἶτ' ἐπαΐειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν κατ' ἐνόπλιον χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον. Ubi schol. : Ἔστι δὲ ῥυθμὸς (ῥυθμοῦ καὶ Suid.) κρούματος εἶδος (τὸ addit Suid.) κατὰ δάκτυλον ᾧ χρῶνται οἱ αὐληταὶ (πρὸ τοῦ νόμου addit Suid.). Eadem fere Hesychius, cui Kust. ascripsit Plut. Mor. p. 1133, F : Τῷ ἁρματείῳ νόμῳ καὶ τῷ κατὰ δάκτυλον εἴδει. Athen. 14, p. 629, D : Τὰ δὲ στασιμώτερα καὶ ποικιλώτερα καὶ

τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα καλεῖται δάκτυλοι κ. τ. λ. A
Strabo 9, p. 421 : Πέντε δ' αὐτοῦ (νόμου Πυθικοῦ) μέρη ἐστὶν, ἄγκρουσις, ἄμπειρα, κατακελευσμὸς, ἴαμβοι καὶ δάκτυλοι, σύριγγες.] || Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, Dactyli Idæi, Assessores matris Idææ. De his Cam. multa in Comm. 281. Eustath. [Il. p. 353, 20] hanc appellationis rationem reddit, quod numerum digitorum manus æquarent; at Poll. [l. c.] vel hinc nom. accepisse scribit, vel quod sedulum Rheæ ministerium exhiberent : quia digiti manus sunt rerum omnium artifices. [Aristot. ap. Dion. Chrys. vol. 2, p. 225 : Αἱρεῖν τοὺς Ἰδαίους Δ. Strabo 8, p. 355 : Ἕνα τῶν Ἰδαίων Δ. Ἡρακλέα. Cui 10, p. 473 addit Κέλμιν, Δαμναμενέα, Ἄκμονα, Pausan. autem 5, 7, 6, Pæonæum, Epimedem, Iasium, Idam. Nomina non ponens memorat Plut. Num. c. 15. Varias mythologorum de eis fabulas exponunt Diod. 5, 64, ubi v. Wessel., et schol. Apoll. Rh. 1, 1126-1131, in quibus pater eorum Δάκτυλος memoratur.] || Δάκτυλοι, Dactyli, Palmæ fructus, alio nom. φοινικοβάλανοι : at Lat. Palmulæ, Gall. *Dates*, tanquam a δάκτυλος, vel
B potius δάτυλος. Sed Marcell. δακτύλους olim de certa specie dictum fuisse putat, eorum sc., qui prælonga gracilitate curvati humanis digitis similes essent. [Artemid. 5, 89 : Αἱ τοῦ Φοίνικος βάλανοι αἱ σπουδαῖαι δάκτυλοι καλοῦνται. Suid. : Δάκτυλοι παρὰ πολλοῖς βάλανοι τῆς φοίνικος.] || Graminis aculeati nom., quod et κορωνόπους appellatur. Gorr. Appellatum a quinis aculeis, quos utplurimum in cacumine habet, et quia digitis medetur : teste Plin. 24, 19. || Dactylus, conchæ genus, ab humanorum unguium similitudine appellatum, Plin. 9, 61; 32, c. ult. [De confus. cum δακτυλικὸς et δακτύλιος v. supra.]

[Δακτυλότριπτος, ὁ, ἡ, Digitis tritus. Anth. Pal. 6, 247 : Δ. ἄτρακτον, i. e. Grotio interprete, Tritum a pollice fusum.]

[Δακτύλου μνῆμα, monum. in Arcadia, in memoriam Orestis, qui digitum ibi ferebatur sibi præmordisse, positum, memorat Pausan. 8, 34, 2. L. Dind.]

Δακτυλωτὸς, ἡ, ὸν, Digitatus, Plin. : unde δακτυλωτὸν poculum ap. Athen. [11, p. 468, C—F] ex Io-
C ne, Ἔκπωμα δακτυλωτὸν ἄχραντον πυρί. Docet autem ita fuisse hoc genus appellatum, vel quod ansas duas, quibus digiti inseri possent, vel quod expressas formas digitorum, vel eminens quiddam haberet. Cam. [Additur a Didymo quarta expl., ἐπεὶ περιείληπται τοῖς τῶν πινόντων δακτύλοις. || Eustath. Od. p. 1960, 2 : Καὶ τοξεύοντες γοῦν χειρῖσι χρῶνται, εἰ καὶ μὴ δακτυλωταῖς, Manicis, non quidem digitatis.]

[Δάλα, ἄμπελος, Vitis, Hesych.]

[Δάλα. V. Δήλη.]

Δάλαγχαν Hesych. dici scribit θάλασσαν, Mare. [Conferendum fort. Δάξα, q. v. Idem : Ἐδαλάχθη, ἐδήχθη, ἀπώλετο. L. Dindorf.]

[Δάλαξ, Larix, Gl.]

[Δάλδις, ἡ, Daldis, urbs Lydiæ, Suidas, iterumque in Ἀρτεμίδωρος. Ap. Artemid. 3, 66 pro Δαλδία, πόλισμα Λυδίας, cod. recte Δάλδις, et 2, 70 pro ἐν Δαλδίᾳ Ἀπόλλωνα idem Δαλδιαῖον. Δαλδιανὸς gent. videtur esse in inscriptione operis Artem. in libris nonnullis : nam ap. Reiffium nudum nomen ponitur. Exx. ejus
D de numis v. ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 99. Formæ Δάλδη, ης, testim. e Concil. apposuit Wessel. ad Hierocl. p. 670. L. Dindorf.]

[Δάλεμους, κηδεμόνα, Patronum, interpr. Hesych. L. Dindorf.]

[Δαλέομαι. V. Δηλέω.]

[Δαλερὸν et δαλεροῦ legitur in loco Empedoclis ap. Plut. Mor. p. 663, A, pro θερμὸν et θερμοῦ, ut est ap. Macrob. in Sat.]

[Δάλεστον, ὄνον, Asinum, Cretenses dicunt sec. Hesych.]

[Δαλής. V. Δηλής.]

[Δαλήσασθαι. V. Δηλέω.]

Δάλιον, Hesych. exp. δαλόν : aliquanto post Δαλίον exp. ἡμίφλεκτον. [Aristoph. Pac. 959 : Φέρε δὴ, τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω λαβών. Ita pro δᾳδίον vel δαδίον Brunck. e. Suida : Δαλίον· οὕτως οἱ κωμικοὶ διὰ τοῦ λ· Φέρε δὴ ... οἱ δὲ δᾳδίον γράφουσι. Conf. etiam Δαλός.]

Δαλιοχεῖν, Hesych. Ampraciotis esse dicit τὸ παιδὶ

A συνεῖναι [Cum puero consuescere] : ab aliis vero exponi μοιχεύειν [Stuprare] : ut Δαλιοχὸς quoque exp. μοιχός [Adulter] : pro quo infra Δάοχος.

[Δαλίς.] Δαλίδας Hesych. esse dicit τὰς μεμνηστευμένας [Sponsas].

[Δαλίς, μωρὸς, Stultus, Hesych. Æschyleum, Eum. 331, παραφορὰ φρενοδαλής confert Albert.]

[Δαλίς, ίδος, ἡ, Dalis, urbs ins. Panchææ sec. Diodor. 5, 45. || Docta Corcyræa ap. schol. Hom. Il. Σ, 483. || Fabula Apollophanis Δαλίς, ίδος, memoratur ab Athen. 11, p. 467, F. Cujus loco dat. Δαλνίδει est in libris ejusd. 3, p. 114, F. Δάλις Suid. v. Ἀπολλοφ. Δαυλὶς Casaub. L. Dindorf.]

[Δαλισανδὸς, Dalisandus, urbs Isauriæ. Ptolem. 5, 7, Hierocl. p. 710, ubi v. Wessel. Δαλίσανδα et gent. Δαλισανδεώτης ponit Steph. Byz. in Λαλίσανδα.]

[Δαλίφρων vox nihili, notante Valck. ad Phœn. v. 108 et expellente e versu Naumachii Stob. vol. 3, p. 70 Gaisf.]

[Δαλίων, ὁ, Dalio, fl. Elidis vicinus Acheronti, ap. Strab. 8, p. 344.]

B [Δάλκιον, πινάκιον οἷον γραμματίδιον, Tabella, Hesych. Δαλτίον i. e. δελτίον conj. intt.]

[Δαλλώ, ἡ ἀπόπληκτος, οἱ δὲ τὴν ἔξωρον παρθένον ἢ γυναῖκα καὶ (dele) πρεσβυτέραν, ὅταν συμπαίζῃ ταῖς παρθένοις ὑπερῆλιξ· et mox Δαλώ, ὑπερῆλιξ, νεώτερος, Attonita, s. Vetula virgo, Hesych.]

[Δάλλω. Δάλλει, κακουργεῖ, Male facit, Hesych. V. Δηλέω.]

[Δαλμᾶναι, εἰκάσαι, Hesych. Alludit ad ἰνδάλλεσθαι. L. Dindorf.]

[Δαλμᾶτεῖς, οἱ, Dalmatæ, gens Illyrica, ap. Polyb. 12, 5, 2 (ap. quem etiam forma Δελματεῖς est 32, 18), Strab. 7, p. 315, 317. Δαλμάτων Damascius Phot. cod. 242, p. 342, 5. Scrib. Δαλματῶν a forma Δαλμάτης, qua sæpius utitur Appian. Ill. c. 11, et seqq. L. Dindorf.]

[Δαλμᾰτίᾱ, ἡ, Dalmatia. Strabo 7, p. 314, 315; Agathem. 2, p. 38, 39.]

[Δαλμᾰτικὴ, ἡ, Vestis sacerdotalis. Epiphan. Hær. 1, 15, p. 32, D : Ἐπειδὴ στολὰς, εἴτουν ἀμπεχόνας, οἱ
C τοιοῦτοι ἀνεβάλλοντο καὶ Δαλματικὰς, εἴτουν κολοβίωνας κ. τ. λ. Gl. : Δελματικὴ, Delmatica. Angl.]

[Δαλμάτιος, ὁ, Dalmatius, Constantini M. frater, it. fratris filius, Chr. Pasch. p. 531, 17, 19; 532, 19. Alibi in cod. est Δελμάτιος. Conf. Vales. ad Ammian. 14, 1, 1. L. Dindorf.]

[Δαλματίς, ίδος, ἡ, gent. fem. a Δαλματεύς. Tzetz. Hist. 11, 953 : Ἡ Δαλματὶς πλευρά. L. Dind.]

[Δαλμᾶτος, ὁ, Dalmatus, n. pr. viri ap. Eustath. Opusc. p. 249, 88 : Ὦ Δαλμᾶτε. Δαλμάτου pro Δαλματίου est Chr. Pasch. p. 531, 6. Conf. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 218, C, 220, A. L. Dindorf.]

[Δάλμιον, τὸ, Dalmium, de qua urbe Steph. Byz. : Πόλις Δαλματίας μεταξὺ Ἰλλυρίας καὶ Ἰταλίας· τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον ἢ Δαλμιεύς. Ἀππιανὸς δὲ τὴν πόλιν Δελμίνιον καλεῖ, Κουάδρατος δὲ Δάλμιον (Δάλμινον vel Δέλμινον al. libri). Φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ Δαλμάτας. Δαίμμιον vitiose libri Strabonis 7, p. 315, Δάλμιον ἢ Δελμίνιον ἢ Δέλμινον Eust. ad Dion. v. 95, Stephanum expilans.]

Δαλὸς, ὁ, Titio, Torris. Hom. Od. E, [488] : Ὡς
D δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. [Ib. T, 69.] Sic [Sotades com.] Athen. 7, [p. 293, E] : Ἐνέκρυψε δ', ὥσπερ δαλὸν, εἰς πολλὴν τέφραν. [Hesiod. Op. 703 : Εὗει ἄτερ δαλοῦ. Æsch. Cho. 607 : Δαφοινὸν δαλόν. || Fax. Gl. : Δαλοί, Funalia. Anth. Pal. 9, 675 : Πᾶσιν ἀλωομένοις τηλαυγέα δαλὸν ἀνάπτω (Pharus loquitur). Confert Jacobs. Achill. Tat. 5, 6, p. 108, 12 : Ἐς δὲ τὴν τοῦ ὄρους ἀκρόπολιν ὁ τῶν νεῶν κυβερνήτης ἀνέτελλεν ἄλλος, ubi acute et vere conj. ἀνέτελλε δαλός. Suid. : Δαλὸς, λαμπὰς ἢ ξύλου ἀπόκαυμα ἢ δᾳδίον ἡμίφλεκτον. Hesych. ead. fere ponens s. Δαλὸς et Δαλὸν, pro δᾳδίον habet δαλίον.] Ponitur et pro Titione extincto, ut Bud. annotat e Luciano [Timon. c. 2] : Οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς ὡς πῦρ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι. [De fulmine Hom. Il. N, 320 : Αἰπύ οἱ ἐσσεῖται ... νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.] || Δαλοὶ in cœlo οἱ διαθέοντες ἀστέρες, Bud. ex Aristot. Meteor. 165 [1,

4, bis et ib. tertio : Καὶ ἐὰν μὲν πλέον τὸ ὑπέκκαυμα ᾖ κατὰ τὸ μῆκος ἢ τὸ πλάτος, ὅταν μὲν οἷον ἀποσπινθηρίζῃ ἅμα καιόμενον ..., αἲξ καλεῖται (ἡ τοιαύτη σύστασις), ὅταν δ' ἄνευ τούτου τοῦ πάθους, δαλός. Adde ib. 5.] || Hesych. μελάνουρον Piscem hoc quoque nomine vocari scribit. [|| Idem : Βλεννὸν, δαλὸν, quod item est genus piscis et fort. unum idemque. || Id. : Δαλὸν, ζῆλον. Quod Kust. dici notat Æol., ut scrib. sit δᾶλον, Albert. autem confert ejusd. gl. Ἀδήλωτον, πένητα, ἄπορον. Prov. Δαλὸς εἰς πῦρ memorat Suid.] || Δαβελὸς pro Δαλὸς dicunt Lacones, Hesych. [Quæ forma nonnisi β loco spiritus inserto differt a forma δαελὸς, de qua Etym. M. p. 246, 35 : Λέγεται δὲ καὶ δαλὸς καὶ δαελὸς, παρὰ Σώφρονι. Similior priori tertia δαυλὸς, de qua vid. infra in Δαῦλος. Huc referendum arbitror Arcad. p. 53, 6 : Τὰ εἰς αυλος δισύλλαβα μονογενῆ μὴ κύρια ὀξύνεται, αὐλὸς δαυλὸς καυλός. Non dubitem enim δαυλὸς oxyt. semper significare Titionem, ubi autem signif. Hirsutum, scribendum semper esse δαῦλος. L. D.]

[Δαλοῦν, σύντομον, Hesych.]

[Δαλώ. V. Δαλλώ.]

[Δαμάγητος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damagetus, n. pr. Byzantii ap. Demosth. p. 255, 20; Rhodii ap. Pind. Ol. 7, 17; Spartani ap. Thucyd. 5, 19 et 24; aliorum ap. Hippocr. p. 1276 sq., Pausan. 4, 24, 2 et 3; 6, 7, 1, Diog. L. 1, 3, 68, Anth. Pal. 4, 1, 21, et alibi sæpe in ead., denique ap. Suidam. ᾱᾱ L. Dindorf.]

[Δαμᾱγόρᾱς, ὁ, Dor. pro Δημ., Rhodius ap. Appian. Mithr. c. 25. Alius Anth. Pal. 11, 334. L. Dind.]

[Δαμάγων, ὁ, Dor. pro Δημ., Damagon, n. pr. Spartani ap. Thucyd. 3, 92. ᾰ L. Dindorf.]

Δαμάζω, i. q. δαμάω. Il. Ψ, [655] in propria signif. de mula : Ἑξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι. [Improprie Λ, 478 et Τ, 66 : Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστός· Φ, 226 : Πειρηθῆναι ἤ κέν με δαμάσσεται ἤ κεν ἐγὼ τόν. Et alibi sæpe.] Sic in prosa quoque dicitur δεδαμασμένος ἵππος s. πῶλος. [Plut. Ages. c. 1 : Ἵππους εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δαμαζομένους.] Cui opp. ἀδάμαστος. Apud Isocr. autem Arch. [p. 129, D, ubi Bekk. ex Urbin. ὡμαλισμένοι] : Δεδαμασμένοι συμφοραῖς. At Od. I, [516] itidem voc. med., sed de ea domandi vi, qua præditum est vinum : Ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἴνῳ. Quo et Lat. modo dicitur aliquis Domitus vino. [Med. ead. signif. Euripid. fr. Scyr. ap. Sext. Emp. Adv. Math. 1, 308 : Ἡ παῖς νοσεῖ σου κἀπικινδύνως ἔχει. Πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονὴ δαμάζεται; Fut. Oppian. Hal. 4, 373 : Πάντας δὲ δαμάσσεται αἰγὸς ὀπωπή. Med. signif. refl. Euphorio Etym. M. p. 203, 11, s. ap. Steph. Byz. in Βοιωτία : Τόν ῥα Ποσειδάωνι δαμασσαμένη τέκεν Ἄρνη, Compressa. Cit. Hemst.] Hesiod. [Theog. 865] etiam de igne dixit, δαμαζόμενος πυρί. [Cornut. N. D. c. 19, p. 183 : Τῇ τοῦ πυρὸς δυνάμει ὁ σίδηρος καὶ ὁ χαλκὸς δαμάζεται. Hemst. Eur. Alc. 980 : Καὶ τὸν ἐν Χαλύβοις δαμάζεις σὺ βίᾳ σίδαρον. Pass. Hom. Il. Π, 816 : Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς, ubi fuerat 813 de eodem ejusdem adversario : Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἱππεῦ, οὐδὲ δάμασσε. Pind. Ol. 2, 21 : Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν· Pyth. 1, 73 : Οἷα Συρακοσίων ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον.] Sæpe autem δαμάζειν τινὰ ὑπό τινι, vel ὑπὸ χερσί τινος dicitur, q. d. Domare quempiam sub aliquo, vel sub manibus alicujus, pro Imperio ejus subjicere, Ei subjectum reddere, vel etiam Efficere, ut sub eo occumbat. Cujus generis loquendi exempla rara non sunt ap. Hom. [Il. Π, 438 : Ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω (Juppiter Sarpedonem)· Χ, 176 : Ἠέ μιν ἤδη Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν· Σ, 432 : Ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν, Viro subjecit, s. honestius, Locavit. Conf. infra in δεδμῆσθαι.] Dixit autem Apoll. Rh. 2, [786] : Ὑπὸ πατρὶ δάμασσε Καὶ Φρύγας, pro Patris imperio subjecit. [Pass. Æsch. Pers. 279 : Στρατὸς δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς· Sept. 338 : Εὖτε πόλις δαμασθῇ· 765 : Μὴ πόλις δαμασθῇ. Eur. Phœn. 566 : Δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων. || Adjeci his quæ HSt. tradidit de] Δαμάω, et Δαμάζω, item Δαμνάω, e quo δάμνημι : sed et inus. Δέμω, unde ἐδάμην et δαμείς [Il. Β, 860, 874, Ζ, 368, Ι, 545, Φ, 383, etc. Soph. Trach. 432 : Πόλις δαμείη] : Domo, Subigo, Affligo, Conficio, Profligo, Occido. Il. Α, [61] : Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς· ubi alii præs., alii fut. esse volunt, sicut ἐλᾷ pro ἐλάσει, quemadmodum δαμάᾳ, Il. Χ, [271] : Ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. [Iterum de eodem HSt. :] Δέμω autem inus., sicut et pass. Δέμομαι, a quo tamen est aor. 2 ἐδάμην in frequenti usu ap. Hom., et δαμῆναι infin. Item δαμήμεναι, Il. Υ, [312] : Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι. Et δάμεν pro ἐδάμησαν, Μ, [14], alibi. Et δαμείς [Γ, 429] : Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ. Scio autem afferri et aliam τοῦ ἐδάμην deductionem, sed ea violenta mihi visa est. [Signif. Occidendi Hom. Il. Ε, 106 : Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν· 138 : Ὅν ῥά τε ποιμὴν ... χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον (leonem) οὐδὲ δαμάσσῃ· 191 : Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν· ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα. Et alibi. Hesiod. Th. 464 : Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι· 857 : Αὐτὰρ ἐπειδή μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας· 490 : Βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας· Op. 151 : Χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες· Sc. 11 : Πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν Ἶφι δαμάσσας. Æsch. Prom. 861 : Θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων. Lycophr. 335 : Ὁ δ' ἀμφὶ τύμβῳ τεγγαμένμονος δαμείς. De mulieribus vim patientibus sec. quosdam Il. Γ, 300 : Ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν, ubi al. μιγεῖεν. Cui similis l. Od. Γ, 269, de Clytæmnestra : Ἀλλ' ὅτε δή μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι. Hesych. : Δαμῆναι, δαμασθῆναι ἐπὶ γυναικὸς, ἀναιρεθῆναι ἐπὶ ἀνδρός. De vi amoris Sappho ap. Hephæst. p. 60 : Πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, quo fort. referendus Hesych. : Δαμεῖσα, δαμασθεῖσα. Aristoph. Pac. 584 : Σῷ γὰρ ἐδάμην πόθῳ. L. D. Miro modo ap. Eurip. Iph. A. 623 Orestes itinere sopitus πωλικῷ δαμεὶς ὄχῳ dicitur. Sed est tota illa oratio Clytæmnestræ non ab Euripide, sed ab homine scripta Euripide multis sæculis posteriore. G. D. || Referendus huc etiam aor. δμηθῆναι, cujus imp. est Il. Ι, 158 : Δμηθήτω· Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος. Partic. Æsch. Pers. 806 : Δμαθέντες μεγάλως πλαγαῖσι ποντίαισι. Et de mortuis Eurip. Tro. 175 : Καὶ ζῶντες καὶ δμαθέντες· Iph. T. 199 : Τῶν πρόσθεν δμαθέντων· Alc. 127 : Δμαθέντας γὰρ ἀνίστη. Et perf. δεδμῆσθαι, de quo HSt. :] Δέδμηκα item et δέδμημαι aliaque hujusmodi sync. passa sunt : sed alii a δέμω proxime præcedente, alii a δαμάω deduxerunt : atque ita fuerit δέδμηκα vel pro δεδέμηκα, vel pro δεδάμηκα. Sed sunt et qui a δαμάω forment δμάω per syncop. : unde sit δέδμηκα. [Il. Ξ, 482 : Ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει ἔγχει ἐμῷ.] Od. Λ, [621] : Μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ Δεδμήμην· [Il. Κ, 2, Ω, 678, Od. Η, 318, etc.] : Δεδμημένος ὕπνῳ. Sed Hesiod. Theog. [453] : Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ, signif. A Saturno vim passa, A Saturno compressa. Δεδμήατο, Ion. pro ἐδέδμηντο, ut docui inter Anomala. Il. Γ, [183] : Ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν, i. e. ὑποτεταγμένοι εἰσὶ, Subjecti tibi sunt, Tibi parent. Porro δεδμῆσθαι, ut Hesych. quoque annotavit, est non solum κρατεῖσθαι et ὑποτετάχθαι, sed etiam ᾠκοδομῆσθαι. Illius signif. hæc exx. sunt : [Il. Ε, 878 : Σοί τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος· Od. Γ, 304 : Δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ· (conf. H. Ap. 543.) Ε, 454 : Ἀλλ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.] Od. Ξ, [318] : Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, Domitum s. Enectum; Ο, [6], δεδμημένος ὕπνῳ, Somno domitus s. correptus. Et alibi δεδμημένος γήραϊ, Edomitus s. Confectus senio. [Et nullo addito casu Od. Σ, 236.] Hujus autem, ap. Eund. hoc ex. legitur, Ὅθι οἱ θάλαμος δέδμητο, Extructus s. Ædificatus erat. Verum refertur hoc posterius ad δέμω [quod v.], prius ad δάμνω s. δαμάω. [Anth. Pal. 9, 518 : Χθὼν μὲν δὴ καὶ πόντος ὑπὸ σκήπτροισι Φιλίππου δέδμηται. Et fut. tert. Hom. H. Apoll. 543 : Τῶν ὑπ' ἀναγκαίῃ δεδμήσεσθ' ἤματα πάντα. Sed Dorv. ad Char. 7, 5 init., ab Schæf. cit., quod ex Theod. Prodr. 9, 399 profert : Τοὺς γὰρ Ἔρως τε Πόθος τε καὶ Ἀφρογένεια Κυθήρη Δμήσατο θειοδέτοιο ἀλυκτοπέδῃσι σιδάρου, ut exquisitius dictum quam δήσατο, cedere illi ipsi debet. L. Dindorf.]

Δαμνάω, i. q. δαμάω : unde Il. Φ, [52] : Κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα· Ε, [391] : Χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. [Ξ, 439 : Βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα· Π, 103 : Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοί· Φ, 270 : Ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα λάβρος· Od. Λ, 221 : Ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο δαμνᾷ. Theogn. 1388 : Δαμνᾷς δ' ἀνθρώπων πυκινὰς φρένας (de

Venere loquitur). Sappho ap. Dionys. De comp. verb. p. 348=174 : Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα, πότνια, θυμόν. Apollon. Rhod. 1, 464 : Ἠέ σε δαμνᾷ τάρβος ἐπιπλόμενον.] Et pass. Δαμνῶμαι, a qua δαμνᾷ Il. Ξ, [199] pro δαμάζεις, Domas. [Quod Pors. ad Od. Λ, 211 cum schol. dictum habet pro δάμνασαι, mirante Heynio.] || Hinc Δάμνημι pro eod., Ε, [893]: Τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν. [Conf. Θ, 390, Φ, 401, Od. Λ, 100. Imperf. H. Ven. 252 : Πάντας γὰρ ἐμὸν δάμνασκε νόημα.] Et δάμναμαι pro eod., Od. Ξ, [488] : Ἀλλά με χεῖμα Δάμναται. [Hesiod. Th. 122 : Ἔρος, ὃς ... πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων δάμναται ἐν στήθεσσι νόον. Hom. H. Ven. 17 : Οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα... δάμναται ... Ἀφροδίτη. Æsch. Prom. 164 : Δάμναται Οὐρανίαν γένναν. Eurip. fr. Æoli ap. Plut. Mor. p. 98, E : Δεινὰ μὲν πόντου χθονίων τ' ἀερίων τε δάμναται παιδεύματα, ubi pro δάμναται ponit δαμᾷ p. 959, D. Bacchylid. ap. eund. Num. c. 20 : Εὐρὼς δάμναται ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφήκεα. Archiloch. ap. Hephæst. p. 90 : Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελής, ὦταῖρε, δάμναται πόθος. Quint. 1, 243 : Μάλα γάρ οἱ ἐδάμνατο θυμὸν ἀνίῃ. Hesych. : Δαμναίμαν, δαμνάζοιμι (l. δαμάζοιμι).] At Il. Λ, [309] δάμνατο pass. signif. : Ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν. [Θ, 244, Ο, 376 : Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς· Ν, 16 et 353 : Τρωσὶν δαμναμένους. Æsch. Suppl. 904 : Ἰὼ πόλεως ἀγοὶ πρόμνοι, δάμναμαι. Hesych. : Δαμνάμενοι, δαμαζόμενοι, βιαζόμενοι. Δαμνάμεναι, δαμαζόμεναι. Ap. eund. sunt formæ : Δαμνεῖ (δάμνει Zon. p. 472), δαμνάζει (l. δαμάζει). Δαμνήσει, δαμάσει. Δάμνεται, δαμάζεται. Ἔδαμνον, ἐδάμαζον. Pass. Aret. Acut. 1, p. 85=75 : Καὶ γὰρ καὶ τὰ θηρία ἐς ἀνάπαυλαν ὀργῆς τε καὶ θυμοῦ κνήσι ὤτων τε καὶ κροτάφων δάμνονται. L. D.] Δεδήμνατο, Hesychio δεδαμνασμένοι aut κατεσκευασμένοι ἦσαν, Ion. pro δεδημνασμένοι ἦσαν, a δημνάζω, i. q. δαμάζω. [Δεδμήατο ... δεδαμασμένοι recte intt.]

[Δαμαίνετος, Dor. pro Δημ., Damænetus, n. pr. viri in inscr. ap. Caylus *Recueil d'antiquités ég.* t. 2, pl. 51, et in *Bullet. dell' Inst. di corrisp. archeol. per l'a.* 1830, p. 195. L. Dindorf.]

[Δάμαῖος, ὁ, Domitor, epith. Neptuni ap. Pind. Ol. 13, 66 : Ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ, καὶ Δαμαίῳ νιν θύων ταῦρον ἀργᾶντα πατρὶ δεῖξον. Ubi schol. : Δ., τῷ δαμαστικῷ· ἵππειος γὰρ ὁ θεός. Ἡ Δ. λέγεται Ποσειδῶν ἐν Κορίνθῳ ἀπὸ τῆς τῶν ἵππων δαμάσεως. || Æsch. Eum. 845, 879 in edd. Aldi et Robortelli : Θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ Νύξ· ἀπὸ γάρ με τιμῶν δαμαίων θεῶν δυσπάλαμοι

α α

παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι. Cod. Medic. τιμῶν δαμαίων, Guelferb. τιμᾶν δαμαίαν. Legendum videtur : Θυμὸν ἄϊε (ι longo), μᾶτερ | Νύξ· ἀπὸ γάρ με τιμᾶν | δαναιᾶν θεῶν δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι. Δαναιᾶν, Priscarum, ut 394 : Ἔπι δέ μοι γέρας παλαιὸν οὐδ' ἀτιμίας κυρῶ. L. D.]

[Δαμαῖος, n. pr. V. Δαμναῖος.]

[Δαμαῖοι, οἱ, Damæi, gens Ichthyophagorum sec. Steph. Byz.]

[Δαμαίων, κύριον, Suid.]

[Δαμακίων, ονος, ὁ, Damacio, n. Spartani, in mon. Lacon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 619, 11; 623, 12; 631, n. 1263, 3. L. Dind.]

[Δαμαλείδιον, τὸ, Juvenca, Bucula. Philemo Lex. s. 96 : Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ις θηλυκῶν διὰ τοῦ εως κλινομένων διὰ τοῦ ειδιον γινόμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται ... δαμαλείδιον. Boiss. Theodos. p. 70, 25 : Ὅσα δὲ γίνονται ἀπὸ τῶν εἰς ις θηλυκῶν διὰ τοῦ εως ποιοῦνται (l. ποιοῦντα) τὴν γενικὴν τὴν ει δίφθογγον ἔχουσιν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, οἷον θνῆσις θνήσεως θνησείδιον, δάμαλις δαμάλεως δαμαλείδιον. L. Dindorf.]

[Δαμάλειος, α, ον, Vaccinus. Gl. : Δαμάλεια, Vaccina.]

Δᾰμάλη vel Δάμᾰλις, εως, ἡ, Juvenca, Bucula. Ad Hebr. 9, [13], σποδὸς δαμάλεως. Item Vitulus. [Anth. Pal. 9, 274 : Μηροτυπεῖ κέντρῳ πειθομένη δάμαλις· 741 : Ψευδομένα δάμαλι.] Interdum vero generaliter pro Vacca. Theocr. [27, 7] : Καλόν τοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα χώραν. [Gl. : Δαμάλαι, Junices. Δάμαλις, Bucula, Juvenca, Vacca, Junix, Juvencus. Δάμαλις, βοῦς· Bucula, deminutive. « Δαμάλαι μὲν αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ αἱ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι, Callierg. ad Theocr. 1, 75 : Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. (Conf. 4, 12 : Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.) Βόες αἱ τέλειαι δαμάλεις καὶ πόρτιες· (δαμάλεις δὲ) αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι μηδὲ ὀχηθεῖσαι, αἱ πόρτιες δὲ καὶ ἔτι ἀτελέστεραι τῶν δαμάλεων· ἔστι δὲ ἡ δάμαλις τῆς δαμάλεως, οἱ ποιηταὶ δὲ ἡ δαμάλη τῆς δαμάλης λέγουσι, ibid. ex alio. » Gatak. Eur. Bacch. 738 : Ἄλλαι δὲ δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασιν. Dorieus ap. Athen. 10, 412, F : Τετραετῆ δαμάλην. Æsch. Suppl. 350 : Λυκοδίωκτον ὡς δάμαλιν ἂμ πέτραις. Præceptum Ammonii p. 39 : Δαμάλης καὶ Δάμαλις (Δάμαλις καὶ δαμάλις Etym. Gud. p. 134, 2 : l. δαμάλης) διαφέρει· δαμάλης μὲν γὰρ ὁ ἄρρην μόσχος, δάμαλις δὲ ἡ θήλεια, quod vanum visum est Valckenario, Stœberus autem ad Thom. p. 198 revocandum conjecit ad ex. Thomæ, qui δαμάλη pro δαμάλης, firmari licet primum loco Anacreontis, de quo in Δαμάλης, tum Dionys. Ant. R. 1, 35 : Δάμαλις ἀποσκιρτήσας τῆς ἀγέλης ... διώκων τὸν δάμαλιν, εἴ πῃ τις αὐτὸν ἑωρακὼς εἴη ... καλούντων τὸν δάμαλιν οὐίτουλον ... ὅσην ὁ δάμαλις διῆλθεν (si δαμάλης in eo reponitur), deinde Aristot. H. A. 9, 50 : Οἱ μὲν οὖν μόσχοι ἐκτέμνονται ἐνιαύσιοι ..., οἱ δὲ δαμάλαι ἐκτέμνονται τὸν τρόπον τοῦτον, ubi Schneid. memorat varietatem δαμάλεις, denique scriptura cod. Pal. Anth. 6, 96 : Τὸν κεραὸν δαμάλην cum appicto ἡ super utrumque ο : unde τὰν κεραὰν Jacobs. De accentu formæ δαμάλη v. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 39, 4. || Δάμαλις de puella Anth. Pal. 5, 292 : Γλυκερὴν δάμαλιν. Hesych. : Δάμαλις, μόσχος, καὶ κατὰ παντὸς νέου. || Suppositi vulgaris δάμαλις poeticæ magis formæ δαμάλη testes libri Theocr. 1, 75, Ath. l. c. Acc. δάμαλιν in δαμαλίδα deformatum exhibent nonnulli in Tzetz. Schol. Hesiod. Op. 598. Dat. δάμαλι scribitur ap. Hesych. in Πόρταχι. N. pl. δαμάλις est ap. Eust. Od. p. 1625, 42, δαμάλεις Nicand. Al. 344, et sæpius LXX, qui et δαμάλεσι Reg. 3, 12, 32, Ps. 67, 31. L. Dindorf.]

Δαμαλήβοτος, ὁ, ἡ. Δαμαλήβοτος ἄκρη, Depasta a buculis, Epigr. [Anth. Plan. 4, 230.]

[Δαμάλης, ὁ. Anacreon ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 94 : Ὦναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρως καὶ Νύμφαι κυανώπιδες πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη συμπαίζουσιν. (Bacchum alloqui poetam ostendit vera extremi versus, in cod. servata, scriptura, ὦ Διόνυσε). Eo referri gl. Hesych. depravatam, Δαμᾶλ (sic), τὸν ἔρωτα ἤτοι τὸν δαμάζοντα ἢ ἀγέρωχον, viderunt intt., tentantes δαμάλην vel δαμαλῆ. Scribendum esse δαμάλην non sinit dubitare Steph. Byz. in Ἀσκαλών, ita scribens : Λέγεται οὖν Ἄσκαλος καὶ ἐξ αὐτοῦ Ἀσκάλης, ὡς Δάμαλος Δαμάλης, ubi Ms. Salmas. addit ἴρης, Vrat. ἔρως, ut clarum sit ipsum l. Anacr. ab eo notari. Neque vero dubito præclare halucinatos esse qui δαμάλην hic intelligerent τὸν δαμάζοντα, quum sit Juvencus, Puer, ut δάμαλις dici Puellam probavi in Δαμάλη, ubi imprimis notanda Hesych. gl. Non vim dei enim sed formam epitheto exprimi conveniebat, ut Veneris exprimitur et nympharum. L. Dindorf.]

Δαμαληφάγος, ὁ, Bucularum esor, s. vaccarum, epith. Herculis in Epigr. [Anth. Pal. 9, 237 : Ἀλκείδα δαμαληφάγε], qui et ταυροφάγος dicitur, Taurivorus.

[Δαμαλίζω, Domo. Pind. Pyth. 5, 121 : Μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων χειμερία κατὰ πνοὰ δαμαλίζοι χρόνον. Et ubi jam restitutum δαμαζομέναν, 11, 23 : Ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν. Med. Eur. Hipp. 231 : Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα, ubi vicissim est var. δαμαζομένα. His Hemst. addit gl. Hesych. : Πορτάζει, δαμαλίζεται, cujus interpretatio ambigua.]

[Δαμάλιον, τὸ, Vaccinia, Gl. Estne id. q. Vaccinium, floris s. baccæ genus? || Dim. a δάμαλις. Etym. Gud. p. 133, 58 : Δαμάλιον τὸ θηλυκὸν καὶ μικρὸν βοΐδιον. || Damalium, locus Bospori Thracii. Arrian. apud Eust. ad Dionys. Per. 140 : Τάχα ἐκ ταύτης (Ius) καί τις ἐκεῖ τόπος καλεῖται Δαμάλιον ἕως νῦν. Ubi sunt varietates Δαμάλη, Δαμάλιος, Δάμαλις. Δάμαλις, εως, dicitur Tzetzæ Hist. 1, 829 : Ναυσὶ τὸν Ἑλλησπόντιον Βόσπορον γεφυρώσας εἴτε περὶ τὴν Δάμαλιν εἴτε καὶ τὸ Ἡραῖον, et ceteris Byzantinis, quod sciam, omnibus, ut Nicetæ Chon. Man. Comn. 7, p. 140, A : Δάμαλιν, Leoni Gram. 490, A : Ἀπὸ τῆς ἐν Χρυσοπόλει Δαμάλεως, Cinnamo p. 58, A : Δαμάλεως περαίαν. Nominis originem demonstrat epigr. Anth. Pal. 7, 169. Conf. Gyll. De Bosp. Thr. 1, 1; 3, 9. L. D.]

[Δαμάλιος, ὁ, Damalius, n. pr. viri. Liban. Ep. 395, p. 202 : Παρῄνει Δ. πίνειν φάρμακον. Ubi al. Δαλμάτιος. L. Dindorf.]

[Δάμαλις. V. Δαμάλη, Δαμάλιον.]

[Δαμαλίς, ίδος, Damalis, n. pr. mulieris, a qua muliere filioque Herculis Sanda Dalisandus urbs dicta ferebatur sec. Basil. Seleuc. De mir. S. Theclæ 2, 15 : Καὶ γὰρ ἐκ μιᾶς πόλεως ὥρμηντο (Eusebius et Hyperechius) τῆς Δαμαλίδος τε καὶ Σάνδα τοῦ Ἡρακλέους. Conf. Wessel. ad Hierocl. p. 710. L. Dind.]

[Δαμαλίτης, ὁ, Damalites, n. pr. Suid. || Adj. a Δάμαλις, loco Bospori Thr. Tzetz. Hist. 1, 886 : Τὸν Δαμαλίτην Βόσπορον. L. Dindorf.]

[Δαμάλλοντες, δαρδάπτοντες, Lacerantes, Hesych.]

[Δάμαλλος, ὁ, Damallus, n. pr. viri. Theophylact. Simoc. Epist. ed. Aldinæ folio quod a ρ iiii primum est verso : Μυρωνίδης Δαμάλλῳ. Nisi leg. Δαμάλῳ. L. D.]

[Δαμαλοπόδιον, τὸ, Pes vitulinus. Alex. Trall. 7, p. 362=119.]

[Δάμαλος, ὁ, Arcad. p. 54, 24 : Τὰ διὰ τοῦ αλος, ἔχοντα τὴν τρίτην συνεσταλμένην, θηλυκῶν ἐστερημένα, εἰ μὴ περιεκτικῇ σημασίᾳ ἐκφέρηται, προπαροξύνεται, ἐγκέφαλος πίαλος φίγαλος δάμαλος. Conf. Δαμάλης, quicum fort. communem habet signif. L. Dind.]

[Δαμάντωρ. V. Δμητήρ.]

Δάμαρ, et inus. Δάμαρς, unde δάμαρτος, ἡ, Uxor. Eur. Hec. [493] : Πριάμου δάμαρ. Il. Γ, [122] : Ἀντηνορίδαο δάμαρτι. [Et alibi sæpe ap. Hom. et tragicos, it. in lege ap. Lysiam C. Eratosth. p. 94 : Ὃς ἂν ἐπὶ δάμαρτι τῇ ἑαυτοῦ μοιχὸν λαβών· et ap. Eupol. Athen. 12, p. 535, A : Οὐκ οἴκαδ' ἐλθὼν τὴν σεαυτοῦ γυμνάσεις δάμαρτα ; L. D.] Aptissime autem a δαμάω deduci videtur, ut vel illud παρθένος ἀδμὴς ostendit, paulo ante a me exp. : at contra etymum a γάμος, ut sit δάμαρ quasi γάμαρ, risum mihi movet.

[Δαμαρέτειος, α, ον, Damareteus, adj. a Δαμαρέτη, Dor. pro Δημ., quæ fuit uxor Gelonis Syrac. tyranni, memorata a Diod. 11, 26 et al. quos v. in Δημαρέτη. Idem Diod. 11, 26 : Χρυσίου νόμισμα ἐξέκοψε (Damarete) τὸ κληθὲν ἀπ' ἐκείνης Δαμαρέτειον. Sic enim cod. Flor. ; ceteri vitiose Δαμαρέτιον cum Poll. 9, 85 et Hesychio, qui Δημαρέτιον. Δημαρέτειον recte schol. Pind. Ol. 2, inscr. et 29. ᾰ L. Dindorf.]

[Δαμάρετος, ὁ, Damaretus, Eleus ap. Pausan. 5, 5, 1, alii ap. eund. 6, 6, 1 ; 10, 4 ; 14, 11, Boeckh. C. I. vol. 1, p. 598, 14. ᾰ L. Dindorf.]

[Δαμάρης, ους, ὁ, Damares, n. viri in mon. Lacon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 618, 20 ; 620, n. 1243, 16 ; 1244, 10. L. Dind.]

[Δαμαρίππεως. Chœrob. in Bekk. An. p. 1197 : Τὰ πολλὰ εὑρίσκονται παρὰ Ἀθηναίοις εἰς ως μὴ ἔχοντα προϋποκείμενον κοινόν, οἷον κορώνεως φιβάλεως καὶ δαμερίππεως (sic) χελιδόνεως ἱέρεως. Ἔστι δὲ τὸ μὲν κορώνεως καὶ φιβάλεως καὶ δαμαρίππεως καὶ χελιδόνεως εἴδη φυτῶν ... Unde corr. Hesych. : Δάμαρ ἱππέως, εἶδος ἰσχάδων. Εὔπολις. L. Dindorf.]

[Δάμαρις, ιδος, ἡ, Damaris, n. pr. mulieris Atticæ, Act. Apost. 17, 34.]

[Δαμαρμενίδας, ὁ, Dor. pro Δημ., Damarmenidas, n. pr. viri in lapide Laconico ap. Leakium *Travels in the Morea* vol. 3, inscr. n. 33, sive Reines. p. 457. L. Dindorf.]

[Δαμάρμενος, ὁ, Damarmenus, n. pr. viri Eretriensis ap. Pausan. 5, 13, 5 et 6 ; Pythagorei ap. Iamblich. V. P. c. 36, p. 215. L. Dind.]

[Δαμαρούσιος, ὀχετὸς δημόσιος, Hesych. Delendum videri ὀχετὸς, ut natum e gl. superiori, Δαμάρης (pro δ' ἀμάρης), ὀχετὸς, notarunt intt.]

[Δαμαρτίς, ίδος, ἡ, Conjux, i. q. δάμαρ. Theod. Prodr. in *Notices et Extr.* vol. 8, p. 2, p. 153 : Καλὴν εὐτύχησας καὶ καλῶν καλλίστην τὴν δαμαρτίδα. Boiss. || Δαμαρτίδος φυλῆς corrupte Hesych. v. Ἀφάναι.]

[Δάμαρχος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damarchus, n. pr. viri Arcadis ap. Pausan. 6, 8, 2, aliorum ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 575, n. 1108 ; 801, n. 1670, Tab. Heracl. p. 249, 134. L. Dind.]

[Δάμας, αντος, ὁ, Damas : 1. heros Aulidensis ap. Quint. 8, 303 : Αἰνείας τε Δάμαντα κατέκτανεν· 2. pater Alcmanis poetæ, quem alii Spartanum alii Lydum ferebant, ap. Suid. v. Ἀλκμάν. Conf. Welcker. Fragm. Alcm. p. 7. 3. Syracusanus quidam Diodor. 19, 3. Alii ap. Caylus *Recueil d'antiquités ég.* t. 2, pl. 55, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 393, 34, Zon. p. 465, et Etym. M. p. 247, 16 (conf. 20) : Δαμᾶς, κύριον, παρὰ τὸ (τὸν) δαμάσω μέλλοντα, ὡς θαυμάσω Θαυμᾶς. Comparatio nominis Θαυμᾶς, quod scribendum Θαύμας (tametsi idem accentus est p. 443, 28), prodere videtur nomen de quo agimus dici a gramm. Idem nomen flecti videtur etiam Δάμας, α. Hippiatr. p. 65 et 245 : Δαμᾷ Λαοδικεῖ. Ap. Iamblich. Phot. cod. 94, p. 74 et 75 sæpius memoratur Δάμας eunuchus, et flectitur Δάμα, Δάμαν. ⏑– L. Dind.]

[Δαμασαλκίδα, ἡ, Oxyalcis, regis Indorum, filia sec. Pseudoplut. De flum. p. 1164, A. L. Dind.]

[Δαμασάνδρα, Laidis junioris mater, ap. Athen. 13, p. 574, E, quæ alibi dicitur Τιμάνδρα. L. Dind.]

[Δαμασία, ἡ, Damasia, arx Vindelicorum, ap. Strab. 4, p. 206.]

[Δαμασίας, ου, ὁ, Damasias, f. Penthili ap. Pausan. 7, 6, 2. Archontis Attici meminit Mar. Par. n. 39 : Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου, Dionys. Ant. R. 3, 35, Diog. L. 1, 1, 22, it. schol. Pind. prol. Pyth., ubi alter sch. Δαμάσιδος. De alio Eupolis ap. schol. Arist. Av. 1568 : Ταδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας. Eunap. p. 99 : Τὰ Εὐπόλιδος δένδρα Λαισποδίαν καὶ Δαμασίαν. N. athletæ ap. Lucian. Dial. mort. 10, 5, Lexiph. 11, 12. Olympionicæ Ol. 115, ap. Euseb. p. 152 Mai. ⏑⏑⏑– L. Dind.]

Δᾰμᾰσίβροτος, ὁ, ἡ, Sparte [Sparta], Virorum domitrix, Plut. Ages. p. 196 [c. 1 e Simonide. Ibi nunc legitur δαμασιμβρ., ut ap. Pind. Ol. 9, 85 : Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.]

[Δαμασίθυμος, ὁ, Damasithymus, Calyndensium rex, ap. Herodot. 8, 87, Polyæn. 8, 53, 2. ⏑⏑⏑–⏑]

[Δαμάσικλος, ὁ. Schol. ant. Apoll. Rh. 1, 102 : Φερεκύδης ἐν τῇ θ' φησὶν ὅτι Ἔλατος ὁ Ἰκάρου γαμεῖ Ἐριμήδαν τὴν Δαμασίκλου. Pro quibus Paris. : Ὠνόμασται δὲ κατὰ Φερεκύδην ἐν τῷ η' ἀπό τινος Ταινάρου, ὃς ἦν υἱὸς Ἐλάτου τοῦ Ἰκάρου καὶ Ἐριμήδης τοῦ Δαμασίκλου. Grammatica poscit vel Ἐριμήδαν vel Ἐριμήδην. L. D.]

[Δᾰμᾰσῐκόνδῡλος. Hesych. : Δαμασικόνδυλον Εὔπολις, ὡς ἂν τὸν Δαμασίστρατον, ὄντα Χῖον παλαιστὴν, οὕτως λέγει. L. Dind.]

[Δαμασίμβροτος. V. Δαμασίβροτος.]

[Δαμάσιν (Δαμάσιον) Thessaliæ locum memorat Cantacuz. 2, 28, p. 289, A. L. Dind.]

[Δαμασίππη, ἡ, Damasippe, filia Atracis, sec. Pseudoplut. De flum. p. 1149, C. L. Dind.]

[Δαμάσιππος, ὁ, ἡ, Equorum domitor s. domitrix. Lamprocles ap. schol. Arist. Nub. 964 : Παλλάδα ... παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον. Schol. Aristid. vol. 3, p. 538, incertus Lampr. an Stesichori carmen sit, δαμνηπῶλον, Tzetz. Hist. 1, 684 δαμόπωλον (in ed. pr. Gerbelii p. 14 δάμνοπλον) Ἀθάναν. L. Dind.]

[Δαμάσιππος, ὁ, Damasippus, f. Icarii et Peribœæ Apollod. 3, 10, 6, 1. Pater Democriti phil. Diog. L. 9, 7, 34, Ælian. V. H. 4, 20. Macedo ap. Polyb. 31, 25, 2 et 8. Fuit etiam nomen ducis Carboniani, vel, ut aliis videtur, cogn. Bruti, ap. Appian. Civ. 1, 92, Dion. Cass. fr. l. 34, p. 54, 23. Conf. intt. Liv. epit. l. 86. L. Dind.]

Δάμασις, εως, ἡ, Domitio, Domitura. [Domitus addunt Gl. Schol. Pind. Ol. 13, 98 : Τῆς τῶν ἵππων δαμάσεως. Conf. Δαμασίας. L. Dind.]

[Δάμασις, ιος, ὁ, Damasis, n. pr. viri in inscr. Ægypt. ap. Petrettini *Papiri greco-egizi* p. 1 : Ἡ Δαμάσιος θυγάτηρ. ⏑⏑⏑ L. Dind.]

[Δᾰμᾰσίστρᾰτος, ὁ, Damasistratus, rex Platæensium, Apollod. 3, 5, 8, 1, Pausan. 10, 5, 4. Pater Theopompi historici, Pausan. 3, 10, 3 ; 6, 18, 5, Suid. in Θεόπομπος, qui Δαμόστρατος dicitur Photio cod. 176, p. 120, 19. Conf. et Δαμασικόνδυλος. L. Dind.]

[Δαμασίφρων, ονος, ὁ.] Δαμασίφρων χρυσὸς Pind. [Ol. 13, 75], Aurum quod domat, i. e. expugnat, animum humanum suis illecebris. [⏑⏑⏑–]

Δαμασίφως, ωτος, ὁ, Somnus Simonidi, Hominum domitor, pro eo, quod Hom. magnificentius dixit πανδαμάτωρ. [Eust. Il. Ω, 5, p. 1336, 7 : Ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν πανδαμάτορα τὸν ὕπνον ἔφη, Σιμωνίδης δὲ σμικροπρεπῶς, φασί, δαμασίφωτα, δέει τοῦ μὴ καὶ τὸ θεῖον

κωμῳδεῖσθαι παραποιήσας τὴν Ὁμηρικὴν ἀκρίβειαν κ. τ. λ. ∪∪∪-]

[Δᾰμᾰσίχθων, ονος, ὁ, Damasichthon, f. Amphionis Apollod. 3, 5, 6, 1; Codri Pausan. 7, 3, 3; Opheltæ, rex Thebarum, ib. 9, 5, 16.]

[Δᾰμάσκειος, α, ον, Damascianus, adj. a Δαμάσκιος. Olympiod. in Plat. Alcib. p. 9: Μετὰ τὸν σκοπὸν, τριττὸν ὄντα, Πρόκλειον, Δαμάσκειον, ἐξηγητικόν.... Exspectabam Δαμασκίειον, tametsi illud est etiam in cod. Vindob. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 114, B. L. Dind.]

[Δᾰμασκηνὸς, ἡ, ὸν, Damascenus, gentile a Δαμασκός. Strabo 16, p. 755, 756; Steph. Byz. Unde Δαμασκηνὸν, intell. μῆλον, Prunus, Gl. L. D. Athen. 2, p. 49, D: Ἐπεὶ δὲ πλεῖστον ἐν τῇ τῶν Δαμασκηνῶν ἐστι χώρᾳ τὸ κοκκύμηλον καλούμενον καὶ κάλλιστα γεωργεῖται, ἰδίως καλεῖται τὸ ἀκρόδρυον δαμασκηνὸν, ὡς διάφορον τῶν κατὰ τὰς ἄλλας χώρας γινομένων. Schweigh. Schol. Theocr. 7, 144: Βράβυλα τὰ κοινῶς κοκκύμηλα ἤγουν δαμασκηνά. Wakef. Memorantur sæpe etiam in Geopon. Ibid. 10, 39 de arbore est ἡ δαμασκηνή.]

[Δᾰμάσκῐος, ὁ, Damascius, n. philosophi Justiniano æqualis notissimum.]

[Δᾰμασκὸς, ἡ, Damascus, urbs Syriæ. Strabo 16, p. 755, 756, Steph. Byz., ubi v. intt. Accentum in ultima poni jubet Arcad. p. 52, 15. || Ὁ, conditor ejus, f. Mercurii et nymphæ Halimedes, ap. Steph. Byz. Alius, Δάμασκος scriptus, ap. Theophylact. Sim. Epist. ed. Aldinæ folio quod a χ uu tertium est verso: Δάμασκος Ἀντιγόνῳ. L. Dind.]

[Δάμασμα, τὸ, Domitus. Tzetz. Hist. 12, 834: Τείρω τόρος τὸ δάμασμα, ὡς ἐκ τοῦ φέρω φόρος. Elberling.]

[Δαμασμὸς, ὁ, idem. Pallad. Hist. Laus. c. 2. Boiss. Nilus Ep. 1, 169, p. 67: Πολλῶν ἰσχυρῶν χρεία χαλινῶν πρὸς δαμασμὸν τοῦ νοήματος. L. D. Domitura. Macar. Homil. p. 305, A. Hase.]

[Δαμασόνιον. V. Δαμασώνιον.]

[Δάμασος, ὁ, Damasus, f. Codri ap. Strab. 14, p. 633, Pausan. 7, 3, 6. N. Itali Siritæ ap. Herodot. 6, 127. Alius ap. Strabon. 14, p. 649, et rursus alius in fr. Callim. 154 Ern. (ap. Jo. Laurent. De mens. p. 56 Sch. et minus emendate in Etym. M. p. 177, 54): Τετράενον Δαμάσου παῖδα Τελεστορίδην. Fuit eodem papa Rom. (priorem dico, qui sedem apostol. tenuit an. 367—384) ap. Suid., Chr. Pasch. p. 677, 21, aliosque. Accentum in prima testatur Arcad. p. 76, 21. ∪∪∪ L. D.]

[Δαμασπία, ἡ, Damaspia, uxor Artoxerxis ap. Ctesiam Phot. cod. 72, p. 41, 39. L. Dind.]

[Δαμαστέος, α, ον, Domandus. Hesych.: Δματέα, δαμαστέα. Addit Kall. Geop. 16, 1, 11: Γενόμενον δὲ τριετῆ (equum) δαμαστέον.]

Δαμαστήριον, a 3 pers. [scil. perf. pass. v. Δαμάω: sed ducitur potius a δαμαστὴρ] formatum, q. d. Domitorium, Tormentum, quo quis subigitur fateri, ut Virg. dixit Subigitque fateri, aut facere quod nolit. Affertur ex Eccl. Hist. [Petrus Alex. ap. Theodoret. H. E. 4, 22, p. 181: Βασάνων καὶ μαστίγων καὶ δαμαστηρίων πεῖραν λήψεσθε. Boiss. Domitor, Domitrix. Jo. Clim. p. 268, 10: Ἀγρυπνία ... βρωμάτων χωνευτήριον, πνευμάτων δαμαστήριον. Hase.]

[Δαμαστὴς, ὁ, Domitor, Gl., ubi tamen male Δαμηστής.]

[Δαμάστης, ὁ, Damastes, 1. n. latronis, qui etiam Προκρούστης dictus et a Theseo occisus traditur, ap. Plutarch. Thes. c. 11, Hesych. s. Δαμαστής: sic enim ap. illum accentus ponitur. 2. Historicus Sigeensis, Herodoti æqualis, ap. Suid. s. eo nom., Strabon. 1, p. 47 et quos ibi citavit Casaub., Proculum Chrestom. Schol. Hom. Il. præfixæ initio, Porphyrium ap. Euseb. Præp. ev. 10, p. 466, ex correctione Valck. ad Herodot. 4, 190. Frater Democriti phil. ap. Diog. L. 9, 7, 39, Suid. in Δημόκριτος. L. Dind.]

[Δαμαστικὸς, ἡ, ὸν, Domando aptus. Schol. Hom. Od. Δ, 244: Πληγῇσιν ἀεικελ(ίῃσι) δαμαστικαῖς, δειναῖς, ἀπρεπέσιν. Wakef. Hesych.: Δμήτειρα, δαμαστική. Conf. Δαμαῖος.]

[Δαμάστιον, τὸ, Damastium. Ἀργυρεῖα τὰ ἐν Δαμαστίῳ in descriptione Epiri memorat Strabo 7, p. 326. Unde adj. gent. Δαμαστινων in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 164. L. Dind.]

[Δᾰμᾰστορίδης, ὁ, Damastorides, patron. a Δαμάστωρ. Hom. Il. Π, 416: Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην· Od. Υ, 321: Δαμαστορίδης Ἀγέλαος. Conf. Χ, 212, 241, 293. Sed Quint. 13, 211: Δαμαστορίδην τ' Ἀγαμέμνων (ἕλεν), est n. pr. primitivum. Etym. M. p. 247, 30: Ἐκ δὲ τοῦ δεδάμασται Δαμάστωρ, ὄνομα κύριον, ὡς τετέλεσται Τελέστωρ (ead. Zon. p. 465), καὶ Δαμαστορίδης. L. D.]

[Δαμαστὸς, ἡ, ὸν, Domitus, Gl.]

[Δαμάστρια, ἡ, Domitrix, Domina. Etym. M. p. 281, 9: Δμήτειρα, δαμάστρια, ὅ ἐστιν ἄρχουσα. Unde corrig. Hesych. esse in gl. Δμήτρα, δαμάστρα monuit Albert. Respici videtur Hom. Il. Ξ, 259, ubi δμήτειραν sic interpr. schol. a Wakef. cit. V. Δαμάτειρα.]

[Δαμάστωρ, ορος, ὁ, f. Nauplii, ap. schol. Apoll. Rh. 4, 1091. V. Δαμαστορίδης.]

Δαμασώνιον, τὸ, dicitur a quibusdam herba illa, quæ ab aliis ἄλισμα, teste Dioscor. 3, 169, ubi ἄκυρον quoque et λύρον nominari tradit. Sic Plin. 25, 10: Item alisma, quam alii damasonion, alii lyron appellant. Ap. Hesych. scriptum Δαμασόνιος [immo Δαμοσόνιος], εἶδος βοτάνης. [Δαμασώνιον memorantem Galen. Antid. 1, 433 addit Sprengel. Hist. Rei herb. p. 171. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 184: Δαμασονίου φύλλων.]

[Δαμάτειρα, ἡ, Domitrix. Suid.: Δαμάτειρα, δαμάστρια. Anth. Pal. 11, 403: Μισόπτωχε θεά, μούνη πλούτου δαμάτειρα (podagra). Adde locum ap. Georg. Chœrob. Bekk. An. p. 1199: Γίνεό μοι τέκταινα βίου δαμάτειρά τε λιμοῖο (λιμοῦ).]

[Δαμάτηρ. V. Δημήτηρ.]

[Δαματράμη. Theolog. Arithm. Phot. cod. 187, p. 143, 40: Ὀφίονά τε αὐτὴν (τὴν τριάδα) τερατολογοῦσι καὶ Θέτιν ... Δαματράμην τε καὶ Διοσκορίαν.]

[Δαματρία, ἡ, Dor. pro Δημητρία, Damatria, n. pr. Lacænæ ap. Plut. Mor. p. 240, F; Argivæ ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 598, 4, 16, 28. L. Dindorf.]

[Δαματρίζω.] Hesych. Δαματρίζειν Cypriis esse dicit τὸ συνάγειν τὸν Δημητριακὸν καρπὸν, Colligere Cereales fruges.

Δαμάτριον, Hesych. esse dicit Florem similem narcisso.

[Δαμάτριος, ὁ, Dor. pro Δημήτριος, Damatrius, n. pr. Elei Pausan. 6, 16, 9; Argivi ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 598, 3. Spartani ap. Plut. loco in Δαματρία cit., ubi Δαμάτριον male habetur pro fem. Conf. Tzetz. Hist. 12, hist. 408. L. Dindorf.]

[Δαμάτριος, ὁ, Dor. pro Δημήτριος, Damatrius, mensis Bœotorum. Plut. Mor. p. 378, E: Ἔστι δὲ ὁ μὴν οὗτος περὶ πλειάδα σπόριμος, ὃν Ἀθὺρ Αἰγύπτιοι, Πυανεψιῶνα δὲ Ἀθηναῖοι, Βοιωτοὶ δὲ Δαμάτριον καλοῦσι. L. Dindorf.]

[Δαμέας, ὁ, Dor. pro Δημ., Dameas, n. pr. Crotoniatæ Pausan. 6, 14, 5; Arcadis 10, 9, 8.]

Δάμεια, Festum ap. Tarentinos, Hesych.

[Δαμερίππεως. V. Δαμαρίππεως.]

[Δαμεῦσαι, αἰσχῦναι, κοινοποιῆσαι, Vitiare, Commune facere, Hesych.]

[Δαμέων, ωνος, ὁ, Dameo, f. Phliuntis, ap. Paus. 6, 20, 16.]

[Δαμὴν, ῆνος, ὁ, Damen, n. pr. viri ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 32, 6, Chœrob. in Bekk. An. p. 1360, 2, Arcad. p. 9, 21. L. Dindorf.]

[Δάμητος, n. pr. memorat Arcad. p. 81, 24. L. D.]

[Δαμία, ἡ, Damia, numinis n. ap. Epidaurios. Herodot. 5, 82, 23, ubi v. Valck., Pausan. 2, 30, 4; 32, 2, ubi libri Λαμία. Mensura est opinor ∪∪-. Nam non esse Dor. pro Δημία, ut putabat Valck., ostendit Herodoteum Δαμίης. Ceterum non diversam esse ab Amæa sive Cerere disputat C. Lenormant *Annal. de l'Inst. de corresp. archéol.* t. 4, p. 65-66. L. D.]

[Δαμιανὴ, ἡ, Damiane, n. pr. mulieris ap. Damasc. Phot. cod. 242, p. 344, 32. L. Dind.]

[Δαμιανὸς, ὁ, Damianus, sophista Ephesius tempore Severi, ap. Suid., ubi v. Kust.; medicus, cujus ædes fuit Cpoli, Chr. Pasch. p. 713, 9; 725, 19, Malal. p. 304, 14 sq. L. Dindorf.]

[Δαμιθάλης, ὁ, Damithales, n. Arcadis Pausan. 8, 15, 4.]

[Δαμίνδας Spartanus memoratur Plut. Mor. p. 219, E, ubi sunt varietates Δαμίδας et Δαμώνδας.]

A

[Δαμινὸν τεῖχος, locus Thraciæ ap. Scylac. Peripl. p. 28.]

[Δάμιος, ὁ, Damius, architectus Colophonius ap. Biton. De machinis p. 110, 15 : Ὑπογράψω δέ σοι ἣν ἠρχιτεκτόνευσε Δ. ὁ Κολ., ubi leg. videtur Δᾶμις. Hero Ms. ap. Schow. Suppl. Hesych. p. 683, 18 : Οὕτως οὖν καὶ Δάμις ὁ Κολοφ. ἐπὶ στυράκων τὰς σαμβύκας ἐτίθει, ὡς ὁ μηχανικὸς Βίτων ἐν τοῖς αὐτοῦ πολιορκη[τικοῖς] ὑπεμνημα[τίσατο ?]. Δᾶμις Messenius est ap. Pausan. 4, 10, 5; 13, 5; Damius vero, præf. classi Eumenis, Liv. 44, 28, 5, nisi leg. Damis. Alii ap. Polyb. 22, 14, 6, Diod. 19, 64, Plut. Mor. p. 209, E, Etym. M. p. 247, 33, Zon. p. 465, et ubi Δάμις scribitur Philostr. V. Ap. 1, 3, indeque Suid. v. Δάμις; Lucian. Dial. mort. 27, 7, Jov. Tr. 45-59, ut plurimos omittam qui sunt in Anthol. Pal. L. Dindorf.]

[Δάμιππος, ὁ, Damippus, Spartanus, Polyb. 7, 5, 3; Plut. Marc. 18, coll. Liv. 25, 23, 8. Alius ap. Anaxippum Athen. 10, p. 416, F. ᾰ L. Dindorf.]

[Δᾶμις, ιδος, ὁ. V. Δάμιος.]

B

[Δαμίσκος, ὁ, Damiscus, Messenius, Pausan. 6, 2, 10.]

[Δαμναγόρας, ὁ, Damnagoras, n. pr. viri ap. Hippocr. p. 1175 B, H. L. Dindorf.]

[Δαμναῖος, ὁ, Damnæus, pater Nicandri in Vita hujus memoratus p. 3 ed. Schn., metro tamen versus in testimonium citati : Αἰνέσσεις υἱῆα πολυμνήστοιο Δαμναίου, poscente quod cod. præbet Δαμαίου. L. D.]

[Δαμνᾰμενεὺς, έως, ὁ, Damnameneus, solis epith. ap. Clem. Al. p. 568=672 : Ἀνδροκύδης γοῦν ὁ Πυθαγορικὸς τὰ Ἐφέσια καλούμενα γράμματα ... συμβόλων ἔχειν φησὶ τάξιν· σημαίνειν δὲ Ἄσκιον τὸ σκότος ... Δαμναμενεὺς δὲ, ὁ ἥλιος, ὁ δαμάζων. Kall. || Dactylorum unus Idæorum sec. scriptorem Phoronidis ap. schol. Apoll. Rh. 1, 1131 : Κέλμις Δαμναμενεύς τε μέγας καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων. Nonn. Dion. 14, 39 : Καὶ Κέλμις ἐφέσπετο Δαμναμενῆι. Add. intt. Strab. 10, p. 473, ubi Δαμνανέα vel Δαμνέα erat in libris. L. Dind.]

[Δαμναμένη, ἡ, Leontopodium. Dioscor. Noth. 4, 131. Catanance ib. 4, 134. Boiss.]

C

[Δαμνεὺς, έως, ὁ, Damneus, Corybas, ap. Nonn. Dion. 13, 144 : Δαμνεύς τ' Ὠκύθοός τε σακέσπαλος. L. Dind. Δαμνεὺς in numis Myrinensium Vaillant. Harduinusque interpretantur Domitor. Rectius Eckhel Doctr. num. 2, p. 496 putat nomen proprium. Conf. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 25. Hase.]

Δαμνῆτις, Hesychio δαμάζουσα, τιμωρός [Domans, Compescens, Ultrix].

Δάμνια, Hesychio θύματα, σφάγια, Victimæ, Pecudes sacrificio destinatæ. V. et Ἄμνιον.

[Δάμνιον ἄκρον Britanniæ memorat Marcian. Peripl. p. 59.]

[Δάμνιππος, ὁ, ἡ, Equos domans. Orph. Argon. 738 : Ἀμαζονίδων δαμνίππων. Phurnut. N. D. p. 189, a Wakef. cit. : Καὶ Ἱππείαν (l. Ἱππίαν) δὲ καὶ δάμνιππον ... προσαγορεύουσι (Minervam).]

[Δάμνιππος, ὁ, Damnippus, n. pr. viri ap. Lysiam p. 121 St. L. Dind.]

[Δάμνοπλος. V. Δαμάσιππος.]

D

Δάμνος, Tyrrhenis, teste Hesych., Equus, Δαμνὸν autem δεινόν [Damnum ?].

Δάμνω, i. q. δαμνάζω [sed hoc nihili : recte in ed. Etym. δαμάζω], unde et per sync. factum est, Etym. M. Δαμνεῖ, δαμάζει, Hesych. [V. Δαμάζω.]

[Δαμνὼ, οῦς, ἡ, Damno, Beli f., Agenoris conjux, sec. schol. Apoll. Rh. 3, 1185.]

[Δαμογέρων, οντος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damogeron, scriptor sæpe cit. in Geop., velut 2, 30, 31, quanquam fluctuantibus libris in forma nominis. L. Dindorf.]

[Δαμοθέτης, ου, ὁ, Dor. pro Δημ., Damothetes, n. pr. Inscr. Citiensis ap. Pocock. Inscr. ant. p. 42 et Chishull. Ant. Asiat. p. 89 : Ἁγίαν Δαμοθέτου Κρῆσσα. L. Dindorf.]

[Δαμοθοΐδας, ὁ, Dor. pro Δημ., Damothoidas, n. pr. viri Lepreatæ Pausan. 4, 24, 1. Simile nom. ap. Euseb. Mai. p. 181 : « Laontomenes Damothonis Pheræus. Deinde Pausanias Damothonis. » Quem Damothoen scribit Niebuhr. Script. min. vol. 1, p. 244. L. D.]

[Δᾱμοίτᾱς, ὁ, Damœtas, n. pr. viri Theocr. Id. 6. Formam vulg. Δαμοίτης ponunt Arcad. p. 26, 20, Eustath. Il. p. 113, 6; 901, 13, Suid. L. Dindorf.]

[Δαμοκλέα, ἡ, Dor. pro Δημ., Damoclea, n. pr. Argivæ ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 597, n. 1207, v. 2, et 598, 3. L. Dindorf.]

[Δαμοκλείδας, ὁ, Dor. pro Δημ., Damoclidas, n. pr. Thebani Pausan. 9, 13, 6, Plut. Pelop. c. 8.]

[Δαμοκλῆς, έους, ὁ, Damocles, n. pr. Spartani ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 615 bis, 621. Alius ap. Polyb. 13, 5, 7. L. Dindorf.]

[Δαμοκράνεια, ἡ, locus prope Selybriam ap. Cantacuz. 3, 84, p. 518, D. L. Dindorf.]

[Δαμοκράτεια, ἡ, Dor. pro Δημ., Damocratia, f. Jovis et Æginæ, schol. Pind. Ol. 9, 107. L. Dind.]

[Δαμοκράτης, ὁ, Dor. pro Δημ., Damocrates, heros ap. Plut. Arist. c. 11. Rhodius ap. Athen. 11, p. 500, B. Medicus sæpe memoratus ap. Galen. l. 1 De antidotis. Argivus in mon. ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 597, 6, ubi tantum supersunt elementa Δαμοκρατι. ᾰ sec. L. Dindorf.]

[Δαμοκρατίδας, ὁ, Damocratidas, rex Argivorum, Pausan. 4, 35, 2. ῐᾰ]

[Δαμόκρᾰτις, ιδος, ἡ, Damocratis, Argiva in mon. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 598, 25. L. Dindorf.]

[Δαμοκρίτα, ἡ, Dor. pro Δημ., Damocrita, Lacæna Plut. Mor. p. 775.]

[Δαμόκριτος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damocritus, Achæus Pausan. 7, 13, Sicyonius ib. 6, 3, 5. Alii ap. Polyb. 17, 10, 9; 22, 14, 13; 40, 4, 9, Appian. Syr. c. 21, Anth. Pal. 7, 197; historicus ap. Suid. s. v. L. Dind.]

[Δαμομένης, ὁ, Dor. pro Δημ., n. pr. viri Anth. Pal. 6, 339. L. Dindorf.]

[Δαμονίδας. V. Δαμωνίδας.]

[Δαμονίκης, ου, ὁ, Dor. pro Δημ., Damonices, n. Spartani, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 621, n. 1246. L. D.]

[Δαμόνῑκος, ὁ, Dor. pro Δημ., n. pr. Elei Pausan. 5, 21, 16; Argivi ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 598, 13; 619, 621. Alius Anth. Pal. 11, 283 inscr. Δαμονικὸς male ap. Malal. p. 373, 4. L. Dindorf.]

[Δαμοξενίδας, ὁ, Dor. pro Δημ., Damoxenidas, n. pr. Mænalii Pausan. 6, 6, 3.]

[Δᾱμόξενος, ὁ, Damoxenus, Syracusanus Pausan. 8, 40, 3; Ægiensis ap. Polyb. 18, 25, 6; alius ap. Lucian. Dial. mort. 1, 3; Rhodius ap. Athen. 9, p. 403, E. Poeta com. ap. eund. 1, p. 15 B etc. L. Dind.]

[Δαμόπωλος. V. Δαμάσιππος.]

[Δᾶμος, Δαμόσιος, Δαμότης et cet. V. Δῆμος rel.]

[Δαμοσθένης, ὁ, Dor. pro Δημ., Damosthenes, n. pr. Argivi ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 581, 584. L. D.]

[Δαμοστράτα, ἡ, Dor. pro Δημ., Damostrata, Sicyonia, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 801, n. 1669. L. D.]

[Δαμοστρατία, ἡ, Damostratia, Commodi pellex, ap. Dion. Cass. 72, 11. L. Dindorf.]

[Δαμόστρατος, ὁ, Damostratus, Argivus, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 584, 1135. Halieuticorum et aliorum librorum scriptor ap. Phot. cod. 161, p. 104, 1, et Suid.; alius ap. Demosth. p. 1310, 6, 11. L. Dind.]

[Δαμοτέλης, ους, ὁ, Dor. pro Δημ., Damoteles, Spartanus Plut. Cleom. c. 28; Ætolus ap. Polyb. 22, 8, 9; ib. 9, 18; 12, 4 et 10; 13, 7. L. Dindorf.]

[Δαμότιμος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damotimus, Sicyonius, ap. Thucyd. 4, 119. Alius ap. Demosth. p. 934, 28. L. Dind.]

[Δαμοῦαι, οἱ ἐπὶ Μελαντίας πεμπόμενοι, Λάκωνες, Hesychius. Δαμόται conj. Albert.]

[Δαμούραν ποταμὸν Phœnices memorat Polyb. 5, 68, 9. Ταμύραν esse Strab. 16, p. 756, notat Schweigh.]

[Δαμοῦχος. V. Δημοῦχος.]

[Δαμοφανὴς, τὸ ἱμάτιον. Λάκωνες, Hesych. Guiet. : « Id est οὗ χωρὶς οὐκ ἔξεστι φανῆναι τῷ δήμῳ. » Soping. contra refert ad Lacænas φαινομηρίδας.]

[Δαμοφάνης, οῦς, ὁ, Damophanes, n. pr. viri in monum. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 295. L. Dind.]

[Δαμόφαντος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damophantus, Eleus, Plut. Philop. c. 7.]

[Δαμοφίλη s. Δαμοφύλη, n. pr. mulieris ap. Alciphr. Ep. 1, 6. L. Dindorf.]

[Δαμόφιλος, ὁ, Dor pro Δημ., Damophilus, n. Bœotarchæ ap. Pausan. 9, 13, 6; Cyrenensis ap. Pind. Pyth. 4, 281; Rhodii ap. Diod. 20, 93; Ennensis, ib. Exc. p. 527, 600; Argivi ap. Bœckh. C. I. vol. 1,

p. 597, 1008; sophistæ, de quo v. Suid. et ad eum Kust. L. Dindorf.]

[Δαμοφύλη, ἡ, Damophyle, Pamphylia ap. Philostr. V. Ap. 1, 30, p. 39, 2. V. etiam Δαμοφίλη. L. Dind.]

[Δαμοφῶν, ῶντος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damophon, statuarius Messenius ap. Pausan. 4, 31, 6 et sæpius; rex Corinthi ap. eund. 2, 4, 3; Pisæ 6, 22, 3.]

[Δαμόχαρις, ιδος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damocharis, n. pr. viri Anth. Pal. 6, 63; 7, 206, 588; 9, 633, Plan. 4, 43.]

[Δαμπὸν, ὁ πυρίεφθον Λάκωνες, Κρῆτες, Hesych. Πυρίεφθον quum non sit Laconibus proprium, deleverim Λάκωνες, ut e seq. versu illatum, et τὸ scripserim pro ὁ. L. Dindorf.]

[Δαμύλη inter nomina in υλη refertur ab Ammonio p. 125, ab Schæf. cit., sed ut scriptura non satis certa videatur.]

[Δαμυρίας, ὁ, Damyrias, fl. Siciliæ, Plut. Tim. c. 31.]

[Δάμυσος, ὁ, Damysus, gigas, ap. Ptolem. Heph. Photii cod. 190, p. 152, 6, 7. L. Dindorf.]

[Δαμὼ, οῦς, ἡ, Dor. pro Δημὼ, Damo, f. Pythagoræ, Diog. L. 8, 1, 42, Iamblich. V. Pyth. c. 28. L. D.]

[Δαμώδεις. V. Δαμώσεις.]

[Δάμωμα. V. Δήμωμα.]

[Δάμων, ωνος, ὁ, Damo, n. pr. viri Athen. ap. Pausan. 7, 2, 4; 3, 10; Thurini ib. 4, 27, 9, et al., Diod. 15, 36 et 50; aliorum in Tab. Heracl. p. 250, 139, ap. Andocid. p. 3 St., Hippocr. p. 1220, 9; 1280, 49, Plutarch. Cim. c. 1, Diod. Exc. p. 554 seq., Plut. Mor. p. 93, E, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 598, 9; 801, n. 1670, Polyb. 28, 1, 1; 29, 4, 4, Diog. L. 1, 1, 40. Et rursus alius, magistri Periclis, ap. Plut. Mor. p. 1136, E, Pericl. c. 4, cujus corripi testatur priorem : Δάμωνα, οὔ φασι δεῖν τοὔνομα βραχύνοντα τὴν προτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν, et ap. Plat. Reip. 3, p. 400, B, C, Diog. L. 2, 5, 19. Hinc adj. Δαμώνιος, vel Δαμώνειος potius, quod in Δαιμώνιος corruptum ap. Porphyr. Hypomn. ad Ptolem. Harmon. notavit Hemst. ad Arist. Plut. p. 352. Producta priori est in Anth. Pal. 11, 125 : Ἰητρὸς Κρατέας καὶ Δ. ἐνταφιαστής. L. Dindorf.]

[Δαμωνίδας, ὁ, Damonidas, Spartanus, Plut. Mor. p. 219, E. Vitiose fort. Δαμονίδας ib. p. 191, F. Ad eandem formam revocandum fort., quod supra memoratum, Δαμίνδας. L. Dind.]

Δαμώσεις, δημόται, ἢ οἱ εὐτελεῖς [ἐντελεῖς est ap. Hes.] ap. Lacones : si non mentiuntur Hesych. exemplaria. Nam, nisi fallor, scr. Δαμώδεις. Δαμώσεις enim essent αἱ δημώσεις s. αἱ δημεύσεις, Publicationes.

[Δαμώσιχτον, δεδοκιμασμένον. Λάκωνες, Hesych.]

[Δαμωφέλης, ους, ὁ, Damopheles, n. pr. viri Heracleotæ ap. Memnon. Phot. cod. 224, p. 236, 37, 41 ; 237, 23, ubi bis est var. Δαμοφέλης. L. Dind.]

[Δάν. V. Δὰρ, Δὴν, Ζάν.]

[Δανᾶ, pro Δανάη, dicebant, ut videtur, Phœnices. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 7 seq. : Εἰ δέ τις λέγοι καὶ ἡ Δανᾶ οὕτως (perispomenos) εἴρηται παρ' Ἑκαταίῳ, Τῇ Δανᾷ μίσγεται Ζεύς, ἴστω ὅτι τοῦτο παρ' Ἑκαταίῳ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ χρήσει τῶν Φοινικῶν (Φοινίκων), ὡς αὐτός φησι, οὐκέτι μέντοι Ἀττικοῖς καὶ τῇ συνηθείᾳ γνωστόν. Memorat etiam Herodian. Ms. Περὶ διχρόνων iisdemque verbis Draco p. 20, 4. L. Dindorf.]

[Δανά.] Δανάς Carystii μερίδας [Particulas] vocant, teste Hesych. Quo signif. et δανές [ponit Hes., cum interpr. μερίδα].

[Δανάεια, ἡ, Danaeia s. Danaea. Georg. Codin. Orig. Cpol. p. 32, A ed. Par. : Διὰ τοῦτο (Gorgonis caussa) ἔσχεν τὴν τοιαύτην ἐπωνυμίαν (Iconium) ὁ τόπος παρὰ Φιλοδώρου λογιστοῦ διὰ τὸ δεῖξαι τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνης τῷ δράκοντι τὸν Περσέα· εἶχε δὲ ἡ πόλις πρὸ τούτου ὄνομα Δαναεία (sic). Narrat Lambec. p. 175 aliis in libris esse Δανία et Δάνεια, sed verum putat Δαναεία, ductum quippe a Perseo Danaes f., sive quod condita ab eo urbs sit sec. quosdam sive quod Andromeda morte ibi ab eo liberata. Similiter Ovidio Perseum dici heroem Danaeium, imitatione Græcorum. Ap. Anon. Antiq. Cpol. in Banduri Imp. Or. vol. 1, p. 24, B, ubi eadem fere, Δαναεῖα properisp. L. Dindorf.]

Δανάη, ἡ, a quibusdam dicitur laurus Alexandrina teste Diosc. 3 [immo 4], 147.

[Δανάη, ἡ, Danae, f. Acrisii. Hom. Il. Ξ, 319; Hesiod. Sc. 216; Herodot. 2, 91, etc. Forma contracta Δανᾶ, q. v. ᾱᾱ L. Dind.]

[Δᾱναΐδης, ὁ, Danaides, patron. a Δανάη. Hesiod. Sc. 229 : Περσεὺς Δ. || A Δαναός. Georg. Sync. p. 294, 2 : Οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ (Danai) Δαναΐδαι. Hinc Δαναΐδαι de Græcis sæpissime Eurip. ∪∪∪- L. Dind.]

[Δαναΐς, ΐδος, ἡ, Danais, patron. a Δαναός. Apoll. Rh. 1, 137 : Ἀμυμώνη Δαναΐς· et Δαναΐδες ap. Strab. 8, p. 371; 12, 579, etc. et in cognominibus Æschyli Aristophanisque fabulis. || Nympha, quæ Chrysippum peperit Pelopi, sec. Pseudoplut. Parall. min. p. 313, E. || Argo navis, ut a Danao facta. Schol. Apoll. Rh. 1, 4. || Fem. a Δαναΐδης, q. d. Danaa. Bachm. An. vol. 1, p. 435, 23 : Δαναΐδες, αἱ τῶν Δαναῶν γυναῖκες. Sic enim cod. script. Δαναΐδαι pravam et ineptam correxit Bachm. || Carmen cyclicum ignoti auctoris. Clemens Strom. 4, p. 618 : Τὰ ὅμοια λέγει καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκὼς ἐπὶ τῶν Δαναοῦ θυγατέρων, quibus addit versus ex ea duos. Harpocrat. v. Αὐτόχθονες : Ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς φασιν Ἐριχθόνιον ἐξ Ἡφαίστου καὶ Γῆς φανῆναι. ∪∪∪ L. Dindorf.]

[Δανάκη, ἡ.] Δανάη, Hesychio est etiam Numulus barbaricus aliquanto plus valens obolo. Eodemque teste ita dicebatur et Ille, qui mortuis dabatur, obolus. Sed mendosa est ea scriptura, et reponendum Δανάκη e Suida, Etym. et Lex. meo vet. Ille enim δανάκην esse tradit Numismatis nomen, quod mortuis dabant olim, συγκηδεύοντες ὡς Ἀχερουσίας λίμνης ἐπίβαθρον· ut hi quoque, esse nomen Barbarici numismatis, paulo plus obolo valentis, quod defunctis in os poneretur, ut τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην εἰς ᾅδου διαπορθμευόμενοι ipsum darent τῷ πορθμεῖ. Dici autem δανάκην quasi τοῖς δαναοῖς ἐμβαλλόμενον, h. e. τοῖς νεκροῖς : δαναοὺς enim παρὰ τὸ δανά, τὸ ξηρά, vocari τοὺς νεκρούς, utpote ξηρούς. Hæc Etym. [M. p. 247, 41,] ex Heraclidis Persicῶn lib. 2, [Callimachi (fr. 110) testimonium addens, cujus si ipsum voc. Δανάκην partem constituisse demus Casaubono et aliis, mensura sit necesse est molossus. Ceterum Etym. non δανάκη ponit sed δανάκης, iterumque facit masc., quum addit : Εἴρηται δὲ δανάκης ὁ τοῖς δαναοῖς ἐμβαλλόμενος. Sic et Pollux 9, 82 : Καὶ μὴν καὶ τὸν δανάκην εἶναί τινές φασι νόμισμά τι Περσικόν. Cui de Persica voc. origine assentiuntur intt., adduntque favere eidem Heraclidis e Persicis petitum ab Etym. testimonium.] E Plutarcho quoque referunt δανάκην nominari Numulum illum s. Obolum, qui Charonti persolvitur pro Stygiæ paludis transmissione. [Conf. Ἡμιδανάκη, Ἡμιδανάκιον, Δανικόν.] || Notandum porro supra illud Δαναοὶ pro Defunctis : alioqui enim Δαναοὶ dicuntur οἱ Ἕλληνες, a progenitore ipsorum Danao, f. Beli, qui Argis olim regnavit, antiquissima et principe urbe totius Græciæ. [Paus. 2, 16, 1; 19, 3 seq. Conf. Herodot. 2, 91; 7, 94. Strab. 8, p. 371 : Τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀργείων οἰκίσαι λέγεται Δαναός, ὃς τοσοῦτον τοὺς πρὸ αὐτοῦ δυναστεύοντας ἐν τοῖς τόποις ὑπερβαλέσθαι δοκεῖ, ὥστε κατ' Εὐριπίδην Πελασγιώτας ὠνομασμένους τὸ πρὶν Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα. Nomen Δαναὸς oxytonon esse testantur Etym. M. p. 742, 56, schol. Hom. Il. P, 44.] Ab eodem patronymicῶs Δαναΐδαι dicuntur Argivi vel ceteri etiam Græci, utpote nepotes et posteri ejus. Item fem. Δαναΐδες, ejus filiæ. [De Danais Pausan. 7, 1, 7 : Δυνηθέντων δὲ ἔν τε Ἄργει καὶ Λακεδαίμονι τῶν Ἀχαιοῦ παίδων, τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐνταῦθα ἐξενίκησεν Ἀχαιοὺς κληθῆναι. Τοῦτο μέν σφισιν ὄνομα ἦν ἐν κοινῷ, Δαναοὶ δὲ Ἀργείοις ἰδίᾳ. Sic autem vocantur Græci ap. Hom. ceterosque poetas. || Fem. est in versu (Hesiodi, ut docet Eust. Il. p. 461, 8, ubi tamen male Δαναὸς) ap. Strab. 8, p. 371 : Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δανααὶ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον, de Danaidibus. Superlat. finxit Aristophanes ap. Apollon. De pron. p. 81, A : Ἕνεκα γελοίου ἡ κωμῳδία σχήματά τινα ἔπλασεν, ὥστε οὐ κριτήριον τῆς λέξεως τὸ αὐτότερος, ἐπεὶ καὶ Δαναώτατος ὑπερτίθεται παρὰ Ἀριστοφάνει, τῶν κυρίων οὐ συγκρινομένων. L. Dindorf.]

[Δαναός, ὁ, Danaus, n. pr. viri ap. Liban. Ep. 888, p. 415. L. Dind.]

[Δάναπρις, εως, ὁ, Danapris, fl. Scythiæ, in Pe-

τiplo Pont. Eux. in Huds. Geogr. vol. 1, p. 7, 8, 9, A 16, ap. Menand. p. 401, 13 ed. Niebuhr. L. Dind.]

[Δανδαίνω.] Δανδαίνειν Hesychio ἀτενίζειν, φροντίζειν, μεριμνᾶν [Attendere, Curare, Angi] : pro quo supra Δαδαίνειν. [Conf. Ἐνδανδαίνω.]

Δανδαλίδες, Hesychio κάχρυες, κριθαί, ἢ σῖτος πεφρυγμένος. Polluci autem [6, 76, 77,] μάζαι μεμαγμέναι πεφρυγμένων κριθῶν, Mazæ ex hordeo tosto. Infra Δενδαλίδες. [In Etym. M. v. Ἴουλος perperam Δανδαΐτις. Angl. Sic etiam Tzetzes Hist. 13, 566, cum fratre in schol. ad Lycophr. v. 23. V. Δενδαλίδες.]

Δάνδαλος, Hesych. teste dicitur Erithacus avis.

[Δάνδαμις, ιδος, ὁ, Dandamis, Brachman ap. Lucian. Toxar. c. 38 seqq., Arrian. Exp. 7, 2, 5, Plut. Alex. c. 8, et Pallad. De Brachm. ap. Lamb. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 183. Mandanes Straboni. L. D.]

[Δάνδαξ. Ἰωάννης ὁ ἐπίκλην Δάνδαξ memoratur Malal. p. 483, 20. L. Dindorf.]

[Δανδαρίκαι, οἱ βολευταί (βουλευταί Kust.), Hesych.]

[Δανδάριοι, οἱ, Dandarii, gens circa Caucasum ap. Hecatæum sec. Steph. Byz., it. in monum. ap. Bœckh. B vol. 2, p. 156, ap. Strab. 11, p. 495, Plut. Lucull. c. 16. L. Dindorf.]

[Δάνδης, ὁ, Dandes, Argivus, ap. Diod. 11, 53. Δάνδις cod. Pal. in epigr. Simonidis in eum Anth. Pal. 13, 14. Δάτις vel Δάτης Dionys. Ant. R. 9, 37. L. Dindorf.]

Δανειακός, ἡ, όν, ut δανειακὸν γραμμάτιον, Cautio mutui, Bud. [Theophil. vol. 2, p. 618 Reitz. : Δανειακὸς κονδικτίτιος. Δανειακή, Gl. Fœneratitia. Unde adverb. Δανειακῶς, Syntipæ Fab. 36.]

Δανείζω, Fœnero, Mutuo do ad usuram. Plut. : Τοῖς γὰρ ἀπόροις οὐ δανείζουσι. Idem : Καὶ δανείζουσιν, ὃ λαμβάνουσιν ὑπὲρ τοῦ δανεῖσαι. Epigr. [Anth. Pal. 11, 167] : Πάντα δανείζεις, Omnia fœneras, Omnem tuam pecuniam fœnore occupas. [Plut. Sol. c. 15 : Ἀλλὰ τοῦτο μὲν εὐθὺς ὤφθη τὸ ἔγκλημα τοῖς πέντε ταλάντοις· τοσαῦτα γὰρ εὑρέθη δανείζων, καὶ ταῦτα πρῶτος ἀφῆκε. Ubi vert. possis Repertus est locasse. Perf. Demosth. p. 885, 17 : Ἐπὶ τῷ σίτῳ δεδανεικέναι· 933, 21 : Ὁ δεδανεικὼς Ἀθήνηθεν ἐπὶ τῷ ναύλῳ τῷ εἰς τὸν Πόντον. C Heraclid. Alleg. Hom. p. 440, ab Schæf. cit. : Τῆς φύσεως, ἃ δεδάνεικεν ἐν ἀρχῇ, χρέα κομιζομένης. Metaph. item Anth. Pal. 9, 73 : Ναυσὶν ὅσον πέμπεις χεῦμα δανειζόμενον.] || Mutuo do, citra usuram, ut quidam annotant, ideo fortasse, quod ἐπὶ τόκῳ additum nonnunquam reperiatur ; ut ap. Plat. De LL. 5, [p. 742, C], Aristot. OEcon. [c. 16 : Δανεῖσαι τῇ πόλει ἐπὶ τόκῳ. Lysias p. 902 R. : Μνᾶς ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας. Plutarch. Sol. c. 15 : Ἐπὶ τοῖς σώμασι μηδένα δανείζειν. Theophyl. Comm. in Matth. vol. 1, p. 30, A : Τῷ αἰτοῦντί σε δίδου καὶ τὸν θέλοντα ἀπὸ σοῦ δανείσασθαι μὴ ἀποστραφῇς. Δάνεισμα δὲ οὐ τὸ σὺν τόκῳ λέγει, ἀλλὰ τὴν ἁπλῶς χρῆσιν, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ νόμῳ χωρὶς τόκου ἐδάνειζον. || Cum εἰς, de pignore, Dem. p. 822, 14 : Τῷ εἰς τὰ ἡμέτερα δανείσαντι. L. D.] || Δανείζομαι, Fœneror, Fœnore accipio : ut χρήματα δανείζεσθαι, Aristoph. [Nub. 1306], et ἀργύριον δανείζεσθαι, Xen. [Comm. 2, 7, 2. Diod. 1, 79 : Τοὺς ἀσύγγραφα δανεισαμένους.] In VV. LL. e Plut. Sol. [c. 15] : Ἐδανείσαντο συχνὸν ἀργύριον ὑπὸ τῶν πλουσίων· D ubi malim ἀπό. [Recte libri παρά.] Idem : Δέκα τάλαντα δεδανεῖσθαι παρὰ σφῶν. [Cum ἀπὸ Plat. Tim. p. 42 fin. : Πυρός τε καὶ γῆς ὕδατός τε καὶ ἀέρος ἀπὸ τοῦ κόσμου δανειζόμενοι μόρια ὡς ἀποδοθησόμενα πάλιν.] Et δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, vel ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, Dem. [p. 13, 19.] Interdum vero δανείζεσθαι sine ulla adjectione. [Poll. 3, 85 : Χρήστης κυρίως μὲν ὁ δεδανεισμένος. Similiterque Mœris p. 408. || Et pro activo. Lex. rh. Bekk. An. p. 239, 2 : Δανειζόμενοί τινες λέγονται οὐ μόνον οἱ ὑπόχρεοι ἀλλὰ καὶ οἱ δανεισταί. Eadem fere Etym. M. p. 248, 23.] || Δανείζομαι metaph. Plato De rep. 10, [p. 612, C] : Ἆρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι, ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ. [De fut. δανειῶ lepidam fabulam narrant Photius et Suidas v. Θεριῶ : Δανείζω δανείσω, τὸ δὲ δανιῶ βάρβαρον οὕτως ὥστε καὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶν ἀθρόως εἰς ἐκκλησίαν συναθροισθέντας ἐπὶ τῶν διαδόχων, ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθεστήκεσαν χρημάτων, ἔπειτά τις αὐτοῖς τῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο ἀργύριον οὕτω πως λέγων, Ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ, θορυβεῖν καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι A λέγοντος διὰ τὸν βαρβαρισμόν, καὶ οὐδὲ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἐθέλειν, ἕως αἰσθόμενος ὁ μέτοικος ἢ καὶ ὑποβαλόντος αὐτῷ τινος ἔφη, Δανείσω ὑμῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον· τότε δ' ἐπαινέσαι καὶ λαβεῖν. Ea forma δανειῶ est in Prov. 22, 7 : Οἰκέται ἰδίοις δεσπόταις δανειοῦσι· Sap. Sir. 29, 1 : Ὁ ποιῶν ἔλεος δανειεῖ τῷ πλησίον. Et med. Deut. 15, 6 : Σὺ δὲ οὐ δανειῇ· conf. 28, 12. Conf. Δανίζω. L. D.]

Δάνειον, Fœnus, Mutuum, Æs alienum : a quo δάνειον sunt, qui Latinos Damnum accepisse putent. Aristot. Eth. 9, [2] : Καὶ ὥσπερ δάνειον ᾧ ὀφείλει ἀποδοτέον μᾶλλον, ἢ ἑτέρῳ δοτέον. [Conf. ib. c. 7.] Plut. De fort. Alex. [p. 327, D] : Δάνειον τριακοσίων ταλάντων. [Dem. p. 911, 3 : Ἀπαιτῶν τὸ δάνειον. Diod. 1, 79 : Ἀπολύεσθαι τοῦ δανείου. Et ib. : Τὴν ἔκπραξιν τῶν δανείων. Et paullo inf., ubi agit de instituto Ægypt., corpora civium non sinente æris alieni caussa prehendi : Ἄτοπον γὰρ στρατιώτην ... εἰ τύχοι, πρὸς δάνειον ὑπὸ τοῦ πιστεύσαντος ἀπάγεσθαι. Et 92 : Καὶ τοὺς κωλυομένους δὲ διὰ τὰς κατηγορίας ἢ πρὸς δάνειον ὑποθήκας θάπτεσθαι τιθέασι κατὰ τὴν ἰδίαν οἰκίαν. Cui l. conf. 79 : Ὅπλα ... ἐκώλυσαν ἐνέ- B χυρα λαμβάνεσθαι πρὸς δάνειον. Pecuniam non sumptam mutuo sed datam dicere videtur puella ap. Alciphr. 1, 36, amici parsimoniam ita increpans : Τί οὖν ; οὐ ποτήριά ἐστιν ἐπὶ τῆς οἰκίας ὑμῖν, μὴ χρυσία τῆς μητρός, μὴ δάνεια τοῦ πατρὸς κομιουμένοις ; Non credita patris, si velitis redigere ? Conf. Δάνεισμα.] || Δάνειον schol. Aristoph. [Nub. 34] distinguit ἀπὸ τοῦ τόκου, scribens οὐ τοῦ δανείου χάριν, ἀλλὰ τοῦ τόκου ἐνεχυράσασθαι ἀπειλοῦσι· ubi exp. Sors, τὸ ἀρχαῖον. [|| Chirographum, Gl. Quomodo fuerunt qui caperent loco Alciphr. supra cit. || Hesych. interpr. etiam δῶρον, Munus, quod ad δάνος refert Kust.]

Δάνεισμα, τὸ, q. d. Fœneramentum, Fœneratitia pecunia. [Æschin. C. Tim. p. 15 St. : Οὐ χωρίον, οὐκ οἰκέται, οὐ δάνεισμα. Isæus p. 72 St. : Δανείσματα οὐκ ὀλίγα, ἀφ' ὧν ἐκεῖνος τόκους ἐλάμβανε.] Ipsa Fœneratio, unde δάνεισμα ποιήσασθαι pro δανείζεσθαι. Thuc. 1, [121], δάνεισμα ποιησάμενοι, Fœnerati, Mutuati. [Αἱ κεφαλαὶ τῶν δανεισμάτων, Sortes, Gl. Conf. Poll. 2, 152 ; 3, 84 ; 8, 141. || Creditum, Gl. Nisi C tamen et ibi dicitur respectu non dantis sed sumentis.]

Δανεισμός, ὁ, Fœneratio, Mutuatio. Δανεισμῷ συμβάλλειν χρήματα, Plato [Legg. 11, p. 291, C. Eur. El. 858 : Αἷμα δ' αἵματος πικρὸς δανεισμὸς ἦλθε τῷ θανόντι νῦν. Seager. Aristot. Eth. Nic. 5, 5 ; Plut. Crass. c. 7, et alibi. Adde mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 121. L. D.]

Δανειστής, ὁ, Fœnerator, Qui fœnerat pecuniam, unde correlativa sunt ὁ δανειστὴς et ὁ δανειζόμενος. [Fœnerator, Creditor, Gl. Pollux 3, 85 : Χρήστης κυρίως μὲν ὁ δεδανεισμένος, πολλάκις δὲ καὶ ὁ δανειστής. Et similiter alii gramm.] Annotatur tamen δανειστὴς accipi et pro Eo, qui fœneratur, et mutuo accipit.

Δανειστικός, ἡ, όν, Fœneratorius, Fœneratitius, [Fenebris, Usurarius addunt Gl.]. Bud. [Plut. Agid. c. 13 : Οἱ πλούσιοι καὶ δανειστικοί. L. D. Lucian. Conv. 5 : Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ, Fœneratoris. Hase.]

[Δανειστός, ἡ, όν, Mutuatitius, Gl.]

[Δανείστρια, ἡ, Creditrix, Gl. Niceph. Greg. 18, 7 : Ἔχοντες ὁμοῦ καὶ τὴν τῆς ἁρμονίας δανείστριαν φύσιν συν- D έκδημον φορολόγον. In Vita S. Steph. jun. p. 407 male scriptum δανείτρια. L. Dindorf.]

Δανές, Hesych. esse dicit ἀληθές [Verum : quam interpr. referri ad ἀδανὲς docuit Kust.], vel δῶρον, γέρας [Donum, Munus], vel μερίδα [Particulam], quod supra δάνα s. δάνη, vel ἰσχὺν [Robur], aut δάνειον [Fœnus. V. Δάνος.]

Δανήλοφα, Hesychio μακροτράχηλα, ἐκτεταμένους ἔχοντα τοὺς λόφους· vel ὑψηλοτράχηλα, μετεώρους ἔχοντα τοὺς λόφους. [Leg. τανήλοφα.]

[Δανθαλῆται, οἱ, Gens Thracia sec. Theopompum ap. Steph. Byz. Hinc Δανθηλητική (sic) de regione ap. Ptolem. 3, 11. Δενθηλήτους dicit Polyb. 24, 6, 4, q. v.]

Δανίζω, i. q. δανείζω : unde δανίσας ap. Lucill. [Anth. Pal. 11, 309 : Φεισάμενος, δανίσας, τοκίσας τόκον, ὑδροποτήσας], et fut. Atticum δανιεῖν ap. Hesych. pro δανίσειν. [Hesych. : Δανιεῖν, κακουργεῖν· οἱ δὲ δανείζειν. Alb. : « Δανείζειν. Fort. δανείσειν. Δανιεῖν enim fut. est Att. verbi Δανίζω, quo utuntur Gr. Bibl. intt. Deut. 15, 10 : Δάνειον δανειεῖς, l. δανιεῖς. » Abresch. in Misc.

Obss. 5, 3, p. 85 : « In l. l. (quem frustra quæras in Concord. Gr. Tromm.) alii legunt δανείσεις. » Conf. Δανείζω in fine. Idem Hesych. Δανίζει, μεταδίδει τοῖς ἐνδεέσι, κιχρᾷ. Sap. Sir. 20, 15 : Σήμερον δανιεῖ καὶ αὔριον ἀπαιτήσει. Alibi variatur inter formas per ει et ι. L. Dindorf.]

[Δανικὸν, τὸ, Numuli genus, i. f. q. δανάκη. Anon. ap. Suid. s. Δανάκη : Ἐπιχωριάζει τῇ μεγάλῃ Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας τὸ δανικὸν, ᾧπερ χρῶνται εἰς μικρὰς πραγματείας. L. Dindorf.]

[Δάνιον pro δάνειον legitur in libris nonnullis Manethon. 5, 124.]

Δάνος, τὸ, Donum, Munus. Euphorio [in Etym. M. p. 247, 51] : Τό ῥά οἱ δάνος ὤπασεν Ἕκτωρ. Hinc Ἀνησίδανος γῆ Etym. eadem, quæ et Ἀνησιδώρα. [Lycophr. 269 : Λαβὼν δὲ ταύρου τοῦ πεφασμένου δάνος. Schol. τοῦ Ἕκτορος τοῦ ἀνῃρημένου δῶρον. Conf. 710, 887, 1269, 1381.] || Δάνος, Mutuum, δάνειον, Eccles. 29, [1]. Sic accipitur et in his vv. ἐν δάνει λαμβάνειν quæ Bud. ex innominato auctore afferens interpr. Mutuo accipere. [|| Callim. Ep. 51 : Τὴν ἀλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων, θῆκε θεοῖς Σαμόθραξι. Ammon. p. 93 : Μετρεῖσθαι ... ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέτρῳ λαμβάνειν πυρὸν, ἤ τι τοιοῦτον ἐν δάνει, ἵνα ἀποδῷ. Schæf. Anth. Pal. App. 252 : Πνεῦμα λαβὼν δάνος οὐρανόθεν τελέσας χρόνον ἀνταπέδωκα. Hesych. inter Δανειστὴν et Δανήλοφα : Δανὲς (sic), ἀληθὲς ἢ δῶρον ἢ μερίδα ἢ ἰσχὺν, γέρας ἢ δάνειον. De quarum intt. prima et tertia v. in Δανὲς et Δανάς. || Δάνον scribit Plut. [Mor. p. 22, C, ubi multus de etym. vocis est Wyttenb.] Macedones vocare θάνατον, Mortem, unde esse ait ῥιγεδανή, et signif. κακοθάνατος. [Gl. Hesych. : Δαίνων, κακοποιῶν, κτείνων, Μακεδόνες, confert Kust., Δανῶν corrigens sec. ordinem literarum. Voc. ῥιγεδανὸς etym. Plutarcheam refellit Wyttenb.] Hic autem videat lector, annon multo magis rationi consentaneum sit δάνειον hinc derivare, quam a δάνος signif. Donum; nam altera illa hujus δάνος signif., sc. pro Fœnore, e nullo classico auctore affertur. [Sed v. supra. ᾰ]

[Δᾶνος, τὸ, barytonon, sed quod priorem producat, ponere videtur Herodian. Περὶ μον. λ. p. 36, 2, de neutris dissyllabis in ος loquens : Τοιοῦτο δέ ἐστι καὶ τὸ μάκος δᾶνος πράγος. Fort. significat Ariditatem. L. Dindorf.]

Δανὸς, ή, όν, Aridus, Siccus : ut Etym. et Hesych. δανὰ exp. ξηρά [καύσιμα ξύλα] : quorum ille derivat a Dor. δὰν pro δὴν, h. e. ἐπὶ πολὺν χρόνον : ut sint τὰ διὰ τὸν χρόνον ξηρά : afferens tamen et aliud etym. et exp., nimirum δανὰ dici τὰ καύσιμα, τὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια, εὔκαυστα, a δαίω, τὸ καίω. Affert præterea [Od. O, 321], Διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι. Inde superl. δανότατα, Suidæ ξηρότατα. [Ex Arist. Pac. 1134 : Τῶν ξύλων ἅττ' ἂν ᾖ δανότατα τοῦ θέρους ἐκπεπιεσμένα.]

[Δανότης, ῆτος, ἡ. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 40, 12 : Τὸ μέντοι παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Λακαίναις δανότης εἰρημένον, Ἐν ᾗ παύσετ' (sic) ἀμερίων μόχθων τε καὶ δανότητος, ὑγιῶς ἂν ἔχοι, εἰ παρ' ὄνομα σχηματισθείη. Prima quum videatur corripi, repetendum fort. est a δάνος, significatque Mortalitatem. L. Dind.]

[Δανούβειος, α, ον, Danubinus. Tzetz. Hist. 11, 929 : Καὶ μέχρι πόντου χευμάτων Δανουβείων · 979 : Ἴστρου παρ' ὄχθας καὶ Δανουβείου ῥέους. L. Dind.]

[Δανούβιος, ὁ, Danubius, fl. Germaniæ. Diod. 5, 25. Agathem. 2, p. 38 : Ὁ Ἴστρος, ὃν μέχρις Οὐινδοβούνης πόλεως Δανούβιον καλοῦσιν, ὁρίζει τὴν Γερμανίαν πρὸς τὰ ὑποκείμενα ἔθνη. Strabo 7, p. 304 : Τοῦ ποταμοῦ τὰ μὲν ἄνω καὶ πρὸς ταῖς πηγαῖς μέρη μέχρι τῶν καταρρακτῶν Δανούβιον προσηγόρευον (Romani), τὰ δὲ κάτω μέχρι τοῦ Πόντου τὰ περὶ τοὺς Γέτας καλοῦσιν Ἴστρον. Steph. Byz. : Δάνουβις ἢ Δάνουσις, Ἴστρος ὁ ποταμὸς, πάλαι Ματόας καλούμενος · συμφορᾶς δὲ τοῖς Σκύθαις ἐπιγενομένης οὕτως ἐκλήθη · Ματόας δὲ λέγεται ἐς τὴν Ἑλληνίδα γλῶσσαν ἀσινής, ὅτι πολλάκις περαιούμενοι οὐδὲν ἐπεπόνθεισαν. Ὁ δὲ Δάνουσις ἑρμηνεύεται, ὥσπερ τοῦ ἁμαρτεῖν ἔχειν αἰτίαν, ubi v. Holst. Ap. Malal. p. 275, 1 est Δάνυβιν ποταμὸν et Δανυβίου ποταμοῦ 277, 12, sed Δανουβίου 301, 6. Δανούβην erat Chr. Pasch. p. 527, 16, ubi scripsi Δανοῦβιν. Inter Δάνουβιν, Δανούβην, Δανούβιον variant libri Juliani Ep. 77, p. 146 Heyl. Δάνουβις est ap. schol. Pind. Ol. 3, 25, Tzetz. Hist. 11, 894, 926, sed Δανούβιος sæpius ibid. Δανοῦβις in fr. Peripli Ponti Eux. in Huds. Geogr. vol. 1, p. 11 ; Δανούβιος ap. Marcian. ib. p. 51. L. Dind. Ap. Joann. Philop. De cr. m. p. 152, 35 : Μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου, ὃν οἱ ἐγχώριοι νῦν ὀνομάζουσι Δανουβίν, item scribend. Δανοῦβιν. Hase.]

[Δάντα, ζυγὰ, Juga, Hesych.]

[Δάνυκλος, n. pr. viri ap. Nonn. Dion. 26, 97, ubi Δόρυκλος conj. Græf. L. Dind.]

[Δὰξ, Mordicus, Gl. Oppian. Hal. 4, 60 : Αὐτὰρ ὃ δὰξ μὲν ἔρεισεν. Angl. Theodos. De grammat. p. 78, 25, de adverbiis eorumque variis agens signiff. generibus : Δὰξ κλὰξ πὺξ ὀργανικά. Ubi tamen gramm. editus in *The philolog. Mus.* 4, 115 non δὰξ exhibet sed ὀδάξ. Zon. p. 1440 : Ἐκ δὲ τοῦ κλῶ κλάσω γίνεται ῥῆμα (l. ῥηματικὸν) ὄνομα κλὰς καὶ δωρικῶς κλάξ, ὡς δὰξ καὶ ὀδάξ. Sed verba ὡς δὰξ desunt in cod. al., atque Etym. M. p. 620, 41, ubi eadem, κλὰξ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ὀκλάξ, ὡς ὀδάξ, nisi inserto ibi δὰξ scribend. ὡς δὰξ ὀδάξ. Hellad. Phot. cod. 279, p. 532, 41 : Τὸ δὰξ ἀπὸ τοῦ δάξω · καὶ γὰρ οἱ Ἴωνες ἀπὸ τοῦ δάκνω τὸ δάξω ἐκφέρουσιν · ἐκ δὲ τοῦ δὰξ τὸ ὀδάξ. Arcad. p. 181, 21 : Πᾶν δὲ μονοσύλλαβον ἐπίρρημα ὀξύνεται, ἂψ δὰψ δὰξ παρὰ τὸ δήκω, ὅπερ καὶ ὀδὰξ λέγεται. L. Dind.]

[Δάξα, θάλασσα, Ἠπειρῶται, Mare, Epirotæ, Hesych.]

[Δαξασμός. V. Δαξισμός.]

[Δαξιμωνῖτις, ιδος, ἡ. V. Δαζιμών.]

Δαξισμὸς, ὁ, Morsio, Rosio, Vellicatio. Ap. Suid. in Ms. etiam Cod., Ὑπὸ δὲ πόνου τινὸς δαξισμοῦ τῆς καρδίας, παύσασθαι ἱπτάμενον. Alioqui ὀδαξησμὸς dicitur. [Suidæ cæcitati tribuit Piers. ad Mœr. p. 40. Ponit idem Zon. p. 466, ad quem Δαξασμὸς e Tim. Locr. p. 103, A, affert Tittm. : Ῥευματιζόμενά τινα δαξασμὼς ποιοῦντι, ubi est var. δαξαγμώς.]

[Δάξω. V. Δάξ.]

Δάον [Δαὸν], Hesychio πολυχρόνιον, Diutinum, Diuturnum. [Fort. Δαρόν.]

[Δάονες, ἔθνος τῆς Ἰνδικῆς, ἀπὸ Δάονος, Steph. Byz. ubi v. Pined.]

[Δαόνιον (al. Δαόνειον), πόλις Θρᾴκης, Zonar. p. 470.]

[Δαόριζοι, οἱ, Daorizi, gens Illyrica, ap. Strab. 7, p. 315. Δαοσσοὶ in libris Polyb. 32, 18, 1 et 2. Ubi rectius scribi Δαορσοι probat numorum ap. Eckh. D. N. vol. 2, p. 155 inscr. Δαορσων, quam insuper Liviano *Daorseis* (45, 26) firmavit Eckh., ubi bene annotat Duker. idem restituendum videri Appiano Illyr. c. 2, memoranti filiam Illyrii Δαορθὼ et gentem Illyricam Δάρσους. V. tamen Δάρσιοι. L. Dind.]

Δάος, a Phrygibus ὁ λύκος vocari ait Hesych. || Δάος, eidem φῶς, φέγγος, αὐγὴ, φλὸξ, πῦρ, δᾴς [Lux, Flamma, Ignis, Fax]. Etymologo quoque δάος est λαμπὰς, παρὰ τὸ δαίω, τὸ καίω, ut [Il. Ω, 647, Od. Δ, 300, H, 339] : Δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι · ubi correptum α, ut in φάος et χάος. [Quint. 9, 454 : Δάος ὄφρα πέληται πίσσα πυρὶ δμηθεῖσα. || Sol. Etymol. M. p. 426, 53 (conf. 684, 36) : Ποσειδῶν παρὰ τὸ τὴν πόσιν ἀναπέμπειν τῷ δάει ἤγουν τῷ ἡλίῳ. Wakef. || Δάος, ἡ μάθησις, Disciplina, gramm. in Bachm. An. vol. 1, p. 447, 10. L. D.] || Rursum Hesychio Δάος [Δᾶος] est ἀγγάριος, nom. servi, interdum et Liberi, in comicis fabulis : unde proculdubio Davus Terentii dictus est. [Galen. vol. 1, p. 96=2, 67 : Τοῖς ὑπὸ ... Μενάνδρου κατὰ τὰς κωμῳδίας εἰσαγομένοις οἰκέταις Δάοις τέ τισι καὶ Γέταις. Liban. Ep. 258, p. 128 : Ἕνα ἔχοντι Δᾶον. Philostr. sen. Im. 1, 3 extr. : Χρῆται γὰρ (vulpecula) ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. Lucian. Salt. c. 29 : Δάων πρόσωπα, et quos cit. Hemst. ad ejusd. Tim. c. 22. Nomen constat adeptos a Dais, gente Persica, qua de Herodot. 1, 125, et Salm. Plin. Ex. p. 559 (ad verba Strabonis 7, p. 304 : Δάκους δὲ (vocant) τοὺς εἰς τἀναντία πρὸς Γερμανίαν καὶ τὰς τοῦ Ἴστρου πηγάς, οὓς οἶμαι Δαύους καλεῖσθαι τὸ παλαιόν · ἀφ' οὗ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπεπόλασε τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Γέται καὶ Δᾶοι) : « Perperam Δαύους et Δαῦοι hodie legitur ap. Strabonem. Græcum Δάος, Latinum *Davus*, ut ᾠὸν, *ovum* et sim. Metrodorus (Anth. Pal. 14, 123, 10, ubi est : Ὀνήσιμος εἴκοσι πέντε μνᾶς ἐχέτω, Δᾶος δ' εἴκοσι μνᾶς ἐχέτω, πεντήκοντα Σῦρος. Συνέτη δέκα,

τ. δ.) : Ὀγδώκοντα Σύρος, Δάος δέκα, Τίβιος ὀκτώ. Addit Strabo : Τοῦτο γὰρ πιθανώτερον ἢ ἀπὸ τῶν Σκυθῶν, οὓς καλοῦσι Δάας· πόρρω γὰρ ἐκεῖνοι περὶ τὴν Ὑρκανίαν, καὶ οὐκ εἰκὸς ἐκεῖθεν κομίζεσθαι ἀνδράποδα εἰς τὴν Ἀττικήν. ... Atqui idem ille Strabo est qui 11, p. 515 tradit non prorsus in confesso esse an ulli exstiterint Δάοι vel Δάαι supra Mæotim : ipse certe secum pugnat. Quod autem non putat tam longe in Atticam importata mancipia, ratio eum fugit. Quippe valde simile veri est Alexandrum M., subjugatis ac devictis Dais, frequentes in exercitu suo fecisse inde loci servos, ac postea in Græciam translatum eorum nomen et usum fuisse. Profecto nova tantum comœdia, non etiam vetus, mentionem habet servitii hujus generis. In Eupolidis, Cratini, Aristophanis et antiquiorum comœdiis Δάου nomen pro mancipio non visebatur, sed Καρίων, Λυδὸς, Φρὺξ, Τίβιος, et alia hujusmodi. Apud Menandrum, Apollodorum aliosque qui post Al. M. ætatem fabulas in scena dictaverunt, frequentia τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Δάοι καὶ Γέται. Hinc Latinis comicis, qui novam Græcorum comœdiam imitati sunt, atque etiam reddiderunt, Davi et Getæ servorum nomina. Non igitur Δάκοι iidem qui et Δάοι antiquis, et Δάοι nulli vel Δάαι Getis et Germanis vicini. Sed qui Δάαι fuere ad Caspium mare, etc.» Conf. Niebuhr. Scripta min. vol. 1, p. 377. L. D.]

[Δαοῦχος, ὁ, Dauchus, n. pr. Persæ ap. Xenoph. Cyrop. 6, 3, 29, ubi al. Δαδοῦχε, haud dubie deterius.]

Δάοχος, Hesychio μοιχός : pro quo supra Δαλιοχός.

[Δάοχος, ὁ, Daochus, Thessalus ap. Demosthen. p. 324, 8, Polyb. 17, 14, 4, Plut. Demosth. c. 18. L. Dindorf.]

[Δαόω. V. Δηιόω.]

Δᾰπᾰνάω, Absumo, Consumo, Impendo, Sumtum facio. [Thucyd. 1, 121 : Ἦ δεινὸν ἂν εἴη, εἰ ... ἡμεῖς ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς καὶ αὐτοὶ ἅμα σώζεσθαι οὐκ ἄρα δαπανήσομεν· 3, 46 : Ἡμῖν δὲ πῶς οὐ βλάβη δαπανᾶν καθημένοις ; 7, 29 : Οὐ βουλόμενοι δαπανᾶν· 6, 47 : Δαπανῶντας τὰ οἰκεῖα· 7, 47 : Χρήματα πολλὰ δαπανῶντας.] Xen. Cyr. 8, [3, 17] : Τὸν πολλὰ ἔχοντα, πολλὰ καὶ δαπανᾶν καὶ εἰς θεοὺς, καὶ εἰς φίλους, καὶ εἰς ξένους ἀνάγκη ἐστί. Id. [Ἀπ. 1, 3, 11] : Πολλὰ δαπανᾷν εἰς βλαβερὰς ἡδονὰς, Magnos in perniciosas voluptates sumtus facere. [Thuc. 8, 45 : Δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα ἀφ' ὧν ἡ ἀσθένεια ξυμβαίνει.] Δαπανᾷν τὴν οὐσίαν, Dem. [Non sunt hæc verba Dem. Descripsit HSt. Lex. Septemv., id autem Suidam, qui : Δαπανᾶν οὐ τὸ ἀναλίσκειν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸ λαμπρῶς ζῆν καὶ σπαθᾶν καὶ δαπανᾶν τὴν οὐσίαν (τῇ ἀσωτίᾳ melius libri Paris. ap. Kust.). Οὕτω Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοὶ τούτῳ χρῶνται τῷ ὀνόματι. Dem. p. 1023, 14 : Τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν χορηγὸν ἑαυτῇ ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἔχουσα καὶ πολλὰ δαπανᾶν ἀναγκάζουσα (scortum Plangon). Conf. Bast. Ep. crit. p. 198. Dicitur vero etiam aliis de rebus absumendis. Schol. Hom. Il. Ν, 21, ab Hemst. cit. : Δαπανᾶν τὸν χρόνον.] || Signif. act. habet et in pass. [med.], ut Lysias p. 153 [p. 161, 41] : Καὶ τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος. Sic Andoc. p. 31 [p. 33, 20] : Οἱ μεγάλα δαπανώμενοι, πολλῶν δεόμενοι. Sic δαπανηθεὶς, Isæus p. 50 [p. 55, 22] ; δεδαπανημένος, Isocr. Paragr. [p. 383, A. Dionys. H. Epit. 12, 13, p. 13 ed. Mai. Mediol., 12, 9, p. 472 Rom. : Ἐπαύσασθε ἂν αὐτοί τι δαπανώμενοι καὶ ἡμᾶς ἐνοχλοῦντες. Nisi pass. capi h. l. præstat. Demosth. p. 17, 3 : Ὅσα εἰς ἅπαντα τὸν πρὸ τοῦ πόλεμον δεδαπάνησθε. Herodot. 2, 37 : Οὔτε τι γὰρ τῶν οἰκηίων τρίβουσι οὔτε δαπανέωνται. L. D.] || At δαπανᾷν τὴν πόλιν ap. Thuc. [4, 4,] interpr. Bud. [et Suid.] Exhaurire civitatem. Sed potuit addere ablat. Sumtu, cum Cic. qui dixit, Sumtu provinciam exhaurire. Synes. Ep. 16 : Κατὰ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παιδίων τῶν ἀπελθόντων ἡ μνήμη, pro Paulatim me consumit, i. e. conficit. Ceterum præterquam quod aptissimum est et rationi maxime consentaneum hoc etym. voc. δαπανᾷν a δάπτω, est etiam Athenæi [8, p. 363, A,] auctoritate confirmatum. [Dionys. Ant. R. 4, 81 : Ἐν ταρτάροις καὶ βαράθροις δαπανωμένους, ἀνάπαυσιν τῶν κακῶν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην λαμβάνοντας. Joseph. p. 1033, eod. sensu σῶμα βασάνοις δ. Wakef. Liban. vol. 4, p. 179, 1 : Κεῖσθαι νοσοῦντα καὶ δαπανώμενον. Jacobs. De tempore sic usurpati v. exx. ap. Bast. Ep. crit. p. 49. Appian. Samnit. 9, 2 : Χρίσας

A τοῖς κατακαίουσι καὶ δαπανῶσιν ... Ἀπενίψατο καὶ εὗρε τοὺς ὀφθαλμοὺς δεδαπανημένους. Schæf. Plut. Galb. c. 17 : Ὑπὸ φθινάδος νόσου δαπανώμενον.]

Δαπάνη, ἡ, Sumtus, Impendium. [Hesiod. Op. 721 : Πλείστη δὲ χάρις δαπάνη δ' ὀλιγίστη. Pind. Isthm. 3, 47 : Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι δαπάνᾳ χαῖρον ἵππων. Thucyd. 1, 83 : Καὶ ἔστιν ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τὸ πλέον ἀλλὰ δαπάνης· 2, 77 : Εἴπως σφίσιν ἄνευ δαπάνης καὶ πολιορκίας προσαχθείη. Sic et 3, 31 et 46 ; 6, 16 ; 8, 37 et 46 bis, et 109. L. D.] Synes. : Τῆς καθ' ἡμέραν ἢ τῆς κατ' ἔτος δαπάνης. Et ἐφήμερος, Plut. Pericl. [c. 16] ; Thuc. 1, [129] addidit gen. χρυσοῦ et ἀργύρου. [Id. 3, 13 : Νόσῳ τε γὰρ ἐφθάραται Ἀθηναῖοι καὶ χρημάτων δαπάνῃ.] Δαπάνην ποιεῖν, Sumtum facere, Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 264. Ex ead. hæc add. 10, 26 : Ἔστι δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς ... φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο· 11, 310 : Τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠγόρασας. || Sumptuositatem vert. licet ap. Æschin. Ctes. p. 85 : Οὐκ ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῆς ἐν τῇ φύσει δαπάνης. Plur. Pind. Isthm. 4, 66 : Οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι ἐλπίδων. B Eur. Tro. 996 : Τὴν Φρυγῶν πόλιν ἤλπισας κατακλύσειν δαπάναισιν. Thuc. 6, 15 : Τὰς ἱπποτροφίας καὶ τὰς ἄλλας δαπάνας· 31 : Τὸ ναυτικὸν μεγάλαις δαπάναις τῶν τε τριηράρχων καὶ τῆς πόλεως ἐκπονηθέν. Conf. 7, 28.] || Δαπάνην ξυμφέρειν, Stipendium conferre, Thuc. 1, [99 : Τοῖς μὲν Ἀθηναίοις ηὔξετο τὸ ναυτικὸν ἀπὸ τῆς δ., ἣν ἐκεῖνοι ξυμφέροιεν. || Signif. Victus et Pabuli, quam ponit Hesych. : Δαπάνη, τροφή, vidi nonnisi ab recentt. dictum. Chr. Pasch. p. 725, 13 : Μὴ ὑπολάβητε ὅτι κατὰ φόβον ἀναχωρῶ, ἀλλὰ διὰ τὸ στενωθῆναί με εἰς δαπάνας... Ἀπέρχομαι δὲ καὶ φροντίζω δαπανῶν· 732, 2 : Δαπανῶν τοσούτων μὴ εὑρισκομένων ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις. Ib. 7 : Ηὕραμεν δαπάνας πολλὰς καὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων. Mauric. Strateg. 1, 2, p. 22 : Ἐν ᾧ (de sella equi loquitur) καιροῦ καλοῦντος δυνατόν ἐστι κἂν τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν τοῦ στρατιώτου δαπάνην χωρῆσαι· 7, 11, p. 141 : Δαπάνη στρατιωτῶν καὶ τῶν ἀλόγων (conf. 122)· 143, Περὶ τῆς ἐν σελοπουγγίοις δαπάνης : Ἀναγκαῖόν ἐστιν ἐπιφέρεσθαι δαπάνην, ἵνα μὴ τῇ ἐλλείψει τῆς δ. τὸ πρακτέον ἐμποδίζηται. Est quidem ap. C Polyb. 9, 42, 4, ead. signif. : Τῇ τῶν δαπανημάτων ἐνδείᾳ, sed merito dubitante Schweigh., Herone, qui illum locum servavit, an Polybius loquatur. L. D.]

Δαπάνημα, τὸ, Quod insumtum est, Sumtus, Impensa. Δαπανημάτων δοτῆρες, Xen. Cyrop. 8, [1, 3]. Et δαπάνημα τοῦ νομίσματος, τάλαντα δισχίλια κ. τ. λ. Athen. 5, [p. 203, A. Diod. 1, 91 : Κατὰ δὲ τὴν ἐσχάτην (ταφὴν) παντελῶς ὀλίγον τι δαπάνημα γίνεσθαι. Plut. Dion. c. 17 : Τόν τε χορὸν ἤσκησεν ὁ Δίων καὶ τὸ δαπάνημα πᾶν ἐτέλεσε παρ' ἑαυτοῦ. Eust. Opusc. p. 153, 54, δαπανώματα, sed δαπανήματα recte paullo ante. || Commeatus. V. Δαπάνη. L. Dindorf.]

Δαπανηρὸς, ὰ, ὸν, Sumtuosus, Qui magnos sumtus facit, vel Qui libenter sumtus facit, Profusus. Xen. [Ἀπ. 2, 6, 2] : Δαπανηρὸς ὢν, μὴ αὐτάρκης ἐστί. Aristot. Ethic. 4 : Οὐ γὰρ εἰς ἑαυτὸν δ. ὁ μεγαλοπρεπὴς, ἀλλ' εἰς τὰ κοινά. [Demosth. p. 1002, 11 : Οὕτω δ. ἦν.] || Πόλεμος, Sumtuosum bellum, Dem. [p. 58, 6], In quod magni fiunt sumtus. [Gl. Somtuosus, Pensius, Sumtuarius, Profusus. Δαπανηρότερον· Pensius, Sum- D tuosius. Fem. Aristot. Pol. 5, 8 : Τὰς δαπανηρὰς μὲν, μὴ χρησίμους δὲ λειτουργίας. Schol. Thucyd. 5, 103 : Δάπανος γὰρ ἡ ἐλπὶς) τουτέστι δαπανηρά. L. Dindorf.]

Δαπανηρῶς, Sumtuose, Magnis sumtibus. Xenoph. Hell. 6, [5, 4].

[Δαπανησιβόρος, ὁ, ἡ, leg. e corr. Alberti ap. Hesych. v. Λαιφὺς, pro δαπανωσιβόρος. Dahler.]

[Δαπάνησις, ἡ, Consumptio. Arist. ap. Eus. Præp. ev. p. 372, C : Σαρκοφάγα ... τὴν τροφὴν ἔχοντα τὴν δαπάνησιν τῶν προειρημένων ἡμέρων. Sumptus, Impensa. Mosch. Prat. spir. p. 1139, C : Στενωθέντων αὐτῶν εἰς δαπάνησιν. Hase.]

[Δαπανητὴς, οῦ, ὁ, Consumptor. Inter nomina in ητης recenset Etym. M. p. 40, 45. L. Dindorf.]

Δαπανητικὸς, ή, ὸν, Consumtorius, Consumendi vim habens, Greg. [Schol. Lycophr. 214, ubi δαπανιστικὸς cod. ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 214, 1. L. D. Aetius p. 14, A : Φάρμακον δ. θυμῶν. Wakef. Greg. Nyss. t. 1, p. 5, A : Τὸ πῦρ, εἴπερ τῷ ὄντι δαπανητικὸν τοῦ ὕδατος ἦν. Id. ib. p. 227, B : Τὴν τραχεῖαν ταύτην

καὶ δαπανητικὴν τῶν καθομιλούντων παθῶν ἐγκράτειαν· et t. 2, p. 137, A: Δ. κατὰ τῶν μιγνυμένων δύναμιν. Hase. Δαπανητικῶς, adv., ap. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 230, p. 61.]

Δάπανος, ὁ, ἡ, Consumtor, Consumendi vim habens. Apud Athen. [2, p. 52, E, Plutarchi l. Mor. p. 624, D afferentem] cum gen.: Ἡ τῆς πικρότητος ξηραντικὴ δύναμις καὶ δάπανος ὑγρῶν. A Thuc. 5, [103] ἐλπὶς dicitur esse δάπανος, Sumtuosa, Quæ omnia profundere amat. Ita enim ibi intelligo; ideo in marg. meæ Ed. Lat. interpr. sum Profusa. Apud Hesych. oxytonως Δαπανά, ἀναλωτικά, τὰ δαπανώμενα. [Anth. Pal. 12, 42: Δαπάνῳ κόλλοπι, de cinædo. Oxyt. est etiam Longin. 44, 11: Ὅλως δὲ δαπανὸν ἔφην εἶναι τῶν νῦν γεννωμένων φύσεων τὴν ῥαθυμίαν, ubi v. Toup.]

Δάπεδον, τὸ, Pavimentum. Generalius vero et Solum. Il. Δ init.: Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, In aureo pavimento. Quem locum affert et Cam., postquam dixit δάπεδον esse Pavimentum, i. e. Complanatum et spatiosum locum in ædibus. Sed malim simplicius interpretari Pavimentum (non addita illa vocis hujus expositione), tum in hoc, tum in aliis ejusd. poetæ locis. E quibus est hic, Od. K, [227]: Ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστὸν, Καλὸν ἀοιδιάει, δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν. Ubi Eust. annotat, δάπεδον non γῆν ὕπαιθρον videri significare, sed τὸ τοῦ δώματος ἐμβαδόν. Ap. Eund. Λ, [419]: Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν. Ubi annotat idem schol.: Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ ὅτι δάπεδον καὶ νῦν ἴσως τὸ τοῦ μεγάρου ἔδαφος εἶπεν, ἔνθα καὶ αἱ τράπεζαι καὶ οἱ κρητῆρες. Ubi observandum est, eum, tanquam non affirmantem, addere ἴσως, i. e. Fortasse. Sic quoque in loco præcedente non dicit significare, sed videri significare τὸ τοῦ δώματος ἐμβαδόν. Qua voce alioqui utitur in ejusd. vocab. expositione, in illo etiam loco quem primum protuli. Postquam enim dixit δάπεδον esse τόπον ἐγγὺς οἰκημάτων, αὐτὸν μὴ ἔχοντα οἰκήματα· s. τόπον ἐν πόλει, ψιλὸν οἰκημάτων (ut in hoc ejusd. scriptoris loco: Περιφέρων τὴν ἀσπίδα ἐπίχαλκον οὖσαν, προσίσχε τῷ δαπέδῳ ἐντὸς τοῦ τείχους)· s. χωρίον ὁμαλὸν εἰς διατριβὴν ἀνεθὲν (quod in Odyssea vocari ab illo τυκτὸν δάπεδον, ubi proci se exercent), addit, posse et hic, sicut in quibusdam Odysseæ locis, hac voce intelligi τὸ ἐντὸς οἰκίας ἐμβαδόν: adeo ut δάπεδον non sit αἴθριον duntaxat, sed ὑπορόφιον quoque. Quibus hæc subjungit, quæ de etymo hujus vocis disserit. Ortum est δάπεδον e vocula δᾶ (quæ Dorice Terram signif.) et nomine πέδον. Idem schol. Od. X, [455]: Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο Ξῦον, annotat δάπεδον hic quoquo significare τὸ ὑπόστεγον ἔδαφος: idque manifestum esse ex eo quod dicatur δάπεδον δόμοιο, sc. ad differentiam τοῦ αἰθρίου. Sciendum est porro vocem istam pro Pavimento reperiri ap. eos quoque qui soluta oratione scripserunt. Athen. 12, [p. 537, F]: Ἔῤῥανε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρῳ σπουδαίῳ καὶ οἴνῳ εὐώδει τὸ δάπεδον. Quin etiam ap. Xen. vocem istam habemus, Cyrop. 8, p. 142 meæ Ed. [8, 8], ubi de Persarum luxu et mollitie loquitur: Ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ δάπιδες. || Δάπεδον interdum est potius Solum, ut quum dicitur quis natus vel ἐν δαπέδῳ regionis vel urbis alicujus humatus esse: cujus usus exemplum in Epigr. extat. [Anth. Pal. 12, 131: Καὶ τὸ καλὸν Συρίης ἱπποκρότου δάπεδον.] Sed et pluralis pro singulari positus hunc eund. usum obtinet, ut in hoc Biantis Epitaphio: Κλεινῆς ἐν δαπέδοισι Πριήνης φύντα καλύπτει Ἥδε Βίαντα πέτρα, κόσμον Ἴωσι μέγαν. [Eur. Hipp. 230: Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις. Et alibi similiter.] Invenitur et cum aliis genitivis, siquidem ap. Eur. legimus [Alc. 594], πεδίων δαπέδοις, periphrastice pro πεδίοις. Eadem periphrasi dicitur γῆς δάπεδον (ut Lat. poetæ dixerunt Terræ solum), quod Aristoph. non tanquam comicum, sed tanquam tragicum usurpavit, Pl. [515]: Ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον, καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι. Sic autem pleraque extant ap. hunc com., quæ minime e comico sermone sumta sunt, quin potius ab eo abhorrent; sed ad tragicam grandiloquentiam alludens aut etiam nominatim ad alicujus tragici locum, iis utitur. [Themist. Or. p. 217, A: Τοῖς λείοις καὶ ἀναπεπταμένοις δαπέδοις.] || Δάπεδον, uti dixi, quidam e πέδον, alii ex ἔδαφος derivarunt. Eust. [Il. Δ, 2 cum schol. et Etym.] ex iis est qui e πέδον deductum esse volunt: ut nimirum δάπεδον dicatur quasi δᾶς πέδον, quod δᾶς est Doricum pro γᾶς: a nomin. Δᾶ. Sonabit autem δᾶς πέδον quasi quis dicat Terræ solum. Sic non solum γῆς πέδον, sed etiam χθονὸς πέδον inveniri ap. Tragicos, docui in Πέδον: genitivum illum ex Æsch. Pr. init., hunc autem e Soph. afferens. Etym. nomen hoc δάπεδον deducit quidem et ipse e πέδον, cui præfixa sit particula δᾶ: sed huic aliam hic signif. inesse existimat; vult enim esse ἐπιτατικὸν, i. e. habere vim intendendi: ut δάπεδον sonet τὸ μέγα καὶ πλατὺ πέδον, quod est ἔδαφος. Fieri autem ait hoc δᾶ e ζᾶ, per metathesin literæ δ in ζ: unde ζάπλουτος dicitur ὁ πάνυ πλούσιος. Ubi observa obiter eund. usum partic. ζᾶ, et δᾶ, si ejus sententiam sequamur. Ad ζᾶ quidem quod attinet, in multis vocabulis hanc intendendæ signif. vim habere constat; at particulæ δᾶ hunc usum habentis, non obvia itidem exempla sunt. Dicitur quidem in δάσκιος esse itidem ἐπιτατικὴ hæc vocula, sed alii esse volunt per sync. factum e δασύσκιος. Sic et in δασπλῆτις usum istum a quibusdam habere existimatur. Altera autem etymologia (cujus nullam schol. ille mentionem facit), ea est qua δάπεδον ab ἔδαφος deducitur. Sed hæc mihi multo minus placet, minusque verisimilis videtur. Alioqui pro ea facere videri queat vox Ἐδάπεδον: quippe quæ habeat ε, et in qua aspiratæ duntaxat in tenuem mutatio facta dici possit: ut sc. ex ἔδαφος primum ἐδάπεδον pro ἐδάφεδον factum sit, deinde δάπεδον, ablata prima illa vocali. Sed vocem illam ἐδάπεδον nullo testimonio nobis comprobant VV. LL., ego autem nec ap. Hesych., nec Suid., nec Etym., nec alium quenquam, eam reperio: adeo ut valde suspectam habeam, et verear ne, ut aliæ quamplurimæ, errore alicujus ex illorum VV. LL. consarcinatoribus in ea irrepserit. Hæ sunt illæ duæ etymologiæ quæ ap. vett. gramm. extant: sic tamen ut prior magis ap. eos recepta sit. At Cam. hanc falsam esse arbitratur (nam esse quasi γάπεδον i. e. γήπεδον, falsum est, inquit), qui alterius ne mentionem quidem facit. Putatque δάπεδον esse potius a δάπτω significante κόπτω: sicut Pavimentum est a Pavio, quod est Ferio. Ego autem non video cur e duabus illis priorem repudiare debeamus: nisi infinitas alias, quæ alioqui recipi solent, rejicere velimus. Sed undecunque tandem originem habeat vox δάπεδον, ex ea orta esse constat nomina composita, Ἀλλοδαπὸς, Ἡμεδαπὸς, aliaque, de quibus ordine agam; atque ita ἀλλοδαπὸς dicitur tanquam ἀλλοδάπεδος, vel tamen ἀλλοδαφός: idemque et de ceteris dicemus. Sed mirari quis possit, idque non immerito, quomodo Eustath. δάπεδον e πέδον, non ex ἔδαφος deducens, ἀλλοδαπὸς tamen exponat non ὁ ὢν ἐξ ἄλλου πέδου, s. ὁ τοῦ ἄλλοθεν πέδου, sed ὁ τοῦ ἄλλοθεν ἐδάφους. Qua de re dicam et in Ἡμεδαπός. [ᾱ Producta prima ubi legitur in libris, Æsch. Prom. 829: Πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα, γάπεδα scrib. conjecit Pors. ad Eur. Or. 324, cui Blomf. addit Lycophr. 918: Τοῦ τειχοποιοῦ γαπέδων Ἀμοιβέως, ubi δαπέδων libri multi. Conf. Γάπεδον. || De forma Ζάπεδον HSt.: « Ζάπεδον, Hesych. μέγα ἔδαφος. Videtur tamen adjective potius signif. Magnum solum s. pavimentum habens. » Subst. esse docet Xenoph. Athen. 11, p. 462, C: Νῦν γὰρ δὴ ζ. καθαρὸν καὶ χεῖρες ἁπάντων. Hes. autem expl. etymologiam spectat ineptam a ζα et πέδον.]

[Δάπης. V. Δάπις.]

Δαπίδιον, τὸ, dimin. a δάπις, Parvus s. Vilis tapes. Ap. Athen. 11, [p. 477, F, in verbis Hipparchi]: Δαπίδιον ἓν ἀγαπητὸν ποικίλον. Ceterum cum δάπις scribitur, videri possit a δάπεδον esse derivatum, ut sit Stragulum quo pavimentum sterni solet: sicut Ταπεινὸς etiam quidam gramm. dictum volunt quasi ἐδαφεινὸς, ab ἔδαφος (ut Lat. Humilis ab Humus); Eust. vero παρὰ τὸ πατεῖσθαι. [Coraes Theophr. p. 193 sq.]

Δάπις, ιδος, ἡ, i. q. τάπης s. τάπις, Tapis, Tapetum. Xen. Cyrop. [8, 8, 16]: Τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ δαπίδων τιθέασιν, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ'

ὑπείχωσιν αἱ δάπιδες, ubi taxat τὸ θρυπτικὸν in Persarum gente et τὸ μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι. Quidam Codd. ibi habent ταπίδων, quemadmodum et Athen. [12, p. 515, B], a quo locus ille citatur. Legitur tamen ap. eund. quoque Athen. hoc δάπις : 4, [p. 138, F] : Ἐπὶ δὲ τούτων δάπιδας ὑποστρωννύουσι· 1, [p. 28, A], ex Hermippo : Καρχηδὼν δάπιδας καὶ ποικίλα προσκεφάλαια. Item 2, [an p. 48 init., ubi tamen res non voc.] et ap. Plut. in Alex. [c. 52; Ages. c. 12], nec non ap. Suid. afferentem ex Aristoph. Pl. [528] : Οὐδ' ἐν δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν. [Ubi deteriores libri οὔτε τάπησιν. Id. fr. Danaid. ap. Athen. 2, p. 57, A : Ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας.] Addit vero Idem [expilans schol. Vesp. 674, ubi est : Ὕρχας, οἶνον, δάπιδας] τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς, δάπιδας λέγουσι, i. e. Tapetes non villosos, sed nudos : qui paulo ante ψιλοτάπιδες. [Δασείας dicit Villosos tapetes schol. Nicand. Ther. 322, significans idem colore plerosque κοκκίνους fuisse.] Apud Hesych. vero legitur Δάπης, τάπης. [Ubi δάπις conj. intt.]

Δάπτης, ὁ, Hesychio δεινὸς, sonat potius Laniator. [Δασπλὴς conj. Ruhnk. Ep. cr. p. 156.]

Δαπτὸς, ἡ, ὸν, Vorax. Apud Lycophr. autem [1403] μυῖαι, Mordaces muscæ, δακνηραί. [Δαπταῖς τιτύσκων αἱμοπώτησιν φόβον, ubi al. libri δάπταις, tanquam a δάπτης, ὁ. Δαπταὶ etiam Eust. Il. p. 615, 10; 962, 58, Od. p. 1466, 30; 1795, 15.]

Δάπτριος, ὁ, ἡ, Lacerator, Edax, ex Epigr. [Gregor. Naz. vol. 2, p. 121, B : Ἄλλοις δ' αὖ μελέων κατεδάσσατο δάπτρια νοῦσος· ib. p. 172, C : Πτόρθου γλυκεροῖο φαγεῖν δαπτρεῖαν ἐδωδὴν, vitiose, ut videtur, pro δάπτειραν.]

Δάπτω, Voro, Dilanio, Dilaniando voro. Il. Π, [159], de lupis, Οἵ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες Δάπτουσι· Λ, [481], de leone, Αὐτὰρ ὁ δάπτει. [Pindar. ap. schol. suum Pyth. 4, 407 : Κεῖνον (aurum) οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει· Nem. 8, 23 : Καὶ κεῖνος Τελαμῶνος δάψεν υἱὸν, φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις.] Proprie est ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθίω, ut legimus ap. Athen. 8, [p. 363, A. Suid. : Δάπτω, τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθίω]. Et Il. Ψ, [183] δαπτέμεν tribuitur igni, sicut et canibus : quo et Lat. modo Ignis vorare dicitur. [Anth. Pal. 8, 213 : Ποταμῷ δέμας ἠὲ κύνεσσιν ῥίψατε ἠὲ πυρὶ δάψατε παντοφάγῳ, transitive, Comedendum date. Ubi θάψατε fuerunt qui conjicerent.] At Il. N, [831] de hasta dicitur, Ὅ τοι χρόα λειριόεντα Δάψει, Discerpet. Scio tamen Vorare de plaga etiam dictum inveniri. [Hom. Il. E, 858 : Τῇ ῥά μιν οὖτα τυχὼν, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν· Φ, 398 : Ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας (ἔγχος), διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας. Æsch. Suppl. 70 : Δάπτω τὰν ἁπαλὰν νειλοθερῆ παρειάν· Prom. 368 : Ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας. Eur. Med. 1189 : Πέπλοι δὲ λεπτοὶ ... λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.] Sed et alia metaph. usus est Greg. Naz. : Δυσαλθεῖ θυμὸν ἀνίῃ Δάπτω. Sic γυιοβόροι dicuntur curæ. [Soph. Œd. T. 682 : Δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ 'νδικον Seager. Improprie it. Lycophr. 259 : Ἐκεῖνό σ', ὦ τάλαινα καρδία, κακὸν δάψει. Et proprie id. 1005 : Πολλοὶ δὲ πρόσθεν γαῖαν ἐκ κείνης ὀδὰξ δάψουσι. L. D. Aret. Diut. Pass. 1, 1 : Οὐ γὰρ τοῦ σώματος μοῦνον ἀπρὶξ λαβόμενον ταχὺ ἀνασμύχει τε καὶ δάπτει (morbus). Hemst. De flamma Apoll. Rh. 4, 666 : Φλὸξ δ' ἀθρόα φάρμακ' ἔδαπτεν. || Pass. Hesych. : Δάπτομαι· διασπαράσσομαι, κατεσθίομαι, τρύχομαι. Respexit fort. Æsch. Prom. 437 : Συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ. De confus. c. λάπτω v. Bentl. et Ruhnk. ad fr. Callim. p. 529; c. δαρδάπτω Aristoph. ap. Athen. 3, p. 91, C. Schæf.]

[Δαπτῶς, Mordaciter. Aret. Diut. Pass. 1, 9 : Ἄλλοτε μὲν δριμὺ δαπτῶς. Int. Mordicus acre.]

[Δὰρ (sic pro Δὰν leg. Wessel.), ὄνομα μεγάλης ἀρχῆς κατὰ Πέρσας, Glossa Nomica. Alberti ad Hesych. v. Δαρεῖος.]

[Δαρὰ, ὃ καὶ Δαράς φασι, φρούριον Ἀναστασίου πόλεως λεγόμενον ὀχυρώτατον. Ὁ πολίτης Δαρηνὸς (ut apud Theophyl. Phot. cod. 65, p. 28, 21, et eund. Hist. 3, 5, p. 67, C, D; 5, 3, p. 123, C; τῆς Δαρεινῆς vitiose ap. Menand. p. 302, 13 ed. Niebuhr.), ὡς Σοῦρα Σουρηνός. Δύναται καὶ Δαρραῖος (Δαραῖος Pinedo, quanquam ex numo Goltziano affertur Δαρραιων), Steph. Byz., ubi plura intt. Suspectum ἐν Δάραις Procop. Hist. p. 133, C, quum ἐν Δάρας sit p. 35, A, 46, A, 52, C, 64, C, 65, D, 96, A, 126, D, 135, A, 161, D, et πόλει Δάρας 581, C, D. Δάρας, τὸ, Theophyl. Hist. 2, 5, p. 37, D, et 67, C, 76, B, 85, D, 87, D, 123, A ; τοῦ Δάρας 2, 4, p. 36, C. Item ἐς Δάραν 162, D. Recentiorum nonnullis vocari Δορὰς notavi ad Malal. p. 399, 19. L. Dindorf.]

[Δαραβὰ vel Δαραδὰ, oppidum Arabiæ, ap. Strab. 16, p. 771. L. Dind.]

[Δαράδαι, οἱ, gens Africæ, Agathem. 2, p. 40.]

[Δάρανδος, i. q. Τάρας, Tarentum. Steph. Byz. s. Τάρας : Εὕρηται καὶ διὰ τοῦ δ Δάρανδος. L. Dindorf.]

[Δαραστάνη. V. Δαριστάνη.]

[Daratitas Æthiopes memorat Polyb. ap. Plin. N. H. 5, 1, 1.]

Δάρατος, a Nicandro in Γλώσσαις dicitur ὁ ἄζυμος ἄρτος, teste Athen. 3, [p. 110 D; conf. qui Thessalicum dicit Seleuc. ap. eund. 114, B]. Δαρὸν Hesych. exp. μακρὸν χρόνον καὶ ἐπιπολὺ, Dorice pro δηρὸν, Diu. Sed addit, quosdam dicere esse etiam Festum quoddam et ἄρτον τὸν ἄζυμον, Panem non fermentatum.

[Δάραψα, τὰ, urbs Bactriæ sec. Strab. 11, p. 516 (ubi pro εἰς ... Δάραψαν libri meliores Δάραψα, ut est 15, p. 725) et Steph. Byz. Gent. Δαραψηνὸς vel Δαραψιανὸς ap. eund.]

[Δάρδα, μέλισσα, Apis, Hesych.]

[Δάρδαι, οἱ, Dardæ, gens Indiæ sec. Dionys. in Bassaricis ap. Steph. Byz. Memorat et Nonn. Dion. 26, 61. L. Dindorf.]

[Δαρδαίνω.] Δαρδαίνει Hesychio μολύνει, Inquinat, Contaminat.

[Δαρδάνειον, τὸ, Dardaneum, promont. urbi Dardano vicinum. Strabo 13, p. 587, fort. vitiose : Περὶ Δαρδάνιον ἄκραν. Diod. 13, 45 : Πρὸς τὸ Δαρδάνειον, ubi liber unus Δαρδάνιον. L. Dindorf.]

[Δαρδάνειος, α, ον, Dardaneus, adj. a Δάρδανος. Lycophr. 1257 : Καὶ Δαρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλώσεται. Eur. Tro. 841 Δαρδάνεια pro Δαρδάνια restituit G. Dindorfius præf. ad Poet. scen. p. xxiv. Ap. Suid., Δαρδανεὺς ὄνομα ἔθνους καὶ Δαρδάνειοι, fort. scrib. Δαρδάνιοι. L. Dindorf.]

[Δαρδάνειος, ὁ, Dardaneus, fl. Eust. Il. p. 220, 10 : Σημειωτέον ὡς Δαρδάνιος μὲν τὸ τοπικὸν διὰ τοῦ ι γράφεται, Δαρδάνειος δὲ ποταμὸς ἐν διφθόγγῳ. Arcad. p. 44, 20 : Τὰ εἰς ειος τρισύλλαβα κύρια καὶ τὰ πλείω ὀνόματα ποταμῶν ὀξύνεται ... προπαροξύνεται δὲ ταῦτα ... τὸ δὲ Δαρδανειὸς ὀξύνεται. Suidas Ms. Paris. 2551, ap. Bast. Ep. cr. p. 153, v. Ἀμνισός : Τὸ δὲ Δαρδανειὸς, ὄνομα ποταμοῦ, καὶ ὑπὸ [εἰ καὶ (malim κἂν) ὑπὲρ Bast.] τρεῖς συλλαβὰς, ἀλλ' οὖν ὀξυνόμενον, ἠκολούθησε τῷ Ἀλφειός. L. Dind.]

[Δαρδανεὺς, έως, ὁ, Dardaneus, n. pr. Pythagorei in Jambl. Vit. Pyth. c. 36. || Gent. a Δάρδανος, urbe Hellesponti. Xenoph. Hist. Gr. 3, 1, 10. Ibid. est fem. Δαρδανίς. || Qui ap. Herodot. 1, 189, tanquam vicinus Matienis, memoratur populus Δαρδανέων, Δαρνέων esse visus est intt. || Ἀπειρεσίου πέλας Ἰνδοῦ Δαρδανέες memorantur Dionysio v. 1138. || Gens Thracia, quæ alias Δάρδανοι vel Δαρδάνιοι, Polybio 2, 6, 4 et 4, 66, 1, et Agatharchidi ap. Athen. 6, p. 242, D, est Δαρδανεῖς. Suid. : Δαρδανεὺς, ὄνομα ἔθνους. L. D.]

[Δαρδανία, ἡ, Dardania, ins. Samothraces nomen antiquius. Pausan. 7, 4, 3. || Urbs in monte Ida. Hom. Il. Υ, 215 : Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς· κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων, ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης. Auctor Iliadis min. ap. Pseudoherod. Vit. Hom. c. 16 : Ἴλιον ἀείδω καὶ Δαρδανίην εὔπωλον. Eur. Tro. 819 : Τείχη περὶ Δαρδανίας· Hel. 384 : Ὤλεσε πέργαμα Δαρδανίας. Et alibi. Nonn. Dion. 3, 190 : Δαρδανίην εὔπυργον ἐπώνυμον ἄστυ χαράξας (Dardanus). Conf. Scymn. v. 688, Conon. Narrat. 12 ap. Phot. cod. 186, p. 132, 35. De situ oppidi sua ætate dudum deleti conjecturam Strabonis v. ejus l. 13, p. 592. || Regio circa urbem a Dardano conditam, sec. Steph. Byz. in Δάρδανος, qui urbes Δάρδανον et Δαρδανίαν pro iisdem habuisse videtur. Conf. Strab. 13, p. 565, 593, 596, 606, Apollod. 3, 12, 1, 5, et ut videtur Apoll. Rh. 1, 931, Basil. M. Ep. 226, vol. 3, p. 347, A. || Pars Illyrici, ubi inco-

lebant Δάρδανοι, quod v. Heraclides Lembus apud Athen. 8, p. 333, A : Παιονίαν καὶ Δ. Malchus p. 255, 5 ed. Niebuhr. : Ἐκλιπεῖν μὲν τὴν Ἤπειρον ..., ἐλθεῖν δὲ εἰς τὴν Δαρδανίαν. -υυ- L. Dindorf.]

[Δαρδανίδης, ὁ, Dardanides, patron. a Δάρδανος. Hom. Il. Γ, 303 : Δ. Πρίαμος. Et alibi. Eur. Iph. A. 1049 : Ὁ δὲ Δαρδανίδας ... Γανυμήδης. Pind. ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 83 : Ὀλβίων Δαρδανιδᾶν. Eur. Rhes. 230 : Ξύλλαβε Δαρδανίδαις, de Trojanis. Dionys. Ant. R. 2, 3 : Τὰ μητρόθεν μὲν ἀπ' Αἰνείου ὄντες (Romulus et Remus) καὶ Δαρδανίδαι. -υυ- L. Dind.]

[Δαρδανιήδης, ὁ, i. q. Δαρδανίδης. Tzetz. Hom. 337 : Τοῖα μέν οἱ Πρίαμος προσεφώνει Δαρδανιήδης. L. Dind.]

[Δαρδανικὸς, ἡ, ὸν, Dardanicus, unde τῆς Δαρδανικῆς de regione Dardanorum Illyriorum ap. Polyb. 5, 97, 1, Strab. 7, p. 313, 316, Trojanorum 13, 602 bis, et Steph. Byz. in Δάρδανος. L. Dindorf.]

[Δαρδάνιος, α, ον, Dardanius, i. q. Δαρδάνειος. Hom. Il. E, 789 etc. : Πυλάων Δαρδανιάων. Nom. male scribitur Δαρδανίαι in schol. Γ, 145. || I. q. Δάρδανος. Hom. Il. B, 819 : Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐῢς παῖς Ἀγχίσαο Αἰνείας. Strabo 13, p. 592 : Διττῶς δὲ ταῦτ' (τὰ παρώρεια τῆς Ἴδης) ὀνομάζει ὁ ποιητὴς, τότε μὲν οὕτω λέγων, Δ. αὖτ' Ἀγχ., Δαρδανίους καλῶν, τότε δὲ Δαρδάνους, Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί. V. etiam Δάρδανοι. L. Dindorf.]

[Δαρδάνιος, ὁ, Dardanius, scriptor ap. Ioan. Laur. De mens. 4, 9 : Δ. ἐν τῷ περὶ σταθμῶν. L. Dind.]

[Δαρδανὶς, ίδος, ἡ, Dardana. Hom. Il. Σ, 122, 339 : Δαρδανίδες βαθύκολποι. Aristoph. Vesp. 1371 : Αὕτη πούστί σοί γ' ἡ Δαρδανίς. || Filia Acherontis ap. schol. Apoll. Rh. 2, 356. || Δαρδανὶς ἄκρα i. q. Δαρδάνειον, Strabo 13, p. 595, et simpl. Δαρδανὶς, schol. Apoll. Rh. 2, 356. Conf. Δαρδάνειον, Δαρδανεύς. L. Dind.]

[Δαρδανίων, ωνος, ὁ, i. q. Δάρδανος. Hom. Il. H, 414 : Οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες· Θ, 154 : Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες. L. D.]

[Δάρδᾰνος, ὁ, Dardanus, f. Jovis, conditor urbis Dardani et regni Dardanorum. Hom. Il. Υ, 215 etc.; Apollod. 3, 12, 1; Diod. 4, 75; 5, 48; Pausan. 7, 19, 6. || Protesilai moderator ap. Ptolem. Heph. Phot. cod. 190, p. 147, 29, et Eust. Od. p. 1697, 60. || Abydenus ap. eund. Phot. ib. p. 153, 26. || Assyrius, apud Philostr. V. Soph. 2, 4, 2, p. 568. || Fabula Menandri ap. Meinek. p. 41. || Paridis et Helenæ f. sec. schol. Hom. Il. Γ, 40. || Psophidius Arcas Pausan. 8, 24, 3. || Filius Illyrii ap. Appian. Illyr. c. 2. || Præfectus Rom. sub Honorio ap. Olympiod. Phot. cod. 80, p. 59, 11. Alius Liban. Ep. 493, p. 248. || Fl. i. q. Ῥοδίος, vicinus oppidis Cleandriæ et Calc Peuce ap. schol. et Eust. ad Il. M, 20. || Ἡ, urbs Hellesponti, finitima Abydo. Herodot. 5, 117; 7, 43; Thucyd. 8, 104; Apollod. 3, 12, 1, 5; Diod. 4, 75; 5, 48; 13, 45; Strabo 13, p. 587, 590, 595, 600; Lycophr. 1129. L. Dindorf.]

[Δάρδᾰνοι, i. q. Trojani, dicti a rege eorum Dardano. Hom. Il. Γ, 456 et alibi sæpissime. Diod. 4, 75; 5, 48. || Gens super Thraciam. Diod. 5, 48, ubi v. Wessel.; id. Exc. p. 497; Dio Cass. 38, 10; 51, 23, et ubi Δαρδάνιοι est in libris 27. Quam formam Reimar. defendi annotat auctoritate Strab. 7, p. 316, 318; 8, p. 389 inter Illyrios recensentis Δαρδανίους (et Polybii 26, 9, 2 et 4; 28, 8, 2, Epiphanii Ancor. vol. 2, p. 117, A). Nam quem idem Reim. testatur Stephan. Byz., memorantem in Δάρδανος gent. Δαρδάνιοι, non satis certum hanc gentem dicere. Ceterum ap. Strab. est etiam τῶν Δαρδανιατῶν, et sec. Corais conj., τοῖς Δαρδανιάταις, ubi codd. Αὐταριάταις. L. Dindorf.]

Δαρδάπτω, i. q. δάπτω, Voro, per reduplicationem, ut μαρμαίρω a μαίρω, et alia. Il. [Λ, 479] : Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσι. [Alia exx. v. ap. Toup. Emend. vol. 2, p. 20. Schæf. Oppian. Hal. 4, 628 : Εἰσόκε δή μιν ... θὴρ δαρδάψῃ. Wakef.] Et metaph. κτήματα δαρδάπτουσιν, Od. Ξ, [92]; χρήματα δαρδάπτουσιν, Π, [315]. Sic Devorare patrimonia, Catull. [Perf. Hesych. : Δεδάρδαφε, καταβέβρωκε. Wakef.]

Δαρδῶσαι, Hesychio ῥίψαι [ῥῖψαι], σπαράξαι. [Jacere, Laniare. Leg. fort. δαρδάψαι.]

[Δαρειαῖος, Δαρειδαῖος, Δαρειάν. V. Δαρεῖος.]

Δᾱρεικοὶ, s. Δαρεικοὶ στατῆρες, Numi quidam aurei, A a prisco Dario primum cusi, qui rex fuit Persarum. [Ἐκλήθησαν δαρεικοὶ οὐχ ὡς οἱ πλεῖστοι νομίζουσιν, ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρὸς, ἀλλ' ἑτέρου τινὸς παλαιοτέρου βασιλέως.] Valebat autem ejusmodi Daricus stater aureus, viginti drachmas : atque ita quinque Darici unam faciebant argenti minam, quippe quæ centum drachmis constaret. Suid. [Harpocr. et schol. Arist. l. infra cit. et Lex. rhet. Bekk. An. p. 237, 17, quod addit Δαρεικοὶ στατῆρες ἐκαλοῦντο ἔχοντες δραχμῶν δύο ὁλκήν. Pollux 3, 87 : Οἱ δαρεικοὶ ἀπὸ Δαρείου, ὡς ὑπ' ἐκείνου ἀκριβωθέντες εἰς κάθαρσιν τοῦ χρυσίου. Herodot. 7, 28 : Χρυσίου τετρακοσίας μυριάδας στατήρων Δαρεικῶν. Thucyd. 8, 28 : Τὰ ἀνδράποδα πάντα καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα, ὧν καθ' ἕκαστον στατῆρα δαρεικὸν παρ' αὐτοῦ ξυνέβησαν λαβεῖν. Aristoph. Eccl. 602 : Πῶς οὖν ὅστις μὴ κέκτηται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δὲ καὶ δαρεικούς. Xen. Anab. 1, 1, 9; 1, 3, 3; ib. 21 : Ἀντὶ δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικά. Ib. 1, 7, 18 τρισχίλιοι δαρεικοὶ æquiparantur δέκα ταλάντοις. Et alibi. Demosth. p. 741, 7 : Τὸν ἀκινάκην τὸν Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. B Plut. quum alibi tum Mor. p. 211, B : Χρυσῶν δαρεικῶν. Id. Cimon. c. 10 : Φιάλας δύο τὴν μὲν ἀργυρείων ἐμπλησάμενον δαρεικῶν, τὴν δὲ χρυσῶν. Arrian. Exp. 4, 18, 11 : Τριακοσίους δαρεικούς. Ceterum δαρεικὸς adjective dicitur etiam aliis modis. Diod. 17, 66 : Ἐνακισχίλια τάλαντα χρυσοῦ χαρακτῆρα Δαρεικὸν ἔχοντα. Quod de imagine Darii daricis impressa capiebat Brisson. ap. Wessel. Poll. 7, 98 : Ἄπεφθος χρυσὸς, ἀκριβὴς, εἰλικρινὴς, ἀκήρατος, ἀκραιφνὴς, Δαρεικὸς, Γυγάδας. Alciphr. 1, 5 : Σοὶ μὲν γὰρ ὁ βόλος ἤνεγκε πρώην χρυσοῦ κόμματα Δαρεικοῦ τῆς ἐπὶ Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἴσως λείψανα. Tzetz. Hist. 1, 928 : Χρυσοῦ δ' ἐνσήμου δαρεικοῦ νομίσματος καλλίστου τετρακοσίας ... μυριάδας. Gramm. in Bachm. An. vol. 1, p. 442, 25 : Δαρεικὸς, Δαρείου κτῆμα. || Δαρικοὶ scribi videtur in inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 1, p. 698, a; Bœotica ib. p. 754, 14 : Δαρικους. Draco p. 38, 19 : Διονύσιον ἱερὸν ... συστέλλει τὸ ι, δαρικὸς κεραμικὸς βοϊκὸς ἐκτείνει. Eo licet referri scripturam librorum Lysiæ p. 121 St. χαρικοὺς pro δαρεικούς. Δαρεικὸς contra testatur Herodian. Epim. C p. 180. L. Dindorf.]

[Δαρειογενὴς, ὁ, ἡ, Dario natus. Æsch. Pers. 6, 146 : Ξέρξης βασιλεὺς Δ.]

[Δαρεῖον, τὸ, Dareum, urbs Phrygiæ, unde gent. Δαριεὺς s. Δαρειεὺς, utrumque ap. Steph. Byz. Sed recte Holst. corrigere videtur Δαρίειον, et pro Δαρειεὺς Berkel. Δαριειεύς. || Δαρείου Libyæ mentio fit in Stadiasmo ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 486. L. Dind.]

[Δαρεῖος, ὁ, Darius s. Dareus, n. plurium regum Persicorum. De cujus signif. Herodot. 6, 98 : Δύναται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν ταῦτα τὰ οὐνόματα, Δ. ἐρξίης, Ξέρξης, ἀρήιος κ. τ. λ. Hes. vero : Δ. ὑπὸ Περσῶν ὁ φρόνιμος, ὑπὸ δὲ Φρυγῶν ἕκτωρ. Quarum signiff. ad posteriorem Albert. referebat l. Suidæ, de quo diximus in Βᾶρις p. 129, C, ne ipse quidem animadvertens mendum ed. Kust. ibi nobis notatum. || Aliæ nom. barbari formæ sunt Δαρειαῖος ap. Xen. Hist. Gr. 2, 1, 8 : Κῦρος ἀπέκτεινεν Αὐτοβοισάκην καὶ Μιτραῖον, υἱεῖς ὄντας τῆς Δαρειαίου ἀδελφῆς τῆς τοῦ Ξέρξου τοῦ Δαρείου πατρὸς ... Ἱεραμένης μὲν οὖν καὶ ἡ γυνὴ ἔλεγον πρὸς Δαρειαῖον δεινὸν D εἶναι εἰ περιόψεται τὴν λίαν ὕβριν τούτου, et Ctes. in Persicis ap. Phot. cod. 72, p. 38—43. Et fort. Δαρειδαῖος ap. Philostr. V. Ap. 1, 24, p. 31, ubi Eretrii ab Dario in Asiam translati aras erexisse dicuntur Δαρείῳ μὲν δύο, Ξέρξῃ δὲ ἕνα, Δαρειδαίῳ δὲ πλείους· διετέλεσαν δὲ ἐς Δαρειδαῖον ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν (Eretriæ) ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Tum Δαρειὰν ap. Æsch. Pers. 651, 664, 671 : Βάσκε, πάτερ, ἄκακε Δαρειάν, οἶ. Et Δαριήκης ap. Strabon. 16 quasi extremo : Αἱ δὲ τῶν ὀνομάτων μεταπτώσεις καὶ μάλιστα τῶν βαρβαρικῶν πολλαί· καθάπερ τὸν Δαριήκην Δαρεῖον ἐκάλεσαν. || N. filii Mithridatis, Appian. Mithr. c. 108, 117; Pharnacis ejusd. Civ. 5, 75; patricii Romani in anonymi Ant. Cpol. Band. Imp. Or. vol. 1, p. 4, D, 5, B. || Servile mancipiorum Persicorum : v. Dorvill. Vann. Crit. p. 277. || Jactus quidam talorum. Hesych. : Καὶ ἀστραγάλων δέ τινων βόλος οὕτως καλεῖται. Conf. Dorvill. ibid. p. 265. || Adj. Δαρείου χρυσίου (de quo genere auri v. in Δαρεικὸς) dictum videri potest apud Pseudoplut. De flum. p. 1152, A : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ

A (Pactolo) ψῆγμα Δαρείου χρυσίου. Unde Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 425, 23 in epigr. Simonid. Anth. Pal. 6, 214 : Τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι, ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων Δαρετίου χρυσοῦ, τᾶς δεκάτας δεκάταν, restituebat Δαρείου. Δαρετίου, quod nihili, diserte inde enotavit Suid. L. Dindorf.]

[Δαρειός. Arcad. p. 44, 17 : Τὸ μέντοι Ὀλμειὸς Ὀρνειὸς Σπερχειὸς Σπονδειὸς Δαρειὸς ὡς κύρια ὀξύνεται. Ib. v. 22 n. Δαρεῖος dicit circumflecti in penultima, ut clarum sit hic agi de alio. L. Dindorf.]

[Δάρειρ, τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα, Intercapedo inter pollicem et minimum digitum, Hesych. Notat Is. Voss. formam Laconicam esse vocabuli quod sequitur ap. eund. : Δάριν, σπιθαμήν, Palmum, Ἀρκάδες. L. Dindorf.]

[Δαρεῖται, οἱ, Daritæ, gens Asiæ Herodot. 3, 92. Δαρῖται vitiose Steph. Byz. in Δαριστάνη. Hinc ἡ Δαρεῖτις χώρα ap. Ptolem. 6, 2. L. Dind.]

[Δαρέτιος. V. Δαρεῖος.]

[Δάρηες, δέσμαι, Vincula, Hesych.]

B [Δαρηνός. V. Δαρά.]

[Δάρης, ητος, ὁ, Dares, n. pr. viri. Hom. Il. E, 9 : Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης. Gen. Δάρητος ib. 27. Conf. et Ptolem. Hephæst. Phot. cod. 190, p. 147, 27, Zonar. p. 467, Etym. p. 248, 43, qui sua petierunt ex commentt. Hom. Adde Fabric. Bibl. Gr. vol. 1, p. 21 Harl. ᾰ L. Dind.]

[Δαρητής. V. Δαρτής.]

[Δαρητίδης, ὁ, Daretides, patron. a Δάρης. Schol. Hom. Il. E, 39 : Τῶν Δαρητιδῶν. ῐ L. Dind.]

Δαρθάνω, Dormio. Aor. 2 ἔδαρθον, fut. δαρθήσομαι, a Δαρθέω inus. [Hom. Od. Y, 143 : Ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ, per metath. pro ἔδαρθε. Hesych. : Ἐδράθη (cod. ἔδραθεν, ut scrib. fort. sit ἔδραθεν s. ἐδράθην, eique accommodanda interpretatio), κατεκοιμήθη. Idem : Ἐδάρθη, ἐκοιμήθη. Zon. p. 473 : Δαρθεῖν κυρίως τὸ ἐπὶ δερμάτων καθευδῆσαι. Ibid. memoratur δραθεῖν. Ceterum magis frequentatur compos. καταδ. L. Dind.]

[Δάριδνα, urbs Paphlagoniæ, unde gent. Δαριδναῖος, ap. Steph. Byz.]

C [Δαρίειον. Δαριειεύς. Δαριεύς. V. Δαρεῖον.]

[Δαριήκης. V. Δαρεῖος.]

[Δαρίκιος, ὁ, Daricius, Thrax, ap. Liban. Ep. 281, p. 137. L. Dind.]

[Δαρικός. V. Δαρεικός.]

[Δάριν. V. Δάρειρ.]

[Δαριστάνη, urbs Persica, sec. Steph. Byz. Δαραστάνη conj. Salmas.]

[Δάριτος, ὁ. Arcad. p. 82, 10 : Τὰ εἰς τος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀρσενικὰ παραληγόμενα τῷ ι, μὴ ὄντα ἐπιθετικά, βαρύνονται, βάρβιτος δάριτος δήυτος (f. Λήιτος). Liber unus δήριτος. L. Dind.]

[Δάρκα. V. Δάκαρ.]

[Δαρμακών, τὸ βαφεῖον, Arcad. p. 12, 19. Leg. φαρμακών. L. Dind.]

[Δαρμίκαι, οἱ, gens Africæ, sec. Agathem. 2, p. 40.]

[Δαρμὸς, ὁ, Verberatio. Hesych. : Μάστιγας, δαρμούς. Σπαράγμασι, δαρμοῖς. Hemst., addens Constitt. Apost. 4, 11, p. 301 : Στύφετε αὐτὰ καὶ δαρμοῖς, cum Cotel. annot. Script. post Theophan. p. 274, C : Τοὺς δὲ δαρμῷ ἀφορήτῳ ὑπέβαλεν, cit. Boiss. Add. Anal. Be-
D nedict. p. 512. L. D. Achm. Onirocr. p. 63, 2 : Κατὰ τὸ μέτρον τοῦ δαρμοῦ· et ib. p. 64, 12. Hase.]

[Δάρνα, Darna, urbs Mediæ ap. Ptolem. 6, 1, unde Δαρνέων pro Δαρδανέων fuerunt qui restituerent Herod., de quo v. Δαρδανεύς.]

[Δαρόβιος, ὁ, Longævus. Æsch. Sept. 524 : Δαροβίοισι θεοῖσι.]

[Δαρόν. V. Δάρατος et Δηρός. || Hesych. interpr. etiam ἑορτήν, Festum.]

[Δαρὸς, ὁ, Excoriatus. Arcad. p. 69, 2 : Σεσημείωται τὸ δαρὸς ὁ δεδαρμένος, εἰ καὶ ἐκ τοῦ δείρω γίνεται. L. Dindorf.]

[Δάροσος, τὸ βουτύπιον, Hesych. Βουτύπιον estne Asilus? L. Dind.]

[Δάρπακες. V. Δαῦαξ.]

Δάρπη, Hesychio σαργάνη, κόφινος [Sporta, Cophinus].

[Δαρραὶ διὰ δύο ρ, ἔθνος πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάττῃ, Steph. Byz. Δάρραι rectius Ptolem. 6, 7. L. Dind.]

A [Δάρρων, Μακεδονικὸς δαίμων, ᾧ ὑπὲρ τῶν νοσούντων εὔχονται, Numen Maced., cui pro salute ægrotantium precantur, Hesych.]

[Δαρσανία, ἡ, Darsania, unde gent. Δαρσάνιοι, urbs Indica, Stephano Byz., afferenti e Dionysii Bassaricis : Ἢ οἳ Δαρσανίην ναῖον πόλιν εὐρυάγυιαν. Eadem Nonno Dion. 26, 170 Ἀρσανίη : Οἵ τ' ἔχον Ἀρσανίην. L. Dindorf.]

[Δάρσιοι, οἱ, gens Thracia, sec. Hecatæum ap. Steph. Byz., Δάρσοι Appiano Ill., de quo v. in Δαόριζοι.]

Δάρσις, εως, ἡ, Excoriatio, Galen. [vol. 1, p. 139 = 2, 349 : Ὁ γὰρ ὑμὴν τῶν ὑποκειμένων σωμάτων ἑαυτοῦ ἀπολύεται κατὰ δάρσιν, ὡς Ἡρόφιλος ὠνόμαζεν ἀπὸ τοῦ δέρω ῥήματος ὄνομα ποιήσας τῆς ἐνεργείας τε καὶ τοῦ πάθους κοινὸν etc. L. Dind.]

[Δάρτης, Plagosus, Gl. Ead. Δαρητής, Vapulator. Quod fort. scr. Δάρτης vel Δαρτής. Et rursus : Δαρτός, Cæsor, ubi Δάρτης conj. Angl.]

[Δάρτινον, πέπλον, λινόν, Hesych., ubi λινοῦν conj. Kuster., Vestis lintea.]

B Δαρτὸς, ἡ, ὸν, Excoriatus, Pelle nudatus, Cui cutis detracta est; Qui excoriari solet s. pelle nudari : vel, Qui potest pelle exui. [Galen. vol. 4, p. 165, E : Ζῷον ἕν τι τῶν δαρτῶν ὀνομαζομένων, οἷον ἢ πρόβατον ἢ βοῦν ἢ αἶγα. V. Δρατός.] Athenæo [8, p. 357, C] δαρτὰ sunt Genera quædam piscium : Τὰ δὲ καλούμενα δαρτά, τὸ μὲν ὅλον ἐστὶν ὅσα τραχεῖαν ἔχει τὴν ἐπίφυσιν τοῦ δέρματος, οὐ λεπίσιν, ἀλλ' οἷον ἔχουσιν αἱ βατίδες καὶ ῥίναι [ῥῖναι]. Sunt qui ταριχηρῶν generi eos annumerent, utpote qui pelle nudati soleant macerari et condiri sale. Apud Medicos sunt etiam δαρτοὶ χιτῶνες s. ὑμένες testium. Rufus Eph. [De part. corp. hum. p. 63 : Ὄσχεος δὲ καλεῖται καὶ τὸ ὅλον χάλασμα ἐν ᾧ οἱ δίδυμοι, ἰδίως δὲ τὸ ἔξωθεν σαρκῶδες· σύγκειται δὲ ἐκ χιτώνων, τοῦ μὲν ἔξωθεν δαρτοῦ καὶ ῥυσσοῦ, τοῦ δὲ ἔνδοθεν δαρτοῦ καὶ ἐρυθροειδοῦς. Id. p. 41] : Περὶ δὲ τοὺς διδύμους εἰσὶ χιτῶνες ἐρυθροειδεῖς καὶ δαρτοί. Cels. 7, 18 : « Hæ autem tunica conteguntur tenui, nervosa, sine sanguine, alba, quæ ἐρυθροειδὴς a Gr. nominatur : super eam valentior tunica est, quæ interiori vehementer ima parte
C inhæret : δαρτὸν Gr. vocant. » Quatuor enim, inquit Gorr., membranæ testes involvunt : quarum prima et intima, ἐπιδιδυμὶς est : post eam ἐρυθροειδής : tertia δαρτός, carnosa, erythroide multo valentior : quarta et extima, scrotum est. Vide et P. Ægin. 6, 61. [Anon. Isag. Arat. p. 46. Kall.]

[Δάρυλλος, ἡ δρῦς ὑπὸ Μακεδόνων, Quercus dicitur Macedonibus, Hesych.]

[Δαρχμή. V. Δραχμή.]

[Δᾶς, ᾶ, ὁ, Das, n. fluvii. Gramm. in *The philol. Mus.* 5, p. 423 : Ὁ Δᾶς τοῦ Δᾶ ὄνομα ποταμοῦ, it. Chœrob. in Bekk. An. p. 1181. Etiam Arcad. p. 125, 16 recenset inter monosyllaba perispomena in ᾶς, quæ flectuntur ᾱ. L. Dind.]

[Δάς. V. Δαΐς.]

[Δάσαι etiam μετὰ τοῦ σ dici pro Δάαι tradit Steph. Byz. in Δάαι. L. Dind.]

[Δασέα, ἡ, Dasea, oppidum Arcadiæ, Pausan. 8, 3, 3; 27, 4, quod ib. 36, 9 bis dicitur plur. Δασεῶν, unde repetit Steph. Byz. Idem memorat gent. Δασεά-
D της. Sic enim scrib. esse pro Δασυώτης ὡς Καρυώτης ex ipso Steph. docuit Salm., Καρυάτης non Καρυώτης gent. memorante in Καρύαι. Conf. Δασεάτας n. pr. L. D.]

[Δασεάτας, ὁ, Daseatas, f. Lycaonis, Arcas, Pausan. 8, 3, 2.]

[Δασεάτης. V. Δασέα.]

[Δασεῖα, ἡ, Spiritus asper. V. Δασύς. || Δασεῖα, ἐπὶ ὕλης, Densitas, Gl.]

[Δασεῖος, genit. nominis pr. in inscr. Bosporana ap. Bœckh. vol. 2, p. 163 : Τιμόθεος Δασείου χαῖρε. Τιμόθεος ὁ Πάτρας, ὅσιος φώς, παῖς δὲ Δασεῖος. Sic enim interp. Simile nomen ib. p. 164 : ΔΑΣΕΠΡΕΠΙΟΥΧΑΙΡΕ, ubi Δάση, Εὐπρεπίου conj. Bœckh. L. Dind.]

Δασέως, Dense [Hesych. : Δασέως, πυκνῶς. Ubi tamen cod. πυκνώσεως. Unde δάσεος conj. Bast. Ep. cr. p. 164. L. D.], Aspirate ap. gramm. [Hesych. v. Ἄζετο : Δασέως δὲ ἁγιάζεται. Id. : Αὖε... δασέως. Dionys. De comp. verb. p. 84 sq. : Τὸ μὲν κ ψιλῶς λέγεται, τὸ δὲ χ δασέως. Mœrin p. 5, 179, Ammon. p. 150, v. Ὧρα, addit Schæf. L. D. Pilose. Aristot. Physiogn. p. 812,

15 : Οἱ δὲ περὶ τὰ στήθη καὶ τὴν κοιλίαν ἄγαν δ. ἔχοντες. Hase.]

[Δάσιλοι. V. Δίσιλοι.]

[Δάσιος, Sætosus (Set.), Gl. Suid. : Δασέος καὶ δασεία. Δάσιος, ὁ δασύς. Λάσιος conj. Kust.]

[Δασκάζω.] Δασκάζει Hesychio ὑποφεύγει [Subterfugit], quod potius δρασκάζει dicitur. [Ἠλασκάζει conj. Ruhnk. Ep. cr. 1, p. 54.]

Δάσκιλλος, ὁ, Dascillus, piscis ap. Aristot. H. A. 8, 2 [med. p. 591, 14 Bekk. : Ὁ δὲ δ. βορβόρῳ καὶ κόπρῳ (τρέφεται).]

[Δάσκιος. V. Δασύσκιος.]

[Δασκὸν, δασὺ, Densum, Hesych. post Δάσκιον. Λάσιον conj. Alb., non admodum probabiliter. Nomen Δάσκυλος a δασκὸς ducebat Berkel. ad Steph. Byz. s. Δασκύλειον. L. Dind.]

[Δασκύλειον. V. Δασκύλιον.]

[Δασκύλης, ου, ὁ, Dascyles, pater Gygæ, satellitis Candaulæ, regis Lydorum. Herodot. 1, 8 : Γύγης ὁ Δασκύλου, et Pausan. 4, 21, 5. Genit. forma Ion. Δασκύλεω Anth. Pal. 7, 709 : Καὶ Μούσας ἐδάην Ἑλικωνίδας, αἵ με τυράννων θῆκαν καὶ Γύγεω μείζονα Δασκύλεω, sec. corr. Jacobsii, de qua in Γύγης. Quæ forma me movit ut nom. ponerem Δασκύλης, ejusque testibus annumerarem etiam qui gen. utuntur Δασκύλου, qui potuit etiam a Δάσκυλος esse. L. D.]

[Δασκύλιον, τὸ, Dascylium, n. urbis 1. Æolidis s. Phrygiæ, 2. Bithyniæ, 3. Cariæ, 4. Ioniæ, τὸ μέγα cognominatæ, 5. incertæ regionis, ap. Steph. Byz., addentem : Εὐδαίμων δὲ καὶ Ἀρκάδιος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσι τὴν λι συλλαβήν. Quæ scriptura est in majori parte librorum Herodoti 3, 120, 126; 6, 33, ap. Ptolem. 5, 1, Strab. 12, p. 575, Steph. ipsum s. Ἀσκανία et Βρύλλιον, sed Δασκυλίῳ in Ἀντιγόνεια, ap. Strab. 13, p. 582 et Arrian. Exp. 1, 17, 2. L. Dind.]

[Δασκύλιος gent. a Δασκύλιον formari Steph. Byz. v. Δασκύλιον conjecisse potius, ut sæpe, quam compertum habuisse videtur, quum scribit : Ἔστι δὲ καὶ Δασκυλῖτις λίμνη, ἡ Δασκυλία, ὥστε Δασκύλιος ὁ πολίτης. L. Dind.]

[Δασκυλὶς, ίδος, ἡ, Dascylia. V. Δασκυλῖτις.]

[Δασκυλίτης, ου, ὁ, et Δασκυλῖτις, ιδος, ἡ, Dascylites et Dascylitis, gentilia a Δασκύλιον, quod v. Thucyd. 1, 129 : Τὴν Δασκυλῖτιν σατραπείαν, ubi est var. Δασκυλείτιν. Dionys. Ant. R. 1, 47 : Τὴν Δ. ὀνομαζομένην γῆν. Steph. Byz. v. Δασκύλιον : Τὸ ἐθνικὸν Δασκυλίτης ... Ἔστι δὲ καὶ Δασκυλῖτις λίμνη (Strabo 12, p. 550, 575, 576; 13, 587; Plut. Lucull. c. 9) ... Λέγεται δὲ καὶ Δασκυλὶς θηλυκόν. L. Dind.]

[Δάσκυλος, ὁ, Dascylus, υἱὸς Περιαύδου Stephano Byz., a quo vocatam esse Cariæ urbem Δασκύλιον. || F. Tantali sec. schol. Apoll. Rh. 2, 724, 752, pater Lyci sec. Apoll. ipsum 2, 776, Apollod. 2, 5, 9, 6. F. Lyci ap. Apollon. 2, 803, ubi est accus. Δάσκυλον. Conf. et Δασκύλης. L. Dind.]

[Δασκύλου κώμη, locus Cariæ, Pausan. 4, 35, 11, idem videtur atque Δασκύλιον Cariæ. Memorat eandem Athen. 2, p. 43, A. L. Dind.]

[Δάσκων, ωνος, ὁ, Dasco, n. pr. 1. Syracusani, conditoris Camarinæ, ap. Thucyd. 6, 5. 2. Loci in vicinia Syracusarum ap. Thucyd. 6, 66, Philist. ap. Steph. Byz. v. Δάσκων (qui ponit etiam gent. Δασκώνιος et Δασκωνίτης), Diod. 14, 17. 3. Sinus loco illi, ut videtur, propinqui ap. Diod. 13, 3 : Πρὸς τὸν κόλπον τὸν Δάσκωνα καλούμενον. Ubi etym. disceptat Wesseling. L. Dindorf.]

[Δασκώνιος et Δασκωνίτης. V. Δάσκων.]

[Δάσληρα, ὄνομα λίμνης, Lacus nomen, sec. Etym. M. p. 249, 16. L. D. Theogn. Can. 641 cod. Barocc. 50 : Μερμῆρα, ὀτρῆρα, δασπλῆρα, μενδῆρα. Cramer.]

Δάσμα, τὸ, Partitio, Hesych. [Δάσματα, διαμερίσματα.]

Δάσμευσις, εως, ἡ, [διαίρεσις, Partitio], Hesych. [Xen. Anab. 7, 1, 37 : Ταῦτα δὲ καταθέμενος ὡς ἐπὶ δάσμευσιν ἐθύετο.]

[Δασμηφορέω, i. q. δασμοφορέω. Chœrob. in Bekk. An. p. 1282 : Τὸ γὰρ δασμηφορεῖν ἀποβάλλει τὸ ι παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ γίνεται ἐν ὀξείᾳ τάσει δασμηφορέν. Unde corrig. videtur Etym. M. p. 249, 29, ubi modo δασμηφορεῖν modo δασμοφορεῖν vel δασμοφορέν. L. D.]

Δασμογράφος, ὁ, Tributi scriba. [Greg. Naz. vol. 2, p. 89, A : Δῆρις, πόντος, ἄρουρα, μόρος, ληίστορες ἄνδρες, κτῆσις, δασμογράφοι, πράκτορες, εὐρυβόαι, ῥητῆρες, βίβλοι τε, δικασπόλοι cett.]

Δασμολογέω, Tributum colligo. Et cum accus. personæ. Isocr. p. 68 : Τοὺς νησιώτας δασμολογεῖν, Tributa ab illis exigere, Ad tributa pensitanda cogere, Bud. [Id. Epist. 7, p. 422, A : Τῶν πολιτῶν τοὺς βελτίστους ... δασμολογήσουσι.] Idem δασμολογῶ interpr. Colligo pecuniam a multis, et subjungit e Dem. [p. 1355] : Καὶ δίδωσιν αὐτῷ τἀργύριον, ὃ παρὰ τῶν ἄλλων ἐραστῶν ἐδασμολόγησεν, ἔρανον εἰς τὴν ἐλευθερίαν συλλέγουσα. [Meretrices Corinthiæ τοὺς ἀφικομένους τῶν ξένων ἐδασμολόγουν, Zenob. 5, 37, Diogenian. 7, 16. Hemst. Plut. Sert. c. 25 : Κολάζοντες πικρῶς καὶ δασμολογοῦντες. || Ἐπιμερίζει, Distribuit, interpr. Hesych.] At pass. Δασμολογέομαι, q. d. Tributum colligor, i. e. Tributum a me colligitur, Tributum pensito, quod et δασμοφορῶ dicitur.

Δασμολογία, ἡ, Tributi collectio. [Plut. Anton. c. 23 : Χρηματισμοῦ καὶ δασμολογίας. Suid. : Δ., φορολογία.]

Δασμολόγος, ὁ, Tributi s. Tributorum collector, Quæstor : alio nomine φορολόγος. [Sic interpr. Hesych. et Suid. Strabo 10, p. 476 : Ὡς τυραννικός τε γένοιτο καὶ βίαιος καὶ δ. (Minos). Schæf. || Μερισταὶ, Diribitores, Hesych.]

Δασμὸς, ὁ, Divisio, Partitio. Il. A, [166] : Ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται. [Hesiod. Th. 425 : Ἀλλ' ἔχει, ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός. Hom. H. Cer. 86 : Ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη.] || Tributum, Vectigal; quod qui tributum pendunt, illius solutionem inter se partiantur. [Τέλος, φόρος interpr. Hesych. Soph. Œd. T. 36 : Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμόν (sphingis) · C. 635 : Γῇ τῇδε κἀμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει. Eurip. Rhes. 435 : Ἔτειον δασμόν. Plut. Thes. c. 15 : Ὀλίγῳ δὲ ὕστερον ἧκον ἐκ Κρήτης τὸ τρίτον οἱ τὸν δασμὸν ἀπάξοντες ... Ἐποιήσαντο συνθήκας ὥστε πέμπειν δι' ἐννέα ἐτῶν δασμὸν, ἠθέους ἑπτὰ καὶ παρθένους τοσαύτας. Conf. ib. c. 17, 19. || Improprie Phocylid. 210 : Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχου θεράπουσι. Oppian. Hal. 3, 199 : Γαστέρος, ἣ κρατέει μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ἀπηνὴς καὶ χαλεπὴ δέσποινα συνέστιος, οὔποτε δασμῶν ληθομένη.] Est autem Tributum pendere Xen. δασμὸν ἀποφέρειν, ἀποδιδόναι. [Cyrop. 4, 6, 9; 2, 4, 14 etc. Ap. eund. Anab. 1, 1, 8 et plur. : Ἀπέπεμπε τοὺς γιγνομένους δασμούς.]

[Δασμοφορέω, Tributum pendo. Æsch. Pers. 586 : Οὐκέτι δασμοφοροῦσιν. Pass. Xenoph. Cyrop. 8, 6, 4 : Ὅπως δασμοφορῆται αὐτοῖς δεῦρο. Conf. Δασμηφορέω.]

Δασμοφόρος, ὁ, ἡ, Tributi pensitator, Tributarius. [Hesych. : Δασμοφόροι, μερισταί. Herodot. 3, 97 : Χώρη ... δασμοφόρος · 5, 106 : Πρὶν ἄν τοι Σαρδὼ δασμοφόρον ποιήσω · 6, 48 : Τὰς ἑωυτοῦ δασμοφόρους πόλιας · 7, 51 : Ἰωνίην πᾶσαν κατεστρέψατο δασμοφόρον εἶναι Πέρσῃσι · 108 : Ἡ μέχρι Θεσσαλίης πᾶσα ἦν ὑπὸ βασιλέα δ. 6, 95 : Προεῖπε τοῖσι ἑωυτοῦ δασμοφόροισι. Xenoph. Cyr. 7, 5, 79 : Ἐργάτας ἡμετέρους καὶ δασμοφόρους.]

[Δασμοφῶν, Thlaspi, Dioscor. Noth. 2, 186. Boiss.]

[Δάσμων, ωνος, ὁ, Dasmon, Corinthius, Pausan. 4, 13, 7.]

Δάσος, τὸ, i. q. δασὺ χωρίον, Densus arboribus locus, Sylvosus locus. Exp. et Fruticetum. [Hesych. σύνδενδρος τόπος, ὑλώδης. Ælian. H. A. 7, 2 : Ὗλαι βαθύταται, καὶ τό γε δάσος αὐτῶν ἔοικεν ἄλσεσι πάνυ σκιεροῖς καὶ συνηρεφέσιν · 10, 35 : Οἱ πέρδικες, ὅταν ἐπωάζωσι, προβάλλονταί τινας θάμνους καὶ δάση ἕτερα. Synes. Ep. p. 189, D : Λυπρὰ δὲ ἡ νῆσος, ἐν ᾗ μήτε δάσος ἐστὶν αὐτοφυὲς, μήτε καρπός. Schneid. Strabo 17, p. 821 : Ἔχει δὲ συχνὰ καὶ ὄρη καὶ δάση μεγάλα. Wakef. Eust. Opusc. p. 174, 11 : Τόπος ... δάσους ἐψιλωμένος παντός. Ælian. V. H. 3, 40 : Τὰ τῶν κλημάτων δάση, Pampinorum hirsutias. Thom. M. p. 199 : Δασὺ Ἀττικοὶ, τὸ δὲ δάσος κοινοί. Pseudophilemo p. 300 : Δασὺ οὐ δάσος. || Hirsutia. Hesych. : Δάσος, δασύτης. Alciphr. 3, 28 : Βδελυττομένη τὸ δάσος τοῦ σώματος. Cui Bast. Ep. cr. p. 164 confert Hesych. : Χλάνος, τὸ περὶ τοὺς τραχήλους δάσος.]

[Δάσοφρυς, ὁ, ἡ, Qui superciliis est hirsutis. Adamantio Phys. 2, 26, p. 215 Sylb., 421 Franz. Δασυόφρυς reponit Struv. ap. Schneid. Suppl., συνόφρυς Schn. ipse coll. Aristot. p. 149, Polemone p. 194.

Rectius Lobeck. Phryn. p. 677 confert τράχουρος, θρασαύχην (adde βαθύσπερος, Βάθιππος).]

Δαπέταλον, Hesychio πολύφυλλον : videtur per sync. pro δασύφυλλον positum, Densum foliis. [Confert Alb. ejusd. gl. Δὰς ἐπὶ τοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλου· quam signif. alii gramm. tribuunt part. δά.]

Δάσπετον, peculiari nom. Folium silphii, Pollux [6, 67, ubi nunc μάσπετον, q. v.].

Δασπλῆς, ὁ, ἡ, a nonnullis exp. μεγάλων κακῶν ἀναπιμπλάμενος, derivantibus a πλάω s. πιμπλάω : ab aliis δυσχερὴς τοῖς προσπελάζουσι, δυσπροσπέλαστος, ideoque χαλεπὸς vel δεινὸς, a πλάω per sync. posito pro πελάω. [Hæc fere Hesych. in Δάσπλη, quod in δασπλῆτις mutavit Musurus, recte, si positum in fine ἐπὶ τῆς Ἐρινύος monstret l. Hom. in Δασπλῆτις cit. Alioqui δασπλὴς postulat ordo literarum. Ceterum id. Δάσπλητα (sic) exp. πολυμιγῆ καὶ τολμηρὸν, sicut δασπλὴς eid. est etiam πολλοῖς πλησιάζουσα.] Latine satis bene redditur Difficilis, Gravis, etiam Atrox. Nonn. : Δασπλῆτι μιῆς ἐνὶ νυκτὸς ἀνάγκῃ. Sic Epigr. quidam τὸν θάνατον vocat δασπλῆτα διάστασιν, Gravem disjunctionem s. diremptionem, animæ sc. a corpore. [Anth. Pal. 5, 241 : Σὴν γὰρ ἐγὼ δ. δ. οἷά τε πικρὴν νύκτα καταπτήσσω τὴν Ἀχεροντιάδα. Simonid. Stob. vol. 3, p. 450 : Πάντα γὰρ μίαν ἱκνεῖται δ. χάρυβδιν, αἱ μεγάλαι τ' ἀρεταὶ καὶ ὁ πλοῦτος. Euphorio schol. Soph. OEd. C. 681 : Δασπλῆτες Εὐμενίδες. Lycophr. 1452 : Εἰς νάπας δασπλήτιδας. Sæpiss. omnium Nonnus : Io. p. 84, 25 : Δασπλῆτος ἀνάγκης· Dion. 4, 400 : Δασπλῆτας ὀδόντας· 14, 298 : Κοιρανίης δασπλῆτος· 15, 32 : Δασπλῆτα σιδηρείης γένυν ἅρπης· 21, 63 : Πέλεκυν δασπλῆτα· 22, 219 : Δασπλῆτι μαχαίρῃ· 23, 25 : Μόθον δασπλῆτα.]

Δασπλῆτις quoque dicitur, sed fem. tantum genere. Od. O, [234] : Θεὰ δασπλῆτις, ἐριννύς. Sic δασπλῆτις νόσος ap. Nonn. [Theocr. 2, 14 : Χαῖρ', Ἑκάτα δασπλῆτι. Orph. Arg. 867 : Δασπλῆτις Ἐρινύς.]

[Δάσσα, λάχανα, Olera, Hesych. Conf. Δαῦτα.]

[Δασσαρῖται, ἔθνος Ἰλλυρίας, Πολύβιος ὀγδόῳ, καὶ τὸ θηλυκὸν Δασσαρῖτις. Λέγονται καὶ Δασσαρηνοὶ καὶ Δασσαρίτιοι καὶ Δασσαρατῖνος (Δασσάρινος cod. Vratisl. superscripto τι), Steph. Byz. Ap. Polyb. 5, 108, 2 de regione est τῆς Δασσαρήτιδος, pariterque ap. Plut. Flamin. c. 4 : quam veriorem scripturam esse altera, quæ habet ι pro η, intellexit Schweigh. in ind. Nec Stephano dubitem cum Holstenio restituere Δασσαρήτιοι et Δασσαρητῖνος. Formam quæ η habet in tertia præter Appian. Illyr. c. 2 confirmant scriptores Latini. L. Dind.]

[Δασσαρὼ, ἡ, Dassaro, filia Illyrii, ap. Appian. Illyr. c. 2. L. Dind.]

[Δασυγένειος, ὁ, Qui densa est barba. Tzetz. ad Lycophr. 307 : Μελάγχρους καὶ δασυγένειος.]

[Δασυγραφέω, Cum spiritu aspero scribo. Herodian. Epim. Bast. Ep. cr. App. p. 25.]

Δασύθριξ, ἴχος, ὁ, Qui denso pilo est : τράγου, Pilosi, Hispidi hirci, Qui denso pilo est. [Polemo Physiogn. 1, 5, p. 193 : Τὸ δὲ πᾶν σῶμα δασύτριχες τριχὶ στερεᾷ καὶ καταπύκνῳ. Nonn. Dion. 2, 516 : Δασύτριχα πυρσὸν ἰάλλων· 48, 673 : Δασύτριχος αἰγὸς ὀπωπήν. Geop. 18, 9, 4 et 6 : Δασύτριχας (αἶγας). Anth. Pal. 9, 136 : Δασύτριχα μῆλα. Schol. Flor. Eur. Phœn. 146 : Καταβόστρυχος) δασύθριξ (δασυτρίχος Guelf., forma accentu certe vitiosa). Fuerunt qui pravis librorum scripturis lusi de eodem restituendo cogitarent ap. Bacchyl. Stob. vol. 3, p. 402, ubi cod. : Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν ἔθεσθε βοῶν ξανθᾷ φλογὶ μηρύταν εὐτρίχων τε μήλων. Scribendum αἴθεσθαι ... μῆρα τανυτρίχων. L. Dind. Schol. Soph. Tr. 13 : Ἐκ τῆς δασυτρίχου γενειάδος. Schneid. Δασυτρίχος e libro Laur. restituit Elmsl. Scr. δασύτριχος.]

Δασύκερκος, Pilosam caudam habens, s. densam pilis, Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, Theocr. [Iterum HSt. alio loco :] Δασύκερκος, Cui villosa cauda est. Theocr. 5, [112] : Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας. Plin. quoque vulpibus villosam caudam esse scribit, ut et lupis. [Const. Man. Chron. p. 6 (=5, 357). Boiss. Hesych. v. Θυσάνουρος : Δασύκερκος ἄρσην. Hemst.]

[Δασύκλωνον, Filix. Diosc. Notha 4, 146. Boiss.]

[Δασυκνήμις, ιδος, ὁ, Qui tibiis est hirsutis s. villosis. Nonn. Dion. 14, 81 : Καὶ Φόβος ὡμάρτησε δασυκνήμιδι φιλάμνῳ. Wakef.]

[Δασύκνημος, ὁ, ἡ, idem. Nonn. Dion. 9, 203 : Ποσσὶ δασυκνήμοισι· 13, 45 : Σειληνῶν τε φάλαγγα δασυκνήμοιο γενέθλης. Anth. Pal. 6, 32 : Δασυκνάμῳ ... Πανί.]

[Δασυκνήμων, ὁ, idem. Anth. Plan. 4, 233 : Πὰν ὁ δασυκνάμων.]

[Δασύλλιος, ὁ, epith. Bacchi, παρὰ τὸ δασύνειν τὰς ἀμπέλους sec. Etym. M. p. 284, 54, Zon. p. 465. Pausan. 1, 43, 5 : Διόνυσον Δασύλλιον. Scrib. esse δασύλιος docere videtur Arcad. p. 41, 2 inter nomina in λιος recensens δασάλιος (sic) ὁ Διόνυσος. Certe reliqua omnia simpl. λ scribuntur. Conf. etiam Δασυλλίς. L. Dind.]

[Δασυλλὶς, ίδος, ἡ, Densa. Zonar. p. 469 : Δασυλλίδες αἱ δασεῖαι. Videtur id. dicere quod Etym. M. p. 248, 55 : Δασυλλὶς, ἄρκος, Ursa. Conf. Δασύλλιος. L. D.]

[Δάσυμα, τὸ, Hirsutia. Aetius p. 131, b, 37 : Τριχώματα, ἅπερ καὶ δασύματα πρός τινων κέκληται. Weig.]

Δασύμαλλος, ὁ, ἡ, q. d. Densipilis, s. Densivillus,
B Valde villosus, Lanosus, ut ὄϊες, Od. I, [425. Eur. Cycl. 360 : Δασυμάλλῳ ἐν αἰγίδι. Seager. Herodian. Epim. p. 69 : Κομήτης, ὁ δασύμαλος. Quo de simplici λ v. doctiss. editorem p. 52 et quæ dicemus in Ἔμμαλλος. L. Dindorf.]

[Δασυμέτωπος, ὁ, ἡ, Qui fronte est villosa s. hirsuta. Geop. 18, 1, 3 : Τοὺς δὲ κριοὺς εἶναι χρὴ δασυμετώπους.]

[Δασυνητέον, schol. Hom. in cod. Harl. Od. A, 27 ad ἀθρόοι : Δασυνητέον τὸ α· ita Porson. Δασυνητέον Græcum non est : δασυντέον legit schol. Harl. Od. Δ, 800 : Δασυντέον τὸ εἴως, ὅπως. Bast. Ὀξυνητέον in schol. Apoll. Rh. 1, 131 confert Heinrich. ap. Buttm. in Add. p. 563. Ibi tamen ὀξυτονητέον legitur in Paris. Buttm. ipse præter δασυνητέον tertiam formam δασυντητέον in schol. vet. B, 185, ubi δασυντέον Ambros., analogia verbalis ἰτητέον putat excusandam. L. D.]

[Δασυνόω, i. q. δασύνω. Cod. SGerm. in λεξικῷ Ms. τῆς γραμματικῆς : Ἱππόδασυς ὁ ἐξ ἱππείων τριχῶν δεδασυνωμένος. Bast. App. Ep. cr. p. 25.]

C [Δασυντέον, Densandum, ap. gramm. Aspero s. denso spiritu proferendum. Athen. 3, p. 107, F : Δ. δὲ λέγοντας τὸ ἧπαρ. Schol. Hom. Il. A, 56, Λ, 461, X, 261, Od. Δ, 800; schol. Lycophr. v. 436.]

[Δασυντὴς, ὁ, ap. gramm. Qui denso s. aspero spiritu vel literis utitur aspiratis. Tzetz. Hesiod. Op. v. 156 : Δασυνταὶ γὰρ οἱ Ἀττικοὶ, τοὺς λίσπους λίσφους λέγοντες, eademque fere v. 450.]

[Δασυντητέον. V. Δασυνητέον.]

Δασύνω, Denso, Densum reddo, Pilosum reddo, s. Hirsutum; Budæo E glabro pilosum reddo, ap. Diosc. : Δασύνει τὰς ἀλωπεκίας. [Aliter Theophr. fr. 5, De ventis, 51 : Ὁ Ἀργέστης ταχὺ δασύνει τὸν οὐρανόν· 6, De aquis, 2, 11 : Δασύνουσι δ' οὐρανὸν νέφεσι καὶ καλύπτουσι καικίας μάλιστα, εἶτα λίψ.] Et δασύνομαι i. q. τριχοῦμαι, ut Idem docet. Aristot. H. A. 3, [11, p. 518, 6] : Δασύνονται δέ τισι καὶ αἱ ὀφρύες οὕτως, ὥστε κ. τ. λ. [Arist. Eccl. 66 : Ἵνα δασυνθείην ὅλη καὶ μηδὲν εἴην ἔτι γυναικὶ προσφερής. Aristot. H. A. 3, 12, p. 518, 27 : Οἱ δ' ἐξίαν ἔχοντες ἧττον φαλακροῦνται, κἂν
D ὄντες φαλακροὶ λάβωσιν, ἔνιοι δασύνονται. Hippocr. p. 1202, A : Τό τε σῶμα ἠνδρώθη καὶ ἐδασύνθη πάντα καὶ πώγωνα ἔφυσε. Aliter Theophr. H. Pl. 1, 6, 12 : Ἔνιοι δὲ ῥόαν δασύνεσθαι (dicunt) καὶ σκιάζειν μᾶλλον τὸν καρπὸν, quod Plin. vertit, Densiores folio fieri, unde ῥοάδα γίνεσθαι, quod est in libris, restituere licuit Nicolao ad Geop. 10, 30.] Habet suam et ap. gramm. signif., de qua vide Δασύς. [Sc. Aspero spiritu voc. aliquod noto. Athen. 9, p. 397, E : Ταῶς δὲ λέγουσιν Ἀθηναῖοι, ὥς φησι Τρύφων, τὴν τελευταίαν συλλαβὴν περισπῶντες καὶ δασύνοντες... Ἀμήχανον δὲ παρ' Ἀττικοῖς καὶ Ἴωσιν ... τὴν τελευτῶσαν ... δασύνεσθαι. Ib. 398, A : Ταῶς· παραλόγως δὲ οἱ Ἀττικοὶ καὶ δασύνουσι καὶ περισπῶσι· B : Τῶν δασυνομένων ὀνομάτων. Vel Aspiro, Gl., unde dicitur etiam de consonis. Plut. Mor. p. 378, C : Τὸ γὰρ φῖ καὶ τὸ χῖ τὸ μέν ἐστι πῖ, τὸ δὲ κάππα δασυνόμενον. Vi non dissimili Anth. Pal. 11, 382 : Εἴγε φάρυγξ βομβεῦσα καὶ ἄγρια τύμματα πλευροῦ καὶ πυρετῷ λήξῃ πνεῦμα δασύνομενον, οὐκέτι τεθνήξει πλευρίτιδι. L. D. Perf. δεδάσυμμαι Hippocr. vol. 1, p. 178 Lind. (?)

Angl. Adamant. Physiogn. 2, 26, p. 420 : Τὸ δὲ πᾶν σῶμα δεδασύνθαι ... βοῶδες. Wakef. Phot. Bibl. cod. 3, p. 3, 25 : Ὑπὸ τριχῶν δεδασυσμένοις διὰ παντὸς τοῦ σώματος. Schaf.]

[Δασύξυλος, ὁ, ἡ, Densus ligno. Theod. Prodr. Ep. p. 76.]

Δασυπόδειος, ὁ, ἡ, Leporinus, VV. LL. [Aristot. H. A. 6, 20 : Γάλα δ.]

[Δασυπόδιον, τὸ, Viola nigra, Diosc. Notha 4, 122.]

Δασύπους, οδος, ὁ, q. d. Pilosipes, vel Hirsutipes, Cuniculus. [Δ., Cuniculus, Gl.] A quibusdam tamen confunditur cum λαγὼς, Lepus : et Bud. pro λαγὼς affert ex Athen. 157 [9, p. 402, E,] et ex Aristot. De anim. 346. Sed a Polluce et Plin. a Lepore distinguitur. [Locus Pollucis si dicitur is, quo uno, quod sciam, δασύποδα memorat, 5, 68, ejus contraria omnino sententia est : Ἰδέα λαγὼ ... δασὺς τὴν τρίχωσιν, καὶ τὰ ὕπτια τῶν ποδῶν, ἀλλ' οὐ μόνα τὰ πρανῆ δασυνόμενος, ἅπερ οὔ φησιν Ἀριστοτέλης (H. A. 3, 12) ἑτέρῳ ζώῳ προσεῖναι. Διὰ τοῦτό μοι δοκεῖ δασύποδα τὸν λαγὼν ἄλλοι τε καὶ Κρατῖνος καλεῖν, ὄνομα ποιούμενος τῷ ζώῳ τὴν φύσιν. Distinguebatur vero sec. veterem scripturam ab Aristot. H. A. 1, 1, p. 488, 15 : Τὰ δὲ φρόνιμα καὶ δειλὰ, οἷον ἔλαφος, λαγωὸς, δασύπους, ubi λαγωὸς (quo deceptum Buffonem Aristoteli cognitum credidisse cuniculum notat Weigel. ad Schneid. Lex.) expunctum nunc est cum libris integrioribus. Reliqui loci Ar. sunt 2, 1, p. 500, 16; 2, 17, p. 507, 16; 3, 1, p. 511, 31; 3, 6, p. 516, 2; 3, 21, p. 522, 9 et 11; 5, 2, p. 539, 22 et 23; 5, 9, p. 542, 31; 6, 33, p. 579, 30; 7, 4, p. 585, 5; 8, 28, p. 606, 2. Ead. signif. Eust. Opusc. p. 192, 34, 38, 53. Ceterum HSt.] Δασύπους, Cuniculus, ab hirtis pedibus. Plin. 9, 57, de leporibus et cuniculis, Lepus solus, præter dasypodem, superfœtat, aliud educans, aliud in utero pilis vestitum, aliud implume, aliud inchoatum gerens pariter. Sic et alibi inter Leporem et Dasypodem discrimen statuit. Aristot. H. A. 4 [immo 3, 12 extr.] dicit ἔχειν τρίχας ὑπὸ τοὺς πόδας καὶ ἐντὸς τῶν γνάθων hoc animal solum. Ceterum et pro Lepore accipi colligunt ex hoc prov. Δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ, pro quo Terent. : Tute lepus es et pulpamentum quæris. Dicitur autem id ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντος παρ' ἄλλῳ γενέσθαι τὰ ὄντα παρ' ἑαυτῷ, ut Suid. tradit, exponens et ipse λαγωός. [Anth. Pal. 10, 11 : Κυνὶ Πὰν λασίου ποδὸς (i. e. leporis) ἴχνια φαίνει, confert Schæf.]

[Δασύπρωκτος, ὁ, Cui clunes sunt hirtæ. Plato ap. Athen. 10, p. 456, A : Ὦ Κινύρα, βασιλεῦ Κυπρίων ἀνδρῶν δασυπρώκτων. Suid. in Μελαμπύγου τύχοις : Μήποτε ἐμπέσωσιν εἰς δασύπρωκτον ... ἐμπεσεῖσθαι ἡμᾶς εἰς δ. Hesych. : Σακκινόσυκοι, δασύπρωκτοι. Gl. Δασύπρωκτον, Histriculus, et corr. Δασύπρωκτον, Hirsiculus. Salmas. ad Tertullian. De pall. p. 245 cit. Angl.]

[Δασύπυγος, ὁ, ἡ, Qui natibus est hirsutis. Schol. Theocr. 5, 112 : Τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐνήλικας καὶ δασυπύγους. Wakef.]

Δασυπώγων, ωνος, ὁ, Densam et hispidam s. hirsutam barbam habens. [Arist. Thesm. 33 : Μῶν ὁ δ. (Agatho). Tzetz. Posth. 383 : Εἴδει δ' αὖ χαρίεις, δ., ταναέθειρος (Troilus). Malal. p. 104, 1, 7; 105, 19; 267, 12; 277, 19; 295, 13; 302, 5. L. Dindorf.]

Δασὺς, εῖα, ὺ, Densus, Consitus, Bud. ut δασέα ὄρη, Xen. Cyrop. 2, [4, 17], Densi montes, aut consiti : vel potius Arboribus densi, Consiti arboribus. Sic dicitur χωρίον. Dicitur et γῆ esse ὕλῃ παντοίῃ· [Herodot. 4, 21 : Γῆν νεμόμενοι πᾶσαν δασέην ὕ. π. Conf. ib. 109, 175. Xenoph. hac signif. jungit non modo dat., Anab. 4, 7, 6 : Τούτου (τοῦ χωρίου) ὅσον πλέθρον δασὺ πίτυσι, 4, 8, 2 : Ἦν δὲ οὗτος (fluvius) δασὺς δένδρεσι· 6, 4, 5 : Δασὺ πολλοῖς, ... ξύλοις, sed etiam gen. ib. 2, 4, 14 : Παραδείσου μεγάλου καὶ καλοῦ καὶ δασέος παντοίων δένδρων]· cui ap. Lys. 107 [p. 109, 3], ψιλὴ opp. [Herodot. 4, 191 : Ἡ δὲ χώρη αὕτη τε καὶ ἡ λοιπὴ τῆς Λιβύης ἡ πρὸς ἑσπέρην πολλῷ θηριωδεστέρη τε καὶ δασυτέρη ἐστὶ τῆς τῶν νομάδων χώρης ... ἡ δὲ ἀπὸ τούτου ... ὀρεινή τε κάρτα καὶ δασέα καὶ θηριώδης. Schweigh. Thucyd. 4, 29 : Δασὺ χωρίον, quod ante dixerat ὑλῶδες. L. D. Polyæn. 6, 4, 2 : Τόπος δασὺς καὶ πολλὴν ὕλην ἔχων. Hemst. 4, 2, 16 : Ἐνέβαλεν εἰς τὴν Ἀρβηλίων χώραν· ἡ δέ ἐστι φαραγγώδης καὶ δασεῖα. Pausan. 3, 19, 11 : Δασεῖα δὲ ὕλη πᾶσα (Leuce ins.). Strabo 10, p. 475 : Ἔστι δ' ὀρεινὴ καὶ δασεῖα (Creta). Wakef. || Sic et Δασὺ, τὸ, absolute, Fruticetum. Xen. Anab. 4, 7, 7 : Ἐπειδὰν ἀρξώμεθα εἰς τὸ δασὺ προσιέναι· Cyn. 5, 18 : Τὰ ὄρη ..., τὰ δασέα· 21 : Οἱ ἐκ τῶν δασέων· 10, 21 : Ἐκ δασέος μὴ θέλοντι ἐξιέναι. Quod minus Attice dicitur δάσος sec. grammatt. in Δάσος citt. L. D.] || Pilosus, Villosus, Hirsutus, etc. cui opp. λεῖος. Aristot. : Ἔστι δὲ τῶν ἄλλων ζώων τῶν ἐχόντων τρίχας τὰ πρανῆ δασύτερα, τὰ δ' ὕπτια λεῖα. [Hom. Od. Ξ, 51 : Δέρμα... αἰγὸς μέγα καὶ δασύ. Xen. Anab. 4, 7, 22 : Γέρρα δασειῶν βοῶν ὠμοβόεια· 5, 4, 12 : Γέρρα βοῶν δασέα. De hominibus, Hispidus. Arist. Eccl. 61 : Πρῶτον μέν γ' ἔχω τὰς μασχάλας λόχμης δασυτέρας. Archil. in fr., quod ab aliis aliter, a Dione Chr. vol. 2, p. 8 ita scriptum cit. : Ἀλλά μοι (στρατηγὸς) εἴη ῥαιβὸς ἀσφαλῶς βεβηκὼς καὶ ἐπινοήμασι δασὺς, ubi pro ἐπινοήμασι, quod nihili, cod. egregie ἐπικνήμησιν, i. e. κνήμησιν. Arrian. Ind. c. 24, 9 : Τά τε ἄλλα σώματα δασέες καὶ τὰς κεφαλάς. || De arboribus. Arrian. ibid. 22, 7 : Ἐπί τε τοῦ αἰγιαλοῦ δένδρεα ἦν πολλὰ καὶ δασέα καὶ ἡ νῆσος ὕλῃ παντοίῃ σύσκιος. Wakef. Quo referri licet Hom. Od. Ξ, 49 : Ῥῶπας ὑπέχευε δασείας, Virgulta densa. || Sensu improprio capiendum foret ap. Hesych. : Λεπτόμητις, ἡ δασεῖα ψυχὴ, ut λάσιον κῆρ ap. Hom., si gl. satis certa esset. Cit. Hemst. || De aliis rebus. Diod. 3, 44 : Ἡ δ' ἑξῆς χώρα ... οὐκ ἔμπυρος οὖσα, ... ἀλλὰ μαλακαῖς καὶ δασείαις νεφέλαις πολλάκις κατεχομένη. Agatharch. Phot. cod. 250, p. 458, 9 : Οὔτε γὰρ ἐψυγμένος ὁ ἀὴρ οὔτε ξηρὸς οὔτε ἔμπυρος, μαλακὴν δὲ καὶ δασεῖαν νεφέλην ὑποδεικνύων. || Δασείας γλώσσας ap. Hippocr. frustra esse qui explicare conentur, et leg. esse τραχείας, disputat Galen. vol. 5, p. 169=16, 507 seqq. L. D.] || Δασὺ πνεῦμα ap. gramm. Spiritus densus, qui et Asper dicitur : cui opp. ψιλὸν, Tenuis; qui et Lenis vocatur. Et δασεῖα προσῳδία, Accentus aspiratus, Aspiratio, ap. gramm., et Eust. inprimis. [Δασεῖα simpl. Aspiratio, Gl., Etym. M. p. 248, 47. Athen. 9, p. 398, A : Οἶμαι δὲ καὶ διὰ τοῦ Η στοιχείου τυπώσασθαι τοὺς παλαιοὺς τὴν δασεῖαν. Conf. Bekk. An. p. 778, 28, Draco p. 82. Add. προσῳδία Sext. Emp. Adv. Math. 113, p. 240.] Sed et δασὺ σύμφωνον appellant, opp. τῷ ψιλῷ : ut χ, δασὺ, at κ, ψιλόν. [Dionys. Comp. verb. p. 82=174 : Τῶν δὲ καλουμένων ἀφώνων ἐννέα ὄντων τρία μέν ἐστι ψιλὰ, τρία δὲ δασέα, τρία δὲ μεταξὺ τούτων. Tzetz. Exeg. Il. p. 46, 28 : Τὰ τρία δασέα, θῆτα, φῖ τε καὶ χῖ.] Et δασύτης, Aspiratio vocum, quibus sc. aspirationis nota præfigitur, Athen. 9, [p. 397, F]. Et δασύνω, Aspero spiritu vocabulum aliquod noto. [Δασεῖα n. pl. pro δασέα Mauric. Strateg. 1, 2, p. 22 : Ἐπισέλια δασεία (sic) καὶ μεγάλα, fort. vitiose.]

Δασύσκιος, Densam s. spissam umbram faciens : Virg., Densæ umbræ in montibus; Ovid., Spissæ umbræ noctis. E quo δασύσκιος per sync. factum creditur Δάσκιος, quo Hom. aliquoties utitur : alii tamen, qui πολύσκιος exp., ab alia deducere videntur origine. [Videlicet a ζα et σκιά.] Utitur inquam eo Homerus aliquoties, ut Il. O, [273] : Τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη ἢ δάσκιος ὕλη Εἰρύσατ'· Od. E, [470] : Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην, Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδράθω. Hesych. δάσκιον exp. μεγάλως σκιάζον, διὰ τὸ σύνδενδρον καὶ δασύ. [Δασύσκιος fort. nullos habet auctores præter schol. Hom. et gramm. δάσκιον ab eo ducentes, de cujus usu hæc add. superioribus. H. Cer. 386 : Ἤϊξ' ἠΰτε μαινὰς ὄρος κατὰ δάσκιον ὕλης, ubi ὕλη conj. Ruhnk. Eur. Bacch. 218 : Ἐν δὲ δασκίοις ὄρεσι θοάζειν. Arist. Thesm. 998 : Μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια. Et usum impr. Æsch. Pers. 316 : Πυρσὴν ζαπλήθη δάσκιον γενειάδα ἔτεγγε. Soph. Trach. 13 : Δασκίου γενειάδος. Simiæ Al. Anth. Pal. 15, 24 : Δάσκια βέβριθα λάχνα γένεια. Signif. propria, sed phrasi figurata Æsch. Suppl. 93 : Δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσιν πόροι.]

Δασυσμὸς, ὁ, Densatio. || Apud Diosc. autem [1, 77] δασυσμὸς φωνῆς redditur Vocis densitas et raucedo.

Δασύστερνος, ὁ, ἡ, Qui denso spissoque et bene compacto pectore est; vel etiam Qui pilis denso pectore est, Hirsutum s. Hispidum pectus habens : utrumque fortitudinis et roboris signum : ut et ab

Hom. commendatur λάσιον στῆθος. Hesiod. Op. [512]: Ἀλλά νυ καὶ τῶν ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων. [Soph. Trach. 557: Δασυστέρνου παρὰ Νέσσου. Nonn. Dion. 26, 91: Δασυστέρνων Σαβείρων· 48, 918: Δασυστέρνοιο λεαίνης. L. Dindorf.]

[Δασύστηθος, ὁ, ἡ, Qui pectore est hirto. Procul. Paraphr. Ptolem. 3, 16, p. 202. Struv.]

[Δασύστομος, ὁ, ἡ, Qui ore s. voce est aspera. Galen. vol. 5, p. 170=16, 509: Εἶναι γάρ τινάς φασιν οὕτως (sc. δασείας) ὀνομαζομένας φωνάς, ἀφ' ὧν τοὺς φθεγγομένους ἀνθρώπους αὐτὰς δασυστόμους ὀνομάζεσθαι. Hemst.]

Δασύτης, ἡ, Densitas; Pilositas, e Gazæ interpr.; et Hirsutia, e Solino. Ab Hesych. δάσος exp. per δασύτης. [Aristot. Physiogn. 2, p. 806, 18: Ἡ δασύτης ἡ περὶ τὴν κοιλίαν λαλιὰν σημαίνει· et ib. 20.] In usu est ap. gramm. quoque δασύτης, ut dictum est in Δασύ. [Gl. Aspiratio. Polyb. 10, 47, 10: Δασύτητας καὶ ψιλότητας (vocabulorum). Dionys. De comp. verb. p. 84=174: Γραμμάτων ... ψιλότητι καὶ δασύτητι διαφερόντων. L. D.]

[Δασύτονος, ὁ, ἡ, Densum spiritum habens. Eust. Il. p. 135, 10 ed. Bas. (?) Schneid.]

Δασύτριχος, Qui denso pilo est, Pilosus, i. q. δασύθριξ supra: μῆλα Epigr. [Locus Epigr. ad δασύθριξ, quod v., recte jam est relatus in Lex. Septemv. L. D. Achm. Onirocr. p. 124, 11, adhuc legitur: Ἐποχούμενος τῷ δασυτρίχῳ καὶ μακροούρῳ (equo). Hase.]

[Δασύπρωκτος, ὁ, Qui culo est hispido. Anth. Pal. 12, 41: Δασυτρώγλων δὲ πίεσμα λασταύρων μελέτω ποιμέσιν ἀγροβόταις.]

Δασύφλοιος, Densum, Hirsutum et asperum habens corticem, Castaneæ epith. Nicandro Al. 269: Καστανοῦ καρύοιο δασυφλοίοιο κάλυμμα· armatum enim huic nuci echinato calyce vallum est, Plin. Sed annotat schol. scribi etiam χαλυφλοίοιο, i. e. ἐλάχιστον φλοιὸν ἔχοντος. [V. Schneider. ad h. l.]

[Δασύφυλλος, ὁ, ἡ, Foliis densus. Theodor. Prodr. Ep. p. 23.]

[Δασύφωνος, ὁ, ἡ, Qui vocem asperam vel raucam habet. Chrys. in Ps. 41, t. 1, p. 611: Ἐπὶ τῆς μελῳδίας ταύτης, κἂν γεγηρακώς τις ᾖ, κἂν νέος, κἂν δασύφωνος, κἂν ῥυθμοῦ παντὸς ἄπειρος, οὐδὲν ἔγκλημα γίνεται.]

[Δασυχαίτης, ὁ, Qui coma s. pilis est densis, Villosus. Anth. Pal. 6, 32: Δασυχαίταν ... τράγον. Schæf. Tzetz. Posth. 666: Κάλχας ... δασυχαίτης. L. Dind.]

[Δασώδης, ὁ, Silvosus. Eutecnii Metaphr. Nicand. Ther. v. 145, p. 324: Καὶ ὅσοι δέ εἰσιν ἀλλαχόσε τραχεῖς καὶ δασώδεις τόποι. Schæf.]

[Δασυώτης. V. Δασυάτης.]

[Δατάμης, ου, ὁ, Datames, Cappadox, ap. Diod. 15, 91. Alius ib. Exc. p. 517. Persa, ap. Arrian. Exp. 2, 2. L. Dindorf.]

[Dαταφέρνης, ου, ὁ, Datapherues, Persa, ap. Arrian. Exp. 3, 29, 12 et 13; 30, 1 et 11. L. Dind.]

Δατεῖν, pro ζητεῖν positum esse testatur Hesych. Bœotice forsan ζ verso in δ, η in α, et exemto ι e diphthongo.

Δατέομαι, i. q. δάζομαι, Divido, Partior. Il. I, [138, 280]: Δατεώμεσθα ληΐδ' Ἀχαιοί. [Od. A, 112: Κρέα πολλὰ δατεῦντο.] Sed in ἐπισσώτροις δατέοντο in alio ejusd. l. [Υ, 394], δατέοντο exp. κατέκοπτον. Et δατέεσθαι Ἄρηα, μένος Ἄρηος [Σ, 264], dicuntur qui bello decernunt, tanquam bellum inter se partientes, bellum dirimentes, Bud. Vide Eust. Δατέεσθαι γῆν vel χθόνα [Il. Ψ, 121: Χθόνα ποσσὶ δατεῦντο, quod ἐπορεύοντο expl. Hesych. Lycophr. 629: Ἀνὴρ ἀπέζοις ἴχνεσιν δατούμεναι,] præterea dicuntur jumenta gradientia, quum magno impetu feruntur. [Lat. Carpere viam pedibus.] De hoc quoque vide Eust. [Pind. Ol. 7, 54: Ὅτε χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ ἀθάνατοι, Inter se dividebant. Herodot. 1, 216: Νόμος δὲ οὗτος τῆς θυσίης, τῶν θεῶν τῷ ταχίστῳ πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον δατέονται, Impertiunt. Nicand. Al. 345: Ὁππότε θῆρα νομαζόμενοι δατέονται. Schol. δατέονται καὶ μερίζονται, quibus recentior addit ἤτοι μᾶλλον κατατρώγουσι. Wakef. Vescendi significatione est in libris Herodoti nonnullis 2, 37 et 66, ubi πατέονται nunc restitutum ex aliis. Forma suspecta Δαταίεσθαι, c. interpr. μερίζεσθαι, est ap. Hesych. Id. Δατειυβάλε. Corrigit Hemst.: Δατεῦ, λάβε, Impertire. Idem: Δασεῖται, νεμεῖ, διαιρήσει. Δασθῆναι, διαιρεθῆναι, μερισθῆναι. Δασσάμενοι, μισθωσάμενοι. L. Dindorf.]

[Δατήνιος, α, ον. Steph. Byz. in Δᾶτον: Οἱ οἰκοῦντες Δατήνιοι. Nisi l. Δατηνοί. L. Dind.]

[Δατηνὸς, ἡ, ὀν, Datenus, gent. a Δᾶτον, quod v. Memorat Steph. Byz. in Ἀδραμύττειον et Δᾶτον, Harpocrat. in Δάτος. L. Dindorf.]

[Δατήριος, ὁ, ἡ, Diribitorius. Æsch. Sept. 711: Ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι.]

Δάτησις, ἡ, Hesychio διαίρεσις, μερισμὸς, Divisio, Partitio. [Poll. 8, 136: Ἡ δ. ὑπομόχθηρον· βέλτιον δὲ ὁ δασμός.]

Δατητὴς, ὁ, Divisor, Distributor, διανεμητὴς, Etym. ex Aristot. [Plenius Harpocratio, quem fere sequitur Suidas: Δατεῖσθαι τὸ μερίζεσθαι· οἱ δὲ δατηταὶ οἱονεὶ μερισταί. Τὸ δὲ εἰς δατητῶν αἵρεσιν εἶδός τι δίκης ἐστίν. Ὁπότε γὰρ κοινωνοῖέν τινες ἀλλήλοις, καὶ οἱ μὲν βούλοιντο διανέμεσθαι τὰ κοινὰ, οἱ δὲ μὴ, ἐδικάζοντο οἱ βουλόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις, προσκαλούμενοι εἰς δατητῶν αἵρεσιν. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξίδημον, εἰ γνήσιος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Conf. Pollux 4, 176; 8, 136. Æsch. Sept. 945: Πικρὸς δὲ χρημάτων κακὸς δατητὰς Ἄρης.]

[Δατιανὸς, ὁ, Datianus, n. pr. viri ap. Liban. vol. 2, p. 400. L. Dind.]

[Δατιασμός. V. Δατισμός.]

[Δᾶτις. V. Δατισμός.]

Δᾶτισμὸς, ὁ, Datidis imitatio [Suid. v. Δᾶτις]: de dictione pluribus verbis idem repetente, et quidem solœcos: proverbio sumto a Datide quodam Persa [Medo: v. Herodot. 6, 94 etc., Pausan. 10, 26, 6], qui quum satrapa esset in Græcia, Græceque loqui affectaret, dicebat Ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι· pluribus super eadem re coacervatis synonymis, et barbare posito χαίρομαι pro χαίρω, ingrato simul sono τῶν ὁμοιοκαταλήκτων. Hunc Δατισμὸν Aristoph. Pac. [289] Δάτιδος μέλος vocat: Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος, Ὃ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας, Ὡς ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι. Non multum absimile huic Datismo est proverbium illud, Ἄμας ἀπῄτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας· idem enim ibi poscitur et negatur, sed diversis verbis, synonymis tamen: ut si tu ἀμίδα ab aliquo peteres, ille se οὐράνην habere negaret. [Apud Herodian. p. 433 Piers. vitiose Δατιασμὸς et Δατίδος.]

[Δάτον, τὸ, vel Δάτος, ὁ et ἡ, vel utrumque accentu oxytono, Datum s. Datus, urbs Thraciæ. Harpocrat. (et partim Suid.): Δατὸς πόλις ἐστὶ Θρᾴκης σφόδρα εὐδαίμων· ἀπὸ ταύτης γοῦν ἐλέγετό τις καὶ παροιμία, Δατὸς ἀγαθῶν. Δεδηλώκασι δὲ περί τε αὐτῆς καὶ τῆς παρακειμένης χώρας, ὁτὲ μὲν τὸ Δατὸν οὐδετέρως λέγοντες, ὁτὲ δὲ τὴν Δατὸν θηλυκῶς, ὡς ἀεὶ Ἔφορος ἐν τῇ τετάρτῃ, ἅπαξ δ' ἀρρενικῶς τὸν Δατὸν Θεόπομπος τρίτῃ Φιλιππικῶν. Eust. ad Dionys. v. 517: Θάσος ... ἣ τὸ Δάτον συνῴκισε, πόλιν ἔνδοξον περὶ τὴν τοῦ Στρυμόνος παραλίαν, ἀφ' οὗ παροιμίαν οἱ παλαιοί φασι, Δάτος ἀγαθῶν, ὡς τὸ, Ἀγαθῶν ἀγαθίδες κ. τ. λ. Eadem præter parœmiographos Strabo Epit. l. 7 finem versus, nisi quod Δάτον ἀγ. Ab auri metallis propinquis prov. repetit Toup. ad Suid. Memorant urbem præter Steph. Byz., qui Δᾶτον, Herodot. 9, 75, ubi Δάτῳ, Appian. Civ. 4, 105, ubi Δάτος, Scylax Peripl. p. 27: Δάτον, πόλις Ἑλληνίς, Hesych., qui Δάτος, πόλεως ὄνομα, Hippocr. p. 1161, G: Περὶ Δάτον. L. Dind.]

Δατὸς, Hesychio ὁ τρυγητὸς, Vindemia: item Urbis nomen ap. Laconas. [Verba ὑπὸ Λακεδαιμονίων post τρυγητὸς ponit Heringa Obs. p. 212.]

Δατοῖς autem Varin. affert pro δόλοις, πανουργεύμασι. [Ex Suida (s. Zon. p. 465), addente h. l.: Ἐσκόπησαν ἐγγράφοις προσρήμασι διαμαρτύρασθαι αὐτούς· ἀλλ' ἐπεὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔθος ἐνεχώρει γενήσεσθαι διὰ τὸν τοῦ βασιλέως φόβον, δατοῖς οὐκ ἔξω δεινότητος τεχνασθεῖσιν ἐχρήσαντο. Mirum ni leg. sit δόλοις. L. D.]

[Δατύα, Datya, urbs, inter barytona in υα memoratur Arcadio p. 100, 21. L. Dindorf.]

[Δατύλεπτοι, οἱ, Datylepti, gens Thraciæ, Hecatæo in Europa ap. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Δατύς. V. Δαγύς.]

Δατύσσω, Voro, Helluor. Hesych. λαφύσσω, ἐσθίω.

[Aretæus p. 68, A : Ὅκως δατύσσεσθαι ἐκ τοῦ ὀρθίου ἐνείη, Ut a recto cibum vorare posset, Wigan. Vulgo ἐντύσσεσθαι. Wxicxl.]

Δατῶναι, Hesychio ζειαί, Zea.

[Δαῦαξ, Titio, Torris. Hesych. : Δαύακες, θυμαλῶπες. Et inter Δάος et Δαπανὰ vitiose, ut videtur, Δάρπακες, θαυμαλῶπες. Et, quod eod. pertinere videtur, Δάραι, θυμοῦ. Conf. etiam quod eid. Δαυὰς est μέλαινα, πονηρά, Nigra, Prava.]

Δαῦγος, Hesychio δασὺς, Hirtus, vel Densus. Vide Δαυλός.

[Δαύη, βαρυτόνως, πόλις Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν Δαυαῖος ἢ Δαυηνός ... Δύναται καὶ Δαυίτης, Steph. Byz.]

[Δαυίδειος, ὁ, ἡ, Davidicus. Suid. : Δαυίδειος σορὸς καὶ Δαυίδειον μέλος, τὸ τοῦ Δαβίδ. Δαυίδης ὄνομα κύριον.]

[Δαυϊδίζω, Davidem sequor, Cum Davide facio. Eust. Opusc. p. 289, 90 : Αἱ μὲν γυναῖκες ἡμῖν ἄνδρες ἐγένοντο, γυναῖκες δὲ οἱ ἄνδρες οἱ δαυϊδίζοντες.]

[Δαυϊτικὸς, ἡ, ὸν, Davidicus, Ad Davidem pertinens. Ioan. Hierosol. vita Io. Dam. p. 265, 2. Boiss. Theophyl. Bulg. Mart. xv mart. vol. 3, p. 490, C : Τὸ Δαυϊτικὸν ἐκεῖνο. Eust. Opusc. p. 1, 24 : Φιλοσοφίας Δαυϊτικῆς· 289, 85 : Τόν τε Δαυὶδ καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν Δαυϊτικούς. Adv. Δαυϊτικῶς ib. p. 158, 25; Anal. Benedict. p. 527. Δαυϊδικῶς Nicet. Andr. Comn. 1, p. 179, A. L. D. Vita S. Bacchi p. 116, 4 : Δαυϊτικῶς εἰπεῖν, Ut Davidicis verbis utar. Hase.]

Δαύκαλις, Pes gallinaceus. [Eadem Lex. Septemv.]

[Δαύκειος. Δαυκίτης. V. Δαῦκος.]

Δαῦκος, ὁ, Hesychio ὁ θρασὺς, Audax [δασὺς, Hispidus, corr. Guietus, ad δαῦλος referens] : et βοτάνη τις Κρητική. Quam herbam Creticam Theophr. H. P. 9, 15 [5, 8 et 9, 20, 2], neutr. δαῦκον appellat, Paul. Ægin. masc., ut et Diosc. 3, 83 : Δαῦκος, ὃν καὶ Δίρκαιον καλοῦσι. [Aret. Acut. Pass. 1, p. 119=107 : Δαύκου τοῦ καρποῦ ἐγχέῃ.] Tria autem ejus genera statuit idem Diosc., ut et Plin. 25, 9, ubi tertium Dauci genus ait simile esse Staphylino, et Pastinacam erraticam vocari : ut et 19, 5, de staphylinis s. pastinacis loquens, Est et quartum, inquit, genus in ead. similitudine pastinacæ, quam nostri Gallicam vocant, Gr. vero δαῦκον : cujus genera etiam quatuor fecere. Itidem vero Galen. Simpl. Med. 6, tradit τὸν δαῦκον a quibusdam σταφυλῖνον vocari, duo ejus genera faciens, ἥμερον et ἄγριον. || Inde Δαυκίτης οἶνος, Diosc. 5, 70, Vinum e dauci radice contusa et in mustum injecta, Vinum dauco conditum : quod etiam Δαύκειον οἶνον nominari tradunt a Nicandro : qui alioqui δαύκειον appellat τὸν δαῦκον, Ther. 858 : Δαύκειον ῥίζας τε βρυωνίδος [ubi v. schol. Ib. 939 : Δαυκείου τε πανάλθέος]· vocans tamen et δαῦκον, 94 : Καρπὸν νεοθηλέα δαύκου. Ubi schol. annotat, scribi etiam Δαύχου, referens ex Antigono, δαῦχον ὁμοίως δάφνῃ πικρὰν εἶναι· item esse ipsam præditam vi acri et ignea, in nonnullis vero generibus gustu etiam dulci. Ubi etiam nota fem. ab eo dici τὴν δαῦχον. [Vide intt. ad Alex. 199. Etym. et Hesych. : Δαυχμόν· εὔκαυστον (ἔγκαυστον Hesych.) ξύλον δάφνης.]

[Δαύλεια, Δαυλία, Δαυλιὰς, Δαυλίδιος, Δαυλιεὺς, Δαύλιος. V. Δαυλίς.]

[Δαύλιον, τὸ, i. q. Δαυλὶς, si vera scriptura, Polyb. 4, 25, 2 : Στρατεύσαντες ἐπ' Ἀμβρυσον καὶ Δαύλιον.]

[Δαύλιος, ὁ, Daulius, n. pr. viri. Strabo 6, p. 265 : Οἰκιστὴς δὲ τοῦ Μεταποντίου Δαύλιος ὁ Κρίσης τύραννος γεγένηται τῆς περὶ Δελφούς, ὥς φησιν Ἔφορος. L. Dind.]

Δαυλὶς, ίδος, ἡ, urbs quædam Phocidis [Hom. Il. B, 520; Pausan. 1, 41, 8; (deleta 10, 3, 1;) Strab. 7, p. 321; 9, p. 416, 423; schol. Apoll. Rh. 1, 211. Δαῦλις Hesychio contra testim. Steph. Byz. et Arcadii p. 30, 23], ab aliis nominata Δαύλεια et Δαυλία, teste Eust. [Il. p. 274, 26, ubi utitur testimonio Steph. Byz. de forma Δαύλεια. Δαυλία est ap. Pausan. 10, 4, 10, sed de terra, non de urbe. Strabo 9, p. 423 : Ὅμηρος μὲν οὖν Δαυλίδα εἶπεν, οἱ δ' ὕστερον Δαυλίαν. Thucyd. 2, 29 : Ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος νῦν καλουμένης γῆς. Soph. Œd. T. 733 : Σχιστὴ δ' ὁδὸς ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει. Apollod. 13, 14 fin. : Ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος. Conon ap. Phot. cod. 186, p. 136, 19 : Βασιλεὺς Θρακῶν τῶν περὶ Δαυλίαν καὶ τὴν ἄλλην Φωκίδα. Hierocl. Synecd. p. 643 : Δαυλία. Zenob. 3, 14. Etym. M. p. 250, 7 : Καὶ ἡ πόλις δὲ νῦν Δαυλία καλεῖται. Scripturæ per ει, quam diserte testatur Eust., Tzchuckius ad Strab. ex. citavit Plut. Mor. p. 437, F : Κλέωνα τῶν (f. τὸν) ἐκ Δαυλείας τοῦτον, nisi leg. Δαυλίας.] : quoniam sc. σύμφυτος fuit et δασεῖα : licet alii [Pausan. 10, 4, 7] a Nympha quadam Daulide denominatam velint. Ac a Δαυλὶς quidem, Civis ejus urbis dicitur Δαυλίδιος : a Δαυλία autem, Δαύλιος [Herodot. 8, 35] s. Δαυλιεὺς, et Δαυλιὰς, ἡ [ut auctor est Steph. Byz., quem v. de nominum in ις adjectivis gentilibus in διος s. Ψωφίς. Δαυλιεὺς forma utitur Paus. 10, 4, 9, Strabo 9, p. 424]. Et quoniam in hac Daulide τὰ περὶ Φιλομήλην [Φιλομήλαν] καὶ Πρόκνην μυθεύονται γενέσθαι, inde ἡ φιλομήλη [φιλομήλα] s. ἡ ἀηδὼν vocatur Δαυλιὰς ὄρνις, a Soph., si memoria me non fallit [immo Thucyd. 2, 29 : Πολλοῖς δὲ καὶ τῶν ποιητῶν ἐν ἀηδόνος μνήμῃ Δαυλιὰς ἡ ὄρνις ἐπωνόμασται. Sec. Plut. Mor. p. 727, D, hirundo dicta est Δαυλίς : Ἐκεῖνα τὰ πάθη, ἐξ ὧν τὸν Τηρέα τὰ μὲν δρᾶσαι, τὰ δὲ παθεῖν ἄθεσμα καὶ σχέτλια λέγουσι, καὶ μέχρι νῦν Δαυλίδας ὀνομάζουσι τὰς ὄρνιθας (i. e. χελιδόνας, de quibus loquitur).] : et Δαυλία κορώνη ab Aristoph. [ap. Etym. M. p. 250, 9 : Καὶ Δαυλίαν κορώνην ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα Ἀριστ. διὰ τὸν μῦθον. It. Hesych., Suid. et Zon. p. 469, sine testim. tamen Aristophanis.] Unde et Ovid. [Albinovan. 1, 105] : Deflet Threicium Daulias ales Ityn.

[Δαῦλις, ἑορτὴ ἐν Ἄργει, μίμημα τῆς Προίτου πρὸς Ἀκρίσιον μάχης, Hesych., Festum Argivorum, imitatio certaminis Prœti cum Acrisio, de quo v. mythologos. L. Dindorf.]

[Δαῦλος, ὁ, ἡ.] Δαῦλον Hesych. exp. δασύ [it. Suid. et Zon. p. 471, qui ambo tamen δαυλόν : quanquam Zon. rursus p. 466 et δαῦλος ponit et δαυλός : nisi forte prius est n. pr. Δαῦλος, de quo infra. Favere videri huic rationi potest comparatio quam facit inter Δαῦλος et Παῦλος. V. supra in Δαλός] : item ἡμίφλεκτον ξύλον. [Schol. br. Hom. Il. N, 320 : Δαυλὸν, κεκαυμένον ξύλον.] Etym. quoque δαῦλον esse dicit δασὺ, Hirtum s. Hirsutum et hispidum : afferens ex Æsch. [de quo v. infra] : Δαῦλος ὁ ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν. [Id. Æsch. Suppl. 97 : Δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσιν πόροι. Nonnus Dion. 6, 160 : Σείων δαῦλα γένεια.] Sed et ipse exp. etiam ἡμίφλεκτον, derivans a δαίω, τὸ καίω : inde enim fieri primum δαιλὸς, deinde τροπῇ τοῦ ι, δαυλὸς, quod sit ὁ καιόμενος καὶ δασὺς, quoniam τὰ δασέα ταχέως καίονται. Ubi etiam nota ab eo non amplius προπερισπᾶσθαι, sed ὀξύνεσθαι, sicut δαλός : nam Eust. [Il. p. 274, 24; 1654, 27] teste, ex hoc δαλὸς factum illud δαυλὸς, pleonasmo Æol. τοῦ υ : qui alterum δαῦλον, τὸ δασὺ, scribit solitum fuisse προπερισπᾶσθαι, aperte id attestante Paus. [ap. Eust.], qui sic ait, Δαῦλον, τὸ δασύ· ἡ προτέρα περισπᾶται. [Arcad. tamen p. 53, 6 : Τὰ εἰς αυλος δισύλλαβα μονογενῆ μὴ κύρια ὀξύνεται, αὐλὸς δαυλὸς καυλός. Pausan. 10, 4, 7 : Καλεῖσθαι δὲ τὰ δασέα ὑπὸ τῶν πάλαι δαῦλα· ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ Αἰσχύλον τὰ Γλαύκου τοῦ Ἀνθηδονίου γένεια ὑπήνην ὠνομακέναι δαῦλον. Conf. Δαῦγος.]

[Δαῦλος, ὁ, Daulus, n. pr. viri. Arcad. p. 53, 7 : Τὸ δὲ Βραῦλος Παῦλος Δαῦλος κύρια (ὀξύνεται). Ita cod. Havn. Vulgo Σαῦλος. L. Dindorf.]

[Δαυμᾶσαι, ἐκκαῦσαι, Hesych. inter Δαῦλον et Δαῦτα. Opinor leg. δαῦσαι. V. Δαίω. L. Dindorf.]

[Δαύνεις, οἱ, gens Scythica. Epiphan. De duod. gemmis vol. 2, p. 234 (non 134), A : Σκυθίαν δὲ εἰώθασι καλεῖν οἱ παλαιοὶ τὸ κλίμα ἅπαν τὸ βόρειον, ἔνθα εἰσὶν οἱ Γότθοι καὶ Δαύνεις. Et Adv. Hær. vol. 1, p. 1091, D : Ἐν τοῖς Δαύνεσιν ἢ παρὰ Ζιγχοῖς. Accentus in extrema collocatur vitiose ap. eund. Ancor. vol. 2, p. 117, C, indeque ap. Georg. Sync. p. 92, 18, Chr. Pasch. p. 47, 15. L. Dindorf.]

[Δαυνία, ἡ, Daunia, regio Dauniorum, de quibus v. in Δαύνιος. Polyb. 3, 88, 3; 5, 108, 9; 9, 7, 10; Diod. 19, 10; Pseudoarist. Mirab. c. 117; Strab. 6, p. 279, 284; Tzetz. Hist. 2, 288. -υ- L. Dindorf.]

[Δαυνιᾶται, Δαυνιατικὸς, Δαυνική. V. Δαύνιος.]

[Δαύνιον, τὸ, Daunium, urbs Italiæ, sec. Stephan. Byz. afferentem Lycophr. 1254 : (Κτίσει δὲ χώραν ἐν τόποις Βορειγόνων) ὑπὲρ Λακίου Δαυνίου τ' ᾠκισμένην, ubi Λατίνους Δαυνίους est in libris omnibus, L. Dindorf.]

[Δαύνιον τεῖχος, πόλις Θρᾴκης. Ὁ πολίτης Δαυνιοτει- A χίτης, Steph. Byz.]

[Δαύνιος, α, ον, unde Δαύνιοι, Daunii, gens Italiæ. Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν (sc. nominis nihili Δαύνιον) Δαύνιοι καὶ Δαυνία τὸ θηλυκὸν καὶ Δαυνικὴ κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ Δαυνιᾶται καὶ Δαυνιατικός (Δαυνῖται καὶ Δαυνιτικὸς conj. Salm.). Strabo 5, p. 242 : Τοὺς Ἀπούλους, οὓς οἱ Ἕλληνες Δαυνίους καλοῦσι. Repetit nomen ead. pag. bis, tum 215; 6, p. 277, 281, 283, ubi dicit : Ἀνάγκη δὲ Πευκετίων καὶ Δαυνίων μηδ' ὅλως λεγομένων ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων, πλὴν εἰ τὸ παλαιὸν, ἁπάσης δὲ ταύτης τῆς χώρας Ἀπουλίας λεγομένης, νυνὶ μηδὲ τοὺς ὅρους ἐπ' ἀκριβὲς λέγεσθαι τῶν ἐθνῶν τούτων, denique 284 et 285; 14, 654; Lycophr. 592, 1052, 1128, 1254; Dionys. Hal. Ant. R. 1, 37; 7, 3; Antonin. Lib. cap. 31; Tzetzes Hist. 1, 762. Inter Iapyges memorat Polyb. 3, 88, 4. (Ibid. vero 9, 5 Καυῖνοι in Δαύνιοι abiisse videtur, ut vidit Holst.) Eid. 10, 1, 3 Δαυνίων pro Σαυνίτων restituit cum Gron. Schweigh., quod Δαυνιτῶν scribendum dicerem, nisi Strabonis etiam l. 6, p. 282 scripturam Δαυνιτῶν incertam redderet B fluctuatio librorum inter hoc et Δαυνίων ib. p. 281 (405, 7 Falc.), 284 (410, 7). L. Dindorf.]

[Δαύνιος, ὁ. V. Δαῦνος.]

[Δαυνὶς, ἡ. Arcad. p. 32, 16 : Τὰ εἰς νὶς θηλυκὰ διφθόγγῳ παραληγόμενα ὀξύνεται, μαινὶς δαυνὶς ἐπιγουνίς. Est fort. i. q. Δαυνία. L. Dindorf.]

[Δαυνίτης, ὁ, i. q. Δαύνιος. Lycophr. 1063 : Τοῖς δ' ἀκτέριστον σῆμα Δαυνῖται νεκρῶν στήσουσι. Ap. Scylac. p. 5, ubi est Δαυνῖται (et τῆς Δαυνίτιδος χώρας et p. 6 μετὰ Δαυνίτας), Σαυνῖται restituit Niebuhr. Hist. R. vol. 1, p. 105. Conf. Δαύνιος. ῑ L. Dindorf.]

[Δαῦνος, ὁ, Daunus, rex Calabriæ. Sch. Hom. Il. E, 412, Tzetz. ad Lycophr. 603, Δαύνιος Antonino Lib. c. 37 ter. Confus. c. Καῦνος v. ap. schol. Theocr. 7, 115, a Toupio correctum. L. Dindorf.]

[Δαὺξ, κὸς, vox ignotæ signif. ap. gramm. Barocc. in Museo philol. 5, p. 418 : Τὰ εἰς ξ μονοσύλλαβα μετὰ διφθόγγου διὰ τοῦ κ κλίνεται, προῒξ προικός, γλαὺξ γλαυκὸς, δαὺξ δαυκός. L. Dindorf.]

[Δαυρίσης, ὁ, Daurises, gener Darii Hystaspis, He- C rodot. 5, 116, 117, 121.]

[Δαύσαρα, πόλις περὶ Ἔδεσσαν. Ὁ πολίτης Δαυσαρηνὸς, Steph. Byz.]

[Δαῦτα, λάχανα, οἱ δὲ χλωρὰ (χλωραὶ cod.), Hesych., Olera, Viridia. Conf. Δάσσα.]

[Δαυχμός. Δαῦχος. V. Δαῦκος.]

[Δαύω.] Δαύειν, Hesychio κοιμᾶσθαι, Dormire : quod et ἰαύειν. [Id. : Ἔδαυσεν, ἐκοιμήθη. Zon. p. 473 : Δαύω κυρίως τὸ δεσμῶ... εἴρηται καὶ ἐπὶ τοῦ καθεύδειν. Et sim. Etym. Gud. p. 131, 25; 134, 41; 135, 23, Orion. p. 50, 18. Fontem aperit Etym. M. p. 250, 10 : Δαύω τὸ κοιμῶμαι· Σαπφὼ, Δαύοις ἀπαλᾶς ἑτάρας (ita Ven., non ἑτάρας) ἐν στήθεσιν. Λέγει δὲ Ἡρωδιανὸς ὅτι ἅπαξ ἡ λέξις παρὰ Σαπφοῖ. Falli Herodianum etiam tertia ap. Hes. gl. Ἀδαυῶς, ἐγρηγόρως ostendere videtur. Ceterum conf. Δαίω. L. Dindorf.]

[Δαφίτας, grammaticus, propter epigramma aculeatum cruci fixus, memoratur Strab. 14, p. 647. Suidas, qui jussu Attali de saxo præcipitatum tradit, Telmisensem dicit et per δ scribit Δαφίδας cum Va- D lerio Max. 1, 8, Ext. 8, et Hesychio Mil. p. 14 Or. *Daphitas* rursus Cicero De fato c. 3, fitque Δαφίταο, civis Alexandriæ Æolensis, mentio in mon. Orchomenio ap. Bœckh. vol. 1, p. 737, 4. L. Dindorf.]

[Δαφναγόρας, ὁ, Daphnagoras, n. pr. viri, ap. Xen. Anab. 7, 8, 9.]

[Δαφναῖος, α, ον.] Δαφναῖος, Apollinis epith. in Epigr. [Anth. Pal. 9, 477 : Ἄμπελε, τί πράξωμεν, ὅταν Δ. Ἀπόλλων πτόρθον ἐμὸν κλίνῃ;], quoniam laurum peramat : unde et δαφνογηθὴς et δαφνηφόρος, necnon δαφνίτης dicitur : aliis tamen volentibus a Daphne puella sic denominatum, quam unice amasse perhibetur, et mortuam in cognominem arborem vertisse. [Nonn. Dion. 13, 82 : Πατροπάτωρ Δαφναῖος ἐπέπταρε μάντις Ἀπόλλων· 129 : Ἐπεὶ Δ. Ἀπόλλων κλῆρον ἑὸν ξύνωσε κασιγνήτῳ Διονύσῳ. Memorat Apollinem Δαφναῖον etiam Tzetz. Exeg. Il. p. 43, 24. || Dianæ Δαφναίας templum in finibus Laconicæ memorat Pausan. 3, 24, 8. Conf. Δάφνιος. || Laureus. Nonnus Dion. 2, 98 : A Δαφναίη φυγόδεμνος Ἁμαδρυάς. Anth. Pal. 2, 260 : Ἔστενε δ' Ἀμφιάρηος ἔχων περιλαμπέα χαίτην στέμματι δαφναίῳ. V. etiam Δάφνη n. pr. L. Dindorf.]

[Δαφναῖος, ὁ, Daphnæus, n. pr. Thebani, in Plutarchi Amatorio p. 749 etc. Syracusani ap. Aristot. Pol. 5, 5, Diod. 13, 86, 96, Polyæn. 5, 7. L. Dind.]

[Δάφνειον, τὸ, Lauretum. Index Legati Antonii Eparchi in Lemoyne Var. Sacr. vol. 1, p. 520 : Ὅτι ἑπτάλοφος ἡ Ῥώμη, καὶ περὶ τοῦ καλεῖσθαι Δάφνειον τὰ περὶ τὸ Παλάτιον. Conf. Varro L. Lat. 4, 32, Plin. N. H. 15, 30, 40. L. Dindorf.]

Δαφνέλαιον, τὸ, Daphnelæum, Oleum laurinum, Oleum e lauri baccis expressum : quod et δάφνινον ἔλαιον dicitur : de quo Diosc. 1, 50, Plin. 15, 7; 23, 4. Meminit δαφνελαίου Nicandri quoque [Alex.] schol. [198. Demetr. Hieracosoph. p. 123 : Δίδου δαφνέλαιον. Orneosoph. p. 213 : Τινὲς δαφνέλαιον ἀλείφουσι τὴν κεφαλήν· et ib. p. 235. L. Dind.]

[Δαφνεύω, Laureo, Gl.]

Δάφνη, ἡ, Laurus. Od. I, [184] : Ὑψηλὸν, δάφνῃσι B κατηρεφές. Hesiod. Theog. [30] : Καί μοι σκῆπτρον ἔδων δάφνης ἐριθηλέος ὄζον. Athen. 2, δάφνης κλάδοι· 4, φύλλα δάφνης· alibi, στέφανον δάφνης χρυσῆς ἐστεμμένος. Aristoph. [Pl. 213], Πυθικὴ δάφνη, quoniam Pythio Apollini sacra est. A Lat. quoque poetis vocatur Laurus Delphica, Apollinea, Phœbea, Gratissima Phœbo; Faticida, Venturi præscia; Statio, Amantes carmina laurus. Vel etiam Πυθικὴ dicitur ἡ δάφνη, quoniam in Pyth. certaminibus ea coronari solerent victores : ut Delphicam laurum appellatam Plin. innuit, quod ea Delphis victores coronarentur. [Ad Ap. Delph. respicitur etiam in formula ap. Callim. Del. 94 : Ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τι τορώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης, Certius quam ex lauro, cui Arist. Plut. 39 : Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων (add. Hom. H. Ap. 393 : Ἀγγελέουσι θέμιστας Φοίβου ... ὅ,ττι κεν εἴπῃ χρείων ἐκ δάφνης), contulit Ern.; ad laurum victoribus Pythiorum tribui solitam in phrasi τὴν δάφνην ἀνελέσθαι de victoribus Pyth., sicut Olympiorum victores ἀνελέσθαι τὸν κότινον dicuntur, notante Valck. ad Herod. C 6, 70. Ceterum de lauro ejusque generibus locos Theophr. exposuit Schneid. in ind., quibus Diosc. 1, 106 add. Angl.] At δάφνη Ἀλεξάνδρεια [Ἀλεξανδρεία], Laurus Alexandrina, dicta fuit Herba quædam lauro assimilis, quoniam Alexander ex ea coronas gestare solebat : de qua Diosc. 4, 147. [Theophr. H. Pl. 1, 10, 8; 3, 17, 4. || De prov. Μείζονα βοᾷ δάφνης χλωρᾶς καιομένης, ap. Suid., Diogen. 6, 52, App. Vat. 2, 76, repetito a lauri foliis, quum in ignem conjiciuntur, crepitantibus, v. Valck. ad Theocr. 2, 23 : Ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν αἴθω· de more convivarum frondem lauri, dum canerent, tenendi, Hesych. v. Μυρρίνης κλάδον, et schol. Arist. Nub. 1364, quique Burmanni de eo errorem ridet Brunck. ad Arist. Pelarg. Add. p. 167; Pausan. 9, 30, 3, Hesych. v. Αἴσακος, Hesiod. Theog. 30; add. Schneid. ind. Theophr. p. 341.]

Δάφνη, ἡ, Daphne, loci nomen, cujus incola Δαφναῖος et Δαφνίτης. [Steph. Byz. : Δάφνη, προάστειον ἐπισημότατον τῆς ἔω Ἀντιοχείας μητροπόλεως. Τὸ ἐθνικὸν Δαφνίτης καὶ Δαφνητικὸν (Δαφνιτικὸν Salm.) κτητικόν. D Ἔστι καὶ ἄλλη Δάφνη, Λυκίας χωρίον. Ἔστι καὶ ἄλλη πλησίον Πηλουσίου (ὅτι) παρὰ τῶν ἐκεῖ πολλῶν φυομένων δαφνῶν. Οἱ οἰκοῦντες Δαφναῖοι. Ἔστι καὶ λιμὴν Δάφνη, φαινομένη ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Πόντου ἐν δεξιᾷ ἀναπλέοντι. Ἔστι καὶ προάστειον Δάφνη ἐν τῷ στόματι τοῦ Πόντου ἐν ἀριστερᾷ ἐπὶ τὸν ἀνάπλουν ἀνιοῦσιν, ὃ λέγεται Σέργιον. De Daphne prope Antiochiam v. Strab. 16, p. 750 et alia ap. intt. De Daphne Ponti Peripl. ap. Hudson. Geogr. vol. 1, p. 16 : Εἰς λιμένα Δάφνης τῆς μαινομένης τὸν νῦν λεγόμενον Σωσθένην. || Plurali Herodot. 2, 30, et 107 : Ἐν Δάφνῃσι τῇσι Πηλουσίῃσι. || Locus Cpolis. V. Anon. Ant. Cpol. Baud. Imp. Or. vol. 1, p. 9, D. Δαφνῆς ib. p. 5, D. Qui accentus notandus. Io. Philoponus Περὶ τῶν διαφόρως τονουμένων Ms. Havn. : Δάφνη τὸ φυτὸν, Δαφνὴ δὲ κύριον. || Insula Rhodum inter et Tenedum, in Stadiasmo ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 491. || Nymphæ nomen, f. Ladonis fl. et Terræ, de qua ll. scriptorum collegit Fischer. ad Palæph. c. 50. It. filiæ Tiresiæ ap. Diod. 4, 66. L. D.]

Δαφνήεις, εσσα, εν, pro quo et Δαφνῆς dicitur contr.,

Laureus vel Laurinus. [Nonn. Dion. 13, 76 : Ἄσκρην, πατρίδα δαφνήεσσαν ἀσιγήτοιο νομῆος. Masc. memorat Arcad. p. 92, 22; fem. 95, 5. Formam contr. δαφνῆς, ῆντος Chœrob. in Bekk. An. p. 1188, Arcad. p. 25, 18. L. Dindorf.]

[Δαφνηρεφής, ὁ, ἡ, Lauro opertus. Porphyr. e Sibyll. ap. Euseb. Præp. ev. 6, 3, p. 239, A : Κλῦτε δαφνηρεφέων μυχάων (sic) ἄπο θέσκελον ὀμφήν.]

[Δαφνῆς. V. Δαφνήεις.]

[Δαφνητικός. V. Δάφνη.]

[Δαφνηφαγέω, Lauro vescor. Villois. Anecd. vol. 2, p. 187 (?). Wakef.]

[Δαφνηφαγία, ἡ, Lauri esus. Tzetzes Proleg. Hesiodi Op. p. 14 Gaisf. : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν τὰ μυθοπλαστούμενα περὶ τῆς Ἡσιόδου δαφνηφαγίας. L. Dind.]

Δαφνηφάγος, ὁ, Lauri comestor [malim comesor] : dicuntur autem ita vaticinantes, quoniam comesta lauro numen haurire credebantur : unde et fatidicam eam et venturi præsciam vocant Lat. poetæ, asseverantibus etiam nonnullis, vera somnia visurum, qui lauri frondes sub pulvillo capiti subjectas habuerit. Inde sane et Juvenal., Laurumque momordit. Lycophro init. : Ἀλλ' ἄσπετον χέασα παμμιγῆ βοὴν, Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα. [Ad Lycophr. locum alludit Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 278, 29. Hase.]

[Δαφνηφορεῖον, τὸ, Fanum Apollinis δαφνηφόρου interpretatur Schweigh. ap. Theophrast. Athen. 10, p. 424, F : Φλυῆσιν ἐν τῷ δαφνηφορείῳ. Sic enim scripturam librorum Φυλῆσιν corrigendam vidit Valcken. Diatr. de Aristob. p. 116, coll. Plut. Themist. c. 1, cui l. rursus conferendus alter c. 15. L. Dindorf.]

Δαφνηφορέω, [Laurum fero]. Herodian. 3, [8, 6] : Ὁ δὲ δῆμος αὐτὸν δαφνηφορῶν μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐφημίας ὑπεδέξατο, Laurum ferens, Laureatus; 2, [2 fin.] : Αὐτοὶ δ' ἐν μόναις ταῖς πομπικαῖς ἐσθῆσι δαφνηφοροῦντες ἠπείγοντο. [Procul. apud Phot. cod. 239, p. 321, 9. Plut. Æmil. c. 34 : Ἐδαφνηφόρει δὲ καὶ σύμπας ὁ στρατός. Supponitur in libris deterioribus interdum forma δαφνοφ., ut ap. Herod. l. 2 l. c., Pausan. 9, 10, 4, vix ut dubitandum sit de loco Dionis Cass. 37, 21, qui formam per ο habet unus, ad exemplum reliquorum, in quibus est δαφνηφ., revocando. L. D. Ita etiam inscr. ap. Visc. Mus. Piocl. t. 4, p. 78 : Ἡρακλέους, φασὶν, δαφνηφορήσαντος. Hase.]

[Δαφνηφορία, ἡ, Cærimonia in honorem Apollinis instituta, qua ramus oleaginus lauris vestitus in templum Apollinis Ismenii deferebatur a puero δαφνηφόρῳ, quod v. Proculus ap. Phot. cod. 239, p. 321, 11, 13, 23, 31. L. Dindorf.]

[Δαφνηφορικός, ἡ, όν, adj. poss. a δαφνηφόρος. Pollux 4, 53 : Μέλη ... δαφνηφορικά, τριποδηφορικά. Procul. Phot. cod. 239, p. 321, 34 : Τὰ δὲ λεγόμενα παρθένια χοροῖς παρθένων ἐνεγράφετο, οἷς καὶ τὰ δαφνηφορικὰ ὡς εἰς γένος πίπτει· δάφνας γὰρ ἐν Βοιωτίᾳ δι' ἐνναετηρίδος εἰς τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος κομίζοντες οἱ ἱερεῖς ἐξύμνουν αὐτὸν διὰ χοροῦ παρθένων, quibus copiosam addit originis hujus cærimoniæ expositionem. Talia Pindari Δαφνηφορικὰ memorat Suid. v. Πίνδαρος. Eust. Opusc. p. 58, 16 : Τῷ δὲ ῥηθέντι υἱῷ Διοφάντῳ καὶ δαφνηφορικὸν ᾆσμα γράψαι λέγεται ὁ πατὴρ (Pind.)· iisdemque prope verbis Vita Pind. ante Nicand. ed. Schneid. p. xvii. L. D.]

[Δαφναφορίῳ Apollinis mentio est in monum. Chæronensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 777, n. 1595. L. D.]

Δαφνηφόρος, ὁ, Lauriger, Qui laurum s. coronam e lauro gestat, Laureatus. Herodian. 1, [7, 4] : Δαφνηφόροι τε καὶ πάντα ἐπιφερόμενοι ἄνθη τότε ἀκμάζοντα· 8, [6, 18] : Ἄγγελοι καὶ κήρυκες δ. διεπέμποντο. Et Plut. Pericle [immo Themist. c. 15 et a Boiss. cit. Anacreont. 13, 6 : Δαφνηφόροιο Φοίβου], Ἀπόλλων : quoniam laurum gestare amat. [Item puer corollam lauream ferens in festo Apollinis Ismenii. Pausan. 9, 10, 4 : Τόδε γε καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι γινόμενον οἶδα ἐν Θήβαις· τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἰσμηνίῳ παῖδα οἴκου τε δοκίμου καὶ αὐτὸν εὖ μὲν εἴδους, εὖ δ' ἔχοντα καὶ ῥώμης, ἱερέα ἐνιαύσιον ποιοῦσιν· ἐπίκλησις δέ ἐστίν οἱ δαφναφόρος· στεφάνους γὰρ φύλλων δάφνης φοροῦσιν οἱ παῖδες. Paullo aliter Proc. ap. Phot. l. cit. p. 321, 25.] Rursum ap. Herodian. 1, [12, 3] Laurentum ex eo nominatum dicitur, quod esset χωρίον μεγίστοις κατάσκιον δαφνηφόροις ἄλσεσι, Lauriferis lucis, Nemoribus laurum ferentibus. [Æsch.

A Suppl. 706 : Δαφνηφόροισι βουθύτοισι τιμαῖς. Eur. Ion. 422 : Σὺ δ' ἀμφὶ βωμοὺς ... δαφνηφόρους λαβοῦσα κλῶνας ... εὔχου. Quod dictum ut Herc. F. 394 : Χρυσέων πετάλων ἄπο μηλοφόρον χερὶ καρπὸν ἀμέρξων, delitescente fere altera compositi parte.] Affertur et Δαφνοφόρος, Lauriger, Laureatus, cum adv. Δαφνοφόρως, quod exp. Cum lauru s. laurea.

Δαφνιακός, ἡ, όν, Laureus, ex Epigr. affertur. [Agathias Anthol. Pal. 6, 88 : Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθιὰς ἐννέας εἰμί. Verte, Daphniaca. Suid. v. Ἀγαθίας : Οὗτος συνέταξε καὶ ἕτερα βιβλία ἔμμετρά τε καὶ καταλογάδην, τά τε καλούμενα Δαφνιακὰ καὶ τὸν κύκλον τῶν νέων ἐπιγραμμάτων. Conf. Agath. ipse Præf. Hist. p. 6, 8 Nieb. L. Dindorf.]

[Δαφνίδιον, τὸ, Daphnidium, locus in vicinia Selybriæ vel Heracleæ, ap. Cantacuz. 3, 77, p. 621, A. L. D.]

Δαφνικός, ἡ, όν, Laureus.

Δάφνινος, η, ον, Laureus, Laurinus, E lauro confectus : ut ἔλαιον, Oleum laurinum, Confectum e baccis lauri : quod et δαφνέλαιον dicitur : Diosc. 1, 50.
B [Theophr. fragm. 4, 28 : Τὸ δάφνινον (χρῖσμα). Hippocrat. De morb. 2, p. 465, 46 : Δάφνινον ἔλαιον. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 184 : Δαφνίνου ἐλαίου. L. D.] Et δάφνινος οἶνος, Vinum laurinum, Id. 5, 37. Itidem δάφνινον φύλλον, Folium laurinum s. laureum; βακτηρία, ut in illo prov. ap. Suid. : Δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν· quo uti solebant, qui insidiis se appeti significare volebant, quia laurus ἀλεξίκακος esse credebatur. [Tzetz. Exeg. Il. p. 45, 20 : Δαφνίνῃ ῥάβδῳ· 77, 2 : Δαφνίνοις στέμμασιν. Et ib. 84, 19. L. Dindorf.]

[Δάφνιος, α, ον, Laureus, unde Δαφνία epith. Dianæ. Strabo 8, p. 343 : Ταύτῃ δὲ τῇ θεῷ (Ἀρτέμιδι Ἀλφειούσῃ) καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ κατ' ἔτος συντελεῖται πανήγυρις, καθάπερ καὶ τῇ Ἐλαφίᾳ καὶ τῇ Δαφνίᾳ. Conf. Δαφναῖος. L. D. || Gent. a Δάφνη, ut videtur. Clemens Pæd. 3, 3 : Τὰς Δαφνίους κίχλας. Kall.]

Δαφνὶς, ίδος, ἡ, itidem Laurina s. Laurea : et peculiariter Laurea s. Laurina bacca, Fructus, quem laurus fert. Theophr. H. P. 1, 18 : Τῶν δὲ, ἐν πυρῆνι τὸ σαρκῶδες ἔχεται, καθάπερ ἐλαίας καὶ δαφνίδος. Diosc.
C 1, 50 : Τὸ δὲ δάφνινον ἔλαιον, σκευάζεται διὰ τῶν δαφνίδων, ὅταν ὦσι δρυοπετεῖς, ἑψομένων μεθ' ὕδατος. Unde Plin. 15, 7 : Fit et e lauro, admisto druparum oleo : quidamque e baccis exprimunt tantum, alii foliis modo, aliqui folio et cortice baccarum. [Hippocr. De morb. 2, p. 465, 44 : Δαφνίδας τρίψας· De nat. mul. p. 587, 11 : Δαφνίδας εἴκοσι τὰς πλείστας. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 30 : Ἐπιθέματα τότε διὰ δαφνίδων· 344 : Δαφνίδες τρεῖς. Pollux 1, 234 : Ὁ καρπὸς τῆς δάφνης δαφνίδες. L. Dind.]

[Δάφνις, ιδος, ὁ, Daphnis, n. pr. viri Abydeni Herodot. 4, 138; pastoris Siculi ap. Theocr. 1, 66 etc., Diod. 4, 85, Parthen. c. 29; alius in Pastoralibus Longi, Anth. Pal. 9, 341 etc. Milesii, architecti, ap. Vitruv. præf. l. 7, 16. || Ἡ, nympha. Pausan. 10, 5, 5 : Φασὶ γὰρ δὴ τὰ ἀρχαιότατα Γῆς εἶναι (orac. Delph.), καὶ Δάφνιδα ἐπ' αὐτῷ τετάχθαι πρόμαντιν ὑπὸ τῆς Γῆς· εἶναι δὲ αὐτὴν τῶν περὶ τὸ ὄρος νυμφῶν. Ubi Δάφνην libri deteriores. L. Dind.]

Δαφνίτης, ὁ, Apollinis ap. Syracusios cognomen-
D tum, teste Hesych. [et Etym. M. p. 250, 38], de quo supra in Δαφναῖος. Alioqui δαφνίτης dicitur Qui laurum similitudine aliqua refert [Geop. 8, 8 : Δαφνίτης οἶνος] : ut fem. δαφνῖτις vocatur Planta, quæ alio nom. δάφνη Ἀλεξάνδρεια, Plin. 15, c. ult., quoniam figuram aliquam laurinæ arboris præfert. Et Diosc. 1, 12 scribit casiam quandam ab Alexandrinis mercatoribus nominari δαφνῖτιν : quippe δηκτικὴν ἐν τῇ γεύσει καὶ στύφουσαν μετὰ πολλῆς πυρώσεως, ut folium et bacca lauri : quamobrem et Daphnoidem eam appellari a mangonibus testatur Plin., Isocinnamomon cognominatam. [V. etiam Δάφνη n. pr.]

[Δαφνιτικός, ἡ, όν. V. Δάφνη, n. pr.]

[Δαφνῖτις, ιδος, ἡ. V. Δαφνίτης.]

Δαφνογηθής, ὁ, Lauro gaudens, ut Ἀπόλλων, Epigr. [Anth. Pal. 9, 525 : Δαφνογηθῆ.]

Δαφνοειδής, ὁ, ἡ, Lauri speciem gerens, Lauro similis. Plantæ aliquot hujus nominis sunt. Diosc. enim 4, 148 [Rufusque p. 28 ed. Matth.] δαφνοειδὲς appellari scribit, quod alii χαμαιδάφνην, εὐπέταλον, et πέ-

πλιον nominant : quod habeat φύλλα δάφνῃ ἐοικότα, δάκνοντα καὶ πυροῦντα τὸ στόμα καὶ φάρυγγα. Unde Plin. 15, c. ult. : Id quoque, quod Daphnoides vocatur genus, in nominum ambitu est. Alii enim Pelasgum, alii Eupetalon, alii Stephanon Alexandri vocant. Et hic frutex est ramosus, crassiore ac molliore quam laurus folio, cujus gustatu accenditur os atque guttur, baccis e nigro rufiis. Idem 23, 8 Daphnoides interpretatur sylvestrem laurum. Est vero et clematis, inquit Idem 24, 15, Ægyptia cognomine, quæ ab aliis Daphnoides, ab aliis Polygonoides vocatur, folio lauri. Eod. teste, 12, 20, mangones et casiam quandam Daphnoidem vocant, Isocinnamomon cognominatam : quam Diosc. δαφνῖτιν appellat. Theophr. et δαφνοειδὲς κροκόεν memorat, H. P. 9, 15, [5], quam nonnulli volunt esse τὴν χαμαιδάφνην Dioscorideam : quippe cujus fructus croceus sit : alii laurum Alexandrinam. [Hippocr. De nat. mul. p. 575, 14 : Δαφνοειδέος πόσιν. Theophr. H. Pl. 4, 7, 1 : Ἐν δὲ τῇ ἔξω τῇ περὶ Ἡρακλείας στήλας τότε πράσον φύεται καὶ τὰ ἀπολιθούμενα ταῦτα, οἷον θύμα καὶ τὰ δαφνοειδῆ καὶ τὰ ἄλλα. Forma contr. δαφνώδης, Eur. Ion. 76 : Δαφνώδη γύαλα. Theophr. H. Pl. 9, 10, 1 : Φύλλον δαφνῶδες. L. D.]

[Δαφνοινής, Leontopodium, Diosc. Notha 4, 131.]

[Δαφνόκοκκον, τὸ, Bacca, Gl. Alex. Trall. 10, p. 572, 573; 11, p. 618. Δαφνόκοκκος, ὁ, ib. 1, 15, p. 27. Struv. et Weigel. Hippiatr. p. 128 et 185 : Δαφνόκοκκα ιʹ. Ib. p. 223 : Δαφνοκόκκων τὸ ἀρκοῦν. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 116 : Δαφνοκόκκων δραχμ. ηʹ. L. D.]

[Δαφνοκόμης. V. Δαφνόκομος.]

Δαφνόκομος, ὁ, Lauricomus, Lauro comans, Laureatus, a Lascari usurpatum. [Anth. Pal. 9, 505, 11 : Δαφνοκόμοις Φοίβοιο παρὰ τριπόδεσσι. Forma in ης Oppian. Cyn. 1, 365, ab Angl. cit. : Φοῖβον δαφνοκόμην καὶ κισσοφόρον Διόνυσον.]

[Δαφνοπώλης, ὁ, epith. Apollinis. Hesych. : Δαφνοπώλην τὸν Ἀπόλλωνα λέγουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης. Δαφνίτης, quod v., conferunt intt. Non liquet poetam an grammaticum Arist. dicat Hesych.]

[Δάφνος, Laurus, Diosc. Notha 1, 106. Laurus Alexandr., ib. 4, 147. Boiss.]

[Δάφνος, ὁ, Daphnus, fl. Locridis, Plut. Mor. p. 162, D. || Medicus Ephesius ap. Athen. 1, p. 1, E; 3, 79, A. Episcopus Δαφνὸς (sic) memoratur Basilio M. Ep. 92, vol. 3, p. 183, D. Alius Liban. Ep. 1200, p. 570. L. Dindorf.]

Δαφνόσκιος, ὁ, ἡ, Lauris umbrosus, Lauris opacus, δάφναις κατάσκιος. Diogenes tragicus ap. Athen. [14, p. 636, A] : Δαφνόσκιον κατ' ἄλσος Ἄρτεμιν σέβειν.

[Δαφνόσοφος, ὁ. Tzetz. Exeg. Il. p. 51, 11 : Τινὲς τῶν νέων σοφῶν ... δαφνόσοφοι καθ' Ἡσίοδον ἢ ὀνειρόσοφοι. Respicit Theog. 30, ubi Musæ lauro impertitæ poetam vi canendi afflasse dicuntur. Cit. Angl.]

[Δαφνούδιον. V. Δαφνούσιον.]

[Δαφνούντιος, gent. a Δαφνοῦς, urbe Phocica. Steph. Byz. in Δαφνοῦς.]

[Δαφνοῦς, οῦντος, ἡ, Daphnus, portus Trapezuntis. Panaret. Chron. Trap. p. 364, 87 : Καὶ ἐξῆλθεν καὶ ἡμέτερον κάτεργον ἓν μέγαν ἐκ τῆς Δαφνοῦντος. || Ὁ, urbs Phocidis. Δ. Φωκική πόλις, ἀρσενικῶς λεγομένη, Steph. Byz.; Thucyd. 8, 23, 31, Strabo 9, p. 416, 424, 425, 426, schol. Eurip. Orest. v. 1087 Matth. Unde corrigendus videtur Zonar. p. 469 : Δαφνοῦς πόλις Φοινίκης, ἀρσενικῶς. Ὁ πολίτης Δαφνούτιος ἢ Δαφνούσιος καὶ θηλυκῶς Δαφνουσίς· τὸ ἐθνικὸν Δαφνουσαῖος. || Ἔστι καὶ δῆμος πλησίον τῆς Κῶ, ὁ Δαφνοῦς λεγόμενος.... Ἔστι καὶ Αἰγύπτου κώμη, Steph. Byz. Annotat Pinedo posteriorem Daphnuntem esse videri posse Daphnen Pelusiacam, quippe quæ Daphnus dicatur Antonino. Sed ap. hunc p. 162 est *Daphno*, forma suspecta. || Harpasi, fl. Cariæ, n. antiquius sec. Etym. M. p. 147, 56. || Δαφνοῦς λιμὴν Arabiæ memoratur Strab. 16, p. 774. L. Dind.]

[Δαφνοῦσα, ἡ, teste Steph. Byz., Euphorioni dicta urbs Phocidis Δαφνοῦς, unde gent. Δαφνουσαῖος s. Δαφνούσιος.]

[Δαφνούσιον, τὸ, locus πρὸς τῷ Ῥηγίῳ, πλησίον τῆς Θρακῶν γῆς, Steph. Byz. ubi tamen Δαφνούδιον esse videtur in libris omnibus. Nicephorum Greg. Hist. 4, 2 Ponti oppidum Δαφνουσίαν memorantem comparat Holsten. Δαφνούτιον Nicet. Is. Ang. 1, 9, p. 248, D. L. D.]

[Δαφνούσιος, gent. a Δαφνοῦς, urbe Phocidis vel δήμῳ vicino insulæ Co. Steph. Byz. in Δαφνοῦς.]

[Δαφνουσὶς λίμνη, prope Olympum montem Bithyniæ, Steph. Byz. in Δαφνοῦς. Zonar. p. 469, v. Δαφνοῦς. V. et Δαφνοῦς. L. Dind.]

[Δαφνούτιος. V. Δαφνοῦς.]

[Δαφνοφάγος, ὁ, q. d. Laurivorus. Niceph. Chumn. in Anecd. Gr. vol. 3, p. 385 : Τὸν μετὰ τὸν Ὅμηρον (Hesiodum) τὸ τῶν Μουσῶν δαφνοφάγον θρέμμα. Boiss.]

[Δαφνοφορέω. V. Δαφνηφορέω.]

[Δαφνοφόρος, Δαφνοφόρως. V. Δαφνηφόρος.]

[Δαφνόω, Laureo. Malal. p. 307, 13 : Ἐν τῇ θείᾳ αὐτοῦ διατάξει ἐκέλευσεν (Diocletianus) ἐν Δάφνῃ δαφνοῦσθαι τοὺς ἀγωνιζομένους ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Ὀλυμπίων. Ubi στεφανοῦσθαι conj. Chilm., ut fuerat ib. 7, ὥστε μὴ ἀπιέναι ἐν Κοτρίγαις καὶ στεφανοῦσθαι ἐν Ἀργυρῷ ποταμῷ. Sed conj. falsa videtur. L. Dind.]

[Δαφνώδης. V. Δαφνοειδής.]

Δαφνών, ῶνος, ὁ, Lauretum [Gl.], Locus consitus lauris, δαφνηφόρον χωρίον, δαφνόσκιον ἄλσος. [Ponit gramm. in Mus. philol. 5, 418 inter oxytona in ων, ωνος, it. Zon. p. 467, Arcad. p. 14, 8, Herodian. Epim. p. 198, cit. cum schol. Dionys. in Bekk. An. p. 791, 21 et 792, 19, et Gell. N. A. 2, 20, 9 a Boiss. || Δαφνῶνα μικρὸν et μέγαν Ægypti memorat Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 7. L. Dind.]

[Δάφνων, ωνος, ὁ, Daphno, n. pr. viri ap. Theophyl. Simoc. Epist. ed. Aldin. fol. φ, iiii recto, it. fol. a χ, iiii tertio verso. L. Dind.]

[Δαφνωτός, ὁ, ἡ, Laureatus. Geopon. 12, 39, 6 : Δαφνωτοὺς κινάρας.]

[Δαφοινήεις, εσσα, εν, i. q. δαφοινός. Nonn. Dion. 1, 425 : Δαφοινήεντι προσώπῳ. Schneid. 43, 333 : Δαφοινήεντι δὲ κισσῷ· 44, 85 : Δαφοινήεντος ὀνείρου. Kall. 26, 100 : Δαφοινήεντες ἡγεμονῆες· 48, 254 : Δαφοινήεσσαν ... φαρέτρην.]

Δαφοινός, [ὁ, ἡ, et ἡ, όν,] sive Δαφοίνεος [immo δαφοινεὸς sec. Eust. Il. p. 1160, 52 componentem cum ἀδελφεός. Atque sic scribitur in Lex. Septemv. quum in lemmate tum in l. Hesiodi infra cit., tametsi δαφοίνεον est etiam in edd. Hes. antiquis, quas mihi inspicere vacavit. L. D.], Hesych. λίαν φόνιος, [id. iterum : Λάφωνοι, λίαν ἄφωνοι, quod Δάφοινοι, λίαν φόνιοι scrib. conj. Ruhnk. Ep. cr. p. 86. Schaef.] Cædis valde avidus, Cruoris admodum avidus, Cruore e cæde valde conspersus, Supra modum cruentus s. cruentatus. Priore in signif. accipi potest ap. Il. Λ, [473] : Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν Τρῶες ἕπονθ' ὡσεί τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν Ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον. Et ap. Hesiod. Scut. [250] : Δεινωποὶ βλοσυροί τε, δαφοινοί τ' ἄπληστοί τε. [Hom. H. Apoll. 304 : Ἐπεὶ πέλε πῆμα δαφοινόν. Æsch. Prom. 1022 : Διὸς δέ τοι πτηνὸς κύων δαφοινὸς αἰετὸς λάβρως διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος, ut quidem accipitur ab intt., quum debuisset verti Niger. Eust. Il. p. 228, 20 (ad B, 308, l. ab HSt. in fine positum) : Δαφοινὸς δὲ νῶτα ὁ μέλας παρὰ τὸ δα ἐπιτατικὸν καὶ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἷμα· μέλαν δὲ τὸ αἷμα. Eandem interpr. ponunt Etym. M. p. 250, 21, Orion p. 43, 13, et Hesych. : Δαφοινόν, μέλαν. Et certe Hesiodi draconibus Scut. 167 στίγματα ὡς ἐπέφαντο κυάνεα νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια. L. Dind.] Itemque in Epigr., δαφοινὸς Ἄρης. [Oppian. Cyn. 4, 32 : Ἔνθ' ὀλιγοδρανέες τε καὶ ἔνθα πέλουσι δαφοινοί. Wakef.] Potest tamen iis locis et posterior signif. tribui, quæ sola convenit huic versui ap. Homer. Il. Σ, [538] et Hesiod. Sc. [159] : Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοίνεον αἵματι φωτῶν· nam quod hic δαφοίνεον αἵματι vocant, alibi βροτόεν appellant et βεβροτωμένον, Infectum sc. βρότῳ αἱματόεντι. Sic alibi [Il. K, 23] : Δαφοινὸν δέρμα λέοντος. [Eur. Alc. 581 : Λεόντων ἁ δαφοινὸς ἴλα.] Exp. etiam ἐρυθρός, Rubeus, Maculis rubris ac veluti sanguineis distinctus, quo modo accipiendum quod Hom. Il. B, [308] dicit, Δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. [V. de huj. l. sententia supra dicta. H. Pan. 23 : Λαῖφος δ' ἐπὶ νῶτα δαφοινὸν λυγκὸς ἔχει. Æsch. Choeph. 606 : Δαφοινὸν δαλόν. Lycophr. 181 : Σφῆκας δαφοινούς. Pindar. Nem. 3, 77 : Ὃς ἔλαβεν ... δαφοινὸν ἄγραν ποσίν, de aquila. Oppian. Cyneg. 3, 393 : Λύκοισι δαφοινοῖς. Feminin. dici etiam δαφοινὴ colligitur ex præcepto Arcadii p.

64, 3 : Τὰ εἰς αινος καὶ οινος μονογενῆ βαρύνεται ... τὸ μέντοι κοινὸς τριγενὲς, ὥσπερ τὸ δαφοινὸς (ita cod. Havn. : vulgo δελφοινὸς) μελαινὸς (l. κελαινὸς) καινὸς αἰνός. L. D.]

[Δαχαρηνὸς, ἡ, ὸν, Dacharenus. Steph. Byz. : Δαχαρηνοὶ, ἔθνος Ἀραβίας, ἀπὸ Ναβάτου προσαγορευθὲν Ναβαταῖον. Σημαίνει δὲ τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικούς. Memorat etiam in Δουσαρή. L. Dind.]

[Δαχιναβάδης, regio Indiæ. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 29 Huds. : Μετὰ δὲ Βαρύγαζαν εὐθέως ἡ συναφὴς ἤπειρος ἐκ τοῦ βορέου εἰς τὸν νότον παρεκτείνει· διὸ καὶ Δαχιναβάδης καλεῖται ἡ χώρα· δάχανος γὰρ καλεῖται ὁ νότος τῇ αὐτῶν γλώσσῃ. Et inferius : Ἐν αὐτῇ τῇ Δαχιναβάδει, quasi a Δαχινάβαδις. L. Dind.]

[Δάψ inter adv. monosyllaba oxytona recensetur ap. Arcad. p. 181, 22, ubi δάψ, δάξ cod. Havn. pro vulg. δάψ. L. Dind.]

Δαψίλεια, ἡ, Copia, Abundantia. Herodian. 1, [6] : Τήν τε τῶν ἐπιτηδείων δαψίλειαν καταριθμοῦντες, Politiano interpr. Rerum omnium copiam et abundantiam. [Gl. Largitas, Largitudo, Largitio. Artemid. 1, 76 : (Τὸ γυναῖκα τὴν ἑαυτοῦ ... καὶ τῶν συγγενῶν ἰδεῖν τινα ὀρχούμενον) εὐφροσύνην πολλὴν καὶ δαψίλειαν βίου δηλοῖ. Waker. Diod. 5, 13 : Πολλὴν ἔχοντες τοῦ μετάλλου δαψίλειαν. Schær. Polyb. 2, 15, 2 : Ἐλύμου καὶ κέγχρου ὑπερβάλλουσα δ. γίνεται, et al. Plut. Cim. c. 3 : Ἡ περὶ τὰς ὑποδοχὰς καὶ τὰς φιλανθρωπίας ὑγρότης καὶ δ. Id. Timol. c. 20 : Δ. τῆς ἄγρας τοῖς βουλομένοις ἀεὶ πάρεστι. Δαψιλίαις male scribebatur ap. Diod. Exc. p. 600, 40 ed. Wess. L. Dind.]

Δαψιλεύομαι, Copiose et abundanter subministro, Liberalitate utor. [Hemst. ad Lucian. Dial. mort. extr. : « Δαψιλεύεσθαι non tantum Adfluere, Abundare, ut Philoni Byz. De pyram. Æg. : Ἀγέλαις ἐλεφάντων ἡ Λιβύη δαψιλεύεται, pro quo pejus editur δαψιλεύσεται· sed et passive, ut in Comment. ad Aristot. Eth. 6 : Ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς δεδαψίλευται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι τῶν καθ' ἕκαστα πράξεων. Nam quod scriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοδ. Resp. ad Quæst. 96 agendi vim addidit : Τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνώμην καλοῖς τὸν ἔπαινον δαψιλευομένου, est illud, modo vitio vacet, inusitatius, neque alibi fere quam in composito ἐπιδαψιλεύεσθαι solet reperiri. » Sic Eust. Opusc. p. 81, 1 : Δαψιλευσαμένου ἄσβεστα λύχνα οὐράνια, de deo sidera nobis largito. L. Dind. Pass. schol. Vict. Hom. Il. N, 20 : Ὁσαυτάκις ἀναλίσκεται, τοσαυτάκις δαψιλεύεται (vinum). Schær.]

[Δαψιλέω. Hesych. : Εὐεστώ ... ἢ ἀπὸ τοῦ δαψιλεῖν τὰ πρὸς τὸ ἐσθίειν. Hemst. Δαψιλεύειν conj. Reisk.]

Δαψιλής, ὁ, ἡ, Dapsilis, Largus, Copiosus, Abundans, Uber; ut χώρα, Plut. [Num. c. 16], Regio uber : φλὸξ, Copiosa flamma, Galen. Ad Glauc. 2. Chrys. de vidua illa duo λεπτὰ largiente, Δαψιλὴς καὶ φιλότιμος ἡ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνη, Larga s. Liberalis. Rursum Plut. [Cat. maj. 25], δεῖπνον δαψιλέστερον, Epulum lautius et magis opiparum. [Herodot. 3, 130 : Ἐδωρέετο Δημοκήδεα οὕτω δή τι δαψιλέϊ δωρεῇ. Diod. 5, 13 : Φυομένων τούτων (loquitur de resina, cera, melle) δαψιλῶν ἐν τῇ νήσῳ, ubi sim. exx. collegit Wessel. Plut. Num. c. 15 : Πηγὰς δαψιλεῖς· Mor. p. 500, E : (Κακῶν) οὐκ ἔξωθεν ἐπιρρεόντων, ἀλλ' ἐγγείους καὶ αὐτόχθονας πηγὰς ἐχόντων, ἃς ἀνίησιν ἡ κακία, πολύχυτος καὶ δαψιλὴς οὖσα τοῖς πάθεσιν. Hesych. : Δαψιλέστατος, πολὺς (πολυτελέστατος Suid.). Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ῥευμάτων καὶ μεγαλοψυχούντων.] Sed et homo Lautus appellatur δαψιλὴς, Bud. [Ap. Plut. Pericl. 16 : Δαψιλὴς χορηγός. Epicharm. ap. Stob. vol. 3, p. 34 : Φιλέξοδόν τε καὶ λάλον καὶ δαψιλῆ (γυναῖκα). Schær. || Usu paullo diverso Callim. Del. 125 : Ἀλλά μοι Ἥρη δαψιλὲς ἠπείλησεν, quod suspectum fuit Ruhukenio Ep. cr. p. 155, qui non putaret δαψιλὴς dici aliter quam bonam in partem, nihilque tribueret locis qualis est Philonis vol. 2, p. 82 : Δαψιλεστέρας μὲν αὐτοῖς ἀνίας, τῆς δὲ τιμωρίας ἐκπορίζοντες. Sed in l. Callim. offensio magis esse videtur in eo quod aliena ab eo est copiæ et ubertatis signif., cui assuevimus in voc. δαψιλής. Quod si verteris Vehementer, non admodum differet Lycophroneo 957 : Μολόντες εἰς γῆν ἕσπερον Λαιστρυγόνων, ὅπου συνοικεῖ δαψιλὴς ἐρημία, de ingenti et vasta solitudine, vel Empedocleo δάψιλος αἰθήρ. L. Dind.]

A [Δαψιλικός, ἡ, όν, i. q. δαψιλής, si scriptura sana ap. Pseudochrys. t. 8, p. 80, 39 : Τὰ σπέρματα κατέβαλε δαψιλικῇ γλώττῃ. Hase.]

[Δαψιλόβιοι. V. Δαψολίβυες.]

[Δάψιλος, ὁ, i. q. δαψιλής, Infinitus, Vastus. Empedocl. ap. Aristot. De cælo 2, 13, p. 294, 26 et De Xenoph. 2, p. 976, 31 : Εἴπερ ἀπείρονα γῆς τε βάθη καὶ δαψιλὸς αἰθήρ. Conf. l. Lycophr. in Δαψιλής cit. || Ab hoc diversum quod Draco p. 117, 12 ponit δαψιλὸς, nisi error est ipsius. Suspectum item Δαψιλή, πολλή, quod ponit Hesych. Etym. Gud. p. 134, 58 : Δαψιλὸς ... ὁ ἀρκετὸς καὶ ἱκανός. L. Dind.]

Δαψιλῶς, vel Δαψιλέως, ut Theocr. [7, 145], Large, Copiose. Δαψιλῶς τοῖς στρατιώταις χορηγεῖν, Herodian. 3, [13, 10. Diod. 5, 14 : Δ. πάντα ταῦτα παρεχομένης τῆς χώρας· 19, 3 : Δ. ἅπαντα χορηγῶν.] Et προκαταντλεῖσθαι ἐλαίῳ δαψιλῶς θερμῷ, Galen. Ad Glauc. 2, Oleo abunde calido. || Laute, Opipare; ut ζῆν δαψιλῶς, Xenoph. [Comment. 2, 7, 6. Δαψιλέστατα, ej. Cyrop. 1, 6, 14.]

B [Δαψολίβυες, οἱ, gentis nomen ap. Nicol. Dam. Stobæi vol. 2, p. 226, ubi Δαψιλόβιοι Damascius. L. D.]

[Δάωνος, ὁ, Daonus, n. pr. pastoris, regis Chaldæorum, ap. Georg. Sync. p. 71, 13, qui Δαὼς dicitur ib. 69, 12. L. Dind.]

Δὲ, Autem, Vero. Sæpe subjungitur alteri particulæ μὲν, vim adversativam habens; ut, Σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ διψῶ, Es tu quidem ebrius, ego autem sitio. Lucian. [Tim. c. 36] : Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τουτονὶ δὲ τὸν πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. Interdum vero adversandi vim non habet, sed velut distributivam, sicut et μὲν, Xen. Cyrop. 2, [1, 6] : Ἱππεῖς μὲν τετρακισχίλιοι, πεζοὶ δὲ δισμύριοι. Lucian. [Tim. c. 34] : Ἀλλ' ἐγὼ μὲν, Ἑρμῆς εἰμι· οὗτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. Quibus subjungit : Ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. Frequens est autem hic usus cum articulo, ut ὁ μὲν, ὁ δὲ, vel οἱ μὲν, οἱ δέ. Alicubi vero et repetitur δὲ, ut Xen. Cyr. 7, [5, 26] : Τῶν δὲ ἀπαντώντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον παιόμενοι, οἱ δ' ἔφευγον πάλιν εἴσω, οἱ δ' ἐβόων. Quibus
C subnectit : Οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν συνεβόων αὐτοῖς· vide et paulo post δὲ in interrogg. repetitis. Observandus est autem in isto exemplo triplex usus hujus particulæ : nam οἱ δ' ἀμφὶ, etc. non fertur ad μὲν, sicut οἱ δ' ἐβόων. Alicubi vero sub. μὲν, ut Xen. [Ἀπ. 2, 8, 1] : Ἐπειδὴ γὰρ ἀφῃρέθημεν τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ ὁ πατήρ μοι οὐδὲν κατέλιπεν, ἀναγκάζομαι, κ. τ. λ. Hic tamen vereor ne ἀφῃρέθην μὲν pro ἀφῃρέθημεν leg. sit, quum sequatur ἀναγκάζομαι. [Legitur in edd. quibusdam ἀφῃρέθη μὲν, unde eandem conj. duxerunt alii.] Sæpe autem non præcedente neque sub. μὲν ponitur, ut etiam vides initio illius exempli τῶν δὲ ἀπαντώντων, ac tum redditur Verum, Ceterum, Porro. Xen. Cyrop. [4, 1, 1] : Μείνας δὲ ὁ Κῦρος μέτριον χρόνον αὐτοῦ σὺν τῷ στρατεύματι. Quinetiam 5, [1, 1] : Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπην Μῆδον κ. τ. λ., ubi tamen paulo diversa ratio est, quum præcedens liber claudatur his verbis : Ταύτην μὲν οὖν ἔλαβεν ὁ αἰτήσας. Sæpe autem non præcedente μὲν ponitur, atque adeo interdum una particula δὲ alteri
D subjungitur, ibid. : Καὶ ὑμεῖς δὲ ἀκολουθεῖτέ μοι· οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, κ. τ. λ. || Sed, Verum. Plato De rep. 10, [p. 607, D] : Τοῖς προστάταις αὐτοῖς, ὅσοι μὴ ποιητικοὶ, φιλοποιηταὶ δέ. Sic Cic. ad Lentulum : Non meum monimentum, non enim illæ manubiæ, etc., monimentum vero Senatus, etc. Plura exempla hujus signif. particulæ δὲ vide ap. Bud. 924. Δὲ et pro Sed etiam affertur e Plat. De LL. 6, [p. 752, D] : Μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι, συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι. [Æsch. Prom. 213 : Οὐ κατ' ἰσχὺν, δόλῳ δὲ ... κρατεῖν· 437 : Μήτοι χλιδῇ δοκεῖτε μηδ' αὐθαδίᾳ σιγᾶν με, συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ. Et alibi. Pausan. 7, 7, 5 : Κύλικας οὐκ οἴνου, φαρμάκων δέ. Plut. Mor. p. 235, F : Κἂν μηδὲν ἕτερον πράξω, ἔφη, πολεμίου δὲ μάχαιραν ἀμβλυνῶ.]

|| Δὲ pro δὴ Platoni, pro Utique s. Vero, ut Cic. dixit, Quod enim is, qui divinat, prædicit, id vero futurum est : vide Bud. p. 926. Idem p. 127 in quodam l. vel ita poni pro δὴ, vel abundare tradit. Item δὲ pro δὴ signif. ἔτι, vide 928. [Δὲ λαμβάνεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ δὴ, sicut μὲν ἀντὶ τοῦ μὴν, Eust. Il.

A. Gatak. V. infra de posito δὲ post relativa. Similis ejus vis in talibus, quale Herodot. 9, 73 : Ἀθηναίων δὲ λέγεται εὐδοκιμῆσαι Σωφάνης ὁ Εὐτυχίδεω, ἐκ δήμου Δεκελεῆθεν, Δεκελέων δὲ τῶν ποτε ἐργασαμένων ἔργον ...] || Δὲ pro γὰρ, Hom. Il. B, [515] : Ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ. Sic H. Vide Bud. p. 926. [In l. Hom. similibusque plurimis ap. poetas prosæque scriptores etsi per sententiam licuit etiam γὰρ poni, δὲ tamen nunquam illius particulæ vim asciscere suamve deponere putandum, sed retinere potestatem adversandi, et respondere Lat. Vero, Autem. Quod longum est demonstrare in singulis. Atque hujus adversativæ potestatis usus est etiam ad nectendas enuntiationes, de quo HSt. initio, vel membra enuntiationum, ut sæpe sit instar copulæ. Hom. Il. princ. : Μῆνιν οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν, et aliis locis innumeris. Quo pertinet frequens tragicis in primis usus in appositione. Æsch. Pers. 152 : Ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως, βασίλεια δ' ἐμή· Cho. 189 : Ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο, ἐμὴ δὲ μήτηρ. Xen. Cyr. 4, 6, 3 : Τοῦ τότε βασιλέως, πατρὸς δὲ τοῦ νῦν. Athen. 13, p. 608, F : Πολύστρατον Ἀθηναῖον, μαθητὴν δὲ Θεοφράστου· 14, p. 655, B : Κλύτος ὁ Μιλήσιος, Ἀριστοτέλους δὲ μαθητής.] || Δὲ aliis particc. præfigitur aut subjungitur; ut καὶ δὲ pro Et vero, Bud. ap. Xen. Hell. 4, [3, 2], sed interjecto uno verbo : Λαρισσαῖοι μὲν οὖν, καὶ Σκοτουσσαῖοι, καὶ Φαρσάλιοι, ξύμμαχοι ὄντες Βοιωτοῖς, καὶ πάντες δὲ Θετταλοὶ... ἐκακούργουν αὐτόν. [Et alibi. Æsch. Prom. 973 : Καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω· Pers. 153 : Καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν· 546 : Κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ. Soph. Phil. 1362 : Καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τόδε. Easdem partt. epici ponunt non diremtas voc. interjecto. Hom. Il. I, 684 : Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι. Apoll. Rh. 1, 185 : Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἵκοντο· 706 : Καὶ δ' αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος... κέκλευ θαρσαλέως ἐπιβαινέμεν. Et alibi sæpe. || Δ' ἀλλὰ, ubi ἀλλὰ est Certe, Saltem. Soph. El. 337 : Τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν. Eur. Rhes. 167 : Οὐ σῆς ἐρῶμεν πολυόχλου τυραννίδος. Σὺ δ' ἀλλὰ γῆμαι Πριαμιδῶν γαμβρὸς γενοῦ· Med. 942 : Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς γυναῖκα παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν. Aristoph. Lys. 904 : Σὺ δ' ἀλλὰ κατακλίθητι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου. Plura exempla vid. apud Elmsl. ad Euripidis Heraclid. 565. || Δὲ ... γάρ. Herodot. 4, 149 : Ὁ δὲ παῖς οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλεύσεσθαι, τοιγαρῶν ἔφη αὐτὸν καταλείψειν· 200 : Τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἐδέκοντο τοὺς λόγους. Soph. Aj. 678 : Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι... Thucyd. 1, 72 : Τῶν δὲ Ἀθηναίων ἔτυχε γὰρ πρεσβεία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαίμονι περὶ ἄλλων παροῦσα, καὶ ὡς ᾔσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς... Xenoph. Anab. 1, 5, 14 : Ὁ δὲ Πρόξενος ἔτυχε γὰρ ὕστερος προσιὼν καὶ τάξις αὐτῷ ἑπομένη τῶν ὁπλιτῶν, εὐθὺς οὖν εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων ἄγων ἔθετο τὰ ὅπλα. Orac. Sibyll. 11, 13 : Οἱ δὲ κακὴν γὰρ ἐπ' ἀλλήλους ἔριν ὦρσαν. L. D.] || Δὲ δὴ vide in Δή. Dicitur et Δέ γε, item Δέ τοι, et Δέ που, de quibus vide Bud. p. 925. [De δέ γε Apollon. De conjunct. Bekk. An. p. 518, 6 : Καλούμενόν ἐστιν εὑρέσθαι παρὰ τοῖς Στωικοῖς τὸν Δέ γε ὄντα προσληπτικόν· τοὺς γὰρ ἀπὸ συναφῆς λόγους εἰς σχηματισμὸν μετιόντας ἡ τοιαύτη σύνταξις ἢ τῶν συνδέσμων ὑπάγει· Εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστιν· ἡμέρα δέ γε ἐστιν. Vim hanc augendi habet Æsch. Cho. 921 : Ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι, τέκνον. ... Τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω· Suppl. 746 : Ἔπλευσαν ὧδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ πολεῖ μελαγχίμῳ ξὺν στρατῷ. ... Πολλοὺς δέ γ' εὑρήσουσιν ἐν μεσημβρίᾳ θάλπει βραχίον' εὖ κατερρινημένους. Soph. Aj. 1150 : Ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασύν... —Ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων. Et Δέ ... γε Id. OEd. T. 372 : Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, aliique plurimi. || Δὲ μήν. V. Μήν. || Δ' οὖν. V. Οὖν. || Δέ που Æsch. Prom. 822 : Ἡμῖν αὖ χάριν δὸς ἥντιν' αἰτούμεσθα· μέμνησαι δέ που· Pers. 724 : Ὧδ' ἔχει· γνώμης δέ πού τις δαιμόνων ξυνήψατο· 740 : Φεῦ, ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις, ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἀπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων· ἐγὼ δέ που διὰ μακροῦ χρόνου τάδ' ηὔχουν ἐκτελευτήσειν θεούς· Ag. 182 : Δαιμόνων δέ που χάρις, σέλμα σεμνὸν ἡμένων. Soph. OEd. T. 769 : Ἀλλ' ἵξεται μέν· ἀξία δέ που μαθεῖν κἀγὼ ... Antig. 213 : Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί πού γ' ἔνεστί σοι. Δέ γέ που, Plato Phædon. p. 65, C : Λογίζεται δέ γέ που τότε κάλλιστα, ὅταν ... Lysid. p. 217, B : Σῶμα δέ γέ που ... οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν. || Δέ τε. V. Τε. || Δέ τοι. Æsch. Ag. 1659 : Εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο, τῶνδ' ἅλις γ' ἐχοίμεθ' ἄν· Sept. 180 : Φιλοθύτων δέ τοι πόλεος ὀργίων μνήστορές ἐστέ μοι. Soph. Aj. 1157 : Ὁρῶ δέ τοί νιν· Tr. 327 : Ἡ δέ τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει· Ant. 327 : Ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστ'· ἐὰν δέ τοι ληφθῇ τε καὶ μή, οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με. Eur. Andr. 628 : Πολλάκις δέ τοι ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε σπορά. Xenoph. Reip. Lac. 10, 3 : Εἰκότως δέ τοι καὶ σπουδάζεται οὗτος ὁ ἀγών. Demosth. p. 916, 19 : Μάρτυρας δέ γ' οὐκ ἐκώλυε παρακαλεῖν. Cod. Paris. δέ τοι οὐκ. || Δὲ τοίνυν, sed vitii suspectum, ap. Georg. Syncell. p. 614, 2 ed. Bonn. : Συνάγονται δὲ τοίνυν οἱ χρόνοι. || Οὐ μὴν δέ. V. Μήν. L. D.]

|| Δὲ interrogationibus repetitis servit, Bud. e Dem. 137 [p. 330, 25] : Εἶτα λέγεις ὡς οὐδὲν ὅμοιός εἰμι ἐκείνοις ἐγώ; σὺ δ' ὅμοιος, Αἰσχίνη; ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σός; ἄλλος δέ τις τῶν ῥητόρων; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδένα φημί. [Xen. De vect. 5, 3 : Τί δὲ οἱ πολυέλαιοι, τί δὲ οἱ πολυπρόβατοι, οἱ δὲ γνώμῃ καὶ ἀργυρίῳ δυνάμενοι χρηματίζεσθαι; Et extra interrogat. Anab. 3, 1, 19 : Διαθεώμενος αὐτῶν ὅσην μὲν χώραν καὶ οἵαν ἔχοιεν, ὡς δὲ ἄφθονα τὰ ἐπιτήδεια, ὅσους δὲ θεράποντας, ὅσα δὲ κτήνη, χρυσὸν δὲ, ἐσθῆτα δέ. Diodor. 19, 29 : Ἑξῆς δὲ (ἔστησε) τοὺς ... Ταραντίνους ..., τοὺς δ' ἀπὸ Φρυγίας καὶ Λυδίας χιλίους, τοὺς δὲ μετὰ Πύθωνος χιλίους. || In interrog. sine repetitione. Xen. Hist. Gr. 4, 1, 10 : Καὶ ὁ Ὄτυς ἐπήρετο, Δοκοῦντα δ', ἔφη, ὦ Ἀγησίλαε, καὶ Σπιθριδάτῃ ταῦτα λέγεις; Comment. 2, 9, 2 : Καὶ ὁ Σωκράτης, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Κρίτων, κύνας δὲ τρέφεις;]

|| Δὲ alios etiam quosdam rariores habet usus, de quibus hic dicere non vacavit. [Addam potiora saltem. Ponitur in repetitione. Æsch. Suppl. 375 : Σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δήμιον· Eum. 34 : Ἦ δεινὰ λέξαι, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν. Soph. Phil. 451 : Ποῦ χρὴ τίθεσθαι, ποῦ δ' αἰνεῖν· 633 : Ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτὰ, πάντα δὲ τολμητά· 827 : Ὕπν' ὀδύνας ἀδαής, Ὕπνε δ' ἀλγέων· OEd. C. 1076 : Τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ' εὑροῦσαν πάθη. Repetitur e membro proximo. Aristoph. Ach. init. : Ἥσθην δὲ βαιὰ, πάνυ δὲ βαιὰ, τέτταρα. Ponitur post parenthesin. Æsch. Ag. 16 : Εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην ἐμήν, φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ, τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ, ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ, ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος, κλαίω τότ' οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων. Soph. El. 786 : Νῦν δ', ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπηλλάγην φόβου ... νῦν δ' ἕκηλά που ... ἡμερεύσομεν. In apodosi post partt. relativas. Æsch. Ag. 1060 : Εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον, σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί· Eum. 887 : Ἀλλ' εἰ μὲν ἁγνόν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας ..., σὺ δ' οὖν μένοις ἄν. Xen. Cyr. 5, 5, 21 : Ἀλλ' εἰ μηδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρίνασθαι, σὺ δὲ τοὐντεῦθεν λέγε. Soph. OEd. T. 302 : Πόλιν μὲν εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως οἵᾳ νόσῳ σύνεστιν· Ant. 234 : Κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως· OEd. T. 1267 : Ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν. Conf. Æsch. Cho. 623. Id. Pers. 414 : Ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν. Et cum demonstrativis relativa sequentibus. Hom. Il. K, 489 : Ὅντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε ..., τὸν δ' Ὀδυσεὺς ... ἐξερύσασκε· Z, 146 : Οἵηπερ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν· Hesiod. Op. 295 : Ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ μήτ' ἄλλου ἀκούων ἐν θυμῷ βάλληται, ὁ δ' αὖτ' ἀχρήιος ἀνήρ· quem usum explicuit Buttm. ad Soph. Phil. 87 : Ἐγὼ μὲν οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, τοὺς δὲ καὶ πράσσειν στυγῶ, falsus in eo quod poetis sic solis loqui existimat licuisse. Herodot. 1, 13 : Ἢν μὲν δὴ τὸ χρηστήριον ἀνέλῃ μιν βασιλέα εἶναι Λυδῶν, τὸν δὲ βασιλεύειν. Thucyd. 2, 46 : Ἆθλα γὰρ οἷς κεῖται ἀρετῆς μέγιστα, τοῖς δὲ καὶ ἄνδρες ἄριστοι πολιτεύουσι. Sic etiam cum particulis. Soph. Trach. 116 : Ὥστ' ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα τις κύματ' εὐρεῖ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι, οὕτω δὲ ... τρέφει· El. 27 : Ὥσπερ γὰρ ἵππος ... ὡσαύτως δὲ σὺ ... || In exclamatione et sim., ut Lat. Vero. Arist. Nub. 268 : Τὸ δὲ μηδὲ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα. Demosth. p. 582, 1 : Ἡ δεηθέντι

τῳ τῶν πολλῶν προσχοῖεν, ἀλλ' οὐκ ἂν εὐθέως εἴποιεν, τὸν δὲ βάσκανον, τὸν δὲ ὄλεθρον. Τοῦτον δὲ ὑβρίζειν, ἀναπνεῖν δὲ, ὃν εἴ τις ἐᾷ ζῆν, ἀγαπᾶν ἔδει. Ubi male apponitur signum interrogandi. Id. 398, 10 : Εἶτα τηνάλλως ἐνταῦθα ψηφίζεσθε, ἀποδοῦναι δὲ καὶ Κερσοβλέπτη Φίλιππον τοὺς ὅρκους, μὴ μετέχειν δὲ τῶν ἐν Ἀμφικτύοσιν, ἐπανορθώσασθαι δὲ τὴν εἰρήνην. || Post pronn. person., vocativum sequentia. Pind. Nem. 7, 57 : Θεαρίων, τὶν δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου δίδωσι. Æsch. Prom. 3 : Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς. Soph. OEd. T. 1097 : Ἰήιε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη· Antig. 1087 : Ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους· Aj. 1409 : Παῖ, σὺ δὲ πατρὸς ... πλευρὰς σὺν ἐμοὶ τάσδ' ἐπικούφιζ'· El. 150 : Ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν. Axioch. p. 366, B : Ἀξίοχε, σὺ δὲ οὐκ ἔτυμά μοι μαρτυρεῖς. || In interrogatione, et quidem indignati, cui inservit it. Lat. Vero. Æsch. Prom. 67 : Αἰαῖ Προμηθεῦ, σῶν ὕπερ στένω πόνων. ... Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διὸς δ' ἐχθρῶν ὕπερ στένεις; 598 : Κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου; ... Πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης ...; Eur. Ion. 955 : Καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης; ... Πῶς δ'; οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη. Xen. OEc. 11, 5 : Πῶς δ' ἂν ἵππου χρήματα γένοιτο; || In respondendo. Soph. OEd. T. 378 : Κρέοντος ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα; ... Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί. Xen. Cyr. 4, 5, 11 : Καὶ πῶς, ὦ δέσποτα, ἐγὼ εὑρήσω ἐκείνους; Ὅπῃ δὲ Κῦρος, ἔφη, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐφ' οὓς ἐπορεύοντο. Plut. Mario c. 3 : Ἐρομένου τὸν Σκιπίωνα τίνα δὴ τοιοῦτον ἕξει μετ' ἐκεῖνον ἡγεμόνα ὁ Ῥωμαίων δῆμος ..., Τάχα δὲ τοῦτον, εἶπεν. || Ap. recentissimos additur relativis cum ἂν conjunctis, velut ap. Malal. p. 274, 14 : Ἅπαντα ποιῆσαι ὡς δ' ἂν βούληται· 422, 16 : Ὥστε τιμωρηθῆναι τοὺς ἀταξίας ἢ φόνους ποιοῦντας, ὁποίου δ' ἂν ὑπάρχωσι μέρους· 437, 13 : Παραιτεῖσθαι τὴν κληρονομίαν ὅτε δ' ἂν βούληται· aliosque a Bastio citt. Ep. cr. p. 219. Unde venit interdum in libros antiquiorum, ut Hippocr. p. 874, A : Ἰητρείην προσφέρειν ὁκοίης δ' ἂν δοκέῃ προσδεῖσθαι· Xenoph. Comment. 1, 2, 43 : Πάντα ὅσα δ' ἂν τὸ κρατοῦν ... γράψῃ· Nymphod. Athen. 6, p. 266, B : Ἱερεῖα τὰ καλῶς ἔχοντα, ὅσα δ' ἂν αὐτοῖς δοίησαν οἱ κύριοι. Quibus non videtur tribui posse. || Porro notanda collocatio post plura vocc. unam quasi notionem efficientia. Æsch. Prom. 103 : Τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ αἶσαν φέρειν· 283 : Τοὺς σοὺς δὲ πόνους. Soph. El. 7 : Οὑξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε. Æsch. Prom. 828 : Πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα· Sept. 41 : Αὐτὸς κατόπτης δ' εἰμί· Eum. 21 : Παλλὰς προναία δ' εὐλόγοις πρεσβεύεται· Sept. 199 : Λευστῆρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον· Pers. 818 : Θῖνες νεκρῶν δὲ καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ ... σημανοῦσιν· Sept. 411 : Μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ· Pers. 729 : Ὧδε παμπήδην δὲ λαὸς ... κατέφθαρται· Ag. 12 : Εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω· Herodot. 2, 63 : Εὖτ' ἂν δὲ γίνηται καταφερὴς ὁ ἥλιος· v. Erfurdt. ad Soph. OEd. T. 749. Aristoph. Pac. 1159 : Ἡνίκ' ἂν δ' ἀχέτας ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον· 1179 : Ἡνίκ' ἂν δ' οἴκοι γένωνται. Æsch. Ag. 745 : Παρακλίνουσ' ἐπέκρανεν δ'· 653 : Ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά· Pers. 719 : Πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν; || Denique δὲ, ut γὰρ, γὲ et μὲν, vocabulis in ι demonstrativum exeuntibus inseritur. Aristophani τηνδεδὶ Av. 18, ταυτηνδὶ 1364, τουτοδὶ Plut. 227, νυνδὶ Equit. 1357, partim ex libris partim ex conjectura sunt restituta. L. D.] || Μεταδὲ s. potius μετὰ δὲ, Postea vero. [V. Μετά. Similiter δὲ sæpe est encliticum in libris scriptis et edd. vetustis, velut Tzetz. Hist. 5, 308 : Οὐ συναφθῆς λοιπόν δε τῇ Ἑλένῃ· 6, 687 : Ῥᾷδε καὶ πόνου δίχα δε· scr. ῥᾷ δέ. 16, 712 sec. cod. : Τινὰς λωτόν δε λέγουσι. Ms. ap. Lambec. Bibl. Caes. l. 8, vol. 8, p. 232, A, 234, B : Ὥσδε. Chœrobosc. Aldi Hort. fol. 229 verso : Σύνδεσμοι δὲ ἐγκλίνονται μὲν δὲ τὲ γὰρ, οἷον ἐγώ μεν, σύ δε... || Δὲ confus. cum δ' sive τέτταρα v. ap. Diodor. 3, 49, vol. 1, p. 217, 87 Wess. L. D. Confus. c. καὶ, Lobeck. Aj. p. 325; Lennep. Phal. 314, 374; Thom. M. Add. ad 231; Markl. Suppl. 18; Reiz. Præf. ad Herod. p. VI. C. τε, Heyn. Hom. 7, 44, et ad Apollod. 1, 1, 3; Brunck. Androm. 24. C. γὰρ, Schneid. ad Xen. Anab. p. 76; Valck. Phœn. p. 71, 88; Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 180; Porson. Med. p. 9, 15, 78. C. γε, Brunck. ad Poet. Gn. 384, ad Andr. 24; Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 323. C. δὴ, Brunck. ad Æsch.

A Pers. 414 : Locell. ad Xen. Eph. 221 (271). Schæf.]

Δέα a Tyrrhenis dicitur ἡ Ῥέα, Hesych. [non ἡ Ῥέα, est ap. Hes., sed Ῥέα, in cod. vero Δέα, unde θεὰ conj. Schow. Atque δεὰ pro θεὰ dixisse Dorienses tradit gramm. Vat. post Gregor. Cor. p. 692 : Τῷ δ ἀντὶ τοῦ θ χρῆται (dialectus Dor.), ὡς ὅταν λέγῃ τοὺς θεοὺς δεοὺς καὶ τὴν θεὰν δεάν. Conf. Δέος. L. D.] : qui exp. etiam δείματα, φόβοι, Metus, Terrores. Est autem hoc posterius δέα positum pro δέατα, ut κρέα pro κρέατα, a nom. sing. Δέας [immo est a Δέος, quod v.] : a quo est et gen. δέατος, quem idem Hesych. e Soph. Acidalio [cod. scripturam Κιδαλίῳ corrig. esse Κηδαλίωνι viderunt iutt.] affert pro δέους. [Herodian. Περὶ μ. λ. p. 30, 25 : ... παρὰ Ἑκαταίῳ ἐστὶ, Τὰ δέατα περιτετημένοι. Ἀλλ' οὐ σύνηθές ἐστι λέγειν δέας. Ὅ τε Σοφοκλῆς ἐν Κηδημόνι (Κηδαλίωνι) σατυρικῷ φησι, Καὶ δή τι καὶ παρεῖχα τῶν ἀρτυμάτων (cod. τῷ ἀρτυμάτῳ) ὑπὸ τοῦ δέατος, ἀντὶ τοῦ δέους· ἀλλ' οὐ λέγεται ἡ εὐθεῖα δέας. L. D.]

[Δεάβολις, εως, ἡ, Deabolis, castellum Macedoniæ. Niceph. Greg. 3, 5, p. 43, C : Περὶ Ἀχρίδαν καὶ Δεά-
B βολιν, φρούρια ταῦτα Μακεδονίας. Τὰς Δεαβόλεις dicit, it. cum Achride nominans, Cantacuz. 1, 55, p. 172, B. L. Dindorf.]

[Δεάλκης, ους, ὁ, Dealces, n. pr. viri. Hippocr. p. 1066, B : Ὁ κατακείμενος ἐν τῷ Δεάλκους κήπῳ. Thasii ib. 1114, H. L. Dindorf.]

[Δεάναξ, ακτος, ὁ, Deanax, Pythagoreus, Iamblich. V. Pyth. c. 36, p. 268. ᾰ L. Dindorf.]

[Δέας. V. Δέα.]

Δέαται, Ion. pro δέδενται : itidemque δέατο pro ἐδέδεντο, a δέω, abjecto simul augmento, Etym. Meminit Hesych. quoque hujus δέαται, sed aliter atque Etym. exp., nimirum φαίνεται, δοκεῖ : afferens ἐδεάμην [immo δεάμην] quoque pro ἐδοκίμαζον, ἐδόξαζον. [Et Δέομαι, δοκῶ.] Atque ita sane accipiendum est in Hom. [Od. Z, 242] ap. Etym. : Πρόσθεν δέ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι, i. e. ἐδόκει. [Ubi al. δόατ'. Δέατ' defendit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 103 sq. Conf. Δείασθεν, Δοάσσατο.]

[Δέβαι, οἱ, gens Arabiæ, Diodor. 3, 45, Strab. 16, p. 777.]

C [Δεβαλακία, locus Phrygiæ Salut. ap. Hierocl. Synecd. p. 677.]

[Δέβαλλος, ὁ, nepos Temeni, f. Lacharis, pater Eurybiadæ, sec. Diodor. ap. Georg. Sync. p. 262, C (Wessel. vol. 2, p. 637, 5), ubi pro Δεβάλλου liber unus Δαιβάλου. Neutrum Græcum videtur, sed abstineo tentare conjecturis. L. Dindorf.]

[Δεβελτὸς, urbs Thraciæ, Suidas. Eandem postea scribit Δηβελτός. Sic et Zonar. p. 477, 499. V. Wesseling. ad Antonin. p. 229. Τὸ Δεβελτὸν Nicetas Alex. Comn. 3, 10, p. 352, B. L. Dindorf.]

[Δέγμενος, ὁ, Degmenus, n. pr. viri Elei Pausan. 5, 4, 2; Epei Strab. 8, p. 357. L. Dindorf.]

[Δεγμὸν, ὁδὸν, Viam, Hesych. Id. Δέμει, ὁδός. Δέρμη, ὁδός. Δεσμή, ὁδός.]

[Δεγμών, χρόνος, Tempus, Hesych. Conf. Δεμών.]

Δεδάλας, Hesych. exp. δεσμὰς, Fasciculos. [Fort. Δέθμας. L. Dindorf.]

[Δέδαλοι, προμαχῶνες, Propugnatores, Hesych.]

Δεδείαι [δεδειαί] Hesychio est δειλίαι [Timiditates].

D Δεδείκελος etiam huc [ad Δείδω] referri potest, quod Hesych. exp. ἀεὶ φοβούμενος, Semper timens.

[Δεδιότως, Timide. Dionys. Ant. R. 11, 47 : Πάντα δ. ἐποίει. Schæf. Dio Cass. 42, 17 : Τοῖς μὲν δ., τοῖς δὲ θαρσούντως ἐχρῶντο.]

Δεδίσκομαι, Terreo s. Territo. Hesych. enim δεδίσκετο exp. ἐκφοβεῖ, vel potius ἐξεφόβει : ut δειδίσκετο quoque Eust. [Il. p. 782, 56] exp. ἐξεφόβει, Exterrebat. Δειδίσκομαι, Metuo, φοβοῦμαι, Eust. [Aristoph. Lys. 564 : Ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν. Unde gl. Ἐδεδ., ἐξεφόβει petiit Suid. Hom. H. Merc. 163 : Μῆτερ ἐμὴ, τί με ταῦτα τιτύσκεαι, ἠΰτε τέκνον νήπιον; Corrigit Pierson. ad Mœr. p. 119 δεδίσκεαι, coll. Il. Υ, 201, 432 : Μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὡς ἔλπεο δειδίξεσθαι. Quo referendus videtur Hesych. : Δειδίξεσθαι, φοβήσειεν, si scrib. δειδίξεσθαι, φοβήσειν. Addidi his quæ HSt. de] Δειδίσσομαι, s. Δειδίττομαι Att. [Att dicitur Δεδίττομαι] poet. per epenth. literæ ι, itidem pro Terreo, Terrefacio, Metuere facio. Hom. Il. [Σ, 167] : Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς, Ἔλπεο

δειδίξεσθαι· [N, 810 : Τίη δειδίσσεαι αὔτως Ἀργείους; Δ, 184 : Θάρσει μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν·] O, 196 : Χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ κακὸν ὣς δειδισσέσθω· [M, 52 : Ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος· Σ, 164 : Ἕκτορα ... ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι. Iterum HSt. :] Δεδίττω s. Δεδίττομαι, ίξομαι, Terreo, Terrifico. Lucian. [De luctu c. 4] : Τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος. Et ap. Suid. : Ἦχον ἐγεῖραι συμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, καὶ σὺν τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὡς καταπλῆξαι καὶ δεδίξασθαι τὸ Ῥωμαϊκόν. [Mœris p. 118 : Δεδιττόμενος Ἀττικῶς, ἐκφοβῶν Ἑλληνικῶς. Piers. : « Terrendi signif. a scriptt. Atticis usurpatur, ut ad Luciani Soloec. c. 5 exemplis docuit Græv. Plato Phædr. p. 245, B : Μηδέ τις ἡμᾶς λόγος θορυβείτω δεδιττόμενος, ὡς πρὸ τοῦ κεκινημένου τὸν σώφρονα δεῖ προαιρεῖσθαι φίλον (ubi est var. δεδιττομένους). Demosth. (p. 434, 24 : Τουτουσὶ δεδιξάμενος·) 1451, 7 : Οὐχ ἵνα τηνάλλως ὑμᾶς δεδίττωμαι. Philostr. V. Apoll. 4, 11 : Δεδιττομένων οὖν τῶν ἑταίρων αὐτόν. Achill. Tat. 3, 18 : Παῦσαι δεδιττόμενος αὐτόν. Synes. De regno p. 17, A : Δεδίττονται ἡμᾶς ἀντιδιαβαίνοντες. Clem. Protr. p. 8, 18 : Καὶ τῷ πυρὶ δεδίττεται τοὺς ἀνθρώπους. Similiter Theocr. 25, 74 : Τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν ... φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο. Conf. Poll. 1, 151 ; 4, 29 ; 9, 155. » Joseph. B. J. 4, 4, 1 : Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἀθρόως δεδισσόμενος.] || Metuo ap. Hom. posteros, Eust. [Il. p. 961, 22] ; unde δεδιξάμενοι, quod exp. φοβηθέντες. Notandum vero Eust. [Il. p. 1136, 16] non a δείδω, sed a δίω h. v. deducere : cui assentire videtur Suid., qui et ipse διώκω exp. [Hom. Il. B, 190 : Δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι. Quem v. citans Thomas M. p. 201 hanc signif. poetis peculiarem dicit. Apoll. Rh. 2, 1219 : Μὴ δ' οὕτως, ἠθεῖε, λίην δειδίσσεο θυμῷ. Orph. Arg. 55 : Θέσφατα γὰρ Πελίας δειδίσσετο. Hippocr. De morb. mul. 1, 24 : Ἢν δεδίσσηται καὶ πτύρηται, et Polyæn. 1, 12 : Τὴν ὄψιν τοῦ πυρὸς ... ἰδόντες ἐδεδίξαντο, cit. Lobeck. ad Phryn. p. 320. Ap. Dionys. Ant. R. 6, 60 : Δεδιττόμενος ὑπὲρ πολέμου καὶ διαλλαγὰς ἀναγκαίας ἀποφαίνων, quem l. attulit Schæf., ὑμᾶς est addendum ex cod. Vat. Eust. Op. p. 277, 50 : Καὶ οὓς οὐδέν τι ἐκφοβεῖ, διὰ τὸ μὴ ἔχειν πρᾶγμα, καθὸ δεδίξονται. Perf. δεδεδιγμένοις Agathiæ 4, 7, p. 220, 11 pro δεδειγμένοις restituendum vidit Classenus. Aor. δεδίξασθαι memorat etiam Pollux 1, 151 ; 4, 29.]

[Δεδίσκομαι.] Δεδίσκεσθαι s. Δειδίσκεσθαι, metri gratia inserto ι, est δεξιοῦσθαι, φιλοφρονεῖσθαι, Humaniter excipere ap. Hom. Od. Σ, [120] : Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο, φώνησέν τε, Χαῖρε, πάτερ, ὦ ξεῖνε. Aliquando vero signif. non tantum Humaniter excipere, verum etiam Humaniter præbere, Benevolo animo porrigere : ut Hesych. quoque δεδίσκετο exp. δίδωσι. Od. Υ, [197] : Ἦ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστὰς, Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Χαῖρε, πάτερ, ὦ ξεῖνε. Et omisso dat. δέπαϊ vel χειρὶ, Od. Γ, [40] : Ἐν δ' οἶνον ἔχευε Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, δειδισκόμενος δὲ προσηύδα. Et O, [148] : Οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι, Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην· Στῆ δ' ἵππων προπάροιθε, δειδισκόμενος δὲ προσηύδα. Idem poeta δεικανᾶσθαι quoque et δέχεσθαι pro hoc dicit. Il. O, [86] : Πάντες ἀνήϊξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν· I, [670] : Τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν Δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν. Itidemque A [Δ, 4] dii χρυσέοις δεπάεσσι Δειδέχατ' ἀλλήλους, h. e., inquit Athen. 1, [p. 13, F], ἐδεξιοῦντο προπίνοντες ἑαυτοῖς ταῖς δεξιαῖς. [Conf. Δέχομαι.] Et alibi [Il. I, 224] quidam δείδεκτ' Ἀχιλῆα, pro ἐδεξιοῦτο, h. e. προέπινεν αὐτῷ τῇ δεξιᾷ διδοὺς τὸ ποτήριον, inquit idem Athen. ibid., afferens hos duos ll. ad probandum τὸν διὰ προπόσεως ἀσπασμόν. [Porrigendi signif. dixit Apoll. Rh. 1, 558 : Σὺν καί οἱ παράκοιτις ἐπωλένιον φορέουσα Πηλείδην Ἀχιλῆα φίλῳ δειδίσκετο πατρί. Qui mihi similis poetæ eruditi error videtur ei quem notabo in Δεικανάω.] Act. Δειδίσκω Suid. [et Zon. p. 489] exp. δεικνύω, Ostendo, Monstro. [Videtur fictum ex medio, ut δειδίσσω ap. eund. Idem dicendum de Eust. Od. p. 1778, 5.] Δειδίσσετο Hesychio etiam ἐδεξιοῦτο, qua signif. et δειδίσκετο dicitur. [Cod. Δειδισύετο, unde δειδίσκετο intt.] || Act. Δειδίσσω, Suid. [et Zon. p. 489] exp. ἐκφοβῶ, Terreo, Exterreo. [Finxit e medio δειδίσκομαι, pariterque Eust. Il. p. 1136, 16, ut iidem finxerunt δειδίσκω, de quo in Δεδίσκομαι. Pejus etiam Zonar. p. 486 : Δεδίττω, φοβοῦμαι. L. Dindorf.]

[Δεδίσσομαι s. Δεδίττομαι. V. Δεδίσκομαι.]

[Δέδμασα, ων, τὰ, Dedmasa, urbs Cariæ, unde gent. Δεδμασεύς. Steph. Byz.]

[Δεδμάων, κριὸς ἡγεμὼν, Caper, dux (gregis), Hesych.]

[Δεδοικότως, Timide. Philostr. V. Apoll. 4, c. 20, p. 157 : Ὁρῶντος δὲ ἐς αὐτὸ τοῦ Ἀπολλωνίου δ. τε καὶ ὀργίλως. Kall. Sed v. Δέρκομαι.]

[Δεδοίκω. V. Δείδω.]

[Δέδοιμι. V. Δέμω.]

[Δεδοκιμασμένως, Opinate, Gl. Anon. Soph. in grammat. quendam cod. Barocc. 187 fol. 284 : Δεδοκιμασμένως ποιεῖν, Explorate. Cramer.]

[Δεδορκότως. V. Δέρκομαι.]

[Δεελη. V. Δελη.]

Δεεινὸς, Suidæ ὁ δεινός [Terribilis. Georg. Chœrob. Bekk. An. p. 1368, b : Ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ δέος δεεινὸς, καὶ ... δεινὸς, etc. Restituendum fort. Etym. M. p. 262, 26 pro δεῖνός. L. Dindorf.]

[Δέελος pro δῆλος dictum censuerunt grammatici Hom. Il. K, 466 : Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν, συμμάρψας δόνακας, μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους. Quum ap. Hom. alibi sit δῆλος, casu hic remansisse prisca orthographia videtur Heynio. Nisi forte δέελον est substant.]

[Δέελος, δεσμὸς, ἅμμα, Vinculum, Hesych. Corrigit Valck. Ep. ad Rœv. p. 46 δεθμὸς, idemque eidem restituit pro Ἐθμοὶ, πολλοὶ, δεσμοὶ, πλόκαμοι. V. Δεδάλας, Δεημός. L. Dindorf.]

[Δεήλαδες, φύλακες, Custodes, Hesych.]

Δέημα, [τὸ, Gl. Rogamen. Aristoph. Ach. 1059] apud Suid. : Ὡς γελοῖον, ὦ θεοὶ, τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα. [Schol. Æsch. Eum. 92 : Τὸ τῶν ἱκετῶν σέβισμα καὶ δέημα. Boiss. || Interrogatio. Hesych. : Δέημα, ἐρώτημα, ἀπὸ τοῦ δεῖσθαι.]

[Δεημὸς, ὁ, νόμος ἢ δεσμὸς, Lex s. Vinculum, Hesych. Valck. Ep. ad Rœv. p. 47 : « Infra legitur : Δεόμενος, νόμος, δεσμός. Quod e Suida excitatur Δέμος, νόμος ἢ δεσμὸς, legitur in huj. libro post v. Δεξιοὶ, atque adeo patet e serie literarum Suidam non Δέμος, sed Δεόμενος aut certe Δέομος scripsisse. Ista tria Δέημος, Δεόμενος, Δεόμος, minime Græca, diversam tantum exhibent eamque mendosam, quam in libris repererant, veteris dictionis faciem. Genuina lectio mihi certe hæc videtur : Δεθμὸς, νόμος ἢ δεσμὸς, etc. » Adde dicta in Δέελος.]

[Δεησίδιον, τὸ, Petitiuncula, Precatiuncula, Gl.]

Δέησις, ἡ, quod multo est usitatius [quam δέημα], Precatio. Δέομαι δέησιν, vide in Δέομαι. Dicitur et δέησιν, δεήσεις ποιοῦμαι. [Gl. : Precatum, Deprecatio, Obsecratio, Petitio, Supplicatio, Oratio. Δεήσεις, Preces. Κατὰ δέησιν, Precario. Plato Ep. 7, p. 329, D : Τὰς δὲ τῶν τυράννων δεήσεις ἴσμεν ὅτι μεμιγμέναι ἀνάγκαις εἰσίν· 337, C : Δεήσεσι καὶ τιμαῖς· 339, E : Μετὰ δεήσεων οἷον ἐξωθούντων με. Isocr. De pace p. 186 : Πολλὰς ἱκετείας καὶ δεήσεις. Diod. 12, 54 : Τὴν τῶν συγγενῶν χρείαν καὶ δέησιν. Plut. Coriol. c. 30 : Ἱκεσίας καὶ δάκρυα πρεσβυτῶν καὶ δεήσεις. Et alibi. Alia v. ap. Dorv. ad Char. 5, 6 init., ab Schæf. cit. De libellis supplicibus dicti exx. nonnulla sunt ap. Ducang., et ap. eund. dignitatis tum ecclesiasticæ tum palatinæ τοῦ ἐπὶ τῶν δεήσεων, hodie *Maître des requêtes.*] || Indigentia, Egestas : Harpocr. [et Suid.] enim tradit Antiphontem Ἀληθ. 1, δεήσεις posuisse pro ἐνδείας. [Cupido. Hesych. : Δ., χρεία. Aristot. Rhet. 2, 7 : Δεήσεις δέ εἰσιν αἱ ὀρέξεις, καὶ τούτων μάλιστα αἱ μετὰ λύπης τοῦ μὴ γιγνομένου. Et mox : Διὰ τὸ μέγεθος τῆς δεήσεως ... ἐν τοιαύτῃ λύπῃ καὶ δεήσει, quod ibid. dicitur ἐν τοιαύτῃ χρείᾳ.]

[Δεητέον, Orandum. Arist. Quinct. 3, p. 129 : Δεητέον ... σώζειν εἰσαεὶ τὸν λόγον. Waker.]

[Δεητήριον, τὸ, Libellus supplex. Zonar. in Alexio p. 241 : Τῷ βουλομένῳ ἡ εἰς ἐκεῖνον (locum) πάροδος συνεχώρητο, καὶ ἕκαστος τῶν δεομένων ἐπανετείνετο δεητήριον διδακτικὸν ὅπου δέοιτο.... Ducang. Preces. Germ. Cpol. Grets. p. 253, D : Καὶ πάντες ὁμοῦ ... τὰ δεητήρια συνέψαλλον. Hase.]

Δεητικὸς, ἡ, ὸν, Precatorius, Rogatorius; ut λόγος, Plut. Coriol. [c. 18.] Ap. Eund. non semel pro Supplex. Aristot. [Eth. Nic. 4, 8] magnanimum virum dixit non esse δεητικὸν περὶ ἀναγκαίων ἢ μικρῶν, Non libenter precari, Bud. [Gl. Precabilis. Diod. 17, 44 et Exc. p. 632, 62: Πᾶσαν δεητικὴν φωνὴν προϊέμενοι· ubi δεκτικὴν libri. Hinc adv. Δεητικῶς ap. Eust. Od. p. 1807, 11: Προστρόπαιος ὁ πρός τινα δηλαδὴ δ. τρεπόμενος.]

[Δεητὸς, ἡ, ὸν, Qui requiritur, Necessarius. Plut. Mor. p. 687, E: Ὥσπερ ὀμμάτων οἰκείων τῷ σώματι καὶ δεητῶν ἐγγεγενημένων. Ubi tamen scriptura suspecta fuit editoribus. Cit. Kall.]

[Δέθμη. V. Δεδάλας.]

[Δεθμός. V. Δεσμός.]

Δεία, ἡ, Hesychio [et Arcadio p. 98, 18] ἔνδεια, Inopia, Egestas, Penuria, Indigentia.

Δείασθεν, Hesychio ἐδόκουν, quod ab ead. esse videtur origine, a qua δέαται. [Posuit HSt. quod series literarum poscit ap. Hes.: nam in cod. est Δίασθεν.]

Δεῖγμα, τὸ, Indicium, Documentum [Eur. Suppl. 354: Λαβὼν δ' Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων ἐς πλῆθος αὐτῶν εἶμι· conf. El. 1174], Specimen. [Harpocr. et Suid.: Δ. κυρίως τὸ δεικνύμενον ἀφ' ἑκάστου τῶν πωλουμένων.] A Bud. exp. Nota et specimen ap. Isocr. Π. ἀντιδ. [p. 321], ubi de orationibus suis loquitur, quarum locos quosdam citat, Ὥσπερ δὲ τῶν καρπῶν, ἐξενεγκεῖν ἑκάστου δεῖγμα πειράσομαι· μικρὸν γὰρ μέρος ἀκούσαντες, ῥᾳδίως τοὐμὸν ἦθος γνωριεῖτε. Itidem Gall. dicitur *La montre*, q. d. Monstramentum: nam *Montrer* est Monstrare, δεικνύειν. Idem Isocr. alibi [p. 4], Δεῖγμα δὲ τῆς Ἱππονίκου φύσεως νῦν ἐξενηνόχαμεν, Specimen præbuimus. Lucian. [Scyth. c. 7]: Οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. [Prom. c. 2: Οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν (imaginibus luteis) οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, Animi significatio.] Erasm. alicubi [Dionys. De comp. verb. p. 136, 6=272, Ep. 2 ad Amm. vol. 6, p. 809, 3] δείγματος ἕνεκα vertit Quo degustamentum homini præberem. [Athen. 2, p. 38, D: Θεσμὸν ἔθετο προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σῖτα ἄκρατον μόνον ὅσον γεύσασθαι, δεῖγμα τῆς δυνάμεως τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ (15, 693, D, ubi locus repetitus est, θέσμιον ... ἀκράτου μὲν ὅσον γεῦμα καὶ δ.)· ut Philostr. V. Apoll. 6, 12: Μήτε γεῦμα παρέχειν μήτε δ. Hemst. Polyb. 2, 48, 3: Δεῖγμα ποιούμενος διότι ταχέως ἂν ... καταφύγοιεν ἐπὶ τὸν Ἀντίγονον. Accipitur eod. sensu quo τεκμαιρόμενος, Conjecturam (ex iis quæ ante memorarat) capiens. Plerisque libris exciderunt syllabæ γμα ποιούμενος. Id. sensu vulg. 4, 24, 9: Καλὸν δεῖγμα τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως τοῖς συμμάχοις ἐκτιθέμενος· 5, 12, 7: Δ. τῆς προαιρέσεως ἑκατέρων ἐν τοῖς παραπλησίοις ὁμολογούμενον ἔχομεν· 6, 58, 1: Ὥσπερ ἀγαθοῦ τεχνίτου δεῖγμα τῶν ἔργων ἕν τι προενεγκάμενοι· 7, 12, 9: Ἐκφανέστατον δὲ καὶ μέγιστον δ. περὶ τοῦ τί δύναται προαίρεσις καλοκἀγαθική· 32, 14, 4: Γενομένου δὲ τούτου περιβοήτου, προσέθηκεν ἕτερον τούτῳ δ. τῆς αὑτοῦ προαιρέσεως ἐμφανέστερον (l. ἐκφ.). Et alibi. Dionys. Art. rhet. c. 5: Δεῖγμα τῆς ἀρετῆς τῆς ἑαυτοῦ παρέσχε· 6: Τοῦτο τὸ δ. ἐξενηνοχότος περὶ αὑτοῦ. Conf. Wessel. ad Diod. 2, 49 et 19, 45. Arist. Ach. 977: Τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τάδε τὰ πτερά. Epicur. p. 19 Or.: Τὰ ἐπὶ τοῦ ὀργάνου δείγματα τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν κατασκευάζειν τοῖς κατὰ τὰ μετέωρα φαινομένοις. Hunc usum quidam damnabant Atticistarum. Antiatt. Bekk. p. 89, 16: Δεῖγμα ἀξιοῦσι λέγειν τὸ τοῦ λιμένος, οὐ τὸ ὑπόδειγμα. Contra Thomas p. 201: Δεῖγμα, οὐ δεῖξις.] || Δεῖγμα in Atheniensi foro vocabatur Locus quidam, in quo mercium specimina proponebantur. Vide Etym., schol. Aristoph. [Eq. 975: Ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν. Ubi recte schol.: Τὸ δὲ τῶν δικῶν προσέθηκεν, ἵνα διαβάλλῃ τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων. Lex. rh. Bekk. An. p. 237, 20: Δ. ἐστὶ τόπος τις ἐν τῷ Πειραιεῖ, ἔνθα ἐδείκνυτο σῖτος καὶ ἄλλα ὄσπρια διὰ δείγματος. Ἀπὸ τούτου μέντοι καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχει. Harpocr.: Τόπος τις ἐν τῷ Ἀθήνησιν ἐμπορίῳ, εἰς ὃν τὰ δείγματα ἐκομίζετο· ἔστι δὲ τὸ ἔθος Ἀττικὸν τὸ σημαίνειν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ τοὺς τόπους αὐτούς. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ τριηραρχήματος (p. 1214, 18: Προσέρχεται αὐτῷ ἐν τῷ δείγματι. Conf. p. 932, 20: Περιεπάτουν ἐν τῷ δείγματι) καὶ Λυσίας (ap. Dionys. De adm. vi Dem. c. 11: Ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ δεῖγμα ἐν κλίνῃ). Similiterque Suidas. Xenoph. Hist. Gr. 5, 1, 21: Ἐκπηδήσαντες εἰς τὸ δεῖγμα ἐμπόρους τέ τινας καὶ ναυκλήρους ξυναρπάσαντες. Item Rhodi. Polyb. 5, 88: Ἔστησαν ἀνδριάντας ἐν τῷ τῶν Ῥοδίων δείγματι. Diod. 19, 45: Πᾶς ὁ περὶ τὸ δ. καὶ τὸ Διονύσιον τόπος ἐπεπλήρωτο. Et in aliis quibusvis urbibus. Æneas Tact. c. 30: Διὸ δεῖ τὰ εἰσαφικνούμενά τε καὶ ἠθροισμένα ὅπλα μὴ ἐκφέρεσθαί τε εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ νυκτερεύειν, ὅπου ἂν τύχῃ, ἄλλῃ πλὴν δείγματος, ubi v. Casaub. || Δεῖγμα, Insigne armorum, quod in clipeis effingitur. V. notas ad Ioan. Cinnamum, p. 451, et Cujac. ad Nov. 17. Ducang. || Δ. et δεῖμα confusa ap. Dionys. Ant. R. 7, 68 (add. ib. 2, 20, Arat. 627, Liban. vol. 4, p. 628, 21, ubi δείματα pro δείγματα cod. Monac. 96 penes Jacobsium) notavit Schæf. ad Dionys. De comp. verb. p. 189 et in indice.]

Δειγματίζω, Ostendo in exemplum, Traduco aut θεατρίζω. Ad Coloss. 2, [15]: Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ. Idem et παραδειγματίζειν dicitur. [Pseudochrys. t. 7, p. 308, 17: Τοῦτο δὲ εἰπὼν, ἑαυτὸν ἐδειγμάτισεν ὁ Δαβίδ. Conf. Basil. t. 1, p. 268, D et p. 1062, A; Cyrill. Catech. p. 318, B; Macar. Grets. p. 176, A. Hase.]

[Δειγμάτιον, τὸ, Indiculum, Gl.]

[Δειγματισμὸς, ὁ, Ostentatio s. Traductio sollemnis sec. Schneid. in inscr. Rosett. v. 30: Ἀφῆκεν δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς ὀφειλόμενα εἰς τὸ βασιλικὸν ἕως τοῦ ὀγδόου ἔτους ὄντα εἰς σίτου τε καὶ ἀργυρίου πλῆθος οὐκ ὀλίγον, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰς τιμὰς τῶν μὴ συντετελεσμένων εἰς τὸ βασιλικὸν βυσσίνων ὀθονίων καὶ τῶν συντετελεσμένων τὰ πρὸς τὸν δειγματισμὸν διάφορα ἕως τῶν αὐτῶν χρόνων. Ibid. v. 51: Καταχωρίσαι εἰς πάντας τοὺς χρηματισμοὺς καὶ εἰς τοὺς λ................. ἱερατείαν αὐτοῦ, supplet Letronnius *Recherches pour servir à l'hist. de l'Eg.* p. 331: τοὺς δειγματισμοὺς τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν l. L. Dind.]

Δειδήμων, ὁ, ἡ, Timidus, Meticulosus, εὐλαβής. Il. Γ, [56]: Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες. Hesychio φοβεροὶ, δειλοὶ, εὐλαβεῖς, αἰσχυντηροὶ, Meticulosi, Timidi, Religiosi, Verecundi. [Memorat et Etym. M. p. 259, 56. Nonn. Dion. 14, 321: Δειδήμονι ταρσῷ. Wakef.]

Δειδία, ἡ, Nox, quæ obscuritate sua metum et terrorem facile incutit, Suid., [Δειδία, ἡ σκοτία νὺξ, Zonar. p. 479,] Eust. [Il. p. 40, 42; 427, 23; 979, 25], Etym. M. [p. 260, 2: Δειδία, σημαίνει τὴν ἀσέληνον νύκτα. Herodian. Epim. p. 22: Δ. ἡ νύξ. Ap. Moschop. male scribi δειλία notavit Boiss.]

Δειδίζω, item Δειδίζομαι, φοβοῦμαι, Hesych. [Gl. Hesych., quæ HSt. decepit, correxi in Δεδίσκομαι. Idem male ὑπεδείδισαν, quod est plusquamperf. ab ὑποδείδια, repetit a δειδίζω.]

Δείδω, είσω, et δείσομαι poet. [Hom. Il. O, 299, Υ, 130], pr. δέδοικα, pro δέδοιδα nimis aspero, e quo fit δέδια, item poet. δείδια [Hom. Il. K, 93, N, 49 etc.], unde part. δειδιὼς Hom., plusquamperf. [significatione imperf., ut præcipit Thomas p. 264] ἐδεδοίκειν et ἐδεδίειν: Timeo, Metuo. Il. X, [455]: Ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δείδω μὴ ... πεδίονδε δίηται· deinde καταπαύσῃ. Sæpe et præt. δέδοικα s. δέδια, et δείδοικα ac δείδια ap. poet., præsentis signif. obtinet; ut Il. A, [555]: Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. Et cum accus. Σ, [261]: Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα. [Thuc. 2, 15: Ὁπότε μήτι δείσειαν· 57: Δείσαντας τὸ νόσημα· 63: Τόδε δεδιώς· 67: Δείσαντες τὸν Ἀριστέα· 87: Τὴν ἧσσαν δεδιέναι. Conf. 88; 3, 33, 83; 4, 72, 86, 105, 126, 133; 5, 8, 29, 61; 6, 36, 61, 76, 91; 7, 52; 8, 68. Addo hic de perfecto etiam hoc, ap. Tzetz. Antehom. 93: Δείδιε γὰρ ἀΐων, esse pro ἐδεδίει. L. Dind.] In prosa autem hæc præterita, quæ potius in usu sunt quam præsens [cujus ne ap. epicos quidem, excepta prima pers., usum ullum esse contendit Buttmannus Gr. vol. 2, p. 104, unde Anth. Pal. 9, 147: Μηδ' ὕδατος προχοὰς δείδετε χειμερίους, reponit δείδιτε, conferens Od. I, 274, ubi pro δειδίμεν libri nonnulli δειδέμεν. Quod ipsum δειδέμεν reprobat Buttman. illatum de sententia Tyrwhitti Orpheo Lith. 335: Ὄφεων μὴ δειδέμεν ἰοὺς, ubi cod. δειμέν. Sed in l. Anth. δείδετε defenditur ex. Dionys. Ant. R. 6, 32: Πόλεμον

δ' οὐ δείδομεν τῶν (l. τὸν) Αὐρούγκων· nisi forte legendum δέδιμεν. Δειέμεν autem conferri fort. licet futuro δειομένη infra notando. L. Dind.], non has solum constrr. habent, sed et alias, ut exemplis docebo. Ac primum cum μὴ, ut, Δέδοικα μὴ δι' ἔνδειαν τῶν ἐπιτηδείων ἀπόλησθε. [Isocr. Areop. p. 143 : Δεδιέναι μὴ ... ἐξοκείλωμεν. Thuc. 2, 76 : Δεδιότες μὴ οὐδ' οὕτω δύνωνται· 3, 53, 56, 105, etc.] Et alicubi cum particula μὴ juncta indicativo; ut [Hom. Od. E, 300 : Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν·] Greg. : Ταύτης τῆς ἐπινοίας δέδοικα, μὴ καὶ αὐτὸς ἐγενόμην πάρεργον. Dicitur et δέδοικα, μὴ οὐκ [et quidem sensu contrario, Vereor ne non] : ut Xen. [Ἀπομν. 2, 3, 10] : Δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν. [Thuc. 3, 57 : Δέδιμεν μὴ οὐ βέβαιοι ἦτε· 92 : Δείσαντες μὴ οὐ σφίσι πιστοὶ ὦσι. Eur. Andr. 626 : Οὕτως ἔδεισας μὴ οὐ κακὴν δάμαρτ' ἔχῃς.] Sed observavi, Cyrop. 6, [2, 30] et δέδοικα ὡς οὐκ, pro δέδοικα μὴ οὐκ : Στρωμάτων δὲ ἐνδεηθέντες μὴ δείσητε, ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσητε [καθευδήσετε. Soph. El. 1309 : Ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποθ' ὡς γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα. Cum ὅπως Soph. OEd. T. 1074 : Δέδοιχ' ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά. Demosth. p. 103, 1 : Ἃ δέδοιχ' ὅπως μήποθ' ἡγήσησθε ἐπὶ πολλῷ γεγενῆσθαι· 130, 13 : Δέδοικα ὅπως μὴ πάνθ' ὅσα οὐ βουλόμεθα ποιεῖν ἡμῖν ἀνάγκη γενήσεται. Arist. Eq. 112 : Τοῦ δαίμονος δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος· Plut. 200 : Πλὴν ἓν μόνον δέδοικα ... ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατε ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι. Nisi vertere h. l. malis Quomodo, ut certe vert. est Eur. Iph. T. 995 : Τὴν θεὸν δ' ὅπως λάθω δέδοικα, cui φοβεῖσθαι πῶς Xen. Cyrop. 4, 5, 19, φόβος τε καὶ δέος ὅκως Herodot. 4, 115 confert Schæf. Cum ὄφρα Apoll. Rh. 4, 181 : Περὶ γὰρ δίεν ὄφρα ἑ μή τις ... νοσφίσσεται.] Et cum infin. Il. H, [93] : Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. [Thuc. 1, 136 : Δεδιέναι ἔχειν αὐτόν. Eur. Ion. 1564 : Θανεῖν σε δείσας μητρὸς ἐκ βουλευμάτων.] Sic Greg., ἔδεισα παραδέξασθαι. Cum accus. autem, ut Dem. Phil. 1 : Μισεῖ τις ἐκεῖνον καὶ δέδιεν. Plut. De superst. [p. 165, C] : Ὁ δὲ θεοὺς δεδιὼς, πάντα δέδιε, γῆν, θάλατταν, κ. τ. λ. Sæpe etiam cum gen. pers. et dat., sed interjectis præpp. illic περὶ, hic vel περὶ, vel ἀμφί : dicitur enim δέδοικα περὶ σοῦ, et δέδοικα περί σοι, vel ἀμφί σοι. [Arist. Pl. l. c. : Πλὴν ἓν μόνον δέδοικα. Φράζε τοῦ πέρι. Thuc. 7, 74 : Τὰ μὲν πεπονθότας ἤδη, τὰ δὲ περὶ τῶν ἐν ἀφανεῖ δεδιότας μὴ πάθωσι. Conf. 3, 102. Plato Protag. p. 320, A : Δεδιὼς περὶ αὐτοῦ μὴ διαφθαρῇ. Xen. Conv. 4, 52.] Lat. autem dicitur unico constr. genere, Metuo tibi. Xen. Cyrop. 1, [4, 22] : Δείσας περί τε τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ Κύρου. Isocr. Evag., περὶ Κύπρου δεδιὼς, hic enim Κύπρου pro gen. pers. censetur. Cum dat. Thuc. : Δείσας περὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις [4, 70? Conf. 1, 60, 67, 74, 119; 2, 5, 72; 7, 53, Plat. Protag. p. 322, B. Phryn. Bekk. An. p. 37, 5 : Δέδοικα περὶ τῷδε κατὰ δοτικὴν ὡς ἐπὶ πολὺ οἱ Ἀττικοί. Atticam hanc constr. dicit etiam Eust. Il. p. 1008, 49]. Sic autem et Il. P, [242] : Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια, μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ. [K, 245 : Ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. Boiss. ad Philostr. p. 325. Schæf. Plut. Nic. c. 24 : Δείσας περὶ αὐτῷ Πόλλιχος.] Cum ἀμφὶ eod. sensu, [Æsch. Prom. 182 : Δέδια γὰρ ἀμφὶ σαῖς τύχαις,] Galen. Ad Glauc. 1 : Δεῖσαι ἀμφὶ τῷ μειρακίῳ. [Cum ὑπὲρ seq. gen. Philostr. p. 86 Boiss. Schæf. Thuc. 1, 75 : Ἐδείσατε ὑπὲρ ὑμῶν καὶ οὐχ ἡμῶν τὸ πλέον. Δ. πρός et περί τι ex Josepho 998 affert Wakef., nescio an ejusmodi locum dicens qualis est Thuc. 3, 60 : Δείσαντες πρὸς τὸν λόγον αὐτῶν μὴ ... ἐνδῶσι, ubi πρὸς non est cum verbo constructum, sed adjunctum tantum. Conf. ib. 8, 50. L. D. C. accus. Plato Lys. p. 206, A : Δεδιὼς τὸ μέλλον ὅπῃ ἀποβήσεται. Schæf. Thuc. 6, 29 : Δεδιότες τὸ στράτευμα μὴ εὔνουν ἔχῃ. Et ib. 76, 88 : Δεδιότες δ' οὐχ ἧσσον τοὺς Συρακοσίους ἐγγὺς ὄντας, μὴ καὶ ἄνευ σφῶν περιγένωνται. Conf. l. supra cit. 7, 75. Et absolute Thuc. 2, 11 : Τὸ ἔλασσον πλῆθος δεδιός. Et ib. paullo post : Δεδιότας παρασκευάζεσθαι. Ib. 51 : Εἴτε γὰρ μὴ θέλοιεν δεδιότες ἀλλήλοις προσιέναι· 65 : Δεδιότας ἀλόγως· 3, 12 : Οἱ μὲν ἡμᾶς ἐν τῷ πολέμῳ δεδιότες ἐθεράπευον· 101 : Ξυνέπρασσον δὲ μάλιστα αὐτῷ τῶν Λοκρῶν Ἀμφισσῆς, διὰ τὸ τῶν Φωκέων ἔχθος δεδιότες· 4, 28 : Δεδιὼς ἤδη. Conf. ib. 62; 8, 66. Et, ubi δεῖσαι, 1, 132; 3, 3, 93;

A 6, 57, 101; 8, 45, 54. Id. 6, 61 : Δείσαντες τὸ ἐπὶ διαβολῇ ἐς δίκην καταπλεῦσαι. Isocr. Areop. p. 140 : Ἐγὼ δὲ δι' αὐτὰ ταῦτα τυγχάνω δεδιώς· 141 : Διὰ τὸ δεδιέναι. Insolentius Polyb. 5, 52, 13 : Δείσαντες ἐκ τῶν ὕπνων οἱ κατὰ τὸν χάρακα διὰ τὴν τῶν προσιόντων ἔφοδον, Somno exterriti. L. D. || Τὸ δεδιός, Timor, s. Timiditas. Dionys. Ant. R. 6, 36 : Λατίνων ... ἀναθαρσύνομεν τὸ δεδιός. Schæf. Similiter dictum δεδοικὸς recenset Pollux 3, 131 cum σκοτεινὸν, σκολιὸν, etc. Sed manifesto ibi legendum δεδυκὸς cum Jungermanno. Plat. Leg. 6, p. 781, C : Εἰθισμένον δεδυκὸς καὶ σκοτεινὸν ζῆν, ubi plerique δεδοικός. Q. l. respexit Pollux. || Discrimen idem, quod inter δέος et φόβος statuunt grammatici, de quo v. in Δέος, inter δεδιέναι et φοβεῖσθαι deprehendere sibi videbatur Wyttenb. Plut. Mor. p. 556, C : Τοὺς ψέγοντας φοβοῦνται καὶ τοὺς ἐπαινοῦντας δεδίασιν. Cujus opinioni adversantur loci ejusd. Plut. Nic. c. 22 : Ὁ δὲ Νικίας χαλεπῶς ἤκουε τὴν φυγὴν καὶ τὸν ἀπόπλουν, οὐ τῷ μὴ δεδιέναι τοὺς Συρακοσίους, ἀλλὰ τῷ μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὰς ἐκείνων δίκας καὶ συ-
B κοφαντίας φοβεῖσθαι. Ib. 24 : Δείσας δὲ περὶ αὐτῷ Πόλλιχος ἀντελαύνει δέκα τριήρεσιν· οἱ δ' ἄλλοι περὶ τοῦ Πολλίχου φοβηθέντες ὡσαύτως ἀνήγοντο. Thuc. 4, 117 : Λακεδαιμόνιοι ταῦτα τοὺς Ἀθηναίους ἡγούμενοι, ἅπερ ἔδεισαν, φοβεῖσθαι. Quibus clarum est nonnisi varietatis gratia duo unius signif. vocabula poni.] Ἔδδεισεν, poet. metri causa geminato δ pro ἔδεισεν, Il. A, [33; conf. 568 etc.] : Ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, Timuit. [Duplici δ scribuntur it. composita περιδδεῖσαι, ὑποδδεῖσαι, ap. Hom. quidem tam constanter, ut una exceptio sit Od. B, 66 : Θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν. Productionem vocalis ante δ initiale vocabulorum hujus stirpis Dawes. Misc. p. 168=306 repetit a digamma, quod in iis fuerit post δ. L. D.] Δέδιθι imper. e præt. med. δέδια, metaplasmum habens pro δέδιε, a δίω τὸ φοβοῦμαι, Plut. Cæs. [c. 38] : Τόλμα καὶ δέδιθι μηδὲν, Aude nec quidquam metue. [Boiss. Philostr. 592. Schæf. Aristoph. Eq. 230, Vesp. 373.] At Δέδιμεν [Thuc. 3, 57] et Δέδιτε [Thuc. 4, 126], vide in Anomalis. Δείδιθι, poet. epenthesi τοῦ ι, metri gratia pro δέδιθι [Hom.
C Il. E, 827 : Μήτε σύ γ' Ἄρηα τό γε δείδιθι, ubi τό γε sch. expl. τό γε νῦν ἔχον. Ξ, 341 : Ἥρη, μήτε θεῶν τό γε δ. μήτε τιν' ἀνδρῶν ὄψεσθαι· Od. Δ, 825 : Θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δ. λίην, etc.], itidemque δείδιμεν pro δέδιμεν, Apoll. Rh. [2, 617] : Βασιλῆος ἐφετμὴν Μηκέτι δείδιθι, Time, Metue. Il. Z, [99] : Οὐδ' Ἀχιλῆά ποθ' ὧδέ γ' ἐδείδιμεν, Ita formidamus, Ita timemus. Porro sunt qui hæc a Δείδιμι derivent, i. signif. q. δείδω, Metuo, Timeo, Formido [a δειδίω, ut videtur, Arcad. p. 164, 19 : Τὸ δὲ διδίω καὶ κικίω (κηκίω) δεδιπλασιάσθαι ἀπὸ τοῦ δίω καὶ κίω. Et sane formas δεδιῶ et δειδιῶ fingit etiam Etym. M. p. 260, 9; 315, 50, δειδιῶ Draco p. 23, 5. Unde reficiendus, opinor, locus lacer Herodiani Περὶ μον. λ. p. 44, 1 : [Τὸ γὰρ δείδιθι] οὐχ ὥς τινες οἴονται ἀπαιτεῖ θέμα τὸ διδειῶ (δειδίω)· εἰ δὲ καὶ ἀπαιτήσῃ, ἐκ παρακειμένου ἂν εἴη γενόμενον] : alii volunt esse præt. med., ac illud quidem μεταπεπλασμένον e δείδια, hoc vero συγκεκομμένον e δειδίαμεν : qua de re et in Anomalis. [Formis δέδια, ἐδεδίειν et δέδοικα, ἐδεδοίκειν Buttm. Gr. vol. 2, p. 103, prout
D euphonia juberet, usos arbitratur scriptores. Sed in prosa Atticorum vix credam reperiri δέδια, δεδοίκαμεν, δεδοίκασιν, δεδοικέναι, sed dici δέδοικα (Thucyd. 1, 81; 6, 38), δέδιμεν, δεδίασιν, δεδιέναι, alia autem promiscue usurpari, ut ἐδεδοίκεσαν (Thuc. 4, 27) et ἐδέδισαν, de quo infra. Lucianus vero Dial. mort. 17, 25, D. deor. 20, 10 δέδιας, Plut. Mor. p. 959, A, δέδια, idemque Alex. c. 52 δεδοικὼς, sed alibi dixit δεδιώς. Præterea not. δειδυῖα pro δεδιυῖα Apoll. Rh. 3, 753 : Δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος. Δεδιυῖα vero ex Eubulo com. affert Antiatt. Bekk. p. 90, 1, e Plat. Phædr. p. 254, E, Buttm. : hanc enim scripturam e varietatibus librorum δεδοικυῖαν, δεδικυῖαν, δεδυῖαν concinnavit Bekk. Ib. p. 251, A : Εἶτα προσορῶν ὡς θεὸν σέβεται, καὶ εἰ μὴ δεδίει τὴν τῆς σφόδρα μανίας δόξαν, θύοι ἂν ὡς ἀγάλματι καὶ θεῷ τοῖς παιδικοῖς, quod libri optimi præferunt δεδιείη, δεδιοίη scrib. censet Buttm. Conj. δεδίῃ ap. Xen. Reip. Ath. 1, 11. Tum δεδίαμεν pro δέδιμεν, ἐδεδίεσαν pro ἐδέδισαν, frequentata recentioribus, ut Agathiæ 2, 15, p. 97, 20 : Ἐδ. οἱ γενναῖοι,

A et ab librariis etiam Atticis illata, veluti Thuc. 3, 57; 4, 55; 5, 14, Xen. Hist. Gr. 4, 4, 16, et ubi liber optimus ἐδεδείκεσαν (i. e. ἐδεδοίκεσαν) Anab. 5, 6, 36, Lysiæ C. Agor. p. 132 St., Isocr. Areop. p. 146, cit. cum pluribus et rectarum et vitiosarum formarum exx. ab Lobeck. ad Phryn. p. 180, qui præcipit: Ἐδεδίεσαν· καὶ τοῦτο τῆς Λολλιανοῦ μούσης· σὺ δὲ λέγε τετρασυλλάβως ἄνευ τοῦ ε ἐδέδισαν. Porro δέδοιγμεν pro δεδοίκαμεν, cum ἔοιγμεν pro ἐοίκαμεν compositum ab Etym. M. p. 253, 23; 350, 54, Zon. vol. 1, p. 786. Unde corrig. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 24, 1: Ἐοίκαμεν, ἔοιγμεν, δέδεγμεν. Et Δεδοίκω præs. forma Dor. Theocr. 15, 68, cujus rationem rectius Gregorio p. 324 explicuit Valck. ad Theocr. 1, 16, et Herodian. Etym. M. p. 253, 27. Et fut. Δειομένη, quod δεισομένη expl. Hesych. Denique Δίω et Δίομαι vel Δέομαι, de quibus HSt. sequentia tradit:] Δίω, Timeo, unde δίε, Il. I, [433, Λ, 557]: Πέρι γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν, Eust.: qui et δεδιέναι inde deducit per anadiplas. [E, 566: Περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν· P, 666: Περὶ γὰρ δίε μή μιν Ἀχαιοὶ ... λίποιεν· Od. X, 96: B Περὶ γὰρ δίε μή τις Ἀχαιῶν ... ἐλάσειεν. Apoll. Rh. 4, 181: Περὶ γὰρ δίεν ὄφρα ἑ μῆτις ... νοσφίσσεται. Discernendum autem ab hoc Δίω, Fugio, Δίομαι, Fugo, de quo suo loco.] Sed alii δέδια, unde δεδιέναι a δέδοικα derivant. Hinc et ἐδείδιμεν, Il. Z, [99] interjecto ι; E, [827]: Μήτε σύ γ' Ἄρεα τόνδε τι δείδιθι, μήτε τιν' ἄλλον Ἀθανάτων [de loco hoc ipsoque δείδιθι v. supra]· Υ, [366]: Τρῶες ὑπέρθυμοι μὴ δείδιτε Πηλείωνα. [|| Med. Δίομαι ead. signif. Æsch. Pers. 697: Δίομαι μὲν χαρίσασθαι, δίομαι δ' ἀντία φάσθαι. Quæ sunt verba chori, jussi ab Dario, quid se velit, dicere. Respondet Darius: Ἀλλ' ἐπεὶ δέος παλαιὸν σοὶ φρενῶν ἀνθάπτεται κ. τ. λ. Ubi est var. δείομαι, unde δέομαι editiones quædam, de quo HSt.:] Δεῖσθαι etiam reperitur; ut Plut. Apophth. [p. 217, A]: Δεῖσθαι περὶ βίου, οὐ φοβεῖσθαι, De vita vereri, non metuere, ut Interpr. vertit. Apud Eund. alibi [l. c.], Δεῖσθαι περὶ τοῦ βίου, μὴ φοβεῖσθαι μελετῶ. [Ap. Plut. est μελετῶμεν, pro δεῖσθαι autem Wytt. e cod. αἰδεῖσθαι. In δεῖσαι mutandum videtur ap. Galen. vol. 3, p. 461=14, 667: C Ἐρωτηθέντος δὲ τίνος ἕνεκεν ἀνεπήδησε μηδενὸς φοβεροῦ παρόντος, φάντος δὲ τὸν ἐρυθρὸν ὄφιν ἐξέρποντα τῆς ὀροφῆς θεασάμενον αὐτὸν δεῖσθαι μήπως ἀποσφαλεὶς ἐπ' αὐτὸν κατενεχθείη, καὶ διὰ τοῦτο φυγεῖν τὸν τόπον ἐν ᾧ κατέκειτο. L. D.] Et Δεδεῖσθαι [δεδέεσθαι cod., quanquam gl. ponitur inter Δεδεῖσαι et Δεδειττόμενος] ap. Hesych. εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι. Item Δεδεῖσαι act. ap. Eund. pro φοβῆσαι. At Δέδειε [δέδεια cod.] pro φοβοῦ. [Ea gl. ponitur ante Δεδεγμένος, et similis post Δειδήμονες: Δείδια, φοβοῦ, δειλαίνου. Non minus obscura ejusd. hæc inter Δεδιὼς et Δέδεξο posita: Δεδεκὼς, δείσας.]

[Δείδων, ωνος, ἡ, Dido, n. conditricis Carthaginis, in numo Tyrio ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 388. L. D.]

[Δειέλη. V. Δείλη.]

Δειελιῆσαι, Meridiari, πληρωθῆναι τοῦ δειλινοῦ, Hesych. Ap. Hom. Od. P, [599]: Σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας· Ἠῶθεν δ' ἰέναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλά, quidam non volunt esse Meridians, i. e. Merendam sumens, quod utplurimum tres tantum essent τροφαὶ, sicut Palame- D des ap. Æschyl. dicit: Σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα· ideoque antiqui quidam, ut Eust. annotat, exp. ἕως δείλης διατρίψας ἐνταῦθα, s. πρὸς δειλινὴν ὥραν παραγενόμενος, s. βαθεῖαν μεσημβρίαν ἰδών. Nonnulli tamen, inter quos et Athen. [1, p. 11, E], intelligunt hic τὴν τετάρτην τροφὴν, sc. τὴν δειλινὴν, Merendam, ut sit τὴν δ. τροφὴν αἰτῶν: qui illo Callim. l. nituntur, Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου. Pro quo contra metri rationem Δειελίην ap. Eust. legitur. [Iterum HSt.:] Δειελιῆσαι signif. μεσημβριάσαι, Meridiari. Apud Hom. enim Od. P, [599] δειελιήσας vet. grammatici exp. τὴν δειλινὴν ἤτοι τὴν ἑσπερινὴν ὥραν διατρίψας, s. τὴν δειλινὴν ὥραν παραγενόμενος· reprehendentes eos qui exponendum censebant βρωματισάμενος τὴν δειλινὴν τροφὴν, ut Athen. quoque 5, [p. 193, A] dicit ridiculos esse eos qui veteres quater in die sumsisse cibum putent, quod Hom. dicat, Σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας· nec enim eos animadvertere quod dicat, τὸν δειλινὸν A διατρίψας χρόνον. Veruntamen sive quater, sive ter, sive bis etiam tantum cibum sumserint veteres, nihil impedit illud δειελιήσας eo in l. interpr. Cœnatus, τὸ δειλινὸν βρῶμα λαβὼν, Vespertino cibo sumto. Nam quum Eumæus subulcus Telemacho dixisset sese abire custoditum porcos, rogassetque ut et domus et sui ipsius curam gereret, ne quid damni accipiat a procis, respondet Telemachus, Ἔσσεται οὕτως, ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας, Fiet ita, pater, tu autem abi sumta cœna. Et subuculus hoc accepto responso, Αὖτις ἄρ' ἕζετ' ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου· Πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε· ... ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ. Quibus e verbis satis liquet, eum, ut a Telemacho jussus fuerat, prius δειελιῆσαι, i. e. ὑπὸ τὴν δειελινὴν ὥραν πλήσασθαι θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Cœnasse: deinde ad porcos se contulisse relicta domo, quoniam vespertinum diei tempus advenerat. Atque adeo idem Athen. 1 hoc hemistichium attulerat, ut probaret quarti etiam, h. e. τοῦ δειλινοῦ, pastus mentionem B ab Hom. fieri.

Δειέλινος, Δειελινὸς (hoc enim modo ap. Etym. et Eust. scriptum est, illo, in Lex. meo vet.), ut δείλινος s. δειλινὸς a δείλη: i. q. adj. δείελος, Vespertinus: ut in hoc ap. Etym. versu, Apollonii puto [1, 452]: Δειελινὸν κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο, Sole in vespertinam inclinante caliginem. [Theocr. 13, 33: Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο δειελινοί.]

[Δείελον. V. Δείελος.]

Δείελος, ὁ, ἡ, Pomeridianus, Vespertinus. Od. P, [606]: Ἤδη γὰρ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, i. e. δείλη, ut pro μεσημβρία dicitur μέσον ἦμαρ. [Theocr. 25, 86: Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους, δείελον ἦμαρ ἄγων. Orph. Arg. 1124: Δείελον αὖ κρύπτουσι φάος ταναηκέες Ἄλπεις.] Sic Apoll. Rh. [3, 417], ὥρη, Tempus vespertinum, ἡ ἑσπερινὴ ὥρη. || Vesper: nam sicut ἑσπέρα, ἕσπερος, sic et δείλη, δείελος dicitur, Eust. Il. Φ, [231]: Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν. [Iterum HSt.:] Δείελος, Pomeridianus, et quidem C In vesperam vergens, Vespertinus: ut ὥρη apud Apoll. Rh. pro ἑσπερινὴ, Vespertina. Itidemque Od. P, [l. c.] subulcus sumto cibo, Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε· quoniam ἤδη ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, Serum diei. Aliquando δείελος s. δείελον absolute ponuntur pro ἕσπερος, s. ἡ ὀψινὴ κατάστασις τοῦ ἡλίου· ut Il. Φ: Εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, i. e. ἕσπερος s. δείλη ὀψία· nam ab hoc δείλη fieri volunt δείελος, pleonasmo τοῦ ε, ut ἕσπερος ab ἑσπέρα. Sic Apoll. Rh. dicit ὑπὸ δείελου [immo δείελον, 1, 1160], Sub vesperam. || Δείελον [immo Δειελὸς] dicitur etiam τὸ δείλινον s. δειλινὸν βρῶμα, Merenda vel Cœna. Callim. [fr. 190, ap. schol. et qui δειελίην Eust. ad l. Od.]: Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου, Petunt merendam. V. Δειελιῆσαι. [Arcad. p. 55, 4: Τὸ δειελὸς, τὸ δειλινὸν, ὀξύνεται.] || In VV. LL. Δείελον Crepusculum, in Epigr. [Anth. Pal. 9, 650: Ποτὶ δείελον], Tempus pomeridianum. Vide Ἐπιδείελος. [V. paullo superius.]

[Δεικανάω, Ostendo. Theocr. 24, 56: Ὁ δ' ἐς πα- D τέρ' Ἀμφιτρύωνα ἑρπετὰ δεικανάασκεν, de Hercule qui dracones ab Junone immissos Amphitruoni ostendebat enectos. Verti tamen ibi licet etiam, Porrigebat. Sed Arat. 208: Δεικανόωσι διασταδὸν ἶσα πέλεθρα, una convenit signif. Ostendendi. Quæ fuisse aliena videtur ab usu priscorum epicorum. L. Dind.] || Δεικανᾶσθαι, pro δεξιοῦσθαι ap. Hom. [Il. O, 86: Οἱ δὲ ἰδόντες πάντες ἀνήϊξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν· Od. Σ, 111: Τοὶ δ' ἴσαν εἴσω ἡδὺ γελώοντες καὶ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν· Ω, 410: Ὣς δ' αὔτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα δεικανόωντ' ἐπέεσσι καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο,] a δέκω Ion. derivat Eust. [Δεξιοῦσθαι interpr. etiam Apollon. v. Ἀριδείκετος, Hesych.] Δεκανᾶσθαι, Humaniter excipere, Amplecti, δεξιοῦσθαι. Hesych. enim δεκανᾶται exp. ἀσπάζεται. Supra δεικ. poet. epenth. τοῦ ι: dicitur enim παρὰ τὸ δέκεσθαι, quod Ionibus est δέχεσθαι. [Forma δεκανᾶσθαι si fuit in usu, non favet sententiæ Buttm. Gr. vol. 2, p. 102, δεικανᾶσθαι referentis ad δείκνυμι, de qua opinione v. in Δέχομαι, cui communem cum δεικ. vel δεκαν. originem fuisse præter

alia forma mihi Ion. δέχομαι persuadet. Conf. dicta in Δεδίσκομαι. Δειχάνω baryt. ponere videtur Arcad. p. 161, 21 sec. cod. Havn. L. Dind.]

[Δείκανον, τὸ, Textura, Pannus diversicolor s. varius, it. Persona, Larva. Etym. M. p. 260, 43 : Δείκανα τὰ ποικίλα ὑφάσματα καὶ μορφὰς ἔχοντα· καὶ γὰρ τὰ πρόσωπα δείκανα καὶ δείκηλα, quæ verba, manca tamen et corrupta, repetuntur in gl. Hesych. Δεικές. L. Dindorf.]

[Δείκελον. Δεικελιστής. V. Δείκηλ...]

[Δεικές, λαμπρὸν, περιφανὲς, ὅμοιον, Luculentum, Splendidum, Simile, Etym. M. p. 260, 47, et sine ὅμοιον Hesych. Addit Etym. : Γράφεται καὶ δευκές. Quod et Hesych. ponit cum interpr. λαμπρὸν, ὅμοιον. L. Dindorf.]

Δεικηλιστής, ὁ. Eust. [Il. p. 836, 42] habet Δεικηλιστής : Plut. δεικηλίκτας in Apophth. Laconicis [p. 212, F], et in Ages. [c. 21.] Ibi enim Agesilaus Callippidæ, τῷ τῶν τραγῳδοποιῶν ὑποκριτῇ, insolentius se ingerenti in comitatum ipsius, et interroganti an se non novisset, respondet, Ἀλλ' οὐ τύ γ' ἐσσὶ Καλλιππίδας ὁ δεικηλίκτας; Ubi et Plut. subjungit, ita a Lacedæmoniis vocari τοὺς μίμους. [De forma Dor. per κ v. Valck. Ep. ad Rœv. p. 66. Δεικελισταὶ, μιμηταὶ παρὰ Λάκωσι, Etym. M. p. 260, 42, et Hesych.]

Δείκηλον, vel Δείκελον, τὸ, Simulacrum, Imago. Epigr. [Anth. Pal. 5, 262] : Ῥείης πυργοφόρου δείκελον εἰσορόων. [Conf. ib. 9, 153 : Πῆ Παφίης ἀλάβαστρα ... πῆ δὲ Τριτογενοῦς δείκελον ἐνδαπίης;] Item Persona, unde fit Personatus. Vide Hesych. [Cujus gl. ex Etym. M. p. 260, 44 : Καὶ γὰρ τὰ πρόσωπα δείκανα καὶ δείκηλα, esse restituendam animadverterunt intt. De larvis δικηλιστῶν conf. dicta in Δίκηλα.] Hinc Δεικηλιστὰς, vel Δεικελιστὰς, Lacon. lingua, Qui velut imaginem quotidianæ vitæ in scena repræsentat, Mimus, ut quidem interpr. Hesych., Eust. p. 884. Et Δεικηλίκτας pro eod. e Plut. Apoph. [l. c. in Δεικηλιστής.] Fit autem δείκηλον tanquam a δείκω pro δείκνυμι : afferuntur tamen et aliæ derivv. [ab Etym. M. p. 260, 28 et schol. Apoll. Rh. 1, 746, quas tacere licet. Idem Δείκελον Ἰφιγένης, quam formam etiam Hesych. ponit, affert ex Parthenio, Δείκηλα προίαλλε ex Apoll. Rh. 4, 1672. Ead. forma Herodot. 2, 171 : Ἐν δὲ τῇ λίμνῃ ταύτῃ τὰ δείκηλα τῶν παθέων αὐτοῦ νυκτὸς ποιεῦσι, τὰ καλέουσι μυστήρια Αἰγύπτιοι. Lycophr. 1179 : Ζηρινθίας δείκηλα μὴ σέβουσι· 1259 : Ἧς καὶ πόλει δείκηλον ἀνθήσει. Joseph. B. J. 2, 10, 4 : Τὸ πάτριον ἔθος ... ὡς οὐδὲ θεοῦ τι δείκηλον, οὐχ ὅπως ἀνδρὸς, κατὰ τὸν ναὸν ... θέσθαι θεμιτὸν εἴη. Zosim. 4, 36, 3 : Τῶν ἀνθρώπων οὐδέπω τὴν διὰ τῶν ἀγαλμάτων ἐπισταμένων τιμὴν, ἐν Θεσσαλίᾳ πρῶτον ἐδημιουργήθη θεῶν δείκηλα. Suid. : Δείκηλα, μιμήματα, εἰκάσματα· τὸ δει δίφθογγον· quæ repetuntur in Δίκηλα, de qua forma HSt. :] Δίκηλα Suidæ sunt μιμήματα, εἰκάσματα [it. Timæo p. 85, addenti ὁμοιώματα, δοκήματα], Imagines, Simulacra : addenti, proprie esse τὸ ὁμοίωμα καὶ εἴκελον τῷ Διΐ, abusive etiam πᾶν ὁμοίωμα. Sed miror cur in hac serie posuerit, quum subjungat, τὸ δει δίφθογγον· nisi forte iis verbis indicare velit scribi etiam per diphthongum. Ap. Hesych. sane et ipsum sua serie legitur Δίκηλον, exp. itidem ἄγαλμα ἀνδριάντος, ἐκτύπωμα, ὁμοίωμα, εἴδωλον, μίμημα, ἀνδριὰς, ζώδιον, φάσμα, ὄψις. Quibus addit, Laconicum esse voc., indeque τὸν μιμολόγον ap. Laconas dici Δικηλίταν [eand. formam ponunt scholl. Apoll. Rh. 1, 746] : ut Suid. quoque, postquam attulit, Δικηλιστῶν καὶ μιμηλῶν, subjungit esse Comœdiæ speciem, teste Sosibio Lacone. Meminit Athen. etiam 14, [p. 621, E] h. v. Ibi enim quum e Sosibio retulisset, fuisse quendam ap. Lacedæmonios κωμικῆς παιδιᾶς τρόπον παλαιὸν, in quo aliquis ἐν εὐτελεῖ τῇ λέξει ἐμιμεῖτο κλέπτοντάς τινας ὀπώραν, aut alios hujusmodi : subjungit, τοὺς μετιόντας τὴν τοιαύτην παιδιὰν ap. Laconas vocatos fuisse δικηλιστὰς [δεικηλισταὶ epit. et Eust. Il. p. 884, 23, Od. p. 1818, 1], ὡς ἄν τις σκευοποιοὺς εἴποι ἢ μιμητάς· horumque δικηλιστῶν esse multas pro variis locis appellationes : a Sicyoniis enim φαλλοφόρους nuncupari, ab aliis αὐτοκαβδάλους : ab Italis φλύακας, vulgo σοφιστάς : a Thebanis ἐθέλοντας. Dicebantur igitur δικηλισταὶ, s. δικηλῖται, Histriones, qui in scena improbos traducebant, et mores eorum pravos et facies larvarum similitudine spectatoribus ostendentes. Supra per ει diphthongum hæc scripta habes.

[Δεικής. V. Δεικές.]

Δείκνῦμι, s. Δεικνύω, f. ξω, pr. δέδειχα [Polyb. 5, 105, 9, Galen. vol. 4, p. 322; 5, p. 362; 13, p. 582 Ch., et comp. ἀποδέδειχα ib. vol. 10, p. 431; 13, p. 122, Plut. Mor. p. 1004, E; 1139, B, ἐπιδ. Demosth. p. 805, 12; id. p. 1085, 6, ὑποδ. Dio Cass. 78, 15], tanquam a δείκω, Ostendo, Monstro. [Homer. Il. N, 244 : Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν. Conf. Od. Γ, 174, Φ, 217. Il. Γ, 452 : Ἀλλ' οὔτις δύνατο... δεῖξαι Ἀλέξανδρον ... Μενελάῳ etc.] Od. M, [25] : Αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα Σημανέω. Thuc. [1, 133 : Δείξαντος αὐτοῦ τὰ γράμματα· 5, 41 : Δεῖξαι τῷ πλήθει (fœdus)·] 6 : Ἐκέλευσεν αὐτοὺς, δείξας τι χωρίον, ἀπελθεῖν ἐς αὐτό. [Δ. εἴς τι, Digito monstrare. Herodot. 4, 150 : Ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ ἐδείκνυε ἐς τὸν Βάττον· 5, 49; 9, 82. Schweigh. Medio sic Hom. H. Merc. 367 : Δείξατο δ' ἐς Κρονίωνα.] Rursum Od. Ω, [146], φᾶρος ἔδειξεν, Eust. exp. εἰς φῶς ἤγαγεν. Est etiam Ostendo, i. e. Declaro, Manifestum facio. [Thuc. 6, 11 : Εἰ δείξαντες τὴν δύναμιν δι' ὀλίγου ἀπέλθοιμεν· 1, 37 : Τοσῷδε φανερωτέραν ἐξῆν αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν ... δεικνύναι· 74 : Προθυμίαν πολὺ τολμηροτάτην ἐδείξαμεν. Seq. εἰ ib. 76. Seq. ὅτι 1, 143 : Δεῖξαι Πελοποννησίοις ὅτι τούτων γε ἕνεκα οὐχ ὑπακούσεσθε. Conf. 4, 92; 6, 77; 7, 63. Id. 6, 34 : Τὸ καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ δείκνυσθαι. Cum ὡς Æsch. Sept. 176 : Δείξαθ' ὡς φιλοπόλις. Id. Prom. 607 : Ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον, ὅ,τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν, τί μῆχαρ ἢ τί φάρμακον νόσου, δεῖξον, εἴπερ οἶσθα· 623 : Τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης δεῖξον τίς ἔσται ... χρόνος· 458 : Ἔς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα· 482 : Πρὶν ἐγὼ σφίσιν ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων.] Xenoph. [Comment. 1, 3, 1] : Δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν. Dem. De cor. : Ἐγὼ ῥᾳδίως πολλαχόθεν δείξω· Phil. 1 : Ἐγὼ καὶ τοῦτο φράσω καὶ δείξω. [Id. Cor. p. 300, 2 : Καίτοι τρία ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πᾶσιν ἀνθρώποις ἔδειξαν ἐγκώμια Θηβαῖοι καθ' ὑμῶν τὰ κάλλιστα. I. q. Docere, Dicere. Hom. Od. K, 302 : Πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης, ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξε. Hesiod. Op. 500 : Δείκνυε δὲ δμώεσσι, θέρευς ἔτι μέσσου ἐόντος, Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται, ποιεῖσθε καλιάς. Æsch. Eum. 665 : Τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι δείξω λόγου. Soph. OEd. T. 285 : Οὔτ' ἔκτανον γὰρ οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω δεῖξαι. Quos ll. cum aliis aliorum cit. Valck. ad Phœn. v. 531. Add. Ruhnk. ad H. Cer. 479. Indicavit Schæf. Thucyd. 6, 86 : Ὅταν καιρὸν λάβωσιν ἑκάστου, οὐκ ἀνιᾶσιν· ἔδειξαν δὲ καὶ ἄλλα ἤδη καὶ τὰ ἐς Λεοντίνους, Specimina ediderunt. Liban. vol. 1, p. 81 : Δεινά τε καὶ οἷα λύπην τὴν ἐσχάτην ἐμβαλεῖν, ὑφ' ἧς δὴ καὶ πολιὰς ἐξαίφνης ἔδειξα, Canos subito ostendi. L. D. Creo, Dionys. P. v. 1171 : Αὐτοὶ γὰρ καὶ πρῶτα θεμείλια τορνώσαντο καὶ βαθὺν οἶμον ἔδειξαν ἀμετρήτοιο θαλάσσης (dii). Wakef. Sed ibi commodius vertitur Exhibuerunt. Lucian. Somn. c. 8 : Ἀπὸ τῶν τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος ἔδειξε τὸν Δία, ubi v. Hemst. Soph. Aj. 1195 : Ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι μέγαν ἢ τὸν πολύκοινον Ἅδαν κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων Ἕλλασι κοινὸν Ἄρη, Monstravit, Docuit. Plato Ep. 7, p. 332, B : Ἔδειξε παράδειγμα οἷον χρὴ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίγνεσθαι. Eur. Tro. 799 : Ἵν' ἐλαίας πρῶτον ἔδειξε κλάδον γλαυκᾶς Ἀθάνα. Tzetz. Hist. 1, 495 : Πρίονα πρῶτος ἔδειξεν· 2, 236 : Πρὸ τῶν πυλῶν δ' ἐκέλευε πάντας δεικνύειν ἄθλους.] || Sæpe cum particip., ut Dem. In Mid. [p. 521, 24] : Δείξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. [Id. p. 1046, 7 : Ἓν μόνον ἄν τις ἔχοι δεῖξαι τουτονὶ πεφιλοτιμημένον. Schæf.] Tale est ap. Plat. : Δείξω ταῦτα οὕτως ἔχοντα. Thuc. 4 addit ἐν φανερῷ, Ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἕτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι. [Conf. id. 5, 10, 72. Eur. Or. 802 : Ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος; ubi v. Porson. (792). Demosth. p. 1045, 24 : Σὺ τοίνυν δεῖξον χαλκοῦν ἕνα μόνον εἰς τὴν πόλιν ἀνηλωκώς· 28 : Ἀλλ' ἐγὼ δείξω πόλλ' ἀνηλωκώς. Lucian. Dial. mar. 8, 2 : Ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, Ostendit se ... ferre, ubi plura Hemst. Alia signif., ut sit i. q. ἀποδεικνύναι, Facere, Reddere, Liban. vol. 4, p. 454 : Ἅλωσις μὲν πόλεως ἐν δράματι θρηνοῦντα τὸν δῆμον ἔδειξε. Qua signif. id. Ep. 109 : Ὅτι με μὴ δείκνυσιν ἕτερον Δαίδαλον, coll. a Wessel. ad Diod. Exc. p. 529, 51

Ὑπὸ τῶν τραυμάτων δείξας νεκρόν. || Pro ἐνδείκνυμι, Defero, Aristoph. Eq. 278: Τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι καὶ φήμ' ἐξάγειν... ζωμεύματα, ubi ἐγὼ 'νδείκνυμι conj. G. Dindorf. Conf. Δεῖξις.] Δείκνυμαι, Ostendor, Monstror. Item, Manifestus fio, sequendo signif. act. Isocr. autem dixit δέδεικται pro Exploratum est, q. d. Certis indiciis compertum est. [Aliter Alexis ap. Athen. 10, p. 421, B: Εἶτα τύπτεσθαι δέδεικται καὶ παροινεῖν, Verbera et convicia apparent. || Med. signif. activa, Hom. H. Merc. 367: Δείξατο δ' ἐς Κρονίωνα.] || At Hom. δεικνύμενος dixit pro ἐπιδεικνύμενος, i. e. φιλοτιμούμενος, φιλενδεικτῶν, Ostentans se, et gloriam aucupans. [Il. Ψ, 701: Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα, δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς.] || Δεικνύμενος autem, itidem Hom. [Od. Δ, 59, Il. I, 196] pro δεξιούμενος, vide in Δέχομαι. [De forma duplici in μι et ω notandum ap. Hesiod. Op. 449 esse præs.: Χείματος ὥρην δεικνύει ὀμβρηροῦ, et 500 imperat. præs.: Δείκνυε δὲ δμώεσσι· ib. vero 524 imperf.: Οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νόμον. Mœris p. 127: Δεικνῦσι προπερισπωμένως Ἀττικῶς, δεικνύουσιν Ἑλληνικῶς, δεικνύασι δὲ οἱ δεύτεροι Ἀττικοί. Thom. M. p. 229: Δείκνυμι καὶ ζεύγνυμι λέγουσιν (Att.), οὐ δεικνύω οὐδὲ ζευγνύω. Δεικνύω Menand. Stob. vol. 3, p. 234: Τυφλοὺς τοὺς ἐμβλέποντας εἰς ἑαυτὸν δεικνύει, idemque ap. Plut. Mor. p. 547, C: Ἐγὼ μὲν δεικνύω ἐσπουδακώς. Xenoph., alibi solitus uti forma in μι, Comment. 1, 3, 1: Δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν, et Hist. Gr. 2, 1, 11: Δεικνύων ὅσα... ἔχοι, etc. Et recentiores omnes. Δεῖξαι et λέξαι confus. exx. vid. ap. Porson. ad Phœn. v. 539, de ἔδειξε et ἔδοξε Dorv. ad Char. 8, 1 init. (add. Demosth. p. 477, 5; δείξειν et δόξειν Isocr. Panath. p. 251=§ 90 Bekk.); δεδίδαχα et δέδειχα ap. Polyb. 5, 104, 9. Cit. Schæf.]

Δεικτέον, Demonstrandum, Ostendendum. [Xenoph. Ἀπομν. 3, 5, 8: Τοῦτ' αὖ δ. Theophr. C. P. 3, 7, 5: Ὑπὲρ ἧς δ. πρῶτον, Schneid. conj. Λεκτέον. Galen. Protrept. extr.: Τοῦτο δ' αὐτὸ δ. ἐφεξῆς. Aristox. Harmon. El. 3, p. 71: Ὅτι δ' ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου μία ὁδὸς ἐφ' ἑκάτερα δ. Et ead. p. paullo post et p. 72 et 73. Item ap. Mathematicos quavis fere pagina. L. D. Tzetz. Hist. 12, 75: Τοῦτο τανῦν δ. ὡς... 875: Ὅτι τὸ γένος μάχιμον... δ. Elberling.]

[Δεικτηριάς, άδος, ἡ, ap. Polyb. Athen. 13, p. 576, F: Αἱ δὲ κάλλισται τῶν οἰκιῶν (Alexandriæ) αἱ Μυρτίου καὶ Μνησίδος καὶ Ποθεινῆς προσαγορεύονται; Καίτοι Μνησὶς μὲν ἦν αὐλητρὶς καὶ Ποθεινή, Μύρτιον δὲ μία τῶν ἀποδεδειγμένων καὶ κοινῶν δεικτηριάδων. Ubi tamen libri δικτηριάδων vel δηκτηριάδων. Prostibulas vertit Dalech., Mimas Vales. ad Diod. Exc. p. 606, 65 Wess., cujus sententiæ minus accommodata videntur verba τῶν ἀποδ. καὶ κοινῶν.]

Δεικτήριον, τὸ, Locus quidam ap. Samum ita dictus ab ostendendo. Etym. [M. p. 261, 9 et Zon. p. 482: Δ. τόπος τῆς Σάμου, ὅτι ἐν αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ διέγραψε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος δεικνύουσα τῷ Περσεῖ, ὅτε αὐτὸν ἀπέστειλεν ἐπὶ τὴν γοργοτομίαν· παρὰ τὴν δεῖξιν οὖν δεικτήριον. Similia v. ap. Valck. ad schol. Eur. Phœn. v. 240, ab Schæf. cit. Diog. L. 5, 37: Οὗτος (Theophrastus) τά τε ἄλλα καὶ περὶ δεικτηρίου τοιαῦτα διείλεκται ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ, ubi al. δικαστηρίου, Scholam interpr. Schneider. Quomodo capiendum ap. Basil. Seleuc. De S. Thecla 2, 27: Ὤφθην ἐπὶ τοῦ δεικτηρίου· λέγεται δὲ οὕτως ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐπιδείκνυνται οἱ λέγοντες, τοῦτο ἐστὶν ὁ ἄμβων ἤτοι τὸ ἀκροατήριον.]

Δείκτης, ὁ, Ostensor, Demonstrator, ut δείκτῃσι θηρῶν, Ferarum demonstratoribus, VV. LL. [Orph. H. 7, 16: Δεῖκτα δικαιοσύνης. Wakef.]

Δεικτικός, ή, όν, Ostensivus, Demonstrativus: δάκτυλος, Digitus, quo ostendimus, Lat. Index. [Cyrill. Comm. in Io. l. 2, vol. 5, p. 233, D: Οὕτω γὰρ ἦν ἐνεργέστερόν (l. ἐναργ.) πως καὶ δεικτικώτερον τοῖς ἀκροωμένοις ἀπεργάσασθαι τὸν λόγον. Apoll. De constr. p. 80, 27: Αἱ τοιαῦται γενικαὶ ἀντωνυμιῶν δεικτικαὶ οὖσαι. Confus. c. δεκτικός v. ap. Bast. ad Greg. p. 267. L. D.]

Δεικτικῶς, Demonstrative: δ. ἀντωνυμίαι exp. αἱ δεικτικῶς προφερόμεναι. [Phot. v. Τυννοῦτο· Δεικτικῶς τὸ μικρόν. L. D. Schol. Eur. Hec. 1014 (993 Matth.): Δ. εἶπε ταύταις ταῖς σκηναῖς. Conf. id. Or. 198=190, sch. Soph. Aj. 1305 et Arist. Vesp. 250. Angl.]

A [Δείκω, τὸ φανερῶ, et Δείκω, τὸ φοβοῦμαι, verba nihili, ponuntur illud ab Herodiano Epim. p. 247, et Etymol. sæpius, hoc ab Niceph. Greg. fr. Lex. p. 330 Herm.]

Δειλαίνω et Δειλαίνομαι, Timidus sum, Timidum me præsto. Timeo, Timide ago, VV. LL. At Δειλανθείς Hesychio κλεφθείς, ἀπατηθείς. [Vitiose scriptum pro Δηλανθείς. Hemst. Conf. Δειράζειν, Δηλήμων. Verbo Δειλαίνω utuntur Aristot. Eth. Nic. 2, 6, 5, 13, Plut. Mor. p. 1046, F, Hesych. in Λαβρύσσει, ab Hemst. cit. Med. Lucian. Ocyp. v. 153, et quem cit. Hemst. schol. Æsch. Sept. 206, et quem Schneid. Nicet. Is. Ang. 2, 1, p. 254, C. Eust. Opusc. p. 280, 60, Il. p. 1126, 39. C. accus. Etym. M. et Zon. v. Κροκόδειλος: Δειλαίνεσθαι τὰς κρόκας, ὃ σημαίνει τοὺς αἰγιαλούς. Tetz. Hist. 5, 29: Πάντων δειλαινομένων τε τῶν Τρώων Διομήδην. C. inf. Demetr. Hieracosoph. p. 170: Εἰ... δειλαίνοιτο εἰσελθεῖν εἰς τὸ καταφύγιον. L. Dindorf.]

Δείλαιος, α, ον, i. q. δειλός, ἀναλκής, Hesych. [Ap. Hes. est: Δείλαιον, μάταιον, ἀχρεῖον, δειλόν, ἄναλκες.
B Quæ duæ possunt gl. videri Δείλαιον, μ. ἀ. Δειλόν, ἄναλκες. Δείλαιος perpetuo de misero dici, non de δειλῷ, affirmat Heyn. ad Il. X, 31, ab Schæf. cit.] Soph. autem schol. exp. δειλοποιός in Trach. [1027]: Θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς ἀποτίβατος ἀγρία νόσος. [Rectius vertitur Misera. Æsch. Cho. 517: Θανόντι δ' οὐ φρονοῦντι δειλαία χάρις ἐπέμπετο. Soph. El. 758: Δειλαίας σποδοῦ· OEd. C. 513: Τᾶς δειλαίας... ἀλγηδόνος· Ant. 1311: Δειλαία δὲ συγκέκραμαι δύᾳ. Eurip. Hec. 157: Δειλαίου γήρως· 203: Γήρᾳ δειλαίῳ.] || Miser, Infortunatus, ut Aristoph. schol. exp. N. [14]: Ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν, δακνόμενος Ὑπὸ τῆς δαπάνης. [Eubul. Athen. 13, p. 559, C: Οἴμοι δείλαιος. Hemst. Ubi sec., ut sæpe, corripitur. Aristoph. Vesp. 165 in fine trimetri, Eq. 139: Οἴμοι δείλαιος, ubi cod. Rav. δείλαος. Plut. 850: Ὡς ἀπόλωλα δ. Eur. Suppl. 279: Ἀμφιπίτνουσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα δειλαία. Æsch. Prom. 581: Οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν παράκοπον ὧδε τείρεις; Pers. 325: Κεῖται θανὼν δείλαιος, οὐ μάλ' εὐτυχῶς. C. genit. Soph. OEd. T. 1347: Δείλαιε τοῦ νοῦ
C τῆς τε συμφορᾶς ἴσον. Eur. Hec. 157: Δειλαία δειλαίου γήρως. Utitur etiam Æschin. C. Tim. p. 24 St.: Ἐκκόπτεις ὁ δ. ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς. Superlat. Eur. Alc. 263: Ἀ δειλαιοτάτα, it. Lysias p. 170 St. Fem. tertia correpta est Anth. Pal. 9, 32: Ὁλκάδα τὰν δείλαιαν ἀεὶ κλόνος, ἤ γε τὰ πόντου. Cujus licentiæ insolentia impulisse videtur Plan., ut δείλαιος poneret. Confus. c. δειλός v. in illo.]

[Δειλαιότης, ητος, ἡ, Miseria, Infortunium. Schol. Arist. Eq. 1148: Βάλλ' εἰς μακαρίαν, οἱ μὲν κατ' εὐφημισμὸν ἐδέξαντο λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ, βάλλ' εἰς δειλαιότητα.]

[Δειλακρινός, ή, όν, i. q. δειλακρίων. Etym. M. p. 261, 38: Εἴρηται καὶ... δειλακρίνας. Rectius Gud. p. 136, 14 δειλακρινός.]

[Δειλακρίων. V. Δείλακρος.]

Δείλακρος, ὁ, ἡ [immo α, ον], Extreme timidus aut miser. Aristoph. Pl. [973], subantem anum deridens: Ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα. [Cant. Locr. ap. Athen. 15, p. 697, C: Τὴν δειλάκραν. Masc. ponit Etym. M. p. 261, 37: Εἴρηται καὶ δείλακρος καὶ δει-
D λάκρα, et Gud. 136, 13.] Et Δειλακρίων, ονος, ὁ, pro eod. ap. Eund. Av. [143]: Ὦ δειλακρίων σύ, τῶν κακῶν οἵων ἐρᾷς. || Mercurius dicebatur veluti λίχνος, ὅτι κρεαδίων ἐπιδεικνυμένων αὐτῷ, κατήρχετο αὖθις, Suid. [Fallitur: Suid. explicat Arist. locum in Pac. v. 192: Ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες. Hemst.]

Δειλανδρέω, Terreor, Paveo, Bud. ex 2 Macc. [8, 13]: Οἱ δειλανδροῦντες διεδίδρασκον καὶ ἐξετόπιζον ἑαυτούς. [Joseph. De Maccab. p. 511, 514; Greg. Nyss. vol. 2, p. 498, D. Hemst. V. Δειλανδρία.]

Δειλανδρία, ἡ, Timiditas, quasi a δείλανδρος, Timidus, s. ad verbum, Timidus vir. [Suid.: Δειλανδρία καὶ Δειλανδρῶ. Theophanes p. 259, C, vitiose: Πείθουσιν αὐτὸν ἐκ δειλανδρείας φεύγειν τοὺς Ῥωμαίους. Δειλανδρία Theodos. Acroas. 1, 65; 2, 112, 148; 3, 81; 5, 114. L. D. Germ. Cpol. Grets. p. 122, B: Ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, τοῦ ἀφνιδίως σοι προβάλλοντος καὶ δειλανδρείαν (scr. δειλανδρίαν) ἐμποιοῦντος. Hase.]

[Δείλανδρος, ὁ, Timidus. Arcad. p. 74, 24. Boiss. ad Herodian. Epim. p. 165: « Theodorus Prodr. in

Rhod. 1, p. 42 : Τοῦτον δὲ τὸν Κλέανδρον τὸν γηραλέον, κλαίει δὲ πάντως τὴν σφαγὴν ὑποτρέμων (δείξας Στρατοκλῆ) πέμψον εἰς τὴν πατρίδα. Seni illi nomen erat Stratocli, non Cleandro. Sic autem corrigo librarii oscitantis mendosam manum : Τοῦτον δὲ τὸν δείλανδρον, τὸν γ. » L. D. Jo. Clim. p. 172, 7 : Τῆς ψυχῆς τῆς δειλάνδρου. Hase.]

[Δείλανσις, εως, ἡ, Terror. Nicet. Is. Ang. 1, 9, p. 248, D : Ἡ πολλὴ τότε ἦν αὐτοῖς ἡ δ.]

[Δεῖλαρ. V. Δέλεαρ.]

[Δείλας, αντος, ὁ, Dilas, n. pr. viri. Eust. Il. p. 1246, 64 : Δειλοὺς δὲ ἀνθρώπους κἀνταῦθα συνήθως τοὺς δειλαίους φησίν· ἕτεροι δὲ τοὺς ἀτυχεῖς· Δείλας γάρ, φασι, πρῶτος τὸν εἰς φόνον κλῆρον εὕρηκε. Καὶ λαλοῦσι μὲν οὗτοι οὐ πάνυ σαφῶς, ὃ δὲ λέγουσι τοιοῦτόν ἐστιν. Εὕρημα ἦν Δείλαντός τινος τὸ κληροῦσθαι ἤτοι λαγχάνειν ἐπὶ φόνῳ, οἷον ἐπὶ μονομαχίᾳ ἢ θηριομαχίᾳ ἢ καὶ ἄλλως ἐπὶ φόνῳ ἀδίκῳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ δειλοὶ ἄνθρωποι οἱ ἀτυχοῦντες εἰς ζωὴν κ. τ. λ. Additur in schol. Thracem fuisse, remque tradi a Theoclyto. L. Dindorf.]

[Δειλάσαι. V. Δειλιάζω.]

Δείλετο, quasi a Δείλομαι, In pomeridianum s. vespertinum tempus vergo. Od. Η, [288] : Εὗδον παννύχιος, καὶ ἐπ' ἠῶ, καὶ μέσον ἦμαρ· Δείλετό [al. Δύσετό] τ' ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Δείλη, ἡ, Pomeridianum tempus, quando jam sol vergit ad occasum : quoniam tunc ἡ εἵλη τοῦ ἡλίου ἐνδεῖ, Eust., Etym. Aristot. Probl. [26, 33] : Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ, πρωῒ δὲ οὔ, Horis pomeridianis, Gaza; Circa vesperam, Bud. Id. H. A. 6, 8 : Ἀπὸ δείλης ἀρξάμενος, A pomeridiano tempore orsus, Gaza. Theophr. H. Pl. 9, [17, 3] : Πρὸ τοῦ δείλην γενέσθαι, Antequam esset meridies, Gaza. Plerumque vero δείλης, cum opp. habet πρωΐ, exp. Vesperi. Geopon. [16, 1, 4] : Βιβάζειν δὲ χρὴ μὴ πολλάκις τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ δὶς μόνον, πρωῒ καὶ δείλης, i. e., ut Varro tradit de equis, Admittere oportet bis in die, mane et vesperi. Xen. [Hell. 1, 1, 3] : Ἐναυμάχησαν ... κατὰ τὴν ἠϊόνα μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, A mane ad vesperam. Immo complures ipsum δείλη per se positum, Vespertinum tempus interpr. [Soph. fr. Thyest. ap. schol. Eur. Phœn. 227 : Εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον ὄμφακος τύπον ... δείλῃ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη καλῶς ὀπώρα.] Illud enim Aristotelis, πρὸς τὴν δείλην, reddunt verbis Ciceronis, Vespertinis temporibus, s. Vespertinis simpl. Sic et illud Plut. Themist. [c. 15] : Μέχρι δείλης ἀντισχόντες, Ad vesperam usque; περὶ δείλην, Circa vesperam : eodemque modo ὑπὸ τὴν δείλην, et ἀμφὶ τὴν δείλην : et δείλης γηρῶντα, Vesperi senescentia; capitur enim illud δείλης adv., sicut Vesperi. Julian. : Ἔθυσα δείλης, εἶτ' ὄρθρου βαθέος. [Plato Epist. 7, p. 348, E : Τῇ δὴ μετὰ ταύτην τὴν ἡμέραν δείλης Εὐρύβιος καὶ Θεοδότης προσηλθέτην μοι. Mœris tamen p. 133, postquam dixit de δείλης πρωΐας et ὀψίας, addit : Κατ' ἰδίαν δὲ δείλης οὐ λέγουσιν οἱ Ἀττικοί, λέγεται δὲ μόνον δείλης καθ' ἑαυτὸ παρὰ τοῖς Ἕλλησι, et sim. Thomas p. 202, Pseudophil. p. 301. Et Ep. 7 Plat. certissime suppositam judicat Niebuhr. Hist. Rom. vol. 1, p. 20. Tamen vanam esse Atticistarum observationem locis Xen. supra citt. et Thuc. 4, 69, et 103, ubi est περὶ δείλην, ostenderunt intt.] || Interdum additur ἑώας, πρωΐας, ὀψίας, accommodaturque omnibus diei partibus. Nam δείλης ἑῴας pro Sub auroram dicitur. Synes. [Epist. 4, p. 159, C] : Λύσαντες ἐκ Βενδιδείου πρὸ δείλης ἑώας, μόλις ὑπὲρ μεσοῦσαν ἡμέραν τὸν Φάριον μύρμηκα παρηλλάξαμεν, Ante crepusculum. Idem, Ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἀρχομένης ἑῴας, sub. δείλης vel ὥρης. At δείλη πρωΐα, inquit Eust. [Od. p. 1580, 21], τὸ πρῶτον φασὶ τῆς δείλης, τὸ εὐθὺς τῆς [non τῆς sed ἐκ Eust.] μεσημβρίας, Tempus pomeridianum. Sunt tamen qui δείλην πρωΐαν velint esse Tempus matutinum. [Herodot. 8, 6 : Περὶ δείλην πρωΐην γινομένην. Qui etiam δείλης ὀψίης 7, 167. Mœris p. 132 : Δείλης πρωΐας τὸ μετὰ ἕκτην ὥραν, i. e. citra meridiem, ut diserte Timæus p. 75 : Δ. πρ. τῇ πρὸ ἀρίστου ὥρᾳ. Eust. Il. p. 1142, 51 : Εἰς δὲ τὸ πρωῒ πρόσκειται τὸ ὑπηοῖοι, ὡς ἂν ὁ ὄρθρος νοῆται· ἄλλως γάρ, φασί, πρωῒ λέγεται καὶ τὸ ἕως ἕκτης ὥρας. Φιλήμων οὖν φησι, Μεμίσθωται (μεμίσθωνται schol. Ven. et Voss. ap. Valck. ad Ammon. p. 104) με δείλης πρωΐας, ἤτοι περὶ τοιαύτην πρωΐαν, ἀφ' ἧς ἡ δείλη ἄρχεται. Ὅθεν σημείωσαι ὅτι τὸ ἐπέκεινα τῆς τοιαύτης ὥρας ἀκριβῶς δείλη ὀψία λέγεται.] Δείλη ὀψία, Tempus vespertinum sub occasum solis, Dem. [p. 1301] : Ἠρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας· ὥστε συνέβη ἡνίκα τοὐμὸν ὄνομ' ἐκαλεῖτο σκότος ἤδη εἶναι. Thuc. 8, [26] : Περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν. [Geop. 3, 1, 1 : Τὰς ἑωθινὰς καὶ δείλης ὀψίας ὥρας. Mœris l. c. : Δείλης ὀψίας, πρὸς ἑσπέραν. Tim. : Δ. ὀψίας, τῇ πρὸ δείπνου (ὥρᾳ). Δείλης et ὀψὲ confusa Xen. Œc. 5, 6.] Reperitur et δείλη μεσημβρία pro Meridie : necnon δείλη ἑσπέρα pro Vespere. Herodian. 3, [12, 16] : Ἤδη περὶ δείλην ἑσπέραν, Erat autem jam diei vesper. Dici vero et Δείλης nominat., ut sit, ὁ δείλης, existimat Bud. afferens ex Il. Φ, [111] : Ἔσσεται ἢ ἠὼς ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται. || Etym. etiam Δειέλη pro δείλη dici tradit, nec non Δεείλη : quod postremum proxime ad etymon accedit : nam δείλη dicta putatur παρὰ τὸ ἐνδεῖν καὶ ἐλλείπειν τῇ ἕλῃ sive εἵλῃ, quasi δεέλη : nam a meridie ἀμυδροτέρα γίνεται ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης, quæ ἕλη s. εἵλη nominatur.

[Δείληθι. V. Δειλιάζω.]

Δειλήμων, ὁ, Timidus, Hesychio etiam εἰδήμων : nisi forte pro eo δειδήμων leg. quis censeat. [Glossa refertur ad l. Hom. in Δειδήμων cit., ubi est varietas δειλήμων. Εἰδήμονες recte Alb. e dittographia natum judicat.]

[Δείλης, ὁ. V. Δείλη.]

Δειλία, ἡ, [Formidatio, Trepidatio, Pavor, Gl.], Timiditas, inter quod vitium et θρασύτητα, ἀνδρία medium locum occupat : Οὐ τρυφῆς καὶ πολυτελείας ... ἔκγονον οὖσαν, ἀλλὰ μοχθηρᾶς φύσεως καὶ ἀγεννοῦς, καὶ δόξαις πονηραῖς ἑπομένης, ut Plut. [Artox. c. 24] tradit. Thuc. [1, 122 : Διὰ δειλίαν ἀνέχεσθαι. Conf. 6, 79;] 3, [82] : Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθής, δειλία εὐπρεπής. Dem. [p. 566] : Δειλίας καὶ ἀνανδρίας ἕνεκα. Herodian. 7, [8] : Διὰ δειλίαν καὶ φαυλότητα. Et ap. Lys. [p. 140] : Δειλίας ἁλῶναι, et Æschin. [p. 78] : Δειλίας γραφή. E Plat. autem affertur, Epist. 7, [p. 351, A] : Ὑπὸ δειλίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς ἡττημένος. [Xen. Comm. 1, 1, 16 : Τί ἀνδρεία, τί δειλία. Soph. tum alibi tum fr. Atrei ap. sch. Eur. Hipp. 309 : Μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν, ᾗ βόσκεται. Aristoph. Plut. 207 : Εἶτ' ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν δειλίαν. Ap. Eur. Ion. 1504 : Δειναὶ μὲν τότε τύχαι, δειλία δὲ καὶ τάδ', ubi minus feliciter Scalig. δείλαια, legendum δεινά. L. Dindorf.]

Δειλιάζω, i. q. δειλιάω, VV. LL. [Videtur fictum ex aor. δειλιάσαι.] Δείληθι etiam ap. Hesych. reperitur quod exp. φοβοῦ. Et Δειλάσαι, quod exp. δειλιάσαι : sed suspecta hæc videri possunt. [Pro δείληθι Alb. δείδιθι.]

Δειλιαίνω, Terrefacio, Timorem incutio. Deuter. 20, [8] : Ἵνα μὴ δειλιαίνῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. [Pass. Jo. Clim. p. 272, 30 : Ἐπεὶ καὶ λῃσταὶ καὶ τυμβωρύχοι οὐ δειλιαίνονται ὡς ἔτυχεν. Hase.]

Δειλίασις, ἡ, Pavor, Formido. Plut. Fabio [c. 17] : Ἡ πρὸς τοῦτο μέλλησις αὐτοῦ καὶ δειλίασις.

[Δειλιατέος, Aristid. Wakef.]

Δειλιάω, άσω, Ob ignaviam et timiditatem refugio detrectoque periculum, Timido animo sum. [Trepido, Formido, Gl. Thomas p. 91 : Ἀποδειλιῶ δοκιμώτερον ἢ δειλιῶ, ubi Diogenis L. et Greg. Nys. exx. attulit Sallier.; Diod. 20, 78, et cit. ab Wessel. ad ejusd. lib. c. 3, p. 407, 78, Alex. mon. De invent. crucis init. Schæf. Testim. a LXX et gramm. petenda omitto, excepto Poll. 3, 137, qui et δειλιᾶν ponit et ἀποδειλιᾶν. Cum acc. Malal. p. 116, 2 : Δειλιῶν τὴν τοῦ ἀνδρὸς ὠμότητα.]

[Δειλιναῖος, α, ον, Vespertinus. Theophyl. Sim. Hist. 8, 8, p. 207, C : Τῷ δειλιναίῳ καιρῷ. L. Dind.]

[Δειλινίσας pro Δειελιήσας, ut videtur, scribitur in schol. Hom. Od. Ρ, 599. Cit. Elberling. Δειλινήσας ap. Suid.]

Δειλινός, ή, όν, Pomeridianus : ut βρῶμα, s. subst. δειλινόν, Merenda, τὸ μεταξὺ ἀρίστου καὶ δείπνου [verba Athenæi 1, p. 11, E] · unde δειελιήσας [Od. Ρ, 599], Qui merendam sumsit. Plut. [Mor. p. 70, E], διατριβή, Pomeridiana confabulatio. [Com. ap. schol. Soph. Aj. 257 : Ἀλλ' ἔπεσε ταχέως· δειλινὸς γὰρ ἤρξατο. Mauric.

Strat. 4, 3, p. 113 : Περὶ τὰς δειλινὰς ὥρας. Poll. 1, 68 : Δειλινοῦ καιροῦ. Ἡ δειλινὴ et ἡ δ. τῆς ἡμέρας sc. ὥρα, schol. Hom. v. cit. et 606. L. D.] Τὸ δειλινὸν adv. dicitur pro δείλης, Vesperi : Exod. 29, [39] : Τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωΐ, καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν δεύτερον ποιήσεις τὸ δ. [Lucian. Jov. Tragœd. c. 15 : Ὡς περιπατήσαιμι τὸ δ. ἐν Κεραμεικῷ· Lexiph. c. 2 : Εἶτα τὸ δ. περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ. Δειλινὰ et δεῖπνα confus. ap. Athen. 10, p. 418, B.]

[Δειλοκάρδιος, ὁ, ἡ, Qui corde timido est. Const. Man. Chron. p. 41, 123, 133.]

[Δειλοκαρδίως, Timide. Ducas Hist. Byz. p. 6, A : Δ. κἀκεῖνοι πρὸς τοὺς Τούρκους ἀντεῖχον. L. Dind.]

[Δειλοκαταφρόνητος, ὁ, ἡ, Propter timiditatem contemptus. Proc. Paraphr. Ptolem. p. 95. L. D. Pro eo legitur Ptolem. Tetrab. p. 66, 7, δειλοκαταφρονηταί, minus bene, ut videtur. Melanchth. vertit, Periculorum contemptores. Hase.]

Δειλοκοπήσας, Hesychio ἐξαπατήσας [sic interpr. etiam Zon. p. 489], ἐκφοβήσας : pro quo Varin. δειλοκομπήσας [ex Suida, qui addit Ἕρμιππος], et rectius, ut sit ὁ τοῖς ἑαυτοῦ κόμποις δειλάνας, Sua jactantia metum incutiens. Δειλοκομπάσας, eid. Hes. σκιᾷ καὶ κόμπῳ ἐξαπατήσας.

[Δείλομαι. V. Δείλετο.]

[Δειλόνους, ὁ, ἡ, Qui pavido est ingenio, pavidæ mentis. Const. Man. Chron. p. 101. Boiss.]

[Δειλοποιέω, Gl. Pavefacio. Δειλοποιεῖ, Concinnat. Ubi Vulcan. δηλοποιεῖ leg. censet.]

[Δειλοποιός, ὁ, ἡ, Timefaciens. Schol. Soph. Tr. 1030.]

Δειλός, ή, όν, Timidus, Ignavus : nam respiciendo etymum, cogor ab hac signif. auspicari. Il. [A, 293 : Ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, εἰ δή σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι·] N, [278] : Ἔνθ' ὅ,τε δειλὸς ἀνὴρ ὅστ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη· [279] κακὸν appellat, quem hic δειλόν. [Thucyd. 2, 62 : Αὔχημα μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ ἀμαθίας εὐτυχοῦς καὶ δειλῷ τινι ἐγγίγνεται. Conf. 6, 36.] Aristot. Eth. 2 : Ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν τὸν δειλὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρασὺν δειλός. Plut. De fort. Rom. : Ἀλκὴν δὲ καὶ θράσος δειλοῖς ἐντιθείσης. Dicitur et de alia timiditate : interdumque cum πρός : ut ap. Eund. [Mor. p. 530, F] : Δειλὸς πρὸς τὰ αἰσχρὰ καὶ ἄτολμος. [Id. ib. p. 939, C : Φυτὰ ... ἐν Λιβύῃ καὶ ... ἐν Αἰγύπτῳ δύσριγα κομιδῆ καὶ δειλὰ πρὸς χειμῶνάς ἐστι.] Sed et cum gen. δειλὸς τῆς αἰδοῦς affertur e Plat. [Aristoph. Plut. 123 : Ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων· 439 : Ὦ δειλότατον σὺ θηρίον. Translatum ad rem ap. Eur. Androm. 758 : Οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰσοίσεις λόγον ; Phœn. 597 : Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν. Τὸ δειλόν, Timiditas, eid. Or. 783 : Φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε· Herc. F. 316 : Οὔτοι τὸ δ. οὐδὲ τοῦ βίου πόθος θανεῖν ἐρύκει με. Provv. Δειλότερος τοῦ παρακύπτοντος et Δειλότερος Πεισάνδρου de hominibus valde meticulosis explicat Suidas.] || Miser. [Il. P, 670, etc. : Πατροκλῆος δειλοῖο· Od. N, 299 : Ὤ μοι ἐγὼ δειλός, τί νύ μοι μήκιστα γένηται ;] Od. Ξ, 243 : Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς. Sic δειλή, Misera, Il. [Σ, 54 : Ὤ μοι ἐγὼ ... δειλή, ὤ μοι δυσαριστοτόκεια·] T, 287 : Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. [Od. Υ, 115 : Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅ,ττι κεν εἴπω· X, 431 : Τέκνον, ἐγὼ δειλή, τί νυ βείομαι.] Idem generaliter omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare solet, eo modo, quo dixit Virg. Mortalibus ægris. [Il. X, 31, 76, etc., it. Hesiod. Op. 684.] At ubi gen. jungit h. v. Hom., pro superl. ponit, sc. δειλὲ ξείνων pro δειλότατε ξένων, i. e. δειλαιότατε, Miserrime. Sic Od. Ξ, 361 : Ἆ δειλὲ ξείνων. Alibi autem sine genit. [Il. Λ, 441, 452 ; Π, 837, etc., ubi it. sing. Sed plur. Il. Λ, 816. Od.] Φ, 86 : Ἆ δειλοί [δειλώ], τί νυ δάκρυ κατείβετον ; [Callim. Dian. 255 : Ἆ δειλὸς βασιλέων ὅσον ἤλιτεν. Nonn. Dion. 48, 849 : Ἆ μέγα δειλή. De re Hesiod. Op. 367 : Δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.] || Exp. etiam Debilis, Infirmus : ac certe Hesych. vult δειλὸν inter alia signif. etiam ἀσθενῆ : sed δειλὸν γῆρας ap. Hesiod. [Op. 113] malim aut Miseram senectutem, aut certe, cum Lat. poetis, Ægram senectutem, sicut Virg. dixi Ægros mortales appellare, quos Hom. δειλοὺς βροτούς, quam Debilem s. Infirmam senectutem interpr. [Longin. De subl. 2, 1 : Γεννᾶται γάρ, φησι, τὰ μεγαλοφυῆ καὶ οὐ διδακτὰ παραγίνεται, καὶ μία τέχνη πρὸς αὐτὰ τὸ πεφυκέναι· χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς οἴονται, καὶ τῷ παντὶ δειλότερα καθίσταται ταῖς τεχνολογίαις κατασκελετευόμενα. Wakef.] || Malus, Improbus; ut multi vertunt Od. Θ, [351] : Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Sic utuntur et alii poetæ interdum [Hesiod. Op. 711 : Δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον ποιεῖται. Id. sive Musæus ap. Clem. Strom. 6, p. 751 : Δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές. Scol. ap. Athen. 15, p. 695, C : Ἀδμήτου λόγον ὦταῖρε μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις. Bacchyl. ap. Plut. Mor. p. 36, C : Πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ], sed nullus frequentius, quantum meminisse possum, vel potius nullus tam frequenter, quam Theognis. Dicitur et de rebus : ut Pythag. [v. 21] : Λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί. [Theognis 307 : Ἔργα τε δειλ' ἔμαθον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν· conf. 351, 463 etc., et Hesiod. supra cit.] Hujus autem signif. occasionem inde sumtam existimo, quod ignavi pro hominibus nequam haberi soleant : ac certe videmus versa vice et κακὸς pro δειλὸς in timiditatis signif. poni, ut et paulo ante admonui : vicissimque ἀγαθὸς pro Strenuo usurpari, ut suo loco dictum a me fuit. [De forma Δελὸς v. s. illa. Δ. confus. c. ἄλλος v. Theogn. v. 1262 Bekk. ; c. δείλαιος Jacobs. ad Anth. vol. 9, p. 15 ; c. δεινὸς s. illo, c. δῆλος Bast. ad Greg. p. 930, c. δοῦλος in Χαλκιδεύς.]

Δειλότης, ητος, ἡ, Timiditas, Pavor, i. q. δειλία. [Hesych. : Δειλίην, δειλότητα.]

[Δειλόφθονος. Polemo Phys. p. 210 : Εἰ δὲ (ὀφθαλμοὶ) ὠχροί εἰσιν, ὠμὸν καὶ ἀπάνθρωπον τὸ φρόνημα σημαίνουσι, καὶ δειλόφθονον, καὶ μιαιφόνον, ubi Sylb. : « Rectius fortasse φιλοφόνον. » Cf. Adamant. p. 338 : Εἰ δὲ ὠχροί εἰσιν, ὠμόφρονες, ἀπάνθρωποι, καὶ δειλοφθόνοι, καὶ μιαιφόνοι. Schneid.]

[Δειλοψ, ὄνομα ἔθνους, Suid.]

[Δειλόψυχος, ὁ, ἡ, Timidi animi, Timidus. Schleusn. Lex. in V. T. Joseph. De Macc. 8, 16. Verbum δειλοψυχέω Herodoto 7, 229 inferebat Reisk.]

[Δειλόω.] Δειλόομαι, Timeo, Paveo : δειλωθείς, Territus, Macc. [1, 16.] Bud. [Diod. 20, 78 pro δειλιάσας libri duo minus boni δειλωθεὶς vel δηλωθείς. Schol. Hom. Il. B, 212 citat Wakef.]

[Δειλῶς, Timide, Gl. etiam Absurde. Pollux 1, 159 ; 3, 137. Id. 5, 123 : ... εὐλαβῶς· εὐτελὲς γὰρ τὸ δειλῶς. Euseb. V. Const. citat Kall. Theocr. 30, 15 : Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς.]

Δεῖμα, τό, Metus, Terror, [Pavor, Gl.]. Il. E, [682] : Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι. Plato De rep. [3, p. 386, A : Ἢ ἡγεῖ τινὰ ποτ' ἂν γενέσθαι ἀνδρεῖον, ἔχοντα ἐν αὐτῷ τοῦτο τὸ δεῖμα ; 413 extr. : Νέους ὄντας ἐς δείματ' ἄττα κομιστέον· 1, 330, E] : Ὑποψίας καὶ δείματος μεστός. [Æsch. Suppl. 514 : Ἀεὶ δ' ἀνάκτων ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον· 566 : Βροτοὶ δ' οἳ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι χλωρῷ δείματι θυμὸν πάλλοντο. Et ib. 738. Eur. Ion. 584 : Δεῖμα προσβάλλεις πατρί ; et alibi. Aristoph. Ran. 688 : Ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας κἀφελεῖν τὰ δείματα. Thuc. 2, 102 : Οὐκ εἶναι λύσιν τῶν δειμάτων (Alcmæonis)· 7, 80 : Καὶ αὐτοῖς φόβοι καὶ δείματα ἐγγίγνεσθαι. Democrit. Stob. vol. 1, p. 208 : Ἀδικίης δεῖμα. Pausan. 3, 10, 1 : Τῷ Ἀγησιλάου δείματι ἡσύχαζον.] Plut. [Mor. p. 168, A] : Προσεμφορῶν αὐτῷ δείματα καὶ φόβους καὶ ὑποψίας καὶ ταραχάς. [Lucian. Contempl. c. 15 : Ἐλπίδες καὶ δείματα καὶ ἄνοιαι καὶ ἡδοναί, ubi est var. δείγματα, de qua conf. dicta in Δεῖγμα. Pausan. 10, 23, 7 : Τὰ ἀπὸ αἰτίας μηδεμιᾶς δείματα ἐκ τούτου (Pane) φασὶ γίνεσθαι.] || Terriculamentum, φόβητρον, Hesych. [Orph. Arg. 929 : Σῆμα χαμαιζήλοιο Διός. Ruhnk. Ep. cr. p. 257 : « Cod. meus δῆμα. Emenda δεῖμα, Terriculamentum. Soph. El. 411 : Ἐκ δείματός του νυκτέρου. Lucian. Alex. c. 47 : Δειμάτων μὲν καὶ φασμάτων καὶ τεράτων ἀπαλλάττον. » Æsch. Cho. 524 : Νυκτιπλάγκτων δειμάτων. Et alibi ipse ceterique tragici. Eur. Hec. 70 : Τί ποτ' αἴρομαι ἔννυχος οὕτω δείμασι, φάσμασιν ; Athen. 3, p. 98, B : Ἀναίρεσιν τῶν δειμάτων. || Monstrum. Æsch. Cho. 585 : Πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἄχη, πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι πλάθουσι. Eur. Herc. F. 200 : Πέρσας δείματα θηρῶν. Orph. Lith. 540 : Δεῖμα πέλωρον ἀάσχετον. Addit Wakef. Oppian. Hal. 5, 24 : Ἀναιδέα δείματα πόντου. Confus.

c. δεῖγμα et δέρμα v. in illis.] Exp. et Periculum, metus enim nonnisi periculi est. Apoll. Rh. [2, 644]: Ἔμπεδοι ἀργαλέοις ἐν δείμασι. [Ita verti possit Pausan. 10, 23, 5: Ἠκόντιζόν τε ἐς αὐτοὺς καὶ ἐτόξευον σὺν οὐδενὶ ἀπὸ τῶν βαρβάρων δείματι.]

Δειμαίνω, Timeo, Terreo. [Hom. H. Apoll. 404: Καθείατο δειμαίνοντες. Herodot. 3, 51: Καίπερ δειμαίνοντες ὅμως ἐδέκοντο· 4, 136: Δειμαίνοντες ἐμένετε.] Plato De rep. 1, [p. 330 extr.]: Ἐκ τῶν ὕπνων ὥσπερ οἱ παῖδες ἐγειρόμενος δειμαίνει. Herodot. [8, 99]: Δειμαίνω περὶ τῷ Ξέρξῃ, Xerxi metuo, De Xerxe sum sollicitus. [Et alibi. Id. c. ὑπὲρ ib. 140: Δειμαίνω ὑπὲρ ὑμέων. Et seq. μὴ (ut ap. Theocr. 27, 21) 1, 165: Δειμαίνοντες μὴ γένωνται· 5, 16: Μὴ κατακυλισθῇ δειμαίνοντες. Et c. accus. 1, 159: Δειμαίνοντες τὴν Περσέων δύναμιν, et alibi. Æsch. Prom. 41: Οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον; Suppl. 74: Δειμαίνουσα φίλους. Soph. OEd. C. 492: Ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἂν ἀμφὶ σοί. Eur. Hec. 185: Δειμαίνω τί ποτ' ἀναστένεις; de cujusmodi structura v. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 793. Sequente inf. Eur. Rhes. 933: Σ' ... οὐκ ἐδείμαινον θανεῖν· conf. Or. 544, Suppl. 554. Mosch. 3, 57: Τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐφείσατο τὸ στόμα δειμαίνων.] Apud Suid. e Procop. [Hist. arc. c. 1], δειμαίνουσα δέος. Apud Eund.: Δειμαίνοντες τοῦ εὐνούχου Εὐτροπίου τὴν ἀκοὴν, ἐξεστήκεσαν. Et, Ἀμφὶ τῷ περιβόλῳ δειμαίνοντες. [Terreo. Æsch. Pers. 600: Κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ, ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ. Unde Δειμαίνεσθαι pass. signif. Quint. 2, 499: Περιτρομέοντο δὲ πᾶσαι ἀμφὶ Θέτιν Νηρῆος ὑπερθύμοιο θύγατρες ὀβρίμου ἀμφ' Ἀχιλῆος ἰδ' ἄσπετα δειμαίνοντο. Confus. c. λιμαίνω Herodot. 6, 28; Appian. B. C. 2, 61 notat Schweigh.]

Δειμαλέος, α, ον, Timidus, Terribilis et timorem incutiens. Nam Hesych. [Ὁ δειμαλέος] exp. etiam εὐλαβὴς, φοβερὸς, et Suid., δειλίας καὶ φόβου ἐμποιητικός. Epigr. [Anth. Pal. 7, 69]: Κέρβερε δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων. Sic κεραυνὸς, i. e. Terrificus. [Theognis 1128: Δειμαλέους τε μυχούς. Batrachom. 278: Κεραυνὸν δειμαλέον, Διὸς ὅπλον. Marc. Sidet. ap. Fabric. B. G. vol. 1, p. 19, a Kallio cit.: Δειμαλίοιο (sic) δράκοντος. ‖ Timidus. Mosch. 2, 20: Ὀψὲ δὲ δειμαλέην ἀνενείκατο παρθένος αὐδήν. Et quem Wakef. cit. Oppian. Cyn. 1, 165: Δειμαλέος πτώξ. De accentu Herodian. Περὶ μον. λ. p. 3, 10.]

[Δειμαλέ.. (sic, sed ut primitus fuerit δειμαλέα), τὰ λεπτὰ τῶν βοσκημάτων, οἱ δὲ Λάκωνες νεκρὰ, Hesych. Aliam voc. Δειμαλέα ap. Lacones signif. ponit Pollux 4, 104: Ἦν δέ τινα καὶ Λακωνικὰ ὀρχήματα, δειμαλέα. Σειληνοὶ δ' ἦσαν, καὶ ἐπ' (al. ὑπ') αὐτοῖς Σάτυροι, ὑπότροχα ὀρχούμενοι. Verum codd. ibi διαμελέας s. διαμαλέας.]

[Δειμαλέως, Trepide. Carm. Sibyll. 1, p. 176 Ops.: Ὤρνυτο δ.]

[Δειμάλη barytonon memorat Arcad. p. 108, 23. Fort. est urbs Illyrici a Polyb. 3, 18, 1 et 3; 7, 9, 3 memorata, ubi inter Δίμαλος, Διμάλη et Διμάλλη variatur in libris. Certe Græca si fuit, non dubitem præstare scripturam Arcadii. L. Dind.]

[Δειματηρὸς, ά, όν, Pavidus. Apollon. De syntax. p. 181 (?). Schneid.]

[Δειμάτιος, ὁ, Terrificus. Dionys. Ant. R. 6, 90: Βωμὸν κατεσκευάσαντο ἐπὶ τῆς ἀκρωρείας, ἐν ᾗ κατεστρατοπέδευσαν, ὃν ἐπὶ τοῦ κατασχόντος αὐτοὺς δείματος τότε ὠνόμασαν, ὡς ἡ πάτριος αὐτῶν σημαίνει γλῶσσα, Διὸς δειματίου.]

Δειματόεις, εσσα, εν, Timidus, Pavidus, in Epigr. [Anth. Pal. 9, 244: Δειματόεις ἐλάφων κεραὸς λόχος.]

[Δειματοποιὸς, ὁ, ἡ, Terrificus. Schol. Eur. Hec. Flor. v. 69: Δείμασι καὶ δειματοποιοῖς. L. Dind.]

[Δειματοσταγὲς ἄχθος, pro αἱματοσταγὲς, vitiose libri Æsch. Cho. 842.]

Δειματόω, Terrifico, Perterrefacio. Herodot. [6, 3]: Ἐδειμάτου τοὺς Ἴωνας. Aristoph. Ran. [144]: Μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου. [Iambl. ap. Phot. cod. 94, p. 74, 41: Ἐπεισάν τε τοὺς στρατιώτας καὶ ἐδειμάτωσαν. Hase.] Et pass. Metuo, Timeo, Plato Axiocho [p. 370]: Νῦν δὲ περιτρέπεις σεαυτὸν, δειματούμενος στερήσεσθαι τῆς ψυχῆς, Veritus ne spolieris anima. Et δειματουμένη, Metu perculsa, Eur. [Andr. 42. Æschyl. Cho. 845: Ἢ πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι, pro δειματουμένων. Sophocl. Athen. 1,

A p. 17, D: Ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο. Priscus p. 183, 21 Nieb.: Ὑπὸ τοῦ συμβάντος δειματωθέντες. Hesych. ponit non solum activum activa signif.: Δειματούτω, φοβείτω, ταραττέτω, et passivum passiva, Δειματουμένη, φοβουμένη, εὐλαβουμένη, sed etiam pass. utraque, Δειματοῦται, φοβερὰ λέγει ἢ ἀκούει ἢ φοβεῖται.]

Δειματώδης, ὁ, ἡ, Terribilis, Terrificus, φοβερὸς, Hesych. [It. Suidas, Bachm. An. vol. 1, p. 190, 1, 9.]

[Δειμάτωσις, εως, ἡ, Terrificatio, Territio. Schol. cod. Par. Lycophr. v. 1182: Ἐξ ὀνειράτων) ἐκ δειματώσεων, φοβερισμῶν. Boiss.]

[Δείμαχος. V. Δηίμαχος.]

[Δειμάω, Timeo. Vita S. Auxibii ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 185, B: Βούλομαι διηγήσασθαι ὑμῖν τὴν θαυμαστὴν καὶ φαιδρὰν πολιτείαν Αὐξιβίου τοῦ θαυματουργοῦ, καὶ δειμῶ τοῦτο πρᾶξαι διὰ τὸ ἀνάξιον καὶ εὐτελὲς καὶ ταπεινὸν τοῦ λόγου. L. Dind.] ‖ Δειμάομαι, Metuo, φοβοῦμαι Hesych. [Δειμᾶσθαι, φοβεῖσθαι est ap. Hesych., ponentem inter gl. Δείμασι et Δείματα. Leg. esse Δειματοῦσθαι Abreschio Anim. ad B Æsch. l. 3, p. 80 assentiebatur Bast. ad Greg. p. 176, 560.]

[Δεῖμις, ιδος, ὁ, Dimis, n. pr. viri in lap. Samio ap. Bœckh. vol. 2, p. 216. L. Dind.]

Δεῖμος, ὁ, Metus, Terror. Hom. Il. [Δ, 440: Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις. Rectius enim pro nomine habetur quam pro substant. Conf. O, 119, Λ, 37]: Περὶ δὲ δεῖμός τε φόβος τε. Hesiod. Theog. [934]: Αὐτὰρ Ἄρηϊ Ῥινοτόρος [ῥινοτόρῳ recte libri] Κυθέρεια φόβον καὶ δεῖμον ἔτικτεν. [Quintus 11, 13: Ἐφέσπετο δέ σφισι Δεῖμος. L. Dind.]

Δειμώδης, idem [quod δειματώδης, i. e. φοβερὸς, Terribilis]. Erotian. [p. 130: Δειμώδεος, φοβεροῦ.]

[Δεῖν, i. q. Δεῖνα, quod v.]

Δεῖνα, ὁ, ἡ, τὸ, gen. δεῖνος, dat. δεῖνι, acc. δεῖνα, vox, qua utuntur, præfixo articulo, loco nom. ejus, de quo loquuntur: ut, quum Gall. dicimus *Un tel.* Dem. De f. leg. [p. 394]: Οὔτ' εἰπεῖν ὅτι ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, At hic et ille jam habent, Gall. *Un tel et un tel;* Ad Lept. [p. 488, 24]: Τῷ δεῖνι C μεμφόμενος, καὶ τὸν δεῖνα [δεῖν' Bekk.] ἀνάξιον εἶναι φάσκων, Huic succensens, illum indignum esse dictitans, Bud. [Id. p. 436, 9: Ἐὰν ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα βούληται. Ead. formula, pariterque altera ὁ δ. καὶ ὁ δ. sæpius utitur etiam Dio Cass., cujus loci notati sunt in ind.] Sed ubi non ita geminatur δεῖνα, ibi vertitur Quispiam, Aliquis: item Quidam. At ego malim alicubi Quidam, alicubi Nescio quis; sed ita accipiendo, ut Ovid. [Trist. 5, 11, 1]: Quod te nescio quis per jurgia dixerit esse Exulis uxorem. Lucian. [Adv. ind. c. 3]: Ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας. [Id. Alexand. c. 44: Τὸν δεῖνα Παφλαγόνα· Somn. c. 11: Ὁ νῦν πένης, ὁ τοῦ δεῖνος.] Demosth. [p. 167, 24]: Ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσήγγειλε. [Addito οὗτος Julian. Epist. 17, p. 24 Heyl. ab Schæf. cit.: Διορθώσει τὰ ὑπομνήματα οὗτος ὁ δεῖνα.] Et sic sæpe, quum neminem certum nominare volunt; nostrates autem tunc vel suo illo *Tel* utuntur, vel his nominibus utuntur, *Gaillaume, Gautier,* aut certis quibusdam aliis. Greg.: Ἐγὼ τοῦ δεῖνος, καὶ ἡ δεῖνά D μοι μήτηρ, *Je suis fils d'un tel, et une telle est ma mère.* Matth. 26, [18]: Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα, ubi vertitur Abite in urbem ad quendam. Sed illud δεῖνα tamen potius Evangelistæ esse arbitror, quam ipsius Christi: Evangelistæ inquam, ponentis δεῖνα loco nom. propr., quo Christus usus sit: alioqui certe nullam hujus generis loquendi rationem inire possum. Ceterum quæ sit h. v. origo, nusquam invenire potui: quod autem de ea suspicor, interim afferam. Mihi simile vero est Græcos ὁ δεῖνα dixisse tanquam vocem ὅδε corrumpentes: et quum ὅδε pronomen sit ostendentis, quia nimium abusi fuissent illo, si hujusmodi, quales protuli, locis ipsum adhibuissent, ideo ex ὅδε fecisse ὁ δεῖνα. Videmus certe Lat., quum dicunt Hic et ille, pro *Tel et tel*, itidem pronomine Uno, quod respondet Græco ὅδε, et Altero, quod respondet Gr. ἐκεῖνος, uti. Et hactenus quidem a me divinatum sit, Davo tamen alioqui, non OEdipo. [Cum δεὶς, quod v., cognatum videtur Schneidero Lex. v. Οὐδεὶς et Corae Ἀτάκτ. vol. 1, p. 181. ‖ Plur.

δεῖνες, Demosth. p. 756, 13: Οἱ δεῖνες τὸν δῆμον ἐστεφάνωσαν. Hemst. Aristid. vol. 1, p. 312=551: Οἱ δεῖνες σωθέντες ἐκ τῶν ἐσχάτων. Schneid. Demosth. p. 489, 12: Τὰ τῶν Ἀθηναίων νόμιμα οὐδὲ τὰ τῶν δείνων. Indeclinabile (de qua forma iterum dicetur inferius) est Aristoph. Thesm. 622: Τὸν δεῖνα τὸν τοῦ δεῖνα. Ib. 625 et ap. Anton. Lib. c. 22 ab Schæf. cit. est fem. ἡ δεῖνα. Genit. τοῦ δείνατος memorant Apollon. De pronom. p. 76=336, B, et Etym. M. p. 614, 51, ille etiam dat. τῷ δείνατι, et p. 75=335, C, formam Syracusanam ὁ δεῖν, cum ex. Sophronis ex Ἀνδρείοις: Οὐχ ὁ δεῖν τυ ἐπίκαζε. Io. Alex. vero Τον. παραγγ. p. 25, 9: Ἡ ὁ δεῖν περισπᾶται, κλίνεται δὲ τοῦ δεῖνος τῷ δεῖνι τὸν δεῖνα· ἡ ὁ δεῖνα περισπᾶται, κλίνεται δὲ τοῦ δείνατος τῷ δείνατι· εἰσὶ δὲ κοιναὶ τῶν τριῶν γενῶν, casus obliquos bisyllabos repetere ab nom. monosyllabo videtur, Atticis ignoto. || Signif. a superioribus paullo diversa, ut sit Hicce, utitur Aristoph. Ran. 918, ubi Bacchus de Æschylo præsente et audiente: Τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα; Lucian. Catapl. c. 13: Δέχου τοῦτον σὺ πορθμεῦ καὶ τὸν δεῖνα. Et sensu obscœno Arist. B Ach. 1149: Τῷ δὲ καθεύδειν μετὰ παιδίσκης ὡραιοτάτης ἀνατριβομένῳ γε τὸ δεῖνα. Antiph. Athen. 10, p. 423, D: Ὁ δεῖν' Ἰάπυξ, κέρασον εὐζωρέστερον. Quæ sunt verba heri ad servum, Heus tu. Lucian. Rhet. Præc. c. 23: Καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθῇς, ubi Guietus: « Sc. τὸ παραίνεσθαι. » || Neutr. τὸ δεῖνα est etiam ubi loco interj. poni putetur, ut ap. Lat. Malum, Perii. Aristoph. Lys. 921: Καίτοι τὸ δεῖνα ψίαθός ἐστ' ἐξοιστέα· 926: Καίτοι τὸ δεῖνα προσκεφάλαιον οὐκ ἔχω· Av. 648: Ἀτὰρ τὸ δεῖνα δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν· Vesp. 524: Εἰπέ μοι, τί δ', ἢν τὸ δεῖνα τῇ διαίτῃ μὴ 'μμένῃς; fr. Æolos. ap. Athen. 3, p. 95, E: Καὶ μὴν τὸ δεῖν' ἀκροκώλια δέ σοι τέτταρα ἥψησα ταχερά· Pac. 268: Τὸ δεῖνα γὰρ ἀπόλωλ' Ἀθηναίοισιν ἀλετρίβανος. Sic enim explicanti Brunckio credidit Ruhnk. præf. ad. Schell. v. *Perco*, ab Schæf. cit. Vim tamen ejus ita positi aliter definit schol. Lucian. Bis acc. c. 23: Τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι τὸ δικαστικόν) Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθει μὲν λέγεσθαι ἀορίστως τὸ τοιοῦτο, οὕτω καὶ νῦν οὗτος τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας καὶ C ἀορίστως προενέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν· δεῆσαν γὰρ καὶ ὡρισμένως εἰπεῖν οὐδὲ οὕτως τὸ τριώβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικόν· ᾐσχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐτελὲς τὸ τριώβολον. Id. Vit. auct. c. 19: Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω (f. εἰδῶ) τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων) Ὅτι τὸ δεῖνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν οὕτως ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τῶν συγκρύπτειν τι βουλομένων τῇ ἀοριστίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Et quanquam locis Arist. non disconvenit interpretatio Brunckii, cavendum est tamen ne signif. hæc repetatur a communi pron. ὁ δεῖνα et adj. δεινὸς origine, sed hic quoque subesse existimanda vis quædam demonstrativa, ut possit reddi etiam Eccere. || Recentissimi duplici articulo dicunt per omnia genera omnesque numeros et casus obliquos τοῦ ὁδεῖνα, τῆς ὁδεῖνα, τοὺς ὁδεῖνα, vel divisim τοῦ ὁ δεῖνα etc., ut indeclinabile maneat ὁ δεῖνα. Exx. plurima sunt in Constant. Cær., de quo v. Reisk. p. 37, B=117. Bekk. An. p. 420, 14: Ἀπαγχθῆναι τὸν ὁδεῖνα. De scriptura ὁδεῖνα v. Apollon. et Etym. M. l. c. L. Dindorf.] D

Δεινάζω, Ægre fero, Indignor, Bud. [Zonar. p. 489: Δεινάζειν, λοιδορεῖν] e 2 Macc. 13, [25: Ἐδείναζον γὰρ ὑπὲρ ὧν ἠθέλησαν ἀθετεῖν τὰς διαστάλσεις. Quo respicit Hesych. in Ἐδείναζον, δεινῶς ἔφερον. Conf. Δεννάζω.]

Δείνακρος, Bud. usurpavit pro δεινὸς ἄκρως, Summopere acutus.

[Δεινάκων, ωνος, ὁ, Dinaco, n. pr. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 614, 615. L. Dind.]

[Δείναρχος, ὁ, Dinarchus, n. oratoris Attici. Viri Corinthii ap. Plut. Phoc. c. 33.]

Δεινεύειν, Hesych. non solum exp. κυκλεύειν, In orbem torquere, Circumagere, sed etiam βουλεύεσθαι κακὰ, Mala machinari animo. [Vitiose pro δινεύειν, quod v.]

Δεινέω, Circumago, In orbem gyro. [Immo δινέω, quod v. Similis tamen Hesychii gl. Δεῖν, στρέφειν, Κύπριοι, modo non sit similiter vitiosa.]

[Δείνη, ἡ.] Δεῖναι Hesychio αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαὶ, Aquarum vortices: quæ et sine diphthongo δῖναι. Sic A vero et Δείνη affert pro συστροφὴ, Conversio. [Scrib. δίνη, δῖναι.]

[Δεινὴ, ἡ, Dine, lacus Arcadiæ, Pausan. 8, 7, 1 et 2. Nisi forte scr. Δίνη.]

Δεινήεντα, Hesychio περιστρεφόμενα, φοβερὰ, Vorticosa, Terribilia; qua posteriore exp. a δεινὸς quoque h. v. derivari posse indicat. [Priori signif. scrib. διν.]

Δείνησις, εως, ἡ, Hesych. exp. περιστροφὴν, item generalius κίνησιν, Conversionem, Motum. [Idem Δεῖνος, δείνησις, o. Harpocr. Scrib. δίνησις.]

[Δεινιάδαι, ὄνομα πόλεως ἢ τόπου, Suid.]

[Δεινιάδης, ου, ὁ, Diniades, n. pr. viri ap. Athen. 13, p. 605, B; Δεινιάδας Spartani ap. Thucyd. 8, 22. ιᾶ L. Dindorf.]

[Δεινίας, ὁ, Dinias, n. virile, 1. scriptoris ap. Plut. Arat. c. 3, Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 8, 13; 2. inventoris calceorum, qui δεινιάδες, quod v., dicti sunt, ap. Eust. Il. p. 1207, 10, 13; 3. Scurra Atticus ap. Athen. 14, p. 614, E; 4. Ægyptius unguentarius ap. eund. 15, p. 690, F, fort. idem qui memoratur 12, B p. 552, F. Al. ap. Thucyd. 3, 3, Diod. 19, 35, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 292, 39; 298, 67. L. Dind.]

[Δεινιὰς, άδος, ἡ.] Δεινιάδες Hesychio Species virilium calceamentorum. [Cod. Δεινηαδές. Poll. 7, 89, calceorum species recensens: Ἀπὸ δὲ τῶν χρησαμένων Ἰφικρατίδες, Δεινιάδες, Ἀλκιβιάδια. Athen. 11, p. 471, B: Κλεάνθης δ' ἐν τῷ περὶ μεταλήψεως συγγράμματί φησι, Τὰ τοίνυν εὑρήματα ... οἷον θηρίκλειος, δεινιὰς, ἰφικρατίς. Quem l. apponit etiam p. 467, C, ubi de poculo δεῖνος agit, quasi idem vocatum sit etiam δεινιάς: in quem errorem raptum esse ab Thericlei poculi in l. Cleanthis mentione notavit Schweigh.]

[Δείνιος, ὁ, Dinius, n. pr. viri Hippocr. p. 367, 6.]

[Δεῖνις, ιος s. ιδος, ὁ, Dinis, n. pr. viri Pind. Nem. 8, 16.]

[Δεινίχα, ἡ, Dinicha, n. uxoris Archidami, Spart. regis, ap. Pausan. 3, 10, 3.]

[Δεινοβίας, ὁ, i. q. αἰνοβίας, Immani robore præditus, quod legitur Orph. Arg. 64: Δεινοβίην ἥρωα, Heyn. scrib. suspicatur αἰνοβίην. Quæ conj. prope C certa reddi videtur iis quæ dicentur in Δεινολεχής.]

[Δεινοεπὴς, ὁ, ἡ, Qui dira verba facit, loquitur. Schol. Ven. Hom. Il. Θ, 209: Ἠ παρὰ τὸ ἀπτὸν τὸ ἰσχυρὸν (ἀπτοεπές), ὥστε εἶναι δεινοεπές. Schæf.]

[Δεινοθέτης, ου, ὁ, ἡ, Graviter afficiens, Maleficus, Noxius. Mosch. 7, 7: Κῶρος δεινοθέτας, de Cupidine. Ἀγωνοθέτας conj. V. D.]

[Δεινόθυμος, ὁ, ἡ, Qui mente est dira, immani. Hesych.: Οὐλόθυμος, σχέτλιος, δεινόθυμος. Wakef.]

[Δεινοκάθεκτος, ὁ, ἡ, φύσεως epith. H. Orph. 9, 6: Δεινοκάθεκτε, Vi continens interpr. Schneid. Sec. analog. nihil esse potest aliud quam Difficilis ad continendum.]

[Δεινόκοιτος et Δεινόλεκτρος, schol. Lycophr. 1354 adhibent explicando αἰνόλεκτρον ... μυχὸν, Infelicem nuptiarum. L. Dindorf.]

[Δεινοκράτης, ους, ὁ, Dinocrates, n. pr. Messenii Polyb. 24, 5, et 12, Plut. Philopœm. c. 18, etc., Pausan. 4, 29, 11; 8, 51, 7 et 8. Alius ap. Polyb. 16, 3, Diod. 19, 8, 104. L. Dindorf.]

D [Δεινολεχὴς, ὁ, ἡ, Infelix nuptiarum. Orph. Arg. 904: Δεινολεχὴς Μήδεια. Eandem quum 876, 1173 appellet αἰνολεχῆ, sitque frequentissima voc. αἰνὸς in δεινὸς corruptio, hic quoque scrib. videtur αἰνολεχής. Conf. Δεινοβίας. L. Dindorf.]

[Δεινόλινος, vox nihili, quam pro αἰνόλινος intulit Planud. Anth. Pal. 7, 527: Αἰνόλινε, τρὶς ἄωρε, ubi cod. Pal. αἰολόλινε, unde αἰνόλινε restituerunt. Planudæ infelix conj. imposuit Turrisano, qui gl. hinc petitam, Δεινόλινος, ὁ δεινῇ εἱμαρμένῃ ἐφθαρμένος κ. τ. λ., inseruit Etym. M. p. 262, 28, quæ non est in Veneta. L. D.]

Δεινολογέω, s. potius Δεινολογέομαι, Crimen amplifico dicendo, Crimen exaggero. Plut. [Sert. c. 6]: Ἀγανακτούντων δὲ τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ δεινολογουμένων, εἰ κ. τ. λ. Vide Bud. 303. In Herodot. 1, [44], Ὁ δὲ Κροῖσος τῷ θανάτῳ τοῦ παιδὸς τεταραγμένος, ἐδεινολογέετο, vult δεινολογεῖσθαι esse Conqueri, Dei hominumque fidem implorare. [Id. 4, 68, l. in Δεινολογία cit.] Imo vero et in Plut. l. c. ita exp. p. 802. Sed eodem utraque interpr. redit. [Euseb. ap. Stob. Flor. vol. 3,

A p. 372 : Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὰν δοκέωσι παρ' ἀξίην πρήσσειν, δυσανασχετέοντες, ἔπειτα δεινολογεόμενοι πρὸς ἑωυτοὺς καὶ τοὺς πλησιάζοντας τοιάδε διαλέγονται. Wakef. Iterum HSt. :] Δεινολογέομαι, Quiritor, Gravem injuriam me passum esse dico. Herodot. 4, [68] : Ὁ δὲ ἀρνέεται, οὐ φάμενος ἐπιορκῆσαι, καὶ δεινολογέεται. Plut. Sert. [c. 6] : Ἀγανακτούντων δὲ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ δεινολογουμένων εἰ κ. τ. λ.

Δεινολογία, ἡ, Oratio amplificans et exaggerans rei indignitatem, ut δείνωσις. [Polybius 33, 5, 3 : Ἅμα δὲ τὰς ἐκ τῶν τραυμάτων οὐλὰς ὑπὸ τὴν ὄψιν δεικνὺς καὶ τὴν λοιπὴν δεινολογίαν ἀκόλουθον τούτοις διατιθέμενος.]

[Δεινολόγος, ὁ, Graviloquus, Gl. Zonar. p. 475. Ex Chœrobosc. Orthogr. fol. 128 cod. Barocc. 50 affert Cramer.]

[Δεινόλοχος, ὁ, Dinolochus, f. Pyrrhi Pausan. 6, 1, 4 ; Syracusanus s. Agrigentinus, f. Epicharmi, poeta comicus, sec. Suid. Citatur a Poll. 4, 174 ; 10, 177 ; sec. conj. Ruhnk. ab Athen. 3, p. 111, C, ubi libri Ἀργύλοχος, et sæpius in Bekk. An. et ap. Hesych., ut notatum est in indd. Conf. Bentl. Phal. p. 413. L. D.] B

[Δεινολύτις, ιδος, ἡ, Mala s. Malis solvens. Anon. H. in Virg. 5, 5 : Δεινολύτιν, de Maria.]

[Δεινομάχη, ἡ, Dinomache, f. Megaclis, mater Alcibiadis, ap. Aspasiam Athen. 5, p. 219, C, Plut. Alcib. c. 1.]

[Δεινόμαχος, ὁ, Dinomachus, n. pr. viri Suid., Boeckh. C. I. vol. 1, p. 861, n. 1769 ; philosophi Stoici, Lucian. Philops. c. 6. L. D.]

[Δεινομένης, ους, ὁ, Dinomenes, n. plurium regum Siculorum ap. Herodot. 7, 145, Simonid. Anth. Pal. 6, 214, Pind. Pyth. 1, Pausan. 6, 12, 1 ; 8, 42, 8 ; aliorum ap. eund. 1, 25, 1 ; 6, 12, 4 ; Boeckh. C. I. vol. 1, p. 466, n. 470. Forma Æol. Διννομένης usus videtur Alcæus ap. Athen. 11, p. 460, D : Διννομένη (sic libri) παρίσδων. Hinc adj. Δεινομένειος Pind. Pyth. 2, 18 : Δεινομένειε παῖ. Conf. Δεινοσθένης. L. Dindorf.]

[Δεινόμορφος, ὁ, ἡ, Qui terribili specie est. Theodos. Acroas. 5, 8 : Τὸ δ. κῆτος. Boisson.]

Δεινοπάθεια, ἡ, Querimonia lamentabili voce. [Iterum HSt. :] Δεινοπάθεια in VV. LL. exp. Querela. Ego C autem malim Indignatio ejus qui se gravia passum dicit. [Schol. Soph. Aj. 432 (?). Schneid. Suid. : Τραγῳδία, δεινοπάθεια. Voc. εὐτελὲς dicit Pollux 6, 201.]

Δεινοπαθέω, q. d. Indigna s. Indigne patior, ut Cic. imitando dixit, Graviter afficior, Ægre fero, Lamentabili voce queror, Bud. 819, ubi tamen exemplum non addit, sed id suppeditabit Plut. [Mor. p. 781, A] : Ἀνάξαρχος μὲν οὖν ἐπὶ τῷ Κλείτου φόνῳ δεινοπαθοῦντα παραμυθούμενος Ἀλέξανδρον. [Iterum HSt. :] Δεινοπαθέω, quod Bud. exp. Graviter afficior, Ingemo, Ægre fero, et lamentabili voce queror, invenio cum alibi, tum in l. Plut. Addo autem iis quæ dicta sunt de h. v., et istud e Bud., Ciceronem videri ad verbum expressisse, Indigne pati. Sed et hoc adjicio, sc. δεινοπαθῶ videri sonare q. d. δεινὰ παθεῖν με λέγω, Gravia me passum esse dico, Indigna me passum esse dico, s. potius queror. Quæ et verbi Indignor propria significatio esse videtur. [Gl. Dolenter fero. Demosth. p. 1023 extr. : Τοσαῦτα τοίνυν ἐμοῦ ἐλαττουμένου φανερῶς οὑτοσὶ νυνὶ σχετλιάζων, καὶ δεινο- D παθῶν, καὶ τὴν προῖκά με τῆς μητρὸς ἀποστερήσει. Seager. Diod. 19, 75 : Ἐφ' οἷς Ἀντίγονος δεινοπαθήσας. Schæf. Polyb. 12, 16, 9 : Τοῦ δὲ νεανίσκου δεινοπαθοῦντος. Teles Stob. vol. 3, p. 396 : Οὐκ ἔκλαιε καὶ ἐδεινοπάθει. Muson. ib. vol. 2, p. 87 : Δεινοπαθοίη διὰ τοῦτο καὶ ὀδύροιτο. L. Dindorf.]

Δεινοπαθής, Indigna s. Gravia passus, Gravi affectus injuria. Ejusd. est formæ cujus et Αἰνοπαθής. Sed nullum hujus adjectivi exemplum affertur in VV. LL., ubi exp. Graviter ferens, sicut nec substantivi Δεινοπάθεια, quod exp. Querela. [Iterum HSt. :] Δεινοπαθής, Qui queritur lamentabili voce. [Apollon. Lex. Hom. p. 56 : Αἰνοπαθῆ, δεινοπαθῆ. L. Dind.]

[Δεινοπάθησις, εως, ἡ, Lamentatio. Schol. Lucian. Macrob. c. 23 : Ποτνιῶμαι τὸ δυσφορῶ καὶ τὸ μετὰ δεινοπαθήσεως ἱκετεύω. Boiss. Eadem Thom. M. p. 731.]

[Δεινοπενθής, ὁ, ἡ, Vehementer lugens. Schol. Vict. Hom. Il. Ω, 721 : Δεινοπενθεῖς γὰρ βάρβαροι. Schæf.]

Δεινοποιέω, i. q. δεινοπαθῶ, Crimen amplifico, Bud. A 303. [Iterum HSt. :] Δεινοποιῶ et ἐπιτραγῳδῶ, Crimen amplifico, Rei indignitatem exaggero, ut δεινόω. [Gl. Acervo, Inacervo. Dionys. De Thuc. hist. jud. c. 23, p. 866 R. : Οὐδὲ γὰρ δημηγορίαις πολλαῖς ὁ ἀνὴρ οὐδ' ἐναγωνίοις κέχρηται λόγοις οὐδ' ἐν τῷ παθαίνειν καὶ δεινοποιεῖν τὰ πράγματα τὴν ἀλκὴν ἔχει. Schol. Hom. Il. Τ, 59 : Δεινοποιεῖ τὸν λόγον. Vert. possis etiam Exaggerare. L. D. Schol. Apoll. Rh. 2, 321 : Δεινοποιεῖ δὲ καὶ τῇ ἀκοῇ ἐκπλήττει τοὺς ἥρωας. Eust. Il. p. 60 ult. : Δεινοποιῶν τὴν ἀπολογίαν. Scott. Orig. C. Cels. 3, 6.]

[Δεινοποίησις, εως, ἡ, Terrificatio vert. videtur ap. Epiphan., ab Angl. cit., Adv. Hær. 2, 66, 4, vol. 1, p. 621, C : Ὁ δὲ ὁρῶν τὰ ἴδια τῆς κακομηχανίας ἀνατρεπόμενα τῶν λόγων συνθήματα, τὴν διάνοιαν κεπφωθεὶς ἐπενόει ἑαυτῷ πρόφασίν τινα, δι' ἧς τὸ ἴδιον πλασματικῆς δεινοποιήσεως ταύτης συστήσειε. De ead. re paullo ante dixerat τῇ καινοτομίᾳ καὶ δεινῇ μυθοποιίᾳ. Interpres, Inanissimis illis et ad stuporem confictis fabulis, non animadvertens leg. esse πλάσμα τῆς. L. Dindorf.]

[Δεινόπους, δος, ὁ, ἡ, Qui pede est terribili, Terri- B bilis. Soph. OEd. T. 418 : Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά. Suid. tamen c. schol. expl. ἡ διὰ τῶν ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.]

Δεινοπροσωπέω, Terribili vultu s. aspectu sum, Atrocem vultum præfero. Cam. δεινοπροσωπεῖν interpr. Vultu esse tristi et minaci. [Iterum HSt. :] Δεινοπροσωπέω, Sum vultu truci et truculento. [Arg. Eur. Phœn. : Δεινοπροσωπήσαντος ὑπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους.]

Δεῖνος, ὁ, i. q. δῖνος [qua scriptura utuntur Pollux 6, 96 et 99, Etym. M. p. 277, 15, quanquam ea refelli videtur lusu Archedici loco infra cit. inter δεῖνον et δεινόν. Nihilominus Eust. Il. p. 1207, 13, etsi fatetur usitatiorem esse diphthongum, δῖνον in l. Arch. legerat cum epit. Athenæi], h. e. Poculi cujusdam nom. [Hesych. : Δεῖνος, εἶδος ἐκπώματος. Etym. M. p. 261, 22, Suidas, Zon. p. 475.] Dionys. Sinop. ap. Athen. [11, p. 467, D] : Δεῖνος μέγας χωρῶν μετρητήν. Stratis [Strattis] ibid. : Οἶσθ' ᾧ προσέοικεν, ὦ Κρέων, τὸ C βρέγμα σου ; Ἐγῷδα, δείνῳ περικάτω τετρημένῳ [περὶ κάτω τετραμμένῳ. Ceterum addit Ath. locum tertium ex Archedico, alteramque signif., qua sit saltationis genus, cum testim. Apollophanis, ubi conjungitur cum καλαθίσκῳ, quæ et ipsa species est choreæ. Hesych. : Δεῖνος ... ὄρχησις. Sed hac quoque signif. δῖνος scribit Et. M. l. c.] || Δεῖνος a Cyrenæis nominatus est etiam ποδονιπτήρ [Pelvis], ut e Philetæ Atticis tradit Athen. [11, p. 467, F. Id. ib. quartam addit signif. Areæ : Τελέσιλλα δὲ ἡ Ἀργεία καὶ τὴν ἅλω καλεῖ δεῖνον, ubi δῖνον epit., indeque Eust. Il. p. 1207, 9.] Dicitur vero et Δεῖνος pro δείνη, ut δῖνος pro δίνη : cujus id. Hesych. meminit, exp. δίνησις et κίνησις, addens, esse etiam Poculi genus et Saltationem : quum paulo ante δεῖνον esse dixisset τὸ περιστρεφόμενον, Turbinem s. Vorticem. At δεῖνος quod Id. esse dicit δέους ἄξιος, potius oxytonως scribi et pronuntiari debet : licet Id. rursum hoc oxytonon δεινὸς exp. etiam ἐστραμμένος, πανοῦργος : innuens esse παρὰ τὸ δεινεῖν, ut στρόφις παρὰ τὸ στρέφειν. [Harpocrat. : Δεινῶ (sic) ἀντὶ τοῦ δει- D νήσει. Ἀντιφῶν Ἀληθείας δευτέρῳ. Ubi δείνῳ Toup.]

[De Δείνου vasis forma Panofka *Rech. sur les noms des vases grecs*, p. 10 ; cf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 305 et 613.]

Δεινός, ή, όν [fem. δεινὸς finxisse quosdam narrat schol. Vict. Hom. Il. Ο, 626, scribentes δεινὸς ἀήτη pro ἀήτης], Terribilis, Horribilis, Formidabilis. Il. [Β, 321 : Δεινὰ πέλωρα· Ε, 741, Od. Κ, 168, Λ, 634 : Δεινοῖο πελώρου. Conf. H. Ap. 401.] Δ, [514] : Ὣς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός, i. e. φοβερός. [Λ, 418 : Οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινόν περ ἐόντα· H. Ap. 306, 352 : Δεινὸν ... Τυφάονα.] Et δεινὴ θεός, Calypso, Od. Η, [41, 246, 255, Κ, 136, Λ, 8 ; Il. Ε, 839, Ζ, 380, etc. ; Od. Μ, 260, 430, Ψ, 327 : Δεινήν τε Χάρυβδιν.] || Interdum vero δεινὸν esse aliquem dicit aspectu ; ut Χ, [405] : Δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι· Il. Γ, [342] : Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. [Conf. Λ, 37, Ψ, 815. Et Τ, 17 : Ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν.] Observa autem hic δεινὸν adv. positum, sicut et quum dicitur δεινὸν

ἰδών· [Od. Λ, 608 : Δεινὸν παπταίνων. Et Ω, 179,] et ap. Hesiod. Sc. [430] : Γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινόν. [Il. Γ, 337, Λ, 42, etc. : Δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν· Ζ, 470 : Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα (λόφον)· Υ, 56 : Δεινὸν δὲ βρόντησε. Conf. Θ, 133. Δ, 420 : Δεινὸν δ' ἔβραχε· Λ, 10 : Ἤϋσε δεινόν. Conf. Ξ, 401, Π, 566. Od. Ε, 314 : Δεινὸν ἐπεσσύμενον. Conf. 403, etc.] Apoll. Rh. 2, [1071] : Δεινὸν λαμπομένας, ubi δεινὸν adv. redditur Horribiliter, vel Horrendum in modum, Truculente, Immaniter : Torve, in δεινὸν ἰδών : dixit autem et Plut. δεινὸν βλέπειν. [Cat. Min. 68 : Ἐνέβλεψέ τε δεινόν.] Hesiod. [Sc. 445] tamen cum δεινὰ posito itidem adv. ὑπόδρα junxit, Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσα. [Hom. Il. Ο, 13 : Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσα· Ε, 439 : Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων. Conf. Π, 706, Υ, 448. Batrachom. 72 : Δεινὰ δ' ἐπεστονάχιζε. Sing. H. Bacch. 48 : Δεινὸν ὑπόδρα ἰδών.] Quin et ipsi oculi δεινὼ Il. Α, [200] : Δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. [Il. Ω, 479 : Χεῖρας δεινάς, ἀνδροφόνους· Od. Θ, 409 : Ἔπος δ' εἴ πέρ τι βέβακται δεινόν. Conf. Φ, 169.] Observavi autem ap. eund. poet. aliquoties conjuncta hæc duo δεινὸς et αἰδοῖος : ut [Il. Γ, 172 : Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσί, φίλε ἑκυρέ, δεινός τε. Cui l. Il. Ω, 435 : Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι, contulit Heyn. Σ, 394 : Ἦ ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον.] Od. Ξ, [234] : Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην· Θ, [22] : Ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, Δεινός τ' αἰδοῖός τε· ubi δεινὸς redditur Gravis : ego malim Formidabilis, q. d. ut illum Phæaces et vererentur et revererentur. At in VV. LL. illud δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι, redditur Magnus et potens, quo nihil esse potest ineptius. Dicit autem δεινὸς Hom. et de rebus inanimatis; ut Il. Α, [49] : Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο. [Ε, 739, Ο, 309 : Αἰγίδα ... δεινήν· Η, 245, etc., Δεινὸν σάκος· 346 : Ἀγορὴ ... δεινή, τετρηχυῖα· Θ, 135 : Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο· Κ, 254, 272 : Ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν· Ν, 100 : Θαῦμα ... δεινόν· 621 : Δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς· Ξ, 385 : Δεινὸν ἄορ· 415 : Δεινὴ δὲ θεείου γίγνεται ὀδμή· Π, 104 : Δεινὴν ... καναχήν· Φ, 25 : Ποταμοῖο ... δεινοῖο· 199 : Δεινὴν βροντήν· Χ, 134 : Μελίην ... δεινήν· Od. Γ, 145 : Δεινὸν χόλον· Ε, 175 : Λαῖτμα θαλάσσης δεινόν· 317 : Δεινὴ θύελλα. Ib. 186 et Il. Ο, 38 : Ὅστε μέγιστος ὅρκος δεινότατός τε πέλει· Λ, 157 : Δεινὰ ῥέεθρα· Μ, 94 : Δεινοῖο βερέθρου. Ib. Π, 401 : Οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊόν ἐστι κτείνειν, δεινὸν non absolute, opinor, ponitur, sed ut construatur c. γένος. C. inf. similiter Soph. OEd. C. 141 : Δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν. Eur. Phœn. 270 : Ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται, ὅταν δι' ἐχθρᾶς ποὺς ἀμείβηται χθονός.] Posui autem hic [in Δείδω] δεινὸς, sequendo Etym., qui scribit a δέος fieri δεΐνὸς, et per crasin δεινός. Ceterum in prosa de eo potius, quod Horrendum sit, quam de eo, qui Horrendus s. Terribilis, usurpatur; ut [Thucyd. 3, 45 : Ἢ τοίνυν δεινότερόν τούτου δέος εὑρετέον ἐστίν· 82 : Ἐτόλμησαν τὰ δεινότατα·] δεινὴ ἀγγελία ap. Xen. [Cyr. 7, 5, 18], μάχη ap. Eund. [ib. 7, 1, 17; Anab. 4, 6, 16, κίνδυνος. Dionys. Ant. R. 10, 7 : Δεινὰ καὶ πέρα δεινῶν πεπονθώς] : dixit tamen δεινὸν et de persona [Herodot. 9, 116 : Ἀνὴρ μὲν Πέρσης, δεινὸς δὲ καὶ ἀτάσθαλος. Thucyd. 3, 56 : Νῦν μὲν γὰρ ἑτέροις ὑμεῖς ἐπέρχεσθε δεινοί, Terribiles. 4, 10 : Καὶ τὸν πολέμιον δεινότερον ἕξομεν· 34 : Μηκέτι δεινοὺς αὐτοὺς ὁμοίως σφίσι φαίνεσθαι. Conf. 126 bis, etc. C. dat. 5, 99; 6, 11; 7, 42.] Isocr. [Ad Nic. p. 19] ei opp. πρᾶον : et a Bud. δεινὸς exp. etiam Atrox, Severus, Rigidus. Sic dicunt δεινὰ πάσχειν, Horrendis contumeliis affici, vel Gravi injuria affici; redditur et Indigna pati. [Proprie Herodot. 7, 11 : Ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσομαι, τοῦτο μάθω. Thucyd. 3, 13 : Πάθοιμεν ἂν δεινότερα ἢ οἱ πρὶν δουλεύοντες. Et ib. 67. Plato Protag. p. 317, B : Ὥστε σὺν θεῷ εἰπεῖν μηδὲν δεινὸν πάσχειν διὰ τὸ ὁμολογεῖν σοφιστὴς εἶναι. Altera signif. Demosth. p. 1233, 25 : Ἐὰν ὑπὲρ τῶν δικαίων ἐν ὑμῖν τις εἴπῃ, δεινὰ πάσχουσι καὶ θρασὺν εἶναί φασιν. Aristoph. Ran. 252 : Δεινά τἄρα πεισόμεσθα. Isocr. Paneg. p. 61 : Πῶς δ' οὐκ ἂν δεινὰ πάθοιμεν, εἰ ... ἀναγκασθείημεν; 66 : Τοῖς σώμασι δεινότερα πάσχουσι τῶν παρ' ἡμῖν ἀργυρωνήτων. L. D.] Et ap. [Thucyd. 5, 93,] Dem., δεινότατα πάσχειν [p. 1281, 2 : Κἂν μὲν ἐγὼ τῶν χωρίων ἀποστῶ, τούτοις ἀποδόμενος ἢ πρὸς ἕτερα χωρία ἀλλαξάμενος, οὐδὲν ἀδικεῖ Κάλλαρος· ἂν δ' ἐγὼ μὴ βούλωμαι τἀμαυτοῦ τούτοις προέσθαι, πάντα τὰ δεινότατα ὑπὸ Καλλάρου πάσχουσιν οὗτοι. Thucyd. 1, 35 : Δεινὸν εἰ τοῖσδε μὲν ... ἔσται. Conf. ib. 121, 143; 4, 85; 6, 79; 8, 43. Et 1, 122 : Εἰ καὶ δεινόν τῳ ἀκοῦσαι. Et 2, 21 : Ἀλλ' αὐτοῖς γῆς τεμνομένης ἐν τῷ ἐμφανεῖ δ. ἐφαίνετο.] Aristoph. Vesp. [417] : Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής; Et ut δεινὰ πάσχειν, sic et δεινὰ ποιεῖν. Dem. De cor. : Πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια, ubi Bud. interpr. Indigne agere. [Alcimus ap. Athen 10, p. 441, A : Δεινὸν ἔφη ποιήσειν αὐτὸν, εἰ ξένου χάριν τὸν πίθον τοῦτον ἀνοίξειεν. L. D.] Alioqui tamen δεινὰ ποιεῖν vel ποιεῖσθαι dicitur etiam, qui rem aliquam pro indigna et injuriosa s. contumeliosa habet, atque adeo de ea tanquam tali queritur; ut Lucian. p. 236 [Tox. c. 33] : Ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει ἀδικεῖσθαι σφᾶς οὐ μικρά. Idem alibi [De sacrif. c. 1] δεινὰ ποιεῖν et σχετλιάζειν junxit. [Thuc. 5, 42 : Λεγομένων δὲ τούτων οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ἐποίουν, νομίζοντες ἀδικεῖσθαι. Aristoph. Ran. 1093 : Βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας, λευκὸς, πίων, ὑπολειπόμενος καὶ δεινὰ ποιῶν, Misere se torquens, *In a terrible taking*. Seager. Herodot. 7, 1 : Καὶ πρὶν μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι ... καὶ δὴ καὶ τότε πολλῷ τε δεινότερα ἐποίεε. Alios ap. eund. locos, ubi δεινὸν s. δεινόν τι s. δεινὸν χρῆμα, s. δεινὰ ποιεῖν vel ποιεῖσθαι ponitur vel absolute vel sequente acc. s. inf., indicavit Schweigh. in ind. Idem alia phrasi 1, 61 : Τὸν δὲ δεινόν τι ἔσχε ἀτιμάζεσθαι πρὸς Πεισιστράτου. Anton. Lib. c. 8, p. 58 : Δεινὸν ἐποιήσατο μὴ οὐκ ἀμῦναι πρὸς δύναμιν.] Utuntur autem et sing. dicuntque δεινὸν ποιεῖσθαι ead. signif., quod redditur Indignum ducere, i. e. δεινὸν ἡγεῖσθαι, quo et Plut. utitur; item Iniquum judicare, Iniquo animo ferre, Graviter ferre s. queri, vel Indignari. Thuc. 1, [102] : Καὶ δεινὸν ποιησάμενοι, καὶ οὐκ ἀξιώσαντες ὑπὸ Λακεδαιμονίων τοῦτο παθεῖν. [Conf. Plut. Pyrrh. c. 16.] Id. 6, [60], εἰ sequente : Δεινὸν ποιούμενοι εἰ μὴ εἴσονται. [Lucian. Nigr. c. 34 : Δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται ... ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέονται.] Dicitur autem et ἐν δεινῷ ποιεῖσθαι ead. signif. Sæpe etiam dicunt δεινόν ἐστι, pro Res est indigna, Indignum est. Sic πάντων δὲ δεινότατον, Thuc. 3, [37. Id. 2, 51 : Δεινότατον δὲ παντὸς ἦν τοῦ κακοῦ ἥ τε ἀθυμία ... Conf. 3, 43; 5, 9, etc.] Plur. autem δεινὰ sæpe et simpl. sumitur pro Mala, Res adversæ, Calamitates, Ærumnæ. Dem. [p. 31] : Ἰδεῖν ἐγγύθεν βούλεται τὰ δεινὰ, ἐξὸν ἀκούειν ἄλλοθι γιγνόμενα. Et in sing. interdum, ut Xen. Cyrop. 2, [1, 8] : Εἰς Πέρσας τὸ δεινὸν ἥξει. [Eur. Hec. 516 : Ἦ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθεθ', ὡς ἐχθρὰν ... κτείνοντες; Tzetz. Hist. 2, 727 : Τοῖς συγγενέσι τὸ δεινὸν λέγει τοῦ Ἀριστέα.] Sed τὸ δεινὸν sæpe Periculum sonat, et τὰ δεινὰ, Pericula; qua in signif. ap. Thuc. frequens est. [1, 84 : Τῶν ξυνοτρυνόντων ἡμᾶς ἐπὶ τὰ δεινά. Et ib. 70 bis, 120, 124; 2, 40, 77, 89; 3, 9, 39, etc. Et singul. 2, 42, 87; 3, 22, 40, 45, 93; 4, 10, 37, 98; 6, 77.] Plutarchum certe animadverti de una eademque re et in ead. historia dixisse in Artax. [c. 6], ἐν τοῖς κινδύνοις, quod in Apophth. [p. 173, F,] ἐν τοῖς δεινοῖς [similiter Thucyd. 3, 12 : Διὰ τὴν ἐκείνων μέλλησιν τῶν ἐς ἡμᾶς δεινῶν, libri nonnulli κινδύνων], Dem. De cor. vero ἐν τοῖς δεινοῖς et ἐν τοῖς φοβεροῖς in ead. signif. posuisse. [Conf. p. 505, 12. Herodot. 6, 138 : Καί σφισι βουλευομένοισι δεινόν τι ἐσέδυνε ... τί δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσι, Metus eos incessit.] Hinc fit ut sæpe post δεινὸν addatur μὴ, pro Metuendum est ne, vel Periculum est ne. Thuc. [3, 102] : Δεινὸν γὰρ ἦν μὴ οὐκ ἀντίσχωσιν. [Id. 4, 75 : Ἐδόκει αὐτοῖς δεινὸν εἶναι μὴ ... γένηται· 7, 25 : Ὥστε δεινὸν ἦν προσπλεῦσαι μὴ οὐ προϊδών τις ὥσπερ περὶ ἕρμα περιβάλῃ τὴν ναῦν.] Sic οὐδὲν δεινὸν μὴ, Nihil est periculi ne, Minime timendum est ne. Plato Reip. 5, [p. 465, B] : Οὐδὲν δεινὸν μή ποτε ἡ ἄλλη πόλις πρὸς τούτους διχοστατήσῃ. Sic et Phæd. p. 44. [Herodot. 1, 120 : Ἐξήκειν τε τὸν ὄνειρον καί μοι τὸν παῖδα τοῦτον εἶναι δεινὸν οὐδὲν ἔτι· 155 : Ὥστε οὐδὲν δεινοί τοι ἔσονται μὴ ἀποστέωσι· 7, 235 : Οὐδὲν δεινοὶ ἔσονταί τοι μὴ ... βοηθέωσι. Et οὐδὲν δεινὸν μὴ 1, 84; 7, 157, vel absolute οὐδὲν δεινὸν 1, 143 : Τοῖσι δὲ αὐτῶν νησιώτῃσι ἦν δεινὸν οὐδέν· ibidemque 151; 7, 203.] Hanc autem signif.

primam esse arbitror, si ejus derivatio spectetur; nam a δέος deduci, pro quo et δεῖος ap. Hom. vel a δεῖμος, utroque Timorem signif., persuasum habeo. Est porro operæ pretium legere quæ de h. v. scripta sunt in Plat. Protag. [p. 341, A], ubi δεινὸν scribit esse κακὸν, quod dicatur δεινὴ νόσος, item δεινὸς πόλεμος, et δεινὴ πενία, at non contra δεινὴ ὑγίεια, et δεινὴ εἰρήνη, et δεινὸς πλοῦτος. Observandum est autem, in illorum trium ll. interpr. voc. Gravis locum habere: sic enim Gravem morbum, Grave bellum, Gravem paupertatem sæpe dicunt Lat. Sic dixit δειναὶ συμφοραὶ Isocr., Graves calamitates: et δεινότεραι gradu compar. in Archid., δεινόταται ἀνάγκαι, ibid. [Thuc. 7, 77: Ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν. || De formula δεινὰ φυσᾶν v. in Φυσάω. Consimilis δεινὰ κέκραγεν Aristoph. Nub. 389. Et Ran. 593: Ἀνανεάζειν σαυτὸν ἀεὶ καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινόν.]

Δεινὸς, Acri ingenio præditus, Solers, Vafer, Callidus. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνὴρ, Plato Prot. [p. 341, A]: quod tamen loquendi genus ibid. improprium judicatur [Herodot. 5, 23: Ἀνδρὶ Ἕλληνι δεινῷ τε καὶ σοφῷ. Aristoph. Eccl. 245: Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὦ μέλ', ἦσθα δεινὴ καὶ σοφὴ, et in ll. ab Heind. citt. ad Phædr. p. 265, C, ubi distinguuntur δεινοὶ et σοφοί: Ἡ δὲ δὴ ἀπόδειξις ἔσται δεινοῖς μὲν ἄπιστος, σοφοῖς δὲ πιστή· ut δεινοὶ intelligendi sint Callidi potius quam sapientes: v. Heind.]; δεινοὶ καὶ ὀξεῖς, Apol.; et δεινοὶ opp. ἰδιώταις, Dem. [p. 50, 6: Τί δήποτε νομίζετε τὴν μὲν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν καὶ τὴν τῶν Διονυσίων ἀεὶ τοῦ καθήκοντος χρόνου γίγνεσθαι, ἄν τε δεινοὶ λάχωσιν ἄν τε ἰδιῶται οἱ τούτων ἑκατέρων ἐπιμελούμενοι; Ubi δεινοὶ sunt Periti, sicut ap. Plat. δημιουργοὶ et ἰδιῶται ponuntur tanquam contraria, de quo v. in Δημιουργός.] Plutarchus autem in Coriol. [c. 27]: Ἀνὴρ δεινὸς ἐφάνη καὶ πολεμικὸς, καὶ τὸ φρονεῖν καὶ τολμᾶν περιττός. [Id. Sertor. c. 10: Σοφιστὴς δεινότατος. Eur. Suppl. 903: Δεινὸς σοφιστής· Hipp. 921: Δεινὸν σοφιστὴν εἶπας. Plato Reip. 3, p. 408, D: Ἰατροὶ δεινότατοι.] Sed et de re dicitur: ut πάλαισμα ap. Xen. [Ἀπομν. 2, 1, 14] redditur Vafrum commentum. Nonnunquam vero in bonam partem pro Prudens: ut στρατηγὸς ap. Isocr. exp. Imperator prudens. [Schol. Arist. Ach. 400: Διαβάλλει τὸν Εὐριπίδην ὅτι δεινοὺς εἰσάγει τοὺς δούλους ἐν ταῖς τραγῳδίαις.] Potest vero et Solers reddi, vel Peritus, sicut et ῥήτωρ δεινὸς [Demosth. p. 1453, 19: Εἰ γὰρ ῥήτορες δεινοὶ μᾶλλον εἶναι δοκεῖν ἢ μετ' ἀληθείας ἐπιεικεῖς ἄνθρωποι νομίζεσθαι προείλοντο], Peritus orator, e Cic.: reddit vero rationem Aristot. Probl. p. 63 [18, 4], cur ῥήτωρ et χρηματιστὴς et στρατηγὸς dicatur, non item αὐλητὴς aut ὑποκριτὴς δεινός. Sic et schol. Thuc. δεινοὶ ἄνθρωποι exp. συνετοί. [3, 82: Ἐπιβουλεύσας δέ τις τυχὼν ξυνετὸς, καὶ ὑπονοήσας ἔτι δεινότερος, quod schol. ξυνετώτερος. Alcidamas p. 186: Νομίσματα δὲ οἱ Φοίνικες ἐξεῦρον, λογικώτατοι (λογιώτατοι Fischer. ad Well. 1, p. 7. Schæf.) καὶ δεινότατοι ὄντες τῶν βαρβάρων. Diodor. Exc. p. 552, 3: Ὅτι Βίας ἦν δεινότατος καὶ τῷ λόγῳ πρωτεύων τῶν καθ' ἑαυτόν.] Videtur autem inde hæc manasse signif., quod magis nobis metuamus ab iis, qui callidi sunt, vel citra etiam calliditatem prudentes, quam ab aliis. Sed hanc signif. latius fines suos extendisse sciendum est, et varia constr. δεινὸν simpl. pro Gnaro, s. Perito poni. Ac primum dicitur δεινὸς τοῦτο vel περὶ τοῦτο: ut δεινὸς ταύτην τὴν τέχνην et δεινὸς τὰ τοιαῦτα, Xen. [Cyr. 8, 4, 18; Comm. 1, 2, 46, idemque sæpius c. ἀμφὶ et περί. Arrian. Tact. c. 14: Οἱ δεινοὶ ἀμφὶ ταῦτα. L. Dind.] Δεινὸς περὶ τὴν νομοθεσίαν, Aristot. Pol. [2, c. 10. Plut. Mor. p. 776, D: Καὶ γὰρ εἰ δεινὸς ἦν περὶ ζήτησιν ὑδάτων. Wakef. Et seq. genit. Plato Ion. p. 531, A: Πότερον περὶ Ὁμήρου μόνον δεινὸς εἶ ἢ καὶ περὶ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου; Ib. C: Περὶ μὲν Ὁμήρου δεινὸς εἶ, περὶ δὲ Ἡσιόδου οὔ; Conf. ib. 532, A. Schæfer. Protag. p. 339, A: Ἡγοῦμαι ἐγὼ ἀνδρὶ παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι· ἔστι δὲ τοῦτο τὰ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόμενα οἷόν τ' εἶναι ξυνιέναι ἅτε ὀρθῶς πεποίηται καὶ ἃ μὴ κ. τ. λ.] Δεινὸς εἰς τὰ πάντα, Aristoph. [Ran. 968], Ingenio valens ad omnia. [Pollux 10, 20: Δεινὸς ὢν εἰς ὀνομάτων χρῆσιν. Hemst. Cum κατὰ, Ælian. V. H. 1, 1: Δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες καὶ πᾶν ὁτιοῦν φαγεῖν ἀμα-

A χοι· 3, 1: Τῶν ἀνδρῶν τῶν κατὰ χειρουργίαν δεινῶν. L. D.] Cum infin. autem usitatius; ut γράφειν Plato Prot. [p. 326, D], quod Bud. int. Peritus scribendi, Qui novit facile scribere; λέγειν, Qui arte dicendi valet, Soph., [Aristoph. Ach. 429] et Plato [Protag. p. 312, D]. Sic in iambico proverbiali [quem Æschylo tribuit schol. Aristoph. Nub. 1128], Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Apud Plut. autem δεινὸς ὀρειβατεῖν vertitur Aptus ad montes superandos. Xen. Cyrop. 2, [2, 24]: Ἡ δ' ἀρετὴ οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ ξυνεπισπᾶσθαι, Non magnopere pollet acrimonia ad sibi asciscendos homines primore aspectu et qualibet illecebra, Bud. At δεινὸς φαγεῖν Aristoph. [Nub. 243], Qui arte edendi pollet, pro Edacissimus. Sic et δειναὶ πιεῖν, Athen., Bibacissimæ. [Demosth. p. 23, 27: Αἱ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι ... τὰ ὀνείδη. Schæf. Id. 560, 9: Δεινοί τινές εἰσι φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους· 1461, 10: Δεινότατοι γάρ ἐστ' ἀφελέσθαι μὲν ὅσα ὑμῖν ὑπάρχει. Seager. Δεινὸς χρῆσθαι τοῖς πράγμασι, Hermog. p. 451. Hemst. Ælian. V. H. 2,
B 41 extr.: Δεινοτάτη πιεῖν ἦν· 3, 15: Ὡς εἰσὶ πιεῖν δεινότατοι. Et alibi. C. dat. Soph. OEd. C. 806: Γλώσσῃ σὺ δεινός.] || Quoniam autem quæ a callidis hominibus aut alioqui peritis artificibus proficiscuntur, admirationem movent, et magni fiunt, hinc factum arbitror, ut δεινὸν ponatur etiam pro Miro, item pro Magno, i. e. Eo, quod magnam vim et efficaciam habeat. Soph. Aj. [1127]: Δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών, Rem miram. [Aristoph. Av. 1269: Δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν· Lys. 494: Ὑμεῖς ταμιεύσετε τἀργύριον; Τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομίζεις; 499: Δεινόν γε λέγεις· 529: Δεινόν γε λέγεις κοὐ τλητὸν ἔμοιγε. Eur. Hec. 592: Οὔκουν δεινὸν, εἰ ...] Æsch. [Sept. 1031: Δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον·] Prom. p. 7 [v. 39]: Τὸ συγγενές τοι δεινὸν, ἥ θ' ὁμιλία, ubi schol. ἰσχυρὸν καὶ βίαιον. Eur. Med., δεινὸν τὸ τίκτειν. [Iph. A. 917. Herodot. 9, 3: Ἀλλά οἱ δεινός τις ἐνέστακτο ἵμερος τὰς Ἀθήνας δεύτερα ἑλέειν. Eur. Hec. 836: Δεινόν γε θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπίτνει· 379: Δεινὸς χαρακτὴρ κἀπίσημος ἐν βροτοῖς ἐσθλῶν γενέσθαι. Xen.
C Cyr. 2, 1, 28: Τὰ θηρία τὰ συντρεφόμενα δεινὸν ἔχοντα πόθον, ἤν τις αὐτὰ διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων· 5, 1, 23: Οὕτω δεινός τις αὐταῖς ἔρως ... ἐγγίγνεται. Plato Leg. 3, p. 682, B: Δεινὴ γοῦν ἔοικεν αὐτοῖς λήθη τότε παρεῖναι τῆς νῦν λεγομένης φθορᾶς. || Δεινότατα, adverb. Maxime. Herodot. 5, 92: Αὐτοὶ ἄπειροι ἐόντες τυράννων καὶ φυλάσσοντες δεινότατα τοῦτο ἐν τῇ Σπάρτῃ μὴ γενέσθαι. Wakef. || Quod Hom. Od. E, 52: Ὅστε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, Il. Γ, 172: Φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε, α et ε producuntur, fit natura sequentis mediæ, ut in δείδω et δέος, quæ v. Confus. c. αἰνὸς vel αἶνος v. ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 9, 14, Jacobs. ad Anth. Pal. p. 888, Luzac. Lectt. Att. p. 206. L. D. C. δειλὸς Aristoph. Plut. 445, Eur. Or. 767 ibique Pors.; c. δῖνος ap. Hesych. v. Στρόμβος, c. δίνης Aristoph. Av. 1197, c. κακὸς Dionys. Ant. R. 6, 86; 9, 26; 10, 1.]

[Δεινοσθένης, ους, ὁ, Dinosthenes, Laco, Pausan. 6, 16, 8. Qui ap. Diod. 19, 17 memoratur Olympionica Δεινομένης Spartanus, Δεινοσθένης vocandus videtur cum Eusebio (v. Niebuhr. Comment. de Euseb.
D Script. min. vol. 1, p. 215), idemque esse qui Δεινοσθένης ap. Paus. L. Dind.]

[Δεινοσμὸς, Conyza magna, Diosc. Noth. 3, 136.]

[Δεινόστρᾰτος, ὁ, Dinostratus, n. pr. Atheniensis ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 307, 21; 314, n. 183, 1. L. Dindorf.]

[Δεινοτέρως, Terribilius. Sch. Hom. Il. H, 97. Schæf.]

Δεινότης, ἡ, Atrocitas, [Sævitia, Diritas, addunt Gl.]. Thuc. 3, [59]: Μὴ ὧν πεισόμεθα μόνον δεινότητα κατανοοῦντες. Et δεινότης νόμων ibid. [46] vertitur Acerbitas legum. [Id. 4, 10: Φόβῳ ῥοθίου καὶ νεῶν δεινότητος κατάπλου, Navium terroris appellentium. Diodor. 5, 39: Θρασεῖς δ' εἰσὶ καὶ γενναῖοι ... καὶ πρὸς τὰς ἐν τῷ βίῳ περιστάσεις τὰς ἐχούσας δεινότητας.] || Δεινότης, Acrimonia mentis, Perspicacitas et solertia, Bud. [Prudentia, Gl.] Aristot. Eth. [Nicom.] 6, p. 53 [c. 13]: Ἔστι δή τις δύναμις ἣν καλοῦσι δεινότητα· αὕτη δέ ἐστι τοιαύτη κ. τ. λ. Dem. De cor. [p. 318, 8] δεινότητα et ἐμπειρίαν pro eod. ponit; quo fortasse modo exp. possit δεινότης πολιτική. [Sollertia. Chrys.

De sac. 6, 8, p. 246. Routh. Diodor. 17, 30 : Ἀνὴρ A θαυμαζόμενος ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ δεινότητι στρατηγίας. Dionys. Hal. Ant. Rom. 2, 4 : Πολλὴν σύνισμεν δεινότητα, πολλὴν δὲ σοφίαν, οὐ λόγῳ μᾶλλον ἢ ἔργῳ μαθόντες.] || Rursum Aristot. scribit πανουργίαν esse δεινότητα οὐκ ἐπαινετήν. [Malitia, Iniquitas, Gl.] Quo pertinet et illa signif., qua pro Calliditate et vafritie capitur; ut quidam exp. in Dem. De cor. : Καὶ ὅση δεινότης ἦν ἐν τῷ Φιλίππῳ θεάσασθε. || Etiam Facultas dicendi, Eloquentia. Thuc. 3, [37] : Μὴ δεινότητι καὶ ξυνέσεως ἀγῶνι ἐπαιρομένους· alibi, Διὰ δόξαν δεινότητος. Interdum vero dicitur ἡ περὶ λόγους δεινότης, vel δεινότης ἡ ἐν τοῖς λόγοις, Isocr. [p. 2. Diodor. 17, 15 : Τῇ τοῦ λόγου δεινότητι πάντα κατεργασάμενος. Demosth. p. 307, 26 : Τί γὰρ ἡ σὴ δεινότης εἰς ὄνησιν ἥκει τῇ πατρίδι; Antiphon p. 129 fin. St. : Ἐάν τι ὀρθῶς εἴπω, ἀληθείᾳ μᾶλλον ἢ δεινότητι εἰρῆσθαι. Ælian. V. H. 7, 19 : Λόγων δεινότητι. Tzetz. Hist. 6, 444 : Οὕτω γὰρ δράσας καὶ εἰπὼν δεινότητος μισθόδῳ.] || Δεινότητα etiam habere dicitur oratio, quæ assurgit. [Demetr. Phal. B § 7 : Τῶν δὲ μικρῶν κώλων κἂν δεινότητι χρῆσίς ἐστι· δεινότερον γὰρ τὸ ἐν ὀλίγῳ πολὺ ἐμφαινόμενον καὶ σφοδρότερον· διὸ καὶ οἱ Λάκωνες βραχυλόγοι ὑπὸ δεινότητος.]

[Δεινοφόρος, ὁ, ἡ, Horrenda ferens. Io. Geom. H. 4, 14 : Δεινοφόροισι τύχαις.]

[Δεινόφρων, ὁ, ἡ, Terribilia cogitans. Theodos. Acroas. 2, 83 : Γέρων ... δ. Boiss. Hesych. : Λυκόφρων, δεινόφρων, ὑψίφρων.]

[Δεινοψίη, ἡ, Difficultas videndi, interpr. Coraes ap. Hippocr. De art. s. 21, p. 7, 36 : Ἰητρικὴ δὲ τοῦτο μὲν τῶν ἐμπύων, τοῦτο δὲ τὸ ἧπαρ ἢ τοὺς νεφροὺς, τοῦτο δὲ τῶν ξυμπάντων ἐν τῇ νηδύϊ νοσεόντων ἀποστερουμένη τῇ δεινοψίῃ τὰ πάντα πάντες ἱκανωτάτως ὁρῶσιν, ὅμως ἄλλας εὐπορίας συνεργοὺς ἐφεῦρε. Nisi leg. sit δυσοψίη. Sententiæ non disconveniret τῇ ὄψει ἰδεῖν, ut est p. 6, 51. L. Dindorf.]

Δεινόω, sicut δεινοποιῶ, q. d. Grave s. Atrox reddo, Exaspero, Exaggero, Amplifico. Thuc. 8, [74] : Ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων [Ἀθηνῶν]. Sic Plut. [Pericl. c. 28] : Δεινῶσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφοράς. [Longin. De subl. 3, 1 : Τεθόλωται τῇ C φράσει, καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδείνωται. Gatak.] Δεινοῦσι, Hesychio φοβεροῦσι. At δεινουμένην, quod Suid. exp. πατουμένην, in h. l. [Callimachi fr. 51, a] : Δεινουμένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἅλωα, ad Δεινέω potius referendum est : si tamen ea scriptura mendosa non est; nam corripienda videtur secunda hujus participii syll., ut fiat hexameter. [Scr. esse δινομένην intellexit Ruhnk. Ep. cr. p. 179. Concidunt igitur tum superiora tum quæ iterum HSt. de eod. verbo :] A superiore δεῖνος signif. τὴν δείνην s. δίνησιν, est verb. Δεινόω, Contorqueo, In orbem circumago, i. q. δεινέω s. δεινεύω.

[Δεινώ, οῦς, ἡ, Dino, f. Phorci, Apollod. 2, 4, 2, 4.]

[Δείνων, ωνος, ὁ, Dino, n. pr. Spartani Xen. Hist. Gr. 5, 4, 33; 6, 4, 14; Rhodii ap. Polyb. 27, 6 etc. Scriptorem cognominem sæpe citat Athenæus, Lucian. Macrob. c. 15, Diog. L. etc. L. Dind.]

Δεινωπὸς, ὁ, ἡ, Qui truci est vultu, Torvus. Hesiod. Scut. [250.]

D Δεινῶς, Terribiliter, Horrende, Horrendum in modum, Mirum in modum, Mire. Plut. Lyc. [c. 11] : Αὐτός τε δ. διετέθη περὶ τὸν ἄνδρα, Miro quodam affectu præditus fuit erga illum. Quidam autem pro Vehementer dixit ap. Athen. 9, [p. 385, C] : Νῦν γὰρ πεινῶν, δεινῶς πως εἴμ' ἐπιλήσμων. [Herodot. 1, 44 : Περιημεκτέων τῇ συμφορῇ δ. 2, 102 : Δ. γλιχομένοισι περὶ τῆς ἐλευθερίης· 3, 152 : Δ. ἦσαν ἐν φυλακῇσι οἱ Βαβυλώνιοι, οὐδὲ σφεας οἷός τε ἦν ἑλεῖν· 5, 29 : Δ. οἰκοφθορημένους· 9, 35 : Ἐδέοντο δ. τοῦ Τισαμενοῦ. Id. c. adj. 2, 76 bis : Μέλαινα δεινῶς· 149 : Ἄνυδρος δ. Conf. 3, 5. Æschin. p. 14, 11 : Τόπον μὲν πολὺν, δ. δ' ἐξηγριωμένον ὑπὸ τούτου· 33, 22 : Δεινῶς ἀσχημονεῖν. Quo respicere videtur Herodian. p. 446 Piers. Soph. OEd. T. 747 : Δ. ἀθυμῶ· El. 805 : Ἀλγοῦσα κὠδυνωμένη δ. Xen. Ἀπομν. 2, 6, 28 : Δ. ὥρμημαι· 6, 2, 26 : Δ. ἐπεφόβηντο. Lucian. Imag. c. 1 : Θέαμα ... δ. βίαιον. L. D. Δεινῶς μέλαν, Ælian. N. A. 4, 52. Wakef.] Sic et δεινῶς [immo αἰνῶς] Hom. pro λίαν. In VV. LL. ex Eur. [Iph. A. 1257] affertur, Δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, pro Arduum est me hæc audere efficere. Et δεινῶς ἔχω pro δεινοπαθῶ. [Xen. An. 6, 4, 23 : Ἐπεὶ δὲ ἑώρα τοὺς ἀνθρώπους ὡς εἶχον δ. τῇ ἐνδείᾳ· conf. Cyr. 6, 1, 20. It. δεινῶς φέρω, Herodot. 2, 121 : Ἀνακρεμαμένου δὲ τοῦ νέκυος τὴν μητέρα δ. φέρειν. Confus. c. αἰνῶς v. ap. Heyn. ad Il. Γ, 158 suppl., Herodot. 4, 52.]

Δείνωσις, εως, ἡ, quæ et δεινολογία, Exaggeratio hujusmodi. Sed peculiariter appellatur Oratio, quæ, ut scribit Fabius [6, 2], rebus asperis, indignis, invidiosis vim addit. Idem alibi [8, 3 extr.], Præcipua tamen δείνωσις in exaggeranda indignitate, et in ceteris altitudo quædam. Hoc nomine quidam et Epilogi partem peculiariter appellarunt. [Plato Phædr. p. 272, A : Βραχυλογίας καὶ ἐλεινολογίας καὶ δεινώσεως. Longin. De subl. 11, 2 : Εἴτε διὰ τοπηγορίαν εἴτε δείνωσιν· 12, 5 : Καιρὸς δὲ τοῦ Δημοσθενικοῦ μὲν ὕψους καὶ ὑπερτεταμένου ἔν τε ταῖς δεινώσεσι καὶ τοῖς σφοδροῖς πάθεσι. Hippocr. p. 391, 3 : Ὀφρύες δεινώσεως μετέχουσι, vertitur, Supercilia quodammodo amplificantur.]

Δείνωσις, εως, ἡ, ab Hesych. exp. συστροφὴ, Conversio : a Suida σκότωσις, Oculorum caligo cum vertigine capitis, quæ et σκοτοδινία dicitur.

Δεινωτικῶς, Exaggeratorie, Cum exaggeratione.

Δεινωτὸς, ἡ, ὸν, Tornatus. Hesych. δεινωτὴν [ex Hom. Il. N, 407, ubi v. Heyn., et Brunck. ad Apollon. 4, 222 in append.] exp. πεποικιλμένην ἐν κύκλῳ, τετορνευμένην· afferens et δεινωτοῖς pro κυκλοτερέσι, πεποικιλμένοις. Sed hæc, uti supra dixi, sine diphthongo etiam per ι solum scribuntur, ut suo loco videbis.

Δεινώψ, ωπὸς [ῶπος], ὁ, ἡ, Qui truci est vultu, Torvus : unde δεινῶπες Eumenides, Soph. OEd. Col. [84 : Ὦ πότνιαι δεινῶπες.]

Δεῖξις, ἡ, Ostensio, vel potius Ostentatio [Gl.]. Herodian. 1, [15, 5] : Εὐτοξίας μᾶλλον ἢ ἀνδρείας παρέχοιτο δεῖξιν, Jaculandi potius scientiam quam fortitudinem ostentaret, Polit. [Ostensionis s. Monstrationis signif. dixit schol. Hom. Il. Υ, 357 : Κατὰ δεῖξιν λέγεται (τοσούσδε). Schæf. Pollux 3, 95 : Δ. ὁδοῦ. Eust. Il. p. 1072, 56 : Ἡ ἀντωνυμικὴ δεῖξις, i. q. antea dixerat ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία.] Est etiam Indicium, Argumentum, ut ap. Eund. 2, [3, 12] : Ἀλλὰ δεῖξιν καὶ πίστιν εὐνοίας. [Est etiam ubi verti licet Exemplum. Eust. Od. p. 1618, 43 : Νῦν δὲ ἀρκεῖ πρὸς δεῖξιν τὸ Φίλιππος Βίλιππος. L. D. Specimen artis publice editum, quæ aliis ἐπίδειξις, Machō ap. Athen. 6, p. 245, E : Ἀποδώσω δ' ἐγὼ αὐτῶν πολὺ πλείους (λίθους), φησὶν (citharœdus) ἐκ τῆς δείξεως. Sigillatim de recitatione publica sophistæ aut oratoris, ib. p. 270, D : Ἀγορᾶς πληθυούσης· οὕτως γάρ τις τῶν σοφῶν τὴν τῶν δείξεων ὥραν ἐκάλει. Id. 3, p. 98, C : Δεῖξίν ποτε λόγων δημοσίᾳ ποιούμενος. Schweigh. Ib. 14, p. 620, C : Λυσανίας ... Μνασίωνά τὸν ῥαψῳδὸν λέγει ἐν ταῖς δείξεσι τῶν Σιμωνίδου τινὰς ἰάμβων ὑποκρίνεσθαι. L. D.] || Δοῦναι δεῖξιν κατά τινος, sicut δοῦναι φάσιν, Instituere accusationem contra aliquem, et eum deferre, Bud. 227. [|| Diog. L. 4, 38 : Ἐλευθέριος δὲ ὢν καὶ ἀφιλαργυρώτατος εἰς τὰς ἀργυρικὰς δείξεις ἀπήντα πρῶτος, h. e. interprete Salm. De fœn. trap. p. 547, Ad mensas argentariorum, s. ostensiones argenti in mensis trapezitarum expositi.]

[Δεῖος, ὁ, Dius, n. pr. viri ap. Boeckh. C. I. vol. 1, p. 328, 16, 19, 20; 329, 36. L. Dind.]

[Δεῖος. V. Δέος.]

[Δεῖος, nomi musici nomen ap. Plut. Mor. p. 1132, D, sed vitii suspectum. Cit. Kall.]

[Δειπάτυρος, θεὸς παρὰ Στυμφαίοις, Hesych.]

[Δειπναγωγὸς, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Ep. p. 39.]

Δειπνάριον, τὸ, Cœnula [Gl.], Epigr. [Anth. Pal. 11, 10 : Τὸν τοῦ δειπναρίου νόμον οἴδατε.] Et [Diphilus ap.] Athen. 4, [p. 156, F] : Τὸ δειπνάριον ἀνθηρὸν, γλαφυρὸν ἦν [ἦν, γλ.] σφόδρα. [At Clem. Alex. t. 1, p. 165, 17 : Δειπνάρια τινα, κνίσσης καὶ ζωμῶν ἀποπνέοντα. Et ib. 24 : Δ. τε, καὶ ἄριστα, καὶ δοχάς. Hase.]

[Δειπναρχέω, Cœnæ præsideo. Theod. Prodr. in Lazer. 2 Misc. 566. Boiss.]

[Δειπνεὺς, έως, ὁ, nomen dei cujusdam, qui a cocis in Achaia colebatur; ἀπὸ τῶν δείπνων σχὼν τὴν προσηγορίαν Athen. 2, p. 39, C.]

Δειπνέω, [ήσω et ήσομαι. Act. præter locos in-

ferius citandos. Aristoph. Av. 464 : Δειπνήσειν μέλλομεν; fr. ap. Hesych. v. Οὐ γὰρ ἄκανθαι : Χωρεῖ δ' ἄκλητος ἀεὶ δειπνήσων· οὐ γὰρ ἄκανθαι. Athen. 7, p. 276, C : Εἶτα πῶς δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα; Diod. 11, 9 : Ὡς ἐν Ἅδου δειπνησομένους, iisdemque verbis Plut. Mor. p. 225, D. Galen. vol. 4, p. 35=11, 6 : Εἰς ἑσπέραν δειπνησόμενος. Perf. δεδείπνηκα Menand. ap. Antiatt. Bekk. p. 89, 29], Cœno. Hom. Od. E, [95] : Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. [P, 359 : Εὖθ' ὁ δεδειπνήκει. Et alibi sæpius aor. Thucyd. 3, 112 : Ὁ δὲ Δημοσθένης δειπνήσας ἐχώρει.] Xen. Cyrop. 4, [5, 1 et ubi it. est fut. 5, 3, 35] : Δειπνήσω καὶ ἀμφιέσομαι καὶ καθευδήσω· ap. Athen. 4, [p. 156, C] : Ἀλλ' ἔστιν, ὦ πάτερ, κομιδῇ μεσημβρία, Ἡνίκα καὶ [l. γε] τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεών. Interdum habet et casum adjunctum, accus. sc.; ut Hesiod. [Op. 440] : Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον. Et δειπνεῖν ἀλλότρια, Xen. [Conviv. 1, 11] et Athen. [4, p. 165, B, ex Eurip. et Nicomach. 6, p. 291, C. Id. 6, p. 270, D : Λογάρια δειπνοῦμεν.] Apud Aristoph. Pl. [890] : Ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσετον. Lucian. [Dial. mort. 10, 11] : Δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, Cœnam sumet opiparam. Notandum vero aliquando simpl. pro Comedere poni : quæ signif. in quibusdam jam citatis exx. locum habere potest. In Od. O, [396] : Ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι Δειπνήσας, sunt qui exp. Pransus aut γευσάμενος : potest tamen exp. etiam, Postquam (pridie) cœnasset. [De canibus Callim. Lav. Min. 115 : Ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα τουτάκι δειπνησεῦντι.] Et Δείπνημι, quod a Δειπνέω fit, ut a φιλέω φίλημι, a διζῶ δίζημι, pro eod. Unde [immo a δειπνέω, quum nihili sit δείπνημι, ut ἠριστάναι pro ἠριστηκέναι] ap. Athen. 10, [p. 422, E, F] : Ἐπεὶ πάλαι δεδείπναμεν. Ibid. : Ὃν χρὴ δειπνάναι ἡμᾶς, πάρεστι πάλαι, ex Alexide comico et Eubulo. [Et Antiphane, Ἀλλὰ πρὶν δεδειπνάναι ἡμᾶς πάρεσται (unde verba ἡμᾶς πάρεσται illata sunt loco Eubuli, sed omittuntur in libris melioribus), et Aristophane, Οἴομαι δεδειπνάναι, Πρὶν δεδειπνάναι, et Platone et Epicrate.]

[Δειπνήεις, εσσα, εν.] Δειπνήεντα, Hesychio δειπνοφόρα, Cœnifera.

[Δειπνησείω, Cœnaturio, Gl.]

[Δειπνηστήριον. V. Δειπνιστήριον.]

[Δειπνηστός. V. Δειπνητός.]

[Δειπνητέον, Cœnandum. Theod. Prodr. p. 413.]

[Δειπνητήριον, τὸ, Cœnaculum, Gl. Joseph. B. J. 2, 8, 5 : Καθαροὶ, καθάπερ εἰς ἅγιόν τι τέμενος, παραγίνονται τὸ δ. Etym. M. p. 561, 12 : Λέσχαι παρὰ Βοιωτοῖς τὰ κοινὰ δειπνητήρια. Eadem Zonar., Hesych. vero in Λέσχη, δειπνιστήρια. Id. Hes. : Ἱστιατορία, δειπνητήριον (δειπνητόριον Bachman. An. vol. 1, p. 264, 1, Ἱστιατόρια, δειπνητόρια Phot., Ἱστιατορία, δειπνητορία Suid., Ἑστιατορεῖον, δειπνοκλητόριον Zon. vol. 1, p. 880.) Ap. Hes. aut ἱστιατόριον aut δειπνητήριον scrib. videtur cum Angl.]

[Δειπνητὴς, οῦ, ὁ, Cœnator, Gl. Polyb. 3, 57, 7 : Παραπλήσιόν τι πάσχοντες τοῖς λίχνοις τῶν δειπνητῶν.]

Δειπνητικὸς, ἡ, ὸν, Cœnandi desiderio captus, q. d. Cœnabundus; ut Athen. 9, [p. 404, D] : Ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνητικὸς, Πρὸς τὸ [τῷ] φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιαν ἔστ' ἔχων. Item q. d. Cœnatorius, s. ad cœnam pertinens; ut ap. Eund. 4, [128, A] : Ἑκατέρων οὖν σώζονται δειπνητικαί τινες ἐπιστολαί.

[Δειπνητικῶς, q. d. Cœnatorie. Aristoph. Ach. 1015 : Ἄκουσας ὡς μαγειρικῶς κομψῶς τε καὶ δ. αὑτῷ διακονεῖται;]

[Δειπνητόριον. V. Δειπνητήριον.]

Δειπνητὸς, ὁ, i. q. δεῖπνον [Cœna]. At δείπνητος cum acc. in antepen. Cœnæ tempus, sicut ἀμητὸς et ἄμητος, Eust. [p. 1814, 39 et Suid.] Et Δειπνηστὸς, ὁ, i. q. δείπνητος, Cœnæ tempus. Od. P, [170] : Ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνηστὸς ἔην, καὶ ἐπήλυθε μῆλα Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν. Nicander Ther. [761] : Ἀκρόνυχος δειπνηστός. Notandum vero ap. Hesych. scribi Δειπνηστὺν quasi a nom. δειπνηστύς [c. interpr. τὴν τοῦ δείπνου ὥραν. In l. Hom., unde et δειπνητὸς petitum, est etiam var. δείπνιστος, ut δορπιστὸς inter et δορπηστὸς variari solet in libris. Etym. M. p. 262, 45 : Δειπνιστὸς, ἔστι δειπνῶ δειπνιστὸς, Ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνηστὸς ἔην· περισσὸν τὸ σ· διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· ἀπὸ τοῦ δειπνίζω δείπνιστος. Ὧρος.]

A Δειπνίας, ὁ, Vicus Thessaliæ, ubi cœnasse ferunt Apollinem. [Steph. Byz. : Δειπνιάς (sic), κώμη Θεσσαλίας περὶ Λάρισσαν, ὅπου φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα δειπνῆσαι πρῶτον, ὅτε ἐκ τῶν τέμπεων καθαρθεὶς ὑπέστρεψε, καὶ τῷ παιδὶ τῷ διακομιστῇ τῆς δάφνης ἔθος εἰς τήνδε παραγενομένῳ δειπνεῖν. Καλλίμαχος τετάρτῃ, Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δειδέχαται. Τὸ ἐθνικὸν Δειπνιεὺς, ὡς Ἀφροδισιεὺς καὶ Ὀρθωσιεύς.]

Δειπνίδιον, τὸ, Cœnula.

[Δειπνιεύς. V. Δειπνιάς.]

Δειπνίζω, ίσω, Cœna excipio, Cœnam præbeo, [Cœno, Gl.]. Od. Δ, [535] : Καὶ κατέπεφνε Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. [Conf. Λ, 411.] Plut. De frat. am. [p. 481, B] : Ποῖος δ' ἂν ἦν ὁ Ἀτρεὺς, εἰ τοιαῦτα δειπνίσας τὸν ἀδελφὸν ἐγνωμολόγει πρὸς τοὺς παῖδας; [Mor. p. 92, E, ubi v. Wyttenb.] : Οὐ διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, οὐδέ γε βοὰς δεδειπνισμένων θεάτρων, οὐδὲ τιμὰς καὶ προεδρίας, Acclamationes epulo conductas. Et, [Οἴεσθαι δ' ἔφη ἐπισκώπτων καὶ τὴν Κίρκην ὗς ποιεῖν] τοιούτοις πολλοὺς δειπνίζουσαν, Xen.
B [Ἀπομν. 1, 3, 7. Id. Cyrop. 4, 5, 5 : Δειπνίσας τοὺς Πέρσας, etc. Duplici acc. Matro ap. Athen. 4, p. 134, D : Δεῖπνά μοι ἔννεπε, Μοῦσα, ... ἃ Ξενοκλῆς ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις δείπνισεν ἡμᾶς.]

[Δειπνίον, τὸ, Cœnula. Aristoph. ap. Hesych. v. Οὐ γὰρ ἄκανθαι : Τούτῳ τῷ δειπνίῳ.]

[Δειπνιστήριον. V. Δειπνητήριον. Gl. : Δειπνηστήριον, Cœnaculum. Ubi f. leg. Δειπνιστήριον. Angl.]

[Δειπνῖτις, ιδος, ἡ, Cœnatoria. Dio Cass. 69, 28 : Στολῇ τῇ δειπνίτιδι.]

[Δειπνογάμιον, τὸ, Cœna nuptialis. Constant. Man. Amat. 5, 42. Boiss.]

[Δειπνοθήρας, ὁ, Cœnæ s. epularum captator. Philo Jud. vol. 1, p. 665, 46.]

[Δειπνοκλητόριον, τὸ, Invitatio ad cœnam. Eust. Il. p. 766, 58 : Τὰ ἔξω οἴκου γινόμενα δειπνοκλητόρια. Ducang. : « In Lex. Ms. Cyrilli Ἑστιατόριον exp. δειπνοκλητόριον. » Conf. Δειπνητήριον.]

Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, Qui ad cœnam convivas vocat, Vocator, ut Lat. appellant. Citat Athen. [4,
C p. 171, B] ex Artemid. pro synon. τοῦ ἐλέατρος. [Quidam codd. Matth. 20, 27. Hesych. Wakef. Eust. Od. p. 1413, 3. Ducang. : « Δ. in Lex. Ms. Cyrilli exp. ἑστιάτωρ. »]

Δειπνολογία, ἡ, poema ita ab Archestr. illo inscriptum; cujus argumenti est et Cleostrati Γαστρονομία : de quibus Athen. 6. [1, p. 4, E. Hesych. : Δειπνολογία, οἱ περὶ δείπνου λόγοι.]

Δειπνολόγος, ὁ, ἡ, Qui de cœnis loquitur : qua signif. Archestratus ille δειπνολόγος ab Athen. [1, p. 29, A] dicitur, quem alibi ὀψοδαίδαλον vocat.

Δειπνολόχος, ὁ, ἡ, Cœnis insidians, Cœnipeta. Hesiod. Op. [702] : Τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο, Δειπνολόχης, ubi δειπνολόχης Att. pro δειπνολόχου positum est. [Gaisf. ad l. Hes. : « Δειπνολόχου e Ms. Stobæi vol. 3, p. 32 dedit Brunck. Sic et Zonar. vol. 1, p. 479. Etym. M. p. 262, 48 : Δειπνολόχος, κλεπτοφόρος. Καὶ Ἡσίοδος, γυναικὸς δειπνολόχης, τῆς κακὰ λοχούσης. Eust. Od. p. 1508 : Δειπνολόχη γυνὴ λέγεται ἡ ἁπλῶς ἐνεδρεύουσα τοῖς βρώμασι. » Masc. Orac. Sibyll. 2, p.
D 281 : Δειπνολόχοι καὶ κλεψίγαμοι.]

Δειπνομανὴς, ὁ, ἡ, Qui insano cœnarum convivalium amore ducitur. Timo Phlias. [Epigr. 32] ap. Athen. [4, p. 162, F] : Δειπνομανὲς νεκροῦ ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἀκύλιστον, de Antigono Carystio, qui rogatus quid utilitatis e philosophia ad eum rediisset, respondit, Ἀσυμβόλως δειπνεῖν.

Δεῖπνον, τὸ, Cœna, ut tradit Plut. [Mor. p. 726, C] dicens, δεῖπνον ap. Romanos κοινὰ vocari διὰ τὴν κοινωνίαν : addensque duas ibi h. v. etym., ὅτι τῶν πόνων διαναπαύει· ut accipitur Il. A, [86] : Ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον, postquam ἐκορέσσατο χεῖρας Τάμνων δένδρεα μακρά· vel, δεῖπνον dici quasi διαπεπονημένον, quod non tam facile ut ἄριστον paretur. Xen. Hell. [6, 1, 4] : Καὶ ὅταν σπεύδῃ ἄριστον καὶ δεῖπνον ποιησάμενος ἅμα πονεῖσθαι. Plutarch. [Mor. p. 180, A; conf. Alex. c. 22] : Ἔφη κρείττονας ἔχειν αὐτὸς ὀψοποιοὺς, πρὸς μὲν ἄριστον τὴν νυκτοπορίαν, πρὸς δὲ δεῖπνον, τὴν ὀλιγαριστίαν· De fort. Alex. [p. 338, C] : Νύκτα μὲν ἐν δείπνοις, ἡμέραν δὲ ἐν ἀρίστοις ἐπιλεί-

πουσαν. Athen. 3, [p. 108, C] : Δείπνου πρόδρομον ἄριστον. [Tempori certo δεῖπνον primus quem sciam ascribit Æschyl. fr. Palamed. ap. Athen. 1, p. 11, D, ubi Palamedes de se : Σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα. Nam de simili ap. Hom. usu infra dicetur. Etym. M. p. 262, 35 : Δεῖπνος (de qua forma v. in Δεῖπνος), τὸ παρ' ἡμῖν ἄριστον λεγόμενον· ὅθεν καὶ δειπνῶ, δόρπος δὲ ὁ ἑσπερινός. ... Δεῖπνον, ὁ καιρὸς τῆς τροφῆς καὶ ἡ ἐν τοιῷδε καιρῷ διδομένη τροφή· οἱ δὲ κωμικοὶ οἱ νεώτεροι συγχέουσι τὸν καιρὸν, ἑσπερινὴν τροφὴν δεῖπνον ὀνομάζοντες, ὡς καὶ νῦν.] || Accipitur etiam pro Cœna convivali aut Epulo. Quo pertinet δεῖπνον ποιεῖν, Chrys. ; δεῖπνα δειπνεῖν, Lucian. [De merc. cond. 3, et alibi]; πρὸς δεῖπνον καλεῖν ap. diversos scriptt. ; δεῖπνα ἀσύμβολα, item δεῖπνα συναγώγιμα, Athen. [8, p. 365, B.] Ap. Hom. gramm. nunc πρωϊνὸν ἔμβρωμα esse volunt quasi μεθ' ὃ πονεῖν δεῖ, nunc τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα. [V. Etym. l. c. Illa signif. capere licet Il. B, 381 : Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον ... ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ. Et ib. 399. Θ, 53 : Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, coll. v. 1 et 66. Altera locum supra cit. Λ, 86 : Ἦμος δὲ δρυτόμος κ. τ. λ., ubi δόρπον reponebat Zenodotus. Sed rectius ap. Hom., ubicunque dicitur de hominibus, vertitur Cibus vel Epulæ, ut omnis absit vel matutini vel pomeridiani temporis cogitatio. Aliter, sed minus recte, ut videtur, instabilem apud Hom. hujusmodi nominum usum explicat Heyn. ad Ω, 124.] Athen. certe 7, [p. 276, D] νυκτερινὰ δεῖπνα ad differentiam aliorum dixisse videtur. At Od. Ω, [214] : Δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, Eust. exp. διὰ δεῖπνον σφάζετε. || Καταχρηστικῶς et pro Ipso cibo, unde Hesiod. [Op. 207], δεῖπνον ποιεῖν pro τροφὴν, Comedere; item et pro Pabulo jumentorum, Il. B, [383] : Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν, i. e. χόρτον. [Æsch. Suppl. 801 : Ὄρνισι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν. Ælian. V. H. 1, 12 : Τὰ λοιπὰ τῶν σπερμάτων, ὅσα μυρμήκων δεῖπνόν ἐστι· 12, 27 : Ἀπολείπειν αὐτοὺς κυνῶν δεῖπνον εἶναι. Anth. Pal. App. 129 : Ἄγκειμαι μέγα δεῖπνον ἀμετροβίοις κοράκεσσιν.] At δεῖπνα θαλάσσης a Nonno dicuntur Pisces. [Plur. de una cœna, ut lat. Epulæ, Eur. Or. 1008 : Τά τ' ἐπώνυμα δ. Θυέστου, et alibi. Nonn. Dion. 3, 419 : Πιαλέης ἐκέχυτο πεπαυμένα δεῖπνα τραπέζης. Tzetz. Hist. 1, 451 : Ὑπέστρεψε δ' ὁ Ἥλιος, ὡς μυσαχθεὶς τὰ δεῖπνα. Phrasi ἀπὸ δείπνου post Hom. Il. Θ, 54 : Ἀπὸ δ' αὐτοῦ (δείπνου) θωρήσσοντο, utuntur Herodot. 1, 133 : Τοὺς Ἕλληνας σιτεομένους, πεινῶντας παύεσθαι, ὅτι σφι ἀπὸ δείπνου παραφορέεται οὐδὲν λόγου ἄξιον, idemque in formulis εἶναι vel γενέσθαι ἀπὸ δείπνου 1, 126; 2, 78 et alibi, Lynceus ap. Athen. 3, p. 75, E, Ælian. V. H. 12, 1 et quem Wakef. citat Ach. Tat. 1, 5. L. DINDORF.]

[Δειπνοπίθηκος, ὁ, Cœnæ simius, Parasitus. Phryn. Bekk. An. p. 34, 29 : Δ. ὁ δείπνου ἕνεκα πιθηκίζων καὶ ὑποθωπεύων κόλακος τρόπον. ἴ]

Δειπνοποιέω, quod ejus est, qui cœnam condixit ap. se. Bud. ex Alciphr. [2, 1] : Λοιπὸν ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν πονεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι, τὰ δὲ δειπνοποιεῖν. [Polyæn. 6, 7, 2 : Δειπνοποιήσας τὰ σπλάγχνα παρέθηκε τοῖς συνωμόταις. SCHÆF.] At Δειπνοποιέομαι, Med., eid. Bud. Cœnam mihi apparo, Epulor in cœna, Cœno. Thuc. [4, 103 : Δειπνοποιησάμενος ἐχώρει τὴν νύκτα·] 8, [101] : Δειπνοποιοῦνται ἐν Ἀργινούσαις. Xenoph. [quum multis aliis locis tum Cyrop. 5, 2, 6] : Διῃροῦντό τε ταῦτα καὶ ἐδειπνοποιοῦντο. Idem [Hipparch. 7, 12] : Ἀριστῶσι καὶ δειπνοποιουμένοις ἐπιχειρεῖν. [Æneas Tact. c. 7, p. 26 : Δειπνοποιεῖσθαι (σημαίνειν).]

[Δειπνοποιΐα, ἡ, Convivii instructio. Diod. 17, 37 : Ἐτρέπετο πρὸς ἄνεσιν καὶ δειπνοποιΐαν.]

Δειπνοποιός, Qui cœnam parat aut convivia.

[Δεῖπνος, ὁ, Cœna, forma novitia pro τὸ δεῖπνον, illata libris nonnullis Diodori 4, 3. Chr. Pasch. p. 423, 17 : Τὸν μυστικὸν δεῖπνον. Schol. Arist. Pac. 564 : Τὸν δεῖπνον. Alia exx. v. ap. Schæf. ind. ad Bast. Ep. crit. p. 61, ipsumque Bast. ad Greg. p. 772, et Has. ad Leon. p. 239, B. Conf. Etym. l. in Δεῖπνον cit. et Zon. p. 475. Fefellerat hæc forma ap. Suid. v. Ζοφοδορπίας HSt. in eo voc.]

Δειπνοσοφιστής, ὁ, Qui inter cœnandum s. in cœna philosophatur. Dipnosophistæ ab Athen. [1, p. 2, A, ubi v. Casaub., et alibi] dicuntur quos Larensius civis Romanus κατὰ πᾶσαν παιδείαν ἐμπειροτάτους ἐν τοῖς ἑαυτοῦ διαιτυμόνας ἐποιήσατο.

Δειπνοσύνη, ἡ, Cœna. [Matro ap.] Athen. [4, p. 134, F] : Χαιρεφόων πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς, Νήστης, ἀλλοτρίων εὖ εἰδὼς δειπνοσυνάων, pro δείπνων.

Δειπνοτήριον, τὸ, Cœnaculum, VV. LL. quasi a δειπνόω : nisi forte δειπνητήριον melius scribatur, a δειπνέω. [Ex Plut. Lucullo c. 41, ubi pro δειπνοτήριον vel δειπνωτήριον alii libri recte δειπνητήριον.]

[Δειπνοφαγία, ἡ, Cœnæ voratio. Theod. Prodr. p. 354. ELBERLING.]

Δειπνοφορία, ἡ, Cœnæ portatio, quod Poll. [6, 102] citat ex Isæo. [Intell. sollemnis δειπνοφορία, de qua Lex. rh. Bekk. An. p. 239, 7 : Δ. γάρ ἐστι τὸ φέρειν δεῖπνα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν Ἕρσῃ καὶ Πανδρόσῳ καὶ Ἀγραύλῳ· καὶ τοῦτο ἐποίουν οἱ πολλοί· φιλοτιμίας γὰρ εἴχετο.]

Δειπνοφόρος, ὁ, ἡ, Cœnam ferens, Ad cœnam ferendam comparatus; Suid. : Δειπνοφόροι, αἳ φέρουσι [αἱ φέρουσαι est ap. S.] τοῖς κατακεκλιμένοις [l. κατακεκλειμ.] ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ τὰ δεῖπνα. [Harpocr. : Δειπνοφόρος, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. Λέγεται δὲ καὶ τὰς δειπνοφόρους καταλέγεσθαι νῦν, ὅτι αἱ τῶν κατακεκλειμένων παίδων μητέρες εἰσέπεμπον καθ' ἡμέραν αὐτοῖς τροφὴν εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ἐν ᾧ διῃτῶντο, καὶ αὗται συνῄεσαν ἀσπαζόμεναι τοὺς ἑαυτῶν. Lex. rh. post verba in Δειπνοφορία cit. : Φιλόχορος δέ φησι τὰς μητέρας τῶν δὶς ἑπτὰ παίδων τῶν κατακλεισθέντων, ἵνα πεμφθῶσι τῷ Μινωταύρῳ, πέμπειν καθ' ἡμέραν αὐτοῖς δεῖπνον καὶ φοιτᾶν πρὸς αὐτοὺς, καὶ μετὰ τὴν ὑποστροφὴν ὥσπερ εὐχὴν ἀποδιδόντας ἐν τῇ ἑορτῇ ἄγειν τοὺς παῖδας τὰ δεῖπνα, καλουμένους δειπνοφόρους.] At Hesych. tradit, παρὰ Ἀθηναίοις ἐν τῇ τῶν ὀσχοφορίων ἑορτῇ καθίστασθαι τοὺς δειπνοφόρους. Pollux 6, [13] : Ἵνα δὲ (ἔγκειται) τὰ ὄψα, κίστη ὀψοφόρος ἢ κίστη δειπνοφόρος. Utitur h. v. et Lysias teste cod. Poll. [6, 102. Memorat et Plut. Thes. c. 23. Communi signif. de ardeola avi Aristot. H. A. 9, 18 : Τῶν δ' ἐρωδιῶν ὁ μὲν πέλλος, ὥσπερ εἴρηται, ὀχεύει μὲν χαλεπῶς, εὐμήχανος δὲ καὶ δειπνοφόρος καὶ ἔπαγρος. Et 34, de ossifraga : Ἡ δὲ καλουμένη φήνη ἐστὶν εὔτεκνος καὶ εὐβίοτος καὶ δειπνοφόρος καὶ ἤπιος. Hesych. : Δειπνήεντα, δειπνοφόρα.]

[Δεῖρα, δείμοιρα (f. διμοιρία), τράχηλος, διαίρεσις, Collum, Partitio, Hesych. Idem : Δεισιάδα, τὴν μοῖραν, οἱ δὲ διμοιρίαν.]

[Δειραγχής. V. Δειραχθής.]

[Δειράδες, οἱ, Dirades, pagus Atticus, tribus Leontidis. Steph. B., qui ἀπὸ Δειράδου τινὸς (quem heroem dicit in Δέρρα) vocatum tradit, Harpocr., Suid., Lex. rh. Bekk. p. 240, 26. Tribulis Δειραδιώτης sec. eosdem. Plutarch. Alcib. c. 25 : Φρύνιχος ὁ Δειραδιώτης. L. DINDORF.]

[Δειράδης, ὁ, Dirades. V. Δειράδες.]

[Δειράδιον, τὸ, Collare, ut videtur. Pollux 2, 235 : Ἀπὸ δὲ τοῦ δέρματος ὀνόματα δορὰ, δέρις, δειρὴ, δειράδια.]

[Δειραδιώτης. V. Δειράδες et Δειράς.]

Δειράζειν, Hesychio κλέπτειν, Furari. [Δειλανθείς, de quo in Δειλαίνω, confert Is. Voss.]

[Δειραῖος, α, ον, Collaris. Lycophro 994 : Λίνου δ' ἁλισμήκτοιο δειραίαν ἄκραν. Schol. : Τραχηλικὴν ἐξοχήν.]

[Δειραῖος, α, ον, Diræus, gentile a Δείρη, quod v.]

Δειράς, άδος, ἡ, [Collum. Oppian. Cyn. 1, 180 : Νεάτην δὲ γένυν ποτὶ δειράδα νεύοι (equus). WAKEF.] Jugum montis, ἐξοχὴ, κορυφὴ, αὐχὴν τραχηλοειδὴς τοῦ ὄρους, Hesych. Seu νάπη, φάραγξ, ut Idem exp. [Hom. H. Apoll. 281 : Ἔνθεν καρπαλίμως προσέβης πρὸς δειράδα.] Apoll. Rh. 2, [705], ὑπὸ δειράδι Παρνασσοῖο· Soph. Aj. [695] : Κυλλανίας χιονοκτύπου Πετραίας ἀπὸ δειράδος, ubi schol. exp. ἀκρωτηρίου. [Antig. 832 : Τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις δειράδας (Niobe)· Phil. 491 : Τραχινίαν τε δειράδα, ubi δεράδα versus causa reponebat Toup. Emend. vol. 1, p. 114, quam formam Hesychio in gl. sub Δέρη ponenda reddendum suspicabatur Kust. Eur. Phœn. 214 : Ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις Παρνασοῦ, et alibi sæpe utroque numero. Dosiad. Ar. 1, Anth. Pal. 15, 25, 11 : Λισσαῖσιν ἀμφὶ δειράσιν ὅσαι νέμονται Κυνθίαις. Pausan. 6, 21, 3 : Κατὰ τὴν

Σκύρου καλουμένην Δειράδα· et ib. 4. || Formam Lacon. Δειρὰρ, κορυφὴ, annotat Hesych.]

[Δειρὰς, άδος, ἡ, Diras, locus Corinthi. Pausan. 2, 24, 1 : Ἀνιόντων δὲ ἐς τὴν ἀκρόπολιν (Argorum) ἔστι μὲν τῆς Ἀκραίας Ἥρας τὸ ἱερὸν, ἔστι δὲ καὶ ναὸς Ἀπόλλωνος. ... Τὸ δὲ ἄγαλμα τὸ νῦν χαλκοῦν ἐστιν ὀρθὸν, Δειραδιώτης Ἀπόλλων καλούμενος ὅτι καὶ ὁ τόπος οὗτος καλεῖται Δειράς· 25, 1 : Ἡ δ' ἐς Μαντίνειαν ἄγουσα ἐξ Ἄργους ἐστὶν οὐχ ἧπερ καὶ ἐπὶ Τεγέαν, ἀλλὰ ἀπὸ πυλῶν τῶν πρὸς τῇ Δειράδι.]

Δειραχθὴς, ὁ, ἡ, Collo onerosus, ὁ τὴν δειρὴν ἀλγύνων, Suidæ [et Zon. p. 482] in h. l. [Anth. Pal. 6, 179] : Δειραχθὲς εὔβροχον ἅμμα πετηνῶν [πετεινῶν. Δειραγχὲς conj. Brunck.]

Δειρεῖοι, Laconibus λοίδοροι, Convitiatores, Hesych. [Conf. Δειριάω.]

[Δείρη, ἡ, Dire, urbs et promont. Æthiopiæ. Strabo 15, p. 769, 773, 774; Agathem. 1, 3, p. 8; Steph. B., qui addit : Τὸ ἐθνικὸν Δειραῖος· Δήρη Ptolemæo 4, 7, accentu quidem veriore quam est in locis superioribus. Etym. M. p. 262, 53 : Δείρη βαρυτόνως ἡ πόλις. Eust. Od. p. 1967, 24 : Δείρη μὲν πόλις Αἰθιόπων, δειρὴ δὲ ὁ τράχηλος. || Ἔστι καὶ πόλις Ἀθηναίων συμμαχική, Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Δειρή. V. Δέρη.]

[Δειρήτης. V. Δειρίτης.]

[Δειριάω.] Δειριᾶν Laconibus est λοιδορεῖσθαι, Convitiari, Probris s. Convitiis proscindere. [Conf. Δερεῖοι et Δερίαι.]

Δειρῖται, ab Eleis dicuntur οἱ στρουθοὶ, Passeres, ut refert Athen. 9, [p. 392, A, ubi pro δειρίτας libri meliores δειρήτας] e Nicandri Coloph. Γλωσσῶν l. 3.

Δειροκύπελλον, τὸ, Poculum collo oblongo. Lucian. [Lexiph. c. 7] : Ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυήλης μεντορουργὴς, εὐλαβῆ ἔχον τὴν κέρκον, καὶ βομβυλιὸς καὶ δειροκύπελλον. [Schol. : Δειροκύπελλα τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χώνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα.]

[Δειρόπαις, δος, ἡ, Quæ collo parit liberos. Lycophr. 843 : Τῆς δειρόπαιδος μαρμαρώπιδος γαλῆς. Schol. : Τῆς ἐκ τοῦ τραχήλου τεκούσης Γοργόνος, καθάπερ αἱ γαλαῖ.]

Δειροπέδη, ἡ, Torques, Collare, Bud. e Greg., δειροπέδη στήθεσσι περίτροχος. [Idem quod Ducang. ponit Δειροπέζης, ap. Moschopulum (p. 80) ὁ τοῦ τραχήλου δεσμός. Lex. schedogr. ap. Boisson. Anecd. vol. 4, p. 373 : Δειροπέδη δὲ λέγεται δεσμὸς ὁ τοῦ τραχήλου. L. Dindorf.]

Δειρὸς, ὁ, Collis, λόφος καὶ ἀνάντης τόπος, Hesych. [Quibus quum ascriberet Guietus « Ad τὰ δείρη refer », reminiscebatur fort. loci Euphorionis ab Etym. M. p. 223, 16 cit. : Γαιζῆται περὶ δείρεα χρυσοφοροῦντες, ubi δείρεα ducitur a nom. τὸ δεῖρος, Collum, nisi mendum subest. Sic δειρὰς et Collem significat et Collum.]

Δειροτομέω, Cervicem abscindo, Decollo, Suet. Hom. Il. Φ, [555] : Αἱρήσει με καὶ ὥς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει. [Et ib. 89, et aor. Ψ, 174, Od. X, 349, H. Merc. 405, et a Boiss. cit. Zenob. 1, 41.]

[Δειροτόμησις, εως, ἡ, Decollatio. Theodor. Hyrtacen. Epist. 70. Boisson.]

[Δείρω. V. Δέρω.]

[Δεὶς, δενὸς, Aliquis. Etym. M. p. 305, 1 (conf. p. 640, 25) : Τὰ εἰς εις μονοσύλλαβα ὀνόματα ἀρσενικὰ διὰ τοῦ νος κλίνεται, οἷον κτεὶς κτενὸς, δεὶς δενὸς, εἷς ἑνὸς, ὅπερ ἰσοδυναμοῦται (l. —μεῖ) τῷ τις, ὅπερ μετὰ τοῦ οὐ οὐδεὶς οὐδενὸς, καὶ μετὰ τοῦ μὴ μηδείς. Ubi εἷς ἑνὸς transpone vel dele cum Sylb. Chœrob. in Bekk. An. p. 1362 : Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον μακροκαταληκτεῖν θέλει, χωρὶς ... τῆς ἓν καὶ τοῦ δὲν, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ τι. Etym. M. p. 639, 31 : Αὐτοῦ δὲ τοῦ οὐδεὶς τὸ οὐδέτερον δὲν, χωρὶς τοῦ οὐ παραθέσεως, ἔχομεν παρὰ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ Καί κ' οὐδὲν ἐκ δενὸς γένοιτο (sic enim cod. Dorv. ap. Gaisf. ad Heph. p. 337 pro Κοὐδέν). Plut. Mor. p. 1109, A : Ὁ Κολώτης ἐσφάλη περὶ λέξιν τοῦ ἀνδρὸς (Democriti), ἐν ᾗ διορίζεται μὴ μᾶλλον τὸ δὲν ἢ τὸ μηδὲν εἶναι, δὲν μὲν ὀνομάζων τὸ σῶμα, μηδὲν δὲ τὸ κενόν. Conf. Corais Ἄτακτα vol. 1, p. 180. L. Dind.]

Δεῖσα, Suidæ ἡ ὑγρασία καὶ κόπρος, Humor et Stercus : unde Δεισαλέος [et Δεισαλέα Zonaræ p. 479], Eid. est κοπρώδης, Stercorosus, Stercoreus. [Clem. Protr. 4, 55, p. 49 : Πῶς οὖν ἔτι θεοὶ τὰ εἴδωλα καὶ οἱ δαίμονες, βδελυρὰ ὄντως καὶ πνεύματα ἀκάθαρτα, πρὸς πάντων ὁμολογούμενα γήινα καὶ δεισαλέα; Pæd. 3, 11, 75, p. 297 : Δίκην ὑῶν ἡδοναῖς σωματικαῖς καὶ δεισαλέαις τροφαῖς καὶ γαργαλισμοῖς ἀσελγέσι κνηστιῶντες πρὸς Ἀφροδίτην κακόχαρτον ἡδονὴν χαίρουσιν.] Ap. Eust. [Il. p. 413, 13] gemino σ scriptum δεῖσσα, qui it. exp. ὑγρασία, derivans a Δεύω. In Lex. meo vet. habetur utraque scriptura, et simplici nimirum et duplici σ, simplici scil. superposito duplici. Etym. [et Zon. p. 479] est non solum ἡ ὑγρασία, verum etiam ὁ ὑγρώδης καὶ βοτανώδης τόπος : item δυσωδία : ipsumque derivat non a δεύω solum, sed etiam a δίω : ut δίσα sit ἡ δυσωδία ἣν φεύγομεν. Ubi nota etiam per ι scribi. [De qua script. HSt. infra :] Δίσαλα, Hesych. ἀκαθαρσία, Immunditia, Sordes. Et Δισαλέος, Eid. ῥυπαρὸς, Sordidus. Supra per ει.

[Δεισήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Reverens mariti. Æsch. Ag. 154 : Θυσίαν ... οὐ δεισήνορα.]

[Δεισήνωρ, ορος, ὁ, Disenor, n. pr. viri Trojani, Hom. Il. P, 217.]

[Δεισιάδα. V. Δεῖρα.]

Δεισιδαιμονέω, Deorum metu superstitioso teneor : unde ap. Suid. : Ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδαιμονοῦντας ἐπὶ τοῖς σημείοις, ἐφιλοτιμεῖτο διὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας καὶ στρατηγίας μεταθεῖναι τὰς τοῦ πλήθους εὐλαβείας. [Inter Polybiana cum Valesio retulit Schweigh. vol. 5, p. 82. Id. Pol. 9, 19, 1 : Τῆς σελήνης ἐκλιπούσης δεισιδαιμονήσας (Nicias), ὥς τι δεινὸν προσημαινούσης· 10, 2, 9 : Οὔτε γὰρ Λυκοῦργον ἡγητέον δεισιδαιμονοῦντα καὶ πάντα προσέχοντα τῇ Πυθίᾳ συστήσασθαι τὸ Λακεδαιμονίων πολίτευμα.]

[Δεισιδαιμόνημα, τὸ, Superstitio. Allat. Græc. Orthod. vol. 1, p. 766, in carm. Gregor. Acindyni v. 379 : Ἑλληνικῶν τοι δεισιδαιμονημάτων. L. Dindorf.]

Δεισιδαιμονία, ἡ, Dæmonum Deorumve metus superstitiosus : pass. Metus. [Polyb. 6, 56, 7 : Καί μοι δοκεῖ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὀνειδιζόμενον τοῦτο συνέχειν τὰ Ῥωμαίων πράγματα, λέγω δὲ τὴν δεισιδαιμονίαν· 12, 24, 5 : Δεισιδαιμονίας ἀγεννοῦς. Strabo 1, p. 19 : Οὐ γὰρ ὄχλον τε γυναικῶν καὶ παντὸς χυδαίου πλήθους ἐπαγαγεῖν λόγῳ δυνατὸν φιλοσόφῳ, ... ἀλλὰ δεῖ καὶ διὰ δεισιδαιμονίας. Diod. 1, 70 : Εἰς δεισιδαιμονίαν καὶ θεοφιλῆ βίον τὸν βασιλέα προτρεπόμενος.] Plut. Alex. [c. 75] : Δεινὸν μὲν ἀπιστία πρὸς τὰ θεῖα καὶ καταφρόνησις [περιφρόνησις] αὐτῶν· δεινὴ δ' αὖθις ἡ δεισιδαιμονία· [Mor. p. 165, D, in opusc. Περὶ δεισιδαιμονίας] : Φόβων δὲ πάντων ἀπρακτότατος [ἀπρακτότατος] καὶ ἀπορώτατος ὁ τῆς δεισιδαιμονίας· ib. [p. 166, A] : Ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες κακὰ τῇ δεισιδαιμονίᾳ, πηλώσεις, καταβορβορώσεις, σαββατισμοὺς [βαπτισμοὺς Bentl. Adv. Collinum p. 211 (536 int. Germ.)], ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον αἰσχρὰς, προσκαθίσεις, ἀλλοκότους προσκυνήσεις. Budæo est etiam Religio ; ap. Athen. enim δεισιδαιμονίᾳ περιέχεσθαι interpr. Religione teneri. Et ap. Plut. Δεισιδαιμονία ἥψατο τῆς πόλεως, Religio civitatem invasit : i. q. Cic. dicit, Omnium officiorum obstringi religione, Græce reddit, Ἁπάντων τῶν καθηκόντων δεισιδαιμονίᾳ ἔνοχον εἶναι. Sic quod ap. eund. Cic. est, Religione nova se obligare, et, Novam religionem suscipere, vertit δεισιδαιμονίαν ἀναιρεῖσθαι. [Diod. 11, 89 : Μεγάλης δ' οὔσης δεισιδαιμονίας (Palicorum), οἱ τὰς ἀμφισβητήσεις ἔχοντες ... τῇ διὰ τῶν ὅρκων τούτων ἀναιρέσει κρίνονται. Id. c. gen. ibid. : Οὕτω γὰρ ἡ τῶν θεῶν δ. τοὺς ὀμόσαντας πρὸς τοὺς δούλους πιστοὺς ποιεῖ. Et cum præp. πρὸς, 1, 83 : Οὕτω δ' ἐν ταῖς τῶν ὄχλων ψυχαῖς ἐντέτηκεν ἡ πρὸς τὰ ζῷα ταῦτα δ. || Id. fere quod idololatria, Epiphan. Resp. ad Epist. Acacii et Pauli fol. i ij verso, B : Τὴν Σκυθικὴν δεισιδαιμονίαν. Etym. M. p. 263, 13 : Δ. λέγεται ἡ πρὸς τοὺς πονηροὺς δαίμονας ἐπιμέλεια ... Ἰστέον ὅτι παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ καλοῦ λαμβάνεται, παρὰ δὲ ἡμῖν τοῖς Χριστιανοῖς ἐπὶ τῆς ἀσεβείας λέγεται ἡ δ.]

[Δεισιδαιμόνως, Religiose. Lucian. Pro imag. c. 7 : Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δ. καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. Angl. Philo Jud. vol. 1, p. 195, 9 : Οὐδὲ δ. (ἐπιτηδεύειν προσῆκεν) εὐσέβειαν, Superstitiose. Conf. Arist. De legis transl. p. 115, 57 et Euseb. Præp. ev. p. 370, D. Hase.]

Δεισιδαίμων, ὁ, ἡ, Qui dæmonas s. deos esse metu adactus credit [vel potius Qui eos veretur] : sic enim

a Plut. [Mor. p. 170, F] accipi videtur, Οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται, πιστεύει δὲ ἄκων· ἀποθανεῖν γὰρ οὐ βούλεται. [Xen. Cyr. 3, 3, 58 : Ἐν τῷ τοιούτῳ γὰρ δὴ οἱ δεισιδαίμονες ἧττον τοὺς ἀνθρώπους φοβοῦνται· Ages. 11, 8 : Ἀεὶ δὲ δεισιδαίμων ἦν, νομίζων τοὺς μὲν καλῶς ζῶντας οὔπω εὐδαίμονας, τοὺς δ' εὐκλεῶς τετελευτηκότας ἤδη μακαρίους. Ubi argutari videntur qui diversam a superiori signif. comminiscuntur. Aristot. Pol. 5, 11 : Ἧττόν τε γὰρ φοβοῦνται τὸ παθεῖν τι παράνομον ὑπὸ τῶν τοιούτων, ἐὰν δεισιδαίμονα νομίζωσιν εἶναι τὸν ἄρχοντα καὶ φροντίζειν τῶν θεῶν.] || Et generalius Qui meticulose dæmones s. deos colit, Superstitiosus. Naz. : Δεισιδαίμονα πλάνην. [Diod. 1, 62 : Τοὺς ἄλλους εἰς κατάπληξιν ἄγειν καὶ δεισιδαίμονα διάθεσιν· 4, 51 : Τὸν Πελίαν εἰς δεισιδαίμονα διάθεσιν ἐμβαλεῖν.]

Δεισίθεος, i. q. δεισιδαίμων, Poll. 1, [21. Proc. H. in Mus. 12. Schæf.]

[Δείσιλος (sic enim scr. videtur, non δεισιλὸς), δειλὸς, Timidus, Hesych. L. Dindorf.]

[Δεῖσις, ἡ ἐκφόβησις, Metus, Herodian. Epim. p. 21.]

[Δεισόζου cujusdam mentio fit Anth. Pal. 6, 305.]

Δείτης, ου, ὁ, VV. LL. ex Polluce [3, 135] afferunt pro Timidus et Metuendus; sed ap. eum scr. esse δὲ ἴτης docui in Ἴτης.

Δειφάω, i. q. διφάω, Quæro, Investigo. Hesych. δειφῶν exp. ζητῶν δίκην τοῦ προσήκοντος· qui et δειφήσαντες affert pro ψηλαφήσαντες. Apud eum legitur et Δειφόμενος, ψηλαφήσας, sed id suspectam habet scripturam.

Δέκα, Decem. Dicitur autem δέκα quasi δέχα, utpote a δέχομαι derivatum, si credere dignum est; nam quod Etym. de δέκατος et δεκὰς scribit, de δέκα potius scribere debuit, utpote e quo illa formata sint. Οἱ δέκα, Decemviri, Isocr. [Ad Callim. p. 372 pr.] : Ἦρχον μὲν γὰρ οἱ δέκα οἱ μετὰ τοὺς Τριάκοντα καταστάντες. [Elisa ultima δέχ' Diod. 19, 37; 20, 73. Schæfer.]

[Δεκάβαθμος, ὁ, ἡ, Decem gradus habens. Philo De 7 mirac. 6. Schneid.]

[Δεκαβάμων, ονος, ὁ, ἡ, q. d. Denus ingrediens, Decem gradus habens. Ion. ap. Euclid. Introd. Harmon. p. 16 Meib., a Wakef. cit., de lyra : Ἐν δεκαχόρδῳ τὴν δεκαβάμονα τάξιν ἐχούσῃ.]

Δεκάβοιος, ὁ, Decem boum, i. e. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. Plut. [Thes. c. 25] : Ἔκοψε δὲ καὶ νόμισμα, βοῦν ἐγχαράξας, ἢ διὰ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ἢ διὰ τὸν Μίνωος στρατηγόν· ἢ πρὸς γεωργίαν τοὺς πολίτας παρακαλῶν· ἀπ' ἐκείνου δέ φασι τὸ ἑκατόμβοιον καὶ τὸ δεκάβοιον ὀνομασθῆναι. Quo referendum est et quod e Draconis legibus citat Pollux [9, 61], ἀποτίνειν δεκάβοιον.

[Δεκάγλωσσος, ὁ, ἡ, Decem linguarum. Georg. Pisid. Bell. Abar. 86 : Δ. στόμα, δι' οὗ φράσαιμι τὸ ξενόσπορον τέρας. L. Dindorf.]

Δεκαγονία, ἡ, Generatio ad decimum usque gradum, Lucian. [Hermot. c. 77 : Ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς, μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον. Conf. Γόνος.]

Δεκαγράμματος, ὁ, ἡ, Decem literis constans. Athen. 10, [p. 455, B] : Τῶν ποδῶν ἕκαστός ἐστι δ.

[Δεκάγωνον, τὸ, Figura decem angulos habens. Ptol. Almag. 1, 9 : Δεκαγώνου ἐστὶ πλευρά. Hase.]

[Δεκαδακτυλιαῖος, ὁ, ἡ, Denos digitos longus. Oribas. p. 130 Mai. : Σκυτάλας τῇ μὲν ὕλῃ χαλκᾶς ἢ σιδηρᾶς, δεκαδακτυλαίους δὲ τῷ μεγέθει. L. Dind.]

[Δεκαδάκτυλος, ὁ, ἡ, Qui decem digitos habet, s. Qui denum est digitorum. Dio Cass. 47, 40 : Καί τι παιδάριον δεκαδακτύλους χεῖρας ἔχον ἐγεννήθη. Altera signif. Hippocr. p. 491, 47 : Βάλανον ὡς δεκαδάκτυλον. Diog. L. 4, 34, a Wakef. cit. : Πρὸς δὲ τὸν αἰτίαν ἔχοντα περαίνεσθαι ὡς ἀνήνεγκεν αὐτῷ ὅτι οὐ δοκεῖ ἕτερον ἑτέρου μεῖζον εἶναι, ἠρώτησεν, εἰ οὐδὲ τὸ δεκαδάκτυλον τοῦ ἑξαδακτύλου.]

Δεκαδαρχεῖν, Decurionem vel Decemvirum esse, Hesych. [s. Δεκάδαρχος.]

Δεκαδάρχης, sive Δεκάδαρχος, ὁ, Decem militibus præfectus, Decurio. [Δεκαδάρχης, Δεκάδαρχος, Decurio, Gl.] Xen. Cyrop. 8, [1, 14] : Ὡς γὰρ τὰ πολλὰ δεκάδαρχοι μὲν, δεκάδων ἐπιμέλονται· λοχαγοὶ δὲ, δεκαδάρχων· χιλίαρχοι δὲ, λοχαγῶν· μυρίαρχοι δὲ, χιλιάρχων. Et 4, [2, 13] : Τοὺς δὲ δεκαδάρχους τῇ δεκάδι ἕκαστον παραγγέλλειν. [Conf. 2, 1, 22, 23, 30; 2, 3, 21, Hipp. 2 sæpius et 4, 9. Josephi Vit. s. 24 : Αἰβούτιος ὁ δεκάδαρχος, cit. Boisson. Joseph. B. J. 2, 20, 7 : Ὑπέταξε δεκαδάρχαις· 3, 7, 3 : Δεκαδάρχην Ἐβούτιον. Utroque l. est varietas δεκάρχ., ut in locis Xen. Forma δεκαδάρχης utitur et Theophyl. Bulg. Ep. 18, vol. 3, p. 649, A : Δεκαδάρχαι τεταγμένοι· altera Polyb. 6, 25, 2 : Δεκαδάρχων ἔχουσι τάξιν, ponitque eandem Pollux 1, 128. || De signif. Decemviri v. in Δέκαρχος. Lex. rh. Bekk. An. p. 235, 16 : Δεκαδάρχαι, οἱ περὶ δεκαδύο ἡγεμόνες, οὓς καὶ δωδεκαδάρχους ἔλεγον· ἦσαν γὰρ σὺν τῷ δωδεκάρχῳ δώδεκα.]

Δεκαδαρχία, ἡ, Præfectura decem militum. [Decurionatus, Gl. Arrian. Tact. c. 64 : Ἔπειτα τοὺς ἐφεξῆς τῆς δεκαδαρχίας, καὶ οὕτως διὰ πασῶν τῶν δεκαρχιῶν ἡ κλίσις γίγνεται. Wakef.] Alioqui δεκαδαρχία est etiam Decemviratus, h. e. Decemvirum collegium et potestas. Plutarch. Probl. Rom. [p. 277, F, ubi τῆς ἀνθ. δεκαδ. Conf. Cic. c. 12] : Ὑπὸ τῆς δεκαδαρχίας ἀνθυπατικῆς, A decemviris, qui consulari potestate erant, s. Per tribunos consulari potestate. Isocr. Panath. [p. 246] : Ὑπὲρ τοῦ μὴ περιπεσεῖν, ὀλιγαρχίας γενομένης, τηλικούτοις κακοῖς τὸ μέγεθος, ἡλίκοις ἐπὶ τῶν δεκαδαρχιῶν, καὶ τῆς δυναστείας τῆς Λακεδαιμονίων. Sed ibi quidam Codd. [in iisque Urbinas] habent δεκαρχιῶν. Non male; nam et ap. Dionys. H. passim legimus δεκαρχία pro Decemviratus : ut A. R. 10, [57] : Ἐδόκει τε ἄριστα τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον ἡ Ῥωμαίων πόλις ὑπὸ τῆς δεκαρχίας ἐπιτροπευθῆναι. [Iterumque eod. c. : Ὑπὲρ ὅλης τῆς δεκαρχίας, ubi tamen pariter atque c. 58 med. et fin. et 2, 57 cod. Vat. δεκαδαρχ., ut ne 11, 28 quidem dubitandum videatur de restituendo δεκαδαρχία, quod est ib. 27.] Idem tamen et δεκαδάρχους vocat Decemviros, τοὺς δεκάρχους, ut sub finem ejusdem lib. [60] : Οἷς τὰ πραττόμενα ὑπὸ τῶν δεκαδάρχων ἀνιαρὰ ἦν. [Forma δεκαδαρχία iterum est ap. Isocr. Paneg. p. 63 : Οἱ τῶν δεκαδαρχιῶν κοινωνήσαντες· Philipp. p. 101 : Τὰς δεκαδαρχίας τὰς ἐπὶ Λακεδαιμονίων. Sed utroque l. libri minus boni δεκαρχιῶν et δεκαρχίας. Sic et Diod. 14, 13. Memorat δεκαδαρχίας etiam Pausan. 8, 52, 4; 9, 32, 9. Harpocratio : Δεκαδαρχία, Ἰσοκράτης. Τὰς μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας (ἐν ταῖς addit Etym. M. p. 254, 22, Suid. in Δεκάρχαι) πόλεσι δεκαδαρχίας (δεκαρχίας Suid.) συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί. Φίλιππος μέντοι παρὰ Θετταλοῖς δεκαδαρχίας οὐ κατέστησεν (δεκάρχην κατέστησεν Suid., Etym. M.) ὡς γέγραπται ἐν τῷ ἕκτῳ Φιλιππικῶν Δημοσθένους (p. 71, 12), ἀλλὰ τετραρχίας. Conf. dicenda in Δεκαρχία.]

[Δεκάδαρχος. V. Δεκαδάρχης.]

Δεκάδελτος νόμος, Lex decem tabularum, Dionys. H. [Lex. Sept., unde sua duxisse videtur HSt. : « Δεκαδέλτων, Decem tabularum, Dionys. l. 2 Orig. » Quæ ficta sunt e cap. illius l. 27 : Τῶν λεγομένων δώδεκα δέλτων. L. Dindorf.]

Δεκαδεὺς, έως, ὁ, Decurialis e Xen. [Cyrop. 2, 2, 30 : Πεποίηκε δὲ καὶ τοὺς δεκαδέας ἅπαντας τοιούτους. Vitiose δεκάδας Etym. M. p. 254, 21.]

[Δεκαδεύω, Decurio, Decimo, Gl. Nisi leg. δεκατεύω.]

Δεκαδικὸς, ή, όν, Greg. Naz., ἀριθμὸς, Denarius numerus. [Unde adv. Δεκαδικῶς, Greg. Nyss. Grets. p. 89, B. Hase.]

Δεκαδοῦχος, ὁ, i. q. δεκάδαρχος, Decemvir. Harpocr. enim, et ex eo Suid. [et Etym. M. p. 254, 18], tradit Decemviros post Triginta Athenis imperium tenuisse, quorum unumquemque nominatum fuisse δεκαδοῦχον. Auctorem citat Lysiam Περὶ τοῦ Δ. κλήρου. [Fr. 14 R.]

[Δεκαδρομέω. Georg. Pisid. C. Sever. 120 : Εἷς ἦν ἀριθμὸς ἑπτασυνθέτους ἔχων δεκαδρομούσας εἰς ἑαυτὸν ἐννάδας, Decem nonadum periodum. L. Dind.]

[Δεκάδρομος, ὁ. Hesych. : Δεκάδρομοι οἱ δέκα ἐν τοῖς ἀνδράσι (sic) ἐσχηκότες, ὑπὸ Κρητῶν. De cujus interpretationis integritate dubitant intt.]

[Δεκαδύο, Duodecim. Tab. Heracl. p. 273, 53 : Δεκαδύο, similiterque eædem similia deinceps notanda, licet ibidem legantur πεντεκαιδεκα, ὀκτωκαιδ., τρεισκαιδ.

Damocrat. ap. Galen. vol. 13, p. 905 : Σχοίνου δὲ δραχμὰς εἴκοσιν, εὖ κεκομμένης σμύρνης δέκα δύο (sic) καὶ κρόκου δὶς τέσσαρας. Polyb. 1, 42, 5 : Δυοκαίδεκα στάδια. Pars librorum, ut videtur, δεκαδύο, quod alienum a Polybio, pariter atque Callixeno Athen. 5, p. 200, F. Tzetz. Hist. 12, 534 : Κἂν ὕστερον γεγόνασιν ἑκδέκα, δεκαδύο. Diod. 2, 8 : Πόδας δώδεκα, Gemistus δεκαδύο. Epiphan. vol. 1, p. 259, B : Ἐκ τῶν δ. αἰώνων. Lex. rh. Bekk. An. p. 235, 16 : Οἱ περὶ δ. ἡγεμόνες. Semel hic in universum notasse sufficit formas δεκαδύο etc. frequentes esse in libris V. et N. T., sed etiam in his variari in codd. inter illas et antiquiores. L. D. Sext. Emp. et Aristeas. Struv. in Schneid. Suppl.]

Δεκάδωρος, ὁ, ἡ, Qui decem palmorum est, ἁμάξη, Hesiod. [Op. 424 : Δ. ἁμάξῃ.]

[Δέκα εἷς, Undecim. Tab. Heracl. p. 268, 34 : Ὀρέγματα δέκα ἕν, nisi scribere malis δεκαέν. Conf. Δεκαμία. L. Dind.]

[Δεκαεννέα, Undeviginti. Apollod. 3, 6, 7. Boisson. Locum Ap. : Δεκαεννέα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν τὰς μὲν ἐννέα ἄνδρας ἥδεσθαι, τὰς δὲ δέκα γυναῖκας, recte judicat Heyn. emendatoris temeritate fœdissime esse corruptum et sic fere scrib. : Δέκα μοιρῶν ... τὰς μὲν ἐννέα ἥδεσθαι γυναῖκα. Quam conj. ipsa confirmat forma δεκαεννέα, ab ætate et usu Apollodori alienissima. Nec Diod. 12, 71; 13, 108 scripserat δεκαεννέα : altero certe loco ad ἐννεακαίδεκα ducere videtur quod vetus int. Lat. ponit *undecim* (ἕνδεκα). Schol. Eur. Hec. 401 (418) : Δ. ἐγέννησεν αὕτη, cit. Scott. Gramm. Bekk. An. p. 1169 : Τὰ δ.]

Δεκαέξ, Sexdecim s. Sedecim. [Tab. Heracl. p. 268, 40 : Δεκαὲξ σχοῖνοι. Callixen. ap. Athen. 5, p. 199, D : Ἀμφορεῖς ... δεκαέξ, scripsisse videtur ἑκκαίδεκα, pariterque Strabo 2, p. 134. Opusc. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 555, B, C : Ἐν δ. οἴκοις. Theophyl. Comm. in Prophet. vol. 4, p. 5, B : Δ. ἀπηρίθμηνται, et quem Boisson. cit. schol. Pind. Nem. 11, 62 aliique recentiorum. L. Dindorf.]

Δεκαεπτά, pro quo dicitur potius ἑπτακαίδεκα, Septendecim. [Tab. Heracl. p. 274, 61; 279, 104 : Δεκαέπτα. Joseph. B. J. 5, 11, 4 : Ταῖς δ. ἡμέραις, ubi est varietas δεχεπτά. Diod. 12, 36 : Ἔτη δ. Cui restituendum esse ἑπτακαίδεκα ostendunt varietates librorum 20, 77. Sic fort. etiam Straboni 2, p. 135 : Ὡρῶν δ. L. Dindorf.]

[Δεκαετηρία, Orphei scriptum, quod memorat Suid. v. Ὀρφεύς. Δωδεκετηρίδας ejus memoravit Tzetz. Hist. 12, 145, 152.]

[Δεκᾰετηρίς, ίδος, ἡ, Decennalis. Dio Cass. 57, 24 : Ἡ μέντοι πανήγυρις ἡ δεκαετηρὶς ἐποιήθη. L. D. Ubi in numis latinis Commodi, Vota soluta decennalia, ibi in ejusd. numis Alexandrin. Περίοδ[ος] δεκαετ[ηρίς]. Eckhel Doctr. num. 4, p. 80. Item in Gallieni, ib. p. 91 : Δεκαετηρὶς κυρίου. Neque alio sensu ib. p. 86, in numis Alex. Sev. Περίοδος δεκάτη. Hase.]

Δεκᾰέτηρος, Decennalis : χρόνος, Decennale tempus, Decennium, Plato De LL. 6, [p. 772, B].

Δεκᾰέτης, Decennis, Decennalis : ut δ. πόλεμος. [Thucyd. 5, 25, 26, quorum ll. ad alterum accentum δεκαέτης ex cod. Vat. annotavit Bekk. in ed. stereot. Inter utrumque accentum distinguunt grammatici. Pollux 1, 54 : Καὶ δίετες δὲ καὶ διέτης ἕως δεκαέτης καὶ ἐφεξῆς περὶ πάντων καὶ τριέτης καὶ μέχρι δεκαέτους, ἐπὶ μὲν χρόνου παροξύνεται, ἐπὶ δὲ παιδίου καὶ οἴνου καὶ φυτοῦ καὶ τῶν τοιούτων ὀξύνεται, ὡς ἐπὶ τοῦ διετὴς μέχρι τοῦ δεκαετής. Tzetz. Exeg. Il. p. 154, 19 : Δεκαέτης ... χρόνος βαρυτόνως ... τὰ δὲ μετέχοντα ὀξυτόνως, παῖς δεκαετής.]

Δεκᾰετία, ἡ, Decennium. [Dionys. Ant. R. 1, 71 : Ἔτος τῆς δεκαετίας πρῶτον, et ib. 75; Strabo 15, p. 705; Dio Cass. 53, 16; 55, 12; Galen. vol. 2, p. 425 B = 14, 15 K.; Tzetz. ad Hes. Op. v. 439. L. Dind.]

[Δεκᾰετῶς, Per decennium. Tzetz. Hist. 5, 359 : Οὕτω λοιπὸν δ. ὁ Σόλων ἐκδημῆσαι ἠθέλησεν. Elberl.]

Δεκάζω, Corrumpo largitione, vel simpl. munere, q. d. Corrumpo per ea, quæ facio ut aliquis a me accipiat; ut sc. sit δεκάζω quasi δεχάζω a δέχομαι : taceo enim etym. alterum a δέκα, cujus et Suid. meminit [et Lex. rh. p. 236, 5, et plenius Harpocr. s. Etym. M. p. 254, 29 : Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς περὶ τῆς

A ἀρχαίας κωμῳδίας πόθεν τὸ πρᾶγμα εἴρηται δηλοῖ, οὕτω λέγων· Λύκος ἐστὶν ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις τοῦ θηρίου μορφὴν ἔχων, πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα γιγνόμενοι συνεστρέφοντο, ὅθεν εἴρηται Λύκου δεκάς. Idem auctore Aristot. tradit Anytum primum corrupisse judices, Lex. rh. Meletem. Ceterum δεκάζειν Lat. optime vertitur Decuriare.] Isocr. [De pace p. 169] : Θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης, ἥν τις ἁλῷ δεκάζων. [Timæus p. 75 : Δεκάζει ὁ κρίσιν ὠνούμενος παρὰ δικαστοῦ, δεκάζεται ὁ κρίσιν πιπράσκων, ubi conf. Ruhnk.] Plut. Galba [c. 20] : Τὴν σπεῖραν ἐδέκαζε, χρυσὸν ἑκάστῳ διανέμων. Ælian. : Πολλοὺς διέφθειρε νομάδων δεκάσας εἰς προδοσίαν. [Id. V. H. 2, 8 : Ἢ ἀνόητοι ἦσαν οἱ τῆς ψήφου κύριοι ... ἢ ἐδεκάσθησαν.] Hinc Δεδεκασμένοι μάρτυρες, Lucian. Transfertur et ad alia in corrumpendi s. pervertendi signif. ut Synes. [p. 158] : Αἱ γὰρ εὔνοιαι δειναὶ δεκάζειν τὰς ψήφους, Pervertere sententiam. [Porphyr. Περὶ ἀπ. ἐμψ. 2, p. 97, 29, δεκάζειν τὸ θεῖον. Hemst. Julian. 82. Wakef.] || Exp. etiam Do decimam, a δέκα. [|| Decimam exigo vert. foret

B ap. Hesych. in Δεκατευταὶ scribentem : Ὡς τὸ δεκάζειν δεκατεύειν, nisi leg. videretur ὡς τὸ δεκατεύειν δεκάζειν cum Lex. rh. in Δεκατεύω cit. || Δεκάζων, ὁ εἰς δέκατον ἀριθμὸν ἥκων, Qui ad decimum numerum pervenit (numerando). L. D. Confus. c. δικάζω exx. v. ap Schneid. ad Xen. Reip. Ath. 3, 7, quibus add. Plut. Mor. p. 92, E. Schæf.]

[Δεκακέρατοι, Hæretici a S. Sophronio patr. Hieros. excommunicati, quorum mentio est in præfat. ad S. Dorothei Doctrin. Ducang.]

[Δεκᾰκέφᾰλοι, q. d. Decemcipites, gens fabulosa. Tzetz. Hist. 7, 723 : Τῶν δεκακεφάλων. Elberl.]

Δεκάκις, Decies. Hom. Il. I, [379] : Δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα. [Xenoph. Cyr. 5, 5, 9 : Ἐγὼ μὲν γὰρ δοκῶ δ. ἂν κατὰ τῆς γῆς καταδῦναι ἥδιον. Demosth. p. 99, 5 : Οὐδ᾽ ἂν δ. ἀποθάνῃ. Anth. Pal. 5, 118 : Καὶ εἰ δεκάκις μύρον ὄσδεις. Δὶς δεκάκις Pollux 4, 165.]

Δεκᾰκισχίλιοι, Decies mille, Decem millia. [Hesych. : Δεκάχειλοι, δεκακισχίλιοι. Cod. δεκασχίλιοι. Scrib. δεκαχίλιοι. Tzetz. Exeg. Il. p. 63, 2 : Δεκακισχίλια. L. D.]

C [Δεκάκλῑνος, ὁ, ἡ, Decem toros longus. Arist. Mirab. c. 58 : Ἔστι δὲ καὶ κρήνη τις ἐν Παλικοῖς τῆς Σικελίας ὡς δεκάκλινος. De κλίνη mensura v. Beckm. ad c. 1, p. 7. Cit. Boiss. Οἶκος δεκάκλινος ap. Polluc. 1, 79; 6, 7, magis proprie capiendum de conclavi decem lectorum capace, it. Xenoph. Œc. 8, 13 : Πάντα οὐκ ἐν πολλῷ τινι μείζονι χώρᾳ ἔκειτο ἢ ἐν δεκακλίνῳ στέγῃ συμμέτρῳ. L. Dindorf.]

[Δεκᾰκότῠλος, ὁ, ἡ, Decem cotylas capiens. Strabo 3, p. 145 : Κήρυκας δεκακοτύλους, Murices decem cotylarum.]

Δεκᾰκῡμία, ἡ, Decumanus fluctus, i. e. magnus, ut τρικυμία. [Lucian. De merc. cond. c. 2.]

[Δεκάκωλος, ὁ, ἡ, Decem cola s. membra habens. ă]

Δεκάλιτρον, τὸ, Qui decem librarum est : item, Qui decem obolorum. Nam, ut Aristot. refert in Himeræorum Politia, Siculi τὸν ὀβολὸν vocant λίτραν : et τὸν Κορίνθιον στατῆρα appellant δεκάλιτρον, quoniam δέκα ὀβολοὺς δύναται. Unde Sophro, Ὁ μισθὸς δεκάλιτρον, Merces est decem oboli. Poll. 4, c. 24 [§ 175] et

D 9 [§ 81].

Δεκάλογος, ου, ὁ, Decem præcepta. Ad Gal. 5, [14] : Ἐν ἑνὶ λόγῳ, pro Uno præcepto. Est autem Hebraismus. [Clemens Strom. 6, 16, 133 : Ὑπόδειγμα δ᾽ ἡμῖν ... ἐκκείσθω ... ἡ δεκάλογος, et sæpius ibid. Clemens Constit. 2, 25 : Τὴν δεκάλογον εἰληφυῖα, et alia exx. plurima ap. Suicer. qui notat errorem HSt., masc. facientis contra constantem usum scriptorum.]

[Δεκάμετρος, ὁ, ἡ, Decem metra habens. Schol. Arist. Eq. 496 : Περίοδον ... δεκάμετρον πεντάκωλον, de versibus quinque anapæstis dimetris, h. e. decem metris s. dipodiis.]

[Δεκᾰμηναῖος, i. q. δεκαμηνιαῖος, forma novitia. Tzetz. Hist. 2, 192 : Δεκαμηναῖον ἔτεκεν· ἡ δὲ Ἀρχίππη τότε.... L. Dind.]

Δεκᾰμηνιαῖος, Decimum mensem agens, Decem menses complens. Plut. Numa, Δεκαμηνιαῖον βρέφος, Fœtus decem menses in utero manens. Item [ib. c. 12] δεκαμηνιαῖος χρόνος, Tempus decem mensium.

Δεκάμηνος, ὁ, ἡ, Qui decem mensium est. [Xen.

Cyn. 7, 6 : Ἄγειν τὰς σκύλακας ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον... τοὺς ἄρρενας δεκαμήνους. Aristot. H. A. 5, 14 : Ἐνιαχοῦ δ' οἱ κάπροι δεκάμηνοι ἄρχονται ὀχεύειν. Menand. ap. Gell. N. A. 3, 16 : Γυνὴ κυεῖ δεκάμηνος. Theocr. 24, 1 : Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα.]

[Δεκαμία, ἡ, Undecim. Plut. Num. c. 3 : Πρὸ δεκαμιᾶς καλανδῶν μαίων. Nisi scribere malis δέκα μιᾶς. Conf. Δέκα εἷς. Jo. Laur. De mens. p. 65= 166 : Πρὸ δεκαμιᾶς καλενδῶν φεβρουαρίων. Conf. ib. p. 85=206; 97=230. L. Dind.]

[Δεκαμναιαῖος. V. Δεκαμναῖος.]

Δεκαμναῖος, Qui decem minarum est : pro quo et Δεκάμνους dicitur, ut σταθμὸς δεκάμνους ap. Eust. [Od. p. 1878 fin. Hesych. v. Ἡμιπέλεκκον : Τὸ γὰρ δεκάμνουν πέλεκυς καλεῖται. Unde eid. v. Πέλεκυς ... ἢ σταθμίον ἑξαμναιαῖον ἀρχαῖον, οἱ δὲ δωδεκαμναιαῖον Salmas. restituit δεκαμναιαῖον (δεκαμναῖον). Arist. Pac. 1224 : Τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει ... χρήσομαι; 1235 : Ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος; A δεκάμνους nom. pl. solutus est ap. Moschionem Athen. 5, p. 207, B : Ἥλοις ... ὧν οἱ πολλοὶ δεκάμνοοι ἦσαν.] Δεκαμναῖον autem, substantive pro δέκα μναῖ, Decem minæ : ut Suid. accipit h. in l. [Polyb. 13, 2, 3] : Ὀψώνιον αὐτῷ ἐξέθηκεν ὁ βασιλεὺς ἑκάστης ἡμέρας δεκαμναῖον· τοῖς δὲ ἐπί τινος ἡγεμονίας τεταγμένοις, μναιαῖον. [Schweigh. : « Δεκαμναῖον Vales. edidit, ex Ms. cod., ut putamus. Sic vero etiam Ursinus et Casaub. in Polybii frr. ex Suida collectis. At δεκαμναιαῖον habet Suid. h. v. et v. Σκόπας, quum in ed. Mediol. tum in Kust. : ut plane nesciamus quo pacto HSt. dicere potuerit ap. Suid. sua serie scriptum esse δεκαμναῖον. » Verba HSt. sunt:] Ap. Suid. reperio Μναιαῖον et Δεκαμναιαῖον : sed metuo ne perperam pro μναῖον et δεκαμναῖον : præsertim quum ea non sint in Ms. cod., et ap. Eund. sua serie scriptum sit δεκαμναῖον.

[Δεκάμνῐχος, ὁ, Decamnichus, n. pr. Macedonis, ut videtur, qui Archelai regis obtruncandi auctor fuit, a quo Euripidi ad flagellandum traditus erat, propterea quod oris fœtorem poetæ exprobrasset, ut narrat Aristot. Pol. 5, 10. Servile nomen esse conj. Schneid., cui est c. 8, 13. L. Dind.]

[Δεκάμνους. V. Δεκαμναῖος.]

[Δεκαμοιρία, ἡ, Spatium decem graduum. Ptolem. Almag. t. 1, p. 62, 17 Halm. : Τὰς ἑκάστῃ δεκαμοιρίᾳ τοῦ λοξοῦ κύκλου συγχρονούσας περιφερείας τοῦ ἰσημερινοῦ. Id. ib. p. 98, 20; 99, 36; 101, 10. Hase.]

[Δεκάμῦρον, τὸ, genus unguenti. Alex. Trall. 7, p. 118. Struv.]

[Δεκάμφορος, ὁ, ἡ, Decem amphoras capiens. Eur. Cycl. 386 : Κρατῆρα δ' ἐξέπλησεν ὡς δεκάμφορον, μόσχους ἀμέλξας, λευκὸν ἐσχέας γάλα. Sosith. ap. Athen. 10, p. 415, B : Πίνει δ' ἕνα καλῶν μετρητὴν τὸν δεκάμφορον πίθον.]

[Δεκᾰναΐᾱ, ἡ, Classis decem navium. Polyb. 23, 7, 4 : Δεκαναΐαν μακρῶν πλοίων· 25, 7, 1 : Δεκαναΐαν ἐντελῆ πεντηκοντηρικῶν πλοίων. Diod. 14, 103 : Τὴν Ῥηγίνων δεκαναΐαν. Strabo 7, p. 325 : Ἐν οἷς ἀνέθηκε Καῖσαρ τὴν δεκαναΐαν ἀκροθίνιον.]

[Δεκανᾶσθαι. V. Δεικανᾶσθαι.]

[Δεκανδρικὸς, ἡ, ὸν, Decemviralis. Jo. Laur. De mag. reip. Rom. p. 56 : Τὴν δ. ἀρχήν. L. Dind.]

[Δεκάνευρος, ὁ, ἡ, Qui decem nervorum est. Origen. Cat. in Psalm. t. 1, p. 576, 34 : Δεκαχόρδῳ, ἀντὶ τοῦ, Δεκανεύρῳ· χορδὴ γὰρ ἡ νευρά. Hase.]

[Δεκανίᾱ, ἡ, Decuria, Gl. Schol. Hom. Il. B, 126 : Ἐς δεκάδας) ἀνὰ δεκανίας. Arrian. Tact. c. 10, p. 20 : Τὸν δὲ λόχον καὶ στίχον ἤδη τινὲς ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ δεκανίαν, τυχὸν οἷς ἐκ δέκα ὁ λόχος ἦν. Wakef. Tzetz. Hist. 12, 521 : Ὁ λόχος δ' οὗτος λέγεται στίχος καὶ δεκανία. Eadem Asclepiodorus in Arte tactica Ms. ap. Ducang. L. Dind.]

[Δεκανικὸν, τὸ, Carcer ecclesiasticus. Basil. Diac. in libello ad Theodos. et Valentin. qui habetur in Actis Conc. Ephes. p. 139 : Κἀκεῖθεν τυπτόμενοι ἀπηγόμεθα ἐν τῷ δεκανικῷ. Ibid. : Θλιβόμενοι ἐν τῷ δεκανικῷ ... ἐπὶ χρόνον πολὺν διετελέσαμεν. Item : Οὐδεὶς ἦν ὁ κατηγορῶν ἐν τῷ δεκανικῷ. Justinian. Novell. 79, p. 211 : Καθειργέσθωσαν ἐν τοῖς καλουμένοις δεκανικοῖς. Suicer.]

[Δεκανοὶ, οἱ, Decani, θεοὶ ὡροσκόποι, triginta, seu qui nascentiæ præsunt, de quibus Manilius, Firmi-

A cus 4, 16, et Mathematici Genethliaci, quam v. a Latinis acceptam contendit Scaliger, contra quam Salm. ad Plinium, qui a Gr. δέκα δεκανὸς factum vult. Ducang. Euseb. Præp. ev. 6, 10, p. 278, D. Routh. Iambl. Myst. p. 160, 13; Porphyr. Introd. in Ptolem. p. 199, 200; Hermes Stobæi Ecl. ph. t. 1, p. 468. Boiss. Galen. vol. 11, p. 797 K. : Δεκανῶν καὶ δαιμόνων ἱερὰς βοτάνας. Alia v. ap. Ducang. in App. c. 54. || Lictores, ῥαβδοῦχοι, Gl. Basil. : Δεκανοὶ οἱ συναγόμενοι. Δεκανοὶ, κολεγεᾶτοι, συνηγμένοι. Δεκανοὶ, ἀρχὴ τῶν δέκα ὀνομάτων, συνηγμένοι. Habentur ap. Nilum mon. epistolæ aliquot δεκανοῖς inscriptæ, 2, 277, 293. V. Justinian. Novell. 43, 1; 59, 2 etc. || Decanus recensetur ex cod. Allatiano inter ecclesiæ minores officiales, in choro sinistro. Hujus officium ita describitur : Ὁ δ. τάσσει τοὺς ἱερεῖς ἐν τοῖς ἐρχομένοις αὐτῶν δικαιώμασι. Rursum : Ὁ δ. ἵνα καλῇ τοὺς ἱερεῖς εἰς τὰ αὐτῶν δικαιώματα καὶ προσφερίματα. Illius igitur munus est, ut sacerdotes nominatim advocet, quum μηναῖα s. sportulas suas accepturi sunt. Ducang. Vid. id. App. c. 54.]

B [Δεκᾰνούμμῐον, τὸ, Decem numi. Zonar. p. 322 : Ἀσσάριον, πεντανούμμιον ἢ δεκανούμμιον.]

Δεκᾰοκτὼ, Octodecim. [Euclid. Ind. Harm. p. 3, 3 Meib. : Φθόγγοι δ. Tzetz. Hist. 3, 68 : Δ. τε πόλεων ὑπάρχειν βασιλέα. L. Dind.]

[Δεκᾰόργυιος, ὁ, ἡ, Decem orgyias longus. Hero De mensuris p. 310 : Σχοινίον δεκαόργυιον, iisdemque verbis Chartophylax Bulgarius ap. Ducang. App. ad Gloss. c. 180.]

[Δεκᾰούγγῐον, τὸ, Dextans, Gl.]

Δεκάπαλαι, q. d. Decies olim [vel potius Jamdudum, Ex longissimo], ap. Aristoph. [Eq. 1154 : Ὦ Δῆμ', ἐγὼ μέντοι παρεσκευασμένος τρίπαλαι κάθημαι. ... Ἐγὼ δὲ δ. καὶ δωδεκάπαλαι καὶ χιλιόπαλαι καὶ πρόπαλαι πάλαι, πάλαι. It. ap. Philonid. Athen. 1, p. 23, E : Κατάκειμαι, ὡς ὁρᾶτε, δ. Suidas : Δ. τὸ πρὸ πολλοῦ πάνυ λέγουσιν Ἀττικοί. ᾱᾱ L. Dind.]

[Δεκαπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Gramm. in Bekk. An. p. 1455 : Εἶτα πῶς τῶν πόλεων τῆς δεκαπάτορος ἐξανίσταται;]

[Δεκαπενταετὴς, Qui quindecim annorum est. Chrys. C in Act. Apost. Serm. 29, t. 4, p. 779. Seager.]

Δεκᾰπέντε, Quindecim. [Diod. 2, 9, ubi tamen πεντεκαίδεκα recte libri meliores, ut clarum sit c. 13 etiam invitis codd. pro δ. scrib. esse πεντεκαίδεκα. Conf. var. script. 14, 29, Polyb. 3, 56, 3. Sic et Strab. 2, p. 134, bis. Certiora testimonia sunt Tab. Heracl. p. 275, 69; 278, 99; 279, 106. Sæpius sic recentiores. Gaudent. Harmon. Intr. p. 13 : Φθόγγων ἐστὶ δ. Nicom. Harm. Man. 2, p. 36 : Δ. χορδάς. Dorotheus ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 247 : Καρκίνου ἐν δ. L. Dindorf.]

[Δεκᾰπηχυαῖος, α, ον, Decemcubitalis. Geopon. 9, 9, 10 : Δ. μέγεθος· 15, 2, 22 : Οἶκος δ.]

Δεκάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui decem cubitorum est. Lucian. [Tim. c. 4], κεραυνός. [Polyb. 17, 16, 2 : Κολοσσὸν τὸν δεκάπηχυν.]

[Δεκᾰπλᾰσιάζω, Decemplico, Decuplo. Iren. p. 86. Kall. Psellus in Cantic. Cant. ad c. 6, v. 7. Boiss. Baruch 4, 28; Maxim. ap. Anast. Sinaït. Quæst. p. 38, 25. Hase.]

D Δεκᾰπλάσῐος, α, ον, Decuplus. Dem. C. Timocr. : Κλοπὴν αὐτοῦ τὸ δικαστήριον κατέγνω, καὶ δεκαπλάσιον ἀπέτισε. [Plato Reip. 10, p. 615, B : Δεκαπλασίας ἀλγηδόνας. C. gen. Pollux 9, 76 : Τὸ χρυσίον ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαπλάσιον ἦν. Polyb. 22, 5, 15 : Δεκαπλασίαν αὐτὴν δύναται ποιεῖν τῆς νῦν ὑπαρχούσης.] Item subst. Δεκαπλασία pro Decuplum s. Decuplicatio, Bud., afferens ex eod. Dem. ibid. [p. 726, 23] : Καὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων τὴν δεκαπλασίαν ἀφῄρηται, ubi ait posse etiam sub. τιμὴν, ut alibi loquitur. [733, 5 : Ὅ,τι ἂν τις ἀπολέσῃ, ἐὰν μὲν αὐτὸ λάβῃ, τὴν διπλασίαν καταδικάζειν, ἐὰν δὲ μὴ, τὴν δεκαπλασίαν.]

[Δεκᾰπλᾰσίων, ονος, ὁ, ἡ, Decuplus. Schol. Hom. Il. B, 488 : Οὐδ' εἰ δεκαπλασίων ἐμαυτοῦ γένωμαι. Wakef.]

[Δεκᾰπλᾰσίως, q. d. Decupliciter. Hippocr. De prisca med. 1, p. 10, 34 : Δ. ἂν μᾶλλον καὶ ἐπιφανέστερον κακωθεῖεν. Schol. Lyc. 683 sec. veterem scripturam : Δ. ἐρᾷ τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνή, ubi scrib. erat ὀργᾷ ex Tzetz. ad Hesiod. Op. v. 580 : Δ. ὀργᾶν τοῦ ἀνδρὸς τὴν γυναῖκα. L. Dind.]

[Δεκάπλασμα, ατος, τὸ, Decuplum. Tzetz. Hist. 9, 292 : Ὁ δὲ καὶ τὸ δ. ἴσον ἁπλῷ ἐδόκει. Elberl.]

Δεκάπλεθρος, ὁ, ἡ, Qui decem plethrorum s. jugerum est. [Thucyd. 6, 102 : Τὸ μὲν δεκάπλεθρον προτείχισμα αὐτῶν αἱροῦσι. L. Dindorf.]

[Δεκάπληγος, ἡ, Decem plagæ Ægypti, de quibus Clemens l. 2 Constit. c. 25 : Ἄκουε, ἱερὰ ἐκκλησία, ἡ τὴν δεκάπληγον ἐκπεφευγυῖα. Utitur præterea l. 6, c. 3, 20 ; l. 8, c. 10. Ducang. Cedren. p. 39. Struv. Athanas. vol. 2, p. 67. Kall. Chrysost. ap. Suicer. : Δεκαπλήγῳ μάστιγι τοὺς Αἰγυπτίους ἐτάσας. Theod. Prodr. Ep. p. 100, 107. Angl. Orac. Sibyll. 11, 31 : Ἀλλ' ὁπόταν ὁ (dele) δεκάπληγος ἀπ' οὐρανοῦ αἰγλήεντος ἥξει ἐπ' Αἴγυπτον. L. Dind.]

[Δεκάπλοκος, ὁ, ἡ, Decies plexus. Paul. Æg. 6, 65 : Λίνον διπλοῦν δεκάπλοκον.]

Δεκαπλοῦς, ῆ, οῦν, Decuplus. [Demosth. p. 726 ult. : Τὰ μὲν δεκαπλᾶ, τὰ δὲ καὶ διπλᾶ. Δεκαπλοῦν, Decemplum, Gl. Hesych. : Δεκάχοια, δεκαπλαῖ (sic). Fem. Theodos. Acroas. 4, 38 : Πλῆθος δεκαπλῆς ἐμβαλεῖν χιλιάδος, Decem mille homines. L. Dindorf.]

[Δεκάποδος. V. Δεκάπους.]

Δεκάπολις, εως, ἡ, Decem habens civitates, Decem urbibus insignis. Regio quædam Judææ contermina ; cujus mentio aliquoties ap. Evangelistas : ut Matth. 4, [25] : Ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ τῆς Δεκαπόλεως. Plin. Δεκάπολιν vocat Decapolitanam regionem : 5, 18, de Judæa : Jungitur ei latere Syriæ Decapolitana regio a numero oppidorum. Et c. 8 : Post eum introrsus Decapolitana regio est, prædictæque cum ea tetrarchiæ et Palæstinæ tota laxitas. Præcedenti autem loco quum dicit, A numero oppidorum, nota πόλις ab eo reddi Oppidum. [Marm. Palmyr. Murat. Corp. inscr. p. 115 : Ἀγαθάγγελος [sic] Ἀβιληνὸς τῆς Δεκαπόλεως. Hase.]

Δεκαπολίτης, ὁ, Qui ex ea regione est. [Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 210, A. L. Dindorf.]

Δεκάπους, Decem pedes habens, longus, Qui decem pedum est. Aristoph. [Eccl. 652] : Σοὶ δὲ μελήσει Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν εἰς δεῖπνον, Quum umbra solis fuerit δέκα ποδῶν, Decem pedum, s. ὅτε γίνεται ὀψινὸν, aut περὶ ἡλίου τροπὰς, schol. Antiquitus enim, invitati ad convivium, horam observabant e ratione umbrarum, de qua vide Colum. [Pollux 1, 72 : Δεκάπους ἡ σκιά. Item Suid.] E Plat. autem Poll. 3 [immo 4], c. 21 [§ 161] affert etiam Δεκαποδὸς [Δεκάποδος], itidem fortasse pro δεκάπους.

Δεκαπρωτεία, ἡ, Decemprimatus.

[Δεκαπρωτέω, Decurio, Decemvir sum. Astrampsychus in Theoria astrorum Ms. ap. Ducang. : Οὐ δεκαπρωτεῖς ἄρτι.]

Δεκάπρωτοι, οἱ, Decem primi. [Inscr. Amorgi reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 217, n. 2264 : Μειλησίων τῶν Ἀμοργὸν Αἰγιάλην κατοικούντων ἔδοξεν ἄρχουσι, βουλῇ, δήμῳ, γνώμῃ στρατηγῶν καὶ δεκαπρώτων. L. D.]

[Δεκάπωλος, ὁ, Decemjugis. Georg. Sync. p. 340, A : Ἅρματι δεκαπώλῳ.]

Δεκάρχης, sive Δέκαρχος, ου, ὁ, i. q. δεκαδάρχης s. δεκάδαρχος, Decurio, Decanus : interdum et Decemvir. [Dionys. Ant. R. 2, 14 : Οἱ δεκάρχοι. Sed cod. Vat. δεκαδάρχαι (sic). Atque 10, 60 de decemviris est τοῖς δεκαδάρχοις et τῶν δεκαδάρχων.] Priore utitur Herod. [7, 81] pro Decano s. Decurione. [It. Mauric. Strateg. 1, 1, p. 20 : Δεκάρχους. Ib. 3, p. 28 : Δέκαρχος ὁ τῶν δέκα πρῶτος. Conf. 6, p. 36 ; 3, 5, p. 63. Id. 1, 5, p. 32 : Τοὺς δεκάρχας. Et 6, p. 34 : Δεκάρχῳ ... Δεκάρχης · 3, 5, p. 81 : Δεκάρχαι, et ib. 14, p. 99 et 103 ; sed 82 : Δεκάρχων. Alia formæ in ος exx. v. ap. Ducang. L. Dindorf.]

Δεκαρχία, ἡ, Decemviratus, Decemvirum imperium s. dominatus. Ap. Suid. [v. Δεκάρχαι, ex l. Isocr., de quo v. in Δεκαδαρχία] : Τὰς ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας ἐν ταῖς πόλεσι δεκαρχίας. Vide et Δεκαδαρχία. [Xenoph. H. Gr. 3, 4, 2 : Τὰς δεκαρχίας τὰς κατασταθείσας ὑπ' ἐκείνου ἐν ταῖς πόλεσιν, ubi schol. Aristid. vol. 2, p. 175, 14 (3, 569 Dind.) δεκαδαρχίας legisse potest videri. Sec. Schneid. ad Aristot. Pol. 2, 8, 4, p. 147, δεκαρχία est Decemviratus s. Imperium inter viros decem partitum, δεκαδαρχία, Decurionatus, s. Imperium decadis. Gl. tamen etiam Δεκαρχία int. Decurionatum, idque recte fieri docet usus voc. δεκάρχης de Decurione ap. Herodot. Decuria vert. ap. Maur. Strateg. 1, 6, p. 36 : Δεῖ συναγαγεῖν τὸ τάγμα κατὰ δεκαρχίαν, et ap. eund. 2, 5, p. 60 quinquies, 4, 5, p. 117, 118 ; it. in l. Arriani s. Δεκαδαρχία cit. et aliis ap. Ducang. L. Dindorf.]

[Δεκαρχικὸς, Decurionalis. Δεκαρχικὴ, Decemvirilis (sic), Gl.]

[Δέκαρχος. V. Δεκάρχης.]

Δεκὰς, άδος, ἡ, Decas, Denarius numerus. Ex Hom. affertur pro Decuria, in VV. LL. [et Gl. Il. B, 126 : (Εἴπερ) ... ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί ... πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο · Od. Π, 245 : Μνηστήρων δ' οὔτ' ἂρ δεκὰς ἀτρεκὲς οὔτε δύ' οἶαι. Locum priorem afferens Lex. rh. Bekk. An. p. 240, 12 dicit, Δεκάδες εἰσὶν αἱ τῶν ἀνδρῶν ἀνὰ δέκα συναγωγαί. Herodot. 3, 25 : Ἐκ δεκάδος γὰρ ἕνα σφέων αὐτῶν ἀποκληρώσαντες κατέφαγον. De ordine militari Hesych. : Δεκάδες, οἱ ἐκ τῆς τάξεως τῶν δέκα στρατιωτῶν συνεστῶτες (λόχοι). Xen. Cyr. 2, cap. 1 et alibi. Improprie Eur. Suppl. 219 : Ἧς καὶ σὺ φαίνει δεκάδος (eorum qui diis se superiores autumant). De simili Λύκου δεκὰς v. in Δεκάζω. || Recentissima ætate confusa reperiuntur vocc. δεκὰς et δεκάτη. Tzetz. ad Hesiodi Sc. 57 : Τοὺς ἄγοντας εἰς τὴν Πυθὼ δεκάδας. Argum. Scuti : Τοὺς τὰς δεκάδας ἄγοντας εἰς Πυθώ. Sigillum Rogerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 948, D : Ἐκ παντὸς καρποφορᾶς τόσον ἀκινήτων πραγμάτων, ὅσον τῶν γεννημάτων τῶν ζώων σῶαν τὴν δεκάδαν, citavit Ducang. suamque ad Cinnam. annot. p. 487. Quibus add. quæ HSt. scribit in Δευτεροδεκάτη, et nos in Δεκατευτής. L. Dind.]

[Δεκᾶς, ᾶντος, ὁ, Decima pars. Arcad. p. 22, 10 : Τὸ δὲ δεκᾶς περισπᾶται, ὅτι ἐπιτάσσεται. Leg. ὅτι ἐπὶ ποσότητος τάσσεται, ut exhibet liber Salmasii De mod. usur. p. 256. Conf. Bentl. Phal. p. 421. L. D.]

[Δεκάσημος, ὁ, ἡ, Dena tempora habens. Aristid. Quinct. p. 35 ab Angl. cit. : Τὸ δὲ ἐπίτριτον ἄρχεται μὲν ἑπτασήμου, γίνεται δὲ ἕως τεσσάρων καὶ δεκασήμου. Sed recte Magdal. τεσσαρεσκαιδεκασήμου.]

Δεκάσκαλμος ναῦς, Decem scalmis instructa navis, Suid. [Anon. ap. eund. v. Ἐπίκωπος : Ὧν (πλοίων) οὐδὲν ἦν δεκασκάλμου μεῖζον.]

[Δεκάσκηπτρος. Scalig. Can. Isagog. l. 3, p. 335 : « Reges X tribuum) Græcis dicitur ἡ δεκάφυλος βασιλεία, item δεκάσκηπτρος β., quia ἡ φυλὴ (hebr.) vocatur σκῆπτρον. »]

Δεκασμὸς, ὁ, Corruptio, quæ fit largitione, Corruptela judicii. [Decumatio, Gl. Suid. : Δ., δωροδοκία.] Plut. [Cic. c. 29] ὄχλων δεκασμοὺς vocat Ambitum largitione factum, ut scribit Bud., qui et δεκασμοῦ νόμον, sicut et δωροδοκίας νόμον ap. Arrian., interpr. simpl. Ambitus legem. Vide et δεκασμοῦ γραφὴ ap. Poll. [8, 40 et 42. Dionys. Ant. R. 7, 64 : Δημαγωγία τις ἐφαίνετο εἶναι καὶ δεκασμὸς τυραννικός. Appian. B. C. 2, 23 : Δωροδοκίας καὶ δεκασμοῦ · 24 : Δωροδοκίαις ἢ πλήθους δεκασμῷ.]

Δεκάσπορος, ὁ, ἡ, In quo decem sementes factæ sunt. Eur. [Tro. 20] : Δεκασπόρῳ χρόνῳ, Tempore quo decem sementes factæ sunt, i. e. Decennio : sic Lat. poetæ dicunt Decem messes, s. æstates, pro Decem annos. [Conf. Electr. 1154 : Τάδ' ἐνέποντος (Agamemnonis), Ὦ σχέτλια, τί με, γύναι, φονεύεις φίλαν πατρίδα δεκέτεσιν σποραῖσιν ἐλθόντ' ἐμάν;]

Δεκαστάτηρος, ὁ, ἡ, Qui decem staterum est, Decem stateribus valens. Perperam in VV. LL. exp. Decurio : qui δεκάδαρχος dicitur et δεκάρχης. [Arrian. Exp. 7, 23 : Δεκάρχην μὲν τῆς δεκάδος ἡγεῖσθαι Μακεδόνα καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα καὶ δεκαστάτηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἥντινα μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐκ ἐν τιμῇ στρατευομένων ἔφερον.]

Δεκάστεγος, ὁ, ἡ, Decem tecta s. tabulata et contignationes habens, ut πύργος, Bud. e Strab. p. 208 [15, p. 730. Athen. De mach. p. 4, 18 (coll. Vitruv. 10, 19 (13 Schn.), 4) : Ἐγένετο δὲ αὐτῷ ὁ τηλικοῦτος (πύργος) δεκάστεγος. L. Dindorf.]

[Δεκάστιχος, ὁ, ἡ, Decem versus habens. Schol. Hom. Il. Δ, 101 : Ὡς καὶ Ἄγνων ἐν τῇ δεκαστίχῳ λέγει. Schæfer.]

Δεκάστυλος, ὁ, ἡ, Decem columnas habens. Vitruv. 3, [1 (2, 8 Schn.): Hypæthros vero decastylos est in pronao et postico.]

[Δεκασύλλαβος, ὁ, ἡ, Decem syllabis constans. Hephæst. p. 43 Gaisf.: Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον.]

[Δεκάσχημος, ὁ, ἡ, Decem schemata habens. Plut. fr. a Villois. ed. vol. 10, p. 811 Reisk.: Σχήματα στίχων εἰσὶ τρία, μονόσχημον, πεντάσχημον, δεκάσχημον· ib. 812: Δεκάσχημοι δὲ (στίχοι) εἰσίν, ὅσοι ἔχουσι δύο μὲν σπονδείους, τοὺς δὲ λοιποὺς δακτύλους, ἢ τὸ ἀνάπαλιν δύο μὲν δακτύλους, τοὺς δὲ λοιποὺς σπονδείους. Οἱ γὰρ δύο πόδες διοδεύοντες τὰς πέντε χώρας δέκα ἀποτελοῦσι σχήματα, ὡς οὗτος, Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί. Kall. Eadem Draco p. 136, 24.]

Δεκάσχοινος, ὁ, ἡ, Decem schœnos patens, longus. Est autem σχοῖνος Mensuræ genus.

Δεκαταῖος, α, ον, Qui est decem dierum. [Denarius, Gl.] Lucian. [Halc. c. 5]: Βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα. Δεκαταῖος ἥκει, Decimo post discessum die venit, VV. LL. Plato De rep. 10, [p. 614]: Ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν ἤδη διεφθαρμένων. [Anth. Pal. 11, 325: Ἐχθὲς δειπνήσας τράγεον πόδα καὶ δεκαταῖον κανναβίης κράμβης μήλινον ἀσπάραγον. Suid.: Δ., δέκατος.]

Δεκαταλαντία, ἡ, Decem talenta, δέκα τάλαντα, Pollux [9, 52].

Δεκατάλαντος, ὁ, ἡ, Qui decem talentorum est, decem talenta ponderat: λίθος, Poll. 9, [52] ex Aristoph. Centauro. [Æschin. De f. leg. p. 41 St.: Δεκαταλάντους δίκας ἑκάστῳ τῶν ἐπιτρόπων λαγχάνων. Tzetz. Hist. 2, 984: Δεκαταλάντους δωρεὰς πέμψαντες Ἱπποκράτει. L. D. Lucian. Tim. 12: Οἱ δεκαταλ. δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμεναι. Hase.]

[Δεκαταρχία, ἡ, Decurionatus, Gl. Scr. videtur δεκαδαρχία. V. tamen in Δεκάτη.]

[Δεκατεία, ἡ, Decimatio. Plutarch. Anton. c. 39: Ἐχρήσατο τῇ λεγομένῃ δεκατείᾳ πρὸς τοὺς ἀποδειλιάσαντας. Dio Cass. 47, 16: Δεκατείαν τινὰ καινὴν δεκατευθῆναι.]

Δεκατέσσαρες, Quatuordecim, ut βασιλέων, Quatuordecim regum, Plut. Lyc. [Polyb. 1, 36, 11: Ναῦς ἔλαβον αὐτάνδρους ἑκατὸν δεκατέσσαρας (al. δεκατέτταρας)· 4, 56, 2: Δραχμῶν δεκατέσσαρας μυριάδας. Sed nihil horum scripsisse Pol. recte judicat Schweigh. ad 1, 42, 5. Nec magis scripserat Callixenus Athen. 5, p. 201, C, aut Diod. 13, 75. Tab. Heracl. p. 277, 86: Δέκα τεττόρων. Opusc. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 555, B, C, Tzetz. Hist. 1, 47; 6, 153, 755; 7, 380, Gaudent. Harmon. Intr. p. 13. Straboni 2, p. 133 et 134, Plut. Lyc. c. 29 et Anton. 87 an relinquendum sit δεκατεσσάρων in medio relinquo. L. D.]

[Δεκάτευμα, ατος, τὸ, q. d. Decimamentum, i. e. Decima. Callimach. Epigr. 40, Anth. Pal. 13, 25: Τὰ δῶρα Τιμόδημος εἵσατο τῶν κερδέων δεκατεύματα.]

Δεκάτευσις, εως, ἡ, Decimatio. [Dionys. Ant. R. 1, 24: Περὶ τοῦ τρόπου τῆς δεκατεύσεως.]

Δεκατευτήριον, τὸ, Locus, in quo decima persolvitur, Bud. e Xen. [Hell. 1, 1, 14]: Καὶ δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων. Ab eod. Bud. [et in Gl. Basilic. ap. Ducang.] exp. et τελωνεῖον. [Ad l. Xen. respicere videtur, monente Toupio Em. in Suid. vol. 1, p. 118, Pollux 8, 132: Καὶ δεκατευτήρια δέ ποτε κατέστησαν. Id. citat Menand. p. 140=360, 8: Τούτους δὲ καὶ τοὺς τοιούσδε ποριστὰς κατὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς κρατῆσαν ἔθος ἐμπορεύεσθαι διὰ τῶν εἰρημένων δεκατευτηρίων· Agath. 5, 12, p. 156=303, 2: Τὴν Ἄβυδον λυμανεῖται καὶ τὸ ἐν αὐτῇ πορθήσει δεκατευτήριον, quem l. repetens Suid. δεκατευτήριον interpr. τὸ ἐν Ἀβύδῳ πορθμεῖον. Memorat iterum Pollux 9, 28.]

Δεκατευτής, ὁ, Decimator, Qui decimas exigit; Decumanus quidam interpr. e Cic. [Hesych.: Δεκατευταί, τελῶναι, οἱ τὴν δεκάδα ἢ δεκάτην ἐκλέγοντες. Harpocr.: Δεκατευτὰς ἀντὶ τοῦ τελώνας. Conf. Δεκατεύω.]

Δεκατεύω, Decimo, Decimam partem excerpo. [Δεκατεύει, Decuriat, Gl. Conf. Δεκαδεύω.] Δεκατεύειν τὴν οὐσίαν, Suorum bonorum excerptam decimam offerre, Plut. Probl. [Rom. c. 18, p. 267, E.] Idem Camill. [c. 8]: Τὰ τῶν πολεμίων δεκατεύσειν εὐξάμενος τότε, νῦν δεκατεύειν τὰ τῶν πολιτῶν ἐγκαλέπαινον, ubi δεκατεύειν τὰ τῶν πολεμίων et τὰ τῶν πολιτῶν est E bonis s. spoliis hostium, et e bonis civium decimas donare. Antipho autem 141 [Lycurg. p. 158] dixit, Τὰς δὲ πόλεις τὰ τοῦ βαρβάρου προελομένας, ἁπάσας δεκατεῦσαι, pro τὰς τῶν πολιτῶν οὐσίας. [Harpocr.: Δεκατεῦσαι, φησὶν (Didymus), ἐλέγετο κυρίως τὸ καθιεροῦν, ἐπειδήπερ ἔθος ἦν Ἑλληνικὸν τὰς δεκάτας τῶν περιγινομένων τοῖς θεοῖς καθιεροῦν.] Affertur e Xiphilino in eo etiam sensu, quo Lat. dicunt Decimare legiones. [Conf. Dionys. Ant. R. 9, 50.] Herodot. quoque δεκατεύειν dixit pro Decimum quemque interficere, ut scribit Bud. h. l. afferens, Τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ. [Decima multare vert. esse in l. Herod. 7, 132 recte notat Valck., ap. quem v. plura ejusd. exx. signif. Conf. Polyb. 9, 39, 5. Absolute δεκατεύειν de gerendo decumani munere dixerat sec. Etym. M. p. 254, 8 Thucydides, cui substituendum videtur nomen Aristoph. (ap. Poll. 9, 31: Ἐλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις;) Lex. rh. Bekk. An. p. 234, 33: Δεκατεύοντες, τελωνοῦντες, δεκάτην εἰσπραττόμενοι, et sim. Hesych. || I. q. ἀρκτεύω. Id. Lex. rh. c. Hesychio: Ἔλεγον δὲ καὶ τὸ ἀρκτεύειν δεκατεύειν, ἐπεὶ ἔπραττον αὐτὸ αἱ παρθένοι περὶ τὸν δεκαετῆ χρόνον οὖσαι. Harpocr.: Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Μέδοντος περί τινος παρθένου λέγοντος οὕτως, Οὐ δεκατεῦσαι ταύτην οὐδὲ μυῆσαι, Δίδυμος ὁ γραμματικὸς περὶ τούτου βιβλίον γράψας φησὶν ὅτι τὸ δεκατεῦσαι Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Φρυνίχου θυγατρὸς ἀρκτεῦσαι (quod voc. v. ap. Harp.) εἴρηκεν ... Ἴσως δὲ τὸ ἀρκτεῦσαι δεκατεῦσαι εἴρηκεν ὁ ῥήτωρ, ἐπειδὴ αἱ δεκέτιδες ἤρκτευον. || Decurio. Lex. rh. p. 235, 3: Καὶ τὸ δεκάζειν δεκατεύειν. Conf. dicta in Δεκάζω. || Superare int. Dorv. ad Char. p. 787=681 ap. Maneth. 6, 279: Καὶ μὴν καὶ Στίλβων εὖτ' ἂν μεσάτῳ περὶ κέντρῳ στείχῃ ... ἀλλήλαις δ' αὖ Μήνη ἰδ' Ἀφρογενὴς τετράγωνοι, καὶ τὴν μὲν Φαίνων, Μήνην δέ τ' Ἄρης δεκατεύῃ, unde restituit l. c. et p. 230=338 ib. 651: Εἰ δ' ἄρα δὴ Μήνην δεκατεύωσ' ἀστέρες ἄμφω Ἄρεος ἠδὲ Κρόνοιο, coll. Salmas. De annis climact. p. 413. V. Ἐπιδεκατεύω.]

Δεκάτη, ἡ [sc. μερὶς s. μοῖρα], Decima pars. [Herodot. 4, 152: Τὴν δεκάτην τῶν ἐπικερδίων ἐξελόντες.] Xen. Hell. 4, [8, 27]: Δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέτισε· 3, [5, 5]: Ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτη, Quæ Apollini decimæ nomine offeruntur. [Plurima exx. v. ap. Wessel. ad Diod. 4, 21. Anth. Pal. 6, 214: Φημὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον ... τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων Δαρετίου χρυσοῦ τᾶς δεκάτας δεκάταν. Schæf. Pausan. 1, 28, 2 addit Wakef. Bekk. An. p. 185, 21: Δεκάτη καὶ εἰκοστή· Οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῶν νησιωτῶν ταῦτα ἐλάμβανον. || Δεκάτη sc. ἡμέρα. Unde δεκάτη s. τῇ δεκάτῃ sæpe ap. Hom., sed præmisso semper ἐννῆμαρ: v. Il. A, 54, Ω, 612, 665; Od. H, 253, I, 83, K, 29, M, 447. Et] Δεκάτην ποιεῖν παιδὸς, Decimam filii nomine vovere vel pollucere, aut quid simile. Dem. [p. 1016]: Δεκάτην ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἑστιάσαι, Bud. Vide et ap. Suid. Δεκάτην ἑστιάσαι. [Dem. p. 1001, 4: Ἐτόλμα λέγειν ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ δεκάτην ἐποίησεν, ὥσπερ ἐμοῦ· 8: Ἐγὼ δ' οὐδένα ὑμῶν ἀγνοεῖν οἴομαι ὅτι οὐδ' ἂν ἐποίησε δεκάτην οὐδεὶς παιδίου, μὴ νομίζων αὑτοῦ δικαίως εἶναι. Aristoph. Av. 494: Ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον· 922: Οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ; Unde Hesychii gl. Δεκάτη θύομεν corrigit Kust. Alia exx. v. ap. Toup. Em. vol. 1, p. 112 ad Suidæ gl. Δεκατεύειν. || Δεκάτη προτέρα, ἡ πρὸ εἰκάδος, ὡς ὑστέρα ἡ μετ' εἰκάδα, Hesychius. || Δεκάτη pro δεκὰς, ut δεκὰς vicissim poni pro δεκάτη supra notatum est, habet lapis ap. Bœckh. vol. 2, p. 164: Τρὶς δεκάτας ἐτέων τερματίσας ἔθανες· quod in τρεῖς δεκάδας mutat Jacobs. Anth. Pal. vol. 3, p. CIV. Conf. Δεκαταρχία, et Hesych. gl.: Δεκάδαρχος· οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ δεκαδαρχεῖν, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ δεκάζειν, ὅπερ ἐστὶ τοὺς δικαστὰς πείθειν δώροις· ἦν δὲ καὶ ὄνομα καὶ ὁ τελώνης. Postrema enim si ad δεκάδαρχος referuntur, apertum est confundi δεκάτην cum δεκάδι. Ceterum hæc sunt vel librariorum s. lapicidarum vel ipsius infimæ ætatis vitia. Hesych.: Δεκάτα, τάξις, ἄθροισμα, καὶ ἡ τῶν ἁρμάτων τάξις.]

Δεκατηλογία, ἡ, Decimæ collectio s. exactio. [Pollux 1, 169.]

Δεκατηλόγιον, τὸ, Locus in quo decimæ exiguntur, et pro τελωνεῖον. Vide Poll. [9, 28.]

Δεκατηλόγος, ὁ, Decimæ s. Decimarum collector,

A vel exactor. [Poll. 1, 169; 2, 124; 9, 29. Harpocr, Hesych., Lex. rh. Bekk. An. p. 239, 6 e Demosth. C. Aristocr. p. 679, 26. Suid. : Εἴρηται δὲ καὶ θηλυκῶς τὴν δεκατηλόγον.]

Δεκατημόριον, τὸ, Decima pars. Plato de LL. 4 [immo 11, p. 924, A. Menand. p. 304, 14 Nieb. : Τὸ δ. τῶν τετραπόδων. Tzetz. Hist. 8, inscr. Hist. 251 : Λεγόντων τὸ μέλι δεκατημόριον ἀμβροσίας. L. Dind.]

[Δεκατηφόρος, ὁ, ἡ, Decimas ferens. Callim. Del. 278 : Ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ πέμπονται, Primitiæ decumanæ. Conf. dicta in Δαφνηφόρος. Δεκατηφόρος cognomen Apollinis memoratur a Pausan. 1, 42, 5.]

[Δεκατία, ἡ, i. q. δεκάτη, Decima, vel Jus decimæ exigendæ, nisi fallit scriptura, in Sigillo Rugerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 950, A : Ὅσον εἰς δεκατίας, ὅσον εἰς ἄλλα δίκαια. L. Dind.]

[Δεκατικὸς, ἡ, ὸν, Denarius. Joseph. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 44, A : Μέχρι τετράδος δεκατικῆς χιλιάδας συλλεξάμενος, Millia quadraginta. L. Dind.]

B [Δεκατισμὸς, ὁ, pro δεκασμὸς, Corruptio, Schneidero positum videtur a Themist. Or. 5, p. 65, C : Καὶ ταῦτα οὐκ ἐν σχολῇ, οὐκ ἐν εἰρήνῃ, οὐδὲ ἐνδιδόντος τοῦ καιροῦ θεραπείας καὶ προσαγγελίας καὶ δεκατισμοὺς, ἀλλ' ὡς ἐν ἀκμῇ τῆς Ἐνυοῦς ἐν τοῖς ξίφεσιν, ἐν τοῖς δόρασι φέροντες τὰς ψήφους. Decimæ, et quidem ecclesiasticæ, dicuntur in locis duobus ex Legibus Cypriorum Mss. ap. Ducang. App. ad Gloss. Gr. c. 54 : Εἰς δεκατισμοὺς καὶ ἕτερα δίκαια ... Οἱ ἀρχιερεῖς εἰς δεκατισμὸν καὶ ἕτερα δίκαια ἐκκλησιαστικά....]

[Δεκατολόγος, quod est ap. Zonar. p. 474, scr. videtur δεκατηλόγος, quod v. L. Dind.]

Δέκατος, η, ον, Decimus. [Hom. Il. B, 329 : Τῷ δεκάτῳ (anno) δὲ πόλιν αἱρήσομεν, etc.] At Il. Θ, 404 : Εἰς δεκάτους ἐνιαυτοὺς, Eust. ait sumi pro εἰς δέκα : ut sit derivatum pro simpl. vel pro εἰς πολλὰς δεκάδας. [Chr. Pasch. p. 17, B : Ὥσπερ ὁ δέκατος ἀριθμὸς περιλαμβάνει τὸν ἐννέα. Hesych. : Δεκάζων, ὁ εἰς δέκατον ἀριθμὸν ἥκων, si recte glossam sum interpretatus in Δεκάζω, Qui ad numerum X pervenit (numerando). Conf. di-
C cenda in Ἔνατος. || Τὸ δέκατον i. q. ἡ δεκάτη, quod v., Decima pars. Appian. Illyr. c. 26 : Τὴν δὲ σπεῖραν διακληρώσας ἐζημίωσε θανάτῳ τὸ δέκατον. Conf. B. Civ. 2, 42; 3, 43. Ib. 1, 118; 2, 63 additur μέρος. L. Dind.]

[Δεκατόσπορος, ὁ, ἡ, Decima ætate natus. Epigr. ap. Strab. 10, p. 464 : Τῆς δ' αὐτῆς γενεᾶς δεκατόσπορος Αἵμονος υἱὸς Ὄξυλος ἀρχαίην ἔκτισε τήνδε πόλιν.]

Δεκατόω, cum accus. pers., Decimo aliquem, pro Decimas ab aliquo accipio. Ep. ad Hebr. [7, 6] : Δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ· [7, 9 :] Ὁ δεκάτας λαμβάνων δεδεκάτωται. [Δεκατόω, Decurio. Δεκατοῖ, Decimat, Decuriat, Gl. Theophyl. Bulg. Ep. 41, vol. 3, p. 680, E : Ἔτι τῆς ἐκκλησίας τῶν ζώων ἐξουσείαν ἁδρῶν τε καὶ λεπτῶν ἐχούσης ἐκ δωρεᾶς βασιλικῆς, οἱ ῥηθέντες ἄνθρωποι ταῦτα ἐδεκατώθησαν, ἐφ' οἷς εἶχον ζώοις ὀλίγοις πάνυ παρ' ἐμοῦ δοθεῖσιν αὐτοῖς εἰς βραχεῖαν παράκλησιν, Decimam horum pendere adacti sunt. L. Dind.]

[Δεκατρεῖς, τρία, Tredecim. Demosth. qui dicitur p. 1158, 21 : Χιλίας τριακοσίας δεκατρεῖς, iisdemque verbis 1162, 20. Sed scriptura est suspecta, nihilque
D tribuendum numeris ab librariis, non ab oratore profectis, qui notas numeri posuerat XHHHΔIII. Strabo 6, p. 261 : Δεκατρεῖς μυριάδας. Plut. Cleom. c. 37 : Μετὰ τῶν φίλων ... δεκατριῶν ὄντων. Cit. Angl. Ap. Diod. 19, 82 pro τρεισκαίδεκα liber unus δεκατρεῖς. Apollod. Poliorc. p. 4 : Πήχεις δ. Tzetz. Hist. 6, 756 : Ἐν στάσεσι τὰς στάσεις δὲ τὰς δεκατρεῖς διδάσκει. Epiphan. vol. 1, p. i iij, D, i iiij, A. Neutr. Tab. Heracl. p. 275, 68. Theophyl. Comm. in Matth. vol. 1, p. 7, B : Δεκατρία πρόσωπα. Subscriptio cod. Thucyd. quem A dixit Bekkerus : Φύλλα ... δεκατρία· sic enim expressum in ed. stereot. p. 583, In majori vol. 1, p. 111 divisum δέκα τρία. Demetr. Hieracosoph. p. 11 bis : Πτερὰ δεκατρία. L. Dindorf.]

[Δεκάτριτος, η, ον, Tertius decimus. Diar. Class. t. 23, p. 63. Boisson.]

Δεκατώνης, ου, ὁ, Qui decimas redimit, ut τελώνης, Qui vectigalia redimit. Poll. 6, c. 31, [§ 128, et ubi Anaxilam citat auctorem 9, 29.]

[Δεκατώνιον, τὸ, i. q. δεκατηλόγιον. Poll. 9, 29 : Δεκατηλόγια, δεκατευτήρια ... ἀλλὰ μὴν καὶ δεκατώνια· κέχρηται δὲ τῷ ὀνόματι Ἀντιφάνης ἐν Ἁλιευομένῃ.]

Δεκαφυΐα, Hesychio δεκαπλασία, Decuplex. [Etymol. M. p. 254, 14 : Δεκαφυΐα, τὰ δεκαπλάσια. Καλλίμαχος· Τῶν ἔτι σοι δεκαφυΐα φάτο ζωάγρια τίσειν. Καὶ δεκαφυΐαν εἴρηται οἱονεὶ δεκάφυον, δεκάκις πεφυκότα· τὸ γὰρ φύω Αἰολικῶς φυίω φασὶ, καὶ τὸ ἀλύω ἀλυίω. Δεκάφυια recte exhibet Bentl. fr. 162, eundemque Hesychio numerum restituendum vidit Kust.]

Δεκάφῡλος, ὁ, ἡ, Decem tribus habens, Distributus s. Divisus in decem tribus. Herodot. p. 196 meæ Ed. [5, 66], de Clisthene : Τετραφύλους ἐόντας Ἀθηναίους, δεκαφύλους ἐποίησε. Utitur hoc et Plut. Camillo.

Δεκάχαλκον, τὸ, Decem chalci, Decem ærei numi, Denarius. Plut. [Camill. c. 13] : Τὸ δεκάχαλκον ἐκαλεῖτο δηνάριον, Denarius vocabatur qui e decem æreis constaret.

Δεκάχειλον, Hesychio πρὸς ἀποδοχὴν ἐπιτήδειον. Sonat tamen potius Decem habens labra. [Cod. Δεκάχειλε. Interpretationem Alb. conjicit ad aliud voc.,
B quod exciderit, pertinuisse glossamque e seq. Δεκάχειλοι esse enatam. Sic autem Aristarchus scrib. censuerat pro δεκάχιλοι Hom. Il. E, 860, Ξ, 148, notatus ea de re jam a grammaticis.]

[Δεκαχῆ, Dio Cass. 55, 24 : Δ. τεταγμένοι, In decem divisi cohortes.]

Δεκαχίλιοι ἄνδρες in VV. LL. affertur pro Decem millia virorum. [V. Δεκακισχίλιοι.]

Δεκάχιλοι, pro δεκακισχίλιοι, Hom. Il. E, [860, Ξ, 148] : Ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι Ἀνέρες ἐν πολέμῳ. [Luc. Philopatr. 6 : Ὅσον ἐνν. ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι. Hase.]

Δεκάχοια, Decupla, Hesychio δεκαπλᾶ [δεκαπλαῖ est ap. Hesych.], sed in hac signif. scr. forsan δεκάχοα, ut intelligantur Quæ decuplo auctum refundunt quod acceperunt. [Suid. : Δεκάχοια, δεκαπλάσια, it. Zon. p. 482.]

[Δεκαχοίνικος, Hesych. Waker.]

Δεκάχορδος, ὁ, ἡ, Decem habens chordas, Decem intentus fidibus : Ψαλτήριον, Psalterium decem chor-
C darum, LXX Ps. 18, [32, 2, coll. 91, 3; 143, 10. Angl. Ion. ap. Euclid. Harm. p. 19 Meib. : Ἐν δεκαχόρδῳ τὴν δεκαβάμονα τάξιν ἐχούσῃ (λύρᾳ). Exx. scriptorum Christ. e locis Ps. repetentium omitto. L. Dind.]

[Δεκάχους. V. Δεκάχοια.]

[Δεκάχρονος, ὁ, ἡ, Decennis. Theodos. Acroas. 1, 22 : Πορθήσεως τῆς δεκαχρόνου. L. Dind.]

[Δεκέβαλος, ὁ, Decebalus, rex Dacorum, ap. Dion. Cass. 67, 6 sq.]

[Δεκέλεια, ἡ, Decelea, pagus Atticus, tribus Hippothoontidis, dictus a Decelo, Thesei æquali, sec. Steph. Byz., qui de Decelo citat Herodot. 9, 73. Gent. sec. eund. Steph. est Δεκελειεὺς, ap. Her. vero l. c. (et Lysiam in oratiuncula Adv. Pancleon. ter, Apollon. De adv. Bekk. An. p. 601, 32; Bœckh. C. I. vol. 1, p. 232, 10 (sed loco suspecto), 307, 36) Δεκελεύς (ibidemque pagus Δεκελέη) : cui formæ convenit adv. Δεκελῆθεν ap. eund., invitis libris in Δεκελεῆθεν mutatum auctore Steph. B., qui advv. memorat Δεκελειᾶθεν et Δεκελειόθεν (ap. Callimach. : add. Lysiam l. c. bis, Apoll.
D l. c.), Δεκελειάζε (rectius Δεκελειᾶζε, quanquam vulgo pronunciatum fuisse Δεκελειάζε colligo ex Arcadii de χαμάζε observatione p. 183, 14), et Δεκελειᾶσι (immo Δεκελείασι, Isocr. De pace p. 175). Adjectiva gentilia sunt Δεκελειακὸς et Δεκελεικὸς, sec. Etym. M. p. 254, 43 : Τὸ λει δίφθογγον διὰ τί; Ἀπὸ τοῦ Δεκέλεια Δεκελειακὸς καὶ Δεκελεικὸς, ὡς βοῦς βοὸς βόειος βοειακὸς, βοειακὰ ζεύγη. Nisi hæc ita sunt capienda ut Δεκελειακὸς formæ Δεκελεικὸς demonstrandæ caussa sumi putetur : quum præsertim suspectissima fit forma βοειακός. Δεκελεικὸς auctores habet Demosth. p. 258, 13, Isocr. De pace p. 166, Plataic. p. 302, Diod. 13, 9, Strab. 9, p. 396, Arcad. p. 52, 1, Bekk. An. p. 234, 27, Suid. et Harpocrat. v. Δεκελεικὸς, et qui diphthongum testatur Zonar. p. 474. Δεκελικὸς vitiose libri quidam Demosth. l. c., Athen. 2, p. 67, E, Strab. 9, p. 396, omnes Plut. Mor. p. 186, F. L. Dind.]

Δεκέμβολος, ὁ, ἡ, Denis instructus rostris. Æschylus in Myrmidonibus [ap. schol. Aristoph. Av. 1256] δεκέμβολον vocavit Nestoris navem.

[Δεκέμβριος, ὁ, December, mensis ap. Rom. duodecimus. Plut. Mor. p. 272. Hinc adj. ἰδοῖς δεκεμβρίαις Plut. Mor. p. 287, A, καλανδῶν δεκεμβρίων Julian. Epist. 6, et alii multi.]

[Δεκέντιοι, ἔθνος Παννονίας, ἀπὸ Δεκεντίου τοῦ Μάγνου παιδὸς, Μαγνεντίου δ' ἀδελφοῦ. Τὸ θηλυκὸν Δεκεντιάς, ὡς Παρθένιος ὁ Φωκαεύς, Steph. Byz.]

[Δεκετηρὶς, ίδος, ἡ, Decennium. Dio Cass. 53, 16; 58, 24 etc.]

Δεκέτηρος μάχη, Decennalis pugna, Bellum decem annorum, Epigr. [Anth. Pal. 9, 474. Ib. 471 et 462 est δεκέτηρον μόχθον et δεκέτηρον χρόνον.]

[Δεκέτης, ὁ, ἡ, Decennis.] Pro Δεκαετὴς dicitur et δεκέτης. Δεκετὲς Hesychio δεκαετὲς, Decenne s. Decennale. [Plato Leg. 3, p. 682, D : Χρόνῳ ... δεκέτει. Soph. Phil. 715 : Δεκέτει χρόνῳ. Eur. Andr. 307 : Πόνους οὓς ἀμφὶ Τροίαν δεκέτεις ἀλάληντο νέοι λόγχαις· El. 1154 : Δεκέτεσιν σποραῖσιν (conf. Δεκάσπορος). L. Dind.]

Δεκέτις, ιδος, ἡ, Decennis. Aristoph. Lys. 643 : Εἶτ' ἀλετρὶς ἢ δεκέτις. Oxyt. Harpocr. in Δεκατεύειν : Ἐπειδὴ αἱ δεκέτιδες ἤρκτευον. Dio Cass. 54, 16 : Δεκέτιν ἐγγυᾶσθαι· 56, 28 : Προστασίαν τὴν δεκέτιν.]

Δεκήρης, ους, ἡ, Navis decem ordinum. [Polyb. 16, 3, 3; 7, 1, Plut. Anton. c. 65.]

[Δεκίητον, τὸ, Decietum, urbs Italiæ, unde gent. Δεκιῆται, ap. Artemidorum, sec. Steph. Byz. Liguribus annumerat Polyb. ap. Strab. 4, p. 202, Galliæ Narbonensi Ptolem. 2, 10, ubi Δεκιατῶν (sic). Deciates vel Deceates sunt scriptoribus Latinis.]

[Δέκμος barytonon memorat Arcad. p. 58, 16. Τιβέριος Κλαύδιος Δέκμος est in mon. Lacon. apud Bœckh. vol. 1, p. 616, 10. L. Dindorf.]

[Δεκόργυιος, ὁ, ἡ, Qui decem orgyiarum s. ulnarum est. Xen. Cyn. 2, 5 : Τὰ δὲ δίκτυα δεκόργυια, εἰκοσόργυια, κ. τ. λ. Conf. Δεκώρυγος.]

[Δεκούμιος, ὁ, Decumius, cogn. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 581, n. 1126. L. Dind.]

[Δεκτάδας, nomen corruptum ap. Parthen. Erot. c. 13 inscr. L. Dindorf.]

Δεκτέος, α, ον, Accipiendus, Excipiendus, Recipiendus. Sequitur enim signiff. sui verbi δέχομαι. [Strabo 8, p. 379 : Τὸ περίκλυστον ἤτοι κατὰ βάθους δεκτέον. Sic enim Casaub. Libri λεκτέον. Ib. 10, p. 460 : Ὅταν δὲ φῇ τὴν Καλυδῶνα αἰπεῖάν τε καὶ πετρήεσσαν, ἀπὸ τῆς χώρας δεκτέον, Intelligendum, Capiendum est. Schol. Hom. Il. M, 22 : Δεκτέον ἐπὶ τοῦ Σιμοῦντος. L. D. Luc. Hermotim. 74 : Ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. Hase.]

Δεκτὴ, ἡ, Hesychio χλαῖνα, χλανὶς, Chlæna s. Læna.

[Δεκτὴρ, ῆρος, ὁ.] Δεκτῆρες Hesychio ἀποδοχεῖς, Suidæ [et Zon. p. 474] ὑποδοχεῖς, Receptores.

Δέκτης, ου, ὁ, Mendicus, ab accipiendo, quod undique accipiat. [Hom. Od. Δ, 248.]

Δεκτικὸς, ἡ, ὸ, Capax, qui excipere s. admittere potest. Bud. δεκτὸς, sicut et δεκτικὸς, Susceptibilis, ap. Aphrod. [Lysis apud Iambl. Vit. Pyth. c. 17, p. 63=162 : Ἕως πόκα διελθόντων ἐτέων ἐγενόμεθα δεκτικοὶ τῶν τήνω λόγων. Aristot. Polit. 4, 4 : Τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικὸν καὶ δεκτικὸν, οἷον στόμα καὶ κοιλίαν. Idemque sæp. Categ. 5, p. 4 Bekk. Athen. 11, p. 490, B : Καὶ γὰρ τοῦτο τῆς ἑτέρας τροφῆς δεκτικὸν ἀγγεῖον· 492, D : Τὸ δέπας ἀμφοτέρων τῶν τροφῶν ἐστι δεκτικόν. Geop. 2, 14, 4 : Ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ φυσικήν τινα καὶ δεκτικὴν κίνησιν ἔχει, πρὸς τὸ γονιμώτερα ἀπεργάζεσθαι τὰ τότε σπαρέντα. Et alibi. Comparat. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. p. 454 Gaisf. : Ἢ ὅτι δεκτικώτερός ἐστι πολυμερείας. Plura exx. v. ap. Toup. Emend. vol. 1, p. 357. Schol. Hom. Il. E, 203 : Τὸ α πρὸ τοῦ δ δεκτικὸν μὲν ψιλοῦται, ὡς τὸ ἀδολέσχης ἀδρανής, μὴ οὕτως δὲ ἔχον δασύνεται, Ἅδε δ' Ἕκτορι, Ἅδος δέ μιν ἵκετο θυμόν ... Μάχεται τὸ ἀδράφαξυς δεκτικὸν ἔχον τὸ α καὶ δασυνόμενον, quid dicat α δεκτικὸν non explicuit Bast. ad Greg. p. 935. Confus. c. δειχτικὸς v. in illo.]

Δεκτὸς, ἡ, ὸν, q. d. Acceptabilis, unde et pro Grato, Lat. Accepto, ponitur aliquot locis N. T. [Luc. 4, 24 : Οὐδεὶς προφήτης δ. ἐστιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ· 19 : Κηρῦξαι ἐνιαυτὸν κυρίου δεκτόν. Cor. 2, 6, 2 : Καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου. Philipp. 4, 18 : Θυσίαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ. Act. 10, 35 : Ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος αὐτὸν (deum) καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, δεκτὸς αὐτῷ ἐστι. Iambl. Protr. § 20, p. 350 : Τὴν δεξιὰν τῶν χειρῶν ἐντιμοτέραν ὠνόμασαν οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ δεκτὴν ὑπάρχειν ἐν τῷ μεταδιδόναι. || Recipiendus. Theophyl. Bulg. Ep. 39, vol. 3, p. 676, C : Εἰ καὶ τὸν Ἀλκμαίωνα εἶδες ἐκεῖνον τὸν διὰ τὴν μητροκτονίαν οὐδενὶ μέρει γῆς δεκτὸν νομιζόμενον. L. D. Loc. Pauli Ep. ad Phil. expressit Herm. Trismeg. p. 17, 33 : Πέμψον δ. θυσίαν τῷ πάντων πατρὶ Θεῷ. Hase.]

Δέκτρια, ἡ, Acceptrix, Exceptrix, Receptrix, i. e. Quæ accipere s. excipere et recipere solet, ut [Archil.] ap. Athen. [13, p. 594, D] : Εὐήθης πάντων [ξείνων] δέκτρια Πασιφίλη. [Conf. Δέκτριος.]

Δέκτριος, Susceptor. In Epigr. [Anth. Pal. 11, 6] : Πάντων δέκτρια γραμματική· ita enim lego, non λέκτρια. [Δέκτρια non est fem. τοῦ δέκτριος, sed est subst., cujus masc. δεκτὴρ ap. Hesych. et Suid. Schweigh.]

[Δέκτωρ, ορος, ὁ, Receptor, Acceptor. Æsch. Eum. 204 : Κἄπειθ' ὑπέστης αἵματος δ. νέου, Novam cædem in te recepisti.]

Δέκω, Ion. pro δέχω vel potius δέχομαι, a quo derivata nonnulla, quæ κ habent pro χ, et duobus modis scribuntur, ut πανδοκεὺς πανδοχεὺς, θεηδόκος θεηδόχος, itemque alia, quæ κ duntaxat habent. Hinc etiam est δωροδοκέω. [Δέκω est vox nihili.]

Δεκὼν, Hesychio ὁ δεκαζόμενος, sed forsan scr. δέκων, ut sit ὁ δωροδοκῶν, Qui munera accipit.

Δεκώρυγος, Qui decem vallorum est, ap. Xen. Cyn. 2, 6 : Τὸ δὲ μέγεθος τὰ μὲν ἐνόδια, διώρυγα, τετρώρυγα, πεντώρυγα. Τὰ δὲ δίκτυα, δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα. Vallorum autem quum dicitur, non intellige χάρακας, sed τάφρους. Veruntamen notandum, vet. librum eo in l. pro Δεκώρυγα habere scriptum δεκόργυια, Qui decem ulnarum est : e q. l. Omnibonus Leonicenus occasionem sumsisse videtur cetera quoque eod. modo interpretandi; sic enim ille verba Xenoph. reddidit : Ceterum longitudo cassium ad ulnas, Græci a brachiorum extensione ὀργυιὰς vocant, accedat binas, quaternas aut quinas. Retia denique filis constent senis denis : longa vero sint ulnas denas, vigenas, trigenas. Quæ interpr. et lectio videtur magis consentanea.

[Δέλας. V. Σέλλας.]

Δελαστρεὺς, έως, ὁ, per sync. pro δελεαστρεὺς, q. d. Inescator, Qui esca decipit, piscatoris epith., ut qui soleat δελεάζειν τοὺς ἰχθύας. Nicander Ther. [793] : Τοὺς ἁλὸς ἐξερύουσι δελαστρέες ἰχθυβολῆες.

[Δέλβεια, ἡ. Steph. Byz. s. Δέρβη : Τινὲς δὲ (Δέρβην, castellum Isauriæ, dicunt) Δέλβειαν, ὅ ἐστι τῇ τῶν Λυκαόνων φωνῇ ἄρκευθος (Juniperus), καὶ Ἀρκεύθη ἡ πόλις.]

Δελεάζω, Inesco, Esca capio. Athen. 7, de quodam pisce : Ἀνελκυσθεὶς δὲ, οὐ δελεάζεται οὔτε σαρκὶ, οὔτ' ἄλλῳ τινὶ ἐμψύχῳ. [Isocr. De pace p. 166 : Ὅμοια πάσχοντες τοῖς δελεαζομένοις τῶν ζώων.] || Escam impono. Lucian. [Pisc. c. 47] : Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, Caricam hamo imponens escæ loco. [Geopon. 20, 45 : Λαβὼν ἧπαρ αἴγειον ἐν τούτῳ δελέαζέ σου τὰ ἄγκιστρα· ib. 35 : Ποιήσας μάζας δελέαζε τὸν τόπον. Et absolute ib. 17 : Ἐξ αὐτοῦ οὖν δελέαζε· 20 : Τρίβεται δὲ ὡς σταῖς καὶ ἀναπλάσσεται κολλύρια καὶ ἐν αὐτοῖς δελεάζεται. L. D. Et δελεάζειν τὸ δέλεαρ περὶ ἀγκίστρου, Herod. 2, 70. Schweigh.] Frequentius metaph. sumitur. Philo De vita Mos. 1 : Δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, Multitudinis spe libertatis illectæ. Herodian. 2, [15, 4] : Τιμῇ προσποιήτῳ δελεάσας τὸν ἄνθρωπον, Inescans. [Ælian. V. H. 14, 17 : Ἐὰν μή τινα ἀναπείσῃ χρήμασι καὶ δελεάσῃ. Longus 3, 15 : Ἐπεθύμησεν ἐραστὴν κτήσασθαι, δώροις δελεάσασα.] Et in pass. ap. Dem. De cor. [p. 241, 2] : Σχολῇ δελεαζόμενοι. Philo l. c. 1 : Δελεασθεὶς δὲ καὶ τοῖς ἤδη προτεινομένοις καὶ ταῖς μελλούσαις ἐλπίσι, Oblatis inescatus. Et γαστρὶ δελεάζομαι, Xen. [Ἀπομν. 2, 1, 4], Illecebris ventris capior. Apud Plut. vero Symp. [p. 669, A], Δελεασθεὶς διὰ τούτων ἐπ' ἐκεῖνα πρόσεισι, mutata constr. [Scriptor ap. Suid. s. v. : Τὴν πίστιν αὐτῶν δελεάζοντες, Provocantes.]

[Δελέαμα, τὸ, i. q. δελέασμα, nisi cum eo commutandum est, ap. anon. Suidæ v. Ἔγκειται, ab Schneid. cit. : Λαχάρης δὲ ὁπηνίκα ἀπέδρα ἁλώσεσθαι μέλλων, τῶν δαρεικῶν κατ' ὀλίγον τοὺς ἐγκειμένους μεθεὶς τελεώτατα τῷ

δελεάματι ἐξέφυγε τὸ δυσμενές. (Fraudem narrat etiam Polyæn. 3, 7, 1.) Basil. M. De virginit. vol. 3, p. 646, E : Ὡς δελέατι τῆς εὐνουχίας, διὰ τὸ ἀπειρόκακον, ἐμπλακεῖσαν τὴν παρθένον τῷ πειρασμῷ ἀποστραφῆναί τε τὸν ἄνθρωπον.... Ita Garn. e codd. Olim δελεάματι. L. Dind.]

Δέλεαρ, ατος, τὸ, Esca, qua animalia capiuntur. [Xen. Ἀπομν. 2, 1, 4 : Ἀγόμενα πρὸς τὸ δ. ἁλίσκεται (animalia).] Aristot. : Τοῖς γὰρ δελέασιν οὐ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκονται πάντες. Quod Plin., Non omnes eadem esca capiuntur. [Id. H. A. 4, 4 : Τῶν γὰρ δελεάτων τὰ ὄστρακα διατρυπῶσιν.] Lucian. [Dial. mort. 8, ubi plurima Hemst.] : Ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας. Et metaph. [ib. 6, 3] : Ὁ δὲ τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιών. Eur. Andr. [263] : Τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ. [Plato Tim. p. 69, D : Ἡδονὴν, μέγιστον κακοῦ δέλεαρ. Cic. Cat. maj. c. 13 : « Divine enim Plato escam malorum voluptatem appellat. » Conf. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 52, ad Mor. p. 13, A. Plur. Lucian. Bis acc. c. 20 : Τοιαῦτα δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα.] Dictum autem volunt quasi δόλεαρ [hæc Etym. M. p. 254, 48 sententia] : Eust. vero [ll. in Δέλος et Δέλω citandis] a δέλος s. δέλω [quod v.] tum hoc, tum δόλος derivat. [Forma dat. contr.] Δέλητι ap. Hesych. exp. δελέατι legitur. [Conf. Δελήτιον e δελεάτιον contr. Alia contr. est Δεῖλαρ ap. Callim. Etym. M. p. 254, 46 sec. cod. Leid. apud Ruhnk. ad fr. Callim. 458, p. 579 : Δέλεαρ... ἀφ' οὗ καὶ δείλατα. Καλλίμαχος· Ἐν δ' ἐτίθει παγίδεσσιν ὀλέθρια δείλατα δοιαῖς. Schol. Hom. Od. M, 252 : Δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων) Οὕτως Ἀρίσταρχος· ὁ δὲ Καλλίστρατος δείλατα. Forma δελείατι pro δελέατι utitur Numen. ap. Athen. 7, p. 305, A, ab Schneid. indicatus. De forma Æol. Βλῆρ v. in ipsa. Alia forma latet fort. sub gl. Hesych. : Δεντή, δέλεαρ. L. Dindorf.]

[Δελεάρπαξ, ἄγος, ὁ, ἡ, Escam rapiens. Anth. Pal. 7, 504 : Καὶ λάβρου πέρκης δελεάρπαγος.]

Δελέασμα, τὸ, q. d. Inescamentum, Quod escæ loco imponitur hamo aut laqueis, Illectamentum. Plut. [Mor. p. 823, C] : Νόθα καὶ κίβδηλα τὰ τῶν ἄλλων θωπεύματα καὶ δελεάσματα. [Aristoph. Eq. 789 : Καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μικροτέροις τούτων δελεάσμασιν εἷλες. Basil. M. vol. 1, p. 50, C : Ὁ ἀνθρωποκτόνος δαίμων τοῖς ἑαυτοῦ δελεάσμασιν ἀνδραποδίσας τὸν ἄνθρωπον· 566, B : Διὰ τῶν τῆς ἡδονῆς δελεασμάτων. Et ib. : Τῷ δελεάσματι τῆς ἡδονῆς προσέχοντες μακρύνομεν ἑαυτοὺς ἀπὸ θεοῦ. L. Dindorf.]

Δελεασμάτιον, τὸ, [dimin. a δελέασμα, quod v.], Athen. 4, [p. 147, A] e Philoxeno : [Παντοδαποῖς τέχνας εὑρήμασι πρὸς βιοτὰν ψυχᾶς δελεασματίοισι].

Δελεασμὸς, ὁ, Illicium, Illectamentum. [Acta Silvestr. Combef. p. 290, 21 : Ἐπὶ τῷ τῆς μητρὸς αὐτοῦ δελεασμῷ. Epiph. t. 1, p. 798, B : Τοῦ δελεασμοῦ κατὰ τῶν ἀκεραίων, Illecebræ simplicibus objectæ. Hase.]

[Δελεαστικὸς, ή, όν, Illecebrosus. Clemens Strom. 2, 20, 111, p. 487 : Κάλλη καὶ δόξας καὶ μοιχείας καὶ ἡδονὰς καὶ τοιαύτας τινὰς φαντασίας δελεαστικὰς προτείνουσι ταῖς εὐεπιφόροις ψυχαῖς. Cyrill. Hieros. p. 120.]

[Δελεαστικῶς, Illecebrose. Clemens Strom. 2, 20, 120, p. 492 : Ἡ ἡδονὴ οὐ μόνον μεθ' ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐνυπνίοις μετὰ γοητείας δ. ἐπιβουλεύουσα. Kall.]

[Δελεαστὸς, ή, όν, i. q. δελεαστικός. Joseph. C. Apion. 2, 39 : Οὐ δ. αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἴσχυσεν ὁ νόμος. Hase.]

Δελεάστρα, ἡ, Decipula, Transenna, in quam esca imponitur, Plaut. : Pollux 10, [156], inter πάγας numerat, et alio nom. ἀνδρομέδιαν dici tradit; citat autem e Cratino et Nicophonte. Apud Suid. [et Zon. p. 482] autem δελέαστρα scribitur cum acc. in antepen. et exp. παγίδες, ac si plur. esset a sing. δελέαστρον. [Verba Poll. sunt : Τὴν δὲ Ἀνδρομέδαν Κρατῖνος ἐν τοῖς Σεριφίοις δελεάστραν καλεῖ. Νικοφῶν δὲ τὰς τοιαύτας πάγας ... δελέαστρα εἴρηκε. Ubi Persei Andromedam δελέαστραν dictam censet Hemst., ut qui captus amore esset ejus. Ad eand. formam recte revocari videtur gl. Hesych. : Δέλεστραι, βατίδες (παγίδες).]

Δελεδώνη, ἡ, Hesychio ὁ μυλαῖος ἰχθύς.

[Δέλειαρ. V. Δέλεαρ.]

Δέλετρον, τὸ, vocari τὸν φανὸν, auctor est Timachidas Rhodius ap. Athen. [15, p. 699, E.] Id autem est Laterna, vel Fax. Sic Hesychio quoque δέλετρον est φανὸς, ὃν οἱ νυκτερεύοντες φαίνουσι [φέρουσι Schweigh. ad Athen. vol. 8, p. 332] · itidem Eust. [Od. p. 1571, 7, ex Athen.], qui esse dicit φανὸν, ὃν οἱ διανυκτερεύοντες νέοι ἔχουσι. [Esca. Oppian. Hal. 2, 431 : Εἰ γάρ ποτ' ἐπιψαύσειε δελέτρου, sec. conj. Gesneri, quum ἐλύτρου sit in libris. Numenio ap. Athen. 7, p. 287, C : Τάδε σκέψαιο δέλευρα, Schneid. in Lex. restituebat δέλετρα ead. signif. || Terebra. Philemo p. 162 : Τέρετρον, τὸ τρύπανον, ὃ δέλετρον καὶ τέλετρον Ἀσιανή τις γλῶσσά φησι παραφθείρουσα.]

[Δελέφατ, ὁ τῆς Ἀφροδίτης ἀστὴρ, ὑπὸ Χαλδαίων, Stella Veneris Chaldæis, Hesych. Conf. Βελέβατος.]

Δελητήριον, Suidæ τὸ δέλεαρ, Esca. [Opinor legendum Δελήτιον. L. Dindorf.]

[Δέλητι. V. Δέλεαρ.]

Δελήτιον, τὸ, i. q. δέλεαρ [Etymologo M. p. 254, 53 addenti : Σοφοκλῆς, Ἔχε τὸ δελήτιον, ἢ Σώφρων. Οἱ δὲ τὸ ἄγγος, ἐν ᾧ τὸ δέλεαρ ἔγκειται. Παρὰ τὸ δέλεαρ δελεάτιον καὶ κατὰ συναίρεσιν τοῦ εα εἰς η δελήτιον. Similis contr. est in dat. δέλητι pro δελέατι, s. Δέλεαρ notato. Sophronis esse l. cit., non Sophoclis, recte judicat Brunck. Lex. Soph. s. v. Memorant δελήτιον etiam Hesych. et Eust. Od. p. 1721, 1, et Gl. Seguier. Ms. ap. Ducang. L. Dindorf.]

[Δελθάνιοι. V. Dentheliates.]

Δελία, Hesychio δάφνη, Laurus. [Conf. Δηλία.]

[Δέλιθες. V. Δελλίθες.]

Δέλιχρα, τὰ, Hesychio τὰ ἡμίχοιρα. [Varro R. R. 2, 4, 16 : Cum porci depulsi sunt a mamma, a quibusdam delici appellantur. Ubi v. annot. Schneid.]

Δελκανὸς, piscis quidam a Delcone fluvio denominatus : de quo Athen. 3, [p. 118, B : Εὐθύδημος ἐν τῷ περὶ ταρίχων τὸν δελκανόν φησιν ἰχθὺν ὀνομάζεσθαι ἀπὸ Δέλκωνος τοῦ ποταμοῦ ... Δωρίων δ' ἐν τῷ περὶ ἰχθύων τὸν λεβίαν ὀνομάζων φησὶ λέγειν τινὰς ὡς ὁ αὐτός ἐστι τῷ δελκανῷ. Gl. Hesych. : Δέλκος, λίμνη ἰχθυοφόρος περὶ τὴν Θρᾴκην, admonuit Casaub.]

[Δέλκος. Δέλκων. V. Δελκανός.]

[Δελλίθιον. V. Δέλλις.]

[Δέλλις.] Δέλλιθες Hesychio σφῆκες, vel ζῶον ὅμοιον μελίσσῃ [Vespæ vel Animalculum api simile]. Suidæ autem Δέλιθες sunt σφηκία, Vesparum cellæ. Rursum Hesych. Δελλίθια affert pro τενθρήνια [ἀνθρήνια pro cod. scriptura δενθρήνια Scalig.] et κηρία, Favi. [Forma hæc dim. ostendit prototypon esse Δέλλις, ιθος· quod testatur Arcad., ubi de nom. in λις agit, p. 30, 13 : Δέλλις τὸ μικρὸν σφηκίον διὰ τοῦ θ. Zon. p. 478 inter nomina gen. masc. (iisdemque verbis Suid.) : Δέλιθες τὰ σφηκία καὶ αἱ δέλιθες. Secundam produci scribit Draco p. 34, 1. L. Dind.]

Δέλλω, Voco. Hesych. enim δέλλει exp. καλεῖ. [Κηλεῖ, Delinit, conj. Guietus. Male, opinor, Ruhnk. Ep. cr. 2, p. 17 : Ἀέλλει, αἰκάλλει. Verbum idem dicecere videtur Eust. Od. p. 1720, ult. : Δόλος δὲ παρὰ τὸ δέλω γίνεται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δέλεαρ καὶ τὸ... δελήτιον. L. D.]

[Δελματία. Δελματεύς. V. Δαλματία.]

[Δελματική. V. Δαλματική.]

[Δελὸς dici Ionice pro δειλὸς auctor est gramm. Meerm. subjectus Greg. Cor. p. 652. L. Dind.]

[Δέλος, ους, τὸ, Esca, Gl. Eust. Il. p. 235, 7 : Τὸ δ' αὐτὸ (μῆχος) καὶ μῆχαρ κατὰ τὸ δέλος δέλεαρ. Frequens est in Geopon. : v. inscr. l. 20, c. 7, 11, 15, 17, 19, 24, 26 et c. 7, 4. Oppiani Hal. 3, 437 pro δελέεσσι cod. δελέασσι. Addit Boiss. : Poetaster cum Wernsdorfii Phile p. 32.]

Δέλτα, τὸ, [indeclinabile. Gen. fem. de rhapsodia Hom. Tzetz. Hist. 10, 332 : Ὅμηρος τῇ τῆς δέλτα μέν φησί που ῥαψωδίᾳ, nisi leg. τοῦ. L. D.] Elementi quarti nom., in ordine alphabetico [ex Hebr. דלת *Dalet*]. || Δέλτα τὸ κατ' Αἴγυπτον, vel τὸ Αἰγύπτιον Δέλτα, dicta fuit et Quædam pars Ægypti a triangulari forma : vel potius diversæ ejus partes hoc nom. sibi vindicarunt : de quibus lege Eust. in Dionys. P. p. 42 [v. 242, ubi addit : Φασὶ δὲ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς Αἰγύπτου ἕτερον τρίγωνον ἐξ αὐτοῦ τοῦ Νείλου ἀποτελεῖσθαι σχῆμα, Δέλτα λεγόμενον καὶ αὐτὸ, οὗ ἡ μὲν βάσις μεταξὺ τοῦ Πηλουσίου καὶ τοῦ Ἡρακλείου στόματος τοῦ Νείλου, πλευραὶ δὲ ἡ δεξιὰ μὲν κατὰ Πηλούσιον, ἡ ἀριστερὰ δὲ κατὰ Κάνωβον καὶ Ἡράκλειον. Καλεῖται δέ φασι Δέλτα καί τι χωρίον καὶ

κώμη τις ἐπὶ τῇ τοῦ Δέλτα κορυφῇ. Memorant Herodot. 2, 13 sq., Diod. 1, 33, 34, Pausan. 6, 26, 9.] Idem p. 149 meminit et Patalenes insulæ Indicæ, hanc τοῦ Δέλτα appellationem itidem mutuatæ. [De qua Strabo 15, p. 701, Arrian. Exp. 5, 4, 3; 6, 14, 11; 17, 4.] Steph. B. hoc nom. tribuit primum quidem urbi cuidam, quæ Syriæ vicina sit, deinde vero et insulæ cuidam Ægypti, [addens : Ἐθνικὸν τῆς νήσου Δελτίτης, τῆς δὲ πόλεως Δελτηνὸς, τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ· οὐ γὰρ ἐνετύχομεν]. Sed omittit Steph. B. quod legitur ap. Xen. Cyrop. 7, p. 233 [1, 33; 5, 1] esse Δέλτα et Thraciæ quendam locum, Εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον τῆς Θράκης. [Argorum locum Δ. dictum memorat Pausan. 2, 21, 1.] || Δέλτα vocatur a comicis et Pudendum muliebre, sicut et ἄμβων, ac χοῖρος, et ἐσχάρα, item κέλης, ab iisd., ut tradit Eust. [Od.] 1539, [33]. Suid. autem postquam dixit δέλτα signif. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, subjungit, δέλται παρατετιλμέναι [ex Aristoph. Lys. 151, ubi recte δέλτα.]

Δελτάριον, τὸ, Tabellula, Bud. e Plut. [Anton. c. 58] : Δελτάρια τῶν ἐρωτικῶν ὀνύχινα καὶ κρυστάλλινα. [Polyb. 29, 11, 2 : Πρόχειρον ἔχων τὸ δ., ἐν ᾧ τὸ τῆς συγκλήτου δόγμα κατεγέγραπτο.]

[Δελτηνός. V. Δέλτα.]

Δελτίον, τὸ, Parvi pugillares, Tabellulæ, Libellus : Δελτίον δίπτυχον καὶ πολύπτυχον, Pollux [4, 18 ex Herod. 7, 239. Schweigh.]

[Δελτίτης. V. Δέλτα.]

[Δελτογράφος, ὁ, Qui in tabellas refert. Æsch. Eum. 275 : Μέγας γὰρ Ἅιδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν ἔνερθε χθονὸς, δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί.]

[Δελτοειδὴς, ὁ, ἡ, Literæ delta figuram referens. Hesych. v. Καρχήσιον : Ἐργαλεῖον τεκτονικὸν δελτοειδές.]

[Δελτοειδῶς, adv. Rufus De partt. corp. p. 67 : Δ. ἐπίκειται ταῖς σπάθαις (scapula).]

[Δελτοποιὸς, ὁ, Tabellarius, Gl.]

Δέλτος, ἡ, Pugillares, qui forma literæ Δ plicabantur, s. Tabellæ; sed postea δέλτος dictus fuit Quivis liber, quacunque forma esset. Δέλτοι, inquit Eust. in Dionys. P. p. 42 [v. 242], proprie Οἱ τόμοι, ὅσοι τριγωνοειδῶς ἐσχηματίζοντο ἐν τῷ πτύσσεσθαι, [καθὰ καὶ νῦν ποιοῦσί τινες], postea vero ἁπλῶς αἱ βίβλοι. Sic et in Comm. in Hom. duobus ll. [in Δελτωτὸς citandis] : at p. 1913, [41] ad Ægyptiacam byblum, ob Deltωton illud Ægypti, posse referri tradit. Δέλτος sæpe redditur Tabella, et δέλτοι Tabellæ. [Eur. Iph. A. 798 : Εἴτ' ἐν δέλτοις Πιερίσιν μῦθοι τάδ' ἐς ἀνθρώπους ἤνεγκαν παρὰ καιρὸν, in carminibus poetarum. Batrachom. 3 : Εἵνεκ' ἀοιδῆς, ἣν νέον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γούνασι θῆκα. Aristoph. Thesm. 778 : Ἄγε δὴ, πινάκων ξεστῶν δέλτοι, δέξασθε σμίλης ὁλκούς. Dionys. De comp. verb. p. 209, 2=408 : Πᾶσι γὰρ δήπου τοῖς φιλολόγοις γνώριμα τὰ περὶ τῆς φιλοπονίας τἀνδρὸς (Platonis) ἱστορούμενα τά τ' ἄλλα καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ τὴν δέλτον, ἣν τελευτήσαντος αὐτοῦ λέγουσιν εὑρεθῆναι ποικίλως μετακειμένην τὴν ἀρχὴν τῆς Πολιτείας ἔχουσαν. Anth. Pal. 7, 36 : Ὡς ἄν τοι ῥείη μὲν ἀεὶ γάνος Ἀτθίδι δέλτῳ κηροῦ.] Plut. De def. orac. [p. 434, D] : Ἔχοντα κατεσφραγισμένην δέλτον, ἐν ᾗ τὸ ἐρώτημα ἦν ἐγγεγραμμένον. Ab eod. δέλτοι vocantur Tabellæ judicum Romæ. Sed et δέκα δέλτοι dictæ fuerunt illæ Decem tabulæ : unde δωδεκάδελτος νόμος, ut mox docebo. In Axiocho [p. 371, A], qui Platoni falso ascribitur, Ἔκ τινων χαλκέων δέλτων, ἃς ἐξ Ὑπερβορέων ἐκόμισαν [Ὦπίς τε καὶ Ἑκάεργος]. Sic Poll. 8, [128] : Δέλτοι χαλκαῖ, αἷς ἦσαν πάλαι ἐντετυπωμένοι οἱ νόμοι περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν πατρίων. [Soph. Tr. 683 : Ἀλλ' ἐσῳζόμην χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν. Plut. Alex. c. 17 : Ἐκ βυθοῦ δέλτον ἐκπεσεῖν χαλκῆν, τύπους ἔχουσαν ἀρχαίων γραμμάτων, ἐν οἷς ἐδηλοῦτο παύεσθαι τὴν Περσῶν ἀρχὴν ...] || Testamentum, Tabulæ et ceræ testatoris, Bud. e Luciano [Tim. c. 22] : Ἐπειδὰν ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, Cum resignatæ sunt tabulæ. Idem e Plut. affert τοὺς δέλτους masc. et πινακίδας pro eod. [Ut ap. Iamblich. V. Pyth. c. 33, p. 283.] Item δέλτον κατεσφραγισμένην ex illius Apophth. pro Libello obsignato τοῦ χρηστηριαζομένου. [Immo est l. supra cit. ex Orac. Def.] Necnon e Plat. Ad Dionys. pro Epistola. E Luciano [l. c. vel Timon. c. 21 : Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με (Plutus loquitur) καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς] affertur in VV. LL. pro Tabella, in qua

A testamentum perscribebatur. Item pro Tabella pictoria, ex Epigr. [Anth. Plan. 4, 125 : Εἰκόνα χεῦμα ἔκλυσε κὰκ δέλτων τὸν τύπον ἠφάνισεν. De tabulis puerorum ludum adeuntium Philostr. p. 557 : Γηράσκων ἤδη δέλτον ἐξαψάμενος ἐς διδασκάλου φοιτᾷ, ὥσπερ οἱ παῖδες. Tzetz. Hist. 4, 271 : Σχολῇ προσκαθημένου γὰρ ἔτι παιδίου ὄντος λύκος ἐλθὼν ἀφήρπαξε τὴν δέλτον τὴν ἐκείνου· et v. seq. Metaph. Æsch. Pr. 789 : Σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολυδόνον πλάνην φράσω, ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν, unde sumit Tzetz. Hist. 4, 809. Soph. fr. Triptol. ap. sch. Pind. Ol. 10, 2 : Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους. Similiter Eur. apud Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 108 Heer. : Δοκεῖτε πηδᾶν τἀδικήματ' εἰς θεοὺς πτεροῖσι, κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτου πτυχαῖς γράφειν τιν' αὐτά. Lucian. De merc. cond. c. 12 : Κἂν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου ἢ γείτων ἔκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρουκὼς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο, Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς, ἂν δὲ πάντες ἅμα ἑξῆς ἐπαινῶσιν ὕποπτοι. Theophyl. Bulg. Ep. 30, vol. 3, p. 736, A : Ὡς ἐκ Διὸς γοῦν δέλτων ἐσπα-

B σμένας (ψήφους). L. D. De δέλτοις in opp. artis vet. notantibus Calliopen Musam Laborde *Mosaïque d' Italica* p. 26 et Viscont. Mus. Piocl. t. 4, p. 25 et 28; conf. t. 1, p. 52 (d). Hase.]

[Δέλτος, ὁ, Bonus, ap. Cretenses. Ptolem. Heph. Phot. cod. 190, p. 151, 17 : Ἀντήνωρ ὁ τὰς Κρητικὰς γράψας ἱστορίας δέλτα (ἐκαλεῖτο) διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι καὶ φιλόπολις· τοὺς γὰρ Κρῆτας τὸ ἀγαθὸν δέλτον καλεῖν.]

[Δελτόω, In pugillares s. tabulas refero. Med. Æschyl. Suppl. 179 : Φυλάξαι τἄμ' ἔπη δελτουμένας, In tabulis sibi notantes.]

Δελτωτὸς, ἡ, ὸν, Ad formam triangulam literæ Δ effictus, Formam literæ Δ habens. [Arcad. p. 123, 26 δελτωτὸν recenset inter adj. τριγενῆ. Agathias 2, 8 : Ἦν δὲ αὐτοῖς ἡ ἰδέα τῆς παρατάξεως οἱονεὶ ἔμβολον· δελτωτῷ γὰρ ἐῴκει. Constant. Them. 1, 14, p. 16, E ed. Band. : Ἡ δὲ Ῥόδος ἡ νῆσος ... δελτωτὴ τὸ σχῆμα, τὴν δὲ γραμμὴν τρίγωνος. L. D.] Δελτωτοὶ, Libri, qui in formam literæ Δ complicabantur : vide Eust. [Il. p. 421, 30 : Καὶ τὸ τῆς δέλτου δὲ ὄνομα ὁμοίως ἄνωθεν κατέβη ἀπὸ τῶν

C δελτωτῶν βιβλίων ἤτουν ἐκ τῶν κατὰ δέλτα πτυσσομένων γραφῶν, αἳ κυρίως δέλτοι καλούμεναι ἀφῆκαν τοῖς ὕστερον βιβλίοις κληρονομῆσαι τοιαύτης κλήσεως· 633, 20 : Ὡς γὰρ δέλτος διὰ τὸ δελτωτὸν σχῆμα ..., Propter formam triangulam pugillarium.] Sed peculiariter δελτωτὸν dictum fuit signum quoddam cœleste ab hac figura. Cic. ap. Arat. : Deltωton dicere Graii Quod soliti, simili quia forma litera claret. Vide Hygin. [Astr. 3, 18. Arat. Phæn. 235 : Ἔστι δέ τοι καὶ ἔτ' ἄλλο τετυγμένον ἐγγύθι σῆμα Δελτωτὸν πλευρῇσιν ἰσαιομένῃσιν ἐοικὸς ἀμφοτέρῃς. Conf. Eratosth. Catast. c. 20, p. 116 ed. Gal. et Etym. ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 297, 449. L. D.] Item Δελτωτὸν Αἰγύπτιον Eust. [Od.] 1913, [41], quod Δέλτα Αἰγύπτιον potius appellatur, ut modo docui.

[Δελφάκειος, Porcellinus. Pherecr. ap. Poll. 6, 59 et Athen. 6, p. 269, A : Καὶ πλευρὰ δελφάκει' ἐπεξανθισμένα. Athen. 9, p. 383, C : Πνικτόν τι ὄψον δελφάκειον. Matthæi Med. p. 38 : Εἰς δελφάκειον (ζωμὸν) ἐμβάλλων καὶ συνεψῶν. L. Dind.]

[Δελφακίζω, ίσω, Porcello similis sum. Man. Phil.

D 8, 28.]

[Δελφακίνας ὀπτὰ κρέα memorat Epicharm. Athen. 7, p. 277, F, quod videtur duci a recto δελφακίνη, voc. ejusd. signif. ac δέλφαξ. Penultima producitur.]

Δελφάκιον, τὸ, a δέλφαξ, Porcellulus lactens. [Aristoph. Lys. 1061 : Καὶ δ. ἦν τί μοι· Th. 237 : Δ. γενήσομαι. Id. ap. Athen. 9, p. 368, E : Δελφακίων ἁπαλῶν κωλαῖ. Athen. ipse 14, p. 656, F : Δελφάκια δὲ Αἰσχίνης εἴρηκεν ... Ὥσπερ αἱ καπηλίδες τὰ δελφάκια τρέφουσιν. Ἀντισθένης δὲ ἐν Φυσιογνωμονικῷ, Καὶ γὰρ ἐκεῖναι τὰ δελφάκια πρὸς βίαν χορτάζουσιν· καὶ ἐν Προτρεπτικῷ δὲ, Ἀντὶ δελφακίων τρέφεσθαι. Memorat et Poll. 6, 52; 7, 187. Addit Boisson. Plut. Mor. p. 82, E : Δ. τι δεῖξαι χρώμενον ἀσμένως κριθαῖς· Routh. Clem. Strom. 7, p. 842 : Κατέφαγεν ὗς τὰ δελφάκια.] || Pudendum muliebre, Hesych.

Δελφακόομαι, unde δελφακοῦσθαι, quod Hesych. [et Etym. M. p. 255, 8] exp. τελειοῦσθαι τὰς ὗς· puto autem intelligere δελφακοῦσθαι eos porcos, qui non amplius sunt δελφάκια, sed jam δέλφακες : sequendo

eorum opinionem, qui δέλφακας dici putant Porcos jam perfectæ ætatis : qua de re lege Eust. [Aristoph. Ach. 786 : Νέα γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένα ἕξει μεγάλαν τε καὶ παχεῖαν κἠρυθρὰν (κέρκον). « In Aristoph. Acharn. frequens lusus est, ut Brunckii verbis utar, ex ambiguitate nominis χοῖρος, quod et Porcum signif. et Pudendum muliebre. Similis lusus est in l. c. ex ambiguitate verbi δελφακόομαι de virguncula pro δελφακίῳ vendita. » Seager.]

Δέλφαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, Porcellus. [Majalis, Gl.] Proprie tamen δέλφακες sunt Porcellæ s. Suculæ potius quam Porcelli, quasi sc. αἱ δελφύας ἔχουσαι, Habentes vulvas, Athen. [9, p. 374, D], sed in vulg. Edd. δελφῖνας perperam legitur pro δελφύας. Sic autem τὰς δέλφακας dixit Aristot. De anim. 6, [18]. Et Herod. [2, 70] : Δέλφακα ζωὴν ἔχων. [Ath. l. c. : Δέλφαξ· Ἐπίχαρμος τὸν ἄρρενα χοῖρον οὕτως καλεῖ ... Δέλφακα δὲ τῶν γειτόνων ... ἀπώλεσα ... προδιδόμεν δ' ὄμνυέ με τὸν δέλφακα ... Καὶ Ἀναξίλας δ' ἐν Κίρκῃ καὶ ἀρσενικῶς εἴρηκε τὸν δέλφακα καὶ ἐπὶ τοῦ τελείου τέθεικε τοὔνομα εἰπών, Τοὺς μὲν ὀρεινόμους ὑμῶν ποιήσει δέλφακας ὑλιβάτας ... ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν τοὔνομα τάττει Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς (quem l. respicit fort. Poll. 6, 52), Ἡ δέλφακος ὀπωρινῆς ἠτριαῖον ... καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει, καὶ Ἱππῶναξ δ' ἔφη, Ὡς Ἐφεσίη δέλφαξ. Κυρίως δ' αἱ θήλειαι οὕτως λεχθεῖεν ἂν αἱ δελφύας ἔχουσαι ... Περὶ δὲ τῆς ἡλικίας τοῦ ζώου Κρατῖνός φησιν ἐν Ἀρχιλόχοις, Ἤδη δέλφακες, χοῖροι δὲ τοῖσιν ἄλλοις. Ἀριστοφάνης δ' ... ἐν τῷ περὶ ἡλικιῶν φησι, Τῶν δὲ συῶν τὰ μὲν ἤδη συμπεπηγότα δέλφακες, τὰ δ' ἁπαλὰ καὶ ἔνικμα χοῖροι ... Πλάτων δ' ὁ κωμῳδοποιὸς ... ἀρσενικῶς ἔφη, Τὸν δέλφακα ἀπῆγε σιγῇ. Alia de utroque genere exx. citat id. 14, p. 656, F sq. Poll. 1, 251 : Δέλφακες τὰ ὀψίγονα. Antiatt. Bekk. An. p. 88, 31 : Δέλφακα, τὴν θήλειάν φασι δεῖν λέγειν, ἀδιαφόρως τῶν παλαιῶν τιθέντων.]

[Δέλφειος, scriptura suspecta ap. Hom. H. Apoll. 496 : Αὐτὰρ ὁ βωμὸς αὐτὸς δέλφειος καὶ ἐπόψιος ἔσσεται αἰεί, ubi ἀφνειός conj. intt.]

[Δελφικὸς, ή, όν, Delphicus, adj. a Δελφοί. Soph. El. 682 : Δελφικῶν ἄθλων· OEd. C. 413 : Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας. Eur. Or. 1656 : Δελφικῷ ξίφει. Plato Leg. 3, p. 686, A : Τῷ Δ. Ἀπόλλωνι. H. Orph. 33, 4 : Δελφικέ· 78, 4 : Δελφικῷ ἐν κευθμῶνι. Tzetz. Hist. 2, 426 : Χρησμὸν Δελφικόν. || Δελφικὴ μάχαιρα, ἀπὸ κατασκευῆς, λαμβάνουσα (τὸ) ἔμπροσθεν μέρος σιδηροῦν, ὡς Ἀριστοτέλης (Polit. 1, 2), Hesych., cui Heins. ascripsit Pollucem 1, 149 memorantem μάχαιραν Κελτικήν. || Δελφικὸς ποὺς dicitur pæon tertius ◡◡–◡ sec. schol. Hephæst. p. 161 Gaisf. Delphicum metrum hexametrus heroicus sec. Plotium p. 2629. || Δελφικὸς τρίπους. V. Τρίπους. L. Dindorf.]

Δελφὶν sive Δελφὶς, ῖνος, ὁ, Delphin s. Delphinus [Hom. Od. M, 96 : Δελφῖνάς τε κύνας τε. Conf. H. Apoll. 400, 494, Bacch. 53, Hesiod. Sc. 210, 212, et alii omnes] : piscis φιλανθρωπότατος et ἱερός, ut et ὁ πομπίλος : de quo multa Athen. 7 et 13, Aristot. et Plin. in Hist. anim. Hom. Il. Φ, [22] : Ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος. [Provv. Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις, ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰς παιδοτριβούντων ἐν οἷς ἤσκηνται, et Δελφῖνα πρὸς τὸ οὐραῖον δεῖς, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ ὀλισθηρὸν, refert Suidas.] || Δελφῖνες Hesychio sunt etiam πολεμιστήριον μηχάνημα ἐν ναυμαχίαις. [Aristoph. Eq. 762 : Ἀλλὰ φυλάττου καὶ πρὶν ἐκεῖνον προσκεῖσθαί σοι, πρότερος σὺ τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου. Schol. : Σιδηροῦν κατασκεύασμα ἢ μολίβδινον εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον· τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ αἱ ναυμαχοῦσαι ἠφίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων καὶ κατεδύοντο. Δηλοῦται δὲ ὑπὸ Φερεκράτους ἐν τοῖς Ἀγρίοις, ὅταν λέγῃ, Ὁ δὲ δὴ δελφὶς ἐστι μολιβδοῦς ... Conf. Δελφινοφόρος. Alii in l. Arist. intelligebant Ancoram. Schol. : Δελφὶς, ἐξάρτημα τῶν νεῶν, ἀγκυρώματα. Eust. Il. p. 1221, 26 : Ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τῷ Παυσανίᾳ φέρεται δελφὶς ὄργανον πολεμιστήριον πρὸς ναυμαχίαν, ὅθεν καὶ δελφινοφόρος ναῦς παρὰ Θουκυδίδῃ. Καὶ δελφῖνα δὲ ναύτην (ναῦται?) φασὶν ὃς πρὸς ἱστοῖς ἐκρέματο τοῖς μὲν σιδηροῦς, τοῖς δὲ μολιβδοῦς καταράκτης εἰς τὰ ληστρικὰ πλοῖα. Μνεία δὲ τοιούτου δελφῖνος καὶ τῷ κωμικῷ καὶ ἑτέροις. Ἀλλαχοῦ δὲ περὶ τοῦ αὐτοῦ γράφει ὁ ῥηθεὶς, ὅτι ὁ δελφὶς ὁ καλούμενος κεραίτης ἐστὶ μηχάνημα σιδηροῦν, ὃ ἐξαρτᾶται τῆς νεὼς, ὅταν ᾖ ἄνεμος, πρὸς τὸ ἀντέχειν. Ἄλλοι δέ φασιν ὄργανον μολιβδοῦν πρὸς ναυμαχίαν, τοῦ δελφῖνος δὲ παρώνυμον. || Carinam navis dicit, opinor, schol. Hom. Od. H, 252, ab Elberling. cit. : Τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης) δελφῖνον (sic) ἐναγκαλισάμενος, περιλαβών. || Nomen sideris, propinqui Aquilæ. Arat. Phæn. 315, 597 ; Eratosth. Cataster. c. 31, p. 125 sq. ed. Gal., Joann. Laurent. De mens. 4, 14 ; Tzetz. ad Hesiod. Op. 381, et alii. || Æquipondii genus, item, ut videtur, a forma quam referebat nuncupatum. Oppian. Hal. 3, 290 : Εἰ δὲ θάνοι, τάχα οἵ τις ὑπὸ στόμα θῆκε μόλιβδον, δελφῖν' ὃν καλέουσιν· ὁ δὲ βρίθοντι μολίβδῳ κλίνει τ' ἀγκλίνει τε κάρη ζώοντι ἐοικώς· 4, 80 : Ζωὴν μὲν κέρδιστον ἀνελκέμεν· ἢν δὲ θάνῃσι, δελφῖνος μολίβοιο μετὰ στόμα δέξατο τέχνην. Conf. Schneid. ad Vitruv. 10, 8, 1, qui in Lex. addit Heliod. Ms. Περὶ διαφορᾶς καταρτισμῶν : Δελφῖνες ἀκίνητα φυλάσσουσι τὰ μηχανήματα. || Forma δελφὶν propria videtur recentiorum, nec probatur vett. magistris. Pseudophilemo p. 300 : Δελφὶς, μετὰ τοῦ ς. Thom. M. p. 203 : Δελφὶς, οὐ δελφὶν, καὶ ὅσα τῆς αὐτῆς εἰσι κλίσεως, πλὴν τοῦ θὶς καὶ θίν· ἀμφότερα γὰρ ἐν χρήσει. Manetho 5, 157 : Ἠΰτε δελφίν· quod ap. Moschum 2, 113 est ἠΰτε δελφὶς, ut suspectum mihi sit δελφὶν ejusd. 3, 37. Tzetz. Hist. 4, 107 : Ὥσπερ δελφὶν καὶ φώκη· 146 : Ὁ δὲ δελφὶν, ἡ φώκη δέ· 153 : Δελφὶν, ἐλέφας, χελιδών. ῖ L. Dind.]

[Δελφινάριον, τὸ, Delphinulus, Parvus delphin. Hero Belop. p. 271, A et B. Hase. ῑᾱῐ]

[Δελφινᾶς, ᾶ, ὁ, cogn. Calocyrii cujusdam ap. Leon. Diac. 10, 9. L. Dindorf.]

[Δελφινερώμενος, A delphino amatus. Apio Gellii N. A. 7, 8, 7 : Idem ille puer delphineromenos morbo affectus obiit suam diem. Schneid.]

[Δελφῖνες, οἱ, Delphines, locus Libyæ. Stadiasmus ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 486 : Ἀπὸ Παρατονίου εἰς Δελφῖνας σταδ. ζ. Ἀπὸ Δελφῖνας ἐπὶ τὸ Ζεφύρον (sic) σταδ. ζ', et post paullo, τῶν Δελφίνων. L. Dind.]

[Δελφίνη, ἡ, vel Δελφίνης, ὁ, Draco oraculum Delphicum custodiens. Apoll. Rh. 2, 706 : Ὥς ποτε Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξεν, unde repetit Tzetz. ad Lycophr. v. 208. Schol. : Οἱ μὲν ὁ Δελφύνης κλίνουσιν ἀρσενικῶς, οἱ δὲ ἡ Δελφύνη θηλυκῶς. Ὅτι Δελφύνης ἐκαλεῖτο ὁ φυλάσσων τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον Λέανδρος καὶ Καλλίμαχος εἶπον. Δράκαιναν δὲ αὐτήν φησιν εἶναι θηλυκῶς καλουμένην Δελφύνην αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος. Δελφύνην cum schol. et parte librorum Apollonii scribunt Apollod. 1, 6, 3, 9 : Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ νεῦρα (Jovis Typho) κρύψας ἄρκτου δορᾷ κεῖθι (in antro Corycio) ἀπέθετο, καὶ κατέστησε φύλακα Δελφύνην (ita Faber emendandam vidit codd. scripturam κατέστησε φύμην) δράκαιναν· ἡμίθηρ δὲ ἦν αὕτη ἡ κόρη· Tzetz. Exeg. Il. p. 117, 19 : Τὸν Δελφύνην δράκοντα, et plerique codd. Dionysii v. 441 : Τῷ πάρα Πυθῶνος θυόεν πέδον, ἧχι δράκοντος Δελφύνης τριπόδεσσι θεοῦ παρακέκλιται ὁλκός· ubi Eust. : Φασὶ δὲ ὅτι ὁ Διονύσιος ἀντὶ ἀρσενικοῦ τοῦ ὁ Δελφύνης θηλυκῶς εἶπεν ἡ Δελφύνη τρόπῳ ποιητικῷ κατὰ γένους κοινότητα· omnes Nonni 13, 28 : Δελφύνην ἐδάμασσε. Δελφίνης vero schol. Callim. Del. 90, schol. Eur. Phœn. 232 Matth.]

[Δελφινία vox nihili, Etym. M. p. 254, 57, omissa in libris ejus melioribus ap. intt. Greg. Cor. p. 344.]

[Δελφινιὰς, Delphinium, Diosc. Noth. p. 456. Boissox.]

[Δελφινιεύς. V. Δελφίνιον.]

[Δελφινίζω, Delphinum imitor. Lucian. Lexiph. c. 5 : Τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες. Int. : Caput frigidæ delphinorum instar immergentes.]

Δελφίνιον dicta Herba quædam, quod habeat φυλλάρια ἐπεσχισμένα, λεπτὰ, ἐπιμήκη, δελφινοειδῆ, teste Diosc. 3, 84. [Geopon. 20, 2, 2. Δελφίνιος, εἶδος βοτάνης, Hesych.] || Alioqui Δελφίνιον dictum fuit etiam Fanum quoddam Apollinis [1. Chalcide Eubœæ : Plut. Flam. c. 16 : Ὁ δῆμος (Chalcidensium) Τίτῳ καὶ Ἀπόλλωνι τὸ Δ. Cit. Seager. 2.] Athenis [Plut. Thes. c. 12, 18], et in hoc Delphinio quoddam δικαστήριον, teste Harpocr. et Suida [et Pausan. 1, 28, 10, Polluce 8, 119, schol. Arist. Eq. 762, Eust. Il. p. 1221] : qui et in Chio insula φρούριον quoddam hoc nom. fuisse addunt, cujus Steph. B. quoque meminit [ex Thucyd. 8, 38. Adde Xen. Hist. Gr. 1,

5, 15, Diod. 13, 76. Gent. sec. Steph. Δελφίνιος vel Δελφινιεύς. Locum Bœotiæ Δ. memorat Strabo 9, p. 403. ἵἴ. L. Dindorf.]

[Δελφίνιος, ὁ, Delphinius, cogn. Apollinis, ab occiso Delphine deo datum sec. Tzetz. ad Lycophr. v. 208; sec. Etym. M. p. 255, 18, quod Castalio coloniam deducenti Ap. specie delphinis viæ se ducem præbuit. Hom. H. Ap. 495 : Ὡς ἐμοὶ εὔχεσθαι Δελφινίῳ. Anth. Pal. 6, 278 : Φοῖβε ... Δελφίνιε. Artemidor. 2, 35 : Ἀπ. ὁ Δ. Ejus ædes (Δελφίνιον dicta, ut notatum in illo) fuit Athenis : v. Pausan. 1, 19. Plut. Mor. p. 983, F : Καὶ μὴν Ἀρτέμιδός γε Δικτύννης Δελφινίου τ' Ἀπόλλωνος ἱερὰ καὶ βωμοὶ παρὰ πολλοῖς Ἑλλήνων εἰσίν. Δελφινία Ἄρτεμις, cui communiter cum Ap. Δελφινίῳ dicatum fuerit τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ δικαστήριον, memoratur a Polluce 1, 119. || Mensis Delphinius est in inscr. ap. Gruter. p. ccxvii, B, 25 : Μηνὶ δελφινίῳ, et ap. schol. Pind. Nem. 5, 81 : Παρ' Αἰγινήταις Δελφίνιος μεὶς ἄγεται Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερός. ἵἴ L. Dind.]

[Δελφινὶς, ίδος, ἡ. Lucian. Lexiph. c. 7 : Ποτήρια δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης. Schol. : Οὕτω λέγεται παρὰ τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. Eandem mensam dicere videtur Plut. Ti. Gracch. c. 2 : Δελφῖνας ἀργυροῦς ἐπρίαντο τιμῆς εἰς ἑκάστην λίτραν δραχμῶν χιλίων καὶ διακοσίων πεντήκοντα. Ubi Δελφικὰς leg. judicat Dacerius, δέλφικας rectius scripsit Coraes cum Etym. M. p. 255, 10 : Δέλφικα, τὸν τρίποδα (Δελφικὰ, τὰ τρ. Gud. p. 138, 8) Ῥωμαῖοι, ἐπεὶ πρῶτον ἐν Δελφοῖς γέγονεν, (καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἔν τε Βυζαντίῳ καὶ ὅπη βασιλέως εἶναι στιβάδα ξυμβαίνει, Δέλφικα καλοῦσι τοῦτο τὸ οἴκημα additur in l. Procopii, quem, ut vidit Ducang., describit Etym., Vandal. 1, 21 init.). Idem δελφίδος reponit ap. Lucian. c. Salmas. ad Æl. Spart. p. 150.]

Δελφινίσκος, ὁ, demin. a δελφὶς s. δελφὶν, Delphinulus, Parvus delphin. [Aristot. H. A. 9, 48 : Δελφινίσκον μικρόν. Hero Autom. p. 271, 18 : Ὅτε μὲν καταδύσεται ὁ δ. Conf. ib. 23. L. D. Euced. H. Nat. 9, 48, p. 303. Boiss.]

Δελφινοειδὴς, ὁ, ἡ, Delphini speciem gerens, Delphini effigiem repræsentans. Diosc. 3, 84.

[Δελφινόμορφος, ὁ, ἡ, idem. Tzetz. Hist. 1, 413 : Νηὶ δελφινομόρφῳ.]

[Δελφινόσημος, ὁ, ἡ, Delphino insignitus. Lycophr. 658 : Ἕνα φθαρέντων ἄγγελον λιπὼν φίλων δελφινόσημον. Schol. : Ἤγουν τὸν Ὀδυσσέα τὸν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος δελφῖνος σημεῖον ἔχοντα.]

Δελφινοφόρος dicitur navis, quæ illud [πολεμιστήριον μηχάνημα, δελφὶς dictum] habet. Alii vero, inquit Hesych., δελφινοφόρους ναῦς dici volunt διὰ τὰ κρεμαννύμενα βάρη δελφίνων σχῆμα ἔχοντα, ἃ ταῖς ληστρικαῖς ναυσὶν ἐμβάλλεται. Pollux in rostro navis hujusmodi delphinem collocari solitum indicat : Ὑπὲρ δὲ τὸ ἔμβολον, inquit l. 1, [85], δελφὶς ἵσταται, ὅταν ἡ ναῦς δελφινοφόρος ᾖ. At schol. Thuc. [7, 41] dicit hos Delphinas fuisse plumbeos et ex antennis suspendi solitos, ut si hostilis navis adnavigaret, in eam demitterentur, eamque pertuso fundo mergerent. Id quod e Thuc. quoque patet, 7, p. 246 [c. 41] : Ἔπειτα αὐτοὺς αἱ κεραῖαι ὑπὲρ τῶν ἔσπλων αἱ ἀπὸ τῶν ὁλκάδων δελφινοφόροι ἠρμέναι ἐκώλυον· δύο δὲ νῆες τῶν Συρακουσίων ἐπαιρόμεναι τῇ νίκῃ προσέμιξαν αὐτῶν ἐγγὺς, καὶ διεφθάρησαν. Sic vero et Aristoph. Eq. [762] : Τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου. [Conf. Δελφίν. || Delphinos ferens s. habens. Æschyl. fr. Nereid. ap. schol. Eur. Phœn. 209 Matth. : Δελφινοφόρον πεδίον πόντου διαμειψάμεναι. Sic enim codd. scripturam δελφινοφὸν vel δελφίνορον vel δελφίνηρον correxit Barnes.]

[Δέλφιξ, ἶκος, ὁ. V. Δελφινίς.]

[Δέλφιον, τὸ, Delphium, mons. Aristot. Mirab. c. 111 : Λέγεται δὲ μεταξὺ τῆς Μεντορικῆς καὶ Ἰστριανῆς ὄρος τι εἶναι τὸ καλούμενον Δ. L. Dind.]

[Δελφὶς, ῖνος, ὁ. V. Δελφίν.]

[Δελφὶς, ίδος, ἡ. V. Δελφινίς.]

Δελφὶς, ίδος, ἡ, i. q. Δελφικὴ, Delphica : h. e. Delphis orta vel habitans : aut etiam Quæ Delphorum est. Aristoph. N. [605] : Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων. [Soph. Œd. T. 464 et] Eur. [fr. Hypsip. ap. sch. Aristoph. Ran. 1211 : Παρθένοις ξὺν Δελφίσιν· Ion. 44 : Εἴ τις Δελφίδων τλαίη κόρη· 318 : Καί τις γάλακτί σ' ἐξέθρεψε Δελφίδων· 1323 : Πασῶν Δελφίδων· 1365 : Εἴ τις Δελφίδων τεκοῦσά σε· Andr. 999] : Δελφὶς πέτρα. [Ib. 1167 : Δελφίδος ἐκ γῆς.] Et ap. Suid. : Δελφὶς γὰρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν, Delphicum oraculum. Celebre enim olim Delphis fuit oraculum Apollinis, qui et Delphicus inde nominatus est, quod ibi responsa sciscitantibus daret. [Bœckh. C. I. vol. 1, p. 796, n. 1652 : Δελφίδι χώρᾳ. Nicand. Al. 178 : Δελφίδα χαίτην. Πόλιν Δελφίδα dictam comminiscitur schol. Eur. Or. 1087 Matth. Filiam Eudoxi Δελφίδα memorat Diog. L. 8, 88. L. Dindorf.]

[Δέλφις, ιδος, ὁ, Delphis, n. pr. viri, Theocr. Id. 2. Δέλφις f. Castalii vocatur ab Orione p. 46, 25, ubi leg. videtur Δελφὸς, q. v. L. Dind.]

[Δελφίων, ωνος, ὁ, Delphio, n. pr. viri, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 857. Phliasii Xen. Hist. Gr. 5, 3, 22 sq. L. Dindorf.]

[Δελφόθεν, Delphis. Theodor. Prodr. Rhod. p. 401. Boiss.]

[Δελφὸς, ὁ, Delphicus. Eur. Andr. 1152 : Δελφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, et alibi. Callim. Apoll. 98 : Δελφὸς ... λαός· fr. 450 Ern. : Δ. ἀνήρ. Et in prov. ap. Diogenian. 4, 26 : Δ. ἀνήρ. Nonnus Dion. 4, 290 : Δελφὸν ἀσιγήτοιο μεσόμφαλον ἄξονα Πυθοῦς.] Δελφοὺς autem vocarunt olim Urbem quandam in Parnasso sitam, cujus Cives quoque Δελφοὶ nominantur, ut Λεοντίνους etiam vocarunt et urbem et ejus incolas. [Hom. H. Dian. 14 : Δελφῶν ἐς πίονα δῆμον. Herodot. 1, 51, etc., Thucyd. 1, 112. Soph. Œd. T. 734. It. urbs Delphorum. Pausan. 10, 6, 5 : Χρόνῳ δὲ ὕστερον καὶ Πυθὼ τὴν πόλιν, οὐ Δελφοὺς μόνον ἐκάλεσαν οἱ περιοικοῦντες. Schol. Hom. Il. I, 405 : Πυθὼ πόλις Φωκίδος, ἧς οἱ οἰκήτορες Δελφοί. Δελφοῖς, Delphis. Thuc. 1, 143 : Ὀλυμπίασιν ἢ Δελφοῖς. Et cum præp. 1, 112 : Τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ· 3, 57 : Τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς. Et Herodot. 1, 50 bis, aliique multi. || Prov. Ἐν Δελφοῖς σκιᾶς, de iis qui de nihilo contendunt, explicatur in Bekk. An. p. 187, 19; 243, 30; 250, 27. Formam Æol. Βελφοὶ memorat Etym. M., ut diximus initio lit. B. Δελφὸς et ἀδελφὸς confus. ap. Pausan. 7, 18, 9, Eur. Ion. 33 et alibi; Δελφοὺς et θεοὺς ap. schol. Hom. Ven. Il. E, 64.]

[Δελφὸς, ὁ, Delphus, f. Apollinis et Celænus, a quo nomen accepit urbs Delphorum, Æsch. Eum. 16, schol. Apoll. Rh. 4, 1405, Pausan. 10, 6, 3 et 5. F. Melanidis, pater Castalii, ap. eund. 7, 18, 9, schol. Eur. Orest. 1087 Matth. N. Spartani ap. Conon. Narrat. 36, 47.]

[Δελφόσε, Delphos, adv. a Δελφοί. Eust. Opusc. p. 59, 85 : Δ. δὲ ἐρωτηθεὶς (Pindarus) τί πάρεστι θύσων, Παιᾶνα, εἶπεν. Theodor. Prodr. Rhod. p. 397 addit Boiss.]

[Δελφοῦσα, ἡ, Delphusa, fons circa Delphos, ap. Steph. Byz. in Δελφοὶ, diversus certe a Telphusa Bœotiæ, quæ Δελφοῦσα scribitur in quibusdam H. Hom. in Ap. libris v. 244, 247, ut Ap. Τελφούσιος in iisdem Δελφ. v. 386. Non distinxit inter ambos Ruhnk. Ep. cr. p. 17.]

[Δελφουσία, ἡ, Delphusia, urbs Arcadiæ, memorata Androtioni ap. Steph. Byz. in Δελφοὶ, qui gentile ponit Δελφουσιάτης. Θέλπουσα est Pausaniæ.]

[Δελφύα, ἡ, i. q. δελφύς. Gregor. Cor. p. 344 : Καὶ τὴν μήτραν δελφύαν (dicunt Dorienses). De formis in υα v. Lobeck. ad Phryn. p. 301-2. Ancl.]

Δελφύνης, ὁ, Delphynes : draco ab Apolline Delphico interemtus : ut Apoll. Rh. 2, [706] : Ὥς ποτε πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησσοῖο Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξεν. Ubi schol. annotat, quosdam masc. esse dicere hoc δελφύνην, sub. δράκοντα : alios fem., sub. δράκαιναν : testari vero et Leandrum ac Callimachum, δελφύνην vocatum fuisse δράκοντα τὸν φυλάσσοντα τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον. Vide et Δελφύς.

Δελφὺς, ύος, ἡ, Vulva, Uterus [Rufus De part. corp. hum. p. 40 : Ἱπποκράτης δὲ (uterum) καὶ δελφὺν καὶ γονὴν καλεῖ. Poll. 2, 222 : Ἱππ. δὲ οὐ δ. μόνον ἀλλὰ καὶ γονὴν τὴν μήτραν καλεῖ. Hipp. p. 680, 13 : Τὸ φῦμα τὸ ἐν τῇ δελφύϊ. Lycophr. 939 : Μητρὸς ἐντὸς δελφύος] : unde ἀδελφὸς pro ὁμόδελφος, q. d. Couterinus; sed Lat. Uterinus. Quod etym. habent præter vulgatos gramm., Pollux etiam et Athen. [9, p. 375] : ap. quem male δελ-

φῖνας pro δελφύας [ut notatum jam in Lex. Septemv. Veram scr. servavit Eust. Δελφύων plur. cum expl. γαστέρων ponit Hesych.]. Affertur idem etym. et ex Aristot. || Δελφὺς dictus fuit etiam Delphicus draco, Hesych. : sed Δελφύνην eum vocavit Apoll. Rh. 2, [706]: Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε.

Δελφυωμένον, Corinthus Ion. esse dixit pro ὡμοιωμένον. [Ἠδελφισμένον Greg. p. 568 nunc restitutum e libris. L. Dindorf.]

Δέμα, ατος, τὸ, pro δεσμὸς, Vinculum, Fasciculus. [Alligamentum, Gl. Δέμμα, τὸ δίμμαν, Gl. græcobarb. ap. Ducang. Polyb. 6, 33, 11 : Τηροῦσι ... τοὺς ἵππους, ἵνα μήτ' ἐμπλεκόμενοι τοῖς δέμασι βλάπτωνται πρὸς τὴν χρείαν. Hesych. : Δέμας, σχοινίον. Recte intt. δέμα. Sine interpr. Etym. M. p. 255, 27. L. D. Pallad. Hist. Laus. 42. Boiss.] Vide et δέματα ὁδοῦ ap. Eust. [Od. p. 1544, 40] ἐκ τῆς κοινῆς γλώσσης. [Eust. : Καὶ ὅρα τὸ Κατέδησε κελεύθους, ὅθεν ἡ κοινὴ γλῶσσα Ὁδοῦ δέματα λέγει, ἔνθα ὕλη τεθεῖσα κωλύει τοὺς ὁδεύοντας.] Ceterum δέμας etiam dictum esse quasi δέμα, infra doceo.

Δέμας, τὸ, indecl. [v. Etym. M. p. 255, 41], Corpus : tam de inanimatis quam animatis rebus ap. poet. Dictum, teste Eust. [Il. p. 61, 36, ubi agit etiam de usu Homeri aliorumque scriptorum tam de animatis quam de exanimis inanimisque corporibus. Conf. eundem p. 376, 5; 666, 24; Od. p. 1476, 52], quasi δῶμα ψυχῆς, Domicilium animæ. Nisi quis simpl. a membrorum structura denominatum vellet. Macrob. in Somn. Scip. 1, [c. 11] a δέω δέμας deducit, Vinculum; nam ut constet animal, necesse esse ut in corpore anima vinciatur. [Plutarch. ap. Stob. vol. 3, p. 466 : Τοῦτο (corpus) δέμας ὀνομάζουσιν, ὡς δεδεμένης ὑπ' αὐτοῦ τῆς ψυχῆς βίᾳ. Conf. Etym. l. c.] Eod. autem modo δεμάτιον tanquam demin. a δέμα hanc signif. habente, reperitur in Hippiatria pro Fasciculo. Il. A, [115] : Ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐστι χερείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἂρ φρένας· Ω, [376] : Δέμας καὶ εἶδος ἀγητός· Od. K, [239] : Οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλάς, φωνήν τε δέμας τε. [Hesiod. Theog. 260 : Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας. Eurip. ap. Clem. Strom. 5, p. 691 : Ποῖος δ' ἂν οἶκος, τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο, δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τοίχων πτυχαῖς; Periphrastice Æsch. Eum. 84 : Καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρῷον δέμας. Soph. Tr. 908 : Εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας· OEd. C. 1550 : Νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας. Et alibi.] At Il. A, [595] : Ὣς οἱ μὲν μάρναντο, δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, Eust. [et Gregor. p. 30] exp. δίκην πυρός, s. ὡς πῦρ δαιόμενον, i. e. εὐκινήτως, κούφως, ὀξέως, ἰτητικῶς καὶ θερμῶς. [Conf. N, 673, P, 366.] || Δέμας quidam σεμνῶς de Membro etiam pudendo dixerunt. Quo pertinet quod e Plat. comico Eust. [Od. p. 1283, 33, vel potius Athen. 1, p. 5, C] citat de bulbo, Ὅτι τὸ δέμας ἀνορθοῖ. || Δέμας Hesychio est etiam μορφή, ἰδέα, τρόπος. [Orph. Lith. 236 : Ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι. Hes. respexisse Hom., de quo sup., δέμας πυρὸς, ostendit proxima gl. Δέμας πυρός. Figurate Oppian. Cyn. 4, 167, a Wakef. cit. : Ὁππότε κρημνῶν ἐκπροθορὼν ἐκάλυψε (Ganges) μέλαν δέμας αἰγιαλοῖο. Sophocl. fr. Thyest. ap. sch. Eur. Phœn. 227 : Πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω κεκλημάτωται χῶρος εὐανθὲς δέμας. Eurip. ap. Sext. Emp. Adv. Math. 9, 54, p. 563, v. 33 : Τό τ' ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας.] Item στρωμνή. || Eid. est etiam στρῶμα (ut δέμνιον), et σχοινίον. [Conf. Δέμα.]

[Δεματικὸν, τὸ, Fasciculus, Vinculum, ap. Agapium in Geoponico c. 202. Ducang. Id. ex Gl. græcobarb. affert Σχοίνιον ... δεματικόν.]

Δεμάτιον, demin, Parvus fasciculus, in Hippiatria, Ὑσσώπου δεμάτιον ἕν. Et alibi, Πρασίου δεμάτιον χειροπληθές. [Gl. Manipulum. Conf. Δεσμάτιον.]

[Δεμιναὶ, αἱ, locus Siciliæ, ubi vinctus sub Ætna jaceret Typhon, sec. Etym. M. p. 255, 34.]

Δεμβλεῖς, Hesychio βδέλλαι, Hirudines, Sanguisugæ.

Δεμνίαις, Hesychio κοίταις, στρωμναῖς, tanquam a δέμνια, sed forsan scr. δεμνίοις.

Δέμνιον, τὸ, Stratum, Lectus. Il. Ω, [644, Od. Δ, 297, H, 336] : Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας. Ubi Eust. notandum dicit, δέμνια ὑποκεῖσθαι δίκην κλίνης, et ῥήγεα χάριν ἀναπτώσεως : at ὑπερκεῖσθαι τάπητας εἰς σκέπην, de quorundam sententia. [Od. Δ, 301 : Δέμνια δὲ στόρεσαν· Υ, 139 : Ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμωῇσιν.] Od. Θ, [277] : Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο· Z, [20] : Ἡ δ', ἀνέμου ὡς πνοιή, ἐπέσσυτο δέμνια κούρης. [Θ, 282 : Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν (Martis et Veneris)· 296 : Τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον. Conf. 314. Λ, 188 : Οὐδέ οἱ εὐναὶ δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα· conf. Υ, 318. Ib. 599 : Ἡ χαμάδις στορέσας ἤτοι κατὰ δέμνια θέντων. Soph. Tr. 901 : Καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια στορνύντα· 915 : Δεμνίοις ... στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.]

Δεμνιοτήρης, ὁ, ἡ, Qui strata custodit; ἔγκοιτος, Hesych. [Æsch. Ag. 53 : Δεμνιοτήρη πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες. Lectum servans, de ægro, ib. 1449 : Μὴ περιώδυνος μηδὲ δεμνιοτήρης.]

[Δέμος. V. Δημός.]

Δέμω, Extruo, Ædifico, inusitatum præter perf. et aor. 1. Unde [Hom. Il. H, 337 : Ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα πύργους ὑψηλούς, conjunct. aor. pro δείμωμεν. Ib. 436 : Τεῖχος ἔδειμαν. Conf. I, 349, Ξ, 32, Φ, 446] δεῖμεν, Ædificavit, Apollon. Rh. [3, 37.] Et δείμας, Qui extruxit, Eur. [Rhes. 232. Latiori signif. Hesiod., vel potius Musæus, apud Clem. Strom. 6, p. 751 : Ἡδὺ δὲ καὶ τὸ πυθέσθαι ὅσα θνητοῖσιν ἔδειμαν ἀθάνατοι· δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές. Routh.] Et pass. Il. [Z, 245] : Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι. [Conf. 249, N, 683; Od. A, 426, I, 185, Ξ, 6. Δέδμανθ' (pro δέδμανται) Theocr. 15, 120.] Vox etiam med. act. signif. habens, usitata est. Unde [Od. Z, 9, : Ἐδείματο οἴκους· Ξ, 8 : Ἣν ῥα συβώτης αὐτὸς δείμαθ' ὕεσσιν. Photius cod. 182, p. 127, 30 : Οἰκίσκον τινὰ ἑαυτοῖς δειμάμενοι] δείματο, Ædificavit, Epigr. Et Theod. H. E. 1 : Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ μὲν εἰς ὁμόζυγα γεγενημένον θαῦμα εὐφήμει, τὸν δὲ νεὼν οὐκ ἤθελε δείμασθαι Χριστῷ. [Epigr. Sardanapalli ap. Suid. in Σαρδαναπάλους : Σαρδ. Ἀγχίαλον καὶ Ταρσὸν ἐν ἡμέρῃ μιῇ ἐδείματο. Schæf.] Δειμάω, Ædifico, Extruo, unde δειμᾶν, Ædificare, Herodot. Et δείμασα, Extruxi, Ædificavi, VV. LL. [Iterum HSt. :] Δειμᾶν, in VV. LL. ex Herod. affertur pro Ædificare, οἰκοδομεῖν : diciturque inde esse δείμασα, Extruxi, Ædificavi. Alioqui δείμασα est particip. fem. e masc. δείμας : quæ ambo sunt ex ἔδειμα, aor. 1 act. τοῦ δέμω : cujus aor. 3 pers. δεῖμεν est ap. Apoll. Rh. : et med. v. δείματο, Epigr., cujus particip. δειμάμενος, Qui ædificavit s. extruxit. [Locus Her. intelligitur 9, 10 : Τὴν στρατιὴν τὴν τὸ τεῖχος δείμασαν. Ceterum id. 2, 124 : Τῆς ὁδοῦ, τὴν ἔδειμαν, Quam muniverunt. 7, 200 : Ἀμαξιτὸς γὰρ μία μούνη δέδμηται. « Hom. H. Merc. 87 : Δέμων αἴθουσαν ἀλωήν, Viridarium sepe muniens. Infra 188 : Δέμοντα παρὲξ ὁδοῦ ἕρκος ἀλωῆς. » Ruhnk. Ep. cr. p. 31. Cit. Schweigh. et Schæf.] || Δέδοιμι, Suidæ etiam in Ms. Cod. [et Zon. p. 487] οἰκοδομοίην, ut, Οἰκίον εὖτε δέδοιμι· videtur tamen scribendum potius δέμοιμι. [Ap. Hesych. : Δεμεῖ, οἰκοδομεῖ, δέμει scr. notat Lobeck. Phryn. p. 188.]

[Δεμὸν, χρόνος, Tempus, Hesych. Conf. Δεγμών.]

[Δέν. V. Δείς.]

Δενδαλίδας sunt qui velint esse ἄνθος τι : alii τὰς λευκὰς κάχρυς, alii τὰς λελεπισμένας [ἐπτισμένας] κριθὰς πρὸ τοῦ φρυγῆναι· alii τὰς ἐκ κριθῶν μάζας γενομένας, teste Hesych. : qui δανδαλίδας quoque supra pro eodem attulerat. Utitur autem Eratosthenes ap. schol. Apoll. Rh. [1, 972] : Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δενδαλίδας τεύχουσα καλὰς ἤειδεν ἰούλους. [Nicochares ap. Athen. 14, p. 645, C : Πτισάνην, πλακοῦντας, δενδαλίδας, ταγηνίας. Etym. M. p. 255, 54, Lex. rh. Bekk. An. p. 241, 12 : Δενδαλίδες, ἱεραὶ κριθαί.]

[Δενδίλλω. HSt. post Σιλλαίνω :] Nunc de verbo Δενδίλλω agere non incommodum esse videtur, et interjecta de verbo σιλλαίνειν disquisitione, aliam de verbo δενδίλλειν interjicere : quoniam ut σιλλαίνειν deduxerunt quidam ἀπὸ τοῦ σείειν τοὺς ἴλλους, ita δενδίλλειν nonnulli derivatum dixerunt ἀπὸ τοῦ δινεῖν τοὺς ἴλλους. [A δέννος, ut sit obliquis oculis cum contemtu intueri, duci suspicatur Heyn. suppl. ad Il. I, 180.] Pollux [2, 52] exp. τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλειν (ita enim ap. eum legendum est, non τῷ ὀφθαλμῷ, ut habent typographicæ Edd. : estque commissus idem error et

in VV. LL., in verbo Παραβάλλω). Est autem τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλειν (quod ex Aristoph. puto sumsisse Poll., sed mutantem τώφθαλμὼ in τὼ ὀφθαλμὼ, et vocem passivam in activam, cum legatur ap. eum [Nub. 362] : Καὶ τώφθαλμὼ παραβάλλει, per ει Attice pro παραβάλλῃ), Limis oculis torvisque aspicere, Oculos intorquere, Bud. [Etiam ap. Arist. nunc restitutum παραβάλλεις.] Quidam vero interpr. etiam Connivere oculis : quam interpr. non ita facile admittere possim. Sed utramcunque demus illis verbis, non videtur apta fore verbo δενδίλλειν, quod per illa exp., cum δενδίλλειν sit ap. Hom. Circumspectare, et oculos huc illuc vertere : περιβλέπεσθαι καὶ δινεῖν τοὺς ἴλλους (i. e. τοὺς ὀφθαλμοὺς) ὧδε καὶ ἐκεῖ, ut inquit Eust. in Il. I, [180] : Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, Oculos in unumquemque vertens s. flectens, per vices sc. At brevium scholl. auctor vult esse vel τοῖς ὄμμασι διανεύων, vel περιβλέπων. Additque, ἀπὸ τοῦ δινεῖν τοὺς ὀφθαλμούς : quod διειλεῖν mihi suspectum est. Sequendo autem illam priorem exp., tale esset quale Lat. Nictare. At ex Apoll. Rh. affert Cam. δενδίλλειν pro Connivere, ut sagittarii solent quo certius colliment : 3, [281] : Ὀξέα δενδίλλων. Scholl. ὀξέα δενδίλλων exp. ὀξέως συστρέψας ἑαυτὸν, ὀξέως παρεπιστρεφόμενος, καὶ εἰς αὐτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύων· addens Homero δενδίλλειν esse τὸ ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου παρεκκλίνοντα [παρεγκλ. Paris.] τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύειν, Sophocli τὸ περιβλέπειν· quæ posterior exp. optime quadrat illi Apoll. Rh. loco; nam ibi Amor ædes ingressus et acutum circumspiciens, vestigansque Iasonem, ei ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς, γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ, Medeamque emissa sagitta fixit. Nec enim pro Collimans accipi potest, cum subjungat, eum, postquam ὀξέα δενδίλλεσκε, tum primum arcui imposuisse sagittam. [Additur in schol. post ἐπινεύειν : Ὥσπερ καὶ Ἀπολλόδωρος· unde Heyn. ad fr. illius p. 445 schol. Hom. conjicit sua debere Apollodoro. Hesych. : Δενδύλλει, σκαρδαμύττει, διανεύει, σημαίνει, ἀτιμάζει, σκώπτει. Δενδύλλων, τοῖς ὀφθαλμοῖς διανεύων.]

[Δενδρὰς, άδος, ἡ, Arborea. Nonn. Dion. 2, 639 : Κοπτομένην ἀνέμοις ἀπεκείρατο δενδράδα χαίτην· 3, 252 : Δενδράδες ὗλαι· 13, 399 : Δενδράδι λόχμῃ. Const. Man. Chron. 4, 356 add. Kall.]

[Dendrachates, genus achatis. Plin. N. H. 37, 54 : « Multa et cognomina Achatis : vocatur enim jaspachates... dendrachates, velut arbuscula insignis. » Orph. Lith. 234 : Τοὔνεκά οἱ καὶ φῶτες ἀχάτῃ δενδρήεντι θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' ἀχάτου, ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι. Anon. Ms. De virtutibus lapidum ap. Ducang. App. ad Gloss. c. 54 : Λίθος εὐπέταλος ὁ καὶ δενδραχάτος (sic).]

[Δένδρειον, i. q. δένδρεον s. δένδρον. Arat. Phæn. 1007 : Δενδρείοιο περὶ φλόον. Nicand. Th. 832 : Ἢ ἐν πρέμνοισι παγείη δενδρείου.]

[Δενδρεόθρεπτος, ὁ, ἡ, Arbores nutriens. Empedocl. ap. Diog. L. 8, 59 (405 Sturz.) : Θήσεις δ' ἐξ ὄμβροιο κελαινοῦ καίριον αὐχμὸν ἀνθρώποις, θήσεις δὲ καὶ ἐξ αὐχμοῖο θερείου ῥεύματα δενδρεόθρεπτα. De adj. in τος signif. act. Reisk. ad Constantin. p. 482 Bonn. cit. Boiss.]

[Δένδρεον, i. q. δένδρον. V. Δένδρον.]

Δενδρήεις, εσσα, εν, Arboribus abundans. Od. I, [200] : Ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι, i. e., ut alibi dixit, πολυδένδρῳ. [H. Ap. 76, etc. : Ἄλσεα δενδρήεντα· Od. A, 51 : Νῆσος δενδρήεσσα. Apoll. Rh. 3, 1244 : Δενδρήεντα Γεραιστόν. Theocr. 25, 30, ἀλωαί· Bio 2, 2 : Ἄλσει δενδράεντι. Oppian. Hal. 4, 270 : Πόθῳ φρένα δενδρήεντι ἕλκεσθαι (polypodes, qui caperentur appetitu olivarum). Orph. Arg. 431 : Ἄγκεα δενδρήεντα. Conf. Δενδραχάτης.]

[Δενδριάζω. V. Δενδρυάζω.]

[Δενδριακὸς, ἡ, ὸν, i. q. δενδρικός. Anth. Pal. 6, 22 : Δενδριακὴν θυσίην.]

Δενδρίζω, Arboresco, Arboris figura sum.

Δενδρικὸς, Arboreus; ut δ. καρπός. Theophr. C. P. 4, 3 : Δοκεῖ γὰρ ἄλλα τινὰ καὶ δενδρικώτερα. Et τὰ δενδρικὰ, Arborea, i. e. Quæ arborei generis sunt. Theophr. ibid. 4, 2 : Οὐ μὴν ἀλλὰ οὐδ' ἄλογον ἔνια προτερεῖν τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθοράν. Ubi Gaza vertit, Nonnulla arborum semina, quæ perire celerius possint. [Et ib. 5, 25 (18, 1 Schn.) : Τῶν σπερμάτων τῶν τε δενδρικῶν καὶ τῶν σιτηρῶν. L. D. Item absque substantivo Theophr. Caus. pl. 5, 18, 1 : Ὁμοίως τῶν τε δενδρικῶν καὶ τῶν σιτηρῶν καὶ τῶν ἄλλων· et Hist. pl. 8, 2, 2 : Καθάπερ ἐν τοῖς δενδρικοῖς τισὶν ἀνάπαλιν. Contra ib. 7, 10, 4 : Καὶ τῶν δενδρικῶν καρπῶν οἱ πολλοί· et Ptolem. Tetrab. p. 81, 3 : Περὶ τοὺς βλαστοὺς τῶν δενδρικῶν καρπῶν, οἷον ἀμπέλου, συκῆς. Hase.]

[Δένδρινος, Arboreus, Gl.]

Δενδρίον, τὸ, Arbuscula, Parva arbos. Athen. 14, [p. 649, F] : Δενδρίον, ὃ κόνναρον ἐπονομάζουσι. [Const. Manass. Chron. p. 47. Boiss.]

[Δένδριος ex Strab. 15, p. 713 : Ἐσθῆτας ἀπὸ φλοιῶν δενδρίων, citat Wakef., ubi al. δενδρείων vel δένδρων.]

[Δενδρίτης, ὁ, Arboreus. Theophr. fr. 5, De ventis, 13 : Ὡς τότε μὲν ᾠκεῖτο τὰ ὄρη καὶ ἔφερε καρπὸν καὶ τὸν σιτηρὸν καὶ τὸν δενδρίτην. African. Cest. p. 279 : Βάτραχος δενδρίτης. Hesych. : Δενδρίτης, κροκόδειλος. Hominum genus Δενδρῖται dictum, quod ex arboribus nasceretur, fingit Lucian. Ver. Hist. 1, 22. De monachis δενδρίταις v. Eust. Opusc. p. 189, 96; 191, 39. L. D.]

Δενδρίτης λίθος, Dendritis gemma. Plin. 37, 11 : Dendritide alba defossa sub arbore, quæ cædatur, securis aciem non hebetari dicunt. [Δ. λίθος, Corallium, in Lex. Ms. Nicomedis Iatrosophistæ. Ducang. Lex. Botan. ex cod. Reg. 1847 : Δενδρίτης θαλασσία, ἤτοι κοράλλην. Idem App. c. 54. || Bacchi epith. Plut. Mor. p. 675, F : Διονύσῳ δὲ δενδρίτῃ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, Ἕλληνες θύουσιν. || Fem. Δενδρῖτις, ιδος, Strab. 5, p. 231 : Ἄμπελον τὴν δενδρῖτιν (de qua conf. Geopon. 4, 1, 9 et 14; 5, 2, 18). Anth. Pal. 9, 665 : Νύμφαι δενδρίτιδες. Dionys. Ant. R. 1, 37 : Δενδρῖτις (γῆ). Schneid. Philo Jud. vol. 2, p. 371, 44 : Δενδρίτιδα γῆν. Hemst.]

[Δενδρῖτις. V. Δενδρίτης.]

Δενδροβατέω, Arbores scando, Epigr. [Anth. Pal. 11, 348 : Ἦν δὲ πρὸς ὕψος δενδροβατῇς. L. D. Pseudo-Chrys. Serm. t. 7, p. 531, 40 : Ἐκεῖ τρυγὼν ἡ φιλέρημος δενδροβατοῦσα, γοεροῖς μέλεσι τὸ καλλίχροον ἔαρ σημαίνει. Hase.]

[Δενδροβάτης, ου, ὁ, Nitela, Gl. Addit Seager. Pseudo-Chrys. Serm. 55, t. 7, p. 404 : Ἤδη ὁ θεῖος ἔρως ὁ ἄρας αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς δενδροβάτην παρεσκεύασεν.]

[Δενδρογάληνος, ὁ, Vini genus. Geop. 5, 2, 10 : Πασῶν δὲ τῶν ἀμπέλων ἡ καλουμένη Μερσίτης (vox suspecta) καλλίων· αὕτη γάρ ἐστιν ἡ ἐν Βιθυνίᾳ τὸν καλούμενον δενδρογάληνον οἶνον ποιοῦσα.]

Δενδροειδὴς, ὁ, ἡ, Arboris formam habens. [Arboreus, Gl. Paul. Æg. : Ἄλιμον, βοτάνη δενδροειδής. Conf. Δενδρώδης.]

[Δενδρόκαρπος, ὁ, Fructus arboreus. Achmet. Onirocr. p. 119, 36 : Πολύτροπός ἐστιν ... ἡ τῶν δενδροκάρπων φύσις. Hase.]

[Δενδρόκολλα, Gummi, βρύον, κόμμι. Ducang.]

[Δενδροκολάπτης, ου, ὁ, Picus, Gl.]

[Δενδροκόλωψ, ὁ, i. q. proxime superius. Epiph. Physiol. t. 2, p. 222, A : Πορεύεται δὲ ὁ δ. διὰ τῶν τοῦ δρυμοῦ ὑλῶν, καὶ τῷ προμυκτῆρι παίει, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκροᾶται. Hase.]

[Δενδροκομέω, Arboribus como. Const. Man. Chron. p. 7. Boiss. Δενδροκομούμενοι iidem qui δενδρῖται, ap. Eust. l. in Δενδρίτης cit. p. 191, 30.]

[Δενδροκόμης, ου, ὁ.] Δενδροκόμης Ἐρύμανθος, Arboribus comans, Epigr. [Anth. Pal. 5, 19 : Βοσκήσει δελφῖνας ὁ δ. Ἐρ.]

[Δενδροκομικὸς, ἡ, ὸν, adj. a δενδρόκομος. Ælian. H. A. 13, 18 : Κλάδη δι' ἀλλήλων συνυφασμένα σοφίᾳ τινὶ δενδροκομικῇ.]

Δενδρόκομος, ὁ, ἡ, Arboribus comtus et ornatus. Aristoph. N. [280] : Ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ δενδροκόμους. [Eur. Hel. 1108 : Ἐναυλείοις ὑπὸ δενδροκόμοις. Const. Man. Chr. p. 87, a Boiss. cit.]

Δενδροκοπέω, Arbores seco, s. excindo. Xen. [Ἀπ. 2, 1, 13] : Τόν τε σῖτον τέμνοντες καὶ δενδροκοποῦντες, Segetem secantes et arbores. Sæpe accus. habet χώραν, vel γῆν. Dem. [p. 256] : Τὰν χώραν δαίοντος καὶ δενδροκοπέοντος. Et in pass. δενδροκοπουμένη γῆ, Cui arbores excisæ sunt, Depopulata. [Phurnut. N. D. c. 30, p. 214 : Δενδροκοποῦνται γὰρ αἱ χῶραι ἐν τοῖς πολέμοις. Wakef.]

Δενδρολάχανα, τὰ, q. d. Oleri arbores, i. e. Olera A arborescentia, Theophr. [H. Pl. 1, 3, 4.]

Δενδρολίβανος, Thus arbor, s. Arbor ipsa, quæ thus fert: quæ simpl. et λίβανος dicitur, ut tradit Gorr. At VV. LL. δενδρολίβανος est Rosmarinus coronarius ap. Actuarium. [Myrepsum et Agapium in Geoponico c. 52 addit Ducang., qui ponit δενδρολίβανον, ut est in Geopon. Bassi 11, 16. Id. App. c. 54 e Gloss. botan. Mss. cod. Reg. 2690 affert, Κάχριος τὸ δενδρόλιμνον (sic). Achmet. Onirocr. p. 180, 20: Τὰ δὲ μυρσίνης φύλλα, καὶ δενδρολιβάνου, καὶ δάφνης. Rosmarinum officinale adhuc a Græcis CPlitanis δενδρολ. vocari Forskal auctor est Flor. p. 18.]

Δενδρομαλάχη, ἡ, Arborescens malva, s. Arborea malva: quo nom. vocatur, ut Gorr. tradit, Althæa s. Ibiscus, malvæ agrestis species. [Geopon. 15, 5, 5.]

Δένδρον, τὸ, Arbor. Xen. Hell. 6, [5, 22]: Ἐνεπίμπρων τε τὰς οἰκίας, καὶ ἔκοπτον τὰ δένδρα. [Et alibi sæpe, idemque δένδροις An. 4, 7, 9. Nam 4, 8, 2, ubi olim δένδροις, meliores libri δένδρεσι ut aliquoties variatur etiam ap. Theophr. V. Schneid. in ind. Thucyd. B 4, 69: Κόπτοντες τὰ δένδρα· et bis 6, 66. Δένδρον de arbuscula s. frutice sinapis Matth. 13, 32.] Aliquando gen. habet, et exp. Stirps, ut ap. Philon. De mundo: Τὰ ἀέρος καὶ πυρὸς δένδρα, Aeris et ignis stirpes. Aristophan. vero [Av. 617,] et speciem ei in gen. subjunxit, dicens δένδρον ἐλαίας: ut Cic., Arbor fici. [De baculo Callim. fr. 49 Ern.: Ναὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὖον ἐὸν περ.] Et Δένδρος, εος, τὸ, pro eod.: unde δένδρους, δένδρει [Suid.: Δένδρει, τῷ δένδρῳ], δένδρη. [Herodot. 6, 79: Ἀναβὰς ἐπὶ δένδρος, ubi est var. δένδρον. Eur. fr. Melanipp. ap. Diod. 1, 7 et alios: Δένδρη, πετεινά. Eust. Il. p. 396, 22: Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Αἰλίου Διονυσίου λεξικῷ φέρεται ὅτι λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος. Φησὶ γοῦν ὅτι δένδρον μᾶλλον ἢ δένδρος, καὶ δένδρα μᾶλλον ἢ δένδρη, καὶ αἱ πτώσεις δένδρου καὶ δένδρῳ μᾶλλον ἢ δένδρει καὶ δένδρους. Ξενοφῶν δὲ, φησὶν, ἐκείνως μᾶλλον ὀνομάζει, δένδρος καὶ δένδρει καὶ δένδρεσι καὶ δένδρη καὶ δένδρεα. Formam δένδρεα habet Antig. Car. c. 146, in loco a Megasthene repetito: Δένδρεα φύεσθαι. L. D.] Thucyd. [2, 75]: Τοῖς C δένδρεσιν, ἃ ἔκοψαν. [Xenoph. Œc. 4, 14. Alia v. ap. Piers. ad Mœr. p. 132, intt. Greg. p. 62. Ex quibus intelligitur dat. formam usitatiorem esse δένδρεσι quam δένδροις. Alienam prosæ formam δένδρη Diodoro male inferunt nonnulli 3, 24, 68; 4, 25.] Philo De mundo: Ἡ μὲν ἐν τοῖς δένδρεσι φύσις τὰ δένδρα διατηρεῖ. Sic δένδρεσιν εὐκάρποις, Epigr. [Anth. Pal. 9, 4.] Et Δένδρεον, τὸ, pleonasmo τοῦ ε, pro eod. [Il. N. 437,] Od. Δ, [458], δένδρεον ὑψιπέτηλον· Il. Γ, [152], δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. [Herodot. 4, 22 δένδρεον et δενδρέου, 1, 23 et 4, 23 δενδρέῳ et δένδρεον. In Tab. Heracl. est δένδρεα p. 230, 94; 245, 124, δενδρέων 214, 71; 221, 81; 224, 87; 231, 100, δενδρέοις 246, 127.] Od. E, [238], δένδρεα μακρὰ, i. e. εἰς ξυλείαν εὔθετα: at per δένδρεα καλὰ [H. Ven. 271, ubi tamen dicuntur ἐλάται et δρύες] intelligit καρποφόρα, ut Eust. e vett. refert. [Ceterum plur. δένδρεα, δενδρέων aliis locis multis est ap. Hom. et Hesiod., qui formam δένδρον ignorant. Sic et Herodot. ap. quem suspecta forma δένδρον. V. Schweigh. ind. Utitur ead. Eur. Bacch. 563: Σύναγεν δένδρεα D μούσαις· fr. Phaeth. ap. Athen. 11, p. 503, D: Ψυκτήρια δένδρεα φίλαισιν ὠλέναισι δέξεται, ubi exspectares δένδρη, quod malebat Valck. ad Eur. Hipp. p. 184, B. || Δένδρον ἄρκτου, Sambucus, Diosc. Noth. 4, 174.]

Δενδροπήμων, ονος, ὁ, ἡ, Arboribus nocens, Arbores lædens, Æsch. [Eum. 938: Δ. δὲ μὴ πνέοι βλάβα.]

[Δενδρόροδον, τὸ, Rhododaphne. Lex. botan. Ms. ex Reg. cod. 3118: Νήριον τὸ καλούμενον ἄνθος δενδροῤῥόδου ἢ ῥοδοδένδρου ἢ ῥοδοδάφνης. Ducang. App. c. 54.]

[Δένδρος, τό. V. Δένδρον.]

Δενδρότης, ἡ, Arborum incrementum, δένδρων αὔξησις, Suid. [Al. Δένδρωσις.]

Δενδροτομέω, Arbores excindo, i. q. δενδροκοπέω. Thuc. 1, [108]: Ἐς τὴν Μεγαρίδα ἐλθόντες, καὶ δενδροτομήσαντες, πάλιν ἀπῆλθον, Eamque cædendis arboribus vastassent. [Diod. 2, 36: Τὰς χώρας οὔτ' ἐμπυρίζουσιν οὔτε δενδροτομοῦσιν· 4, 48: Τὴν χώραν λεηλατήσας ἐδενδροτόμησε. Translate Aristoph. Pac. 747: Μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι εἰς τὰς πλευρὰς πολλῇ A στρατιᾷ κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα;] Et pass. ap. Heraclit. Ep. ad Hermod. [p. 336 Comm.]: Καὶ δενδροτομουμένη καὶ ἁρπαζομένη [ἀναρπ.] πόλις.

[Δενδροτομία, ἡ, Arborum cæsio. Synes. p. 63, C: Ἐπὶ δενδροτομίᾳ τῶν Ἀχαρνῶν. Wakef. Suid. v. Ἄκεσσα anonymi scriptoris l. afferens, quum aggerem dicit μηχάνημα ἐκ δενδροτομίας πρὸς ἐρυμνότητα κατασκευαζόμενον, ipsam cæsam materiem ita vocare videtur. Cit. Kall. Niceph. Greg. 12, 15: Τὸ τῆς δενδροτομίας (miraculum, quo nocte una rasi sunt ingenti nivis onere rami arborum). L. D. Philo vol. 2, p. 401, 2: Οὔτε τῶν πολεμίων χώραν τέμνειν ἐᾷ, παραγγέλλει δὲ ἀνέχειν δενδροτομιῶν. Item Olympiod. Cat. in Jerem. t. 1, p. 566, C. Hase.]

[Δενδροτόμος, ὁ, ἡ, Arborum sector, Gl. Schol. Soph. El. 98.]

[Δενδροτυπής. V. Κεντροτυπής.]

[Δενδροφορέω, Ramos gesto. Artemid. 2, 37: Χορεύειν τῷ θεῷ ἢ θυρσοφορεῖν ἢ δενδροφορεῖν. V. Δενδροφόρος.]

B [Δενδροφορία, ἡ, Ramorum gestatio. Strabo 9, p. 468: Δενδροφορίαι τε καὶ χορεῖαι καὶ τελεταί. V. Δενδροφόρος. || Arborum fertilitas. Geopon. 2, 9, 3: Πρὸς δενδροφορίαν ἐπιτηδεία (terra).]

Δενδροφόρος, ὁ, ἡ, Arboriferus, Arborum ferax. Athen. 14, [p. 621, B]: Ἀποστεγάσας τὸ τρῆμα τῆς ὄπισθεν λαύρης, ἐκ δενδροφόρου φάραγγος ἐξέωσε βροντὴν ἠλέματον. [|| Ramos s. Arbores gestans. Jo. Laur. De mens. p. 85=206: Δένδρον πίτυς παρὰ τῶν δενδροφόρων ἐφέρετο ἐν τῷ Παλατίῳ. V. Salmas. ad Spartian. p. 165. L. D. Substantive, Arboretum, Arbusta. Philo vol. 2, p. 21, 24: Ἐκαίετο δὲ καὶ ὁ τῆς ὀρεινῆς δενδροφόρος· quocum conf. ib. p. 583, 14: Τῶν καρπῶν... οὐ μόνον τῶν σπειρομένων, ἀλλὰ καὶ ὧν ἡ δενδρ. παρέχει. De Centauris δενδροφόροις Viscont. Mus. Piocl. t. 5, p. 13 (g). Hase.]

[Δενδροφυέω, Arbores produco. Porphyr. De abstin. 2, 5: Ὅθεν μετὰ τῆς ἐξ ἀρχῆς πόας δενδροφυούσης ἤδη τῆς γῆς. Hase.]

Δενδρόφυτος, ὁ, ἡ, Arboribus consitus, aut act. C signif. Arbores producens, Arboriferus, ut vertitur δενδρόφυτος χώρα ap. Plut. Cam. [Orph. Lith. 230: Δενδροφύτοιο πέτρης.]

[Δενδρόω.] Δενδρόομαι, Arboresco, Nonn. [Dion. 12, 190: Εἰς φυτὸν ὑψιπέτηλον ἑὸν πόδα λοξὸν ἑλίσσων κισσὸς ἀερσιπότητος ἑὴν δενδρώσατο μορφήν. Id. Joann. 15, 11: Εἰ μὴ ἐν ἀμπελόεντι φυτῷ δενδρούμενον εἴη. Addit Boiss. Const. Man. Chr. p. 6. Utitur et Theophr. H. Pl. 1, 9, 4: Ἔστι γάρ τι μικρὸν, ὃ οὐ δενδροῦται· C. Pl. 2, 15, 5: Παραβλαστάνουσα δενδροῦται· et ib. 18, 2: Πλὴν ὅσα καὶ δενδροῦσθαι πέφυκε.]

Δενδρυάζω, seu, ut ap. Hesych. scribitur, δενδριάζω, Inter arbores me abscondo, In arbustis latito, ἐν δένδροις ἢ δρυσὶ κρύπτομαι. Eust. [Od. p. 1726, 19]: Ὁ τότε κατὰ τοὺς δενδρυάζοντας βίος καὶ βαλανηφαγοῦντας. Notandum vero Eust. alibi [Il. p. 396, 27, et Etym. M. p. 256, 4,] a δρῦς [δρῦς] h. v. derivare, et e Rhet. Lex. exp. δρυσὶ σκέπεσθαι, καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι· et ex Æl. Dionys. tradere φωνασκοὺς φωνὴν quandam vocare δενδρυάζουσαν. Suidæ quoque est εἰς δρῦς καταD δύεσθαι, κυρίως, ἀπὸ τῶν παλαιῶν ταῖς δρυσὶ σκέπῃ χρωμένων, πρὶν τὰς οἰκήσεις εὑρεθῆναι· καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτόν· et Hesych. ὑπὸ τὰς δρῦς παραφεύγειν. Sed si a δρῦς derivetur, mirum est non dici ἐνδρυάζειν potius, sine δ initiali. [Plotin. p. 343.]

Δενδρύδιον, τὸ, pro δενδρίον s. δενδρύφιον, VV. LL. [Vox nihili.]

Δενδρύφιον, τὸ, Arbuscula. [Virgultum, Gl.] Diosc. 1, 48: Δενδρύφιον φυόμενον ἐν πέτραις. [Theophr. H. Pl. 4, 7, 2: Μῆκη δὲ τῶν δενδρυφίων ὅσον εἰς τρεῖς πήχεις. M. Anton. 4, 20. Hesych. v. Λύγος: Δενδρύφιον θαμνῶδες. Hemst. Hero Spirit. p. 194: Βάσεως οὔσης ἐφέστηκε δ., et ib. 195 ter. ὐῒ L. Dind.]

Δενδρώδης, ὁ, ἡ, Arboreus, Arborarius; ut Νύμφαις, Epigr. [Meleagr. 111], Nymphis arborariis, ut Plin. Picum arborarium dicit. || Arborosus, Arboreus, i. e. Ad arboris naturam aut magnitudinem accedens: ut τιθύμαλος, Diosc. 4, 155; quem postea δενδροειδῆ vocat, Ἀμφιλαφῆ ἄνωθεν καὶ πολύκομον, ὁποῦ μεστὸν, ὑπέρυθρον τοὺς κλάδους, περὶ οὓς τὰ φύλλα μυρσίνῃ λεπτῇ

προσεοικότα, Comosissimum ex omnibus, maxime cauliculis rubentibus, et semine copiosissimum, ut Plin. 26, 8 transtulit.

Δενδρώεις, εσσα, εν, pro eod. Nonn. [Dion. 18, 127]: Εἶδον ἐγὼ δενδρώεντος ὁμέστιον ἔνδυθι κήπου, ubi videtur abundare ἐγώ.

[Δένδρωμα, τὸ, legebatur ap. Aqu. 1 Sam. 21, 6, sed v. Schleusner. Lex. V. T.]

Δενδρὼν, ῶνος, ὁ, Arbustum, Arboretum, i. e. Locus arboribus consitus. [Schleusner. Lex. V. T.]

Δένδρωσις, ἡ, q. d. Arborescentia. [Theophr. C. Pl. 2, 15, 5 : Ἡ δὲ Φωκὶς καλουμένη βελτίων πρὸς δένδρωσιν, οὐ πρὸς ἐπικαρπίαν.]

[Δενδρῶτις, ιδος, ἡ, Arboribus consita, Arborea. Eur. Herc. f. 770 : Πυθίου δενδρῶτι πέτρα. Æschyl. fr. Danaid. ap. Athen. 13, p. 600, B : Δενδρῶτις ὥρα.]

[Δενέμωρ, γῆ τις πετρώδης, εὔθρυπτος, παρὰ Λάκωσιν, Hesych.]

[Δενθηλῆται. V. Δανθαλῆται.]

[Dentheliatem agrum, inter Laconicam et Messeniam situm memorat Tacit. Ann. 4, 43. Cujus ad exemplum revocandus cum Holstenio videtur Steph. Byz. inter Δελφίνιον et Δεξαμεναὶ ponens : Δελθάνιοι, πόλις μία τῶν περιμαχήτων Μεσσηνίων καὶ Λακεδαιμονίων. Τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον. L. Dindorf.]

Δένθις [Δενθεὶς cod.], Laconibus οἶνος, Hesych. Est autem Genus quoddam vini ἐκ Δενθιάδων, ἐρύματός τινος, Athen. 1, [p. 31, D] afferens ex Alcæo [Alcmane], Οἶνον δ' Οἰνουντιάδην ἢ Δένθιν. [Casaub. : « Οἰνουντιάδης οἶνος recte, qui natus Œnunte, ut explicat auctor. Sed Δένθιν qua ratione τὸν ἐκ Δενδιάθων, ut modo dixit? Analogia scribendum arguit Δενδιαδίτην, siquidem recte Ath. censet de eo vino locutum Alcmanem... »]

Δεννάζω, Maledico, Probris et contumeliis incesso. [Theognis 1211 : Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα φίλους δέννάζε τοκῆας] Soph. Aj. p. 244 [759]: Ἀλλ' ὦ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι, Χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ. Ubi schol. exp. ὑβρίσεις, item λυπήσεις : sed hoc posterius nimis generale est. Rursum Soph. Aj. p. 16 [243] : Παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ, Κακὰ δεννάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων, Κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν. Ubi exponas Maledicis et probrosis incessens verbis; schol. βλασφημῶν : qui a δεινὸς derivatum hoc δεννάζειν ait et dici quasi δεινάζειν, ut e φαεινὸς fit φαεννός. [Eur. Rhes. 925 : Θάμυριν, ὃς ἡμῶν πολλ' ἐδέννασεν τέχνην. Lycophr. 404 : Τὴν ... θεὸν ... δεννάσει κακορροθῶν. A δεννὸς ducit etiam Valck. ad Adon. p. 363, C.]

Δενναστὸς, Convitiis et maledictis obnoxius, Qui probris incessi solet vel debet. [Hesych. : Δενναστὸν, καταγέλαστον, λοιδορούμενον μετὰ καταγέλωτος.]

Δέννος, ὁ, Probrum, Contumelia. Herod. 9, [107]: Παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, δέννος μέγιστός ἐστι, Maximum ap. Persas probrum est muliere ignaviorem vocari. [Lycophro 777 : Δέννοις κολασθείς.] || Δεννὸν autem Hesych. exp. κακολόγον, Maledicum.

[Δέννω vel Δένω i. q. δέω, Ligo, Vincio. Clemens l. 2 Constit. Apost. c. 20 : Τὸ κατεαγμένον ἐν ἁμαρτίαις εἰς χωλείαν ὁδοῦ ἐπιδέννων διὰ παρακλητικῆς νουθεσίας. Vit. S. Pachomii n. 13 : Καὶ πάλιν εἰς μέσον φέρουσι φύλλον δένδρου καὶ σχοινία παχέα καὶ δέννουσιν αὐτὸ μετὰ ἀσφαλείας. Nicet. Chon. : Ἔδενε τὰ μόρια τοῦ Κασταμονίτου. Ducang.]

[Δεξαμεναὶ, αἱ, Dexamenæ, pars Ambraciæ, dicta a Dexameno, f. Mesoli, unde gent. Δεξαμεναῖος, sec. Aristot. ap. Steph. Byz.]

Δεξαμενὴ, ἡ, Receptaculum, Conceptaculum. Plato, ut inquit Bud., Materiam sic vocat in Timæo, quam etiam ὑποδοχὴν formarum dicit p. 159 [p. 53, A. Phryn. Ecl. p. 321 : Δεξαμενὴ φασὶ Πλάτωνα ἐπὶ τῆς κολυμβήθρας εἰρηκέναι· ἐγὼ δὲ οὔ φημι, ἀλλὰ δεξαμένη τῷ τόνῳ εἶπεν ὡς ποιουμένη· χρὴ οὖν καὶ ἡμᾶς κολυμβήθρα λέγειν. Unde accentum in l. Tim. corrig. monet Lobeck.] Synes. De insomn. : Ἀλλὰ μὴ δεξαμενὴ εἶναι τῶν ἀρίστων εἰδώλων. Philo De mundo : Δεξαμενὰς σώματι τὰς αἰσθήσεις ἀπειργάσατο. Δεξαμεναὶ interdum peculiari signif. dicuntur Aquarum receptacula, ὑδάτων δοχεῖα, Hesych. [Herodot. 3, 9; 6, 119. Plato Critiæ p. 117, A. Eust. Opusc. p. 309, 50 : Μέλιτος ἀποθήκας καὶ χαρίτων δεξαμενὰς τὰς σταφυλὰς ὠνόμασε· 331, 90 : Ὅλας ἀεὶ δεξαμενὰς θερμῶν ὑδάτων ἀπήντλουν. Ap. Procop. Hist. arc. c. 3 : Εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Σοφίας ἥκων, ἐς αὐτήν που τὴν θείαν δεξαμενὴν ἐξαπιναίως ἐκάθισεν, Kust. ad Suid. in v. explicat cum Gatak. ad M. Anton. 7, 3, Fontem sacrum, i. e. baptisterium.] Hinc fit ut δεξαμενὴ reddatur etiam Lacus et Cisterna. Strabo de Roma loquens, p. 63 [5, p. 235] : Ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους, i. e., inquit Bud., Subterranea conceptacula, ut cisternas. Idem e Galen. affert : Βάπτειν τοὺς οὕτως ἰσχνοὺς εἰς τὴν ψυχρὰν δεξαμενὴν, i. e., inquit ille, Lavacrum balneorum, et piscinam, quam alibi dixit κολυμβήθραν. Item δεξαμεναὶ de Venis dictum, vide ap. Hesych. [Καὶ ἐν τῷ σώματι φλέβες, Δημοκρίτου.]

[Δεξαμένη, ἡ, Dexamene, n. Nereidis, Hom. Il. Σ, 44.]

[Δεξαμενὸς, ὁ, Dexamenus, f. Mesoli, de quo v. in Δεξαμεναί. Δεξαμενὸν Æni regem memorat Apollod. 2, 5, 5, 6, Pausan. 5, 3, 3; 7, 18, 1, ubi accentus, qui ap. Steph. B. in secunda, ponitur in quarta, consentiente Herodiano Περὶ μον. λ. p. 8, 32. Iophontis et Cleophontis tragœdias cognomines memorat Suidas. L. D. ΖΟΤΞΜΑΛΕΔ, Millingen *Peintures de vases* tab. 33, nomen scriptum supra caput centauri Deianiram rapientis, videtur legendum Δεξαμενός. Sic tamen Deianiræ pater vocatur Hygin. Fab. 31 et 33. Hase.]

[Δέξανδρος, ὁ, Dexander, n. pr. viri Corinthii ap. Plut. Mor. p. 772, E, ubi Δόξανδρος conj. Schneid. ad Aristot. Pol. 5, 3, 3, quo l. Δόξανδρος Mytilenæus memoratur. L. Dindorf.]

[Δέξαροι, οἱ, Dexari, gens Chaonum, finitima Enchelensibus, sub Amyrum montem, sec. Steph. Byz., Hecatæi in Europa testim. usum.]

Δεξιάδην, A dextra, Hesych. [Hom. Il. H, 15 : Δεξιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων, ὦμον (βάλε). Heyn. : « Vix exspectes dubitari Δεξιάδης sitne Dexii filius an ὁ δεξιὸς, ut sit vel βάλε τὸν δεξιάδην ὦμον vel δεξιάδην ἐπάλμενον, A dextra parte irruentem. Sic tamen schol. Ven., Apollon. Lex. h. v. Repetunt sch. br., Etym., Hesych., Eust. »]

[Δεξιάδης, ὁ, Dexiades, patron. a Δέξιος, Hom. Il. H, 15.]

[Δεξιάζω, Manu dextra utor. 1 Par. 12, 2 : Δεξιάζοντες καὶ ἀριστερεύοντες, sec. Compl., Tendentes arcum, manu dextra ac sinistra utentes. Schleusn. Lex. V. T.]

[Δεξιάριον, τὸ, Chrys. in Es. 3, t. 1, p. 1049 : Καὶ τὰ περιδέξια, ἃ λέγουσι δεξιάρια.]

Δεξίδωροι, i. q. δωροδόκοι, Qui munera accipiunt, Qui muneribus et largitionibus corrumpi se sinunt, Suid. [Zon. p. 476.]

[Δεξιθέα, ἡ, Dexithea, Phorbantis f., Romulum ex Ænea peperisse perhibita ab nonnullis sec. Plut. Rom. c. 2. || Euxanthii de Minoe mater, Apollod. 3, 1, 2, 6.]

[Δεξίθεος, ὁ, Dexitheus, n. pr. viri, Aristophan. Ach. 14. Archontis Att. Ol. 98, 4 apud Diodor. 15, 8 etc.]

[Δεξικράτης, ους, ὁ, Dexicrates, n. pr. viri. Poeta comic. apud Athen. 3, p. 124, B, et Suid. Inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 828 : Δεξικρατιτεος (sic). L. Dind.]

[Δεξικρέων, οντος, ὁ, Dexicreon, n. pr. viri. Plut. Mor. p. 303, C : Τίς αἰτία, δι' ἣν ἐν Σάμῳ τὴν Δεξικρέοντος Ἀφροδίτην καλοῦσι; πότερον ὅτι τὰς γυναῖκας αὐτῶν, ὑπὸ τρυφῆς καὶ ὕβρεως ἀκόλαστα ποιούσας, Δεξικρέων, ἀνὴρ ἀγύρτης, καθαρμῷ χρησάμενος, ἀπήλλαξεν; ἢ ὅτι ναύκληρος ὢν ὁ Δεξικρέων ἔπλευσεν εἰς Κύπρον, etc. Ab eo homine non diversus est, opinor, quem Herodian. Περὶ μον. λ. p. 9, 32 inter perisp. in ων recenset Δεξικρῶν, vitiose scriptus Δεξιχρῶν Etym. M. p. 684, 49 (ubi Δεξιφῶν Sylb., non monitis nisi in ind. v. Δεξιχρῶν lectoribus), et Δεξιθρῶν ap. gram. Barocc. in *The philol. Museum* 5, p. 416, et Ἐξικρῶν ap. Arcad. p. 14, 26; 15, 5, qui flecti ντος et oxyt. esse perhibet, alterum quidem fort. ex ætatis suæ consuetudine. Videndum igitur an Plutarcho reddenda sit forma trisyllaba. L. Dind.]

[Δέξιλλα, ἡ, Dexilla, n. pr. mulieris in monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 233, 32. L. Dind.]

[Δεξίμᾰχος, ὁ, Deximachus, n. pr. viri, Alciphr. Ep. 1, 39, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 616, 11; 625, 7; 630, n. 1261; 641, 1299. L. Dind.]

Δεξίμηλος, ὁ, ἡ, Oves excipiens, suscipiens. Θεῶν δεξίμηλα ἀγάλματα, Oves excipientia, quæ sc. illis offeruntur, Eur. [Phœn. 632. Id. Andr. 129 : Λεῖπε δεξίμηλον δόμον τᾶς ποντίας θεοῦ· 1138 : Βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν. Conf. Hesych.]

[Δέξιμον, τὸ, Joseph. Genes. De reb. Cpol. 1, p. 11, C : Κτείναντες δὲ τοῦτον οἱ φονευταὶ ἀνηλεῶς ἐν εὐλοειδέσι χώροις τοῖς πρὸς τὸ δέξιμον ἀπαγαγόντες κατέθεσαν. Int., In cloacas et receptacula sordium. Alioqui δέξιμον Byzantinis est Exceptio imperatoris peregre redeuntis in urbem, cujus signif. testes cit. Ducang. L. Dind.]

[Δεξίνῑκος, ὁ, Dexinicus, n. pr. viri, Aristophan. Pl. 800.]

Δεξιοβόλος, ὁ, Qui dextra manu jacit telum. [Ita quidam pro δεξιολάβος Act. Ap. 23, 23.]

[Δεξιόγυιος, ὁ, ἡ, Qui membris est dextris, agilibus. Pind. Ol. 9, 118 : Ἀνέρα ... εὔχειρα, δεξιόγυιον. Schol. : Ἐπιδέξιον κατὰ πᾶν μέλος.]

[Δεξιόθεν, A dextra. Anna Comn. Alex. 2, 67, B. Et p. 118, D; 138, A; 263, A; 275, B, C; 392, A; 477, D. L. Dind.]

[Δεξιοκοπέω, Dextram abscindo. Jo. Malal. p. 488, 1 : Ἄλλους ἐδεξιοκόπησε. Kall.]

[Δεξιοκράτης, ους, ὁ, Dexiocrates, patricius Cpolitanus sub Theodosio jun. V. Banduri Comment. in Ant. Cpol. vol. 2, p. 642, 94. ᾰ L. Dind.]

[Δεξιολαβέω, Dextra prehendo. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. De imagg. p. 122 Combef. Boiss.]

Δεξιολάβος, ὁ, ἡ, Stipator, Satelles. [Speculator, Gl.] Acta 23, [23], ubi lege Bezam. [Lanceanus redditur Act. 23, Erasm. vero Dextrum et peritum funditorem aut jaculatorem intelligi putat. Suid. et Etym. M. παραφύλακα interpr. Theophyl. Sim. Hist. 4, 1 : Προστάττει δὲ δεξιολάβοις δυνάμεσιν ἐγχηλατεῖν, καὶ τὰς ἀτραποὺς πάσας κατασφαλίσασθαι. Constant. Them. 1, 1, ex Joanne Lydo : Οἱ δὲ λεγόμενοι τουρμάρχαι εἰς ὑπουργίαν τῶν στρατηγῶν ἐτάχθησαν· σημαίνει δὲ τὸ τοιοῦτον ἀξίωμα τὸν ἔχοντα ὑφ' ἑαυτὸν στρατιώτας τοξοφόρους πεντακοσίους καὶ πελταστὰς τριακοσίους καὶ δεξιολάβους ἑκατόν. Ducang.]

Δεξιός, ά, όν, Dexter. [Inprimis frequens ap. historicos δεξιὸν κέρας vel simpl. δεξιόν, velut Thucyd. 5, 10, 70, quanquam vocab. κέρας ibi est in vicinia.] Δεξιὸν μέρος ἑκάστου τῶν ὄντων, Aristot. De cœlo 2. Ὁ δεξιὸς ὀφθαλμός, Athen. 7. Ap. Hom. Il. Ω, [320] αἰετὸς dicitur δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος· Theogn. [938] : Δεξιὸς ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος, pro ἐπὶ δεξιά, Ad dextram conversus. Sic de ead. re ap. Plaut. [Curc. 1, 1] : Si deos adoras, dextrovorsum censeo te vortas. [Plin. 28, 2, 5.] Hom. ἐπὶ δεξιὰ dixit [Il. H, 238] : Οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν. Et ἐπὶ δεξιὰ pro Ad dextram, Aristot. Probl. 26. Sic Lucian. [Herodot. 6, 33 : Τὰ ἐπὶ δεξιὰ αὐτοῖσι τοῖσι Πέρσῃσι ὑποχείρια ἦν γεγονότα κατ' ἤπειρον, ubi vitiose liber unus conjunctim ἐπιδεξιά, quod ἐπιδέξια scrib. foret. Male etiam 2, 93 scribitur in omnibus : Οἳ δ' ἂν αὐτῶν ἁλῶσι ἐκπλώοντες ἐς θάλασσαν, φαίνονται τετριμμένοι τὰ ἐπαριστερὰ τῶν κεφαλέων, οἳ δ' ἂν ὀπίσω ἀναπλώοντες, τὰ ἐπιδεξιὰ τετρίφαται· quod jam intellexit Wessel. ad l. priorem. Conf. inpr. 2, 36 : Γράμματα γράφουσι καὶ λογίζονται ψήφοισι Ἕλληνες μὲν ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ φέροντες τὴν χεῖρα, Αἰγύπτιοι δὲ ἀπὸ τῶν δεξιῶν ἐπὶ τὰ ἀριστερά· 7, 69 : Τόξα παλίντονα εἶχον πρὸς δεξιὰ μακρά (similiter Xenoph. Anab. 6, 5, 25 : Παρηγγέλλετο δὲ τὰ μὲν δόρατα ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὦμον ἔχειν). Id. 1, 51 : Ὁ μὲν χρύσεος (crater) ἔκέετο ἐπὶ δεξιὰ ἐσιόντι ἐς τὸν νηόν, ὁ δὲ ἀργύρεος ἐπ' ἀριστερά· 3, 90 : Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιὰ ἐσπλέοντι· 4, 191 : Τὰ ἐπὶ δεξιὰ (male libri junctim ἐπιδ.) τῶν κεφαλέων κομόωσι, τὰ δ' ἐπ' ἀριστερὰ (iterum libri ἐπαρ.) κείρουσι.] Dicitur et ἐκ δεξιῶν [vel ἐκ τῶν δ. Polyb. 10, 46, 8 et 9] pro A dextra, s. Ad dextram, Ὁ ἐκ δεξιῶν ἱστάμενος τοῖς ἀριστεῦσιν, Eustath. [Stadiasmus ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 486 : Ἔχει δὲ ἐκ δεξιῶν βράχη. Conf. ib. p. 491. Hero Autom. p. 269, 39 : Προσκολλῆσαι αὐτὸν πρὸς τὸν κανόνα τὸν ἐκ δεξιῶν τοῦ πίνακος. Junctim scriptum ἐκδεξιῶν, ut ἐκποδῶν, ponit Arcadius p. 182, 22, habetque Hesych. in Δεξιάδην. Neutr. plur. adverbialiter Mauric. Strat. 1, 1, p. 18 : Τοξεύειν ἐπάνω ἵππου τρέχοντος συντόμως, ἔμπροσθεν, ὄπισθεν, δεξιὰ καὶ ἀριστερά· 3, 6, p. 87 : Ἐκκλίνοντας ὅτε δ. ὅτε ἀρ. τρέχειν. Polyb. 3, 82, 9 : Εὐώνυμον μὲν πόλιν ἔχων τὴν προσαγορευομένην Κυρτώνιον καὶ τὰ ταύτης ὄρη, δεξιὰ δὲ τὴν Ταρσιμένην καλουμένην λίμνην, scr. δεξιὰν conjecit Schweigh. || Δ. pro ὑπερδέξιος sumi videtur Diodor. 15, 53 : Ἐν τόποις δεξιοῖς· Tzetz. Hist. 11, 396 : Ἐκ τόπων δεξιῶν καὶ τόπων δυσεισβόλων. L. Dindorf.]

Δεξιά, ἡ, Dextera, sub. manus. Il. K, [522] : Τοὶ δὲ χαρέντες Δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. Plut. Alex. [c. 33] : Τὸ ξυστὸν ἐπὶ τὴν ἀριστερὰν μεταβαλών, τῇ δεξιᾷ παρεκάλει τοὺς θεούς. Interdum dicitur χεὶρ δεξιά, ut Aristoph. N. [81] : Κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. Sed multo frequentius dicitur δεξιὰ sub. χείρ : ut in τὴν δεξιὰν προτείνειν, Dem. et Plut., Dextram porrigere; ἀνατείνειν, Xen. Cyrop. 4, [2, 9]; ἐμβάλλειν, Æschin. [p. 85, 40 St.] q. d. Dextram injicere, pro Dextram dextræ injicere, i. e. Jungere, Virg., Conjungere, Ovid. Et plur. τὰς δεξιὰς ἐμβάλλειν, Conjungere dextras, Interjungere dextras, Copulare dextras. [Cum διδόναι Aristophan. Nub. l. supra cit. Diod. 16, 43 : Τὴν δεξιὰν ἔδωκε τῷ Θετταλίωνι.] Et ut Lat. dicitur locus aliquis esse ad dextram vel sinistram, s. lævam, talem et ap. Græcos usum habet δεξιά : atque huc pertinent istæ loquendi formulæ : ἐκ δεξιᾶς, Aristoph. [Eq. 639], A dextra : ἐν δεξιᾷ pro Dextram versus, Dextrorsus, Aristot. Sic, Τοὺς μὲν ἐπὶ δεξιᾷ τοῦ βήματος θεῖναι, τοὺς δὲ ἐπ' ἀριστερᾷ, Plut. Apophth. [p. 192, F.] Et ἐν δεξιᾷ ἔχειν, item ἐν δεξιᾷ λαμβάνειν. Herod. [7, 217] : Ἐν δεξιᾷ [δεξιῇ] μὲν ἔχοντες οὔρεα τὰ Οἰταίων, ἐν ἀριστερᾷ [ἀριστερῇ] δὲ τὰ Τρηχινίων. Thuc. [3, 24 : Ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡρῷον· 5, 71 : Τῇ τοῦ ἐν δεξιᾷ παρατεταγμένου ἀσπίδι· 1, 24 : Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον. De quibus locis v. dicenda in Ἐνδέξιος. Id. 2, 98 : Ἐν δεξιᾷ μὲν εἶχον Παίονας, ἐν ἀριστερᾷ δὲ Σίντους, et sim. 3, 106. Plut. Mor. p. 984, A. Thuc.] 7, [1] : Ἐν δεξιᾷ λαβόντες τὴν Σικελίαν. Ubi sunt qui vertant, diverso loquendi genere, sed Latinis ead. in re usitato, Relicta ad dextram Sicilia : sicut ap. Herod. [7, 42] : Τὴν Ἴδην δὲ λαβὼν ἐς ἀριστερὰν [ἀριστερὴν] χεῖρα, Relicta ad sinistram Ida. [Alia est phrasis addito χειρὸς casu genit. Soph. fr. Tript. ap. Dionys. Ant. 1, 12 : Τὰ δ' ἐξόπισθε, χειρὸς εἰς τὰ δεξιά, Οἰνωτρία τε πᾶσα ... Theocr. 25, 18 : Τεῆς ἐπὶ δεξιὰ χειρός. Hermodem. ap. schol. Eton. Hom. Il. B, 353 : Ὅταν κατὰ δεξιὰ χειρὸς ἀστράπτῃ. Arat. Phæn. 706 : Τὰ μέν οἱ κατὰ δεξιὰ χειρὸς αὐτοὶ ἐφέλκονται. Quos ll. indicaverat Schæf. ad Dionys. C. V. p. 194. || Δεξιᾷ an dicatur omissa præpos., ut est in libris Diod. 13, 110 : Ἓν μὲν τάγμα ποιήσας τῶν Σικελιωτῶν, οἷς προσέταξεν, ἀριστερᾷ τὴν πόλιν ἔχοντας ἐπὶ τὸν χάρακα τῶν ἐναντίων πορεύεσθαι, τὸ δ' ἕτερον τάγμα συμμάχων καταστήσας ἐκέλευσε δεξιᾷ τὴν πόλιν ἔχοντας ἐπείγεσθαι παρ' αὐτὸν τὸν αἰγιαλόν, dubitatum est : ap. Diod. enim nimis proclivis fuit voculæ ἐν prætermissio. Thucyd. 2, 19 : Ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸ Αἰγάλεων ὄρος, liber unus τῇ δεξιᾷ. Stadiasmus ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 492 : Ὅταν δὲ ἐγγίσῃς τῷ νησίῳ, τὴν γῆν θλῖβε δεξιᾷ, σταδ. ρκε'. Susp. it. fuit nudum δεξιᾶς ap. Pyrgion. Athen. 4, p. 143, F : Ἦσαν δὲ καὶ ξενικοὶ θᾶκοι καὶ τράπεζα τρίτη δεξιᾶς· ubi ἐκ δ. reponenti Casaub. Hemst. ad Thucyd. 1, 24 opponit hoc Theopompi ap. sch. Pind. Ol. 13, 32 : Εἰσιόντι εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρός.] || Fides, quæ per dextram data est, Fides, cujus testis fuit dextra. Hinc δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, Fidem dare et accipere. Et plur. Xen. Anab. 2, [3, 11] : Καὶ δεξιὰς ἔδοσαν τοῖς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοῖς καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Rex Persarum ap. Eund., inquit Cam., πέμπει δεξιάν, i. e. Fide sua accersit. Et Anab. 2, [4, 1] sunt missi quidam δεξιὰς παρὰ βασιλέως φέροντες μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς, Qui fidem facerent a rege, non fore memorem illum præteritorum. Sic ap. Eund. δεξιὰν Cyri Gobrya negat frustrari unquam, i. e. Fidem. Apud Hom. δεξιαὶ exp. etiam Pacta, Conventa, Il. B, [341] : Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν·

sed alii malunt ταῖς σπονδαῖς illam signif. dare, at δεξιὰς Fidem simpl. interpr. Affert et aliam exp. Hesych., eod. tamen pertinentem, licet et ipse alibi δεξιὰς exp. συνθήκας. [Δεξιὰ θεοῦ ap. scriptt. eccles. dictum primum de ope divina, ut exp. Suid. : Δεξιὰ κυρίου, ἡ ἄνωθεν ῥοπὴ καὶ ἡ ἀγαθὴ ἐνέργεια παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ, tum de filio dei, v. ap. Suicer.]

|| Faustus, Prosper; ut exp. δεξιὸς ὄρνις Od. O, [160], et alibi : contra Υ, [242] : Αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις. [Animadvertit Heyn. ad Il. H, 184, δ. Hom. dicere tantum signif. propria, nusquam figurata.] Xen. [Cyr. 2, 1, 1] : Ἀετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτο, Prospera, Bud. : qui et ab Alex. De fato, δεξιὸν identidem sic accipi tradit, p. 161. Βροντὴ δεξιὰ ἐφθέγξατο, Xen. Cyrop. 7, [1, 2]. Sed δεξιὸς ὄρνις potest etiam simpl. sic accipi, Volans ad dextram, qui prosperam fortunam portendat : sicut et ἀριστερὸς versa vice. [Æsch. Prom. 489 : Γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς διώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν, εὐωνύμους τε· Ag. 145 : Δεξιὰ μὲν, κατάμομφα δὲ φάσματα στρουθῶν. Eurip. Phœn. 1189 : Δεξιὸν Διὸς τέρας ἰδόντες.] Quod autem ad βροντὴν attinet, dixit contra Ennius, Quum tonuit lævum bene tempestate serena : de quo lege Cic. Affertur et τύχη δεξιὰ pro Prospera fortuna. [Lamb. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 139, A; anon. ap. Suid. v. Δεξιός.] Lat. autem Dextrum sæpe appellant Propitium. [Sic πνεῦμα δ. Tzetz. Exeg. Il. p. 35, 19 : Δεξιῷ φερόμενος πνεύματι. Pollux 1, 162 : Καὶ αἴσια τὰ ἱερὰ ἢ δεξιὰ καὶ καλά. || Dio Chrys. vol. 2, p. 2 a Wakef. cit. : Περί τε τῆς χώρας καὶ τῶν ὀρῶν τῶν κατ' αὐτὴν, καὶ τοῦδε τοῦ Κύδνου, ὡς δεξιώτατος ἁπάντων τῶν ποταμῶν καὶ κάλλιστος, οἵ τε ἀπ' αὐτοῦ πίνοντες ἀφνειοὶ καὶ μακάριοι καθ' Ὅμηρον. Ubi vertendum esse Optimum, Pulcherrimum, suspicatur Geelius ad illud Polybii Exc. Vat. p. 450 ed. Mai. : Ὄμβρων καὶ ὑετῶν δεξιῶν, ubi leg. videtur ἐξαισίων. L. Dind.]

|| Dexteritate ingenii præditus, Acutus, Solers. Thuc. 3, [82] : Ῥᾷον δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κέκληνται, ἢ ἀμαθεῖς, ἀγαθοί. Sic et Aristoph. utitur, Bud. Comm. 569. [Vesp. 1265 : Πολλάκις δὴ 'δοξ' ἐμαυτῷ δεξιὸς πεφυκέναι καὶ σκαιὸς οὐδεπώποτε· Nub. 428 : Ἡμᾶς τιμῶν καὶ θαυμάζων καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι· 834 : Καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαυρὸν ἄνδρας δεξιοὺς καὶ νοῦν ἔχοντας· 1111 : Κομιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν.] Idem Aristoph. [Vesp. 1315] pro Scito, urbano et lepido : Οὗτος δὲ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιόν. Plato Epist. : Οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτορες δεξιοί εἰσι. Item, Τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας, Aristoph. Pl. [387] aliqui interpr. Probos : sed et in Eq. δεξιὸν poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ scribit Bud. [753 : Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'· ὁ γὰρ γέρων οἴκοι μὲν ἀνδρῶν ἐστι δεξιώτατος· ὅταν δ' ἐπὶ ταυτησὶ κάθηται τῆς πέτρας, κέχηνεν.] Apud Eund. Vesp. [813], τοῦτ' αὖ δεξιὸν, redditur, Istud rursus est commodum. Sic ap. Greg. in Enc. Macc. : Προοίμιον ἀθλήσεως δεξιὸν, Primordium certaminis idoneum. Ab Aristoph. δεξιὸν πρᾶγμα et σοφὸν pro eod. sæpe poni scribit Bud. [Nub. 1399 : Ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιοῖς ὁμιλεῖν. 757 : Ἀλλ' ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν· Eq. 96 : Τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν· Vesp. 65 : Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον, ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον, κωμῳδίας δὲ φορτικῆς σοφώτερον.] Δεξιώτερος, Dexterior, ut, Ὤφειλεν εἶναι δ. [De probo et honesto videri possit capiendum Tzetz. Hist. in jambis v. 100 : Πόσους παλαιοὺς ἔκ τε τῶν νέων πόσους τοιούσδε δεινοὺς ἐκτομεῖς βαλαντίων καὶ πᾶσαν ἐξάγιστον ἀσκοῦντας τέχνην οἶδας πρὸς οὖρον εὐροοῦντας ταῖς τύχαις, τῶν δεξιῶν δύστηνον ἀντλούντων βίον. Sed intelligi potius Prudentes et Sollertes prodit v. 88 : Τοὺς δεξιοὺς δὲ καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους πλυνοῦσιν αἰσχρῶς σφῶν καταπτύστοις λόγοις, et 107 : Καὶ λέξον οἷον εἰσορᾷς πολὺ πλέον, τὸ δεξιῶν τε καὶ σοφῶν καὶ κοσμίων, ἢ τοὺς χυδαίους καὶ δοκοῦντας πανσόφους, et maxime v. 82 : Δεξιὸς τοιχωρύχος· 56 : Πόρνης ἐν οἴκοις δεξιᾶς ὀρχηστρίδος· 133 : Κυὼν δεξιὸς θηραγρέτης· 190 : Οἱ τὰ πάντα δεξιοὶ νεανίαι· 212 : Καὶ πᾶς νομίζει δεξιοὺς τοὺς ἐν πόλει. C. inf. Procop. Hist. arc. c. 22 : Δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι. Δεξιὸν et διεξιὸν confus. Diod. 3, 26. L. Dindorf.]

[Δεξιὸς, ὁ, Dexius, n. pr. viri, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 302, 28. Conf. Δεξιάδης. Diog. L. 9, 18 : Ξενοφάνης Δεξιοῦ. Lysiæ oratio Ὑπὲρ Δεξιοῦ citatur ab Harpocrat.
A in Στρομβιχίδης, gramm. Bekk. An. p. 129, 15. Alius Δεξιὸς memoratur ab Symeone Thessalon. Adv. hær. c. 30, Niceph. Greg. 18, 5, p. 562, E. L. Dindorf.]

[Δεξιόσειρος, ὁ, ἡ. HSt. in Σειραῖος :] Soph. El. 722 : Δεξιόν τ' ἀνεὶς Σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον. Schol. : Τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιόν· προσκείμενον δὲ καμπτῆρι, ἀριστερόν. Hinc autem est etiam dictus δεξιόσειρος, ut videbis ap. Hesych., ubi σειραφόρον exponit ἡγεμονικόν : dicens translatum esse ἀπὸ τῶν δεξιοσείρων ἵππων. Vide Δεξιόχειρος.

Δεξιοστάτης, ὁ, Qui a dextra stat. Sic dicebatur Qui in dextra chori parte præsidebat, VV. LL. : Pollux [2, 161] : Τάχα δὲ καὶ ὁ ἀριστεροστάτης ἐν χορῷ προσήκοι ἂν τῇ ἀριστερᾷ, ὡς ὁ δ. τῇ δεξιᾷ. [Memorat id. 4, 106. Iterum HSt. :] In choro fuit Δεξιοστάτης, In statione dextra; ut ἀριστεροστάτης in sinistra, Cam. e Poll.

[Δεξιοστροφέω, Dextrorsum verto. Nicet. Ann. 1, 9, 11 et 12, δοράτια τριχόρδων.]

Δεξιότης, ητος, ἡ, Dexteritas ingenii, Solertia;
B cui opp. ἀμαθία. Thuc. [3, 37] : Ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας. [Aristoph. Vesp. 1059 : Κἂν ταῦτα ποιῆθ', ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων ὀζήσει δεξιότητος· Ran. 1009 : Τίνος οὕνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητήν; Δεξιότητος καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους· Eq. 719 : Καὶ νὴ Δί' ὑπό γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν. Hac signif. c. πρὸς jungit Theophyl. Bulg. Ep. 5, vol. 3, p. 635, E : Ὡς ἀναγκαίως τῆς αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑπηρεσίαν δεξιότητος χρῄζοντι. L. D. Paus. 7, 7, 5 : Προπίνειν παρὰ τὰ συμπόσια ἐπὶ δεξιότητι καὶ φιλίᾳ κύλικας, οὐκ οἴνου, φαρμάκων δὲ, pro δεξιώσει positum videtur. Schneid. Ita dixit Theophyl. Hist. Maur. 4, 10, p. 104, A : Ὁ μὲν οὖν Πρόβος ἐξ ἑωθινοῦ τὸν Χοσρόην πρὸς τὸ ἄστυ εἰσάγει, δεξιότητι δὲ καὶ φιλοφροσύνῃ τοῦτον ἐξένιζε. Ib. p. 103, C : Τὴν πίστιν μεταβαλλόμενος μεταβάλλει καὶ τὴν τύχην πρὸς δεξιότητα, vertit int., Cum religione fortunam quoque feliciter mutavit. Quomodo dictum τύχη δεξιὰ in Δεξιὸς notavimus. L. Dindorf.]

C Δεξιότοιχος, ὁ, In dextra navis parte remigans, Cam. [Ex Hesychio. Antiatt. Bekk. An. p. 91, 2 : Δεξιότοιχοι, οἱ ἐν τῷ δεξιῷ ἐρέσσοντες. Addit Hes. dici etiam ἐπὶ χορευτῶν. Qui est fort. error grammatici, ad δεξιότοιχος referentis quod pertineret ad δεξιοστάτης. L. Dindorf.]

[Δεξιοφανὴς, ὁ, ἡ, A dextra conspicuus. Plut. Mor. p. 930, B : Δύο δὲ δεξιοφανεῖς (εἰκόνας). Kall.]

Δεξιόφι, poet. paragoge pro δεξιοῦ s. δεξιῆς, Il. N, [308] : Δευκαλίδη, πῇ τ' ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον, Ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσον, Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν, An a dextro exercitus latere? [Georg. Pachym. Andron. p. 332, C. L. Dind.]

[Δεξιοφύλαξ, ακος, ὁ, Dextri lateris s. cornu custos. Hesych. v. Οὐραγός : Ὁ δὲ τοῦ δεξιοῦ (κέρατος φύλαξ) Δ.]

Δεξιόχειρος, Manibus dexter et agilis, Ambidexter. Soph. Antig. p. 220 [140] : Τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας Ἄρης δεξιόχειρος. Ita enim legi pro δεξιόσειρος, annotat schol., exp. περιδέξιος : alterum autem δεξιόσειρος exp. κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος κέρας,
D metaph. esse dicens ab equis, qui in curru παράσειροί εἰσι. [Δεξιόδειρος vitiose ap. Nicet. Tittm. præf. ad Zon. vol. 1, p. 15, Creuzer. Mel. vol. 1, p. 35. L. Dind.]

[Δεξιόω.] Δεξιόομαι, Dextram jungo, Dextram porrigo, Dextram prehendo. [Cum dat. Æsch. Ag. 852 : Νῦν δ' ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους ἐλθὼν θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι.] Aristoph. Pl. [752] : Αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ Ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες. Lucian. [Zeux. c. 1] : Προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο καὶ θαυμάζουσιν ἐῴκεσαν. Dicitur et χερσὶ δεξιοῦσθαι, abundante hoc dat. [Στόματι δ., Lucian. Alex. 41. Δ. ὀφθαλμοῖς, Liban. vol. 4, p. 23, 5, ubi cum cod. Guelf. scribe : Καὶ τοῖς αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦτον (f. τὸν) μὲν δεξιούμενος, τὴν δὲ Ἑλένην εἶδεν ἐφ' ὕβρει. Jacobs.] A Bud. exp. Festive suscipio, Benigne et comiter alloquor et appello in h. l. Arriani, Καὶ τούτους δεξιωσάμενός τε καὶ τὰ εἰκότα τιμήσας ἀποπέμψαι λέγεται. Sed non minus commode, et latius etiam extendendo sign. verti posse existimo, Comiter accipere, Leniter clementerque accipere. Est item Prehensare, Ambire more candidatorum : unde δεξίωσις Plut. Pre-

hensatio. Bud. [Schol. Hom. Il. Z, 155 : Ἄντεια δὲ ἡ Προίτου γυνὴ, ἐρασθεῖσα τοῦ Βελλεροφόντου, ἐδεῖτο ὅπως αὐτῇ συνευνασθῇ· ὁ δὲ δεξιούμενος τὸ ὅσιον ἀντέλεγεν· quod Hemst. interpr., Observans et reverens jus hospitii.] || Δεξιοῦμαι cum dat., [Soph. El. 976 : Τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν τοιοῖσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται;] Paus. [2, 16, 2] : Καὶ λόγοις τε χρηστοῖς καὶ ἔργοις δεξιώσασθαι. Et δεξιοῦσθαι δώροις, Aristot. De mundo in præf. : Τοῖς τῆς φιλοσοφίας δώροις δεξιοῦσθαι τοὺς ἀρίστους· quod quidam interpr. Donis hujus invitatos optimates accipere, liberaliter tractare. Bud. autem, Iis invitare. Alibi δεξιοῦσθαι δώροις invenitur redditum simpl. Prosequi donis. [Tzetz. Hist. 6, 455 : Καὶ θρόνῳ διλίθῳ δὲ καὶ ἄλλοις δώροις οἵοις Ἀρχέλαον καὶ σύμπαντας τοὺς τούτου δεξιοῦται· 7, 403 : Χρήμασι δεξιώσασθαι πολλοῖς τὸν Δημοσθένην. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 472, D : Τοῖς ᾄσμασι δεξιούμενον. Basil. M. vol. 2, p. 562, E : Τὸν πατέρα ταῖς ἐναρέτοις πράξεσι δεξιούμενοι. L. D.] Dicitur vero et δεξιοῦσθαι τραπέζῃ, Accipere mensa : et δεξιοῦσθαι σιτίοις ab Herod. [1, 126, ubi jam δεξόμενος legitur pro δεξιωσόμενος], Accipere cibariis : pro quo Lat. potius dicitur Accipere epulis. Sic Basil. Homil. 8, [vol. 1, p. 79, E] : Ἡ γῆ ὑμᾶς ταῖς οἰκείαις βλάσταις ἐδεξιώσατο, ἡ θάλασσα τοῖς ἰχθύσιν, Ut convivas accepit, Bud., quæ ejus interpr. valde mihi placet. Δεξιόωντο, Ion. vocalis circumflexæ dialysi pro ἐδεξιῶντο, abjecto simul augm. : imperf. δεξιάομαι i. q. δεξιόομαι, Dextra prehenso, Dextra prehensum amplector et excipio comiter. Apoll. Rh. 2, [756] : Πολυδεύκεα δεξιόωντο. Affertur et χερσὶν ἐδεξιόωντο [ex Hom. H. Ven. 16], pro Manibus dextris accipiebant. [Cum accus. Longus 4, 5 : Τοῦτόν τε οὖν τὸν Εὔδρομον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν. Schæf. Ignat. Mart. 3. Routh. Pass. Δεξιωθῆναι Plato Reip. 5, p. 468, B. Signif. paullo diversa Eur. Rhes. 419 : Οὐκ ἐν δεμνίοις πυκνὴν ἄμυστιν, ὡς σὺ, δεξιούμενοι, Propinantes. Hesych. : Δεξιώσασθαι, ἐγγίσασθαι γυναικί· sed vox postrema editt. est suspecta.]

[Δέξιππος, ὁ, Dexippus, 1. Laco ap. Xenoph. Anab. l. 5 et 6, Diod. 13, 85, etc., 2. Atheniensis historicus sæc. tertii notissimus, de quo Niebuhr. præf. ad Byzant. vol. 1. 3. Medicus Cous ap. Suid.]

Δεξίπυρος, Ignem excipiens, suspiciens, θυμέλαι, Eurip. [Suppl. 64.]

[Δέξις, εως, ἡ, Exceptio. Eur. Iph. A. 1182 : Βραχείας προφάσεως ἐνδεῖ μόνον, ἐφ' ᾗ σ' ἐγὼ καὶ παῖδες αἱ λελειμμέναι δεξόμεθα δέξιν, ἥν σε δέξασθαι χρεών.]

Δεξίς, ίδος, ἡ, Hesychio Pars illa hepatis, quæ a sacrificis δοχὴ vocatur.

[Δεξίστρᾰτος, ὁ, Dexistratus, n. pr. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 584, n. 1142. L. Dindorf.]

[Δεξιτερὸς, ά, ὸν, Dexter. Hom. Il. E, 393 : Δεξιτερὸν κατὰ μαζόν· K, 373 : Δ. δ' ὑπὲρ ὦμον, etc.] Δεξιτερὰ, poet. i. q. δεξιὰ, et Δεξιτερὸς, i. q. δεξιὸς, Il. A, [501] : Δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα. [Ω, 284 : Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι· conf. Od. O, 148, T, 480.]

[Δεξιφάνης, ους, ὁ, Dexiphanes, n. pr. Cnidii ap. Steph. Byz. v. Φάρος, Tzetz. Hist. 2, 26 ; 4, 503. Alius in monum. ap. Letron. *Recherches pour servir*, etc. p. 40, Caylus *Recueil d'ant. ég.* t. 2, pl. 76. ᾰ L. D.]

[Δεξίφιλος, ὁ, Dexiphilus., n. pr. viri Bœckh. C. I. vol. 1, p. 297, n. 168, b, 9. L. Dind.]

Δεξίωμα, τὸ, Id, quod comiter accipimus, et amplectimur. Eur. [Beller. fr. 15] : Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς. [Eust. Opusc. p. 300, 90 : Τὰ δ' ἐπὶ τούτοις τῷ ἀνδρὶ ἐκ τῶν βαρβάρων δεξιώματα θανατηρά. || I. q. δεξίωσις, Comitas, Salutatio. Soph. Œd. C. 619 : Μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰὼν, ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου. Dio Cass. 58, 5 : Οἱ μὲν γὰρ οἰκείᾳ ἀξιώσει προὔχοντες οὔτε τὰ δεξιώματα παρά τινων πάνυ ἀπαιτοῦσι.]

[Δεξίων· οὕτως ὠνόμασται Σοφοκλῆς ὑπὸ Ἀθηναίων. Μετὰ τὴν τελευτήν φασιν ὅτι Ἀθηναῖοι τελευτήσαντι Σοφοκλεῖ βουλόμενοι τιμὰς αὐτῷ περιποιῆσαι, ἡρῷον αὐτῷ κατασκευάσαντες ὠνόμασαν Δεξίωνα ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ δεξιώσεως· καὶ γὰρ ὑπεδέξατο τὸν θεὸν ἐν τῇ αὐτοῦ οἰκίᾳ καὶ βωμὸν ἱδρύσατο. Ἐκ τῆς αἰτίας οὖν ταύτης Δεξίων ἐκλήθη, Etym. M. p. 256, 7. Ubi interpung. videtur post τελευτήν. L. Dindorf.]

[Δεξιώνῠμος, ὁ, ἡ, Dextri nominis vel ominis, Faustus, Prosper. Æsch. Suppl. 607 : Πανδημίᾳ γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις ἔφριξεν αἰθὴρ τόνδε κραινόντων λόγον. Conf. Εὐώνυμος.]

Δεξιῶς, Prospere, Feliciter. Herodian. 3, [9, 21] : Τούτων δὲ αὐτῷ δεξιῶς καὶ ὑπὲρ πᾶσαν εὐχὴν προχωρησάντων. || Cum dexteritate ingenii, Scite, Solerter. Lucian. [Alex. c. 57] : Δεξιῶς αὐτῶν τυχὼν, ἀναληφθεὶς εἰς τὸ πλοῖον, διασώζομαι, Scite eos adeptus, h. e. Scite illis me accommodans, Solerter eis usus, Bud., qui tamen ait posse etiam exp. Feliciter eos nactus, Commode. [Pollux 2, 159 : Ὁ ταῖς δυσὶ χερσὶν ἐνεργῶν δεξιῶς. Et ib. paullo ante et 4, 23.] || Apte, ut et Δεξιώτατα Aristoph. [Eccl. 159 : Καίτοι τά γ' ἄλλ' εἰποῦσα δεξιώτατα· Nub. 148 : Πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε; Δεξιώτατα], Aptissime, interdum cum πρὸς et ἔχειν : ut Plut. Symp. [p. 660, A] : Εἰ μὴ μόνον ἔχει δεξιῶς πρὸς ἀγορὰν, ἀλλὰ καὶ πρὸς συμπόσιον.

Δεξίωσις, ἡ, Dextratio Solino, i. e. Dextrarum junctio, quæ fit ab iis, qui se mutuo accipere comiter volunt. Ap. Appian. [Civ. 2, 16] int. Bud. Gratulationem, ubi de Ciceronis reditu ab exilio scribit, Περὶ τὰς δεξιώσεις τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναλῶσαι. Ego δεξίωσιν puto optime reddi Gall. *Caresse;* sicut et δεξιοῦσθαι, *Caresser.* [Marcellus De pulsibus Cod. Vindob. c. 1 : Ἡ δ. τοῦ νοσοῦντος. Weigel. Longus 4, 5 : Εὔδρομον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν. Schæf. Plut. Pomp. c. 79 : Πολλοὺς ὁρῶσα πρὸς τὴν ἀπόβασιν... οἷον ἐπὶ τιμῇ καὶ δεξιώσει συνερχομένους. L. Dind. || Prensatio ambientium. Plut. Pomp. c. 67 : Σπινθῆρι δὲ καὶ Δομιτίῳ καὶ Σκιπίωνι περὶ τῆς Καίσαρος ἀρχιερωσύνης ἔριδες ἦσαν καὶ φιλονεικίαι καὶ δεξιώσεις. Coraes. || Epulæ. Exx. v. ap. Hasium ad Leon. p. 243. Exceptio, ut Suid. int. Δ., ὑποδοχὴ, vert. in l. Etym. in Δεξίων posito. L. D.]

[Δεξιωτὴς, ὁ, Qui convivio accipit. Pallad. Hist. Laus. p. 134, 8, de Sabbatio : Τούτῳ δὲ τῷ δεξιωτῇ τῶν μοναχῶν καὶ εὐτραπέζῳ τῶν ἐγκρατῶν. Hase.]

[Δεξιωτικὸς, ή, ὸν, Dextras jungens. Eust. Il. p. 782, 56 : Φιλοφροσύνης δεξιωτικῆς. L. Dindorf.]

[Δεξὼ, οῦς, ἡ, sec. Hesych. mulieris nomen fictum a Cratino, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δῶρα, iterumque memoratum eid. v. Ἐμβλώ.]

[Δεξώνδας, α, ὁ, Dexondas, n. pr. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 827. L. Dind.]

[Δεοίτης, ὁ, Deœtes, n. pr. viri Pausan. 7, 3, 10.]

[Δέομαι, Metuo. V. Δείδω. || Δέομαι, δοκῶ. V. Δέαται.]

[Δεομένεια, ἡ, Deomenia, n. pr. mulieris Arcad. Pausan. 8, 9, 9.]

Δεόντως, Decenter, Commode. [Polyb. 1, 12, 7 : Τοῖς μέλλουσι καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτῶν τῆς νῦν ὑπεροχῆς δ. συνόψεσθαι, Rite perspicere. 1, 14, 1 : Οὐχ ἧττον δὲ τῶν προειρημένων παρωξύνθην ἐπιστῆσαι τούτῳ τῷ πολέμῳ καὶ διὰ τὸ... Φιλῖνον καὶ Φάβιον μὴ δ. ἡμῖν ἀπηγγελκέναι τὴν ἀλήθειαν· 1, 33, 10 : Τῆς μὲν πρὸς τὰ θηρία μάχης δ. ἦσαν ἐστοχασμένοι· 9, 7, 3 : Ὧν ὁπότερον ἂν συμβῇ δ. ἕξειν ὑπειληφώς. Mauric. Strat. 2, 7, p. 62 : Οὐδὲ γὰρ δυνατόν ἐστι δ. τρακτεύειν τινὰ τόξον. Ib. 16, p. 71 : Μηδὲ τὰ παραγγελλόμενα ἐξακούεσθαι δ. δύναται. Conf. 3, 5, p. 81 ; 4, 5, p. 118. L. Dind.]

[Δεόνυσος. V. Διόνυσος.]

[Δέος, ὁ, Deus, forma Æol., ut videtur, pro θεός. Hesych. : Δέος, φόβος ἢ θεός. Forma Dor. δεὸς (nisi Æol. δέος dici putandum) notavi in Δεά.]

Δέος, τὸ, Metus. [Timiditas, Perterritus, Territus, Formido, Trepidatio, Pavor, addunt Gl.] Il. Θ, [77 etc.] : Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν· [A, 515 : Ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος· M, 246 : Σοὶ δ' οὐ δ. ἔστ' ἀπολέσθαι· conf. Od. E, 347 etc.] Thuc. [1, 26 : Δέει τῶν Κερκυραίων, μὴ κωλύωνται ὑπ' αὐτῶν· 76 : Ὑπὸ τῶν μεγίστων νικηθέντες, τιμῆς καὶ δέους καὶ ὠφελείας, et ib. 120, et 2, 37 ; 3, 11, 12, 14, 45 ; 6, 33, 83 ; 8, 56. Id. 4, 84 : Διὰ τοῦ καρποῦ τὸ δέος ἔτι ἔξω ὄντος πεισθὲν τὸ πλῆθος δέχεται, Sollicita de messe plebs. L. Dind.] 4, [108] : Οἱ Ἀθηναῖοι ἐς μέγα δέος κατέστησαν. Herodian. 3, [4, 8] : Ἐν φροντίσι καὶ δέει διαγρηγορήσαντες, Curis pavoribusque. Δέος δεδιέναι, Plato Symp. ; θανάτου δέος, Horror mortis, Axiocho. [Thucyd. 4, 125 : Δοκοῦν ἀναχωρεῖν διὰ τὸ δέος αὐτῶν, ὄντων ἀνθρώπων μαχίμων· 7, 77 : Διὰ τὸ Συρακοσίων δ.] Herodian. 2, [15] : Οὐδέ τι δέος ἦν ἀπὸ Βρεττανίας, Nullo

jam e Britannia impendente metu. At δέος μὴ Lat. A redditur Periculum est ne, Metuendum est ne. Dem. [p. 10]: Ὡς ἔστι μάλιστα τοῦτο δέος, μὴ πανοῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι ... δρέψηται καὶ παρασπάσηταί τι τῶν ὅλων πραγμάτων. [Aristoph. Eccl. 650: Ὥστ' οὐχὶ δέος μή σε φιλήσῃ. Sophocl. OEd. C. 223: Δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ, Ne horrete. Eust. Il. p. 1237, 22: Οὔπω δέος εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν ... ὥς φησι Σοφοκλῆς. Thucyd. 3, 33: Ἀτειχίστου γὰρ οὔσης τῆς Ἰωνίας μέγα τὸ δέος ἐγένετο μὴ παραπλέοντες οἱ Πελοποννήσιοι... πορθῶσιν... 5, 50: Δέος δ' ἐγένετο τῇ πανηγύρει μέγα μὴ ξὺν ὅπλοις ἔλθωσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι. Id. 6, 85: Ὥστε καὶ τἀνθάδε εἰκὸς πρὸς τὸ λυσιτελοῦν, καὶ ὃ λέγομεν, ἐς Συρακοσίους δέος καθίστασθαι. Inter δέος et φόβος discernunt grammatici. Ammon. p. 39: Δ. καὶ φ. διαφέρει· δέος μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια· φόβος δὲ ἡ παραυτίκα πτόησις· διόπερ Ἡρόδοτος (4, 115)· Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος. Ad quæ Valck. cit. Heliod. 2, p. 78: Δέει τῶν παρόντων φόβων. Opinor potius φόβον esse proprie Territionem, et ratione dici alius qui incutit terrorem, δέος vero Timorem B perterrefacti. Unde rarus et, ut videtur, recentior usus numeri plur., ut ap. Ælian. ab Schneid. cit. N. A. 8, 10: Δείματα ἐξ ἐπιβουλῆς καὶ δέα ποικίλα ἐπαγόντων. V. Δέα.] || Δεῖος, τὸ, poet. inserto ι propter metrum, pro eod. Il. K, [376]: Χλωρὸς ὑπαὶ δείους. [O, 4: Χλωροὶ ὑπαὶ δείους. Utroque l. scrib. ὑπὸ c. Etym. M. et Georg. Chœrob. Bekk. An. p. 1209. Theocr. 24, 60: Ξηρὸν ὑπαὶ δείους. Non memini hanc formam alio quam gen. casu reperire.]

Δέπᾰς, αος, τὸ, Poculum, vel etiam Patera, Hesychio ποτήριον, παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ πόμα. Hom. Od. Σ, [121]: Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο· Il. O, [86]: Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν· Od. Γ, [46]: Δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου· Π [immo Υ, 153]: Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα. [O, 466: Ἠμὲν δέπα ἠδὲ τραπέζας· Il. Γ, 480: Οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον· A, 471: Ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν. Et alibi.] Apud Athen. 11, [p. 469, F, in fragm. Æschyli Heliadum, cui conf. schol. Apoll. Rh. 4, 1396: Λαβὼν δέπας χρυσοῦν παρὰ Ἡλίου (Hercules) ἀφικνεῖται ἐν αὐτῷ C εἰς Πέργην, quæ sumpta sunt a Pherecyde ap. Athen. 11, p. 470, C]: Ἡφαιστοτευχὲς δ. Epigr. [Anth. Plan. 4, 333], δέπας ἐκ κεράμοιο, Poculum fictile. [Oppian. Hal. 3, 227: Ἄμφω δὲ γεγηθότες ἀμφὶ τραπέζῃ τέρπονται κρητῆρος ἀμοιβαίοις δεπάεσσιν. Wakef.]

[Δεπαστραῖος, α, ον, Poculentus. Lycophr. 489: Δεπαστραίων ποτῶν. Quem l. afferens Eust. vitiose exhibet δεπάστρεον, quo falsus HSt.: « Derivatum vero a δέπας est Δεπάστρεον, τὸ ἐκ ποτηρίου πόμα, teste Eust. 1914. »]

[Δεπάστρεον. V. Δεπαστραῖος.]

Δέπαστρον, τὸ, Poculum. Silenus enim et Clitarchus in Γλώσσαις tradunt τὰ ποτήρια nominari δέπαστρα, et quidem peculiariter a Clitoriis, teste Athen. 11, [p. 468, A], ubi ex Antimacho affert, Νώμησαν δὲ δέπαστρα θοοῖς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν. Item, Κρητῆρα πανάργυρον ἠδὲ δέπαστρα Οἰσύντων χρύσεια. Sic idem Athen. 9 [immo 8, p. 360, C], οἴνου δέπαστρον. Etym. in Θαύμακτρον derivat hoc n. a v. Δεπάζω, τὸ πίνω, Bibo.

Δέπτω, Paro ut fullones, κνάπτω, unde βυρσοδέψης, D VV. LL. Dicitur tamen δεψεῖν potius, idque de coriariis.

[Δέρα. V. Δέρη. || Hesych.: Δεραί, αἱ συνασκίαι, Λάκωνες. Σωμασκίαι Perger.]

[Δεράγχη, ἡ, Collare collum constringens. Anth. Pal. 6, 109: Ἀνασπαστούς τε δεράγχας.]

Δεραγχὴς, ὁ, ἡ, Collum constringens et suffocans, unde δεραγχέας πάγας Suid. exp. τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας. [Anth. Pal. 6, 107: Πάγας δεραγχέας.]

[Δέραι, αἱ, Deræ, locus Messeniæ. Pausan. 4, 15, 4: Οἱ Μεσσήνιοι Λακεδαιμονίοις συμβάλλουσιν ἐν Δέραις καλουμέναις τῆς σφετέρας.]

Δεραίαμβος, ὁ, Millus, h. e. Collare canum coriaceum, clavis confixum, adversus luporum impetum, VV. LL.

[Δεραιεύς. V. Δέρεα.]

Δέραιον, τὸ, περιτραχήλιος κόσμος, Suid. [Eur. Ion. 1431: Δέραια παιδὶ νεογόνῳ φέρειν. Alciphr. 3, 63: Δέραιά τινα καὶ γνωρίσματα.] Collarium, Bud. e Xen. [De ven. 6, 1]: Κυνῶν δὲ κόσμος, δέραια, ἱμάντες, στελμονίαι· ἔστω δὲ δέραια μαλακά. [Unde repetit Pollux 5, 55. Arrian. Ven. 5, 8: Εἰ ἀντιτείνοις ἀπὸ τῶν δεραίων τὰς κύνας ἐς τοὐπίσω.]

Δεραιοπέδη, ἡ, Laqueus aucuparius, quod gulam premat, Epigr. [Anth. Pal. 6, 14]: Πετηνῶν ἄῤῥηκτον τάνδε δεραιοπέδην· quam Suid. λαιμοπέδην etiam vocari scribit. [Conf. ib. 9, 76.]

[Δεραῖοι, Θρᾳκῶν ἔθνος. Ἡρόδοτος (7, 110) Δερσαίους αὐτούς φησι, Steph. Byz.]

[Δεραῖος. V. Δεῤῥαῖος.]

[Δεραιὸς, ὁ, i. q. Δέραιον. Hesych.: Δέραια, περιτραχήλια, παίγνια. Τὸ αὐτὸ καὶ δεραιοί.]

[Δεραιοῦχος. V. Δεραγχής.]

[Δερὰς, άδος, ἡ. V. Δειράς.]

Δέρας, ατος, τὸ, Pellis, Corium. Quod quidam generale esse volunt, alii de Pelle ovina proprie dici putant: quibus astipulatur Hesych. exp. ceu Inauratum δέρμα προβάτου. Illud certe aureum vellus, quod Argonautæ petebant, χρυσόμαλλον δέρας vocatum a poetis fuisse constat. [Sed ap. illos restituendam ut plurimum esse formam δέρος dicetur in illa. Δέρας Tzetz. Hist. 2, 232: Οὔπερ τὸ δέρας Εὐρυσθεῖ παρὰ Μυκήνην ἄγει. Idem ib. 216 recipiendum e cod. pro δέρμα. Δέρατος gen. erat Diod. 4, 56. Sed recte meliores δέρους. Nom. plur. δέρα ap. Eust. Il. p. 890, 27: Βόεια γέῤῥα, ὅ ἐστι δέρα, ubi schol. vitiose δέῤῥα. Δ. et γέρας confusa ap. Apollod. 1, 8, 2, 7.]

[Δερβαῖος, gentile a Δέρβη, Act. Apost. 20, 4.]

[Δέρβη, ἡ, Derbe, castellum et portus Isauriæ, Strab. 12, p. 535, 569; Ptolem. 5, 6; Act. Ap. 14, 6, 20; 16, 1. Unde gent. Δερβήτης, ap. Strab. p. 569, ubi v. Tzschuck., et Steph. Byz., qui addit: Λέγεται δ' ἴσως καὶ Δέρβεια (Δέρβειον cod. Vrat.), καὶ τὸ ἐθνικὸν Δερβείτης. Καπίτων δὲ Δέρμην φησί. Lex. Reg. Ms. ap. Alb. ad Hesych. vol. 1, c. 918, 23: Δέρμη καὶ Δέρβη ὀνόματα πόλεων. L. Dindorf.]

[Δερβίκκαι, οἱ, Derbiccæ, gens finitima Hyrcanis. Steph. Byz.: Ἀπολλώνιος δὲ δὶς τὸ κκ (immo κ) καλῶς γράφει. Κτησίας δὲ Δερβίσσους. Δερβίκων genit. est ap. Diod. 2, 2, qui accentu mutando revocari posset ad formam Δερβίκαι, nisi formæ Δέρβικες certissimum testim. præberent Euseb. Præp. ev. 1, p. 11, D: Μασσαγέται καὶ Δέρβικες, et dat. Δέρβιξι ap. Strab. 11, p. 520. Reliquas formas nominis in libris interdum corrupti persequitur Tzschuck. ad Mel. 3, 5, 4.]

Δερβιστὴρ, Suidæ per pleon. τοῦ β, pro δεριστὴρ, i. e. δέρμα. [Addit Suid. et ubi eadem Zon. p. 477, Etym. M. p. 257, 52 hunc lit. β pleon. familiarem esse Syracusanis, ut videantur etiam δερβιστὴρ dicere voc. Siculam.]

Δέργμα, τὸ, Aspectus. [Æsch. Pers. 82: Φονίου δ. δράκοντος.] Eur. Phœn. [664]: Ἔνθα φόνιος ἦν δράκων Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ, νάματ' ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα χλοερὰ δεργμάτων κόραισι πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν. [Id. Hec. 1251: Κύων γενήσει πύρσ' ἔχουσα δέργματα· Hipp. 1277: Εἰσορῶσι δὲ κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο. Orph. Lith. 334: Σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην μέγα δέργμα δράκοντος. Hesych. ter reddit etiam ὀφθαλμὸς, Oculus.]

Δεργμὸς, ὁ, i. q. δέργμα, Hesych. [Qui Δεργμῶν.]

[Δέρδαι, οἱ, Derdæ, gens Indica τῶν προσεῴων καὶ ὀρεινῶν Ἰνδῶν sec. Strab. 15, p. 706.]

[Δέρδας, α et ου, ὁ, Derdas, n. pr. Macedonis, Thucydid. 1, 57, 59. Conf. Xen. Hist. Gr. 5, 2, 38 sq.; 5, 3, 1, 2, 9; Theopomp. ap. Athen. 10, p. 436, C, Dicæarch. ap. eund. 13, 557, C. L. Dindorf.]

[Δέρδενις, n. pr. viri, unde Δερδένεος filius dicitur Terpander Marm. Par. ep. 49: Τέρπανδρος ὁ Δερδένεος ὁ Λέσβιος. L. Dindorf.]

[Δέρεα, urbs Arcadiæ, unde gent. Δερεεὺς (Δεραιεὺς cod. Vrat.), Steph. Byz.]

[Δέρεθρον, λίμνη ἀποχώρησιν ἔχουσα, Hesych., Lacus emissarium habens. Ad Βέρεθρον, Ζέρεθρον, Βάραθρον refert Is. Voss.]

[Δερεεύς. V. Δέρεα.]

[Δέρεον, τὸ, pro δέριον, Hippocr. p. 687.]

Δέρη, et Δειρὴ, alio accentu, Cervix; Collum. [Ammon. p. 29 aliique gramm.: Αὐχὴν μὲν λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν. Hesych. tamen interpr. αὐχήν.] Eur. Phœn. [169]: Περὶ δ' ὠλένας

[A] δέρα φιλτάτα βάλοιμι, Dor. pro δέρῃ φιλτάτῃ. [Id. Electr. 485 : Κᾶν (leg. videtur Σὰν δ') ἔτ' ἔτι φόνιον ὑπὸ δέραν ὄψομαι αἷμα χυθὲν σιδάρῳ, et alibi sæpe tam Dor. quam communi forma tum Eur. tum Æschylus.] Apud Hom. autem frequens est δειρή [v. Il. A, 26; M, 204, etc., Hesiod. Theog. 727 (ubi de Tartaro : Τὸν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν, quod schol. exp., περὶ τὸ ἄκρον καὶ ἀνώτατον μέρος), Scut. 391.]: cui et laqueus innectitur apud eum Od. X, [458]: Ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν. Etym. tamen annotat de Quadrupedibus proprie dici, διὰ τὸ ἐντεῦθεν ἐκδέρεσθαι. [Hom. Od. M, 90 : Ἓξ δέ τέ οἱ δειραί (Scyllæ). Id. ib. B, 153 : Δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειὰς, ἀμφί τε δειράς. Apoll. Rh. 4, 127 : Περιμήκεα τείνετο δειρὴν... ὄφις.] Orph. Arg. 1011 : Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου, ὅσσε δράκοντος Ἰσοπαλὲς θανάτῳ· δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν Θῆκε καρηβαρέων φολίσιν. || Δέρα, Hesychio ὑπερβολὴ ὄρους, Jugum montis; qua signif. δειρὰς dicitur : sed addenti, alios exp. τὰ σιμὰ τῶν ὀρέων. [Δερὰς vel δειρὰς conj. Kust.] Et δειρὴ ὄρους [B] Eustathio quoque ἐξοχή est deducenti inde πολυδειράς. [Nicand. Ther. 502 : Ἥν ποτε Χείρων Πηλίου ἐν νιφόεντι κιχὼν ἐφράσσατο δειρῇ. Wakef. Δειρὰ, Jugum, Gl.] Δεῖρα vero Hesychio est, δίμοιρα, διαίρεσις.

Δερίαι, Hesychio λοιδορίαι, Convitia, Maledicta. [Conf. Δειριᾶν et Δείρειοι.]

[Δεριεῖς, gens Acarnaniæ, memorata in loco suspecto Diod. 19, 67, ubi Θυρεεῖς conj. Gronov.]

[Δέριον. V. Δερριᾶτις.]

Δερίπιον, Hesychio φλοιὸν, Corticem.

Δέρις, ἡ, Hesychio τράχηλος, Collum, i. q. δέρη. [Conf. Δερὰς, Δέρρις. Pollux 2, 235 scribens : Ἀπὸ δὲ τοῦ δέρματος ὀνόματα δορὰ, δέρις, ubi δέριν cod., scripsisse videtur δέρρις.]

[Δέρις λιμὴν Ægypti, καλούμενος οὕτως διὰ τὴν πλησίον πέτραν μέλαιναν δέρει (al. fort. rectius δέρρει) ἐοικυῖαν, memoratur Strab. 17, p. 799. L. Dind.]

[Δεριστήρ. V. Δερριστήρ.]

[Δερκέσκετο. V. Δέρκω.]

[Δερκεταῖος, ὁ, Dercetæus, n. pr. viri Plut. Anton. [C] c. 79.]

[Δέρκετος proparoxyt. memorat Arcad. p. 81, 10. Est n. pr. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 295, 10, et, ubi Δερκέτης nominat. fingunt editores, Aristoph. Ach. 1028 : Δερκέτου Φυλασίου. L. Dindorf.]

[Δερκετὼ, οῦς, ἡ, Derceto, Syria quædam dea, mater Semiramidis, Diod. 2, 4, Lucian. De Syr. dea c. 14. Δερκητοῦς scriptum ap. Eratosth. Catast. c. 38, p. 131. L. Dind.]

Δερκευνὴς, ὁ, ἡ, Inter dormiendum videns. Nicander Al. [67] : Πολλάκι δὴ σκίνακος δερκευνέος, ἢ ἀπὸ νεβροῦ Πυετίην τμήξαιο, i. e. Leporis; is enim apertis oculis dormit. Suid. vero h. l. citans legit pro δὴ σκίνακος, quod et schol. agnoscit, δ' ἢ σκύλακος.

[Δέρκη, ἡ, lacus, situmque in eo oppidum (Δέρκος, ut videtur, quod tanquam vicinum Selybriæ memorat Niceph. Greg. 15, 1) commemoratur ab Jo. Cantacuz. 3, 81, 84, p. 642, D. L. Dindorf.]

[Δέρκηθρον, τὸ, vox incertæ signif. vel nomen propr. Philo ap. Eus. Præp. ev. p. 453, A, si lectio [D] sana. Hase.]

Δερκιάομαι, i. q. δέρκω s. δέρκομαι. Hesiod. Theog. [910] : Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων Λυσιμελής· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται. [Bœckh. ad Pind. p. 358; Lobeck. ad Phryn. p. 82. Angl.]

[Δερκίαν Siculi dicuntur vocare ventum ἀργέστην a Theophr. fr. 5, De ventis, extr. Quod alii aliter tentarunt corrigere. V. Schneid.]

[Δέρκιππος, ὁ, Dercippus, n. pr. viri ap. Menand. Stob. Flor. vol. 3, p. 413. L. Dindorf.]

Δέρκομα, Vinum dicitur a vulgo Celtico. Athen. 4, [p. 152, C, ubi nunc κόρμα, quod v.]

Δέρκομος, ὁ, Visus, VV. LL. [Vox nihili.]

[Δέρκος. V. Δέρκη.]

[Δερκυλίδας s. Δερκυλλίδας, α et ου, ὁ, Dercylidas, n. Spartani. In scriptura nominis perpetua in libris fluctuatio inter λ et λλ, Thucyd. 8, 61, 62; Xenoph. Hist. Gr. l. 3 et 4, Anab. 5, 6, 24; Diod. 14, 38 sq.; Plut. Lycurg. c. 15, Artox. c. 20, Apophth. p. 219, E; [A] Athen. 11, p. 500, B, C; Niceph. Greg. 6, 11. Simplex tamen λ plus habere videtur et auctoritatis et ab nom. Δερκυλὶς et Δερκύλος commendationis. L. D.]

[Δερκυλίς. V. Δερκυλλίς.]

Δερκύλλειν, Hesychio αἱμοποτέω, Sanguinem poto; sed addit, alios per μ scribere δερμύλλειν.

[Δερκυλλὶς, ίδος, ἡ, Dercyllis, n. pr. mulieris in ins. Thule, ap. Anton. Diog. Photii cod. 166. Scr. fort. Δερκυλὶς, ut Anth. Pal. 5, 95 : Δερκυλὶς ἐν πάσαις Μοῦσα, Χάρις, Παφίη. L. Dindorf.]

[Δέρκυλλος, ὁ, Dercyllus, dux Atticus, Plut. Phoc. c. 32. Scriptor cognominis ap. Pseudoplut. Parallel. min. p. 309, F; 315, C, De fluv. 1148, D, etc. Δερκύλος paroxyt. memorat Arcad. p. 56, 23 sec. cod. Havn., habetque Aristoph. Vesp. 78, et ubi trimetrus clauditur vocativo Δερκύλε, poeta ab Athen. 10, p. 458, B cit., et fluctuantibus inter hoc et Δέρκυλος et Δέρκυλλος libris Demosth. p. 359 ult., 369, 9, Æschin. F. L. p. 34, 21; 46, 37; 49, 8. Rectius igitur etiam scriptor Argolicorum ab Athen. 3, p. 86, F, Clem. [B] Strom. 1, p. 381, et libro uno schol. Eur. Phœn. 7 Δέρκυλος vel Δερκύλος, quam ab Jo. Laur. De mens. 3, 8 Δέρκυλλος videtur vocari. Δέρκυλος rex Assyriæ memoratur ab Georg. Sync. p. 155, B. L. Dindorf.]

[Δέρκυνος, ὁ, Dercynus, f. Neptuni. Apollod. 2, 5, 10, 9.]

Δέρκω, Video, Aspicio : ὀξὺ δέρκω ἐκ περιωπῆς ἐς ἕκαστον, Acutis oculis unumquemque observo, VV. LL. [Non dicitur in sermone communi act. δέρκω, neque est in l. cit., ubi scrib. ὀξυδερκῶ. Hesych., fort. e dialecto, Δέρκειν, βλέπειν, ὁρᾶν. Δέρκων, βλέπων, ὁρῶν. Omittendi enim Etym. M. p. 256, 51 et Zon. p. 490, ponentes δέρκω, et Suid. : Δέρκειν, βλέπειν.] Hinc est fut. 2 δρακῶ, aor. 2 ἔδρακον, δρακεῖν in infin. [Æsch. Ag. 602 : Τί γὰρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν; Eur. Herc. F. 951 : Ἄλλος εἰς ἄλλον δρακὼν, et alibi.] Pass. etiam vox et med. in act. quoque signif. usurpantur. Unde Il. Γ, [342] : Δεινὸν δερκόμενοι, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας· [conf. Ψ, 815;] P, [675] : Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετὸς, ὅν ῥά τέ φασιν Ὀξύτατον [C] δέρκεσθαι. Hesiod. Sc. [160] : Δεινὸν δερκομένη. [Et plur. Aristoph. Ran. 1436 : Φόνια δερκόμενον. Æsch. Eum. 34 : Δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν. Hesiod. Sc. 236 : Ἄγρια δερκομένω. Apollod. 1, 6, 3, 4 : Πῦρ δὲ ἐδέρκετο τοῖς ὄμμασι. Confert Heyn. Oppian. Cyn. 4, 164 : Δερκόμενος χαροποῖσιν ἐπ' ὄμμασιν αἰθόμενον πῦρ. Adde Æsch. Sept. 53 : Λεόντων ὡς Ἄρη δεδορκότων. C. accus., ut sit Cerno, Hom. Il. N, 86 : Δερκομένοισι Τρῶας· Ξ, 141 : Φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν δερκομένῳ. I. q. Vivo, Il. A, 88 : Ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, et sim. Od. Π, 439.] Et ap. Plut. Sol. [c. 9] : Δέρκονται εἰς ἥλιον. [Hesiod. Sc. 169 : Ἐς σφέας δερκομένων.] Et δερχθεὶς, Conspicatus, Aspiciens, ab ἐδέρχθην, s. δέρχθην, aor. 1 poet., Vidi, ap. [Æsch. Prom. 546 : Οὐδ' ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν· imperat. δέρχθητε ib. 93, 140,] Soph. Aj. [425 : Οἷον οὔτινα Τροία στρατοῦ δέρχθη. Partic. id. ap. Plut. Mor. p. 21, B et] ap. Pind. [Nem. 7, 4, et] ap. Athen. [13, p. 601] : Τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακεὶς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται. Et in præt. med. δέδορκα [signif. præs. [D] Tueor, Video] : ut [Hom. Il. X, 95 : Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν·] ὀξὺ δεδόρκασι, Lucian. [Calumn. non cred. c. 10.] Unde part. δεδορκὼς [Od. T, 446 : Πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς], Intentis oculis aspiciens, Rigido aspectu obtuens [et i. q. Vivens. Soph. El. 66, ubi δεδορκότα, schol. interlin. ζῶντα, ut βλέπων Aj. 977, 1086. Schweigh. V. supra], Aristot. in Physiogn. [2, p. 808, 4 Bekk.] inter signa τοῦ εὐθύμου, Ὑπνωδέστερον δὲ τὸ πρόσωπον φαίνεται, μήτε δεδορκὸς, μήτε σύννουν, Bud. Et Gell. 2, 4 [immo 14, 4, 4] de Justitiæ imagine, quod Chrysippus Græce dicit : Παρθένος εἶναι λέγεται, καὶ σκυθρωπὴ γράφεται, καὶ συνεστηκὸς ἔχουσα τὸ πρόσωπον καὶ ἔντονον, καὶ δεδορκὸς βλέπουσα, ipse Lat. reddit, Forma atque filo virginali, aspectu vehementi et formidabili, luminibus oculorum acribus, neque humilis neque atrocis, sed reverendæ cujusdam tristitiæ dignitate. [Adspectu intento et torvo, interpr. Jacobs. ad Philostr. jun. Imag. 3, 4, p. 116, 15 (ubi est : Βλέπων τε δεινῶς δεδορκὼς καὶ ἱκανὸν ἐς ἔκπληξιν ἀγαγεῖν, quod δεδορκὸς scrib. vidit Wyttenb.),

additque : « Est enim in δ. emphasis quædam, cujus antiquissimum, ni fallor, ex. est ap. Æsch. Suppl. 409 : Δεῖ τοι ... ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκὸς ὄμμα μηδ' ἄγαν ὠινωμένον. Unde Philostr. c. 5, p. 218, 2, de serpentibus animam jam agentibus : Καὶ τὰ ὄμματα οὐ δεδορκότα· c. 15, p. 137, 14 : Καὶ χαροπὸν ἱκανῶς δεδορκὸς τὸ ὄμμα· Vit. Apoll. 3, 8, p. 100 : Ὄμμα τε ὑποκάθηται τῇ ὀφρύϊ, δεινὸν καὶ ἀναιδὲς δεδορκός· sic distingue. Quare V. Apoll. 4, 20, p. 157 : Ὁρῶντος δὲ ἐς αὐτὸ τοῦ Ἀπολλωνίου δεδορκότως τε καὶ ὀργίλως, recte me emendasse puto pro δεδοικότως. » Plut. Mor. p. 15, B : Προκατάλάμβανε τὴν φύσιν αὐτοῦ διὰ τὸ μηδαμοῦ νωθρὸν, ἀλλὰ πανταχοῦ σφοδρὸν καὶ δεδορκός. Soph. Aj. 85 : Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα. Δερκόμενοι contrarii cæcis Æsch. Eum. 322 : Ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν· 388 : Δυσοδοπαίπαλα δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς. Soph. OEd. T. 454 : Τυφλὸς ἐκ δεδορκότος. Ib. 389 : Ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός. Idem tribuitur rebus. Æsch. Pers. 1006 : Ἔθεσθ' ἄελπτον κακὸν διαπρέπον, οἷον δέδορκεν ἄτα· Ag. 1179 : Καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκὼς νεογάμου νύμφης δίκην. Vel dicitur de rebus quæ oculis non cernuntur. Æsch. Sept. 103 : Κτύπον δέδορκα. Imperf. frequentat. Δερκέσκετο Hom. Od. E, 84, 158 : Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δ. Male HSt. : « Δερκέσκω s. Δερκέσκομαι pro δέρκω, unde δερκέσκετο, i. e. ἔβλεπε, Od. » Id in δερδέσκετο corruptum ap. gramm. post Greg. p. 677, Bachm. An. vol. 2, p. 366, 17, 22. L. Dindorf.]

Δέρμᾰ, τὸ, i. q. δέρας et reliqua; sed hoc a verbo deduci censuisse videtur Eust., cum scribit δέρμα esse τὸ ἁπλῶς ἐκδερόμενον, at κῶας dici, ἐν ᾧ κεῖταί τις ἢ κοιμᾶται, ἀπὸ τοῦ κῶ ῥήματος. Quod annotat in Hom. Od. Ξ, [24] : Τάμνων δέρμα βόειον, ἐΰχροον· frequens est ap. eum h. v. [Herodot. 2, 91 : Παρέχοντες ἄεθλα, κτήνεα καὶ χλαίνας καὶ δέρματα· Aristoph. Eq. 316 : Δέρμα μοχθηροῦ βοός.] Δέρμα autem appellatur et Cutis. [Aristoph. Eq. 27 : Πλήν γε περὶ τῷ δέρματι δέδοικα τουτονὶ τὸν οἰωνόν· 29 : Ὁτιὴ τὸ δέρμα δερομένων ἀπέρχεται· Pac. 746 : Ὦ κακόδαιμον τί τὸ δέρμ' ἔπαθες. Herodot. 4, 64 : Δέρμα δὲ ἀνθρώπου ἦν ἄρα σχεδὸν δερμάτων πάντων λαμπρότατον λευκότητι. Et ib. paullo ante. Demosth. p. 1200, 25 : Ἠρόμην αὐτὸν πρὸς τῷ διαιτητῇ εἰ ἔτι δοῦλος εἴη ὁ Αἰσχρίων αὐτοῦ, καὶ ἠξίουν αὐτὸν ἐν τῷ αὐτοῦ δέρματι τὸν ἔλεγχον διδόναι, ubi var. δείματι. Vox videtur aliena fuisse tragœdiæ, usurpata tragicis in fabulis satyricis, Æschylo fr. Ψυχαγ. ap. schol. Hom. Od. A, 134, Eurip. Cycl. 527, 528. Utitur tamen Pind. Pyth. 4, 161 : Δ. κριοῦ, et ib. 241, Isth. 5, 45. || Δέρμα τὸ ὑπὲρ τὴν ὀφρὺν, Supercilium, Gl. || De Script. sancta dictum illustravit Vales. Emend. p. 8. || De cortice olivæ Theophr. H. Pl. 4, 14, 10 : Ὁ τῆς ἐλαίας σκώληξ ἐὰν μὲν ὑπὸ τὸ δ. γένηται· et ib. paullo post (et 1, 2, 6 : Περικαρπίων δέρματα). Geopon. 9, 19, 6 : Δεῖ οὖν ἐλαφρῶς καὶ κούφως περιφέρεσθαι τὸν τροχὸν, ὡς μόνον τὴν σάρκα καὶ τὸ δ. τῆς ἐλαίας θλίβεσθαι. Et uvarum ib. 19, 9, 5 : Τοῦ τῶν ῥαγῶν δέρματος. || Pera. Hesych. : Δ., πήρα καὶ δέσμη. L. Dindorf.]

Δερματικὸς, ἡ, ὸν, ut ἀργύριον, Lycurg. [ap. Harpocrat. v. Δερματικὸν, ubi ἀργύριον additur ab Harp., non ab Lyc.], Quod e pellium venditione provenit. [Ejusdem mentio fit bis in monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 251. Ceterum δ., Pelliceus, est ap. Theophr. C. Pl. 1, 7, 3 : Ὅσα δὲ ξυλώδη καὶ πυρηνώδη περίκειταί τισι, φυλακῆς χάριν οἰητέον, ὥσπερ καὶ τὰ δερματικὰ καὶ ὑμενώδη. Et Corticeus ib. 4, 1, 2 : Τὰ μὲν ἐν κελύφεσι δερματικοῖς, ἔνια δ' ἐν ξυλώδεσι· 4, 2, 1 : Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδ' ἄλογον ἔνια προτερεῖν τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθορὰν, οἷον ὅσα ἐν περικαρπίοις ἐστὶ σαρκώδεσιν, ... τὰ δ' ἐν δερματικοῖς ... χρονιώτερα. L. D. Membranaceus. Aristot. Hist. an. p. 495, 8 Berol. : Ἔστι δ' ὑμὴν δερματικὸς ἡ μῆνιγξ ὁ περιέχων τὸν ἐγκέφαλον. Figurate Epiph. t. 1, p. 187, D : Ὕστερον δὲ περιτεθεῖσθαι λέγουσιν αὐτῷ τὸν δερματικὸν χιτῶνα· τοῦτο δὲ τὸ αἰσθητὸν σαρκίον εἶναι λέγουσι, Carnem illam quam cernimus; et Greg. Nyss. t. 1, p. 637, C : Ἀποδύεται τὸν δερμ. ἐκεῖνον χ., respicientes ad Genes. 3, 21, ubi est, χ. δερματίνους. Hase.]

Δερμάτινος, η, ον, Coriaceus, Cutis speciem præ se ferens. [Ruscus, Pelliceus, Scorteus, Gl. Hom. Od. Δ, 782, Θ, 53 : Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι, unde Hesych. : Τροποὶ, δεσμοὶ δερμάτινοι. Strabo 16, p. 778 : Δερματίνοις πλοίοις. Schol. Lycophr. 634 : Οἱ δερματίνους χιτῶνας ἔχοντες. Suid. v. Δερρίδιον : Σκιάδειον δερμάτινον. Matth. 3, 4, Marc. 1, 6 : Ζώνην δ.]

Δερμάτιον, τὸ, Pellicula. [Poll. 1, 147 : Τὰ δ' ἐπανεστηκότα δερμάτια περὶ τὸν ἄξονα κατὰ τὰ παραξόνια παρατρόχια. Mœris p. 301 : Πομφόλυγες τὰ δερμάτια, ἃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αἱ γυναῖκες ἔχουσιν. Ammon. p. 141 : Φασκώλιον δέ ἐστι δερμάτιον. Harpocrat. in Δερματικόν : Τὸ ἐκ τῶν δερματίων. Aristot. Physiogn. p. 807, 18 Berol. inter signa ingeniosi : Τὸ σῶμα λευκέρυθρον καὶ καθαρόν· τὸ δερμάτιον λεπτόν.]

[Δερματὶς, ίδος, ἡ, Cutis. Phot. Epist. 241, p. 364 : Τῆς ἐπαλειφούσης αὐτὸ (crus) σαρκὸς καὶ τῆς δερματίδος.]

[Δερματοθήκη, ἡ, Suid. v. Συήνη, quod v.]

[Δερματομαλάκτης, ου, ὁ, Pellio, Gl. Schol. Plat. Gorg. p. 357 Bekk. : Σκυτοδεψὸν δὲ τὸν δερματομαλάκτην ἢ βυρσοδέψην. Phot. et Suid. in Σκυτοδέψης.]

[Δερματοπώλης, ου, ὁ, Pellio, Gl.]

[Δερματόρραφος, ὁ, Pellio, Sutor, Gl.]

[Δερματουργικὸς, ἡ, ὸν, Ad pellionem pertinens. Plat. Politic. p. 280, C : Τὴν τῶν ὁλοσχίστων σκεπασμάτων θεραπείαν δερματουργικήν. Unde repetit Pollux 7, 208.]

[Δερματουργὸς, ὁ, Pellio, Gl.]

[Δερματοφαγέω, Pellibus vescor. Strabo 16, p. 776 : Ὥστε μὴ κρεοφαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὀστοφαγεῖν καὶ δερματοφαγεῖν.]

Δερματοφορέω, Pellem s. Pelles gesto, Pellibus amictus sum. [Schol. Apoll. Rh. 1, 324.]

[Δερματοφόρος, ὁ, ἡ, Pellem gestans, Pelle amictus. Strabo 16, p. 776 : Γυμνῆται δὲ καὶ δερματοφόροι.]

[Δερματοχιτὼν, ῶνος, Scortea, Gl. || Vestem pelliceam gestans. Schol. Lycophr. 634 : (Σισυρνοδῦται) οἱ δερματοχίτωνες (sic), οἱ δερματίνους χιτῶνας ἔχοντες, οἱ τὸ δέρμα ἐνδυόμενοι. Boiss.]

[Δερματόω, Pelliculo. Gl. : Δερματῶσαι, Pelliculare. Hesych. v. Ἰσχαλωμέναι.]

Δερματώδης, ὁ, ἡ, Coriaceus, Cuteus, Polit. Mollis instar cutis, Gaza. [Pellitus, Gl. Theophr. H. Pl. 4, 3, 3 : Τὸ δ' ἐκτὸς οὐ σαρκῶδες, ἀλλὰ δερματωδέστερον· 6, 2, 2 : Ἔχει δὲ ὁ μὲν λευκὸς τὸ φύλλον δερματῶδες. Aristot. H. A. 2, 13 : Καλύμματι ... δερματώδει. Proculus ad Hes. Op. 534 : Δερματῶδες τὸ ὕφασμα.]

Δέρμη, Hesychio [ponenti suo loco ead. signif. vocem Δέσμη et Δέμει] ὁδὸς, Via, Suidæ πόλις. [Steph. Byz. in Δέρβη, quod v. : Καπίτων δὲ Δέρμην φησί. L. Dindorf.]

[Δέρμητες, Hesychio οἱ ἐξ ἐφήβων περισσοί.]

Δερμηστὴς, Animalculum quoddam a consumendis pellibus ita dictum, Suid., Etym., Hesych. [Lex. rh. Bekk. An. p. 240, 14, memorans etiam Aristarchi sententiam, de qua plenior ceteris Harpocratio : Δερμιστὴς (sic) Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Εὐπείθην. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ ἐν ἑβδόμῳ τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. Μήποτε δὲ μᾶλλον εἴη ἂν ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμιστής (hæc ostendunt Harp. etiam scripsisse δερμηστής) ὡς ὑποσημαίνεται καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ Μιλησιακῶν Ἀριστείδου. Δερμηστὴς cum ὠμηστὴς comparat Valck. ad Herod. 8, 95.]

Δερμόπτερος, ὁ, ἡ, Membranis volans, Cui membranaceæ pinnæ sunt. Aristot. H. A. 1, 5 : Τὰ δὲ (τῶν πτηνῶν ἐστὶ) δερμόπτερα, οἷον ἀλώπηξ καὶ νυκτερίς. Ubi fortassis pro ἀλώπηξ leg. τέττιξ, quum Plin. dicat, membranis etiam cicadas volare, sicut alibi tradit vespertilioni membranaceas pinnas esse. [Iterum HSt. :] Δερμόπτερα pro Δερματόπτερα vocantur Quæ cuteas habent alas, s. Quibus cutis vicem alarum præbet; in quibus est Vespertilio. [Ælian. N. A. 11, 37 ex Aristot. Wakef. Eundem, ut solet, secutus Basil. M. vol. 1, p. 72, E : Τὰ δὲ δερμόπτερα, ὡς τὰς νυκτερίδας. Respexit eod. Suid. in Δερμόπτερα. L. D.]

[Δερμότυλος, Pallad. Hist. Laus. p. 138, 12.]

Δερμύλλω, Excorio; Pudendi glandem detego. Schol. Aristoph., Etym. et Hesychio [et Zon. p. 490] αἱμοποτέω, Sanguinem poto; sed addentibus, nonnullos exp. ἐκδέρω, Excorio, Pelle nudo. Sic et Suid. δερμύλλοντα esse dicit αἱμοποτοῦντα ἢ ἐκδέροντα. E schol. Aristoph. [Nub. 731] exp. Pudendum membrum at-

trecto et glandem detego, quod infra δέφω. [Conf. Δερχύλλω.]

[Δερξίας, α, ὁ, Derxias, n. pueri, Anth. Pal. 7, 544. ῑᾱ L. Dindorf.]

Δέρξις, εως, ἡ, Visio, Actio ipsa videndi. Plut. [Mor. p. 432, B ex orac.] : Κωφοῦ τ' ἀκοὴν, τυφλοιό τε δέρξιν, Quis surdi auditus, quæ visio cæci. [Hesych. : Δέρξιος, ὄψεως. Zon. p. 483 : Δέργματα καὶ δέρξεις, αἱ βλέψεις.]

Δέρος, i. [q. δέρας, Pellis], Ion. ut vult Etym. [Soph. fr. Aj. Locr. ap. sch. Arist. Av. 934 et al. : Παρδαληφόρον δέρος. Eurip. Phœn. 1120, λέοντος δέρος. Utitur et Nicand. Ther. 821, 925.] Apoll. Rh. 2, [120] : Ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος. Et δέρει ἐπικρυπτόμενος, Pelle intectus, VV. LL. [Apollod. 1, 9, 1, 6 : Τὸν χρυσόμαλλον κριὸν Διὶ θύει Φυξίῳ, τὸ δὲ τούτου δέρος Αἰήτῃ δίδωσιν, ubi est varietas δέρος, ut ib. 16, 5, Apoll. Rh. 1, 245; 2, 1207; 3, 404; 4, 384; 4, 1319, Diod. 4, 15, 32, 40, 46, 47, 48, 56, Eur. Med. 5, ubi v. Porson. Tzetz. Hist. 4, 934 : Λέοντος δέρος ἐνδυθείς. Id. 9, 140 sq. sæpius de membrana s. scytala Laconica. Conf. Δέρρος. L. Dindorf.]

[Δέρρα. V. Δερριᾶτις, Δέρρις utrumque.]

[Δερραῖος, Membranaceus, Gl. Scribend. videtur Δεραῖος.]

[Δέρρη Æol. pro δειρὴ perhibens Etym. M. p. 262, 57 fort. finxit tantum, ut ab eo duceret δέρρις. L. Dindorf.]

[Δερριᾶτις, ιδος, ἡ, Derriatis, gent. fem. a Derra vel Derrio, loco Laconicæ. Pausan. 3, 20, 7 : Τοῦτό τε οὖν τὸ Λαπιθαιόν ἐστιν ἐν τῷ Ταϋγέτῳ καὶ οὐ πόρρω Δέρριον, ἔνθα Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ Δερριάτιδος … Μετὰ δὲ τὸ Δέρριον … ἐστιν Ἅρπλεια. Steph. B. : Δέρρα, τόπος Λακωνικῆς. Τὸ ἐθνικὸν Δερραῖος ἢ Δερρεάτης, ἀφ' οὗ Δερρεάτιδος Ἀρτέμιδος ἱερόν. Δέριον n. pr. proparoxyt., quod fort. scr. Δέρριον, memorat Arcad. p. 119, 23. L. Dindorf.]

Δεῤῥίδιον ap. Suid. [et Zon. p. 484], Umbraculum coriaceum, σκιάδιον [σκιάδειον ed. Mediol. recte cum libro uno Gaisfordi] δερμάτινον.

Δεῤῥιδόγομφοι πύλαι, ap. Hesych. αἱ δέῤῥεις ἔχουσαι παραπετάσματα.

Δέρριον, τὸ, Cilicium, τρίχινον σακκίον [σακίον], Hesych.

[Δέρριον. V. Δερριᾶτις.]

Δέῤῥις, εως, ἡ, [Pellis, Corium. Lex. rh. Bekk. An. p. 240, 22 : Δέρρις · τὰ ξηρὰ δέρματα καὶ ἀμάλακτα, καταχρηστικῶς δὲ πάντα. Hesych. : Δέρρις, δέρμα, βύρσα. Diod. 20, 90 : Δέρρεις κατεπέτασαν. Apollod. Poliorc. p. 15, 25 : Τούτοις δέρρεις περικρεμνῶνται κατὰ τὰ μέτωπα, et ib. p. 16, 16, et ubi τρίχιναι leg. pro τρίχινοι p. 17, 23.] Thuc. 2, [75] : Καὶ προκαλύμματα εἶχε δέῤῥεις καὶ διφθέρας. || Vestimentum densum e pilis, Cilicium, VV. LL. e Bibl. Interpr. Vide et Hesych. [Δέρρις (cod. δέρραις), τὸ παχὺ ὕφασμα, ᾧ εἰς παραπέτασμα ἐχρῶντο · ἴσως δὲ καὶ δερματίνοις ἐχρήσαντο περὶ τῶν αὐλῶν (fort. leg. ἐχρ. παραπετάσμασι). Et sim. Etym. M. p. 257, 13, addens : Εὔπολις, Γυνὴ μέλαιναν δέρριν ἠμφιεσμένη, ἐπὶ τοῦ ἱματίου. || Δέρρα fem. Apollod. Poliorc. p. 29, 21 : Τὰ δὲ ἐφ' ἑκάτερα πλευρὰ διὰ τὰ πλάγια βλήματα ἀπὸ τῶν μεσοστατῶν … ἐπιζεύγνυται σανίσιν ἢ δέρραις κεχαλασμέναις, Pellibus laxis. Leg. videtur δέρρισι. L. Dind.]

[Δέρρις, εως, ἡ, Derrhis, 1. Thraciæ prom. Ptolem. 3, 130 : Δέρρις ἄκρα. Steph. Byz. in Τορώνη : Ἀπὸ τοῦ Καναστραίου ἕως τῆς Δέρρεως. Strab. Epit. l. 7. Quo fort. referendum Δερὶς emporium Thraciæ ap. Scylac. p. 27. 2. Africæ prom. Ptolem. 4, 5 : Δέρρις ἄκρα. V. etiam Δέρις. Τὸ Δέρρον et τῆς Δέρρας in Stadiasmo ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 485. L. Dindorf.]

Δεῤῥιστὴρ, ῆρος, ὁ, ap. Hesych. περιδέραιον ἵππου. [Equi collare. Scr. videtur δεριστήρ.]

Δεῤῥιστὴς, οῦ, ὁ, Hesychio κυνάγχης περιαυχένιος, [Collare caninum. Scr. videtur δεριστής. Zon. p. 476 : Δερηστὴρ ὁ συνέχων (συνάγχη περὶ τὸν τράχηλον Cyrill. ap. Albert.) περιτραχήλιος, vitiose.]

[Δέρρον. V. Δέρρις.]

[Δέρρος, τὸ, Pellis, Corium, LXX sec. Hexapl. Jud. 4, 18 : Ἐν τῷ δέρρει αὐτοῦ, ubi alii legunt ἐν τῇ δέρρει. Fort. autem ibi leg. τῷ δέρει. Schleusn. Lex. V. T. Schol. Hom. Il. M, 22 : Βόεια γέρρα, ὅ ἐστι δέρρα. Leg. δέρα. L. Dindorf.]

[Δερσαῖοι, οἱ, Dersæi, gens Thraciæ, Herodot. 7, 110, Thucyd. 2, 101. Conf. Δερραῖοι.]

Δέρτρον, Membrana vel potius ἐπίπλους intestinis cohærens. Antimach. [fr. 107] : Χολάδας δέρτροισι καλύψας. Vide et alias huic vicinas signiff. ap. Etym. et Eust. in Od. Λ, [578] : Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον, Δέρτρον ἔσω δύνοντες. Ubi et quidam δέρτρον esse putarunt Illam duriorem rostri partem, qua cibum capiunt aves : alii pro Toto rostro acceperunt. Hesychio δέρμα, ὑμὴν, λαπάρα, ἦτρον, ὑπογάστριον · sed addit, esse potius τὸ περιτόναιον, s. ὑμένα ἐπίπλουν. Idem δέρτρα exp. τύμπανα. [Hippocr. Epid. 5, p. 1149, E : Ἀνατμηθὲν τὸ δέρμα ὅπῃ ἐφάνη ἐς τὸ δ. ἐπὶ θάτερα ἀφίκουσα. Et ib. : Ἐν τῷ σώματι ἡ σηπεδὼν ξηρὴ τοῦ δ. πολλή. Lycophro 880 : Θρυλλιγμάτων δέρτροισι προσσεσηρότας.]

[Δέρτων, ωνος, ἡ, πόλις Λιγυρῶν (scr. Λιγύρων). Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ια, τὴν καλουμένην Δέρτουνα (Δέρτωνα intt.) πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν Δερτώνιος, ὡς Ἀντρώνιος, Steph. Byz. Straboni 5, p. 217, qui inter Genuam et Placentiam ponit, Δέρθων, Ptolemæo 3, 1, Δερτῶνα. L. Dindorf.]

[Δερτῶσσα, ἡ, Dertossa, urbs Iberiæ, Strab. 3, p. 159, 160.]

Δέρω, Excorio, Pellem detraho. Hom. non semel, ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν, Virg., Tergora diripiunt costis. [Imperf. Il. H, 316, Od. T, 421 : Τὸν (bovem) δέρον · Il. Ψ, 167 : Μῆλα καὶ … βοῦς πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον · Ω, 622 : Ἕταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον · Od. K, 533, Λ, 46 : Μῆλα … δείραντας κατακεῖαι. Solon ap. Plut. Sol. c. 14 : Τυραννεύσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι. Aristoph. Eq. 370 : Δερῶ σε θύλακον κλοπῆς, ubi not. duplex structura. Lys. 158 : Τὸ τοῦ Φερεκράτους, κύνα δέρειν δεδαρμένην.] Δαρήσεται, fut. 2 pass. Δεδάρθαι, Excoriatum esse. Ἄδειρεν, pro ἔδειρεν dici Hesych. tradit. || Cædo, Verbero, Acta 5, [40] : Δείραντες παρήγγειλαν κ. τ. λ. Sed Δαίρω hac in signif. usitatius est. [Contra Antiatt. Bekk. An. p. 89, 4 : Δέρειν τὸ τύπτειν, οὐχὶ τὸ ἐκδέρειν. Atque Aristoph. Ran. 619 : Μαστιγῶν, δέρων · Vesp. 485 : Ἦ δέδοκταί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας. Gl. : Δέρω, τύπτω, Vapulo, Castigo. Δέρω, ἐκδέρω, Cædo. Δέρεται, Vapulat. Martyr. S. Titionis ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 449, C : Τύπτεται ξύλοις καὶ αὖθις πάλιν δέρεται ξύλοις. Suid. vero : Δαίρω τὸ τύπτω, δέρω δὲ τὸ ἐκδέρω, errore lapsus contrario quo Antiatt. Imperat. aor. 2 δάρηθι memorat gramm. Bekk. An. p. 1290. Rariorem aor. 1 Antiatt. ib. p. 89, 5 : Δαρθεὶς, ἀντὶ τοῦ δαρείς, Νικόχαρις (Νικοχάρης) Κενταύρῳ. Nihilo secius ego Diod. 4, 47 ἐκδαρέντος non duxi mutandum librorum meliorum scriptura ἐκδαρθέντος. Δέδραται pro δέδαρται dictum ab Aristoph. Pac. 1039, temere credidit schol., quum sit a δρᾶν. Forma δείρω, de qua Hesych. : Δείρειν, ἐκδείρειν, utuntur Herodot. 2, 39 : Σῶμα μὲν δὴ τοῦ κτήνεος δείρουσι (idemque in comp. ἀποδ.) · Philostr. V. Apoll. 5, 42, p. 225 : Τὰ δειρόμενα … τῶν ἱερείων. Schol. Ven. Il. E, 9 : Δάρης ἤτοι παρὰ τὸ δείρω καὶ ἐκδείρω, sed quem scripsisse δέρω κ. ἐκδέρω ostendere videntur sequentia, Καὶ ἐχρῆν γε αὐτὸ εἶναι Δέρης, ὡς Φέρης · ἐτράπη οὖν τὸ ε εἰς α. Sic Aristoph. Av. 365 pro δαῖρε libri plerique exhibent δεῖρε. Metaph. Cor. 2, 11, 20 : Ἀνέχεσθε γὰρ, εἴ τις ὑμᾶς καταδουλοῖ … εἴ τις ἐπαίρεται, εἴ τις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει, Ignominia vos afficit.]

Δεσαύχενες ἀσκοὶ, dicuntur teste Hesych., διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐχένων δεδέσθαι, Quoniam e collis ligantur, s. potius Quia eis colla obligantur. Perperam ap. Etym. scriptum δυσαύχενες. [V. Μεσαύχην.]

[Δεσιλοὶ, gens Thracia, sec. Hecatæum in Europa. Steph. Byz. Libri duo Δέσιλοι, utrumque adversus ordinem literarum, qui ferret Δεζιλοὶ, ut conj. Holst.]

Δέσις, ἡ, Ligatio, Connexio, Junctura, [Copulatio, Alligatio, Ligamen, Gl.] ut τῶν νεύρων. [Phryn. Bekk. An. p. 36, 29 : Δέσις ὁ δεσμός. Apollod. Poliorc. p. 24 : Δέσις κριοῦ. Et ib. 25. De fune, quo equi junguntur curribus, Hesych. v. Ἄσειρος ἵππος, Ὁ μὴ ἔχων σειρὰν μηδὲ δέσιν. Papyr. Æg. Musei Lupar. ap. Le-

tron. *Journal des Savants*, *juin* 1833, p. 330 : Δέσιν ἔχων χρυσίου ἐπισήμου μναιεῖα γ, πίνας ι ... Confert Letronnius p. 335 ζώνην χρυσίου ap. Ælian. V. H. fr. p. 1027 Gr., ut sit genus marsupii s. crumenæ. Improprie Δέσις γαστρὸς, Obstructio alvi, contraria λύσει, in opusc. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 122, D. L. D. Aristot. Poet. c. 18 : Ἔστι δὲ πάσης τραγῳδίας τὸ μὲν δ. τὸ δὲ λύσις, Nodus et solutio. Ligatum, Vinculum, Int. Gr. Sir. 45, 13 : Ἐν δέσει χρυσίου ἔργον λιθουργοῦ. Herodian. 8, 4 : Δένδρων στοίχοις ἴσοις ἀμπέλων τε πρὸς ἀλλήλας δέσει πανταχόθεν ἠρτημένων ἐν ἑορτῆς σχήματι στεφάνῳ ἄν τις τὴν χώραν κεκοσμῆσθαι ἐτεκμήρατο.]

Δέσμα, τὸ, Vinculum, Ligamen. Od. Θ, [278] : Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ · Α, [204] : Οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι · Il. Χ, [468] : Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα. [H. Apoll. 129 : Οὐδέ τι δέσματ' ἔρυκε. Schol. Lucian. Asin. c. 10 : Ἅμμα) δέσμα.]

[Δεσμάτιον, τὸ, Manipulus. Schol. Theocr. 4, 18 : Κώμυς, ἡ δέσμη ἤτοι τὸ δ. Kall.]

[Δέσμευμα, τὸ, Ligatio. Nicet. Chon. ap. Fabric. Bibl. Gr. 4, 413 ed. pr. Boiss.]

[Δέσμευσις, εως, ἡ, Ligatio. Photius : Σείρωσις, δ. L. D. Conjectio in vincula, Captura. Achm. Onirocr. p. 211, 29 : Εὑρήσει ἐξουσίαν ἀπὸ βασιλέως διὰ δεσμεύσεως μεγίστου Σαρακηνοῦ. Hase.]

[Δεσμευτὴς, οῦ, ὁ, Vinctor. Schol. Opp. Hal. 3, 373.]

Δεσμευτικὸς, ή, όν, Aptus ad ligandum. [Plato Leg. 8, p. 847, D : Ἡ μεταλλευτικοῦ κτήματος ἢ δεσμευτικοῦ.]

Δεσμεύω, Ligo. [Nodo addunt Gl. Eur. Bacch. 616 : Ὅτι με δεσμεύειν δοκῶν. Strattis ap. Suid. v. Τοπεῖον : Τὸν πέπλον δὲ τοῦτον ἕλκουσι δεσμεύοντες τοπείοις ἄνδρες, et Plato citati a Piers. ad Moerin p. 130. Schæf. Manetho 5, 156 : Δεσμευόμενός θ' ὑπὸ μαζῶν κυανέῳ πελάγει ὑπονήχεται. Wakef. Hesiod. Op. 479 : Ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος. Hom. H. Bacch. 17 : Τίνα τόνδε θεὸν δεσμεύεθ' ἑλόντες; Apollod. 2, 1, 3, 4 : Οὗτος ἐκ τῆς ἐλαίας ἐδέσμευεν (l. ἐδέσμευσεν) αὐτήν. Etym. M. p. 508, 13 : Τὸ σχοινίον τὸ δεσμεῦον τὴν κλίνην, et alii multi recentiorum. Magis Attice dici δοῦσιν quam δεσμεύουσιν Mœridis opinio est p. 130.]

Δεσμέω etiam dicitur ead. signif., unde ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι, Lucas 8, [29. Δεσμεῖται, Deplectitur, Gloss. Olympiod. Ms. in Platonis Gorg. 20 citavit Routh. Mœris p. 122 : Δέω Ἀττικῶς, δεσμῶ Ἑλληνικῶς. Thom. M. p. 199 : Δέων κάλλιον ἢ δεσμῶν · 821 : Συνδεῖ κάλλιον ἢ δεσμεῖ. Schæfer. Clem. Strom. p. 569. Wakef. Demetr. Hieracosoph. p. 32 : Δέσμει τὸ κρέας ἐπὶ τοῦ ξύλου. Tzetz. Hist. 6, 572 : Δεσμεῖται τῷ Πενθεῖ · 588 : Δεσμεῖ κρατήσας τοῦτον. Joseph. Genes. De reb. Cpol. 1, p. 9, B : Δεσμῆσαι ἐνεῖραί τε πρὸς κοντόν. Theophyl. Mart. xv mart. vol. 3, p. 504, B : Δεσμεῖσθαι καὶ κολάζεσθαι. L. Dind.]

Δέσμη, ἡ, Fasciculus, Gall. *Liasse*, itidem a ligando. [Δέσμη, Marina (f. Manna) fascis, Fasciculus, Mannue (sic). Δ. λαχάνων, Fascis oleraris. Δ. ξύλων ἢ ῥάβδων, Fasciculum. Δ. χόρτου, Manipulus, Manipulum. Δέσμαι, Mannæ, Manicæ, Gl.] De q. v. δέσμη male intellecta vide quæ dixi in Ἀγκαλίς. Athen. p. 263 [14, p. 618, D] : Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσηγόρευον ἀμάλας, συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην, οὔλους, καὶ ἰούλους, κ. τ. λ. Sed reperio etiam δεσμὸς ap. Polluc. [an 2, 139 : Ἀγκαλίδες, οἱ τῶν ξύλων δεσμοί ·] et Eust. [Il. p. 1162, 37. Id. p. 862, 27 : Δεσμοὶ δᾴδων, et δεσμοὶ ξύλων p. 1283, 42] hac in signif., ubi dicunt φρυγάνων δεσμόν. [Schol. Opp. Hal. 4, 419 : Φακέλους, δεσμά. Schæf. Alexis ap. Athen. 14, p. 652, C : Καὶ θύμου δέσμαι τινές. Hemst. Schol. Theocr. 4, 18 : Κώμυς, δέσμη χόρτου. Athen. 15, p. 700, B : Ἄλλοι δ' ἔφασκον φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα, οἱ δὲ τὴν ἔκ τινων ξύλων τετμημένων δέσμην. Geopon. 9, 25, 1 : Κοριάνου δεσμήν (sic). Eod. accentu 17, 17, 2 pro δέσμην cod. Gud. δεσμεῖν. Hesych. : Ἀγκαλίδες, αἱ τῶν φρυγάνων δεσμαὶ (sic) ἢ μερίδες, et : Ἀμάλαι, αἱ δεσμαὶ τῶν δραγμάτων, sed accentus in prima ponitur in Ἄμαλλα et Καμάρης. Demosth. p. 934, 26 : Δέρματ' αἴγεια, δύο δεσμὰς ἢ τρεῖς. Theophr. H. Pl. 9, 17, 1 : Δέσμας ὅλας (hellebori). Aristot. ap. Dionys. De Isocr. c. 18, p. 576 : Μηδ' ὅτι δέσμας πάνυ πολλὰς δικανικῶν λόγων Ἰσοκρατείων περιφέρεσθαί φησιν ὑπὸ τῶν βιβλιοπωλῶν Ἀριστοτέλης. Matth. 13, 30 : Συλλέξατε πρῶτον τὰ ζιζάνια καὶ δήσατε αὐτὰ εἰς δέσμας.]

[Δέσμημα, τὸ, Fascis, Manipulus. Tzetz. ad Hesiodi Op. v. 479 : Ὥστε ἑκατέρωθεν εἶναι τοῦ δεσμήματος τῶν σταχύων τὰς κορυφάς. L. Dindorf.]

[Δεσμίας, ὁ. Hesych. : Δεσμίης μάστιγας ἄξιός ἐστι δεσμῶν. Kust. : Fort. leg. Δεσμίας, ὡς μαστιγίας, ὃς ἄξιός ἐστι δεσμῶν.]

[Δεσμίδιον, τὸ, Manipulus. Diosc. Parab. 2, 64. Matth. Med. p. 84 fin : Ἴων δεσμίδια σμ'. L. D. Jul. Afric. Cest. p. 299, C, D; Nonnus De morb. cur. p. 6, B. Hase.]

[Δέσμιον, τὸ, Manipulus. Alex. Trall. 9, p. 158. ‖ Vinculum. Anth. Pal. 9, 479 : Σεῖο νόον πέτρωσεν ἀμείλιχα δέσμια πέτρης. Heliod. Æth. 9, p. 40 : Καὶ τά τε δέσμια ἀμείβειν καὶ χρυσᾶ ἐπιβάλλειν. Schæf.]

Δέσμιος, α, ον et ὁ, ἡ, pro δεσμώτης, quod usitatius est, Vinctus, qui est in vinculis, in carcere, N. T. aliquoties : δέσμιοι σκότους, Vinculis tenebrarum irretiti, e Sapient.; δέσμιοι τῆς γῆς, Naz., Quos terræ vincula irretiunt, vel coercent, VV. LL. Sic δέσμιοι τῆς σαρκός. [Æsch. Eum. 332 et 345 : Ὕμνος ἐξ Ἐρινύων, δέσμιος φρενῶν. Soph. Aj. 299 : Τοὺς δὲ δεσμίους ᾐκίζετο. Conf. Phil. 608, 679. Fem. δεσμία id. fr. Hercul. ap. Athen. 9, p. 375, D : Φυλάξαι χοῖρον ὥστε δεσμίαν. Ita Casaub. Libri δεσμίων. Et quidem agi de porca clarum est ex verbis Ath. : Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν. Eur. vero Bacch. 226 : Ὅσας μὲν οὖν εἴληφα, δεσμίους χέρας σώζουσι πρόσπολοι. Id. ib. 615 : Οὐδέ σου ξυνῆψε χεῖρα δεσμίοισιν ἐν βρόχοις; Rhes. 74 : Οἱ δ' ἐν βρόχοισι δέσμιοι λελημμένοι Φρυγῶν ἀρούρας ἐκμάθωσι γαπονεῖν, ubi liber unus δεσμένοις, i. e. δεσμίοις. Anth. Pal. 12, 113 : Καὐτὸς Ἔρως ὁ πτανὸς ἐν αἰθέρι δέσμιος ἥλω. Diod. 18, 66 : Τοὺς περὶ Φωκίωνα συλλαβὼν ἀπέστειλε δεσμίους εἰς τὰς Ἀθήνας. Palæph. 2, 7 : Εἰ μὲν ἕποιτο, λελυμένον ἐλθεῖν, εἰ δὲ μὴ, δέσμιον. Superl. annotavit Phryn. Bekk. An. p. 34, 23 : Δεσμιώτατος σημαίνει τὸν ἄξιον δεσμοῦ διὰ κακουργίαν.]

Δεσμὶς, ίδος, ἡ, Fasciculus, Parvus fasciculus, ponitur et pro δέσμη. [Hippocr. De morb. mul. 1, p. 626, 20 : Μίνθης δεσμίδα μικρήν · 26 : Δικτάμνου δεσμίδα. Scott. Theophr. H. Pl. 9, 16, 2 : Τιθέασι δὲ καὶ τὰς δεσμίδας ἐν νάρθηκι. Gramm. in Bachm. An. vol. 1, p. 432, 21 : Κώμυς, ἡ δεσμὶς τοῦ χόρτου, quod alii gramm. dicunt δέσμη.]

[Δεσμόβροχος, ὁ, Vinculum et laqueus. Maneth. 5, 133 : Δεσμοβρόχους, εἰρκτάς · i. e. δεσμὰ, βρόχους. Conf. dicta in Γυναικοπαίδα. L. Dindorf.]

[Δεσμόλυτος, ὁ, ἡ, Vinculis solutus. Greg. Naz. Christ. Pat. p. 296, D : Οὗ δ' ἂν λύσητε δεσμὸν ἀμπλακημάτων, καὶ δεσμόλυτος εὑρεθήσεται τότε.]

Δεσμὸς, ὁ, Vinculum, [Alligamentum, Nodus, Nexus, Nexum, Ergastulum, Copulatio. Δεσμὰ, Compedes, Ligamentum, addunt Gl. Hesych. : Δεσμὸς, ἧλος. Δεσμοὶ, ἧλοι, Claves]. Hom. Il. E, [391] : Χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. [Et alibi sæpe. Plur. δεσμοὶ Od. Θ, 296, 340, Λ, 293. Epigr. ap. Herodot. 5, 77 : Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες παῖδες Ἀθηναίων ... δεσμῷ ἐν ἀχλυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν. Ligamentum in genere. Athen. 15, p. 674, B : Φασὶν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοὺς περὶ τὸν οἶνον πόνους τῶν κεφαλαλγιῶν δεσμοὺς εὕρισκον τοὺς τυχόντας · 675, C : Ἐδέησεν οὖν βοηθημάτων τοῖς ἐν τῷ πότῳ κεφαλὴν ἐπιθλιβεῖσιν · ἦν δὲ δεσμὸς ἐξ αὐτῶν προχειρότατος ... Lucian. Ver. H. 2, 6 : Δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις · οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός. Conf. Toup. Em. vol. 1, p. 375. De loris quibus jumenta junguntur curribus Xen. An. 3, 5, 10 : Δεήσομαι δὲ καὶ τῶν δεσμῶν, οἷς χρῆσθε περὶ τὰ ὑποζύγια · Equ. 5, 4 : Χαλᾷ ἢ διασπᾷ τὰ δεσμά.] Et plur. δεσμοὶ vel δεσμά : et δέσματα ap. Hom. Plut. De fœn. [p. 829, A] : Ἀλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμά. Philo De mundo : Τὰ τῆς ἀνάγκης ἀνεὶς δεσμά. [De pl. δεσμὰ Mœris p. 127 : Δέσμα οὐδετέρως Ἀττικῶς, δεσμοὶ ἀρσενικῶς, Ἑλληνικῶς, et similiter Eust. Od. p. 1598, 17. Pseudophilemo p. 300 : Δέσμα, μὴ δεσμὸν ἐρεῖς · οὐ γὰρ δεῖ ἀρρενικὸν ποιεῖν. Utrisque consentit Thomas p. 204, ubi acc. recte ponitur in secunda. Utuntur pl. δεσμὰ Hom. H. Merc. 157 : Ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντα, et ib. 409; H. Bacch. 13, tum Æsch. Prom. 52, 513, 991, et

sæpius Eurip., qui Bacch. 518, 634 utitur forma masc. Clem. Paed. 2, 12, 122, p. 244 : Δεσμὰ ἑαυταῖς περιθεῖσαι πλούσια μυρία, cit. Kall. Neutr. sing. ponit Hesych. : Δεσμὸν οὐδετέρως Ἀττικοί· καὶ σημεῖον παρὰ τοῖς θύταις. Postremis Alb. confert ejusd. gl. Γλῶσσαι, σημεῖα ἐπὶ τοῦ ἥπατος παρὰ τοῖς θύταις.] Et, ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν [Lucian. Tox. c. 29], Præfectus carceris, VV. LL. [Diod. 14, 103 : Τοὺς αἰχμαλώτους εἰς δεσμὰ καταθέμενος.] Δεσμὸς, quod Lat. Nexus, ut in quadam lege ap. Dem. In Timocr. [712, 20] : Εἴ τινι προστετίμηται δεσμοῦ, Si quis nexu multatus est. [Ib. 747, 18 : Οἷς ἐξουσία ἐστὶ καὶ δεσμὸν καὶ ἄλλο ὅ, τι ἂν βούλεται καταγιγνώσκειν· 20 : Ὡς μὲν οὖν ἔξεστιν ὑμῖν δεσμὸν καταγιγνώσκειν. Xen. Cyr. 3, 1, 24 : Δουλείαν καὶ δεσμὸν φοβούμενοι. Thucyd. 7, 82 : Μὴ ἀποθανεῖν μηδένα μήτε βιαίως μήτε δεσμοῖς ... Pseudodem. p. 1133, 13 : Ἡ ὑπ' ἀνάγκης ἢ ὑπὸ δεσμοῦ καταληφθείς. || Metaph. Anth. Pal. 6, 27 : Ἄγκυραν ... δεσμὸν ἀέλλης· 7, 242 : Πάτραν, πολύδακρυν ἐπ' αὐχένι δεσμὸν ἔχουσαν· 9, 362 : Οἷα δὲ νύμφη νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα περίπλοκον ἡδέϊ δεσμῷ κείμενον ἐν κόλποισιν Ὀλύμπιον εὔνασεν ὕδωρ (Arethusa). Oppian. Hal. 4, 306 : Δεσμὰ πόθων. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 472, C : Ἅπαν ... ὅσον κατὰ φιλίας δεσμὸν, τοῖς γονεῦσι ταύτης συνείποντο. Basil. M. vol. 1, p. 84, A : Οὐδὲν καινὸν παραινεῖ Παῦλος, ἀλλὰ τὰ δεσμὰ τῆς φύσεως ἐπισφίγγει. Diog. L. 8, 31 : Δεσμὰ δὲ εἶναι τῆς ψυχῆς τὰς φλέβας καὶ τὰς ἀρτηρίας καὶ τὰ νεῦρα· ὅταν δὲ ἰσχύῃ καὶ καθ' αὑτὴν γενομένη ἠρεμῇ, δεσμὰ αὐτῆς γίνεσθαι τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα. || Ansas interpr. quidam Hom. Il. Σ, 379 : Οἱ δ' ἤτοι (tripodes) τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω δαιδάλεα προσέκειτο· τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς. Ubi schol. : Δεσμοὺς δὲ τὰς λαβὰς ἢ τοὺς ἥλους, οἷς ἐστήρικται ἡ λαβή. Atque schol. O, 713 : Μελάνδετα) μελαίνας λαβὰς ἔχοντα· τὴν δὲ λαβὴν δεσμὸν καλεῖ Σιμωνίδης. Conf. fort. Athen. 11, p. 500, A, quem cit. Schneid. : Ἔχουσι μέντοι (οἱ Ἡρακλεωτικοὶ σκύφοι) πρὸς τοὺς ἄλλους διαφοράν· ἔπεστι γὰρ ἐπὶ τῶν ὤτων αὐτοῖς ὁ λεγόμενος Ἡράκλειος δεσμός. L. D. || Δεσμὸς in articulis vinculum dicitur, quum articulus flecti aut intendi nequit post luxationes. Hippocr. De fract. p. 776, C : Φλεγμονὴ δὲ οὐ μεγάλη προσγίνεται οὐδὲ δ. τοῦ ἄρθρου. Foes. Œc. Hipp.] Δεσμὸς ponitur et pro Fasciculo, de quo vide Δέσμη. [Confus. c. δῆμος v. Anth. Pal. 10, 88; c. θεσμός : Sylb. ad Nonn. Jo. init., Lennep. ad Phal. p. 309. Schæf. Anth. Pal. 8, 3, 6.]

[Δεσμότριχον, τὸ, Vinculum crinium, Vitta. Hesych. a Wakef. cit. : Κεκρύφαλος... σαβακάθιον δεσμότριχον. Ubi distinguendum videtur post σαβ., ut est in Gloss. græcobarb. ap. Ducang., σαβακάθιον, κεφαλοδέσμιον, δεσμότριχον.]

[Δεσμοφαγέω, vox nihili, Matthæi Med. p. 31, ubi margo cod. σαρκοφ. L. Dind.]

Δεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Carceris custos, Qui custodias asservat, ut Bud. interpr. ap. Lucian. [Tox. c. 30, 31.] Videtur mihi dici quasi δεσμιοφύλαξ, Vinctorum custos. [Cloacarius, Gl. Charito 8, 8 : Τὸν δεσμοφύλακα τῶν δεσμευτῶν. Schæf. Act. Apost. 16, 23, 27, 36. Angl. Artemid. 3, 60 : Δήμιοι δὲ καὶ δεσμοφύλακες. Lucian. De m. Peregr. 12 : Διαφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας. Chrysost. t. 2, p. 2, 32; t. 4, p. 812, 24; t. 7, p. 80, 4. Id. t. 6, p. 414, 2 : Οἱ δεσμ. τοὺς τὸ δεσμωτήριον οἰκοῦντας ἅπαντας ἐξαγαγόντες τοῦ οἰκήματος, πρὸ τῶν κιγκλίδων καὶ τῶν τοῦ δικαστηρίου παραπετασμάτων καθίζουσιν αὐχμῶντας, ῥυπῶντας, κομῶντας κ. τ. λ. Hase.]

[Δεσμόχειρ, ος, ὁ, ἡ, Vinctus manibus. Nicet. Ann. 12, 7.]

Δεσμέω, Ligo, Vincio; Colligo, Connecto. Aphrod. Probl. : Ψάμμος ὑγρότητι δεσμουμένη. Et ap. Eund., Κύνες μόνοι δεσμοῦνται κατὰ τὴν ὀχείαν. Interdum pro In vincula s. In carcerem conjicio. [Gl. Coarcto, Ligo, Alligo, Nodo, Vincio, Devincio, Necto. Exx. ab HSt. citata referri etiam ad Δεσμέω possunt et fort. debent. Niceph. fr. Lex. p. 339 : Δεσμέω δεσμῶ τὸ ἐμπεδῶ· δεσμόω δὲ δεσμῶ τὸ εἰς εἱρκτὴν βάλλω. Orneosoph. p. 216 : Δέσμωσον καλῶς. Pseudophilemo p. 300 : Δεδήσεται, οὐ δεσμωθήσεται. L. Dind.]

[Δέσμωμα, ατος, τὸ, Vinculum. Æsch. Pers. 745 : Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν δοῦλον ὣς δεσμώμασιν ἤλπισε σχήσειν. Sophocl. Etym. M. p. 385, 2 : Τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασιν σφῆκες μελαινόρρινες.]

Δεσμωτήριον, τὸ, Locus in quo vinciuntur homines, Carcer. Unde, Εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰσαγόντων, Dem. Sic Plut. Ad præf. ind. [p. 781, E] : Ὁ τὸν θάλαμον ἑαυτῷ δεσμωτήριον πεποιηκώς. [Thucyd. 6, 60 : Ἤδη ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἦσαν.] Interdum etiam Vinculum, Compes : ut si a Ligare dicas Ligamentum. [Gl. Carcer, Ergastulum.]

Δεσμώτης, ὁ, Vinctus, Qui in vinculis s. in carcere habetur captivus, ut Προμηθεὺς δεσμώτης, Æschyli tragœdia [ibique 119 : Ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν]. Soph. [Aj. 105] : Ἥδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω. Sic et in prosa. [Herodot. 3, 143 : Κατακτείνει τοὺς δεσμώτας. Xen. H. Gr. 5, 4, 8 : Τοὺς δὲ δεσμώτας ἔλυσαν. Thucyd. 5, 35 : Τοὺς ἐκ τῆς νήσου δεσμώτας μετεμέλοντο ἀποδεδωκότες. Et ib. : Τοὺς παρὰ σφίσι δεσμώτας ὄντας Ἀθηναίων ἀποδοῦναι· 39 : Τοὺς Ἀθηναίων δεσμώτας παραδοῦναι. Alteram signif., καὶ αὐτὸς ὁ δεσμῶν, Vinciens, addunt Suid. in v. et schol. Soph. Aj. l. c., cum ex. Cratini dicentis ἐπὶ τῶν δεσμοφυλάκων, Ὄψει γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς (f. ἐντὸς) οὐ πολλοῦ χρόνου παρὰ τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην.]

[Δεσμωτικὸς, ή, όν, Vinciendo, Ligando idoneus. Euseb. H. E. p. 304. Kall. Photius : Σανίδα, τὸ δεσμωτικὸν ξύλον. Angl. Glossa fort. sumta ex Cat. in Jerem. t. 3, p. 221, A : Ἔστι γάρ τι ξύλον δεσμ. ὃ ποδοκάκην ὠνόμαζον. Hase.]

Δεσμῶτις, ιδος, ἡ, Vincta, Captiva. Soph. [Aj. 234 : Δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν. Strabo 6, p. 265 : Τὴν Μελανίππην τὴν δεσμῶτιν. Hemst. Athen. 14, p. 614, D : Εὐριπίδης ἐν τῇ δεσμώτιδι Μελανίππῃ. L. D. Item Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 466, D. Heliodor. Æthiop. 8, 8 : Καὶ ἡ Χαρίκλεια δεσμῶτις εἴχετο. Basil. t. 1, p. 319, C; Epiph. t. 1, p. 570, B. Ap. Phil. quoque vol. 1, p. 289, 41, ubi de anima, Δεσμώτης μᾶλλον ἢ εἱρκτοφύλαξ ὑπομεῖνον γενέσθαι, vid. leg. Δεσμῶτις. Hase.]

[Δεσποζοῦν. V. Δεσπόζω.]

Δεσπόζω, Dominor, Dominium obtineo. [Æsch. Prom. 208 : Ὡοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.] Plato De LL. 5 : Τὰ μὲν οὖν κρείττω καὶ ἀμείνω, δεσπόζοντα· τὰ δὲ ἥττω καὶ χείρω, δοῦλα. Dem. Ad Phil. : Δεσπόζειν, ἀλλ' οὐχ ἡγεῖσθαι, τῶν συμμάχων προαιρούμενος. [Cum genit. Hom. H. Cer. 365 loco corr. : Δεσπόσεις πάντων, ὁπόσα ζώει τε καὶ ἕρπει, ubi δεσπόζῃς conj. Ruhnk. Epici vetustissimi neque δεσπόζειν neque δεσπότης reperiuntur dixisse. L. D. Æsch. Ag. 543 : Διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου, Edoctus hoc potiar sermone, i. e. intelligam orationem vestram. Schneid. Phylarch. ap. Athen. 6, p. 271, C : Βυζαντίους οὕτω Βιθυνῶν δεσπόσαι ὡς Λακεδαιμονίους τῶν εἱλώτων. Schweigh. Æsch. Prom. 930 : Καὶ προσδοκᾶν χρὴ δεσπόσειν Ζηνός τινα; Cho. 188 : Πῶς γὰρ ἐλπίσω ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης, Alium hujus cincinni dominum esse. Soph. Tr. 363 : Τῶν Εὐρύτου τόνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων. Eur. Alc. 486 : Οὐκ ἔστιν ἵππων δεσπόσαι σ' ἄνευ μάχης, Potiri. Palæph. 45, 1 : Κἀκείνης καὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῇ δεσπόζειν. Diod. Exc. p. 526, 89 : Τῶν κυρίων, οἳ ἐδέσποζον τῶν λῃστῶν· 595, 10 : Οὐκέτι τῶν ὑποτεταγμένων, ὡς φίλων καὶ συμμάχων ἦρχεν, ἀλλ' ὡς ἀργυρωνήτων ἀνδραπόδων ἢ πολεμίων αἰχμαλώτων ὠμῶς ἐδέσποζε. C. acc. Eur. Herc. F. 28 : Τὴν ἑπτάπυργον τήνδε δεσπόζων πόλιν. Sigillum Rugerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 944, D : Ὅσα ἄλλα δικαιώματα ἐκράτουν καὶ ἐδέσποζον ἐν τῷ καιρῷ αὐτῶν, αἰωνίως αὐτὰ κρατεῖν καὶ δεσπόζειν. Absolute dictum δεσπόζων et δεσπόζουσα de heris annotat Pollux 3, 73. De deo Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 472, B : Ἀνάθημα τῷ δεσπόζοντι ζῶν καὶ κινούμενον. L. D.] Et Δεσποζοῦν pro δεσπόζειν, Pollux e Plat., pro quo δεσποτοῦν scr. videtur : de quo mox. [V. Δεσποτέω.] At δεσπόζεσθαι, est Dominio alterius parere, ut ab ἄρχω ἄρχεσθαι. [Diod. 18, 60 : Δεσποζόμενον ὑπὸ τῶν ὀφειλόντων ἑτέροις ὑποτάττεσθαι.] || Δεσπόζεσθαι est etiam Acquiri : ut, Τὸ τοῦ δημοσίου πρᾶγμα οὐ δύναται διὰ τῆς χρονίας νομῆς δεσποθῆναι. Non semel sic legitur : Αἱ δουλεῖαι ἀσώματοί εἰσι, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δεσπόζονται διὰ χρήσεως. Hæc Bud.

Δέσποινα, ἡ, Domina, Hera. Plato De LL. 7, [p. 808, A] : Δέσποιναν ἐν οἰκίᾳ ὑπὸ θεραπαινίδων ἐγείρεσθαί τινων. Od. Γ, [403] : Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν· Ξ, [127] : Ἐλθὼν εἰς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια

βάζει. [Eurip. ap. Aristoph. Thesm. 413 : Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή. Arist. ipse Pl. 644 : Φέρ' οἶνον, ὦ δέσποινα. Et ib. 738. De deabus Nubibus in fab. cognom. 356 : Φάνητ', ὦ δέσποιναι· Av. 876 : Δέσποινα Κυβέλη· Eq. 763 : Τῇ μὲν δεσποίνῃ Ἀθηναίῃ τῇ τῆς πόλεως μεδεούσῃ. Æschyl. fr. ap. schol. Theocr. 2, 36 : Δέσποιν' Ἑκάτη. Sophocl. El. 626 : Μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν. Et Euripides sæpius. Alciphr. Ep. 1, 32 et 36 et 39, ab Schæf. cit. : Δ. Ἀφροδίτη. Heliod. l. 10 extr. : Ὦ δέσποτα Ἥλιε καὶ Σελήνη δέσποινα. Ut δεσπότης dicitur de amasio, sic de amasia δέσποινα, ap. Achill. Tat. 2, 6 bis, Χαῖρε δέσποινα. Cit Schæf. Hesych. : Ἐπίκληρος, ἐνούσιος γυνή, δέσποινα, εἰς ἣν κατήντησαν πολλοὶ κλῆροι. Hemst. Charito 3, 7 : Δέσποιναν αὐτὴν ἀπέδειξε τῆς οἰκίας, ubi v. Dorv. Νέα δέσποινα, Filia herilis, ut νέος δεσπότης est Filius. Pollux 3, 74 : Φαυλοτάτη δὲ καὶ ἡ παρὰ τοῖς νέοις κωμῳδοῖς ἀπφία καὶ ἀπφάριον, νέας δεσποίνης ὑποκορίσματα. || Hesych. : Δεσποίνας, γυναῖκας, Θεσσαλοί. || Ap. Byzantinos, sicut δεσπότης de Imperatore, sic δέσποινα dicitur de Imperatrice, it. de Matre imperatoris, ut pluribus B docet Ducang. Eust. Opusc. p. 275, 40 : Διεκπεσόντες γὰρ καὶ ἡ δέσποινα καὶ ὁ πρωτοσεβαστὸς τοῦ ὑπὸ Ῥωμαίων στέργεσθαι ἀπέβλεψαν εἰς τοὺς Λατίνους. Item de S. virgine. Chr. Pasch. p. 729, 19 : Ἡ δ. ἡμῶν ἡ θεοτόκος. L. Dindorf.]

[Δέσποινα, ἡ, peculiariter dicta Neptuni et Cereris filia. V. Pausan. 5, 15, 4 et 10; 8, 10, 10; 27, 6; 35, 2; 36, 9, et inpr. 37, 1-10, ubi dicit § 9 : Τῆς δὲ τῆς Δεσποίνης τὸ ὄνομα ἔδεισα ἐς τοὺς ἀτελέστους γράφειν, confertque Proserpinam vulgo κόρην dictam; denique 8, 42, 1.]

[Δεσποινικός, ή, όν, q. d. Imperatricius. Eust. Opusc. p. 272, 88.]

Δεσποσιοναῦται, ap. Lacones εἵλωτες, οὓς εἰς τοὺς στόλους κατέτασσον, Eust. [Il. p. 1024, 45, Mysonis ap. Athen. 6, p. 271, F verba repetens], Liberti, qui classes conscendebant.

Δεσπόσιοι, οἱ, Eustathio [Il. p. 846, 13] i. q. δεσπόσυνοι [i. e. δοῦλοι τραφέντες ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, Vernæ. Æsch. Suppl. 845 : Δεσποσίῳ ξὺν ὕβρει.] C

[Δέσποσμα, τό, Dominium, Jussus. Manetho 4, 38 : Οἰκτίων δεσπόσμασι μοιρῶν.]

[Δεσποστός. V. Δεσποτός.]

[Δεσποσύνη, ἡ, Dominatio, Gl. Herodot. 7, 102 : (Ἀρετῇ) διαχρεωμένη ἡ Ἑλλὰς τήν τε πενίην ἀπαμύνεται καὶ τὴν δεσποσύνην. Unde citat Antiatt. Bekk. An. p. 89, 12, addens idem : Δημοσθένης κατὰ Λεπτίνου. Sed nihil tale in Leptinea, nisi forte, quod huc non pertinet, p. 490, δεσποτείας. ὕ]

Δεσπόσυνος, ὁ, ἡ [genere fem. non dici adjective δεσποσύνη annotat Eust. Il. p. 918, 49], ut δουλόσυνος, δεσποτικός, Herilis. [Hom. H. Cer. 144 : Καί κε λέχος στορέσαιμι μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων δεσπόσυνον. Aristoph. Thesm. 42 : Μελάθρων τῶν δ.] Xen. [OEc. 9, 16] : Τοῖς οἰκέταις μέτεστι τῶν δεσποσύνων χρημάτων ὅσον φέρειν ἢ φυλάττειν· χρῆσθαι δὲ οὐδενὶ αὐτῶν ἔξεστι· [14, 2] : Τῶν δεσποσύνων ἀπέχεσθαι. Bud. Sic δεσποσύνους σκηνὰς dixit Eur. [Hec. 101, et ead. fab. extr. : Τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι μόχθων. Æsch. Pers. 587 : Οὐκέτι δασμοφοροῦσιν δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις. Eur. Iph. T. 439 : Εἴθ' D εὐχαῖσι δεσποσύνοις Λήδας Ἑλένα φίλα παῖς ἐλθοῦσα τύχοι, sec. conj. Markl., quum δεσποσύνας sit in libris.] || Δεσπόσυνος subst., Filius herilis. [Anaxandr. ap.] Athen. 4, [p. 131, C] : Τούτων δ' ἔσται πολὺ σεμνότερον καὶ λαμπρότερον παρὰ δεσποσύνοις τοῖς ἡμετέροις. [Appian. Civ. 4, 44 : Ἕτερος δὲ ἀπελεύθερος, τάφον δεσπότου φυλάσσων, τὸν δεσπόσυνον προγραφέντα ἐφύλασσεν ἐν τῷ τάφῳ μετὰ τοῦ πατρός. Wakef. Hesych. : Τρόφιμον, ὃν ἡμεῖς δεσπόσυνον. Ubi de usu voc. τρόφιμος pro Herili filio v. Albert. Cit. Hemst. Pollux 3, 73 : Ὁ νεώτερος δεσπότης δεσπόσυνος καὶ τρόφιμος. Alia v. ap. Ducang.] Et Δεσποσύνη, ἡ, Filia herilis. Plut. [Lyc. c. 28, de quo l. v. infra] : Οὐκ ἐθέλειν τὰς δεσποσύνας. Sic δεσπόσυνος exp. in VV. LL. Eust. vero [Il. p. 846, 13] δεσποσύνους e vett. esse tradit δούλους τραφέντας ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, Servos heriles. Et ap. Suid. Δεσπόσυνος est παῖς δεσπότου : sed exp. hæc ambigua est. [|| Herus. Tyrtæus ap. Pausan. 4, 14, 5 : Δεσποσύνοισι φέροντες ἀναγκαίης ὑπὸ λυγρῆς ἥμισυ πᾶν. Ubi exemplo loci Æsch.

A modo cit. leg. fortasse videatur ἀναγκαίῃς ὑπὸ λυγρῆς vel —αις. Sed tamen etiam Antiatt. Bekk. An. p. 89, 13 : Δεσποσύνους ἀντὶ τοῦ δεσπότας. Et in l. Plut. superius allato, ubi scriptura et signif. ab HSt. probata evertitur observatione Eust., quam in fronte posui, de genere fem. adj. in υνος nullo, Vulcob. τοὺς δεσποσύνους ead. signif. L. D. || Δεσπόσυνοι appellati propinqui Servatoris nostri et ex illis orti, ex vico Nazaris et Cochaba oriundi, διὰ τὴν πρὸς σωτήριον γένος συνάφειαν, ut auctor est Africanus ap. Euseb. 1, 7, et Nicephor. 1, 11. || Δεσπόσυνος ἑορτὴ ap. Pachym. 12, 21, Dies dominicus : Κἂν ἐφιστῷτο δεσπόσυνος ἑορτή. Ducang.]

Δεσποτεία, ἡ, Dominium, Dominatus. [Dominatio, Heritudo, Proprietas, addunt Gl.] Isocr. Archid. : Τὴν βασιλέως τοῦ μεγάλου δεσποτείαν· Ad Phil. [p. 113, D] : Βαρβαρικῆς δεσποτείας ἀπαλλαγέντες. [Plato Leg. 3, p. 698, A : Τὰ μὲν δὴ περί γε Περσῶν, ὡς οὐκ ὀρθῶς τὰ νῦν διοικεῖται διὰ τὴν σφόδρα δουλείαν τε καὶ δεσποτείαν, τέλος ἐχέτω. Diod. 13, 93 : Τοῖς γὰρ δυνατωτάτοις B φθονοῦντες τὴν ἐκείνων ὑπεροχὴν δεσποτείαν ἑαυτῶν ἀπεκάλουν, Illorum potentiam suam vocabant oppressionem.] Lucian. [De luctu c. 5] : Τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσι, Rerum summam imperio tenent. Herodian. 2, [4, 13] : Ἔδωκέ τε γεωργοῦσιν ἀτέλειαν πάντων εἰς δέκα ἔτη, καὶ διὰ παντὸς δεσποτείας ἀμεριμνίαν. Notandum vero ap. Poll. [3, 74] scribi Δεσποτία. [Sed δεσποτεία recte 8, 84.]

[Δεσπότειος, α, ον, Herilis. Lycophr. 1183 : Ταῖς δεσποτείαις ὠλέναις ὠγκωμένον.]

Δεσπότειρα, ἡ, Domina, Hera. Soph. [ap. Poll. l. infra cit.] Quod tamen voc. Pollux [3, 73] non admittit. [Cod. Poll. δεσποτηρίαν, quod possit etiam e δεσπότριαν ortum videri.]

[Δεσποτεύω, Dominor, Gl. Dio Cass. 60, 28 : Τῶν δεσποτευσάντων αὐτῶν. 3 Maccab. 5, 28 : Τοῦ πάντα δεσποτεύοντος θεοῦ. L. D. Jos. Ant. Jud. 3, 5, 3 : Δι' ὃν Ἰώσηπος ἐδεσπότευσε τῆς Αἰγυπτίων δυνάμεως. Heliod. Æth. 8, 3 : Δεσποτεύεις δὲ, ἔφη, σὺ τούτων ὅπως; Πολέμου νόμῳ· ut paulo ante ib. Τὸ δεσποτεύειν, et 5, C 28 : Ἄνδρα τὸν δεσποτεύοντα τῆς θυγατρός. Pseudochrys. t. 7, p. 559, 13. Mire Andreas Cret. p. 75, A Grets., Τοῖς δὲ Χριστὸν δεσποτεύουσι, pro, Christo servientibus, si tamen lectio sana. Hase.]

Δεσποτέω, Dominor. Plato Tim. [p. 44, E] : Τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν. [Unde citat Poll. 3, 74, ubi olim legebatur δεσποζοῦν. Æsch. Choeph. 104 : Τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός· Eum. 527 : Μήτ' ἄναρκτον βίον μήτε δεσποτούμενον. Eur. Heracl. 884 : Ὡς νιν ὀφθαλμοῖς ἴδοις κρατοῦντα καὶ σῇ δεσποτούμενον χερί.]

Δεσπότης, ου, ὁ, Dominus, Herus; proprie servi respectu dictus [ut tradit Ammon. p. 39, 86, Eran. Philo p. 169. Thucyd. 6, 77 : Ἴωνες ... οἳ δεσπότην ἢ Μῆδον ἢ ἕνα γέ τινα ἀεὶ μεταβάλλοντες δουλοῦνται. Conf. ib. 80]. Lucian. [Nigrin. c. 20] : Τὸν μὲν, ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τὸν δ' ἀντὶ πλουσίου πένητα. Athen. [4, p. 149, D] : Οἱ Ἀρκάδες ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ὑποδέχονται τοὺς δεσπότας καὶ τοὺς δούλους, καὶ μίαν πᾶσι τράπεζαν παρασκευάζουσι· 14, [p. 639, C] : Ἄρχεσθαι τοὺς D δεσπότας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν. [Νεώτερος δεσπότης, Herilis filius. Hesych. : Τροφὸς, νεώτερος δεσπότης. Hemst. Poll. 3, 73 : Ὁ νεώτερος δεσπότης δεσπόσυνος καὶ τρόφιμος. Longus 4, 9 : Παρῄνει τὸ συμβὰν ὁμολογῆσαι πρότερον τῷ νέῳ δεσπότῃ, cujus pater paullo ante dicitur πρεσβύτερος δεσπότης. L. D.] Δεσπότης etiam dicitur Cujus dominio homines aliqui, aut populus, aut regio parent; ut, Δεσπότης ἁπάντων ἀνθρώπων, Æsch. C. Ctes. [p. 72, 27]; δεσπότην σου καὶ ἀδελφὸν, Plut. Artax.; δεσπόται τῶν ἄλλων, Isocr. Archid. [p. 124, D.] Δεσπότης, ἡγεμὼν, κύριος πάντων, Dem. De cor. [et p. 175, 13]; δεσπότης Ἀσίας, Lucian. [Deor. dial. 20, 11. Principum appellatio, Græcis invisa. Eur. Hipp. 88 : Ἄναξ· θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών· ubi vid. Valck. idemque ad Herodot. 3, 89. Δεσπότης δεσποτῶν dicitur Sesostris in monumentis ab ipso erectis ap. Diod. 1, 55. Cit. Schæf. De amasio Achill. Tat. 5, 11, ubi v. Jacobs. et quæ diximus in Δέσποινα.] Δεσπότης etiam dicitur rei possessæ, pro κεκτημένος, ut, Τοῦ δακτυλίου δεσπότης, Lucian.; δεσπότην χρημάτων, Theophyl. Ep.

19. [Pollux 9, 108 : Ὁ τοῦ ὄρτυγος δ. Xenoph. Anab. 7, 4, 10 : Ὁ δ. ἑκάστης τῆς οἰκίας. Quomodo dicendum esse, non οἰκοδεσπότης, docet Phryn. Epit. p. 373, ubi v. plura exx. ap. Lobeck.] Sed Aristoph. Plut. [201] dixit etiam τῆς δυνάμεως ταύτης δεσπότης γενήσομαι. [Æsch. Sept. 27 : Οὗτος τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων, de vate. Soph. Phil. 262 : Τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων. Pind. Ol. 6, 20 : Ἀνδρὶ κώμου δεσπότᾳ, de victore, cujus in honorem carmen compositum est. Ib. 103 : Δέσποτα ποντόμεδον, de Neptuno. Soph. fr. Rhizotom. apud schol. Apollon. Rh. 2, 1213 : Ἥλιε δέσποτα. Conf. Valck. ad Hippol. v. 88, Wessel. ad Herodot. 1, 213, qui docent deos a Græcis rarius quam barbaris sic esse vocari solitos : cui observationi nihil admodum adversatur l. Plat. de diis δεσπόταις Leg. l. 5 init., quem citat Heind. ad Phædr. p. 274, A, ab Schæf. indicatus. Ceterum conf. Δέσποινα. || De Deo et Christo dictum in scriptt. sacr. v. ap. Schleusn. || Locutionem δεσπότην κεκαρμένοι, de equis in morte domini tonsis, explicat Hesych. || Ap. Byzantinos δ. vocatus primum Imperator, tum Affines ejus et proceres, ut esset dignitas aulica : v. Ducang. || Δέσποτ' ἄναξ, frequens comicis formula, velut Aristoph. Pac. 90 : Ὦ δέσποτ' ἄναξ, ὡς παραπαίεις· Nub. 264 : Ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀήρ· Vesp. 875 : Ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον Ἀγυιεῦ τοὐμοῦ προθύρου. Et ordine inverso id. ap. Athen. 11, p. 485, A : Τὸ δ' αἷμα λέλαφας τοὐμόν, ὦναξ δέσποτα. Et sine interj. Menand. ap. Strab. 10, p. 452 : Δέσποτ' ἄναξ. Sed in l. ejusd. ap. Stob. Ecl. ph. 1, 9, vol. 1, p. 226 : Ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἔστι τοῖς σοφοῖς βροτῶν χρόνῳ σκοπεῖσθαι τῆς ἀληθείας πέρι, legendum ἄξι' ἐστί. || Accusat. δεσπότεα utitur Herodot. 1, 11 et 91, Lucian. De Syr. d. 25, a Wakef. indicatus; plur. δεσπότεας Herodot. 1, 111 et 112 in libris nonnullis : sed δεσπότας plures melioresque, sicut est in omnibus 129. Confus. c. δυνάστης v. in illo. L. D.]

[Δεσποτία vox nihili. V. Δεσποτεία.]

[Δεσποτίδιον, τὸ, Dominulus, dimin. a δεσπότης. Aristæn. 1, 24, p. 59.]

Δεσποτικὸς, ἡ, ὸν, Herilis, ut [Xen. Cyr. 7, 5, 64 : Οὐδένες γὰρ πιστότερα ἔργα ἀπεδείκνυντο ἐν ταῖς δεσποτικαῖς συμφοραῖς τῶν εὐνούχων·] δύναμις, Epigr., et δίκαιον ap. Aristot. Eth. [Nic.] 5, [c. 6], Herile jus. || Qui dominari novit, ut ἀρχικός. Sic δεσποτικὸς τῶν ἀνθρώπων ap. Xen. [Œc. 13, 5] accipitur, teste Bud. || Eid. Bud. est quoque Imperiosus, Dominandi cupidus, ut ἐλευθερικὸς, Nimium liber. Aristot. Polit. 5, [c. 11] : Ὁ δ' ἀντισεμνυνόμενος, ἐλευθεριάσας ἀφαιρεῖται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος. Philo V. Mos. 2 : Τυραννικόν τε καὶ δεσποτικόν, Tyrannicum et herile. Sic Lucian. Ptolemæum dicit ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένον. Et ap. Plat. De rep. 1, [p. 344, C] ἰσχυρότερον καὶ ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης esse dicitur. [Id. Leg. 3, p. 697, C : Τὸ ἐλεύθερον λίαν ἀφελόμενοι τοῦ δήμου, τὸ δεσποτικὸν δ' ἐπαγαγόντες μᾶλλον τοῦ προσήκοντος. Compar. etiam Theophyl. Bulg. Ep. 12, vol. 3, p. 642, E : Τῶν ἐν ἡμῖν θειοτέρων καὶ δεσποτικωτέρων. || Dominicus, eo sensu quo in Script. sancta dicitur δεσπότης. Chron. Pasch. p. 706, 17 : Ἐμπίπραται τὸ δεσποτικὸν μνῆμα καὶ οἱ περιβόητοι τοῦ θεοῦ ναοί, καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ τίμια καθαιρεῖται. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 475, C : Ἐν τῇ γαστρὶ λάβε τὸν δεσποτικὸν φόβον. Nilus Ep. 3, 128, p. 360 : Ἄνευ δεσποτικῆς κρίσεως οὐδὲν ἡμῖν ἐπελεύσεται τῶν ὀδυνῶν· 275, p. 432 : Τοῦ δεσποτικοῦ φόβου· 325, p. 453 : Τοὺς δεσποτικοὺς ἱλασμοὺς ἐκκαλέσασθαι διὰ τῆς κατὰ τὸν βίον ἐμπόνου ἐπιμελείας. It. de Christo ib. 275, p. 433 : Ἁψαμένη κρασπέδου δεσποτικοῦ. L. D.]

Δεσποτικῶς, Heriliter, Dominorum more. Isocr. De pace [p. 186] : Μηδὲ δεσποτικῶς, ἀλλὰ συμμαχικῶς αὐτῶν ἐπιστατῶμεν. [Demosth. p. 216, 21 : Πῶς δεῖ χρῆσθαι τοῖς δ. καὶ ἀσελγῶς διακειμένοις. Basil. M. vol. 1, p. 87, C : Ἄρχοντά τινα ἑαυτοῦ καὶ ἐπιστάτην καθῆσθαι, δ. ἑαυτοῦ καὶ σφοδρῶς κατασπεύδοντα. L. Dind.]

Δεσπότις, ιδος, ἡ, Domina, Hera. [Soph. El. 597, Tr. 407.] Eurip. [Med. 17 et alibi] et Plat. LL. 3, [p. 698, B], δεσπότις αἰδώς· cujus correlativum est ὑπηρέτις. Quod tamen voc. Pollux [7, 73] non admittit. [Maneth. 4, 361 : Δεσπότιδες μεγάλων τε βίων μελάθρων τε φανοῦνται. Wakef. Anth. Pal. 5, 101 : Δεσπότις ἡμετέρη· 230 : Δεσπότις ἔνθ' ἱρύσῃ· 6, 160 : Εἰροκόμων κούρα θήκατο δεσπότιδι. Schæf. Clem. Strom. 7, p. 852, 13 : Εἰς ὀχλοκρασίαν τὴν τῶν θεάτρων δεσπότιν. Hemst. Zoroast. in Maitt. Misc. p. 12, 23 : Ζωῆς δ. ἐστί (anima). L. Dindorf.]

[Δεσποτίσκος, ὁ, Dominulus, dimin. a δεσπότης. Eur. Cycl. 267 : Ὦ κάλλιστον ὦ Κυκλώπιον, ὦ δεσποτίσκε.]

Δεσποτὸς, ἡ, ὸν, Dominabilis, Bud. ex Aristot. Polit. 7, p. 187 [2 fin. vers. : Οὐ δεῖ πάντων πειρᾶσθαι δεσπόζειν, ἀλλὰ τῶν δεσποτῶν], et alibi. [3, 17 : Ἔστι γάρ τι φύσει δεσποστὸν καὶ ἄλλο βασιλευτόν... sic enim ibi libri meliores, ut l. priori δεσποστῶν. Itaque δεσποτὸς caret auctore. L. Dind.]

[Δεσπότρια, ἡ, Domina. Schol. Eur. Guelf. Hec. 394 Matth. : Οὐ γὰρ ἔχω σε κυρίαν καὶ δεσπότριαν. Schæf.]

[Δέσση, loci nomen videtur ap. Aristid. vol. 1, p. 305 : Καὶ ἐκείμην ἐν Δέσσῃ πρὸς τῷ καταρράκτῃ, καὶ μόλις ἡμέρᾳ ἑκατοστῇ ὕστερον ἢ ἐκινήθην οἴκοθεν ἐν Ῥώμῃ γίγνομαι. L. Dind.]

[Δέστρατα, vel Ἀδέστρατα, vel Διάστρατα, pro Impedimentis et Sarcinis recentiores Gr. usurpant, a Lat. Stratum. Salmas. in Fl. Vopisc. p. 386, D.]

[Δέστρον, τὸ, Ferrum in modiolo rotæ, quod axem terit. Pollux 1, 145 : Τὸ δ' ἐντὸς τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ τρίβει τὸν ἄξονα, ἄταρνον ἢ γάρυον ἢ δέστρον.]

[Δετέον, Ligandum. Geop. 4, 12, 16 : Τὸ δὲ πρὸς τῇ τομῇ μέρος τοῦ πρέμνου δετέον δεσμῷ. Kall.]

Δετὴ, ἡ, pro Facibus in fasciculum colligatis, Il. Λ, [553, P, 663] : Καιόμεναί τε δεταί, i. e., inquit Eust., δεσμοὶ δᾴδων, τουτέστι λαμπάδων. [Conf. Polyb. 3, 93, 4 : Παρήγγειλε λαμπάδας δεσμεύειν ἐκ τῆς ξηρᾶς καὶ παντοδαπῆς ὕλης.] Apud Aristoph. autem Vesp. [1361] schol. δετὴν vocari ait utpote συνδεδεμένην ἐκ παπύρων. Dicuntur autem δεταί, et δαιτίδες, a δαίω.

[Δετὴρ ponere videtur Arcad. p. 20, 10, ut primitivum comp. ἀμαλλοδετήρ.]

[Δέτης, ὁ, Alligator, Gl.]

[Δέτθις, ὁ, Detthis, n. pr. viri Nonn. Dion. 32, 222 : Δέτθιν ὀλέσσας. Sic enim conj. Falck., quum scriberetur Δέθιν contra versum. L. Dind.]

[Δέτις. V. Δαῖτις.]

Δετὸς, ἡ, ὸν, Ligatus, Vinctus. [Unde δετὴ ducit HSt. Macar. Homil. p. 199 et 377. Transpositus accentus ut in nomine proprio, Orneosoph. Michael. p. 248, A : Πέτραν ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δέτου. Hase.]

Δέτρον, Hesychio δέρμα τοῦ ἥπατος [Membrana jecinoris. Etym. Gud. p. 389, 27 : Ὥσπερ παρὰ τὸ δείρω δέτρον, οὕτω παρὰ τὸ μείρω μέτρον. Angl. Conf. Δέρτρον], διάπυρον, διαφανές, Ignitum, Pellucidum. [Hæc pertinere ad δίαιθρον monent intt.]

Δέτρος, Hesychio μάγειρος [Coquus], qui rectius δαιτρός.

Δευάδαι, teste Hesych. dicuntur οἱ Σάτυροι [σατοὶ cod.] ap. Illyrios; sed et Δευκαλίδαι eidem sunt οἱ Σάτυροι. [Infra Σαυάδαι et Σαῦδαι Sileni a Macedonibus vocari dicuntur.]

Δεύας a Magis dici τοὺς ἀνάκους [cod. et edd. ἀκάκους] θεοὺς, Hesych. tradit. [« Ἀνακοὶ s. ἄνακες θεοὶ sunt Διόσκουροι, qui inter Persarum numina recensentur a Xen. Cyrop. 3. Nomen Δεύας Reland. De vet. ling. Pers. 175 a Pers. *Du* : Duo, Gemini, repetit. » Albert. Confert Pers. *Div* Hammer.]

Δεύασθαι [δεύαται cod.], Hesych. esse dicit γεύσασθαι, Gustare.

[Δεύη paroxyt. memorat Arcad. p. 103, 11.]

[Δευκαλίδαι, οἱ Σάτυροι, Satyri, Hesychius. Conf. Δευάδαι et Valck. ad Theocr. Adon. p. 412-3.]

[Δευκαλίδης, ὁ, Deucalides s. Deucalionides, patron. a Δευκαλίων. Hom. Il. M, 117 : Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδαο. Ubi Eust. dicit συγκοπὴν ἐκ τοῦ Δευκαλιωνίδης· Δευκαλίωνος γὰρ, οὐ μὴν Δευκάλου υἱὸς ὁ Ἰδ. Repetitur N, 307, P, 608, et pl. Δευκαλίδαι ap. Apoll. Rh. 4, 266, schol. Theocr. 15, 141. Conf. Ἀνθεμίδης, Ἠετίδης, et Gregor. Cor. p. 460, ibique Kœn. äi]

[Δευκαλίων, ωνος, ὁ, Deucalio, f. Promethei, quem memorant Hesiod. fr. ap. Strab. 7, p. 322 et apud schol. Apoll. 3, 1086, quem v., Herodot. 1, 56, Thuc. 1, 3, Aristot. Meteor. 1, 14, Apollod. 1, 7, 2, ubi v.

Heyn., Diod. 1, 10, Plut. Mor. p. 968, E, 1125, D. || F. Minois et Pasiphaes. Hom. Il. N, 451, 452; Od. T, 180, 181, Apollod. 3, 1, 2, 6; 3, 3, 1, 1, Diod. 4, 60, Plut. Thes. c. 19, Pausan. 1, 17, 6. || Trojanus Il. Υ, 478. || F. Abantis, ap. Aristippum, et quintus nescio quis ap. Hellanicum, sec. schol. Apoll. l. c., sextusque in Theophili opusc. astrolog. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 547 : Ὦ κοσμιώτατε Δευκαλίων. || I. q. Δευκαλιωνίδης. Theocr. 15, 141 : Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες. Schol. : Ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι, ἤγουν Θεσσαλοὶ ... ἢ οἱ Λοκροί. Ἀμφιτρύων et Ὑπερίων loco patronymicorum posita confert Valck. ᾶἳ L. Dindorf.]

[Δευκαλιώνεια, ἡ, Deucalionea, Hellanici opus ap. Athen. 10, p. 416, B. L. Dindorf.]

[Δευκαλιωνίδης. V. Δευκαλίδης.]

[Δευκέτιος, ὁ, Siculus, ap. Diod. argum. l. 11, p. 402, 58, et c. 78. Nam ceteris locis, qui sunt multo plures, libri Δουκέτιος. L. Dindorf.]

[Δευκής, unde] Δευκές Hesychio λαμπρόν, ὅμοιον [Splendidum, Simile] : pro quo supra Δευκές.

[Δευκής, ὁ, ἡ, Acerbus. Nicand. Al. 328 : Ποτῷ δευκέϊ, pro παλαιῷ, πικρίζοντι, ubi al. ἀδευκέϊ pro γλυκεῖ· 202, ὀπῷ ἐν πευκέϊ Ms., ubi al. ἐμπεύκεϊ.]

[Δεῦκος, τὸ, Dulce, fort. et Mustum. Schol. Apoll. Rh. 1, 1037 : Ἀδευκῆ λέγει τὴν πικρὰν ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ καὶ τοῦ δεῦκος τὸ γλυκύ. Conf. 2, 267, 390. Schneid. Schol. Nicand. Ther. 626 : Δεῦκος γὰρ τὸ γλυκὺ παρ' Αἰτωλοῖς. Wakef.]

[Δεύκω, unde] Δεύκει Hesychio φροντίζει, Curat.

Δευλόν, Hesychio πονηρόν, ἀχρεῖον, Malum, Inutile. [Vitiose pro δειλόν.]

Δεῦμα, τὸ, Irrigatio. [Pind. Ol. 1, 80 : Δεύματα κρεῶν. Schol., τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι.]

[Δεῦνος, ὁ, Rex, lingua Indorum. Etym. M. p. 259, 32 : Κατὰ δὲ τὴν Ἰνδῶν φωνὴν δεῦνος ὁ βασιλεὺς λέγεται. Tzetz. Hist. 5, 790 ab Elberl. cit. : Κατ' Ἰνδοὺς δὲ Διόνυσσος (dicitur Mercurius), δεῦνος καὶ ἄναξ Νύσσης. Conf. Δεύνυσος. Esse Indicum *déva*, quod proprie significare Deum, sed Indis usurpari tanquam compellationem regum, docet Chezy ap. Bast. ad Greg. p. 882.]

[Δεύνυσος, ὁ, forma Ionica nom. Διόνυσος. Etym. M. p. 259, 28 : Δεύνυσος, ὁ Διόνυσος. Ἀνακρέων, Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον. Τοῦ ι τραπέντος εἰς ε γίνεται Διόνυσος· οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσι (προφέρονται cod. Par. ap. Bast. ad Greg. p. 882, Zonar. p. 478)· καὶ συναιρέσει (Ἰωνικῶν addit cod. Par., Ἰωνικῇ Zon.) Δεύνυσος, ὡς Θεόδοτος Θεύδοτος. Ἔνιοι δέ φασιν ὅτι ἐπειδὴ ἐβασίλευσε Νύσης· κατὰ δὲ τὴν Ἰνδῶν φωνὴν δεῦνος ὁ βασιλεὺς λέγεται. De origine nom. Indica conf. Langles. ap. Bast. l. c. et dicta in Δεῦνος. Tzetz. Hist. 8, 587 : Τοῦ Νῶε καὶ Ὀσίριδος Δευνύσσου Διονύσσου. Anacreon ap. Dion. Chrys. vol. 1. p. 94 : Ὦ Δεύνυσε· sic enim corrigendum e cod. quod est in editis ὧδ' οὐ νῦν σε. L. Dindorf.]

[Δεύομαι. V. Δέω.]

[Δεῦρα. V. Δευρί.]

Δευρὶ, Att. pro δεῦρο dicitur, Huc. Il. Δ, [193] : Ταλθύβι' ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο καλέσσον, Huc voca s. accerse Machaonem. Od. P, [444] : Ἔρχεο δεῦρο, Veni huc. Sic Il. Γ, [130, 390] : Δεῦρ' ἴθι, Huc ades, i. e. εἰς τόνδε τὸν τόπον. [Thucyd. 6, 10 : Ἑτέρους δεῦρο ἐπαγαγέσθαι· 18 : Ἵνα δ. ἀναβοηθῶσι ... Δ. αὐτοὺς ἐπιέναι. Et ib. 34, 37. Addito insuper ὧδε Aristoph. Ach. 1063 : Ὕπεχ' ὧδε δ. τοὐξάλειπτρον.] Dem. De f. leg. [p. 390 extr.] : Δεῦρο ἤδη τὸ στράτευμα ἄγων ἐβάδιζε. Plut. Galba [c. 26] : Δεῦρο κἀκεῖ [κἀκεῖσε Cor.] διαφερόμενος, Huc et illuc jactatus. [Diodor. 11, 22 : Τῆς μάχης δ. κἀκεῖσε ταλαντευομένης, ubi similia Wessel.] Idem utitur altero δευρὶ, ut in Coriol. [c. 33] : Δευρὶ τραπέσθαι πρὸς ὑμᾶς, Huc ad vos me convertere. Et Aristoph. Nub. [322] : Βλέπε νῦν δευρὶ, Huc respice, Huc converte oculos. [Demosth. p. 305, 5.] Dicitur etiam μέχρι δεῦρο, ut Lat. Usque huc et Hucusque. Ac ut hæc non loci solum, sed temporis etiam signif. habent, ita et illud. Loci, ut ap. Æschin., Μέχρι δεῦρο εἰρήσθω μοι, Hucusque, s. Hactenus. Temporis, ut ap. Plat. De LL. 7 : Οὓς ἐξ ἕωθεν μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν, i. e. ἕως τούτου, Hucusque, Ad hanc usque horam. Eur. Med. [670] sine μέχρι, Ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; Usque adhuc : ut Plaut., Quod celatum est usque adhuc. [Id. Ion. 56 : Καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον. Aristoph. Lys. 1135 : Εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Æsch. Cho. 596 : Καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι.] Aliquando ei præmittitur et articulus τό : Eur. Phœn. [272] : Ὄμμα πανταχῆ διοιστέον, Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, Et illuc et huc; [324] : Ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα. [Aristophan. Av. 425 : Ὡς σὰ ταῦτα πάντα καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δ., προσβιβᾷ λέγων. Quæ schol. videntur expressa e loco Phœniss. necdum commissarum. Id. Thesm. 666 : Καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δ. πάντ' ἀνασκόπει καλῶς.] Sic Thuc. : Μέχρι τοῦ δεῦρο, In hunc usque diem. [Strabo 17, p. 828 : Μέχρι δ. τοῦ χρόνου νομαδικῶς ζῶντες. Athen. 1, p. 34, C : Μέχρι τοῦ δ. Conf. Bergl. ad Alciphr. 1, 8, ubi est εἰς δ. Epiphan. vol. 1, p. 452, D : Ἀπὸ τότε ἄχρι τοῦ δ. Opusc. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 123, A : Ὅσα τὸ ὕδωρ ἐνήργησε καὶ εἰς δ. δὴ ἐνεργεῖ. Lex. rh. Bekk. An. p. 241, 17 : Ἔνιοι τὸ δεῦρο ἐπὶ χρόνου τετάχθαι νομίζουσιν, οἱ ῥήτορες δὲ ἐπὶ τόπου πάντες αὐτῷ χρῶνται, et sim. Antiatt. ib. p. 185, 24, Suidas.]

Absolute etiam nonnunquam ponitur, omisso imperativo ἴθι, ἐλθὲ, aut simili : pro Adesdum. Aristophan. Pac. [846], δεῦρο σὺ, Huc adsis tu. Musæus [248] : Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα, Huc ades mihi. [Hieronym. ap. Jo. Dam. ad calcem Stob. vol. 4, p. 49 Gaisf. : Δεῦρο δὴ, καὶ σκεψώμεθα περὶ τῆς τῶν παίδων ἀγωγῆς.] Ab hoc usu translatum est ad hortationes, et ex adv. vocandi s. accersendi factum adv. adhortandi, i. signif. q. φέρε, ἄγε, Age, Agedum. [Hom. Od. Θ, 145 : Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ ... πείρησαι ἀέθλων· 205 : Δεῦρ' ἄγε, πειρηθήτω. Conf. I, 517, Λ, 561, M, 184.] Plato Apol. [149 Heind.] : Καί μοι δεῦρο εἰπὲ, Agedum dic mihi. Itidem vero et δευρὶ Nonn. pro ἄγε posuit. Idem δεῦτε dicitur. || Usurpatur interdum et pro Hic. Apoll. Rh. 2, [874] : Δεῦρο δαήμονες ἄνδρες ἔασι. Id. enim exp. Hic adsunt. [Dionys. De comp. verb. p. 321 : Μακραὶ γὰρ καὶ δ. συγκρούονται συλλαβαί. Max. Tyr. 16 init. : Ὁ δ. βίος. V. Boiss. ad Philostr. p. 307 sq. Schæf. Æsch. Cho. 583 : Τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω.] || Δεύρω quoque pro δεῦρο dici, tradit Hesych. [et schol. Dionys. Bekk. An. p. 943, 3 : Τὸ δεύρω ἐπέκτασις ποιητική· et Theognost. ib. p. 1361 : Ποιητικῶς δὲ πολλάκις (γίνεται) καὶ διὰ μετρικὴν χρείαν καὶ διὰ τοῦ ω. Nonnisi semel invenerat Herodian. Περὶ μον. λ. p. 26, 33 : Εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ ἅπαξ κατ' ἐπέκτασιν εἰς ω ἐν τῷ (Γ, 240), Ἢ δεύρω μὲν ἕποντο· παραιτοῦμαι γὰρ τὴν διάφορον ἀνάγνωσιν (vulg. scripturam, quæ nostris est omnibus in libris, δεῦρο). || Addit autem Her. : Παρὰ δὲ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ δεῦρα. Quæ forma suspecta videtur. Δεῦρο confus. c. δεύτερον v. Thucyd. 6, 40.]

[Δευρίοπες, Δευρίοπος. V. Δουρίοπος.]

[Δεῦρυ, i. q. δεῦρο. Theognost. Bekk. An. p. 1361, a : ... ἐνίοτε δὲ καὶ δεῦρυ διὰ τοῦ υ. Cod. Barocc. 50 ib. p. 1341, b : Τὰ εἰς υ λήγοντα ἐπιρρήματα μὴ τοπικῶς λαμβανόμενα διὰ τοῦ υ γράφονται, οἷον πάγχυ πρόχνυ δεῦρυ ... Boisson. Sec. gramm. Barocc. δεῦρυ alia foret signif. capiendum quam δεῦρο. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 26, 35 : Καὶ δευρὺ (sic) διὰ τοῦ υ. L. Dindorf.]

[Δεύρω. V. Δεῦρο.]

Δεὺς, Hesychio Ζεὺς, Jupiter. [Georg. Chœrob. Bekk. An. p. 1194 : Τὸ γὰρ ζ εἰς τὸ δ τρέπεται Βοιωτικῶς ... οὕτω καὶ τὸ Ζεὺς Δεύς. Et ubi fort. interpung. Ὑπὸ Βοιωτῶν καὶ Δεὺς Herodian. Περὶ μον. λ. p. 6, 17. Ms. Harlej. ap. Kidd. ad Dawes. Misc. p. 145 ed. sec. : Ὁ Ζεὺς παρὰ τοῖς Λάκωσι Δεὺς λέγεται. Primitivam hanc formam dicit Etym. M. p. 409, 2, sed cujus testimonio nihil tribuerim propter etymologiam, cui fulciendæ eam adhibet. L. Dindorf.]

[Δεύσιμος, η, ον, Irriguus. Schol. Hom. Il. M, 21 : Δεύσιμος τόπος. Hemst.]

[Δευσίου pro Διὸς ὑετίου, dictum tradit Jo. Laurent. De mens. 4, 48 : Ἔτι γὰρ καὶ νῦν πρὸς τῷ δυτικῷ τῆς Σαρδιανῶν πόλεως μέρει ἐπ' ἀκρωρείας τοῦ Τμώλου τόπος ἐστὶν, ὃς πάλαι μὲν Γοναὶ Διὸς ὑετίου, νῦν δὲ παρατραπείσης τῷ χρόνῳ τῆς λέξεως, Δευσίου προσαγορεύεται. L. Dindorf.]

[Δευσοποιέω, Tingo. Alciphro 3, 11 : Παιδέρωτι δευ-

σοποιοῦσι τὰς παρειάς. Schneid. Orig. C. Cels. 1, 52; 3, 65. Routh.]

[Δευσοποιία, ἡ, Tinctura. Pollux 1, 49 : Ταριχεύσαντες ἐπὶ δευσοποιίαν (ostream).]

Δευσοποιός, ὁ, Infector, Tinctor, βαφεύς, Suid. [et Zon., de quo in Δεψοποιός], Hesych. Bene imbutus s. tinctus, ita ut deleri aut elui tinctura nequeat. Suid. de purpura proprie intelligi scribit habente ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς· metaph. autem dici et de aliis omnibus, qui habeant colorem ἔμμονόν τε καὶ πολυχρόνιον. Athen. 3 : Τὸ καλὸν δὲ χρῶμα τῷ δευσοποιῷ χρώζομεν. Plato De rep. 4, [p. 429] : Καὶ ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν, καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται τὸ αὐτῶν ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. Sic δευσοποιὸς βαφὴ dicitur pro βεβαία καὶ ἀνέκπλυτος. Metaph. sumitur pro Perimbutus, Indelebilis, Qui elui nequit, Bud. e Plat. [p. 430, A] : Ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο, ὥσπερ βαφήν, ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο καὶ περὶ δεινῶν τε καὶ περὶ ἄλλων, Ut opinione pertinaci perimbuantur. Sic δευσοποιὸς ἐπιστήμη dicitur pro βεβαία, ut ab eod. Bud. annotatur : qui quod Cic. De orat. 2, [c. 20] dixit, Sit enim mihi tinctus literis, audierit aliquid, Græce reddit, Ἐχέτω γὰρ τῶν γραμμάτων δευσοποιὸν παίδευσιν· ἔστω δὴ δευσοποιὸν μάθησιν τῶν γραμμάτων μεμαθηκώς. Et quod Quintil. [4, 2, § 117] dicit, Sensu tincta, ipse reddit δευσοποιοῖς νοήμασι κεχρωσμένα, i. e. bene et plene imbuta. Plut. [Alex. c. 74] : Φασὶ δεινὸν ἐνδῦναι καὶ δευσοποιὸν ἐγγενέσθαι τῇ ψυχῇ τοῦ Κασσάνδρου τὸ δέος, Inustum pavorem in animum Cassandri. Plut. [Mor. p. 488, B] : Τὴν βαφὴν οὐκ ἀνιέντα τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δευσοποιὸν οὖσαν καὶ δυσέκπλυντον. Sic δευσοποιὸν μανίαν Œcum. In Acta vocat Deploratum Judæorum furorem contra Apostolos. Bud. Comm. 1058. [V. Ruhnken. ad Tim. p. 75. Schol. cod. Vat. Anth. Pal. 15, 25 : Δευσοποιοῖς φαρμάκοις. Schæf. Eust. Opusc. p. 326, 80 : Δευσοποιὰ τῇ ψυχῇ τὰ τῆς σοφίας ἐντήξας χρώματα, ἀναπόπλυτον ἔχεις τὸ ἄνθος· 330, 60 : Οὐ δευσοποιοὺς ἀνεμαξάμεθα εἰς ψυχήν· θᾶττον ἢ λόγος ἡ χάρις τέθνηκε. Lex. rh. Bekker. An. p. 237, 12 : Δ. πονηρία, ἡ ἔμμονος καὶ ἀνίατος πονηρία.]

[Δευτάτιος, η, ον, i. q. δεύτατος. Maxim. Περὶ καταρχ. 356 : Δευτατίῃ ἠοῖ. Paul. Silent. Ecphr. 419 : Δευτατίου στεφάνοιο.]

Δεύτατος, η, ον, Ultimus, Postremus. Hesychio ἔσχατος, ὕστατος, μεθ' ὃν οὐκ ἔστιν ἕτερος. Il. T, [51] : Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, Ἕλκος ἔχων· Od. A, [286] : Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν. [Ψ, 342 : Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος. Mosch. 4, 65 : Ἦ οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰὲν ἐπ' ἦμαρ γιγνομένοις ;]

Δεῦτε, Huc agite, [Eus (heus), Gl.] : adv. hortantis simul et accersentis. Il. X, [450] : Δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον· [et seq. καὶ Il. N, 481 : Δεῦτε, φίλοι, καί μ' οἴῳ ἀμύνετε. Et seq. conjunct. Ξ, 128 : Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε· Od. B, 410 : Δεῦτε, φίλοι, ἤια φερώμεθα ; Conf. Θ, 134.] Od. Θ, [307] : Δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε, Huc adeste. [Conf. Mosch. 2, 102 : Δεῦθ' ἑτάραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα.] Hesiod. Op. 2 : Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Rursum Hom. [Od. Θ, 11] ἐκ παραλλήλου dicit Δεῦτ' ἄγε, vacante altero illorum. [Et seq. plur. H, 350 : Δεῦτ' ἄγετ' Ἀργείην Ἑλένην ... δώομεν. Eur. Med. 894 : Ὦ τέκνα τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας.] Utuntur eo et prosæ scriptt. Plut. Coriol. [c. 33] : Δεῦτε πρὸς Μάρκιον ἰοῦσαι μεθ' ἡμῶν συνάψασθε τῆς ἱκετηρίας. Frequens in N. T. Atque interdum quidem absolute et sine verbo, ut δεῦρο, Matth. 4, [19] : Δεῦτε ὀπίσω μου· 11, [28] : Δεῦτε πρός με πάντες· 22, [4] : Δεῦτε εἰς τοὺς γάμους. [Sic Theocr. 8, 50 : Ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι. Callim. fr. 86 Ern. cit. ab Etym. M. v. Ἄλες aliisque : Εἰς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε. Petrus patr. p. 125, 12 Nieb. : Μετὰ τέσσαρας μῆνας δεῦτε εἰς τόνδε τὸν τόπον.] Interdum seq. verbo, idque vel intercedente copula : ut Apocal. 19, [17] : Δεῦτε καὶ συνάγεσθε. Vel sine copula, Matth. 21, [38] : Δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτόν· 28, [6] : Δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο. [Theophyl. Bulg. Ep. 41, vol. 3, p. 677, C : Δεῦτε ἀκούσατε. Fuisse cui δεῦτε in mentem veniret pro plur. a sing. δεῦρο habere, eamque opinionem a se refutari libro De adverbiis, testatur Herodian. Περὶ μον. λ. p. 27, 3. V. Δηῦτε.]

Δευτεραγωνιστῶ, Secundas fabulæ partes ago. Item Δευτεραγωνιστῶ, Secundam orationem habeo in judicio, δευτερολογῶ, Bud. p. 123. [Poll. 4, 124 : Τριῶν δὲ τῶν κατὰ τὴν σκηνὴν θυρῶν, ἡ μέση μέν, βασίλειον, ἢ σπήλαιον, ἢ οἶκος ἔνδοξος, ἢ πᾶν τὸ πρωταγωνιστοῦν τοῦ δράματος· ἡ δὲ δεξιὰ τοῦ δευτεραγωνιστοῦντος καταγώγιον· ἡ δὲ ἀριστερά, ἢ τὸ εὐτελέστατον ἔχει πρόσωπον ἢ ἱερὸν ἐξηρημωμένον ἢ ἄοικός ἐστιν.]

Δευτεραγωνιστής, Qui secundas fabulæ partes agit. [Hesych. : Δ., δεύτερος ἀγωνιζόμενος.] || Lucian. metaphorice usus est in Peregr. p. 391 [c. 36] : Καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾷδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. Demosth. itidem metaphorice δευτεραγωνιστὴν appellavit quasi Optionem et secundas partes negotii suscepti tractantem, quasi Secundarium proditorem, ἐν τῷ Περὶ παραπρ. p. 144 [p. 344] : Καὶ ἔχων Ἴσχανδρον, τὸν Νεοπτολέμου δευτεραγωνιστήν. Sic ap. Ciceron., Marci Crassi quasi secundarius, i. e. ὃς ἦν τοῦ Κράσσου ὡσπερεὶ δευτεραγωνιστής, inquit Bud. Comm. 123. [Suid. v. Ἀβρογάστης : Ἀβρ. Φράγγος, ὃς κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδὴς ἦν, δευτεραγωνιστὴς τυγχάνων Βαύδωνος. Valck. Cf. Eust. ad Il. E, 513, quem sua e Suida sumsisse censet Kust. V. Chilm. ad Malal. vol. 1, p. 417.]

Δευτεραῖος, α, ον, exp. [in Gl.] Secundarius : malim ego interpr. Secundanus, i. e. Secunda die, τῇ δευτέρᾳ, aliquid faciens : ut δευτεραῖοι ἤλθομεν, Secundo die venimus, s. Postridie. [Herodot. 4, 113 : Τῇ δ. ἦλθε.] Sic Xen. Cyrop. 5, [2, 1] : Δευτεραῖοι δὲ ἀμφὶ δείλην γίγνονται πρὸς τῷ Γωβρύου χωρίῳ. [Herodot. 6, 106 : Δευτεραῖος ἐκ τοῦ Ἀθηναίων ἄστεος ἦν ἐν Σπάρτῃ. Polyb. 2, 70, 4 : Δ. ἐντεῦθεν εἰς Ἄργος ἦλθε. Diod. 13, 39 : Δ. εἰς Σίγειον κατέπλευσεν. Tzetz. Hist. 10, 349 : Κἂν ὦσι τῶν Κοραξικῶν φέροντα δευτεραῖα, videtur leg. δευτερεῖα. L. Dindorf.]

[Δευτεράριος, ὁ, Qui secundas partes in monasterio post abbatem obtinebat. Acta 1 Concilii sub Menna, p. 562 : Ἀναστάσιος πρεσβύτερος καὶ δ. τοῦ ἁγίου Φιλίππου ἐν τῷ βρεφοτροφείῳ· 582 : Ἀναστ. πρ. καὶ δ. μονῆς τοῦ ἁ. Φιλ. τοῦ ἐν τῷ βρεφ. Angl. Athan. p. 271. Kall. Plura Ducang. Adde Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 34.]

[Δευτερεῖον, τό, Secundatus. Veccus patr. De proc. Sp. S. c. 8, 4 ap. Allat. Græc. orth. vol. 1, p. 304 extr. : Ἀναίρεσις γὰρ προφανὴς τοῦ εἶναι τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ υἱοῦ τὸ πρὸς τὸν πατέρα κατὰ τὴν τοῦ αἰτιατοῦ σχέσιν δευτερεῖον τοῦ πνεύματος ἔσται, Secundis enim a patre partibus spiritui tribuendis, ut ejus eadem ad patrem ratio sit quæ effecti ad causam, manifesto tolletur spiritus a filio processio.] Δευτερεῖα, τά, Secundæ, h. e. Secundæ partes, Secunda palma, Secundum præmium : id, quod datur τοῖς δευτερεύουσι. Cujus signif. exemplum habes v. Πρωτεῖον. [Herodot. 8, 123 : Θεμιστοκλέης δὲ δευτερείοισι ὑπερεβάλλετο πολλόν.] Sic Plut. Artax. [c. 14] : Σοὶ ταῦτα δίδωσι βασιλεὺς εὐαγγελίων δευτερεῖα. At Phalar. [Ep. 45] dicit : Δευτερεῖα χρηστότης φέρεται τῆς κακότητος, pro δευτερεύει, Posthabetur. [Id. adj. Ep. 20 : Σωφροσύνη οὐδὲ εἰς δευτερεῖον γυναικὶ μεθ' ἑαυτὴν ἐώσης τόπον. Herodot. 1, 32 : Σόλων μὲν δὴ εὐδαιμονίης δευτερεῖα ἔνεμε τούτοισι. Phot. cod. 176, p. 121, 7 : Τὸν ὑπερήφανον ἐκεῖνον Θεοπόμπου λόγον, ὃς τοὺς ἀρχαιοτέρους οὐδὲ τῶν δευτερείων ἠξίου.] Δευτερεῖα, Hesychio οἶνος εὐτελής : qui δευτερίας potius dicitur. [Conf. Δευτέριον. Idem Hes. : Δεύτερα ἄλφιτα, τὰ δευτερεῖα καὶ εὐτελῆ. Quod est alterum adj. δευτερεῖος ex., cujus unum præbuit l. Phal. modo cit. ; tertium est, ut videtur, in Gl. : Δευτερεῖον, Secundarium ; quartum in loco Geop. in Δευτέριος cit. L. D.]

[Δευτερεξάδελφος, ὁ, Fratris nepos. Georg. Acropol. Hist. p. 54, C. Boiss.]

[Δευτερέσχατος, ὁ, Penultimus. Heliod. ap. Chirurg. vett. p. 94.]

Δευτερεύω, Secundus sum, Secundas fero, Secundum obtineo locum. Diosc. 3, 47 : Σάμψυχον κράτιστον τὸ Κυζικηνὸν καὶ Κύπριον· δευτερεύει δὲ τούτου τὸ Αἰγύπτιον· 68 : Κύμινον τὸ ἥμερον εὔστομον, καὶ τούτου

μᾶλλον τὸ Αἰθιοπικόν· δεύτερον τὸ Αἰγύπτιον. Plut. cum dat. Eumene [c. 13] : Δευτερεύειν αὐτῷ ἀπαξιοῦντες, Secundi ab eo esse, Primas ei concedere. [Mauric. Strat. 1, 5, p. 32 : Τοὺς δευτερεύοντας τοῖς τῶν ταγμάτων ἄρχουσιν. C. gen. id. 1, 3, p. 28 : Ὃς δευτερεύων ἐστὶ τῶν βανδοφόρων. Ap. scriptores eccles. ὁ δευτερεύων est dignitas sacerdotalis, Diaconus. V. Ducang.]

[Δευτερέω. Eudocia 150 : Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι Γορτύνη δευτερεῖ μετὰ Κνωσσὸν κατὰ δύναμιν. Dicitur δευτερόω, -εύω, -ιάζω, non δευτερέω. Et quidem cod. Eudociæ recte habet δευτερεύει. Bast.]

[Δευτερία, ἡ, Secundatus. Joseph. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 53, D : Τῆς κατὰ δευτερίαν αὐτῷ βασιλείας τὰ πρόσφορα δίδωσιν, Secundarii imperii insignibus ornat. L. Dindorf.]

Δευτεριάζειν, Suidæ τὸ ὕστερον διαπράττεσθαι, in h. l. [Aristoph. Eccl. 634, ubi ὅταν ἤδη 'γώ], Ἐγὼ δ' ἤδη διαπραξάμενος, παραδῶ σοι δευτεριάζειν, Secundas partes agere, Bud. q. d. Lampada tibi trado ut mihi in actu succedas.

[Δευτερίας, ὁ, οἶνος ap. Polluc. 1, 248; 6, 17, Plin. 14, 10, Lora s. Vinum quod fit acinis s. vinaceis lotis et denuo subjectis prelo. V. Τρυγηφάνιος. Antiatt. Bekk. p. 89, 28 : Δευτέριον οἶνον, Νικοφῶν Χειρογάστορι. Fort. δευτερίαν. Hesych. in gl. s. Δευτερεῖον posita et altera, Laconica, ut visum Casaubono : Δευτερίναρ, ὁ μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπιχυθῆναι εἰς τὰ στέμφυλα οἶνος. L. D.]

Δευτέριον, τὸ, Secundæ : i. e. Partus involucrum, et veluti secundarius partus. P. Ægin. 6, 75 : Πολλάκις μετὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου κομιδὴν ἐγκατέχεται κατὰ τὴν ὑστέραν τὸ χορίον, ὃ δὴ καὶ δευτέριον καλεῖται. Verum ibi Basil. Ed. habet δεύτερον : ut et Ald. paulo post : Ὑποπεσὼν τὸ δεύτερον ἐκβαλεῖν. Atque adeo et Diosc. δεύτερα dicit, non δευτέρια, ut patet ex exemplis infra afferendis, et ex hoc, 3, 69 : Ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα καὶ δεύτερα. [Δευτερεῖα Mich. Psell. Ms. Admir. lectt. medicophys. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 478, B : Τὰ δευτερεῖα κατάγει. L. D. Aquila Deut. 28, 57.]

Δευτέριος, α, ον, affertur pro Secundarius. [V. Δευτερίας et Δευτερεῖον. Geopon. 2, 32, 3 : Τῶν δευτερείων ἄρτων. Needh. e conj. δευτερίων. Eudocia ap. Phot. cod. 183, p. 128, 23 : Δευτερίην καὶ τήνδε θεοῦ θέμιδος κάμε βίβλον Εὐδοκίη βασίλεια. Ita Casaub. Libri δευτέρην. L. D. 3 Esdr. 1, 31 : Τὸ ἅρμα τὸ δευτέριον, Vulgat., Currum secundarium. Schleusn. Lex. V. T.]

[Δευτέριος, ὁ, Deuterius, præf. cubiculo august. sub Honorio, ap. Zosim. 5, 36. L. Dind.]

Δευτερόβολος, ὁ, ἡ, Qui secundum dentes indices jacit. Pollux [1, 181] δευτεροβόλους Equos inter pullos et equos τελείους, medios statuit. [Hierocles Facet. 2 : Σχολαστικοῦ ἵππον πιπράσκοντος ἠρώτησέ τις εἰ πρωτοβόλος ἐστί. Τοῦ δὲ φήσαντος δευτερόβολον εἶναι...]

Δευτερογαμέω, Secundo nubo, Secundas nuptias celebro, Pand. [Nicet. Metrop. et Photius Nomocan. 13, 2, ap. Suicer.]

[Δευτερογαμία, ἡ, Secundæ nuptiæ. Theophyl. Com. ad 1 Cor. 7, 39 : Περὶ δευτερογαμίας ἐνταῦθα διδάσκει. Jo. Chrys. Hom. 18, vol. 5, p. 110.]

[Δευτερόγαμος, ὁ, Secundas nuptias contrahens, Secundum nubens. Epiphan. De fide cath. et apost. eccl. p. 465. Suicer. Hesychium v. Ὑστερόποτμος scripsisse conjicio non : Ἄλλοι τὸν δεύτερον γάμον, sed δευτερόγαμον, quum et ὑστερόποτμος et δευτερόποτμος dici de homine non de re consueverit. Quanquam nec pro δευτερόγαμον contendam nec pro δεύτερον γάμον : quum intuenti quæ in Δευτερόποτμος scribit idem, suspicio nasci possit etiam gravioris mendi. L. D.]

[Δευτερογενής, ὁ, ἡ, Serius natus. Antig. Car. Mir. c. 118 : Τὰς δευτερογενεῖς τρίχας (quales sunt barbæ pili). Aristot. H. An. 3, 10, unde sumit Antig., dicit ὑστερογενεῖς.]

[Δευτερόγονος, Secundo natus, Secunda fœtificatione editus, i. q. ὄψιμος. Symm. Gen. 30, 42.]

Δευτεροδεκάτη, Secunda s. Secundaria decima. Hieron. In Ezech. 45 : Δεκάδα, h. e. Decimam partem, omnium frugum Leviticæ tribui populus e Lege debebat. Rursum ex ipsis decimis Levitæ, h. e. inferior ministrorum gradus, decimas dabat sacerdotibus : et hæc est, quæ appellatur δευτεροδεκάτη. Ubi etiam nota Δεκὰς pro Decima : si tamen non potius scr. δεκάτη. [Conf. Δεκάς.]

[Δευτεροδίομαι, Secundum venio, Repetor. Theolog. Arithm. p. 23=22 : Πάντες δευτεροδούμενοι καὶ ἐπ' ἄπειρον παλινοδούμενοι· 35=34 : Δύο μονάδων δευτεροδουμένων. Iambl. Arithm. p. 124 : Ὁ ρ ἀριθμὸς μονὰς τριωδουμένη καλούμενος πρὸς τῶν Πυθαγορείων, ὥσπερ καὶ ἡ δεκὰς δευτερωδουμένη μονὰς καὶ χιλιὰς τετρωδουμένη μονάς· de qua scriptura per ω, vitiosa illa, v. Ast. ad Theol. Ar. p. 171. Etym. Gud. p. 137, 35 : Διὸ καὶ δευτερουμένην μονάδα καλοῦσι τὴν δεκάδα οἱ Πυθαγόρειοι, δευτεροδουμένην reponit Schneid. Joan. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. p. 454 Gaisf. : Ἐν τῇ δεκάδι, δευτερευομένῃ οὔσῃ μονάδι, Ms. liber δευτεροδουμένῃ· itaque ib. 452 : Τῆς δευτερευομένης μονάδος, scrib. videtur δευτεροδουμένης. L. Dindorf.]

[Δευτεροδία, ἡ, Repetitio. Theolog. Arithm. p. 35=34 : Μονάδος μιᾶς κατὰ δευτεροδίαν εἰς τὸν ἑξῆς βαθμὸν μετιούσης. Struv.]

[Δευτεροελάτης, ου, ὁ, Secundus remex, officium in aula Byz., de quo v. Ducang in Πρωτελάτης. Memorat Constant. De adm. imp. Baud. Imp. Or. vol. 1, p. 141, F, 142, A. L. Dind.]

Δευτερόζυγος, ὁ, ἡ, Qui est secundæ conjugationis. Vox gramm.

Δευτερόκλιτον ὄνομα, iisd. grammat. Nomen secundæ declinationis, Nomen per secundam inflexionem declinatum.

Δευτεροκοιτέω, Secundus, Secunda cubo, Lecti socium habeo. Athen. : Εἰ μὴ ἐδευτεροκοίτουν, τῷ λιμῷ ἂν ἀπέθανες, Ni socium lecti et concubinum te haberem. Verba vetulæ ad adolescentem parasitum, quem alebat. [Verba Ath. 13, p. 584, B sunt : Γναθαίνης δὲ πολλὰς ἀποκρίσεις ἀνέγραψεν ὁ Λυγκεύς. Παρασίτου γάρ τινος ὑπὸ γραὸς τρεφομένου καὶ τὸ σῶμα εὖ ἔχοντος, Χαριέντως γ', ἔφη, ὦ νεανίσκε, τὸ σωμάτιον διάκεισαι. Τί οὖν οἴει, εἰ μὴ ἐδευτεροκοίτουν; Τῷ λιμῷ ἄν, ἔφη, ἀπέθανες. Dicit igitur parasitus ad Gnathænam (non vetula ad illum), Qualem fore me putas secubantem? Fame periturum.]

[Δευτερόλεπτον, τὸ, Semiminuta [Secunda?]. Jo. Tzetz. in Hesiod. Op. v. 613 : Λέγω δὲ καιροὺς, μῆνας, ἑβδομάδας, ἡμερόνυκτα, ὥρας, λεπτὰ, δευτερόλεπτα. Ducang. Append. c. 55.]

Δευτερολογέω, Secundo loco dico, Secundam orationem habeo in judicio, Secundas in dicendo partes obtineo : quod et δευτεραγωνιστῶ metaph. || Sermonem iterum habeo, 2 Maccab. 13, [22. Epiph. Panar. p. 976, B : Ἀνάγκην ἔσχομεν τῷ καμάτῳ προσθεῖναι, καὶ τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς δευτερολογεῖν, Eadem repetere. Partic. Δευτερολογηθὲν Georg. Alex. Chrys. t. 8, p. 194, 39. Hase.]

Δευτερολογία, ἡ, Secundæ partes in dicendo, Secunda actio Quint., Secundæ agendi vices : cui opp. πρωτολογία infra, quod vide. Aphth. Progymn. De loco communi : Δ. δὲ ἔοικε καὶ ἐπιλόγῳ· διὸ προοίμιον οὐκ ἔχει. [Liban. argum. Demosth. Lept. p. 454, 24 : Ἔστι δὲ ὁ λόγος οὗτος δ.· ὁ Ἀφεψίων γὰρ ὡς πρεσβύτερος ἔλαβε τὴν πρωτολογίαν. Hermog. Περὶ δειν. 56, et ad eum Gregor. p. 27 Reisk.]

[Δευτερολόγος, ὁ, Qui secundas partes agit. Teles Stob. vol. 1, p. 156 Gaisf. : (Fortuna) ὥσπερ ποιήτρια, ὅτε μὲν πρωτολόγου, ὅτε δὲ ὑστερολόγου περιτίθησι πρόσωπον, καὶ ὅτε μὲν βασιλέως, ὅτε δὲ ἀλήτου. Μὴ οὖν βούλου δευτερολόγος ὢν τὸ πρωτολόγου πρόσωπον· εἰ δὲ μὴ, ἀνάρμοστόν τι ποιήσεις.]

[Δευτερόνοια, ἡ, Secunda apprehensio, Cura posterior. Marcus Erem. De bapt. p. 923, C : Πρωτοτόκους δὲ λογισμοὺς εἴρηκε τοὺς ἐν δευτερονοίᾳ καρδίας μὴ γεγεννημένους. Hase.]

Δευτερονόμιον, τὸ, Secunda s. Secundaria lex. Ita inscribitur quintus liber Mosis, quoniam in eo a Mose repetitur Lex in Sina accepta, coram iis, qui in ipso monte Sina priorem non audierant. Atque adeo ipse Moses 17, [18] ejus libri eam vocat Secundam legem : pro quo Septuaginta habent Δευτερονόμιον. Sic enim ibi, Καὶ γράψει ἑαυτῷ τὸ δευτερονόμιον τοῦτο εἰς βιβλίον παρὰ τῶν ἱερέων τῶν Λευϊτῶν, καὶ ἔσται μετ' αὐτοῦ. Hieron. In Ep. ad Paul. : Deuteronomium quoque, secunda lex, et Evangelicæ legis præfiguratio, nonne

sic ea habet, quæ priora sunt, ut tamen nova sint omnia de veteribus?

[Δευτεροπάθεια, et Δευτεροπαθέω, Secunda affectio, Secundum affici. Galen. vol. 7, p. 388.]

Δευτερόποτμος, i. q. ὑστερόποτμος : h. e., Is, qui, quum mortuus esse putaretur, ideoque justis et exequiis de more honoratus esset, e bello aut peregrinatione contra omnium expectationem redit, veluti e mortuis redivivus. [Ita expl. Hesych. additque : Ἡ ὁ δεύτερον διὰ γυναικείου κόλπου διαδὺς, ὡς ἔθος ἦν παρὰ Ἀθηναίοις ἐκ δευτέρου γεννᾶσθαι.]

Δευτεροπρόσωπος, Qui secundæ personæ est, et Δευτεροπροσωπέω, Sum secundæ personæ. Vocc. gramm.

[Δευτερόπρωτος, η, ον. Δευτεροπρώτη κυριακὴ, Dominica in Albis, s. Dominica prima post Pascha. Eustath. in Vita S. Eutychii n. 95 : Ἐρρωμένος τὸν νοῦν, μέχρις ἑβδόμης ὥρας τῆς δευτεροπρώτης κυριακῆς ... εἰς χεῖρας τοῦ θεοῦ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ παρέθετο. Ducang.] Δευτερόπρωτον σάββατον a Luca initio c. 6 dicitur Sabbatum secundoprimum; s. alterum primum, ut habet novissima interpretatio, cui adjunctas annotationes vide, necnon Erasmicas. [Gl. Ms. : Δ. σ., ὅταν διπλῆ ἡ ἀργία ἐστί. Lex. cod. Colbert. 2199 hæc subdit, ἢ καὶ τοῦ σ. τοῦ κυρίου καὶ ἑτέρας ἑορτῆς διαδεχομένης. Ducang. Glossæ manaverunt ex Chrys. In Matth. p. 455, B : Τί δέ ἐστι δευτερόπρωτον; Ὅταν δ. ἢ ἀ. ᾖ, καὶ τοῦ κ. τ. λ. Hase.]

Δεύτερος, α, ον [numeralis δύο tanquam comparativum et superlat. esse δεύτερος et δεύτατος notavit Buttm. Gr. vol. 1, p. 285. A δεύομαι ducit Coraes, conferens Hom. Od. Δ, 264 : Οὔ τευ δευόμενον, quod esse i. atque οὔ τινος δεύτερον. Sic fere et Heyn. ad Il. N, 310], Secundus. [Secundus ordine, Hom. Il. Ψ, 265 : Τρίποδα ... τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν. Et ib. 750. Tempore secundus, Γ, 349 : Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος ... ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ Ἀτρείδης Μενέλαος· Ε, 855 : Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, πρόσθεν Ἄρης ὠρέξατο ... ἔγχεϊ χαλκείῳ ... Δεύτερος αὖθ' ὡρμᾶτο ... Διομήδης. Et Il. similibus H, 248, 268, K, 283, Π, 467, P, 45, Υ, 273, Φ, 169, 596. Secundus, ut sit Posterior, Il. K, 368 : Ἵνα μήτις ... φθαίη ..., ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι· X, 207 : Μήτις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι. De ipso tempore posteriori Pindarus Ol. 1, 43 : Ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ ἦλθε καὶ Γανυμήδης.] Apud Athenæum 13, [p. 559, F, in vers. Menandri] : Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ πρῶτος ἦν ὁ γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, εἶθ' ὁ τρίτος. Thucyd. 6, p. 202 [c. 16] : Ἐνίκησα δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην. [Similiter in didascaliis fabularum scenicarum δεύτερος ἦν, de eo qui secundas tulisset. Vid. Aristoph. Pac. et Ran. argumenta.] Et Plut. : Δευτέραν ἀγαγέσθαι γυναῖκα, Secundam uxorem duxisse. [Schol. Hom. Il. Θ, 535 : Ἢ τούτους δεῖ τοὺς τρεῖς στίχους μένειν ἢ τοὺς ἑξῆς τρεῖς· ἐγκρίνει δὲ μᾶλλον ὁ Ἀρίσταρχος τοὺς δευτέρους. Schæf. Basil. M. vol. 1, p. 3, A : Πολλὰ περὶ φύσεως ἐπραγματεύσαντο οἱ τῶν Ἑλλήνων σοφοὶ, καὶ οὐδὲ εἷς παρ' αὐτοῖς λόγος ἕστηκεν ἀκίνητος, ἀεὶ τοῦ δευτέρου τὸν πρὸ αὐτοῦ καταβάλλοντος.] Aliquando aliquis δεύτερος dicitur præstantia et virtute : ut Secundus quoque et Alter. Epigr. : Ζεῦ πάτερ, εἶπεν, ἔχει δεύτερον Ἡρακλέα, Secundum Herculem : vel etiam Alterum Herculem. Sic etiam vitio : ut Agis ap. Athen. 9 [immo 12, 543, B] de Lysandro dicit ὅτι δεύτερον τοῦτον ἡ Σπάρτη φέρει Παυσανίαν, Secundum s. Alterum Pausaniam : quod sc. ambo illi essent διαβόητοι ἐπὶ τρυφῇ. [In neutram partem Hierocl. ap. Stob. vol. 2, p. 77 Gaisf. : Δεῖ δὲ καὶ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος, καθάπερ τινὰς θεοὺς δευτέρους, συντηρεῖν. Addito ἄλλος Eur. Tro. 614 : Ἄλλος τις Αἴας, ὡς ἔοικε, δεύτερος παιδὸς πέφηνε σῆς.] Sic dicitur aliquis ἄλλου esse vel non esse δεύτερος, Secundus, pro Inferior. [Herodot. 1, 23 : Κιθαρῳδὸς τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερος. Polyb. 32, 13, 16 : Καίπερ ὄντες οὐδενὸς δεύτεροι Ῥωμαίων. Conf. Toup. Emend. vol. 1, p. 381. Posterior vertend. Hom. Il. Ψ, 248 : Οἵ κεν ἐμεῖο δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε. Aphthon. Progymn. c. 5 : Πῶς δὲ διώκων τὴν κόρην ὁ Πύθιος θνητῆς ἐγένετο δεύτερος; Nullo seq. genit. Soph. OEd. Col. 1228 : Μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ, βῆναι κεῖθεν ὅθενπερ ἥκει, πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα, Longe inferius quam primum mori quam non nasci. Argum. Eur. Andr. : Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν δευτέρων· ὁ πρόλογος σαφῶς καὶ εὐλόγως εἰρημένος· ἔστι δὲ καὶ τὰ ἐλεγεῖα τὰ ἐν τῷ θρήνῳ τῆς Ἀνδρομάχης ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει. Cit. Schæf.] Athen. de Clearcho Solensi : Οὐδενὸς ὢν δεύτερος τῶν τοῦ σοφοῦ Ἀριστοτέλους μαθητῶν. Et interdum quidem cum infin., ut Galen. Ad Glauc. : Εἰς ὅσον τῆς μεθόδου χρὴ τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἀσκεῖν, οὐδενὸς ἐπιγνῶναι δεύτερος. Interdum vero cum dat. veluti instrumentali. Thuc. 2, [97] : Μεγίστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχύϊ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει, πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν. Dignitate etiam et honore aliquis dicitur esse δεύτερός τινος, Secundus, Inferior. Plut. : Δίδωσί σοι δευτέρῳ μεθ' ἑαυτὸν γενέσθαι, Ut secundus a se sis. [Achill. Tat. 2, 3 : Κρατῆρα μετὰ τὸν Γλαύκου τοῦ Χίου δεύτερον, ubi v. Jacobs.] Sic et res aliqua δευτέρα ἄλλης esse dicitur, quæ ei postponitur s. posthabetur. Dem. [p. 348, 22] : Πάντα γὰρ τἄλλα δεύτερα ἦν τῶν ὑποκειμένων προσδοκιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων. [Basil. M. vol. 2, p. 125, B : Πᾶσαν βοσκημάτων μανίαν ἐπὶ τὸ θῆλυ δευτέραν τῆς τῶν μεθυόντων ὕβρεως ἀποφαίνουσα. Hemst.] Et aliquis aliquem vel aliquid δεύτερον ἄγει, ποιεῖ, τίθησι, pro Posthabet et postponit. Lucian. [Lapith. c. 9] : Εἴ με δεύτερον ἄγεις Ἑρμωνος, Si Hermoni me posthabes, Si Hermone me inferiorem ducis. Plut. [Mor. p. 162, E] : Ἅπαντα δεύτερα τοῦ ζητεῖν φόνον ἐποιοῦντο, Omnia posthabebant inquisitioni cædis. [Diodor. Exc. Val. vol. 2, p. 582, 73 : Οὗτος δὲ τῆς νίκης πάντα δεύτερα τιθέμενος. Soph. OEd. C. 351 : Πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἡλίου τε καύμασι μοχθοῦσα τλήμων, δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.] Synes. Ep. 99 : Αἰδοῖ γὰρ μουσῶν τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν ἄξιον περιέπειν, καὶ μὴ δευτέρους τίθεσθαι τῶν κολακεύειν τὰς θύρας εἰδότων. Dicitur in ead. signif. etiam ἐν δευτέρῳ τίθεσθαι pro δεύτερον τίθεσθαι. Plut. Fabio [c. 24] : Ἐν δευτέρῳ καὶ γονεῖς καὶ παῖδας ἀεὶ τῶν τῆς πατρίδος καλῶν τιθέμενοι, Postponentes. [Liban. vol. 4, p. 778 : Δείσας δὲ πόλιν, ἣν ἄνδρες οἰκοῦσιν ἐν δευτέρῳ ποιούμενοι τέκνα πατρίδος. At corrupte Hesychius in literis ad Eulog. vol. 1, p. 3, 6 : Ἅτινα σύμπαντα καὶ τῆς παρ' ἡμῶν ἐπιμελείας δεηθέντα κατὰ δύναμιν τετύχηκε, πάσης ἐν δευτέρῳ κειμένης τῆς τῶν φιλεπιτιμητῶν μέμψεως. Est enim scrib., ἐπιμελείας ... τετύχηκε πάσης ἐνδοτέρω κειμένης τῆς τῶν φ. μέμψεως, Eam nostram curam ac diligentiam sunt experta, quæ citra omnem sit nasutorum reprehensionem posita. L. D.] Quum vero aliquid dicitur temporis ratione esse δεύτερον, exp. non solum Secundus, sed etiam Posterior vel etiam Iteratus : ut quum δεύτεραι φροντίδες esse dicuntur σοφώτεραι [Eur. Hipp. 436]. At δεύτερος χρόνου, ut ὕστερος χρόνου, venire dicitur, qui venit post tempus statum : et δεύτερος ἄλλων, Post alios, Aliorum omnium postremus et ultimus. Ac ut dicitur τῇ ὑστέρᾳ, pro Postero die, Die insequente, Postridie : ita etiam Aristot. OEcon., τῇ δευτέρᾳ· Herodot. vero [7, 192] : Δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσεως, Altero die ab incensione, Postridie quam incensus fuit. [Id. 6, 46, c. genit. : Δευτέρῳ ἔτεϊ τουτέων. Et cum præp. μετὰ Eur. Tro. 218 : Τάδε δεύτερά μοι μετὰ τὴν ἱερὰν Θησέως ἐλθεῖν χώραν. Xen. Cyr. 2, 2, 4 : Κἀκεῖνος ἔλαβε μετ' ἐμὲ δ. Theocr. 1, 3 : Μετὰ Πᾶνα τὸ δ. ἆθλον ἀποισῇ. || Alter, in phrasi εἷς ἢ δ. vel εἷς καὶ δ., Unus et alter. Mauric. Strat. 3, 5, p. 86 : Ὡς ἓν ἢ δ. μίλιον. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 27, 2, 3 : Περὶ μίαν καὶ δευτέραν. Euseb. H. E. 1, 3 init. : Πλὴν ἑνός που καὶ δευτέρου· iterumque ib. post paullo : Ἑνί που καὶ δευτέρῳ τῶν πάλαι θεοφιλῶν ἀνδρῶν. L. D. Alia exx. v. ap. Schæf. ad Dionys. p. 174. Anon. || Cum altero. Herodot. 4, 113 : Τὴν Ἀμαζόνα εὗρε δευτέρην αὐτὴν ὑπομένουσαν. Antiatt. Bekk. p. 89, 9 : Δεύτερον ἀντὶ τοῦ μεθ' ἑτέρου, Ἡρόδοτος πρώτῳ, Νικοφῶν Πανδώρᾳ. Diod. 19, 16 : Δεύτερος ἐκπηδήσας. Id. Exc. Val. vol. 2, p. 577, 28 : Ἀλύων ὅπου τύχοι δεύτερος ἢ τρίτος, quæ sumpsit a Polyb. 26, 10, 2, ubi καὶ τρ. Etym. M. p. 119, 11 : Οὐ μόνος, ἀλλὰ δ. εἶ. Schæf. || Adversus, signif. contraria ei qua Lat. utuntur synon. voc. Secundus. Mauric. Strateg. 7, 8, p. 142 : Χρὴ μέλλοντας συμβάλλειν καὶ τὰ εἰς δευτέραν τύχην ὁρῶντα προσκοπεῖν καὶ τὰς ἐκεῖθεν ἐναντιώσεις προασφαλίζεσθαι, Prospicere oportet etiam quæ ad casus adversos pertinent. || Ap. scriptores eccles. interdum

i. q. δευτεράριος. Exx. vid. ap. Ducang. L. Dindorf.]

Δεύτερον, præmisso utplurimum articulo, sæpe substantive ponitur, et modo in sing., modo in plur. Apud medicos enim τὸ δεύτερον et τὰ δεύτερα dicuntur Secundæ, i. e. Fœtus involucrum et veluti secundus partus. Cujus signif. exempla habes in Δεύτερα, Δευτέριον. Dicitur etiam ἐν δευτέρῳ τιθέναι pro Secundo loco ponere, Secundo ordine collocare : ut ap. Philon. V. Mos. 2 : Ἐνθένδε τῆς νομοθεσίας ἤρξατο, τὰ περὶ τὰς προστάξεις καὶ ἀπαγορεύσεις ἐν δευτέρῳ θείς. At metaph. ἐν δευτέρῳ τίθεσθαι pro Postponere et posthabere, habes in præced. tmemate. Plur. δεύτερα s. τὰ δεύτερα, Secundæ partes, Secundi gradus præmia. Il. Ψ, [536]: Λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους· Ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἄεθλιον, ὡς ἐπιεικές, Δεύτερ', ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός. [Mosch. 3, 57 : Μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.] Xen. Hell. 6, [1, 8]: Οἵων δὲ πραγμάτων ἐγὼ τὰ δεύτερά σοι δίδωμι. [Conf. Cyrop. 4, 6, 11.] Herod. [8, 104] : Τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων οὐ φερόμενος, Eunuchorum nulli secundus. Rursum sing. dicitur ἐκ δευτέρου pro Iterum, Secundo, [Ab integro, addunt Gl.], Alia vice. Marc. 14,[72]: Καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε. Matth. 26 : Πάλιν ἐκ δευτέρου ἀπελθὼν προσηύξατο. [Diodor. Exc. Hœsch. vol. 2, p. 507, 57: Λίθοις καὶ χώμασιν ἐκ δ.... ἔχωσαν. Clem. Al. Quis div. salv. § 42, p. 968 : Βαπτιζόμενος ἐκ δ. Hesych. v. Δευτερόποτμος : Ἐκ δ. γεννᾶσθαι, idemque in Δευτέρων ἀμεινόνων. Cum ἐπὶ Etym. M. p. 365, 9, ab Schæf. indic. : Ἡ ἐπὶ πρόθεσις τὴν ἐπὶ δευτέρου ἐπιδιόρθωσιν σημαίνει· ἐπισύστασις οὖν ἡ ἐπὶ δευτέρου ἐπανόρθωσις.] Ead. signif. dicitur δεύτερον et τὸ δεύτερον. Il. Ψ, [45] : Ἐπεὶ οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε Ἵξετ' ἄχος κραδίην. Hesiod. Op. [34]: Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται Ὧδ' ἔρδειν. Rursum Il. A, [513] : Καὶ εἴρετο δεύτερον αὖτις· Od. I, [353] : Ἥσατο δ' αἰνῶς Ἡδὺ ποτὸν πίνων, καί μ' ᾔτεε δεύτερον αὖτις. [Hesiod. Theog. 310.] Ubi nota ἐκ παραλλήλου posita δεύτερον et αὖτις, ut in præced. ἔτι et δεύτερον, et πάλιν et ἐκ δευτέρου, vacante illorum altero. [Hom. Il. Γ, 191 : Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδών· 332 : Δ. αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν, et alibi non raro. Item Hesiod. Th. 47, Op. 125 etc.] Cum artic. τὸ, ut τὸ δεύτερον ὑπατεύων, Secundum consul, Iterum consul. [Herodot. 1, 79 : Πρὶν ἢ τὸ δ. ἁλισθῆναι, idemque multis aliis ll. Thucyd. 1, 131 : Τὸ δ. ἐκπλεύσας· 3, 8 : Τὸ δ. ἐνίκα· 13 : Ἐπεσβάλετε τὸ δ. 87. Et sine art. 8, 22.] Adv. itidem δεύτερα dicitur pro Secundo loco, Post. [Herodot. 2, 158 : Τὴν Δαρεῖος δ. διώρυξε· 3, 53 : Δ. ἀπέστειλε ἐπ' αὐτὸν τὴν ἀδελφεήν. Idemque præmisso πρῶτα 3, 80, et 1, 59 : Συνεβούλευε Ἱπποκράτεϊ πρῶτα μὲν γυναῖκα τεκνοποιὸν μὴ ἄγεσθαι... εἰ δὲ τυγχάνει ἔχων, δεύτερα τὴν γυναῖκα ἐκπέμπειν. Cui l. similes 3, 65 : Τούτου μηκέτι ἐόντος, δεύτερα τῶν λοιπῶν ὑμῖν γίνεταί μοι ἀναγκαιότατον ἐντέλλεσθαι, τὰ θέλω μοι γενέσθαι· 74 : Ὑποδεκομένου δὲ τοῦ Πρηξάσπεω ποιήσειν ταῦτα, ὡς ἀνέπεισάν μιν οἱ μάγοι, δεύτερα προσέφερον... 4, 76 : Δ. αὖτις. Itaque 7, 136 : Ὡς δὲ ἀπεμαγέσατο τοῦτο, δεύτερά σφι λέγουσι τάδε, δ. dici adverbialiter videtur. C. art. Thucyd. 6, 78 : Ὁμόρους ὄντας καὶ τὰ δ. κινδυνεύσοντας.] Xenoph. Hell. [7, 1, 35] : Ἐτιμᾶτο δεύτερα μετὰ τὸν Πελοπίδαν. [Longus 2, 32 : Ὡς μόνου τοῦ Πανὸς δεύτερα συρίσας.]

Δεύτερα, τὰ, Secundæ, i. e. Fœtus in utero involucrum, quoniam veluti secundus partus est. Diosc. 1, 87 : Ἔμβρυά τε καὶ δεύτερα ἐκβάλλει· 59 : Ἔμμηνά τε καὶ δεύτερα καὶ ἔμβρυα ἐπισπᾶται. Alii δευτέρια vocant. [V. Δευτέριον.] || Item τὰ δεύτερα dicuntur Secundæ, i. e. Secundæ partes, Secundus locus, τὰ δευτερεῖα : cujus signif. exemplum habes in Πρῶτος et Πρωτεῖον. [Ubi HSt. : « Interdum dicitur aliquis esse τὰ πρῶτα, pro Princeps s. In primis honori habitus, ut Bud. scribit, afferens h. Greg. Naz. l., in quo dicit de Athanasio, Οὔπω μὲν τεταγμένος ἐν ἐπισκόποις, τὰ πρῶτα δὲ τεταγμένος τῶν συνεληλυθότων. Similem vero usum et nominis Δεύτερα præfixum habentis articulum, ex Eod. profert, Καὶ τοὺς μὲν προαγωνιστὰς καὶ πρωτοστάτας γενέσθαι τῆς ἀσεβείας, τοὺς δὲ ταχθῆναι τὰ δεύτερα. » Et in Πρωτεῖον : « Synesius dixit τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, Ep. 148, ubi an non potius leg. sit τὸ ἐκ δευτερείων πρωτεῖον, lectorem mecum expendere velim. Est autem h. Synesii l. : Ἡμῖν δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ' ἓν ἑκάστης ἡττᾶται τῆς τὸ ἄκρον φερούσης, τοῖς λοιποῖς ἑκάστην νικᾷ, καὶ τοῦτ' ἔστι τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, E secundis partibus primas tenere : si quidem reponas δευτερείων. » Ea vero corr. non opus videtur. Horap. Hierogl. 1, 27 : Τὰ πρωτεῖα ... τὰ δεύτερα. || Δεύτερα, τὰ, Mensæ secundæ, Athen. 6, p. 229, D : Τὰς δὲ τῶν δευτέρων τραπέζας ἐκόσμει τοῖς Ἰταλικοῖς ἐθισμοῖς. Prov. Δευτέρων ἀμεινόνων præter parœmiographos memorat Hesych. : Δ. ἀ. παροιμία ἐπὶ τῶν θυομένων ἐκ δευτέρου, ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερα ἱερὰ μὴ καλὰ ὀφθῇ, καὶ ἐπὶ δεύτερα τραπῶσι, λέγοντες Δ. ἀ. Μνημονεύει Πλάτων. De prov. Πλοῦς δεύτερος v. in Πλοῦς. Δεύτερον et δεῦρο confus. v. in Δεῦρο.]

[Δευτεροστάτης, ὁ, Qui secundus stat, Secundum locum tenens. Themist. Or. 13, p. 175, B : Ὁρᾷ γὰρ πρὸς τὸν ζῆλον τῶν βασιλέων, ὥσπερ ἐν χορῷ πρὸς τὸ ἐνδόσιμον τοῦ κορυφαίου καὶ ὁ πρωτοστάτης καὶ ὁ δ. καὶ ὅτῳ μέτεστιν ἐφεξῆς τῆς τοῦ χοροῦ ἡγεμονίας. ἄ]

Δευτερόσχετος, ὁ, ἡ, Secundo loco sequens, Secundarius, et veluti τοῦ δευτέρου ἐχόμενος.

[Δευτεροταγής, ὁ, ἡ, Secundo loco positus. Nicomach. Arithm. p. 18=85 : Δ. γὰρ οὗτος, pro quo paullo ante τοῦ δευτέρου τεταγμένου.]

[Δευτεροτετραδοπαρασκευή, ἡ, Secunda, quarta, et sexta feria hebdomadis. Canonarium Joannis mon. p. 114 : Τὰς μὲν δευτεροτετραδοπαρασκευὰς μηδὲ ὀσμᾶσθαι οἴνου. Ducang.]

[Δευτερότης, ἡ, Iteratio, Geminatio. Anast. Sin. Hodeg. p. 28, 5 : Καὶ υἱὸς μὲν κυρίως ἐστὶ δευτερότης ὑποστάσεως ἐν ταυτότητι φύσεως. Hase.]

Δευτεροτόκος, ἡ, Quæ secundo peperit, parit. [Aristot. H. A. 5, 14.] At Δευτερότοκος, proparoxytonως, Secundo partu editus. [Chrys. t. 6, p. 356, 26 : Τοὺς γὰρ πρωτοτόκους τῶν δευτεροτόκων σεμνοτέρους εἶναι ἐχρῆν. Hase.]

[Δευτερότριτος, ὁ, ἡ, q. d. Secundotertius. Max. Planud. in Bachm. An. vol. 2, p. 71, 24 : Ὅτι τὸ μὲν οὗτος πρωτότριτος ἀντωνυμία εἶναι δοκεῖ, τὸ δὲ αὐτὸς δευτερότριτος, τὸ δὲ ἐκεῖνος τριτότριτος. Οὗτος μὲν γάρ ἐστιν ὁ παρ' ἐμοὶ ὤν, αὐτὸς δὲ ὁ παρὰ σοί, ἐκεῖνος δὲ ὁ παρ' ἐκείνῳ. L. Dind.]

[Δευτερουργής, ὁ, ἡ. V. Δευτερουργός.]

Δευτερουργός, ὁ, Qui secundas actionis partes obtinet, Secundum in agendo locum obtinens, et q. d. Secundario operans. Plato De LL. 10 : Πρωτουργοὶ κινήσεις, τῆς ψυχῆς· αἱ δὲ τοῦ σώματος, δευτερουργοί. At δευτερουργοὺς τέχνας ex Eod. dici posse τὰς χειρουργικὰς s. βαναυσικὰς tradit Pollux [7, 6] : h. e. Artes manuarias : ut πρωτουργοὺς intelligamus τὰς ἐλευθερίους, Liberales artes, quippe quæ animi ductu, qui primas in homine obtinet, opus aliquod faciant. Idem Poll. 7, [77] tradit δευτερουργὸν [δευτερουργῆ] χλαῖναν vocatam fuisse olim, quæ suo tempore ἐπίγραφος [ἐπίγναφος] nominaretur : et δευτερουργοὺς dictos fuisse τοὺς ταύτην ποιοῦντας. Forsan autem intelligit Acu pictam et variegatam non a textore, sed post textorem a phrygione. [Immo Secundum a fullone subactam.]

[Δευτεροῦχος, ὁ, ἡ, Secundum tenens s. obstringens. Lycophro 203 : Ὅρκων τὸ δευτεροῦχον ἄρσαντες ζυγόν.]

[Δευτεροφανῶς, In secunda apparitione. Dionys. Areop. p. 62. Secundo loco, id. p. 33.]

[Δευτερόφωνος, ὁ, ἡ, Secundum sonans. Nonn. Dion. 2, 119 : Ἄλλη δ. ὀριδρόμος ἔσσομαι Ἠχώ. Sic enim vocat Echo ab resonando et voces missas repetendo.]

Δευτερόω, Secundo facio, Itero, Repeto, [Gemino, Secundo, Gl.] : verbum frequens ap. Græcos Bibliorum Interprr., ut non solum in Eccles., sed etiam 3 Reg. 18 : Καὶ εἶπε, Δευτερώσατε, καὶ ἐδευτέρωσαν· καὶ εἶπε, Τρισσώσατε, καὶ ἐτρίσσευσαν, Secundo facite, Iterate. Iidem dicunt δευτερῶσαί τινι pro Secundum ictum ingerere ; ut 1 Reg. 26 : Καὶ νῦν πατάξω δὴ αὐτὸν τῷ δόρατι ἅπαξ εἰς τὴν γῆν, καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῷ. Ex 2 Reg. Bud. diversa constr. affert, Καὶ οὐκ ἐδευτέρωσεν αὐτὸν, Non eum feriit secundo ictu, sed uno ictu interemit. [Pallad. Hist. Laus. 4. V. Chrys. p. 7. Epiphan. vol. 1, p. 17, D : Ὡς καὶ πολλάκις εἶπον· νῦν δὲ ἀνάγκην ἔσχον ταῦτα δευτερῶσαι.] Dicitur porro et Δευτερῶσαι pro Ejusmodi traditiones docere : ut idem Hieron. testatur, Ep. ad Alg. : Videntur igitur observationes Judaicæ ap. imperitos et vilem plebeculam

imaginem habere rationis humanæque sapientiæ. Unde et doctores eorum, σοφοὶ, h. e. Sapientes, vocantur. Et siquando certis diebus traditiones suas exponunt discipulis suis, solent dicere, οἱ σοφοὶ δευτεροῦσι, Sapientes docent traditiones.

Δευτέρωμα, τὸ, Secundus actus, Bud. [Eust. Il. p. 80, 10 : Ἡ δὲ ἀνὰ πρόθεσις δευτέρωμά τι δηλοῖ.]

Δευτέρως, Secundo loco, Secundo ordine, Secundo. Aristot. Eth. 10, 5 : Αἱ ταύτας τελειοῦσαι ἡδοναὶ, κυρίως λέγοιντ' ἂν ἀνθρώπου ἡδοναὶ εἶναι· αἱ δὲ λοιπαὶ, δευτέρως· 8 : Καὶ τῷ ἀνθρώπῳ δὴ ὁ κατὰ τὸν νοῦν βίος, εὐδαιμονέστατος· δευτέρως δ', ὁ κατὰ τὴν ἄλλην ἀρετήν. [Plato Leg. 3, p. 696, E : Τὸ δέ γε ἄλλων πλεῖστα ἡμᾶς ὠφελοῦν μετὰ τῆς προσθήκης μάλιστ' ἂν τιμώμενον ὀρθότατα τιμῷτο, καὶ τὸ δεύτερον δευτέρως. || Secundum i. e. Denuo. Ib. 12, 955, E : Γῆ μὲν οὖν ἑστία τε οἰκήσεως ἱερὰ πᾶσι πάντων θεῶν· μηδεὶς οὖν δ. ἱερὰ καθιερούτω θεοῖς, Solum focusque habitationis cujusque quum omnium sint sacra deorum, nova ne quis diis sacraria consecrato. Phryn. Ecl. p. 311 : Πρώτως· Ἀριστοτέλης καὶ Χρύσιππος λέγει· ἔστι δὲ διεφθαρμένον πάνυ τοὔνομα· οὐδὲ γὰρ δευτέρως καὶ τρίτως φαμέν. Λέγε οὖν πρῶτον. Non crediderim adversari Phrynicho locos Plat. et Arist., in quibus δευτέρως non est adv. numerale, ut ap. Tzetz. Hist. 2, 237 : Λέρνης ἐννεακέφαλον ὕδραν δ. κτείνει, de secundo loquentem Herculis labore, et ib. 4, 547 : Καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Πύθιος δωρεῖται πρὶν Δαρείῳ ἀναδενδράδα τε χρυσῆν καὶ πλάτανον ὁμοίως, ξενοδοχεῖ τὸν Ξέρξην δὲ πανστρατιᾷ δ., et 5, 898 : Γράφει τῷ προρρηθέντι μοι δ. Περισθένει. Id. Exeg. Il. p. 48, 27 : Δ. δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων μνήμων καθίσταται. L. Dind.]

Δευτέρωσις, εως, ἡ, i. q. δευτέρωμα, [Iteratio, Gl.], Secundæ partes, vices : Secundus ordo. 4 Reg. 23 : Τῷ ἱερεῖ τῷ μεγάλῳ καὶ τοῖς ἱερεῦσι τῆς δευτερώσεως, Sacerdotibus secundi ordinis : ut Hebr. etiam textus versio habet; Complut. vero Ed. pro τῆς δευτερώσεως habet τοῖς δευτερεύουσι, quod melius est. Δευτερώσεις dicuntur etiam Traditiones hominum et veluti secundariæ leges. Hieron. In Es. 59 : Contemnentes legem Dei, et sequentes traditiones hominum, quas illi δευτερώσεις vocant; In Ez. 36 : Juxta Judaicas fabulas, quas illi δευτερώσεις appellant, gemmatam et auream Hierusalem; In Matth. 22 : Pharisæi traditionum et observationum, quas illi δευτερώσεις vocant, justitiam præferebant; Ep. ad Alg. : Quantæ traditiones Pharisæorum sint, quas hodie vocant δευτερώσεις, et quam aniles fabulæ, evolvere nequeo. Quibus e ll. intelligitur quomodo accipiendus sit hic in Ep. Ejusd. ad Dam. : Ne videremur aliquid præteriisse eorum quas Judæi vocant δευτερώσεις, et in quibus universam scientiam ponunt. Item hic in Catalogo script. eccles. de Papia : Hic dicitur mille annorum Judaicam edidisse δευτέρωσιν. Q. l. Sophronius sic interpr. : Οὗτος λέγεται χιλίων ἐνιαυτῶν Ἰουδαϊκὴν ἐκδεδωκέναι δευτέρωσιν. [Epiph. vol. 1, p. 224, B : Αἱ γὰρ παραδόσεις τῶν πρεσβυτέρων δευτερώσεις παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις λέγονται.]

Δευτερωτὴς, ὁ, Ejusmodi traditionum doctor. Hieron. In Abacuc. 2 : Audivi quendam Liddæ de Hebræis, qui sapiens ap. illos et δευτερωτὴς vocabatur, narrantem hujuscemodi fabulam. [Zonar. p. 450 s. Lex. Ms. ap. Albert. ad Hesych. vol. 1, c. 855 supra p. 758, B positum. Procop. in Esaiam : Δύο δὲ τείχη τῆς κατὰ θεὸν πολιτείας, ἥ τε παλαιὰ καὶ καινὴ διαθήκη, ὧν οὐδετέρας οἱ τῶν πρεσβυτέρων μετέχουσι παραδόσεις, ἐφ' ἃς οἱ δευτερωταὶ λεγόμενοι παρ' ἐκείνοις ἀλαζονεύονται. Ducang. Epiph. Epist. ad Acac. p. 12, B : Γραμματεῖς, οἵτινες νομικοὶ μὲν ἦσαν, καὶ δευτερωταὶ παραδόσεων τῶν παρ' αὐτοῖς πρεσβυτέρων. Id. Panar. p. 32, C; Eus. Præp. ev. p. 513, C et 574, A. Hase.]

[Δευτὴρ, ῆρος, ὁ, sec. Polluc. 10, 105, κοινὸν ἀρτοποιῷ καὶ μαγείρῳ σκεῦος, Commune pistori et coco instrumentum : videl. a δεύω, Subigo vel Rigo.]

Δεύω, εύσω, Rigo, Madefacio, Imbuo, Tingo. Il. B, [471, Π, 643] : Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, i. e. τέγγει, βρέχει· [N, 655, etc. : Ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν· Ψ, 220 : Οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν. Hesiod. Op. 554 : Κατά θ' εἵματα δεύσῃ·] et ap. Suid. : Ὁ δὲ δεύσας τοῦ αἵματος τοὺς δακτύλους, προσέγραψε. [Ead. struct. Eur. Phœn. A 674 : Αἵματος δ' ἔδευσε γαῖαν. Ap. Suid. τῷ αἵματι tacite edidit Kust.] || Misceo, Subigo, Mollio, μίσγω, φύρω, μαλάττω, Hesych. [Xen. Œc. 10, 11 : Δεῦσαι καὶ μάξαι. Inc. ap. Eust. Il. p. 1166, 36 : Εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταῖς ἤθεος. Aristoph. ap. Poll. 7, 24 : Μάττω, δεύω. Conf. Poll. ib. 22; 10, 105. Dionys. Ant. R. 7, 72 : Ταύτας (primitias) ἀλφίτους δεύοντας. Perf. Suidas : Δέδευκε, πεφύρακε, it. Zon. p. 487.] || Apud Soph. autem [Aj. 376], Ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα, exp. Atrum fudi sanguinem. In pass. Δεύομαι, Rigor, Madefio, Imbuor. Il. I, [566] : Δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι· P, [371] : Αἵματι δὲ χθὼν Δεύετο πορφυρέῳ. Herodian. 8, [4, 30] : Δᾷδας ἐπέβαλλον ὁμοίως πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας, Pice ac resina oblitas, Polit. Sic δευθεὶς ὄξει, Aceto rigatus, imbutus. [Suid. : Δευθέντα, βραχέντα.] Lucian. [De dips. c. 5 : Ἔπειτα] δευόμενος [ubi nunc e codd. ἐπιδαψιλευόμενος] τῷ ποτῷ, qua metaph. dicitur et βεβρεγμένος, et Plaut. verbo Irrigare utitur. [Eur. Alc. 184 : Πᾶν δὲ δέμνιον ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι· fr. Cress. ap. Athen. 14, p. 640, B : Πελάνῳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα. Xen. Cyr. 6, 2, 28 : Ὕδατι B δεδευμένου τὸν ἄρτον. Geopon. 7, 19, 2 : Τέφρας ὕδατι δεδευμένης, et alibi. Ap. Theophr. quum alibi, ut H. Pl. 9, 9, 1 et 3 nudus sit dat. ὄξει et οἴνῳ δ., 9, 11, 2 est ἐν οἴνῳ δεῦσαι. || Imperf. δεύεσαν, tanquam a δεύημι, Quintus 4, 511 : Οὔατα δ' ὠρθώσαντο καὶ ἄμπυκα δεύεσαν ἀφρῷ. || Imperfect. frequentat. δεύεσκον Hom. Od. H, 260 : Εἵματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύεσκον.]

[Δεύω. V. Δεύομαι in Δέω.]

[Δεφιδασταὶ, n. corr. in mon. Argol. ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 584, n. 1135. L. Dindorf.]

Δέφω, Excorio, Pelle nudo. [Δέφει, Masturbat, Manuturbat, Gl.] Pass. δέφεσθαι dicitur is, qui sibi ἀποδέρει τὸ αἰδοῖον, Pelle nudat penem, Aristoph. Eq. [24] : Ὁτίη τὸ δέρμα τῶν [del. artic.] δεφομένων ἀπέρχεται, i. e. τὸ δ. τ. ἀποδερομένων τὸ αἰδοῖον ὑποχωρεῖ ὄπισθεν, schol. Vide Δατισμός. [Ubi citat ejusd. Pac. 290 : Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος, ὃ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας. Adde ej. Eccl. 709. Δέφεται, Masturbat, Manuturbat. Δέφεσθαι, Mastuprari, Gl. Eubul. ap. Athen. 1, p. 25, C : Ἀλλ' οὐδεμίαν ἄλλην C ἑταίραν εἶδέ τις αὐτῶν, ἑαυτοὺς δ' ἔδεφον ἐνιαυτοὺς δέκα. Hesych. : Ξύομαι, δέφομαι. Hemst. Artemid. 1, 78 : Τὸν δεσπότην αὐτοῦ δέφειν ... ὑπὸ τοῦ δεσπότου δέφεσθαι.]

Δεχάμματος, ὁ, ἡ, Decem ἅμματα [Nodos] habens, ἄρκυς ap. Xenoph. [Cyneg. 2, 5.]

[Δεχεπτά. V. Δεκαεπτά.]

Δεχήμερος, ὁ, ἡ, Decem dies durans, Spatio decem dierum constans, ut ἐκεχειρία, σπονδαὶ, Suid. [ex Thucyd. 5, 26 et 32; 6, 7, et 10]; θυσία, Plato. [Polyb. 20, 9, 5; 10, 12 : Δεχημέρους ἀνοχάς. Pollux 1, 63 : Διελόντι δὲ εἰς τρία τὸν μῆνα τὸ τρίτον ἂν αὐτοῦ καλοῖτο δεχήμερον.]

[Δέγμα. V. Δέχομαι in fine.]

[Δέχνυμαι. V. Δέχομαι.]

Δέχομαι, ξομαι, γμαι, Capio, Excipio, Suscipio, Admitto. Hom. Il. E, 226 : Ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα Δέξαι· [conf. Z, 46 : Σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα. Et sim. A, 20, 112, Z, 46, Λ, 131, Ω, 137, 555.] Od. Ξ, 155 : Πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην, sub. εἵματα : Nequaquam acceD perim, si offeras. [Thucyd. 1, 76 : Ἀρχήν τε διδομένην ἐδεξάμεθα· 4, 21 : Διδομένης δὲ εἰρήνης ἀσμένως δέξεσθαι· 27 : Μετεμέλοντο τὰς σπονδὰς οὐ δεξάμενοι. Conf. 5, 21, 22, 25, 28, 30, 32, 35, 40, 42; 6, 10. Recte autem Ammon. p. 87 et Eran. Philo p. 170 : Λαβεῖν μέν ἐστι τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι, δέξασθαι δὲ τὸ διδόμενον ἐκ χειρός.] Δέχεσθαι χάριν, Accipere beneficium, Plut. Themist. [c. 28.] Dicitur et πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι : ut Virg., Accipe daque fidem. [Thucyd. 1, 37 : Διδοῦσι καὶ δεχομένοις τὰ δίκαια, ubi liber unus ex interpr. λαμβάνουσι· 5, 59 : Δίκας δοῦναι καὶ δέξασθαι ἴσας καὶ ὁμοίας. Hom. H. Merc. 312 : Δὸς δὲ δίκην καὶ δέξο παρὰ Ζηνὶ Κρονίωνι.] Et δέχομαι τὸν ὅρκον, Aristoph. [Ran. 590. Æsch. Sept. 796 : Πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε καὶ κλυδωνίου πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο, Aquam non admisit instar navis rimosæ. De pecunia Thucyd. 1, 96 : Καὶ Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχῆς οἳ ἐδέχοντο τὸν φόρον. Id. de copiis ab alio acceptis, 8, 109 : Δεξάμενος αὐτούς. De omine Herodot.

9, 91 : Δέχομαι τὸν οἰωνόν. Soph. El. 668 : Ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν. Hac signif. notandæ constr. primo c. ἐκ, Hom. H. Merc. 477 : Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τοι θυμὸς ἐπιθύει κιθαρίζειν, μέλπεο καὶ κιθάριζε καὶ ἀγλαΐας ἀλέγυνε, δέγμενος ἐξ ἐμέθεν· σὺ δέ μοι, φίλε, κῦδος ὄπαζε. Soph. OEd. T. 1106 : Δέξατ' ἔκ του Νυμφᾶν. Eur. Med. 924 : Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον; Cum παρὰ Il. T, 10 : Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο· Ω, 429 : Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον. Conf. H. Cer. 29, Hesiod. Op. 87, Soph. Aj. 661, Eur. Alc. 688 etc. Et addito dat. H. Bacch. 4 : Ὃν τρέφον ἠΰκόμοι νύμφαι, παρὰ πατρὸς ἄνακτος δεξάμεναι κόλποισι. Deinde c. gen. Il. A, 596 : Μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον· Ξ, 203 : Δεξάμενοι Ῥείης· Ω, 305 : Κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο. H. Apoll. 305 : Δεξαμένη χρυσοθρόνου ἔτρεφεν Ἥρης. Soph. OEd. T. 1163 : Ἐδεξάμην δέ του. Eur. Hipp. 89 : Ἆρ' ἄν τί μοι δέξαιο βουλεύσαντος εὖ; Tum c. dat., quod schema Siculum vocat Lesbonax p. 181, Il. B, 186 : Δέξατό οἱ σκῆπτρον· O, 88 : Θέμιστι δὲ δέκτο δέπας. Conf. P, 208, Od. O, 282, Π, 40, et quæ plurima collegit Porson. ad Hec. 539. Alia ratio gen. est Od. Ω, 327 : Ἐριφύλην, ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα, quod sch. interpr. κατὰ ἀνδρός.] || Excipio. Il. Σ, [331] : Ἐπεὶ οὐδέ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. [Conf. Od. P, 110.] Ubi observa præp., quæ tamen sæpe omittitur, ut [Hom. Il. Z, 483 : Ἡ δ' ἄρα μιν κηώδει δέξατο κόλπῳ. Conf. H. Bacch. 4,] Δέχομαί σε χώρᾳ, Eur. [Med. 713]; δέχεσθαι δόμοις, Apoll. Rh. [An 1, 210; 2, 653, ubi tamen Ὑπέδεκτο.] Sic [Thuc. 4, 103 : Δεξάμενοι αὐτὸν τῇ πόλει. Conf. 6, 50. Alia Valck. ad Hippol. v. 82.] Δέχεσθαι τῷ τείχει τοὺς στρατιώτας, Dem. At Thuc. 6, [44] diversos etiam ab his dat. junxit, Τῶν μὲν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ. [Id. 3, 28 : Τὴν στρατιὰν ἐς τὴν πόλιν δέχεσθαι· 6, 44 : Ὡς αὐτοὺς εἴσω οὐκ ἐδέχοντο.] Sæpe ponitur solus accus. personæ, ut δέχεσθαι ξένους, Xen. [OEc. 5, 8] : unde et ξενοδόχος. [Od. Ξ, 128 : Ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει, etc. Thuc. 1, 56 : Τούς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν καὶ τὸ λοιπὸν μὴ δέχεσθαι· 3, 9 : Τοὺς ἀφισταμένους οἱ δεξάμενοι· 13 : Ξυμμάχους δεξαμένους ἡμᾶς· 71 : Μηδετέρους δέχεσθαι ἀλλ' ἢ μιᾷ νηί. Conf. 4, 84, 118, 121, 123; 6, 34, 51, 52, 62, 74; 8, 17, 20.] Bud. δέχεσθαι interpr. Excipere et prosequi, Plut. [Sertor. c. 22] : Θυσίαις δ' αὐτὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ βωμοῖς ἐδέχοντο. E Xen. Cyrop. 4, [6, 2], δέχομαί σε ἱκέτην, Admitto te supplicem, Recipio. Greg. : Οὐδὲ τὸν Δαβὶδ δέχῃ μετανοοῦντα, Non admittis, Bud. Recipio in amicitiam et societatem, Thuc. 3. [V. supra cit. ll. Id. 1, 36 : Δεξάμενοι δὲ ἡμᾶς ἕξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶ ταῖς ὑμετέραις ἀγωνίζεσθαι· 39 : Διαφόρους ὄντας ἡμῖν δέχεσθαι σφᾶς. Et ib. 40 bis, 43. Id. 4, 66 : Δεξαμένους τοὺς φεύγοντας. Conf. ib. 70, 71, 74, 75. Item de re. Hom. Il. I, 333 : Δεξάμενος (κειμήλια) διὰ παῦρα δασάσκετο. Conf. P, 391, Od. N, 72, O, 130, etc. Thucyd. 2, 11 : Ἕπεσθ' ὅπῃ ἄν τις ἡγῆται, κόσμον καὶ φυλακὴν περὶ παντὸς ποιούμενοι καὶ τὰ παραγγελλόμενα ὀξέως δεχόμενοι· 89 : Ὑμεῖς δὲ εὔτακτοι παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες τὰ παραγγελλόμενα ὀξέως δέχεσθε. Similiter de nuncio id. 4, 122 : Οἱ δὲ τῷ Βρασίδᾳ ἀνήγγελλον τὴν ξυνθήκην, καὶ ἐδέξαντο πάντες οἱ ἐπὶ Θρᾴκης ξύμμαχοι Λακεδαιμονίων τὰ πεπραγμένα. Eur. Bacch. 1086 : Αἱ δ' ὠσὶν ἠχὴν οὐ σαφῶς δεδεγμέναι· Iph. T. 1496 : Μάλα γὰρ τερπνὴν ... φήμην ἀκοαῖσι δέδεγμαι· Rhes. 3 : Εἰ τευχοφόρων δέξαιτο νέων κληδόνα μύθων· Med. 175 : Μύθων τ' αὐδαθέντων δέξαιτ' ὀμφάν. || Excipere, i. e. Consequi, vert. Hom. Il. T, 290 : Ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί. Hesiod. Theog. 800 : Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἆθλος.] || Pro Admitto ponitur alia etiam signif., sc. eo sensu, quo dicimus nos admittere quæ approbamus. Thucyd. 1, [95] : Ἐδέξαντό τε τοὺς λόγους. [Conf. id. 2, 3; 4, 16; 5, 37, 60; 8, 49. Æsch. Ag. 1060 : Εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον.] Sic, Δέχομαί σου τὴν προθυμίαν καὶ ἀγαπῶ διαφερόντως, Plut. De Socr. genio. [Id. Mor. p. 420, C : Ὀρθῶς μοι δοκεῖ Θεόφραστος ἀποφήνασθαι· τί γὰρ κωλύει φωνὴν δέξασθαι σεμνὴν καὶ φιλοσοφωτάτην;] Greg. : Οὐ δέχῃ μετάνοιαν; Idem : Δεῖξόν μοι τὴν καθαρότητα, καὶ δέχομαί σου τὴν θρασύτητα. [Hom. Od. Υ, 271 : Καὶ χαλεπόν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον. H. Apoll.

A 274 : Σὺ δὲ φρένας ἀμφιγεγηθὼς δέξαι' ἱερὰ καλὰ περικτιόνων ἀνθρώπων. H. Cer. 29 : Δέγμενος ἱερὰ καλὰ παρὰ θνητῶν ἀνθρώπων. Æschin. C. Ctes. p. 69 St. : Μηδὲ δέξαιντο αὐτοῖς τὰ ἱερά (dii). Aristoph. Lys. 204 : Τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής. Soph. El. 443 : Εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ γέρα τάδ' οὑν τάφοισι δέξασθαι νέκυς. Ita sæpe δέξο precantes diis in Anthologia.] || At cum infin. exp. Volo : sicut et οὐ δέχομαι, Nolo. Isocr. : Οὔτε ταυτὰ τούτῳ δημηγορήσας, ἐδεξάμην ἂν ζῆν. Vide Bud. 892, 893. Plato Apol. Socr. [p. 41, A] : Ἢ αὖ Ὀρφεῖ ξυγγενέσθαι καὶ Μουσαίῳ, ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; quod quidam non male interpr. Quam magno redimeret? Cic. autem liberius, Quanti æstimatis, p. 2 Cic. Lex. Lat. dicunt Quid mereas vel merearis, aut mereri velis, in simili loquendi genere. Gall. *Je n'en prendrois pas dix escus :* vel, *Je n'en voudrois pas tenir dix escus.* Alicubi δέχομαι vertitur potius Non recuso : ut a Bud. in Greg. : Καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι. Item Patior, ab eod. in h. l. Ejusd. : Οὐ φέρει τὸν διωγμόν, οὐ δέχεται ἄοικον

B εἶναι καὶ ἀνέστιον. Item Sustineo, eo sensu, quo dicitur Sustineo hoc facere. Plato De rep. 10 : Πολλὰ δὲ ποιήσει, ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα. Greg. : Δέχεται υἱὸς ἀνθρώπου γενέσθαι. Dicitur pro eod. et καταδέχομαι. [Thucyd. 1, 143 : Οὐδεὶς ἂν δέξαιτο τῶν ξένων τὴν αὑτοῦ φεύγειν. Intellecto inf. ib. 144 : Εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι ἀνάγκη πολεμεῖν· ἢν δὲ ἑκούσιοι μᾶλλον δεχώμεθα, ἧσσον ἐγκεισομένους τοὺς ἐναντίους ἕξομεν. Xenoph. Hist. Gr. 5, 1, 14 : Δεξαίμην ἂν αὐτὸς μᾶλλον δύο ἡμέρας ἄσιτος ἢ ὑμᾶς μίαν γενέσθαι· Conv. 4, 12 : Τυφλὸς τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον δεξαίμην ἂν εἶναι. L. D. Schæf. ad Dionys. p. 365.] || Huic affinis est signif., qua sumitur pro Sustineo irruentem, ut Bud. interpr. Xen. Hell. 7, [5, 12] : Οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, ἀλλ' ἐγκλίνουσι. Sic autem et alibi sæpe utitur. Idem alibi interpr. δέχομαι, Sustineo, Resisto, Non cedo, affert ex eod. Xen. [Cyrop. 3, 2, 4] : Ὡς οἵ γε Ἀρμένιοι οὐ μὴ δέξωνται τοὺς πολεμίους. Et [ib.], Οἱ δὲ Ἀρμένιοι οὐκ ἐδέχοντο. Affert et e Luciano [Dial. mort. 27, 4] δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν pro Sustinere impetum.

C Possumus autem et hic v. Excipio retinere. Est autem Homerica et hæc signif., ut Il. [Δ, 107 : Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσι· Θ, 296 : Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω· O, 745 : Τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος ἔγχεϊ μακρῷ· Υ, 377 : Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο. E, 228 :] Ἠὲ σὺ τόν γε [τόνδε] δέδεξο· et [ib. 238] : Ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί· ubi Eust. docet δέχεσθαι esse ὑπαντῆσαι et ἀντιστῆναι. [Rectius Buttm. Gr. vol. 2, p. 106-7 statuit formas δέδεγμαι et δεδέξομαι solas unam ap. Hom. habere potestatem Exspectandi vel Excipiendi, sic ut δέδεγμαι s. δέγμαι (unde δέχαται infra notandum, et δέχθαι Eur. Rhes. 525 : Ὑμᾶς δὲ χρὴ βάντας προταινὶ τάξεων φρουρεῖν ἐγερτί, καὶ νεῶν κατάσκοπον δέχθαι Δόλωνα) sit loco præsentis. Quare Il. X, 340 : Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο, δῶρα τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, accipit de pretio redemptionis præstolando (et, ni fallor, Λ, 124 : Ἀντιμάχοιο, ὅς ῥα μάλιστα, χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα, οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ, de

D auro non, ut Heynio placuit, accepto, sed accipiendo, similiterque H. Apoll. 538 : Δέδεχθε δὲ φῦλ' ἀνθρώπων). Idem vero Buttm. falli mihi videtur, quum Δειδέχαται etc., de quibus partim in Δειδίσκεσθαι dictum partim infra in h. v. Δέχομαι dicetur, repetit a δείκνυμι tum propter δείκνυμαι sensu Excipiendi positum in ll. duobus Hom., de quibus dicam infra in forma Δέχνυμαι, tum propter verba δειδίσκεσθαι et δεικανᾶσθαι, ab recentt. epicis, ut dixi sub illis vv., præter consuetudinem Hom. Ostendendi signif. usurpata. Ceterum v. δ. notione Sustinendi utitur Thucyd. 4, 43 : Δεξαμένων δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐν χερσὶν ἦν πάλιν ἡ μάχη. Conf. ib. 55, 127; 7, 40. 4, 126 : Τὴν πρώτην ἔφοδον δεξαμένοις. Conf. 7, 44, 77; 8, 25, Eur. Heracl. 337. Xen. Hist. Gr. 7, 1, 31 : Ὀλίγοι μὲν τῶν πολεμίων δεξάμενοι εἰς δόρυ αὐτοὺς ἀπέθανον, Cominus. Referri eod. licet Hom. Il. Σ, 115, X, 365 : Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι.]

|| Expecto. Hom. Od. I, [513] cum fut. infin. : Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην Ἐνθάδ' ἐλεύ-

σεσθαι. [M, 230 : Ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι Σκύλλην πετραίην.] In prosa autem dicitur potius προσδέχομαι. Utitur et alibi cum alia constr. [Il. B, 794 : Δέγμενος ὁππότε... ἀφορμηθεῖεν· I, 191 : Δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν ἀείδων. Conf. Σ, 524, Od. Υ, 385. K, 62 : Δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς· Ψ, 273 : Ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι, Parata equitibus. Cum gen. Arat. Phæn. 927 : Δειδέχθαι... πνεύματος, Ventum exspectare.] Sunt certe qui δέχεσθαι vertant Expectare etiam in Xen. l. c. : Οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, et in similibus, atque adeo ipse etiam Bud. δέχεσθαι dicit esse Expectare, s. Sustinere irruentem, locum illum proferens; sed vereor ut satis Lat. Hoc quidem certe observare me memini, aliquot alia verba ap. Græcos utrumque signif. habere, sc. et Expectare, i. e. προσδέχεσθαι, et Sustinere irruentem s. impetum. Ex illis autem est μένειν. [Eur. Or. 1217 : Παρθένου δέχου πόδα, Exspecta adventum virginis.] || Δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, In se recipere, Præstaturum se promittere : sed in hac signif. dicitur potius ἀναδέχεσθαι : quod vide. [Simpl. δέχεσθαι hac signif. Paus. 3, 17, 9 : Τοῦτο τὸ ἄγος οὐκ ἐξεγένετο ἀποφυγεῖν Παυσανίᾳ, καθάρσια παντοῖα καὶ ἱκεσίας δεξαμένῳ Διὸς Φυξίου. Schæf. Polyb. 32, 14, 5 : Βουλομένου γὰρ τἀδελφοῦ μονομαχίας ἐπὶ τῷ πατρὶ ποιεῖν, οὐ δυναμένου δὲ δέξασθαι τὴν δαπάνην διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀναλισκομένων χρημάτων.]

|| Δέχεσθαι, Interpretari, eo sensu, quo dicitur Interpretari aliquid in bonam vel in malam partem, i. e. Accipere : unde et v. Accipio reddi potest metaph. sumto. Plato Dionysio : Σὺ δὲ ἀναγνοὺς αὐτὰ, ὅπῃ βούλῃ δέξασθαι, ταῦτα δέχου. Est et v. gramm. pro Intelligo; ut vulgo dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum. Plut. De def. orac. [p. 415, D] : Οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι τὴν γενεάν. Huc autem videtur posse referri, quod legitur ap. Soph. Aj. [68], Μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα· vertitur enim, Ne ponas calamitatis loco, Ne habeas pro calamitate. Ut si dicam Noli adventum vel præsentiam illius hominis in eam partem interpretari. [Dionys. De comp. verb. p. 156, 7=312 : Κῶλα δέ με δέξαι νυνὶ λέγειν οὐχ οἷς Ἀριστοφάνης... διεκόσμησε τὰς ᾠδάς. Strabo 13, p. 616 : Ἀφ' οὗ δέχονταί τινες εἰπεῖν τὸν Αἰσχύλον. Et al. ap. Schæf. ad schol. Apoll. Rh. 1, 1088. Ascr. Sch. Arist. Eq. 1148 : Οἱ μὲν κατ' εὐφημισμὸν ἐδέξαντο λέγεσθαι. Chœrob. Bekk. An. p. 1432 : Τινὲς μὲν τὰς τρίχας ἐδέξαντο σημαίνειν τὴν λέξιν. || Postremo δέχεσθαι dicuntur patrini baptizandos. Chron. Pasch. p. 613, 14 : Καὶ δεχθεὶς ὁ Τζάθιος παρὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἰουστίνου ἐφωτίσθη, καὶ χριστιανὸς γενόμενος... 619, 17 : Καί τινες ἐξ αὐτῶν φοβηθέντες προσῆλθον ἐξ ἀνάγκης τῷ χριστιανισμῷ, καὶ δεχθέντες ἐβαπτίσθησαν. Plura v. ap. Ducang. Τελείως δεχθῆναι dictum de iis qui absolutis quattuor pœnitentium stationibus ad S. cœnæ communionem admittuntur, illustravit Suicer.]

Δέχμενος, per sync. pro δεχόμενος, Hesychio προσδιαδεχόμενος [προσδεχ. recte Biel., ut est in Δέγμενος. Refertur ad Hom. Il. I, 191, ubi δέχμενος varietatem annotat schol. Similiter, teste schol., δεδεχμένος pro δεδεγμένος legebat Herodian. Il. Θ, 296. L. D.] : qui et Δέχμα [non δέχμα sed δέγμα inter Δέχεσθαι et Δέχθαι] affert pro νόμιμον, Legitimum et usu receptum. Sed hæc per γ etiam scribuntur. Δέχθαι, per sync. pro δεδέχθαι vel etiam δέχεσθαι. [Immo est ab aor. ἐδέγμην, quod latuit etiam gramm. subjecto Greg. Cor. p. 676. Imperat. Apoll. Rh. 4, 1554 : Δέχθε, φίλοι.] Ap. Hom. enim Il. A, [23, 377; H. Ven. 141] ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα exp. λαμβάνειν, Capere, Accipere. Δέχνυμαι, i. q. δέχομαι, Accipio. Epigr. : Δέχνυσο μαρτυρίην. Sic alibi quoque. [Parthen. ap. Chœrob. Bekk. An. p. 1383, b; Orph. Lith. 4, 692. A quo mihi forma tantum differre videtur Δείκνυμαι, quod ad δείκνυμι refert Buttm. Gr. vol. 2, p. 102, Hom. Il. I, 196 (coll. Od. Δ, 59) : Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· H. Apoll. 11 : Τῷ δ' ἄρα νέκταρ ἔδωκε πατὴρ δέπαϊ χρυσείῳ, δεικνύμενος φίλον υἱόν. Hesych. tamen etiam act. ponit hac signif. : Δεικνῦσι... δεξιοῦνται.] Δέγμενος, pro δεδεγμένος vel δεχόμενος, ut ἄργμενος, Etym. [p. 51, 44, ubi ἄρχμενος. Exx. Hom. v. supra.] Δείδεκτο, Ion. s. poet. pleon. τοῦ ι pro δέδεκτο. Item Δειδέχατο, Ion. itidem et poet. pro δεδεγμένοι ἦσαν, s. ἐδέχοντο [Hom. Il. X, 435 : Οἵ σε, θεὸν ὥς, δειδέχατ(ο). Quod schol. interpr. : Ὡς θεῷ σωτῆρί σοι ηὔχοντο. Od. H, 72 : Καὶ λαῶν, οἵ μίν ῥα θεὸν ὣς εἰσορόωντες δειδέχαται μύθοισιν, ὅτε στείχῃσ' ἀνὰ ἄστυ. Apoll. Rh. 1, 319 : Ἀκτὴν δ' ἵκανεν Παγασηΐδα, τῇ μιν ἑταῖροι δειδέχατο· 1180 : Τοὺς μὲν ἐυξείνως Μυσοὶ φιλότητι κιόντας δειδέχατο· 4, 995 : Λαοί τε θυηπολίῃσιν ἰόντας δ. ἀσπασίως], et ἐδεξιοῦντο, quorum exempla habes in Δειδίσκομαι. [Omissa redupl. Hom. Il. M, 147 : Ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότε, τώτ' ἐν ὄρεσσιν ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα. Δειδέχαται Callim. pro διαδέχεται dixisse mirum quidem, sed non dubium videtur. Steph. B. : Δειπνιάς, κώμη Θεσσαλίας... Καλλ. τετάρτῃ, Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δειδέχαται, ubi sunt var. δειδείχαται et δεδείχαται. Hesych. : Δειδέχαται, ἤσπασται, διαδέχεται.] Δέκτο, Ion. pro δέδεκτο s. ἐδέδεκτο [immo ab aor. ἐδέγμην], Il. B, [420. Conf. O, 88, Od. I, 353, H. Merc. 498] : Ὅγε δέκτο μὲν ἱρά. [Et imperat. δέξο Il. T, 10, H. Merc. 312, et sæpe in Anthol.] Δέκομαι, Ion. pro δέχομαι, Accipio, Recipio, ap. Herod. frequens, qui et pro Expecto usurpavit. [Ab eo perf. Δεδοκημένος, quod signif. Exspectantis dixerunt Hom. Il. O, 730 : Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' εἱστήκει δεδοκημένος, Hesiod. Sc. 214 : Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δ., εἶχε δὲ χερσὶν ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀπορρίψοντι ἐοικώς. Quicum perf. verbi δοκεῖν casu factum est ut forma congrueret, quemadmodum supra δείκνυμαι pro δέχνυμαι cum δείκνυμαι a δείκνυμι. Δεξιάσθω pro δεξάσθω tit. Delph. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 805, 11 : Μηδὲ δῶρα δεξιάσθω. Δέξασθαι s. δεχθῆναι et λέξασθαι s. λεχθῆναι confusa Diod. 3, 74; 4, 39, Callim. Lav. Min. 116. L. Dindorf.]

Δέψα, ἡ, Suidæ [et Zon. p. 482] βύρσα, Pellis, forsan ἡ δεδεψημένη.

Δεψέω, Subigo et emollio coriariorum more : unde δεψῆσαι, Hesychio μαλάξαι, Suidæ ἁπαλῦναι. Inde Βυρσοδέψης etiam et Σκυτοδέψης dicitur ὁ τὰς βύρσας καὶ τὰ σκύτη δεψῶν, Qui pelles et coria subigit emollitque, Coriarius. [Hom. Od. M, 48 : Ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων, κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, Ceram liquefaciens. Herodot. 4, 64 : Δέψει τῇσι χερσί (pellem humanam). Qui l. docet etiam præs. esse Δέψω, non δεψέω, quod velle videtur etiam Eust. Od. p. 1710, 19; 1880, 36. Male enim liber unus δεψεῖ.]

[Δέψιον, τὸ, Officina coriaria, fullonica, ap. Harmenop. 2, 4, 31. Ducang. App. Gloss. c. 55.]

[Δεψοποιός, ὁ, Zonaræ p. 478 βαφεύς, ἁπαλυντής, Tinctor, et q. d. Mitigator, Subactor. Prior interpretat. non huc pertinet, sed ad δευσοποιός. Vicissim in Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 477, B scribitur βυρσοδευτικῇ pro βυρσοδεψικῇ. L. Dind.]

[Δέω, ήσω (unde perisp. δεῶ fingebant gramm. : v. Arcad. p. 164, 10, Etym. M. p. 253, 37 et quæ dicemus in Ἐνδέω), δεδέηκα. Alia de formis vide infra.] Δεῖ, Oportet, imperf. ἔδει, Oportebat, fut. δεήσει, Oportebit, aor. ἐδέησε, Oportuit, infin. δεῖν, Oportere. [Hom. Il. I, 337 : Τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν Ἀργείους;] Isocr., ἃ δεῖ πράττειν. Plato Tim., δεῖν σκοπεῖν· alibi, διοικεῖν ἔδει. Dem. [p. 49] : Δεῖ τοίνυν ὑμᾶς μὴ βοηθείαις πολεμεῖν. [Thucyd. 1, 39 : Δοκεῖν δεῖ· 3, 95 : Ἔδει αὐτοὺς πανστρατιᾷ ἀπαντῆσαι. Conf. 4, 89; 6, 56; 7, 14, 48, 49. 5, 26 : Μέμνημαι προφερόμενον ὑπὸ πολλῶν ὅτι τρὶς ἐννέα ἔτη δέοι γενέσθαι αὐτόν (bellum). Et ib. 37, intellecto verbo : Εἴ τινα πρὸς ἄλλον δέοι (σπένδεσθαι). Licere potius quam Oportere vert. Aristophan. Lys. 1132 : Πόσους εἴποιμ' ἂν ἄλλους, εἴ με μηκύνειν δέοι. Similiter Soph. El. 339 : Εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.] Alicubi et cum præt. ut Idem, δεῖ μεμερίσθαι, δεῖ παρεστηναι, etc. Vide Bud. 1102, ubi et hoc exemplum affert cum præs. et cum præt. : Καὶ μᾶλλον εἵλοντο μεθ' ἡμῶν τῶν τότε στρατευσαμένων, εἴ τι δέοι, πάσχειν, ἢ χωρὶς ἡμῶν ἀκινδύνως σεσῶσθαι. Sed animadvertere debuit Bud. σεσῶσθαι jungi cum εἵλοντο, non cum δέοι. A Plat. cum adv. posit. jungitur, Epist. 7, [p. 328, B], Δεῖν πειρατέον εἶναι, ubi et vacare dici potest. [Demosth. p. 1399, 1 : Ἄξια τούτων ᾤοντο δεῖν προσήκειν ποιοῦντες ὀφθῆναι. Diodor. 14, 8 : Προσήκειν ἔφησε δεῖν οὐκ ἐφ' ἵππου θέοντος ἐκπηδᾶν· 17, 117 : Ἀναγκαῖον ἡγούμεθα

δεῖν μὴ παραλιπεῖν αὐτῶν τοὺς λόγους. V. Lobeck. ad Phryn. p. 753. L. D.] Apud Soph. Aj. [555] cum ὅπως, Δεῖ σ' ὅπως δείξῃς [δείξεις], pro δεῖ σε δεῖξαι. [Structuræ similiter conversæ ex. v. infra in Δέομαι. Ej. Philoct. 54 : Τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων, et Cratin. Athen. 9, p. 373, E : Δεῖ σ' ὅπως εὐσχημόνως ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους, contendit Erfurdt.] Alicubi δεῖ vertitur et Necesse est, ut Dem., δεήσειν ᾠήθη, Necesse futurum putavit. Sic δεῆσαν cum infin., Quum necesse fuisset, vel Quum oportuisset, aut oportuerit. [De quo infra in Δέον.] Itidem δεῆσον, Necesse futurum sit, aut Necesse futurum esset, Xen. Cyrop. [3, 2, 4 ; Anab. 5, 2, 12. Thucyd. 1, 44 : Ἵνα ἀσθενεστέροις οὖσιν, ἤν τι δέῃ, Κορινθίοις ... ἐς πόλεμον καθιστῶνται· 3, 22 : Παραβοηθεῖν, εἴ τι δέοι· 1, 68 : Νῦν δὲ τί δεῖ μακρηγορεῖν; 73 : Τὰ μὲν πάνυ παλαιὰ τί δεῖ λέγειν; 6, 31 : Κατ' ἀμφότερα, οὗ ἂν δέῃ, καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτυθεὶς· 41 : Ἣν ἄρα μηδὲν δεήσῃ· 96 : Ὅπως τῶν τε Ἐπιπολῶν εἴησαν φύλακες καὶ ἢν ἐς ἄλλο τι δέῃ, ταχὺ ξυνεστῶτες παραγίγνωνται. Conf. 8, 14, 43.] || A schol. Thuc. [4, 10 : Καὶ οὐκ ἐν γῇ στρατός ἐστιν ἐκ τοῦ ὁμοίου μείζων, ἀλλ' ἀπὸ νεῶν, αἷς πολλὰ τὰ καίρια δεῖ ἐν τῇ θαλάσσῃ ξυμβῆναι] annotatur δεῖ et pro εἴωθεν. [Gl. Convenit, Oportet.]

|| Δεῖ cum gen., Opus est, sicut Gallicum *Il faut*, et illam et hanc signif. habet; dicitur enim *Il faut faire cela*, Hoc facere oportet, δεῖ ποιεῖν τοῦτο· et *Il me faut cela*, Hoc mihi opus est. Sed et Lat. interdum Opus est, cum infin. Plato De rep. 2 : Πλειόνων δεῖ πολιτῶν ἐπὶ τὰς παρασκευάς. [Id. ib. 3, p. 389, D : Σωφροσύνης ἄρα οὐ δεήσει ἡμῖν τοῖς νεανίαις; Conf. 399, C. Thucyd. 1, 71 : Πρὸς πολλὰ δὲ ἀναγκαζομένοις ἰέναι πολλῆς καὶ τῆς ἐπιτεχνήσεως δεῖ. Conf. 3, 82. Id. 5, 55 : Οὐδὲν ἔτι αὐτῶν ἔδει· 79 : Αἰ δέ ποι στρατιᾶς δέῃ κοινᾶς· 6, 71 : Τά τε ἄλλα καὶ σῖτον καὶ ὅσων δέοι.] Xen. Cyrop. 1, [6, 9] : Πολλῶν σοι δεήσει, Multis tibi opus erit. Ibid. : Ὧν δεῖ ὑπάρχειν, μηδὲν ἡμᾶς ἐπιλείπει. Sic δεῆσον ap. Eund. [Comm. 2, 6, 29] : Ὁρῶ καί σοι τούτων δεῆσον, His tibi quoque opus fore video. [Æsch. Ag. 848 : Ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων. Et c. accus. Prom. 86 : Αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως. Xen. Comm. 4, 2, 10 : Γνωμονικοῦ γὰρ ἀνδρὸς καὶ τοῦτο δεῖ.] Eur. [Hipp. 23] autem cum dat. [immo acc.] personæ, rei etiam accus. junxit, Οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ· [Rhes. 837] : Μακροῦ λόγου δεῖ σε· [Suppl. 594] alia constr. : Ἓν δεῖ μόνον μοι. [Med. 565 : Σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ ;] Plato Reip. 5, [p. 459, B] genitivo inf. addidit : Ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων, Quam acribus nobis opus erit magistratibus et quam eximiis, Bud. [C. infin. item Thuc. 4, 4 : Τὸν πηλὸν, εἴ που δέοι χρῆσθαι, ἀγγείων ἀπορίᾳ ἐπὶ τοῦ νώτου ἔφερον. Et intellecto ib. 55 : Φρουρὰς διέπεμψαν, ὁπλιτῶν πλῆθος, ὡς ἑκασταχόσε ἔδει. Æsch. Prom. 870 : Μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς, ubi tamen non est aptus ex δεῖ inf., neque ib. 875 : Ταῦτα δεῖ μακροῦ χρόνου εἰπεῖν. Id. Eum. 94 : Καὶ καθευδουσῶν τί δεῖ; et alibi. Addito οὐδὲν ib. 829 : Ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ. Et sim., omisso inf., Soph. Œd. C. 28 : Ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἦ μάθω μολοῦσά ποι; ... Οἴομαι δὲ δεῖν οὐδέν.]

Δεῖ in aliis quibusdam loquendi formis junctum itidem gen., per Abest redditur : at vero Gallicum *Faut*, locum et in hac tertia signif. habet; nam πολλοῦ δεῖ Lat. quidem Multum abest, Gall. vero *Il s'en faut beaucoup*. Plato Apol. : Πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν· De rep. 6 : Ἀλλὰ μὴν, ἔφη, πολλοῦ γε δεῖ ἄτιμον εἶναι. Interdum autem in fine sententiæ ponitur, οὐ πολλοῦ γε δεῖ, vel πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Dem. [p. 326] : Οὐδέ γ' ἡττήθην ἐγὼ τοῖς λογισμοῖς Φιλίππου· πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Hæc autem verba πολλοῦ γε δεῖ ap. Plat. in fine sententiæ itidem posita Bud. p. 940 interpr. Minime. Et πολλοῦ cum δεῆσαι habente ἄν, ap. Plut. [Mor. p. 799, F] : Πολλοῦ δ' ἂν ἔτι καὶ Σπαρτιάτας δεῆσαι τὴν Στρατοκλέους ὕβριν ὑπομεῖναι, Multo minus Spartiatas æquanimiter fuisse laturos Stratoclis insolentiam. At de οὐδὲ πολλοῦ δεῖ pro Multum abest ut ita sit, vide Bud. 959. Sic dicitur τοῦ παντὸς δεῖ, quod Lucian. τῷ πολλοῦ δεῖ subjunxit : Ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ. Sic Gall., *Il s'en faut beaucoup, voire, il s'en faut tout*. Sic τοσούτου δεῖ, Tantum abest; μικροῦ δεῖ, Parum abest, itidem cum infin.; ut : Μικροῦ ἐδέησεν ἀνελεῖν τὴν πόλιν. Eod. autem modo Thuc. [2, 77] : Ἐδέησεν ἐλαχίστου αὐτοὺς διαφθεῖραι, Parum abfuit quin, etc. Sed interdum et alia constr.; nam Plato De rep. 2 adverbio positionis junxit : Πολλοῦ δεῖ γιγαντομαχίας μυθολογητέον αὐτοῖς, VV. LL. Lysias autem cum infin. quidem, sed habente nomin., non accus., more solito, 89 [p. 96, 1 St.] : Τοσούτου δὲ δεῖ ἢ λοιδορία, ἢ παροινία, ἢ ἄλλη τις διαφορὰ ἡμῖν γεγονέναι. [Plato Reip. 3, p. 395 : Κάμνουσαν δὲ ἢ ἐρῶσαν ἢ ὠδίνουσαν (γυναῖκα μιμεῖσθαι) πολλοῦ καὶ δεήσομεν.] || Sed observandum ap. Bud. 940, οὐδ' ὀλίγου δεῖ, redditum, Neque prope, hoc crimen ab illo, abest : vel Neque parum, inter hoc et illud, interest. Interdum est a δέω [quod v.], pro δέει s. δέε, ut Aristoph., Ὀπίσω τὼ χεῖρε δεῖ, Retro manus liga. Κἄδει pro καὶ ἔδει, Et Oportebat, Soph. [Phil. 286.]

Δέω, δεήσω, etiam dicitur personaliter in proxime præcedente signif., mutata tantum constr. : nam pro, Πολλοῦ δεῖ ταῦτά με ποιεῖν, dicitur, Πολλοῦ δέω ἐγὼ ταῦτα ποιεῖν, q. d. Multum absum hæc facere. Plato Apol. [p. 30, D] : Πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι. Sic : Ὀλίγου δέω δακρῦσαι, Parum abest, quin fleam. Idem : Ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Et cum fut. Plat. Apol. [p. 37, B] : Πολλοῦ δέω ἐμαυτόν γε ἀδικήσειν. Sic dicitur μικροῦ δέω, et ὀλίγου δέω, ut : Ὀλίγου δέω ἐπαινεῖσθαι, Lucian. : ubi observa infin. pass. et τοσούτου δέω, etc. [Theopomp. ap. Athen. 12, p. 517, F : Τοσούτου δέουσιν αἰσχρὸν ὑπολαμβάνειν, ὥστε καὶ λέγουσι... Hemst.] Verum invenitur et τοσοῦτον δέω, ut Phalar., quo dixit modo Synes., Μικρὸν ἐδέησαν· τοσούτῳ δέω, ut Isocr. [p. 222] : Τοσούτῳ [τοσούτου cod. Urbin.] δέεις οὕτω κεχρῆσθαι· Lucian. [De domo c. 15, ubi τοσούτου] : Τοσούτῳ δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι. Observa autem hic fut., sicut et in Plat. l. c. : at ap. Isocr. præt., sed hoc præt. sæpe signif. fut. habet. Invenitur etiam : Παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος, Isocr. [p. 367, B, ubi cod. Urbin. παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀκρ. ἀπ.] pro μικροῦ vel μικρὸν ἐδέησα. [Μικροῦ δεῖν, Paulo minus, Pœne, Gl. Æsch. Prom. 1006 : Εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς ἐγὼ Διὸς γνώμην φοβηθεὶς θηλύνους γενήσομαι καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ παντὸς δέω.] || Participio autem frequenter utuntur in numerando : ut [Thucyd. 2, 1 : Πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη· 5, 68 : Τετρακόσιοι καὶ δυοῖν δέοντες πεντήκοντα ἄνδρες· 7, 31 : Πέμπειν οὖν ἐκέλευον αὐτοὺς ναῦς, ὡς οὐχ ἱκανὰς οὔσας δυοῖν δεούσας εἴκοσι τὰς ἑαυτῶν πρὸς τὰς ἐκείνων πέντε καὶ εἴκοσι ναυμαχεῖν. Ubi libri pejores δεούσαις ... ταῖς. 53 : Δυοῖν δεούσας εἴκοσιν ἔλαβον· 8, 7 : Ἑνὸς δέον εἰκοστὸν ἔτος, iterum est var. δέοντος, et sim. ib. 17. Adde ib. 25, 102.] Dem., Ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκοσι, pro Anni duodeviginti, q. d. viginti quæ duobus deficiuntur. Qua interpr. apte mihi videor hoc loquendi genus ad verbum exprimere, quod fieri non potest retinendo voc. Abesse, quoniam dicendum non esset, Quæ absunt a duobus, sed potius A quibus absunt duo. Alioqui Lat. vertitur et aliis modis hæc sermonis formula δυοῖν δέοντα εἴκοσι : sc. Viginti, demtis duobus, vel Viginti, duobus minus : quod tamen parum usitatum est. Et Plut. : Δεούσας ὀλίγον ἀριθμῷ ὀκτακοσίων ἁρπάσας, Non multo pauciores octingentis. Dicitur autem et paulo aliter, sc. part. posito in gen. una cum nom., sed quod ab eo minime regatur, ut in illa altera phrasi; nam, cum dico ἔτη δυοῖν δέοντα, regitur δυοῖν a δέοντα : at si dicam Thuc. [4, 102, ubi est ἑνὸς δ.] : Δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει, non regitur ἑνὸς a δέοντος, sed ita ponitur, ut si dicam δεῖ ἓν pro Abest unum, vel Deest unum : ut sit ad verbum, Tricesimo anno, uno deficiente. [Id. 5, 16 : Ἔτει ἑνὸς δέοντι εἰκοστῷ. Conf. 8, 6.] Tale est ap. Dem. [p. 480, 6] : Πεντήκοντα μιᾶς δεούσης ἔλαβε τριήρεις. [Ap. Thuc. et Dem. receptum jam e libris melioribus δέοντι et δεούσας, ut credere fas sit ne Xenophontem quidem Hist. Gr. 1, 1, 5 scripsisse Ἀλκιβιάδης ἐπεισπλεῖ δυοῖν δεούσαιν εἴκοσι ναυσὶν, sed δεούσαις. Non ausim vero eripere hunc usum scriptoribus recentibus et minus elegantibus, velut Eusebio H. E. 4, 3 : Ἐφ' ὅλοις ἔτεσιν εἴκοσι ... μησὶν ἓξ δέουσι (coll. l. ejusd. Demonstr. ev. 8, p. 390, D : Ἔτη πεντεκαίδεκα ὀλίγων ἡμερῶν ἀποδεόντων, ubi

ne in genere quidem masc. post fem. ulla est offensio, et Longo 1, 7 : Δέκα ἐτῶν δυοῖν ἀποδεόντοιν), Iamblich. V. Pyth. 36, p. 265 : Αὐτὸν μὲν γὰρ Πυθαγόραν ἀφηγήσασθαι λέγεται ἑνὸς δέοντος ἔτη τεσσαράκοντα, Diog. L. 5, 27 : Πόλεων δυοῖν δεούσαιν ἑξήκοντα. Priscianus adeo 18, 24 ἑνὸς δέον (sic est in libris ejus) ap. Thucyd. pro ἑνὸς δέοντος dictum judicavit. Plutarchum vero, quem altera forma supra vidimus usum itemque Pelop. c. 9 : Πεντήκοντα δυοῖν δέοντες, Anton. c. 87 : Ἑνὸς δέοντα τεσσαράκοντα ἔτη, et alibi, minus certum videri potest scripsisse quod est in libris Pomp. c. 79 : Ἑξήκοντα μὲν ἑνὸς δέοντος βεβιωκὼς ἔτη. L. Dind.] || Opus habeo, Indigeo. Plato [Politic. p. 277, D] : Παραδείγματος, ὦ μακάριε, αὖ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε. Lucian. : Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα, Nulla re mihi opus erit; Nihil mihi deerit; servata constr. Gr., Nihil me deficiet.

Δέον, partic., Quum oporteat, oportuerit, deceat, decuerit, oporteret, sicut δεῆσον et δεῆσαν supra [Suid. : Δεῆσαν, χρείας γενομένης. Plut. Fab. Max. c. 9 : Κατὰ πόλιν τὸ βουλευτικὸν ἀναπληρῶσαι δεῆσαν, ἕτερον εἵλοντο δικτάτωρα. Conf. Lysand. c. 30], ea forma, qua ἐξὸν et alia; ut [Ὃ δέον ἀπαγαγεῖν οὐκ ἀπέπεμπον, Thucyd. 5, 52. Βουλεύεσθε ἤδη ὡς τῶν γ' ἐνθάδε μηδὲ τοῖς παροῦσιν αὐταρκούντων, ἀλλ' ἢ τούτους μεταπέμπειν δέον ἢ ἄλλην στρατιὰν μὴ ἐλάσσω ἐπιπέμπειν, id. 7, 15. Ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτούς, τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας, Aristoph. Nub. 989], Ἄρχειν βούλεται, δέον αὐτὸν ἄρχεσθαι. Aristot. Eth. 4 : Καὶ μᾶλλον ἀχθόμενος εἴ τι δέον μὴ ἀνάλωσεν, ἢ λυπούμενος εἰ μὴ δέον τι ἀνάλωσεν, Quum oporteret. Et μὴ δέον, Quum non oporteret, Bud. Alicubi exp. et aliter; ut, Δέον κατακλίνεσθαι, Quum tempus esset discumbendi : et δέον δ' ἤδη ἄρχεσθαι. Et οὐδὲν δέον pro Quum minime expediret, minime conferret commodumve esset, Bud. e Xen. [Cyrop. 4, 6, 3 : Ὁ δ' ἐμὸς παῖς βαλών, οὐδὲν δέον καταβάλλει τὴν ἄρκτον·] et Lucian. [Prom. 6, De imag. 13.] In isto autem l., Σοὶ λοιδοροῦνται οὐδὲν δέον, videtur οὐδὲν δέον potius exp. Quum minime deceat, vel æquum sit hoc facere. Ex Herod. autem affertur, Οὐδὲν δέον γέγονα, pro Incassum, Frustra. [Simpl. pro part. Thucyd. 6, 23 : Εἰδὼς πολλὰ μὲν ἡμᾶς δέον βουλεύσασθαι, ἔτι δὲ πλείω εὐτυχῆσαι.] || Et δέον pro δέον ἐστὶ, i. e. δεῖ, Oportet, ap. Philon. De mundo. [Chron. Pasch. p. 274, 14 : Δέον ἐν συντόμῳ μνημονεῦσαι. Tzetz. Hist. 6, 758 : Εἰς τὰς εὑρέσεις λέγει δὲ πῶς ἐφευρίσκειν δέον προοίμια. Mauric. Strat. 2, 4, p. 57 : Πρὸς ἐπὶ τούτοις τρία ἢ τέσσαρα βάνδα … δέον … ἀφορίζειν· 7, 1, p. 136 : Οἷον εἰ ὑπὲρ αὐτὸν τὸν ἵππον ἔχει ὁ ἐχθρός, δέον αὐτὸν τὰς βοσκὰς ἀφανίζειν. Conjungitur idem c. εἰμί. Eust. Il. p. 60, 43 : Ὅτι μὴ δῶρα παρὰ Χρύσου ἐγὼ ἔλαβον, δέον ὂν καὶ χάριτάς μοι ὁμολογεῖν. Serenus De sect. cyl. p. 27 ed. Hallei. : Κείσθω πάλιν ἡ καταγραφὴ τοῦ κώνου, καὶ ἐκβληθείσης τῆς ΓΒ ἐπὶ θάτερα, δέον ἔστω ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἀγαγεῖν ἐπίπεδα ποιοῦντα ὁμοίας ἐλλείψεις. Chœrob. Bekk. An. p. 1293 : Δέον ἐστὶν εἰπεῖν … Δέον ἐστὶν εἶναι. Polyb. 1, 30, 8 : Ἔμελλον διδάξειν τοὺς πολεμίους ὃ δέον ἦν πράττειν κατ' αὐτῶν· 2, 37, 5 : Δέον ἂν εἴη … ἐφάψασθαι. L. D.] || Δέον, nominis subst. naturam accipiens, Quod fieri oportet s. decet; Quod facto opus est, ut Bud. interpr. ap. Xen., τὸ δέον ποιεῖν, τὸ δέον ὑπηρετεῖν. Lucian. [Tim. c. 48] : Τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσειας. Et gen. τοῦ δέοντος cum compar., ut [Xenoph. Comm. 4, 3, 8] : Τοῦ δέοντος μᾶλλον, Magis quam deceat, quam par sit. Sic τοῦ δέοντος πλείους, Dem. Item plur. τὰ δέοντα, [Thucyd. 1, 22 : Περὶ τῶν ἀεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν. Et ib. 70, 138; 2, 43, 60; 4, 17; 5, 66.] Xen. : Τῶν τε δεόντων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τῶν μὴ δεόντων ἀπέχεσθαι· Idem : Ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν. Dicitur etiam τὰ δέοντα ποιεῖν, sicut et τὸ δέον ποιεῖν, Officio suo fungi. Sed ap. Isocr. [p. 32, A], Οὐδὲν τῶν δεόντων ποιοῦντες, Bud. interpr. Male rem gerentes. Jungitur autem δέον et cum variis præpp., ac tum varie redditur. Dicitur enim εἰς δέον pro Commode, Opportune : ut [Soph. Œd. T. 1416 : Ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε· Antig. 386 : Ὅδ' ἐκ δόμων ἄψορρος εἰς δέον περᾷ. Eur. Alc. 1101 : Τάχ' ἂν γὰρ ἐς δέον πέσοι χάρις. Conf. Herodot. 1, 119, 186], Ἐγένετο εἰς δέον ἡ παρασκευή, pro Opportune accidit. Et, Εἰς δέον ἐχρήσαντο, pro Commode et utiliter, Synes. [Herodot. 2, 173 : Εἰ γὰρ δὴ τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἴη, ἐκραγείη ἄν· ὥστε ἐς τὸ δέον οὐκ ἂν ἔχοιεν αὐτοῖσι χρῆσθαι.] Vide Bud. 1039. Idem alibi e Luciano [Contempl. c. 1] affert, Εἰς δέον ἐντετυχηκώς, pro Opportune; cui opp. ait εἰς οὐδὲν δέον, p. 66. Item, Εἰς οὐδὲν δέον χρῆσθαι interpr. Incommode uti. [Ἀναλίσκειν, Demosth. p. 36, 9.] Dicitur et εἰς τὸ δέον cum artic.; ut [Aristoph. Nub. 859 : Ὥσπερ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα. Quod Pericles dixerat εἰς τὸ δ. ἀνήλωσα. Conf. Hesych. in Δέονις.] Εἰς τὸ δέον παραγινόμεναι [ὧραι] ex Herod. [1, 32] affertur pro Ad tempus, Ad diem. Et ap. Hermog. : Εἰς τὸ δέον ἀναβεβλήσθω, In tempus opportunum rejiciatur, Bud. Nec enim adv. reddi potest hic εἰς τὸ δέον, sicut nec εἰς δέον sæpe. [Plato Reip. 10, p. 596, E : Καλῶς καὶ ἐς δέον ἔρχει τῷ λόγῳ.] Et ἐν δέοντι, pro Opportune, Commode, Loco et tempore, Apposite. [Aristoph. Pac. 272 : Κἂν δέοντι τῇ πόλει. Eur. Med. 1277 : Ἐν δέοντι γάρ, et alibi. Thucyd. 2, 89 : Οὔτε ἂν ἀποχωρήσειεν ἐν δέοντι πιεζόμενος. Herodot. 2, 159 : Καὶ ταύτῃσι ἐχρᾶτο ἐν τῷ δέοντι.] Unde et ἐν οὐ δέοντι pro Incommode, Importune. Dem. : Οὐκ ἐν δέοντι. Plut. [Cic. c. 12] : Οὐ μὴν ἐν δέοντι τὴν πολιτείαν οὐδὲ σὺν καιρῷ κινοῦντες· Apophth. : Οὐκ ἐν δέοντι χρῆσθαι τῷ δέοντι. Jungitur præterea παρὰ, ut παρὰ τὸ δέον pro Secus ac deceat, Præter officium. Plato Apol. [p. 32, A] : Παρὰ τὸ δέον [codd. δίκαιον] δείσας τὸν θάνατον. [Πλεῖον τοῦ δέοντος, Plussivetum. Πλέον τοῦ δέοντος, Plus justo. Ὑπὲρ τὸ δέον, Supra modum, Supra fas, Gl. Soph. Phil. 891 : Μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ ὀσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος. Polyb. 5, 87, 3 : Τῆς ἡσυχίας ὑπὲρ τὸ δέον οἰκεῖος.] || Δεῖν ponitur etiam interdum pro δέον, sicut δοκεῖν pro δοκοῦν, πλεῖν pro πλέον, Bud. 363. [Lysias p. 140 St. : Δειλίας δὲ (αὐτὸν ἁλῶναι) ὅτι δεῖν ἕκαστον μετὰ τῶν ὁπλιτῶν κινδυνεύειν, ὁ δ' ἱππεύειν εἵλετο, ubi tamen libri scripti omnes δεῖ. Δέον exhibuit Reisk. Nihil loco tam suspecto tribuendum censet Buttm. Gr. vol. 1, p. 510, nihilque idem testimoniis grammaticorum, collectis fere a Kœn. ad Greg. p. 140 (præter Niceph. fr. Lex. Gr. p. 418, Reg. prosod. p. 470), quorum unum repeto Apollonii De adv. Bekk. An. p. 542, 33 : Τὸ δεῖν ἐκ μετοχικοῦ τοῦ δέον συνῃρημένον Ἀττικώτερον, καθὸ καὶ τὸ πλέον πλεῖν φασιν, cum Hesychii gll. : Δεῖν, δέον. Τὸ δεῖν, τὸ δέον. Probabilior mihi opinio Kœnii hanc formam sæpe obliteratam esse. Alia contr. indicativi est ap. Hom. Il. Σ, 100 : Ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι, pro ἐδέησεν. Cui similis forma conjunctivi ap. Sophron. Athen. 7, p. 306, D : Ἁ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ὄκκα τινὸς δῆσθε, et δῇ Aristoph. Ran. 265 : Κἄν με δῇ δι' ἡμέρας, ubi libri pravi δεῖ. Eam formam revocandam videri locis Atticorum poetarum iis quibus vel δεῖ est loco conjunctivi, ut Plut. 216 : Ἐγὼ γάρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν, vel synizesis infertur comicis inusitata, ut ap. Philetærum Athen. 10, p. 416, F : Κἂν δέῃ, τροχάζω στάδια πλείω Σωτάδου, Menandrum Stobæi vol. 1, p. 336 Gaisf. : Ἂν δέῃ δὲ φείσασθαί τι τοῦ γήρως χάριν· eund. ap. Plut. Alex. c. 17 : Κἂν διελθεῖν δηλαδὴ διὰ θαλάσσης δέῃ τόπον τιν', οὗτος ἔσται μοι βατός, animadvertit G. D. ad l. Ran. Et quod attinet ad l. Pluti, Lex. Septemv. inter Δὴ et Δήγυρες scribit : « Δῇ pro δέῃ (sic), oporteat. Aristop. in Plut. κἂν δῇ μ' ὑποθανεῖν (sic), αὐτὸς διαπράξω ταῦτα, etsi me mori sit necesse. » Et δῇ est in ed. Wechelia a. 1540. Ap. Herodot. quum alibi sit δεῖ, ut 1, 179, δέει est 8, 61.]

Δέομαι etiam dicitur in signif., quam posteriore loco dedi act. voci, sc. pro Opus habeo, Indigeo. [Thucyd. 3, 84 : Εἴποτε ἄρα τις κινδυνεύσας τινὸς δεήσεται αὐτῶν· 7, 28 : Τῶν τε πάντων ὁμοίως ἐπακτῶν ἐδεῖτο ἡ πόλις. Sed 4, 21 : Ἐν τῷ τότε δεομένων τι μᾶλλον σπονδῶν, et 6, 20 : Οὔθ' ὑπηκόους ἀλλήλων οὔτε δεομένους μεταβολῆς, et 8, 48 : Ὁ Ἀλκιβιάδης, ὅπερ καὶ ἦν, οὐδὲν μᾶλλον ὀλιγαρχίας ἢ δημοκρατίας δεῖσθαι ἐδόκει αὐτῷ, vert. Desiderare, pariterque in ll. sim. infra cit.] Xen. Cyrop. 7, [5, 20] : Φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα ἡγήσατο δεῖσθαι. Aristoph. Vesp. [1426] : Δικῶν γὰρ οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων· Ran. [44] : Ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γάρ τι σου. [Similiter Thucyd. 8, 33 : Ἦ μὴν μὴ

ἐπιβοηθήσειν, ἤν τι δέωνται, et addito gen. ib. 37 : A Ἢν δέ τι δέωνται Λακεδαιμόνιοι ἢ οἱ ξύμμαχοι βασιλέως· 43 : Οὐδὲ τῆς τροφῆς ἐπὶ τούτοις δεῖσθαι οὐδέν.] Plut. Apophth. : Ἄνδρα ἔφη ζητεῖν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον ἢ χρήματα ἀνδρός. Apud Isocr. [p. 47, D], οἱ βίου δεόμενοι. Dicitur et δεόμενος sine adjectione pro Indigo s. Egeno : unde τοῖς δεομένοις ἐπαρκεῖν, ap. Eund. [p. 130, A ; add. Lysiam p. 913, 1] et Dem. [Thucyd. 6, 87 : Τῷ τε δεομένῳ καὶ ὑμῖν.] Sed δέομαι interdum jungitur et infin. Lysias : Ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν, Non opus habeo dicere; Latinius, Non necesse habeo. Andoc. p. 110 : Ὧν οὐδὲν δέομαι μεμνῆσθαι. Æschin. : Οὐδὲν δέομαι λέγειν. Lucian. : Οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. || Bud. autem οὐδὲν δέομαι cum infin. exp. etiam Nolo ap. Isocr. [Busir. p. 229, D=43 Bekk. : Εἰ μὲν γὰρ μηδὲν δέονται χρηστοὺς αὐτοὺς εἶναι. Sic Bekk. e cod. Urb. Ceteri μηδὲ βούλονται.] et Plat. [Rep. 2, p. 347, A : Οὐδὲν γάρ σε δέομαι ἀποκρύπτεσθαι.] Et sic ap. eund. Plat. De rep. 2 : Ὅσοι τι δέονται πρίασθαι, nonnulli interpr. Qui aliquid emere volunt : alii simpl. Qui sunt emturi aliquid. Ibid. : B Τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, Iis, qui sunt aliquid vendituri. Quæ tamen interprr. mihi non probantur. [Ib. 3, p. 392 : Τοῦτο ἔτι δέομαι σαφέστερον μαθεῖν. Et 413, A.] Δέομαι cum gen. rursum, Quæro, ut interpr. Bud. ap. Lucian. [Lapith. c. 30], ἀφορμῆς δεόμενος, Occasionem quærens : ap. Plut. [Anton. c. 6] : Πάλαι δεόμενος προφάσεως, Jam diu prætextum quærens. Idem Plut. Graccho : Αἰτίαν πάλαι δεομένοις δεδωκώς. Idem Bud. ap. Xen. Œc. [8, 10] : Σὺ δὲ, ὦ γύναι, τοῦ μὲν ταράχου τούτου μὴ δέοιο, interpr. Noli morari istam rerum confusionem. Rursum ap. Eund. δεόμενος cum infin. vertit Occasionem quærens, Πάλαι δεόμενος χρείας τινὸς ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτόν. [Æsch. Suppl. 358 : Μηδ' ἐξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων πόλει νεῖκος γένηται· τῶν γὰρ οὐ δεῖται πόλις. Imperson. Thucyd. 4, 69 : Κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην ἀπεσταύρουν, εἴπῃ δέοιτό τι. Cum dat. Soph. Œd. C. 570 : Ὥστε βραχέ' ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι. || Δεῖται c. inf. Oportet. Herodot. 4, 11 : Τὴν μὲν γὰρ δὴ τοῦ δήμου φέρειν γνώμην, ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἴη, μηδὲ πρὸς πολλοὺς C δεόμενον κινδυνεύειν, Populum censuisse fugiendum esse, neque oportere adversus plures periclitari. Pausan. 24, 29, 2 : Ἐδεῖτο γάρ οἱ πάντως γενέσθαι χρήματα, nisi ibi vert. Opus erat ei. Cum accus. Antiatt. Bekk. p. 88, 21 : Δεῖται ἀντὶ τοῦ δεῖ. Ἀπελθεῖν με δεῖται. Non impers. Mauric. Strat. 4, 5, p. 118 : Δέεται κατὰ δεκαρχίαν ἢ πενταρχίαν τάσσεσθαι (ἡ δύναμις). Petrus patr. p. 125, 11 Nieb. : Καὶ περὶ τούτων μηνῦσαι δέομαι τῷ αὐτοκράτορι, Referre debeo ad imp. L. D.]

Δέομαι, Rogo, Precor; existimo autem ortam esse hanc signif., sicut et proxime præcedentem, e prima : quia qui re aliqua indiget, quærit rationes quibus sibi subveniat, idemque rogat et precatur; ut, Δέομαί σου πέμψαι, Δέομαί σου τοῦτο, quo loquendi genere utitur Dem. C. Mid. Sic Andoc. : Δεήσομαι ὑμῶν δίκαια καὶ ὑμῖν ῥᾴδια χαρίζεσθαι. Dem. pro δίκαια dixit δικαίαν δέησιν, Δέομαι δ' ὑμῶν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, δικαίαν δέησιν, ἐξ ἴσου ἡμῶν ἀμφοτέρων ἀκοῦσαι. [Isæus p. 78, 24 : Ὁσιωτάτην δέησιν δεόμενος.] Sic Æsch. C. Ctes. : Δεήσομαι ὑμῶν μετρίαν δέησιν. [Id. De f. leg. D p. 33, 41 : Ἐμοῦ δὲ δέησίν τινα ἰσχυρὰν ἐδεήθη, μὴ παραλιπεῖν ἀλλ' εἰπεῖν κ. τ. λ. Aristoph. Ach. 1059 : Τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα.] Frequenter autem cum infin., ut Dem. l. c., sed non præfixo itidem accus., ut, Δέομαί σου πέμψαι, Thuc. [An 6, 8 : Ἃς ἔμελλον δεήσεσθαι πέμπειν. Ceterum id. 1, 25 : Δεόμενοι μὴ σφᾶς περιορᾶν ... Ταῦτα δὲ ἱκέται καθεζόμενοι ἐς τὸ Ἡραῖον ἐδέοντο. Conf. ib. 32, 75; 3, 92; 4, 2, 57; 5, 32, 39, 46, 50, 61, 82; 6, 19, ubi conjungitur, ut sæpe, c. ἱκετεύειν, et ib. 33, 78, 86, 88. 7, 32 : Καθάπερ ἐδέοντο οἱ Ἀθηναῖοι. Et 63 : Τοῖς δὲ ναύταις παραινῶ, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τῷδε καὶ δέομαι μὴ ἐκπεπλῆχθαι.] Et rursum Dem. [p. 894] : Ἐδεῖτό μου συνευπορῆσαι αὐτῷ τριάκοντα μνᾶς. Sed exp. etiam Imploro, junctum interdum gen. personæ, interdum rei, ut Thuc. [1, 136], Ἀθηναίων δεομένῳ, Athenienses imploranti. Alibi [Thucyd. 6, 12, ubi est δεομένων], ἐπικουρίας δεησομένους, Opem imploraturos, vel auxilium. Sic autem et in illo altero l., Athenienses imploranti, signif.

A Atheniensium opem. [3, 10 : Ξυμμαχίας δεόμενοι. Et ib. 55; 5, 37; 6, 13. Insolentius id. 5, 36 : Τὸ μέντοι Πάνακτον ἐδέοντο Βοιωτοὺς ὅπως παραδῶσι (al. παραδώσουσι) Λακεδαιμονίοις. Cujus structuræ novitate confusus schol. eo confugit ut hanc ejus poneret explicationem : Τὸ μὲν Πάνακτον ἐδέοντο Βοιωτοὺς οὕτω ποιῆσαι ὅπως π. Λ. Erat vero explicanda ita ut supra illud δεῖ σ' ὅπως. C. πρὸς Act. Apost. 8, 24 : Δεήθητε ὑμεῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν κύριον· Psalm. 29, 9 : Πρὸς σὲ, κύριε, κεκράξομαι, καὶ πρὸς τὸν θεόν μου δεηθήσομαι, ubi not. forma fut. pass. qua constanter utuntur V. T. intt. Gr. (Ejusd. ex. ex Antiatt. v. paullo post. Plut. Coriol. c. 31, Πρεσβείαν τοῦ Μαρκίου δεηθησομένην nonnulli pro δεησομένην. Omnes Mor. p. 213, C : Μηδὲν ἀνδρείας δεηθήσεσθαι, in Apophth. libello Pseudoplutarcheo.) Ib. 63, 1 : Εἰσάκουσον ὁ θεὸς τῆς προσευχῆς μου ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σέ. C. περὶ Luc. 22, 32 : Ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ. || Forma Ion. δέεται, δέεσθαι, quæ frequentata est recentioribus, sæpe etiam Atticis infertur ab librariis, ut Xenophonti, B de qua falli Buttm. Gr. vol 2, p. 108, quum defensam arbitratur ab Antiatt. Bekk. p. 94 : Ἐδέετο ἀντὶ τοῦ ἐδεῖτο, παρεκάλει, ostendit schol. Thucyd. 1, 68 : Κυρίως παρακαλεῖν ἐστιν ἢ τὸ καλεῖν ἢ τὸ προτρέπεσθαι· ἄκυρον γὰρ τὸ δέεσθαι. Is enim docet de signif. potius verbi quam de forma loqui grammaticum. Utitur eadem Apollon. De adv. Bekk. An. p. 540, 27 : Δέεται τοῦ περιπάτου, et alii multi recentiorum vel sua vel librariorum culpa. Fut. Δεούμεθα pro δεηθησόμεθα ex Epicharmo affert Antiatt. Bekk. p. 90, 3. L. Dind.]

Δεύομαι, poet. pro δέομαι, Egeo. [Hom. Il. N, 786, Od. Ψ, 128 : Οὐδέ τί φημι ἀλκῆς δευήσεσθαι·] Od. Ξ, 510 : Τῷ οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τευ ἄλλου Ὧν κ. τ. λ. Il. A, [602] et alibi, Οὐδ' ἔτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης· H, [73] : Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ. [Il. Υ, 121 : Μηδέ τι θυμοῦ δευέσθω, quod est i. q. ἐν θυμῷ. Quintus 4, 435 : Ἥβης ἀρχόμενον πολυγηθέος, ὁππότε φῶτες θαρσαλέοι τελέθουσιν, ὅτ' οὐκέτι δεύεται ἦτορ. Eur. Tro. 275 : Ἐγὼ δὲ τῷ πρόσπολος, ἁ τριτοβάμονος χερὶ δευομένα βάκτρου γεραιῷ κάρᾳ;] || Exp. et C Privor ap. Eund., ut cum mortuos esse dicit [Il. Γ, 294] θυμοῦ δευομένους. Sed et Inferiorem esse alicubi : ut Ψ, [484] : Ἄλλα τε πάντα Δεύεαι Ἀργείων. [Et c. gen. rei, Il. N, 310 : Ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι οὕτω δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιούς· P, 142 : Ἕκτορ ... μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο, ubi vert. Inferiorem esse bello, pugna. V. Heyn.] Sed ex Apoll. Rh. [2, 974] affertur δεύεσθαι τετράκις εἰς ἑκατὸν, pro Centum esse, demtis quatuor. Δευοίατο, Ion. pro δεύοιντο, h. e. ἐπιδέοιντο, ἐπιδεεῖς γένοιντο, Hom. [Il. B, 128, E, 202. || Act. Od. I, 483 : Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι. Quem v. tamen veterum quidam damnarunt, ut repetitum e 540 : Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο τυτθὸν, ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι, Propemodum contingebat summum gubernaculum. (Qui l. adhiberi potuerat Alciphroni 3, 5, Ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν dicenti, et similiter paullo post.) Hesych. : Ἔδευες, ἔλιπες, ubi tamen ἐδεύετο conj. Heinsius.]

Δέω, ήσω, ηκα, et εκα, Ligo, Alligo, Vincio. Plut. [Rom. c. 16] : Δῆσαι Λατῖνοι πάλαι μὲν λιγάρε, νῦν δὲ D ἀλλιγάρε καλοῦσι. [Hom. Od. Θ, 352 : Πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι;] Il. Φ, [30] : Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι· [Herodot. 4, 69 : Χέρας ὀπίσσω δήσαντες·] B, [44], et alibi : Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Thuc. 3, [104] : Ἁλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον. [Soph. Aj. 108 : Δεθεὶς πρὸς κίονα. C. gen. Diod. 3, 21, a Wakef. cit. : Δήσας τῆς οὐρᾶς (bestiam). C. dat. Aristoph. Eq. 367 : Οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ· 1049 : Δῆσαί σ' ἐκέλευε πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ. Quanquam utroque l. præp. ἐν inserendam censet Elmsl. ad Ach. 343, quod fort. usitatius. Aristot. Rhet. 3, 10 : Ὑπὸ τῆς τύχης ἐν πεντεσυρίγγῳ νόσῳ δεδεμένον. Aristoph. Ran. 619 : Ἐν κλίμακι δήσας. Non dissimilis tamen phrasis in lege Solonis ap. Plut. Sol. c. 24 : Κύνα δακόντα παραδοῦναι κελεύει κλοιῷ τετραπήχει δεδεμένον· Xenoph. H. Gr. 2, 4, 41 : Ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κύνας κλοιῷ δήσαντες παραδιδόασι, locisque Hom. supra cit. Eur. Cycl. 234 : Δήσαντες δέ σε κλῳῷ τριπήχει. Soph. Aj. 240 : Τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω κίονι δήσας. Apoll. Rh. 4, 244 : Πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν Παφλαγόνων

ἀκταῖσι. C. ἐν Hom. quum alibi tum Il. E, 386 : Ὅτε μιν ... δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ. Duplici struct. K, 475 : Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο. Et c. ἐξ etiam Herodot. 4, 72 : Ἐκ πασσάλων δέουσι.] Dicitur 2 sing. δέεις, sicut in tertia δέει, potius quam δεῖς et δεῖ. Utitur autem τῷ δέει Them. [Plurima dialysis exx. e scriptoribus non Atticis collecta v. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 221.] Invenitur tamen δεῖν in infin. ap. [Hom. H. Bacch. 12 : Δεσμοῖς ἔθελον δεῖν ἀργαλέοισι·] Plat. Crat. : Τὸ δὲ ἅπτειν καὶ δεῖν ταυτόν ἐστι. Et in pass. quoque δοῦμαι, unde περιδουμένους, Aristot., περιδούμεθα, Plato. [Sic semper Attici. Aristoph. Lys. 434 : Κώπίσω τὼ χεῖρε δεῖ, imperativo. Mœris p. 130 : Δοῦσιν Ἀττικῶς, δεσμεύουσιν Ἑλληνικῶς. Hesych. : Δοῦσι, δεσμεύουσι. Cujus gl. dittographia videtur quæ præcedit : Δοὺς, δεσμευθείς. Poll. 8, 71 : Δεῖν ... Δείναρχος δὲ καὶ δοῦσαν τὴν δεσμεύουσαν. || Improprie Polyb. 2, 10, 4 : Τρώσαντα καὶ δεθέντα κατὰ τὰς ἐμβολὰς, Inhærentes et impeditæ hostilibus naves. || Med. signif. transitiva Hom. Il. Σ, 553 : Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο (quod Hesiod. Sc. 291 activo dicit ἐν ἐ. δέον). Conf. l. supra cit. ex B (eique similes ap. Hom., quorum unum addo et propter formam et propter structuram notabilem, Il. Ω, 15 : Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν, Trahendum alligavit). Sic capiendum videtur Od. Ω, 228 : Περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων. Apoll. Rh. 2, 1013 : Αὐτοὶ μὲν στενάχουσιν ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες κράατα δησάμενοι. Hesych. : Δεόμενοι, δεσμοῦντες.] || Vincio, In vincula conjicio, ut [Æsch. Prom. 15 : Συγγενῆ θεὸν δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ· Eum. 641 : Αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον·] Dem. [p. 733, 12] : Δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα. Thuc. 8 : Καὶ ἄλλους ἔδησαν· 1, [30, et ib. 29, 55; 3, 28] : Κορινθίους δὲ δήσαντες εἶχον. Et δεδήσεται, Vincietur, In vincula conjicietur, Bud. e Xen. [Cyr. 4, 3, 4, (18).] Utitur hoc δεδήσεται et Plato De rep. 2, [p. 361 extr. Mœris p. 123 : Δεδήσεται Ἀττικῶς, δεθήσεται Ἑλληνικῶς. Cujus fiducia Piers. δεδήσεται scrib. conjicit ap. Demosth. p. 759, 23 et 27, ubi bis est δεθήσεται summo librorum consensu. Id. prioris formæ exx. recentiorum plura indicavit.] Lucian, [Prom. c. 3] : Φῂς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι. [Demosth. p. 721, 1 : Δεδέσθω ἕως ἂν ἐκτίσῃ, et alibi sæpissime.] Herodot. autem ἐς πέδας addidit [5, 77], Δήσαντες ἐς πέδας. || Δῆσαι cum gen. ap. Hom. [Od. Δ, 380 : Ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου,] pro κωλῦσαι. Vide Eust. [De magicis defixionibus usurpatum explicat Jacobs. Anth. Pal. 11, 138. Improprie Eur. Hipp. 161 : Λύπᾳ δ' ὑπὲρ παθέων εὐναία δέδεται ψυχά (Phædræ). Ubi sunt varietates εὐναίᾳ et ψυχᾷ vel ψυχάν. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 36, 15 : Δέδεται ἡ ψυχὴ ὑπ' ὀδύνης, ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀπορούντων διὰ λύπην. Apoll. Rh. 1, 273 : Τῇ δέ τ' ὀδυρομένῃ δέδεται κέαρ ἔνδοθεν ἄτῃ, Οὐδ' ἔχει ἐκφλῦξαι τόσσον γόον, ὅσσον ὀρεχθεῖ· Theognis 178 : Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται. Pind. Pyth. 3, 54 : Ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται· Nem. 11, 45 : Δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ ἐλπίδι γυῖα· ap. schol. Ol. 8, 92 : Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται. Sed ap. Malal. p. 460, 12 : Δέησις κατεπέμφθη παρὰ τῶν ἀπομεινάντων ἐν αἰχμαλωσίᾳ ... ὡς πικραῖς τιμωρίαις δεδέσθαι αὐτοὺς, videtur proprie dici de nexis. Nisi forte leg. δεδόσθαι, ut sæpe dicitur τιμωρίαις ἐκδίδοσθαι, παραδίδοσθαι. L. Dindorf.]

Δεδέαται, Ion. pro δέδενται [ἐδεδέατο Herodot. 1, 66; 3, 143; 5, 77] ; δέδεμαι pro δέδεσμαι. [Hom. Il. E, 387 : Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας. Conf. Od. O, 232. Il. Ψ, 886 : Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πὰρ πόδα, τῇ δέδετ' ὄρνις. Et pl. δέδεντο K, 475, Od. I, 443, K, 92. Thucyd. 4, 47 : Δεδεμένους πρὸς ἀλλήλους. Conf. 6, 60. Apollod. Poliorc. p. 21 : Δεδεμένοι ἀπὸ τοῦ πυθμένος. Et nude p. 10 : Οὗ τὰ μὲν σιαγόνια ἔσονται μελέϊνα δεδεμένα λεπίσι. Opt. δεδοίμην, δεδοῖο memorat Arcad. p. 172, 6; Theodos. vero Bekk. An. p. 1033, 18 : Δέδημαι, δεδήμην. Recte. Hesych. : Δεδῆσθε (scr. δεδῆσθε), δεδεμένοι εἴητε. Nihil huc pertinere videtur mutila Zonaræ gl. p. 486 : Δεδοίην. Multo rarior usus perf. act. Demosth. p. 764, 18 : Οὓς δέδεκε τὰ δικαστήρια, ubi est var. δέδηκε, eademque ap. Æschin. F. L. p. 46 St. Diog. L. 9, 53 : Ξύλα δεδεκώς.] Δῇ pro δέῃ.

Δοῦσα, particip. fem. interdum quidem præs. a δέω, Ligo, interdum aor. 2, a δίδωμι, Do. [V. supra.]

[Δέω, Invenio. Hesych. : Δεῖν, εὑρίσκειν. Etym. M. p. 263, 46 : Δήεις, ὅ ἐστιν εὑρήσεις· γίνεται δὲ παρὰ τὸ δέω, τὸ σημαῖνον τὸ εὑρίσκω, δήω. Id. 264, 17 : Ἢ ὅτι πρῶτον (nominis Δῆλος) ἐστὶ τὸ δέω τὸ σημαῖνον τὸ εὑρίσκω, οὗ μέμνηται Ἀλκαῖος, Ἐγὼ μὲν κ' οὐ δέω ταῦτα μαρτυρεῦντας. L. Dindorf.]

[Δέων, οντος, ὁ, Dropionis, regis Pæonum, pater, sec. Pausan. 10, 13, 1, ubi Δρωπίων Δέοντος Schneid. mutabat in Δρ. Αὐτολέοντος. Δέων Ætolus est in monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 748, 9. L. Dind.]

Δή, Sane, Profecto, Equidem. In carm. non solum postponitur, sed et præponitur : at in prosa postponitur duntaxat, quantum quidem meminisse possum. Demosth. Olynth. 1, [p. 15] : Δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδέν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων, Opus certe est pecuniis. Ib. [p. 11] : Οὐ δεῖ δὴ τοιοῦτον παραπεπτωκότα καιρὸν ἀφεῖναι. In VV. LL. μεμνήσομαι δή, Meminero sane. [Potestatis confirmativæ, quæ propria est particulæ, pauca his adjiciam exx. Hom. Il. A, 266 : Κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν. Conf. Z, 185. Γ, 457 : Νίκη μὲν δὴ φαίνετ' ἀρηϊφίλου Μενελάου· A, 286 : Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες. Æsch. Pers. 433 : Αἰαῖ, κακῶν δὴ πέλαγος ἔρρωγεν μέγα· 1013 : Δυσπόλεμον δὴ γένος τὸ Περσῶν· 1070 : Ἰὼ δὴ κατ' ἄστυ· Cho. 1052 : Ἄναξ Ἄπολλον, αἵδε πληθύουσι δή. Soph. Aj. 278 : Ξύμφημι δή σοι. L. D.] || Quidem, vide in Cic. Lex. 130. Interdum præfigitur particulæ ποῦ, itidem signif. Profecto, Utique, Nimirum, ut, Μέμνησθε γὰρ δή που, Dem. [De Δήπου iterum HSt. :] Δήπου, vel Δή που disjunctim, Utique, Nimirum, Certe : Πολὺ δήπου σεμνότερον, Atqui multo pulcrius. Et οὐδεὶς δήπου, Dem. [p. 232, 6.] Et δήπουγε, Idem. Aliquando est ἀπορητικόν, significans, Nunquid. Et Οὐ δήπου, nisi malis scribere Οὐδήπου, Non utique, Neutiquam, Plato De rep. 1, [p. 345, D] : Οὐ δήπου ἄλλου του μέλει τῇ ποιμενικῇ, Arti pastorali nihil utique aliud curæ est. In interrogatione vero reddes Nunquid, Annon. Pro Nunquid Xen. [Comm. 2, 3, 1] : Οὐ δήπου καὶ σὺ εἶ τῶν τοιούτων, οἳ χρησιμώτερον νομίζουσι χρήματα ἢ ἀδελφόν; [Non tam Nunquid ibi reddam οὐ δήπου, quam tali quodam modo : Tu quidem nimirum, Tu quidem certe, non es e numero eorum etc., Spero, opinor, te quidem certe non esse. Schweigh. Hom. Il. Ω, 736 : Ἤ τις Ἀχαιῶν ... ᾧ δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ ἢ πατέρ' ἠὲ καὶ υἱόν· ubi si accurate utriusque vim part. exprimere velis, dicendum, Scilicet cujus forte fratrem ... peremit. Æsch. Prom. 1064 : Οὐ γὰρ δήπου τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος. Demosth. p. 229, 23 : Οὐ γὰρ δήπου Κηφισοφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμὲ ... Plut. Coriol. c. 16 : Οὐ γὰρ χάριν γε δήπου φήσουσιν ἀπολαμβάνειν. Dion. Cass. 56, 7 : Οὐ γὰρ δὴ δήπου μοναυλίᾳ χαίρετε, accedo Reimaro δὴ expungenti. Charito 7, 1 : Οὐ δήπου γὰρ καὶ αὐτὴ στρατεύεται. Qui videtur alienus ab antiquioribus ordo particc. (Alio rursus ordine Apoll. Rh. 1, 996 : Δὴ γάρ που κἀκεῖνα θεὰ τρέφεν αἰνὰ πέλωρα· 4, 197 : Δὴ γάρ που μάλ' ὀΐομαι εἴσιν ἐρύξων.) Soph. Œd. T. 1042 : Τίς οὗτος; — Τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο. Thucyd. 1, 121 : Καὶ ὅταν τὴν ἐπιστήμην εἰς τὸ ἴσον καταστήσωμεν, τῇ γε εὐψυχίᾳ δήπου περιεσόμεθα· 4, 92 : Καί εἰσι δήπου πολέμιοι. Aristoph. Pl. 491 : Φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γνῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως, ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν ἐστὶ δίκαιον, τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους τούτων τἀναντία δήπου· 582 : Ὁ Ζεὺς δήπου πένεται· 549 : Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν· 587 : Οὐκοῦν τούτῳ δήπου δηλοῖ τιμῶν τὸν πλοῦτον ἐκεῖνος. Et interrogative Soph. Trach. 418 : Τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας εἰς δόμους, κάτοισθα δήπου; Antig. 381 : Οὐ δήπου σέ γ' ἀπιστοῦσαν ... ἄγουσι; Aristoph. Ran. 526 : Τί δ' ἐστιν; Οὐ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ ἅ 'δωκας αὐτός; Eq. 900 : Οὐ γὰρ τόθ' ὑμεῖς βδεόμενοι δήπου 'γένεσθε πυρροί; Pl. 261 : Οὔκουν πάλαι δήπου λέγω; Οὐ δή ... που Soph. Œd. T. 1472 : Οὐ δὴ κλύω που ...; || Τοπικόν, adv. loci, significans Alicubi, facit Eust. Od. A, 161, p. 1407, 9, in hoc versu : Ἀνέρος οὗ δήπου λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. Sed ibi rectius scribitur οὗ δή που, δὴ ad οὗ relato, ut in l. Il. Ω, 736 supra cit. Πού δὴ pro Alicubi dixit Tzetz. Exeg.

Il. p. 57, 27 : Δαιμόνων, ὥς που δὴ εὗρον, ἀπελατήριος. L. Dind.] Pro eod. ponitur et δήπουθεν. Vide Bud. 928. In carm. pro δή που dicitur δή ῥα [Hesiod. Op. 563, Th. 883, Sc. 340, et Hom. Il. infra in Δὴ post relativa citandis], et ἦ δή [vel sec. quosdam ἤ δη : v. quæ de enclisi particulæ in fine dicentur] : Il. A, [518] : Ἦ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτ' ἔμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ. [Conf. ib. 573. B, 272 : Ὢ πόποι, ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν. Conf. 337. Et ἦ ... δὴ B, 798 : Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν· E, 422 : Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιιάδων ἀνιεῖσα Τρωσὶν ἅμ' ἑσπέσθαι· Z, 255 : Ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν. Hesiod. Sc. 103 : Ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε τιμᾷ σὴν κεφαλήν. Æsch. Cho. 742 : Ἦ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον· Eum. 106 : Ἦ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε· 144 : Ἦ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ. Soph. El. 385 : Ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; Phil. 565 : Ἦ ταῦτα δὴ Φοῖνιξ τε χοἰ ξυνναυβάται ... δρῶσιν; L. Dindorf.]

Δή πῃ e Plat. De LL. pro Utique, Igitur.

Δήποθεν, in VV. LL. Undecunque. [Sec. Hesych. λέξις συναπτική, ut δήπου, Conjunctio. Æsch. Cho. 632 : Γοᾶται δὲ δήποθεν κατάπτυστον. Dio Chrys. vol. 1, p. 595 : Οὐκ Ἐφεσίων μόνον, ἀλλὰ καὶ ξένων καὶ τῶν ὁπόθεν δήποθεν ἀνθρώπων.]

Δήποτε, Aliquando, Unquam. Xen. Cyrop. 3, [2, 26] : Δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δή ποτε ἔδωκεν. [Æsch. Ag. 577 : Τροίαν ἑλόντες δήποτε. Soph. Aj. 612 : Ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δή ποτε.] Et εἰ δή ποτε ap. Hom. pro εἴποτε. [Il. A, 40 : Ἦ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα. (Q. εἴ ποτε δὴ est ib. 394 : Εἴ ποτε δή τι ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς ἠὲ καὶ ἔργῳ· coll. 503, H. Cer. 64.) Ποτὲ δὴ Opp. Cyn. 2, 617 : Φίνει γάρ ποτε δὴ Φαέθων ἐκοτέσσατο Τιτάν. L. D.] Accipitur etiam pro Tandem, ut τί δή ποτε, Quid tandem : sic οἷος δή ποτ' οὖν, vel δηποτοῦν, Qualiscunque tandem. Diosc. 5, 20 : Ἀμέτοχον οἵας δηποτοῦν ποιότητος, Cujuscunque qualitatis expers. [Οὐ δήποτε, pro οὐ δήπου, de quo paullo ante, Soph. El. 1108 : Ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες. — Οἴμοι τάλαιν', οὐ δήποθ' ἧς ἠκούσαμεν φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια; 1202 : Οὐ δήποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν; Tr. 876 : Οὐ δήποθ' ὡς θανοῦσα; L. D.] Οὐ δηποτοῦν vero dicere vetat Phrynich. [Immo Ὁνδηποτοῦν, inquit p. 373, μὴ λέγε, ἀλλὰ δοκίμως ὁντινοῦν. Contulit Lobeck. præter ll. recentiorum satis multos, Demosth. p. 1010, 15 : Τῇ δὲ τούτων μητρὶ Πλαγγόνι ἐπλησίασεν ὅντινα δήποτ' οὖν τρόπον. Coraen in Musei Oxon. Consp. p. 11 citat Schæf.] Δήποκα, et Δήποτε, itidem Aliquando, Jam olim, Tandem.

Δήπουθεν, Utique, Nimirum, Certe; ut in Gnomis Philemonis [Stob. vol. 3, p. 383] : Ἄνθρωπος εἶ δήπουθεν. Utitur et Dem. aliique Attici. [Δηλονότι, Nempe, interpr. Hesych., Lex. rh. Bekk. An. p. 234, 12, it. Suid. et Zon. p. 504, et Timæus p. 79, alteram addentes signif. Alicunde : Δ., ἔκ τινος τόπου, ἢ ἀντὶ τοῦ δηλονότι, ἴσον τῷ φανερόν. Ubi Ruhnk. : « Plato Phileb. p. 62, E : Τί δ' οὔ; τάς γε ἀναγκαίας δήπουθεν· Ion. p. 534, A : Λέγουσι γὰρ δ. πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταί. Aristoph. Pl. 140 : Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὠνήσεται δ., ἢν σὺ μὴ διδῷς τἀργύριον. Isæus Cir. p. 72 St. : Οὐδαμῶς δ. Et ib. : Θυγατρὸς δὲ παῖδες ἢ ἀδελφός; Παῖδες δ. Dio Chr. Or. 7, p. 106, C (vol. 1, p. 233) : Βλέπετε γὰρ αὐτοὶ δ. ὅτι τὸ γυμνάσιον ὑμῖν ἄρουραν πεποιήκασι· 117, D (254) : Οὐδὲ γὰρ τῷ Μενέλεῳ δ. ἀπέβη πρὸς τὸ λῷον. Mœris p. 130 : Δ. Ἀττικῶς, δηλονότι Ἑλληνικῶς. » Piers. ad Mœr. : « Eust. Od. p. 1407, 9 : Τὸ δὲ δήπου νῦν μὲν τοπικῶς κεῖται, ἄλλως δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς καὶ αὐτὸ καὶ τὸ δήπουθεν βεβαιωτικά εἰσιν, ὥσπερ τὸ δηλαδή. Recentioribus sophistis in primis hæc voc. placuit, quos ridet Lucian. Lexiph. c. 21. » Conf. id. Rhet. præc. c. 18. Ab Eust. discitur tum Timæus cur interpretetur ἔκ τινος τόπου, tum schol. Ar. Pl. l. c. cur ἀπό τινος πόρου. Forma δήπουθε est ap. Annam Comn. p. 408, C. Constat recentiores delectari formis in ε adverbiorum in εν.]

Δή, Porro, vel Vero; præsertim ubi δὴ est μεταβατικόν [Apollon. De conjunct. Bekk. An. p. 519, 11 : Ἔτι ὁ Δή ὡς μὲν παρέλκει, παντὶ πρὸὔπτον· ὡς δὲ καὶ πολλάκις μετάβασιν λόγου ποιεῖται, σαφὲς ἐκ τῶν τοιούτων, Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες] : velut in δὲ δή,

A et post quædam verba imperativi, ut φέρε δή, ἴθι δή. [Hom. Il. A, 62 : Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν· Γ, 441 : Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε. Conf. Δ, 418, E, 249 etc. Æsch. Ag. 782 : Ἄγε δή, βασιλεῦ, πῶς σε προσείπω; Suppl. 625 : Ἄγε δή, λέξωμεν ... Eum. 307 : Ἄγε δή, καὶ χορὸν ἅψωμεν. Plato Reip. 1, p. 352, B : Ἴθι δή, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ... ἀποπλήρωσον. Soph. El. 376 : Φέρ' εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν. Conf. Antig. 534, 947 : Ἄκουε δὴ νῦν ἃ βεβούλευμαι τάδε, etc. Il. A, 295 : Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε σήμαιν'· 514 : Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον· 545 : Μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους εἰδήσειν· Z, 306 : Ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος. Soph. El. 634 : Ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παροῦσά μοι. Et cum conj. Hom. Il. E, 684 : Μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς κεῖσθαι. Thuc. 2, 89 : Μὴ δὴ αὐτῶν τὴν τόλμαν δείσητε. It. c. optat. Hom. Il. B, 340 : Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο. Æsch. Pers. 228 : Ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά. L. D.] Itidem [εἶα δή : Æsch. Ag. 1650 : Εἶα δή, φίλοι λοχῖται, τοὔργον οὐχ ἑκὰς τόδε ... Εἶα δή, ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω],
B εἶεν δὴ [Plat. Sophist. p. 250, A : Εἶεν δή, κίνησιν καὶ στάσιν ἆρ' οὐκ ἐναντιώτατα λέγεις ἀλλήλοις; Et sæpius vocabulo uno pluribusque interjectis. Sophocl. El. 534 : Εἶεν, δίδαξον δή με], δεῦρο δὴ [Euripid. Iphig. Aul. 1377] : ut Lat. Age porro, Age vero, Age jam. Sed et particula Dum a Lat. interdum sic adhibetur; ut Terent. Phorm. [2, 2, 15] : Cedo dum, an unquam audisti etc., φέρε δή. At pro δὲ δὴ Cic. dicere solet, Porro autem, Bud. p. 925. Et οὐδὲ δή, Nec vero, p. 921. [Δὲ δή, Æsch. Cho. 789 : Πρὸ δὲ δὴ ἐχθρῶν ... θὲς· Prom. 150 : Νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου· νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει. Herodot. 7, 9 : Σοὶ δὲ δὴ μέλλει τις ἀντιώσεσθαι; Thuc. 3, 40 : Εἰ δὲ δὴ καὶ οὐ προσῆκον ὅμως ἀξιοῦτε τοῦτο δρᾶν· 6, 37 : Εἰ δὲ δή, ὥσπερ λέγονται, ἔλθοιεν. Aristoph. Pl. 264 : Ἔστιν δὲ δὴ τί καὶ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅ φησιν; Av. 415 : Λέγουσι δὲ δὴ τίνας λόγους; Οὐδὲ ... δὴ Soph. Aj. 877 : Ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ ... δηλοῖ φανείς. L. D.] || Igitur, Proinde. Thuc. 1, [141] : Αὐτόθεν δὴ διανοήθητε ἢ ὑπακούειν, etc. [Ib. 127 : Τοῦτο δὴ τὸ ἄγος·
C 5, 43 : Κατὰ τοιαύτην δὴ διαφορὰν ὄντων τῶν Λακεδαιμονίων· 64 : Ἐνταῦθα δὴ βοήθεια τῶν Λακεδαιμονίων γίγνεται· 8, 39 : Ἐντεῦθεν δὴ ... ἀγγελίαν ἔπεμπον. Æsch. Prom. 216 : Κράτιστα δή μοι ... ἐφαίνετ' εἶναι· 630 : Ἐπεὶ προθυμεῖ, χρὴ λέγειν. Ἄκουε δή· Cho. 948 : Ἔθιγε δὴ μάχᾳ χερὸς ἐτήτυμος Διὸς κόρα. Soph. OEd. C. 1670 : Ἔστιν ἔστι νῷν δὴ στενάζειν· Phil. 241 : Οἶσθα δὴ τὸ πᾶν· 587 : Δεῖ δή σε ... κρύψαι μηδένα. L. D.] Isocr. Paneg. p. 160 : Ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον κατιδεῖν, etc. [Et interrogative Æsch. Prom. 255 : Τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται; Aristoph. Pac. 929 : Τῷ δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν; L. Dind.]

|| Pro δηλαδή, Videlicet, Scilicet, Bud. Plato Apol. [p. 38, C] : Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή. [Ἐμὲ τ. δὴ recte omittunt libri meliores.] Greg. : Ἔπειτα πῶς ἡ νύξ, καὶ ὅτου δέοιτο, τὰ συνήθη δὴ ταῦτα, ἐπυνθανόμην. In simili autem Luciani l. ait verti etiam posse Inquam. [Hom. Il. A, 110 : Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις, ὡς δὴ τοῦτ' ἕνεκά σφιν Ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει· E, 24 : Ἀλλ'
D Ἥφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας, ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχημένος εἴη. Hesiod. Th. 900 : Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἑὴν ἐσκάτθετο νηδύν, ὡς δή οἱ φράσσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε. Soph. Trach. 889 : Ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις. Eur. Herc. F. 1407 : Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα. — Ὡς δή τι φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥᾴων ἔσει; Hel. 1038 : Εἰσφέρεις γὰρ ἐλπίδας, ὡς δή τι δράσων χρηστόν· Alc. 537 : Ὡς δή τι δράσων τόνδ' ὑπορράπτεις λόγον; Andr. 235 : Τί σεμνομυθεῖς κεἰς ἀγῶν' ἔρχει λόγων, ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα; Suppl. 815 : Δόθ', ὡς περιπτυχαῖσι δὴ χέρας προσαρμόσασ' ἐμοῖς ἐν ἀγκῶσι τέκνα θῶμαι. Thucyd. 4, 67 : Κατὰ τὰς πύλας ἐσῆγον, ὅπως τοῖς ἐκ τῆς Μινῴας Ἀθηναίοις ἀφανὴς δὴ εἴη ἡ φυλακή· 5, 85 : Ἐπειδὴ οὐ πρὸς τὸ πλῆθος οἱ λόγοι γίγνονται, ὅπως δὴ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει οἱ πολλοὶ ... ἡμῶν ἀπατηθῶσι, ὑμεῖς οἱ καθήμενοι ἔτι ἀσφαλέστερον ποιήσατε. Conf. 7, 18. Et post ἵνα 7, 27. Id. 1, 25 : Οἰκιστὴς δ' ἐγένετο Φάλιος, κατὰ δὴ τὸν παλαιὸν νόμον ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθείς· 4, 59 : Τὰ γὰρ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ θέσθαι τό τε

πρῶτον ἐπολεμήσαμεν... 7, 81 : Ἐκυκλοῦντό τε ῥᾷον αὐτοὺς, δίχα δὴ ὄντας. L. Dind.]

|| Demum, Duntaxat; ut in λέγω δή : ubi est περιγραφικόν. Xen., ἐνταῦθα δὴ, Tum demum. Crediderim autem δὴ τότε, Il. M, [17; A, 476, E, 114, Hesiod. Op. 457, 563, ubi δή ῥα τότε, 619. Et post ἀλλ' ὅτε δὴ Theog. 643] posse hoc etiam modo reddi; præcedit enim Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον, quinto autem post versu sequitur, Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. Non semper tamen ab Hom. ita accipitur. Annotat vero ibi Eust. Milesiorum esse hanc anastrophen, sc. δὴ τότε pro τότε δή. [Quomodo est Il. A, 92 : Καὶ τότε δὴ θάρσησε. Et ib. 494 : Ἀλλ' ὅτε δὴ...καὶ τότε δή. Hesiod. Op. 195, 527. Æsch. Cho. 819 : Καὶ τότε δὴ... μεθήσομεν· Suppl. 571 : Καὶ τότε δὴ τίς ἦν ὁ θέλξας... Ἰώ; De δὴ τότε notandus insolentior usus Il. E, 135 : Καὶ πρίν περ θυμῷ μεμαὼς Τρώεσσι μάχεσθαι, δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἕλεν μένος. Ubi pravum acumen videtur esse distinguentium inter καὶ et πρὶν sententiæ initio. Nullo antegresso relativo, Il. E, 454 : Δὴ τότε θοῦρον Ἄρηα προσηύδα. Hesiod. Op. 450 : Δὴ τότε χορτάζειν. Conf. 531, Th. 542, Sc. 370. Utitur etiam Æsch. Sept. 214 : Δὴ τότ' ἤρθην φόβῳ. In apodosi post relativa Hesiod. Op. 646 : Εὖτ' ἂν... βούληαι, δείξω δή τοι. Hom. Κάμινος v. 8 : Ἢν δ' ἐπ' ἀναιδείην τρεφθέντες ψεύδε' ἄρησθε, συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνῳ δηλητῆρας. Soph. Tr. 749 : Εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών. L. D.] || Pro eo, quod Cic. dixit Adeo, ut Id adeo sic cognoscite, τοῦτο δὴ, Xen. [OEc. 21, 11] : Ἀλλὰ καὶ παιδείας δεῖ τῷ ταῦτα μέλλοντι δυνήσεσθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι, καὶ τὸ μέγιστον δὴ, θεῖον γενέσθαι, Atque adeo, quod maximum est, etc.

|| Etiam. Aristot. Eth. 10 : Τῷ μὲν γὰρ ἐλευθερίῳ δεήσει ... καὶ τῷ δικαίῳ δὴ, Et justo vero, h. e. Et justo etiam, vel, Et justo quoque. Affert et exemplum Bud., in quo habetur ἀλλὰ δὴ καί : sed in eo videri potest vacare δὴ potius quam signif. Etiam; nisi quis malit otiosam esse ipsam part. καί. [Thucyd. 6, 38 : Τί καὶ βούλεσθε, ὦ νεώτεροι; Πότερον ἄρχειν ἤδη; Ἀλλ' οὐκ ἔννομον.... Ἀλλὰ δὴ μὴ μετὰ πολλῶν ἰσονομεῖσθαι; An vero. Plato Reip. 1, p. 352, C : ... ἀλλὰ δὴ καὶ οὕς φαμεν κ. τ. λ. (omitto enim ascribere l. longiorem). Ἀλλὰ ... δὴ, Thucyd. 7, 77 : Ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου. Soph. Aj. 1271 : Ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα· Tr. 600 : Ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω. Conf. OEd. T. 1021, 1492, Col. 586. L. D.] Alioqui δὴ poni et pro καὶ testatur itidem Eust. e vett. gramm. sententia, tradentium signif. quoque μετάβασιν, et παραπληροῦν. In VV. LL. οὕτω δὴ, Atque ita. [Thucyd. 2, 6 : Οὕτω δὴ οὐκ εἰδότες οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέστελλον. Conf. 4, 30, 74. Æsch. Ag. 1610 : Οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί. L. D.] At de δὴ præfixam habente καὶ, lege Bud. 920, ubi καὶ δὴ ostendit interdum poni pro Continuo et Protinus, i. e. Ideo : interdum et pro Jamjam. [Hom. Il. A, 161 : Καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς· B, 135 : Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται· Δ, 180 : Καὶ δὴ ἔβη οἶκόνδε· E, 175 : Ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος... ὅστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν· Z, 52 : Τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε, καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν δώσειν. Æsch. Prom. 54 : Καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα· 75 : Καὶ δὴ πέπρακται τοὔργον etc. Soph. Aj. 49 : Καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις· OEd. C. 31 : Καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα. Aristoph. Th. 214 : Ἀπόδυθι τουτὶ θοἰμάτιον. — Καὶ δὴ χαμαὶ etc. Herodot. 7, 49 : Καὶ δὴ, τῶν δύο τοι τοῦ ἑτέρου εἰρημένου, τὸ ἕτερον ἔρχομαι ἐρέων· 184 : Καὶ δὴ τό τε ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ πεζοῦ πλῆθος συντιθέμενον γίνεται διηκόσιαί τε μυριάδες καὶ τριήκοντα. (Qua signif. sæpe ponitur in enuntiationibus hypotheticis, ubi Lat. non indicativo sed conj. solent uti. Eur. Med. 386 : Εἶεν· καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις; Jam sint occisi, quæ me civitas admittet? 1107 : Καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν τ' εὗρον σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων χρηστοί τ' ἐγένοντ'.... Jam vitam quantum satis est quæsierint, adoleverint, probi evaserint liberi : sæpe usu venit ut subita morte opprimantur. Xen. Reip. Ath. 2, 11 : Ἐξ αὐτῶν μέντοι τούτων καὶ δὴ νῆές μοί εἰσι· παρὰ μὲν τοῦ ξύλα, παρὰ δὲ τοῦ σίδηρος, παρὰ δὲ τοῦ χαλκός; Conf. Demosth. p. 996, 26. Importuno vero libri Eur. Hipp. 1007 : Καὶ δὴ (al. καὶ μὴ vel εἰ δὴ) τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ' ἴσως. Ubi leg. ex usu linguæ καίτοι.) Et in media orat. Herodot. 1, 73 : Ταῦτα καὶ δὴ ἐγένετο. Soph. OEd. C. 173 : Ψαύοι καὶ δή. Aristoph. Lys. 77 : Ἡδὶ δὲ καὶ δὴ Λαμπιτὼ προσέρχεται. Καὶ... δὴ Hom. Il. E, 898 : Εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὧδ' ἀΐδηλος, καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων. Soph. Ant. 726 : Οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε; Et ubi καὶ est copulativum, Æsch. Pers. 382 : Πλέουσι δ' ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος, καὶ πάννυχοι δὴ διάπλοον καθίστασαν. Cui l. addendus fort. l. Sisyphi ap. Poll. 10, 78. Plato Phileb. p. 61, D : Καὶ ἐπιστήμη δὴ ἐπιστήμης διάφορος. Soph. Tr. 31 : Κἀφύσαμεν δὴ παῖδας. Et καὶ δὴ καὶ Herodot. 7, 10 : Καὶ δὴ καὶ συνήνεικε ἤτοι κατὰ γῆν ἢ καὶ κατὰ θάλασσαν ἑσσωθῆναι. Plato Phileb. p. 61, D : Ἡδονή τε... καὶ δὴ καὶ τέχνη. Strabo 7, p. 303 : Ταῦτα δὲ λέγω, σαφῶς μὲν εἰδὼς ὅτι καὶ οὗτος αὐτὸς οὐ τὰ ἀληθέστατα λέγει περὶ πάντων, καὶ δὴ καὶ τὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος. Orph. Lith. 462 : Ἤδη δέ τιν' ἀνδρῶν... ὤπασεν αἶψα καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐριήκοον ἔμμεν ἀοιδῆς. || Interdum et solum Δὴ vert. Jam. Hom. (præter l. supra cit. Il. B, 135) Γ, 150 : Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι. Æsch. Prom. 13 : Σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δή· 57 : Περαίνεται δὴ κοὐ ματᾷ τοὔργον τόδε· Sept. 631 : Τὸν ἕβδομον δὴ τόνδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις λέξω· Pr. 998 : Ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε. Soph. OEd. C. 1628 : Πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται· Phil. 806 : Ἀλγῶ πάλαι δή· 1065 : Μή μ' ἀντιφώνει μηδὲν, ὡς στείχοντα δή· 241 : Οἶσθα δὴ τὸ πᾶν· 878 : Καὶ νῦν, ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δὴ, τέκνον· Antig. 173 : Ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν καθ' ἡμέραν ὤλοντο, ... ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω· 939 : Ἄγομαι δὴ 'γὼ κοὐκ ἔτι μέλλω· Trach. 223 : Τάδ' ἀντίπρωρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ· 600 : Ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω· 1145 : Οἴμοι φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν· El. 954 : Νῦν δ' ἡνίκ' οὐκέτ' ἔστιν, εἰς σὲ δὴ βλέπω· OEd. T. 968 : Ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς. Atque huc referre licet etiam locos nonnullos eorum ubi δὴ conjungitur imperativis, sicut schol. et Suid. δὴ interpr. νῦν Aristoph. Nub. 700 : Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει. L. Dind.]

|| Δὴ interrogationi etiam servit. Plato Symp. [p. 202, C] : Εὐδαίμονας δὲ δὴ λέγεις, οὐ τοὺς τἀγαθὰ καὶ καλὰ κεκτημένους; πάνυγε. Inde ποῖον δὴ, Quale tandem, eid. Plat. Politico. Et τί δὴ τί; sicut et τί μήν; pro Quidnam igitur? vel Quid tandem? Et τί δή ποτε; Quid tandem? Cur tandem? Dem. 143. In VV. LL. habetur etiam σὺ δή; pro Tune? et τί δή; pro Quid ita? [Æsch. Prom. 118 : Πόνων ἐμῶν θεωρὸς ἢ τί δὴ θέλων; Pers. 727 : Καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε; Ag. 1643 : Τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' ... οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες; Choeph. 569 : Τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε; Soph. Tr. 403 : Σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; Hom. Il. B, 158 : Ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη, οὕτω δὴ οἶκόνδε... Ἀργεῖοι φεύξονται; Conf. 174, Ξ, 88. B, 339 : Πῇ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; E, 472 : Πῇ δή τοι μένος οἴχεται; Æsch. Choeph. 720 : Εἶεν, ... πότε δὴ στομάτων δείξομεν ἰσχύν; 900 : Ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα; Ag. 1138 : Ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες; Choeph. 405 : Ποῖ ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες; Et ib. 732. Hom. Il. Δ, 351 : Πῶς δὴ φῂς πολέμοιο μεθιέμεν; Æsch. Ag. 543 : Πῶς δὴ διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου; Et al. Thucyd. 1, 142 : Πῶς δὴ ἄνδρες γεωργοὶ ... ἄξιόν τι δρῷεν; Hom. Il. Γ, 52 : Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον; Et sensu diverso Soph. Phil. 900 : Οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν...; Tr. 668 : Οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων; Quod idem fere ac οὐ δήπου supra notatum. Æsch. Prom. 298 : Ἔα, τί χρῆμα; Καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης; Soph. Phil. 276 : Σὺ δὴ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου στῆναι τότε; Aj. 1226 : Σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν· OEd. C. 23 : Ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσταμεν; etc. L. Dindorf.]

|| Δὴ ap. Thuc. interdum ironicum, pro δῆθεν, Scilicet; ut 3, [10] : Ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες [καὶ

ἐλεύθεροι τῷ ὀνόματι ξυνεστρατεύσαμεν]. Habet vero apud Eund. et majorem quandam vim, cujus a me in Castigatione Interpr. Vallæ factam fuisse mentionem puto. [Id. 1, 39 : Καί φασι δὴ δίκῃ πρότερον ἐθελῆσαι κρίνεσθαι· 6, 80 : Τοὺς Ἀθηναίους, φίλους δὴ ὄντας. Schol. : Προφασιζομένους εἶναι φίλους. Æsch. Prom. 955 : Νέον νέοι κρατεῖτε καὶ δοκεῖτε δὴ ναίειν ἀπενθῆ πέργαμα. Xen. Hist. Gr. 5, 4, 6 : Εἰσήγαγε τὰς ἑταιρίδας δή. Et c. ὡς, Thuc. 4, 46 : Ὑποπέμψαντες φίλους καὶ διδάξαντες, ὡς κατ' εὔνοιαν δή, λέγειν ... 6, 54 : Ἐν τόπῳ δέ τινι ἀφανεῖ, ὡς οὐ διὰ τοῦτο δή, παρεσκευάζετο προπηλακιῶν αὐτόν. Sic Æsch. Ag. 1633 : Ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει, Quasi vero tu ... Soph. OEd. C. 809 : Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια. — Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις, Quasi vero tu breviter apta loquaris. Eur. Phœn. 873 : Ὡς δὴ θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι· Alc. 1014 : Σὺ δ' οὐκ ἔφραζες σῆς προκείμενον νέκυν γυναικός, ἀλλά μ' ἐξένιζες ἐν δόμοις, ὡς δὴ θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων. Chionis Ep. 15, 3 : Τὸν ἀναιρεθέντα οἰκτείρουσιν, ὡς δὴ μέτριον. Huic usui similis est quum ponitur in dictis aliorum repetendis. Thucyd. 4, 23 : Ἰσχυριζόμενοι ὅτι δὴ εἴρητο, ἐὰν καὶ ὁτιοῦν παραβαθῇ, λελύσθαι τὰς σπονδάς. Similiter Æsch. Ag. 550 : Ὡς νῦν τὸ σὸν δή, ubi v. Blomf. Et in re nota Soph. Phil. 680 : Λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' οὐ μάλα, ... Ἰξίον' ἂν' ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὡς ἔβαλ' ὁ παγκρατὴς Κρόνου παῖς· Antig. 823 : Ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν ξέναν. Thucyd. 6, 10 : Ἡμεῖς δὲ Ἐγεσταίοις δή, οὖσι ξυμμάχοις, ὡς ἀδικουμένοις, ὀξέως βοηθοῦμεν· 80 : Καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προμήθειαν δοκεῖν τῳ ἡμῖν μὲν ἴσην εἶναι, ὑμῖν δὲ ἀσφαλῆ, τὸ μηδετέροις δὴ ... βοηθεῖν· 92 : Γνόντας τοῦτον δὴ τὸν ὑφ' ἁπάντων προβαλλόμενον λόγον· 7, 87 : Πανωλεθρίᾳ δή, τὸ λεγόμενον, καὶ πεζὸς καὶ νῆες καὶ οὐδέν ὅ,τι οὐκ ἀπώλετο. Plato Soph. p. 241, E : Πῶς γὰρ οὐ φαίνεται καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο τυφλῷ; L. Dindorf.]

|| Δὴ est etiam expletiva sæpe; ut quum postponitur articulo subjunctivo; dicitur enim ὃς δή, sicut et ὅσπερ, et ὅς γε, et ὅς που, pro ὃς simpl., Qui. Greg. : Ὃ δὴ λέγεται, Quod dici solet. Sic ἃ δὴ [Soph. Aj. 1043 : Ἃ δὴ κακοῦργος], ἥ δή. [Hom. Il. A, 6 : Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε· 388 : Αἶψα δ' ἀναστὰς ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν· B, 117 : Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα· 436 : Μηδ' ἔτι δηρὸν ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει· Γ, 134 : Οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ. Conf. Z, 98. Hesiod. Sc. 113, 440. Hom. Il. Γ, 403 : Οὕνεκα δὴ νῦν ... Μενέλαος ... ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι, τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης; Hesiod. Th. 79 : Καλλιόπη θ' ἣ δὴ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων· conf. 231, 271, 361. Et 967 : Θεάων, ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι ... Thucyd. 6, 18 : Τήν τε ἀρχὴν οὕτως ἐκτησάμεθα καὶ ἡμεῖς καὶ ὅσοι δὴ ἄλλοι ἦρξαν. Hom. H. Cer. 134 : Οὐδέ τι οἶδα ἥτις δὴ χαῖ' ἐστὶ καὶ οἵτινες ἐγγεγάασιν. Æsch. Prom. 922 : Ὃς δὴ ... εὑρήσει, et sæpius. Soph. Aj. 1029 : Ἕκτωρ μέν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα etc. Thuc. 1, 128 : Δι' ὃ δή, et 2, 21, 42. Id. 5, 10 : Τὸ δεξιὸν κέρας, ὅπερ δὴ καὶ προκεχωρήκει· 7, 62 : Ὥπερ δὴ μάλιστα ἐβλαπτόμεθα. L. D.] Item cum οἷος et adv. οἷον : dicitur enim οἷος δὴ et οἷον δὴ pro οἷος et οἷον. [Hesiod. Op. 267 : Οὐδέ ἑ λήθει οἵην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει· Sc. 106 : Ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε τιμᾷ σὴν κεφαλήν ... οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν ... σὰς ἐς χεῖρας ἄγουσιν. Thuc. 6, 63 : Καὶ ἠξίουν τοὺς στρατηγούς, οἷον δὴ ὄχλος φιλεῖ θαρσήσας ποιεῖν, ἄγειν ... L. D.] Jungitur et aliis adv. : legimus enim ὅθεν δή, item καθάπερ δή, ὥσπερ δή, item ὥσπερ οὖν δή, Bud. p. 397. Miror autem cur ille, post aliqua hujusmodi exempla, subjungat, particulam δὴ esse etiam expletivam : quasi vero in illis non itidem expletiva sit. Imo certe quum οἷον δὴ vertit simpl. Quale, id ipsemet fatetur. Affert autem δὴ expletivæ exemplum hoc e Plat. Symp. [p. 204, D] : Ἔστι μὲν γὰρ δὴ τοιοῦτος καὶ οὕτω γεγονὼς ὁ ἔρως. Et subjungit, Dum a Latinis pro hoc dici. Tale est Cedo dum, quod e Terentio allatum modo fuit. Idem Bud. paulo ante dixerat δὴ esse παραπληρωματικόν, ut in νῦν δὴ ap. Plat. identidem. [Hom. Il. B, 284 : Ἀτρείδη, νῦν δή σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν. Hesiod. Op. 268 : Νῦν δὴ ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος εἴην μήτ' ἐμὸς υἱός. Conf. Sc. 328. Thucyd. 6, 24 : Εὖ τε γὰρ παραινέσαι ἔδοξε καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὴ ἔσεσθαι. L. D.] Ceterum quod ad illud μὲν γὰρ δὴ attinet, sciendum est multo frequentius esse γὰρ δὴ sine μέν, et in γὰρ δὴ vacare δὴ eod. modo. [Hom. Il. B, 301 : Εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν· Δ, 189 : Αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη· E, 383 : Πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν ... Hesiod. Op. 174 : Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον. H. Cer. 69 : Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ ... καταδέρκεαι· 291 : Χειρότεραι γὰρ δή μιν ἔχον τροφοί. Æsch. Cho. 874 : Μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος· 891 : Ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ. Conf. Soph. OEd. T. 582; Aj. 167 : Ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμα ἀπέδραν, etc. Herodot. 7, 9 : Περὶ δὲ τῶν ἐσσομένων οὐδὲ λέγω ἀρχήν· ἐξώλεις γὰρ δὴ γίνονται· 7, 50 : Εἰ γὰρ δὴ βούλοιο ... τὸ πᾶν ὁμοίως ἐπιλέγεσθαι· 1, 74 : Μετὰ δὲ ταῦτα, οὐ γὰρ δὴ ὁ Ἀλυάττης ἐξεδίδου ..., πόλεμος ἐγεγόνεε. Thuc. 1, 8 : Οὗτοι γὰρ δὴ τὰς πλείστας τῶν νήσων ᾤκισαν· et 1, 93, 122; 2, 40, 67, 77; 3, 57, 66; 4, 46, 117; 6, 33, 69, 77, 103; 7, 70, 71, 85; 8, 60. Et interrogative Soph. Aj. 101 : Εἶεν, τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου; Et seq. γε Thuc. 1, 81 : Μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα· 4, 87 : Οὐ γὰρ δὴ εἰκότως γ' ἂν τάδε πράσσοιμεν· 6, 33 : Οὐ γὰρ δὴ μὴ τύχωσί γε ὧν προσδέχονται φοβοῦμαι. Et nullo interposito voc. Parthen. Erot. 9, 2 : Οὐ γὰρ δή γε θεμιτὸν ἦν ἱκέτιν οὖσαν ἐν τῷ ἱερῷ βιάζεσθαι. L. D.] Aristot. : Οὐ γὰρ δὴ ὅ,τι ἔτυχεν ἐξ ἑκάστου γίνεται σπέρματος. Lucian. : Ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται. At poet. δὴ γὰρ pro hoc dicunt, sicut δὴ τότε pro τότε δὴ [Hesych. : Δὴ γάρ, ἤδη γάρ], Il. O, [488] : Δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν· Od. Ξ, [282] : Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. [Hesiod. Op. 415 : Δὴ γὰρ τότε Σείριος ἀστὴρ ... ἔρχεται ἠμάτιος. Adde H. Cer. 76, 148, 159.] Et δὴ γάρ ῥα ap. Apollon. Rh. [1, 1356 : Δὴ γάρ ῥα κατ' αὐτόθι νάσσατο παῖδας, et fort. Tyrtæus ap. Diod. Exc. Vat. p. 3, ubi cod. : Δὴ γὰρ ἀργυρότοξος ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων ... ἔχρη ... ἄρχειν. L. D. Δὴ γάρ τε Opp. Cyn. 3, 360 : Ῥεῖα δέ γ' οὐκ ἂν ἕλοις· δὴ γάρ τε λιπὼν ἑὰ τέκνα ἐμμενέως φεύγει. Wakef. Nicand. Al. 187 : Κεῖνο ποτὸν δὴ γάρ τε καρήατι φοινὸν ἰάπτει.] Sunt autem qui δὴ γὰρ alicubi exp. Jam enim; sed ego observavi pro Enim simpl. Aptius tamen per Etenim reddi existimo, non quod Etenim ab Enim quicquam differat, sed quod, ut antea dictum est δὴ accipi etiam pro καί, ita in Etenim inclusa sit particula Et, sed otiosa illa quidem. Esse autem δὴ παραπληρωματικὸν existimo et aliis plerisque ll. : e quibus est, quum inter αὐτίκα et μάλα ponitur; dicitur enim αὐτίκα δὴ μάλα, quo et Dem. [p. 778, 25] utitur, simpl. pro Quamprimum, Mox. Pro οὖν, ut ὅπως δή, et similia. Sic ὅθεν δή, pro Undecunque. Plat. Phædro [p. 267, D] de quodam sophista, Διαβάλλειν δὲ καὶ ἀπολύσασθαι ὅθεν δὴ κράτιστος. [Æsch. Suppl. 16 : Κέλσαι δ' Ἄργους γαῖαν, ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον.] Hæc Bud. Quibus addo, sicut dicuntur ὁτουοῦν et ὁτῳοῦν, aliaque hujusmodi conjunctim, sic etiam dici ὁτουδὴ [Soph. OEd. T. 493] et ὁτῳδὴ [Herodot. 1, 86 : Θεῶν ὅτεῳ δή, etc.]. Qua tamen in re sæpe errarunt librarii quum ap. alios, tum ap. Xenoph. [Hom. Il. A, 61 : Νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀίω ἂψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν, εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς· 294 : Ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὅ,ττι κεν εἴπῃς. Conf. 574. Hesiod. Op. 665 : Οὔτε κε νῆα κεαυάξαις οὔτ' ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα, εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ... ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι, ubi est var. εἰ δὴ μή· Sc. 358 : Οὐ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτὴν ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμίζειν. Soph. Tr. 27 : Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς, εἰ δὴ καλῶς. Et εἰ ... δή. Soph. Phil. 818 : Καὶ δὴ μεθίημ', εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς. Thuc. 6, 61 : Ἐδόκει ..., εἰ μὴ ἔφθασαν δὴ αὐτοὶ κατὰ τὸ μήνυμα ξυλλαβόντες τοὺς ἄνδρας, προδοθῆναι ἂν ἡ πόλις. De Εἰ γὰρ δὴ v. supra in Γὰρ δή. Æsch. Pers. 526 : Ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις, ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν εἴ τι δὴ λῷον πέλοι. De ἐπεὶ δὴ v. in Ἐπεί. Ἐπεὶ ... δὴ Soph. Tr. 464 : Ἐπεί σφ' ἐγὼ ᾤκτειρα δὴ μάλιστα. Hesiod. Op. 598, 612 : Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ... Hesiod. Op. 321 : Οἷά τε πολλὰ γίνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ. Soph. OEd. T. 1492 : Ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς. Hesiod. Op. 412 : Ἦμος δὴ λήγει μένος

ὀξέος ἠελίοιο. Conf. 677, Sc. 331, 398. Æsch. Prom. 457 : Ἀλλ' ἄτερ γνωμῆς τὸ πᾶν ἔπρασσον, ἔστε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα, et ib. 656. Soph. Antig. 91 : Οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι. Hom. Il. A, 432 : Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο. Conf. Γ, 15, E, 14, 630 etc. Hesiod. Th. 280, 468. Il. A, 493 : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. Conf. Γ, 221, 264, Δ, 210, 446, E, 334, 780, Hesiod. Th. 58, 639, 888. Et sine ῥα Il. Γ, 209, 212, 216, E, 438, 773 etc. E, 65 : Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων, βεβλήκει γλουτόν. H. Cer. 96 : Οὐδέ τις ἀνδρῶν εἰσορόων γίγνωσκε, πρίν γ' ὅτε δὴ Κελεοῖο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα, iisdemque verbis ib. 195, 202. Thuc. 2, 102 : Λέγεται δὲ καὶ Ἀλκμαίωνι, ὅτε δὴ ἀλᾶσθαι αὐτὸν ..., τὸν Ἀπόλλω χρῆσαι. Et ὅτεπερ δὴ id. 3, 54. Hom. Il. Γ, 317 : Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες, ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος. Chion. Ep. 15, 5 : Τὸν δὲ τρόπον ... χαίρω ὅτι δὴ σύ τε ἀσφαλῆ ἐνόμισας ... Soph. OEd. T. 1263 : Οὗ δὴ ... εἰσείδομεν. Thucyd. 2, 29 : Οὐ δὴ ὄντα· 1, 118 : Πρὶν δὴ ἡ δύναμις ... ἤρετο. Conf. 3, 29, 104; 7, 39. V. infra Γε δή. Thuc. 1, 24 : Ὥσπερ δὴ ἔμελλον διὰ παντὸς τοῦ πολέμου φυλάξειν. Et post demonstrativa. Hom. Il. Δ, 97 : Τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο· E, 568 : Τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ... ἐχέτην· Z, 388 : Ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει etc. Hesiod. Sc. 366 : Ἔνθα κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη. Æsch. Pers. 159 : Ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλμους δόμους. Soph. Tr. 1091 : Ὑμεῖς ἐκεῖναι δὴ καθέστατε· OEd. C. 111 : Πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες χρόνῳ παλαιοί. Æsch. Cho. 1052 : Ἄναξ Ἄπολλον, αἵδε πληθύουσι δή. Eur. Or. 348 : Καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει· Alc. 234 : Ἥδ' ἐκ δόμων δὴ καὶ πόσις πορεύεται. Herodot. 3, 12 : Αἱ δὲ τῶν Αἰγυπτίων οὕτω δή τι ἰσχυραί· conf. ib. 108. Et 130 : Ἐδωρέετο Δημοκήδεα οὕτω δή τι δαψιλέϊ δωρεῇ· 4, 52 : Ἐκδιδοῖ γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρή, οὕτω δή τι ἐοῦσα πικρή. Thucyd. 1, 49 : Ἐπεὶ δὲ ... τότε δὴ ... conf. 58; 4, 78, 127; 5, 17, 58; 7, 18. Soph. Tr. 36 : Νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ, ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω. Æsch. Prom. 848 : Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα. Thucyd. 1, 91 : Καὶ Θεμιστοκλῆς ἐπελθὼν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐνταῦθα δὴ φανερῶς εἶπεν· 2, 58 : Ἐπιγενομένη γὰρ ἡ νόσος ἐνταῦθα δὴ πάνυ ἐπίεσε τοὺς Ἀθηναίους· 4, 22 : Κλέων δὲ ἐνταῦθα δὴ πολὺς ἐνέκειτο. Soph. Tr. 1221 : Τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω. Thuc. 3, 17 : Τὰ μὲν οὖν χρήματα οὕτως ὑπαναλώθη τὸ πρῶτον, καὶ νῆες τοσαῦται δὴ πλεῖσται ἐπληρώθησαν· 8, 1 : Τοὺς αὐτόθεν πολεμίους τότε δὴ καὶ διπλασίως πάντα παρεσκευασμένους· 2, 74 : Ὡς δὲ ἀπεκρίναντο, ἐντεῦθεν δὴ πρῶτον μὲν ἐς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων ... Ἀρχίδαμος κατέστη· 8, 53 : Ὁπότε δὲ μὴ φαίησαν ἐρωτώμενοι, ἐνταῦθα δὴ σαφῶς ἔλεγεν αὐτοῖς. Id. 1, 131 : Ἐπειδὴ ... ἐσηγγέλλετο ..., οὕτω δὴ οὐκέτι ἐπέσχον· 2, 12 : Ὡς δὲ ἀφίκετο ... οὕτω δὴ προὐχώρει. Conf. 4, 75; 8, 99. 2, 19 : Ἐπειδὴ μέντοι οὐκ ἐδύναντο ἑλεῖν ..., οὕτω δὴ ... ἐσέβαλον. Conf. ib. 70, 83. Æsch. Prom. 227 : Ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτε ..., τοῦτο δὴ σαφηνιῶ. Post μὴ Thucyd. 7, 86 : Δείσαντες ... μὴ χρήμασι δὴ πείσας τινὰς ... ἀποδρᾷ· 8, 9 : Ἆγις δὲ αὐτοῖς ἑτοῖμος ἦν, ἐκείνους μὲν μὴ λύειν δὴ τὰς Ἰσθμιάδας σπονδάς. || Post superlativum Æschylus Pers. 331 : Αἰαῖ, κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε. Sophocles Trach. 560 : Οὐχὶ χατέρας πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή; El. 202 : Ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι· Antig. 895 : Ὧν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι. Thucyd. 1, 1 : Κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο· 50 : Ναυμαχία γὰρ αὕτη Ἕλλησι πρὸς Ἕλληνας νεῶν πλήθει μεγίστη δὴ τῶν πρὸ ἑαυτῆς γεγένηται· 122 : Οὐ γὰρ δὴ πεφευγότες ταῦτα ἐπὶ τὴν πλείστους δὴ βλάψασαν καταφρόνησιν κεχωρήκατε· 138 : Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας. Ib. : Φύσεως μὲν δυνάμει, μελέτης δὲ βραχύτητι κράτιστος δὴ οὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο. Conf. 2, 31, 49, 64, 97; 3, 17, 39, 98, 113; 4, 55, 74, 108; 5, 28, 72, 74, 113; 6, 13, 17, 31, 33, 54, 92; 7, 19, 56; 8, 1, 96, 106, denique 97 : Καὶ οὐχ ἥκιστα δὴ τὸν πρῶτον χρόνον ἐπί γε ἐμοῦ Ἀθηναῖοι φαίνονται εὖ πολιτεύσαντες, et ubi ἤδη est in libris 6, 31. || Post alia vocabula, quorum vim et pondus auget. Eurip. Med. 1282 : Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις.

A Æsch. Prom. 425 : Μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ... εἰσιδόμαν. Soph. Tr. 1063 : Γυνὴ μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα· Antig. 58 : Νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα σκόπει, et ib. 821. Thuc. 2, 64 : Πρᾶγμα μόνον δὴ τῶν πάντων ἐλπίδος κρεῖσσον γεγενημένον· 5, 27 : Λογιζόμενος τοῖς ἀπὸ χρησμῶν τι ἰσχυρισαμένοις μόνον δὴ τοῦτο ἐχυρῶς ξυμβάν· 7, 44 : Ἐν δὲ νυκτομαχίᾳ, ἣ μόνη δὴ στρατοπέδων μεγάλων ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἐγένετο. Ib. 7, 55 est μόναις ἤδη ... ἐπελθόντες, non incommode quidem, sed ut tamen suspicio esse possit, frequentem partt. δὴ et ἤδη commutationem etiam hic esse factam. Id. 1, 33 : Ἃ ἐν τῷ παντὶ χρόνῳ ὀλίγοις δὴ ἅμα ξυνέβη. Plato Conviv. p. 179, C : Εὐαριθμήτοις δή τισιν ἔδοσαν τοῦτο τὸ γέρας οἱ θεοί. Æschyl. Pers. 583 : Δυρόμενοι γέροντες τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος. Euripid. Med. 278 : Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων. Sophocl. El. 764 : Φεῦ φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι πρόρριζον ... ἔφθαρται γένος· Aj. 992 : Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον· 994 : Ὁδὸς ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον. Thuc.
B 7, 55 : Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν· 5, 16 : Πολλῷ δὴ μᾶλλον. Et ib. 50, 63; 6, 56; 7, 55. Et πολὺ δὴ μᾶλλον 6, 61. Et verbis interpositis Soph. OEd. T. 66 : Ἀλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δή· Col. 1216 : Ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω· Aj. 414 : Πολὺν πολύν με δαρόν τε δὴ ... χρόνον. Æsch. Pers. 236 : Ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά· Cho. 897 : Πολλὰ δὴ βρίζων. Soph. Phil. 1456 : Οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτα· OEd. C. 658 : Πολλὰ δὴ μάτην ἔπη, idemque al. frequenter. Aristoph. Pl. 253 : Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες. Thuc. 2, 17 : Οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις, ἀλλ' ὕστερον δὴ τά τε μακρὰ τείχη ᾤκησαν· 3, 51 : Ὡς δὲ τοῦτο ἐξειργάσαντο ἐν ἡμέραις ὀλίγαις, ὕστερον δὴ ... ἀνεχώρησε. 7, 71 : Ἦν τε ἐν τῷ παραυτίκα οὐδεμιᾶς δὴ τῶν ξυμπασῶν ἐλάσσων ἔκπληξις· 77 : Αἱ δὲ ξυμφοραὶ οὐ κατ' ἀξίαν δὴ φοβοῦσι. De ἦ μάλα δὴ dixi jam supra in ἦ μάλα. Nicet. Chon. Ann. 4, 7, p. 96, D : Ἡ δὲ παρθένος καταθεμένη τοῦτο τῷ κόλπῳ ἐκμαίνεται μάλα δὴ πρὸς ἔρωτα. L. Dindorf.]

C [Superest ut exponam quomodo et quibus aliis jungatur particulis. Γε δὴ Æsch. Prom. 42 : Ἀεί γε δὴ νηλὴς σύ. Soph. Antig. 923 : Τί χρή με τὴν δύστηνον εἰς θεοὺς ἔτι βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην. Thucyd. 1, 11 : Ἀλλὰ δι' ἀχρηματίαν τά τε πρὸ τούτων ἀσθενῆ ἦν καὶ αὐτά γε δὴ ταῦτα ... δηλοῦται ... ὑποδεέστερα ὄντα τῆς φήμης· 132 : Ἀλλ' οὐδ' ὣς οὐδὲ τῶν εἱλώτων μηνυταῖς τισι πιστεύσαντες ἠξίωσαν νεώτερόν τι ποιεῖν ἐς αὐτὸν ..., πρίν γε δὴ αὐτοῖς ὁ μέλλων ... μηνυτὴς γίγνεται· 2, 62 : Ἀρκείτω μὲν ὑμῖν καὶ ἐκεῖνα, ἐν οἷς ἄλλοτε πολλάκις γε δὴ ἀπέδειξα οὐκ ὀρθῶς αὐτὸν ὑποπτευόμενον· 4, 78 : Τὴν γὰρ Θεσσαλίαν ἄλλως τε οὐκ εὔπορον ἦν διιέναι ἄνευ ἀγωγοῦ καὶ μετὰ ὅπλων γε δὴ καὶ τοῖς πᾶσί γε ὁμοίως Ἕλλησιν ὕποπτον καθεστήκει τὴν τῶν πέλας μὴ πείσαντας διιέναι· 92 : Καὶ πρὸς τούτους γε δὴ ... πῶς οὐ χρὴ καὶ ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἀγῶνος ἐλθεῖν· 6, 37 : Ὥστε μόλις ἄν μοι δοκοῦσιν, εἰ πόλιν ἑτέραν τοσαύτην ... ἔλθοιεν ἔχοντες καὶ ὅμορον οἰκήσαντες τὸν πόλεμον ποιοῖντο, οὐκ ἂν παντάπασι διαφθαρῆναι, ἥπου γε δὴ ἐν πάσῃ πολεμίᾳ Σικελίᾳ· 7, 56 : Ἔθνη γὰρ πλεῖστα δὴ ἐπὶ
D μίαν πόλιν ταύτην ξυνῆλθε, πλήν γε δὴ τοῦ ξύμπαντος λόγου ... 71 : Παραπλήσια δὲ καὶ οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν αὐτοῖς ἔπασχον, πρίν γε δὴ οἱ Συρακόσιοι ... ἔτρεψαν... (Conf. πρίν γ' ὅτε δὴ supra, ubi de ὅτε δή, cit. ex H. Cer.) 8, 40 : Ὑπὸ σεισμοῦ, ὃς αὐτοῖς ἔτυχε μέγιστός γε δὴ ὧν μεμνήμεθα γενόμενος. Iambl. V. Pyth. c. 31, p. 202=167 : Νεανίσκους δὲ γενομένους ἀφεῖσθαι παρά γε δὴ τοῖς πολλοῖς ποιεῖν ὅ,τι ἂν βούλωνται. Niceph. Blem. Orat. 1 De proc. Sp. S. in Allatii Gr. Orthod. vol. 1, p. 2 : Πῶς εἰς ἀγαθὸν ἀποβαίη τῷ ἀσυμφώνῳ κατά γε δὴ τοὐμφανές; || Ἥπου δὴ Thucyd. 1, 142 : Γῆν μὲν γὰρ χαλεπὸν καὶ ἐν εἰρήνῃ πόλιν ἀντίπαλον παρασκευάσασθαι, ἥπου δὴ ἐν πολεμίᾳ τε καὶ οὐχ ἧσσον ἐκείνοις ἡμῶν ἀντεπιτετειχισμένων. Conf. l. 6, 37 in γε δὴ cit. || Μὲν δή, præter ll. supra per occasionem allatos, Æsch. Prom. 500 : Τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα· Pers. 200 : Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω· 412 : Τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ ἀντεῖχεν. Soph. Phil. 350 : Μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ· Tr. 627 : Ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ ... Conf. OEd. T. 523 etc. Et οὐ μὲν δὴ El. 103 : Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω

θρήνων. Ib. 913 : Ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ ... Tr. 1128 : Ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς. Thucyd. 1, 45, 53; 2, 4; 3, 24; 4, 39, 119; 5, 113. 3, 113 : Καὶ μὲν δὴ τούτοις γε ἡμεῖς χθὲς ... ἐμαχόμεθα. Plato Conv. p. 197, A : Καὶ μὲν δὴ τήν γε τῶν ζώων ποίησιν... Et γὲ μὲν δὴ Æsch. Eum. 419 : Τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα, et alibi sæpe. Soph. El. 1243 : Ὅρα γε μὲν δὴ κἂν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν· Tr. 484 : Ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον. Et μὲν ... δὴ Soph. Phil. 285 : Ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι. || Οὖν δὴ, Plat. Tim. p. 19, A : Ἆρ' οὖν δὴ διεληλύθαμεν ἤδη, ubi tamen δὴ omittunt libri multi. Soph. Tr. 153 : Πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην. Herodot. 7, 49 : Οὐκ ὦν δὴ ἐόντων τοι λιμένων ὑποδεξίων μάθε. || Τε δὴ initio enuntiationis. Herodot. 5, 89 : Αἰγινῆταί τε δὴ ἐδήιουν τὰ παραθαλάσσια· 8, 90 : Ἔτι τούτων ταῦτα λεγόντων, ἐνέβαλε νηὶ Ἀττικῇ Σαμοθρηικίη νηῦς· ἥτε δὴ Ἀττικὴ κατεδύετο καὶ... Αἰγιναίη νηῦς κατέδυσε τῶν Σαμοθρηίκων τὴν νῆα. Thuc. 4, 40 : Παρὰ γνώμην τε δὴ μάλιστα τῶν κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτο τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο· 63 : Τὸ ξύμπαν τε δὴ γνῶμεν πειθόμενοι μὲν ἐμοὶ πόλιν ἕξοντες ἕκαστος ἐλευθέραν. Xenoph. Hist. Gr. 7, 1, 20 : Ἅμα τε δὴ πεπραγμένων τούτων καταπλεῖ Λακεδαιμονίοις ἡ παρὰ Διονυσίου βοήθεια. Aristot. De cœlo 2, 12, p. 292, 10 : Τοῦτό τε δὴ δικαίως ἀπορήσειεν ἄν τις. Et relatum ad seq. καὶ, Dionys. A. R. 9, 54 : Ταῦτά τε δὴ καὶ πολλὰ ὅμοια τούτοις λέγων. Et in oratione media, Thuc. 7, 13 : Ἐπειδὴ παρὰ γνώμην ναυτικόν τε δὴ καὶ τἆλλα ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνθεστῶτα ὁρῶσιν. || Τοι δὴ Soph. Phil. 245 : Ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τὰ νῦν γε ναυστολῶ. Et γέ τοι δὴ OEd. T. 1171 : Κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλῄζετο. Aristoph. Ran. 1047 : Νὴ τὸν Δία τοῦτό γέ τοι δή. || Et sequente alia part. Δὴ ἄρα. Xen. OEc. 18, 9 : Σὺ μὲν δὴ ἄρα ... κἂν ἄλλον δύναιο διδάσκειν. || Δή γε. Eur. Heracl. 632 : Πάρεσμεν, οἵα δή γ' ἐμοῦ παρουσία· Suppl. 162 : Εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας, ὃ δή γε πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας. Arist. Nub. 681 : Ἔτι δή γε περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ ἅττ' ἄρρεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα. Aretæ. De causs. diut. pass. 1, 6, p. 32=38 : Ἐπ' ἐνίοισι γὰρ ἔασι ἰδίη ἦχοι ὤτων καὶ βόμβοι μέχρι δή γε σαλπίγγων τε καὶ αὐλῶν. Philostr. Heroic. p. 666 : Ἃ ποθῶ μαθεῖν, ξυνίης δή γε. Galen. vol. 8, p. 746 : Τὸ μὲν ὀλεθρίως ἔχειν ἅπαντας τούτους ... ἀληθές ἐστιν, ὥσπερ δή γε καὶ τὸ μὴ δεῖν φαρμακεύειν αὐτούς. Moschus 4, 71 : Ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ ἀσχαλάαν, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης χόρος ἐστίν. Et δή ... γε Hom. Il. Ψ, 374 : Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι ... τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου φαίνετο. Thucyd. 5, 90 : Ἡμεῖς δὴ νομίζομέν γε χρήσιμον μὴ καταλύειν ὑμᾶς τὸ κοινὸν ἀγαθόν. || Δὴ δέ. Arist. Eccl. 194 : Εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν· ὅτε δὴ δ' ἐγένετ', ἤχθοντο· et ib. 315, 827, Lys. 523. L. D.] Δήπειτα, ap. Hom. pro δὲ ἔπειτα. Alii disjunctim scribunt δ' ἤπειτα, cum et ἤπειτα pro ἔπειτα usurpatum comperiatur a poetis. [V. Ἔπειτα. || Δὴ ἤδη. Xenoph. OEcon. 9, 6 : Ἐπεὶ δὲ ταῦτα διήλθομεν, ἔφη, οὕτω δὴ ἤδη κατὰ φυλὰς διεκρίνομεν τὰ ἔπιπλα. Et δὴ ... ἤδη. Eur. Tro. 233 : Δοῦλαι γὰρ δὴ Δωρίδος ἐσμὲν χθονὸς ἤδη. Arist. Ach. 311 : Ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; || Δή νυ Hom. Od. Α, 32 : Ὢ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. Oppian. Cyn. 2, 589 : Οἷον δή νυ ταῶνες ἑὸν δέμας ἐπισκιάουσιν. || Δὴ νῦν. Præter ll. supra per occasionem citt. habet Æschyl. Sept. 655 : Ὤμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι. Sophocl. Aj. 995 : Ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην. Et δή νυν El. 947 : Ἄκουε δή νυν ᾗ βεβούλευμαι τελεῖν. Ar. Eq. 1014 : Ἄκουε δή νυν καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί. Plato Soph. p. 224, C : Ἴθι δή νυν συναγάγωμεν αὐτὸ, ubi scribitur δὴ νῦν. Ib. p. 224, D, 260, A, olim δὴ νῦν, nunc cum libris melioribus νῦν δή. || Δὴ ὦν. Herodot. 1, 34 : Τοῦτον δὴ ὦν τὸν Ἄτυν· 59 : Τούτων δὴ ὦν τῶν ἐθνέων· 3, 21 : Ἐς τούτους δὴ ὦν τοὺς ἄνδρας· 1, 58 : Ὡς δὴ ὦν ἔμοιγε δοκέει. Plato Reip. 2, p. 369, E : Τί δὴ οὖν; L. D.] || Δή τοι, Sane; aiunt et pro δέ τοι accipi, i. e. Porro, ap. Plat. De rep. 2, [p. 366, C] : Ὡς δή τοι εἴ τις ἔχει ψευδῆ ἀποφῆναι. [Δή τοι particulæ perfrequentes sunt in libris epicorum, non quod usum earum frequentent epici, sed quod librarii ignorantes fere usum epicum partt. δ' ἤτοι iis substituerent δή τοι. V. Herm. ad H. Ven. 226, et quæ dicemus in Ἤτοι. Δή τοι, ubi δ' ἤτοι locum non habeat, legitur Apoll. Rh. 2, 841 : Καὶ δή τοι κέχυται τοῦδ' ἀνέρος ... τύμβος· 3, 958 · Ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε σείριος Ὠκεανοῖο, ὃς δή τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι ἀντέλλει. Utitur eodem Thucyd. 2, 41 : Μετὰ μεγάλων δὲ σημείων καὶ οὐ δή τοι ἀμάρτυρόν γε τὴν δύναμιν παρασχόμενοι, et Plato Tim. p. 26, B : Ὡς δή τοι τὸ λεγόμενον τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον, ubi olim legebatur τι. Anon. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 1, vol. 1, p. 252, D : Μετὰ δή τοι τὰς ἀπὸ τῶν ἱστορικῶν γραφῶν ἐκλογὰς μετίωμεν ἐπὶ τὰ στιχήρη. || Pron. τὶς sæpe jungitur partic. accipitque ab ea signif. paullo fortiorem ut sit potius Quidam quam Aliquis. Soph. Phil. 573 : Πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς Οὐδυσσεὺς ἔπλει; — Ἦν δή τις. Thucyd. 3, 104 : Δῆλον ἐκάθηραν Ἀθηναῖοι κατὰ χρησμὸν δή τινα. Eurip. Iph. T. 512 : Φεύγω τρόπον γε δή τιν' οὐχ ἑκὼν ἑκών· 526 : Ἀπέλαυσα κἀγὼ δή τι τῶν κείνης γάμων. Herodot. 3, 69 : Τοῦ δὲ μάγου τούτου τοῦ Σμέρδιος Κῦρος ὁ Καμβύσεω ἄρχων τὰ ὦτα ἀπέταμε ἐπ' αἰτίῃ δή τινι οὐ σμικρῇ· 6, 132 : Ἐπὶ γὰρ χώρην τοιαύτην δή τινα ἄξειν, ὅθεν χρυσὸν εὐπετέως ἄφθονον οἴσονται. Et alibi crebro. || Denique geminatur part. in repetitione vocab. cui est conjuncta. Euripid. Alc. 442 : Πολὺ δὴ πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίσταν λίμναν Ἀχεροντίαν πορεύσας. Quem l. ridens Arist. Av. 539 : Πολὺ δὴ πολὺ δὴ χαλεπωτάτους λόγους ἤνεγκας. (Cujusmodi in iteratione ejusdem voc. multo frequentius δὴ simplex. Eur. Hec. 900 : Δορὶ δὴ δορὶ πέρσαν. Melanippides ap. Athen. 10, p. 429, C : Τάχα δὴ τάχα τοὶ μὲν οὖν ἀπόλοντο. Oppian. Cyn. 2, 348 : Ἀμφαγαπαζόμενοι περὶ δὴ περὶ πάμπαν ἔχουσι, et in formula τότε δὴ τότε ap. eund. 3, 204 : Ἄρσενα δ' εἴ μιν ἴδοι, τότε δὴ τότε θυμὸν ὀρίνει.) Et in locut. δὴ τότε δὴ Oppian. Cyn. 2, 271 : Δὴ τότε δὴ βαρύθων ἔστη, et ib. 3, 469. Orph. Arg. 1268 : Δὴ τότε δὴ Μινύῃσιν ἐφήνδανε. Et ubi diversis vocc. additur Xen. An. 5, 4, 25 : Ἐπεὶ δὲ ἄνω ἦσαν πρὸς ταῖς τῆς μητροπόλεως οἰκίαις, ἐνταῦθα δὴ οἱ πολέμιοι, ὁμοῦ δὴ πάντες γενόμενοι, ἐμάχοντο, quanquam prius ibi δὴ deest libris nonnullis optimis. || De positura notandum, collocari post voc. secundum Soph. OEd. C. 23 : Ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσταμεν. Et post præpositiones, ut διὰ δὴ τί Plat. Phileb. p. 50, D; ἐκ δὴ τούτων 48, D; ἐν δὲ ταῖς χειροτεχνικαῖς etc. Nam in fine sententiæ positæ exx. jam supra habuimus. || Fuisse qui encliticam facerent, ut in ἧ δη pro ἧ δὴ, ἐπιδητούτοις pro ἐπὶ δὴ τούτοις, docet Eust. Il. p. 143, 27. Sic vulgo scribitur ἐπειδή. Confusum cum ἂν Xen. OEc. 19, 13, Aristoph. Ran. 541. Conf. Porson. Misc. p. 182. Sæpe etiam cum δαὶ vel δὲ, et cum δεῖ, veluti Xen. An. 2, 5, 22, et cum ἀεὶ Plat. Sophist. p. 242, E. Cum δῆλον, v. Bast. ad Greg. p. 725. Cum δὴν, v. in illo. Cum δῆτα Aristoph. Nub. 269. Cum ἤδη Xen. Cyr. 3, 3, 48 et al. Cum μὴ Herodot. 6, 132, Eur. Hipp. 1007, Philostr. p. 38, 27 Jac., q. v. p. 352. Cum μὴν Aristoph. Pl. 414. Cum τοὶ Eur. Med. 1118. L. D.]

[Δῆ, γῆ, καὶ σιωπᾷ, Hesych. Conj. Alb. σιώπα, Tace, sed nescio cur δῆ γῆ voluerit conjungi in δηγῆ, quum et δῆ pro γῆ videatur æque probum ac δᾶ pro γᾶ, et δῆ loco imperativi positum simillimum sit Homerico τῆ, qui et ipse quasi quidam est imperativus. Hoc autem δῆ dicere arbitror Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 31, 13 : Τὰ μέντοι τὸ η ἔχοντα μονοσύλλαβα, μὴ προσκειμένου τοῦ ι, ὀξύνεται, ὡς καὶ ἤδη εἶπον, νὴ, μή· πλὴν τοῦ δῆ καὶ τοῦ ἦ ἰσοδυναμοῦντος τῷ ὡς. L. Dind.]

[Δηαὶ, αἱ, Hordea, ap. Cretenses. Etym. M. p. 264, 12 : Ἡ Δηὼ (dicta Ceres) παρὰ τὰς δηάς· οὕτω γὰρ δηαὶ προσαγορεύονται ὑπὸ Κρητῶν αἱ κριθαί. Conf. Zon. p. 501. Quo fort. referenda gl. Hesych. inter Δητὸς et Δὴ τότε posita : Δηταὶ, αἱ ἐπτισμέναι κριθαί. Eid. Hes. pro Δῆα, τάχα καὶ φθορὰ δένδρων, Kust. restituit δύη, τύχη. L. Dindorf.]

[Δηάλωτος. V. Δηιάλωτος.]

[Δηάνειρα. V. Δηιάνειρα.]

[Δηβελτός. V. Δαβελτός.]

Δηγῆρες, Hesychio στρουθοί [Passeres] : pro quo ap. Suid. [et Zon. p. 492, ubi al. δήγορες, Etym. Gud. p. 141, 17] Δήγηρες.

Δῆγμα, ατος, τὸ, Morsus. Plut. [Lyc. c. 18] : Δῆγμα λαμβάνων ὑπὸ τοῦ Εἴρηνος [εἴρενος] εἰς τὸν ἀντίχειρα,

[Xenoph. Comment. 1, 3, 12 : Ἐνίησι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δ. Theophr. H. Pl. 9, 5, 2 : Ὄφεις δ. θανάσιμον ἔχοντας. Conf. Plut. Anton. c. 86, schol. Nicand. Th. 128, 129, Tzetz. Hist. 2, 944, quem cit. Elberling. Adde eund. Tz. ib. 849 et 483, ubi de venenato sanguine Nessi : Κνησμὸν ἐπάγον ἄμετρον καὶ δῆγμα. Et 4, 664 de cane. Aristot. H. A. 8, 24 bis, et ib. 29. Improprie Æsch. Ag. 791 : Δ. δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται· 1164 : Πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ. Sophocl. ap. Plut. Mor. p. 77, B, 619, A : Ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ προσῇ. Xenoph. Comment. 1, 3, 13 : Σοὶ δὲ συμβουλεύω ἀπενιαυτίσαι· μόλις γὰρ ἂν ἴσως ἐν τοσούτῳ χρόνῳ τὸ δῆγμα ὑγιὴς γένοιο, item de amante loquens. || Buccea. Tzetz. ad Hesiod. Op. 440 : Βλωμὸς γὰρ τὸ δῆγμα, et sæpius ibid. ipse et Moschop. || Confus. c. αἰνίγματα conjicit Petav. ap. Epiphan. Resp. ad ep. Acacii fol. i ij recto A : Αἱρέσεις ὀγδοήκοντα, αἵτινές εἰσι θηρίων εἴτ' οὖν ἑρπετῶν αἰνίγματα. C. δηγμὸς v. in Δηγμός. C. νύγμα v. in Νύγμα.]

[Δηγματίζω. Synes. de febr. p. 270 : Διότι (τὰ ψυχραίνοντα) δηγματίζουσι τὴν ὕλην, καὶ ἀπέχουσι τὴν πέψιν, ubi Reisk. cum vet. interpr. Crudam faciunt, Bernard. Mordacem reddunt. Kall.]

[Δηγματικῶς, adv. schol. Nicand. Th. 131. Wakef. Δακτικῶς Schneid. ex codd.]

[Δηγμάτιον, τὸ, Morsiuncula, Gl.]

Δηγμός, ὁ, Morsus. [Proprie Diod. 3, 23 : Ὑπὸ τοῦ δηγμοῦ (muscarum) κακουχουμένους, ubi unus liber δήγματος, alii λιμοῦ.] Plut. Pericle [c. 15] : Κατὰ καιρὸν μὲν ἡδονὰς εὐλαβεῖς, κατὰ καιρὸν δὲ δηγμοὺς καὶ φάρμακα προσφέρων τῇ σωτηρίᾳ· [Mor. p. 56, A] : Ἐλέγχῳ καὶ ψόγῳ δηγμὸν ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν. [Ib. 47, A item improprie : Τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται· 126, F : Ὁ γὰρ ἐκ τῶν τοιούτων ἀναλογισμῶν δ. αἱμάσσει τὴν μνήμην· 68, E : Λόγων βάρος ἐχόντων καὶ δηγμόν· 69, A : Παρρησίαν καὶ δ. ἀνθρώπῳ δυστυχοῦντι προσάγων ... ὀργὴν τῇ λύπῃ προστίθησι· 810, C : Ὁ γὰρ μεμιγμένος ἐπαίνῳ ψόγος, οὐκ ἔχων ὕβριν, ἀλλὰ παρρησίαν, οὐδὲ θυμὸν, ἀλλὰ δ. ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν· Alcib. c. 4 : Λόγοις παρρησίαν καὶ δ. ἔχουσιν· Cat. min. c. 38 : Ἄλλως δὲ τῷ Κάτωνι τὸ πρᾶγμα δηγμὸν ἤνεγκεν· Mor. p. 553, A : Δηγμοῦ δεομένοις καὶ κολάσεως· 795, B : Ὀνειδίζειν ἄνευ δηγμοῦ σφόδρα κολούοντος. Iambl. V. Pyth. 93 = 111 : Ἀθυμίας καὶ δηγμούς. || De morsu oris ventriculi ab humorum malignitate, Hippocr. p. 221, E : Τρομώδεα σὺν δηγμῷ μετὰ κεφαλαλγίης. Heraclid. Tar. ap. Athen. 3, p. 120, C : Προσκαθίζοντα τῷ στομάχῳ καὶ δηγμῶν αἴτια γινόμενα. Schweigh. Theophr. H. Pl. 4, 4, 5 : Ἐν τῇ κοιλίᾳ δηγμὸν ποιεῖ καὶ δυσεντερίαν. Hippocr. p. 381, 21 : Καὶ στῦψις καὶ ἕλκωσις καὶ δηγμός. Diosc. 2, 77 : Ποιεῖ δὲ τὸ πρόσφατον γάλα καὶ πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν θανασίμων φαρμάκων δηγμούς. Plutarch. Mor. p. 688, B : Τὰ μὲν γὰρ εὐστομίαν ἔχοντα καὶ δριμύτητα τάχα μὲν οὐκ ὄρεξιν, ἀλλὰ δηγμὸν ἐμποιεῖ τοῖς δεκτικοῖς μέρεσι τῆς τροφῆς.]

Δηεῖν, Hesychio πολεμεῖν, φονεύειν, Bellare, Occidere. [V. Δηίω.]

Δηθὰ, Diu, i. q. δὴν et δηρόν. Hom. [Il. B, 435 sec. Aristarchum : Μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα· E, 104 : Οὐδέ ἕ φημι δήθ' ἀνσχήσεσθαι κρατερὸν βέλος. Conf. O, 512; Od. A, 120, B, 255, Γ, 313, 336, Δ, 373, 466, M, 351, Π, 313, X, 177.] Od. H, [152], Θ, [411] : Ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχεις· [Il. Φ, 130 : Ὧ (flumini) δὴ δηθὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους, ubi notat sch. δηθὰ non esse Homericum (ea signif. ut sit ἐκ πολλοῦ χρόνου, a qua tamen vix quicquam differunt ll. Od. citt., quibus conf. A, 49).] Il. K, [51] : Ἔργα δ' ἔρεξ' ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι Δηθά τε καὶ δολιχόν· [E, 587 : Δηθὰ μάλ' ἑστήκει.] Hesiod. [Th. 623] : Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, Diu admodum. Apoll. Rh. 2, [651], οὐ μετὰ δηθὰ, Non diu post, Non ita post longum tempus, i. e. Paulo post. [Id. 3, 1243 : Καί τε Καλαύρειαν μετὰ δήθ' ἅμα νίσσεται ἵππεις.] Ab Hesych. exp. non solum πολὺν χρόνον, sed etiam συνεχὲς [συνεχῶς], Continuo temporis spatio, Perpetuo.

Δηθαγόρος, ὁ, ἡ, Hesych. exp. ἐπὶ πολὺ λέγουσα, ab ἀγορεύω et δηθὰ, Diu loquens.

Δηθαίων, ωνος, ὁ, ἡ, Longævus, Annosus, μακρόβιος, Hesych. [et Suid. Zon. p. 492 δηθαιῶνες properisp.]

Δηθάκι, s. Δηθάκις, i. q. δηθὰ, unde et derivatum est. A Suida [et Zon. p. 504] exp. πλειστάκις, Sæpissime : ut ab Hesych. quoque πυκνῶς, πολλάκις, Crebro, Sæpe. [Nicander Al. 215; Maneth. 2, 182. Wakef. Δηθάκις Nicand. Al. 318, Oppian. Cyn. 1, 27; Δηθάκι id. ib. 84; 3, 359, 402.]

[Δῆθε. V. Δῆθεν.]

Δῆθεν, Videlicet. [Hesych. : Δῆθεν, ὡς δὴ, ἡ φησίν. Id. : Δῆθεν, ὡς μάλιστα, ὡς δῆλον, ἐξεπίτηδες. Quarum gll. prior adhibenda Suidæ (s. Zon. p. 504, Bachm. An. vol. 1, p. 191, 34) vel corrigendo vel exponendo, ubi scribit : Δῆθεν, ὡς δή φησι· τοῦτο δὲ προσποίησιν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδους. Legendum enim aut ὡς δὴ, ἢ φησὶ, aut ὡς δὴ, φησί. Φησὶ enim Hesychio et Suidæ, ut sæpissime Joanni Malalæ (v. ind. meæ ed. p. 795), Eustathio Il. p. 287, 12, etc. est Nempe, de qua signif. plura v. in Φημί. Altera autem Hes. gl. corrigenda ope Etym. M. (p. 264, ult. : Δῆθεν, ὡς δὴ μάλιστα, l. ὡς δὴ, ὡς μάλιστα) sic : Δῆθεν, ὡς μ., ὡς δή. L. D.] Thuc. 1, [92] : Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο. Sed malui hic, sicut et in aliis ejusd. ll., interpr. Scilicet, ironice. [Ib. 127 : Τοῦτο δὴ τὸ ἄγος οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐλαύνειν ἐκέλευον δ. τοῖς θεοῖς πρῶτον τιμωροῦντες· 4, 99 : Οὐδ' αὖ ἐσπένδοντο δ. ὑπὲρ τῆς ἐκείνων, ubi refertur ad nomen sequens. Sic et Soph. Tr. 382 : Τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει, δ. οὐδὲν ἱστορῶν. Eur. Rhes. 719 : Πολλὰ δὲ τὰν βασιλίδ' ἑστίαν Ἀτρειδᾶν κακῶς ἔβαζε, δ. ἐχθρὸς ὢν (Ulixes) στρατηλάταις· Ion. 656 : Τῆς δ' Ἀθηναίων χθονὸς ἄξω θεατὴν, δ. ὡς οὐκ ὄντ' ἐμόν (ita distinguendum)· Or. 1119 : Εἴσιμεν ἐς οἴκους, δ. ὡς θανούμενοι, ubi item male distinctum οἴκους δῆθεν. Aret. Tard. pass. 1, 6, p. 38 = 32 : Καὶ τὰ μὴ παρεόντα ὁρέουσι δ. ὡς παρεόντα. Ὡς δῆθεν, Eur. Or. 1320 : Κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἕξω κόρας, ὡς δ. οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα. Xen. Cyr. 4, 6, 3 : Μέγα φρονῶν ὅτι δ. ... ὀψοίμην. Heliodor. 1, 14 : Θρήνων οὐκ ἐπαύετο, δῆθεν μὲν τῶν ἐπὶ σοὶ, τὸ δ' ἀληθὲς τῶν ἐφ' ἑαυτῇ, ut insolens notavit Schneid. Sed eodem modo Malchus p. 86, B = 258, 22 : Δῆθεν μὲν ὁ βουλόμενος ... πρόδηλος δὲ ὢν πᾶσιν ἐφ' ᾧ ἠπείγετο. L. D. Hippocr. p. 750, D : Οἱ δὲ ἰητροὶ σοφιζόμενοι δῆθεν ἔστιν οἱ (ὅτε Hering. Obss. p. 109) ἁμαρτάνουσιν· 791, A : Οἱ δὲ ἰητροὶ προθυμέονται (προμηθέονται id. ibid.) δῆθεν ὀρθῶς ἰῆσθαι.] V. alium l. lib. 3, p. 119 [c. 110 : Ἅμα ξυλλέγοντες ἐφ' ἃ ἐξῆλθον δ.], et ibid. schol. Bud. tamen huj. sign. non meminit, sed tantum ejus, qua pro Videlicet ponitur s. Scilicet signif. Videlicet. [Thuc. 3, 68 : Διότι τόν τε ἄλλον χρόνον ἠξίουν δ. αὐτοὺς ... ἡσυχάζειν. Æsch. Prom. 202 : Οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον, ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν· 986 : Ἐκερτόμησας δ. ὡς παῖδ' ὄντα με. Id. fr. Ætn. ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Τί δῆθεν αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί; Eur. Ion. 831 : Καινὸν δὲ τοὔνομ' ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον Ἴων, ἰόντι δ. ὅτι συνήντετο. || Ab hoc usu diversus Herodoteus 6, 138 : Καί σφισι βουλευομένοισι δεινόν τι ἐσέδυνε, εἰ δὴ διαγινώσκοιεν σφίσι τε βοηθέειν οἱ παῖδες πρὸς τῶν κουριδιέων γυναικῶν τοὺς παῖδας καὶ τούτων αὐτίκα ἄρχειν πειρῴατο, τί δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσιν. Ubi vim part. circumscribendo ita exprimas, Quid eos adultos existimandum esset facturos.] Addit et esse adv. διστάγμου, ex Eust., et affert ex Herod. [3, 136] : Ὡς κατασκόπους δῆθεν ἐόντας. Vide p. 927. [Etiam l. Her. habere signif. ab HSt. positam apertum est. Sic iterum 1, 59 : Ὡς ἐκπεφευγὼς τοὺς ἐχθροὺς, οἵ μιν ἐλαύνοντα ἐς ἀγρὸν ἠθέλησαν ἀπολέσαι δ. 73 : Φέροντες ὡς ἄγρην δ.] Idem Bud. alibi e Pand. affert : Ἐάν τις πλαστὴν διαθήκην κατ' ἐμοῦ προσενεγκὼν ἀπήτει με δῆθεν λιγάτον· ubi interpr. Forte. [|| Est etiam ubi vert. videatur Quidem. Apoll. Rh. 2, 384 : Οἰωνοὺς, οἳ δ. ἀπειρέσιοι ἐφέπουσι νῆσον πετραίην. Similior loco quem ultimum posuit HSt., hic ejusd. Ap. 2, 1154 : Εἰ δὲ καὶ οὔνομα δ. ἐπιθύεις δεδαῆσθαι, et iisdem prope verbis 3, 354, ubi schol., παρέλκεται τὸ δ. Id. 1, 998 : Σὺν δὲ καὶ ὦλλοι δ. ὑπότροποι ἀντιόωντες ... ἥπτοντο φόνοιο. Ubi iterum schol. (cui conf. Zon. p. 504, unde corrig. Etym. M. p. 263, 25) : Τὸ δ. ποτὲ μὲν παραπληρωματικὸν (ut illo l.), ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ δηλαδὴ, ἢ ὡς δή· 3, 119 : Τὴν δ' ὅ γε δ. ὑποβλήδην προσέειπε· 4, 62 : Νῦν δὲ

καὶ αὐτὴ δ. ὁμοίης ἔμμορες ἄτης· 1261 : Ὠλόμεθ' αἰνότατον δ. μόρον· 1291 : Ἵν' ἄνδιχα δ. ἕκαστος θυμὸν ἀποφθίσειαν. || Initio periodi positum, ut sit Scilicet, e Malcho p. 95, B=239, 4 : Δῆθεν γὰρ ἀπέχεσθαι θανάτου καὶ σφαγῶν δοκεῖν ὁ Ζήνων ἐβούλετο, citavit Toup. Em. vol. 1, p. 60. || Signiff. supra recensis tertiam adjicit Hesych., ἢ ἐντεῦθεν, Hinc. Cui conf. δήπουθεν, item τοπικῶς dictum. || Forma δῆθε est Eur. El. 268 : Ὡς δῆθε παῖδας μὴ τέκοις ποινάτορας, ubi nulla cum specie veri Elmsl. ad Med. v. 787 n) παῖδα δῆθεν... ποινάτορα legendum proponit. Tzetz. Hist. 1, 892 : Πρὸς πέλαγος θαλάττιον, δῆθε δεσμῶν ὡς δούλην. Sed cod. alter δῆθεν, ut 6, 438. L. Dindorf.]

[Δῆθος, ὁ, forma Bœot. pro Ζῆθος, ap. Georg. Chœrob. in Bekk. An. p. 1194. L. Dindorf.]

Δηθύνω, Suidæ [it. Hesych.] ἐγχρονίζω, βραδύνω, Tempus duco, Moror s. Tardo. Il. A, [26]: Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω Ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα· Z, [518] : Ἠ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω Δηθύνων· [Ib. 503 : Οὐδὲ Πάρις δήθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν.] Od. P, [278]: Μὴ δέ σu δηθύνειν, Ne diu moreris. [Et ib. 2, 985 : Δηθύνοντες.] Sic Apoll. Rh. 2, [74] : Οὐδέ μιν εἴα Δηθύνειν. [Aret. Tard. Pass. 1, 2 : Ἥδε ἡ περίοδος οὐ χάρτα δηθύνει. L. D. Hebesco. Orph. Lap. 461 : Ἤδη δέ τιν' ἀνδρῶν οὔασι δηθύνοντα καθήρας ὤπασεν αἶψα καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐριήκοον ἔμμεν ἀοιδῆς. Wakef.]

Δηθυρεῖν, pro σχολάζειν et διατρίβειν Hesych. affert : sed haud scio an mendo careant ejus exemplaria. [Δηθύνειν Alb.]

Δηϊάλωτος, ὁ, ἡ, Bello captus, αἰχμάλωτος [ut est ap. Hesych. : Δηιάλωτοι, αἰχμάλωτοι], Eur. [Andr. 105 : Δορὶ καὶ πυρὶ δηιάλωτον εἷλέ σ' ... Ἄρης. Contr. Æsch. Sept. 72 : Μή μοι πόλιν ... ἐκθαμνίσητε δηάλωτον.]

Δηϊάνειρα, ἡ, Deianira, nom. propr. uxoris Herculis [Soph. Tr. 104, Apollod. 1, 8, 11, etc., Pausan. 2, 23, 5; 6, 19, 12, aliique], comp. e δήϊος et ἀνήρ, διὰ τὸ καυστηρὰ γεγονέναι τῷ ἀνδρί. Eust. [Nereis Dejanira ap. Apollod. 1, 2, 7 : sed leg. Ἰάνειρα cum Heynio. Conjux Pelasgi, mater et f. Lycaonis. Dionys. Ant. R. 1, 11, 13. Forma quadrisyll. Δηάνειρα, Soph. Trach. 49, 180, 405, 665, 874. In Δηιάνειρα corruptum est ap. Hesych.]

[Δηιάρης, ὁ, Deiares, n. pr. viri, Æschin. F. L. p. 37 St. L. Dindorf.]

Δηϊάω, s. Δηϊάασκω, pro δηϊόω. Apoll. Rh. 2, [142]: Σταθμούς τε καὶ αὔλια δηϊάασκον. [Immo est imperf. frequent., cujus nullum est præsens, et refertur ad Δηιόω. Apollonium autem, fingentem tale imperf., quum nullum sit præsens δηιάω, sed tantum δηιόω, deceptum esse analogia formarum Homericarum in όω, quæ respondent vulgaribus in άω, animadvertit Buttm. Gr. vol. 1, p. 499, post Bekkerum in censura ed. Hom. Wolf. L. Dindorf.]

[Δηιδάμεια, ἡ, Deïdamia, f. Lycomedis, Apollod. 3, 13, 2, Ptolem. Heph. Photii cod. 190, p. 148, 21. Uxor Pirithoi Plut. Thes. c. 30. F. Perieris ap. schol. Apoll. Rh. 1, 201. F. Pyrrhi, regis Epiri, ap. Pausan. 4, 35, 3. Soror Pyrrhi Diodor. 19, 35, Plut. Demetr. c. 25, 32.]

Δηΐζω, ίσω, idem [quod δηιόω. Hesych. inter Ἔδεαι et Ἐδέησε : Ἐδηΐζετο, ἐπολεμεῖτο. Tzetz. Posth. 186 : Ἀμαζονίδων βασιλείας χερσὶν ὑπ' Ἀργείων δηϊζομένας μεγαθύμων, sec. cod. Vulgo enim δαϊζομένας. L. Dind.]

[Δηικόων, ωντος, ὁ, Deicoon, f. Herculis et Megaræ, Pausan. 2, 7, 9. Pergasides Hom. Il. E, 534. Forma contr. Δηικῶν ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 10, 1 : Δηικῶν Ἡρακλέους (post Ἡρ. est lacuna). L. Dind.]

[Δηικράτης, ους, ὁ, Deicrates, Gorgiæ Leont. sororis maritus, ap. Pausan. 6, 17, 7. Δ.ικρατου cujusdam mentio est in monum. Tenio ap. Boeckh. vol. 2, p. 271, 100. ᾰ L. Dindorf.]

[Δηικῶν. V. Δηικόων.]

[Δηιλέων, οντος, ὁ, Deileo, n. pr. famuli Epei ap. Quintum 10, 111. Cadmi sodalis ap. schol. Dionys. Perieg. 391. Conf. Wolf. Anal. fasc. 4, p. 541. Filii Deimachi ap. Apoll. Rh. 2, 956. Medici ap. Galen. vol. 13, p. 764. L. Dindorf.]

[Δηίλοχος, ὁ, Deilochus, scriptor Cyzicenus cit. ab Steph. Byz. in Λάμψακος, et sæpissime ab sch. Apoll. Rh., ubi sunt interdum varietates Δηίοχος, Διίοχος. L. Dindorf.]

[Δηιλύκη, ἡ, pro Διιλύκη, nomine Amazonis, restituendum schol. Apoll. Rh. 2, 778. L. Dindorf.]

[Δηίμαχος, ὁ, Deimachus, Æoli socer. Apollod. 1, 7, 3, 4. F. Nelei ib. 1, 9, 9, 1; et ap. sch. Apoll. Rh. 1, 156. Pater Autolyci, conditoris Sinopes, Plut. Lyc. c. 23. Frater Autolyci Apoll. Rh. 2, 955. Scriptor, de quo jam in Δαίμαχος. Locis illic citt. adde schol. Apoll. Rh. 1, 558, Vict. Hom Il. N, 218. Δείμαχος mendose pro Δηίμαχος scribi videtur ap. Iambl. V. P. p. c. 35, s. 257, p. 207=504. L. Dindorf.]

[Δηινόμη, ἡ, Deinome, Troas, in Iliade minori memorata sec. Pausan. 10, 26, 2. L. Dindorf.]

[Δηιόκης, ου, ὁ, Dejoces, rex Medorum, Herodot. 1, 16, etc., Diod. Exc. Val. p. 549, 80. Δηιώκεω male ap. Suid. l. Herod. citantem.]

[Δηιολέων, οντος, ὁ, Dejoleo, n. viri ap. Tzetz. Hist. 10, 427. L. Dindorf.]

[Δηιονεὺς, έως, ὁ, Deïoneus. V. Δηίων.]

[Δηιόπη, ἡ, Deïope, sec. alios mater Triptolemi, sec. alios conjux Musæi, ut auctor est Aristot. Mirab. c. 143. Δηιόπης τῆς Τριπτολέμου mentionem facit sch. Soph. OEd. C. 1051. Cum Tript. memorat it. Pausan. 1, 14, 1. L. Dindorf.]

[Δηιοπίτης, ὁ, Deïopites, n. herois Trojani, Hom. Il. Λ, 420, Quint. 13, 211. Δηιοπίστης vitiose Suid. L. Dindorf.]

[Δηιόπτην s. Δηιόπτιον f. Priami habet Apollod. 3, 12, 5, 13, ubi Δηιοπίτης recte videtur suspicari Heynius. L. Dindorf.]

Δήϊος, α, ον, Hostilis, Infestus, i. q. δάϊος. Il. Δ, [373] : Δήϊον ἐς πόλεμον· [Tyrt. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 363 : Ἀνδρὸς φεύγοντος δηίῳ ἐν πολέμῳ.] Ω, [684] : Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν· B, [415] : Πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, Infesto igni. [Hesych. : Δηίοιο, καυστικοῦ, πολεμικοῦ, φθαρτικοῦ. V. Δάϊος. Eod. fort. referendus etiam Alc. in Δάϊος cit.] Opp. Cyn. 3, [295] : Τοῖσι μάλα δήϊα φῦλα. Sic δήϊα τεύχη, Apoll. Rh. [1, 635.] Δήϊοι plur. absolute ponitur pro πολέμιοι, Hostes, ut et δάϊοι paulo ante [supra in Δάϊος], Il. Σ, [208] : Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δήϊοι ἀμφιμάχονται· Z, [82] : Φεύγοντας πεσέειν, δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι. [Hesych. : Δήϊοι, πολέμιοι. Ead. signif. Æsch. Ag. 559 : Εὐναὶ γὰρ ἦσαν δηΐων πρὸς τείχεσιν. Apoll. Rh. 4, 497 : Ὦ ἐπέχουσι δήϊοι, etc. || Suid. (s. Zon. p. 499) expl. etiam Δηΐα κατακεκαυμένη (sicut Et. M. p. 263, 33 : Δήϊος ὁ καυστικὸς) additque κοινῶς πολεμία, Ἀττικῶς δύστηνε, ex. ponens Soph. Aj. 784 : Ὦ δαΐα Τέκμησσα. Sed signif. Miseri usurpatur tantum forma δάϊος, nusquam, quod meminerim, δήϊος. || Forma contr. δῇος Æsch. Cho. 628 : Ἐπ' ἀνδρὶ δήοισιν ἐπικότῳ σέβας. Quomodo fuisse qui pronuntiarent Hom. Il. B, 544 : Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσιν, narrat Eust. Sed ibi prima commodius corripitur, quemadmodum fit in ll. supra citt. et ap. Tyrtæum Stob. Flor. vol. 2, p. 367 : Καὶ δηΐων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος· Simonidem Plut. Mor. p. 869, C : Πέντε δὲ νῆας ἕλεν δηΐων ... Mimnerm. Stob. Flor. vol. 1, p. 204 : Οὐ γάρ τις κείνου δηΐων ἔτ' ἀμεινότερος φως. Conf. ἄδηος et δᾶος. Fort. pertinet eodem δῇος, de quo infra. L. Dindorf.]

[Δήϊος, n. pr. Suidas.]

Δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, Pugna, Bellum. Il. E, [384] : Εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτῆτος· Od. Z, [203] : Ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται Δηϊοτῆτα φέρων. [Periculum in genere, Malum, Calamitas, Od. M, 257 : Χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι. Seager. Ead. phrasis de pugna Il. Γ, 20 : Μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δ. etc. Hesiod. Th. 662 : Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δ. 852 : Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δ. Singulare est Il. Y, 245 : Ἑσταότ' ἐν μέσσῃ ὑσμίνῃ δηιοτῆτος· cui Od. N, 314 : Ἐν Ὀλύμπῳ φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο, confert Heyn. Plur. δηιοτῆτας, μάχας apponit Hesych. De accentu ita sensisse videntur doctissimi et antiquissimi grammatici, ut nominativum facerent baryt. δηιότης, ceteros casus properisp. δηιοτῆτος, etc. V. Eust. Il. p. 26 ima (coll. 287, 19), 669, 49, schol. Il. Γ, 20, Herodian. Περὶ μ. λ. p. 40, 8, Zon. p. 499. Quod discrimen, ab Heynio ad Il. Γ, 20 non animadversum, primus perspexit Buttm. Gr.

vol. 2, p. 324. Ex contrario δηιοτὴς præcipit Etym. M. p. 103, 3. L. Dindorf.]

[Δηιόταρος, ὁ, Dejotarus, rex Gallicus, ap. Plut. Anton. c. 63, Cat. min. c. 15, Strab., Appian., Dion. Cass. et alios. Δηιόταυρος Tzetzæ Hist. 1, 133. L. D.]

[Δηίοχος, ὁ, Deiochus, n. pr. Græci, Hom. Il. O, 341. V. Δήιχος. Historicus Proconnesius ap. Dionys. H. Jud. de Thuc. c. 5, p. 818, 5. L. Dindorf.]

Δηϊόω, Igni et ferro vasto, Hostiliter depopulor, aut occido; seu, ut Eust. exp., δαίω, κόπτω, μερίζω. Il. Ψ, [176]: Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς Χαλκῷ δηϊόων· Σ, [195]: Ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος. [Od. Δ, 226 : Ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν χαλκῷ δηιόῳεν. Pass. Il. N, 675: Δηιόωντο λαοὶ ὑπ' Ἀργείων.]

Δῃόω, per sync. pro eod., quod in prosa est usitatius. Hom. [Il. E, 452: Ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδώλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας ἀσπίδας. Conf. M, 425. Λ, 71, Π, 771: Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες δῄουν· O, 708: Ἀχαιοί τε Τρῶές τε δῄουν ἀλλήλους. Conf. Δ, 416, Θ, 534, I, 243, M, 227, etc. Hesiod. Sc. 67. Pass. Il. Δ, 417; Ἀχαιῶν δῃωθέντων. Hesych.: Δηιωθέντων, αἰκισθέντων. De leone Il. P, 65, quo de l. v. in Δηίω. De hasta Ξ, 518; Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα... οὖτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε δῃώσας.] Σ, [83]: Τεύχεα δ' Ἕκτωρ Δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι. [Herodot. 5, 89: Ἐδῄουν τὰ παραθαλάσσια, et alibi, libris inter formam contr. et solutam variantibus. Aristoph. Lys. 1146: Δῃοῦτε χώραν. Sæpe utitur et Xenoph.] Apoll. Rh. [1, 244, δῃώσειαν. Soph. OEd. C. 1319: Ἄστυ δῃώσειν πυρί], δῃῶσαι πυρί· Thuc. [1, 81; Τὴν γῆν δῃοῦν· et ib. 96, 114, 143, etc.] 2, [11]: Ὁρῶσιν ἡμᾶς δῃοῦντάς τε καὶ τἀκείνων φθείροντας· Synes. Ep. 125: Ἄλως ἐνέπρησαν καὶ γῆν ἐδῄωσαν. Et pass. Thuc. 2, [54]: Ἀνθρώπων τε ἔνδον θνησκόντων καὶ γῆς ἔξω δῃουμένης· Herodian. 8, [5, 8]: Δένδρων ἐκκεκομμένων, τῆς τε γῆς ὑπ' αὐτοῦ δεδῃωμένης. Et καταχρηστικῶς ap. Lucian. [Dial. mort. 10, 11]: Δεδῃωμένος τὸν πώγωνα, pro Detonso mento. Media etiam v. ponitur; ut δῃώσασθαι τὴν νῆσον, Insulam populari, Herod. [Lex. Septemv., unde repetit HSt.: « Δῃώσασθαι στρατὸν, repellere copias. Herodot. δῃώσασθαι τὴν νῆσον, insulam populari ». Nomen Herodoti igitur refertur ad verba priora, sive l. 4, 102, ubi olim: Τὸν Δαρείου στρατὸν δῃώσασθαι, nunc recte διώσασθαι. (Ita commutata δῃώσεις et δῃώσας cum διώσ. in fr. Æsch. Prom. ap. Strab. 4, p. 183, Eur. Heracl. 995.) Δῃώσασθαι τὴν νῆσον non est ap. Her., sed δηιώσας τὴν νῆσον 6, 135. Leo Diac. 2, 9: Δῃούμενος μὲν τὰς ἀρούρας, ex emend. Hasii, quum δι' οὓς sit in cod. L. D. Suid. v. Καλλίας ὁ λακκ.: Ἐδῃώσαντο τὴν Ἐλευσῖνα. Hemst. || Forma Δᾳοῦν est in monum. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 310, v. 175: Δᾳώσας ἑπτὰ μὲν ἄνδρας. Hesych. inter Δάξα et Δαόν: Δαεῖ νόσῳ, ἐπικρατεῖ νόσῳ. Ubi δᾳοῖ conj. intt. De δηόω v. in Δῆος. L. Dindorf.]

[Δηιπύλη, ἡ, Deipyle, f. Adrasti, Tydei uxor, mater Diomedis, sec. Apollod. 1, 8, 5, 4; 9, 13, 2, Diodor. 4, 65, schol. Theocr. 17, 53. ῡ L. Dindorf.]

[Δηίπυλος, ὁ, Deipylus, n. pr. Græci, Hom. Il. E, 325. Lycum Mysum, quem Apollod. 2, 5, 9, 5, Apollon. Rh. 2, 776, Dascyli, Tzetz. Hist. 2, 313; 3, 809 Δηιπύλου filium dicit. Ponit etiam Suid. V. Δηίπυρος. ῡ. L. Dindorf.]

[Δηίπυρος, ὁ, Deipyrus, n. pr. Græci, Hom. Il. I, 83, N, 92, 478, 576. Inter Δ. et Δηίπυλος variant libri Æschin. F. L. p. 37 St., ubi memoratur homo cognominis. Affert et Suid. ῡ L. Dindorf.]

Δηῒς, ΐδος, ἡ, Ion. pro Δαΐς, Pugna ardens s. fervens, καυστηρὸς πόλεμος, πυρόεις, πύρινος. Eust. [Il. p. 481, 13: Μάχη δὲ καυστειρὴ μυριαχοῦ τῆς ποιήσεως ἡ θερμὴ καὶ πυρόεσσα ... διὸ καὶ δηιοτὴς καὶ δηὶς ἡ αὐτή· Od. 1895, 41: Ὅθεν καὶ δαὶς καὶ δηὶς ὁ καυστερὸς (sic) πόλεμος. Schol. vero Il. Ξ, 387 barytonon facit eadem quam in Δαὶς notavimus dissensione. Rursus Herodian. Epim. p. 20: Δηὶς ἡ μάχη, καὶ κλίνεται δηΐδος. Et Zonar. p. 499: Δηίς, ἡ μάχη. Planud. in Bachm. An. vol. 2, p. 19, 7, inter oxytona in ις quæ ι corripiant in gen. recenset τὸ δηΐδος. Suspicio est fictum a grammaticis voc. esse, ut haberent unde ducerent δαΐς. V. Zon. p. 500, v. Δῆρις. L. Dind.]

[Δήιτος. V. Δάριτος.]

[Δηίφοβος, ὁ, Deiphobus, f. Hippolyti, Apollod. 2, 6, 2, 4, Diod. 4, 31, schol. Hom. Il. E, 392, Eudocia p. 306, Tzetz. Hist. 2, 425. Priami, Il. M, 94, etc., Eur. Tro. 960, Apollod. 3, 12, 5, 12, Pausan. 5, 22, 2. L. Dindorf.]

[Δηίφονος, ὁ, Deiphonus, n. pr. Apolloniatæ, ap. Herodot. 9, 92. L. Dindorf.]

[Δηιφόντης, ου, ὁ, Deiphontes, f. Antimachi, Pausan. 2, 19, 1; 26, 2; 28, 3; 7, 4, 2, Apollod. 2, 8, 5, 3, Strab. 8 extr. Temeni, Scymn. v. 534. L. Dind.]

[Δήιχος, n. corruptum Quint. 1, 529: Ἔνθ' Αἴας ἕλε Δήιχον ἠδ' Ἀρήιον Ὕλλον. Leg. vid. Δηίοχον. L. D.]

Δηίω, ap. Hesych. διακόπτω, διώκω. [Gll. Hesych. sunt: Δηίεσθαι, διώξασθαι. Δηίων, διακόπτων. Quarum priorem referri ad δίεσθαι vidit Arnaldus; alteram, quam repetiit Suidas, Zon. p. 503, Ernestus petitam conjecit ex Hom. Il. P, 65: Αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει (leo) δῃῶν, ubi lib. unus δηίων (i. e. δῄων). Certius ex. Apoll. Rh. 3, 1374: Οἱ δ' ὥστε θοοὶ κύνες ἀμφιθορόντες ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδῄιον. V. Δηιόω. Hesychio inter Δήεται et Δήεις ponenti: Δηεῖν, πολεμεῖν, φονεύειν, restituendum δῄειν. L. Dindorf.]

[Δηιὼ, n. pr. Suid. nisi forte leg. Δηιών. V. tamen Δηώ. L. Dind.]

[Δηίων, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ διπλάσιος διπλασίων, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ δήιος δηίων. Σημαίνει δὲ τὸν πόλεμον, Zonar. p. 493. Tittm.: « Deest a cod. K. In fine leg. videtur τῶν πολεμίων. Nam in casu primo occurrere ὁ δηίων non memini. Quanquam hoc voluisse auctorem exemplum ostendit. » Verba Δηίων ... διπλασίων sunt etiam in Etym. M. p. 263, 36.]

[Δηίων, ονος, ὁ, Deïon, f. Euryti sec. Aristocratem et Hesiod. apud schol. Soph. Trach. 266, ubi prima corripitur, secunda producitur. Pater Cephali ap. Pausan. 1, 37, 6; 10, 29, 6, Antonin. Lib. c. 41, schol. Hom. Il. B, 631 (ubi Δηιόνος, sicut ap. eund. ad vers. 695), et ubi libri inter Δηιόνος (sic) et Δηιονέως variant Apollodor. 3, 15, 1, 3, et ubi consentiunt in Δηιονέως 2, 4, 7, 2. Eustath. Od. p. 1685, 14: Δηιονέως, ὃν καὶ Δηίονα καλοῦσί τινες. (Ipse ead. pag. sæpius dicit Δηιονέα, it. Tzetz. Hist. 1, 543, Plut. Thes. c. 8, Strabo 10, p. 452, 456, 459, cujus postr. tamen l. est var. Δηιόνος.) Memorant n. Δηιονεὺς etiam Suid. et Zon. p. 499. F. Æoli, Apoll. 1, 7, 3, 4, ubi Δηιόνα (ut ap. schol. Il. B, 631), et 1, 9, 4, 1, ubi Δηιών (ut ap. schol. Il. B, 695). F. Herculis et Megaræ Apollod. 2, 7, 8, 9. Δηίων baryt., ι longo, memorat Arcad. p. 18, 6. L. Dindorf.]

Δήκοκτα, ἡ, Decocta, sub. aqua. Legitur aliquoties ap. Galen. et recentiores Medicos Gr. ut et ap. Athen. 3, [p. 121, E]: Πιεῖν ᾔτησε δήκοκταν. Similiter vero et alia multa vocabula Lat. in Gr. ling. transtulerunt, ut ὀξύγγιον, οὐγγίαν. Solebant autem Romani decoquere aquam et vitro demissam in nives refrigerare, atque ita bibere minore cum noxa et majore cum voluptate.

Δηκτήριος, ὁ, ἡ, Mordendi vim habens, Mordax. Eur. [Hec. 235], δηκτήριος καρδίας, i. e. τὴν καρδίαν δάκνων. [Μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηκτήρια ἐξιστορῆσαι. Confus. c. δηλητήριος v. in illo.]

Δήκτης, ὁ, Mordens, Mordax. Plut. [Mor. p. 55, B]: Λόγῳ δήκτῃ καὶ παρρησίᾳ κηδεμονικῇ καθαπτόμενος. [Proprie de equis Hippiatr. p. 261: Πονηροὶ καὶ δῆκται. Anth. Plan. 4, 266, in epigr. in Momum: Οὐδὲ τόπον δήκτᾳ σεῖο λιπὼν στόματι, Ori mordaci.]

Δηκτικὸς, ἡ, όν, Mordendi vim habens, Mordax. [Mordosus add. Gl.] Athen. 3, [p. 120, C]: Λαχάνων καὶ ταρίχων γένη δηκτικόν τι κεκτημένα. [Ib. 92, A: Τὰ δὲ πρὸς ἥδοι ... δηκτικά· 121, A: Ὁ κολίας δὴ δηκτικώτερος. Schw. Stob. Fl. vol. 1, p. 327: Ἴσως γὰρ ὡς τὸ μέλι δεῖ καὶ τὸν λόγον τοῦ φιλοσόφου τὸ γλυκὺ δηκτικὸν ἔχειν τῶν ἡλκωμένων. Wakef. Aristot. H. A. 9, 39: Τῶν δηκτικῶν φαλαγγίων. Aret. Acut. morb. 1, 10, p. 103=92: Ἅλες δὲ ἢ νίτρον ἐπὶ τοῖσι σχάσεσι δηκτικὸν μὲν καὶ ἀλγεινὸν, ὑγεινὸν δέ. Δηκτικώτερος, Mordacior, Gl. Improprie Lucian. Demon. c. 50: Ἀστεῖον δὴ κἀκεῖνο αὐτοῦ καὶ δηκτικὸν ἅμα τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. Plut. Mor. p. 81, C: Τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τὴν ψυχὴν μεταφέρουσι καὶ τῷ δηκτικῷ καὶ πικρῷ χρῶνται πρὸς ἑαυ-

τοὺς μάλιστα, et alibi. Schol. Lycophr. 332 : Δηκτικαῖς, ὑβριστικαῖς κατάραις. L. D. Epiph. Panar. p. 569, A : Ἀλεξιφάρμακον ὢν ψυχῆς, αὐστηρὸν μὲν καὶ δηκτικὸν, ἀλλὰ ἰατικόν. Luc. Nigr. c. 37 : Δηκτικῷ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ. Philo Al. vol. 1, p. 684, 22 : Τὸ ἀκρόχολον, τὸ περίθυμον, τὸ ἀτίθασσον, τὸ δηκτικὸν, τὸ ἐπίβουλον. Hase.]

[Δηκτικῶς, Morsicatim. Schol. Aristoph. Vesp. 937 : Τοὺς ὀδόντας δ. κατέχει ὁ κύων. Eust. Il. p. 218, 20 : Ὀδὰξ, ὅ ἐστι δ. Seager.]

Δήκω, inus. thema, a quo δάκνω mutuatur fut. 1, δήξω, et 2 δακῶ, quæque inde formantur. [Ponitur etiam ab Arcadio p. 152, 21, Etym. M. 260, 56; 471, 39, Herodiano Epimer. p. 247. Memorabilior forma δήκω, quæ nulla fuit, est aor. quem vellem in Δάκνω memorasse, Ἔδηξεν, ἔδακεν, ap. Suid. Vitiose ap. Annam Comn. p. 149, B, ἐδήκνατο pro ἐδάκνετο. L. D.]

Δηλαδὴ, factum e δῆλα δὴ, Videlicet, Haud dubie, Profecto. Aristoph. Vesp. [441] : Εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακὰ Δηλαδή; [Ubi interpungendum docuit Buttm. (ad Plat. Crit. p. 93) κακά; Δηλαδὴ, ut δ. respondentis sit, non interrogantis.] Plato Protag. [init.] : Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνει, ἢ [ἦ] δηλαδὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου κ. τ. λ., i. e. Cic. interprete, An quidem dubium non est, quin ab Alcibiade? Sed ibi leg. δῆλα δὴ, docui p. 130 mei Lex. Cic. Ceterum ponitur et extra interrog. δηλαδή. [Herodot. 4, 135 : Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἀσθενείης μὲν εἵνεκεν κατελίποντο, προφάσιος δὲ τῆσδε δ. κ. τ. λ. Soph. Œd. T. 1501 : Ἀλλὰ δηλαδὴ χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών. Eur. Iph. A. 789 : Δηλαδὴ σιγᾶν ἄμεινον· 1366 : Ἄξει δ' οὐχ ἑκοῦσαν ἁρπάσας; —Δηλαδὴ ξανθῆς ἐθείρης (leg. ἐθείρας). Inter oxytona refert Arcad. p. 183, 8. L. Dindorf.]

Δηλαίνω, Hesychio βλάπτω, cum δηλαινομένη exp. βλαπτομένη. || Item et παίζω. [Δηλαίνουσι enim reddit παίζουσι, quod παίουσι scrib. conj. Is. Voss.]

Δηλαιστὴ, Hesychio ἐλεεινὴ, Miserabilis. [«Δηλαϊστὸς Miserabilis, a δηλαίνω, Lædo, LXX Ez. 5, 15 : Στενακτὴ καὶ δηλαϊστὴ, Gemebunda et miserabilis, sec. Rom. ac Theod., ubi v. Montf. Suid. (et Zon. p. 500) : Δηλαϊστή· ἀθλία, ἐλεεινή. Villoison. ad Apollon. Lex. p. 276.» Schleusn. Lex. V. T.]

[Δηλαυγὴς, ὁ, ἡ, Lucidus, Clarus. Democritus ap. Fabric. B. G. vol. 4, p. 333 : Δηλύγεσι (sic) τεκμηρίοισι. Τηλαυγέσι conj. Fabr. Hemst.]

Δηλαυγῶς, Hesychio ἄγαν φανερῶς, [Dilucide, Gl.]. Dicitur et Τηλαυγῶς : sed illud sonat Ejusmodi cum αὐγῇ, quæ omnibus sit δήλη.

[Δηλέφιλος, ὁ, Qui amicos designat. Schol. Theocr. 3, 29. Cramer.]

Δηλέω, Lædo, βλάπτω, φθείρω. Vox autem med. usitatior est quam act. [Act. fingit Zon. p. 503, Niceph. Greg. Herm. p. 339, Matth. Anecd. vol. 1, p. 8.] Il. Γ, [107] : Μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται· [ead. signif. sed alia construct. Δ, 67 : Ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι. Et ib. 72, 236, 271. A, 155 :] Οὐδέποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ Καρπὸν ἐδηλήσαντ', Corruperunt et populati sunt, Bud. Od. X, [278] : Ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός. [Il. Ψ, 428 : Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι. H. Merc. 541 : Ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ὀνήσω. Conf. H. Cer. 228. Apoll. Rh. 4, 831, 1088. Et intellecto accus. Od. Θ, 444 : Μήτις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται· K, 459 : Ἠ μὲν ὅσ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόεντι, ἠδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου, coll. A, 401, 408, Ω, 111. N, 124 : Μή πού τις ὁδιτάων ἀνθρώπων ... δηλήσαιτο. Et absolute Il. Ξ, 102 : Ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν. Pass. Eur. Hipp. 175 : Τί δεδήληται δέμας ἀλλόχροον βασιλείας; Usitatum etiam prosæ scriptt. Herodot. 2, 12 : Ὥστε καὶ τὰς πυραμίδας δηλέεσθαι· 4, 115 : Τὴν γῆν δηλησαμένας πολλά· 6, 36 : Σφέας δηλέεσθαι· 7, 51 : Δηλήσασθαι μεγάλως τὴν σὴν στρατιήν· 9, 63 : Πλεῖστον γάρ σφεας ἐδηλέετο ἡ ἐσθής. Memno Photii cod. 224, p. 223, 14 : Καὶ τῶν τέκνων ἃ μηδὲν συνῄδει ... οὐδὲν ἀνεκτότερον ἐδηλήσατο. Passiv. Herodot. 4, 198 : Οὔτε ὄμβρον πλέω πιοῦσα δεδήληται· 8, 100 : Οὐδὲν γὰρ δεδήληται τῶν πρηγμάτων. Agatharch. Phot. cod. 250, p. 452, 7 : Ὑπὸ τοῦ δηγμοῦ δηλούμενοι. De potu venenato Theocr. 9, 36 : Οὓς γὰρ ὁρεῦντι γαθεῦσαι (Musæ), τὼς δ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα. Parthen. c. 29, 2 : Μία τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν βασιλίδων οἴνῳ πολλῷ δηλησαμένη αὐτὸν ἤγαγεν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτῇ μιγῆναι.] || Εὐφήμως ἐπὶ κλοπῆς etiam accipitur, Eust. Od. Θ, [444] : Θεῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον Μή τίς τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται. || Deludo, Decipio, παίζω, ψεύδομαι, Hesych. [Dicit Hes. : Δηλήσονται, ψεύσονται, βλάψουσι· interpr. παίζω autem non hic ponit sed in Δηλαίνουσι, ubi v. quæ dicta de ea sunt.] Xen. [Œc. 10, 3] : Εἰ ἐπειρώμην σε ἐξαπατᾶν, λέγων τε ὡς πλείω τῶν ὄντων ἐστί μοι, ἐπιδεικνύς τε ἀργύριον κίβδηλον, δηλοίην σε. Ubi tamen quam suspectum sit δηλοίην, alibi docui. [Delenda esse verba δηλοίην σε HSto ad l. Xen. assensi sunt recentt. edd.] || Δηλήσας Hesychio est et καμών, διαπραξάμενος. [Id. versu præcedenti Δηλήμων inter alia interpr. κακῶς διαπραττόμενος· unde pro καμών, δ. Alb. scrib. suspicatur κακῶς δ.] || Item Δηληθήσονται, Eid. θεωρήσονται. Notandum vero Eust. [Il. p. 70, 33, it. Zon. p. 503] h. v. a δαίω deducere, formando a δαλὸς, ut sit proprie, τὸ καυστικῶς βλάπτω καὶ ὡσεὶ διὰ δαλοῦ καίοντος. [|| Volo. V. Δήλομαι.] Δαλήσασθαι, Hesychio λυμήνασθαι, ἀδικῆσαι, Dor. pro δηλήσ. : itidemque δαλῇ, quod exp. κακουργῇ, positum pro δηλῇ. [Et Δάλλει, κακουργεῖ. V. locum Theocr. supra cit. Quanquam in eo alii δηλ.]

Δηλὴ, Hesychio βουλὴ, Voluntas. [|| Id. : Δάλαν (Dor. pro δήλην), λύμην, Noxam.]

[Δηλήεις, εσσα, εν, Nocivus. Orph. Arg. 921 : Ἄλλα τε δηλήεντα κατὰ χθόνα πολλὰ πέφυκε.]

Δήλημα, τὸ, Nocumentum, Pernicies, βλάβη, ὄλεθρος. Od. M, [286] : Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν Γίνονται. [H. Apoll. 364 : Οὐδὲ σύ γε ζώουσα κακὸν δήλημα βροτοῖσιν ἔσσεαι. Æschyl. fr. Leon. ap. Steph. B. s. Χώρα· Ὁδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων. Wakef. Soph. Œd. T. 1495 : Ὀνείδη, ἃ τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν ἔσται σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα. Anth. Pal. 14, 72 : Εὖτ' ἂν ὑπὲρ γαίης ἀνέχῃ δρόμον ὄρθια Τιτὰν, λύσας ἀκτῖσι ζοφερῆς δηλήματα νυκτός.]

Δηλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Nocivus, Perniciosus. Od. E, [118, Il. Ω, 33] : Σχέτλιοί ἐστε θεοὶ δηλήμονες ἔξοχον ἄλλων· scribitur tamen ibi et ζηλήμονες, teste Eust., qui utramque lectionem agnoscit. [Od. Σ, 85, 116, Φ, 308 : Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων. Herodot. 2, 74 : Ὄφιες ἀνθρώπων οὐδαμῶς δηλήμονες, et 3, 109.] || Item κλέπτης, κακοῦργος, Hesych. [Conf. Δήλησις.] || Item κακῶς διαπραττόμενος, Eid.

[Method. Symp. p. 43, 22 : Τοὺς δηλήμονας νόμων. Hase.]

Δήλησις, εως, ἡ, Læsio, Maleficium, λώβησις, κακουργία, φθορὰ, ὀργὴ, στάσις [Δηλήσεις, στάσεις], Hesych. [Herodot. 1, 41 : Μή τινες κατ' ὁδὸν κλῶπες κακοῦργοι ἐπὶ δηλήσει φανέωσι ὑμῖν· 4, 112 : Ἐπεὶ δὲ ἔμαθον αὐτοὺς αἱ Ἀμαζόνες ἐπ' οὐδεμιῇ δηλήσει ἀπιγμένους. Theophrast. H. Pl. 7, 13, 4 : Λέγεται δὲ καὶ πρὸ τῶν θυρῶν τῆς εἰσόδου φυτευθεῖσαν ἀλεξητήριον εἶναι τῆς ἐπιφερομένης δηλήσεως. Memorat etiam Suid. addens locum : Λῃστὰς ἐπελθόντας ἐπὶ δηλήσει τῶν βοῶν Θεσπιάδου, ubi videri potest vertendum, Furto. Conf. Δηλέω, Δηλήμων.]

Δηλητὴρ, ὁ, Qui lædit, Epigr. [Herodot. V. Hom. c. 32, citans ex Hom. Καμίνῳ v. 8 : Συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνῳ δηλητῆρας, Σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγόν τε ... ὅς τῇδε τέχνῃ κακὰ πολλὰ πορίζοι. Eustath. Opusc. p. 41, 25 : Προβάλλον αὐτὸ, καθὰ καί τι ἀλεξίκακον κατὰ τῶν ἐν βίῳ δηλητήρων.]

Δηλητήριον, τὸ, Nocivum pharmacum. Plut. [Mor. p. 662, C] : Τίς ἔνδεια, ποῖον δηλητήριον οὕτω ῥαδίως καὶ ἀφελῶς νόσον ἔλυσεν; Herodian. 1, [17, 23] : Ἡ διὰ τὸ προλαμβανόμενον ὅπερ εἰώθασι βασιλεῖς ἑκάστοτε πρὸ πάσης τροφῆς λαμβάνειν κώλυμα δηλητηρίων. Sic Alex. Aphr. ἐλλέβορον dicit τοῖς ἀνθρώποις esse δηλητήριον. [Aret. Tard. pass. 2, 2 : Οὐκ ἀδόκητον καὶ δηλητήριόν ποτε τήνδε τὴν αἰτίην ἴσχειν.] Δηλητήριος adj. etiam dicitur, ut δ. φάρμακον, pro δηλητήριον simpl. Herodian. 3, [5, 9] : Ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δ. φάρμακα, Venena quoque dedit. [Hesych. : Δ. φάρμακον, βοτάνη θανάσιμος, cui Joseph. B. J. 1, 13, 10 ascripsit Alb. Aret. Acut. pass. 2, 10 : Φαρμάκοισι δηλητηρίοισι. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 108 : Δηλητηρίου φαρμάκου. Paulus Æg. 1, p. 13, 22 : Δηλητήριον αὔραν. Zonaras p. 1737 : Τολύπη, βοτάνη δηλητήριος. L. D. Ammon. v. Φαρμακεία p. 142 : Βλάβη ἡ διὰ δηλητηρίου τινὸς

γινομένη φαρμάκου, ubi legebatur δηκτηρίου, cujus c. A illo permutati ex. alterum ex sch. Aristoph. Pl. 885 apposuit Valck., quem v. in Anim. p. 222.]

[Δηλητήριος. V. Δηλητήριον.]

[Δηλητηριώδης, ὁ, ἡ, Noxius. Sym. Sethi c. de Τετραγγουρίοις. Boiss. Etym. M. 50, 39 : Ἀκόνιτον, βοτάνη δ. Wakef. Suid. in Ὑοσκύαμον. Hemst. Aristot. De plant. 1, 7 init. : Βελένιον τὸ δηλητηριῶδες. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 446; Tzetz. Hist. 8, 921; Eust. Od. p. 1415, 60, alii. L. Dindorf.]

[Δηλία, ἡ, Delia, n. pr. mulieris, unde fabula Aristophanis Δηλία ap. Athen. 9, p. 373, A. Quam Antiphanis esse videri animadvertit G. Dindorf. ad fragm. Aristoph. p. 9. || Urbs Cariæ, unde gent. Δηλιεύς, Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Δήλια, τά. V. Δῆλος.]

[Δηλιάδης, ὁ, Deliades, f. Glauci, frater Bellerophontis, Apollod. 2, 3, 1, schol. Lycophr. 17, Tzetz. Hist. 7, 812. L. Dindorf.]

[Δηλιακὸς, Δηλιὰς, Δηλιασταί. V. Δῆλος.]

[Δηλιὰς, άδος, ἡ, Delias, cogn. Cereris, it. n. pr. B sec. Suid.]

[Δηλιεύς. V. Δηλία, Δῆλος.]

[Δήλιον, Δήλιος. V. Δῆλος.]

[Δήλιος.] Δήλιοι Hesychio [perperam] οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες· qui supra ἀέλιοι et αἰέλιοι. Est et ethnicon nomen in Δῆλος infra. [|| Etym. M. p. 521, 15 : Τὰ εἰς ος ἀρσενικὰ, μὴ ὄντα κύρια, τῷ ι παραληγόμενα, προπαροξύνεται, οἷον δήλιος, ὁ φανερὸς, δόλιος Λύδιος Πύλιος φλόγιος.]

[Δηλὶς, cujus formam Dor. ponit Hesych. : Δαλὶς, μωρὸς, Stultus. Conf. Δαλίφρων, Φρενοδαλής.]

[Δηλίτης. V Δῆλος.]

Δήλομαι, Volo. Unde ap. Hesych. δήλονται, quod exp. θέλουσι : item δήλεσθαι Eid. θέλειν, βούλεσθαι, Velle. [Valck. Adon. p. 258, C : « Plut. Mor. p. 219, D : Ἐξελθὼν (Brasidas) ἐπὶ πόλεμον ἔγραψε τοῖς ἐφόροις, Ἅσσ' ἂν δηλῶμαι, πραξῶ ποττὸν πόλεμον, ἢ τεθναξοῦμαι. Voc. ἂν interjeci tantum vulgatis, quibus congruit tum δηλῶμαι, quod in δήλομαι mutandum putabat Casaub. L. Theocr. p. 258. Sed Velle non tantum C scribitur Dorice δήλεσθαι, verum etiam δηλέεσθαι. Δηλεῖσθαι, Nocere, scribi solet a Siciliensibus Δαλεῖσθαι, ut Theocr. 9, 36; 15, 48; 22, 127. Ante Cas. Dor. Δήλεσθαι, Velle, jam notum erat G. Cantero, illud restituenti Theocrito N. L. 2, 11. Formam δηλέεσθαι dant Hippodamus Stobæi p. 250, 47 (vol. 2, p. 127 Gaisf.) et Criton. in Eclog. Canteri p. 198, 43 : hic δηλεύμενον, illic vulgatur δηλουμένοις (δηλομένοις liber unus Gaisf. ab sec. manu). Δηλῆσθαι et δηλῆται præbet Archytas Stobæi Fl. p. 13, v. 5 et 9 (vol. 1, p. 39 Gaisf., ubi δηλήσασθαι liber unus). In Tabula legitur Heracleensi v. 98 : Ἐς τὰ ἐποίκια χρήσονται ξύλοις ἐς τὰν οἰκοδομὰν, οἷς κα δηλῶνται. In libello Timæi Locri prostant δηλεόμενος et δήλετο (p. 94, D, ubi nunc δηλόμενος), ubi (p. 94, C) pro ἔδεiτ' ἐς τάξιν restituendum videtur ἐδηλέετο ἐς τάξιν αὐτὰν ἄγεν. » Ἐδῆτ' libri tres Bekk., neque opus mutato. Nulla autem videtur fuisse forma δηλέεσθαι, sed tantum δήλεσθαι. Recte igitur Mazoch. in Tabl. Heracl. p. 231, 98 exhibet δήλωνται, non, ut Valck. citat, δηλῶνται. L. Dind.] D

Δηλονότι, Videlicet, Nimirum. Plato De rep. 6 : Τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς, Nempe de sole hoc percontaris, Nimirum, Bud. Dem. [p. 323] : Ὤετο μὲν ἐμοῦ κατηγορεῖν δηλονότι, δεῖγμα δ' ἐξέφερε καθ' ἑαυτοῦ. Adhibetur et responsioni affirmativæ. [Sæpe sic collocatur post verbum quod pendet ex ὅτι. Xen. Cyr. 5, 4, 6 : Ἐνταῦθα δὴ ἡλίσκοντο μὲν δηλονότι οἱ βραδυτάτους ἔχοντες τοὺς ἵππους· OEc. 7, 19 : Ἔπειτα δὲ καὶ ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ, ὥσπερ τοῖς κτήνεσιν, ἐστὶν ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ στεγνῶν δεῖται δηλονότι· Hist. Gr. 7, 5, 17 : Αὐτῶν δ' ἀπέθανον ἄνδρες ἀγαθοὶ, καὶ ἀπέκτειναν δὲ δηλονότι τοιούτους. Quanquam vis primitiva part. ὅτι (sive junctim scribitur δηλονότι sive divisim δῆλον ὅτι) usu loquendi æque delituit ut particulæ Ni in Lat. Nimirum. Unde fit sæpissime ut omne verbum omittatur. Xen. Cyrop. 5, 3, 30 : Νῦν δὲ ὁ Ἀσσύριος εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ ἐμβάλλειν ἀγγέλλεται, δηλονότι ἅμα μὲν τιμωρεῖσθαι αὐτὸν βουλόμενος ... Et alibi. Ceterum utitur etiam Theocr. 11, 79 : Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις A φαίνομαι ἦμες. L. D.] Et pro eod. Δηλονοτιή ex Aristoph. Pl. [48 : Δῆλον ὁτιὴ καὶ τυφλῷ γνῶναι δοκεῖ τοῦθ'... ubi Dobr. : « Δῆλον ὅτι disjunxisse Atticos probabile est vel e loco Alexidis Athen. 9, p. 386, B, C : Καὶ κάπτην ἔχει; ... Δῆλον ὅτι. ... Μή μοι δῆλον. » In l. Arist. Boiss. ap. eund. Dobr. in Add. construendum intellexit Ὁτιὴ δῆλον κ. τ. λ. Scripturam Δηλονότι autem præter ll. ubi postponitur commendant tales ut Andocid. De myst. p. 5, 12 : Δῆλον ὅτι γὰρ τοῖς μὲν ἡμαρτηκόσι τὰ τοιαῦτα ἁμαρτήματα οὐκ ἔστιν ἀπολογία ὡς οὐκ ἐποίησαν. || Δῆλον in libris grammaticorum sæpe scribi pro δηλονότι per errorem e compendio scripturæ utriusque voc. natum notavit Bast. ad Gregor. Cor. p. 3 et 862. Locis ab eo citt. omitto addere alios, quum copia exemplorum in hac certe caussa nihil valeat.]

Δηλοποιέω, Manifestum reddo, Manifesto. [Plut. Pericle c. 33 : Ὥστ' ἀνάπαιστα ταῦτα δηλοποιήσαντος Ἑρμίππου, Βασιλεῦ κ. τ. λ. Lego, Ὡς καὶ ἀνάπ. τ. ἐδηλοποίησαν τοῦ Ἑ. Seager. Ὡς τὰν. τ. δηλοποιεῖ τὰ Ἑ. B cod. Par. Eustath. Opusc. p. 338, 20 : Προσκυνῶ καὶ δηλοποιῶ δι' ὑμῶν τοῖς δεσπόταις μου τὴν θεόθεν ὑγείαν καὶ ὑπομονήν. Anon. ante Malal. p. 5, 17 : Μηδὲ κρύπτεσθαι τὴν τιμωρίαν, ἀλλὰ σημείῳ προδήλῳ πᾶσι δηλοποιεῖσθαι. Constant. Cærim. p. 128, B : Εἴτε αὐτοῦ τοῦ βασιλέως ἐξερχομένου εἴτε δηλοποιοῦντος αὐτοῖς. L. D. Schol. Eur. Hec. 376 Matth. : Μεγάλως χαρακτηρίζει καὶ δηλοποιεῖ τὸν εὐγενῆ ἡ εὐγένεια. Conf. Δειλοποιέω.]

[Δηλοποιὸς, ὁ, ἡ, Manifestum faciens. Rhet. Gr. vol. 7, cap. 11, 2 : Τῶν ἀδήλων ποιῶν συμπερασμάτων καθίστατα. Cod. Par. 2916 δηλοῖ ποῖον, Mon. δηλοῖ ποιὸς, omisso seq. ποιῶν, Par. 2987 δηλοποιός. Walz.]

[Δηλόπτιχος, ὁ, n. pr. viri. Δηλοπτίχου cujusdam mentio est in inscr. Bosporana, ex *Journal de Saint-Pétersb.* repetita in *Férussac Bullet.* 1831, s. 7, n. 1, 31.]

Δῆλος, ἡ, Delus : insulæ nomen, quam Aristot. ita appellatam prodidit, quoniam repente apparuerit enata, teste Plin. 4, 12, ubi et alia ejus nomina refert. Etym. quoque Δῆλον nominatam tradit ὅτι ἐξ C ἀδήλου βάσεως ἐῤῥιζώθη, s. quoniam eam κρυπτομένην ἐν τῇ θαλάσσῃ ὁ Ζεὺς ἀνέδωκε καὶ δήλην ἐποίησε. [Alias etym. v. ap. Steph. Byz. Memorant scriptt. inde ab Hom. et Hesiodo quivis. Ap. Hesych. prov. : Δήλου κακὸς βωμὸς, τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τῶν ἐν Δήλῳ βωμῶν καὶ τύπτεσθαι. Ἤρξατο τούτου Θησεὺς, χαριστηρίης (f. χάριτι τῆς) ἀπὸ τοῦ λαβυρίνθου φυγῆς, ubi v. intt.] Inde Δήλιος, α, ον, dicitur Qui ex ea oriundus est [Æsch. Eum. 9 : Δηλίαν χοιράδα. Eur. Tro. 89 : Δήλιοί τε χοιράδες. Pausan. 1, 43, 4; 4, 27, 9] : et Apollo Δήλιος, quoniam ibi eum peperit Latona una cum sorore ipsius Diana. [Thucyd. 1, 13; 3, 104, Soph. Aj. 704, OEd. T. 154, Aristoph. Nub. 596. Lex. rh. Bekk. An. p. 299, 8 : Πύθιος καὶ Δήλιος Ἀπόλλων, ἀγαλμάτων ὀνόματα Ἀθήνησι τιμωμένων.] Et proverb. Δήλιος κολυμβητὴς, de peritissimo natatore : quoniam tales Delus ferebat. [Ap. Suid. Fem. Δηλία memorat Steph. Byz. in Δῆλος, idemque masc. Δηλίτης, ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορὸς, Καλλίμαχος τρίτῳ (Αἰτίων fr. 30 Ern.).] Et fem. Δηλιὰς, άδος, ἡ, pro Δηλία, Delia, D Oriunda e Delo : ut Δηλιάδες γυναῖκες, vel simpl. Δηλιάδες, Mulieres Deliæ, Delum incolentes feminæ. Athen. 8, [p. 335, B] : Ταύτῃ ὅταν θύωσιν αἱ Δηλιάδες. [Steph. Byz. v. Δῆλος, Hom. H. Apoll. 157 : Κοῦραι Δηλιάδες, et Eur. Hec. 462. Id. nude Herc. F. 687, Δηλιάδες, et Ion. 167 : Λίμνας τᾶς Δηλιάδος, et sec. conj. Seidleri Iph. T. 1235 : Δηλιάσιν καρποφόροις γυάλοισι. Fuit etiam fabula Cratini Δηλιάδες. L. D.] Idem aliquoties citat Semi cujusdam Delii Δηλιάδα, sc. βίβλον, i. e. Librum de Delo et rebus in ea memorabilibus scriptum. [V. 3, p. 109, F, etc. Nicocharis Δηλιὰς citatur Aristot. Poet. c. 2 : Νικοχάρης ὁ τὴν Δηλιάδα (ποιήσας).] Dicta vero et Navis quædam Δηλιὰς, qua nimirum Theori in Delum navigabant Delii Apollinis oraculum consulendi gratia : qui Theori inde Δηλιασταὶ dicti, quod nave Deliade consultum Apollinem mitterentur, teste Hesych., Harpocr. ac Suida. [Δηλιαστῶν κύρβεις memorat Athen. 6, p. 234, E.] A Deliis, i. e. Deli incolis, est possess. Δηλιακὸς, Deliacus : h. e. Qui Deliorum est, Ad Delios pertinens :

Thuc. [3, 104 : Τὸν Δηλιακὸν χορόν. Aristot. Eth. Nic. 1, 9 : Τὸ Δηλιακὸν ἐπίγραμμα. Eust. Il. p. 827, 40 : Τὴν Δηλιακὴν (ξενίαν). Phanodici Δηλιακὰ citat sch. Apoll. Rh. 1, 212, 419. Pseudoplut. Vit. X Orat. p. 840, E : Ὁ γὰρ ἐπιγραφόμενος Δηλιακὸς οὐκ ἔστιν Αἰσχίνου. Arcad. p. 51, 13. L. D.] Neutr. Δήλιον, Delium, Apollinis Delii templum, teste Steph. B. [et Hesych.] : qui Δήλιον et Δηλίαν Locorum etiam nomm. esse tradit : unde Δηλιεὺς dicatur Qui inde oriundus est. [Δήλιον, locus Tanagrææ, regionis Bœotiæ sec. Steph. B. Ex Thuc. 4, 76, 90, 96 constat Delii Apollinis fuisse templum, munitum ab Atheniensibus, de quo multa Thucyd. l. 4, Herodot. 6, 118, Xenoph. Comm. 3, 5, 4, Diodor. l. 12, Pausan. 1, 29, 13; 9, 6, 3; 20, 1; 10, 28, 6. Δήλιον ἱερὸν Naxi memoratur a Parthenio, Erot. 9, 1. Δήλιον, de templo Delio, Athen. 6, p. 234, F : Παρασιτεῖν ἐν τῷ Δηλίῳ. Conf. Herodot. 6, 118.] At Δήλια, τά, sub. ἱερά, Sacra quæ Delio Apollini peragebantur, Polluci 1, [37. Xen. Comm. 4, 8, 2 : Διὰ τὸ Δήλια μὲν ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἶναι. Conf. Plat. Phædon. init. Diodor. 12, 70 : Τὴν τῶν Δηλίων πανήγυριν ἀπὸ τούτων τῶν χρημάτων (quæ prœlio ad Delium ceperant) ἐνεστήσαντο (Thebani) ποιεῖν. Ubi bene distinguit Wessel. inter Bœotorum Δήλια, a Δηλίῳ Bœotico nuncupata, et inter Δήλια Atheniensium, ab ins. Δήλῳ dicta, et memorata præter ll. supra citt. Thucyd. 3, 104, Diod. 12, 58. Δήλεια male Suidas, ut cod. Pollucis l. c.]

[Δῆλος, ὁ, Delus, mons Bœotiæ. Plut. Pelop. c. 16 : Καὶ τὸ μὲν πλησίον ὄρος Δῆλος καλεῖται, καὶ πρὸς αὐτὸ καταλήγουσιν αἱ τοῦ Μέλανος διαχύσεις. L. Dindorf.]

Δῆλος, [η, ον et ὁ, ἡ. Eur. Med. 1197 : Οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις], Manifestus, Perspicuus; ut in prov. [de quo v. in Τυφλός] : Καὶ τυφλῷ δῆλον. Lucian. autem [De salt. c. 29] dixit, Δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα. Sæpe autem δῆλον esse dicitur Quod manifestum est, adeo ut de eo constet. Od. Υ, [333] : Νῦν δ' ἤδη δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν. Xen. Cyrop. 8, [5, 12] : Ὅταν δ' ἐγὼ τελευτήσω, δῆλον ὅτι Κύρου (γίγνεται ἡ ἐν Πέρσαις βασιλεία), ἐὰν ζῇ. Dicunt autem et δηλονότι conjunctim, de quo antea. Idem Anab. [3, 1, 11] : Δῆλον γὰρ ὅτι Σεύθης ἀπαντήσει, Manifestum est, Palam est, Patet. [Thucyd. 1, 38. Id. ib. 93 : Καὶ δήλη ἡ οἰκοδομία ἔτι καὶ νῦν ἐστιν ὅτι κατὰ σπουδὴν ἐγένετο.] Dem. [p. 634, 20; 1317, 28] : Τῷ τοῦτο δῆλον; Quo tandem id planum fit? [C. dat. præter ll. infra cit. Xen. 2, 3, 4 et 4, 7, 20 : Ὧ καὶ δῆλον ἦν vel ἐγίνετο ὅτι ... Id. c. ἐκ Comm. 1, 2, 16 : Δήλω δ' ἐγενέσθην ἐξ ὧν ἐπραξάτην. C. ἐν Conviv. 2, 9 : Ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις δῆλον καὶ ἐν οἷς δ' ἡ παῖς ποιεῖ, ὅτι ...] Et cum εἰ, Lucian. : Οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ἐπιτελεῖται, Nondum constat an etc. Δῆλον ποιοῦμαι, Dem., Patefacio, Declaro. [V. infra. Sæpe etiam postponitur. Soph. fr. Terei ap. Stob. vol. 3, p. 384 : Ἀλγεινά, Πρόκνη, δῆλον· Aj. 906 : Αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ· δῆλον. Aristoph. Eq. 330 : Ὅς σε παύσει καὶ πάρεισι· δῆλός ἐστιν αὐτόθεν· Av. 1407 : Καταγελᾷς μου· δῆλος εἶ· Lys. 919 : Ἥ τοι γυνὴ φιλεῖ με· δήλη 'στὶν καλῶς (conf. Soph. OEd. T. 1008 : Καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς). || Conspicuus. Eur. Bacch. 1076 : Ὅσον γὰρ οὔπω δῆλος ἦν θάσσων ἄνω· Andr. 834 : Δῆλα καὶ ἀμφιφανῆ καὶ ἄκρυπτα δεδράκαμεν πόσιν. Xen. Cyneg. 8, 1 : Ἔστι δέ, ὅταν μὲν ἐπινίφῃ καὶ ᾖ βόρειον, τὰ ἴχνη ἔξω πολὺν χρόνον δῆλα· 11, 20 : Ἴσως μὲν εἰ ἦν τὸ σῶμα αὐτῆς (virtutis) δῆλον, ἧττον ἂν ἠμέλουν οἱ ἄνθρωποι ἀρετῆς. Thucyd. 1, 93 : Τὸ πάχος τοῦ τείχους, ὅπερ νῦν ἔτι δῆλόν ἐστι περὶ τὸν Πειραιᾶ· 4, 29 : Σφίσι μὲν γὰρ τὰς ἐκείνων ἁμαρτίας καὶ παρασκευὴν ὑπὸ τῆς ὕλης οὐκ ἂν ὁμοίως δῆλα εἶναι. Aristot. H. A. 1, 9 : Οὐθ' ὁρᾷ οὔτ' ἔχει εἰς τὸ φανερὸν δήλους ὀφθαλμούς. || Reconditior est usus Soph. Ant. 320 : Οἴμ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ, Manifestus es nugator. Id. OEd. C. 321 : Μόνης τόδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα, Manifesto hæc ipsa est Ismena. || Sæpe ponitur ita ut vi præditum videatur activa Declarandi. Aristoph. Thesm. 804 : Ναυσιμάχης μέν γ' ἥττων ἐστὶν Χαρμῖνος· δῆλα δὲ τἄργα· Pl. 333 : Δῆλος δ' ἐστὶν ὅτι τοῦ πράγματος ἀκήκοέν τι τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει. Eur. Or. 855 : Αἰαῖ· διοιχόμεσθα· δῆλος εἶ λόγῳ· κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος. Et c. gen. Med. 106 : Δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον νέφος οἰμωγῆς ὡς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ· nisi malis dicere ἀρχῆς hic poni cod. sensu quod alibi ἐξ ἀρχῆς, coll. Aristot. De respir. c. 20 : Πρῶτον γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ δημιουργεῖται (sanguis)· δῆλον δ' ἐν τῇ γενέσει ἐξ ἀρχῆς. Plat. Crit. p. 44 fin. : Αὐτὰ δὲ δῆλα τὰ παρόντα νυνὶ ὅτι οἷοί τ' εἰσὶν οἱ πολλοὶ οὐ τὰ σμικρότατα τῶν κακῶν ἐξεργάζεσθαι. Similiter Thucyd. 1, 11 : Ἐπειδὴ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν· δῆλον δέ· τὸ γὰρ ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ οὐκ ἂν ἐτειχίσαντο· quod i. fere atque τεκμήριον δέ. 5, 10 : Οἱ ἄνδρες ἡμᾶς οὐ μένουσι· δῆλοι δὲ τῶν τε δοράτων τῇ κινήσει καὶ τῶν κεφαλῶν. L. D.] || Δῆλος ἦν τοῦτο ποιῶν, aut ποιήσας, vel ποιήσων, aut cum ὅτι, δῆλος ἦν ὅτι ποιήσει, Manifestus erat hoc faciens etc. pro Manifestum erat eum hoc facere, vel Palam erat eum hoc facere. Vel, Palam s. Aperte hoc faciebat, ut quidam interpr. Plut. Amat. Narr. [p. 772, B] : Δῆλος ἦν βαρέως φέρων τὴν ἀθυμίαν. Lucian. [Nigr. c. 27] : Δῆλος ἦν τῶν φιλοσόφων κατεγνωκώς. Xen. [Comment. 2, 6, 7] : Δῆλός ἐστιν εὐεργετήσων. [Thucyd. 1, 71 : Οἳ ἂν δῆλοι ὦσι μὴ ἐπιτρέψοντες. Conf. 140. Insolenter id. 3, 64 : Δῆλον δὲ ἐποιήσατε οὐδὲ τότε τῶν Ἑλλήνων ἕνεκα μόνοι οὐ μηδίσαντες, Ostendistis vos ne tum quidem Græcorum caussa solos a Persis non stetisse. (Locutio eadem 6, 34 : Δῆλον ποιῆσαι αὐτοῖς ὅτι οὐ περὶ τῆς Σικελίας πρότερον ἔσται ὁ ἀγών. Xen. Cyn. 4, 4 : Δῆλον ποιείτωσαν τῷ κυνηγέτῃ· An. 3, 5, 17 : Οὐδὲν δῆλον ποιήσαντες ὅποι πορεύεσθαι ἔμελλον. V. HSt. supra.) C. partic. sæpius etiam Soph., idemque c. ὡς, Aj. 326 : Καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν. Xenoph. An. 1, 5, 9 : Τὸ δὲ σύμπαν δῆλος ἦν Κῦρος ὡς σπεύδων, ubi excidit ὡς libris deterioribus. Lysias C. Erat. p. 128 St. : Εἰ μὲν γὰρ τούτου καταψηφιεῖσθε, δῆλοι ἔσεσθε ὡς ὀργιζόμενοι τοῖς πεπραγμένοις. Memorabilis etiam constr. ap. Eur. Or. 350 : Καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει Μενέλαος ἄναξ, πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ δῆλος ὁρᾶσθαι τῶν Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν, ubi leg. videtur πάνυ γ' ἁβρ., quo ducit cod. Dionis Chr. vol. 1, p. 86 locum hunc repetentis, πολλῇ γ' exhibens. Similiter conj. δηλοῦν c. inf. v. in eo. L. D.] Et cum ὅτι : Cyrop. 5 [immo 3, 3, 24] : Ἀλλὰ δῆλοι ὦμεν ὅτι οὐκ ἄκοντες μαχούμεθα, Hoc præ nobis feramus. Sic Plato, Δῆλος εἶ ὅτι φήσεις. [Aristoph. Pac. 1048 : Δῆλός ἐσθ' οὗτός γ' ὅτι ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς. Plurali Herodot. 9, 11 : Καταλυσάμενοι δέ, δῆλα γὰρ δὴ ὅτι σύμμαχοι βασιλέος γινόμεθα, συστρατευσόμεθα. Xen. Cyrop. 8, 5, 7 : Διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἕκαστα εἶναι, πολὺ μᾶλλον ἦν δῆλα καὶ ὁπότε τις εὐτακτοίη καὶ εἴτις μὴ πράττοι τὸ προσταττόμενον. Addito pron. Aristoph. Vesp. 463 : Ἆρα δῆτ' οὐκ αὐτὰ δῆλα τοῖς πένησιν ἡ τυραννὶς ὡς ... *ἐλάνθαν' ὑπιοῦσά* με. Sed, opinor, leg. αὐτόδηλα, ut Æsch. Sept. 848 : Τάδ' αὐτόδηλα. Confus. c. δοῦλος v. Soph. fr. Acris. ap. Stob. vol. 2, p. 448; c. φίλος ejusd. OEd. C. 321. L. D.]

[Δῆλοι, οἱ, LXX intt. i. q. ὁράσεις, Visiones. Suid. : Δῆλοι, ὁράσεις, ἐνύπνια. Conf. Zon. p. 493. Hesych. : Δήλων, ὁράσεων, ἐνυπνίων. Ad quæ v. intt. || Bachm. An. vol. 1, p. 192, 10 : Δῆλοι. Ἦσαν οἱ δῆλοι ἐκεῖνοι γράμματα τοῦ παρ' Ἑβραίοις ἀλφαβήτου ἐκ χαλκοῦ ἐκτετυπωμένα, ἑκάστου στοιχείου πλείονα ὑπάρχοντα, etc. quæ v.]

[Δηλοφανής, vox nihili, ut videtur, ap. Polum Stob. Flor. vol. 1, p. 245, ab Hemst. cit. : Δηλοφανέστερον δέ κα γένοιτο τὸ ταύτας κράτος ἐτάζουσιν ἁμῖν τὰς ἄλλας ἕξιας, ubi Arsen. δημοφανέστερον.]

Δηλόω, Manifesto. [Soph. El. 334 : Ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἄν, εἰ σθένος λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ. Thucyd. 1, 138 : Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας· 3, 37 : Ὡς ἐν ἄλλοις μείζοσιν οὐκ ἂν δηλώσαντες τὴν γνώμην· 6, 47 : Ἐπιδείξαντας μὲν τὴν δύναμιν τῆς Ἀθηναίων πόλεως, δηλώσαντας δὲ τὴν ἐς τοὺς φίλους ... προθυμίαν.] Declaro. [Soph. El. 29 : Τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· OEd. T. 1041 : Τίς οὗτος; ἦ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;] Isocr. C. Soph. : Τὴν ἐμαυτοῦ δηλῶσαι διάνοιαν· Lucian. [De hist. scr. c. 43] : Ἡ λέξις δέ, σαφὴς καὶ πολιτική, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Et σαφῶς, σαφέστατα δηλοῦν, Aperte, Apertissime declarare. [Æsch. Pers. 519 : Ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων, ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά. Conf. id. Cho. 847.] Interdum cum ὅτι : ut, Τοῦτο δηλοῖ ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι. Et [Thucyd. 4, 68], Ἐδήλουν οὐδὲν ὅτι ἴσασι,

pro Dissimulabant se scire. [Herodot. 2, 149 : Ὅτι δὲ χειροποίητός ἐστι ... αὐτὴ δηλοῖ. Soph. El. 1106 : Δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες. Thucyd. 1, 137 : Ἐδήλου δ' ἡ γραφὴ ὅτι ... 3, 16 : Δηλῶσαι βουλόμενοι ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐγνώκασι. Conf. 3, 104. 5, 105 : Ξυνελὼν μάλιστ' ἂν δηλώσειεν ὅτι ... τὰ μὲν ἡδέα καλὰ νομίζουσι, τὰ δὲ ξυμφέροντα δίκαια, Breviter pronuntiet. 7, 25 : Πρέσβεις δηλώσοντας ὅτι.] Jungitur et cum εἰ, et cum εἴτε etiam, ap. Xen. Ἀπ. 2, [1, 21] : Δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε κ. τ. λ., Præ se ferunt utram viam inituri sint, Bud. [Thucyd. 1, 136 : Δηλοῖ τε ὅς ἐστι. Conf. 2, 48; 7, 38. 4, 108 : Ὁ γὰρ Βρασίδας ἔν τε τοῖς ἄλλοις μέτριον ἑαυτὸν παρεῖχε καὶ ἐν τοῖς λόγοις πανταχοῦ ἐδήλου ὡς ἐλευθερώσων τὴν Ἑλλάδα ἐκπεμφθείη, Præ se ferebat. 6, 33 : Δηλοῦντες ὡς κοινὸς ὁ κίνδυνος. Soph. Aj. 355 : Δηλοῖ δὲ τοὔργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει. Sequente inf. Soph. OEd. T. 792 : Ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ' ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν. Conf. Δῆλος. L. D.] Sic cum participio : ut Ἐδήλου πονήρως ἔχων, Præ se ferebat se male habere. [Thucyd. 1, 21 : Ὁ πόλεμος οὗτος ... ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων σκοποῦσι δηλώσει ὅμως μείζων γεγενημένος αὐτῶν. Conf. 2, 50; 3, 84. Paullo aliter Herodot. 4, 42 : Λιβύη μὲν γὰρ δηλοῖ ἑωυτὴν ἐοῦσα περίρρυτος· 5, 78 : Δηλοῖ δὲ οὐ κατ' ἓν μοῦνον, ἀλλὰ πανταχῇ, ἡ ἰσηγορίη ὡς ἔστι χρῆμα σπουδαῖον, nisi l. referendus est ad signif. intrans., de qua in fine. Soph. Aj. 471 : Δηλώσω ... γεγώς· Antig. 20 : Δηλοῖς τι καλχαίνουσ' ἔπος. Et addito ὡς 242 : Δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον. Et c. adject. OEd. C. 783 : Φράσω δὲ καὶ τοῖσδ' ὥς σε δηλώσω κακόν· Ant. 471 : Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός.] Aristoph. autem δηλῶ τιμῶν, Ostendo me honorare, Declaro. [Pl. 587. || Thucyd. 1, 3 : Δηλοῖ δέ μοι καὶ τόδε τῶν παλαιῶν ἀσθένειαν οὐχ ἥκιστα· 5 : Δηλοῦσι δὲ τῶν τε ἠπειρωτῶν τινες ἔτι καὶ νῦν, οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν, Argumento sunt. 4, 61 : Ἐδήλωσαν δὲ νῦν ἐν τῇ τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους παρακλήσει, Ostenderunt, Probarunt. Soph. OEd. C. 146 : Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης, ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας· δηλῶ δ'· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον. Sensus, Non beatissimus : argumento est ipsa cæcitas mea. || Profero vert. Thucyd. 1, 67 : Καὶ ἄλλοι τε παριόντες ἐγκλήματα ἐποιοῦντο ὡς ἕκαστοι καὶ Μεγαρῆς, δηλοῦντες μὲν καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα διάφορα, μάλιστα δὲ λιμένων τε εἴργεσθαι ... 5, 30 : Ἃ μὲν ἠδικοῦντο, οὐ δηλοῦντες ἄντικρυς, ὅτι οὔτε Σόλλειον ἀπέλαβον ... 8, 14 : Τὰ περὶ τῆς πολιορκίας οὐ δηλωσάντων. || Significo. Thucyd. 1, 10 : Δηλῶν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας· 71 : Νῦν δ', ὅπερ καὶ ἄρτι ἐδηλώσαμεν, etc., 72 : Δηλῶσαι περὶ τοῦ παντὸς ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη· conf. 73 82 : Πέμπειν δὲ καὶ αἰτιᾶσθαι, μήτε πόλεμον ἄγαν δηλοῦντας μήθ' ὡς ἐπιτρέψομεν· 129 : Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου. Conf. 137, 6, 10. 134 : Ἄλλου δὲ νεύματι ἀφανεῖ χρησαμένου καὶ δηλώσαντος εὐνοίᾳ· 4, 38 : Οἱ δὲ ἀκούσαντες ... τὰς χεῖρας ἀνέσεισαν, δηλοῦντες προσίεσθαι τὰ κεκηρυγμένα· 48 : Ὡς δὲ ᾔσθοντο καί τις αὐτοῖς ἐδήλωσε· 5, 50 : Προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον, βουλόμενος δηλῶσαι ὅτι ἑαυτοῦ ἦν τὸ ἅρμα· 65 : Ἐπεβόησεν ὅτι διανοεῖται κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι, δηλῶν τῆς ἐξ Ἄργους ἐπαιτίου ἀναχωρήσεως τὴν παροῦσαν ἄκαιρον προθυμίαν ἀνάληψιν βουλομένην εἶναι. Aristoph. Plut. 269 : Δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα. Appian. Pun. c. 5 : Τὰς πόλεις ἐδήλωσαν ὑπηκόους εἶναι Ῥωμαίων, εἰ θέλοιεν, Declararunt. De vocabuli significatione Polyb. 6, 26, 6 : Ὃ (voc. *Extraordinarius*) μεθερμηνευόμενον ἐπιλέκτους δηλοῖ. Conf. Plat. Crat. p. 393, D. Qua potestate frequentissimum est grammaticis. || Similiter ὁ δεδηλωμένος, ὁ δηλωθεὶς sæpe est Memoratus. Euseb. Hist. eccles. 2, 13 : Σίμωνα τὸν πρόσθεν δεδηλωμένον. Et ib. paullo post : Τῇ δεδηλωμένῃ βίβλῳ. Boisson. ad Anecd. vol. 4, p. 320. || Demonstro, Aperio. Thuc. 2, 62 : Τὸν δὲ πόνον τὸν κατὰ τὸν πόλεμον ... ἀρκείτω μὲν ὑμῖν καὶ ἐκεῖνα ... δηλώσω δὲ καὶ τόδε, ὅ μοι δοκεῖτε οὔτ' αὐτοὶ πώποτε ἐνθυμηθῆναι ... Conf. ib. 36; 5, 91. Monstro, Ostendo. Soph. Phil. 615 : Εὐθέως ὑπέσχετο τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων. Xen. Mag. Eq. 4, 4 : Δηλώσουσι τοῖς ἱππεύειν ᾗ χρὴ τὴν ἐλασίαν ποιεῖσθαι. || Jubeo (ut ἄνωγα ab ἀνοίγειν). Soph. OEd. T. 77 : Κακὸς μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός; conf. 1440. Plut. Arat. c. 20 : Διὰ νεύματος ἐδήλωσε τῷ Τέχνωνι φεύγειν. Jo. Malalas p. 471, 11 : Ἐδήλωσε τοῖς πρεσβευταῖς Ῥωμαίων εἰσελθεῖν ἐν τοῖς Περσικοῖς. Alia ap. eund. similia v. in indice meæ ed. p. 781. || Pass. Declaror, Ostendor. Thucyd. 1, 13 : Χρήμασί τε δυνατοὶ ἦσαν, ὡς καὶ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς δεδήλωται· 40 : Ὡς μὲν οὖν αὐτοί τε μετὰ προσηκόντων ἐγκλημάτων ἐρχόμεθα καὶ οἵδε βίαιοι ... εἰσί, δεδήλωται. Conf. 144; 5, 1, 9. 2, 35 : Ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργῳ γενομένων ἔργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμάς· 5, 95 : Τὸ μῖσος δυνάμεως παράδειγμα τοῖς ἀρχομένοις δηλούμενον. Xen. Cyr. 4, 5, 26 : Ἃ καὶ πρόσθεν ἐν τῷ λόγῳ δεδήλωται, et alibi. || Arguor. Thucyd. 1, 12 : Αὐτά γε δὴ ταῦτα ὀνομαστότατα τῶν πρὶν γενόμενα δηλοῦται τοῖς ἔργοις ὑποδεέστερα ὄντα τῆς φήμης· 74 : Σαφῶς δηλωθέντος ὅτι ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων τὰ πράγματα ἐγένετο. || Construitur c. εἰς. Thuc. 1, 90 : Τὸ μὲν βουλόμενον καὶ ὕποπτον τῆς γνώμης οὐ δηλοῦντες ἐς τοὺς Ἀθηναίους. C. πρός. Soph. Trach. 369 : Ἔδοξεν οὖν μοι πρός σε δηλῶσαι τὸ πᾶν. Xen. Cyrop. 7, 3, 12 : Δήλωσον πρὸς ἐμέ· An. 7, 7, 35 : Ὡς πρὸς ἐμὲ ἐδήλου. Lysias p. 898 R. : Τὸ μέγεθος αὐτὴν ἀναγκάσει τῶν συμφορῶν περὶ τῶν σφετέρων κακῶν δηλῶσαι πάντα πρὸς ἡμᾶς. Sæpius cum dat. Soph. Aj. 283 : Δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας· 734 : Τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον, etc. Xen. Conv. 3, 14 : Ἤροντο εἰ καὶ σφίσι δηλώσοι αὐτούς. Thucyd. 5, 95, l. modo cit. Et c. περὶ seq. gen. rei, ap. Lysiam l. c. || Activum sensu intrans., Se manifestare. Herodot. 2, 117 : Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπεα, καὶ τόδε τὸ χωρίον οὐκ ἥκιστα, ἀλλὰ μάλιστα, δηλοῖ ὅτι οὐκ Ὁμήρου τὰ Κύπρια ἔπεά ἐστι· 9, 68 : Δηλοῖ τε ἐμοὶ ὅτι πάντα τὰ πρήγματα τῶν βαρβάρων ἤρτητο ἐκ Περσέων. Quo licet trahere l. Soph. Aj. 878 : Ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς. Xen. Comment. 1, 2, 32, postquam dixerat invisum Critiæ Socratem fuisse, addit : Ἐδήλωσε δέ, quod neque ad Socratem neque ad Critiam, sed ad rem ipsam refertur. Plura ibi intt. Theophr. C. Pl. 7, 6, 2 : Δηλοῖ δὲ καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν ὁμογενῶν. L. Dindorf.]

Δήλωμα, τὸ, Quod declarat, indicat, indicio est s. argumento, Iudicium. Plut. [Mor. p. 78, E] : Μέγα καὶ τοῦτο δ. σεαυτῷ τοῦ προκόπτειν. [Id. ib. p. 62, D : Ἔστι μὲν οὖν καὶ ταῦτα δηλώματα τοῖς νοῦν ἔχουσιν οὐκ ἀληθινῆς φιλίας. Et sim. 77, D, 84, B, 493, C, etc. Utitur sæpissime etiam Plato, velut Legg. 7, p. 792, A : Τοῖς δὴ παιδίοις τὸ δήλωμα ὧν ἐρᾷ καὶ μισεῖ κλαυμοναὶ καὶ βοαί, et alibi.]

Δήλως, Manifeste, Aperte. [Hesych. : Δήλως, ἀπερικαλύπτως. Pollux 6, 207 : Τὸ γὰρ καταδήλως καὶ δ. εὐτελῆ. L. Dindorf.]

Δήλωσις, εως, ἡ, Declaratio. [Significatio, Significatum, Enuntiatio, Demonstratio addunt Gloss. Thucyd. 1, 73 : Οὐ παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα ἢ μαρτυρίου καὶ δηλώσεως πρὸς οἵαν ὑμῖν πόλιν ... ὁ ἀγὼν καταστήσεται· 2, 61 : Τῆς δὲ ὠφελίας ἄπεστιν ἔτι ἡ δ. ἅπασι· 4, 40 : Ἀπεκρίνατο αὐτῷ πολλοῦ ἂν ἄξιον εἶναι τὸν ἄτρακτον, εἰ τοὺς ἀγαθοὺς διεγίγνωσκε, δήλωσιν ποιούμενος ὅτι ὁ ἐντυγχάνων τοῖς τε λίθοις καὶ τοξεύμασι διεφθείρετο· 126 : Ἡ δὲ διακενῆς ἀνάσεισις τῶν ὅπλων ἔχει τινὰ δήλωσιν ἀπειλῆς. Aristot. H. A. 9, 31 : Περὶ δὲ τοὺς χρόνους ἐν οἷς ἀπώλοντο οἱ Μηδίου ξένοι ἐν Φαρσάλῳ, ἐρημία ἐν τοῖς τόποις τοῖς περὶ Ἀθήνας καὶ Πελοπόννησον ἐγένετο κοράκων, ὡς ἐχόντων αἴσθησίν τινα τῆς παρ' ἀλλήλων δηλώσεως. Minos Plat. p. 314, A : Ἐπειδὴ νόμῳ τὰ νομιζόμενα νομίζεται, τίνι ὄντι τῷ νόμῳ νομίζεται; Πότερον αἰσθήσει τινὶ ἢ δηλώσει, ὥσπερ τὰ μανθανόμενα μανθάνεται δηλούσῃ τῇ ἐπιστήμῃ ...; Plato Politic. p. 287, A : Τῆς τῶν ὄντων λόγῳ δηλώσεως, Demonstrandarum oratione rerum. Conf. id. Crat. p. 435, B. Plut. Alex. c. 1 : Οὔτε ταῖς ἐπιφανεστάταις πράξεσι πάντως ἔνεστι δ. ἀρετῆς ἢ κακίας· Mor. p. 407, E : Ἀφανίζειν μὲν οὐ θέλει τὸ ἀληθὲς (deus), παρατρέπων δὲ τὴν δήλωσιν αὐτοῦ· 1114, E : Ἦν οὖν ὁ περὶ τοῦ ὄντος ... λόγος οὐκ ἀναίρεσις τῶν πολλῶν καὶ αἰσθητῶν, ἀλλὰ δ. αὐτῶν τῆς πρὸς τὸ νοητὸν διαφορᾶς· 1118, F : Ὧ γε ὄνομα μηδὲν ἐν τοσούτοις πρὸς δήλωσιν οἰκεῖόν ἐστιν. Philostr. V. Soph. 2, 21, p. 603, 11 : Δήλωσιν παρασχομένου χρηστοῦ ἤθους. Hemst. || Exhibitio, de saltatore s. choreuta. Pollux 4, 97 : Ἐρεῖς δὲ ἐπὶ πράγματος ...

πανήγυριν, ἔνδειξιν, δήλωσιν, ἐπίδειξιν. Conf. 96 et 98 de eodem dicta δηλωτικὸς et δηλωτικῶς, quæ sunt referenda ad imitationem et saltationem mimicam. V. Δηλωτικός. || Jussus. Plato Leg. 12, p. 942, B : Καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις μήτε τινὰ διώκειν μηθ' ὑποχωρεῖν ἄλλῳ ἄνευ τῆς τῶν ἀρχόντων δηλώσεως. Fort. ita vert. est ap. Plut. Oth. c. 18, de Othonis sepulcro scribentem : Εἶδον δ' ἐν Βριξίλλῳ γενόμενος καὶ μνῆμα μέτριον καὶ τὴν ἐπιγραφὴν οὕτως ἔχουσαν, εἰ μεταφρασθείη, Δηλώσει Μάρκου Ὄθωνος. Nisi forte ita expressit Lat. Memoriæ. L. Dindorf.]

Δηλωτέον, Ostendendum, Ob oculos ponendum. [Plato Tim. p. 48, D : Νῦν δὲ τρίτον ἄλλο γένος ἡμῖν δ. Isocr. Panath. p. 244, a Wakef. cit. : Τὰ τοίνυν πρὸς τοὺς βαρβάρους ὡς ἑκάτεροι προσηνέχθημεν δ.]

Δηλωτικὸς, ή, όν, Declarativus, Ad declarandum aptus, Declarandi vim habens. [Demonstrandus add. Gl. Hippocr. p. 391, 6 : Ταῦτα δὲ ἐν ἀρχῇσι παραφαινόμενα παραφροσύνης δηλωτικά. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 388, A : Δηλωτικὸς τῆς φύσεως. Etymol. M. p. 172, 4 : Αὐτίκα ἔστιν ἐπίρρημα μεσότητος καὶ χρόνου δηλωτικόν. Pollux 4, 96 inter appellationes choreutæ recenset ἐναργῆ, ἐνδεικτικὸν, δηλωτικὸν, ἐπιδεικτικὸν, et 98 advv. ἐναργῶς, ἐνδεικτικῶς, δηλωτικῶς, ἐπιδεικτικῶς. Plut. Mor. p. 747, C : Ἔφη δὲ τρία εἶναι (μέρη ὀρχήσεως), τὴν φορὰν καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὴν δεῖξιν· ... φορὰς μὲν οὖν τὰς κινήσεις ὀνομάζουσι, σχήματα δὲ σχέσεις καὶ διαθέσεις, εἰς ἃς φερόμεναι τελευτῶσιν αἱ κινήσεις, ὅταν Ἀπόλλωνος ἢ Πανὸς ἤ τινος Βάκχης σχῆμα διαθέντες ἐπὶ τοῦ σώματος γραφικῶς τοῖς εἴδεσιν ἐπιμένωσι· τὸ δὲ τρίτον ἡ δεῖξις οὐ μιμητικόν ἐστιν ἀλλὰ δηλωτικὸν ἀληθῶς τῶν ὑποκειμένων. Conf. Δήλωσις. L. Dindorf.]

[Δηλωτικῶς, Explicate, Dilucide, Perspicue. Æneas Tact. c. 14, p. 42 : Καὶ περὶ τούτων ἐν τῇ ποριστικῇ βίβλῳ δ. γέγραπται. V. Δηλωτικός.]

Δῆμα, τὸ, idem esse dicitur, quod δέσμα, Vinculum. [Ligatura, Gl. Apoll. Rh. 2, 535 : Ἀλλ' ἄρα τήν γε (columbam) δείματι πεπτηυῖαν σῇ φέρε χειρὶ μεμαρπώς. Schol. : Δήματι· γράφεται καὶ δείματι. Τὸ μὲν διὰ τοῦ η τὸν δεσμὸν σημαίνει, τὸ δὲ διὰ διφθόγγου τὸν φόβον.]

[Δημαγέρτης, ου, ὁ. Æsch. Sept. 578 : Τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα. Schol. B : Ταράκτορα τὸν δημαγέρτην. Boiss. Leg. δημεγέρτην, quod v. L. D.]

[Δημάγητος, ὁ, Demagetus, scriptor cit. ap. Steph. Byz. in Ἀκτή, schol. Apoll. Rh. 1, 224. L. Dind.]

[Δημαγόρας, ὁ, Demagoras, n. pr. viri, ap. schol. Eur. Phœn. 7, Eust. Il. p. 776, 33. Angl. It. apud Dionys. Ant. R. 1, 72. Samium dicit Eust. cum eoque Suid. v. Ἀλκυονίδες, s. gramm. Bekk. An. p. 377, 28. Alium, patria Rhodium, memorat Plut. Luc. c. 3. L. Dindorf.]

[Δημάγροικος. V. Θυμάγροικος.]

Δημαγωγέω, Populum duco et impello, quocunque volo, Populum ductui meo obsequentem habeo. Qua mea interpr. nullam excogitare aptiorem potui ad declarandam vim h. v. [Populo, Allicio, Gl. Nisi leg. Populum. L. D.] Sed hoc addo, dici δημαγωγῶ et de eo, qui favorem populi aucupatur, per quem eum sibi obsequentem reddat. [Aristoph. Ran. 419 : Νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ (Archedemus) ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι.] Plut. Alcibiade : Ὁ δὲ δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος, τῶν ὅπως οὐ δόξουσι δημαγωγεῖν προπηλακιζόντων τοὺς πολλοὺς ἀμεμπτότερος. Apud Isocr. exp. Populum s. remp. moderari, Ad Nic. [p. 18, A] : Καλῶς δημαγωγήσεις ἐὰν μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενος [immo ὑβριζόμενον] περιορᾷς. Sciendum est autem latius extendi h. v. signif., ac præsertim quod ad aucupationem gratiæ attinet; unde et Bud. affert simpl. pro Concilio s. Allicio gratiam, Emereor, cum accus. p. 811. [Xenoph. An. 7, 6, 4 : Ἀλλ' ἦ δημαγωγεῖ ὁ ἀνὴρ τοὺς ἄνδρας (Xenophon milites). Appian. Civ. 5, 39 : Ἀλλὰ ἐδημαγώγησε γάρ τινας ἡ διαβολή. De uno Aristot. Pol. 5, 10 non longe a fine : Τὸν υἱὸν τοῦ Γέλωνος δημαγωγοῦντος καὶ πρὸς ἡδονὰς ὁρμῶντος, ἵν' αὐτὸς ἄρχῃ. De Homero Strabo 1, p. 18 et 20, δημαγωγῶν τὰ πλήθη. L. D.] Idem ap. Aristot. Pol. 5, [6 bis : ib. sæpius est sine accus. Conf. 2, 9 med. ; 5, 11], τὸν ὄχλον δημαγωγεῖν, interpr. Populariter colere et observare. Affert et ex Appiano B. C. 5, [53] δημαγωγεῖν pro Facere popularem et gratum populo : Οὕτως ἡ δόξα τῶν ἐν Φιλίπποις γεγονότων ἐδημαγώγει τὸν Ἀντώνιον. [Conf. Pun. c. 133 : Ὃ καὶ μάλιστα αὐτὸν ἐδημαγώγησεν, ὡς μετὰ τοῦ δυνατοῦ φιλάνθρωπον.] Citat ex Eod. ibid. 4, [66] hæc de Rhodiis verba, Τὸ δὲ πλῆθος ἐδημαγώγουν Ἀλέξανδρός τε καὶ Μνασέας, ubi interpr. Populum concitabant ad bellum Cassio gerendum. Quæ interpr. liberior mihi videtur. [Alia structura Dionys. De admir. vi Dem. c. 17 : Τῆς μεταβολῆς τῆς ἐπὶ τὰ χείρω τοὺς δημαγωγοὺς ἀποφαίνων αἰτίους, ὡς οὐ τὰ κράτιστα εἰσηγουμένους, ἀλλὰ τὰ πρὸς ἡδονὴν τῷ πλήθει δημαγωγοῦντας. Et seq. κατὰ Diod. 17, 3 : Δημοσθένους δημαγωγοῦντος κατὰ τῶν Μακεδόνων. Chionis Ep. 15, 3 : Οἱ μὲν εὖ τι ποθοῦντες πείσεσθαι, οἱ δὲ ἄλλως δημαγωγηθέντες, τυφλοὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων εἰσί. Hesych. : Δημαγωγεῖ, στρατηγεῖ. (Eadem Suidas.) Δημαγωγοῦνται, στρατηγοῦνται. Conf. in Δημαγωγικὸς et Δημαγωγὸς citt. similes gll. L. D. Adde Wyttenb. ad Plut. De aud. poet. p. 26, C, Mor. t. 6, p. 251 seqq.]

Δημαγωγία, ἡ, Popularitas, Gratia et auctoritas, qua quis valet ap. populum; aut etiam Artes, quibus quis ad conciliandum sibi populum utitur, Plut. Pericle [c. 54, et alibi]. Id. in Pol. præc. [p. 802, E] : Δημαγωγία γὰρ ἡ διὰ λόγου πειθομένων ἐστί. [Aristophan. Eq. 191 : Ἡ δ. γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους. Polyb. 2, 21, 8 : Γαΐου Φλαμινίου ταύτην τὴν δ. εἰσηγησαμένου καὶ πολιτείαν, ἣν δὴ καὶ Ῥωμαίοις φατέον ἀρχηγὸν γενέσθαι τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον τοῦ δήμου διαστροφῆς· 38, 3, 11 : Λοιπὸν ἐκ τῆς τοιαύτης δημαγωγίας πᾶν τὸ λεγόμενον ὑπ' αὐτοῦ πιστὸν ἐγίγνετο. Dionys. Ant. R. 7, 64 : Δημαγωγία τις ἐφαίνετο εἶναι καὶ δεκασμὸς τυραννικός. Conf. in pr. Aristot. Pol. 5, 6. Plur. Hesych. : Δημαγωγίας, ὀχλοποιήσεις.]

[Δημαγωγικὸς, ή, όν, Aptus δημαγωγῷ, quod v. Aristoph. Eq. 217 : Τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικὰ, φωνὴ μιαρὰ, γέγονας κακῶς, ἀγοραῖος εἶ. Polyb. 15, 21, 1 : Δ. καὶ πλεονέκτης. Memorat Poll. 4, 25. Eust. Il. p. 213, 39 : Τὸ δὲ, Μὴ ἔθελε οἷος ἐρίζειν βασιλεῦσι, δημαγωγικόν ἐστι. Suid. : Δ., στρατηγικός. Conf. Δημαγωγέω. Sensu bono de saltatore dictum conjungit c. δημοτερπὴς Pollux 4, 96. L. D. Chrys. In Matth. Hom. 56, t. 2, p. 358. Seager. Synes. p. 72, C. Δημαγωγικὸν, Popularitas, Gl.]

[Δημαγωγικῶς, adv. Schol. Hom. Od. B, 410 : Δ. εὐκαίρως κολακεύει. Boisson. Pollux 4, 26.]

Δημαγωγὸς, ὁ, q. d. Plebis s. Populi ductor, Qui sc. plebem scit ducere, quo vult; ut de Orpheo scribit Horat. Exp. Plebicola a Bud. [Rubicula (Publicola), Popularis, Gl. Steph. Byz. v. Δῆμος : Δ. ὁ προεστηκὼς δήμου. Conf. Dorv. ad Char. p. 201.] Hoc certe nom. intelligitur, cujus consilio et quasi ductui plebs obsequitur, utpote qui sit gratiosus. Thuc. [4, 21,] de Cleone : Ἀνὴρ δημαγωγὸς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὢν, καὶ τῷ πλήθει πιθανώτατος. Aristot. Polit. 4, p. 145 [c. 4. Conf. id. ib. 5, 6 et 11 non longe ab init.] Plato 5, p. 162. Vide et Bud. p. 810. [Valck. Diatr. p. 253 seq. : « Honestam olim bonorum civium adpellationem fuisse δημαγωγοῦ monstrant vel Aristophanis ex Eq. ista 191 : Ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους. Olim itaque fuerat Pericles, bonis omnibus laudatus, δημαγωγὸς Isocrati p. 184, D. Ἔπαινος ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ legi poterit ap. Poll. 4, 34. Moribus mutatis, ut erant bonis civibus invisi plerique qui male remp. gerebant, debuit etiam odiosum fieri nomen δημαγωγῶν... Theopompus partem historiæ Philippicæ dicavit moribus enarrandis τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν, Athen. 4, p. 166, D, in qua certe parte potuit ingenio Th. obsequi. Ubique δημαγωγοὶ dicti, dicuntur et ῥήτορες καὶ δημαγωγοὶ Isocrati p. 185, B » etc. Xen. Hist. Gr. 2, 3, 27 : Ὅταν τινὰ ἐκποδὼν βουλώμεθα ποιήσασθαι τῶν δημαγωγῶν· 5, 2, 7 : Ἀπηλλαγμένοι τῶν βαρέων δ. Polyb. 3, 80, 3 : Ὀχλοκόπον μὲν καὶ δημαγωγὸν εἶναι τέλειον. Mœris p. 326 : Πολιτευτὴς οὐ λέγεται, ἀλλὰ δ. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. || Lex. rh. Bekk. An. p. 234, 13 : Δημαγωγὸς, στρατηγός. Conf. Δημαγωγέω. Aristot. Pol. 5, 5 : Ἐπὶ δὲ τῶν ἀρχαίων, ὅτε γένοιτο ὁ αὐτὸς δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς, εἰς τυραννίδα μετέβαλλον· σχεδὸν γὰρ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαίων τυράννων ἐκ δημαγωγῶν

γεγόνασιν. L. D. || Confus. c. παιδαγωγὸς Dionys. Ant. R. 5, 75. Schæf.]

[Δημάδης, ου, ὁ, Demades, orator Atticus notissimus. Ab eo adj. Δημάδειος ap. Dem. Phal. 299 et Δημάδειος δεινότης ib. 304.]

[Δημάζω. Schol. Aristoph. Lys. 601 : Δημάζω ἀντὶ τοῦ παίζω. Commentum gramm. scripturam vitiosam δημάζω (pro δὴ μάζω) interpretantis.]

[Δημαινέτη, ἡ, Demænete, n. pr. mulieris ap. Hippocr. p. 1015, F. Herodian. Epim. p. 21. L. D. Luc. Philops. 27. Hase.]

[Δημαίνετος, ὁ, Demænetus, n. pr. viri, ap. Hippocrat. p. 1072, E, Xen. H. Gr. 5, 1, 10, et 26, Æschin. F. L. p. 38, Suid. Conf. Δαμαίνετος. Forma Bœot. Δαμήνετος est ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 763, 16. || Pausan. 6, 21, 4 : Τεσσαράκοντα δὲ ἀπὸ τοῦ Σαύρου τῆς δειράδος προελθόντι στάδια ἔστιν Ἀσκληπιοῦ ναὸς, ἐπίκλησιν μὲν Δημαίνετος, ἀπὸ τοῦ ἱδρυσαμένου. L. Dindorf.]

[Δημαίτερος. Herodian. Epim. p. 166 : Τὰ διὰ αιτερος καὶ αιτατος δίφθογγον ἔχουσι τὸ αι, οἷον πρωταίτερος ... δημαίτερος. Non videtur comparari posse Δημότερος, de quo infra.]

[Δημαίτητος, ὁ, ἡ, A populo expetitus. Synes. p. 174, B : Ἥτις (πόλις) ἐκάλεσεν εἰς ἱερωσύνην, οὐχ ᾧ παῤῥησία τίς ἐστι πρὸς θεὸν ὅλου δήμου διαβάντι προσεύξασθαι, ἀλλ' ὅστις αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ σωθῆναι δεῖται γενέσθαι δημαίτητος.]

Δημακίδιον, ab Aristoph. [Eq. 823] per derisionem dicitur ὁ δῆμος, Populus, quasi Popellus s. Plebicula, δημίδιον. [ᾱῐ]

Δημάρατος s. Δημάρητος, ὁ, Populi votis expetitus. [Eust. Il. p. 1093, 57; 1116, 63, Od. p. 1567, 54.] Id nomen Aristo Lacedæmoniorum rex filio suo indidit, ut narrat Herodot. 6, [63, etc.], quia πανδημεὶ Σπαρτιῆται Ἀρίστωνι ... ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι. [Conf. Pausan. 3, 4 et 7. Xen. An. 2, 1, 3; 7, 8, 17, ubi al. Δαμάρατος, Hist. Gr. 3, 1, 6. Alii ap. Hippocr. p. 1139, B, et ubi est var. Δημάριτος Demosth. p. 324, 14, et sch. Apoll. Rh. 1, 1290 coll. 45. Corinthius, ap. Plut. Alex. c. 9, 37, 56. L. Tarquinii pater, ap. Polyb. 6, 2, 10 et alios. Athen. ap. eund. 28, 16, 4; 17, 3, Thucyd. 6, 105; Rhodius ap. Plut. Phoc. c. 18, Arrian. Phot. cod. 92, p. 72, 35. ᾱᾰ L. D.]

[Δημᾰρέτειος, α, ον, adj. a Δημαρέτη. Schol. Pind. Ol. 2, inscr. et 29. Arsen. Viol. p. 300. V. Δαμαρέτειος. L. Dindorf.]

[Δημᾰρέτη, ἡ, Demarete, poetria ap. Athen. 15, p. 685, B. Uxor Gelonis, de qua jam in Δαμαρέτη. Schol. Pind. Ol. 2, inscr. et 29, Eust. Od. p. 1567, 62. Qui male ducit ab ead. stirpe qua Δημάρατος. Memorat etiam Arcad. p. 114, 1.]

[Δημάρετος, ὁ, Demaretus, Heræensis, olympionica, ap. Pausan. 5, 8, 10; 8, 26, 2; 10, 7, 7. Conf. Δαμάρετος. Alii ap. Demosth. p. 987, 18, Aristæn. Ep. 1, 17. V. etiam Δημάρατος.]

[Δημάρητος. V. Δημάρατος.]

[Δημάριον, ἡ, Demarium, dimin. a Δημὼ, n. pr. mulieris, Anth. Pal. 12, 173, ubi eadem vocatur Δημώ. ᾱῐ L. Dindorf.]

[Δημαρίστη, ἡ, Demariste, n. pr. Corinthiæ Plut. Timol. c. 3. L. Dindorf.]

[Δημαρμενίδης. V. Δαμαρμενίδας.]

[Δημάρμενος, ὁ, Demarmenus, n. pr. viri Herodot. 5, 41; 6, 65.]

[Δημαρχεξούσιος, ὁ, Cypriorum mensis octavus, sec. Hemerologium Flor. (v. Ideler. Chron. vol. 1, p. 427), Δημαρχεξάσιος scriptus vitiose in Catal. mensium quem e prioribus LL. repetitum Thesauro subjecit HSt, it. ap. Iriart. Bibl. Matrit. p. 380. L. Dindorf.]

Δημαρχέω, Tribunus plebis sum, Tribunatum plebis gero, Appian. [Bell. civ. 1, 2 : Τιβέριος Γράκχος δημαρχῶν· 21 : Ἤρητο δημαρχεῖν· 2, 33 : Ἀντωνίου καὶ Κασσίου δημαρχούντοιν, et alibi. Utitur sæpe etiam Plut.] : unde δημαρχῶν, i. q. δήμαρχος, s. Qui tribunus plebis est. [Dio Cass. 36, 13, 21 et alibi sæpissime. || De munere δημάρχου Attico, de quo in Δήμαρχος, Demosth. p. 1306, 22 : Δημαρχοῦντος Ἀντιφίλου. Conf. 1317, 18. Isæus ap. Dionys. Jud. de Is. c. 17, p. 623, 11 : Ἐπειδὴ ἔλαχεν ὁ Εὐφίλητος τὴν δίκην τὴν προτέραν τῷ κοινῷ τῶν δημοτῶν καὶ τῷ τότε δημαρχοῦντι.]

Δημαρχία, ἡ, [Præfectura demi, ap. Atticos. Demosth. p. 1318, 18 : Εἰ δὲ δεῖ τὴν δημαρχίαν λέγειν, δι' ἣν ὠργίζοντό μοι τινες], Tribunatus plebis, Plut. [Fab. Max. c. 9] : Ἔχων τὴν ἀπὸ δημαρχίας ἄδειαν· [Coriol. c. 16] : Ἀφαιρησόμεθα τὴν δ. αὐτῶν, ἀναίρεσιν οὖσαν ὑπατείας, καὶ διάστασιν τῆς πόλεως. [Diodor. Exc. vol. 2, p. 493, 9 : Οἷς οὐ μέτεστι τῆς δημαρχίας. Dionys. Ant. R. 5, 77 : Τὸ τῆς δημαρχίας κράτος. Conf. 10, 31. Appian. Civ. 1, 1 : Ἀρχὴν ἑαυτοῦ προστάτιν ἀπέφηνε (plebs Rom.) καὶ ἐκάλεσε δημαρχίαν. Sæpe etiam Dio Cass.] || Suidæ [et Hesychio] est etiam ὅτε δῆμος ἄρχει, Populare imperium.

Δημαρχικὸς, ή, όν, Tribunitius, Ad tribunum plebis pertinens. [Δημαρχικὴ ἐξουσία, Tribunitia potestas, Gl. Dio Cass. 54, 28 : Τῇ δ. ἐξουσίᾳ, et al. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 146, B : Δημαρχικὰς ἐξουσίας, et sæp. in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 411, 641, 643, 645, 647, 648, 716, 786, 853. L. Dindorf.]

Δήμαρχος, ὁ, Populi princeps, i. e. Tribunus plebis. Plut. [Coriol. c. 6] : Ἄνδρας αἱρεῖσθαι πέντε προστάτας τῶν δεομένων βοηθείας, τοὺς νῦν δημάρχους καλουμένους. [Diodor. Exc. Hœsch. vol. 2, p. 493, 10 : Τῆς ὑπὸ δημάρχου κυρουμένης ψήφου. Et sæpissime Dionys. H., Appianus, Dio Cass. L. D.] || Δήμαρχοι ap. Athenienses erant οἱ ἑκάστου δήμου κατάρχοντες, ναύκραροι ante dicti, Cujusque municipii principes, qui agros describebant et album asservabant, et municipes, quum opus erat, convocabant, et suffragia dabant et pignora capiebant. Suid. [et Harpocrat., Hesych. v. Δήμαρχοι, Δήμαρχον, Ναύκλαροι, Lex. rh. Bekk. An. p. 237, 8; 242, 16, Poll. 8, 108.] Unde apud Aristoph. Nub. [37] : Δάκνει με δήμαρχός τις. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 138, 16; 139, 22, 27; 140, 7; 141, 1; Demosth. p. 1069, 12 seq., 1208, 5. || De factionariis Circi Cpolitani Theophyl. Sim. 8, 7, p. 206, A : Τοὺς δημάρχους, οὓς διοικητὰς τῶν δήμων εἴωθεν τὸ πλῆθος ἀποκαλεῖν· 8, 9, p. 209 : Δ. ἐτύγχανεν ὢν τῆς πρασίνου πληθύος. Plura v. ap. Ducang. L. D.] || Improprie dicitur et δήμαρχος στρατιᾶς, Tribunus militum.

[Δήμαρχος, ὁ, Demarchus, n. viri Syracusani ap. Thucyd. 8, 85, Xen. Hist. Gr. 1, 1, 29, Diodor. 13, 96. Macedonis ap. Arrian. Photii cod. 92, p. 69, 3. Aliorum ap. Hippocr. p. 1157, A; 1226, G, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 510, n. 745; 748, 40. L. D.]

[Δημᾶς, ᾶ, ὁ, Demas, n. pr. viri, contr. e Δημέας sec. schol. Dionys. Bekk. An. p. 714, 24. Exemplum v. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 570, n. 1085. L. D.]

[Δηματρεύεσθαι, ἐπιπολὺ ὑπερτίθεσθαι, In longum tempus differre, Hesych. Δηθὰ στρεύγεσθαι ex Il. O, 512 Heringa Obss. p. 213.]

[Δημέας, ου, ὁ, Demeas, n. viri Athen. Thucyd. 5, 116, Xen. Comm. 2, 7, 6; aliorum ap. Plut. Phoc. c. 30; Athen. 13, p. 591, F; Tzetz. Hist. 6, 103; Bœckh. C. I. vol. 1, p. 619, 15; 625, 9; Menand. cit. a Fulgent. Myth. 3, 1, p. 199; Athen. 6, p. 244, E; Mantinensis ib. 4, 144, E. Δημαίου pro Δημέου male bis ap. Suid. in Δημάδης, nihiloque melius Δημίου ap. Plut. Vit. X Or. p. 843, D. Δημέαν ib. 844, C. L. D.]

[Δημεγερτὴς, οῦ, ὁ, Seditionarius. Basil. Ms. in Greg. Naz. p. 43. Bast. Δημηγέρτης (sic), Seditionarius, Gl. Conf. Δημαγέρτης, Δημοεγέρτης.]

Δημεῖαι, Hesychio αἱ τῶν δήμων συστάσεις [Populorum cœtus, circuli, conspirationes].

[Δημεῖον. V. Δήμιος.]

Δημελέητος, Hesychio [Suid. et Zon. p. 493] Ἐλεεινὸς [Miser], sonat tamen potius, Cujus populum misertum est, miseret.

[Δημεραστέω, Populum diligo. Olympiod. in Plat. Gorgiam ap. Bekk. An. p. 1361, b. L. Dindorf.]

Δημεραστὴς, ὁ, Populi amator, Populi amans, Popularis. [Plato Alcib. 1 p. 132, A : Μὴ δ. γενόμενος ἡμῖν διαφθαρῇς. Dio Cass. 47, 38. Pollux 3, 65; 9, 10.]

Δημεραστία, ἡ, Populi amor, Popularis. [Pollux 3, 65; 9, 10.]

[Δημεραστικὸς, ή, όν, Aptus ad amorem populi. Proc. in Alcib. 1 p. 306. Boiss.]

Δημευσία, ἡ, pro δήμευσις, e Plut. [Vox nihili.]

Δήμευσις, ἡ, Publicatio. Synes. Ep. 67: Εἰ τρόπος ἐπινοηθείη δημεύσεως. Plut. Ad præf. ind. [p. 782, C; conf. 818, C, Sull. c. 33, Crass. c. 6, Cic. c. 21]: Ποιοῦσα τὴν ὀργὴν, φόνον· τὸν ἔρωτα, μοιχείαν· πλεονεξίαν, δήμευσιν. [Gl. Proscriptio, Hasta publica, Confiscatio, Populatio. Clem. Alex. Str. 4, p. 587. Routh. Zonar. p. 499: Δήμευσις, ἡ ἁρπαγή. Plato Protag. p. 325, C: Χρημάτων δημεύσεις, et Demosth. p. 215, 24. Dionys. Ant. R. 4, 4: Δημεύσει τῶν ὑπαρχόντων, etc. Appian. Civ. 1, 73: Δημεύσεις περιουσίας, et alibi.]

[Δημευτής, Hippocr. De dec. hab. § 1, ubi δεσμ. in lect. var. Boisson.]

Δημεύω, Publico. Thuc. 5, [60]: Τὰ μέντοι χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ. [Aristot. Pol. 5, 5: Οἱ γὰρ δημαγωγοὶ, ἵνα χρήματα ἔχωσι δημεύειν, ἐξέβαλλον πολλοὺς τῶν γνωρίμων, et ib. paullo post.] Herodian. 3, [8]: Τάς τε οὐσίας αὐτῶν δημεύσας. Dionys. H. 6, [50]: Δημεύουσιν ἡμῶν τοὺς ἀγρούς. Et pass. ap. [Xen. H. Gr. 1, 7, 20: Τὰ δὲ χρήματα αὐτοῦ δημευθῆναι·] Dem. [p. 634, 22]: Τῶν γὰρ ἐκ προνοίας (ἀνδροφόνων ἐξεληλυθότων) δεδήμευται τὰ ὄντα, Bona publicata sunt. [Appian. Civ. 1, 73: Ἡ περιουσία δεδήμευτο.] Chrys.: Δημευθεὶς τὴν οὐσίαν, Bonorum proscriptione et publicatione mulctatus. [Similiter Herodian. 2, 14: Μήτε ἀκριτόν τινα φονευθήσεσθαι ἢ δημευθήσεσθαι. Jo. Malalas p. 362, 4: Ἐδημεύθη παυθεὶς τῆς ἀρχῆς· conf. 480, 17. Act. id. p. 245, 9: Ἐδήμευσεν αὐτούς· 368, 6: Τὸν κουβικουλάριον ἀπεκεφάλισε καὶ ἐδήμευσε· conf. 390, 20; 488, 1. ‖ Publicum facio. Eur. Cycl. 119: Τίνος κλύοντες; ἢ δεδήμευται κράτος; Cui parentes? an imperium est penes populum? Plato Phileb. p. 14, D: Σὺ δὲ δὴ ποῖα, ὦ Σώκρατες, ἕτερα λέγεις, ἃ μήπω συγκεχωρημένα δεδήμευται περὶ τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον. ‖ Domi, In patria versor. Hesych.: Δημεύειν ... καὶ τὸ ἐνδημεῖν· ἔνιοι τὸ ἐνδημαγωγεῖν λέγουσι. Ubi leg. c. Etym. M. eadem fere ponente, et Lex. rh. Bekk. An. p. 234, 20, δημαγωγεῖν, Populi gratiam aucupari, Populo præesse. ‖ Suid. et Zon. p. 486: Δεδημευμέναι, ἀπηγορευμέναι. Ἡμέραι δ' ἦσαν δεδημευμέναι. Testimonium om. Suid. L. Dindorf.]

Δημεχθηλός, Populo invisus et exosus, μισούμενος ὑπὸ τοῦ δήμου, Hesych.

[Δημεχθής, ὁ, ἡ, idem. Gramm. Bekk. An. p. 34, 16: Δημεχθὴς ἄνθρωπος, ὁ τῷ δήμῳ καὶ τῷ πλήθει ἀπεχθανόμενος. Callim. ap. Georg. Chœrob. ib. p. 1188: Δημεχθέα Χελλῶνα (δὲ μέλθα χελλῶνας Herodian. Περὶ μον. λ. p. 12, 5) κακόκνημόν τε Κόμητα. L. Dindorf.]

[Δημηγέρτης. V. Δημεγερτής.]

Δημηγορέω, Concionem ad populum habeo, Verba ad populum facio. Dem. [p. 345]: Δημηγορῶ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ. [Cum accus. sic iterum 657, 3: Λόγον οἷον καὶ πρότερόν ποτε Ἀριστόμαχος παρ' ὑμῖν ἐδημηγόρει· conf. 441, 6.] Et οἱ δημηγοροῦντες, Concionatores. [Aristot. Rhet. 1, 19: Καὶ οἱ ἰδίᾳ συμβουλεύοντες καὶ οἱ κοινῇ δημηγοροῦντες.] Δημηγορεῖν alicubi est etiam quod Dem. [p. 29, 17] dicit πρὸς χάριν δημηγορεῖν: quomodo δημηγόρος quoque et δημηγορία accipi jam docebo. Plato Gorg. [p. 482, C]: Ὦ Σώκρατες, δοκεῖς νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὤν· καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς, Populariter magis quam veraciter loqueris, Bud. Δημηγορεῖν est etiam simpl. Verba facere et concionari: Herodian. 2, [8, 3]: Οὐδ' ἂν νῦν εἰς ὑμᾶς ἦλθον ταῦτα δημηγορήσων, de Nigro ad milites verba faciente. [Aristoph. Nub. 1093: Δημηγοροῦσι δ' ἐκ τίνων; — Ἐξ εὐρυπρώκτων· Eccl. 111: Καὶ πῶς γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία δημηγορήσει; Eq. 956: Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. Xen. Comment. 3, 6, 1: Γλαύκωνα τὸν Ἀρίστωνος, ὅτ' ἐπεχείρει δημηγορεῖν. C. πρὸς Plato Legg. 7, p. 817, C: Δημηγορεῖν πρὸς παῖδας καὶ γυναῖκας.]

[Δημηγορητικός, ἡ, όν, Concionatorius, Arist. Wakef.]

Δημηγορία, ἡ, Oratio ad populum, Concio: κολακικὴ τέχνη, ἡ πρὸς τὸ χαρίζεσθαι ὡρμημένη, s. κολακεία τοῦ δήμου, ἡ τῷ δήμῳ χαριζομένη τέχνη, Ars oblectandi studiosa potius quam commodandi, Bud. e Plat. Gorg. [501, C: conf. 503, A, etc.]: Οὐκοῦν ἡ ῥητορικὴ δημηγορία ἂν εἴη· ἢ οὐ ῥητορεύειν δοκοῦσί σοι οἱ ποιηταὶ ἐν τοῖς θεάτροις; [Plur. Xen. Comment. 4, 2, 3: Δοκεῖ δέ μοι καλὸν προοίμιον τῶν δημηγοριῶν παρασκευάζεσθαι. Æschin. F. L. p. 45: Ὃς ἐγκεχείρηκε λέγειν ὡς Φίλιππος

A οὐ τοῖς αὑτοῦ στρατηγήμασιν, ἀλλὰ ταῖς ἐμαῖς δημηγορίαις εἴσω Πυλῶν παρῆλθε. Conf. Δημιουργία.]

Δημηγορικός, ή, όν, Concionalis, Concionarius, Cic. Concionatorius, Gell. Plato De rep. 2, [p. 365, D et Soph. 222, C]: Σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν διδόντες, Scientiam concionalem et judicialem, i. e. Concionandi et orandi ad populum. [Aristot. Eth. Nic. 10, 10 prope fin.: Λόγους δικανικούς τε καὶ δημηγορικούς.] ‖ Concionandi et verba ad populum faciendi peritus. Xen. [Comm. 1, 2, 48]: Ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο. [Id. Conviv. 4, 6: Ὅστις ἂν ὑμῶν βούληται ἢ οἰκονομικὸς ἢ δ. ἢ στρατηγικὸς γενέσθαι. L. D. Item opponit Dion. Halic. Ep. 1 ad Amm. 3: Ἀγῶνας τούς τε δικανικοὺς καὶ τοὺς δημηγορικοὺς, Habitas tam ad judices quam ad populum orationes; cf. ib. 4, p. 14, 5 et 15; 10; 12; De vi dic. Dem. 2 et 3. Easdem ipse Ep. 1 ad Amm. 11 vocat Ἀγῶνες οἱ ἐν ἐκκλησίαις τε καὶ δικαστηρίοις γενόμενοι. Cic. Brut. 11, 44, Causas forenses popularesque. Alia distinctione Diog. Laert. 4, 23: Λόγους δημ. καὶ πρεσβευτικούς.

B Hase.]

[Δημηγορικῶς, adv. Pollux 4, 26. V. Δημιουργικῶς.]

Δημηγόρος, ὁ, Qui ad populum in concione verba facit, Orator, Concionator. Xen. Hell. 6, [2, 39, ubi est Καλλίστρατον τὸν δ., οὐ μάλα]: Δημηγόρον οὐ μάλιστα ἐπιτήδειον ὄντα. [Conf. ib. 6, 3, 3, Comment. 2, 6, 15; Conviv. 2, 14, ut Platonem omittam.] Lucian. [Demon. c. 61]: Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην ὡς κυνικόν τινα δημηγόρον. Accipitur et pro Adulatore populari, ut vides in Δημηγορέω. [Ælian. V. H. 9, 19: Δηλῶν ὅτι οἱ δ. καὶ οἱ ῥήτορες δοῦλοι τοῦ πλήθους εἰσί.] ‖ Adj. signif. i. q. Concionarius, Concionatorius, Oratorius: ut δημηγόρους τιμὰς, Eur. Hec. [254]; δημηγόρον ἦθος, Epigr. [Christod. Ecphr. 118 et 373. Æsch. Suppl. 623: Δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπειθεῖς στροφὰς δῆμος Πελασγῶν.]

[Δημηλασία, ἡ, Exsilium. Æsch. Suppl. 6: Οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι.]

[Δημηλάτης. V. Δημήλατος.]

[Δημήλατος, ὁ, ἡ, Populo s. patria ejectus, In exsi-

C lium actus. Æsch. Suppl. 617: Τὸν μὴ βοηθήσαντα τῶνδε γαμόρων ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημηλάτῳ. Steph. Byz. v. Δῆμος: Καὶ σύνθετα δημηλάτης· Αἰσχ. Ἰκ.· Ἀτ. ... δημηλάτην, ὁ ἀπὸ τοῦ δήμου ἐλαθείς. Pro δημηλάτην quum in Steph. cod. Vrat. legatur δημηλάτῳ, recte Wellauerus ad Æsch. δημηλάτης it. scrib. conjecit δημήλατος.]

[Δημήτειρα, vitiose pro δμήτειρα, et Δημήτηρ pro δμητὴρ, Etym. M. p. 218, 49.]

Δημήτηρ, τερος, et τρος [utrumque ap. Hom. et Hesiod., alterum ap. Tragicos prosæque scriptt.], ἡ, et Δήμητρα, ἡ [Δήμητραν pro Δήμητρα libri nonnulli Herodoti 2, 123. Platoni Crat. p. 404, B, ubi consentiunt libri in Δήμητραν, formam hanc eximit Dobr. ad Aristoph. Pl. v. 64, ubi it. est var. Δήμητραν pro Δήμητρα. Apollod. 1, 1, 5, et 5, 2, Diod. 5, 68, 69 libri partim consentiunt partim vero dissentiunt in forma Δήμητραν. Ea metro versus stabilita est in epigr. ap. Pausan. 1, 37, 2: Σεμνὴν Δήμητραν, ὅτε πρῶτον ὀπώρας καρπὸν ἔφηνεν. L. D.], Ceres: dicta quasi

D γῆ μήτηρ, Lat. autem Ceres quasi Geres, ut scribit Cic. De n. d. 4, Dea frugum, filia Rheæ et Saturni, si Hesiodo credendum est [Th. 454]. Hom. H. [12, 1]: Δήμητρ' ἠΰκομον σεμνὴν θεὸν ἄρχομ' ἀείδειν. Orph. [H. 39, 2]: Σεμνὴ Δήμητερ, κουροτρόφε, ὀλβιοδῶτι. [Hom. Il. N, 322, Φ, 76: Δημήτερος ἀκτήν. It. Hesiod. Op. 32, etc.] Eur. [ap. Athen. 4, p. 158, E et al.]: Δήμητρος ἀκτῆς ἁγνὸς, Pane carens. [Id. Hipp. 135: Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν. Adde Hesych. s. Etym. M. in Δημήτερος ἀκτή.] Herod. [1, 193 bis, 4, 198; Xen. Hist. Gr. 6, 3, 6]: Δήμητρος καρπός. [Eur. Cycl. 121: Σπείρουσι δὲ ... Δήμητρος στάχυν; Juramentum per Cererem Aristoph. Ran. 1067: Νὴ τὴν Δ. Nub. 121: Οὐκ ἄρα μὰ τὴν Δ. Pl. 64: Οὔτοι μὰ τὴν Δ. χαιρήσεις ἔτι, et ib. 364, etc.] ‖ Metonymice capitur pro Ipsis Cerealibus muneribus, ut Oppian. [Hal. 3, 463]: Τυρὸν ὁμοῦ δήμητρι μεμιγμένον, i. e. ἄρτῳ, Pani, Eust. [Od. p. 1450, 22.] Sic Lat. Sine Cerere et Baccho friget Venus. [Hesych.: Δήμητρα, τὸν σῖτον. V. l. supra cit. in Βωλοτομέω.] Δαμάτηρ, Dor. pro Δημήτηρ, Ceres.

[Forma Dor. usitata etiam Atticis in exclamationibus admirantium, Ὦ Δάματερ, Aristoph. Pl. 555 : Ὡς μακαρίτην, ὦ Δ., τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας· 872 : Ὡς σοβαρὸς, ὦ Δ., εἰσελήλυθεν. Conf. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 47, 2, Eust. Od. p. 1385, 53, Trypho ap. Ammon. p. 40. Δάματερ est in l. suspecto Alciphr. 2, 2, p. 278.] Itidemque Δαμάτριος pro Δημήτριος. || Hinc Δημητρίουλοι, οἱ, i. e. Δήμητρος ἴουλοι, nom. Hymni in Cererem, Eust. [Il. p. 1142, 42 ex Athen. 14, p. 618, E.] Et Δημήτριος, Cerealis; ut δημήτριος καρπὸς, et δημήτριος ἄρτος. [Æschyl. fr. Dan. ap. Athen. 13, p. 600, B : Μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον. Monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 132, 19 : Τῆς μισθώσεως τοῦ Δημητρίου καρποῦ. Schol. Pind. Ol. 9, 150 : Τὸν Δημήτριον καρπὸν, et quos citat Hemst. Hesych. in Ὄμπνειος λειμὼν, Galen. vol. 7, p. 727, C. Suid. : Δημήτρειος καρπὸς, ὁ τῆς Δήμητρος, it. Zon. p. 499. Vitiose ambo, itemque Plut. Mor. p. 876, C : Τὸν Δημήτρειον ἄρτον. Quanquam eandem idem formam ponit alia signif. p. 943, B : Ὃν δὲ ἀποθνήσκομεν θάνατον, ὁ μὲν ἐκ τριῶν δύο ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὁ δὲ ἓν ἐκ δυοῖν· καὶ ὁ μέν ἐστιν ἐν τῇ τῆς Δήμητρος (μοίρᾳ, ὅθεν τὸ μυεῖσθαι παρωνύμως τῷ τελευτᾶν supplet Wyttenb.) ἐν αὐτῇ τελεῖν, καὶ τοὺς νεκροὺς Ἀθηναῖοι Δημητρείους ὠνόμαζον τὸ παλαιόν. Quem l. cum schol. Oppian. Hal. 3, 463 cit. Wakef. Theophr. C. Pl. 2, 4, 5, ὁ Δημήτριος καρπὸς pro Δημήτρειος codd. optimi ap. Schneid. vol. 5, p. 93.] || Est et nom. propr. [Δημήτριος, filii Antigoni notissimum. Aliorum, ne dicam de Phalereo aut f. Philippi Macedonis, ap. Polyb., Plutarch., Diog. L., et plurima in inscrr. || Mensis Bithyni nomen, respondentis Augusto exeunti et parti Septembris, in Hemerolog. Flor. : v. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 421, et conf. Δαμάτριος.] Unde Δημήτρια, τὰ, Festum in Demetrii Poliorcetæ honorem. Eust. [Il. p. 570, 8 ex Athen. 12, p. 536, A. Plut. Demetr. c. 12 : Τῶν ἑορτῶν τὰ Διονύσια μετωνόμασαν (Athenienses) Δημήτρια. Conf. Δημητρίεια et Corsin. F. A. vol. 2, p. 323. || Festum in honorem Cereris. Cerealia, Gl. Schol. Pind. Ol. 9, 150 : Ἐν Ἐλευσῖνι ἄγεται τὰ Δημήτρια ... μετὰ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν συλλογὴν τῇ Δήμητρι εὐχαριστήρια. Id. 13, 148 : Ἐλευσὶς, ἔνθα ἤγετο τὰ Δ. τὰ καὶ Ἐλευσίνια. Hesych. : Μόρυττον, ἐκ φλοιοῦ πλέγμα τι, ᾧ ἔτυπτον ἀλλήλους τοῖς Δημητρίοις. Pollux 1, 37 : Δ. καὶ Θεσμοφόρια καὶ Ἐλευσίνια. Cleomedes De met. 2, p. 91=112 : Ὧν (Epicuri dictorum) τὰ μὲν ἐκ χαμαιτυπείων ἄν τις εἶναι φήσειε, τὰ δὲ ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς Δημητρίοις ὑπὸ τῶν θεσμοφοριαζουσῶν γυναικῶν.] A quo Δημητριακὸς, ή, όν, i. q. Δημήτριος, Cerealis; ut δημητριακὸς καρπὸς, Cereales fruges, ap. Alex. Aphr. [Probl. 2, 68; Hesych. in Δαματρίζειν, Δημήτερος ἀκτὴ, Etym. M. p. 167, 24; 618, 29; 625, 48; 743, 27, Ammon. p. 70, schol. Pind. Ol. 9, 150; Geopon. 1, 12, 36. L. D.] At Δημήτριον, τὸ, Cereris lucus, Δήμητρος τέμενος, Eust. [Il. p. 324, 21, ubi male Δημήτρειον, quum Δημήτριον sit et Strab. 9, p. 435, quem testatur Eust., melioribus quidem in libris, et ap. schol. Il. B, 696, Draconem p. 38, 18 : Διονύσιον ἱερὸν καὶ Δημήτριον καὶ Ἀπολλώνιον συστέλλει τὸ ι, it. ap. Suid. in Δημήτρειος et Ἀθήναιον], qui Urbis etiam nom. esse tradit. [It. urbs Æolidis sec. Steph. Byz., memorantem etiam gent. ejus Δημητριεύς. L. D. Δημήτρια in numis Nicomedensium memorata, Eckhel Doctr. num. 2, p. 432; in Tarsensium, fort. ob beneficium frumentarium civitati ab Imp. collatum, ib. 3, p. 79. Hase.]

[Δήμητρα, Δημήτρειος, Δημήτρια. V. Δημήτηρ.]

[Δημητρία, ἡ, Demetria, n. pr. mulieris Aristoph. Nub. 684, et in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 459, n. 437, b; p. 524, n. 866; p. 534, n. 933, 934; p. 572, n. 1098 etc. L. Dindorf.]

[Δημητριακὸν, τὸ, nomen officinæ in metallis Atheniensium. Osann. Syllog. 1, 31, p. 106; Bœckh. Inscr. vol. 1, 162, 2 et 8, p. 287. Hase.]

[Δημητριανὸς pro Δημήτριος est ap. Jo. Malal. p. 207, 6, 17, ut ap. ipsum et similes ejus Ἑρκουλιανὸς pro Ἑρκούλιος et alia ejusmodi. Δ. quidam memoratur ab Euseb. H. E. 6, 46, 2; 7, 5, 1 et 14, 1. L. Dind.]

[Δημητριὰς, κριθὴ, ἑξάστιχος, Hordeum, Hexastichum, Hesych.]

[Δημητριὰς, άδος, ἡ, Demetrias, urbs Thessaliæ, unde adjectivum gentile Δημητριεὺς, Strab. 9, p. 436, etc. Polyb. 3, 6, 4, etc. et 5, 99, 3; Eust. Il. p. 327, 24; 332, 9, Steph. Byz. It. urbs Assyriæ apud Arbela sec. Strab. 16, p. 738 et St. B. Et n. Sicyoni datum ab Demetrio Poliorceta, ap. Diod. 20, 102, Plut. Demetr. c. 25. || Δημητριὰς ab Atheniensibus dictus in honorem ejusdem Demetrii ultimus mensium dies, teste Plut. Demetr. c. 12 : Τῶν ἡμερῶν τὴν ἔνην καὶ νέαν Δημητριάδα προσηγόρευσαν. || In ejusd. honorem ab iisdem dicta tribus Δημητριὰς, testante Plut. Demetr. c. 10, Poll. 8, 110. || Et navis publica, Δημητριὰς, quam memorant Phot. s. Suid. in Πάραλος et Πάραλοι, Etym. M. p. 469, 21; 699, 17. L. Dindorf.]

[Δημητρίεια, i. q. Δημήτρια, ut videtur, in lapide in Syro ins. reperto ap. Bœckh. vol. 2, p. 277, 49 : Δημητριείων τῇ λαμπάδι. L. Dind.]

[Δημητριεὺς, ὁ, Demetriensis. V. Δημητριὰς, Δημήτριον in Δημήτηρ.]

[Δημητριόληπτος, Cererosus, Gl.]

[Δημήτριον, Δημήτριος, Δημητρίουλοι. V. Δημήτηρ.]

[Δημητρίου σκοπαὶ, αἱ, locus Arabiæ, ap. Strab. 16, p. 771.]

[Δήμητρις, ὁ, Demetris, n. pr. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 393, 40, et fort. p. 402, n. 296, 2; 908, 21. L. D. Charta Borg. 4, 34.]

[Δημητριὼν, ῶνος, ὁ, Demetrion, dictus ab Atheniensibus in honorem Demetrii Poliorcetæ mensis Munychion. Plut. Demetr. c. 12 : Τέλος δὲ τῶν τε μηνῶν τὸν Μουνυχιῶνα Δημητριῶνα ... προσηγόρευσαν. Schol. Pind. Nem. 3, 1 : Τὸν οὖν Δημητριῶνα μῆνά φησι Φιλόχορος ὅλον ψηφίσασθαι τοὺς Ἀθηναίους ἱερομηνίαν λέγεσθαι.]

[Δημιάσι. V. Δημίεσι.]

Δημίδιον, τὸ, Popellus, Bud. ex Aristoph. [Eq. 726]: Ἔξελθε δῆτα δημίδιον ὦ φίλτατον. [Conf. ib. 1199. ti]

[Δημίεσι (Δημίαισι et Δημιάσι Musurus) πύλαις, κοιναῖς, ἐπεὶ προεστήκεσαν ἐν ταῖς πύλαις αἱ πόρναι ... Οἱ δὲ τὰς Κεραμεικὰς πύλας· πρὸς γὰρ αὐτάς φασιν ἑστάναι τὰς πόρνας· μήποτε οὖν ἀντὶ τοῦ Διομῆσι (sic) πύλαις, Δημιάσιν (sic) εἶπεν, διὰ τὴν ἐγγύτητα τῶν ὀνομάτων, Hesych., comici cujuspiam verba referens. L. Dindorf.]

Δημίζω, Populum decipio, ut Aristoph. schol. exp. Vesp. [699] : Σκέψαι τοίνυν, ὡς, ἐξόν σοι πλουτεῖν καὶ τοῖσιν ἅπασιν, Ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων [οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύκλησαι, Populo se studere simulantium].

[Δημιοβόρος, ὁ, Bona publica vorans, fingit Eust. Il. p. 1105, 20, ad expl. δημοβόρος. L. Dind.]

[Δημιοεργείη, ἡ. Procl. H. in Minerv. 20 : Δημιοεργείην (cod. δημιεργ.) νοερὴν ψυχαῖσι βαλοῦσα. Boiss.]

[Δημιοεργός. V. Δημιουργός.]

[Δημιοπληθὴς, ὁ, ἡ, Publice abundans (sic enim utcunque exprimas). Æsch. Ag. 128 : Κτήνη τὰ δημιοπληθῆ, Copiosas opes publicas.]

Δημιόπρατος, ὁ, ἡ, Qui publice emitur, Qui publicatur. Plut. [Comp. Niciæ c. Crasso init.] : Τὰ δημιόπρατα τοῦ Σύλλα, Bona publicata, Bud. [Aristoph. Eq. 103 : Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος. Id. Vesp. 659 inter reditus civitatis recenset : Πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς καὶ δημιόπρατα. Themist. Or. 7, p. 86, C : Μαχαίρας ἁρπάσαντες ἐξ ὀπτανείου καὶ τοῖς τῶν δημιοπράτων ὅπλοις ἐνσκευασάμενοι. Bonorum autem ejusmodi publicatorum indices publice propositi uberrimus grammaticis fons fuit, unde nomina vasorum et utensilium depromerent. Pollux 10, 96 : Ἐν δὲ τοῖς Δημιοπράτοις γέγραπται καὶ ἄρτημα ὀβελίσκων· καὶ κρατευτὰς δὲ καὶ κρατευτήρια ἐρεῖς, καὶ ὡς ἐν τοῖς Δημιοπράτοις ἔστιν εὑρεῖν, μολυβδοκρατευτάς. Τὰ μὲν οὖν δ. οὐ μόνον τοὔνομα παρ' Ἀριστοφάνει ἐστὶν εἰρημένον ... ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις κωμῳδοδιδασκάλοις, πρὸς δὲ καὶ Λυσίᾳ λόγος ἐστὶν εἰρημένος ὑπὲρ τῶν δ. πρὸς Εὐθίαν· ἐν δὲ ταῖς Ἀττικαῖς στήλαις, αἳ κεῖνται ἐν Ἐλευσῖνι, τὰ τῶν ἀσεβησάντων περὶ τὼ θεὼ δημοσίᾳ πραθέντα ἀναγέγραπται κ. τ. λ. Quibus conf. Athen. 11, p. 476, E, ibique Casaub. Idem Poll. eod. l. sæpissime eorum utitur testimonio. De forma δημόπρατος, valde suspecta, v. Hemst. ad Poll. 9, 10, cui add. Hesych. in Δήμια, schol. Aristoph. Eq. 103.]

Δήμιος, ὁ, ἡ, Publicus. Od. Γ, [82] : Πρῆξις δ' ἥδ'

Ἰδίη, οὐ δήμιος, ἣν ἀγορεύω· Υ, [264]: Ἐπεὶ οὔτοι δήμιός ἐστιν Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος. [Il. P, 250: Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, οἵτε παρ' Ἀτρείδῃς ... δήμια πίνουσιν· Od. B, 32, 44: Ἠέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται· Δ, 314: Δήμιον ἢ ἴδιον· Θ, 259: Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνίσταν δήμιοι. Æsch. Sept. 177: Ἱερῶν δημίων· Ag. 640: Πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν. Et alibi.] Sic Antipho dicit μεγάλους εἶναι τοὺς δημίους ἀγῶνας, Bud. Actiones populares. Et δήμιος ἑσμὸς Nonn. [Jo. p. 84, 31] pro Plebeia multitudine. Hesychio δήμια sunt δημόσια et δημιόπρατα [δημόπρατα est ap. Hes. || Τὸ δήμιον, Respublica. Æsch. Suppl. 370, Danaides ad regem: Σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δήμιον, πρύτανις ἄκριτος ὤν, κρατύνεις βωμὸν ἑστίαν χθονός· 699: Τὸ δήμιον, τὸ πτόλιν κρατύνει. L. D.] || Subst. capitur pro Carnifice s. Tortore, [Speculator additur in Gl.]. Æschin. [p. 44 extr. St.]: Παρέσται δὲ ἤδη ὁ δήμιος, καὶ βασανιεῖ, ἂν κελεύητε· Herodian. 3, [12, 4]: Φονεὺς καὶ δήμιος. Naz.: Δήμιος ἀπαραίτητος. [Aristoph. Eccl. 81, loco interpretibus obscuro: Βουκολεῖν τὸν δήμιον. Plato Legg. 9, p. 872, B: Ὁ τῆς πόλεως κοινὸς δήμιος. Memno Phot. cod. 224, p. 228, 31: Τοῖς ἀδελφοῖς οὐκ ἀδελφὸς, ἀλλὰ δ. γεγονώς. Locutio τῷ δημίῳ παραδοθῆναι est ap. Lucian. Hermot. c. 82: Εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἴει μακρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι ἢ καὶ νὴ Δία ἴσως τῷ δ. παραδεδόσθαι; Conviv. c. 32: Δώσεις δίκην, παραδοθεὶς τῷ δημίῳ. Hesych.: Δ., ὁ τοὺς καταγνωσθέντας ἀναιρῶν ἢ ὁ ὑπηρέτης τῶν βασάνων. Suid.: Δ., ὁ κολάζων τοὺς παρανόμους. Eust. Il. p. 1105, 22: Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἔκπαλαι μὲν οὐ ψεκτὸν ἦν, ὥσπερ οὐδὲ ὁ δῆμος, οὕτως οὐδὲ ὁ δήμιος οὐδὲ τὸ δήμιον. ... Ἐπεὶ δὲ ὕστερον ὁ δήμιος εἰς ἀεικὲς ἀπεκρίθη πρᾶγμα (κολαστῇ γὰρ ἀνδρὶ ἀποκεκλήρωται τοὔνομα), ἤργησε μὲν ἡ χρῆσις τοῦ παλαιοῦ δημίου, ἐκαινίσθη δὲ ἀντ' αὐτοῦ ὁ δημόσιος. || Plato Reip. 4, p. 439, E: Λεόντιος ἀνιὼν ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος ἐκτὸς, αἰσθανόμενος νεκροὺς παρὰ τῷ δημίῳ κειμένους, al. pro δημίῳ exhibent δημείῳ, quod nihili videtur. Confert Schneid. in Lex. Plut. Themist. c. 22: Πλησίον δὲ τῆς οἰκίας κατεσκεύασεν ἐν Μελίτῃ τὸ ἱερὸν, οὗ νῦν τὰ σώματα τῶν θανατουμένων οἱ δήμιοι προβάλλουσι. Adde Poll. 8, 71: Ὁ δὲ παραλαμβάνων τοὺς ἀνῃρημένους καλεῖται δήμιος, δημόκοινος, ὁ πρὸς τῷ ὀρύγματι· 9, 10: Ἀπὸ δήμων ἂν εἴη κεκλημένος καὶ ὁ δήμιος καὶ ὁ δημόκοινος, ὡς ἔξω πόλεως κατοικῶν. Δημόσιος et δήμιος confusa ap. Lycurg. p. 148 St., Diod. 13, 102, ubi v. Wessel.] Et Δημίη, ἡ, Scortum, sc. publicum, ap. Cyprios, Hesych.

Δημιουργεῖον, τὸ, Officina, χαλκεῖον, ἐργαστήριον, Hesych. [Appian. Pun. c. 93: Δημιουργεῖα τὰ δημόσια τεμένη καὶ ἱερὰ πάντα καὶ εἴ τι ἄλλο εὐρύχωρον ἦν, ἐγένετο. Ἐργαστήριον int. etiam Etym. M. p. 265, 42. Wakef.]

Δημιουργέω, Sum opifex, Opificium aliquod exerceo; generalius pro Fabricor, Compingo, Condo; Efficio, s. Conficio; ut Κόσμος δεδημιουργῆσθαι dicitur a Plat. [Tim. p. 29, A; 31, A]: Effectus, Factus, Cic. interpr. [Hesych., Suid.: Δημιουργεῖ, τὰ μὴ ὄντα ποιεῖ, Creat. Conf. schol. Plat. Sophist. p. 371 Bekk.: Ἐπεὶ ἡ δημιουργία ἐκ τοῦ ἀτελοῦς εἰς τὸ τέλειον. Plato Sophist. p. 219, C: Ἐπειδὴ δημιουργεῖ μὲν οὐδὲν τούτων, τὰ δὲ ὄντα καὶ γεγονότα τὰ μὲν χειροῦται λόγοις καὶ πράξεσι· Legg. 8, p. 846, E: Πρόφασιν ἔχων ὡς πολλῶν οἰκετῶν ἐπιμελούμενος ἑαυτῷ δημιουργούντων. Et c. accus. Polit. p. 288, E: Δημιουργεῖν σύνθετα ἐκ μὴ συντιθεμένων εἴδη γενῶν. Aristot. De sensu et sensib. c. 4 prope fin.: Τὸ γὰρ θερμὸν αὐξάνει καὶ δημιουργεῖ τὴν τροφήν· 5 prope init.: Τὸ γὰρ θερμὸν τὸ κινοῦν καὶ δημιουργοῦν ἀφανίζουσιν ἡ ψῦξις καὶ ἡ πῆξις. Plut. Mor. p. 802, B: Ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες. Tzetz. Hist. 5, 842: Περίλαον... ταῦρον δημιουργήσαντα χαλκοῦν. Pass. Plato præter ll. superiores aliosque Reip. 10, p. 596, D: Καὶ τίς, ἔφη, ὁ τρόπος οὗτος; Οὐ χαλεπὸς, ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλὰ πολλαχῇ καὶ ταχὺ δημιουργούμενος. Aristot. Meteor. 4, 8: Διὰ τὸ ὑπὸ τούτων (calido atque frigido) δημιουργεῖσθαι (corpora) ἐν ἅπασι μέν ἐστι θερμότης· De respir. c. 20: Πρῶτον γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ δημιουργεῖται (sanguis)· Eth. Nic. 8, 1: Τὸ γὰρ ἀκριβὲς οὐχ ὁμοίως ἐν ἅπασι τοῖς λόγοις ἐπιζητητέον, ὥσπερ οὐδ' ἐν τοῖς δημιουργουμένοις. || Fungor munere δημιουργοῦ dicti magistratus. Inscr. Dor. ap. Bœckh. vol. 1, p. 739, 3: ... μιοργέοντος Μίκκωνος, quod δαμιοργ. scrib. conj. Bœckh. L. D.]

[Δημιουργή, ἡ, Effectrix. Eurip. Hec. 70: Μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων. Schol. Flor. δημιουργή· nisi leg. δημιουργέ. L. Dind.]

Δημιούργημα, τὸ, Opificium, Fabricatio. [Zaleucus ap. Stob. p. 279 (vol. 2, p. 197): Οὐ τύχης οὐδ' ἀνθρώπων δημιουργήματα (cœlum mundusque), pro quo κατασκευάσματα posuit Diodor. 12, 20. Hemst. Dionys. De comp. verb. init.: Οὔτε χειρῶν δ. πέμπω σοι τῶν ἐμῶν. Iambl. V. Pyth. c. 12: Δημιουργημάτων καλῶν. Ammon. p. 116: Μοχθηρᾶς τέχνης δημιούργημα. Pollux 7, 7.]

Δημιουργία, ἡ, [Efficientia. Aristot. Meteor. 4, 11: Ὅσα μὲν οὖν ὕδατος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ψυχρὰ, ... ὅσα δὲ γῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ θερμὰ διὰ τὴν τοῦ θερμοῦ δημιουργίαν. || Effectio. Iambl. Cohort. c. 4, p. 44: Δημιουργίας τε πάσης ἀρχηγὸς γίγνεται (σοφία) ἐν τῷ κόσμῳ καὶ γεννήσεως. Anon. || Opificium, Artificium. Plato Reip. 3, p. 401, A: Ἔστι δὲ πλήρης μὲν γραφικὴ αὐτῶν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία· 10, p. 598, C: Ἀνθρώπῳ πάσας ἐπισταμένῳ τὰς δημιουργίας, et alibi. Athen. 1, p. 18, D: Ἀνθοῦσι δὲ καὶ αἱ τῶν περὶ τὰ πέμματα δημιουργίαι καὶ αἱ περὶ τὰς συνουσίας περιεργίαι. Plut. Pericl. c. 13: Τῶν δημιουργῶν ἁμιλλωμένων ὑπερβαλέσθαι τὴν δημιουργίαν τῇ καλλιτεχνίᾳ. Aristid. vol. 1, p. 225=393: Πάντα δὲ μεστὰ γυμνασίων, κρηνῶν, προπυλαίων, νεῶν, δημιουργιῶν. Hesych.: Λασιουργίας (ταλασιουργίας), ἱστουργίας, δημιουργίας. || Functio, Operatio. Aristot. H. An. 1, 3: Ἐν ἐνίοις δ' οὐκ ἔστι τὸ ἄρρεν καὶ θῆλυ· ᾗ καὶ τῶν μορίων τῶν πρὸς τὴν δημιουργίαν ταύτην (generationem) διαφέρει τὸ εἶδος· τὰ μὲν γὰρ ἔχει ὑστέραν, τὰ δὲ τὸ ἀνάλογον. || Creatio. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 579, A: Δημιουργίας τῆς γυναικός. Basil. M. De virginit. vol. 3, p. 591, B: Ἐνεργητικὸν μὲν τὸ ἄρρεν, ὡς ἂν καὶ κατὰ τὴν δημιουργίαν πρωτεῦον. Suicer. Thes. vol. 1, p. 846: « Theodoret. Θεραπ. serm. 5, Περὶ τῆς τῶν ὅλων δημιουργίας, De rerum omnium creatione... Hinc δημιουργίας λόγος vocatur Ea scripturæ pars, quæ de creatione agit, et potest intelligi Genesis. Cæsar. Quæst. 33, p. 64: Φησὶν ὁ τῆς δ. λόγος. » L. D.] || Functio hujus magistratus [δημιουργοῦ, quod v.]. Plato Apol. [p. 36, B]: Ἀμελήσας... στρατηγιῶν, καὶ δημιουργιῶν [δημηγοριῶν legitur ap. Plat. Illud cit. etiam in Lex. Septemv.], καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν. Aristot. Polit. 5, [10 princ.]: Τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ δῆμοι καθίστασαν πολυχρονίους τὰς δημιουργίας καὶ τὰς θεωρίας.

Δημιουργικὸς, ή, όν, Ad opificem pertinens, Fabrilis. [Plato Phædr. p. 248, E: Δ. ἢ γεωργικός.] Δημιουργικὰ τεχνήματα, Plato [Legg. 8, p. 846, D], Artificia illiberalia et sordida. [Id. Protag. p. 322, D: Ἀρετῆς τεκτονικῆς ἢ ἄλλης τινὸς δημιουργικῆς. Et similiter alibi. Dionys. De comp. verb. p. 40, 1=88: Χρησάμενος εἰκόσι τῶν δημιουργικῶν τεχνῶν τισιν, ut conj. Wolf., quum δημιουργῶν scriberetur. Polyb. 10, 8, 5: Πλῆθος δημιουργικὸν καὶ βάναυσον. || Δημιουργικὸς, signif. ea quæ in Δημιουργὸς postrema ponitur, Magistratus, Aristot. Pol. 4, 4 med.: Τὸ δημιουργικὸν καὶ τὸ περὶ τὰς ἀρχὰς λειτουργοῦν. Schneid.] || Δημιουργικοὶ autem λόγοι dictæ sunt Ideæ a quibusdam, qui eas tuebantur, Bud. e Philopono in Post. 2. [Basil. M. vol. 1, p. 231, E: Φυσικὴ μὲν (τάξις), ὡς ἡ τῶν κτισμάτων κατὰ τοὺς δημιουργικοὺς λόγους διαταχθεῖσα, καὶ ὡς ἡ τῶν ἀριθμητῶν θέσις, καὶ ὡς ἡ τῶν αἰτίων πρὸς τὰ αἰτιατὰ σχέσις, ἐκείνου προδιωμολογημένου τοῦ καὶ τῆς φύσεως αὐτῆς ποιητὴν εἶναι καὶ δημιουργὸν τὸν θεόν. Schol. Plat. Soph. p. 371 B.: Τὰς δημιουργικὰς νοήσεις. L. D.]

Δημιουργικῶς, Opificum more, Fabriliter. [Aristoph. Pac. 429: Λέγε δ. Unde Suid.: Δ. ἀντὶ τοῦ τεκτονικῶς, ex schol. Eq. 647. Man. Phil. 5, 78, p. 142 δ. pro δημηγορικῶς restituenti Wernsd. accedit Struv.]

[Δημιουργίου scriptura vitiosa pro δημιουργοῦ ap. Athan. vol. 1, p. 649, C, ab Kallio cit.]

Δημιουργὸς, ὁ, ἡ, et Δημιοεργὸς poet., Qui publice operatur, Opifex publicus, Is, cujus opificia publice prostant. Od. P, [383]: Ἄλλον γ' εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν, Μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων κ. τ. λ. [T, 135: Κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν· H. Merc. 98: Τάχα δ' ὄρθρος ἐγίγνετο δημιοεργὸς, Aurora

ad opera vocans mortales. Herodot. 7, 31 : Ἄνδρες δημιοεργοὶ μέλι ἐκ μυρίκης τε καὶ πυροῦ ποιεῦσι. Quam formam credibile est restituendam esse 4, 194, ubi iidem dicuntur δημιουργοί.] Sed Hom. posteri hos δημιοεργούς, s. δημιουργούς, appellarunt potius χειροτέχνας et χειρώνακτας aliisque nonnullis nom. : at v. δημιουργός, generaliter de quovis artifice dixerunt, gen. ei sæpe addentes : adeo ut et Deus ipse δημιουργὸς appelletur, interdum addito gen. τοῦ κόσμου, interdum sine adjectione : vid. Cic. Lex. De Deo certe, ut Platonis ll. omittam, dicit Xen. [Comment. 1, 4, 7] : Ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινὸς δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τεχνήματι. [Iterum Xen. ib. 9 : Οὐ γὰρ ὁρῶ τοὺς κυρίους, ὥσπερ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων τοὺς δημιουργούς. Scriptoribus Christianis ab Suicero Thes. vol. 1, p. 846 citt. addo Basil. M. vol. 1, p. 3, C : Ἵνα δειχθῇ ὅτι ἐλάχιστον μέρος τῆς τοῦ δημιουργοῦ δυνάμεώς ἐστι τὸ ποιηθέν· D : Ὁ τοῦ παντὸς τούτου δ. Id. Ep. 210, vol. 3, p. 313, D : Λογοποιοί, δημιουργοὶ τοῦ ψεύδους. Appian. Pun. 83 : Τῶν δὲ παρόντων ὑμεῖς, ὦ ὕπατοι, δημιουργοὶ καὶ μάρτυρές ἐστε ἡμῖν. Charito 1, 4 : Ὁ δ. τοῦ δράματος. Eur. fr. inc. fab. 53, ap. Stob. vol. 3, p. 52 : Δημιουργὸς κακῶν. Plato Reip. 6, p. 500, D : Ἆρα κακὸν δημιουργὸν αὐτὸν οἴει γενήσεσθαι σωφροσύνης τε καὶ δικαιοσύνης καὶ ξυμπάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς; Aristot. Pol. 7, 9 : Τὸ γὰρ βάναυσον οὐ μετέχει τῆς πόλεως οὐδ' ἄλλο οὐδὲν γένος ὃ μὴ τῆς ἀρετῆς δημιουργόν ἐστιν. Polyb. 8, 9, 2 : Ὡς ἂν Ἱέρωνος μὲν χορηγοῦ γεγονότος, ἀρχιτέκτονος δὲ καὶ δημιουργοῦ τῶν ἐπινοημάτων Ἀρχιμήδους. || Τιβερίῳ ... θεῷ δημιουργῷ, εὐεργέτῃ τῆς πόλεως, est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 410, n. 318, ut quemadmodum dii appellati sunt Cæsares Rom., sic etiam deorum epithetis sint honorati. || Fem. Geopon. 15, 2 fin. : Μέλιτος δημιουργούς (apes). Theophylact. Sim. Ep. ed. Aldinæ fol. quod ab ϙ iii secundum est recto : Πολλὴν τῆς δημιουργοῦ φύσεως τὴν ἐπιστήμην ἀπήλεγχε. L. D.] Apud Lucian., Δημιουργὸς τοῦ ταύρου, Artifex tauri. Naz. : Ἡμέρας δημιουργός, Diei artifex s. effector, de sole. At Δημιουργοὶ τῶν νόμων, Aristot. Polit. 2, [12 : Οἱ μὲν ν. ἐγένοντο δ. μόνον, οἱ δὲ καὶ πολιτείας, οἷον καὶ Λυκοῦργος καὶ Σόλων· et c. eod. extr. : Ἐγένετο δὲ καὶ Πιττακὸς νόμων δ. ἀλλ' οὐ πολιτείας] redditur Conditores legum. Δεινὸς δημιουργὸς λόγων, Æschin. [p. 84=610 R.] Et sine gen. ἰατρός, Medicus, qui medelas conficit, i. e. Practicus, VV. LL. [Plato Conviv. p. 186, D, postquam egerat de officio boni medici, addit οὗτος ... ἀγαθὸς ἂν εἴη δημιουργός. Sine genit., sed signif. Artificis s. Opificis, Soph. Aj. 1035 : Ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος, κἀκεῖνον Ἅιδης, δημιουργὸς ἄγριος; Aristoph. Lys. 407 : Οἳ λέγομεν ἐν τῶν δημιουργῶν τοιαδί, quibus addit quædam de χρυσοχόῳ et σκυτοτόμῳ. Conf. Eq. 650, Pac. 297. Κεραμεῖς, σκευοποιούς, ἀρχιτέκτονας ita vocatos tradit schol. Eq. 647. Aristot. Pol. 3, 4 : Διὸ παρ' ἐνίοις οὐ μετεῖχον οἱ δημιουργοὶ τὸ παλαιὸν ἀρχῶν, πρὶν δῆμον γενέσθαι τὸν ἔσχατον. Æneas Tact. c. 22, p. 68 : Μηδένα δημιουργὸν χειροτέχνην. L. D.] || Mulier, Prostibulum publicum, quæ et δῆμος, ut post dicetur. [Eust. Il. p. 1082, 38.] Δαμιουργοί, Hesychio αἱ πόρναι, joco autem ita vocantur a Comicis. || Quæ in nuptiis dulciaria ceteraque bellaria conficit; Nuptiarum conciliatrix, Pronuba, Athen. [4, p. 172, A : Τοὺς δὲ τὰ πέμματα προσέτι τε τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλουν. Quibus addit l. Menandri, ubi ἡ δ., pergitque : Ὅτι δὲ ἐκεχώριστο τὰ τῆς ὑπουργίας, πεμμάτων μὲν προνοουσῶν τῶν δημιουργῶν, ὀψαρτυτικῆς δὲ τῶν μαγείρων, Ἀντιφάνης διεσάφησεν ... Καὶ δημιουργοί, μέλιτος αἰτοῦσαι σκάφας. Conf. ll. Herodoti supra citt.], Pollux [3, 41 : Ἡ δὲ τὰ πέμματα μάττουσα καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας διοικουμένη δημιουργός], Eust. [Od. p. 1858, 51 ex Athen. Hesych. : Λέγεται δὲ καὶ γυνὴ δ., ἡ ἐν τοῖς γάμοις πέμματα πέσσει. || Δημιουργός, ὁ ἥλιος, ὅτι πάντα πέσσει καὶ ἱερεῖ (θέρει Hemst.), Hesych.] || Δημιουργοὶ ap. Peloponnenses, vel Dores, ut alii, dicebantur Qui populo præerant, et res ejus administrabant. Demosth. [p. 280, 3 : Πελοποννησίων τῶν ἐν τῇ συμμαχίᾳ τοῖς δημιουργοῖς], Hesych., Eust. [Od. p. 1825, 7. Etym. M. p. 265, 47 : Παρὰ Ἀργείοις καὶ Θεσσαλοῖς οἱ περὶ τὰ τέλη. Thessalos quum dicit, respicere videtur Aristot. Pol. 3,

A 2 : Γοργίας μὲν οὖν ὁ Λεοντῖνος, τὰ μὲν ἴσως ἀπορῶν, τὰ δ' εἰρωνευόμενος, ἔφη (quum quæsitum esset quinam cives essent existimandi), καθάπερ ὅλμους εἶναι τοὺς ὑπὸ τῶν ὁλμοποιῶν πεποιημένους, οὕτω καὶ Λαρισαίους τοὺς ὑπὸ τῶν δημιουργῶν πεποιημένους· εἶναι γάρ τινας λαρισοποιούς. Ubi Schneid. p. 169 : « Ambiguitas est duplex, altera in voc. δημ., quod in Doricis civitatibus magistratum, vulgari vero et Attico sermone opifices et artifices quoscunque significabat. Deinde Λαρισσαῖος etiam vasculi genus coquinarium dictum fuisse patet ex epigr. Anth. Pal. 6, 305 : Τὰς Λαρισσαίως κυογάστορας ἑψητῆρας. » Thucyd. 5, 47 : Ἐν δὲ Μαντινείᾳ οἱ δ. καὶ ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἄλλαι ἀρχαί. ... Ἐν δὲ Ἤλιδι οἱ δημιουργοὶ καὶ οἱ τὰ τέλη ἔχοντες καὶ οἱ ἑξακόσιοι ... ἐξορκούντων δὲ οἱ δημιουργοί. Δημιουργοὶ Achæorum sunt ap. Polyb. 24, 5, 16, ubi nonnulla Schweigh., Delphorum ap. Lucian. Phalar. 2 c. 2 : Ὦ δημιουργοί. Hinc Diotog. apud Stob. vol. 2, p. 314 G., ab Hemst. cit. : Ὦ γὰρ ἕκαστος ἀγεμὼν ἐντι συστάματος, τούτω καὶ ἐπιστάτας καὶ δαμιουργός. Forma δωρικωτέρα B Δαμιοργὸς est in lamna ænea, effossa in agro Bruttio, ap. Bœckh. vol. 1, p. 9 : Δαμιοργὸς Παραγόρας, et in inscr. Dor. ib. p. 711, 13; 712, 21. V. Δημιουργέω. Δαμιουργοὺς est p. 594, 26. L. Dind.]

[Δημιουργός, ὁ, Demiurgus, n. pr. poetæ, Anth. Pal. 7, 52. L. Dind.]

[Δημιόω.] Δημιῶν, Hesychio ὁ τὸν δῆμον διοικῶν, Qui populum regit, Populi rector s. gubernator.

[Δῆμις, formam vulgarem Dorici Δᾶμις, ponit Etym. M. p. 247, 34.]

[Δημίως esse unde fiat δημιωστί, ut ἱερωστὶ ab ἱερῶς, perhibet Eust. in Δημιωστὶ cit.]

[Δημιωστί, Publice. Regg. prosod. p. 448 s. Draco p. 37, 5 : Τὰ εἴς τι λήγοντα ἐπιρρήματα ... μεγαλωστί, δ. Eust. Od. p. 1899, 57.]

Δημοκλῆ, Hesychio περιβόητον, Celebrem. [Δημοσχῆ conj. intt. Conf. Δημολάλητος.]

[Δημοβόητος, ὁ, ἡ, Populi sermonibus jactatus. Hesych. : Δημολάλητος, δημοβόητος. Wakef.]

Δημοβορέω, Populum voro. [Fort. factum ex Hom. C κατάδημοβορεῖν. Non video enim qui eo usus sit præter Eust. Il. p. 1143, 46, ubi expl. l. Hom. Il. Σ, 301, ubi καταδ. L. Dind.]

Δημοβόρος, q. d. Plebivorus, Populivorus, Qui bona populi absumit et profligat; ut βασιλεὺς Il. A, [231. Philo vol. 2, p. 561, 16, de Caligula : Ὁ μισόπολις, ὁ δημ., ἡ λύμη, τὸ φθοροποιὸν κακόν. Hase.]

[Δημογένης, ους, ὁ, Demogenes, archon Att. Ol. 115, 4, Diodor. 19, 2, Dionys. Dinarch. vol. 5, p. 650. L. Dind.]

Δημογέρων, Qui e populo præ aliis honoratus est ob senectutem. Hom. Il. [Λ, 372 : Ἴλου Δαρδανίδαο παλαιοῦ δημογέροντος·] Γ, [149] : Εἵατο δημογέροντες. Aristot. Eth. 2 : Δημογέροντες οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότατοι. [Id. Eth. Nic. 2, 9, respiciens l. Il. ab HSto allatum. Eur. Androm. 300 : Ποῖον οὐκ ἐλίσσετο δαμογερόντων βρέφος φονεύειν;] Alicubi δημογέροντες exp. etiam Senatores. [Conf. Eust. Il. p. 1105, 19.]

[Δημόγνητος, ὁ, Demognetus, scriptor Περὶ Κνιδίου (l. Κνίδου), memoratur Herodiano Περὶ μον. λ. p. 11, D 28. L. Dindorf.]

[Δημογορέω et δημογορία, formæ novitiæ, ut videtur, pro δημηγορέω, δημηγορία, sæpius inveniuntur in libris ap. recentiores, ut Diodor. Exc. Hœsch. vol. 2, p. 501, 9 : Δημογορεῖν πρὸς Ἱέρωνα. Schol. Thuc. 3, 37 : Δημογορίας. L. Dind.]

[Δημοδάμας, αντος, ὁ, Demodamas, Milesius, scriptor cit. ab Steph. Byz. in Ἄντισσα, Athen. 15, p. 682, E.]

Δημοδιδάσκαλος, Populi doctor. Synesio autem p. 81 δημοδιδάσκαλοι peculiari signif. sunt Concionatores ecclesiastici, Bud.

[Δημοδίκη, ἡ, Demodice, noverca Phrixi, sec. Pind. ap. schol. ejus Pyth. 4, 288. L. Dind.]

[Δημοδίωκτος, ὁ, ἡ, A populo pulsus, exactus. Hesych. : Δημόσσους ... ὁ δ.]

[Δημοδόκη, ἡ, Demodoce, f. Agenoris, ap. Hesiod. cit. a schol. Ven. Hom. Il. Ξ, 200. Apollodoro est Δημονίκη, quod nomen penitus everteretur loco Hesiodi, nisi Δημοδόκη ap. schol. sic esset positum, ut ipsius an Hesiodi sit non liceat discernere. L. D.]

[Δημόδοκος, ὁ, Demodocus, vates, Hom. Od. Θ et N, 28, Plut. Mor. p. 1132, C, Pausan. 1, 2, 3; 3, 18, 11. Plura de eo Eust. Od. p. 1466, 56. Alius ap. Aristot. Eth. Nic. 7, 9. Dux Athen. Thucyd. 4, 75. Nomen dialogi inter Platonicos. Magister equitum Achæus ap. Polyb. 5, 95, 7, ubi scribitur Δημοδόκος, qui accent. comparet etiam ap. Suid. et nonnullis in libris Hom. Scriptor Heracleæ fictus Pseudoplut. De flum. p. 1159, C. L. Dind.]

[Δημοεγέρτης, ου, ὁ, Seditionarius. Suid. : Ἀνάπται, δημοεγέρται. Wakef. Athan. App. 115. Kall. Δημογερτεύειν (sic) e Niceta græcob. affert Ducang. Gl. p. 288.]

[Δημοειδής, ὁ, ἡ.] Δημοειδέος, Hesychio δημώδους, ὀχλικῆς, Popularis, Plebeiæ. [Hippocr. p. 837, F: Καὶ γὰρ ἀνδραγαθικώτερον τοῦτο καὶ τεχνικώτερον, ὅστις μὴ ἐπιθυμέει δημοειδέος κιβδηλίης. Wakef.]

[Δημοεξάπτης, ου, ὁ, Populi accensor, Seditionarius. Tzetz. Hist. 10, 430. Anol.]

Δημόθεν, E populo. Od. T, [197] : Καί οἱ, τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις, οἳ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο, Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας· ubi Eust. dicit fuisse moris ξενίζεσθαι δημοσίᾳ τοὺς ἀξίους· et sic Alcinoum, quique cum eo erant optimates, Ulyssi munera dedisse ἀνδρακὰς, ὕστερον ἀγειρομένους κατὰ δῆμον. [Apoll. Rh. 1, 7 : Τοῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο δ. οἰοπέδιλον, Ex populo. ‖ E pago. Inscr. Attica ap. Boeckh. vol. 1, p. 362 (Anth. Pal. App. 328) : Πατρὸς τοὔνομ' ἔχων, δ. Εὐπυρίδης. L. Dindorf.]

[Δημοθέεσεη (sic), ἐθεώρει. Δημοθεὶς, θεωρὸν, Hesych.]

[Δημόθοινα, i. q. Δημοθοινία. Suid., Δημόθοινα καὶ δημοθοινία ... Solum δημόθοινα inter nom. gen. neutr. ponit Zon. p. 502. Conf. Δημόθυσα. L. Dindorf.]

[Δημοθοινέω. V. Δημοθοινία.]

Δημοθοινία, ἡ, Epulum publicum, Bud. ex Aristot. [1, 614, νόμιμοι.] Sic Lucian. [Phalar. 1 c. 3] : Ἐν θέαις καὶ διανομαῖς καὶ πανηγύρεσι καὶ δημοθοινίαις. [Conf. id. Dem. Enc. c. 16.] Vide Poll. [1, 34; 6, 8; 9, 10. Suid., Zon. p. 500. Memno Phot. cod. 224, p. 234, 40 : Δημοθοινίαν ἔξω τῆς πόλεως λαμπροτάτην παρασκευασάμενος τοῖς πολίταις. Ita dictum verbum δημοθοινέω legitur in monum. in Syro ins. reperto a Prokeschio viro ill. L. D.] ‖ Δημοθοινία pro Die festo ap. Theod. Hist. Eccl. 3 : Καὶ μέχρι δὲ τήμερον ἐτησίῳ γεραίρονται δημοθοινίᾳ. Sic et alibi, Ἰουλιανὸς δὲ εἰς τὴν Δάφνην δημοθοινίαν ἐπιτελέσων ἀνῆλθεν· ἑπτὰ δὲ ἡμέρας ἐν τῇ Δάφνῃ πανηγυρίζειν εἰώθασι.

[Δημόθροος, contr. δημόθρους, ὁ, ἡ, Populi ore et sermone jactatus, A populo declamatus. Æsch. Ag. 1409 : Δημοθρόους ἀράς· contr. ib. 1413 : Δημόθρους ἀράς· 938 : Φήμη δημόθρους· 883 : Δημόθρους ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν, active, Seditio populi clamosa. Tzetz. Exeg. Il. p. 62, 22 : Ἔστιν δὲ καὶ δημόθρους κανὼν, λέγων ὅτι κ. τ. λ., Regula trivialis. L. Dind.]

Δημόθυσα, Hesychio ἡ τοῦ δήμου θυσία, Sacrificium populi. [Gl. hanc conjungendam esse præcedenti Δημοθοινία, ἡ τοῦ δήμου εὐωχία, sic ut tollatur δημόθυσα, docet Etym. M. ponens p. 265, 36 cum Zon. p. 500 : Δημοθοινία, τοῦ δήμου εὐωχία ἢ (ἡ Veneta) θυσία. Nisi forte leg. δημόθοινα, quod v. Æque suspecta gl. quæ hanc consequitur : Δημοκάλλικας τοὺς περὶ τὰ δημόσια ἀναστρέφοντας, de qua v. conjecturas intt.]

Δημοκατάρατος, ὁ, ἡ, Quem populus diris execrationibus prosequitur, A populo diris devotus, Populo execrabilis et invisus, Bud. e Greg. : Οὐκ ἀκούοντες ὁ συνέχων σῖτον δημοκατάρατος. [Suid. v. Τιμιουλκῶν. Hemst. (Ex int. Theod. Prov. 11, 26.) Theophyl. Sim. 6, 6, p. 151, D : Τὸ δρᾶμα δημοκατάρατον. L. D. Basilius M. De avaritia pag. 386 infr. ed. Paris. Creuzer.]

Δημοκηδὴς, Plebicola, Publicola. Plut. Public. 32 a tergo [c. 10; Dionys. Ant. R. 5, 19]. Strabo 14, [p. 652] : Δημοκηδεῖς δ' εἰσὶν οἱ Ῥόδιοι, καίπερ οὐ δημοκρατούμενοι, [συνέχειν δ' ὅμως βουλόμενοι τὸ τῶν πενήτων πλῆθος].

[Δημοκήδης, ους, ὁ, Democedes, medicus Crotoniata, Herodot. 3, 125 sqq. Pythagoreus ap. Iambl. V. Pyth. c. 35, 258 et 261, ubi sunt varr. Δημοκλήδους et Δημοκλέους. Al. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 688, n. 1462. Accentum in tertia testatur Eust. Od. p. 1424, 53. L. Dindorf.]

[Δημοκῆρυξ, legebatur olim Æschin. F. L. p. 45 pro δρομοκ.]

[Δημοκλεῖδαι Hesychio Peregrini et adulteri, a Democlide quopiam, qui esset talis homo. Sed pro Δημοκλείδης Suid. qui eadem, Δημοκλῆς. L. Dind.]

[Δημοκλείδης, ὁ, Democlides, scriptor ap. Athen. 4, p. 174, F; archon Att. Ol. 116, 1, Diodor. 19, 17, Dionys. Dinarch. vol. 5, p. 650 R., sec. Ruhnk. Hist. Or. p. 166 idem atque Democlides orator ap. eund. Dionys. ib. p. 659, 13, et ap. Timæum in gl. Suidæ Ὦ τὸ ἱερὸν πῦρ, qui Δημοκλῆς vocatur Pseudopl. in Δημοκλῆς citando. L. Dindorf.]

[Δημόκλειτος, ὁ, Democlitus, inventor telegraphi ignei, Polyb. 10, 45, 6, ubi sunt var. Δημόκλιτος et Δημόκριτος. L. Dindorf.]

[Δημοκλῆς, έους, ὁ, Democles, n. pr. viri ap. Hippocr. p. 1160, A, sed qui alibi ap. eund. dicitur Τιμοκλέης. Hesych. in Δημοκλεῖδαι quem vocat Δημοκλείδην, ei nomen Δημοκλέους est ap. Suid. Archon Att. Ol. 125, 3 ap. Paus. 10, 23, 14. Alii ap. Demosth. p. 784, 22, Athen. 6, p. 242, E, 250; 13, 584, F, Pseudoplut. Vit. X Orat. p. 842, D (conf. Δημοκλείδης), Plut. Demetr. c. 24, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 520, n. 830; 740, 10, 25. Histor. Phigalensis, antiquus, ap. Dionys. Jud. de Thuc. c. 5, Strab. 1, p. 58. L. D.]

[Δήμοκλος, ὁ, Democlus, n. Delphi apud Conon. Narr. 33.]

Δημόκοινος, ὁ, Publicus minister, qui et δήμιος, Tortor; ap. Isocr. Qui servos torquebat ad veritatem eliciendam, Trapez. 183 [p. 361, D], Etym., Poll. [8, 71; 9, 10. Et. M. p. 265, 23 : Δημόκοινος, δημόσιος βασανιστὴς, ἢ ὁ δήμιος, ἤγουν ὁ ἐκ τοῦ δήμου τὸ φονεύειν κληρωθείς. Σοφοκλῆς, Οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοινος οἴχεται. Similiter Hesych., Lex. rh. Bekk. An. p. 236, 8, Hellad. Phot. cod. 279, p. 533, 21, Herodian. p. 474, ubi v. intt., Suid., qui facit etiam adj., Δημόκοινον, δημόσιον, τὸ τοῦ δημοσίου. Eust. Od. p. 1833, 54 : Ὡς ἀπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον κολαστικοῦ δημίου, ἐξ οὗ σκῶμμα πονηροῖς ἐπέκειτο τὸ δημόκοινος. Reddi potest etiam Carnifex. [Philo vol. 2, p. 559 : Ἀνδροφόνων καὶ δημοκοίνων θίασος. Hase. V. Δήμιος.] ‖ Signif. et πόρνον [Cinædum], Hesych.

Δημοκόλαξ, ἄκος, ὁ, Adulator populi. [Dionys. H. Ant. R. 6, 60 : Οὐδενὶ γὰρ δὴ ἄδηλον ὅτι πᾶς τύραννος ἐκ δημοκόλακος φύεται. Lucian. Dem. Enc. c. 31 : Τὸν ἄφιλον δημοκόλακα. Eo referendam gl. Hesychii supra positam Δημοκάλλικας conjecit Is. Voss.]

Δημόκομπος, Qui se jactat ad populum, Hesych., Suid. [Zon. p. 494, mendose pro δημοκόπος, id quod ipse prodit accentus, qui ap. Hes. et Cyrillum Tittm. ponitur in tertia.]

Δημοκοπέω, Popularitate [δημοκόπου] utor. [Gramm. Bekk. An. p. 57, 30, Suid. Conf. Δημόω. Plut. C. Gracch. c. 9. Appian. Civ. 1, 59 : Τῆς πολιτείας ... τοῖς δημοκοποῦσιν ἐκδεδομένης· 4, 94 : Ἀντωνίου τὸ πλῆθος ἐφ' ἡμῖν δημοκοπήσαντος. C. εἰς id. Appian. Syr. c. 16 : Τὰ λείψανα τῶν τότε πεσόντων ἄταφα ἔτι ὄντα μεγαλοπρεπῶς ἔθαπτε, δημοκοπῶν ἐς Μακεδόνας καὶ Φίλιππον αὐτοῖς διαβάλλων, οὐ θάψαντα τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ πεσόντας. L. Dindorf.]

[Δημοκόπημα, τὸ, Captatio auræ popularis Appian. Civ. 1, 24 : Ὁ δὲ τοῦ δημοκοπήματος ἐκπεσών.]

Δημοκοπία, ἡ, Popularitas hujusmodi, Bud. : Plut. Fabio : Βίου δὲ διὰ δημοκοπίαν καὶ προπέτειαν ἐπισήμου. [Id. Dion. c. 47. Pollux 4, 38. Suid. : Δ., ἡ δοξοκοπία, nisi hæc duo ab eo ponuntur ἐκ παραλλήλου. Dionys. Ant. R. 6, 60 : Δημοκοπίαν καὶ τυραννικῶν ἔργων ἐπιθυμίαν· 7, 15 : Τὴν τοῦ Βρούτου δημοκοπίαν. Appian. Annib. 7, 17 : Ὑπάτους αἱροῦνται ἐκ μὲν δόξης πολεμικῆς Λεύκιον Αἰμίλιον, ἐκ δὲ δημοκοπίας Τερέντιον Οὐάρρωνα, πολλὰ αὐτοῖς ἐκ τῆς συνήθους δοξοκοπίας ὑπισχνούμενον· Civ. 3, 66 : Τὰ δ' ἐν Ῥώμῃ, τῶν ὑπάτων οὐ παρόντων, ὁ Κικέρων ἦγεν ὑπὸ δημοκοπίας· 2, 21 : Τῆς νῦν ἐπὶ τῇ χορηγίᾳ δημοκοπίας. Plur. Id. fragm. vol. 1, p. 40 : Ταῖς δημοκοπίαις ἐπαιρόμενος ἐβούλευσεν ἤδη χρεῶν ἀποκοπάς. L. Dindorf.]

[Δημοκοπικὸς, ἡ, ὸν, Captatorius, de hominibus auræ popularis studiosis, Plato Phædr. p. 248, E : Σο-

φιστικὸς ἢ δ. M. Anton. 1, 16 : Μήτε περὶ ἀνθρώπους δημοκοπικόν. Aristid. Or. vol. 1, p. 319. Conf. Dorv. ad Char. p. 234.]

[Δημοκοπικῶς, adv. Basil. M. vol. 2, p. 366, C : Οὐ πρὸς ἔνδειξιν τῶν πολλῶν οὔτε (l. οὐδὲ) δ. τὴν ταπεινοφροσύνην ἐπιτηδεύειν. Ubi sunt varr. δημοκοπητικῶς et δημοτικῶς. Eust. Opusc. p. 114, 3 : Καί που καὶ αὐτοὶ δ. φασὶ πρὸς τὸν οὕτω ψευδωνυμούμενον ...]

[Δημοκοπίου κρίνεσθαι ap. Sopatr. ad Hermog. p. 195, v. 6, qua significatione sumatur, ex sequentibus intelligi potest : Θόρυβον βουλόμενος ποιῆσαι καὶ ἐκκαλέσασθαι πρὸς ὀργὴν τὸν δῆμον. Eaudem vocem usurpat infima pag. Hemst.]

[Δημοκοπὶς, ἡ.] Δημοκοπίδες, Genus quoddam calceamenti, Poll. 7, c. 22 [§ 89].

Δημοκόπος, ὁ, Qui populum velut concutit, ei obrepens arte aliqua. Quæ mea interpr. etsi mihi non satisfacit, tolerabilior tamen videtur quam vel hæc, qua dicitur esse Oppugnator populi; vel illa, qua redditur Populi exhaustor. Nam quod in VV. LL. δημοκόπος redditur Popularis labor, plane ineptum est. Budæo δημοκόπος est Qui popularitate populum sibi servire perpellit. A δημαγωγὸς ita differre existimatur, quod hic concionibus multitudini lenocinari et obrepere soleat, at δημοκόπος potius muneribus gladiatoriis et spectaculis. Vide Bud. 811 et ibid. Plut. huc facientem. [Lex. rh. Bekk. An. p. 221, 4, Pollux 4, 37; 6, 129: Dionys. Ant. R. 5, 65 : Τὸν εἰσηγησάμενον δημοκόπον καὶ πονηρὸν ἀποκαλεῖν· conf. 6, 27. 7, 15 : Δημοκόπων ἀνθρώπων. Appian. Annib. c. 18 : Τερεντίου, οἷα δημοκόπου. L. D. Philo vol. 2, p. 47, 10 : Ὁ μὲν γὰρ δημοκόπος καὶ δημηγόρος ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα ... δοῦλος ἀντ' ἐλευθέρου γίνεται. Id. ib. p. 537, 3 : Ἄνθρωπος ὀχλικὸς, δημ. et p. 269, 13; 520, 16. Hase.]

[Δημόκοπος (sic), ὁ, Democopus, architectus Syrac. cognomine Μύριλλα, memoratus ab Sophrone, sec. Eudæmonem Pelus. ap. Eust. Od. p. 1457, 24. Conf. Bentl. Ep. ad Mill. p. 89. L. Dindorf.]

[Δημοκόων, ωντος, ὁ, Democoon, f. Priami, Hom. Il. Δ, 499, Apollod. 3, 12, 5, 13.]

[Δημόκραντος, ὁ, ἡ, A populo scitus. Æsch. Ag. 457 : Δημοκράντου ἀρᾶς.]

[Δημοκράτεια. V. Δημοκρατία.]

[Δημοκρᾰτέω.] Δημοκρατεῖσθαι dicitur πόλις Thuc. [5, 29, 44; 6, 89; 7, 55; 8, 48, 53, 73, 75, 76,] et aliis, Quæ populi imperio subest. [Alia exx. v. ap. Toup. Emendd. vol. 1, p. 345. Schæf. Aristoph. Ach. 642 : Τοὺς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας ὡς δημοκρατοῦνται· Eccl. 945 : Εἰ δημοκρατούμεθα, et sæpe Xenophon et Plato. Pausan. 1, 3, 3 : Ὡς Θησεὺς παραδοίη τὰ πράγματα τῷ δήμῳ καὶ ὡς ἐξ ἐκείνου δημοκρατούμενοι διαμείναιεν. || Ap. Byzantinos quum δῆμοι dicantur Factiones circenses, tum δημοκρατεῖν dicuntur Tumultuantes. Jo. Malal. p. 393, 5 : Τὸ Πράσινον μέρος δημοκρατοῦν ἐπήρχετο. Sed ejusd. p. 244, 16 : Παρρησίαν λαβὸν παρ' αὐτοῦ τὸ Πράσινον μέρος ἐδημοκράτησεν ἐπὶ ἔτη γ'... ἔχαιρε γὰρ αὐτοῖς, jam non de seditione, sed de primatu capiendum, ut δημοκρατία 246, 10 : Ὁ δὲ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς καὶ τῇ δημοκρατίᾳ τῶν Πρασίνων κατάστασιν ἔδωκεν. L. Dind.]

[Δημοκράτης, ου, ὁ, epith. oratoris. Pollux 4, 34. Kall. Kuhnio suspectum.]

[Δημοκράτης, ὁ, Democrates, Tenedius, olympionica ap. Pausan. 6, 17, 1; Temenita Xen. An. 4, 4, 15. Alius ap. Caylus *Recueil d'Ant. ég.* t. 6, pl. 49, 2. Et rursus al. ap. Æschin. F. L. p. 30, Demosth. p. 235, 8; 291, 7, Plut. Alc. c. 3, Cleom. c. 4; Boeckh. C. I. vol. 1, p. 307, 11, 52; Polyb. 16, 3, 6. ᾰ L. Dindorf.]

Δημοκρατία, ἡ, Populi principatus, Principatus, qui est penes populum, Imperium populare. Thuc. [2, 37] : Καὶ ὄνομα μὲν, διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν, δημοκρατία κέκληται. [Id. 1, 115 : Δημοκρατίαν κατέστησαν. Conf. 2, 65; 3, 37, 62; 5, 32; 6, 39, 89; 8, 47, 48, 63, 75. Aristoph. Ach. 618 : Ὦ δημοκρατία, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά; Conf. Av. 1570. Pl. 949 : Καταλύει τὴν δημοκρατίαν. Et sæpius Plato, Xenophon et Aristot. Pol. 3, 8 plurimisque aliis ll. Polyb. 6, 4, 4 : Παραπλησίως οὐδὲ δημοκρατίαν (νομιστέον), ἐν ᾗ πᾶν πλῆθος κύριόν ἐστι ποιεῖν ὅ,τι ποτ' ἂν αὐτὸ βουληθῇ καὶ πρόθηται, παρὰ δὲ ᾧ πάτριόν ἐστι καὶ σύνηθες θεοὺς σέβεσθαι, γονεῖς θεραπεύειν, πρεσβυτέρους αἰδεῖσθαι, νόμοις πείθεσθαι· παρὰ τοῖς τοιούτοις συστήμασιν ὅταν τὸ τοῖς πλείοσι δόξαν νικᾷ, τοῦτο δεῖ καλεῖν δημοκρατίαν. Pausan. 1, 3, 3 : Ἐπὶ δὲ τῷ τοίχῳ τῷ πέραν Θησεύς ἐστι γεγραμμένος καὶ δημοκρατία τε καὶ δῆμος· 4, 35, 5 : Οὐ γὰρ πω δημοκρατίαν ἴσμεν ἄλλους ἢ Ἀθηναίους αὐξήσαντας· 9, 1, 2 : Βασιλεῖαι γὰρ πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ οὐ δημοκρατίαι πάλαι καθειστήκεσαν. || Ap. Byzantinos ut δῆμοι de factionibus Circi, sic δημοκρατία dicitur de seditioso earum tumultu. Jo. Malal. p. 416, 22 : Ἡσύχασεν ἡ δημοκρατία τοῦ Βενέτου μέρους, et alibi. Conf. Δημοκρατέω. || Forma vitiosa δημοκράτεια erat Diodor. Exc. vol. 2, p. 492, 58, 74. L. Dindorf.]

[Δημοκρατίδης, ου, ὁ, Democratides, civis Atticus, ap. Demosth. p. 929, 26. Formæ Dor. ex. in Δαμοκρατίδας posito adde Boeckh. C. I. vol. 1, p. 664, n. 1364. L. Dindorf.]

Δημοκρατίζω, Imperio populari faveo, simpl. Reip. faveo; ut Bud. vertit in h. l. Appiani Libyco [c. 70] : Καρχηδονίων δ' οἱ δημοκρατίζοντες τοὺς τὰ Μασσανάσσου φρονοῦντας ἐξέβαλον. [Conf. c. 68 : Καὶ εὐθὺς, οἷον ἐν ταῖς εὐτυχίαις γίγνεται, οἱ μὲν ἐρωμαΐζον, οἱ δὲ ἐδημοκράτιζον, οἷς δ' ἤρεσκε Μασσανάσσης.]

Δημοκρατικὸς, ή, όν, Ad democratiam pertinens, i. e. imperium populare; ut νόμοι, Plato De rep. 1, [p. 338, E]. Et πολιτεία Eid. pro δημοκρατία, Status popularis. [Aristoph. Ran. 952 : Δημοκρατικὸν γὰρ αὔτ' ἔδρων. Aristot. Pol. 2, 9 finem versus : Βούλεται μὲν γὰρ δημοκρατικὸν εἶναι τὸ κατασκεύασμα τῶν συσσιτίων, γίνεται δ' ἥκιστα δ. 3, 17 : Τὰς δημοκρατικὰς (πολιτείας). Polyb. 4, 1, 5 : Δημοκρατικῆς πολιτείας· 31, 12, 12 : Ἀήθεις ὄντας δ. πολιτείας· 24, 9, 3 : Ἐν δ. πολιτεύματι· 10, 23, 6 : Πᾶσαν γὰρ δ. συμμαχίαν καὶ φιλίας πολλῆς δεῖσθαι διὰ τὰς ἐν τοῖς πλήθεσι γινομένας ἀλογίας.] || Qui democratiæ favet, Aristot. [Eth. Nic. 5, 6 : Τὴν μέντοι ἀξίαν οὐ τὴν αὐτὴν λέγουσι πάντες ὑπάρχειν, ἀλλ' οἱ μὲν δημοκρατικοὶ ἐλευθερίαν...]

[Δημοκρατικῶς, Accommodate ad imperium populare. Strabo 6, p. 280 : Πολιτευόμενοι δ. Diodor. 2, 32 : Τὰς πόλεις καθ' ἑαυτὰς ταττομένας διοικεῖσθαι δ.]

[Δημοκρατορικὸς, ή, όν, i. q. Δημοκρατικὸς, si recte legitur ap. Greg. Nyss. t. 2, p. 913, D : Τῶν Ἰσραηλιτῶν δι' ἀναρχίας ἐν δημοκρατορικῇ συγχύσει πλημμελῶς διακειμένων. Verum Cod. Reg. 584 bonæ notæ habet δημοκρατικῇ. Hase.]

[Δημοκράτωρ, ορος, ὁ, Dictator. Theodos. Acroas. 1, 257 : Ὁ Σύλλας εἰς μάτην δ. Boiss. ᾱ]

[Δημοκρίνης, ους, ὁ, Democrines, n. pr. viri schol. Ven. Hom. Il. B, 744. ῑ L. Dindorf.]

[Δημοκρίτειος, α, ον, Democriteus. Plut. Mor. p. 1108, E : Ἑαυτὸν ἀνηγόρευε Δημοκρίτειον ὁ Ἐπίκουρος, iterumque paullo post. L. Dindorf.]

[Δημόκρῑτος, ὁ, Democritus, Naxius, Herodot. 8, 46; Athen. ap. Demosth. p. 250, 15; Nicomediensis ap. Athen. 1, p. 1, D. Philos. Abderita celeb. ap. Aristot. Meteorol., in Parvis naturalibus, H. A. 9, 39, Diog. L. 9, 7, aliosque plurimos. L. Dind.]

[Δημοκύδης, ους, ὁ, Democydes, n. pr. viri ap. Ptolem. Heph. Photii cod. 190, p. 151, 26. Al. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 504 : Δ. Παραμύθου Λαμπτρεύς. ῡ L. Dindorf.]

[Δημοκύιτυτος, ἀθρήνητος, ἀνελεήμων, Hesych. corrupte. Δῆμος ἀκώκυτος conj. Hemst.]

Δημολάλητος, ὁ, ἡ, Populi sermonibus jactatus. [Hesych. : Δ., δημοβόητος. Etym. M. p. 265, 19 : Δ., περιβόητος. ᾱ]

[Δημόλευστος, ὁ, ἡ, A populo lapidatus. Soph. Antig. 36 : Ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ, φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει. Lycophr. 331 : Πρέσβυν Δολόγκων δημόλευστον ὠλένῃ.]

[Δημολέων, οντος, ὁ, Demoleo, f. Antenoris, Hom. Il. Υ, 395; Hippasi, Quint. 10, 119. Alius ap. Plut. Luc. c. 23. L. Dindorf.]

[Δημολογέω, Jocor, Ludo. Anth. Pal. 7, 440 : Ἥδει Ἀριστοκράτης καὶ μείλιχα δημολογῆσαι. Brunck. : « Idem est quod δημοῦσθαι, quod Hesych. exp. εὐφραίνεσθαι, παίζειν ». Nicand. Alex. 160, ab Schneid. coll. : Δήμια λαβράζουσι. Ubi Euteen. φλύαροι γίνονται.]

A [Δημολογικός, ή, όν, Concionatorius. Plato Soph. p. 268, B : Πολιτικός ἢ δ.]

[Δημολογοκλέων, ωνος, ὁ, comp. ex δημολόγος et Κλέων. Arist. Vesp. 342.]

[Δημολόγος, ὁ, Concionator. Synes. p. 55, A, ubi Petav. in marg. γρ. δεινολόγος.]

[Δημομέλης, ους, ὁ, Demomeles, n. pr. viri Athen. ap. Æschin. F. L. p. 40, et 60, Demosth. p. 302, 25; 816 ult., Bœckh. C. I. vol. 1, p. 464, Tzetz. Hist. 6, 377. Δημοτελοῦς male ap. Phot. cod. 265, p. 494, 19. L. Dindorf.]

Δημονέστερον, Hesychio ἀσχημονέστερον, διὰ τὸ ἐν ὄψει πάντων γινόμενον. [Suid. et Etym. M. δημωδέστερον. Zon. p. 495 : Δημωδέστερος, ἀσχημονέστερος. Et 500 : Δημωδεστέρα, ἀσχημονεστέρα κ. τ. λ.]

[Δημόνησος, ή, Demonesus, ins. circa Chalcedonem, dicta a Demoneso quodam, Aristot. Mirab. c. 59 sive Steph. Byz. Duas eo nom. inss., Byzantio vicinas, memorat Hesych. in Δημονήσιος χαλκός, unam it. Aristot. Mirab. c. 59, Plin. N. H. 5 extr., ubi male *Demonnesos*, Antig. Car. 146, ubi Δῆλον νῆσον. Gent. Δημονήσιος ap. Steph. B. et Hes. Poll. 5, 39. L. D.] B

[Δημονιάδης, n. pr. Suid.]

[Δημονίδης. V. Δημωνίδης.]

[Δημονίκη, ή, Demonice, f. Agenoris, Apollod. 1, 7, 7, 3. V. tamen Δημοδόκη.]

[Δημόνικος, ὁ, Demonicus, n. pr. viri in monum. Tenio ap. Bœckh. vol. 2, p. 271, 119. Athen. ap. Demosth. p. 265, 5; 272, 6; poeta com. ap. Athen. 9, p. 410, D. Alii ap. Isocr. in opusculo Πρὸς Δημόνικον inscripto, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 292, 12; 307, 43. L. Dindorf.]

[Δημόνους, ὁ, Demonous, Paphius, Herodot. 7, 195. L. Dindorf.]

Δημοπίθηκος, Qui simiam se exhibet erga populum, vel fraudulentia, vel adulatione, Aristophan. Ran. [1085], cujus vide schol. Erasmus ad γελωτοποιίαν referre videtur, qui et ad verbum sonare ait Populi simia. Vide prov. Simia barbata s. caudata. [Memorat Phrynich. Bekk. An. p. 34, 18.]

[Δημοποιέω, Civem facio, In civitatem recipio. C Schol. Paris. Aristid. (ad vol. 1, p. 103, 1=177, B) ap. Frommel. p. 330 : Οἱ μὲν πρῶτοι βιασάμενοι ... τὴν πολιτείαν κατέσχον, οἱ δὲ μὴ βιασάμενοι, ἀλλ' ἄξιοι κριθέντες ταύτης ἐδημοποιήθησαν. Psell. Laud. cimic. p. 98, 8 a fin. cit. Boiss. L. Dindorf.]

Δημοποίητος, Qui unus e populo factus est, Civitate donatus. [Steph. Byz. v. Δῆμος : Δ. ὁ εἰσπεποιημένος δημότης ἐξ ἑτέρου τινὸς εὐεργεσίας. Hesych. : Δημοποίητον, ὁ κατὰ ψήφισμα δήμου γεγονὼς πολίτης, ξένος ὢν φύσει. Adde Suid.] Aristid. 112 [Panath. vol. 1, p. 103 =177=164 : Μᾶλλον δὲ αὐτοὶ ξένοι πρῶτοι, καὶ τοσοῦτον τῶν δημοποιήτων, οὓς αὐτοὶ ποιοῦνται, διαφέρουσιν ... Et ib. : Καὶ τοίνυν μόνοις τοῖς τῇδε γενομένοις δημοποιήτοις οὐκ ἔπεστι γέλως.] Sic et Anacharsis ap. Lucian. [Scyth. c. 8] : Δημοποίητος γενόμενος. [Plut. Sol. c. 24 : Παρέχει δ' ἀπορίαν καὶ ὁ τῶν δημοποιήτων νόμος· Mor. p. 628, A : Ἅτε δὴ καὶ φυλέταις οὖσι δημοποιήτοις.] Affertur et δημοποιηταὶ ex Polluce, sed pro δημοποίητοι, ut opinor. [Δημοποίητοι præbuit cod. 3, 56.]

[Δημοπόλεμος, ὁ, Pugna aperta (s. Bellum publicum D sec. usum novæ Lat., ut auctor est Ducang.) ap. Mauric. Strateg. 7, 4, p. 139 : Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ δημοπόλεμοι πρὸς τὰ γενναῖα καὶ τακτικὰ ἰσόμετρα καὶ πρὸς τὰ θρασέα ἔθνη ἐπισφαλεῖς εἰσι. Διὸ χρὴ στρατηγίᾳ μᾶλλον καὶ σοφίᾳ αἰφνιδιάσμασί τε καὶ δόλοις καὶ ἀπάταις ἀποπειρᾶσθαι τῶν τοιούτων ἐθνῶν εἴπερ (ἤπερ) δυνάμει καὶ δημοσίᾳ παρατάξει. Postremis conf. 2, 1, p. 46 : Καὶ δημοσίων πολέμων χωρὶς δυνατόν ἐστι τῶν σπουδαζομένων ἐπιτυγχάνειν· 7, 7, p. 141 : Ἐχθρῶν ἐγγιζόντων καὶ δημοσίου προσδοκωμένου πολέμου. L. Dindorf.]

[Δημόπολις, certe corruptum, schol. Ven. Il. B, p. 77 (v. 574). Bast. Legitur ap. Villois. : Πελληνη γαρ δημοπολις Θρακης, ap. Bekk. Π. μὲν γὰρ πόλις Θράκης.]

[Δημόπολις, ιδος, ὁ, Demopolis, f. Themistoclis, Plut. Them. c. 32. L. Dindorf.]

[Δημόπρακτος, ὁ, ἡ, A populo factus. Æsch. Suppl. 942 : Τοιάδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψῆφος κέκρανται.]

A [Δημοπράτης, Δημόπρατος. V. Δημιόπρατος.]

[Δημοπρεπής, ὁ, ἡ, Plebeius. Timario in Notit. Mss. t. 9, p. 209. Boiss.]

[Δημοπρόβλητος, ὁ, ἡ, A populo electus. Nicet. Annal. 18, 5.]

[Δημοπτόλεμος, ὁ, Demoptolemus, procus Penelopæ, Hom. Od. X, 242, 266. L. Dindorf.]

[Δημορριφής, ὁ, ἡ, A populo jactus. Æsch. Ag. 1616 : Δημορριφεῖς ... λευσίμους ἀράς.]

Δῆμος, ὁ, Populus. [Æsch. Sept. 1006 : Δήμου προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως. Et alibi. Eur. Andr. 700 : Σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι κατὰ πτόλιν φρονοῦσι δήμου μεῖζον, etc.] Plebs. Proprie autem volunt δῆμον signif. Hominum multitudinem, s. Hominum multorum cœtum : a v. δέειν, Colligare : ut sit δῆμος quasi δεσμός. [Eadem etymol. ap. schol. Dionys. Bekk. An. p. 714, 22, Etym. M. Steph. Byz. v. Δῆμος : Ἡ τοῦ πλήθους συλλογή. Conjungit c. πληθὺς Apoll. Rh. 1, 310 : Τοῖος ἀνὰ πληθὺν δήμου κίεν.] Il. B, [198] : Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, Quem e B populo, vel potius e plebe : Quem plebeium. Huic enim opp. βασιλῆα [conf. Herodot. 5, 91] : item ἔξοχον ἄνδρα. [Steph. Byz. l. c. : Καὶ τὸ κατὰ πόλιν πλῆθος ἐν (f. ἐναντίον) τοῖς ἀρίστοις, Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν (Od. Π, 75, Τ, 527). Conf. Il. Λ, 704, Od. B, 101, etc. Hesiod. Op. 259 : Ὄφρ' ἀποτίσῃ δῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων. De plebe Herodot. 1, 196 : Ὅσοι μὲν δὴ ἔσκον εὐδαίμονες ..., ὅσοι δὲ τοῦ δήμου· 5, 30 : Ἐκ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχέων ὑπὸ τοῦ δήμου· 1, 93 : Τοῦ γὰρ δὴ Λυδῶν δήμου αἱ θυγατέρες πορνεύονται πᾶσαι· 5, 66 : Ἑσσούμενος δὲ ὁ Κλεισθένης τὸν δῆμον προσεταιρίζεται. Conf. ib. 69. Sæpius sic etiam Xenophon. Additur etiam πολύς. Lucian. Pro merc. cond. c. 15 : Οὐ σοφῷ ὄντι μοι, ... ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου· Saturn. c. 2 : Ἰδιώτης εὐθύς εἰμι καί που τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς. L. D.] Sæpe autem ap. Dem. [p. 238, 25] et alios [Xen. H. Gr. 1, 7, 3 et 4 etc.] dividuntur Athenienses εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, sicut et Romani ap. Gr. scriptt. : qui ap. Lat. in Senatum Populumque Rom. At Hom. Athenienses simpl. vocat δῆμον C Ἐρεχθῆος. [Il. B, 547 : Οἳ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, δῆμον Ἐρεχθῆος ... τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς. Cui l. conf. B, 828 : Οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαίσου. Quibus similis usus ap. Soph. fr. Inachi ap. Strab. 6, p. 271 : Ἔνθεν ἐς Ἄργος διὰ κῦμα τεμὼν ἥκει δῆμον τὸν Λυρκίου. Hesych. : Λυρκίου δῆμον, τὸ Ἄργος, ἀπὸ Λυρκίου τοῦ Λυγκέως. Ἔστι δὲ καὶ ὄρος καὶ πόλις. Idem Δήμου, πόλεως. Plurali Coluth. v. 217 : Ἀθηναίης ἀπὸ δήμων. L. D.] Apud quem [Od. A, 237] legitur et δήμῳ Τρώων, quod Eust. dicit simpl. esse pro Trojanis [sic etiam Tragici. Æsch. Pers. 732 : Βακτρίων ... δῆμος· Suppl. 624, δ. Πελασγῶν. Pind. Ol. 5, 33 : Ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν. L. D.] : quo posse modo intelligi Od. A, [103] : Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ· solere tamen accipi pro n. certi cujusd. urbis Ithacæ loci. [Il. Γ, 201 : Ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης. Quod quomodo dicatur melius Eustathio docent loci quales Il. Z, 225 : Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσῳ εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι· Π, 455 : Εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται· Ω, 481 : Ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ φῶτα D κατακτείνας ἄλλων ἐξίκετο δῆμον. Hesiod. Th. 477 : Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον· 971 : Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, .. Ἰασίῳ ἥρωι μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ. Apoll. Rh. 1, 799 : Τηνίκα Θρηικίης, οἳ τ' ἀντία ναιετάουσι, δήμου ἀπορνύμενοι λαοὶ ... Ejusd. Ap. alter l. 4, 539 : Οὐ μὲν ἔτι ζώοντα κατ' αὐτόθι τέτμον ἄνακτα Ὕλλον, ὃν εὐειδὴς Μελίτη τέκεν Ἡρακλῆι, δήμῳ Φαιήκων, conferendus Homerico Il. Z, 225 supra cit. Suntque ap. Ap. et alii loci similes, quos omitto apponere. Musæus 229 : Ηλῶε βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον Ἀβύδου· 284 : Νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδου. Steph. Byz. : Καὶ τὸ Ἑλλήνων πλῆθος ἔξω τῆς ἰδίας χώρας (Il. E, 78 etc.)· Θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ, καὶ τὸ ὅλον ἔθνος, καὶ τόπον ἐν Ἰθάκῃ, ὃν καὶ Κροκύλειον καὶ τὸ πᾶν πλῆθος, ὡς ἐν Σφηξί (41)· Τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διιστάναι. Id. paulo ante : Καὶ τὸν τόπον (Hom. Od. A, 237)· Δήμῳ ἐνὶ Τρώων. Od. Γ, 214 Nestor ad Telemachum : Εἰπέ μοι, ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι ἤ σέ γε

λαοὶ ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ· Apoll. A
Rh. 3, 472 : Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν δήμου τε καὶ ἄστεος ἐκτὸς
ἔβησαν. Conf. Xenoph. Hist. Gr. 1, 7, 20 : Δεδεμένον
ἀποδικεῖν ἐν τῷ δήμῳ, alibique. Thucyd. 4, 118 : Σπεί-
σασθαι δὲ αὐτίκα μάλα τὰς πρεσβείας ἐν τῷ δήμῳ τὰς πα-
ρούσας. L. Dindorf.] Apud Thucydidem quum alibi
[5, 4; 6, 39, 89; 8, 21. Conf. 1, 25], tum p. 191
[3, 47], ὁ δῆμος et οἱ ὀλίγοι opponuntur; sonat-
que δῆμος interdum i. q. Status popularis, s. δημο-
κρατία. [1, 107 : Δῆμον καταπαύσειν. Ib. : Τοῦ δήμου
καταλύσεως. Conf. ib. 115; 5, 76; 6, 28. Herodot. 1,
170. Polyb. 6, 4, 10 : (Τῆς ἀριστοκρατίας) εἰς ὀλιγαρχίαν
ἐκτραπείσης κατὰ φύσιν, τοῦ δὲ πλήθους ὀργῇ μετελθόντος
τὰς τῶν προεστώτων ἀδικίας, γεννᾶται δῆμος. Aristot.
Pol. 3, 4 : Διὸ παρ' ἐνίοις οὐ μετεῖχον οἱ δημιουργοὶ τὸ
παλαιὸν ἀρχῶν, πρὶν δῆμον γενέσθαι τὸν ἔσχατον· 4, 11 :
Ὅπου οἱ μὲν πολλὰ σφόδρα κέκτηνται, οἱ δὲ μηδὲν, ἢ δῆμος
ἔσχατος γίγνεται ἢ ὀλιγαρχία ἄκρατος. Sic Xen. Hist.
Gr. 2, 3, 28 : Τῆς δὲ τοῦ δήμου καταλύσεως· 7, 3, 3 :
Δῆμον καταστῆσαι. || De factionibus Circi Cpolitani
frequens est ap. Byzantinos. Jo. Malal. p. 397, 13 : Πε- B
ριεγένετο ὁ δῆμος τοῦ Πρασίνου μέρους. Plur. Theophyl.
Sim. 8, 4, p. 202, B : Εἰώθει δὲ ὁ βασιλεὺς συνεορτάζειν
τοῖς δήμοις. Et ib. c. 7, p. 205, 206; 8, 206, C; 10,
210, C; Malal. p. 401, 20; 422, 21. De loco in Hip-
podromo Cpol. δῆμοι dicto v. Ducang. Gl. p.
287. L. Dindorf.] || Exp. alicubi et Tribus, ab
aliis vero Curia; ut Plut. Pericle [c. 3 : Περικλῆς ἦν
τῶν μὲν φυλῶν Ἀκαμαντίδης, τῶν δὲ δήμων Χολαργεύς],
ubi τῶν φυλῶν et τῶν δήμων distinguit. Isocr. certe
Areop. 84 [p. 149, A] cujusdam divisionis meminit
urbis in κώμας, at χώρας in δήμους. Apud Plat. De
LL. 6 [immo 5, p. 746, D] δῆμοι et φρατρίαι conjun-
guntur. [Vertendum Pagi. Steph. Byz. : Δῆμος, παρ'
Ἀθηναίοις ἡ κώμη. V. de iis Herodot. 5, 69, Pausan.
1, 31, 1; 32, 3; 33. Aristot. Poet. c. 3 : Οὗτοι (Pelo-
ponnesii) μὲν γὰρ κώμας τὰς περιοικίδας καλεῖν φασιν,
Ἀθηναῖοι δὲ δήμους. Pollux 9, 8 : Τὰ μέρη τὰ μὲν ἔξω
πόλεως ... δῆμοι, κῶμαι, ἀγροί. Demosth. p. 1302, 4 :
Τοῦ δήμου πέντε καὶ τριάκοντα στάδια τοῦ ἄστεος ἀπέ-
χοντος. Hinc locutiones ἐκ δήμου Δεκελεῆθεν Herodot. C
9, 73 : Σωφάνης ἐκ δήμου Δεκελεῆθεν. Et sine præp. ap.
eund. 3, 55. Et τῶν δήμων s. δήμων v. c. Ἁλαιεύς· v.
G. Dindorf. præf. ad Demosth. vol. 1, p. xii. || Im-
proprie de multitudine hominum, Philostr. V. Soph.
1, 15, p. 498 : Τυράννων τετρακοσίων δῆμον ἐπαφῆκε
(Antiphon) τοῖς Ἀθηναίων πράγμασι. Ita δ. μαθητῶν
ap. Polluc. 4, 44; μετοίκων ib. 9, 143. Quo licet re-
ferre etiam δῆμον Ὀνείρων Hom. Od. Ω, 12, Orph.
Arg. 1140. || De bestiis. Alciphr. Ep. 3, 30 : Σὺν τῷ
νιφετῷ δῆμον ὅλον ὀρνέων φερόμενον. Philostr. V. Ap. 3,
4, p. 97 : Οὗ λέγεται πιθήκων οἰκεῖν δῆμος, ubi similia
contulit Olearius.] || Δῆμος, adj., Hom. [Il. M. 213 :
Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν], Qui est e plebe, Ple-
beius. Item δῆμος γυνή, q. d. πάνδημος, Archilocho
[ap. Eust.], Plebeium, s. potius Publicum, Prosti-
bulum. Ead. et δημιουργός, Eust. [Il. p. 1088, 38.]
Alii [Hesych. et Etym. M.] δημὸς hac in signif. scri-
bunt. [Steph. Byz. v. Δῆμος : Καὶ τὸν ἕνα δημότην·
Ὅμηρος [Il. M, 213]· Οὐ μὲν ἔοικε δῆμον ἐόντα. Inscr.
Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 28, a : Αἰ δέ τιρ τὰ γρά- D
φεα ταὶ καδαλέοιτο, αἴτε Fέτας αἴτε τελέστα αἴτε δᾶμός
ἐντι... L. Dind.]

[Δῆμος, ὁ, Demus, f. Pyrilampis, ap. Aristophan.
Vesp. 98, ubi v. intt., Lysiam p. 154, Hesychium,
Athen. 9, p. 397, C. L. Dindorf.]

Δημός, Pingue s. Pinguedo, Adeps, Hesychio τὸ
λίπος, et ὁ ἐπίπλους τοῦ ἱερείου. Il. Θ, [380] : Τρώων
κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι· Φ, [203] :
Τὸν μὲν ἄρ ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο, Δημὸν ἐρε-
πτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες. Alia ex Hom. exx. habes
in Ὠμοθετέω et Ἀργές. [Il. Ψ, 750 : Βοῦν πίονα δημῷ.
Hesiod. Theog. 538, 541. Aristoph. Vesp. 40 : Βόειον
δημόν· et Eq. 954. Aristot. H. A. 8, 2 : Δημὸν δ' ὀλίγαι
μὲν ἔχουσιν (anguillæ), αἱ δὲ πλεῖσται οὐκ ἔχουσιν. L. D.]

[Δημοσάτυρος, ὁ, unde Δημοσάτυροι fabula Timoclis,
ap. Athen. 4, p. 165, F, Suid. s. Τιμοκλῆς.]

[Δημοσθένειος, α, ον, Demostheneus. Longin. De
subl. 34, 2 : Τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα. Schæf.
Etym. Gud. p. 75, 42.]

A [Δημοσθενίω, q. d. Demosthenisso. Gregor. Naz.
Epist. 61, p. 817 : Μικρὸν γάρ τι Δημοσθενίσω σὴν
χάριν. Strong. Verba hujusmodi (imitativa dixeris)
terminantur in ζω, ut Γοργιάζω, Εὐριπιδαριστοφανίζω,
etc. Leg. igitur δημοσθενίσω, de quo infra. L. Dind.]

Δημοσθένης, Καλλισθένης, Κλεισθένης, et similia pa-
roxytonως proferuntur : appellativa autem oxytonως.
[Nominis præter oratorem, f. Demosthenis, notissi-
mum ex. Dem., f. Alcisthenis, Athen. bello Siculo
dux, ap. Thuc., Demosth., Diodor., Plut., Paus. Tum
poeta Bithynus, sæpe cit. ab Steph. Byz., ut pluri-
mos omittam quum ap. scriptt. tum in lapidibus
memoratos. || Nom. et accus. pl. Atticos, Δημο-
σθένει et Δημοσθένας, apponit Chœrob. Bekk. An.
p. 1191, idemque voc. sing. Att. Δημοσθένη ib.
p. 1192. L. Dindorf.]

Δημοσθενίζω, Demosthenem imitor, æmulor, se-
ctor. [Plut. Cic. c. 24 : Τινὲς τῶν προσποιουμένων δη-
μοσθενίζειν. Schæf. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. 6,
554. Boiss. Eust. Od. p. 1383, 50.]

B Δημοσθενικός, ή, όν, Qui, Qualis est Demosthenis,
ut Δ. θεώρημα ap. Isocr. [Dionys. A. rhet. 11, 10 :
Τοῦτο Λυσίειον, τοῦτο Δημοσθενικόν. Hermog. 328. Lon-
gin. De subl. 12, 5 : Τοῦ Δ. ὕψους.]

[Δημοσθενικῶς, Demosthenice. Dionys. A. rhet. 10,
19 : Μιμεῖται τὸν Δημοσθένην οὐχ ὅτι Δ. Schæf. Schol.
Æschin. p. 251 Bekk. Boiss. Schol. Aristid. p. 445,
465, 643 ed. Lips. L. Dindorf.]

Δημοσίᾳ, Publice, cui opp. ἰδίᾳ, Thuc. [1, 128 :
Δ. μὲν οὐκέτι ἐξεπέμφθη, ἰδίᾳ δὲ ... Conf. 2, 34, 65; 3,
44; 4, 121; 6, 15. Xen. Comment. 3, 12, 5, etc.] et
Dem. [ubi est Auctoritate publica : p. 322, 4 : Λέγε
δ' αὐτῷ τουτὶ τὸ ἐπίγραμμα, ὃ δ. προείλετο ἡ πόλις αὐ-
τοῖς ἐπιγράψαι· 1102, 10 : Δ. ἀποδημοῦντος ἐμοῦ· 1126,
6 : Δ. προσῆκε τεθνάναι. Xen. Comment. 4, 8, 2 : Τὸν
νόμον μηδένα ἐᾶν δ. ἀποθνήσκειν, ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ
Δήλου ἐπανέλθῃ· Reip. Lac. 10, 5 : Ἐκεῖνος (Lycurgus)
ἠνάγκασε δ. πάντας πάσας ἀσκεῖν τὰς ἀρετάς. Et iterum :
Μόνη δ. ἐπιτηδεύουσα (Sparta) τὴν καλοκἀγαθίαν. ||
Publicis sumptibus. Thuc. 3, 58 : Ἐτιμῶμεν κατὰ ἔτος
C ἕκαστον δ. ἐσθήμασί τε καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις· 5, 11 :
Δ. ἔθαψαν ἐν τῇ πόλει πρὸ τῆς νῦν ἀγορᾶς οὔσης· 67 : Οἷς
ἡ πόλις ἐκ πολλοῦ ἄσκησιν τῶν ἐς τὸν πόλεμον δ. παρεῖχε·
6, 27 : Μεγάλοις μηνύτροις δ. οὗτοί τε ἐζητοῦντο. ||
Δημοσίᾳ διδάσκω, Profiteor, Gl. Similiter, ut sit In
conspectu populi, etiam aliis in locutionibus. Hero-
dian. 3, 8 init. : Τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀλβίνου δ. ἀνασταυ-
ρωθῆναι κελεύει. Non esse scrib. δημοσία sine iota dis-
putat Apollon. De adv. in Bekk. An. p. 560, 24-561.
Conf. Jo. Alex. Τον. Παραγγ. p. 29, 22.]

Δημοσιακός, ή, όν, Publicus, i. q. δημόσιος : ut θη-
σαυροί, Herodian. 2, [7, ubi olim οὔτε μὴν οἱ δημοσιακοὶ
θ., nunc οἱ δημόσιοί τι θ.], Ærarium publicum, Polit.
[Theophyl. Bulg. Ep. 41, vol. 3, p. 679, C : Ἐκτὸς
γὰρ τῆς περιλαλήτου γῆς οὐδὲν τῶν δημοσιακῶν εὑρέθην
κατέχων. Schol. Lycophr. 470 : Δημοσιακῶν ἐκκλησιῶν.
Add. Anal. Benedict. p. 374. L. Dindorf.]

[Δημοσίευσις, ἡ, Populatio (Propalatio conj. Suic.
Sed v. Δήμευσις), Publicatio, Gl. Chrys. in Matth. Hom.
53, t. 2, p. 339 : Τότε δὲ μετὰ πολλῆς τῆς δ., τὸν οὐρανὸν
D ἑλίττων, τὸν ἥλιον ἀποκρύπτων. Seager. Addit Suicer.
Thes. p. 847 ejusd. Chr. Hom. 5, t. 6, p. 424 : Εἰπὲ,
ἵνα ἐνταῦθα ἀποθέμενος τὰ ἁμαρτήματα ἀπέλθῃς ἐκεῖ κα-
θαρὸς καὶ ἔξω τῶν πλημμελημάτων καὶ τῆς ἀφορήτου δη-
μοσιεύσεως ἐκείνης (die judicii) ἀπαλλαγῇς. Quod est in
Etym. M. p. 682, 9 : Λέγεται δὲ πομπὴ καὶ ἡ μετὰ
σταυροῦ λιτὴ καὶ ἄφοδος καὶ δ., referendum ad pœnam
eccles., de qua in Δημοσιεύω. L. Dindorf.]

[Δημοσιευτέον, Publicandum. Olympiod. in Plat.
Phileb. f. 163 : Ὅτι μόνα τὰ δόγματα ταῦτα δ. Cramer.]

[Δημοσιευτής, ὁ, Vulgator, Qui evulgat. Pseudo-
chrys. t. 7, p. 278, 12 : Ὁ τῆς ἀρνήσεως δ. καὶ τῆς
προγνώσεως ἐμφανιστής. Hase.]

Δημοσιεύω, act. pro eod. [δημεύω, Publico. Xen.
H. Gr. 1, 7, 10 : Τὰ χρήματα δημοσιεῦσαι. Passivo
Etym. M. p. 340, 38 : Καταδικασθέντων τινῶν δημο-
σιεύεσθαι τὰς οὐσίας.] Synesius Epist. 137 : Ὁ τὸ
πρᾶγμα ἥκιστα δημοσιεύων, καὶ πλείστοις μὲν συνὼν,
φιλοσοφίαν δὲ ἐν ἀρρήτοις ἀρρητοτάτην ἔχων. Apud
Eund. in pass., Ὃν οὐ προκαθαίρει μετάνοια δημοσιευ-

θεῖσα, Publica s. Publice facta. Aristot. Rhet. 2, [c. 22] : Δεῖ δὲ τὰς γνώμας λέγειν καὶ παρὰ τὰ δεδημοσιευμένα, λέγω δὲ δεδημοσιευμένα, οἷον τὸ Γνῶθι σεαυτὸν, Pervulgata. Publice edo, ut, Οἱ τὰ παλαίσματα δημοσιεύοντες, Naz. In VV. LL. ponitur etiam δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν, pro Rempublicam componere, et ad meliorem statum redigere. [Mauricius Strategico 7, 7, p. 140 : Χρὴ, εἰ συμβῇ τινας τῶν ἐχθρῶν εἰς χοῦλκαν κρατηθῆναι ἢ προσφυῆναι, εἰ μὲν γενναῖοί εἰσι τοῖς σώμασι καὶ ἔνοπλοι, τούτους μὴ δημοσιεύειν τῷ στρατῷ, ἀλλ' ἐν ἑτέρῳ τόπῳ ἀφανῶς ἐκπέμπειν αὐτοὺς, Non monstrare exercitui. Suicer. Thes. vol. 1, p. 847 : « Can. 34 Basilii M. p. 771 : Τὰς μοιχευθείσας γυναῖκας καὶ ἐξαγορευούσας δι' εὐλάβειαν ἢ ὁπωσοῦν ἐλεγχομένας, δημοσιεύειν οὐκ ἐκέλευσαν οἱ πατέρες ἡμῶν, Publicare prohibuerunt. Ad hunc can. Zon. p. 88 δημοσιεύειν γυναῖκα dicit esse ἱστᾶν αὐτὴν εἰς τοὺς τόπους τῶν ἐπιτιμίων, In locis pœnarum canonn.» Conf. Δημοσίευσις. L. D.] || Item neutr. Publica civitatis negotia gero, seu, ut Bud. e Plat. exp., πράττω τὰ τῆς πόλεως πράγματα, i. fere q. πολιτεύομαι, Publica persona fungor, et reip. operam præsto, Plato Apol. [p. 32, A] : Ἀναγκαῖόν ἐστι τῷ ὄντι μαχούμενον ὑπὲρ τοῦ δικαίου, καὶ εἰ μέλλει ὀλίγον χρόνον σωθήσεσθαι, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν· Gorg. [p. 514, D] : Ἐπιχειρήσαντες δημοσιεύειν, παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους, ὡς ἱκανοὶ ἰατροὶ ὄντες· pro quo paulo ante dicit, Ἐπιχειρεῖν τοῖς δημοσίοις ἔργοις. Id. [Politici p. 259, A] : Εἴ τῳ τις τῶν δημοσιευόντων ἰατρῶν ἱκανὸς συμβουλεύειν, ἰδιωτεύων αὐτός. [Conf. gl. Hesych. : Δημοσιεύειν, τὸ δημοσίᾳ ὑπηρετεῖν ἐπὶ μισθῷ. Jo. Laur. De mag. reip. R. p. 274 : Διὰ τὸ τοὺς αὐτῆς οἰκήτορας (Europæ), καίπερ Ἕλληνας ἐκ τοῦ πλείονος ὄντας, τῇ τῶν Ἰταλῶν φθέγγεσθαι φωνῇ, καὶ μάλιστα τοὺς δημοσιεύοντας. L. D.] Suid. vero δημοσιεύω exp. δωρεὰν ἐργάζομαι, quoniam οἱ δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ προῖκα ἐθεράπευον· afferens ex Aristoph. [Ach. 1030] : Ἀλλ', ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω, addensque illi suæ expositioni hæc verba, quæ non satis emendata esse videntur, Οἷον οὐ κοινῇ ἐσπείσαμεν [ἐσπεισάμην recte est ap. schol. Ar. l. c.], ἀλλ' ἐμαυτῷ καὶ μόνῳ καὶ ἀμισθὶ οὐ μεταδίδωμί σοι. [Addit, pariterque Zonar. p. 503, construi c. accus.] Apud Philon. V. M. 1 : Ταῖς οὖν περικαλλεστάταις ἐὰν ἐπιτρέψῃς μισθαρνεῖν καὶ δημοσιεύειν, Turn. vertit Quæstum facere prostareque. [Sic Dionys. Ant. R. 1, 84 : Δημοσιευούσῃ τὴν τοῦ σώματος ὥραν, Forma corporis quæstum facientis. Pass. schol. Arist. l. c. : Φησὶν οὖν καὶ οὗτος ὅτι οὐ τῶν δημοσιευθέντων ἰατρῶν τυγχάνω, Publice conductorum. L. Dindorf.]

[Δημοσιομάστης, ὁ, nomen magistratus Spartani. Monum. Lac. ap. Bœckh. vol. 1, p. 663, n. 1364 : Σύνδικος καὶ δαμοσιομάστης. Verteris Inquisitor publicus.]

Δημόσιος, [α, ον et ὁ, ἡ. Nicet. Chon. Alex. Comn. 1, 1, p. 292, C : Δημοσίους συνεισφοράς. Moschop. p. 51, 11 ed. Titz. : Δημοσίου δίκης. L. D.], Publicus : cui opp. ἴδιος, et interdum ἰδιωτικός. Herodian. 1, [14] : Ὅθεν ὠλοφύροντο κοινῇ μὲν πάντες τὰ δημόσια, ἕκαστος δὲ τὰ ἴδια αὐτοῦ· 7, [9] : Χρημάτων ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ἁρπαγῆς. Thuc. [1, 80 : Πλούτῳ ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ·] πλοῦτος, Publicæ opes [conf. 1, 90; 2, 12; 6, 12, 16, 31]; ἀγὼν, Æschin. [C. Tim. init.], Publici et solennes ludi; ἀδικήματα, Hermog., Publica crimina. [Thuc. 2, 13 : Ἀφίησιν αὐτὰ δημόσια εἶναι· 34 : Τὸ δ. σῆμα· 5, 50 : Νικῶντος τοῦ ἑαυτοῦ ζεύγους καὶ ἀνακηρυχθέντος Βοιωτῶν δημοσίου. Eodemque modo sæpe Xenophon, cujus omitto locos. Aristoph. Eq. 1136 : Εἰ τούσδ' ἐπίτηδες, ὥσπερ δημοσίους, τρέφεις ἐν τῇ πυκνί. Schol. : Δημοσίους δὲ τοὺς λεγομένους φαρμακούς, οἵπερ καθαίρουσι τὰς πόλεις τῷ ἑαυτῶν φόνῳ, ἢ τοὺς δημοσίᾳ καὶ ὑπὸ τῆς πόλεως τρεφομένους, κ. τ. λ. Polyb. 10, 17, 9 : Τοῖς δὲ χειροτέχναις κατὰ τὸ παρὸν εἶπε διότι δημόσιοι τῆς Ῥώμης εἰσί. Dionys. Ant. R. 8, 74 : Τῆς δ. γῆς· 2, 75 : Πρῶτος ἀνθρώπων ἱερὸν ἱδρύσατο πίστεως δημοσίας. || Δημόσιος πόλεμος, δημοσία παράταξις, Pugna aperta. V. Mauric. in Δημοπόλεμος cit. L. D.] || Interdum vero sine adjectione, sicut Lat. Publicum; ut : Εἰς τὸ δημόσιον προϊέναι, προελθεῖν, In publicum prodire. [Lucian. De gymn. c. 34 : Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη μηδὲν δέον ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δ.] At, Ἐν τῷ δημοσίῳ τρέφειν, per adv., Publice alere. Cum gen. autem ἐκ δημοσίου, Publico sumtu. [Thucyd. 6, 31 : Τοῦ μὲν δημοσίου δραχμὴν τῆς ἡμέρας τῷ ναύτῃ ἑκάστῳ διδόντος καὶ ναῦς παρασχόντος ἑξήκοντα. Xen. Ages. 1, 18 : Οὐδὲ τὸ δημόσιον βλάψαντες. Thucyd. 6, 31 : Πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ. Et inf. : Τοῦ ἐκ δ. μισθοῦ. Xen. H. Gr. 5, 2, 10 : Τοὺς δὲ τὰ ἐκείνων πριαμένους ἐκ δ. τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν. Appian. Civ. 3, 22 : Τά τε ὠνήματα τῷ πατρὶ ἐκ τοῦ δ. γενόμενα ἐπιδεικνύς. Et alii multi. L. D.] Τὰ δημόσια πράττειν, Publica negotia administrare, Rempublicam. || Dicebant autem δημόσιον γίνεσθαι, quod Publicum fiebat, i. e. quod fisco dabatur, s. ærario. [Etiam aliis modis. V. supra.] Nam δημόσιον subst. interdum vocabatur ipsum Ærarium; ut, Εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν δύο δραχμάς. Sic, Ὀφείλων τῷ δημοσίῳ Dem. [immo Dinarch. p. 105, 11=77.] Ἐν τῷ δημοσίῳ κείμενα γράμματα, ex Eod. Bud. autem et Fiscum in Pand. δημόσιον [etiam masc. : Gloss. Basil. : Φίσκος, δημόσιος. Basilic. l. 22, tit. 1, c. 31 : Οὐκ ἀπὸ ἰσοτύπων ἢ ἰνδίκων, ἀλλ' ἐκ τῶν αὐθεντικῶν ὁ δημόσιος ἐνάγει. Cit. Ducang. Gl. p. 288] vocari scribit. [Herodot. 1, 14 : Οὐ Κορινθίων τοῦ δημοσίου ἐστὶν ὁ θησαυρὸς, ἀλλὰ Κυψέλου· 6, 59 : Ὅστις τι Σπαρτιητέων τῷ βασιλέϊ ἢ τῷ δημοσίῳ ὤφειλε. || Τὰ δημόσια, Reditus publici. Aristoph. Vesp. 554 : Ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἁπαλὴν, τῶν δημοσίων κεκλοφυῖαν. Polyb. 6, 57, 15 : Καὶ παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις σπάνιόν ἐστιν εὑρεῖν ἀπεχόμενον ἄνδρα τῶν δημοσίων κ. τ. λ. Conf. Ducang. l. c. || Ἐκ δημοσίου, Auctoritate publica, Xen. Reip. Lac. 3, 4 : Ἐποίησε μὴ μόνον τοὺς ἐκ δ., ἀλλὰ καὶ τοὺς κηδομένους ἑκάστων ἐπιμελεῖσθαι, ὡς ..., Fecit ut non modo p. auct. constituti sed etiam qui (privatim) quorumque curam haberent, caverent.] || Sæpe ap. Eund., interdum et ap. Æschin. δημόσιον vocatur Respublica. [Dionys. A. R. 6, 9 : Γῆς ἐπιπροσθήσω κλῆρον ἐξ ἧς κέκτηται τὸ δημόσιον.] || Δημόσιον et pro Carcere e Thuc. affertur [5, 18 : Ἀποδόντων δὲ καὶ Ἀθηναῖοι ... τοὺς ἄνδρας ὅσοι εἰσὶ Λακεδαιμονίων ἐν τῷ δημοσίῳ τῶν Ἀθηναίων ἢ ἄλλοθί που, ὅσης Ἀθηναῖοι ἄρχουσιν, ἐν δημοσίῳ, iisdemque paullo post verbis. Hesych. : Δημόσιον, δεσμωτήριον.] Quin etiam δημόσιοι in Epigr. a nonnullis exp. itidem Præfecti carceris : verum ab aliis simpl. Ministri publici. [Herodot. 5, 121 : Τὰ χρήματα αὐτοῦ (Pisistrati) κηρυσσόμενα ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὠνέεσθαι. Aristoph. Lys. 436 : Δημόσιος ὢν κλαύσεται (ὁ τοξότης). Diodor. 13, 102 : Ὑπὸ τῶν δημοσίων ἐπὶ τὸν θάνατον ἄγεσθαι, ubi est var. δημίων. Ad q. l. v. Wessel. Theophyl. Bulg. Mart. xv mart. vol. 3, p. 488 : Παρευθὺ τούτους δημοσίων κολάσεις φρικταὶ καὶ θάνατοι διεδέχοντο. Lex. rh. Bekk. An. p. 234, 15 : Δημόσιος, ὁ τῆς πόλεως δοῦλος κ. τ. λ. Et similiter Suid.] A Dem. autem δημόσιον vocari τὸν ἀντιγραφέα scribit Bud. afferens h. l. [p. 381] : Ἐν τοῖς κοινοῖς τοῖς ὑμετέροις γράμμασιν, ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τέτακται. [Conf. 23, 20; 101, 14; 137, 9; 615, 13.] Vide et 257. [V. Bœckh. C. Inscr. vol. 1, p. 611, 6, ubi δημόσιος ter est in monumentis Spartæ repertis, de scribis, ut videtur. Appian. Civ. 3, 14 : Ἀπογραψαμένων δὲ τῶν δημοσίων τὸ ῥῆμα, εὐθὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἐς τὸν Ἀντώνιον ἐχώρει. || Hesych. v. Δημιάσι πύλαις : Ὁ δὲ Ἀντίπατρος τὸ γυναικεῖον μόριον δημόσιον ἔφη. || Balneum publicum. Jo. Malal. p. 192, 8 : Δημόσιον ὃ καλεῖται ὁ Ἵππος. Conf. p. 291, 21, etc. Alia plurima v. ap. Ducang. Gl. p. 288. Atque etiam ap. vett. δημόσια dicuntur Ædes publicæ. Polyb. 6, 13, 3 : Μεγίστης δαπάνης, ἣν οἱ τιμηταὶ ποιοῦσιν εἰς τὰς ἐπισκευὰς καὶ κατασκευὰς τῶν δημοσίων κατὰ πενταετηρίδα· 17, 2 : Εἰς τὰς ἐπισκευὰς καὶ κατασκευὰς τῶν δημοσίων. Et ib. 6. || Δημόσιον dici etiam Horreum publicum, it. Annonam militarem, probat Suicer. Thes. vol. 1, p. 848. || Locutio elliptica δημοσία s. δαμοσία, intellecto σκηνῇ, est ap. Xen. Hist. Gr. 4, 5, 8 : Ὡς δὲ συνέδραμον οὗτοι, τοῖς μὲν ἄλλοις εἶπεν (Agesil.), οὐ γάρ πω ἠριστοποίηντο, ἐμφαγοῦσιν ὅ,τι δύναιντο ἥκειν τὴν ταχίστην, αὐτὸς δὲ σὺν τοῖς περὶ δαμοσίαν ὑφηγεῖτο ἀνάριστος, sec. conj. Mori, quum δαμασίαν sit in libris. 6, 4, 14 : Ἐπεὶ μέντοι ἀπέθανε Δείνων τε ὁ πολέμαρχος καὶ Σφοδρίας τῶν περὶ δαμοσίαν, ubi δημοσίαν libri, sicut Reip. Lac. 13, 7 : Οὓς δὲ δεῖ ἐπὶ τούτοις τετάχθαι, ὁ πρεσβύτατος τῶν περὶ δαμοσίαν συντάττει, in deterioribus est δημοσίαν. Horum ad exemplum ll.

Schneid. revocavit etiam H. Gr. 4, 7, 4 : Καὶ οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι, ἀρξαμένων αὐτῶν ἀποδημίας, πάντες ὕμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα, ubi meliores ἀρξαμένων τῶν ἀποδημίας, unus suspectæ fidei ἀ. τῶν περὶ τῆς ἀποδημίας, quæ varietates mihi videntur ab ἀ. τῶν ἀπὸ δαμοσίας esse deflexæ. Intelligi autem σκηνὴ docet locus Reip. Lac. 15, 4 : Ὅπως δὲ καὶ οἱ βασιλεῖς ἔξω σκηνοῖεν, σκηνὴν αὐτοῖς δημοσίαν ἀπέδειξε. L. D. N. pl. adverbialiter Aristoph. Av. 396 : Δημόσια γὰρ ἵνα ταφῶμεν.] Δημοσιώτερος, Magis publicus. Synes. De insomn. : Ἡλίου γὰρ οὔτε θεσπεσιώτερον ἐν τοῖς δρωμένοις οὐδὲν, οὔτε δημοσιώτερον. [Δ. et δήμιος confusa notavi supra. Δ. et δῆμος Herodot. 1, 14, Diod. 14, 116.]

Δημοσιόω, Publico. Thuc. 3, [68] : Τὴν δὲ γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, Agrum publicatum mercede elocarunt. [Negligenter, ut videtur, Antiatt. Bekk. p. 90, 11 : Δημοσιεύειν, τὸ δημεύειν. Πλάτων Φαίδρῳ, Θουκυδίδης τρίτῳ. Hesych. et Etym. M. in Δημεύειν, idemque p. 316, 6 : Ἐδημοσίωσαν, δημόσιον ἐποίησαν, ῥητορική. Quibus locos duos addit Suidas, in quibus δημοσιωθῆναι est de publicatione bonorum : Ὁ Θευδέριχος ἐδημοσιώθη· Τὰ πράγματα αὐτῶν, ὡς ἀτέκνων, ἐδημοσιώθη. Sæpe hac signif. utitur Dio Cass., ut notatum in ind. De eod. gramm. Bekk. An. p. 133, 32 : Δημοσιῶ ἀντὶ τοῦ ἀπέκτεινεν αἰτιατικῇ. Δίωνος τριακοστῷ πρώτῳ βιβλίῳ, Κἀνταῦθα ἀπογνοὺς μηδέν οἱ τὸν θεὸν ἐπαρκέσειν, Νικομήδην ἐδημοσίωσεν. || Sensu paullo diverso Dionys. Ant. R. 8, 74 : Ἐπεὶ νῦν γ' ἄχθονται κατ' ἀμφότερα (plebes) καὶ ὅτι αὐτοὶ τῶν δημοσίων οὐδὲν ἀπολαύουσι κτημάτων καὶ ὅτι ἐξ ἡμῶν τινες οὐ δικαίως αὐτὰ καρποῦνται. Ἐὰν δὲ δημοσιωθέντα ἴδωσι καὶ τὰς ἀπ' αὐτῶν προσόδους εἰς τὰ κοινὰ καὶ ἀναγκαῖα δαπανωμένας, οὐδὲν ὑπολήψονται σφίσι διαφέρειν τῆς γῆς ἢ τῶν ἐξ αὐτῆς καρπῶν μετέχειν, Publica facta.] || Divulgo. Plut. [Mor. p. 507, F] : Τὸ γὰρ ἀπόρρητον ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας πεφώραται δεδημοσιωμένον. [Plato Sophist. p. 232, D : Τά γε μὴν περὶ πασῶν… δεδημοσιωμένα που καταβέβληται γεγραμμένα τῷ βουλομένῳ μαθεῖν.]

[Δημοσίωμα, τὸ, Publica, Vulgaria. V. Δήμωμα.]

Δημοσιώνης, ὁ, Plebeius, Vilis, quasi e populari fæce emtus : εὐτελής, ut exp. Suid. in h. l. : Οἱ μὲν ἄλλοι ἀποδοχῆς ἐτύγχανον, οὗτος δὲ δοκῶν εἶναι δημοσιώνης, παρεθεωρεῖτο. [Δημοσιώνης, Publicanus, Gl. Wessel. ad Diod. vol. 2, p. 531, 56 : « Vulgo quidem Lexicographi δημοσιώνην Vilem interpretantur, a Suida decepti. Verba, quæ is exscripsit, Publicanum designant ». Sunt autem, quod fugit Wess., Diodori p. 607, 100. Ceterum idem Diod. præter l. supra cit., ubi est : Ὑπὸ τῶν δημοσιωνῶν διαρπαγέντες, sæpius eosdem memorat p. 610, it. Strabo 4, p. 205; 12, p. 562; 14, p. 642, Memno Phot. cod. 224, p. 232, 41, mox vocans τελώνας.]

[Δημοσιωνία, ἡ, Locatio redituum publicorum. Memno Photii cod. 224, p. 232, 38 : Δημοσιωνίας τῶν Ῥωμαίων ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι καθιστώντων … 233, 3 : Διαπρεσβεύσασθαι πρὸς τὴν σύγκλητον, ὥστε τῆς δημοσιωνίας ἀπολυθῆναι.]

Δημοσιώνιον, τὸ, exp. Publicus proventus. Plut. [Mor. p. 820, C] : Ὁ τὸ ταμιεῖον φυλαξάμενος καὶ τὸ δημοσιώνιον. [Publica, quæ redimuntur vertit Wessel. ad Diod. vol. 2, p. 531, 56.]

Δημοσίως, Publice. [Strab. 12, p. 562, ubi legebatur δημοσίως ἀεὶ, sec. al. autem δημοσίων, δημοσιῶναι reposuit Coraes. Theophyl. Bulg. Mart. xv mart. vol. 3, p. 481, B : Θριαμβεύσας αὐτὸν δ. Apollon. De adv. Bekk. An. p. 561, 11 : Δ. τις ἀπήχθη. L. Dind.]

Δημόσσους, contr. pro Δημοσσόος, Hesychio ὁ τὸν δῆμον σώζων, vel ὁ δημοδίωκτος, a σόω.

[Δημοστράτη, ἡ, Demostrate, n. pr. mulieris in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 518; 534, n. 936. L. D.]

[Δημόστρατος, ὁ, Demostratus, n. pr. viri Aristoph. Lys. 391; Diod. 14, 90, 99; Athen. 5, p. 216, D; Bœckh. C. I. vol. 1, p. 302, 19; 306, 13; Xen. H. Gr. 6, 3, 2; Plut. Alc. c. 18, Nic. c. 12, Ages. c. 15. L. Dindorf.]

Δημοστροφέω, In populo versor. [Hesych. : Δημοστροφεῖν, ἐν δήμῳ ἀναστρέφειν.]

[Δημοσφραγῖδα legitur Etym. M. p. 364, 43, sed ap. Suid. in Ἐπιστάτης, δημοσίαν σφραγῖδα.]

Δημοτελέω, Publicis expensis facio, Publico nomine facio; ἱερεῖον τέλειον, Dem., Publicum sacrificium perficere. [P. 531, 24 : Ὁ τοῦ Διὸς σήμαιν' ἐν Δωδώνῃ Διονύσῳ δημοτελεῖ ἱερεῖον τέλειον καὶ κρατῆρα κεράσαι … Corrigit Buttm. : Σημαίνει … δημοτελῆ ἱερὰ τελεῖν.]

Δημοτελής, ὁ, ἡ, Publicis expensis factus, Publicus, Bud. ut θυσία, Plut. Numa [c. 2], Sacrificium publicum. [Herod. 6, 57 : Ἢν θυσίην τις δ. ποιέηται. Plato Legg. 11, p. 935, B : Ἔν τισι δημοτελέσι θυσίαις. Memno ap. Phot. cod. 224, p. 222, 34 : Ἔθυε μὲν γὰρ δημοτελῆ θυσίαν ὁ τύραννος. Alia Wessel. ad l. Herod., Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 77, E. Schæf. Hesych. : Δημοτελῆ ἱερά· καὶ δημοτελῆ μὲν, εἰς ἃ θύματα δίδωσιν ἡ πόλις, δημοτικὰ δὲ, εἰς ἃ οἱ δῆμοι (δημόται Lex. rh. Bekk. An. p. 240, 28). Et similiter Suid. Ps.-Demosth. p. 1374, 1 : Ἔξεστιν αὐτῇ ἐλθεῖν εἰς οὐδὲν τῶν ἱερῶν τῶν δημοτελῶν, et ib. 4. Conf. inscr. editam in *Bullettino dell' instit. di corrisp. archeol. per l'a.* 1830, p. 218. L. D.] Ἑορταὶ, Chrys. De sacerd. [Thucyd. 2, 15 : Τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. Dionys. Art. rh. c. 2 : Ὁ γάμος ἔοικε … δημοτελεῖ ἑορτῇ τῆς πόλεως. Conf. id. Ant. R. 2, 75; 7, 11. Δ. πανηγύρεις ap. Polluc. 1, 34, δ. πομπὴ ap. Lucian. Amor. c. 39. L. D.] Κρίσις, Aristid. [Δημοτελεῖς σοφιστὰς memorat et cum πανδήμοις componit Pollux 4, 43. Idemque ib. 31, πανδήμους λόγους et δημοτελεῖς λόγους ut synonyma. L. D. Peyron Papyr. gr. 1, p. 40, 16 : Ἔτι δὲ καὶ ἐν ταῖς γινομέναις δημοτελέσιν, ἐνθέσμοις καὶ ἐπωνύμοις ἡμέραις, Festis diebus publicis, legitimis atque ep. Phintys ap. Stob. Flor. p. 445, 13 : Τὰς δὲ ἐξόδως ἐκ τᾶς οἰκίας ποιεῖσθαι τὰς γυναῖκας τὰς δαμοτελέας θυηπολούσας τῷ ἀρχαγέτᾳ θεῷ τᾶς πόλιος. Hase.]

[Δημοτέλης, ους, ὁ, Demoteles, n. pr. viri Thucyd. 4, 25; Xen. H. Gr. 7, 1, 32; Athen. 1, p. 14, E; Eust. Od. p. 1601, 52. Conf. Δημομέλης. L. Dind.]

[Δημοτελῶς, Publice, παντὶ τῷ δήμῳ, Suid., Zonar. p. 504; Bachm. An. vol. 1, p. 193, 13. L. Dind.]

Δημότεροι, Plebeii, Populares. Apoll. Rh. [1, 738] : Δημότεραι γυναῖκες. [3, 606 : Καί ῥ' ὁ μὲν ἄσχετα ἔργα πιφαύσκετο δημοτέροισι χωόμενος, Civibus. Ubi liber unus δημογέρουσι. || Publicus. Anth. Pal. 9, 693 : Ἐδείματο, οὔτε πολῆος, οὔτε τι δημοτέροις χρήμασιν, ἀλλ' ἰδίοις. Comparativum a positivo δῆμος, adjective dicto, dicit Steph. Byz. in Δῆμος.]

Δημοτερπής, ὁ, ἡ, Populo jucundus, Populum delectans. [Plat. Min. p. 321, A : Ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία. Dionys. A. rhet. 1, 8 : Ἐπιδεικτικώτερον δὲ τὸ προειρημένον καὶ δημοτερπέστερον.]

[Δημοτεύω, Sum de factione Circensi. Theophyl. Sim. 8, 7, p. 206, A : Τετάρτῃ δὲ ἡμέρᾳ καὶ τοὺς δημάρχους ὁ αὐτοκράτωρ εἰσκαλεσάμενος πρὸς τὰ βασίλεια, οὓς διοικητὰς τῶν δήμων εἴωθεν τὸ πλῆθος ἀποκαλεῖν, … ἐπυνθάνετο τῶν δημοτευόντων ἐπὶ λεπτοῦ τὸν ἀριθμόν. Ap. Theophan. an. 32 Justin. : Ὁ βασιλεὺς ἐδημότευσε πολλοὺς καὶ ἔπεμψεν εἰς μακρὸν τεῖχος, interpr. Ducang. Gloss. p. 288, E factiosis exercitum conscripsit.] Δημοτεύομαι, Popularis sum, Municeps sum, μετέχω δήμου καὶ πολιτείας κατὰ νόμον, Hesych. Item, τοῦδέ τινος δήμου κοινωνῶ καὶ χρηματίζω ἀπ' αὐτοῦ, ut Suid. [Zon. p. 503] exp., citans e Dem. [p. 1314; conf. Pollux 3, 51 et 54] : Δημοτευόμενος μετὰ τῶν δημοτῶν. [Id. Dem. p. 1315 : Ἀλλ' ἁπλῶς, ἐν οἷς ὁ πάππος ὁ τοῦ πατρὸς, ὁ ἐμὸς, ὁ πατὴρ, ἐνταῦθα καὶ αὐτὸς φαίνομαι δημοτευόμενος· et 1092 : Ἡμᾶς ἀντεγράψατο Ὀτρυνεὺς εἶναι, ἐν Ἐλευσινίοις δημοτευόμενος. Seager. Lysias p. 166 : Εἰπόντος δὲ τούτου ὅτι Πλαταιεὺς εἴη, ἠρόμην ὁπόθεν δημοτεύοιτο. Et paullo post : Ἐπυνθανόμην εἴ τινα γιγνώσκοιεν Δεκελειόθεν δημοτευόμενον Παγκλέωνα. Steph. Byz. v. Δῆμος : Δημοτεύομαι ἀντὶ τοῦ οἰκῶ. Gramm. Bekk. An. p. 186, 2 : Δημοτεύεσθαι τὸ ἐγγράφεσθαι εἰς ἕνα τῶν δήμων καὶ εἶναι ἐν τῷ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ δημοτεύεσθαι ἐκαλεῖτο. Pollux 9, 9.]

[Δημοτιρίου (i. e. δημοτηρίου) δρόμου, Viæ publicæ, legitur in Sigillo Rugerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 945, B, sed scrib. videtur ut quinto post versu δημοτικοῦ δρόμου. L. Dindorf.]

Δημότης, ὁ, Homo plebeius, Popularis. [Eur. Ion. 625 : Δημότης δ' ἂν εὐτυχὴς ζῆν ἂν θέλοιμι μᾶλλον ἢ τύραννος ὤν. Herodot. 2, 172 : Ἅτε δὴ δημότην τὸ πρὶν

ἐόντα καὶ οἰκίης οὐκ ἐπιφανέος. Ib. : Εἰ γὰρ πρότερον εἶναι δημότης, ἀλλ' ἐν τῷ παρεόντι εἶναι αὐτῶν βασιλεύς· 5, 11 : Οἷά τε οὐ τύραννος δημότης τε ἐών. Soph. Aj. 1071 : Ἄνδρα δημότην μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν, Hominem de plebe nolle principibus obedire. Id. Antig. 690 : Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ. Adjective sic etiam Aristoph. Pac. 921 : Τὸν δημότην καὶ τὸν γεωργικὸν λεών. Dionys. Ant. R. 5, 2 : Τὸν δ. καὶ ταπεινὸν ὄχλον. Sæpe sic in plur. δημόται est Populus. Eur. Alc. 1057 : Διπλῆν φοβοῦμαι μέμψιν, ἔκ τε δημοτῶν ... καὶ τῆς θανούσης· El. 643 : Ψόγον τρέμουσα δημοτῶν ἐλείπετο· Iph. A. 340 : Καὶ θύρας ἔχων ἀκλήστους τῷ θέλοντι δημοτῶν· fr. Erechth. ap. Stob. vol. 1, p. 90 ed. Gaisf. : Ἐξουσίᾳ δὲ μήποτ' ἐντυχὼν, τέκνον, αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκάθειν, ὃ καὶ σίδηρον ἀγχόνας τ' ἐφέλκεται, χρηστῶν πενήτων ἥν τις αἰσχύνῃ τέκνα. Polyb. 28, 29, 9 : Τῶν δὲ δημοτῶν ἡ πληθὺς κατακεκοίμητο. Dionys. Ant. R. 10, 24 : Ἥκειν εἰς τοὺς δημότας, λόγον ὑφέξοντας, quod cap. initio dixerat ἐκάλουν τοὺς ὑπάτους ἐπὶ τὸν δῆμον, ὡς τῶν πεπραγμένων λόγον ὑφέξοντας. L. D.] Xen. [Reip. Ath. 1, 4] : Οἱ μὲν γὰρ πένητες, καὶ οἱ δημόται, καὶ οἱ χείρους. [Idem Comment. 1, 2, 58 : Ὡς ὁ ποιητὴς ἐπαινοίη παίεσθαι τοὺς δημότας καὶ πένητας. Conf. Cyrop. 2, 3, 7, et 15; 8, 3, 5. Solum Atticorum Xenophontem hac signif. vocabulo δημότης usum dicit Zonar. p. 494. Quod fort. ne de prosæ quidem scriptoribus verum. Eust. Il. p. 901, 10 : Καὶ Ἴωνες δὲ δημότας φασὶ τοὺς δημοτικούς. Aret. Tard. morb. 1, 2, p. 129=116 : Ἔασι δὲ καὶ τοῖσι δημότῃσι πολλοὶ τῆς ἐγχαράξιος οἱ τρόποι.] || Municeps, Tribulis. Isocr. Panath. [p. 263, A] : Τοὺς προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Dem. [p. 314, 3] : Ἐπειδὴ δ' εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης. Aristophan. Nub. [210] : Καὶ ποῦ Κικυννεῖς εἰσὶν οἱ ἐμοὶ δημόται; Mei tribules? [Conf. id. Lys. 985, Pl. 254, 322. Soph. OEd. C. 78 : Τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις. Eur. Suppl. 895 : Ὅθεν βαρὺς μάλιστ' ἂν εἴη δ. τε καὶ ξένος. Pind. Nem. 7, 65 : Ἐν τε δαμόταις ὄμματι δέρκομαι λαμπρόν. Plato Theag. p. 121, D : Τῶν ἡλικιωτῶν τινες αὐτοῦ καὶ δημοτῶν. Et alias. Dionys. Ant. R. 5, 2 : Τὰς θυσίας τάς τε κατὰ τὴν πόλιν καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, ἃς ἐποιοῦντο κοινῇ συνιόντες οἱ δημόται καὶ οἱ φυλέται. Aret. Tard. pass. 1, 5 : Μελαγχολικὸν δοκέειν τοῖσι δημότῃσιν. || Homo privatus. Appian. fr. vol. 1, p. 41 : Οἱ Ῥωμαίων στρατηγοὶ Κορνήλιος καὶ Κορβίνιος καὶ Δέκιος δημότης. || Ap. Byzantinos, de factionibus Circi. Jo. Malal. p. 397, 13 : Τῶν τοῦ Βενέτου μέρους δημοτῶν. L. Dindorf.]

Δημοτικὸς, ή, όν, Plebeius, Popularis. Xen. [Dem. p. 581] Contra Mid. : Καί τις ὑμῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἀνθρώπων. [Aristoph. Av. 1584 : Ὄρνιθές τινες ἐπανιστάμενοι τοῖς δημοτικοῖσιν ὀρνέοις ἔδοξαν ἀδικεῖν. Xen. Reip. Ath. 1, 4 : Τοῖς πονηροῖς καὶ πένησι καὶ δημοτικοῖς. Et ib. 6 et 15. Cyrop. 2, 3, 6 : Ἐν δημοτικῇ ἀγωνίᾳ, In certamine inter plebeios. Aristot. Pol. 4, 14 : Συμφέρει δὲ κἂν ὑπερβάλλωσι πολὺ κατὰ τὸ πλῆθος οἱ δημοτικοὶ τῶν πολιτικῶν, ἢ μὴ πᾶσι διδόναι μισθὸν ... ἢ ἀποκληροῦν τοὺς πλέους. Et ib. paullo ante. Hinc ib. 2, 7 : Τοῦτο δὲ λυθὲν καὶ περὶ Λευκάδα δημοτικὴν ἐποίησε λίαν τὴν πολιτείαν, Nimis plebeiam. 4, 15 : Τούτων δ' αἱ μὲν δύο καταστάσεις δημοτικαὶ, τὸ πάντας ἐκ πάντων αἱρέσει ἢ κλήρῳ γίνεσθαι. Diodor. 15, 40 : Ὁ δ. ὄχλος. Polyb. 25, 8, 1 : Νέος καὶ ταπεινὸς καὶ δημοτικῆς ἀγωγῆς τετευχώς. Dionys. Ant. R. 8, 74 : Πολλὴν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' οἴσει παρρησίαν πρὸς τοὺς δημοτικούς. Hac signif. apud Eust. Il. p. 11, 35 : Δημοτικοὶ στίχοι, iidem qui πολιτικοὶ, Versus plebeii. L. D.] || Popularis status amans, s. Ad popularem statum conferens, de re aliqua intellectum. Isocr. De pace [et p. 354, C] : Δημοτικοὶ καὶ ὀλιγαρχικοί· Æschin. C. Ctes. [p. 83] : Τοὺς μὲν ὀλιγαρχικοὺς ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας διηριθμημένους ἥκειν πρὸς τὸ τοῦ κατηγόρου βῆμα· τοὺς δὲ δημοτικοὺς πρὸς τὸ τοῦ φεύγοντος. Aristoph. [Nub. 205] : Τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον. [Id. Eccl. 631 : Δημοτική γ' ἡ γνώμη. Thucyd. 6, 28 : Ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν. Xen. H. Gr. 2, 3, 39 : Καὶ πλουσίου καὶ οὐδὲν πώποτε δημοτικὸν οὔτε αὐτοῦ οὔτε τοῦ πατρὸς πράξαντος. Aristot. Pol. 5, 9 : Παρὰ πάντα δὲ ταῦτα δεῖ μὴ λανθάνειν, ὃ νῦν λανθάνει τὰς παρεκβεβηκυίας πολιτείας, τὸ μέσον· πολλὰ γὰρ τῶν δοκούντων δημοτικῶν λύει τὰς δημοκρατίας καὶ τῶν ὀλιγαρχικῶν τὰς ὀλιγαρχίας. Et ib. infra : Νόμοι δημοτικοί. Plato Reip. 6, p. 500, D : Σωφροσύνης τε καὶ δικαιοσύνης καὶ ξυμπάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς.] || Popularis, h. e. Popularium amans, Plebicola. Xen. [Comment. 1, 2, 60] : Δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος. [Conf. ib. inferius, et Reip. Ath. 2, 19, H. Gr. 2, 3, 49. Plut. Oth. c. 1 : Ἐν δὲ συγκλήτῳ πολλὰ δημοτικὰ καὶ φιλάνθρωπα διαλεχθείς. Plato Reip. 9, p. 572, C : Τὸν τοίνυν δημοτικὸν ἀναμνήσθητι οἷον ἔφαμεν εἶναι. Et ib. D : Δημοτικὸς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ γεγονὼς, etc. Polyb. 10, 26, 1 : Βουλόμενος αὑτὸν ἴσον τοῖς πολλοῖς καὶ πρᾶόν τινα καὶ δημοτικὸν ὑπογράφειν.] Plut. Oth. [c. 6 : Οὔτε φωνὴν οὔτε] σχῆμα δημοτικός. Et superl. δημοτικώτατος, Æschin., ut et δημοτικώτερος compar. ap. Philon. [et Steph. Byz., it. Demosth. p. 754, 16 : Οὔτε δημοτικώτερον δήπου τὰ τῶν πολλῶν ἀδικήμαθ' ὁρᾷν ἢ τὰ τῶν ὀλίγων. Polyb. 10, 26, 2 : Ὅσῳ δὲ τὴν ἐσθῆτα δημοτικωτέραν περιετίθετο, τοσούτῳ τὴν ἐξουσίαν ἐλάμβανε μείζω καὶ μοναρχικωτέραν. Lucian. Ep. Sat. c. 22 : Ἐς τὸ δημοτικώτερον.] Neutr. τὸ δημοτικὸν, Popularitas; ut τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ, Popularitas ejus, Populare ejus ingenium. Et τοῦ δημοτικοῦ ἐξίστατο, Plut. Rom. [c. 26. || Publicus, i. q. δημόσιος. Dionys. Ant. R. 7, 63 : Τοὺς ἑαυτοῦ κόλακας ... ἐκ τῶν δημοτικῶν εὐηργέτει χρημάτων. || Paganus ap. Hesych. in Δημοτελῆ ἱερὰ ponentem δημοτικὰ ἱερὰ, ut diversa a δημοτελέσι, dicentemque δημοτελῆ esse Quibus civitas, δημοτικὰ, Quibus οἱ δῆμοι (s. δημόται, ut est in Lex. rh. Bekk. An. p. 240, 30, ubi eadem) sumptus præbeant. Similiter Suidas. Demosth. p. 1074, 20 : Ἐάν τις ἐλάαν Ἀθήνησιν ἐξορύττῃ (verba sunt legis), ἐὰν μὴ εἰς ἱερὸν Ἀθηναίων δημόσιον ἢ δημοτικόν. Athen. 5, p. 185, C : Τά τε φυλετικὰ δεῖπνα καὶ τὰ δημοτικά. || De factionibus Circi Cpolitani. Theoph. Sim. 8, 10, p. 211, A : Γίνεται τοίνυν τοῖς δημοτικοῖς περὶ τῆς στάσεως ἅμιλλα. Jo. Malal. p. 389, 19 : Εἰρήνευσαν τὰ δημοτικά. || Τὸ δημοτικὸν alio sensu, Populus, Plebs, Sozom. H. E. 4, 7 : Πολλοὺς τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ δημοτικοῦ ἀνεῖλε. L. D. Diod. Exc. vol. 2, p. 538, 99 : Στασιάσαντος τοῦ δημοτικοῦ πρὸς τὴν σύγκλητον. Τὰ δημοτικὰ, Res civitatis, ap. Alciphr. Ep. 1, 4 : Ὅσον ἡ θάλαττα τῆς γῆς διαλλάττει, τοσοῦτον καὶ οἱ ταύτης ἡμεῖς ἐργάται τῶν κατὰ πόλεις ἢ κώμας οἰκούντων διαφέρομεν. Οἱ μὲν γὰρ ἢ μένοντες εἴσω πυλῶν τὰ δημοτικὰ διαπράττουσιν ἢ γεωργίᾳ προσανέχοντες κ. τ. ἑ.]

Δημοτικῶς, Populariter [Gl.], More popularium s. plebeiorum, exp. etiam Humaniter, quoniam οἱ εὐτελεῖς sunt minus comes et affabiles. [Demosth. p. 707, 23 : Οὐδὲν γὰρ ὠμὸν οὐδὲ βίαιον οὐδ' ὀλιγαρχικὸν προστάττουσιν, ἀλλὰ τοὐναντίον πάντα φιλανθρώπως καὶ δημοτικῶς φράζουσι πράττειν· 719, 8 : Οὐκ ἐᾷ νόμον ἀλλ' ἢ τὸν αὐτὸν τιθέναι κατὰ τῶν πολιτῶν πάντων, καλῶς καὶ δ. λέγων· 1308, 14 : Ἔδοξεν ἐκεῖνος καλῶς καὶ δ. νομοθετῆσαι. Aristot. Pol. 5, 8 : Χρῆσθαι ἀλλήλοις δ. Ib. 9 : Ὄφελος γὰρ οὐθὲν τῶν ὠφελιμωτάτων νόμων, εἰ μὴ ἔσονται εἰθισμένοι καὶ πεπαιδευμένοι ἐν τῇ πολιτείᾳ, εἰ μὲν οἱ νόμοι δημοτικοὶ, δ., εἰ δ' ὀλιγαρχικοὶ, ὀλιγαρχικῶς. Diod. 5, 60 : Πολιτευόμενος δ. Exc. p. 558, 13 : Διὰ τὸ δοκεῖν αὐτοὺς πλεονεκτικῶς, ἀλλ' οὐ δ. οὐδ' ἴσως ἄρχειν. Comp. Plut. Demetr. c. 42 : Δόξαντος δὲ αὐτοῦ δημοτικώτερον ἐξελαύνειν, καὶ πρὸς ἔντευξιν ἔχειν οὐκ ἀηδῶς. Signif. minus honesta Lucian. Neron. c. 9 : Ὑπεραίροντος τὸ φθέγμα καὶ δ. ἐρίζοντος, Hominis plebeii in modum contendentis.]

[Δημότις, ιδος, ἡ, Popularis. Aristoph. Lys. 333 : Ταῖσιν ἐμαῖς δημότισιν καομέναις φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ. Theocr. 28, 22 : Ὡς εὐάλακατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ. || Plebeia. Polyb. 23, 18, 7 : Δ. ὑπάρχουσα βασίλισσα ἐγεγόνει. Dio Cass. 62, 15 : Οὐχ ὅπως δημότιδες, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ εὐγενέσταται καὶ κόραι καὶ γυναῖκες.]

[Δημοτίων, ωνος, ὁ, Demotio, ganeo ap. Timoclem Athen. 6, p. 243, B, C; archon Att. Ol. 77, 3, Diod. 11, 60. Atheniensis alius Xen. H. Gr. 7, 4, 4. L. Dind.]

[Δημοτυνδάρεως, ω, ὁ, nomen fabulæ Polyzeli, veteris comœdiæ poetæ, ap. Suid. v. Πολύζηλος, Erotian. Gloss. p. 130. L. Dind.]

[Δημουργὸς, vox nihili, ap. Eust. Od. p. 1824, 58 : Οἱ δημιουργοὶ ἔασι, τουτέστι δημουργοὶ κατὰ κρᾶσιν. Leg. δημιοεργοὶ ... δημιουργοί. L. Dindorf.]

[Δημοῦχος, ὁ.] Δαμοῦχος, Dor. pro Δημοῦχος: δαμοῦχοι s. δημ., Hesychio οἱ τὸν δῆμον ἔχοντες. [Soph. Œd. C. 458 : Προστάτισι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς (Furiis, quibus sacer erat locus). Ib. 1086 : Γᾶς τᾶσδε δαμούχοις· 1348 : Τῆσδε δημοῦχος χθονὸς ... Θησεύς. Diod. 4, 29 : Τῶν δὲ πεντήκοντα παίδων (Herculis et Thespiadum) δύο μὲν κατέμειναν ἐν ταῖς Θήβαις, ὧν τοὺς ἀπογόνους φασὶ μέχρι τοῦ νῦν τιμᾶσθαι, ἑπτὰ δ' ἐν Θεσπιαῖς, οὓς ὀνομάζουσι δημούχους, ὧν καὶ τοὺς ἀπογόνους ἡγήσασθαί φασι τῆς πόλεως μέχρι τῶν νεωτέρων καιρῶν. Hesych. post verba supra cit. : Ἦσαν δὲ καὶ κατά τινας πόλεις ἀρχαὶ ἀποδεδειγμέναι δημούχων.]

[Δημοῦχος, ὁ, Demuchus, Trojanus, f. Philetoris, Hom. Il. Υ, 457. L. Dindorf.]

[Δημοφάγος, ὁ, q. d. Populi devorator, Qui populi bona absumit, epith. tyranni ap. Theognid. 1181.]

[Δημοφανής, ὁ, ἡ, Populo conspicuus, Publicus. Philo vol. 2, p. 169 : Τῷ δὲ μηνὶ τούτῳ περὶ ιδ' ἡμέραν μέλλοντος τοῦ σεληνιακοῦ κύκλου γίνεσθαι πλησιφαοῦς ἄγεται τὰ διαβατήρια, δημοφανὴς ἑορτή, τὸ Χαλδαϊστὶ λεγόμενον πάσχα. Quem l. afferens Chron. Pasch. p. 3, 13 exhibet δημοφαής, id quod repetendum videtur a proximo πλησιφαοῦς. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 36, 21 : Δημοφανὲς πρᾶγμα τὸ πᾶσι φανερόν. V. Δαμοφανής, Δηλοφανής.]

[Δημοφάνης, ους, ὁ, Demophanes, Megalopolitanus, Polyb. 10, 25, 2. Memorat et Suidas.]

[Δημόφαντος, ὁ, ἡ.] Δημόφαντον, τὸ, Hesychio δημόσιον, Publicum.

[Δημόφαντος, ὁ, Demophantus, Achæus ap. Pausan. 8, 49, 7; Athen. ap. Demosth. p. 505, 27, Andocid. p. 13, Lycurg. p. 165. L. Dindorf.]

[Δημοφθόρος, ὁ, ἡ, Populum corrumpens. Callistr. Stat. 14 : Τοῖς ἐξ Ἐρινύων δείμασι δημοφθόροις ἠγρίωτο.]

[Δημόφιλος, ὁ, Demophilus, Thespiensis Herodot. 7, 222; Athen. ap. Demosth. p. 1031, 9, Plut. Phoc. c. 38, Diod. 15, 22. F. Ephori histor. ap. Athen. 6, p. 232, D. Alius ap. eund. 15, p. 696, A. Siculus ap. Diod. 19, 104.]

[Δημοφόων, ωντος, et contr. Δημοφῶν, ῶντος, ὁ, Demophon, f. Metaniræ, Hom. H. Cer. 234, 248, et fort. Callim. ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 10, 8, s. Georg. Choerob. Bekk. An. p. 1361, b, Apollod. 1, 5, 1, 4, ubi est var. Δηιφ. F. Thesei, ap. Eurip. Heraclid., Diodor. 4, 62, Plut. Sol. c. 26, Paus. 1, 28, 8; 10, 25, 7, 8. Athen. necessarius Demosth., memoratus ab eo p. 814, 13; 840, 10. Alius ap. Diod. 15, 26, et rursus alius 17, 98, Arrian. Exp. 7, 26. Pisæ tyrannus, Pausan. 10, 16, 5. Berenicensis quidam in inscr. ap. Letronn. *Rech. pour servir à l'hist. de l'Ég.* p. 480 bis. Poeta ap. Athen. 11, p. 482, D, Sophoclis amasius ap. eund. 13, p. 582, E, F. Grammat. ap. schol. Nicand. Alex. 376, Etym. M. p. 283, 42. L. D.]

[Δημοφώντειος, adj. a Δημοφῶν memorat Etym. M. p. 226, 55.]

[Δημοφωντίδαι, οἱ, Demophontidæ, Plut. Mor. p. 643, A.]

[Δημοχαρής, ὁ, ἡ, Plebicola, Gl. Paul. Alex. Apotelesm. l. 4, et quem Lobeck. ad Phryn. p. 486 indicavit, Niceph. Greg. 9, 2, p. 243, E : Λόγους τε δημοχαρεῖς παρρησίᾳ λαλῆσαι.]

[Δημοχάρης, ους, ὁ, Demochares, n. pr. viri, cujus exx. sunt ap. Demosth. p. 818, 836, 837; 1145, 21; 1147, 11; 1148; 1331, 7, Polyb. 12, 13, 4. Alia ap. Athen. 6, p. 234, F, Boeckh. C. I. vol. 1, p. 314, 4, Plut. Demetr. c. 24. L. Dindorf.]

[Δημόχαρις, ιδος, ὁ, Democharis, n. poetæ, Anth. Plan. 4, 310. L. Dindorf.]

Δημοχαριστής, ὁ, Qui populo lubenter gratificatur. Eur. Hec. [143] : Ὁ ποικιλόφρων, κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστής, Λαερτιάδης. [Pollux 4, 37.]

[Δημοχαριστικῶς, Accommodate ad capiendum populum. Schol. Ven. Hom. Il. B, 350, Eust. p. 232 fin., ab Seager. cit.]

[Δημόω, Publico. Etym. M. p. 316, 4, Suid. Zon. p. 616 : Ἐδημώθη, ἐν τῷ δήμῳ διεδόθη, δῆλος πᾶσιν ἐγίνετο. Οὕτω Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν ἑπτακαιδεκάτῳ· Καί τις λόγος περὶ αὐτῶν τοιόσδε ἐδημώθη. L. D.] Δημόομαι, i. q. δημοκοπέομαι, Suid. [immo dicit Δημοῦσθαι, δημοκοπεῖν, additque καὶ ἀντιπαίζειν (ἀντὶ τοῦ π. Kust.). In qua gl. per errorem illatum videtur verbum δημοκοπεῖν, pariterque ap. Zon. p. 503 : Δημοκοπεῖν ἀντὶ τοῦ παίζειν. Δημοῦσθαι, παίζειν. Οὕτω Πλάτων] : εὐφραίνομαι, εὐθυμοῦμαι δημοσίᾳ, παίζω, θωπεύω [Lætor publice, Jocor, Adulor], Hesych. [Pind. Isthm. 7, 8 : Παυσάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν γλυκύ τι δαμωσόμεθα καὶ μετὰ πόνον. Plato Theæt. p. 161, E : Ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; unde Timæus p. 78, Mœris p. 129, Thomas p. 208, Eust. Il. p. 901, 12.]

[Δημύλας, ὁ, Demylas, n. pr. viri, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 373, 14, 19; 391, 11; p. 572, n. 1098. Accentus videtur in ultima collocandus esse. L. D.]

[Δημύλος, ὁ, Demylus, Carystius, ap. Pausan. 6, 10, 1. Alii ap. Athen. 8, p. 345, C; 9, 377, F, Plut. Mor. p. 1051, D. Idem fort. quem Cramer. ex Theogn. Can. 330 affert Δείμυλος. L. Dind.]

[Δημώ, οῦς, ἡ, Demo, n. pr. mulieris, Anth. Pal. 5, 115, 160, 172, 173; 6, 174; 12, 173. Scorti ap. Plut. Demetr. c. 24, 27, Athen. 13, p. 578, A, B; Sibyllæ Cumanæ ap. Pausan. 10, 12, 8; f. Celei Hom. H. Cer. 109; grammaticæ ap. schol. Hom. Il. B, 205, E, 722. Confusum c. Δηώ v. in illo. L. Dind.]

Δημώδης, ὁ, ἡ, Plebeius, Popularis. Herodian. 1, [15] : Πλὴν ἀνδρείας καὶ εὐστοχίας παρὰ τοῖς δημώδεσιν εἶχέ τινα χάριν· [1, 4] : Πᾶν τε τὸ παρὸν στρατιωτικὸν καὶ τὸ δημῶδες πλῆθος. Longin. [c. 40, 2] : Κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι. [Plato Legg. 4, p. 710, A : Σωφροσύνην ... τὴν δημώδη· Phæd. p. 61, A : Τὴν δημώδη μουσικήν. Diod. 3, 3 : Διττῶν γὰρ Αἰγυπτίοις ὄντων γραμμάτων, τὰ μὲν δημώδη προσαγορευόμενα πάντας μανθάνειν. L. D. Etym. M. p. 175, 7 : Εἰ δεῖ τὸ δημῶδες εἰπεῖν ῥῆμα. Hemst. Iambl. V. Pyth. c. 23, 88 : Οὐ τῇ κοινῇ καὶ δημώδει καὶ δὴ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν εἰωθυίᾳ λέξει. || Vulgaris, Pervulgatus. Plutarch. Pericl. c. 30 : Τοῖς περιβοήτοις καὶ δημώδεσι τούτοις ἐκ τῶν Ἀχαρνέων στιχιδίοις. Ælian. V. H. 3, 3 : Ταῦτα μὲν οὖν δημώδη καὶ ἐς πολλοὺς ἐκπεφοίτηκεν· 45 : Ὁ μὲν πρῶτος λόγος δημώδης, ὁ δὲ οὐκ εἰς πάντας ἐξεφοίτησε. In schol. Hom. sæpe memorantur recensiones δημώδεις : v. Wolf. Prol. p. 181, cui add. sch. Vict. ad Ω, 7. De muliere corpus vulgante, Anth. Pal. 7, 345, ab Hemst. cit. : Οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος οὐδὲ δημώδης.] || Παιδιώδης [Ludibundus], Hesych. [Compar. δημωδέστερος v. in Δημονέστερος.]

[Δημωδῶς, Populariter. Orig. C. Cels. 2, p. 434.]

Δημώματα, Hesychio [et Zon. p. 502] παίγνια [Ludicra]. Δαμώματα, Eid. κοινώματα, δημοσιώματα. Schol. Aristoph. Pac. [798], Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων τὸν σοφὸν ποιητὴν ὑμνεῖν, exp. τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα, Vulgaria carmina, s. Publice cani solita. [Idem docet Ar. uti hic verbis Stesichori.]

[Δήμων, ωνος, ὁ, Demo, n. pr. viri ap. Æschin. F. L. p. 17, Demosth. p. 816, ult., 840, 10; 881, 27, Athen. 3, p. 96, D, Suid. ll. in ind. scriptt. ap. Kust. citt., Etym. M. p. 768, 1, schol. Vict. Hom. Il. H, 233.]

[Δημωνακτίδης, ου, ὁ, Demonactides, n. pr. viri, restituebat Meinekius Batoni Athen. 14, p. 682, C, ubi τὶς ἡμῶν ἀκτίδης libri, unde Σημωνακτίδης Porsonus. L. Dindorf.]

[Δημῶναξ, ακτος, ὁ, Demonax, n. viri Mantinensis, ap. Herodot. 4, 161, Diodor. Exc. Val. p. 550, 20, Hermipp. ap. Athen. 4, p. 154, D. Aliorum Anth. Pal. 11, 329, et in scripto cognomine Luciani, ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 394, 418, Plut. Luc. c. 9, denique Suidam. L. Dind.]

[Δημώνασσα, ἡ, Demonassa, f. Amphiarai, Pausan. 3, 15, 8; 5, 17, 7; 9, 5, 15. Mater Glauci, conjux Hippolochi, schol. Vict. Hom. Il. Z, 206. L. Dind.]

[Δημωνίδης, ου, ὁ, n. pr. viri, in monum. Tenio ap. Bœckh. vol. 1, p. 271, 119, ubi ter repetitur, litera quarta semper obliterata. Corcyræi ap. Plut. Mor. p. 18, D, ubi scriptum Δημονίδου, quod falsum videtur. Conf. Δαμονίδης, Δημονιάδης. Rem narrari ab aliis de Damone s. Dorione annotavit Wyttenb. L. D.]

Δημωφελέω, Populo prosum, Populo utilis sum. [Hesych. : Δημωφελῶν, δῆμον ὠφελῶν.]

Δημωφελής, ὁ, ἡ, Populo utilis. Synes : Δημωφελέστατος ἄνθρωπος. Philo De V. M. 3, [vol. 2, p. 177, 46] : Ἐπὶ συγχύσει τοῦ κρατίστου καὶ δημωφελεστάτου

τῆς τάξεως, Ad ordinis, quo nihil melius est et publice salutarius, confusionem. [Plato Phædr. p. 227 fin. : Ἦ γὰρ ἂν ἀστεῖοι καὶ δημωφελεῖς εἶεν οἱ λόγοι. Strabo 1, p. 13 : Ἁπλῶς δὲ κοινὸν εἶναι τὸ σύγγραμμα τοῦτο δεῖ καὶ πολιτικὸν καὶ δημωφελὲς ὁμοίως, ὥσπερ καὶ τὴν τῆς ἱστορίας γραφήν. Plut. Sull. c. 30 : Σύλλας δὲ μετρίως τὰ πρῶτα καὶ πολιτικῶς ὁμιλήσας τῇ τύχῃ καὶ δόξαν ἀριστοκρατικοῦ καὶ δημωφελοῦς ἡγεμόνος παρασχών, et alibi.] Et τὸ δημωφελές, Quod populo utile est, s. Publica utilitas, Herodian. 2, [3 fin.] : Τοῦ μὲν δημωφελοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος ὀλίγη τοῖς καθ᾽ ἕνα φροντίς, Quæ vero publice prosunt, parum cuique curæ sunt. [Δημοφελὴς scribitur ap. Theophyl. Sim. 1, 1, p. 10, C. Conf. Δαμοφελὴς, Κοινοφελής.]

Δὴν, Diu, i. q. δηθὰ et δηθάκις. Od. Η [immo Χ, 473] : Ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν· [eadem versus clausula Il. Α, 416, Ν, 573, syllaba ante δὴν, ut sæpe, producta.] Ο, [10] : Τηλέμαχ᾽, οὐκέτι καλὰ δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι· Ξ, [330] : Ἤδη δὴν ἀπεών, Qui jam diu abest, ἐπὶ πολὺν χρόνον, [ut interpr. Hesych. Il. Α, 512 : Ἀλλ᾽ ἀκέων δὴν ἧστο· Ε, 412 : Μὴ δὴν Αἰγιάλεια, ... ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ, κουρίδιον ποθέουσα πόσιν· ubi male vertitur Aliquando, quum significet, ut ubique, Diu, imminentemque mariti interitum indicet, tanto diutius a conjuge deflendi, quanto citius esset periturus. Ζ, 131 : Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς ... δὴν ἦν· 139 : Οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔτι δὴν ἦν. Conf. Θ, 126, Ι, 30, 696 etc. Ἐπὶ δὴν ead. signif. Diu, Apollon. Rh. 1, 516 : Οὐδ᾽ ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοιβάς· 4, 740 : Ἔλπομαι οὐκ ἐπὶ δήν σε βαρὺν χόλον Αἰακίδαο ἐκφυγέειν. Hesych. : Ἐπὶ δή, ἐπὶ πολύ. Recte intt. δήν. L. Dind.] || Dudum, Pridem. Od. Σ, [313], et Υ, [216, 290] : Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο, Ulyssis, qui jam pridem decessit. [Loci hi vix differunt ab eo quem postremum in signif. Diu posuit HSt. Neque inest notio temporis præteriti particulæ δὴν, sed verbo οἴχεσθαι, quod constat habere vim perfecti. Verte, Ul. diu absentis. || Æsch. Pers. 584 : Τοὶ δ᾽ ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν δὴν οὐκέτι περσονομοῦνται, merito susp. editoribus est part., quæ ne si posset quidem significare In posterum, apta foret sententiæ, ne urgeam quod Æsch. Dorice videtur dicturus fuisse δάν. Reponendum videri θὴν dicetur in Θήν. Confusum c. δὴ v. Eurip. Med. 1035 (1003 Elmsl.). L. D. Nicander Al. 396 : Οὐδέ τι κῆρυξ δὴν ἔσεται. Schol. : Τὸ δὲ Δὴν ἔσσεται, ἤτοι πολὺ ἀπέσται, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς ἔσται. Wakef.] || Δὰν, Dor. pro Δὴν etiam dicitur, h. e. μακρῶς, s. πολὺν χρόνον, Hesych. [Qui addit Ἠλεῖοι, non dicens, opinor, solos Eleos usos esse forma Dor. δὰν, sed vulgo ab iis usurpatam esse voc. poet. Apollon. De adv. Bekk. An. p. 570, 21 : Καὶ ἐπεὶ τὸ δὴν ὀξύτονον ἦν διὰ μονοσυλλαβίαν, καὶ τὸ Δωρικὸν ὀξύτονον, τὸ δάν. Tertiam formam Δοὰν testatur schol. Dionys. ib. p. 949, 20 : Τὸ δοὰν παρ᾽ Ἀλκμᾶνι Δωρικῶς ὀξύνεται, γεγονὸς οὕτω· δὴν δὰν δοάν, et Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 37, 31 : Τὸ δοὰν ὀξυνόμενον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ο, δὴν δὰν δοάν. L. Dindorf.]

[Δὴν, ὁ, i. q. Ζὴν, Juppiter. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 6, 15 : Ὅτι δὲ ποικίλως εἴρηται ὑπὸ παλαιῶν ὁ θεὸς οὐκ ἀγνοῶ· καὶ γὰρ Δὶς καὶ Ζὴν καὶ Δὴν καὶ Ζεὺς καὶ Ζῆς παρὰ Φερεκύδῃ κατὰ κίνησίν τινα ὑπὸ Βοιωτῶν καὶ Δεὺς καὶ Δάν· ubi interpung. ante ὑπὸ B. videtur. L. D.]

[Δηναίη, ἡ, Denæa. Plut. Mor. p. 474, C : Ἀλλὰ μᾶλλον, ὡς Ἐμπεδοκλῆς, διτταί τινες ἕκαστον ἡμῶν γενόμενον παραλαμβάνουσι καὶ κατάρχονται μοῖραι καὶ δαίμονες· Ἔνθ᾽ ἦσαν Χθονίη τε καὶ Ἡλιόπη ταναῶπις ... Καλλιστώ τ᾽ Αἰσχρή τε, Θόωσά τε Δειναίη τε ... Corrigit Bentl. Ep. ad Mill. p. 76, Δηναίη, quod ut contrarium inferatur Thoosæ.]

Δηναιὸς, ά, όν, Diuturnus, Longævus, Vetus, Hesychio πολυχρόνιος, παλαιός. Il. Ε, [407] : Οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς Ὅττι μάλ᾽ οὐ δηναιὸς, ὃς ἀθανάτοισι μάχηται, Non diuturnum et longævum esse, Non diu vivere; Ζ, [130] : Οὐδὲ γὰρ, οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος Δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζε. [Theocr. 16, 54 : Οὐδ᾽ Ὀδυσεὺς ... δηναιὸν κλέος ἔσχεν.] Apoll. Rh. 2, [183] : Γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν· [conf. 4, 1547 : Ἀμφεπόλει δηναιὸν ἐπὶ χρόνον·] 1 δηναιὸν adverbialiter posuisse dicitur pro δὴν, Diu. [134 : Τῷ οὐκ ἂν δ. ἐχοίμεθα τοῖο ἕκητι ναυτιλίης· 3, 590 : Ἔσσεσθαι δ. ἀπήμονας. Licet ita capere Anth. Pal. 6, 39 : Οἷς ἔσχον χερνῆτα βίον δηναιὸν, Quibus vitam diu tolerarunt. Sed ap. Oppian. Hal. 4, 154, a Wakef. cit. : Ἅτε ξείνηθεν ἰδοῦσαι παρθενικαὶ δηναιὸν ἀδελφεὸν ἢ γενετῆρα ... νοστήσαντα, adjective dictum, Qui diu absfuit.] Δηναιὸς dicitur etiam anteacti temporis ratione pro Qui jam pridem, jam olim fuit, Vetus, Antiquus. [Æsch. Prom. 794 : Αἱ Φορκίδες ναίουσι δηναιαὶ κόραι· 912 : Ἐκπίτνων (Saturnus) δηναίων θρόνων. Conf. Δαμαῖος. Lycophr. 145 : Δηναιᾶς Ἁλός. Schol. : Πολυχρονίου θαλάσσης. Anth. Pal. 9, 25 : Γράμμα τόδ᾽ Ἀρήτοιο δαήμονος, ὅς ποτε λεπτῇ φροντίδι δηναιοὺς ἀστέρας ἐφράσατο, sidera ita dicuntur ratione temporis tum præteriti tum futuri. L. D.] Callim. H. in Jov. [60] : Δηναιοὶ δ᾽ οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοὶ, i. e. οἱ ἀρχαῖοι, Veteres, Antiqui, Prisci. [Eod. sensu eid. restituebat Bentl. fr. 105, p. 477 Ern.] Δηναιὰ exp. [ab Hesych. Conf. Zon. p. 502] ἀχρεῖα καὶ ἄφορα δένδρα, Inutiles et Infrugiferæ arbores. Videndum tamen, annon potius sint Quæ præ vetustate sunt inutiles et steriles. [|| Serus. Apoll. Rh. 3, 53 : Ἠθεῖαι, τίς δεῦρο νόος χρειώ τε κομίζει δηναιὰς αὔτως; 4, 645 : Δηναιοὶ δ᾽ ἀκτὰς ἁλιμυρέας εἰσαφίκοντο. || Annuus. Suid. : Δηναιὸν, τὸ ἐνιαύσιον. Accentus δηναίας est in schol. Par. Apoll. Rh. 3, 53. Acutum testificatur Etym. M. p. 417, 29. De forma Dor. δαναιὸς v. in Δαμαῖος. L. Dindorf.]

Δηνάριον, τὸ, Denarius : genus numismatis Romani, valens tres obolos et semissem, ut in Pandect. tradit Bud. Vide et Ἀσσάριον. Nonn. secundam syllabam corripit. [Δ., Sestertium, Denarius. Δ. λευκὸν, Asprum. Δηνάρια, Biniones, Gl. Suid. : Δ., εἶδος ἀργυρίου ὁλοκοτίνου ἴσην ἔχον ἰσχύν. Plut. Camill. c. 12 : Τὸ δεκάχαλκον οὕτως ἐκαλεῖτο δ.· Cic. c. 8 : Κληρονομία τις εἰς ἐννέα δηναρίων συναχθεῖσα μυριάδας· Mor. p. 900, C : Ὥσπερ τὰ δ. καὶ οἱ στατῆρες αὐτὰ μὲν καθ᾽ αὑτὰ ὑπάρχει δηνάρια καὶ στατῆρες, ἐὰν δὲ εἰς πλοίου δοθῇ μίσθωσιν, τηνικαῦτα πρὸς τῷ δηνάρια εἶναι καὶ ναῦλα λέγεται. Ludicra est etym. Etym. Gud. p. 142, 35 : Τί ἐστι δηνάριον; Τὸ τὰ δεινὰ αἴρειν παρεχόμενον. L. D. De siglo X in titulis denarios indicante, Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 867, n. 1786. Hase.]

[Δηναρισμὸς, ὁ, Redactio ad s. Computatio secundum denarios. Epiphan. De pond. vol. 2, p. 184, B : Φόλης, δύο λεπτοὶ κατὰ τὸν δηναρισμὸν, ἀλλ᾽ οὐ κατὰ τὸν ἀργυρισμόν. Int. : Follis si ad denarios, non ad argenteos, redigatur, duo minuta continet. L. Dindorf.]

[Δήνεον. V. Δῆνος.]

Δῆνος, τὸ, Consilium, βούλευμα, Hesych. et Etym., qui e δὴν derivatum ait, eo quod χρόνου δεῖται ἡ βουλή· jubente et poeta Δηρὸν βουλεύειν, ἵν᾽ ἔχῃ καὶ πολλὸν ἄμεινον· vel a δήω, τὸ εὑρίσκω. Il. Δ, [360] : Ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Ἤπια δήνεα οἶδε. [Od. Κ, 289 : Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώια δήνεα Κίρκης· Ψ, 82 : Χαλεπόν σε θεῶν ... δήνεα εἴρυσθαι. Hesiod. Theog. 236 : Οὐδὲ θεμιστέων λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν. Dat. Apoll. Rh. 4, 192 : Κούρης ὑπὸ δήνεσι· 559 : Δήνεσι Κίρκης. Ejusd. 3, 661 : Τὸν δέ (maritum) τις ὤλεσε μοῖρα, πάρος ταρπήμεναι ἄμφω δήνεσιν ἀλλήλων, signif. latiori capiendum videtur de Consuetudine. Ap. Oppian. Hal. 3, 1 : Νῦν δ᾽ ἄγε μοι, σκηπτοῦχε, παναίολα δήνεα τέχνης ἰχθυβόλου φράζευ (coll. Cyn. 1, 16; 2, 4 θήρης δήνεα), et Simonid. Stob. Flor. vol. 3, p. 65 : Δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται, ὥσπερ πίθηκος, ab Hemst. cit., capiendum de artificiis vel dolis videtur. || Nom. sing. : Δήνεον, τὸ βούλευμα, per errorem videntur posuisse Suidas et Lex. ap. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 373. Δήνεα et μήδεα confus. Hom. Il. Δ, 361, Apoll. Rh. 3, 826. L. Dind.]

Δὴξ, κὸς, ὁ [Schneidero ἡ], Vermis lignum corrodens, εἶδος σκώληκος ἐγγινομένου ἔνδον ξύλου, schol. Hesiod. [Op. 418.]

Δηξίθυμος, ὁ, ἡ, Animum mordens, i. q. δακέθυμος, et θυμοδακής : ut ἅλμη, ap. Athen. [3, p. 101, B] e Sopatro : ubi simpl. pro Mordax accipitur. [Æsch. Ag. 744 : Δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος. Memorat etiam Eust. e loco Sop. Od. p. 1506, 64.]

Δῆξις, ἡ, Morsus, i. e. Ipsa mordendi actio, Rosio. Galen. Ad Glauc., δῆξις χολῆς. [Aristot. H. A. 9, 39 : Τὰ δ᾽ ἄλλα πάντα (genera aranearum) ... τὰ μὲν οὐδεμίαν, τὰ δ᾽ ἀσθενῆ ποιεῖ τὴν δῆξιν. Aret. Acut. morb.

1, 10, p. 103=92 : Τὸ ἄλγος τῆς δήξιος (salis). Id. ib. 2, 6, p. 118=107 proprie : Τοῦ ζῴου (hirudinis) ἡ δῆξις. De clystere nimis acribus et austeris, et quæ viscera mordeant, medicamentis constante Matthæi Med. p. 213 : Δήξεως γὰρ γενομένης συνοιδεῖ ταχέως ὁ τόπος. Θίξις inter et δ. variatur ib. p. 74 : Τό τε γὰρ σῶμα καὶ μάλιστα ἡ γάστηρ καὶ ὁ στόμαχος ἐμπεπλησμένα οὐδὲν κακὸν οὔτε ὑπὸ τῆς θίξεως τοῦ ψυχροῦ οὔτε ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ οἴνου πείσεται. Sed gelidorum perspicuum est nullam esse δῆξιν, sed θίξιν. Improbat voc. Thomas M. p. 291. L. D.] || Metaph. etiam capitur ut præcedens, et ut Morsus, Plutarch. [Lyc. c. 14] : Αἱ μετὰ παιδιᾶς καὶ σκωμμάτων δήξεις οὐδὲν ἀμβλύτεραι τῶν μετὰ σπουδῆς νουθετημάτων. [Id. Mor. p. 35, E : Τῆς ψυχῆς δ' οὐ θιγγάνουσιν οὐδὲ τῶν ἀληθῶς ἐπανορθώσεως δεομένων καὶ δήξεως. Alia v. ap. Villois. ad Longum p. 97.]

[Δῆος, Δηόω. V. Δήιος, Δηιόω.]

[Δῆος, βωδός, Κρῆτες, Hesych. Idem Δηγοί, πληροί. V. dicta in Βωδός.]

[Δήποθεν, Δήποκα, Δήποτε, Δηποτοῦν, Δήπου, Δήπουθε, Δήπουθεν. V. Δή.]

[Δηρὰ Iberiæ, indeque factum gent. Δηραῖοι, ap. Steph. Byz. Schol. Lycophr. 445 : Οἱ μάντεις οἱ ἐθάδες τοῦ ἐν Δηραίοις, τόπῳ Ἀβδήρων, τιμωμένου Ἀπόλλωνος, οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν.]

Δηράδες, Hesychio βουνοί. [Colles, pro Δειράδες.]

[Δήραινος, ὁ, epith. Apollinis esse ap. Lycophr. 440 : Δηραίνου κύνες, auctor est schol.]

[Δηραῖοι. V. Δηρά.]

[Δηρεῖος ab nom. δηρίς memorat Etym. Gud. p. 240, 40.]

[Δηρείτης, ου, ὁ, Derites, f. Harpali, Pausan. 7, 18, 5.]

Δήρη, Hesychio μάχη, Pugna, Certamen; τράχηλος, in qua tamen signif. dicitur potius δειρή.

[Δηριάδης, ου, ὁ, Deriades, rex Indiæ, quo tempore Bacchus eam terram invasit. Steph. Byz. v. Βλέμυες, Γάζος, Γήρεια, Δάρδαι, Ἔαρες, Ζάβιοι, Μαλλοί, Πάνδαι, Σίβαι. Et sæpe Nonnus Dion. l. 34, 35, 36. Ap. eund. 14, 279; 17, 5 etc. et 17, 273; 18, 272 etc. sunt gen. Δηριάδῆος et dat. Δηριαδῆι, tanquam a Δηριαδεύς. Conf. dicta in Γηρυόνης. L. Dindorf.]

Δηριάω, et Δηριάομαι, Rixor, Contendo, Pugno, Prælior, Hom. [Il. M, 421 : Ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον, μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες· P, 734 : Περὶ νεκροῦ δηριάασθαι, ubi est var. δηρίσασθαι. Φ, 467 : Οἱ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων· Od. Θ, 78 : Ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο·] et Apoll. Rh. [qui δηριάασθον 2, 89, et δηριόωνται 4, 1729 (ubi : Τοῖα γυναῖκες ἀνδράσι δ.), 1772, et δηρίσασθαι 1, 1343, δηρίσαντο 4, 1767 : Αἶψα δὲ τοί γε ὑδρείης πέρι δῆριν ἀμεμφέα δ. Fut. Theocr. 22, 70 : Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω; || Act. Apoll. 1, 752 : Ἐν δὲ δύω δίφροι πεπονήατο δηριόωντες. Tzetz. Anteh. 116 : Ἡ γὰρ ἔην λευκή, ... λευκῷ δηριόωσα καὶ ἀργεννῆς χιόνεσσιν, Certans candori candidisque nivibus. L. D.] Et Δηρίσασθαι [v. supra, et, ubi δηρίσαντο, Od. Θ, 76], ac Δηρινθῆναι, ead. signif. ap. Eosd. ab inusitatis th. [Δηρίνομαι : *ce mot est consigné dans les Lexiques sur la foi du schol. d'Apoll. de Rhodes, Argonaut. 2, 16. Hesychius ne le connoît point, et Eust. p.* 1085, (14 : Λέγων περὶ Κεβριόνου αὐτοὺς δηρινθῆναι κατά τινας, μάλιστα δὲ δηριθῆναι δίχα τοῦ νῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ δηρίω δηρίσω, τὸ μάχομαι,) *semble douter de sa formation. Il est vrai que le* δηρινθῆναι *d'Apoll. est une imitation du* δηρινθήτην *d'Homère Il.* Π, 756 : Τὼ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὥς, δ. *Mais ne pourroit-on pas soupçonner que dans Homère il y avoit anciennement en deux mots* δῆριν θήτην (*c'est-à-dire* μάχην ἐποιήσαντο, ἐμαχέσαντο)? *et quant à Apoll., si l'erreur est à ses copistes, on pourroit également la réparer en lisant* δῆριν θεῖναι. Coraes. Verba Ap. sunt : Πυγμαχίῃ στήσασθε καταντόθι δηρινθῆναι. Ubi si reponas δῆριν θεῖναι, versus prodibit qualis unus est ap. Ap. 1, 516 : Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοιβάς, ipse vitii manifestus. Ceterum aor. δηρινθῆναι bis videtur usus etiam Euphorio ap. Tzetz. ad Lycophr 440 : Ἧς (urbis Μαλλοῦ) πέρι δῆριν θέντε κακόφραδες ἀλλήλοισι Μόψος τ' Ἀμφίλοχός τε, καὶ ἄρκια (ἄκριτα Mein. p. 119) δηρινθέντες μουνὰξ ἀλήστοιο (ἀλλίστοιο Mein.) πύλας ἴδαν Ἀϊδονῆος. Ubi est var. περὶ δερινισθέντες, sed leg. δηρινθέντε. Orph. Lith. 670 : Ἔντεσι δηρινθῆναι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλῆος. Comparandus autem aor. δηρινθῆναι a præs. δηρίω aoristo ἱδρυνθῆναι ab ἱδρύω. Præs. δηρίνομαι commentum est grammaticorum, sicut ἱδρύνω est scriptorum recentiorum. L. D.] Ceterum an δαίρω e δέρω factum sit, non satis constat : quinetiam τὸ δῆρις sunt qui non a δαίρω, sed a δαίω derivent. Δηριόωντες, Ion. dialysi pro δηριῶντες dicunt poetæ. [V. paullo ante.] Sic δηριόωντο pro ἐδηριῶντο, ut [Hom. Il. M, 17, ubi μητιόωντο], Δὴ τότε δηριόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. [Conf. Δηρίω.]

[Δηριμάχεια, ἡ, Derimachia, n. Amazonis, apud Quint. 1, 45, 260. L. Dindorf.]

[Δηρινθῆναι. V. Δηριάω.]

[Δηριόνη, ἡ, Derione, n. Amazonis, ap. Quint. 1, 42, 230, 258. L. Dindorf.]

Δῆρις, ιδος [ιος, Æsch. Ag. 942 : Ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε δήριος τίεις; Suidas : Δῆρις, δήρεως, δήρει. Δήριδος nusquam vidi], ἡ, Contentio, Rixa, Pugna. Hom. [Il. P, 158 : Ἄνδρας, οἳ περὶ πάτρης ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο· Od. Ω, 515 : Υἱός θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι. Batrachom. 4 : Δῆριν ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος· 195 : Πάντες δ' οὐρανόθεν τερπώμεθα δῆριν ὁρῶντες. Hesiod. Op. 14 : Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει, coll. 33. Scut. 241 : Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες μάρναντο. Conf. 251, 306. Æsch. Suppl. 412 : Καὶ μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται. Epigr. ap. Demosth. p. 322, 8 : Οἵδε πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο ὅπλα, καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκέδασαν. Δῆριν dæmonem ponit Empedocl. ap. Plut. Mor. p. 474, B. Aret. Tard. pass. 1, 6, p. 38=33 : Οἱ δὲ ἐς δηρὸν τοῖσι πέλας ἀφικνέονται, leg. δῆριν. L. Dindorf.]

[Δήριτος, ὁ. V. Δάριτος.]

[Δηριτός, ἡ. Arcad. p. 82, 10 : Τὰ δὲ θηλυκὰ (τὰ εἰς τὸς ὑπὲρ δύο συλλαβάς, παραληγόμενα τῷ ι, μὴ ὄντα ἐπιθετικά) ὀξύνεται, ἀμαξιτὸς ἀτραπιτὸς λαχνιτὸς ἡ πόλις, δηριτός. Pro λαχνιτὸς legendum Λυχνιτός : v. Herodian. ap. Steph. Byz. in Λυχνιδός. Δηριτὸς quid sit latet. L. Dindorf.]

Δηρίττειν, Hesychio ἐρίζειν, Contendere, Concertare.

[Δηρίφατος, ὁ, In prælio occisus. Anth. Pal. 7, 722 : Δηρίφατον κλαίω Τιμοσθένη. Ita Brunck. : cod. Pal. δηρίφαγον.]

Δηρίω, Contendo, Certo, a δῆρις, ut κονίω a κόνις, Etym. [p. 266, 38. Arcad. p. 154, 27. Orph. Arg. 405 : Ὄφρ' ἂν ἔγωγε δηρίσω Χείρωνι διωλύγιον κιθαρίζων· 416 : Ἠδ' ὡς Ἡρακλῆι καταντία μαιμώοντες ἐν Φολόη δήρισαν· 1275 : Ὥς ποτε οἱ δήρισαν ἀελλοπόδων ὑπὲρ ἵππων. Lycophr. 1306 : Σμίνθοισι δηρίσοντας. Med. Pind. Ol. 13, 43 : Δηρίομαι πολέσι περὶ πλήθει καλῶν. Ceterum huc referendi aor. δηρίσασθαι et δηρινθῆναι in Δηριάω positi. ῐ præs. ῑ aor. L. Dindorf.]

[Δηρόδιος. V. Δαρόδιος.]

Δηρός, ά, όν, i. q. δηναιός, Diuturnus, Diutinus, Longævus. [Hom. Il. Ξ, 206, 305 : Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται εὐνῆς.] Soph. [Aj. 415] : Πολὺν με, πολύν, δαρόν τε δὴ κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον, Multum et diutinum tempus. Dor. autem ibi δαρὸν posuit pro δηρόν. Sicut vero δηναιὸν alicubi dicunt pro δηναιὸν χρόνον, ita et δηρόν, adv. usurpantes pro δὴν s. δηθά, Diu, Longum tempus. Od. Ω, [394] : Δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες Μίμνομεν ἐν μεγάροις· T, [301] : Οὐδέ τι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης Δηρὸν ἀπεσσεῖται. [Il. B, 435 : Μηδ' ἔτι δηρὸν ἀμβαλλώμεθα ἔργον, et al. sæpissime Hom. ceterique epici.] Apoll. Rhod. [1, 615, 870, 1072; 2, 517, 757; 3, 950, 1049, anteque eum Hom. Il. I, 415 : Ὤλετο μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν ἔσσεται· conf. Schrader ad Musæi v. 291] dicit etiam ἐπὶ δηρόν, sub. χρόνον, pro ἐπὶ πολὺν χρόνον, Ad longum tempus, [2, 449; 3, 956], μετὰ δηρόν, sc. χρόνον, Post longum tempus. [De simili ἐς δηρὸν v. in Δῆρις.] Apud Hesych. legitur et Δηρότης adv. exp. δηρόν, ἐπὶ πολὺν καιρόν, quum potius subst. sit, ei signif. Diuturnitas. [Est ap. Hesych. : Δηρότης. Δηρόν, ἐπὶ πολὺν καιρόν. Δηρότη, κακουργία· unde gloss. Δηρὸν ἐπὶ πολὺν καιρὸν

reliquis, quæ obscura et corrupta videntur, esse eximendam viderunt intt.]

[Δηρότης. V. Δηρόν.]

[Δηρουσιαῖοι, οἱ, Derusiæi, gens Persica, ap. Herodot. 1, 126, et ubi Δηρούσιοι, ap. Steph. Byz. verba Her. repetentem.]

[Δηρώ, οῦς, ἡ, Dero, Nereis, ap. Apollod. 1, 2, 7.]

[Δῆς. Arcadius p. 126 inter monosyllaba perispomena in ῆς, quæ flectantur ἰσοσυλλάβως, recenset : Δῆς, Ἧς χύριον. Diversam ab eo formam Æol. δῆς nominis δαΐς memorat id. ib. 9. L. Dindorf.]

Δῆτα, Igitur, ut, Τί δῆτ' ἂν εἴη ὅτι ἐπιθυμοῦντες κ. τ. λ., Quid igitur? Sic ποῖ δῆτα, Themist. [Æsch. Prom. 627 : Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; Et alibi. Cho. 916 : Ποῦ δῆθ' ὁ τῖμος; Ag. 1211 : Πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα; Soph. Tr. 342 : Πότερον ἐκείνους δ. δεῦρ' αὖθις πάλιν καλῶμεν; 1219 : Τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δ. παρθένον; Conf. Aj. 986, 1360, etc. Aristoph. Pl. 44 : Καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα; Eur. Phœn. 901 : Θέλεις ἀκοῦσαι δ. καὶ σπουδὴν ἔχεις; Soph. Antig. 551 : Τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ' οὐδὲν ὠφελουμένη; ... Ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ. Æsch. Sept. 813 : Αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δ. δύσποτμον γένος. Conjungitur c. partt. ἀλλά, ut Soph. Aj. 466 : Ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν ... θάνω; El. 537 : Ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα ... οὐκ ἔμελλέ μοι δώσειν δίκην; Conf. Tr. 1245, OEd. T. 1375, Phil. 1352, Eur. Or. 781. Cum ἦ, Æsch. Sept. 670 : Ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη. Soph. OEd. T. 429 : Ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτά; ... (cf. Eum. 399.) Antig. 447 : Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; Thucyd. 6, 38 : Καὶ δῆτα, ὃ πολλάκις ἐσκεψάμην, τί καὶ βούλεσθε, ὦ νεώτεροι; Πότερον ἄρχειν ἤδη; Dio Chr. Or. 7, vol. 1, p. 255 : Καὶ δ. οὐ πάνυ μοι δοκοῦμεν ἀποτυγχάνειν. Aristoph. Eq. 810 : Οὔκουν δεινὸν ταυτί σε λέγειν δῆτ' ἔστ' ἐμὲ καὶ διαβάλλειν; 878 : Οὔκουν σε δ. ταῦτα δεινόν ἐστι πρωκτοτηρεῖν; Ib. 871 : Ἔγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸν οἷός ἐστιν; Et δῆτ' οὖν Eur. Med. 1070 : Τί δῆτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν; sec. conj. Elmsl. quum δήποτ' sit in libris. L. D.] || Interdum vero ut expletivum, redditur particula Nam, quæ et ipsa interrogationibus adhibetur; ut τί δῆθ' ὁρᾷς; Quid tandem vides? Aristoph. [Pl. 39 : Τί δ. Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;] Et πῶς δῆτα; [Nub. 79,] Quo tandem modo? Et : Ἆρα δῆτα ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις; Idem [Nub. 1078], pro Utrum tandem? [Eq. 322 : Ἆρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρχῆς ἐδήλους ἀναίδειαν ...; Vesp. 463 : Ἆρα δῆτ' οὐ ... δῆλα; Utroque l. vertendum Nonne. Alia exx. sic in interrogatione positi sunt Æsch. Cho. 206 : Καὶ τὰς προπομποὺς δῆτα τάσδε λοιδορεῖς; et ibid. in fine : Ποῖ δῆτα κρανεῖ ... μένος ἄτης; Sept. 95 : Πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων; Ag. 622 : Πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις; Et al. Soph. Trach. 76; OEd. T. 1014 : Ἆρ' οἶσθα δῆτα; ... Phil. 988 : Ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά; 761 : Βούλει λάβωμαι δ. καὶ θίγω τί σου; OEd. T. 364 : Εἴπω τι δ. κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον; 558 : Πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον ἄφαντος ἔρρει; Conf. OEd. C. 1734, etc. L. D.] || Δῆτα interdum et pro Nempe, ironice posito : vel pro Scilicet, i. q. hic, Sed scilicet ultima semper Expectanda dies homini. Vide Bud. 927. [Soph. El. 1037 : Τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ; Sed est etiam vere confirmativum. Aristoph. Thesm. 606 : Γιγνώσκεθ' ὑμεῖς ἥτις ἔσθ' ἥδ' ἡ γυνή; — Γιγνώσκομεν δῆτ'· ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἄθρει. Id. Ran. 552 : Νὴ Δία, ἐκεῖνος αὐτὸς δ. Qua signif. additur 1. relativis : Æsch. Sept. 829 : Ἢ τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας κλαύσω πολεμάρχους, οἳ δῆτ' ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν καὶ πολυνεικεῖς ὤλοντο. Soph. Phil. 130 : Οὗ δ. ποικίλως αὐδωμένου δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων. 2. vocabulo repetito. Æsch. Prom. 1076 : Μηδέ ποτ' εἴπηθ' ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν· μὴ δῆτ', αὐταὶ δ' ὑμᾶς αὐτάς· Sept. 877 : Μέλεοι δῆθ' οἳ ... (præcesserat μέλεοι)· Pers. 1071 : Ἰὼ δή ... — Ἰὼ δῆτα, ναὶ ναί. Et al. Soph. OEd. C. 536 : Ἰώ. — Ἰὼ δ. μυρίων γ' ἐπιστροφαὶ κακῶν. El. 1164 : Ὥς μ' ἀπώλεσας· ἀπώλεσας δ. Et ib. 1455, Phil. 760. OEd. T. 445 : Ἄπειμι τοίνυν· καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με. — Κομιζέτω δ. 3. Conjungitur partt. οὐ et μή, ut sit Vero. Æsch. Prom. 347 : Ἀλλ' ἡσύχαζε ... — Οὐ δ. ... Soph. Tr. 1127 : Οὐ δ. τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις· El. 403 : Σὺ δ' οὐχὶ πείσει ...; — Οὐ δ. et ib. 1198, etc. Arist. Ran. 1183, 1188 : Μὰ τὸν Δί' οὐ δ. ...

A Id. ib. 1462 : Μὴ δ. σύγ', ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τἀγαθά. Soph. El. 1206 : Μὴ δ. πρὸς θεῶν τοῦτό μ' ἐργάσῃ, etc. L. D. Δῆτα in initio senarii posuit Soph. Aj. 986 : Οὐχ ὅσον τάχος | δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο. Post interpunctionem Aristoph. Nub. 399 : Καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ καὶ Κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε, εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν; Nam sic e cod. Ven. scribendum. Vulgo πῶς οὐχί, Rav. conjuncta lect. utraque πῶς δῆτ' οὐχί. G. D. || De commut. partt. δῆτ' et δήποτ' v. Elmsl. ad l. Med. supra cit.]

Δητὸς, Hesychio ὕστερος, Posterior.

[Δηταί. V. Δηαί.]

[Δηῦτε simili vi ac δεῦτε, ut videtur, positum, legitur, quanquam divisim scriptum δ' ηὖτε, ap. Anacr. Hephæst. p. 39 Gaisf. : Μνᾶται δηὖτε φαλακρὸς Ἄλεξις· eund. ib. p. 68 : Μεγάλῳ δ' ηὖτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς πελέκει, iterumque p. 71 : Παρὰ δ' ηὖτε Πυθόμανδρον κατέδυν ἔρωτα φεύγων, et p. 130 : Ἀρθεὶς δ' ηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι, et conjunctim ap. Sapphon. ib. p. 102 :
B Δεῦρο δηὖτε Μοῖσαι χρύσεον λιποῖσαι, ubi est var. δεῦτε, et ejusd. in carmine a Dionysio servato De comp. verb. c. 23, p. 177=352=193 vel est in libris vel non sine specie restituitur : Ἤρε' ὅττι δηὖτε πέπονθα κὤττι δηὖτε κάλημι ... τίνα δηὖτε πειθώ· et ap. Anacr. Athen. 10, p. 427, A : Ἄγε δηὖτε μηκέθ' οὕτω μελετῶμεν, ubi liber unus δηυτε eodem quo libri Dionysii vitio. Locis Anacreontis omnibus Buttm. Lexil. vol. 2, p. 230 sqq., nihil motus hoc librorum in forma recondita consensu, solam comprobavit formam δεῦτε, coll. ll. ejusd. ap. Strab. 14, p. 661 : Διὰ δεῦτε Καριοεργέος ὀχάνοιο χεῖρα τιθήμεναι· Athen. 14, p. 599, C : Σφαίρῃ δεῦτέ με πορφυρέῃ βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως νήνι ποικιλοσαμβάλῳ συμπαίζειν προκαλεῖται· 10, p. 427, A : Ἄνα δεῦτε βασσαρήσω, quibus accedunt ll. ad alterutram formam revocandi Alcmanis ap. Athen. 13, p. 600, F : Ἔρως με δ' αὖτε Κύπριδος ἕκατι γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει· Sapphonis ap. Hephæst. p. 42 : Ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ. In quibus omnibus δεῦτε accipiendum videtur cum Buttm. p. 231 pro
C interjectione, cujus vis primitiva, Huc adeste, Heus, usu fuerit imminuta et quasi debilitata. Δηῦτε autem ejusdem fuerit forma Æol. L. Dind.]

Δήω, Invenio, εὑρίσκω, Etym. [M. p. 263, 48.] Sed crebrius futuri habet signif. : δήετε enim exp. εὑρήσετε, ut videbis in Τέκμαρ. Sic δήουσιν, Apoll. Rh. [4, 591], εὑρήσουσιν : ap. quem et δήοιμεν pro εὕροιμεν [4, 1460 et 1336. Hom. Il. N, 260 : Δούρατα δ' αἴκ' ἐθέλησθα, καὶ ἓν καὶ εἴκοσι δήεις· Od. Z, 291 : Δήεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης, ἄγχι κελεύθου· H, 418 : Δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας δαίτην δαινυμένους· Λ, 115 : Δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ· N, 407 : Δήεις τόνγε σύεσσι παρήμενον· Il. I, 418, 685 : Ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου αἰπεινῆς· Od. Δ, 544 : Μηκέτι, Ἀτρέος υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν· Π, 44 : Ἧσ' ὦ ξεῖν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην. Dionys. Per. 483 : Ἀλλ' ὁπότ' Ἀδριάδος σχαιὸν πόρον Ἀμφιτρίτης εἰσελάσῃς ἐπὶ νηὸς, ... δήεις ἰφθίμου Διομήδεος αὐτίκα νῆσον· conf. 782, 1017. Hesychio in gl. Δήεται, εὑρήσεται, intt. restituunt Δήετε, εὑρήσετε.
D Idem Δήεις exp. εὑρήσεις, ὄψει, μαθήσῃ, Ἔδηεν, εὗρεν. Ceterum adde de v. δήω Herodian. Περὶ μον. λ. p. 43, 20. L. Dindorf.]

Δηὼ, οῦς, ἡ, [a δήω, secundum Eust. Il. p. 760, 32; Od. p. 1675, 18] dicta putatur ἡ Δημήτηρ, quoniam filiam Proserpinam diu et diligenter quæsivit : aliis tamen a δαίω nominatam putantibus, eoque signif. vel καίω, quoniam ardentibus facibus filiam quæsivit : vel κόπτω, quoniam aratro scinditur ipsa tellus. Sed verisimilior eorum videtur sententia, qui demin. esse volunt a Δημήτηρ. [Antiphanes apud] Athen. 10, [p. 449, C] : Εἰς πλατὺ Στέγαστρον ἁγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης· Aristoph. [Plut. 515], Δηοῦς καρπὸς, Cereales fruges; Soph. [Antig. 1121], Δηοῦς ἐν κόλποις, pro ἐν πεδίοις. [Hom. H. Cer. 47, 211, 492. Eur. Suppl. 290, Hel. 1343; Apoll. Rh. 3, 413, ubi Δηοῦς ἀκτὴν ead. signif. qua supra Δηοῦς καρπὸς et Δήμητρος ἀκτή· 4, 896, 986, 988. Alia v. ap. intt. Hesych. In Δημώ corruptum notavit Kuster. ad Suid. v. Βαρὼ et Δημώ. Et fuisse qui Δηὼ pro Δημὼ, tan-

quam diminit. a Δημήτηρ, dictum vellent, docet Zonar. p. 501, Etym. M. p. 264, 8. Ibid. memoratur scriptura Δηώ, quæ est in lapide ap. Bœckh. vol. 1, p. 458, 3: Εὖτέ με Κεκροπίδαι Δηοῖ θέσαν ἱεροφάντιν. L. Dindorf.]

[Δηωίνη, ἡ, Deoïne, n. Proserpinæ patron. a Δηώ, ap. Callim. fr. 48 (ap schol. Pind. Nem. 1, 3), ubi Δηιώνη, quod est in libris, correxit Valck., qui de patron. in ινη vid. ad Herodot. 8, 65.]

[Δηῷος, α, ον, adj. a Δηώ, epith. Proserpinæ, ap. Nonn. Dion. 6, 3: Δηώης ... θεαίνης. Wakef. Triopæ, Anth. Pal. App. 50: Δῆμον Δηώοιο φιλόξεινον Τριόπαο.]

[Δήωσις, ἡ, Bellatio. Etym. Gud. p. 142, 7: Δήωσιν (sic), πολέμησιν. L. D. Depopulatio. Theod. Metoch. p. 513: Οἰκιῶν κατασκαφαὶ, κοινῶν τε καὶ ἰδιωτικῶν ἀγρῶν δηώσεις. Cramer. Vastatio. Euseb. De laud. Const. p. 656, A: Δ. τε καὶ ἀνδραποδισμοὶ κατ' ἀγροὺς καὶ κατὰ πόλεις· et ib. C: Δ. καὶ πολιορκίαι. Singular. Nil. Epist. p. 269, 27: Τῇ ἐκπορθήσει καὶ δηώσει. Hase.]

[Δηώστης, nomen obscurum ap. Synes. p. 261, B: Καὶ γὰρ Σοέσταις ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν Κλεοπάτραν ἐπήγγειλα. Ubi Petav. in marg. γρ. Διειθίται, ἢ Δηώσταις. Postremum habet Thom. M. p. 330.]

[Δι literas ut ζ pronunciatas v. s. Διά. || Δὶ, ἐπέκτασις, Suidas, formas Atticas, ut videtur, dicens ὁδὶ, νυνδὶ et sim., ab Eust. p. 45, 6 exempli caussa appositas, in quibus tamen δ non ad epectasin pertinet, sed pars vocabuli est. || Δὶ i. q. Διὶ et Δία v. s. Ζεύς. G. Dind.]

Διὰ, cum genit., Per, ut Od. Κ, [392]: Ἡ δὲ δι' αὐτῶν Ἐρχομένη, προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο, Per illos incedens, i. e. per medium illorum; Il. Γ, [358]: Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος, Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο, Transiit per clypeum, vel Penetravit clypeum, et per thoracem fixa est. Et ap. Hesiod. Op. [519]: Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν, sc. ἲς ἀνέμου βορέου, virginem non perflat; accipiendo Per pro Gall. *A travers*. Ad verbum, Non perflat per virginem. Sed ipse quoque præp. cum verbo tantum posuerat paulo ante [514]: Ἀλλά νυ καὶ τῶν Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων. Eandemque mox [516] seorsum tantum posuerat, non adjungens verbo, sed illi dans accus., Καί τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα, πώεα δ' οὔτι· ubi, si dicamus esse δι' αἶγα ἄησι pro διάησι αἶγα, habebimus constr. Lat., Perflat capram. [|| C. gen. personæ, ut sit Præter, Aristæn. Ep. 1, 13, p. 62 Boiss.: Τῆς δὲ ποθουμένης ἐκ ταὐτομάτου παριούσης διὰ τοῦ μειρακίου, Quum prætergrederetur adolescentulum. Et ib.: Διεκελεύετο πᾶσαν τῆς οἰκίας κόρην τε καὶ γυναῖκα διὰ τοῦ κάμνοντος παριέναι, Quicquid intus esset mulierum ægrum prætergredi. Ib. 27, p. 117: Νέου τινὸς ἐξεπίτηδες διὰ γυναικὸς παριόντος ἑσπέρας· 2, 6, p. 146: Δι' ἐμοῦ τε παριὼν ἐξεπίτηδες. G. Dind.] In prosa quoque jungitur gen. hac in signif.: Δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφος ὤθει, Exige gladium per ambos, Ambos gladio transadige. Ut Hom. dicit [Od. Κ, 391] δι' αὐτῶν ἐρχομένη, sic Xen. Symp. [4, 16]: Διὰ πυρὸς ἰέναι· Cyrop. 1, [2, 15]: Διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες. Plato Axiocho [p. 371, E]: Ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη. Synes. Ep. 40: Ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς Θεοῦ· ibid., Τὸ μὴ διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου. Nonnunquam vero cum eodem aut alio ejusdem generis verbo junctum, aliis modis interpretamur, quod de præcedd. exemplorum nonnullis dici potest; ut διὰ μάχης ἐλθὼν Δαναΐδαισι, pro Præliatus, ap. Eurip. [Iph. A. 1415.] Itidem ap. Lucian. [Ver. H. 1, c. 36]: Διὰ μάχης ἐλθεῖν τινὶ, Prælio aggredi, Bud. Et Thuc. [4, 92]: Ὥστε χρὴ καὶ πάνυ ἐλπίζειν διὰ μάχης ἰέναι αὐτοὺς, In prælium exire, Bud. Qui et ap. Plut. [V. Pyrrh. c. 19, Sull. c. 5] Διὰ λόγων ἐλθεῖν vertit, Venisse ad colloquium. [Herodot. 6, 9: Διὰ μάχης ἐλεύσονται· 1, 169: Διὰ μάχης ἀπικέατο Ἁρπάγῳ.] Et ap. Isocr. p. 68, Διὰ μιᾶς γνώμης γίνεσθαι, In concordiam et unanimitatem venire, Ὅταν τὰ τῶν βαρβάρων καταστῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμης. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 36, 25: Δι' ἔχθρας γενέσθαι (Aristoph. Ran. 1412), καὶ, Δι' ὄχλου γενέσθαι.] Nonnunquam autem a poetis omittitur διὰ, signif. Per: ut Il. Β, [801]: Ἔρχονται πεδίοιο μαχησόμενοι περὶ ἄστυ, pro διὰ πεδίοιο. In hac vero signif. poetas διὰ jungere etiam accus. docebitur postea. Item διὰ, Per, quum de eo dicitur, quod vicem instrumenti præbet: ut [Plato Theæt. p. 184, D: Σκόπει γὰρ ἀπόκρισις ποτέρα ὀρθοτέρα, ᾧ ὁρῶμεν, τοῦτο εἶναι ὀφθαλμοὺς, ἢ δι' οὗ ὁρῶμεν, καὶ ᾧ ἀκούομεν, ὦτα, ἢ δι' οὗ ἀκούομεν. Θε. Δι' ὧν ἕκαστα αἰσθανόμεθα, ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, μᾶλλον ἢ οἷς. Frequenter ap. gramm. de orthographia vocabulorum explicantes Διὰ τοῦ, sequente nomine literæ. Athen. 7, p. 318, F: Δωριεῖς διὰ τοῦ ω καλοῦσι πωλύπουν· 3, p. 106: E: Ἐπίχαρμος διὰ τοῦ ω εἴρηκε ... κωρίδας. Sic Kœn. ad Greg. Cor. p. 634: libri διὰ τούτων.] Dem. Epitaph. [p. 1391, 25]: Διὰ τῶν ἰδίων κινδύνων κοινῆς σωτηρίας πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν αἴτιοι κατέστησαν. [Δι' ἑαυτοῦ, Per se, non per alium. Demosth. p. 988, 4: Δι' ἑαυτοῦ διέλυε χρήματα ὁ Ἑρμῶναξ· 1234, 14: Πάντα δι' αὑτῶν ποιοῦνται καὶ μόνον οὐχ ὑπὸ κήρυκος πωλοῦσι τὰ κοινά. Δι' ἑαυτοῦ ἔχειν, In potestate sua habere. Demosth. p. 194, 10: Εἰ δι' αὑτῶν εἶχον τὴν πόλιν οἱ νῦν ὄντες ἐν αὐτῇ Ῥόδιοι· 605, 10: Οἵπερ ἐκεῖ δι' ἑαυτῶν εἶχον μετὰ τούτου τὸ βουλευτήριον· 1171, 22: Τὸ ἀργύριον τοῦθ' ἅπαν εἶχεν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ὁ ἄνθρωπος, Sibi arrogâbat. Isæus p. 59, 40: Ἐσκόπουν ὅπως τελευτήσαντος ἐκείνου δι' αὑτῶν ἔσοιτο ἡ οὐσία. Sic δι' αὑτοῦ ποιεῖσθαι ap. eund. p. 73, 8.] Et Isocr. Archidamo, Διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερόν· quod dici etiam posset ἐκ τούτων. [Id. Evag. p. 203, A: Τὰς παρασκευὰς ... δι' ὧν τὰ προειρημένα γέγονεν, ubi codd. Urb. et Vat. 936 ἐξ ὧν.]

Διὰ, Per, sed sub. πᾶν, ὅλον, aut πᾶν, quod ponatur pro ὅλον, Od. Ι, [298]: Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο, τανυσσάμενος διὰ μήλων, pro διὰ πάντων τῶν μήλων, quo dicitur modo διὰ νυκτὸς, pro δι' ὅλης νυκτός: ut Athen. [7, p. 276, C, ex Aristoph. Æolosicone] et Eust. [p. 1630, 41] docent. Sed possunt huic exemplo addi et ista, διὰ βίου pro δι' ὅλου τοῦ βίου, Per totam vitam, Plut. [V. Cæs. c. 57]: Δικτάτωρα μὲν αὐτὸν ἀπέδειξαν διὰ βίου. [Moral. p. 237, C: Ἄτιμος διὰ βίου ἦν, Plato Leg. 6, p. 759, E. Inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 683: Πομπωνίαν Καλλιστονείκην ..., ἱέρειαν διὰ βίου καὶ διὰ γένους τῆς ... Ἀρτέμιδος. Inscr. Phanagoriæ reperta vol. 2, p. 162: (Ἱερέα ἀπο)δειχθέντα τοῦ Καισαρείου διὰ βίου εἰς γένος. G. D.] Sic δι' ἐνιαυτοῦ dicitur pro δι' ὅλου ἐνιαυτοῦ. [Ita interpretatur Harpocratio Antiphontis l. quendam memorans. Aristoph. fr. 476: Εἴπερ ἔστι δι' ἐνιαυτοῦ ὅτου τις ἐπιθυμεῖ λαβεῖν. G. D.] Et δι' ἔτους pro δι' ὅλου ἔτους, ap. [Aristoph. Vesp. 1058,] Plut. [V. Pomp. c. 2. Adde Mor. p. 983, A]: Ἔφη δέ τις εὑρεθήσεσθαι παρὰ Λευκόλλῳ δι' ἔτους τρεφομένας. Et ut διὰ νυκτὸς pro δι' ὅλης νυκτὸς, sic δι' ἡμέρας pro δι' ὅλης ἡμέρας, Per totam diem ap. Aristoph. [Ran. 265. Ex Teleclide affert Harpocr. p. 61, 9.] Sic Herodot. δι' ἡμέρας δικάζειν [1, 97. V. Wessel. ad 2, 173]. Sed διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, interdum accipitur simpl. pro νυκτὸς καὶ ἡμέρας, Nocte et die, et ita exp. ap. Plat., σκοπεῖν διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, Nocte et die considerare. Sic autem διὰ σκότους, Per tenebras, In tenebris. Plut. Quæst. Rom. [p. 279, F]: Διατί τῇ νύμφῃ τὸ πρῶτον οὐκ ἐντυγχάνει μετὰ φωτὸς ὁ ἀνὴρ, ἀλλὰ διὰ σκότους. Itidem, Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, Xen. Cyrop. 4, [6, 2], In luctu senectutem transigens. || Διὰ itidem de tempore dictum c. gen. αἰῶνος, redditur præpositione In; est enim δι' αἰῶνος quod dicimus In ævum, vel In æternum. [Æsch. Pers. 1007, Cho. 26, Eum. 563. Lycophr. 303, 969.] At διὰ παντὸς, quod et διαπαντὸς conjunctim scribitur, In perpetuum, Perpetuo, Semper, vide in Πᾶς. [Διὰ πάντων, Διὰ πάντα v. ibid. Herodot. 2, 91: Ἀγῶνα γυμνικὸν τιθεῖσι διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχοντα.] Διὰ τέλους autem, Usque ad finem; interdum et Semper. [V. Τέλος.]

Διὰ redditur præp. In, his etiam in phrasibus, διὰ χειρὸς ἔχω, Lucian. [Pro merc. cond. c. 3. Πρᾶγμα, id. Eunuch. c. 12.] Sic Plut. Numa [c. 6], Διὰ χειρὸς ἔχειν τὰς ἡνίας, Habenas in manu habere, tenere. Et διὰ χειρῶν ἔχειν, quod exp. etiam Præ manibus habere. [Plut. V. Cim. c. 5: Ἵππου τινὰ χαλινὸν ἀναθεῖναι τῇ θεῷ διὰ χειρῶν κομίζων. Antiattic. p. 89, 23: Διὰ χειρὸς δανεῖσαι, Τιμόστρατος Πανί.] Sic διὰ στόματος ἔχειν, In ore habere; ut [Plut. V. Lucull. c. 1,] Lucian. [Demon. c. 56]: Διὰ στόματος ἔχειν τὸν Ἀριστο-

τέλην· itidem vero διὰ στόματος εἶναι, In ore esse, v. in Στόμα. Et διὰ μνήμης ἔχειν, In memoria habere; quod et διὰ μνήμης φέρειν, ap. Herodian. [2, 2, 19]: Οἳ τὴν πεῖραν αὐτοῦ τῶν ἔργων φέρουσι διὰ μνήμης. Sic διὰ τιμῆς ἔχειν [ib. 17], In honore habere, quod et διὰ τιμῆς ἄγειν dicitur. Idem vero ibid. διὰ θαύματος ἔχειν dicit, In admiratione habere, vel potius Admirationi habere: Ὃν ἐπάρχοντα τοσούτων ἐτῶν ἀεὶ διὰ τιμῆς τε καὶ θαύματος ἴσχετε. [Nicet. Chon. Ann. p. 242, D: Τὰ πραττόμενα θεᾶσθαι καὶ διὰ πλείστου τίθεσθαι θαύματος. Paullo aliter p. 130, B: Ὁ μὲν γὰρ ὑποκλιθῆναί οἱ, καὶ τὰ καθ' αὑτοὺς ἐπιτρέψειν ἐκείνῳ διὰ πλείστου ἐτίθετο, Maximi faciebat, i. e. plurimum ejus intererat. G. D.] Apud Eund. διὰ φρουρᾶς ἔχειν, In custodia habere. Sed διὰ constr. eand. habens, non semper reddi potest præp. In, sed sæpe διὰ cum gen. et verbo per unicum Lat. verbum interpr. aut verbum cum nomine: nonnunquam et aliter; ut δι' ἐλπίδος ἔχειν, Sperare, ap. Herodian. [2, 1, 16], et διὰ φροντίδος ἔχειν, pro Accurare, Procurare, ap. Eund. [3, 2, 9.] Hunc enim auctorem observavi his loquendi generibus cum præp. διὰ supra quemvis alium delectari. Ut autem διὰ φροντίδος ἔχειν, sic et δι' ἐπιμελείας ἔχειν dicitur, quibus affine est ap. Thuc. διὰ φυλακῆς ἔχειν, pro Observare, Excubias agere. Apud Eund. [2, 60] δι' αἰτίας ἔχειν, pro Accusare, αἰτιᾶσθαι. Et δι' ὀργῆς ἔχειν τινὰ, Irasci alicui, vel potius Iratum esse alicui, s. Infensum. Sic dicitur δι' ὑποψίας ἔχειν, Suspectum habere: v. in Ὑποψία. Et δι' ἡσυχίας ἔχειν, v. in Ἡσυχία. Ap. Herodian. [4, 6, 4] δι' ἡδονῆς ἔχω, Ex eo voluptatem capio: Πᾶν ὅπερ ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔσχε θέαμα. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 3: Δι' οὐδενὸς ποιεῖσθαι τόνδε. Σοφοκλῆς (OEd. C. 584). Χρῶ.] || Interdum cum v. γίνεσθαι, act. etiam signif. ut Plato De LL. 7, [p. 791, B], Διὰ φόβων ἐθίζοντο γίγνεσθαι, In metu versari: vel, ut Bud. interpr., Timidi esse. || Cum εἶναι etiam sæpe ponitur διὰ suum genit. habens, ubi verbo Esse interpretamur cum adjectivo nomine, vel participio, aut verbo pass.; ut δι' ὄχλου εἶναι, Molestum esse, Odiosum, Aristoph., in Ὄχλος. Sic δι' ἔθους εἶναι, Assuetum esse, Galen., v. in Ἔθος. Sic διὰ σπουδῆς εἶναι, pro σπουδάζεσθαι, In pretio esse, Magno studio exoptari, ut Bud. int. Sic διὰ στόματος εἶναι, In ore esse, Celebrari: cui affinem signif. habet διὰ μνήμης εἶναι: v. in Μνήμη. [Δι' ἐπιθυμίας εἶναι, Appeti, Plato Phæd. p. 82, E.] || Διὰ itidem pro In, quum dicitur ὁ διὰ μέσου χρόνος, Interjectum tempus. Ad verbum, Tempus, quod in medio est, ὁ ἐν μέσῳ χρόνος. Sic etiam ἐν τῷ διὰ μέσου, Plut. [V. Pericl. c. 10] pro Interim. Ponitur sic et in aliis nonnullis loquendi generibus, cujusmodi est hoc, Διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν συνουσίαν, Plato Symp. [p. 176, E.] Sic διὰ πλειόνων, διὰ βραχέων, δι' ὀλίγων: in quibus tamen exprimendis Latini præp. omittunt, dicentes, Pluribus, Paucis; ut Docere paucis, Virg. Galli præp. In addunt, dicentes, *En peu de parolles.* V. in Πλείων, et in ceteris. [Plato Euthyph. p. 14, B: Διὰ βραχυτέρων εἶπες ἄν. Διὰ βραχυτάτων, Gorg. p. 449, D. Διὰ μακρῶν, Euthyd. p. 282, D.] Ap. Athen. autem δι' εἰκοστῆς ἱστοριῶν, pro In vicesimo libro, vel Vicesimo libro, omissa præp. In. [Aristobulus ap. Euseb. Pr. ev. p. 664: Ἑρμηνεία τῶν διὰ τοῦ νόμου πάντων, de quo l. Valck. in Diatr. de Ar. p. 62: « Τὰ διὰ τοῦ νόμου significant τὰ ἐν τῷ νόμῳ, qui paulo rarior ap. veteres præpositionis usus ab Ar. fuit adamatus, in paucis reliquiis bis terve recurrens. P. 666, D: Τὸν διὰ τῶν ποιημάτων Δία καὶ Ζῆνα· 377, C: Λέγεται δὲ κατάβασις ἐπὶ τὸ ὄρος θεία γεγονέναι διὰ τῆς γραφῆς τοῦ νόμου, i. e. ἐν τῇ γραφῇ, vel ἐν τῷ γραπτῷ, *in litera legis*, vel *in voce scripta*, cujus sensus est sublimior et spiritualis. Sic διὰ ponitur a Didymo ap. Macrob. Saturn. 5, 18: Ὁ γοῦν Ἀκουσίλαος διὰ τῆς πρώτης ἱστορίας δεδήλωκεν. Conf. Athen. 4, p. 178, C; 6, 271, C; 9, 388 etc. » 10, p. 438, B; 12, p. 550, C. Conf. Casaub. ad Athen. 12, p. 514, B. Διὰ τούτων, His verbis, sæpissime ap. gramm. scriptorum locos afferentes. V. Bast. ad Greg. Cor. p. 738. G. Dind.] || Inter; ut, Διὰ πάντων ἄξιος θέας, Herodot. [1, 25], Inter omnia spectatu dignus. [6, 63: Εὐδοκιμέων διὰ πάντων τῶν βασιλέων· 8, 69: Ἐν πρώτοισι τετιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων. Dio Cass. 37, 20: Ὁ δὲ ... θαυμάσαι διὰ πάντων ἄξιόν ἐστι.] Sic διὰ νήσων, Inter insulas. || Διὰ et ἐκ pro eod. in nonnullis loquendi generibus; ut ap. Athen. [14, p. 646, E]: Χόρια, βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γινόμενα. Sic alibi [ib. D]: Ἴτριον, πεμμάτιον λεπτὸν, διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον, et sic identidem. Interdum vero pro διὰ ponit ἐκ, dicens, ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος, et similia, Bud. Sic Δι' ἀλφίτου πεποιημένος citatur e Plut. Numa [c. 8, ubi -μέναι θυσίαι] pro E farina compositus. Et e Galeno, Δι' ἐλαίου τρίψεσι χρῆσθαι, Ex oleo frictionibus uti. [Conf. Καλαμίνθη, Κολοκυνθὶς, Κυδώα.] Sciendum est autem ita usitatam esse Medicis hanc præp. in hac signif., ut etiam in nominandis quibusdam pharmacis eam nominibus agglutinarint, immutata illorum terminatione; ut, quum pro διὰ ῥόδων κολλούριον dixerunt διάῤῥοδον κολλούριον, Collyrium e rosis compositum: et διάκροκον κολλούριον, pro διὰ κρόκου, E croco compositum, constans; quod quidam appellat, τὸ ξηρίον τὸ διὰ κρόκου καλούμενον. [Add. Διαβούνιον, Διαγλαύκιον, Διαχαρύων, Διαχίτριον, Διαλεπίδιον, Διαμελίτωτον, Διάῤῥοδον, quæ v.] Non memini tamen me ap. vetustiores Medicos talem præp. διὰ usum, i. e. ita agglutinatæ, reperire: adeo ut Medicis, et iis quidem recentioribus, peculiarem esse putem. Sed hoc quoque sciendum est, interdum gen., cui adhæret, integrum servari; ut in διαχυλῶν. [Διαδαφνίδων, Alex. Trall. 5, p. 84: Καὶ ἡ ἀνηθίνη καὶ ἡ δ. Dionys. De comp. verb. c. 14: Διπλᾶ δὲ λέγουσιν αὐτὰ (ζ, ξ, ψ), ἤτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι, τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ, cet. ad quem l. Schæf.: « Intra p. 98 R.: Τὰς ἐκ τούτων συνισταμένας συλλαβὰς ἢ διὰ τούτων πλεκομένας· A. R. 1, 79: Ἐν ὄρεσι τὰ πολλὰ πηξαμένοις διὰ ξύλων καὶ καλάμων σκηνὰς αὐτορόφους. Theodoridas (Anth. Pal. 6, 282): Σοὶ τὸν πιληθέντα δι' εὐξάντου τριχὸς ἀμνοῦ, Ἑρμᾶ, Καλλιτέλης ἐκρέμασεν πέτασον. Pro quo Suidas citans hoc distichon (s. v. Πετάλοις) πῖλημα ἐξ ἐρίου πιληθέν. Diodor. 17, 115: Κατεσκεύαζεν εἴδωλα δι' ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ. Scholia ad Lucian. vol. 1, p. 162 suppleta a Bastio Ep. ad Boisson. p. 49: Τοῦ θεάτρου διὰ λίθων κατεσκευασμένου. Pseudo-Menander (ap. Clem. Al. p. 720): Ἡ δι' ἐλέφαντος ἢ σμαράγδου ζώδια. Pollux 6, 105: Κυάθιον δι' ἀργύρου. Schol. ad Lucian. vol. 2, p. 330: Μυττωτὸς δέ ἐστι τρίμμα διὰ σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. Non multum differt illud scholiastæ ad Aristoph. Ran. 333: Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ τοὺς θεσμοθέτας φησὶ διὰ τῆς μυρσίνης στέφεσθαι. Modo scripserat: Μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι. » Meinek. ad l. Menandri p. 307: « Ita solent seriores. Theophan. Nonn. vol. 2, p. 160: Πεσσοὶ διὰ κρόκου καὶ γυναικείου γάλακτος. Suidas: Ἀβυρτάκη, ὑπότριμμα βαρβαρικὸν κατασκευαζόμενον διὰ πράσων. Gregor. Cor. p. 526: Βρῶμα διὰ στέατος. Semel ita Propertius 4, 3, 20: *Et struxit querulas rauca per ossa tubas.* » Hesych. addit Hemst.: Πυάνιον, τὸ διὰ τοῦ γάλακτος ῥόφημα. Joann. Mal. p. 395, 17: Διὰ μαργαριτῶν ὂν τὸ κούρκωμον αὐτοῦ· 413, 19: Ἡ ζώνη αὐτοῦ ὑπῆρχε διὰ μ.] || Itidem vero ap. Musicos in Harmoniarum appellationibus sunt qui διὰ accipiant pro ἐκ; ut διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε. Sic διὰ πασῶν, Harmonia ex omnibus. [De his dicetur s. Πᾶς. Δι' ὀξείας. V. Ὀξύς.] || Διὰ pro ἐκ citatur et in h. l. Aristot. [Meteor. 2, 4]: Διὰ ποταμῶν ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται· ut sit, E fluviis subvehuntur exhalationes. Item, quum dicitur Ἡ διὰ τῶν χρημάτων ἡδονὴ, præp. διὰ exp. per ἐκ, ut sit, Voluptas, quæ e nummis percipitur. At vero, Αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναὶ, Xen. [Memor. 4, 5, 3] exp. Voluptates corporis: et, Πάντα διὰ στόματος ἡδέα, ap. Eund. [ib. 1, 4, 5], Omnia, quæ ori sunt grata.

Διὰ adhibetur etiam signif. Intervallo loci vel temporis. De intervallo loci dicitur, ut in his ll. Theophr. C. P. 3, [7, 1]: Καί τοί τινες ἅπαντα κελεύουσι διὰ πολλοῦ φυτεύειν, ὅπως μὴ κ. τ. λ., hic διὰ πολλοῦ signif. Longis intervallis, interstitiis. Thuc. 3, [94]: Οἰκεῖ δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, Magno intervallo, locorum intervallo, Longa inter se intercapedine distantes, Bud. Idem ibid.: Ἐκ δὲ τῶν πύργων ὄντων δι' ὀλίγου, E turribus, quæ prope distabant. Ad verbum, Quæ erant e parvo, sub. intervallo. Idem 6: Τὰ γὰρ διὰ πλείστου πάντες ἴσμεν θαυμαζόμενα,

Quæ a nobis longissime absunt, remotissima sunt : paulo ante Διὰ πολλοῦ γε καὶ πολλῶν ὄντων· ubi schol. sub. διαστήματος. [3, 115 : Οἱ δὲ ἄπωθεν, καὶ μάλιστα οἱ διὰ πλείστου.] Idem Thuc. [3, 51] : Ἐβούλετο δὲ Νικίας τὴν φυλακὴν αὐτόθεν δι' ἐλάσσονος τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ μὴ ἀπὸ Βουδόρου εἶναι, Propius, Breviore via, Bud. : 2, [29] : Εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Πανδίονα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρὸς διὰ τοσούτου, ἐπ' ὠφελείᾳ τῇ πρὸς ἀλλήλους, μᾶλλον ἢ διὰ πολλῶν ἡμερῶν ἐς Ὀδρύσας ὁδοῦ. Strabo lib. 2 Anthol. [Strato Anth. Pal. 11, 117] : Διὰ δώδεκα δ' ὄρτυγα πηχῶν, Φθεῖρα δ' ἀπὸ σπιθαμῶν καὶ δύο δερκόμενον, A duodecim cubitis, Ex intervallo duodecim cubitorum. [Herodot. 7, 30 : Πόλιν ..., ἐν τῇ Λύκος ποταμὸς ... ἀφανίζεται· ἔπειτα διὰ σταδίων ὡς πέντε μάλιστά κη ἀναφαινόμενος.... 198 : Δι' ἄλλων εἴκοσι σταδίων ἄλλος ποταμός ἐστι. Eurip. Andr. 1247 : Βασιλέα δ' ἐκ τοῦδε χρὴ ἄλλον δι' ἄλλου (Alium post alium) διαπερᾶν Μολοσσίαν.] In quibusdam autem ejusd. generis phrasibus signif. præp. διὰ redditur aliter : ut Thuc. 3, [21] : Διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι, Post decimam quamque pinnam. Nam et schol. annotat διὰ hic accipi pro μετά. Valla tamen interpr. Ad decimam quamque pinnam. Sed, quum διὰ in præcedd. et in seqq. loquendi generibus interjectum loci vel temporis spatium declaret, posse et ita verti existimo, eod. tamen sensu, Turres etiam erant magnæ, quarum unaquæque interjectas decem pinnas habebat. De intervallo autem temporis usurpatur διὰ, cum his et similibus gen. : cum πολλοῦ vel μακροῦ, et cum contrario ὀλίγου : item cum χρόνου, et interdum πολλοῦ χρόνου. [Hesych. : Δι' ὀλίγου, ἀντὶ τοῦ μετ' ὀλίγον.] Lucian. [Nigrin. c. 2] : Δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν. Arrian. [Exped. 5, 2, 8] : Καὶ τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα, Ut longo intervallo visam, Longo temporis intervallo visam. Invenitur et Longo interjecto intervallo, ap. Cic. Galen., Λύειν δὲ τὴν ἐπίδεσιν διὰ πλείονος, Longiore intervallo, i. e. Rarius. Sic αἱ διὰ χρόνου πράξεις, Rara negotia, p. 46 mei Lex. Cic. Porro ut Lat., quum dicunt Longo intervallo, sub. gen. Temporis, ita Gr. cum πολλοῦ, μακροῦ, et ceteris hujusmodi adjj., sub. χρόνου certum est : sed χρόνου ab iis dici sub. vicissim πολλοῦ, vel μακροῦ, animadvertendum est. Plato De rep. 1, [p. 328, B] : Καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι· διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτὸν, Longo enim intervallo eum videram, sicut Cic. dixit, Ut te tanto intervallo viderem, Diu enim erat quum eum videram. Lysias [p. 92, 39] : Ὡς ἂν ἀσμένη με ἑωρακυῖα ἥκοντα δὴ διὰ χρόνου. Dicunt et διὰ πολλοῦ χρόνου : ut Herod. : Εἰωθὼς διὰ πολλοῦ χρόνου ἐπιφαίνεσθαι. Sic Aristoph. Pl. [1045] : Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Invenitur et διὰ μακρῶν χρόνων ap. Plat. Timæo [p. 22, D] : Τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἰόντων παράλλαξις, καὶ διὰ μακρῶν χρόνων γιγνομένη τῶν ἐπὶ γῆς πυρὶ φθορὰ, Multorum annorum intervallo rediens conflagratio, Bud. Sed διὰ χρόνου interdum etiam poni existimo simpl. pro Interjecto aliquo temporis intervallo, ut et διὰ χρόνου λέγειν citatur ex Æschin. [p. 85, 20=613 R.] pro διαλειπόντως, et ex hac ambigua signif. captatam esse illam jocandi occasionem, Xen. Cyrop. 1, p. 13 [4, 28] : Οὐ μὰ Δία φάναι· ἀλλ' ἥκω διὰ χρόνου· καὶ τὸν Κῦρον εἰπεῖν, Νὴ Δί', ὦ συγγενὲς, δι' ὀλίγου γε. Ut autem διὰ de interjecto tempore dicitur, cum χρόνου, et cum πολλοῦ, ac ceteris, ita et cum ἔτους vel ἐτῶν, et similibus, cum ἡμέρας vel ἡμερῶν, et nom. numerali ; ut δι' ἔτους πέμπτου, vel δι' ἐτῶν πέντε : sic δι' ἡμέρας πέμπτης, et δι' ἡμερῶν πέντε. In his autem reddendis utimur adv. Post, vel nomine Quoque, præcedente nom. numerali, ut Tertio quoque, Quarto quoque. Sic [Herodot. 2, 37 : Ξυρεῦνται πᾶν τὸ σῶμα διὰ τρίτης ἡμέρης·] ap. Aristot. διὰ τρίτης, sub. ἡμέρας, pro Tertio quoque die. [Theophr. H. P. 4, 4, 3 : Ἀρδεύεται διὰ τετάρτης ἢ πέμπτης ἡμέρας.] Sic [Herodot. 3, 97 : Διὰ πεντετηρίδος, et paullo ante διὰ τρίτου ἔτεος·] διὰ τριετηρίδος pro Tertio quoque anno : quod et κατὰ τριετηρίδα, ut, Κατὰ τριετηρίδα ἤγετο τὰ Διονύσια. Sic ex Aristoph. [Pl. 584] citatur, Δι' ἔτους πέμπτου ξυνάγειν [ξυναγείρειν], pro Congregare quinto quoque anno. Item e Luciano, Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν, pro Quinto quoque anno : sed ita interpretando vacaret ὅλων : quare malim, Post quinque annos integros ; Post totos quinque annos ; Interjectis quinque annis integris. Isocr. Archid. [p. 121, B] : Ταύτην δὲ διὰ τριακοσίων ἐτῶν κατοικίζουσιν, Post annos trecentos. Sic Plut. Cimone, Δι' ἐτῶν σχεδὸν τετρακοσίων. Diosc. : Διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ πρῶτον ὕδωρ, ἄλλο ἐπιχέουσι, Post duos dies, Exacto biduo. Item hic innominati cujusdam auctoris l., Δι' ἔτους ἑνὸς καὶ ἡμίσεος τοῦτον ἐπισκεψόμενος, exp. in VV. LL. Hunc visurus, quem a duodeviginti mensibus non videram. Quæ verba posse et sic exp. arbitror, Post duodeviginti menses hunc invisurus, s. potius, revisurus. Apud Marc. 2, [1], δι' ἡμερῶν ponitur non adjecto dierum numero, ubi sub. solet τινῶν, ut sit Interjectis aliquot diebus. Sic Theophr. H. P. 4, 4 [3, 6] : Ἄλλως τε καὶ δι' ἡμερῶν τινῶν πίνουσι. || Apud Thuc. 1, [77] observavi διὰ cum gen. ὀλίγου aliter quam in præcedentibus exemplis positum, Εἴπερ οἷα καὶ τότε πρὸς τὸν Μῆδον δι' ὀλίγου ἡγησάμενοι ἀπεδείξατε, ὅμοια καὶ νῦν γνώσεσθε· hic enim διὰ non de interjecto tempore dicitur, sed respondet potius, ut opinor, Lat. præp. Per, in ea quidem signif. positæ, quam habet, quum dicitur Per decem dies, Per tres menses, Per tres annos. Ego l. illum ita interpr. in mea ed., Si qualia edidistis brevi eo tempore, quo adversus Medum Græciæ præfuistis, eadem et nunc edenda censeretis. Potuissem autem et ita interpr., Per illud breve tempus. Apud Lucian. quoque [Dial. deor. 10, 1] διὰ μακροῦ crediderim hanc interpr. admittere, Σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν. Fateor tamen alteram quoque interpr. commodam esse, q. d. Fruere quiete, qua jampridem frui desisti ; Repete quietem post tam longum temporis intervallum. || Διὰ cum gen. interdum per ablat. Lat. redditur, ut, Διὰ μέλανος γράφειν τοὺς νόμους, Plut. Sol. [c. 17], Atramento leges scribere. Ibid. [c. 26] : Διὰ ποιήματος ἐξενεγκεῖν εἰς τοὺς Ἕλληνας λόγον, Poemate. Sic Galen., Διά τε πτισσάνης χυλοῦ καὶ τῶν διὰ χόνδρου ῥοφημάτων θρέψαι· ubi simul duplex usus hujus particulæ habetur. Nonnunquam adv. Lat. redditur ; ut δι' ἀκριβείας λέγειν, Thuc. pro ἀκριβῶς, Accurate, Exquisite. [Δι' ἀκριβείας εἰρῆσθαι, Plato Rep. 3, p. 414, A. Δι' ἀκρ. ἀπειργασμένοι, Polit. p. 268, C. Idem Leg. 6, p. 763, B : Δι' ἀκρ. ἐπίστασθαι πάντας τὴν αὐτῶν χώραν. Alio sensu ib. 8, p. 844, B : Ἐὰν δὲ δι' ἀκρ. ᾖ καὶ τοῖς γείτοσι (τὸ ὕδωρ), Si aqua parca fuerit. || Διὰ κεφαλαίων, Summatim. Æschin. De f. leg. p. 31, 29 : Πειράσομαι διὰ κεφαλαίων ὑμᾶς ὑπομιμνήσκειν. || Δι' ὅλου s. διόλου. V. Ὅλος.] Sic διὰ τάχους, et διὰ ταχέων, Celeriter : quæ et conjunctim scribuntur διατάχους [hoc ap. Etym. M. p. 271, 1] et διαταχέων. V. Ταχύς. [Phrynich. in Bekk. Anecd, p. 36, 31 : Δι' ἀσχολίας πολλῆς ἦλθον ἐπὶ τόδε, ἀντὶ τοῦ, καίτοι ἀσχολίας μοι πολλῆς οὔσης.]

Διὰ cum accus. ap. poetas pro κατὰ, itidem ut διὰ cum gen. ; ut Od. K, [281] : Πῇ δ' αὖτως δύστηνε δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος, Χώρου ἄϊδρις ἐών ; i. e. κατὰ τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν. Sic H, [139] : Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς· ubi annotat Eust. inusitatum esse posteris Hom. ἔδη διὰ δῶμα pro κατὰ δῶμα : illos enim dicere διὰ δώματος, sicut δι' ἀγορᾶς, διὰ μέσης πόλεως : ubi tamen quod de Hom. posteris dicit, ad prosæ scriptt. restringo : nam poetæ, qui Hom. successerunt, eum in hac constr., sicut et in aliis, imitati sunt. || In prosa, Propter, Ob, ut διὰ τοῦτο et διὰ ταῦτα, quæ passim sunt obvia, Propter hoc, Propter hæc ; quæ et adv. sæpe redduntur, Ideo, Propterea, Quocirca. Verum et una v. scriptum invenitur, διαταῦτα, sicut μεταταῦτα : velut Lat. Propterea et Postea conjunctim. [Etym. M. p. 270 extr. : Διατοῦτο, δεικτικὴ ἀντωνυμία, ἢ μᾶλλον ἐπίρρημα δεικτικόν.] Dicunt et δι' ὅ, ac δι' ἅ, quo utitur Plato, pro Quamobrem, Quocirca. Et δι' ὃ δὴ, item δι' ὃ καὶ, item δι' ὅπερ : sed scribitur potius διὸ, et διὸ δὴ, item διὸ καὶ, et διόπερ. Quinetiam διότι hinc factum est pro Quia. Sic interrog. διὰ τί, vel διατί, Quamobrem? [Aristoph. Nub. 58 : Διὰ τί δῆτα κλαύσομαι ; Addit HSt. in Ind. : « Διατί, alicubi conjunctim legitur pro διὰ τί ; Propter quid? i. e. Quamobrem? Qua de causa? Τὸ διατί,

Causa cur, ad verbum Id, propter quod, pro τὸ διότι. »] Thuc. 1, διὰ τόδε ὅτι, Ideo quod. Jungunt διὰ et articulo τὸ cum infin. præs. vel præt. s. aor. ut διὰ τὸ ποιεῖν, πεποιηκέναι, ποιῆσαι. Sic Thuc. : Διὰ τὸ ἄσμενοι ἂν ἐξελθεῖν. [Id. 2, 11; 4, 55; 8, 2. Xenoph. Mem. 2, 1, 15 : Διὰ τὸ ξένος εἶναι.] Jungitur denique διὰ variis accuss. Idem Thuc. 2, [et 3, 12] : Εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν, Nisi ob illius cunctationem. [Aristoph. Vesp. 558 : Ὅς ἔμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ᾔδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόφυξιν. Plato Gorg. p. 516, E : Ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο καὶ εἰ μὴ διὰ τὸν πρύτανιν (Absque prytane fuisset) ἐνέπεσεν ἄν· ubi v. Heindorf.] Cic. ap. Plat. δι' ἀρετὴν interpr. Propter virtutem : et διὰ ταῦτα, Idcirco, Ob has causas : quæ et alia huc pertinentia v. in Lex. Cic. Illud certe δι' ἀρετὴν redditur etiam Virtutis, sicut δι' ἀνδρείαν, Fortitudinis ergo; ut, quum dicitur aliquis corona donatus esse δι' ἀνδρείαν, quod et ἀνδρείας ἕνεκα dici potest. Æsch. C. Ctes. [p. 629 R.] : Διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῖ Δημοσθένην στεφανῶσαι; Quorum beneficiorum ergo? Item διά σε interdum vertitur Tua causa, Tua culpa. Dem. : Ἐδεήθην μηδὲν δι' ἐμὲ τοιοῦτον πρᾶξαι, Deprecari cœpi, nequid tale mea causa facerent. Thuc. 3 : Καὶ τὴν νῦν ἐρημίαν δι' ἑαυτοὺς ἔχουσι, Sua culpa, Suapte culpa. || Ponitur pro ἕνεκα et in hoc loquendi genere, Dem. De cor. : Ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, pro Nam quantum in vobis fuit, jamdiu periissetis. De quo lege Bud. 985. || Sæpe ap. Att. accus. pro gen. habet, ideoque redditur Per, non Propter. Dem. : Διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθην, pro διὰ τῶν θεῶν. Sic De cor. : Καὶ διὰ τοὺς πολλοὺς τούτων ὑμεῖς ἐστὲ σῶοι. In qq. ll. διὰ τοὺς θεοὺς redditur etiam Deorum opera, benignitate, beneficio. Sic, Διὰ τὴν τύχην μέγας γέγονε. Itidem ap. Hesiod. Op. [3] διὰ accus. pro gen. habere censetur [a Gregor. Cor. p. 109, ubi vid. Kœn.], Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε· atque ita locum et hic ablativi illi habent : ut sit, Jovis beneficio, benignitate, aut etiam munere. Atque hæc sunt, quæ ab aliis proponi solent exempla. Sed hoc addo, in aliis etiam ll., et quidem qui valde a præcedentibus diversi sint, habere διὰ accus. pro gen., ubi ablativis illis non itidem uti possumus, ut Dem. Ol. 1, [p. 12] : Καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον, δι' ὃν μέγας γέγονεν ἀσθενὴς ὢν τοκατάρχὰς Φίλιππος. [C. accus. loci Sozom. H. E. 2, 12 : Περιιόντες διὰ τὴν Περσῶν γῆν, Obeuntes Persidem. Apud medii ævi Græcos διὰ pro περὶ ponitur. Constantin. Cærim. vol. 1, p. 459, 3 in inscriptione cap., Διὰ τῶν συνηθειῶν τῶν ἀρχόντων, De consuetudinibus archontum. Ubi v. Reisk. vol. 2, p. 494, qui etiam accusativi ex. attulit. Numerosa de utroque casu exx. Malalæ v. in indice L. Dindorfii p. 781. || Aliud vitium, διὰ dativo junctum, e loco Pselli ap. Ducang. Gloss. p. 166a notavit Reisk. : Διὰ δόρασι χρᾶσθαι τοῖς ποσί, Pedibus pro hastis uti. G. Dind.]

Διὰ autem quam vim, vel potius quam multiplicem vim in comp. habeat, e verbis, quibuscum componitur, cognoscendum est. Interdum certe respondet particulæ Lat. Dis : ut συμφωνεῖν, Consonare, Concordare : διαφωνεῖν, Dissonare, Discordare; σκεδάζειν, Spargere : διασκεδάζειν, Dispergere. [V. Eustath. p. 80, 6; 857, 48; 893, 54.] In quibusdam autem verbis sonat q. d. Per medium, ut διεκπλεῖν, Per mediam classem hostium erumpere : sic διεξελαύνειν, etc. Interdum vehementiam duntaxat addit. [Sæpe significat perdurare aliquid. De quo Valck. in Diatr. de Aristob. p. 64 : « Verbum Lysiæ διῆρξα redditur ab Harpocrat. διὰ τέλους ἦρξα, Critiæ διαδικάζειν a Polluce 8, 25 δι' ὅλου τοῦ ἔτους δικάζειν. Dantur multa similia. Judæos philosophos hæc minuta non neglexisse monstrabit Philo Pythagoreus explicans vim præpos. διὰ in compositis libro De somn. p. 595, C. » Sæpius etiam concertandi significationem habet, ut in διᾴδω, διαθρύπτομαι, διακράζειν, διατοξεύεσθαι, aliisque plurimis. V. Valck. ad Herodot. 5, 18 et ad Theocr. 6, 15. G. D. || Διὰ πρό. V. Διαπρό. || Δι' ἐκ. V. Διέκ.]

[Διὰ anastrophen admittere negant grammatici, argumento usi parum idoneo hoc, ne cum Δία (Jovem) confundatur. Herodian. ap. Joann. Al. Τον. παραγγ. p. 27, 31 : Σημειούμεθα τὴν διά χώραν ἔχουσαν ἀναστρο-

A φῆς (utpote δίχρονον) καὶ μὴ ἀναστρεφομένην διὰ τὴν πρὸς τὸν Δία συνέμπτωσιν. Quæ lex iisdem prope verbis exponitur ab schol. Hom. Il. P, 522 et schol. Dionys. Thr. in Bekk. An. p. 930, 17. Et sic ap. Hesiod. Op. 3, Ὅν τε διὰ scribitur, ap. Tyrtæum Pausan. 4, 6, 5 : Θεοπόμπῳ, ὃν διὰ Μεσσήνην εἵλομεν, Æschylum Agam. 590 : Φρυκτωρῶν διὰ πεισθεῖσα· Suppl. 254 : Καὶ πᾶσαν αἶαν, ἧς δι' Ἄλγος ἔρχεται. Hermesian. ap. Athen. 13, p. 597, E : Ἣν διὰ πολλὰ παθών. || Ap. poetas verbis cum διὰ compositis tmesis adhibetur, præp. verbum vel antecedente, quæ usitatissima ratio est (ut ap. Æsch. Sept. 789 ex em. Porsoni διὰ χερί ποτε λαχεῖν, ubi codd. διαχειρίᾳ), vel sequente : vid. Διακλάζω, Διακοσμέω, Διαπεραίνω, Διασμύχω. || Διὰ in initio hexametri iota ictus vi productum habet quattuor in locis Homeri, Il. Γ, 357 : Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε (qui versus repetitur H, 251, Λ, 435), et Δ, 135 : Διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος.... G. Dindorf.]

[Διαὶ pro διὰ, quod cum similibus comparandum est formis καταί, παραί, ὑπαί, aliquoties dixit Æschylus :
B Agam. 448 : Ἀλλοτρίας διαὶ γυναικός. Sic Hermann. Codd. διά. 1133 : Κακῶν γὰρ διαί.... Sic iterum Hermann. Cod. Medic. διὰ, alii δὴ αἱ. 1453 : Πολλὰ τλάντος γυναικὸς διαί· 1485 : Διαὶ Διὸς παναιτίου· Choeph. 611 : Διαὶ βίου, ubi libri rursus διὰ, quod correxit Canter. 641 : Διαὶ (alii codd. διὰ) Δίκας. Sed male libri nonnulli ibid. 656 in fine trimetri Αἰγίσθου δίαι, quod Æschylus, si præpositione eo in loco usus esset, διὰ scripsisset, quum διαὶ non dicatur nisi postulante metro. Præterea vitiosa est anastrophe δίαι. Herodian. ap. Joann. Alex. Τον. παραγγ. p. 27, 28 : Καθόλου δὲ αἱ ἀναστρεφόμεναι δισύλλαβοί τε εἶναι ὀφείλουσι καὶ τρίχρονοι· ὅθεν τριχρονοῦσαι ἡ ἀντὶ καὶ ἀμφὶ οὐκ ἀναστρέφονται, οὐδὲ αἱ τῷ ι πλεονάζουσαι, καταὶ παραὶ ὑπείρ. G. Dindorf.]

[Διὰ ab Æolibus ζὰ scribi observarunt grammatici. Etym. M. p. 407, 6 : Ζάθεος... Αἰολικῶς γέγονεν· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ διὰ ζὰ φασί, καὶ τὸν διάπλουτον ζάπλουτον· et paullo post 18 : Ἡ διὰ πρόθεσις ἔστιν ὅτε ἐπίτασιν σημαίνει, καὶ τρεπομένη ὑπὸ Αἰολέων γίνεται ζα, ὡς τὸ
C διαφλεγὴς ζαφλεγὴς, καὶ ἁπλῶς τὸ διὰ, εἴτε πρόθεσιν σημαίνει εἴτε μόνας συλλαβὰς, τρέπεται εἰς ζά· καὶ γὰρ τὴν καρδίαν καρζάν φασι (scr. κάρζαν φασί) καὶ τὸ διαμενὴς ζαμενής· et 27 : Ζάκορος ... τὸ δὲ ζα οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα ἐπιτατικὸν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς διὰ προθέσεως, ἵν' ᾖ διάκορος καὶ Ἀττικῶς καὶ Αἰολικῶς. Joann. gramm. p. 384 de dialecto Æolica : Ἀντὶ δὲ τοῦ δ τὸ ζ, διαβάλλειν ζιαβάλλειν, διὰ νυκτὸς ζιὰ νυκτὸς, falsus ille in eo quod ζια pro ζα ponit. Exempla autem hujus formæ pleraque omnia obliterata sunt librariorum culpa, quæ jam Hephæstioni fraudem fecit, qui διανεκῶς cum synizesi pronunciari voluit in versu Corinnæ p. 22 : Ἠ διανεκῶς εὕδεις· οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα, non animadvertens poetriam ἦ ζανεκῶς dixisse : quod vidit Bœckh. C. I. vol. 1, p. 725, abs quo in eo mihi est dissentiendum, quod formam trisyllabam pronunciatione tantum, non scriptura exprimi voluit, aliter fortasse judicaturus, si Hesychii gl. in promptu habuisset, Αἰζηνεκὲς, διηνεκὲς, αἰώνιον· aut locum Theocriti 29, 6, mihi a Th. Bergkio indicatum, Τὸ γὰρ ἄμισυ
D τᾶς ζοίας ἔχω | ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο. Nam sic ex cod. Vat. corrigenda vulg. scriptura ζᾷ, quam critici magis etiam depravarunt posito ζῆ. Eadem ratio vocabuli καρδία in tribus versibus Æschyli, quibus ab aliis synizesis adhibetur, Sept. c. Th. 288, versu ithyphallico : Γείτονες δὲ καρδίας· Suppl. 72 : Ἀπειρόδακρυν δὲ καρδίαν· 799 : Καρδίας γάμου κυρῆσαι, mihi non dubitandum videtur quin κάρζας et κάρζαν scripserit. Eidem in Pers. 1006, versu antispastico, Διαπρέπον οἷον δέδορκεν ἄτα, restituendum ζαπρέπον : quomodo ζάπυρος pro διάπυρος dixit Prometh. 1084 in metro anapæstico. De v. ζαβάλλω et aliis nonnullis s. Z dicemus neque hic repetimus quæ de formis vocabulorum Zabulus Zaconus Zarrytus Zeta aliisque, quibus inferiores scriptores Latini pro Græcis utuntur διάβολος διάκονος διάρρυτος δίαιτα, ab Schneid. peti possunt Gramm. Lat. vol. 1, p. 386 et Buttm. Lex. vol. 1, p. 220. De simplici vero præpositione tria exempla Aristophani sunt reddenda, Eccles. 1156 : Τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως ζὰ τὸν γέλων κρίνειν ἐμέ (nisi malis cum Porsono

διὰ τὸ γελῶν)· Nub. 916 : Ζὰ σὲ δὲ φοιτᾶν οὐδεὶς ἐθέλει, et Av. 1752 : Ζὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας. Neque enim proceleusmaticus, quem vulgata efficit scriptura διὰ, locum in hoc metri genere habet. Præterea ex his duobus versibus cognoscimus ζὰ interdum longæ syllabæ mensuram habuisse. Longe rarius δι literæ ante alias vocales in ζ abierunt : ex quo genere Ζόννυξος est, de quo s. Διόνυσος dicetur. G. Dind.]

[Διὰ et δραχμὴ confusa videntur apud Andromachum Galeni vol. 2, p. 429=14, p. 36 K. : Νειλῴου κυάμοιο διὰ βάρος ἄμμιγα χεύας. Legendum enim δραχμῆς βάρος, ut apud Damocratem ibid. p. 439 B.= 102 K. Διὰ sequente γ facile transit in δισσ, et vicissim, quoniam σσ et αγ literarum eadem forma est in certis scripturæ generibus. Chron. Pasch. p. 735, 10, Διὰ γοῦν τὸ οὕτως εὐεργετικῶς ἀξιωθῆναι a me est repositum pro δισσοῦν. Orph. Argon. 369 : Δισσῆς οἰήια χειρός. Libri duo διὰ γῆς vitiose. L. Dind.]

[Δία, ἡ, Dia, Æoli filia, ap. schol. Hom. Od. K, 6. || OEnei filia, Pirithoi ex Jove mater, ap. schol. Hom. Od. Λ, 631, Eustath. p. 101, 3, et Hygin. 155. || Deïonei filia, Ixionis uxor, ap. schol. Pind. Pyth. 2, 39 ex Asclepiadis Tragodumenis, et schol. Hom. Il. A, 268, Ξ, 317. || Thersitæ mater : ib. B, 212 ex Pherecyde. || Nomen Hebæ ap. Phliasios. Strabo 8, p. 382 : Τιμᾶται δ' ἐν Φλιοῦντι καὶ Σικυῶνι τὸ τῆς Δίας ἱερόν· καλοῦσι δ' οὕτω τὴν Ἥβην. G. Dind.]

[Δία, ἡ, Dia, commune pluribus et urbibus et insulis nomen, partim etiam alia forma Δῖον vocatis, de quibus Steph. Byz. : Δία, πόλις Θεσσαλίας, Αἰακοῦ κτίσμα. (Δῖον Θεσσαλίας Steph. s. v. Δῖον.) β'. Θρᾴκης κατὰ τὸν Ἄθω. (Hæc quoque Δῖον potius dicitur, quod v.) γ'. Εὐβοίας. (Δῖον ap. Strab.) δ'. Νῆσος καὶ πόλις Πελοποννήσου περὶ τὸ Σκύλλαιον. ε'. Λυσιτανίας περὶ τὸν Ὠκεανόν. ϛ'. Ἰταλίας παρὰ ταῖς Ἄλπεσιν. ζ'. Σκυθίας παρὰ τῷ Φάσιδι. η'. Καρίας. (Ad hanc Berkel. refert versum Nicæneti ap. Parthen. c. 11.) θ'. Βιθυνίας πρὸς τῷ Πόντῳ. (Addenda *Dia*, Arabiæ provinciæ civitas, quam sub metropoli Bostra commemorat Hierocles in Notitia Ms. Ad eam referendus numus Caracallæ ap. Tristanum, in quo circum templum, in quo Venus sub figura lapidis visitur, ΚΟΙΝ. ΔΕΙΗΝΩΝ legitur. Holst. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 347, 30 : Πεδίον τῆς Ἀραβίας ἀνηπλωμένον ἀπὸ τῆς ἕω μέχρι Δίας τῆς ἐρήμου πόλεως. Idem Holsten. Tralles, Phrygiæ urbem, primitus Δίαν dictam ex Etym. M. p. 389 extr. memorat.) Εἰσὶ καὶ τέτταρες νῆσοι Δίαι (corr. Δῖαι) λεγόμεναι· α'. ἡ Νάξος (Hom. Od. Λ, 324 : Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, ubi v. Eustath. et Etym. M. p. 266, 44)· β'. ἡ πρὸς Μιλήτῳ (recte corrigitur Μήλῳ ex schol. Theocr. 2, 46)· γ'. ἡ πρὸς Σαρμοσσῷ (σαμοσσῷ cod. Vrat. Corr. Ἀμοργῷ ex schol. Theocr.)· δ'. κατὰ Κνωσσὸν Κρήτης (apud alios Δῖον dicta, quod v. Ceterum schol. Theocr. addit, καὶ ἡ τῆς Κέω Χερρόνησος καὶ ἡ Πελοποννήσου, quæ postrema supra memoratur ab Steph. ubi de urbibus agit.) Τὸ ἐθνικὸν Διεύς, καὶ τὸ θηλυκὸν Διάς, ὅθεν καὶ Διάδες Ἀθῆναι. De hoc aliisque adjectivis v. s. Δῖον. G. Dindorf.]

[Δῖα, τὰ, Dia, nomen festi ap. Teios aliisque in civitatibus Asiæ, i. q. Διάσια esse putatur. V. Chishull. Ant. Asiat. p. 101. Schneid.]

Διαβαδίζω, Pertranseo. Bud. [Thucyd. 6, 101 : Ξύλα πλατέα ἐπιθέντες καὶ ἐπ' αὐτῶν διαβαδίσαντες, ubi var. lect. διαβιβάσαντες. Galen. vol. 8, p. 850 : Ἡ μὲν τοιαῦτα ἔλεγε διαβαδίζουσα μέχρι τοῦ ὀχήματος. Achill. Tat. 1, 16 : Διαβαδίζουσα γὰρ ἔτυχεν ἅμα τῇ Κλειοῖ. Choric. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 52 : Πάντας διαβαδίζει τῆς εὐφημίας τοὺς τρόπους. Futur. διαβαδίσων ap. Lucian. Dem. enc. c. 1 et διαβαδίσοντας ap. Dion. Cass. 37, 55 dupliciter contra veterem Atticismum peccat, qui διαβαδιοῦμαι exigit. Activæ formæ de verbo simplici exx. attulimus s. Βαδίζω p. 14, D et s. Βλέπω p. 282, C, omisso tamen βαδίσεις ap. Aristot. Ausc. Phys. 4, 13, p. 222, 8 et 10 : nam hoc Bekker. aliorum codd. auctoritate recte videtur in βαδίζεις mutasse. Quanquam Photius Lex. p. 61, 16 et Suidas s. v. Ἤδη, ubi signif. voc. ἤδη eodem quo Aristoteles exemplo declarant, futurum posuerunt βαδιεῖσθαι. Præsentis forma media διαβαδίζοιτο ap. Themist. Or. 21, p. 253, A, ubi διαβαδίζοι correxi. G. Dindorf.]

[Διαβάζω, Dicto, Recito. V. exx. Ducangii p. 290 et in Append. p. 56. Hinc subst. Διαβαστής, ὁ, Lector, ap. eund.]

Διαβάθρα, ἡ, Scala nautica, Pons. Id. etiam Ἀποβάθρα significare Cam. e Luciano [Tox. c. 20] docet. Item Scala, qua scanditur in muros, ut Bud. e Strab. [16, p. 763] refert. [Adde Philon. in Math. vet. p. 95, ubi διαβαθρῶν scrib. pro διαβάθρων, quod subindicat Dorvill. ad Charit. p. 597. Γέφυρα per διάβαθρα explicat Hesych., quod διαβάθρα scrib. Etym. M. p. 455, 6 : Διαβάθραν ἀπὸ νεὼς ἐπὶ νῆα, et similiter p. 786, 48. Διαβάθραι τῶν Κλεισουρῶν ap. Constant. Porph. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 23, D. Διαβάτραν vitiose ap. Nicet. Chon. Ann. p. 401, A. G. Dindorf.]

Διάβαθρον, τὸ, ὑπόδημα, Calceamenti quoddam genus. Athen. [13, p. 568, B, cum eoque Eust. p. 1522, 9,] ex Alexide comico : Μακρά τις; διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ· paulo ante vero dixerat idem comicus : Τυγχάνει μικρά τις οὖσα; φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν [βαυκίσιν] Ἐγκεκάττυται. Pollux [7, 90] calceamentum hoc et viris et mulieribus commune fuisse tradit. [Hesych. : Διάβαθρα (cod. διαβάθρα), εἶδος ὑποδήματος γυναικείου.] Festus vero Diabathra esse scribit Genus solearum Græcanicarum : a quo Diabathrarius ap. Plaut. [Aul. 3, 5, 39], Qui hujusmodi soleas conficit. [Alciphro 3, 46 : Ὡς ἐν τῇ φυγῇ τῶν διαβάθρων ἅτερον (corr. θάτερον) ἀποβαλεῖν. Nævius Varronis L. L. 7, p. 338 Sp. : Diabathra in pedibus habebat, erat amictus epicroco.]

Διαβαίνω, [fut. διαβήσομαι, et transitiva signif. διαβήσω. Constant. Porph. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 56, C : Εἰ μὴ ἐξαγάγωσι τοῦ ποταμοῦ τὰ πλοῖα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων βαστάζοντες διαβήσωσι. G. D.] Transeo, Trajicio. [Hom. Od. Δ, 635 : Ἤλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι.] Hesiod. Theog. [292] : Διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο. Herodian. 6, [4, 13] : Διαβῆναι τοὺς ποταμούς. Et διαβῆναι sine hujusmodi adjectione. Thuc. 1, [114] : Καὶ ἐς αὐτὴν διαβεβηκότος ἤδη Περικλέους. Et 2, [77] : Ὅπως μὴ διαβάντες ὡς βασιλέα. [Herodot. 7, 35 : Ὦ πικρὸν ὕδωρ... Ξέρξης διαβήσεταί σε. Plato Phædro p. 229, B : Ἦ πρὸς τὸ τῆς Ἀγραίας διαβαίνομεν. Menodot. ap. Athen. 15, p. 672, C : Ἐλθόντας εἰς τὸν Ἡραίτην δρμον καὶ διαβάντας εὐθέως ἔχεσθαι τῆς πράξεως. Euseb. De laud. Const. p. 716, 2 : Ἀνακτόρων εἴσω ... μυχῶν ἐντὸς διαβεβηκότες. Hemst. Diodor. 11, 77 : Διαβάντες ἐπὶ τὴν Κιλικίαν. Sic Wess. : libri περί. Ib. 20, 85 πλοῖα φορτηγὰ διαβεβηκότα καὶ κατεζευγμένα Wess. eo sensu dicta putat quo paullo post, Ἐπὶ δύο πλοίων ἴσων βεβηκότων καὶ κατειλημμένων. Aristoph. Lys. 60 cum obscena ambiguitate : Ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι. Dioscor. in Anth. Pal. 5, 55 : Ἡ γὰρ ὑπερφυέεσσι μέσον διαβᾶσά με ποσσίν. Imperat. διάβα annotavit Antiattic. p. 81, 12. || Metaphor. Herodot. 8, 62 : Σημαίνων δὲ ταῦτα, τῷ λόγῳ διέβαινε ἐς Εὐρυβιάδεα, Transiit ad E. Epictet. Diss. 1, 18, 18 : Ἀπ' ἐκείνων (τῶν μικρῶν) ἀρχομένους, διαβαίνειν ἐπὶ τὰ μείζω.] || Διαβαίνειν διὰ τοῦ ἡλίου ex Alex. Aphr. affertur pro Per solem ingredi et iter facere. Et e Luciano [De gymn. c. 32], Ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς, Vobis tam magnis gradibus euntibus in eos. Ex Aristoph. item Vesp. [688], Ὡδὶ διαβὰς, pro Sic incedens. Vide proxime sequentem signif. || Διαβαίνω, inquit Bud., Divarico, Artem. Onirocr. 27, Sto cruribus divaricatis. Plut. [Mor. p. 779, E] : Οἳ νομίζουσι μεγάλους καὶ ἁδροὺς φαίνεσθαι τοὺς κολοσσούς, ἂν διαβεβηκότας σφόδρα, καὶ διατεταμένους, καὶ κεχηνότας πλάσωσι. Xen. Eq. [1, 14] : Ὅταν γάρ τι ἀπὸ τῆς γῆς ἄρασθαι βούλωνται, διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμμεμυκότες αἴρονται. Aristot. De anim. 5, [2, § 4] : Ὀχεύεται μὲν ἡ θήλεια συγκαθιεῖσα, καὶ διαβαίνουσα, ὁ δὲ ἄρρην ἐπαναβαίνων ὀχεύει· quod Theodor. non intellexit. Idem in Phys. : Βαδίζων δὲ βραδέως τοῦτο τὸ ζῷον, καὶ μεγάλα διαβαῖνον, καὶ διασαλεῦον ἐν τοῖς ὤμοις ὅταν πορεύηται. [Aristoph. Eq. 77 : Ἔχει γὰρ τὸ σκέλος τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ· τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος, ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χάοσι, τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν. Σφυρὰ διαβεβηκότα ex Hippocr. p. 808, E indicat Hemst. Σκέλη διαβεβηκότα, Ἀνδριάντες διαβεβηκότες, Statuæ quæ pedes habent discretos : vid. Wessel. ad Diodor. vol. 1, p. 111, 319 et Fischer. ind. Palæph. s. h. v.] Quæ ego tot exempla protuli,

ut in iis diligenter considerata hac signif. judicari possit an non et alicui e proxime præcedentibus ll. ea convenire possit. Cam. διαβαίνειν esse dicit etiam Prodire et consistere, afferens e Tyrtæo [3, 16]: Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ. Ego εὖ διαβὰς ap. eund. [2, 21. Conf. Plat. Leg. 1, p. 630, B] de illa divaricatione crurum intelligi scio : an autem et in isto, aliorum esto judicium. [Ex Homero Il. M, 458 : Ἐρεισάμενος βάλε μέσσας, εὖ διαβάς, ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη. Apoll. Rh. 3, 1294 ; Oppian. Cyn. 2, 477. Epictet. ap. Stob. Flor. 111, 23 : Καὶ τοῖς σκέλεσι καὶ ταῖς ἐλπίσι τὰ δυνατὰ δεῖ διαβαίνειν. Figurate Plut. Mor. p. 1038, E, ex Chrysippo : Τὰς ἀρετὰς αὔξεσθαι καὶ διαβαίνειν. De oratione Longin. De subl. 40, 4 : Στηριγμούς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀνόματα καὶ ἐξερείσματα τῶν χρόνων πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος. Dionys. De comp. verb. c. 22 init. p. 294 Sch., de austera compositione : Μεγάλοις τε καὶ διαβεβηκόσιν εἰς πλάτος ὀνόμασιν ὡς τὰ πολλὰ μηκύνεσθαι φιλεῖ. Ibid. c. 17, p. 222, de pede molosso : Ὑψηλός τε καὶ ἀξιωματικός ἐστι καὶ διαβεβηκὼς ὡς ἐπὶ πολύ. Conf. Διάβασις. || Διαβέννω scriptura vitiosa pro διαβαίνω in cod. Alex. V. T. Numer. 33, 51 ; 35, 10, Deuter. 3, 21 ; 4, 26 ; 11, 8, 29, ut ἀναβέννειν in eodem cod. Quod falluntur qui cum ἀποκτέννω comparant. G. Dindorf.]

Διαβάλλω, Trajicio, Transmitto, Transfreto. Herodot. [5, 33 : Ἔσχε τὰς νέας ἐς Καύκασα,] ὡς ἐντεῦθεν βορέῃ ἀνέμῳ ἐς τὴν Νάξον διαβάλοι. [Ib. 44 : Ἐκ μὲν Θάσου διαβαλόντες πέρην· 9, 114 : Ἐκ τῆς Ἀβύδου διαβαλόντες (alii codd. διαβάντες) ἐς τὴν Χερσόνησον.] Thuc. [2, 83] : Καὶ ἐκ Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον διαβαλλόντων. Plut. [V. Anton. c. 62] cum accus. : Διαβαλὼν τὸν Ἰόνιον, Ἀπολλωνίαν αἱρεῖ. [Demetrius com. ap. Athen. 3, p. 109, A : Εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνέμῳ νότῳ διεβάλομεν τὸ πέλαγος ἐς Μεσσαπίους. Eur. Suppl. 931 : Φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν αὐθαίρετον. Alia exx. v. ap. Suid.] Ex Herodoto autem [5, 34] citatur et διαβάλλειν τὰς νέας. Interdum διαβάλλω alteram Trajiciendi signif. habet pro Transfigere : ut, Linguam trajecit arundine, ap. Ovid. ; sic enim Diosc. 4, 76 : Καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίνῳ. Alibi διαπείρειν λίνῳ dicit. Ut igitur in hoc postremo ex. διαβάλλω pro διαπείρω, sic in præcedentibus pro διαπερῶ sumitur. [Arrian. Exp. Al. 2, 3, p. 64, 24 : Τὸν ἕστορα τοῦ ῥυμοῦ, ὃς ἦν τύλος διαβεβλημένος διὰ τοῦ ῥυμοῦ διαμπάξ. Diogen. L. 1, 118 : Διαβάλλειν τῆς θύρας τὸν δάκτυλον, pro quo 122 διεὶς τὸν δάκτυλον. Hemst. || Disjiciendi significatum habebat ap. Xenoph. Eph. 4, 3, p. 78, 4 : Διαβάλλει τοῦ κρημνοῦ τὸ γεῶδες· sed recte cod. Flor. ἀποβάλλει. || Pro παραβάλλειν dixit Aristoph. Pac. 643 : Ἅττα διαβάλοι τις αὐτῷ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν, ad διαβολάς, Calumnias, sycophantarum spectans, quod monuit schol.]

[Διαβάλλεσθαι πρός τινα ἀστραγάλοις, Talorum jactu certare cum aliquo. Plut. Mor. p. 148, D : Τούτοις γὰρ ὥσπερ ἀστραγάλοις, ὅταν τύχῃ παίζουσα, χρῆται καὶ διαβάλλεται πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας. Ib. p. 272, F : Τὸν θεὸν προὐκαλεῖτο διαβαλέσθαι τοῖς κύβοις πρὸς αὐτὸν ὥσπερ ἐπὶ ῥητοῖς. De jactu sortis idem V. Luculli c. 27 : Οἱ δ' ὑπὲρ τῶν λαφύρων ἐν παιδιᾷ διεβάλλοντο κλῆρον, ubi Coraes ἐβάλλοντο posuit. G. Dindorf.]

Διαβάλλω, Calumnior, Obtrecto. Sed proprie signif., ut opinor, Calumnior, trajiciendo culpam in alium, ut ab una Trajiciendi signif. ad alteram, quæ metaphorica est, transeat. Extat Luciani libellus inscriptus Περὶ διαβολῆς, De calumnia, in quo sæpe repetuntur διαβάλλειν et διαβάλλεσθαι : [ut c. 6] : Τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς Κωμῳδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ, πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται. [Herodot. 5, 96 : Διαβάλλων τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τὸν Ἀρταφέρνεα.] Sed διαβάλλω sæpe etiam sonat generaliter Criminor, Inculpo, Insimulo : unde et ψευδῶς additur ab Isocr. Ad Nicocl. [p. 20, D. Aristoph. Eq. 64 : Τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς ψευδῆ διαβάλλει.] Dicitur autem διαβάλλω vel cum accus. personæ, et quidem frequentius, vel cum accus. rei. Cum accus. personæ, dicitur διαβάλλω σε ὡς φαρμακέα, vel ὡς φαρμακέα ὄντα, vel ὡς φαρμακεὺς εἶς, vel φαρμακέα εἶναι. Dicitur et διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ. Item διαβάλλω σε εἰς τοῦτο, nonnunquam vero et πρὸς τοῦτο,

A necnon περὶ τοῦτο. Quarum constrr. exempla, ceteras lectori observandas relinquens, eodem ordine proferam : sed quædam in act., quædam in pass. Lucian. [De calumn. c. 13] : Οἷον, τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον. Plato Ep. [7, p. 334, A] : Δίωνα ᾔσθοντο διαβεβλημένον, ... ὡς ἐπιβουλεύοντα γενέσθαι τύραννον. [Herodot. 8, 90 : Διέβαλλον τοὺς Ἴωνας ὡς δι' ἐκείνους ἀπολοίατο αἱ νῆες.] Thuc. 5 : Ὅπως ἐν τῷ δήμῳ διαβαλὼν αὐτούς, ὡς οὐδὲν ἀληθὲς ἐν νῷ ἔχουσι. [Id. 3, 109 : Πελοποννησίους διαβαλεῖν εἰς τοὺς ἐκείνῃ χρῄζων Ἕλληνας, ὡς καταπροδόντες τὸ ἑαυτῶν προὐργιαίτερον ἐποιήσαντο.] Plut. [Mor. p. 147, A] : Ἀλλ', ὅπερ ἔφην, διεβλήθης μισοβασιλεὺς εἶναι. Herodian. 2, [6, 10] : Ἦν γὰρ τῶν ἐπὶ βίῳ μὴ σώφρονι διαβεβλημένων· 1, [8, 10] : Ἐφ' οὗ καὶ λανθανούσῃ συνουσίᾳ διεβάλλετο. Lucian. [Macrob. c. 14] : Τὸ μέν τι πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθείς. Cum εἰς autem Id. alibi, si bene memini. [Demon. c. 50 : Κατηγοροῦντος αὐτοῦ καὶ εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος.] Denique cum περὶ, ut, Διαβάλλεται περὶ τὰ χρήματα, in VV. LL. At cum accus.
B rei, ut, Διαβάλλοντες αὐτοῦ τὴν μετριότητα, Plut. Othon. [c. 3. Cum genit. rei Phalaris Ep. p. 262, 75 : Οὔτε τῆς ἐπὶ τοῖς ἄλλοις κολάσεως διαβαλλόμενος ἄχθομαι.]

[Διαβάλλω, Rejicio, Improbo, Suspectum reddo. Plut. V. Thes. c. 34 de versu quodam Homeri ab nonnullis ejecto : Οἱ δὲ καὶ τοῦτο τὸ ἔπος διαβάλλουσι· quocum Schæf. Dionysii locum comparat De comp. verb. c. 11, p. 120 : Τὴν πεῖραν αὐτὴν παρέξομαι μάρτυρα, ἣν οὐχ οἷόν τε διαβάλλειν τοῖς κοινοῖς πάθεσιν ὁμολογουμένην.]

Διαβάλλω, exp. etiam Invidiam conflo, In invidiam adduco, Odiosum reddo : unde et τῷ συνιστᾶν opp. Basil. et Chrys. ap. Bud. 500. Quinetiam res quæpiam dicitur διαβάλλειν eum, qui propter illam male audit. Herodian. 6, [1, 18] : Καὶ διέβαλεν ἔσθ' ὅπῃ τοῦτο τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, pro Infamiæ notam attulit, ut vertit Polit. Sic ap. Plat. Ep. [3, p. 315, E,] exp. διεβλήθην : Ἄδην γὰρ ὑπὸ Φιλιστίδου ... πρὸς τοὺς μισθοφόρους καὶ εἰς τὸ Συρακουσίων πλῆθος διεβλήθην, Satis invidiæ mihi conflatum est apud, etc. Ibid. : Ἀπήγελλον, ὅτι διαβε-
C βλημένος εἴην ἐν τοῖς πελτασταῖς. [V. Duk. ad Thuc. 8, 108.] Hinc et Διαβεβλημένος, Qui invidia laborat, vel infamia, Infamis, Ignominiosus. Quod particip. de re etiam dicitur ; ut, Ὁ διαβεβλημένος βίος, Herodian. 7, [8, 17]. Sic τιμωρία μάλιστα διαβεβλημένη, Plut. Symp. 4, [p. 672, C]. Sed generalius interdum διαβεβλῆσθαι dicitur res, de qua fama sparsa est : unde ap. Herodian. 7, [1, 6] : Τεθρύλλητο γὰρ παρὰ πᾶσι καὶ διεβέβλητο, redditur, Tritum jam vulgatumque apud omnes erat. || Διαβάλλω, inquit Bud., pro συγκρούω, Inimicos reddo. Plato De rep. 6, p. 83 [498, D] : Μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας. Et in Symp. p. 265 : opp. enim voci συμβάλλω. Item pass. Διαβάλλεσθαί τινι, vel potius præt. διαβεβλῆσθαί τινι, pro Inimicum esse alicui, Offensum esse alicui. Plato Phæd. [p. 67, E] : Εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲν πανταχῇ τῷ σώματι. Ita Bud. Sed διαβεβλῆσθαί τινι et pro Invisum esse alicui poni existimo. [« Verbi διαβάλλειν varii sunt usus, in iisque maxime exquisitus, διαβάλλεσθαί τινι vel πρός τι, Alicui inimicum reddi, et δια-
D βάλλειν τινά τινι, Aliquem cui inimicum reddere ; quem, ut rariorem, brevissime attigit HSt. uno allato Platonis l. ex Phæd. : Οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ ... διαβέβληνται μὲν πανταχῇ τῷ σώματι, i. e. Omni modo corpus aspernantur et oderunt. Plutarchus aliquoties hunc usum sequitur : Coriol. c. 13 : Ὁ δῆμος οὔτε τῷ καταλόγῳ προσῄει τῶν ὑπάτων, πρός τε τὴν ἀποικίαν διεβέβλητο, Populus neque ad consulum delectum accedebat, et coloniæ deducendæ infensus erat. Symp. 8, 7, p. 727, D : Διὰ τὸν μῦθον τὸν περὶ τὴν παιδοφονίαν ἀφοσιοῦνται τὰς χελιδόνας, ἄποθεν ἡμᾶς πρὸς ἐκεῖνα τὰ πάθη διαβάλλοντες, Eminus nos ab his factis absterrentes. Reip. ger. præc. p. 809, F : Πρὸς τὴν κακίαν διαβαλοῦμεν αὐτούς, Eos absterrebimus a vitio. Fortasse eandem signif. spectat Pollux 5, 114 : Τὰ δὲ ἐναντία, μισῶ τὸν δεῖνα, ἀποβάλλομαι, ἐκτρέπομαι, προσκρούω αὐτῷ, προσκρούει μοι, διαβέβλημαι πρὸς αὐτόν, διαβέβληταί μοι. Certe ut Atticam hanc notavit consuetudinem Thomas M. p. 209 apponens locum Demosthenis, Philostrati et

hunc Thucyd. 8, 83 : Καὶ πρότερον τῷ Τισσαφέρνει ἀπιστοῦντες, πολλῷ δὴ μᾶλλον ἔτι διεβέβληντο· ubi vid. Duker., citans eadem de re Casaub. ad Strab. p. 792. Attigit et Wessel. ad Herodot. 6, 64. (In locis Thuc. 8, 81 : Ἵνα ... οἱ πολέμιοι τῷ Τισσαφέρνει ὡς μάλιστα διαβάλλοιντο, et ib. 108 : Διαβεβλῆσθαι νομίσας αὐτοῖς σφόδρα, schol. parum apte per ὑβρίζεσθαι explicat, quemadmodum Hesych. : Διαβάλλει, καταγινώσκει, ὑβρίζει. G. D.) Nec tamen supervacaneum erit, alia nobis observata adjicere. Demosth. Ep. 3, (p. 1483, 1) : Τοῦ δήμου πρὸς τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ λέγοντας ὑπ' ἀνθρώπων ἐγκαθέτων διαβληθέντος. Aristot. Rhet. 3, 2 : Ὡς γὰρ πρὸς ἐπιβουλεύοντα διαβάλλονται, ubi vid. Victor. p. 462. Polyb. 30, 17, 3 : Διαβεβλημένοι γὰρ πρὸς αὐτόν... Epictet. Diss. 2, 26 : Πᾶσα δὲ ψυχὴ λογικὴ φύσει διαβέβληται πρὸς μάχην, Abhorret a pugna. Id. Ench. c. 33, 13 : Ἰδιωτικὸν γὰρ καὶ διαβεβλημένον πρὸς τὰ ἐκτός· ubi διαβάλλεσθαι idem esse putem quod Stoicum διαπίπτειν, Errare, Turbari, Peccare, Labi : atque ita fere est ap. Diog. L. 7, 165 de Herillo : Τέλος εἶπε τὴν ἐπιστήμην, ὅπερ ἐστὶ ζῆν ἀεὶ πάντα ἀναφέροντα πρὸς τὸ μετ' ἐπιστήμης ζῆν καὶ μὴ τῇ ἀγνοίᾳ διαβεβλημένον, quod repetendum ex alio usu verbi, quo significat ἀπατᾶν, Decipere ». Ex Wyttenb. annot. ad Plut. vol. 6, p. 299, 300.]

Διαβάλλω, Decipio, Fallo. Herodot. [3, 101 : Διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις·] 5, [50] : Καὶ διαβάλλων αὐτὸν εὖ. [Ibid. 97 ; et sine accus. personæ 107 : Λέγων ταῦτα διέβαλλε, et rursus 8, 110. Suidas, per errorem Thucydidem nominans : Διαβάλλειν, τὸ ἐξαπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι. Θουκυδίδης α' καὶ Κράτης.] Et pass. [immo medium. Herodot. 9, 116 : Λέγων δὲ τοιάδε Ξέρξεα διεβάλετο·] Aristoph. Av. [1648] : Διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος. [Ionibus hanc signif. verbi tribuunt grammatici : v. Greg. Cor. p. 535. Aristoph. Thesm. 1214 : Διέβαλέ μ' ὦ γραῦς, ubi schol., Ἐξηπάτησε· παρὰ τοῖς Ἴωσιν, quibus subjungit locum ab HSt. ex Av. citatum. Plato Phædr. p. 255, A : Ἐὰν ... διαβεβλημένος ᾖ. || De forma Ζαβάλλω vide suo loco. G. D.]

[Διάβαλον lectio vitiosa. V. Δίβαλον.]

[Διαβαπτίζω, Certatim immergo. Polyæn. 4, 2, 6 : Ὁ Φίλιππος μέχρι τοσούτου διαβαπτιζόμενος πρὸς τὸν παγκρατιαστὴν καὶ κατὰ τοῦ προσώπου ῥαινόμενος. || Metaph. Conviciando certo, forma media ap. Demosth. p. 782, 26 : Οὗτοι μὲν γὰρ ἐπίστανται τούτῳ διαβαπτίζεσθαι, ubi var. συνδιαβαπτίζεσθαι. G. Dindorf.]

[Διαβάρους, ignoti lapidis, mentionem facit Theophr. De lapid. 20 : Λαμβάνουσι δὲ τὴν πίστιν διὰ τῆς αἰσθήσεως ἔκ τε τῶν περὶ τοὺς κρατῆρας γινομένων καὶ ἐκ τῆς διαβάρους (διαβάρου Schneid.) λίθου τῆς φλογουμένης, ἣ καὶ κισσηροῦται. G. Dindorf.]

[Διαβασανίζω, Exploro. Plato Leg. 4, p. 736, C : Πειθοῖ πάσῃ καὶ ἱκανῷ χρόνῳ διαβασανίσαντες· 12, p. 957, B : Ταῖς ἐμπειρίαις διαβασανίζοντας. Epictet. Diss. 3, 26, 13. Joseph. A. J. 5, 7, 10 : Διαβασανίσας τῷ λογισμῷ τὸ γενησόμενον.]

[Διαβασείω. V. Διαβησείω.]

Διαβασιλίζομαι, idem [quod βασιλειάω], nisi præpos. aliquid significationi addere videatur. Eustathio certe [p. 1425, 42,] βασιλειᾶν et διαβασιλίζεσθαι idem sunt. [Significat, De regno cum aliquo contendo. Lex. rhet. p. 241, 14, Suid. et Etym. M. p. 266, 47 : Διαβασιλίζεται, τῆς βασιλείας ἀντιποιεῖται.]

Διάβασις, εως, ἡ, Transitus s. Transitio, Trajectus s. Trajectio [Herodot. 1, 186, 208. Thuc. 3, 23; 6, 101 ; 7, 74] : διαπεραίωσις, ut Thuc. schol. exp. [Hesych. : Δ., πορεία, γέφυρα, πέραμα.] Xenoph. Hell. 2, [4, 12] : Τέθαπται ἐν τῇ διαβάσει τοῦ Κηφισσοῦ. Ipsos etiam pontes διαβάσεις vocari Cam. docet. [Æneas Tact. c. 1, p. 14 : Τὰς τῶν πολεμίων (leg. ποταμῶν) διαβάσεις. L. D. Xen. Anab. 1, 5, 12 : Ἐλθὼν ἐπὶ τὴν διάβασιν τοῦ ποταμοῦ. Et sic sæpissime historici. De tabulatis navis Hippocr. Epist. p. 1276 : Διάβασιν εἶχε πολλήν. Plut. V. Cim. c. 12 : Ἐκεῖνος δὲ τότε καὶ πλατυτέρας ἐποίησεν αὐτὰς (τὰς τριήρεις) καὶ διάβασιν τοῖς καταστρώμασιν ἔδωκεν, ὡς ἂν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὁπλιτῶν μαχιμώτεραι προσφέροιντο. || De transitu s. mutatione anni temporum Ælian. N. A. 9, 46 a Wakef. cit. : Ῥυάδες ὄνομα θαλαττίου ζῴου σοφοῦ διαγνῶναι τὴν τῶν ὡρῶν διάβασιν. G. D. || Διαβάσεις, Intervalla, quæ longæ syllabæ et consonantium concursus in pronunciando faciunt, quibus oratio tardior, difficilior, vastior redditur. Dionys. De comp. verb. 20, p. 140, 9 R., ubi de loco Homeri lapidem sursum provolutum describentis disserit : Ἅπασαι διαβεβήκασιν αἱ τῶν ὀνομάτων ἁρμονίαι διαβάσεις εὐμεγέθεις καὶ διεστήκασι πάνυ αἰσθητῶς... ῥυθμοῖς τε καὶ δακτύλοις καὶ σπονδείοις τοῖς μηκίστοις καὶ πλείστην ἔχουσι διάβασιν ἅπαντα σύγκειται. Ern. Lex. Techn. p. 72. Conf. Διαβαίνω. || Ab grammaticis διάβασις et διαβατικὸς, ut μετάβασις et μεταβατικὸς, de verbo dicitur cujus significatio in aliam quam quæ loquitur personam transit. Apollon. De pron. p. 316, B : Χρὴ οὖν ἐφιστάντας τῇ διαβάσει τοῦ ῥήματος, πότερον ἐπ' ἄλλο πρόσωπον συντείνει ἢ ἐπὶ ταυτόν· 317, A : Τὰ ἐν διαβάσει ἑτέρου προσώπου (quocum l. conf. De synt. p. 202, 15; 282, 16 Sylb.)· 319, B : Ἐπὰν μὲν ἡ διάβασις τοῦ ῥήματος ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἥτις ἐκ τῆς κτητικῆς μεταλαμβάνεται, τὴν διάβασιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Ibid. p. 320, C; 406, C. || In loco Polybii 10, 27, 8 : Τοῖς ... αἱρουμένοις τὰς ἐκπληκτικὰς τῶν διηγήσεων προφέρεσθαι καὶ μετ' αὐξήσεως ἔνια καὶ διαβάσεως εἰθισμένοις ἐξαγγέλλειν, διάβασις Amplificatio, Exornatio argumenti est, quam rhetores διάθεσιν dicunt : quod ipsum restitui Polybio volebat Schweigh. comparato l. simillimo 2, 61, 1 : Τὰς μὲν Μαντινέων συμφορὰς μετ' αὐξήσεως καὶ διαθέσεως ἐξηγήσατο. || Διάβασις de festo Paschali dictum v. s. Διαβατήριος. G. D. Pompa in nomo Thebano, sacra Ammonis arca Nilum trajiciente. Peyron Pap. gr. 1, p. 28, 2 : Πρὸς τὴν δ. τοῦ μεγίστου θεοῦ Ἄμμωνος. Ib. p. 40, 20 : Ἐν ταῖς κατ' ἐνιαυτὸν γινομέναις τοῦ Ἀμμ. διαβάσεσιν εἰς τὰ Μεμνόνεια. Hase.]

[Διαβασκαίνω. Simeon Metaphrasta in cod. Par. 1524. Angl.]

Διαβάσκω pro διαβαίνω. A Suida autem exp. περιέρχομαι, Circumeo, et περιέπω. [Aristoph. Av. 486 : Ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει. Voc. poeticum esse monui s. Βάσκω p. 180, B, ubi adde Aristoph. Thesm. 783 : Βάσκετ' ἐπείγετε πάσας καθ' ὁδούς. Hippocrati p. 753, C : Ἐπὶ μεῖζον διαβιβάσκων rectius videtur διαβάσκων restitui (collato Erotiano p. 126 : Διέβασκον, διεβίβαζον) quam διαβιβάσθων. G. Dindorf.]

[Διαβασταγμὸς, ὁ, Cunctatio. Gl.]

Διαβαστάζω eandem habet signif. [Exploro], quam modo [p. 183, A] voci βαστάζω e Suida dedi, et ex Hom. [Od. Φ, 405] comprobavi. Affertur autem in VV. LL. hoc ex. [Luciani Ep. Sat. c. 33] : Διαβαστάσαντες τοῦ ἐκπώματος βάρος. [Plut. V. Dem. c. 20 : Διαβαστάσαντα τὴν ὁλκὴν τοῦ χρυσίου σκέψασθαι. || Prima signif. Bajulo, Porto, ap. Symm. Exod. 15, 13, Aq. Ps. 30, 4, nec raro ap. scriptores eccles., velut Aster. p. 220, C Combef.]

[Διαβαταῖος. V. Διαβῆται.]

Διαβατέος, α, ον, Transeundus. [Ποταμὸς δ. Xen. Anab. 2, 4, 6. Oribas. 44, 5 p. 18 ed. Mai. : Ἀποπρισθέντος δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους, πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον διαβατέον. G. Dindorf.]

[Διαβατὴ νῆσος. V. Διαβῆται.]

Διαβατήριος, α, ον, unde plur. neut. Διαβατήρια, Sacrificia pro transitu, s. ut Cam. declarat, Sacra ante expeditionem, proprie Lacedæmoniorum; sic dicta ut νικητήρια, χαριστήρια. Thuc. [l. infra cit.] : Τὰ διαβατήρια θυόμενοι, Pro transitu sacrificantes. Plut. [V. Lucull. c. 24] : Ἔθυσε τῷ Εὐφράτῃ διαβατήρια. Thuc. [5, 55] : Ὡς οὐδ' ἐνταῦθα τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγίνετο, Cum ne ibi quidem sacra addicerent ut expeditio susciperetur, Camer. [Ibid. 54 : Ὡς δ' αὐτοῖς τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προὐχώρει. Et 116.] Xenoph. [H. Gr. 4, 7, 2] : Ἐπεὶ ἐγένετο αὐτῷ τὰ διαβατήρια. [Dio Cass. 14, 18 : Τὰ διαβατήρια τά τε ἀπόβαθρα σφίσι δυσχερέστατα ἐγένετο. Similiter dicuntur Ἀποβατήρια, Ἐκβατήρια, Ἐμβατήρια, Ἐπιβατήρια, Ὑπερβατήρια. || Διαβατήρια, Pascha. Philo Jud. vol. 1, p. 174, 35 : Διάβασις γὰρ ἐπὶ θεὸν τοῦ γεννητοῦ καὶ φθαρτοῦ τὸ πάσχα εἴρηται, ad quem l. Mang. : « Noster infra p. 440, 12 : Τὸ πάσχα· τὸ δ' ἐστὶν ἑρμηνευθὲν διάβασις, et vol. 2, p. 292, 32 : Ψυχῆς κάθαρσιν αἰνίττεται τὰ διαβατήρια. Unde Theodoret. Qu. 24 in Exod. : Τὸ δὲ πάσχα ὁ μὲν Φίλων ἡρμήνευσε διαβατήρια, ὁ δὲ Ἰώσηπος ὑπέρβασιν. (Vid. Bern. ad vol. 1, p. 111.) Orig. C. Cels. 8,

p. 392 : Τὸ πάσχα, ὅπερ ἑρμηνεύεται διαβατήρια· διαβαίνων ἀεὶ τῷ λογισμῷ ... ἀπὸ τῶν τοῦ βίου πραγμάτων ἐπὶ τὸν θεόν. Cyrill. Alex. De ador. 17, p. 598 : Πάσχα γάρ ἐστι κυρίου, τουτέστι διάβασις ἤτοι διαβατήρια, καιροῦ ἐνεστηκότος καθ' ὃν ἀναγκαῖον ἡμᾶς διαβαίνειν ἐκ φαυλότητος κοσμικῆς. Vide eund. in Collectan. p. 22 ». G. D. Item Anonym. Cat. in Ps. 1, p. 95, A : Ἰουδαῖοι μὲν ἑσπέρας σοι τὴν διαβατήριων ἐτέλεσαν πανήγυριν. Hase.]

Διαβάτης, ὁ, Trajector. Pollux [2, 200] e Demosth. citat, sed non exponit. [Διαβάται Δημοσθένης καὶ διαβάτην Ἀριστοφάνης. Reliqua quæ illo in loco antecedunt et sequuntur consideranti nec διαβήτης scripsisse Poll. nec διαβάτης pro διαβήτης dixisse Dem. et Arist. videbuntur : quanquam Hesych. et Etym. M. p. 267, 54 διαβάτης interpretantur ὄργανόν τι τεκτονικόν. Sed alio in loco Etym. M. p. 192, 10, διαβάτης aperte ea quam HSt. posuit signif. memoratur, Trajector : Παρὰ τὸ βαίνω βάντης ὤφειλεν εἶναι· ... ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βίβημι βάτης καὶ διαβάτης καὶ ἱπποβάτης. Ad l. Aristophanis fort. referenda Hesychii gl. : Διαβατικός, διαβάτειν, sic aut simili modo corrigenda : Διαβάτην, διαβατικόν. G. D.]

Διαβατικός, ή, όν, Transitivus, Qui transeundi item et penetrandi vim habet : Φιλοσοφώτατος νοῦς καὶ διαβατικώτατος, Ad summa semper tendens, ut Bud. ap. Greg. exp. [Greg. Naz. vol. 1, p. 147, D, Bened. : Οἵ γε διαβατικοὶ τὴν διάνοιαν καί τι τῆς τοῦ θεοῦ μεγαλονοίας ἐλπίζοντες ἄξιον. Jo. Diac. Alleg. Hes. Theog. p. 450 Gaisf. : Τί γὰρ ἥδύτερον τῆς τοιαύτης ῥαστώνης γένοιτ' ἂν διαβατικωτάταις ψυχαῖς καὶ αἰθεροδόμοσι; 451 : Ἄθρει δὲ ὁ διαβατικώτατος καὶ ὑψηλόνους ἀκροατής. G. D. Schol. Aristoph. Nub. 448 : Ὀλισθηρὸς καὶ διαβ., Qui facile dilabitur et prehendi non potest. Hemst. Add. Hesychii gl. s. v. Διαβάτης allatam. || Typicum Irenes p. 157 : Εἰς τὸ πρὸς τὸν πυλῶνα ἐξάγον διαβατικόν, Ad pervium transitum. Ibid. p. 187 : Διὰ τοῦ ἐκεῖσε παρόντος διαβατικοῦ. Alia v. ap. Ducang. G. D. || Διαβατικόν, Tributum pro mercium transitu pensitari solitum. V. Ducang.] Et διαβατικὸν ῥῆμα, ap. gramm. Transitivum verbum : vide Μεταβατικός. [Apollon. De synt. p. 48, 29 : Διαβατικὴν προσώπων διάθεσιν· De pron. p. 315, C : Τὸ διαβατικὸν πρόσωπον δηλοῦν καὶ τὸ αὐτοπαθές. Σύνθεσιν διαβατικὴν ib. p. 406, B. G. Dind.]

Διαβατός, Qui transiri et trajici potest : διαβατὸν fluvium [ap. Herodot. 1, 75; Thuc. 2, 5; Platon. Leg. 10, p. 892, E; Xenoph. Anab. 1, 4, 18. Ὕδατα διαβατὰ Procop. B. G. p. 574, B.] Cam. interpr. Vadosum. Apud Gregor. vero : Αὐτοῖς δὲ ἀποῤῥητότερον εἶναι καὶ βαθύτερον τὸν ἐναποκείμενον τούτοις νοῦν, καὶ διαβατὸν ὀλίγοις τῶν σοφωτέρων, Bud. Intellectum et perceptum interpr. [Νῆσον ... διαβατὸν ἐκ τῆς ἠπείρου, Herodot. 4, 195.]

Διαβεβαιόομαι, Affirmo [Pollux 5, 152], Bud. e Phal. E Plut. autem in Fab. [c. 14] affertur, Διαβεβαιούμενος περὶ τῶν πραγμάτων. [Demosth. p. 220, 4 : Διεβεβαιωσάμην ἄν. Polyb. 12, 12, 6 : Διοριζόμενος καὶ διαβεβαιούμενος περὶ τούτων. Diodor. 13, 90 : Τοῦτον τὸν ταῦρον ... διαβεβαιωσάμενος μὴ γεγονέναι τὸ σύνολον. Dionys. A. R. 2, 39, aliique recentiores sæpissime. V. Pierson. ad Mœr. p. 463. Gl. : Διαβεβαιόω, Obstino. (Formæ activæ exempla allata non vidi.) Διαβεβαιοῦμαι, Assevero, Assentio, Offirmo, Assero. Διαβεβαιοῦται, Allegat, Affirmat. Διαβεβαιοῦταί μοι, Affirmatur mihi. Passiv. ap. Ælian. V. H. 3, 15 : Ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ διαβεβαίωται ἤδη καὶ διατεθρύληται, sed errore librarii. Recte cod. Lugdun. διαβεβόηται. G. Dindorf.]

[Διαβεβαίωσις, εως, ἡ, Affirmatio, Gl. Basil. vol. 3, p. 343. Angl.]

[Διαβεβαιωτικός, ή, όν, Affirmativus. Frequens in scriptis grammaticorum voc. Διαβεβαιωτικοὶ σύνδεσμοι Apollon. De synt. p. 243, 19, Etym. M. p. 415, 42. G. D. || Certus (oppos. στοχαστικός, Conjecturalis), Procli Paraphr. 1, 2, p. 10. Struv.]

[Διαβεβαιωτικῶς, Affirmative. Sext. Empir. p. 41, 62, 72, 76; Apollon. De synt. p. 313, 19.]

[Διαβεβλημένως ἔχω i. q. διαβέβλημαι. Schol. Philostr. p. 571 Boiss. Thom. M. p. 209. Schæf. Basil. M. vol. 1, p. 120, C : Ἐπ' ἀμφότερα κέχρηται τῇ εἰκόνι τοῦ μονοκέρωτος ἡ γραφή, ποτὲ μὲν ἐπαινετῶς, ἄλλοτε

A δὲ διαβεβλημένως, Modo cum laude, modo cum vituperatione. G. Dindorf.]

[Διαβέννω forma vitiosa. V. Διαβαίνω.]

[Διαβέτης, ὁ, magistratus Spartæ. Bœckh. Inscr. gr. 1, p. 618, 2 : Ἀγαθοκλῆς ... διαβέτης Λιμναέων ἐπὶ Πασικράτους· cf. p. 619, 19; 620, 2; 634 n. 1273; 680 n. 1432; p. 611 § 4. Hase.]

Διάβημα, τὸ, Transitus s. Transitio. Item Gressus : Τὰ κατὰ θεὸν διαβήματα, Greg. Naz. [Or. 10, p. 182. Strong. Hesych. : Διαβήματα, πορείας, περιπατήματα. Ps. 84, 14 : Καὶ θήσει εἰς ὁδὸν τὰ διαβήματα αὐτοῦ, aliisque in locis V. T. || I. q. διαβήτης, Libella, ap. Hesych. s. v. Στάθμη, ubi διαβήτη corrigitur. G. D.]

[Διαβηματίζω, Incedo. Διεβημάτισαν Aq. Reg. 2, 6, 13.]

[Διαβηνός, ὁ, Diabenus, n. pr. Suid. Fortasse pro Ἀδιαβηνός. Διαβηνῶν pro Ἀδιαβηνῶν v. ap. Sozom. H. E. 2, 12. G. Dindorf.]

Διαβησείω, q. d. Transiturio, Transire cupio. Suid. ex Agathia [2, p. 39=72, 18 Nieb.] : Ὁ δὲ πύργους
B ἐποίησεν ἀπερύκειν τοὺς Ῥωμαίους διαβησείοντας. [Διαβασείων ap. Dion. Cass. 40, 32 : quocum comparari potest ξυμβασείοντα ap. Thucyd. 8, 56.]

[Διαβῆται, αἱ, Diabetæ, de quibus Steph. Byz. : Νῆσοι περὶ Σύμην. (*Diabetæ quattuor* ap. Plin. H. N. 5, 31.) Τὸ ἐθνικὸν Διαβαταῖος. Διαβήτη, νῆσος δυσμικωτέρα Στρόφης καὶ Κύρνου. Ἐθνικὸν τὸ αὐτό. Διαβατὴ νῆσος ap. Ptolem. 3, 3, quod convenit gentili Διαβαταῖος. G. Dindorf.]

Διαβήτης, ὁ, ut citat Bud., σταφυλὴ [σταφύλη, Libella], ὅπερ ἐστὶν ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολίβδου τιθέμενον. [Sic schol. Aristoph. Ran. 812 interpretatur, et similiter Hesych. s. v. Σταφύλη (quem eadem signif. διάβημα dixisse s. h. v. monui). Schol. Ven. Hom. Il. B, 765 : Σταφύλη ... ὅ ἐστι λαοξικῷ διαβήτῃ, ὃς ἅμα πλάτος καὶ ὕψος μετρεῖ· ὁ δὲ διαβήτης μόνον πλάτος. Et schol. min. : Σταφύλη ὁ τεκτονικὸς διαβήτης, quomodo etiam Hesychii gl. intelligenda videtur, Διαβάτης, ὄργανόν τι τεκτονικόν. Προσαγώγιον, instrumentum lignis curvis dirigendis inser-
C viens, idem interpretatur διαβήτης ἢ τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον.] Plut. [Mor. p. 802, E] pro Perpendiculo ponere videtur, Ἐνθυμήμασι πικροῖς, καὶ περιόδοις πρὸς κανόνα καὶ διαβήτην ἀπηκριβωμένοις. Bud. [At hoc in loco διαβήτης etiam Circinum significare potest. Eadem ratio loci Platonici Phileb. p. 56, B : Κανόνι καὶ τόρνῳ χρῆται καὶ διαβήτῃ καὶ στάθμῃ, non obstante Cicerone, qui in fragm. ap. Nonium, quod Valck. comparavit ad Eur. Hippol. 468, « perpendiculis, regulis, normis » dixit. Gl. : Norma, Linea, Perpendiculum, Circinus. G. D.] || Est item Circinus, a divaricatis cruribus. Schol. Aristoph. instrumentum esse dicit ad literæ A similitudinem, cujus, ut Cam. habet, duo brachia ita disponuntur, ut unum figatur in superficie quacunque; alterum ad certum intervallum extendatur, et ita circumactum describat περιφέρειαν, Lineam, quæ in planitie ambiat circulum. Aristoph. Nub. [178] : Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, Κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβών, κ. τ. λ. [Idem Av. 1003 de Metone circulum descri-
D bente : Ἐνθεὶς διαβήτην. || Gnomon solarii. Suidas : Διαβήτης ... σημαίνει καὶ ὄνομα (γνώμονα Toup. Em. vol. 1, p. 120) καιροῦ παραστατικόν. G. D.] || Est præterea Sipho, ut Colum. 3, 10 scribit : Naturali enim spiritu omne alimentum virentis, quasi quædam anima per medullam trunci veluti per siphonem, quem diabeten vocant mechanici, trahitur in summum. [Hero Spirital. p. 156 : Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος καλούμενος μέσος πνικτικὸς διαβήτης τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν ἔχων τῷ καμπύλῳ σίφωνι. Quem deinceps pluribus describit.] Ad cujus similitudinem dictus etiam Morbus ille, quem subitam potus omnis per urinas cum magna siti perfusionem Gorr. definit : eo nomine appellatum, quod humor corporis nullo in loco consistit, sed subinde de loco in locum διαβαίνει, Pertransit, non aliter quam per siphonem aqua. Aliis nominibus vocatur ὕδερος εἰς ἀμίδα, et διάῤῥοια εἰς οὖρα, et διψακός. Lat. nullum illi peculiare nomen dederunt. Aret. [p. 52, A] σαρκῶν καὶ μελέων εἰς οὖρον ξύντηξιν definit. Etymologiam vero idem affert, Τῇ δέ μοι δο-

κέει καλέεσθαι διαβήτης ἐπίκλησιν, ὁκοῖόν τι διαβητησέων, οὕνεκεν ἐν τῷ σκήνεϊ τὸ ὑγρὸν οὐ μίμνει, ἀλλ᾽ ὅκως διαβάθρῃ τῷ ἀνθρώπῳ εἰς ἔξοδον χρέεται. V. Galen. De LL. aff. 6, Paul. Æg. 3, 45. [Soranus Aetii 11, 1, 1 in cod. Vindob. : Κέκληται διαβήτης ἀπὸ τῆς πρὸς τοὺς καλουμένους διαβήτας ὁμοιότητος, οἵτινες εἶδος σίφωνος καθεστήκασιν. Paulus Nic. cod. Rom. c. 54 : Διαβήτην καλοῦσιν, οἱ δὲ διάρροιαν οὔρων, ἔνιοι δὲ δίψακον ὀνομάζουσι, διὰ τὴν ἄμετρον τοῦ πάσχοντος ἐνεδρεύουσαν δίψαν.]

[Διαβητικῶς, Quasi per diabeten. Anonymi V. Chrys. p. 326 : Τούτοις τοῦ ἀρχιερέως τοῖς λόγοις εἰς ζῆλον ἀναφθέντα τὸν βασιλέα, καὶ ἐπὶ τοὺς τοῦ θεοῦ ἐχθροὺς δ. ἐκτακέντα αὐτίκα προστάξαι κ. τ. λ. Seager.]

Διαβιάζω, άσω, Per vim cogo, Vi adigo. [Activæ formæ exempla non innotuerunt.] Unde διαβιασάμενος ap. Varin. i. e. παραναγκασθείς. [Eurip. Iph. T. 1365 : Καὶ πρός σ᾽ ἕπεσθαι διαβιαζόμεσθά νιν. Theophr. C. P. 2, 17, 7 : Διαβιάσασθαι γὰρ τὴν γῆν τῶν ἰσχυόντων ἐστίν. Polyb. ap. Suid. s. h. v. : Διαβιασάμενος δὲ τὴν ἀσθένειαν τῇ συνηθείᾳ τῇ πρὸ τοῦ. Numer. 14, 44. Nilus Epist. p. 161 : Εἰ τολμήσειας διαβιασάμενος ἀναβῆναι εἰς τὸ ὄρος.]

Διαβιβάζω, άσω, Trajicio, διαβαίνειν facio, Transmitto, Bud. Xen. [Hell. 1, 6, 12] : Καὶ ἐκ τῆς Χίου τὸ στράτευμα διεβίβασε. Herodot. [1, 75] : Διαβιβάζειν τὸν στρατὸν κατὰ γεφύρας, Per pontes traducere exercitum. [Thucyd. 4, 8 : Διεβίβαζον ἐς τὴν νῆσον τοὺς ὁπλίτας. Metaph. Plut. Mor. p. 34, B : Ὑπέδειξεν ὀρθῶς ὁ Χρύσιππος ὅτι δεῖ μετάγειν καὶ διαβιβάζειν ἐπὶ τὰ ὁμοειδῆ τὸ χρήσιμον. Ib. p. 1134, F : Διεβίβαζον τὸ μέλος πολλάκις ἐπὶ τὴν διάτονον παρυπάτην. Aristid. vol. 2, p. 371, 19 : Τοῦτο δὴ τὸ οἴκοθεν ἔθος διαβιβάζει καὶ ἐπὶ τὸν Ὀδυσσέα. Cum duplici accusat. Numer. 32, 5 : Μὴ διαβιβάσῃς ἡμᾶς τὸν Ἰορδάνην. Sap. 10, 18 : Διεβίβασεν αὐτοὺς θάλασσαν ἐρυθράν. Plut. V. Pelop. c. 24 : Συμπαρορμήσας τοὺς πολίτας ἦγεν (τὸ στράτευμα) ἐπὶ τὴν Σπάρτην καὶ διεβίβαζε τὸν Εὐρώταν. || De tempore dictum respondet Latino Transigere. Gloss. Aristoph. Plut. 847 : Ἐνερρίγωσα· μετὰ ῥίγους διεβίβασα, ubi Schæf. : « Thom. M. p. 312 : Ἐννεάζω λέγε, μὴ τὴν νεότητα διαβιβάζω. Schol. ad Philostr. Her. p. 643 Boiss. : Μὴ διαβιβάζοντας ἐν τῇ γῇ τὴν νύκτα. Sed in antiquioribus scriptt. sic legere non memini. » Τὸν χειμῶνα διαβιβάζειν schol. Thucyd. 3, 69. Τὴν ἡμέραν διαβιβάζω ex Triclin. ad Soph. El. 787 indicat Wakef. || De forma futuri Mœris p. 124 : Διαβιβῶ Ἀττικῶς, διαβιβάσω Ἑλληνικῶς, ubi Pierson. διαβιβῶ indicat ex Plat. Leg. 10, p. 980, C; διαβιβᾶτε ex Demosth. p. 672, 12. Sed διαβιβάσοντες Xenophon Anab. 4, 8, 8; 5, 2, 10. || Præsens διαβιβάω ex simplici βιβάω et aliis quibusdam compositis cognitum de hoc quoque composito memorat Thom. M. p. 228 : Διεβίβων καὶ διεβίβαζον. || Διαβιβάσκω ap. Hippocr. lectione vitiosa, de qua v. s. Διαβάσκω.]

[Διαβιβασμός, ὁ, Transitus. Apollon. De pronom. p. 404, B : Αἱ πλάγιοι σύνταξιν ποιοῦνται ἐν διαβιβασμῷ προσώπων πρὸς τὴν εὐθεῖαν.]

[Διαβιβαστικός, ή, όν, Transitivus. Apollon. De synt. p. 294, 11 : Ἐγκειμένης διαβιβαστικῆς διαθέσεως ἐπὶ πρόσωπον ὑποκείμενον. G. D. Philop. De cr. mundi p. 143, 26, de aere : Διαφανεστάτου ὑπάρχοντος, καὶ διὰ τοῦτο παντὸς διαβιβαστικοῦ χρώματος, Qui colorem omnem transmittit. Hase.]

[Διαβιβάω. V. Διαβιβάζω.]

[Διαβιβρώσκω. V. Διαβρώσκω.]

[Διαβίκιον lectio vitiosa. V. Διβύκιον.]

Διαβιόω, [fut. -ώσομαι], Vitam produco, Vitam dego, ut διαζῶ et διαγίνομαι, Bud. Ego tamen malim Vitam transigo s. traduco : vide Καταβιόω. [Plato Leg. 5, p. 730, C : Ἵνα ὡς πλεῖστον χρόνον ἀληθὴς ὢν διαβιοῖ· 7, p. 802, C : Ἐν ᾗ γὰρ ἂν (μούσῃ) ... τις ... διαβιῷ· 806, B : Τοῦτον τὸν τρόπον διαβιῶσαι. Διαβιωτέον ib. 803, E.] Xen. [Mem. 2, 1, 23] : Τῶν χαλεπῶν ἀπείρως διαβιώσῃ. Isocr. Evag. [p. 203, B] : Διαβεβιωκὼς εὐτυχῆ βίον [codd. Urb. et Vat. 936 χρόνον]. Lucian. [Dial. deor. 10, 2] : Τοὺς δ᾽ αὐτοὺς ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. Et Synes. in fine cujusdam Ep. : Ἐῤῥωμένος καὶ εὐδαίμων διαβιώῃς, θεῷ κεχαρισμένε. [Xen. Mem. 4, 8, 2 : Οὐδὲν ἀλλοιότερον διαβιοὺς ἢ τὸν ἔμπροσθεν χρόνον. Aoristum priorem annotavit Hesych. : Διαβιῶσαι, ζῆσαι. Ælian. N. A.

A 7, 48 : Τριῶν ἐτῶν τὸν τρόπον τοῦτον διεβίωσεν ὁ Ἀνδροκλῆς· V. H. 11, 3 : Κεκολασμένῃ τροφῇ διαβιώσας.] In pass. etiam, sive a διαβιόω s. a διαβιώσκομαι, ap. Plut. [V. Poplic. c. 3] reperitur, Ἀφ᾽ ὧν διαβιώσονται φεύγοντες, Quibus exilium sustentare poterunt.

[Διαβίωσις, εως, ἡ. Epiphan. vol. 1, p. 68, D : Ἦν γοῦν ἐν τοῖς τοιούτοις τόποις ὁ προειρημένος ἀγύρτης τὴν διαβίωσιν ἔχων, Vitam degens. Indicavit Kall. Vita Nicolai Studitæ in Combefis. Hist. Monothel. p. 944, E : Τῆς ἡδίστης τούτων χαρμοσύνης τε καὶ διαβιώσεως. G. D. Greg. Nyss. 2, p. 1031, A et 1036, A : Ἐρημικὴ διαβίωσις, Solitaria vita. Hase.]

[Διαβιωτέον. V. Διαβιόω.]

[Διαβλάπτω. Thucyd. 5, 111 : Οὐ γὰρ δὴ ἐπί γε τὴν ἐν τοῖς αἰσχροῖς καὶ προύπτοις κινδύνοις πλεῖστα διαφθείρουσαν ἀνθρώπους αἰσχύνην τρέψεσθε. Codex Paris. h γρ. διαβλάψασαν. Mihi vero ne hujus quidem scripturæ auctor scripsisse videtur διαβλάψασαν, sed βλάψασαν. L. Dindorf.]

Διαβλαστάνω, Germino, Pullulo. Theophr. C. P. 4,
B 9 [8, 1 Schn.] : Σπείρονται πρὸς τὸ ἔαρ, καὶ διαβλαστάνουσι θᾶττον, Ad ver obseruntur et celerius enascuntur, Gaza. [Διαβεβλαστηκὼς ib. 3, 20, 6; 5, 13, 6 (ubi cod. Urb. βεβλαστηκότος). Διεβλάστησε 5, 13, 3. Διαβλαστεῖν 4, 8, 4. Πόαν διαβλαστάνουσαν Plut. V. Crassi c. 22.]

Διαβλάστησις, εως, ἡ, Germinatio. [Theophr. C. P. 2, 17, 10; 5, 18, 2.]

Διαβλέπω, [fut. -ψομαι], Perspicio, vel Dispicio, Visu penetro. [Aristot. Περὶ ἐνυπνίων c. 3 : Ἐνίοις γὰρ τῶν νεωτέρων καὶ πάμπαν διαβλέπουσιν, ἐὰν ᾖ σκότος, φαίνεται εἴδωλα πολλὰ κινούμενα. Plut. Mor. p. 36, E : Ἀλύπως διαβλέπειν τὰ τοιαῦτα καὶ μὴ φεύγειν. Multo sæpius sine casu. Sic idem V. Alex. c. 14 : Διέβλεψεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον· Mor. p. 548, B : Πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες· 974, A : Ἐπάρας τὴν κεφαλὴν διέβλεψεν (ὁ κύων). De forma media, quam habent Gl., Διαβλέψασθαι, Dispicere, s. v. Βλέπω dixi p. 282, C, ubi Platoni temere illatam ab librariis notavi. Sed futurum ex veterum Atticorum consuetudine διαβλέψομαι est sta-
C tuendum. G. Dind.]

[Διάβλεψις, εως, ἡ, Inspectio. Photius Epist. p. 249 : Τῷ κέντρῳ (conscientiæ) ... εἰς τὴν τῶν πρακτέων διεγειρομένου διάβλεψιν. G. Dindorf.]

[Διαβλητέον, Insimulandum, In invidiam adducendum. Clem. Alex. Strom. 2, 6, p. 445. Kall. Jo. Chrys. Hom. 27, vol. 5, p. 167. Seager.]

[Διαβλητικός, ή, όν, Calumniosus, et adv. Διαβλητικῶς, ap. Polluc. 5, 118, 127.]

[Διαβλήτωρ, ορος, ὁ, i. q. Διάβολος, Calumniator. Manetho 4, 236 : Ψέκτας, ἀνθρώπων διαβλήτορας. Angl. Climac. p. 198, A : Θεοῦ διαβλήτωρ, ὡς ἀσπλάγχνου καὶ ἀφιλανθρώπου. Hase.]

[Διαβλύζω, Diffundo. Nonn. Dion. 22, 21 : Πέτρη γλεῦκος ἀμοσχεύτοιο διαβλύζουσα κολώνης ἡδυπότοις λιβάδεσσι. Cyrill. Alex. 12 in Joann. p. 19, 34 cit. Kall. Theodoret. vol. 4, p. 1089 : Αἱ τῆς δεσποτικῆς φιλανθρωπίας πηγαὶ τοῖς πιστεύουσι διαβλύζουσι τἀγαθά. Cum διακλύζω confus. notabimus s. h. v. G. Dind.]

Διαβοάω, Divulgo, Rumorem dissemino. Et q. d.
D Per clamorem huc illuc spargo. [Æsch. Pers. 637 : Παντάλαν᾽ ἄχη διαβοάσω· qui conjunctivus aoristi est. Fut. enim διαβοήσομαι foret ex veterum Atticorum more. Διαβοήσοντας in l. Herodiani infra allato, quem adde exemplis p. 301, C, citt. G. D.] Thuc. 8, [78] : Στρατιῶται κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διεβόων, ὡς ὑπὸ Ἀστυόχου καὶ Τισσαφέρνους φθείρεται τὰ πράγματα· ubi schol. διάτορον ἐβόων. [Id. ib. 53.] Herodian. [2, 2, 4] : Διαπέμπουσι δή τινας τῶν πιστῶν τοὺς διαβοήσοντας, ὅτι ὁ Κόμμοδος τέθνηκε, Qui passim rumorem disseminent. In pass. usus ejus creberrimus est tam in bonam, quam in malam partem, pro Celebror, Fama percrebresco. Plato Ep. : Ταῦτα διαβεβόηται, Hæc sunt fama et hominum sermone celebrata. [Ælian. V. H. 3, 15, de quo l. dictum s. Διαβεβαιόομαι.] Joseph. 7 : Πόλει διαβοηθείσῃ, Urbi famosissimæ. Plut. Pericl. [c. 19] : Διεβοήθη πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀνθρώπους. Synes. Ep. [p. 185, B] : Διαβεβοημένος Σπάταλος. Sic Διαβεβοημένος συνέσει. [Lucian. Necyom. 6 : Σοφῶν καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων· ad quem l. Hemsterh. p. 463 : « Hæc

profert Thom. M. in Διαβόητος, quum docuisset διαβόητον et διαβεβοῆσθαι plurimum in deteriorem partem usurpari, tamen monens, μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est quam veterum more in utramque partem dici : Διαβόητος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ Zenob. 5, 55; δ. ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ πόλις Dion. Chr. p. 408, C; Python διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. 16, 85. Ap. Steph. Byz. in Εὐκαρπία : Λαΐδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταίραν, quis dubitet quin litera mutata legi conveniat διαβεβοημένην, ut Antonini Lib. c. 13 : Εἴτις διαβοηθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων, et c. 22 : Ἐπὶ βουκολικοῖς ᾄσμασι διαβοηθῆναι. Athen. 13, p. 588, B, Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρείᾳ διαβόητος γενομένη. » Parthen. c. 4 : Ἐπὶ συνέσει φρενῶν ἐπὶ μέγα διαβεβοῆσθαι. Hesych. : Κυζικηνοὶ στατῆρες διεβεβόηντο ὡς εὖ κεχαραγμένοι. Plut. V. Arati c. 32 : Τὸ δ' ἔργον ἐν τοῖς μεγίστοις διεβοήθη. || Forma media Διαβοᾶσθαι, Clamando certare, Demosth. p. 806, 2 : Πρὸς ἅπαντας ἀεὶ προαιρεῖται λοιδορεῖσθαι καὶ διαβοᾶσθαι καὶ μέμφεσθαι τὰ λεγόμενα, ubi var. διασπᾶσθαι et διαβάλλεσθαι. G. Dind.]

[Διαβόησις, εως, ἡ, Clamor. Plut. Mor. p. 455, B : Συνεπιτείνειν ὥσπερ νόσημα ῥιπτασμῷ καὶ διαβοήσει τὸ πάθος.]

Διαβόητος, ὁ, ἡ, Divulgatus, Rumoribus crebris disseminatus. Herodian. 4, [4, 19] : Ἤδη δὲ καὶ τοῦ φόνου διαβοήτου γενομένου ὑπὸ τῶν ἔνδοθεν, Vulgata passim per eos cæde. Sic 5, [3, 21] : Διαβόητον ἐποίησαν φήμην. [Plut. V. Lyc. c. 5 : Τὸν διαβόητον χρησμόν.] Item Celebratus, Nobilitatus, Diffamatus, tam in malam, quam bonan partem. Lucian. Pseudomant. [c. 4] : Αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη. [Ammon. p. 42 : Διαβόητος Περιβοήτου διαφέρει· διαβ. μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλητος· περιβ. δὲ ὁ ἐπὶ κακίᾳ. Rectius Hesych. : Διαβόητος, ἐπὶ καλῷ φήμην ἔχων ἢ κακῷ. Dio Chr. vol. 1, p. 125 : Διαβόητοι ... ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς. In bonam partem dictum ex Alciphr. 1, 31; 2, 1 indicat Valck. Plut. V. Luculli c. 6 : Τῶν ἐφ' ὥρᾳ καὶ λαμπρίᾳ διαβοήτων ἐν τῇ πόλει. Xen. Eph. 1, 2, p. 5, 4 : Ἦν δὲ διαβόητος τοῖς θεωμένοις ἅπασιν Ἀνθία ἡ καλή. Conf. quæ s. Διαβοάω dicta sunt.]

[Διαβολάγγελος, ὁ, Diabolangelus. Ducas Hist. Byz. p. 23, C : Ὄνομα μὲν αὐτῷ ἄγγελος, τῇ δὲ ἐπωνυμίᾳ διάβολος, καὶ ... ἐκαλεῖτο διαβολάγγελος. G. Dind.]

[Διαβολεύς, έως, ὁ, Calumniator. V. Διάβολος.]

Διαβολή, ἡ, Calumnia, Criminatio, Obtrectatio. Herodot. 7, [10] : Διαβολὴ γάρ ἐστι δεινότατον. [Plat. Legg. 11 prope fin.] Apud Plat. Apolog. [p. 19, B], ἡ ἐμὴ διαβολὴ pro Calumnia, qua premor. Quod exp. etiam Id, e quo mihi conflata est invidia. Sic autem ex Eod. in Epist. [et Polyb. 2, 11, 4] ἐν διαβολαῖς εἶναι pro Calumniis premi : et ex Isocr. [p. 184, C] διαβολὰς ἔχειν ead. signif. Et singul. διαβολὴν ἔχειν e Plut. [V. Thesei c. 19 : Δ. εἶχεν ὡς τῇ Πασιφάῃ πλησιάζων. Suidas s. v. Σαπφώ : Πρὸς ἃς (tres amicas) καὶ διαβολὴν ἔχειν αἰσχρᾶς φιλίας.] E quo etiam εἰς διαβολὴν ἐμπίπτειν [V. Rom. c. 27], et διαβολῇ περιπίπτειν, pro In calumniam incidere, s. incurrere. At e Thuc. [1, 127] : Διαβολὴν φέρειν τινὶ πρὸς τὴν πόλιν. Apud quem legitur et διαβολὴν διαλύειν, 1, [131] : Καὶ πιστεύων χρήμασι διαλύσειν τὴν διαβολήν. Item, Διαβολὰς πρὸς ἐκείνους ἀπολύω ap. Plat. [Polyb. 3, 5, 4 : Ἀπολύσαντες (τοὺς καταιτιαθέντας) τῆς ἐπενεχθείσης αὐτοῖς διαβολῆς. Dionys. A. R. 6, 59 : Πολλὴν ἀνάγκην ὁρῶ ... πρῶτον ἀπολύσασθαι τὰς κατ' ἐμαυτοῦ διαβολάς. Ibid. : Τὰς ἐμαυτοῦ διαβολὰς ἀπολύομαι. Plato Apol. p. 19, B : Ἀπολογητέον ... καὶ ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολήν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔσχετε. Ibid. p. 24, A.] || Sed, cum dicit Isocr. [p. 5, B], Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσι, vertendum existimo Accusationes, quod addatur ψευδεῖς. [Polyb. 4, 86, 7 : Εὗρε τὴν διαβολὴν οὖσαν ψευδῆ.] Neque enim calumnia quædam vera est, quædam falsa. Quod et de διαβολῇ in propria signif. sumto dicere possumus. V. Thuc. p. 291. [Malim vertere Famam vel Rumorem adversum. Ita contraria sunt δόξα et διαβολὴ ap. Menandrum in fr. quod servavit gramm. Barocc. in Museo philol. 4, p. 111 : Θυγάτριον ἡ νῦν ἡμέρα δίδωσί μοι ἢ δόξαν ἤτοι διαβολήν. L. D. Apud Thucyd. 8, 91 : Ἦν δέ τι καὶ τοιοῦτον ἀπὸ τῶν τὴν κατηγορίαν ἐχόντων καὶ οὐ πάνυ διαβολὴ μόνον τοῦ λόγου, codd. plurimi διαβόλιμον τοῦ λόγου, cum iisque Thomas M. s. h. v. Schol. : Οὐ μόνον ψευδῶς τοῦτο ἐλέγετο καὶ διεβάλλετο. || Verbum διαβάλλεσθαι sæpe significare, Inimicum reddi, Odisse, Abhorrere, supra exemplis est demonstratum. Idem usus subst. διαβολή. Plut. Mor. p. 479, B : Ἡ πρὸς τὸ συγγενὲς διαβολὴ καὶ ὑφόρασις ὁμιλίας ἐπάγεται φαύλας ... ἔξωθεν ἐπιρρεούσας (Hesych. : Διαβολὴ ... ὑπόπτευσις ἢ ὑπόληψις)· 456, B : Τὸ δὲ αὐτὸν ἰδεῖν παρὰ φύσιν ἔχοντα καὶ συντεταραγμένον οὐ μικρόν ἐστιν εἰς διαβολὴν τοῦ πάθους· 110, A : Πολλοὶ διὰ τὴν οὐθενίαν καὶ τὴν πρὸς τὸν θάνατον διαβολὴν ἀποθνήσκουσιν, ἵνα μὴ ἀποθνήσκωσι· 610, A : Ἀμέλειαι δὲ σώματος ἕπονται τῷ κακῷ τούτῳ καὶ διαβολαὶ πρὸς ἄλειμμα καὶ λουτρὸν καὶ τὴν ἄλλην δίαιταν. || Fraus, ut διαβάλλειν, Decipere, Fallere. Scholl. Aristoph. Pluti 373 : Ἀποστερῶ ἐστιν, ὅταν παρακαταθήκην τινὸς λαβὼν εἰς διαβολὴν χωρήσω καὶ οὐκ ἐθέλω διδόναι αὐτῷ ἃ ἔλαβον.]

[Διαβολία, ἡ, Calumnia, Obtrectatio. Hesych. : Διαβολίαν, διαβολήν. Theogn. 324 : Πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ, et Pind. Pyth. 2, 140 : Διαβολιᾶν ὑποφαύτιες, producta uterque propter metrum syllaba secunda. Cum διβολία confusum v. s. h. v.]

[Διαβολιανός, ή, όν, i. q. Διαβολικός. Germ. CPlit. Grets. t. 2, p. 115, A : Θεὸν κηρύττουσι τὸν διάβολον οἱ διαβολιανοὶ τῷ ὄντι Βογόμιλοι· cf. p. 441, C. Hase.]

Διαβολικός, ή, όν, Ad Diabolum pertinens, vel Diabolo conveniens, vel A Diabolo prodiens. Chrys. Hom. in Gen. : Ἀλλὰ ἁπλῶς αὐρά [αὔρα] τις μικρὰ διαβολικὴ ἔπνευσε. [Clem. Al. p. 949 : Ἐνέργειαν διαβολικήν. Wakef. || Adv. Διαβολικῶς ex Jo. Chrys. Serm. 28 in 1 Cor. vol. 3, p. 428 indicat Seager. Vita Steph. jun. in Anal. Bened. p. 469 : Δ. θρηνῶν. G. Dind.]

[Διαβόλιμον lectio vitiosa. V. Διαβολή.]

Διάβολος, [ὁ, ἡ], et Διαβολεὺς ap. Eust. [Διάβολος κοινῶς διαβολεὺς p. 106, 15, quod ex schol. Luciani De m. Peregr. 16 indicat Lobeck. ad Phryn. p. 315; adde Georg. Pachym. Andron. p. 84, A. Διάβολος ἄνθρωπος ex Pindaro Eustath. ibid. et p. 1406, 14], Calumniator, Criminator, Obtrectator; ut apud Athenæum [11, p. 508, E] plerique e Platonis discipulis dicuntur fuisse τυραννικοὶ et διάβολοι. [Andocid. p. 22, 38 : Εἴ τῳ ὑμῶν διάβολόν τι ἐν τῇ γνώμῃ περὶ ἐμοῦ παρέστηκεν. Plutarch. Mor. p. 61, C : Τὸ πολυπρᾶγμον καὶ διάβολον καὶ κακόηθες.] Et superl. διαβολώτατος Aristoph. Eq. [45. Pollux 5, 18 : Τὸ λοίδορος εὐτελές, καὶ ὁ βλάσφημος καὶ διάβολος.] || Διάβολος, Diabolus in sacris literis : qui Satan Hebr. dicitur. Vocatur autem Διάβολος ille plusquam capitalis humani generis hostis, quod Deum ap. homines calumnietur, vel potius, sequendo alteram signif., quod hominibus Deum infensum reddat. Sic Aretas Satanam vocari Διάβολον scribit, Ὡς διαβάλλοντα Θεὸν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τῷ Ἀδάμ. Vocatur tamen ὁ Κατήγορος ἡμῶν, Apoc. 12, [12], ubi etiam habetur, Ὁ Δράκων ὁ μέγας, ὁ Ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς. Hebr. certe Satan Adversarium sonat : unde ita per antonomasiam appellari constat. [Jo. Chr. Homil. 67, t. 6 (Διάβολος ἀπὸ τοῦ διαβάλλειν εἴρηται· διέβαλε γὰρ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν· διέβαλε πάλιν τὸν Θεὸν πρὸς ἄνθρωπον) aliorumque Patrum locos attulit Suicer. || « Homo nequissimus et sceleratissimus qui instinctibus diaboli obsequitur. Ita Jesus ap. Joann. 6, 70, 71 Judam proditorem διάβολον appellat. Cyrill. Al. in Jo. 4, 4, p. 395 : Διάβολον τῶν διαβολικῶν θελημάτων ἀπεκάλεσεν ὑπουργόν. Eadem repetuntur in Catena in Jo. p. 202, ubi etiam Ammonius : Διάβολον καλεῖ τὸν κολλώμενον τῷ διαβόλῳ καὶ ἐξομοιούμενον αὐτῷ καὶ τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ποιοῦντα. Epiphan. Hær. 38, p. 125 : Οὐχὶ διάβολος φύσει, ἀλλὰ κατὰ γνώμην. » Suicer. Διαβολεύς, Calumniator, crebro ap. Achm. Onirocr. ut p. 133, 31; 184, 16; 221, 20; 237, 32. Hase.]

[Διαβολότης, ητος, ἡ, Diabolica forma. Athanas. vol. 2, p. 343, C : Ὁ διάβολος ... οὐ προσῆλθε τῇ Εὔᾳ γυμνῇ τῇ ἑαυτοῦ διαβολότητι, ἀλλ' ἐφόρησε σάρκα τὸν ὄφιν. G. Dindorf.]

Διαβόλως, Calumniatorie, Criminatorie. Thucyd. [6, 15] : Καὶ ὅτι αὐτοῦ διαβόλως ἐμνήσθη. [Quem l. imitatur Dio Cass. 46, 1 : Καὶ προσέτι καὶ ἐμοῦ διαβόλως ἐμνημόνευσεν. Pollux 3, 139.]

Διαβομβῶ, ut Διαβομβοῦσαι λέξεις περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοάς, Dionys. Areop. pro Stridentes, vel Stridulæ, Tinnulæ, Sonoræ, Bud. [|| Divulgo. Anna Comn. 1, p. 7, D : Καὶ πανταχόθι τὴν τοῦ Οὐρσελίου τύφλωσιν διεβόμβει.]

Διαβορβορίζω [immo Διαβορβορύζω. Conf. Βορβορύζω], pro Strepitum edo, ut ὑποχόνδρια διαβορβορίζοντα, ap. Hippocr. [p. 1255, H. Sed διαβορβορύζοντα recte p. 1252, C. Idem p. 401, 16 : Ἢν δὲ διαβορβορύξῃ (ἡ κοιλίη).]

[Διαβόρειος, ὁ, ἡ, Borealis, Aquilonaris. Strabo 2, p. 86 : Οὐκ εὖ δὲ οὐδὲ αἱ διαβόρειοι λαμβάνονται μερίδες. Merito suspectum Coraæ, qui βόρειοι posuit.]

Διάβορος, ὁ, ἡ, Peresus s. Exesus : vel Qui pereditur s. exeditur. Soph. Tr. [676] : Διάβορον πρὸς οὐδενὸς Τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει. Idem act. etiam signif. usurpat pro Peredens, Exedens, Philoct. [7] : Νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα, i. e. τῇ διαβιβρωσκούσῃ : quæ inde et φαγέδαινα nominatur. [Trach. 1084 : Οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἐᾶν ἔοικεν ἡ τάλαινα διάβορος νόσος, quod διαβόρος potius scrib. G. Dind.]

[Διαβόσκω, Perpasco. Philostr. p. 18 : Ὄροβοι δ' ὤνιοι καὶ τὰ ἐς βρῶσιν ἀναγκαῖα διέβοσκεν αὐτούς. Epist. Socr. 19, p. 26 : Καὶ τὰ ὄντα ἡμᾶς διαβοσκήσει. Alciphro 3, 7 : Διαβόσκειν τὴν γαστέρα. Harpocr. v. Ἀγελαίων : Ῥᾳδίην καὶ ἀγεληδὸν διαβόσκεσθαι, ubi alii codd. βόσκεσθαι. Hemst. et Wakef. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 3, D : Ἐξὸν ἀστασίαστον καὶ εἰρήνης μεστὸν διαβόσκειν τὸν βίον· 26, F : Οὐκ ἄλυπος τὸ παράπαν τὸν βίον διέβοσκεν. Quod simile illi Maneth. 4, 419 : Βίον διαποιμαίνοντες. G. Dindorf.]

[Διαβοστρυχόω.] Διαβιβοστρυχωμένος, Cirratus, Cincinnatus, Archiloch. [ap. Polluc. 2, 27.]

Διαβουκολέω, Permulceo, Delinio, Decipio. Lucian. [Dial. mort. 5, 2] : Διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει, Lactat ipsos et vana spe pascit. [Themist. Or. 21, p. 255, D : Ἐν τῷ κλινιδίῳ διαβουκολεῖται Ἀριστοτέλει καὶ Θεοφράστῳ.]

[Διαβουλευείρ, ὁ ἐν τοῖς ἱστοῖς πρόβολος. Λάκωνες, Hesych. inter Διαβουλία et Διαβουνίν. Favorin. Διαβουλείρ.]

Διαβουλεύομαι, exp. Delibero, Decerno, διαγινώσκω. [Thucyd. 2, 5 : Ἔτι διαβουλευομένων αὐτῶν· 6, 34 : Διαβουλευσαμένους καὶ κατασκοπαῖς χρωμένους. Andocid. p. 22, 12; Plato Polit. p. 304, E; Dio Cass. 78, 26. Genes. 49, 23 : Εἰς ὃν διαβουλευόμενοι ἐλοιδόρουν. Ἀγοράζειν Hesych. interpretatur διαβουλεύεσθαι.]

[Διαβουλή, ἡ. Ducas Hist. Byz. p. 132, D : Θεὸς παραβλέπει τὰς ὑμῶν διαβουλὰς καὶ διαστροφάς. Scrib. videtur διαβολάς. G. Dind.]

Διαβουλία, ἡ, Consilium, Cogitatio, ex LXX Intt. citatur. [Ps. 5, 10 : Ἀποπεσάτωσαν ἀπὸ τῶν διαβουλιῶν αὐτῶν. Hos. 11, 7. Symm. Theod. Prov. 1, 31, et alibi.] Apud Hesych. autem Διαβουλία est ἀμφιβολία. [Conf. Δίβουλος.]

Διαβούλιον, τό, [Δ. οὐδέτερον ὑποκοριστικόν, παρὰ τὸ βουλή· προπαροξύνεται, Etym. M. p. 266, 51], Consilium ap. Polyb. sæpe, inquit Bud. In h. l. tamen Polybii 5, [58, 2] : Ἐνέδωκε [Ἀνέδ.] τοῖς φίλοις διαβούλιον, πῶς χρηστέον ἐστὶ ταῖς εἰς τὴν κοίλην Συρίαν εἰσβολαῖς, puto διαβούλιον esse potius Consultationem, s. Deliberationem. Sic ibid. [102, 2] : Μετὰ δὲ ταῦτα συνῆγε τοὺς φίλους καὶ διαβούλιον ἐνεδίδου [ἀνεδ. 6, 51, 6 : Τὴν πλείστην δύναμιν ἐν τοῖς διαβουλίοις ὁ δῆμος μετειλήφει. || Decretum. Id. 5, 49, 6 : Ἐκυρώθη τὸ δ. 4, 24, 2 : Αἱ κυροῦσαι τὰ διαβούλια γνῶμαι, Sententiæ quæ sanciunt decreta, i. e. quæ vincunt, ex quarum præscripto fiunt decreta. || Concilium consultantium. Id. 29, 4, 2 : Τὴν τῶν Ῥοδίων ἀντιπολιτείαν διέκρινε τὸ δ. 11, 10, 7 : Συντελεσθέντος τοῦ διαβουλίου, Dimisso concilio; sed potest pariter verti, Peracta deliberatione. Sic 2, 39, 6 : Ἐν ᾧ τόπῳ τάς τε συνόδους καὶ τὰ διαβούλια συνετέλουν. Schweigh.] Et Διαβούλιον, pro Temerario consilio, s. Temeraria cogitatione ex LXX Intt. affertur : item simpl. pro Consilio, s. Cogitatione. Vide [Etym. M. p. 267, 14], Suid. [Ps. 9, 23; Hos. 4, 9; 5, 4; 7, 2, et alibi. Hesych. : Διαβούλια ... ἐνθυμήματα, διαλογισμοί. Nicet. Chon. p. 401, B : Τὰ Λατινικὰ διαπεπτώκασι διαβούλια.]

Διαβούλομαι, Persuadeo, VV. LL. [Ex Suida, Διαβούλομαι, ἀναπείσω. Θουκυδίδης. Lectio corrupta.]

Διάβουλος, ὁ, ἡ, ap. Hesych. δίβουλος, Qui est duplicis consilii. [Διάβουλοι, διπλοῖ, δίβουλοι. Similiter idem διαβουλία interpretatur ἀμφιβολία.]

[Διαβουνίν, τὸ ἐν τοῖς πότοις τράγημα μεταξὺ ἐσθιόμενον (cod. ἐσθίομεν), Hesych. « Leg. Διαβούνιον, a radice seu rapo, dicto βούνιον, unde βουνίτης οἶνος Dioscoridi, οἶνος διὰ βουνίου. » Is. Voss.]

[Διαβραβεύω, Præmium do, Dispenso. Fab. Æsop. 35 Fur. (21, p. 13 Schn.) : Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλάκις ἃ μὴ τέχνη παρέσχε, ταῦτα τύχη διεβράβευσεν, quod in fab. Planud. 17 ἐδωρήσατο dicitur. G. Dind. Planudes Ovid. Metam. 14, 805 : Τοῖς δήμοις ἑκατέροις ἐπ' ἴσης τὰ δίκαια διεβράβευε. Boiss.]

[Διάβραγχος, ὁ. Hippiatr. p. 66 : Γυμνώσαντα δὲ τὴν χοιράδα ὑπορρίπτειν τὸ σπαθίον ὑπὸ τοὺς χιτῶνας καὶ τὴν βύρσαν ὑποδέρειν, εἶτα εὐτόλμως καθιέντα τὸν δάκτυλον πρῶτον ἐκ τοῦ ἄνωθεν μέρους τοῦ κατὰ γένυν ἀποσπᾶν καὶ ἐκλαμβάνειν αὐτὴν τῷ δακτύλῳ πάντοθεν μέχρι τοῦ διαβράγχου παρ' ἑκάτερα, et iisdem verbis p. 68. V. Βράγχος supra p. 388, D. G. Dind.]

[Διαβραχέω, Macero. V. Βραχέω.]

[Διάβρεξις, εως, ἡ, Madefactio. Erotian. p. 360 : Τέγξις, διάβρεξις.]

[Διαβρεχής, ὁ, ἡ, Madefactus. Lucian. Tragop. 303 : Ἡ διαβρεχὴς ἰχῶρι Κενταύρου πέπλος.]

Διαβρέχω, i. q. ἀποβρέχω. In Geop. σῖτος διαβραχείς, quod Colum. vocat Maceratum far. [17, 17, 2 : Διαβρεχθείσης κράμβης· 6, 19 : Διαβραχείσης σταφίδος. Ælian. N. A. 1, 23 : Ἄλφιτα αἰγείῳ ζωμῷ διαβραχέντα. Æsch. ap. Athen. 2, p. 67, F : Διαβρέχεις τάρτυματα. Hippocr. p. 1221, G : Γλῶσσα ὑπὸ ξηρότητος ἐνίοτε ὑπότρηχυλος, ἕως διαβρέξειε. Narrat. hist. in zonam S. Mariæ in Combefis. Hist. Monothel. p. 767, B : Δάκρυσι τὸ ἔδαφος διαβρέχοντες. || De ebriis, Heliodor. 5, 31, p. 217 : Ἐδειπνοῦμεν ὀλίγον ὕστερον, καὶ ὅτε διαβεβρεγμένους ἤδη καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον παραφερομένους ᾐσθόμην. Conf. Βρέχω.]

[Διαβριθής, ὁ, ἡ.] Διαβριθεῖς, Hesychio ἰσχυραῖ, Robustæ, Validæ. [Cyrill. C. Julian. p. 191, B : Τὸν διαβριθῆ καὶ δύσοιστον τῆς ἑαυτοῦ πλεονεξίας ζυγόν. Wakef.]

Διαβρίθω, Gravo, Onero. Hesych. enim διαβρίθει exp. βαρύνει. [ῑ]

[Διαβριμάομαι, Valde fremo. Themist. Or. 21, p. 261, C : Διαβριμώμενός τε καὶ τὴν αἰγίδα πυκνὰ ἐπισείων. Hemst.]

Διαβροχή, ἡ, i. q. ἀποβροχή.

[Διαβροχισμός, ὁ, Illaqueatio. Galen. vol. 12, p. 19 : Δ. τριχῶν. Hemst.]

Διάβροχος, ὁ, ἡ, oppos. τῷ ἄβροχος, Madidus, Uvidus, Madefactus. [Eur. Bacch. 1049 : Ἄγκος ὕδασι διάβροχον. Διάβροχα χωρία, Pollux 1, 187. Διάβροχος τόπος, Polyb. 5, 22, 6. Callim. H. in Del. 48 : Διάβροχον ὕδασι μαστόν. Eur. El. 503 : Διάβροχον ὄμμα. Heliodor. 1, 26, p. 41 : Θεαγένην ... διάβροχον ποιήσασα τοῖς δάκρυσιν. Nonn. Jo. p. 44, 29 : Δάκρυσι θερμοτέροισι διάβροχος. Plut. Mor. p. 499, E : Τέφρα καὶ ὄξει διάβροχον γενόμενον. De lumine Nonn. Dion. 6, 247 a Wakef. cit. : Καὶ Κρόνος ὄμβρια νῶτα διέστιχεν αἰγοκερῆος φέγγεϊ παχνήεντι διάβροχος. Διάβροχος τῷ ἔρωτι καὶ τακερὸς γεγενημένος, Lucian. Tox. 15. De ebriis dictum annotavit Suidas, per οἰνωμένος interpretatus. (Conf. Διαβρέχω.) Basil. vol. 2, p. 526, E : Διάβροχον τῷ οἴνῳ σῶμα. || Νῆες διάβροχοι, Naves rimosæ, Pollux 1, 121, Thucyd. 7, 12 ex eoque Aristid. vol. 1, p. 372, 379 : quas schol. Thuc. interpretatur σεσηπυῖαι. Διάβροχοι αὐλοί, Pollux 4, 73.]

[Διάβρωμα, τό, Particula (a tineis) erosa. Strabo 13, p. 609 : Ζητῶν ἐπανόρθωσιν τῶν διαβρωμάτων εἰς ἀντίγραφα καινὰ μετήνεγκε τὴν γραφήν. Hemst.]

Διάβρωσις, εως, ἡ, Peresio, Erosio, i. e., ut Gorr. definit, Exulceratio a re acri et mordaci facta. Fit tum intrinsecus a vitioso succo, tum extrinsecus medicamentis valentibus aut igni. Aet. : Ἡ δὲ διάβρωσις ἐκ δακνώδους γίνεται ποιότητος. [Aret. p. 62, A : Ἥσι ἀπὸ τῶν κάτω ἐντέρων διαβρώσεσι. Galen. vol. 7, p. 466 a Weig. cit. : Ἐγχωρεῖ δὲ καὶ κατὰ διάβρωσιν ἢ ἀνάβρωσιν, ἢ ὅπως ἄν τις ὀνομάζειν ἐθέλῃ, γίνεσθαι πολλάκις αἵματος ἀναφορὰς ἀθρόας μετὰ βηχός. Theoph.

Nonn. vol. 1, p. 398. Hermes Trism. post Jo. Lyd. De mens. p. 321 ed. Rœth. G. Dind.]

Διαβρώσκω, s. Διαβιβρώσκω, Peredo, ut Cicero et Virgil. loquuntur. [Pollux 6, 39. Διαβιβρωσκούση schol. Soph. Phil. 7.] Unde pass. διαβεβρῶσθαι, Peresum esse. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 350 : Πρὸς διαβιβρωσκόμενα οὖλα καὶ σηπόμενα. Demetr. Hieracosoph. p. 131 : Διαβιβρώσκονται πολλάκις τὰ πτερά. Διαβεβρῶσθαι ap. Hippocr. p. 469, 14, Plat. Tim. p. 83, A. Schol. Apoll. Rh. 1, 995 : Διαβεβρωμέναι ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Plut. Mor. p. 65, D : Γαγγραίναις καὶ καρκινώμασι διαβρωθεὶς Ἀλέξανδρος. Galen. vol. 13, p. 674 : Δηχθήσεται δὲ (τὸ ἕλκος) καὶ διαβρωθήσεται· 702 : Δάκνειν καὶ διαβιβρώσκειν τὴν νεοπαγῆ σάρκα. Pallad. De febr. p. 58 a Weigel. cit. : Σφυγμοὶ διακαίοντες καὶ διαβιβρώσκοντες τὴν ἀρτήν.]

Διαβρωτικὸς, ή, όν, Peredendi s. Erodendi vim habens; ut διαβρωτικὰ φάρμακα, Erosiva medicamenta, media inter ἐκφρακτικὰ et καυστικά. [Etym. M. p. 219, 28 : Γάγγραινα πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 44. G. D. Θηρίδια διαβρωτικὰ τῶν κεράτων, Ammon. p. 74. Schæf. Jo. Chrys. Ad Hebr. 10, vol. 4, p. 533 : Τὸ διαβρωτικὸν αὐτοῦ (τοῦ πυρὸς) δῆλον. Seager. Id. vol. 5, p. 808, 12; vol. 6, p. 136, 26. Hase.]

Διαβύνομαι, Trajicio, Penetro. [Herodot. 2, 96 : Πηδάλιον ... διὰ τῆς τρόπιος διαβύνεται.] Affertur enim ex Herodoto [4, 71, ubi διαβυνέονται] : Διαβύνονται διὰ τῆς ἀριστερῆς ὀϊστοὺς, pro Sagittis dextram trajiciunt. [Alia forma Διαβύω. Hippocr. p. 260, 48 : Εἶθ' ὑποβάλλων τὸν δάκτυλον ὑπὸ τὸ γένειον διαβύσας ἐς τὸ στόμα ἕλκειν. || Hesych. : Διαβύσσει, διακαμύσσει, ad quem l. Kuster. : « Pro διακαμύσσει legendum videtur διαμύσσει. Videtur enim significare velle Hes. in certo loco scriptoris veteris pro διαβύσσει quosdam olim legisse διαμύσσει : quod minime mirum propter solennem et frequentem confusionem τοῦ β et μ. Hinc et ap. schol. Aristoph. Vesp. 249 et 250 προμύσσειν et προβύσσειν promiscue usurpantur : (Arist. illo in loco imper. πρόβυσον utitur, qui est a προβύω. G. D.) uti ap. Polluc. 2, 72 προμύξαι et προβῦσαι : ubi v. Kuhn. Ap. Heronem quoque in Spirit. p. 187, ubi hodie legitur : Λύχνον ἑαυτὸν προσμύσσοντα, leg. προβύσσοντα, i. e. Lucernam, quæ ipsa ellychnium suum promoveat. Διαβύειν igitur significat, Ellychnium per nares lucernæ protrudere. »]

[Διαγάζομαι, Demiror. Joseph. p. 220, 39. Wakef.]

Διαγαληνίζω act. et metaph. Sereno, Tranquillo. Aristoph. [Eq. 646] : Τῶν δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισεν. [Alii libri Οἱ δ' ... διεγαλήνισαν.]

[Διαγάλλομαι. Method. De resurr. p. 288 Comb. : Μηκέτι δύνασθαι διατηρηθῆναι τὸ αὐτὸ (ἄγαλμα), ἀλλὰ διηλλαγμένον ἔσεσθαι καὶ ὑπεσπασμένον. Ubi marg. : « Rup. διηγαλμένον. » Kall. Lectio vitiosa.]

Διαγανακτέω, Perægre fero, Indignor. [Demosth. p. 833, 17 : Πῶς οὐκ ἄξιον ἀγανακτεῖν ; Cod. Paris. Σ διαγανακτεῖν, quo verbo utuntur Plutarchus locis pluribus, velut Mor. p. 74, A, 471, F, Euseb. Pr. E. 5, p. 212, B, Vit. Const. 2, 17, aliique recentiores non pauci. De pericranio Oribas. p. 1 ed. Mai. : Ὥστ' ἢ διαφθαρῆναι μέρος τι αὐτοῦ ἢ διαγανακτῆσαι καὶ συμπαθῆσαι, et paullo post : Οὕτω γὰρ ὁ περικράνιος οὐ διαγανακτήσει πανταχόσε διαιρούμενος. G. Dind.]

[Διαγανάκτησις, εως, ἡ, Indignatio vehemens. Plut. V. Marii c. 16 : Ὥστε φωνὰς καὶ διαγανακτήσεις τῶν στρατιωτῶν πρὸς τὸν Μάριον ἐκφέρεσθαι. Angl. Philo vol. 2, p. 178, 14 : Ζέων καὶ πεπυρωμένος ὑπὸ τῆς νομίμου διαγανακτήσεως. Hemst.]

[Διαγαυὸς lectio vitiosa Gronovii ap. Maneth. 2, 14, ubi cod. διαγανότατοι. Recte Rigler. : Ἀστέρες, οἵ δὴ ἀγαυοτάτου διὰ κύκλου ζωδιακοῦ πλάζονται.]

[Διαγαυριάω, Superbio. Etym. M. p. 270, 38 : Διασαλακώνισον, ἀντὶ τοῦ διάθρυψαι, διαγαυρίασον.]

[Διάγγαρον (?), δικέφαλον, Hesych.]

[Διαγγελία, ἡ, Enunciatio, Gl. Joseph. B. J. 3, 8, 5 : Προδοσίαν εἶναι ἡγούμενος (Joseph.) τῶν τοῦ θεοῦ προσταγμάτων, εἰ προαποθάνοι τῆς διαγγελίας, Si mortem obiret, priusquam omnia illis denuntiaret. Etym. Gud. p. 71, 52 : Διὰ τῆς Ἴριδος γίνεται διαγγελία ἐν τοῖς πολέμοις. Conf. Διατέλειαν. G. D. Prædicatio, Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 491, 19 : Βροντὴ δὲ καὶ ἡ μετὰ τὸ βάπτισμα τοῦ εὐαγγελίου διαγγ. Hase.]

Διαγγέλλω, Nuntio circumquaque, vel per diversa loca. [Pind. Nem. 5, 5 : Γλυκεῖ' ἀοιδὰ, στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας διαγγέλλοισ' ὅτι ... Eur. Iph. A. 353 : Δαναΐδαι δ' ἀφιέναι ναῦς διήγγελλον, ubi alii libri διήγγελον, quo aoristo veteres non utuntur. Hel. 443 : Ὅστις διαγγελεῖ τἄμ' ἔσω κακά. Sæpe ap. Xenoph. aliosque historicos. Æneas Tact. c. 5, p. 24 Or. : Χρὴ δὲ καὶ ἡμεροσκόπους πρὸ τῆς πόλεως καθιστάναι ... μὴ τοὺς τυχόντας, ἀλλ' ἐμπείρους πολέμου, ὅπως μὴ δι' ἄγνοιαν δοξάζων τι ὁ σκοπὸς σημάνῃ τι ἢ διαγγείλῃ εἰς τὴν πόλιν καὶ ματαίως ὀχλῇ τοῖς ἀνθρώποις· 9, p. 28 : Διαγγελθέντων οὖν τούτων εἰς τὸ στρατόπεδον.] Plut. Camill. [c. 24] : Ἡ φήμη [ταχὺ] διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις. [Lucian. Pisc. c. 14.] Philo, πρεσβευομένας et διαγγελλούσας, ubi διαγγελλούσας ab interprete exp. Internuntias. Bud. διαγγέλλω exp. etiam Denuntio, Effero, Prodo. || Διαγγέλλω, ut ἐπαγγέλλω, pro Edico, vel Indico, Herodian. 1, [7, 1] : Τῆς δὲ ἐξόδου διαγγελθείσης. Liban. in argumento τοῦ Περὶ παραπρ. de matre Æschinis : Τὴν δὲ καθαίρουσαν καὶ τελετάς τινας διαγγέλλουσάν φησι διαζῆν. [In l. Herod. præstat intelligere milites a Commodo indicatam imperatamque profectionem, alterum alteri, notam fecisse, postquam a ducibus et centurionibus accepissent. Demosth. p. 163, 7 : Τοῦ δὲ στρατηγοῦ Βυζαντίους τε παρακαλοῦντος, καὶ διαγγέλλοντος πρὸς ἅπαντας, ὅτι πολεμεῖν αὐτῷ προστάττετε, ἂν καιρὸν λάβῃ. Plut. V. Crass. c. 5 : Ὧν ἐδεῖτο φράζουσαι καὶ διαγγέλλουσαι πρὸς τὸν Οὐίβιον. Dionys. A. R. 6, 50 : Ἀλλὰ καὶ τούτου πολὺ μέρος διαγγέλλεται νοσεῖν, ἔρωτι κρατούμενον ἧς ἅπαντες γλίχονται μεταβολῆς, i. e. Pro certo fertur. Ter legitur in N. T., Luc. 9, 60 : Διάγγελλε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, Trade doctrinam meam salutarem. Act. 21, 26 : Διαγγέλλων τὴν ἐκπλήρωσιν ἡμερῶν τοῦ ἁγνισμοῦ, Annuntians sacerdotibus, etc. Rom. 9, 17 : Ὅπως διαγγελῇ τὸ ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῇ, Ut ubique majestas mea celebretur. Sæpius in V. T., ut Lev. 25, 9 : Διαγγελεῖται σάλπιγγος φωνῇ. Ps. 58, 13 : Ἐξ ἀρᾶς καὶ ψεύδους διαγγελήσονται. Tradere fama, Prodere ad posteros, Demosth. p. 1433, 14 : Ὁποίαν ἂν τὰ πραχθέντα δόξαν ἔχῃ, τοιαύτην οἱ πολλοὶ περὶ τῶν πραξάντων διήγγειλαν. Hesych. : Δ., ἀπαγγέλλω, διέξειμι τῷ λόγῳ. Διαγγέλλει· διαδραμεῖ (l. διαδρομεῖ). Plat. Tim. p. 37, B : Λόγος ὑφ' αὐτοῦ φερόμενος ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, ὅταν μὲν περὶ τὸ αἰσθητὸν γένηται, καὶ ὁ τοῦ θατέρου κύκλος ὀρθὸς ἰὼν εἰς πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν διαγγέλλῃ, δόξαι καὶ πίστεις γίγνονται βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς. Angl. || Forma media ap. Xenoph. Anab. 3, 4, 36 : Ἐπεὶ δὲ ἐγίγνωσκον αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες βουλομένους ἀπιέναι καὶ διαγγελλομένους, Cum alter alteri proficiscendum esse acclamaret. Pro pass. acceperunt Zonar. p. 540 et Suidas, qui interpr. παρακελευομένους, φανερουμένους, δήλους γινομένους.]

[Διάγγελμα, τὸ, Nuncium, Jussum. Reg. 3, 4, 27 : Πάντα τὰ διαγγέλματα, ubi C teste Bos., διηγγελμένα. Angl. Nilus Epist. p. 72 : Τί γὰρ ἂν διαφέροι καπνῳδίας τὸ σὸν διάγγελμα, Quod tu profiteris. G. D. Chrys. t. 5, p. 648, 37 : Πόνοις ἁρμόζεται τὸ τῆς νηστείας δ. ubi tamen in Cod. Reg. 748 bonæ notæ, ἐπάγγελμα. Hase.]

Διάγγελος, ὁ, Internuntius, Bud. Ammon. a Thucydide [7, 73,] διάγγελον vocari ait quem ceteri ἐξάγγελον appellent, qui videlicet quæ intus fiunt, iis qui foris sunt nuntiat. [Schol. : Διάγγελοι· ἤτοι μηνυταὶ καὶ ἐξαγγέλλοντες τὰ Συρακουσίων. Fr. Lex. Hermann. p. 327 : Ἄγγελος μὲν, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν· ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔσωθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων, ὃν Θουκυδίδης διάγγελον εἶπεν. Quæ eadem extant in Exc. e Gramm. Niceph. Gregoræ in Matth. Gloss. Gr. min. vol. 1, p. 5. « Erant priscorum in castris διάγγελοι, ad mandata ultro citroque transferenda, quales Optiones et Tesserarii Latinorum, Διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, e Plutarchi versione in Galba c. 24, qui Sympos. p. 678, D, quoque : Δεῖ γὰρ οὐχ ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλοις, οὐδὲ ὥσπερ ἐν τριήρει, χρῆσθαι κελευσταῖς, αὐτοὺς δὲ δι' ἑαυτῶν ἐντυγχάνειν ἀλλήλοις ... » Wessel. ad Herod. 6, 4. Dio Cass. 40, 8 : Νερούιος δέ τις ... τότε σὺν τῷ Κικέρωνι πολιορκούμενος, δοῦλόν τινα ἑαυτοῦ διάγγελον αὐτῷ παρέσχεν. Angl.]

A [Διάγδουπος, ὁ, ἡ. Nicephor. Blemm. in Maii Collect. vol. 2, p. 670 : Ὅθεν ἀρετὴ ἀπελήλαται, τὸ τῆς κακίας ἔργον διάγδουπον ἐπεισπέπαικεν. Conf. Ἐρίγδουπος. Cramer.]

[Διαγγελτήρ, ῆρος, ὁ, Internuntius. Constit. Apost. 2, 17, p. 228 : Τῆς μελλούσης ὀργῆς ἐν τῇ κρίσει διαγγελτῆρα. Wakef. Orac. Sibyll. 7, p. 660 : Οἱ δὲ διαγγελτῆρες ὑπαὶ ποσὶ κοιμήσονται, Struvius restituit οἱ δὲ δὴ ἀγγελτῆρες, quia ἀγγελτῆρες duobus aliis in locis illorum carminum dicuntur.]

Διαγείρω, Colligo, Congrego, VV. LL. [Διαγείρειν ex διαγράφειν corruptum ap. Timæum p. 81 correxit Ruhnk.]

[Διαγέλαστος, ὁ, ἡ, Pellucidus. Codin. De offic. cap. 4, n. 13 : Ἔχει ... βασιλέα εἰκονικῶς ἔμπροσθεν μὲν ἱστάμενον ὑπὸ ὑελίου λεγομένου διαγελάστου· et n. 20 : Τὴν τοῦ βασιλέως εἰκόνα διαγέλαστον. Ducang.]

Διαγελάω, Derideo, Irrideo, cum accus. Lucian. [Nigr. c. 33 : Καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα. Eurip. Bacch. 272, 322 : Ὃν σὺ διαγελᾷς. Plut. Mor. p. 1118, C : Διαγελᾷ καὶ φλαυρίζει τὸν Σωκράτην.] Et διαγελώμενος, B Qui deridetur. [Διαγελᾶσθαι Theophanes p. 7, B.] Metaph. de serenitate et tranquillitate. Plut. [V. Cæs. c. 4] : Ὥσπερ θαλάττης τὰ διαγελῶντα, καὶ τὴν ἐν τῷ ἱλαρῷ κεκρυμμένην δεινότητα τοῦ ἤθους καταμαθὼν Κικέρων κ. τ. λ. [Mor. p. 952, F : Βυθοὶ ποταμῶν διαγελῶσι. Conf. ib. p. 950.] Theophr. H. Pl. 8, p. 94 [8, 2, 4] : Διαγελώσης δὲ τῆς ὥρας, itidem ad tranquillitatem referens, Vere jam adulto et tempore mitescente, Bud. C. P. 2, [1, 4; add. 1, 12, 8,] διαγελῶσαν ἡμέραν dixit : alibi [ibid. 4, 5, 1] : Διαγελῶντος ἤδη τοῦ ἀέρος, ubi Gaza, Cœlo jam indulgente. [Heliodor. Æthiop. init. : Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης. Anna Comn. 13, p. 380, B : Διαγελῶντος ἔαρος. Joseph. Genes. p. 53, D : Πρὸς ἕω τὴν ῥητὴν ἑορτῆς διαγελῶσαν. G. Dind.] V. et Γέλασμα.

Διαγενής, ὁ, ἡ, Hesychio εὐγενής. [Infra Διογενής, quod rectius. Albert.]

[Διάγευσις, εως, ἡ, Degustatio. Geopon. 7, 7 in lemmate capitis.]

C [Διαγεύω, Gustum præbeo. Eunap. Excerpt. p. 80, 15 Nieb. : Τῆς φωνῆς αὐτοὺς διέγευσε καὶ τοῦ μέλους. Obscure Eust. Opusc. p. 351, 3 : Ἢν δέ με πείσῃς ὡς οὐ γελοῖος ἐγὼ παρὰ σοί, καὶ διαγεύσω καὶ τριαγεύσω καὶ τετάρτῳ ἐπιβαλοῦμαι γράμματι. || Διαγεύομαι, Degusto. Plut. V. Marii c. 44 : Διαγευομένου (τὸν οἶνον) ἐπιμελέστερον· Mor. p. 469, B : Ἑαυτῷ πρὸς τὸ ἄριστον ὀξίνην ἐζήτει διαγευόμενος. Geopon. 7, 7, 1 : Διαγεύονται τοὺς οἴνους.]

[Διαγιγγράζω. Athenio ap. Athen. 14, p. 661, B : Ἐρίφιον ... πνικτῷ διέλαβεν περικομματίῳ, δι' ἐπίγγρας ὑποκρούσας γλυκεῖ, ubi Dobræus probabiliter corrigit διεγίγγρασ' comice dictum de coquo jusculum musice apparante. Γίγγρας enim tibiæ species est. G. Dind.]

Διαγίγνομαι [s. Διαγίνομαι], Intersum, eo sensu, quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse. [Isæus p. 84, 14 : Χρόνων διαγενομένων. Demosthen. p. 541, 10 : Ἔτη ὀκτὼ τῇ κρίσει ἐκείνῃ διαγεγονότα· 833, 14 : Δέκα ἐτῶν διαγενομένων.] Plut. : Ἐτῶν διακοσίων διαγεγονότων, Ducentis annis interlapsis, Bud. [Mor. p. 162, B : Πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονε· V. Rom. D c. 22 : Σχεδὸν ἐτῶν ἑξακοσίων διαγενομένων· V. Anton. c. 22 : Ὀλίγων ἡμερῶν διαγενομένων.] || Duro, Permaneo, Perenno. [Hippocr. p. 939, F : Τῶν κατακλιθέντων οὐκ οἶδ' εἴ τις καὶ μέτριον χρόνον διεγένετο, Vitam produxit.] Plato Apol. : Τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι. Plut. Fabio, Ἀσφαλὴς διεγένετο, Per totam vitam tutus fuit. [Compar. Pelop. c. Marc. c. 1 : Ἀήττητος ἀνὴρ δοκεῖ διαγενέσθαι μέχρι Σκηπίωνος.] Et pro Tolero vitam, Plut. Et pro Evado, Synes. : Εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ κλύδωνος. Bud. 1055. [Plut. V. Ti. Gracchi c. 1 : Δύο υἱοὺς ... διαγενομένους (Superstites) οὕτω φιλοτίμως ἐξέθρεψε. Ælian. V. H. 7, 2 : Οὐ μὴν εἰς τὸ παντελὲς ἐν τούτοις διεγένοντο· ἀμφότεροι γὰρ βιαίου θανάτου ἔργον ἐγένοντο. Cum particip. Demosth. p. 680, 19 : Διαγέγονεν ὑμᾶς κολακεύων. Xenoph. Cyrop. 1, 1, 1 : Κἂν ὁποσονοῦν χρόνον ἄρχοντες διαγένωνται· Anab. 1, 5, 6 : Κρέα ἐσθίοντες διεγίγνοντο· Mem. 4, 8, 4 : Διαγεγένηται οὐδὲν ἄλλο ποιῶν. Cum adverb. Id. Anab. 1, 10, 19 : Τὴν νύκτα οὕτω διεγένοντο. Plut. Mor. p. 119, D : Τῶν γενναίως καὶ καλῶς ἐν ταῖς τῶν ἀναγκαίων τελευταῖς διαγινομένων. Maccab. 2, 11, 26 : Ὅπως ἡδέως διαγίνωνται πρὸς τὴν τῶν ἰδίων ἀντίληψιν. Fab. Æsop. 246 Fur. : Ἐπυνθάνετο πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διεγένετο, Quomodo apud illos se habuisset.]

[Διαγιγνώσκω s.] Διαγινώσκω, Dignosco, Internosco, Dijudico, Discerno. Il. Ψ, [240] : Αὐτὰρ ἔπειτα Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν, Εὖ διαγινώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται· [470] legitur hoc verbum, et quidem cum eod. adv. : Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε Εὖ διαγινώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ Αἰτωλὸς γενεήν. Aristoph. [Eq. 517 : Ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετείους τὴν φύσιν ὄντας· Lys. 583 : Καὶ τάς γε πόλεις ... διαγιγνώσκειν (ἐχρῆν) ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται χωρὶς ἑκαστοιν·] Pl. [90] : Ὁ δέ μ' ἐποίησεν τυφλόν, Ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα· [578], διαγιγνώσκειν τὸ δίκαιον. Plut. Alcib. [c. 2] : Αὐλοὺς δὲ φυσῶντος ἀνθρώπου στόματι καὶ τοὺς συνήθεις ἂν πάνυ μόλις διαγνῶναι τὸ πρόσωπον. Sic et ap. [Herodot. 1, 134 : Τῷ δὲ ἄν τις διαγνοίη εἰ ὁμοῖοί εἰσι·] Lucian. [Dial. mort. 18, 1] : Οὐ διαγνοίην ἄν, Discernere nequeam. Id. [Hermot. c. 70] : Ἄδηλον ἔτι ἡμῖν εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγινώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα. [Demosth. p. 269, 24 : Σύνεσιν καὶ παιδείαν, ᾗ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγιγνώσκεται. Cum præpos. πρός. Aristot. De mir. ausc. p. 834, 2 : Τὸν χαλκὸν οὕτως εἶναι λαμπρὸν ... ὥστε μὴ διαγινώσκεσθαι τῇ χρόᾳ πρὸς τὸν χρυσόν. Theophr. H. Pl. 5, 3, 2 : Τορνεύεσθαι κύλικας ... ὥστε μηδ' ἂν ἕνα διαγνῶναι πρὸς τὰς κεραμέας. G. D.] || Statuo, Delibero, Decerno. [Herodot. 6, 138 : Εἰ δὴ διαγινώσκοιεν σφίσι τε βοηθέειν οἱ παῖδες.] Herodian. 4, [4, 5] : Διέγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον. Lucian. [De luctu c. 18] : Εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε. Idem : Εἰ κλαίειν διέγνωκας, Si flere statuisti, in animo habes, ut quidam interpr. [Alia exx. v. ap. Bergl. ad Alciphr. 1, 25, Villois. ad Long. p. 194.] Διαγινώσκειν (ut inquit Bud., sed nullum afferens exemplum) est Pro potestate judicare, et jus dicere, ut judex in sua provincia. [Demosth. p. 629, 25, in legis formula : Εἰσφέρειν δὲ τοὺς ἄρχοντας, ὧν ἕκαστοι δικασταί εἰσι, τῷ βουλομένῳ· τὴν δ' Ἡλιαίαν διαγιγνώσκειν· 545, 8 : Μενέτωσαν ἐν τοῖς ὑπὸ τούτου διαγνωσθεῖσι.] Est etiam Statuere et deliberare. Ap. Thuc. 1, [118] legitur pass. διέγνωστο, ubi scribit : Αὐτοῖς μὲν οὖν τοῖς Λακεδαιμονίοις διέγνωστο λελῦσθαί [λελύσθαι] τε τὰς σπονδάς· schol. διεψήφιστο. At διεγνωσμένη δίκη ex cod. historico v. in Προκαταγινώσκω. [Aristid. vol. 1, p. 398, 18 : Ἡγοῦμαι δ' εἰ μέν τι πιστόν ἐστι Λακεδαιμονίοις, πανταχῇ καλῶς ἡμῖν ἔσεσθαι διεγνωσμένα. || I. q. διαναγινώσκω, Perlego. Polyb. 3, 32, 2 : Πόσῳ γὰρ ῥᾷόν ἐστι καὶ κτήσασθαι καὶ διαγνῶναι βίβλους τετταράκοντα· 21, 9, 3 : Κομισάμενος ταύτην (τὴν ἐπιστολὴν) καὶ διαγνούς. Ælian. V. H. 14, 43 : Λαβοῦσα τὸ βιβλίον παρὰ τοῦ παιδός, εἶτα οὐκ ἔασε διαγνωσθῆναι τὸ πᾶν οὐκέτι.]

[Διαγκοινήσασθαι. V. Διαγκωνίζομαι.]

Διαγκυλέω, Διαγκυλίζω, et Διαγκυλόω, idem significant, et παρὰ τὴν ἀγκύλην dicuntur, quod est λαβὴ ἀκοντίου, Ansa jaculi, Lorum in media hasta, qua jacitur. Sunt enim quædam jacula s. hastæ, quæ ἐξ ἀγκύλης ἀφίενται, οὐκ ἐκ χειρός. Porro dicitur διηγκυλίσθαι, teste Hesych., τὸ ἐνεῖραι τοὺς δακτύλους τῇ ἀγκύλῃ τοῦ ἀκοντίου, Digitos amento jaculi inseruisse, et generalius etiam τὸ ἕτοιμον εἶναι, Paratum esse (teste eodem, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἕτοιμον εἶναι), more nimirum jaculatorum, qui immissis in amentum hastæ digitis, jaculari parati sunt. Xenoph. Anab. 4, p. 192 [c. 3, 28] : Ἐκβαίνειν ὡς διαβησομένους, διηγκυλισμένους τοὺς ἀκοντιστάς, καὶ ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας, Jaculatores quidem, trajectis per amentum digitis et ad jaculandum paratis, sagittarios vero, impositis arcui sagittis. Sic 5, p. 205 [c. 2, 12] : Ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε διηγκυλισμένους ἰέναι, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, ἀκοντίζειν δεῆσον· καὶ τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, τοξεύειν δεῆσον. In quorum locorum posteriore Suidas habet διηγκυλημένους : in priore vero quidam Codd. διηγκυλωμένους : recte utrique. [Διηγκυλωμένους etiam altero in l. codd. nonnulli.] Reperiuntur ea et ap. alios scriptores, additis accusativis τόξον, λόγχην, κεραυνόν. Herodian. 1, [14] : Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀντικρὺ τοῦ τῆς

συγκλήτου συνεδρίου (ἔστησεν ἀνδριάντα) τόξον διηγκυλημένον. Ubi Polit. vertit, Statuam pro curia statuit, quæ arcum contenderet. Chion. Ep. 4 : Περὶ τὸν βραχίονα ἑλίττων θοιμάτιον, καὶ τὴν λόγχην διηγκυλωμένος ἴμενον. Lucian. p. 258 [Jov. conf. c. 15] : Καί μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾷς, διηγκυλημένος, ἀνέχομαί σου τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος. [Evagr. H. E. 3, 25 : Δόρυ διηγκυλημένον πρὸ τῆς σκηνῆς αὐτῷ μετεώρητο σχῆμα βαρβαρικόν. Conf. Διαγκωνίζομαι. Διηγκαλίσατο scriptum in l. Mich. Pselli Hist. Ms. ap. Ducang. ad Zonar. p. 156 : Ξιφοφόρος εἱστήκει, θατέρᾳ δὲ τῶν χειρῶν τὴν εἰκόνα τῆς τοῦ θεοῦ λόγου μητρὸς διηγκαλίσατο, καρτερώτατον πρόβλημα τῆς ἀκαθέκτου ἐκείνου ὁρμῆς ταύτην ποιούμενος. G. Dindorf.]

[Διάγκυλος, ὁ, ἡ, laquei species ap. chirurgos, de quo Oribas. p. 91 Mai. : Ὁ καλούμενος διάγκυλος βρόχος ἐκ δύο χιεσμάτων (corr. χιεστῶν) γίνεται βρόχων διεστηκότων ἀπ' ἀλλήλων· quem a quibusdam καταχρηστικῶς ἄγχοντα vocari notat et discrimen usumque utriusque exponit. Plurimas eo in libro Oribasius describit βρόχων species, de quo s. v. Βρόχος monere indidemque (p. 84) corrigere debebam quod ex Galeno vitiose scriptum attuli Βουκολίσκος pro Βουκολικὸς βρόχος. G. Dindorf.]

Διαγκωνίζομαι, Cubito innitor, Sedeo in cubitum reclinatus, vel recumbens, ut Suid. διαγκωνισάμενος exponit ἐπ' ἀγκῶνος καθίσας, hoc in loco : Ὁ δὲ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀποβλεψάμενος εἰς [τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἶπεν· Ὦ δέσποτα, τί ἐκέλευσας; Fragm., depromptum e Damascio (Hist. Philos.), longe auctius legitur v. Δομνῖνος. Kust. || Quod Xenophon aliique dixerunt διαγκυλίζεσθαι τὸ δόρυ, Nicetas Ann. 17, 1 ; 21, 3, διαγκωνίζεσθαι s. διαγκοινήσασθαι τὸ δόρυ dixit. Schneid.]

Διαγκωνισμὸς, ὁ, Reclinatio in cubitum. [Plut. Mor. p. 644, A.]

Διαγλαίνειν, Hesychio διαλυμαίνεσθαι.

[Διαγλάπτω. V. Διαγλάφω.]

Διαγλαύκιον, τὸ, Collyrium, vide Gorr. Sciendum est autem pro Herba inveniri potius γλαύκιον quam γλαυκίον. [V. Γλαυκίον.]

[Διαγλαύσσω, Perluceo. Apoll. Rh. 1, 1281 : Διαγλαύσσουσι δ' ἀταρπόν. Alii libri διαγλαύσουσι. Conf. Γλαύσσω.]

Διαγλάφω s. Διαγλάπτω [Excavo], unde διαγλάψασα exp. κοιλάνασα, ap. Hom. [Od. Δ, 438] : Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' ἁλίῃσι. [Hesych. : Διαγλάψας, διαγλύψας, διασκαλεύσας. Conf. Διαγλύφω. ᾰ]

[Διάγλυμμα, τὸ, i. q. σμίλευμα, Ramentum. Hesych. s. v. Σμιλεύματα et schol. Aristoph. Ran. 835.]

[Διάγλυπτος, ὁ, ἡ, Persculptus. Crinag. in Anth. Pal. 6, 227 : Κάλαμον εὖ μὲν ἐϋσχίστοισι διάγλυπτον κεράεσσιν.]

[Διαγλυφὴ, ἡ, Incisio, Perforatio. Heliodor. Oribasii p. 124 Mai : Τῆς δὲ εὐτρεπείας χάριν ἐκ διαγλυφῆς χηνίσκων προτομαὶ μεμόρφωνται ξύλιναι. Et p. 125 : Εἰσὶ δέ τινες καὶ πριστοῖς ἐν ὀργάνοις ἐκ διαγλυφῆς (vitio typoth. διαφλυγῆς) ὡμοιωμέναι πριστέων μορφαῖς. Osann. Cælatura. Aristeas De leg. transl. p. 110, 24 : Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ῥαβδώσεως καὶ διαγλυφῆς. Hase.]

[Διάγλυφος, ὁ, ἡ, Sculptus, Cælatus. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 524, B : Εὔρυθμός τις καὶ διάγλυφος σανίδων πῆξις τὸ τῆς ὀροφῆς κάλλος διαποικίλλουσα. Etym. M. p. 789, 19 : Φατνώματα, σανιδώματα, στέγη διάγλυφα. Διάγλυφα lectio vitiosa ap. Polem. Physiogn. p. 240, pro quo Adamant. p. 407 recte ἀδιάγλυφα. G. D. Greg. Nyss. vol. 1, p. 409, D : Κἂν εὐεργές τε καὶ διάγλυφον ᾖ τὸ χρυσίον· cf. p. 679, B, et vol. 2, p. 1069, D : Ὁ διάγλυφος ἄργυρος, χρυσῷ καὶ λίθοις ἐπανθιζόμενος. Hase.]

Διαγλύφω, Undique sculpo, q. d. Persculpo. [Diodor. 1, 66 : Ὀροφὴ φάτναις τισὶ διαγεγλυμμένη. Ælian. V. H. 3, 45 : Ἅρμα ἐπὶ τῆς λαβῆς διαγεγλυμμένον ἐλεφάντινον· 12, 30 : Τοὺς διαγλύφοντας τοὺς δακτυλίους· 14, 7 : Ἐρρωμένοι καὶ ἐκ τῶν γυμνασίων οἱονεὶ διαγλυφέντες καὶ διατορευθέντες. Androsthenes ap. Athen. 3, p. 93, C : Ἡ μὲν τοῦ ὀστρέου ὄψις παραπλησία τῷ κτενὶ, οὐ διέγλυπται δὲ, ἀλλὰ λεῖον τὸ ὄστρακον ἔχει καὶ δασὺ, Non striata est, sed lævis. (Διαγεγλυμμένος Ælian. V. H. 3, 45.) Homericum διαγλάψας Hesychius
A interpr. διαγλύψας, quo ipso utuntur Homeri l. imitati Ælian. N. A. 14, 7 : Καλιὰν ἐργάζεται ταπεινὴν ἐν τῷ δαπέδῳ τὴν ψάμμον διαγλύψασα τοῖς ποσί· et Philes ab Jacobs. comparatus c. 4, 13 : Καὶ τὴν καλιὰν τοῖς ποσὶν διαγλύφειν. Futur. διαγλύψω Exod. 28, 11 et Aq. Zach. 3, 9. ῡ]

[Δίαγμα. V. Δίασμα.]

[Διαγνάφοντες lectio vitiosa pro διαγράφοντες ap. Plut. Mor. p. 377, D.]

Διαγνοέω, Ignoro. [Verbum suspectum.] At Διανοέω, Cogito.

[Διάγνοια Josepho male illatum ab Hudsono notamus s. v. Διάνοια.]

[Διάγνυμι, Perfringo. Achm. Onirocr. p. 243, 20 : Ἐὰν ἴδῃ ὁ βασιλεὺς ὅτι τὰ σελλάρια αὐτοῦ διεάγησαν. Hase.]

Διαγνώμη, ἡ (sequendo signif. quæ posteriore loco data fuit verbo διαγινώσκω), Statutum, Decretum, Scitum, Deliberatio, Disceptatio, Consultatio, Bud. afferens e Thucyd. [3, 42] : Οὔτε τοὺς προθέντας αὖθις τὴν διαγνώμην περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Extat autem
B hæc vox et in aliquot aliis ejusdem scriptoris locis. [1, 87 : Δ. τῆς ἐκκλησίας· 3, 67 : Ἣν ... διαγνώμας ποιήσησθε.]

[Διαγνωμονέω, Cogito, Perpendo. Eust. p. 1237, 21 : Διαγνωμονοῦντος Ἀχιλλέως ὅτι τε εὐψύχως ἔτι διάκειται.... || Dijudico. Georg. Pachym. Andron. p. 64, C : Τοῖς ἐν θεῷ βραβευούσης ἀληθείας διαγνωμονήσουσι λογίοις οὖσιν ἅμα καὶ εὐλαβέσι. G. Dind.]

Διαγνώμων, ὁ, i. q. διαγνώστης, Suidæ διακρίνων et διαγινώσκων : ap. quem exemplum tibi videndum relinquo. [Ex Damascii non nominati Vita Isidori : Ὁ μὲν δὴ Ἡραΐσκος αὐτοφυὴς ἐγένετο διαγνώμων τῶν τε ζώντων καὶ τῶν μὴ ζώντων ἀγαλμάτων. Antipho p. 122, 39 : Ἀνοσίων ἔργων τιμωροὶ, ὁσίων δὲ διαγνώμονες. Cyrill. Al. Adv. Jul. p. 28 ab Suic. cit. : Στοχασταὶ δὲ μᾶλλον ἢ τῆς ἀληθείας διαγνώμονες. Ex Basilic. vol. 2, p. 24 et Harmenop. l. 1, tit. 4, § 57 affert Ducang.]

Διαγνωρίζω, Dignosco, Internosco. Ap. Lucam autem, 2, [17] : Ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου, pro Divulga-
C runt, Notum fecerunt, Bud. rectius quam vet. Interpr. Cognorunt. Erasm. tamen quum alioqui reddat et ipse Divulgarunt, putat et pro Pernorunt posse accipi; sed perperam, quum constet positum esse pro διεφήμισαν, quo Marcus usus est. [Discerno. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. An. p. 787, 15 : Οὐδέν ἐστι μέσον αὐτῶν τὸ διάσχημα, μόνου τοῦ φαινομένου γραφήματος διαγνωρίζοντος ἑκατέραν αὔλακα. Διαγνωρίζεσθαι ex διαγωνίζεσθαι corruptum in cod. Liban. vol. 4, p. 769. G. Dind.]

Διάγνωσις, εως, ἡ, Dignotio, Dijudicatio. [Eur. Hippol. 696 : Σοῦ τὴν διάγνωσιν κρατεῖ· 926 : Διάγνωσιν φρενῶν. Demosth. p. 269, 27 : Καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις ;] Isocr. Ad Dem. [p. 9, C] : Τὸ γὰρ ἀφανὲς ἐκ τοῦ φανεροῦ ταχίστην ἕξει τὴν διάγνωσιν. Ap. Eund. dicitur aliquis λαβεῖν διάγνωσιν alicujus rei : Hel. Enc. [p. 216, C] : Τῶν μὲν σωμάτων οὐ δυνηθεὶς λαβεῖν διάγνωσιν. [De cognitione morbi per signa præsentia Galen. vol. 5, p. 121 : Τὴν τῶν ἐνεστώτων γνῶσιν ἰδίᾳ προσηγορίᾳ καλεῖν εἰθίσμεθα διάγνωσιν. Theo-
D phan. Nonn. vol. 2, p. 234 : Διάγνωσις δὲ αὐτῆς (τῆς λεύκης)· 340 : Ἡ μὲν διάγνωσις πρόδηλος.] Apud Thuc. vero [1, 50] et Dem. [p. 227, 33] legimus ποιεῖσθαι διάγνωσιν pro διαγινώσκειν. [Plato Leg. 9, p. 865, C : Τῆς δὲ ἀξίας οἱ δικασταὶ διάγνωσιν ποιείσθωσαν· 11, p. 936, A : Τούτου δὴ διάγνωσις ἐπιτετράφθω τῷ τῆς παιδεύσεως ὅλης ἐπιμελητῇ. Dionys. Hal. Exc. vol. 4, p. 2317 R. : Ἀναβληθείσης τῆς περὶ τῶν πρεσβειῶν διαγνώσεως. Mœris p. 125 : Διάγνωσιν Ἰσαῖος τὴν ὑφ' ἡμῶν διαδικασίαν. In l. superstite Isæi p. 37, 22 : Ῥᾳδίαν ὑμῖν τὴν διάγνωσιν πεποιήκασι περὶ αὐτῶν, vulgarem habet significatum Dijudicationis.]

[Διαγνωστέον, Dignoscendum, Dijudicandum. Lucian. Hermot. c. 16 : Δ. ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστί. Alex. Trall. 7, p. 100.]

Διαγνώστης, ὁ, Dijudicator, Qui dignoscit s. internoscit, Isocr.

Διαγνωστικὸς, ἡ, όν. Lucian. De salt. [c. 74] : Ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρί-

στων διαγνωστικὸν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. A Ubi διαγνωστικὸν vocari manifestum est Eum qui est dignoscendi et dijudicandi peritus. [Galen. vol. 2, p. 188 : Εἰ διαγνωστικοὶ βουλόμεθα γενέσθαι νοσήματός τε καὶ μορίου πεπονθότος. G. Dind. Luc. Hermot. c. 69 : Διαγνωστικούς τε καὶ διακριτικοὺς ποιήσων ἡμᾶς. Nicom. Geras. Arithm. 1, 13 : Ὥστ' ἂν καὶ μέθοδον ἔχοιμεν διαγνωστικὴν, ubi schol. διδασκαλίας μέθ. Chrys. t. 5, p. 20, 43 : Σοφίας πολλῆς ἐπεπλήρωτο, καὶ διαγνωστικὸς ἑκατέρων τούτων ἦν. Id. t. 6, p. 99, 36 : Πρὶν ἐλθεῖν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν διαγνωστικὴν τῶν καλῶν καὶ τῶν οὐ τοιούτων. Hase.]

[Διαγνωστὸς, ἡ, ὸν, Qui dignosci potest. Basil. Ep. 204, vol. 3, p. 303. Διάγνωστον legitur in gl. lacera Hesychii vol. 1, p. 1222.]

[Διαγογγύζω, Obmurmuro. Lucas 15, 2 : Καὶ διεγόγγυζον οἱ Φαρισαῖοι. Ibid. 19, 7; Jo. Chrys. vol. 1, p. 357, D; Constant. De adm. imp. p. 139 ed. Meurs., ubi διαγογγίζοντες scriptum. G. Dind. Heliod. Æth. 7, 27 : Καί τι καὶ πρὸς τοὺς παρόντας ἠρέμα διαγογγύσαντα. B Vita Nili jun. p. 157, 30 : Διεγόγγυζον κατὰ τοῦ γέροντος. Clem. Al. t. 1, p. 528, 32 : Δ. τὴν εἰρημένην λέξιν, His verbis, quæ dicta sunt, murmurabant. Hase.]

Διαγόνατος, in VV. LL. Duplici geniculorum nodo cinctus, tanquam ab illa nominis γόνας signif. qua pro Internodio ponitur, quale calamo tribuitur. Sed quicunque est illius interpr. auctor, videtur legisse Διγόνατος, aut certe illud pro hoc male accepisse.

[Διαγονὴ, ἡ. Phanias ap. Athen. 2, p. 51, E : Τὸ μόρον τὸ βατῶδες ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους σπερματικὰς ἔχει τὰς συκαμινώδεις διαγονὰς καθάπερ ὑποφαινούσας καὶ διαφυὰς ἔχει ψαθυρὰς καὶ εὐχύμους. « Διαγονὰς fortasse idem fere ac διαφύσεις. » Schweigh. Ἔχει τὰς γονὰς Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 513, recte delens συκαμινώδεις.]

[Διαγοράζω. V. Διαπρίω.]

[Διᾱγόρας, ὁ, Diagoras, Melius, Telectidæ s. Teleclyti filius, Pindari et Bacchylidis æqualis, ἄθεος cognominatus, de quo præter alios Suid. Aristoph. Av. 1072 : Ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον. C Lysias p. 104, 39 : Διαγόρου τοῦ Μηλίου ἀσεβέστερος γεγένηται. || Alius ap. Thucyd. 8, 35 : Θουρίαις ναυσὶν, ὧν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου. || Rhodius ap. Pind. Ol. 7, de cujus familia v. Pausan. 6, 7. Id. 4, 24, 3 : Τοὺς Διαγορίδας καλουμένους ἐν Ῥόδῳ. || Medicus ap. Dioscor. 4, 63, ex Erasistrato, et ap. Plin. N. H. locis pluribus. G. Dind.]

[Διᾱγόρευσις, εως, ἡ, Edictum, Decretum. Porphyr. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 384 : Εἱμαρμένην ἐοικυῖαν ταῖς τῶν νόμων διαγορεύσεσι. G. Dind. Greg. Nyss. t. 2, p. 879, C : Τὴν νομικὴν πληρῶν διαγόρευσιν. Hase.]

[Διαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, Qui edicit. Chrys. t. 2, p. 256, 41 : Μόνοις γὰρ πονηροῖς τιμωριῶν διαγορευτικός ἐστιν. Hase.]

Διᾱγορεύω, Explicite dico et distincte. [Herodoto 7, 38, Διαγορεύειν ἐκέλευε ὅτευ δέοιτο, ex uno cod. restitutum. Vulgo δὴ ἀγ.] Plato De legg. 7, [p. 809, E] : Καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν διείρηται πάντα, i. q. διηγόρευται, Hæc explicite dicta sunt et distincte, Explicata sunt, inquit Bud. : qui et διαγορεύω ostendit a Dionys. Areop. poni pro Tracto, Dissero, D Disputo. Sic Hesych. Διειπεῖν exponit διηγήσασθαι, et διαλεχθῆναι. [Esdr. 3, 5, 49 : Ἀκολούθως τοῖς ἐν τῇ Μωυσέως βίβλῳ ... διηγορευμένοις. Hesych. : Διηγορευμένοις, παραγγελθεῖσι.]

Διαγορεύω, Sancio, Edico [Condico, Gl.], θεσπίζω, διαγγέλλω, Hesych. [ἀναγγέλλει, θεσπίζει, Zonar.] Nominatim edico, Præconis voce pronuntio. Et lex dicitur διαγορεύειν, Cavere. Theodor. Hist. Eccl. 4 : Νόμος διαγορεύει σαφῶς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, Lex claris verbis cavet. [Appian. Civ. 1, 54 : Νόμου τινὸς παλαιοῦ διαγορεύοντος, μὴ δανείζειν ἐπὶ τόκοις. Porphyr. ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 384 : Οἵ τε γὰρ νόμοι, οὐκ ἀναγκάζοντες, διαγορεύουσι, ὡς, ἐὰν λῃστεύσῃς, τόδε πείσῃ, ἐὰν δὲ ἀριστεύσῃς, τῶνδε τεύξῃ. Lucian. Tyrann. c. 12 : Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις. Dionys. H. A. R. 1, 78 : Νῦν μέντοι ζώσας κατορύττεσθαι ταύτας ὁ τῶν ἱερῶν διαγορεύει νόμος. Angl. De monumento publico Constant. Porph. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 14, B : Γραφὴ ἐν τῷ πε- A ριστύλῳ ἐντετύπωται οὑτωσὶ διαγορεύουσα... G. D.] Et pro Jubeo, itemque pro Veto. Plut. Gracch. [c. 16] : Τῷ δὲ μειρακίῳ καὶ διηγόρευσεν ἐπὶ τούτοις μὴ κατιέναι πάλιν, Imperavit : Fabio M. [c. 8] : Οὐ μόνον ὡς αὐτοκράτωρ διαγορεύσας, Pro potestate vetans. Bud. V. Διειπεῖν. [Mor. p. 19, B : Μονονοὺ μαρτύρεται καὶ διαγορεύει μήτε χρῆσθαι μήτε προσέχειν.] || Διαγορεύω interdum etiam opponitur τῷ συναγορεύω. Suid. [Ex Harpocr. : Διαγορεύων. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ἰδίως κέχρηται τῷ διαγορεύων ἀντὶ τοῦ τὰ διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. Τὸ ἐναντίον γάρ ἐστι παρ' αὐτοῖς τὸ διαγορεύειν τῷ συναγορεύειν, ὥσπερ τὸ συμφέρεσθαι τῷ διαφέρεσθαι καὶ τὸ συμπολιτεύεσθαι τῷ διαπολιτεύεσθαι καὶ τὸ συμφωνεῖν τῷ διαφωνεῖν.] || Διαγορεύω item cum accus. personæ citatur e Luciano [Pisc. c. 26] : Μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Verba mala jacit in Platonem. || Διαγορευθεῖσα ἡμέρα, Dies constitutus, Dies compactus et condictus, Bud.

[Διαγορίδαι, οἱ, Diagoridæ s. Diagoræ posteri. V. Διαγόρας.]

B Διάγραμμα, τὸ, Descripta forma in scientiis demonstrativis, Bud. p. 161, 162. A quibusdam διάγραμμα ap. geometras exp. simpl. Figura. Σχήματα διαγράφονται a geometris, inquit Cam., i. e. Describuntur figuræ : ideoque διαγράμματα hæc nominantur. Plato De rep. 7 : Διαπεπονημένοις διαγράμμασι, Quæ elaborata sint figuris [p. 529, E : Ὑπὸ Δαιδάλου ἤ τινος ἄλλου δημιουργοῦ ἢ γραφέως διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις διαγράμμασιν. Eadem signif. in Theæt. p. 169, A, Euthyd. p. 290, C, Phæd. p. 73, B. Xenoph. Mem. 4, 7, 3 : Μέχρι τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων γεωμετρίαν μανθάνειν ἀπεδοκίμαζεν. Plut. V. Marcelli c. 19 : Ἔτυχε μὲν γὰρ αὐτός τι καθ' ἑαυτὸν ἀνασκοπῶν ἐπὶ διαγράμματος. Διαγράμματα πινακίου (Tabulæ geographicæ), Julian. Ep. 30, p. 403. Χαλδαϊκὸν, Tabula vatis Chaldæi, ap. Plut. V. Marii c. 43. De tabula s. scala musica Phanias ap. Athen. 8, p. 352, C, de Stratonico : Πρῶτος μαθητὰς τῶν ἁρμονικῶν ἔλαβε καὶ διάγραμμα συνεστήσατο. Plut. Mor. p. 55, D : Ὁ δὲ κόλαξ ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ πρὸς C χάριν εἰωθὸς ὑποκρέκειν· V. Demosth. c. 9 : Ὥσπερ ἐφ' ἑνὸς καὶ ἀμεταβλήτου διαγράμματος τῆς πολιτείας ἕνα τόνον ἔχων ἐν τοῖς πράγμασιν ἀεὶ διετέλεσε. Vitruv. 5, 4, 1.] || Perscriptio et breviarium, qualia sunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum e censu εἰσφοραὶ describuntur. Ita Bud. e Suida, ap. quem et διαγραφεὺς est Qui hoc describendi officio fungitur. [De utroque dixit etiam Lex. rhet. p. 236, 241. Præterea Suidas : Δ., μίσθωμα. Διέγραφον γὰρ οἱ ἀγορανόμοι ὅσον ἔδει λαμβάνειν τὴν ἑταίραν ἑκάστην. Διάγραμμα σκευῶν ap. Demosth. p. 183, 20; 1150, 4.] || Item Διάγραμμα quod Cic. Scripturam vocat, vide paulo post in Διαγραφή. || Διάγραμμα, Edictum, Plut. interpr. in Marc. [c. 24 : Καὶ γὰρ τὰ διαγράμματα τῶν ἀρχόντων Ἕλληνες μὲν διατάγματα, Ῥωμαῖοι δ' ἔδικτα προσαγορεύουσιν] : hinc προτιθέναι διάγραμμα ap. Eund. pro Edicere. Vide Bud. 161 [et Casaub. ad Suet. Cæs. 9. Plut. V. Pomp. 31 : Πανταχοῦ ἐκτιθεὶς διαγράμματα.]

[Διαγραμματίζω. V. Διαγραμμίζω.]

Διαγραμμίζω, Diagrammismo ludo, Eust. [p. 634, D 1] e Philem. : Μεθύει, διαγραμμίζει, κυβεύει. [Mœris p. 317 : Πεττεύειν Ἀττικῶς, διαγραμματίζειν Ἑλληνικῶς, cui Piers. διαγραμμίζειν restituit, qua forma etiam Pollux utitur 7, 206; 9, 99 : quanquam ap. hunc quoque altero l. libri nonnulli διαγραμματίζειν et διαγραμματισμὸς præbent. G. Dindorf.]

Διαγραμμισμὸς, ὁ, Ludi tesserarii species, in quo adhibebantur sexaginta calculi tum albi, tum nigri : κυβείας εἶδος, inquit Eust. [p. 633 extr.], διὰ τῶν ἐν πλινθίοις ψήφων ἑξήκοντα, λευκῶν τε ἅμα καὶ μελαινῶν. Pollux 9, [99. Conf. 7, 206] hunc ludum ad πλινθίον proxime accedere tradit. [V. supra p. 766, B-D. Ap. Poll. altero l. libri quidam διαγραμματισμὸς, de quo conf. s. Διαγραμμίζω. Hesych. : Διαγραμμισμὸς, παιδιά τις ἑξήκοντα ψήφων λευκῶν (λαβῶν codex) καὶ μελαινῶν ἐν ἐν χώραις (ἐγχώραις cod.) ἑλκομένων. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ γραμμὰς ἐκάλουν. Cod. ἐκάλει. Itaque corrig. καὶ γραμμισμὸς ἐκαλεῖτο. G. Dindorf.]

[Διαγραπτέον, Delendum. Phrynich. p. 389. Schæf.]

[Διάγραπτος, ὁ, ἡ.] Διάγραπτος δίκη, Interlita lis et inducta, Bud. [Hesych. : Δ. δ., ἥτις καὶ ἐξεσμένη λέγεται.]

[Διαγραφάριος, ὁ ἀπαιτῶν δημόσια, Hesych. V. Ducang. Gloss. Lat. s. vv. *Diagraphum* et *Descriptor*.]

Διαγραφεὺς, έως, ὁ, v. Διάγραμμα. [Gl. Scripturarius, Descriptor. Marcell. V. Thucyd. p. XVI Bekk. : Ἠθῶν μιμητὴς καὶ ἄριστος δ.]

Διαγραφὴ, ἡ, Descriptio, Delineatio, Bud. e Plat. [Hesych. : Διαγραφὴ ἐπὶ ζωγραφικοῦ πίνακος εἴρηται. Plut. V. Philop. c. 4 : Καὶ γὰρ τῶν τακτικῶν θεωρημάτων τὰς ἐπὶ τοῖς πινακίοις διαγραφὰς ἐῶν χαίρειν. Ezech. 43, 12 : Τὴν διαγραφὴν τοῦ οἴκου ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Longin. 32, 5 : Ἀλλὰ μὴν ἔν γε ταῖς τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς οὐκ ἄλλο τι οὕτω κατασημαντικὸν ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι τρόποι. Herodian. Περὶ σχημ. p. 64, 15 : Εἰκὼν δέ ἐστι διαγραφὴ σωμάτων κατὰ μέρος. || De lineamentis foliorum Theophr. H. P. 1, 13, 2 : Ἔνια δὲ καὶ μονόφυλλα φύεται, διαγραφὴν ἔχοντα μόνον τῶν φύλλων. Et 3, 13, 1. || Descriptio, Distributio in genera, Aristot. Eth. Nic. 2, 7. Diphilus ap. Athen. 7, p. 292, A : Ἔστιν δ' ἁπάντων τῶν γενῶν μοι διαγραφὴ, εἰς ποῖα μισθοῦν ἢ φυλάττεσθαί με δεῖ. || Præscriptio legis. Dionys. A. R. 3, 36 : Ἐν δρυΐναις ἐχαράττοντο σανίσιν οἵ τε νόμοι καὶ αἱ περὶ τῶν ἱερῶν διαγραφαί· 5, 73 : Τὰ γὰρ ἐπιτάγματα καὶ τὰς διαγραφὰς τῶν δικαίων τε καὶ ἀδίκων ἐδίκτα οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν. || De pactis dictum annotavit Hesych. : Διαγραφαὶ, αἱ συνθῆκαι. Διαγράφειν συνθήκας v. s. Διαγράφω.] || Διαγραφὴ, sicut et διάγραμμα, est etiam quod Cicero Scripturam vocat, h. e. Publicanorum acta et perscriptiones, Bud. 162. [Harpocratio et Suidas : Διαγραφὴ, ἡ διατύπωσις τῶν πιπρασκομένων μετάλλων, δηλοῦσα διὰ γραμμάτων ἀπὸ ποίας ἀρχῆς μέχρι πόσου πέρατος πιπράσκεται. Conf. Suid. s. v. Ἀγράφου μετάλλου δίκη. Designatio pretii accepti, in papyro Zoidis a Petrettinio edito : Πέπτωκεν ἐπὶ τὴν ἐν Μέμφει βασιλικὴν τράπεζαν Χαιρήμονι ... παρὰ Ζωΐδος ... κατὰ τὴν ὑποκειμένην διαγραφὴν χαλκοῦ ἀλλαγῆς τάλαντα δύο. Similiter in altero Zoidis papyro.] || Antiquatio et peremtio rei cœptæ vel jam peractæ, Id. 161. Vide et Hesych., Suid. [S. : Δ. δίκης, ὅταν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ φεύγων ἢ κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώκοντος, ἢ κατὰ διάγνωσιν τυχόντος (τοῦ ἄρχοντος Hemsterh. ad Thom. M. p. 212), καὶ μηκέτι παρὰ μηδενὸς ἐγκαλῆται, διαγραφὴ δίκης λέγεται. Unde supplendus gramm. in Bekk. An. p. 186, 19. Conf. Διαγράφω. || Expunctio s. Solutio debiti. Polyb. 32, 13, 7 : Τοῦ τραπεζίτου ποιοῦντος τὴν διαγραφὴν ἑκατέρῳ τῶν κε' ταλάντων. || Δ. et καταγραφὴ confusa in duobus codd. Diodori 3, 60. G. D. In papyris Ægyptiacis, Partitio pecuniæ ex tributo a singulis pendendæ, partitionisque inscriptio in tabulas. Pap. Grey l. 2 : Κατὰ διαγραφὴν Ἀσκληπιάδου καὶ Ζμίνιος τελωνῶν. Peyron Pap. gr. 1, p. 36, 2 : Μήτε δ. μήτ' ἄλλην κτῆσιν ἐπιφέροντος, Quum neque inscriptionem publicani (registrum mensæ) neque aliud dominii documentum exhiberet. Cf. ib. 144-149. Hase.]

Διαγραφικὴ, ἡ, pro Pictura in buxo, e Plin. [H. N. 35, 10] affertur. [Hujus ex. auctoritas nulla est quum codd. *graphicen* præbuerint.]

Διαγράφω, inquit Bud., Describo, Delineo; ut Plato De rep. 6, [p. 500, E,] διαγράφειν τὴν πόλιν dicuntur ζωγράφοι, Pictores. Greg. De theol. : Ἐπεὶ διάγραψον βουλήματι πόλιν, καὶ παραστήτω πόλις, Informa voluntate tua oppidum, et prodeat oppidum. [Philostr. Her. p. 673 : Ἦ καὶ διαγράψεις μοι αὐτὸν καὶ κοινωνήσεις τοῦ εἴδους; ad quem l. Boisson. : « Schol. διαμορφώσεις, διατυπώσεις. Vit. Soph. 2, 1, p. 552 : Διαγράφει δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρώδης ἐν μιᾷ τῶν πρὸς Ἰουλιανὸν ἐπιστολῶν. Jo. Chrys. vol. 6, p. 604, C : Καὶ τί πειρῶμαι τὸν νέον τῷ κάλλει διαγράφειν; Ælian. V. H. 3, 1 : Τέμπη τὰ Θετταλικὰ διαγράψωμεν τῷ λόγῳ; » Διαγράφειν ὄνειρα, Somnia fingere, Crinag. in Anth. Pal. 9, 234. || Perscribo. Polyb. 1, 62, 7 : Τοιούτων τινῶν συνθηκῶν διαγραφεισῶν. Dionys. A. R. 6, 88 extr. : Διαγράψαι παρακληθεὶς τὸν νόμον τοῖς δημοτικοῖς, καθ' ὃν ἀποδείξουσι τὰς ἀρχάς.] || Conscribo, Deligo; ut, Διαγράφειν τοὺς στρατιώτας et διαλέγειν τοὺς ἐπιτηδείους, Delectum habere militum, Bud. [Polyb. 6, 12, 6, Describere milites.] || Distribuo et diplomatibus publicis largior et divido. Plut. [V. Pomp. c. 31] : Καὶ Λεύκολλος μὲν διέγραψε χώρας τῆς αἰχμαλώτου. [V. Alex. c. 15 : Ἤδη δὲ κατηναλωμένων καὶ διαγεγραμμένων σχεδὸν ἁπάντων τῶν βασιλικῶν... Παραιτησαμένου δὲ τοῦ Περδίκκου τὴν διαγεγραμμένην κτῆσιν αὐτῷ. Diodor. 18, 50 : Διέγραψε τῶν ἀξιολόγων φίλων οἷς μὲν σατραπείας, οἷς δὲ στρατηγίας.] || Deleo, Expungo, Induco. Plut. [Mor. p. 345, D] : Καὶ Θουκυδίδης σοι διαγέγραπται, Deletus a te fuerit Th., i. e. libri Thucydidis. Item διαγράφειν pro ἀκυροῦν, Abrogare, Antiquare, Abolere, Inducere, quod etiam dicitur Circumducere : ut [ap. Demosthen. p. 1174, 13] διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, Circumducere actionem et ex actis eximere. Liban. pro eod. ἀνελεῖν τὴν διαδικασίαν dicit. Et accusator dicitur διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, quando non instat accusationi institutæ. Quæ metaph. manavit a tabulis actuariorum et scribarum, in quibus litium et actionum contestationes perscribebantur, ut hodie fit. Vide Bud. p. 161, 250. At nove fortasse dictum est ap. auctorem Axiochi [p. 366, C,] qui dialogus Platoni ascribitur, διαγράφειν τὸν βίον, pro Vitam finire. Horat. certe mortem Rerum ultimam lineam vocavit. [« Διαγράφειν proprie est Inducta litura scriptum delere, expungere. Hesych. : Δ., διαξύειν, ἀπαλείφειν, ἀκυροῦν. Lex. rhet. (p. 238, 26) : Διαγράψαι καὶ διαξῦσαι εἰώθασι λέγειν ἀπὸ τοῦ (Il. Λ, 388)· Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς εὔχεαι αὔτως. Ἐγίγνετο δὲ τοῦτο ἀπὸ τῶν περιγραφομένων καὶ περιαιρουμένων. Aristid. vol. 2, p. 368 : Ἐπεὶ ἔγνως ἂν ὅσα ἐπὶ τῶν ἐμαυτοῦ ψέγω. Ἃ γὰρ διαγράφω καὶ μεταποιῶ, πῶς οἴει με πρὸς ταῦτα ἔχειν; Pollux 6, 14. Inde frequentissime accipitur pro Rejicere, Abolere, ut (ap. Plat.) Rep. 3, p. 387, B : Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα παραιτησόμεθα Ὅμηρόν τε καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς μὴ χαλεπαίνειν, ἂν διαγράφωμεν, quem l. respexit Aristid. vol. 2, p. 326 et laudavit Mœris p. 120. Euripid. El. 1072 : Γυνὴ δ' ἀπόντος ἀνδρὸς ἥτις ἐκ δόμων εἰς κάλλος ἀσκεῖ, διάγραφ' ὡς οὖσαν κακήν. Aristoph. Lys. 677 : Ἢν δ' ἐς (ἐφ') ἱππικὴν τράπωνται, διαγράψαι (διαγράφω) τοὺς ἱππέας· ubi vid. schol. Aristid. vol. 1, p. 176 : Οὐκ ἂν φθάνοι διαγράφων πάσας ἀρχάς τε καὶ δυνάμεις ἁπλῶς· 2, p. 63 : Τί κωλύει καὶ τοὺς νόμους αὐτὸν ἅπαντας τοῖς αὐτοῖς τούτοις διαγράφειν; 205 : Καὶ διαγράφει τὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἀρχὴν δευτερα τῶν πάντων ἔχουσαν· et sic p. 292, 367, 370. Philostr. V. Soph. 2, 29, p. 621 : Ἀλλ' ἔστιν ἃ καὶ διέγραφεν οὐκ ὀρθῶς εἰρημένα· Heroic. c. 19, p. 735 : Ἐπαινεῖ μὲν ὡς ποιητικὰ, διαγράφει δὲ ὡς κεχαρισμένα. Synes. Ep. 103, p. 242 : Ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν καὶ γενναίαν (ῥητορικὴν), ἣν οὐδὲ Πλάτων, οἶμαι, διαγράφειν πειρᾶται. Idem Ep. 105, p. 249 : Διαγράφειν ἡμᾶς τοῦ χοροῦ τῶν ἱερῶν. (Cum genit. etiam Themist. Or. 20, p. 233 extr. : Διαγράψειν μὲν εὐθὺς τοῦ πατρῴου κλήρου ... ἐξαλείψειν δὲ τοῦ καταλόγου τῶν ζακόρων. G. D.) Et Ep. 153, p. 292, Serm. ad Pæon. p. 309, A. Gregor. Naz. Or. 35, p. 566, D : Ὥρα σοι πολλὰ διαγράφειν τῶν ὄντων, ἃ μὴ κατείληφας, καὶ πρό γε πάντων τὸν θεὸν αὐτὸν, ubi Basilius hæc annotavit : Διαγράφειν ἀντὶ τοῦ ἀθετεῖν, ἐκβάλλειν, ἀπὸ τοῦ καταγράφεσθαι καὶ καταχαράττεσθαι τὰ ἠθετημένα τῶν συνταγμάτων, ἔτι δὲ καὶ τῶν συμβολαίων τὰ ἀπορριπτούμενά τε καὶ ἐκβαλλόμενα, ὡς ψευδῆ καὶ νόθα καὶ οὐχὶ γνήσια. Τοὺς θεοὺς s. τὰ θεῖα διαγράφειν Plutarch. Mor. p. 360, A; 377, D; 757, B. Eadem vis est verbi περιγράψαι. Polemo Ponticus Anthol. (Pal. 5, 68) : Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον, Ἔρως, ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι πρόσθες. Quod minus Atticum dicit Atticista Ms. in Bibl. Medic. (ap. Osann. ad Philem. p. 300) : Διάγραφε, μὴ περίγραφε. Legitimus inprimis et proprius oratoribus Atticis loquendi modus est διαγράφειν τὴν δίκην, Litem expungere, διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, Ab instituta accusatione desistere. Lysias p. 315 (148, 34 St.) : Πέρυσι μὲν οὖν διέγραψάν μου τὰς δίκας, ubi vid. Markl. Liban. vol. 1, p. 644, C (= vol. 3, p. 11, 13 R.) : Αὐτὸς δὲ ὑπισχνούμενος διαγράψασθαι τὴν γραφήν. Sed de hac notione plena manu Vales. in Harpocr. v. Διαγράψασθαι, et Hemsterh. in Thom. M. v. διαγράφειν ». Ex Ruhnk. annot. ad Tim. p. 81-83. Aristophan. Nub. 774 : Ὥστ' πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη. Demosth. p. 1324, 12 : Διαγραφῆναι εἴασε τὴν φάσιν. Pollux 8, 38 : Διέγραφον τὴν δίκην οἱ εἰσαγωγεῖς.

Formam mediam διαγράψασθαι ex Lysia annotavit Harpocratio. Demosth. p. 501, 20 : Εἴτις ἢ τετελεύτηκε τῶν γραψαμένων πρὶν εἰσελθεῖν, ἢ πεισθεὶς ὑπὸ σοῦ διεγράψατο. || Διαγράφειν de pecunia aliove debito duobus modis dicitur, ut aut Perscribere debitum significet aut Solutum in tabulis expungere. Harpocr. : Διαγράψαντος, Δείναρχος κατὰ Λυκούργου, μή ποτε ἀντὶ τοῦ καταβαλόντος καὶ καταθέντος· ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντος, ὡς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ. Hesych. : Παραγράψαι, ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαγράψαι. Καὶ τὸ ἐκ τραπέζης λαβόντα διὰ γραμμάτων τοῦ τραπεζίτου (τῷ τραπεζίτῃ Salmas.) πιστώσασθαι. Papyr. Zoidis a Petrettinio editus : Λοιπῶν δ' ὄντων ταλ. ια', καὶ μήτε τοῦ Δωρίωνος διαγράφοντος... καὶ ἔτι ὀδυνωμένης (τῆς Θανούβιος) εἰ διαγράψει τὰ ὀφειλόμενα... De scriba stipendia militibus perscribente Dionys. A. R. 5, 28 : Ὁ δ' ἦν ἄρα γραμματεὺς τοῦ βασιλέως, ἐκάθητο δ' ἐπὶ τοῦ βήματος, διαριθμῶν τοὺς στρατιώτας καὶ διαγράφων αὐτοῖς τοὺς ὀψωνιασμούς. || Διαγράψαι ex διαπρέψαι corruptum in libris pluribus ap. Plat. Soph. p. 219, A.]

Διαγρηγορέω, affertur pro Vigilo, item Expergiscor, sed sine auctore. [Evang. Marcionis p. 428 ed. Thil. : Διαγρηγορήσαντες δὲ εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ. Herodian. 3, 4, 8 : Πάσης τῆς νυκτὸς ἐν φροντίσιν ἑκάτεροι καὶ δέει διαγρηγορήσαντες. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 205, F : Δόξαν ἀπεβαλόμην ὥσπερ οἱ διαγρηγορήσαντες τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις ὀνείρατα· 571, A : Οὐ χαιρήσουσιν ἔτι διαγρηγορήσαντος ἐμοῦ. G. Dind.]

Διαγριαίνω, et Ἐξαγριαίνω, Effero, Exaspero, Exacerbo. [Plut. V. Galbæ c. 18 : Ἐκείνους δὲ παραιτούμενος μὴ διαγριαίνειν μηδὲ τυραννικὴν ποιεῖν τὴν ἡγεμονίαν· V. Antonii c. 87 : Κλεοπάτρας ἐκκαλουμένης αὐτὴν (τὴν ἀσπίδα) καὶ διαγριαινούσης· Mor. p. 465, C : Τὰ πάθη τὰ τῆς ψυχῆς διαγριαινόμενα καταπαῦσαι ῥᾳδίως οὐκ ἔστιν, et alibi ap. eundem.]

[*Diagridii unciam unam*, Veget. Art. Vet. 5, 32, 3, quod Casp. Hoffmanno Officin. 1, c. 34, p. 67 ex Græco δακρύδιον corruptum videtur.]

Διαγρυπνέω, Pervigilo, Insomnem noctem transigo. [Aristoph. Ran. 931 : Ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα. Callipp. ap. Athen. 15, p. 668, C : Ὁ διαγρυπνήσας πυραμοῦντα λήψεται. Sic Porson. Vulgo ὁ δ' ἀγρυπνήσας τὸν π.] Athen. [ibid.] : Αὗται δὲ ἆθλα τίθενται ταῖς παννυχίσι τῷ διαγρυπνήσαντι. Diod. S. : Τὸ πλέον τῆς νυκτὸς διηγρύπνουν. [Et 14, 105 : Τήν τε ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν νύκτα διηγρύπνησεν ἐν τοῖς ὅπλοις. Philo vol. 2, p. 532, 6; 543, 35.] Utitur et Plut. [V. Cat. min. c. 27] pro Pervigilare, s. Vigilem perstare, ut Bud. testatur; qui affert etiam, Διαγρυπνῶν τὴν φρουράν, pro Pervigilem stationem obiens.

[Διαγρυπνητής, ὁ, Pervigil. Schol. Aristoph. Eq. 277, Suid. s. v. Πυραμοῦς et Τήνελλα.]

[Διάγυιος. Aristid. Quintil. p. 38 sq. : Παίων διάγυιος ἐκ μακρᾶς θέσεως καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς ἄρσεως. ... Διάγυιος μὲν οὖν εἴρηται οἷον δίγυιος· δύο γὰρ χρῆται σημείοις. G. Dindorf.]

Διαγυμνάζομαι, Exercendo me agito. Galen. De parva pila, Μὴ πολλὰ διαγυμναζόμενον. [Anna Comn. 13, p. 382, A : Κριῶν, οἳ καὶ κατ' ἀλλήλων ἀντεπερχόμενοι διαγυμνάζονται. Forma activa ap. Polyæn. 6, 1 : Τὸ σῶμα τρῖψαι καὶ διαγυμνάσαι. || Tracto. Athanas. vol. 1, p. 768, C : Πρέπει τὴν ψυχὴν καθαρὰν οὖσαν ἀπὸ πάσης φροντίδος τὰ περὶ τοῦ θείου νόμου διαγυμνάζειν. G. Dindorf.]

[Διαγυμνασία, ἡ, Strenua exercitatio. Euseb. H. E. 10, 4, 6, p. 374 : Μετὰ τὴν αὐτάρκη διαγυμνασίαν, ἣν οἱ μέγιστοι ... στρατιῶται διὰ τῆς πρὸς ἅπαντα ὑπομονῆς καὶ καρτερίας ἐνεδείξαντο. Nilus Epist. p. 341 : Ἐκδιδόντος ἡμᾶς πρὸς δ. τοῖς δαίμοσι. Mauric. Strateg. p. 85. G. Dindorf.]

[Διαγυμνόω, Denudo. Eunap. Exc. p. 84, 3 ed. Nieb. : Τὴν ἀλήθειαν ὥσπερ τινὰ θησαυρὸν ἀπόρρητον οὐ διεγύμνου καὶ ἀπεκάλυπτεν. G. Dind.]

Διάγχω, Suffoco seu Offoco, Strangulo. [Lucian. De gymn. c. 31 : Δεδιότες μὴ ... διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. Hase.]

Διάγω, Traduco, Trajicio, Transmitto, ut Διάγειν τὴν στρατιάν [Thucyd. 4, 78]. Sic Xen. Anab. 2, [4, 28] : Ἐξ ἧς οἱ βάρβαροι διῆγον ἐπὶ σχεδίας διφθερῶν ἄρτους, Transportabant. [Conf. 7, 2, 12, H. Gr. 4, 8, 35.] Item διάγω σε πρὸς τοῦτον, Transmitto te, vel abduco, ut Bud. exponit ap. Synes. p. 379. Porro ut Lat. dicunt etiam Trajicere vitam, sic Gr. διάγειν τὸν βίον. Aristoph. Nub. [462] : Τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις. Sic διάγειν τὸ γῆρας, et διάγειν τὸν αἰῶνα, Xenoph. [Cyrop. 4, 6, 2; 3, 3, 3.] Item διάγειν τὸν χρόνον, et διάγειν τὴν ἡμέραν, ap. Eund. [ib. 5, 2, 1; 6, 1, 1, Anab. 6, 5, 1, al. Διάγειν τρόπον, Aristoph. Ran. 457 : Ὅσοι μεμυήμεθ' εὐσεβῆ τε διήγομεν τρόπον περὶ τοὺς ξένους.] Ap. Plut. autem διάγειν τὸν χρόνον exponitur etiam Tempus terere, vel extrahere, in Timol. [c. 10] : Ἐχρῶντο μήκει λόγων πρὸς οὐδὲν τέλος, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον. Sic διάγειν τὰ Ὀλύμπια, Agere Olympia, ap. Herodot. [8, 26, ubi nunc ex aliis codd. ἄγουσι legitur. Athen. 8, p. 353, F : Τὰς ἑορτὰς κοσμίως καὶ σωφρόνως διῆγον.] Ponitur διάγειν et sine casu pro Degere, Vitam traducere, Vivere, ut διάγειν ἐν εὐδαιμονίᾳ, Aristoph. [Demosth. p. 794, 19.] Sic διάγειν ἐν ἡσυχίᾳ dicitur. [Διάγειν σιωπῇ Xenoph. Cyrop. 1, 4, 14.] Et ap. Demosth. διάγειν ἡδέως, item ῥᾷον διάξειν. [Διάγειν de ægris dicitur, qui morborum tempora percurrunt et transigunt, aut ad morbos refertur, qui tempus suæ καταστάσεως exigunt et transmittunt. Hippocr. Epid. 1, p. 939, F : Ἀπέθανον δ' ὀξυτέρως ἢ ὡς εἴθισται διάγειν τὰ τοιαῦτα, Celerius vero interierunt quam hujusmodi morbi percurri soleant. Διάγειν alioqui Vitam degere significat. Ibid. : Τὰ δὲ ἄλλα ὁκόσα κατ' ἰητρεῖον ἀνόσως διῆγον. Foes.] Et generaliter διάγειν, Versari, ut Lat. Agere in aliquo loco. Herodian. 1, [12] : Καὶ τὸ τελευταῖον διάγοντος ἐν προαστείῳ τοῦ Κομμόδου. [Hesych. : Ἠθλίωμαι, ἀκολάστως διηγήοχα. || Participiis junctum i. q. διατελῶ. Xenoph. Cyrop. 5, 4, 35 : Ψυχή μου ... σκοποῦσα διῆγεν, Perpetuo considerabat. 7, 5, 85 : Ἐπιμελόμενος ὧν δεῖ διάξω· 2, 27 : Βιοτὴν ταύτην ἔχων διάξω, Hanc vitam semper degam, Hac semper fruar. Hier. 2, 8 : Ὡπλισμένοι διάγειν· 4, 2 : Οὔτε σιτίοις οὔτε ποτοῖς πιστεύων διάγει· Cyrop. 1, 2, 6 : Διάγουσι μανθάνοντες, Solent discere. 8, 8, 5 : Ἐσθίοντες καὶ πίνοντες διάγουσιν.] Sed et διάγειν sine casu pro διάγειν τὸν χρόνον videtur positum a Thuc. 1, [90] : Οὐ προσῄει πρὸς τὰς ἀρχάς, ἀλλὰ διῆγε, καὶ προὐφασίζετο. [Βραδύνειν interpr. Thom. M. p. 213. Διάγειν λόγους, Producere, Per ambages trahere orationem, Philostr. V. A. 1, 17, p. 21 : Οὐδὲ λεπτολογίᾳ ἐδίδου, οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσεν, ἢ περιπατοῦντος ἐς τοὺς ἀκροωμένους. Διάγειν τὸν πόλεμον, Protrahere bellum. Suid. : Διῆγε, παρεξέτεινεν, cui subjungit Joannis Antiocheni locum, Ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ Ἀννίβου ὀξύτητα χρονίαις διατριβαῖς. Διάγειν cum διαμέλλειν aliisque verbis, quæ cunctandi tergiversandique significationem habent, componit Pollux 1, 43; 5, 134; 9, 136. Dio Cass. 44, 15 : Διῆγον, ὥστε καὶ κινδυνεῦσαι ἐλεγχθέντες ἀπολέσθαι· 57, 3 : Διέμελλε καὶ διῆγεν.]

[Διάγω, Oblecto, Avoco. Parthen. c. 2 : Διεπυνθάνετο, ξενίζων τε αὐτὸν πολὺν χρόνον διῆγε. Ad quem l. Bast. Epist. cr. p. 209 : « Haud accuratissime versum est, Multo autem tempore ejus hospitio usus est. Verbum διῆγε est activæ signif. et notat Oblectare, Tempus alicui gratum reddere, sive bene nutriendo, s. diebus festivis ipsi institutis. Vide Hemsterh. ad ad Thom. M. p. 213. Phrynich. Σοφ. Προπαρ. (p. 64, 23) : Τρέφειν καὶ διάγειν ἐν πολλοῖς ἀγαθοῖς· τίθεται ἐπὶ τῶν πάσῃ ἐπιμελείᾳ καὶ δαψιλείᾳ ἐπί τινα χρωμένων. Philostr. V. Ap. 5, 42 : Μελιτούτταις διήγετο καὶ ἄρτοις καὶ κρεῶν τοῖς ἑφθοῖς. Διαγωγὴ sæpissime occurrit Oblectamenta vitæ notans. » Philostr. Her. p. 711 : Τραγήμασι καὶ λαχάνοις ἀγρίοις διῆγε τὸν στρατόν· ubi Boisson. Arrian. Exp. indicat 4, 18, 8 : Ἐν ἀφθονίᾳ ὕδατος τοὺς βαρβάρους διῆγεν. Angl. Lucian. Phalar. pr. c. 3 : Τὸν δῆμον ἐν θέαις ... καὶ δημοθοινίαις διῆγον. Xenoph. Anab. 1, 2, 11 : Ὁ δὲ ἐλπίδας λέγων διῆγε καὶ δῆλος ἦν ἀνιώμενος. Hesych. et Etym. M. : Διάγειν, παρέλκειν, ἐξαπατᾶν.]

Διάγω, Rego, vel Facio ut vivas, Bud. citans Isocr. [p. 35, B] : Χρὴ γὰρ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν, Ita regere et ducere ut in concordia vivant. Demosth. Pro cor. [p. 255] : Ὁ γὰρ τότε ἐνστὰς πόλεμος, ἄνευ τοῦ καλὴν δόξαν ἐνεγκεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις διήγαγεν

ὑμᾶς τῆς νῦν εἰρήνης. Ad hanc autem signif. referen- A dum puto pass. Διάγομαι, quo utitur Plat. De rep. 1, [p. 344, E]: Ἀλλ' οὐ βίου διαγωγήν, ᾗ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν, λυσιτελεστάτην ζωὴν ζώῃ; || Ex Aphrod. Probl. 1 [immo 2, p. 325, 7 Sylb.] citatur, Τοῦτο τὸ πνεῦμα καλῶς μὲν εὐστατοῦν [εὐσταθοῦν], διάγει ψυχῇ πάντα κατὰ λόγον ἐνεργεῖν, et hæc Gazæ affertur interpretatio, Hic spiritus quamdiu constans atque integer est, facultatem recte cogitandi agendique omnia præstat animo. [Administro, sensu pene Cassio Dioni peculiari. Nam is p. 17, 56 : Καὶ ὃς πάντα μὲν αὐτῷ διῴκει καὶ διῆγεν· 155, 38 : Τὰ καθ' ἑαυτὸν δι' ἑτέρων διῆγε· 242, 42 : Καὶ αὐτὸς μὲν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑπήκοον διῆγαγε, τοὺς δὲ δὴ Πάρθους ἐπ' ἀλλήλους ἔτρεψεν· 987, 18 : Διάγοντες τὰ κοινά· 286, 98 : Πάντα τὰ ἐπιβάλλοντα αὐτοῖς διήγαγον· 465, 9; 504, 64; 506, 48; 557, 69; 581, 8; 679, 47; 701, 46; 711, 9; 736, 27; 749, 7; 1152, 83. Sed et Polyb. usurpavit eodem sensu, 5, 34, 3 : Πανηγυρικώτερον διῆγε τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν. Angl. Παρρησίαν διάγειν, quod vulgo ἄγειν, Sozom. H. E. 3, 13.]

Διάγω, Abduco, Dirimo, Remoror, Detineo, ut B διάγω σε τούτου, pro ἀφιστῶ, Bud. Sic ap. Philostr., Διάγω ἀπὸ τοῦ λόγου, A sermone te abduco s. avoco, A dicendo te revoco. [Thom. M. p. 213 : Διάγω σε τούτου, ἀντὶ τοῦ ἀφιστῶ, ὡς ὁ αὐτὸς (Φιλόστρατος) ἐν Ἡρωικοῖς (p. 666)· Μὴ καὶ θρύπτεσθαί με φῇς διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ. Ubi suspicamur ante τούτου excidisse ἀπὸ, præsertim quum extet in Philostr. l., neque aliter legatur ap. Joseph. A. J. 10, 7, 2 : Διέφθειραν δὲ πάλιν αὐτὸν οἱ φίλοι, καὶ διῆγον ἀπὸ τῶν τοῦ προφήτου πρὸς ἅπερ ἤθελον. Angl.] Diduco, Divarico. Ezech. 17 [16, 25] : Διήγαγες τὰ σκέλη σου, Divaricasti crura tua. [Aretæus p. 4, A : Ἢν δὲ καὶ βίῃ διαγαγὼν τοὺς ὀδόντας ἐνστάξῃ τις ὑγρόν. G. Dindorf.]

[Διαγωγεύς, έως, ὁ, Traductor. Etym. M. p. 268, 23 : Διάκονον καὶ διαγωγέα τῶν ψυχῶν.]

Διαγωγή, ἡ, Traductio, Trajectio, Transportatio. Item Traductio eo sensu quo dicimur Vitam traducere. Aristot. Pol. 8, [c. 15] : Πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγήν, Ad vitam traducendam in otio, Ad degendum in otio. || Est etiam Institutum vitæ. Aristot. Pol. : C Καὶ τὴν διαγωγὴν ὁμολογουμένως δεῖ μὴ μόνον ἔχειν τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡδονήν. [Diodor. 15, 81 : Κλέαρχος ... ἐζήλωσε τὴν Διονυσίου τοῦ τυράννου διαγωγήν. Hemst.] Plato gen. βίου addidit Pol. 1, [p. 344, E] : Ἀλλ' οὐ βίου διαγωγήν, ᾗ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν, λυσιτελεστάτην ζωὴν ζώῃ; [Plut. Mor. p. 158, D : Βίος ... διαγωγή τίς ἐστιν ἀνθρώπου πράξεων ἔχουσα διέξοδον. V. Διεξαγωγή.] Idem διαγωγὴν non Institutum sed Institutionem appellasse videtur Epist. 7, [p. 343, E] : Ἡ δὲ διὰ πάντων αὐτῶν δ. ἄνω καὶ κάτω μεταβαίνουσα, etc. [Jo. Chrys. De sacerd. 6, 6 : Ὁ μὲν γὰρ μοναχὸς καὶ τῆς σωματικῆς εὐπαθείας προσδεῖται, καὶ τόπων πρὸς τὴν διαγωγὴν ἐπιτηδείων. Routh. Thom. M. : Δίαιτα· οὐ διαγωγή, οὐδὲ διατροφή· καὶ ἀμφότερα γὰρ σημαίνει ἡ δίαιτα· καὶ διαιτώμενος δὲ καὶ διάγων, οὐ μὴν καὶ διατρεφόμενος. « Δίαιτα, Victus : alioqui ea vox non posset exponi per διατροφή. Id igitur sibi vult Thom., hæcce nomina διαγωγή et διατροφή eo sensu accepta in vocum Atticarum censum venire non debere. » Sallier. Hesych. : Δίαιτα, θεσμός, διαγωγὴ τροφῆς, ἡ καθημερινὴ τροφή. D Schol. Aristoph. Plut. 924. « Gl. : Δ., ἡ ἀναστροφή, Remoratio, Statio. Hesych. : Δ., ἀναστροφή, Conversatio, Vitæ statio. Vita Adami ante lapsum vocatur μακαρία διαγωγή. Jo. Chrys. Hom. 9 in Jo. p. 592 : Ἀρχὴ ἁμαρτίας ὑπερηφανία ... οὕτω καὶ ὁ πρωτόπλαστος ἐξέπεσε τῆς μακαρίας ἐκείνης διαγωγῆς· et Hom. 26 in Jo. p. 657 : Παράδεισον ἐπιστεύθημεν, καὶ οὐδὲ τῆς ἐν αὐτῷ διαγωγῆς ἐφάνημεν ἄξιοι, καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἡμᾶς ἀνήγαγε. Athanas. De incarn. Verbi t. 1, p. 72 Incarnationem Christi vocat τὴν ἐν σαρκὶ διαγωγὴν καὶ περιπόλησιν. Μοναχικὴ διαγωγή, Monastica vita, ap. Zonar. ad Can. 6 Conc. in Templo Apost. p. 246. Ab ea nimirum verbi διάγω signif. deductum διαγωγή, qua de Vita usurpatur. » Suicer.]

Διαγωγή, Oblectamentum, quo tædium vitatur, ut sunt ludicræ actiones et παιδιαί, Bud. citans Aristot. et Strab. p. 379. Sic Plut. Εἰ πρεσβ. πολ. mihi videtur dixisse, Ἄλλως δὲ διαγωγῆς χάριν ὡς ἐπὶ θέαν ἢ ἀκρόασιν, et Athen. 10, [p. 420, D] : Καὶ τῶν παρόν- A των δ' ἄθρους ἐξεχύθη γέλως καὶ διαγωγὴ πλείων ἐνέπεσε καὶ διατριβή. [Exempla Plutarchea v. ap. Wyttenb. vol. 6, p. 821. Διαγωγὴ ἡδονῆς Mor. p. 613, B; 621, C, D.] In hac autem signif. plane respondere mihi videtur διαγωγή voci nostrati *Passe-temps*, quum ut διάγειν interdum significat Tempus traducere, sic et διαγωγή hanc ipsam actionem traducendi temporis, i. e. Traductionem temporis, si ita loqui liceret. [Strabo 1, p. 11 : Οἷον εἴ τις λέγει τὰ περὶ τὴν Ὀδυσσέως πλάνην καὶ Μενελάου καὶ Ἰάσονος, εἰς φρόνησιν μὲν οὐδὲν ἂν συλλαμβάνειν δόξειεν, ... διαγωγὴν δ' ὅμως πορίζοι ἂν οὐκ ἀνελεύθερον τῷ ἐπιβάλλοντι ἐπὶ τοὺς τόπους τοὺς παρασχόντας τὴν μυθοποιίαν· ad q. l. Casaub. : « Sic ait Philosophus Polit. 8, 5 musicam esse διαγωγὴν τῶν ἐλευθέρων (et ἐλευθέριον). Διαγωγὴν autem eod. lib. ita definit, ut sit τῆς διὰ τῶν πόνων λύπης ἰατρεία τις, habens non solum τὸ καλόν, sed etiam τὴν ἡδονήν. Vocat et ἀνάπαυσιν. (Eth. Nic. 4, 8 : Οὔσης δὲ καὶ ἀναπαύσεως ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐν ταύτῃ διαγωγῆς μετὰ παιδιᾶς.) Quæ duo conjunxit Polyb. 5, (75, 6) : Καὶ ταῦτα, δυνάμενοι μετ' εὐσχήμονος B ἀναπαύσεως ἅμα καὶ διαγωγῆς ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ πολυπραγμοσύνης περιποιεῖσθαι τὴν τοιαύτην ἐμπειρίαν. (Et 3, 57, 9 : Οἵ τε περὶ τὴν ἀνάγνωσιν τὸ παραπλήσιον ποιοῦντες, οὔτε τῆς παραυτίκα διαγωγῆς ἀληθινῶς οὔτε τῆς εἰς τὸ μέλλον ὠφελείας στοχάζονται δεόντως.) Idem Aristot. 1, 1 τῶν μετὰ τὰ Φυσικά : Τῶν εὑρισκομένων τεχνῶν, τὰς μὲν πρὸς τἀναγκαῖα, τὰς δὲ πρὸς διαγωγὴν εἶναι. » Hemsterh. ad Thom. M. p. 213 : « Strabo 17, p. 789 : Διαφερόντως δὲ ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς, φιλιστορῶν, καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος διαγωγὰς ἀεί τινας καὶ τέρψεις ζητῶν καινοτέρας. Neque aliter accipio, quod Diog. L. 10, 138 scripsit, Diogenem ex Epicuri sententia διαγωγὴν λέγειν τὴν ἀρετήν, Oblectamentum jucundum vitæ tranquille placideque traducendæ. Palamedes, ut Suid. memorat in Τάβλα, ταύτην ἐφεῦρε εἰς διαγωγὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. » Sch. Theocr. 11, 1 : Ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς διαγωγὴν τοῦ ἔρωτος τῆς Γαλατείας ἐχρῆτο, Ad fallendum. Dio Cass. 48, 51 : Κατασκευαί τε οὖν περὶ ἀμφότερα πολυτελεῖς ἤσκηνται, καὶ ἔστιν ἔς τε βίου διαγωγήν, καὶ ἐς ἄκεσιν ἐπιτηδειό- C τατα. || Διαγωγή, Angl. *Transaction, Dispatch of business*. Idem Dio 48, 5 : Πρός τε τὴν διοίκησιν, καὶ πρὸς τὴν διαγωγὴν τῶν πραγμάτων ἐτράπετο, Ad res constituendas expediendasque se contulit. V. Διάγω, Administro. || Tergiversatio. Idem 57, 3 : Οὐ μέντοι καὶ ταῦθ' οὕτως αἴτια τῆς διαγωγῆς ταύτης γράφω, ὡς τήν τε ἐπιτήδευσιν τῆς γνώμης αὐτοῦ δεῖξαι, καὶ τὴν ταραχὴν τῶν στρατιωτῶν, ubi præcedit διέμελλε καὶ διῆγεν. || Διαγωγή Rhetoribus vocatur, qua conjunguntur voces tum idem tum diversa significantes κατὰ συνωνυμίαν et συναθροισμόν. Angl.] || Statio. Herodian. 4, [2] : Ἀπεικάσαι τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κατασκευάσματος φρυκτωρίοις, ἃ, τοῖς λιμέσιν ἐπικείμενα, νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖ, Polit. interpr., Naves in tutas stationes dirigunt. [Polyæn. 5, 2, 6 : Παρασκευάζεσθαι τὴν διαγωγὴν τῶν τριήρων. || Diductio. Schol. Ven. Il. Φ, 495 : Χήραμεν· ἀπὸ τοῦ χωρεῖν, λέγει δὲ πέτραν διαγωγὰς ἔχουσαν πολλάς, ὥστε χωρεῖσθαί τι. Hesych. : Διαγωγάν, διαίρεσιν, διανομήν, διέλευσιν. Angl.]

D Διαγωγικὸν τέλος, Vectigal, Bud. e Strab. 4, [p. 192 : Ἀλλ' ἐπέτεινε τὴν ἔχθραν ἡ τοῦ ποταμοῦ ἔρις τοῦ διείργοντος αὐτούς, ἑκατέρου ἔθνους ἴδιον ἀξιοῦντος εἶναι τὸν Ἄραρα, καὶ ἑαυτῷ προσήκειν τὰ διαγωγικὰ τέλη.] Fortasse Vectigal, quod pro trajectione penditur.

[Διαγώγιον, τὸ, Portorium. Polyb. 4, 52, 5 : Βυζαντίους μὲν μηδένα πράττειν τὸ διαγώγιον τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεόντων.]

[Διάγων, ὁ, Diagon, ποταμὸς ὁ τὴν Πισαίαν πρὸς Ἀρκάδας διορίζων, Pausan. 6, 21, 4. G. Dindorf.]

[Διαγωνία, ἡ, Contentio. Max. Tyr. 1, 1, p. 3 : Οὐ γὰρ λήξει τοῖς σοφισταῖς πρόφασις λόγων καὶ διαγωνίας καὶ ἔριδος. Waken. Διαφωνίας Markl., quo vocabulo sæpius utitur Maximus.]

Διαγωνιάω, Valde anxius sum, præpositione διὰ vim τοῦ ἀγωνιῶ augente. Citatur ex 2 Macc. 3, [21] διαγωνιῶντες pro Trepidantes. Item Διαγωνιάω μή, Vereor ne, unde διαγωνιάσαντες ap. Suid., quod exponit εὐλαβηθέντες, i. e. Veriti, in hoc, quem ex innominato auctore [Polybio 11, 32, 5] affert locu : Οἱ δὲ

διαγωνιάσαντες μὴ διὰ τὸ προηττῆσθαι δόξωσι καταπε- A πλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα φωτί. [V. eundem Polyb. 3, 105, 5; 4, 10, 3; 10, 38, 10; 11, 32, 5. Et 3, 102, 10: Διαγωνιάσας τοὺς Ῥωμαίους, μὴ κύριοι γένωνται.]

Διαγωνίζομαι, Decerto, Dimico, Prælior, ut διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, Xenoph. Cyrop. 1, [6, 19=26]. Dicitur et διαγωνίζομαί σοι τοῦτο, ut ap. Eund. [ib. 1, 4, 4; 2, 12]: Ὅσα διαγωνίζονται οἱ ἥλικες πρὸς ἀλλήλους. [C. dat. Idem Mem. 3, 9, 2: Σκύθαις ἐν τόξοις διαγωνίζεσθαι. Lucian. Jud. voc. c. 4: Οὐδὲ τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο.] || Item Διαγωνίζομαι, Certo ad finem, s. ad extremam dimicationem, ut διαμάχομαι, Bud. ex Æschine [p. 72, 27: Νῦν οὐ περὶ τοῦ κύριος ἑτέρων εἶναι διαγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας; 74, 34: Ὅτι περὶ τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν ἐν ἡμέρας σμικρῷ μέρει διαγωνιεῖται· 83, 23: Ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους διαγωνιζομένους. De choro in ludis Xenoph. H. Gr. 6, 4, 16.] Sic e Luciano citatur διηγωνισμένος μέγαν ἀγῶνα pro Magno certamine liberatus. || Gaza διαγωνίζεσθαι accepit et pro Co- B nari, quum ap. Cic. Tanta conati sunt, vertit Τοσαῦτα διηγωνίσαντο. [« Διαγωνίζεσθαι, Acriter pugnare, et nude, Pugnare. Ἐπὶ πολὺν χρόνον διαγωνισάμενος, 1, 11, 14; 1, 58, 6; 2, 9, 5. Ἐκθύμως καὶ γενναίως, 3, 115, 4. Et in præt. pass. notione activa vel reciproca. Τηλικαύτας δυνάμεις ἐν θαλάττῃ διηγωνισμένας, Quæ mari inter se pugnarunt, 1, 63, 8. Πρός τινα, 2, 10, 6; 2, 20, 10. Sic πρὸς τὴν τοῦ ποταμοῦ βίαν, 3, 43, 7. Τινί, 1, 28, 2. Περὶ τῆς πατρίδος, 2, 35, 8. Ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, 2, 20, 10 ». Ancl. ex Schweigh. Lex. Polyb.]

Διαγώνιος γραμμή, Linea ab angulo ad angulum perducta. Vitruv. 9, 1: Quæ fuerit linea, ab angulo ad angulum diagonios perducatur, uti dividatur in duo trigona æqua magnitudine. Mox dicit, Ad ejus lineæ diagonalis longitudinem locus quadratus paribus lateribus describatur. Et rursum, Ita quum magna duo trigona in minore quadrato quinquagenum pedum linea diagonia fuerint designata. Idem 4, 1: Abaci latitudo ita habeat rationem, ut quanta fuerit altitudo, bis tanta sit diagonios ab angulo ad angu- C lum. 6, 3: Latitudo in quadrato paribus lateribus describatur, inque eo quadrato diagonii linea ducatur. 6 fin. memorat etiam Diagonias structuras. [Aristid. Quintil. p. 118: Διαγώνιον ἀγαγόντες ἀπὸ τῆς βάσεως ἐπὶ τὴν κορυφήν. || Adverb. Διαγωνίως, Isaac. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 172, 3: Ἐν τοῖς δ. ἐκκειμένοις ὀκτὼ τετραγώνοις. G. D. Nicom. Geras. p. 122, 8: Πᾶν τετράγωνον σχῆμα δ. διαιρεθὲν εἰς δύο τρίγωνα λύεται· cf. Iamblich. Arithm. p. 25, B; 54, A. Hase.]

[Διαγώνισις, εως, ἡ, Dimicatio. Joann. Cinnam. Hist. 4, p. 99, B: Τῇ πρὸς πολλῷ αὐτοῦ κρείττονα διαγωνίσει. G. Dindorf.]

[Διαγωνισμός, ὁ, Dimicatio, Gl.]

[Διαγωνιστέον, Decertandum. Philo vol. 2, p. 471, 12: Διαθλητέον δὲ ὅμως καὶ δ. G. D. Dioscor. præfat.: Ποικίλως δ. μέχρι τοῦ παντελῶς αὐτὴν ἀποσκευασθῆναι τῶν σωμάτων. Wakef.]

[Διαγωνίως. V. Διαγώνιος.]

[Διαγωνοθετέω, Præmium certaminis propono. Polyb. 26, 7, 7: Ἐδόκουν γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὰ κατὰ τοὺς D Ῥοδίους καὶ Λυκίους διαγωνοθετεῖν.]

Διαδάζομαι, Dispertior, Divido, Distribuo, διανέμω, ut [ap. Herodot. 4, 145]: Διεδάσαντο ἐς φυλάς. [Id. 8, 121: Διεδάσαντο τὴν ληίην. Pind. Ol. 1, 81: Δεύματα κρεῶν διεδάσαντο. Per tmesin ib. 7, 139: Διὰ γαῖαν τρίχα δασσάμενοι πατρωίαν. Orac. ap. Herodot. 7, 220: Πρὶν τῶνδ' ἕτερον διὰ πάντα δάσηται. Apollinar. Metaphr. Psalm. 262 et 285 citat Bast.]

[Διαδάκνω, Vehementer mordeo. Plut. Mor. p. 1105, A: Προθύμους τῷ Κερβέρῳ διαδάκνεσθαι. M. Antonin. 5, 33: Κυνίδια διαδακνόμενα. Jo. Chrys. 1 ad Cor. Serm. 24, vol. 3, p. 400, ab Seag. cit.: Τοῦτο τὸ σῶμα ἔδωκεν ἡμῖν καὶ κατέχειν καὶ ἐσθίειν, ὅπερ ἀγάπης ἐπιτεταμένης ἦν· οὓς γὰρ ἂν φιλῶμεν σφοδρῶς, καὶ διαδάκνομεν πολλάκις. Planudem Vers. Ovid. Metam. 14, 394 citat Boisson. || Figur. Polyb. 4, 87, 5: Ὁμοίως δὲ καὶ ... Ἀλέξανδρον, ὅτε λάβοι καιρόν, διέδακνε. Iambl. Protrept. p. 368 (156 Arcer.): Δόγματα διασιλλαίνειν μηδὲ διαδάκνειν.]

A [Διαδακρύω, Lacrimor. Dionys. A. R. 10, 17: Μικρὸν ἐπισχὼν καὶ διαδακρύσας τοσοῦτον εἶπεν.]

Διαδάπτω, i. q. δάπτω: nisi quod præp. vehementiam addit. Sed Il. Φ, [398] διέδαψας pro Vulnerasti, quæ affinis est signif. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας.

Διαδατέομαι, ad verbum i. q. Dispertior. Hesiod. Th. [606]: Ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται. [Appian. B. C. 1, 1: Γῆς διαδατουμένης. Wakef.]

[Διαδειγματίζομαι, Ignominiose traduco, Publice prostituo. Theod. Psalm. 21, 13: Διεδειγματίσαντο.]

[Διαδειδίω, Olympiod. V. Plat. p. 80 Fischer. Sed locum corruptum credo et cum Casaub. leg. μαχαιρίδια δέδοικε, non μαχαίρια διαδέδοικε. Boisson.]

Διαδείκνυμι, Ostendo, Do documentum et specimen, Bud. e Plut.: Καὶ μάλιστα ἡ Ἰλιὰς περιέχει τὴν ἐν Ἰλίῳ διαδειχθεῖσαν ἀλκὴν τοῦ Ἀχιλλέως. [Id. V. Arati c. 9: Μάλιστα δὴ διέδειξαν οὗτοι τὴν Ἑλληνικὴν ἀλκὴν ἀπρόσμαχον οὖσαν· Mor. p. 541, C: Διεδείκνυε τὴν μεγαλοφροσύνην. Clemens Al. p. 781: Τὸ μέλαν ὁποῖον ἕκαστον αὐτῶν διαδείκνυσιν. Διεδείκνυε ap. Diodor. 15, B 78 libri nonnulli pro ἐδείκνυε.] Διέδεξε ap. Herodot. alicubi Ion. pro διέδειξε: interdum vero a διαδέκω, ad quod posterius pertinet ὡς διέδεξε, quod ex eo affertur pro Ut accepit, s. cognovit et intellexit. [Διέδεξε ap. Herodot. impersonaliter 2, 164; 3, 82 et alibi. Ὡς διεδείκνυε (Amasis) 2, 162. Significatione transitiva 8, 118: Νῦν τις διαδεξάτω ὑμέων βασιλῆος κηδόμενος. Passiv. 3, 72: Διαδεικνύσθω ἐὼν πολέμιος. Ubi alii libri δεικνύσθω. Forma media in inscr. Olbiopolitana ap. Raoul-Rochette, *Antiquités du Bosphore cimmérien*, p. 148, 7: Τὸ λαμπρὸν καὶ εὔνουν πρὸς τὴν πατρίδα διεδείξατο. G. Dind.]

[Διαδεκτήρ, ῆρος, ὁ, Exceptor. Æneas Tact. c. 6, p. 24 Or.: Ἐὰν δὲ μὴ ὑπάρχωσι τοιοίδε τόποι ὥστε καὶ εἰς τὴν πόλιν ἀπ' αὐτῶν φαίνεσθαι τὰ σημεῖα, ἄλλους ἐπ' ἄλλοις τόποις διαδεκτῆρας εἶναι τῶν αἰρομένων σημείων, οἳ σημαίνουσιν (malim σημαίνωσιν) εἰς τὴν πόλιν, quem locum indicavit Schneider., sed omisit alterum c. 7, p. 26: Ἐὰν δὲ καὶ ἐπὶ πλέον τῆς χώρας ἐσκεδασμένοι ὦσιν, ὑπὸ διαδεκτήρων σημαίνεσθαι, ὅπως πάντες ... παραγίνων- C ται. L. Dind.]

[Διαδέκτωρ, ορος, ὁ, Exceptor. Eurip. Ion. 478: Διαδέκτορα πλοῦτον, Opes quas alius ab alio accipit. Manetho 4, 223: Καμάτου τε κακοῦ διαδέκτορας αἰεί.]

Διαδέλλειν, Hesychio διασπᾶν, Divellere, Distrahere. Sed si alphabetico ordine niti velimus, leg. ap. eum διαδόλλειν. [Aliam glossam, Δόλος, πάσσαλος, comparat Is. Voss.]

Διαδέξιος, ὁ, ἡ, Dexter, Strenuus, Industrius. Herodot.: Διαδέξιον ποιεύμενοι καλλιστεύοντα ἔσφαξαν, Strenuissimum quemque deinceps mactant, VV. LL.; sed suspecta hæc sunt. [7, 180: Ἔπειτα τῶν ἐπιβατέων τῆς Τροιζηνίης νηὸς τὸν καλλιστεύοντα ἀγαγόντες ἐπὶ τὴν πρώρην τῆς νηός, ἔσφαξαν, διαδέξιον ποιεύμενοι τὸν εἷλον τῶν Ἑλλήνων πρῶτον καὶ κάλλιστον. Διαδέξιόν τι ποιέεσθαι (non mirabor si cui venerit in mentem Δία δεξιόν) idem videtur quod sæpius dicitur οἰωνόν τι θέσθαι vel ποιεῖσθαι. Valck. Faustum omen existimantes, quum primum Græcorum cepissent, eum et pulcerrimum esse. Διαδέξιον enim hic δεξιόν, αἴσιον, et εὐτυχές si- D gnif., ut ap. Latinos sæpe Dextrum sumitur pro Læto, Fausto, Prospero, Propitio, et διαδέξιον ποιεῖσθαί τι idem valet, ac νομίζειν τι αἴσιον καὶ εὐτυχὲς εἶναι, sicuti dicitur δεινόν τι ποιεῖσθαι. Brunck.]

[Διάδεξις, εως, ἡ, Successio, Transitus. Hippocr. p. 1170, A: Αἱ διαδέξιες τῶν ὑποχονδρίων. Aretæus p. 131, 15: Διάδεξιν γένεος· 133, 30 de morbo a parentibus accepto, Ἐκ διαδέξιος πατέρων. Διάδεξις νούσου de morbi in alium morbum transitu sæpius ap. eundem, ut p. 114, 20: Τὰ σμικρὰ μεζόνων ποιέεται διαδέξιας.]

Διαδέρκω, Perspicio, Transpicio. Il. Ξ, [344]: Οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ, Οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι. Et med. διαδέρκομαι νεφέλης, Perspicio per nebulam. Διαδράκοι, Pervideat, Perspiciat. [Stasinus ap. Tzetz. Chil. 2, 713: Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν. Wakef.]

Διάδεσμα, dicta est a Zoroastre ἡ κηπευτὴ μαλάχη, Malva hortensis, ut est ap. Dioscor. [2, 144.]

[Διαδεσμέω, i. q. Διαδέω. Theophanes Nonnus vol. 2, p. 144, διαδεσμεῖν τὰ κῶλα. G. Dind. Joann. Lyd.

De mens. p. 9: Τὴν κεφαλὴν... διαδεσμεῖν ταινίᾳ. Osann.] A

[Διάδεσμος, ὁ, Vinculum, Ligatura. Hippocr. p. 237, 12: Τεταμένοι δέ εἰσι καὶ οὗτοι (οἱ ὑμένες) ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ ἐς ἀλλήλους διαδέσμους ἔχουσι. Aretæus Cur. m. ac. 1, 9, p. 89. Erotian. p. 120: Διαθέσμους (sic), διαφύσεις.]

Διαδεσμόω, pro διαδέω, e Galeno.

[Διαδετέον, Revinciendum. Oribas. p. 157, 14 ed. Cocch. Kall.]

[Διάδετος, ὁ, ἡ, Revinctus, Illigatus. Æsch. S. c. Th. 122: Διάδετοι δέ τοι γενύων ἱππείων κινύρονται φόνον χαλινοί, Frena maxillis illigata equorum. Heliod. 5, 13, p. 190: Κύκλον ἠλέκτρῳ διάδετον· 8, 11, p. 335: Λίθῳ δὲ τῇ καλουμένῃ παντάρβῃ τὴν σφενδόνην διάδετος. Liban. vol. 4, p. 189, 11, ab Hemst. cit.: Διάδετος ταινίαις καὶ τοῖς στεφάνοις τὰς κόμας.]

[Διαδεύς. V. Διάς.]

Διαδέχομαι, Excipio. Proprie q. d. Accipio per alium s. alios, i. e. Accipio veniens ad me, quod per alios transiit, ut, Τὴν βασιλείαν διαδέχεσθαι [Polyb. 2, 4, 7, et alibi], Herodian. 4, [2, 20]. Sic dicitur τὴν ἀρχὴν διαδέχεσθαι, item τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν. B [Polyb. 9, 28, 8: Διεδέξατο παρ' αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν Ἀλέξανδρος· 29, 1: Περὶ τῶν διαδεξαμένων τούτου τὰ πράγματα· 3, 8, 5: Διαδεξάμενον τὰ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν. Plut. Comp. Thesei c. Rom. init.: Διαδεξάμενον ἀρχὴν οὐκ ἄδοξον. Διεδέξατο τὴν βασιληίην ap. Herodot. 1, 26 præbet Ammon. p. 138: sed recte libri ἐξεδέξατο, quo alibi utitur Herodotus. Artemidor. 2, 26, p. 185: Οὗτος διεδέξατο τὴν οὐσίαν καὶ ἐκληρονόμησε τὸν ἑταῖρον. Διαδέχεσθαι τὴν ναῦν de trierarcho dixit Demosthen. C. Polyclem p. 1218, 23, aliique. Dionys. Art. Rhet. 14, p. 312, 1 Reisk.: Ὁ δὲ Νέστωρ διαδεξάμενος τὸν λόγον παρὰ τοῦ Διομήδους. Quod διαδέξασθαι simpliciter dicit Herodot. 8, 142: Ὡς δὲ ἐπαύσατο λέγων Ἀλέξανδρος, διαδεξάμενοι ἔλεγον οἱ ἀπὸ Σπάρτης ἄγγελοι. Et de alia re Xenoph. Anab. 1, 5, 2: Εἰ μὴ διαστάντες οἱ ἱππεῖς θηρῷεν διαδεχόμενοι τοῖς ἵπποις.] Sic et τὰ τικτόμενα dixit Aphr. διαδέχεσθαι πολλὰ πάθη κατὰ συγγένειαν, pro Liberos succedere multis morbis parentum. [V. Διάδεξις.] Bud. Lucian. [Dial. mort. 11, 3] addidit παρὰ, Διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένους. [Cum C solo genit. Clearch. ap. Athen. 6, p. 256, E: Αἱ δὲ τῶν παρ' ἡμῖν ταῦτα διαδεξάμεναι (Discentes. Libri διαδεξαμένων) ἐκπεσοῦσαι τῆς ἐξουσίας. Schweigh. Iamblich. V. Pyth. 5, p. 54: Εἰ διαδέξαιτο αὐτοῦ.] Jungitur et accus. pers., ut ap. Diog. L., Διεδέξατο Σπεύσιππον, et Ἀρκεσίλαον διαδεξάμενος. [Strabo 17, p. 795: Πτολεμαῖος γὰρ ὁ Λάγου διεδέξατο Ἀλέξανδρον, ἐκεῖνον δὲ Φιλάδελφος, τοῦτον δὲ ὁ Εὐεργέτης... παῖς παρὰ πατρὸς ἀεὶ διαδεχόμενος. Οἱ διαδεξάμενοι, Successores. Polyb. 9, 34, 11: Ὧν οὐδὲν πέπρακται τοῖς διαδεξαμένοις. Quod cum genit. tanquam substantivum conjunxit Appian. Illyr. c. 7: Πύρρος καὶ αἱ τοῦ Πύρρου διαδεξάμενοι. V. Lobeck. ad Soph. Ajac. 358, p. 277.] Sed et res una dicitur aliam διαδέχεσθαι, ut: Τὸν πόλεμον ἡ εἰρήνη διαδέχεται, Bellum pax excipit, Bello pax succedit. Basil. De vita solit.: Εὐχαὶ πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμεναι. [Soph. Trach. 30: Νὺξ εἰσάγει καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον. Plut. V. Marcell. c. 3: Ἀρχαὶ πάλιν Γαλατικῶν ἀγώνων διεδέχοντο τὴν Ῥώμην.] A Bud. διαδέχομαι cum accus. pers. exp. etiam Vices excipio D ap. Lucian. [Contempl. c. 4]: Ὡς διαδέξαιτό ποτε τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους. [Polyb. 3, 115, 4: Τότε δὴ τὰ πεζικὰ στρατόπεδα, διαδεξάμενα τοὺς εὐζώνους, συνέπεσεν ἀλλήλοις, Legionarii in locum expeditorum succedentes, nisi capiendum de receptione expeditorum per intervalla manipulorum, ut 11, 22, 10: Διαδεξάμενος ὁ Πόπλιος διὰ τῶν διαστημάτων ἐν ταῖς σημαίαις εἴσω τοὺς ἀκροβολιζομένους.] Affertur διαδέχεσθαι ex Aristot. et cum dat. [H. A. 6, 8: Ἐπωάζει δὲ τὰ πολλὰ τῶν ὀρνέων... διαδεχόμενα τὰ ἄρρενα τοῖς θήλεσι. Plato Leg. 6, p. 758, B: Φρουροῦντάς τε φρουροῦσι διαδεχομένους ἀεὶ καὶ παραδιδόντας μηδέποτε λήγειν. Xenoph. Cyrop. 8, 6, 18: Φασὶν... τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι. || Successorem do. Diodor. in Excerpt. vol. 2, p. 507, 2: Τῶν δὲ Ῥωμαίων τὸν ὕπατον διαδεξαμένων· ad quem l. Wessel.: « Hoc genus διαδέχεσθαι τὸν ὕπατον, Consuli successorem dare, recentiori Græcorum dialecto de- A betur: veteres, quod quidem meminerim, ignorarunt. Frequens est in Pasch. Chr., e. c. de Justiniano p. 336, D (621, 13 ed. Bonn.): Καὶ εὐθέως διεδέξατο τὸν ἔπαρχον τῶν πραιτωρίων Ἰωάννην καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ ἔπαρχον τὸν πατρίκιον Φωκᾶν ». E reliquis Chronici locis unum notamus, in quo διαδεχθεὶς signif. passiva dictum est, p. 187, D (354, 10): Διαδεχθεὶς τῆς ὑπατείας κατὰ δοκιμασίαν τοῦ κοινοῦ τῆς συγκλήτου.]

Διαδέω, Revincio, Redimio, Obligo, Cingo. [Herodot. 2, 29: Πλοῖον διαδήσαντας ἀμφοτέρωθεν· 4, 154: Σχοινίοισι αὐτὴν διαδήσας ἀπῆκε.] Galen. Ad Glauc.: Χεῖρας καὶ πόδας διαδεῖν. Lucian. [Dial. mort. 12, 3]: Διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο. [Diodor. 4, 4: Διαδεδέσθαι μίτρᾳ τὴν κεφαλήν. Plut. V. Demetr. c. 41: Διαδούμενον περιττῶς καυσίαις· Mor. p. 489, F: Οὐ μόνον βασιλεὺς ἀνηγορεύθη διαδησάμενος, Diademate imposito. Menander Prot. p. 439, 11 Nieb.: Ἐπεὶ δὲ Μαυρίκιος τὸ βασίλειον διεδήσατο κράτος. G. D. Heliod. Æth. 7, 5: Καὶ τἄλλα τῶν ὅπλων πρὸς τὸ ἀσφαλὲς διαδέοντος. Id. 3, 4: Διαδέοντες. De Polycleti diadumeno Plin. 34, 8, 19; Viscont. Mus. Piocl. t. 1, p. 23. B Hase.]

Διαδηλέω, i. q. δηλέω [Lædo], nisi quod præpos. significationem ampliat. Hom. Od. Ξ, [37]: Ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο. [Apollon. Rh. 2, 284; 3, 579. Theocr. 24, 83. Activæ formæ exx. non afferuntur.]

Διάδηλος, ὁ, ἡ, Manifestus, Evidens, Perspicuus, Apertus, Valde manifestus. [Thucyd. 4, 68: Διάδηλοι ἔμελλον ἔσεσθαι. Plato De rep. 5, p. 474, B: Διαδήλων γενομένων. Aristot. H. A. 3, 4 extr.: Ἡ δὲ μεγάλη φλὲψ ἐν πᾶσι μάλιστα διάδηλος. (Feminina, quod mireris, forma ib. 9, 7, p. 613, 1: Ταύτας... διαδήλας εἶναι τῷ ἔχειν τὰ περὶ τὰ χείλη σκληρά.) Polyb. 6, 22, 3; 10, 41, 7. || Adverb. Διαδήλως, Manifeste, ex schol. Ven. Il. B, 367 (?) citant Angl.]

[Διάδηλος, ὁ, Diadelus, n. pr. viri in mon. Delio ap. Bœckh. vol. 2, p. 220, 27. G. Dindorf.]

[Διαδηλόω, Declaro. Joseph. B. J. 6, 9, 3: Τὴν ἀκμὴν τῆς πόλεως διαδηλῶσαι. Frequens ap. Dion. Cass., ut 40, 17: Ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν οὐδὲν σαφὲς διεδήλου ἐς ὅ τι τελευτήσει. Diogen. L. 4, 46: Τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος διεδήλου δὲ (Significabat) τὸν ταριχέμπορον. Hesych.: C Διαρθροῦν, διαδηλοῦν.]

[Διαδήλως. V. Διάδηλος.]

Διάδημα, τὸ, Redimiculum. Sed peculiariter dictum fuit de Regio redimiculo capitis, Fascia scilicet quadam, secundum nonnullos: vid. Plutarch. Lucull. 166 [Comp. Cim. c. Luc. c. 3]. Lat. quoque Diadema dicitur: interdum et generali nomine Corona redditur. Plut. Erot. [p. 753, D]: Διαδήμασι βασιλέων ἐπέδησαν. Philo V. M. 3: Κιδάρει γὰρ οἱ τῶν ἑῴων βασιλεῖς ἀντὶ διαδήματος εἰώθασι χρῆσθαι. Herodian. 1, [3, 7]: Κισσὸν μὲν περιτιθεὶς τῇ κεφαλῇ ἀντὶ καυσίας καὶ διαδήματος Μακεδονικοῦ. [Xenoph. Cyrop. 8, 3, 13: Εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ. Plut. Mor. p. 488, D: Θεὶς τὸ διάδημα καὶ καταβαλὼν τὴν τιάραν. V. Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 478. Diodor. 20, 54: Διάδημα μὲν οὐκ ἔκρινεν ἔχειν· ἐφόρει γὰρ ἀεὶ στέφανον. Strabo 12, p. 557: Διάδημα ἐτύγχανε φορῶν (apud Comanos) ὁ ἱερεὺς καὶ ἦν δεύτερος κατὰ τιμὴν μετὰ τὸν βασιλέα. Pro imperio positum Maccab. 1, 13, 32: D Περιέθετο τὸ διάδημα τῆς Ἀσίας. De Byzantinis v. Ducang. Diadema quod vulgo vocamus in statuis, a veteribus στεφάνην appellari Visc. auctor est Mus. Piocl. t. 4, p. 7 (a).]

[Διαδηματοφορέω, Diadema gesto. Joseph. Genes. p. 4, A; 14, A. G. Dindorf.]

Διαδηματοφόρος, ὁ, ἡ, Diadema gestans. Plut. [V. Antonii c. 54]: Πτολεμαῖον δὲ προήγαγε κρηπῖσι καὶ χλαμύδι, καὶ καυσίᾳ διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον. [Quod illustrat Arrian. Exp. Al. 7, 22. Duris ap. Athen. 12, p. 536, F: Τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 478.]

[Διαδημούμενος lectio vitiosa. V. Διαδούμενος.]

[Διάδης, ὁ, Diades, Diadis urbis conditor. V. Διάς. || Mechanicus, ap. Athen. De mach. p. 4, ubi bis scriptum Δυάδης. Recte in marg. Διάδης. G. Dind.]

Διαδιδράσκω, Aufugio. Greg.: Διαδιδράσκοντες τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου. [Herodot. 8, 75: Μὴ περιίδητε διαδράντας αὐτούς. Aretæus p. 9, D, et 21, D: Διαδιδρά-

σκουσι τὸ πάθος, et τὸν ὄλεθρον : quod διαδιδρήσκουσι A
scrib. Aristoph. Ach. 601 : Νεανίας δ' οἷος σὺ διαδεδρακότας. Maccab. 2, 8, 13 : Διιδίδρασκον καὶ ἐξετόπιζον ἑαυτούς. Sirac. 11, 11 : Οὐ μὴ ἐκφύγῃς διαδράς. Hesych. : Διαδιδράσκει, διαφεύγει, διαδιδράσκεται, quod postremum Albertus tanquam novam glossam interpretatione carentem segregat. Διάδρα, διάφυγε (quod Musurus interpolavit posito indicativo Διέδρα, διέφυγε). Διαδρᾶναι (cod. διαδράναι), διαφυγεῖν. Διέδρα, ἀπέδρα. Aor. 1 διέδρασαν ap. Symm. Ps. 89, 9.] Διαδράω idem : a cujus pass. voce sunt secundum quosdam διαδρήσηται et διαδρήσονται, mutato videlicet α in η, pro διαδράσηται et διαδράσονται : sed alii a διαδρῆμι orta esse arbitrantur. [Διαδρήσηται lectio vitiosa ap. Herodot. 3, 135 nunc ex codd. emendata, διαδρήσεται. Διαδρήσονται ap. eund. 8, 60 et 80. || Διαδιδράναι ap. Suid. s. Διαδιδράσκει : sed codd. Gaisfordi διαδρᾶναι.]

Διαδίδωμι, Trado per manus, ut διαδέχομαι, Accipio per manus. Cui interpr. subjungit Bud. h. l. Thuc. 1, [76] : Εἰ ἀρχήν τε διαδιδομένην ἐδεξάμεθα. Possit B
autem ita exp. διαδίδωμι et in seqq. ll. Plato De rep. 1, [p. 328] : Λαμπάδα ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις. Et Chrys. : Γραφῇ φυλάξαντες τοὺς ὕμνους, εἰς ἡμᾶς διέδωκαν. Idem : Διέδωκαν τὸν ἑαυτῶν θησαυρόν· ubi tamen διέδωκαν redditur, In nos velut hæreditaria successione transfuderunt. At in illo altero l. διέδωκαν vertitur simpl. Transfuderunt. Redditur et Propagare in hujusmodi l. [Hippocr. Coac. c. 17 : Ἡ κοιλία διαδίδωσι σκληρά. Aristot. H. A. 1, 16 : Διαδίδωσιν εἰς τὰ κοῖλα μέρη τοῦ πλεύμονος τὸ πνεῦμα. Ibid. : Τρήματά ἐστι ... ἐκ μειζόνων εἰς ἐλάττω διαδιδόμενα, ut De partib. 3, 5 : Εἰς πᾶν τὸ σῶμα διαδίδοσθαι τὰς φλέβας. Strabo 6, p. 269 : Ὥστε καὶ αὐτοὺς ἐν παροιμίᾳ διαδοθῆναι, Proverbio divulgari. Schweig. Menodot. ap. Athen. 15, p. 655, A : Οἱ ταοὶ ... ἐτράφησαν ἐν Σάμῳ καὶ ἐντεῦθεν εἰς τοὺς ἔξω τόπους διεδόθησαν. Διαδοῦναι κόρας, Oculos huc illuc vertere, Euripidi restitui Or. 1267 : Ἑλίσσετέ νυν βλέφαρα, κόρας διάδοτε διὰ βοτρύχων παντᾶ, ubi libri κόραισι δίδοτε. Scriptor versus spurii Phœn. 1371 : Κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας, ubi libri C
plures eodem f●e errore διδόντες vel διαδιδόντες præbent. Eurip. Troad. 117 : Ὥς μοι πόθος εἱλίξαι καὶ διαδοῦναι νῶτον ἄκανθάν τ' εἰς ἀμφοτέρους τοίχους. G. D.] || Dedo, Distribuo, Divido. Demosth. Ad Tim. [p. 1188, 21] : Ἵνα διαδοίη τοῖς Βοιωτοῖς τριηράρχοις. [Xenoph. Anab. 1, 10, 18 : Τὰς ἁμάξας μεστὰς ἀλεύρων καὶ οἴνου ἃς παρεσκευάσατο Κῦρος, ἵνα, εἴ ποτε σφόδρα λάβοι τὸ στρατόπεδον ἔνδεια, διαδοίη τοῖς Ἕλλησιν. Polyb. 3, 76, 13 : Διαδοὺς δὲ τὴν λείαν ἴσως τοῖς στρατιώταις· 85, 3 : Ὅσοι μὲν ἦσαν Ῥωμαῖοι τῶν ἑαλωκότων, διέδωκεν εἰς φυλακὴν ἐπὶ τὰ τάγματα. Dio Cass. 78, 22 : Τὸ διαδίδοσθαί τινα ἐν ταῖς τῶν στρατηγῶν τῶν πάνυ θέαις.] || Διαδίδωμι λόγον, λόγους, φήμην, Sermones s. Rumorem sero, dissemino, spargo; quod affinem τῷ Distribuere signif. habet, Bud. 175, e Polyb. et Plut. ap. quem in Solone [c. 8] legitur etiam, Λόγος διεδόθη εἰς τὴν πόλιν. Et in Themist. [c. 19] : Διέδοσαν λόγον περὶ τῆς Ἀθηνᾶς. [Διαδιδόναι λόγους, Divulgare famam, sermonem, Polyb. 1, 32, 3; 23, 2, 2, unde διέδωκε λόγον correxi 7, 16, 7, pro vulgato olim δέδωκε. D
Δ. φήμην 5, 39, 1; 3, 78, 8; 15, 22, 3. Hinc 32, 14, 7, ubi editur φήμης περὶ αὐτὸν διδομένης, utique διαδιδομένης aut διαδεδομένης legendum. Δ. φωνὴν 1, 32, 6. Τοῖς Δηλίοις διαδοθείσης ἀποκρίσεως παρὰ Ῥωμαίων, i. q. δοθείσης, Edito responso, 32, 17, 2. Schweigh. || Hesych. : Διαδοῦναι δίκας, τὸ τοῖς ἀδικουμένοις ἀποδοθῆναι τὸ δίκαιον ὑπὸ τῶν ἀδικησάντων.] || At neutraliter positum διαδοῦναι pro Serpere per membra, Bud. ex Aristot. De mirab. aud. affert, p. 410. [Aristoteli p. 837, 17 : Ἐκτέμνειν τῆς σαρκὸς τὸ τετρωμένον πρὸ τοῦ τὸ φάρμακον διαδοῦναι, recte διαδῦναι ex aliis libris restitutum. Pollux 4, 206 : Ἕλκωσις ἄχρι τῶν ὀστῶν διαδιδοῦσα. Hic quoque non improbabilis Sylburgii et HSt. ipsius correctio est διαδύουσα, cui Jungerm. loco Aristotelis confisus repugnabat, sed non necessaria. Maccab. 2, 7, 5 : Τῆς δὲ ἀτμίδος ἐφ' ἱκανὸν διαδιδούσης τοῦ τηγάνου. Sirac. 23, 32 (25) : Οὐ διαδώσουσιν τὰ τέκνα αὐτῆς εἰς ῥίζαν. G. D. || I. q. ἐνδίδωμι, Cedo, Remitto. Hippocr. p. 396, 53 : Οὐ γὰρ

A διαδιδοῖ ὠμὸν ἐὸν τὸ πάθος. Foes.] || Διαδίδομαι act. signif. sequitur : sed et Διαδιδόμενον ὕδωρ ἐν τοῖς πόροις τῆς γῆς Bud. e Basil. p. 33 citat pro Diffluens aqua : addens opp. ei συνδιδόμενον, pro Coacta. At vero ἀναδιδόμενον ὕδωρ ab Eod. dici Erumpentem aquam. || In VV. LL. διαδιδόμενος est item Trajectus. [Διαδιδόναι in διδόναι corruptum supra notavimus nec desunt contrarii erroris exempla. Polybio 18, 11, 2, Δι' αὐτῶν τῶν ἔργων διδοῦσα τὴν πεῖραν ex cod. Paris. restitutum pro vulgato διαδιδοῦσα. Ap. Strabon. 10, p. 465, Διαδοὺς εὐθύνας τὰς μὲν Ποσειδωνίῳ, τὰς δ' Ἀρτεμιδώρῳ, verbum simplex restituit Casaub. ? G. D.]

Διαδικάζω, Dijudico. Plato De rep. 10, [p. 614, C : Δικαστὰς δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι,] οὓς, ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν. Ubi Bud. esse ait judicis dijudicantis et discernentis, 94, 96, 165. [Xenoph. De rep. Ath. 3, 4 : Δεῖ δὲ καὶ τάδε διαδικάζειν, εἴ τις τὴν ναῦν μὴ ἐπισκευάζει· ... πρὸς δὲ τούτοις χορηγοῖς διαδικάσαι εἰς Διονύσια. Cum genit. ib. 5 : Διὰ χρόνου δὲ διαδικάσαι δεῖ ἀστρατείας.]
B || Pollux [8, 25] e Critia exp. etiam δι' ὅλου τοῦ ἔτους δικάζω. || Διαδικάζομαι, Judicio contendo, s. discepto, etc. ut δικάζομαι. Dem., Περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτῇ πρὸς ἀλλήλους διαδικάζεσθαι. Et τὰ πρὸς ἐμὲ ap. Eund. [p. 864, 8.] Item Platoni pro Causam dicere. [Phæd. p. 107, D : Οἷ δεῖ τοὺς ξυλλεγέντας διαδικασαμένους εἰς Ἅδου πορεύεσθαι, ubi alia exx. attulit Wyttenb. p. 291. Cum genit. Leg. 11, p. 936, E : Διαδικαζέσθω μὲν κακοτεχνιῶν τῷ φάσκοντι βλαβῆναι.] || At Dinarch. dixit, Διαδικασόμενος τὴν ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴν περὶ ἀληθείας, pro In discrimen judiciumque vocaturus vera necne renuntiarit. De h. v. vide Bud. pp. 93, 94, 95. [Dinarcho p. 105, 4 nunc ex codd. restitutum διαδικασόμενος (Disceptaturus) τῇ ... βουλῇ. || Διαδικασθῆναι pro διαδικάσασθαι ap. Diog. L. 1, 74 : Ὕστερον μέντοι φησὶν Ἀπολλόδωρος ... διαδικασθῆναι τοὺς Ἀθηναίους περὶ τοῦ χωρίου πρὸς τοὺς Μυτιληναίους. Dio Cass. 48, 12 : Ὁ δὲ Καῖσαρ ἕτοιμος διαδικασθῆναι ἐγένετο. Διαδικαζομένῳ in διδασκομένῳ corruptum in libris quibusdam Iambl. V. P. 28, p. 302.]

C Διαδικαιόω, Justum censeo, Ut justum assero et defendo. Thuc. 4, [106] : Τῶν πρασσόντων τῷ Βρασίδᾳ ἤδη καὶ ἐκ τοῦ φανεροῦ διαδικούντων [διαδικαιούντων] αὐτὰ, i. e. δίκαια κρινόντων τὰ τοῦ Βρασίδου, schol. : eodem prope sensu paulo ante dixerat, Καὶ τὸ κήρυγμα πρὸς τὸν Φόβον, δίκαιον εἶναι ἐλάμβανον, Approbabant. [Defendo, ap. Dion. Cass. 39, 60 : Ὑπὲρ αὐτοῦ διεδικαίουν· 40, 62 : Τὰ τοῦ Καίσαρος διαδικαιῶν· 46, 32 : Ἔπραττον ὑπὲρ αὐτοῦ πάντα ... τὰ μὲν ἐπικρυπτόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἐκ τοῦ φανεροῦ διαδικαιοῦντες. Hesych. : Διαδικαιοῦν, φανερῶς ἀποφέρεσθαι (ἀποφαίνεσθαι ?) G. D.]

Διαδικασία, ἡ, et Διαδίκασμα, τὸ, Actio, Petitio. Lysias [p. 149, 7] : Οὐ παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι τὸ διαδίκασμα, Adjudicare mihi, quod intendi, Bud.; a quo paulo post διαδικασία exp. etiam Altercatio, Controversiosa duorum disceptatio. Et διαδικασίαν γράφειν, Judicium dictare, Dicam scribere. [Æschin. p. 74, 19 : Διαδικασίαν ἔφη γράψειν τῷ βήματι πρὸς τὸ στρατηγεῖον. Ἀπογράψασθαι διαδ. Demosth. p. 1147, 19; 1148, 17. Προθεῖναι διαδικασίαν περὶ τῆς γυναικὸς Charito 5, 8.] At vero
D ἀναιρεῖν, Actionem negare, Agentem summovere, Bud. 168, 250. Vide et διαδικασίαν ἀποκαταστῆσαι ap. Eund. 252 : et in Παλινδικία. [Lex. rhet. p. 236, 16 : Οὐχ ἁπλῶς πᾶσα δίκη διαδικασία καλεῖται, ἀλλ' ἐν αἷς περί τινος ἀμφισβήτησίς ἐστιν, ὅτῳ προσήκει μᾶλλον. (Sic διαδικασία κλήρου ap. Demosth. p. 1082, 16; δ. περὶ τοῦ κλήρου ib. p. 1052, 12.) Σημειωτέον δὲ ὅτι δ. λέγεται καὶ ὅταν δημευθείσης οὐσίας δικάζηταί τις πρὸς τὸ δημόσιον, ὡς ὀφειλομένων αὐτῷ χρημάτων ἐν τῇ δημευθείσῃ οὐσίᾳ. Ἀμφισβήτησιν καὶ διαδικασίαν conjungit Plato Leg. 11, p. 937, C. Lex. rhet. p. 200, 20 : Λέγεται δὲ ἀντωμοσία καὶ ἐν ταῖς διαδικασίαις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἀμφισβητήσεσιν. Hæc et alia attulit Meier. De bonis damnator. p. 221 et De lite Att. p. 367-370.] Item peculiari significatione Contentio inter duos pro functione munerum, p. 95, 96. [Litem dicit quam οἱ λειτουργοῦντες successoribus λειτουργίαν suscipere cunctantibus intendebant : de quo genere v. Suid. h. v. et grammat. in Bekk. An. p. 186, 12. Exempla v. ap. Meier. p. 370. Minus perspicue Hesych. : Δ., ἡ

ἐπίκρισις τοῦ ἐπιτηδείου πρὸς λειτουργίαν καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ἡ ἀμφισβήτησις, κρίσις. || De disceptationibus philosophorum ap. Epicur. Περὶ φύσεως coll. 8, 11, p. 19 Or.: Πολλαὶ δὲ ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου διαδικασίαι γίγνονται οὐ μικρόταται, ex conj. Rosinii : nam in papyro nonnisi literæ ασιαι supersunt. De disceptatione sententiarum ex Dionys. A. R. 11, 21 indicat Schneid. : Οὐαλέριος μὲν ἠξίου διαδικασίαν τοὺς δέκα προθεῖναι ταῖς γνώμαις.]

Διαδικασμὸς, ὁ, Lis, Disceptatio, Jurgium, VV. LL. [Aq. Ezech. 47, 19; 48, 28.]

Διαδικέω, Injuria afficio, a cujus passivo est διαδικηθεὶς, Injuria affectus, Plato. Bud. [Dio Cass. 58, 16: Ὅπως ἡ βουλὴ αὐτὴ ἑαυτῆς, ὡς καὶ διαδικούσης τι, καταψηφίζηται.]

Διαδικέω, Judicio contendo, Discepto, διαδικάζομαι. Plut. [Mor. p. 196, B]: Ἀκουσόμενος τῶν διαδικούντων. [Οἱ διαδικοῦντες, Judices, Dio Cass. 40, 55.]

Διάδικος, ὁ, Litigator: in Pand.: Ὅταν μηδεὶς διάδικος αὐτῷ παρενοχλήσει, et alibi itidem, Bud. [Hesych.: Δ., τὸ εἰς δίκην καλεῖν. Ἀττικοί. Ubi vel ὁ εἰς δίκην καλῶν B vel Διαδικεῖν corrigendum esse monuerunt critici. G. D. Adversarius. Achm. Oniroer. p. 38, 31: Καὶ ἐὰν ἔχῃ διάδικον, ἡττηθήσεται παρ' αὐτοῦ. Chrys. t. 6, p. 806, 8; Isidor. Ep. p. 280, A. Hase.]

Διάδιπλος, ὁ, ἡ, Duplex. Nam ap. Diosc. 3, 105 ἀσπιδίσκια διάδιπλα interpr. Duplicia scuta, Duplices peltæ, Duplices clypeoli.

[Διαδιστάζω, Dubito. Planud. Ovid. Met. 13, 7: Ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῷ Ἑκτορείῳ διεδίσταζεν ὑπεῖξαι πυρί.]

[Διαδιφρεύω, Aurigo. Eurip. Or. 990: Πέλοψ ὁπότε πελάγεσι διεδίφρευσε.]

[Διαδιώκω, Persequor. Arethas p. 942. M.]

Διαδοιδυκίζειν [cod. διαδονδακίζειν], Hesychio ὀρχεῖσθαι ἀσχημόνως, Indecenter saltare. In Lex. meo vet. διεδοιδύκισε exp. διέγραψε τῇ χειρὶ, στρογγύλην αὐτὴν ποιήσας ὡς δοίδυκα, διέτριψε· quæ Etym. quoque [p. 273, 43, et Suid. ap. quem male διεδοιδύκησε] refert e Lex. Rhet.: Hes. vero exp. διέστρεψε τὴν χεῖρα στρογγύλην. [Ap. quem cod. διεδοίκισε.]

Διαδοκιμάζω, q. d. Interexploro, Internosco, Dijudico, Bud. in Xenoph. [OEc. 19, 16]: Ὅτι ἐπίστασαι C διαδοκιμάζειν τὰ καλά τε καὶ κίβδηλα ἀργύρια.

Διαδοκιμαστικὸς, ἡ, ὸν, Cui internoscendi et dijudicandi vis inest, aliis Probandi vi præditus.

Διαδοκὶς, ίδος, ἡ, nonnullis ἡ τὰς ἄλλας δοκοὺς ἀναδεχομένη, aliis δοκῶν πλάγιον ὑπόθεμα, Hesych. Videtur igitur esse Tignum transversarium ceteras trabes sustinens.

[Διαδόλλω HSti conjectura. V. Διαδέλλω.]

[Διάδομα, τὸ, i. q. Διάδοσις. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, n. 1625, 45: Τὸ ἐπὶ πόλεως δ. ἰς (sic) τὴν μέλλουσαν ἑορτὴν ἔδωκεν. Ib. l. 61: Κατὰ τρίκλεινον διαδόματα ἔδωκεν ἕνδεκα δηναρίων. Hase.]

Διαδονέω, Concutio, Disturbo, Bud. ex Areop.

[Διαδοξάζω, Opinor, Sentio. Plato Philebi p. 38, B: Οὐκοῦν ἐκ μνήμης τε καὶ αἰσθήσεως δόξα ἡμῖν καὶ τὸ διαδοξάζειν ἐγχειρεῖν γίγνεται ἑκάστοτε. Antisthen. p. 182, 8: Κἄπειτ' ἴσως γνώσεσθε ὅτι οὐ κριταὶ τῶν λεγομένων, ἀλλὰ δοξασταὶ κάθησθε. Ἐγὼ δὲ διαγινώσκειν μὲν ὑμῖν περὶ ἐμοῦ καὶ τῶν ἐμῶν ἐπιτρέπω, διαδοξάζειν δὲ ἅπασιν ἀπαγορεύω.] D

[Διαδορατίζω activum sine interpretatione positum ap. Suid.] Διαδορατίζομαι, Hasta dimico, ut διαξιφίζομαι, gladio. Polyb. 5, [84, 2]: Ἐκ χειρὸς ταῖς χερσὶ [σαρίσσαις] διαδορατιζόμενοι, καὶ τύπτοντες ἀλλήλους. Longin. [13, 4]: Ἴσως μὲν φιλονεικότερον καὶ οἱονεὶ διαδορατιζόμενος. [M. Anton. 4, 3: Διαδορατισθέντες ἐκτέτανται.]

[Διαδορατισμὸς, ὁ, Dimicatio cum hasta. M. Antonin. 7, 3.]

Διαδόσιμος, ὁ, ἡ, Qui per manus traditur, Qui propagatur, ut φήμη, μολυσμὸς apud Synes. [Epist. 58, p. 202. Scriptor anon. ap. Suid. s. v. Κνίσης: Τῆς δὲ κνίσης διαδοσίμου (ἀναδοσίμου Leid.) γενομένης. Eustath. Opusc. p. 328, 50: Καὶ οἶδα μὲν, εἰ καὶ διαδόσιμα τοῖς ἄλλοις ποιήσεις καὶ δημοσιεύσεις τὰ καθ' ἡμᾶς, ὅσον ἡττώμεθά σου. Niceph. Chon. Ann. p. 298, B: Ἦν ἁπανταχῇ διαδόσιμος ὡς κατέστρεψε τὸν βίον.]

Διάδοσις, εως, ἡ, Traditio, quæ fit per manus. || Distributio: sic Dem. [p. 1091] dixit διάδοσιν de A Pecuniæ distributione. [Harpocr.: Διαδόσεις τὰς ἐκ διαιρέσεως ἴσης ἐπιβαλλούσας δόσεις Λυσίας. Δ. χώρας, Distributio agri, Polyb. 2, 23, 1; 3, 67, 7. Aristid. vol. 1, p. 295, 11: Καὶ γάρ τις καὶ διάδοσις ἔτυχεν ἔξω πυλῶν οὖσα. Id. vol. 2, p. 100 extr.; 144, 3.] Bud. e Dionys. Areop. p. 193 affert διάδοσις τοῦ θεοῦ pro Impertitio providentiæ. [M. Antonin. 1, 17: Ἐπὶ τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς ἐκεῖθεν διαδόσεσι καὶ συλλήψεσι. Epict. Diss. 1, 12, 6: Εἰ μηδεμία διάδοσις εἰς ἀνθρώπους ἐστὶν ἐξ αὐτῶν (τῶν θεῶν)· 14, 9: Ὁ δὲ θεὸς οὐχ οἷός τ' ἐστὶ ... πᾶσι συμπαρεῖναι καὶ ἀπὸ πάντων τινὰ ἴσχειν διάδοσιν. Δ. πυρὸς, Propagatio ignis, ex schol. Hom. Il. Π, 123 cit. Schæf. Διαδόσεις μειδιαμάτων Plut. V. Sullæ c. 35.]

Διαδοτέος, Didendus, Divulgandus. [Plato Tim. p. 19, A: Τὰ ... τῶν φαύλων εἰς τὴν ἄλλην λάθρα διαδοτέον πόλιν.]

[Διαδότης, ὁ, Divisor, Gl.]

[Διαδοτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. Διαδόσιμος. Dionys. Areop. p. 47: Ἀμυδροτέραν ἔχει τὴν διαδοτικὴν ἐπιφάνειαν (radius solis). Kall.]

B [Διαδούμενος, ὁ.] Διαδημούμενος, VV. LL. exp. Diadematus, diciturque fuisse nomen non tam speciosi juvenis, quam facti. Sed perperam; scr. enim διαδούμενος: hoc namque et Diadematum signif., et nomen est filii Maximini Imp., adolescentis venustissimi.

[Διαδοχεύω lectio corrupta. V. Διοχετεύω.]

Διαδοχὴ, ἡ, Successio: ut κλήρων, Successiones in hæreditatibus. [Æsch. Ag. 313: Τοιοίδε τοί μοι λαμπαδηφόρων νόμοι, ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι. Eur. Suppl. 406: Δῆμος δ' ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει ἐνιαυσίαισιν· Iph. T. 79: Διαδοχαῖς Ἐρινύων ἠλαυνόμεσθα. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 17: Ἡ δ. τῇ πρόσθεν φυλακῇ ἔρχεται ἐκ πόλεως. Δ. νεὼς, Successio trierarchiæ, Demosth. p. 1206, 10. De successione generis Dionys. Art. Rhet. 4, p. 236, 9 R.: Ἐκ τῆς διαδοχῆς τῶν ἐπιγινομένων. Herodian. 1, 2, 3: Γένους μακραῖς διαδοχαῖς εὐπατρίδας. De successionibus in scholis philosophorum egerat Sotio. Athen. 4, p. 162, E: Σ. ἐν ταῖς Διαδοχαῖς. Diog. L. in proœm. init.: Σ. ἐν κγ' τῆς Διαδοχῆς· 2, 12: Σ. ἐν τῇ Διαδοχῇ τῶν φιλοσόφων.] Item C ἐκ διαδοχῆς et κατὰ διαδοχὰς dicitur Per successionem, Alii succedente alio, s. Per vices, Vicissim, Per manus. Aristot. De mundo [c. 6 ante med.]: Τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν, Speculis per vices tollentibus accensas faces: s., E specula alia atque alia deinceps sublatis ignibus. Qualis etiam τῶν ἀγγάρων cursus erat. [Ἐκ διαδοχῆς. Polyb. 6, 7, 6: Ἐκ δ. καὶ κατὰ γένος τὰς ἀρχὰς παραλαμβάνοντες. Antiattic. p. 97, 5: Ἐκ δ., τὸ ἐν μέρει, Ἀντιφάνης Ἀγροίκῳ. Cum dat., Demosth. p. 46, 1: Χρόνον τακτὸν στρατευομένους μὴ μακρὸν τοῦτον, ἀλλ' ... ἐκ δ. ἀλλήλοις. Pausan. 10, 22, 4: Βαρβάρων ἐκ δ. ἀλλήλοις ὑβριζόντων. Harpocr. s. v. Πρυτάνεις: Ἐκ δ. ἀλλήλαις αἱ ι' φυλαὶ κλήρῳ λαχοῦσαι. Ἐκ δ. ἀγωνίζεσθαι milites dicuntur quum intacti et integri fessos excipiunt prœliumque continuant. V. exx. ab Wessel. indicata ad Diodor. vol. 1, p. 588, 57.]

[Διαδοχηνός. V. Διαδόχου.]

[Διαδοχικὸς, ἡ, ὸν, Successorius. Olympiodor. in Plat. Alcib. p. 141 Creuz.: Ἴσως δὲ ὁ Πλάτων ὡς εὐ-D πορῶν ἀμισθίαν ἐπετήδευσε, διὸ καὶ μέχρι τοῦ παρόντος σώζονται τὰ διαδοχικά. Suid. s. v. Πλάτων ὁ φιλόσοφος: Ἐκέκτητο κῆπον, ὃς μέρος ἐλάχιστον ἦν τῶν διαδοχικῶν. G. Dindorf.]

Διάδοχος, ὁ, ἡ, Successor. [Herodot. 5, 26: Διάδοχος γενόμενος Μεγαβάζῳ τῆς στρατηγίης. Æsch. Prom. 464: Ὅπως θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων γένοιντο.] Isocr. [p. 393, A]: Γενέσθαι διαδόχους αὐτῷ τῆς κληρονομίας. Plut. Lycurgo, Διάδοχον τῆς βασιλείας. Sic διάδοχοι dicuntur Qui in imperio et prætura succedunt. Xen. Hell. 1, [1, 31]: Ἐν τούτῳ δὲ ἧκον οἱ διάδοχοι τῶν Συρακουσίων ἐς Μίλητον, καὶ παρέλαβον τὰς ναῦς καὶ τὸ στράτευμα, i. e. οἱ ἀντ' ἐκείνων στρατηγοὶ, ut paulo ante loquitur. [Thuc. 8, 85: Διάδοχος τῆς Ἀστυόχου ναυαρχίας. De successore generis Eur. Alc. 655: Παῖς δ' ἦν ἐγώ σοι τῶνδε διάδοχος δόμων. Dionys. A. R. 6, 69: Οἰκίας ἐν ταῖς πάνυ λαμπροτάταις διάδοχος.] Sic affertur διάδοχοι ἐφοίτων pro Per vices succedebant. Et Thuc., διάδοχοι νῆες, Naves succedentes. At ἔργα διάδοχα, Opera, quæ per successionem et per vices

funt. [Eurip. Andr. 743 : Ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀντιλήψεται· 1201 : Διάδοχα δ' ὦ τάλας ἐγὼ ... δακρύω· Hec. 588 : Λύπη τις ἄλλη διάδοχος κακῶν κακοῖς· Suppl. 72 : Ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων γόοις διάδοχος, ex emend. Valckenarii : nam libri γόων γόων. || Διάδοχος cognomen Procli, Syriani scholæ successoris. || N. pr. Phot. Bibl. p. 163, 9 : Διάδοχον, Φωτικῆς τῆς ἐν τῇ παλαιᾷ Ἠπείρῳ ἐπίσκοπον, et p. 287, 2. || Nomen gemmæ. Plin. H. N. 37, 57 : « Diadochos beryllo similis est. » In *Diacodos* corruptum ex Alberti M. l. 2 De miner. p. 230 indicat Harduin. Producta propter metrum syllaba prima ap. Marbodeum c. 24 : « Diadochos perquam responsa petentibus aptus. » G. D. In papyris Ægyptiacis Διάδοχοι s. Οἱ περὶ αὐλὴν δ. sunt *Officiers de la cour de seconde classe*, Reuvens *Lettr. à M. Letronne* 3, p. 97 ; Aulici secundi ordinis, Peyron Pap. gr. 1, p. 56 et 74, qui idem notat, δ. alibi significare Primum administrum regis, ab eoque proximum dignitate, Vicarium, LXX 1 Paral. 18, 17 ; 2 Par. 18, 7 ; 26, 11. Philo vol. 2, p. 58, 27 : Εἶτ' αὐτὸν (Josephum) τῆς βασιλείας καθίστησι διάδοχον· et p. 64, 47 : Τοσαύτης ἡγεμονίας διάδοχος, ἀρχὴν τὴν μετὰ βασιλέα πρώτην ἀναψάμενος· cf. ib. vol. 1, p. 308, 30. Hase.]

[Διαδόχου (Διαδοχούπολις Pinedo), πόλις Περσική, οὐ πόρρω Κτησιφῶντος. Τὸ ἐθνικὸν (add. τῷ τύπῳ cum Holst.) τῆς χώρας Διαδοχηνός, Steph. Byz.]

[Διαδρᾱμᾰτίζω, Ago fabulam. M. Antonin. 3, 8 : Ὡς ἄν τις εἴποι τὸν τραγῳδὸν πρὸ τοῦ τελέσαι καὶ διαδραματίσαι ἀπαλλάττεσθαι. Angl. Diog. Laert. 3, 56 : Ἐν τῇ τραγῳδίᾳ πρότερον μὲν μόνος ὁ χορὸς διεδραμάτιζεν. Hase.]

[Διαδραμέω. V. Διαδρομέω.]

[Διαδρᾱσιπολίτης, ὁ.] Διαδρασιπολῖται, quo utitur Aristoph. Ran. [1014] a se ficto fortassis, signif. Eos qui rempublicam subterfugiunt, s. reipublicæ munia. Schol. exp. δειλοὺς et ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν. [Phrynich. in Bekk. An. p. 34, 20, Ionica forma : Διαδρησιπολίτης, ὁ διαδιδράσκων τὰς τῆς πόλεως ὑπουργίας καὶ μὴ βουλόμενος ἐν τοῖς ἀναγκαίοις καιροῖς παρεῖναι τῇ πατρίδι.]

[Διάδρᾱσις, εως, ἡ, Aufugium. Joseph. A. J. 18, 5 extr. : Αὐτῶν διάδρασιν ποιησάμενος. Hesych. s. v. Δράσκασις.]

[Διαδράττομαι, Prehendo, Vellico. Polyb. 1, 58, 8 : Ἕως ἂν ... ῥᾳδίως ἀλλήλων διαδράξωνται. Angl. Philo vol. 2, p. 328, 30 : Εἴ τις γυνὴ τοσοῦτον καταθρασύναιτο, ὡς διαδράξασθαι τῶν τοῦ διαφερομένου γεννητικῶν. Respicit Deuteron. 25, 11. Hase.]

[Διαδράω. V. Διαδιδράσκω.]

[Διαδρησιπολίτης. V. Διαδρασιπ.]

[Διαδρηστεύω Schneideri conj. V. Διαπρηστεύω.]

Διαδρομέω, e Luciano affertur pro Discurro. Est autem id Ionicum, et apud eum legitur [De astrol. c. 12] : Οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἠέλιός τε καὶ ὁ κόσμος κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις διαδρομέουσιν. [Nunc ex cod. correctum ἀντιδρομέουσιν. || Formam vitiosam διαδραμεῖ ex Hesychio s. v. Διαγγέλλει indicant Angli ; ex Tzetz. Chil. 6, 705 (?) Elberling.]

Διαδρομή, ἡ, Discursus, Discursio, Cursitatio quæ fit ultro citroque. [Hippocr. p. 1240, C : Ἐκ κυνηγεσίης καὶ διαδρομῆς. Longus 1, 1 : Φυλάττει τὰς διαδρομὰς (τῆς αἰγὸς) ὁ Λάμων. Hemst. Æsch. S. c. Th. 351 : Ἁρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὁμαίμονες. Polyb. 15, 30, 2 : Πᾶσα πλήρης ἦν ἡ πόλις θορύβου καὶ φώτων καὶ διαδρομῆς. Διαδρομαὶ ἀστέρων ap. Aristot. Meteor. 1, 3 et 7. Conf. Διαθέω et Διάττω.] Διαδρομῆς δεῖ πολλῆς, Multa indiget discursione, Necesse est diu sursum ac deorsum cursitare. Διαδρομῶν vocabulum accipitur etiam ἐπὶ τῶν ἐπὶ παρατάξει κινημάτων, teste Suida, afferente ex Anonymo, Εἶτα διῃρέθησαν, καὶ ἀλλήλοις ἀντιπρόσωποι στάντες, μαχομένων σχήματα ἐπεδείξαντο· κᾆτα ἐνόπλιοί τινες διαδρομαὶ ἐγίνοντο, καὶ ἐξελίξεις καὶ περίοδοι. Ubi Bud. διαδρομὰς pro Excursionibus accipit ad lacessendam pugnam : subjungens et h. l. e Plut. Lucullo [c. 39] : Λόφους ἀνακρεμαννύντος αὐτοῦ μεγάλοις ὀρύγμασι, καὶ τροχοὺς θαλάσσης, καὶ διαδρομὰς ἰχθυοτρόφους τοῖς οἰκητηρίοις περιελίσσοντος, καὶ διαίτας ἐναλίους κτίζοντος· ubi exp. Implicante convolventeque excursus et commeatus aquæ.

[Διαδρόμης, ὁ, Diadromes, n. pr. Herodot. 7, 222 : Δημόφιλος Διαδρόμεω. G. Dind.]

Διάδρομος, ὁ, idem propemodum q. διαδρομή, significans quandam δίοδον. Lucian. [Hipp. c. 6] : Ἑξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. [|| Eustath. p. 1900, 57 : Ὀχῆας δὲ ... οὐ τοὺς ἔνδον μοχλοὺς ... ἀλλὰ τὰς λεγομένας βαλάνους τὰς ἐν τῷ χελωνίῳ καταντικρὺ τῆς κλειδός, αἳ περιάγονται, φασί, καὶ ἀνοίγονται. Δοκοῦσι δὲ εἶναι αὗται ἃς νῦν διαδρόμους φαμέν. Ducang.]

[Διάδρομος, ὁ, ἡ, Discurrens. Æsch. S. c. Th. 191 : Διαδρόμους φυγάς. Eur. Bacch. 592 : Ἴδετε λάϊνα κίοσιν ἔμβολα διάδρομα τάδε, Trabes dissilientes. Idem El. 1156 : Διαδρόμου λέχους, Conjugii desultorii, ut interpretatur Reisk.]

[Διαδρυφής. V. Διατρυφής.]

Διαδύνω, vel Διαδύω, Subeo per medium. [Hippocr. p. 300, 2 : Ὅταν αἱ φῦσαι ψυχραὶ οὖσαι καὶ πολλαὶ διαδύνωσι. Hesych. : Διαδύνειν, διαφυγεῖν.] A Bud. ap. Plut. [V. Cæs. c. 26] exp. Per mediam turbam elabi et evadere : ap. Aristot. autem διαδύνειν de atomis, Permeare, Perlabi. [Aristoph. Vesp. 212 : Κοὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι. Polyb. 4, 57, 8 : Διαδὺς διά τινος ὑδρορροίας.] At διαδύομαι non solum hoc signif. ut, Διὰ τούτων πάντων ἡ φιλία διαδυομένη, Xen. [Mem. 2, 6, 22], et, Διαδύεται πρὸς τὸ ἔδαφος, Theophr., sed etiam Elabor, Effugio, ut Plato [Sophist. p. 231, C], Ἀπορῶν ὅπῃ ποτὲ διαδύσεται. [Aristoph. Vesp. 281 : Ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διεδύετ' ἐξαπατῶν. Plato Lys. p. 216, C : Διολισθάνει καὶ διαδύεται ἡμᾶς. Demosth. p. 1045, 25 : Ἀποκρύπτεσθαι γὰρ καὶ διαδύεσθαι καὶ πάντα ποιεῖν ἐξ ὧν μὴ λειτουργήσεις τουτοισὶ μεμάθηκας·] quod et διαδὺς signif. Demostheni ; item Subterfugio, Detrecto : de qua signif. Bud. 157. Διατὺς τὴν δίκην, VV. LL. afferunt pro Pœnas evadens ; sed perperam, forsitan pro διαδύς. [Vitium typotheticum e loco Demosth. p. 271, 18. ῡ]

Διάδῡσις, εως, ἡ, Permeatio [Theophr. De odor. 50, p. 750 : Τῇ διαδύσει πρὸς τοὺς ἐντὸς πόρους], Detrectatio, Fugitatio frustratoria certamen detrectantis, Plut. Demetrio [?], Πολλὰς διαδύσεις καὶ παλινδικίας εὑρίσκοντας. Gallica vox *Eschappatoire* huic apte respondet. [Demosth. p. 744, 5 : Πρὸς τὰς διαδύσεις τῶν ἀδικημάτων νομοθετεῖσθαι. Galen. vol. 8, p. 164 : Διαδύσεις τε καὶ μηχανὰς ἐξευρίσκοντος ἐλέγχου φόβῳ. Heliodor. 6, 9, p. 241 : Σοφιστεῦσαι ... διαδύσεις τε καὶ ὑπερθέσεις. Διαδύσεις τῶν κρίσεων Liban. vol. 4, p. 577, 8, ubi var. lect. διαλύσεις. In διάδοσιν corruptum in schol. Hom. : vid. Heyn. vol. 8, p. 270.]

[Διαδῡτικός, ή, όν, Penetrabilis. Theophr. C. P. 5, 14, 1 : Ὁ γὰρ αἴθριος (ἀὴρ) λεπτότερος· ἅμα δὲ καὶ διαδυτικώτερος μᾶλλον ὁ λεπτός· De igne 33, p. 716 bis.]

Διᾴδω, pro ἀπᾴδω, Dissono, ut Heracl. ap. Aristot. [De mundo 5, p. 396, 22] : Συνάψειας συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον. [|| Certatim cano, s. In certamine cano. Arist. Art. poet. c. 26 : Πρῶτον μὲν οὐ τῆς ποιητικῆς ἡ κατηγορία, ἀλλὰ τῆς ὑποκριτικῆς, ἐπεὶ ἔστι περιεργάζεσθαι τοῖς σημείοις καὶ ῥαψῳδοῦντα, ὅπερ ἐποίει Σωσίστρατος, διᾴδοντα, ὅπερ ἐποίει Μνασίθεος Ὀπούντιος. Forma med. ap. Phrynich. in Bekk. An. p. 37, 3 : Διᾴσασθαι τὸ διαμιλλήσασθαι ἐν ᾠδῇ τινι. || Forma poetica Διαείδω ap. Theocr. 5, 22 : Ἀλλά γέ τοι διαείσομαι. Schol. : Ἀλλά σοι ᾄδων ἐρίσω, διακριθῶ ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃς, τὴν ἧτταν ὁμολογήσῃς.]

[Διαδωρέομαι, Dono, Dona distribuo. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 6 : Εἴ τι που καλὸν ἴδοι εἰς τὴν στρατιάν, τοῦτο κτώμενος διεδωρεῖτο τοῖς ἀεὶ ἀξιωτάτοις. Posidon. ap. Athen. 4, p. 154, C : Τὴν δόσιν ... τοῖς φίλοις διαδωρησάμενοι. Joseph. B. J. 6, 9, 2 : Πλείστους δὲ (νέους) εἰς τὰς ἐπαρχίας διεδωρήσατο.]

[Διαεθλεύω. V. Διαθλέω.]

[Διαείδω. V. Διᾴδω.]

Διαείδω, Perspicio, Dignosco. Hom. Il. [Θ, 535 : Αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται·] Ν, [277] : Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, Perspicitur et cognoscitur. [Apoll. Rh. 2, 579 : Ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ πλατὺς εἴδετο Πόντος. Aretæus p. 27, A : Ἔνθα δὴ ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρὸς ἰητροῦ.]

[Διαειμένος. V. Διίημι.]

[Διάειμι. V. Δίειμι.]

[Διαειπέμεν. V. Διειπεῖν.]

Διαέριος, ὁ, ἡ, pro ἀέριος, a Luciano nove et jocose dictum ad imitationem Homerici [immo epici] vocabuli διηέριος, in Icaromen. [c. 1] : Μὴ θαυμάσῃς εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν. [Nihil jocosi in hoc voc., quo etiam serio scribentes utuntur. Euseb. H. E. 8, 9 init. ab Routhio cit. : Γύναιά τε τοῖν ποδοῖν ἐξ ἑνὸς ἀποδεσμούμενα, μετέωρά τε καὶ διαέρια κάτω κεφαλὴν μαγγάνοις τισὶν εἰς ὕψος ἀνελκόμενα. Lucian. De salt. c. 42 : Τὴν διαέριον φυγήν. Achill. Tat. 2, 22 : Τοξεύει γάρ μου διαέριον τὸ πτερόν. Anna Comn. 4, p. 119, B : Πάλλεταί τε εὐθὺς καὶ διαέριος γίνεται. G. D. « Auctor est Nicetas Choniates, Andronicum in obsidenda urbe Prusa literas sagittis affixas missitasse, quibus ad deditionem vel proditionem cives hortabatur : eas Nic. eleganter vocat διαέρια γράμματα. » Casaub. ad Æneam Poliorc. p. 245 Or.] Διηέριος, pro simplici ἠέριος, Aerius : unde Apoll. Rh. 2, [227] : Διηέριαι ποτέονται, pro ἠέριαι, vel quasi δι' ἠέρος. [4, 953 : Νῆα ... πέμπε διηερίην ἐπὶ κύμασιν.] Sic Oppian. De ven. 3, [76] : Ὁππότ' ἴδοιο διηερίην φορέεσθαι, Per aerem ferri. [4, 409 : Ταινίαι τ' ἐφύπερθε διηέριαι κραδάουσι· 1, 506 : Ἴχνεος ... διηερίοιο. Tryphiod. 644 : Διηερίων ἀπὸ πύργων. Quint. Sm. 11, 456 : Διηερίη φέρεν οἶμος.]

Διαευτυχῶν, Perfruens felicitate, Usque feliciter agens. [Hoc διευτυχῶν scribendum, ut ap. Hesych. s. v. Διαθρυλλῶ, διαομιλῶ in διομιλῶ mutandum. G. D.]

Διαζάω, Ad extremum vivo, ut διαβιόω. Xen. [Mem. 3, 12, 2] : Τὸν λοιπὸν βίον ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων ὄντες καὶ κακοπαθοῦντες διαζῶσι. Ut tamen hic dicit de vita misera, sic alibi ab Eod. [H. Gr. 7, 1, 8 : Καλῶς διαζῆν] et pro Vitam traducere hilariter et copiose accipi tradit Bud. A Plut. autem pro simpl. poni videtur, [V. Cæs. c. 23] : Καὶ γὰρ τὸ βρέφος εὐθὺς, οὐ πολλὰς ἡμέρας μετὰ τὴν μητέρα διαζῆσαν, ἐτελεύτησε· affertur autem ex Eod. ἐπέζησε in re simili. [Athen. 2, p. 46, F : Διαζῆσαι ἡμέρας ἱκανάς.] Sed interdum etiam accusativo βίον jungitur, et dicitur διαζῆν τὸν βίον pro Transigere vitam : διαζῆν τὸν βίον ὀρθῶς, Eur. [Iph. A. 923.] Nonnunquam et dativo jungitur, pro Vitam tolerare. Plato, Νομῇ γὰρ διέζων τὸ πλεῖστον. [Rep. 8, p. 561, C : Διαζῇ τὸ καθ' ἡμέραν.] Latini autem Vitam tolerare cum ablat. dicunt. Sed et διαζῶ sine casu, Aristophani pro Vitam tolerare, Pl. [906] : Πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν; [Schol. Pind. Ol. 2, 16 : Μόγις καὶ ταπεινῶς διέζων ἐπὶ φυλακῇ τῆς πόλεως μισθαρνοῦντες. Sext. Emp. p. 177, 17 : Τὸ ἐξ ἑταίρας ἐργασίας διαζῆν. Hemst. De sarmento Geopon. 4, 13, 2 : Διαζῇ τὸ κλῆμα.] Et Διαζώω, pro διαζῶ, ex Herodoto [3, 25 : Ποιηφαγέοντες διέζωον] : ap. quem et Victito redditur. Ex Apoll. Rh. [1, 1074] διεζώεσκον simpliciter pro Vivebant.

Διάζευγμα, τὸ, Septum transversum, quo duæ res disjunguntur a se invicem. Peculiariter vero dici a quibusdam docet Eust. [p. 864, 3] : Τὸν ἐπίπλουν διαιροῦντα τὸν θώρακα τοῦ πνεύμονος, et quosdam ea signif. intellexisse πραπίδας ap. Hom., alios autem διάφραγμα.

[Διαζευγμὸς, ὁ, Disjunctio. Polyb. 10, 7, 1 : Τὸν διαζευγμὸν τῶν ἰδίων στρατοπέδων.]

Διαζευγνύω vel Διαζεύγνυμι, Disjungo. Philo V. M. 1 : Καίτοι πολὺν χρόνον διαζευχθεῖσα, Quanquam tamdiu disjuncta; De mundo : Ἡ δ' ἡνωμένη γῆ τῷ μεθορίῳ πορθμῷ διεζεύχθη, Terra ante unita confini freto diducta est. Æschin. [p. 52, 13] : Ἀδελφοὶ δὲ, οἱ διαζυγέντες ἐμοῦ, ζῆν οὐκ ἂν προέλοιντο, A me disjuncti. [Nilus Epist. p. 198 : Θάτερον θατέρου οὐ χρὴ διαζευγνύειν. De divortio Plato Leg. 6, p. 784, B, διαζεύγνυσθαι.] Et διεζευγμένον ἀξίωμα ap. Gell. 16, 8, Disjunctum proloquium : quod quale sit, ibi explicatur [apposito hoc ex., « Aut malum est voluptas, aut bonum : aut neque bonum, neque malum est »] : cui opp. συνημμένον et συμπεπλεγμένον. Plut. [Mor. p. 969, A] : Χαίρειν λέγουσα διεζευγμένοις ἀξιώμασι καὶ συμπεπλεγμένοις· et [ibid.] : Οἱ δὲ διαλεκτικοί φασι, τὸν κύνα τῷ διὰ πλειόνων διεζευγμένῳ χρώμενον ἐν ταῖς πολυσχιδέσιν ἀτραποῖς, συλλογίζεσθαι πρὸς ἑαυτόν. [Conf. Epict. Diss. 2, 9, 8, Ench. 36, p. 190. Diog. L. 7, 69, 72. || Apud musicos τετράχορδα διεζευγμένα : v. Διάζευξις.]

Διαζευκτικὸς, ἡ, ὸν, Disjunctivus : σύνδεσμος, ap. gramm., Conjunctio disjunctiva. [Apoll. De synt. p. 264 Sylb. : Ἀπὸ τοῦ διαζευγνύειν διαζευκτικοὶ σύνδεσμοι. Diogen. L. 7, 72 : Ὑπὸ τοῦ Ἤτοι διαζευκτικοῦ συνδέσμου διέζευκται. Schol. Thuc. 1, 122.]

[Διαζευκτικῶς, Disjunctive. Apoll. De synt. p. 9, 27 Bekk. : Ὁτὲ συμπλεκτικῶς μὲν ἀκούεται ... ὁτὲ δὲ διαζευκτικῶς. Hase.]

[Διάζευκτος lectio vitiosa. V. Ἀδιάζευκτος.]

Διάζευξις, εως, ἡ, Disjunctio. [Hesych. : Δ., διαχώρισις. Plato Leg. 11, p. 930, B : Τὴν διάζευξίν τε καὶ σύζευξιν ποιεῖσθαι.] Apud Greg. sæpe ponitur pro Morte, i. e. Disjunctione corporis et animi. [Plato Phæd. p. 88, B : Ἀνάγκην εἶναι ἀεὶ τὸν μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι δεδιέναι ὑπὲρ τῆς αὑτοῦ ψυχῆς μὴ ἐν τῇ νῦν τοῦ σώματος διαζεύξει παντάπασιν ἀπόληται. G. D. Theophyl. Ep. 25 : Οὐκ ἐπὶ πολὺ τούτων ἡμῶν ὁ διαχωρισμός· καρτέρησον τὴν διάζευξιν. Abresch. Δ. γάμου, Divortium, Repudium, Discidium, Gl. || Apud dialecticos ἀξιωμάτων διαζεύξεις, Proloquiorum disjunctiones, de quibus v. s. Διαζευγνύω. || A musicis τετράχορδα διεζευγμένα dicuntur bina tetrachorda, quibus tonus interpositus est : v. Plut. Mor. p. 1029, A, 1138, E. Unde διάζευξις, cui contraria συναφή. De quibus Euclid. Introd. Harm. p. 540 : Ἔστι δὲ συναφὴ μὲν δύο τετραχόρδων ἑξῆς μελῳδουμένων ὁμοίων κατὰ σχῆμα φθόγγος κοινός· διάζευξις δέ ἐστι δύο τετραχόρδων ἑξῆς μελῳδουμένων ὁμοίων κατὰ σχῆμα τόνος ἀνὰ μέσον. Conf. Plutarch. Mor. p. 491, A, 1136, D. G. Dindorf.]

[Διαζέω, Peruro. Hesych. : Διασμύχων, διαζέων (cod. διαζαίων). Suid. : Διαζέων, διαξύων, διακαίων. G. Dind.]

[Διαζηλεύομαι, Æmulor. Hippocr. p. 28, 25 : Ἰδιωτέων φιλαλυστέων λόγους ἐκ μεταφορῆς διαζηλευόμενον. Schneid. Lectio corrupta. Διαζηλευμένων Foesius cum Zwingero.]

Διαζηλοτυπέομαι, Æmulor, Invideo, φθονερῶς διάκειμαι. Athen. [13, p. 588, E] : Διαζηλοτυπουμένη δέ ποτε ἡ Λαῒς Φρύνῃ, πολὺν ἐραστῶν ἔσχηκεν ὅμιλον.

[Διαζήμιον, τὸ, Pœna. Theophyl. Simoc. Hist. 3, p. 64, A : Προσαπειλούντων καὶ θάνατον τῆς παρακοῆς εἶναι τὸ διαζήμιον. Boiss.]

[Διάζησις, εως, ἡ, Vitæ transactio. Porphyr. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 378 : Διοικεῖται γὰρ τὸ ζῶον ἕκαστον κατὰ τὴν τῇδε προσήκουσαν αὐτῷ διάζησιν. Kall.]

[Διαζητέω, Perquiro, Meditor. Aristoph. Thesm. 439 : Ποικίλους λόγους ἀνεῦρεν εὖ διεζητημένους. Plato Polit. p. 258, B : Ἀλλὰ δὴ μετὰ τὸν σοφιστὴν ἀναγκαῖον ... τὸν πολιτικὸν ἄνδρα διαζητεῖν νῷν.]

Διάζομαι τὸν στήμονα, ap. Suid. legitur, in Ms. etiam Cod., sed sine exp. Pollux suo tempore διάζεσθαι dictum fuisse tradit, quod Attici dixerint στῆσαι τὸν στήμονα καὶ προσορεῖσθαι· afferens ejus e Comico etiam ex. hoc, Ὁ δ' ἐξυφαίνεθ' ἱστὸς, ὁ δὲ διάζεται. Ita enim leg. videtur, reponendo ἱστὸς pro ἱστοὺς, quod metro repugnat : nisi ἱστὸν forsan cum Erasmo leg., qui et διάζετο pro διάζεται legi posse existimat : et si διάζεσθαι sit Stamini addere quod deest, hunc esse verborum illorum sensum, Alter orsus est telam, alter perfecit. At si ἱστὸς legamus, et διάζεται pass. accipiamus, fortassis erit, Una absoluta tela altera inchoatur. [Pollucis verba hæc sunt 7, 32 et 33 : Στήμονα δὲ ἐξεσμένον τὸν ἰσχνὸν καὶ λεῖον Ἀριστοφάνης λέγει, στῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια, καὶ προσορεῖσθαι· οὕτω γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ νῦν διάζεσθαι· καὶ τὸ διάζεσθαι δέ ἐστιν ἐν αὐτῇ τῇ (τῇ αὐτῇ Jungerm.) λέξει παραλαμβανόμενον, Ὁ δ' ἐξυφαίνεθ' ἱστοὺς, ὁ δὲ διάζεται. Καί που παρὰ Νικοφῶντι ἐν Πανδώρᾳ. Senarium illum ipsum esse Nicophontis suspicatur Valcken. ad Theocr. Adon. p. 206 et rectius quam HSt. corrigit, Ὁ μὲν ἐξυφαίνεθ' ἱστὸν, ὁ δ' ἐδιάζετο. G. D.] Hesych. sane imperf. διέζετο pass. exp. [διεσχίζετο. Διάζετο corrigitur suadente literarum ordine.] Vide Δίασμα. [A verbo προσορεῖσθαι distinguit schol. Aristoph. Av. 4, et ex eo Suidas : Προσορεῖσθαι λέγεται, τὸ παραφέρειν τὸν στήμονα τοῖς διαζομένοις. Hesych. autem v. διάζεσθαι ad explicanda verba Attica utitur, ut Ἄττεσθαι, διάζεσθαι στήμονα (gramm. in Bekk. An. p. 461, 26 et Suid. s. v. Ἄσμα : Ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι. G. D.)· it. Διήντετο (nisi leg. Διήττετο), διάζετο ἱστόν. Sic fere legitur in cod. Alex. Jud. 16, 14 : Ἐδιάσατο τοὺς ἑπτὰ βοστρύχους, et v. 13 in cod. Oxon. διάσῃ pro ὑφάνῃς. Sed Ps. 2, 6 Aquila et alius int. scripsisse fertur ἐδιασάμην βασιλέα μου, quum Symmach. habeat ἔχρισα. Sturz. Orac. Sibyll. 1, p. 30 : Πυκναῖς

δ' ἀράχναις δεδίασται. Wakef.] At activ. διάζει Varin. affert pro φλυαρεῖ, ἀλογεῖ, Nugatur, Ineptit.

[Διαζυγὴ, ἡ, i. q. sequens. Herm. Trism. p. 16, 40 · Διαζυγαὶ ἐν αὐταῖς εἰσὶν ... ἡνωμέναι δ' ἐν τῇ πράξει. Hase.]

Διαζυγία, ἡ, Disjunctio, Separatio, Epigr. [Rufini in Anth. Pal. 5, 9 : Τὴν μουνολεχῆ σεῖο διαζυγίην. Hesych. : Διωρίαν (Διορίαν), διαζυγίαν, διαχωρισμόν. G. D.]

Διαζύγιον, τὸ, Divortium, Disjunctio jugi matrimonialis s. conjugii, ὁ ἀπὸ τοῦ ἑνωτικοῦ κατὰ γάμον ζυγοῦ δυασμὸς, Eust. [p. 893, 55. Ἔξεστιν γυναικὸς ap. Herodot. 5, 40 διαζύγιον interpretatur id. p. 1667, 33.]

[Διάζω. V. Διάζομαι.]

Διαζωγραφέω, Depingo. [Plato Tim. p. 55, C.] Philo V. M. 3, [vol. 2, p. 146, 43] : Ὁ μὲν οὖν τύπος τοῦ παραδείγματος ἐνεσφραγίζετο τῇ διανοίᾳ τοῦ προφήτου, διαζωγραφούμενος καὶ προδιαπλαττόμενος ἀφανῶς ἄνευ ὕλης ἀοράτοις εἴδεσι, Quæ expingebantur. [Ælian. V. H. 12, 41 : Πρωτογένης ὁ ζωγράφος τὸν Ἰάλυσον ... ἑπτὰ ἔτεσι διαζωγραφῶν ἐξετέλεσεν. Sic recte libri. Vulgo διατελῶν γράφων ἐξετέλεσεν. Clem. Al. Strom. 7, p. 841 : Μορφὰς ... διαζωγραφοῦσιν. Coraes. Plut. Mor. p. 1003, C; Jo. Laur. De mag. reip. Rom. p. 98. Joseph. Genes. p. 50, B : Ἀμφοτέρων τὴν λύσιν διαζωγράφει. Vita S. Theophanis fol. 1 verso : Τῶν ἀρετῶν ὡς ἀρχετύπῳ πίνακι τὴν κτῆσιν διαζωγραφοῦντα τῷ βίῳ. Eust. p. 717, 46 : Ἤθη διαζωγραφεῖ. G. Dind.]

[Διαζωγράφησις, εως, ἡ, Pictura. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. An. p. 785, 27 : Ἐν σανίσιν ἔγραφον διαζωγράφησίν (legitur διὰ ζ.) τινα καὶ διατύπωσιν τῶν πραγμάτων. Angl. Eustath. Opusc. p. 307, 1 : Ὡς δ' γε τὴν ἀκριβῆ διαζωγράφησιν μεμιμηκὼς, οὐδὲν ἧττον, φασὶ, καὶ τὴν ἀλήθειαν συνεμίμησεν. Ex Joanne Phoca in Allatii Συμμίκτ. c. 4, p. 7 indicat Osann.]

Διάζωμα, sive Διάζωσμα, τὸ, Cingulum, Cinctus, Cam. Cinctus intermedius, Bud. e Plut. Phocione p. 244 [c. 13] : Ἧ μάλιστα συνελαύνεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου σφιγγομένης· [Mor. p. 132, A] : Οὐ δεῖ χρῆσθαι κρεωφαγίᾳ πρὸς ἀποπλήρωσιν ὀρέξεως, ὥσπερ λύκους, ἢ λέοντας, ἀλλ' οἷον ὑπέρεισμα καὶ διάζωσμα τῆς τροφῆς ἐμβαλλομένους, ἑτέροις σιτίοις χρῆσθαι καὶ ὄψοις, Septum transversum, intervallum, et quasi cinctum intermedium. [De lineis lapidis Dioscor. 5, 144 : Αἱματίτης λίθος ... ἀνεπίμικτος ῥυπαροῦ τινὸς ἢ διαζωμάτων.] Aristot. H. A. 1 fin. : Τῷ διαζώματι τοῦ σώματος, Pectoris septo transverso, Gaza. Idem Aristot. διάζωμα ac ὀσφὺν conjunxit, quum quidem διάζωμα, quod et ὑπόζωμα nominat, dicat esse eas, quæ appellentur φρένες. Hæc sunt præcordia in 4 Περὶ μορίων. Hæc Cam., qui alio loco Aristot. verba citat, Τῶν δὲ ὄπισθεν διάζωμα μὲν ἡ ὀσφύς. Διάζωμα, inquit Gorr., Septum transversum : Gazæ ap. Aristot. Cinctus et Præcordia. Proprio et usitato nomine διάφραγμα appellatur. [De part. anim. 3, 10 : Τοῦτο δὲ τὸ διάζωμα καλοῦσί τινες φρένας, ὃ διορίζει τόν τε πλεύμονα καὶ τὴν καρδίαν.] || Vitruv. 5, [6, 7, p. 129] διαζώματα [ab aliis ζώνας dictas, quod v.] et alibi Præcinctiones in extructionibus theatricis vocat quasi Transversa cingula et interjectas gradibus areolas, tametsi alii διαζώματος nomine intelligant Coronices, quibus contignationes discernuntur, aut quæ ornamenti magis quam alicujus necessitatis gratia adduntur, VV. LL. Plut. Pericle [c. 13] : Τὸ δ. καὶ τοὺς ἄνω κίονας ἐπέστησε. [Callixen. ap. Athen. 5, p. 205, C : Τὸ δὲ ἐπιστύλιον ἐκ χρυσοῦ ὅλον· ἐφ' οὗ διάζωσμα ἐφήρμοστο, περιφανῆ ζώδια ἔχον ἐλεφάντινα. Theophr. De lapid. 7, p. 688 : Διὸ καὶ ἐν τοῖς σπουδαζομένοις οἰκήμασιν ὥσπερ διάζωμα τιθέασιν αὐτὸν (τὸν πόρον) οἱ Αἰγύπτιοι.] || Subligaculum, Bud. Bracha, Vallæ ap. Thuc. [1, 6 : Διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα.] || Temo, Camer.

[Διαζωμάτιον, τὸ, Cincticulus, Gl.]

[Διαζωμεύω, Condio. Hippocr. p. 536, 10 : Διαζωμεῦσθαι δὲ χρὴ καλῶς (τὰ κρέα), καὶ τὸν ζωμὸν ῥοφανέτω· ubi codd. ἐκδιαζωμ. vel ἐκζωμ. habent. Schneid. Scrib. videtur ἐζωμεῦσθαι. Conf. Ζωμεύω. G. Dind.]

Διαζωννύω, vel Διαζώννυμι, Cingo, Præcingo, Accingo, Lucian. [De hist. conscr. c. 3] : Διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον· [Somn. c. 6] : Διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα· [De gymnas. c. 6] : Διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην, Accincti sumus acinace. [Figurate de flamma urbem ample-

A ctente Plut. V. Bruti c. 31 : Ὡς δ' ἡ φλὸξ ῥυεῖσα καὶ διαζώσασα πανταχόθεν τὴν πόλιν διέλαμψε πολλή. De loco montibus intercepto Polyb. 5, 69, 1 : Συμβαίνει καὶ τοῦτον αὐτὸν (τὸν τόπον) ῥάχει δυσβάτῳ καὶ τραχεῖ διεζῶσθαι. Plut. V. Pericl. 19 : Τὸν αὐχένα (Chersonesi) διαζώσας ἐρύμασι καὶ προβλήμασιν ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν.]

[Διάζωσις, εως, ἡ, Discinctus, Discinctio, Gl.]

[Διάζωσμα. V. Διάζωμα.]

Διαζωστὴρ, ῆρος, ὁ, a quibusdam peculiari nomine vocatur Duodecima dorsi vertebra, Gorr. post Polluc. [2, 179.]

[Διαζώστρα, ἡ, Subligaculum, Gl. Persæus ap. Athen. 13, p. 607, C : Αἱ Θετταλαὶ αὗται ὀρχηστρίδες ... ἐν ταῖς διαζώστραις γυμναὶ ὠρχοῦντο. Schneid. Reprehendit Gregor. Cor. in Walzii Rhet. vol. 7, 2, p. 1136, 21 : Διάζωμα δέ ἐστιν ὃ περὶ τὰ αἰδοῖα ἐφόρουν οἱ ἀγωνιζόμενοι· τοῦτο ἐάν τις εἴπῃ διαζώστραν, παραφθορὰν ἐποίησε. G. Dindorf.]

[Διαζώω. V. Διαζάω.]

Διάημι, comp., Perflo. Hesiod. Op. [511] cum gen. :
B Ἀλλά νυ καὶ τῶν Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων. Ibid. [517] cum gen. itidem, sed cum præp. διά : Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησι. Ibid. [514] cum accus. : Πώεα οὐ διάησι.

[Διαθαλαμεύω, Thalamo disjungo s. circumcludo. Vita Eulamp. Ms. cod. Reg. 1494, fol. 30 verso : Αὐτίκα δίκην ἀψῖδος κυρτωθεῖσα (ἡ φλὸξ) ... καθάπερ φαιδροτάτῃ παστάδι τοὺς ἀθλητὰς διεθαλάμευεν. Ubi tamen codd. aliquot Ἐθαλ. Hase.]

A Διαθαλασσεύω s. potius ab ejus pass. voce Διαθαλασσεύομαι fit partic. διατεθαλασσευμένος pro Intervallo maris disjunctus : Alciphro [2, 3] : Μετὰ Γλυκέρας τοσοῦτον διατεθαλασσευμένης, Cum Glycera tanto mari, i. e. tanto maris intervallo, a me disjuncta; nam illa Athenis erat, ipse autem in Ægypto.

[Διαθαλάσσιος, ὁ, ἡ, Maritimus. Epiphan. vol. 1, p. 116, B : Εἰς διαθαλάττια καὶ θηριώδη βράχη παρεμπεσόντες.]

Διαθάλπω, Foveo, Calefacio, in signif. τοῦ θάλπω. [Plut. Mor. p. 799, B : Οἶνος ... διαθάλπων.] Item
C Expassis alis apricor, ut aves, Bud. e Basil. [vol. 1, p. 75, C.]

[Διαθάπτω, Sepelio. Lectio vitiosa ap. Liban. vol. 4, p. 994, 9 : Ἥδιστον ἐν τῇ πατρίδι διαταφῆναι. Recte Reisk. ταφῆναι.]

[Διαθαρρέω, Perfido, Gl. Ælian. N. A. 4, 14 : Γαλῆ ... πήγανον διατραγοῦσα πρότερον, εἶτα μέντοι διαθαρροῦσα ἐπὶ τὴν μάχην ... παραγίνεται. Cod. Paris. θαρροῦσα.]

[Διαθαρρύνω, Animum addo. Constant. Porphyr. De imag. Chr. Edess. p. 88 Combef. : Διὰ γραμματίων διεθάρρυνε. Boiss.]

[Διαθάω, Perspicio. Incerta Kœnii conjectura, de qua v. s. Διατίθημι.]

Διαθεάομαι, Dispicio, Considero. VV. LL. [Plato Crat. p. 424, D : Ταῦτα πάντα καλῶς διαθεασαμένους· Rep. 10, p. 611, C : Τοιοῦτον ἱκανῶς λογισμῷ διαθεατέον, ubi libri plerique διαθετέον vel θεατέον. Xenoph. Anab. 3, 1, 19 : Διαθεώμενος αὐτῶν ὅσην ... χώραν ... ἔχοιεν. Galen. vol. 10, p. 161. Philostr. p. 83 : Τοὺς νοῦς τῶν ἀνθρώπων διαθεῶνται· 778 : Διαθεῶ τὴν λύραν.]

D Διαθειόω, pro eodem [Θειόω], cujus exemplum hoc legitur ap. Eustath. [p. 1935, 20] : Εὖ διαθείωσε [μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν, Od. X, 494], qui et ipse θειῶσαι esse dicit θυμιᾶσαι, Suffire.

[Διαθέλγω, Permulceo. Historicus ignotus ap. Suid. s. v. Κατεπᾴδουσα : Διαθέλγουσα τὸν βασιλέα τοῖς λόγοις.]

[Διάθεμα, τὸ, Dispositio. De constellatione Sext. Emp. p. 346 : Ὁ συσχηματισμὸς τῶν ἄλλων ἀστέρων, ὅπερ διάθεμα καλοῦσι. Ib. p. 349 : Φθάνει ἀλλοῖον γενέσθαι τὸ περὶ τοὺς ἀστέρας διάθεμα. Διάθεμα τῆς γενέσεως, Stellarum in natalibus dispositio, ib. p. 352 et in Homil. Clement. p. 725. Anna Comn. 6, p. 164, A : Τοῦ ὅλου διαθέματος ἐπιτήρησις. Conf. Διατίθημι. De forma vocabuli dixit Lobeck. ad Phryn. p. 249.]

[Διαθερίζω, Æstivo. Jo. Laur. De mag. reip. R. p. 78 : Ἀνάγκη γέγονε μὴ διαθερίσαι μόνον, ἀλλὰ καὶ διαχειμάσαι. G. Dind.]

[Διαθερίζω, Diffindo, Disseco. Hesych. : Διαμῆσαι, διαθερίσαι, διακόψαι, διατεμεῖν. Et iisdem verbis s. Διάμησε. G. Dindorf.]

Διαθερμαίνω, Incalfacio. [Plato Tim. p. 65, E: Πάλιν αὐτὰ ἀντικάοντα τὸ διαθερμῆναν.] Demosth. [p. 402]: Ὡς δὲ προήει τὸ πρᾶγμα, καὶ διεθερμαίνοντο, Ut autem res jam procedere cœpit, et illi incalescere. [Theophr. H. P. 9, 16, 2, de dictamo: Διαθερμαίνει ἀπὸ μικροῦ σφόδρα. Sic cod. Urb. Vulgo θερμαίνει. Id. C. P. 6, 9, 3: Διαθερμαινόμενα ποιεῖ τινα ἀτμόν. Plut. Mor. p. 622, E: Αἰσχύλον φασὶ τὰς τραγῳδίας πίνοντα ποιεῖν καὶ διαθερμαινόμενον. Οἴνου διαθερμαίνοντος τὴν ψυχὴν ex Aristæn. p. 114, 14 citat Hemst.]

Διαθερμασία, ἡ, Calefactus, Calor, s. potius Calor diffusus. Aristot. Probl. 2, 36: Τῶν ἱδρώτων διαθερμασία γινομένων. Legitur tamen ibi [et recte quidem] et διὰ θερμασίαν. Plut. [Mor. p. 1109, F]: Οὐ φῂς εἶναι τὰς ὑπὸ τοῦ οἴνου διαθαρμασίας; An incalescere vino corpora negas?

Διάθερμος, ὁ, ἡ, Fervidus, Præcalidus. [Hippocr. p. 232, 12: Ἐπὰν τὸ ὑγρὸν ἐν τῷ σώματι διακεχυμένον ᾖ καὶ διάθερμον. Schol. Arist. Vesp. 325 διατινθαλέῳ interpretatur διαθέρμῳ. G. D.] Bud. ex Aristot. Rhet. 2, [12]: Ὥσπερ γὰρ οἱ οἰνωμένοι, οὕτω διάθερμοι εἰσὶν οἱ νέοι ὑπὸ τῆς φύσεως. Idem Probl. s. 27, [3]: Διὰ τί ἐν μὲν τοῖς θυμοῖς εἰς τὸ ἐντὸς ἀθροιζομένου τοῦ θερμοῦ, διάθερμοι καὶ θαῤῥαλέοι· ἐν δὲ τοῖς φόβοις, ἀνάπαλιν.

[Διαθέρω i. q. Διαθερμαίνω. Agath. Hist. p. 292, 13 Nieb.: Τοῦ ὕδατος διαθερομένου καὶ ἀνακαγλάζοντος. G. D.]

Διάθεσις, εως, ἡ, Dispositio. [Aristot. Metaphys. 4, 19, p. 1022: Διάθεσις λέγεται τοῦ ἔχοντος μέρη τάξις, ἢ κατὰ τόπον ἢ κατὰ δύναμιν ἢ κατ' εἶδος· θέσιν γὰρ δεῖ τινὰ εἶναι, ὥσπερ καὶ τοὔνομα δηλοῖ ἡ διάθεσις.] Vitruvius 1, 2: Architectura autem constat ex ordinatione, quæ Græce τάξις dicitur: et e dispositione (hanc autem Græci διάθεσιν vocant) et eurythmia et symmetria, et decore, et distributione, quæ Græce οἰκονομία dicitur. Et mox, Dispositio autem est rerum apta collocatio, elegansque in compositionibus effectus operis cum qualitate. Species dispositionis, quæ Græce dicuntur ἰδέαι, hæ sunt, ichnographia, orthographia, scenographia. Quo pertinet διάθεσις, quod Antiphontem pro διοίκησις posuisse testatur Harpocr., sc. in Or. περὶ ὁμονοίας: e qua hæc affert: Ἀλλὰ εἰδότες τὴν διάθεσιν ἀκούουσιν. Item hæc e Phrynichi Tragœdis, Τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν. Sic vero et διαθέσθαι accipitur pro διοικῆσαι, inquit Idem, afferens rursum ex Antiphonte, Ἀληθείας πρώτῳ, hæc verba: Πολλὰ ἂν καὶ καλὰ κακῶς διαθοῖτο. Cujus l. Suidas quoque meminit, utens voc. διακοσμήσεως pro nomine διοικήσεως, quod Harpocr. habet. Sicut vero ibi διάθεσιν et διοίκησιν synonyma faciunt, ita Dispositio et Dispensatio a Cic. copulantur, tanquam affinem signif. habentia: ut De orat. 1: Inventa non solum ordine, sed etiam momento quodam atque judicio dispensare atque disponere. Rursum Suidas, eund. Antiphontem dicit διάθεσιν posuisse ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον, h. e. ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαί τι. || Διάθεσις, ut διαθήκη, signif. et Testamentum, quo sc. quis moriens disponit ac dispensat res suas, et extremam suam voluntatem exponit. Lysias in Or. πρὸς Τιμωνίδην habita: Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο, οὐ παρανοῶν, οὐδὲ γυναικὶ πεισθείς. Suid. Sic διατίθεσθαι dicitur διαθήκην γράφειν, Testamentum edere. Exp. vero et Testatio; afferturque διαθέσεως ἐπιθυμία pro Testandi cupiditas. || Significat etiam Venditio, qua sc. merces exponuntur et divenduntur, i. e. πράσις [πρᾶσις], inquit Harpocr., Isocratem in Busir. [p. 224, B: Τῇ τῶν περιόντων διαθέσει] auctorem citans: quomodo et Antiphontem διεθέμεθα accepisse ait pro ἀπεδεδόμεθα. Testatur idem et Suidas, qui ἐπὶ τοῦ πωλεῖν usurpari tradit: nec non Hesych., qui exp. ἀπόδοσις. In qua signif. Plut. quoque usus est hoc vocab., ut in Solone p. 167 meæ Ed. [c. 24]: Τῶν δὲ γινομένων διάθεσιν πρὸς ξένους ἐλαίου μόνον ἔδωκεν, ἄλλα δ' ἐξάγειν ἐκώλυσεν, Ex iis autem quæ nascerentur, nihil præter oleum vendere peregrinis permisit, cetera autem exportare vetuit. Et p. 146 [c. 2]: Καὶ Πλάτωνι τῆς ἀποδημίας ἐφόδιον ἐλαίου τινὸς ἐν Αἰγύπτῳ διάθεσιν γενέσθαι, Platoni pro viatico fuisse olei in Ægypto venditionem. Ubi etiam nota διάθεσιν de ea Venditione dici, qua aliquid in aliam regionem vel urbem exportatur, et in ea divenditur ac veluti distribuitur illa venditione. Idem in Lycurgo p. 82 [c. 9]: Διάθεσιν τῶν ἔργων οὐκ ἐχόντων· τὸ γὰρ σιδηροῦν ἀγώγιμον οὐκ ἦν πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, οὐδ' εἶχε τιμήν, καταγελώμενον, de moneta ferrea. Idem rursum [Mor. p. 297, F]: Παρεῖχεν ἀγορὰν καὶ διάθεσιν πᾶσι τοῖς πολίταις, πωλήτης προσαγορευόμενος. [Dio Chr. vol. 1, p. 670: Τῶν πανταχοῦ γιγνομένων ἀφθονία καὶ διάθεσις. Strabo 11, p. 496: Ἀγορὰν καὶ διάθεσιν τῶν ἁρπαζομένων. Anon. Perip. Pont. Eux. p. 9 ed. Huds.: Διάθεσιν ἐμπόροις ἔχων, de quo l. dixit Bast. Ep. crit. p. 26.] || De pictura etiam dici videtur, velut ap. Athen. [5, p. 210, B ex Callixeno] in Ἐγγυθήκη, de Polemone: Ἐξηγούμενος διάθεσιν ἐν Φλιοῦντι κατὰ τὴν πολεμάρχειον στοὰν γεγραμμένην ὑπὸ Σίλλακος τοῦ Ῥηγίνου. Et [p. 196, F]: Ἐφαπτίδες τε κάλλισται, τινὲς μὲν εἰκόνας ἔχουσαι τῶν βασιλέων ἐνυφασμένας, αἱ δὲ μυθικὰς διαθέσεις [Argumenta e fabulis petita]· nam in his picturis est διάθεσις concinna, i. e. Dispositio et ordo rerum quæ depinguntur. [Ibid. p. 201, F: Διαθέσεις πολλαὶ ἀκοῆς ἦσαν ἄξιαι καὶ θηρίων πλήθη καὶ ἵππων. Plut. V. Demetr. c. 23: Ἔτυχε γὰρ αὐτοῖς ὁ Πρωτογένης γράφων τὴν περὶ τὸν Ἰάλυσον διάθεσιν· V. Bruti c. 23: Γραφὴ δέ τις αὐτὴν προὔδωκε ... ἦν γὰρ ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν διάθεσις, προπεμπόμενος Ἕκτωρ ὑπ' Ἀνδρομάχης. Hinc ap. eundem Mor. p. 17, B: Αἱ περὶ τὰς νεκυίας τερατουργίαι καὶ διαθέσεις, Wytt. recte interpretatur, Argumenti tanquam picturæ sub oculos subjectio atque evidens demonstratio. Sic ibid. p. 20, B: Ἡ τῶν φαύλων διάθεσις ἔργων καὶ μίμησις. De descriptione geographica Strabo 1, p. 9: Δῆλον οὖν ὅτι ἡ γεωγραφικὴ πᾶσα ἐπὶ τὰς πράξεις ἀνάγεται τὰς ἡγεμονικάς, διατιθεῖσα ἠπείρους καὶ πελάγη· πρὸς τούτους δὲ ἡ διάθεσις, οἷς διαφέρει ταῦτα ἔχειν οὕτως ἢ ἑτέρως, ubi Casaub. Ptolem. citat Geogr. 1, 15: Τὰς κατὰ μέρος τῶν πόλεων διαθέσεις. Ib. 18: Ποιεῖσθαι τὴν τῆς οἰκουμένης διάθεσιν. (Conf. Ἔκθεσις.) Ap. rhetores « Διαθέσεις, Morum, Affectionum, Characterumque delineationes. Sic Demosth. dicitur ταῖς διαθέσεσι ἐξακριβοῦν τὰς πιθανότητας, Moribus animique affectionibus exprimendis probabilitatem parare, a Lucian. Enc. c. 14. Quo etiam pertinet locutio a Synesio Dion. p. 37 usurpata: Ἐκ διαθέσεως γράφειν, h. e. Serio, Ex animi vera sententia et affectu scribere, i. q. σπουδάζειν, cui oppositum est τὸ προγυμνάζεσθαι, Exercitationis gratia scribere, ut sæpe dissimulatio et fictio locum habere solet. Διάθεσιν, Dispositionem, quæ sequitur τὴν εὕρεσιν, Inventionem, dixit simpl. Plato Phædro p. 236, A ». Ernest. Lex. Techn. Plut. Mor. p. 16, B: Εὖ πεποιημένη δ. μυθολογίας· 44, D: Μήτε αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου καὶ προαίρεσιν, ἀλλὰ μηδὲ λέξιν ἢ διάθεσιν τῶν λεγομένων. Polyb. 34, 4, 1: Ποιητικὴν ἐξουσίαν, ἣ συνέστηκεν ἐξ ἱστορίας καὶ διαθέσεως καὶ μύθου. De amplificatione rhetorica idem 2, 61, 1: Τὰς μὲν Μαντινέων συμφορὰς μετ' αὐξήσεως καὶ διαθέσεως ἐξηγήσατο, quæ alio in l. διάθεσις dicitur: quod v. Lex. rhet. p. 241, 25 et Etym. M. p. 267, 48: Ἐχρήσαντο τῇ διαθέσει οἱ ῥήτορες ἐπὶ γνώμης ἢ διανοίας τῶν δρώντων, καὶ ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαί τι καὶ ἐπὶ διακοσμήσεως. Phrynich. in Bekk. An. p. 36, 26: Δ. λόγου, ἀντὶ τοῦ ὑπόθεσις.] || Exp. etiam Conditio et Ratio: ut ap. Lucian. [Halc. c. 6]: Διαφέρει τῆς πρὸς ἡμᾶς διαθέσεως, Differt a nostra ratione. Quo fortassis modo accipitur et ap. Athen. [14, p. 621, D]: Πολλάκις δὲ οἱ μαγῳδοὶ καὶ κωμικὰς ὑποθέσεις λαβόντες ὑπεκρίθησαν κατὰ τὴν ἰδίαν ἀγωγὴν καὶ διάθεσιν. Nisi forte δ. pro σχῆμα accipiendum sit, ut ab Hesych. exp., et usurpatur rursum ap. Athen. [5, p. 198, A]: Ἀνὴρ μείζων τετράπηχυς ἐν τραγικῇ διαθέσει καὶ προσώπῳ. E Plut. autem [Mor. p. 711, C et alibi] διάθεσις τοῦ λέγοντος, pro Orantis actio. [Polyb. 15, 31, 5: Χωρήσαντες εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς δ. 2, 41, 3: Τοὺς μὲν οὖν ἀνώτερον τούτων χρόνους τοιαύτη τις ἦν ἡ περὶ τὸ προειρημένον ἔθνος δ. 10, 24, 3: Τὰς διαθέσεις καὶ περιστάσεις (τῶν πόλεων) μετ' ἀποδείξεως ἐξαγγέλλειν· 3, 54, 2: Ἀκροπόλεως διάθεσιν ἔχουσιν (Acropolis instar sunt) αἱ Ἄλπεις τῆς ὅλης Ἰταλίας· 10, 38, 2: Οὐχ ὁμήρων ἔχουσι διάθεσιν, ἀλλ' αἰχμαλώτων.] || Rursum exp. Constitutio, afferturque e Plat. De LL. Διάθεσις τῶν νόμων, pro Legum constitutio. || Porro ut διατίθεσθαι et διακεῖσθαι signif. etiam Affici, ita διάθεσις

signif. etiam Affectio, et tam animo tribuitur quam corpori : velut ap. Suid. : Οἱ φυσιογνώμονες ἐκ τῆς τοῦ σώματος ἰδέας τεκμαίρονται τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις, Quomodo animus sit affectus; nam συμπάσχει τῷ σώματι τοίως ἢ τοίως διακειμένῳ, atque ἀλγοῦντι συναλγεῖ, εὐθυμοῦντι συνήδεται· quin et τὸ εἰς τάδε ἢ τάδε πάθη ἐπιῤῥεπῶς ἔχειν τὴν ψυχὴν, ἐκ τῆς πρὸς σῶμα σχέσεως καὶ συμπαθείας παραγίνεται· qua de re vide plura ap. Eund. [Παραστατικὴ διάθεσις, Alienatio animi, Polyb. 1, 67, 7. Idem in fragm. vol. 5, p. 83 : Ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ παραστατικαῖς διαθέσεσι παραγίγνεσθαι.] Idem ex alio tradit, διαθέσεις esse non solum τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας, sed etiam τὰς ἀρετάς : et cum τῶν τεχνῶν aliæ sint φαῦλαι, aliæ σπουδαῖαι, videri etiam τῶν διαθέσεων alias esse φαύλας, alias σπουδαίας : vocari autem διαθέσεις ea, quæ sunt εὐκίνητα καὶ ταχὺ μεταβάλλονται, ut calor, frigus, morbus, sanitas; nam διάκειταί πως κατ' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος, ταχὺ δὲ μεταβάλλει ἐκ θερμοῦ εἰς ψυχρὸν, καὶ ἐκ τοῦ ὑγιαίνειν εἰς τὸ νοσεῖν· quæ autem longo tempore invaluerit et confirmata sit, ἕξιν potius dici. Qua de re fusius Aristot. Prædic., cap. Περὶ ποιοῦ καὶ ποιότητος. Itidem Gorr., Διάθεσις, inquit, Affectio, dicitur ab Aristot. qualitas esse facile mobilis a subjecto : ἀπὸ τοῦ διατίθεσθαι s. διακεῖσθαι, quod signif. Affectum et dispositum et constitutum esse; atque tam in bonum quam in malum usurpatur, et in aliis etiam quam in homine. Nam et cantus et harmoniæ et orationis et dictionis διάθεσις quædam esse videtur; pertinetque τῆς διαθέσεως nomen ad omnes pariter, tum qui sani tum qui ægri sunt, tum qui neutro modo se habent, siquidem omnes modo quodam διάκεινται. Itaque ἡ διάθεσις commune nomen est et morbi et omnium symptomatum causarumque morbificarum; eorum enim unumquodque διάθεσις est, non autem e contrario omnis διάθεσις aliquid eorum : si quidem omnem motum, omnesque adeo sensuum alterationes in se comprehendit, non ægris modo, sed sanis etiam contingentes. In visu quidem, eas, quæ ab albo, nigro, flavo, et ceteris coloribus fiunt; in tactu, quæ a calido, frigido, humido, sicco, molli, duro, ceterisque id genus; et ad eundem modum in singulis reliquorum sensuum. At hæ omnes alterationes revera πάθη sunt, i. e. Passiones : quamobrem πάθος et διάθεσις idem quodammodo esse videntur; atque idem certe sunt, nisi quod solo motu inter se differunt. Nam dum mutatur et alteratur quidpiam, πάθος fit, ut quum incalescit vel refrigeratur, a calore vel frigore procul dubio patitur; ubi vero motus desiit, et jam incaluit aut refrixit, aut nigredo vel albedo inducta est, διάθεσις existit. Græci tamen, ut ait Galen., etiam manentem διάθεσιν, sedato jam motu, πάθος solent appellare, sicuti et causam, non eam tantum quæ facit, sed eam etiam quæ jam fecit : quanquam neque hæc simpliciter causa est, nec ἡ διάθεσις quæ manet, simpliciter πάθος dicenda sit. Hæc ille. Ceterum ἡ τῆς ψυχῆς διάθεσις aliquando specialiter accipitur pro γνώμη aut διάνοια : quo modo Antiphon usus est, teste Suida. Et sic ὁ ἐν διαθέσει λόγος vocari dicitur pro Sermo animo conceptus : προφορικὸς autem, Qui jam profertur auditurque : ut pluribus docebo in Ἐνδιάθετος, ubi etiam videbis νόημα et διάθεσιν esse synonyma. Itidem Plut. Othone : Τὴν διάθεσιν ὑπερέθετο, Distulit quod facere instituerat, s. Quod in animo habebat et facere cogitarat, sc. adoptionem Othonis. Pertinetque huc διάθεσις, quod ab Hesych. exp. προαίρεσις. Quod vero ad corporis διάθεσιν attinet, ap. Medicos pro Morbo s. Vitio accipitur, eoque vel recenti, vel certe non admodum veteri; nam qui invaluerit longo tempore, ita ut vel nullo modo vel saltem difficile curari queat, ἕξεως potius nomine vocetur. Diosc. 2, διαθέσεις ὤτων, Aurium vitia : 1, βλεφάρων, Palpebrarum vitia. Alii adhuc specialius, Palpebrarum erosiones. Sic Gal. Ad Glauc., διαθέσεις ἡπατικαὶ, Jecinoris vitia, Jecinoris morbi. Et διάθεσις κωλικὴ, Coli vitium s. dolor. [Galen. vol. 9, p. 575 : Ὀνομάζω δὲ νοσώδεις διαθέσεις οὐ μόνον ὅταν ἤδη νοσῶσιν, ἀλλὰ κἀπειδὰν ἄρχηταί τις αὐτῶν συνίστασθαι. Polyb. 2, 70, 6 : Εἰς αἵματος ἀναγωγὴν καί τινα τοιαύτην διάθεσιν ἐμπεσών· 3, 7, 5 : Τὰς αἰτίας τῶν περὶ τὰ σώματα διαθέσεων. Λοιμικὴ δ. 2, 31,

A 10. Ὀξίνη δ. ap. Phot. Lex. p. 339, 20 : Ὁ. δ., ἣν φασιν οἱ πολλοὶ τοῦ στομάχου ὀξίδα. Ἕξις et διάθεσις quid differant exponit Galen. vol. 6, p. 14 extr. : Καθ' ἕκαστον τῶν ὄντων, ὅταν ἡ δ. δύσλυτος ᾖ, ἕξις ὀνομάζεται· διαφερέτω δὲ μηδὲν ἔν γε τῷ παρόντι διάθεσιν ὀνομάζειν ἢ σχέσιν. || A grammaticis διάθεσις de generibus verbi dicitur. Plutarch. V. Hom. 2, 55 : Καὶ διαθέσεις δὲ ἐναλλάσσονται παρ' αὐτῷ πολλάκις, καὶ τίθεται ἀντὶ ἐνεργητικῶν παθητικά. Apollon. De synt. p. 210, 18 : Τὰ γὰρ καλούμενα μεσότητος σχήματα συνέμπτωσιν ἀνεδέξατο ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς διαθέσεως. Etym. M. p. 444, 60 : Τὸ δ' Ἐθέλω ... οὐδετέρας ἐστὶ διαθέσεως, διότι οὔτ' ἐνέργειαν οὔτε πάθος δηλοῖ. V. Theodos. p. 141 Gœttl. De tempore Apollon. De synt. p. 76, 21 : Ἅπαντα τὰ προστακτικὰ ἐγκειμένην ἔχει τὴν τοῦ μέλλοντος διάθεσιν. || Ducang. : « Δ., Caritas, Dilectio, titulus compellatorius. V. H. Steph. ad Euseb. V. Const. 3, 20 ». Theodoret. vol. 4, p. 1281 in epistola episcopi ad episcopum : Τὸν ἐμαυτοῦ σκοπὸν ... ἐδήλωσα τῇ σῇ διαθέσει. Πατρικὴ δ. ap. Jo. Mal. p. 454, 18;
B 455, 6.]

Διαθεσμοθετέω, exp. non solum Instituo, sed etiam Designo. [Plato Tim. p. 42, D : Διαθεσμοθετήσας πάντα αὐτοῖς. Iambl. V. Pyth. 24, p. 236 : Ἄλλα τοιαῦτα διεθεσμοθέτησε. Theodoret. E. Π. Θ. p. 176, 38 citat Hemst. Adde Basil. M. vol. 3, p. 55, D, et Greg. Nyss. vol. 2, 356, B. Passiv. Διαθεσμοθετεῖται Method. Conviv. p. 85, 10.]

[Διάθεσμος lectio vitiosa. V. Διάδεσμος.]

Διαθετὴρ, ῆρος, ὁ, Ordinator, Moderator, Rector, Magister, e Plat. De LL. [6, p. 765, A], ut i. sit q. διοικητής : sicut διαθέσθαι est διοικῆσαι, et διάθεσις accipitur pro διοίκησις. [Themist. Or. 26, p. 321, D : Τηνικαῦτα ἐχρῆν τὸν τοιοῦτον λόγον παραβαλεῖν τὸν διαθετῆρα καὶ δημηγόρον.]

Διαθέτης, ὁ, itidem pro διοικητὴς accipitur s. ἐπιμελητὴς, teste Suida, qui affert ex Anonymo [Damascio : v. Phot. Bibl. p. 336, 27] : Ἦν δὲ καὶ τἄλλα σοφὸς οἴκου διαθέτης, καὶ πολύ τι τῆς ἡμέρας μέρος εἰς ταῦτα ἀνήλισκε, τὰ μὲν αὐτουργῶν, τὰ δὲ διατάττων. Est autem
C διοικητὴς Dispensator, Ordinator, Administrator; ἐπιμελητὴς autem Curator : ut διαθέτης οἴκου σοφὸς sit Prudens et peritus in administranda re familiari. Ex Herodoto autem [7, 6] : Διαθέτης χρησμῶν τῶν Μουσαίου, pro Musæi sortium explanator. Ubi forsan signif. potius Dispositor. [Qui collegit et ordinavit oracula Musæi, recte interpretantur Heyn. ad Hom vol. 8, p. 811 et Lobeck. Aglaoph. p. 333, de quo usu verbi διατίθημι suo loco dicemus. G. Dind.]

Διαθετικὸς, ή, όν, Afficiendi vim habens. At vero διαθετικὰ ῥήματα ap. gramm. Verba affectiva, quæ affectum aliquem denotant. Item : Διαθετικὴ κλίσις ῥήματος, Quæ velut disponit per genera, de genere transit in genus. Unde redditur etiam, Generica verbi declinatio.

Διαθετικῶς, Generice, Genere mutato, ex Erasmo.

Διαθέω, Discurro, Percurro. [Thucyd. 8, 92 : Τοὺς ἐν τῷ ἄστει διαθέοντας.] Xen. OEc. [20, 3] : Λόγου διαθέοντος. E Plut. Sol. [c. 1], Ἱερὰν λαμπάδα διαθέοντες, in VV. LL. Sacram facem currendo gestantes. Id.
D πρός σε, Tecum cursu contendo. [Mor. p. 58, F : Κρίσσων ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον. Plato Theæt. p. 148, C : Εἰ ... διαθέων τοῦ ἀκμάζοντος καὶ ταχίστου ἡττήθης. Herodian. 2, 4 : Ἡ φήμη διαθέουσα. Διαθέοντες ἀστέρες ap. Aristot. Meteor. 1, 4 et 5 : qui alibi διάττοντες dicuntur.] Quod vero in VV. LL. ex Herodoto affertur : Εὖ διαθέωνται τὸν φόρτον, et exp. Onus distrahant, ad Διατίθεμαι pertinet.

[Διαθεωρέω, Dispicio, Gl.]

[Διαθηγὴ, ἡ, sine interpretatione positum ap. Suidam inter Διαθείη et Διαθήκη. Sed s. v. Ῥυσμὸς explicat : Καὶ ἑτέραις δὲ λέξεσιν οὐχ Ἑλληνικαῖς οἱ περὶ τὸν Ἀβδηρίτην Δημόκριτον χρῶνται· φασὶ γὰρ τροπὴν καὶ διαθηγὴν, καὶ σημαίνει τούτοις ἡ μὲν τροπὴ τὴν θέσιν, ἡ δὲ διαθηγὴ τὴν τάξιν. Sextus Emp. p. 399 ex Democrito : Ἡμεῖς δὲ τῷ μὲν ἐόντι οὐδὲν ἀτρεκὲς συνίεμεν, μεταπῖπτον δὲ κατά τε σώματος διαθήκην καὶ τῶν ἐπεισιόντων καὶ τῶν ἀντιστηριζόντων, ubi διαθηγὴν corrigunt Hemst. ad Suidam p. 3236 et Segaar. in Epist. ad Valcken. p. 28. Διαθιγὴ scriptum ap. Joann.

Philop. in Aristotel. De anima 1, p. 30 extr. et sic pars librorum Aristot. Metaph. 1, 4, p. 985, 15, 17 et 7, 2, p. 1042, 14, ex quo Suidas interpretationem suam sumsit, videturque hæc vera esse vocabuli scriptura. Nam quod Hemst. κακοθηγίη ex loco Democriti ap. Stob. Flor. 10, 66 comparabat, vitiosa est veterum edd. lectio. Recte codd. ab Schowio et Gaisf. inspecti: Ἡ τῆς γνώμης κακοηθίη. G. D.]

[Διαθήγω, Exacuo. Anna Comn. 14, p. 453, A: Τὴν γλῶτταν διαθῆξαι πρὸς τὰς τῶν αἱρετικῶν συμπλοκάς. G. Dind.]

Διαθήκη, ἡ, Testamentum, ab ea signif. verbi διαθέσθαι qua ponitur pro Testari. [Arist. Vesp. 584: Κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ· 589: Τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων. Antiphan. in Anth. Pal. 11, 168: Τεθνήξῃ πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλην διαθήκην.] Isæus ap. Suid.: Μετὰ ταύτην τοίνυν τὴν ἀπόκρισιν, ἑτέραν ἐκόμισαν διαθήκην, ἥν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι. Sic Isocr. Ægin. [p. 385, B]: Ὥστε καὶ τεθνεῶτος αὐτοῦ πειρᾶται τήν τε διαθήκην ἄκυρον, καὶ τὸν οἶκον ἔρημον ποιῆσαι. Idem plurali usus est initio ejusd. or.: Ἐναντία πράξοντα ταῖς διαθήκαις, ἃς ἐκεῖνος κατέλιπε. Sic Isæus rursum, Ταύτας τὰς διαθήκας διέθετο. Idem [p. 36, 32]: Ἠβουλήθη ταύτας τὰς διαθήκας ἀνελεῖν. Itidemque Dem. [p. 837]: Παρασημήνασθαι κελεῦσαι τὰς διαθήκας· qui in eadem Κατ' Ἀφόβου or. singulari etiam num. bis dixit διαθήκη, Bud. [Lucill. in Anth. Pal. 11, 171: Ἐν διαθήκαις αὐτὸν τῶν ἰδίων ἔγραφε κληρονόμον. Inepte vero Thom. M. p. 214: Διαθήκας γράφειν τις λέγεται, οὐ διαθήκην.] Item κατὰ διαθήκας, E testamento, E tabulis testamenti, Dem. [p. 1051]: Τοῦ κήρυκος κηρύττοντος, εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου, ἢ κατὰ γένος ἢ κατὰ διαθήκας· petitur enim hæreditas vel consanguinitatis jure, vel e testamento, s. tabulis. Plut. Rom. [c. 5]: Κτήματα τῷ δήμῳ κατὰ διαθήκας ἔδωκε, Fortunas populo e testamento reliquit. Ipsum etiam illud, quod τῇ διαθήκῃ s. ταῖς διαθήκαις legatur, διαθήκη nominatur, i. e. Hæreditas quæ testamento obvenit, Bud. ap. Isocr. [p. 385, C]: Θρασύλοχος [Θράσυλλος] γάρ, ὁ πατὴρ τοῦ καταλιπόντος τὴν διαθήκην ἐμοί, παρὰ μὲν τῶν προγόνων οὐδεμίαν οὐσίαν κατέλιπε. Pythagorici quoque sua præcepta διαθήκας vocabant: forsan quasi legata quædam. [Pythagoræ non διαθῆκαι, sed ὑποθῆκαι fuerunt: Orphei vero carmen Διαθῆκαι inscriptum memoratur ab Justino Mart. De monarch. p. 37 (p. 164) et Theophilo Ad Autol. 3, 2, de quo Lobeck. Aglaoph. p. 366: « Orpheus carmen illud, quod, ut Apologetæ veteres significant, quasi mortalium operum postremum Musæo suo hereditatis loco relinquere constituit, Διαθήκας inscripsit. Sic Peregrinus Lucianeus paullo ante quam rogum accenderet, διαθήκας τινὰς καὶ παραινέσεις ad civitates familiaresque perscripsit, De mort. Per. 41, quod idem de Apollonio testatur Philostr. 7, 35, p. 314. Lampetii hæretici librum, Διαθήκην, in commentarios suos regessit Photius Bibl. 53, 19. His autem omnibus et præterea festivis Menippi διαθήκαις a Diogene memoratis exemplum dedisse videntur veterum philosophorum, Aristotelis, Lyconis et ceterorum tabulæ supremæ, ad posteritatis memoriam curiose propagatæ. » Τὰς ἀπορρήτους διαθήκας, ἐν αἷς τὰ τῆς πόλεως σωτήρια κεῖται, ab Areopago custoditas, memorat Dinarch. C. Dem. p. 91, 17: quibus Amphilyti aut Bacidis aliusve antiqui vatis oracula significari probabilis Reiskii conjectura est. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 965. G. Dind.] || Apud Græcos autem Bibliorum Interprr. διαθήκη i. significat q. συνθήκη, i. e. Fœdus, Pactum, 2 Reg. 23, [5]: Διάθου ἡμῖν διαθήκην, Paciscere nobiscum, Habe nos confœderatos. Et alibi, Διαθήκην ἔθετό μοι, Pactum mecum iniit. Et 1 Reg. 5: Ἡ κιβωτὸς διαθήκης Κυρίου, Arca fœderis Domini; et 11, [2: Ἐν ταύτῃ διαθήκην (al. διαθήκῃ) διαθήσομαι ὑμῖν]. Sic Es. 59, [21]: Αὕτη αὐτοῖς ἡ παρ' ἐμοῦ διαθήκη, Hoc fœdus meum cum eis. Ubi Hieron. hæc annotat: Hoc fœdus meum cum eis, sive Pactum, ut omnes alii transtulerunt; aut διαθήκη, i. e. Testamentum, ut posuere Septuaginta. Quod sit autem Fœdus, Pactum, et Testamentum, sequens

A versus ostendit, Spiritus, inquit, meus qui est in te, et verba mea quæ posui in ore tuo, non recedent de ore tuo, et de ore seminis tui, a modo usque in sempiternum. Idem In Malach. 2: Notandum quod ברית verbum Hebraicum, Aquila συνθήκην, i. e. Pactum, interpr.: Septuaginta semper διαθήκην, i. e. Testamentum: et in plerisque Scripturarum ll. Testamentum non voluntatem defunctorum sonare, sed pactum viventium. Itidem certe ἡ καινὴ διαθήκη sonat potius Novum fœdus quam Novum testamentum. Sed notandum est, in illo Es. loco διαθήκη posse etiam accipi pro Promissio inito fœdere s. pacto facta, quæ ἐπαγγελία nominari solet. Quo pertinet, quod Bud. ex Aristoph. affert [Av. 439]: Ἢν μὴ διάθωνταί γ' οἵδε διαθήκην ἐμοί, pro Nisi mihi stipulanti promittant. [Clem. Al. p. 850: Τῇ κατὰ τὰς διαθήκας δόσει. Conf. Ἐπιδιαθήκη. Hemst.] Alioqui manifestum discrimen est inter διαθήκην, Pactum, et ἐπαγγελίαν, Ad Ephes. 2, [12]: Ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, Extranei a pactis promissionis, i. e. Exclusi a pactis in quibus Deus servatorem promiserat. Act. 3,
B [25]: Ὑμεῖς δέ ἐστε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ἧς ἔθετο ὁ θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν. Jerem. 31: Συντελέσω ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰούδα διαθήκην καινήν. Q. l. vide ap. auctorem Ep. ad Hebr. 8, [8]. Usus tamen obtinuit ut non dicatur Fœdus novum, antiquum, sed Testamentum novum et vetus. Cujus appellationis rationem vide ap. Lactant. De vera sapient. 4, 20, et 11. [V. Mangei. ad Philon. vol. 1, p. 172. || Tres alias signiff. notavit Hesych.: Δ., συνωμοσία (cod. συμωσία). Ἑνικῶς, οὐ πληθυντικῶς τὰς διαθήκας ἔλεγον. Δηλοῖ δὲ καὶ διάστασιν, διαίρεσιν, διάκρισιν, διάθεσιν. || Nomen collyrii ap. Alex. Trall. 2, p. 142, 159, ab Struv. cit.]

[Διαθηκογράφος, ὁ, Testamentarius, Gl.]

Διαθηλύνω, Effemino, s. Prorsus effemino. [Theophr. C. Pl. 1, 16, 6: Διαθηλύνουσι γὰρ αἱ κατεργασίαι καὶ αἱ τροφαί.]

Διαθηράω, Venor: vel etiam Venando indagor. Unde οἱ διαθηρῶντες dicuntur Venatores. [Philostr. p. 740 (?). Wakef.]

C [Διαθηρεύω, Venor. Plato Philebi p. 32, D: Ὅτι ταύτῃ πῃ δεῖ διαθηρευθῆναι τὸ νῦν μεταδιωκόμενον. Sed codd. meliores διαπορευθῆναι.]

Διαθηριόω, Effero, s. Prorsus effero et exacerbo. [Plut. Mor. p. 330, B: Ἐρεθίζεται γὰρ ὑπὸ τῶν χρωμάτων τὰ ζῷα τούτων καὶ διαθηριοῦται.]

[Διαθιγγάνω, Tango. Aristot. H. A. 10, 1, p. 634, 9: Διαθιγγάνεσθαι δ' ἀεί. Angl.]

[Διαθιγή. V. Διαθηγή.]

Διαθλάω, Perfringo, s. Contusione penetro. Bud. enim διαθλασθέντα ἕλκη καὶ διακοπέντα ap. Galen. esse dicit Quæ contusione facta sunt: et differre ἀπὸ τῶν διατμηθέντων, Ab iis quæ ferro acuto facta sunt, quum nimirum unitas ferri acie solvitur. [Ælian. N. A. 4, 21: Λίθῳ διαθλῶσιν αὐτάς. Nonn. Dion. 43, 44: Διέθλασεν ἄκρα κεραίης. Wakef. Passiv. Euseb. Hist. eccl. 8, 9: Ὡς ἀμβλύνεσθαι φονεύοντα τὸν σίδηρον, ἀτονοῦντά τε διαθλᾶσθαι. Hase.]

Διαθλέω, Certo s. Concerto, aut Laboro. Hesych. enim διαθλέοιμεν [cod. διαθέλοιμεν] exponit non solum
D διαγωνιζοίμεθα, sed etiam κάμοιμεν et ἐργαζοίμεθα: quoniam videlicet ἆθλος sit et τὸ ἔργον et τὸ ἀγώνισμα. Suidas quoque διαθλοῦντες exp. πονοῦντες, addens διαθλῶ cum accus. construi. [Hierocl. p. 120: Ἑλομένη δὲ διαθλεῖν γενναίως πάντας τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς ἀγῶνας. Clem. Al. p. 29: Ἀγῶνες ἐπὶ νεκροῖς διαθλούμενοι. Heliodor. 7, 5, p. 261: Λῃστρικὸν διαθλήσεις βίον. Διαθλεῖν τινι ex Conon. 12 indicat Schneid.; διαθλεῖν πρός τινα ex Ælian. V. H. 5, 6. || Alia forma Διαθλεύω ap. Theod. Metoch. p. 390 et in duobus codd. p. 383. Διαεθλεύω p. 383, 484, 486, 688, 798. Διεθλεύειν (i. e. Διαεθλ.) p. 378. G. Dind.]

[Διαθλητέον, Concertandum. Cum διαγωνιστέον conjunctum ap. Philon. vol. 2, p. 471, 12. G. Dind.]

[Διαθλίβω, Perprimo. Suid.: Βλιμάζειν, τὸ ταῖς χερσὶ διαθλίβειν. Metaph. ap. Callim. fr. 67: Κουφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνῖαι. Hemst. ‖ Pseudochrys. t. 7, p. 559, 4: Οἱ δὲ περὶ οἰκοδομῆς ἀλλήλους διαθλίβουσιν. Hase.]

Διαθολόω, Perturbo, Infusco, effuso sc. θόλῳ. Plut. [Mor. p. 978, B] de sepia, Τῆς θαλάττης διαθολωθείσης ποιήσατα περὶ αὑτὴν σκότος, Infuscata aqua atramento effuso; sic enim Plin. de ead. sepia scribens, loquitur, v. Θολός. Διαθολέων τὰς ὄψεις, Turbidius invadens oculos, ut pulvis, VV. LL.; quasi a διαθολέω: nam et θολέω pro θολόω in iisd. ponitur; sed mendosum utrumque videtur. [Plut. ap. Euseb. Præp. ev. p. 84, D: Ὅταν τῆς σελήνης περιφερομένης, ἡ σκιὰ τῆς γῆς ἐπιψαύσῃ καὶ διαθολώσῃ τὸ φέγγος. Hase.]

[Διάθονται Hesych. sine interpretatione, ab Musuro in διάθοντα corruptum. Corrig. διάθωνται. V. Διατίθημι. G. Dind.]

Διαθορυβέω, i. q. ἀναθορυβέω. Et pro Tumultuari facio, In turbas conjicio: cum accus., Thuc. [5, 29: Τοῦτο γὰρ τὸ γράμμα μάλιστα τὴν Πελοπόννησον διεθορύβει. Luc. Pseudom. 31: Τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς πλείστους διεθορύβησαν. Cum tumultu flagito. Vita Chrys. au. t. 8, p. 352, 4: Παντὸς τοῦ δήμου… ἀνακαλεῖσθαι τὸν ἀρχιερέα ταχίως διαθορυβοῦντος. Passiv. ib. t. 1, p. 556, 5: Οὐδὲν διαταραχθεὶς οὐδὲ διαθορυβηθείς. Hase.]

[Διάθραυσις, εως, ἡ. Porphyrog. De imag. Chr. Edess. p. 88, de portis effractis, Διαθραύσεις πυλῶν. Boiss.]

[Διάθραυστος, ὁ, ἡ, Qui confringi potest. Theophr. De lap. 11, p. 689: Μαλακωτέρους καὶ διαθραύστους μᾶλλον.]

Διαθραύω, Confringo. Exp. etiam Lacero. [Plato Timæo p. 57, B: Τά τε αὖ σμικρότερα ὅταν ἐν τοῖς μείζοσι, πολλοῖς περιλαμβανόμενα ὀλίγα, διαθραυόμενα κατασβεννύηται. Theophr. C. P. 6, 9, 3: Διαθραυόμενα ἅμα τῇ μασήσει. Schol. Aristoph. Pac. 146: Μὴ πεσὼν διαθραυσθῇς. Anna Comn. 11, p. 338, C: Πολλὰς τῶν νηῶν συνέβη διαθραυθῆναι. G. Dind.]

[Διάτρεψις, εως, ἡ, Nutritio. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 573, 16: Λιμὸν γὰρ τὴν θλῖψιν φησὶν… διάθρεψιν δὲ τὴν ἄνεσιν. Hase.]

Διαθρέω, Dispicio. Themistius in Sophista 115 [p. 284, C]: Καὶ διαθρῆσαι, εἰ δή τινες εἶεν φαρμάκῳ ἀληλιμμένοι. Apud Aristoph. Nub. [700] Socrates discipulo dicit, Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει. [Eq. 543: Τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι, et Thesm. 658: Τὰς διόδους δ. ex emend. Kusteri: nam libri ἀθρῆσαι. Ælian. V. H. 3, 28: Τοὺς ἀγροὺς δ. Lucian. Amor. 13: Τὴν ὄπισθεν εὐμορφίαν δ. Eunap. Ædes. p. 77: Τὰ ὄμματα στήσας καὶ διαθρήσας εἰς τὸν οὐρανόν· et Max. p. 110: Τὸν νοῦν ἐπιστήσας καὶ διαθρῶν τὰ λεγόμενα. Hesych.: Διαθρήσαντα, διιδόντα.]

[Διαθρηνέω, Lamentor. Joseph. Hypomnest. p. 166 ed. Fabric.]

[Διάθρησις, εως, ἡ, Dispectio. Eunap. Max. p. 96 (54 Boiss.): Τὴν περὶ ταῦτα ὀξυδορκίαν καὶ διάθρησιν. Sic Boisson. ex codd. Vulgo διάτρησιν. G. Dind.]

[Διαθριαμβεύω, Triumphum ago. Appian. Punic. c. 135: Ἐπιφανέστατα δὴ πάντων διεθριάμβευσε πολύχρυσον θρίαμβον.]

[Διαθρίζω, Disseco. Quint. Sm. 8, 322: Διέθρισε δ' αὐχένος ἶνας· 11, 53: Διέθρισε δ' ἀγκύλα νεῦρα γούνατος ἐξόπιθεν.]

Διαθροέω, i. q. θροῶ, Bud. exp. etiam Tumultuanter denuntio, Divulgo. [Thuc. 6, 46: Διεθρόησαν ὡς χρήματα πολλὰ ἴδοιεν (quod Suid. int. διελάλησαν, διεθορύβησαν)· 8, 9: Ταῦτ' οὖν διεθρόει. Xenoph. Hist. Gr. 1, 6, 4 et Dio Cass. locis non paucis.] At in VV. LL. ei datur passivi θροοῦμαι signif.; exp. enim Tumultuor.

[Διαθροΐζω, Colligo. Galen. vol. 13, p. 251: Βραχύ τι σχεῖν τῆς διαθροιζομένης οὐσίας. G. Dind.]

Διαθρυλλέω [immo Διαθρυλέω], i. q. θρυλλέω. Unde pass. διατεθρύλληται et διετεθρύλλητο ap. Xen. Mem. [1, 1, 2]: Διετεθρύλλητο γὰρ ὡς φαίη Σωκράτης, τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ σημαίνειν, Rumor sparsus erat, Vulgi sermonibus ferebatur; simpl. Rumor, Vulgatum erat. || Sed dicitur etiam Aliquis διατεθρυλλῆσθαι, cui sæpius ead. res inculcata fuerit, eum velut obtundendo, ut Lat. loquuntur. Xen. [Mem. 1, 2, 37]: Οἶμαι αὐτοὺς ἤδη κατατετρίφθαι διατεθρυλλημένους ὑπὸ σοῦ. Plato, Διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα, De rep. 2, [p. 358, C et Lucian. Dem. enc. c. 17], de eo, cui aliquis aures sermonibus sæpius inculcatis obtuderit. Malo enim dicere Sermonibus sæpius inculcatis quam Loquacitate, ut a κατηδολεσχημένος distinguam: quamvis alioqui

A non ignorem dicere Suid., οἷον κατηδολεσχημένος. [Id. Lysid. p. 205, B: Ὑπ' ἐμοῦ ἀεὶ ἀκούων διατεθρύληται. Lucian. Icarom. c. 33: Ἡ ἐκκλησία διατεθρύληται.]

[Διαθρυμματίς, ίδος, ἡ. Antiphanes ap. Athen. 14, p. 661, F: Σικελῶν δὲ τέχναις ἡδυνθεῖσαι δαιτὸς διαθρυμματίδες. Videtur idem significare quod θρυμματὶς vel ἐνθρυμματὶς, placentæ species, de qua v. s. his vv.]

Διαθρύπτω, Diffringo, Disrumpo. A cujus pass. διαθρύπτομαι est ap. Hom. διαθρυφὲν, Il. Γ, 363: Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διαθρυφὲν ἔκπεσε χειρός. [Veram scripturam διατρυφὲν, in aliis codd. in διατρυφθὲν corruptam, HSt. in Indice posuit:] Διατρυφὲν, Diffractum, Diruptum, In frusta diminutum: Il. Γ: Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός· de gladio. [Xenoph. Ages. 2, 14: Ἀσπίδας διατεθρυμμένας.] Apud Lucian. [Dial. mort. 20, 2], τὸ κρανίον διαθρύπτειν, pro Comminuere, Conterere. Sic in VV. LL. ex LXX: Διαθρύψεις αὐτὰ κλάσματα, Levit. 2, [6], pro Divides ea minutatim. [Gregor. Naz. p. 238, E: Πεινῶντι τὸν ἄρτον δ. Hemst.] Ibid. ex Ecclesiastico, Διεθρύβησαν

B λίθοι, pro Confracti sunt lapides. [Procop. De B. P. p. 129, D: Διέθρυψε τὴν τῶν λίθων ἰσχύν.] || Διαθρύπτω, sicut et θρύπτω, Deliciis frango etc., Effemino. Xen. Rep. Lac. [2, 1]: Τῶν παίδων πόδας μὲν ὑποδήμασιν ἁπαλύνουσι, σώματα δὲ ἱματίων μεταβολαῖς διαθρύπτουσι. [Plato Lys. p. 210, E: Οὕτω χρὴ τοῖς παιδικοῖς διαλέγεσθαι, ταπεινοῦντα καὶ συστέλλοντα, ἀλλὰ μὴ χαυνοῦντα καὶ διαθρύπτοντα.] Et pass. διαθρύπτομαι, quod Bud. ap. eund. Xen. exp. etiam In delicias agor, Corrumpor, In delicias effundor: ut Mem. 1, [2, 24] de Alcibiade dicitur, Ὑπὸ πολλῶν καὶ δυνατῶν ἀνθρώπων κολακεύειν διαθρυπτόμενος· [25] de Alcib. et Critia, Διατεθρυμμένω δὲ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων· 4, [2, 35]: Πολλοὶ δὲ διὰ τὸν πλοῦτον δ. τε καὶ ἐπιβουλευόμενοι ἀπόλλυνται. Quibus tamen ll. tertia illa Budæi interpr. convenire nequit. [Æsch. Prom. 891: Τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων, Superbientium. Plut. V. Dion. c. 8: Διατεθρυμμένῳ τὰ ὦτα κολακείαις. Galen. vol. 9, p. 483: Ἔνιοι δὲ διατεθρυμμένοι (εἰσίασι), τινὲς δὲ ἐγκεχυφότες. Liban. vol. 4, p. 784, 20: Ἀβροδίαιτος ἀνὴρ διατε-

C θρυμμένος σῶμα καὶ ψυχήν. Philostrato Her. p. 666 nunc ex codd. restitutum διαθρύπτεσθαι pro vulgato θρύπτεσθαι.] || At vero ap. Theocr. [15, 99], Φθεγξεῖταί τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη, exp. Delicatis gestibus et præludiis ad canendum se comparat. [Id. 6, 15: Ἁ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται. Seqq. ex Indice.] Διεθρύβη quod Hesych. exp. διεκλάσθη, διετρίβη, est aor. 2 pass. [Quem ex Phot. Contra Manich. in Wolf. Anecd. vol. 1, p. 42 indicat Boiss.]

Διάθρυψις, εως, ἡ, Enervatio, Effeminatio, Ipsa actio frangendi deliciis, Deliciæ. E Chrys., Διαθρύψεις κινημάτων, pro Gestus molles [t. 6, 44, 42; cf. ib. p. 290, 20. Hase.].

[Διαθρώσκω, Dissulto, Gl. Oppian. Hal. 1, 548: Οὐ γὰρ τῇσιν ἀποκριδὸν οἷα καὶ ἄλλοις ὡὰ διαθρώσκουσιν.]

Διάθυρον, τὸ, est, ut quidem Bud. ait se existimare, Obex transversarius ductilis, versatilis, i. e. Repagulum e materia compactum, quod et vehicula et equos a vestibulo ædium arcet.

[Διαθύω, Sacrifico. Scriptor Vitæ Athanas. ab Kall.

D cit. vol. 1, p. CXXIII, C: Οὓς μῦθος εἶχε τῷ Μίθρᾳ διατεθῦσθαι (διατεθύσθαι).]

[Διαθωκέω, Sedes separo. Hesych.: Διατεθώκηται, διακεχώρισται.]

[Διαί. V. Διά.]

[Διαΐγδην, Cum impetu perrumpendo, adv. a διαΐσσω, Oppian. Schneid.]

[Δίαιθος, ὁ, Diæthus, n. pr. viri. Schol. Hom. Il. Γ, 175, in codd. Lips. et Ven. altero: Παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν) Ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ζητήμασιν οὕτω φησίν· ἐρατεινὴν εἶναι παῖδα τὴν Ἑρμιόνην (verba ab librario perversa vel decurtata videntur referri ad Od. Δ, 13: Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν Ἑρμιόνην)· ὁ δὲ Δίαιθος Ἑλένης καὶ Μενελάου ἱστορεῖ παῖδα Μοράφιον, ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μοραφίων γένος ἐν Πέρσαις. Eadem in Veneto priori et ap. Didymum: Παῖδά τε) λέγει τὴν Ἑρμιόνην. Ὁ δὲ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὁ. ζ. οὕτω φησίν· Ἑλένης τε καὶ Μενελάου ἱστορεῖ Δίαιθος παῖδα Μορράφιον (Μενελάου παῖδες Δίαιθος καὶ Μορραφίων

Did.), ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μορραφίων γένος ἐν Πέρσαις. Eust. p. 400, 30 : Ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρῳ μὲν δοκεῖ Ἑρμιόνην μόνην εἶναι παῖδα τῇ Ἑλένῃ... ἕτεροι δὲ καὶ υἱοὺς αὐτῇ καὶ Μενελάῳ γεννῶσι Νικόστρατον καὶ Αἰθιόλαν, ὃς καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις τιμᾶσθαί φασι, ἄλλοι δὲ Δίαιθον καὶ Μαράφιον, ἀφ' οὗ γένος φασὶ τὸ τῶν Μαραφίων ἐν Πέρσαις. Æque mihi ignoti et scriptor et filius Menelai Diæthus : sed nominis forma satis stabilitur nominibus Κύναιθος, Λύκαιθος, Ὀλίγαιθος, Σάλαιθος, Φίλαιθος. Thucydidi idem restituendum videri pro Δαΐθος dixi sub illo. L. Dind.]

Διαιθρία, ἡ, Serenitas, VV. LL. Idem et αἰθρία.

Διαιθριάζω absolute ponitur ap. Xen. [Anab. 4, 4, 10] pro Disserenare, Καὶ γὰρ ἐδόκει διαιθριάζειν. [Libri quinque optimi συναιθριάζειν, quod ex præcedente συνῆλθον ortum.] Exp. etiam Sub dio agere. [Malc.]

Δίαιθρος, ὁ, ἡ, Purus, Perspicuus, Serenus. Hesych. δίαιθρον exp. διαφανὲς, καθαρὸν, δίϋγρον, subjungens ei et δίαιτρον, exponens etiam ipsum διαφανὲς, διόπτρον. [Fort. δίοπτον. G. D. Plut. V. Sullæ c. 7 : Ἐξ ἀνεφέλου καὶ διαίθρου τοῦ περιέχοντος ἤχησε φωνὴ σάλπιγγος.] Δέτρον, Hesych. exp. διάπυρον, διαφανὲς, Ignitum, Pellucidum. [Δέτρον ex δέρτρον corruptum esse ostendit quæ prima posita est explicatio δέρμα τοῦ ἥπατος. Illa autem ἢ διάπυρον, διαφανὲς loco alieno illata esse patet. Conf. Δίεδρος.]

[Διαιθύσσω, Ruo, Irruo. Pind. Ol. 7, 175 : Ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσουσιν αὖραι, quod schol. int. ὁρμήσουσιν. Nonn. Dion. 3, 130 : Αἰθέρα δύσατο δαίμων ἀλλοφανὴς, πτερόεντι διαιθύσσουσα πεδίλῳ, ubi Græf. πτερόεντα ... πέδιλα scripsit. Bacchylidi ap. Athen. 2, p. 39, E, recte ab Erfurdtio restitutum videtur : Κύπριδος δ' ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις. Libri : Κύπριδος ἐλπὶς δ' αἰθύσσει. G. Dind.]

[Διαίθω, Succendo. Aretæus p. 40, 19 : Πλεύμων θάλπεται καὶ διαίθεται.]

Δίαιμος, ὁ, ἡ, Sanguinolentus, ap. Erotian. [v. Αἱμόκερχνα p. 50.] In VV. LL. ἡματωμένος exponitur, Cruentatus. [Hippocr. p. 267, 40 : Τὰ πολλάκις παρηθεῦντα δίαιμον καὶ ἄπεπτον κατὰ κοιλίην. Aretæus p. 8, E : Φλέγμα ἢ χολῶδες ἢ δίαιμον κατακορέως. Polyb. 8, 14, 5 : Πτύσμα δ. Eurip. Hec. 656 : Δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς.]

[Διαίμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. Δίαιμος. Euripidi Iph. A. 1514 restituit Markl. : Βωμὸν διαίμονος θεᾶς (Dianæ). Libri γε δαίμονος.]

[Διαίνη. V. Διώνη.]

Διαίνω, Humecto, Madefacio, Irrigo. Il. X, [495] : Χείλεα μέν τ' ἐδίηνʼ, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. [Rectius sine iota διῆναι. Il. N, 30 : Οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων· Φ, 202 : Δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ. Aretæus p. 113, B : Διᾶναι τὰ ἔρια. (Hesych. : Διᾶναι, σμῆξαι, πλῦναι.) Theophr. De vent. 58, p. 780 : Τὰ δὲ νότια ἀνυγραίνει καὶ διαίνει. Hesych. : Διαίνεται, βρέχεται, δακρύει· et Διαίνεσθαι sine interpr. Διαίνεται, βρέχεται, ὑγραίνεται, διαχεῖται, ὑπὸ ὄμβρου βρέχεται. Prava etymologia ap. Etym. M. p. 267, 1 : Κυρίως τὸ ἐκ Διὸς βρέχεσθαι· Διὸς διῶ διαίνω, ὡς μιῶ μιαίνω. Conf. Διερός. De lacrimantibus, Heliodor. ap. Stob. Flor. 100, 6 : Κείνῳ καίριόν ἐστι καὶ ἀσφαλὲς ὄμμα διῆναι, et ter in Persis Æschylus, 258 : Διαίνεσθε, Πέρσαι, τόδ' ἄχος κλύοντες· 1047 : Διαίνομαι γοέδνος ὤν· 1064 : Διαίνου δ' ὄσσε. Et forma act. 1038 : Δίαινε δίαινε πῆμα, πρὸς δόμους δ' ἴθι, metro tamen repugnante, quod non fert anapæstum. G. Dind.]

[Διαῖξις, ὁ, Diæxis, n. pr. Persæ ap. Æsch. Pers. 996. G. Dind.]

[Διαιολάω, Decipio. Hesych. : Διαιολᾶν, ἐξαπατᾶν, ποικίλλειν.]

[Δίαιος, ὁ, Diæus, Achæorum princeps, ap. Polyb. 38, 2, 8; 40, 2, 1, et alibi, ap. Pausan. 7, 12, 13, 15 et 16. || Διοφάνης ὁ Διαίου Μεγαλοπολίτης ap. eund. 8, 51, 1. G. Dind.]

[Διαιρέσιμος, ὁ, ἡ, Dividuus, Gl.]

Διαίρεσις, εως, ἡ, Divisio, Distributio. [Xenoph. Cyrop. 4, 5, 55 : Οἱ μὲν ᾖεσαν ἐπὶ τὴν διαίρεσιν, Distributionem prædæ. Polyb. 3, 40, 9 : Τοὺς ἐπὶ τὴν διαίρεσιν τῆς χώρας ἀπεσταλμένους. Dionys. A. R. 2, 12 : Ἐποιεῖτο δὲ αὐτῶν τοιάνδε τὴν διαίρεσιν· αὐτὸς μὲν
A ἐξ ἁπάντων ἕνα τὸν ἄριστον ἀπεδείξε... || Discretio. Æsch. Eum. 749 : Πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, ξένοι, τὸ μὴ ἀδικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει. Schol. : Διακρίσει τῶν λευκῶν καὶ μελαινῶν.] Divisio, quæ fit argumentando. Aristot. [Org. 1, c. 30, q. v.] : Ἔστι γὰρ ἡ διαίρεσις οἷον ἀσθενὴς συλλογισμός. [« Δ. rhetoribus dicitur Tractatio capitum vel argumentorum : unde ipsa disciplina, qua hoc docetur, Τέχνη διαιρετικὴ vocatur, de qua singularem libellum scripsit Hermogenes. Cicero etiam *Partitiones* appellavit. Sic Sopater rhetor scripsit Περὶ διαιρέσεως ζητημάτων. V. Syrian. schol. ad Hermog. p. 24 Ald. et, ubi διαίρεσιν distinguit a συγκοπῇ, p. 25. Διαίρεσις vero etiam speciatim dicitur Dionysio, Judic. Thucyd. p. 826, Partitio ea operis historici, qua accurata locorum temporumque notatione distinguitur. » Ex Ernest. Lex. rhet.] || Apud grammatt. κατὰ διαίρεσιν et κατὰ σύνθετον opponuntur interdum, ut ap. Athen. 11, [p. 492, A] : Ἀλλ' οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, ἀλλὰ κατὰ σύνθετον, ὑποπυθμένες. Item Διαίρεσις ap. grammatt. quæ opponitur
B συναιρέσει [vel συναλοιφῇ], vide Συναίρεσις. [Gramm. in append. ad Gregor. Cor. p. 678 : Δ. ἐστιν, ὅταν τὰ ὀφείλοντα συνειλημμένα εἶναι διαλύηται· τοῦτο δὲ καὶ ἐν φωνήεσι συμβαίνει καὶ ἐν συμφώνοις διπλοῖς· καὶ ἐν μὲν φωνήεσιν, ὡς ἐν τῷ Βέλεα καὶ τῷ Ἱερέας καὶ τῷ Πάϊς καὶ τοῖς τοιούτοις· ἐν δὲ συμφώνοις ὡς ἐν τῷ Κωμάσδοι. Dionys. De comp. verb. 14 init. : Ἀρχαὶ μὲν οὖν εἰσι τῆς ἀνθρωπίνης καὶ ἐνάρθρου φωνῆς αἱ μηκέτι δεχόμεναι διαίρεσιν, ἃς καλοῦμεν στοιχεῖα καὶ γράμματα. Schol. Hermog. in Walzii Rhet. vol. 7, 2, p. 889, 22 : Δ. ἐστιν ὅταν λέξις περισπωμένη εἰς δύο διαιρῆται, πυλῶν πυλέων. Utuntur h. v. etiam Latini grammatici. Alio sensu Veget. Art. Vet. 3, 43, 2 : « Et si loci conditio patietur, diæresin dabis, ut foras per plagam humor emanet, » ubi Gesn. interpr. Plagam per dissectas partes factam.] || A Bud. exp. etiam Discriminatio, differentiarumque annotatio, earumque rerum, quæ ad rem constituendam pertinent, et exemplum e Theophr. affert. [Nimirum e C. Pl. 3, 15, 5 Schn. : Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι σχεδὸν αὗται παρ' ἑκάστων· ἀκριβεστάτη
C δ' ἡ ἐν ἀμφοῖν διαίρεσις, ἔν τε cett.] V. Comment. 667.

Διαιρετέος, α, ον, Dividendus. [Plato Leg. 9, p. 874, E : Τὰ δὴ τραύματα, καθάπερ οἱ φόνοι διῄρηντο, διαιρετέον· τὰ μὲν ἑκούσια, τὰ δὲ... Scott. Adde Rep. 3, p. 412, B. Gl. : Διαιρετέας οὐσίας, Herciscundæ familiæ. « Distinguendus, Plato, Aristot. (Mor. Eudem. 5, 1; 7, 10 post med.), Plut. Διαιρετέον, Philo Jud. » Wakef. Draco p. 124, 16 : Διοριστέον ἂν εἴη πρῶτον αὐτὸ (τὸ μέτρον), ἔπειτα διαιρετέον. Angl.]

[Διαιρετήρ, ῆρος, ὁ, Divisor, Distributor. Etym. M. p. 249, 46 : Δατηταὶ ... διαιρετῆρες, μερισταί.]

Διαιρέτης, ὁ, Divisor, Distributor, ap. Gregor. Naz. [Gl. Divisor, Expunctor. Theodoret. vol. 2, p. 163 : Πεντάκις τοσοῦτοι διαιρέται. || Cognomen Georgii cujusdam monachi, qui commentarium in Hermogenis Διαίρεσιν scripsit. Vid. Walz. Rhetor. vol. 6, p. 505. G. D. Acuitur minus recte Chrys. t. 5, p. 829, 41 : Ὡς διαιρεταὶ ὄντες τῆς θεότητος καὶ κληροδόται. Hase.]

Διαιρετικὸς, ἡ, ὸν, Vim aut Facultatem dividendi habens vel separandi, Aptus ad dividendum. [Plato
D Soph. p. 226, C : Διαιρετικά που τὰ λεχθέντα εἴρηται ξύμπαντα.] Plut. De pr. frig. [p. 952, B] : Καὶ ὅλως τὸ μὲν πῦρ διαστατικόν ἐστι καὶ διαιρετικὸν, Turnebo interpr. Atque omnino dirimit ac dissipat ignis. Theophyl. Ep. 79 : Προπομποὶ καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες καὶ θρόνων ὑψηλοτάτων ἐπιτεύξεις, φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς, καὶ διαιρετικώτατος πέφυκε τῶν ἀρετῶν χωρισμός. Hæc autem epistola, ut de hoc obiter admoneam, inepte inter Epistolas Isocratis ponitur, quum Theophylacti sit, Isocratis nomen in hac epistola mutuati, ut in aliis alia mutuatur, et quidem alius potius Isocratis quam hujus. [Eustath. Opusc. p. 257, 20 : Τῷ δὲ τελείῳ ὑποβεβηκὼς μακρῷ διαστήματι, ὅμως ἔχει θεωρίαν διαιρετικήν.]

Διαιρετικῶς, Cum quadam dividendi facultate. Plut. tamen Pol. Præc. aliter usus videtur. [P. 802, F : Μηδὲ εἰς ἔπαινον αὐτοῦ (τοῦ πολιτευομένου) τιθέσθω τὸ ἐκτικῶς ἢ τεχνικῶς ἢ δ. (λέγειν).] In VV. LL. exp. Divisim, Discretim et discriminatim, quæ potius convenirent adverbio διαιρετῶς. [Clem. Al. Pæd. 3, p. 304 :

Διαιρετικώτερον τὸ φιλάνθρωπον τοῦ παιδαγωγοῦ ... παραθετέον. Wakef. Pro Distincte usurpat quoque Orig. Cat. in Psalm. t. 1, p. 909, 8 : Δ. ἕκαστον ἐξετάζετε. Hase.]

Διαιρετὸς, ἡ, όν, q. d. Divisibilis, Qui dividi potest. Exp. et Separabilis. Aristot. Ethic. 1 συνεχὲς et διαιρετὸν inter se opponit : Xenopho autem διαιρετὸς et σύνθετος, sicut κατὰ διαίρεσιν et κατὰ σύνθετον inter se opponi, modo dictum est, Cyrop. 4, [3, 20] : Ὥστε τί ἄλλο ἢ διαιρετὸς ἱπποκένταυρος καὶ πάλιν σύνθετος γίγνομαι; Ubi lubenter διαιρετὸς interpreter Dividuus, quum hic non sit Qui dividi potest, sed Qui divisus est. [Πλοῖα διαιρετὰ, quæ et διάλυτα dicuntur, Naves solutiles, i. e. ita junctæ, ut solutæ plaustris vehi possint. Diodor. 2, 16 : (Semiramis) διεκελεύσατο κατασκευάζειν ποτάμια πλοῖα δ. Nam quum in Indos expeditionem susciperet, οὐκ οὔσης παρὰ τὸν ποταμὸν ὕλης, ἀναγκαῖον ἦν ἐκ τῆς Βακτριανῆς πεζῇ παρακομίζεσθαι τὰ πλοῖα. Brunck. Æschin. De f. leg. p. 36, 31 : Ποιεῖ ... τὴν δημηγορίαν ὁ μὲν κατήγορος διαιρετὴν, τὸ δὲ ψήφισμα καὶ τἀληθὲς μίαν. Χρήματα διαιρετὰ dici εὐτελέστερον indicat Pollux 8, 34. Vitioso accentu ap. Soph. Trach. 163 : Εἶπε δ' ἣν τέκνοις μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμοι. Recte codd. Harl. et Flor. διαιρετήν. G. D.] || Διαιρετὸς, Fissilis, ut διαιρεῖν diximus pro Findere etiam poni. || Διαιρετὸς λόγῳ, Explicabilis sermone. Thuc. 1, p. 28 [c. 84] : Καὶ τὰς προσπιπτούσας τύχας οὐ λόγῳ διαιρετὰς, Et eventus fortunæ non posse oratione definiri et explicari, ut referatur ad illam significationem, quam Bud. dat τῷ διαιρεῖν et τῷ διαιρεῖσθαι pro Explicare s. Explanare. Haud scio tamen an et ita possit accipi ut dicat tam varios esse fortunæ eventus, ut nulla eorum iniri ratio possit, et quasi in certa quædam genera dividi. Schol. exp. φανερὰς, quam vocem supposititiam esse suspicor.

Διαιρετῶς, Divisim, Separatim, quæ significatio in VV. LL. male datur τῷ διαιρετικῶς. [Greg. Thaumat. p. 5, A : Εἴ τις λέγει τέλειον ἄνθρωπον τὸν Χριστὸν δ. καὶ Θεὸν τὸν λόγον δ. ... ἀνάθεμα ἔστω· cf. Felix Epist. p. 50, B. Georg. Pis. Hex. v. 173 : Δ. μὲν τὰς ὑποστάσεις σέβειν, Ἡνωμένως δὲ προσκυνεῖν τὴν οὐσίαν. Hase.]

Διαιρέω, Divido, Distribuo. Aristot. De mundo : Τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε. [Et c. 3.] Plut. Pericle [c. 27] : Εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος. Ap. Plat. De LL., διαιρεῖν κλήρους. Herodot. autem [1, 94] dixit διαιρεῖν δύο μοίρας Λυδῶν, pro διαιρεῖν Λυδοὺς εἰς δύο μοίρας. [Demosth. p. 144, 27 : Εἰς δύο ταῦτα διῄρητο τὰ τῶν Ἑλλήνων, Λακεδαιμονίους καὶ ἡμᾶς· 1117, 30 : Διεῖλον ἐγὼ δύο μερίδας. Plato Legg. 2, p. 658, A : Μὴ ταχὺ τὸ τοιοῦτον κρίνωμεν, ἀλλὰ διαιροῦντες αὐτὸ κατὰ μέρη. Diodor. 1, 3 : Ὅσῳ χρησιμώτερόν ἐστι τὸ πᾶν τοῦ μέρους καὶ τὸ συνεχὲς τοῦ διῃρημένου. Antiattic. p. 90, 6 : Διαιρεῖν λέγεται ἐπὶ δυοῖν, οὐκέτι ἐπὶ πλειόνων. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους (p. 677, 15) φησὶ, Τῆς Θράκης εἰς τρία διῃρημένων (Τὴν ἀρχὴν κοινὴν τῆς Θ. εἰς τρεῖς διῃρημένην). Æschin. C. Ctes. p. 82, 12 : Εἰς τρία μέρη διαιρεῖται ἡ ἡμέρα.] Dicitur et διαιρεῖσθαι [forma media] activa signif. pro Dividere, ap. Plat. Phædro [p. 273, E : Ἐὰν μή τις ... κατ' εἴδη διαιρεῖσθαι τὰ ὄντα ... δυνατὸς ᾖ]. E quo etiam citatur διελέσθαι μέρη, simili præcedentibus loquendi forma, pro Dividendo facere partes. [Demosth. p. 1171, 24 : Οὐ πολλῷ δὲ χρόνῳ ὕστερον ἢ ἡμεῖς διειλόμεθα τὰς μερίδας.] E Luciano autem affertur διελώμεθα τὸ ἔργον, pro Per partes negotium suscipiamus; sed malim simplicius Partiamur opus, ut ap. Thuc., unde sumsisse Luc. videri potest, 7, p. 236 [c. 19] : Ἔπειτα Δεκέλειαν ἐτείχιζον, κατὰ πόλεις διελόμενοι τὸ ἔργον. Quod subst. idem scriptor omittit interdum, dicitque tantum διελόμενοι, ut 5, p. 190 [c. 75] : Καὶ διελόμενοι τὴν πόλιν περιετείχιζον, i. e., ut in margine meæ ed. annotavi, Et urbem muro cingere cœperunt, opus inter se partiti. At Valla hunc verbi hujus usum non intelligens, procul aberravit, quum accus. τὴν πόλιν cum διελόμενοι jungens, interpretatus est, Expugnatamque urbem muro cinxerunt. Occurrit autem et aliquot aliis Thuc. locis idem hujus verbi usus. [Demosth. p. 1113, 10 : Διείλοντο τἀδικήματα, Inter se partiti sunt. 1169 extr. : Ἦ μὴν τά τε ὑπάρχοντα ... καλῶς καὶ δικαίως διαιρήσεσθαι καὶ μηδ' ὁτιοῦν πλεονεκτήσειν τὸν ἕτερον τοῦ ἑτέρου. Lucian. Prometh. c. 5 : Διελόμενοι τὴν κατηγορίαν.] Διαιρεῖσθαι passiva item sign. dicitur pro Dividi, Distribui, ut διαιρεῖσθαι εἰς μέρη, ap. Plat. [Legg. 11, p. 927, E : Ἔτι δὲ νόμους περὶ αὐτῶν τούτων μετρίως διῃρημένους εἴχον. Suid. : Διῄρηται, δέδεται.]

Διαιρῶ, pro Findo, vel Seco, sicut Dividere et Secare interdum copulantur. Xenopho Hell. 6, [5, 9] : Καὶ τὴν ὀροφὴν διελόντες. Quod ante eum dixerat Thuc. 4, p. 137 [c. 48] : Καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν [et post eum Polyæn. 5, 1, 3]. Idem p. 157 [4, c. 110] : Καὶ τὴν κατὰ Καναστραῖον πυλίδα διῄρουν. Sic Galen. Ad Glauc. : Διαιρεῖν τὴν φλέβα. Lucian. τέμνειν et διαιρεῖν copulavit in Zeuxide [c. 10] : Τέμνοντες νὴ Δία καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις. Apud Xenoph. autem [Cyneg. 9, 14] διαιρεῖν γῆν pro Aperire, i. e. Effodere, inquit Bud., Ἱστάναι δὲ τὰς ποδοστράβας, διελόντα τῆς γῆς βάθος πενταπάλαιστον. [Thucyd. 2, 76 : Πηλὸν ἐσέβαλλον ἐς τὸ διῃρημένον. Xenoph. Anab. 5, 2, 21 : Τοὺς μὲν σταυροὺς ἕκαστοι τοὺς καθ' αὑτοὺς διῄρουν, Vallos evellebant.]

[Διαιρῶ, Dirimo controversiam. Aristoph. Ran. 1100 : Χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν, ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως ... Herodot. 4, 23 : Τοῖσι περιοικέουσι οὗτοί εἰσι οἱ τὰς διαφορὰς διαιρέοντες, ubi Valck. ex Polluce 8, 8 affert ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαιρῶν, et e Xenoph. De vectig. 3, 3. διαιρεῖν τὰ ἀμφίλογα. Aristid. vol. 2, p. 49, 5 : Ὅπως μὴ ... τῶν ἀνίσων μηδενὶ κρίνοιτο τὰ πράγματα, ἀλλ' ὁ λόγος τὸ δίκαιον ἐφ' ἡσυχίας διαιροῖ. Æsch. Eum. 472 : Φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτου δίκας· 630 : Ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι. Διαιρεῖν τὸν ἀγῶνα κατὰ μάρτυρας ex Galeno vol. 5, p. 116 citat Hemst.]

Διαιρῶ τοῦτο, Explano hoc, Bud. e Theophr. Citat ex Eodem : Ὑπὲρ ἧς καὶ πειρῶνταί γε διαιρεῖν, ubi exp. Differentias constituere et discrimina notare. [Herodot. 7, 16, 3 : Εἰ δὲ ἄρα μή ἐστι τοῦτο τοιοῦτο οἷον ἐγὼ διαιρέω, ἀλλά τι τοῦ θεοῦ μετέχον ... 103 : Εἰ τὸ πολιτικὸν ὑμῖν πᾶν ἐστι τοιοῦτον οἷον σὺ διαιρέεις. Quod forma media dicitur ibid. 47 : Τοιαύτης οἵηνπερ σὺ διαιρέεαι εἶναι, et c. 50. Plato Charm. p. 163, D : Προδίκου μυρία τινὰ ἀκήκοα περὶ ὀνομάτων διαιροῦντος. Isæus p. 86, 10 : Διῄρηται καθ' ἕκαστον περὶ αὐτῶν. De explicatione somnii Plut. V. Cim. c. 18 : Φράζει θάνατον αὐτῷ προσημαίνειν τὴν ὄψιν, οὕτω διαιρῶν· κύων ἀνθρώπῳ, πρὸς ὃν ὑλακτεῖ, πολέμιος ... De prodigio Dionys. A. R. 4, 60 : Τὸ μὲν τέρας ὑμῖν ὁ πατὴρ διελεῖται· 9, 6 : Διαιρούμενοι τὸ γενόμενον τοῖς Ῥωμαίοις σημεῖον. Διελέσθαι τὸ αἴνιγμα Procl. ap. Bekker. præfat. ad schol. Hom. Iliad. p. 1.] Sic et διαιρεῖσθαι pro Explicare, ap. Plat. De rep. 5 : Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα κ. τ. λ. Sic De rep. 9 : Τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν οἷαί τε καὶ ὅσαι εἰσὶν, οὔ μοι δοκοῦμεν ἱκανῶς διῃρῆσθαι. Idem ab Herodoto sæpe poni tradit pro Discutere et disserere. Sic autem et in hoc Plat. loco pro Disserere et disputare accipi tradit, Polit. 7 : Τυγχάνομεν δὴ διῃρημένοι πρότερον ὅτι φύσεως καὶ ἔθους καὶ λόγου δεῖ. [Plato Charm. p. 169, A : Οὐ πιστεύω ἐμαυτῷ ἱκανὸς εἶναι ταῦτα διελέσθαι· et ibid. C; Phædr. p. 263, B : Τὸν μέλλοντα τέχνην ῥητορικὴν μετιέναι πρῶτον μὲν δεῖ ταῦτα ὁδῷ διῃρῆσθαι· Gorg. p. 495, C : Ἴθι δή μοι ... διελοῦ τάδε.] Vide ap. ipsum Bud. plura hujus signif. exx., Comm. 666 et 667. Inter quæ ponit et hoc Theophr. [C. Pl. 3, 20=15, 1] : Ὥραν δὲ τῆς ἀμπελουργίας οἱ μὲν ταῖς χώραις μόνον διαιροῦσιν, οἱ δὲ τῶν γενῶν ἐφάπτονται, ita exponens hæc verba, Vitis putandæ tempus partim ex agrorum varietate, partim e generum natura statuunt. Ubi tamen διαιρῶ videtur ad primam signif. referri posse, ut si dicam Dividere et distinguere locis, i. e. pro differentia locorum s. varietate. Quod autem ad cetera exx. attinet, διαιρεῖν s. διαιρεῖσθαι pro Disserere, plane retinemus in sermone vernaculo, cum *Deviser* dicimus a Lat. Dividere, pro Disserere. Διαιρεῖσθαι et διορίζεσθαι pro eodem ab Aristot. poni Polit. 7 ab eod. Bud. annotatur. [In Ind. :] Διαραίρηται, Attice s. Ionice pro διῄρηται ap. Herodot. [1, 192], Divisus est, ab act. them. διαιρέω. [Διαιρῶσα per διαιροῦσα interpretatur Hesych. Doricam formam esse putat Kuster.]

Διαίρω, Tollo, Attollo, Erigo, ut διῇρε τὸ ῥόπαλον [τὸ ξύλον], apud Lucian. [Vitarum Auct. c. 7.] Sic in voce media διαραμένη ap. Aristot. De mundo [c. 1] : Διαραμένη πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν, Quæ se erexit, ut

sit pro διάρασα ἑαυτὴν, vel Erecta, sublata. Lucian. autem et Plut. passivum etiam partic. διηρμένος pro διηρκὼς posuerunt in hac signif. διηρμένος τοὺς ἄκοντας. [Hoc ap. Lucian. Toxar. c. 40. Κοπίδα διηρμένος ibid. c. 55, et ap. Plut. Comp. Pelop. c. Marcello p. 317, D. Vit. Lysand. c. 15 : Τὴν βακτηρίαν διαράμενος.] At passiva signif. διηρμένος, ut in hoc Basilii loco : Ἰδεῖν ἐστὶ χεῖρας μὲν διηρμένας κατὰ τῶν ὁμοφύλων, καὶ πᾶσι μέρεσι τοῦ σώματος ἐπιφερομένας. Apud Hermog. autem διῆρται exp. δίαρμα καὶ ὄγκον ἔχει, et alibi διηρμένος, Sublimis. Bud. hæc ejusdem verba in lib. Περὶ σεμνότητος : Μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα τὸ ω καὶ τὸ α διαίρει τε καὶ διογκοῖ τὸν λόγον, exp. Faciunt grandius pronuntiare et ore patentiore, στομφάζειν ποιεῖ. [De elata elocutione sæpe usurpat Hermog., ut De form. 1, 11 : Καὶ τὴν χάριν τῷ διηρμένῳ πρὸς μέγεθος· 2, 11 : Ἔστι γὰρ καὶ οὗτος σεμνὸς μὲν παραπλησίως τῷ Ἀντιφῶντι, καὶ διηρμένος πρὸς ὄγκον. Dionys. H. Ἀρχ. κρίσ. p. 433, 7 R. : Ὁ δὲ Λυκοῦργός ἐστι διαπαντὸς αὐξητικὸς καὶ διηρμένος καὶ σεμνός. Idem in Art. rhet. c. 6 extr. : Ἡ ἀπαγγελία ποικίλη, ἐν μὲν τοῖς ἀγωνικοῖς συνεστραμμένη, ἐν δὲ τοῖς ἐνδόξοις καὶ μέγεθος ἔχουσιν ... διηρμένη καὶ μέγεθος ἔχουσα. Pseudo-Longin. 7 : Τῇδέ που καὶ ἐπὶ τῶν διηρμένων ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις ἐπισκεπτέον. Angl. ex schedis S. Parrii.] Sciendum est autem, quamvis διαίρειν per se Attollere significet, interdum tamen illi addi ἄνω, aut εἰς ὕψος, aut tale quid. Xenophon De arte eq. [c. 10, 3] : Ἄνω δὲ τὸν αὐχένα διαίρειν. Sic Greg. de Basilio loquens, dixit : Ἀλλ' ὑψοῦ τὴν κεφαλὴν διάρας, καὶ κύκλῳ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα περιαγαγών. Et ap. Theophr., διηρμένα εἰς ὕψος. Quibus locis adhiberi simplex etiam posset, sed minus significanter et eleganter. Legitur et διηρμένος πρὸς ὄγκον ap. Hermog. [Plut. Mor. p. 116, E : Διαίρεσθαι πρὸς ἀλαζονείαν. Conf. Wyttenb. vol. 6, p. 1001.]

Διαίρω, Aperio, de ore dictum, pro eo quod Lat. dicunt Hiscere, aut Mutire. Chrys. : Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χᾶναι, οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς, Ne occasionem quidem hiscendi reliquimus ipsis aut mutiendi, ut ap. Liv. : Non hiscere quenquam præ metu potuisse. Demosth. C. Mid. [p. 536, 18] : Μηδὲ διᾶραι τὸ στόμα περὶ αὐτοῦ νῦν ἔχειν ἐμὲ, ubi videtur accipi pro Ne verbum quidem facere, sicut Bud., Οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα, ap. Eund. [p. 375, 14; 405, 26] interpr. Ne verbum quidem fecit. [Cyrillus Lex. Ms. ap. Valck. ad Theocr. Adon. p. 232 : Ἀχανὴς ... ὁ μὴ διᾶραι τὸ στόμα δυνάμενος.]

Διαίρω, Trajicio. Polyb. 1, [37, 1] : Καὶ διάραντες τὸν πόρον ἀσφαλῶς. Idem [1, 39, 1] : Καὶ διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν. Hinc Δίαρμα, Trajectus, quod vide paulo post. [Apud Æsch. Pers. 505 : Ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διῆκε, Valcken. corrigit διῆρε. Frustra. Ceterum διᾶραι, non διᾶραι, scribendum.]

Διαισθάνομαι, Persentisco, Perspicue percipio, vel Plane sensu percipio. Aristot. De gen. anim. 5, [1] : Λέγεται γὰρ τὸ ὀξὺ ὁρᾶν, ἐν μὲν τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι. [De auditu Aristox. Elem. Harm. p. 14 et 35 Meib.] Habet διὰ in hoc verbo eandem vim, quam in διορῶ, aliisque nonnullis : ideo ita interpretatus sum. In VV. autem LL. διαισθάνεσθαι exp. Dignoscit, in hoc Plat. loco, De rep. 2 : Ὁ δεινὸς δημιουργὸς τά τε ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ δυνατὰ διαισθάνεται. [Phædr. p. 250, B : Διὰ τὸ μὴ ἱκανῶς διαισθάνεσθαι· Sophist. p. 253, D. Philostr. p. 688 : Ὁπόσα τῶν Ἀχαιῶν ἐν Αὐλίδι διῄσθετο (διώπτευσε exp. schol.)· γράμματα γὰρ οὔπω εὕρητο. Plut. Mor. p. 562, B : Τὸ διορᾶν καὶ διαισθάνεσθαι τὰς ὁμοιοπαθείας.]

[Διαίσθησις, ἡ, Intelligentia, Perceptio. Numen. ap. Euseb. Præp. ev. p. 739, C : Πολλὴν δῆτ' ἔχων ἤδη τὴν διαίσθησιν. Hase.]

[Διαίσιον scriptura vitiosa. V. Διέσιον.]

[Διαίσσω. V. Διάττω.]

Διαϊστόω, Deleo et extinguo : ἄϊστον ποιῶ. Soph. Trach. [881], αὐτὴν διηΐστωσε, i. e. αὐτὴ ἑαυτὴν ἠφάνισεν, schol., et ἀφανῆ ἀπὸ τοῦ βίου ἐποίησεν.

Διαισχύνομαι, exp. Vereor, Erubesco, ut αἰσχύνομαι. [Lucian. De electr. c. 2 : Ἐσιώπησα διαισχυνθείς.]

Δίαιτα, ἡ, Vitæ s. Vivendi institutum, Vivendi mos, Vitæ genus. Thuc. 1, [6] : Ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ'

A ὅπλων ἐποιήσαντο· 2, [16] : Δίαιταν μεταβάλλειν. Vide et p. 202 quendam ejus l. [6, 15 : Τῆς κατὰ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα παρανομίας ἐς τὴν δίαιταν. Herodot. 1, 157 : Λυδοὶ τὴν πᾶσαν δίαιταν τῆς ζόης μετέβαλον. Pind. Pyth. 1, 182 : Ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει.] V. et Xen. ap. Bud. p. 751. Sic Synes. Ep. 148 : Ἣν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δίαιταν. || Victus. Sed latius interdum pro Certa quadam vitam instituendi ratione quod ad victum et cultum corporis attinet. [Soph. Œd. Col. 751 : Ἀεί σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα πτωχῇ διαίτῃ.] Xen. [Mem. 1, 6, 5] : Ἢ τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις, ὡς ἧττον μὲν ὑγιεινὰ ἐσθίοντος ἐμοῦ ἢ σοῦ, ἧττον δὲ ἰσχὺν παρέχοντα; Herodian. 4, [12, 4] : Ἐπεὶ γὰρ ἤκουεν αὐτὸν καὶ διαίτῃ ἐλευθερίῳ χρώμενον, καὶ τὰ φαῦλα καὶ ἀπερριμμένα τῶν ἐδεσμάτων καὶ ποτῶν μυσαττόμενον. Plutarch. Apophth. [p. 192, D] : Οὕτω δ' ἦν εὐτελὴς περὶ τὴν δίαιταν, ὥστε κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον, κ. τ. λ. Lucian. Macr. : Διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν. Id. [Hermot. c. 86], δίαιτα κεκολασμένη, et σκληρὰ δίαιτα, ut Herodian. [3, 8, 10] : Τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης· [Eurip. fr. ap. Stob.
B Flor. 70, 6 : Ἐκ γὰρ πατρὸς καὶ μητρὸς ὅστις ἐκπονεῖ σκληρὰς διαίτας·] ἀκριβὴς δίαιτα, Plut. [Mor. p. 87, D, et alibi]; εὐτελὴς δίαιτα, Xen. [Cyrop. 1, 3, 2, et al.] : quibus opp. δίαιτα ἐλευθέριος, Herodian. [4, 12, 4, et Plut. V. Rom. c. 6], et ἡ τρυφὴ τῆς διαίτης, Plut. et ἡ πολυτελὴς δίαιτα [Xen. Mem. 2, 1, 15]. Sed et dicitur aliquis esse Εὐτελὴς περὶ τὴν δίαιταν a Plut. [l. c.] : item Σώφρων καὶ μέτριος πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν ab Æschine [p. 78]. Dicunt etiam τὰ ἀμφὶ vel περὶ τὴν δίαιταν interdum pro δίαιτα. Lucian. [Vit. auct. c. 6] : Τὰ δ' ἀμφὶ τὴν δίαιταν ὁποῖός τις εἶ; ad quam interrogationem respondet alter quibus cibis vescatur, et a quibus abstineat. Plut. Pericle [c. 7] : Εἶτα τῶν ἀναγκαίων ἕκαστον ἐξ ἀγορᾶς ὠνούμενος, διῴκει τὸν βίον καὶ τὰ περὶ τὴν δίαιταν. Animadvertendum est autem, his omnibus in ll. ad Victum restringi δίαιταν, non item ad Cultum corporis pertinere; ac certe Herodian. [4, 10, 12] utrumque signif. volens addidit σκευήν : Xen. autem p. 5 [Cyrop. 1, 3, 2], ἐσθῆτας φαυλοτέρας et διαίτας εὐτελεστέρας dixit. Memini tamen me obser-
C vare in nonnullis ll. quod dixi, nimirum δίαιταν de ipso etiam corporis cultu dictum : ac fortasse ap. Plut. Alcib. sic accipi potest, ubi πολλὴν τὴν τρυφὴν τῆς διαίτης scribit. [V. Demetr. c. 2 et 42 : Καὶ τρυφὰς καὶ διαίτας.] Plato certe Epist., ubi τὴν τῆς τροφῆς σώφρονα δίαιταν dicit, videtur addito hoc gen. velut generaliorem hujus nom. signif. restringere. Hinc, i. e. ab hac voc. δίαιτα signif., fiunt composita. Δίαιτα apud Thucyd. alicubi non Victus, sed potius Quæ ad victum requiruntur. Ita enim accipi puto p. 262 [7, 82] : Καὶ μὴ ἀποθανεῖν μηδένα, μήτε βιαίως, μήτε δεσμοῖς, μήτε τῆς ἀναγκαιοτάτης ἐνδείᾳ διαίτης. || Δίαιτα, Victus ratio a Medicis præscripta. Sub hac autem comprehenduntur non tantum cibus et potio, verum etiam exercitatio, somnus, vigilia, et cetera quorum moderatus usus ad valetudinem confert. Sunt autem διαίτης varia genera; alia enim λεπτὴ, unde et λεπτῶς διαιτᾶν, alia ἐσχάτως λεπτὴ, alia ἀκριβὴς, alia nom. alio appellatur. Est item δίαιτα θεραπευτικὴ, et δίαιτα ἀναληπτική : quæ omnia sæpe apud Galen. occurrunt. Videtur autem
D Hieron. ad hanc medicinalem, ut ita loquar, voc. δίαιτα signif. respexisse, quum interpr. Victum castigatum s. Victus castigationem. Ceterum Galli hanc voc. δίαιτα signif. mutuati *Diète* et ipsi dicunt, et *Faire diète*, sed περὶ τῆς λεπτῆς s. λεπτυνούσης διαίτης potissimum intelligentes. [Strabo 12, p. 570 : Οἶνος πρὸς διαίτας ἰατρικὰς ἐπιτήδειος. Et sic rursus 14, p. 637. Hippocr. p. 28, 35 : Ξυνεσταλμένης διαίτης· 1180, E : Αἱ ἀσθενέες δίαιται ψυχραὶ, αἱ δὲ ἰσχυραὶ θερμαί. Philostr. Heroic. p. 711 : Διαίτης λεπτῆς, ubi v. Boisson. p. 532. Galen. vol. 9, p. 260 : Διὰ τὴν ἑκάστου φύσιν τε καὶ δίαιταν, ἣν ὑγιαίνων διαιτᾶται. Λέγω δὲ δίαιταν οὐ τὴν ἐν τοῖς ἐσθιομένοις μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις, οἷον ἀργίαις, γυμνασίοις, λουτροῖς, ἀφροδισίοις, ὕπνοις, ἀγρυπνίαις, ἅπασί τε τοῖς ὁπωσοῦν γινομένοις κατὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα. Hesych. : Δίαιτα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν. Heinsius τοῦ ἀνθρώπου : Toupius Ep. de Theocr. Syrac. p. 343 οὔτε φαγεῖν οὔτε πιεῖν, collatis versibus Homericis : Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον, τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται. || Pro Cœna ap.

A Athen. 12, p. 519, B : Ἀρχύταν πλείστους οἰκέτας ἔχοντα ἀεὶ τούτοις παρὰ τὴν δίαιταν (quod παρὰ τὸ δεῖπνον dicit p. 537, D) ἀφιεμένοις εἰς τὸ συμπόσιον ἥδεσθαι. Cui Schweigh. comparavit ἐπὶ τῆς διαίτης et ἐπὶ διαίτῃ, Inter cœnam, ap. Appian. Mithrid. c. 46, Civ. 1, 91; 2, 100, 101. Ibid. 1, 113 extr. : Μεθύσας δ' αὐτόν τε καὶ τὴν περιεστῶσαν τῶν ἀνδρῶν φυλακὴν ἔκτεινεν ἀπὸ τῆς διαίτης, quod Livius ubi eandem rem narrat, *in convivio* dixit, Velleius *inter cœnam*.] || Habitatio, Domicilium. Andocid. [p. 21, 6] : Ἐπιθυμίᾳ τῆς μεθ' ὑμῶν πολιτείας καὶ διαίτης. Ubi Bud. Habitationem vel Vitam signif. ait : sed malo Habitationem s. Domicilium. [Soph. Œd. C. 351 : Δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχει. Aristoph. Av. 412 : Ἔρως βίου διαίτης τε καὶ σοῦ ξυνοικεῖν τέ σοι.] Ubi tamen dicitur δίαιταν ἔχειν vel ποιεῖσθαι, possumus non solum Habitare, sed et Vitam degere interpr. vel potius Degere, sine adjectione, aut Agitare. Thuc. 1, [135] : Καὶ ἔχων δίαιταν μὲν ἐν Ἄργει, ἐπιφοιτῶν δὲ καὶ ἐς τὴν ἄλλην Πελοπόννησον. Sic locutus est ante Thucydidem et Herodotus [1, 35 : Ὁ μὲν δὴ δίαιταν εἶχε ἐν Κροίσου · 2, 68 de crocodilo : Ἐν

B ὕδατι δίαιταν ποιεύμενον], et post utrumque Plut. [V. Camill. c. 15] : Οὗτος ἐκ νέου παρὰ τῷ Ἄρρωνι δίαιταν εἶχε. Sic δίαιταν ποιεῖσθαι ap. Eund. pro Habitare, q. d. Habitationem facere. At vero ap. Xen. Cyrop. 8, [6, 11] in eod. loquendi genere δίαιτα est potius quod vulgo Habitaculi appellatione intelligitur; Locus sc., in quo habitatur; sed Lat. in hoc etiam sensu Habitationem dixisse compertum est : Αὐτὸς δ' ἐν μέσῳ τούτων τὴν δίαιταν ποιησάμενος, τὸν μὲν ἀμφὶ τὸν χειμῶνα χρόνον διῆγεν ἐν Βαβυλῶνι ἑπτὰ μῆνας κ. τ. λ. Latini hac in signif. Sedem etiam dicunt, adeo ut ibi non male vertatur, Cum sibi in medio sedem statuisset. Magis etiam particulari, ut ita dicam, signif. ap. Plut. [V. Poplic. c. 15] : Εἶδεν ἐν οἰκίᾳ Δομετιανοῦ στοὰν, ἢ βασιλικὴν, ἢ βαλανεῖον, ἢ παλλακίδων δίαιταν · Symp. 4, [p. 667, C] : Καὶ κατεσκευασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις, κοινὸν οἰκητήριον ἀποδέδεικται τῆς Ἑλλάδος. Athen. 5, [p. 207, C] : Ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα κλινῶν μὲν ἦν πεντεκαίδεκα κ. τ. λ., ubi Bud. vertit Nauclericum concla-

C ve. Dicuntur autem et bruta suam habere δίαιταν. Aristot. De mundo [c. 6 med.] : Τὸ νηκτὸν ζῷον ἀλλόμενον, εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται. Hinc τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῷα. || E Strab. 1, [p. 5], affertur δίαιτα pro Immoratione, Ἀλλὰ ταῦτα μὲν μακροτέρας ἐστὶ διαίτης. [Rectius vertitur Disquisitionis. Conf. locc. Strabonis s. v. Διαιτάω afferendos.] || Apud Lat. vero semper Diæta est certa pars domus; ut Plin. Ep. : E triclinio in diætam s. cœnatiunculam transitus. Mirum est vero Varronem huic voci tanquam ap. Latinos natæ et etymum Latinum dedisse, cum Diætam vocatam dixit, quod in ea per diem edatur. || Arbitrium; ut δίαιταν ἐπιτρέψαι, Dem. [C. Neær. p. 1360, 7.] Et ἐπιτρέπεσθαι τὴν δίαιταν, Lucian. Item ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν, apud Eund. [Dial. deor. 20, 1], Non accipio delatum arbitrium, Arbiter esse nolo. Vide Bud. 151, 155. [Soph. El. 1073 : Διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ. Ἐπιτρέπειν δίαιταν (de quo Phrynich. in Bekk. An. p. 35, 17) sæpissime ap. oratores, ut Lysiam p. 893 R. : Ἔπεισα αὐτοὺς τοῖς φί-

D λοις ἐπιτρέψαι δίαιταν. Ἐμμένειν τῇ διαίτῃ ap. Aristoph. Vesp. 524. Λαμβάνειν δ. ap. Iambl. V. P. 264 : Ἄλλον δὲ δίαιταν εἰληφότα μεγάλην, ἑκάτερον πείσαντα τῶν ἐπιτρεψάντων ... Ὀφλεῖν τὴν δ., Condemnatum esse, Demosth. p. 862, 2. Plur. numero p. 1020, 21 : Ταῖς διαίταις ἰσχυρίζεσθαι. Mœris p. 133 : Δίαιτα Ἀττικῶς, κρίσις πρὸ δίκης Ἑλληνικῶς.] Sed quid habet commune cum præcedentibus hæc signif.? vel cum eo, quod huic vocabulo datur etymo, a δαὶς, δαιτός? De hoc certe tacent omnes : ego vero, si mihi uni tam incerta de re rumpere silentium fas est, dico tanquam divinans, δίαιταν Arbitrium appellari, quod ut medici ægrotis δίαιταν, Certam victus rationem et legem præscribunt, e qua sanitati restituantur, sic illi, quibus δίαιτα, Arbitrium, permittitur, certas litigantibus conditiones tanquam leges proponant, quibus illi obsequentes ad concordiam redeant. Undecunque certe ad hanc signif. migrarit voc. δίαιτα, eam quoque e parte nostrates mutuati sunt, quum celebres illos Germanicorum principum conventus appellant *Diètes*.

A [Διαιτάριος et Διαιτάρχης, ὁ. Gloss. Lat. Gr. cod. vetustissimi Paris. 7651 : « Atriensis, διαιτάριος, διαιτάρχης. Liber de officio Proconsulis. » Osann. Eadem ap. Ducang. qui διαιτάριος ex Sozomeno 7, 19, Theophane aliisque attulit.]

[Διαιτάω.] Διαιτάομαι, Vitam dego, Agito, Dego. Thuc. 2, [39] : Ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι. Herodian. 5, [2, 14] : Ὁρῶντες δὲ τὸν Μακρῖνον χλιδῇ καὶ τρυφῇ διαιτώμενον, Mollissime et deliciosissime vitam colere, Polit. [Plut. V. Phoc. c. 18 : Δεινὸν εἶναι λέγοντες, εἰ φίλος ὢν τοῦ βασιλέως οὕτω διαιτήσεται πονηρῶς.] Rursum Thuc. [1, 6] : Τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον, Veteres Græcos eodem vitæ genere, quo nunc barbaros, vitam coluisse, Eodem victu cultuque etc. Dicitur διαιτᾶσθαι et de brutis itidem pro Degere : ut, Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῷα, Lucian. Aliquando vero διαιτῶμαι peculiarius ad victum refertur; ut, Μετρίως διαιτώμενοι, Xen. [Hier. 1, 19], Qui frugi victu utuntur, Bud. [et μεγαλοπρεπῶς Rep. Ath. 1, 11] : Galen. : Ἀφυλακτότερον διαιτη-

B θέντες, ἔλαθον ἑαυτοὺς εἰς ἀνίατον ἐμβάλλοντες νόσημα, Quum negligentius victus rationem instituissent. Et, Δίαιταν διαιτώμενος μοχθηρὰν, Plato Epist. [7, p. 330, C. Id. Rep. 2, p. 372, A : Τίνα τρόπον διαιτήσονται οἱ οὕτω παρεσκευασμένοι. Hippocr. p. 545, 14 : Διδόναι νήστει πιεῖν (οἶνον), τὴν δὲ ἄλλην δίαιταν καὶ ταλαιπωρίην τὴν αὐτὴν κελεύειν διαιτεῖσθαι ἥν καὶ πρόσθεν, ubi διαιτᾶσθαι aut διαιτέεσθαι scrib.] Sed et pro τρέφεσθαι, Ali, de avibus Basil. dixit, Γυψὶ δὲ σύνηθες ἀπὸ νεκρῶν διαιτᾶσθαι. Idem c. accus. pro Edere, ubi de tempore ante diluvium loquens, scribit, Ἀλλὰ πάντες τὰ χόχνων διῃτῶντο, καὶ πάντα τοὺς λειμῶνας ἐπενέμετο. Sic autem et act. Διαιτῶ cum accus. pers. est Alo, Nutrio, sed certo victu, et a medicis præscripto. [A medicis non solum de nutritione, sed omnino de cultu et curatione corporis dicitur. Hippocr. p. 603, 51 : Ταύτην τὴν οὕτως ἔχουσαν, ἢν μὲν ἄπορος ᾖ, διαιτᾶν λουτροῖσι · 602, 39 : Ἢν μή τις ἐπιτηδειοτέρως διαιτῴη.] Unde διαιτᾷν τὸν νοσοῦντα ap. Galen. et ceteros. Idem, Διαιτήσας τὸν πυρέξαντα. Sic Plut. Catone [c. 23] : Θεραπεύειν καὶ διαιτᾷν τοὺς νοσοῦντας

C οἴκοι. Galen. rursum, Λούσαντες οὖν ἡμεῖς αὐτὸν καὶ διαιτήσαντες. Ab Eod. Ad Glauc. 1 dicitur τὰ νοσήματα διαιτᾷν λεπτῶς, item ἁδρότερον : ubi Bud. διαιτᾷν esse ait Cibo reficere, Alere. Et διαιτᾶσθαι pass. signif. dicitur Qui certa illa victus ratione alitur, ap. Eund. : Ἀνάγκη δὲ τοῦτον οὕτω διαιτώμενον ὡς διαιτῶσιν οἱ τὴν διάτριτον ὑμνοῦντες.

Διαιτῶμαι, Habito, Commoror, Versor, Deversor. [Soph. Œd. C. 769 : Τοῖν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ ·] Thuc. 2, [14] : Ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι. Invenitur et [apud Herodot. 1, 120] διαιτᾶσθαι ἐπ' ἀγροῦ. Lysias [p. 92, 31] : Ἐγὼ μὲν ἄνω διῃτώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω. Dem. : Πρεσβυτέραν τε οὖσαν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ διαιτωμένην. [Andoc. p. 21, 5.] Et, Ἐν Βοιωτοῖς διῃτᾶτο, Isocr. [p. 380, D. Lucian. Dial. mar. 14, 2.] Possumus autem alicubi h. v. vel Habito, vel etiam Dego, ut in ll. cc., interpretari.

Διαιτῶμαι, a Bud. exp. etiam πολιτεύομαι, sed non addito ullo exemplo. Ego autem Thuc. [7, 77] in exemplum afferri posse existimo, ubi et accus. ha-

D bet, Καίτοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δεδιῄτημαι, πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνεπίφθονα.

Διαιτάω, Arbitror, Sum arbiter. Plut. Camillo [c. 10] : Ἀποδούσης τῆς βουλῆς ἐκείνῳ τὸ κρῖναι καὶ διαιτῆσαι ταῦτα. [Dionys. A. R. 2, 29 : Τὰ μὲν αὐτὸς διαιτῶν, τὰ δ' ἄλλοις ἐπιτρέπων. Sic cod. Vat. Vulgo διελών.] Et cum dat. pers., Demosth. [p. 541, 17] : Διαιτῶν ἡμῖν ὁ Στράτων, Qui nobis arbiter erat controversiæ, Bud. [Hanc construct. ex Greg. Naz. annotavit gramm. in Bekk. Anecd. p. 134, 22.] Interdum vero διαιτᾷν pro Conciliare et componere discordiam, itidem cum dat. Bud. 150 ex aliquot Appiani locis. [Civ. 5, 93 : Ὀκταουία οὖν ἐχώρει πρὸς Καίσαρα, διαιτήσουσα αὐτοῖς · exc. De reg. 4 : Τὸν πόλεμον διῄτησαν · Pun. c. 17 : Διαιτᾶν διαλύσεις, Conciliare pacem. Δ. ἔριν, Componere litem, Strabo 1, p. 65. Δ. νείκη Dionys. A. R. 7, 52. Metaphor. Heliodor. ab Schneid. cit. 2, 24, p. 88 : Τὸ δὲ (προεγνωσμένον) ἡ συνήθεια τῷ λογισμῷ διῄτησε · 4, 6, p. 142 : Διαιτῆσαι ... τῆς ψυχῆς τὸ αἰδούμενον. Anna Comn. 11, p. 310, D : Τῆς νυκτὸς αὐτῆς διαιτησάσης τὴν

μάχην. Cum accus. personæ Demosth. p. 1142, 26 : Οἱ γὰρ τὴν Οἰνηΐδα καὶ τὴν Ἐρεχθηΐδα διαιτῶντες ἐνταῦθα κάθηνται. Pindar. Ol. 9, 100 : Πόλιν δ' ὤπασεν λαόν τε διαιτᾶν. Strabo 1, p. 14 : Οὐ γὰρ πρόκειται πρὸς ἅπαντας ἀντιλέγειν, ἀλλὰ τοὺς μὲν πολλοὺς ἐᾶν, οἷς μηδὲ ἀκολουθεῖν ἄξιον· ἐκείνους δὲ διαιτᾶν, οὓς ἐν τοῖς πλείστοις κατωρθωκότας ἴσμεν· ubi pauci codd. ἐκείνοις, male. 2, p. 92 : Ὥστ' οὐκ ἄξιον ἡγοῦμαι διαιτᾶν οὔτ' ἐκείνους ... οὔτε τὸν Ἵππαρχον· 94 : Οὐκ ἄτοπον οὖν ἔνια καὶ τῶν ὑπὸ τούτου λεγομένων διαιτῆσαι. Cum περὶ constr. ibid. p. 103 : Ἐκεῖ δὲ καὶ περὶ τῆς γραφῆς τῆς Κρατητείου διῃτήσαμεν. || Augmentum in perfecto duplex est, δεδιῄτηκα et δεδιῄτημαι (Thucyd. 7, 77, Pollux 8, 64), in imperfecto et aoristo modo simplex modo duplex. Prior ratio usitatior in verbo simplici, altera legitima in compositis, ut κατεδιῄτησα et κατεδιῃτησάμην apud Polluc. 8, 64. Sine augmento διαιτέοντο legitur ap. Lucian. De dea Syr. c. 26, quod HSt. infra tacite scribit ἐδιαιτέοντο. Hanc formam annotavit Antiatt. p. 91, 18 : Ἐδιαίτων, ἀντὶ τοῦ διῄτων. Quæ sicubi inveniatur, comparari potest cum ἐδιακόνουν pro διηκόνουν. Vitiosam quandam imperfecti formam ex Platonis Hyperbolo annotavit Herodianus Περὶ μον. λ. p. 20, 4 : Ὅδ' ὢ γὰρ ἠττίκιζεν, ὦ Μοῖραι φίλαι· ἀλλ' ὁπότε μὲν χρείη διῃτώμην (codex διαιτώμην) λέγειν, ἔφασκε δητώμην (codex δὴ τῷ μήν), ὁπότε δ' εἰπεῖν δέοι ὀλίγον, ὀλίον ἔλεγεν. G. Dind.]

Διαιτέομαι, Ion. pro διαιτάομαι, ut Lucian. [De dea Syr. c. 26, ubi διαιτέοντο editum] : Δίαιταν ἐδιαιτέοντο. [Hippocr. p. 605, 17 : Διαιτεομένη. Sed vitiosum est διαιτεῖσθαι, quod ex eodem supra notavimus, et διῄτουν apud Harpocr. de quo v. s. Διαιτητής. G. D.] At Διαιτεῖν ap. Hesych. legitur, exp. διατρέχειν et διανύειν. [Hoc est διάττειν, de quo suo loco dicimus. Διαιτεῖν vero ap. Etym. M. p. 267, 4 in διαιτᾶν mutandum. Μεταδιαιτέω vitiose scriptum in Lexx. vulgaribus notat HSt. s. Μεταδιαιτάω. G. Dind.]

Διαίτημα, τὸ, Vitæ institutio et disciplina, Vitæ genus, quod quisque sequitur. Et διαιτήματα plur. ap. Thucyd. 1, [6], Vitæ instituta. [Xenoph. Rep. Ath. 1, 8 : Εἴη μὲν οὖν ἂν πόλις οὐκ ἀπὸ τοιούτων διαιτημάτων ἡ βελτίστη, ἀλλ' ἡ δημοκρατία μάλιστ' ἂν σώζοιτο οὕτως.] Pro Victus ratio e Xenoph. [Mem. 1, 6, 5 : Ἢ ὡς χαλεπώτερα πορίσασθαι τὰ ἐμὰ διαιτήματα τῶν σῶν], et Galeno affertur. [Sæpius sic medici, ut Hippocr. p. 1201, C : Τὰ ἐναντία ἐν τῇ νούσῳ διαιτήματα· 228, 28 : Αἱ δὲ νοῦσοι γίνονται αἱ μὲν ἀπὸ τῶν διαιτημάτων. || Habitatio, quæ ab aliis ἐνδιαίτημα dici solet, ap. Heliodor. 2, 26, p. 90 : Ἡ πόλις διαίτημα κρειττόνων ἔδοξε.]

Διαιτήσιμος, ὁ, ἡ, Arbitrarius, ex Isæo. [Pollux 8, 64.]

[Διαίτησις, εως, ἡ. De ratione victus s. cura corporis intelligendum ap. Polluc. 4, 177, ubi inter vocabula medica numeratur. Hippocr. p. 347, 48 : Τῇ πρὸς ὕδατος διαιτήσει χρηστέον. G. D. Basil. t. 2, p. 682, D : Ἐπεὶ δὲ λίαν ὀλίγων σωμάτων ἐστὶ τῇ τοιαύτῃ διαιτήσει (jejunando) μὴ καταπίπτειν, In istiusmodi victus ratione non concidere. Hase. || Disceptatio, Gl.]

[Διαιτητέον, Ratione victus utendum. Hippocr. p. 347, 49 : Τῇ πρὸς πυρὸς ἐπιτηδεύσει δ. Wakef. Agathias Hist. p. 212, 16 Nieb. : Οὐδὲ ὡς ὁμοφύλοις μετ' εὐνοίας δ. αὐτοῖς, Non vivendum cum iis.]

Διαιτητήριον, τὸ, Locus vel pars domus, ubi habitamus. Xenoph. Œc. [9, 4 : Διαιτητήρια τοῦ μὲν θέρους ψυχεινά, τοῦ δὲ χειμῶνος ἀλεεινά. Suid. : Δ., ἐν ᾧ διαιτῶνται.] || Locus in quo judicant arbitri, VV. LL. [Schol. Demosth. in cod. Bavar. ad p. 541, 16, ubi de officio διαιτητῶν agit, Καὶ διαιτητήριον, ἐν ᾧ διαιτῶνται. Qui ipso usu formæ passivæ ostendit male se intellexisse glossam antiquioris gramm., quam modo ex Suida apposui. G. Dind.]

Διαιτητὴς, ὁ, Arbiter, [Herodot. 5, 95 : Τούτῳ γὰρ διαιτητῇ ἐπετράποντο,] Aristot. et Demosth. [Διαιτηταὶ, quos sæpissime memorant oratores Attici, Arbitri sunt vel a partibus litigantibus delecti vel auctoritate publica per sortem constituti (κληρωτοί). De utrisque singulari libro exposuit M. H. Hudtwalckerus (*Ueber die œffentlichen und Privat-Schiedsrichter, Diæteten, in Athen*), Jenæ edito A. 1812. Nos satis

A habemus præcipuos apposuisse grammaticorum locos. Harpocratio p. 60, 6 Bekk. : Εἰσὶ δὲ οἱ διαιτηταὶ ἕτεροι τῶν δικαστῶν· οὗτοι μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις ἐδίκαζον ἀποδεδειγμένοις καὶ τὰς ἀπὸ τῶν διαιτητῶν ἐφεσίμους ἔκρινον, οἱ δὲ διαιτηταὶ πρότερον κλήρῳ λαχόντες ἢ ἐπιτρεψάντων αὐτοῖς τῶν κρινομένων τοῖς κρινομένοις διῄτουν (corr. διῄτων ex Suida et Hesych.). Καὶ εἰ μὲν ἤρεσκε τοῖς ἀντιδίκοις, τέλος εἶχεν ἡ δίκη· εἰ δὲ μὴ, τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς προκλήσεις καὶ τὰς μαρτυρίας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἑκατέρων ἐμβαλόντες εἰς καδίσκους καὶ σημηνάμενοι παρεδίδοσαν τοῖς εἰσαγωγεῦσι τῶν δικῶν. Λέγει δὲ περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Ammon. p. 41 : Δικαστὴς καὶ διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής· διαιτητὴς δὲ ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς συμβιβάσεως χάριν (quæ definitio privatis melius convenit διαιτηταῖς quam publicis). Μένανδρος ἐν Παιδίῳ, Εἴ τις δικαστὴς ἢ διαιτητὴς θεῶν. Plato Leg. 12, p. 956, B : Δικαστηρίων δὲ τὸ μὲν πρῶτον αἱρετοὶ δικασταὶ γίγνοιντ' ἂν, οὓς ἂν ὁ φεύγων τε καὶ ὁ διώκων ἕλωνται κοινῇ, διαιτηταὶ δικαστῶν
B τοὔνομα μᾶλλον πρέπον ἔχοντες. Thom. M. p. 214 : Διαιτητὴς λέγε καὶ μὴ αἱρετὸς κριτής. Cui comparandum simile Mœridis præceptum de v. δίαιτα. Διαιτητῶν αἵρεσις, Lex. rhet. p. 235, 26. G. D. Justin. Nov. 82, c. 3, 5 cet. Θετοὶ διαιτηταὶ, Dati a principe arbitri, in Basilic. 9. Ducang.]

[Διαιτητικὸς, ἡ, όν.] Διαιτητικὴ τέχνη in medicina est q. d. Ars victus ordinatoria, Ars ordinandi victus, de qua lege Galen. [vol. 11, p. 177 ad l. Hippocratis p. 405, 42 : Τῆς διαιτητικῆς ἐστι μέγιστον παρατηρεῖν καὶ φυλάσσειν ... Διαιτητικὸν μέρος τῆς ἰατρικῆς, Galen. vol. 2, p. 234; 6, p. 30. Schol. Hom. Od. Δ, 228. || Διαιτητικὸς λόγος (Arbitrium) περὶ αὐτῶν, Strabo 10, p. 461.]

[Διαιτητὸς, ἡ, όν. Hesych. post Διαιτητὴς, κριτὴς, βασανιστὴς, glossam ponit Διαιτητὸς, ὁ μὴ κατὰ κλῆρον δικαστής. Quæ si recte scripta, διαιτητὸς pro adjectivo est habendum, cujus forma neutra annotatur in Gl. : Διαιτητὸν, ἡ ἀπόφασις, Arbitratum. G. Dind.]

Διαιτὸς, Hesychio κριτής : pro quo putarem repo-
C nendum διαιτητὴς vel διαιτητὸς, nisi illorum ipsorum ante hoc mentionem fecisset.

[Δίαιτος, ὁ, Diætus, n. pr. viri, inscriptioni Teniæ restitutum a Bœckhio vol. 2, p. 267, 109 et 110, ubi lapis priore loco ΔΙΑΙΤ.., altero ΔΙΑΙΙΟΣ. Nomen Lat. medici, Cæcilius Diætus, in inscr. Grut. p. 633, 2. G. Dindorf.]

[Δίαιτρον lectio vitiosa. V. Δίαιθρος.]

Διαιωνίζω, pro αἰωνίζω, Perpetuo duro, In æternum permaneo. [Philo vol. 2, p. 154, 11 : Διαιωνίζουσαν μονήν· 318, 25 : Οἱ μὴ σπορᾶς ἕνεκα τέκνων καὶ τοῦ διαιωνίσαι τὸ γένος συνερχόμενοι γυναιξίν. G. D.] Themist. Paraphr. in Φυσ. Ἀκρόασιν Aristot. : Ὁ δὲ οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα καὶ ἡ ἀκίνητος καὶ διαιωνίζουσα τάξις. Greg. : Οἶδα πῦρ μὴ σβεννύμενον, ἀλλὰ διαιωνίζον τοῖς πονηροῖς. Exp. a nonnullis Perenno, accipientibus hoc verbum pro perpetuo duro, non pro diu duro. [Athanas. Or. c. gentes t. 1 de filio Dei : Ὁ γεννηθεὶς σὺν τῷ πατρὶ διαιωνίζει. Jo. Chrys. Hom. 44, vol. 5, p. 293 : Τὴν ἀκήρατον καὶ μακαρίαν ἐκείνην καὶ διαιω-
D νίζουσαν ζωήν· Hom. 109, vol. 5 : Τὸν διαιωνίζοντα ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις λόγον ἀπαιτεῖς; Idem alio in loco dicit διαιωνίζειν τὴν κόλασιν, Pœnam esse æternam. Et Gregor. Nyss. : Τοῦ σοφοῦ ἡ ζωὴ διαιωνίζει διὰ τῆς μνήμης. Hæc Suicer. Ἄρτοι διαιωνίζοντες in Chr. Pasch. p. 263, A, et Jo. Malal. p. 289, 17; 322, 19. Λειτουργίαν διαιωνίζουσαν ib. p. 398, 6. Futur. Atticum annotavit Suidas : Διαιωνιεῖ, δι' αἰῶνος παραμενεῖ. Philoni vol. 2, p. 271, 23 διαιωνιοῦντα restitutum ex cod. Med. Vulgo διαιωνισθέντα. G. Dindorf.]

Διαιώνιος, α, ον, et Διαιωνίζω composita signif. simplicium habent, quæ facta puto e δι' αἰῶνος, In ævum, s. In perpetuum significante. Plato Tim. [p. 39, E] : Πρὸς τὴν τῆς διαιωνίας μίμησιν φύσεως. [Julian. Or. 4, p. 144, C : Μετὰ τοῦ διαιωνίου.] Διαιωνία, ἡ, Ævum, si non mentiuntur VV. LL. [Fortasse ex l. Platonis negligenter inspecto. G. D. || Adverb. Διαιωνίως, Per omne ævum, ex Procli Theol. Plat. 5, 37, p. 328; 5, 17, p. 283 citat Kall.]

[Διαιωρέω, Perveho. Plato Timæo p. 78, E : Ὁπό-

ταν ἔσω καὶ ἔξω τῆς ἀναπνοῆς ἰούσης τὸ πῦρ ἐντὸς ξυνημμένον ἕπηται, διαιωρούμενον δὲ ἀεὶ διὰ τῆς κοιλίας εἰσελθὸν τὰ σιτία καὶ ποτὰ λάβῃ. Kall. Libri plures διαιρούμενον.]

Διακαής, ὁ, ἡ, Perustus, Accensus, Ardens. [Theophrast. De vent. 21, p. 766 : Ἀέρα παχὺν καὶ διακαῆ.] Lucian. [De gymnas. c. 16] : Τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ. Alex. Aphr. [Probl. 1, 83, ubi paulo post etiam superl. διακαέστατον πυρ.] : Διακαῆ ποιεῖ τὸν πυρετὸν, Febrem ardentem, perurentem. [Basil. vol. 2, p. 126 : Στόμα ξηρὸν καὶ διακαές. Hemst.] Et τὸ διακαὲς, Ardor perurens, Galen. [vol. 10, p. 351 : Τὸ θερμὸν καὶ τὸ διακαὲς καὶ τὸ οἷον ζέον τῶν τριταίων πυρετῶν. || Figurate Lucian. De domo c. 31 : Ὑστάτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαής.]

Διακαθαίρω, In diversis partibus purgo, q. d. Interpurgo. [Plato Rep. 3, p. 399, E : Διελήθαμέν γε διακαθαίροντες ἣν ἄρτι τρυφᾶν ἔφαμεν πόλιν· 411, D : Διακαθαιρομένων τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ· Leg. 5, p. 735, C : Ψυχὰς, ἃς φύσις καὶ πονηρὰ τροφὴ διεφθαρκυῖα προσαπόλλυσι τὸ τῶν ὑγιῶν... ἠθῶν τε καὶ σωμάτων γένος ..., ἂν τις τὰ ὑπάρχοντα μὴ διακαθαίρηται. Sensu obsceno Aristophan. Eccl. 847 : Σμοῖος ... τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρυβλία.] Theophrasto [H. P. 2, 6, 5; 7, 2], inquit Bud., est Perputare arbores et interlucare, Comm. 321. [Strabo 14, p. 684 : Τὴν διακαθαρθεῖσαν γῆν, Terram exstirpatis silvis perpurgatam. Hemst.] Item pro simplici καθαίρω. Pollux loquens περὶ τοῦ οὐκ ἀφροντίστως λέγοντος, 6, c. 33 [§ 140], hæc inter cetera ponit : Διακριβώσας, διακαθήρας, ἐκκαθήρας, paulo post ἐκκεκαθαρμένα, διηκριβωμένα. [Phot. Bibl. p. 491, 5 : Ἑκάτερον λόγον ἐν τύποις καταλειφθῆναι, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἔκδοσιν διακεκαθάρθαι. Apollon. Perg. præfat. Conic. Hemst. Clem. Al. p. 650 : Τὸ μὲν διορατικὸν τῆς ψυχῆς ἀποτείνειν πρὸς τὴν εὕρεσιν χρὴ καὶ τὰ ἐμποδὼν διακαθαίρειν. Wakef.] Διακαρθαίρω, Perpurgo, VV. LL. perperam pro Διακαθαίρω. Perperam itidem eadem habent Διακάρθαρσις, Purgatio, pro Διακάθαρσις.

[Διακαθαίρωσις, ἡ, i. q. Διακάθαρσις. Chrys. t. 7, p. 11, 32 : Τοῦ καπνοῦ καὶ τῆς καμίνων καὶ ἑτέρων ἀναθυμιάσεως διακαθαίρωσιν. Hase.]

Διακαθαρίζω, i. q. simplex καθαρίζω : vel præp. idem signif. quod in διακαθαίρω supra. [Ev. Matth. 3, 12 et Luc. 3, 17 : Οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ.]

Διακάθαρσις, εως, ἡ, q. d. Interpurgatio. Apud Theophr. [H. P. 2, 7, 1; C. P. 2, 12, 6, et alibi modo sing. modo plur. numero] Interlucatio, Bud. Comm. 321. Item pro simplici κάθαρσις. [Plato Leg. 5, p. 735, D : Πολλῶν οὐσῶν τῶν διακαθάρσεων.]

[Διακαθέζομαι, Persideo, Gl. Plut. Mor. p. 412, F : Ὡς οὖν ἀνεμίχθημεν διακαθεζόμενοι.]

[Διακάθημαι, Persedeo. Plut. V. Cicer. c. 47 : Τῶν δὲ κοράκων οἱ πολλοὶ μὲν ἐπὶ τῆς θυρίδος διεκάθηντο. Angl. Jos. Ant. Jud. 14, 16, 1 : Διεκάθ. πρὸς τῷ βορείῳ τείχει τῆς πόλεως, Consederunt. Hase.]

[Διακαθιζάνω, Persedeo. Deuter. 23, 13 : Ὅταν διακαθιζάνῃς ἔξω καὶ ὀρύξῃς. Angl. Philo vol. 1, p. 72, 2 et 9. Hase.]

Διακαθίζω, ut καθίζω, In consilium mitto, Calculum porrigo, Sententiam rogo. Bud. e Xen. [Œc. 6, 6] : Πολεμίων εἰς τὴν χώραν ἰόντων, διακαθίσας τις τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχνίτας, χωρὶς ἑκατέρους ἐπερωτῴη, πότερα δοκεῖ ἀρήγειν τῇ χώρᾳ, ἢ ὑφεμένους τῆς γῆς, τὰ τείχη διαφυλάττειν. [|| Samuel 2, 11, 1 : Καὶ διεκάθισαν ἐπὶ Ῥαββώθ, Obsidebant R. G. D. Διακαθίζομαι, Insido. Jos. Bell. Jud. 1, 15, 6 : Διεκαθίζοντο δ' ἐπὶ τῶν ὀρέων παραφυλάσσοντες. Hase.]

[« Διακαινήσιμος ἑβδομὰς et ἑβδομὰς διακαινησίμου, Septimana renovationis, ea scil. quæ diem Paschalis subsequitur : nam Græci recentiores διακαινήσιμον pro διακαίνησις usurpare solent. Sic autem appellatur, quod renovetur genus humanum per Christi resurrectionem. Maximus Margunius : Διακαινίσιμος· σημαίνεται παρ' ἡμῖν διὰ τούτου τοῦ ὀνόματος ὅλη ἡ πρώτη ἑβδομὰς τῆς ἀναστασίμου τοῦ σωτῆρος ἡμῶν ἑορτῆς. Georg. Pach. Andronic. 1, 17, p. 30, A : Τῇ γὰρ δευτέρᾳ ἑβδομάδος μετὰ τὴν ἀναστάσιμον, ἣν δὴ καὶ διακαινήσιμον λέγουσιν. V. Germanum Patr. Cpol. in Mystagogia p. 149, Ducam Hist. 37, p. 147, et alios citt. a Meursio, Gretsero ad lib. De cruce p. 2707, ad Codin. De offic. c. 14, n. 19, Allatium De Hebdom. Græcor. n. 23 ». Hæc et alia attulerunt Ducang. et Suicer. Vitiosas scripturas διακινήσιμος (quæ in l. Georg. Pach. supra allato et alibi sæpissime invenitur), διακοινίσιμος et διακενίσιμος notavit Suicer.]

[Διακαίνω, Interneco, Gl.]

Διακαίω, Peruro, Urendo penetro. Galen. : Ὅταν ἡ θερμασία διακαίῃ τὸν ἄνθρωπον, ἄπαυστόν τε τὸ δίψος ἔχῃ. Id., de phlegmone : Ὡς διακαίεσθαι δοκεῖν καὶ ἀναψύχεσθαι ποθεῖν, Peruri, Ardere, Flagrare. Theophr. C. Pl. 6, [17, 6] : Διακεκαυμένης γὰρ ἐν τῷ θέρει, τὸ θερμόν πως καὶ τὸ ὕδωρ ποιεῖ τὴν εὐωδίαν. Aristot. Probl. 2, 12 : Διαθέρμου γὰρ καὶ διακεκαυμένης οὔσης, ὃ ἂν ἐκφύσῃ τὸ πρῶτον, εὐῶδες ὄζει. Lucian. [Herc. c. 1] : Ῥυσὸς τὸ δέρμα καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, Perustus solibus, Horat., Retorridus. Philo V. M. : Διὰ τὸ μὴ πόῤῥω ζώνης διακεκαυμένης εἶναι, Quod non procul a cingulo exustæ plagæ absit. || Accendo, metaph. pro Incito, Stimulum et calcar adhibeo ad aliquid suscipiendum, Plut. [V. Crassi c. 6] : Ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κράσσον· Ad Col. [p. 1126, D] : Μάλιστα διακαύσας καὶ παροξύνας ἅψασθαι τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου. || Ira accendo, Lucian. [De calumn. c. 14] : Ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθὺς μύωπι διὰ τοῦ ὠτὸς τυπεὶς, διακέκαυται, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέστραπται τὸν φίλον.

Διακαλαμάσαρκες ἔριφοι, ap. Rhodios in lege quadam dicuntur οἱ τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἐπιβεβοσκημένοι, teste Hesych. [Hœdi stipulam frugum depascentes. Διακαλαμόσαρκες Meursius.]

[Διακαλλύνω, Perorno. Theodoret. vol. 4, p. 748 : Ἐξ ἧς (τῆς ἀληθείας) ἀρυσάμενος τοὺς οἰκείους διεκάλλυνε λόγους· 752 : Βραχέσι μορίοις ἐκεῖθεν σεσυλημένοις διακαλλύνειν τὰ οἰκεῖα ξυγγράμματα.]

[Διακαλλωπίζω, Perorno, Como. Hesych. : Πρῷρα, πρόσωπον· ἢ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου· ἢ στολὴ διακεκαλλωπισμένη τὰς ὄψεις, ἢ ἐπικαλύπτουσα, modo ne lectio sit vitiata. Hemst.]

[Διακαλοκαγαθίζομαι, Virtute certo, fictum a Diogene verbum. Stob. Floril. 4, 112 : Δ. ἔλεγε διαπαλαίοντας μὲν πολλοὺς ὁρᾶν καὶ διατρέχοντας, διακαλοκαγαθιζομένους δὲ οὔ.]

[Διακάλυμμα, τὸ, Tegimentum. Method. De Sym. et Anna pr., p. 396, D : Σήμερον ἄτερ διακαλύμματος ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν ... κατοπτριζόμεθα.]

Διακαλύπτω, Detego, Patefacio. Διακαλύπτομαι, Detegor, Patefio. Demosth. [p. 155, 26] : Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἁμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων· εἰ δέ τι πταίσει, τότ' ἀκριβῶς διακαλυφθήσεται πάντα ταῦτα. [Hac signif. διακαλύψαι dictum annotavit Pollux 6, 207. Dionys. A. R. 5, 54 : Διεκάλυψεν αὐτῶν τὰ βουλεύματα. Plut. Mor. p. 764, A; V. Alex. c. 17. Liban. vol. 4, p. 230. Ælian. V. H. 5, 19 : Διακαλυψάμενος τὸ ἱμάτιον.]

Διακάμπτω, Inflecto, Curvo. [Deflecto, Gl. Reg. 2, 4, 34 : Διέκαμψεν ἐπ' αὐτόν· ubi alii libri συνέκαμψεν. Epiph. t. 1, p. 503, C : Ὅθεν διακάμψας πάλιν τῆς ὁδοῦ ἐπιλάθοιτο. Hase.]

[Διακαμπυλόω, Inflecto, Curvo. Suid. : Διεριχνοῦντο, διεκαμπυλοῦντο.]

Διάκαμψις, εως, ἡ, Inflexio, Curvatio. Greg. Naz.

[Διακανάσσω.] Eurip. verbo διακανάξαι utitur in re simili [respicit HSt. ad locos s. v. Ἐγκαναχᾶσθαι appositos], in Cyclope. Ibi enim [157] Ulysses Sileno qui merum gustarat, eoque ad saltandum incitabatur, dicit : Μῶν τὸν λάρυγγα διεκάναξέ σου καλῶς; Numquid pulcre tibi per guttur cum murmure descendit? [Hesych. : Διεκάνεξε (Διεκάνεσε Mus.), διέσεισε, διεσάλευσε. Recte corrigitur Διεκάναξε.]

[Διακαπηλεύω, Cauponor. Dio Chr. vol. 1, p. 232 : Οὐκ ὀλίγων δὲ καπήλων διακαπηλευόντων ὅ τι ἂν τύχῃ ἕκαστος. Seager. Jo. Cinnam. Hist. 5, p. 127, C : Ἡ Ῥώμης ἀρχὴ βαρβάροις ... διεκαπηλεύθη. G. Dindorf.]

[Διακαπνίζω, Fumigo. Jo. Chrys. t. 6, p. 99. Angl. Id. t. 7, p. 559, 3 : Οἱ μὲν διὰ μέτρα τῆς γῆς διακαπνίζονται, Anguntur. Perfumigo. Achm. Onirocr. p. 25 25 : Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἅπερ φορεῖ, διεκάπνισε· conf. ib. l. 29. Hase.]

[Διακαραδοκέω, Exspecto. Plut. V. Anton. c. 56 :

Ἐκέλευε Κλεοπάτραν πλεῖν ἐπ' Αἰγύπτου κἀκεῖ διακαραδοκεῖν τὸν πόλεμον. Etym. M. locum p. 490, 40, ubi de verbo καραδοκέω agitur, Bekker. in Anecd. p. 1445 ex cod. Barocc. 50 supplevit apposito ex Diphili Ἐμπόρῳ versu, Τὴν νύκτ' ἐκείνην διακαρανόμηνεν, ubi Meinek. ad Menandr. p. 363 διακαραδοκήσαμεν restituit. G. Dindorf.]

[Διακαρανόω fictum a grammatico. V. Διακρηνόω.]

Διακάρδιος, ὁ, ἡ, Cor pertransiens. Joseph. A. J. [19, 8, 2]: Διακάρδιον ἔσχεν ὀδύνην, Cordicitus dolebat, ut Plaut. : Mulieri non est cordolium; nam nulla cordicitus dolet. [Ex Jos. Euseb. Hist. eccl. 2, 10. Hase.]

[Διακαρπέω lectio vitiosa. V. Διαρπέω.]

Διακαρπόομαι, Decerpo, VV. LL.

Διακαρτερέω, Ad extremum usque perfero (hanc enim esse vim præpositionis in hoc v. existimo), Perduro. Greg. Naz. de martyre quodam usus est, pro Ad extremum usque tormenta perferre: Ὑπὲρ εὐσεβείας διακαρτέρει. In VV. LL. ex Aristot. Rhet. [2, 15, p. 1377, 4]: Διακαρτερῶ μὴ λέγειν τἀληθῆ, pro Persevero occultare veritatem. Et ex Joseph. A. J.: Ἑαυτοῦ διακαρτερήσας ὀδυνηρῶς καὶ δυσχερῶς, pro Ægre se continuit, Vix sibi temperavit. [Cum accus. Polyb. 37, 3, 4: Τὴν ἐπὶ τῶν ἵππων κακοπάθειαν ἡμέραν καὶ νύκτα συνεχῶς διακαρτερῶν.] || Διακαρτερεῖν, inquit Bud., ap. Herodot. pro Inediam perferre. [7, 107: Διεκαρτέρεε ἐς τὸ ἔσχατον· ὡς δ' οὐδὲν ἔτι φορβῆς ἐνῆν ἐν τῷ τείχει... Dionys. A. R. 1, 27: Τῇ μὲν ἑτέρᾳ τῶν ἡμερῶν μέτρια σιτία προσφερομένους, τῇ δ' ἑτέρᾳ διακαρτεροῦντας.] Ad hanc autem signif. pertinet διακαρτερεῖν ἑαυτὸν, de Democrito dictum vitam suam in inedia sustentante: hoc in loco [Diog. L. 9, 43]: Τούτους δὲ (τοὺς θερμοὺς ἄρτους) ταῖς ῥισὶ προσφέρων ὁ Δημόκριτος διεκαρτέρησε [διεκράτησεν αὐτὸν ap. Diog. et Suid. v. Δημ. sine v. l.]. Commode autem, ut opinor, (ad primam hujus verbi signif. respiciendo) vertemus, Toleravit vitam suam; nam Toleravit se, sine exemplo dicere non ausim.

[Διακαρτέρησις, εως, ἡ, Tolerantia. Marin. V. Procli c. 26: Σκληροτέρας... διαίτης καὶ τῶν πυκνῶν περιχυμάτων καὶ τῶν ὁμοίων διακαρτερήσεων. Kall.]

[Διακαταδαρθῶσι lectio vitiosa pro ἐπικαταδάρθωσι ap. Plut. Mor. p. 687, C.]

[Διακατάσχεσις, εως, i. q. διακατοχή. Justin. Mart. p. 230, C.]

[Διακαταλαμβάνω, Deprehendo. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 281, 14: Ὡς δῆθεν τὰ Ὠριγένους διακαταλαβεῖν. Nisi tamen legend. διακαταβαλεῖν, Evertere. Hase.]

[Διακαταπονέω, Solicito, Ango. Chrys. t. 6, p. 914, 32: Μὴ παραιτοῦ πάλιν διακαταπονούμενον. Hase.]

[Διακατεχρήσατο ἑαυτὴν lectio vitiosa ap. Dion. Cass. 61, 14. Recte duo codd. διεχρήσατο. G. Dind.]

[Διακατελέγχω, Penitus convello. Act. Apost. 18, 28: Εὐτόνως γὰρ τοῖς Ἰουδαίοις διακατηλέγχετο δημοσίᾳ ἐπιδεικνὺς διὰ τῶν γραφῶν εἶναι τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.]

Διακατέχω, Moror. Polyb. 2, [51, 2]: Βουλόμενος αὐτὸν ἐπαλείφειν ἐπὶ τὸν Ἀντίγονον... τοῦ δύνασθαι δ. τὰς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βασιλέων ἐπιβολὰς, Bud. || Possideo, Detineo, Pand. sæpe, Bud. [Senatuscons. in Gruter. Thes. p. 503, 14 et 26. Suid.: Ἀνερίναστος· παροιμία ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι μὴ διακατεχόντων. Idem s. Αὐτομαχεῖν, Ὁ διακατέχων τὴν οἰκίαν, Possessor domus. Hemst. Debebat hæc signif. primo loco poni. Polyb. 2, 17, 5: Τὰ δὲ πρὸς τὸν Ἀδρίαν ἤδη προσήκοντα γένος ἄλλο πάνυ παλαιὸν διακατέσχε. Strabo 9, p. 428: Οὗτοι δὲ τὴν Οἴτην διακατεῖχον. Polyb. 4, 55, 6: Κατελάβοντο δὲ καὶ τὸν λιμένα τῶν Φαιστίων... ὁμοίως δὲ καὶ τὸν αὐτῶν τῶν Γορτυνίων λιμένα παραβόλως διακατεῖχον. De potestate in rebus publicis idem 2, 70, 3: Εἰ βραχὺ τῶν καιρῶν ἀντεποιήσατο, διακατέσχεν ἂν τὴν ἀρχήν. Dionys. A. R. 4, 12: Ἵνα μένῃ τε καὶ διακατέχῃ τὰ πράγματα. Alex. Trall. 7, p. 334: Ἀνάπλαττε καταπότια καὶ χρῶ ὑποβαλὼν τῇ γλώττῃ καὶ ποίει διακατέχειν, Sub lingua continere. Conf. ibid. p. 367. Insolentius Diodor. 15, 82 de protrahendo bello: Ἔσπευδον οἱ παρανομήσαντες διακατέχειν τὸν πρὸς Ἠλείους πόλεμον, ἵνα μὴ δῶσιν ἐν εἰρήνῃ λόγον τῶν ἀναλωθέντων. || Altera signif. est Cohibendi, Coercendi, ut in loco Polybii ab HSto apposito. Sic idem 6, 55, 2: Διακα-

A τέσχε τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν. Diodor. 14, 32: Τοῖς ξενικοῖς ὅπλοις διακατεῖχον τὴν πόλιν.]

[Διακάτιοι. V. Διακόσιοι.]

Διακατοχή, ἡ, Possessio, ἡ τῶν ἀγαθῶν διακατοχή, Pand., Detentio, i. e. Possessio, ἤτοι νομή. Bud. [Leo Diac. p. 38, 17 ed. Bonn.: Τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν καὶ διακατοχὴν τούτων. G. D. Glossæ Basilic.: Δ. λέγεται ἡ κληρονομία. Ducang.]

[Διακάτοχος, ὁ, Possessor, Detentator, Retentator, Decessor, Gl.]

[Διακαυλέω.] Διακαυλίζω, Caulem amitto, VV. LL., Decaulesco, Plin.: Theophr. H. Pl. 7, 2, [4]: Ἀλλ' ἐπὶ τῆς ῥαφάνου τοῦτο ὁμολογούμενον, ὡς εἰ πάλιν βλαστήσειεν ἥδιων ἀφαιρεθέντων τε τῶν φύλλων πρὸ τοῦ διακαυλίσαι, Plin. 19, 7: Rhaphanus utique jucundior detractis foliis, antequam decaulescat. [Theophr. C. Pl. 2, 12, 4: Ἅπαντα γὰρ ἀποδενδροῦται τῇ ὄψει διακαυλίσαντα. Recte vero Schneid. διακαυλήσαντα et altero loco διακαυλῆσαι, quemadmodum ἐκκαυλεῖν non ἐκκαυλίζειν dixit Theophr. G. Dindorf.]

B Διάκαυμα, τὸ, Æstus et ardor perurens. Epigr.: Εἰ ὀλοοῦ διάκαυμα πυρὸς φύγω, Si ardorem febris me perurentem effugero. [Interpolatio Planudæ in epigr. Antipatri Anth. Pal. 6, 291. Recte cod. Pal. διὰ καῦμα. Non certius ex. est Theophyl. Sim. Hist. p. 189, B: Τὸ δὲ τρίτον (μέρος) μεταξὺ κεῖσθαι τούτων, ὑπάρχειν δὲ καὶ διάκαυμα λίαν ἀοίκητον. Scrib. διὰ καῦμα. G. Dind.]

[Διακαυνιάζω.] Διακαυνιάσαι Hesychio est διακληρώσασθαι: a καῦνος, quod est ὁ κλῆρος. Eadem tradunt Suid., Etym. et Lex. meum vet.: sed ille habet Διακαυνίσασθαι, Etym. Διακαυνιεῦσαι, Lex. meum vet. Διακαυνῶσαι [lectiones vitiosæ]; quod ceterorum omnium proxime accedit ad καῦνος. Primum tamen διακαυνιάσαι ap. Aristoph. legitur Pac. [1081]: Ἢ διακαυνιάσαι πότεροι κλαυσούμεθα μεῖζω· ubi schol. quoque exp. διακληρώσασθαι.

Διάκαυσις, εως, ἡ, Perustio, Ustio penetrans s. pertransiens. [Plut. Mor. p. 892, E: Ἀστέρος δ. Schol. Hom. Il. X, 31: Δ. ἀέρος. Aetius 14, 8 a Weigel. cit.: Δ. τῆς ἕδρας προπιπτούσης.]

C [Διακαυτέον, Perurendum. Geopon. 17, 25. Διακαυστέον Kallius.]

[Διακαῶς, Ardenter. Alciphr. 1, 27; Andr. Cr. p. 163; Nicet. Epist. vol. 2, p. 9; Alex. Trall. 12, p. 695. Angl. Joseph. Genes. De reb. Cpol. p. 40, A: Ζήλῳ τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγαπήσεως δ. ἐκεκίνητο. G. D. Δ. πυρεταίνων Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 358, 20 Hase.]

[Διακεάζω, Diffindo. Per tmesin Hom. Od. O, 322: Διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι. Apoll. Rh. 4, 392: Νῆα καταφλέξαι διά τ' ἔμπεδα πάντα κεάσσαι· 1267: Διὰ δὴ πάλαι ἧδε κεάσθη νηῦς.]

[Διὰ... κεδάσσαι per tmesin ap. Apoll. Rh. V. Διασκεδάω.]

Διάκειμαι, Constitutus sum. Hesiod. Scut. [20]: Ὣς γάρ οἱ διέκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν, Ita ei constitutum erat. Pythag.: Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται, Τίμα, Ut lege constitutum est, et quasi præscriptum. Hanc enim lectionem longe alteri antepono, quæ habet διάκεινται, ut referatur ad deos: ideoque mea Ed. hanc in margine, alteram in textu D habet. Huc facit κεῖσθαι dictum περὶ νόμου, ut docui in Κεῖμαι. Huc faciunt item, quæ ab Eust. [p. 233, 33] scribuntur, συνθεσίας ab Herodoto διακειμένας dici, quod idem sit κεῖσθαι et τίθεσθαι· unde [9, 26] ἐπὶ διακειμένοις μάχεσθαι non aliunde esse quam ἐπὶ συνθεσίαις, i. e. ὡρισμέναις συμφωνίαις. [Dionys. A. R. 9, 29: Οὐδ' ἐπὶ διακειμένοις καὶ ῥητοῖς τὰς ἡγεμονίας παραλαμβάνομεν.] Herodian. [4, 8, 19]: Πάσης τε γὰρ μούσης ὄργανα πανταχοῦ διακείμενα ποικίλον ἦχον εἰργάζετο, Polit. Quippe omnifaria musica instrumenta disposita ubique varium edebant sonum. [Philostr. p. 590: Ἰχθῦς διακειμένους ἐπὶ δίσκου ἀργυροῦ· 663: Τὰ δένδρα δὲ ὡς διάκειται πάντα, quod schol. int. ἤγουν θέσιν ἔχει λαμπράν. Priscus Exc. p. 168, 1 Nieb.: Φρουρίου κατὰ τὴν ἑτέραν ὄχθην διακειμένου. || Thom. M. p. 92: Ἀπὸ τοῦ διακειμένου ὁμιλεῖν τις λέγεται ἤγουν κατὰ φύσιν καὶ ὡς διάκειται. Φιλόστρατος (p. 586)· Ἀπὸ τοῦ διακειμένου καὶ ἵλεω ἀκροασάμενος. Quibus addit similiter dici ἀπὸ τοῦ διατιθεμένου καὶ πεφυκότος.]

Διάκειμαι οὕτως, Hoc in statu sum. Dem.: Δακρῦσαι

ἔφη καὶ ὀδύρασθαι τὴν Ἑλλάδα ὡς διάκειται, Reputans statum Græciæ calamitosum, Bud. Ex eod. Dem. affertur : Διέκειτο οὕτως τὰ πράγματα, Res in hoc statu erant, Talis erat rerum status, Res ita se habebant. [Aristoph. fr. 250 : Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο.] Thuc. 7, [77] : Ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, Videtis quo sim in statu e morbo, Quo in statu sit corpus meum : si tamen his modis loqui liceat. Exp. certe ibi, Quomodo e valetudine affectus sim cernitis : quod loquendi genus minus etiam tolerabile esse videtur. Sensum certe expresserimus, meo judicio, et quidem Latine, resolvendo hoc verbum, quod hic passivi usum habet, in verbum act., Cernitis quomodo morbus corpus meum affecerit, vires meas affecerit. Non dubium est autem, quin verbum Afficio ita usurpari possit, quum Affectus, sine adjectione etiam, de eo dicatur, qui morbo conflictatur, itidemque Corpus affectum. [Eurip. Tro. 113 : Δύστηνος ἐγὼ τῆς βαρυδαίμονος ἄρθρων κλίσεως, ὡς διάκειμαι, στερροῖς λέκτροισι ταθεῖσα. Plato Phæd. p. 59, A : Σχεδόν τι οὕτω διεκείμεθα, ποτὲ μὲν γελῶντες, ἐνίοτε δὲ δακρύοντες. Xenoph. H. Gr. 4, 1, 33 : Οὕτω διάκειμαι ὑφ' ὑμῶν, ὡς οὐδὲ δεῖπνον ἔχω ἐν τῇ ἐμαυτοῦ χώρᾳ. 6, 5, 1 : Ὅτι οὔπω διακέοιντο οἱ Λακεδαιμόνιοι ὥσπερ τοὺς Ἀθηναίους διέθεσαν.]

Διάκειμαι pro διατέθειμαι, sicut et in proxime præc. exemplis exponi potest, non Latino Dispositus, sed Gallico *Je suis disposé*, ad verbum reddi interdum potest : καλῶς διακείμενος, Alex. Aphr. *Bien disposé*, Qui bene se habet, Bona valetudine præditus, καλῶς ἔχων. Sic autem et supra reddere possis *Les affaires étoient ainsi disposées*. Est vero et ubi Affectus Latinum illi nostro *Disposé* respondet : Cic. De divin. 1 : Jubet igitur Plato sic ad somnum proficisci corporibus affectis, ut nihil sit, quod errorem animis perturbationemque afferat. Hic enim non dubium est, quin Corpora sic affecta sint σώματα οὕτω διακείμενα. Ceterum illi καλῶς διακείμενος opp. κακῶς δ., *Mal disposé* : pro quo dicitur etiam φαύλως et πονήρως, et μοχθηρῶς, et ἀηδῶς. [Plato Gorg. p. 504, E : Σώματι κάμνοντι καὶ μοχθηρῶς διακειμένῳ. Et oratores sæpissime.] Plut. Pericle [c. 13] : Διέκειτο μοχθηρῶς. Invenitur et ἐπισφαλῶς διάκειται ap. Plut. Ab Aristot. εὖ διακείμενα σώματα opp. τοῖς ἐπινόσοις : ubi de naturali quadam constitutione agitur, Bud. : qui etiam affert e Luciano in Anach. [c. 20], εὐφυῶς διακείμενα, pro Bene a natura constituta et formata, Bonitate naturæ prædita. Item ex Athen. p. 173 [10, p. 435, A] : Ὅτι Ἀλέξανδρος οὐκ εὖ διέκειτο πρὸς ἀφροδίσια, pro Natura parum salax erat : e Galeno : Ὡς ἄλλοι πρὸς ἄλλα βρώματά τε καὶ πόματα εὖ τε καὶ κακῶς διάκεινται, pro Naturam opportunam habent. Dicitur denique διακεῖσθαι cum adverbio pro Natura esse propensum ad rem aliquam, et ei deditum s. addictum. Quo pertinet, quod ab Aristot. scribitur Eth. 2, [5] : Κατὰ μὲν τὰ πάθη κινεῖσθαι λεγόμεθα, κατὰ δὲ τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας οὐ κινεῖσθαι ἀλλὰ διακεῖσθαί πως. Xen. Cyrop. 4, [1, 8] : Πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι, καὶ ὁρῶν καὶ ἀκούων οἶδα. At vero διάκειμαι φαύλως τὸ ἦθος, Sum pravo ingenio præditus. Interdum etiam dicitur aliquis κακῶς διακεῖσθαι, ex hac vel illa re : vel cum alio adverbio : Διακείμενος ἀηδῶς ἐκ πλησμονῆς. [Xenoph. Anab. 7, 3, 17 : Ἢν οὖν σωφρονῆτε, τούτῳ δώσετε ὅ τι ἂν ἄγητε· καὶ ἄμεινον ὑμῖν διακείσεται (Melius collocatum erit) ἢ ἐὰν Μηδόκῳ ... δῶτε.] || Sed ad animum sæpius refertur, et tunc οὕτω διάκειμαι exp. Ita affectus sum, Hoc affectu præditus sum, Sic animatus sum : q. d. Ita mentem meam constitutam et dispositam habeo, seu compositam, et quidem Latinius : imo vero alterum nullo modo Latinum esse puto. Isocr. [Ad Nic. p. 28, D] : Ὡς χρὴ πρὸς τοὺς ἄρχοντας διακεῖσθαι. Lucian. [Prometh. c. 10] : Καί τοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Plut. Fabio : Πιστῶς πάνυ καὶ φιλοστόργως διακείμενος πρὸς αὐτόν. Dem. [p. 1191] : Πιστῶς δὲ τούτῳ διακείμενον καὶ ὑπηρετοῦντα. Idem alibi : Ὥστε δικαίως ἂν φαίνοισθε εὐνοϊκῶς διακείμενοι πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ex Eod. affertur διάκειμαί σοι οἰκείως· quo usus est et Xen. [Anab. 7, 5, 10.] His opp. κακῶς διακεῖσθαι πρός τινα, et οὐκ εὖ διακεῖσθαι, item ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, et ἀπεχθῶς : interdum vero et cum dat. personæ. Isæus [p. 48, 18] : Ἤδη γάρ τινες οὐκ εὖ διακείμενοι τοῖς συγγενέσιν ὀθνείους φίλους τῶν πάνυ σφόδρα προσηκόντων περὶ πλείονος ἐποιήσαντο, Non bene animati erga illos, s. affecti, si ita loqui licet. Brevius autem, Infensi illis. Ead. constr. dixit Xen. Cyrop. 7, [5, 17] : Ὑμῖν μὲν ὥσπερ εἰκὸς διάκειμαι. Usus autem et altera constr. est Isæus : Ὡς διεκείμην πρὸς τὸν ἀδελφὸν σκέψασθε, ubi accipitur in bonam partem. [Id. p. 35, 23 : Οὐχ ὁμοίως δέ μοι δοκοῦμεν ... διακεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους.] At vero ἀλλοτρίως δ., et ἀπεχθῶς, in uno eodemque Herodiani l. leguntur, 7, [10, 2] : Ὡς γὰρ καὶ φύσει ἀλλοτρίως καὶ ἀπεχθῶς πρὸς αὐτοὺς διέκειτο. At Plut. adv. χαλεπῶς pro ἀπεχθῶς usus est cum hoc verbo dicens : Διάκειται χαλεπῶς πρὸς αὐτὸν, in Solone [et Pericl. c. 35. Lysias ap. Athen. 12, p. 552, A : Τοῖς λίαν ὑβριστικῶς πρὸς τὰ θεῖα διακειμένοις]. || Διάκειμαι, aliis etiam adverbiis, i. e. aliam signif. habentibus, jungitur, et tum non solum verbo Affectus sum, sed et aliis redditur. In VV. LL. : Μέσως πως πρὸς αὐτὸν διακείμενοι, Medio quodam modo erga eum affecti. Et διάκειμαι περὶ τοῦτο ἐρωτικῶς, Greg. Naz., Hujus rei amore capior. Sed rectius Bud. per præt. Captus sum. Est autem hic Greg. Naz. l. : Οὐ γὰρ ἐθέλει τὸ περί τι διακείμενον ἐρωτικῶς, πρὸς τὰς ἄλλας ἡδονὰς τὴν αὐτὴν ἔχειν δύναμιν. Dicitur etiam cum gen. et quidem itidem pro Amore captus sum, Amore teneor : Plato Symp. [p. 216, D] : Ὁρᾶτε γὰρ ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται τῶν καλῶν, καὶ ἀεὶ περὶ τούτους ἐστί. Sed videtur οὕτω διακεῖσθαι πρός τι, sine adjectione etiam, sumi interdum pro Tanto amore captum esse, Tanto desiderio teneri, et q. d. Animo tam cupido esse s. avido rei alicujus : Isocr. Panath. : Ὥστε μηδένα τῶν πολιτῶν ὥσπερ νῦν διακεῖσθαι πρὸς τὰς ἀρχὰς, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ταύτας φεύγειν ἥδιον ἢ διώκειν. [Libanius vol. 3, p. 8, 17 : Τοὺς μὲν ἄγαν διακειμένους οὐδὲν ὄνασθαι, τοὺς δὲ εἰδότας ἐρυθριᾶν... βελτίους γενέσθαι, ubi aut ἄγαν corruptum est aut aliud adverbium excidit.] || Item οὕτω διάκειμαι, Ita sum animatus, Eo sum animo, ea mente. Dem. Pro cor. [p. 230 extr.] : Πρῶτον μὲν ὑμεῖς οὕτω διέκεισθε, ὥστε Φωκέας μὲν βούλεσθαι σωθῆναι. Dicitur quoque οὕτω διάκειμαι τὴν γνώμην. Isocr. [p. 17, C] : Ὡς τῆς παιδεύσεως δυναμένης τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εὐεργετεῖν, οὕτω διάκεισο τὴν γνώμην. At vero φρονίμως διάκειμαι, Isocrati [p. 294, B,] nihil aliud est quam φρόνιμός εἰμι, Prudens sum : ut vicissim ἀφρόνως διάκειμαι vel ἠλιθίως, Sum amens. Lys. 13 [p. 92, 34] : Ἀλλ' οὕτως ἠλιθίως διεκείμην, Ita stultus eram. Sic autem ap. Dem. οὕτως εὐλαβῶς, μετρίως διακεῖσθαι [p. 318, 24], Bud. vertit, Ita modestos et honestatis reverentes fuisse. Cui interpretationi assentior potius, quam illi, quæ in VV. LL. habetur, Religiose me gero. Affertur tamen ibid. διάκεινται αἴσχιστα pro Turpissime se gerunt. || Διάκειμαι cum adverbio, interdum passive redditur. Isæus 69 [p. 77, 1] : Οὕτω τοίνυν διακείμενος τῷ τετελευτηκότι Κλέων, quod Bud. vertit Quum ita invisus esset mortuo. Tale est autem ἐπιφθόνως διακεῖσθαι ap. Thuc. [1, 75] pro Invidiosum esse, Invidiæ esse, Invideri. Sed magis nove utitur Isæus quam Thuc. ; hic enim verbum διακεῖσθαι jungit adverbio, cui inclusa est pass. signif. [Thucyd. 8, 68 : Ὑπόπτως τῷ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος διακείμενος. Conf. Schneid. ad Xenoph. Mem. 3, 5, 5. || Hesych. : Διακεισομένων, διακειμένων.]

[Διάκειμαι cum adjectivo conjunxit Æneas Tact. c. 7, p. 25 Or. : Ὅταν δὲ ἡ χώρα ἔγκαρπος διάκειται, μὴ πόρρω ὄντων τῶν πολεμίων. Ubi notanda etiam conjunctivi forma, de qua s. v. Κεῖμαι dicemus. G. D.]

Διακείρω, Tondeo. Metaph. autem Aristoph. Vesp. [1313] dicit Σθενέλῳ τε τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ, Cui detonsus est scenicus habitus, pro Ablatus; Qui vendidit. Utroque modo schol. exp. || Interseco. Il. Θ, [7] : Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τότε [τόγε], μήτε τις ἄρσην Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος, i. e. διακόψαι, παραβῆναι, Hesych. ; ἀνατρέψαι, schol. [Διακειρομένης lectio vitiosa pro διακρινομένης in libris pluribus Plat. Tim. p. 83, E.]

[Διακεκλασμένως, Delicate. Nilus Epist. p. 428 : Οὐ χαύνως καὶ δ. Boiss.]

Διακεκριμένως, Discrete, Distincte. Cui oppos. συγ-

κεχυμένως, Confuse. [Aristot. H. A. 8, 16, p. 600, 18: Φωλοῦσι δ' οὐθὲν δ. καὶ τῶν γαμψωνύχων καὶ τῶν εὐθυωνύχων. Galen. vol. 12, p. 39: Τὸ τοίνυν εὐκρινέως σημαίνει μὲν τὸ οἷον δ. τε καὶ διωρισμένως γίγνεσθαι. G. D. Suid.: Δ., διακεχωρισμένως. Schol. Hom. Il. O, 108. Angl. Greg. Nyss. t. 2, p. 127, D: Ὁ συνετὸς ἀκροατὴς δ. ἀκούσεται. Ib. p. 464, A: Ἑκάστου τοῖς ἰδίοις γνωρίσμασι δ. καταλαμβανομένου, Discriminatim; quæ etiam totidem verbis habet Basil. t. 2, p. 809, B. Hase.]

[Διακελαδέω, Perstrepo, Jacto voces. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 389, 26: Πολλοὺς κατ' αὐτοῦ καὶ καλοὺς διακελαδῆσαι λόγους. Hase.]

[Διακέλευσμα, τὸ, Adhortatio. Plato Leg. 7, p. 805, C: Τὸ δ' ἡμέτερον διακέλευσμα ἐν τούτοις οὐκ ἀποσβήσεται. Codd. Flor. διακέλευμα.]

Διακελευσμὸς, ὁ, Adhortatio. Thuc. 7, [71]: Καὶ ἐπικείμενοι λαμπρῶς, πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι. [Unde Jos. Ant. J. 3, 2, 4: Προθυμίᾳ τε καὶ διακελευσμῷ τῷ πρὸς ἀλλήλους χρωμένων, Cum plurima ad invicem cohortatione. Ib. 17, 9, 3: Βοῇ καὶ δ. χρώμενοι. Hase.]

Διακελευστέον, Præcipiendum, Jubendum. Plato de LL. 1, [p. 631, D]: Τὰς ἄλλας προστάξεις τοῖς πολίταις εἰς ταῦτα βλεπούσας αὐτοῖς εἶναι δ.

Διακελεύομαι, Hortor, Adhortor, Cohortor. [Herodot. 1, 36: Διακελεύσομαι τοῖσι ἰοῦσι εἶναι ὡς προθυμοτάτοισι συνεξελέειν ὑμῖν τὸ θηρίον ἐκ τῆς χώρης. Plato Euthyphr. p. 6, D: Μέμνησαι οὖν ὅτι οὐ τοῦτό σοι διεκελευόμην, ἕν τι ἢ δύο με διδάξαι.] Bud., afferens hæc Isocr. in Paragr. [p. 379, D]: Τοσοῦτον ὑμῖν ἔτι διακελεύομαι μνημονεύειν, ὅταν φέρητε τὴν ψῆφον· quæ dicuntur judicibus a litigante. Ut autem Bud. hic reddit Adhortor, ita et Polit. in Herodian. [7, 11, 10]: Διεκελεύετο διώκειν καὶ φονεύειν τοὺς ἐχθρούς, Ad persequendos occidendosque hostes adhortabatur. In VV. LL. exp. Admoneo, ap. Isocr. Evag. [p. 206, E]: Πολλάκις σοι διακελεύομαι περὶ τῶν αὐτῶν· et ap. Plut. Popl., ubi non eand. constr. habet, sed rursum infinitivo jungitur, Διακελεύομαι σοι δρᾶν. Affertur vero et Plat. l. in Epist. [7, p. 323, D]: Κοινωνεῖν διακελεύεσθέ μοι, ubi διακελεύεσθε exp. Rogatis: q. interpr. non admitto. [Ep. 3, p. 317, C: Διακελευόμεναί μοι ἰέναι.] Sed nec διακελεύομαι in illo Isocr. l. ex Evag. lubenter reddiderim Admoneo, ut paulo post docebo. [Xenoph. Cyrop. 1, 4, 13: Διακελευσάμενος ἑαυτῷ τολμᾶν. Se invicem cohortari, id. Anab. 4, 8, 3: Παρατεταγμένοι ἦσαν καὶ ἀλλήλοις διεκελεύοντο. Et sic sæpissime alii quivis: rarius omisso pronomine reciproco. Herodot. 1, 1: Τοὺς Φοίνικας διακελευσαμένους ὁρμῆσαι ἐπ' αὐτάς· 3, 77: Οἱ δὲ διακελευσάμενοι καὶ σπασάμενοι τὰ ἐγχειρίδια τούτους ... συγκεντέουσι.] || Διακελεύομαι a Plut. accipi etiam pro κελεύω, Jubeo, testatur Bud., locum tamen non afferens. Ego in illo Isocr. l., cujus modo memini, existimo reddi posse si non Jubeo, at certe Præcipio, Præcepta do: cum addatur περὶ τῶν αὐτῶν, De rebus iisdem. In h. item Greg. l., in quo διακελεύομαι habet accus. rei, cum dat. personæ, Διακελευομένας ἀλλήλαις τὴν τῶν πυλῶν ἔπαρσιν, sunt qui Jubendi s. Præcipiendi signif. includi hac voce putent; sed illa prior aptius fortassis ei dabitur, Hortandi sc. Nisi quis verbo Suadere uti malit, quod ejusd. generis signif. habet, ut retineatur Gr. constructio.

[Διακελεύω activum solœcum videtur. Apud Philostr. V. Ap. 1, 31, p. 39 male cod. διεκέλευσε θύειν, ubi vulgo ἐκέλευσε. Suidæ glossæ, Διακελεύω, δοτικῇ, nihil tribuendum, quum grammatici sæpe activas fingant formas ab nemine usurpatas. G. Dind.]

Διακενῆς adverbialiter dicitur pro Inaniter, Frustra, Nequicquam. [Hippocr. p. 1230, F: Τὰ ὄμματα διὰ κενῆς ὡς εἴ τι βλέπων ξυνέστρεφε· 1210, G: Τῇσι χερσὶν ἐπορεγόμενος καὶ ἀεί τι διακενῆς θηρεύων. Eurip. Tro. 753: Δ. ἄρα ἐν σπαργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ἄρα. Alexis ap. Athen. 4, p. 170, C: Δ. δ' ἕστηκ' ἐγὼ ἔχων μάχαιραν. Cum ἄλλως conjunxit Aristoph. Vesp. 929: Ἵνα μὴ κεκλάγγω διὰ κενῆς ἄλλως ἐγώ. Cum μάτην Plato com. ap. Athen. 10, p. 442, A: Μάτην ἔξεστιν ὑμῖν διὰ κενῆς κινητιᾶν.] Polyb. 3, [70, 10]: Τὸ δὲ μέγιστον, πράττειν τι καὶ μὴ προΐεσθαι δ. τὸν χρόνον. Item Inani conatu, jactatione, Bud. in Aristot. Probl. s. 5: Διὰ τί κοπιαρώτερόν ἐστι τῷ βραχίονι τὸ δ. ῥίπτειν ἢ λιθάζοντα· ἢ ὅτι σπασματωδέστερον τὸ δ. ἐστίν· οὐ γὰρ κ. τ. λ. A Suida ἄνευ τινὸς προφάσεως exp. ap. LXX in Ps. [24, 3]: Αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς. Sciendum est autem inveniri etiam scriptum disjunctim διὰ κενῆς. [Ut in locis supra allatis, in versu Euphron. apud Athen. 9, p. 380, B, et alibi, estque hæc ratio alteri præferenda.] Διακενὴς, ὁ, ἡ, i. q. διάκενος, Inanis vel Supervacaneus. Affertur enim e Thuc. διακενὴς ἐπανάσεισις, pro Inanis crepitatio. [Lectio vitiosa ex 4, 126, ubi nunc recte Ἥ τε διὰ κενῆς ἐ.] At in hoc adespoto, Διακενὴς ὑπομεῖναι τὴν ἔνδειαν καὶ ἡσυχίαν, quod exp. Præter necessitatem abstinere a cibo, et quietem agere, scrib. forsan διακενῆς. [Sic omnino scrib. || Διακενοῦ dixit scriptor argum. Eurip. Phœn. p. XXII Valck., nisi hic librarii error est pro διακενῆς.]

Διάκενος, ὁ, ἡ, itidem pro κενὸς, Vacuus, Inanis, [Plato Tim. p. 58, B: Ἡ δὴ τῆς πιλήσεως ξύνοδος τὰ σμικρὰ εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα πάλιν ξυνωθεῖ. Ibid. p. 61, A,] ap. Aristot. Probl. sæpe, Bud., afferens h. l. inter alios, e s. 23 probl. 8: Τὸ μὲν οὖν πότιμον, πυκνὸν διὰ λεπτομέρειάν ἐστι· τὸ δὲ ἁλμυρὸν, μεγάλα ἔχει τὰ διάκενα. [Galen. vol. 8, p. 73: Ἕτερα δ' αὖ σώματα διάκενα λέγουσιν, οὐ κενὰ, καθάπερ σπόγγον τε καὶ κίσσηριν. Διάκενα ὄμματα in sceletis Gregor. Nyss. vol. 1, p. 769, B. Hesych.: Ὀσφὺς, ὁ παρὰ πλευρὸν διάκενος τόπος. Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. 131, 15: Τὸ διάκενον τοῦ ἤχου. Hemst. Plut. V. Poplic. c. 15: Κίονες πέρα τοῦ καλοῦ διάκενοι, Columnæ nimis exiles. Schneid. Διάκενος σφυγμὸς Galen. vol. 8, p. 156. Weigel. De candelabro cavo Joseph. A. J. 3, 6, 7: Λυχνία ἐκ χρυσοῦ κεχωνευμένη διάκενος.] In VV. LL. ap. Plut. Lycurgo [c. 17], διάκενος ἕξις exp. Macilentus corporis habitus. Ibid. e Luciano [Necyom. c. 15] affertur διάκενον δέρκειν de iis dictum, qui fame aut morbo emaciati sunt: Φοβερόν τι καὶ δ. δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων. Quod autem ap. Thuc. habetur l. 4 in fine, ἐς τὸ διάκενον, duobus modis a schol. exp., quem lege. [C. 135 de Brasida Potidæam tentante: Προσελθὼν νυκτὸς καὶ κλίμακα προσθεὶς μέχρι μὲν τούτου ἔλαθε· τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος, οὕτως ἐς τὸ δ., πρὶν ἐπανελθεῖν τὸν παραδιδόντα αὐτὸν, ἡ πρόσθεσις ἐγένετο. Schol.: Τὸ δ. τῆς κλίμακος δηλονότι. Δ. μὲν τὸ ἀφύλακτον λέγει. Ubi verba τῆς κλίμακος δηλονότι, quibus voc. πρόσθεσις explicatur, inepto loco collocata sunt. Διάκενον recte schol. intelligit Custodibus vacuum. De loco vacuo aciei Thuc. 5, 71: Ἐς δὲ τὸ δ. τοῦτο παρήγγελλεν ... παρελθεῖν. Pravo accentu διακενῷ ap. Phot. Bibl. p. 74, 36: Τῷ δ. τοῦ ἤχου. G. Dind.]

[Διακενόω, Exinanio. Hippocr. p. 248, 9: Διακενουμένων τῶν φλεβῶν ὑπὸ τῆς καθάρσιος τῶν λοχίων. Scott. Διακενοῦμαι, Intervaco, Gl.]

Διακεντέω, Perpungo, Affigo, VV. LL. [Hippocr. p. 406, 43: Κατὰ τὸ ὀξὺ τῆς ἄνω τάσιος τοῦ βλεφάρου ἐς τὸ κάτω διακεντήσας. Scott. Hesych.: Διαπείραντες, διακεντήσαντες. G. D. Etym. M. p. 506, 53: Κεστὸς ὁ κεκοσμημένος καὶ διαπεποικιλμένος καὶ διακεκεντημένος. Quod Phurnuto De N. D. c. 24, p. 198 ex cod. restituendum pro vulgato διακέντιμος. Hemst.]

[Διακέντησις, εως, ἡ, Perpunctio. Hippocr. p. 267, 32: Τὰ μετὰ βηχὸς ὀδοντοφυεῦντα χρονίζει, ἐν δὲ διακεντήσει ἰσχναίνεται μᾶλλον. Scott. Διακέντησις, Interpunctio, Gl.]

[Διακεντητέον, Perpungendum. Geopon. 17, 19, p. 1159: Τὴν σάρκα τὴν περὶ τοὺς ὄνυχας (τοῦ βοός) δ., ὥστε ἀφαιμάξαι. Kall.]

Διακένως, Vacue, Inaniter. Joseph. A. J. [3, 7, 2]: Ζώνη δ. ὑφασμένη, ὥστε λεβηρίδα δοκεῖν ὄφεως, Zona intus inanis et cava: quam sacerdotalem zonam Suid. στρόφιον nominat. [Aster. Hom. p. 63. Boisson. Διακενῶς Iamblich. De myster. p. 54, 20. M. Eod. accentu legebatur in Chr. Pasch. p. 675, 1, ubi cod. Vat. διακενῆς præbuit quod Iamblicho quoque restituendum videtur.]

Διακένωσις, εως, ἡ, Evacuatio, Inanitio. Exp. et Inanitas. [Hesych. s. v. Διελάφυξας: Λαφυσμὸς γὰρ ἡ διαφόρησις ἢ δ. G. Dind.]

Διακεράννυμι, sive Διακεράω, Permisceo; Diluo. [Philostr. p. 592: Ἀλλ' εἰσί τινες ἡδονῶν λιβάδες διακε-

χραμένοι τοῦ λόγου. Wakef. Διεκεράσατε schol. Theocr. 7, 154.]

[Διακερματίζω, Permuto pecuniam. Aristoph. Vesp. 789 : Δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβὼν ἐλθὼν διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσιν· ubi præferenda cod. Veneti lectio διεκερματίζετ'. Suidas διεκερμάτισε s. h. v. G. D.. Greg. Nyss. t. 2, p. 457, B : Ἐπεὶ καὶ τὸν χρυσὸν φαμὲν, κἂν εἰς πολλοὺς διακερματίζηται τύπους, ἕνα καὶ εἶναι καὶ λέγεσθαι. Metaphr. ib. p. 336, B : Τὴν ἐπίνοιαν ἡμῖν ὁ σοφὸς διακερματίσας, In minutias discerpens. Hase.]

Διακερτομέω, Convitiis proscindo. [Dio Cass. 43, 20 : Τὴν παρὰ τῷ τῆς Βιθυνίας βασιλεύσαντι διατριβὴν ... διεκερτόμησαν.]

[Διακεφαλαιόω, Caput circumdo. V. locum Hesych. s. v. Διαπηνηκίζω afferendum.]

[Διακεχυμένως, Effuse. Suid. : Ἀποσκαρίζειν, δ. γελᾶν.]

[Διακεχωρισμένως, Discrete. Suidas s. v. Διακεκριμένως. Schol. Oppian. Hal. 1, 502. G. Dind.]

[Διακηπεύω. Nicet. Chon. Annal. p. 71, C : Τὰς τῶν λειμώνων καὶ ἀνθέων χάριτας ἐς τὸ ἄστυ μέσον διακηπεύοντες, Vias in modum horti floribus consternentes.]

[Διακηρῡκεύω.] Διακηρυκεύομαι, Per caducatorem s. præconem pacem peto, de pace ago, Mitto caduceatores s. legatos de ineundo fœdere : Διὰ κηρύκων συνθήκας αἰτοῦμαι, ἢ ποιοῦμαι. [Thucyd. 4, 38 : Διακηρυκεύσασθαι πρὸς τοὺς ... Λακεδαιμονίους. Schol. : Δ. ἐν ἴσῳ μέν πως ἐστὶ τῷ ἐπικηρυκεύσασθαι, εἰ μή τις εἴπῃ τὸ μὲν διακηρυκεύεσθαι πρὸς φίλους, τὸ δ' ἐπικηρυκεύεσθαι πρὸς πολεμίους. Διακηρυκεύσασθαι Polluci inferendum 8, 138 ex cod. || Per præcones proclamo. Joann. Cinnam. Hist. 2, p. 25, B : Τὴν τοῦ σουλτὰν δῆθεν ἐπὶ τοῦ στρατεύματος διακηρυκεύεσθαι ἅλωσιν. Anna Comn. 1, p. 13, D : Τό τε διακηρυκευόμενον ὡς ἄρα ὁ Βρυέννιος ἑάλω ... ἐθαρσοποίει τοὺς τέως δειλούς. Similiter 11, p. 324, C. Eadem sæpius activo utitur διακηρυκεύω : vid. ibid. p. 317, D; 322, A; 325, C; 14, p. 444, A. G. Dind.]

[Διακηρυκτικὸς, Licitator, Gl.]

[Διακήρυξις, εως, ἡ, Licitatio, Gl.]

[Διακηρύσσω, s. Διακηρύττω, Per præconem pronuntio, Prædico. Philostr. p. 603 : Ἐκπεσεῖν τῆς οἰκίας, διακηρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς πρὸς δραχμὰς μυρίας. Plut. V. Arati c. 10 : Δεινότης τίς ἐστιν ἀνθρώπου καὶ σύνεσις ἐν τοῖς ὑπαίθροις καὶ διακεκηρυγμένοις εὐτάρακτος φύσει. Eustath. Opusc. p. 276, 70 : Ἤσθετο δὲ τρόποις πολλοῖς, ὧν εἷς καὶ οὗτος διακεκήρυκται. || Forma media schol. Eur. Or. 488 (478) : Πάντες οἱ παλαιοὶ ... τρανῶς ἄνω καὶ κάτω τοῖς λόγοις διακηρύττονται ὡς ... Diodor. 18, 7 : Νικήσας τῇ μάχῃ διεκηρύξατο πρὸς τοὺς ἡττημένους κελεύων τὰ μὲν ὅπλα καταθέσθαι, ubi tres codd. ἐκηρύξατο.]

[Διακιβδηλεύω, Adultero, Corrumpo. Scriptor anon. ap. Suid. s. v. Ἀδὰμ p. 80, B Gaisf. : Κἀντεῦθεν ἤρξατο φύσις ἡ τῶν ἀνθρώπων παραχαράττεσθαι καὶ διακιβδηλεύεσθαι. Joann. Cinnam. Hist. 5, p. 127, D : Σὺ μὲν ψεύδῃ τὸν ἀρχιερέα, ὁ δὲ τὸν βασιλέα διακιβδηλεύει. G. D.]

[Διακιγκλίζω.] Διακίγκλισον, Hesychio et Etym. διάσεισον, a κίγκλος, Avicula quædam quæ et σεισοπυγὶς dicitur, Lat. Motacilla : quoniam caudam perpetuo fere motitat et quatit. [Aristoph. fr. 94 : Ὀσφὺν δ' ἐξ ἄκρου διακίγκλισον ἠΰτε κίγκλον ἀνδρὸς πρεσβύτου. Hippocr. p. 838, E : Δεῖ δὲ ἀεὶ πάντα τὰ ἄρθρα, ὁκόταν μέλλῃς ἐμβάλλειν, προαναμαλάξαι καὶ διακιγκλίσαι, Dimovere.]

Διακινδυνευτέον, Periclitandum, Alea subeunda. Item Audendum. Affertur enim e Plat. Timæo [p. 72, E] : Διακινδυνευτέον φάναι, pro Non dubitandum affirmare, h. e. Audendum.

Διακινδυνεύω, Periculum adeo, Aleam subeo. Plerumque vero pro Aleam certaminis subeo. Thuc. [8, 27 : Τῷ αἰσχρῷ ὀνείδει εἴξας ἀλόγως διακινδυνεύσειν]· 7, [47] : Ἀλλ' ἅπερ καὶ διανοηθεὶς εἰς τὰς Ἐπιπολὰς διεκινδύνευσε [διακινδυνεῦσαι]· 1, [142] : Πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμούσας κἂν διακινδυνεύσειαν. Eand. constr. huic verbo dedit Isocr. Paneg. [p. 54, A] : Ἡ δὲ ἡμετέρα πόλις πρὸς ἅπαντας τούτους διακινδυνεύσασα. [Diodor. 3, 27 : Διακινδυνεύουσι πρὸς τοὺς ἐπιτιθεμένους.] In VV. LL. affertur διακινδυνεύω cum infin. εἰσπλεῦσαι, pro πειρῶμαι διὰ κινδύνου εἰσπλεῦσαι. [Ex Thucyd. 7, 1 : Ἐβουλεύοντο εἴτ' ἐν δεξιᾷ λαβόντες τὴν Σικελίαν διακινδυνεύσωσιν εἰσπλεῦσαι, ubi π. δ. κ. εἰσπλεῦσαι inter-
A pretatur schol. G. D.] Dicitur item διακινδυνεύεσθαι res, quæ in periculum adducitur : Dem. p. 39 [866] : Ἢ καταμίξαι τὴν προῖκα εἰς τὴν οὐσίαν τὴν Ἀφόβου τὴν οὕτω διακινδυνευθήσεσθαι μέλλουσαν. Bud. διακινδυνευόμενον, sicut et παρακινδυνευόμενον, dici scribit Quod periculose suscipitur. Idem διακινδυνευόμενα φάρμακα vertit Medicamenta e periculo petita, in Isocr. Busir. [p. 225, D] : Ἰατρικὴν ἐξεῦρον ἐπικουρίαν οὐ διακεκινδυνευμένοις φαρμάκοις χρωμένην, ἀλλὰ τοιούτοις, ἃ τὴν μὲν ἀσφάλειαν ἔχει ὁμοίαν τῇ τροφῇ. Ego aptius expressum iri puto signif. participii διακινδυνευόμενα, interpretando, Quæ cum vitæ periculo adhibentur.

Διακινέω, Permoveo, Incito. Aristoph. Nub. [477] : Διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, exp. Permove ejus mentem, Incita. [Sopater ap. Athen. 9, p. 378, C : Ἐν ὅσῳ προσέρχετ' ἐξ ἀγορᾶς ὁ παῖς, μικρὰ διακινήσω σε περὶ τοῦ πράγματος, ἵνα τῷ λαλεῖν λάβωμεν εὔκαιρον χρόνον. Plut. Mor. p. 454, F, de ira : Οὐδὲν γὰρ οὕτω τῶν παθῶν συλλεγόμενον καὶ διακινούμενον ἔχει τὴν γένεσιν ἐμφανῆ καὶ τὴν αὔξησιν.] Thuc. autem [5, 25] : Διεκίνουν τὰ πεπρα-
B γμένα, Concutiebant, Perturbabant, Bud. [Plut. V. C. Gracchi c. 10 : Ὕποπτος τοῖς ἄλλοις ὡς τὰ συμμαχικὰ διακινῶν καὶ παροξύνων κρύφα τοὺς Ἰταλιώτας.] Rursum autem ap. Aristoph. [Vesp. 688] pass. partic. διακινηθεὶς, addito dat. τῷ σώματι, de lascivo quopiam corporis motu, qui fit gesticulatione. [Demetr. De eloc. 273 : Προσπαλαίων γὰρ καλῷ παιδὶ Διογένης διεκινήθη πως τὸ αἰδοῖον. Hemst. Hesych. : Διασαυλούμενον, διακινούμενον, ἐναβρυνόμενον.] In VV. LL. affertur ex anon. auctore Διακινεῖν τὸ πεπονθὸς μόριον, ubi fortasse accipitur pro simplici κινεῖν : exp. tamen ibi Permovere partem affectam. [Διακινῆσαι de exiguo ac levi motu et agitatione dicitur Hippocrati, ut scribit Galen. Comm. 4 in l. De art. p. 654, 45 Bas. Hippocr. p. 797, E : Τούτων ὅσα ἐν τῇ χρήσει πλειστάκις διακινέεται. Conf. Διακίνημα. Foes. Plut. Mor. p. 63, D : Διακινῶν τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ· 722, D : Διακινῶν τὰ σμικρότατα τοῦ ἀέρος. || « Proficiscor, quomodo Latini Moveo interdum dicunt. Apophthegm. Patr. in Antonio n. 34 : Ἐξέλθωμεν καὶ διακινήσωμεν τὴν ἔρημον.
C Et in Joanne Curto n. 40 : Οὗτοι οἱ μοναχοὶ ἀεὶ διακινοῦσι παρὰ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ εὑρίσκουσι μαργίτας. » Ducang.]

[Διακίνημα, τὸ, Permotio. De parva luxatione ossium ap. Hippocr. p. 775, H : Τὰ ὀλισθήματα τὰ κατὰ γούνατα καὶ τὰ διακινήματα τῶν ὀστέων εὐηθέστερα πολὺ τῶν κατ' ἀγκῶνα κινημάτων καὶ ὀλισθημάτων. Ad quem l. Galen. vol. 12, p. 259 : Ὀλισθήματα μὲν ὀνομάζει τὰς τέτταρας παραλλαγὰς τῶν ὀστῶν, διακινήματα δὲ τὰς βραχείας. Similiter Oribas. p. 141, 31 Cocch.]

[Διακινησία lectio vitiosa pro ἀκινησία ap. Alex. Trall. 9, p. 550. Schneid.]

[Διακινήσιμος scriptura vitiosa. V. Διακαινήσιμος.]

[Διακίνησις, εως, ἡ, Motio. Hesych. : Περίπατοι ... τόποι διακινήσεων. Cui Osann. in Auctar. Lex. p. 49 confert glossam Lexici Ms. Havn. : Περίπατος, διακινητήριον, ἢ αὐτὸ τὸ βάδισμα. || De luxatione ossium, i. q. διακίνημα, Galen. vol. 12, p. 456 : Κίγκλισιν ... τὴν ἐπὶ βραχὺ γιγνομένην διακίνησιν (εἶπε).]

[Διακινητήριον, τὸ, Locus in quo quis movetur;
D Ambulacrum. V. Διακίνησις.]

[Διάκινον, δυσκίνητον, Κρῆτες, Hesych. Et post Διακωμισθείημεν, Διακόνιν (Διακόνιον Musur.), δυσκίνητον, Κρῆτες.]

[Διακιρνάω, Permisceo. Hippocr. p. 361, 1 : Τῶν δὲ πικρῶν καὶ δριμέων τοῖσι γλυκέσι διακιρνῶντα· 557, 9 : Ἐν τῷ οἴνῳ διακιρνᾶν (ὕδωρ) καὶ διδόναι. Scott.]

[Διάκις vocabulum fictitium. Etym. Gud. p. 147, 50 : Ἀπὸ τοῦ δύο γέγονε διάκις καὶ κατὰ συγκοπὴν δίς.]

[Διακιτρίον, τὸ, Cortex citri melle conditus. Simeon Sethi De cibor. facult. : Τὸ δὲ σὺν μέλιτι καὶ ἀρτύματος σκευαζόμενον, διακιτρίον ὀνομαζόμενον, θερμαίνει τὴν γαστέρα. Ducang.]

[Διακλάζω, Clamo, Vociferor. Orph. Arg. 1274 : Ἤειδον δὲ λιγὺ κλάζων δία θέσκελον ὕμνον.]

[Διάκλασις, εως, ἡ, Confractio. Jo. Chrys. De sac. 6, 2, p. 268 : Δ. φωνῆς. Routh. Id. Matth. p. 444, E : Μελῶν δ. Procl. Hypothes. p. 75, C. Hase.]

Διακλάω, Frango, Diffringo. Hesychio et Suidæ διακλῶν est διαθρύπτων [Delicatum faciens. Ad hanc

signif. referri debent Διακεκλασμένα μέλη, quorum Patres mentionem faciunt. Jo. Chrys. Hom. 10 in Ep. ad Philipp. p. 62 : Θεὸς ἐποίησέ σοι ὦτα· ταῦτα αὐτῷ πάρεχε, ἀλλὰ μὴ τοῖς διακεκλασμένοις μέλεσι μηδὲ ταῖς αἰσχραῖς ἀκοαῖς. Eodem sensu κατακεκλασμένα μέλη, ap. eund. Hom. 2 in Matth. p. 12. Suicer. Dionys. De comp. verb. 17, p. 107 R., de numero amphibrachi : Διακέκλασταί τε καὶ πολὺ τὸ θῆλυ καὶ ἀγενὲς ἔχει. Id. De adm. vi Dem. p. 1093 : Ὑπορχηματικούς τε καὶ Ἰωνικοὺς καὶ διακλωμένους (ῥυθμοὺς), quo loco Toupius utebatur Emend. vol. 2, p. 611, ubi Aristophani Thesm. 163 restituebat : Οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς. Codd. διεκίνων, Suidas διεκίνουν. Διέκνων aut διεκνῶντ' Dorvill. ad Charit. p. 560. Verum videtur aut διέκλων aut διέκνων.]

[Διάκλεισις, εως, ἡ, Interclusio. Joseph. A. J. 18, 6, 4 : Διάκλεισιν γενέσθαι τῷ Ἀγρίππᾳ κελεύει εἰσόδων τῶν πρὸς αὐτόν.]

Διακλείω, Discludo, Intercludo, Intercipio. [Polyb. 4, 56, 6 : Χερρονήσου ... ἧς τὸν αὐχένα ... ἡ πόλις ἐπικειμένη διακλείει κυρίως· 1, 82, 13 : Διακλείων τὰς χορηγίας τοῖς περὶ τὸν Μάθω· 16, 6, 4 : Διακλείσας τὸν Ἄτταλον ἀπὸ τῶν οἰκείων νεῶν. Dionys. A. R. 11, 14 : Διέκλεισάν με τῆς εἰσόδου. Schol. Pind. Pyth. 8, 3 : Ἵνα διακλείῃ αὐτοὺς (bella) καὶ ἀπείργῃ, ad verba poetæ πολέμων ἔχοισα κλεῖδας.] Et pass. Διακλείομαι, Discludor, Intercludor, Bud. subjungens Polyb. 5, [51, 10] : Τὸ δὲ μέγιστον, ἀπέφαινε διακλεισθησόμενον τὸν Μόλωνα τῆς εἰς τὴν Μηδίαν ἐπανόδου· ib. [52] : Φοβούμενος δὲ καὶ τῆς εἰς Μηδίαν ἐπανόδου μὴ διακλεισθῇ, διέγνω ζευγνύειν τὸν Τίγριν.

Διακλέπτω, Furto diripio et distraho. [Demosth. p. 817, 7 : Ὅσα δ' αὐτῆς διακέκλεπται καὶ ὅσα ἰδίᾳ ἕκαστος εἴληφε. Polyb. 2, 62, 11 : Ὥστε μήτε διαφυγεῖν μηδένα μήτε διακλαπῆναι ῥᾳδίως μηδέν. Diodor. 17, 74 : Τὰ διακλαπέντα καὶ ἁρπαχθέντα.] Subduco. [Thucyd. 7, 85 : Τὸ μὲν οὖν ἀθροισθὲν τοῦ στρατεύματος ... οὐ πολὺ ἐγένετο, τὸ δὲ διακλαπὲν πολύ. Plut. V. Timol. c. 29 (et similiter V. Niciæ c. 27) : Τῶν δ' αἰχμαλώτων οἱ μὲν πολλοὶ διεκλάπησαν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν· V. Sullæ c. 22 : Μετέλλα μόλις διακλέψασα ἑαυτὴν καὶ τοὺς παῖδας. Herodot. 1, 38 : Εἴ κως δυναίμην ἐπὶ τῆς ἐμῆς σε ζόης διακλέψαι, Subducere fato, quod somnium portenderat.] Supprimo. [Plut. V. Anton. c. 84 : Σελεύκου δέ τινος τῶν ἐπιτρόπων ἐλέγχοντος ὡς ἔνια κρύπτουσαν καὶ διακλέπτουσαν (ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῶν χρημάτων). Longin. 16, 4 : Οὐδαμοῦ νικήσαντας εἶπεν, ἀλλὰ πάντη τὸ τοῦ τέλους διακέκλοφεν ὄνομα.] Demosth. [p. 846, 10] : Διακλέπτειν τὴν ἀλήθειαν τοῖς λόγοις, i. e. πανουργεῖν et comminisci mendacia ad veritatem obruendam. Bud. Sic supra κλέπτειν τὴν ἀλήθειαν, Synes., Supprimere veritatem. [Lysias p. 175, 19 : Διακλέπτοντα τῇ ἀπολογίᾳ τὴν κατηγορίαν. Dionys. De comp. verb. p. 112 R. : Οἰκονομεῖν αὐτὰ χρὴ φιλοτέχνως καὶ διακλέπτειν τῇ χάριτι τῆς συνθέσεως τὴν ἀνάγκην, Occultare necessitatem.] At διακλέπτομαι, Declino, Lateo, VV. LL.

Διακληδονίζομαι, Ominor, Vaticinor, Bud.

[Διακληρονομέω, Distribuo, Dispergo. Longin. 12, 4 : Ὁ δὲ Κικέρων ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς ... πολὺ ἔχων καὶ ἐπίμονον ἀεὶ τὸ καῖον καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῷ.]

Διακληρόω, Sorte distribuo, divido. [Æsch. Suppl. 978 : Οὕτως ὡς ἐφ' ἑκάστῃ διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν.] Et pass. apud Plat. De LL. 6, p. 259 [p. 760, C] : Τούτοις δὲ διακληρωθήτω τὰ μόρια τῆς χώρας κατὰ μῆνα, ἕκαστα ἑκάστοις, Sorte dividantur s. distribuantur. Διακληροῦμαι, active quoque accipitur pro διακληρόω, Theophr. H. Pl. 9, 5, [2], de cinamomo, Διελόντες τρία μέρη, διακληροῦνται πρὸς τὸν ἥλιον· καὶ ἣν ἂν λάχῃ ὁ ἥλιος, καταλείπουσιν· ἀπιόντες δ' εὐθὺς ὁρᾶν φασὶ καιομένην ταύτην. Unde Plin. 12, 19 : Est et alia fama, cum sole dividi ternasque partes fieri, dein sorte cremia discerni; quodque soli cesserit, relinqui ac sponte conflagrare. Sic Thuc. 8, p. 272 [c. 30] : Ἐβούλοντο διακληρωσάμενοι, ἐπὶ μὲν τῇ Μιλήτῳ τῷ ναυτικῷ ἐφορμεῖν, πρὸς δὲ τὴν Χίον καὶ ναυτικὸν καὶ πεζὸν πέμψαι, schol. διαμερίσαντες κλήρῳ, Dispertientes sorte. Sæpe vero dicitur aliquis διακληροῦσθαι s. voce med. διακληρώσασθαι, pro Sortiri, et quidem in utraque hujus verbi signif.,

A Xen. Cyrop. 6, [3, 34] : Ὑμεῖς δ' οἱ τῶν ἁρμάτων ἡγεμόνες διακληρωσάμενοι, ὁ μὲν λαχὼν ὑμῶν, πρὸ τῆς φάλαγγος, τὰ μεθ' ἑαυτοῦ ἑκατὸν ἔχων ἅρματα καταστησάτω. Appian. B. C. 2 : Τὰ δὲ ἔθνη διακληρούμενοι καὶ στρατιὰς ἐπ' αὐτοῖς, Πομπήϊος μὲν εἵλετο Ἰβηρίαν καὶ Λιβύην. Dem. [p. 1380] : Διακληρωσάμενοι πρὸς σφᾶς αὐτούς. Philo De mundo : Ἐν τῷ κόσμῳ κατὰ φύσιν ἕκαστα τῶν μερῶν διατέτακται τὰς οἰκείας διακληρωσάμενα χώρας· V. M. 1 : Δίψα καὶ πεῖνα διακληρωσάμεναι τὰς κακώσεις, ἐν μέρει προσέκειντο, Sortitæ, ut ibi exp., sed malim, Sorte partitæ inter se. || Sorte lego, deligo, Bud. in Xen. Cyrop. 6, p. 100 [c. 3, 36] : Ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνοι ἀπεκρίναντο ὅτι οὐ καλὸν εἴη ταῦτα ὑφίεσθαι, διεκλήρωσεν αὐτοὺς, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτας ἧπερ ὑφίστατο. [Appian. Civ. 2, 47 fin. Idem paucis versibus ante c. infin. : Τοῦ ἐνάτου τέλους ... τὸ δέκατον διακληρώσω θανεῖν. Parthen. c. 35 : Ἀκούσας δὲ τοῦ χρηστηρίου (ἥρωσι σφαγιάσαι παρθένον) Κύδων διεκλήρου τὰς παρθένους πάσας, καὶ κατὰ δαίμονα ἡ θυγάτηρ τυγχάνει.]

Διακλήρωσις, εως, ἡ, Distributio, quæ fit sorte,
B Actio ipsa legendi sorte s. deligendi, sequendo signif., quam habet διακληρόω in Xen. l. c. [Appian. B. C. 1, 35. Schæf. Porphyr. De abst. p. 34, B : Τίς γὰρ ἡ διακλήρωσις τούτου; Sors, Greg. Nyss. t. 1, p. 364, C : Δύο προτεθέντων χιμάρων ἐκ διακληρώσεως. Id. t. 2, p. 14, D et 15, B : Ἀναμένει ἐκ δ. τινὸς σχεῖν τὴν ἐξουσίαν, Ex quadam sortitione. Hase.]

Διακλησιάδες, Derivationes, VV. LL.

[Διακλϊδὸν, Decedendo. Theodosius p. 76, 24 Gœttl. : Τὰ εἰς δὸν διὰ τοῦ ο μικροῦ ἐν τῇ ληγούσῃ καὶ η ἐν τῇ παραληγούσῃ, οἷον σωρηδὸν κωμηδὸν κρουνηδὸν, πλὴν τοῦ νοσφιδὸν ἀσπιδὸν πληνθιδὸν (πλινθιδὸν) διακλιδὸν ἀποκριδὸν διακριδόν. G. Dindorf.]

[Διακλιμακίζω.] Διακλιμακίσας Hesychio est διαπαλαίσας : Eod. enim teste κλίμακες et κλιμακισμοὶ sunt Genus παλαίσματος, Luctæ. Idem tradunt Etym. [p. 267, 17] et Lex. meum vet. Διακλιμακίζειν igitur est Luctari cum, In lucta certare cum. [Plato com. ap. Aspas. ad Aristot. Eth. Nic. p. 58, a : Χαίροις, οἶμαι, μεταπεττεύσας αὐτὸν διακλιμακίσας τε, τὸν ὑπηνόβιον.]

C [Διακλίνω, Declino. Polyb. 7, 11, 1 : Βραχὺ διακλίνας, Paululum recedens. Cum genit. 11, 9, 8 : Διακλίνειν ἐνίους ἠνάγκαζον τῆς ἀγορᾶς. Cum præpos. 6, 41, 11 : Διακλίναντες ἀπὸ τῶν πυλῶν. Cum accus. 35, 4, 6 : Τὸ δὲ μέγιστον, τοὺς νέους διακλίνειν τὰς καταγραφάς. Dio Chrys. vol. 2, p. 93 : Ὀξεῖαν καὶ ἐλαφρὰν κίνησιν πρὸς τὸ διακλῖναι (sic codex : vulgo διακρῖναι) καὶ φυλάξασθαι τὸ βέλος. Plut. V. Alex. c. 54 : Διακλῖναι τὸ φίλημα τὸν Ἀλέξανδρον.]

[Διάκλϊσις, εως, ἡ, Effugium. Plut. V. Pyrrhi c. 21 : Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τὰς διακλίσεις ... τὰς πρότερον οὐκ ἔχοντες.]

Διακλονέω, Concutio, Perturbo, Conturbo, Valde concutio etc., ut præpositioni διὰ tribuatur vis epitatica. Hesych. διακλονῶν exp. διασείων, δονῶν : sicut ἀκλόνητος a Suida exponi dixi ἄσειστος, ἀδόνητος. [Greg. Nyss. t. 2, p. 553, D : Καὶ μόνον ψόφος πρὸ τῶν θυρῶν ἢ ὑπονοηθεὶς ἢ γενόμενος ... ἐξαίφνης τὴν ψυχὴν διεκλόνησεν. Hase.]

[Διακλονίζω, Libanii Epist. 334 glossator ap. Bloch.
D Miscell. Hafn. vol. 1, 2, p. 146. Boisson.]

Διακλύζω, Colluo. [Eur. Iph. T. 107 : Κατ' ἄντρ', ἃ πόντος νοτίδι διακλύζει μέλας. Athen. 9, p. 381, B : Διακλύσας οἴνῳ. Hesych. : Διανίζει, διακλύζει.] Et pass. Διακλύζομαι, Colluor. A Diosc. 5 et 6 διακλυζόμενα dicuntur, inquit Bud., Quæ ori colluendo fiunt : ut ἐγκλυζόμενα, Quæ infunduntur clystere. Marcellus tamen in Diosc. verbo quoque διακλύζεσθαι Medicos uti ait in iis, quæ clystere ad purgationem infunduntur. [Aristot. Probl. 27, 3 : Διακλύζονται καὶ ἐπιρροφοῦσι. (Id. De generat. anim. 2, 4 : Καθάπερ τὰ ἀκώνιτα τῶν ἀγγείων, ὅταν θερμῷ διακλυσθῇ.) Dioclis Epistola ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 587 : Διακλύζου τὸ στόμα ubi διαβλύζου editum. Schneid. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 332, 338, 348. || Recentior forma Διακλύω est, de qua Ducang. : « Διακλύειν pro διακλύζειν, Os colluere, diluere, maxime usurpatur de aquæ potu, quo interdum reficiuntur monachi. Typicum Sabæ c. 19 : Εἰ δὲ οὐκ ἔστι νηστεία, πρωῒ μὲν λειτουργοῦμεν ὡς καθ' ἑκάστην καὶ διακλυόμεθα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Eadem

habet Marcus Hieromon. De dubiis Typicis c. 11. Idem Typic. c. 41 : Διακλυόμεθα δὲ οἱ μεταλαμβάνοντες ὕδωρ, et iisdem fere verbis Triodium Feria 2 primæ hebd. jejun. »]

Διάκλυσμα, τὸ, Id quo colluimus, quo utimur ad colluendum, collutionem. Sed exp. et Collutio. Diosc. l. 3 [1, 53] : Ὀδονταλγίας ἐστὶ διάκλυσμα, ubi interpretatur, In dentium dolore colluitur. [|| De potu aquæ Cyrillus Scythop. in V. Sabæ c. 58 a Ducang. cit. : Ὅτι οὐκ ἔχουσι διάκλυσμα οἱ πατέρες. Conf. Διακλύζω.]

Διακλυσμὸς, ὁ, pro eodem [Διάκλυσμα]; Plin. Infusionem vertit, quum pro eo, quod scripserat Diosc., Καὶ τοῦτο δὲ μίγνυται τοῖς πρὸς ἰσχιάδα διακλυσμοῖς, scripsit, Et ipsum utile ischiadicorum infusioni. [|| De potu aquæ Typic. Irenes Aug. in Analect. Benedict. p. 232 : Ἐν δὲ τῷ ἁγίῳ σαββάτῳ ἀπέστω πᾶσα μέριμνα περισπασμὸν ἐμποιοῦσα· μόνος δὲ δ. γινέσθω, citavit Ducang.]

[Διακλυστήριον, τό. Suidas : Κύλιξ ῥοπαλωτὴ, τὸ παρὰ πολλοῖς διακλυστήριον. « Est Δ. Vas magnum, quo vel pocula lavabant vel vinum temperabant. Ψυκτῆρα sive ψυκτήριον vocabant Græci antiquiores. Suid. : Ψυκτὴρ, σκεῦος, ἔνθα διανίζουσι τὰ ποτήρια. Idem est διανίζειν et διακλύζειν. » Toup. Emend. vol. 1, p. 372.]

[Διακλύω. V. Διακλύζω.]

[Διακλώθω, Neo. Planud. Ovid. Metam. 12, 475 : Νῆμα τοῖς δακτύλοις διάκλωθε. Boiss. Greg. Naz. vol. 1, p. 368, B (1, 153 ed. Col.) : Βύσσον διακεκλωσμένην.]

[Διακλωπάω. V. Κλωπάω.]

Διακναίω, Corrumpo, Vitio, Fœdo. [Hippocr. p. 451, 2 : Ἡ ἀσιτίη διακναίει· 643, 50 : Ἡ δὲ νοῦσος γίνεται μάλιστα, ἢν ἐν αὐτῇσί τι διακναισθῇ· 644, 49. Foes.] Aristot. De cœlo 2, [c. 9] : Οἱ γὰρ ὑπερβάλλοντες ψόφοι διακναίουσι καὶ τῶν ἀψύχων σωμάτων τοὺς ὄγκους, οἷον ὁ τῆς βροντῆς διίστησι καὶ λίθους καὶ τὰ καρτερώτατα τῶν σωμάτων. Hæc Bud., qui exp. etiam ἀμαυρῶ, διαφθείρω, ap. Aristoph. [Nub. 119] : Οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένος, Emaciatus, ὠχριῶν, Pallidus. [Eur. Cycl. 487 : Τίς ... δαλοῦ κώπην ὀχμάσας Κύκλωπος ἔσω βλεφάρων ὤσας λαμπρὰν ὄψιν διακναίσει;] Item Molesto, Molestia afficio. Vel etiam Tabefacio, Macero. Aristoph. [Eccl. 956] : Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος Ὅς με διακναίσας ἔχει. Et, Διακναιομένων ἀγαθῶν [ap. Eur. Alc. 108], VV. LL., Dum calamitate premuntur. Ap. Aristoph. autem Pac. [251] : Οἷα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται, schol. exp. διαφθαρήσεται. [Qui simul monet, ὡς ἐπὶ τυροῦ τοῦτο· nam casei mentionem præcessisse. Pherecr. ap. Plut. Mor. p. 1141, F : Ὁ δὲ Τιμόθεός με ... κατορώρυχεν καὶ διακέκναικ' αἴσχιστα. Hemst. Eur. Heracl. 297 : Ὡς δείν' ἔπαθεν καὶ παρὰ μικρὸν ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι· Iph. A. 27 : Τοτὲ δ' ἀνθρώπων γνῶμαι πολλαὶ καὶ δυσάρεστοι διέκναισαν· Med. 164 : Ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ' αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους. Clem. Al. p. 269 : Τὸ σῶμα καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν διακναίοντες ψευδεργίᾳ καὶ ψευδολογίᾳ. || Perfrico. Galen. vol. 1, p. 6 Bas. a Weigel. cit. : Ἀθληταὶ ... ῥοδοδάφνῃ τὰ νῶτα διακναίονται.]

[Διακνάω. Signif. propriæ, Rado, Scalpo, exempla nulla sunt. Impropr., ut διακναίω, est Corrumpo, Tabefacio. Hesych. : Διακνᾶσθαι, διαφθαρεῖν. Corr. διαφθείρεσθαι aut saltem διαφθείρειν, nisi gl. ipsa corrupta et sic corrigenda est, Διακναισθῆναι, διαφθαρῆναι. Idem : Διεκλήσθη, ἀπώλετο, ubi Albert. διεκνήσθη vel διεκναίσθη probabilius corrigit quam alii διεκλείσθη. Διέκνων Aristophani restitutum a Dorvillio notavimus s. Διακλάω. Διακνήσει ex διακναίσῃ, ut videtur, corruptum v. s. Κατακνάω. G. Dind.]

[Διακνημόω, Perdo. Hesych. : Διεκνημώσατο (cod. δισκνημάσατο, Musur. διεκ-), διέφθειρε. De quo pluribus dicetur s. Κνημόω. G. Dind.]

[Διακνήθω, Rado, Scabo. Epiph. t. 2, p. 192, A, de uro : Ὥστε τὰ μεγάλα δένδρα διακνηθόμενος τοῖς κέρασι διαπρίειν. Hase.]

[Διακνῆστι lectio vitiosa. V. Διασύχω.]

Διακνίζω, Vellicatim rumpo, Ungue dirumpo. Aristot. H. A. 7, [3], de abortu loquens, Ἐὰν δὲ τὸ κύημα εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἀφῇ τις, συνίσταται οἷον ἐν ὑμένι· τούτου δὲ διακνισθέντος, φαίνεται τὸ ἔμβρυον τὸ μέγεθος ἡλίκον μύρμηξ [et 6, 16 : Ἐν διακνιζομένοις καὶ διαιρουμένοις], Bud., citans alibi e Diosc. : Ἐλάτην θλάσας ἢ διακνίσας. [Meleag. in Anth. Pal. 4, 1, 32 : Βαιὰ διακνίζων ἄνθεα.] Item διακνιζόμενος in VV. LL., Scalptus. [Theophr. H. P. 3, 10, 5 : Διακνιζόμενος δὲ ὁ ἁδρὸς (καρπὸς) ἔχει μίκρ' ἄττα καὶ λεπτὰ σπερμάτια.]

[Διακοιλαίνω, Excavo. Schol. Hom. Od. Δ, 438 διαγλάψασα int. διακοιλάνασα. Cyrill. Alex. in Hagg. 1, 4, p. 630 : Κοιλοστάθμους οἴκους φησὶν ὧν ... τῶν θυρῶν οἱ σταθμοὶ σιδήρῳ διακοιλαίνοιντο.]

Διάκοιλος, ὁ, ἡ, Cavus. [Diodor. 17, 115 : Ἐρειστήκεισαν Σειρῆνες διάκοιλοι. Suidas s. v. Περιπόλων ex scriptore ignoto : Ἡ δὲ (ἀσπὶς) ... οὐ στερεὸν ἐκτύπησεν, ἀλλὰ κοῖλον καὶ διάκοιλον, ipse conjecturam addens probabilem, τάχα διάκενον.] At Διακοίλη ὁδὸς, n. propr. viæ cujusdam prope Athenas, teste Herodoto [6, 103, ubi nunc recte legitur divisim, Πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ.]

[Διακοινήσιμος scriptura vitiosa. V. Διακαινήσιμος.]

[Διακοινοποιέω, Commune facio. Schol. Pind. Pyth. 4, 25 : Τὰ τῶν χωρῶν ἢ τὰ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρωίδων ὀνόματα διακοινοποιοῦντες. Hemst.]

[Διακοινώνησον, διασείσθητον ἐν τῇ πορείᾳ· ἔνιοι πόνησον, Hesych. ante Διακονῆσαι, corrupte. Soping. Διακόνησον, quo pacto διασείσθητι corrigendum. Kust. : « Forsan male pro Διακίνησον, διάσεισον. Sequens autem πόνησον videtur referendum ad Διακόνησον. »]

Διακοιρανέω, Regis s. Domini more obeo vel administro. Hesych. enim διακοιρανέοντα exp. βασιλικῶς ἐπερχόμενον : et ὡς κοίρανον διαπορευόμενον s. διέποντα. [Ex Hom. Il. Δ, 230 : Πολέας διακοιρανέοντα.]

[Διακολακεύω, Adulor. Schol. Eurip. Or. 713 (703) : Διακολακεῦσαι τὸν τῶν Ἀργείων ὄχλον. Med. ap. Isocr. Panath. p. 266, B : Οὔτε νῦν αἱ μέγισται τῶν Ἑλληνίδων πόλεων αἰσχύνονται διακολακευόμεναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον.]

[Διακολάπτω, Percudo, Gl.]

[Διακολλαὶ corrupte in gl. et ipsa corrupta Hesychii Διαφυαί.]

Διακολλάω, Conglutino, Coagmento, Ferrumino, VV. LL. [Lucian. Hipp. c. 6 : Διάδρομος Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. Figurate Gregor. Nyss. vol. 2, p. 753, C, ab Hemst. cit. : Διακολλῶντα τὴν συμβολὴν τῶν ῥημάτων καὶ συναρμόζοντα.]

[Διακόλλημα, τὸ, Glutinamentum. Phot. Lex. p. 539 : 17 : Στοιβὴν, ὡς ἡμεῖς τὸ ἀναπλήρωμα, καὶ διακόλλημα τὸ αὐτὸ τοῦτο. Εὔπολις. G. Dind.]

Διακολλητικὸς, ut ἔργα, Pollux [7, 209], In quibus utimur glutinamentis et coagmentis; item ferruminationibus et plumbaturis : Διακολλητικὰ ἔργα, γομφωτικὴ, ὁπλοποιητική. [Lectio vitiosa. V. Διακωλυτικός.]

[Διακολοβόω, Decurto. Greg. Nyss. t. 2, p. 338, D : Διακολοβῶσαι πρὸς τὸ γελοῖον τὰ μέτρα τῆς φύσεως. Id. ib. p. 336, D ; t. 3, p. 87, B. Hase.]

[Διακολουθέω, Sequor. Sext. Emp. p. 425 : Καὶ μὴν εἰ τὸ θνητὸν φαίη τις ἄνθρωπον εἶναι, διακολουθήσει τὸ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζῴων θνητὰ ὄντα ἀνθρώπους ὑπάρχειν. Struv.]

Διακολυμβάω, Trano, Transnato, Nando transeo. [Polyb. 5, 46, 8 : Πλειόνων δὲ διακολυμβώντων πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τῆς ... στρατοπεδείας. Maccab. 1, 9, 48 : Διεκολύμβησαν εἰς τὸ πέραν. Schol. Plat. p. 67 (318 Bekk.) : Διανεῖν, διακολυμβᾶν, διαπερᾶν. Hesych. s. Διανηξάμενοι. G. D. Achm. Onirocr. p. 152, 30 : Διεκολύμβα ἐν τῷ ποταμῷ, χάριν πόρου ἢ λούσεως. Cyrill. Catech. p. 110, 25 : Διακολυμβήσας ὁ Πέτρος ἀναβέβηκεν. Hase.]

Διακομιδὴ, ἡ, Transportatio, Traductio, Trajectio, quæ vehendo portandove fit. Thuc. 3, [76] : Τῆς δὲ στάσεως ἐν τούτῳ οὔσης τετάρτῃ ἢ πέμπτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐς τὴν νῆσον διακομιδὴν, Postquam in insulam traducti s. deportati fuissent. Synes. : Ὅς ἐπὶ χρυσίου διακομιδῇ παρ' ὑμᾶς ἐστάλη, Ad aurum inde huc deportandum s. perferendum.

Διακομίζω, Transporto, Transveho, Portando s. Vehendo trajicio. Isocr. Paneg. [fin.] : Τὴν δὲ εὐδαιμονίαν τὴν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην διακομίσαιμεν. Thuc. 3, [75] : Διακομίζει ἐς τὴν πρὸ τοῦ Ἡραίου νῆσον. Polyb. [1, 20, 14] : Παραβόλως διεκόμισαν τοὺς ἄνδρας, Summa cum audacia milites transvexerunt, Bayf. [Dio Chr. vol. 2, p. 188 ab Hemst. cit. : Καὶ γὰρ ἐκεῖθεν πᾶς μὲν ὁ παραπλέων ἐμβάλλεται κέραμον, οὐδεὶς δὲ ὑγιῆ διακομίζει ῥᾳδίως. Hesych. : Διεκομισάτην, δυϊκῶς, διε-

κόμισαν.] Et διακομίζομαι, Transportor, Transvehor, Transeo, Commeo navibus. Thuc. 1, [136]: Διακομίζεται ὑπ' αὐτῶν ἐς τὴν ἤπειρον τὴν καταντικρὺ, Trajicitur. Item, Καὶ τῶν ἐπικούρων οἱ πολλοὶ εἰς τὴν ἤπειρον λαθόντες διεκομίσθησαν. Rursum 1 [immo 3, 23]: Ὁ δὲ διακομιζόμενος ἵστατο ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς τάφρου, Qui transibat. [Plato Leg. 10, p. 905, B : Εἰς ἀγριώτερον ἔτι διακομισθεὶς τόπον· 7, p. 803, B : Τίσι ποτὲ τρόποις ξυνόντες τὸν βίον ἄριστα διὰ τοῦ πλοῦ τούτου τῆς ζωῆς διακομισθησόμεθα. Hesych. : Διακομισθεὶς, διελθὼν, βασταχθείς· et Διακομισθείημεν sine interpretat.] Διακομίζομαι [forma media] active quoque capitur pro Transveho, Transporto, Traduco. Thuc. 4 : Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι κήρυκα πέμψαντες, τοὺς νεκροὺς διεκομίζοντο, Traducebant, Transportabant ad se mortuorum cadavera. 1, [89] : Διεκομίζοντο εὐθὺς ὅθεν ὑπεξέθεντο παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὴν περιοῦσαν κατασκευὴν, Transportarunt, Deportarunt inde, ubi collocarant liberos. Διακομίζω, Perfero, ea signif., qua tabellarius perferre literas dicitur, Herodian. 4, [12, 10] : Ταῦτα τὰ γράμματα ἀποσημηνάμενος μετὰ καὶ ἑτέρων ἐπιστολῶν, κατὰ τὸ ἔθος, δίδωσι τοῖς διακομίζουσιν, οὐκ εἰδόσιν ἃ φέρουσι, Perferendas dat tabellariis; 3, [5, 8] : Μεταπεμψάμενος οὖν τοὺς πιστοτάτους τῶν εἰωθότων τὰ βασιλικὰ γράμματα διακομίζειν, Tabellarios, qui regias literas perferre solebant. Synes. Ep. 133 : Ταύτην γέ τοι τὴν ἐπιστολὴν Πέτρον οἶμαι διακομιεῖν, Petrum arbitror perlaturum. [|| Διακομίζειν idem q. ἀνακομίζειν, Reficere, Restaurare. Hippocr. p. 479, 28 : Σιτίοισι διακομίζειν αὐτὸν μαλθακοῖσιν, ἐξ ὀλίγου ἀρχόμενος. Foes.]

Διακομιστὴς, ὁ, Qui aliquid transportat s. transvehit, transvehendo s. transportando trajicit. [Steph. B. s. v. Δειπνιάς : Τῷ παιδὶ τῷ διακομιστῇ τῆς δάφνης. Hemst.] Dicitur et de tabellario literas ad alium perferente. Synes. Ep. 141 : Μὴ θαυμάσῃς εἰ διακομιστῇ δυοῖν ἐπιστολῶν ἑνὶ χρῶμαι, Si tabellario uno utar, qui binas ad te perferat literas. Idem [p. 169, D] : Ἔλαθεν ἡμᾶς ὁ δ. τῶν γραμμάτων. [Antioch. p. 1077, B : Δ. τοῦ λόγου, ut Amm. Marcell. 21, 16 : Perlator epistolarum. Hase.]

[Διάκομμα, τό. Hippocr. p. 100, G : Τὰ ἐν τοῖσι ἀγκῶσι διακόμματα, Quæ in cubitis discissa sunt.]

[Διακομπέω, Jacto. Pindar. ap. schol. Aristoph. Nub. 223 : Νήπια βάζεις χρήματά μοι διακομπέων. Posidon. ap. Athen. 5, p. 212, B : Ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι διεκόμπουν.]

Διακονάω, ήσω, Peracuo s. Exacuo.

Διακονεῖον, τὸ, Diaconium. Distinct. 23 : Diaconium, quod Latini Sacrarium dicunt, quo subdiaconi non intrant, Bud. Erit igitur διακονεῖον, Locus ubi diaconi congregantur. [Conf. Διακονικόν.]

[Διακονέστερος. V. Διάκονος.]

Διᾱκονέω [Ion. Διηκονέω], Ministro, Famulor, Ancillor, Ministri seu famuli operam præsto, Ministrum seu famulum ago. [Plato Leg. 7, p. 805, E : Διακονεῖν μηδὲν διαφερόντως τῶν δούλων. Ibid. 12, p. 955, C. Eurip. Ion. 396 : Διακονοῦσα κρυπτά. Aristoph. Av. 1323 : Ὡς βλακικῶς διακονεῖς· οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις;] Demosth. [p. 362] : Δεσπότῃ διακονοῦντες. Aristid. : Διακονῶν τῷ βασιλεῖ. Plut. [Mor. p. 440, B] : Ἠσκημένων καὶ μεμαθηκότων παίδων δαιτρεῦσαι καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι, εἰ μὴ διάθεσις μηδὲ διάταξις εἴη πρὸς τοὺς διακονοῦντας. [Menand. ap. Athen. 6, p. 245, C : Τοὺς ἐν τοῖς γάμοις διακονοῦντας μαγείρους.] Athen. 6, [p. 264, D] : Εἴθισται γὰρ ἐν ταῖς οἰκιακαῖς διακονεῖν τοὺς νεωτέρους τοῖς πρεσβυτέροις· 5 : Δοῦλος οὐδεὶς ἦν ὁ διακονήσων, ἀλλ' οἱ νέοι τῶν ἐλευθέρων ᾠνοχόουν· 9, [p. 377] Euphron inducit coquum ita ministrum hortantem, Ὅταν ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῇς, Οὐκ ἔστι παίζειν. Matth. 4, [11] : Ἄγγελοι προσῆλθον, καὶ διηκόνουν αὐτῷ· pro quo Greg., Ὑπ' ἀγγέλων ὑπηρετεῖται. Plato De rep. 2, [p. 371, D] : Διακονεῖν πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν, Inservire s. Operam suam locare ad emendum et vendendum. Item ap. Plut. [Mor. p. 63, D] loquentem de vetula quadam, quæ Apelli ægroto famulabatur, Ὡς οὖν ἡ διακονοῦσα πρεσβύτις εὗρε, sc. τὸ κερμάτιον τὸ ὑποβεβλημένον τῷ προσκεφαλαίῳ. Sicut vero Ovid., Medicorum jussa ministro, Horat., Res omnes timide gelideque ministrat, ita Aristot. Pol. 7, [c. 14], διακονεῖν τὰ ἔργα. Qua fere signif. e Demosth.

A διακονεῖσθαι infra habes. Item διακονῶ σοι ταῦτα, Plato, Hæc tibi servitia præsto, Hæc tibi præsto veluti minister et famulus. [Herodot. 4, 154 : Ἐξορκοῖ ἦ μὲν οἱ διηκονήσειν ὅ τι ἂν δεηθῇ. Plato Rep. 5, p. 466, E : Πρὸς δὲ τῇ θέᾳ διακονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν πάντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον, ubi cum ὑπηρετεῖν conjunctum ut in locis ab Hemst. citatis, Lucian. Philops. c. 35 : Δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν· Batonis ap. Athen. 14, p. 639, F : Καὶ αὐτὸν τὸν Πελασγὸν προθύμως διακονεῖν καὶ τῶν ἄλλων τοὺς ἐν ἀξιώματι ὄντας ὑπηρετεῖν· et Athenæi ibid. C : Οἱ δεσπόται ὑπηρετοῦσι πρὸς τὰς διακονίας. Heliodor. 7, 20, p. 290 : Πάντα τἀπόρρητα διὰ χειρὸς ἐχούσης, τὴν ὁμιλίαν διακονούσης. Sic idem alibi τὰ ἐρωτικὰ διακονεῖσθαι.] Διακονέομαι, Ministratur mihi, Ministri operas suas mihi præstant, Obsequiis et operis color atque observor, Bud. Matth. [20, 28] : Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. Διακονοῦμαι [forma media] accipitur etiam active pro διακονῶ. [Hesych. : Διακονουμένων, ὑπηρετούντων, ἢ ἀποκρίσεις τινὰς ἐκπληρούντων. Soph. Phil. 287 : Κἄδει τι

B βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον διακονεῖσθαι, ubi schol., ἔδει με ἐμαυτῷ ὑπηρετεῖσθαι. Aristoph. Ach. 1017 : Ὡς μαγειρικῶς κομψῶς τε καὶ δειπνητικῶς αὑτῷ διακονεῖται. Dio Chr. vol. 1, p. 244 : Θυγάτηρ δὲ ὡραία γάμου διηκονεῖτο.] Diog. L. Diogene [6, 31] : Ἐν οἴκῳ τε ἐδίδασκε διακονεῖσθαι, λιτῇ τροφῇ χρωμένους. Athen. [14, p. 659, D] : Τὸν τοῖς τετραδισταῖς διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς Πανδήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ. Et transitive, Lucian. [De merc. cond. c. 27] : Τοῖς τὰ ἐρωτικὰ διακονουμένοις, Amorum ministris, Cic. Ministri libidinis, Ministræ voluptatum artes. Apud Eund. [Lucio c. 53] : Ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ διακονούμενοι. Sic Cic. Pocula ministrare. [Priscus Exc. p. 188, 8 : Λουομένῳ αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν διηκονεῖτο· et similiter p. 192, 9; 204, 14. Paullo aliter p. 167, 3 : Ἐκπέμπει Ἥσλαν, εἰωθότα τοῖς διαφόροις αὐτῷ τε καὶ Ῥωμαίοις διακονεῖσθαι, Componendis controversiis adhiberi solitum.] || Administro et gero, Bud. ap. Dem. [p. 1206, 18 : Ἐὰν διὰ μακροτέρων διηγῶμαι τά τε ἀναλώματα καὶ τὰς πράξεις,] ὡς ἐν καιρῷ τε

C ἕκαστα καὶ χρήσιμα τῇ πόλει ἐδιακονήθησαν. Fortasse [Necessario] tamen et hic διακονεῖσθαι accipi posset pro Ministrari, Præstari : metaph. sumta ab iis, qui pocula aut victum ministrant egentibus et petentibus, ut Cic. et Varro loquuntur : qua metaph. dicit Ovid. Divitias ministrare, Tibull. Vias fallendi ministrare, Virg. Furor arma ministrat. [Demosth. p. 1230, 10 : Τῶν δὲ καλῶς δεδιακονημένων νῦν αὐτοῖς κελεύειν χάριν ὑμᾶς ἔχειν.] || Διακονεῖν γάμον, Ministrum agere in parandis et adornandis nuptiis, Apparare s. Instruere nuptias, eo sensu, quo Apparare et Instruere convivium dicimur, Athen. [9, p. 377, A,] e Posidippo comico de quodam coquo, Διακονοῦμεν νῦν γάμους· τὸ θῦμα, βοῦς· Ὁ διδοὺς, Ἐπιφάνης. Ubi obiter etiam nota α in h. v. produci, sicut supra in l. ex Euphrone comico cit. [De augmento Mœris : Δεδιακόνηκα Ἀττικῶς, δεδιηκόνηκα Ἑλληνικῶς· ad quem l. Pierson. p. 122 : « Quanquam Attici nonnunquam augmenta geminare solent, ut in πεπαρῴνηκα pro πεπαροίνηκα, δεδῴκηκα pro δεδιοίκηκα, alia tamen iis in

D διακονεῖν placuit ratio. Gramm. Bibl. Coisl. p. 499 (in Bekk. An. p. 1285) : Διακονῶ ἐδιακόνουν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ δεδιακόνηκα· οἱ δὲ κοινολεκτοῦντες διηκόνουν. Alius ibid. p. 482 (Antiattic. p. 88, 15) : Δεδιακόνηκα, Δημοσθένης περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. Hoc quidem tempus in ista oratione non reperitur, sed ἐδιακονήθησαν statim in init. (p. 1206, 18. Libri pauci διηκονήθησαν vel διακονήθησαν.) Per η tamen Or. de cor. præf. nav. (p. 1230, 10) δεδιηκονημένων scribitur (ubi meliores libri δεδιακ- præbuerunt), ut διηκόνηκεν in Archedici fr. ap. Athen. 7, p. 294, C. (Vulgo οὐδεὶς δὲ διηκόνηκεν. Recte Valck. οὐδεὶς δεδιηκόνηκεν, nisi quod forma Attica potius restituenda. Apographum Palat. οὐδεὶς δὲ διακόνηκεν.) Sed librarii talia sæpissime pro arbitratu suo mutarunt. In Hesychio certe pro Δεδιηκόνηκε, δῴκηκε, διηκόνησε (Musuri interpolatio. Cod. Δεδηακόνικε, δ., διεκώνησε), literarum ordo postulat Δεδιακόνηκε per α. Ἐδιακόνουν usurpavit Alcæus Endymione (ap. Antiattic. p. 91, 17). Quod autem Attici δεδιακόνηκα scripserint, non δεδιηκόνηκα, ejus rei hæc

videtur fuisse causa, quod syllaba secunda in διακονεῖν natura esset longa, adeoque augmenti minus capax, similiter plane ut ἀνάλωκα pro ἀνήλωκα, quia secunda in ἀναλοῦν natura produceretur.» Ap. Eurip. Cycl. 406: Ἐχριμπτόμην Κύκλωπι καὶ διηκόνουν, facillima correctio est κἀδιακόνουν. Quod de vulgaris dialecti scriptoribus dicit gramm. Coisl., verissime dicit. Apud hos enim constans est augmenti in medio vocabulo positi usus, διηκόνουν, διηκόνησα. G. Dind.]

Διακόνημα, τὸ, Opera a ministro præstita, i. e. Ministerium: Ovid.: Membra diurnis fessa ministeriis. [Plato Theæt. p. 175, E: Ὅταν εἰς δουλικὰ ἐμπέσῃ διακονήματα.] Aristot. Polit. 1, [c. 7,] dicit fuisse, qui servos διακονήματα docerent: Ἐκεῖ γὰρ, sc. Syracusis, λαμβάνων τις μισθὸν ἐδίδασκε τὰ ἐγκύκλια δ. τοὺς παῖδας, Trivialia ministeria s. officia, ut ὀψοποιητικὴν, et quæ hujusmodi sunt: sicut et Plut. supra in διακονῆσαι ponit δαιτρεῦσαι, ὀπτῆσαι, οἰνοχοῆσαι. Secundo autem libro pro ἐγκύκλια διακονήματα dicit ἐγκύκλιοι διακονίαι, ut infra videbis. || Διακονήματα, Utensilia ad supellectilem pertinentia. Apud Athen. [6, p. 274, B,] dicunt Romani: Πίλους τε ταῖς κεφαλαῖς περικείμεθα προβατείων δερμάτων δασεῖς, κεράμεα δὲ καὶ χαλκᾶ τὰ δ. κομίζομεν, κἂν τούτοις βρωτὰ καὶ ποτὰ πάντων ἀπεριεργότατα, de vasis sacrificalibus. Sic vero et διακονίαι, infra.

[Διακονῆσαι, κατεργάσασθαι, ἀπολέσαι, βλάψαι, Hesych. Recte, ut videtur, quamvis contra literarum ordinem Albert. Διακνῆσαι.]

[Διᾱκόνησις, εως, ἡ, Ministratio. Plato Leg. 1, p. 633, C, cum dativo: Αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεις.]

[Διᾱκονητέον, Ministrandum. OEcumen. Explic. in Epist. cathol. p. 78. Boiss.]

[Διακονητὴς, ὁ, Ministrator. De discipulis Christi Balsamon ad Can. 14 Concilii Neo-Cæsar. p. 797: Εἰς τὰς λοιπὰς διακονίας τῶν προσερχομένων τῷ θεῷ παρελήφθησαν καὶ οἱ ἄνδρες, οἵτινες διακονηταὶ μὲν ἐλέγοντο καὶ μαθηταὶ τοῦ κυρίου. Suicer. Διακονηταὶ, monachi qui in monasteriis in officinis operi sibi præstituto incumbunt: vel etiam monasteriorum famuli. Joann. Mosch. in Limon. c. 158: Κῆπον δὲ ἔχουσι διεστηκότα ἀπ' αὐτοῦ σημείοις ἕξ... ἔχουσι δὲ διακονητὴν ἐξ αὐτῶν ἐκεῖ. Typic. Sabæ c. 5 extr.: Οἱ δὲ διακονηταὶ σχολάζουσιν ἐν ταῖς διακονίαις αὐτῶν. Ib. c. 57 extr. Balsamon in Meditato de chartophylace et Protecdico: Καὶ ἀναθεῖναι τὴν τούτων διοίκησιν τοῖς διακονηταῖς. V. Apophthegm. Patrum in Arsenio n. 32 et 37. At in Diurno Romano c. 7, tit. 17 *Diaconitæ* appellantur pauperes qui in Diaconiis alebantur. Ducang. Eustath. Opusc. p. 258, 80: Καὶ τίς μὲν τῶν διακονητῶν ἁπλοῦς τὴν δράκα πέφυκεν εἶναι. Simplex posuit Hesych.: Κονῆται (hoc accentu), θεράποντες. || Alia forma Διακονιστὴς ap. Aster. p. 13, B ed. Combef.: nisi hoc ex διακονητὴς corruptum. G. Dindorf.]

[Διακονήτρια, ἡ, Ministra. De officialibus monasterii sæpius Typic. Irenes, p. 167: Τῶν λοιπῶν προκρίτων διακονητριῶν· et 173, 188. Indicavit Ducang.]

Διακονία, ἡ, Ministerium, Opera s. Officium, quod a ministro præstatur, i. q. διακόνημα supra: ut διακονίαι ἐγκύκλιοι, ead. quæ διακονήματα ἐγκύκλια supra, ut culinarii et mediastini officia, quæ quotidie nobis a ministris præstantur: peculiariter quod ad domestica negotia attinet. Aristot. Pol. 2, [6]: Τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν, οἷς πλεῖστον προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους. Item 1 post l. in Διακόνημα cit. [1, 7]: Ὀψοποιϊκὴ καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα γένη τῆς δ. Rursum 2, [3]: Ἐν ταῖς οἰκετικαῖς δ. οἱ πολλοὶ θεράποντες ἐνίοτε χεῖρον ὑπηρετοῦσι τῶν ἐλαττόνων. Plut. Sympos. 5, [p. 677, E]: Ἐγκελευόμεθα πολλάκις τοῖς διακονοῦσι θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς δ., Calidius subire quæ imponuntur ministeria. [Strato in Anth. Pal. 12, 194: Πρὸς μακάρων ἦγε διηκονίας. Cum dat. Aristid. vol. 1, p. 82, 21: Ἑλέσθαι τὴν τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι διακονίαν, ubi figur. dicitur de opera interpretandis Græcorum veterum scriptis impendenda. G. D.] At κριοῦ διακονία proverb. est in ingratos; nam cornu aries eos quoque petit, a quibus alitur. Διακονία dicitur etiam de Publico ministerio, i. e. de Negotio publico, de Muniis publicis, de Officiis quæ reip. præstamus. Æschin. C. Ctesiph. [p. 55, 33]: Ὅσα τις

A αἱρετὸς ὢν πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχὴ, ἀλλ' ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία· quod postea exp. πραγματεῖαι προστεταγμέναι κατὰ ψήφισμα. Demosth. Pro cor. [p. 296 extr.]: Τῆς μέν τοι δ. τῆς ἐφ' ἑκάστοις τῶν πεπραγμένων, καὶ ἐμαυτῷ μετεῖναί φημι. Plato [Rep. 2, p. 371, C]: Ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν δ. τάττουσι ταύτην, Hæc sibi imponunt ministeria, Hanc provinciam sibi deposcunt. Et διακονίαι δημόσιαι ap. Pollucem [8, 115], Munera publica. Dicitur etiam de Legatione, quæ et ipsa munus publicum est. Sic vero et διάκονος et διακονίσασθαι usurpari, paulo post ostendam. Thuc. 1, [133]: Ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο, προτιμηθείη δ' ἐν ἴσῳ τοῖς πολλοῖς τῶν διακόνων ἀποθανεῖν, In exsequendis iis muneribus, quorum nomine ad regem mittebatur. Item δ. ἐκκλησιαστικὴ, Ministerium ecclesiasticum, Ministerium s. Munus quod in Ecclesia nobis exequendum imponitur, præsertim vero Ministerium verbi: 2 Cor. 6, [3]: Ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ δ. 1 Tim. 1, [12]: Πιστόν με ἡγήσατο, θέμενος εἰς διακονίαν. Item de ministerio B eorun, qui διάκονοι appellantur, Synes. Epist. 66 de quodam Alexandro, qui adolescens in monasticum ordinem se contulerat: Τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροϊούσης τῆς μοναδικῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, ἠξιώθη μὲν ἐκκλησιαστικῆς δ., ἠξιώθη δὲ τοῦ πρεσβύτερος εἶναι. [Δ., Diaconatus, Ministerium diaconi. Clemens Constit. Apost. l. 8, c. ult.: Οὐδαμοῦ φαίνεται τοῖς μὴ ἀνήκουσι τῇ διακονίᾳ χρησάμενος· et alii sæpe. Ducang. Δ. notat quælibet spiritualia vel etiam corporalia officia, quæ fidelibus præstantur. Theophylactus in cap. 12 Ad Rom. p. 120: Καθολικῶς πᾶν ἔργον πνευματικὸν διακονίαν νοήσεις. Ita Rom. 12, 7 Theodoret. per διακονίαν intelligit τὴν τοῦ κηρύγματος λειτουργίαν. Idem Ad Cor. 1, 16, 15 per διακονίαν intelligit πᾶσαν θεραπείαν, Omne officium, quod sanctis præstatur. Δ. eleemosynam notat Act. Ap. 11, 29: quo sensu dicitur Ad Hebr. 6, 10 διακονήσαντες τοῖς ἁγίοις καὶ διακονοῦντες. De eleemosyna interpretatur Theophyl. p. 926. Sic Δ. pro ipsarum eleemosynarum subsidio, quo pii alii aliis ministrant accipitur Ad Cor. 2, 8, 4 teste Theo- C doreto p. 240 et Theophyl. p. 340. Et 9, 1 et 12, ut iterum agnoscit Theodoret. p. 244 et 246, et Theophyl. p. 396: Ἡ διακονία φησὶ, τουτέστιν ἡ τῶν χρημάτων ἐπιχορηγία. Suicer. Διακονίαι, Ministeria quibus occupabantur monachi ac iis incumbebant, vei quibus præficiebantur ab hegumeno seu abbate eaque annua. Cyrill. Scythop. in V. S. Joann. Solitarii n. 6: Τοῦ δὲ καιροῦ τῆς ἀλλαγῆς τῶν διακονικῶν φθάσαντος... ταύτην μετὰ προθυμίας καὶ χαρᾶς τὴν διακονίαν δεξάμενος· 7: Τοῦ δὲ ἐνιαυτοῦ τῆς τοιαύτης πληρωθείσης διακονίας. || Præfectura monasterii sanctimonialium. Martyrium Ms. S. Febroniæ: Ἐγὼ δὲ Θωμαῒς μετὰ τὴν κοίμησιν τῆς κυρίας Βρυένης διεδεξάμην τὴν διακονίαν. Ducang. || Famulitium. Polyb. 15, 25, 4: Παρεισαγαγὼν ἐκ τῆς διακονίας καὶ τῆς ἄλλης ὑπηρεσίας τοὺς εἰκαιοτάτους καὶ θρασυτάτους.] || Διακονίαι, Instrumenta ad suppellectilem pertinentia, ut et διακονήματα supra: nam ὄργανον, ut Aristot. docet, est ἄψυχος δοῦλος. [Moschio ap.] Athen. [5, p. 208, A]: Ἐφ' ὧν κατεσκευασμέναι ἦσαν ξυλοθῆκαι καὶ κρίβανοι, καὶ ὀπτανεῖα D καὶ μύλοι καὶ πλείους ἕτεραι δ., Aliaque ministeria, Bud.: s. potius Aliaque instrumenta, quorum ministerio quotidie utimur.

[Διακονίζω]. Pro διακονέω autem et διακονοῦμαι dicitur etiam Διακονίζω s. Διακονίζομαι, ead. signif. VV. LL. e Luciano: Ἀνθρώποις διακονίζεσθαι οἴεται. Dicuntur vero et legati διακονίσασθαι: nam ministros agunt in mandatis principum aut civitatum exequendis. Pollux 8, [138]: Καὶ τὰ ῥήματα, πρεσβεῦσαι, διακονίσασθαι [recte Kuhn. διακονήσασθαι, ut 4, 28 scriptum], ἀποπρεσβεύσασθαι, ἀντιπρεσβεῦσαι. Vide Διάκονος, Διακονία. [Locum Luciani non reperi. Sed διακονίζω extat etiam in schol. ad Nicandri Ther. 348, ubi διηκονίζοντο, pro quo tamen cod. Vat. (et Gott.) διηκονοῦντο. Bast. Conf. Διακονιστὴς, de quo s. v. Διακονητὴς dixi. G. Dindorf.]

[Διακονίκιον, τὸ, Diaconatus, Munus diaconi. Balsamon ad Can. 7 Concil. in Trullo p. 369. Ducang.]

Διακονικὸς, ἡ, ὸν, Ministratorius, Ad ministrum pertinens: ut διακονικαὶ πράξεις, Munia ministratoria;

A Munera quæ ministri exequuntur. Aristot. Polit. 3, [4] : Δύνασθαι καὶ ὑπηρετεῖν τὰς διακονικὰς πράξεις. Idem Polit. 7, 14 : Διὸ πολλὰ τῶν εἶναι δοκούντων διακονικῶν ἔργων, καὶ τῶν νέων τοῖς ἐλευθέροις καλὸν διακονεῖν· ubi διακονικὰ ἔργα dixit, quæ alibi διακονήματα et διακονίας. Idem Polit. 1, [13] : Πότερόν ἐστιν ἀρετή τις δούλου παρὰ τὰς ὀργανικὰς καὶ διακονικὰς ἄλλη τιμιωτέρα τούτων. Plut. [Mor. p. 416, F] : Τὴν ἑρμηνευτικὴν, ὡς Πλάτων ἔλεγεν, καὶ δ. ἀναιροῦντες φύσιν, Quum interpretem, ut ait Plato, naturam et administram removerant, Turn. || Promtus ad exequenda ministeria, Officiosus, Peritus exequendorum ministeriorum. Xen. [OEc. 7, 41] : Ἀνεπιστήμονα ... διακονίας παραλαβοῦσα, ἐπιστήμονα καὶ πιστὴν καὶ διακονικὴν ποιησαμένη. Sic Aristophan. Pl. [1168] : Καὶ πλῦνέ γε Αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας, Ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναί μοι δοκῇς. Et ap. Plat. Gorg. [p. 517, B] : Οὐδ' ἐγὼ ψέγω τούτους, ὥς γε διακόνους εἶναι πόλεως, ἀλλά μοι δοκοῦσι τῶν γε νῦν διακονικώτεροι γεγονέναι, Apti magis et idonei administratores, Ministri magis strenui, Bud. [Add. ibid. p. 517, B; 518, A.] Τὸ διακονικὸν, pro Sacra-
B rium s. Secretarium accipi in canon. 21 Conc. Laodic. et ap. Grat. Dist. 23, tradunt VV. LL. Bud. vero Διακονεῖον in hac signif. affert supra. Alioqui τὸ δ. dicerentur Ipsi ministri, sicut τὸ στρατιωτικὸν Ipsi milites. [Τὸ δ. quibus signiff. a scriptoribus eccl. dicatur exposuit Ducang. ex quo potissima apponimus. « Διακονικὸν interdum sumitur pro Loco in ecclesia ubi consistunt diaconi, dum peragitur sacra liturgia; interdum pro Æde ab ecclesia seclusa, quæ diaconorum propria erat. Glossæ Mss. : Παραπέτασμα, τὸ δ., τὸ παρακάλυμμα. Quippe in sacra liturgia soli presbyteri erant in bemate, diaconi in solea consistebant et ad cancellos bematis, qui hic παραπέτασμα et παρακάλυμμα appellantur. Crebrius significat Ædem in qua consistere solebant diaconi adjunctam ecclesiæ, ut ap. Philostorg. 7, 3 : Τὸν δὲ ἀνδριάντα μεταστησάμενοι ἐν τῷ τῆς ἐκκλησίας διακονικῷ. || Liber ecclesiasticus Græcorum continens omnia quæ ad diaconi munus obeundum requiruntur in agenda re divina et singulis officiis, de quo, inquit Attalius, videtur intel-
C ligendus Joannes Euchaitarum metropolitanus Carm. εἰς τὸ βιβλίον τῆς διακονίας τοῦ τροπαιοφόρου, qui titulus abest ab edito p. 51. || Collecta, ita dicta quod a diacono pronuncietur, inquit Goar. ad Euchlog. p. 30, 46, 130. Eædem collectæ εἰρηνικὰ dicuntur ». Διακονικὴ ἐπιστολὴ ap. Georg. Syncell. p. 375, C.]

Διακονικῶς, Ministratorio modo, More eorum qui ministrant. Menander ap. Athen. [4, p. 172, C] : Τί τοῦτο, παῖ; διακονικῶς γὰρ, νὴ Δία, Προελήλυθας.

Διακόνιον, τὸ, Diaconatus, VV. LL. [Ædes in qua consistere solebant diaconi adjuncta ecclesiæ. Gregorius II, Papa, in Ep. 2 ad Leon. Isaur. de clericis delinquentibus : Εἰς τὰ διακόνια τῆς ἐκκλησίας ἐξορίζουσιν αὐτόν. Indicavit Ducang. Longe frequentius Διακονικὸν dicitur.] || Est et placentæ quædam species, ut Eust. docet [p. 1114, 1] : vel, ut ap. Suid. nonnulli exp., ἡ τοῦ πλακοῦντος κρηπὶς, ζωμὸς ποιὸς, μᾶζα. Menecles autem in Γλωσσοκόμῳ, ut idem Suid. refert, ita de eo scribit : Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν
D καλουμένην εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλήττοντες λύραν τε καὶ κοτύλην καὶ κλῆμα καὶ ἄλλα τὰ [ἄλλα τινὰ Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 386. Debebat ἀλλ' ἄττα. G. D.] κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι διακόνια. Similiter et Amerias esse dicit τὰ κατὰ τὴν εἰρεσιώνην τῷ Ἀπόλλωνι πλασσόμενα πέμματα. Fuisse autem Placentam aut Panis quandam speciem ex ipso carmine in Eiresionen cantari solito apparet : Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους, Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον. Sed mendi suspicione laborant verba illa, quæ e Menecle affert Suid. : ac inter alia pro πλήττοντες [quod vitium etiam in codd. Gaisfordi est] fortassis leg. πλάττοντες : nisi forte post κοτύλην inserendum φοροῦντες [Non est inserendum], retinendo πλήττοντες, at κλήματος nomine intelligendus θαλλός : quod cognosci potest ex iis, quæ de eiresione traduntur a Plut. Theseo [c. 22] et Suida ac Aristoph. schol. [ad Plut. 1055], item et Eust. ac Etym. Pherecr. ap. Athen. [14, p. 645, A] : Ὑπὸ τῆς ἀπληστίας Διακόνιον ἔπησθεν, ἀμφιφῶντ' ἔχων

[Hesych. : Δ., μᾶζα· ἢ ζωμός. Καὶ ἡ κρηπὶς τοῦ πλακοῦντος. Οἱ δὲ πέμματα ἐξαπτόμενα τῆς εἰρεσιώνης.]

Διακονὶς, Adornatio. [Hoc ex Hesychii gl. : Δ., διακόσμησις.] Textura quædam. Item Homo gracilis, VV. LL. [Hesych. : Διακονίς· ἐπὶ ὑφῆς ἱματίου ἀνωμάλου (cod. ἀνομάλου), ὃ φαμεν κονίζειν. Καὶ ἄνθρωπος ὁ μὴ πυκνός. Qui non Homo gracilis est, sed Homo imprudens. Nihil cum hac gl. commune habet alia ejusdem gramm., Ἀδιακόνιστον, ἀναίσθητον, ἄτρωτον, quod pridem alii animadverterunt ex ἀδιακόντιστον esse depravatum, ut ap. Ælian. V. H. 13, 15, ubi libri omnes τὸ δέρμα ἔχοντα ἀδιακόνιστον. Sic φορίνην δυσδιακόντιστον dixit Ælian. N. A. 17, 44. Gl. Hesychii Toupio Em. vol. 4, p. 253 ex διακένως corrupta videbatur, collato l. Josephi A. J. 3, 7, 2 : Ζώνην πλατεῖαν μὲν ὡς εἰς τέσσαρας δακτύλους, διακένως δ' ὑφασμένην, ὥστε λεβηρίδα δοκεῖν ὄφεως. G. Dindorf.]

[Διακόνισσα, ἡ, et Διάκονος, ἡ, Diaconissa, Ministra ecclesiæ. Utriusque nominis exx. frequentissima sunt ap. scriptores eccl., quorum ll. de officiis diaconissarum collegerunt Suicer. et Ducang. || « Διακόνισσαι deinde dictæ Ætate provectiores in monasteriis ex sanctimonialibus, licet non essent ex iis quæ proprie diaconissæ appellabantur. Balsamon ad Canon. 15 Calchedon. : Διακόνισσα γὰρ σήμερον οὐ χειροτονεῖται, κἂν καταχρηστικῶς τινὲς τῶν ἀσκητριῶν διακόνισσαι λέγονται. Nempe monasteriorum præfectæ, uti attigimus in Gloss. Med. Lat. ». Ducang. V. Casp. Ziegler. De diaconis et diaconissis veteris ecclesiæ, Viteb. 1678. Sturz.]

[Διακονιστής. V. Διακονητής.]

Διακονίω, Pulvere perlino. || Διακονίομαι, [In pulvere volutor. Hippocr. Epist. p. 1293, 22, de equo Eurylochi : Ὁπότε διακονίεσθαι ἤθελεν·] Pulvere me lorico more athletæ in palæstra, Ad certamen me paro, In pulverem s. arenam descendo. Plut. [Mor. p. 970, F], loquens de cane quodam Indico : Ἐλάφου ἀφιεμένου καὶ κάπρου καὶ ἄρκτου, ἡσυχίαν ἔχοντα κεῖσθαι καὶ περιορᾶν· ὀφθέντος δὲ λέοντος, εὐθὺς ἐξαναστῆναι καὶ διακονεῖσθαι, καὶ φανερὸν εἶναι αὐτοῦ ποιούμενον ἀνταγωνιστὴν, τῶν δ' ἄλλων ὑπερφρονοῦντα πάντων. Simile quid refert Plin. 8, 40 de cane Indico, quem rex Albaniæ Alexandro dono miserat. [Addiderat his HSt. Διακονίσαι ex Hesychio, lectionem vitiosam, de qua v. s. Διακωνέω.]

Διάκονος, ὁ, ἡ, Minister, Ministrator, Famulus, et Ministra, Ministratrix, Famula. [Æsch. Prom. 942 : Τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον. Soph. Phil. 497 : Τὰ τῶν διακόνων. Plato Gorg. p. 517, B.] Athen. [6, p. 267, C,] e libro Clitarchi, qui Γλῶσσαι inscribitur: Καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι ἄζοι, καὶ θεράποντες, καὶ ἀκόλουθοι, καὶ διάκονοι, καὶ ὑπηρέται· ἔτι δὲ πάλμονες καὶ λάτρεις. Aristot. Eth. 7, 6 : Καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον ἐκθέουσιν. Sic Claud. dicit Celeres ministros : Hortatur celeres clamore ministros. Athen. 10, [p. 420, E,] de quibusdam, qui convivas secum adducunt : Βοῶσι, κεκράγασι, βλασφημοῦσι τὸν οἰνοχόον, τὸν διάκονον, τὸν μάγειρον. Id. 7, [p. 291, F,] e Nicomacho : Ἴσως, ὅσον διαφέρει διακόνου [Interpolatio Musuri. Recte nunc legitur ὅσον μαγείρου διαφέρει] Μάγειρος, οὐκ οἶσθ'· paulo post : Πρότερον ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς Διακόνου 'στὶ τοῦ τυχόντος, Ἡράκλεις, Ὁ μάγειρός ἐσθ' ὁ τέλειος ἑτέρα διάθεσις. Ubi itidem observa α in h. v. bis produci, sicut in διαφέρει, διάθεσις [De his duobus fallitur], διακονέω, ut supra admonui. Legati quoque διάκονοι appellantur sicut et διακονία supra de legatione dictum videbis, item διακονίσασθαι. [Lectio vitiosa. V. Διακονίζω.] Pollux 8, [137] : Ὁ δὲ πρεσβευτὴς εἴη ἂν καὶ ἄγγελος καὶ διάκονος· ἑτέρας δὲ χρείας, κῆρυξ καὶ σπονδοφόρος· nam sicut paterfamilias ministros suos aliquo cum mandatis mittit, ita et princeps aut civitas legatum. Qua metaph. ministri verbi divini in Scriptura διάκονοι nominati esse videntur, sicut et κηρύσσειν iid. dicuntur et πρεσβεύειν. Paul. vero Ep. ad Rom. [13] Magistratus etiam appellat modo τοῦ θεοῦ διακόνους, modo λειτουργοὺς, Ministros s. Administros Dei, sc. in exequendis ejus jussis. Item 2 Cor. 6, [4] Paulus de se : Ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ut Dei ministri. Item Ephes. 3, [7] : Τοῦ εὐαγγελίου διάκονος· Coloss. 1, [7];

2 Cor. 3, [6] : Διακόνους καινῆς διαθήκης. Et in malam partem in Ep. ad Gal. 2, [17] : Ἁμαρτίας διάκονος, Minister s. Ministrator peccati. Peculiariter vero διάκονοι dicebantur in Ecclesia Qui eleemosynas distribuebant pauperibus, ac eorum curam gerebant; s. Ærarii ecclesiastici œconomi : quo nomine comprehendebatur et Viduarum collegium : ii autem διάκονοι presbyteris suberant. [De usu h. v. ap. scriptores eccles. vid. Suicer.] Ceterum pro Διάκονος Ionice [ap. Herodot. 4, 71, 72; 9, 82 et] in Epigr. dicitur Διήκονος, metri fortassis gratia [non metri, sed dialecti gratia] : quamvis a comicis [immo ab omnibus Græcis] α in hoc voc. producatur, ut paulo ante admonui. [Cum α in ἀθάνατος et ἀκάματος producto componit Strabo 9, p. 419. G. D.] Ab eodem formatur comparat. Διακονέστερος, In ministrando promtior, Expeditior et celerior in ministrando et ministratoriis obsequiis præstandis, Celerior in subeundis ministeriis, quæ imponuntur. Irregularis autem compar. hic est, sicut ap. Pind. ἀκονέστατον, et ἀφθονέστατος, φιλοκτεανέστατος, ap. Hom., et alia similia. Apud Suid. in proverb. [ex Epicharmo], Φρὺξ ἀνὴρ πληγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος. Unde Cic. in testes Asiaticos dixit : Utrum igitur nostrum aut vestrum est hoc proverbium, Phrygem plagis fieri meliorem? Non interpretatus est autem hoc διακονέστερος, quod rei præsenti non conveniret, aut non semper addi soleret.

Διακοντίζω, Jaculor i. q. simplex ἀκοντίζω. [Euseb. Pr. ev. 4, 20 : Διακοντίζει Κάρνον Ἱππότης. Nicet. Chon. Ann. p. 72, C : Τοῦ διακοντίζοντος τὸν σύνεγγυς.] Potest etiam διὰ esse ἐπιτατικὸν, sicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Citatur autem διακοντίζω e Xenoph. Et ex Eod. διακοντιούμενος ἢ διατοξευσόμενος passive [immo forma media, Jaculando certare. Pollux 1, 175 : Διακοντίσασθαι. Xen. Cyrop. 1, 4, 4 : Ἀναπηδῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους ἢ διακ. ἢ διατ. Theophr. Char. 27 : Πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀκόλουθον διατοξεύεσθαι καὶ διακοντίζεσθαι. Joseph. B. J. 4, 3, 12 : Λίθοις βάλλοντες ἀλλήλους καὶ πόρρωθεν διακοντιζόμενοι. Synes. p. 28, D. Hesych. : Διαριπίζεσθαι, διακοντίζεσθαι. Apud Diodor. 17, 58 διηκοντίσθη meliorum auctoritate librorum in συνηκοντίσθη mutatum.]

[Διακόντισις, εως, ἡ, Jaculatio. Nicet. Chon. Ann. p. 202, B : Ἀντέβαινε ταῖς διακοντίσεσι.]

[Διακόντωσις, εως, ἡ, Piscatio quæ conto fit. Ælian. N. A. 12, 43. Hemst.]

Διακοπὴ, ἡ, Intercisio, Diremtio, διαίρεσις, διαχωρισμὸς, Hesych. Διακοπὴ, inquit Gorr., dicitur ab Hippocr. Vulnus omne, quod alte descendit impactumque est. [Galen. vol. 9, p. 258 : Τὰς μεγάλας τρώσεις, οἵασπερ ἔοικεν ὁ Ἱππ. ὀνομάζειν διακοπὰς, ἐπιφέρειν θάνατον. (Conf. Διακόπτω.) Oribas. Collect. Mosq. 6, 20 : Διακοπὰς λαμβάνουσι. Weigel. Plut. V. Marii c. 19 : Τραύματα καὶ διακοπὰς σωμάτων ὑπομένουσι· V. Bruti c. 20 : Ἐπιδεικνύμενος τὰς διακοπὰς καὶ τῶν τραυμάτων τὸ πλῆθος.] Scribit tamen Galen. [vol. 7, p. 28] proprie eo nomine significari ap. medicos Solutam in osse capitis continuitatem ab aliquo acuto occursante atque abscindente, vocarique aliis nominibus ἐγκοπὴν et ἕδραν. Diosc. 2, 208, de argemone : Δύναμιν δὲ ἔχει αὕτη χλωρὰ τριβομένη λεία καὶ ἐπιτιθεμένη διακοπὰς θεραπεύειν. Ubi Marcellus putat specialiter de nervis dici, ac διακοπὰς esse, quas Plin. appellat Nervorum præcisiones s. præsectiones, afferens ex 11, 37 : Vulneratis nervis summus dolor, præsectis nullus. [Ap. Hippocr. p. 1259, C, ὀστέου διακοπὴ Ossis capitis et cranii præcisionem indicat eamque non levem aut simplicem, sed ad interiorem usque capacitatem pervenientem, quam vacuus excipit locus cerebrum comprehendens, ita ut ad membranas cerebrum contegentes affectio pertingat. Eaque ratione ὀστέου διακοπὴ Ossis capitis præsectio aut præcisio ad ἕδρην refertur p. 900, C. Foes. || Intercisio orationis. Schol. Æsch. Eum. 144 : Κομματικῶς ἕκαστον κατ' ἰδίαν προενεκτέον· αἱ γὰρ διακοπαὶ πρόσφοροι τοῖς πάθεσιν. Hemst. Eustath. p. 1001, 26 : Ὅτι τὸ, Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, οἱ μὲν γραμματικὸν σχῆμα λέγουσιν ὑπερβατὸν, οἱ δὲ ῥήτορες οὐκ ἀξιοῦσιν οὕτω καλεῖν αὐτὸ, διακεκόφθαι δέ φασι τὴν σύνταξιν ἐπίτηδες, ἵνα ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως τὸ ταλαίπωρον καὶ δυσδιόδευτον ἐμφήνῃ τῶν τὴν τάφρον διαβαινόντων. Frequens in scriptis

A rhetorum voc. || Cum διακωχὴ confus. v. s. hoc v.]

[Διακοπηνὴ, ἡ, Diacopena, regio Pontica. Strabo 12, p. 561.]

Διάκοποι, Scissuræ. Sic item vocabantur in aggeribus Meatus intercisi, s. Incilia hiantia, per quæ Nilum transmittebant in arva remotiora segetibus destinata, VV. LL. Qua fere signif. κόμματα infra. [Diremtio, Diremtus, *Moyen de séparation*. In papyro, Reuvens, *Lettres* etc. 3, p. 148, inscribuntur Διάκοπος formulæ magicæ, unde conjugibus divortium, amicis dissidium nascatur. Hase.]

Διάκοπρος, ὁ, ἡ, Stercoratus, Stercorosus. Theophr. C. Pl. 4, [12, 3] : Ἐν τοῖς ἀλεεινοῖς καὶ διακόπροις καὶ λεπτογείοις καὶ ἡλιοβόλοις.

[Διακοπτέον, Dirimendum. Plut. Mor. p. 819, A : Τούτῳ δὴ τῷ τρόπῳ καὶ πρεσβείας δ. ἀκαίρους, συγκαταλέγοντα πολλοὺς τῶν ἀνεπιτηδείως ἐχόντων.]

[Διακοπτικὸς, ἡ, ὸν, Discindendi s. Discutiendi vim habens. Schol. Eur. Andr. 826 (810) : Δάϊα, διακοπτικὰ, πολέμια, ἐχθρά. Clem. Alex. Pæd. 1, p. 132 B (155) cit. Kall. : Τὸ νᾶπυ καὶ τῆς χολῆς ἐστι μειωτικὸν, τουτέστι τοῦ θυμοῦ καὶ τοῦ φλέγματος διακοπτικὸν, τουτέστι τοῦ τύφου.]

[Διακοπτὸς, ἡ, ὸν, Discissus. Constant. Cærim. p. 171, D : Τὰ χρυσοσήμαντα διακοπτὰ κοντομανικὰ, Artificiose excisa vertit interpr. G. Dindorf.]

Διακόπτω, Discindo, Disseco, Diffindo. [Thucyd. 2, 4 : Λαθόντες καὶ διακόψαντες τὸν μοχλὸν ἐξῆλθον οὐ πολλοί. Polyb. 7, 18, 2 : Διέκοπτον τοὺς μοχλούς· 6 : Τὰς παρακειμένας διέκοπτον πύλας. Xenoph. Anab. 7, 1, 17 : Διακόπτοντες ταῖς ἀξίναις τὰ κλεῖθρα ἀναπεταννύουσι τὰς πύλας· 1, 8, 10 : Εἶχον δὲ τὰ δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων ... ὡς διακόπτειν ὅτῳ ἐντυγχάνοιεν. Polyb. 3, 55, 2 : Ὁπότε δὲ ταύτην (τὴν χιόνα) διαπατήσαντες ἐπὶ τὴν ὑποκάτω καὶ συνεστηκυῖαν ἐπιβαῖεν, οὐκέτι διέκοπτον, ἀλλ' ἐπέπλεον ὀλισθαίνοντες ἀμφοτέροις ἅμα τοῖς ποσί. De numis Suidas : Διακέκοπται, οἷον ἀδόκιμόν ἐστι. Διέκοπτον γὰρ τὸ ἀδόκιμον νόμισμα οἱ παλαιοί.] Et Διακόπτομαι, Discindor, Diffindor : διακοπεὶς τὸ κράνος, Cui dissecta s. diffissa est galea, nisi aliquis malit Pertusa. Quoniam C vero cutis vulnerando dissecatur, aliquando Vulnero verti potest. Unde quod Aristot. dicit : Ὅπου δ' ἂν ᾖ καθ' αὑτὸ δέρμα, ἂν διακοπῇ, οὐ συμφύεται, οἷον γνάθου τὸ λεπτὸν καὶ βλεφαρὶς, Plin. ita interpr., Ubicunque per se ac sine carne est, vulnerata non coit, ut in bucca cilioque. [Διακόπτεσθαι a medicis de magnis et profundis vulneribus dicitur. Διακεκόφαται Hippocr. p. 900, C. Idem p. 1257, A : Κύστιν διακοπέντι, ἢ ἐγκέφαλον, ἢ καρδίην ἢ φρένας, ἢ τῶν ἐντέρων τι τὸ λεπτὸν, ἢ κοιλίην, ἢ ἧπαρ, θανατῶδες. Ἐπὴν διακοπῇ ὀστέον, ἢ χόνδρος, ἢ νεῦρον, ἢ γνάθου τὸ λεπτὸν, ἢ ἀκροποσθίη, οὔτε αὔξεται οὔτε ξυμφύεται. (Ad quem l. Galen. : Οὐ μὴν ἐπί γε τῶν ἄλλων ὡμολόγηται πᾶσα τρῶσις ἄφυκτον ἔχειν τὸν θάνατον, ἀλλ' ἡ μεγάλη τε καὶ μέχρι βάθους, ὅπερ εἰκός ἐστι σημαίνεσθαι πρὸς τῆς διακοπέντι φωνῆς, ἵνα ὅ τε τῆς κύστεως χιτὼν ὅλος διακοπῇ μέχρι τῆς ἐντὸς εὐρυχωρίας ἕκαστόν τε τῶν ἄλλων.) Hæc et alia attulit Foes. Plut. V. Eumen. c. 7 : Εἶχε μὲν χαλεπῶς ὑπὸ τῶν τραυμάτων, μηροὺς καὶ βραχίονας διακεκομμένος.] || Interseco, Intercido : cujus signif. exemplum una D cum Plinii interpretatione habes in Κόπτω. Et διακόπτων σφυγμὸς, Pulsus intercisus, qui proprio nomine δορκαδίζων dicitur, Gorr. || Dirimo, Plut. [V. Pomp. c. 19] : Διέκοπτε γὰρ αὐτοὺς καὶ διίστη ποικίλος ὢν ὁ πόλεμος, Dirimebat, Disjungebat, una castrametari vetabat et vires sociare. Alia exempla habes ap. Bud. 888. || Interrumpo, Interpello. Cujus signif. exx. ab eod. Bud. ibid. afferuntur. [Ælian. N. A. 3, 37, δ. τὸν ὕπνον· 15, 11, δ. εὔνοιαν τέως ἡνωμένην. Schneid. Δ. τὰς διαλύσεις Polyb. 1, 69, 5; 17, 9, 4; τὴν συμμαχίαν 4, 36, 2; τὰς συνθήκας 18, 25, 3.] At p. seq. l. e Basil. affert, ubi διακόπτειν sign. Interpellare loquentem et interfari. [Δ. νοήματα, Brevibus commatibus sententias enunciare, non ambitu periodico includere, Aristid. Περὶ ἀφ. p. 677. Idem mox τὸ λελυμένα ἐπ' ἀλλήλων προάγειν, et mox κατὰ κόμματα λύειν νοήματα. Longin. 19 διακεκομμένα Dissoluta dicit in ἀσυνδέτοις dicendi formis, quæ ab aliis διαλελυμένα dicta sunt. Ernest. Lex. rhet. Aristot. Rhet 3, 9 : Δεῖ δὲ τὴν περίοδον καὶ τῇ διανοίᾳ τετελειῶσθαι καὶ μὴ διακόπτεσθαι ὥσπερ

τὰ Σοφοκλέους (Euripidis) ἰαμβεῖα, Καλυδὼν μὲν ἥδε, γαῖα Πελοπίας χθονός.] Annotat vero et interruptionem interpellationemque præscriptionum hoc verbo in Pand. Gr. significari. || Perrumpo. Plut. [Mor. p. 77, A]: Τῷ δ' αὖτε πτερὰ γένετο δι' ὠφέλειαν διαφερομένῳ καὶ διακόπτοντι τὰς προφάσεις, ὥσπερ ὄχλον ἐμποδὼν ὄντα, ῥώμῃ καὶ προθυμίᾳ τῆς ἀνύσεως. Pro Aciem perrumpere et impressionem facere citat Bud. 888, 889 e Xen. Hell. [7, 5, 23, 24. V. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 651.] || Pertundo, Trajicio, Bud. 889 e Lucian. [Nigrin. c. 37: (Βέλος) διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν.] || Quod vero Chrys. in Ep. ad Thess. p. 44, Διακόπτομαι ταῖς φροντίσι, Latinius verteris, Distrahor, Distineor, Distringor. [Basil. M. vol. 3, p. 75, B: Ταῖς περὶ τῶν μεγάλων μερίμναις διακοπτόμενοι, ubi cod. male διαβοσκόμενοι. G. Dind.]

Διακόρευσις, et Διακόρησις, εως, ἡ, Actio devirginandi, Stuprum. [Schol. min. Hom. Il. Σ, 493: Ἐν τῇ τῶν παρθένων διακορήσει. Hemst. Schol. Lycophr. 1089: Ἕνεκα τῶν ἐμῶν βιαστικῶν μίξεων καὶ διακορήσεων. G. D. Schol. Pind. Angl. Jos. Ant. Jud. 7, 8, 1: Μῖσος δ' εὐθέως μετὰ τὴν διακόρησιν εἰσέρχεται. Hase.]

Διακορεύω, et Διακορέω, Devirgino, Stupro s. Constupro, Vitio, Virginitatem imminuo, Virginitate spolio, Virginitatem violo, rapio, eripio. Sic enim Lat. loquuntur: unde διακορεῦσαι ap. Suid., διαπαρθενεῦσαι [et διακορεύει ap. Hesych.]: et διακορῶ, κόρην διαφθείρω. Pollux 3, [42]: Τὸ δὲ τῆς παρθενίας ἀφελέσθαι, διακορῆσαι λέγουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης [Thesm. 480]· Οὗτός [Ὅσπερ] με διεκόρησεν οὖσαν ἑπτέτιν [Ap. Arist. codd. διεκόρευσεν præbent. Ἐξεκόρησεν in ead. fabula v. 760]· pro quo διαπαρθενεύειν ap. Herodot. accipi tradit. Item ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἅλους ἔρωτι, Bud. vertit Præfloravit. [Artemidor. 2, 65: Γυναῖκα διακεκορευμένην πρὸ γάμου. Lucian. Dial. mer. 11, 2: Τὴν ἐκ Πειραιῶς τὴν ἄρτι διακεκορευμένην. Schol. Aristoph. Av. 212: Καθ' ὁδὸν αὐτὴν διεκόρευσε. || Διακορέω. Lucian. Dial. mar. 13, 1: Διακορήσας τὴν παῖδα. Διακορηθείσης Ælian. N. A. 11, 16. Διακορήθητι schol. Theocr. 2, 66. Hemst. Hesych.: Διεκόρησε, διέφθειρε κόρην, διεπαρθένευσε.]

[Διακορής. V. Διάκορος.]

[Διακόρησις. V. Διακόρευσις.]

Διακορίζω, i. q. διακορεύω, διακορέω, Devirgino, Virginitatem eripio. Unde διακεκόρισται [cod. διακόρισται] ap. Hesych. διαπαρθενεύεται. [Thom. M. p. 216: Οὐ μόνον διάκορος ἡ διακορισθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ἡ κεκορεσμένη. Sic tres libri. Vulgo διακορεσθεῖσα.] || Intentis pupillis s. pupulis inspicio, a κόρη, Pupilla; nam διακορίζεσθαι eid. Hesych. est βλέπειν, ἀτενίσαι, qua signif. ap. Suid. dicitur etiam Διακοράζομαι: sic enim scribit: Διακοράζεσθαι, ἀτενὲς βλέπειν, διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κόρας λέγεσθαι. Id autem διακοράζομαι ap. ipsum non suo loco positum est, sed post Διακούω: unde suspicetur quis eum scripsisse διακουράζεσθαι. Nam hoc Etymologico est τὸ ἀτενὲς βλέπειν, quoniam sc. οἱ ὀφθαλμοὶ dicuntur κόραι, ut per hoc διὰ significetur τὸ ἀτενές, quod et in nostro vet. Lex. annotatur. Affertur tamen ap. Eund. et alia exp., quæ et in nostro vet. Lex. habetur, Διακουράζεσθαι, τὸ ἀγεννῶς βλέπειν· παρὰ τὸ διάγειν τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας βλέπειν. Melius tamen διακοράζεσθαι cum κόραι convenit.

[Διακοριστής, ὁ, Stuprator. Lex. Ms. ap. Coteler. ad Patr. Apostol. vol. 1, p. 417: Λουδεμπιστὴς ἑρμηνεύεται ὁ διακοριστής, ἤγουν ὁ παρθενοφθόρος· Λοῦδος γὰρ παρὰ τῇ Ῥωμαίων διαλέκτῳ ἡ φθορά. Kall.]

Διακορκορυγεῖν, ap. Aristoph. Nub. [387] pro Strepitum edere cogo: Εἶτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησε;

Διάκορος, ὁ, ἡ, Satur, Satiatus, Quem satietas cepit. [Herodot. 3, 117: Ἐπεὰν διάκορος ἡ γῆ γένηται πίνουσα τὸ ὕδωρ.] Xenoph. Rep. Lac. [1, 5]: Εἰ διάκοροι ἀλλήλων εἶεν. [Plut. Mor. p. 995, F: Σώματος θολεροῦ καὶ διακόρου.]

Διακορής, idem. Plut. Lycurgo [c. 15]: Καὶ τῷ φιλεῖν ἀεὶ καινοὺς καὶ προσφάτους ἦγεν ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, οὐδὲ διακορεῖς οὐδ' ἐξιτήλους ταῖς ἀνέδην κοινωνίαις, ἀλλ' ἀεί τι λείψανον καὶ ὑπέκκαυμα πόθου καὶ χάριτος ἐναπολείποντας ἀλλήλοις. Et ap. Pollucem [5, 151] διακορής εἰμι, et διάκορός εἰμι, i. q. εἰς κόρον ἦλθον, κατάπλεώς

A εἰμι. [Timæus p. 83: Διακορής, μεμεστωμένος, ad quem l. Ruhnk.: «Plat. Leg. 1, p. 629, B: Ταῦτα γὰρ ἀκήκοάς που καὶ σὺ τὰ ποιήματα· ὅδε μὲν γάρ, οἶμαι, διακορὴς αὐτῶν ἐστι· 7, p. 810, E: Τοὺς ὀρθῶς παιδευομένους τῶν νέων τρέφειν καὶ διακορεῖς ποιεῖν. Aristid. vol. 1, p. 480: Ἀλλ' ὅμως τοὺς μὲν ἐξέβαλεν, ἡνίκ' αὐτῶν ἦν δ. Dio Cass. Fragm. Ursin. p. 60: Ἐν τῷ θεάτρῳ διακορεῖς οἴνου ἀπὸ δείλης καθήμενοι. Ælian. V. H. 9, 8. Phrynich. ineditus (in Bekker. Anecd. p. 48, 13): Καταπορὴς οἴνῳ καὶ διακορὴς πολιτικώτερα.»]

[Διάκορος. V. Ζάκορος.]

Διακόρως, Abunde, Affatim, Satis superque. Pollux [5, 151], διακόρως ἔχω, i. q. διάκορός εἰμι, Satur sum, Satietas me cepit, Satis superque habeo. [Dio Cass. 68, 7: Τοῦ δὲ οἴνου δ. ἔπινε καὶ νήφων ἦν.]

[Δῖακὸς, ἡ, ὸν, Diacus, adject. a Δῖοι, quæ gens Thracia fuit. Thucyd. 7, 27: Ἀφίκοντο δὲ καὶ Θρᾳκῶν τῶν μαχαιροφόρων τοῦ Διακοῦ γένους ἐς τὰς Ἀθήνας πελτασταί· ubi codd. nonnulli Δακικοῦ, vitio jam ab schol. memorato. G. Dind.]

B [Διακοσιάκις critici posuerunt in loco Suidæ, de quo v. s. Διακοσιοντάχους.]

Διᾱκόσιοι, αι, α, Ducenti, Duceni [Ion. Διηκόσιοι ap. Hom. Il. I, 383, Herodotum, Hippocr., alios. Διηκοσίῃσι codd. plures Aristoph. Eq. 659 pro διακοσίαισι, sed male]: ut, Οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα, Non pauciores ducentis et quinquaginta. Et in sing. num. Thuc. [1, 62]: Διακοσία ἵππος, Duceni equites. Cui similia sunt τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, et quæ deinceps usque ad denarium numerum supersunt: quæ singula suis ll. reperies. [Thucydidis loco comparandus Xenophonteus Cyrop. 4, 6, 2: Ἵππον ἔχω εἰς χιλίαν καὶ τριακοσίαν. Διακόσιον ἀριθμὸν dixit Theodoret. vol. 2, p. 163. Forma Dorica Διακάτιαι est in Tab. Heracl. p. 161. Inscr. Orchomen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, 38: Σοὺν ἵππυς διακατίης Ϝίκατι. Διακοσίους quadrisyllabum est ap. Ammian. Anth. Pal. 11, 146 in exitu pentametri πεντάκι διακοσίους, si lectio sana. Plan. πέντε διακοσίους. G. Dind.]

C [Διακοσιοντάχους, ὁ, ἡ, Ducentocuplus. Strabo 15, p. 731: Πολύσιτος δ' ἄγαν ἐστὶν ὥστε ἑκατοντάχουν δι' ὁμαλοῦ καὶ κριθὴν καὶ πυρὸν ἐκτρέφειν, ἔστι δ' ὅτε καὶ διακοσιοντάχουν· ubi Tyrwhitt. διακοσιάχουν requirebat, coll. 16, p. 742, ubi libri meliores τριακοσάχοα, alii τριακοσάχεα, Tyrwhitt. τριακοσιάχοα, Lobeck. ad Phryn. p. 765, τριακοσιόχοα. Probabilior Wesselingii ratio est ad Herodot. 1, 193, hunc l. ex altero corrigentis reposito τριακοσιοντάχουν. Neque enim hæc forma analogiæ repugnat, cui confirmandæ accedit διακοσιοντάκις, Ducenties, ap. Suid. s. v. Κεφαλισμός: Οἱ διακοσιοντάκις εἴκοσι τετρακισχίλιοι· nam sic cod. Paris. et ed. Ald. (διακοσιαντάκις cod. Bruxel. et ed. Med.), non διακοσιάκις, quod Portus et Kust. posuerunt. G. D.]

Διακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, Ducentesimus. [Dionys. A. R. 8, 83 init.: Κατὰ τὸ ἑβδομηκοστὸν καὶ διακοσιοστὸν ἔτος. Scott. Socrat. H. E. 1, 2: Τῆς διακοσιοστῆς ἑβδομηκοστῆς πρώτης.]

[Διακοσιοτεσσαρακοντάχους, ὁ, ἡ, Ducentocuplus et quadragintacuplus. Strabo 17, p. 831: Καρπὸν δ. D ἀποδίδωσι. Scott.]

Διακοσμέω, Ordino, Distribuo, Digero; Compono, Adorno, Instruo. Il. B, [476]: Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνηνδ' ἰέναι. Et pass. ib. [126]: Ἡμεῖς δ' εἰς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί. [Ibid. 655 de exercitu in tres partes distributo: Διὰ τρίχα κοσμηθέντες. Mœris p. 107: Ἡ πόλις ἡ τῶν Ἀθηνῶν τὸ παλαιὸν διεκεκόσμητο διχῶς, εἴς τε τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς δημιουργούς. Forma media Od. X, 457: Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο. Hesych.: Διακοσμησαμένω, διακοσμησάμενοι, δυϊκῶς. Dionys. A. R. 1, 32: Τά τε ἄλλα διεκοσμοῦντο κτίσματα τοῖς οἴκοθεν νομίμοις χρώμενοι καὶ ἱερὰ ἱδρύονται.] Thuc. 1, [20]: Ἱππάρχῳ περιτυχόντες ... τὴν Παναθηναϊκὴν πομπὴν διακοσμοῦντι· 2, [100]: Καὶ τἄλλα διεκόσμησε τά τε κατὰ τὸν πόλεμον ἵπποις καὶ ὅπλοις, καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ. [Herodot. 1, 100: Ἐπεί τε ταῦτα διεκόσμησε. Suid. s. v. Δήμαρχοι: Διεκόσμουν τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων. Xenoph. Cyr. 8, 4, 2: Γαδάτας δὲ τῶν σκηπτούχων ἦρχεν αὐτῷ, καὶ ὅπῃ ἐκεῖνος διεκόσμησεν, ἡ πᾶσα ἔνδον δίαιτα καθειστήκει.]

Aristot. De mundo [c. 5]: Τὴν τῶν ὅλων σύστασιν διὰ τῆς τῶν ἐναντιωτάτων ἀρχῶν κράσεως μιᾷ διεκόσμησεν ἁρμονίᾳ· de q. l. vide Bud. 792. Bene autem cum hoc convenit iste Plut. [Mor. p. 946, E]: Καὶ ὅσα διακοσμῶν καὶ βραβεύων ὁ θεὸς, ἁρμονικὸς καλεῖται καὶ μουσικὸς, Aliisque in rebus quarum descriptione et designatione deus harmonicus et musicus vocatur, Turn. [Diog. L. Procem. 4 : Ἀναξαγόρας πάντα ἔφη χρήματα γεγονέναι ὁμοῦ, νοῦν δὲ ἐλθόντα αὐτὰ διακοσμῆσαι· de quo placito aliorum scriptorum ll. indicavit Valck. Diatr. Eurip. p. 40.] Exp. etiam Recte et ordine constituo, Guberno. Et pass. Plato De LL. [10, p. 886, A]: Οὕτω τούτων διακεκοσμημένων. [Cum tmesi Apoll. Rh. 3, 46 : Κόμας... κόσμει χρυσείῃ διὰ κερκίδι, μέλλε δὲ μακροὺς πλέξασθαι πλοκάμους. Libri Vatt. διακερκίδι. G. Dind.]

Διακόσμησις, εως, ἡ, Ordinatio, Distributio, Constitutio, Gubernatio. In VV. LL. e Plat. De Leg. [9, p. 853, A] affertur δ. τῶν νόμων pro Constitutio legum; τῆς πόλεως, pro Administratio civitatis. [Plato Symp. p. 209, A : Πολὺ δὲ μεγίστη καὶ καλλίστη τῆς φρονήσεως ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεών τε καὶ οἰκήσεων διακοσμήσεις. Dio Chr. vol. 2, p. 86 : Περὶ δὲ τῆς θείας εἴτε πόλεως εἴτε διακοσμήσεως φίλον σοι καλεῖν εἰπὲ ὅπῃ τε καὶ ὅπως ἔχει.] Vide et Bud. 792. [Ἡ ἐν αὐτοῖς (cœlo et mundo) διακόσμησις καὶ τάξις, Zaleucus ap. Stob. Floril. 42, p. 279, 17. Utramque vocem retinuit Diodor. 12, 20, ubi de Zaleuco agit. Hemst. Plato Timæo p. 24, C : Ξύμπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ σύνταξιν. Plut. V. Pericl. c. 4 de Anaxagora : Τοῖς ὅλοις πρῶτος οὐ τύχην οὐδ' ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχὴν, ἀλλὰ νοῦν ἐπέστησε (conf. Διακοσμέω)· Compar. Lycurgi c. Numa c. 4 : Περί τε δεῖπνα καὶ γυμνάσια καὶ παιδιὰς αὐτῶν ἐπιμελείαις καὶ διακοσμήσεσιν· Mor. p. 563, E : Ἀπιστόν τινα τοῦ βίου μεταβολὴν ἐποίησεν ... ὥστε καὶ ποθεῖν τοὺς ἐντυγχάνοντας αὐτῷ τὴν αἰτίαν ἀκοῦσαι τῆς διαφορᾶς, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυχόντος οἰομένους γεγονέναι διακόσμησιν εἰς ἦθος τοσαύτην.]

[Διακοσμητικὸς, ἡ, ὸν, Exornans. Iamblich. De myster. p. 177 : Τῇ διακοσμητικῇ τῶν ὅλων ἀναγωγῇ. M.]

[Διακοσμία, ἡ, Ordinatio, Dispositio. Procop. B. G. p. 655, B : Καταπεπληγμένοι αὐτῶν τῷ τε ὁμίλῳ καὶ τῇ διακοσμίᾳ. Nisi hoc ex διακοσμήσει corruptum. G. D.]

Διάκοσμος, ὁ, Ordo et rerum digestio numeros omnes concinnitatis habens, ut accipi a Luciano tradit Bud., afferens etiam ex Aristot. De mundo [c. 6 fere med.]: Πᾶς ὁ τοῦ βίου δ. [Ibid. prope fin. cap. : Ὁ σύμπας διοικονομεῖται διάκοσμος οὐρανοῦ καὶ γῆς, μεμερισμένος κατὰ τὰς φύσεις κ. τ. λ.] Vide et Comm. 792. Accipitur sæpe pro verbali διακόσμησις. [Proclus Theol. Plat. 4, 16, p. 215 : Τῷ Πλάτωνι πείθεσθαι διαστέλλοντι τοὺς τρεῖς τούτους διακόσμους, τὸν ὑπερουράνιον τόπον, τὴν οὐρανίαν περιφορὰν, τὴν ὑπουράνιον ἀψῖδα. Diogen. L. 9, 46 in recensu librorum Democriti : Φυσικὰ δὲ τάδε· μέγας διάκοσμος, μικρὸς δ., κοσμογραφίη. Theophrasti liber περὶ τοῦ διακόσμου ap. eund. 5, 43. Plut. Mor. p. 114, B, de Parmenide : Ὅς γε καὶ διάκοσμον πεποίηται. De modo Dorio citharæ in Hymno Orph. in Apoll. 33, 18 : Δώριον εἰς διάκοσμον. || Acies. Thucyd. 4, 93 : Αὕτη μὲν Βοιωτῶν παρασκευὴ καὶ διάκοσμος ἦν. Plut. V. Timol. c. 27 : Συνταράξαι τὸν διάκοσμον αὐτῶν τῆς παρατάξεως οὔπω καθεστώσης· Cat. maj. c. 13 : Τίς ὁ τῶν ὅλων διάκοσμος, ἡ τάξις, ἡ παρασκευή. A grammaticis διάκοσμος Catalogus navium Homericus dicitur. Strabo 12, p. 542 : Καλλισθένης δὲ καὶ ἔγραφε τὰ ἔπη ταῦτα εἰς τὸν διάκοσμον· 13, p. 609 : Δημήτριος ὁ τὸν Τρωϊκὸν διάκοσμον ἐξηγησάμενος γραμματικός. Schol. Victor. Il. Ξ, 511 : Πῶς ἐν τῷ διακόσμῳ οὐ μέμνηται αὐτοῦ; || Corrupte διάκοσμε inter epitheta Bacchi in Hymno Orph. 51, 12.]

[Διακουράζομαι. V. Διακορίζω.]

[Διακουτίζω. V. Διακούω.]

[Διακουφίζω, Allevo. Hippocr. p. 1093, G : Ἄπυρος τὰ μὲν, τὰ δ' οὔ· εἰ γάρ τοι διαλείποι καὶ διακουφίσειεν, πάλιν ὑπέστρεφε. Oribas. p. 79 ed. Mai. : Ὅσοις γοῦν ἀπετράπετο ἄλλῃ τὸ ῥεῦμα, κατὰ μὲν τὰ ἄρθρα διακουφίζει. G. Dindorf.]

Διακούω, Audio, ut discipulus loquentem præceptorem audit, qua in sign. usurpatur et simpl. ἀκούω. Plut. Cic. [c. 4]: Διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος, Auditor fuit
A Antiochi, i. e. Discipulus. Id. Pericl. [4]: Διήκουσε Ζήνωνος· Themist. [2]: Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φησί. Interdum vero cum gen. rei, quæ a præceptore docetur, ut διακοῦσαι μαγικῶν λόγων, ibid. [c. 29.] Sed frequentius cum accus., cui interdum additur præceptoris nomen in gen., ut ap. Laert., de Eudoxo [8, 86]: Οὗτος τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε· τὰ δὲ ἰατρικὰ, Φιλιστίωνος. [Ibid. 89.] Sic ap. Plat. Epist. 7, [p. 338, D]: Δίωνός τε ἄττα διακηκοότες, exp. Qui a Dione nonnulla fuerant edocti. [Ælian. N. A. 9, 10 : Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου διακούσας οὐδὲν, ὅμως ἐμψύχων ἀπέχεται. Arrian. Exp. 4, 10 : Καλλισθένην ... Ἀριστοτέλους τῶν λόγων διακηκοότα. Wakef.] || Ad finem usque audio, q. d. Peraudio, idem significante præpos. quod in Perlego. [Phrynich. in Bekker. Anecd. p. 37, 12.] Xenophon [OEc. 11, 1] : Ἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελέως διακούσας καὶ καταμαθών. Sed quamvis Bud. διακούειν hic esse velit Ad finem usque audire, videtur tamen posse et pro simpl. ἀκούειν sumi, cum adjungatur τελέως. [Hier. 7, 11 : Ἐπεὶ δὲ
B ταῦτα πάντα διήκουσεν. C. genit. Polyb. 6, 58, 7 : Διακούσαντες τῶν λεγομένων. C. περὶ 3, 15, 4 : Διήκουε περὶ τῶν ἐνεστώτων.] || Διακοῦσαι τῶν εὐχῶν, Exaudire vota, in VV. LL. || Διακούω, pro simplici ἀκούω. Plato Polit. : Τόδε τινῶν διακήκοας, Hoc ex aliquibus audivisti, vel Auditu cognovisti. [Polyb. 2, 50, 5 : Διακούσας κατ' ἰδίαν τῶν περὶ τὸν Νικοφάνην τὴν τοῦ βασιλέως αἵρεσιν. Cum παρὰ Theopomp. ap. Athen. 13, p. 595, A : Ἐπίσκεψαι δὲ καὶ διάκουσον σαφῶς παρὰ τῶν ἐκ Βαβυλῶνος, ὃν τρόπον Πυθιονίκην περιέστειλε τελευτήσασαν.] Xen. Cyrop. 1 [4, 4, 3], διήκουε πάντα [ubi libri plures vitiose διηκούετο]. Rursum Plat. De rep. 1, διακοῦσαι τὸν λόγον, pro Sermonem audire. [Diodor. 12, 24 : Διακούσαντος τὴν κατηγορίαν. Cod. unus τῆς κατηγορίας.] Et in pass. voce Διακούεσθαι σπάνιον, pro Auditu rarum. [Non pass. sed fut. med. ap. Philostr. Her. p. 686 : Ποθοῦντι ἀποδίδως τὸν περὶ αὐτῆς (τῆς ἀσπίδος) λόγον. Σπάνιον δὲ οἶμαι διακούσεσθαι, ubi tres codd. ἀκούσεσθαι. Sic ap. eund. p. 785 cod. διακήκοας, ubi vulgo ἀκήκοας. Διηκουσμένος signif. activa Joseph. Ge-
C nes. De reb. Cp. p. 27, D : Οἱ ταῦτα διηκουσμένοι ... οὐδαμῶς πείθονται. Act. διακηκοότες, ib. p. 59, A. Pass. διηκούετο, p. 38, A. || Alia forma Διακουτίζομαι signif. act. ib. p. 32, D : Ὁ Μανουὴλ διηκούτιστο ... τῶν Περσῶν ... σπενδομένων, quod continuator Const. Porphyr. p. 79, D, διήκουσε dixit. Conf. Προακουτίζω. G. D.]

Διάκοψις, εως, ἡ, Intercisio. Item Dissectio. [Theophr. C. P. 5, 9, 11 : Αἱ διακόψεις τῆς συκῆς, ὅταν ἄρχηται βλαστάνειν.]

Διακραδαίνω, Quasso, Concutio, Commoveo. Hesych. διακραδαίνοιντο exp. κινοῖντο : Suid. διακραδαίνων, σείων.

[Διακράζω, Clamore divulgo. Phot. C. Manich. in Wolfii Anecd. vol. 1, p. 185 : Ὁ θεῖος Παῦλος λαμπρᾷ διακέκραγε τῇ φωνῇ. Similiter ibid. p. 188, 190, et vol. 2, p. 151. Kall. || Perstrepo. Aristoph. Av. 307 : Οἷα πιππίζουσι καὶ τρέχουσι διακεκραγότες. || Clamando certo. Aristoph. Eq. 1403 : Πόρναισι καὶ βαλανεῦσι διακεκραγέναι.]

[Διακρανόω. V. Διακρηνόω.]

D Διακρατέω, Pertinaciter obtineo vel retineo, Conservo et dilabi vel elabi e manibus non sino. Philopon. in Procl. l. 9 : Τῷ τὴν φυσικὴν ἐξασθενεῖν δύναμιν, καὶ μὴ διακρατεῖν τὸ ὑποκείμενον δύνασθαι. Greg. : Ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα. Sic et Dionys. Areop. teste Bud. διακρατεῖν sæpe posuit pro Tueri in rerum natura et in esse continere, συνέχειν : itidemque διακρατεῖσθαι et διασώζεσθαι pro eod., h. e. Incolume servari et retineri. [Phylarch. ap. Athen. 15, p. 693, F, de sole : Τὸν τὰ ὅλα συνέχοντα καὶ διακρατοῦντα θεόν. Sext. Empir. p. 571 : Πάντως δὴ καὶ ὁ κόσμος ὑπό τινος τούτων διακρατεῖται. Dionys. A. R. 1, 79 : Τὴν μὴ προσήκουσαν ὀργάδα κατανέμειν ἢ τὴν κοινὴν μόνους διακρατεῖν. Argum. metr. Aristoph. Lys. : Τὴν ἀκρόπολιν διακρατοῦν. Dioscor. 2, 182 (et Geopon. p. 914), de allio in ore detento : Ὀδονταλγίαν διακρατούμενον ἐν τῷ στόματι κουφίζει. Galen. vol. 10, p. 579 : Νᾶπυ διακρατούμενον ἐπὶ πλέον καὶ ἀναγαργαριζόμενον. Alexandr. Trall. 7, p. 334 : Δίδου ἕνα (τροχίσκον) ὑπὸ τὴν γλῶτταν διακρατεῖν. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 332 : Πύρεθρον δίδου

διακρατεῖν εἰς τὸν ὀδυνώμενον ὀδόντα.] Appian. vero [B. C. 2,8] pro Manum injicere et retinere : de Cæsare loquens a creditoribus retento ne iret in Hispaniam. [Ἐπὶ μέν τι πρὸς τῶν χρηστῶν διεκρατεῖτο ἐν Ῥώμῃ. Alciphro 2, 1, p. 202 : Ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐραστὰς, Retinere spe. Diogen. L. 9, 43 : Ἄρτους θερμοὺς ... ταῖς ῥισὶ προσφέρων διεκράτησεν αὐτὸν τὴν ἑορτὴν, In vita se retinuit. Absol. Plut. V. Sertor. c. 7 : Ἡμέρας δέκα σαλεύων πρὸς ἐναντίον κῦμα καὶ κλύδωνα τραχὺν ἐπιπόνως διεκράτησεν, Ægre se sustinuit. Δ. et διακροτέω confusa v. s. hoc.]

[Διακράτημα, τό. Secundus Sentent. 1 inter definitiones mundi hanc ponit, Αἰώνιον διακράτημα, In æternum se conservans. || Dominium, Possessio s. quam barbare dicunt Pertinentia. Diploma Rugerii in Ughelli Italia Sacra vol. 1, p. 949, A : Μετὰ πάντων τῶν πραγμάτων καὶ διακρατημάτων. Διακρατίματα, ibid. p. 944, D. Conf. Διακράτησις. G. Dind.]

Διακράτησις, εως, ἡ, Retentio s. Conservatio. Aliis etiam Detentio. [Dioscor. Theriac. p. 422, A : Ἡ δὲ κατοχὴ καὶ διακράτησις διὰ κλύσεων. Etym. M. p. 641, 16 : Τειχῶν τάξιν ἐπέχει εἰς διακράτησιν τῶν ὀδόντων. Wakef. || Possessio terræ. Schol. Thuc. 1, 139 ex eoque Suidas s. v. Ἀόριστος : Ἡ σπειρομένη (γῆ) ὅρους ἔχει, ἅτε οὖσα μεμερισμένη, ἕως οὗ ἐστιν ἑκάστῳ τὸ δίκαιον τῆς διακρατήσεως. Constant. Porph. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 125, C : Εἰς τὰ ἐκεῖθεν διακράτησιν ἔχειν. Anna Comn. 13, p. 412, D, a Kall. cit. : Ἄνευ τῆς τῶν Ῥουπενίων διακρατήσεως. || Incertæ signif. ap. Eunap. Exc. p. 53, 17 Nieb. : Θεούς τε γὰρ ὡμολόγει θεραπεύειν κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον καὶ οὐδεμίαν ὑπέστη πλάσιν ἐς ἀπάτην καὶ διακράτησιν, ἀλλὰ γυμνὴν καὶ καθαρὰν διέφαινε τὴν ψυχὴν περὶ τοῦ βίου, ubi Classen. διακρότησιν conjicit. G. Dindorf.]

[Διακρατητικὸς, ἡ, ὸν, Qui vim habet retinendi et conservandi, Qui aliquid in sua potestate retinendi vim habet. Jo. Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 2, vol. 4, p. 438, 30. Seager. Sext. Emp. p. 568 : Οὐδὲ γὰρ πρότερον τὸ σῶμα διακρατητικὸν ἦν αὐτῶν (τῶν ψυχῶν). Anon. V. Pyth. p. 47 (84 Kiessl.) : Δυνάμεις ... διακρατητικὰς τῶν ὅλων οὔσας.]

[Διακρατυντικός. V. Κρατυντικός.]

[Διάκρεια. Διακρεῖς. V. Διακρία.]

Διακρέκω, Citharam pulso, Epigr. [Leonidæ in Anth. Plan. 4, 307 : Μελίσδεται δὲ τὰν χέλυν διακρέκων.]

[Διακρημνίζω, Præcipitem do. Joseph. B. J. 1, 2, 4 : Διακρημνιεῖν ... διηπείλει.]

[Διακρηνόω.] Διακρανόω, Refundo veluti e fonte : Dor. pro διακρηνόω. Theocr. 7, [154] : Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, νύμφαι, i. e. ἐπηγάσατε, inquit schol. qui exp. etiam ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε : item διεκεράσατε, Miscuistis, per antiphrasin. Amarantus autem in suis in hoc Idyll. Comment., ut refert Etym. [p. 273, 38], exp. ἀνεῴξατε, quoniam sc. τῶν πίθων ἀλοιφὴ videtur κάρα εἶναι : syncopen esse volens pro διεκαρανώσατε. [Quæ vera ratio videtur. G. D.]

[Διακρία, ἡ, Diacria, mons Eubœæ. Etym. M. p. 268, 3 : Διακρία, καὶ Διακριεῖς οἱ Εὐβοεῖς, ἀπὸ ὄρους τῆς Εὐβοίας εἴρηται, ὅτι ἔν τινι ὄρει τῆς Εὐβοίας διεκρίθησαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ καλλίστου τῶν γεγονότων Ἥφαιστος καὶ Ἑρμῆς καὶ Ἀθηνᾶ· καὶ Ἥφαιστος μὲν ὅτι ἄνθρωπος θαυμάσιον θεῶν ἔργον, Ἑρμῆς δὲ οἰκίαν χρησιμώτατον, Ἀθηνᾶ δὲ βοῦν. Ἀπὸ τῆς διακρίσεως οὖν τό τε χωρίον καὶ οἱ Εὐβοεῖς ἀπὸ μέρους ὠνομάσθησαν. Montem s. montes Eubœæ plurali numero τὰ Διάκρια dixit Lycophro 375 : Καὶ πάντα Διρφωσσοῖο καὶ Διακρίων γωλειά· ubi schol. ὄρη (alii codd. ὄρος) Εὐβοίας τὰ Διάκρια. Fortasse igitur ap. Etym. accentus corrigendus est Διάκρια. Etymologiam autem grammatici ineptam esse et per se patet et Atticæ Diacriæ nomen ostendit, cujus incolas ὑπερακρίους dixit Herodotus, utroque nomine ab ἄκρος ducto. || Certior femininæ formæ usus est nominis Attici. Hesych. : Διακρεῖς, οὐ μόνον Εὐβοέων τινὲς, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι (cod. Ἀθῆναι), καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς· καὶ ἡ χώρα Διακρία ἡ ἀπὸ Πάρνηθος εἰς Βραυρῶνα. Clarius etiam schol. Aristoph. Vesp. 1218 τὴν χώραν τὴν Διακρίαν et Suidas s. v. Παράλων, τὴν Διακρίαν dicunt. Itaque vitiosa videtur scriptura Διάκρια in Lex. rhet. p. 242, 14 et Διάκρεια ap. Steph. Byz : Διάκρεια, φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἣν ᾤκει Πάλλας ὁ Πανδίονος υἱός. Οἱ δημόται Διακριεῖς. Gentile Διακριεῖς aliunde non magis cognitum quam quod ap. Hesych. legitur Διακρεῖς. Διάκριοι dicuntur ab Aristoph. l. c. ejusque schol., a Plut. V. Solon. c. 13 et 29, Mor. p. 805, E, Ὑπεράκριοι ab Herodoto 1, 59 et Dionys. A. R. 1, 13. Διακρὶς, ἡ. tribus nomen est ap. Polluc. 8, 189. G. Dind.]

[Διακρῑβάζω, Accurate exploro. Joseph. Genes. De rebus Cp. p. 10, A : Παλάμῃ τὰ στήθη αὐτοῦ διηκρίβαζεν. G. Dind.]

Διακρῑβολογέομαι, Exquisite discutio. Exp. et Exacte et enucleate dissero. [Plato Soph. p. 245, E : Τοὺς διακριβολογουμένους ὄντος τε πέρι καὶ μή. Heraclid. p. 474 ed. Gal. : Διακριβολογησάμενος ὑπὲρ τῶν ὁλοσχερῶν. Dio Cass. 44, 32 : Μὴ καὶ πάντα διακριβολογώμεθα.]

[Διακρῑβόω et Ἐξακριβόω s. v. Ἀπακριβόω tractavit HSt. unde excerpta ponimus quæ ad Διακριβόω pertinent.] Διακριβόω, Exacta diligentia aliquid facio, s. Exacta aut exquisita diligentia in re aliqua utor, Accuratissime et summo studio aliquid elaboro, aut aliquid describo. Sunt qui interpretentur et istis metaphoricis loquendi generibus, Ad amussim facio, Ad unguem facio, et Affabre facio. [Simonid. in Anth. Plan. 4, 204 : Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν Ἔρωτα. Aristot. Probl. 17, 3 : Εἴ τις ὡς τύπῳ φράζοντος αὐτοῦ δέχοιτο, καὶ μὴ διακριβοῦν ἐθέλοι τὸ λεχθέν. Agathem. 1, 1 : Ἀναξίμανδρος ... πρῶτος ἐτόλμησε τὴν οἰκουμένην ἐν πίνακι γράψαι· μεθ' ὃν Ἑκαταῖος διηκρίβωσεν, ὥστε θαυμασθῆναι τὸ πρᾶγμα. Hemsterh.] Dicitur etiam διακριβώσασθαι pro διακριβοῦν. [Διακριβώσασθαι cum verbis διαβεβαιώσασθαι, διορίσασθαι, διεγγυήσασθαι componit Pollux 5, 105.] Διακριβῶ, inquit Budæus, Exacte compono et absolvo, Omni ope et exacta diligentia efficio. Aristot. Eth. 10 : Τοσοῦτον γὰρ περὶ αὐτῶν εἴρηται· διακριβῶσαι γὰρ μεῖζον τοῦ προκειμένου ἐστί. [Διακριβώσας, Qui orationem accurate elaboravit, Pollux 6, 140. Plut. Mor. p. 656, C : Οὐ γὰρ ἱκανῶς μοι δοκεῖ ... ἐν τοῖς τοιούτοις ζητήμασι διηκριβωκέναι τὴν αἰτίαν. Xenoph. Cyrop. 2, 1, 27 : Τὸ δὲ διακριβοῦν τὰς τάξεις (Accurate cognitas habere centurias) σφόδρα ἐδόκει αὐτῷ ἀγαθὸν εἶναι καὶ εἰς τὸ μὴ ταράττεσθαι. Ubi alii codd. ἀκριβοῦν.] Pass. est Διακριβοῦμαι, cujus particip. præteriti usitatius est, Διηκριβωμένος. [Aristot. Meteor. 2, c. 8 : Γραμμῆς μῆκος εὐθύτητι διηκριβωμένον.] Plutarch. de fastis Cæsaris loquens [V. Cæs. c. 59] : Διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας. [Id. V. Aristid. c. 19 : Διηκριβωμένων τῶν ἐν ἀστρολογίᾳ μᾶλλον· Mor. p. 693, C : Διηκριβωμένα τέχνῃ ἐλλόβια. Athen. 12, p. 511, D : Οὔτ' ἐπιμιξίας οὔσης οὔτε τῶν τεχνῶν διηκριβωμένων. Ἡδοναὶ σφόδρα διηκριβωμέναι, Voluptates exquisitæ, Aristoxen. ibid. p. 545, D. De hominibus accurate educatis, formatis. Plato Leg. 12, p. 965, A : Μῶν ὁμοίους πάντας κεκτημένους καὶ μὴ διηκριβωμένους ἔστιν οὓς τραφέντας τε καὶ πεπαιδευμένους. Plut. Mor. p. 452, B : Τὸν τεχνίτην καὶ διηκριβωμένον. || Forma media. Isocr. p. 44, C : Τάχ' ἂν ἐάσαντες τὸ διακριβοῦσθαι περὶ τούτων ἐπὶ τὸ συμφέρον ἔλθοιεν· 292, A : Τοὺς μὲν ἄλλο τι παιδεύοντας προσήκει διακριβοῦσθαι περὶ τῶν διαφερόντων.]

[Διακρίβωσις, ἡ, Accuratio, Exploratio diligens. Ptol. Geogr. 8, 1 : Ἔκ τε τῆς συνεχεστέρας διακριβώσεως τῶν τὰς ἐκτετοπισμένας ἡμῖν χώρας περιελθόντων. Hase.]

[Διακριβωτέος, α, ον, Accurate tractandus, Plut. Wakef.]

[Διακριδὰ, Discrete, Distincte. Oppian. Cyneg. 2, 496 : Σήματα δ' οὐκ ἀΐδηλα διακριδὰ τεκμήρασθαι.]

Διακρῐδὸν, Discrete, Distincte, Adhibendo discrimen. [Suid. : Δ., διακεκριμένως. Nicand. Ther. 955 : Πλάστιγγι διακριδὸν ἄχθος ἐρύξας, ubi var. lect. ap. schol. διασταδόν. Hesych. : Δ. διαστάντος, διαχωρίσαντος.] || Egregie [Il. M, 103 : Οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι· O, 108 : Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε δ. εἶναι ἄριστος. Herodot. 4, 53 : Ἰχθῦς τε ἀρίστους δ. καὶ πλείστους. Damaget. in Anth. Pal. 7, 541 : Ναὶ μὴν ἀλλ' ἀρετῆς σε δ. Ἆλις ἀείδει. In malam partem Simonid. in carm. In mulieres v. 71 : Τοῦτο δὴ διακριδὸν Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.] Bud. interpr. in Lucian. Amor. [c. 3] : Διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. At ego adv. istud significationem voc. διακρίνω sequi

puto, quam habet, quum dicitur διακρίνειν κόμην: ut διακριδὸν sonet perinde ac si dicas ad verbum Discriminatim. [Lucian. Epigr. 1, 3, Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι δ. ἐστι νόημα, legi volunt nonnulli Διάκριτον, q. v. Hase.]

[Διακριεῖς. V. Διακρία.]

Διακρινίζω, Elimo, Expolio, VV. LL. [Lectione haud dubie vitiosa.]

Διακρίνω [ῑ, ινῶ], Discerno, Secerno, Dirimo, Separo, Discrimino: quam signif. ut simplex κρίνω ap. Hom. habere docebo, ita et hoc comp. ap. Eund. istud habere doceo. Sic igitur ille, Il. B, [474]: Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες Ῥεῖα διακρινέωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν, Ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνηνδ' ἰέναι, i. e. Quemadmodum autem caprarii greges latos caprarum facile secernunt, postquam mixti fuerint, sic illos sui duces facile ordinabant, s. in ordinem digerebant, ad eundum in prælium. Apud Plat. Crat. [p. 388, B]: Στήμονας συγκεχυμένους διακρίνειν. Et κόμην διακρίνειν, Discriminare comam, sicut dicuntur Comæ discrimina, ap. Plut. [V. Rom. c. 15.] Sic διακρίνειν vertit Discriminare Polit. in isto Herodiani l. [3, 1, 9]: Ὁ γὰρ Ταῦρος ... διακρίνει τά τε τῇ ἄρκτῳ καὶ τὰ τῇ ἀνατολῇ ἔθνη προσκείμενα, Taurus nationes discriminat orienti ac septentrionibus subjectas. [Herodot. 3, 39: Ἔφερε δὲ καὶ ἦγε πάντας, διακρίνων οὐδένα, Omnes sine ullo discrimine. Et 8, 114. Apud Hippocr. p. 486, 32: Ἡ δὲ νοῦσος μάλιστα διακρίνει ἐν οὐδενὶ, Foes. interpr. Hic morbus a nullo discedit, neminem deserit, sed omnis generis ætatem affligit. Διακρίνειν στρατιὰν, Discernere exercitum (delectus militum instituendi caussa), Herod. 3, 34: Ἐνθεῦτεν δὲ ἤδη διακρινομένη ἡ στρατιὴ αὐτέων ἐσχίζετο· 7, 156: Τωὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ Εὐβοέας τοὺς ἐν Σικελίῃ ἐποίησε διακρίνας (discreta plebe a locupletibus). Plato Soph. p. 255, D: Διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι.] At διακρίνειν pugnantes, Dirimere: Il. H, [291]: Ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ' εἰσόκε δαίμων Ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην. Huc autem pertinet κρίσις πολέμου, de qua in Κρίσις. Alibi dicit διακρίνειν μένος ἀνδρῶν ead. signif. sc. Il. B, [387]: Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν, Nisi nox superveniens dirimet acrem virorum contentionem, s. potius dimicationem. [Non solum de pugnantibus, sed etiam de amicis separatis Od. Δ, 179: Οὐδέ κεν ἡμέας ἄλλο διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένω τε. Cum genit. Apoll. Rh. 3, 1129: Οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος ἄλλο.] Sic autem et Διακρίνομαι, Discernor, Secernor, Dirimor, Dividor. Od. I, [219]: Στείνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται Ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. Et Il. Γ, [98]: Διακριθήμεναι [διακρινθ.] ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας. Philo De mundo, Τοῦ ὅλου διακριθὲν τῆς συμφυΐας, Diremtum ab universi compage. Plut. Camill. [c. 41]: Διακριθῆναι κατὰ λόγους. [Eurip. fr. Chrysippi ap. Clem. Al. p. 626 aliosque: Θνήσκει δ' οὐδὲν τῶν γιγνομένων, διακρινόμενον δ' ἄλλο πρὸς ἄλλου μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξε.] At Thucyd. 1, [49]: Καὶ διεκέκριτο οὐδὲν ἔτι, Nihil discretum erat, i. e. Nullum jam discrimen erat inter hostes et fœderatos. Sciendum est autem διακρίνεσθαι poni activa etiam signif. pro Discernere, Discrimen statuere: Herodian. 4, [6, 12]: Οἱ δὲ στρατιῶται τοῦ βιάζεσθαί τε καὶ ἁρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν, οὐκ ἔτι διεκρίνοντο τίνες ἦσαν οἱ προπετέστερον φθεγξάμενοι· ubi Polit. interpretatio habet Discerni in typogr. edit.: mirum tamen ni scripserit Discernere, quum active accipi manifestum sit; alioqui enim fuisset dicendum potius, οὐκ ἔτι διεκρίνοντο οἱ προπετέστερον κ. τ. λ. sine illis verbis τίνες ἦσαν. Sic accipitur et in Epist. Judæ [1, 22]: Καὶ οὓς μὲν ἐλεεῖτε διακρινόμενοι, ubi redditur etiam Habito s. Adhibito delectu; Jac. 2, [4]: Καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς; redditur, Nonne discrimen fecistis? Rursum vero pro Dirimor, Thuc. 1, [105]: Διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, Diremti sunt alii ab aliis, i. e. Discesserunt. [Herodot. 8, 18: Ὡς διακριθέντες ἐκ τῆς ναυμαχίης ἀπηλλάχθησαν· 7, 219, de soluto concilio: Διακριθέντες οἱ μὲν ἀπαλλάσσοντο.] At vero quum dicit 1, [18]: Διεκρίθησαν [οἱ Ἕλληνες] πρός τε Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους, significat Diversi concesserunt, ut Plaut., Suam quisque ibant diversi domum; q. d. Diremti alii ab aliis et dissociati, discesserunt partim ad Athenienses, partim ad Lacedæmonios. Quinetiam pro Dirimi i. e. Desciscere, Deficere, ap. Eund. 3, [9]: Οἵ τε ἀφιστάμενοι καὶ ἀφ' ὧν διακρίνοιντο. At vero διακρίνεσθαι μάχῃ, sicut κρίνεσθαι μάχῃ, pro Decernere prælio, in VV. LL. affertur. [Herodot. 9, 58: Πρὸς τοὺς ἀρίστους ἀνθρώπων μάχῃ διακριθῆναι. Demosth. p. 163, 15: Σκοπεῖσθε πότερον κάλλιόν ἐστιν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι. Et paullo post: Περὶ Στρύμης διακριθῆναι λόγοις.] Item διακριθήσεσθαι τὸν πόλεμον, sicut κρίνεσθαι πόλεμος dicitur, ex Herodoto [7, 206]. Item διακρίνεσθαι, Pugna decernere, Dimicare: Polyb. [3, 111, 2]: Διακριθῆναι περὶ τῶν ὅλων, sicut κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων dicitur, et κρίνειν τὰ ὅλα. Vide Bud. 781. [Plato Euthyphr. p. 7, C: Περὶ τοῦ βαρυτέρου τε καὶ κουφοτέρου διακριθεῖμεν ἄν.] || Dissipo, Discutio. Plut. Cæsare [c. 69]: Ὥστε τὸν μὲν ἀέρα δνοφερὸν καὶ βαρὺν ἀσθενείᾳ τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀλέας ἐκφέρεσθαι. || Dijudico, Judico, Discepto [Herodot. 7, 54: Ταῦτα οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρῖναι οὔτε εἰ ... οὔτε εἰ... Pind. Ol. 8, 32: Ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρόν. Aristoph. Eq. 748: Ποιήσας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν ... ἵνα εἰδῇς ὁπότερος νῷν ἐστί σοι εὐνούστερος, διάκρινον, ἵνα τοῦτον φιλῇς· 1036: Ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε. Aristoph. Vesp. 759 ex Euripide: Τοῦτο δὲ Ἅδης διακρινεῖ πρότερον ἢ 'γὼ πείσομαι. De die morbi discretorio Hippocr. p. 135, A: Τοὺς καυσώδεας διακρίνουσιν αἱ τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέραι]: ut τὰ δίκαια διακρῖναι, Dem. [p. 1301.] Et διακρίνειν τὰς δίκας τοῖς πολίταις, ap. Plat. [De legg. 6, p. 767, C], Judicare causas, Reddere jus, Bud. 780. Et διακρινώμεθα νεῖκος ap. Hesiod. [Op. 35] activa signif., Disceptemus controversiam, ut Cic. etiam loquitur, aut Dirimamus controversiam: sicut et διακρίνω pro Dirimo in aliis loquendi generibus accipi modo dictum fuit. Item διακρίνεσθαι δίκῃ, ea forma, qua διακρίνεσθαι μάχῃ, Contendere judicio, κρίνεσθαι δίκῃ. Sed et ipsa δίκη dicitur διακρίνεσθαι a Plat. [De legg. 11, p. 937, B.] Item διακρίνεσθαι sine adjectione pro Disceptare, Altercari, ut exp. quidam in Epist. Judæ, et vet. Interpres Disputare, alii Certare. [Demosth. p. 890, 1: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν αὐτοὶ πρὸς ἑαυτοὺς ὑμεῖς ὅπως ποτὲ ἔχει διακρινεῖσθε. Athen. 12, p. 554, C: Φιλονεικήσασαί ποτε πρὸς ἑαυτὰς ... διεκρίνοντο ποτέρα εἴη καλλιπυγοτέρα.] || Et διακρίνειν ὀνείρατα, sicut κρίνειν, pro ἐξηγήσασθαι, Bud. e Paus. [V. Διάκρισις. Iuncus ap. Stob. Floril. p. 598, 43: Διακρίνει ἐπὶ τὸ σαφέστερον τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μαντεῖα. Hemst. || I. q. ἀνακρίνω, Percontor. Epictet. Diss. 4, 1, 148: Τοὺς ἰατροὺς διακρίνοντος εἰ ἤδη θανασίμως ἔχουσιν, quod Wolf. in ἀνακρίνοντος mutat, quo verbo Epictetus alibi utitur. G. D.] || Διακρίνομαι pro Hæsito, Addubito: quoniam qui hæsitant, secum ipsi disputant sententiis alternantibus, Bud. p. 781 afferens ex Act. 10, [20]: Πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, pro Sine disceptatione, i. e. Non addubitans, et citra hæsitantiam. Extant autem et alia passim in N. T. exempla hujus signif. [«Διακρινόμενοι, Hæretici, qui *Discernentes* videntur appellari in lege Visigothorum l. 12, tit. 2, § 21. Post peractum concilium Calchedonense totus Oriens in partes scissus est. Nam concilii definitionem alii omnino rejecerunt, ut Eutychiani, alii omnino receperunt, ut Catholici, qui inde dicti sunt συνοδῖται, nonnulli denique partim rejecerunt, partim receperunt, ut Διακρινόμενοι, quos alii Hæsitantes, alii, ut H. Valesius, Segregatos vertunt, ut qui se ab aliis divulserant, qua signif. Sozomenus 7, 2 de quibusdam hæreticis: Ἐκ τούτου δὲ οἱ μὲν διακριθέντες ἰδίᾳ ἐκκλησίαζον. At Joann. Mosch. c. 96 διακρίνειν et διακρίνεσθαι pro Hæsitare usurpat: Οὗτος ὁ ἀββᾶς Ἰουλιανὸς ἐσκανδαλίσθη ποτὲ εἰς Μακάριον ... καὶ διέκρινε τῷ κοινωνῆσαι αὐτῷ. Infra: Καὶ κοινωνῆσαι Μακαρίῳ διακρίνομαι. Ita etiam alii quos laudat Suicer. Verum Valesii interpretationem tuetur in primis Nicetas Chon. in Thesauro catholicæ fidei l. 9 ex cod. Cæsareo: ... Διακρινομένους ἑαυτοὺς (deest verbum, fort. ἐκάλουν) ἐκ τοῦ μὴ συντίθεσθαι τοῖς δογμαθεῖσι (δογματισθεῖσι) παρὰ τῶν ἐν Χαλκηδόνι συνελθόντων πατέρων... Occurrit etiam hæc vox διακρινόμενος generaliter sumta ap. Scylitzen p. 702. Consule Coteler. ad

Monum. Eccl. Gr. vol. 2, p. 668.» Hæc et alia Ducang.] || Διακρίνω, Perficio, Absolvo, συνίστημι. Et διακρίνομαι, Perficior, ut ἀποκρίνομαι. Vide Bud. 781, ubi tamen hæc interpr. [locis aliquot Aristot. adhibita] dura esse videtur. || Διακρίνω opp. τῷ συγκρίνω, vide Συγκρίνω. || Διακρινθήμεναι [Il. Γ, 98], Ionice s. Dorice pro διακρινθῆναι : et Διακρινθεῖτε, per syncopen Atticam pro διακρινθείητε. [Διακρινθεῖτε, διακριθείητε, διαλυθείητε, Hesych. ex Il. Γ, 102, Od. Ω, 531.]

[Διάκριοι. Διακρίς. V. Διακρία.]

Διάκρισις, εως, ἡ, Secretio, Discretio, Discriminatio, Dissolutio. Ei oppos. σύγκρισις. [Hesych. : Δ., διαίρεσις, φθορά, διάλυσις. Plato Soph. p. 243, B : Διακρίσεις καὶ συγκρίσεις ὑποτιθείς· Leg. 10, p. 894, B : Κατά τε συγκρίσεις ἔν τε διακρίσεσιν. Aristot. Meteor. 2, c. 8 : Ἐπὶ μῆκος γὰρ πολλαπλασία τῆς ἀπὸ τοῦ βάθους ἡ δ. Σύγκρισιν Conceptionem, διάκρισιν Dissolutionem, i. e. mortem, Romuli dicit Dionys. A. R. 2, 56 : Ἔοικε δὲ οὐ μικρὰν ἀφορμὴν παρέχειν τοῖς θεοποιοῦσι τὰ θνητὰ καὶ εἰς οὐρανὸν ἀναβιβάζουσι τὰς ψυχὰς τῶν ἐπιφανῶν τὰ συμβάντα ἐκ τοῦ περὶ τὴν σύγκρισιν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου καὶ τὴν διάκρισιν. || Interstitium. Xenoph. Cyneg. 4, 1 de interstitiis inter oculos canis : Μέτωπα μεγάλα καὶ πλατέα, τὰς διακρίσεις βαθείας. Unde Pollux 5, 57 inter virtutes canum numerat τὸ μέτωπον πλατὺ, τὰς διακρίσεις ἀκριβεῖς ἔχον.] || Perfectio, dictum de infante, qui perficitur in utero, Bud. 781 [ex Aristot. De generat. animal. 4, (c. 6) : Ἡ γὰρ διάκρισις πέψις ἐστὶ, πέττει δ' ἡ θερμότης]. || Judicium, Bud. e Plat. ibid. [Disceptatio. Arat. 109 : Οὔπω λευγαλέου τότε νείκεος ἠπίσταντο οὐδὲ διακρίσιος πολυμεμφέος. Polyb. 18, 11, 3 : Πλεονάκις γέγονε τούτων τῶν τάξεων καὶ τῶν ἀνδρῶν πρὸς ἀλλήλους διάκρισις. Dijudicatio, s. Judicium, Xenoph. Cyrop. 8, 2, 27 : Νόμον κατεστήσατο ὁ Κῦρος ὅσα διακρίσεως δέοντο εἴτε δίκῃ εἴτε ἀγωνίσματι τοὺς δεομένους διακρίσεως συντρέχειν τοῖς κριταῖς. Plato Leg. 6, p. 765, A : Εἰσαγωγεύς τε εἶναι καὶ τοῖς ἁμιλλωμένοις τὴν διάκρισιν ἱκανῶς ἀποδιδούς· 768, A : Ἀναγκαῖον τῷ πλήθει μεταδιδόναι τῆς κρίσεως· οἱ γὰρ ἀδικούμενοι ... χαλεπῶς ἂν ἐν δίκῃ φέροιεν ἄμοιροι γιγνόμενοι τῶν τοιούτων διακρίσεων. Apoll. Rh. 4, 1169 : Εἰ τελέοιτο διάκρισις Ἀλκινόοιο, qui v. 1164 dicitur δίκην δικαζέμεν. Diodor. 15, 33 : Τότε μὲν οὖν ὑπὸ τῆς διακρίσεως ταύτης ἔδοξε μετρίως κατεστοχάσθαι τὸ δυνάμενον ἀποδῆναι. Αἱ ἐκ νόσων διακρίσιες, Judicia quæ ex morbis fiunt, Hippocr. p. 232, 49. || De interpretatione somniorum, Pausan. 1, 34, 5 : Δοκῶ δ' Ἀμφιάραον ὀνειράτων διακρίσει μάλιστα προσκεῖσθαι· prodigiorum, Diodor. 17, 11 : Οἱ ἐπὶ τὴν τῶν σημείων διάκρισιν ἀσχολούμενοι. || Deligationis cujusdam nomen ap. Galen. vol. 12, p. 473. G. Dindorf.]

Διακριτέον, Discernendum, Distinguendum. [Diosc. 5, 123 : Ὃν δ. τῷ τῆς γεύσεως κριτηρίῳ.] At Διακριτέα δίκαις αὐτοὺς, e Thucyd. [1, 86] affertur pro Judiciis eos discutere decet. [Diog. Laert. 9, 92 : Εἰ δ' ἔνιά ἐστιν ἀληθῆ, τίνι διακριτέον; Quonam ea discernemus modo ? Hase.]

[Διακριτήριον lectio vitiosa ap. Apollon. De synt. p. 108, 18. Recte Bekk. p. 103, 7 ex aliis codd. διακριτικόν.]

[Διακριτὴς, ὁ, Qui discernit, q. d. Dijudicator. Epiph. t. 2, p. 82, B : Τὸν νοῦν ... διακριτὴν ἀγαθῶν τε καὶ φαύλων, δοκιμαστὴν τῶν ἐν ἡμῖν εὖ γινομένων. Hase.]

Διακριτικὸς, Discernendi vim habens s. Secernendi, q. d. Discretivus, Segregativus. Et διακριτικὴ δύναμις ap. Galen. exp. etiam Discussoria vis. Apud Alex. autem Top. 2 : Εἰ γὰρ τὸ μέλαν χρῶμα συγκριτικὸν τῆς ὄψεως, καὶ τὸ λευκὸν χρῶμα διακριτικὸν τῆς ὄψεως, Dissipativum, Discussivum, Discretivum, Bud. [Plato Polit. p. 282, B : Ἡ συγκριτική τε καὶ διακριτική (τέχνη)... τῆς τοίνυν διακριτικῆς ἥ τε ξαντικὴ καὶ τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα ἅπαντά ἐστιν. Theophr. C. P. 6, 1, 3 : Χυμὸν τὸν διακριτικὸν τῆς ἐν τῇ γλώττῃ συμφύτου ὑγρότητος. Damasc. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 219 : Ὅσον μὲν ἐν τῇ ψυχῇ γνωστικὸν διακεκριμένον ἐστὶ καὶ διακριτικὸν τῶν γνωστῶν.]

[Διακριτικῶς, Separatim. Sext. Emp. p. 395, 29 : Δ. φακοὶ μετὰ φακῶν τάσσονται. Hemst. Memorat hoc adv. Pollux 7, 207. Athanas. vol. 1, p. 178 cit. Kall.]

[Διάκριτος, ὁ, ἡ, Discretus, Distinctus. Damasc. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 220 : Τὴν μὲν ζωὴν διακρίνεσθαι μόνον, τὴν δὲ οὐσίαν ἐν τῷ διακρίτῳ μένουσαν ... Manetho 2, 60 : Οὐδὲ μὲν οὐ χροιῇσι διάκριτοι εἰσορόωνται. || Excellens. Theocr. 22, 163 : Ὕμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσιν. Oppian. Hal. 3, 441 : Αἱ μὲν ἔασι διάκριτοι ἐν νεπόδεσσιν. Angl. Basil. t. 2, p. 727, C, Εἰ διάκριτόν ἐστι παρ' ἑτέρων λαμβάνειν τὰ πρὸς τὴν χρείαν, vertitur : Numquid sine scrupulo necessaria accipere ab aliis possit. V. Διακριδόν. Hase.]

[Διάκριτος, ὁ, Diacritus, n. pr. viri Spartani, Melesippi patris, ap. Thucyd. 2, 12. || Inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 25 : Διακρίτου τοῦ Σάθωνος. || N. Atheniensis ap. Audocid. p. 8, 7; 9, 36. G. D.]

Διακροβολίζομαι, Velitor, aliis Prælium capesso. [Onosander 14, p. 66. Boisson. Joseph. B. J. 4, 7, 1 : Οὐδὲν ἢ μικρὸν εἴποτε διηκροβολίζοντο τοῖς ὅπλοις.]

[Διακροβολισμὸς, ὁ, Velitatio. Inter certamina gymnica Lusitanorum est ap. Strabon. 3, p. 155.]

[Διακροάομαι, Audio. De discipulo præceptorem audiente Suid. s. v. Δημοσθένης Ἀθ. : Διηκροάσατο δὲ καὶ Εὐβουλίδου τοῦ διαλεκτικοῦ. Qua signif. frequentius dicitur διακούειν.]

[Διακροτέω, Discutio (Displodo, Gl.). Plut. Mor. p. 304, B : Ἔδοξε τῶν πεδῶν τοὺς κρίκους διακροτῆσαι. Sensu obsceno Eurip. Cycl. 180 : Ἐπειδὴ τὴν νεᾶνιν εἵλετε, ἅπαντες αὐτὴν διεκροτήσατ' ἐν μέρει. || Const. Man. Chron. p. 64, B, a Boiss. cit. : Πόλεμον διεκρότησε κατὰ τῶν Οὐανδίλων, Bellum movit. || Figur. ap. Plat. Cratyl. p. 421, C, ubi Socrati vocabula quædam etymologiæ caussa in elementa sua dissolventi respondetur : Ταῦτα μέν μοι δοκεῖς ἀνδρείως πάνυ διακεκροτηκέναι. Straboni 1, p. 6 Coraes recte videtur restituere : Ἱκανῶς διακροτήσαντας τὸν περὶ τούτων λόγον, comparato Gallico verbo *discuter*. Libri διακρατήσαντας.]

[Διακρότησις, Classeni conjectura, de qua v. s. Διακράτησις.]

Διακρότως, Duriter : σκληρῶς, ἀποκρότως, Hesych.

[Διακρουνέω, Effundo. Constant. Man. Chron. p. 102, B : Ὡς κρήνη τις μελάνερος ὑψόθεν κατὰ πέτρας τὸν ῥοῦν διακρουνίζουσα φλεβῶν ἐκ ναματίων. Διακρουνέω ib. p. 127, B : Τὰς φλέβας γὰρ ἁπανταχῆ διακρουνήσας ὤφθη χρυσεοδίνης Πακτωλός· sed recte cod. Allatii διακρουνίσας.]

[Διακρουνίζω. V. Διακρουνέω.]

Διάκρουσις, εως, ἡ, Depulsio et prorogatio. Dem. [p. 1265] : Προκαλοῦνται ἐπὶ διακρούσει, καὶ τῷ μὴ σημανθῆναι τοὺς ἐχίνους, Prorogandæ litis causa; [p. 1266] : Διακρούσεως ἕνεκα ἡ πρόκλησις ἦν. Bud. Pro Depulsione periculi et Evitatione ponitur ap. Plut. Coriol. p. 71 [c. 19] : Ἐλπίδα μὲν αὐτοῖς παρέσχε διακρούσεως στρατεία γενομένη πρὸς Ἀντιάτας. [Id. Mor. p. 460, F : Δ. καὶ φυλακὴ τῶν ἐν ὀργῇ τινος ἁμαρτημάτων· 960, E : Διακρούσεις καὶ φυγὰς τῶν ὀλεθρίων καὶ λυπηρῶν.]

[Διακρουστέον, Depellendum. Isidor. Pelus. Ep. 5, 28. Boiss.]

Διακρουστικὸς, ἡ, ὸν, [Depulsorius. Clem. Al. p. 821 : Λογικὴ διέξοδος ... διακρουστικὴ τῶν ἐπιφερομένων ἀποριῶν, Quæ dubitationes depellit i. e. solvit. ||] Impostorius : ῥήματα, Verba ad imposturam pertinentia, VV. LL. e Gazæ libro 4. [Apollon. De synt. p. 281, 22 Sylb. : Ἐπὶ τῶν διακρουστικῶν παραλογίζομαί σε. G. D.] Videtur autem ea signif. inde sumta, quod ii, qui aliquid a se depellunt, et rejiciendo procrastinant, ea elusione circumvenire aliquem soleant. [|| Adv. Διακρουστικῶς nescio ubi invenerit Schneid.]

Διακρούω, Pulsando penetrare facio. Unde διακρουσθέντες σφῆνες [ap. Theophr. C. P. 2, 15, 4], Cunei adacti, Pulsando adacti. [Διακρούεσθαι vasa fictilia dicuntur quæ pulsando explorantur. Lucian. De parasit. c. 4 : Εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ, καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, σαθρὸν ἀποφθέγγεται. Schol. Aristoph. Ran. 78 : Ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν· ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακρούοντες. Metaphor. Plato Theæt. p. 179, D : Τὴν φερομένην ταύτην οὐσίαν διακρούοντα, εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται· ubi schol. : Ἐκ μεταφορᾶς τῶν διακωδωνούντων τὰ κεράμια, εἰ ἀκέραιά εἰσιν. Διακρούειν καρπὸν, Pertundere fruges. Euseb. In Hes. p. 451, A, ab Hemst. cit. :

A Οἱ τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν ἀναλεγόμενοι καλάμοις εἰώθασι διακρούειν καὶ καταβαλεῖν μέχρι καὶ μιᾶς.] || Depello, ut quum periculum aliquis a cervice sua depellit, aut aliquid aliud, quo invaditur, Protelo. Vox med. usitatior est. [Hesych.: Διακρουόμενοι, διαφεύγοντες. Διακρούσασθαι, ἀπορρῖψαι.] Hermog.: Τὸν μὲν οὖν φθόνον, εἴ τις ἐμφαίνοιτο τῷ προβλήματι, διακρουσόμεθα, Depellemus et discutiemus. Plut. Numa [c. 12]: Διεκρούσατο τὴν δίκην, Judicium a se depulit et evasit. Idem [V. Cæsar. c. 66]: Διεκρούετο τὰς δεήσεις, καὶ προσκειμένων βιαιότερον, ἠγανάκτησε, Depulit a se et rejecit. [Dionys. A. R. 3, 3: Ἐν ἀσχολίαις εἶναι ... σκηψάμενος διεκρούσατο τὴν πρόσοδον αὐτῶν. Διακρούσασθαι θεραπείαις τισὶ τὴν ὀργὴν, Iram depellere s. placare, Strabo 14, p. 674.] Dem. [p. 523, 14]: Φεύγοντος μὲν γὰρ, οἶμαι, τὸ τὸν παρόντα τρόπον, τοῦ δοῦναι δίκην, διακρούεσθαι, Depellere eum modum agendi, quem actor instituit, i. e. Præscribere, Excipere, Bud. Et 241 [p. 579, 23]: Ποῦ ληφθήσεται, νῦν ἂν διακρούσηται; Si hoc periculum evaserit, Si manus nostras nunc eluctetur, et præsens periculum depellat. 232 [p. 556, 25]: Ἐφοβούμην ἂν μὴ τούτῳ τὸ δίκην δοῦναι, ὧν ἐμὲ ὕβρικε, διακρούσηται· 309 [p. 741, 23]: Καὶ οὐκ ᾤετο δεῖν διακρουσθῆναι τῆς τιμωρίας δι' ἐγγυητῶν καταστάσεως, Interim per frustrationem vitare animadversionem datis sponsoribus et vadibus, Bud. Idem in eod. Dem. affert et [p. 988, 7]: Ἔστιν οὖν οὕτω τις ἀνθρώπων ἄτοπος, ὥσθ', ἃ τοὺς κυρίους διεκρούσατο μὴ καταθεῖναι τοσοῦτον χρόνον, ταῦτα τῷ μὴ κυρίῳ, γράψαντι γράμματα, ἑκὼν ἀποδοῦναι; Qui tamdiu frustratus esset ipsos dominos ne ipsis solveret, Bud. [Διακρούομαι, Fallo, Eludo. Herodot. 7, 168: Οὗτοι μὲν νῦν οὕτω διεκρούσαντο τοὺς Ἕλληνας, Græcos ita eluserunt, Corcyræi sc., de quibus supra dixerat: Πρὸς δὲ τοὺς Ἕλληνάς σφι σκῆψις ἐπεποίητο, τῇπερ καὶ ἐχρήσαντο. Dionys. A. R. 10, 17: Ταύτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, Eludens. Brunck.] || Item διακρούεσθαι τὸν παρόντα χρόνον, Rejicere, ὑπερτίθεσθαι καὶ ἄλλοτε ἄλλως διαναβάλλεσθαι, ut Suid. et Hesych. exp. Dem. 147 [p. 351, 15]: Τῷ μὲν ἠδικηκότι σιγᾶν ἐξήρκει, καὶ διακρουσαμένῳ τὸν παρόντα χρόνον, μηκέτ' εἰς λόγον περὶ τῶν πεπραγμένων ἑαυτὸν καθιστάναι· 177 [p. 423, 25]: Διακρουόμενος ἅπαντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, εἰς τοιοῦτον ὑπῆκται καιρὸν, ἐν ᾧ ... οὐδ' ἀσφαλὴς ὑμῖν δεδωροδοκηκότα τοῦτον ἀθῷον ἐᾶσαι, Rejiciens, Prorogans, Differens in judicium ingredi, Bud. Et 164 [p. 394, 2]: Οὔτε φυγεῖν τὸ ἀνάλωμα· ὡμολόγησε μὲν δὴ, διεκρούσατο δὲ, εἰς τὰ Παναθήναια φήσας ἀποπέμψειν, Spopondit ille quidem, sed rem in Panathenæa rejecit, quo tempore se missurum dixit. Ita διακρούεσθαι dicimur, quæ velut depellimus a nobis et protelamus, interdum tergiversando, interdum procrastinando et in aliud tempus rejiciendo. || Πρύμναν διακρούσασθαι, Navem inhibere retro, ipsam puppim pellendo, ut κρούσασθαι et ἀνακρούσασθαι. Greg. Ad Eudox.: Ἔγνωμεν πρύμναν διακρούσασθαι, τὸ τοῦ λόγου, καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς συσταλῆναι, ὥσπερ τὸν ναυτίλον φασὶν ἰχθὺν, ὅταν χειμῶνος αἰσθάνηται, Retro inhibere navim, ut Quintil., Contrahit vela, inhibetque remos. [Conf. Κρούεσθαι et Ἀνακρούεσθαι πρύμναν.] || Impedio, Interpello, ut διακόπτω, Plut. [Mor. p. 80, D], de Demosthene loquens: Οὗτος τῷ νοῆσαι πράγματα δεινότατος ὢν, περὶ δὲ τὴν λέξιν ἀθαρσέστερος, ἑαυτὸν διέκρουεν ἐν τοῖς πράγμασι, Bud.

[Διακρύπτω, Celo. Διακρύψῃς cod. Alex. Sam. 1, 3, 17: alii δὴ κρύψῃς. Διακρύψασθαι et Διακρυπτόμενον ap. Polluc. 6, 209. Διακρυψάμενοι ex ἰδίᾳ κρυψάμενοι corruptum in libris quibusdam Demosth. p. 1033, 10.]

[Διακτενίζω, Pecto, Como. Philostr. p. 335, 4: Τὰ ξανθὰ καὶ διεκτενισμένα μειράκια. Hemst.]

[Διακτενισμὸς, ὁ, Comtus. Clem. Al. p. 261 extr.: Τοὺς διακτενισμοὺς αὐτῶν τοὺς θηλυδριώδεις μεθετέον. Conf. Eur. El. 529: Ὁ δὲ κτενισμοῖς θῆλυς.]

[Διακτήρ. V. Δαϊκτήρ.]

[Διακτορέω, Nuntios perfero. Fictum a grammaticis voc. V. locum schol. Hom. s. v. Διάκτωρ afferendum. G. Dindorf.]

Διακτορία, ἡ, Functio perferendi mandata, ut faciunt internuntii, vel id ministerium. [Nonn. Jo. 12, p. 155: Φιλοστόργῳ δὲ μενοινῇ Μάρθα διακτορίην πολυχανδέος εἶχε τραπέζης. Jul. Ægypt. in Anth. Pal. 6,

A 68: Δέχνυσο καὶ γλυπτῆρα σιδήρεον, ᾧ θρασὺς Ἄρης σὺν Μούσαις ἰδίην δῶκε διακτορίην.] Affertur et e Theophr. H. Pl. 4, 12 [11, § 4]: Τὸν γὰρ οὕτω τιμηθέντα συχνοῖς μὲν ἔτεσιν ὕστερον γίνεσθαι χρήσιμον, καὶ προκαταυλήσεως δεῖσθαι πολλῆς, συμμύειν δὲ τὸ στόμα τῶν γλωττῶν, ὃ πρὸς τὴν διακτορίαν εἶναι χρήσιμον, ubi exp. quæ datur voci διακτορίαν, magis conveniret voci διατορίαν, de qua tamen et ipsa dubitatur. V. Διάτορος. [« Διατορίαν, vel, ut scriptum est, διακτορίαν, interpretor Claram, concinnam, elatam pronuntiationem, vel cantum. Sic vocem διατορίαν exponendam docet quod sequitur: Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν πλάσιν μετέβησαν, ἡ τομὴ μετεκινήθη. Διατορία et πλάσις opponuntur. In tibiarum et assæ vocis cantu, qui καμπὰς, Flexus, affectant, et minutiones, vocem submittere coguntur, ut eam cum spiritu possint per varios sonorum flexus distribuere; ex adverso qui concinna, clara, διατόρῳ voce canere volunt, effuso largius habitu, nec tot flexibus lascivire, nec varie voce ludere ac luxuriari possunt, ut illi, qui submissius canunt ». Bodæus. HSt. voc. διακτορία non immerito fuit suspectum. Cod. B Vindob. cum Mediceis διακτηρίαν habet. Suspicor latere voc. e διάτονος formatum, et genus musicæ antiquissimum διάτονον intelligi, cui successit ἐναρμόνιον et χρωματικόν. Schneid.]

[Διακτορίδης, ὁ, Diactorides, pater Eurydames, uxoris Leotychidis, ap. Herodot. 6, 71. || Cranonius, unus e procis Agaristæ, ibid. 127. G. Dind.]

[Διακτόριος. Polyb. 25, 2, 5: Ἐξαπέστειλαν ... τοὺς περὶ Κλῆτιν Διακτόριον. Lectio vitii suspecta.]

[Διακτόρως lectio vitiosa. V. Διάκτωρ.]

Διάκτωρ, ορος, ὁ [Hanc formam fingunt grammatici unde Διάκτορος nominativum derivent. Nihil igitur Hesychii Suidæque glossæ tribuendum, Διάκτωρ, διάκονος, ἢ (ἢ om. Suid.) ἄγγελος, ἀπαγγέλλων. De alia Hesychii gl. Διάκτορσι v. infra. Διάκτορα ex διώκτορα corruptum notamus s. v. Διώκτωρ. G. D.], Internuntius, ex cujus genit. factus nominativus Διάκτορος exponitur ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας, q. d. Qui transmittit nuntia. Mercurii epith. ap. Hom. Il. B, [103]: Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ· [Φ, 497.] Ap. C Nonn. βίου διάκτορος ὥρη, Hora vitæ nuntia, vel administra, ut qui nuntia perferunt, sunt administri rerum gerendarum. Sed et Suidæ atque Hesych. διάκτωρ est etiam διάκονος, Minister. Verum alteram earum deductionum hujus vocis, quas affert Hesych. [Δ., ἄγγελος, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, ἢ οἷον διακτόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενος ἄγγελος, ὁ θεὸς γράφεται], puto esse depravatam, et pro οἷον διακτόρως καὶ σαφῶς leg. esse οἷον διατόρως κ. σ. [Confirmant hanc emend. aliorum loci grammaticorum, schol. Il. B, 103, Eustath. p. 182, 8; 1393, 23, Etym. M. p. 269, 18, Phurnuti c. 16, p. 164. Etymologiam ipsam manifestum est non magis posse probari quam quod alios commentos esse, διάκτορον pro διάκορον (s. ζάκορον) dici, Buttmannus Lexil. vol. 1, p. 217 ex Eustathio colligit, qui de ἑρμαίοις λόφοις explicans p. 1809, 33: Ἑρμῆς γὰρ, inquit, πρῶτος οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος καθήρας τὰς ὁδοὺς, εἴ που λίθους εὗρεν, ἀπετίθει ἔξω ὁδοῦ· ὅθεν τοὺς τοιοῦτόν τι ποιοῦντας καὶ τὰς ὁδοὺς τῷ Ἑρμῇ ὡς διακτόρῳ ἐκκαθαίροντας εἰς τιμὴν Ἑρμοῦ τοὺς D τῶν τοιούτων λίθων σωροὺς ἕρμαια ἢ ἑρμαίους λόφους καλεῖν. Quibus in verbis καθαίρειν ad κορεῖν, quod in διάκτορος lateat, referri opinatur Buttm. ratione parum certa, quum hoc officium Mercurio etiam quatenus διάγει τὰς ἀγγελίας tribui a grammatico potuerit. Ineptius etiam inventum ap. Etym. est παρὰ τὸ τὰ κτέρεα (nam sic vulgatum τὸ κέαρ corrig. ex Zonara) τῶν τετελευτηκότων κομίζειν. A διάγειν autem qui διακτόρου nomen repetierunt, eorum alii, quorum Il. supra indicavi, τὸν διάγοντα τὰς ἀγγελίας (vel, ut Phurnuti verbis utar, τὸν διάγοντα τὰ νοήματα ἡμῶν εἰς τὰς τῶν πλησίον ψυχὰς) intelligi voluerunt; alii τὸν διάγοντα τὰς τῶν τελευτώντων ψυχὰς, quam etymologiam memorat Etym. M. p. 268, 20, ex Nesso Chio affert Proclus ad Hesiod. Op. 84, sequiturque Lucian. Contempl. c. 1, ubi Charon Mercurium ξύμπλουν appellat καὶ συνδιάκτορον. Quorum neutrum ferri potest. Nam neque διάγειν ἀγγελίας dici aut aptum aut usitatum est, alteri autem interpretationi usus vocabuli Ho-

mericus obstat. Nusquam enim in his carminibus Mercurius ψυχοπομποῦ munere fungitur, quod recentioris ætatis inventum est, cujus prima vestigia in postremo reperiuntur Odysseæ libro. Rectius igitur Nitzsch. in Animadv. ad Odyss. A, 84 ad transvehendi, deducendi, comitandique operam refert, quam Mercurius ap. Hom. sæpius et diis et hominibus præstat : in quam rem Nitzsch. memorat Il. Il. E, 390, Od. K, 277 seqq., A, 626. Minus probabilis Buttmanni ratio est, qui διάκτορον ab antiquo verbo διάκω vel διήκω ducit, unde διάκων, διάκονος, διακονεῖν formata esse, diversa quamvis prosodia : διάκτορος enim α natura brevi pronunciatur, διάκονος producto. Nec profuerit scholiastam Aristoph. Pluti 1154 attulisse, qui Διάκονος inter epitheta Mercurii refert : cui Hemsterhus. διάκτορος substituit, quo non opus, quum scholiasta διάκονον ut synonymum ponere potuerit ipsius poetæ verbis permotus v. 1170 : Ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῇς. Conf. Etym. l. statim afferendum. Ab Homero et Hesiodo, qui διάκτορος non aliter dicunt quam de Mercurio, cum alio epitheto Ἀργειφόντης conjungitur, ab illo Il. B, 103; Φ, 497; Ω, 339; Od. A, 84; E, 43; Θ, 338; M, 390; Ω, 99; ab hoc Op. 68, 77. Et sic in Orph. quoque Hymno 27, 3. Sine Ἀργειφόντης ap. Hom. Od. Θ, 335 : Ἑρμεία, Διὸς υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων· M, 390 : Ἡ δ' ἔφη Ἑρμείαο διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι· O, 319 : Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου· H. in Ven. 148 : Ἀθανάτοιο δ' ἕκητι διακτόρου ἐνθάδ' ἱκάνεις Ἑρμέω. Recentiores poetæ de quibusvis dixerunt ministris. Etym. M. p. 268, 21 : Παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ διακόνου τίθεται. Καλλίμαχος ἐπὶ γλαυκὸς τὸ ἐπίθετον, Ἀλλὰ θεῆς ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς. De aquila Jovis Antipat. Sid. in Anth. Pal. 7, 161 : Ὄρνι Διὸς Κρονίδαο διάκτορε. Phædim. ib. 13, 2 : Ζηνὸς ὦ διάκτορε. Conf. Διόσκορος. G. D. Nonn. Jo. p. 175 : Ὅστις ἐμὸν δέξοιτο διάκτορον ὅντινα πέμψω· 219 : Συμμιγέες δ' ἵσταντο διάκτοροι ἀρχιερῆος, θῆτες ὁμοῦ καὶ δμῶες· 216 : Ἄνδρα δὲ νύξας λάτριν ἀμαιμακέτοιο διάκτορον ἀρχιερῆος· 221 : Χριστοῖο διάκτορος. Idem adjective p. 59 : Φῶτα διάκτορον· 72 : Διάκτορος ἑσμὸς ἑταίρων· et ter, pp. 160, 171, 172, διάκτορον ἔργον ὑφαίνων. Eustath. Opusc. p. 325, 10 : Καὶ τὸν διάκτορον ἐξεπεμψάμην τὸ πτερὸν ἀέριον λύσαντα. Scriptorem oraculi commentitii ap. Lucian. Alex. c. 33 : Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδὸν, grammaticorum secutum opinionem διάκτορον pro διάτορον, i. e. τρανὸν, σαφῆ, dixisse recte judicat Buttm. Aliter Plut. Mor. p. 777, B : Τὸ δὲ λέγειν, ὅτι δύο λόγοι εἰσὶν, ὁ μὲν ἐνδιάθετος, ἡγεμόνος Ἑρμοῦ δῶρον, ὁ δ' ἐν προφορᾷ, διάκτορος καὶ ὀργανικὸς, ἕωλόν ἐστι, καὶ ὑποπιπτέτω τῷ, Τουτὶ μὲν ᾔδειν, πρὶν Θέογνιν γεγονέναι· ubi quomodo capiendum sit διάκτορος ex Tzetzæ annot. ad Hesiod. Op. 67 cognosci potest : Ὁ μὲν μυθικὸς Ἑρμῆς διάκτορος λέγεται ἐκ τοῦ διακτορεῖν (non recte Buttm. ad schol. Hom. p. 564 διατορεῖν) καὶ ἀγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν· ὁ δὲ προφορικὸς λόγος Ἑρμῆς λέγεται παρὰ τὸ ἑρμηνευτικὸς εἶναι καὶ διάκτορος, ὅτι διεξάγει καὶ ἀγγέλλει τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ ἐνθυμήματα. Quæ ex schol. ad Hom. Od. A, 38 transcripta sunt.] || Idem Hesych. διάκτορσι exponit ἡγεμόσι, βασιλεῦσιν, quæ signif. optime conveniet cum διάγω significante Rego, ut antea dictum est. [Διάκτορσι quamvis literarum serie commendatum, tamen ex διατάκτορσι corruptum recte habetur. V. Διατάκτωρ. G. D.] Hinc Διακτόρως, quod ab eodem Hesych. exponitur εἰρηνικῶς, id est Pacifice. [Recte Hemsterh. ad Lucian. vol. 1, p. 489 Διακτόρῳ, εἰρηνικῷ, glossa ad Il. B, 104 relata. Eandem interpret. ponit Cyrillus, Διάκτορος, εἰρηνικός. Qui grammaticorum error est ad hoc voc. referentium quod antiquiores quidam de nomine Ἀργειφόντου tradiderant, quod vide. G. Dindorf.]

Διακυβερνάω, Guberno, Rego. [Plato Tim. p. 42, E : Ὅτι κάλλιστα καὶ ἄριστα τὸ θνητὸν διακυβερνᾶν ζῶον· Leg. 4, p. 709, B : Μετὰ θεοῦ τύχη καὶ καιρὸς τἀνθρώπινα διακυβερνῶσι ξύμπαντα. Euseb. V. Const. 1, 1 : Τὸν σύμπαντα διακυβερνῶντα βίον. Plut. Mor. p. 712, B : Μᾶλλον ἂν οἴνου χωρὶς ἢ Μενάνδρου διακυβερνῆσαι τὸν πότον. Nilus Epist. p. 480.]

[Διακυβέρνησις, εως, ἡ, Gubernatio. Joann. monach. in Anecd. meis vol. 4, p. 147 : Ἄνευ ἐνδόξου τινὸς καὶ μεγάλης καὶ θαυμαστῆς διακυβερνήσεως καὶ πανσόφου προνοίας. Boiss.]

[Διακυβερνητικὸς, ἡ, ὸν, Gubernatorius. Epiphan. p. 1019, A : Κατὰ τὴν αὐτῆς διακυβερνητικὴν σοφίαν. Niceph. Blemm. p. 71.]

Διακυβεύω, Alea ludo, i. q. κυβεύω. Plut. [V. Rom. c. 19 : Πρὸς τὸν θεὸν διακυβεύειν·] Artax. [c. 17] : Ἐκέλευσεν αὖθις ἐξ ἀρχῆς περὶ εὐνούχου διακυβεῦσαι, de Parysatide, quæ quum esset δεινὴ κυβεύειν, Artaxerxem προὐκαλεῖτο περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι, καὶ κυβεύοντα ὑπερεῖδε νικῆσαι. || Metaphorice, ut κυβεύω supra, pro Aleam adeo : unde διακυβεύσων in VV. LL. Periculum subiturus, aleamque jacturus. Sic Plut. [Mor. p. 128, A] : Κρεῖττον ἔνδειαν ὑπομεῖναι διακενῆς καὶ ἡσυχίαν, ἢ διακυβεῦσαι πρὸς λουτρὸν ὠσαμένους καὶ δεῖπνον. [Ibid. p. 70, C : Περὶ βασιλείας καὶ τοῦ σώματος ὥρᾳ μιᾷ διακυβεύσων. Et p. 606, C. Anna Comn. 14, p. 433, A, in cod. Coisl. ap. Montef. Bibl. C. p. 557 : Τῶν πραγμάτων ἄλλως πως διακυβευθέντων. G. D.]

[Διακυβιστῶ, In caput me dejicio, αἰτιατικῇ, Suidas.]

[Διακυδόμεναι, διαχεόμεναι, Perfusæ s. Perfundentes, Hesych. « Id est διαχυδόμεναι ». Is. Voss. Fallitur : nam διακυδόμεναι producto υ pronunciari ex adject. ὑποκυδὴς colligi potest, quod grammatici per δίυγρος explicant allato Euphorionis testimonio. G. Dind.]

Διακυκάω, in VV. LL. exp. Confundo, Perturbo. [Demosth. p. 263, 19 : Τῶν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε. Libri plures κυκῶν, alii et edd. vett. διακυκλῶν. Hesych. et Suid. : Διακυκῶσι, διαταράττουσιν. G. D. Zachar. Mityl. Dial. p. 197 ult. Boiss. Greg. Nyss. t. 3, p. 50, D; Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 269, 13. Hase.]

Διακυκλόω, exp. Voluto : sed sine exemplo. [Fortasse lectio vitiosa loci Demosth. s. Διακυκάω allati.]

Διακυλινδέω, Pervolvo, In diversas partes volvo. [Aristot. H. A. 9, 8 : Οἱ ἄρρενες τὰ ᾠὰ διακυλινδοῦσι.]

[Διακυλίω, Pervolvo, Provolvo. Aristæn. 1, 10, p. 42 : Λάθρᾳ διεκύλισας (μῆλον) πρὸ τῶν τῆς θεραπαίνης ποδῶν. ῑ]

Διακυμαίνω, Fluctuare facio, Concito, ea signif. qua dicitur Concitare mare : τὸν Ἀδρίαν, Lucian. [Dial. mar. 15, 4 : Ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διακυμαίνομεν. || Figur. Dio Chrys. vol. 2, p. 240 : Ὑμᾶς τε ... οὐχ ἑώρων διακυμαίνοντας. Sic Toup. Em. vol. 1, p. 132. Vulgo διαμένοντας. Anna Comn. 6, p. 182, A : Ἀλλὰ γὰρ ἐπ' ἄλλοις διεκυμάνθησαν. G. D.]

[Διακυμβαλίζω, Percrepo. Greg. Nyss. t. 3, p. 23, D. Hase.]

[Διακυνέω, Perosculor. Aristot. H. A. 6, 2 extr. διακύσασαι Schneid. intulit ex versione Thomæ sumptum *perosculantes*. Sed recte vulgatum κύσασαι restituit Bekk. G. Dindorf.]

Διακυνοφθαλμίζομαι, Impudenter aspicio, In faciem procaciter resisto, VV. LL. : Διακυνοφθαλμίζεται, [διυποβλέπεται,] διανεύει, ἀναιδῶς ἀνθίσταται, Hesych. [Eust. p. 756, 60 ex Ælio Dion. interpretatur ὑποβλέπεσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους. Videtur ex vetere comico Attico sumptum. G. Dind.]

Διακύπτω, Caput exero per clathros, rimam, aut per tale quid, ad aspiciendum sc.; Aspicio capite exerto, aut quasi capite exerto. Bud. autem liberius exp. Transpicio, Perspicio per rimas s. clathros. Xen. [Cyr. 3, 3, 66], διακύπτειν πρὸς τὰς εἰσόδους [e lectione Ald. διακεκυφότας. Nunc ex aliis libris restitutum διακεκοφότας]. Chrys. : Ἴθι δὴ καὶ διάκυψον εἰς τὰς δημοτελεῖς ἑορτάς. Alia exx. vide ap. Bud. Comm. 71. [Herodot. 3, 145 : Διακύψας διὰ τῆς γοργύρης. Aristoph. Eccl. 930 : Σὺ δὲ τί διακύπτεις; Eidem Thesm. 644 restitui τοδὶ διάκυψε, ubi libri δὴ ἔκυψε. Nilus Epist. p. 179, 308 bis. G. D. Hesych. : Διατύψαι, διὰ στενοῦ ἐλθεῖν. Leg. διακύψαι (διακῦψαι). Angl.]

[Διακύρεσις. Damasc. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 222. Kall. Corruptum ex διάκρισις.]

[Διακυρίττω.] Διακυρίττεσθαι, proprie dicuntur arietes inter se dimicantes [quod notat Hesych.] : metaphorice autem h. v. signif. ἀντιμάχεσθαι, teste Hesych. [Synes. p. 77, C : Πρὸς πίτταν ἀναζέουσαν παραβάλλεται καὶ διακυρίττεται δεδαγμένῳ κριῷ. Et translate idem Epist. 57, p. 198 : Ὁ πάντα τολμῶν οὗτος ἄνθρωπος ... ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν αὐτῷ διακυρίττεται τῷ θεῷ. Abresch.]

[Διακυρόω, Confirmo. Phrynich. in Bekk. An. p. 35, A 6 : Διακυροῦν, οἷον διαιρεῖν καὶ διακρίνειν καὶ βεβαιοῦν. G. Dindorf.]

[Διακωδωνέω, i. q. Διακωδωνίζω, Exploro, ap. schol. Plat. p. 364 (ad Theæt. p. 179, D) : Τῶν διακωδωνούντων τὰ κεράμια. Nisi διακωδωνιζόντων corrig. G. D.]

Διακωδωνίζω, Exploro, ut κωδωνίζω. Demosth. [p. 393, 17] : Ἐκεῖνος ἡμᾶς διεκωδώνισεν ἅπαντάς τινα τρόπον, ἑκάστῳ προσπέμπων ἰδίᾳ. [De quo l. Harpocr. (et Etym. M. p. 273, 17), ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξήτασεν. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν περιπολούντων τοῖς κώδωσι τὰς φυλακὰς νυκτὸς, Εὐριπίδης Παλαμήδει, ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τοὺς μαχίμους ὄρτυγας ἤχῳ τοῦ κώδωνος, ὡς Ἀρίσταρχος. Conf. quæ s. v. Κωδωνίζω dicentur. Philostr. p. 619 : Διακωδωνίσας οὖν ὁ Μεγιστίας τὰ μειράκια.] Apud Lysiam quoque διακωδωνισθέντες accipi pro διαπειραθέντες tradit Etym. [p. 267, 30 et 325, 22] dicens translatum esse ab equis ; nam tintinnabulis solitos fuisse δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἵππους εἰ μὴ καταπλήσσονται τὸν ἐν τῷ πολέμῳ θόρυβον, τοὺς κώδωνας ψοφοῦντες. Idem Etym. [et Hesych.] διακωδωνισθέντες B exp. etiam διαφημισθέντες, dicens plerumque accipi ἐπὶ τῶν διαπαιζομένων [καὶ χλευαζομένων addit Hesych.]. Quo fortassis pertinet quod Erasm. Chil. scribit, convitiis olim explorari solitos initiandos mysteriis, cujus consuetudinis vestigium adhuc servare Theologorum scholas. [Euthym. Zig. 28, ubi vide Matth. Boiss. Grammaticorum interpretationem διαφημίζω, Divulgo, confirmat l. Strabonis ab Schneid. cit. 2, p. 99, de Eudoxo : Πανταχοῦ δὲ διακωδωνίζοντα ταῦτα (consilium suum Libyam circumnavigandi) καὶ χρηματιζόμενον κατασκευάσασθαι πλοῖον μέγα· ad quem l. schol. cod. Vatic. : Δοκιμάζοντα ἢ κρίνοντα ἢ διαφημίζοντα, ὡς νῦν· ἢ διαπαίζοντά τινας.]

Διακώλυμα, τὸ, Impedimentum, Obstaculum, Id ipsum quo prohibemur et vetamur facere aliquid, Plato. [Leg. 7, p. 807, D : Δ. εἰς ἀπόδοσιν πόνων καὶ τροφῆς.]

[Διακώλυσις, εως, ἡ, Impeditio. Plato Rep. 5, p. 469, E : Τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις· Epist. 3, p. 316, B : Οὐκ ἐμὴν ταύτην εἴρηκας ... διακώλυσιν.] C

[Διακωλυτέον, Impediendum. Plato Rep. 3, p. 401, B : Δ. τὸ κακόηθες.]

Διακωλυτής, ὁ, Qui vetat, est impedimento, prohibet et obstat. [Herodot. 6, 56 : Τούτου μηδένα εἶναι διακωλυτήν.] Plato [Phædri p. 239, E] : Δ. καὶ ἐπιτιμητὴς ἡγούμενος τῆς πρὸς αὐτὸν ὁμιλίας. [Procop. De ædif. p. 57, A : Ἕως βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς δ. αὐτῷ γέγονε. Et sic ibid. p. 99, B. G. Dind.]

Διακωλυτικὸς, ἡ, ὸν, Prohibitorius, Paulus Ictus. [Plato Polit. p. 280, D : Διακωλυτικὰ ἔργα. Aristot H. A. 10, 1 : Ἧττον μὲν διακωλυτικὸν τὸ πάθος. In διακολλητικὰ corruptum in vett. edd. Polluc. 7, 209.]

Διακωλύω, Impedio, Prohibeo, Veto [Soph. OEd. C. 1771 : Ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον. Eur. Hec. 150 : Ἢ γάρ σε λιταὶ διακωλύσουσ' ὀρφανὸν εἶναι παιδὸς μελέας. Thucyd. 8, 92 : Μόγις δὲ τῶν πρεσβυτέρων διακωλυόντων τοὺς ... διαθέοντας], ut κωλύω. Xen. Hell. 6, [2, 5] : Τὰ προσπλέοντα καὶ προαισθάνεσθαι καὶ διακωλύειν. Dem. [p. 67] : Οὐχ ὅπως ἀντιπράξειν καὶ διακωλύσειν, ἀλλὰ καὶ συστρατεύσειν, ἂν αὐτὸς κελεύῃ. Plato De D rep. 2, [p. 374, B] : Τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα, Prohibebamus vetabamusque ne simul et agriculturam exercere aggrederetur : Apol. Socr. [p. 31, C] : Διακωλύων πολλὰ ἄδικα γίγνεσθαι. Basil. [9, 96 (?)] : Διακωλύει τὴν σύμπτυξιν, Inhibet ne testas suas contrahat. Et in pass. ap. Plut. [Mor. p. 773, C] : Διεκωλύοντο πρὸς τὴν τόλμαν ὑπὸ τῆς τοῦ Σκεδάστου χρηστότητος, Scedasti improbitate [probitate] prohibebantur. [Cum genit. Diodor. 17, 40 : Διεκώλυσαν αὐτὸν τῆς εἰς τὴν πόλιν εἰσόδου· 20, 79 : Ὡς διακωλύοντος τοῦ τυχεῖν αὐτοὺς τῆς αὐτονομίας, ubi duo libri αὐτοῦ pro τοῦ. Ib. 94 : Διεκώλυσαν τῆς εἰς τοὔμπροσθεν πορείας. Cum duplici accus. Plato Epist. 3, p. 315, D : Ταῦτ' ἄρα σὲ μὲν τότε διεκώλυσα.]

Διακωμῳδέω, eandem signif. habet quam Κωμῳδέω [Subsanno, Irrideo], nisi quod præp. διὰ vehementiam aliquam addit. [Plato Gorg. p. 462, E : Μὴ οἴηταί με διακωμῳδεῖν τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευμα. Aristot. Poet. c. 22 : Διακωμῳδοῦντες τὸν ποιητήν. Alciphro 2, 2 ; A Clem. Alex. p. 842 ; Liban. vol. 4, p. 250, 1. Hesych. s. v. Διασιμοῦν. Idem : Δ., διατραγῳδῶ. Theophyl. Sim. Hist. p. 53, D : Ὃν λόγος διεκωμῴδει τῇ τοῦ Βουσᾶ γυναικὶ ἐπικλόποις τισὶν ἡδοναῖς ὁμιλῆσαι. Cum genit. Joseph. Genes. De reb. Cp. p. 30, C : Αὐτοὺς ... τῆς ἀποστολῆς διεκωμῴδει. G. Dind.]

[Διάκων pro διάκονος est in Charta Borg. 7, 16-18, et 9, 23. Cf. Schow. p. 51 et 56 et præfat. p. xxxix ubi ostendit, eandem illam formam ubique deprehendi in Mss. Liturgico-Copticis episcopi Tukii, in bibl. Collegii de propag. fide asservatis. Sturz. Euchológ. Goari p. 489 : Ὁ διάκων λέγει τὸν, Κύριε δεηθῶμεν. Malaxus in Hist. Patriarch. : Ἀρχιερεὺς, ἢ ἱερεὺς, ἢ διάκων. Ducang.]

[Διακωνέω.] Διακωνῆσαι Hesychio est διακλαῦσαι : pro quo forsan scr. διακαῦσαι, cum subjungat, ἀπὸ τοῦ κωνῆσαι, ὅπερ ἐστὶ πίσσῃ χρίσαι. Ut sit Pice oblitum accendere vel deurere. [Hæc HSt. in Indice, quum antea s. v. Διακονίω vitiosam posuisset Musuri scripturam, his verbis :] Pice perlino : Hesych. διακονίσαι, B διακλαῦσαι· ἀπὸ τοῦ κονῆσαι, ὅπερ ἐστὶ πίσσῃ χρίσαι, ubi pro κονῆσαι scribendum κονίσαι : pro διακλαῦσαι autem in VV. LL. ponitur διακαῦσαι, Perurere. [Cod. Διακωνίσαι ... κωνῆσαι. Vera scriptura est Διακωνῆσαι, διακαῦσαι, ἀπὸ τοῦ κωνῆσαι ... De qua pluribus dicetur s. v. Κωνέω.]

[Διακωπηλατέω, Remigando trajicio. Suid. : Διερέττοντα, διακωπηλατοῦντα.]

Διακωχὴ, ἡ, Suidæ est διάλειψις, Intermissio, aliis Cessatio, Induciæ, ut ἀνακωχή. [Similiter Hesych. p. 947 (ubi cod. διακόχλω) et Thom. M. p. 216. Vox est Thucydidea 3, 87 : Ἐγένετο δέ τις ὅμως δ., ubi de intermissione pestis dicta, quæ Athenas devastabat. Vitiosam scripturæ diversitatem διακοπὴ annotavit schol. Inducias significat ap. Dion. Cass. 39, 47 ; 41, 25 ; 47, 27 ; 75, 9. Ceterum Thucydidi antiquior restituenda videtur forma διοκωχὴ cum Valck. Anim. ad Ammon. p. 24. Eam testantur Ammon., qui postquam discrimen exposuit quod inter ἀνακωχὴ et ἀνοκωχὴ intercedat, Διοκωχὴ, inquit, καὶ ὀκωχὴ, διάλειψίς τις καὶ C ἄνεσις· Hesych. : Διοκωχὴ (Musur. Διακωχὴ contra literarum seriem), διάστασις χρόνου τινός· Suidas post Διοκλητιανός, Διακωχὴ, ἀνακωχὴ χρόνου. « Ἐν μάχαις τισὶν αὐτοὺς νικήσας καὶ διακωχὴν αἰτήσασιν ἔδωκε. » Recte cod. Leid. bis διοκ-. Dioni vero Cassio διακωχὴ relinquendum. G. Dindorf.]

[Διὰλ, τὴν ἔλαφον. Χαλδαῖοι, Hesych. Suspicor Αἰὰλ ex Hebr. איל *Ajal* : Cervus. Soping. E Chald. דאילא *Diajala*, cum nota genit. די *Di*, ab imperito quodam grammat. factum Διαίλ vel Διὰλ. Heins.]

[Διαλαβὴ, ἡ, Prehensio. Dionys. A. R. 19, 12, p. 153 ed. Mai. ... Δόρασιν ἐκ διαλαβῆς ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ κρατουμένοις. G. D. Basil. t. 2, p. 45, E : Ἐπειδὰν ... διαλαβὴν αὐτῇ πρὸς τὴν ἐναντίαν διάθεσιν ἐμποιήσῃ, Efficit ut adprehendere eam possit. Hase.]

Διαλαγχάνω, q. d. Sortior inter ; nam διαλαγχάνειν aliqui dicuntur, qui inter se sortiuntur : ut διαλαχεῖν περὶ τῶν τέκνων. Item Sortito dividere, Sorte inter se dividere, aliquid partiri, ut διανέμεσθαι. [Seleuc. ap. Athen. 4, p. 155, E : Διαλαγχάνειν οὖν αὐτοὺς καὶ D τὸν λαχόντα ... ἐπιβαίνειν. Hemst.] Xen. Cyrop. 7, [3, 1] : Καὶ διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν ὅποιπερ ἂν αὐτοὶ πορεύωνται, Sorte inter se vehiculorum curam partientes, de thesauris Crœsi, Bud. [Herodot. 4, 68 : Τὰ χρήματα αὐτοῦ διαλαγχάνουσι οἱ πρῶτοι τῶν μαντίων. Timæus p. 80 : Διαλαγχάνειν, διαμερίζεσθαι, διακληροῦσθαι, ex Plat. Critia p. 109, A : Θεοὶ γὰρ ἅπασαν γῆν ποτε κατὰ τοὺς τόπους διελάγχανον. Lex. Rhet. p. 242, 1 : Διειληχώς· τούτῳ οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ μεμερίσθαι κοινὰ χρήματα ἐχρήσαντο.] Sic et Plut. [Mor. p. 483, E], loquens de Charicle et Antiocho Opuntiis, Ἔκπωμα διακόψαντες ἀργυροῦν, καὶ ἱμάτιον διατεμόντες, ἀπῄεσαν, ὥσπερ ἐκ τραγικῆς τινὸς κατάρας θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες. [Ex Eurip. Phœn. 68. Similiter Æsch. Sept. 816 : Διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν· et cum tmesi ib. 789 : Καί σφε σιδαρονόμῳ διὰ χερί ποτε λαχεῖν κτήματα. De Actæone a canibus discerpto Eurip. Bacch. 1290 : Οὗπερ πρὶν Ἀκταίωνα διέλαχον κύνες.]

[Διαλαιμοτομέω. Mnesimach. ap. Athen. 9, p. 403,

A : Τόμος ἀλλᾶντος, τόμος ἠνύστρου, χορδῆς ἕτερος, φύσκης ἕτερος διαλαιμοτομεῖθ' ὑπὸ τῶν ἔνδον. Λαιμοτομεῖν proprie signif. Jugulum incidere, Jugulare; hic vero διαλαιμοτομεῖν comice positum videtur pro τοὺς τόμους διὰ τὸν λαιμὸν ἄγειν, Frusta carnium per gulam agere, i. e. deglutire. Schweigh.]

Διαλακέω, Disrumpor : schol. enim Aristoph. διαλακήσασα exp. διαῤῥαγεῖσα, derivans a λακὶς significante σχίσμα : Nub. [410], ubi περὶ ὀπτωμένης γαστρὸς poeta dicit, Ἡ δ' ἀνεφυσᾶτ', εἶτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτὼ τὼ 'φθαλμώ μου προσετίλησεν. Possis διαλακεῖν interpr. etiam Cum sonitu s. crepitu dissilire, Crepare : λακεῖν enim φωνεῖν est s. ἠχεῖν. [De mensura h. v. dicetur s. v. Ληκέω.]

[Διαλακίζω, Discerpo. V. Διαλακτίζω.]

[Διαλακτίζω, Calcitro. Theocr. 24, 25 : Οὖλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν. Symmach. Ps. 67, 33 : Τοῖς διαλακτίζουσι τοὺς εὐδοκίμους ὡς ἀδόκιμον ἀργύριον. Plut. Mor. p. 648, B : Οὐκ ἄξιον ποικίλον οὕτω καὶ ἀνθηρὸν λόγον ὥσπερ στέφανον ἀντιλέγοντα διαλακτίζειν· ubi in farragine var. lect. διαλακίζειν annotatum ex conjectura, ut videtur, non ex codice.]

[Διαλακωνίζω. V. Διασαλακωνίζω.]

Διαλᾶλέω, Divulgo, Loquor, Confabulor, VV. LL. [Eurip. Cycl. 175 : Ἄκου', Ὀδυσσεῦ, διαλαλήσομέν τί σοι. Polyb. 1, 85, 2 : Διαλαλεῖν περὶ διαλύσεως Ἀμίλκᾳ· 9, 32, 1 : Θεωρῶν τοὺς πολλοὺς ἐν αὐτοῖς διαλαλοῦντας ὑπὲρ τῶν προειρημένων· 23, 9, 6 : Πάντων δὲ διαλαλούντων πρὸς ἀλλήλους. Schol. Eur. Phœn. 308 (301) : Οὐχ οἷον βαρβαρικὸν διαλαλούσας,... ἀλλὰ τῷ λαλιᾶς ἤχῳ ποιούσας τι τοιοῦτον. « Διαλαλεῖν, Interloqui, in Basilicis lib. 1, p. 521. » Ducang. Cum accus., de imperatore orationem ad populum habente, Constant. Cærim. vol. 1, p. 155, 6 : Διαλαλεῖ τὸν λαόν· ubi v. Reisk. vol. 2, p. 231. || Cum duplici augm. ex usu vulgi ἐδιελάλησε Ducas Hist. Byz. p. 168, C. || Hesych. et Etym. M. p. 269, 38 διαπερδικίσαι interpr. διαλαλῆσαι, διαφυγεῖν, quod Albert. et Hemst. in διολισθῆσαι recte, ut videtur, mutant.]

[Διαλάλημα, τὸ, Fama, Rumor. Ducas Hist. Byz. p. 95, A : Καὶ τοῦτο πανταχοῦ κατεκωμῳδήθη τὸ διαλάλημα. G. Dind.]

[Διαλάλησις, εως, ἡ, Collocutio. Pro sermone s. fama posuit schol. Pind. Ol. 7, 17 : Φῆμαι ἀγαθαὶ, τουτέστι διαλαλήσεις χρησταὶ, ἃς οἱ ὕμνοι ποιοῦσι. Triclin. ad Soph. El. 1110 : Φήμη δὲ ἐπὶ τῆς θείας κληδόνος καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως.]

[Διαλάλητος, ὁ, ἡ, Celebratus. Greg. Nyss. t. 2, p. 1047, B : Καὶ τὸ τοῦ βίου καὶ λόγου (προτέρημα), κόσμῳ παντὶ διαλάλητον. Hase.]

[Διαλαλιά, ἡ, Interlocutio, Denunciatio, Gl. || Edictum, Admonitio. Hesych. : Ψῆφος, λόγος, κρίσις, ἀπόφασις διὰ λαλιᾶς. Recte corrigitur ἀπόφασις, διαλαλιά ex Etym. M. p. 818, 28 et Suid. Jo. Malal. p. 389, 11 : Πρόοδον δεδωκότες παρὰ τῷ ἄρχοντι Σελευκείας τῆς Ἰσαυρίας ἀπὸ διαλαλιᾶς ἀπεκεφαλίσθησαν. Anna Comn. 8, p. 234, C : Προσέταξε δὲ τηνικαῦτα διαλαλιὰν εἰς ἅπαν τὸ στράτευμα γενέσθαι. Vitiosus accentus Διαλαλία constans est in Ducæ Hist. Byz., qui sæpius h. v. utitur, de confabulatione p. 133, D : Οὐκ ἦν ἐν ἀλλήλοις γλῶσσα ἡ διαλαλία πλὴν.... De rumore p. 127, A : Διαλαλίας συχνῆς γενομένης καὶ φήμης. De edicto militari p. 36, C; 101, B; 139, B; 158, B. Προστάγματα et διαλαλίας conjungit p. 133, C, et τὸ τῆς διαλαλίας πρόσταγμα p. 40, A, quemadmodum Gl. Basilic. Διαλαλιά per πρόσταξις interpretantur. Jo. Laur. De mag. reip. R. p. 272 : Πολλοὺς αὐτὸς οἶδα ἀπὸ διαλαλίας στρατευσαμένους, ubi male vertitur, Colloquio receptos. G. Dindorf.]

Διαλαμβάνω, Divisim et sigillatim accipio, Bud., afferens ex Aristot. De part. anim. 2, [1] : Τὰ μὲν οὖν ὁμοιομερῆ κατὰ μέρος διείληφε τὰς δυνάμεις τὰς τοιαύτας· τὸ μὲν γάρ ἐστι μαλακὸν, τὸ δὲ ξηρὸν, τὸ δὲ γλίσχρον, τὸ δὲ κραῦρον. [Ib. 1, 3 : Χαλεπὸν μὲν οὖν διαλαβεῖν καὶ εἰς τοιαύτας διαφορὰς ὧν ἐστιν εἴδη.] Cujus signif., a qua alioqui incipiendum putavi, in Comment. suis non meminit, quod sciam; sed huc referri potest, vel debet potius, quod ibi affert e Dem. [p. 918] : Οἱ δ' ἐν τῷ Πειραιεῖ ... διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους· ut sc. διελάμβανον τοὺς ἄρτους sit Sigillatim pa-

A nes accipiebant, Singuli singulas partes accipiebant. Ipse tamen Bud. ibi, sc. p. 561, exp. Ad mensuram accipere. [Lysias p. 120, 42 : Διαλαβόντες δὲ τὰς οἰκίας ἐβάδιζον. Suid. : Διαλαβὼν, διαδεξάμενος. « Καὶ διαλαβόντες ὅσα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἴχετο (καὶ addit Kust.) συγχωνεύσαντες. » « Ἡ καὶ διαλαβόντες ἐξῆλθον νυκτός. »] || Non solum Intercipio interpr. Bud. 559, et Intersepio, Dispesco, sed etiam Dirimo, Diduco, Distinguo. Affertque quum alia, tum hæc e Plat. Symp. [p. 222, E] : Τεκμαίρομαι δὲ καὶ ὡς κατεκλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, i. e., inquit, Dirimat, Disgreget, Diducat. [Æschin. De f. leg. p. 33, 26 : Διαλαμβάνων ἕκαστον ἡμῶν ἐν μέρει, Quemque seorsum conveniens.] Vide ibid. et alia significationum illarum exempla : quibus addi hoc potest ex Isocr. [p. 44, A], sc. pro Dirimo, Separo : Αἱ γὰρ πολιτεῖαι, δι' ὧν οἰκοῦσι τὰς πόλεις [οἱ Ἕλληνες], οὕτω τοὺς πλείστους αὐτῶν διειλήφασι. Et ex Aristot. De mirac. [c. 113 extr.] : Περὶ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, Dirimentem, Disterminantem. Atque ut διέλαβε φυλακαῖς in illo Polyb. l. habetur, sic Aristot.
B verbo pass. utens dixit, Polit. 7, [12] : Δεῖ δὲ τὰ τείχη διειλῆφθαι φυλακτηρίοις καὶ πύργοις κατὰ τόπους ἐπικαίρους, ubi τείχη διειλῆφθαι πύργοις sunt etiam qui vertant Interjectis turribus munita esse. [Demosth. p. 278, 23 : Στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους.] Ibid., Περὶ τῆς οἰκουμένης, De orbe terrarum, dixit, Διείληπται τοῖς ἔθνεσι, Discretus est, Distinctus, Divisus. [Herodot. 1, 202 (5, 52) : Γύνδης, τὸν ἐς τὰς διώρυχας τὰς ἑξήκοντά τε καὶ τριηκοσίας διέλαβε ὁ Κῦρος.] || Intercipio. Polyb. [4, 67, 7] : Ὁ δὲ διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, Vias obsedit, et intercepit transitus stationariis militibus, Bud. 561. [Leo Diac. p. 13, A : Ἐνέδραις διειλήφει τὴν ὁδόν. Κυκλόθεν δ., Cingo. Idem p. 31, D : Καρτερὸν πηξάμενος χάρακα καὶ κυκλόθεν διειληφὼς ἐφρούρει παρακαθήμενος. Et paullo post : Ταφρείᾳ κυκλόθεν διείληπτο (τὸ πόλισμα).] || VV. LL. e Diosc. 3 : Διειλημμένος γόνασι, uno verbo Geniculatus, pro Geniculis distinctus, Interseptus, ut alii interpr. Huc pertinet διειλημμένοι λειμῶνες φυτοῖς, et διειλημμένος πολλαῖς ὁδοῖς λόγος ap. Lucian. [Patr. enc. c. 10.] Affertur et
C e Xen. [Mem. 3, 10, 13], Διειλημμένοι τὸ βάρος pro διειλημμένον ἔχοντες τὸ βάρος, Distinctum onus habentes s. divisum. || Pro Interpello, et velut Interrumpo, διακόπτω, profert Bud. Lex. ex Aristot. Probl. segm. 5 c. 1 : Ἐν δὲ τοῖς ὁμαλέσιν ἡ ὁμοιότης τοῦ σχήματος οὐ διαλαμβάνει, οὐδὲ ἀναπαύει τὰ μέρη, ἀλλὰ συνεργάζεται πρὸς τὸ συνεχῆ εἶναι τὴν κίνησιν, Non interpellat motum ambulantis. [|| Interstitium facio, Tempus interpono. Hippocr. p. 617, 34 : Εἰ δὲ μὴ, διαλαβόντα σιτεῖν. Foes.] || Interdum contra pro Comprehendo, Complector, [Herodot. 1, 114 : Ἐκέλευε αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβεῖν· 4, 94 : Διαλαβόντες τοῦ ἀποπεμπομένου ... τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας... μετέωρον ῥιπτεῦσι ἐς τὰς λόγχας· 68 : Διαλελαμμένος ἄγεται. Achill. Tat. 3, 13 : Οἱ δὲ λῃσταὶ... ἡμᾶς μέσους διαλαβόντες. De luctatoribus dictum notavit Hesych. : Διαλαβεῖν, παλαιστρικόν τι. Aristoph. Eq. 262 : Καταγαγὼν ἐκ Χερρονήσου διαλαβὼν ἠγκύρισας, εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον... Nam sic Casaub. recte correxit quod in libris est διαβαλών. G. D.] Bud. ex Aristot. De mundo [c. 5] : Καὶ μιᾷ
D διαλαβοῦσα σφαίρας ἐπιφανείᾳ τὸν σύμπαντα κόσμον. Sic autem uti et Platonem scribit. Et apud Theophr. [H. Pl. 8, 1, 6], Ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν διαλαβεῖν, vertit In universum et collectim explicare, Summario tractu complecti. Vult etiam accipi pro Cogere, i. e. Congregare, in Aristot. Polit. 2 : Εἰώθασι δὲ διαλαβόντες τὸν δῆμον καὶ τοὺς φίλους μοναρχίαν ποιεῖν καὶ στασιάζειν, ubi tamen aliter potius exponendum h. v. censuerim. Itidem pro Constringere, Coagmentare, e Basil. Ad Eunomium affert. Jam vero et Occupare vertit, quæ signif. aliquam cum proxime præcedentibus affinitatem habet, in isto l., qui legitur ap. Suid. : Ὁ δὲ διαλαβὼν τὰς ὁδοὺς ταῖς φυλακαῖς· quum tamen ipsemet Comm. 561 in plane similibus Polybii ll. vertat διαλαβεῖν Intercipere; sed videtur voluisse expositionem Suidæ interpretari, qui διαλαβὼν significare ait προκατασχών. Apud Herodian. tamen Polit. quoque διαλαμβάνειν reddidit verbo isto Occupare, sicut et verbo Comprehendere. || Pro διορίζω, vide Διειλημμένως.

|| Administro, Rego, Bud. e Plat. Politico [p. 271, D : Ὡς νῦν κατὰ τόπους, ταυτὸν τοῦτο ὑπὸ θεῶν ἀρχόντων πάντῃ τὰ τοῦ κόσμου μέρη διειλημμένα· ubi nihil aliud significat quam, Inter deos divisa erant; et sic post pauca verba rursus διειλήφεσαν. Ap. Lysiam p. 139 extr. : Δοκεῖ δέ μοι καὶ πολίτου χρηστοῦ καὶ δικαστοῦ δικαίου ἔργον εἶναι, ταύτῃ τοὺς νόμους διαλαμβάνειν ὅπῃ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον μέλλει συνοίσειν τῇ πόλει, Reisk. interpr. per διαχειρίζειν, Tractare, Versare, Administrare.] || Διαλαμβάνω, ad animum refertur aliquando, s. potius sæpe; et signif. alicubi quidem Concipio, Concipio animo : cujus signif. exemplum Bud. affert ex Aristot. [Polit. 7, c. 1 : Ῥᾴδιον μὲν περὶ τούτων καὶ διὰ τῶν ἔργων διαλαμβάνειν τὴν πίστιν], alicubi vero Dijudico [Hesych. : Διαλαβών, διαγινώσκων], Existimo, Statuo, i. e. Censeo, Constituo : quibus accipi modis a Polyb. docet Bud. 561. [Reputo. Lucian. Nigr. c. 26 : Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι διωμολόγει, ταῦτ' οἶμαι διειληφὼς ὅτι etc.] Sed pro Constituo affert p. 560. Alibi autem annotat διαλαμβάνω non solum pro Existimo, sed et pro Suspicor, ex 2 Macc. 5, [11], sicut et διάληψις pro Suspicio. Denique et pro Consilium agito, Consulto, ex eod. Polyb. [Δ., Perpendo, Cogito, Delibero. 3, 6, 6 : Μὴ διειληφότες τί διαφέρει... 4, 25, 1 : Διελάμβανε μετὰ τούτων τί δεῖ ποιεῖν· 18, 28, 1 : Συνήδρευε μετὰ τούτων καὶ διελάμβανε περὶ τῶν ὅλων. Cogitando discerno, Statuo, Judico. 2, 42, 7 : Δ. σαφέστερον ὑπέρ τινος· 4, 5, 10 : Κατὰ τὰς αὐτῶν ὁρμὰς καὶ κρίσεις διαλαβόντες· 6, 41, 2 : Διέλαβον τὴν τοῦ στρατηγοῦ σκηνὴν οὗ δεήσει θεῖναι· 15, 5, 2 : Διαλήψεσθαι τὸν καιρὸν αὐτός, De tempore se statuturum, Justum tempus se selecturum. 15, 17, 5 : Ὀρθῶς διαλαμβάνειν περὶ τῶν ἐνεστώτων· 15, 23, 6 : Ὡς περὶ πολεμίου διελάμβανε τοῦ Φιλίππου, Hostem judicavit Philippum. 30, 9, 2 : Διέλαβε ἀποστέλλειν, Statuit mittere. Schweigh.] At vero pro Discepto, Disputo, Tracto, Commentor : ut Lat. Discepto, quod ad verbum e Gr. ductum esse videtur, e Plat., Aristot., atque aliis habes p. 560. A Luciano certe ponitur et pro Dissero : a Synes. autem et pro Edissero, s. potius Expono, Explico, Percenseo, Περὶ τῶν ἐγκλημάτων, ἃ διείληφα. [Suid. : Διαλαμβάνων, ὑπομνηματίζων, συγγράφων. Apollon. De synt. p. 27, 9 Sylb. : Διαλαβεῖν περὶ ἑκάστου. Gregor. Cor. p. 7 : Ἴσως ἂν περὶ τῶν διαλέκτων ἱκανῶς διαλάβοιμεν· ad quem l. Schæf. : « Δ., Disserere.... Rarior usus verbi medii. Schol. Dionysii Thrac. (in Bekk. Anecd. p. 724, 16) : Εἰ γοῦν τὰ γράμματα ἀναγκαιότατά εἰσι, περὶ δὲ γραμμάτων ἡ γραμματικὴ διαλαμβάνεται... Alibi est Exponere, Narrare. Eudocia p. 97 : Οὕτως ὁ μῦθος διαλαμβάνει· 98 : Ἡ δὲ ἱστορία οὕτω διαλαμβάνει. » || Ὁ διαληφθείς, Citatus, Memoratus. Mich. Glycas Ep. 13, in Fontani Anecd. vol. 1, p. 5 : Οἰκονομικῶς οὖν οὗτος ὁ λόγος, ὡς ἔφημεν, τῷ διαληφθέντι περιεσχεδίασται. Legendum τῷ δ. πατρὶ ἐσχεδίασται, ut est p. 4 : Πλὴν οἰκονομικῶς τὰ περὶ τούτου τῷ χρυσορρήμονι ἐσχεδίασται. Quod vidisse etiam videtur interpr. Lat. Jo. Lamius, quum traduceret, A laudato patre. Ibid. p. 11 : Πλεῖόν τι τοῦ διαληφθέντος ἀνδρὸς φρονεῖν· 13 : Ἐν τῇ διαληφθείσῃ ὁμιλίᾳ· iterumque Ep. 16, p. 113 : Τὰ αὐτὰ τοῖς διαληφθεῖσι καὶ ὁ θειότατος Μαλαχίας ... Ὀλεγεν. L. D. Mazaris in Boisson. Anecd. vol. 3, p. 129 : Τὸν διαληφθέντα Φιλομμάταιον. G. D.] Quod vero attinet ad unam ex illis signiff., quarum exx. e solo Polyb. affert Bud., sc. eam, qua pro Consilium agito, Consulto, ponitur, videtur certe ea et in Philippi Epist. haberi, in his sc. verbis, quæ sunt illius clausula : Ὡς δὲ προϋπαρχόντων, καὶ διὰ τὴν ἐμὴν εὐλάβειαν μᾶλλον ἤδη τοῖς πράγμασιν ἐπιτιθεμένων, καὶ καθόσον ἂν δύνησθε κακοποιούντων, ὑμᾶς ἀμυνοῦμαι μετὰ τοῦ δικαίου, καὶ μάρτυρας τοὺς θεοὺς ποιησάμενος, διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ὑμᾶς· ut sit hic sensus, Consilium agitabo, inibo, de rebus vestris, i. e. quomodo me in vestris rebus gerere debeam, pro Erga vos : ut hodie Galliæ rex in re simili ita loqueretur, *J'aviseray comment j'auray à me porter envers vous*, vel, *Comment je me devray porter.* At qui διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς vertit Jus meum a vobis consequi studebo, injuriam huic verbo διαλήψομαι facit, atque adeo vim illi affert. || Διείληφα, Attice pro διαλέληφα. Διαλελαμμένος, Io-

A nice ap. Herodot. [4, 68] et Hippocr. pro διαλελημμένος, s. διειλημμένος. [Attici plerumque διειλημμένος, poetæ interdum διαλελημμένος, ut Aristoph. Eccl. 1090. Hesych. : Διαλελημμένων, διαδεδεμένων, ἢ διακρατουμένων ἑκατέρωθεν, quo signif. dicit Aristoph. l. c.]

Διαλαμπής, ὁ, ἡ, Splendens, Fulgens, Persplendens, Internitens. [Etym. M. p. 109, 34 : Τὸ ἐκκαυθὲν ξύλον καὶ ἔτι διαλαμπές. Waken. Greg. Naz. vol. 2, p. 132, C : Διαλαμπέα εἵματι. Valck. Corruptum διαλαμπάδα ap. Maneth. 4, 230 Dorvill. ad Charit. p. 309 et 749 in διαλαμπέα mutabat.]

[Διάλαμπρος, ὁ, ἡ, Splendidus, Nitidus. Demophil. Sentent. 25 : Αἱ μὲν ἐσθῆτες γενόμεναι διάλαμπροι πάλιν ἐν τῇ χρήσει ἀναπίμπλανται ῥύπου.]

[Διαλαμπρύνω, Splendidum s. clarum facio, ex Athanas. vol. 2, p. 33 (?) citat Kallius. Joann. Archiep. Thessal. De Chr. resurrect. p. 800, B : Ὁ γὰρ κύριος ἀφθαρσίᾳ λοιπὸν τὸ οἰκεῖον σῶμα ὡς θεὸς διαλαμπρύνας. G. Dind. Chrys. t. 5, p. 741, 20. Hase.]

Διαλάμπω, Persplendeo, Splendore et fulgore pe-
B netro. Aristoph. Pl. [744] : Ἐγρηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, Donec dies illuxisset, fulgore suo penetrasset omnia. [Plut. Mor. p. 382, D : Ὥσπερ ἀστραπὴ διαλάμψασα. Aristæn. Ep. 1, 1, p. 5 : Ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς καὶ καθαρῷ φωτὶ διαλάμποντες. Cum accus. in l. Hippocr. a Boisson. comparato Epist. 10 : Διέλαμπον δὲ αὐτῆς οἱ τῶν ὀμμάτων κύκλοι καθαρόν τι φῶς.] Item Splendeo inter, Interluceo, Interniteo. Isocr. Panath. [p. 233, B] : Τῶν ἄλλων ἰδεῶν τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλάμπουσαν. Curtius, Armorum internitentium fulgor. [Hesych. : Διαλάμπει, ὡραΐζεται. Aristot. Probl. 19, 45 : Ἰδιαζόμενος δὲ οὐδεὶς ἂν αὐτῶν διαλάμψειεν ὑπεράρας τὸ πλῆθος· ἐν δὲ τοῖς ὀλίγοις μᾶλλον διαλάμπουσιν. Callimachi liber fuit Πίναξ τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, ab Suida memoratus. || Signif. transitiva, Hesych. : Δᾳδουχῶν, διαλάμπων, φωτίζων. Impropr. Joann. Antioch. p. 838 : Οὐ γὰρ ῥᾴδιον εἰπεῖν ὁπόσαι τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος διέλαμπον ἀρεταὶ τὸν ἄνδρα.]

[Διάλαμψις, i. q. Διάληψις, quod v.]

C [Διάλαμψις, εως, ἡ, Fulgor. Aristot. Meteor. lib. 2 prope fin. : (Quosdam dicere) ὅτι πυρὸς μὲν ἡ ἀστραπὴ διάλαμψις, ἡ δὲ βροντὴ σβέσις. Schneid. Paul. Alex. Apotelesm. p. 73, 30, de planetis : Ἀρχὴν ποιησαμένων τῆς ἀποκαταστατικῆς διαλάμψεως, Illustrationis certo ordine in se redeuntis. Hase.]

Διαλανθάνω, Lateo, Prorsus lateo. [Isocr. p. 226 : A : Τῶν ἁμαρτημάτων ἕκαστον... οὐ διαλήσειν τὸν παρόντα χρόνον. Fut. med. Xenoph. Ephes. 5, 3, p. 92 : Ἐκεῖ γὰρ ἐδόκει μάλιστα διαλήσεσθαί τε καὶ διατραφήσεσθαι. Διαλεληθυῖα αἰτία ex Galeno vol. 11, p. 486 cit. *Hemst.*] Et Διαλαθὼν ποιῶ τι, Clam aliquid facio, i. e. Insciis omnibus, Ita ut omnes lateat. Thuc. 3, [25] : Διαλαθὼν εἰσέρχεται ἐς τὴν Μιτυλήνην, Clam ingreditur. [Isocr. p. 285, A : Ἣν ὡς πλεῖστον χρόνον διαλάθῃς ἣν ἔχων γνώμην τὰ περὶ τὸν λόγον ἐπραγματεύθης. Sic cod. Urb. Vulgo διαλεχθῇς.] Item, Διαλανθάνει με τοῦτο, ut, Λανθάνει με τοῦτο, Hoc me latet, i. e. Ignotum est et incognitum. [Plato Euthyd. p. 278, A : Σὲ δὲ τοῦτο... διαλέληθε.] Isocr. Ad Nicocl. [p. 11, D] : Οὐδὲ γὰρ ἐμὲ
D τοῦτο διέλαθεν, Neque enim id me latuit. Xen. [Mem. 1, 4, 19] : Θεοὺς μηδὲν διαλαθεῖν, Deos nihil latere s. fugere. [Plut. Mor. p. 961 : Λόγοι προσπίπτοντες τῇ ἀκοῇ διαλανθάνουσιν ἡμᾶς καὶ διαφεύγουσι.]

[Διαλαός, οἱ μὲν ἐπιμυλίδιον (corr. ἐπιμύλιον) δαίμονα, ἄλλοι δὲ παιδιᾶς εἶδος, ἐν ᾗ διαλέγουσι τὰς ψήφους. Βούλεται δὲ λέγειν ὁ Κρατῖνος τὸν ἔσχατον τῶν πόρνων, Hesych. inter Διαλυγίσαντες et Διαμαρτάνει. Is. Vossii conj. Διαλεῦος aliquam saltem ab interpretatione priore commendationem habet : aliorum vero hariolationes Διάλυος, Διάλυτος, Λαίγνος omni idoneo destitutæ sunt fundamento.]

[Διάλαυρος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Λαῦρα :] Ex eodem λαῦρα compositum esse dicit [Eust. p. 921, 57] Διάλαυρος, i. e. ὁ ἐν τῷ πέραν τῆς ἀμφόδου οἰκῶν καὶ οἷον ἀντίθυρος, Cujus janua ex opposita vici ædificiorum serie nostræ e regione est. E Budæi autem Comm. in VV. LL. διάλαυρος οἰκία, Domus ampla, nullis aliis conjuncta : Lat. Insulam vocant. [Hesych. : Δ., οἰκία μεγάλη, πανταχόθεν λαύραις διειλημμένη, ἡ λεγομένη περιάμφοδος.]

[Διαλᾰφύσσω, Deglutio. Theodor. Hyrtac. Ep. 1 in *Notices des Mss.* vol. 5, p. 724 : Σάρκας διαλαφύξειν· et 2, p. 725 : Πᾶσιν τὴν ἔνδον οἰκονομίαν τῆς φύσεως χυνηδὸν διαλαφύξειν ἐπανατείνεται. Boiss. Antiquius ex. ap. Hesych. : Διηλάφυξας, διεφόρησας, ἀνήλωσας. Λαφυσμὸς (λαφυγμὸς) γὰρ ἡ διαφόρησις ἢ διακένωσις. Διερρόφησας et διαρρόφησις Ruhnk. in Auctar. G. Dind.]

[Διαλᾰχαίνω, Sulco. Oppian. Hal. 5, 264 : Ἀλκαίῃ βύθιον διὰ κῦμα λαχαίνων.]

Διαλγέω, Perdoleo, Vehementi dolore discrucior. [Polyb. 4, 4, 2 : Ἐπί τε τοῖς γιγνομένοις... διαλγοῦντες.] Plut. De discr. am. ab adul. [p. 70, A] : Ἐπετίμων πικρῶς, ἕκαστον ὧν παρεῖδεν ἐξονειδίζοντες, ἄχρις οὗ διαλγήσας ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς, ἀμφοτέρους τῷ ξιφιδίῳ παίων ἀνεῖλεν. [Schol. Theocr. 2, 58. Hemst. Euseb. Præp. ev. p. 55, A. Hase.]

Διαλγής, ὁ, ἡ, Qui perdolet et vehementi dolore excruciatur. Plut. Alex. [c. 75] : Διαλγὴς γενόμενος [τὸ μετάφρενον, ὥσπερ λόγχῃ πεπληγώς. Signif. act. Æsch. Choeph. 68 : Διαλγὴς ἄτη διαφέρει τὸν αἴτιον.]

[Διαλεαίνω, Penitus lævigo, Complano, Mollio. Phot. Bibl. p. 116, 38, ab Seag. cit. : Τῇ ἀφελείᾳ τὸν ἐκεῖθεν ὄγκον μιγνύς τε καὶ διαλεαίνων εὐφυῶς. Joann. monach. in Anecd. suis vol. 4, p. 276 addit Boiss. : Ὅλην ὁμαλίζουσα τὴν ὁδὸν αὐτῷ καὶ διαλεαίνουσα.]

Διαλεγδὸν, Hesych. exp. διαφερόντως, Insigniter, Eximie.

[Διάλειμμα, sine interpretatione et sine teste ap. Antiattic. p. 88, 30. Ex hoc corruptum Græcobarbarum διάλεμα, quod Ducang. ex Gl. affert : Ἐξαίρεσιν ποιεῖσθαι, νὰ κάμνουσιν ἐπίλεξιν, ἤγουν διάλεξιν, ἢ διάλεμα, ἢ διαλέξιμον. G. Dind.]

Διαλέγω, Deligo, Discerno, Secerno, Incerno. [Herodot. 8, 107 : Ἐκέλευέ μιν τῆς στρατιῆς διαλέγειν τοὺς βούλεται. Et ibid. 113. Polyb. 5, 8, 8 : Τὰ πολυτελέστατα καὶ τὰ δυνατὰ κομίζεσθαι διέλεγον. Diodor. 15, 71. Passiv. ap. Etym. M. p. 268, 35 : Διάλεκτος... ἀπὸ τοῦ διαλελέχθαι καὶ διακεκρίσθαι.] Plato De LL. 5, [p. 735, B] : Διαλέξας δὲ τὰ ὑγιῆ καὶ τὰ μή. Xen. [?] : Τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει, Aristas secernit a frumento, Aristas incernit. [OEc. 8, 9 : Εἰ... ὁμοῦ ἐμβάλοι κριθὰς καὶ πυροὺς καὶ ὄσπρια, κἄπειτα... διαλέγειν δέοι αὐτῷ. Suid. : Ἀποσυκάζειν, τὸ τὰ πέπειρα σῦκα διαλέγειν. || Hesych. : Δ., ἀνακαθαίρειν· οἱ δέον ἀπιέναι ἢ ἐκπλεῖν· ἀπὸ δὲ τῶν πεσσῶν ἡ διαφορά. Leg. ἀνακαθαίρειν, ὅτε (εἰ Toup.) δέον ἀπιέναι ἢ ἐκπλεῖν· ἀπὸ δὲ ... μεταφορά· hoc sensu : Διαλέγειν, Rationes purgare (ut ἐκκαθαίρειν, de quo monui Arnaldum, cujus Add. vide ad Var. Conject. p. 417), quod facere solent, quum peregre est abeundum, aut maritimum iter suscipiendum : translatio ducta a tesseris. Hemst. || Suid. (et Zonar. p. 530) : Διαλέγουσαν, διοικοδομοῦσαν· λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν. (Conf. Ἐγκαταλέγω et Λιθολόγος.) Καὶ (καὶ om. Zon.) διαλέγου, διορύττου. (Οὕτως add. Zon.) Θουκυδίδης. Prior gl. ex Aristoph. Lys. 720 sumta, ubi de mulieribus agitur clandestina parantibus aufugia : Τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν κατέλαβον ᾗ τοῦ Πανός ἐστι ταὐλίον· ad quem l. quod annotavit schol. διορύττουσαν· κακέμφατον, si cum altera comparetur Suidæ gl., facile intellectu est διαλέγου, διορύττου (διαλέγουσι, διορύττουσι cod. Oxon.) corruptum esse ex διαλέγουσαν, διορύττουσαν, verba autem οὕτως Θουκυδίδης ad aliam esse glossam referenda. Cui conjecturæ non obstat quod Suidas errorem repetit s. v. Λέγω, ubi διαλέγουσι, διορύττουσι, iterum ex Thucydide affert, in quo nihil est quod cum hoc verbo conjunctum sit præter ἐγκατελέγησαν λίθοι 1, 93, quod Suidas ipse suo loco cum schol. explicat ἐγκατῳκοδομήθησαν. In l. vero Aristoph. schol. recte interpretatur διορύττουσαν, Perfodientem : sed obscenitatem quam in his verbis quærit nulla est. Aliud ejusdem signif. exemplum notavit Hesych. : Διαλέξαι, διορύξαι. Quod ex Aristoph. Vesp. 350 petitum videri potest, ubi nunc legitur : Ἔστιν ὀπὴ δῆθ' ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν οἷός τ' εἴης διορύξαι; || Διαλέγειν (incertum quo significatu) ἀντὶ τοῦ διαλέγεσθαι ex Hermippi Cercopibus attulit Antiattic. p. 88, 29. || Διαλέγομαι deponens, cum perf. pass. διείλεγμαι, de quo HSt. in Ind. : « Διείλεγμαι Attice pro διαλέλεγμαι ». Aoristus 1 διελέχθην frequentissimus in διειλέχθην corruptus est apud medii ævi scriptores, quæ forma non ferenda ap. antiquiores, quibus διειλέχθην vel διηλέχθην passim illatum ab librariis : vid. var. lect. ad Diodor. Sic. 16, 23, Achill. Tat. p. 189, 30; 193, 4 ed. Jac. Rarior aor. 2 διελέγην, quem ex Aristot. Top. 7, 5, p. 150, 34 (Πρὸς ἕνα διαλεγῆναι) et 8, 3, p. 155, 5 memorat Buttm. Διέλεγεν pro διελέγησαν in inscriptt. Cret. ap. Chishull. quarum in una (p. 111) ΔΙΕΛΕΓΗΝ, quod in ΔΙΕΛΕΓΕΝ recte mutat Buttm. Gr. vol. 1, p. 353. Aor. med. διελεξάμην in l. Homeri infra afferendo i. q. διελογισάμην. Vulgari Colloquendi disserendive signif. ap. scriptores recentiores, velut Dionem Cass. : qui quum plerumque aor. passivo utatur, tamen aliquoties etiam medio usus est, velut 38, 18; 56, 1. Qui διαλέξασθαι ex Aristoph. Thesmophor. (secundis) attulit Antiattic. p. 88, 28, infinitivum, ni fallor, pro indicativo vel alio quopiam modo posuit, quo poeta propter metri necessitatem usus erat. Eodem fortasse referenda Phrynichi notatio p. 37, 4 : Διαλέξασθαι, οὐ μόνον διαλεχθῆναι. Ceterum quum neuter gramm. interpretationem addiderit, nescimus utrum de colloquio an de consuetudine venerea intelligi voluerint. Conf. quæ infra de loco Pollucis 2, 124 dicemus. Futuri forma usitatissima est διαλέξομαι : minus usitata διαλεχθήσομαι. Quæ signif. passiva dicta accipitur ap. Sirac. 14, 21 : Μακάριος ἀνὴρ ὃς ἐν σοφίᾳ τελευτήσει καὶ ὃς ἐν συνέσει αὐτοῦ διαλεχθήσεται, Qui sermonibus celebrabitur. Διαλεγήσονται pro διαλέξονται Marm. Oxon. p. 7. Διαλελέξεται Hesych. s. v. Διοίσεται, si sana lectio. G. D.] Διαλέγομαι autem est Colloquor, Sermocinor, Dissero. [Dicitur de voce articulata et sermocinatione. Hippocr. p. 1063, B : Πάλιν κατενόει καὶ διελέγετο. Cui ἄφωνον opponit p. 1085, E. Galen. in Gloss. ἄναυδον exp. διαλέγεσθαι ἀδύνατον. Hippocr. p. 253, 32 : Διαλέγεται δὲ διὰ τὸ πνεῦμα ἕλκον εἴσω πᾶν τὸ σῶμα. Rursus ib. 38 : Ἢν δὲ μὴ ἡ γλῶσσα ἀρθροῖ προσβάλλουσα ἑκάστοτε, οὐκ ἂν σαφέως διαλέγοιτο. Hæc et alia attulit Fœs. Conf. quæ de subst. διάλεκτος ex Aristot. suo loco ponimus. || Recito, oppos. ᾄδω. Demetr. De eloc. 168 de carminibus Sapphus : Μᾶλλόν ἐστι τὰ ποιήματα ταῦτα διαλέγεσθαι ἢ ᾄδειν.] Quo autem utatur modo Hom., dicetur infra. Dem. [p. 1169] : Διελεγόμεθα περὶ ὧν κ. τ. λ., Inter nos colloquebamur, Inter nos verba faciebamus, Bud. Plato Apol. Socr. [p. 37, A] : Ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διειλέγμεθα. Idem alibi [Reip. 1, p. 328, E] : Χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις. [Contemtim Strepsiades ap. Aristoph. Nub. 425 : Οὐδ' ἂν διαλεχθείην γ' ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις οὐδ' ἂν ἀπαντῶν.] Dicitur etiam Διαλέγομαί σοι ταῦτα, aut πρός σε, aut διαλέγομαι ταῦτα πρός σε, aut διαλέγομαι ταῦτα sine adjectione, Hæc dissero tecum. Xen. Mem. [2, 10, 1] : Οἶδα δὲ καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα· [1, 6, 1] : Ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα διελέχθη. Ibid. legitur : Τοιαῦτα διαλεγόμενος. Sic Plut. : Βραχέα διελέχθησαν. [V. Lys. c. 23 : Βρ. καὶ σπανίως διελέγοντο. Plato Parm. p. 126, C : Τοὺς λόγους, οὕς ποτε Σωκράτης καὶ Ζήνων διελέχθησαν. Diog. L. 2, 123 : Οὗτος πρῶτος διελέχθη τοὺς λόγους τοὺς Σωκρατικούς. De discipulo magistrum sectante Plato Theæt. p. 179, A : Οὐδείς γ' ἂν αὐτῷ διελέγετο διδοὺς πολὺ ἀργύριον· ubi Heindorf. comparavit Sophist. p. 232, D : Οὐδεὶς γὰρ ἂν αὐτοῖς... διελέγετο μὴ τοῦτο ὑπισχνουμένοις. De magistro Xenoph. Mem. 1, 2, 6 : Τοὺς δὲ λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθὸν ... διαλέγεσθαι παρ' ὧν ἂν λάβοιεν τὸν μισθόν. Plato Theæt. p. 161, E : Ξύμπασα ἡ τοῦ διαλέγεσθαι πραγματεία. Ἐρίζειν et διαλέγεσθαι opposita ap. eund. Reip. 5, p. 454, A : Δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν (τὴν ἀντιλογικὴν) καὶ ἄκοντες πολλοὶ ἐμπίπτειν καὶ οἴεσθαι οὐκ ἐρίζειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι. Similiter alibi ἀγωνίζεσθαι et διαλέγεσθαι. V. Heindorf. ad Theæt. p. 167, E. G. D.] Dicitur etiam Διαλέγομαί σοι [vel simpliciter vel cum infinit. vel cum præp.] περὶ τούτου, Ago tecum hac de re. [Thucyd. 8, 93 : Ἐλθόντες δὲ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων τινὲς ᾑρημένοι πρὸς αὐτοὺς ἀνὴρ ἀνδρὶ διελέγοντό τε καὶ ἔπειθον οὓς ἴδοιεν ... ἡσυχάζειν· 5, 59 : Προσελθόντε Ἄγιδι διελεγέσθην μὴ ποιεῖν μάχην. Diodor. 18, 51 : Πρέσβεις ἐξέπεμψαν τοὺς διαλεξομένους τῷ Ἀρριδαίῳ λῦσαι τὴν πολιορκίαν. G. D.] Herodian. 6, [4, 6] : Καὶ περὶ εἰρήνης καὶ φιλίας διαλέγεσθαι· 7, [4, 11] : Ὡς δὴ περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν χρη-

μάτων διαλεξόμενοι. Plato Epist. : Ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον περὶ τῶν Δίωνος πραγμάτων οὐδὲν ἔτι διελεγόμην. Dicitur et de legatis, Dem. [p. 140] : Οἴομαι δεῖν ὑμᾶς πρεσβείαν ἐκπέμπειν, ἥτις τῷ βασιλεῖ διαλέξεται. Sic Herodian. 3, [14, 8]: Πρεσβείας ἔπεμπον, περί τε εἰρήνης διελέγοντο. Ceterum legimus ap. Xen. διαλέγεσθαι accepisse hanc signif. a voce act. διαλέγειν : Mem. 4, [5, 12] : Ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι, διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα. || Διαλέγομαι τουτὶ τὸ ῥῆμα, vide Διάλεξις, e Dem. || Διαλέγομαι, Orationem publice habeo, Bud. 254 ex Isocrate [p. 104, C : Ὁρῶ τόπον... ποθοῦντα τὸν ἀξίως ἂν δυνηθέντα διαλεχθῆναι περὶ αὐτῶν. Aristid. vol. 2, p. 417, 17 : Διελέχθην μὲν οὖν ὑμῖν καὶ πρότερον περὶ τούτων, ἡνίχ' ὁ λοιμὸς ἤκμαζε. Dio Chr. vol. 2, p. 1 : Τί προσδοκῶντες ... τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους διαλέγεσθαι ὑμῖν ζητεῖτε. Wyttenb. || De scriptoribus prosaicis Dionys. Hal. De comp. verb. p. 145, 10 R. : Οἱ κράτιστα διαλεχθέντες ἢ ποιήσαντες ταῦτα ἔχουσιν ἐν τῇ λέξει τὰ ἀγαθά. Schæf. || Dialecto utor. Herodot. 1, 142 : Πόλιες... κατὰ ταυτὰ διαλεγόμεναι· et paullo post : Χῖοι μέν νυν καὶ Ἐρυθραῖοι κατὰ τωὐτὸ διαλέγονται, Σάμιοι δὲ ἐπ' ἑωυτῶν μοῦνοι. || Proprius plebeii sermonis usus est de consuetudine venerea. Hesych. : Διαλέγεσθαι, ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν. Similiter Suidas, qui διαλέγοιντο γυναιξὶν ex Hierocle affert. Mœris p. 131 : Δ., καὶ τὸ πλησιάζειν ταῖς γυναιξὶν, ὡς Ὑπερίδης. Pollux 2, 124 (coll. 5, 93) : Ὑπερίδης δὲ διειλεγμένος ἐπὶ ἀφροδισίων. Ἀριστοφάνης δὲ διαλέξασθαι ἔφη. De Aristophane quod dicit, ad locum poetæ, quem supra ex Antiattic. attuli, referendum, nisi διαλέξασθαι memoriæ errore posuit pro διαλεχθῆναι, quo utitur Pluti v. 1082 : Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένῃ ὑπὸ μυρίων ἐτῶν. Pierson. ad Mœr. : « Pari ratione adhibuisse videtur Æschin. Epist. 10, p. 126, B (683 R.) : Ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπαιδοποιησάμην, ἔφη, ἅπαξ δὲ διελέχθην παιδὶ ὑπερώρῳ τε ἤδη καὶ λουομένην αὐτὴν μετὰ μιᾶς γραὸς εἶδον· quanquam eo de loco dubitari potest. Veteres imitatus Alciphro 1, 35 : Φιλοτιμίαν πρός τινας τῶν διαλεγομένων. Similiter Liban. vol. 2, p. 224, A (=1, p. 446, 5 R.) : Διειλεγμένος ἑταίρᾳ τινὶ τῶν ἐπὶ σκηνῆς γυναικῶν. Hinc etiam explanandum esse Athen. 1, p. 14, E, F, monuit me Valcken. Ratio significationis videtur repetenda a familiari colloquio, quo amantes omnibus arbitris remotis inter se confabulantur, quemadmodum Belgæ pari ratione *een meisje onder vier oogen sprecken.* » Plut. V. Solon. c. 20 : Τὸ μὴ πᾶσιν ... διαλέγεσθαι τὴν ἐπίκληρον.] || Apud Hom. sunt qui pro Cogito accipiant in Il. Λ, [407 : quo versu Manetho utitur 5, 20] : Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; ac certe brev. schol. exp. διελογίσατο, ἐνεθυμήθη : sed Eust. putat accipi posse pro εἶπε, ut hic l. conveniat cum eo, ubi dicit, Εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.

Διαλείβομαι, Restagno, VV. LL. [Διαλειβόμενον Plutarcho Mor. p. 136, B, pro θλιβόμενον restituit Wyttenb. conjectura non probabili.]

Διάλειμμα, τὸ, Quod interjectum est spatii, Intermissio. [Plato Tim. p. 59, B : Τὸ δ' ἐγγὺς μὲν χρυσοῦ ... τῷ δὲ μεγάλα ἐντὸς αὑτοῦ διαλείμματα ἔχειν κουφότερον ... Plut. V. Æmil. c. 20 : Τὰ διαλείμματα καὶ κενώματα τῆς τῶν πολεμίων τάξεως. Hesych. : Δ., διάστημα. Διαλείμματος, τοῦ διαχωρισμοῦ, ubi cod. Διάλημμα et Διὰ λήμματος, διὰ τοῦ χωρισμοῦ.] Et ἐκ διαλείμματος, vel ἐκ διαλειμμάτων, quod Latini Ex intervallo. Plut. Pericle [c. 7] : Τὸ συνεχὲς φεύγων καὶ τὸν κόρον, οἷον ἐκ διαλειμμάτων ἐπλησίαζεν. [|| Intervallum temporis. Polyb. 1, 66, 2 : Διαλείμματα ποιῶν τῆς ἐξαποστολῆς. Plut. Mor. p. 76, E : Κἂν ᾖ διαλείμματα γινόμενα τοῦ φιλοσοφεῖν.] Sed et furiosi intervalla ita vocari Bud. tradit. In febre quoque διάλειμμα, sicut διαλείποντα πυρετὸν appellari dictum fuit, Intermissio, Laxamentum, Bud. Dicitur autem δ. in febribus quidem ἀπυρεξία, in aliis vero morbis, ut cephalæa, epilepsia, podagra, simpliciter διάλειμμα, Gorr. V. Διαλείπω. [Galen. vol. 7, p. 297 : Οὐκ ἄλλο τι τὸ διαλιπεῖν Ἱπποκράτης ὠνόμασεν ἢ τὸ λήγειν εἰς ἀπυρεξίαν· ὥστ' εὐλόγως ἄν τις ἑπόμενος τῇ παλαιᾷ συνηθείᾳ διάλειμμα καλέσειεν ἐν ταῖς τῶν τριταίων περιόδοις τὸν καιρὸν τῆς ἀπυρεξίας· 299 : Ἤτοι γε ἄνεσιν ... ἢ, ὡς ἔνιοι διάλειμμα. Δ. γὰρ καλοῦσιν οὐκ ὀλίγοι τῶν ἰατρῶν τὸ μετὰ τὴν ἀκμὴν ἅπαν ὅπως ἂν ἔχῃ φύσεως εἶτ' οὖν εἰς ἀπυρεξίαν παυόμενον εἴτε καὶ μή.]

[Διαλειπτὸν, τὸ, Medicamentum, quod illinitur. Hippocr. p. 635, 17, in spuriis.]

Διαλείπω, q. d. Interrelinquo, Relinquo spatium temporis in medio, Intermitto, Interjicio. Sed vox, quæ ipsum temporis spatium significat, sæpe additur : διαλείπειν ἡμέραν μίαν, ὀλίγον χρόνον. Theophr. H. Pl. 1, [9, 5] : Διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον τοῦ μὴ αἰεὶ βλαστάνειν, Interjicit valde breve tempus, quin perpetuo germinet; sed Lat. verbo Intermitto potius utuntur in hujusmodi ll., sequente particula Quin. Plato Epist. 7, [p. 345, C] : Οὐ πολὺν διαλιπὼν χρόνον, οὐκέτι εἴα. [Demosth. p. 459, 13 : Ἐνιαυτὸν διαλιπὼν ἕκαστος λειτουργεῖ.] Plut. Amat. Narr. [p. 772, B] : Ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο προσῆλθε τῷ Θεοφάνει, Quum interjecisset duos dies, accessit ad Theophanem. Sed Lat. dicunt potius, Interjectis duobus diebus, aut utentes præp. Post, dicunt Post duos dies, biduum. [Aristoph. Nub. 496 : Ἐπισχὼν ὀλίγον ἐπιμαρτύρομαι, εἶτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζομαι. Dionys. A. R. 7, 7 : Διαλιπὼν ὀλίγας τινὰς ἡμέρας.] At Herodian. usus est gen. in hoc genere loquendi, 7, [8, 22] : Διανείμας τε αὐτοῖς πάμπλειστα χρήματα, μιᾶς ἡμέρας διαλιπὼν, τῆς ὁδοῦ εἴχετο. Nonnunquam vero ut Lat. dicunt potius Interjici tempus quam nos interjicere tempus, ita et a Græcis dicitur διαλείπειν χρόνος, et tunc neutrum est hoc verbum, quod vel verbo Intercedo, neutro et ipso, vel passivo Interjici reddi potest. Thuc. 3, [74] : Διαλιπούσης δ' ἡμέρας μάχη αὖθις γίγνεται· non διαλειπούσης, ut etiam scribitur. Idem [1, 112] : Ὕστερον δὲ διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν, ubi possis etiam interpretari, Exactis tribus annis, Exacto triennio. Quinetiam præpositio illa Post hic quoque locum habet. || Διαλείπουσα φωνὴ ap. Suid., Vox quæ non continuatur, sed quæ suis verbis velut spatium interjicit, Vox interrupta, sicut et διακοπτομένη ab eo exp. in h. l. cujus auctorem tacet : Ὑφειμένη οὖν καὶ διαλειπούσῃ πολλαχῇ τῇ φωνῇ ἐδεῖτό οἱ ξυγγνῶναι βασιλέα. [Plut. Mor. p. 712, D : Ὁ μὲν οὖν Διογενιανὸς ἢ παυσάμενος ἢ διαλιπὼν ἐσιώπησε.] Hippocratem διαλείποντας πυρετοὺς dixisse ἐπὶ τῶν εἰς ἀπυρεξίαν παυομένων παροξυσμῶν testatur Gal. Comm. in Aphor. 43 [vol. 9, p. 163. Conf. vol. 7, p. 297]. Sed tamen apud vett. bifariam dictam fuisse Idem docet Comm. 3 in l. 1 τῶν Ἐπιδημιῶν [vol. 9, p. 86], interdum quidem de iis febribus solis quæ perpetuam accessionem non habent, interdum vero de iis quarum non recedit accessio, sed insignes faciunt mutationes singularum accessionum in principium, incrementum, vigorem et declinationem. Sed juniores quosdam medicos eas, quæ non magnam mutationem habent, appellare συνόχους : eas autem et συνεχεῖς dicere solas, quæ non veniunt ad integritatem, et διαλείπουσι, Intermittunt, post singulas accessiones. Easd. autem ab antiquis nonnunquam vocari συνεχεῖς, nonnunquam διαλείπειν dici, quod inter continuas et integre desinentes mediæ sint : proinde eas, ubi cum synochis conferuntur, διαλείπειν dici : cum iis vero, quæ ad integritatem perveniunt, continuas. Hæc e Galeno Gorr. : qui et ista addit, Διαλείπων πυρετὸς, Intermittens febris. Est autem febris putrida, quæ vicissim solvitur et repetit. [V. Hippocr. p. 133, H.] Gignitur omnis ex humore putrescente, non quidem ubique, sed in habitu corporis et minoribus venis; eoque differt a continua, cujus materia in vasis majoribus continetur : discrimen enim a loco est. Putret autem triplex tantum humor, pituita, bilis flava, bilis atra. Inde tres sunt διαλειπόντων πυρετῶν, Intermittentium febrium, differentiæ, materia differentes, quotidiana, tertiana, quartana. Quotidianam pituita, tertianam bilis flava, quartanam bilis atra gignit, putrens et per habitum corporis delata. Apud Eosd. legitur et διαλείπων σφυγμὸς, Pulsus intermittens, deficiens. [De quo v. Galen. vol. 8, p. 260.] Est autem pulsus inæqualis in pluribus pulsationibus, in quo non solum uno, sed pluribus etiam magnis unus minor apparet, atque interdum totus quoque motus aboletur. Huic contrar. est ὁ παρεμπίπτων, in quo expectata quiete, in medio tanquam supervacuus aliquis pulsus incidit : fit autem ab imbecillitate facultatis pulsificæ. Differt

ἀπὸ τῆς ἀσφυξίας, quod hæc, ut sensus ipse indicat, A sit veluti defectus totius functionis, ille vero dimidiatæ tantum privatio. [|| Διαλείπειν in fracturarum ratione etiam Intermittere signif. et intermedium spatium intactum relinquere. Hippocr. De fract. p. 767, B : Ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιθέουσι τοῖς ὀθονίοισι, κατὰ δὲ τὸ ἕλκος αὐτὸ διαλείπουσι καὶ ἐῶσιν ἀνεψῦχθαι, Qua ulcus est, intermittunt, h. e. ulcus nudum relinquunt. Ibid. D : Εἰ ὑγιὴς χρὼς ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιτεθείη, ἐν μέσῳ δὲ διαλειφθῇ, μάλιστα κατὰ τὴν διάλειψιν οἰδήσειεν ἂν καὶ ἀχρειήσειεν· ubi tamen διάληψιν non male habent omnia exemplaria. Foes.] || Participio interdum jungitur, pro Desino. Xen. [Apol. 16] : Οὐ πώποτε διέλιπον καὶ ζητῶν καὶ μανθάνων, Nunquam desii quærere et discere. Sed proprie sonat, q. d. Non desii quærere, et ita quidem, ut nec nullum tempus intermittam. Lucian. [Prometh. c. 17] : Οὐ διαλείπετε κατιόντες. Et cum partic. pass. [Isocr. p. 237, D : Οὐδένα διαλέλοιπα χρόνον ... διαβαλλόμενος·] Chrys. : Οὔτε διαγωνιζόμενος οὔτε στεφανούμενος διέλιπε. Sed Polit. ap. Herodian. 7, [1, 15] : Ἀσκῶν τε καὶ γυμνάζων τοὺς στρα- B τιώτας οὐ διέλιπε, vertere maluit, Nihil sibi ad exercendos milites reliqui faciebat. At ego non video cur ab altera illa interpr. discedendum fuerit; nam οὐ διαλείπω τοῦτο ποιῶν, non aliud esse puto quam διατελῶ τοῦτο ποιῶν. Interdum tamen absque negatione : ut in h. l., qui affertur e Plut. [Mor. p. 228, D, ubi τὸ θεῖον] : Διαλείπω τιμῶν τὸν Θεόν. Et in h. e Dem. : Διαλέλοιπα ἐπιβουλεύων. [Hesych. : Διαλελοίπασιν, ἐπαύσαντο.] || De spatio loci, Disto, Absum. [Herodot. 8, 40 : Τῇ δὲ ὑπερημίσεες ἔσαν, ἐνθαῦτα διελέλειπτο· 41 : Μετὰ δὲ τὴν ἵππον διελέλειπτο καὶ δύο σταδίους. Xenoph. Anab. 4, 8, 13 : Εἰς τὸ διαλεῖπον οὐ ῥᾴδιον ἔσται τοῖς πολεμίοις εἰσελθεῖν· 4, 7, 6 : Τούτου δὲ ὅσον πλέθρον δασὺ πίτυσι διαλειπούσαις μεγάλαις.] Arrian. [Exp. 5, 11, 3] : Διαλείπουσαι ὅσον ξύμμετρον εἰς τὸ συνορᾶν τε ἀλλήλους καὶ κατακούειν εὐπετῶς, Suid. exp. ἀλλήλων ἀπέχουσαι. At Thuc. addidit præp. ἀπὸ, 7, p. 246 [c. 38] : Διαλιπούσας δὲ τὰς ὁλκάδας ὅσον δύο πλέθρα ἀπ' ἀλλήλων κατέστησεν, ubi malim διαλειπούσας in præs. : ut vicissim in eo quem protuli initio hujus semipag. loco ex C Eod. lego διαλιπούσης potius quam διαλειπούσης. [Antig. Car. c. 127, p. 174, post allatos versus duos Æschyli, Καὶ διαλιπὼν προσέθηκεν, Οὔ με μὴ κ. τ. ἑ., Post breve intervallum, Paullo inferius. Quod grammatici frequentius dicere solent ὑποβὰς, ἐν τοῖς ἐφεξῆς, εἶτα (restituendum Æsch. fr. 216 ἰκμὰς, εἶτα) et quæ sunt similia. Diog. L. ab Schæf. cit. 4, 33, post versus Timonis : Καὶ διαλιπὼν αὐτὸν ποιεῖ λέγοντα. G. Dindorf.]

[Διαλείτης, ὁ, Qui magnopere peccat. Schol. Ven. Hom. Il. T, 90 : Τὴν δὲ διά ὁ μὲν Ἀσκαλωνίτης περισσὴν ἡγεῖται, ὁ δὲ Δίδυμος σημαίνειν τὸ διόλου, ὡς καὶ διαλείτης ὁ διόλου ἁμαρτάνων. In alio scholio διηλίτης. In schol. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 249, διαλίτης.]

Διαλείφω, exp. Deleo, ut ἐξαλείφω. Alioqui significat etiam Perungo vel Perlino. Hesych. enim particip. pass. διαληλιμμένη exp. ἠλιμμένη et κεχρισμένη. Prioris signif. ex. hoc est ap. Athen. 9, [p. 407, C] : Βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος, διήλειψε τὴν δίκην τοῦ ἡγεμόνος. [Plut. V. Arat. c. 13 : Ἐπιτρέψαντος οὖν D τοῦ Ἀράτου, διήλειψεν ὁ Νεάλκης τὸν Ἀρίστρατον.]

Διαλείχω, Lambo, Lingo, s. potius Perlambo, Aristoph. [Eq. 1034 : Τὰς λοπάδας καὶ τὰς νήσους διαλείχων· Vesp. 904 : Ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας. Schol. Pind. Pyth. 8, 64 : Ἱστοροῦσι δύο δράκοντας διαλεῖξαι τὰς ἀκοὰς τοῦ Μελάμποδος καὶ διατρῆσαι. Angl. Διαλειχόμενος Chrys. t. 5, p. 178, 19. Hase.]

Διάλειψις, εως, ἡ, Intermissio. [V. locos grammaticorum s. v. Διακωχὴ citt. Cum διάληψις confusum in l. Hippocr. de quo s. Διαλείπω dictum, et alio ejusd. p. 802, A : Ἐπιθεσίων γάρ ἐστιν αὕτη ἡ ποικιλωτάτη καὶ πλείστους μὲν σκεπάρνους ἔχουσα, διαρρωγὰς καὶ διαλήψιας ποικιλωτάτας τοῦ φωτὸς ῥομβοειδέας· ubi præferendum videtur quod alii libri præbent διαλείψιας. Notavit Schneid.]

[Διαλεκμᾶσθαι lectio vitiosa. V. Διαληκάομαι.]

[Διαλεκτέον, Colloquendum, Disserendum. Aristot. Top. 8, 14 : Οὐχ ἅπαντι δὲ δ. Angl. Aristæn. 2, 19. Boisson. Liban. vol. 4, p. 623, 19.]

[Διαλεκτικεύομαι, Artem dialecticam exerceo. M. Antonin. 8, 13; Galen. De comp. medic. sec. gen. 2.]

Διαλεκτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Sermocinativus, Sermocinatorius, i. e. Ad sermocinationem pertinens; Sermocinator, Fabulator, Bud. ap. Aristot., ubi inter σημεῖα τοῦ κοσμίου ponit, Ἐν ταῖς κινήσεσι βραδὺς, καὶ διαλεκτικὸς, Qui lubenter sermocinatur, Qui sermocinatione et confabulatione delectatur. [Hesych. : Δ., πολύλαλος.] || Disserendi peritus s. disputandi, Peritus artis quæ Dialectica vocatur. A Plat. Cratylo [p. 390, C] definitur, Qui interrogare et respondere novit : Τὸν δὲ ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον ἄλλο τι σὺ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν; Idem ibid. [p. 398, D], de heroibus loquens, Καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾷν ἱκανοὶ ὄντες, ubi videri queat deesse καὶ ἀποκρίνεσθαι : ut in altero illo habes l. [Reip. 7, p. 534, B : Ἦ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἑκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; Plut. Mor. p. 657, C : Διαλεκτικῶν τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότων.] Athen. 13, [p. 607, B, e Persæo Citiensi] : Καὶ εἰ οἱ διαλεκτικοὶ συνελθόντες εἰς πότον, περὶ συλλογισμῶν διαλέγοιντο. Item superlativo gradu διαλεκτικώτατοι ap. Xen. Mem. 4, [5, 12], Qui disserendi facultate maxime valent, Bud. [Plut. Mor. p. 387, D : Οὗτος ἔοικε μαντικώτατος ὁμοῦ γενέσθαι καὶ διαλεκτικώτατος.] Et ipsa ars, Διαλεκτικὴ, sub. τέχνη, Dialectica, Ars disserendi, Disputatrix : Fabius 12, 2 : Ita hæc pars dialectica, sive illam dicere malimus disputatricem, ut est utilis sæpe et finitionibus et comprehensionibus, et separandis quæ sunt differentia, et resolvenda ambiguitate, et distinguendo, dividendo, illiciendo, implicando. Ab Eod. paulo ante Rationalis appellatur. Vide et quæ de hac affert Bud. p. 255 e Plat. [Plat. Soph. p. 253, D : Τὸ κατὰ γένη διαιρεῖσθαι καὶ μήτε ταυτὸν εἶδος ἕτερον ἡγήσασθαι μήτε ἕτερον ὂν ταυτὸν, μῶν οὐ τῆς διαλεκτικῆς φήσομεν ἐπιστήμης εἶναι; Conf. Phædr. p. 266, B. Idem Reip. 7, p. 534, E : Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφην ἐγὼ, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι καὶ οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τῶν μαθημάτων; De quo dicto v. quæ ex Alcinoi Isag. c. 7 et Proclo in Parm. vol. 5, p. 274, in Cratyl. p. 2 Boiss., in Remp. p. 429, 35, in Euclid. p. 12, 39 attulit Schneid. Clementis, Basilii et Greg. Nyss. locos v. ap. Suicer. Stoicorum definitionem exponit Diog. L. 7, 42 : Τήν τε ῥητορικὴν ἐπιστήμην οὖσαν τοῦ εὖ λέγειν περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων καὶ τὴν διαλεκτικὴν τοῦ ὀρθῶς διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἐν ἐρωτήσει καὶ ἀποκρίσει λόγων· ὅθεν καὶ οὕτως αὐτὴν ὁρίζονται, ἐπιστήμην ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ οὐδετέρων. Similiter ap. Sext. Emp. p. 469 et Suid. v. Διαλεκτικὴ et Διεξοδικοὺς, ubi ex Alexandro Aphr. docet quid differant Dialectica et Rhetorica. G. D.] Item Διαλεκτικὸς, Pertinens ad artem quæ Dialectica dicitur. Et τὸ διαλεκτικὸν Plato [Soph. p. 253, E : Ἀλλὰ μὴν τό γε δ. οὐκ ἄλλῳ δώσεις, ὡς ἐγῷμαι, πλὴν τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι] : ap. quem legitur etiam δ. μέθοδος, γυμνασία, λόγοι.

Διαλεκτικῶς, Dialectice, i. e. Convenienter arti dialecticæ, ejus præceptis, Arte dialectica s. Methodo, Adhibendo methodum dialecticam, More eorum qui dialectici vocantur. Plato [Phileb. p. 17, A : Οἷς διακεχώρισται τό τε δ. πάλιν καὶ τὸ ἐριστικῶς ἡμᾶς ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους·] Menone [p. 75, E] : Δεῖ δὴ πρᾳότερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. Quod exponit, subjungens, Ἔστι δὲ ἴσως τὸ διαλεκτικώτερον, μὴ μόνον τἀληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων, ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος. [Aristot. De anima 1, 1 : Καθ' ὅσους τῶν ὁρισμῶν μὴ συμβαίνει τὰ συμβεβηκότα γνωρίζειν, ἀλλὰ μηδ' εἰκάσαι περὶ αὐτῶν εὐμαρὲς, δῆλον ὅτι δ. εἴρηνται καὶ κενῶς ἅπαντες.] Plut. Symp. 4, [p. 668, D] : Τῷ πράγματι μετὰ σπουδῆς πρόσειμι καὶ διαλεκτικώτερον.

Διάλεκτος, ἡ, Sermo unicuique genti peculiaris, Sermonis forma : quam signif. habere interdum et nomen γλῶσσα, docui supra [p. 660, C]. Plut. Quæst. Rom. [p. 282, D] : Ἀλλὰ παρακρούεται πολλοὺς ἡ διάλεκτος· ita enim leg. est, non autem ἡ διαλεκτικὸς, ut habent vulg. Edd. Atque ita legi debere præterquam quod testantur vet. Codd., ostendunt et hæc sequentia, Τὸ γὰρ ἀριστερὸν, σίνιστρον ὀνομάζουσι κ. τ. λ. Idem in Apophth. [p. 185, F] : Ἠτήσατο δὲ καὶ χρό-

νον, ὅπως τὴν Περσικὴν διάλεκτον καταμαθὼν, ὡς βούλεται, καὶ μὴ δι' ἑτέρου, ποιήσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ἔνδειξιν. Sed et ipsa lingua Græca in quinque διαλέκτους dividitur, quarum nomina sunt, Ἰὰς, Ἀτθὶς, Δωρὶς, Αἰολὶς, et κοινή. Definitur autem διάλεκτος ab eo, cujus extat de Dialectis opusculum, ἰδίωμα γλώσσης, vel λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπου ἐμφαίνουσα. [Kœn. ad l. Gregorii p. 9 : « Τύπου) Hæc scriptura confirmatur ab omnibus Nostri et Jo. Grammatici edd. et hic a Ms. Vat. : nam a ceteris plane dixi abesse. Tamen in τόπου proclivior sim ob Clem. Al. Strom. 1, p. 404 : Δ. ἐστι λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τόπου ἐμφαίνουσα ἢ λέξις ἴδιον ἢ κοινὸν ἔθνους ἐμφαίνουσα χαρακτῆρα. Id. ib. 1, 6, p. 805 : Δ. ὁρίζονται λέξιν ἐθνικῷ χαρακτῆρι συντελουμένην. Ubi in notis adducuntur Nostri verba sic scripta, Δ. ... τόπου ἐμφαίνουσα, *Dictio proprium characterem loci ostendens.* Optime schol. Aristoph. Nub. 317, Δ. ... ἐστι φωνῆς χαρακτὴρ ἐθνικός. Plura dabit Salmas. De L. Hellen. p. 450. » Διάλεκτος, ut ex ipsis his locis intelligitur, dicitur, similiter ut γλῶττα, etiam de singulis vocabulis gentium certarum propriis. Plut. V. Alex. c. 31, de nomine Γαυγαμήλων : Σημαίνειν δέ φασιν οἶκον καμήλου τὴν διάλεκτον. Schol. Æsch. Pers. 659 : Βαλὴν ὁ βασιλεὺς λέγεται. Εὐφορίων δέ φησι Θουρίων εἶναι τὴν διάλεκτον. Etym. M. p. 808, 38, de v. χεράδες, Τὴν διάλεκτον Ἀπολλωνιατῶν εἶναι. Κατὰ διάλεκτον, Secundum dialectum quandam, sæpe ap. gramm., ut Etym. M. p. 621, 51 : Ὀλίος, κατὰ δ.· Ταραντῖνοι γὰρ ... Schol. Hom. Od. Α, 92 : Ἑλικὸν γὰρ κατὰ δ. τὸ μέλαν. Κατ' ἐγχώριον δ. id. ad Γ, 378.] A Bud. quoque definitur Idioma sermonis, et proprietas cujusque linguæ; afferturque ab eo locus hic Fabii utentis hac voce, l. 9 : In Herodoto vero quum omnia, ut ego sentio, leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur. [|| Pronunciandi modus s. proprietas. Demosth. p. 982, 18 : Ἀλλὰ μὴν περὶ τοῦ ἐμοῦ γε βαδίσματος ἢ τῆς διαλέκτου τἀληθῆ πάντ' ἐρῶ. Et sic intellig. in l. Aristophanis, de quo Sext. Emp. p. 264 : Πολλαὶ γὰρ, φασὶν (οἱ γραμματικοὶ), εἰσὶ συνήθειαι καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Λακεδαιμονίων, καὶ πάλιν Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἡ παλαιὰ, ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ νῦν, καὶ οὐχ ἡ αὐτὴ μὲν τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, ἡ αὐτὴ δὲ τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων· παρ' ὃ καὶ ὁ κωμικὸς λέγει Ἀριστοφάνης· Διάλεκτον ἔχοντα μέσην πόλεως, οὔτ' ἀστείαν ὑποθηλυτέραν οὔτ' ἀνελεύθερον ὑπαγροικοτέραν.] || Subjungit autem idem Bud. Aristotelem aliter interpretari, scribentem H. A. 3 [immo 4, 9 init.] : Δ. δὲ, ἡ τῆς φωνῆς ἐστι τῇ γλώττῃ διάρθρωσις· quam dicit διαφέρειν τῆς φωνῆς καὶ τοῦ ψόφου. Gaza autem ap. Eund. [ibid. § 6] διάλεκτον ἔχει vertit, Loqui potest. [Definitiones Platonicæ p. 414, D : Δ., φωνὴ ἀνθρώπου ἐγγράμματος καὶ σημεῖόν τι κοινὸν ἑρμηνευτικὸν ἄνευ μέλους. Plut. V. Coriol. c. 38 : Ἔναρθρον δὲ φωνὴν καὶ διάλεκτον οὕτω σαφῆ καὶ περιττὴν καὶ ἀρτίστομον ἐν ἀψύχῳ γενέσθαι παντάπασιν ἀμήχανον. Ceterum hæc signif. ab HSto primo loco poni debebat. Conf. Διαλέγομαι.] || His alium præterea usum addo nominis διάλεκτος, quem habet ap. Plat. Symp. [p. 203, A] : Θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι. Hic enim, si exemplaria non mentiuntur, διάλεκτος i. significat q. διάλεξις. Ficinus certe vertit Colloquium. [Hesych. : Δ., ὁμιλία, λαλιά. Colloquendi s. disputandi rationem significat etiam Theæt. p. 146, B : Ἀλλὰ τῶν μειρακίων τινὰ κέλευέ σοι ἀποκρίνασθαι· ἐγὼ μὲν γὰρ ἀήθης τῆς τοιαύτης διαλέκτου· Rep. 5, p. 454, A : Ἐρίδι, οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Plut. Mor. p. 1016, A : Ἡ ἐν Φαίδρῳ διάλεκτος ὀλίγου δεῖν ἅπασι διὰ στόματός ἐστι, i. e. Locus s. verba Phædri Platonici. Sic ib. p. 1043, C : Παραθήσομαι καὶ ταύτην αὐτοῦ τὴν διάλεκτον. I. q. λέξις, Dictio, Sermo, Locutio, sæpius ap. Dionys. H. De comp. verb. p. 15, 8 R. : Οὔτε ὑπαλλαγαὶ οὔτε καταχρήσεις οὔτ' ἄλλη τροπικὴ διάλεκτος οὐδεμία· 16, 1 : Μεταβῶμεν καὶ ἐπὶ τὴν πεζὴν δ. 96, 9 : Καλῶν δ' ὀνομάτων συλλαβάς τε καὶ γράμματα καλὰ αἴτια εἶναι ἡδεῖάν τε διάλεκτον ἐκ τῶν ἡδυνόντων τὴν ἀκοὴν γίνεσθαι· 104, 8 : Εἰς οὐ ῥυθμικὴν οὐδ' ἔμμετρον εἰσάγοντα διάλεκτον. Ποιητικὴ δ. ibid. p. 146, 5; πανηγυρικὴ δ. 185, 9. Sermonem vulgarem signif. ap. Aristot. Poet. c. 22 : Ἀριφράδης τοὺς τραγῳδοὺς ἐκωμῴδει, ὅτι ἃ οὐδεὶς ἂν εἴποι ἐν τῇ διαλέκτῳ, τούτοις χρῶνται. Quam εἰωθυῖαν διάλεκτον vocat Rhetor. 3, 2, oppositam quæ antea erat memorata ξένῃ διαλέκτῳ. || Δ. et διάλεξις confusa ap. Tzetz. in Lycophr. 21 : Τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου, ubi duo codd. διαλέξεως. Quæ vocab. quid differant v. s. Διάλεξις.]

[Διαλελυμένως, Dissolute, Divisim. Frequens apud grammaticos voc. Athen. 15, p. 676, F : Δεῖξαι γὰρ οὐκ ἔχεις ὅτι δ. τις εἴρηκε ῥόδων στέφανον καὶ ἴων στέφανον. Homerum non Σαμοθράκην, sed διαλελυμένως Σάμον Θρηικίην dicere notat Suid. s. Σάμου. Eust. p. 64, 22 : Ποδώκη ... καὶ δ. πόδας ὠκύν. Hæc et alia attulit Scott. Mœris p. 414 : Χαλκῆν, χρυσῆν Ἀττικῶς· διαλελυμένως δὲ Ἕλληνες.]

Διάλεξις, εως, ἡ, Sermocinatio, Dissertatio. Plut. [Mor. p. 130, C] : Ὅπερ γὰρ αἰώρα πρὸς γυμνάσιόν ἐστι, τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις. Greg. : Ὡς δὲ τὸ τῆς διαλέξεως ἔγνων ἀπόρρητον, οὐδὲ καθεκτὸν ἔτι τυγχάνον, Simul autem ego animadverti eorum in disputando malevolentiam, quæ jam arcana esse ab eisque cohiberi non poterat, Bud. Et in plur. e Platone, Epist. 7, [p. 350, D] : Οὐ πειθόμενοι ταῖς ὑπ' ἐμοῦ διαλέξεσιν. [Plut. Mor. p. 41, D : Αἱ δὲ τῶν πολλῶν διαλέξεις ... ἐκβακχεύουσι καὶ παραφέρουσι. Ad quem l. Wyttenb. : « Διάλεξις, Dissertatio, Disputatio, est et philosophorum et sophistarum : opponitur Lectioni p. 130, C : Ἡ δὲ δ. ἀγῶνα καὶ σφοδρότητα προστίθησι, et est vehementior quam illa; p. 778, B, philosophus cum principibus in rep. viris deget, οὐκ ἐνοχλῶν οὐδὲ ἐπισταθμεύων τὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις καὶ σοφιστικαῖς, βουλομένοις δὲ χαίρων καὶ διαλεγόμενος καὶ σχολάζων καὶ συνὼν προθύμως. De schola ipse quam habuerat hesterno die, p. 826, A : Τὴν γενομένην μοι πρὸς ὑμᾶς διάλεξιν ἐχθές. Iamblich. V. Pyth. § 104 Pythagoricorum scripta generatim ita recenset ut ea nominet διαλέξεις καὶ τὰς πρὸς ἄλλους ὁμιλίας καὶ τοὺς ὑπομνηματισμοὺς κ. τ. ἑ. Gellius 19, 1, Epicteti dissertationes vocat citatque διαλέξεις. » Photius Bibl. p. 108, 14 Himerii scripta enumerans : Διάλεξίς τε ἐν τοῖς ἑταίροις μετὰ τὴν ... ἐπάνοδον, καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ διατριβὴν ἐξ αὐτοσχεδίου διάλεξις. Διάλεξιν et μελέτην distinguit Philostr. p. 579 aliisque in locis, quos indicat Olear. || Hesych. : Διαλλαγαὶ, μεταβολαί· καὶ Διαλέξεις Λάκωνες ἐπὶ τῆς ἔχθρας. Sed hoc ex Διαλλάξεις corruptum videtur. Sic διαλλάξαι in διαλέξαι corruptum in duobus codd. Thucyd. 6, 47. G. D.] || Διάλεξις, inquit Bud., proprie dicitur Sermocinatio scita et emendata, id quod Xen. docet Mem. 4 his verbis, Ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι κ. τ. λ., quæ habes in Διαλέγομαι : sed nullum affert exemplum, in quo διάλεξις sic accipiatur. At in Aristoph. Nub. [317] : Αἵπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι, schol. exp. λόγων ἐμπειρίαν, addens etiam, ὥστε τὰ νοηθέντα φράζειν δύνασθαι. Fortasse autem videri possit hic nominis δ. usus convenire cum eo usu voc. διαλέγομαι, quem habet ap. Dem. Or. pro Cor., ubi dicit ironia utens, Πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο, οὐχ ὁρᾷς; γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγώ. Quo pertinet et Καθαρεύοντες ἐν τῷ διαλέγεσθαι ap. Plut. [Phrynich. p. 2 : Τὰς δ' ἐπιπολαζούσας μάλιστα (τῶν φωνῶν) καὶ τὴν ἀρχαίαν διάλεξιν ταραττούσας καὶ πολλὴν αἰσχύνην ἐμβαλλούσας, Sermonem s. linguam veterem. Id. p. 355 : Οὐ προσίεται ὁ Ἀθηναῖος τὴν ἀλλοδαπὴν διάλεξιν. Dio Cass. 60, 17 : Μὴ δεῖν Ῥωμαῖον εἶναι τὸν μὴ καὶ τὴν διάλεξιν σφῶν ἐπιστάμενον. Zonar. p. 370 : Βαρβαρισμὸς, παράτονος διάλεξις. Quam usitatius est διάλεκτον dici. De discrimine horum vocc. schol. Aristoph l. c. : Διαφέρει δὲ διάλεκτος καὶ διάλεξις· διάλεκτος μὲν γάρ ἐστι φωνῆς χαρακτὴρ ἐθνικός, δ. δὲ τῆς συνήθους φωνῆς ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἐκτροπὴ καὶ ἐπὶ τὸ ἀγροικότερον.]

[Διαλεπίδιον, τὸ, medicamenti species. Inscr. medica ap. Murator. p. ɪɔᴠɪɪɪ, 1 et hinc ap. Walch. De sigillo medici ocularii in agro Jenensi reperto (Jenæ 1763. 4), p. 27. Ibi legitur Latinis litteris DIALEPID, h. e. *dialepidium*, quod interpretantur, Unguentum ex succo lepidii confectum. Adde Caylus *Recueil d'ant.* vol. 1, p. 228, qui rursus p. 230, alium persimilem titulum profert, in quo pariter DIALEPID legitur decurtatum. Osann. Conf. Λεπίδιον.]

[Διαλεπίζω δένδρον, Delibro, Gl.]

Διαλεπτολογοῦμαι, i. q. λεπτολογέω. Aristoph. Nub. A [1496] : Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας, exp. Argute discepto cum trabibus domus.

Διάλεπτος, ὁ, ἡ, Pertenuis et gracilis. Aristoph. Nub. [160] : Ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος Στενόν· διαλέπτου δ' ὄντος αὐτοῦ, τὴν πνοὴν Βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐῤῥοπυγίου. [Libri alii διαλεπτοῦ. Recte codd. Ven. et Dorv. διὰ λεπτοῦ.]

[Διαλεπτουργέω, Argute pertracto. Greg. Nyss. t. 2, p. 351, C : Ὥς τινα γραμματιστὴν τὰς τοιάσδε τῶν ὀνομάτων θέσεις διαλεπτουργοῦντα καθῆσθαι. Hase.]

[Διαλεπτύνω, Attenuo. Hippocr. p. 759, E : Κατατέμνειν χρὴ ὁμαλῶς (τὸ δέρμα) καὶ διαλεπτύνειν μὴ διατιτρώσκοντα. Weigel. Schol. Eur. Phœn. 1166 (1159) διεπάλυνε interpr. διελέπτυνε. Planud. Ovid. Metam. 14, 399 citat Boisson.]

[Διαλεσχαίνω, Sermocinor. Phrynich. in Bekk. An. p. 21, 31 : Ἀδολεσχεῖν ... σημαίνει τὸ φιλοσοφεῖν περί τε φύσεως καὶ τοῦ παντὸς διαλεσχαίνοντα. Λεσχαίνειν δ' ἐστὶ τὸ διαλέγεσθαι. Quæ repetit alius grammat. ib. p. 344, 13.] B

Διαλευκαίνω, i. q. ἀπολευκαίνω, Perfundo albore s. candore. [Philostr. jun. Imag. p. 883 : Ὁ μὲν (κλύδων) περὶ τοῖς ἐκφαινομένοις μέρεσι κυμαίνει, περικλύζων αὐτὰ καὶ διαλευκαίνων κάτωθεν. || Illustro. Dioscor. præf. ad Ther. p. 419, A ed. Sar. ab Hemst. cit. : Τῇ περὶ αἰτιῶν γραφῇ ταύτην (τὴν αἰτίαν) διαλευκαίνων. Eustath. Opusc. p. 257, 60 : Οὐκ ἔχω διαλευκᾶναι πρὸς ἀλήθειαν ὁποῖός τις ἐξήπλωται καὶ ποδαπός.]

Διάλευκος, ὁ, ἡ, Albo intermixtus, distinctus : χιτὼν ap. Plut. Alex. [c. 51] : Οἳ τὴν Περσικὴν ζώνην καὶ τὸν δ. αὐτοῦ χιτῶνα προσκυνήσουσιν· nam hic falli interprr., qui διάλευκον vertunt Album, perinde ac si διάλευκος non esset aliud quam λευκὸς, docebo in Μεσόλευκος. Sic tamen et VV. LL. exp. Albus, Albescens, Medio candidus. [Strabo 17, p. 807 : Βοῦς ... διάλευκος τὸ μέτωπον. Hemst. Philo vol. 1, p. 649, 29. Eustath. p. 146, 25 ab Seag. cit. : Ἀργύρεά εἰσιν ὡς διάλευκα. || Figur. Clarus, Perspicuus. Eustath. Opusc. p. 249, 70 : Ἐπήγαγε καὶ αἰτίαν ἐκεῖνος ὁ σεμνὸς μοναχὸς διάλευκον τὸ, Εἰς τί γὰρ καὶ δεόμεθα βιβλίων τοιούτων C ἡμεῖς;]

[Διαλήγω, Desino. Orac. Sibyll. 2, p. 274 : Ἀλλ' ἅμα πάντα εἰς ἓν χωνεύσει καὶ εἰς καθαρὸν διαλήξει. Ubi διαλέξει legitur. Struv.]

[Διαληκάομαι.] Διαλεκμᾶσθαι Hesychio est διασύρειν, διαμωκᾶσθαι [Lacerare, Illudere. Cod. διαληκμᾶσθαι. Itaque sublata interpolatione Musuri legendum quamvis contra literarum seriem διαληκᾶσθαι. G. D.] Eustath. vero [p. 1208, 41] ex Ælio Dionys. Διαληκᾶσθαι affert pro διαμωκᾶσθαι καὶ διαπαίζειν.

Διάλημμα, τὸ, Hesychio διάστημα, Interstitium, Intervallum. [Recte corrigitur Διάλειμμα.]

Διάληξις, εως, ἡ, Divisio s. Partitio, quæ sorte inter aliquos fit : διαλαγχάνειν μέν ἐστι, inquit Suid., τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ· διάληξις δὲ, τὸ πρᾶγμα. [Hesych. : Διαλήξεις, διαιρέσεις κλήρου.]

[Διαληπτέον, Pertractandum, Exponendum. Plato Polit. p. 258, B : Τὰς ἐπιστήμας ἄρα δ. Cum περὶ Polyb. 6, 44, 1 : Τὸ δὲ παραπλήσιον καὶ περὶ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας δ. Artemidor. 1, 2, p. 11; Clemens Al. D p. 502; Apollon. De pron. p. 303.]

[Διαληπτικὸς, ἡ, όν. Marc. Antonin. 10, 8 : Ὅτι τὸ μὲν ἔμφρον ἐβούλετό σοι σημαίνειν τὴν ἐφ' ἕκαστα διαληπτικὴν ἐπίστασιν, Disceptativam considerationem. Gatak. Item Epiph. t. 1, p. 965, B : Διαληπτικὸν λόγον. At t. 2, p. 57, D : Τὸ δὲ μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἑτέρου προσώπου ἐστὶ δ., Distinctam aliam personam exprimit. Hase.]

[Διαληρέω, Deliro, Gl. Nugor. Eunap. Exc. p. 288 Mai. (93, 8 Nieb.) : Διελήρουν καὶ παρεφλυάρουν. G. D.]

Διάληψις, εως, ἡ, Interceptio, Intercapedo, Bud. p. 559 ex Aristot. Quod si itidem pro Intercapedine sumi dicamus in Polyb. [2, 33, 6] : Ῥωμαῖοι οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ' ἐκ διαλήψεως ὀρθαῖς χρώμενοι ταῖς μαχαίραις [adde 11, 18, 4; 16, 33, 3], non male fortasse reddemus hæc duo adverbiis Cæsim et Punctim. [Recte interpretatur. V. Schweigh. || Capacitas. Diodor. 3, 37 : Πλόκανον, τῷ μὲν τύπῳ τοῖς κύρτοις ἐμφερὲς, τῷ δὲ μεγέθει καὶ διαλήψει τῆς χώρας δυνάμενον δέξασθαι τὸν ὄγκον τοῦ θηρίου.] || Eid. Polyb., ut Bud. tradit, est Disceptatio et Ratiocinatio, quæ fit inter deliberandum de re aliqua. Et, Quod quis ex animi sui sententia faciendum sibi instituit, s. judicat sibi suscipiendum et inceptandum. Item Propositum, Consilium. Alicubi et Conatus, Inceptum. Sed quod ad illam Disceptationis signif. attinet, latius etiam patet ap. eund. Polyb. διάληψις : est enim non solum Disceptatio et Ratiocinatio, ac Disputatio; sed etiam Explicatio rei, quæ tractatur, Commentatio, ut scribentis commentarios. Harum autem omnium signiff. e Polyb. petita exx. vide ap. eund. Bud., partim p. 559, partim p. 560. Quinetiam p. 561 affert διάληψιν ποιεῖσθαι ex Eod. [22, 27, 1] pro διαλαμβάνειν, Statuere, Censere. Et, Τὴν ἐναντίαν εἶχε διάληψιν, pro Contrarium habebat judicium, Contrariam habebat opinionem. [Aristobul. ap. Euseb. P. E. p. 666, D : Ὅτι δεῖ περὶ θεοῦ διαλήψεις ὁσίας ἔχειν, de quo l. Valck. Diatr. de Arist. p. 67 : « Notabile est vocem Polybianam δ., significantem Opinionem quam conceperis, hoc sensu legi hic in verbis Ar. et in libris qui dicuntur Maccabæorum secundo, tertio, quarto, nusquam occurrentem in Alex. versione F. antiqui, vix etiam alibi, quantum recordor. Ad 2 Maccab. 3, 32 spectat Hesychii Διάληψιν, ἐνθύμησιν, ἢ γνῶσιν. » || Opinio in quam quis apud alios incurrit. Excerpt. ex Diodoro p. 586, 47 : Διάληψιν ἔσχε παρὰ τοῖς πολλοῖς ὡς νωθρὸς ὢν τὴν ψυχήν. || Cum διάλειψις confusum notavi s. hoc. G. D. || Forma Æolica Διάλαμψις in inscr. Cumana ap. Caylum 11, pl. 56 : Ἔχειν ἐν τᾷ καλλίστᾳ διαλάμψει τε καὶ ἀποδοχᾷ.]

Διάλιθος, ὁ, ἡ, Gemmatus, Gemmis distinctus. [Menand. ap. Athen. 11, p. 484, D : Διάλιθοι λαβρώνιοι. Scott. Diodor. Fr. p. 644, 44 : Φιάλη δέκα ταλάντων χρυσοῦ διάλιθος· 47 : Φαλάροις διαλίθοις. Πάρδαλις διάλιθος ap. Suid. s. Μέγα. Hemst. Strabo 15, p. 709 : Χρυσοφοροῦσι γὰρ καὶ διαλίθῳ κόσμῳ χρῶνται. Athen. 5, p. 197, C; 198, F; 199, F; 202, E. Scott. Adde exempla ap. Ducang. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 237, § 38 inter donaria in arce Athenarum, χρυσία σύμμειχτα (sic) διάλιθα. Ib. p. 244, 5 et Osann. Syll. 1, 63, p. 174 : Ὅρμος χρυσοῦς διάλιθος· l. 7 : Στέφανος χρ. δ. et l. 10 : Ἐνόδιω διαλίθω. Hase.]

[Διαλικμάω, Dissipo, Dispergo. Symeon Metaphr. ap. Boisson. Anecd. vol. 5, p. 10 : Τὸν ἐκείνου νεκρὸν κατακαίοντας εἰς ἀέρα τὴν κόνιν διαλικμᾶν.]

Διαλιμπάνω, i. q. διαλείπω, Intermitto : sicut ἀπολιμπάνω, i. q. ἀπολείπω, et καταλιμπάνω, i. q. καταλείπω. Galen. in Hippocr. Epid. 1, 3 : Συνεχεῖς δὲ, μόνους ἐκείνους, ὅσοι μήτ' εἰς ἀπυρεξίαν λήγουσι καὶ διαλιμπάνοντας τοῖς κατὰ μέρος παροξυσμοῖς. [Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 201, A : Πάσας φροντίδας κατόπιν διαλιμπάνοντες.]

Διαλινέω [immo Διαλινάω. Conf. Λινάω] pro eodem ['Εκλινάω, E retibus evado, effugio. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 36, 22 : Διαλινῆσαι, διαφυγεῖν ἐν τοῖς κυνηγεσίοις γενόμενον] : unde in medio aor. διελινήσατο ap. Eust., qui διελινήσατο ὁ λαγωὸς exp. ἐξελίνησε, i. e., inquit, διεξέφυγε τὰ λίνα. Et ita quidem ille p. 574. At vero p. 1452 in fine scribit, si exemplaria non mentiuntur, ἐκλινίσαι cum ι, sed non dubito quin vera scriptura sit per η.

[Διάλιος ἱερεὺς, Dialis flamen. Dio Cass. 44, 6.]

[Διαλιπαίνω lectio vitiosa ap. Plut. Mor. p. 1101, A. Recte Wyttenb. ex duobus libris νὴ Δία λιπαίνειν.]

Διαλιχμάζω, Perlambo, ut Διαλείχω. [Et Διαλιχμάομαι. Iamblich. Syr. ap. Phot. Bibl. p. 74, 4, διαλιχμησάμενοι. Agathias p. 70, 14 : Διαλιχμώμενος τὸν ἰχῶρα. Ubi cod. Rhedig. διαλικμώμενος.]

[Διάλκης, ὁ, Dialces, n. pr. viri Mantinensis ap. Pausan. 6, 6, 1 : Διαλκοῦς, quod Διάλκους scribendum videtur. G. Dind.]

Διαλλαγή, ἡ, [Permutatio. Apollon. De synt. p. 257, 15 : Διαλλαγὴν ἔχει τοῦ ἀριθμοῦ· ubi Sylb. ἐναλλαγὴν corrigebat, sed ipse in indice contulit p. 168, 9 : Τὸ τρίτον διήλλαξε τοῦ δευτέρου. Dio Cass. 47, 5 : Αἱ τῶν δυναστειῶν διαλλαγαί· 48, 53 : Αἱ διαλλαγαὶ τῶν ἀρχόντων. Hesych. : Διαλλαγαί, μεταβολαί. G. D. ||] Differentia. Dionys. H. in Isocr. [c. 11, p. 556, 2 R.] Ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὕρισκον. [De comp. verb. p.

57, 16 R. : Ἡ δὲ διαλλαγὴ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον.] || Reconciliatio; ut διαλλαγὴ ἐγένετο, quod Valla interpr. Inter eos pacificatum. Dicitur potius διαλλαγαὶ plur., ut ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα, et εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, pro Reconciliari, In gratiam redire. Sed διαλλαγὰς ποιεῖσθαι frequentius est, quo et Isocr. utitur. [Thom. M. p. 235 : Διηλλάγη δοκιμώτερον ἢ κατηλλάγη, καὶ διαλλαγαὶ πληθυντικῶς, οὐ διαλλαγή. Ad quem l. Hemst. : « In præferendis διαλλαγαῖς secutus est eandem rationem, quam in pluribus aliis, ubi frequentior Atticorum usus singulari pluralem numerum ducit potiorem : v. Ἀντίγραφα, Γάμους, Διαθῆκαι, Ἐνέχυρα, Ἐπιστολή, Σύμβολα. Solas διαλλαγὰς notavit Pollux 1, 153; habent Eurip. Phœn. v. 378, 440, 518, et paullo diversa potestate Suppl. 209 (Ὡς διαλλαγὰς ἔχοιμεν ἀλλήλοισι), Aristoph. Vesp. 470; Av. 1531 : Ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν· et 1576, pro quo 1587 περὶ πολέμου καταλλαγῆς (διαλλαγῆς Rav.)· quorum illud proprie de pactis ineundis, quibus pax concilietur, hoc de bello ponendo. Διαλλαγὴ vero in Acharn. 988 personam gerit : Juno διαλλαγὰς ποιεῖται πρὸς τὸν Δία ap. Pausan. 9, 3, § 1; nec facile quis neget διαλλαγὰς sæpius in vere Atticis scriptoribus esse obvias quam καταλλαγὴν aut καταλλαγάς. » Plato Conviv. p. 213, D : Οὐκ ἔστι ... ἐμοὶ καὶ σοὶ διαλλαγή· Leg. 1, p. 628, B : Φιλίας τε καὶ εἰρήνης ὑπὸ διαλλαγῶν γενομένης. Xenoph. H. Gr. 2, 2, 11 : Διελέγοντο περὶ διαλλαγῆς.] Διαλλαγὴ et διαλλαγαὶ capiuntur etiam pro Sententia compromissariorum judicum. Bud. Comm. 239. [Demosth. C. Neær. p. 1361, 5 : Τὰς δὲ διαλλαγὰς εἶναι, καθ' ἃς διήλλαξαν (οἱ διαιτηταί), οἵας παρέχεται Ἀπολλόδωρος. Ibid. p. 1369, 5. || « Διαλλαγὴν Quintil. 9, 2, 103 tradit a Rutilio Lupo, qui ex Gorgia quodam rhetore hauserit, dictam fuisse Figuram, qua plura argumenta ad unum effectum deducantur, Lat. Consummationem. Alio loco cap. 3, 39 διαλλαγὴν dici ait quandam congerendorum verborum diversitatem. » Ernest. Lex. rhet. Δ. et διαλογισμὸς confusa v. s. hoc.]

[Διάλλαγμα, τὸ, Permutatio. Eurip. Hel. 592 de simulacro Helenæ personam referente : Ἥρας διάλλαγμ', ὡς Πάρις με μὴ λάβοι. || Differentia. Dionys. A. R. 7, 64 : Διαριθμουμένων τῶν ψήφων οὐ μέγα τὸ διάλλαγμα ἐφάνη.]

Διαλλακτήρ, ῆρος, ὁ, poet. pro διαλλακτής. Utitur autem hoc nomine διαλλακτὴρ Æsch. S. c. Th. [908.] Ab Herodoto [4, 161 et 5, 28 : quod notavit Pollux 1, 153] eadem signif. dicitur καταρτιστήρ. [Dionys. A. R. 2, 76 : Εἴ τις αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους συνέστη πόλεμος, διαλλακτῆρας ἐποιοῦντο Ῥωμαίους.]

Διαλλακτήριος, ὁ, ἡ [immo ία, ιον], Reconciliatorius, Pacificatorius, Aptus ad reconciliandum, vel Reconciliandi vim habens. [Basil. vol. 1, p. 90, E : Ψαλμὸς ἐχθραινόντων δ. Hemst. Dionys. A. R. 5, 31 : Ἄρχειν λόγων διαλλακτηρίων. Andreas Cret. p. 1296, E ed. Combef. : Ὁ τῶν προφητῶν πυρίπνους καὶ διαλλακτήριος λόγος. G. D.] Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ quos Compromissarios Jurisperiti vocant : quoniam compromissum videtur pactum et conventum partium arbitrum eligentium, non tanquam judicem futurum, sed quasi amicitiæ jure pacificatorem pro potestate futurum, Bud. Comm. 238. [Memno ap. Phot. Bibl. p. 228, 1 : Οἱ δὲ πολεμικὴν ῥοπὴν οὐδετέρῳ ἔνεμον μέρει, διαλλακτηρίους δὲ ἄνδρας ἑκατέροις ἀπέστελλον.] Et διαλλακτήριος epithetum cujusdam dei, Greg. Εἰς Ἀθανάσιον in fine : Ζύγιον, παρθένιον, εἰρηναῖον, καὶ διαλλακτήριον, καὶ πομπαῖον.

Διαλλακτής, ὁ [pravo accentu διαλλάκτης ap. Polluc. 1, 153], Reconciliator, Pacificator. Vel Conciliator. [Suid. : Δ., φιλιωτής, et Hesych., qui addit, μεσίτης, διελθών (?). Eurip. Phœn. 471 : Κριτὴς δέ τις θεῶν γένοιτο καὶ διαλλακτὴς κακῶν. Thucyd. 4, 60 : Διαλλακτὰς πολὺ τῶν ἐμῶν λόγων ἀναγκαιοτέρους περὶ τῶνδε Ἀθηναίους νομίσαι. Demosth. p. 189, 16.] Item, Arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Comprehendebantur autem διαλλακταὶ appellatione διαιτητῶν, qua de re vide paulo ante in Διαλλακτήριος. Demosth. [p. 1167, 15] : Διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων, Primo cuique arbitrium ejus rei permittens. Vide Bud. Comment. 238.

Διαλλακτῇ [lectio vitiosa], in VV. LL. εἰρηνικῶς, Composita discordia, ablativo casu. In primis autem Lexx. Conciliabiliter. Quædam vero διαλλακτῇ cum ῆ habent.

[Διαλλακτικός, ή, όν, Pacificatorius. Θυσίαι διαλλακτικαί, Sacrificia quibus dii placantur, Suid. s. v. Θυσία, ubi alii libri vitiose διαλεκτικαί. Dionys. A. R. 7, 34 : Δόξας μέτριος ὀργὴν εἶναι καὶ διαλλακτικός, Propensus ad reconciliationem.]

Διάλλαξις, εως, ἡ, minus usitatum quam διαλλαγή, Differentia, Discrepantia et Dissidium. [V. Hesychii locum, de quo s. Διάλεξις dixi. G. D.] Item Commutatio, Permutatio. Item Reconciliatio, aut Conciliatio. Empedocles ap. Plut. [Mor. p. 885, D ; 1111, F, et Tzetz. Exeg. in Il. p. 54, 25] : Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξίς τε μιγέντων Ἐστί.

[Διαλλάσσω s.] Διαλλάττω, Muto, Permuto. Xenoph. Hell. 1, [6, 4] : Ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, In mutandis navarchis, Quum alium alii subinde substituerent, successoremque alium aliumque mitterent, Bud. Et ap. Suid. : Διαλλάξαι τὰ ὅπλα πρὸς ἀλλήλους. [Dionys. De comp. verb. p. 27, 9 R. : Πάλιν διαλλάξας τὴν λέξιν ἑτέραν αὐτῇ μορφὴν ἀποδώσω· De Lysia p. 463, 4 : Τὸν δὲ κόσμον οὐκ ἐν τῷ διαλλάττειν τὸν ἰδιώτην (In vulgarem characterem mutando), ἀλλ' ἐν τῷ μιμεῖσθαι λαμβάνει.] Et, Ἀετοῦ διαλλάξαι βίον, Plato De rep. 10, [p. 620, B], Vitam aquilæ humana permutasse. [Vitam cum morte muto : quod μεταλλάττω dici solet sive μεταλλάττω τὸν βίον. Harpocrat. p. 61, 18 Bekk. : Διήλλαξεν ἀντὶ τοῦ μετήλλαξεν, ἐτελεύτησεν, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας.] Et 2 : Ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν, Pretio permutare et vendere. [Cum περὶ Dionys. A. R. 10, 24 extr. : Τὰ ἐλεύθερα σώματα μόνον ἐξελθεῖν αἰτησάμενοι, περὶ ὧν διήλλαξαν τοὺς Τυσκλάνων αἰχμαλώτους.] Ad quam signif. pertinere videtur quod ex Eurip. Alc. [12] affertur, Ἄλλον διαλλάξας τοῖς κάτω νεκρόν, ut sit Permutatione tribuens. [Dio Cass. 47, 10 : Τὴν σκευὴν ἅπασαν πρὸς τὸν δεσπότην διαλλάξας.] VV. LL. διαλλάττω pro Induo etiam poni volunt, a Plut. in Cic. [c. 19 : Τὴν περιπόρφυρον ἐν τῇ βουλῇ καταθέμενος διήλλαξεν ἐσθῆτα τῇ συμφορᾷ πρέπουσαν· et similiter in Comp. Demosth. c. Cic. c. 4.] Quæ exp. si vera est, ad illam mutandi signif. aliquo modo reduci poterit : ut videlicet sit q. d. Induere vestimentum ἐξημοιβόν, ut Hom. loquitur [Od. Θ, 249], quod sonat Mutatorium. || Est autem illud ἐξημοιβὸν ex ἀμείβειν ortum, cujus verbi aliam etiam signif. accipit διαλλάττειν, videlicet pro Præterire. Xenoph. Hell. 4, [3, 2] : Ὁ δὲ Ἀγησίλαος διαλλάξας [quod ἐξαμείψας dixit Agesil. 2, 2] Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. Alibi παραλλάττειν pro eodem dicit. Aperte autem verbo διαλλάττω in hujusmodi etiam locis subest aliqua mutationis signif., quia, quum præterimus locum unum et in alium venimus, fit a nobis quædam locorum velut commutatio. Imo et Commutare in illa signif. aut certe illi affini videor mihi legisse. [Empedocl. ap. Athen. 10, p. 424, A : Ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, διαλλάσσοντα κελεύθους, Mutantia cursum. || Dio Cass. 40, 64 : Οὐ διήλλαξε μὲν αὐτὸν διὰ τοῦτο, τὴν μέντοι γνώμην ἣν περὶ αὐτοῦ εἶχεν ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, Non movit eum senatu. Sed recte ab Casaub. διήλειψε corrigi videtur.] || Διαλλάττω, Differo, Discrepo. Herodoto [7, 70] : Διαλλάσσοντες εἶδος οὐδὲν τοῖς ἑτέροις. Thucyd. 3, [10] : Ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται, In discrepantia studiorum et voluntatum. Aristot. Eth. 10 : Διαλλάττουσι δὲ οὐ μικρόν. Philo De mundo : Ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν, Animam a natura tribus rebus differentem. [Dionys. A. R. 6, 83 : Ὥστε μηδὲν διαλλάξαι τὸν τόπον ἐρημίας· 4, 61 : Τῇ πολυτελείᾳ τῆς ὕλης μόνον διαλλάττων τοῦ ἀρχαίου. Addito infin. 10, 57 : Ὀλίγῳ τινὶ διήλλαττον ὀφθῆναι τῶν πολλῶν. Τὸ διαλλάττον, Discrimen, 4, 61 : Ὀλίγον δέ τι τὸ δ. εὕροι τις ἂν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ μήκους παρὰ τὸ πλάτος. Dio Cass. fr. 31, 2 : Τοσοῦτον τὸ δ. κἀν τοῖς τρόποις κἀν τῇ τύχῃ ἔσχε, Tantam mutationem subiit. 57, 23 : Τοσοῦτον μὲν δὴ τὸ δ. ἐν ταῖς Τιβερίου πράξεσιν ἦν.] Lucian. [Pisc. c. 23] : Ἐν αἷς διαλλάττομεν, In quibus differimus, vel dissentimus. [Dio Cass. 63, 12 : Ἐν ἑνὶ δὲ τούτῳ διήλλασσον, ὅτι ὁ μὲν.. κιθα-

ῥῳδοὺς, ὁ δὲ... Καίσαρας ἐζήλου.] Hermog., διαλλάττει A τινὶ, In aliquo differt. Porphyr. autem διαλλάττειν πρὸς ἄλλο pro Ab alio differre dixit. [Aristid. vol. 2, p. 335, 12 : Αἰγύπτου τὰ πρῶτα πρὸς τὰ τελευταῖα πλέον ὡς εἰπεῖν διαλλάττει ἢ ἄλλο ἔθνος πρὸς αὐτὴν Αἴγυπτον.] Diversa autem constr. a superioribus et paulum etiam diversa signif. dixit Herod., ut habent VV. LL. διαλλάττω τῆς γνώμης pro Animo sum discordi. [Hoc ex Thucydidis l. supra allato sumtum videtur. || Cum differendi signif. conjuncta sæpe est Excellendi notio. Diodor. 1, 64 : Τῷ δὲ μεγέθει λειπόμενον τοῦτο τὸ ἔργον τῶν προειρημένων τῇ κατὰ τὴν χειρουργίαν τέχνῃ πολὺ διαλλάττει καὶ τῇ τοῦ λίθου πολυτελείᾳ· 4, 84 : Καρπὸν τῷ μεγέθει διαλλάττοντα. Phylarch. ap. Athen. 12, p. 521, B : Ἐσθῆτι περιέργῳ χρῆσθαι καὶ διαλλαττούσῃ. Dionys. De Thucyd. c. 5, p. 818, 1 R. : Ἡ προαίρεσις τοῦ ἀνδρὸς, ᾗ χρησάμενος διήλλαξε τῶν πρὸ αὐτοῦ· 6, p. 822, 6 : Κατὰ τοῦτο διήλλαξε τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων. Idem cum accus. construxit ib. c. 51, p. 941, 9 : Ἐπιτετηδευκὼς ταύτην τὴν ἑρμηνείαν, ἵνα διαλλάξῃ τοὺς ἄλλους συγγραφεῖς· De vi Demosth. c. 35, B p. 1062, 15 : Περιττὴ... ἡ τῆς λέξεως... ἁρμονία καὶ μακρῷ δή τινι διαλλάττουσα τὰς τῶν ἄλλων ῥητόρων.]

Διαλλάττω ap. Xen. in Athen. Pol. videtur signif. Dirimo pugnantes aut contendentes, Bud. [Videtur locum De vectig. 5, 8 dicere, infra afferendum, ubi Reconciliare significat. Aptius exemplum Æschyli est S. c. Th. 885 : Ἤδη διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ.] || Reconcilio, καταλλάττω. [Eurip. Phœn. 439 : Διαλλάξασαν ὁμογενεῖς φίλους. Aristoph. Lys. 1091 : Εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχύ· Vesp. 1385 : Λόγοι διαλλάξουσιν αὐτὰ (τὰ πράγματα) δεξιοί. Xenoph. De vectig. 5, 8 : Ἔστι μὲν γὰρ πειρᾶσθαι διαλλάττειν τὰς πολεμούσας πρὸς ἀλλήλας πόλεις, ἔστι δὲ συναλλάττειν, εἴ τινες ἐν αὐταῖς στασιάζουσιν. Addito dativo Aristoph. Lys. 628 : Καὶ διαλλάττειν πρὸς (Insuper) ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς. Thuc. 6, 47 : Σελινουντίους ἢ βίᾳ ἢ ξυμβάσει διαλλάξαι αὐτοῖς. Pausan. 2, 7, 3 : Σικυωνίοις δὲ ἀπέδωκεν ... ἐξ ἴσου πολιτεύεσθαι διαλλάξας τοῖς φεύγουσιν.] Isocr. Ad Phil. [p. 104, E] : Καὶ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. [Dionys. A. R. 9, 27 : Τοῦ διαλλάξαντος (τὸν δῆμον) πρὸς C τοὺς πατρικίους.] Plutarch. autem Themist. [c. 6] pro [διαλλάξαι τὰς πόλεις] πρὸς ἀλλήλας dixit ἀλλήλαις. [Diodor. Exc. p. 630, 83 : Οὓς μὲν διηλλάχεισαν ἀλλήλοις.] Thuc. [8, 89], διαλλάττω σοὶ ἐκεῖνον. Fuerunt qui διαλλάττειν a καταλλάττειν ita differre putarint, ut διαλλάττειν esset Ad concordiam reducere opera tertii alicujus, at καταλλάττειν, absque illa etiam. Quod discrimen minime observari scimus. Illam tamen esse causam addunt, cur διαλλακτὴς quidem dicatur, non item καταλλακτής. [Thom. M. p. 235 : Διηλλάγη δοκιμώτερον ἢ κατηλλάγη. ... Τὸ δὲ καταλλαγὴ εἰ καὶ εὕρηταί που, ἀλλ' οὐ δόκιμον. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ διαλλάττω καὶ καταλλάττω νόει. Quod antiquioris grammatici præceptum esse ex Antiatticistæ notatione colligimus p. 102, 18 : Καταλλαγῆναι· φασὶ διαλλαγῆναι. Θουκυδίδης τετάρτῳ δίς. Cap. 59, ubi schol. καταλλαγῆναι per διαλλαγῆναι interpr., quod ipsum in uno cod. inventum est, altera tamen lectione in marg. posita. Similiter καταλλαγὴ in διαλλαγὴ mutatum notavi s. Διαλλαγή. Apud Philostr. p. 734 schol. (p. 608 Boiss.) D διηλλάχθαι per καταλλαγῆναι explicat. G. D.] Interdum διαλλάττω est Litem inter amicos dirimo e compromisso, ut ap. Demosth. [C. Neær. p. 1361] : Μαρτυροῦσι διαλλάξαι, διαιτηταὶ γενόμενοι περὶ Νεαίρας τῆς νυνὶ ἀγωνιζομένης, Στέφανον καὶ Φρύνωνα, Testificantur se compromisso arbitros factos de Neæra, quæ nunc causam dicit, litem diremisse inter Phrynonem et Stephanum, Bud.

Διαλλάττομαι [forma media] signif. activa pro διαλλάττω, Permuto; ut Herodot. [9, 47] : Διαλλάσσεσθαι τὰς τάξεις. [Dionys. A. R. 1, 84 : Ἕτερα παρασκευάσαντες παιδία νεογνὰ διηλλάξαντο τεκούσης αὐτῆς τὰ βρέφη· 2, 3 : Ἀντὶ κρείττονος χώρας, ἣν κατέσχον, τὴν χείρονα τύχην διαλλάξασθαι.] || Et [passiv.] pro Differo, unde διηλλαγμένος, Differens, Diversus; ut ap. Thucyd. [3, 82] : Καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένοι. [Dionys. A. R. 1, 29 : Πολλοῖς τε ἄλλοις καὶ μάλιστα ταῖς φωναῖς αὐτῶν διηλλαγμέναις. Diodor. 19, 27 : Διηλλαγμέναις τάξεσι· Exc. p. 542 extr. : Διηλλαγμένοις ἔθεσι. || Hesych. : Διαπεπλίχθαι, διηλλάχθαι τὰ σκέλη καὶ ἀντιβαίνειν, Divaricatis cruribus incedere.] || Reconcilior, In gratiam redeo cum aliquo [Aristoph. Av. 1683 : Σφῷ νῦν διαλλάττεσθε καὶ ξυμβαίνετε· Lys. 900 : Ἢν μὴ διαλλαχθῆτέ γε καὶ τοῦ πολέμου παύσησθε. Eur. Hel. 1251 : Σπονδὰς τέμωμεν καὶ διαλλάχθητί μοι] : ut διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστᾶσι, Isocr. Ev. [p. 201, D], Paneg. [et Trap. p. 362, E; 363, E], διαλλάττεσθαι πρός τινα. Dicitur et [ab eod. Nicocl. p. 33, D] διαλλάττομαι πρός σε περὶ τούτου. [Cum genit. Eurip. Med. 896 : Καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα τῆς πρόσθεν ἔχθρας ἐς φίλους μητρὸς μέτα. Andocid. p. 23, 3 : Διαλλαχθέντι τῆς ἔχθρας. Cum accus. Dionys. A. R. 7, 51 : Τὴν ἔχθραν διαλλαττόμενοι. || De futuro Thom. M. p. 238 : Διαλλαχθήσομαι κάλλιον ἢ διαλλαγήσομαι· ὡς ἐπὶ πολὺ γὰρ οἱ μέλλοντες πρῶτοι προτιμῶνται τῶν δευτέρων μελλόντων. Διαλλαχθήσομαι Aristoph. Vesp. 1395, 1421. || Musonius in Wyttenb. Philomath. 1, p. 159 (244 ed. Peerlkamp.) : Ὀρνίθων θηλειῶν, αἳ πολὺ μείζοσι θηρίοις ἑαυτῶν ὑπὲρ τῶν νέων διαλλάττονται. Recte Wyttenb. διαμάχονται videtur corrigere. G. Dind.]

[Διάλληλος, ὁ, ἡ. Δ. τρόπος, Demonstratio qua unum per alterum mutuo probatur, Demonstratio in orbem, ap. Sext. Emp. Pyrrhon. Hyp. 1, 15, p. 41, 42. Ib. p. 110 : Εἰς τὸν διάλληλον ἐμπίπτουσι λόγον. Andr. Cret. a Kallio cit. p. 203, B ed. Combef. : Δίκην τινὸς διαλλήλου δείξεώς τε καὶ ἀντιθέσεως. Id. p. 111, C : Ἵνα ...τῷ ἰῷ τοῦ χαλκοῦ τὸν ἰὸν τῆς κακίας ἀντιπαραθεὶς, ὡς ἐν συγκρίσει, τὸ τοῦ χαλκοῦ παραδείξῃ διάλληλον. Eustath. Opusc. p. 261, 80 : Ἀποδοὺς τὸ ἀνόσιον ὄφλημα καὶ τὴν οὐκ ἐπαινουμένην διάλληλον τῆς ἀρετῆς δεῖξιν ἐνταῦθα μεθοδεύσας. Apollon. Dysc. in Bekk. An. p. 535, 27 : Ὦ λόγῳ οὖν καὶ τὰ ἐπιθετικὰ τῶν ὀνομάτων προηγεῖσθαι θέλει τῶν οἷς ἐπίκειται, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὰ ἐπιρρήματα προηγεῖσθαι θέλει τῶν ῥημάτων. Ἀλλ' ἴσως τις φήσειε διάλληλον τὸ τοιοῦτον· Τί γάρ ἐστι μᾶλλον ξανθὸς Ἀτρείδης ἢ Ἀτρείδης ξανθός; Conf. Bekker. ad Apollon. De pron. p. 439. De schemate rhetorico διάλληλον dicto v. s. Χιασμός. G. Dind.]

[Διαλλοιόω, Immuto. Theophr. C. P. 5, 6, 12 : Σπείρεται δὲ διηλλοιωμένον καὶ μεταβεβηκός· De odor. 61, p. 754 : Ἄλλα πλείω τῶν κατὰ τὸ σῶμα διαλλοιοῦντα.]

Διάλλομαι, Transilio. In VV. LL. tamen Salio. Ἐξάλλεσθαι, inquit Bud. Xenophonti ἐκπηδᾶν, ut διάλλεσθαι, ἀνάλλεσθαι. Ego pro διαπηδῶ, Transilio, invenio ap. illum p. 551. [De re eq. 8, 8 : Τάφρον διαλλομένου. Διάλλεσθαι χαράδραν de equo ap. Polluc. 1, 196. Διαλλόμενοι ap. eund. 5, 67. Plut. V. Rom. c. 10 : Διαλλόμενον αὐτόν. Maxim. Conf. vol. 1, p. 135 extr. : Ὑπερπηδῶν καὶ διαλλόμενος. G. Dind.]

[Δίαλλος, ὁ, Diallus, olympionica, ap. Pausan. 6, 13, 6. G. Dind.]

Διάλλυος, Hesychio ὁ ἀντὶ ἄλλου διακονῶν [cod. Δι' ἀλλήλων, διαλλύος (hoc accentu), ὁ..., quæ Musurus in duas glossas separavit] : pro quo paulo post habet Διάμοιος [cum eadem interpretatione. Albert. utrobique διαλλοῖος].

Δίαλμα, τὸ, Saltus, vel potius Transultus. [Pars quinquertii, quam alii ἅλμα dicunt, ap. schol. Pind. Ol. 13, 39 et schol. Philostr. Her. p. 393 Boiss.]

[Διαλοάω, Percutio. Ælian. N. A. 1, 9 : Τοῖς κέντροις βιαίως ἐμπεσοῦσαι (αἱ μέλιτται) διαλοῶσι τὸν λῃστήν.]

Διαλογὴ, ἡ, ut ἐκλογὴ, Delectus, Secretio, Dinumeratio cum delectu, Bud. 255 ex Aristot. [Polit. 2, 8, ψήφων. || I. q. διάλογος, Colloquium. Vita Hom. quæ Herodoto tribuitur c. 36 : Ἐτάφη ὑπό τε τῶν συμπλεόντων καὶ τῶν πολιητέων ὅσοι ἐν διαλογῇ ἐγεγένηντο αὐτῷ. Schweigh. Suid. : Δ., διάλεξις, ὁμιλία. Δαβὶδ (Ps. 103, 34) · Ἡδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογή μου. Theognost. Can. 9 cod. Barocc. 50 ap. Cramer. : Διαλογὴ παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι καὶ διάλεξις παρ' Ἕλλησι. Διαλογαὶ in gl. corrupta Hesychii Διαφωναί.]

Διαλογίζομαι, Rationem ineo cum aliquo, et subduco accepta et expensa. Dem. [p. 1236, 17] : Ὁ δὲ διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀφῆκεν αὐτὸν, At hic positis cum patre meo calculis et ratione collecta, acceptilatione eum liberavit. Alibi [p. 962, 25] : Ἀφῆκεν αὐτὸν διαλογισάμενος. Bud. [Diphil. ap. Athen. 7, p. 292, B : Ὁμοῦ δὲ ταῖς σπονδαῖσι διαλογίζε-

ται τοῖς συμπλέουσιν ὁπόσον ἐπιβάλλει μέρος. Hemst. Hesych. : Διαριθμουμένην, διαλογιζομένην.] || Est etiam διαλογίζεσθαι, Rationes secum subducere, h. e. Ratiocinari, Animo versare, Cogitare, i. q. διανοεῖσθαι. Luc. 2 [Marc. 2, 6] : Ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; Ratiocinantes in cordibus suis. [Phintis ap. Stob. Flor. p. 444, 40 (vol. 3, p. 85 Gaisf.) : Κἀκεῖνο δὲ χρὴ διαλογίζεσθαι, ὡς .... Hemst. Isæus p. 68, 14 : Διαλογιζόμενοι πρὸς ὑμᾶς αὐτούς. Isocr. p. 134, D : Ἃ χρὴ διαλογισαμένους μὴ φιλοψυχεῖν. Sic cod. Urbin. Vulgo λογιζομένους. Procop. B. Pers. p. 31, B : Οὑτωσὶ γάρ μοι περὶ τούτων διαλογίζεσθε. G. D. Diodor. 13, 36 : Μετεπέμψατο δὲ καὶ ... τριήρεις ..., διαλογιζόμενος (Cogitans) ἀποστεῖλαι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ βοήθειαν. Schneid.] || Dissero, Discepto, Xen. [Mem. 3, 5, 1] : Βούλει οὖν, διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν σκοπῶμεν ὅπου ἤδη τὸ δυνατόν ἐστι; i. e. διαλεγόμενοι, Bud. [Dionys. A. R. 8, 35 : Πρὸς ἐκείνους περὶ τοῦ δικαίου πάνυ ἐπιστρεφῶς διαλογίζεσθε · ubi cod. Vat. διαλέγεσθε. 10, 12 : Διελογίζοντό τε καὶ συνελάλουν ἀλλήλοις (sic cod. Vat. Vulgo πρὸς ἀλλήλους). || Æschin. C. Tim. p. 3, 30 : Διαλογίζεσθαι τὰ καλὰ καὶ τὰ μή, Dijudicare, Dignoscere.]

Διαλογικὸς, ή, όν, Ad dialogos pertinens, s. Ad dialogorum scriptionem. Διαλογικὰ scripta, inquit Bud., sunt Ea in quibus personæ introducuntur, ut in Plat. Dialogis : ita ut quæ scribuntur, personarum potius auctoritate quam scribentis nitantur. [Δ. χαρακτὴρ Theognost. Can. 9 cod. Barocc. 50. Cramer. Demetr. De eloc. § 21 : Διαλογικὴ δέ ἐστιν ἡ περίοδος ἡ ἔτι ἀνειμένη καὶ ἁπλουστέρα τῆς ἱστορικῆς καὶ μόλις ἐμφαίνουσα ὅτι περίοδός ἐστιν.]

[Διαλογικῶς, Ad dialogorum consuetudinem. Polychron. Cat. in Job. p. 25, 17 : Δ. δὲ προσάγει τὸν λόγον ὁ συγγραφεὺς καὶ αἰσθητῶς διατυποῖ τὰς ἐννοίας. Hase.]

[Διαλόγιον, Contumelia, Gl.]

[Διαλόγισμα, τὸ, Ratiocinatio. Epicur. ap. Diog. L. 10, 68 et 85.]

Διαλογισμὸς, ὁ, [Computatio quam quis cum alio init. Demosth. p. 951, 20 : Γεγενημένου διαλογισμοῦ καὶ ἀφέσεως τῆς τραπέζης. Papyrus Zoidis a Petrettinio editus, repetitus a Kosegart. De prisca Ægypt. litter. 1, p. 70 : Ἐπιδέδωκεν ἡμῖν Δωρίων ὁ ἀντιγραφεὺς κατάνδρα πρακτορικοῦ διαλογισμοῦ τοῦ λ'L ὀφείλεσθαι πρὸς τιμὴν τῶν πραθέντων ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει φαρμοῦθι ιη'. G. D.] Ratiocinatio, Cogitatio hominis secum ratiocinantis. Plut. [V. Pomp. c. 73] de Pompeio fugiente, Ἀπῄει καθ' ἡσυχίαν ἐν διαλογισμοῖς ὧν οἵους εἰκὸς κ. τ. λ. [Axiochus p. 367, A : Φροντίδες ἄντικρυς ὑπέδυσαν καὶ διαλογισμοὶ τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστήσονται. Nicomach. Harmon. p. 10 : Ἐν φροντίδι καὶ διαλογισμῷ. Dionys. A. R. 7, 7 : Πονηροὺς ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος εἶχον διαλογισμούς (διαλλαγάς codex Vat.). Strabo 5, p. 234 : Καί μοι δοκοῦσιν οἱ πρῶτοι τὸν αὐτὸν λαβεῖν διαλογισμὸν περί τε σφῶν αὐτῶν καὶ περὶ τῶν ὕστερον.] Ita Budæus, pro Cogitatione in scriptura identidem accipi scribens. Idem in Luca [9, 46] : Εἰσῆλθε δὲ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, interpretatur, Subiit autem reputatio inter eos : qui διαλογισμὸς est Intestina sermocinatio, καὶ ὁ ἐν τῇ ψυχῇ λόγος καὶ εἴσω προσδιάλεξις · sequitur enim, Ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν · nam una omnes eas invaserat cogitatio. Lucas [24, 38] : Τί τεταραγμένοι ἐστὲ, καὶ διὰ τί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσι ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, Disceptationes, h. e. Variæ et perplexæ ambages, quales solent in mentem venire, quum aliquid novum et parum per se probabile occurrit. [Hesychio Διαλογισμοὶ sunt ἀδολεσχίαι, Nugæ, Inanes cogitationes. Ita sumitur Ad Rom. 1, 21 de gentilibus : Ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν. Theodoret. interpr. ἀνοήτους λογισμοὺς, Stultas cogitationes. Conf. Ad Cor. 1, 3, 20. || Dubitatio. Ad Timoth. 1, 2, 8 : Βούλομαι προσεύχεσθαι τοὺς ἄνδρας ... χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ. Jo. Chrys. Hom. 8 in hanc Ep. p. 280 : Διαλογισμὸν τὴν ἀμφιβολίαν λέγει. Et Theophylact. p. 859 : Διαλογισμὸν τὴν ἀμφιβολίαν λέγει · τουτέστιν ἵνα μὴ ἀμφιβόλως καὶ μετὰ δισταγμοῦ προσέρχῃ, ἀλλὰ πιστεύων καὶ μὴ διακρινόμενος, τουτέστιν ἀμφιβάλλων ὅτι ἢ λήψει ἢ οὐ λήψει ἃ αἰτεῖς. Suicer.] || Sermocinatio, Confabulatio. Plut. Apophth. [p. 180, C] : Νικᾷν γὰρ ἀνδρῶν οὐ φεύγειν παρεσκευασμένων ἀκούοι διαλογισμούς. Sic Sap. 7, [20] : Διαλογισμοὺς ἀνθρώπων. Bud. [Δ. figura quum quis secum disputat et volutat quid agat, vel quid agendum putet; sic Jul. Rufin. Fig. 20. Ernest.]

Διαλογιστικὸς, ή, όν, Ratiocinativus. Et τὸ διαλογιστικὸν, Vis ratiocinativa, ut infra τὸ λογιστικόν. Damasc. περὶ τοῦ μνημονευτικοῦ loquens, Τὸ μὲν οὖν φανταστικὸν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλαμβανόμενον παραδίδωσι τῷ διανοητικῷ ἢ δ., ταυτὸν γὰρ ἀμφότερα. Vide alium ejusd. Damasc. l. ap. Bud. 254 post Διαλογισμός. [Plut. Mor. p. 1004, D : Τῶν περὶ τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς δυνάμεων πλειόνων οὐσῶν ἡ διαλογιστικὴ καὶ διανοητικὴ μάλιστα τοῦ θείου κεκοινώνηκεν.]

Διάλογος, ὁ, Sermocinatio, potius quam Colloquium ut quidam interpr., Sermo aliquorum disserentium aut confabulantium, Dialogus. [Hesych. : Δ., λόγος, ποίημα.] Exp. etiam, Sermo ex interrogatione et responsione constans. Fabius 9, 2, de figuris sententiarum loquens, Sermones hominum assimilatos dicere διαλόγους malunt, quam quod Latinorum quidam dixerunt Sermocinationem. A Diog. L. Platone [l. 3, § 51 sqq.] affertur et alia definitio διαλόγου, in qua ejus signif. ita restringitur, ut eam sequendo, Luciani διάλογοι falso ita vocentur. Esse enim ait Sermonem de re aliqua philosophica aut politica, in quo decenter expressi sint mores earum quæ introducuntur personarum. [De hoc genere orationis agit Hermog. Περὶ μεθ. δεινότ., ubi præcipit in dialogo necessariam esse πλοκὴν διὰ λόγων ἠθικῶν καὶ ζητητικῶν. Causam hujus præcepti addit Hermogenis commentator Gregor. c. 36. Ernest. Lex. rhet. Plato Soph. p. 263, E : Ὁ μὲν ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὑτὴν διάλογος ἄνευ φωνῆς γιγνόμενος τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπωνομάσθη, διάνοια · Protag. p. 335, D : Ἐὰν γὰρ σὺ ἐξέλθῃς, οὐχ ὁμοίως ἡμῖν ἔσονται οἱ διάλογοι.]

[Διάλογος, ὁ, Dialogus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 534 : Ἐνθάδε Διάλογος ... et eadem mensura infra, Ἐνθάδε Διαλόγοιο σαόφρονος ὀστέα κεῖται. G. D. || Διάλογος Gregorii magni cognomen ap. Græcos, ex quo Zacharias pontifex ejus dialogos in Græcum sermonem convertit : de quo Joannis Damasc., Euthymii et aliorum ll. v. ap. Ducang.]

Διαλοιδορέω, Convitiis lacero, Convitiis proscindo, Convitia dico, Maledictis insector. [Activæ formæ exx. rarissima. Liban. vol. 4, p. 587, 26 : Τῶν μὲν τοὺς ἐπαίνους εἰς μέσον προυτίθουν ... τὰς δὲ διελοιδόρουν.] Et διαλοιδοροῦμαι pro cod. Aristoph. : Διαλοιδορεῖται Προδίκῳ. [Non Aristoph., sed Suidas s. v. Διαλοιδορεῖται de l. quodam Aristophanis agens, in quo Prodici mentio fit.] Sic Dem. [p. 542, 10] : Ὡς δ' ἐδυσχέραινον οὗτοι τὸ πρᾶγμα καὶ οὐδετέρους ἔπειθεν, ἀπειλήσας καὶ διαλοιδορηθεὶς, ἀπελθὼν τί ποιεῖ; [Herodot. 2, 121, 4 : Διαλοιδορέεσθαι πᾶσι. Aristæn. 2, 20 : Διελοιδορεῖτο τῇ ποθουμένῃ. Eustath. Opusc. p. 250, 30 : Διαλοιδορούμενοι τοῖς ἀγοραίοις.]

Διαλοιδόρησις, εως, ἡ, Maledictio, Maledicentia, Convitium, Maledictum. [Sirac. 27, 15 : Δ. αὐτῶν ἀκοὴ μοχθηρά.]

[Διάλοιπον lectio vitiosa ap. Aristid. vol. 1, p. 199, 13 : Ὅσον νῦν Ἰταλίας διάλοιπόν ἐστιν. Recte Reisk. διαλεῖπον. G. Dindorf.]

[Διαλοξεύω, In obliquum flecto. Liban. vol. 4, p. 1072, 11 : Τὸ γὰρ ὄμμα πρὸς τὸν τῆς ἡμιόνου διαλοξεύσασα πάταγον. Nam sic Kall. recte corrigit vulg. διαλλαξεύσασα. Ibid. 22 : Λοξευσάσης τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὸν Ἔρωτα. G. Dindorf.]

[Διάλοξος, ὁ, ἡ, Obliquus. Liban. vol. 4, p. 1071, 14, de obliquis motibus oculi : Διαλόξοις στροφαῖς.]

[Δίαλος.] Διάλας Hesych. exp. τὰς δήλας καὶ φανεράς : itidemque δίαλον, φανερὸν, Manifestum, Perspicuum, Apertum. [Conf. Δάελος et Δέελος.]

[Διαλουφέω lectio vitiosa. V. Διολουφέω.]

[Διαλούω. Διαλοῦσαι, Lucre, Gl.]

Διαλυγίζω, cujus particip. διαλυγίσαντες Hesych. exp. κάμψαντες, περικλάσαντες [Flectentes].

Διαλύγισμα, τὸ, Hesychio διαπλοκή [Inflexio].

[Διαλυκωνίζω. V. Διασαλακωνίζω.]

Διαλυμαίνομαι, Noceo, Detrimentum infero, Damnum do, βλάπτω, ζημιῶ. [Herodot. 9, 112 : Διαλυμαίνεται τὴν γυναῖκα τὴν Μασίστεω, τούς τε μαζοὺς

ἀποταμοῦσα κυσὶ προέβαλε. Ubi paullo post passiva forma : Ἐς οἶκόν μιν ἀποπέμπει διαλελυμασμένην. Eurip. Hipp. 1344 : Σάρκας νεαρὰς ξανθόν τε κάρα διαλυμανθείς. Plut. V. Lycurgi c. 3 : Οὐκ ἔφη δεῖν ... φαρμακευομένην διαλυμαίνεσθαι τὸ σῶμα καὶ κινδυνεύειν. Aristoph. Ran. 59 : Τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται. Plut. V. Luc. 32 : Πυρός, ᾧ τὴν Ἀμισηνῶν διαλυμηνάμενος πόλιν ... V. Eumen. c. 15 : Πνεύματά τε δεινὰ καὶ χρόη μεγάλα διελυμαίνετο τὴν πορείαν. Isocr. p. 63, D : Οἱ τῶν δεκαδαρχιῶν κοινωνήσαντες καὶ τὰς αὑτῶν πατρίδας διαλυμηνάμενοι. Eurip. Or. 1515, de Heleno : Ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο. Strabo 17, p. 800 : Τῇ δὲ σπάνει τιμὴν ἐπιθέντες τὴν πρόσοδον ὄντως αὔξουσι, τὴν δὲ κοινὴν χρείαν διαλυμαίνονται. De corrupta poesi Aristoph. Ran. 1062 : Ἀ'μοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σύ. De facto narratione detorto Plut. V. Anton. c. 24 : Καὶ τοῦτο διελυμήνατο πολλὰ τῶν πράξεων· Mor. p. 861, A : Τὰ περὶ Σάρδεις διηγούμενος ὡς ἐνῆν μάλιστα διέλυσε καὶ διελυμήνατο τὴν πρᾶξιν.] Aristoph. Pl. [436] : Ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται. [Ubi Defraudandi signif. habet, ut in Thesm. 348 : Κεἴ τις κάπηλος ... τῶν κοτυλῶν τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται. || Cum dativo Georg. Pachym. Hist. Andron. p. 37, B : Εἰ δ' ἀμφοτέροις διαλυμανεῖται τὸ πῦρ. G. Dind.]

[Διαλῡπέω, Contristo. Plut. Mor. p. 578, C : Μάλα σύννουν καὶ διαλελυπημένον. Ita Wytt. ex duobus codd. Vulgo διαλυπησόμενον. G. Dind.]

Διάλῡσις, εως, ἡ, Dissolutio. Philo De mundo : Πάνθ' ὅσα τῶν συνθέτων φθείρεται, διάλυσιν εἰς τά, ἐξ ὧν συνετέθη, λαμβάνει, ubi διάλυσιν λαμβάνει est pro διαλύεται, Dissolvuntur in ea, e quibus composita sunt. [Plato Phæd. p. 88, B : Τοῦτον δὲ τὸν θάνατον καὶ ταύτην τὴν διάλυσιν τοῦ σώματος, ἣ τῇ ψυχῇ φέρει ὄλεθρον· Gorg. p. 524, B : Ὁ θάνατος τυγχάνει ὢν ... οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν πραγμάτοιν διάλυσις, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀπ' ἀλλήλοιν· Cratylo p. 419, C : Ἡ τε λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος ἔοικεν ἐπονομασθῆναι. Διάλυσις καὶ φθορὰ ap. Plut. Mor. p. 109, D; 426, B, et al.] A Thuc. autem dicitur διάλυσις de pontibus, l. 1, [c. 137], sicut Herodian. dixit λύειν τὴν γέφυραν, Pontem. Apud Eund. autem eod. l. [c. 31], Διάλυσιν ἐποιήσαντο, exp. Solutis ordinibus disjuncti sunt. [|| Æneas Tact. 24, p. 74 : Μεθ' ἵππου δ' ἐκέλευσεν αὐτὸν ἐξελθεῖν ἐν τῇ νυκτί, ἵνα αἱ πύλαι αὐτῷ ἀνοιχθεῖεν, ἀλλὰ μὴ κατὰ τὴν διάλυσιν ἢ τὴν ἐκτομάδα πυλίδα. Casaub. : « Interpretor διάλυσιν de portarum foribus hiantibus potius quam apertis. Latini historici *semiapertas fores portæ*, vel *adapertas* dicere solent. »] || Dissolutio, ab ea signif., qua dicitur Dissolvere æs alienum, Solutio, Persolutio, ἔκτισις καὶ καταβολή. [Plato Leg. 3, p. 684, D : Χρεῶν διάλυσιν. Plut. V. Cic. c. 41 : Εὐπορίας ἕνεκεν πρὸς διάλυσιν δανείων· V. Arati c. 12 : Ὅπως χρήματα συμβάληται πρὸς τὰς διαλύσεις. Ap. Polyb. 1, 68, 10 : Εἰς ἀδύνατον ἐκβάλλοντες τὴν διάλυσιν, de dilata stipendiorum solutione intelligit Gronov.] Et Gratiæ relatio, Plut. : Ἡ διάλυσις τοῦ φιλανθρωπεύματος. Bud. [V. Demetr. c. 6, ubi additum καὶ τὴν χάριν.] || Ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας, e Plat. De rep. affertur pro In finienda societate : sicut διαλύειν pro Finire accipi ab eo dictum antea fuit. Sic autem in l. Luciani, quem habes paulo post, potest διάλυσις Finiendi signif. habere : nisi malis accipere pro eo, quod Gallice dicitur *Appointement*, *Accord*. [Eurip. Phœn. 438 : Ἀλλ' ἐς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν. Δ. γάμου, Divortium. Plut. V. Sullæ c. 35 : Γραψάμενος διάλυσιν τοῦ γάμου πρὸς αὐτὴν ... ἐκέλευσεν εἰς ἑτέραν οἰκίαν μετακομισθῆναι. Eurip. ap. Stob. Floril. 70, 4 : Πλοῦτος δ' ἐπακτὸς ἐκ γυναικείων γάμων ἀνόνητος· αἱ γὰρ διαλύσεις οὐ ῥᾴδιαι. De violatione pacti Plut. V. Tib. Gracchi c. 7 : Εἰς ἐκείνους τὴν ἐπιορκίαν καὶ τὴν διάλυσιν τῶν ὡμολογημένων τρέποντες. De dimissione concilii Plato Leg. 6, p. 758, D : Ξυλλόγων τε ... κύριον καὶ διαλύσεων. Digressus exercitus ap. Plutarch. V. Pomp. c. 19 : Τοιαῦται γὰρ ἦσαν αἱ διαλύσεις καὶ πάλιν συνδρομαὶ τῶν ἀνθρώπων· 54 : Τὰς διαλύσεις τῶν στρατοπέδων. Διαλύσεις συμποσίων id. Mor. p. 678, C. Δ. ἀγορῆς, Tempus quo a foro disceditur, Herodot. 3, 104.] || Compositio, Pacificatio, [Reconciliatio. Demosth. p. 553, 20 : Πρὸς ἐμὲ ... δι' ἐκείνου γίγνεσθαι τὰς διαλύσεις.] Polyb. [5, 29, 4] : Καὶ προδιειληφὼς ἀποτρίβεσθαι τὰς διαλύσεις, quod Bud. vertit, Statuens rejiciendam esse componendarum discordiarum pacificationisque mentionem. [Non minus frequenter numero sing., ut 1, 84, 11. V. Schweigh. et Wyttenb. indic. in Polyb. et Plut.] Lucian. [Zeux. c. 8] : Ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ διάλυσιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου, ubi animadverte addi gen. πολέμου, et confer cum iis, quæ de διαλύειν τὸν πόλεμον dicta s. Διαλ ω. Exp. et Fœdus ab eod. : pro qua signif. habent VV. LL. e Plut. Numa [c. 12] : Διαλύσεις πράξων ὑπὲρ τῶν πολιορκουμένων. Item ex Eod. in Popl. [c. 18] : Πρὸς τὰς δ. ἥδιον ἔσχε. [|| Ap. rhetores figura quum unum subjectum toties repetitur quot prædicata ei deinceps tribuuntur, et quidem ἀσυνδέτως, v. c. Νιρεὺς τρεῖς νῆας ἄγεν· Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱός τε· Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνήρ. In quibus ἐπαναφορὰ et διάλυσις inest. Demetr. Eloc. § 61. Contraria est συνάφεια. Porro δ. dicitur quum variæ sententiæ ejusdem formæ sine copula vel ἀσυνδέτως se excipiunt, ut ib. 279, Dissolutio Auctori ad Herenn. 4, 30. Conf. Quintil. 9, 3, 50, ubi ad βραχυλογίαν refertur. V. s. Λύσις. Ernesti. || Ap. grammaticos Dissolutio vocabuli compositi. Eust. p. 626, 49 : Ὅτι δ. ἡ μετατύπωσις λέγεται τοῖς παλαιοῖς τὸ Ἐν πόλει ἄκρῃ, ληφθὲν ἀντὶ συνθέτου ὀνόματος τοῦ ἀκροπόλει. Vel vocalis longæ s. diphthongi. Etym. M. p. 307, 14 : Ἥλῃ καὶ διαλύσει ἐάλῃ· 683, 50 : Πορσανοῦσα καὶ πορσανέουσα διαλύσει Ἰωνικῇ. De conson. duplici p. 720, 30 : Παρὰ τὸ ξύω ξύτος, εἶτα διαλύσει τοῦ ξ καὶ ὑπερθέσει γίνεται σκύτος. || Δ. et Διάχυσις confusa v. s. hoc.]

[Διαλῡσίφιλος, ὁ, ἡ. Rufin. in Anth. Pal. 5, 21 : Ἥξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι, Rugæ amores solventes.]

[Διαλυτέον, Dissolvendum. De amicitia dissolvenda Aristot. Eth. Nic. 9, 3. G. Dind.]

Διαλυτής, ὁ, Dissolutor. Thucyd. 3, [82] : Τῆς τε ἑταιρίας διαλυτής. [A Thuc. sumpsit Procop. B. P. p. 38, D : Ἦν τις δ. αὐτῆς (τῆς εἰρήνης) γένοιτο. G. Dind. Pseudochr. t. 7, p. 319, 29 : Ὃν ἐθέσπισε νόμον ἀνέλυσε, καὶ δ. ἐγένετο τοῦ ἰδίου θεσπίσματος. Hase.]

Διαλυτικός, ή, όν, active capitur, pro Dissolvendi vim habens aut facultatem, vel Discutiendi. Et Discussoriam vim habens, VV. LL. e Plin. [Hippocr. p. 1247, A : Νότοι βαρυήκοοι, ἀχλυώδεες, καρηβαρικοί, νωθροί, διαλυτικοί. Plato Tim. p. 60, B : Τὸ δὲ τῆς σαρκὸς διαλυτικὸν τῷ κάειν ... ὅπως ἐπωνομάσθη· Polit. p. 281, A : Τὸ δέ γε τῶν συνεστώτων καὶ συμπεπιλημένων διαλυτική. Eustath. p. 108, 9 : Τὴν διαλυτικὴν τῆς συνδετικῆς ὁμονοίας. Scott.]

Διάλυτος, ὁ, ἡ, Dissolutus. [Plut. Mor. p. 136, B : Σῶμα ἐξ ἀφροδισίων καὶ οἴνου διάλυτον καὶ μαλακόν. Lucian. Tragop. 221 : Κλίμακα ξύλων τρέμουσαν διαλύτοισιν ἁρμογαῖς· 228 : Διάλυτος ... πηλός.] Et τὸ διάλυτον substantive, Dissolutio, Inconnexio, genus figuræ, quæ et ἀσύνδετον, VV. LL.; sed si sit Διαλυτός, [ή, όν] cum accentu in fine, significabit Dissolubilis, Qui dissolvi potest, sicut Λυτὸς est Solubilis. [Plato Phæd. p. 80, B : Τῷ δ' ἀνθρωπίνῳ καὶ θνητῷ ... καὶ διαλυτῷ. Πλοῖα διάλυτα (corr. διαλυτά) τε καὶ γομφωτὰ ap. Strab. 16, p. 741. Διαλυταὶ κλίμακες Plut. V. Arati c. 6.]

[Διαλύτρωσις, εως, ἡ, Redemtio. Δ. τῶν αἰχμαλώτων Polyb. 6, 58, 11; 27, 11, 3.]

Διαλύω, Dissolvo. [Plato Rep. 10, p. 609, C : Ἦ οὖν τι τούτων αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) διαλύει τε καὶ ἀπόλλυσι; « Διαλύειν corporibus attributum Diffundere, Dissolvere et languida reddere significat et constitutioni austrinæ tribuitur, ap. Hippocr. p. 1247, H : Αἱ δὲ νότιοι διαλύουσι τὰ σώματα καὶ ὑγραίνουσι, ubi oppos., Αἱ μὲν βόρειοι ... ξυνιστῶσι. Eadem notione νότοι διαλυτικοὶ p. 1247, A. Διαλελυμένος, Æger p. 1165, G, ubi oppos. σύντασις τοῦ σώματος. Foes.] Et Διαλύομαι, Dissolvor, de quo infra. Isocr. Ad Phil. [p. 43, E] συστῆσαι et διαλύσαι [διαλῦσαι] inter se opponit, ut Cic. Coagmentare et Dissolvere. Greg. διαλύεσθαι cum διαχέεσθαι copulavit, Διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται δι' ἡδονῆς οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαλυθέντων, Aperiuntur enim et dissolvuntur per voluptatem in corpore foramina eorum, qui ex jucundo auditu hilaritate diffunduntur, Turn. Et διαλύειν τὰς φιλίας, ut Lat. Dissolvere amicitias. [Plut.

Mor. p. 712, F : Μακρὰν οὕτως φιλίαν καὶ συνήθειαν οὐ πρέπει διαλύειν.] Quod et passive διαλύεσθαι ap. Aristot., ut videbis in Comm. Bud. 64. [Ethic. Nic. 9, 3 : Ἆρ' οὖν εὐθὺς διαλυτέον; ἢ οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀνιάτοις κατὰ τὴν μοχθηρίαν; ... δόξειε δ' ἂν ὁ διαλυόμενος οὐδὲν ἄτοπον ποιεῖν· οὐ γὰρ τῷ τοιούτῳ φίλος ἦν. Plut. Mor. p. 806, F : Διελύσατο τὴν φιλίαν πρὸς αὐτούς. Dio Chrys. vol. 1, p. 138 : Τοὺς μὲν γὰρ φίλους ἔστι διαλύσασθαι δυσχέρειάν τινα ἐν αὐτοῖς ἐνιδόντα, πρὸς δὲ τοὺς συγγενεῖς οὐχ οἷόν τε διαλύσασθαι τὴν συγγένειαν. Διαλυσάμενος τὴν ξεινίην, Solvens mutuum hospitium, Herodot. 4, 154.] || Item διαλύειν τὰ χρέα, ut Lat. Dissolvere æs alienum, [Polyb. 32, 13, 4 : Ὅθεν ἔδει τὸν Σκιπίωνα διαλύειν τοῦτο τὸ χρέος ταῖς τοῦ πατρὸς ἀδελφαῖς. Διαλῦσαι τὰ χρέα Plut. V. Alex. c. 70, Agid. c. 13. Idem V. Luc. c. 20 : Ὥστε διαλυθῆναι τὰ χρέα πάντα. Polyb. 1, 69, 8 : Τὰ μὲν ὀψώνια διαλύειν, τὰς δὲ τιμὰς τοῦ τε σίτου καὶ τῶν ἵππων ὑπερτίθεσθαι. Et sic sæpissime de quibusvis debitis. Τιμὴν τοῖς πριαμένοις διαλύειν ex Pausan. 2, 8, 3 affert Hemst. Poterat ex Demosth. p. 846 extr. : Πριάμενοι παρὰ τούτου τούτῳ τὰς τιμὰς διέλυσαν], qua in signif. utitur Arrian. voce passiva. [Exp. Al. 7, 10, 6 : Ὧ χρέα ἦν ..., διαλέλυμαι ταῦτα.] Dicitur vero et διαλύειν τὰ χρήματα, a Dem. [p. 460, 19. Id. p. 836, 14 : Ἐξετίσθη τὰ χρήματα καὶ πάντ' αὐτῷ διελέλυτο τὰ πρὸς τὴν πόλιν.] Item διαλύειν sine adjectione, ab Eod., ut videbis in ead. illa p. 64. [P. 959 extr. : Ἐπειδὴ διαλύειν ἐδέησεν οἷς ὤφειλον, ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων.] Affertur autem et διαλύειν τὴν δαπάνην, ex Herodoto pro Sumtum suppeditare. [5, 30 : Ὑπίσχεσθαι δῶρα ἐκέλευον καὶ δαπάνην τῇ στρατιῇ, ὡς αὐτοὶ διαλύσοντες.] Et pag. proxime seq. διαλύεσθαι ex Aristot. pro Absolvi, de creditore, qui suum recepit. [Dio Chrys. p. 519 (vol. 2, p. 214 R.) : Οὐδέπω μὲν καὶ νῦν τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ μέρος τῶν χρεῶν διαλέλυμαι. Aor. med. διαλύσασθαι τέσσαρα τάλαντα Phalar. Ep. 137, et schol. Pind. Ol. 1, 1 : Ὥσπερ τι χρέος παλαιὸν διαλύσασθαι. Et simpliciter ap. Hesych. et Etym. M. p. 778, 44 : Ὑπερήμεροι, οἱ ... πρὸς ἔκτισιν ἡμέραν λαβόντες καὶ μὴ διαλυσάμενοι. Scriptor ap. Suid. s. Κερματίζει : Κατακερματίσαι θέλων καὶ διαλύσασθαι τῷ πανδοκεῖ. Hemst.]

|| Διαλύω, vel Διαλύομαι, Dissolvo, s. potius Dirimo, Discutio, Interrumpo : ut διαλύειν τὸν λόγον. [Plat. Gorg. p. 458, B : Εἰ δὲ καὶ δοκεῖ χρῆναι ἐᾶν, ἐῶμεν ἤδη χαίρειν καὶ διαλύωμεν τὸν λόγον, cui nunc ex melioribus libris restitutum σύλλογον. Lucian. Icaromen. extr. : Καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν διέλυσε τὸν σύλλογον.] Isocr. [p. 76, D] : Οὐ γὰρ διαλυόμεθα τοὺς πολέμους, ἀλλ' ἀναβαλλόμεθα. Et, Διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, Plato [Gorg. p. 457, C], Conventus et colloquia dirimere. [Activ. Plato Lys. p. 223, B : Ἡττηθέντες οὖν αὐτῶν διελύσαμεν τὴν συνουσίαν. Lucian. Solœc. extr. : Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.] Quæ exempla Bud. affert p. 64, addens et, Τὰ πλεῖστα τούτων διέλυσα, ex Isocr. [p. 33, D,] pro Dissolvi et Discussi. Adjici autem illis possunt et alia pleraque, in quibus verbum istud aliis accusativis jungitur : ut διαλύειν τὸν ξύλλογον, ap. Thuc. [2, 12] : item τὸ ναυτικόν [2, 93]. Itidemque ap. Xenoph. [Cyrop. 6, 1, 7], διαλύειν τὴν πανήγυριν, et τὸ στράτευμα, τὴν στρατιάν, pro quibus dicit Herodian. [5, 2, 6] διαλύειν τὸ στρατόπεδον· quibus tamen ll. magis convenit verbum Dimittere, quam ea, quæ a Bud. afferuntur : sic autem pass. Διαλύεσθαι ipsemet Bud. exp. Dimitti a comitatu, Abire, Thucyd. [2, 102; 7, 34; 8, 69. Eur. Iph. A. 495 : Ἴτω στρατεία διαλυθεῖσ' ἐξ Αὐλίδος.] Possit vero fortasse διαλύειν reddi etiam Finire, in illis, quæ affert, exx., διαλύειν τὸν λόγον, et in διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, sicut et ap. Plut. [Mor. p. 164, D] in διαλύειν τὸ συμπόσιον. At vero in illo διαλύειν τὸν πόλεμον, sicut et in διαλύειν τὰς μάχας ap. Herodian. [4, 15, 10], itidemque in διαλύειν τὰς διαφορὰς et τὰς ἔχθρας ap. Isocr. [hoc p. 43, E, illud p. 266, D], et διαλύειν τὴν ταραχήν, ap. Plut. [Polyb. 5, 15, 5], libenter verbum Dirimere retinuerim. [Herodot. 8, 11 : Τοὺς ἀγωνιζομένους νὺξ ἐπελθοῦσα διέλυσε.] || Affinis autem est huic Dirimendi signif. ea, qua ponitur pro Dirimere controversiam, Transigere negotium judiciale, vel alias controversiosum : cujus signif. exemplum e Dem. [C. Mid. p. 526 extr.] habes ap. Bud. p. 64. [Διαλύειν πρόβλημα Plut. Mor. p. 146, E, et similiter p. 152, F; 154, B. || Corrupte, ut videtur, ap. Leon. Diac. p. 5, D : Οὕτω διαλύοντι τούτῳ καὶ γνωματεύοντι ... ἔννοια ἐπῆλθεν αὐτῷ· ubi Hasius δὴ ἀλύοντι corrigit.] || Quod autem Idem tradit, hoc verbum accipi etiam pro Pacem et fœdus icere, ac componere, afferens ex Isocr. : Ἐξ ὧν ἐξέσται τὰς πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς ἔχθρας διαλύσασθαι, in eo illi nequaquam assentior; quum enim addatur hic accus. ἔχθρας, quid aliud est διαλύεσθαι quam Dirimere? At vero in h. ejusd. Isocr. l. in Panegyr. [p. 48, D] : Βουληθέντες μετὰ λόγου, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας διαλύσασθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους, possumus exponere Componere res suas, Transigere et decidere : ut Cic. interdum hæc duo verba copulat. [Cum præp. πρός. Plut. V. Sullæ c. 13 : Ἱκετεύοντας οἰκτεῖραι τὴν πόλιν καὶ διαλύσασθαι πρὸς τὸν Σύλλαν. Et passiv. Polyb. 4, 9, 5 : Χάριν τοῦ μὴ διαλυθήσεσθαι πρὸς Αἰτωλούς· 4, 17, 6 : Δεομένων διαλυθῆναι πρὸς αὐτούς.] Sed διαλύειν τινὰς pro Componere litem inter aliquos, Pacem facere, cum accus. personæ, vide ex eod. Isocr. [immo citat Nicocl. p. 33, C : Τὰ πλεῖστα τούτων διέλυσα], et e Polyb. in ead. illa p. [Polyb. 1, 87, 4 : Διαλῦσαι τοὺς στρατηγοὺς ἐκ τῆς προγεγενημένης διαφορᾶς· 5, 68, 7 : Διαλύσας τοὺς ἐν τῇ νήσῳ πρὸς τοὺς τὴν ἤπειρον κατοικοῦντας. Διαλύεσθαι passiv. cum genit. Eurip. Or. 1679 : Χωρεῖτε νῦν ... νείκους τε διαλύεσθαι. Diodor. 14, 110 : Ὁ βασιλεὺς διαλυθεὶς τῆς πρὸς τοὺς Ἕλληνας διαφορᾶς. Διαλύεσθαι τῆς τιμωρίας, Aufugere s. avertere a se pœnam, idem in Excerpt. p. 631, 15.] || Διαλύομαι active pro διαλύω sumi in variis loquendi generibus, apparet e ll. in Διαλύω citt. Adduntur autem et ista, διαλύσασθαι τὰς διαβολάς, ex Isocr. [p. 228, D, ubi Bekk. e cod. Urb. ἀπολύσασθαι τὴν ... διαβολήν] pro Dissolvere s. Diluere calumnias : et διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα [ap. Thuc. 1, 140] pro Diluere crimina; sed malim etiam in διαλύσασθαι τὰς διαβολὰς uti verbo Diluere. Affertur autem et e Thuc. [1, 131] διαλύειν τὴν διαβολήν, passivo redditum verbo, sc. Absolvi crimine. [Isocr. p. 122, C : Ὧν ἕκαστόν ἐστιν ἱκανὸν διαλῦσαι τοὺς λόγους τῶν κατηγορεῖν τολμώντων.] At vero διαλύεσθαι pass. signif. pro Dissolvi, in prima quidem sua signif. posito, frequens est : unde, Διαλυομένου δὲ ἀνθρώπου, Cic. ap. Xen. [Cyrop. 8, 7, 3] vertit, ut videbis in meo Cic. Lex. p. 43, Quum hominis natura morte dissolvitur. Item, Τὸ γὰρ διαλυθὲν ἀναισθητεῖ, in quodam Stoico dogmate, p. 56 ejusd. l., Quod enim dissolutum sit, id esse sine sensu. Ut autem dicitur homo διαλύεσθαι, sine adjectione, ita et διαλύεσθαι τοῦ σώματος, hunc quidem sequendo l., qui e Plat. affertur De LL. [10, p. 904, D] : Διαλυθέντες τῶν σωμάτων, pro Soluti corporibus; atque ita fuerit plane comp. διαλυθέντες, si mendo caret ille l., pro simpl. λυθέντες. [Athen. 9, p. 401, E : Κινδυνεύεις ... ὁμοίως ἐκείνῳ διαλυθῆναι· ἰσχνὸς γὰρ πάνυ τὸ σῶμα διὰ τὰς ζητήσεις γενόμενος ἀπέθανεν. Hemst. Aristoph. Lys. 685 : Ὑφ' ὑμῶν διαλυθῆναι προσέτι κινδυνεύομεν. Polyb. 18, 29, 12 : Στεφάνους ἐπιρρίπτοντες καὶ λημνίσκους παρ' ὀλίγον διέλυσαν τὸν ἄνθρωπον.] Alicubi autem διαλύεσθαι aptius redditur Dissipari quam Dissolvi : Herodian. 6, [7, 2] : Ὃς (στρατὸς) ἅπαξ διαλυθείς, οὐ ῥᾳδίως ἠθροίζετο, ἅτε μὴ συντεταγμένος, μηδὲ συνεστὼς κ. τ. λ. At vero διαλύεσθαι pro Absolvi, s. Dimitti, dictum de creditore, qui suum recepit, vide ap. Bud. 65. Item, A comitatu dimitti, Abire, ab eo exp. in Thucyd. [2, 12] : Ὁ δὲ ἐπειδὴ ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένετο, καὶ ἔμελλε διαλύεσθαι, τοσόνδε εἰπὼν ἐπορεύετο. Hoc tamen sciendum est, ap. eund. scriptorem, passim quum dicit διελύθησαν κατὰ πόλεις aut διελύθησαν κατὰ ἔθνη, exponi διελύθησαν non Dimissi sunt, sed Digressi sunt. Quidam vero in hoc ejusd. l., Διελύθησαν ἐπ' οἴκου ἕκαστοι, In suam quisque domum dilapsus est. [6, 41 : Διελύθησαν ἐκ τοῦ ξυλλόγου. Herodot. 3, 73 : Μὴ διαλύεσθαι ἐκ τοῦ συλλόγου τοῦδε ἄλλοθι ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν μάγον· 8, 57 : Διαλυθέντες ἐκ τοῦ συνεδρίου.] His addo et διαλυθείσης τῆς νόσου, quod in VV. LL. redditur Remittente morbo. At ego malim Discusso morbo : sicut et act. διαλύειν pro Discutere poni dictum antea fuit. || Διαλελυμένος pro Dispersus, Nullo ordine dispositus ; ut a Bayf.

redditur in Polyb. 16, [2, 6] : Συνέβη δὲ τὸν ἀνάπλουν αὐτῶν γενέσθαι διαλελυμένον. [|| Διαλελυμένη λέξις, Dictio soluta, concisa, brevis, præcipue perorationi apta, Dionys. Judic. Lys. c. 9, ubi et σύντομος adjungitur. Talis quoque est quæ fit crebris interrogationibus, ut de tali loco Isæi Dionys. in ej. Judic. c. 13 : Ταυτὶ μὲν διαλελυμένα καὶ ἐξ ἐπερωτήσεως. Phot. Bibl. cod. 79, p. 133, λόγον διαλελυμένον τῷ ἰδιωτικῷ jungit. Conf. Herodian. Περὶ σχημ. p. 94 Vill. Ernest. Lex. rhet.]

Διαλφιτόω, Farina conspergo. Aristoph. Nub. [669]: Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

Διαλωβάω, Mutilo, Depravo, Fœdo : ut διαλελωβημέναι γνῶμαι esse dicuntur Mutilæ opiniones [Plut. Mor. p. 986, E, δ. δόξαι]. Et διαλελωβημένος ἀπαιδευσίᾳ [id. V. Dion. c. 10], Corruptus imperitia [Id. V. Cæs. c. 68 : Σῶμα... ταῖς πληγαῖς διαλελωβημένον. Germanus In dominici corporis sepult. p. 1485, E : Ὀδοῦσι διαλελωβημένος τοῦ ὄφεως. || Forma media Polyb. 11, 4, 1 : Ἅπαντα διελωβήσατο (τὰ ἀναθήματα). Strabo 17, p. 805 : Τὰ μὲν πυρὶ, τὰ δὲ σιδήρῳ διελωβᾶτο τῶν ἱερῶν. Orac. Sibyll. 12, 66 : Δολίως τοῦτον διαλωβήσονται. Activi exempla non vidi. G. Dind.]

[Διαμαγεύω, Fascino. Lucian. Amor. c. 41 : Κἄπειθ' ἂν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ. Hemst.]

Διαμαδάω, Irrigo, Humecto. Suidas enim διαμαδῶντες exp. διαβρέχοντες.

[Διάμαζος Is. Vossii conjectura : v. Διάμαστος.]

[Διαμαθύνω, Vasto, Perdo. Æsch. Ag. 824 : Πόλιν διημάθυνεν Ἀργεῖον δάκος.]

[Διαμάλαξις, εως, ἡ, Emollitio. Galen. vol. 13, p. 116 : Περὶ τῶν μαλαττόντων φαρμάκων καὶ αὐτῆς τῆς διαμαλάξεως. Struv.]

Διαμαλάττω, Emollio, Penitus mollio. [Phrynich. in Bekk. An. p. 31, 17 : Τὸν γνώμαις πολλαῖς καὶ συνεχέσι τοὺς ἀκροωμένους διαμαλάττοντα. Schæf.]

[Διαμαλίας. V. Δειμαλέας.]

[Διαμανθάνω, Sciscitor. Philostr. V. A. 1, 16, p. 20 : Εἰ δὲ βάρβαρά τε καὶ ἰδιότροπα εἴη (τὰ ἱερὰ), διεμάνθανε τοὺς ἱδρυσαμένους αὐτά. Joseph. Genes. p. 42, C : Ὡς δὲ περὶ τούτου ἡ δέσποινα διεμεμαθήκει.]

Διαμαντεύομαι, Vaticinor, Oraculum peto, consulo. Διαμαντεύοντ' ἐπ' ὄρνισι, VV. LL. e Plut. Camill. pro Captant augurium ab avibus. [C. 32 : Ὅταν ἐπ' ὄρνισι διαμαντευόμενοι καθίζωνται· V. Tib. Gracchi c. 17 : Ὁ τὰς ὄρνιθας, αἷς διαμαντεύονται, κομίζων. Dionys. A. R. 3, 71 : Ἀλλ' ἄπιθι καὶ διαμαντευσάμενος ἧκε ταχέως·... μετ' οὐ πολὺ παρῆν αἰσίους εἰληφέναι λέγων ὄρνιθας. Oraculum consulo, ap. Plut. Mor. p. 302, D : Πέμψαντες εἰς Δελφοὺς διεμαντεύοντο περὶ σωτηρίας· Dionys. A. R. 1, 68 : Διαμαντευόμενον περὶ τῆς οἰκήσεως· 3, 69 : Τοῖς οἰωνοπόλοις ὑπὲρ ἑκάστου βωμοῦ τῶν καθιδρυμένων διαμαντευσαμένοις.]

[Διαμάργαρος, ἡ. Anonymi Antiq. Cpol. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 14, E : Στήλη πορφύρα (πορφυρᾶ) διὰ μαργάρων· ad quem l. Bandur. p. 496 : « Διαμάργαρος Græcis recentioribus est Margaritis adornatus vel distinctus, ut διάχρυσος, Auro adornatus vel distinctus. Anna Comn. l. 11 : Ἁπτόμενος τῶν περὶ τὸν βραχίονα περικεκολλημένων διαμαργάρων πέπλων. » G. D.]

Διαμαρτάνω, Aberro ; ut διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Thuc. 1, p. 34 [c. 151]. Διήμαρτον Φιδηνῶν, Fidenis aberrarunt, i. e. a via Fidenas ducente. Sic dictum illud cum gen. personæ, Διήμαρτον ἀλλήλων, A se invicem aberrarunt, Haud sibi facti sunt obvii. Apud Plut. [V. Aristid. c. 11] rursum διαμαρτάνειν τοῦ παντὸς exp. Tota errare via. [Mor. p. 2, C : Ἴστω πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς διαμαρτάνων. Et τῶν πάντων, V. Lysandri c. 23. Addito πρᾶγμα Demosth. p. 1228, 10 : Δοκοῦσί μοι παντὸς διημαρτηκέναι τοῦ πράγματος. Plut. Mor. p. 5, E : Εἴ τις ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ φρονεῖ, μαθέτω γνώμης διαμαρτάνων, A vero se aberrare.] Quo etiam sensu putatur dixisse Aristot. dandi casu, Ethic. 1, [9], διαμαρτάνειν τοῖς ὅλοις. Qui tamen l. mendi quibusd. [male] suspectus est, tanquam τοῖς ὅλοις perperam scripti pro τῆς ὅλης. [Διημαρτημένος signif. activa ap. Longin. De subl. 32, 8 : Ὡς γὰρ ἀναμάρτητον καὶ καθαρὸν τὸν ῥήτορα προφέρει πολλαχῇ διημαρτημένον τοῦ Πλάτωνος. Ibid. 33, 1 : Μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένοις, Toupius probabiliter διημαρτημένον, cui oppositum respondet ἀδιάπτωτον.] || Aberro, Assequi nequeo, vel efficere quod conor : Excido. Isocr. Ad Phil. [p. 96, B] : Οἱ δ' εὔχωνταί σε μὴ διαμαρτεῖν ὧν ἐπεθύμησας. Idem Panath. : Διημαρτηκότι τῆς δόξης, ἧς προσῆκε τυχεῖν αὐτόν. Idem ibid. [p. 284, D] : Οἱ μὲν ἄριστα φρονοῦντες, ἐνίοτε διαμαρτάνουσι τοῦ συμφέροντος. Huic interdum oppon. κατορθῶ. Plut. De aud. [p. 40, B] : Οὐ μόνον κατορθοῦντες, ἀλλὰ καὶ διαμαρτάνοντες. Et διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος dicitur vel τῶν ἐλπίδων, ut ap. [Demosth. p. 255, 13 : Ἐπὶ ταῖς μελλούσαις ἐλπίσιν, ὧν διαμάρτοιεν·] Lucian., Qui excidit sua spe, Quem sua spes frustratur, pro quo Demosth. dicit etiam διαμαρτάνειν ὧν ἤλπισαν. Quod et ἀποτυγχάνειν dicitur. Thuc. 2, [78] : Ἐπειδὴ καὶ τούτου διήμαρτον, Quum hoc excidissent, quod sperabant videlicet, i. e. Quum hac spe excidissent. [Demosth. p. 235 extr. : Τῆς εἰρήνης ἂν διημαρτήκει. Τῆς εὐνοίας id. p. 226, 17. Plato Leg. 11, p. 935, B : Ὅς οὐ τοῦ σπουδαίου τρόπου ἤτοι τὸ παράπαν διήμαρτεν ἢ μεγαλονοίας ἀπώλεσε μέρη πολλά. Μηδὲν διαμαρτεῖν, i. q. μηδενὸς ἀτυχεῖν, ex Procop. Epist. 14 indicat Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 303 ; διαμαρτάνειν ἐραστοῦ ex Alciphr. 1, 29 Schæfer.] Nonnunquam etiam διαμαρτάνω τούτου, Excido hoc, i. e. Non impetro hoc quod petii. Interdum exp. et per voc. Fallere ; ut ap. Isocr. [Ad Demon. p. 12, A] : Διαμαρτάνω τῆς δόξης, ἣν [ἧς] ἔχων περὶ σοῦ τυγχάνω, Fallit me quam de te concepi opinio. Interdum pro Non assequor, i. q. Non percipio ; ut [id. Nicocl. p. 29, A], Τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκώς. [De homine Plato Phædri p. 257, D : Τοῦ ἑταίρου συχνὸν διαμαρτάνεις, Amici mores plane ignoras : ubi Heindorf. comparat De rep. 1, p. 334, D : Ὅσοι διημαρτήκασι τῶν ἀνθρώπων.] Sine casu vero διαμαρτάνειν [Demosth. p. 398, 21 : Εἰ μὲν Αἰσχίνης ἰδιώτης ὢν ἀπελήρησέ τι καὶ διήμαρτε· p. 401, 22 : Δέδοικε μὴ διαμάρτῃ, Metuit ne minus impetraret quæ cuperet,] interdum opponitur τῷ κατορθοῦν, ut in exemplo paulo ante citato, interdum pro Erro, Allucinor : quo sensu γλῶττα dicitur διαμαρτάνειν ap. Isocr. [Lucian. Nigrin. c. 35.] Huic autem verbo activo dari solet fut. vocis passivæ διαμαρτήσομαι. [Ut ap. Demosth. p. 388, 15 : Δυοῖν χρησίμοιν οὐ διαμαρτήσεσθαι τὴν πόλιν. Aor. 1, ab antiquorum scriptorum usu alienum, usurpat Suidas : Διαπέσοιμι, οἷον διαμαρτήσαιμι τῆς ἐλπίδος. G. Dindorf.]

[Διαμάρτημα, τὸ, Aberratio, Error. Aristot. Poet. 25 : Δ. δὲ τὸ πρόβλημα εἰκός ἐστι.]

Διαμαρτία, ἡ, Aberratio, Item Error. Plut. [V. Fabii Max. c. 6] : Μετὰ ταῦτα γίνεται διαμαρτία τοῦ Ἀννίβου. Et aliquanto post διαμαρτία τοῦ τόπου, de re eadem, Aberratio a loco. [Similiter V. Pyrrhi c. 7, 33 ; V. Demetrii c. 46.] Ap. Thuc. 4, p. 150 [c. 89], Διαμαρτία τῶν ἡμερῶν, Aberratio a diebus, i. e. a certo dierum numero, intra quos utrumque proficisci oportebat. Vel, Error in diebus commissus. Ipsemet statim post ἁμάρτημα appellat. Lucian. [De sacrif. c. 1] : Οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. Quod in VV. LL. exp. Adeo eam male habuit quod sacris non interfuerit. Quæ expositio et inepta et falsa est. At Erasmus optime sensum reddidit, hoc modo, Usque adeo nimirum alte dolor hic animo illius insederat, quod sacris epulis esset frustrata. [Plut. V. Arati c. 28 : Χάριτι τὴν διαμαρτίαν ταύτην ἀναμαχόμενος, Hoc peccatum. Mor. p. 153, B : Οὐδὲν ἀνεπίληπτόν ἐστιν, ἀλλ' ἔχει πάντα διαμαρτίας μεγάλας καὶ ἀγνοίας. Joseph. A. J. 1, 18, 8 : Τῆς διαμαρτίας ὁ Ἴσακος αἰσθόμενος. Διαμαρτία τοῦ ὀρθοῦ Photius Bibl. p. 330, 31. De infelici amore Philostr. p. 16 : Διαμαρτίᾳ ἐρωτικῇ· 517 : Τὴν διαμαρτίαν (τοῦ ἔρωτος) μὴ καρτεροῦντος. Hæc fere Wakef. Δ. τῶν σπονδῶν, Dio Cass. 49, 28.]

Διαμαρτυρέω, De scripto contestor, Bud. qui διαμαρτυρίαν Exceptionis genus quoddam esse supra dixit. [V. Διαμαρτυρία.] Is autem qui διεμαρτύρει, affirmabat et testificabatur quiddam non in sua, sed in aliena causa : in qua exceptionem intendens, liti se offerebat : quo facto litem suam faciebat testificando. Qui si mendacii convinceretur, ψευδομαρτυριῶν, Falsi crimine, damnabatur. Locos huc pertinentes e Dem. et Isæo cum interpretatione sua habes ap. Bud. 107

et 108, ubi latius explicat quid in causis forensibus sit διαμαρτυρεῖν. [Isæus p. 38, 11 : Διαμαρτυρῆσαι μὴ ἐπίδικον τῇ ἡμετέρᾳ μητρὶ τὸν τοῦ ἀδελφοῦ κλῆρον εἶναι· 42, 18 ; 52, 19. Demosth. p. 1088 extr. : Διαμαρτυρεῖς δὲ πρὸς ἡμᾶς, τὸ ὁμολογούμενον γένος ἐξελαύνων· 1094, 14 : Ἐξετάσομεν τοίνυν εἰ εἰσὶν ἢ τὰ ψευδῆ διαμεμαρτύρηκεν οὑτοσί· 1095, 1. Quibus in ll. de testibus ipsis dicitur : de eo qui testes διαμαρτυρήσαντας exhiberet, dixerat Dinarchus. Harpocr. v. Διαμαρτυρία : Δείν. μέντοι διαμαρτυρῆσαι τεθεώρηκεν (τέθεικεν Bekk.) οὐκ ἐπὶ τοῦ μαρτυρήσαντος αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρασχόντος τινὰ διαμαρτυρήσαντα ἐν τῇ διαμαρτυρίᾳ περὶ τοῦ μὴ ἐπίδικον εἶναι τὴν Ἀριστοφῶντος θυγατέρα.] At Διαμαρτυρέομαι, Testimonium mihi perhibetur : unde ex Isocr. [p. 374, B] τὰ διαμαρτυρηθέντα, Testimonio probata. [Isæus p. 38, 22 : Ἡ διαμαρτυρηθεῖσα γνησία θυγάτηρ εἶναι.] || Διαμαρτυρέομαι capitur etiam pro διαμαρτύρομαι, Contestor, Deos hominesque testor. Dem. [p. 275, 17, in cod. uno Bekkeri] : Διαμαρτυροῦμαι καὶ βοῶ. Æschin. C. Ctes. : Πολλὰ διαμαρτυρουμένου καὶ σχετλιάζοντος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐμοῦ. [Lectiones vitiosæ pro διαμαρτύρομαι.]

Διαμαρτυρία, ἡ, Contestatio. Bud. scribit ap. Dem. [p. 1079, 1080] esse Genus exceptionis, h. e. παραγραφῆς : nimirum Instantiam litis summotricem petitionis hæreditatis aut bonorum possessionis agnitæ a propinquis. Exemplum e Dem. habes ap. Eund. p. 105, ubi prolixe explicat quid sit διαμαρτυρεῖν. [Harpocratio : Διαμαρτυρία καὶ διαμαρτυρεῖν. Τρόπος τις ἦν παραγραφῆς ἡ διαμαρτυρία· πρὸ γὰρ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ διαμαρτυρῆσαι ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη ἢ οὐκ εἰσαγώγιμος. Διαφέρει δὲ τῆς παραγραφῆς τῷ τὴν διαμαρτυρίαν γίνεσθαι οὐ μόνον ὑπὸ τῶν φευγόντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων. Καὶ πρότερόν γε τῷ διώκοντι ἦν προσβάλλεσθαί τινα μαρτυροῦντα εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, καὶ περὶ τούτου πρότερον ἐγίνετο ἡ κρίσις πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτυρήσαντα, οὐ πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς δικαζόμενον· εἰ δὲ μὴ προβάλοιτο μάρτυρα ὁ διώκων, τότε ἐξῆν τῷ φεύγοντι προσαγαγεῖν τινα μαρτυροῦντα μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, καὶ πάλιν πρὸς τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγὼν ἐγίνετο. Ἐπεσκήπτοντο δὲ ψευδομαρτυριῶν καὶ ταῖς διαμαρτυρίαις, ὥσπερ ταῖς μαρτυρίαις. Quibus subjungit locos quosdam oratorum, Lysiæ, Isæi, Hyperidis et (de quo v. s. Διαμαρτυρέω) Dinarchi. Brevius Suidas et Lex. rhet. p. 236.]

Διαμαρτύρομαι, Testato reclamo, Testibus interpositis reclamo, Deos hominesque implorando contestor, Quiritor, Bud. 104, 105 e Dem. Sic ap. Eund. [p. 275, 17] : Εὐθὺς ἐμοῦ διαμαρτυρομένου καὶ βοῶντος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· [p. 240, 26] : Προὔλεγον καὶ διεμαρτυρόμην καὶ παρ' ὑμῖν ἀεὶ καὶ ὅποι πεμφθείην. Sic [p. 73, 2] : Προὔλεγον καὶ διεμαρτυρόμην καὶ οὐκ εἴων προέσθαι Πύλας. Item Contestor. Dem. : Ἔδει διαμαρτύρασθαι ὅτι αὐτῷ οὐδέν ἐστι πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ταύτας, Oportebat eum contestari, quod jam eo pacto non teneretur; [p. 1040, 16] : Διεμαρτυράμην ἐναντίον Φαινίππου, ὅτι οὐδεὶς ὅρος ἐπέστη ἐπὶ τῇ ἐσχατιᾷ, In re præsenti coram Phænippo contestatus sum, Bud. [Plut. V. Lysandri c. 17 : Τόν τε Λύσανδρον ἐλοιδόρουν καὶ διεμαρτύραντο τοῖς ἐφόροις ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον.] Apud Polyb. quoque 1, [33, 5] : Τοῦ Ξανθίππου διαμαρτυρομένου μὴ παριέναι τὸν καιρὸν, redditur Contestante, ubi etiam in priore signif. accipi posset. Vel pro Obtestari, Postulare. [Diodor. 18, 62 : Διαμαρτυρόμενος μὴ διδόναι μηδὲν τῶν χρημάτων Εὐμένει. Polyb. 3, 110, 4 : Πολλὰ διαμαρτυρομένου καὶ κωλύοντος. Plut. V. Cim. c. 16 : Κωλύοντος καὶ διαμαρτυρομένου μὴ βοηθεῖν· V. Crassi c. 16 : Ἀπὸ φωνῆς ἐκώλυε καὶ διεμαρτύρετο· V. Niciæ c. 12 : Ἐκκλησίας γενομένης ἀναστὰς ἀπέτρεπε καὶ διεμαρτύρετο.] Ex cod. Polyb. διαμαρτύρομαι affertur pro Denuntio, [3, 15, 5] : Ῥωμαῖοι διεμαρτύροντο [διεμαρτύραντο libri plures] Ζακανθαίων ἀπέχεσθαι· in qua signif. ἐπιμαρτύρεσθαι ab Eod. usurpari annotatur. Sic accipi posse videtur ap. Xenoph. Cyrop. 7, [1, 9] : Καὶ σὺ μὴ πρότερον ἔμβαλλε τοῖς πολεμίοις, διαμαρτύρομαι, πρὶν ἂν φεύγοντας τούτους, οὓς νῦν φοβῇ, θεάσῃ, Interpositis veluti testibus denuntio, Denuntio adhibitis testibus, qui, si male res tibi secus facienti cesserit, tua id culpa accidisse testificentur : ut διαμαρτύρεσθαι i. sit q. Dem. dicit μαρτύρων ἐναντίον κωλύειν τὸ γιγνόμενον, Testato vetare ne ultra procedatur, Testato intercedere ne in cœpto pergatur. [ῡ]

[Διαμᾱρῡκάομαι, Remaudo. Chrysost. In Gen. p. 37.]

Διαμᾰσάομαι, sive Διαμασσάομαι [Duplex σ frequens librariorum error est. G. D.], Commanduco, Mando. Aristot. H. A. 9, 6, de ursis e specu exeuntibus, Τὰ ξύλα διαμασσῶνται, ὥσπερ ὀδοντοφυοῦσαι· pro quibus Plin. 8, 36 : Circa surculos sentium prædomantes ora. Aliud exemplum habes in seq. Διαμάσημα. [Euseb. H. E. 9, 8 : Σμικρὰ χόρτου διαμασώμενοι σπαράγματα. Mendh. Etym. M. p. 740, 47 : Σκῦλαν ἣν διαμασσῶνται. Alciphro 3, 57 : Ἐγὼ δὲ δάκνομαι καὶ τὴν προπετῆ γλῶτταν διαμασσῶμαι καὶ ὀψὲ τῆς ἁμαρτίας αἰσθάνομαι. Hemst. Eustath. Opusc. p. 354, 7 : Ἡ ὀπώρα, εἰ μή τις ἐπιστημόνως διαμασσήσαιτο. Alia exx. v. ap. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 80. Improprie Philostr. p. 483 : Οὗτος ὁ Χαιρεφῶν τὴν σπουδὴν τοῦ Γοργίου διαμασσώμενος, Arrodens. Anna Comn. 15, p. 496, A : Εἰς μονῳδίαν δὲ ἄγειν ὁπόσα τὴν καρδίαν διεμασσήσατο. Similiter καρδίαν δάκνεσθαι dicitur. Aliter Eustath. Opusc. p. 314, 88, de scriptis accurate elaboratis : Τοὺς ὕμνους, τοὺς παιᾶνας, τὰ δῶρα, τἄλλα τῆς ἡμέρας ἀγαθὰ, ἃ στόμα Λιβανίου τεχνικῶς διαμασσησάμενον ἔλεανέ τε καὶ τροφὴν ἐνέθετο τοῖς προτελουμένοις ἔτι. || Passiv. Γλήχων διαμασσηθεὶς, Pulegium mansum, Geopon. 12, 33, p. 920. G. Dindorf.]

[Διαμάσημα.] Διαμάσσημα, τὸ, Mansum, i. e. Quod mansum s. commanducatum est. Diosc. [1, 125] : Διαμασσώμενοι γοῦν αὐτὴν οἱ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀποχυλίζουσιν, ἐκπτύοντες τὸ διαμάσημα, de papyro, de quo idem e Theophr. habes in Μασάομαι. [Crito ap. Galen. vol. 13, p. 341 : Διαμασήματα πρὸς μασχαλῶν δυσωδίαν. Vitiose διαμάσιμα ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 78. G. Dindorf.]

Διαμάσησις, εως, ἡ, Ipsa actio commanducandi, ut μάσησις. [Nemes. De nat. hom. p. 238 Matth. : Μεγίστην καὶ ἡ γλῶττα χρείαν παρέχεται τῇ διαμασήσει· 258 : Πρός τε τὴν φωνὴν καὶ τὴν γεῦσιν καὶ τὴν διαμάσησιν. Hase.]

[Διαμασητὸς, ἡ, όν. Hippocr. p. 517, 9 : Διαμασητοῖσι χρηστέον, Iis quæ manducantur utendum.]

Διαμάσσω, s. Διαμάττω, Subigo, Pinso. Hesych. διαμάττειν exp. διαφυρᾶν τὰ ἄλφιτα πρὸς τὸ ποιῆσαι μάζας. [Aristoph. Av. 463 : Προπεφύραται λόγος εἷς μοι, ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει· Eq. 1105 : Μαζίσκας διαμεμαγμένας.] Διαμαψαμένη, Eid. διασμηξαμένη, διαψησαμένη. [Recte Heinsius διαμαξαμένη.]

Διαμαστῑγόω, i. q. ἀπομαστιγόω. [Flagello. Plato Gorg. p. 524, E : Διαμεμαστιγωμένη καὶ οὐλῶν μεστή.]

Διαμαστίγωσις, εως, ἡ, Plut. [Mor. p. 239, D] de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ. [Schol. Thuc. 2, 39 itidem de Lacedæmoniis : Ἀμέλει καὶ διαμαστιγώσεις ἐγίνοντο κατά τινα καιρόν. Suid. s. v. Λυκοῦργος. Theodoret. vol. 4, p. 953 : Τὰς διαμαστιγώσεις καὶ ὠμοφαγίας.]

[Διαμαστίζω, Transverbero, Diverbero, Gl. Euseb. Vita Const. p. 540, B : Παίων δ' ὥσπερ καὶ διαμαστίζων τῷ λόγῳ τῶν περιεστώτων γνωρίμων τινὰς, Quodam quasi orationis flagello verberans. Hase.]

[Διάμαστος, ὁ, ἡ, Mammosus. Hesych. : Διάμαστος, θεός· καὶ Διάματος. Dianam Ephesiam significari conjicit Is. Vossius et διάματος in διάμαζος mutat.]

[Διαμαστροπεύω.] Διαμαστρωπεύω, Produco : ea signif. qua filiam pater aut meretricem leno producere dicitur; vel Lenociniis concilio. Plut. Cæsare [c. 14], de nuptiis Pompeii et Juliæ, Cæsaris et Calpurniæ, Μαρτυρομένου Κάτωνος καὶ βοῶντος οὐκ ἀνεκτὸν εἶναι γάμοις διαμαστρωπευομένης [διαμαστροπ-] τῆς ἡγεμονίας. Sic Cic. Constupratum judicium dicit, teste Bud.

[Διαμασχαλίζω, Sub alis gesto. Aristophanes ap. Athen. 2, p. 57 : Ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ... διαμασχαλίσας αὑτὸν σχελίσιν καὶ φύσκαις καὶ ῥαφανῖσιν. Schweigh.]

[Διάματος. V. Διάμαστος.]

[Διαμάττω. V. Διαμάσσω.]

Διαμαχετέον, Dimicandum et decertandum cum : s. Repugnandum. Metaphor. Plato De rep. 2, [p. 380, B] : Κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεὸν, ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχετέον, pro, Si quis dicat Deum, quum bonus sit, malorum causam esse, refragandum et adversandum ei est,

contradicendo sc. et refellendo. [Libri plurimi διαμαχητέον, quomodo legitur ap. Plat. ipsum Soph. p. 241, D, et Clem. Alex. p. 187 et 219 a Kall. cit.]

[Διαμαχέω, i. q. Διαμάχομαι, Depugno. Joseph. B. J. 6, 9, 4 : Πολλὰ διαμαχήσας πρὸς τὴν ἀνάγκην.]

[Διαμάχη, ἡ.] Invenitur etiam Διαμάχη, quod si pro verbali habeamus propter eam quam itidem habet præp., sonabit potius Pugnatio quam Pugna, s. comp. Depugnatio. Sed et μάχη eadem ratione aliquis esse a μάχομαι dixerit. [Plato Leg. 1, p. 633, D : Πρὸς φόβους καὶ λύπας διαμάχην. Philo vol. 2, p. 513, 32 : Τοῦ κουφοτάτου καὶ βαρυτάτου ... διαμάχη. Hemst. Id. vol. 1, p. 7, 20 : Τὰς ἐναντιότητας εὖ εἰδὼς καὶ τὴν ἐκ φύσεως αὐτῶν διαμάχην. Plut. Mor. p. 74, C : Ἐν ταῖς ... πρὸς τὰ πάθη διαμάχαις· et p. 1026, D. Joseph. B. J. 6, 2, 8 : Αὐτὸς ἐν ταῖς περὶ τὸ ἱερὸν διαμάχαις ἦν· ubi var. lect. διαμαχίαις. Niceph. Greg. p. 63, C (52).]

[Διαμαχητέον. V. Διαμαχετέον.]

Διαμάχομαι, [fut. Διαμαχοῦμαι, præter. Διαμεμάχημαι], Depugno, Acriter pugno. [Eurip. Suppl. 678 : Σιδήρῳ διεμάχοντο. Plato Rep. 1, p. 345, A : Δυνάσθω δὲ ἀδικεῖν ἢ τῷ λανθάνειν ἢ τῷ διαμάχεσθαι· Gorg. p. 503, A : Ἀεὶ διαμάχεσθαι λέγοντα τὰ βέλτιστα.] Aristoph. Pl. [448] : Μηδὲ διαμαχούμεθα. Xen. Cyrop. 3, [1, 3] : Πότερα βούλει, αὐτοῦ μένων τῷ λιμῷ καὶ τῇ δίψῃ μάχεσθαι, ἢ εἰς τὸ ἰσόπεδον καταβὰς ἡμῖν διαμάχεσθαι. Item, διαμάχομαι ὑπὲρ τούτου, sicut μάχομαι. Plato De rep. [2, p. 374, A] : Ὑπὲρ τῆς οὐσίας διαμαχεῖται τοῖς ἐπιοῦσι. [Cum præp. περὶ, ut ap. Plat. Men. p. 86, C : Περὶ τούτου πάνυ ἂν διαμαχοίμην.] Et cum præp. πρὸς, Plut. Pericle [c. 33] : Ὑπὲρ γῆς [E codd. restitutum ὑπ' ὀργῆς] διαμαχουμένων πρὸς αὐτούς. Sed et cum πρὸς habente accus. rei, e Dem., cui [p. 217] διαμάχομαι πρὸς τοῦτο, est Pugno adversus hanc rem, Repugno huic rei, Refragor huic rei. [Cum præpositione κατὰ Michael Glycas in Fontani Nov. erud. delic. vol. 1, p. 156 : Μηδὲ καθ' ἡμῶν ἐριστικῶς διαμάχου. G. Dind.] Quinetiam sine præpositione interdum : Euripid. [Alc. 697] : Διαμάχομαι τὸ μὴ θανεῖν, Pugno hanc rem, sc. ne moriar, i. e. Hanc rem pugnando obtinere contendo. At Plato infinitivo junxit, sine illo accus., ita scribens De rep. 2, [p. 380, B] : Κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεὸν τινὶ γίγνεσθαι ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχετέον παντὶ τρόπῳ μήτε τινὰ ταῦτα λέγειν ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει, εἰ μέλλει εὐνομήσεσθαι. [Διαμεμαχημένος Plut. V. Cat. min. c. 10, Mor. p. 76, E. Διεμαχίσαντο ap. Symmach. Cant. 1, 6 et διαμεμάχιστο Sirac. 51, 25 lectiones vitiosæ pro διεμαχήσαντο et διαμεμάχηται. Διαμαχέσω Hesych. s. v. Διεξιρίσω.]

Διᾰμάω, et Διαμάομαι, Demeto. Et metaph. interdum, sicut Demetere caudam ferro ap. Horat. Il. Γ, 359 : Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος, pro Abscidit : ῥᾶον διέκοψε, καὶ οἷον ἐθέρισε, Eust. [Hesych. interpr. διέκοψε, διέτεμε, διεθέρισε, et eodem modo διαμῆσαι. Apoll. Rh. 4, 374 : Φασγάνῳ αὐτίκα τόνδε μέσον διὰ λαιμὸν ἀμῆσαι. Quint. Sm. 1, 620 : Πενθεσίλειαν ... ἀντικρὺ διάμησεν ὑπ' ἔγχεϊ μαιμώωντι. Eur. El. 1023 : Λευκὴν διήμησ' Ἰφιγόνης παρηΐδα.] Polyb. autem διαμήσασθαι dixit pro Everrere et accumulare, ut Bud. scribit p. 356 [3, 55, 6 : Ἐστρατοπέδευσε περὶ τὴν ῥάχιν, διαμησάμενος τὴν ἐπ' αὐτῇ χιόνα. De nive etiam scriptor ignotus ap. Suid. s. v. Διαμώμενος] : ubi et e duobus Arriani ll. affert διαμᾶσθαι τὸν κάχλυκα [κάχληκα], quem existimo Thuc. in hoc loquendi genere sequi voluisse, 4, p. 130 [c. 26] : Ἀλλὰ διαμώμενοι τὸν κάχλυκα [κάχληκα] οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. Ubi schol. διαμώμενοι exp. διασκάπτοντες, Effodientes ; addens dictum esse ab ἄμη, signif. σκαφίον πλατύ. [Hesych. : Διαμώμενοι, διαστάντες· ad quem hæc fere Hemst. : « Ex Thucyd. 4, 26, quem imitatus est Arrian. Exp. Al. 6, 23, et Appian. p. 21, D (Pun. c. 40) : Διαμώμενος τὴν ψάμμον. (Adde Joseph. A. J. 3, 1, 3.) Sæpe depravatum abiit in διασμώμενος, quod perperam ap. Suid. ordine suo legitur, Διασμώμενος, ἐρευνῶν. Eum lege in Διαμώμενος. Heliodor. 2, p. 69 : Ὁ Κνήμων πίδακά τινα διαμώμενος, *Scaturiginem quandam repurgans*, inquit interpres; non multo melius quam Petavius, hoc errore non animadverso, in Themist. Or. 21, p. 250, B : Ναμάτων τὰ διαφανῆ τε καὶ καθαρὰ ἀνιχνεύοντές τε καὶ διαμώμενοι (libri διασμώμενοι), *humo detersa*. Recte Dionis Chrys. interpres Or. 32, p. 379, D : Ἄκροις δακτύλοις διασμῶντες χθόνα, *Scindentes terram*. Ibi διαμῶντες (cum ed. Veneta) legendum esse liquet ex Eurip. Bacch. 708 : Ἄκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα. Unde sumtum tu crederes Hesychii Διαμῶσαι, ζητοῦσαι, si modo explicatio satis bene quadraret. (Peccatum grammatici, ἀμάω et μάω confundentis. Eodem errore Suidas Διαμώμενοι in loco Thuc. interpretatur ζητοῦντες, postquam veram ipse interpretationem posuit διασκάπτοντες. G. Dind.) Strabo 3, p. 147 : Τὴν δὲ (γῆν) σκαλίσι τὰς γυναῖκας διαμώσας πλύνειν. » Suidas ex scriptore ignoto : Διαμησάμενος γὰρ πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὰ κράσπεδα τοῦ Ὀλύμπου ἄμμον, ὕδωρ πολὺ καὶ πότιμον εὗρε.]

[Διαμβλώττω, Abortum facio. Etym. Gud. p. 43, 50. G. Dindorf.]

[Διαμεθίημι, Dimitto, Missum facio. Eurip. Bacch. 627 : Διαμεθεὶς δὲ τόνδε μόχθον· 635 : Κόπου δ' ὕπο διαμεθεὶς ξίφος παρεῖται· El. 978 : Ὀρ. Ἐγὼ δὲ μητρὶ τοῦ φόνου δώσω δίκας. Ἠλ. Τῷ δ' αὖ πατρῴαν διαμεθεὶς τιμωρίαν;]

Διαμείβω, vel potius Διαμείβομαι, Permuto; [Plato Polit. p. 289 extr. : Οἱ ... νόμισμά τε πρὸς τἆλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντες, οὓς ἀργυραμοιβοὺς ... ἐπωνομάκαμεν. Διαμείψασθαι φύσιν λέοντος, Naturam suam cum leonina mutare, Plut. Mor. p. 739, F. Herodot. 9, 108, de mutato amore : Ὁ δὲ διαμειψάμενος ἤρα τῆς Δαρείου γυναικός. || Viam conficio, Permeo. Æsch. Sept. 334 : Διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν. Addito genitivo Eurip. Iph. T. 398 : Ἀσιήτιδα γαῖαν Εὐρώπας διαμείψας. Forma media Æsch. Prom. 285 : Δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος· Suppl. 543 : Πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα φῦλα·] ut Plut. Aristide [c. 16] : Ἐκ τούτου πάνυ προθύμως οἱ Ἀθηναῖοι διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, Permutarunt cum illis locum, i. e. A sinistro cornu in dextrum concesserunt, in quo locati erant Spartani. Idem Cimone [c. 10] : Διημείβετο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Ubi observa πρὸς αὐτὸν loco dativi αὐτῷ. Alicubi vero rei, cum qua fit permutatio, hanc dat constructionem; ut [V. Anton. c. 28] : Πάντα διάμειψαι πρὸς ἀργύριον ἡμῖν, Permuta pecunia. [Dionys. A. R. 5, 69 : Ἐκ τῶν αἰχμαλώτων ἕτερα τοῖς δανεισταῖς διαμειψαμένους ὑπὲρ αὐτῶν σώματα. Cum genit. Plato Symp. p. 218, E, διαμείβεσθαι χρύσεα χαλκείων, et Plut. Mor. p. 1063, F. Cum ἀντὶ Leg. 11, p. 915, E, διαμείβεσθαι ὁτιοῦν ἀνθ' ὁτουοῦν. Cum εἰς Greg. Nyss. vol. 3, p. 491, C, ab Hemst. cit. : Εἰς τροφὰς διαμείψας τὰ χρήματα. Δ. ἀγορὰς, Permutare merces, Dionys. A. R. 5, 66 : Τὴν θάλασσαν πλεόντων καὶ διαμειβομένων τὰς διαποντίους ἀγοράς· et 7, 20.] At vero Solon inversa constr. dixisse videtur διαμείβεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς, ap. eund. Plut. [Mor. p. 79, F], ap. Basil. [Homil. ad Juv. s. 9] et alios, pro διαμείβεσθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλούτου. Ita enim scripsit, Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· quum tamen nolit dicere, Non permutabimus divitias virtute, sed contrarium potius. Ideoque recte Bud. διαμείβεσθαι h. l. esse dixit Permutare, h. e. Emere, vel pro alio accipere. [|| Remuneror. Dio Cass. 56, 6 : Ἵνα ἐπαινέσω ὑμᾶς καὶ διαμείψωμαι. || Διαμείβομαι passiv. Quint. Sm. 10, 341, a Wakef. cit. : Τέτρασι γὰρ μοίρῃσι βροτῶν διαμείβεται αἰὼν, ἃς κεῖναι ἐφέπουσιν ἀμοιβαδόν.]

Διαμειδιάω, Subrideo, Aliquantum rideo. [Plato Tim. p. 21, C : Διαμειδιάσας εἶπεν. Διαμειδιάσας pro μειδιάσας restituendum ex codd. Plutarcho Mor. p. 152, C, quem sæpius hoc verbo uti ostendit Wyttenb. Dio Cass. 71, 32, διεμειδίασε.]

[Διάμειπτος, ὁ, ἡ, Mutabilis, Inconstans. Apollon. De pronom. p. 384, C : Ὕμμιν Αἰολεῖς· Ταῖς κάλαις ὔμμιν τὸ νόημα τὦμον οὐ διάμειπτον.]

Διαμειρακιεύομαι, Bud. p. 934—5, ubi et Adolescentis more ago interpr. : eadem forma dicitur νεανιεύομαι. [Plut. Comp. Dem. c. Cic. c. 2 : Ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς διαμειρακιευόμενος, Cum sophistis juveniliter ac jactabunde contendens, ut recte interpr. Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 444.]

[Διαμείστης. V. Διαμεύω.]

Διάμειψις, εως, ἡ, Permutatio. Plut. Fabio [c. 7] : Ὡς οὖν γενομένης τῆς κατ' ἄνδρα διαμείψεως, εὑρέθησαν ὑπόλοιποι Ῥωμαίων παρ' Ἀννίβᾳ τεσσαράκοντα καὶ δια-

κόσιοι. Gall. dicitur *Eschange des prisonniers.* Et ab ipso eadem signif. dicitur ἄνδρα ἀνδρὶ λύεσθαι. [Id. V. Pyrrhi c. 17 : Ἡ δ. τῶν ὅπλων· V. Anton. c. 9. Anol. De rerum venalium permutatione Basil. t. 1, p. 535, E : Οὐ γὰρ ἤλθομεν ὠνίων ποιήσασθαι διάμειψιν. Hase.]

Διαμελαίνω, Denigro, Nigrefacio, Nigro induco. [Plut. V. Flamin. c. 4 : Διαμελαίνων τὸν ἀέρα. Signif. neutrali Nigrico, id. Mor. p. 921, F : Διαμελαίνοντος τοῦ ἀέρος· 950, A : Διαμελαίνουσιν οἱ καταλαμβανόμενοι ταῖς σταγόσι τόποι.]

[Διαμελεϊστί. V. Μελεϊστί.]

[Διαμελεοί, οἰκέται, Hesych. An leg. Διαμείλιοι, ἱκέται, Supplices : ut sit compositum ex διὰ et μείλιος, i. e. Blandus. Supplices enim blandis verbis uti solent. Sane infra Μειλιχίη exp. ἱκετεία. Kust.]

[Διαμελετάω, Meditor. Plato Parm. p. 126, C : Μειράκιον γὰρ ὢν αὐτοὺς (τοὺς λόγους) εὖ μάλα διεμελέτησεν. Diog. L. 4, 11, ab Hemst. cit. : Ἀτυφότατος δὲ ὢν πολλάκις ἑαυτῷ τῆς ἡμέρας διεμελέτα καὶ ὥραν μίαν ἀπένεμε σιωπῇ. || Exerceo. Plato Leg. 8, p. 830, B : Ὅπως αἱ πληγαί τε καὶ αἱ τῶν πληγῶν εὐλάβειαι διεμελετῷντο εἰς τὸ δυνατόν.]

[Διαμελίζομαι, Cantillo. Plut. Mor. p. 973, B : Οὐ διὰ μισθὸν οὐδὲ πρὸς δόξαν, ἀλλὰ τῷ χαίρειν διαμελιζόμεναι. Hemst.]

[Διαμελίζω, Discerpo. Diodor. 3, 64 : Ταῖς τῶν γυναικῶν χερσὶ ζῶντας διαμελίζοντα· Exc. p. 595, 25 : Διεμέλιζε τὰ σώματα κατὰ ῥάχιν· 596, 62 : Διαμεμελισμένοι τὰ σώματα ποικίλως. Hemst. Joseph. A. J. 3, 9, 1; Plut. Mor. p. 993, A. Διαμελήσατε vitiose scriptum pro διαμελίσατε ex Anna Comn. 6, p. 178, D, indicat Elberling. Recte scriptum p. 179, A, et, ubi fut. διαμελίσομεν, 7, p. 195, B.]

[Διαμελιλώτιον. V. Μελίλωτος.]

Διαμελισμὸς, ὁ, Concisio in membra. [Plut. Mor. p. 355, B : Ἃ μυθολογοῦσιν Αἰγύπτιοι περὶ τῶν θεῶν, πλάνας καὶ διαμελισμούς· 358, E : Ὥρου διαμελισμόν· 389, A; 396, C.] Galli eand. præp. in verbo huic synonymo usurpant, cum dicunt *Démembrer*, q. d. Dismembrare.

Διαμέλλησις, εως, ἡ, Cunctatio, Mora. Thuc. 5, p. 194 [c. 99] : Πολλὴν τὴν διαμέλλησιν τῆς πρὸς ἡμᾶς φυλακῆς ποιήσωνται.

[Διαμελλησμὸς, ὁ, Cunctatio, Gl.]

Διαμελλητὴς, ὁ, Cunctator, Procrastinator.

Διαμέλλω, i. q. μέλλω. [Cunctor. Hesych. : Διαμέλλει, ἀναβολῇ χρῆται. Thucyd. 1, 71. 142 : Ὅταν σχολῇ αὐτὰ (τὰ χρήματα) ποριζόμενοι διαμέλλωσι. Schol. βραδύνωσι. 6, 49 : Οὐ διαμελλήσειν· 8, 87. Dio Cass. et Plutarchus locis pluribus, in indicibus indicatis. Procop. B. P. p. 97, C : Οὐδὲν διαμελλήσας. G. D.] A Greg. Naz. jungitur cum πρὸς, sicut μέλλω : Διαμέλλω πρὸς τὴν κάθαρσιν. [Forma media Dexipp. p. 22, 24 ed. Nieb. : Εἴ τις ὑμῶν διαμέλλοιτο. Sed scrib. videtur διαμέλλοι. Διαμέλλει ib. p. 31, 9. G. Dind.]

[Διαμέλωσις, εως, ἡ, Membratura, Gl.]

[Διαμεμερισμένως, Divisim. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 787, 25 : Δ. ἔγραφον. Boiss.]

Διαμέμφομαι, Valde conqueror, Incuso : Διαμέμφομαί σε ἀχαριστίας, Accuso te ingratitudinis. Isocr. Ad Nic. init. [p. 26] : Εἰσί τινες οἳ δυσκόλως ἔχουσι πρὸς τοὺς λόγους, καὶ διαμέμφονται τοὺς φιλοσοφοῦντας. [Aristot. p. 663, 35 : Ὁ Αἰσώπου Μῶμος διαμέμφεται τὸν ταῦρον. Dio Cass. 46, 51 : Τὸν Σιλανὸν ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντωνίου συμμαχίᾳ διεμέμψατο· 57, 13; 78, 15. Liban. vol. 2, p. 11, 8 : Διεμέμφετο τὴν πολλὰ μὲν ἐπηγγελμένην. Nilus Epist. p. 163 : Διαμεμφόμενος τοὺς παρατυχόντας. Διαμεμψαμένους ex διαπεμψαμένους corruptum s. v. Διαπέμπω notamus. Contrario errore in codd. quibusdam Dion. Cass. 55, 16 διαπέμψῃ scriptum pro διαμέμψῃ. G. Dindorf.]

Διαμένω, Permaneo, Constanter maneo [Διαμένουσαι λίμναι, Perennes lacus, Aristot. H. A. 6, 16. Polyb. 3, 42, 9 : Ἐκείνην τὴν ἡμέραν διέμειναν· 3, 55, 11 : Χιὼν διαμεμενηκυῖα ἐκ τοῦ πρότερον χειμῶνος. Diodor. 4, 16 : Διομόσασα παρθένος διαμενεῖν. Charito 8, 3 : Βασιλὶς γὰρ εἶ καὶ ἀεὶ διαμένεις], Perduro [Hippocr. p. 1248, F : Ὅσα δ' ἂν (πάθεα) διαμείνῃ τοῖσι παιδίοισι. Demosth. p. 1040, 5 : Τὸ διευτυχεῖν οὐ πολλοῖς τῶν πολιτῶν διαμένειν εἴθισται· 332, 17 : Ταῦτ' ἐπαινοῦσι καὶ ὅπως τὸν ἅπαντα χρόνον διαμενεῖ φασὶ δεῖν τηρεῖν. Ubi alii codd. μενεῖ]. Xen. Cyrop. 8, [1, 8] : Οὕτω δὴ τὰ τότε κατασταθέντα ἔτι καὶ νῦν διαμένει παρὰ τῷ ἀεὶ ὄντι βασιλεῖ· [8, 5] : Νῦν γε μὴν τὸ μὲν μονοσιτεῖν ἔτι διαμένει· [2, 6] : Διαμένει δὲ ἔτι καὶ νῦν τοῖς βασιλεῦσιν ἡ πολυδωρία. Plut. Popl., Διέμεινεν εἰς ἡμᾶς, Ad nostram usque memoriam perduravit et constanter mansit. [V. Rom. c. 15 : Διαμένει μέχρι νῦν τὸ κ. τ. λ. Diodor. 5, 15 : Διαμένει τὰ τῆς ἐλευθερίας ἅπαντα τὸν αἰῶνα.] Et aliquis dicitur διαμένειν in aliqua re, itidem pro Permanere s. Constanter manere, Xen. [Apol. c. 30] : Φημὶ αὐτὸν ἐπὶ τῇ δουλοπρεπεῖ διατριβῇ οὐ διαμενεῖν, In servili vitæ genere non permansurum esse. [Cum præp. ἐπὶ et genit. Polyb. 1, 18, 6 : Ἐπὶ τῶν αὐτῶν διέμενον, In eodem statu. Appian. Hisp. c. 41 extr. : Διέμειναν ἐς πλεῖστον ἐπὶ εἰρήνης.] Isocr. Paneg. : Ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι, in quo loquendi genere Idem utitur verbo ἀναμένειν. [Conf. De pace p. 169, D. In Busir. p. 224, D, cod. Urb. : Τοὺς ἐπὶ ταῖς αὐταῖς πράξεσι συνεχῶς διαμένοντας εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστον ἀποτελοῦντας. Vulgo ἐπιμένοντας. Aristot. De mir. ausc. 65 : Τὸν ἐχῖνον ἄσιτον διαμένειν ἄχρι ἐνιαυτοῦ. Polyb. 10, 40, 6 : Ἐν ἑαυτῷ διέμεινε, Sui compos mansit. Cum solo dativo Diodor. 14, 48 : Τῶν δὲ ἄλλων πόλεων πέντε μόνον διέμειναν τῇ πρὸς Καρχηδονίους φιλίᾳ, ubi Eichstad. ἐν τῇ. Dionys. De comp. verb. p. 67, 5 R. : Σχήματί τε μὴ τοῖς αὐτοῖς διαμένειν, ubi Sylb. ἐνδιαμένειν. Conf. quæ s. v. Μένω dicentur. Cum infinit. Dionys. A. R. 1, 23 : Οὔτ' ἐπὶ τοῖς δένδρεσι καρπὸς οὐδεὶς ὡραῖος γενέσθαι διέμεινεν. Cum partic. Dem. p. 107, 21 : Διαμένω λέγων ἐξ ὧν ἐγὼ μὲν πολλῶν ἐλάττων εἰμί. || Διαμείμνω ap. Theophr. De sensu 55, p. 669, ubi Camot. διαμένει.]

[Διαμερής. V. Διμερής.]

Διαμερίζω, Partior, Distribuo. [Plato Philebi p. 15, E : Πάλιν ἀνελίττων καὶ διαμερίζων.] Act. 2, [45] : Καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι. Sic de iis qui vestimenta Christi inter se partiti sunt, dixit Marc. [15, 24] : Διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ. Matth. autem [27, 35] voce med. Διεμερίσαντο. Sic et Jo. [19, 24] e Ps., Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς. || Διαμερίζομαι pass., Dividor, Distribuor. [Plato Leg. 8, p. 849, D : Ζώων διαμερισθέντων.] Sed διαμεμερίσθαι a Luca [11, 17] dicitur etiam pro In varias factiones velut divisum et scissum esse, Dissidere.

[Διαμεριμνάω, Sollicitus sum. Constant. Porphyr. De Christi imag. Edess. p. 81 : Περὶ τοῦ τὴν ἑτέραν ἐντολὴν ... εἰς πέρας ἀγαγεῖν ἔγνω διαμεριμνῶντα καὶ φροντίζοντα. Boiss. Joseph. Genes. p. 30, C : Τὰ τῆς πόλεως Ἀμορίου κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον διαμεριμνῆσαι, Res urbis curare. G. Dind.]

Διαμερισμὸς, ὁ, Partitio, Distributio. [Diodor. 11, 47 : Δικαίως τὸν διαμερισμὸν (τῶν φόρων) ἐποίησεν. Ezech. 48, 19. Pollux 8, 136 : Διαίρεσις, διακλήρωσις· ὁ γὰρ διαμερισμὸς ὑπόφαυλον. Ap. Plut. Mor. p. 653 E, depravatum ex διαμηρισμός.] Item Dissidium ap. Lucam, sicut διαμεμερίσθαι pro Dissidere ab eo poni dictum est, 12, [51] : ubi vet. Interpr. reddit Separationem. Fortasse non male etiam Dissociationem aliquis reddiderit. [Joseph. Ant. Jud. 10, 11, 7 : Διαμερισμὸν εἰς αὐτοὺς τῆς βασιλείας. Ptol. Geogr. p. 419, 6 : Παρὰ τὸν δ. τῶν στομάτων (Indi fl.). Hase.]

[Διαμεριστὴς, ὁ, Divisor, Gl.]

[Διαμεσολαβέω, Medius intervenio. Joseph. Genes. p. 55 : Τὰ δὲ κατὰ Συράκουσαν διεμεσολάβει χρόνων τινῶν δυστυχήματα. G. Dind.]

Διάμεσος, ὁ, ἡ, q. d. Intermedius. [Dio Cass. 46, 35 : Παντὸς ... τοῦ διαμέσου αὐτῶν καὶ τάφρῳ καὶ σταυρώματι περιληφθέντος. Thom. M. p. 610 : Μεταξὺ, ἀντὶ τοῦ διαμέσου. Tres libri διὰ μέσου.] Sed peculiari signif. Qui est mediocris fortunæ. Apud Athenienses διάμεσοι, inquit Hesych., οἱ μέσοι τῶν πλουσίων καὶ πενήτων. Vide Μέσος. [Neutr. Intervallum, Discrimen. Georg. Alex. t. 8, p. 163, 21 : Πολὺ τὸ διάμεσον. Hase.]

[Διαμέσταξ. V. Διαμεσόω.]

Διάμεστος, ὁ, ἡ, Plenus; Refertus. [Antiphan. ap. Athen. 2, p. 45, A : Τῶν πολλάκις θρυλουμένων (βρωμάτων) διάμεστον ὄντα. Eunap. p. 146, 11 (83 Boiss.), ab Hemst. cit. : Τὸ ... Πυθαγορικὸν θέατρον ... μυκηθμοῦ καὶ στόνου διάμεστον ἦν.]

Διαμεστόω, Impleo. [Aristot. Probl. 25, 8, p. 939, 4 : Ἐὰν πρότερον ἐγχυθῇ τὸ ὕδωρ καὶ σφόδρα διαμεστώσῃ.]

Διαμετρέω, Dimetior. Il. Γ, [315] : Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον· ut ap. Cic., Mirari a quo essent illa dimensa atque descripta : et ei Cyrum respondisse, Atqui ego sum ista omnia dimensus. Vide Καταμετρέω. [Polyb. 6, 41, 8 : Τὰς ῥύμας διεμέτρησαν. Et forma media 6, 41, 3 : Διαμετροῦνται τὴν περίστασιν τῆς σκηνῆς. Callim. H. in Apoll. 55 : Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο ἄνθρωποι· in Dian. 36 : Πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσασθαι μεσσόγεως. Plut. V. Alex. c. 26 : Καί τινα τόπον γνώμῃ τῶν ἀρχιτεκτόνων ὅσον οὐδέπω διεμετρεῖτο καὶ περιέβαλλεν.] || Demensum distribuo, Certa mensura distribuo. Plut. Alcib. [c. 19] : Μεταξὺ συγκληροῦντας δικαστήριον καὶ ὕδωρ διαμετροῦντας, ἀπολλύναι τὸν καιρόν· nam ad clepsydram dicendi copia fiebat, quæ certum et dimensum dicendi tempus præscribebat : et εἰς τρία μέρη διῃρεῖτο ἡ ἡμέρα, ὅταν εἰσῄει [εἰσίῃ] γραφὴ παρανόμων εἰς τὸ δικαστήριον, ut videre est ap. Æschin. [p. 82, 12], cujus verba citat Bud. p. 205. Cui vero prima infunderetur aqua, cui secunda, et cui tertia, ibid. reperies. Unde διαμεμετρημένη ἡμέρα, Dies eo modo dimensa. Dem. [p. 1252] : Εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένην, In judicium ad diem dimensam congressus, Bud. 202. [Æschin. p. 65, 2 : Διαμεμετρημένῃ τῇ ἡμέρᾳ κρίνομαι. Harpocratio : Διαμεμετρημένη ἡμέρα· μέτρον τι ἐστὶν ὕδατος πρὸς μεμετρημένον ἡμέρας διάστημα ῥέον· ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσειδεῶνι μηνί· πρὸς δὴ τοῦτο ἠγωνίζοντο οἱ μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες. Διενέμετο δὲ τρία μέρη τὸ ὕδωρ, τὸ μὲν τῷ διώκοντι, τὸ δὲ τῷ φεύγοντι, τὸ δὲ τρίτον τοῖς δικάζουσι. De quo pluribus dixisse Aristotelem in libro De rep. Athen.] || Διαμετρεῖν dicitur etiam pro Certa mensura divendere. Dem. [p. 918, 8] : Ὅτε δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον, καὶ ἐγένετο ἑκκαίδεκα δραχμῶν, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς, Divendidimus vobis justo et constituto pretio. Et ap. Polluc. [4, 166], Διεμετροῦντο τὸν σῖτον, Certa mensura divenditum, aut etiam distributum, accipiebant. [Xenoph. Anab. 7, 1, 40 : Οὐδὲ διεμέτρησεν οὐδὲν τοῖς στρατιώταις· et 41 : Ὁ δὲ κελεύει διαμετρεῖσθαι. Quorum prius de duce dimensum præbente, alterum de militibus accipientibus dictum. || Διαμετρήσασθαι τὸν βίον, Vitam emetiri, i. e. Mori, Procop. De ædif. p. 52, C. Eundem usum vv. Ἐκμετρεῖν et Συμμετρεῖσθαι suis locis notabimus. G. D. || E diametro oppositus sum. Manetho 4, 74 : Τούτῳ δ' ὁππότ' Ἄρηος ἔῃ ἰσόμοιρος ἀταρπὸς, ἢ διαμετρήσῃ φάεσιν φάος ἀντικέλευθον· 296 : Ἢ διαμετρήσῃ φάος ἄπλετον ἀστέρι κείνῳ.]

Διαμέτρησις, εως, ἡ, Dimensio. [Ezech. 42, 15 : Συνετελέσθη ἡ δ. τοῦ οἴκου. Paralip. 2, 4, 2 : Δέκα πήχεων τὴν διαμέτρησιν. Plut. Mor. p. 785, C : Ἀλφίτων καὶ στεμφύλων διαμετρήσει.]

Διαμετρητός, Dimensus. Il. Γ, paulo post verba illa in Διαμετρέω citata, [344] : Καί ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ, Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε, de Paride et Menelao, quibus dimensus et certo spatio descriptus locus erat in quo congrederentur. [De accentu v. Etym. M. p. 269, 3.]

[Διαμετρικός, ή, όν, Dimetiens. Theol. Arithm. p. 3 : Μονὰς ... διαμετρική τε καὶ πλευρική. Schneid. Ib. p. 59, 11 : Διαμετρικά τε καὶ σφαιρικὰ καὶ κυκλικά. Iamblich. In arithm. Nic. p. 12, B ; 102, B ; 127, B ; 128, B. Hase.]

Διάμετρος, ἡ, sub. γραμμή, Linea dimetiens, per medium secans, recta in longitudinem ducta. Macrob. in Somn. Scip. 1, 20 : Illa enim tantum linea in partes æquales orbem medium dividit, quæ a summo in summum ita deducitur, ut necesse sit eam transire per centrum. Et hæc linea, quæ orbem sic æqualiter dividit, διάμετρος nuncupatur. Plin. Dimetientem lineam appellat 2, 23 : Quantas enim dimetiens habeat septimanas, tantas habere circulum duoetvicesimas. Sicut Macrob. l. c., Diametros omnis cujuscunque orbis, triplicata, cum adjectione septimæ partis suæ, mensuram facit circuli quo orbis includitur. [Plato Menon. p. 85, B : Καλοῦσι δέ γε ταύτην (τὴν ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τείνουσαν γραμμὴν) διάμετρον οἱ σοφισταί. Plural. τὰς διαμέτρους id. Tim. p. 54, E.] Procl. in Sphæra : Ἄξων καλεῖται τοῦ κόσμου ἡ διάμε-
A τρος αὐτοῦ, περὶ ἣν στρέφεται. Et κατὰ διάμετρον, Secundum dimetientem, i. e. secundum lineam rectam et transversariam quæ per medium corpus in longitudinem ducitur. [Plato Tim. p. 54, E : Κατὰ δ. ξυντιθεμένων. « Polyb. 4, 39, 1 : Κατὰ δ. ἀλλήλοις κείμενα, E diametro opposita. 9, 15, 9 : Ἡ κατὰ δ. μοῖρα τοῦ οὐρανοῦ, Punctum cœli e diametro oppositum. » Schweigh. Cleomed. p. 17 Bak. : Κατὰ δ. κείμενοι ἡμῶν. Eunap. ap. Suid. s. v. Διάμετρος : Ὡς κατά τινας διαμέτρους κεραίας κεχιῶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων, ubi Decussatim significat, ut ap. Aristot. De incessu anim. 1 et 14 quadrupedes κινεῖσθαι dicuntur κατὰ διάμετρον, quia primo pedem dextrum anteriorem, tum sinistrum posteriorem, et sic porro, tollunt. Hinc explicandus locus Platon. Polit. p. 266, B : Ἡ φύσις τῶν ἀνθρώπων μῶν ἄλλως πως εἰς τὴν πορείαν πέφυκεν ἢ καθάπερ ἡ διάμετρος ἡ δυνάμει δίπους ; Schneid. Dio Cass. 72, 18 : Διείληπτο γὰρ τὸ θέατρον πᾶν συμπήκτοις τισὶ διαμέτροις τήν τε στέγην περίδρομον ἔχουσι καὶ διχῇ τέμνουσιν ἄλληλα.] Ἡ κατὰ διάμετρον
B κίνησις, Plut. De aud. [p. 43, A], cui opp. τὴν κατὰ πλευράν. [Adjectivo διάμετρος, ὁ, ἡ, hoc significatu sæpe utitur Manetho.] Et ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι dicuntur Quæ directe inter se opposita sunt, ut duo extrema diametri puncta. [Lucian. Catapl. c. 14 : Ἐκ δ. γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, φασίν. Clem. Al. Strom. 7, p. 737, C, ab Hemst. cit. : Ἐκ δ. χωροῦντα τοῖς ἀγαθοῖς.] || Hesychio [et Suidæ] διάμετρος est ὄργανον γεωμετρικόν. [Aristoph. Ran. 801 : Καὶ πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύσουσί γε καὶ διαμέτρους καὶ σφῆνας. Corrupte ap. Suidam libri deteriores γεωργικόν.] || Item τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσι. [Hoc non διάμετρος, sed διάμετρον dicitur.] At Διάμετρον Dinarcho ἐν τῇ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ est τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος, Harpocr. et ex eo Suid. [Ad illum Vales. : « Sic *Diametrum* accipe leg. ult. cod. Theodos. de navicul. Hesych. : Δ. ... μετροῦσι. Ἀπουσία est Damnum, *Perte*. Glossæ *Intertrimentum*. Intelligo quum cumulum (auctarium Festo) dabant nec ruplo æquabant. Διάμετρον Plutarch. Demetrio (c. 40) pro
C dimenso s. annona militari usurpat. Filio enim indignanti tot milites incassum interfici in obsidione Thebarum, respondisse ait Demetrium : Σὺ δὲ τί δυσχεραίνεις ; ἢ διάμετρον ὀφείλεις τοῖς ἀποθνήσκουσι ; »]

[Διαμέτρως, E diametro. Tzetz. ad Hesiodi Op. 564 : Μοίρας δ' ἑκατὸν ὀγδοήκοντα τρέχων ἀστὴρ ὄπισθεν ἡλίου διαμέτρως δύνοντος εἰς γῆν ἀκρονυχία τρέχει.]

[Διαμεύω. Hesych. : Διαμέσταν (codex διαμέστας), ἀλαζόνα, ἐξαλλάκτην. Διαμεύστας, ἀλαζόνας. Διαμέττης, ψεύστης, ἀπατεών. Ad quem l. Hemsterh. : « Διαμέστας, διαμεύστας, διαμέττης, idem vocabulum, quod genuinum diversi casus probant ; Doribus Æolibusque proprium forma ostendit ; fontem monstrat ἐξαλλάκτης (Præstigiator, Veterator). Est enim ab ἀμεύεσθαι, quod ut origine, sic potestate convenit cum ἀμείβεσθαι. Vide Hesych. in Ἀμεύσασθαι, Παραμεύξας, Προαμεῦσαι etc. Itaque διαμεύσασθαι nihil aliud quam διαλλάξαι, ἐξαλλάξαι, διαμείψασθαι. Hinc facile patet, quo flexu ad significandum ἀλαζόνα, ψεύστην, ἀπατεῶνα pervenerit. Primum διαμέστας ab ἀμέω : alterum διαμεύστης
D ab ἀμεύω : tertium διαμέττης, sic enim potius scribo, Æolico more pro διαμείστης, ab ἀμείω, unde ἀμείβω natum. Notandum vero in explicanda v. Κλοτοπεύτης perinde jungi ἐξαλλάκτης, ἀλαζών. »]

[Διαμήδομαι in versu Homerico ap. Herodot. Vit. Hom. c. 14 : Ἀφραδίην τῶν μέν τε παθών τις φράσσεται αὖθις, ὅς σφιν ὀνειδείησιν ἐμὸν διεμήσατο πότμον, suspectum est. Schæf.]

[Διαμηκίζω, i. q. διαμετρέω, E diametro oppositus sum. Procl. Paraphr. Ptolem. Tetrab. p. 178 : Ἐὰν ... εἷς ἐκ τῶν κακοποιῶν συνέστιν, ἢ διαμηκίζῃ μοιρικῶς καὶ κατὰ ἰσοσκελίαν μηδενὸς ἀγαθοποιοῦ συσχηματιζομένου.]

[Διάμηνος lectio vitiosa. V. Δίμηνος.]

[Διαμήνυσις, εως, ἡ, Indicatio, Admonitio. Anna Comn. 15, p. 493, C : Οὔτε αἱ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς αὐτὸν διαπόμπιμοι διαμηνύσεις κατέθελξαν. Elberling. Georg. Pachym. Hist. Andron. 3, p. 171, C : Τὴν ἀπὸ τοῦ βασιλέως ... διαμήνυσιν ἐποιήσατο· Hist. Mich. Pal. 4, p. 220, B : Συχναὶ πρὸς τοὺς ἐντὸς διαμηνύσεις ἐγένοντο. G. Dindorf.]

[Διαμηνύω, Indico. Strabo 11, p. 528 : Ἔχειν δὲ καὶ βακτηρίας ... ἀναπνοῆς τε χάριν καὶ τοῦ διαμηνύειν τοῖς ἐπιοῦσιν. Pollux 5, 154 : Διαμηνύων τὴν φωνήν, i. e. ἑρμηνεύς. Anna Comn. 4, p. 107, A : Πρέσβεις διαμηνύοντες τὰ γεγονότα· 6, p. 184, B. 9, p. 261, C : Τὴν τοῦ Διογένους βουλὴν ... διαμηνυθῆναι τῷ βασιλεῖ· 11, p. 324, D; 328, A. 12, p. 346, C : Ἀκούσας ἅττα δὴ παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς αὐτὸν διεμηνύθη, Auditis imperatoris literis. 13, p. 400, D : Εἰ δέ τι ἕτερον παρὰ τοῦ βασιλέως διεμηνύθη μοι. Conf. Διαμήνυσις. Georg. Pachym. Hist. Andron. p. 34, B; 63, B, Hist. Mich. Pal. p. 149, C; 151, A; 153, B; 211, A. G. Dind.]

Διαμηρίζω, verbum obscœnæ significationis, ap. Aristoph. [Av. 706 : Παῖδας ... διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί·] et Plut. ac Diog. L. [V. Διαμηρισμός], de præpostera sc. venere. Hesych. tamen διαμηρίσαι non ἐπὶ παίδων ἀῤῥένων tantum, sed et ἐπὶ θηλειῶν dictum fuisse tradit. Quidam Dividere interpr. obscœnam huic itidem verbo signif. tribuentes. [Sext. Emp. p. 724 (et ex parte p. 190) ex Zenone : Διαμηρίζειν δὲ μηδὲν μᾶλλον μηδὲ ἧσσον παιδικὰ ἢ μὴ παιδικὰ μηδὲ θήλεα ἢ ἄρρενα. ... Διαμεμηρικὰς τὸν ἐρώμενον; Seqq. ex Indice.] Femora diduco. Item Femoribus diductis ineo; diciturque et de feminis et de maribus, teste Hesych. Aristoph. Av. [669] : Ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως. [Ib. 1254 : Τῆς διακόνου πρώτης ἀνατείνας τὰ σκέλη διαμηριῶ τὴν Ἶριν αὐτήν.] Vide et Γίγαρτον. [Conf. Καταμηρίζω.]

Διαμηρισμός, ὁ, de obscœno illo actu [de quo διαμηρίζω], ap. Plut. Quidam interpr. Interfemineus congressus, s. Interfemoralis. Item Divisio, obscœna signif. : ut διαμηρίζειν, Dividere. [Seqq. ex Indice.] Femorum diductio; et Coitio quæ fit diductis femoribus; aliis Interfemineus congressus. Plut. Symp. 3, 6, [p. 653, E, et Diog. L. 7, 172] : Τοῦ Ζήνωνος διαμηρισμούς.

[Διαμηρυκάομαι, q. d. Perrumino. Jo. Chrysost. t. 1, p. 22, 34 : Πρότερον διαμηρυκᾶσθαι τὰ ῥήματα, καὶ οὕτω προφέρειν τοὺς λόγους. Hase.]

[Διαμηρύω, Revolvo, Glomero. Χάλασμα διαμεμηρυμένον, Funis in glomum coactus, Hero Autom. p. 260. Schneid. Ibid. p. 252 : Χαλάσματα διαμεμηρησμένα (corr. -υσ-) ἁρμοστὰ τοῖς διαστήμασιν. Sed διαμεμηρυμένα rursus p. 255. G. Dindorf.]

[Διαμήτης. V. Διαμεύω.]

[Διαμηχανάομαι.] Διαμηχανῶμαι, Machinor summo studio, Molior summo studio, ut scil. particula διὰ sit ἐπιτατική. Plato Epist. 7, [p. 348, A] : Διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀνασοβήσει με. [Conviv. p. 179, D : Διαμηχανᾶσθαι ζῶν εἰσιέναι εἰς Ἅδου· Leg. 5, p. 746, C : Τοῦτ' αὐτὸ διαμηχανᾶσθαι. Aristoph. Eq. 917 : Διαμηχανήσομαί θ' ὅπως ἂν ἱστίον σαπρὸν λάβῃς. Plutarch. V. Caton. min. c. 19, aliisque locis.]

[Διαμηχανητέον, Operam dandum. Plutarch. Mor. p. 131, D.]

[Διαμίγνυμι, s. Διαμιγνύω, Permisceo. Plato apud Athen. 10, p. 441, F : Κίχλαι | ἐκκαίδεκ' ὁλόκληροι μέλιτι διαμεμιγμέναι. Sed hic metrum poscit μεμιγμέναι, quod vidit Heringa. Plut. Mor. p. 1132, D : Τιμόθεος ... τοὺς πρώτους νόμους ἐν ἔπεσι διαμιγνύων. Διαμίσγω ap. Hippocr. p. 614, 43.]

Διαμικρολογέομαι, Admodum μικρολογέομαι. [Plut. V. Solon. c. 30 : Οὐδὲ περὶ τοῦ πλήθους ἔτι τῶν κορυνηφόρων διεμικρολογεῖτο πρὸς τὸν Πεισίστρατον.]

[Διαμίμησις, ἡ, Imitatio. Vita Chrys. t. 8, p. 299, 6 : Πολλοῖς ἐπὶ τὸ ἴσον γίνεται διαμιμήσεως ὁδοποίησις. Hase.]

Διαμιλλάομαι, Decerto et contendo cum. [Plato Leg. 8, p. 833, E : Δέκα πρὸς δέκα διαμιλλώμενοι· Rep. 7, p. 516, E : Διαμιλλᾶσθαι τοῖς ἀεὶ δεσμώταις ἐκείνοις· 517, D : Διαμιλλᾶσθαι περὶ τούτου· 8, p. 563, E : Διαμιλλῶνται καὶ ἐν λόγοις καὶ ἔργοις. Polyb. 16, 21, 6 : Πρὸς τὰ μειράκια διαμιλλώμενος ἐν τοῖς ὅπλοις· 1, 81, 9 : Διαμιλλώμενοι τοῖς θυμοῖς οὐκ ἔστι τι τῶν ἀπειρημένων ἢ δεινῶν, ὁποῖον οὐκ ἀναδέχονται. Strabo 17, p. 796 : Διαμιλλησόμενος τοῖς ἀνταγωνισταῖς. Διαμιλλᾶσθαι τῷ πότῳ Pollux 4, 19. Euseb. H. E. 8, 12.] Plut. Themist. [c. 5] : Διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δεῖπνα. [Alios Plutarchi locos v. ap. Wyttenb.]

[Διαμιλλητέον, Decertandum, Plut. Mor. p. 817, D.]

[Διαμιμνήσκω. Διαμέμνημαι, Recordor, Memini. Xenoph. Mem. 1, 4, 13 : Ὅσα ἂν ἀκούσῃ ἢ ἴδῃ ... ἱκανωτέρα ἐστὶ διαμεμνῆσθαι. Dionys. A. R. 4, 9 : Δίκαιοι δ' ἐστὲ καὶ ὑμεῖς διαμεμνῆσθαι τὰς εὐεργεσίας. Διαμεμνῶσθαι Lysis Pythagor. ap. Iamblich. V. P. p. 160, ubi cod. Ciz. διαμεμνᾶσθαι, Diog. L. vero μνᾶσθαι.]

[Διαμίμνω. V. Διαμένω.]

[Διαμινύρομαι, Querula voce canto. Aristophan. Thesm. 100, de Agathone : Μύρμηκος ἀτραποὺς ἢ τί διαμινύρεται; Nam sic recte corrigitur codd. scriptura διαμινυρίζεται.]

[Διαμίσγω. V. Διαμίγνυμι.]

Διαμισέω, Perosus s. Exosus sum, Penitus odi. [Aristot. Polit. 2, 12 : Διαμισήσας τὸν ἔρωτα τὸν τῆς μητρὸς Ἀλκυόνης. Philo vol. 2, p. 21, 14 : Τὰς δ' ἐκφύλους καὶ ἐκθέσμους (ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν συνόδους) διαμισήσας ἔσβεσε· 570, 34 : Μειρακιώδη χαριεντίσματα Τιβερίου διαμεμισηκότος. Plut. V. Timol. c. 35 : Διαμεμισημένην (τὴν νῆσον) ὑπὸ τῶν οἰκητόρων παραλαβών. Dio Cass. 44, 8 : Διεμίσουν ὡς ὑπερήφανον. G. Dind.]

[Διαμισθαρνέω. Procop. Anecd. p. 61, D : Μισθωτοὺς δὲ διερευνώμενος ἐχειροτόνει, τάξας αὐτοῖς ὅτι διαμισθαρνοῦντας ἀποφέρειν αὐτῷ τὰ χωρία πάντα. Recte Alemann. ὅτι δὴ μισθαρνοῦντας.]

[Διαμισθόω, Eloco. Appian. Civ. 2, 10, ἐς τὰ κοινά. Schæf. Inscr. in Diar. Erud. novo 1822, p. 675. Boissonad.]

[Διαμιστύλλω.] Διαμυστίλλω, Disseco in frusta. Herodot. 1, [132 : Διαμιστύλας κατὰ μέρεα ἱρήιον. Nam sic ex libris correcta scriptura vitiosa διαμυστίλας.]

[Διάμιτρος, ὁ, ἡ, Mitra indutus. Δ. ἑταίρα ap. Polluc. 4, 151, 154. Cf. Müller *Handb. der Arch.* § 340, 4.]

[Διαμίχιον Vulcanum cognominant Phœnices. Sanchoniatho. I. e. Jovem machinatorem, quia מכי *Mechi* Hebr. est Machina. Ezech. 26, 9. Bochart Canaan 2, 2. Dabler.]

[Διαμματίζω, Necto, Vincio. Oribas. p. 156 ed. Mai. : Κάλλος (κάλος) δὲ εὐμήκης λαμβάνεται διημματισμένος καθ' ἓν πέρας. Ibid. p. 157 verbo simplici κάλλοι (κάλοι) ἡμματισμένοι κατὰ τὰ πέρατα. G. Dindorf.]

[Διαμμοιρηδά, Æquis portionibus. Apoll. Rh. 3, 1028 : Δὴ τότε μέσσην νύκτα δ. φυλάξας. Libri multi διαμοιρηδά. Sic διεμοιρᾶτο producta syllaba secunda ap. Hom. Od. Ξ, 434.]

[Δίαμμος, ὁ, ἡ, Arenosus. Polyb. 34, 10, 3 : Διάμμου τῆς γῆς οὔσης. Strabo 1, p. 52; 2, p. 133. Angl. Ptolem. Geogr. p. 257, 11 : Ἡ δ. καὶ ἄβροχος χώρα. Cf. id. ib. p. 283, 4. Hase.]

Διαμνημονεύω, In memoriam revoco, Memoria repeto, Recordor, Reminiscor. [Plat. Epinom. p. 976, C : Τὸ πρόσφορον ἑκάστῳ διαμνημονεύειν.] Lucian. [Nigrin. c. 7] : Λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, Verba sibi dicta in memoriam revocant. Xenoph. [Mem. 1, 3, 1] : Τούτων δὴ γράψω ὅσων πέρι ἂν διαμνημονεύσω, Quæ mihi in mentem venerint, Quorum recordatus fuero. [Memoria servo. Plut. Mor. p. 83, B : Τηρεῖ καὶ διαμνημονεύει τὸν ἐθισμόν· 145, A : Τὰ πρὸς Ἀρίστυλλαν ... γεγραμμένα ἀναγνοῦσα πειρῶ διαμνημονεύειν.] Item Commemoro. Ex Eod. enim [Cyrop. 1, 2, 2] affertur διαμνημονεύεται ἔχων, pro, Traditur habuisse. [Aristæn. 1, 10. Boiss. Plut. Mor. p. 985, B : Ἐξ ἧς δὲ αἰτίας, Ζακύνθιοι διαμνημονεύουσι· V. Sol. c. 3 : Διαμνημονεύουσι τὴν ἀρχὴν (τῶν νόμων) οὕτως ἔχουσαν. Scripto consigno, ap. eund. Mor. p. 726, C : Τοῖς τὸν ἀρχαῖον βίον διαμνημονεύουσιν· 866, C : Πολλὰ τοιαῦτα συναγαγὼν καὶ διαμνημονεύων. Diodor. 12, 13 : Διὰ γὰρ τούτων (τῶν γραμμάτων) μόνων οἱ τετελευτηκότες τοῖς ζῶσι διαμνημονεύονται.]

[Διαμνημονικός, ή, όν, Memoria valens. Scriptor ignotus ap. Suid. s. v. Ἀνελέγετο : Ὁ δὲ Σιμωνίδης διαμνημονικός τις ἦν, εἴπερ τις ἄλλος.]

[Διαμοιβή, ἡ, Permutatio, Vicissitudo. Joseph. Genes. p. 33, E : Ἐπειπεῖν τὸ γύναιον τῷ Θεοφίλῳ ἀποβιοῦντι τὴν βασιλείαν τὸν αὐτοῦ υἱὸν κατὰ διαμοιβὴν (Per vices) σὺν τῇ τεκούσῃ προσδέξασθαι. Remuneratio, ibid. p. 39, D : Βασιλικαῖς διαμοιβαῖς. G. Dindorf.]

[Διάμοιος. V. Διάλλυος.]

[Διαμοιρασία, ἡ, Divisio. Tzetz. ad Hesiod. Op. 56, p. 69 Gaisf. : Τὴν βοὸς διαμοιρασίαν. Osann.]

[Διαμοιράω.] Hesych. activum διαμοιράσαι [scr. δια-

μοιρᾶσαι] affert pro διαμερίσαι, [Dividere, Discerpere, Dilaniare. Eurip. Hippol. 1375 : Ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι· Hecub. 1079 : Τέκν' ἔρημα λιπὼν Βάκχαις Ἅδου διαμοιρᾶσαι. Schol. ὥστε διασπαράξαι καὶ διαμερίσαι μεληδόν.] Διαμοιράομαι, Dispertior, In partes dirimo, Divido. Od. Ξ, [434] : Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων, In septem portiones et μοίρας dividebat. Similiter et ex Epigr. διεμοιρήσαντο, Partiti sunt, Disciderunt in partes. Item Apoll. Rh. [1, 395], Πάλῳ διεμοιρήσαντο, Sortito in partes diviserunt, Inter se sorte diviserunt : quod et διαλαγχάνειν. [Hesych. : Διεμοιρήσαντο (cod. διαμοιρήσαντος), διεμερίσαντο. Διαμοιρωμένα (Dorice pro Διαμοιρωμένη [quod habet Suidas]. Kust.), διαιροῦσα καὶ διαμερίζουσα. (Ἡ τὰς μοίρας μεμφομένη addit Suidas, mira interpr.) Eust. Opusc. p. 299, 59 : Ἱερὰ ἔπιπλα ... ἐξ ὧν ἐπικοσμήματός τι πολλαῖς τῶν ἁγίων ἐκκλησιῶν διεμοιρασάμεθα. Dilaniare signif. ap. Eurip. Hecub. 717 : Ὡς διεμοιράσω χρόα σιδαρέῳ τεμὼν φασγάνῳ μέλεα τοῦδε παιδός. || « Διαμοιράζομαι (?), Basil. Schol. Mss. in Gregor. Naz. p. 41. » Bast.]

[Διαμοιρηδά. V. Διαμμοιρηδά.]

[Διαμοιρία et Διαμοιριστής ap. Polluc. 4, 176 ex Διμοιρία et Διμοιριστής corrupta videntur, quæ v.]

[Διαμολύνω, Inquino, Polluo. Greg. Nyss. t. 2, p. 349, C : Οὐ διαμολύνει τὸν περὶ τῆς καθαρᾶς φύσεως λόγον, ταῖς σωματικαῖς ὑπολήψεσι καταρυπαίνων. Achm. Onirocr. p. 28, 11 : Ἀπὸ ῥεύσεως τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐν αἵματι διεμόλυνεν αὐτόν. Id. ib. 13 : Διεμολύνθη. Hase. Διαμολύνοντες in loco Plutarchi Mor. p. 504, D, recte a Wyttenb. in διομαλύνοντες videtur mutari. V. Διομαλύνω. G. Dind.]

[Διαμόλυσμα, τὸ, Inquinatio. Onosand. Strateg. c. 5 : Εἴ τις ἢ δημοσίᾳ κηλὶς, ἢ δ. ἑκάστῳ σύνεστιν. Struv. Recte Coraes ἢ ἰδίᾳ μόλυσμα.]

Διαμονὴ, ἡ, Permansio, Perseverantia. [Theophr. H. P. 7, 5, 5 : Τῶν δὲ σπερμάτων τὰ μέν ἐστιν ἰσχυρότερα, τὰ δὲ ἀσθενέστερα πρὸς διαμονήν· 8, 11, 3 : Μέγα δὲ πρὸς διαμονὴν καὶ τὸ ξηρὰ θερίζειν. Diodor. (1, 63 : Διαμονὴν αἰώνιον (pyramidum)· et 17, 71;) 12, 13 : Πρὸς διαμονὴν τῶν ὁμολογιῶν. Dio Chrysost. p. 471, C (vol. 2, p. 135) : Ἀφθάρτου διαμονῆς θεῶν. Pythagoreus ap. Iambl. V. P. p. 123 (308 K.) : Θεῶν καὶ δαιμόνων διαμονᾶς. Inscr. ap. Gruter. p. 114, 4 : Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ διαμονῆς etc. Hemst. Eadem conjungit Plut. Mor. p. 676, B : Πρὸς σωτηρίαν οἴνου καὶ διαμονήν.]

Διαμονομαχέω, Singulari certamine decerno. Plut. [Mor. p. 482, C] : Ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσι. [Heliod. 7, 16, p. 333. Boiss.]

[Διάμονον inter synonyma mandragoræ ap. Diosc. 4, 76. Boiss.]

[Διαμορφάω, Conformo. Nicet. Chon. p. 348, A : Τὸν κατὰ Ῥωμαίων λῃστρικὸν ἔκπλουν μετασχηματίσων πρὸς τὸ εὐάφορμον καὶ διαμορφάσων πρὸς τὸ εὐπρόσωπον. Boisson.]

[Διάμορφος, ὁ, ἡ, Formatus. Empedocl. v. 74 : Ἐν δὲ Κότῳ διάμορφα καὶ ἄνδιχα πάντα πέλονται.]

Διαμορφοσκοπέω, Formas specto inter aliquos, De forma aliquorum e diligenti inspectione judex sedeo. Athen. [5, p. 188, D] : Ὁ δὲ αὐτῷ διαμορφοσκοπεῖται· καὶ κριτὰς ἑλόμενος τόν τε παῖδα καὶ τὴν ὀρχηστρίδα, προτίθησι νικητήρια φιλήματα τῶν κριτῶν, Inspiciendam præbet faciem, et cum eo de pulcritudine contendit, Bud.

Διαμορφόω, Informo, Deformo. [Procl. Paraphr. Tetr. Ptolem. p. 202 : Ἡ διαμορφοῦσα φύσις. Ipse Ptolem. fol. 37, a, habet διαμορφωτικῆς φύσεως. Hemst. Plut. V. Rom. c. 17 : Δρῦν ἔτεμεν ... καὶ διεμόρφωσεν ὥσπερ τρόπαιον· Mor. p. 722, C : Τὸ σχῆμα τῆς φωνῆς ... διαμεμορφωμένον. Phot. Bibl. p. 496, 4 : Οἱ δὲ λόγοι αὐτοῦ (Dinarchi) τοῖς μὲν τοῦ Ὑπερείδου ἰδιώμασιν ἔσθ' ὅτε διαμορφοῦνται. Damascius ib. p. 350, 7; Cyrill. C. Julian. p. 360, B; Theophyl. Simoc. Hist. 2, p. 46, A. Διεμόρφωτο ap. Joseph. Genes. p. 49, D. G. D.]

[Διαμόρφωσις, εως, ἡ, Conformatio. Plut. Mor. p. 1023, C : Δ. τῆς ὕλης· V. Alex. c. 72. Demetr. Phal. § 199.]

[Διαμορφωτικός. V. Διαμορφόω.]

Διαμοτόω, Illitum linamentum vulneri indo : vel potius Linamento indito vulnus disjungo, et impedio ne coeat : unde διαμοτοῦν idem fuerit quod Paul. Ægin. dicit σφηνίσκοις ἢ μοτοῖς πλείοσι χωρίζειν ἀπ' ἀλλήλων· vel Indito linamento curo. P. Ægin. : Καὶ τῷ βασιλικῷ λυθέντι ῥοδίνῳ διαμοτώσαντες, ἀκολούθως ἀποθεραπεύσωμεν. Idem, Τὴν δὲ παρουλίδα κατὰ περιγραφὴν ἐκτεμόντες διαμοτώσωμεν· 6 : Μετὰ δὲ τὴν χειρουργίαν ἐκκρίναντες τὸ ὑγρὸν, καὶ διαμοτώσαντες, προσφόρως ἐπιδήσωμεν, καὶ ἄχρι τρίτης οἰνελαίῳ ἐπιβρέχωμεν· μεθ' ἣν λύσαντες, ἐμμότῳ θεραπεύσωμεν ἀγωγῇ· ubi observa διαμοτοῦν non semper esse Indito linamento curare, et δι' ὀθονίων ἰᾶσθαι, sed plerumque aut Linamenta vulneri indere, aut Linamentis inditis vulnus ne coeat prohibere : et plus esse ἐμμότῳ θεραπεύειν ἀγωγῇ quam διαμοτοῦν. Sicut vero Idem supra cum dat. instrum. dicit μοτώσαντες ξηροῖς, ita etiam alibi [4, 5] : Μετὰ δὲ τὴν χειρουργίαν διαμοτώσαντες ξηροῖς τιλτοῖς καὶ σπλήνιον ἐπιτιθέντες, ἐπιδήσωμεν.

[Διαμότωσις, εως, ἡ, Linamenti in vulnus impositio. Oribas. p. 89, 21; 90, 2. Weigel. Adde p. 10 ed. Mai. : Λημνίσκου τε διεκβολῇ χρώμενοι καὶ τῇ λοιπῇ διαμοτώσει. G. Dind.]

[Διαμοχλεύω, Dimoveo, Subverto. Photius in Wolfii Anecd. vol. 1, p. 102 : Ἡ μαχλὰς ... ὑπορύττουσά τε τὸν νοῦν τοῦ ἀθλίου καὶ διαμοχλεύουσα. Kall. Aliam formam Διαμοχλίζω habet Schneider. Lex., nescio unde sumptam.]

Διαμπὰξ, [Penitus. Æsch. Prom. 65 : Σφηνὸς αὐθάδη γνάθον στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐρρωμένως· Suppl. 548 : Ἰάπτει δ' Ἀσίδος δι' αἴας μηλοβότου Φρυγίας δ. Eurip. Bacch. 992 : Δίκα ... ἴτω ξιφηφόρος φονεύουσα λαιμῶν δ. « Arrian. Exp. Al. 2, 3, p. 64, 25 : Τύλος διαβεβλημένος διὰ τοῦ ῥυμοῦ δ. » Hemst. Et alibi ap. Arrian. : vid. 2, 27, 3; 4, 4, 7; 4, 23, 5.] Hesychio et Suidæ διόλου, καθόλου, διαπαντὸς, In totum. [Addit Hesych. et Etym. M. p. 268, 40, διηνεκῶς, ἐξεναντίας.] Exp. etiam Utrinque. Lucian. [Dial. mort. 27, 4] : Διελαύνεται [ἐς τὸν βουβῶνα] διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. [Dial. mer. 13, 3 : Παίω δ. εἰς τὸ στέρνον. Geopon. 9, 8, 1 : Τρῆσον τρυπάνῳ τὸ στέλεχος δ.] Idem διαμπερὲς et διαμπερέως.

Διαμπείρω, Penitus transfigo s. perforo. Unde διαμπείρας, quod Hesych. exp. διακεντήσας. Dicitur autem Διαμπείρω poetice pro διαναπείρω : factum ex Ἀμπείρω pro ἀναπείρω, ut Ἀμπνείω pro ἀναπνέω. [Quint. Sm. 1, 613 : Εὖτέ τις ἀμφ' ὀβελοῖσιν ὕπαὶ πυρὸς αἰθαλόεντος σπλάγχνα διαμπείρησιν. Nam sic Rhodomann. correxit scripturam librorum διαμμείρησεν.]

Διαμπερὲς, et Διαμπερέως, Prorsus, In totum : quod malim derivare e διαμπείρω, Pertranseo, ut διαμπερὲς et διαμπερέως significet Ab imo usque ad summum, transeundo per ipsum medium : nisi malis esse metaph. ab iis corporibus quæ διαναπείρονται. Hesych. exp. διόλου, διαμπὰξ, τελείως, σαφῶς. [Διαμπερέως etiam Suidas posuit, sed sine interpr. Legitur apud Hippocr. p. 535, 46 : Κεντέεται ὑπὸ τῆς ὀδύνης δ., Nicandr. Ther. 495 et in loco obscuro Philyllii apud Poll. 10, 58.] Il. Π, [640] : Βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς εἰς πόδας ἄκρους· ut et Plut. Philopœm. 657 meæ edit. [c. 6] : Διελαύνεται δ. ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους. At Od. Ξ, [11] : Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα, annotat Eust. illa duo ἔνθα καὶ ἔνθα esse ἑρμηνευτικὰ τοῦ διαμπερές. Itidemque Od. Κ, [88] : Ὃν περὶ πέτρη Ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν, annotat posterius ἀμφοτέρωθεν esse prioris διαμπερὲς ἑρμηνευτικόν. [Cum genitivo Il. Μ, 429 : Πολλοὶ δὲ (οὐτάζοντο) διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς. Æsch. Choeph. 380 : Τοῦτο δ. οὖς ἵκεθ' ἅπερ τε βέλος. Soph. Philoct. 791 : Εἴθε σου δ. στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε. Hippocr. p. 483, 28 : Ὀδύναι ἴσχουσι τὸ στῆθος καὶ τὸ μετάφρενον δ. Plato Phæd. p. 111, E : Ἕν τι τῶν χασμάτων ... μέγιστον τυγχάνει ὂν καὶ δ. τετρημένον δι' ὅλης τῆς γῆς· Rep. 10, p. 616, D : Ὥσπερ ἂν εἰ ἐν ἑνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ δ. ἄλλος τοιοῦτος ἐλάττων ἐγκέοιτο. Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. 74, 28, ab Hemst. cit. : Ἄντρῳ, ὃ δ. ἦν ὀρωρυγμένον.] Interdum est adv. temporis, significans ἀεὶ, s. δι' ὅλου, ut Idem exp. : i. e. Usque, Perpetuo, In æternum. Od. [Ο, 196] : Ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι Ἐκ πατέρων φιλότητος. Il. Π, [499] : Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές. Itidem Od. Δ, 209. [Hesiod. Op. 234 : Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· Theog.

402 : Πάντεσσι δ. || Cum tmesi διὰ δ' ἀμπερὲς apud Hom. Il. Λ, 377; Ρ, 309.] A

[Διαμπερὴς, ὁ, ἡ, Pertransiens, Penetrans. Hippocr. p. 645, 22 : Ἐς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐς τὸν τράχηλον ὀδύνη διαμπερής. Rufus Ephes. De partt. corp. hum. 3, p. 69 : Ἔχουσι δὲ κοιλότητας οὐ διαμπερεῖς βαθείας, αἳ κοτύλαι καλοῦνται· 67 : Τὸ δὲ κρανίον ... ἐκτρήσεις ἔχει διαμπερεῖς καὶ περιφερεῖς. Meletius Ms. De natura hom., de osse nasi : Τὸ μὲν ἄνωθεν τῷ μετώπῳ προσπεφυκὸς ὀστέον ἐστὶ διαμπερὲς ἢ διφυές. Schneid.]

[Διαμπερονάω. V. Διαπερονάω.]

[Διάμπολις, εως, ἡ, Diampolis, urbs Mœsorum. Jo. Cantacuz. vol. 1, p. 294, 16; 324, 10; 431, 49; 463, 15, 21; 464, 7 ed. Bonn. G. Dind.]

[Διαμπραθέειν. V. Διαπέρθω.]

[Διαμυδαίνω.] Διαμυδαίνεται, Suid. exp. διαπηδᾷ et διαῤῥεῖ, Transilit, Perfluit : item διηθεῖ, Percolat, Per colum transfundit. Pro quo posteriore Etym. [M. p. 269, 1, et Lex. rhet. p. 238, 16] rectius habet διηθεῖται, Percolatur, Per colum transfunditur.

[Διαμυδαλέος, ὁ, ἡ, Madidus. Æsch. Pers. 538 : B Διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι. Sic Porson. Libri διὰ μυδαλέοις.]

[Διαμυδάω, Nimio humore putresco. Hippocr. p. 912, G.]

[Διαμυέω. Euripidis verba Hippol. 480 : Ἦ τἄρα γ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν, εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν, schol. int., Βραδέως ἂν οἱ ἄνδρες διαμυηθεῖεν περί τινος, εἰ μή.... Quod Heath. in διανοηθεῖεν mutat.]

[Διαμύζω, vox susp. Antyll. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 325 (547 extr.), διαμύξαι ἢ θάλψαι, ἢ ἀναστομῶσαι. Gesner. conj. διαψύξαι. Hase.]

Διαμύθησις, εως, ἡ, Hesych. παραλογισμὸς, Deceptio.

Διαμυθολογέω, s. Διαμυθολογέομαι, Confabulor. [Æsch. Prom. 889 : Ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν.] Plato Apolog. [p. 39, E] : Οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους. Bud. interpr. Disserere, Disputare, ap. Eund. in Phæd. [p. 70, B] : Ἢ περὶ αὐτῶν τούτων βούλει διαμυθολογῶμεν εἴτε εἰκὸς οὕτως ἔχειν εἴτε μή; [Leg. 1, p. 632, E. Arrian. Exp. 7, 25, p. 307 : Διαμυθολογοῦντα πρὸς Μήδιον. Max. Tyr. C 28, p. 280 (vol. 1, p. 286) : Τοιαῦτα ἄττα διαμυθολογῶν. Hemst. Theophyl. Sim. Epist. 34. Boiss. Ælian. N. A. 14, 28. G. Dind. Achill. Tat. 8, 18 : Καὶ ταῦτα διαμυθολογήσαντες. Med. Confabulando obtrudo. Greg. Nyss. t. 2, p. 125, B : Καθάπερ τισὶ παιδίοις διαμυθολογεῖται τὴν ἀπατηλὴν ταύτην φλυαρίαν. Hase.]

Διαμυθολογικῶς affertur pro Fabulose.

[Διαμυκάομαι lectio vitiosa. V. Διαμωκάομαι.]

[Διαμυκτηρίζω, Irrideo. Diogen. L. 9, 113 : Ἦν δὲ καὶ ὀξὺς νοῆσαι καὶ διαμυκτηρίσαι. Joann. Cinnam. 4, p. 102, C : Πρὸς τοιούτου διαμυκτηρίζοιντο ἀνδρός. G. D.]

Διαμυλλαίνω, Scindo s. Torqueo labra, Irrideo et Illudo tortis labris. Hesych. enim διαμυλλαίνειν est χλευάζειν, διαμωκᾶσθαι, τὰ χείλη διαστρέφειν, ut et schol. Aristoph. διεμύλλαινε exp. τὰ χείλη διέστρεφεν ὡς χλευάζων· Vesp. [1315] : Οἱ δ' ἀνεκρότησαν πλήν γε Θουφράστου μόνου. Οὗτος δὲ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιός. [Hesych. : Διεμύλλαινε, τὰ χείλη διεκίνει καὶ διέστρεφε μυσαττόμενος. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 36, 9 : Διαμυλλαίνειν τὸ τῷ στόματι διασχηματίζοντα διαγελᾶν.] Infra Διμηλαίνω. D [Plaut. Mil. Glorios. 2, 1, 25 : « Meretrices labiis dum ductant eum, majorem partem videas valgis saviis ». A. Gell. 18, 4 : « Labiorum ductu contemni a se ostendens ». Schneid.] Διμηλαίνειν, ap. Poll. 2, [90, cui nunc διαμυλλαίνειν ex codd. restitutum] esse dicitur τὸ διακινεῖν τὰ χείλη : nam τὰ χείλη appellari μῆλα. Supra διαμυλλαίνειν ea signif. habuimus : forsan et διαμυλαίνειν scripsit; nam μύλας vocari τὰς σιαγόνας, Hesych. auctor est.

[Διαμυστίλλω scriptura vitiosa. V. Διαμιστύλλω.]

[Διαμφάδην et Διαφάδην, Diserte, ap. Polluc. 2, 129. Διαφάνδην 6, 208, ubi cod. διαφάδην.]

[Διαμφάδιος. V. Διαμφίδιος.]

[Διαμφιβάλλω, Discepto. Nicetas Paphlag. Laud. S. Eustath. p. 219. Boisson. Theophyl. Simoc. Hist. p. 174, A : Ζυγομαχοῦντος καὶ διαμφιβάλλοντος περὶ τούτων τῶν τόπων. G. D. Anast. Sin. Hodeg. p. 198, 4 : Εἰς ὃ οἱ αἱρετικοὶ διαμφιβάλλουσιν. Acta Petr. Alex. p. 219, B; Eustrat. p. 376, A. Hase.]

[Διαμφιγνωμονέω, Ambigo, Hæsito. Georg. Pachym. Hist. Andron. 4, p. 234, A : Πρὸς δὲ τὸ καταδικάζειν τὸν λέξαντα διαμφιγνωμονοῦντες ἦσαν. G. Dind.]

Διαμφίδιος, ὁ, ἡ, q. d. Seorsim positus, Separatus, Diversus, Alienus. Διαμφίδιον μέλος [ex Æsch. Prom. 555 : Τὸ δ. δέ μοι μέλος προσέπτα] Hesych. exp. ἀλλοῖον, et διὰ παντὸς κεχωρισμένον. [Schol. Æsch. : Τότε γὰρ γαμοῦντί σοι τὸν ὑμέναιον ᾔδομεν, νῦν δὲ δυστυχοῦντί σοι θρῆνον.] Διαμφάδιον Hesychio ἀλλοῖον, quo modo et διαμφίδιον exponit.

Διαμφὶς, Utrimque. Item, Seorsim, κεχωρισμένως, et ἐξ ἑκατέρου μέρους. Utitur Dionys. P. [5 : Οὐ μὴν πᾶσα (χθὼν) διαπρὸ περίδρομος, ἀλλὰ δ. ὀξυτέρη βεβαυῖα πρὸς ἠελίοιο κελεύθους· 903 : Οὐχ ἅμα ναιετάοντες ὁμώνυμοι, ἀλλὰ δ. Angl. Epiph. t. 1, p. 388, C : Τὸ μείουρον καὶ δ. ἑκάστου ζωγὸς στρογγυλώσεως. Ed. perperam, opinor, διαμφές. Hase.]

Διαμφισβητέω, Controversor, Discepto : ut διαμφισβητεῖται, Controvertitur, In disceptationem venit, s. Dubitatur et ambigitur passim. [Aristot. Eth. Nic. B 8, 1 : Διαμφισβητεῖται δὲ περὶ αὐτῆς οὐκ ὀλίγα. Plutarch. Mor. p. 755, E : Γείτονας ἐώρων δύο διαμφισβητοῦντας, ὄφεως προσερπύσαντος ..., ἀμφοτέρων μὲν ἀγαθὸν δαίμονα καλούντων, ἑκατέρου δ' ἔχειν ἀξιοῦντος.] Pro Disceptare et contendere. Demosth. Pro cor. : Αὐτοῖς μὲν πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας. [P. 1097, 23 : Εἰ μὲν γὰρ ὑπὲρ τῶν διαμφισβητουμένων μὴ ἔστιν ἄλλον τρόπον δίκην λαβεῖν ἢ διαμαρτυρήσαντα· 897, 25 : Ἦλθεν ἐπὶ τὸ διαμφισβητεῖν ὡς αὐτῷ διαιτητὴς εἴη. Sed hic major pars librorum ἀμφισβητεῖν. Theophr. H. P. 3, 9, 4 : Οὗτοι μὲν οὖν ὅλῳ τῷ γένει διαμφισβητοῦσιν. Aristot. Polit. 3, 16 : Ἃ μὲν οὖν οἱ διαμφισβητοῦντες πρὸς τὴν βασιλείαν λέγουσι.... Polyb. 28, 9, 6 : Πρός με διαμφισβητῆσαι περὶ τούτων. Scriptor ap. Suid. s. v. Παρακρούσασθαι : Ὅσα διημφισβητήθη, οἷος ἐγένετο παρακρούσασθαι. Plut. V. Dion. 47 : Αἱ δὲ τοῦ πολέμου κατορθώσεις, εἰ καὶ ἀνθρώπων μηδένα, τήν γε τύχην διαμφισβητοῦσαν ἔχουσιν. Aristot. Polit. 3, 13 : Τοὺς διαμφισβητοῦντας περὶ τῶν πολιτικῶν τιμῶν. Athen. 8, p. 351, A : Μυννακοῦ δ' αὐτῷ περὶ μουσικῆς διαμφισβητοῦντος. Cum C solo genit. Plutarch. Mor. p. 787, C : Ταῖς μὲν ἄλλαις ὑπεροχαῖς προσμάχονται καὶ διαμφισβητοῦσιν ἀρετῆς καὶ γένους.]

Διαμφισβήτησις, εως, ἡ, Altercatio, vel Dubitatio. [Aristot. Polit. 1, 8 : Πότερον δὲ μέρος αὐτῆς ἐστί τι ἢ ἕτερον εἶδος, ἔχει διαμφισβήτησιν. Plut. V. Æmil. c. 1 : Διαμφισβήτησιν παρεξόντων, πότερον....]

[Διαμφοδέω.] Διαμφοδῆσαι, Deviare, s. In biviis a sese divelli. Eust. [p. 789, 54] διαμφοδῆσαι veteribus esse dicit ὧδε καὶ ἐκεῖ παρατρέπεσθαι, καὶ ἀστοχῆσαι τῆς ὀρθῆς ἀμφόδου. Vide et Ἀβροτάξαι. [Hesych. : Ἀμφαλλάξαι, διαμφοδῆσαι. Hemst. Διαμφοδίσαι vitiose in schol. Il. K, 65, et διαναφοδῆσαι ap. Etym. M. p. 4, 38, correctum ab Sylburgio. Διαμφοδακοῦντες ap. Sext. Emp. p. 556 Hemst. et Schneid. in διαμφοδοῦντες mutant.]

[Διαμφόδησις, εως, ἡ, Deflexio de via, Aberratio. Eust. p. 789, 51 : Ἀβρόταξις, ἁμαρτία, διαμφόδησις.]

[Διαμφοδακέω. V. Διαμφοδέω.]

Διαμωκάομαι, Illudo, Irrideo, s. Deludo, Derideo. D [Iamblich. V. P. p. 460 : Διασύροντες καὶ διαμωκώμενοι. Cum διασιλλοῦν conjungit Dio Cass. 59, 25. Aristæneto 1, 27, p. 121, διαμωκωμένη a Mercero restitutum pro διαμυκωμένη. Διαμυλλαίνειν per διαμωκᾶσθαι interpr. Hesych. Activa forma Etym. Gud. p. 402, 1 : Μωκῶ ... καὶ διαμωκῶ τὸ καταγελῶ· καὶ συντάσσεται μετὰ γενικῆς. G. D. Jo. Chrys. t. 4, p. 703, 6 : Τάχα καὶ διαμωκᾶσθε τὰ λεγόμενα. Id. ib. p. 516, 16 : Πολλοὶ διαμωκῶνται ἡμᾶς· et t. 5, p. 814. Adde Eustrat. De op. an. p. 462, A. Hase.]

Διαμώκησις, εως, ἡ, Irrisio, Illusio. Athen. [5, p. 220, B] : Περιέχει τὴν Προδίκου καὶ Ἀναξαγόρου τῶν σοφιστῶν διαμώκησιν.

[Διαμωκίζω i. q. Διαμωκάομαι. Joann. Damasc. Ep. ad Theophil. Imp. De imagg. p. 117 : Φενακίζων καὶ διαμωκίζων. Boiss.]

[Διαμωμάομαι, Reprehendo. Schol. Pind. Ol. 6, 124 : Οἱ μὴ τετυχηκότες τοὺς τυχόντας διαμωμῶνται ὡς μηδενὸς ἀξιολόγου τετυχηκότας. Boiss.]

[Διαναβάλλομαι.] Διαναβάλλεσθαι, Differre, Prola-

tare, Procrastinare, Dilationes quæritare. Suid. v. Διακρούεσθαι. [Theod. Prodr. Epist. in Lazer. Misc. 1, 18. Boiss. Jo. Chrys. In gen. hom. 24, vol. 1, p. 181 : Εἰώθαμέν πως, μελλούσης μὲν τῆς τιμωρίας, ῥᾳθυμεῖν καὶ διαναβάλλεσθαι. Seager. Priscus in Excerpt. p. 219, 16 Nieb. : Ἐσδέξασθαι αὐτὸν ἐπὶ πολὺ διαναβαλλομένου τοῦ Παρθυαίου μονάρχου. Joseph. Genes. p. 12, A : Τοῦτο διανεβάλλετο, ἕως ἂν ... G. Dind.]

[Διαναβολή, ἡ, Intermissio. Etym. M. p. 80, 24 : Ἀμβολαὶ γὰρ διαναβολαί. Wakef.]

[Διαναγιγνώσκω, Perlego. Isocr. p. 275, A : Διαναγνοὺς τὸν λόγον. Sic cod. Urb. Vulgo διαγνούς. Ibid. p. 283, A : Ὁ λόγος ὁ διαναγνωσθείς, ex em. H. Wolfii : nam libri διαγνωσθείς. Polyb. 31, 21, 9, et 22, 1. Hippiatr. p. 3 : Διανέγνωκας λόγον (Ξενοφῶντος). G. D. Damoxen. ap. Athen. 3, p. 102, B : Μὴ Δημόκριτόν τε πάντα διανεγνωκότα. Dio Cass. 58, 10 : Διαναγνωσθείσης τῆς ἐπιστολῆς. Angl. Philo vol. 2, p. 577, 4 : Τὰ ἐπισταλέντα διαναγνούς· et p. 594, 26 : Λαβὼν δὲ καὶ διαναγινώσκων. Gregent. Tephr. Disp. p. 70, B; Pseudochrys. t. 7, p. 403, 40 : Ὁ ἀρτίως ὑμῖν ... διαναγνωσθείς. Hase.]

Διαναγκάζω, Invitum cogo. [Hippocr. p. 364, 17 : Πνεύματος δὲ κατάσχεσις τοὺς πόρους διαναγκάσαι... δύναται, Per vim aperire. 863, F : Τὰ δὲ ἐμβλητέα ἢ διορθωτέα διαναγκάσαι διατείνοντα ... Χερσὶ μὲν οὖν ὀρθῶς κατὰ μέρεα, καρπὸν δὲ καὶ ἀγκῶνα ἀπόχρη διαναγκάζειν· 885, E : Ὑπὸ τοῦ σπόγγου διαναγκαζομένη καὶ ἀναπτυσσομένη ἡ σῦριγξ. Conf. Διαναγκασμός. Plato Leg. 8, p. 836, A : Ὄψις διηναγκασμένη μὴ ἀποβλέπειν ἄλλοσε (conf. Aristot. Probl. 31, p. 959, 36)· Phileb. p. 14, D : Τέρατα διηνάγκασται φάναι. Xen. Cyrop. 8, 2, 4.]

[Διανάγκασις, εως, ἡ, Coactio. Hippocr. p. 511, 6.]

[Διαναγκασμός, ὁ, Coactionem et per vim membri alicujus restitutionem significat. Eo autem nomine organum dicitur Hippocrati, quo vi adhibita spinæ perversæ restitutio fit, et instrumentum coactorium, et describitur lib. De art. p. 812, H : Χρὴ δὲ τὴν κατασκευὴν τοῦ διαναγκασμοῦ τοιήνδε κατεσκευάσθαι. (Βάθρον ἢ ξύλον vocat Paulus.) Διαναγκασμὸν hujusmodi quidam διαναγκαζόμενον vocant, ut et ap. Hippocr. pro διαναγκασμοῦ quidam διαναγκαζομένου legunt. Foes.]

[Διανάγω, Adduco. Galen. vol. 12, p. 328 : Τὸν ἰατρὸν ἀξιοῖ τῇ μὲν ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος διανάγειν παρὰ τὰς πλευράς. G. Dind.]

[Διαναδίδωμι, Distribuo. Joann. Damasc. vol. 1, p. 167, C : Μὴ ἐῶντος διαναδοθῆναι ἡμῖν τὸ φῶς. Vera videtur plurium codd. scriptura διαδοθῆναι.]

[Διανακαθίζω, Sedentem colloco. Hippocr. p. 670, 8 : Ἄριστον δὲ ἐρυγγάνειν ἢ διανακαθίζειν.]

[Διανακαλύπτω, Revelo. Jacob. monach. in Combefis. Auct. novo Patr. vol. 1, p. 1280, A : Μόνος τὰ τῆς χαρᾶς διανεκάλυψε ταμιεῖα. G. Dind. Greg. Nyss. t. 3, p. 82, A, et t. 2, p. 430, D : Ἡ λόγῳ προσήκει διανακαλύψαι τὴν πονηρίαν; Proprie Euseb. Hist. eccl. 3, 6 : Τὰ λείψανα τοῦ τέκνου διανεκάλυψεν. Hase.]

[Διανακάμπτω, Reflecto, Revertor. Leo Diac. p. 97, 4 : Ἀπτερώτῳ τάχει πρὸς τὸν οἰκεῖον αὖθις συνασπισμὸν διανέκαμπτε.]

Διανακλάω, Reflecto, Refringo.

[Διανακύπτω, Caput erigo. Aristeas De LXX interpr. p. 237 Van D. (p. 105). Struv. || Introspicio propius. Philo vol. 1, p. 383, 4 : Ἀλλὰ κἂν βιασάμενός τις ὑπὸ περιεργίας ἢ τοῦ φιλομαθοῦς ἐθελήσῃ διανακύψαι. Hase.]

[Διαναλίσκω, Absumo. Dio Cass. in Exc. p. 188 ed. Mai. : Ὁ δὲ δὴ πόλεμος καὶ διαναλίσκει καὶ διαφθείρει (χρήματα). Cramer.]

[Διανάπαυμα, τὸ, Intermissio, Requies. Cod. Barocc. ap. Bekk. Anecd. p. 1167 et Moschopul. p. 42 ed. Titz. : Τὸ τῆς φωνῆς διανάπαυμα. G. Dind.]

[Διανάπαυσις, εως, ἡ, Requies. Aristot. De spir. 8, p. 485, 20. Hesych. vol. 1, p. 956. G. D. || Commoditas, Opportunitas. Vita S. Nili p. 147, 26 : Προσδεθέντες τῇ τοῦ τόπου διαναπαύσει. Hase.]

Διαναπαύω, Interquiescere facio, Intermissionem vel Requiem aliquam do, Recreo : διαναπαῦσαι τὸν στρατὸν, Plutarch. [V. Marcell. c. 6] : Τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε, Tum autem recreare exercitum et quieti reddere non licuit, Bud. [Polyb. 5, 6, 6 : Βραχὺ διαναπαύσας τὴν δύναμιν. Strabo 11, p. 512 : Διαναπαύσας μικρὰ τὴν στρατιάν. Philostr. p. 865 : Ὁ δὲ Ἀπόλλων γέγραπται διαναπαύων ἑαυτὸν ἐπὶ πέτρας τινός. Διαναπαύσαντες ἑαυτοὺς Anna Comn. 11, p. 318, B. Pollux 1, 30 : Ἵνα δὲ καὶ διαναπαύσω σε πρὸς μικρόν. G. D.] Greg. Naz. autem dixit, διαναπαύειν τοὺς πόνους, quod redditur, Recreare labores; at ego interpretari malim Requiem aliquam laborum dare, Requiem aliquam dare a laboribus s. Intermissionem. Ideo autem non dico simpliciter Requiem, sed requiem aliquam : ut eam signif., quam habet præp. Inter, in verbo Interquiesco, aliquo modo exprimam. [Seqq. ex Indice.] || Interquiescere jubeo, Interposita quiete refocillo et recreo, Reficio. Plut. [V. Anton. c. 38] : Πρὶν διαναπαῦσαι τὸν στρατὸν ὀκτακισχιλίων σταδίων ἀποτετρυχωμένον πορείαις. Greg. : Ὥσπερ οἱ μακρὰν ὁδὸν τέμνοντες, καταλύματι τοὺς πόνους διαναπαύουσι, Laboribus defessum corpus reficiunt, Labores cessare faciunt, interposita quiete. Ubi nota de re inanimata etiam dici. [Galen. vol. 4, p. 523 : Ὀλίγον δ' ἐνταῦθα τὸ συνεχὲς τοῦ λόγου διαναπαύσαντες. Ælian. V. H. 12, 15 : Τὰς ἐν τοῖς ἄθλοις σπουδὰς διαναπαύων ταῖς παιδιαῖς. G. D.] Rursum de re animata pro Sedere et tacere jubeo, Bud. e Plat. [Politico p. 257, C] : Διαναπαύσωμεν αὐτόν. || Διαναπαύομαι, Interquiesco, Quiete interposita cesso. [Plato Leg. 1, p. 625, B : Διαναπαύεσθαι πυκνὰ ἐν αὐταῖς (ταῖς ἀναπαύλαις).] Cebes Theb. : Κελεύουσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι. A Bud. exp. Interquiesco, et Paulum intermitto, afferente ex Appiano, Ὥσπερ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν οἱ διαναπαυόμενοι. [Hippocr. p. 35, 41 : Οὕτως γὰρ ἂν ὁ ταλαιπωρέων τῷ κοπιῶντι τοῦ σώματος διαθερμαίνοιτο καὶ συνιστοῖτο καὶ διαναπαύοιτο, Recreari poterit. Lucian. Necyom. c. 14 : Τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο, καὶ διαναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο· ubi alii libri ἀναπαυόμενοι. Anna Comn. 4, p. 107, A : Ἡμέρας τινὰς οἱ Βενέτικοι διαναπαυσάμενοι. Διαναπαύω ex διαπαύω corruptum notamus s. hoc v.]

[Διαναπείρω. V. Διαμπείρω.]

[Διαναπέρθω ex gl. Hesychii διαμπραθέειν ducitur, de qua v. s. Διαπέρθω.]

[Διαναπερονάω ex gl. Hesychii διαμπερονήσει ducitur, de qua v. s. Διαπερονάω.]

[Διαναπνέω, Respiro. Jo. Chrys. t. 6, p. 54, 19 Ἀποδῦναι τὴν πανοπλίαν, καὶ διαναπνεῦσαι μικρόν. Ubi tamen alii codd. ἀναπνεῦσαι. Hase.]

[Διαναπνοή, ἡ, Perspiratio. Galen. vol. 12, p. 105.]

[Διαναρκάω, Obtorpesco. Phurnut. 35, p. 235 : Τὸ οἷον διαναρκᾶν τοὺς ἀποθνήσκοντας. De somno hiberno piscium Theophr. De pisc. in sicco deg. 7, p. 828 : Τοὺς ἐν ταῖς φωλειαῖς διαναρκῶντας, ubi cod. Voss. διαρκοῦντας, quod legitur ap. Aristot. Mirab. ausc. 73, p. 835, 21 : Τὰ ἐν ταῖς φωλεαῖς διαρκοῦντα.]

[Διαναρμοστέω. Ἀναρμοστεῖν et διαναρμοστεῖν de dissonis instrumentis musicis dicta annotavit Pollux 4, 63. G. Dindorf.]

[Διαναρτάω i. q. ἀναρτάω, ap. Iambl. Protr. 13, p. 208 : Ὥστε εἰς ἑαυτὸν διανηρτῆσθαι πάντα τὰ ἀγαθὰ τὰ εἰς εὐδαιμονίαν φέροντα, Ita ut omnia bona in sua potestate sita habeat : quo sensu ἀνηρτῆσθαι dici solet.]

[Διάνασσα lectio vitiosa. V. Διώνασσα.]

[Διανάσσω, s. Διανάττω, Refercio, Impleo. Strabo 4, p. 195, de navibus Venetorum : Οὐ συνάγουσι τὰς ἁρμονίας τῶν σανίδων, ἀλλ' ἀραιώματα καταλείπουσι, ταῦτα δὲ βρύοις διανάττουσι. Hemst. Etym. M. p. 603, 5 : Νηδὺς ... ἀπὸ τοῦ διανενῆσθαι τὰ τῆς τροφῆς ἐν αὐτῇ, ὅ ἐστι σεσωρεῦσθαι (καὶ πεπληρῶσθαι addit Orion p. 107, 33) τὰ βρώματα. G. Dind.]

[Διανάστᾰσις, εως, ἡ, Surrectio. Hippocr. p. 1212, H : Πολλὴ ἡ διανάστασις. Xenoph. Cyneg. 10, 18, de apris : Ἑκόντα οὖν οὐ χρὴ ὑποπίπτειν· ἐὰν δὲ ἄκων ἔλθῃ εἰς τοῦτο, διαναστάσεις γίγνονται αἱ αὐταί. Polyb. 3, 55, 5 : Τὰ δ' ὑποζύγια διέκοπτεν, ὅτε πέσοι, τὴν κάτω χιόνα κατὰ τὴν διανάστασιν, Dum se humi erigebant. De surrectione ex insidiis 5, 70, 8 : Ἐκ μεταβολῆς τῶν φευγόντων καὶ διαναστάσεως τῶν ἐγκαθημένων.]

[Διανατροπέω (forma prava pro Διανατρέπω), Everto. Gennadius patr. Cpol. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 37 ed. Koll. : Ὁ καλούμενος Μωάμεθ μέλλει διανατροπήσειν γένος τῶν Παλαιολόγων. G. Dind.]

Διαναυμαχέω, Navali prælio decerno, Navali prælio decerto. [Herodot. 5, 86; 8, 63; Thucyd. 8, 78, 79.] Isocr. [p. 59, C. Plut. V. Alcib. c. 27, et alibi. Anna Comn. 12, p. 349, C : Διαναυμαχεῖν πρὸς τὴν πόλιν. Figurate Plut. Mor. p. 787, E : Ὁ τῷ φθόνῳ διαναυμαχήσας πολὺν χρόνον. Similiter ναυμαχεῖν κακοῖς dixit Aristoph. Vesp. 479. G. Dind. Synes. Ep. 4, p. 28. Joseph. Bell. Jud. 3, 10, § 1 : Εἰ δέοι διαναυμαχεῖν· id. ib. § 9 : Ἐξ ἴσου δ. Et ib. § 1 : Τοῖς ἐπὶ τῆς γῆς διεναυμάχουν πολεμίοις. Hase.]

[Διαναψύχω, Refrigesco, Gl.]

[Διανάω.] Διαναῦσαι, Hesychio διαπλεῦσαι, Navi transire : quod infra διανεῦσαι. [Διαναῦσαι Kuster. recte, quamvis contra seriem literarum, in διανεῦσαι videtur mutare. V. Διανέω.] Alioqui est etiam Perfluere : a th. διανάω : quod vide in Ἀναπιδύειν. [Ex Plut. V. Æmil. c. 14 : Τὰ γοῦν ὀρυττόμενα τῶν χωρίων μᾶλλον ἀναπιδύει καὶ διανάει πρὸς τὴν τοιαύτην ψηλάφησιν. Theophr. De pisc. in sicco deg. 11, p. 829 : Διανάειν ἔκ τινων τόπων ὑγρότητας. Sic Schneid. Vulgo δεῖ νάειν. Liber Voss. διαναναεῖν.]

[Διανδὴς, πολυχρόνιος (Longævus), Κρῆτες, Hesych.]

Διάνδιχα, pro δίχα, Dupliciter. Il. A, [189] : Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. Sequitur enim, Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν κ. τ. λ., Ἠὲ χόλον παύσειεν. [Ad quem l. Eustath. : Ἐκ τοῦ διά καὶ ἀνά προθέσεων· ὧν τὸ μὲν διά δυασμόν τινα σημαίνει, ὡς δῆλον ἐν τῷ διαιρεῖσθαι διαφωνεῖν διΐστασθαι· τὸ δὲ ἀνά δευτέρωμά τι δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ ἀναβαπτίζειν ἀνακρίνειν κ. τ. λ. Il. Θ, 167; N, 455, ubi eadem verba. I, 37 : Σοὶ δὲ δ. δῶκε Κρόνου παῖς ... σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων, ἀλκὴν δ' οὔτοι δῶκεν. Ad quem l. schol. : Τὴν τιμὴν εἰς δύο διελὼν καὶ μερίσας, τὸ ἕτερόν σοι ἔδωκε. Cleobul. in Anth. Pal. 14, 101 : Δ. εἶδος ἔχουσαι· αἱ μὲν λευκαὶ ..., αἱ δὲ μέλαιναι. Addito δοιά Hadrian. ib. 6, 332 : Ὄφρα τοι εἰσορόωντι δ. θυμὸν ἰαίνῃ δοιά, τὰ μὲν Γετέων σκῦλα, τὰ δ' Ἀρσακιδέων. Eurip. Herc. f. 1029 : Δ. κλῇθρα κλίνεται ὑψιπύλων δόμων. Apoll. Rh. 2, 1109 : Ἀνέμου μένος ... νῆα διάνδιχ' ἔαξε τινασσομένην ῥοθίοισι· 4, 453 : Δ. νηυσὶν ἔκελσαν σφωϊτέραις κρινθέντες. « At in hoc Apollonii versu 1, 934 : Καὶ δὴ τῇ γ' ἐπὶ νυκτὶ δ. νηὸς ἰούσης δίνῃ πορφύροντα διήνυσαν Ἑλλήσποντον, quid διάνδιχα significat? Schol. non exponit. Hœlzlin. interpr. πλησιστίοις πνοαῖς, quum nec dextra, ut loquitur Catullus, nec læva vocat aura, sed Juppiter utrumque in pedem incidit. » Brunck. Cum tmesi Hesiod. Op. 13 : Διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσι, Theocr. 20, 256 et cod. Palat. in epigr. Gregorii Naz., de quo v. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 7. Quint. Sm. 3, 94 : Οἱ δ' ἄρ' Ἀχαιοῖσιν, διὰ δ' ἄνδιχα μητιόωντες, ex emend. Gerhardi. Lectt. Apoll. p. 215 : nam libri ἀχαιοῖς διάνδιχα. Sic διὰ δ' ἀμπερὲς ap. Homerum.]

[Διανεῖς, οἱ, Dianenses, populus Galatiæ. Steph. Byz. ex Eratosthenis Galaticis.]

[Διανείσσομαι. V. Διανίσσομαι.]

[Διανεκής. Διανεκῶς. V. Διην-.]

Διανέμησις, εως, ἡ, Distributio, Divisio, Dissipatio. Aristot. De mundo. [Appian. B. C. 3, 89 : Διανεμήσεως τῶν χρημάτων. Plut. V. Anton. c. 54, Mor. p. 818, C. Aristoclis Pergameni librum Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανεμήσει τοῦ χρυσίου memorat Suidas s. v. Ἀριστοκλῆς, ubi cod Bruxell. διανομήσει, quam formam editor Rom. scholio ad Soph. Ajac. 670 intulit. Codex διανεμέσεσιν. Recte Elmsl. διανεμήσεσιν.]

[Διανεμητέον, Distribuendum. Xenoph. OEc. 7, 36.]

[Διανεμητὴς, ὁ, Distributor, Expunctor, Gl. Etym. M. p. 249, 43 : Δατητὴς παρὰ Ἀττικοῖς ὁ διανεμητής.]

Διανεμητικὸς, ή, όν, q. d. Distributivus. [Aristot. Eth. Nic. 5, 9 : Διανεμητικὸς (ὁ δίκαιος) καὶ αὑτῷ πρὸς ἄλλον καὶ ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον. Τὸ διανεμητικὸν ib. cap. 6. Polyb. 6, 6, 10 : Διανεμητικὸς τοῦ κατ' ἀξίαν ἑκάστοις, Qui suum cuique tribuit. Maxim. Confess. vol. 1, p. 70 : Πρὸς ἀξίαν ἑκάστου διανεμητική. || Signif. pass. Qui dividi potest, Plut. Mor. p. 1033, C : Τῶν κατηριθμημένων σχημάτων ἕκαστον σώματος περιφεροῦς εἰς ἴσα διανεμητικὸν εἶναι.]

Διανεμόω, idem [quod Ἀνεμόω, Ventilo, Vento agitari facio]. Exp. etiam Ventis expono, in VV. LL. Et διηνεμωμένας ἐθείρας, Jubas vento expassas, Epigr. [Philippi Anth. Pal. 9, 777] pro διηνεμωμένας [quod ipsum nunc ex cod. restitutum. Lucian. Imag. c. 7 : Ὡς συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρὴ, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά.]

Διανέμω, [fut. διανεμῶ, nisi quod διανεμήσω Symm. Ps. 59, 8], Distribuo, Divido, Partior. Plato Epist. 7 : Τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων διανέμων. [Leg. 5, p. 737, E : Γῆ δὲ καὶ οἰκήσεις ὡσαύτως τὰ αὐτὰ μέρη διανεμηθήτων· 6, p. 756, B : Μέρη δὲ διανείμαντας τέτταρα κατὰ ἐνενήκοντα. Aristoph. Plut. 510 : Διανείμειέν τ' ἴσον αὑτόν. Xenoph. Cyrop. 4, 5, 45 : Ὑμεῖς δ' αὖ διανείματε καὶ ἡμεῖς πιστεύσομεν ὑμῖν καλῶς διανενεμηκέναι.] Herodian. [7, 8, 22] : Διανείμας τε αὐτοῖς πάμπλειστα χρήματα. [Hesych. : Διανεῖμαι, διαδοῦναι. Διανείμαντε, διανείμαντες, δυϊκῶς. Διένειμε, διεμέρισε. Διενειμάτην, διενείμαντο, δυϊκῶς. Cum præpos. ἐπὶ Plato Theæt. p. 194, D : Διανέμουσιν ἐπὶ τὰ αὐτῶν ἕκαστα ἐκμαγεῖα, Singula distribuunt in suum unumquodque ἐκμαγεῖον. Id. Min. p. 321, C : Ἃ διανέμων ἐπὶ τὸ σῶμα βέλτιον αὐτὸ ποιεῖ· et paullo post : Ἃ ... διανέμων ἐπὶ τὴν ψυχὴν ... 317, D : Τίς ἐπιστήμων διανεῖμαι ἐπὶ γῇ τὰ σπέρματα; || De legislatore suum cuique tribuente ap. Plat. Leg. 1, p. 625, A : Τοῦτον οὖν (τὸν Ῥαδάμανθυν) φαῖμεν ἂν ἡμεῖς γε οἱ Κρῆτες ἐκ τοῦ τότε διανέμειν τὰ περὶ τὰς δίκας ὀρθῶς τοῦτον τὸν ἔπαινον αὐτὸν εἰληφέναι. Conf. Νέμω.] Et pass. Διανέμομαι, Distribuor, Dividor : ut ap. eund. Herodian. 5, [8, 6] : Ἐδίδου δὲ καὶ χρήματα λανθάνουσα διανέμεσθαι τοῖς στρατιώταις κρύβδην. [Hesych. : Διανέμεται, μερίζεται. Διανενεμῆσθαι Pollux 8, 152.] || Διανέμεσθαι, pro Divulgari : ut vet. Interpr. reddidit ap. Lucam Act. 4, 17 : Ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαόν. [Hesych. : Δ., διαδοθῇ.] Sed quidam interpr. Ne id amplius serpat in populum. Habet autem et νέμεσθαι Serpendi signif., diverso tamen usu. [|| Forma media. Herodot. 8, 123 : Ὡς δὲ ἀπικόμενοι οἱ στρατηγοὶ διενέμοντο τὰς ψήφους ἐπὶ τοῦ Ποσειδέωνος τῷ βωμῷ· ubi tamen libri plures διένεμον. Plato Epist. 3, p. 318, A : Μὴ διανείμασθαι τοὺς διανειμαμένους. Demosth. p. 855, 7 : Διανειμάμενοι τὰ χρήματα· 1317, 6 : Διανειμάμενοι πέντε δραχμάς. Dionys. A. R. 6, 74 : Ἀργυρίου πέντε μνᾶς κατ' ἄνδρα διανείμασθαι. Corrupte, ut videtur, ap. Diodor. 14, 3 : Οἱ γὰρ τῆς ὀλιγαρχίας ὀρεγόμενοι τὴν παλαιὰν κατάστασιν ἔφασαν διανείμασθαι, καθ' ἣν παντελῶς ὀλίγοι τῶν ὅλων προειστήκεισαν· ubi sensus verbum requirit quale est ἀνακτήσασθαι, ab Reiskio propositum. Futur. διανεμοῦμαι ex Phalar. Ep. 110, p. 318, indicat Schæf. : Ἢ τοῖς θεοῖς εὐσεβοῦντες ἀναθήσετε (τὰ ἀναθήματα) ἢ τούτους ἀποστεροῦντες αὐτοὶ διανεμεῖσθε. || Prava aor. med. forma ap. Joann. Cinnam. 4, p. 95, B : Τὸ δὲ πῦρ ταχὺ τὴν ὕλην διανεμησάμενον ..., ubi Absumendi signif. dictum, qui frequens est v. simplicis usus. G. D.]

[Διανενεμημένως, Distribute. Clem. Alex. Str. p. 800 : Τὸ ἅγιον πνεῦμα ταύτῃ πως μεταφυτεύεται δ. κατὰ τὴν ἑκάστου περιγραφὴν ἀπεριγράφως.]

[Διανενοημένως, Cogitate. Schol. Apoll. Rh. 1, 1336 ἐπιφραδέως interpr. διανενοημένως καὶ συνετῶς.]

[Διανέομαι, Pervado. Forma contracta διανεῦμαι ap. Christodor. in Anth. Pal. 2, 34 : Λάθρῃ ὑπὸ κραδίην τραγικαῖς ὡμίλεε Μούσαις, ἔργα σαοφροσύνης διανεύμενος.]

[Διανέρομαι (præsens inusitatum), Interrogo, unde aor. 2 διανέροιτο ap. Marc. Anton. 3, 4, ubi critici ἐπανέροιτο posuerunt.]

[Διάνευμα, τὸ, Nutus. Acta S. Maximi Confess. vol. 1, p. LXXXVI : Λυσσώδους λαγνείας διανεύματα. || Lectio vitiosa pro δίνευμα, quod v. G. Dindorf.]

[Διανευρόω, Confirmo, Corroboro. Cyrill. Alex. ad Jesaiæ c. 49, 10, p. 671 : Ἀρυόμεθα παρ' αὐτῶν ζωοποιόν τε καὶ θεῖον λόγον, ἀποχρώντως ἔχοντα πρὸς τὸ δύνασθαι διανευροῦν εἰς εὐσέβειαν τὰς ἡμετέρας ψυχάς. Idem in Hoseæ c. 14, p. 194 : Ψυχὴν δὲ ἀνθρώπου θεῖός τε καὶ ἄνωθεν διανευροῖ λόγος. Suicer.]

[Διανευστήριον, locus in Cypro insula. Epiph. t. 2, p. 365, B : Ἀπὸ ρ' σταδίων τῆς Κωνσταντίας, ἄντικρυς τοῦ καλουμένου Δ. Cf. p. 378, A.]

Διανεύω, Innuo, Nutu indico. Athen. lib. 2 : Ἐμοὶ λαλῶν ἅμα καὶ διανεύων. [Diodor. 3, 18 : Βλέποντες μὲν ἀτενῶς εἰς τὰ συντελούμενα, ταῖς δὲ κεφαλαῖς παρ' ἕκαστα διανεύοντες. Ubi Agatharchid. ap. Phot. Bibl. p. 450, 6, quem sequitur Diodorus, τὰς κεφαλὰς πυκνὰ διανεύουσι. Qua construct. Joseph. Genes. p. 10, B : Δια-

νεύων τὴν ἑαυτοῦ κεφαλήν. Psalm. 34, 22 : Διανεύοντες ὀφθαλμοῖς. Lucian. V. H. 2, 44 : Συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων. Ὁ ποιῶν διανεύειν (Vacillare) τοὺς πίνοντας ex Etym. M. p. 277, 47 citat Hemst. Cum dat. personæ Lucian. l. cit. 25 : Πολλάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ. Alciphro fr. 5, vol. 2, p. 222 (et Aristæn. 1, 1 extr.) : Καὶ οἱ κωφοὶ διανεύουσιν ἀλλήλοις τὸ ἐκείνης κάλλος. Declinandi significatu apud Polyb. 1, 23, 8 : Ἐξέκλινον καὶ διένευον τὰς τῶν ὀργάνων ἐπιβολάς. Plutarch. ap. Stob. Flor. 20, 70 : Τὰς ἑκάστοτε προσπιπτούσας ὀργὰς διορθούμενον (διωθούμενον Wyttenb. ad Plut. De S. N. V. p. 31) καὶ διανεύοντα ὥσπερ οἱ κυβερνῆται τὰ κύματα τὰ προσφερόμενα. G. D.] Et διανεύομαι pro eodem. [Etym. M. p. 255, 50 Δενδίλλων interpr. διανευόμενος : sed διανεύων Hesych. et schol. Hom. Il. I, 180.] Affertur enim ex Epigr. διανευόμενος ἔργα pro Innuens, Nutibus indicans. [Lectio vitiosa pro διανεύμενος. V. Διανέομαι.] || Διανεύει ab Hesych. exp. στρέφει, κυκλεῖ, Vertit, In orbem agit, Circumagit. [Ex Δινεύει corruptum esse recte judicat Kust.] Diodorus sane etiam διανεύειν pro δινεύειν usurpasse dicitur : ut in libro de rebus gestis Philippi [17, 43] : Διά τινος μηχανῆς διανεύοντες. [Recte Rhodomann. δινεύοντες.] Et rursum [ib. c. 45] : Διὰ τινῶν ὀργάνων διανεύοντες, Quibusdam machinis versantes. Mihi tamen ea scriptura non probatur. [Hic quoque nunc δινεύοντες legitur.]

Διανέω, Trano, Transnato. [Herodot. 8, 89 : Ἐς τὴν Σαλαμῖνα διένεον. Aristot. Mirab. ausc. p. 845, 12 : Διανέοντες ἐφ᾽ ἑκάτερα. Ælian. N. A. 3, 6 : Λύκοι ποταμὸν διανέοντες.] Unde διανεῦσαι, διακολυμβῆσαι, in hoc ap. Suidam l. : Καὶ διανεῦσαι ἐθέλοντες ἐβαπτίζοντο ὑπὸ τῆς πανοπλίας. [Et corrupte ap. Hesych. : Διαναῦσαι, διαπλεῦσαι. Lucian. Lexiph. c. 2 : Δέομαι διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ἐπὶ πλεῖστον.] Sic idem Suid. διανενεύκαμεν exp. διεπεραιώθημεν. [Gl. Platonica Timæi p. 79, ex Rep. 4, p. 441, C : Ταῦτα μὲν ἄρα μόγις διανενεύκαμεν, quem l. imitatur Themistius Or. 23, p. 297, B : Τὸν μὲν δὴ ἔμμισθον σοφιστὴν μόλις πως ἄρα διανενεύκαμεν. Parmen. p. 137, A : Πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πέλαγος λόγων; Phædro p. 264, A : Ἀπὸ τελευτῆς ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον. Hæc Ruhnk. ad Tim. attulit et Hemsterh. ad Lucian. vol. 1, p. 306.]

[Διανέω, s. Διανήθω, Neo, Fila duco. Inc. Exod. 27, 16 : Διανενησμένα. Severian. De mundi creat. in Combefis. Auct. noviss. Patr. vol. 1, p. 238, D : Ὥσπερ στήμονα λεπτὸν γυνὴ διανήσασα. G. Dindorf.]

[Διάνημα, τὸ, Stamen. Plato Polit. p. 309, B : Τὰς ἐπὶ τὸ κόσμιον πίονί τε καὶ μαλακῷ καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα κροκώδει διανήματι προσχρωμένας (φύσεις). Nam sic Cornar. correxit librorum scripturam διανθήματι.]

[Διάνηξις, εως, ἡ, Natatio. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. 1, 52, p. 944 : Τὸ δὲ ἧττον κοῦφον καὶ ἑτέρας ὑγρασίας δεόμενον εἰς διάνηξιν. Angl. Epiph. t. 1, p. 495, B : Ἀγνοῶν τὴν πεῖραν τῆς διανήξεως, Natandi usum ignorans. Hase.]

[Διανηστεύω, Jejuno. Hippocr. p. 523, 27 : Τῇ μὲν διαρροίᾳ ξυμφέρει διανηστεύειν. Forma media ap. Joseph. A. J. 3, 10, 3 : Δεκάτῃ δὲ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κατὰ σελήνην διανηστεύονται ἕως ἑσπέρας, θύουσι δ᾽ ... Ubi in exemplar. Big. et Samb. var. lect. διανηστεύοντες.]

Διανηστισμὸς, ὁ, Jentaculum s. Jentaculi sumtio, Jentatio. Athen. 1, [p. 11, D] : Τὸν μὲν οὖν ἀκρατισμὸν, διανηστισμὸν ἔλεγον· τὸ δ᾽ ἄριστον, δορπιστόν· τὸ δὲ δεῖπνον, ἐπιδορπίδα.

[Διανήφω, Sobrius fio. Athanas. vol. 1, p. 656 : Μόγις μεθ᾽ ἡμέραν διανήψας. Kall. S. Macarius Homil. 4, p. 27, A : Πότε διανήψει καὶ ἀποστραφήσεται τοῦ μηκέτι προσκόπτειν; Theophyl. Simoc. Hist. p. 201, B : Ὥσπερ ἀπό τινων ἐνυπνίων μακρῶν μόλις διανήψας, A somniis experrectus. G. Dindorf.]

Διανήχομαι, Natando pertranseo, Natando transmitto, Transno, ut Cic., Gangem transnare. [Apollod. 2, 5, 10 : Διανηξάμενος εἰς Σικελίαν. Plut. V. Luculli c. 10 : Διενήξατο πρὸς τὴν πόλιν. Hesych. : Διανηξάμενοι, διακολυμβήσαντες, διαπεράσαντες. Plut. Mor. p. 1103, E : Ὡς γῇ προσείξων τὸ σῶμα καὶ διανηξόμενος, Natando evasurus. Conf. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 170 (173). Hesych. : Διενήξατο, ἐξέφυγε. Cod. διεννήσατο. Figurate Clem. Al. Strom. 5, p. 733 : Σκοπεῖν ὃν τρόπον ταῖς Ἑλληνικαῖς τῷ οἵῳ τε ὄντι διανήχεσθαι τὰ ἐν αὐταῖς κύματα ἐντευκτέον βίβλοις. Schol. Pind. Ol. 6, 177 : Ἐν εὐθυμίᾳ ... διανήξασθαι τὸν βίον. || Natando certo. Ælian. N. A. 6, 15, ab Schneid. cit. : Διανηχομένων οὖν αὐτῶν (τῶν δελφίνων). || Διανήχω activ. ex Methodio p. 422, A (διανήξαντα), citat Kall.]

[Διάνηψις, εως, ἡ (a διανήφω). De dissipatione humorum Aretæus p. 130, 15 : Ἐς τὴν τῶν ἄλλων χυμῶν ἐξηέρωσίν τε καὶ διάνηψιν. || Lectio vitiosa pro Διάνιψις, quod v.]

Διανθέω, Perfloreo.

[Διάνθημα lectio vitiosa. V. Διάνημα.]

Διανθὴς, ὁ, ἡ, Duplicem florem habens, ut exp. ἄνθη διανθῆ ap. Theophr. H. P. 1, 21 [1, 13, 2 Schn.] de rosa et lilio. Sed mirum ni pro hac signif. scripturus fuerit potius δισανθῆ. [Equidem διανθῆ interpretor flores Gemino partium colore distinctos, veluti rosæ et lilii. Quodsi enim flores intelligi voluisset gemino apparatu partium mediarum instructos, tum διπλᾶ dixisset, prouti postea ἁπλᾶ dicet cucumerum flores, qui partibus masculis mediis destituti extremas viticularum partes occupare solent. Nicandri ἀσφοδέλοιο διανθέος Ther. 534 scholium πολυανθοῦς interpretatur. In Orphicis Arg. 588 τάπητα λιανθέα cum Ruhnkenio Gesnerus in διανθέα, rectius Toupius in τάπηθ᾽ ἁλιανθέα mutavit. Schneid. ad l. Theophr.]

Διανθίζω, Floridis coloribus pingo, Bud. Unde χλαμύδες διηνθισμέναι, Plut. Philopœm. p. 120 [c. 9]. Id. interpr. διανθίζω, Eleganter et varie concinno, item Elegantia et varietate distinguo, et concinno, ap. Herodian. [5, 3, 12] : Τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος. [Lucian. Bis acc. c. 16 : Τὴν κεφαλὴν διηνθισμένος στεφάνοις.] Basil. Ad divites : Ἔδαφος ταῖς ψηφῖσι διηνθισμένον, Vermiculatum pavimentum. Sic Greg. : Ἡμεῖς μὲν οἰκήσομεν οἰκίας ὑπερλάμπρους, λίθοις παντοίοις διηνθισμένας. Ego existimo διηνθισμένος alicubi reddi posse Eleganter intertextus, ut in Herodian. l. c. [Joseph. A. J. 8, 5, 2 : Τοὺς τοίχους τοῖς ἐγκλειομένοις χρυσῷ λίθοις διανθίσας. Ælian. N. A. 11, 10 : Διήνθισται τοῖς σημείοις· 11, 21 : Διηνθισμένην καὶ πεποικιλμένην. Clem. Al. p. 286 : Διηνθισμένον ποικιλίᾳ χρωμάτων. || « Διανθίζομαι i. q. ἀπανθίζομαι, Flores decerpo. Clem. Al. Pæd. 2, 8, p. 211 : Ἄνθεσι χαίτην πυκάζεσθαι κωμαστικὴν διανθιζομένους τὴν χλόην. » Schneid. Suid. : Διανθίζω, τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω, Flores colligo. Metaph. Phot. Bibl. p. 104, 16 : Ὁ δὲ ἕβδομος αὐτῷ λόγος διήνθισται ἐκ τῆς Ἡροδότου ἱστορίας. Qua signif. *Florilegium* nunc dici solet, vocabulum veteribus ignotum.]

[Διανιάω, Vehementi mœrore afficio. Ælian. V. H. 1, 24 : Διανιώμενος δὲ ὁ Λεπρέας.]

Διανίζω, Perluo, seu Eluo, aut Abluo. Hesychio [χρωνίζω,] διακλύζω, πλύνω, διακαθαίρω. [Et Διανίζεται, νίπτεται, καθαίρεται.] Apud Athen. l. 3, [p. 102, F, in fragm. Damoxeni] : Τὸ διανίζειν λοπάδας. [Cratinus ap. eund. 6, p. 267, F : Ποῦσθ᾽ ἡ κύλιξ; διάνιζ᾽ ἰοῦσα σαυτήν· ubi codex λιανίζουσα. Gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 420, 8 : Ψυκτὴρ, σκεῦος ἔνθα διανίζουσιν τὰ ποτήρια.]

Διανίπτω, Perluo, Eluo, Abluo. Eubul. ap. Athen. [11, p. 471, C] : Διένιψα δ᾽ οὐδὲν σκεῦος οὐδεπώποτε· Καθαρώτερον γὰρ τὸν κέραμον εἰργαζόμην, Ἡ Θηρικλῆς τὰς κύλικας. [Suid. : Διανίζεται, διανίπτεται, καθαρίζεται. Pollux 6, 95 : Οἱ δὲ οἰνοχόοι τὰ ἐκπώματα ἐκπλυνόντων τε καὶ διανιπτόντων.]

[Διάνιον, κονία, gl. obscura Hesychii.]

[Διάνιον ἱερὸν, οἷον Ἀρτεμίσιον, Templum Dianæ, Strabo in descriptione Hispaniæ 3, p. 159. Duo codd. διάνειον. *Dianium* ap. scriptores Latinos, quos indicat Casaub.]

[Διάνιος, ὁ, Dianius, n. pr. episcopi Cæsariensis ap. Basil. M. vol. 3, p. 143, 144. Ubi cdd. vett. Διάνοιος. Duplici vitio Διανοῖος ap. Sozom. H. E. 3, 6. || Viri Bithynii ap. Liban. Epist. 378, p. 189; 284, p. 138; 285, p. 139; 379, p. 190, aliisque locis. G. D.]

[Διανίπτω. V. Διανίζω.]

[Διανίσσομαι, Permeo. Pind. Pyth. 12, 43 : Λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ θαμὰ καὶ δονάκων (νόμον). Nicand. Al. 440 : Ψυχρὸν διανίσσεται ἆσθμα· 508 : Στεινοῦ δια-

νίσσεται Ισθμοῦ. Oppian. Hal. 1, 550 : Βοτρυδὸν στεινοῖο μόγις διανίσσεται αὐλοῦ. Per diphthongum, ut sæpe in verbo simplici, in versu Orphei s. Mercurii Trismeg. in Maittair. Miscell. p. 8, 56 : Εἰ δέ κεν ὑδροχόῳ διανείσσεται ἠελίοιο φέγγος. Synes. Hymno 3, p. 325, D : Γένος ἡρώων, ἔργα τὰ θνητῶν κρυφίαισιν ὁδοῖς διανισσόμενον.]

Διανίστημι, Excito, Exurgere facio, Budæo Exuscito, e Greg. citanti, Διανίστησιν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον· et sic sæpe ap. eum accipi annotat. Affertur autem et hoc ex., Μὴ τοῦτον τοῦ ὕπνου διαναστήσητε, Ne hunc e somno excitetis. [Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. 94, 18, ab Hemst. cit. : Ἐκείνου δὲ Σιμωνίδα διαναστήσαντος. Dionys. A. R. 4, 2 : Ἕως ἡ μήτηρ προσδραμοῦσα διανέστησεν αὐτόν. Plut. Mor. p. 794, E : Τὰ μὲν οὕτως ἀναγκαῖα καὶ τοὺς ἀπεσβηκότας κομιδῇ γέροντας, ἂν μόνον ἐμπνέωσιν, ἐξάπτει καὶ διανίστησιν. Metaphor. Dionys. A. R. 6, 12 : Τὸ φρόνημα τῆς πόλεως τεταπεινωμένον ἐκ τοῦ Τυρρηνικοῦ πτώματος διαναστήσας, Animos erexit. Heliodor. 4, 12, p. 155 : Τὸ φρόνημα διανιστᾶσα πλέον τῷ γένει.] || Διανίσταμαι, Exurgo. [Strabo 15, p. 705 : Διανισταμένους εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας. Plut. Mor. p. 597, A : Διανιστάμενον χαλεπῶς. Pollux 3, 108 : Τῶν ἐκ νόσων διανισταμένων.] Quam signif. retinet et aor. διανέστην, itidemque part. διαναστάς : unde [Lucian. Gall. c. 29] : Διαναστὰς περίειμι ἐν κύκλῳ οἰκίαν. [Polyb. 17, 4, 1 : Διαναστὰς ἐπὶ τῆς νεώς· 1, 6 : Δ. ἐκ τῆς νεὼς οὐκ ἔφησεν ἀποβήσεσθαι. Plut. V. Bruti c. 11 : Εὐθὺς εἰς ἀγκῶνα διαναστάς. Lucian. Ver. H. 1, 6, 13, 32. De surgentibus ex insidiis Polyb. 2, 25, 8 : Ἅμα δὲ τῷ συνεγγίζειν τοῖς πολεμίοις διαναστάντων τῶν Κελτῶν καὶ συμπεσόντων αὐτοῖς· 3, 74, 1 : Διαναστάντων τῶν ἐκ τῆς ἐνέδρας Νομάδων· 5, 13, 6 : Ὧν διαναστάντων ἐπὶ τοὺς ἐπικειμένους καὶ προπεπτωκότας τῶν ὑπεναντίων. Apud Thucyd. 4, 128, de Perdicca ab Lacedæmoniis alienato : Τῇ μὲν γνώμῃ ... οὐ ξύνηθες μῖσος εἶχε, τῶν δὲ ἀναγκαίων ξυμφόρων διαναστὰς ἔπρασσεν ὅτῳ τρόπῳ τάχιστα τοῖς μὲν (τοῖς Ἀθηναίοις) ξυμβήσεται, τῶν δὲ (τῶν Λακεδαιμονίων) ἀπαλλάξεται. Schol. : Ἕνεκεν τοῦ ἀναγκαίου συμφέροντος ... ἀποστὰς διεπράττετο πῶς ... Præter. διανέστηκα. Strabo 6, p. 274 : Ὑπὲρ δὲ τοῦ βουνοῦ νέφος ὄρθιον διανεστηκὸς εἰς ὕψος. Futur. διαναστήσομαι. Dionys. A. R. 3, 20 : Τῶν μὲν παιανιζόντων τε καὶ στεφανουμένων ὡς ἐπὶ κατορθουμένῳ τῷ ἀγῶνι, τῶν δ' ὀδυρομένων ὡς οὐκ ἂν ἐπὶ σφᾶς τῆς τύχης διαναστησομένης· ubi Portus ἐπὶ in ἔτι mutat : cui conjecturæ comparandus locus supra cit. 6, 12.]

[Dianitis, myrrhæ species, ap. Plin. H. N. 12, 35 : quam Harduin. conjicit ab Dia insula (de qua Strabo 16, p. 777) nomen invenisse.]

[Διάνιψις, εως, ἡ, Ablutio. Hippocr. p. 424, 24 : Τοῖσι βοθρίοισι διάνιψις· ubi male editum διάνηψις. Recte p. 47, 19 : Τάραξις, κατάκλυσις, διάνιψις.]

Διανοέομαι, Mente agito, Cogito, In animo habeo, Statuo. [Herodot. 2, 121, 4 : Τοὺς δὲ αὐτοῦ, ὥσπερ εἶχον, κατακλιθέντας πίνειν διανοεῖσθαι. Aristoph. Lys. 724 : Ἤδη πέτεσθαι διανοουμένην κάτω.] Thuc. 6, [93] : Διανοούμενοι μὲν καὶ αὐτοὶ πρότερον στρατεύειν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, μέλλοντες δὲ ἔτι καὶ περιορώμενοι. Plut. Camillo [c. 34] : Διενοοῦντο μάχην συνάπτειν, In animo habebant prælium conserere, Cogitabant prælium conserere, de conserendo prælio. Cic. quoque διενοήθη vertit Cogitavit ap. Plat., sequente infin., ut videbis p. 28 mei Cic. Lex. Bud. exp. non solum Statuere, sed et In animum inducere, in Xen. [Mem. 3, 6, 2] : Ὦ Γλαύκων, ἔφη, διανενόησαι προστατεύειν ἡμῖν τῆς πόλεως; Invenitur autem et cum fut. infinitivi ap. [Herodot. 7, 206 : Οὗτοι μὲν δὴ οὕτω διενένωντο ποιήσειν·] Thucyd. locis aliquot, sed hi suspecti mihi sunt. [7, 56 : Τὸ στόμα αὐτοῦ (τοῦ λιμένος) διενοοῦντο κλῄσειν· 8, 55 : Οἱ δὲ διενοοῦντο βοηθήσειν· 74 : Διανοοῦνται ... εἴρξειν. De quibus ll. non erat cur dubitaret HSt. Cum infin. aor. 5, 43 : Διενοεῖτο ἀνανεώσασθαι. || Cum genit. Plato Tim. p. 20, B : Διανοούμενος ὑμῶν δεομένων τὰ περὶ τῆς πολιτείας διελθεῖν προθύμως ἐχαριζόμην.] || Dicitur autem et sine infin. διανοοῦμαι τοῦτο, τοῦτο περὶ τούτου. [Plato Leg. 5, p. 733, C : Δεῖ διανοεῖσθαι τὸν ἰσόρροπον βίον· 10, p. 903, A : Οὔτε ὅσιον οὔτ' ἀληθὲς τὸ διανόημα διανοοίμεθ' ἄν]· aut etiam cum sola præpos. περὶ habente suum genit., περὶ τούτου. [Plato Leg. 1, p. 644, D : Περὶ δὲ τούτων διανοηθῶμεν οὑτωσί· 7, p. 822, D : Περὶ δὲ θήρας ὡσαύτως διανοηθῆναι χρή. Rarius cum accus. Plato Leg. 3, p. 686, D : Τάχ' ἂν ἴσως περὶ τοῦτο αὐτὸ οὔτ' ὀρθῶς διανοοίμεθα οὔτε κατὰ φύσιν, καὶ δὴ καὶ περὶ τὰ ἄλλα πάντες πάντα περὶ ὧν ἂν οὕτω διανοηθῶσι· 7, p. 820, A : Ἆρ' οὐ διανοούμεθα περὶ ταῦτα οὕτως Ἕλληνες πάντες ...; Epinom. p. 987, E : Καὶ δὴ καὶ περὶ τὰ νῦν λεγόμενα ταὐτὸν δεῖ διανοηθῆναι τοῦτο.] Affertur vero et διανοοῦμαι πρὸς τοῦτο e Plat. pro Id cogitare, Mentem et animum ad id intendere. Sed suspecta est hæc constr. [Non debet esse suspecta. Plato Leg. 1, p. 628, D : Ὡσαύτως δὲ καὶ πρὸς πόλεως εὐδαιμονίαν ἢ καὶ ἰδιώτου διανοούμενος οὕτω τις. Cum dat. ib. 4, p. 722, B : Πρὸς τούτῳ δὲ οὐδεὶς ἔοικε διανοηθῆναι ... ὡς ... τῷ ἑτέρῳ χρῶνται μόνον] : at certæ passimque usitatæ illæ, in quibus exp. Bud. Animo versare, Commentari, Intelligere, Existimare, Judicare : ut videbis p. 117, 118. Sed redditur et verbo Sentire, itemque verbo Statuere ab Eod. in Isocr. in Symm. : Περὶ ὧν ἂν δὲ βουλεύωνται, μὴ νομίζειν εἰδέναι τὸ συμβησόμενον, ἀλλ' ὡς δόξῃ μὲν χρωμένους, ὅ, τι ἂν τύχῃ δὲ γενησόμενον, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν, Sed ita de iis sentire et statuere, ut etc. Sic redditur et ap. Aristot. De mundo [c. 6 post med.] : Ταῦτα χρὴ καὶ περὶ θεοῦ διανοεῖσθαι. Et ap. Plutarch., Διανενοῆσθαι ταῦτα περὶ τῆς γῆς. [Lucian. Dial. mort. 15, 1.] || Cum adv. autem non uno modo jungitur; nec enim dicitur solum οὕτω διανοοῦμαι περὶ vel ὑπὲρ τούτου, et καλῶς διανοοῦμαι, vel κακῶς : [Plato Apol. p. 39, D : Οὐ καλῶς διανοεῖσθε·] Isocr. [Ad Demon. p. 9, D] : Κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων [(Urb. οἰκείων) οὐδέποτε καλῶς βουλεύσεται περὶ τῶν ἀλλοτρίων·] et Lucian., Διανοηθεὶς κακῶς ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ, de quibus ll. dicam infra : sed etiam οὕτω διανοοῦμαι, sequente ὡς, et quidem cum partic. Cujus constructionis exemplum habes in Isocr. l. c. : Ἀλλ' ὡς δόξῃ μὲν χρωμένους, ὅ, τι ἂν τύχῃ δὲ γενησόμενον, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν· item in Plat. Pol. 1, [p. 327, C] : Ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε. [Leg. 6, p. 755, A : Μηκέτι ἐν τούτοις τοῖς ἄρχουσι τὴν τηλικαύτην ἀρχὴν ὡς ἄρξων διανοηθήτω.] Idem vero sine οὕτω, sed præpositione περὶ adjuncta particulæ ὡς, dixit [Min. p. 314, D] : Ὡς περὶ καλοῦ ἄρα τινὸς ὄντος δεῖ τοῦ νόμου διανοεῖσθαι. [Protag. p. 352, B : Οὐδὲ ὡς περὶ τοιούτου αὐτοῦ ὄντος διανοοῦνται. Lucian. Jup. trag. c. 19 : Οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὡς οὐδὲ ὅλως ὄντων.] Quibus in locis οὕτω διανοεῖσθαι reddi etiam potest Ita sentire. [Cum ὡς et nominat. participii Plato Theæt. p. 148, B : Ὅταν οἱ πτηνοὶ ... ὡς πετόμενοι ἐν τῷ ὕπνῳ διανοῶνται, Ita affecti sunt, ut volare sibi videantur.] At vero in isto Xenoph. [Mem. 4, 8, 8], verbum διανοεῖσθαι adverbio χεῖρον jungentis, Καὶ ὁρᾶν καὶ ἀκούειν ἧττον, καὶ διανοεῖσθαι χεῖρον, Budæus vertit Animadvertere, Apprehendere animo et percipere. [Polybius 4, 8, 2 : Καὶ γὰρ εἰπεῖν καὶ διανοηθῆναι καὶ στέξαι τὸ κριθὲν δυνατός.] Sed in duobus illis, quos modo attuli, Isocratis et Luciani ll., διανοεῖσθαι longe secus interpretandum censeo; nam δ. κακῶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, τῶν ἑαυτοῦ, significare puto Malum de rebus suis consilium inire, Male de rebus suis consulere, s. potius per dat., Male rebus suis consulere : ac Lucianum in hoc loquendi genere Isocratem imitari voluisse mihi fit verisimile. [Delibero. Polyb. 3, 93, 2 : Διανοούμενος πῇ καὶ πῶς χρήσεται τοῖς τόποις· 3, 41, 3 : Διενοεῖτο μετὰ τῶν χιλιάρχων ποίοις χρηστέον τῶν τόπων.] || Διανοοῦμαι οὕτω πρὸς αὐτόν, pro Eo sum animo erga illum, Ita sum animatus, Ita sum affectus. Quæ signif. videri nova possit, nec tamen aliam admittere videtur h. Platonis l., utpote qui διανοεῖσθαι et διατίθεσθαι pro uno eodemque usurpare videtur : Polit. 1, [p. 343, B] : Καὶ δὴ καὶ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας, οἳ ὡς ἀληθῶς ἄρχουσιν, ἄλλως πως ἡγῇ διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ἢ ὥσπερ ἄν τις πρὸς πρόβατα διατεθείη; Ut autem novus videri possit hic verbi διανοεῖσθαι usus, sic et ille, quem supra dixi ex eod. Plat. afferri, jungente hoc verbum cum ead. quidem præpositione, sed habente accus. rei, non personæ. [Conf. l. s. v. Διανοητέον afferendum. Dionys. A. R. 6, 50 : Πολλοὶ τῶν οὐκ εὖ διανοουμένων πρὸς ὑμᾶς. G. D. || Διανοηθὲν signif. passiva ap. Platon. Leg. 2, p. 654, C : Τὸ δια-

νοηθὲν εἶναι καλὸν ἱκανῶς ὑπηρετεῖν ἑκάστοτε, Quod pulcrum mente complexus est, bene exhibere.]

Διανόημα, τὸ, Quod mens agitat, agitavit, Cogitatum, Cogitatio, Commentatio, Sententia, ex Hermog., Bud. 117. [Διανοήματα, Cogitationes s. imaginationes ægrotorum, ap. Hippocr. p. 959, A. Frequens ap. Platon., velut Rep. 6, p. 496, A : Ποῖ' ἄττα φῶμεν γεννᾶν διανοήματά τε καὶ δόξας; 504, E : Καὶ μάλα, ἔφη, ἄξιον τὸ διανόημα. Xenoph. H. Gr. 7, 5, 19 : Φιλοτίμων γὰρ ἀνδρῶν τὰ τοιαῦτα διανοήματα. Chrysipp. ap. Galen. vol. 5, p. 120 : Γραμμάτων διδασκάλου βουλομένου στίχους ὅτι πλείστους ὑπὸ τὸ αὐτὸ διανόημα τάξαι. Plut. Mor. p. 40, C; 41, E. Schol. Hom. Il. Υ, 291.]

Διανόησις, εως, ἡ, Cogitatio, intelligendo pro Ipsa cogitandi actione : si quidem quam habet verbalis formam respiciamus. Plut. tamen διανοήσεις pro διανοίας dixisse mihi videtur [Mor. p. 961, C] : Τούτων γὰρ οὐδὲν ὅ, τι μὴ λογικόν ἐστι, καὶ πάντα τοῖς ζώοις ὑπάρχει πᾶσιν· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰ περὶ τὰς νοήσεις, ἃς ἐναποκειμένας μὲν, ἐννοίας καλοῦσι, κινουμένας δὲ, διανοήσεις. [Plato Leg. 10, p. 888, C : Μείναντα ἐν ταύτῃ τῇ διανοήσει· Tim. p. 87, C : Τὸ περὶ τὰς τῶν σωμάτων καὶ διανοήσεων θεραπείας. Aristot. Polit. 7, 3 : Τὰς αὐτοτελεῖς διανοήσεις. Iamblich. in Append. ad Stob. vol. 4, p. 21 Gaisf. : Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀεὶ ἐπιμένων διανοήσεως.]

Διανοητέον, Cogitandum. [Plut. Mor. p. 1081, A : Ἀσώματον δὲ ταῦτα πάσχειν ἢ ποιεῖν οὐ δυνατὸν, ἀλλ' οὐδὲ δ. || Animatum esse oportet. Plato Leg. 1, p. 626, C : Αὐτῷ δὲ πρὸς αὐτὸν πότερον ὡς πολεμίῳ πρὸς πολέμιον δ.; 5, p. 729, E : Πρὸς δ' αὖ τοὺς ξένους δ. ὡς ἁγιώτατα ξυμβόλαια ὄντα.]

[Διανοητὴς, ὁ, q. d. Cogitator. Hesych. ab Hemst. cit. : Φρόνιμος, σοφὸς, διανοητής.]

Διανοητικὸς, ἡ, ὸν, Ad cogitationem pertinens, In cogitatione et commentatione positus. [Plato Tim. p. 89, A : Τῶν δ' αὖ κινήσεων ἡ ἐν ἑαυτῷ ὑφ' ἑαυτοῦ ἀρίστη κίνησις...· μάλιστα γὰρ τῇ διανοητικῇ καὶ τῇ τοῦ παντὸς κινήσει ξυγγενής.] Aristot. Ethic. 2 init. duplicem ἀρετὴν esse dicit, unam διανοητικὴν, alteram ἠθικήν : sic et l. 1, c. ult. [Ib. 6, 3 : Διὸ ἢ ὀρεκτικὸς νοῦς ἡ προαίρεσις ἢ ὄρεξις διανοητική. Id. Analyt. poster. 1, 1 : Πᾶσα διδασκαλία καὶ πᾶσα μάθησις διανοητικὴ ἐκ προϋπαρχούσης γίνεται γνώσεως.] Item Cogitatione et commentatione valens : unde a Bud. redditur etiam Commentator, et Ingeniosus. At τὸ διανοητικὸν, Vis animi commentatrix. I. q. τὸ διαλογιστικὸν, Damasceno. Bud. [Plut. Mor. p. 1004, D : Ἡ διαλογιστικὴ καὶ διανοητικὴ (δύναμις) μάλιστα τοῦ θείου κεκοινώνηκεν. S. Macar. Homil. 4, p. 27, C : Τοῦ διανοητικοῦ καὶ διακριτικοῦ μέρους τῆς ψυχῆς. Conf. ib. p. 18, B. Aristot. De anima 3, 7 : Τῇ δὲ διανοητικῇ ψυχῇ τὰ φαντάσματα οἷον αἰσθήματα ὑπάρχει. Διανοητικὸν sine interpret. ap. Hesych. ante Διανοηθεὶς, quod Musur. cum præcedente gl. Διάνιον, κονία, temere conjunxit. G. D. Μέρη διανοητικὰ, Loci sententias habentes, ap. Aristot. Poet. c. 24 extr. || Adverb. Διανοητικῶς ap. Epictet. Diss. 1, 14, 7 : Ἅμα μὲν αἰσθητικῶς ἀπὸ μυρίων πραγμάτων κινεῖσθαι, ἅμα δὲ δ., Cogitatione affici. Eustath. Opusc. p. 199, 36 : Ἦν μὲν γὰρ καὶ σκεπτικῶς ἔχων ἐν τοῖς μεγίστοις καὶ ἐφιστάνων διανοητικῶς.]

[Διανοητὸς, ἡ, ὸν, Intelligibilis. Aristot. ab Angl. cit. Anal. prior. 1, 33 quater deinceps : Διανοητὸς Ἀριστομένης. Julian. ap. Galen. vol. 9, p. 379 : Διανοητὰ ἂν δοκοίη λέγειν. G. D. || Adverb. Διανοητῶς, In mente, In cogitatione. Eustath. p. 19, 32 : Ἡρωδιανὸς τὴν ἐν τῷ σιδήρεος σιδηροῦς ... κρᾶσιν συνίζησιν λέγει. Διὸ καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὡς ἡ μὲν μετρικὴ συνίζησις κλέπτει δ. τὴν κλῆσιν ταύτην ὡς δυνάμει συνιζάνουσα ... ἡ δὲ κατὰ κρᾶσιν ἔτι δὲ καὶ συναίρεσιν ἐνεργείᾳ ἐστὶ συνίζησις. Scott. Superlativus restituendus videtur Philoni vol. 2, p. 20, 28 : Φανερώτατα μέντοι καὶ διανοητότατα μηνύεται διὰ τῶν ἑξῆς τὸ δηλούμενον, pro eo quod in libris est διαπονητότατα, a Mangeio parum apte in ἀδιαπονητότατα mutatum. G. Dindorf.]

[Διανοθεύω, Adultero, Corrumpo. Phot. Bibl. p. 54, 17 : Τούτοις γὰρ καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλυμαίνεται καὶ διανοθεύει εὐγένειαν. Citavit Boiss.]

Διάνοια, ἡ, [Etiam Διανοία ab veteribus Atticis dictum esse ex Ælio Dionysio annotat Eust. p. 1679, 29. Cujusmodi formis poetæ interdum utuntur ubi producta syllaba ultima opus habent. Conf Ἀγνοία et Παρανοία. G. D.], Mentis agitatio, Cogitatio, inquit Bud. Multis certe in locis commode reddi potest nomine Cogitatio. [Herodot. 8, 97 : Ἔμπειρον ἐόντα τῆς ἐκείνου διανοίης.] Thuc. 1, [130] : Καὶ κατέχειν τὴν διάνοιαν οὐκ ἠδύνατο· 6, [38] : Τὸν γὰρ ἐχθρὸν οὐχ ὧν δρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρή. Et τὰς τῶν φαύλων διανοίας, Isocr. Ad Demon. init. Item διανοίᾳ θεωρεῖν, ap. Eund. [Ταῖς διανοίαις πλανᾶσθαι id. p. 420, A.] Et διάνοιαν ἔχω, ἐν διανοίᾳ εἰμὶ, Thuc. sequente infin., pro διανοοῦμαι, Cogito. [5, 9 : Τοῦ ὑπανιέναι πλέον ἢ τοῦ μένοντος ... τὴν διάνοιαν ἔχουσιν. Joseph. A. J. 17, 9, 5 : Διανοίᾳ ἔτι χρωμένου, Rem adhuc considerantis, perpendentis. Male Hudson. διαγνοίᾳ. Cum infin. fut. Thucyd. 4, 53 : Ἦν αὐτῶν ἡ διάνοια ... κρατυνάμενοι ... κακώσειν.] Sed interdum redditur Mens, Animus. [Æsch. Sept. 831 : Ὤλοντ' ἀσεβεῖ διανοίᾳ· Suppl. 109 : Διάνοιαν μαινόλιν· Eum. 1012 : Εἴη δ' ἀγαθῶν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις. Eur. Suppl. 57 : Μετά νυν δὸς ἐμοὶ σᾶς διανοίας.] Διάνοιαν ἔχω πρὸς τὸ καλὸν τῆς πράξεως, in VV. LL. Mentem habeo intentam honestis studiis. [Anthippus ap. Athen. 9, p. 404, D : Πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιάν ἐστ' ἔχων. Isocr. p. 85, B : Ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τούτῳ τὴν διάνοιαν ἔσχον. Plutarch. V. Pericl. c. 16 : (Philosophus) ἀπροσδεᾶ τῆς ἐκτὸς ὕλης ἐπὶ τοῖς καλοῖς κινεῖ τὴν διάνοιαν.] Et in h. l. Philonis De mundo, Ἐξαίρετον γέρας ἔλαχεν ὁ ἄνθρωπος διάνοιαν. Quinetiam quum dicit Aristot. Eth. 10, 3 : Οὐδείς τ' ἂν ἕλοιτο ζῆν παιδίου διάνοιαν ἔχων διὰ βίου, reddere possis παιδίου διάνοιαν, Puerilem mentem. Quidam vero cogitationem et mentem hic copularunt. Quod autem dicit Aristot., Περὶ τῶν ὁρισμῶν ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, Bud. vertit Incumbens animo ad definitiones explicandas, tractandas. Ceterum quid sit διάνοια ap. philosophos quum de animæ facultatibus disserunt, et quem διανοίας usum esse velint, multis docet idem Bud. 117, 118. [Διάνοια πρακτικὴ ap. Aristot. De anima 3, 10, et Metaphys. 5, 1, p. 1025, 25 : Πᾶσα δ. ἢ πρ. ἢ ποιητικὴ ἢ θεωρητική. « Διάνοια et σῶμα sibi opponuntur usu perquam vulgari. Plato Theæt. p. 173, E : Τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ, ἡ δὲ διάνοια ... πανταχῇ φέρεται· De rep. 2, p. 371 D : Διάκονοι οἳ ἂν τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι ὦσιν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ἐπὶ τοὺς πόνους ἔχωσιν. Et conf. Hipp. min. p. 364, A; Leg. 7, p. 816, D; 11, p. 916, A; 925, E; Charmid. p. 157, C. » Heindorf. ad Plat. Phædr. p. 226. Ψυχῆς διάνοια Plato Phædr. p. 247, D, ubi Heindorf. comparat Leg. 3, p. 691, C : Ψυχῆς φύσις ... ἀνοίας πληρωθεῖσα αὐτῆς τὴν διάνοιαν. Πόδες διανοίας ap. Gregor. Thaumat. p. 30, C : Δεῦτε τοῖς τῆς διανοίας ποσὶ, καταλάβωμεν τὸν Ἰορδάνην. G. D.] || Sententia, Sensus : διανοίας σχήματα, ap. Dem. Phal. et alios, quæ alio nomine ἐννοίας σχήματα. Fabius 9, 1 : Inter plurimos enim quod sciam consensum est, duas ejus esse partes, διανοίας, i. e. mentis, vel sensus, vel sententiarum; nam iis omnibus modis dictum est, et λέξεως, i. e. verborum, vel dictionis, vel elocutionis, vel sermonis, vel orationis. [Δ. Aristoteli est omnis Modus sentiendi, quem personæ tragicæ verbis et oratione significant. Poet. c. 6, ubi ita ipse explicat : Τὸ λέγειν δύνασθαι τὰ ἐνόντα καὶ ἁρμόττοντα, ὅπερ ἐπὶ τῶν λόγων τῆς πολιτικῆς καὶ ῥητορικῆς ἔργον ἐστίν. Inter sex enim tragœdiæ partes, quas statuit, a λέξει, μύθῳ, ἤθεσι, διάνοιαν distinguit. || Deinde in doctrina de statibus eorumque tractatione ἡ δ. simpliciter dicitur de sensu legis et legislatoris, quem explicamus ad nos defendendos. Unde hic canon a rhetoribus positus : Πᾶν ῥητὸν τῇ διανοίᾳ λύεται, Effatum dissolvitur, h. e. refutatur, interpretatione sensus, quem dico illi inesse. V. Sopatr. Διαίρ. multis in locis et p. 400. Præcipue adhibetur, ubi de lege aliqua sermo est. Et alio l. p. 403 rhetor hanc regulam ponit : Ὁ λύων τῷ ῥητῷ (l. τὸ ῥητὸν) τῇ διανοίᾳ χρώμενος πρὸς τὸ ἑαυτῷ συμφέρον ἁρμόζει τὴν διάνοιαν. Porro σχήματα διανοίας dicuntur Figuræ sententiarum, diversæ a λέξεως σχήμασι, noto sensu. V. Aquila Rom. præfat. de Fig. Cfr. idem p. 162, ubi discrimen utriusque ita effert : « Sententiæ figura, immutato verborum ordine, manet nihilominus. Elocutionis autem, si di-

straxeris vel immutaveris verba, vel ordinem non servaveris, manere non poterit. » Denique a Jul. Rufin. 18 etiam διάνοια figura dicitur qua proponitur non id, quod fieri oportet, sed quod fit. Ernest. Lex. rhet. p. 79, 80.] Plut. in Symp. sept. sap. [p. 151, B] : Διάνοιαν δὲ τοιαύτην εἶχε τὰ γεγραμμένα, Hæc erat sententia, Hic sensus. Basil. : Ὀλίγα γὰρ ἦν τὰ ῥήματα πολλὴν διάνοιαν παριστῶντα. Synes. : Οἳ καὶ λέξεων ἐνίων μεμνημένοι, τὴν διάνοιαν ᾔτουν αὐτοῖς παρ' ἡμῶν ἀνακαλύπτεσθαι. [Plato Lys. p. 205, A : Οὔ τι τῶν μέτρων δέομαι ἀκοῦσαι οὐδὲ μέλος εἴ τι πεποίηκας εἰς τὸν νεανίσκον, ἀλλὰ τῆς διανοίας, Ipsum carminum argumentum : ubi Heindorf. locos similes contulit, Ion. p. 530, B : Τὴν τούτου (Homeri) διάνοιαν ἐκμανθάνειν, μὴ μόνον τὰ ἔπη, ζηλωτόν ἐστι· Critiæ p. 113, A : Ἑκάστου τὴν διάνοιαν ὀνόματος ἀναλαμβάνων· Lysiæ p. 116, 39 : Οὐ περὶ τῶν ὀνομάτων διαφέρεσθαι, ἀλλὰ τῆς τούτων διανοίας. Ῥήματα et διάνοια oppos. Phædri p. 228, D. Hesych. Epist. ad Eulog. p. 111 : Ἑκάστης διαφόρου διανοίας τὴν παράστασιν, Cujusque significationis auctoritatem. Theophr. ap. Suid. s. v. Κυψελιδῶν ab Hemst. cit. : Ἐοίκασι ... αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτῳ ... τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχειν διάνοιαν, Eodem consilio conditæ esse.]

Διανοίγω, Adaperio, Patefacio, Aperiendo diduco. Διανεῳγώς, Apertus. [Aristot. H. A. 2, 17 : Ἤδη δὲ διανοιχθέν τι τῶν τετραπόδων ὤφθη ἔχον τὸν σπλῆνα μὲν ἐν τοῖς δεξιοῖς, τὸ δ' ἧπαρ ἐν τοῖς ἀριστεροῖς. Galen. vol. 10, p. 446 : Οὐδὲ διανοῖξαι τὰ βλέφαρα δυνάμενος. Plut. V. Timol. c. 12 : Πυλῶνες ... διανοιχθείεν. G. D. Lucian. Contempl. c. 21 : Μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. Frequens hujus verbi usus in libris V. T. Zach. 11, 1 : Διάνοιξον ... τὰς θύρας· 13, 1 : Ἔσται πᾶς τόπος διανοιγόμενος. Reg. 4, 6, 17 aliisque locis διανοίγειν τοὺς ὀφθαλμούς. Διανοίγειν τὸ στόμα Prov. 31, 26 et alibi. Πᾶν διανοῖγον μήτραν, Primogenitus, Exod. 13, 11, 12, 13, 15; 34, 19, Ezech. 20, 26. Et Num. 3, 12 : Ἀντὶ παντὸς πρωτοτόκου διανοίγοντος μήτραν· 18, 15 : Πᾶν διανοῖγον πᾶσαν μήτραν. Διανοῖξαι τὴν καρδίαν Maccab. 2, 1, 4. Nicetas Paphl. in Combefis. Auct. noviss. Patr. vol. 1, p. 343, B : Νυμφὼν ... διηνέῳκτο. G. Dindorf.]

[Διανοικίζω, Instauro, Restituo. Philostr. p. 583 : Πόρρωθεν τῇ Σμύρνῃ ἑτοιμαζούσης τῆς τύχης τὸ δι' ἀνδρὸς τοιούτου (Aristidem dicit) διανοικισθῆναι.]

[Διάνοιξις, εως, ἡ, Apertio, Reseratio. Rufus Eph. De part. corp. 2 : Κατὰ τὴν διάνοιξιν τοῦ στόματος. Suid. : Διωρυχή, διάνοιξις τοίχων ἢ χωμάτων. Conf. Δίοιξις. Angl. Nemes. De nat. hom. p. 210, 4 : Τῶν δὲ ὀδόντων καὶ τῆς ποιᾶς τοῦ στόματος διανοίξεως. Hase.]

[Διάνοιος lectio vitiosa. V. Διάνιος.]

Διανομεὺς, έως, ὁ, Distributor, Dispensator. [Plut. V. Cimon. c. 9; Polyæn. 1, 34, 2; Synes. p. 126, B; Eustath. Opusc. p. 135, 52.]

Διανομὴ, ἡ, Distributio, Divisio, Portio, quæ in distributione obvenit unicuique. [Thom. M. s. v. Νομὴ p. 628 : Διανομὴ, ἡ πρὸς πολλοὺς δόσις καθ' ἕνα.] Philo : Καθάπερ ἐν σιταρχίαις μεμετρημέναις πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας ἑκάστοις διανομάς. [Plato Leg. 6, p. 771, B : Ἔχει δὲ διανομὰς δώδεκα μὲν ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἡμῖν, δώδεκα δὲ καὶ ὁ τῆς φυλῆς· 4, p. 714, A : Τὴν τοῦ νοῦ διανομὴν ἐπονομάζοντας νόμον. Plut. Mor. p. 744, A, de numero novenario : Τὴν διανομὴν εἰς τρεῖς ἴσους λαμβάνων περισσούς. Distributio, Plut. V. Pericl. c. 9 : Τρέπεται πρὸς τὴν τῶν δημοσίων διανομήν· V. Coriol. c. 16 : Ἐπιδόσεις καὶ διανομάς. Cum dativo V. Anton. c. 14 : Ὑπὲρ ἀμνηστίας εἶπε καὶ διανομῆς ἐπαρχιῶν τοῖς περὶ Κάσσιον καὶ Βροῦτον. Lucian. Jup. trag. c. 13 : Τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, διανομάς, ποῦ τὸ νέκταρ κ. τ. λ. || Plut. Mor. p. 102, E : Τῇ διανομῇ τῶν πραγμάτων ἀνεγκλήτως καὶ πειθηνίως ἕπεσθαι· ad quem l. Wyttenb. : « Δ., Distributio, dicitur etiam de administratione summi imperantis, certe superioris, suum cuique tribuentis suo ipsius judicio; et h. l. significatur Divina gubernatio rerum humanarum : sic est patris in affectu erga natos in Plut. Quæst. Plat. p. 1000, A : Ἡ γὰρ λεγομένη τέκνων δικαιοτάτη δ. πρὸς λόγους ἐστὶν ἀδικωτάτη. Legislatoris ap. Plat. Leg. 1, p. 625, A (ubi διανέμειν, quod v.); Philon. De decal. p. 746, A : Χρησομένους εὐθὺς ταῖς τῶν δικαίων παρασκευαῖς ἐφ' ὁμονοίᾳ καὶ κοινωνίᾳ καὶ διανομῇ τῶν ἐπιβαλλόντων ἑκάστοις. » Schol. Aristoph. Pluti 923 ad verba poetæ Προβατίου βίον λέγεις : Μωροῦ καὶ ἀνοήτου· διὰ τὸ ἀδρανὲς τῆς διανομῆς τῶν πραγμάτων. Sed ap. Plut. V. Cleom. c. 23, quem confert Hemst. : Ἔδει φῦσαι τῷ βασιλεῖ πλείονας ἀδελφοὺς πρὸς ἀσφάλειαν καὶ διανομὴν τῶν πραγμάτων, recte restitutum videtur διαμονήν.]

[Διανόμησις lectio vitiosa. V. Διανέμησις.]

[Διανομία, ἡ, Distributio. Theodoret. vol. 1, p. 1577 : Τὴν ἐπὶ πλεῖστον αὐτοῖς (τοῖς ὕδασι) διανομίαν μηχανώμενος. Kall. Cod. unus διαμονήν, quod recte in διανομὴν mutatur.]

[Διανομοθετέω.] Διανομοθετεῖν νόμους, Plato De LL. dicit pro Ponere s. Statuere leges. Alioqui et solum διανομοθετεῖν id. signif. [Legem perfero. Frequens ap. Dion. Cass., velut 36, 23 : Ἐκεῖνόν τε (τὸν νόμον) διενομοθέτησε καὶ ἕτερον τοιόνδε· 37, 50 : Εἰ μὴ συγχωρήσειέν οἱ διανομοθετῆσαι· 38, 7 : Ἄλλα πολλὰ διενομοθέτησε.]

[Διανοσέω. « Διανοσέειν est Morbum trahere, Diutius affligi et languere. Hippocr. in Prorrhet. p. 75, C : Μακρότερον διανοσήσας. Rursus ib. p. 77, E : Ποικίλως διανοσέουσι, Varie morbum trahunt, aut, Varie affliguntur. Illud enim illic διανοσέειν significare videtur, quum afflictionis varietatem his verbis indicet Galen. : Εἶδον οὖν ἅπαξ κἀγὼ παραπλησίως τινὰ διατεθέντα καὶ μετάπτωσιν ἔχοντα ποικίλως ἄλληλα διαδεχομένων τῶν συμπτωμάτων. Iterum p. 78, C : Διανοσέουσί τε μακροτέρως· ubi Galen. χρονίως νοσῆσαι exponit, eique ὀξέως opponit, videnturque διανοσέοντες μακροτέρως iidem esse qui p. 127, A, μακροτέρως νοσήσαντες dicuntur. » Foes. Galen. vol. 6, p. 11 : Ἀρρώστων ἰσχυρῶς μὲν διανοσησάντων, ἀπηλλαγμένων δὲ ἄρτι τοῦ νοσεῖν. Hemst.]

[Διανοστέω, Redeo. Theophyl. Simoc. Hist. 2, p. 44, A : Τὸ ἐπιλεγόμενον Θομανῶν διανοστῶν ἀγκαλίζεται. G. Dindorf.]

Διανοσφίζω, Disjungo, Dirimo, Divido. Dionys. P. [v. 19] : Ἄλλοι δ' ἠπείροισι διὰ χθόνα νοσφίζουσι, i. e. διαιροῦσι, inquit Eust. Est autem ibi tmesis. Aristot. vero De mundo [c. 3] ait, Τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλεν. [|| Διανοσφίζομαι, Depeculor. Diodor. 19, 71 : Τὰ μὲν πολιτευόμενος, τὰ δὲ διανοσφιζόμενος.]

Διανταῖος, [αία, αῖον, et ὁ, ἡ. Eurip. Ion. 766 : Διανταῖος ὀδύνα], Adversus s. Ex adverso penetrans. [Æsch. Sept. 894 : Διανταίαν πλαγὰν, et omisso πληγῇ Choeph. 640, διανταίαν. Ib. 184 : Ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει. Improprie Eum. 334 : Τοῦτο γὰρ λάχος διανταία μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν, quod schol. interpr. διαμπὰξ τιμωρουμένη.] Diodor. Sic. [16, 94] : Διὰ τῶν πλευρῶν διανταίαν ἐνέγκας πληγὴν, Adverso vulnere trajectis lateribus. [Scriptor ap. Suid. s. v. : Τοῦ γὰρ περὶ τὸν βραχίονα τραύματος διανταίᾳ πληγῇ καταβαροῦντος.] Hippocr. vero διανταίους vocat Transeuntes a summo usque ad imum, De artic. [p. 809, H] : Ἄλλοι δέ τινες τόνοι νευρώδεες, διανταῖοι, πρόσφυτοι, παρατέτανται ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτῶν, sc. τῶν σφονδύλων. Ibi enim Galen. [vol. 12, p. 379] διανταίων nomine intelligendos esse ait τοὺς ἄνωθεν κάτω διήκοντας ἐπὶ πολὺ μακρούς. Sed apud hunc sine diphthongo per ε [διαντέοι et διαντέους] scriptum est, ap. Hippocr. per αι diphthongum. [P. 813, B : Ἱμάντα ἐκ δύο διανταίων ξυμβεβλημένον, Habenam duobus loris perpetuis inter se adversariis constantem. Ibi διαντέων scriptum ut ap. Galen. vol. 4, p. 468 : Μάλιστα δ' ἐπιτήδειος εἰς ταῦτα βρόχος ὁ ἐκ δυοῖν διαντέων ἐστίν· τοῦτο γὰρ αὐτοῦ τὸ παλαιὸν ὄνομα. Προσαγορεύουσι δ' ἔνιοι λύκον αὐτὸν, ἅτε δὴ τέτταρα σκέλη τοῦ τοιούτου βρόχου λαμβάνοντος. Recte διανταίων Oribas. p. 70, 16 ed. Cocch. ab Weig. cit. Διανταίοις τρήμασιν id. p. 168 ed. Mai. G. D. || Adverb. Διανταίως. Menemach. Oribasii p. 150 ed. Matth. : Καλάμου στενοῦ μὴ δ. τετρημένου. Schneid. Oribas. p. 17 ed. Mai. : Εἰ δὲ δι' ὅλον τὸ ὀστοῦν δ. πάθοι, χρὴ τὴν μεσότητα πᾶσαν ἀναιρεῖν. G. Dindorf.]

[Διαντιβάλλω, Objicio. Eutych. Ep. ad Vig. p. 160, C. Hase.]

[Διαντικὸς, ἡ, ὸν (a verbo διαίνω), Ad irrigandum aptus. Aristot. Meteor. 4, 9, p. 387, 26 : Ἔστι γὰρ ἀτμὶς ἡ ὑπὸ θερμοῦ καυστικοῦ εἰς ἀέρα καὶ πνεῦμα ἔκκρισις ἐξ ὑγροῦ διαντική.]

Διαντλάω [Hujus formæ auctoritas nulla], s. Διαντλέω, Exhaurio, Exantlo. [Figurate de exantlandis molestiis Eurip. Herc. f. 1373 : Μακρᾶς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας· Androm. 1218 : Διαντλήσομαι πόνους. (Conf. Plat. Axioch. p. 366, D; Liban. Epist. 1235, p. 584.) Pindar. Pyth. 4, 521 : Οὐλόμεναν νοῦσον διαντλήσαις. Plato Menex. p. 242, A : Πάσῃ τῇ πόλει διηντλήθη ὁ πόλεμος. Dionys. A. R. 6, 21 : Γῆρας ἐλεεινὸν καὶ παρ' ἐχθροῖς διαντλῶν. Plut. V. Arati c. 51 : Πρᾴως καὶ σιωπῇ τὸ πάθος ... διήντλει. Themistius p. 462, 15 ed. meæ : Πρὸς ἀλλοτρίας θύρας κεχηνότες διήντλησαν τοσούτους ἐνιαυτούς. || I. q. διακόπτω, Discindo, ap. schol. min. Hom. Il. N, 507 : Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ') διήντλησε (fort. διήμησε) δὲ καὶ διέκοψε τὰ ἔντερα αὐτοῦ τὸ δόρυ.]

[Διαντλίζομαι. Hippocr. p. 27, 29 : Διαντλίζονται περὶ μισθαρίων· ad quem l. Foes. : « Locus est subobscurus mihique indicare ægrotorum ingratitudinem videtur, qui quum maxime sani esse cupiant, de mercede numeranda valde sunt soliciti plurimumque anguntur, quum tamen ex suis reditibus quæstum minime percipere curent sanitatique redditi medicum negligant. »]

[Διαντὸς, ἡ, ὸν (a διαίνω), Qui humectari s. irrigari potest. Aristot. Meteor. 4, 9, p. 385, 10, διαντά.]

[Διανυκτέρευσις, εως, ἡ, Pervigilatio, Pernoctatio, Gl. Euseb. H. E. Constit. Apost. 5, 19, p. 326 : Ἐν τῇ διανυκτερεύσει ὑμῶν ἀναγινώσκοντες τὸν νόμον. Kall. Hasius in *Notices des Mss.* vol. 9, p. 174. Boiss. Αὐλισμὸς et Νυχεία Hesych. interpr. διανυκτέρευσις.]

Διανυκτερεύω, Per totam noctem aliquid ago, δι' ὅλης νυκτός τι πράττω, Pollux [1, 71]. Item Noctem perago s. transigo, Pernocto, [Xenoph. H. Gr. 5, 4, 3 : Διενυκτέρευσαν μὲν ἐκείνην τὴν νύκτα παρὰ Χάρωνί τινι·] Herodian. [5, 8, 15] : Διανυκτερεύσας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ στρατοπέδου, Quum in templo castrorum pernoctasset. 8, [1, 11] : Διανυκτερεύσαντες ἐν τῇ πόλει ἐν ἀθύροις καὶ κοιναῖς πάντων οἰκίαις, Quum noctem exegissent. E Phalar. [13, p. 76] : Τῇ λώβῃ διενυκτέρευον, In fœdo cruciatu pernoctarunt. Ejusd. signif. est διαπαννυχίζειν [quod comparat Pollux 6, 109], infra ap. Plut. qui [Mor. p. 950, B] dicit, Ἐπιπολῆς διανυκτερεύουσιν, In summa pernoctant aqua. [Alios locos Plutarchi v. ap. Wyttenb. « Ἐκ διανυκτερεῦσαι (medicamen capiti impositum), Galen. vol. 13, p. 329, et p. 469. Theodoret. E. H. Θ. p. 174, 18. Evagr. H. E. p. 277, 6. » Hemst. Narrat. hist. in Zonam S. Mariæ in Combefis. Hist. Monothel. p. 767, B : Διανυκτερεῦσαι αὐτοὺς ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ θεοῦ. G. Dindorf.]

[Διανυκτέριος, ἡ, Sacræ vigiliæ, quæ in ecclesia peraguntur. Andreas Cret. in S. Patapio p. 224, A : Διανυκτερίου δὲ γενομένης ἀπὸ ἑσπέρας μέχρι πρωΐ. Infra ἱερὰν παννυχίδα vocat. Ducang.]

[Διανυμνέω, Decanto, Celebro. Georg. Metropol. in Combefis. Auct. nov. Patr. vol. 1, p. 1033, C : Ἧς νοεραὶ δυνάμεις τὰ μεγαλεῖα διανυμνήσουσιν. Jacob. mon. ib. p. 1269, E : Τὴν ἐναπόθετον αὐτῆς διανυμνείτωσαν δόξαν. G. Dindorf.]

Διάνῠσις, εως, ἡ, Iter; ut Bud. interpr. in h. l. Ptolem. : Πειρᾶται δὲ τὸ εὔλογον τοῦ νοτίου πέρατος δεικνῦναι διὰ φαινομένων τινῶν καὶ διὰ τῶν ἱστορηθεισῶν διανύσεων κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. [Ptol. Geogr. p. 19, 2 Halm. Id. ib. p. 26, 1 : Τῆς ἡμερησίας διανύσεως· 31, 14 : Τὴν τῆς ἑπταμήνου διάνυσιν· 13, 14 : Τῶν διανύσεων· 25, 28 : Τὸ τεταγμένον τῶν δ. 22, 23 et 29, 10 : Τὰς ἀνωμαλίας τῶν δ. 45, 15 : Τοῦ χρόνου τῶν δ. 21, 21 : Τῶν δ. τῶν κατὰ τὰς ὁδοιπορίας, *Des routes faites par terre* (Letronne, *Journ. des sav. Avril* 1831, p. 245); 23, 27 : Τῶν κατὰ πλοῦν δ. Hase.]

Διάνυσμα, τὸ, Iter s. Itineris confectio, Iter quod conficitur et διανύεται. Polyb. [9, 15, 3] : Πρὸς τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν νυκτῶν λόγον συμμετρεῖσθαι τὰ διανύσματα καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Idem [9, 14, 8] : Πῶς γὰρ ἄν τις εὐστοχήσειε πορείας καὶ διανύσματος ἡμερησίου, πῶς δὲ νυκτερινοῦ, μὴ κατανοήσας τὰς τῶν προειρημένων διαφοράς; Sunt qui interpr. Progressum, ut Pompeius ap. Cic. dicit, Audivi Cæsarem firmo progressu in castrum Truentinum venisse. Et Cæsar, Maximo progressu. Pro quo alibi dicit, Magnis itineribus. [Δ. πορείας, Tempus intra quod confici iter potest, Polyb. 9, 13, 6. Schweigh.]

[Διανύσσω s. Διανύττω, Pungo, Vellico. Aristæn. 1, 19 extr. : Εἰ μὴ Γλυκέρα παροῦσα λάθρα με ταχὺ διένυξε τῷ ἀγκῶνι. Basilii locos vol. 3, p. 133, 134, 373, 515 indicat Bast. Nicet. Chon. 9, 4 citat Schneid. || Διανύττω scriptura vitiosa pro διανύτω. V. Διανύω.]

Διανυτέον, Perficiendum, Exsequendum.

[Διανυψόω, Elevo, Extollo. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 2, p. 33, 2 : Ἐπὶ μέγιστόν σε πλέον διανυψῶσαι συντείνεται. Boisson.]

Διανύω, s. Διανύτω, ύσω, [Quemadmodum in codd. sæpe ἀνύττω scribitur vitiose, ita etiam διανύττω, velut in l. Xenoph. statim afferendo. Alius librariorum error est διανῦσαι pro διανύσαι scribentium, ut apud Lucian. Rhetor. præc. c. 9], Conficio, Perficio; ut διανύειν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν. Greg. : Ἵνα τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ πρόθυμοι διανύσωσι. Xen. [Mem. 2, 4, 7] : Ἃ πόδες διανύουσι. [Hesiod. Op. 633 : Πολλὸν διὰ πόντον ἀνύσσας. Eurip. El. 825 : Διαύλους ἱππίους διήνυσε. « Polyb. 3, 86, 9, διανύειν τὴν χώραν, Permeare, Pervadere. Τὰς δυσχωρίας 51, 9. Et absol. Τριταῖος ἀπὸ τῶν κρημνῶν διανύσας (sc. τὴν ὁδὸν) ἥψατο τῶν ἐπιπέδων 56, 1; 4, 70, 5. Cum præpos. Διανύσας εἰς τὰς ὑπερβολὰς 3, 53, 9. Ἐπὶ τὸ προκείμενον 5, 80, 3. Προς τὴν πόλιν 2, 54, 6. » Schweigh. Alia v. ap. Abresch. ad Xen. Ephes. p. 163. De vita Aristid. vol. 1, p. 232, 19 : Ὅσοι ἐπὶ ῥᾳστώνης τὸν βίον διανύσαι προείλοντο. Eurip. Or. 1663 : Φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίοις πόνοις διδοῦσα δεῦρ' ἀεὶ διήνυσεν, Quæ fecit ut vitam inter labores transigeres. Lucian. Galli c. 1 : Ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων, ubi alii codd. προανύειν. || Διανύω ἀρχὴν, Gero magistratum. Joann. Mal. p. 370, 1 : Ὅστις διήνυσεν ἀρχὰς πολλὰς μετὰ δόξης· 480, 17 : Διανύσας τὴν τῶν ἐπάρχων ἀρχήν· 491, 7.] Διηνυκέναι, Peregisse s. Perfecisse. || Διανύεσθαι in voce pass. et signif. act. citat Bud. e Ptol. : Τοὺς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν διάπλους οὐρίοις ἀπαρκτίαις ἢ νότοις διανύεσθαι. In pass. quoque signif. reperiri Hesych. et Suid. testantur, quum διανυσθῆναι per τελειωθῆναι exp. quomodo et βίος διηνυσμένος in VV. LL. citatur. [Eodem modo Hesych. explicat διαντεθῆναι, quod Hemst. in διανυσθῆναι mutat, recte, ut videtur : quanquam etiam de διαντληθῆναι cogitari potest. Pausan. 9, 14, 5 : Ὁ μὲν δὴ χρόνος βοιωταρχοῦντι Ἐπαμεινώνδᾳ διήνυστο. Gregor. Thaumat. p. 74, B : Ἐν τῷ διηνυσμένῳ τῷδε χρόνῳ. || Alia forma Διάνω (comparanda cum ἄνω pro ἀνύω) est in libris quibusdam Æsch. Pers. 676, διάνοιεν præbentibus pro διάγοιεν. G. Dindorf.]

Διαξαίνω, pro simpl. ξαίνω, Carmino, Carpo. A cujus pass. Διαξαίνομαι est partic. διαξανθὲν ἔριον apud Diosc., Carminata lana. [Galen. vol. 7, p. 518 : Κτηδόνας ἐρίου διεξασμένου. Paul. Ægin. p. 114, 32 : Ἔριον διεξασμένον. Hemst. Geopon. 2, 6, 42, p. 111 : Ἐρίου μαλλοὺς ... διαξάναντα καλῶς. Aristoph. Lys. 578 similitudine ab lana ducta : Τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι καὶ τούς γε συνισταμένους τούτους καὶ τοὺς πιλοῦντας ἑαυτοὺς ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτῖλαι· de quo l. Suid. : Διαλῦσαι· τῶν γὰρ ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημένας, καὶ ἐπὰν τιλθῶσι, διαλύεται ὁ μαλλός. Πρὸς ἑκάτερον οὖν καὶ τὰς κορυφὰς τοῦ ἐρίου πεπιλημένας ἐν τῷ πόκῳ καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν πονηρῶν συνισταμένων τοῖς πράγμασι διαλῦσαι χρή. De vestibus Strabo 11, p. 529 : Ἔστι δὲ νιτρῖτις (ἡ λίμνη), τὰς δ' ἐσθῆτας ῥύπτει καὶ διαξαίνει· ubi Eustath. ad Dionys. 988 διαξέει legit. || Discindo, Disseco, i. q. διακόπτω. Alex. Aphr. Probl. 2, p. 315, 13 : Ἡ φύσις τὸ νεῦρον διαξάνασα εἰς πολλὰς ἶνας. Suid. s. v. Ἰούδας : Κατὰ λεπτὰ τὰς σάρκας διέξαινον, Carnes minutatim dissecabant. Διαξῆναι τὴν γέφυραν, Pontem dissolvere s. interrumpere, Suid. s. v. Ποντίφιξ. Τὴν γῆν διαξαίνειν, Ælian. N. A. 11, 32. (Adde ex eod. Æl. 4, 46 : Εἰς μοίρας διαξήναντες· 6, 65 : Διαξαίνουσιν αὐτῶν τὰ δίκτυα καὶ ἀφανίζουσιν· 14, 11 : Ἐμβάλλει τὰ κέρατα, ἵνα διαξάνῃ τε καὶ διαστήσῃ τὰ δεσμά. Oppian. Hal. 5, 306 : Διαξαίνει τε θάλασσαν ... πτερύγεσσιν. Heliodor. 3, 3, p. 111 : Τὴν κόμην ἠρέμα κατὰ τοῦ αὐχένος διαξαίνουσα. Schneid.) Figurate de legibus violatis scriptor ap. Suid. s. v. Διαξαίνειν : Ὁ δὲ φόνους ἐργασάμενος ἐναγεῖς καὶ διαρρήξας καὶ διαξήνας τοὺς νόμους. Ælian. ap. Suid. s. v. Ἀλῆται : Οἱ δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων ἐκτριβέντες διεξάνθησαν, ἀλῆται δεῦρο καὶ ἐκεῖσε τὸ ζῆν τελοῦντες,

quod Kust. interpr. Dissipati sunt. || Cædo, Percutio, Dilanio. Suid. s. v. Διαξαίνειν, ἀναιρεῖν, διακόπτειν, ex scriptore ignoto : Ὁ δὲ ἑάλω καὶ ἔμελλεν ὁ δῆμος διαξαίνειν αὐτόν. Hæc ex schedis Hemst. Ælian. N. A. 5, 54 : Τοὺς μὲν τοῖς ὄνυξι διέξηνεν, τοὺς δὲ τοῖς ὀδοῦσι διεσπάσατο.]

[Διαξέω, Perpolio. Pollux 1, 13 διαξέσαι cum similibus verbis componit, διαγλύψαι, διαρθρῶσαι, διατυπῶσαι. De oratione perpolita 6, 141, διεξεσμένα. Διαξέει ex διαξαίνει corruptum v. s. Διαξαίνω.]

[Διαξηραίνω, Persicco. Diodor. 1, 10 : Ὅταν... τὴν πρώτην τῆς ὕλης ὁ ἥλιος διαξηράνῃ. Planud. Ovid. Met. 13, 931 : Τὰ βεβρεγμένα διεξήραινον δίκτυα, cit. Boiss.]

[Διάξηρος, ὁ, ἡ, Persiccus. Geopon. 6, 2, 4, p. 430 : Ἄμμον ἀραιὰν καὶ διάξηρον.]

[Διάξιμος, ὁ, ἡ. Balsamon ad Can. 3 Synodi Sardicensis p. 858 : Ἵνα μὴ ὁ καταδικάσας ἀναγκασθῇ διάξιμος εἰς Ῥώμην γενέσθαι, Ne cogatur judex Romam traduci, i. e. ne invitus R. pertrahatur. Et ad Can. 5 ejusd. Concilii p. 858 : Ἐπὶ μακρὰν οὕτω καὶ ἀλλοδαπὴν χώραν γινόμενοι διάξιμοι. Suicer.] B

Διαξιφίζω [immo Διαξιφίζομαι], Digladior, Gladio s. Gladiis decerto. Aristoph. Eq. [781] : Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι, Cum Medis digladiatus es. Schol. exp. ἐπολέμησας πρὸς τοὺς Μήδους, τοῖς ξίφεσι κατ' αὐτῶν ἐχρήσω.

[Διαξιφισμός, ὁ, Digladiatio. Plut. Mor. p. 597, E.]

[Διάξυλον, τό, Lignum transversarium. Apollodor. Poliorcet. p. 34. Schneid. || Dioscor. 1, 19, de aspalatho : Σύροι δὲ διάξυλον καλοῦσι. Boiss.]

[Διαξυράομαι, Rado mentum, Pono barbam. Epictet. Diss. 1, 2, 29 : Ἄγε οὖν, Ἐπίκτητε, διαξύρησαι. Ἂν ὦ φιλόσοφος, λέγω, οὐ διαξυρῶμαι. Schweigh.]

[Διάξυσμα, τό, Ramentum. Chrysipp. ap. Plut. De nobil. (p. 950 Wytt.) : Ἰσοτιμίας περίτηγμα καὶ διάξυσμα ἡ εὐγένεια. Schneid. || Διαξύσματα striges columnarum ap. Diodor. 13, 82 : Συνῳκοδομοῦντο γὰρ οἱ τοῖχοι τοῖς κίοσιν ἔξωθεν μὲν στρογγύλοι, τὸ δ' ἐντὸς τοῦ νεὼ ἔχοντες τετράγωνον· καὶ τοῦ μὲν ἐκτὸς μέρους ἐστὶν αὐτῶν ἡ περιφέρεια ποδῶν εἴκοσι, καθ' ἣν εἰς τὰ διαξύσματα δύναται ἀνθρώπινον ἐναρμόζεσθαι σῶμα. Hemst.] C

Διαξύω, Radendo induco, ut scripturam in cerea tabella, Deleo, Oblitero. [Sic Hesych., Timæus, Etym. M. p. 267, 23 et Lex. rhet. interpretantur v. διαγράφω.] In ea signif. usurpatur ab Hesych. in Ξέω, ubi de ἐξεσμένη δίκη. [Διαξύων ex διαξέων corruptum ap. Suid. s. v. Διασμύχων. Διεξυσμένα τὰ περὶ τὸ πρόσωπον, Aristot. Physiogn. p. 808, 18. || Lacero. Ælian. ap. Suid. s. v. Ὅσα ἰδεῖν : Ἰνδάλματα εἰκασμένα κυσὶν... οἰκτρῶς ὅσα ἰδεῖν διέξυεν. ῡ]

[Διαπαγγέλλω, Nuncio. Leo Diac. p. 45, 3 : Ὡς ἐν κεφαλαίῳ δὲ ταυτί πως διαπήγγελλεν ἡ γραφή. G. D.]

Διαπαγκρᾰτιάζω, Pancratio certo cum. [Plut. Mor. p. 811, D : Προτεθείσης ἅπασι τῆς μερίδος ἀναπηδήσας διεπαγκρατίασεν ὡς οὐδένα νικᾶν δέον αὐτοῦ παρόντος.]

[Διαπαιγμός, ὁ, Perlusio, Gl.]

Διαπαιδαγωγέω, i. q. παιδαγωγῶ [Plato Tim. p. 89, D : Ἧι τις ἂν καὶ διαπαιδαγωγῶν καὶ διαπαιδαγωγούμενος ὑφ' αὑτοῦ μάλιστ' ἂν κατὰ λόγον ζῴη. Maxim. Tyr. vol. 1, p. 121 : Διδασκάλου τὰς τῶν νέων ψυχὰς συνεπαίροντος καὶ διαπαιδαγωγοῦντος αὐτῶν τὰς φιλοτιμίας], præsertim D vero in metaph. signif. : Διαπαιδαγωγεῖν τὸν καιρόν, Plut. Sertor. [c. 16], Moderari occasionibus, Dirigere opportunitates, Cam.; at Bud. p. 810, Accommodare se tempori, Servire tempori. Idem Plut. dixit in Numa [c. 3] : Διαπαιδαγωγεῖν τὴν πολιτείαν, et in Pericle [c. 11] : Διαπαιδαγωγῶν οὐκ ἀμούσοις ἡδοναῖς τὴν πόλιν, ubi quidam exp. Deliniens voluptatibus : alii, Demulcens, eod. sensu. At ego crediderim potius esse Continens sub sua disciplina, suppeditando voluptates quasdam etc. Quo utimur modo Gallice verbo *Entretenir*, quod e *Tenir*, sicut illud Continere e Tenere, compositum est. [V. Pelop. c. 10 : Ταῖς περὶ τῶν γυναικῶν ἐλπίσι διεπαιδαγώγει τὸν πότον.]

Διαπαιδεύω, Instituo, Erudio, Doceo, i. q. simplex παιδεύω, nisi quod præp. vehementiam aliquam significationi addere videri potest : ut quum dicis Edoceo pro Doceo. [Xenoph. Cyrop. 1, 2, 15, de pueris per tempus legitimum eruditis : Τοῖς δὲ μὴ διαπαιδευθεῖσιν οὕτως οὐκ ἔξεστιν (ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι).]

A Διαπαίζω, Illudo, Ludificor, Irrideo. [Mœris p. 158 : Ἐρεσχελεῖν, Ἀττικῶς· διαπαίζειν, Ἑλληνικῶς. Thomas M. p. 218 : Διαπαίζει, οὐ καταπαίζει. Ubi Sallier. exempla apposuit, Plutarchi Moralium p. 79, B : Ὁ Σοφοκλῆς ... τὸν Αἰσχύλου διαπεπαιχὼς ὄγκον· Josephi B. J. 5, 7, 4 : Ὡς οὐκ ἐπ' ὀλίγον αὐτὸς διαπαίζοι τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. Diogen. L. 8, 6 : Ἔνιοι μὲν οὖν Πυθαγόραν μηδὲ ἓν καταλιπεῖν σύγγραμμά φασι διαπαίζοντες. Aristæn. 1, 2, p. 10 : Διαπαίζων ἡμᾶς. Etym. M. p. 621, 54 : Πλάτων ... διαπαίζει τὴν λέξιν ὡς βάρβαρον. Cum præp. εἰς schol. Luciani vol. 2, p. 90 : Εἰς τὸ ὑπὸ τινῶν ... ἱστορούμενον διαπαίζει· 111 : Εἰς τοὺς ... προφήτας διαπαίζειν· et p. 134.] Plato autem De LL. 6, [p. 769, A] dixit παιδιὰ διαπεπαισμένη, pro πεπαισμένη, ea forma qua dicitur παίζειν παιδιάν, Ludere ludum. [Suid. : Διαπαίζω, δοτικῇ, Ludo cum aliquo.]

Διαπαλαίω σοι, Tecum luctor, Lucta tecum certo, Philostr. Her. [Galen. vol. 8, p. 666 : Ἐν χρόνῳ πλείονι διαπαλαίσουσι. Xenoph. Ephes. 3, 2 : Ἐν γυμνασίοις B διαπαλαίοντα ἰδών. Schol. Apoll. Rh. 2, 500, de Cyrene : Διαπαλαίουσά ποτε λέοντι. Hemst. Joseph. A. J. 1, 20, 2 : Φαντάσματι συντυχὼν διεπάλαιεν. G. Dind. Achill. Tat. 3, 2 : Τοῖς ἐπὶ τῆς ἐφολκίδος ἤδη διεπάλαιον· et 4, 19, de crocodilo : Τύπτει γὰρ αὐτῇ (cauda) πρὸς οὓς ἂν διαπαλαίῃ. || Reluctor. Philo vol. 2, p. 544, 18 : Πρὸς βίαν εἷλκον ἀφηνιάζοντα, καὶ κεκραγότα, καὶ διαπαλαίοντα. Hase.]

[Διαπαλαμάομαι, Perluctor. Theodor. Metoch. Miscell. p. 379 : Διαπαλαμώμενον καὶ ἀντιστατοῦντα τῇ τύχῃ. Cramer.]

Διαπάλη, ἡ, Lucta s. Colluctatio. [Plut. Mor. p. 50, F] : Ἐν διαπάλαις γενόμενοι, Quum jam colluctari cœpissent. [V. Coriol. c. 2 : Βάρος ἔχειν ἐν λαβαῖς καὶ διαπάλαις πολέμου δυσεκβίαστον.] Dicitur ut διαμάχη.

Διαπάλλω, Quasso, Concutio, διακραδαίνω. [Æschyl. ap. Aristot. H. A. 9, 49 : Διαπάλλει πτερὸν κίρκου λεπάργου. Oppian. Hal. 2, 620 : Ἄλλοτ' ἐπ' ἀλλοίων ὀρέων διαπάλλεται ἄκρας. Ἀκόντια διαπῆλαι Pollux 1, 175. || Sorte tribuo. Æschyl. Sept. 731 : Χθόνα ναίειν διαC πήλας.]

[Διαπᾰλύνω, Dispergo. Eurip. Phœn. 1170 : Ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε καὶ ῥαφὰς ἔρρηξεν ὀστέων. Schol. : Εἰς λεπτὰ διέχεε· καὶ γὰρ παιπάλη λέγεται τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου.]

[Διαπαννυχιασμός. V. Διαπαννυχισμός.]

Διαπαννῠχίζω, Totam noctem transigo, Pernocto, i. q. παννυχίζω. Plut. [Mor. p. 775, D] : Καθ' ἑαυτὰς ἐν ἀνδρῶνι μεγάλῳ διεπαννύχιζον, In magno quodam androne pernoctabant, Polit. [Suidas s. v. Τεχνάζειν : Πυραμοῦς ἐτίθετο τοῖς διαπαννυχίζουσιν ἔπαθλον. Cod. Paris. A παννυχίζουσιν : sed in composito consentit Pollux 6, 108. Idem 109 : Τὸ δὲ διαπαννυχίσαι καὶ διανυκτερεῦσαι ἂν εἴποις. G. Dind.]

[Διαπαννυχισμός, ὁ, Pervigilium. Dionys. A. R. 2, 19, ubi male διαπαννυχιασμούς. Schæf. Sic quoque ap. Euseb. Pr. ev. p. 78, D, ubi legitur idem locus. Hase.]

[Διαπαντάω, Occurro. Porphyr. De abst. 3, 10, de bestiis : Διαπαντῶντα μετὰ τοῦ σαίνειν τῷ τρέφοντι. Hase.]

Διαπαντός, Per omnia, Usquequaque, In totum. D Affertur et Διάπαντος, e Xenoph. [Anab. 7, 8, 6] pro Semper, Perpetua serie. Sed hæc et divisim scribuntur διὰ παντός, et δι' ἅπαντος. [V. Πᾶς.]

Διαπαπταίνω, Circumspecto per, e Plut. Fab. [11] : Αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατεκέκλαστο, καὶ πρὸς ἄλλον ἄλλοτε τῶν ἡγεμόνων διεπάπταινεν, οὐδενὸς ἐν χώρᾳ μένειν τολμῶντος, pro Oculis lustrabat : malim ego Circumspectans oculos convertebat, Respectabat.

[Διαπαράγω, Adduco, Perduco. Greg. Nyss. t. 2, p. 177, B : Τὸν πάντα τὰ ὄντα διαπαράγοντα εἰς γένεσιν. Hase.]

[Διαπαραδοχή, ἡ, Ms. S. German. ad Luci. Bast.]

Διαπαρακύπτω, Oblique aspicio per. At pro eo quod LXX intt. 3 Reg. 6, [4] : Ἐποίησε τῷ οἴκῳ θυρίδας διαπαρακυπτομένας, Hebraici textus versio habet, Fecit templo fenestras obliquas. Ubi Complut. ed. pro διαπαρακυπτομένας habet δεδικτυωμένας, Reticulatas, Cancellatas. [Videtur lectio διαπαρακυπτομένας originem suam debere varietati lectionis. Secundum Hexapla enim Theodot. et LXX habent διακυπτομένας, ac

ed. Rom. παρακυπτομένας. Facile itaque fieri potuit, ut utraque lectio in διαπαρακυπτομένας coaluerit. SCHLEUSN. Lex. V. T.]

[Διαπαραλαμβάνω, Accipio. Germanus in Dormit. B. Mar. 104. Boiss. Ap. Diodor. 18, 51 ex vitiosa librorum quorundam lectione. G. DIND.]

[Διαπαρασιωπάω, Reticeo. Joseph. Genes. p. 9, A: Ὡς μηδὲν αὐτοῦ τὸ παράπαν τοῦ λοιποῦ διαπαρασιωπῆσαι τῶν ληρημάτων. G. DIND.]

[Διαπαρασύρω, Protraho. Schol. Luciani vol. 2, p. 796: Ὑπερημέρους· παραβαινούσας τὴν προθεσμίαν, τουτέστι διαπαρασυρούσας. HEMST.]

[Διαπαρατηρέομαι, Intente observo. Sam. 2, 3, 30: Διεπαρετηροῦντο τὸν Ἀβενήρ. Ubi Compl. διετηροῦντο.]

[Διαπαρατριβή, ἡ.] Παραδιατριβαὶ, Præpostera studia et exercitationes, Quum tempus præpostere teritur s. collocatur aliqua in re: αἱ παρὰ τὸ πρέπον διατριβαὶ περί τι. Paul. 1 in Ep. ad Tim. 6, [5]: Παραδιατριβαὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων τὸν νοῦν, Perversæ exercitationes hominum mente corruptorum. Ubi quidam vetusti codd. habent Διαπαρατριβαὶ, Assidui attritus: quoniam mutuo sese atterunt sophistæ, et sua scabie alii alios inficiunt, ut Græcus schol. exp. Sed vulg. lectio magis probatur. Quum enim διατριβαὶ vocentur quas Quintil. Scholarum exercitationes appellat, significat Paulus, istis inanibus quæstionibus homines quasi in ludo quodam impudentiæ et improbitatis exerceri: quod designat præp. παρὰ, ut sinister prorsus istarum exercitationum usus declaretur. Sunt enim veræ διατριβαὶ ad acuendum ingenium, confirmandum judicium, ad veritatis denique investigationem comparatæ: in istis vero obtunditur animus, pervertitur judicium, veritatis lux omnis extinguitur. Hæc ex auctore doctiss. in Test. N. Annotationum. [Jo. Chrys. Homil. 17 in hanc Epist. p. 321: Διαπαρατριβαί· τουτέστι, σχολή, ἡ διατριβή· ἢ τοῦτό φησι· Διαπαρατριβαί· καθάπερ τὰ ψωραλέα τῶν προβάτων παρατριβόμενα νόσου καὶ τὰ ὑγιαίνοντα ἐμπίπλησιν, οὕτω καὶ οὗτοι οἱ πονηροὶ ἄνδρες. Clarius ἀπόδοσιν exprimit Theophyl. p. 789: Παραδιατριβαί· τουτέστι, σχολαὶ μάταιαι· διατριβὰς γὰρ τὰς σχολὰς ἔθος καλεῖν· ἢ ὅτι καθάπερ τὰ ψωραλέα τῶν προβάτων παρατριβόμενα νόσου πληροῖ καὶ τὰ ὑγιαίνοντα, οὕτω καὶ οὗτοι παρατριβόμενοι ἑτέροις διαφθείρουσιν αὐτούς. Theodoret. eod. modo: Τῆς πίστεως ἐληλαμένης ὑπόνοιαι πονηραὶ περιφύονται· ἐντεῦθεν δὲ λύμη τις γεννᾶται διαφθείρουσα τοὺς πελάζοντας. Τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡ διαπαρατριβὴ τῶν διεφθαρμένων τὸν νοῦν· ὥσπερ γὰρ τὰ νοσοῦντα πρόβατα τοῖς εὐεκτοῦσι συνδιαιτώμενα μεταδίδωσι τῆς νόσου, οὕτω καὶ οὗτοι τοὺς πελάζοντας ἐμφοροῦσι τῆς λύμης. OEcumen. etiam, p. 761, διαπαρατριβὴν dicit esse τῆς νόσου τῶν κακῶν δογμάτων μετάδοσιν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ψωραλέων προβάτων· παρατριβόμενα γὰρ νόσου πληροῖ καὶ τὰ ὑγιαίνοντα. Qui παραδιατριβαὶ legunt, notant illud παρὰ in comp. Id quod minus rectum est significare. Hinc Beza vertit, Perversæ exercitationes. Potest etiam, monente Pricæo, παρατριβαὶ scribi. Eudemus Rhetor in Lex. Ms.: Παρατριβή, λογομαχία, ἔρις. Quibus Suid. addit hoc ex.: Τὴν γενομένην πρὸς αὐτὸν παρατριβὴν καὶ ζηλοτυπίαν. Lat. dicas Collisiones. Vulgatus eod. sensu Conflictationes. SUICER. Thes. Διαπαρατριβαὶ Hesychio et Suidæ ἐνδελεχισμοὶ, ἐνδελέχειαι. Apud illum cod.: Διαπεριτριβαὶ, ἐνδελεχησμοὶ, contra literarum seriem.]

[Διαπαρθένευσις, εως, ἡ, Devirginatio. Herodian. Epimer. p. 20: Διακόρησις, ἡ δ. Boiss.]

[Διαπαρθενευτής, ὁ, Devirginator, Gl.]

Διαπαρθενεύω, i. q. διακορεύω s. διακορέω, Devirgino, Virginitate privo, Stupro. Athen. [13, p. 556, F], de Hercule: Ἐν ἑπτὰ μέν τοί γε ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεστίου κόρας. Inde pass. Διαπαρθενευθεῖσα, Stuprata. [Pollux 3, 42 et 43: Τὸ δὲ τῆς παρθενίας ἀφελέσθαι διακορῆσαι λέγουσιν.... Καὶ Διαπαρθενεύεται Ἡρόδοτος εἶπε (4, 168)· καὶ Διαπεπαρθενευμένη καὶ Διεπαρθένευσε καὶ Διαπεπαρθενευκότα, τὸ μὲν πρότερον Διοκλῆς, τὸ δὲ δεύτερον Ἄλεξις, οἱ κωμικοί. Ἀριστοφάνης (immo Eubulus aliusve poeta) Γλαύκῳ, Καλύψας καλύμματος τριβωνίῳ διεπαρθένευσα. Διαπαρθενεῦσαι sine teste positum ap. Antiattic. p. 88, 17. Suid.: Διαπεπαρθενεῦσθαι, τετμῆσθαι τῇ μίξει. Alciphro 2, 2; gramm. in Bekk. Anecd. p. 352, 32. || Virginem educo. Suid.: Διαπαρθενεῦσαι, μιγῆναι παρθένῳ. Ἐλέγετο δὲ οὕτως καὶ τὸ παρθενοτροφῆσαι καὶ διαφυλάξαι παρθένον.]

Διαπαρθένια δῶρα Argias [Agias] comicus vocavit τὰ ὑπὲρ τοῦ τὴν παρθενίαν ἀφελέσθαι διδόμενα, Pollux 3, [36], i. e. Dona quæ pro virginitate ademta dantur, Munera quæ dantur τῇ διαπαρθενευθείσῃ, Devirginatæ s. Stupratæ.

[Διάπαρμα, τὸ, Trajectus, Trajectio, Gl.]

[Διαπαροξύνω, Exaspero. Joseph. A. J. 10, 7, 5: Ὁ δὲ βασιλεὺς αὐτὸς μὲν ὑπὸ χρηστότητος καὶ δικαιοσύνης οὐδὲν διαπαρωξύνθη. SCHNEID. Lectio vitiosa, ut videtur. Libri alii οὐδενὶ παρωξύνθη, alii, quod aptissimum, οὐδὲν ἰδίᾳ παρωξύνθη. G. DIND.]

[Διαπαρρησιάζομαι, Libere loquor. Vita Theodori Grapti p. 199 ed. Combef. a Boiss. cit.: Ταῦτα ὁ μὲν οὕτω πρὸς αὐτὸν διεπαρρησιάσατο.]

[Διάπαρσις, εως, ἡ (a διαπείρω), Transfixio. Aretæus p. 6, 33: Ὀστέων ἰχθύων διαπάρσιες ἐς τὰ παρίσθμια.]

Διάπασμα, τὸ, Quod (corpori) inspergitur, Quo (corpus) aspergitur, q. d. Aspergo. Sonat tamen potius q. d. Aspergimen, Aspergimentum. Bud. autem Inspergimen etiam reddit. Diosc. [1, 6], de nardo: Καθύγροις σώμασι διάπασμα. Idem: Διάπασμα ὅλου τοῦ σώματος. [Lucian. Amor. c. 39: Αἱ πολλαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις. HEMST. Theophr. De odor. 8, p. 735: Οἱ τὰ ἀρώματα καὶ τὰ διαπάσματα συντιθέντες· 57, p. 752: Τὰ διαπάσματα καὶ αἱ συνθέσεις· et 58.] Plin. [13, 2, 3]: Siccis odoribus constant, quæ διαπάσματα vocantur. Dicit autem siccos odores, quoniam erant et liquidi odores: quibus verbis ab Horatio appellantur Unguenta. Idem loquens de rosa [21, 19, 73]: Διαπάσματα inde fiunt ad sudores coercendos, ita ut a balneis inarescant corporibus, deinde frigida abluantur. Porro non solum διαπάσματα vocantur, ut habent VV. LL., sed etiam κατάπαστα, ap. Galen. K. τόπ., et πάσματα, et καταπάσματα. At Hesych. aliam signif. habet πάσμα, quam ap. eum vide, cujus tamen verba mendo carere non videntur. Apud Eust. autem legimus ἀλφίτων πάσμα, p. 1668. Διαπάσματα, inquit Gorr., dicuntur Aspergines medicamenti alicujus sicci et in pulverem triti. Fiunt autem ad varios usus: Plin. quædam ad coercendos sudores, e rosis parari scribit, etc. ex his Dioscoridis: Χρῶνται δὲ καὶ πλείους ἐν διαπάσμασι καὶ συγχρίσμασι μετὰ τὸ λουτρὸν, καὶ μετὰ τὸ ξηρανθῆναι ἀπεκλούονται ψυχρῷ. De his et Martial. 1, [88]: Quid quod olet gravius mistum diapasmate virus? Diapasma enim dixit siccos odores qui in pastillos inspergebantur. Verumtamen non eum modo usum præstabant, nec e medicamentis unius generis componebantur. Siquidem totis corporibus vel eorum partibus fovendis, siccandis, laxandis, astringendis, molliendis, durandis et odorandis aliquando inspergebantur. Id quod satis evidenter docet P. Ægin. 7, 13, καταπάσματα appellans, quæ omnino eadem sunt atque διαπάσματα. [Plut. Mor. p. 660, E: Τὰ διαπάσματα τῶν γυναικῶν, οἷς ἀναρπάζουσι τοὺς ἱδρῶτας· 990, B: Ἀνδρῶν τοὺς πλείστους, ὡς μηδὲ ταῖς αὑτῶν ἐθέλειν συγγίνεσθαι γυναιξὶν, εἰ μὴ μύρων ὑμῖν ὀδωδυῖαι καὶ διαπασμάτων εἰς ταὐτὸ φοιτῷεν.] Dicitur autem διάπασμα non id modo, quod corpori siccum inspergitur, verumetiam quod in potum inditur, et inspersum potui bibitur. Nam et hujus exx. quædam habentur ap. Galen., ut K. τόπ. 9: Anchusam tenuissime tritam cum aqua potabili bibendam dato. Et, Struthii cochlearium cum melle dato. Nam ipse medicamenta hæc κατάπαστα, sive, quod idem est, διαπάσματα appellat. Refert tamen Oribasius ex Antyllo, ἐμπάσματα, καταπάσματα, et διαπάσματα differre: quod ἐμπάσματα compescendis sudoribus aut alia corporis per halitum digestione adhibeantur, aut ad summam cutim scarificandam, aut commovendum pruritum; καταπάσματα vero ulceribus superponantur; at διαπάσματα ad odoris gratiam apparentur, et alis atque feminibus, ad summovendam graveolentiam, illinantur. [Reuss. Diss. de Diapasmate. SCHÆF.]

[Διαπασσαλεύω.] Διαπατταλεύω, seu Διαπασσαλεύω, Distendo clavis ab extrema parte fixis. [Herodot. 7, 33: Ζῶντα πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν, ex librorum quorundam Eustathiique lectione: alii προσδιεπασσά-

λευσαν.] Plut. Artax. p. 307 [c. 17] : Προσέταξεν ἐκδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν σταυρῶν ἀναπῆξαι, τὸ δὲ δέρμα χωρὶς διαπατταλεῦσαι. Itidem ap. Aristoph. Eq. [369] : Ἡ βύρσα σου θρανεύσεται. Δερῶ σε θύλακον κλοπῆς. Διαπατταλευθήσει χαμαί· Humi distentus paxillis affigeris : τὰς γὰρ βύρσας ἐκτείνοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ συνάγοιντο καὶ συστέλλοιντο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, κατὰ ἄκρα παττάλοις κατακρούοντες ἐκτείνουσιν, schol. [Similiter Hesych. et Suid. Διαπεπατταλευμένα, διεσφηκωμένα, Etym. M. p. 269, 43.]

Διαπάσσω, vel Διαπάττω, Conspergo. Galen. Ad Glauc. : Διαπάττειν ἁλί τε καὶ νίτρῳ καὶ νάπυϊ. Sed dicitur διαπάττειν et pro Inspergere, Spargere : Herodot. [6, 125] : Διαπάσας ἐς τὰς τρίχας τοῦ ψήγματος, Quum inspersisset crinibus, Quum sparsisset per crines. [Eubul. ap. Athen. 2, p. 66, D : Σμύρνη διάπαττε τὴν ὁδόν. Hippiatr. p. 174 : Ῥόας ... κόψας ... τὸ τοῦ ζῴου διάπασον στόμα· 175 : Ἑκάστου ἴσον ἐγκαταμίξας διάπασον τὰ ἑλκόμενα.] Et διαπαττομένη γῆ, Terra quæ inspergitur. || Dicitur vero et διαπεπασμένος μέλανι [ab Aristot. H. A. 4, 2], pro Nigris maculis conspersus, respersus, sparsus. Virg. autem dixit, Sparsis pellibus albo, i. e. nigris maculis sparsis s. dispersis variegatus.

[Διαπασῶν. V. Πᾶς.]

Διαπατάω, Fallo, Decipio ; pro simpl. ἀπατῶ. Affertur e Plat. De legg. [5, p. 738, E : Τοιοῦτος ὢν αὐτὸν διαπατήσει.] Ab ejus pass. Διαπατῶμαι est præter. διηπάτημαι, cujus plur. pers. tertia est διηπάτηνται, Decepti sunt. [Ap. Aristot. H. A. 1, 17, p. 496, 5. Adde Longin. 8, 4 : Πάνυ διηπάτηται. Plut. Mor. p. 117, A : Τὴν διηπατημένην καὶ ψευδῆ δόξαν. Philo vol. 2, p. 92, 43. G. Dind.]

[Διαπατέω, Conculco, Calcando pertundo. Polyb. 3, 55, 2 : Ταύτην (τὴν χιόνα) διαπατήσαντες. Schweigh. Obambulo, Clem. Al. Pæd. 3, p. 251 (294). Kall.]

[Διαπατταλεύω. V. Διαπασσαλεύω.]

[Διαπάττω. V. Διαπάσσω.]

Διάπαυμα, τὸ, et Διάπαυσις, εως, ἡ, Intermissio, etiam Cessatio. [Διαπαύματα πόνων Plato Leg. 7, p. 824, A. || Intervallum. Inscr. Sicula ap. Grut. p. 212 : Τοῦ ῥοίσκου τοῦ ἐκ τῶ διαπαύματος ῥέοντος. Schneid.]

Διαπαύω, Interquiescere facio, Intermissionem do : sicut et διαναπαύω expositum supra fuit. [Thom. M. p. 230 : Διέπαυσέ τίς τινα καὶ διεπαύσατο αὐτός.] Sed affertur pass. Διαπαύομαι pro παύομαι etiam, Quiesco, Cesso, Desisto, Desino, e Plat. De rep. Et cum partic., ex Eod. in Timæo, Διαπαύεται γινόμενον pro Desinit fieri. [Symp. p. 191, C : Ἵνα ... πλησμονὴ γίγνοιτο τῆς συνουσίας καὶ διαπαύοιντο καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα τρέποιντο. Sic libri meliores : alii διαναπαύοιντο. Similiter Dionysio De comp. verb. 12, p. 69, 7 R. restituendum ex codd., Διαπαύειν τε καὶ τὴν ταυτότητά φημι δεῖν μεταβολὰς εὐκαίρους εἰσφέροντα, ubi vulgo διαναπαύειν.]

[Διαπαφλάζω, Æstuo. Nonn. Dion. 31, 24 : Καὶ φθονεροῖς πραπίδεσσι χόλος διεπάφλασεν Ἥρης. Kall.]

[Διεπαγήσατο, διεπράξατο, gl. corrupta Hesychii, inter Διέπλυνεν et Δίεπε posita. Διεπαλαμήσατο Kuster.]

[Διαπεζεύω, Peragro. Epiphan. vol. 1, p. 1079, A : Διαπεζεύσαντες τὴν τοσαύτην ἔρημον.]

Διάπεζον φόρημα, Eust. [p. 867, 31] e πέζα compositum esse dicit, sed non exponit, afferens tantum hæc verba [Callixeni Rhodii ap. Athen. 5, p. 198, C] : Ἄγαλμα Διονύσου ἱμάτιον ἔχον πορφυροῦν διάπεζον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κροκωτόν· forsan Ad pedes usque defluens. [V. quæ s. v. Πέζα dicentur.]

Διαπειλέω, Interminor, Interpositis minis territo, vel etiam simpl. Minitor. [Herodot. 2, 121, 3 : Διαπειλέειν αὐτὴν ὡς ἐλθοῦσα πρὸς τὸν βασιλέα μηνύσει αὐτὸν ἔχοντα τὰ χρήματα. Libri aliquot ἀπειλέειν. 7, 15 : Νῦν δὲ καὶ διαπειλῆσαν οἴχεται (τὸ ὄνειρον). Plut. V. Othon. c. 16 : Διηπείλουν ἀποσφάξειν. Schol. Pind. Pyth. 2, 34 : Διηπείλησεν αὐτῷ ... αὐτὸν στρατεύειν. Frequentior formæ mediæ usus est. Sic διηπειλεῖτο ap. Diodor. 20, 33 ; διηπειλοῦντο 13, 88, ubi liber unus διηπείλουν : διαπειλήσασθαι 17, 40, et in Exc. vol. 2, p. 567, 12 ; 615, 76, Plut. V. Agid. c. 19 ; διαπειλούμενος Polyæn. 4, 8, 2.] Æschin. C. Tim. p. 12 [p. 7, 2 St.] : Διαπειλησαμένων τοῦ Μισγόλα καὶ τοῦ Φαίδρου τοῖς ξένοις. [Polyb. 1, 78, 14 : Διηπειλήσατο μηδένα φέρειν ὅπλον πολέμιον κατ' αὐτῶν, Interpositis minis interdixit. Seager.]

Διαπεινάω, Valde esurio. Unde διαπεινῶμεν, quod Suid. exp., ἐσχάτως πεινῶμεν, in h. l. : Διαπεινῶμεν πρὸς τὸ πῦρ, i. e. διαπύρως καὶ ἐκτόπως διαπεινῶμεν. Additque jocose dictum esse διαπεινῶμεν pro διαπίνομεν : et πρὸς τὸ πῦρ, quoniam hyeme ad focum potitare moris erat. Puto vero esse illa ex Aristoph. desumta. [Acharn. 751 : Διαπεινᾶμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ.]

Διάπειρα, ἡ, idem cum præcedentibus [Ἀνάπειρα et Ἀπόπειρα]. Synes. Ep. 132 : Ἀλλὰ μή τοι ποτὲ διάπειραν λάβοιμι, Utinam nunquam hoc mihi experiri contingat. Itidem Plut. De def. orac. [p. 413, B ; add. V. Pyrrh. c. 18] : Οἱ μὲν ὡς σοφιστοῦ διάπειραν λαμβάνοντες, Alii ut sophistam tentantes : [V. Alex. c. 35, δ. λ. ἔν τινι·] Fabio [c. 19] : Φαβίῳ δὲ πᾶσαν ἀπάτην καὶ διάπειραν ἐπάγων πολλάκις. Ex Eod. affert Bud. διάπειραν δοῦναι ἑαυτοῦ. [V. Marii c. 17 : Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὰς γυναῖκας εἰσιοῦσα δ. ἐδίδου. Herodot. 1, 47 : Ἀπέπεμπε ἐς τὴν διάπειραν τῶν χρηστηρίων· 2, 28 : Ὡς δὲ ἄβυσσοί εἰσι αἱ πηγαί, ἐς δ. ἔφη τοῦτον Ψαμμίτιχον ἀπικέσθαι· 77 : Λογιώτατοί εἰσι μακρῷ τῶν ἐγὼ ἐς δ. ἀπικόμην. Dionys. A. R. 5, 14 : Διάπειραν ἀλλήλων λαβόντες. Iamblich. V. P. p. 204 : Ἐν τῷ λαμβάνειν τὴν διάπειραν ἐσκόπει εἰ δύνανται ἐχεμυθεῖν. Thom. M. p. 219 præcepto inani : Διάπειρα κρεῖττον ἢ πεῖρα. Πίνδαρος (Ol. 4, 30)· Διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος. Eustath. Opusc. p. 327, 60 : Διάπειρα γὰρ ἐξήλεγχε σοφὸν ἀποφαίνουσα.]

Διαπειράζω, Tento. [Maccab. 3, 6, 40 : Μέχρι τίνος ὡς ἀλόγους ἡμᾶς διαπειράζεις ; Ancl. Joseph. Ant. Jud. 15, 4, 2, de Cleopatra : Διεπείραζεν εἰς συνουσίαν ἐλθεῖν τῷ βασιλεῖ. Hase.]

[Διαπειραίνω, i. q. Διαπείρω, Perforo. Hom. H. Merc. 48 : Πειρήνας διὰ νῶτα λιθορρίνοιο χελώνης. Διαπειραίνονται Manetho 2, 106.]

Διαπειράω, Tento, Solicito. Plut. [V. Pomp. c. 51] : Διαπειρῶν δωροδοκίαις, καὶ συγχορηγῶν ἀγορανόμοις, Bud. Pass. Διαπειρῶμαι, Tento. [Plato Apol. p. 27, A : Ἔοικε γὰρ ὥσπερ αἴνιγμα ξυντιθέντι, διαπειρωμένῳ, Ἆρα γνώσεται Σωκράτης ... Plut. Mor. p. 64, D : Κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς, σαθρὸν ἔκ τινος προφάσεως ὑπηχεῖ καὶ ἀγεννές.] Experior. Thuc. 6, p. 228 [c. 91] : Μόνου αὐτοῦ νομίζουσι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ οὐ διαπεπειρᾶσθαι, Non tentasse, Periculum non fecisse, πεῖραν οὐ λαβεῖν, schol. Synes. Ep. 96 : Πόῤῥωθεν διαπειρῶμαι τοῦ πράγματος, Experior. [De exploranda sententia, Οὐδὲ διεπειράθης Plut. Mor. p. 422, A.] Plut. Fabio, Διαπειρώμενος τοῦ παιδὸς, Tentans filium, Periculum faciens filii. [V. Brut. c. 12. Περσέων, Herodot. 5, 109. Διεπειρᾶτο αὐτοῦ τῆς ψυχῆς, id. 3, 14. Schweigh. Διαπειρώμενον τῆς τῶν λόγων ῥώμης, Cratin. ap. Dion. L. 8, 37. Hemst.] || Διαπειρᾶσθαί τινος, Captare aliquem, Captioni alicujus imminere, Bud. e Plat. De LL. 11, p. 340 [921, B].

Διάπειρος, Ignotus, VV. LL. sed non sine mendo : forsan autem scr. Διάπυρος, Ignitus. Nam si vel maxime διάπειρος retineamus, sonaret Prorsus ἄπειρος : vel etiam Expertus, a διάπειρα. Similiter mendosum est Διαπειράω, quod eadem afferunt pro Transfigo, Trajicio ; nam in hac signif. διαπεράω dicitur : in illa, διαπείρω.

Διαπείρω, Transfigo, Trajicio, ut πείρω, et ἀναπείρω. [Eurip. Phœn. 26 : Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον. Schol. : Διὰ μέσων τῶν σφυρῶν τὰ σιδηρᾶ κέντρα πείρας. Plut. V. Artox. 14 : Διαπεῖραι τρισὶ βελόναις τὴν γλῶτταν. Alciphro 3, 36 : Νῦν δὲ ὡς κοντῷ διαπείρας τὸν Ἀρμένιον ἀπώλεσεν. Hesych. : Διαπείραντες, διακεντήσαντες. Idem ante Διαμπερὲς gl. posuit, Διαμπείρας, διακεντήσας, quod aut ex διαναπείρας contractum aut ex διαπείρας corruptum est, μ, ut sæpe fit, ante π temere illato. G. D.] Diosc. 2, διαπείρειν λίνῳ, Filo lineo Trajicere. Ead. de re Idem dicit, Τμηθεῖσα καὶ διαρεθεῖσα λιναρίῳ, seu, ut in alio Cod. legitur, Τμηθεῖσα διαβληθέντος λιναρίου, Trajecto filo lineo. Et Διαπαρεὶς, Transfixus, Perfossus. [Plut. Mor. p. 567, F : Διαπεπαρμένην ἥλοις διαπύροις. Hesych. : Διαπεπαρμένον, τοῖς ἥλοις πεπηγμένον.]

[Διαπελάζω, Transeo. Aq. Ps. 89, 10, διεπέλασεν, ubi Clericus reponendum esse censuit διεπέρασεν, coll. Num. 11, 31, ubi LXX idem verbum Hebr. reddunt

per ἐκπεράω. Schleusn. || Appropinquo. Schol. Theocr. 2, 14 : Δασπλῆτι· ᾗ οὐκ ἄν τις διαπελάσειεν, ἢ τὸ δια ἐπιτατικόν· ubi etymologiæ caussa fictum videtur.]

Διαπελεκίζω, Securi percutio s. ferio. Gaza ap. Ciceronem.

Διαπέμπω, Transmitto. Aristoph. Pl. [398] : Εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους; [Æneas Tact. c. 3 : Διαπέμποιέν τε ἂν οἰκονομοῦντες πρὸς τοὺς κατ' οἶκον.] Thuc. 4, p. 160 [c. 123] : Αὐτοῖς πενταχοσίους ὁπλίτας διέπεμψε. Ex Eod. [1, 129], διαπέμπω τὴν ἐπιστολὴν, Transmitto epistolam. [Polyb. 35, 3, 6 : Ἕτερον στρατηγὸν ἔμελλον διαπέμπειν εἰς τὴν Ἰβηρίαν.] Et pass. [medium] Διαπέμπομαι, act. itidem signif. pro διαπέμπω ponitur, i. e. Transmitto, Thuc. 3, [75] : Διακομίζει εἰς τὴν πρὸ τοῦ Ἡραίου νῆσον, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμπετο, Eo illis transmittebat. Polyb. [6, 58, 2] : Ὁ δὲ Ἀννίβας ζωγρήσας ἅπαντας, συνεχώρησε διαπέμπεσθαι σφίσι πρὸς τοὺς ἐν οἴκῳ περὶ λύτρων, ubi fortasse simile illi Thucydidis διαπέμπω τὴν ἐπιστολήν. [5, 72, 1 : Διεπέμψαντο περὶ βοηθείας πρὸς Ἀχαιούς. Parthen. Erot. c. 25 : Οὗτος διαπεμπόμενος πρὸς αὐτὴν χρυσόν τε πολὺν καὶ ἄργυρον ἐπηγγέλλετο δώσειν. Anna Comn. 6, p. 175, B : Διαπεμψάμενοι πρὸς τὸν βασιλέα. V. Abresch. ad Xenoph. Eph. p. 217.] Pro Transmitto citat Bud. e Plut. quoque p. 135 [Mor. p. 156, E : Σὺ δὲ οὐκ ἂν διαπέμψαιο δεῦρο τὸ ποτήριον πρὸς ἡμᾶς·] et in Demetr. 290 [c. 47. || Arcesso. Dionys. A. R. 3, 57 : Βοήθειαν ἑτέραν παρὰ Τυρρηνῶν κρύφα διαπεμψάμενοι. Sed hic ex cod. Vat. restitutum μεταπεμψάμενοι. Eutoc. ad Archim. p. 20 ed. Bas. (144, 32 Torell.) : Διαπεμψαμένους (vitiose codd. διαμεμψ.) δὲ τοὺς παρὰ τῷ Πλάτωνι ἐν Ἀκαδημίᾳ γεωμέτρας ἀξιῶν αὐτοῖς εὑρεῖν τὸ ζητούμενον· ubi fortasse πρὸς ante τοὺς excidit. G. D.] || Dimitto, h. e. In diversas partes mitto : Cæsar, Nuntios legationesque in omnes partes dimittebat; Liv., Dimittere literas in alias urbes; Cic., Pueros circum amicos dimittit; Virg., Equidem per litora certos Dimittam, et Libyæ lustrare extrema jubebo. [Herodot. 1, 84 : Διαπέμψας ἱππέας προεῖπε τῷ πρώτῳ ἐπιβάντι τοῦ τείχεος δῶρα δώσειν.] Thucyd. 8, p. 282 [c. 64] : Τοὺς δὲ ἡμίσεις εἰς τἆλλα τὰ ὑπήκοα χωρία ἄλλον ἄλλῃ διέπεμπον· 4, p. 138 [c. 55] : Κατὰ τὴν χώραν φρουρὰς διέπεμψαν, ὁπλιτῶν πλῆθος, ὡς ἑκασταχόσε ἔδει· schol. διαμερίσαντες ἔπεμψαν. [Xenoph. Cyrop. 1, 5, 3 : Διαπέμπει πρός τε τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν πάντας καὶ πρὸς Κροῖσον.] Sic Herodian. [2, 2, 4] : Διαπέμπουσι δή τινας τῶν πιστῶν τοὺς διαβοήσοντας ὅτι ὁ Κόμμοδος τέθνηκε, Mittunt qui passim rumorem disseminent, Polit. Id. [3, 1, 3] : Διέπεμπέ τε κατὰ ἔθνη πρὸς τοὺς ἡγουμένους· 2, [9, 17] : Διέπεμψεν εἰς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη καὶ πρὸς τοὺς ἄρχοντας τῶν ἐπ' ἄρκτῳ. Pass. Διαπέμπομαι, Dimittor, 8, [6, 18] : Ἔς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο, Nuntii per omnes provincias laureati dimittebantur. [Herodot. 1, 67 : Διαπεμπομένους ἄλλους ἄλλῃ· 81 : Οἱ μὲν γὰρ πρότερον (ἄγγελοι) διεπέμποντο .....]

[Διάπεμψις, εως, ἡ, Transmissio (sc. literarum). Themist. Epist. 2, 10. Kall.]

Διαπενθέω, Lugeo, sed sonat q. d. Perlugeo. Plut. Popl. [c. 23] : Διεπένθησαν ἐνιαυτὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ πένθος ἔντιμον καὶ ζηλωτὸν, Totum annum luxerunt.

[Διαπενταθλέω, Quinque certaminibus certo. Tzetz. ad Lycophr. 860 : Παλαιστὴν γὰρ αὐτὸν ὄντα, ἢ πένταθλον, καὶ οὕτω τοὺς ξένους ἀναιροῦντα, Ἡρακλῆς διερχόμενος καὶ πενταθλήσας αὐτὸν ἄρας μετέωρον κατεκρήμνισε καὶ ἀνεῖλε. Codd. Vit. 1 et Ciz. διαπενταθλήσας. Ancl.]

[Διαπέντε. V. Πέντε.]

[Διαπεπονημένως, Elaborate. Isocr. Ep. p. 419, B : Εἰπεῖν περὶ τῶν προτεθέντων ἐπιχαρίτως καὶ μουσικῶς καὶ δ. οὐκέτι τῆς ἡμετέρας ἡλικίας ἐστίν.]

[Διάπεπτος. Theophr. C. P. 6, 16 (?) διαπέπτου γινομένης, sed perperam pro διὰ πέψιν γ. Schneider.]

Διαπέπτω, Percoquo; nam διὰ habet epitasin. [Fortasse e loco Theophr. 6, 19, 3, ubi διαπέψαι ex διαπέμψαι corruptum est.]

Διαπεραίνω, Ad finem perduco, Finem impono, Perficio, Absolvo. [Eur. Andr. 333 : Διαπεράνωμεν λόγους· 1057 : Τίνος φόβου τυχοῦσα; διαπέραινέ μοι, Narra mihi. Plato Leg. 1, p. 625, B : Τὴν ὁδὸν ... ἅπα-

A σαν διαπερᾶναι.] Plato Gorg. : Εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον, Absolvi et claudi. Ex eod. Plat. [Ep. 7, p. 338, A] : Ὁ δὴ πρῶτος χρόνος διεπεράνθη, Traductum et exactum est. Et Plut. Numa [c. 13] : Δι' ᾠδῆς ὑπὸ τῶν σαλίων ἅμα τῇ πυῤῥίχῃ διαπεραινομένης, Quæ peragitur una cum pyrrhicha. Διαπεραίνομαι activam quoque signif. habet, Aristot. De mundo [c. 6 med.] : Σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον, Suum orbem menstruo spatio absolvit. Item Plato De LL. : Διαπερανάμεθα λόγον. [12, p. 966, C : Τὸ περὶ τοὺς θεοὺς, ὃ δὴ σπουδῇ διεπερανάμεθα· Phædr. p. 263, E : Πάντα τὸν ὕστερον λόγον διεπεράνατο· Protag. p. 314, C : Ἵν' οὖν μὴ ἀτελὴς γένοιτο (ὁ λόγος), ἀλλὰ διαπερανάμενοι οὕτως εἰσίοιμεν. Aristid. vol. 2, p. 398, 17. Λόγον διαπεράνασθαι Pollux 4, 26; ῥῆσιν 113. Eur. Hel. 26 : Μορφῆς διαπεράνασθαι κρίσιν.]

Διαπεραιόω, i. q. περαιόω, ut διαπορθμεύω ac διαπεράω i. q. πορθμεύω ac περάω. Plut. Sulla p. 857 meæ Ed. [c. 27] : Μέλλοντος δὲ τοὺς στρατιώτας διαπεραιοῦν, Trajicere, Transportare. Unde Διαπεραιωθεὶς τὸν ποταμὸν,
B Flumen transvectus, Qui flumen transmisit. [Herodot. 8, 25 : Διαπεραιωθέντες ἐθηεῦντο τοὺς νεκρούς. Plut. V. Rom. c. 6 : Διεπεραιοῦντο πορθμείοις κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον.] At Soph. Aj. [730] improprie, Εἰς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη, pro Ut et e vaginis districti fuerint enses.

Διαπεραίωσις, εως, ἡ, Transvectio, Trajectio, Transmissus, Trajectus. [Schol. Thucyd. 3, 76 : Διακομιδὴν, διαπεραίωσιν. Anna Comn. 10, p. 274, A : Τὴν τῶν Κομάνων διὰ τοῦ Δανούβεως διαπεραίωσιν· 6, p. 163, D : Τὴν εἰς τὸ Ἰλλυρικὸν αὐτοῦ δ. 10, p. 294, A, B. Georg. Pachym. Hist. Andr. p. 220, C, D. G. Dind.]

Διαπέραμα, Trajectus. Hesych. v. Πορθμός. [Schol. Hom. Od. Δ, 71 : Πορθμῷ, τῷ διαπεράσματι. Sic codd. : edd. vett. τῷ διὰ περάματος. G. D. Ptol. Geogr. p. 37, 18 Halm. : Ἀπὸ Ταμάλας ἐπὶ τὴν Χρυσῆν Χερσόνησον διαπέραμα. Hase.]

[Διαπεραντέον. Perficiendum, Absolvendum. Plato Leg. 4, p. 715, E : Τὸν ἑξῆς αὐτοῖς δ. ἂν εἴη λόγον.]

[Διαπεράσιμος, ὁ, ἡ, Penetrans. Διαπρύσιον schol.
C Hom. Il. M, 439; N, 149 interpretatur, Διὰ παντὸς τοῦ πέρατος ἀκουσθῆναι δυνάμενον ἢ διαπεράσιμον εἰς ἀκοάς. Sic etiam Eust. p. 709, 48; 1125, 65.]

[Διαπέρασμα. V. Διαπέραμα.]

[Διαπερασμὸς, ὁ, Definitio. Epiphan. vol. 1, p. 630, D : Ἄλλως δὲ καὶ ζητηθήσεται ὅριον εἰς διαπερασμὸν ἀμφοτέρων.]

Διαπεράω, Pertranseo, Trajicio, i. q. περάω, sicut διαπείρω cum πείρω. [Eurip. Iph. T. 396 : Εὔξεινον ἐπ' οἶδμα διεπέρασεν Ἰοῦς· Tro. 1151 : Σκαμανδρίους διαπερῶν ῥοάς· Hel. 1339 : Διεπέρασ' Ἰδαιᾶν νυμφᾶν σκοπιάς.] Isocr. [p. 6, A] : Πελάγη διαπερᾶν, Maria transmittere. [Dionys. A. R. 3, 25 : Τὸ ῥεῖθρον διαπερῶντες ἐσώζοντο. Cod. Vat. διεπεραιοῦντο, omisso ἐσώζοντο.] Xen. OEc. [11, 17] : Διαπερᾶν τὸν βίον, Transire vitam, ut Sallust. loquitur, s. Transigere, Traducere. Sic Chrys., Διαπερᾶν τὸν χρόνον, Traducere tempus. [Æsch. Sept. 990 : Σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν. Schol. : Σὺ οἶδας τὴν μοῖραν ὅσον δύναται, διαβὰς δι' αὐτῆς. Alius schol. : Διαπερῶν καὶ διερχόμενος καὶ οἱονεὶ ταύτης πειρώμενος. Im-
D propr. etiam Plato Soph. p. 261, A : Τοῦτο πρότερον ἀναγκαῖον διαμάχεσθαι πρὶν ἐπ' αὐτὸν ἐκεῖνον ἀφικέσθαι· νῦν γὰρ μόγις μὲν τὸ μὴ ὂν ὡς οὐκ ἔστι προβληθὲν διεπεράσαμεν. In Ind. :] Διαπέρω, ερῶ, Transeo, Trajicio. Plut. Themist. [c. 11] : Διαπέροντες εἰς νῆσον, In insulam transeuntes, VV. LL.; sed perperam, procul dubio pro διαπερῶντες, a διαπεράω. [Ibid. c. 24 : Εἰς Κέρκυραν διεπέρασεν.]

[Διαπερδικίζω.] Διαπερδικίσαι Hesychio διαλαλῆσαι [διολισθῆσαι Hemst.], διαφυγεῖν. Itidemque Etym. [p. 269, 38.] Infra διεκπερδικίσαι. [Conf. Ἐκπερδικίζω.]

Διαπέρθω, Devasto, Diruo, Depopulor, Everto. Unde fut. Διαπραθῶ, Evertam, Devastabo. A quo aor. 2. Διέπραθον, Everti, Vastavi, Dirui, Expugnavi. Il. A, [367] : Τὴν δὲ διεπράθομέν τε καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα. Fut. 2 infinitivi modi Διαπραθεῖν, et resolutione Ionica Διαπραθέειν : H, [32] : Διαπραθέειν πόλιν ἄστυ· Σ, [511] : Ἠὲ διαπραθέειν ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι. Et pass. διεπράθετο πόλις, Od. O, [383]. Διαπραθέειν, Hesychio διαπορθῆσαι, Devastare. Poetice

A pro διαναπραθεῖν, s. διαπραθεῖν, a διαπέρθω. [Διαμπραθέειν nihil aliud est quam διαπραθέειν, inserto ab librariis μ.]

[Διαπεριβόητος. Cyrilli Lexicon ap. Tittmann. ad Zonar. p. c : Ἀοίδιμος, ἀείμνηστος, διαπεριβόητος. Scriptura ex duabus conflata lectionibus διαβόητος et περιβόητος, quibus alii gramm. ad interpretandum voc. ἀοίδιμος utuntur. G. Dindorf.]

[Διαπεριπατέω, Obambulo. Athen. 4, p. 157, E : Διαπεριπατῶν ἑσπέρας βαθείας πρὸ τῆς οἰκίας· 12, p. 539, C : Ἐπὶ πορφυρῶν ἱματίων διαπεριπατῶν τοῖς ἐντυγχάνουσι διελέγετο. Hemst.]

Διαπερονάω, Fibula trajicio, τῇ περόνῃ διείρω, Fibulo, Fibula necto. [Diodor. 4, 64 : Διαπερονήσας αὐτοῦ τὰ σφυρὰ σιδήρῳ.] Apud Suid. [s. v. Ῥουφῖνος ex Eunapio] : Καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι. [Dionys. A. R. 9, 64 : Ὁ ὕπατος ... σαυνίῳ διὰ τοῦ θυρεοῦ διαπερονηθεὶς τιτρώσκεται τὸν μηρόν. Cod. Vat. σαυνίου ... διαπερονηθέντος.] At pro Διαμπετρονήσει, quod apud Hesych. legitur, et exp. διατρήσει [immo διαρτήσει], διατμήσει [scrib. B διαμήσσει], διακόψει, scribendum fortasse διαμπερονήσει. Διαμπερονάω, metri causa inserto μ, pro διαπερονάω : vel a διαμπερονάω pro διαναπερονάω. [Recte alii judicant διαμπερονήσει pro διαπερονήσει esse scriptum. || Διαπερονέω. Schol. Æsch. Sept. 207 in cod. Paris. ap. Brunck. : Τὰ μέσον τοῦ περιφεροῦς ξύλου τοῦ τροχοῦ διαπερονούμενα. Nisi hæc vitiosa scriptura est pro διαπερονώμενα.]

[Διαπέρχομαι, de militibus dilabentibus, de exercitu dissoluto, militibus furtim discedentibus aliis alio, Demosth. p. 1188, 23; 1199, 7. Seager.]

[Διαπεσσεύω. V. Διαπεττεύω.]

[Διαπέσσω. V. Διαπέττω.]

[Διαπετάζω, i. q. seq. Germ. CPol. Hom. p. 248, A Grets. : Διαπετάζειν χεῖρας πρὸς Θεὸν παραπείθει. Hase.]

Διαπετάννυμι [s. Διαπεταννύω], Pando, Aperio. [Aristoph. Lys. 732, de lana expandenda : Ὅσον διαπετάσασ' ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον· 733 : Μὴ διαπετάννυ. Aristot. H. A. 5, 6 : Διαπετάσῃ τὰς πλεκτάνας. Diodor. 17, 115 : Ἀετοὺς διαπεπετακότας τὰς πτέρυγας. Eustath. C p. 116, 19 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς διαπεταννύων· 1842, 48 : Τῶν διαπεταννυμένων σωμάτων. Διιπετέος ap. Hom. Il. P, 263 schol. min. interpr. διαφανοῦς καὶ οἱονεὶ διαπεπετασμένου.]

[Διαπέτασμα, τὸ, Velum. Athanas. vol. 2, p. 425, B : Τὸν τοῦ διαπετάσματος διασχισμόν. Kall. Greg. Nyss. t. 1, p. 637, D : Τὸ τῆς σαρκὸς δ. Achm. Onir. p. 243, 13 : Ἐπικαλύμμασί τισιν ἤτοι διαπετάσμασιν ἐκάλυψεν οἶκον. Hase.]

[Διαπετασμὸς, ὁ, Extensio, Expansio. Nil. Ep. 3, p. 36, 7 : Πατταγμὸν στήθους, καὶ γόνυ κλινόμενον, καὶ χειροῖν διαπετασμόν. Hase.]

Διαπέτεια [ἡ, a διαπετάννυμι] πόρων dicitur Quum sese meatus aperiunt. Nam Eust. p. 1842 Homericum illud πετάσειε θυμὸν μνηστήρων exponens διαχέοι, dicit esse metaph. ἀπὸ τῶν διαπεταννυμένων σωμάτων : unde esse et πόρων διαπέτειαν παρὰ τοῖς σοφοῖς.

[Διαπετὴς, ὁ, ἡ, Expansus. Hippocr. De corde : Ὁκοῖον ἀράχναι διαπετέες. Schneid.]

Διαπέτομαι, Pervolo, Volando pertranseo, i. q. D διίπταμαι. [Quod v. s. Διίπτημι. Aristoph. Av. 1217 : Διαπέτει διὰ τῆς πόλεως. Διαπέταται ex glossemate illatum notavi ap. Sophocl. OEd. T. 1310. G. Dind.]

[Διαπεττεύω.] Διαπεττεύων, Hesych. μεταφέρων, Transferens : dicens esse metaph. ἀπὸ τῶν πεττῶν. Sed Idem Διαπεττεύεσθαι exp. etiam πεττοῖς ἀποπαῖξαι, Tesseris ludere : addens, usurpari etiam pro συντελέσαι. [Lucian. Amor. 16 : Διεπέττευε τὴν ἐλπίδα, Talorum jactu spem suam experiebatur. Hase.]

[Διαπέττω, Percoquo, Concoquo. Aristot. De gen. anim. 4, 1, p. 766, 13 : Διαπέττειν τὴν ἐσχάτην τροφήν. Duo codd. διαπέμπειν.]

[Διαπεύθομαι, Sciscitor, Cognosco. Æsch. Ag. 808 : Γνώσει δὲ χρόνῳ διαπευθόμενος.]

[Διαπεύστας Hemsterhusii conjectura. V. Διαπνεύστας.]

[Διαπέφλοιδα. V. Διαφλύω.]

[Διάπεψις, εως, ἡ, Percoctio, Concoctio. Hippocr. p. 344, 26 : Τροφῆς ἐπαγωγὴν καὶ διάπεψιν. Scott.]

[Διάπηγα. V. Διαπήγνυμι.]

[Διαπήγιον, τὸ, i. q. Διάπηγμα. Legitur aliquoties ap. Heron. in Math. vett. p. 119. G. Dind.]

[Διάπηγμα, τὸ, i. q. διάξυλον, Lignum transversum quo quid compingitur. Aq. Reg. 2, 16, 14. Philo in Mathem. vett. p. 74 : Ἦν δὲ καὶ διαπήγμασι πρὸς αὐτὰ συνειλημμένα τὰ κανόνια. Hero ibid. p. 254 : Μεταξὺ τοῦ εἰρημένου ὀρθίου διαπήγματος. Oribas. De machin. c. 4 a Weigel. cit. Adde eund. p. 114, 121, 122, 130, 131, 132, 151, al. ed. Mai. et Ctesibii verba s. v. Τράπεζα afferenda, et confer quæ s. v. Διαπήγνυμι dicentur.]

[Διαπηγμάτιον, τὸ, dimin. a διάπηγμα. Philo in Mathem. vett. p. 64 : Σμικρὸν διαπηγμάτιον λαβόντες.]

Διαπήγνυμι, Compingo, Concinno, Compono, [Theophr. De ventis 54, p. 779 : Τὸ πλεῖον διέπηξεν (ὁ βορέας) ἢ εἰς ὕδωρ διέλυσεν·] e Luciano. [Dial. mort. 12, 5, forma media : Σχεδίας διαπηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι. Passiv. Schol. Apoll. Rh. 1, 1077 : Πέλανος δὲ ὁ διαπεπηγμένος καὶ ῥυπαρὸς κατὰ Ἀττικούς.] Videtur habere aliquam διαχωρίσεως quoque signif. : unde Διάπηγα, τὰ, Intercolumnia, ut exp. 3 Reg. 7, [30] : Καὶ ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ διατορεύματα καὶ διάπηγα αὐτῶν τετράγωνα. [Et 31 : Τροχοὶ ὑποκάτωθεν τῶν διαπήγων. Nescio an διαπήγματα ac διαπηγμάτων scribendum sit. Schleusner.] Ubi Hebr. textui apposita versio sic habet, In angulis autem columnarum variæ cælaturæ erant, et media intercolumnia quadrata. Ita ut Διάπηγα sint Intercolumnia, h. e. Columnulæ parvæ, quæ inter majores columnas panguntur. Atque ita Διαπήγνυμι fuerit Depango inter, vel Distinguo et separo iis quæ depanguntur. [|| Alia forma Διαπήσσω. Suid. s. v. Πιμελή : Τὴν πιμελὴν ψυχομένην ἄπηκτον διαμένειν, τὸ δὲ στέαρ διαπήσσεσθαι, ὥστε καὶ θρύπτεσθαι. Waker. Oribas. p. 122 ed. Mai. : Τὰ δὲ διαπήγματα, ὥσπερ καὶ αὐτὸ δηλοῖ τοὔνομα, γέγονε πρὸς τὸ διαπήσσειν τὰ σκέλη καὶ τὰ πλευρά. G. D.]

Διαπηδάω, Transilio, Saltu supero s. transeo, i. q. ὑπερθορέω, oppositum habens διαβαίνειν. [Aristoph. Ach. 1178 : Διαπηδῶν τάφρον.] Xen. Eq. [3, 7] : Τάφρους διαπηδᾶν, τειχία ὑπερβαίνειν· [8, 1] : Ἔστιν ὅπου τρέχειν δεήσει τὸν ἵππον καὶ πρανῆ καὶ ὄρθια καὶ πλάγια, ἔστι δ' ὅπου διαπηδᾶν, ἔστι δ' ὅπου καὶ ἐκπηδᾶν, ἔνθα δὲ καὶ καθάλλεσθαι. [Ἵππος διαπηδῶν Cyrop. 1, 4, 8.] Item, Διεπήδησε τὴν φλόγα, Saltu per ignem transivit, Saltu ignem pertransivit. Alii, Exiliit e flamma. [Dio Chr. vol. 1, p. 279 : Διατρέχοντας, ἢ παλαίοντας, ἢ διαπηδῶντας, ubi signif. Saltu certantes.] Sanguis quoque e vena διαπηδᾷ, quum ea rupta aut aperta prosilit. Galen. De locc. affectis 5 : Ὁ χιτὼν θλᾶται τῶν φλεβίων, ἐξ ὧν διαπηδᾷ τὸ αἷμα. [Conf. Διαπιδύω. De oleo Hippocr. p. 241, 44 : Διαπηδῴη ἂν πιεζευμένου τοῦ θέρματος ἔξω τὸ ἔλαιον. Et paullo post : Διαπηδᾷ τὸ πῖαρ εἰς τὸ ἐπίπλοον καὶ ἐς τὴν σάρκα, κἂν ἀραιόσαρκος ἔῃ ἡ γυνὴ, θᾶσσον αἰσθάνεται τῆς διαπηδήσιος.]

Διαπήδησις, εως, ἡ, Transitus qui saltu fit. Est Solutæ continuitatis species, per quam sanguis veluti transcolatus sive sudoris modo transmissus effluit : sc. vel vasorum tunica ipsa rarefacta, sanguineque tenuato, vel e gracilium vasorum ore adaperto. Non est autem hæc sanguinis effusio, qualis per anastomosin, in qua tum majorum venarum ora aperiuntur, tum sanguis impetu et copia erumpit; siquidem per διαπήδησιν veluti transcolatur sive sudoris modo transmittitur, perque carnem sub cute diffunditur in modum τῶν ἐκχυμωμάτων : temporisque progressu livescit, et ater evadit, parvis grumulis ex eo in multas cutis partes disperso coactis. Hæc e Gorr., qui etiam addit, non proprie sanguinem esse, qui per διαπήδησιν effunditur, sed seri potius speciem, ut scribit Galen. De symptom. causis. [Conf. l. Hippocratis p. 241, 49 s. Διαπηδάω appositum.] Itaque τῆς διαπηδήσεως præcipuam causam esse sanguinem serosum, tenuem et calidum, effluentem per vasorum tunicas rarefactas, eoque proprie differre ab anastomosi. Quod si contigerit aliquando διαπήδησις apertis vasorum osculis, vasa quidem omnino exigua esse, et e quibus sanguis cum impetu et copiosus emanare nequeat. Vide et Galen. 7 et 4 Methodi med. [vol. 10, p. 79 : Ἡ δ' ἐκχύμωσις ὡς τὰ πολλὰ μὲν ἅμα τοῦ θλασθῆ-

ναί τε καὶ ῥαγῆναι γίνεται, συμπίπτει δέ ποτε καὶ κατὰ ἀναστόμωσιν ἀγγείων καὶ τὴν καλουμένην ὑπό τινων διαπήδησιν, ἕτερόν τι γένος συνεχείας λύσεως ὑπάρχουσαν τηνικαῦτα· vol. 8, p. 645 : Τῇ κατὰ διαπήδησιν ὀνομαζομένῃ πρὸς τῶν ἰατρῶν αἵματος πτύσει. Theophil. Protosp. De corp. hum. fabr. 2, 16, p. 833 : Ἡ ἐκ τῶν φλεβῶν διαπήδησις τοῦ αἵματος εἰς τοὺς μύας. (Expressionem s. Sudationem vocat Cæl. Aurel. Tard. pass. 2, 10. Foes.) Theophan. Nonn. vol. 2, p. 270 : Αἷμα προχεῖται κατὰ διαπήδησιν. Schneidero διαπήδησις in hujusmodi exemplis ex διαπίδυσις corruptum videbatur. Cui conjecturæ non solum plurium locorum consensus obstat, sed, quod gravius est, similis verbi διαπηδᾶν usus, quod v. Accedit quod Hesychius διαπιδύει per διαπηδᾷ interpretatur. Eadem Weigelii sententia est ap. Schneid. in Supplem. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 5, A : Πλὴν εἴ τινες πηγαὶ ... ἐκ διαπηδήσεως ὄμβρων ἢ χιόνων πηγάζουσιν, αἳ χειμάρρου τρόπον τῇ ἄνωθεν ἐπιρροῇ συναπολήγουσί τε καὶ συναύξονται. G. D.]

[Διαπηδύω scriptura vitiosa. V. Διαπιδύω.]

Διαπηνικίζω, s. Διαπηνηκίζω [Hæc vitiosa scriptura est pariter atque πηνηκίζω. Simili errore βεμβηκίζω ab librariis scribitur pro βεμβικίζω. G. Dind.] (ut habent Hesych. et Suid., quum alioqui ap. eosd. legatur Πηνικίζω, sequendo alteram nominis, a quo hæc orta sunt, scripturam), Decipio, Fucum facio, ἐξαπατῶ, Suid. [Hesych. : Διαπηνηκίσαι, διακεφαλαιῶσαι· πηνήκη γὰρ γένος περικεφαλαίας· οἱ δὲ τὸ ἀπατῆσαι, ἀπὸ τῆς πηνήκης. Similiter Eust. p. 1422, 2 : Διαπηνικίζειν, ὅ ἐστι διακεφαλαιοῦν καὶ ἀπατᾶν. Etym. M. p. 269, 31 : Διαπηνικίζω, ἀπατῶ. Κρατῖνος, Τοῦτον μὲν καλῶς διεπηνίκισας λόγον. Εἴρηται ἀπὸ τῆς πηνίκης, ἥ ἐστι περιθετὴ κόμη, ὡς ἡ φενάκη, ἢ τοὺς ὁρῶντας ἀπατᾷ, ὡς φύσει οὖσα. Τινὲς δὲ τὸ ποικίλλω ἐξηγοῦνται, ἀπὸ τῶν πηνῶν ἢ πηνίων, ὄντων ποικίλων, ἵν' ᾖ πηνίζω καὶ πηνικίζω.]

[Διάπηξ, ηγος, ὁ, i. q. διάπηγμα. Apollodor. Poliorc. in Math. vett. p. 32 : Μέσῃ ταύτῃ (τῇ ἐπιζυγίδι) καὶ τῷ κάτω διάπηγι ἄξονα ὀρθὸν ἁρμόσαι. Philo De sept. mirac. c. 4 (in Gronov. Thes. vol. 8, p. 2669): Οἱ διάπηγες μοχλοὶ Κυκλώπειον ἐμφαίνουσι ῥαιστηροκοπίαν.]

[Διάπηξις, εως, ἡ, Compages. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1094 : Εἰ μὲν γὰρ κατὰ τὴν σωματικὴν διάπηξιν πλεονάσειε τὸ πῦρ....]

Διαπήρωμα, τὸ, Id quod mutilatum est.

Διαπῖαίνω, Pinguefacio, Pinguedine distendo. [Theocr. 16, 91 : Μάλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι.]

[Διαπίδυσις Schneideri conjectura, de qua v. s. Διαπήδησις.]

Διαπιδύω, Scaturio, Persilio s. Persudo in modum salientum fontium. Aristot. De gener. anim. 2, [6, p. 743, 9] : Διὰ μὲν οὖν τῶν φλεβῶν καὶ τῶν ἐν ἑκάστοις πόρων διαπιδύουσα [cod. unus διεισδύνουσα] ἡ τροφὴ, καθάπερ ἐν κεραμίοις ὠμοῖς τὸ ὕδωρ, γίνεται σάρκες. [Meteor. 1, 13 : Οἱ ὑψηλοὶ τόποι διαπιδύουσι καὶ συλλείβουσι τὸ ὕδωρ, ubi codd. Bekkeri p. 350, 8 διαπιδῶσι, præter unum, qui διαπηδῶσι.] Διαπηδύει [corrupte, pro διαπιδύει. Quem errorem etiam in verbo simplici notabimus] Hesychio est διαπηδᾷ, Dissilit vel Transilit. Significat alioquin etiam Scaturit, ut διαπιδύει. [ῐ ῡ]

[Διαπῖέζω, Interpremo, Gl. Lucian. Lexiph. c. 11 : Αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα.]

[Διαπῖθανεύομαι, Probabilibus argumentis pugno. Sextus Emp. p. 519 : Ἄλλου δὲ ἄλλως εἰκάζοντος καὶ διαπιθανευομένου φύεται ἡ διαφωνία. Modo præcessit καταπιθανεύεσθαι. Hemst.]

[Διαπῖθηκίζω.] Διαπιθηκίσαι, Suidæ [s. h. v. et s. Πιθώ, et Etym. M. p. 268, 38] est τὸ διαπαῖξαι, Colludere, Ludere inter se : metaphor. a simiis, quæ animal sunt φιλοπαιγμονέστατον.

[Διαπῐκραίνω, Exacerbo. Plut. Mor. p. 457, A : Πρὸς γύναια διαπικραίνονται.]

[Διάπῐκρος, ὁ, ἡ, Amarus. Diodor. 2, 48 : Τὸ δ' ὕδωρ δυσῶδες καὶ διάπικρον. Et iisd. fere verbis 19, 98.]

[Διαπίμελος, ὁ, ἡ, Præpinguis. Rufus Eph. De partt. hom. p. 39 : Σὰρξ διαπίμελος καὶ ἀδενώδης.]

[Διαπίμπλημι, Impleo. Dio Cass. in Exc. p. 43, 13 : Ἡδυσμάτων ἐπιχωρίων διεπίμπλαντο· 71, 36 : Ἑλληνικῶν τε καὶ Λατίνων ῥητορικῶν τε καὶ φιλοσόφων λόγων ἀεὶ διεπίμπλατο, Præceptis imbuebatur. Ex eodem (72, 8) Suid. s. v. Μάρκελλος : Τά τε γὰρ ἄλλα ἥκιστα ἄδην ἐσιτεῖτο καὶ ὅπως μηδὲ τῶν ἄρτων διεπιμπλᾶται (scr. διαπίμπλαται). Conf. Διαπλήθω.]

Διαπίμπρημι, Penitus inflammo, Peruro. [Clem. Al. Str. 6, p. 753 : Φλογμῷ διαπιμπραμένων πάντων. Hemst. Polyb. 22, 26, 30 : Τὰς ... ναῦς διαπρῆσαι. Hippiatr. p. 268 : Διαπίπραται πυρούμενα τὰ σφυρὰ σὺν ταῖς ὁπλαῖς. G. D. Nicand. Alex. 341 : Πᾶσα δέ οἱ νηδὺς διαπίμπραται, ὡς ὁπόθ' ὕδρωψ τυμπανόεις ἀνὰ μέσσον ἀφυσγετὸς ὀμφαλὸν ἵζει· ubi de tumore dictum.] Et Διαπρήθω usurpatur : unde Διαπεπρῆσθαι ap. Diosc. 6. Alii simpliciter etiam exp. Uro, Aduro.

Διαπίνω, Perpoto, Epoto, Ebibo : ut διὰ sit ἐπιτατικὸν, et quidem habens eand. ἐπίτασιν quam ἐκ in Ἐκπίνω. Alioqui redditur etiam Interbibo, Interpoto. [Herodot. 5, 18 : Ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἐγένοντο, διαπίνοντες οἱ Πέρσαι εἶπαν τάδε. Et similiter 9, 16. Ad l. priorem Valck. : « Quando compotores dicuntur διαπίνειν, significatur, poculis sese plusculum invitantes Bibendo certasse ; quod Persas præsertim fecisse vel ex iis constat quæ e Dinone tradidit Ælian. V. H. 12, 1. Οἴνῳ χρωμένους ἐπιπλέον καὶ διαπίνοντας dixit Plutarch. Sympos. p. 715 ». Plato Rep. 4, p. 420, E : Πρὸς τὸ πῦρ διαπίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους. Eadem signif., sed forma media Hedyl. ap. Athen. 11, p. 486, C : Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι ... νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν. || Propino. Hesych. : Διαπίνειν, προπίνειν. Περιγένης.]

Διαπιπράσκω, Divendo, Plutarch. p. 872 meæ Ed. [Comp. Lysandri c. Sulla c. 3] : Οὐσίαν μεγάλην διαπιπράσκων τιμῆς τῆς τυχούσης. [Georg. Pachym. Hist. Andron. 6, p. 343, A : Ὁ σῖτος διεπιπράσκετο. G. D. Basil. t. 2, p. 743, A : Ἰωσὴφ τὸν σώφρονα διαπιπρασκόμενον. Hase.]

[Διαπίπρημι. V. Διαπίμπρημι.]

Διαπίπτω, Intercido, Interlabor, Elabor. Ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, Xen. [Hell. 3, 2, 3.] E quo [4, 3, 11] est etiam, Διαπεσεῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν. [Polyb. 1, 75, 6 : Τοὺς κατ' ἰδίαν θέλοντας διαπεσεῖν· 1, 34, 11 : Διέπεσον εἰς τὴν Ἀσπίδα παραδόξως· 4, 86, 4 : Ἔσπευσε πρὸς τοῦτον διαπεσεῖν· 11, 17, 4 : Ἀθρόους διαπεσεῖν διὰ τῶν ἐσκεδασμένων καὶ διωκόντων. Plut. Mor. p. 303, D : Αἱ Ἀμαζόνες ἐκ τῆς Ἐφεσίων χώρας εἰς Σάμον διέπεσαν, ubi notandus aor. 1. Dio Cass. 41, 22 : Οὐδαμῇ διαπεσεῖν ἠδυνήθησαν.] Quæ latius habes ap. Bud. p. 536, ubi etiam tradit significare Intercidere : addens, quasi Inter digitos labi, cujus tamen signif. nullum exemplum affert : extare autem existimo in isto Synesii loco, Ἀμφίβολος ὢν πότερον διαπέπτωκεν ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα. [Phot. Bibl. p. 202, 18 (120, 8 Bekk.) : Διαπεπτωκέναι ... ἔφησαν τήν τε ἕκτην καὶ ἑβδόμην, Intercidisse (Theopompi) librum sextum. Καὶ τὴν δωδεκάτην συνδιαπεπτωκέναι, ibid. Pro eo ἀφανίζεσθαι ponit p. 203, 17 (120, 18). Hemst. Ἄνθη διαπίπτοντα ap. Theophr. H. P. 1, 13, 3 : sed cod. Urb. recte ἀποπίπτοντα. Διαπίπτοντες ἀστέρες Geopon. 1, 11, 9, p. 47, i. q. διάττοντες, nisi hoc ipsum est restituendum. G. D.] || In VV. LL. exp. et Aberro, item Spe frustror, ap. Aristoph. Eq. [692 : Εἰ μή σ' ἀπολέσαιμι ..., διαπέσοιμι πανταχῇ· quod Suid. interpr. οἷον διαμαρτήσαιμι τῆς ἐλπίδος. HSt. in Indice : « Διαπέσοιμι, Exciderem, Frustrarer, Aristoph. »] Quinetiam Excido, ap. Greg. Naz. : Διαπέπτωκέ σοι λόγος. [Diog. L. 5, 6 : Ὁ δ' αὐτός φησιν αὐτὸν καὶ Πλάτωνι τριακοντούτην συστῆναι, διαπίπτων, A vero aberrans. Hipparch. ad Arat. 1, p. 172, E, 178, A, mox pro eo διαμαρτάνειν. Theotim. ap. schol. Pind. Pyth. 5, 33 : Διαπίπτουσαν τὴν πρᾶξιν αἰσθόμενος. Dionys. A. R. 3, 28 : Ἐπειδὴ δὲ διέπεσεν αὐτῶν τὸ βούλευμα, Consilium irritum factum fuit. Schol. Arist. Plut. 242 : Κρουμάτων τῶν διαπεπτωκότων τοῦ ἐναρμονίου λυρισμοῦ. Hemst. Æschin. p. 33, 19 : Τὸ συκοφάντημα ... διέπιπτεν αὐτῷ. Polyb. 5, 26, 6 : Διαπεσούσης αὐτῷ τῆς ἐπιβολῆς· 29, 10, 5 : Τὰ κατὰ τὴν βοήθειαν διέπεσε τοῖς βασιλεῦσι. Epictet. Diss. 2, 20, 7 : Μηδὲ παράγεσθε μηδὲ διαπίπτετε· 1, 7, 6 : Ἐν χρήσει νομίσματος μὴ διαπίπτειν. Cum περὶ 2, 22, 36 : Διαπίπτοντα περὶ τῶν μεγίστων. Plut. Mor. p. 181, B : Πολλῶν ἡμερῶν οὐ μεμελέτηκε καὶ ἐφοβήθη διαπεσεῖν. Cum genit. Æschin. in Epist.

A

Socr. 22, p. 28 ed. Or. : Διότι μέλλοιμι διαπίπτειν τῆς δόξης περὶ τὴν σοφίαν, cui Creuzer. comparat verba Procli in Plat. Alcib. p. 47 : Διαπεπτωκότες τῆς τοῦ ἐπιτηδεύματος ὀρθότητος.] || Ibid., e Plut. Galba [c. 22]: Λόγου διαπεσόντος εἰς τὰ στρατεύματα, Quum inter exercitus dispersus esset rumor. Atque ita διαπίπτω interdum erit Dimano, sicut ἐκπίπτω, Emano. || At διαπίπτω redditum ap. Plat. Diffluo et vanesco, quibus est aliqua cum signif. verbi Intercido cognatio, habes in eadem illa p. 536. [Phæd. p. 80, C : Ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Antig. Car. 172, p. 215 : Ἐὰν ἐαθῇ δὲ (τὸ προσενεχθὲν) ἐν αὐτῇ (τῇ λίμνῃ) πλείω χρόνον, διαπίπτειν αὐτόματον. Hesych. : Διέπεσεν, ἀπέθανε, quod Kust. refert ad Deuter. 2, 14 : Ἕως οὗ διέπεσε πᾶσα γενεὰ ἀνδρῶν. G. D. Euseb. H. E. 6, p. 267, 25 : Σμικροῦ διαπεσόντος σπινθῆρος. Hemst. Διαπέσῃς ex ἀναπέσῃς corruptum in libris quibusd. Epicteti Diss. 2, 18, 5.]

Διαπιστεύω, Credo, Concredo, Fidei alicujus committo. Æschin. [p. 54, 39]: Ἅπαντες οἱ πολῖται παρακαταθέμενοι τὴν πόλιν ὑμῖν, καὶ τὴν πολιτείαν διαπιστεύσαντες. [Polyb. 5, 40, 7 : Διαπιστεύων τὴν δυναστείαν

B

Ἀχαιῷ. || Fidem habeo. Aristot. De partt. an. 3, 10 : Περὶ δὲ Καρίαν οὕτω τὸ τοιοῦτον διεπίστευσαν, ὥστε καὶ κρίσιν ἐποιήσαντο περί τινος τῶν ἐγχωρίων. Maxim. Tyr. vol. 1, p. 448 : Μὴ παρέχειν σχολὴν διαπιστεύειν τοῖς εἰκῇ θρυλουμένοις λόγοις.] Pass. Διαπιστεύομαι, Creditur mihi, Committitur fidei meæ. Item pro Creditur mihi, h. e. Fides mihi habetur, Fidem invenio. Dem. [p. 145] : Καθ' αὑτὸν μὲν ἅπασιν ἄπιστος ἦν· τοὺς δὲ κρατουμένους τῷ πολέμῳ προσλαμβάνων, ἄχρις οὗ τοῖς ἑτέροις ἐξ ἴσου ποιῆσαι, διεπιστεύετο, Fidem inveniebat : cui nota opponi ἄπιστος ἦν, pro Fides ei non habebatur, Nulla ei fides erat. [|| Fidem denego. Lectio vitiosa ap. Polyb. V. Διαπιστέω.]

Διαπιστέω, Prorsus diffido, simpl. Diffido, Non credo, Fidem non habeo : ut διαπορέω pro ἀπορέω. Dem. [p. 870] : Νομίζω μᾶλλον ὑμᾶς τούτοις διαπιστήσειν. [Aristot. Polit. 5, 11, p. 1314, 17 : Τοῦ διαπιστεῖν ἀλλήλοις. Polyb. 4, 8, 12 : Ταῦτα μὲν εἰρήσθω μου χάριν τοῦ μὴ διαπιστεῖν τοὺς ἀναγινώσκοντας τοῖς λεγομένοις· 31, 20, 4 : Διαπιστούντων τῶν πολλῶν τοῖς

C

περὶ Λυσίαν. Sic recte Gronov. Libri διαπιστευόντων. 1, 35, 2 : Τὸ διαπιστεῖν τῇ τύχῃ· 67, 13 : Ἀπαξιώσαντες μὲν τὸν Ἄννωνα, διαπιστήσαντες δὲ τοῖς κατὰ μέρος ἡγεμόσιν. Plut. Mor. p. 938, C; 1123, D, Joann. Chrys. vol. 7, p. 69, B. || Forma media Polyb. 18, 29, 7 : Τὸ δὲ πολὺ μέρος τῶν ἀνθρώπων διαπιστούμενον (Sibi diffidens) καὶ δοκοῦν ὡσανεὶ καθ' ὕπνον ἀκούειν τῶν λεγομένων, διὰ τὸ παράδοξον τοῦ συμβαίνοντος.]

[Διαπίστησις, εως, ἡ. Terent. Adelph. 1, 1, 17 : « Ego hanc clementem vitam urbanam atque otium secutus sum ». Ad quem l. Donatus, Ὀρθὴ διήγησις καὶ διαπίστησις. Indicavit Osann. Corruptum fortasse ex διαπίστευσις.]

[Διαπλακόω, Sterno, Incrusto. Greg. Nyss. t. 1, p. 400, D : Ἔνθεν ἡ ἀφθαρσία καὶ ἡ ἀπάθεια διαπλακούτω τὸν οἶκον· et p. 637, A : Δι' ὧν ἡ πνευματικὴ ὁδὸς διαπλακοῦται. Cf. Cat. In Ps. t. 1, p. 739, A. Hase.]

[Διαπλανάω, Aberrare facio, Seduco. Plut. Mor. p. 917, E : Διαπλανῶσι τὰς κύνας τῆς τῶν θηρίων ὀσμῆς

D

ἐπιλαβέσθαι. Epictet. Diss. 1, 20, 10 : Εἰς διάκρισιν τῶν διαπλανᾶν δυναμένων. Phot. Bibl. cod. 183, p. 128, a : Οὔτε ταῖς ἐκβολαῖς τὸν ἀκροατὴν διαπλανᾷ τοῦ προκειμένου. LXX Jud. 19, 8 : Διεπλάνα αὐτόν. || Διαπλανῶμαι, Aberro. Diodor. 17, 116 : Τρεῖς ἡμέρας ... διαπλανηθεὶς ἐσώθη. Plutarch. in Joann. Damasc. Parall. in append. ad Stob. Flor. vol. 4, p. 65 : Οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐν τοῖς πράγμασι διαπλανῶνται. Nicephor. Chumn. in Anecd. suis vol. 3, p. 369, 1 citat Boiss.]

Διαπλασιάζω, Duplico, Gemino, VV. LL. perperam pro διπλασιάζω.

Διάπλᾰσις, εως, ἡ, Formatio, Conformatio. [De formatione humerorum schol. min. Hom. Il. Γ, 210. Hemst. Scriptor dialogi Hermippi a Blochio editi p. 30 : Τὰ γινόμενα ζῷα ἐν τοῖς τῆς γῆς χηραμοῖς ... θαυμασίαν ἐμφαίνει τὴν σφῶν αὐτῶν καθάπαξ διάπλασιν. G. D.] A Gaza redditur etiam Species apud Alex. Aphr. [Probl. 2, p. 328, 5 Sylb., κατασκευὴ καὶ δ. τοῦ νεύρου· 21, ἡ δ. τοῦ ἐμβρύου.] || Etiam de osse quod reconcinnatur, et formæ suæ restituitur : sequendo signif. quæ dabitur participio διαπλασθέντων ap. Galen. Διάπλασις, inquit Gorr., dicitur a Chirurgis Fracti ossis compositio ejusmodi, ut comminuti ossis extrema se contingant, omnesque ejus partes sibi ex adverso collocentur, et in pristinam unitatem reducantur. Galen. Comm. 1 εἰς τὸ Περὶ ἀγμῶν.

[Διάπλασμα, τὸ, i. q. Διάπλασις, Conformatio. Schol. Aristoph. Vesp. 614 : Διὰ τὸ δ. ἔχειν ὄνου μορφήν. ||] At genere neutro Διάπλασμα, ab altera τοῦ διαπλάττω signif., Unctio aut Fomentum totum corpus oblinens. Apud Diosc. tamen alicubi pro διάπλασμα Codd. alii habent διάπασμα.

Διαπλασμὸς, ὁ, Formatio, Conformatio. [Plut. Mor. p. 877, D, ex Epicuro : Σώματα ... οὔτε θραυσθῆναι δυνάμενα οὔτε διαπλασμὸν ἐκ τῶν μερῶν λαβεῖν. Angl. Eadem Euseb. Præp. ev. p. 749, B. Hase.]

Διαπλάσσω, vel potius Διαπλάττω, Fingo, Formo : ut simplex πλάττω. [Clem. Al. p. 43 : Φαρμάκῳ φυράσας τὰ πάντα διέπλασε τὸν Σάραπιν. Ælian. V. H. 3, 1 : Διαγράψωμεν τῷ λόγῳ καὶ διαπλάσωμεν. Crinagor. in Anth. Pal. 9, 542 : Τέτταρσι διαπλασθέντα προσώποις μῦθον. Hierocl. p. 100, Τῇ διαπλαττούσῃ (τὰ ἄλογα γένη) φύσει, cit. Wakef.] Voce media ap. Philon. De mundo, Τελειότατον ἔργον διαπλάσασθαι. [Eust. p. 1467, 36 : Ἑκάτην κυνοπρόσωπον διαπλάττονται.] A Bud. διαπλάττω redditur etiam Conformo. Idem e Galen. Διαπλασθέντα passiv. affert, dictum de membris fractis, quæ sanata reconcinnantur et formæ suæ restituuntur, Ὅπως ἀεὶ φυλάττοιτο τῶν διαπλασθέντων ἡ θέσις. [Id. vol. 12, p. 360 : Ὅσοι (δάκτυλοι) διαπλάττωσι τὸ κατεαγὸς μέρος τῆς ῥινός· et inferius : Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄλλο τι τὸ διαπλάττειν ἐστὶν ὁτιοῦν μέρος ἔξω τοῦ τὴν οἰκείαν ἑκάστῳ τῶν μερῶν αὐτοῦ διδόναι χώραν. Conf. Ἀναπλάττω.] || Item quemadmodum simplex πλάττω, sic etiam comp. hoc διαπλάττω metaph. interdum usurpatur. Dicitur enim de præceptore formante discipulum, a Greg. Naz. || Illino. Unde Διαπλάττομαι, Illinor. Theophr. : Ἡ δὲ γῆ διαπλαττομένη τηρεῖ τὸν πυρόν. [H. P. 4, 15, 2 : Βοηθεῖν δὲ πειρῶνται διαπλάττοντες πηλῷ καὶ περιδοῦντες φλοιοῖς ..., ἵνα μὴ ψύχηται.]

Διαπλαστικὸς, ή, όν, Effingendi formandique vi præditus.

[Διάπλαστος, ὁ, ἡ. Ita vocatur semen humanum ap. Athenag. De resurrect. p. 136. Idem videtur denotare quod διαπλαστικός. M.]

[Διαπλατύνω, Dilato. Xenoph. Rep. Lac. 2, 6 : Καὶ εἰς μῆκος ἂν αὐξάνεσθαι τὴν ῥαδινὰ τὰ σώματα ποιοῦσαν τροφὴν μᾶλλον συλλαμβάνειν ἡγήσατο ἢ τὴν διαπλατύνουσαν (Stobæi cod. Paris. διαπλάττουσαν) τῷ σίτῳ. Chrysipp. Tyan. ap. Athen. 14, p. 648, A, de placenta : Διαπλατύνας ποίησον τετράγωνον. Ezech. 41, 7 : Ὅπως διαπλατύνηται ἄνωθεν.]

[Διάπλεγμα, τὸ, Textum. Eustath. p. 1571, 56 : Καίρωμα, τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι.]

Διαπλέκω, Intertexo, Pertexo, Contexo, etiam simpliciter Texo. [Hom. H. Merc. 80 : Ἄφραστ' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε θαυματὰ ἔργα, συμμίσγων μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους. Herodot. 4, 87 : Τὴν φιλύρην διαπλέκων ... καὶ διαλύων. Forma media διαπλεξαμένη ... τὰς κόμας Aristæn. 1, 25 ab Hemst. cit.] Plut. Symp. 4, [p. 671, D] : Ὑπὸ σκηναῖς τε καθιᾶσιν ἐκ κλημάτων μάλιστα καὶ κιττοῦ διαπεπλεγμέναις, Sub tabernacula descendunt texta e palmitibus vitium, et maxime ex hedera. Idem activa voce et signif. in Symp. sept. Sap. [p. 154, B] : Τί δὲ ταῦτα διαφέρει τῶν Εὐμήτιδος αἰνιγμάτων, ἃ ταύτῃ μὲν ἴσως οὐκ ἀπρεπές ἐστι παίζουσαν καὶ διαπλέκουσαν, ὥσπερ ἑταῖραι, ζώνια καὶ κεκρυφάλους, προβάλλειν ταῖς γυναιξὶ, Ludentem et texentem, veluti cingula et reticula. [Eunap. (ut puto) ap. Suid. s. v. Ἀπερρύγοντο : Φληνάφους διαπλέκοντες. Hemst. Pindar. Pyth. 12, 14 : Οὔλιον θρῆνον διαπλέξαισ' Ἀθάνα. || Plato Tim. p. 36, E, de anima : Ἡ δ' ἐκ μέσου (τοῦ σώματος) πρὸς τὸν ἔσχατον οὐρανὸν πάντῃ διαπλακεῖσα (Porrecta, Extensa) κύκλῳ τε αὐτὸν ἔξωθεν περικαλύψασα ...] || Affert Bud. et e Plut. Antonio [c. 46] : Οἱ δὲ Πάρθοι διαπλέξαι μὲν οὐ δυνάμενοι τὸν στρατὸν, οὐδὲ διασπάσαι τὴν τάξιν, αὖθις εἰρηνικῶς ἀνεμίγνυντο τοῖς ἐπὶ χιλὸν ἢ σῖτον προερχομένοις, ubi διαπλέκειν et διασπᾶν

synonymως accipit pro Dissipare, Perfringere, Perrumpere. || Διαπλέκειν βίον, e Plat. De LL. [7, p. 806, A : Βίον οὐδαμῶς φαῦλον οὐδ' εὐτελῆ δ.], Vitam pertexere, i. e. Vitam degere, traducere. Itidem schol. Aristoph. διαπλέκειν accipit pro διάγειν, item et pro διαποικίλλειν, Av. [754] : Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, βούλεται Διαπλέκειν, ζῶν ἡδέως τὸ λοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω. [Poeta ignotus ap. Athen. 10, p. 458, B : Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε. Hemst. Herodoti locum v. s. Διαπλέω.]

[Διάπλεος. V. Διάπλεως.]

Διαπλέω, q. d. Transnavigo, Navigando transeo, Trajicio, Transmitto. In VV. LL. Navigio emetior. Reddi potest et Enavigo, accipiendo pro Trajicio navigando, s. navigio, si modo verbo Trajicio tale quid addi potest. Sic Polit. ap. Herodian. 8, [6, 11] : Ὡς δὲ διέπλευσαν τάς τε λίμνας καὶ τὰ τενάγη, vertit, Stagnis paludibusque enavigatis. Si modo compositionis ratio habeatur, Enavigo respondet potius τῷ ἐκπλέω. Sic ap. Lucian. [Hermotim. c. 28] : Τὸν Αἰγαῖον ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Sed et cum præp. ἐς ap. Philon. : Εἰς ἣν (πανήγυριν) οὐκ Ἰουδαῖοι μόνον, ἀλλὰ καὶ παμπληθεῖς ἕτεροι διαπλέουσι. Interdum et sine adjectione. Herodian. : Διεπλεύσαμεν τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν. || Διαπλέω, metaph. ex Herodot. : Διαπλεύσαντος τὸν βίον εὖ. Sic Lat. Cursum vitæ dicunt, quum alioqui cursus de navigatione etiam dicatur. [Herodoto 5, 92, 6, nunc ex libris melioribus restitutum διαπλέξαντος. Plato Phædon. p. 85, D : Ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον. Hemst. Themistius p. 7, A : Τὸν βίον διαπλεῖν ἀσφαλῶς. G. D.] || Διαπλώω, pro διαπλέω, [Herodoti l. v. s. Διαπλέω.] Apoll. Rh. [2, 629] : Ἀλὸς κρυόεντα κέλευθα νηῒ διαπλώειν. Et metaph. [Nicand. Al. 571 : Ταχινῇσι διαπλώει πτερύγεσσι. Antip. Sidon. in Anth. Pal. 7, 23 : Πάντα] διαπλώσας βίον, Qui vitæ cursum confecit, q. d. vitæ navigationem confecit, vitam transmisit. Nam hoc verbum de navigantibus dicitur, sicut et cursus interdum.

[Διάπλεως, ὁ, ἡ.] Διάπλεος itidem [ut ἀνάπλεος s. ἀνάπλεως] pro Plenus, VV. LL. sine exemplo. [Cratin. ap. Athen. 2, p. 67, C, et Polluc. 6, 65 : Ὁ τάλαρος ὑμῶν διάπλεως ἔσται γάρου. Plut. Mor. p. 551, A : Διάπλεων τὸν λογισμὸν ὀργῆς καὶ μανίας. Theophr. C. P. 2, 1, 4 : Τροφῆς διάπλεα.]

Διαπλήθω, Expleo, Compleo. [Thucyd. 7, 85 : Διεπλήσθη πᾶσα Σικελία αὐτῶν. Libri deteriores κατεπλήσθη.] Nonn. [Jo. p. 100, 5] : Ἄντυγα πεντήκοντα διαπλήσας ἐνιαυτῶν, ut Colum., Trimatum explevit, Virg., Annuus exactis completur mensibus orbis. [Andocid. p. 16, 28 : Ταύτης δ' αὖ (τῆς θυγατρὸς) διαπεπλησμένος, ἐξέβαλε καὶ ταύτην· ἡ δ' ἔφη κύειν ἐξ αὐτοῦ, Satiatus muliere.]

Διαπληκτίζομαι [forma media] in VV. LL. exp. Contendo, Decerto. Esse autem i. q. simplex πληκτίζομαι, ex iis patet quæ s. eo dixi. Sed frequentior est illius usus quam hujus. [Eust. ad Il. Φ, 499, p. 1248, 58 : Τὸ παρ' ἡμῖν διαπληκτίζεσθαι δίχα προθέσεως φησιν ὁ ποιητὴς πληκτίζεσθαι. Plut. V. Flamin. c. 3 : Τοπομαχοῦντας καὶ διαπληκτιζομένους ἀκροβολισμοῖς· Syllæ c. 2 : Διαπληκτίζεσθαι τοῖς σκώμμασι· Luculli c. 31 : Τοῖς ἱππεῦσι τῶν Ῥωμαίων διαπληκτισάμενοι. Synes. De regno p. 28, D : Διακοντίζεσθαι ... καὶ διαπληκτίζεσθαι. Agathias p. 128, 1 : Ἐν τοῖς τῶν βιβλίων ἥμενος πωλητηρίοις διεπληκτίζετο καὶ ἐμεγαληγόρει πρὸς τοὺς αὐτόθι ἀγειρομένους.] Dicitur porro διαπληκτίζεσθαι πρός τινα : ut a Plut. [Mor. p. 760, A] : Διαπληκτιζόμενον ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον. Existimo autem, quum dicitur de altercatione quæ intra verba consistit, apte redditum iri Velitor. [Sensu obscœno etiam in V. Timol. c. 14 : Διαπληκτιζόμενον ἐν μέσῳ τοῖς ἀφ' ὥρας ἐργαζομένοις γυναίοις. Suid. s. v. Διαθήκην.]

[Διαπλήκτισις, εως, ἡ, Velitatio. Schol. Ven. Il. A, 138 : Ἐν ταῖς πρὸς Ἀχιλλέα διαπληκτίσεσιν Αἴαντος καὶ Ὀδυσσέως. Boisson.]

Διαπληκτισμὸς, ὁ, Altercatio qua venitur ad manus. Alicubi commode redditum iri puto Velitatio, sicut Διαπληκτίζομαι, Velitor. [Plut. Mor. p. 710, C : Οἱ πρὸς Σωκράτην διαπληκτισμοί. Wakef. Basil. t. 2, p. 782, C : Οἱ πρὸς τοὺς γείτονας δ. Petr. Sic. Hist. Man. p. 22; Georg. Al. Vit. Chrys. t. 8, p. 226, 1; ib. p. 351, 40; Cyrill. Catech. p. 142, A. Hase.]

[Διαπληρόω, Repleo. Æneas Tact. c. 16, p. 47 Or. : Διὰ οὖν τὰ πρότερα (f. πρότερον vel προ-) εἰρημένα λυσιτελεῖ ποτε ἀφεῖναι καὶ ἐᾶσαι τοὺς πολεμίους ὡς πλείστην κατασῦραι τῆς χώρας, ἵνα ἢ (l. οἱ) λεηλατοῦντες καὶ διαπεπληρωμένοι λαφύρων ῥᾳδίως σοι τὴν δίκην δώσουσι, Præda graves. L. D. Ναυσὶ διαπληροῦντας lectio vitiosa ap. Diodor. 15, 78, a Reiskio correcta ναῦς ἰδίᾳ πληροῦντας.]

Διαπλήσσω, Ictu perfringo, Diffringo, Diffindo. Eust. enim διαπλήσσειν esse dicit τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν, in Il. Ψ, [120], de Græcis in sylvam profectis cæsum ligna, Τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ Ἔκδεον ἡμιόνων. Sed addit, quosdam scribere διαῤῥήσσοντες, Diffissione rumpentes. Rursum Διαπλήσσω exp. etiam Dissipo. [Hesych. : Διαπλήσσοντες, διασχίζοντες. Schol. Ven. : Οὕτως διαπλήσσοντες διὰ τοῦ η αἱ Ἀριστάρχου ἀντὶ τοῦ διακόπτοντες· ἄλλοι δὲ διαπλίσσοντες διὰ τοῦ ι. Ad alteram hanc lectionem alius referenda est interpretatio scholiastæ, Τοῖς ποσὶ διαβάντες. Conf. Διαπλίσσω et Πλίσσω. G. Dindorf.]

Διαπλίσσω, Discedo, Dehisco, Dissilio. Unde Διαπέπλιχε, quod Hesychio est διαβέβηκε : et Διαπεπλιχὼς, Eidem διεστὼς, κεχηνώς· qui etiam addit, Πλίγματα esse τὰ βήματα. Sed perperam ap. eum scriptum est διαπέπληχε per η : itidemque διαπεπληχὼς et πλήγματα, ut ex ipsomet Hesych. patet in serie τοῦ Π. [Hippocr. p. 662, 7, τὸ στόμα διαπεπληχός.] Eustath. [p. 1564, 53] διαπεπλίχθαι esse dicit τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας. [Hesych. : Διαπεπλίχθαι (cod. διαπεπλέχθαι), διηλλάχθαι τὰ σκέλη καὶ ἀντιβαίνειν. Id. : Διαπλήσσειν, διέλκειν, διαπλέκειν. Recte Albert. Διαπλίσσειν. Galen. Gloss. p. 456 : Διαπεπληγμένα, τὰ ἐπὶ πολὺ κατὰ τὴν πλιχάδα (libri πληχάδα et πληχὰς) διεστῶτα. Πλιχὰς δὲ τὸ μεταξὺ τῶν σκελῶν τῆς ἐκφύσεως. Recte Hemsterh. ad gl. Hesychii corrigit Διαπεπλιγμένα, idem vitium Archilochi versui eximens ap. Dion. Chr. vol. 2, p. 8 : Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμένον· ubi libri διαπεπληγμένον, Galenus vol. 12, p. 407, διαπεπηγμένον.]

[Διαπλοΐζω. V. Διαπλωΐζω.]

[Διαπλοϊσμὸς, ὁ, Trajectus. Niceph. Blemm. in Maii Collect. vol. 2, p. 668 : Διαπλοϊσμὸν παραπόλλυσιν εὔκαιρον. Cramer.]

Διαπλοκὴ, ἡ, [Implicatio dicitur et sumitur pro succorum qui ad alimentum idonei futuri sunt miscella et permixtione, ap. Hippocr. p. 381, 11 : Χυλοὶ ποικίλοι καὶ χρώμασι καὶ δυνάμεσι ... καὶ διαπλοκῇ. Foes. Flexus. Hesych. : Διαλύγισμα, διαπλοκή. Aq. Ps. 124, 5 : Ἐκκλίνοντας εἰς τὰς διαπλοκάς· ubi alii interpretes στραγγαλίας, σκολιότητας, διεστραμμένα.] Simultas; affertur enim e Plut. [V. Periclis c. 11] διαπλοκή τις ὕπουλος, pro Occulta quædam simultas. [Recte Ruhnken. ad Tim. p. 86 correxit διπλόη, quod v. G. Dind. Contextus, Implicatio, Conjunctio, Complexio, Nexus. Arist. De leg. transl. p. 111, 11 : Ῥάβδωσις, ἐφ' ᾗ δ. ῥόμβων. Greg. Nyss. t. 2, p. 436, C : Ἡ ... τοῦ σοφίσματος δ. t. 1, p. 597, C : Ἐκ τῆς πρὸς τὰ ἐναντία διαπλοκῆς συνιστάμενον· ib. 907, C : Αἱ τῶν ἄστρων ἐκείνων δ. 134, D : Ταῖς πολυτρόποις κατὰ τὸ σχῆμα δ. 278, C : Τὰς τῶν βιωτικῶν ἀραχνίων δ. Figurate Basil. t. 1, p. 467, A : Τὰς ἐν δικαστηρίῳ δ. Hase.]

[Διαπλόκινος, ὁ, ἡ, Textilis. Strabo 17, p. 818 : Ὁ δὲ πάκτων διὰ σκυταλίδων πεπηγός ἐστι σκαφίον, ὥστ' ἐοικέναι διαπλοκίνῳ.]

Διάπλοκος, ὁ, ἡ, Implicitus : cum dat. VV. LL. [Καλύβαι καλάμοις διάπλοκοι, Tuguria arundine texta, Heliodor. 2, 3, p. 55. Id. p. 110, 14 : Κρηπὶς ... ἱμάντι φοινικῷ διάπλοκος. Id. p. 113, 13, de coma : Οὔτε πάντη δ. οὔτε ἀσύνδετος· et p. 108, 8 : Ἀνθινοῖς στεφάνοις διάπλοκον (cornu).]

Διάπλοος et Διάπλους, ὁ, per contract., Trajectus, Trajectio, Transmissio. [Æsch. Pers. 380 : Καὶ πάννυχοι δὲ διάπλοον καθίστασαν ναῶν ἄνακτες πάντα ναυτικὸν λεών. Plato Critia p. 118, E : Διάπλους ἐκ τῶν διωρύχων εἰς ἀλλήλας τε πλαγίας καὶ πρὸς τὴν πόλιν τέμνοντες. Polyb. 1, 61, 1 : Κατιδόντες τὸν διάπλουν αὐτῶν.]

[Διάπλουτος, ab nemine, ut opinor, dictum fin-

gunt grammatici propter ζάπλουτος. V. Etym. M. p. 407, 8. G. Dindorf.]

[Διαπλόω, Explico, Expando, Extendo. Inc. sec. schol. ed. Rom. Genes. 38, 9 : Τί διήπλωσας καθ' ἡμῶν ἄπλωμα; Basilius l. ab HSt. s. v. Πτὺξ citato : Διαθαλπόμενον τὸ ὄστρεον καὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας τὰς πτύγας ἑαυτοῦ διαπλῶσαν. Euseb. H. E. 4, 11, 2, a Kall. cit. : Εἰρηναῖος τὸν ἄπειρον βυθὸν τῆς Οὐαλεντίνου πολυπλανοῦς ὕλης εὐτονώτατα διαπλώσας. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 2, B : Ὥστε γενέσθαι πανταχόθεν αὐτὸν ἀμφιλαφῆ τοῖς διανοήμασι καὶ διηπλωμένον ἀντὶ κλάδων τοῖς δόγμασι. G. D. In loco Xenoph. Conviv. 2, 25 : Οὐ δύναται ὀρθοῦσθαι (τὰ ἐν τῇ γῇ φυόμενα) οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι, Athenæus 11, p. 504, D, ὥραις διαπλοῦσθαι scriptum exhibet : de quo Schweigh. : « Videndum puto, ne unice vera hæc sit scriptura, ipsique Xen. restituenda : ap. quem mihi quidem perincommode vulgo legi illud ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι, in ista utique orationis connexione, videtur. Verbum διαπλοῦσθαι autem videri debet significatum haud multo diversum habere ab eo, quem habet cognatum ἀναπλοῦσθαι, sc. Expandi. Cujus significatus exemplum mire huc faciens e Diosc. 2, 189 (188) protulit HSt. Thes., Ὅπερ κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς ἀναπλούμενον βότρυς ἀνίησι, Quod justo tempore expansum racemos emittit. » Quæ pluribus refutavit Schneiderus p. 391.]

Διαπλύνω, Perluo, i. q. φαιδρύνω, Pollux 7, 11 [§ 39 : Τὸ δὲ πλύνειν καὶ διαπλύνειν καὶ ἀποπλύνειν ... ἐρεῖς· ibid. 40. Et 6, 49, ex Aristophane : Τὸν σαπέρδην ἀποτῖλαι χρὴ καὶ καταπλῦναι καὶ κατεκπλῦναι (κᾆτ' ἐκπλῦναι Porson.) καὶ διαπλῦναι. G. D. Figurate Greg. Nyss. t. 2, p. 432, D : Ὁ τὸν ἡμέτερον ἰδιωτισμὸν διαπλύνων. Hase.]

[Διαπλωΐζομαι, Trajicio, Transmitto. Nicet. Annal. 2, p. 63, A : Τὴν ἀστράβην ἐπαναθεὶς καὶ ὅσα τοῦ πολέμου ὄργανα ῥᾷον διαπλωΐζεται· 17, p. 342, A : Νῆα εἰσιὼν στρατηγίδα εὐθὺ τῶν νησιδίων διαπλωΐζεται. Anna Comn. 12, p. 371, D : Ὁπηνίκα διέγνω διαπλωισάμενον τὸν Βαϊμοῦντον. (Adde ib. p. 366, B; 10, p. 299, A; 11, p. 309, A; 336, B; 13, p. 376, C; 396, C; 397, A; 14, p. 420, B; 15, p. 461, B. Joann. Cinnam. 5, p. 136, A. Georg. Pachym. Hist. Andron. 6, p. 375, A : Διαπλωισομένων. G. D.) Eustath. p. 941, 61 : Ἑταῖρος τῷ διαπλωιζομένῳ. Per ο scribitur apud Annam Comn. 4, p. 103, A : Τὸ ναυτικὸν αὐτοῦ διεπλοΐζετο· 6, p. 180, D : Ἐν ταῖς ἰδίαις ναυσὶ πρὸς αὐτὴν διεπλοΐζετο· 7, p. 207, A; 15, p. 464, C (?). Hos locos indicavit Lobeck. ad Phrynich. p. 614.]

[Διαπλώϊσις, εως, ἡ, Trajectio. Nicet. Annal. 10, p. 190, C : Τῆς ἐς Ἀχέροντα διαπλωΐσεως.]

[Διαπλώω. V. Διαπλέω.]

[Διαπνείω. V. Διαπνέω.]

[Διάπνευμα, τὸ, Flatus. De vento Hippocr. p. 291, 52 : Καὶ οὐ σφόδρα τὰ διαπνεύματα τὰ ἀπὸ τῶν θερμῶν πνέοντα ἀφικνεῖται, ἢν μὴ ὀλιγάκις καὶ ἀσθενέα, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἄρκτων ἀεὶ πνέουσι πνεύματα ψυχρά. Hemst. Græcum esse negat Coraes in Burgessii Consp. Mus. Oxon. p. 13. Schæf.]

[Διάπνευσις, εως, ἡ, Halitus, Exhalatio, Perspiratio. Galen. ab HSt. s. v. Στέγνωσις cit. : Στέγνωσιν κωλύουσαν τὴν διάπνευσιν τῶν χυμῶν ἐκ τῶν φλεβῶν. Suidam s. v. Ἀλεαίνειν citat Kall. : Ἀπὸ τῆς γινομένης διαπνεύσεως ἐκ τοῦ στόματος πρὸς τοὺς δακτύλους. Geopon. 5, 28, 1, p. 381 : Τὰς περισσὰς βλάστας ἔτι ἁπαλὰς οὔσας ἀφαιρεῖν χρή· πολλὴν γὰρ τῇ ἀμπέλῳ διάπνευσιν παρέξεις· 15, 2, 26, p. 1072.]

[Διαπνεύστας, περιλογιστικός, Hesych. Conjiciebam corruptum esse ex Διαμεύστας et legendum παραλογιστικός. Sed audi Hemsterh. : « Ordo literarum veram scripturam aperit διαπεύστας, vox Dorica, quasi Exploratorem, Interrogatorem acutum dicas, qualis Socrates ἀπὸ τοῦ διαπεύθεσθαι vel διαπυνθάνεσθαι. » Περιλογιστικὸς tamen non est in lexicis. Alberti. Neque in codice est, qui πλογιστικῶς (ε superscr.) præbet.]

[Διαπνευστικός, ή, όν, Dissipandi s. Exspirandi vim habens. Aretæus p. 74, 43 : Ἀτμῶν γὰρ τάδε καὶ θέρμης διαπνευστικὰ καὶ παχέων χυμῶν διαλυτικά. « Medicaster in Notitt. Mss. vol. 11, 2, p. 233. » Boiss.]

Διαπνέω [fut. διαπνεύσομαι], pro quo poetica epenthesi dicitur διαπνείω [Nonn. Dion. 29, 201 : Πυρσὸν ἀπειλητῆρα διαπνείοντας ὀδόντων. Wakef.], Perflo, Perspiro : Διαπνεῖ ὁ ζέφυρος τὸν λειμῶνα. [Theophr. C. P. 5, 14, 5 : Τὰ πνεύματα διαπνεῖν· 18, 1 : Ὥσπερ διαπνεούσης ἅμα τῆς θερμότητος καὶ ὑγρότητος. « De lacte effuso mammis Clem. Al. p. 122 : Μεταβάλλοντες τὴν τροφὴν ἐν ἑαυτοῖς ἐργάζονται γάλα καὶ διαπνέουσιν. » Wakef.] Passiv. Διαπνεῖσθαι, Perflari : vide in sequent. [Xenoph. Conviv. 2, 25 : Καὶ γὰρ ἐκεῖνα (τὰ ἐν γῇ φυόμενα), ὅταν μὲν ὁ θεὸς αὐτὰ ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ, οὐ δύναται ὀρθοῦσθαι οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι· pro quo ap. Athen. scriptum est ὥραις διαπλοῦσθαι, de quo v. s. Διαπλόω. Antonin. ab Schneid. comparatus 6, 16 : Τὸ διαπνεῖσθαι, ὡς τὰ φυτὰ, τίμιον. Pollux 5, 108 : Χωρίον αὔραις διαπνεόμενον. Aretæus p. 77, 45 : Ἥ τε γὰρ ἕξις ὑγιανθήσεται καὶ ἡ κεφαλὴ διαπνευσθήσεται.] Suid. διαπνεῖν exp. ἀποπνεῖν et πέρδεσθαι, dicens esse εὐσχημονέστερον τοῦ ἀποψοφεῖν. Sic et πνοὴ de Flatu ventris. || Difflo, ut Plaut., Cujus tu legiones difflasti spiritu quasi ventus folia. Aristot. De mundo [c. 4] : Τὸ πυρῶδες διαπνεόμενον, Vis ignea difflata, Flatu dissipata et disjecta. Galen. Ad Glauc. : Διαπνεῖται ὁ πυρετὸς, Difflatur et evanescit febris. [Et activ. vol. 13, p. 297 : Οὗτος μὲν οὖν οὕτως ἐθεραπεύθη, διαπνεύσαντος αὐτῷ τοῦ πάθους. Aretæus p. 6, 29 : Ἰητρὸς ... σίνηπι ... ἐπιθεὶς ... εἵλκυσε ἔξω (τὸ κακὸν) καὶ διέπνευσε· 93, 33 : Διέπνευσε τὸ ἄλγος καὶ θέρμη.] Διαπνεόμενοι, inquit Bud., dicuntur Qui exhalationibus solvuntur et exhauriuntur. Plato Phæd. [p. 80, C] : Ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος, τῷ μὲν νεκρῷ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Alibi [ibid. D] dicit, Διαπεφύσηται καὶ ἀπόλωλεν. Sic idem διαπνεῖται interpr. Difflatur, In auras abit. Cui διαπνεῖσθαι synonymum verbum est διαφορεῖσθαι. [Aristot. De anima p. 411, 9 : Ἐξελθούσης γοῦν (τῆς ψυχῆς) διαπνεῖται καὶ σήπεται (τὸ σῶμα).] Sæpe de plantis dicitur exspirantibus s. exolescentibus. Theophr. C. P. 1, 1, 3 : Τὰ δὲ φύσει ξηρὰ διὰ τὸ ὀλίγην ἔχειν (ὑγρότητα), ὅταν ἀπὸ τοῦ δένδρου ἀφαιρεθῇ, ταχὺ διαπνεῖται καὶ ἐξατμίζεται· 6, 14, 11 : Τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα παλαιούμενα εὐοσμότερα· τὰ δ' ἀσθενῆ ταχὺ διαπνεῖται, καθάπερ τὰ ἴα. Geopon. 10, 75, 22, de surculis inserendis : Τὰ δὲ ἐνθέματα, εἰ ἀπὸ διαστήματος κομίζοιτο, φερέσθω ἐν ἀγγείῳ ἐμπαγέντα εἰς πηλὸν, καὶ τὸ ἀγγεῖον ἐπικεχρίσθω ἐπιμελῶς, ἵνα μὴ διαπνευσθῇ τὰ φερόμενα. Alia exx. v. ap. Niclas. ad 5, 8, 3, p. 333. De vino fugiente 7, 1, 3 : Οἶνος ὁ τάχιον εἰς ἀκμὴν παραγινόμενος καὶ διαπνεόμενος. Similiter activa forma usurpatur, signif. neutrali. Aristot. De respir. c. 17, de calore : Τοῦ πλείστου διαπεπνευκότος ἐν τῷ πλήθει τῆς ζωῆς. Theophr. De odor. 56, p. 752 : Ἔνια δὲ καὶ εἰς τὴν ὑστεραίαν οὐ χεῖρον ὄζει, διαπεπνευκυίας εἴ τις ἐνῆν βαρύτης. Dio Chr. vol. 1, p. 425 : Παλαιοὺς λόγους, ὥσπερ φάρμακα παλαιὰ, διαπνεύσαντας ἀπολωλεκέναι τὴν δύναμιν. Geopon. 2, 21, 11 : Πᾶν δ δυσῶδες ἦν διέπνευσε· 11, 18, 12 : Παπύρῳ περιδήσαντες ἠρέμα (rosam), ὅπως μὴ διαπνεύσῃ. Clem. Al. p. 221 : Ἡ τῶν πτερῶν νεοφυΐα νεαρᾶς ἐσθῆτος δίκην ἐξανθεῖ βαφήν τινα πτερῶν, ὀλίγῳ δ' ὕστερον διαπνεῖ κατὰ τὴν χειμέριον ἀπειλὴν, καθάπερ ἄνθος μαραινομένης τῆς χρόας.] At Galen. Therap. 8 : Τοῖς τὰ καπνώδη τε καὶ λιγνυώδη διαπνεομένοις, pro Qui exhalant per cuticulares meatus fuliginosa, Quibus per poros exhalari hujusmodi vapores solent, Bud. Ubi etiam nota διαπνεῖσθαι transitive usurpatum. Sed hoc διαπνεῖσθαι pertinet ad præcedens διαπνέω, Perflo, Perspiro, Exhalo per, Interspiro : Cato, Ubi impleverit dolium, operculo operito, relinquito qua interspiret. [Galen. vol. 7, p. 110 : Διαπνεῖται μὲν γὰρ ἀεὶ τὰ τῶν ζώων σώματα κατὰ διττὸν τρόπον, ἀπερχομένων μὲν εἰς τοὐκτὸς ὁσημέραι τῶν ἀτμωδῶν καὶ λιγνυωδῶν περιττωμάτων, ἑλκομένης δὲ εἴσω τῆς ἐμψυχούσης τε καὶ ῥιπιζούσης τὸ κατὰ φύσιν θερμὸν ἀερώδους οὐσίας. Clem. Al. p. 848 : Τί οὖν φασι περὶ τοῦ θεοῦ; Πότερον διαπνεῖται ὡς τὸ τῶν δαιμόνων γένος; ἢ ἐμπνεῖται μόνον ὡς τὰ ἔνυδρα κατὰ τὴν τῶν βραγχίων διαστολήν; ἢ περιπνεῖται καθάπερ τὰ ἔντομα κατὰ τὴν διὰ τῶν πτερύγων ἐπίθλιψιν τῆς ἐντομῆς; Marc. Anton. 3, 1 : Τὸ διαπνεῖσθαι καὶ τρέφεσθαι καὶ φαντάζεσθαι.] || Interspiro, i. e. Respiro : ut Plin. Raptim et sine interspiratione potum. Philo V. M. 1 : Διαπνεύσαντες δὲ τῆς τιμωρίας ἐπ' ὀλίγον, Ubi paulum modo a pœna respirarant. [Polyb. 31, 16, 1 : Οἱ Ῥόδιοι

διαπεπνευκότες ἐκ τῆς περὶ αὐτοὺς γενομένης δυσχερείας. Plut. V. Cimon. c. 12 : Πρὶν διαπνεῦσαι καὶ στῆναι τοὺς βαρβάρους. Etym. M. p. 724, 40 : Ἀπὸ τοῦ στάντα τὸν Ἡρακλέα τοῦ δρόμου διαπνεῦσαι.]

[Διαπνίγω, Offoco, Gl. Apud Theocr. 15, 88 ἐκκναισεῦντι schol. cod. Flor. interpr. ἀποκναίουσιν ἡμᾶς καὶ διαπνίγουσιν. Temere illatum Arriano De venat. 14, 2. Indicavit Schæf.]

Διαπνοή, ἡ, Perflatus, Perspiratio. [Aristot. Meteor. 2, 8, p. 368, 9 : Διὰ τὸ τὴν θάλατταν μὴ διδόναι διαπνοὴν τῷ ὑπὸ τὴν γῆν ὡρμημένῳ πνεύματι, ἀλλ' ἀντιφράττειν.] Alex. Aphr. Probl. 1, [21, p. 256, 1] : Ὅπερ δὲ ἐν θώρακι ἀναπνοή, τοῦτο ἐν τῷ σώματι διαπνοὴ διὰ τῶν ἀρτηριῶν. Bud. ap. Galen. διαπνοὴ interpr. Exhalatio s. Expiratio quæ fit per porus. [Gal. vol. 6, p. 222 : Ἐν δὲ τῷ θέρει διαφορεῖται μὲν τοῦτο (τὸ θερμὸν τῶν κοιλιῶν) διὰ τῆς διαπνοῆς, διὰ τῆς ἀναπνοῆς δὲ ἕλκεται τὸ περιέχον θερμόν. Ὀνομάζω δὲ ἀναπνοὴν μὲν τὴν διὰ τοῦ στόματος ἔξω τε καὶ εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος, διαπνοὴν δὲ τὴν δι' ὅλου τοῦ σώματος ὁμοίως γιγνομένην. Ibid. p. 226 vestes dicuntur τὰς διαπνοὰς μὴ κωλύειν. Aretæus p. 59, 23 : Προθυμίη ἐς διαπνοήν. Plut. Mor. p. 702, C : Τὸ γὰρ ψυχόμενον νεαρὸν διαμένει, τὸ δὲ οὐκ ἔχον διαπνοὴν ὑπὸ συνεχείας ταχὺ παλαιοῦται. || « Διαπνοαί, Pori, Meatus. Theodoret. E. H. Θ. p. 58, 51. Conf. Plut. Mor. p. 888, E : Διογένης κισσηρώδη τὰ ἄστρα, διαπνοὰς δὲ αὐτὰ νομίζει τοῦ κόσμου. » Hemst.]

[Διάπνοια, ἡ, i. q. Διαπνοή. Pollux 2, 219. Geopon. 7, 6, 10 : Μὴ πνίγεσθαι, ἀλλὰ διάπνοιαν ἔχειν· 10, 7, 6 : Δεῖ δὲ τῷ ἀγγείῳ διάπνοιαν, τουτέστιν ὀπάς, ἐμποιεῖν.]

[Διάπνοος et contr. Διάπνους, ὁ, Perspiratio. Hippocr. p. 602, 24 : Ἐπιλαμβάνεσθαι γὰρ τὸν διάπνοον τὸν ἀμφὶ τὴν κοιλίην. Wakef.]

[Διαποβλέπω, Perspicio, Introspicio. Jo. Chrys. t. 2, p. 753, 26 : Μέχρι τίνος οὐ διαποβλέπομεν ἐν τοῖς οὐρανοῖς; Hase.]

Διαποδίζω, Pedibus dimetior, Examino. Hesych. enim [et Etym. M. p. 269, 25] διαποδίζων exp. βασανίζων, ἐπιμελῶς ἐξετάζων : quomodo et ἀναποδίζω.

Διαποδισμός, ὁ, Hesychio est εἶδος ὀρχήσεως ἢ ἁλμοῦ, ut ποδισμὸς Polluci [4, 99].

[Διαποζεύγνυμι s. Διαποζευγνύω, Divello. Philo vol. 1, p. 255, 38 : Ὁπότ' οὖν διαποζεύγνυσθαι κατὰ τὸ παντελὲς ἐθέλοιμεν. G. Dindorf.]

[Διαποθνήσκω, Emorior, Intermorior. Polyb. 16, 31, 8 : Ὥστ', ἐπειδὰν πέσῃ τὸ διατείχισμα, τότ' ἐπὶ τοῦ πτώματος διαμάχεσθαι καὶ διαποθνήσκειν πρὸς τοὺς βιαζομένους. Nisi præpositio ex præced. verbo διαμάχεσθαι temere est repetita. G. Dindorf.]

[Διαποιέω, Efficio. Dionys. A. R. 5, 45 : Ταῦτα δὲ διαποιήσαντας αὐτοὺς ἥκειν τότε περὶ ὧν ἠδίκησαν ... δεησομένους. Scott. Recte cod. Vat. ποιήσαντας. Daniel. 8, 24 : Θαυμαστὰ διαφθερεῖ καὶ κατευθυνεῖ καὶ διαποιήσει. Hic quoque libri alii ποιήσει.]

Διαποικίλλω, i. q. ποικίλλω, Varie distinguo, Varia pictura distinguo, Vario, Variego. [Plut. V. Sertorii c. 14 : Ἀργύρῳ χρώμενος καὶ χρυσῷ κράνη τε κατεκόσμει καὶ θυρεοὺς αὐτῶν διεποίκιλλε·] Isocr. Evag. init. [p. 190, E] : Καὶ περὶ τούτων δηλῶσαι μὴ μόνον τοῖς τεταγμένοις ὀνόμασιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς, τὰ δὲ μεταφοραῖς, καὶ μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς εἴδεσι διαποικίλαι [διαποικῖλαι] τὴν ποίησιν. Sic ap. Horat. Poet., Qui variare cupit rem prodigialiter unam, sc. narrationibus et fabulis. [Plut. Mor. p. 596, D : Καθάπερ δρᾶμα τὴν πρᾶξιν ἡμῶν ἀπ' ἀρχῆς διαποικίλλουσα κινδυνώδεσιν ἐπεισοδίοις (conf. schol. Soph. El. 328 : Διαποικίλλειν ταῖς ἀντιρρήσεσι τὰ δράματα)· 710, D : Διεποίκιλλον τὰ συμπόσια παιδιαῖς τοιαύταις· V. Lysandri c. 7 : Ἀπάταις τὰ πολλὰ διαποικίλλων τοῦ πολέμου. Ibid. 8.] Pass. Διαποικίλλομαι, Varie distinguor : διαπεποικιλμένος μέλανι, Nigris maculis distinctus, [ap. Aristot. H. A. 2, 11. Metaphor. Plato Leg. 3, p. 693, D : Αἱ δ' ἄλλαι (πολιτεῖαι) σχεδὸν ἅπασαι ... ἐκ τούτων εἰσὶ διαπεποικιλμέναι. Ibid. 9, p. 863, A].

[Διαποίκιλμα lectio dubia in l. Strabonis s. v. Διαποίκιλος afferendo.]

Διαποίκιλος, ὁ, ἡ, Variegatus, Variis coloribus distinctus, i. q. διαπεποικιλμένος. [Hippocr. p. 219, B : Διαχώρημα μέλασι διαποίκιλον. Aristot. H. A. 4, 1, p. 525, 12; Theophr. H. P. 4, 2, 7 (στρωματεῖς τοὺς διαποικίλους); Phintys ap. Stob. Flor. 74, 61, vol. 3, p. 85. Strabo 5, p. 224 : Διαμένειν ... διαποικίλους τὰς ἐπὶ τῆς ἠόνος ψήφους· ubi cod. Paris. ap. Falcon. p. 317 διαποικίλματα, cod. Eton. a manu rec. ποικίλματα. Etym. M. p. 186, 32.]

[Διαποιμαίνω, Perpasco. Cyrill. Al. Glaph. 1, p. 154. Improprie Manetho 4, 419 : Βίον διαποιμαίνοντες. Conf. Διαβόσκω.]

[Διαποιπνύω lectio suspecta in loco Hermesianactis ap. Athen. 13, p. 597, D, de quo dicetur s. v. Ποιπνύω. G. Dindorf.]

Διαπολεμέω, Bello decerto, Belligero et dimico, Depugno, Decerto. [Herodot. 7, 158 : Ἔς τ' ἂν διαπολεμήσωμεν.] Plato Ep. 6 : Ὅσοι μὴ ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διεπολέμησαν πρὸς τὴν τυραννίδα, Quicunque non pro communi libertate depugnarunt adversus tyrannidem. Sic [Polyb. 3, 2, 3 : Διαπολεμήσας Αἰτωλοῖς. Diodor. 14, 99 : Διεπολέμουν πρὸς τοὺς κατὰ τὴν πόλιν. Ibid. 95 : Πρὸς Καρχηδονίους διεπολέμει. Sic libri quattuor : ceteri τοῖς Καρχηδονίοις.] Plut. Pericle [c. 2] : Διαπολεμήσας πρὸς Ἀννίβαν. Idem cum dat. in Fabio Διεπολέμησε τούτοις. [V. Sert. c. 7. Diodor. 20, 99 : Διαπολεμήσοντα Φοίνιξι.] Thucyd. absolute posuit, 6, p. 210 [c. 37] : Ἱκανωτέραν ἡγοῦμαι Σικελίαν Πελοποννήσου διαπολεμῆσαι, ubi schol. διενεγκεῖν τὸν πόλεμον, quo genere loquendi utitur idem Thucyd. eod. l. p. 215, δηλονότι περιγενέσθαι διὰ πολέμου. Porro sicut dicitur πολεμεῖν πόλεμον, ita et διαπολεμεῖν πόλεμον : quod signif. potius Conficere bellum. [Dionys. A. R. 11, 9 : Χωρὶς ὅπλων διαπεπολεμηκέναι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον.] Et pass. διαπολεμεῖται πόλεμος, Conficitur, Finis ei imponitur. Thuc. 7, p. 237 [c. 14] : Διαπολεμήσεται [libri meliores διαπεπολεμήσεται] αὐτοῖς ἀμαχεὶ ἐκπολιορκηθέντων ἡμῶν ὁ πόλεμος, ubi schol. κατεργασθήσεται. [Plut. V. Lucull. c. 6, Nic. c. 9. Pausan. 2, 14, 2 : Τοῦ πολέμου ἐπὶ συνθήκαις καταλυθέντος πρὶν ἢ διαπολεμηθῆναι· et 4, 3, 3.]

Διαπολέμησις, εως, ἡ, Depugnatio, Decertatio, sc. quæ bello fit. [Thucyd. 7, 42 : Ξυντομωτάτην ἡγεῖτο διαπολέμησιν. Pollux 9, 142.]

Διαπολιορκέω, Obsideo, s. Constanter obsideo. [Thucyd. 3, 17.]

Διαπολιτεία, ἡ, Concertatio de rebus ad remp. pertinentibus. [Plut. Mor. p. 510, C : Ἐν δίκαις, ἐν στάσεσιν, ἐν διαπολιτείαις. Angl. Cic. Ep. ad Att. 9, 4 : Ἀφεμένῳ τὰς πρὸς τοὺς ἰσχύοντας διαπολιτείας. Hase.]

[Διαπολιτευτής, ὁ, Adversarius in republica. Appian. Hisp. c. 8 : Ὅσοι δὲ τοῦ Βάρκα διαπολιτευταὶ τὴν Βάρκα τε καὶ Ἀσδρούβα δύναμιν ἐδεδοίκεσαν. Sic recte HSt. Libri διαπολῖται.]

Διαπολιτεύομαι, Concerto de rebus ad reip. administrationem pertinentibus. [Cum διαγορεύω, διαφέρομαι, διαφωνῶ comparat Harpocr. s. v. Διαγορεύων. Marcell. V. Thucyd. p. xi ed. Bekk. : Θουκυδίδης Μελησίου, ὃς καὶ Περικλεῖ διεπολιτεύσατο. Dio Chr. vol. 2, p. 147 : Ἐπειδὰν δύο ἐπιφανεῖς ὁμοίως ἄνδρες διαπολιτεύωνται πρὸς ἀλλήλους. Alia attulit Casaub. ad Polyæn. p. 45.] Existimatur i. esse q. ἀντιπολιτεύομαι : nisi quod διαπολιτεύεσθαι dicuntur, qui ex eadem urbe sunt, at ἀντιπολιτεύεσθαι qui e diversis. Sic tamen ut Theopomp. ἀντιπολιτεύεσθαι dixerit etiam τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους. Vide Ammonium [p. 44]. || Affertur vero διαπολιτεύεσθαι et pro Versari in reip. administratione, ex Æschine [p. 81 extr. Ἐγράφοντο γὰρ ἀλλήλους παρανόμων οὐ μόνον οἱ διαπολιτευόμενοι, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι τοὺς φίλους, εἴ τι ἐξαμαρτάνοιεν εἰς τὴν πόλιν· ubi eandem signif. habet quam in exx. supra allatis.]

[Διαπολίτης lectio vitiosa. V. Διαπολιτευτής.]

Διαπόλλυμι, s. Διαπολλύω, Perdo s. Interimo. [Theophrast. H. P. 8, 10, 3 : Διαπόλλυσι δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνέφελος ἄμφω, καὶ μᾶλλον πυρὸν ἢ κριθήν. Schneid. Jo. Xiphil. Hom. p. 266, B Grets. : Καὶ γὰρ ὁ φειδόμενος τοῦ παιδίου αὐτοῦ, διαπόλλυσιν αὐτό. Hase.]

[Διαπομένειν lectio vitiosa, ex codd. correcta, pro διαπονεῖν, ap. Plut. Mor. p. 358, B.]

Διαπομπεύω, In pompa transvehor, Pompatice transeo. Lucian. [Necyom. c. 16] : Πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα

εἰς τέλος διαπομπεῦσαι. [Critias ap. Athen. 13, p. 600, A E, de puero pocula ministrante : Ἐς τ' ἂν ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσι παῖς διαπομπεύῃ.]

Διαπομπή, ἡ, Transmissio. Dimissio. Appian. [B. C. 5, 71] de tractatu pacis inter Antonium, Cæsarem, et Sextum Pompeium, post bellum Philipp. : Διαπομπαὶ δὲ συχναὶ τῶν φίλων ἐγίγνοντο.

[Διαπόμπησις, εως, ἡ, male pro ἀποδιοπόμπησις ap. Clement. Al. p. 850 : Ἐπὶ μόνῃ τῇ διαπομπήσει τῶν κακῶν. Hemst.]

Διαπόμπιμος, ὁ, ἡ, Transmissus : ut πόμπιμος supra pro Missus, πεμφθείς. Oppian. Cyn. 3, [47] : Κοιρανικοῖς τ' ἔμολεν διαπόμπιμος ὀφθαλμοῖσι, Transmissus oculis imperatoris. [Diodor. 2, 49 : Εἰς τὴν οἰκουμένην πᾶσαν διαπόμπιμον λιβανωτὸν ἀπ' αὐτῆς αἱ ταύτης ἐσχατιαὶ φέρουσι. Anna Comn. 15, p. 493, C : Αἱ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς αὐτὸν διαπόμπιμοι διαμηνύσεις. Eustath. p. 158, 1 : Διαπόμπιμον διδασκαλίαν ἐξέστειλα. G. D.]

[Διαπονδαρίζω. V. Διαπυδαρίζω.]

Διαπονέω, et Διαπονέομαι, Elaboro, Expolio, Conficio : cujus signif. exemplum ex Isocr. Ad Phil. [p. 99, B] affert Bud. 751, in quo copulantur ἐξεργάζεσθαι et διαπονεῖν. B [Aristot. Polit. 8, 4 : Ἅμα γὰρ τῇ τε διανοίᾳ καὶ τῷ σώματι διαπονεῖν οὐ δεῖ· 2, 5 : Αὐτῶν δ' αὐτοῖς διαπονούντων τὰ περὶ τὰς κτήσεις.] Ibid. annotat, Platonem sæpe uti pro Excolo : subjungens e Xen. [Cyrop. 3, 1, 28] : Ἔκπλεω δὲ πάντα διαπονούμενοι, Summo labore efficientes. [OEc. 7, 32 : Δοκεῖ δέ μοι καὶ ἡ τῶν μελισσῶν ἡγεμὼν τοιαῦτα ἔργα ὑπὸ τοῦ θεοῦ προστεταγμένα διαπονεῖσθαι. De cibis præparatis Plut. V. Luculli c. 40 : Πεμμάτων περιττῶς διαπεπονημένων παρασκευαῖς (conf. Διαπόνησις)· Mor. p. 726, D : Τοῦτο δὲ (τὸ δεῖπνον) ὥσπερ διαπεπονημένον ἐκάλεσαν. « Schol. Thucyd. 6, 27 : Παυσανίας ἐν τῇ διαπεπονημένῃ αὐτῷ συναγωγῇ. » Hemst.] || Operam do, etiam Exerceo, Factito. Plato De LL. 8, [p. 846, D] : Δύο δὲ ἐπιτηδεύματα ἢ δύο τέχνας ἀκριβῶς διαπονεῖσθαι σχεδὸν οὐδεμία φύσις ἱκανὴ τῶν ἀνθρωπίνων. [Phædr. p. 273, E : Πραγματείας, ἣν οὐχ ἕνεκα τοῦ λέγειν καὶ πράττειν πρὸς ἀνθρώπους δεῖ διαπονεῖσθαι τὸν σώφρονα· Leg. 12, p. 966, C : Ὃς ἂν μὴ διαπονήσηται τὸ πᾶσαν πίστιν λαβεῖν ...] Plut. Pericle [c. 4] : Ἀριστοτέλης παρὰ Πυθο- C κλείδῃ μουσικὴν ἂν διαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησί, Musicæ operam dedisse. De puer. ed. [p. 8, B] : Πέμποντας ἐς παιδοτρίβου τοὺς παῖδας ταῦτα διαπονεῖν, His operam dare, Hæc exercere et satagere, In hæc incumbere. Itidem Xen. [Mem. 2, 1, 33] : Τοιαῦτά σοι ἔξεστι διαπονησαμένῳ τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι, Talia si exercueris et in hujusmodi operam posueris. In qua signif. dicitur etiam διαπονοῦμαι εἰς vel περί, sicut πονῶ quoque usurpatur. [Et act. Aristot. Eth. Nic. 10, 8 : Εἰ καὶ μᾶλλον διαπονεῖ περὶ τὸ σῶμα ὁ πολιτικός.] Plato Epist. [7, p. 326, D] : Εἰς εὐωχίας καὶ πότους καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονεῖσθαι, Compotationibus et veneri operam dare. Aristot. De gener. anim. 3, [10] : Διαπονεῖσθαι περὶ τὰ τέκνα. Idem [ibid.] : Πάντα γὰρ ὅσα πραγματεύεται περὶ τὰ τέκνα, περὶ τὸν φαινόμενον οἰκεῖον διαπονεῖται γόνον, Satagunt et cum labore occupata sunt, Prolis causa laborem suscipiunt. Adde e Plut. : Διαπονεῖσθαι ἐν ὅπλοις, In armis tractandis operam ponere. [Vit. Sophocl. non procul ab initio : Διεπονήθη περὶ παλαίστραν. Hemst. Διαπο- D νεῖν οἶκον, Domum administrare. Æsch. Ag. 19 : Οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων, οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἄριστα διαπονουμένου. Διαπονεῖν τὴν χώραν, Colere terram, Polyb. 4, 45, 7.] || A superiori signif. non multum alienum est διαπονῶ τἀγαθόν, quod ex Aristot. Eth. 9 affertur pro Bonum ago. || Labore pario, s. quæro : ut διαπονῶ τὴν τροφήν, Meo labore victum mihi paro. || Cum labore conficio, simpl. Conficio. At vero, Διαπονεῖται ἡ τροφή, Conficitur cibus, i. e. Concoquitur. In simili loquendi genere ἐκπονεῖν quoque usurpatur. [Galen. vol. 7, p. 529 : Διαπονεῖν πλήθει γυμνασίων τὴν περιουσίαν τοῦ αἵματος. Hemst.]

|| Exerceo, in alia signif. quam supra, i. e. γυμνάζω, etiam Excolo. [Plato Leg. 7, p. 795, C, de athleta : Ὁπόταν αὐτόν τις μεταβιβάζων ἐπὶ θάτερα ἀναγκάζῃ διαπονεῖν· Rep. 7, p. 535, C : Τίνι τρόπῳ οἴει τά τε τοῦ σώματος ἐθελήσειν τινὰ διαπονεῖν καὶ τοσαύτην μάθησίν τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν; Leg. 7, p. 810, B :

A Γράμματα ... χρὴ τὸ μέχρι τοῦ γράψαι τε καὶ ἀναγνῶναι δυνατὸν εἶναι διαπονεῖν.] Plut. Lycurgo [c. 14] : Τὰ δὲ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διεπόνησεν, Exercuit, Excoluit, ἤσκησε. [Philostr. p. 598, 7 : Διαπονῶν αὐτὸ (τὸ σῶμα) παραπλησίως τοῖς ἀγωνιζομένοις. Hemst.] Idem Mario p. 754 meæ Ed. [c. 13] : Ἐν δὲ τῇ στρατείᾳ τὴν δύναμιν διεπόνει καθ' ὁδόν, ἐξασκῶν δρόμοις τε παντοδαποῖς καὶ μακραῖς ὁδοιπορίαις· quo referri potest quod e Luciano affertur [De gymnas. c. 18] : Τοὺς νέους παραλαβόντες ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε. [Appian. Syr. c. 43 : Διαπονεῖν ἢ γυμνάζειν ὁδοιπορίαις τὸν στρατόν. Diodor. 1, 53 : Διαπονεῖν τοὺς παῖδας ἐν γυμνασίοις· 3, 53 : Διαπονεῖν τὰ κατὰ τὸν πόλεμον· 11, 7 : Ἐπίλεκτοι διεδέξαντο τὴν μάχην καὶ νεοχμοὶ πρὸς διαπεπονημένους συμβαλόντες ... ὑπεχώρησαν· ubi v. exx. ab Wessel. allata. Maxim. Tyr. 13, 5 : Ἡ μὲν οὖν ἀγαθὴ ψυχὴ καὶ διαπεπονημένη καὶ ἠσκημένη .... Plutarchea exx. collegit Wyttenb. ad Mor. p. 358, B.] || Exp. etiam Conor, Cum labore suscipio, in h. l. Isocr. [p. 12, C] : Τὰ πλεῖστα τῶν περὶ τὸν βίον τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονοῦμεν. || Neutraliter quoque ac- B cipitur pro simplici πονῶ, Laboro, Labores adeo s. perfero. Plato Epist. 7, [p. 341, A] : Πρὸς τοὺς τρυφῶντας καὶ ἀδυνάτους διαπονεῖν, Qui labores perferre nequeunt. Lucian. [De gymnas. c. 15] : Διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, Labores adire et ferre corpus cogimus. Itidem pass. voce διαπονούμενα σώματα, Corpora quæ labore exercentur. Et Xen. Reip. Lac. [5, 8] : Ἀπὸ τῶν σίτων οἱ διαπονούμενοι εὔχροοί τε καὶ εὔσαρκοι καὶ εὔρωστοί εἰσι· quibus opp. ibid. τοὺς ἀπόνους, Qui non laborant, labores fugiunt et detrectant. Idem dicit διαπονεῖσθαι ἕως, Nulli labori parcere, Omnem lapidem movere donec etc. Hell. 2, [3, 17] : Ὥσπερ ἐν νηὶ διαπονεῖσθαι ἕως ἂν ἐς οὖρον καταστῶσι. At in Symp. p. 512 [2, 17] : Παντὶ διαπονεῖν τῷ σώματι, simpl. pro Toto corpore laborare, Totum corpus exercere; nam quidam τὰ σκέλη ἐγύμναζον, quidam τοὺς ὤμους. || Διαπονηθείς, Ægre ferens, Tædio affectus, Moleste ferens : ut accipitur Act. 16, [18] : Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας. Itidem 4, [2] : Διαπονούμενοι διὰ τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὸν λαόν, Moleste C ferentes quod docerent populum. [Seqq. ex Indice.] Διαπονθείς, Hesychio λυπηθείς, Molestia affectus. [Error typothetæ Aldini pro Διαπονηθείς, quod est in codice.]

Διαπόνημα, τό, Labor et exercitatio. Plato De leg. [7, p. 813, E] : Ἅπαντα τοῖς σώμασι διαπονήματα. [Critia p. 114, E : Τὰ τεκτόνων διαπονήματα· ib. p. 118, C. Procop. B. G. 4, 19, p. 619, C : Τύχης αὐτοὺς ἀπαλλάξαντες τῆς τότε κρατούσης τοῖς γειναμένοις ἀπέδομεν, διαπονήματα ἡμῖν τοῦ πολέμου γεγενημένους· De ædif. 4, 3, p. 72, A : Τῆς Φθίας ἐνταῦθα οὐκέτι οὔσης, τοῦτο δὴ τοῦ μακροῦ χρόνου τὸ διαπόνημα, Quod temporis longitudo effecit.]

[Διαπονηρεύομαι, Malitiose ago s. contendo. Dionys. De Isæo c. 3, p. 590, 18 R. : Πρὸς μὲν τὸν ἀντίδικον διαπονηρεύεται, τοὺς δὲ δικαστὰς καταστρατηγεῖ.]

Διαπόνησις, εως, ἡ, Labor, Exercitatio. [Clem. Al. p. 283, 4 : Οὐδὲ ἐνταῦθα δὲ ὑπεξαιρετέον τῆς κατὰ τὸ σῶμα διαπονήσεως τὰς γυναῖκας, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ πάλην καὶ δρόμους παρακλητέον αὐτάς. Ibid. p. 284, 16. Hemst. D Elaboratio, Præparatio. Plut. Mor. p. 693, D : Ἡ γὰρ αὖ τοῦ πυροῦ διαπόνησις (edd. vett. διαπνόησις) εἰς τὸν ἄρτον ... θέασαι μεθ' ὅσης γίγνεται πραγματείας.]

[Διαπονητέον, Laborandum, Exercendum. Clem. Al. p. 284 : Καὶ οὔτι γε τὸ ἔντεχνον διαπονητέον. Kall. Philo vol. 2, p. 235, 21 : Ἐγκράτεια, ἣν ἀσκητέον καὶ διαπ. καὶ σπουδαστέον πάσῃ μηχανῇ περιποιεῖσθαι. G. D.]

[Διαπονητότατα lectio corrupta. V. Διανοητός.]

Διάπονος, ὁ, ἡ, Laboriosus, Laboris patiens, Industrius. Pro Laboris patiens, Ad labores assuefactus, In laboribus exercitatus, accipitur a Plut. Mario p. 769 meæ Ed. [c. 26], de militibus : Οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα καὶ κατηθληκότες, ὡς μήτε ἱδροῦντά τινα μήτε ἀσθμαίνοντα ὀφθῆναι. [V. Othon. c. 9. Mor. p. 135, F : Πρὸς τὰς καλὰς πράξεις καὶ μεγάλας μὴ διάπονον ἔχειν τὸ σῶμα.] || Cretenses vero διαπόνους vocabant Canes quosdam quibus in venando gloria erat plurima; nomine ducto a labore : siquidem noctu etiam laborabant, sæpeque feris assidentes

dormiebant, mox exorta luce dimicaturi. Pollux 5, [41].

Διαπόντιος, ὁ, ἡ, nam comp. istud hic [post Πόντος] collocandum potius quam post Πόντιος, ut διαπόντιος πλέω vel πέτομαι, Per mare navigo aut volito, Mare navi alisve trajicio. Apud Plut. [Mor. p. 750, B]: Ὁ δὲ σὸς (sc. ἔρως) ἐκ Κιλικίας Ἀθήναζε λαιψηρὰ κυκλώσας πτερὰ διαπόντιος πέταται. Sic ap. Athen. 4, [p. 165, A, ex Alexide]: Ἤδη γὰρ πέτεται διαπόντιος, Mare pervolitat, Volitat per mare. Synes. De insomn.: Ὡς ἐπὶ τῶν διαποντίων πλεόντων, In iis qui per mare navigant. [Anna Comn. 10, p. 299, B: Διαποντίους πρὸς τὸν... τάφον ἐκπέμπει. De piratis, Πλανῆτα καὶ δ. ἔβοσκον βίον, Niceph. Greg. p. 133, A. || Transmarinus, Æsch. Cho. 352: Πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον διαποντίου γᾶς.] Item διαπόντιος πόλεμος, et διαπόντιος στρατεία, Bellum quod mari trajecto geritur, Expeditio per mare. Thuc. 1, [141]: Χρονίων πολέμων καὶ διαποντίων ἄπειροι. [Polyb. 1, 71, 7; 18, 18, 1.] Plut. Alcib. [c. 19]: Ὡς δι' Ἀλκιβιάδην στρατεύοιντο διαπόντιον καὶ μακρὰν στρατείαν. Sic Xen. Hell. 6, [2, 9]: Ἅτε καὶ διαποντίου τῆς στρατείας οὔσης. Gellius dicit Prælium maritimum. [Diodor. 11, 37: Τοὺς συμμάχους διαποντίους μὴ δύνασθαι τὰς βοηθείας εὐκαίρους ποιήσασθαι, Ultra mare habitantes. Id. 12, 82, ζητεῖν συμμαχίαν διαπόντιον dicit de auxilio quod e regionibus ultra mare positis imploratur. Brunck. Δ. ἀρχή, Transmarina provincia, Dionys. A. R. 7, 71: Οὔπω τὴν τῆς Ἑλλάδος εἶχον ἡγεμονίαν οὐδ' ἄλλην δ. οὐδεμίαν ἀρχήν· 5, 66: Τὰς διαποντίους ἀγορὰς τῶν ἐμπόρων. Strabo 9, p. 395: Ξενικὸν πάντα τὸν διαπόντιον (τυρὸν) νοησάντων. Δ. ἐπιστολή, Eustath. Opusc. p. 319, 80. Τῆς διαποντίου (Partis orbis transmarinæ) ὠρέχθησαν, Dionys. A. R. 1, 90.]

Διαπόνως, Laboriose, Magno cum labore et difficultate. Plut. Fabio [c. 1]: Βραδέως καὶ δ. δεχόμενον τὰς μαθήσεις.

Διαπορεία, ἡ, Itio s. Iter per locum aliquem: a Suida exp. Διαπόρευσις, quo itidem significatur Itio per aliquem locum: at Διαπορία, Dubitatio, Hæsitatio. Διαπορεία, inquit, ἡ διαπόρευσις· Διαπορία δὲ, ἡ ἀμφιβολία. De astrorum motu dicitur ap. Plat. Epinom. p. 370 [p. 984, E], Bud. [Improprie in Critia p. 106, A: Οἷον ἐκ μακρᾶς ἀναπεπαυμένος ὁδοῦ, νῦν οὕτως ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας ἀγαπητῶς ἀπήλλαγμαι.] || Intercessio, ut Bud. e Bessarione interpr. Itidem in Comm. p. 108: Ad verbum etiam Διαπορευόμενος Intercessor dicitur, et Διαπορεία, Intercessio. Similiter Annot. in Pand.: A Græcis Διαπορεία dicitur. Unde Cedere intercessioni dicebant, ut Cedere provocationi, i. e. non procedere ultra et admittere oppositionem: pro Intercessione citat idem Bud. e Plat. Epinom. p. 371.

[Διαπόρευμα lectio vitiosa pro Διατόρευμα, quod v.]

[Διαπορεύομαι. V. Διαπορεύω.]

Διαπορεύω, Trajicio, i. q. πορεύω, sicut διαπείρω et διαπεράω, i. q. πείρω et περάω. Xen. Anab. 2, [5, 3]: Εἰσὶ δὲ τῶν ποταμῶν, οὓς οὐδ' ἂν παντάπασι διαβαίητε, εἰ μὴ ἡμεῖς ὑμᾶς διαπορεύοιμεν.

|| Διαπορεύομαι, Eo per, item Iter habeo per. Plut. Numa [c. 13, de Saliis]: Διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, Euntes per urbem. Plato De LL. [8, p. 845, A]: Διαπορεύομαι τὰς ὁδούς. Aristot. Œcon. 2: Διαπορευόμενος διὰ τῆς χώρας, Proficiscens s. Iter faciens per regionem. Pro Pertransire citat Bud. ex Isocr. [Polyb. 4, 20, 2: Συναθροίζων ἐκ τῶν πόλεων, ὧν διεπορεύετο, βέλη καὶ κλίμακας· 3, 68, 12: Διαπορευομένων διὰ τῆς Ῥώμης. De avibus migrantibus Plato Leg. 12, p. 952, E: Οἱ τῶν ὀρνίθων διαπορευόμενοι.] || Item pro simplici Eo, Proficiscor, Plato Epist. [7, p. 326, D]: Εἰς Συρακούσας διεπορεύθην, Ivi Syracusas, Syracusas me contuli. Nisi malis, Syracusas trajeci; nam e Græcia in Siciliam navi itur. Plato de corporum cœlestium motu dixit in Epinom. p. 370, teste Bud. [V. Διαπορεία], qui ex ejusd. l. 10 De LL. [p. 905, A] affert, Εἴτε ἐν ᾅδου διαπορευθεὶς, εἴτε καὶ τούτων ἔτι ἀγριώτερον διακομισθεὶς τόπον, de metempsychosi loquens. [Phæd. p. 85, D: Ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον, εἰ μή τις δύναιτο ἀσφαλέστερον ... ἐπὶ βεβαιοτέρου ὀχήματος ἢ λόγου θείου τινὸς διαπορευθῆναι. Polyb. 30, 13, 5: Τῶν δὲ διαπορευομένων τὰς κρούσεις κατὰ τῆς ἁρμοζούσης κινήσεως, οὐκ ἔφη καλῶς αὐτοὺς αὐλεῖν, Quum percurrerent varios tibiarum sonos.] || Intercedo. V. Διαπορεία. [|| Percurro narrando. Polyb. 16, 26, 2: Φορτικὸν τὸ κατὰ πρόσωπον εἰσελθόντα διαπορεύεσθαι τὰς εὐεργεσίας τὰς αὑτοῦ τοῖς εὖ πεπονθόσι. Diodor. 5, 46: Μετ' ᾠδῆς τὰς πράξεις αὐτῶν καὶ τὰς εἰς ἀνθρώπους εὐεργεσίας διαπορευόμενοι· Exc. p. 639, 76: Τὰ συντελεσθέντα ὑπ' αὐτοῦ καλῶς διαπορεύεσθαι. Dionys. Ep. ad Pomp. c. 5, p. 782, 1: Ἐάν τ' ἐπαίνους ἐάν τε ψόγους διαπορεύηται. Percurro legendo, ibid. c. 1, p. 750, 4: Τὰς συντάξεις τὰς ἐμὰς ... διαπορευόμενος.]

[Διαπορεύσιμος, ὁ, ἡ, Pertransiens, Penetrans. Sic Διαπρύσιος interpretantur grammatici, schol. Hom. Il. Θ, 227, et Hesych.]

[Διαπόρευσις, εως, ἡ, i. q. Διαπορεία, quod v.]

[Διαπορευτὸς, ἡ, ὸν, Qui transiri potest. Ἁμαξιτὸς, ὁδὸς διαπορευτὴ, interpr. Apollon. Lex. Hom., Hesych., schol. Xenoph. Anab. 1, 2, 21 ap. Gail. vol. 7, p. 330.]

Διαπορέω, i. q. ἀπορῶ, nisi quod præp. signif. aliquantum intendit. H. e. Animi dubius sum, Hæsito et nescio quid mihi sit faciendum. Synes. Ep. 4: Κᾆτα ἐπειδὰν ἐξόμνυσθαι δέῃ, διαποροίην ἀρνούμενος, Animi sim dubius. [Polyb. 4, 71, 5: Πάντες οἱ κατὰ τὴν πόλιν διηπόρουν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι, Consternabantur.] Item Dubito, Ambigo, ut ἀπορέω, s. ἀμφιβάλλω, Suida exp.: Plut. De def. orac. [p. 422, A]: Περὶ δὲ πλήθους ὡρισμένου διηπόρησε, Verum de eorum certa definitaque multitudine dubitavit. Act. 5, [24]: Διηπόρουν περὶ αὐτῶν, Ambigebam de illis. Item, Dubitationem affero, Addubitans quæro, ζητῶ, Suid.: Plut. [Mor. p. 666, D]: Περὶ τῆς αἰτίας δι' ἣν πλεῖστοι τῶν ἄλλων ἐπὶ τὰ γαμικὰ δεῖπνα παραλαμβάνονται, διηπόρησε, Dubitationem movit et quæstionem. Id. [p. 413, A]: Ὑμῖν προβάλλω διαπορῆσαι πῶς οὐχὶ καὶ τότε ἀπείρηκε, Quæstionem vobis propono: pro quo alibi [p. 153, E] dicit ἀπορίαν προβάλλω. [Sequente πῶς etiam Polyb. Exc. Vat. p. 369 M.: Διότι τινὲς διαπορήσουσι πῶς ἀφέμενοι (codex δ. προσαφέμενοι) τοῦ συνάπτειν καὶ προστιθέναι τὸ συνεχὲς τῆς διηγήσεως εἰς τοῦτον ἀπεθέμεθα τὸν καιρὸν τὸν ... ἀπολογισμόν. Seq. τί Plato Leg. 6, p. 777, C: Διαπορεῖν τί χρὴ δρᾶν. Polyb. 7, 11, 5: Διηπόρει τί δεῖ χρῆσθαι τοῖς παροῦσι.] Itidem Philo De mundo, Ἐκεῖνο δ' ἄξιον διαπορῆσαι, Operæ pretium est quærere. [Athen. 7, p. 297, D, ex Agatharchide: Τὸν ξένον τὸν διαποροῦντα τὸ ... παράδοξον καὶ πυνθανόμενον.... Hemst.] Item, Διαποροῦμεν περὶ αὐτῆς, De ea quærimus, In quæstionem venit. [Polyb. 4, 20, 2: Ἄξιον βραχὺ διαπορῆσαι περὶ τῆς Κυναιθέων ἀγριότητος, πῶς... τοσοῦτο διήνεγκαν τῶν ἄλλων Ἑλλήνων.] Bud. interpr. etiam Disputo, Disputando inquiro. Themist. in princ. 4 De cœlo, Διαπορήσαντες ὅσα πρὸς τὴν σκέψιν ταύτην διελεῖν ἀναγκαῖον, Disputantium modo discutientes et disceptantes quæ ad commentationem explicatu necessaria sunt. Alicubi pro Nescio etiam ponitur, ut ipsum ἀπορέω. Herodian. 5, [4, 17]: Διηπόρουν ποῦ ποτε ἄρα εἴη, Ignari ubinam foret. || Pro Egeo s. Indigeo affertur ex Aristot. OEcon. 2, [§ 38]: Ὁπότε διαποροίη τὸ στρατόπεδον, cum hac interpr., Quum se indigere diceret exercitus. || Διαποροῦμαι quoque eadem signif. usurpatum reperitur, qua διαπορῶ, sicut ἀποροῦμαι eadem qua ἀπορῶ. Unde διηπορημένος, Animi dubius, Ad inopiam consilii redactus: ut et διαπορηθεὶς, quod Suid. exp. διαπορῶν. [Plato Soph. p. 217, A: Τί δὲ μάλιστα καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν διαπορηθεὶς ἐρέσθαι διενοήθης. Ex διαπορηθεῖσα corruptum ap. Pausan. 7, 17, 1.] Æschin. [p. 47] loquens de matre sua, quæ in judicio erat: Ἡ νῦν ἐμοὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν προφαίνεται, φοβουμένη περὶ τῆς ἐμῆς σωτηρίας καὶ διηπορημένη. Id. [p. 32]: Ἐξαίφνης ἐσίγησε καὶ διηπορήθη, Ad inopiam consilii et mentis redactus est, Deprehensus est, Bud. annotans synonymws ibi dici ἐταράχθη. [Diodor. 2, 18: Διηποροῦντο πόθεν αὐτῇ συνακολουθεῖ τοσοῦτο πλῆθος θηρίων. Theophyl. Simoc. Hist. p. 82, B: Διηπορημένης τῆς Βαβυλωνίας παρασκευῆς. Eust. Opusc. p. 279, 50: Διηποροῦντο τί ἂν καὶ γένοιτο.] Quod vero Plato Phædro dicit, Ἵνα μὴ βλέπων πρός σε ὑπ' αἰσχύνης διαπορῶμαι, Idem p. 361 vertit, Prorsus ad insaniam redigar. Aliquando Διαποροῦμαι passivam signif. ha-

bet, sc. In quæstionem venio, Quærendo et addubitando de me disputatur. [Plato Leg. 7, p. 799, E: Μηνύειν τὸ νῦν διαπορούμενον· Soph. p. 250, E: Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐνταῦθα κείσθω διηπορημένον. Aristot. H. A. 9, 48: Διαπορεῖται δὲ περὶ αὐτῶν τί ἐξοκέλλουσιν εἰς τὴν γῆν.] Unde ap. Themist.: Ταῦτα μὲν οὖν ἔστω διηπορημένα, quæ Bud. sic interpr., Quærendo disputata, Disceptata et argumentis utrimque agitata. Idem, quod Philo De mundo dicit, Καὶ δυσωπίας οὖν εἴ τις ἀποδιδράσκειν βούλοιτο τὰς ἐν τοῖς διαπορηθεῖσι, sic vertit, Si cui effugere propositum sit identidem recursantes hujus quæstionis difficultates.

[Διαπόρημα, τὸ, Dubitatio. Aristot. Metaphys. p. 1053, 10: Καθάπερ ἐν τοῖς διαπορήμασιν ἐπήλθομεν. Ibid. p. 1076, 1; 1086, 15. Theophyl. Simoc. Hist. p. 1, A: Ἄγε δή μοι τὸ διαπόρημα τοῦτο γλιχομένη μαθεῖν διάλυσαι. G. D. Id. Q. Phys. p. 8, 22. Boiss. || Anxietas. Hippocr. p. 391, 1: Ἱδρῶτες περὶ τὸν τράχηλον καὶ διαπορήματα. Scott.]

Διαπόρησις, εως, ἡ, Dubitatio, Addubitatio. [Hesych.: Δ., ἀμφιβολία, ἀπορία. Consternatio, Anxietas, Polyb. 28, 3, 6: Τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπίστασιν καὶ δ. ἦγον.] Est etiam Figura oratoria, quæ et Ἀπορία nominatur, ut supra dictum fuit. Aquila Rom.: Δ., Addubitatio. Hac utimur, quum propter res aliquas volumus videri dubitare, et quasi ab ipsis judicibus consilium capere quo potissimum genere orationis utamur. Quale est Pro Cluentio proœmium, Equidem quo me vertam, judices, nescio. Negem fuisse illam infamiam judicii corrupti? Donatus ap. Terent. Hecyra, Quid agam? quo me vertam? Figura, inquit, διαπόρησις, apta turbatis. Idem in illud Eunuchi, Quid commemorem primum? dicit διαπόρησιν familiarem esse laudantibus, ut quum omnia et magna videntur et paria. [Hermog. De form. orat. l. 2, p. 300, 2: Καὶ μὴν καὶ τὸ περὶ τῶν ὁμολογουμένων ὡς ἀμφισβητουμένων εἰς ἐρώτησιν ἐκ διαπορήσεως καθίστασθαι βαρύτητος ἴδιον. Tiber. c. 6, p. 22 ed. Boiss.]

[Διαπορητέον, Quærendum. Longin. De subl. 2, 1: Ἡμῖν δὲ ἐκεῖνο δ. ἐν ἀρχῇ. Wakef. Philo vol. 1, p. 197, 26: Δ. δὲ ἑξῆς, περὶ τίνων ποιοῦνται τὰς ζητήσεις· et ib. p. 288, 14: Τί δέ ἐστι τὸ..., δ. Hase.]

[Διαπορητὴς, ὁ, Cunctator, Gl.]

Διαπορητικὸς, ἡ, ὸν, Dubitans, Dubius. [Plut. Mor. p. 395, A: Τὸ μάχιμον καὶ διαπορητικὸν ὑπὸ συνέσεως. Eustath. p. 62, 32: Ἔστι καὶ διαπορητικός (ὁ σύνδεσμος ἤ).]

Διαπορητικῶς, Dubitanter. [Basil. t. 1, p. 298, C: Ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ ψαλμῷ ἄρχεται δ. Hase.]

Διαπορθέω, Devasto, Depopulor, Diripio, i. q. διαπέρθω. Il. B, [691]: Λυρνησσὸν διαπορθήσας. [Eurip. Hel. 111: Πόσον χρόνον γὰρ διαπεπόρθηται πόλις; Dionys. A. R. 8, 50: Πόλεις διαπεπορθηκὼς συμμαχίδας.] At quum homo aliquis διαπεπορθῆσθαι dicitur, reddas potius Eversus esse. Soph. Aj. [896]: Ὤχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι. [Pausan. 7, 17, 1: Ἡ Ἑλλὰς λυμανθεῖσα κατὰ μέρη καὶ διαπορθηθεῖσα ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ δαίμονος. Sic cod. Vind.: ceteri διαπορηθεῖσα. Dio Cass. 47, 45: Πρὶν τὰ ταφρεύματα διαπορθηθῆναι. De fortuna eversa Æsch. Pers. 714: Διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγματα. Hesych.: Διαπορθμεῦσαι, παιδεῦσαι, διαπερᾶσαι, duabus gl. confusis, Διαπορθῆσαι, παιδεῦσαι. Διαπορθμεῦσαι, διαπερᾶσαι.]

[Διαπόρθμευσις, εως, ἡ, Trajectio. Dionys. Areop. p. 65 et 197. Kall. Tzetz. Chil. 11, 408. Elberl.]

[Διαπορθμευτικὸς, ἡ, ὸν, Qui transmittitur. Dionys. Areop. p. 47 et 61. Qui transmittere potest, p. 64 (De cœl. hier. 15, 6). Kall. Mich. Syncell. in Combefis. Auct. novo Patr. vol. 1, p. 1537, D: Δ., ὑποφητικὸς, διαγγελτικός (Hoc adj. supra debebam Thesauro inferre). G. D. Niceph. Blemm. p. 86. Cum genit. Suid.: Διηχή· ἡ τῶν ἤχων διαπορθμευτικὴ δύναμις. Angl.]

[Διαπορθμευτικῶς. V. locum Dionysii Areop. s. v. Διαπορθμεύω.]

Διαπορθμεύω, i. q. πορθμεύω, Transfreto, Trajicio, Transporto, sicut διαπερῶ et περῶ synonyma sunt. [Hesych.: Διαπορθμεῦσαι, διαπερᾶσαι. Διαπορθμεύων, διακομίζων. Apollodor. 2, 7, 6: Ὁ Κένταυρος τοὺς παριόντας διεπόρθμευε μισθοῦ. Herodot. 4, 141: Τὰς νέας παρεῖχε διαπορθμεύειν τὴν στρατιήν· 8, 130: Τὴν στρατιὴν ἐκ Χερσονήσου διεπόρθμευσε ἐς Ἄβυδον. Transeundi signif. 5, 52: Ποταμοὶ νηυσὶ περητοὶ, τοὺς πᾶσα ἀνάγκη διαπορθμεῦσαί ἐστι. Hesych.: Διεπόρθμευε, διὰ σκαφιδίου ἔπλει.] Bud. p. 236, quum e Dionys. Areop. citasset pag. præcedente, Τοῦ ἱεράρχου κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ γινομένας τῶν πατρικῶν δικαιωμάτων ἀποκαλύψεις, ἐκφαντορικῶς καὶ διαπορθμευτικῶς τοὺς θεοφιλεῖς προσιεμένου, subjungit, Διαπορθμευτικὸν autem cur hoc loco dixisset, mirarer, nisi ap. Plat. Symp. [p. 202, E] legissem de dæmonio, Ἑρμηνεῦον καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν. [Hinc adj. Διαπόρθμιος finxit Proclus in Plat. Alcib. p. 69: Τὴν συνδετικὴν τῶν θείων καὶ τῶν θνητῶν διαπόρθμιον τῶν ἄνωθεν ὀχετῶν· 150: Τὸ διαπόρθμιον ὄνομα τὸ ἐν ἀπείροις κόσμοις ἐνθρῶσκον.] Ut enim Plato dæmonem ait esse Internuntium inter deos et homines, et interpretem voluntatum et arcanorum, sic Dionys. πορθμευτὴν pontificem facit, quasi conciliatorem, Transmissorem portitoremque et transportatorem humanarum precum ad Deum, divinarumque rerum ad homines deportatorem, per quem commeatus ultro citroque datur. Vide ibid. loc. Philonis Platonico similem. Habes ibid. ex eod. Dionysio, Ταύτην διαπορθμεύοντας, Hanc transmittentes, ut in Πορθμεύω e Synes. [Epiphan. vol. 1, p. 626, D: Τὸν ἥλιον τὴν μεγάλην ναῦν διαπορθμεύειν εἰς τὸν τῆς ζωῆς αἰῶνα· ac statim, Τὰς ψυχὰς διὰ τοῦ ἡλίου ... διαπορθμευθείσας. De mandatis perferendis Herodot. 9, 4: Ἄνδρα φέροντα τοὺς αὐτοὺς λόγους τοὺς καὶ Ἀλέξανδρος τοῖσι Ἀθηναίοισι διεπόρθμευσε. Qui frequens verbi usus est in scriptis Patrum. Sic angeli dicuntur διαπορθμεύειν τοὺς θείους λόγους apud Theodoret. vol. 1, p. 1329, et alibi. De apostolis vol. 2, p. 30: Τὸ κήρυγμα πᾶσι διαπορθμεύσαντες. Ibid. p. 1382: Κἀκείνοις δὲ ἐντείλασθε εἰς τοὺς ἑαυτῶν ταῦτα διαπορθμεῦσαι παῖδας· vol. 3, p. 681: Ἵνα κἀκεῖνοι πάλιν πρὸς ἑτέρους τὴν διδασκαλίαν διαπορθμεύσωσι.] || Transfero ab uno sermone ad alium, Interpretor. Areth. Apocal. c. 16: Ἑρμαγεδὼν ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα διαπορθμευομένη, νοεῖν παρέχει τὴν διακοπὴν, Bud. i. e. μεθερμηνευθεῖσα.

[Διαπορθμήτης, ὁ, Portitor, Gl. Fort. Διαπορθμευτής.]

[Διαπορθμίζω, Transfreto, Gl.]

[Διαπόρθμιος. V. Διαπορθμεύω.]

[Διαπορία, ἡ, Dubitatio, Hæsitatio. V. Διαπορεία.]

[Διαπορπακίζω.] Διαπορπακίσαι Hesychio est τὸ διὰ πόρπακος ἤτοι τῆς λαβῆς διενεῖραι. [Cod. Διαπορπακίσσαι, διὰ τοῦ πόρπακος τῆς λαβῆς τὸ διενείρηται χεῖρα. Recte, ut videtur, Musur. τὸ διενεῖραι τὴν χεῖρα. Τῆς λαβῆς explicandi πόρπακος caussa adscriptum esse conjicit Albert.: Hesych. enim ipse πόρπαξ per λαβή interpretatur. Apte autem Kust. comparat Virgil. Æn. 2, 671: « Clypeoque sinistram insertabam aptans. »]

[Διαπορπάω, Infibulo. Greg. Nyss. t. 2, p. 226, A: Ὁ ἐκ ῥυπαρῶν τε καὶ πάντως κεκομμένων λεξειδίων διαπεπορπημένος τῶν ἐναντίων λόγος. Hase.]

[Διαπορριπτέω. Pollux 5, 67, de leporibus: Ὁπόταν ἀντιπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους καὶ πηδῶντες μακρὰ καὶ διαλλόμενοι καὶ διαπορριπτοῦντες ἀποφήνωσι ταραχώδη τὰ ἴχνη. Quod Xenoph. De ven. 5, 4, ἐπαναρριπτοῦντες dixit, Crura in altum jactantes. Polluci διαρριπτοῦντες restituendum videri s. v. Διαρρίπτω dicetur. G. Dind.]

Διαπόρφυρος, ὁ, ἡ, E quo aliquid purpurei coloris pellucet, Quem aliquid purpurei coloris velut intercipit: ut διάλευκος. Bud. tamen vertit Purpureus, in h. l. Dioscoridis, Ἐν τῷ ὑπολεύκῳ διαπόρφυρον, Ex albicante purpureum. [De purpurea veste Melissa Pythagorea in Galei Opusc. p. 749: Παραιτητέον γὰρ αὐτὰν τὰν διαυγῆ καὶ διαπόρφυρον καὶ τὰ χρυσόπαστα τῶν ἐνδυμάτων. Wakef.]

Διαποστέλλω, Amando in diversas partes, Dimitto. Bud. interpr., Mitto s. Emitto nuntium, ut et ἐξαποστέλλω, p. 149. [Polyb. 28, 4, 2: Πυνθανόμενος τὰ συμβαίνοντα παρὰ τῶν διαποστελλομένων· 31, 23, 13: Τῇ παρουσίᾳ τοῦ διαποσταλησομένου πρὸς αὐτόν· 5, 42, 7: Ἐπιστολὴ διαπεσταλμένη παρ' Ἀχαιοῦ. Diodor. 19, 30: Διαπέστειλε τῶν ἱππέων τοὺς ἐλαφροτάτους.]

Διαποστολὴ, ἡ, Missio internuntii, h. e. τοῦ διαγγέλλοντος. [Polyb. 5, 37, 3: Ἔδωκεν αὐτὸν ὁ Νικαγόρας εἰς τὰς διαποστολάς· 103, 8: Ἐγίγνοντο διαποστολαὶ πρὸς ἀλλήλους· 14, 1, 9. Dionys. A. R. 7, 12.]

[Διαποσώζω, Salvum aliquem deduco. Arrian. Ind. 37, p. 353, 12 : Αἱ δὲ ἄλλαι (νῆες) ... ἐς τὰ βαθέα διαπεσώθησαν. Hemst. Deteriores libri διεσώθησαν.]

[Διαποτίζομαι, Potum porrigo. Nicephor. Basil. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 525, 11 : Ὅλον τὸ ὕδωρ διαποτίζετο τὴν κυπάριττον.]

[Διαπότισις, εως, ἡ. Διαποτίσεις, Fora venalium, Gl.]

[Διαπουλόω.] Διαπουλοῦν, pro Ad cicatricem perducere, affertur e Diosc. 5, 79. Id tamen ibi non reperio; sed aliquanto post, c. 84, ἀπουλοῦν et κατουλοῦν.

Διαπραγματεύομαι, Negotior. [Dionys. Areop. p. 84, 181. Διαπραγματεύω, Perficio, p. 79, 104. Kall. Dionys. A. R. 3, 72 : Ἐπιχειρησάντων μὲν ἔτι πρότερον ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς ἀρχῆς καὶ πολλάκις τοῦτο διαπραγματευσαμένων. || Pertracto. Plato Phæd. p. 77, D : Ἡδέως ἂν καὶ τοῦτον διαπραγματεύσασθαι τὸν λόγον· 95, E : Περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι. Phot. Bibl. cod. 150, p. 99, b.]

[Διαπραθεῖν. V. Διαπέρθω.]

[Διαπρακτέω, Infelici successu utor. Joseph. Genes. p. 34, D : Τοῦ δὲ βασιλέως διαπρακτήσαντος ἐπὶ τῇ κατὰ Ἰσμαηλιτῶν Φραγγικῇ ἐκστρατείᾳ. G. Dind.]

Διάπραξις, εως, ἡ, Confectio, etiam Negotii confectio, Negotium. Plato Symp. [p. 184, B] : Εὐεργετούμενος εἰς χρήματα ἢ εἰς διαπράξεις πολιτικάς. [Iamblich. ap. Stob. Flor. 9, 39, a Wakef. cit. : Βλαβερῶν κωλυτικὰ διαπράξεων.]

Διάπρᾶσις, εως, ἡ, Ipsa divendendi actio, Venditio. [Levit. 25, 33 : Ἐξελεύσεται ἡ δ. οἰκιῶν.] Plut. Sulla p. 865 meæ Ed. [c. 33] : Τὰς διαπράσεις τῶν δεδημευμένων οἴκων. [Dionys. A. R. 7, 29 : Τοῦ σίτου τὴν διάπρασιν.]

Διαπράσσω, vel Διαπράττω [Ion. Διαπρήσσω, de quo HSt. infra], et Διαπράττομαι, Conficio, Perficio, Efficio, Effectum reddo. [Aristoph. Plut. 217 : Ἐγὼ γάρ... αὐτὸς διαπράξω ταῦτα· 378 : Ἐγώ τοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπρᾶξαι πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν, Transigam, i. e. efficiam ne qua tibi creetur molestia. Eq. 93 : Πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας. Dio Cass. 42, 39 : Προσυπισχνεῖτο διαπράξειν αὐτάς (τὰς σπονδάς).] Xen. [Mem. 2, 3, 13] : Διαπράττειν μοι ἐφ' ἃ ἥκοιμι. [Polyb. 4, 9, 7 : Τὸν τρόπον τοῦτον τὰ πρὸς Μεσσηνίους διαπράξας. Alia constr. Æsch. Eum. 953 : Περί τ' ἀνθρώπων φανερῶς τελέως διαπράσσουσιν (Erinyes), τοῖς μὲν ἀοιδάς, τοῖς δ' αὖ δακρύων βίον ἀμβλωπὸν παρέχουσαι. Media forma frequentior. Aristoph. Lys. 518 : Πῶς ταῦτ', ὦνερ, διαπράττεσθ' ὧδ' ἀνοήτως; Plato Theæt. p. 144, B : Ὥστε θαυμάσαι τὸ τηλικοῦτον ὄντα οὕτω ταῦτα διαπράττεσθαι. Xen. Conviv. 2, 11 : Ἡ δὲ θαρρούντως τε καὶ ἀσφαλῶς ταῦτα διεπράττετο.] Dem. : Πρᾶγμα πολλὴν συγγνώμην ἔχον διαπραττόμενος, Conficiens, Bud. : qui in alio ejus l. διαπράττεσθαι reddit Patrare. Apud Eund. ὀρθῶς διαπράττεσθαι reddit Recte agere. [Polyb. 4, 67, 5 : Τοιαῦτα διαπραξάμενος· 6, 54, 2 : Ἡ τῶν καλόν τι διαπραξαμένων εὔκλεια.] Idem διαπράττεσθαι, quæ vox usitatior est, exp. Transigere et perficere aliquid, Pervincere contendendo : afferens e Lysia [p. 147, 11] : Διεπραξάμην ὥστε μάχεσθαι, pro Pervici ut. Addit autem a Synes. poni itidem pro Assecutus sum contendendo. Affert et pro Patrare ex. Ut autem hic διεπραξάμην sequente ὥστε, sic διαπρᾶξαι sequente ὅπως ap. Xen. : Διαπρᾶξαι ὅπως εἰσέλθοι. Vide Comm. 307. Sed infinitivo etiam jungitur διαπράττεσθαι, ut ap. Plat. De rep. 2, [p. 360, A] : Εὐθὺς διαπράξασθαι τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. Et, Διαπραξάμενος κατελθεῖν, Thuc. Qui alioqui διαπραξάμενος sine adjectione ponit etiam pro Quum transegisset. [1, 131 : Ἐς μὲν τὴν εἱρκτὴν ἐσπίπτει τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἐφόρων, ... ἔπειτα διαπραξάμενος ὕστερον ἐξῆλθε. Schol., Χρήμασι δηλονότι καὶ λόγοις διαπραξάμενος, ἤτοι διακρουσάμενος τὴν κατηγορίαν. Plat. Hipp. maj. p. 281, A : Ἡ γὰρ Ἦλις, ὅταν τι δέηται διαπράξασθαι πρός τινα τῶν πόλεων, ἀεὶ ἐπὶ πρῶτον ἐμὲ ἔρχεται τῶν πολιτῶν αἱρουμένη πρεσβευτήν. Xen. Anab. 7, 4, 12 : Καταβαίνοντες πρὸς τὸν Σεύθην περὶ σπονδῶν καὶ ὁμήρων διεπράττοντο.] Interdum exp. Obtineo, Impetro : ut in illo Plat. loco, Διαπράξασθαι γενέσθαι, Obtinuisse ut esset, s. Impetrasse. [Rep. 2, p. 360, A : Αἰσθόμενον δὲ εὐθὺς διαπράξασθαι τῶν ἀγγέλων γενέσθαι τῶν περὶ τὸν βασιλέα. Plato Gorg. p. 479, A : Διαπράξαιτο μὴ διδόναι δίκην. Cum ὥστε ibid. p. 478,

A E : Ὃς ἂν τὰ μέγιστα ἀδικῶν καὶ χρώμενος μεγίστῃ ἀδικίᾳ διαπράξηται ὥστε μήτε νουθετεῖσθαι μήτε κολάζεσθαι.] Et ap. Lucian. [Necyom. c. 6], Διαπράττεσθαι τὴν κατάβασιν παρά τινος, ubi tamen quidam interpr. Pacisci de descensu. [Plato Rep. 6, p. 497, A : Οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιτο. De expleta cupiditate amantium Aristoph. Eccl. 634 : Ὅταν ἤδη 'γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν. Plato Conviv. p. 181, B : Πρὸς τὸ διαπράξασθαι μόνον βλέποντες, ἀμελοῦντες δὲ τοῦ καλῶς ἢ μή· et Phædr. p. 234, A : Οἱ διαπραξάμενοι πρὸς τοὺς ἄλλους φιλοτιμήσονται· 256, E. Luciani loco simillimum Hemst. comparavit Strabonis 17, p. 807 : Ἀποστάντων ἐνταῦθα Βαβυλωνίων τινῶν, εἶτα διαπραξαμένων ἐνταῦθα κατοικίαν παρὰ τῶν βασιλέων. Adde Xen. Anab. 2, 3, 20 : Ἵνα μοι εὐπρακτότερον ᾖ, ἐάν τι δύνωμαι ἀγαθὸν ὑμῖν παρ' αὐτοῦ διαπράξασθαι.] Ceterum mihi videor alicubi legisse διαπράξασθαι etiam pro Conficere, ea in signif. qua ponitur pro Interficere, Interimere. [Perdere, Pessumdare. Æsch. Choeph. 1008 : Στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης. Soph.
B Trach. 784 : Τοῦ μὲν νοσοῦντος τοῦ δὲ διαπεπραγμένου. Eur. Ion. 353 : Χρόνος δὲ τίς τῷ παιδὶ διαπεπραγμένῳ; Dionys. A. R. 6, 26 : Ἐν χειρὸς νόμῳ διαπραττομένου· si vera hæc sit codicis Vat. lectio : nam vulgo διαπραττομένου. Æsch. Pers. 517 : Οἳ 'γὼ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ. Schol. τοῦ ἀπολομένου καὶ ἀφανισθέντος. Eur. Hel. 864 : Μενέλαε, διαπεπράγμεθα. Plut. V. Fab. Max. c. 5 : Διαπέπρακται τὰ Καρχηδονίων, Actum est de rebus Carthaginiensium. Thom. M. p. 219 : Διαπεπραγμένον καὶ τὸ γεγεννημένον καὶ τὸ ἠφανισμένον. Quod Æschyli loco cit. declarat et Plutarchi Mor. p. 525, C, de Demade : Ὥσπερ ἱερείου διαπεπραγμένου μηδὲν ἔτι λοιπὸν ἢ τὴν γλῶσσαν εἶναι καὶ τὴν κοιλίαν· quem imitatur Synes. Epist. 135, p. 274. || Διαπράττομαι passiv. Xen. Rep. Ath. 3, 3 : Ἐγὼ δὲ τούτοις ὁμολογήσαιμ' ἂν ἀπὸ χρημάτων πολλὰ διαπράττεσθαι Ἀθήνησι.] Διαπέπραγμαι passiva etiam signif., ut Plut. Cæs. [c. 52] : Διαπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος, Jam confectum esset bellum, s. Perfectum, s. Absolutum. [Dionys. A. R. 8, 1 : Ῥᾳδίως αὐτῷ διαπεπράξεται τὸ ἔργον.] Sed et activa signif. διαπεπράχθαι [διαπεπρᾶχθαι] pro Effecisse, e Plut. The-
C mist. : Ἔδοξέ τι χρήσιμον διαπεπράχθαι τῇ πόλει. [Dionys. A. R. 6, 81 : Ὡς ὠμὰ καὶ ἀπάνθρωπα διαπεπραγμένοις.] Et, Διαπεπραγμένον ἔριον, Elaborata lana, VV. LL.

Διαπρήσσω, Conficio, Perago, Exequor : ut διαπρήξας ap. Herodot., Executus. [9, 94 : Οἳ δέ σφι διέπρηξαν ὧδε.] Alibi autem aor. medio utitur, ut 1, [2] : Διαπρηξαμένους καὶ τὰ ἄλλα τῶν εἵνεκεν ἀπίκοντο. Sed hic Bayf. διαπρηξαμένους vertit, Quum obtinuissent ea, quorum gratia in loca illa venerant. [2, 2 : Τἄλλα διαπρήσσεσθαι· 4, 24 : Δι' ἑπτὰ ἑρμηνέων διαπρήσσονται· 9, 41 : Κατ' ἡσυχίην ἐξομένους διαπρήσσεσθαι. « Διαπρήσσεσθαι, Peragere, Conficere, Obire, Exsequi. Hippocr. p. 375, 50 : Τὰς τοῦ σώματος πρήξιας ἁπάσας ἡ ψυχὴ διαπρήσσεται· 54 : Ταῦτα πάντα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ ὕπνῳ διαπρήσσεται· 351, 30 : Εἴ τι ἐνδεέστερον οἱ πόνοι διαπρήσσονται· ubi tamen codd. quidam διαρήσσονται legunt. Rursus p. 355, 23 : Ὁκόσα δὲ δεῖ ψῦξαι καὶ ξηρᾶναι ἄλφιτα διαπρήσσεται· 44 : Μᾶζα διαπρήσσεται·
D 361, 49 : Ταῦτα ἡ κοιλίη διαπρήσσεται. Atque alioqui his libris crebro usurpatur hæc dictio. Διαπρήσσεσθαι τὰ ἑωυτοῦ, Sua negotia obire, p. 885, C. De venereo actu p. 86, C : Εἰ δὲ πλειστάκις διαπρήξαιτο. Sic πρῆγμα venereum actum vocat Aret. Cur. morb. diut. 4, 1 : Καὶ γὰρ τὸ πρῆγμα τῆς νούσου φέρει τὰ σύμβολα. » Foes.] Διαπρήσσω, quod ejusd. est signif., sicut διαπεράω et περάω idem valent, i. e. Pertranseo, Transeo per, Od. B, [213, 429], et Il. A, [483] : Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον. Il. B, [785 ; Γ, 14 ; Ψ, 364] : Μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο, ubi exp. διεπέρων διὰ τοῦ πεδίου, Transibant campum, Currebant per campum. [I, 326 : Ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων. Quod Lucian. De merc. cond. c. 11 dixit ἤματα δ' αἱματόεντα διαγάγῃς.] Item Percurro, Od. Ξ, [197] : Οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ· i. e. διέλθοιμι. [Ad ll. Homericos spectant gll. Hesychii, Διαπρήσσουσα, διατέμνουσα, διασχίζουσα. Διαπρήσσοντες, διατέμνοντες καὶ διαπερῶντες. Διέπρησσον, διεπορεύοντο, διήνυον, διεπέρων. Διέπρησσε, διεπέρασε· et ex parte,

Διαπρήσσει, τάσσει, ἀπατᾷ, ψεύδεται, διαπερᾷ. Διαπρήσσειν, κατεναντίον διελθεῖν· καὶ τάσσειν ἢ σπεύδειν.]

[Διαπράτης, ὁ, Distractor, Gl.]

[Διαπραΰνω, Demulceo. Philostr. p. 251 : Διαπραΰνων αὐτὸν ὁ Θεσπεσίων· 519 : Ἀνιεὶς αὐτοὺς καὶ διαπραΰνων τῇ τοῦ εἴδους εὐθυμίᾳ. « Greg. Palama Decl. 1, p. 13 citatus Abreschio Lectt. Aristæn. p. 146. » Bast. Phot. ad Amphiloch. p. 211, C ed. Mai. : Μακροθυμίᾳ διαπραΰνειν τὸ φλεγμαῖνον τῆς ὀργῆς. G. Dind.]

[Διαπρέπεια, ἡ, Magnificentia. Alex. Deut. 33, 17; Ps. 28, 2, ubi pro διαπρεπείᾳ, quod Aquilæ et Symm. h. l. in Hex. tribuitur, Adlerus in cod. Vat. 2 invenit εὐπρεπείᾳ, quam lect. etiam exhibet Catena PP. GG. vol. 1, p. 400. Aq., Symm., Inc. Ps. 44, 4, Aq. Ps. 103, 2 et Jes. 35, 2, ubi Symm. εὐπρέπεια habet. Schleusn. Cf. Euseb. Dem. ev. 6, 21. Hase.]

Διαπρεπής, ὁ, ἡ, Decorus et insignis inter alios, Eximius, Excellens, ἔκδηλος, ἐπίσημος, Suid., Hesych. Xen. [Mem. 2, 1, 27] : Ἐμὲ ἔτι ἐντιμοτέραν καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεστέραν φανῆναι, Clariorem et præ ceteris visendam, Magis conspicuam et insignem : qua signif. et ap. Plut. legitur. Thuc. 2, [34] : Ἐκείνων διαπρεπῆ τὴν ἀρετὴν κρίναντες, Eximiam virtutem : quorum etiam τελευτὴ fuit εὐπρεπεστάτη, Clarissima et illustrissima. Athen. cum dat. instrumentali, itidem pro Decorus, Eximius : Περιστρώματα ποικίλα, διαπρεπῆ ταῖς τέχναις. [Pindar. Isthm. 4, 56 : Διαπρεπέα νᾶσον.] Et Eur. [Suppl. 841] διαπρεπὴς εὐψυχίᾳ, Animi magnitudine eximius. Idem etiam [Iph. A. 1588] διαπρεπὴς τὴν θέαν, pro Decora forma insignis. Item τὸ διαπρεπὲς pro ἡ διαπρέπεια s. τὸ διαπρέπειν, Thuc. 6, p. 202 [c. 16] : Τῷ ἐμῷ διαπρεπεῖ τῆς Ὀλυμπίαζε θεωρίας, pro ἐν τῷ διαπρέψαι ἐμὲ τῇ Ὀλυμπιακῇ θεωρίᾳ.

[Διαπρεπόντως, Eximie, Insigniter. Schol. Eurip. Or. 1483 (1470 Matth.) : Ἐν τῷ πρὸς Ὀρέστην πολέμῳ ἐφάνημεν διαπρεπόντως δειλοὶ οἱ Φρύγες. Kall. Thom. M. p. 220 (105, 11 Ritschl.) : Διαπρέπω ... πρεπόντως διάγω. Cod. Leid. διαπρεπόντως. Schæf.]

Διαπρέπω, Decorus sum et excello inter alios, διαφαίνομαι, διαφέρω, Suid., Hesych. Thom. M. exp., κάλλιστα καὶ πρεπόντως διάγω, in hoc loco, Διέπρεψε τῇ ἀρχῇ. Quam expositionem Bud. quoque e gramm. quodam affert, subjungens ex Eod. : Διαπρέπει τόδε ἐπὶ τοῖσδε, pro διὰ πάντων τούτων πρέπει, h. e. παραβαλλόμενον πρὸς ταῦτα ἀποκρύπτει αὐτά, καὶ εὐπρεπὲς τοῦτο μόνον ἐν αὐτοῖς δοκεῖ εἶναι. Rursum Thom. M. [p. 220] μεταβατικῶς quoque dici tradit, μεταπρέπω [διαπρέπω] τὸν δεῖνα pro καλλωπίζω. Plato Gorg. [p. 485, E] : Φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι. Nisi forte pro neutrali et hic accipiendum, et ante φύσιν subaudiendum κατά. [Euripidis in Antiopa versus fuit : Γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι, quem Grotius restituit collato Philostr. p. 160 : Κόρυν μὲν οὐδεμίαν φέρων, γυναικομίμῳ δὲ μορφώματι κατὰ τὸν Εὐριπίδην αἰσχρῶς διαπρέπων. Ceterum recte HSt. notat Thomæ M. errorem transitivam signif. huic verbo tribuentis.] Sed usitatius est διαπρέπω in neutrali signif. [Æsch. Pers. 1006 : Ἔθεσθ' ἄελπτον κακὸν διαπρέπον, οἷον δέδορκεν ἄτα, quod ζαπρέπον scribendum esse dixi s. v. Διά. Plato Soph. p. 219, A, ex cod. Bodl. et Flor. emendatus : Τέχνη τις κτητικὴ λεχθεῖσα ἂν διαπρέψειε. Vulgo διαγράψειε. Eur. Alc. 642 : Ἦ τἄρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ. Pind. Ol. 3 : Ὁ δὲ χρυσὸς πῦρ ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου], aliquando quidem cum dativo junctum, aliquando autem cum præp. ἐν, Plut. [Mor. p. 771, E] : Κόρη τις κάλλει διαπρέπουσα, Forma præstans et excellens, Forma inter alias decora. [Iisdem fere verbis Ælian. V. H. 7, 2. Dio Cass. 42, 34 : Τῇ τῆς ὥρας ἀκμῇ πολὺ διέπρεπε· 51, 15 : Ἀνδρείᾳ ἔν τισι διέπρεψε.] Theodorit. Hist. Eccl. 2, de Maximo, Ἀνὴρ ἐν τοῖς εὐσεβείας διαπρέψας ἀγῶσι· quemadmodum Eust. διαπρεπὴς ἦν ἐν πᾶσι dicit pro eo quod Hom., ἔπρεπε διὰ πάντων. [Crinagor. in Anth. Pal. 9, 513 ; Δράμασιν ἐν πολλοῖσι διέπρεπες. Cum ἐπὶ Lucian. De salt. c. 9 : Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ. Dio Cass. 68, 6 : Ἐπ' ἀνδρείᾳ ... διέπρεψε. Eran. Philo p. 156 : Ὁ ἐπ' ἀρετῇ διαπρέπων.] Bud. διαπρέπω pro Conspicuus et visendus sum affert e Basil. p. 259. Sic Hesych. : Διαπρέψας, λαμπρὸς φανείς. [Suid. v. Ἀσπάσιος Δημητριανοῦ : Ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ, διαπρέψας μέχρι πολλοῦ. Athen. 4, p. 174, E : Διαπρέψαι τέ φασι μεγάλως (τὸν Κτησίβιον). Διαπρέψαι et διατρῖψαι confusa in libris notavit Pierson. præf. ad Mœr. p. xlii. Vita Arati Ms. ap. Ruhnken. ad Callim. Fragm. p. 590 : Διέπρεψε δὲ παρὰ Ἀντιγόνῳ. Probabiliter Ruhnken. διέτριψε.]

Διαπρεπῶς, Decore, Eximie. [Plut. Mor. p. 214, D : Κεκοσμημένον ... διαπρεπῶς τὸ σῶμα· V. Alcib. c. 12, Sullæ c. 16, Anton. c. 81. Superl. Demosth. p. 1208, 19 : Ὡς οἷόν τε κάλλιστα καὶ διαπρεπέστατα τῶν τριηράρχων. Polyb. 10, 49, 9 : Ἠγωνίσατο δ. τῶν μεθ' ἑαυτοῦ· cui l. comparandus Plut. Mor. p. 873, D : Διαπρεπῶς ἀγωνισάμενοι τὴν μάχην ἐκείνην.]

Διαπρεσβεία, ἡ, Hujusmodi [V. Διαπρεσβεύω in fine] legatorum intercessio, Bud. 713 e Polybio subjungens [5, 67, 11] : Ἐλέγοντο μὲν οὖν ταῦτα καὶ παραπλήσια τούτοις πλεονάκις ὑπ' ἀμφοτέρων κατὰ τὰς διαπρεσβείας. [Ib. 72, 9; 27, 8, 15.]

[Διαπρέσβευσις, εως, ἡ, Legatio. Appian. Gall. c. 18 : Πρέσβεις . . ἀπεσταλκέναι ... καὶ ἐν ταῖσδε ταῖς διαπρεσβεύσεσιν ἐπιθέσθαι τοῖς ὀκτακοσίοις· Syr. c. 2 : Καὶ γίγνονταί τινες Ἀντιόχῳ καὶ Φλαμινίῳ διαπρεσβεύσεις ἐς ἀλλήλους. Sed hic alii libri γίγνονται λόγοι τῷ Ἀ. καὶ Φ. διὰ πρέσβεων. Id. B. C. 1, 70 : Διὰ τὰς αὐτομολίας τε καὶ διαπρεσβεύσεις. Sic cod. Aug. Edd. vett. περιπρεσβεύσεις.]

Διαπρεσβεύω, Legatus dimittor. Apud Suid. : Οἱ φιλόσοφοι οἱ ἐς Περσίδα διαπρεσβευσάμενοι σὺν Ἀρεοβίνδῳ. Pass. [immo medium] Διαπρεσβεύομαι, Legatos dimitto, h. e. In diversas partes mitto, πρέσβεις διαπέμπω. [Xenoph. H. Gr. 3, 2, 24 : Διεπρεσβεύοντο πρὸς τὰς πόλεις. Polybius locis pluribus, Diodor. 11, 68, Dio Cass. 45, 43; 78, 26 extr. Aristides vol. 1, p. 190 : Τοὺς ἐν χρείᾳ παραμυθουμένη διεπρεσβεύσατο. Anna Comn. 13, p. 399, B : Τὰ περὶ εἰρήνης πρὸς αὐτὸν διαπρεσβεύεται.] Aristid. : Διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἡ πόλις. Quod vero Polyb. 5 dicit, Αἱ γὰρ παραγενόμεναι μεγάλας ἔδοσαν ἀφορμὰς διαπρεσβευόμεναι πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς βασιλεῖς, Bud. 713, interpr. Ultro citroque ventitantes ad componendam pacem.

[Διαπρήσσω. V. Διαπράσσω.]

Διαπρηστεύω, Indicium defero. Affertur enim ex Herodoto [4, 79] : Διεπρήστευσε πρὸς τοὺς Σκύθας, pro Indicium detulit Scythis, Indicavit. [Libri quattuor ἐπρήστευσε, unus διεπίστευσε. Inter virorum doctorum de verbo, ut videtur, corrupto conjecturas una memorabilis est διεδρήστευσε, Transfugit, cui Schneider. comparat δρῆσται, quod Hesych. interpr. δραπέται. Ἀδρηστα ἀνδράποδα Herodot. dixit 4, 142.]

[Διαπρίζω, i. q. Διαπρίω. Jo. Chrys. In Ps. 44, vol. 1, p. 642, 5 : Ἄτοπον, τέκτονι μὲν παρακαθήμενον, καὶ διακλῶντα καὶ διαπρίζοντα θεώμενον, μὴ ἀπαιτεῖν λόγον. Seager. || Διαπρίζει, Hesychio διαπερᾷ. Quod Kustero ex Διαπρήσσει corruptum videbatur. Διαπρίζειν, διαπερᾶν etiam Cyrilli Lex.]

[Διάπριστος, ὁ, ἡ, Dissectus. Pollux 10, 24 : Ἐν δὲ τοῖς δημιοπράτοις γέγραπται θύρα διάπριστος, Janua dissecta in duas partes æquales, quarum altera clausa, altera aperitur. Kuhn. V. Salmas. Exerc. Plin. p. 651.]

Διαπρίω, Serra disseco, diffindo, δίχα πρίω, ut Thuc. loquitur. [Aristoph. Eq. 768 : Εἰ δέ σε μισῶ ... ἀπολοίμην καὶ διαπρισθείην. De sectione ossis Hippocr. p. 912, H : Χρὴ πρίοντα, ἐπειδὰν ὀλίγον πάνυ δέῃ διαπεπρίσθαι καὶ ἤδη κινέηται τὸ ὀστέον, παύσασθαι πρίοντα. G. D.] Synes. Ep. 104 : Ὡς κατεαγὼς εἴη καὶ διαπρίεται τὸ σκέλος, Se crus fregisse ac serra præcidendum s. desecandum curare, Medium secare. Et διαπεπρισμένος, Serra dissectus s. fissus. Plato Symp. [p. 193, A] : Ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες, Facie dimidiata, Per nares dissecta luscaque, cujusmodi videntur in numismatis priscis, Bud. p. 229 in Καταγραφή. [Hippiatr. p. 94 : Σημεῖα ὀρθοπνοίας ... οἱ μυκτῆρες διαπέπρινται. G. D. Eubul. ap. schol. Eur. Med. 613 : Τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα ἡμίσε' ἀκριβῶς ὡσπερεὶ τὰ σύμβολα; Æneas Tact. c. 4, p. 21 Or. Ἔλαθε νυκτὸς τὸν μοχλὸν διαπρίσας (ubi male διαπρήσας libri plerique, ut apud schol. Theocr. 15, 68 διαπρῆσαι)· c. 19, p. 59 : Διαπρίοντα δὲ μοχλὸν ἔλαιον ἐπιχεῖν. Plut. Mor. p. 977, C : Διαπρίειν τῇ τραχύτητι καὶ διακόπτειν. Julian. Cæs. p. 312, A :

Εἷς εἶναί μοι δοκεῖ τῶν διαπριόντων τὸ κύμινον. Anna Comn. 2, p. 51, A: Κίμβικά τε καὶ γλίσχρον καὶ ἕνα τῶν διαπριόντων τὸ κύμινον. Conf. Κυμινοπρίστης.] || Διαπρίεσθαι ταῖς καρδίαις, Frendere cordibus, ut ii qui πρίουσι τοὺς ὀδόντας. Act. 7, [54]: Ἀκούοντες δὲ ταῦτα διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν, καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτὸν, Frendebant cordibus et stridebant dentibus in eum. [Hesych.: Διεπρίοντο, ἐθυμοῦντο, ἔτριζον τοὺς ὀδόντας. Lucian. De calumn. c. 24: Μισεῖ δὲ καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει. Euseb. H. E. 5, 1, 6: Τότε μεγάλως ἐχαλέπαινον καὶ διεπρίοντο καθ' ἡμῶν. (Anna Comn. 13, p. 396, C: Ἐπὶ τούτοις ὁ αὐτοκράτωρ διεπρίετο. G. D.) Nicephorus 5, 30, p. 382: Ἀσχάλλοντες ἦσαν καὶ διεπρίοντο. (Nilus Epist. p. 258: Τίνος ἕνεκεν ἄχθῃ καὶ διαπρίῃ καὶ βρύχεις; Vita Theophanis fol. *i*, *ij*, verso: Βασκανίᾳ διαπριόμενοι. G. D.) Hesych.: Διαπρίεται, διαγοράζει, μαίνεται. Pro διαγοράζει leg. monente Heinsio ἀγριάζει, Efferatur. Suicer. Διαγοράζει ad verbum διαπρίαται, aliunde non cognitum, μαίνεται ad διαπρίεται refert Albert. Kustero διαγοράζει in διατρίζει mutandum videbatur. ῑ]

[Διαπριωτὸς, ὁ, ἡ, Serra s. terebra dissectus. Hippocr. p. 912, H: Ἐν τῷ διαπριωτῷ ὀστέῳ καὶ ἐπιλελειμμένῳ τῆς πρίσιος.]

Διὰ πρὸ vel Διαπρὸ, Penitus. Il. O, [342]: Διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε, Ita ut trajecerit. Sic διαμπὰξ διελαύνεσθαι, Lucian. [Apoll. Rh. 4, 313: Τῇ δὲ διαπρὸ Ἄψυρτος Κόλχων τε θοώτερον ὡρμήθησαν. Dionys. P. 5: Οὐ μὴν πᾶσα (χθὼν) διαπρὸ περίδρομος. Hesych.: Δ., δι' ὅλου, διαμπὰξ, διηνεκῶς. Δ., διαμπὰξ, δι' ἐναντίας.]

Διαπροείσατο, Pertransibat etiam disjunctim. [Hoc compositum male fingit ex Hom. Il. Δ, 138: Διαπρὸ δὲ εἴσατο (ap. Hesych. in διαπροθεήσατο corruptum) καὶ τῆς. V. Εἶμι.]

[Διάπροθι, i. q. Διαπρό. Nicand. Al. 3: Δολιχὸς δὲ διάπροθι χῶρος ἐέργει.]

[Διαπροστατεύω, Præsum. Polyb. 4, 13, 7: Διαπροστατεύσαντος τὸ διαβούλιον Φιλίππου τοῦ βασιλέως, Quum decreti suasor et auctor esset.]

Διαπρύσιος, [ὁ, ἡ, et διαπρυσία in ll. Pindari et Callimachi infra afferendis], Penetrabilis, Penetrans. [Hesych.: Διαπρύσιον, διαπορεύσιμον, μακρὸν, διὰ πάντων διεξιὸν, ἐξάκουστον, μέγα, διάτονον. Etym. M. p. 269, 13: Παρὰ τὸ πεύθομαι ἐπυθόμην πύσιον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ πρύσιον, ἢ ἀπὸ τοῦ περῶ περάσω περάσιον, καὶ κατὰ συγκοπὴν πράσιον καὶ τροπῇ πρύσιος καὶ διαπρύσιος, ὡς μάθω μῦθος μύθιος. Prior etymologia prorsus inepta, tolerabilior altera, quam melius exponit Eust. p. 709, 46: Διαπρύσιον ἢ τὸ φανερὸν καὶ διάδηλον, ὡς ἐκ τοῦ πυρσοῦ ἤγουν φανοῦ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, ἢ τὸ εἰς μακρὸν διῆκον καὶ διαπεράσιμον ἐκ τοῦ περῶ περύω περύσω κατὰ συγκοπήν. Quod a πυρσὸς derivat, aliquid commendationis habet a gl. Hesych.: Διαπύρσιος, μέγας, διαβόητος.] Κήρυκες, Greg. Naz. [p. 618, B. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 2, A: Ἡ δ' ἱστορία ... ὄντως ἔμψυχος καὶ διαπρύσιος κῆρυξ αὐτῆς (providentiæ divinæ). Eustath. Opusc. p. 343, 30: Κῆρυξ τῶν σῶν ἀγαθουργιῶν διαπρύσιος. G. D.] qui et διάτοροι nominantur [Τόρον τι καὶ διαπρύσιον βοᾶν s. ἐμβοᾶν Agathias p. 179, 5; 230, 19], quoniam sc. voce sua, utpote alta et clara, penetrant aures. Unde et διαπρύσιον γεγωνεῖν dicitur Qui vocem ita intendit, ut ea aures etiam remotissimorum penetret, Il. Θ, [227], P, [247]: Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὼς, i. e. διάτορον et ἐξάκουστον. [Soph. OEd. Col. 1479: Διαπρύσιος ὄτοβος. Eurip. Hel. 1324: Διαπρύσιον κέλαδον. Callim. H. in Del. 258: Διαπρυσίην ὀλολυγήν.] P, [748]: Ὥσπερ πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ Ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκὼς, pro παρ' ὅλον τὸ πεδίον παρατεταμένως διήκων, schol. exp. [Pindaro Nem. 4, 83: Νεοπτόλεμος δὲ (κρατεῖ) Ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ, βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον, est Universæ Epiro. Schol.: Ἄρχει τῆς πολλῆς Ἠπείρου.] At δ. πόλεμος exp. potest Vehemens, in quo sc. ferrum et flamma omnia διαπορεύονται. [Diog. L. 2, 143: Μόνῳ δὲ Περσαίῳ διαπρύσιον εἶχε πόλεμον. Hemst. Frequens ap. scriptores ecclesiasticos. Athanasius De S. Deipara vol. 1, p. 1042: Διαπρυσίῳ τῇ φωνῇ λέγοντες. Cyrill. Alex. De adorat. l. 2, p. 72: Ὑψηλῷ τε καὶ διαπρυσίῳ κηρύγματι. Idem De apostol. prædicat. in cap. 44 Jesaiæ p. 593: Τούτων ἠχὴ διαπρύσιος προσηνέχθη πανταχοῦ. Suicer. Incerti auct. Laudatio Joannis in Combefis. Auct. novo Patr. vol. 1, p. 1401, D: Διαπρύσιον ἀπελέγχει, Alta voce. G. Dind.]

[Διαπρυσίως, Clare, Clara voce. Nicephor. Cpol. in Epist. ad Leon. papam: Δ. κηρύσσομεν. In Histor. Concil. Florent. sect. 12, c. 8, p. 343: Τὸν λόγον ὁ διάκονος κηρύττει διαπρυσίως. Suicer. Amphiloch. p. 21. Method. p. 402, 439. Andr. Cret. p. 52, 122. Phot. ap. Wolf. Anecd. vol. 1, p. 24. Kall. Georg. Metrop. in Combefis. Auct. novo Patr. vol. 1, p. 1048, C: Δ. ὧδε κεκραγώς. G. D. Penitus. Schol. Aristoph. Pac. 481: Πάνυ καὶ διαπρυσίως ἐμισοῦντο. Hemst.]

Διαπταίω, itidem pro Offendo, Titubo. Apud Lucian. autem [Somn. c. 8]: Ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα, exp. Quum hæc effutivisset, balbutivisset. [Hesych.: Διαπταῖσαι, σφαλῆναι. Nam sic recte corrigitur codicis scriptura διασπάσαι. Nilus Epist. p. 145: Ἄφεσιν ἱκανὴν προξένει τῶν διεπταισμένων σοι. G. Dind. Epiph. t. 1, p. 216, D: Τοῦτο δὲ τοῦ παντὸς διέπταισαν οὗτοι. Basil. t. 2, p. 297, C; 441, D; 558, A. Hase.]

[Διαπτάω. V. Διίπτημι.]

[Διαπτερνιστὴς, ὁ, Supplantator. Clem. Al. p. 982, ex Theodoto. Kall.]

Διαπτερόω, Alas explico, dispando, expando, generalius pro διαπτύσσω. [Hippocr. p. 393, 48: Εἰ γὰρ ἀνάγοι μὲν τὰ ἐγχέρχνοντα καὶ ὄλισθον ἐμποιήσειε καὶ ὥσπερ διαπτερώσειε τὸν βρόγχον. Ex Hippocr. Aretæus p. 127, 8. Etym. M. p. 269, 27: Διαπτερῶσαι, ἀνευρῦναι, διαστῆσαι. Quæ glossa ap. Hesych. cum διαπτύσαι coaluit. G. Dindorf.]

[Διαπτερύσσομαι, Alas expando. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1105 ed. Wytt.: Αἰφνιδίως κόρακες ἐπιφανέντες καὶ διαπτερυξάμενοι τὰ πέριξ ἐπλήρωσαν τὰ δένδρα.]

[Διαπτέρωσις, εως, ἡ, Purgatio per pennam. Erotian. p. 130: Διαπτερώσιες, διακαθάρσεις ὤτων. Χρώμεθα γὰρ πτεροῖς ἐνίοτε διακαθᾶραι ὦτα βουληθέντες, ὡς καὶ οἱ αὐληταὶ τοὺς αὐλούς. Non legitur ap. Hippocr., ex quo διαπτερῶσαι supra attulimus.]

[Διάπτημι. V. Διίπτημι.]

Διαπτίσσω, Tundo, Pinso, Theophr. H. Pl. 9, 17 [16, 9 Schn.], post verba quæ in Περιπτίσσω leges, Καὶ διαπτίσαντες [Vera lectio διαττήσαντες est, de qua v. s. Διαττάω. G. D.] λεπτὰ, ἐπιπάττοντες ἐφ' ὕδωρ, πίνουσι, ubi nota, semina ac legumina prius περιπτίσσεσθαι καὶ ἀφαιρεῖσθαι τὸ κέλυφος, Perpurgari, et gluma s. cortice evolvi: deinde ἐν ὅλμῳ κόπτεσθαι, Tundi in mortario, et διαπτίσσεσθαι λεπτὰ, Comminui: quod et λεαίνεσθαι, quum ita comminuitur ut in mola. [Etym. M. p. 125, 43: Ἀποδράσαι, τὸ διαπτίσαι πυροὺς ἢ ἄλευρα.] Plin. 18, 7, ubi de ratione conficiendæ polentæ, Virentibus spicis decussum hordeum recens purgant, madidumque in pila tundunt, atque in corbibus eluunt, ac siccatum sole rursus tundunt, et purgatum molunt. Et paulo ante, Græci perfusum aqua hordeum siccant nocte una, ac postero die frigunt, deinde molis frangunt. Quæ confer cum l. Pherecratis in Πτίσσω cit. Sed nota perperam ap. Theophr. scribi Διαπτήσαντες et Περιπτήσαντες.

Διαπτοέω, Perterrefacio. Basil.: Ἡ σκιά σου πάντα διεπτόησε, Bud. [Eurip. Bacch. 304: Στρατὸν γὰρ ἐν ὅπλοις ὄντα κἀπὶ τάξεσιν φόβος διεπτόησεν. Plut. V. Cleom. c. 5: Ἅπαν μὲν ἐτρέψατο καὶ διεπτόησεν αὐτῶν τὸ στράτευμα. Themist. p. 257, B: Διεπτόησε τε καὶ διετάραξε τοὺς ἀντιπάλους.] Pass. Διαπτοοῦμαι, Perterreor s. Perterrefio, Metu percellor. Plato Rep. 1, [p. 336, B]: Δείσαντες διεπτοήθημεν. Et partic. διαπτοηθεὶς, Perterrefactus, Metu perculsus, Attonitus. Plut. [Mor. p. 247, D]: Θόρυβοι πανικοὶ προσέπεσον νύκτωρ, ὑφ' ὧν διαπτοηθέντες ἐνεπήδησαν εἰς τὰς ναῦς ἀκόσμως. [P. 564, B: Ἔκφρονες καὶ διεπτοημένοι. Nilus Epist. p. 346: Διεπτοημένος πρὸς τὴν πλάνην. || Alia forma Διαπτοιέω. Hom. Od. Σ, 339: Ὣς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας. Apoll. Rh. 3, 1345: Καὶ τοὺς μὲν πεδίονδε διεπτοίησε φέβεσθαι.]

Διαπτόησις, ἡ, Pavor attonitus. || Διαπτόησις ἀφροδισίων e Plat. De LL. [6, p. 783, C] pro Vehemens et impotens libido. Sic infra ἐπτοῆσθαι περὶ τἀφροδίσια. [Alii libri διαπτοίησις.]

[Διαπτοιέω. V. Διαπτοέω.]

Διάπτοντες, Stellæ micantes, VV. LL. perperam pro Διάττοντες. [Sic διαπτεῖν, ὁρμᾶν ap. Hesych. inter διαπταῖσαι et διαπτύσαι positum pro διάττειν. Διαπτούσης pro διαττούσης lectio vitiosa edd. vett. Heliodori p. 266. G. DINDORF.]

[**Διαπτυίζω**, Ventilo. Favorin. s. v. Λικμῶ. SCHNEID. Διασκορπίζω, πτυάζω ap. Suidam.]

Διάπτυξις, εως, ἡ, Explicatio, Solutio. [Galen. vol. 2, p. 196 : Οὐ μόνον ὅρου διάλυσιν, ἀλλὰ καὶ διάπτυξιν. HEMST. Clem. Al. p. 806 : Τὴν διάπτυξιν τὴν γνωστικὴν τῶν γραφῶν. WAKEF. Procl. In hypothes. p. 67, A. HASE.]

Διαπτύσσω [Duplicis τ in διαπτύττω duo sunt exempla, Platonis Leg. 9, p. 858, E : Τὰ περὶ τοὺς νόμους γεγραμμένα φαίνεσθαι διαπτυττόμενα μακρῷ κάλλιστά τε καὶ ἄριστα· ubi HSt. διατυπούμενα posuit, διατετυπωμένα L. Dindorf. ad Diodor. vol. 4, p. 196 ed. min.; Aristotelis p. 720, 17 : Διαπτύττοντα τὰς πλεκτάνας, ubi unus codex διαπτύσσοντα. G. D.], Displico, i. e. Complicatum et connexum dissolvo. Varro dicit, Siquando displicatæ sunt apes, pro Disgregatæ. Greg. Ad Athan.: Τὸ σαρκικὸν τοῦτο, εἴτε νέφος χρὴ λέγειν, εἴτε προκάλυμμα, διαπτύξαντι, ubi νέφος διαπτύσσειν possis etiam interpretari Discutere, ut dicitur Discutere tenebras et caliginem. Bud. p. 321 h. l. citans, interpr. διαπτύσσειν, Expandere, Explicare, Aperire, διοιγνύειν : subjungens, ap. Theophr. H. P. 4, 9 [7, 8] συμμεμυκὸς et διεπτυγμένον, opposite dicta sunt, Τοῦτο δὲ τὴν μὲν νύκτα συμμύειν, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνιόντι διοίγνυσθαι, μεσημβρίας δὲ τελέως διεπτύχθαι· sic enim legi debet, non διεπτύσθαι, quod καταπεφρονῆσθαι significat et Despui. Ex illo autem Theophr. loco desumtum est, quod Plin. scribit 12, 11 : Quem noctu comprimens, aperire incipit solis exortu, meridie expandit. Paulo autem ante illa Theophr. verba, pro πλείονα ἄνοδμον, colligitur ex eodem Plinio reponendum πλὴν : at pro λευκείῳ reponendum esse λευκοίῳ, satis est manifestum. Hesychio Διαπτύξαι [cod. διαπτύσαι] est διαπτερῶσαι, ἀνευρῦναι, διαστῆσαι. [Διαπτύσαι sive, si vera est HSti correctio, διαπτύξαι separandum a proximis verbis, quibus nova gl. continetur, de qua v. s. Διαπτερόω. Alexis ap. Athen. 7, p. 322, D : Διαπτύξας θ' ὅλον (τὸν σαῦρον) τῷ σιλφίῳ μάστιξον. Diodor. 17, 20 : Οὕτως ἐπικίνδυνον πληγὴν ὥστε τὸ μὲν κράνος διαπτύξαι. Wessel. : « Indicat τὰς πτύξεις τοῦ κράνους ictu gladii fuisse dissolutas ». Soph. Antig. 709 : Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί. Schol. ἀνακαλυφθέντες. Eur. Hippol. 985 : Τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἔχον καλοὺς λόγους, εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε. Schol. ἐάν τις ἐρευνήσειε τὸ πρᾶγμα τοῦτο. Plut. Mor. p. 623, C : Εἰ βούλοιο καθορᾶν ὑπ' αὐγὰς διαπτύξας τὸν ἔρωτα. « Tritius est in rerum obscurarum explicatione. Philo De rer. divin. hered. p. 489, E : Ἃ μὲν οὖν ἦν προακοῦσαι διεπτύξαμεν· De somn. p. 1125, D : Ἱερὰς βίβλους ἀναγινώσκοντες, κἂν εἴ τι μὴ τρανὲς εἴη διαπτύοντες. Philo διαπτύσσοντες, Enodantes, reliquerat. » WESSEL. ad l. Diodori. (Eodem vitio διαπτύσαι in gl. Hesychii supra allata et διαπτυόμενα pro διαπτυττόμενα in marg. cod. Flor. Plat. Leg. 9, p. 858, E.) Iamblich. V. Pyth. p. 226 : Εἰ μή τις αὐτὰ τὰ σύμβολα ἐκλέξας διαπτύξειε. Suid. : Διέπτυξε, διεσαφήνισε. G. D. Moschio ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 240 : Πρῶτον δ' ἄνειμι καὶ διαπτύξω λόγῳ ἀρχὴν βροτείου καὶ κατάστασιν βίου. SCHÆF.]

[**Διαπτυστήρ**, ῆρος, ὁ, Respuens. Greg. Naz. Carm. 10, 105 : Χαλινῶν ἵππος διαπτυστήρ, i. q. διαπτύων τοὺς χαλινούς. Conf. Ἀναπτυστήρ.]

Διάπτυστος, ὁ, ἡ, Ventilatus et sparsus : ut accipiunt ap. Soranum Vita Hippocr. : Τῆς δόξης αὐτοῦ μέχρι Περσῶν διαπτύστου γενομένης. Sed suspecta hæc vox est, et puto scr. esse διάπυστος. [Sic omnino leg.] Alioqui διάπτυστος est Despuendus, Despui dignus, ut κατάπτυστος.

[**Διάπτυχες** lectio corrupta ap. Philoxen. Athen. 4, p. 147, D.]

[**Διαπτυχή**, ἡ, Plica. Euripid. Iph. A. 727 : Δέλτου μὲν αἵδε πολύθυροι διαπτυχαί· 793 : Παρεὶς δὲ γραμμάτων διαπτυχάς, Literarum plicas, i. e. epistolam. Conf. Πτυχή.]

Διαπτύω, i. q. καταπτύω, Despuo. [Conspuo. Cum genit. Ælian. N. A. 4, 22 : Σκολόπενδρα θαλαττία διαρρήγνυται ... ἀνθρώπου διαπτύσαντος αὐτῆς. Cod. Rehdig. προσπτύσαντος αὐτήν.] Et metaphorice Contemno, Fastidio. Demosth. [p. 313, 8] : Σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους. [Διαπτύων τοὺς πολλούς, fortasse ex hoc ipso l. Pollux 3, 66. Dio Chr. vol. 2, p. 144 : Μάλιστα τούτων καταγελῶμεν καὶ διαπτύομεν αὐτούς· 148 : Παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς ὀρθῶς ἐννοουμένοις διαπτύεται. Lucian. De merc. cond. c. 30 : Κατεφρόνησε καὶ εὐθὺς διέπτυσε. Alciphro 1, 26.] Chrys. : Μέλλει διαπτύεσθαι. [Plut. Mor. p. 101, C : Τῶν βρωμάτων τὰ καθαριώτατα ... δυσχεραίνουσι καὶ διαπτύουσι καὶ παραιτοῦνται· 466, D : Σητάνειον ἄρτον διαπτύων. Διαπτύειν τὸν χαλινόν, de equo frena respuente dictum a Philostr. p. 816, Heliodoro 3, 3, p. 110. Conf. Διαπτυστήρ. Pseudodiogenes Epist. in *Notices des Mss.* vol. 10, 2, p. 273 : Διαπτύεις μου τὸν τρίβωνα καὶ τὴν πήραν. Planud. Ovid. Met. 2, 597 citat Boisson. || I. q. διαπτύσσω. Lectiones vitiosæ, de quibus dictum s. v. Διαπτύσσω.]

[**Διάπτω**, Accendo. Phalar. Ep. p. 208, 52 : Τὸ μὲν γὰρ ἔχθος αὐτοῦ τάχιον τοῦ διαφθῆναι σβέννυται. G. D.]

Διάπτωμα, τὸ, Lapsus, VV. LL.; quum tamen διαπίπτειν reddatur Interlabi et Elabi, non simpliciter Labi. [Philemo ap. Athen. 12, p. 516, F : Τί γὰρ τούτων διάπτωμ' ἐγένετ' ἢ ἁμάρτημα τί; Polyb. 16, 17, 8 : Τὰ προειρημένα διαπτώματα μὲν εἶναι, πρόφασιν δὲ ἐπιδέχεσθαι. Plut. Mor. p. 468, A : Οὐχὶ τὰ ἁμαρτήματα καὶ διαπτώματά ἐστι; ... τὰ δὲ διαπτώματα οὐχ ὧν διαπτώματα καὶ ἀποτεύγματα; 1047, C, D. Strabo 2, p. 110. G. D. Damnum. Tit. Olb. ap. Bœckh. Inscr. gr. vol. 2, p. 121, 55 : Διότι μεγάλοις διαπτώμασι περιπεσεῖται ἡ πόλις· et p. 122, 40 : Διάπτωμα δὲ τῷ δήμῳ οὐδὲν ἀνήνεγκεν. HASE.]

[**Διάπτωσις**, εως, ἡ.] In VV. LL. est Διάπτωσις expositum Ruina, Infortunium, Opinionis et spei frustratio; sed absque exemplo. Ego autem apud Plut. [Mor. p. 1125, C] invenio copulata ἁμαρτίαν et διάπτωσιν. [Ἀστοχίας καὶ διαπτώσεις ibid. p. 800, A. Longin. c. 22, 4 : Εἰς φόβον ἐμβαλὼν τὸν ἀκροατὴν ὡς ἐπὶ παντελεῖ τοῦ λόγου διαπτώσει, quod Tollius interpretatur, Ac si prorsus ab instituta oratione sit aberraturus. || Perturbatio, Dolor. Paralip. 1, 4, 9 : Ὅτι ἔτεκον ἐν τῇ διαπτώσει. || N. proprium loci in valle Hinnom, qui Hebr. Tophet dicitur, Jerem. 19, 6 et 14.]

[**Διαπυδαρίζω**, Salio. Hesych. : Διαπονδαρίζει, διαναβάλλεται, διαναρρίπτεται. « Α ποδαρίζειν, i. e. πυδαρίζειν. » Is. Voss.]

[**Διαπυέω**, Suppuro. Hippocr. p. 1252, G : Διαπυήσαντος (τοῦ φύματος) καὶ ἐκραγέντος λύσις. « Aetius p. 95, 54 : Διαπυησάσης τῆς φλεγμονῆς, ubi διαπυήσαντος legitur. » WEIGEL. || Aliæ formæ Διαπυΐσκω et Διαπυόω, de quibus infra.]

Διαπύημα, τὸ, dicitur ab Hippocr. [p. 39, 6] Quum aliquo præter naturam tumore concocto, pus universum collectum est : i. significans q. ἐμπύημα, sicut διαπυΐσκειν, i. q. ἐμπυΐσκειν, Gorr. [Galen. vol. 8, p. 616. WEIGEL.] Sed hoc verbale Διαπύημα derivatum est potius a verbo Διαπυέω quam Διαπυΐσκω, cujus tamen nulla afferuntur exempla.

Διαπύησις, εως, ἡ, Suppuratio : ut ἐκπύησις Galen. Ad Glauc. [Hippocr. p. 38, 44 : Τὸ οἴδημα μὴ καθιστάμενον ἐς διαπύησιν τρέπεται. Aetius ap. Phot. Bibl. cod. 221, p. 179, b.]

Διαπυητικὸς, ἡ, όν, i. q. ἐκπυητικός : φάρμακον, Medicamentum suppuratorium : sc. quod calore et humore temperatum, porosque obstruens, pus movet. Vide plura ap. Gorr. Item διαπυητικὴ ἀγωγή, e Galen. Ad Glauc., Suppurandi ratio et ad maturationem perducendi.

Διαπύθω, Putrefacio, Penitus putrefacio.

Διαπυΐσκω, verbum huic [verbo ἐμπυΐσκω] simile et terminatione et signif. [Aretæus p. 39, 12 : Μικρὸν γὰρ διαπυΐσκει χρόνον. Passiv. Hippocr. p. 272, 5 : Βουβωνοῦται καὶ διαπυΐσκεται. Marc. Anton. 4, 39 : Κἂν τὸ ἐγγυτάτω αὐτοῦ, τὸ σωμάτιον, τέμνηται, καίηται, διαπυΐσκηται.]

Διαπυκτεύω, Pugnis decerto, Pugilatu decerno, [Luctor, Xenoph. Cyrop. 7, 5, 53 : Εἰ μὴ πολλοῖς διεπύκτευσα, οὐκ ἂν ἐδυνάμην σοι προσελθεῖν. Epictet.

Diss. 2, 21, 11 : Ἐν οἴκῳ διαπεπύκτευκας τῷ δουλαρίῳ. Schol. Apoll. Rhod. 2 init. : Ἄμυκος ὁ τῶν Βεβρύκων ἡγούμενος διαπυκτεύει Πολυδεύκει καὶ ἀναιρεῖται. G. D.] et metaph. pro Contendo, Lucian. [Gall. c. 22] : Τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων.

[Διαπύλιον, τὸ, Portorium, Gl. Recte hoc Hesychio restituitur ab Scaligero pro διαπυλῶν.] Διαπύλιος, ὁ, ἡ, Qui porta effertur. Ex Aristot. Œcon. 2, [14] : Τῶν δὲ στρατιωτῶν εἴ τις τελευτήσειε, διαπύλιον ἐπώλει δραχμὴν τοῦ σώματος, pro Vectigalem drachmam pro corpore efferendo imperabat. Et Hesych. scribit διαπυλῶν, sic enim ap. eum legitur, fuisse. Vectigalis quoddam genus ap. Athenienses : fortasse quod persolvebatur, quum aliquid portis efferretur aut in eas inferretur. [Conf. Bœckh. De œcon. civ. Athen. vol. 1, p. 500.]

Διαπυνθάνομαι, Intelligo, Cognosco, e Plat. De Legg. || Sciscitor, Percontor : unde διαπυνθάνεται, ἐρωτᾷ, Hesych., Suid. [Plat. Hipp. min. p. 369, D : Διαπυνθάνομαι καὶ ἐπανασκοπῶ· Conviv. p. 172, A : Βουλόμενος διαπυθέσθαι τὴν Ἀγάθωνος ξυνουσίαν. Hierocl. ap. Stob. Flor. 85, 21, vol. 3, p. 190, ab Hemst. cit. : Τὰ μὲν διαπυθέσθαι, τὰ δὲ καὶ ἐπιδεῖν τῶν γινομένων. Strabo 2, p. 101. Cum genit. personæ, Plato Rep. 5, p. 469, A : Διαπυθόμενοι τοῦ θεοῦ πῶς χρή.... Plut. V. Rom. c. 8 : Διαπυθέσθαι τοῦ Νομήτορος κελεύσας, εἴ τις ἤκοι.]

Διάπυος, ὁ, ἡ, Suppuratus, i. q. ἔμπυος. Hippocr. Aphor. 45, l. 7 [p. 1260, B] : Ὁκόσοι τὸ ἧπαρ διάπυον καίονται. [Ib. p. 1257, G.]

[Διαπυόω, Suppuro. Hippiatr. p. 61 : Σπόγγον ὄξει θερμῷ διαβρέχων δέσμει δὶς τῆς ἡμέρας μέχρι τοῦ διαπυῶσαι· 67 : Τὸν διαπεπυωκότα· 69 : Ξέσαντα τὸν τόπον τοῖς διαπυῶσαι δυναμένοις, Quæ suppurare facere possunt. G. Dindorf.]

[Διαπυριάω, Foveo, Calefacio. Hippocr. p. 684, 54 : Ὅταν διαπυριηθῇ.]

Διαπυρίζω, Excandefacio. Pass. Διαπυρίζομαι, Excandefio, s. Accendor, Inflammor, Exardesco, sc. ira : Hesych., Διαπυρισθέντα, διοργισθέντα.

[Διαπύρινον lectio vitiosa. V. Διπύρηνος.]

Διάπῡρος, ὁ, ἡ, Igni excandefactus; simpl. Candens, Ignitus : ut [ὀβελὸς διάπυρος ap. Eurip. Cycl. 627, et Plut. V. Cæs. c. 68; μύδρος διάπυρος, Aristot. De mundo. [Μύδρον sive, ut Xenoph. Mem. 4, 7, 7, λίθον διάπυρον Anaxagoras solem dicere solebat : v. locos scriptorum a Menagio ad Diog. L. 2, 8 allatos et Cudworth. System. intell. 3, 24 et 4, 20. Plato Tim. p. 88, A : Διάπυρον αὐτὸ (τὸ σῶμα) ποιοῦσα λύει. Νεφροὶ διάπυροι, Aret. p. 53, 15.] || Metaphorice plerumque pro Fervidus, Ardens, Vehemens, Acer. [Plato Rep. 10, p. 615, E : Ἄνδρες ἄγριοι, διάπυροι ἰδεῖν· Leg. 6, p. 783, A : Διαπυρωτάτους δὲ τοὺς ἀνθρώπους μανίαις ἀπεργάζεται πάντως.] Plut. Alcib. [c. 18] : Διάπυρος καὶ φιλοκίνδυνος ἐν τοῖς ἀγῶσι. Idem [Mor. p. 74, C] : Διάπυρος ἐχθρός. Et [ib. p. 577, A] : Ἀνθρώπους διαπύρους πρὸς ὀργὴν, Qui ira solent excandescere s. accendi et inflammari. [Eadem construct. in V. Luculli c. 4 : Νέοις οὖσι καὶ διαπύροις πρὸς δόξαν.] Ab Eod. [ib. p. 450, F] διάπυροι dicuntur Qui amore ardent. Idem [ib. p. 84, C] copulat διάπυρος et δραστήριος. Apud Lucian. autem et διάπυρον ἔργον, Fervidum opus. Τὸ διάπυρον substantive Fervor s. Ardor, Vehementia. Longin. [12, 3] : Πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον. [Athen. 14, p. 623, F : Καὶ γὰρ τὰ ἤθη παιδεύει (ἡ μουσική) καὶ τοὺς θυμοειδεῖς καὶ τὰς γνώμας διαφόρους καταπραΰνει. Leg. διαπύρους. Suid. : Πέτρος ὁ Μογγὸς Ἀλεξανδρείας μὲν ἦν ἐπίσκοπος, αἱρετικὸς δὲ διάπυρος. Sext. Emp. p. 176, 34 : Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον διάπυρος φιλία. Hemst. Cantacuzen. in Boiv. præf. ad Niceph. Greg. vol. 1, p. LXXVI ed. Bonn. : Προστάτης τῆς ἀθέου ταύτης αἱρέσεως χρηματίσας διαπυρώτατος. || Alia forma Ζάπυρος. Æsch. Prom. 1084 : Ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι. G. Dind.]

Διαπῡρόω, Accendo, Inflammo, Igne excandesco. [Macc. 4, 3, 15 : Τῇ δίψῃ διαπυρούμενος. Plut. V. Phocion. c. 6 : Ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγῶσιν ὤργα καὶ διεπυροῦτο τῷ θυμῷ. Epictet. fr. 36, p. 79 : Ἡνίκα ἂν ἐν τοῖς συνεδρίοις ὑπὸ τοῦ λόγου διαπυρωθῇ (ἡ ψυχή). Forma med. Eur. Cycl. 690 : Κακῶς γὰρ ἂν Τροίαν γε διεπυρωσάμην.]

A [Διαπυρπαλαμάω, Callide machinor. Hom. H. in Merc. 357 ab Ilgenio emendatus : Καὶ διαπυρπαλάμησεν ὁδοῦ τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δ' ἔνθα. Vulgo διὰ πῦρ μάλ' ἄμησεν. Cod. Mosc. διὰ πῦρ παλάμησεν. Conf. Πυρπαλαμάω.]

[Διαπυρσαίνω, Illustro. Philostr. p. 74 : Τὸν ἥλιον αὐτὸν ἐξεικάζει, ποτὲ μὲν ἐπὶ τεττάρων ἵππων..., ποτὲ δ' αὖ καὶ διαπυρσαίνοντα τοῦ οὐρανοῦ. Joseph. Hypomn. p. 361 Fabr., ab Schæf. cit. : Σαρδόνυξ διαπυρσαίνουσα, Igneum colorem referens.]

Διαπυρσεύω, i. q. πυρσεύω, Sublato igne quippiam significo, inquit Bud. p. 883; ubi quum attulisset locum Plut. in Πυρσεύομαι cit., cum hac interpr., Ajebat gloriam sic e Græcia in orbem terrarum elucere, ut e specula ignes prænuntii conspicue tolluntur, subjungit hunc ex ejusd. Plut. Demetrio [c. 8], de eadem re, Τὰς δὲ Ἀθήνας ὥσπερ σκοπὸν τῆς οἰκουμένης ταχὺ τῇ δόξῃ διαπυρσεύειν εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους τὰς πράξεις, Conspicua hominum gesta facere et illustrare. [Διαπυρσεύομαι, Accensis ignibus significo.
B Polyb. 1, 19, 7 : Τοῦ δ' Ἀννίβου διαπυρσευομένου καὶ διαπεμπομένου συνεχῶς ἐκ τῆς πόλεως πρὸς τὸν Ἄννωνα.]

[Διαπύρσιος. V. Διαπρύσιος.]

[Διαπύρως, Ardenter, Vehementer. Origen. C. Cels. p. 206. Suidas v. Ἀέτιος : Τῷ Ἀρείου δόγματι δ. συνηγορῶν. Kall. Schol. Aristoph. Ach. 751 : Δ. καὶ ἐκτόπως πεινῶμεν. Greg. Naz. Or. 10, p. 166 : Εὐσεβῶς τε καὶ δ. Socrat. H. E. 2, 35.]

Διάπυστος, ὁ, ἡ, Auditus et intellectus, Notus : ut ἀνάπυστος et περίπυστος. Herodian. 2, [12, 4] : Ἐπεὶ δὲ ταῦτα διάπυστα τῷ δήμῳ ἐγένετο, Ubi populus ea audivit et intellexit. [Sorani locum v. s. Διάπτυστος.]

[Διαπῡτίζω, Exspuo, Passim exspuo. Archedic. ap. Athen. 7, p. 294, C : Διαπυτιοῦσ' οἶνον δὲ τοιοῦτον χαμαί. Clem. Al. p. 182 : Ἡμιμεθεῖς ἐσφαλμένους περὶ τοῖς τραχήλοις ἔχοντας στεφάνους, ὥσπερ τοὺς ἀμφορεῖς, διαπυτίζοντας ἀλλήλοις τὸν ἄκρατον φιλοτησίας ὀνόματι. Hemst. Ubi significare videtur Propinare. Schneid.]

Διαπωλέω, Divendo. [Xenoph. H. Gr. 4, 6, 6 : Διαπώλει τὰ αἰχμάλωτα. Plut. V. Othon. c. 4 : Ἐν ᾧ τὸν
C ἐπὶ πράσει διαπωλοῦσι σῖτον. Charit. 1, 7 extr. : Διαπωλῆσαι τὸν φόρτον. Schol. ed. Junt. ad Aristoph. Pl. 521. Forma media Diogen. L. 5, 16, ab Hemst. cit. : Ὡς ἐν πυέλῳ θερμοῦ ἐλαίου λούοιτο καὶ τοὔλαιον διαπωλοῖτο. Nisi διαπωλοῖ scrib. G. Dind.]

[Διαπωρόω, Callum induco. Hippocr. p. 866, E : Διαπωροῦται τάχιστα.]

[Διαραίνω. V. Διαρραίνω.]

[Διάραιος, ὁ, ἡ, Penitus rarus vel laxus. Jo. Chrys. H. προν. 1, vol. 6, p. 864 : Ἂν δὲ ἀσθενὲς ἔχῃ καὶ διάραιον (τὸ σῶμα), κἂν ἀρίστης ἀπολαύῃ τῆς τῶν ὡρῶν κράσεως, οὐδὲν αὐτῷ πλέον. Seager.]

[Διαράομαι, Imprecor dira. Aristeas De leg. transl. p. 131, 31 : Ἐκέλευσε διαράσασθαι, καθὼς ἔθος αὐτοῖς ἐστίν. Hase.]

Διαράσσω, άξω, Pertundo, Perrumpo, Perfringo. Hesiod. Sc. [364] : Τὸ δὲ τέτρατον, ἤλασα μηρὸν, Παντὶ μένει σπεύδων· διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα· per tmesin pro διήραξα, sc. δουρί. [Dio Chr. vol. 1, p. 286 : Τῷ ῥοπάλῳ παίων διήρραξεν, ὥσπερ πίθον παλαιόν. Wakef. Ibid. :
D Τὸν δὲ Βούσιριν εὑρὼν πάνυ ἐπιμελῶς ἀθλοῦντα καὶ δι' ὅλης ἡμέρας ἐσθίοντα καὶ φρονοῦντα μέγιστον ἐπὶ πάλῃ διέρρηξεν ἐπὶ τὴν γῆν καταβαλὼν, ὥσπερ τοὺς θυλάκους τοὺς σφόδρα γέμοντας. Hoc quoque διήραξεν scrib. videtur. Herodoto 3, 12, Μόγις ἂν λίθῳ παίσας διαράξειας ex cod. Vindob. restitutum : reliqui libri διαρρήξειας vel διαρρήξεις. G. Dind.]

Διάργεμος, ὁ, ἡ, Aliqua e parte albus, et aliqua e parte niger. Ita Suid. citans [Babriæ versus] : Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν, μέλανες· οἱ δὲ, τεφρώδεις· Ἕτεροι [δὲ] ξανθοὶ [πυρροὶ] καὶ διάργεμοι στήθη.

[Διαργέω lectio corrupta. V. Διαρτάω.]

[Διαργυρόω, Argento induco. Jul. Afric. Cest. p. 310, B : Θήκας μαχαιρῶν κασσιτέρῳ ὥσπερ διηργυρωμένας. G. Dindorf.]

Διάρδω, pro simpl. ἄρδω, Irrigo. [Joseph. Bell. Jud. 3, 10, 8 : Πηγῇ διάρδεται γονιμωτάτῃ· et 3, 3, 3 : Διαρδομένη χειμάρροις τε τοῖς ἀπὸ τῶν ὀρῶν καὶ πηγαῖς ἀεννάοις ἅλις. Hase.]

[Διαρέμβομαι. V. Διαρρέμβομαι.]

[Διαρετίζομαι, Virtute certo. Synes. p. 28, D : Διακοντίζεσθαι μὲν δημοσίᾳ καὶ διαπληκτίζεσθαι, ... μὴ διασωφρονίζεσθαι δὲ μηδένα μηδὲ διαρετίζεσθαι.]

[Διάρημα, τὸ, Lembus. Procop. De ædif. 6, 1, p. 109, A : Ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς διώρυχος μεγάλαις μὲν ναυσὶ πλώιμα οὐδαμῆ γίνεται, ἐς λέμβους δὲ τὸν Αἰγύπτιον σῖτον ἐκ τῆς Χαιρέου μεταβιβάσαντες, οὕσπερ καλεῖν διαρήματα νενομίκασιν, ἔς τε τὴν πόλιν διακομίζουσιν. Lectio vitii suspecta. Simile est πλοίων διαιρετῶν nomen, de quo s. v. Διαιρετὸς diximus. Schneiderus διάρματα conjecit, sed s. v. Διάτρημα tacite posuit διατρήματα. Διαρήματα ex διαρρήγματα, ut videtur, corruptum præbet cod. Hesychii s. v. Κεάσματα. G. D.]

[Διάρης, ους, ὁ, Diares. Aristot. De anima 2, 6, p. 418, 21 : Διάρους (var. lect. διάρρους et διάρρου) υἱός· ad quem l. Philoponus : Λέγεται ὁ Διάρης οὗτος φίλος εἶναι τῷ Ἀριστοτέλει. Φέρονται γοῦν αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν ἐπιστολαί. G. Dind.]

Διαρθρόω, ώσω, Articulis suis distinguo. Apud Medicos, ut Cam. annotat, est Jungo; ut διηρθρωμένοι δάκτυλοι. Sic lacertus ad cubitum διαρθροῦται, Annectitur s. Articulatur. Sic costas singulas singulis vertebris διαρθροῦσθαι scribit Galen., quod προσαρθροῦσθαι dixit Hippocr. Cam. [De naribus fractis Hippocr. p. 802, H : Χρὴ ἀνάγειν ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν καὶ διαρθρώσασθαι· licet exemplaria quædam Mss. διορθώσασθαι legant, ut scripsimus. Verum διαρθρώσασθαι pro διορθοῦσθαι ponitur, ut et διαρθρωθῆναι p. 803, B : Ἐγὼ μὲν οὖν οὐδεμίαν που ῥῖνα εἶδον, ἥτις οὕτω κατεαγεῖσα οὐχ οἵη τε διαρθρωθῆναι αὐτίκα πρὶν πωρωθῆναι συναναγκαζομένη ἐγένετο. Foes. Erotian. p. 120 : Διορθοῦν, διατυποῦν. Cui διαρθροῦν restituendum ex Ms. Dorvill. Hippocr. p. 238, 23 : Τὰ σπλάγχνα διαρθροῦται· 239, 40 : Διαρθροῦται τὰ μέλεα τῶν παιδίων. Aristot. H. A. 2, 12 : Τὰ δὲ πλωτὰ στεγανόποδά ἐστι, διηρθρωμένους δ' ἔχει καὶ χωριστοὺς δακτύλους· 3, 19 : Πρῶτον δὲ γίνεται τὸ αἷμα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῖς ζώοις, καὶ πρὶν ὅλον διηρθρῶσθαι τὸ σῶμα. Ælian. N. A. 6, 3 : Ἡ ἄρκτος ὅτι τίκτει σάρκα ἄσημον, εἶτα τῇ γλώττῃ διαρθροῖ αὐτὴν καὶ οἱονεὶ διαπλάττει.] Est etiam Effingere et conformare Cam., ἐκμάττειν, ἀπομάττειν, Exprimere Bud., διατυποῦν Suidæ, ut Plato Symp. [p. 191, A] : Καὶ τὰς μὲν ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελέαινε, καὶ τὰ στήθη διήρθρου, ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι, περὶ τὸν καλόποδα λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. [Phædri p. 253, D : Ἵππος ... τό τε εἶδος ὀρθὸς καὶ διηρθρωμένος· cui opponitur εἰκῇ συμπεφυρημένος. Figur. de acie mentis Iamblich. V. P. p. 148 : Μόνῳ γὰρ αὐτῷ (τῷ θείῳ ὄμματι) διαβλέψαντι καὶ οἷς προσῆκε βοηθήμασι τονωθέντι καὶ διαρθρωθέντι ἡ περὶ τῶν ὄντων ἁπάντων ἀλήθεια διορᾶται.] Sic lingua vocem in palato resonantem διαρθροῖ, Fingit. Cam. [Plut. V. Demosth. c. 11 : Τὴν ἀσάφειαν καὶ τραυλότητα τῆς γλώττης ἐκβιάζεσθαι καὶ διαρθροῦν εἰς τὸ στόμα ψήφους λαμβάνοντα. Plato Protag. p. 322, A : Ἔπειτα φωνὴν καὶ ὀνόματα διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ, Vocem articulabat. Maxim. Tyr. 7, 7, p. 117 : Ἀκούοντες θαμὰ οὐκ ἀσήμων αὐλημάτων, ἀλλὰ νοερῶν λόγων καὶ διηρθρωμένων καὶ γονίμων καὶ πρὸς μίμησιν εὖ πεφυκότων. Eunapii Exc. p. 112, 2 ed. Nieb. : Ἄλλως τε ἦν καὶ πρὸς σωφροσύνην πεπηγώς τε καὶ διηρθρωμένος, Factus ad modestiam.] ‖ Est præterea Membratim et artuatim absolvere, componere, Exacte fingere. Item [Clarum facere, ut ap. Heraclid. Alleg. Hom. p. 454 : Τετρωμένην δ' Ὅμηρος ὑπεστήσατο τὴν Ἥραν (Il. E, 392) τοῦτο ἀκριβῶς παραστῆσαι βουλόμενος, ὅτι τὸν θολερὸν ἀέρα καὶ πρὸ τῆς ἑκάστου διανοίας ἐπαχλύοντα πρῶτος Ἡρακλῆς θείῳ χρησάμενος λόγῳ διήρθρωσε (διήρθρωκε ap. schol. Hom.), τὴν ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων ἀμαθίαν πολλαῖς νουθεσίαις κατατρώσας·] Explicare, [Distincte explicare. Plato Leg. 1, p. 645, C : Οὕτω καὶ κακία δὴ καὶ ἀρετὴ σαφέστερον ἡμῖν διηρθρωμένον ἂν εἴη· 12, p. 963, B : Ἦ... εἴχετον διαρθροῦντες ὑπὲρ αὐτοῦ φράζειν πρός ἐμὲ τί ποτέ φατε εἶναι τοῦτο, καθάπερ ὑπὲρ ἄλλων ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς συχνῶν διωριζόμην; Iamblich. V. P. p. 222 : Εἴ τις διαρθρώσειε σαφῶς τὰς τῶν Πυθαγορικῶν συμβόλων ἐμφάσεις, Si quis rimetur.] Ita Bud. citans Aristot. Ethic. 1, 7 : Δόξειε δ' ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, Ultimam manum imponere. Ponitur et pro Explanare, Metaphys. 1, 9, et De gen. anim. 1, [17] : Συγκεχυμένον καὶ μὴ διηρθρωμένον [γράμμα], Bud. Sic διαρθροῦν τὰ λεγόμενα, quod διαδηλοῦν Hesych. exp. Διαρθροῦν τὴν λέξιν, Articulatim vocabula reddere, ut e Gaza interpr. VV. LL. Hesychio præter ἀκριβοῦν, est etiam ὁμολογεῖν.

Διάρθρωσις, εως, ἡ, Articulatio, ut Plin. vocat, Membratura, Artuum commissura, ut διάρθρωσις κεφαλῆς, Camer., ubi cervix committitur cum capite. [Hippocr. p. 239, 56 : Ἐπὶ τῇ κούρῃ (embryonem dicit) φαίνεται ἡ δ. τῶν μελέων (quam διάκρισιν τῶν μελέων dicit ibid. 30). Sic etiam apud Aristot. H. A. 7, 3. G. D.] Διάρθρωσιν Gorr. scribit a Galeno sæpe accipi generatim pro Omni ossium compositione ad motum voluntarium comparata : nonnunquam speciatim sumi, esseque alteram τοῦ ἄρθρου, Articulationis, differentiam : alio vero nomine προσάρθρωσιν ab Hippocrate vocari, esseque Ossium connexionem omnino laxiorem : sic ut evidens, facilis magnusque motus sit, cujusmodi in cruribus, brachiis, manibus et pedibus habeatur, ejusque tres differentias a Galeno [vol. 4, p. 10] statui, ἐνάρθρωσιν, ἀρθρωδίαν, γίγγλυμον. [Hippocr. p. 746, G : Διαρθρώσιος παράδειγμα, Artuum conformationis exemplum. Nam sic Galenus legit vol. 12, p. 93. Libri διορθώσιος : quemadmodum διαρθροῦσθαι et διορθοῦσθαι confusa notavimus s. v. Διαρθρόω. G. D.] Accipitur pro Artuum agilitate ap. Plut. [V. Lyc. c. 17] : Αἱ γὰρ συχναὶ καὶ διάκενοι μᾶλλον ἕξεις ὑπακούουσι πρὸς τὴν διάρθρωσιν. [‖ Articulatio vocis. Aristot. H. A. 4, 9 : Διάλεκτος δ' ἡ τῆς φωνῆς ἐστι τῇ γλώττῃ διάρθρωσις.] Est etiam Explanatio, Bud. [Longin. fr. 5, 5 : Οὐδ' ἐκεῖνον (Heliodorum) παρὰ τὰ τοῖς πρεσβυτέροις ἐν ταῖς ἀκροάσεσιν εἰρημένα πλέον τι συμβαλλόμενον εἰς τὴν τοῦ λόγου διάρθρωσιν. Wakef. Origen. C. Cels. p. 233, 53 : Τῇ τρανότητι καὶ διαρθρώσει. Hemst. Epictet. Diss. 2, 17, 13 : Ἐπιμελείας περὶ τὴν διάρθρωσιν τῶν προλήψεων δεόμεθα.]

[Διαρθρωτέον, Articulandum. ‖ Definiendum. Simplic. in Epict. Enchir. p. 4 : Τοῦτο δὲ πρῶτον δ. Kall.]

Διαρθρωτικὸς, ἡ, ὸν, Articulandi et membra committendi vim habens. [Schol. Hesiodi Theog. 139 : Ὅτε ἔμελλε διαρθρωθῆναι ὁ κόσμος, ἐγένετο τὸ σκότος τὸ διαρθρωτικόν. ‖ Explanatorius. Epictet. Enchir. 52, 1 : Ὁ τρίτος τόπος ὁ τούτων βεβαιωτικὸς καὶ διαρθρωτικός. G. Dindorf.]

Διαριθμέω, ήσω, Dinumero, Distincte numero, Numerando discerno, Enumero. [Eurip. Iph. T. 566 : Ἴσας δέ μοι ψήφους διηρίθμησε Παλλὰς ὠλένῃ. Plut. Mor. p. 740, D : Ἐδόκει τι συλλογίζεσθαι καὶ διαριθμεῖν πρὸς αὑτόν· et iterum ibid. E. Sed frequentior est formæ mediæ usus, quum in futuro tum in reliquis temporibus. Plato Cratyl. p. 437, D : Ὥσπερ ψήφους διαριθμησόμεθα τὰ ὀνόματα. Strabo 2, p. 102 : Ὅσα διηριθμησάμεθα. G. D.] Plato De leg. 7, [p. 818, C] : Μὴ ἀριθμεῖν τὸ παράπαν εἰδὼς, μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέραν διαριθμεῖσθαι δυνατὸς ὤν. [Gorg. p. 501, A : Οὐδὲν διαριθμησαμένη τριβῇ καὶ ἐμπειρίᾳ· ubi schol. διακρίνασα ἢ διαλογισαμένη. Phædri p. 273, E : Ἐὰν μή τις τῶν ἀκουσομένων τὰς φύσεις διαριθμήσηται.] Est etiam διαλογίζεσθαι Hesychio. [‖ Διαριθμεῖσθαι, Delectu quasi habito discerni et distribui, aliis in hanc partem discedere jussis, aliis in illam. Æschin. C. Ctes. p. 83, 32 : Φάσκων τοὺς μὲν ὀλιγαρχικοὺς ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας διηριθμημένους ἥκειν πρὸς τὸ τοῦ κατηγόρου βῆμα, τοὺς δὲ δημοτικοὺς πρὸς τὸ τοῦ φεύγοντος. Ad quem l. Reisk. : « Delectos, Excerptos, Distinctos, et in suas quosque classes distributos, atque seorsim stare jussos. Tu, qui cum optimatibus facis, hac ito; tu, qui popularis es, illac : ut pastor pecus dinumerat, albas a nigris separans. » Seager.]

Διαρίθμησις, εως, ἡ, Dinumeratio, Supputatio Vitruvio. [Plut. Mor. p. 27, C : Διαριθμήσει τῶν χρημάτων. Wakef. Straboni 9, p. 408 διαρίθμησιν restituendum ex cod. Paris. ap. Dutheil. vol. 3, p. 514. Vulgo ἀρίθμησιν. G. Dind.]

[Διαρικνόω. V. Διαρρικνόω.]

[Διαρίνησις (Διαρρίνησις), εως, ἡ, Delimatio. Oribas. p. 161, 16 ed. Cocch. : Ἐπὶ τὴν τοῦ κρίκου διακοπὴν ἔρχεσθαι δεῖ, διαρινήσει χρωμένους μαχαιροειδεῖ ῥίνῃ. T.]

[Διαρινητὴς (Διαρρ.), ὁ, Delimator, Interrasor, Gl.]

[Διαρίνητος (Διαρρ.), ὁ, ἡ, Limatus, Gl.]

[Διάρινον. V. Διάρρινον.]

[Διάριον, τὸ, Diarium. Vox Latina, de qua v. Ducang. et Suicer.]

[Διαριπίζω. V. Διαρριπίζω.]

[Διαρίπτω. V. Διαρρίπτω.]

[Διαριστάομαι, Certatim prando. Athen. 10, p. 412, F : Τίτορμος ὁ Αἰτωλὸς διηριστήσατο αὐτῷ βοῦν, ὡς ἱστορεῖ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος.]

[Διαριστεύομαι, De principatu contendo. Longin. De subl. 13, 4 : Πρὸς Ὅμηρον ... διηριστεύετο.]

[Διαρίστη, ἡ, Diarista, n. pr. ap. Liban. vol. 4, p. 192. G. Dind.]

[Διάριψις. V. Διάρριψις.]

Διάρκεια, ἡ, ut, Πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ πνεύματος, ap. Hermog., i. e. Tempus quo durare unus spiritus potest ejus, qui aliquid pronuntiat. Sunt qui Continuationem interpr. [Theophr. C. Pl. 1, 11, 6 : Αἰτίας δὲ οὔσης τοῖς ἀειφύλλοις τῆς διαρκείας τῆς τροφῆς.]

Διαρκέω, [Sufficio. Pindar. Nem. 7, 71 : Τρία ἔπεα διαρκέσει·] Sufficientes vires habeo, Par sum. Cum πρὸς, [Theophr. C. Pl. 1, 16, 4 : Θάτερον δ' ἐλλιπέστερον ἔσται· διαρκεῖν γὰρ οὐ δύναται πρὸς ἄμφω·] Lucian. De luctu [c. 24], διαρκεῖν πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος, Parem esse tam magno luctui, Esse ferendo tam magno luctui. Apud Eund. [Dipsad. c. 2], διαρκεῖν πρὸς τὸ δίψος. Simile illud [De merc. cond. c. 31] : Διαρκέσαι πρὸς τὸν ἆθλον εἰ θέλεις. Rursus ap. Eund. cum præpos. ἐν, Διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. Phalaris autem [Ep. 38, p. 134] cum dat., Διαρκῶ λύπῃ, Dolori ferendo sufficio. Sic autem et simpl. ἀρκῶ cum πρὸς habente accus. item cum solo dat. in ead. signif. antea annotatum fuit. || Duro, Perduro, Permaneo. [Æsch. Sept. 842 : Βουλαὶ δ' ἄπιστοι Λαΐου διήρκεσαν. Aristid. vol. 2, p. 102 : Οὐδὲ ἐν ἀνθρώποις αἵγε ἄλλαι δυνάμεις τοσοῦτον παραλλάττουσιν ἢ διαρκοῦσιν. Aristot. Mirab. ausc. 73, p. 835, 21 : Τὰ ἐν ταῖς φωλεαῖς διαρκοῦντα, quod διαναρκᾶν in l. simillimo Theophrasti dicitur, de quo v. s. Διαναρκάω. Aristid. vol. 2, p. 332 : Ὅτι μὲν καὶ οὓς εἶπον ἄνεμοι μυριάκις διήρκεσαν οὐκ εἰς ἔλαττον χρόνου παραλείπω.] Lucian. [Quom. hist. scr. c. 21] : Ἀπόσιτοι δὲ καὶ ἑπτὰ (ἡμέρας) διαρκοῦσιν οἱ πολλοί. [Aristid. vol. 1, p. 79, 10 : Τὸν τὰς τρεῖς γενεὰς διαρκέσαντα Νέστορα. Schol. Apoll. Rh. 2, 178 : Μέχρι τῶν Ἀργοναυτῶν διαρκέσαι. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 74, B : Εἰς γῆρας διαρκεῖν. Hemst.] Sic πρὸς ὀλίγον διαρκεῖν, Parumper durare. Plut. Fabio [c. 27] : Οὐ διήρκεσε τῷ βίῳ πρὸς τὸ τοῦ πολέμου τέλος, Non permansit in vita, Vita ei usque ad belli exitum non superfuit. E Luciano rursum affertur, Διαρκῶ λέγων, Pergo dicere. || Suggero : ut διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσι, Plut. Sol. [c. 22 : Τῆς χώρας τὴν φύσιν ὁρῶν τοῖς γ. γλίσχρως διαρκοῦσαν], Suggerere victum agricolis. [Æschin. Epist. 5, p. 208, B (672 Reisk.) : Πυρῶν μεδίμνους, ὅσοις ἐγὼ μεδίμνοις οὐχ ὅπως ἐμαυτὸν, ἀλλὰ καὶ πάντας Κοθωκίδας διαρκεῖν ἂν ἠδυνάμην. Hemst.] Et Æsop. Fab., διαρκεῖν εἰς τροφὴν, Suppeditare. Item Isocr. [p. 28, D] : Ἵνα εὐδοκιμῇς ἅμα καὶ διαρκῇς, pro Ut pariter laudem consequaris, et facultates suppeditent. Sed alii cum διαρκῇς repetunt εὐδοκιμῶν, hoc sensu, Ut tibi gloriam compares, et partam quam diutissime conserves. [Hesych. : Διαρκῆσαι, βοηθῆσαι. Quod διαρκέσαι scrib. videtur. Erotian. p. 132 : Διαρκεῦντες, βοηθοῦντες. Nam sic editores correxerunt quod legebatur διαρκῶντες. G. Dind.]

Διαρκὴς, ὁ, ἡ, Sufficiens, Abunde instructus, Qui satisfacere potest. Theophr. C. Pl. 2 : Διαρκὴς εἰς ἄμφω ἡ φύσις, Utrique parti natura satisfacere potest. Plut. Sol. [c. 23] : Πρὸς ὕδωρ οὐ ποταμοῖς ἐστιν ἀενάοις ἡ χώρα διαρκής. Item, Τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ, Quæ satis esse possint. Rursum Plut. Fabio [c. 11] : Ὀχυρὸς δὲ καταληφθεὶς στρατοπέδῳ καὶ διαρκὴς εἰς ἅπαντα. [Dionys. A. R. 4, 23 : Ἵνα διαρκὴς ᾖ πρὸς πάντας τοὺς πολέμους· ubi non præferenda cod. Vat. lectio διαρκέσῃ. Hesych. : Διαρκῆ, ὠφελοῦσαν ἢ ἐξαρκοῦσαν. Διαρκέστατοι, πλήρεις, ἀνενδεεῖς.] || Durans, Perdurans. Galen. : Ὅσῳ σφοδροτέραν καὶ διαρκεστέραν τὴν ἰσχὺν τοῦ σώματος ἡ σύμμετρος τροφὴ παρέχει. Sic ap. Lucian. [De gymnas. c. 24] : Δυσραγέστερα καὶ πολλῷ διαρκέστερα, Quæ diutius durant. [Dionys. A. R. 6, 54 : Αἰσχρὰ τε γὰρ ἡ ὄψις ἂν γίνοιτο τοῦ λειπομένου καὶ ἡ φύσις οὐκ ἐπὶ πολὺ διαρκής. Demetr. Cydon. De cont. morte c. 10, p. 65 : Τὴν τούτων (victus, habitationis, vestitus) κτῆσιν ἀνθρώποις πολυτελεστέραν καὶ διαρκεστέραν ἐμηχανήσατο (ἡ φύσις).] Ex Hermog. affertur et τὸ διαρκὲς substantive pro Continuatio.

[Διαρκούντως, Sufficienter. Joseph. p. 646, 22. Wakef.]

Διαρκῶς, Sufficienter, item Perseveranter. [Hesych. : Δ., ἀσφαλῶς, δι' ὅλου, ἀρκούντως, δαψιλῶς, ἱκανῶς.] Ælian. [ap. Suid. s. h. v.] : Καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ διαρκῶς ἐνεκαρτέρει. Xen. [Mem. 2, 8, 6] : Ῥᾷστα ζῆν καὶ εἰς τὸ γῆρας διαρκέστατα. In utroque autem l. Perseverandi et Perdurandi signif. habet ; ideoque male VV. LL. illic διαρκῶς Sufficienter, hic διαρκέστατα Sufficientissime exp. [Hierocles p. 28. Routh. Demophil. Sent. p. 9 (621) : Τὸ ἔνθεον φρόνημα δ. συνάπτει θεῷ. Wakef. Plut. Mor. p. 940, C.]

Δίαρμα, τὸ, Elatio. [Κούφισμα interpr. Hesych.] Hermog. : Τοῦτο δὲ, καίπερ κομματικὸν, ὅμως λεπτόν ἐστι, καὶ οὐκ ἔχει δίαρμα, οὐδὲ μέγεθος. [Longin. De subl. 12, 1 : Κεῖται τὸ μὲν ὕψος ἐν διάρματι, ἡ δ' αὔξησις καὶ ἐν πλήθει. Eustath. p. 1295, 57 : Στίχος οὐκ ἔχων δ. ποιητικόν. Plut. Mor. p. 853, C : Ὄγκος καὶ δ. Clem. Al. Strom. 7, p. 858 : Μετὰ διάρματος ἐνθέου. Δίαρμα ψυχῆς ap. Euclid. Introd. harmon. p. 21 ed. Meibom. et Diog. L. 9, 5.] || Δίαρμα, Trajectus. Strabo 4, [p. 199] : Τέτταρα δ' ἐστὶ διάρματα, οἷς χρῶνται συνήθως ἐπὶ τὴν νῆσον ἐκ τῆς ἠπείρου. Sic Polyb. ap. Suid. [10, 8, 2 : Πρὸς τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης πλοῦν καὶ πελάγιον δίαρμα λίαν εὐφυῶς κεῖται. || Conf. s. v. Διάρημα.]

[Διαρμένιος, ὁ, ἡ, Binis velis instructus. Synes. Epist. 4, p. 161, A : Τῶν ὁλκάδων ... τῶν διαρμενίων.]

Διαρμόζω, vel Διαρμόττω, όσω, Disjungo, Disgrego ; sic enim interpr. esse, non cum VV. LL. Compono, Coapto, Dispono, patet ex Eur. Or. [1452] : Ἐκλῇσε δ' ἄλλον ἄλλοσε στέγης· τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς, τοὺς δ', ἐν ἐξέδραισι, τοὺς δ' ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας, i. e. Phil. Melanchth. interpr. Avellens procul a domina; at schol. προσαρμόσας καὶ συγκλείσας. [Alius schol., κλείσας, ἀσφαλίσας, διαστήσας ἢ διαχωρίσας. || Modulor. Aristid. Quintil. p. 111 : Τὸ δὲ ἐναρμόνιον (καλεῖται) διὰ τὸ ἐν τῇ τοῦ διηρμοσμένου τελείᾳ διαστάσει λαμβάνεσθαι. || Compono, Concinno. Polyb. 8, 7, 1 : Οὗτοι μὲν τὸν τρόπον τοῦτον διηρμοσμένοι προσάγειν διενοοῦντο τοῖς πύργοις. Plut. V. Phoc. c. 7 : Τὴν Περικλέους ... πολιτείαν ... ὁλόκληρον καὶ διηρμοσμένην ἐν ἀμφοῖν (τῷ λέγειν καὶ τῷ στρατηγεῖν). V. Coriol. 38 : Σώματος ὀργανικοῦ καὶ διηρμοσμένου μέρεσι λογικοῖς. Forma media Polyb. 8, 27, 5 : Ταῦτα δὲ διαρμοσάμενοι πρὸς τὸ μέλλον. Plut. Mor. p. 88, A : Διαρμόζεται τὸν βίον· p. 797, B : Διατάξας καὶ διαρμοσάμενος τὴν φάλαγγα συγκεχυμένην. Διαρμόττει ex δὴ ἁρμόττει corruptum ap. Aristid. vol. 1, p. 7 correxit Reisk. G. D.]

[Διαρνέομαι, Pernego. Petrus Patric. p. 135, 18 : Διηρνήσατο μόνον τὸ τόπον εἶναι τῶν συναλλαγμάτων τὴν Νίσιβιν. G. Dindorf.]

[Διαρόγχη. V. Διαρρωγή.]

[Διαροθέω. V. Διαρροθέω.]

[Διάρosις, εως, ἡ, Peraratio. Hesych. s. v. Σφύρωσις. ᾰ]

[Διαροχή. V. Διαρρωγή.]

Διαρπᾰγὴ, ἡ, Direptio. [Peculatio, Peculatus, Gl. Polyb. 10, 16, 6 : Νοσφίζεσθαι μηδὲν τῶν ἐκ τῆς διαρπαγῆς. Diodor. 12, 41 : Ἅπασα δ' ἡ χώρα ταραχῆς καὶ διαρπαγῆς ἔγεμεν. Appian. Civ. 5, 49 : Περυσίαν ... ἐς διαρπαγὴν ἐπιτρέψαι τῷ στρατῷ. Schol. Dion. Chr. vol. 2, p. 580. Exempla V. T. v. ap. Trommium.]

[Διάρπαγμα, τὸ, Quod diripitur, Captura. Basil. t. 1, p. 542, B : Ἐγένετο δὲ ἢ λῃστοῦ διάρπαγμα ἢ συκοφάντου παρανάλωμα ἢ πολεμίων αἰχμαλώτευμα τὰ ὑπὸ σοῦ συναχθέντα. Hase.]

[Διαρπαγμὸς, ὁ, Direptio. Numer. 14, 3 in cod. Oxon. Vulgo διαρπαγήν, quæ vera lectio est.]

Διαρπάζω, [fut. σομαι], Diripio. Item Discerpo. [Eur. Alc. 657 : Δόμον λείψειν ἔμελλες ὀρφανὸν διαρπάσαι, ubi libri optimi διαρπάσειν vitiose. Plato Leg. 7, p. 807, B : Ὑπ' ἄλλου διαρπασθῆναι ζῴου· 10, p. 906, D : Τὰ ποίμνια διαρπάζειν.] Ap. Xenoph. Cyrop. 7, [2, 4], διαρπάσαι πόλιν, Diripere urbem. Paulo ante dixerat ποιῆσαι ἁρπαγήν. Apud Plat. autem De rep. 1 διαρπασόμενος act. signif. pro Discerpturus.

[Διάρπᾰσις, εως, ἡ, Direptio. Inter substantiva si-

militer formata memorat gramm. in Bekk. Anecd. p. 438, 4.]

[Διαρραγή, ἡ, Diruptio. Hippocr. p. 148, D : Αἱ κατὰ κρόταφον ὀστέων διαρραγαὶ σπασμώδεες.]

Διαῤῥαίνω, Aspergo, Conspergo, ex LXX Interpr. Prov. Solom. [7, 17] : Διέῤῥαγκα τὴν κοίτην μου κρόκῳ. Sed hoc præter. in VV. LL. magno crassoque cum errore a Διαῤῥαίω deducitur. [Basil. Sel. V. Theclæ p. 274, C : Διαρραίνουσα δάκρυσι· 288, B : Διαρραίνει σπέρματα σίτων. G. D. || Dispergo. Soph. Tr. 14 : Κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ. Dissipo. Aristot. Meteor. 1, 3, p. 341, 30 : Διὰ τὸ τὸ περιέχον πῦρ τὸν ἀέρα διαρραίνεσθαι τῇ κινήσει πολλάκις καὶ φέρεσθαι κάτω βίᾳ. In Ind. :] Διαραίνω, Aspergo, Irrigo. Scribitur et gemino ρ. [Διαραίνω, Dispargo, Gl.]

Διαῤῥαίω, i. q. ῥαίω, nisi quod διὰ significationi vim aliquam addere videri potest. Hom. [Il. B, 473, Λ, 712, P, 727] : Διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες, ubi exp. διαφθεῖραι. [I, 78 : Νὺξ δ' ἥδ' ἠὲ διαρραίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει· Λ, 732 : Ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαπραθέειν μεμαῶτες, libri aliquot διαρραῖσαι e l. superiore 712. « Oppian. Hal. 5, 168 : Χαλκείην θώμιγγα διαρραῖσαι μενεαίνων. Lycophr. 1007 : Πύργους διαρραίσουσι. Marcell. Sidit. 80 : Ῥωχμαὶ σάρκα διαρραίουσι. » Schneid. Hesych. : Διαρραίσει, διαφθερεῖ. Διαρραῖσαι, διαφθεῖραι. Διαρραίειν (nam sic HSt. codicis scripturam διαρρέειν corrigit), διαπορθεῖν.] Et passiv. ap. [Hesych. : Διαρραῖσθαι, διεφθάρθαι. Διαρραισθέντος, διαφθαρέντος. Etym. M. p. 199, 30 : Διερραισμένος, ἤτοι διεφθαρμένος. Æsch. Prom. 236 : Τὸ μὴ διαρραισθέντας εἰς Ἅδου μολεῖν·] Greg. Naz. Carm. : Ἢ μεγάλην φραγμοῖο διαῤῥαισθέντος ἀλωὴν Νηλειῶς τρυγόωσι. In VV. LL. perperam traditur signif. etiam Aspergo, et affertur e Prov. Solom. [7, 17] διέῤῥαγκα : quum hoc sit a διαῤῥαίνω, non a διαῤῥαίω.

[Διάρραμμα, τὸ, Sutura. Plut. Mor. p. 978, A.]

Διαρραντίζω, pro Dispergo poni testatur Bud., locum tamen non proferens. [Planud. Ovid. Metam. 15, 211 : Τοὺς κροτάφους πολιαῖς διερραντισμένος. Boisson. || Aspergo. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 384, 30 : Τρὶς δὲ αὐτῷ (ὕδατι) τὸν νοσοῦντα διαρραντίσας. Hase.]

[Διαρραπίζω, Cædo. Heliodor. 7, 7 : Ὡς ἐνοχλοῦσαν καὶ τῇ θέᾳ ... ἐμποδὼν ἱσταμένην διερράπισεν· 8, 9 : Διαρραπισθῆναι κελεύσασα. || Ap. Theocr. 15, 49, Ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες, Ex dolis conflati, schol. interpr. διερραπισμένοι, ἐθάδες πανούργων ἔργων· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ· quod in alio cod. ἐρραπισμένοι scribitur.]

[Διαρραπτέον, Consuendum. Oribas. p. 157, 13 ed. Cocch.]

[Διαρράπτω, Persuo (Gl.), Consuo. Plut. V. Cat. min. c. 70 : Τὸ τραῦμα διαρράπτειν· Mor. p. 978, A : Διαρράψαντες αὐτοῦ περὶ τὸν λόφον ὁλοσχοίνους. Hemst. Galen. Περὶ μυῶν ἀνατομῆς p. 73 ed. Dietz. : Ὥσπερ ὑμένα διαρράπτουσιν αὐτό. Oribas. p. 36 ed. Mai. : Διαρράπτειν αὐτὸν χρή. G. D. Acu s. radio intersero, Intertexo. Jo. Chrys. Hom. in Matth. 49, vol. 2, p. 317, 22 : Ὅταν γὰρ τὰ νήματα τὰ σηρικά, ἃ μηδὲ ἐν ἱματίοις ὑφαίνεσθαι καλόν, ταῦτα ἐν ὑποδήμασι διαρράπτητε, πόσης ὕβρεως, πόσου γέλωτος ταῦτα ἄξια; Seager.]

[Διαρραχίζω, Disseco, Discerpo. Eubul. ap. Athen. 14, p. 642, E : Διερράχισται σεμνὰ δελφάκων κρέα. Hemst.]

[Διαρραψῳδέω, Recito. Cum contemtu dictum, Effutio, ap. Phot. C. Manich. in Wolfii Anecd. vol. 1, p. 67 : Πολλὰ τοιαῦτα ἄλλα διερραψῴδει τε καὶ συνέπλαττεν. Indicavit Boisson. Theophyl. Simoc. Hist. 3, p. 63, D : Ταῦτα δ' εἰκῇ διεραψῴδει ὁ Πρίσκος.]

[Διαρέμβομαι (scr. Διαρρέμβομαι), Pervagor, Gl. Scriptor ignotus ap. Suidam s. v. Ῥεμβώδης : Εὑρὼν δὲ αὐτοὺς διαρεμβομένους κατὰ τὸ τέμενος ἀόπλους, τούτους ἀπέκτεινε.]

[Διαρρέουσα, ἡ, Diarrheusa, nomen insulæ sinus Ephesii ap. Plin. H. N. 5, 38. G. Dind.]

[Διαρρέπω. Διαρρέπειν Divergere et utramque in partem inclinari significat, et de his dicitur Hippocrati, qui femore exteriorem in partem luxato crus brevius habent, ideoque quum huic aut alteri innituntur, in utramque partem inclinant et propendent, De art. p. 822, H : Διαρρέπουσι δὲ ἐν τῇσιν ὁδοιπορίῃσιν, ἀναγκαζόμενοι διὰ τὴν βραχύτητα τοῦ σκέλεος. In Mochlico vero p. 853, D, διαρρίπτειν scribitur, si modo vera est lectio. Sed nos διαρρέπειν legendum submonemus in annotat. Foes. V. Galen. ad l. priorem vol. 12, p. 412.]

Διαῤῥέω, Per medium fluo, Per mediam regionem fluo, Bud. ex Isocr. [p. 224, B], de Nilo : Κύκλῳ γὰρ τὴν χώραν περιέχων, καὶ πᾶσαν διαῤῥέων, πολλὴν αὐτοῖς εὐπορίαν πεποίηκε. [Aristot. H. A. 6, 15 : Ποταμοῖς οὐ διαρρέουσιν εἰς τὴν θάλατταν. Polyb. 3, 110, 8 : Ὃς μόνος διαρρεῖ τὸν Ἀπέννινον. De aere dictum notavit Pollux 5, 103 : Χωρίον ... πνεύματα διαρρέοντα ἔχον.] Sunt autem qui Perfluo in hujusmodi ll. reddi posse existiment. Alteram quidem certe signif. verbi Perfluo, qua sc. vas aliquod perfluere dicitur, habet in isto Luciani l. [Dial. mort. 10, 1] : Μικρὸν μὲν ἡμῖν σκαφίδιον ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλά· pro quo dicitur etiam οὐ στέγει. Idem affert et vocem pass. Διαῤῥέομαι pro Perluor, Rigor : e Diodor. S. in hist. Alex. : Ἡ δὲ χώρα αὐτὴ ἐπὶ σταδίους ν' παρήκουσα, πολλοῖς καὶ καλοῖς ὕδασι ναματιαίοις διαῤῥεῖται. [Heliod. 10, 13 : Ἱδρῶτι διεῤῥεῖτο.] || Διαῤῥέω, Diffluo : ut φθέγγεσθαι τοῖς χείλεσι διεῤῥυηκόσι, Aristoph. Nub. [873], Loqui labris diffluentibus, et diductis, atque hiulcis, i. e. ore hianti. Plut. [Mor. p. 32, F] : Διεῤῥυηκὼς ὑπὸ μαλακίας. Dicitur etiam διαῤῥέειν ὑπὸ μαλακίας, vel θρύψεως, aut ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, ut Latine Diffluere mollitie, voluptatibus, deliciis, aut luxuria, lascivia. [Δ. τῷ βίῳ, Ælian. V. H. 9, 24.] Affertur autem et διεῤῥυηκὼς ὑπὸ πλούτου. Item διαῤῥέειν τὸ σῶμα ὑπὸ μαλακίας, vel ὑφ' ἡδονῆς, vel ὑπὸ θρύψεως, etc. Philo V. M. 3 : Οὐδὲ γὰρ ἁβροδιαίτοις, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκτεθηλυσμένοις, καὶ τὸ σῶμα διαῤῥέουσιν ὑπὸ τῆς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀδιαστάτου θρύψεως, ἀρετὴ πέφυκεν ἐνδιαιτᾶσθαι, Non enim cum hominibus voluptariis et animo effeminatis, et corpore diffluentibus e perpetuis et quotidianis deliciis, virtus commercium habere solet, Turn. [Philo vol. 2, p. 519, 41 : Ἐξασθενῶν καὶ διαρρέων τὴν γνώμην. Hemst. De metu Dio Chr. vol. 2, p. 355 : Πολλοὶ μὲν γὰρ οὕτως ἔχουσιν ὥστε ὑπὸ παντὸς διατρέπεσθαι καὶ διαρρεῖν.] Item pro Diffluo, Dilabor, Pereo, e Luciano [De gymnas. c. 28 : Ἐκπεσεῖν καὶ] διαῤῥυῆναι τῶν χειρῶν, ad verbum, Diffluere s. Dilabi e manibus : e Soph. [Aj. 1267] : Φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαῤῥεῖ. [Demosth. p. 182, 10 : Διαρρυὲν τὸ ἀργύριον. De luna decrescente Sophocl. ap. Plut. Mor. p. 517, D : Χὤτανπερ αὑτῆς εὐγενεστάτη φανῇ, πάλιν διαρρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται. De hominibus dilabentibus Polyb. 1, 74, 10 : Διὰ τὸ προτέρημα ῥαθυμοῦντας καὶ διαρρέοντας ἐκ τῆς στρατοπεδείας· 4, 58, 1 : Βραχὺν παντελῶς χρόνον ἀθρόοι συμμείναντες ... διέρρεον.] At vero διαῤῥέουσα σὰρξ e Galeno pro Diffluente carne, i. e. Fungosa et molli. Aliquando autem quandam Tabescendi signif. habere videtur hoc verbum (ac certe tabescens corpus velut diffluit), ut Aristoph. Vesp. [1156] : Πρὶν διεῤῥυηκέναι. Sic apud Diog. L. p. 54 meæ ed. [2, 14] : Διεῤῥυηκότα καὶ λεπτὸν ὑπὸ νόσου. [Plut. Mor. p. 296, C : Νεκρῶν ἐφθαρμένων ὑπὸ χρόνου καὶ διερρυηκότων. Achill. Tat. p. 124, 32 : Ψυχὴν διαρρεύσασαν ἤδη, ubi notandus aoristi primi usus, de quo v. s. Ῥέω.] Ab Hesych. διαῤῥέοντες exp. χαῦνοι καὶ διαλελυμένοι, ubi διαλελυμένοι convenit cum Solutum : quod interdum copulatur cum Diffluens. [Synes. p. 74, D : Μειράκια κομῶντα καὶ διαρρέοντα. Procul. ad Hesiodi Op. v. 589 : Οὐ γὰρ διαρρέουσιν ἀνθρώποις γράφει δίαιταν, ἀλλ' ἐκπονοῦσι τὴν γῆν.] Idem διαῤῥεῖν exp. διεσχίσθαι : et διαῤῥυῆναι, διαφθαρῆναι, at pro διαῤῥέουσαι, quod exp. διαφθείρουσαι, repono διαῤῥαίουσαι : itidemque διαῤῥαίειν, pro διαῤῥέειν, quod ait significare διαπορθεῖν. Ibid. διαῤῥέουσα, quod exp. τρυφηλή, pertinet ad eam verbi διαῤῥέω signif., qua dicitur διαῤῥέειν ὑπὸ μαλακίας, etc. [In Ind.] : Διαῤῥυέω, Diffluo : unde ap. Plut. : Διεῤῥυηκὼς ὑπὸ μαλακίας, Qui mollitie diffluit. At infin. pass. διαῤῥυῆναι, cum participio διαῤῥυείς, non tam hinc deduci potest, quam a διαῤῥέω s. inus. th. διαῤῥεύω. [Διαρεύει, Perturbat, Gl.]

[Διάρρηγμα, τὸ, Fragmentum, Ruptura. Hesych. : Κεάσματα, κλάσματα, ῥήγματα, διαρρήγματα. Sic Musurus. Codex διαρήματα.]

Διαῤῥηγνῦμι, vel Διαῤῥηγνύω, Diffringo, Dirumpo, Perrumpo. [Soph. Aj. 834 : Πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ. Dio Chr. vol. 1, p. 286 : Τὸν Βούσιριν ... διέρρηξεν ἐπὶ τὴν γῆν καταβαλών· nisi διήραξεν legendum, de quo v. s. Διαράσσω.] Et Διαῤῥήγνυμαι, Diffringor, etc. Item Dehisco, ut interpr. Plin. ap. Aristot. Interdum διαῤῥήγνυσθαι est Rumpi, *Crever*. Xen. Cyrop. 8, [2, 11] : Οὔτε ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν· διαῤῥαγεῖεν γὰρ ἄν. Sic Lucian. [Quomodo hist. conscr. c. 20] : Ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαῤῥαγῇ ἐσθίων. Et ut Invidia rumpi dicitur Lat., et Gall. quoque *Crever d'envie*, sic et διαῤῥήγνυσθαι ὑπὸ τοῦ φθόνου. Lucian. [Timon. c. 40] : Ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου. Dicitur et διαῤῥήγνυσθαι sine adjectione : ut Demosth. [p. 254] : Νῦν διαῤῥαγῶσί τινες τούτων. Bud. vult διαῤῥήγνυμι itidem dici pro Rumpo, i. e. Stomachum moveo, Disrumpo, Dolore et indignatione impleo; sed exemplum non affert. At Lat. verbi Rumpor metaph. positi exempla vide ap. eum p. 784. [Antonin. 1, 8, 4 : Κἂν σὺ διαρραγῇς. Dio Chr. vol. 2, p. 188 : Ἀμυνόμενος τοὺς ἐμοὶ καὶ ὑμῖν βασκαίνοντας, ἵνα, ἐὰν μὲν δυνατὸν ᾖ, διαρραγῶσιν. Aristid. vol. 1, p. 489, 22 : Κἂν διαρραγῇ τὰ Πύθια ἐξορχούμενος. De clamantibus Dio Chr. vol. 1, p. 624 : Κἂν διαρραγῶσι κεκραγότες. Frequens usus verbi apud Comicos, ut Aristoph. Eq. 340 : Οἴμοι διαρραγήσομαι· Vesp. 162 : Ἔκφρες με, μὴ διαρραγῶ· et sæpissime διαρραγείης, quæ exsecrandi formula est, ut in Av. 2, Pl. 279. ‖ Forma media Theophyl. Simoc. Hist. 2, p. 37, B : Τοὺς ἀμφορεῖς διαρρήξασθαι τῷ Περσικῷ ἐγκελεύεται. G. Dindorf.]

‖ Διαῤῥήσσω, idem : ut διαῤῥήσσων τὰ δεσμὰ, Luc. 8, [29. Macar. Homil. 6, p. 41, D : Διαρρήσσει τοὺς λίθους· et 11, p. 63, A. G. D.] Διεῤῥηχὼς, Qui dirupit. Præt. med. διέῤῥωγα, Diruptus sum : unde διεῤῥωγὼς, Diruptus; ut τὸ διεῤῥωγὸς ῥάψαι, Chrysost., Suere quod diruptum est. Ἱμάτια διεῤῥωγότα, Vestes scissæ, 1 Reg. 4, [12]. Et διεῤῥωγότα χείλη, ap. Diosc. 1 exp. Fissa labia, Rimosa labia. [Διερρωγὼς χιτὼν Plutarch. Mor. p. 82, B. (Διερρηγμένα περιδεδύσθαι Eustath. Opusc. p. 300, 40.) Διερρωγυῖαι χορδαὶ Plato Phæd. p. 86, A.]

Διαῤῥήδην, Explicate, Clare, Aperte, Manifeste, Bud. e Demosth. [p. 118, 1; 352, 12, et al.] et Æschin. [p. 1 extr. et 2, 19.] Idem vero alicubi ap. Plat. vel Non obscure vel Verbis conceptis, signif. scribit. [Νομοθετεῖν δ. Plato Leg. 9, p. 876, C; εἰρηκέναι δ. ib. p. 860, C. Isæus p. 80, 29 : Ὁ νόμος δ. κωλύει παιδὶ μὴ ἐξεῖναι συμβάλλειν. Isocr. p. 254, E : Δ. γράψαντες· 375, B : Τῶν μὲν συνθηκῶν δ. ἀφισιῶν τοὺς ἐνδείξαντας ἢ φήσαντας.]

Διαῤῥήκτης, ὁ, Insidiator, ἐπίβουλος, Hesych. [Διαρρήκτας, ἐπιβούλους], si mendo carent exemplaria. [‖ Ruptor, Qui dirumpit. Method. Conv. virg. p. 43, 22 : Διαρρήκτας τῆς εὐαρμοστίας τοῦ βίου τῶν χορδῶν. Hase.]

[Διάρρηξις, εως, ἡ, Fissio, Diruptio, Divortium. De fluvio Joseph. Ant. Jud. 18, 9, 1 : Εἴς τι χωρίον διάρρηξιν μὲν ποταμῶν ποιούμενον. Angl. De aqua in grandinem transformata Epicur. ap. Diog. Laert. 10, 106 : Ὁμοῦ τῆξιν ἅμα τε σύνωσιν αὐτῶν ποιουμένην καὶ διάρρηξιν. Hase.]

Διάῤῥησις, εως, ἡ, Explicatio distincta et q. d. expressa. [Pollux 2, 128. Plato Leg. 11, p. 932, E : Ἐπίσχουσι τὴν διάρρησιν.]

[Διαρρήσσω. V. Διαρρήγνυμι.]

[Διαρριζόω, Radicibus firmo. Photius Epist. p. 284 : (Παραίνεσιν) ἐν ταῖς τῶν ἀνθρώπων ψυχαῖς διαρριζουμένην καὶ ἐμβαθύνουσαν. G. Dind.]

[Διαρρικνόω.] Διαῤῥικνοῦσθαι, Etym. [M. p. 270, 5] τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν, afferenti in exemplum hunc iambum e Cratetis [Cratini] Trophonio, Ξίφιζε καὶ σπόδιζε [πόδιζε] καὶ διαῤῥίκνου. Interdum ponitur ἐπὶ σχήματος ὀρχηστικοῦ, interdum ἐπὶ τοῦ συνεστράφθαι, Hesych. [Id. : Διερικνοῦντο, ἐκάμπτοντο ... οἱ δὲ, ἐκίνουν τὰς ὀσφῦς ἀσχημόνως ὀρχούμενοι.]

Διάῤῥιμμα, τὸ, Bud. interpr. Disjectio, Disjectus : afferens e Xen. [De Ven. 4, 4 : Τῶν εἰς τὸ πρόσθεν καὶ ὄπισθεν καὶ εἰς τὸ πλάγιον διαρριμμάτων], ubi loquitur de cane ad cubile leporis accedente. Vide Ἐπιῤῥίπτω.

[Διαρρινέω, Perlimo, Attenuo. Maxim. Tyr. vol. 2, p. 189 : Ὅσον ἀποζῆν λεπτῷ καὶ διερρινημένῳ τὴν γαστέρα. Dioscor. 4, 115 : Ὁ δὲ καυλός ἐστιν ὑπόκοιλος, διάπυκνος, ὡς ἐπίτηδες διερρινημένος· ubi var. lect. διερρημένος et in ed. Ald. διαρρερινισμένος. Perforo. Schol. Aristoph. Eq. 1147 : Ἔχει δὲ καὶ ὁ χαλκοῦς κημὸς, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, διερρινημένον (sic Portus : Ald. διερρινημένου) ἐπίθεμα εἰς τὸ αὐτὴν μόνον τὴν ψῆφον καθίεσθαι.]

[Διαρρίνησις. Διαρρινητής. Διαρρίνητος. V. Διαριν-]

[Διάρρινον, τό.] Διάρινον Hesych. dici scribit τὸ σίνηπι [συνάπυ codex], Sinapi, forsan quoniam sua acrimonia nares vellicat et mordet. [Conf. Ἀνάρρινον.]

Διαῤῥιπίζω, Diventilo, Difflo. Exp. etiam Ventilando s. Flando dispergo, disjicio. Sic autem et verbum Difflo ap. Plautum pro Flatu disjicio, dissipo. [Heliodor. 9, 14 : Μαρμαρυγή τις ἄφραστος καὶ εἰς τοὺς πορρωτάτω διερριπίζετο. Schneid. De loco quodam Hippocr. v. s. Διαυγάζω. Basil. M. vol. 1, p. 63, E : Τὸ ἔνδον ἡμῶν θερμὸν διαρριπίζει καὶ ἀναψύχει. Basil. Sel. V. Theclæ p. 252, A : Ἵνα τῇ αὔρᾳ τοῦ πνεύματος διαρριπίσῃ καὶ δροσίσῃ τοῦτο τὸ πῦρ. Eust. Opusc. p. 310, 30 : Τὸ δέ τι μένον τοῦ νιφετοῦ ... ἀνέμου χοάνοις ὅπῃ τύχῃ διαρριπισθέν. In διευριπίζω corruptum notabo s. h. v. G. D.] Διαριπίζεσθαι Hesych. exp. διακοντίζεσθαι.

Διαῤῥίπτω, vel Διαῤῥιπτέω, Disjicio, In diversas partes jacio, Jacto. [Hom. Od. T, 575 : Στὰς δ' ὅγε πολλὸν ἄνευθε διαρρίπτασκεν ὀϊστόν.] Aristoph. Vesp. [58] : Ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ κάρυ' ἐκ φορμίδος Δούλω διαῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις. [Hippocr. p. 153, B : Διαρρίπτειν πυκνὰ τὰς ὄψιας. Διερρίφθαι τὰ σκέλεα, Crura dispersa esse et disjecta, p. 197, B. Sic p. 37, 45 : Τὰ σκέλεα ἀνωμάλως διερριμμένα. Foes. Aristoph. Thesm. 774 : Εἰ ταδὶ τἀγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν γράφων διαρρίπτοιμι. Ibid. 665 Brunckius male intulit διάρειψον. Recte libri διάρριψον. Theophr. H. P. 6, 3, 4 : Σπέρμα, ὅταν νότος λαμπρὸς πνεύσῃ, διαρρίπτεσθαι. Ἄρτους διαρριπτεῖν, Xen. Anab. 7, 3, 22 et Plut. V. Cæs. c. 39. Idem V. Æm. Pauli c. 23 : Χρυσωμάτων ἔνια τοῖς Κρησὶ διερριφώς· V. Agesil. c. 6 : Τὰ μηρία διέρριψαν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. Impropr. Plato Ep. 7, p. 343, D : Τὰ τέτταρα (ὄνομα, λόγον, εἴδωλον, ἐπιστήμην) διαρρίπτειν τε καὶ ἐλέγχειν· Leg. 9, p. 860, B : Τὰ καλὰ καὶ τὰ δίκαια διερριμμένα προσαγορεύεται, Quasi discrepantia s. diversa. Plut. V. Philop. c. 8 : Τὸ δὲ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν πρῶτος μὲν Ἄρατος εἰς ἀξίωμα καὶ δύναμιν ἦρεν ἐκ ταπεινοῦ καὶ διερριμμένου κατὰ πόλεις. Liban. vol. 1, p. 809, C (= vol. 4, p. 631, 15 R.), ab Hemst. cit. : Τὸν βίον εἰς ἑταίρας διαρρῖψαι. De partibus orationis contra legem artis dispositis Phot. Bibl. p. 491, 28 : Πολλὰς πρὸ αὐτῶν ἀντιθέσεις εἰπὼν πάλιν ἐπὶ ἀντιθέσεις ἐτράπετο· ὅπερ ἀνοικονόμητόν τέ ἐστι καὶ διερριμμένον. ‖ Signif. neutrali Διαρριπτῶ, Projicio s. Præcipito me. Xenoph. Ven. 5, 8 : Ὁτὲ δὲ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ, διαρριπτῶν ἐπὶ τὸ δυνατόν. Pollux 5, 67, de leporibus : Ὁπόταν ... διαλλόμενοι καὶ διαπορριπτοῦντες ἀποφήνωσι ταραχώδη τὰ ἴχνη. Ubi διαρριπτοῦντες scrib. videtur. Plene Arrian. De ven. 15, 2 : Οἱ δὲ καὶ διαρρίψαντες τὰ μέλη, καθάπερ οἱ σκιρτῶντες, τότε ἀπευθύνουσι τὸν δρόμον. Conf. Διάρριμμα.]

[Διαρριφὴ, ἡ, Disjectio. Pratinas ap. Athen. 14, p. 617, F : Ποδὸς διάρειφα. Sic cod. Ven. In apographo Flor. διάρριφα, in aliis διάροφα. Unde restitui διαρριφά. G. Dindorf.]

[Διάρριψις, εως, ἡ, Disjectio, Distractio. Xen. Anab. 5, 8, 3 : Δ. σκευῶν. Plut. V. Lysandri c. 27 : Τὴν ἐν Αὐλίδι τῶν ἱερῶν διάρριψιν. Pollux 3, 129. Apud Theophrast. H. P. 6, 3, 4, simplici ρ scriptum. ‖ Διάρριψις λόγου v. s. v. Διασπασμός.]

Διάῤῥοδος, ὁ, ἡ, unde Διάῤῥοδα κολλούρια, Certæ collyriorum species e rosis compositæ. Eorum multæ etiam differentiæ sunt : διάῤῥοδον Nili, omnium celeberrimum : διάῤῥοδον τὸ διὰ τῶν ϛ6, quod alio nomine χλωρὸν appellatur : διάῤῥοδον λευκὸν, εὐελπίδιον, κρόκινον, ὡραῖον, quorum compositiones habentur ap. Galen. [vol. 13, p. 444, 445], Aetium, et Paul. Ægin. [Alex. Trall. p. 129 : Τὸ τοῦ Νείλου διάρροδον· 158 : Τῷ διαρρόδῳ. Paulus Æg. p. 179, 10 : Κροκηρῷ διαρρόδῳ τινί. Antiquiores medicos non διάρροδον, sed διὰ ῥόδων

dicere (quomodo apud Alexandrum quoque Trall. scriptum p. 181), recte observavit HSt. s. v. Διὰ p. 1102, A.]

[Διαρροὴ, ἡ, Meatus, Canalis. Dio Cass. 39, 41 : Πρὸς τὴν ἄνω τε καὶ κάτω αὐτοῦ (τοῦ ὠκεανοῦ) διαρροὴν (Fluxum et refluxum) ἀντικαρτερεῖν. Sed Euripidi Rhes. 919 : Περῶσα γὰρ δὴ ποταμίους διαρροὰς, L. Dindorfius restituit διὰ ῥοάς. || Eurip. Hec. 567 : Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροάς· ubi schol. τὰς ἀρτηρίας καὶ φλέβας τὰς τῆς ἀναπνοῆς. Idem fr. ap. Plut. Mor. p. 699, A : Οἶνος περάσας πνευμόνων διαρροάς.]

[Διαρροθέω, Perstrepo. Hesych. : Διαροθεῦντα, διασοβοῦντα. Aliter dictum ab Æsch. Sept. 192 : Πολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς θεῖσαι διερροθήσατ' ἄψυχον κάκην. Quod schol. interpr., διὰ τοῦ θορύβου ἐμβεβλήκατε.]

Διάῤῥοια, ἡ, Fluxus, Fluentum, Meatus. Item Medicis, Copiosus alvi sine inflammatione exulceratione neque fluor, Profluvium ventris, Alvi resolutio, Alvus liquida. Ita VV. LL., sed quod ad priores illas expp. attinet, earum auctor non nominatur; at pro Alvi profluvio Thuc. quoque usurpavit, 2, [49 : Διαρροίας ἀκράτου ἐπιπιπτούσης. Plato Tim. p. 86, A : Διαρροίας καὶ δυσεντερίας. Plut. V. Alex. M. c. 45 : Ἐνοχλούμενος ὑπὸ διαρροίας. Κοιλίας διάρροια, V. Marii c. 30.] Hanc porro ita Gorr. describit, Διάῤῥοια est Alvi profluvium absque intestinorum exulceratione, quo vel pituita vel bilis altera, sincera aut invicem mista vacuatur. In causa sunt humoris copia et cruditas, quæ aut in toto corpore aut in certa quadam parte sedem habet; ventriculus enim multitudine gravatus, quam vel ipse colligit, vel ex aliis sese in eum exonerantibus suscipit, aut maligna aliqua qualitate irritatus, quam cruditas (sic autem nunc appello concoctionis depravationem, quæ proprie δυσπεψία dicitur) invexit, τῇ διαῤῥοίᾳ infestatur : maxime quidem si orificium ejus supernæque partes valentes sint, inferiores autem et πυλωρὸς languidæ. Nam si contra acciderit, vomitiones ἀντὶ τῆς διαῤῥοίας citabuntur, Galen. Fac. Nat. 5. Quemadmodum autem e ventriculo in intestina materia διαῤῥοίας fluit, sic etiam per venas mesaraicas in eadem portio ipsius defertur, etc. [Galen. Delin. med. vol. 2, p. 263 : Διάρροιά ἐστι ῥευματισμὸς πλείων κοιλίας ἄνευ φλεγμονῆς καὶ ἑλκώσιος πολυχρόνιος· vol. 6, p. 533 : Εἰ δέ γε ὑπὸ τῆς δήξεως τῶν ἀπεπτηθέντων σιτίων ἡ γαστὴρ ἀνιαθεῖσα πᾶν ἐκκρίνειε, διάρροια μὲν ὀνομάζεται τὸ σύμπτωμα, διαφθείρεται δ' ἡ χρεία τῆς τροφῆς. De poetis quibusdam exilibus Aristoph. in fr. Gerytadæ ap. Athen. 12, p. 551, B : Τούτους γὰρ, ἢν πολλῷ ξυνέλθῃ, ξυλλαβὼν ὁ τῆς διαρροίας ποταμὸς οἰχήσεται (codex ἐξοιχήσεται).]

[Διαρροιζέω, Cum stridore feror. Soph. Trach. 568 : Χεροῖν ἧκεν κομήτην ἰὸν, ἐς δὲ πνεύμονας στέρνων διερροίζησεν. Schol. μετὰ ἤχου ὥρμησε. Planud. Ovid. Metam. 13, 608 : Ἡ ὄρνις ταῖς πτέρυξι διερροίζησεν, cit. Boiss. Corrupte gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 196 : Διαρροίζεται, ὁρμᾷ. Scrib. Διαρροιζεῖ.]

Διαῤῥοΐζομαι, Profluvio alvi laboro, ex Alex. Aphr. [Probl. 1, 98], eadem forma qua καταῤῥοΐζομαι. [Hippiatr. p. 250 : Ἐὰν διαρροϊσθῇ.]

[Διαρροϊκὸς, ἡ, ὸν, Ventris profluvio laborans. Rufus De purgant. medicam. in cod. Vatic. init. : Ὅσοι τεινεσμώδεις εἰσὶ καὶ διαρροϊκοί. Alex. Trall. 8, p. 414 : Κοιλιακοὶ θεραπεύονται ὡς καὶ διαροϊκοί. Weigel.]

[Διάρρομβος, ὁ, ἡ, Rhombi formam habens. Hippiatr. p. 197 : Τελαμῶσι λινοῖς διαβρόχοις ὄξει καὶ ἐλαίῳ, ὅσοι ἱκανοί εἰσιν, ἴσοις, μὴ διαρρόμβοις. G. Dind.]

[Διάρρους, ὁ, Alveus. Strabo 4, p. 177 : Γεωλοφίαι διάρρους ἔχουσαι πλωτούς. Diodor. 13, 47 : Ξυλίνας τοῖς διάρροις ἐπέστησαν γεφύρας.]

[Διαρροφέω, lectio vitiosa pro διαφορέω in libris quibusdam Diodori 13, 94. Neque in loco Hesychii, quem s. v. Διαλαφύσσω attuli, Ruhnkenii conjecturis διερρόφησας et διαρρόφησις opus videtur. G. Dind.]

[Διαρρύδην, q. d. Diffluenter, Ita ut diffluat. Æsch. Cho. 67 : Τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαρρυδᾶν. Sic libri : quod voc. si recte pro adverbio habetur, aut διαρρύδαν aut διαρρυδὸν scribendum, non, quod quidam posuerunt, διαρρυδάν.]

[Διαρρυθμίζω.] Διαῤῥυθμέω, Compingo, Concinno, VV. LL. Videtur tamen potius dicendum διαῤῥυθμίζω. [Macc. 2, 7, 22 : Ἑκάστου στοιχείωσιν οὐκ ἐγὼ διερρύθμισα.]

[Διαρρυΐσκω, Diffluo. Phot. Quæst. ad Amphiloch. p. 282 ed. Mai. : Πάντα ἡμῖν διαρρυΐσκει καὶ οἴχεται. G. D.] Διαῤῥυΐσκεσθαι, pro Diffluere et Dissipari affert Bud. ex Aretha. [Anna Comn. 13, p. 415, D : Ἔτους ἤδη διαρυϊσκομένου ϛχιζ'. G. Dind.]

[Διαρρυμβονάω, Dispergo, Dissipo. Hesych. : Διερυμβονήσατε, διεφορήσατε. Videtur de hominibus prodigis dictum esse ut simplex ῥυμβονάω, quod v.]

[Διαρρυπτικὸς, ἡ, ὸν, Abstergendi vim habens. Galen. vol. 13, p. 70 : Ἐμπλαστικήν τε καὶ διαρρυπτικὴν (δύναμιν). Ubi edd. Ald. et Bas. διαρρυτικήν.]

Διαῤῥύπτω, i. q. ῥύπτω : nisi quod præp. διὰ vim aliquam significationi addere videri potest. E Galeno Ad Glauc. : Διαῤῥύψαι τὸν χυμὸν, Detergere. [Id. vol. 6, p. 123 : Ἐμφράξει μᾶλλον, οὐ διαρρύψει τοὺς πόρους· et ibid. paullo post. G. Dind.]

[Διάρρῡσις, εως, ἡ, Fluxus, Meatus. Hero Spirit. p. 164 : Ὕδατος διάρρυσιν. Phot. Lex. p. 222, 23 : Αἴδηθρα, τὰ ἔφυδρα χωρία· καὶ αἱ διαρύσεις τῶν ὑδάτων· οὕτως Εὔπολις. Recte διαρρύσεις ap. gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 291, 12. G. Dind.]

Διάῤῥῠτος, ὁ, ἡ, pro κατάῤῥυτος, Irriguus, Bud. e Strab. [5, p. 213 : Ῥαβέννα ξυλοπαγὴς ὅλη καὶ διάρρυτος, γεφύραις καὶ πορθμείοις ὁδευομένη· 12, p. 547 : Διαρρύτου ποταμοῖς. Hesych. : Διαρρύτους, διηντλημένους. || *Hippo diarrhytus*, urbs Zeugitanæ, a Plinio aliisque memorata, quam inferioris ætatis scriptores *Hipponem Zarrythum* dicunt : de qua forma præpositionis s. v. Διὰ egimus p. 1106 sq. G. Dindorf.]

Διαρύω, s. Διαῤῥύω, Traduco, trahendo nimirum. Herodot. [7, 24], διαρύσαι τὰς νέας τὸν Ἰσθμὸν, Per Isthmum traducere naves. [Lectio vitiosa. V. Διειρύω.]

[Διαρρωγὴ, ἡ, Interruptio. Hippocr. p. 802, 5 : Ἐπιδεσίων γάρ ἐστιν αὕτη ἡ ποικιλωτάτη καὶ πλείστους μὲν σκεπάρνους ἔχουσα, διαρρωγὰς (sic scriptum) δὲ καὶ διαλήψιας ποικιλωτάτας τοῦ χρωτὸς ῥομβοειδέας. Ad quem l. Galen. vol. 12, p. 356 : Διαρρωγὰς δὲ λέγει τὰ μεταξὺ διαστήματα τῶν ὀθονίων. Erotian. p. 124 : Διαροχὰς, τὰς τῶν ἐπιδέσμων διαπνοὰς καὶ τὰ μεταξὺ τούτων διαστήματα· εἴρηται δὲ παρὰ τὴν ῥίχην (alii libri ῥείχην, ῥέγχην, ῥέγχιν), ἥτις ἐστὶν εἶδος ἀναπνοῆς. Hesych. : Διάρογχας (Διαρογὰς Heinsius), τὰ μεταξὺ τῶν ἐπιδέσεων διαστήματα. Ubi Hemst. : « Erotianum sic emenda, Διαρόγχας, τὰς ... εἴρηται δὲ παρὰ τὴν ῥογχὴν ... Ῥογχὴ, ῥόγχος, *ronchus*, a ῥέγκειν vel ῥέγχειν. Ergo διαρόγχαι, *Interstitia*, quæ Belgæ dicimus *luchtgaten*. Fuit autem in Hippocratis l. diversa lectio διαρωγμαὶ vel διαρωγμίαι, ad quam referenda Hesychii gl. Διαρωγμίας, διαστάσεις. »]

[Διαρρώννυμι, s. Διαρρωννύω, Corroboro, Confirmo. Theophyl. Simoc. Hist. 2, p. 33, C : Τὸ μὲν οὖν Περσικὸν διερρώννυτο ταῖς προρρήσεσιν ὥσπερ γαυρούμενον. Joseph. Genes. p. 42, E : Τοὺς ... Σκύθας ὁ βασιλεὺς ῥαγδαίῳ προστάγματι διαρώννυσιν ἐπελθεῖν. G. Dind.]

Διαῤῥὼξ, ῶγος, ὁ, ἡ, Abruptus; διαῤῥὼξ κυμάτων ἁρμὸς [ἀγμὸς], in VV. LL. citatur ex Eur. [Iph. T. 262] pro Compages fluctibus abrupta, i. e. Anfractus. Sed hæc mihi suspecta sunt. [|| Oppian. Hal. 5, 216 : Τυρσηνοῦ πόντοιο μέση πορθμοῖο διαρρὼξ εἰλεῖται, ubi substantivum est, ut ἀπορρώξ.]

Δίαρσις, εως, ἡ, Elatio, Sublatio. [Diodor. 3, 40 : Διάρσει ἱστίων θέουσαι, Naves quæ sublatis et expansis velis iter faciunt, quas inferius dicit τοὺς ἱστοὺς καὶ τὰς κεραίας μετεώρους ἔχειν. Brunck.] Peculiariter de sublatione ensis ad ictum, unde ἡ ἐκ διάρσεως μάχη Polybio 2, [33, 5] : Ἀφελόμενοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην, Camerario interpr. Adimentes facultatem illis sublatis ensibus dimicandi. In VV. LL. ἐκ διάρσεως μάχη, quum cæsim res geritur; quum vero punctim infertur plaga, dicitur ἐκ καταλήψεως, vel ἐκ διαλήψεως, vel ἐκ μεταλήψεως. Idem auctor ap. Suid. in Διάληψις, opponit inter se ἐκ διαλήψεως et ἐκ καταφορᾶς, quod esse idem putatur cum ἐξ ἐπάρσεως. [Scriptor (Polybius, ut videtur) ap. Suidam s. v. Πνεύσας : Μαχομένων ἐκ διάρσεως ταῖς μαχαίραις. Sic Kuster. : nam libri διαιρέσεως. || De elata compositione Longin. 8, 1 : Ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνθεσις.]

[Διαρτάζω. V. Διαρτάω.]

[Διαρτᾰμέω, Concido in frusta, Discerpo. Æsch.

Prom. 1023 : Δαφοινὸς αἰετὸς λάβρως διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος. A
Anaxandrid. ap. Athen. 10, p. 455, F : Ἀρτίως διηρτάμηκε. Oppian. Hal. 2, 622 : Ζωὸν δὲ διαρταμέοντες ὀδοῦσι ῥινὸν ἀποσχίζουσι. Philo vol. 2, p. 564, 37 : Διαρταμῶντες γὰρ αὐτὰ κατὰ μέλη καὶ μέρη. Unde eidem ib. p. 68, 10 : Κατὰ μέλη καὶ μέρη διαρτώμενος, restituendum διαρταμώμενος. Hesych. : Διαρταμῆσαι, διελεῖν, κατακόψαι. G. Dind.]

Διαρτάω, Diduco, Dirimo, Intervallo quodam intercipio. Plut. [V. Timol. c. 25] : Καὶ διαρτῶντος ὁδὸν ἡμερῶν ὀκτὼ τὴν δύναμιν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν. Et ap. Philon. De mundo, διαρτηθὲν, Diductum et non cohærens. Bud. p. 739. [Strabo 5, p. 234 : Τὸ Κέλλιον ὄρος καὶ τὸ Ἀβεντῖνον ὄρος καὶ τὸ μεταξὺ τούτων πεδίον διηρτημένα· 10, p. 487 : Τὰ διηρτημένα τῇ φύσει· quod ap. Steph. Byz. (s. v. Μύκονος) διηρημένα scriptum. Διαρτᾶσθαι, sed ex διαττᾶσθαι corruptum, 3, p. 148. Philo vol. 2, p. 599, 25 : Οὕτω τῶν ἡμετέρων σπαραττομένων καὶ διαρτωμένων καὶ μονονοὺ συγκοπτομένων καὶ συντριβομένων δικαίων. Dionys. A. R. 1, 46 : Διηρτημένων τειχομαχίᾳ τῶν πολεμίων, Distentis. Id. De admir. vi Dem. c. 40, B
p. 1079, 9 R. : Ἵνα μὴ δόξωμεν διαρτᾶν τὰς ἀκολουθίας, Interrumpere ordinem. Sext. Emp. p. 121 : Διηρτῆσθαι (Non cohærere) λέξει τὰ λήμματα. Etym. M. p. 340, 4 : Τὸν ἐν μέσῳ τῇ κιθάρᾳ πασσαλίσκον, δι' οὗ ἡ χορδὴ διήρτηται. Suid. : Διαρτᾶν, κυρίως ἀντὶ τοῦ διαιρεῖν. Recte Toupius διαιρεῖν, et in gl. Hesychii Διαρτᾷ, διαργεῖ, corrigit διαιρεῖ. Hesych. : Διαμπερονήσει, διαρτήσει. || Suspendo. Hesych. : Διαρτᾷ, κρεμνᾷ. Suid. : Διαρτῶ τὸ κρεμῶ. Hesych. : Διήρτησαι, δέδεσαι. || Suspendo animum, Decipio. Hesych. : Διαρτᾶν, διασείειν καὶ ἀπατᾶν. Lex. rhet. p. 241, 13 : Δ., πλανᾶν, ἐξαπατᾶν. Suid. : Διαρτῆσαι, τὸ ἐξαπατῆσαι· οὕτως Μένανδρος. Διήρτησεν, ἐξηπάτησεν. Sturz. De dial. Mac. et Al. p. 161 sq. : « Ista notio videtur verbo a Macedonibus et Alexandrinis tributa fuisse. Unde Num. 23, 19 (e quo l. etiam Judith 8, 16 pro διαιτηθῆναι scrib. διαρτηθῆναι) legitur : Οὐχ ὡς ἄνθρωπος ὁ θεὸς διαρτηθῆναι, pro quo Philo vol. 2, p. 125, ubi hunc l. laudat, exhibet διαψευσθῆναι. Etiam Dionys. H. plus semel sic utitur verbo διαρτᾶσθαι, ut A. R. 1, 39 : Ἐπὶ τὸ σπήλαιον C
ἀφικνεῖται τοῖς μὲν ἴχνεσι διαρτώμενος (quod Suidas s. h. v. interpr. ἐξαπατώμενος)· ib. 86 : Διηρτημένος ὑπ' αὐτοῦ. » Scriptor apud Suidam : Διαρτώμενοι τῇ δοκήσει. || Paro, Adorno. Hesych. : Διαρτωμένων, καταρτιζομένων. Sic etiam Suidas, qui tamen superius eandem expl. verbo διαρτίζω apponit, quod v. || Alia forma Διαρτάζω, qua Æschylus usus est de nuncio, ut videtur, mandata exponente. Etym. M. p. 149 extr. : Ἄρταμος, ὁ μάγειρος ... παρὰ τὸ διαρτάσαι, ὅ ἐστι μερίσαι ἢ συναρμόσαι. Αἰσχύλος· Τοσαῦτα, κῆρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον. Hesych. : Διάρτασον, διάστειλον. G. Dind.]

[Διάρτησις, εως, ἡ, Separatio, Incohærentia. Sext. Emp. p. 99 : Κατὰ διάρτησιν, ὅταν μὴ ἔχῃ τὰ λήμματα ἀκολουθίαν πρὸς ἄλληλα· ubi oppos. συνάρτησις. Ibid. p. 100. Quibuscum conf. l. similis s. v. Διαρτάω indicatus. Philo vol. 1, p. 338, 38 : Διαλύσεως καὶ διαρτήσεως, ubi var. lect. διαρτύσεως et διαστάσεως. Ex διάρτισις corruptum v. s. hoc v.]

[Διαρτία, ἡ, Forma, Species, διάπλασις. V. Gaumin. ad Theodor. Prodr. De amor. Rhod. et Dos. c. 5. D
Ducange. Nicet. Chon. Ann. 4, 6 : Τὴν διαρτίαν τοῦ σώματος εὐφυής· et 21, 3. Kall. Thessalonicus in Bandini Anecd. p. 118; Isaac. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 304. Boisson. Eustath. Opusc. p. 253, 70 : Μήτε τῇ ψυχῇ ἔξω ῥεμβόμενος τῷ κρείττονι πάντως μέρει τῆς κατὰ σὲ διαρτίας. Iambi in Hippocratem ap. Boivin. ad Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 1257 ed. Bonn. : Ἐκ τῆς ἐνύλου συμφυοῦς διαρτίας. Tzetz. ad Hesiod. Op. 625 : Πᾶσαν τὴν τῆς νεὼς διαρτίαν. Ubi Trincav. διάρτισιν. Suid. : Δ., ἡ διάπλασις. « Εὐτελοῦς διαρτίας Χριστὲ γεγονώς. » G. Dindorf.]

Διαρτίζω, [Formo, Fingo. Job. 33, 6 : Ἐκ πηλοῦ διήρτισαι σύ. Hesych. : Διαρτίσαι, ἀναπλάσαι. Suid. : Διαρτίσαι διὰ τοῦ ι ἀναπλάσαι, καταρτίσαι· διαρτίζω γὰρ, πλάττω καὶ τελειῶ. || Obscura est ejusdem gl. Διαρτίζεται, ὁρμᾷ. || Clare loquor. Hesych. : Διαρτίζων, ἄρτια καὶ συνετὰ φθεγγόμενος· quocum Kust. comparavit voc. ἀρτίστομος. Simili sensu διάρτασον dixit Æschylus, de quo v. s. Διαρτάω. G. D. ||] Subigo et
A panem informo, ut quum massa in panes informatur, Bud. [Hesych. : Ἐπικόκλυσεν, ἐπηύξησεν· ἀπὸ τῶν διαρτιζόντων, οἱ καταλείπουσι τὸ σταῖς. Conf. Διάρτισις. G. Dind.]

[Διάρτισις, εως, ἡ, Formatio. Etym. M. p. 361, 8 : Τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων διάρτησιν περισσευόμενον· ubi Gud. διάρτυσιν. Recte Sylburg. διάρτισιν, quod legitur ap. Suid. s. v. Ἐπικύλλωμα, in libris quibusdam in διάτρισιν vel διάτρησιν corruptum. Conf. Διαρτία et Διαρτίζω. G. Dind.]

[Διαρτύω, Compono, Adorno. Eunap. Excerpt. p. 82, 12 ed. Nieb. : Προσποίησις καὶ πλάσις εἰς τὴν τῶν πολεμίων ἀπάτην διηρτυμένη. G. Dind. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 280, 32 : Τὸν κατὰ τοῦ ἁγίου διήρτυε θάνατον. Hase.]

[Διαρυμβονάω. V. Διαρρυμβονάω.]

[Διάρυτος. V. Διάρρυτος.]

[Διαρύτω, s. Διαρύω, Exhaurio. Etym. M. p. 270, 3 ex cod. Leid. apud Koen. ad Gregor. p. 70 emendatum : Διαρύτειν (vulgo Διαρύττειν), διαρύειν, διαν-
B τλεῖν, ὡς ἀνύειν καὶ ἀνύτειν τὸ τελειοῦν· ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν Ἀττικῶν. Hesych. : Διαρύτειν, ἀντλεῖν. Sic Kuster. : codex διαρυπτεῖν, ἀνατλεῖν.]

[Διαρύω. V. Διαρρύω.]

[Δίαρχος, ὁ.] Δίαρχοι, Hesychio teste, sunt οἱ Ἑλλανοδίκαι.

[Διάρχω, Ad finem magistratum gero.] Διῆρξα ap. Lysiam [ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφὴν ἀπολογίᾳ] pro διὰ τέλους ἦρξα, teste Harpocr. et Suida [et Polluce 8, 83], a Διάρχω. [Sæpius hoc aoristo utitur Dio Cass. 36, 21 : Τὴν στρατηγίαν διῆρξε· et 40, 66; 52, 21; 53, 1, 13; 59, 6.]

Διαρωχμίας, Hesychio διαστάσεις, intellige autem τῶν διεῤῥωγότων, Quæ a se invicem dirupta hiascunt. [V. Διαρρωγή.]

[Διὰς, άδος, ἡ, Dias, πόλις Λυκίας, ἣν Διάδης ἔκτισε· τὸ ἐθνικὸν Διαδεύς, Steph. Byz. || Nomen tribus Atticæ Erichthonii tempore. Pollux 8, 109. || Gentile a Δία et Δῖον, quæ v. G. Dindorf.]

[Δίας, αντος, ὁ, Dias. Etym. M. p. 270, 10 : Δίας, ὁ
C ἥρως, εἷς τῶν Τιτάνων, παρὰ τὴν Διὸς γενικὴν Δίας· ἢ εἷς τῶν Πελοπιδῶν. Γίνεται παρὰ τὸ Δέος Δεΐας, καὶ ἐν συναλοιφῇ Δείας διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὁ δέος ἐμποιῶν· et p. 271, 3 : Δίας, ὡς ἀπὸ τοῦ δράκων δράκοντος δρακοντίας, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Διὸς γίνεται Διΐας, καὶ κράσει Δίας. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Δίας καὶ Θείας διὰ τοῦ ντ κλίνονται, τὸ δὲ Θείας καὶ Διίας ἰσοσυλλάβως. Tzetz. Exeg. Il. p. 68, 25 : Πέλοπος δὲ καὶ Ἱπποδαμείας Ἀτρεὺς, Θυέστης, Δίας ... ῑ || Δίας, sophista Ephesius, de quo Philostr. p. 485, 486. Sed codd. Βίας. G. Dind.]

[Διασαάμως, Sesamo mixtus, fort. Dorice insolentius formata vox pro Διασησάμεος s. Διασήσαμος, ex conj. Bœckhii Inscr. gr. vol. 1, n. 1464, 9. Hase.]

[Διασαικωνέω s. Διασαικωνίζω. V. Διασαλακωνίζω.]

[Διασαίνω, Caudam moveo. De canibus adulantibus Xenoph. De ven. 4, 3 : Τὰ μὲν ὄμματα πυκνὰ διακινοῦσαι, ταῖς δὲ οὐραῖς διασαίνουσαι.]

[Διασαίρω. Διασέσηρα, Ore hio. Schol. Apoll. Rh. 2, 517 : Τοὺς γὰρ κύνας ποιεῖ διασεσηρέναι καὶ χάσκειν. || Cavillor. Plut. V. Marii c. 12 : Μεστὸς ὢν ταραχῆς
D καὶ διασεσηρώς.]

[Διασαλακωνίζω.] Διασακώνισον Hesych. positum esse dicit pro διασαλακώνευσον, h. e. τρυφερῶς βάδισον : nam τοὺς θρυπτομένους dictos fuisse σαλάκωνας, forsitan ἀπὸ τοῦ σαυλοῦσθαι, quod est θρύπτεσθαι. Et σαλάκωνα dici τὸν οὗ μὴ δεῖ δαπανῶντα. Hæc ille, proculdubio respiciens ad Aristoph. Vesp. [1169] : Ἀνυσόν ποθ' ὑποδυσάμενος, εἶτα πλουσίως Ὡδὶ προβὰς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον. Ita enim habent Comici exempll., et non solum ejus schol., sed etiam Suid. et Etym. Quorum hi duo illud διασαλακώνισον exp. διάθρυψαι, διαγαυρίασον : quoniam sc. σαλάκωνες olim dicebantur οἱ διαθρυπτόμενοι, a verbo σαυλοῦσθαι, quod est ἁβρῶς βαίνειν et velut σείεσθαι, παρὰ τὸ σάλον. Schol. quoque ipsius Comici exp. ἁβρύνθητι et διαθρύφθητι : dictum addens a Salacone quodam Autyloci patre, qui fuerit μαλακὸς, Mollis et effeminatus. Addit etiam, videri hoc verbo significari τὸ σαλακωνεύεσθαι, h. e. τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτὸν, Agitare s. Jactitare nates. Sed in quibusdam Codd. scribi διαλυκώνισον : in Artemidori autem συναγωγῇ

legi διελακώνισεν [διαλακώνισον], quorum illud esse a Lycone quodam pentathlo, qui fuisse μαλακώτερος videatur. Deinde ad prius διασαλακώνισον revertens, ipsum exp. ἁβρῶς καὶ μαλακῶς σαυτὸν διακίνησον, a Salacone quodam τρυφηλῷ : additque quosdam σαλακωνίσαι esse dicere τὸ τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινῆσαι. Rursum Hesych. διασαλακώνισον exp. διάνυσον [διακίνησον Soping.], ἀπὸ τοῦ ἐγκεκλεῖσθαι [ἐγκεῖσθαι Kuster.] τὸν Σαλάκωνα. [Memorabilis est quam prior Hesychii gl. præbet scripturæ diversitas διασακώνισον, quæ ex διασαικώνισον corrupta esse potest. Σαικωνίσαι ex Aristophane afferunt et κινηθῆναι interpretantur gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 362, 31, et (qui σαικονῆσαι scriptum exhibet) Photius Lex. p. 496, 7. Apud Hesych. : Σαικωνῆσαι, διασαικώνη, quod Musurus in διασαικωνῆσαι mutavit. Scribendum Σαικωνίσαι, διασαικωνίσαι, aut, quod probabilius videtur, διακινῆσαι. G. D.]

[Διασάλευσις, εως, ἡ, Motus, Agitatio. Marcellus De pulsibus in cod. Palat. : Οὐκ ἴσης οὐδὲ ὁμαλῆς αὐτῶν τῆς διασαλεύσεως. Weigel.]

Διασαλεύω, Concutio, Quatio : sicut et σαλεύω : nisi quod præp. vim aliquam significationi addere videri potest. [Steph. Byz. s. v. Τρεμιθοῦς : Τὸν τόπον διὰ τὴν παρουσίαν τῆς δαίμονος διασαλευθῆναι. Hemst. Hesych. : Διέσεισε, ... διεσάλευσε.] E Luciano [Alex. c. 31] affertur in VV. LL., Διεσάλευσε τὴν πόλιν, pro Concitavit urbem. Ibid. pass. præt. [e Luciano De merc. cond. c. 33] : Διασεσαλευμένος τὸ βλέμμα, pro Aspectu lubrico; sed non addito nomine auctoris. [Et Rhet. præc. c. 11 : Διασεσαλευμένος τὸ βάδισμα. « Διασαλεύειν τοὺς ἤχους, Sonos perturbare, dicuntur αἱ συμπτώσεις τῶν φωνηέντων, Vocalium concursus, quia in tali concursu soni vocalium singularum non recte distinguuntur, sed veluti confluunt, et confusam elocutionem faciunt, qualis est in omni hiatu. Dionys. H. De comp. vv. 23, p. 180. Mox dicit eodem sensu ἀποκυματίζειν τὸν ἦχον, Sonum perturbare, inquietum reddere.» Ernest. Lex. rhet. De ingrato concursu consonantium ibid. p. 167, 1 : Χαράττουσιν εὖ μάλα τὴν ἀκοὴν καὶ διασαλεύουσιν ἀξιολόγως τὰς ἁρμονίας.]

Διασαλπίζω, Pervulgo, Divulgo. [Anna Comn. 1, p. 14, B : Διεσάλπιζε γὰρ ἡ φήμη τὸ στράτευμα ὡς...]

[Διασαρκωνίζω.] Διασαρκιώνισμα, τὸ, Hesych. esse dicit ἀσελγές τι σχῆμα. Cui subjungit Διασαρκωνίσαι, esse dicens τὸ προσποιητῶς γελάσαι : quod ipsum et σαρκωνίσαι dici. Sed sunt qui reponendum censeant Διασαρδωνίσαι et σαρδωνίσαι, interpr. Sardonium risum ridere, Subsannare. In his tamen τὸ ω suspectius est. Apud Etym. [M. p. 273, 45] et Lex. meum vet. legitur Διεσαρδάνωσε, exp. διεγέλασεν, οὐκ ἐπὶ διαχύσει, ἀλλ' οἱονεὶ Σαρδάνιον γέλωτα. [Ap. Suidam Διεσαρδάνισε, ubi Kust. conjecit διεσαρδώνισε. Hesych. : Διεσαρώνησε, διέσυρε, κατεγέλασεν· οἱ δὲ διέχανε· ubi Salmas. διεσαρώνισε, Albertus διεσαρδώνισε. In superiore Hesychii gl. codex διασαρωνίσαι, quod Musurus recte in διασαρκωνίσαι mutasse putandus erit, si, ut videtur, codex in διασαρκιώνισμα cum Musuro consentit. G. D.]

[Διασαρκώνισμα. V. Διασαρκωνίζω.]

[Διασάτηρ, διαπαίζειν. Λάκωνες, Hesych. Ubi D. Heinsius Διασατυρίδδην.]

[Διασάττω, Infarcio. Galen. vol. 2, p. 13 : Ὑπερπιάναντές τε καὶ διασάξαντες αἵματί τε καὶ σαρξίν. Archigenes ap. Galen. vol. 8, p. 156 : Ἔστι δὲ πλήρης σφυγμὸς ὁ ναστοτέραν ἐπιδεικνὺς τὴν ἀρτηρίαν καὶ τὴν ὑπόπτωσιν αὐτῆς διασεσαγμένην ἐγχύλως. De quo loco Galenus p. 157 : Αὐτὸ δὲ πάλιν τὸ διασεσαγμένην πότερα ταυτόν ἐστι τῷ μεμεστωμένην ἢ ἄλλο τι δηλοῖ, σαφῶς οὐκ ἔχω συμβαλεῖν. Cum genit. Macho ap. Athen. 6, p. 244, C : Φαληρικῆς ἀφύης τε διασεσαγμένος. Geopon. 19, 9, 5, p. 1232 : Διασεσάχθαι τῶν γιγάρτων.]

[Διασατυρίζω D. Heinsii conjectura. V. Διασάτηρ.]

[Διασαυλόω.] Διασαυλούμενον, Hesych. exp. διακινούμενον καὶ ἐναβρυνόμενον· item διασειόμενον : respiciens forsitan ad h. Aristoph. l. qui ab Etym. citatur, Ὁρῶ γὰρ ὡς ὄμφακα διασαυλούμενον. Atque adeo idem ille Etym. [p. 270, 42] διασαυλούμενον esse dicit ἁβρυνόμενον καὶ διαθρυπτόμενον : nimirum παρὰ τὸν σαῦλον, τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον, ut ap. Simonidem in Iambis, Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης.

[Διασάφεια, ἡ, Interpretatio. Aristeas De leg. transl. p. 131, 7 : Ἐτρέποντο πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν ἑκάστου διασάφειαν. Hase.]

Διασαφέω, Manifestum reddo, Declaro : item Expono, Explico. [Eurip. Phœn. 401 : Οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς (τὰς ἐλπίδας) διεσάφησ' οὔσας κενάς; Plato Leg. 5, p. 733, B : Ἴσα δ' ἀντὶ ἴσων ἑκάτερα τούτων οὐχ ὡς βουλόμεθα ἔχοιμεν ἂν διασαφεῖν. Polyb. 3, 52, 5 : Διασαφούντων ὅτι πάρεισι διὰ ταῦτα. Cum ὑπὲρ 2, 19, 13 : Ὑπὲρ ἧς ἀρτίως διεσαφήσαμεν. « Σοὶ τὴν ἰδίαν κρίσιν διασαφήσω, Hipparch. et Eud. Ἐξηγ. 1, p. 171, B; 173, A, B; 179, A; 189, C. Argum. Eur. Hipp. : Ἄρτεμις τῶν γεγενημένων ἕκαστα διασαφήσασα Θησεῖ. Clem. Al. p. 737, 27. » Hemst.] E Theophr. [C. Pl. 6, 14, 5] Διασαφητέον pro Perspicue disserendum est. Ap. Matth. 18, [31] : Διεσάφησαν τῷ Κυρίῳ πάντα τὰ γενόμενα, vet. Interpr. vertit Narrarunt. Sed a Polyb. poni διασαφῶ et pro Clare denuntio, testatur Bud. [1, 46, 4 : Γενόμενος αὐτόπτης ἅπαντα διασαφήσειν· 2, 27, 3 : Τὰ προγεγονότα διεσάφουν ἀνακρινόμενοι τῷ στρατηγῷ· 3, 87, 4 : Τοὺς διασαφήσοντας εἰς τὴν Καρχηδόνα περὶ τῶν γεγονότων. Forma media 31, 26, 3 : Ἀσχάλλων ἐπὶ τῷ μηδὲν διασαφήσασθαι· ubi Schweigh. διασαφεῖσθαι vel διασαφηθῆναι. Poterat etiam διασεσαφῆσθαι. Medio tamen etiam Hesych. utitur διεστείλατο explicans per διεσαφήσατο. G. D. Diodor. 11, 17 : Τὸν διασαφήσαντα περὶ τῶν δεδογμένων. Suid. : Διασαφῆσαι, ἑρμηνεῦσαι. || Illustro. Suid. s. v. Ἀσάφεια ex Martyrio sanctorum : Σελήνης τὸν ζόφον διασαφούσης.] Item Διασαφίζω, Manifestum facio, VV. LL. [Maccab. 2, 1, 21 cod. Alex. διεσάφισαν. Recte alii διεσάφησαν. Idem vitium apud Joseph. Genes. p. 2, D, et ap. alios passim. || Signif. intransitiva posuit excerptor Polybii p. 406 ed. Mai. : Ἰστέον ὅτι τὸ προοίμιον μόνον διεσάφει τοῦ ιδ' λόγου, τὰ δ' ἐφεξῆς πάντα ἐνέλειπεν μέχρι λ' φύλλων. G. Dind.]

[Διασαφηνέω, i. q. διασαφέω. Hippocr. Epist. p. 1275, 29 : Ἔλθοιμεν δ' ἂν ... ψυχῆς τινα ῥῶσιν ὑπερβάλλουσαν διασαφηνέοντος τοῦ ἀνδρός. Lectio suspecta. Schneid.]

Διασαφηνίζω, [Dissero, Edissero, Gl.] Declaro, Explano. Polyb. [immo Xenoph. Apol. 1] : Τοῦτο οὐ διεσαφήνισαν. [Adde Memor. 3, 1, 11; et De rep. Lac. 4, 3 : Διασαφηνίζων ὅτου ἕνεκα τοὺς μὲν προτιμᾷ.... Gregor. Nyss. vol. 1, p. 65, B : Ἐν ὑποδείγματι διασαφηνίσαι τὸν λόγον. Joseph. Genes. p. 6, B : Οἷς γειτνιάζειν τὸν Δαγιστέα διεσαφήνιζεν, Indicabat, Aiebat. Hesych. : Διασαφεῖ, διασαφηνίζει, ἀγγέλλει. Suid. : Διασαφηνίζειν, τὸ τῇ γλώττῃ ἀκριβοῦν.] Idem signif. διασαφέω et διασαφίζω. [|| Forma media Menander in Excerpt. p. 341, 11 ed. Nieb. : Διελέγετο (Δι' Bekk.) ἑρμηνέων ... τὰς πίστεις διεσαφηνίζοντο περὶ σπονδῶν.]

[Διασαφήνισις, εως, ἡ, Declaratio. Georg. Pachym. Andron. p. 57, D : Ἀνάπτυξιν καὶ διασαφήνισιν τῶν κειμένων ἐν τῷ συμβόλῳ. G. Dind.]

Διασάφησις, εως, ἡ, Declaratio, Explicatio, Expositio, Bud. [Genes. 40, 8 : Οὐχὶ διὰ τοῦ θεοῦ ἡ δ. αὐτῶν. Esdr. 5, 6 : Δ. ἐπιστολῆς ἧς ἀπέστειλε. Schol. rec. Soph. El. 425 : Ἐξήγησίς ἐστι δ. θείων πραγμάτων.]

Διασαφητέον, Explanandum, Declarandum. [Vid. Διασαφέω.]

[Διασαφητικός, ή, όν.] Διασαφητικὸς vocatur σύνδεσμος a gramm., q. d. Expositivus, Explicativus, Declarativus. [Schol. Aristoph. Av. 825, Etym. M. p. 415, 27, 53 (male διασαφηστικὸς 773, 15), et alii quivis.]

[Διασαφίζω lectio vitiosa. V. Διασαφέω.]

[Διασέβομαι, Percolo, Gl.]

[Διάσεισις, εως, ἡ, Concussio. Paulus Æg. p. 196, 53 : Ὁ λίθος ὑποπίπτει κατὰ τὸν περίναιον ὑπὸ τῆς διασείσεως ἐκπεσών. Glossator Oribasii p. 152 ed. Cocch. : Δεῖ γὰρ εἰδέναι ὅτι τετραχῶς πάσχει ἡ ῥάχις ... χαυνοῦνται οἱ σύνδεσμοι, καὶ λέγεται διάσεισις.]

[Διασεισμός, ὁ, Concussio. Eustath. Opusc. p. 322, 80 : Καὶ τὸ μεῖζον κακὸν, ὅτι τῶν χωριτῶν ἁπάντων φεισάμενος, ἡμᾶς καὶ μόνους εἰς διασεισμὸν ἀπελέξατο. || Crimen concussionis, i. q. δωροδοκία, quam signif. HSt. s. v. Διασείω attigit. Schol. Aristoph. Eq. 1079 : Εἰς δωροδοκίαν καὶ διασεισμὸν διαβάλλων τὸν Κλέωνα. G. D. Frequens in papyris ægyptiacis, velut Peyr. Pap. gr. 1, p. 32, 1 : Ἐπὶ τῇ πάσῃ συκοφαντίᾳ καὶ διασεισμῷ, Per omne sycophantiæ et concussionis genus. Hase.]

[Διάσειστος, ὁ, ἡ, Concussus. Hesych. : Δοναχῆα, τὸν διάσειστον καλαμῶνα· quem schol. Hom. Il. Σ, 576, εὐδιάσειστον dicit, Qui facile concuti potest. Æschin. p. 9, 9 : Συνέτριβον τὰ σκευάρια καὶ διερρίπτουν εἰς τὴν ὁδὸν, ἀστραγάλους τέ τινας διασείστους καὶ φιμοὺς καὶ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα. De quo l. Harpocrat. : Διασείστους· Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. Ἐοίκασιν ὠνομάσθαι παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασείεσθαι πρότερον, εἶτα βάλλεσθαι, ἵν' ἀκακούργητοι μᾶλλον ὦσι· Μένανδρος Πωλουμένοις. Quæ ex parte repetunt Etym. M. p. 270, 32 et Suidas, ad quem Kust. : «Pollux etiam (7, 203; 10, 150) inter aleatoria instrumenta κύβους et ἀστραγάλους διασείστους recenset. Appellabantur autem tali διάσειστοι, quod in fritillo, sive ψηφοβόλῳ, prius concuti et deinde per turriculam, quam Græci φιμὸν vel πύργον vocabant, in alveolum mitti solerent: idque ideo, ne fraudi et fallaciæ aleatorum ullus locus esset. Plura de hoc argumento legere licet ap. Salmas. ad Flav. Vopiscum.» Suspecta sunt quæ schol. Æschinis tradit, Πολλάκις τινὰς κώδωνας ἀργυροῦς ἢ χαλκοῦς ἐξῆπτον ἀστραγάλοις αὐτοῖς, ἵνα ἀφιέμενοι ἦχόν τινα ἀποτελῶσι καὶ τέρψιν ἐν τῇ παιδιᾷ· οὗτοι οὖν ἐγένοντο διάσειστοι.]

Διασείω, Concutio, Vehementer concutio. [Philo vol. 1, p. 602, 30 : Πτερύσσεσθαι καὶ τοὺς ταρσοὺς διασείειν φιλεῖ. Plut. Mor. p. 435, C : Τὸ διασεῖσαι τὴν κεφαλήν· V. Marcelli c. 15 : Τὸ γόμφωμα διέσεισαν καὶ διέσπασαν τοῦ ζεύγματος. Pollux 1, 219, de equis : Παραφέροντες τὸν τράχηλον καὶ πυκνὰ διασείοντες. De canibus caudam moventibus Xenoph. De ven. 6, 15 : Ταχὺ ταῖς οὐραῖς διασείουσαι (quod διασαίνειν dicit 4, 3 : sed ἄκρᾳ τῇ οὐρᾷ σείουσιν rursus 3, 4). Arrian. De venat. 10, 4 : Ἐπαίρειν τῆς οὐρᾶς λαβόμενον καὶ ἀνατείναντα ἀφιέναι· ἡ δὲ διασείσεταί τε ἀφεθεῖσα καὶ δήλη ἔσται ὅτι ἠγάπησε τὸ πραχθέν. Heliodor. 8, 11, p. 333 : Διεσείσθη ὥσπερ οἱ κάτοχοι. Athen. 4, p. 168, B : Διασειόμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ τοῦ ἀκράτου. Harpocr. s. v. Παρακρούεται : Κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν.] Interdum metaphorice, ut ap. [Polyb. 10, 26, 4 : Τῶν μὲν τοὺς υἱεῖς, τῶν δὲ τοὺς ἄνδρας ἀνακαλούμενος ἐπὶ προφάσεσιν ἀλόγοις διέσειεν· 18, 28, 2 : Καί τινας ἐλάμβανον πιθανότητας... πρὸς τὸ διασείειν τοὺς ἀκούοντας, Ut moverent auditores. Lex. rhet. p. 242, 9 : Διέσειεν κεῖται ἐπὶ τοῦ κινεῖν καὶ τοῦ λέγειν. De republica Plut. V. Cic. c. 10 : Οἱ τὰ παρόντα διασεῖσαι καὶ μεταθεῖναι ζητοῦντες. Aristid. vol. 1, p. 380 : Τὸν κατάλογον καὶ τὰς συντάξεις πέρα τοῦ καιροῦ διασείσαμεν. || Phrynich. in Bekk. An. p. 34, 27 : Διασείεσθαι πρός τόνδε, ἀντὶ τοῦ διεγείρεσθαι καὶ παροξύνεσθαι ἀπειλητικῶς.] Lucian. [De merc. cond. c. 20] : Καὶ ὅλον σε διασείων ταῖς ἐλπίσι, ubi Bud. vertit Labefactans. [Plut. Mor. p. 1059, A : Διασέσεισμαι καὶ γέγονα μετέωρος. Liban. vol. 1, p. 772, C (=vol. 4, p. 590, 5) : Ὅλον μοι τὸν νοῦν διέσεισεν. Hemst.] Idem affert διασείω pro Concutio, i. e. Terreo auctoritate, e Pand. Esse etiam ait, Vexo et per magistratus licentiam exhaurio, redimendis criminibus et litibus obnoxios, i. e. ὑπευθύνους. Quinetiam verbo δωροδοκῶ exp. hoc διασείω : subjungitque verbale nomen Διασεισμὸς, expositum itidem δωροδοκία. Huc certe pertinet Gallica vox *Concussion*, s. potius in plurali *Concussions*, de magistratu dicta. [Crebro sic in papyris. Peyron Pap. gr. 1, p. 40, 13 : Ὑπολαμβάνοντα εὐχερῶς διασείσειν τοὺς ἀντιδίκους. Id. 2, p. 34, 7 : Διασειόμενοι ὑπὸ Ἰσιδώρου τοῦ πρὸς τῇ οἰκονομίᾳ τῶν ἀργυρικῶν τοῦ Παθυρίτου, Vexati ab Isidoro. Conf. ib. p. 35, 8, et p. 36, 4. Hase.]

[Διασελάω, Perluceo. Greg. Nyss. Or. in S. Petr. ed. Grets. p. 13, A : Διασελάσαι τινὰ αὐγήν. Hase.]

[Διάσεμνος, ὁ, ἡ, i. q. σεμνός. Inscr. ap. Gruter. p. 464, 7, et alia ap. Spon. Itin. vol. 3, p. 18. Osann. Eustath. Opusc. p. 263, 30 : Ἐπιτεχνάσθω δὲ καὶ τὰ κατὰ τὸν ἀρχικὸν διάσεμνα.]

[Διασεμνύνω, Honoro, Decoro. Joseph. Genes. p. 5, C : Τῇ πατρικίῳ τιμῇ διεσέμνυνεν. G. Dind.]

[Διασεύομαι. V. Διασόομαι.]

[Διασήθω.] Διασήθειν, Cribrare, Incernere. Diosc. 5, 26, ubi compositionem vini scillitici tradit, Κόψας αὐτῆς μνᾶν μίαν, καὶ διασήσας λεπτῷ κοσκίνῳ, Contundito minam ejus, et tenui cribro incernito, ut Ruellius vertit. Suid. autem διασήθειν exp. διαξύειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι [?]. Quæ aliena sunt a signif. verbi σήθω. [Pollux 6, 74 : Τὸ ἐργαλεῖον ἐν ᾧ τὰ ἄλευρα διεσήθετο· 7, 97 : Τὴν χρυσῖτιν γῆν μεταλλεύοντες, διασήθοντες, διηθοῦντες. Etym. M. p. 271, 36 : Διαττᾶν, τὸ διασήθειν.]

Διασηκόω, Pondus manu æstimo, Manu sublatum pondero : Suid. : Διασηκῶσαι, βαστάσαι, addens, ap. Atticos non significare τὸ ἆραι, sed τὸ ψηλαφῆσαι, et τὸ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν.

Διασημαίνω, Signum do, Significo manu. Plut. [V. Ti. Gracchi c. 18 : Διεσήμηνε τῇ χειρὶ φράσαι τι βουλόμενον αὐτὸν ἰδίᾳ τῷ Τιβερίῳ· V. Demetr. c. 8] : Διεξελάσας ἐντὸς τοῦ λιμένος διεσήμηνεν αἴτησιν ἡσυχίας καὶ σιωπῆς, Bud. p. 658. [Polyb. 10, 12, 4 : Ἅμα τῷ τὸν Πόπλιον ταῖς σάλπιγξι διασημῆναι τὸν καιρὸν τῆς προσβολῆς. Plut. Mor. p. 592, A : Τοὺς τὰ δίκτυα διασημαίνοντας ἐν τῇ θαλάσσῃ φελλοὺς ὁρῶμεν ἐπιφερομένους. De sculptoribus signa effingentibus Galen. vol. 4, p. 703 : Ὅσα διασημαίνουσιν ἐν μικραῖς οὐσίαις οἱ δημιουργοί· ubi sequitur διέγλυψεν.] || Nota insignio, Signo aliquo noto. Xenoph. [OEc. 12, 11] : Πάντως οὖν μοι τούτους διασήμηνον· [Anab. 2, 1, 23 : Ὅ τι δὲ ποιήσοι οὐ διεσήμηνε· ubi libri plures διεσήμανε contra usum Atticorum.] Alii exp. Indico, Ostendo, Commonstro. At διασημαίνω ἀτρεκέως affertur pro Planum facio et declaro. [Ex Herodoti 5, 86. Aristot. N. A. 10, 1 : Διασημαίνει τῆς ὑστέρας τὴν ἕξιν κινουμένην. Theophr. H. Pl. 1, 1, 12 : Σχεδὸν δὲ καὶ τὰς ἄλλας μορφὰς ἑκάστων ταῦτα διασημαίνει. Dionys. A. R. 4, 84 : Διασημαίνουσαι τὸ βουλόμενόν τε καὶ ἐπικελευόμενον. || Signif. neutrali Hippocr. Aphor. p. 1257, G : Ὁκόσοισι διάπυόν τι ἐὸν ἐν τῷ λύματι μὴ διασημαίνει, τουτέοισι διὰ παχύτητα τοῦ πύου ἢ τοῦ τόπου οὐκ ἀποσημαίνει. || In Hesychii gl. Διεσήμηνε, διεχλεύασε, Salmas. διεσίλληνε corrigebat : quod probat Albertus, nisi διασημαίνειν interpretandum sit, Digito aliquem designare ridicule. || Forma media Aristot. H. A. 5, 17 : Διασημαίνονται δὲ τοὺς τόπους οἱ ἁλιεῖς τούς τε τραχεῖς καὶ τοὺς πηλώδεις ταῖς τε ἀκταῖς καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τοιούτοις σημείοις. Strabo 17, p. 792 : Τῶν γὰρ ἀρχιτεκτόνων τῇ λευκῇ διασημαινομένων τὴν τοῦ περιβόλου γραμμήν. Acclamandi s. Applaudendi signif., quæ propria est compositi ἐπισημαίνεσθαι, dixit Diodor. 19, 15 : Πάντων δὲ διασημαινομένων τὸ ῥηθὲν ὡς συμφέρον εἰρημένον.]

[Διασημασία, ἡ, Descriptio, Delineatio. Ptolem. Geogr. p. 455, C : Ἀκολούθως ταῖς ἐπὶ τῆς κρικωτῆς σφαίρας... διασημασίαις. Id. Alm. t. 2, p. 30, 22 Halm. : Τῶν μέντοι κατὰ τὰς μορφώσεις διασημασιῶν· et p. 95, 5 : Ἵνα μήτε τὸ τῆς ἐξ αὐτῶν (σχηματισμῶν) διασημασίας χρήσιμον παραλελειμμένον ὑπάρχῃ. Hase.]

Διάσημος, ὁ, ἡ, [Clarus. Soph. Phil. 209 : Οὐδέ με λάθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ· διάσημα γὰρ θρηνεῖ. Schol. φανερά.] Insignis, Illustris, Philo V. M. 3 : Διάσημον καὶ περιβόητον ἀπέφηνε τὴν εὐσέβειαν τοῦ προφήτου, Illustrem et celebrem vatis pietatem ostendit, Turn. : Hesychio διάσημος est λαμπρότατος, Suidæ λαμπρός : ap. quem legitur et superl. διασημότατος. [Plut. V. Dion. c. 54 : Λαμπρὸς ἐν τοῖς ἀγῶσι καὶ διάσημος· V. Ti. Gracchi c. 17 : Κράνος... κεκοσμημένον ἐκπρεπῶς καὶ διάσημον. Epigr. in Anth. Pal. App. 270, 10 : Ἡγεμόνος Πίθου τοῦ διασημοτάτου. «Διασημότατος, Perfectissimus, in Glossis Græco-Lat. titulus honorarius aliquot magistratibus adscriptus, ut in Basilic. 60, 50, 33. V. Vales. ad Euseb. H. E. 9, 9.» Ducang. Inscr. ap. Chishull. Ant. Asiat. p. 153 : Φλ. Ζήνων ἀρχιερεὺς καὶ διάσημος Ἀφροδισιεὺς ἐποίει. Ubi is fuisse *eques* διάσημος indicatur, non aliquod munus præter ἀρχιερωσύνην gessisse : v. Reines. Cl. 6, 28, Vales. ad Ammian. Marc. 21, 16. Dorvill. ad Charit. p. 2, 3.]

[Διασήμως, Clare, Gl.]

Διασήπω, Putrefacio, Putredine ac tabe consumo. [Theophr. H. Pl. 5, 7, 5 : Οὐ μὴν ἀλλὰ ταχὺ διασήπεται (ἡ πίτυς). Διασέσηπται schol. min. Hom. Il. B, 135.] Unde διασαπείς ap. Lucian. [De luctu c. 18. || Διασέσηπα, Putrefactus sum. Geopon. 5, 44, 6, p. 410 : Σχοινίον πολὺ ἐν θαλάσσῃ πονῆσαν καὶ λοιπὸν διασεσηπός.]

Διάσια, τὰ, Jovialia, festum quoddam in honorem Jovis. [Hesych. : Δ., ἑορτὴ Ἀθήνησι. Καὶ σκυθρωποὺς ἀπὸ τῆς ἑορτῆς εἶναι ἐπιτελοῦν (corrig. ἑορτῆς, ἣν ἐπετέλουν)

μετά τινος στυγνότητος θύοντες. Thucyd. 1, 126 : Ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ μειλιχίου, μεγίστη ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοί. Aristoph. Nub. 408 : Ἔπαθον τουτί ποτε Διασίοισιν· 864 : Ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα. Hæc et alia attulerunt interpretes Hesychii, cujus in codice Διασία scriptum forma vitiosa, quamvis agnita ab Etym. M. p. 270, 13 : Διασία, ἑορτὴ ἐπιτελουμένη Ἀθήνησι τῷ Διΐ· (sequitur etymologia absurda) ... Διασία οὖν ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας. Teii Δῖα dixerunt quod v. -υυυ G. D.]

[Διασιαίνω. V. Σιαίνω.]

[Διασιγάω lectio vitiosa. V. Διασιωπάω.]

[Διασίζω, Exsibilo. Aristot. Rhet. 3, 16, p. 1417, 1 : Διασίζων καὶ τοῖν χεροῖν διασείων. G. Dind.]

Διασιλλαίνω, Irrideo. Lucian. in fine Lexiphanis : Καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων. [Iambl. Protr. p. 368 : Πράγματα καὶ δόγματα διασιλλαίνειν. Alciphro 3, 62 : Ἠπίστασο τὴν αἰτίαν ἐφ' ᾗ με διεσίλλαινον αἱ γυναῖκες. Hesych. : Διαψάσσειν, διασιλλαίνειν. V. Wyttenb. ad Eunap. p. 319.]

[Διασιλλόω, Irrideo. Hesych. : Διασιλλοῦν, διασύρειν. Pollux 9, 148 : Ποιητικώτερον τὸ σιλλαίνειν καὶ σιλλοῦν καὶ διασιλλοῦν. Phrynich. in Bekk. An. p. 36, 19 : Διασιλλοῦν καὶ διασιλλῶσαι σημαίνει τὸ διασῦραι καὶ χλευάσαι· σίλλοι γὰρ ᾄσματα χλευαστικά.] Διασιμόω. Hesychio διασιμοῦσι, διακωμῳδοῦσι [non hoc, sed διακωμῳδῶνται legitur] : qui et Διασιλλοῦν exposuerat διασύρειν. [Scrib. cum Salmasio, Διασιλλοῦσι, διαμωκῶνται. Dio Cass. 59, 25 : Διαμωκᾶσθαί τε καὶ διασιλλοῦν αὐτὴν ὑποπτεύεται· 77, 11 : Διασιλλῶσαί τι αὐτὸν προήχθη.]

[Διασιμόω. V. Διασιλλόω.]

[Διασῖτία, ἡ, Victus publicus. Hippocr. Epist. p. 1293, 47 : Ἐν Δελφοῖς προμαντηίη καὶ διασιτίη δέδοται. Schneid. Conf. Ἀείσιτος. Unde Hippocrati fortasse restituendum αἰεισιτίη. G. Dindorf.]

Διασῐωπάω, Silentium teneo, Conticesco, Obticesco. [Eur. Ion. 1566 : Αὐτὰ διασιωπήσας· Hel. 1567 : Διασιωπῶμεν δ' ὅμως. Plut. V. Agesil. c. 11, Cleom. c. 24. || Forma poetica Διασωπάω ap. Pind. Ol. 13, 130 : Διασωπάσομαί (in aliis codd. lectio interpolata διασιγάσομαί) οἱ μόρον ἐγώ. Male illata Xenoph. Memor. 3, 6, 4, ubi libri quidam διεσώπησεν. Conf. 4. 2, 10.]

[Διασκαίρω, Persulto, Transnato. Apoll. Rh. 1, 574 : Ἰχθύες ... ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο.]

[Διασκᾰλεύω, Effodio, Derado. Plut. Mor. p. 980, E, de crocodilo : Χαίρει τὰ λεπτὰ τῶν ἐνισχομένων τοῖς ὀδοῦσι σαρκῶν ἐκλέγοντος ἀτρέμα τῷ ῥάμφει καὶ διασκαλεύοντος. Hesych. : Διαγλάψας, διαγλύψας, διασκαλεύσας. Suid. : Διαψᾶν, διορύττειν, διασκαλεύειν. Eustath. Opusc. p. 302, 60 : Τοὺς νεκροὺς ἐλύπουν διασκαλεύοντες πλούτου χάριν.]

Διασκαλιξεύω, Sarculo terram verso. [Videtur esse scriptura vitiosa pro Διασκαλεύω.]

[Διασκάλλω, i. q. διασκαλεύω. Plut. Mor. p. 981, A : Διασκάλλουσαι τὸν ὄνθον.]

[Διασκανδῐκίζω.] Διασκανδικίσῃς Hesych. [et Etym. M. p. 270, 50] exp. διευριπιδίσῃς : quoniam sc. Euripidis mater scandicas venditarit, q. e. genus sylvestris oleris. Respexit autem ad Aristoph. Eq. [19] : Μή μοί γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς. Ubi schol. quoque eand. exp. affert, sed exponens etiam ἀποδειλιάσῃς et μεταμελήσῃς, dicens Euripidem hic derideri ut filium λαχανοπώλιδος, Venditricis olerum.

Διασκάπτω, Perfodio, Fodiendo everto. [Lysias p. 131, 5 : Ὅλα τὰ μακρὰ τείχη διασκάψαι. Plut. Mor. p. 213, D : Τὴν οἰκίαν εἴ τίς σοι διέσκαπτε. Ælian. V. H. 6, 9; 13, 3, N. A. 13, 6; 14, 15. Charito 8, 7 : Ὁ τυμβωρύχος νυκτὸς τὸν τάφον διασκάψας. Hemst.]

[Διασκᾰρῑφάω.] Διασκαριφῆσαι proprie de avibus dicitur, quæ τοῖς ὄνυξι σκαλεύουσι τὴν γῆν, Unguibus terram fodicant s. scalpunt. Etym. [M. p. 273, 33, Harpocr., Lex. rhet. p. 239, 20] διεσκαριφησάμεθα exp. διελύσαμεν : σκάριφον enim esse τὸ κάρφος καὶ φρύγανον εὐδιάλυτον. Atque ita usurpasse Isocr., sc. in Areop. [p. 142, B], ubi dicit Διασκαριφήσασθαι καὶ διαλύσασθαι τὰς εὐτυχίας. Vel σκαριφήσασθαι esse τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν καὶ μὴ μετὰ τῆς προσηκούσης ἐπιμελείας. [Georg. Pachym. Andron. p. 335, A : Εὖ γὰρ καὶ Πλάτων ἐν Νόμοις τὸ μισθοφορικὸν διεσκαριφήσατο. G. Dind.]

[Διασκᾰτόω, Inquino. Diogen. ap. Clem. Al. Strom. 2, p. 492 : Οἱ τῆς ἀνάνδρου καὶ διεσκατωμένης τρυφῆς ὑφ' ἡδοναῖσιν ἀχθέντες.]

[Διασκεδάζω, Διασκεδάννυμι, Διασκεδαννύω. V. Διασκεδάω.]

[Διασκεδασμὸς, ὁ, Dissipatio, Dispersio. Aq. Jes. 5, 7, ubi al. διασκέδασις. Hesych. : Φαραὼ, διασκεδασμὸς, ἢ νόσος. G. D. || Perturbatio. Jo. Clim. p. 369, 28 : Ἐκ τῆς ἐπακολουθείσης τῷ ἐγχειρήματι θλίψεως καὶ διασκεδασμοῦ. Hase.]

Διασκεδαστὴς, ὁ, Dissipator. [Philo vol. 1, p. 89, 34 : Φεύγει τὸν διασκεδαστὴν τρόπον Φαραώ.]

Διασκεδαστικὸς, ἡ, ὸν, Dissipandi et dispergendi vim habens. Exp. etiam Digerens. [Dioscor. 3, 94 : Ὁ ὀπὸς ... ἀρχομένης ὑποχύσεως διασκεδαστικὸς σὺν μέλιτι ἐγχριόμενος. Hemst. Ibid. 5, 133. Weigel.]

[Διασκεδαστὸς, ἡ, ὸν, Dissipatus. Athenag. p. 252. Wakef.]

Διασκεδάω, sive Διασκεδάζω, Dissipo, Disjicio, Dispergo. Hom. Od. E, [369] : Ὡς δ' ἄνεμός τε ζαὴς ἠίων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ, Quæ huc illuc disjecit, διεσκόρπισεν, schol. Sic Thuc. 1, [54] : Ἐξενεχθέντα ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου, ὃς γενόμενος τῆς νυκτὸς διεσκέδασεν αὐτὰ πανταχῇ, Qui noctu exortus dispulit ea quoquoversum. Et Xen. Cyn. [9, 9], de hinnulis : Ἐὰν μή τις αὐτὰς διασκεδάσῃ ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε μονωθῆναί τινα αὐτῶν. Item Herodian. 2, [12, 1] : Πολὺ τοῦ στρατεύματος μέρος διασκεδάσας ἐκεῖνος, κελεύει παρεισδύεσθαι εἰς τὴν πόλιν, Multos e suis militibus sparsim disperserat, Polit. : 5, [8, 11] : Διεσκέδασε τὴν φήμην ὡς τοῦ Ἀλεξάνδρου τεθνήξεσθαι μέλλοντος, pro Divulgavit s. Disseminavit famam. [Herodot. 1, 77 : Τὸν στρατὸν ἀπεὶς διεσκέδασε· 8, 57 : Διασκεδασθῆναι τὴν στρατιήν. Plato Phæd. p. 70, A : Ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸν διασκεδασθεῖσα. Plut. Mor. p. 815, E : Διεσκέδασε τὸ φοβερὸν καὶ πικρὸν τῆς ἀπειλῆς.] Affertur et διασκεδᾶται pro Dissipatur, Disseminatur, Divulgatur. Fut. Att. Διασκεδῶ pro διασκεδάσω, ut ἐλῶ pro ἐλάσω. Aristoph. Vesp. [229] : Ἐὰν ἐγὼ λίθους ἔχω, Πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ. [Soph. Ant. 287 : Καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν. Anaxandrid. ap. Athen. 1, p. 34, E : Παύεται τὸ βάρος, διασκεδᾷ τε τὸ προσὸν νῦν νέφος ἐπὶ τοῦ μετώπου. Formam non contractam annotavit Hesych. : Διασκεδάσει, διασκορπίσει· quam Albert. ex Jesaiæ 44, 25 indicat, ubi Alex. διεσκέδασεν.] Itidem Æsch. Prom. [25] σκεδᾷ dicit pro σκεδάσει. [Διεσκεδασμένα adverbialiter dictum ap. Psell. Opusc. p. 131 meæ ed. Boiss.]

|| Item Διασκεδαννύω, sive Διασκεδάννυμι pro διασκεδάζω, s. διασκεδάω. Ac sicut dicitur διασκεδάσαι φήμην, ita et διασκεδαννύειν, Herodian. 7, [6, 21] : Διασκεδάννυται ὑπ' αὐτῶν φήμη, ὡς ἄρα καὶ Μαξιμῖνος εἴη ἀνῃρημένος, Vulgatur fama occisi Maximini. Et ap. Suid. διασκεδαννύουσι, διασκορπίζουσι. [Ap. Plat. Phædon. p. 77, B, διασκεδάννυται, et ib. D διασκεδάννυσιν modi sunt subjunctivi. Hesych. : Διεσκεδάννυ, διεσκόρπιζε.] || Διακεδάω, poetice pro διασκεδάω, Dissipo, Disjicio. Apoll. Rh. 2, [1126] : Διὰ δούρατα πάντ' ἐκέδασσαν. [1189 : Κείνην γε κακὸν διὰ κῦμα κέδασσεν.]

[Διασκελίζω, Prævarico, Divarico, Gl. Etym. M. p. 502, 39 et Eust. p. 1038, 10 : Διεσκελισμένον καθῆσθαι. Hemst.]

[Διασκελίς. V. Δίσκελλα.]

[Διασκεπάζω, Obtego, Occulto. Dio Cass. 60, 26 : Τοῖς μὲν ἐπὶ πλεῖον, τοῖς δὲ ἐπ' ἔλαττον διεσκέπασεν (τὴν αὐγήν).]

Διασκεπτέον, Dispiciendum, Disquirendum et considerandum est. [Plato Leg. 9, p. 859, B, Tim. p. 51, B.]

[Διασκεπτικὸς, ή, ὸν, Considerativus. Pollux 1, 178.]

Διασκέπτομαι, Dispicio, Considero, Mecum perpendo, animoque disquiro et discepto, disputo. [Eur. Cycl. 554 : Φέρε διασκεψώμεθα. Plato Theæt. p. 168, E : Διασκεψάμεθ' αὖ τοῦτον τὸν λόγον· Gorg. p. 476, B : Διασκεψάμενος εἰπέ. Passiv. Aristophan. Thesm. 687 : Ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς.] Lucian. [Vit. auct. c. 27] : Ἐπέχω περὶ τούτου καὶ διασκέπτομαι· sc. an me emeris et pecuniam venditori pependeris. Vide Σκεπτικός. Hesych. διασκέπτεται, διαλογίζεται. || Διασκέπτομαι exp. etiam Contemplor, Inspecto, Perspicio, Consulto, Delibero.

[De explorando pondere Suidas s. v. Διαστηχῶσαι : Διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν.]

Διασκευάζω, Adorno, Orno. [Polyb. 15, 27, 9 : Τὰ πρὸς τὰς βασάνους ὄργανα διεσκεύαζον· 14, 1, 13 : Ῥυπῶντας καὶ ταπεινοὺς εἰς δουλικὰς ἐσθῆτας διασκευάζων. Passiv. 4, 18, 3 : Οἱ μὲν οὖν Αἰτωλοὶ διεσκευασμένοι ... τὸν καιρὸν ἐπετήρουν· 31, 3, 18 : Γυναῖκες πολυτελῶς διεσκευασμέναι· 11 : Ἐλέφαντες διεσκευασμένοι. Xenoph. H. Gr. 4, 2, 19 : Ἀντιπαρήγγειλαν ἅπαντας διασκευάζεσθαι ὡς εἰς μάχην. « Suidas s. v. Ἀριστώνυμος : Διασκευασθεὶς ὡς βουλόμενος πρὸς Εὐμένη φυγεῖν. Aristot. Probl. 27, 3, p. 200, 23 : Ἔνιοι τῶν ἀνδρείων ὅταν διασκευασθῶσι. An, Dum armantur? Schol. Pindari ad inscript. Pyth. 7 : Διασκευασθῆναι ὡς βούλεται καὶ σκευὴν ἀναλαβεῖν ὁποίαν προῃρεῖτο. » Hemst. Hesych. : Διεσκευασμένοι, ἡτοιμασμένοι, ἔνοπλοι, ξιφήρεις εἰς πόλεμον. Διεσκευασμένον, διατετυπωμένον. Formæ mediæ exx. vide infra.] Lucian. [Necyom. c. 16] : Τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα [ἡ] τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν ἐπιθεῖσα. Plut. [Mor. p. 596, E] : Καὶ διασκευάζοντος ἡμᾶς ἐπὶ τὴν πρᾶξιν. Sed hic διασκευάζειν est potius Instruere quam Adornare, aut Ornare : quibus Bud. utitur in interpr. loci illius Lucianici. Sic certe et pass. Διασκευάζεσθαι alicubi pro Instrui, s. potius Sese instruere aut etiam Sese parare. Synes. : Ὡς εἰς μάχην διεσκευάζοντο, Tanquam ad prælium sese instruebant, parabant. Non male etiam fortasse, Sese accingebant. [Cum præp. πρὸς Dinarch. p. 99, 14 : Διεσκευάσθαι σε (Ita te gerere) πρὸς τὸν δῆμον ὡς οὐ πιστεύοντα τοῖς ἑαυτῷ πολιτευομένοις. Alia signif. Xenoph. De rep. Athen. 3, 7, de corrumpendis judicibus : Διασκευάσασθαι ῥᾴδιον πρὸς ὀλίγους δικαστὰς καὶ συνδικάσαι.] Idem particip. pass. διεσκευασμένοι exp. Exornati, Compositi, ap. Plut. Anton. [c. 24] : Ἄνδρες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διεσκευασμένοι, h. e. ἐσκευασμένοι et ἐνεσκευασμένοι. In Lex. vertit etiam Habitu satyrico. [Argum. Aristoph. Ach. : Παιδία διεσκευασμένα εἰς χοιρίδια.] Id. ex Hermog. διασκευάζεται affert pro Ornatior fit. Et e Greg. Naz. pro Disponi ordinibus certis, Digeri. Præterea διεσκευασμένος pro Armatus, Sub armis existens, et quasi Accinctus, Comm. p. 570. Sed et aor. med. διασκευασάμενοι p. 313 eorundem Comm. affert pro διεσκευασμένοι e Dem. [p. 126, 26 : Πρὶν διασκευασάμενοι πρὸς τὰ τείχη προσῄεσαν οἱ πολέμιοι], Armati et instructi ad oppugnationem. [Plut. Mor. p. 346, E : Οἱ δ' ἱππεῖς διασκευασάμενοι καὶ προεξελάσαντες.] Ibid. διασκευάζομαι interpr. Sarcinas compono, Colligo vasa, ut qui foro cessuri sunt, aut alio migraturi. Verum in l. quem e Dem. [p. 845, 13] subjungit pro exemplo, non habetur simpliciter, διασκευασάμενος, sed διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν. Atque adeo minime ei assentior in eo, quod ita interpretatur hoc verbum, tanquam per se et sine adjectione signif. hanc includens. [Dixit hac signif. Isæus, de quo Harpocratio : Διασκευάσασθαι, ἀντὶ τοῦ σκευάσασθαι (corr. συσκευάσασθαι ex cod. Palat. et Suida) Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην.] || Διεσκευασμένη ἐπιστολή, Suid. e Polyb. pro μετὰ δόλου γεγραμμένη, Dolose et fraudulenter conscripta epistola. [Conf. Διασκευή. || A gramm. διασκευάζεσθαι de scriptis dicitur correctis, retractatis, iterum recensitis. Diodor. 1, 5 : Τοὺς δὲ διασκευάζειν εἰωθότας τὰς βίβλους ἀποτρέψαι τοῦ λυμαίνεσθαι τὰς ἀλλοτρίας πραγματείας. Athen. 15, p. 663, C : Ἐκ τοῦ διεσκευασμένου δράματος. Schol. Hom. Il. B, 807 : Τὸ πλανῆσαν τὸν τὰ ἐπάνω διασκευάσαντα· Π, 666 : Ζηνόδοτος καὶ ἐνταῦθα διεσκεύακε· Σ, 356 : Ἐν ᾧ συγγράμματι πειρᾶται ἀποδεικνύναι διεσκευασμένον τοῦτον τὸν τόπον ἐπῶν ιγ'. Photius et Suid. : Λυδοὶ Μάγνητος διεσκευάσθησαν. Argum. Aristoph. Nub. : Διεσκεύασται ἐπὶ μέρους. Galeni, Diogenis, aliorum exempla vide apud Casaubonum ad Athenæum 3, 27, p. 210—212. Conf. Διασκευαστής, Διασκευή, Ἐπιδιασκευάζω.]

[Διασκευασία, ἡ, Apparatio, Confectio (ciborum). Orig. C. Cels. p. 382. Kall.]

[Διασκεύασμα, τὸ, Confectio. Hesych. : Διάγματα, διασκευάσματα.]

[Διασκευαστής, ὁ, Corrector, Interpolator : de quo usu verbi διασκευάζειν supra dictum. Schol. Hom. Il. Z, 441 : Ὁ δὲ δ. ἐπλανήθη· Θ, 73 : Ὁ δὲ δ. ἐξέλαβε πολλάς. De diasceuastis dissertationem scripsit C. F. Heinrichius Kiloniæ a. 1807.]

[Διασκευαστικός, ή, όν. Eustath. p. 169, 31 : Σχῆμα διασκευαστικὸν (Modus argumenti tractandi), ἐν ᾧ ἐκτίθεται ὁ ποιητὴς ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων, etc. Seager. Conf. Διασκευή.]

Διασκευή, ἡ, Adornatio, Ipsa adornandi actio. Aut etiam, Ipse adornationis modus. Necnon Instrumentum, ut lectisternia, et lecti strati, ap. Athen. [5, p. 195, D, ex Polybio : Ἔστρωτο ... τρίκλινα ... μετὰ τῆς πολυτελεστάτης διασκευῆς], Bud. [Διασκευὴν vocat schol. Hom. Il. Z, 130 quam στολὴν Apollodor. 3, p. 175, 4. Hemst. Polyb. 8, 31, 7 : Νομαδικὴν ἔχων διασκευήν, Cultum s. vestitum pastoritium.] Et ap. Rhetores διασκευή in narratione, Ornamentum dictionis, ut Idem interpr. p. 573, ubi etiam Ἐνδιάσκευος λόγος habetur, quem idcirco ita vocari tradit, quia ab ornamento dictionis invalescit. Ubi vide plura. [« Δ. dicitur Peculiaris modus tractandi argumenta et confirmandi is, qui vim movendi habet, et est παθητικός : conf. Ἐνδιάσκευος : vide Hermog. Περὶ εὑρ. 3, p. 148, Sopatr. Διαιρ. p. 373, ubi διασκευή et σχήματα junguntur in epilogo παθητικῷ. Est igitur Illustris expositio rei, de qua controversia agitatur, cum gravitate quadam et dignitate, pertinetque ad rem, modum, et personam. A poetis hæc διασκευή ad oratores traducta est. Schol. ad Hermog. l. c. p. 370 : Τὰ τῆς διασκευῆς κῶλα κομματικά τε ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀσύνδετα καὶ πάθη κινοῦντα· τὰ γὰρ τῆς κατασκευῆς σχοινοτενῆ καὶ μακρά εἰσι. Itaque quoniam in hac voce et derivatis inest notio artificii cujusdam, studii, et accurationis, Polybius διεσκευασμένην ἐπιστολὴν dixit Commentitiam, Dolose confictam epistolam, ap. Suid., qui explicat μετὰ δόλου γεγραμμένην. Philostr. V. Soph. 2, p. 590, de Adriano : Τὰς διασκευὰς τῶν ὑποθέσεων ποικιλώτατος, ἐκ τῆς τραγῳδίας τοῦτο ᾐρηκώς· conf. omnino Casaub. ad Athen. 3, 26. Fortunatianus Rhet. p. 62 Pith. inter varias διηγήσεως species numerat διασκευήν, quæ res gestas non tam doceat, quam exaggeret, quæ aliis dicitur ἐγκατάσκευος ἔκφρασις : vide Διήγησις. Ernest. Lex. techn. rhet. Polyb. 15, 34, 1 : Τὰς τερατείας καὶ διασκευάς, αἷς κέχρηνται πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀκουόντων ἔνιοι τῶν γεγραφότων τὰς πράξεις ταύτας. Dio Chr. vol. 2, p. 272, de Sophoclis Philocteta : Τῇ διασκευῇ τῶν πραγμάτων ἀρίστῃ καὶ πιθανωτάτῃ κέχρηται, ποιήσας τὸν Ὀδυσσέα μετὰ Νεοπτολέμου παραγινόμενον· 1, p. 699 : Ὥσπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ (f. κωμῳδικαῖς) διασκευαῖς Καρίωνα μὲν εἰσάγοντες μεθύοντα καὶ Δᾶον οὐ σφόδρα κινοῦσι γέλωτα. Eust. p. 169, 37 : Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἄλλαχοῦ τοιαῦται παρὰ τῷ ποιητῇ εὑρεθήσονται διασκευαί. Athen. 1, p. 1, B : Ἡ τῆς βίβλου διασκευή μίμημα τῆς ἐν τῷ λόγῳ παρασκευῆς. || Ap. gramm., Correctio, Iterata recensio, Interpolatio quævis veteris lectionis. Schol. Hom. Il. Π, 97 : Ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, διότι κατὰ διασκευὴν ἐμφαίνουσι γεγράφθαι ὑπό τινος· Τ, 400 : Ἐντεῦθεν ἡ δ. τοῦ τεθρίππου πεποίηται. Athen. 3, p. 110, B : Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ κἀν Μούσαις ... τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα διασκευή ἐστι τοῦ προκειμένου· ad quem l. v. Casaub. et conf. quæ s. v. Διασκευάζω dicta sunt. Ibid. 6, p. 247, C. || Διασκευὰς η' inter Timothei lyrici scripta enumerat Suidas s. v. Τιμόθεος.]

Διασκευωρέω, Captiose machinor, Insidiose fabrico et architector, Dolose occupor in, tracto, e Plat. Epist. [3, p. 316, A] : Ἀκούω γὰρ ὕστερον ὑμῶν τινας αὐτὰ διασκευωρεῖν, Audio enim vestrum quosdam in iis subdole occupari, Ea per fraudem tractare. Idem Plato διασκευωρεῖσθαι videtur ponere pro Tueri et conservare, Bud. De rep. 7 fin. [p. 540, E] : Καὶ τούτῳ δὴ ὑπηρετοῦντες, καὶ αὔξοντες αὐτό, διασκευωρήσωνται τὴν ἑαυτῶν πόλιν.

Διάσκεψις, εως, ἡ, Consideratio, Disquisitio. Exp. etiam Contemplatio, Inspectio, Perspectio, necnon Deliberatio, Consultatio. [Plato Leg. 4, p. 697, C : Ἡ Περσῶν πέρι διάσκεψις τῆς πολιτείας. Aristæn. 2, 5 : Δ. τῶν μελῶν. Leo Diac. p. 34, 20 ed. Bonn. : Μετὰ δὲ καὶ τῆς αὐτοῦ διασκέψεως κοινῇ γνώμῃ διευθύνειν τὰ τοῦ κοινοῦ. Plur. Plut. Timol. c. 38 : Ἐπὶ μείζονας διασκέψεις ἐκεῖνον ἐκάλουν. Schol. Thuc. 3, 36.]

Διασκέω, Exorno, sequendo illam simpl. signif., quæ ex Hom. posita est [s. Ἀσκέω]. A cujus pass. est part.

διησκημένοι, Athen. p. 217 [12, p. 526, A]: Διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, Compti, Compositi, Ornati. [Διασκῶ Arcad. p. 153, 2. Diogen. L. 4, 49: Ἐν Ῥόδῳ τὰ ῥητορικὰ διασκούντων. G. Dind.]

Διασκηνάω sive Διασκηνέω, Deversandi causa tabernacula s. tentoria pono, Dispertior tentoria. Unde διασκηνητέον, quod Suid. exp. καταλυτέον, i. e. Devertendum est: afferens e Xenoph. [Anab. 4, 4, 8]: Ἐδόκει διασκηνητέον εἶναι εἰς τὰς κώμας. Alii exp. Castrametandum esse. [Ibid. 5, 29: Ταύτην μὲν οὖν τὴν νύκτα διασκηνήσαντες οὕτως ἐκοιμήθησαν. || Forma suspecta Διασκηνίζομαι. Leo Diac. Hist. p. 142, 4: Ἐν τούτω τὸ στράτευμα διασκηνισάμενος· p. 172, 1: Ἐπί τινα λόχμην διεσκηνίσατο καὶ τὴν πληθὺν ἀνέπαυε. Quæ exempla ι in η mutando corrigi posse animadvertit Hasius.]

[Διασκηνίπτω, Ringo, Differo. Hesych.: Διασκηνίψαι, διαφορῆσαι, διασπεῖραι. Διεσκηνίφθη δὲ, διεσωματίσθη. Nicand. Ther. 193, de ichneumone: Πάντα διεσκήνιψε.]

Διασκηνόω, Xenoph. [Anab. 4, 4, 10] videtur accepisse pro eo, quod alibi dicit σκηνὴν διαλύειν, de quo in Σκηνή. [Cyrop. 3, 1, 38: Διασκηνούντων δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον· H. Gr. 4, 8, 18: Ἐτύγχανεν ἐξ ἀρίστου διασκηνῶν μετὰ Θερσάνδρου. Alio sensu Ælian. V. H. 3, 14: Τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν διασκηνωθῆναι, Per intervalla exstrui.]

[Διασκηρίπτω, Suffulcio. Philipp. Thessal. Anth. Pal. 6, 203, 4: Ἡ γρηῢς... ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ τό μιν διεσκήριπτε τὴν τετρωμένην.]

[Διασκιάζω, Obumbro, Occulto. Suid.: Διεσκίασται, ἀποκέκρυπται.]

Διασκίδνημι, Dissipo, Dispergo, i. q. διασκεδάζω s. διασκεδάννυμι. Hesiod. Theog. [875]: Ἄλλαι ἄεισι διασκιδνᾶσί τε νῆας, Aliæ flant dissipantque et disjiciunt naves. Joseph. ap. Suid.: Οὔτε γὰρ ἀταξία διασκίδνησιν αὐτοὺς τῆς συντάξεως τῆς ἐν ἔθει. [Maxim. Περὶ καταρχ. 94: Ἤθεα καλὰ διασκίδνησι γυναικῶν. Hemst. Plut. V. Fab. Max. c. 12: Τρέπεται καὶ διασκίδνησι τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ περιελαύνοντας νομάδας. Maximus Tyr. vol. 2, p. 177: Διασπᾷ καὶ διασκίδνησι τὴν ἀγέλην.] Pass. Διασκίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Disjicior. Lucian. [De sacrif. c. 13]: Ἡ δὲ κνῖσσα χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν διασκίδναται, In cœlum subvecta dispergitur, et diffunditur huc illuc. Apud Xen. quoque διασκίδνασθαι legitur pro διασκεδάννυσθαι s. διασπείρεσθαι. [Pollux 6, 194: Διασπείρεσθαι, διασκεδάννυσθαι ἤ ὡς Ξενοφῶν διασκίδνασθαι. Non legitur ap. Xenoph. Plut. V. Aristid. c. 17: Θόρυβος ἦν ἐκεῖ διασκιδναμένων καὶ κατασκηνούντων ἀτάκτως. Athen. 7, p. 315, D, ex Dorione: Κατὰ τὴν ἄλλην θάλασσαν διασκίδνασθαι. Hesych. Διασκίδναται, διασκορπίζεται.]

Διασκιρτάω, Persulto. Exp. etiam Exilio, Exulto. [Plut. V. Eumen. c. 11: Τοῖς μὲν ὀπισθίοις ἐνήλλοντο καὶ διεσκίρτων σκέλεσι. Philostr. p. 880: Θρέμματα τοῦ ὄρους διασκιρτῶντα. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 49, D: Διεσκίρτα... τὰ βοτά.]

Διασκοπέω, Dispicio, Contemplor, Speculor. E Plat. Apol. [p. 21, C] Διασκοπῶν οὖν τοῦτον affertur pro Hunc contemplans. Pro Dispicio mecum, et animo verso, s. Considero, accepit Thucyd. p. 249 [7, 48]: Ἔτι ἐπ' ἀμφότερα ἔχων καὶ διασκοπῶν ἀνεῖχε, schol. διστάζων εἴτε χρὴ μένειν, εἴτ' ἀπιέναι, οὐδεμιᾷ προσετίθετο γνώμῃ· solemus enim in dubiis dispicere et hæsitare quæ via tenenda sit. [Plato Phæd. p. 61, E: Διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ· Rep. 5, p. 472, A: Οὕτω παράδοξον λόγον λέγειν τε καὶ ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν. Xenoph. Mem. 4, 8, 4: Διασκοπῶν τά τε δίκαια καὶ τὰ ἄδικα. Leo Diac. Hist. p. 209, 24: Διασκοπησάτωσαν ἐν ᾧ μέρει... τὰς καμήλους ἐξάγουσι. Nam sic Hasius scripturam codicis διασκορπισάτωσαν emendavit. || Forma media Plato Phæd. p. 70, C: Εἰ οὖν δοκεῖ, χρὴ διασκοπεῖσθαι. Plutarch. V. Alcib. c. 10: Ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε λέξεως διαφυγούσης αὐτὸν ἀναλαμβάνων καὶ διασκοπούμενος. Schol. Hom. Il. Ξ, 20: Ἐπὶ πολλὰ τὸν λογισμὸν μεταφέρων καὶ διασκοπούμενος.]

[Διασκόπησις, εως, ἡ, Consideratio, Contemplatio. Scriptor Timarionis in *Notices des Mss.* vol. 9, p. 227. Elberling.]

Διασκοπιῶμαι, pro simplici usurpat Hom. Il. K, [388]: Ἦ σ' Ἕκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα; [P, 252: Ἀργαλέον δέ μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον. Greg. Nyss. vol. 3, p. 232. Wakef.]

Διασκορπίζω, Dissipo, Dispergo, i. q. σκορπίζω, ut διασκεδάννυμι i. q. σκεδάννυμι. Legitur autem aliquoties in N. T.: ut Matth. 26, [41], et Marc. 14, [27]: Πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης· Jo. 11, [52]: Ἵνα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συνάγῃ, ubi opposita sunt συνάγειν et διασκορπίζειν, ut et supra συνάγειν et σκορπίζειν. Item de prodigo et qui plena manu quasi dissipat et disseminat congesta bona, Luc. 16, [1]: Διεβλήθη αὐτῷ ὡς διασκορπίζων τὰ ὑπάρχοντα. Et Luc. 15, [13]: Διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, de filio prodigo. [Polyb. 1, 47, 4: Ὑπό τε τοῦ κλύδωνος καὶ τῆς τοῦ ῥοῦ βίας τὸ ῥιπτούμενον εὐθέως ἐν τῇ καταφορᾷ παρωθεῖσθαι καὶ διασκορπίζεσθαι· 27, 2, 10: Κατελύθη (τὸ ἔθνος) καὶ διεσκορπίσθη κατὰ πόλεις. Ælian. V. H. 13, 46: Ὁ δράκων τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινεν. Schol. Aristoph. Lys. 1241: Ἦν γὰρ θεράπων διασκορπίσας αὐτοὺς τῇ λαμπάδι. Hesych.: Διασκεδάσει, διασκορπίσει. Διασκίδναται, διασκορπίζεται. Διεφόρησαν, διεσκόρπισαν. || Forma media διασκορπίσασθαι Gregor. Nyss. De resurrect. p. 232, A, ubi codex ap. Wolf. Anecd. vol. 3, p. 25 διασκοπήσασθαι.]

Διασκορπισμὸς, ὁ, Dissipatio, Dispersio, i. q. σκορπισμός. [Ezech. 6, 8, Jer. 24, 9, Dan. 12, 7.]

[Διασκορπιστὴς, ὁ, Ventilator. Hesych.: Λικμηταὶ, διασκορπισταί. Hemst.]

[Διασκορπιστικὸς, ἡ, ὸν, Dissipandi s. Dispergendi vim habens. Oribas. Collect. Ms. 17, 21: Διασκορπιστικοὶ τῶν περιττωμάτων. Weigel. Eadem signif. ab aliis medicis διασκεδαστικὸς dicitur.]

[Διασκοτίζω, Obscuro. Cat. in Psalm. t. 3, p. 260, B: Ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν διασκοτιζόμενοι. Hase.]

[Διασκυλεύομαι, Despolio. Jo. Cinnam. 4, p. 101, A: Πόλεις διασκυλευσάμενοι. G. Dind.]

[Διασκύλλω, Vexo, Fatigo. Pallad. Vita Chrysost. p. 42. Boiss.]

Διασκώπτω, Scommata et dicteria jacio. Xen. Cyr. 8, [4, 23]: Καὶ ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτοντο, Hæc ultro citroque jaciebantur ab ipsis scommata. [Διεσκώπτοντο si recte legeretur, non passivæ, sed mediæ formæ foret. Sed libri optimi διεσκώπτετο. Plut. Mor. p. 82, B: Διασκώπτων αὐτὸς ἑαυτόν. Schol. Aristoph. Ran. 310: Διασκώπτειν τοὺς ἀκροωμένους.]

Δίασμα, τὸ, Etymologo [M. p. 270, 18 et Zonaræ] ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία, subjungenti hoc Callimachi [fr. 244] hemistichium, Διάσματα φάρεος ἀρχήν. [Nonn. D. 6, 152: Πρωτοπαγῆ ποίησε διάσματα φάρεος ἀρχήν.] Derivari autem dicit ἀπὸ τῆς δάσεως, τοῦ μερισμοῦ, quoniam τοὺς στήμονας διαμερίζουσι: pleonasmo nimirum τοῦ ι pro δάσμα. Est tamen potius a διάζομαι: hoc autem, a δάζομαι. Videtur itaque textor δάζειν τὸν ἱστὸν dici, quum filis divisis explicatisque telam orditur. Legitur porro illud δίασμα et ap. LXX Judic. 16, [13, 14], ubi Sampson dicit Dalilæ suæ, Ἐὰν ὑφάνῃς τὰς ἑπτὰ σειρὰς μετὰ τοῦ διάσματος, καὶ ἐγκρούσῃς ἐν τῷ πασσάλῳ εἰς τὸν τοῖχον, ἔσομαι ἀσθενής. Et mox ipse Sampson ἐξέσπασεν τοὺς πασσάλους ἐν τῷ ὑφάσματι ἐκ τοῦ τοίχου καὶ τὸ δίασμα. Hebraici textus versio ibi habet Licium: recte; nam licia dicuntur stamina s. fila serie quadam deducta et explicata æquali, quibus trama intexitur per transversum. Ibid. legitur v. Διάσασθαι, de Dalila: Ἐδιάσατο τοὺς ἑπτὰ βοστρύχους τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ κατέκρουσεν ἐν τοῖς πασσάλοις εἰς τὸν τοῖχον· posito ibi illo διάσασθαι pro διάσματι s. Licio implicare. [Suid. s. v. Ἆσμα: Σημαίνει δὲ καὶ τὸ δίασμα. || Forma Dorica, ut videtur Valckenario ad Theocr. Adon. p. 206, ap. Hesych.: Διάγματα, διασκευάσματα.]

Διασμάω, sive Διασμέω, Extergo, Detergo, Abstergo. Herodot. [2, 37]: Διασμέοντες ποτήρια. [Recte ex codd. correctum διασμῶντες. Cum διαμάω permutatum notavimus s. hoc v.]

Διασμήχω, Extergendo perpurgo et emundo, Perfrico et tergo. Aristoph. [Nub. 1237]: Ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί, Salibus perfrictus, Sale tersus et emundatus. Metaphora ab utribus qui sale perfricti

s. perpurgati aut macerati, fiunt meliores. [Gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 196, 10 : Διασμήχων, διαξέων. Plut. Mor. p. 693, D : Τῶν ἐκπωμάτων ἕκαστον ἐκτέτριπταί τε καὶ διέσμηκται πανταχόθεν. Figurate Jo. Xiphil. in Matthæi Anecd. vol. 2, p. 39 : Διασμήχειν καὶ καθαίρειν ἐξ ἁμαρτιῶν τοὺς κατεχομένους ταῖς νόσοις. G. Dind.]

Διασμιλεύω, Scalpello perpurgo, s. perpolio. Metaphorice plerumque et generaliter pro Perpolire, Expolire : ut et ap. Latinos Exasciare, Limare. Unde διεσμιλευμένος ap. Suid., quod exp. ἐξεσμένος, ἠκριβωμένος. Sic Alexis ap. Athen. [4, p. 161, B], ubi Pythagoreorum victus describitur, Πυθαγορισμοὶ, καὶ λόγοι Λεπτοὶ, διεσμιλευμέναι τε φροντίδες Τρέφουσ' ἐκείνους, Ad unguem exquisitæ meditationes, s. commentationes. [Hesych. : Διεσμιλευμένων, λεπτολογηθέντων. Suid. : Διεσμιλευμένον, διεσχισμένον (quasi dicas, Scalpello divisum, discissum), ἠκριβωμένον, ἐξεσμένον, περικεκαθαρμένον. Hemst. Cometas Anth. Pal. 15, 38 : Εὑρὼν Κομητᾶς τὰς Ὁμηρείους βίβλους ἐφθαρμένας τε κοὐδαμῶς ἐστιγμένας, στίξας διεσμίλευσα ταύτας ἐντέχνως.]

[Διάσμυρνον, τὸ, Diasmyrnum, collyrium e myrrha paratum, ap. Galen. vol. 13, p. 277, 438, et alibi quum apud hunc tum apud alios medicos recentiores. « DIASMYRNION in inscriptt. ap. Caylum, *Recueil d'ant.* vol. 1, p. 228, 229, et Walchium De sigillo medici ocularii p. 19, 28, 33 : ad quas v. editorem ». Osann. *Diasmyrnes* ap. Scribon. Larg. 26.]

Διασμύχω, Peruro. Sed Hesych. et Suid. exp. διαξέω [sic ap. HSt. errore fort. typothetæ pro διαζέω], sicut et διακαίω. [Ap. Hesych. codex διαζαίων. Ap. Suid. Διασμύχων, διαξύων, διακαίων. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 826, D : Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκρυφθείη τέως μὲν ἔνδοθεν διασμύχει τῇ καύσει τὰ παρακείμενα, φλὸξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδοται· 2, p. 196 : Τοῦ πένθους οἱονεὶ πυρός τινος ἔνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. Philo vol. 2, p. 143, 10 : Ἡ ἔτι ἀναδιδομένη φλὸξ ἀμαυρὰ καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hæc attulit Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 351.]

Διασοβέω, Dispello, Discutio, Disturbo. [Plut. Mor. p. 133, A : Ὥσπερ Ἁρπυίας τὰς ὀρέξεις διασοβήσει ταῖς Μούσαις. Alciphro fr. 5, p. 222 : Ἡ τὴν Ἑλλάδα ὅλην διασοβοῦσα (Excitans) γυνή. Hesych. : Διαροθοῦντα, διασοβοῦντα.] Bud. διασεσοβημένος exp. διατεταραγμένος, διατεθορυβημένος. [Ex Etym. M. p. 270, 36. Heliodor. 7, 26, p. 303 : Ἀχαιμένει γὰρ διασεσόβηται ὁ γάμος. Diog. L. 9, 66 : Κυνός ποτε ἐπενεχθέντος διασοβηθέντα. Plut. Mor. p. 728, A : Ἡ μὲν μυῖα φοβουμένη τῷ πάσχειν κακῶς καὶ διασοβεῖσθαι πολλάκις· ubi abigendi signif. dictum est ut in l. Plut. supra allato. Aliter ib. p. 32, D, de Æschylo : Τὸ πρὸς δόξαν ἔχειν ἀτύφως καὶ μὴ διασοβεῖσθαι μηδὲ ἐπαίρεσθαι τοῖς παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνοις· ubi Wyttenb. recte interpretatur, σοβαρὸν fieri, Jactare se cum strepitu.]

[Διασόβησις, εως, ἡ, Trepidatio. Marc. Antonin. 11, 22 : Τὴν πτοίαν τούτου (τοῦ μυὸς) καὶ διασόβησιν. Kall.]

Διασοφίζομαι, Astu utor, Sophistice ago. Aristoph. [Av. 1619 : Ἐάν τις ἀνθρώπων ἱερεῖόν τῳ θεῶν εὐξάμενος εἶτα διασοφίζηται λέγων... Phrynich. in Bekk. An. p. 36, 11 : Διασοφίζεσθαι, τὸ διαπατᾶν σοφίσμασιν.]

Διασπαθάω, i. q. σπαθάω : unde ap. Plut. [V. Cicer. c. 27] διασπαθῆσαι τὴν οὐσίαν, Dilapidare et prodigere patrimonium, Profuse erogare. Suid. quoque διασπαθᾶν exp. ἀφειδῶς δαπανᾶν, Profusos sumtus facere, s. Profundere. [Et Hesych., ἀσελγῶς ἀναλίσκειν.]

[Διασπαθίζω, Dilacero. Joann. Lyd. De magistr. 1, 36 : Πολλοῖς καὶ μὴ συμφωνοῦσιν ἄρχουσι διασπαθιζόμενοι· 2, 19 : Τὴν πολίαρχον ἐξουσίαν διεσπάθησε, δύο πρὸς τοῖς δέκα ὑπάρχους ... προχειρισάμενος· ubi Fussius διεσπάθισε corrigit, correctione propter l. priorem probabili. Indicavit Kall. : « Male in Gl. Διασπατίζει, Diverberat ». Angl.]

[Διασπάραγμα, τὸ, Dilaceratio. Theophyl. vol. 4, part. 2, p. 40. Bast.]

[Διασπαραγμὸς, ὁ, Dilaceratio. Pseudo-Chrys. Serm. 88, vol. 7, p. 515 : Οὐχ ὑπεμνήσθη τοῦ χιτῶνος τὸν διασπαραγμὸν, οὐ τὸν λάκκον, τὸν βόθυνον. Seager.]

[Διασπάρακτος, ὁ, ἡ, Dilaceratus. Euripid. Bacch. 1218 : Σῶμα διασπάρακτον.]

[Διασπάραξις, εως, ἡ, Dilaceratio. Δ. τῆς καρδίας

[A] Nicolaus Patriarcha Cpol. Epist. in Lazerii Miscell. vol. 2, p. 549. Boisson.]

[Διασπαράσσω s.] Διασπαράττω, Dilacero, Dilanio, Discerpo. [Hesych. : Διασπαράττει, διασπᾷ, διαιρεῖ, διαμερίζει. Æsch. Pers. 195 : Χεροῖν ἔντη δίφρου διασπαράσσει.] Athen. [14, p. 622, E] : Τοῖσδε γενναίως πάλαι διεσπάρακται θερμὰ χηνίσκων μέλη, ex Eubulo. [Lucian. Icarom. c. 21 : Οὐδὲν ἀνιᾶσι διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ. Plutarch. Mor. p. 982, D : Διασπαράξασα τοῦτον ἡ μήτηρ. « Ap. Eumath. De Ismen. p. 212 (248) διεσπάραξεν tres codd. Monac. pro συνετάραξεν. » Jacobs. Διαπραττομένου et διασπαραττομένου confusa v. s. v. Διαπράσσω.]

Διασπάσιμος, ὁ, ἡ, Qui distrahi et divelli potest; Cic. Dissipabilis.

Διάσπᾰσις, εως, ἡ, idem q. διασπασμός. [Vulsus, Gl. Theophr. Περὶ κόπων 18, p. 806 : Κάταξιν ἢ θλάσιν ἢ διάσπασιν. Plut. Mor. p. 721, A : Πολλὴν εὐρυχωρίαν καὶ διασπάσεις μεγάλας.]

Διάσπασμα, τὸ, Quod distractum est, s. avulsum; [B] pro διασπασμὸς, Distractio, Divulsio, Diremtio. Plut. Lycurgo [c. 22], de militibus Spartanis : Ῥυθμῷ τε πρὸς τὸν αὐλὸν ἐπιβαινόντων, καὶ μήτε διάσπασμα ποιούντων ἐν τῇ φάλαγγι, μήτε ταῖς ψυχαῖς θορυβουμένων, Nec dirimentibus et divellentibus phalangem, s. Nec distrahentibus phalangis compagem seriemve. [V. Æmil. c. 20 : Τὴν φάλαγγα τῶν Μακεδόνων κλάσεις τε πολλὰς καὶ διασπάσματα λαμβάνουσαν, et alibi.]

Διασπασμὸς, ὁ, Distractio, Divulsio, Diremtio. Plut. Alex. [c. 27] : Πλάνης οὔσης καὶ διασπασμοῦ τῶν βαδιζόντων, διὰ τὴν ἄγνοιαν· Artax. [c. 6] : Πολὺν τάραχον αὐτῶν καὶ διασπασμὸν ἐν πλήθει τοσούτῳ προσδεχομένοις. [Euseb. Pr. ev. p. 186, A : Ὠμοφαγίαις τε καὶ διασπασμοῖς καὶ ἀνθρωποθυσίαις. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 74, B : Ῥῆξίν τινα καὶ διασπασμὸν τῶν... μερῶν. Wakef. Διασπασμὸς λόγου, Sermo hæsitans, interruptus vel abruptus, qui oritur, quum concursus vocalium et hiatus nunquam vitantur. Eadem διάρρηψις dicitur. Demetr. Eloc. § 68. Quintil. 9, 4 : « Quum sermo hiat, intersistit, et velut laborat oratio ». Ernest. Lex. rh.]

[C] Διασπαστέον, Distrahendum s. Dirimendum et divellendum est. [Aristot. De part. anim. 1, 2 : Εἴπερ οὖν μηδὲν τῶν ὁμογενῶν δ., ἡ εἰς δύο διαίρεσις μάταιος ἂν εἴη.]

[Διάσπαστος, ὁ, ἡ, Dissolutus. Alciphro 2, 2 : Φεύξομαι μᾶλλον ἢ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ τὰς διασπάστους ἀνέξομαι.]

Διασπάω, Distraho, Divello, Dirimo. [Hesych. : Διασπάσαι, διαιρεῖν, διασπαράξαι, διασχίσαι. Plato Rep. 5, p. 462, A : Ὃ ἂν αὐτὴν (τὴν πόλιν) διασπᾷ καὶ ποιῇ πολλὰς ἀντὶ μιᾶς· De leg. 12, p. 945, D : Πᾶσα ἀρχὴ διεσπάσθη χωρὶς ἑτέρα ἀπ' ἄλλης· Phileb. p. 23, E : Ἑκάτερον ἐσχισμένον καὶ διεσπασμένον ἰδόντες. Cum tmesi Eur. Suppl. 830 : Κατά με πέδον γᾶς ἕλοι, διὰ δὲ θύελλα σπάσαι. Futuri forma ap. Atticos usitata est media. Aristoph. Eccles. 1076 : Διασπάσεσθέ με· Ran. 477 : Τὼ νεφρὼ δέ σου ... διασπάσονται Γοργόνες.] Xen. Hell. 4, [4, 10] : Διασπάσαντες τὸ σταύρωμα· Cyrop. 2, [1, 13] : Ἑώρα καὶ τὰ θηρία τὰ ὁμοῦ τρεφόμενα, δεινὸν ἔχοντα πόθον ἤν τις αὐτὰ διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων, Siquis ea a [D] se invicem divellat et disjungat : 6, p. 92 [1, 23] : Ἐπεχείρησέ ποτε ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπάσαι ἀπ' ἀλλήλων, Dirimere vinculum quo ego et maritus conjuncti sumus. Rursus 5, [4, 10] : Μή ποτε διασπᾶν ἀπὸ τοῦ ὅλου δύναμιν ἀσθενεστέραν τῆς τῶν πολεμίων, Divellere a toto corpore exercitus manum, quæ hostium copiis impar sit viribus. [Thucyd. 6, 98 : Ὡς ἑώρων σφίσι τὸ στράτευμα διεσπασμένον· 7, 44 : Διὰ τὸ κρατοῦντας αὐτοὺς καὶ μὴ διεσπασμένους ἧσσον ἀγνοεῖσθαι· 8, 104 : Ἀσθενέσι καὶ διεσπασμέναις ταῖς ναυσί· ubi cod. διεσπαρμέναις, quæ sæpe in codd. permutantur. Diodoro 17, 19, διεσπασμένης τῆς φάλαγγος recte ex aliquot libris restitutum pro διεσπαρμένης. Polyb. 6, 55, 1 : Διασπᾶν τὴν γέφυραν· 1, 27, 8 : Διασπάσαι τὴν τῶν Ῥωμαίων τάξιν. Sæpissime sensu improprio, ut ap. Polyb. 3, 57, 4 : Παρ' ἕκαστα διασπᾶν τὴν διήγησιν.] Διασπᾶσθαι, Distrahi, ea signif. qua dicitur Distrahi curis et occupationibus : quo sensu et Distringi, Distineri. Lucian. [Dial. deor. 24, 1] : Τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοιαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος. Tot of-

ficiis distractus, totque ministeriis implicatus. Item διασπᾶται, cujus corpus distrahitur et discerpitur, ut Liv.: Corpus passim distrahendum dabis, de Metio, de quo Plin. in libro De viris illustr.: In diversa distractus est. Isocr. [p. 229, B], de Orpheo: Διασπασθεὶς τὸν βίον ἐτελεύτησε. [Aristoph. Av. 367: Ἀπολέσαι παθόντες οὐδὲν ἄνδρε καὶ διασπάσαι. Eratosth. c. 24: Ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς αὐτῷ ἐπέπεμψε τὰς Βασσαρίδας, ... αἵτινες αὐτὸν διέσπασαν καὶ τὰ μέλη διέρριψαν χωρὶς ἕκαστον. Lucas Act. Apost. 23, 10: Εὐλαβηθεὶς ὁ χιλίαρχος μὴ διασπασθῇ ὁ Παῦλος ὑπ' αὐτῶν.] In qua signif. media quoque vox usurpatur, activæ vim habens. [Eurip. Bacch. 339: Ὃν ὠμόσιτοι σκύλακες ... διεσπάσαντο· Hec. 1126: Ἵν' ἁρπάσας χεροῖν διασπάσωμαι καὶ καθαιμάξω χρόα.] Lucian. [Somn. c. 6]: Μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο, Parum abfuit quin me distraxerint et discerpserint. Plut. Cæs. [c. 67]: Συλλαβεῖν καὶ διασπάσασθαι τοὺς ἄνδρας ζητοῦντες, Discerpere interfectores Cæsaris. Et Dem. [p. 136]: Τοῖς παρ' ἐκείνου μισθαρνοῦσι διασπάσασθαι παραβαλεῖτε, Distrahendum objicietis et dilacerandum. Præterea διασπᾶν νόμους dicitur ut λύειν et διαλύειν: quod Lat. potius Violare s. Rumpere s. Perrumpere s. Labefactare leges et jura, Evertere et perfringere leges. Xen. Cyrop. 8, p. 135 [5, 12]: Ἤν τις Περσῶν νόμους διασπᾷν πειρᾶται. Alioqui pro Labefactare et evertere, s. Perrumpere et perfringere accipi potest et ap. Plut. Camillo [c. 5], ubi dicit, Διασπάσαι τὸ ἔδαφος· quod fit coagmentis ejus divulsis et diremtis. [Διασπᾷν λέξιν vel κῶλον, dicitur is, qui ita verba componit, ut hiatus et collisiones literarum oriantur, quæ moram faciunt, et jucundum orationis flumen impediunt. Sic Dionys. Comp. p. 168 R. de loco aliquo Thucydidis, in quo τὰς τῶν φωνηέντων συγκρούσεις et ἀνακοπὰς et περίοδον οὐκ ἔχουσαν βάσιν εὔγραμμον reprehendit: Ἀποτραχύνει καὶ διασπᾷ τοῖς διαχαλάσμασι τῶν ἁρμονιῶν. Contrarium est τὸ συλλαμβάνεσθαι et συγχρώζεσθαι, si oratio apta structura cohæret, et leni expeditoque flumine procedit: vide ibid. cap. 23, p. 184, et conf. Διαβαίνειν. Deinde διασπᾶσθαι dicuntur etiam periodi, quum ob defectum longioris spiritus non uno tenore et ἀπνεύστως pronunciantur, sed per vocis varia intervalla efferuntur. Plut. Demosth. c. 6. Et Philostr. V. Soph. 2, p. 604, in vita Phœnicis: Ἡ ἑρμηνεία διασπᾶσθαι ἐδόκει, καὶ ῥυθμοῦ ἀφέστηκεν. Vide Κολοβός. Ernesti. Lex. techn. rhet. Plato Leg. 2, p. 669, D: Ὁρῶσι πάντα κυκώμενα καὶ ἔτι διασπῶσιν οἱ ποιηταὶ ῥυθμὸν μὲν καὶ σχήματα μέλους χωρίς. De rhetore Suidas s. v. Πυθέας: Οὐκ ἐκρίθη μετὰ τῶν λοιπῶν ῥητόρων ὡς θρασὺς (τραχὺς Ruhnken.) καὶ διεσπασμένος.]

Διασπείρω, Dissero, Dissemino. [Plato Rep. 5, p. 455, D: Διεσπαρμέναι αἱ φύσεις ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώοιν.] Metaphorice plerumque, ut Dissemino quoque et Spargo ap. Latinos. Xen. Hell. [5, 1, 22] ait, Διασπείρας λόγον ὡς μεταπεμπομένων Χαλκηδονίων, Rumorem disseminavit: ut Cic. Disseminatus dispersusque sermo. Plut. Coriol.: Ὅθεν αἱ πρῶται κατηγορίαι κρύφα διεσπείροντο, Clam spargebantur. Isocr. vero in Epist. ad Phil. [p. 103, B]: Καὶ τοὔνομα τοῦτο διασπείρῃς εἰς τὴν Ἀσίαν, Usque in Asiam dissemines et dispergas, etiam Per Asiam spargas. [Pollux 4, 69: Ἐπὶ σύριγγος εἴποις ἂν ... διασπείρειν τὸ πνεῦμα.] Pass. Διασπείρεσθαι, Dispergi, Spargi, i. e. Dissipari, Dispalari. [Soph. El. 748: Πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον. De bonis dilapidatis ib. 1291: Τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην. Plato Leg. 3, p. 699, D: Ἕκαστος σκεδασθεὶς ἄλλος ἄλλοσε διεσπάρη.] Xen. Hell. 5, [3, 1]: Διεσπαρμένοι ἠλαύνουν· 1, [2, 2]: Διεσπαρμένους ὄντας τῶν Ἀθηναίων τοὺς ψιλοὺς ἐδίωκον. [Diodor. 11, 12: Διεσπαρμένοις τοῖς Πέρσαις συμπλεκόμενοι, ubi var. lect. διεσπασμένοις: de qua v. Διασπάω.] Sic, Διεσπάρη ὁ λαὸς, Dispersus et dilapsus est populus. Et, Διασπειρόμενον πνεῦμα, Ventus qui in varias partes dispergitur et diffunditur. Διασπαρεὶς, Dispersus, Dissipatus. [Plut. Mor. p. 99, C: Αἰνίττεται τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ Προμηθέως ἄλλο ἄλλῃ διασπαρῆναι.]

[Διασπεκλόω lectio vitiosa. V. Διασπλεκόω.]

Διασπεύδω, exp. Excito. Esset tamen potius Excito et festinare jubeo, Incito ad properandum. [Signif. intransitiva Polyb. 4, 33, 9: Ἐπὶ τοσοῦτον διέσπευσαν Μεγαλοπολῖται ... ὥστε Μεσσηνίους ... προσδεχθῆναι. || Forma media Harpocrat.: Διεσπευσάμην, ἀντὶ τοῦ διὰ σπουδῆς ἐπονησάμην ἢ ἀντὶ τοῦ διεπραξάμην Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα περὶ ἐγγύης. Dio Cass. fr. Peiresc. p. 37, 75: Ἐς τὰ ἄλλα πάντα διασπευδόμενοι· l. 52, 7: Τούτοις δ' ἂν μὲν ἑτέρους δικαστὰς καθίζῃς, ἀπολύοιντό τε ἂν διασπευδόμενοι καὶ μάλιστα ὅσους ἂν ἐχθραίνειν νομισθῇς.]

[Διάσπιλος, ὁ, ἡ, Saxosus. Arrian. Peripl. Mar. Erythr. p. 25, 12: Ταινία τραχεῖα καὶ διάσπιλος, Ἠρώνη λεγομένη.]

[Διασπλεκόω.] Διασπεκλόω, Coeo. Pass. partic. διεσπεκλωμένη, Coitum passa. Aristoph. Pl. [1082]: Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπεκλωμένη Ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων, schol. ἐν τῇ συνουσίᾳ κατατετριμμένη, vel ἀχρήστῳ πρὸς συνουσίαν διὰ γῆρας, In coitu attritæ, Inutili ad coitum propter senectutem: sed addit Idem, καθ' ὑπόνοιαν dixisse ὑπ' ἐτῶν pro ὑπ' ἀνδρῶν, quo significaretur eam a quamplurimis subagitatam fuisse. [Vera lectio διεσπλεκωμένη restituta ex libris melioribus et Suida. Eandem habuit Hesych. cujus in gl. Διεπλεκώνη, διεφθαρμένη, scrib. ex serie literarum διεσπλεκωμένη. Scriptor Byzantinus ap. Hasium in *Notices des Mss.* vol 9, p. 132, ab Dobræo cit.: Μίαν τῶν μοναζουσῶν διεσπεκλωμένην ὑπὸ μυρίων ἀρχαίαν φίλην. Qui liber integer editus est a Boisson. in Anecd. vol. 3, p. 128. Ibid. p. 156: Τὴν δὲ ἑταίραν ἐκείνην τὴν διεσπεκλωμένην. Conf. Σπλεκόω. G. Dind.]

[Διασποδέω, Percutio, Cædo. Etym. M. p. 273, 55: Διεσποδήσατε, διεσείσατε, διετινάξατε. De subigenda muliere Aristoph. Eccles. 939: Εἴθ' ἐξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν καὶ μὴ 'δει πρότερον διασποδῆσαι ἀνάσιμον ἢ πρεσβυτέραν. Sic fortasse intelligenda gl. Hesychii Διεσποδημένη, διακεκρουμένη. || Idem formam mediam annotavit, Διεσποδήσατο, διέσεισε, διετίναξε.]

Διασπορὰ, ἡ, Disseminatio, Dispersio, Dispersus, ut Cic.: Dispersu illorum actio de pace sublata est, i. e. Dispersis illis. Plut. [Mor. p. 1105, A]: Αἰτίαν ὑπειπὼν, θλίψεις τε καὶ διασπορὰς ἀτόμων, ἑτέρων δὲ συμμίξεις καὶ παραζεύξεις. [Clem. Al. p. 72: Ἡ δὲ ἐκ πολλῶν ἕνωσις ἐκ πολυφωνίας καὶ διασπορᾶς ἁρμονίαν λαβοῦσα θεϊκὴν μία γίνεται συμφωνία. Deuter. 28, 25: Ἔσῃ ἐν διασπορᾷ ἐν πάσαις ταῖς βασιλείαις· 30, 4: Ἐὰν ᾖ ἡ δ. σου ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ. In libris sacris διασπορὰ per metonymiam dicuntur Homines dispersi, quemadmodum veteres Græci φυγὴ dicunt pro φυγάδες. Sic Maccab. 2, 1, 27: Ἐπισυνήγαγε τὴν διασπορὰν ἡμῶν. Ps. 146, 2: Τὰς διασπορὰς τοῦ Ἰσραὴλ ἐπισυνάξει. In l. Deuter. supra allato codex Vatic., Ἔσῃ διασπορὰ ἐν πάσαις ταῖς βασιλείαις. Ev. Jo. 7, 35: Μὴ εἰς τὴν διασπορὰν τῶν Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι. Epist. Jac. init.: Ἰάκωβος ... ταῖς δώδεκα φυλαῖς ταῖς ἐν τῇ διασπορᾷ χαίρειν· et Petri 1, 1: Παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου. V. Suicer. Thes.]

[Διασποράδην, Sparsim, Interrupte. Clem. Al. p. 348, D: Ὅσα δ. καὶ διερριμμένως ἐγκατεσπαρμένην ἔχουσι τὴν ἀλήθειαν. Hase.]

Διασπορεὺς, έως, ὁ, Qui disserit, disseminat, dispergit. [Pollux 3, 129.]

Διασπουδάζω, Expeto, Do operam, e Dem. [p. 505, 8: Τί μάλιστα ἐν ἅπασι τοῖς νόμοις διεσπούδασται ὅπως μὴ γένηται· 646, 15: Τίνος οὖν ἕνεκα ταῦτα οὕτω διεσπούδασται; Dionys. H. De or. ant. § 3, p. 449, 8 R.: Πραγματεῖαι εὖ μάλα διεσπουδασμέναι· De Lys. jud. § 14, p. 483, 11: Τῶν περὶ τὰς ἀντιθέσεις καὶ ... τὰ παραπλήσια σχήματα διεσπουδακότων. Clem. Al. p. 947: Ὑπερεπιθυμῶν τούτου καὶ διεσπουδακώς. Pselli Opusc. p. 138, 16, cit. Boisson. De ambientibus magistratum Dio Cass. 36, 21: Αὐτοὶ γὰρ διασπουδάσαντες ἀπεδείχθησαν. || Forma media Arrian. Anab. 7, 23, 13: Οὐκ ἐν μεγάλοις μεγάλως διεσπουδάζετο. Διασπουδάσονται ap. Dion. Cass. 52, 20. || Διεσπούδασται signif. activa ap. Demosth. p. 681, 21, et διεσπούδαστο ap. Dion. Cass. fr. Peiresc. p. 30, 23.]

[Διασσάω. V. Διαττάω.]

Διασταδὸν, Interjecto spatio, Intercedente et dirimente utrimque intervallo, Eminus, κεχωρισμένως, πόῤῥω, μακράν. [Sic interpr. Hesych.] Apoll. Rh. 2, [67]: Ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο, de duobus pugilibus, qui eminus, s. interstitio utrimque aliquo intercedente, cæstus ad pugnam ineundam parabant. [Et 4, 942. Oppian. Hal. 1, 502.]

[Διαστάζω, Stillo (Gl.), Destillo. Geopon. 7, 8, p. 479 : Διαστάξει γὰρ ἡ χύτρα ὕδατος μεμιγμένου.]

[Διασταθμάω.] Διασταθμάομαι, Metor, Dispono. Eur. [Suppl. 201 : Αἰνῶ δ' ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου καὶ θηριώδους θεῶν] διεσταθμήσατο, Metatus est, Disposuit, VV. LL. Διασταθμῆσαι Hesych. exp. διελεῖν.

[Διασταθμίζω, Depondo (Gl.), Libro. Aq. Psalm. 57, 3 : Διασταθμίζετε. Origen. vol. 2, p. 735.]

[Διασταλάσσω, s. Διασταλάττω, Destillo. Liban. vol. 4, p. 1072, 6 : Κάλλος οὖν τοιοῦτον ἰδὼν πόθου παντὸς διεστάλαξα δάκρυον. Kall. Alex. Trall. 8, p. 422 : Ἐνίοτε μετὰ κόπρον αἷμα διασταλάττει· ubi διαστάττει legitur. G. Dindorf.]

[Διάσταλμα, τὸ, Distributio. Clem. Al. Strom. 5, p. 677 : Ὃ ἔλαβον διάσταλμα ῥήματος.]

Διάσταλσις, εως, ἡ, Fœdus, Pactum. 2 Macc. [13, 25] : Τὰς διαστάλσεις ἀθετεῖν, Fœdera rumpere.

Διασταλτέον, Distinguendum est, Diducendum est, sequendo signif. verbi Διαστέλλω. [Orig. C. Cels. p. 388. Kall. Nemes. p. 215. Boisson. Schol. Hom. Il. B, 3; N, 4; Ξ, 173; X, 146, 157, 300.]

[Διασταλτικὸς, ἡ, ὸν, Distinguendi vim habens, Distinguendo inserviens. Eustath. p. 1610, 3 : Πρὸς ἀκρίβειαν διασταλτικὴν ὁμωνυμίας. || Adverb. Διασταλτικῶς ap. eund. p. 73, 30 : Μέλαιναι λέγονται πρὸς διαστολὴν ... τῶν μιλτοπαρήων ..., κοῖλαι μέντοι οὐ δ. ὀνομάζονται. Ib. p. 826, 37, schol. Eur. Med. 334 (338). || Διασταλτικὴ μελοποιία quæ dicatur explicat Euclid. Introd. harmon. p. 21 ed. Meib. : Ἔστι δὲ διασταλτικὸν μὲν ἦθος μελοποιίας δι' οὗ σημαίνεται μεγαλοπρέπεια καὶ δίαρμα ψυχῆς ἀνδρῶδες καὶ πράξεις ἡρωϊκαὶ καὶ πάθη τούτοις οἰκεῖα. Aristid. Quintil. p. 30 : Διασταλτικὴν δι' ἧς τὸν θυμὸν ἐξεγείρομεν. Huic opposita est συσταλτική. G. Dind.]

[Διαστάμνους lectio corrupta ap. Hesych. s. v. Σταπίδιον, quod v.]

Διαστασιάζω, Factionibus et seditionibus implico, Seditionem inter aliquos concito. Plut. [Coriol. c. 36] : Ὁ δὲ Μάνλιος διεστασίασε τὴν πόλιν· Romulo [c. 23] : Διεστασίασε τοὺς Σαβίνους. Aristot. Polit. 5, [4] : Διεστασίασεν αὐτοὺς πρὸς τοὺς εὐπόρους, Ad seditionem contra opulentiores concitandam induxit. Item, Dissidiis sejungo ac segrego, ut Lucret. loquitur, Synes. Epist. 95 : Διεστασίασεν ἡμᾶς, Ad dissensionem nos induxit. [|| Signif. intransitiva Polyb. 1, 82, 4 : Διεστασίασαν πρὸς σφᾶς ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ..., Dissentiebant inter se ... Id. 2, 18, 8. 4, 53, 7 : Οἱ δὲ νεώτεροι τὰ τῶν Λυττίων αἱρούμενοι διεστασίασαν πρὸς ἀλλήλους. Dio Cass. 54, 17 : Βαθύλλῳ ... διεστασίαζεν. Iamblich. in append. ad Stob. Flor. vol. 4, p. 21 : Διγογνωμονῶν δὲ πρὸς ἑαυτὸν καὶ ἀνόμοια λογιζόμενος διαστασιάζει. Argum. Soph. OEd. Col. : Ὅτι διαστασιάσουσι (οἱ Ἀθηναῖοι) πρὸς Θηβαίους ποτέ.]

Διάστᾰσις, εως, ἡ, Distantia, Insterstitium, Intervallum. Nonnunquam reddi etiam potest Secretio ac Diremtus, ut Cic. Plut. De def. orac. [p. 427-430 pluribus ll.] αἱ κατὰ τόπον διαστάσεις, Locorum intervalla, Loci distantia, Distantia et disjunctio ratione loci. Plato Tim. [p. 36, A] : Ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων γενομένων, Sesquialteris autem intervallis et sesquitertiis et sesquioctavis sumtis, Cic. Lex. p. 22. [Polyb. 1, 18, 4 : Ὀχυροποιησάμενοι τοὺς εὐκαίρους τῶν τόπων ἐν διαστάσει. Theophr. H. Pl. 8, 2, 9 : Τὸ γὰρ εἰς ἑτέραν χώραν μετενεγκόντας σπείρειν, ὥσπερ ἐκ Κιλικίας φασὶν εἰς Καππαδοκίαν καὶ ὅλως τὴν ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου, ἧττον ἄτοπον· φανερὰ γὰρ ἡ τῶν τόπων διάστασις· et 10 : Τὰ δὲ κατὰ τὰς ἄλλας χώρας οὐ πολλὴν ἢ οὐδεμίαν τοῦ γε χρόνου λαμβάνει διάστασιν· 1, 2, 4 : Ἡ ὅλη τῶν γενῶν πρὸς ἄλληλα δ. » Δ. dicitur ubi ossa inter se diducuntur ac disparantur in luxatis. Hippocr. p. 778, E : Ἀνάγκη ὄγκον ἴσχειν τὴν διάστασιν, Diductis ossibus eam partem turgidiorem esse necesse est. Id. p. 795, A : Διαστάσιος ὀστέων. Auctor Delin. med. (vol. 2, p. 281 ed. Chart.) : Δ. ἐστι τῶν κατὰ ῥαφὴν ἢ κατὰ σύμφυσιν συγκειμένων ὀστῶν χωρισμὸς ἢ διάστασις ἀπ' ἀλλήλων. Idem est διάστημα. Διαστάσιες χειρῶν ap. Hippocr. p. 397, 8 sunt Manuum porrectiones et distentiones, qualiter in convulsionibus contingit. Φλεβῶν διαστάσιες dicuntur Venarum distentiones ac amplitudines Aretæo De caus. et sign. morb. acut. 2, 2. Eidem ib. c. 7 διάστασις κενεὴ dicitur Inanis ventriculi distentio, dum vomere frustra conatur. Διάστασις etiam ἀντὶ τῆς διαστολῆς ponitur in pulsus definitione Zenoni Herophileo ap. Galen. (vol. 8, p. 93) et Chrysermo (ib. p. 95). » Fors.] Aristot. Metaph. 10 : Σῶμα γάρ ἐστι τὸ πάντῃ ἔχον διάστασιν, Quoquoversus dimensionem habens et intervallum, Bud. Alibi pro eod. dicit πανταχῇ διεστηκός. Idem in Eth. 5 : Μεγίστη μὲν οὖν ἴσως δ. ἀρετὴ καὶ κακία, εἶτα πλοῦτος καὶ πενία, Maximum intervallum inter virtutem et vitium, Magno intervallo diremta sunt et dissident. [Plato Rep. 2, p. 360, E : Ἐὰν διαστησώμεθα τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον ... τίς οὖν δὴ ἡ διάστασις;] Plut. De def. orac. [p. 429, C] : Εἰ μὲν γὰρ ἀμιγὲς καὶ καθαρὸν ἦν καὶ ἓν, οὐδὲ ὅλως εἶχεν ἡ ὕλη διάστασιν, Nullum prorsus materia discessum secretionemque haberet, Turn. Ibid. διαίρεσιν id ipsum appellat, i. e. Divisionem, Partitionem. Aristot. Polit. : (Ἀκολουθεῖ) κατὰ τὴν ὑπεροχὴν ἥνπερ εἴληφε διάστασιν ὧν φαμὲν αὐτὰς εἶναι διαθέσεις ταύτας, Consecutionem habet proportione respondentem ad differentiam, quam habent res ipsæ mutuo compositæ, quarum affectiones esse dicimus : Bud. interprete, qui βραχυλογίαν peripateticam h. in l. esse dicit, p. 994. Idem Aristot. De part. anim. 3, [c. 7], de jecore loquens : Ἡ τοῦ σώματος δ., διφυὴς μὲν οὖσα, πρὸς μίαν δὲ συντελοῦσα ἀρχὴν, Bipartita corporis compositio. Et in VV. LL., Ἐν διαστάσει τῶν συλλαβῶν, In diversis syllabis. [Διάστασις διφθόγγου i. q. διαίρεσις ap. Etym. M. p. 171, 9, 13; 244, 29; 413, 14, 24; quibus in ll. est κατὰ διάστασιν. Ibid. p. 182, 46 : Ἀχρεῖος κατὰ ἔκτασιν τοῦ ε εἰς τὸ η καὶ διαστάσει τοῦ ι ἀχρήιος. De consonantibus p. 249, 20 : Δάσληρα· ... τὸ σ ἐν συλλήψει ἐστὶ μετὰ τῶν ἐπιφερομένων συμφώνων· ὅτι γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν διαστάσει ... Sic κατὰ διάστασιν σύμφωνον ἔχειν ap. Arcad. p. 38, 13.] Item Ἐν διαστάσει κεῖται, Dirimitur ac dissidet. Aliquando videtur active accipi pro Diremtio, Distractio in duas partes, Plut. Coriolano : Κατὰ ῥῆξιν καὶ διάστασιν μορίων βιαιοτέραν· De def. orac. [p. 428, C : add. V. Coriol. c. 16] : Καὶ φεύγειν, ὡς ἀνυστόν ἐστι, τομὴν ἅπασαν καὶ δ., Divisionem distractionemque, Turn. [|| Διάστασις, qua σεμνότητα orationis effici dicit Aristides Περὶ λογ. πολ. p. 643, fit, quum sententiæ alicujus continuatio, membro in medium interjecto, interrumpitur, τὸ ἐξᾶραι εἰς τὴν σεμνότητα ἡ δ. διὰ μέσου ἐπιχειρεῖ. De alio genere διαστάσεως, quæ in vitiosa et injucunda verborum structura cernitur, v. s. v. Διίστημι. Ernest. Lex. techn. rhet.] || Dissidium, Animorum disjunctio. Aristot. Polit. 4, [c. 17] : Ὅπου γὰρ πολὺ τὸ διὰ μέσου, ἥκιστα στάσεις καὶ διαστάσεις γίνονται. [Eadem conjungit Plato Leg. 5, p. 744, D : Ἐν πόλει ... τῇ τοῦ μεγίστου νοσήματος οὐ μεθεξούσῃ, ὃ διάστασιν ἢ στάσιν ὀρθότερον ἂν εἴη κεκλῆσθαι.] Thuc. 6, [18] : Μὴ ὑμᾶς ἡ Νικίου τῶν λόγων ἀπραγμοσύνη καὶ διάστασις τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους ἀποστρέψῃ, Nec avocare vos a proposito debet oratio Niciæ, quæ quietem suadet, dissidiumque inter juvenes et senes quærit. || In VV. LL. i. etiam esse dicitur q. ἔκστασις, Mutatio in iis, quæ degenerant et a priore natura desciscunt, ἐκτροπὴ, μεταβολὴ καὶ ἀλλοίωσις : sicque interpr. ap. Theophr. C. Pl. 4, [5, 4] : Ὥστ' ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ἡ διάστασις [Schneid. μετάστασις ex Gazæ interpretatione], de lino, quod scribit ἐξαιροῦσθαι, i. e. ἐκστῆναι τοῦ γένους, ejusque naturam μετακινεῖν : ut δ. hic sit, quam alibi μετάστασιν appellat. At paulo ante, Μεγάλη γὰρ ἡ δ., in prima accipitur signif. pro διάστημα, Generum distantia, differentia. || Apud Antiphontem pro διακόσμησις accipi tradit Suid. [Plenius Harpocr. : Δ., Ἀντιφῶν Ἀληθείας β' « περὶ τῆς νῦν κρατούσης διαστάσεως », ἀντὶ τοῦ διακοσμήσεως τῶν ὅλων.] || Δ. vocabatur etiam, ut Pollux [8, 127] tradit, ἡ δραχμὴ, ἣν ἐλάμβανον οἱ διαιτηταὶ παρὰ τοῦ κρίνοντος, ἐγγράψαντος αὐτοῦ ἐν γραμματείῳ τὸ ἔγκλημα καὶ τὸ τίμημα. [Recte ex codd. correctum παράστασις, quod v.]

Διαστασμὸς, ὁ, Distantia, Separatio, VV. LL. [Scriptura vitiosa pro διασπασμός. G. Dind.]

Διαστατέω, Disto. Exp. etiam διαστασιάζω, Dissidiis implico, Ad dissidia concito. [Διαστατῶν lectio vitiosa pro διάστατον notabitur s. v. Διάστατος.]

[Διαστάτης, ὁ, Diremtor. Hesych. : Δίορον, διαστάτην.]

Διαστατικὸς, ή, όν, Dirimendi vim habens. Plut. [Mor. p. 952, B] : Τὸ μὲν πῦρ διαστατικόν ἐστι καὶ διαιρετικὸν, Dirimit ac dissipat ignis, Turn. [V. Pomp. c. 53 : Καὶ πάντα τὰ πράγματα σάλον εἶχε καὶ λόγους διαστατικοὺς, Ad seditionem incitantes. || Diogen. L. 4, 33, de Arcesilao : Ἦν δὲ ἀξιωματικώτατος καὶ συνηγμένος καὶ ἐν τῇ λαλιᾷ διαστατικὸς τῶν ὀνομάτων, Nomina distincte pronuntiabat. Quod ὄγκον καὶ διάρμα τῶν ὀνομάτων dicit Plut. V. Toup. ad Longin. 40, 2.]

[Διαστατικῶς, Divisim, i. q. κατὰ διάστασιν s. διαίρεσιν. De diæresi ηυ diphthongi Apollon. in Bekk. An. p. 560, 6 : Διασταστικώτερόν φαμεν τὸ γρηΰς. G. D. Distincte, Per intervalla. Porphyr. Sentent. p. 241, 9 : Ὅθεν ὁ μὲν κόσμος τῷ νοητῷ δ. πάρεστι· τὸ δὲ ἀσώματον τῷ κόσμῳ ἀμερῶς καὶ ἀδιαστάτως. Hase.]

Διαστατὸς, [ή, όν et Διάστατος, ὁ, ἡ], Distans, Diremtus. [Plut. Mor. p. 1023, B : Ἀπεφήναντο τὴν ψυχὴν ἰδέαν εἶναι τοῦ πάντη διαστατοῦ κατὰ ἀριθμὸν συνεστῶσαν. Gregor. Thaumat. p. 44, D : Τὸ δὲ σύνθετον τριχῆ διαστατόν. G. D.] Philopon. [et Plut. Mor. p. 882, F] : Τὸ τριχῆ διαστατὸν σῶμα, i. e., ut alibi exp., τὸ ταῖς τρισὶ διαστάσεσιν ὁριζόμενον. Bud. p. 475. [|| Harpocrat. : Διαστῆσαι, ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι... Μένανδρος Χήρᾳ, Βοῶν ποιείτω τὴν πόλιν διάστατον, Clamore urbem perturbet. Apte Meinek. comparat Theopomp. ap. Athen. 11, p. 485, F : Περίστατον βοῶσα τὴν κώμην ποιεῖ. Ceterum ap. Harpocr. codices διαστατῶν, quod ex διαστατὸν corruptum, quo accentu etiam in l. Athenæi περιστατὸν scriptum est in codice. Recto accentu Valesius διάστατον. Διαστάτους lectio corrupta ap. Hesych., quam in διστάτους mutant critici. G. D. || Adverb. Διαστατῶς, Divisim. Iamblich. De myster. p. 73, 5 : Τὸ θεῖον οὐ διαπεφοίτηκεν οὕτω δ. (interpres, Secundum distantiam) καὶ μεριστῶς ἐν τοῖς αὐτοῦ μετέχουσιν, ἀλλ' ὡς παρέχον ἔξωθεν καὶ ἐπιλάμπον τὴν πηγὴν, πληροῖ δυνάμεως αὐτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ μαντικῆς. Wakef. Proclus in Plat. Cratyl. p. 60 : Ὅτι τὸ μέγα ἐπὶ τῶν θεῶν οὐ δ., ἀλλὰ νοερῶς ἀκουστέον. Osann. Porphyr. Sent. p. 220, 10 : Πανταχῇ ἐστὶν (incorporea), οὐ δ. ἀλλ' ἀμερῶς. Hase.]

[Διασταυρόω, Vallo munio. Dio Cass. 41, 50 : Τὰ μὲν διεσταύρου, τὰ δὲ ὑπετείχιζε καὶ διετάφρευε. Forma media Thucyd. 6, 97 : Διασταυρωσάμενος τὸν ἰσθμόν.]

[Διασταχύζω, Inspico, Gl.]

[Διαστέατον, medicamentum quod antiquiores medici διὰ στέατος dicunt, ap. Alex. Trall. 6, p. 88. V. Στέαρ.]

[Διαστεγάζω, Contego. Anna Comn. 13, p. 381, C : Τὰς πλευρὰς διαστεγάσαντες βύρσαις βοείαις. Elberl.]

[Διαστείβω, Pervado, Permeo. Pindar. ap. Sext. Emp. p. 23 : Τέρπεται δὲ καί τις ἐπ' οἶδμ' ἅλιον ναῒ θοᾷ σῶς διαστείβων. Ubi Bentl. διαστείχων restituit. Hemst. Nonnus Dion. 36, 239 : Οἰκτρὸν ἐὸν θνήσκοντα διαστείβων ἐλατῆρα κείμενον ἀρτιδάικτον.]

Διαστείχω, Pervado, Permeo, Pertranseo, Vado per, Eo per. Euripid. Andr. [1091] : Ἀγαμέμνονος δὲ παῖς διαστείχων πόλιν, Vadens per urbem. [Et 1093 : Ὃς διαστείχει θεοῦ χρυσοῦ γέμοντα γύαλα.] Ubi nota cum accus. construi : Nonnus vero genitivo junxit, dicens [Jo. p. 62, 18, coll. 128, 34] διαστείχοντα θαλάσσης, Per mare vadentem. Nisi potius disjunctim scr. διὰ στείχοντα θαλάσσης. [Id. Dion. 34, 2 : Διέστιχεν ἐς ῥάχιν ὕλης. Pindar. Isthm. 3, 27 : Ματρόθε Λαβδακίδαισιν σύννομοι πλούτου διέστειχον τετραοριᾶν πόνοις· ubi alii libri διέστιχον, quod vitium ap. Coluth. 211 correxit Lennep. : Ἔνθα διαστείχουσα κινύρετο. Ap. Hesych. inter Διαστήτην et Διαστοιχισάμενος glossæ positæ sunt sex hæ : Διαστίχειν, διαπορεύεσθαι. Διαστίχονται, διαπορεύονται. Διαστήχοντι, διαστήσαντι. Διαστιχῶν, διαπορευόμενος. Διαστιχοῦσα, διαπορευομένη, διερχομένη. Διαστιχοῦσι, διαπορεύονται. Quas Musurus omnes ad verbum Διαστείχω revocavit præter tertiam, ubi Διαστήχοντι in Διαστήκοντι mutavit : sed literarum ordo postulat ut ad formam Διαστίχω referamus, de qua dicetur s. v. Στείχω. In secunda gl. memorabilis est formæ mediæ usus, qui mihi tam suspectus videtur ut remoto isto διαστήσαντι, quæ alius est voc., velut διαστείλαντι, interpretatio, ex duabus glossis unam esse putem faciendam, Διαστίχοντι, διαπορεύονται. Quæ Dorica forma est pro διαστίχουσι. Apud Theocr. 27, 68 : Χὰ μὲν ἀνεγρομένα διέστιχε μᾶλα νομεύειν, probabilis est Brunckii conj. διαπίστιχε, non ferenda edit. Florentinæ interpolatio γε διέστιχε. G. Dind.]

Διαστέλλω, Mando dimissis huc illuc nuntiis; simpliciter Mando, Edico. Quomodo accipi potest h. l., qui affertur e Levit. [5, 4] : Διαστέλλων τοῖς χείλεσι καλοποιῆσαι, ubi tamen exp. Proferens labiis ut bene agat. [Diodor. Exc. p. 619, 80 : Τοὺς δὲ πρὸς αὐτὸν πρεσβεύοντας ἐπὶ Λυσιμαχίαν ἐπιτακτικῶς αὐτῷ διαστέλλειν περὶ τούτων.] Et pass. Διαστέλλομαι, Mandor, Edicor. Ad Hebr. 12, [20] : Οὐκ ἔφερον γὰρ τὸ διαστελλόμενον, Non enim ferebant quod mandabatur, imperabatur. Non raro activa signif. præsertim in aor. med. Matth. 16, [20] : Διεστείλατο τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν, Mandavit ne cui dicerent, Interdixit ne nemini dicerent. Sic Marc. 9, [9] : Διεστείλατο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ διηγήσωνται ἃ εἶδον· 5, [43] : Διεστείλατο αὐτοῖς πολλά. Sic Act. 15, [24] : Οἷς οὐ διεστειλάμεθα, Quibus non mandavimus et injunximus. Præt. imperf. etiam active itidem, Marc. 8, [15] : Διεστέλλετο αὐτοῖς, λέγων. Cum infin. jungitur in libro Judith, Διεστείλατο μὴ φαγεῖν, Mandavit s. Interdixit ne comederent. Eadem signif. Areth. utitur Comm. in Apoc. p. 968, διαστέλλεσθαι sc. accipiens pro Mandare, Jubere, Præcipere. Bud. Itidem τὰ διεσταλμένα pro Mandata accipi posset et in h. l., qui affertur ex 2 Macc. [14, 28] : Τὰ διεσταλμένα ἀθετεῖ· qui tamen sic vertitur, Irrita facit quæ convenerant. Nisi forte referendum id est ad Διαστέλλομαι, quod signif. Nominatim excipio, Stipulatione caveo : ut a Polyb. accipitur [3, 23, 5] : Ὑπὲρ δὲ Σικελίας τἀναντία διαστέλλονται ῥητῶς, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ποιούμενοι τὰς συνθήκας, ὅσα τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων πίπτει δυναστείαν, Nominatim cavent quatenus Carthaginensium ditio et imperium patet, Bud. || Διαστέλλω, Diduco. Greg. Naz. : Ἀνευρύνει τὸν περὶ τὸ στόμα πόρον, ἑκατέρωθεν περὶ τὸ ἆσθμα τὰς παρειὰς διαστέλλουσα, describens τὸν γέλωτα, Oris foramen aperit, utrimque anhelitui genas diducens. Itidem et in Hippiatr. : Ἄριστον δὲ ἐμφυσᾶν οἴνῳ διαστέλλοντα τὸν ὀφθαλμὸν, Diductis genis oculi. Unde Medicorum ille διαστολεύς. [Sæpe etiam de dilatatione cordis et arteriæ s. pulsu dicitur, oppositum habens συστέλλεσθαι. V. Galen. vol. 8, p. 95 et seqq.] Item, Divido, Separo, Distermino, i. q. διαχωρίζω, διορίζω : qua signif. accipitur 3 Reg. 8, [53] : Σὺ διέστειλας αὐτοὺς σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, Separasti tibi eos in hæreditatem ex universis populis terræ. Itidem Suidæ διαστελλόμενος, διαχωριζόμενος. Hesychio διαστέλλεται, διαμερίζεται, ἀφορίζεται· διασταλήσονται, ἀφορισθήσονται. [|| Hesych. : Διεσταλμένα, κατεσκευασμένα. Quæ gl. refertur ad Jerem. 22, 14 : Ὠκοδόμησας σεαυτῷ οἶκον σύμμετρον, ὑπερῷα ῥιπιστὰ διεσταλμένα θυρίσι. || De interpunctione schol. Hom. Il. I, 110 : Λόγος αἱρεῖ διαστέλλειν ἐπὶ τὸ εἑξῆς· N, 260 : Οὐκ ἀπίθανον διαστέλλειν ἐπὶ τὸ ἓν πρὸς τὸ σαφές.] Cui subjungi potest Διαστέλλω, Determino, Definio, Limito, Suis terminis et finibus describo : ut fit interdum in contractibus : qua signif. διορίζω quoque accipitur. Gen. 30, [28] : Διάστειλον τὸν μισθόν πρός με, Defini et constitue mercedem, qua tibi serviam. [Dio Chrys. vol. 2, p. 275 : Οὐ γὰρ ῥᾴδιον διαστεῖλαι τὸ τοιοῦτον. Sic Reisk. Libri διαστῆναι.] Cum quo διαστέλλειν affinitatis aliquid habet Διαστείλασθαι, significans Præcise cavere, s. Præcise et verbis conceptis denuntiare et testari, ut non solum Polyb. accipit p. 43 [3, 23, 5 ?], sed et Ezech. 3, [18], teste Bud. [Hesych. : Διεστείλατο, διεσαφήσατο.] Alioquin exp. etiam Aperio, Patefacio, Laxo : quæ signif. finitima est superiori, qua accipitur pro Diduco. Plut. [Mor. p. 182, D], de Antigono : Τῇ βακτηρίᾳ τὴν σκηνὴν διαστείλας, Quum baculo tentorium aperuisset, amoto sc. velo quo ostium obtegebatur. Ubi Diducendi etiam signif. habet. Cui subjungi potest Διαστείλασθαι, Explicare : ut apud Aristot. Pol. 2, [8] : Ἐπεὶ δὲ τούτου πεποιήμεθα μνείαν, ἔτι μικρὰ περὶ αὐτοῦ διαστείλασθαι βέλτιον· q. l. citans Bud. p. 147 Comm. annotat, Διαστέλλεσθαι i. esse q. διορίζεσθαι et διαιρεῖσθαι, et διαστέλλειν i. q. διορίζειν et διαιρεῖν, Disputare, Disceptare et explicare. [Plato

Rep. 7, p. 535, B : Ποῖα δὴ διαστέλλει; «Polyb. 12, 16, 7 : Τὸν δὲ διαστείλασθαι τὸν νόμον, φήσαντα... 23, 9, 10 : Προφερομένου τοῦ στρατηγοῦ πάσας τὰς συμμαχίας καὶ κατὰ μέρος ἐν ἑκάστῃ διαστελλομένου... 16, 28, 5 : Τούτου χάριν ἐν ἀρχαῖς τῆς πραγματείας διεστειλάμην, φήσας, etc. Conf. Διαστολή. » Schweigh. Diodor. 11, 38 : Περὶ δὲ τῆς ἑαυτοῦ ταφῆς ἐνετείλατο διαστελλόμενος ἀκριβῶς τηρῆσαι τὸ νόμιμον.] Significat etiam Distinguo : quo modo διορίζειν quoque et διαιρεῖν interdum usurpantur. Philo V. M. 3 : Ἀναφέρει τῷ θεῷ τὴν διαπόρησιν, ὃν ᾔδει μόνον καὶ ἀψευδέσι καὶ ἀπλανεστάτοις κριτηρίοις τὰς κατὰ μικρὸν διαφορὰς διαστέλλοντα, Quem vnum sciebat nec mendacibus nec errantibus judiciis exigua rerum discrimina distinguere, Turn. [Plato Euthyd. p. 295, D : Ὅτι μοι χαλεπαίνοι διαστέλλοντι τὰ λεγόμενα, βουλόμενός με θηρεῦσαι τὰ ὀνόματα περιστήσας· Politici p. 265, E : Ταύτην δὴ δεῖ καθάπερ τὰ ἔμπροσθεν, ὡς ἔοικεν, ἡμᾶς δίχα διαστέλλειν. Ammon. p. 5 de formis αἰτῶ et αἰτοῦμαι : Μένανδρος ἐν τῷ Ὑμνίδι διαστέλλει. (Sic ibid. p. 59.) Quod Eranius Philo p. 159 dixit διαστέλλει τὴν διαφοράν, quomodo Ammonius quoque loquitur s. v. αἰδῶ; p. 5 et Strabo l. infra afferendo. Strabo 10, p. 453 : Τῷ γὰρ ἐπιθέτῳ τὴν ὁμωνυμίαν διέσταλται (corr. διέσταλκεν vel διέστειλεν), ὡς οὐκ ἐπὶ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς νήσου τιθεὶς τοὔνομα· et paullo post : Ἀπολλόδωρος ποτὲ μὲν ἐν τῷ ἐπιθέτῳ λέγων διεστάλθαι τὴν ὁμωνυμίαν.... Forma media ib. p. 466 : Μικράς τινας αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς διαστελλομένων. Sic libri meliores : edd. vett. διαστελλόντων. Cum genit. Clem. Al. Strom. 2, p. 449 : Διαστέλλοντες τὸ ἀγαθὸν τοῦ δικαίου.] || Distendo, Bud. ap. Philopon. in Procl. : Γίνεται γὰρ ἐν τοῖς σώμασι καὶ ἀπογίνεται τὸ μέγα καὶ τὸ μικρὸν, τοῦτ' ἔστι, διαστέλλεται τὰ σώματα καὶ συστέλλεται. Sed id referri potest ad superiorem signif. Diduco. Idem Bud. Διαστέλλω interpr. Decerno, Destino, ap. Josuam 20, [7]. || In VV. LL. afferuntur et hæc. E Levit. [22, 21] : Διαστείλας εὐχὴν, pro Votum solvens. Et ὅρασις διαστέλλουσα ex 1 Reg. 3, [1], Visio manifesta. [Διαστείλαντος inusitata signif. dictum ap. Polyb. 18, 30, 11 ex διαστάντος esse corruptum s. v. Διΐστημι dicetur. G. Dind.]

[Διάστενος, ὁ, ἡ, Angustus. Διάστενος βάσις ap. Galen. Defin. med. vol. 2, p. 273 bis deinceps.]

Διάστερος, ὁ, ἡ, Stellis distinctus, Stellatus. Metaph. Lucian. [Amor. c. 41] : Στεφάνη λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος, pro Corona gemmis Indicis stellata, s. veluti stellis distincta.

[Διαστεφανόω, Corono, Cingo. Theophyl. Simoc. Hist. 2, p. 36, C : Διαστεφανοῖ εὐθὺς τὸ ἐχύρωμα. G. D.]

[Διαστεφής, ὁ, ἡ, Coronatus, Redimitus. Schol. Arist. ap. Mai Coll. 1, 3, p. 42 : Καρκίνοις τὴν κεφαλὴν δ. (Thetis). Hase.]

[Διαστήκω, Disto, Persto, Gl.]

[Διαστηλόω, Columnæ infigo. Joseph. Genes. p. 50, C : Τὸ ἄγαλμα δ... κατὰ κίονα διεστήλωτο. G. Dind.]

Διάστημα, τὸ, Interstitium, Intervallum, i. q. διάστασις. [De intervallo loci, ut manipulorum, apud Polyb. 11, 22, 10 : Διαδεξάμενος... διὰ τῶν διαστημάτων ἐν ταῖς σημαίαις εἴσω τοὺς ἀκροβολιζομένους. Longin. De subl. 9, 4 : Τὸ ἐπ' οὐρανὸν ἀπὸ γῆς δ. De intervallo temporis Polyb. 9, 1, 1 : Τοῦ τετραετοῦς διαστήματος, ὃ φαμὲν δεῖν ὀλυμπιάδα νομίζειν. Hippocr. p. 25, 26 : Ὅκως ἐν διαστήμασι μηδὲν λανθάνῃ σε, quod Foes. interpretatur, Ne interea dum absens es quicquam te lateat.] Plato Timæo, Διπλάσια καὶ τριπλάσια διαστήματα, Dupla et tripla intervalla, Cic. Ibid. διαστάσεις nominat. Chrysost. : Ἐκ πολλοῦ τοῦ διαστήματος νικᾶν, Longo intervallo superare. Athen. 5 : Πάντες ἐν διαστήμασι βεβῶτες, Certis interstitiis firmati. [11, p. 488, E : Οὐ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων διεστῶσαι διάστημα.] Plut. [Mor. p. 389, E : Ἆρ' οὐχὶ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων διαστημάτων ὄντων,] τὰ μελῳδούμενα διαστήματα πέντε μόνα εἰσί· δίεσις καὶ ἡμιτόνιον, καὶ τόνος, καὶ τριημιτόνιον καὶ δίτονον, Modulata quoque tot intervalla sunt, diesis, hemitonium, tonus, sesquitonus, ditonum. Diastemata etiam quidam e Latinis ea vocant intervalla et spatia vocis, quibus acuta et gravis includitur : e quibus fiunt systemata. Sicut vero idem Plut. [Mor. p. 513, C] dicit διαστήματι περιγραφόμενον, ita Lucian. [De salt. c. 37] : Διαστήματι περιωρίσθω. [Frequens usus vocabuli ap. mathematicos et musicos, ut Euclid. in libro De sectione canonis quavis fere pagina et in Introd. harm. p. 1 : Διάστημα δέ (ἐστι) τὸ περιεχόμενον ὑπὸ δύο φθόγγων ἀνομοίων ὀξύτητι καὶ βαρύτητι.... Σύστημα δέ ἐστι τὸ ἐκ πλειόνων ἢ ἑνὸς διαστημάτων συγκείμενον· et iisdem fere verbis Thrasyllus ap. Theon. Smyrn. Music. c. 3. Aristoxen. p. 15 : Δ. δέ ἐστι τὸ ὑπὸ δύο φθόγγων ὡρισμένον μὴ τὴν αὐτὴν τάσιν ἐχόντων. Plutarchi exx. collegit Wyttenb. in indice. Utuntur eodem scriptores Latini, quorum inter locos memorabilis est propter prosodiam Sidonii versus 15, 64 : «Sic placidam Paphien servare diastema quintum». || I. q. δίαρμα, Elatio, Sublimitas. Longin. De subl. 40, 2 : Διὰ μόνου τοῦ συνθεῖναι καὶ ἁρμόσαι ταῦτα ὅμως ὄγκον καὶ διάστημα καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι περιεβάλοντο. Quod ὄγκον καὶ δίαρμα dicit Plut. Mor. p. 853, C. Aristidem Quintil. 2, p. 84 comparat Toupius, Μεγέθει τῶν διαστημάτων ἐξῄρει (l. ἐξῇρε) τὸν λόγον (Homerus in versibus ibi allatis).] Διάστημα, Interstitium, Intervallum, dicitur ap. Hippocr. quum ossa, quæ citra commissuram naturaliter se contingunt, affectu aliquo diducuntur et divelluntur. [Conf. Διάστασις.] Galen. Gloss. [p. 456] exp. διάστημα Corporum ipsorum compositionem lanis similem. Gorr.

Διαστηματίζω, Paulisper subsisto et cesso. Differt ab ἀποστηματίζω, quod est Resisto, Absisto, ut fit in fine periodi. Bud. e Gaza. [Joseph. Genes. p. 58, D : Ὁ δὲ καθηγεμὼν τῶν σχολῶν διαστηματίζων μίλιον ἓν τὴν παραδρομὴν ἐσκευάζετο. G. D.]

Διαστηματικός, ή, όν, Intervallatus, Intervallis discretus [Gregor. Nyss. vol. 1, p. 106, A : Πᾶσα δὲ ὕλη ἐν διαστηματικῇ παρατάσει καταλαμβάνεται. G. D.] : φωνή, Vox intervallata, h. e. Quæ cum intervallo suspenditur, quemadmodum in cantionibus et in legendis versibus heroicis : cui opp. συνεχής, Cæl. Rhod. 5, 24. Martian. Capella l. 9 triplicem esse vocis rationem scribit, Continuam, velut colloquium; divisam, s. diastematicam, quam in modulatione servamus; mixtam, qua carmina recitantur. [Διαστηματικὴ κίνησις ap. Aristox. Elem. p. 9, 10. Idem p. 294 ed. Morell. : Ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς διαστηματικοῖς στοιχείοις τὸ μὲν κατὰ μέρος ῥητὸν ἐλήφθη..., In elementis eorum quæ intervallis distinguuntur. Alypius p. 1 : Τῶν ἐμμελῶν καὶ διαστηματικῶν φθόγγων. Διαστηματικὴ φωνὴ autem quæ dicatur pluribus explicat Gaudentius Introduct. harmon. p. 2. G. Dind.]

[Διαστηματικῶς, Per intervalla. Psell. Schol. in Orac. Chald. p. 108 : Μὴ δ. νοήσῃς, Ne metiaris intervallorum distantia. Joseph. Genes. p. 38, A : Ἀμυδρά τε φωνὴ δ. ἐξ αὐτοῦ διηκούετο. G. D. Gregor. Nyss. t. 2, p. 399, A : Ἐπειδὴ γὰρ ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ δ. κινουμένη ἀπό τινος ἀρχῆς εἴς τι τέλος προϊοῦσα διέξεισιν· et ib. p. 312, C : Δ. ἔκ τινος εἴς τι ... διοδεύουσα. Hase.]

Διαστηματιστέον, Paulisper subsistendum. Bud. e Gaza 4 fin.

Διαστηρίζω, Stabilio, Fulcio, Firmo. [Hippocr. Epist. p. 1280, 25 : Μόλις δ' οὖν διαστηριζόμενος διῆλθον. Philipp. Thessalon. Anth. Pal. 6, 203 : Ἀμφίχωλον ἀρτεμὲς σκέλος θερμὴ διεστήριξεν Αἰτναίη λιβάς. Nonnus Dion. 36, 369. Apud Suid. : Διερειδόμεθα, στηριζόμεθα, codex Bruxell. διαστηριζόμεθα præbet.]

[Διαστής, ὁ, gentile a Δῖον, quod v.]

[Διαστί. Dio Chrys. vol. 1, p. 315 : Ποτὲ μὲν αἰολίζειν, ποτὲ δὲ δωρίζειν, ποτὲ δὲ ἰάζειν, ἀλλὰ καὶ διαστὶ διαλέγεσθαι, Sermone Jovis loqui. Sic Casaub. librorum scripturam ἰαστὶ emendavit.]

Διαστίζω, Distinguo punctis et notis. Aristot. Rhet. 3, [5] : Τὰ γὰρ Ἡρακλείτου διαστίζειν, ἔργον, διὰ τὸ ἄδηλον εἶναι ποτέρῳ πρόσκειται, τῷ ὕστερον ἢ τῷ πρότερον, Punctis et ὑποδιαστολαῖς distinguere, Bud. Idem Bud. διαστίζειν pro In punctum desinere, affert e Themist. in Post. 44. [Stob. Ecl. phys. p. 162, 55 (vol. 2, p. 58 Heer.) : Πλάτων δὲ διέστιξε πρῶτος τὸ κατ' ἄνδρα καὶ βίον ἰδιάζον, Discrimen tradidit. Hemst. Theodoret. vol. 4, p. 145 : Μὴ διαστίξῃς τὴν τοῦ σώματος καὶ τῆς θεότητος φύσιν. G. D. Nonnus Dion. 28, 130 : Ξανθὰ διαστίζουσα κατάῤῥυτα νῶτα κονίης. Wakef. || Glossæ Basilic. : Τί διαφέρει τὸ διαστίζειν τοῦ γινώσκειν δικαιώματα; τὸ μὲν γινώσκειν λέγεται ἀναγινώσκειν

καὶ καταγινώσκειν, τὸ δὲ διαστίζειν τὸ ἀντεξετάζειν τὰς λήψεις καὶ τὰς δόσεις.]

[Διαστικὴ, ἡ, Ars textoria. Theodos. Gramm. p. 53, 26 : Καὶ τεχνοειδὴς μέν ἐστιν ἡ δ. τῶν ἀραχνῶν. G. D.]

[Διαστικτέον, Distinguendum, Interpungendum. Schol. Soph. El. 834.]

[Διαστίκτης, ὁ, Distinctor, Gl.]

[Διαστίλβω, Mico (Gl.), Pelluceo. Aristoph. Pac. 567 : Αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον· fragm. ap. Polluc. 10, 116 : Διαστίλβονθ' ὁρῶμεν ... πάντα τῆς ἐξωμίδος. Plut. Mor. p. 497, E : Συμπεφυρμένον γῇ ... ὅμως διαστίλβει τὸ χρυσίον.]

Διάστιξις, εως, ἡ, Distinctio quæ punctis fit s. notis, i. q. διαστολή. Ambo sunt vocc. grammaticorum. [|| Distinctio, Discrimen. Jo. Zonar. In Epist. Canon. p. 106, A : Πέτρος πολλὰς διαστίξεις τῶν ἀρνησαμένων τὴν πίστιν ποιεῖται ἐν τοῖς αὐτοῦ κανόσι καὶ διαφόρους τοὺς τῶν ἐπιτιμίων χρόνους ἐπ' αὐτοῖς ὁρίζει. Theophil. Instit. 1, 12, 219, p. 122 : Τὸ εἰρημένον ... ἔχει τινὰ διάστιξιν· εἰ μὲν γὰρ πατήρ ἐστιν ὁ τελευτήσας.... G. Dind.]

[Διαστιχίσας lectio corrupta ap. schol. Luciani vol. 1, p. 396 in uno libro : alii διασχίσας. Illud ex duabus lectionibus, διαστήσας et διασχίσας, confusis ortum videri monuit Hemst.]

Διαστοιβάζω, Instipo, Constipo. [Herodot. 1, 179 : Ταρσοὺς καλάμων διαστοιβάζοντες. Jo. Cinnam. 5, p. 119, B : Εἴργαστο μὲν ἅπας (ὁ δίφρος) χρυσοῦ, λίθων δὲ ἀνθράκων καὶ ὑακίνθων ἄφθονόν τι ἁπανταχόθεν τούτου διεστοίβαστο χρῆμα. Medium e Pselli Opusc. p. 50 suæ ed. indicat Boiss. G. Dind.]

Διαστοιχίζω, Ordine colloco et dispono. [Bito De machinis p. 111 : Εἶτα διαστοιχιζέσθω (ἡ σαμβύκη) ὥστε τοὺς ἐπιβαίνοντας ἄνδρας τεθαρρηκότως ποιεῖσθαι τὴν ἀνάβασιν. Interpres, Gradatim disponatur. Schneid.] Unde particip. διαστοιχισάμενος Hesychio ἀκολούθως διαθέμενος, διαταξάμενος. [Idem, Διεστοιχίζετο, διετίθετο ἐν στοίχῳ καὶ τάξει διῄρει (διῄρει ex alia gl. illatum deleo)· ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς σηκοὺς εἰσαγόντων τὰ (καὶ codex) ποίμνια καὶ διακρινόντων ἐκ τῆς νομῆς ἑκάστῳ τὰ ἴδια. Æsch. Prom. 230, de Jove : Δαίμοσιν νέμει γέρα ἄλλοισιν ἄλλα καὶ διεστοιχίζετο ἀρχήν. G. Dind.]

Διαστολεύς, έως, ὁ, instrumenti chirurgici nomen, quo utuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ συμμύοντα volunt διαστέλλειν. Alio nomine διαστομωτρὶς μήλη dicitur, a διαστομόω significante i. q. διαστέλλω. [Paul. Æg. 6, 78, p. 205, 49.]

Διαστολή, ἡ, Distinctio, Divisio, Discretio, Disparatio, Distractio, διάκρισις, διαίρεσις Hesychio. [Tabulæ Heracl. p. 272, 46 : Ἐπὶ τὰν διαστολὰν τὰν ἀπὸ τᾶς ποθόδω τᾶς κοινᾶς ἀγώσας ἐς τὰν Ἑκατόνπεδον· 273, 54 : Ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν πράταν διαστολάν· et sic ibid. p. 274, 60; 275, 65. Plut. V. Cicer. c. 1 : Ἐν τῷ πέρατι τῆς ῥινὸς διαστολὴν ἀμβλεῖαν εἶχεν ὥσπερ ἐρεβίνθου διαφυήν· V. Niciæ c. 19 : Παροικοδομῶν εἰς διαστολὰς ἀπέκοψε τὸν ἐκείνων περιτειχισμόν. Oribas. p. 98 : Ἐν διαστολῇ, In interstitio (duplicis ossis).] Suidæ non solum διαχώρισις, sed etiam ἐξοχή, ap. Polyb. [36, 6, 5] : Οὐ χρὴ θαυμάζειν εἰ φιλοτιμότερον ἐξηγούμεθα τὰ κατὰ τὸν Σκιπίωνα, καὶ πᾶν τὸ ῥηθὲν ὑπ' αὐτοῦ μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν. Nisi forte accipiendum hic sit pro Explicatio. Nam interdum eam habet signif. [1, 15, 6 : Διαστολῆς οὐ προσδεῖται· 16, 14, 2 : Ἄξιος διαστολῆς, Qui meretur ut enucleatius de eo verba faciamus. 2, 40, 5 : Μετὰ διαστολῆς ποιεῖσθαι τὴν ἐξήγησιν, ubi oppos. ἐπικεφαλαιοῦσθαι. 3, 7, 4 : Τὴν ἐπιπλεῖον διαστολὴν πεποίημαι περὶ τούτων· 21, 1, 5 : Οὐ προσδέχεται τὴν διαστολὴν ἡ σύγκλητος, Illam distinctionem senatus non admisit, Nihil sigillatim definitum voluit. Schweigh. Galen. vol. 11, p. 14 : Καλεῖν δὲ εἰώθασι (οἱ ἐμπειρικοὶ) διαστολὰς μᾶλλον ἢ διορισμοὺς τοὺς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τὸ ἴδιον ἀποκρίνοντάς τε καὶ χωρίζοντας λόγους. || Distinctio. Plut. Mor. p. 1079 : Διαστολῇ χρήσεσθαι, τὸ μὲν ὁλοσχερὲς τιθέντας. Etym. M. p. 198, 23 : Βιός· ὀξύνεται τὸ τόξον διὰ τὴν πρὸς τὸν βίον διαστολήν· 271, 9 : Δι' ἀσπίδεος ... τινὲς μὲν ἀπὸ τοῦ α ποιοῦνται τὴν διαστολὴν ἵν' ᾖ δι' ἀσπίδεος πεδίου. De separatione duorum vocabulorum per comma, ambiguæ lectionis vitandæ caussa, Porphyr. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 118 : Διαστολὴ δέ ἐστιν, ὅταν διαστεῖλαι καὶ διαχωρῆσαι (scr. διαχωρίσαι) ὀφείλωμέν τινα λέξιν ἀπ' ἀλλήλων οἷον, ἔστιν, ἄξιος. Quo cavetur ne quis ἔστι Νάξιος legat. Hanc alii gramm. ὑποδιαστολὴν vocant, quod v. Sæpissime Interpunctionem significat, ut ap. schol. Hom. Il. M, 434 : Οὐδέποτε γὰρ ὁ ἐννεαδέκατος χρόνος τοῦ ἵππους διαστολὴν ἔχει.] Est alioqui etiam Dilatatio, Diductio, Extensio : oppositum habens συστολή. Estque διαστολή, Figuræ apud gramm. nomen, qua syllaba aliqua præter naturam extenditur, s. producitur, proferturque ore διεσταλμένῳ, Diducto et dilatato, quum tamen sit pronuntianda συνεσταλμένῳ, Contracto : διακοπὴν alio vocari nomine aiunt. Cui opp. συστολή, Qua syllaba aliqua natura sua longa corripitur : a διαστέλλεσθαι, significante Corripi. || Apud Medicos autem διαστολή est Motus cordis et arteriæ, quo dilatatur in longum, altum, et latum. Pars enim pulsus est, cor atque arteriam a corde proficiscentem attollentis et velut explicantis : illud quidem, ut a pulmone aerem frigidum attrahat, quo contemperetur et alatur, hanc vero, ut spiritum vitalem intromittat : quo per singulas partes postea diffuso, calorem nativum earum augeat atque tueatur. Gorr. [Galen. Defin. med. vol. 2, p. 255 : Δ. ἐστιν ἄρσις καὶ οἷον ἐπανάστασις καρδίας καὶ ἀρτηριῶν καὶ ἐγκεφάλου καὶ μηνίγγων κατὰ μῆκος καὶ πλάτος καὶ βάθος αἰσθητὴ πρὸς τὴν ἔπαρσιν τῆς ἁφῆς. Οἱ δὲ οὕτως· Διαστολή ἐστι διαίρεσις καὶ οἷον ἐπανάστασις καρδίας καὶ ἀρτηριῶν κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος αἰσθητὴ πρὸς τὴν ἄρσιν τῆς ἁφῆς. V. eund. vol. 8, p. 95 et seqq. Plut. Mor. p. 903, F : Τὸν οὖν πνεύμονα νομίζει (Ἡρόφιλος) μόνον ὀρέγεσθαι διαστολῆς καὶ συστολῆς φυσικῶς· et ib. p. 964, B.] || Item διαστολή interdum ponitur pro διάλυσις, Pacificatio et reconciliatio animorum. Polyb. [5, 37, 3] : Ἔδωκεν αὐτὸν ὁ Νικαγόρας εἰς τὰς διαστολὰς [Lectio vitiosa pro διαποστολὰς] καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν πίστεων συνθήκας.

[Διαστόλιον, τὸ, i. q. διαστολεύς. Hippiatr. p. 63 : Ἐγκλυζέσθω ὀξυκράτῳ διὰ τῶν ῥινῶν καὶ διαστόλιον θεὶς καὶ τὸν διωστῆρα μέλιτι χρίσας. G. Dind.]

[Διαστόλως, Constanter. Theophyl. vol. 4, p. 122.]

[Διαστομαλίζομαι, Convitior. Hesych. : Διεστομαλίζετο, ἐλοιδόρησε, κακῶς εἶπεν.]

Διαστομόω, Diduco ore patefacto, i. q. ἀναστομόω et διαστέλλω. [Aristot. H. A. 10, 2 : Θιγγανόμενον ἔσται τὸ στόμα μαλακώτερον ἢ πρότερον καὶ μὴ διεστομωμένον φανερῶς. Et inferius : Ληξάντων δὲ τῶν γυναικείων διεστομωμένον ἔστω σφόδρα καὶ ξηρόν.]

Διαστόμωσις, ἡ, Diductio et apertio oris, Quum os s. ostium diducitur. Alex. Aphr. [Probl. 1, p. 278, 27. Sed recte codd. διαστολῇ. Schneid.]

Διαστομωτρὶς μήλη, Specillum quo os clausum aperitur et diducitur, διαστολεύς. [Galen. Lex. Hipp. p. 456.]

Διαστοχάζομαι, Conjector, Conjectationibus auguror. [Hesych. : Διατεκμαίρει, διαστοχάζεται, σημειοῦται. Sic Musurus. Codex διαστοχάζει, de quo v. s. v. Διατεκμαίρομαι.]

Διαστράπτω, Fulguro. Proprie sonat, Diffulguro. [Cum tmesi Mosch. 2, 86 : Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε δι' ἵμερον ἀστράπτοντε. Apollinar. Ps. 17, 62 : Ἀμμι διαστράψοι δνοφερὸν κνέφας ἐκ σέθεν αἴγλη. Scholiasta Maximi Confess. vol. 1, p. 178 : Πάντων τῶν ὄντων ... τὴν ... γνῶσιν διαστράπτον ἀποφαίνεσθαι πέφυκεν τῆς ἀληθείας τὸ φέγγος. G. Dind.]

[Διάστρατα. V. Δίστρατα.]

[Διαστρατεία, ἡ, Expeditio, si fides habenda Eusebio Præp. ev. p. 478, B, afferenti locum Josephi Contra Ap. 1, 2 : Τῆς Περσῶν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διαστρατείας. Sic certe codd. Josephi et ed. Bas. Hodie edd στρατείας. Hase.]

[Διαστρατεύομαι, Emereor stipendia. Dio Cass. 58, 18 : Τοῖς διαστρατευσαμένοις, Veteranis.]

Διαστρατηγέω, Munus imperatoris obeo. [Plut. V. Syllæ c. 24 : Νῦν δ' ἐν Περγάμῳ καθήμενος ὃν οὐχ ἑώρακε διαστρατηγείτω πόλεμον (Διεστρατήγουν τὸν πόλεμον, Eunap. ap. Suid. s. v. Βαλλάντιον. Boiss.)· V. Phoc. c. 25 : Ὡς δὲ προστρέχοντες ἀλλαχόθεν ἄλλος διεστρατήγουν (In partes ducis se inferebant : quod alibi παραστρατηγεῖν dicitur) καὶ συνεβούλευον αὐτῷ τὸν λόχον καταλαβεῖν ... Similiter V. Marcelli c. 29 : Πολὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Ῥωμαίων λόγος ὡς χρὴ τὸ χωρίον κα-

ταλαμβάνειν, καὶ διεστρατήγουν ὅσα πλεονεκτήσουσι τοὺς πολεμίους· V. Æmil. c. 13 : Λόγῳ πολλὰ διαστρατηγοῦντα τῶν ἀπράκτων· et V. Pyrrhi c. 16. Polyb. 16, 37, 1 : Ταῦτα διεστρατήγει καὶ περιεβάλλετο τῇ διανοίᾳ. Et cum accus. personæ 22, 22, 9 : Διεστρατήγουν (Dolo petebant) τοὺς Ῥωμαίους. « Polus Pythag. ap. Stob. Flor. p. 105, 50 (vol. 1, p. 245) : Τὰν ὅλαν ἀρχὰν διαστραταγοῦσα. » Hemst. Dio Cass. 54, 33 : Ἐπειδὰν διαστρατηγήσῃ, Peracta prætura.]

[Διαστρατοπεδεύω lectio vitiosa librorum plurium Diodori 19, 50.]

Διαστρεβλόω, itidem i. q. στρεβλόω, i. e. Torqueo, Torto s. Tormentis distraho. Æschin. [p. 85, 38] : Τὸν αὐτὸν ἄνδρα διεστρέβλωσας τῇ σεαυτοῦ χειρί. [|| Detorqueo interpretando. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 58, 30 : Ἑκάστης λέξεως νόημα ... διαστρεβλοῦσα. Hase.]

[Διάστρεμμα, τὸ, Distortio. Hippocr. p. 94, B : Ἐν τοῖσι πλευροῖσι διαστρέμματα ἔχουσι· et 748, D. Scott. [|| Perversa quæstio. Anast. Sin. Hodeg. p. 222, 29 : Ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς τῶν ἐναντίων πρὸς ἡμᾶς προβλήμασι καὶ διαστρέμμασιν. Hase.]

[Διαστρεπτέον, Distorquendum. Clem. Al. Strom. 3, p. 532 : Ἔπειτα καὶ δ. αὐτοὺς τὰ ὑπ' αὐτῶν φερόμενα διαλύοντας. Kall.]

Διαστρέφω, Distorqueo. Pass. Διαστρέφομαι, Distorqueor : διαστραφῆναι τῷ βάρει, Præ ponderis gravitate distorqueri : ut ea quæ rigida solidaque firmitate onus aliquod sustinere nequeunt, sed inflectuntur s. distorquentur et cedunt. Item ligna et materies διαστρέφεσθαι dicuntur, i. e. Distorqueri s. Torquere : quod quibus non accidit, ἀστραβῆ nominantur, ex eo, quod rigorem fortissime servent et minime torqueantur : cujus signif. ex. e Theophr. afferam in Στροφεύς, una cum Plin. interpr. Idem itidem de materia quæ intorquetur et depravatur, H. Pl. 5 : Ἀπαλότητα μὲν οὖν ἔχειν φασὶ, χείριστα δὲ πρὸς τὰς ἐργασίας· διαστρέφεται γὰρ μάλιστα, Præ ceteris enim torquentur, nec rigorem firmiter servant, παραστρέφονται : sicut ibid. διεστραμμένα et παρεστραμμένα ξύλα [H. Pl. 5, 5, 4, C. Pl. 5, 17, 2] synonymως dicit Quæ torta et depravata sunt, opponens eis τὰ ἀστραβῆ. [Plato Protag. p. 325, D : Ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμενον καὶ καμπτόμενον εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς.] Oculi etiam alicui διαστρέφονται, Distorquentur, ut Horat. Nutans, Distorquens oculos. Aristot. Probl. [10, 43] : Διὰ τί τῶν ζώων ἄνθρωπος ἢ μόνος ἢ μάλιστα διαστρέφεται; respondet, Quia vel solus vel præ ceteris animantibus ἐπίληπτος ἐν τῇ νεότητι γίνεται, ὅτε καὶ διαστρέφεσθαι συμβαίνει πᾶσι, Oculis distortis esse, Bud. afferens et hunc l. Aristoph. Eq. [173], ubi Demostheni dicenti, Ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν Τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα, respondet ἀλλαντοπώλης his verbis, Εὐδαιμονήσω γ' εἰ διαστραφήσομαι, Si oculos distorsero. Schol. ibi διαστραφήσομαι exp. στρεβλωθήσομαι τοὺς ὀφθαλμούς. Unde διεστραμμένοι, Distorti : quibus Cic. opp. Formosos; seu, Quibus oculi perversi et distorti sunt, depravati sunt per limitatem, ut Gaza vertit. Et in Hippiatr. : Ἢν διαστρέφωνται, Si oculi eis pervertantur, ut Celsus loquitur. [De oculis sæpe Hippocrat., ut p. 94, C : Οἱ ὀφθαλμοὶ διεστράφησαν. Διαστρέφεσθαι χεῖλος ἢ ὀφθαλμὸν ἢ ῥῖνα, p. 127, G. Eadem notione τὰ διεστραμμένα, Membra corporis distorta, p. 744, C et H. Conf. Διάστρεμμα et Διαστροφή. Fors. Plato Gorg. p. 524, C : Κατεαγότα εἴ του ἦν μέλη ἢ διεστραμμένα. Pausan. 5, 18, 1 in arca Cypseli sculptos fuisse ait Mortem et Somnum, ἀμφοτέρους διεστραμμένους τοὺς πόδας.] Collum quoque alicui διαστρέφεται, Distorquetur et sinistro flexu pervertitur ac depravatur : ut ap. eund. Aristoph. Av. [176] Pisthetæro dicenti, Περίαγε τὸν τράχηλον, jubentique modo βλέπειν κάτω, modo ἄνω, upupa respondet, Νὴ Δία ἀπολαύσομαί γ', εἰ διαστραφήσομαι. Sed et crura alicui διαστρέφονται, Distorquentur : unde ap. Horat. Crura distorta : ut schol. Aristoph. Pac. [279], ubi poeta dicit, Ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε, annotat, quod ibi dicitur ἀποστραφῆναι, alias dici διαστραφῆναι, i. e. κλασθῆναι, Distorqueri et frangi. Metaph. etiam usurpatur, Ps. 17, [26] : Μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις, Cum perverso perversus eris, ubi nisi neutraliter accipiamus s. passive hoc διαστρέψεις, scribendum foret potius διαστρέψῃ. [Æsch. Suppl. 1017 : Εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον, ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενὸς, Animum non mutabo. Eurip. fr. Pirithoi ap. Stob. Flor. 37, 15 : Τὸν μὲν γὰρ (τὸν χρηστὸν τρόπον) οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ ῥήτωρ δύναιτο. Polyb. 8, 24, 1 : Διεστρέφετο ὑπὸ κόλακος· 5, 41, 1 : Ἀφίστασθαι καὶ διαστρέφειν ἐνεχείρησαν τὰς ἄνω σατραπείας, Ad defectionem sollicitare. De acie turbata divulsisque ordinibus id. 2, 10, 4 : Ἀναχωροῦντες ἐπὶ πόδα καὶ προδήλως ἀποδειλιῶντες διέστρεφον τοὺς κατόπιν· 12, 20, 6 : Φάλαγγος ἐν μετώπῳ διαλελυμένης καὶ διεστραμμένης. Athen. 3, p. 75, F : Διεστραμμένης ἤδη διὰ τὴν πλησμονὴν τῆς γεύσεως. || Hesych. : Διαστρεφομένη, διαπορευομένη.] Item et veritatem aliquis διαστρέφειν dicitur : eo sensu, quo Lat. Obscurare et infirmare veritatem, Contaminare veritatem mendacio. Dem. Pro cor. [p. 274, 22] : Περὶ οὗ τοὺς πολλοὺς ἀνάλωσε λόγους, τὰ τῶν Ἀμφισσέων διεξιὼν δόγματα, ὡς διαστρέψων τἀληθές. Aliud ex. habes in Ἡλικιῶτις. [Διαστρέφειν τἀληθὲς, Demosth. p. 1453, 13, Aristid. vol. 1, p. 485, Liban. vol. 4, p. 848, 27.] In VV. LL. habetur et Διαστροφέω, Exagito, Discutio.

Διαστροβέω, Rapido vortice et impetuose pervado, σοβαρῶς διέρχομαι, Plut. [V. Luculli c. 1 et Mor. p. 554, F] e poeta quodam, Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διαστροβεῖ. Nam thynni pisces sunt ὁρμητικώτατοι, præsertim quum οἰστρῶσι sub caniculæ æstu, suo œstro concitati. Puto autem ibi Βολαῖος significare Ictus, Percussus, Tridente βεβλημένος. [Alciphro 3, 9 : Λαγωὸν ἔν τινι θάμνῳ διαστροβήσας ἐξαίφνης ἀνέστησα.]

[Διαστροφεύς, έως. Παραχαράκτης, διαστροφεύς, Adulterator (monetæ), Hesych., Photius, Suid. Wakef. Theodor. Metoch. Miscell. p. 732 : Δογμάτων ἐξηγητὴς καὶ διαστροφεύς. G. D. Euseb. Dem. ev. p. 113, A : Οἱ δὲ διδασκάλου φαύλου καὶ διαστροφέως πεπειραμένοι. Epiphan. t. 1, p. 779, C : Ὦ γενναῖοι σοφισταὶ, καὶ τῶν λόγων διαστροφεῖς, Detorquendorum verborum artifices. Hase.]

[Διαστροφέω. V. Διαστρέφω.]

Διαστροφή, ἡ, Distortio. Theophr. C. Pl. : Ταῦτα δὲ τὰ ξύλα πρὸς τὰς διαστροφὰς ἀσφαλέστατα, Firmissime rigorem servant, Minime torquentur, ἀστραβέστατα πάντων εἰσί. Et δ. τῶν ὀφθαλμῶν, Oculi distorti s. perversi, Chrysost. Sic δ. ὀμμάτων [ap. Aristot. Probl. 41, 7], quod Gaza interpr. Limitas oculorum. [Et ap. Hippocr. p. 74, C. Ῥάχιος δ. id. p. 168, E. Aristot. Probl. 4, 27 : Πήρωσις δὲ, ἡ μὲν ὅλως ποιεῖ φθόρον, ἡ δὲ διαστροφήν.] Item, Πρὸς ὑστέρας μύσεις καὶ διαστροφὰς, Diosc. 1, 38, de cicino oleo, Vulvis conversis atque præclusis, Ruell. Item δ. τῶν πραγμάτων, pro Rerum perversio atque iniquitas, e Chrysost. De sacerd. : Bud. certe διαστροφὴ Græce reddit, quod Cic. dixit Perversitas, i. e. Ratio nec recte nec ordine constituta, De offic. : Ut si quis in foro cantet, aut in funere, aut si qua est alia magna perversitas. [Polyb. 2, 21, 8 : Δ. τοῦ δήμου ἐπὶ τὸ χεῖρον, Depravatio populi. Plut. Mor. p. 1142, B : Ὅτι δὲ περὶ τὰς ἀγωγὰς καὶ τὰς μαθήσεις διόρθωσις ἢ διαστροφὴ γίνεται, δῆλον Ἀριστόξενος ἐποίησε. Vita Theodori Grapti ed. Combef. p. 198 : Τὴν διαστροφὴν τῶν ὑπ' ἐκείνῳ ποιμαινομένων ἐλέγχει.]

Διάστροφος, ὁ, ἡ, Distortus, Perversus : ὀφθαλμοὶ, Oculi distorti s. perversi : ut quum in morbo comitiali distorquentur et pervertuntur, ut Celsus loquitur : sic Lascar. διάστροφοι γλῆναι. Item διάστροφοι φρένες, Soph. [Aj. 447], Mens perculsa et emota : alio nomine παράφοροι φρένες dicuntur, et ἐξεστηκυῖαι, quales sunt insanorum. [Eur. Bacch. 1120 : Διαστρόφους κόρας ἑλίσσουσα.] Item διάστροφος μορφὴ, quod exp. Mutata forma : malim ego interpr. Distorta s. Perversa facies. [Æsch. Prom. 673 : Εὐθὺς δὲ μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι ἦσαν.] Item homo aliquis dicitur διάστροφος, addito accus. rei quæ in eo διέστραπται, ut ap. Athen. [8, p. 339, F] : Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμοὺς, Qui est distortis oculis, Strabo. [Pollux 4, 149 : Δ. τὴν ὄψιν.] Sic διάστροφος τὸ σῶμα, Lucian. [Adv. indoct. c. 7], Qui est distorto corpore : s. simpliciter Distortus, ut Cic. dicit, Solos sapientes, si distortissimi sint, formosos esse. [Pollux 5, 62 : Κύνες... διάστροφοι τοὺς πόδας. Marc. Antonin. 1, 16 : Παιδία ...

κατὰ τὸ σωμάτιον διάστροφα. De ramis Themist. Or. 21, p. 249, A : Τῶν κλάδων τοὺς διαστρόφους φυέντας. || Conf. Διαστρόφον.]

[Διαστρόφως, Perverse. Sext. Emp. p. 248 : Τοῦ δ. λέγοντος ὁ χελιδὼν καὶ ἡ ἀετός· 277 : Πολλαπλασίονα τούτων δ. καὶ ἐπὶ λυμη τοῦ βίου παρ' αὐτοῖς ἐξενήνεκται.]

[Διάστρωμα, τὸ, Digestum, Gl.]

Διαστρωννύω, s. Διαστρώννυμι, Sterno, Insterno. Athen. [4, p. 142, C], de frugalitate Cleomenis, Πρεσβειῶν παραγινομένων πρὸς αὐτὸν, πεντάκλινον διεστρώννυτο· ὅτε δὲ μὴ παρείη πρεσβεία, τρίκλινον. Plut. itidem in Vita ejus p. 1486 meæ ed. [c. 13] : Τῶν δὲ δείπνων αὐτοῦ, τὸ μὲν καθημερινὸν, ἦν ἐν τρικλίνῳ, σφόδρα συνεσταλμένον καὶ Λακωνικόν· εἰ δὲ πρέσβεις ἢ ξένους δέχοιτο, δύο ἄλλαι προσπαρεβάλλοντο κλίναι. Lat. itidem dicunt Sternere triclinium, torum. [|| Sedo. Basil. Sel. V. Theclæ p. 244, A : Τῆς πολλῆς ἐκείνης ταραχῆς καὶ ζάλης διαστορεσθείσης. Boiss.]

[Διαστυγνάζω, Tristor. Eunap. V. Soph. p. 190 (155).]

[Διαστύλιον, τὸ, Intercolumnium. Bito De mach. p. 109 : Ἀναμέσον τῶν διαστυλίων.]

Διάστυλος, ὁ, ἡ, Qui amplius patentibus columnis est, Vitruv. 3, 2. Et paulo post, Diastyli autem (ædis) hæc erit compositio, quum trium columnarum crassitudinem intercolumnio interponere possumus. [|| Διάστυλα, Cancelli quibus βῆμα a nao disparatur. Symeon Thessalon. De templo p. 215 : Διὰ δὲ τῶν κιγκλίδων ἤτοι τῶν διαστύλων τὴν διαφορὰν τῶν ὁρατῶν πρὸς τὰ νοητά· ubi perperam edit. διαστολῶν. Liturgia præsanctificatorum Cryptoferratensis : Καὶ ἀνιστάμενος ὁ ἱερεὺς μετὰ κηροῦ καὶ θυμιάματος εἰς τὰ διάστυλα, λέγων, Σοφία, φῶς Χριστοῦ φαίνει. V. Euchologium p. 708. Ducange.]

Διαστυλόω, Columnis fulcio, Bud. e Polyb. 5, p. 84 [4, 8] : Ὁμοῦ πᾶν τὸ διεστυλωμένον κατέβαλε τεῖχος, citans ex p. 104 [100, 4] : Δύο πλέθρα τοῦ τείχους ὑπώρυξαν καὶ διεστύλωσαν. [V. Schweigh. in Lex. Polyb. p. 149. Diodor. 20, 23 : Διεστύλωτο δὲ κίοσιν. Scriptor De toler. obsid. in Mathem. vett. p. 325 : Διεστυλωκέναι τόπον ἱκανόν.]

Διαστύρακοι, Hesychio sunt qui τὴν κόρην quidem et τὴν ἅλω [ἅλωσιν codex], Pupillam et Areolam, nigram habent, at τὴν ἶριν, ἐνώχρον, Iridem viridantem.

[Διασύγκρισις, ἡ, Schol. Ven. Hom. Il. B, 60 (?). Angl.]

[Διασυγχέω, Confundo, Permisceo. Plut. Mor. p. 1078, A : Τὸν ἕνα κύαθον τοῦ οἴνου πρὸς δύο κεραννύμενον ὕδατος ... παράγοντας ἐπὶ πᾶν καὶ διασυγχέοντας ... || Alia forma Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 616, 9 : Τῆς χρήσεως ἔσθ' ὅτε καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς διαστολὴν διασυγχυνούσης.]

[Διασυκάζω.] Διασυκάσαι [Διασυκάζαι codex], Hesych. Tarentinis esse dicit διασκεδάσαι, Dispergere, Disjicere, Dissipare.

[Διασυκοφαντέω, Calumnior. Joseph. Genes. p. 41, D : Καθοσίωσιν ὑποσμύχουσαν διεσυκοφάντει. G. Dind.]

[Διασυλάω, Deprædor, Disperdo. Felix Epist. p. 62, 7 Grets. : Κλαυθμὸν δοῦναι ἐπαξίως τῶν ἐπὶ τούτῳ διασυλωμένων ἁπλουστέρων ψυχῶν. Hase.]

Διασυνίστημι, Constituo, Instituo, VV. LL. sine exemplo. [Marc. Antonin. 3, 2 : Εἴ τις ἔχοι πάθος καὶ ἔννοιαν βαθυτέραν πρὸς τὰ ἐν τῷ ὅλῳ γινόμενα, σχεδὸν οὐδὲν οὐχὶ δόξει αὐτῷ καὶ τῶν κατ' ἐπακολούθησιν συμβαινόντων ἡδέως πως διασυνίστασθαι. Interpres, Quod non cum oblectatione quadam huic ipsi commendare sese videatur. Hac signific. et quæ huic finitima est, Significandi s. notum faciendi, sæpe dixit Philo, ut vol. 1, p. 237, 14 : Πρωτόγονον υἱὸν ἀξιώματι καλεῖ, διασυνιστὰς ὅτι τὸν θεὸν ὁρᾶν ἀρχεγονώτατον ὂν τετίμηται... 292, 9 : Ἡ δ' εἰς ἓν εἶδος λευκὸν μεταβαλοῦσα τὴν ἀκούσιον διασυνίστησι τροπήν· 385, 34. 423, 8 : Τὸν τρόπον τῶν ἀφρόνων διασυνίστησιν· 442, 26 : Τὴν σοφίαν αὐτοῦ διασυνίστησιν· 444, 29; 474, 10. 495, 38 : Τὰ δὲ ἐγκώμια δικαιοσύνης καὶ τοὺς ψόγους ἀδικίας ἐναργέστατα διασυνίστησιν, ὅταν λέγῃ ... (ubi var. lect. διανίστησιν et διατίθησιν)· 515, 13 : Ἔργῳ μᾶλλον ἢ ῥήματι διασυνίστησι. Diog. L. 3, 79 : Ὥστε καὶ τὴν ἐπιστήμην τοῦ ὀρθῶς ἀποκρίνεσθαι καὶ ἐρωτᾶν πρῶτον αὐτὸν διασυστῆσαι. Idem usus verbi συνίστημι suo loco notabitur. G. Dindorf.]

[Διασυντηρέω, Servo, Retineo. Basil. t. 1, p. 721, A : Ταύτην μὲν (παρθενίαν) ἄκουσα διασυντηρεῖ. Hase.]

[Διασυντόμως, Brevi tempore. Ducas Hist. Byz. p. 132, B : Δ. ἐν Ἀδριανουπόλει μέλλομεν εἶναι. G. D.]

Διασύομαι, Cum impetu pertranseo. Aut simpliciter Pertranseo, s. Transeo. [Hesych. : Διέσσυτο, διεπορεύετο.] Ap. Hom. autem Il. B, [450] : Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, redditur Percurrebat populum Achivorum, et obibat. Ex Eod. [Il. K, 194] affertur junctum genitivo, Διέσσυτο τάφροιο, pro Fossam trajecit. [Et in Ind. :] Διέσσυτο, Cum impetu pertransibat s. pervadebat, Ruebat per. Il. B : Διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν. Sic Il. O, [542] : Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα, Πρόσσω ἱεμένη. [Conf. E, 661.] At Od. Δ, [37] : Ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, est Proruebat, Prorumpebat. Et alibi, Διέσσυτο τάφροιο. [Quintus 3, 641 : Οἰωνοί τε θοῇσι διεσσύμενοι πτερύγεσσι· 5, 372 : Διέσσυται ἄγκεα βήσσης. Nonnus Dion. 45, 48 : Διέσσυτο παρθενεῶνος.] Thema est Διασεύομαι : unde et διεσσεύατο ap. Hesychium, quod exp. διήρχετο. [Idem : Διεσοῦτο, διήρχετο. Quam Doricam formam esse suspicatur Albert.]

[Διασυριγμὸς lectio vitiosa. V. Διασυρμός.]

Διασυρίζω, Sibilo, Sibilum edo, vel potius Exsibilo. E Daniele 4 [Cant. trium puer. 26 : Πνεῦμα διασυρίζον], Flans spiritus. [Apollon. Hist. mirab. 10 : Πολλῶν ἐπιπολαζόντων ἰκτίνων ἐν τῇ πανηγύρει καὶ διασυριζόντων. Nilus Epist. p. 15 : Διασυρίσασα πνεύματι γαληνιαίῳ.]

Διασυρμὸς, ὁ, Distractio. Peculiari autem signif. Figura esse dicitur orationis, qua dictio aliqua ad duo diversa significata trahitur : ut, Strepit anser inter olores : pro eo, quod est Ineptus poeta inter doctos. Aquilæ Romano [15] διασυρμὸς est Elevatio vel Irrisio : ea figura, qua ludentes quæ dicuntur ab adversariis, dissolvimus : qualis est ille locus [Cic.] pro Murena in Sulpitium. Itidem Jul. Rufin. διασυρμὸν fieri scribit, Quum rem aliquam aut personam elevamus : ut ap. Tull. [Div. in Cæc. c. 16] : Sed repente e vestigio ex homine, tanquam ex aliquo Circæo poculo, factus est Verres : redit ad se atque ad mores suos. Meminit hujus figuræ Longinus [34, 2; 38, 5] dicens eam esse aliquo modo ταπεινότητος αὔξησιν. Διασυρμὸς dicitur etiam Obtrectatio. [Genus scommatis, quo res verbis justo plus extenuantur. Alexander Περὶ σχημ. ita definit, οἷαν λέγωμεν ἀξιοπίστως διασύροντες. Rectius Phœbammon Schol. Περὶ σχημ. p. 592 Ald. : Δ. ἐστιν εὐτελισμὸς πραγμάτων ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς ὄγκον ἐπαρθέντων. Lat. Elevatio s. Irrisio. Ernest. Lex. techn. rhet. Philodem. in Volum. Hercul. vol. 1, p. 22 ed. Oxon. : Μετὰ διασυρμοῦ καὶ μόλις που βραχείας ἀποκρίσεως. Diodor. 14, 109 : Διονύσιος πυθόμενος τὸν τῶν ποιημάτων διασυρμόν· ubi libri deteriores διασυριγμόν. Artemidor. 3, 24 : Διασυρμὸν καὶ καταγέλωτα ὑπομεῖναι. Thomas M. p. 801 : Ἔμμετρα ... διασυρμὸν τινῶν ἔχοντα. *Diasyrmus*, *Diasyrticus*, *Diasyrtice* etiam ap. rhetores et gramm. Latinos : vid. exx. a Forcellinio indicata.]

[Διάσυρσις, εως, ἡ, Cavillatio, Obtrectatio. Clem. Al. p. 146 : Δ. δέ ἐστι ψόγος διασυρτικός.]

[Διασυρτέον, Cavillandum, Obtrectandum. Aristot. Rhet. ad Alex. 36, p. 214. Kall.]

[Διασυρτὴς, ὁ, Cavillator, Obtrectator, Gl. ubi Διασύρτης scriptum. Ephraem. Syr. p. 78, 29 indicat Hemst. G. D. Item Ptolem. Tetrab. p. 164, 16 : Διασύρτας, μοιχικούς, ὑβριστάς. Hase.]

Διασυρτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad obtrectandum, Factus ad lacerandam alicujus famam probris : ἐπίγραμμα, Obtrectatorium epigramma, Epigramma quo famam alicujus laceramus, probris eum incessentes. Vel etiam, Quo elevamus irridemusque aliquem : ut διασυρμὸς dicitur Elevatio et irrisio. Epigr. [Clem. Al. p. 146 : Ψόγος διασυρτικός. || Adverb. Διασυρτικῶς schol. Eurip. Hec. 906. Boiss.]

[Διασυρτὸς, ἡ, ὸν, Qui distrahi potest. Paul. Ægin. 6, 34, p. 187, 6 : Μεγάλου δὲ (ὄντος τοῦ ἀποστήματος) καὶ πλειόνων διαιρέσεων καὶ διασυρτὸν (vulgo διὰ συρτόν, quod HSt. s. v. Ληκνίσκος in διάσυρτον mutavit) τινὰ ληκνίσκον δι' αὐτῶν ἀγάγωμεν. Conf. Διασύρω.]

Διασύρω, Distraho, Ægre traho, [Dirimo, Dis-

sipo]. In Hippiatr. [p. 85]: Ὅταν τροχάζων ὀλισθήσῃ, A
καὶ πεσὼν διασυρῇ, Quum membris distractis agitatur ut ranæ innatantes : sequitur enim, Καὶ ὃ λέγουσι βατραχίσῃ. Bud. p. 726. [Paulus Æg. p. 179, 12 : Χαυνωθείσας δὲ τὰς ῥαφὰς κόψαντες διασύρωμεν· 184, 10 : Διασύρωμεν ταῖς δύο χερσὶν ὥσπερ διαπρίζοντες τοῖς κονδύλοις τὰ σαρκώματα. Demetr. Hieracoph. p. 28 : Διασύροντα ἱέρακα. « Impropr. Polyb. 5, 42, 4 (?) : Διασύρειν τὴν σύνοδον τῶν Αἰτωλῶν. » Schweigh. Simplic. ad Aristot. De cœlo fol. 45, b, 43 : Εἰς ταύτην διασύρθην τὴν μακρολογίαν. Hemst.] Frequentius διασύρω accipitur pro Lacero, ea signif. qua Liv. dicit Lacerare famam alicujus, Lacerare probris, Cic. Lacerare optimum virum incesto ore, Tac. Crebro rumore vulgi lacerari; i. e. Obtrecto, Probris et convitiis incesso, Calumnior, vel Elevo. Dem. Pro cor. [p. 288] : Ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλέσαις Βάταλον. Idem in ead. Or., aliquanto post, συκοφαντεῖν et διασύρειν synonymωs ponit : quum enim dixisset, Æschinis πολιτείαν et προαίρεσιν similem esse ταῖς τῶν τοὺς ἐπαινουμένους τότε ἄνδρας συκοφαντούντων, B
subjungit, Δῆλον γὰρ ὅτι καὶ κατ' ἐκείνους ἦσάν τινες τοὺς χρόνους, οἳ διέσυρον τοὺς ὄντας τότε, τοὺς δὲ πρότερον γεγενημένους ἐπῄνουν. [Conf. p. 169, 22.] In ead. Or. dicit, Καὶ λόγους τινὰς διασύρει. [Add. p. 325, 19; 332, 14.] Item [p. 234, 12] : Τὰ χωρία ταῦθ', ἃ νῦν οὗτος διέσυρε. [Hesych. : Διασύρει, διαπαίζει, χλευάζει. Polyb. 4, 3, 13 : Τοὺς μὲν διέσυρε χλευάζων. Diphilus ap. Athen. 6, p. 247, D : Ὡς διασέσυρκε τὴν τέχνην. Nam sic ex apographo Flor. correxi quod legebatur διασεσύρηκε. || Moras traho, Commoror. Jo. Malal. p. 338, 16 : Διέσυρεν ἐκεῖ ἕνεκεν τοῦ ποιῆσαι ... τὰ πάκτα τῆς εἰρήνης. Ib. p. 348, 17 : Διατρίψαντος ἐν Ῥώμῃ ... ὡσαύτως δὲ καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν διασύραντος. G. Dind.]

[Διασύστασις, εως, ἡ, Conciliatio, Commendatio. Clem. Al. p. 624. Kall. || Confirmatio. Philo vol. 2, p. 454, 16 : Τὰ μὲν οὖν λεχθέντα πρὸς τὴν τοῦ ζητουμένου διασύστασιν. Hase.]

[Διασυστατικός, ή, όν, Commendatorius. Clem. Al. p. 327 : Ἡ πολυμαθία διασυστατικὴ τυγχάνει τοῦ παρατιθεμένου τὰ κυριώτατα τῶν δογμάτων.] C

Διασφαγή, ἡ, proprie Hiatus ille qui est in jugulo s. gutture dissecto, Interstitium illud quod visitur in gutture, mucrone resoluto. Generaliter pro Quovis interstitio et intervallo ponitur, ut hiatus in muro interrupto et aliquibus locis diruto. Esdr. 2 [Nehem. 5, 7], de muris urbis Hierosolymitanæ qui instaurabantur, Ἤρξαντο αἱ διασφαγαὶ ἀναφράσσεσθαι· ubi Interpr. vetus, Cœperunt interrupta concludi. [Epiphan. Adv. hær. p. 503, C : Ὥσπερ γάρ τις διασφαγὴν εὑρὼν ἐν φραγμῷ παρὰ λεωφόρῳ καὶ νομίσας διὰ ταύτης βαδίζειν ... ἀγνοήσει δὲ ὅτι τεῖχός ἐστιν ὑπέρτατον ... ἐπιτρέχοι δὲ μὴ εὑρίσκων διὰ ποίας τὴν διέξοδον ποιήσεται ... Hemst. Constant. Porph. Cærim. p. 205, D : Ἐμβαίνουσιν οἱ ἡνίοχοι ... καὶ στρέφονται καὶ ἵστανται εἰς τὰς ἰδίας διασφαγάς. Interpres, Ad suas lineas redeunt. || Jo. Malal. p. 346, 17 : Ἐκ τῆς διασφαγῆς τοῦ ὄρους. Quam alii scriptores διάσφαγα dicere solent. V. Διασφάξ. G. D.]

[Διάσφαγμα, τό, Scissura, Rima. Hesych. : Σινδικὸν διάσφαγμα, τὸ τῆς γυναικός. Gl. ex Hipponacte sumpta : vid. schol. Apoll. Rh. 4, 322, et qui similia comparavit Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 600.] D

Διασφάζω, seu Διασφάττω, Jugulum alicui disseco, Jugulum alicui aperio et resolvo. [Liban. p. 40 (vol. 4, p. 895, 22) : Μετῄει δέ τις οἰκέτην ἀποδράντα, καὶ διεσφάττετο. Wakef.]

[Διασφαιρίζω, In modum pilæ disjicio. Eur. Bacch. 1134 : Διεσφαίριζε σάρκα Πενθέως.]

Διασφακτήρ, ῆρος, ὁ, Jugulum alicui resolvens, Aptus ad jugulum alicui aperiendum. In Epigr. [Antipatri Thess. Anth. Pal. 7, 493] : Διασφακτῆρι σιδήρῳ, Ferro jugulum resolvente, i. e. Ense, Gladio, Mucrone jugulatorio, quem σφαγέα appellat Soph.

Διασφαλίζω, i. q. ἀσφαλίζω, nisi quod aliquantum intendit signif. Et διασφαλίζομαι itidem, i. e. Munio, Tutum reddo. Polyb. 5, [69, 2] : Τοὺς μὲν τῷ τῶν ἀνδρῶν πλήθει προκατειληφὼς τόπους, τοὺς δὲ ταῖς χειροποιήτοις κατασκευαῖς διησφαλισμένος, ῥᾳδίως ἐπέπειστο κωλύσειν τῆς ἐξόδου τὸν Ἀντίοχον. [Philo De 7 mirac. c. 4 : Τοῦτον ἔσωθεν σχεδίαις σιδηραῖς καὶ τετραπέδοις διησφαλίσατο λίθοις. Joseph. Genes. p. 59, B : Τούτοις διησφαλίσαντο.]

Διασφάλλω, Aberrare facio, Fallo : Διέσφηλε τὴν τέχνην, Artem fefellit. Pass. Διασφάλλομαι, Fallor, Aberro, Spes mea fallitur, nec assequor id ad quod aspirabam. Æschin. p. 64 [66, 34] : Διασφαλῆναι τῆς πρὸς ὑμᾶς συμμαχίας· i. e. ἀποτυχεῖν, διαμαρτεῖν. [Idem p. 33, 2, de Demosthene : Ὁ δ' ὡς ἅπαξ ἐταράχθη καὶ τῶν γεγραμμένων διεσφάλη, οὐδ' ἀναλαβεῖν αὑτὸν ἔτι ἠδυνήθη· ubi var. lect. παρεσφάλη. Diodor. 20, 10 : Πολὺ δὲ διεσφάλησαν τῆς ἀληθείας.]

Διασφάξ, αγος, ἡ, itidem Hiatus interjectus inter duas rupes a se invicem divulsas, Interstitium s. Intervallum quo duæ rupes distant a sese avulsæ. Herodot. 3, [117] : Ποταμὸς διαλελαμμένος πανταχοῦ, διὰ διασφάγος ἀγόμενος. [Add. 2, 158; 7, 199, 216.] Hesychio διασφάγες sunt αἱ διεστῶσαι πέτραι τῶν ὀρῶν : itidemque Suidæ, qui διασφάξ exp. etiam διατομὴ ὄρους, Intercisio s. Interruptio montis. [Sic etiam Timæus p. 83, ubi Ruhnk. διασφάγα memorat ex Aristid. vol. 1, p. 272, et διασφάγας ex Ælian. V. H. 1, 23. Eodem accentu ap. Plut. Mor. p. 515, C, sed διασφᾶγας p. 1126, B. Διασφάγα ex Gregor. Thessal., in Matthæi Lect. Mosq. 2, p. 8, 5, affert Boisson., διασφαγὶ ex Herophilo ap. Galen. vol. 4, p. 141 Hemst. Adde διασφαγὰς ex Hippocr. p. 409, 37. Arcad. p. 18, 22 : Τὸ διασφὰξ ὀξύνεται.] Ἀποσφάξ videtur esse Id quod ἐν διασφᾶγι præruptum est, Præcipitium quod est in rupibus a sese divulsis. Vide et Ὑποσφάξ. Videntur autem obliqui potius circumflecti debere quam acui. In VV. LL. habetur etiam Δισφάξ, sed mendose, cum hac exp., Ubi duo montes conveniunt et os vallis faciunt. [Gregor. Cor. p. 538 : Διάσφαγες δὲ αἱ διεστῶσαι πέτραι. Ad quem l. Bast. : « Accentus hujus gl. tot diversis modis ponitur, quot excogitari possunt. Gloss. quidem Herod. Wessel. habet, ut Greg. Cor. διάσφαγες. Franzii editio p. 606 dat διασφᾶγες, quod Albertum ad Hesych. videtur offendisse. In Herodoto, Luciano (Tragop. 24 : Ἡ Σικελὶς αὐλῶν ἁλιπόρου διασφάγος), Hesychio, Etym. M., Suida, aliis legitur διασφάγες. Denique Schneiderus, priores sequens lexicographos, dat διασφάξ, διασφαγός. Ita etiam schol. Ms. SG. 345 ad Lycophr. 317 : Διασφαγός, τοῦ χάσματος· σφὰξ γὰρ πᾶν χάσμα γῆς, et v. 1062, ubi διασφὰξ adjective intelligit. Legit enim Κρύψουσι κοίλης (non κοίλοις) ἐν μυχοῖς διασφαγός, ultimamque vocem interpr. βαθείας καὶ κοίλης· διασφὰξ γὰρ ἡ εὐθεῖα. HSt. scribit διασφάγες, ὑποσφάγες, quanquam addens, « Videntur obliqui potius circumflecti debere, quam acui. » Ego vero unice probo διασφάγες. Circumflexus enim in obliquis casibus propterea locum non habet, quia α penultimæ corripitur. Nam canon hic est : Omnia nomina in αξ, quæ fem. sunt generis, α breve habent. Vide Etym. M. p. 109, 45 aut p. 460, 55. Pseudo-Herodianus Epimer. (p. 20) : Διασφάλξ (sic), τὸ σχῆμα τῆς γῆς. Corr. Διασφάξ, τὸ σχίσμα τῆς γῆς. » Draco p. 19, 9 : Τὰ δὲ ὀξύτονα σύνθετα συστέλλει τὸ α, οἷον διασφάξ.]

[Διάσφαξις, εως, ἡ, i. q. διασφάξ, Intercapedo. Hippocr. p. 1006, C : Διασφάξιες ποῖαι κοιναὶ τῶν φλεβῶν. Sic interpretatur Foesius. Sed mihi valde suspecta hæc est forma vocabuli. Quare aut διασφύξιες aut, si de sensu verborum recte judicavit Foesius, διαστάσιες scribendum videtur. G. Dind.]

[Διασφάττω. V. Διασφάζω.]

Διασφενδονάω, seu Διασφενδονέω, Fundæ rotatu s. ejaculatu dissipo, Funda disjicio. [Xenoph. Anab. 4, 2, 3 : Λίθους, οἳ φερόμενοι πρὸς τὰς πέτρας παίοντες διεσφενδονῶντο, Dissiliebant tanquam e funda missi.] Improprie vero duæ arbores in terram flexæ suo cacumine dicuntur διασφενδονᾶν τὸ προσηρτημένον, quum in altum redeuntes una secum id rapiunt et discerpunt. Plut. Alex. [c. 43], de Besso, qui Darium interfecerat : Διεσφενδόνησεν αὐτόν, ὀρθίων δένδρων εἰς ταὐτὸ καμφθέντων, ἑκατέρῳ μέρος προσαρτήσας τοῦ σώματος. Indicat igitur Alexandrum, quum proceris in unum curvatis arboribus utrinque corporis Bessi partes alligasset, eas tanto concitatas impetu remisisse, ut laniata membra passim disjecerint. Simili mortis genere Sinis latro afficiebat qui in ipsius manus per-

venissent, ut in Σίνις et Πιτυοκάμπτης doceo. [Diodor. 17, 83 : Τὰ μέλη διεσφενδόνησαν. Hemst.]

Διασφενδονίζω, i. q. διασφενδονάω, s. διασφενδονέω, Funda disjicio, Fundæ rotatu s. ejaculatu dissipo, Dissipo tanquam funda, Ita dissipo ut fundæ rotatus plures lapides. Bud. interpr. Disjicio, Ejaculor, afferens e Plut. Marcello [c. 15], de machina quadam Archimedis : Μέχρις οὗ τῶν ἀνδρῶν ἀποῤῥιφθέντων καὶ διασφενδονισθέντων [διασφενδονηθέντων Schæf.] ἡ ναῦς κενὴ προσπέσοι τοῖς τείχεσι.

[Διασφετερίζομαι.] Διασφετερίσασθαι, Sibi vindicare s. retinere, In suos et proprios usus convertere. Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 130, 25] : Τὴν λείαν μόνοι διασφετερίσασθαι διανοηθέντες, Intercipere prædam, Turn. [Fort. σφετερίσασθαι corrigendum, abjecta quæ ex διανοηθέντες repetita videtur præpositione. G. D.]

Διασφηκόω, In vespam converto, Vespæ figura et habitu induo, εἰς σφῆκα διασκευάζω. Vide Σφηκόω. [Aristoph. Vesp. 1072 : Θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον. Hesych. : Διεσφηκωμένον, διαδεδεμένον τῷ κέντρῳ, ἀπὸ τοῦ σφηκώματος, ἢ κατὰ τὸ μέσον ὄντα σφῆκα· τὸ γὰρ κέντρον ἐκεῖ ἔχουσι. Phrynich. in Bekk. An. p. 36, 12 : Διεσφηκῶσθαι, τὸ διεσφίγχθαι καὶ ἐκ τῆς σφίγξεως κεκοιλάνθαι. || Diffindo, Divido, Dirimo. Nonn. Dion. 25, 189 : Θῆρα κυβερνητῆρα διεσφήκωσε χαλινῷ, ζεύξας δοῦλα γένεια.]

Διασφηνόω, Discuneo, (ut Plin. dicit, Conchæ se contrahunt, sed frustra, discuneatæ), i. e. Adacto s. Impacto inculcatoque cuneo diffindo et dirimo. [Hesych. : Στρέβλαι ναυτικαὶ, τὰ ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφούμενα. Etym. M. p. 739, 7 (et Timæus p. 244) : Σφριγῶσιν, ἀκμάζουσι καὶ ὥσπερ διεσφηνωμένοι εἰσὶν ὑπὸ πυκνότητος. Hemst. Idem διεσφηκῶσθαι dicitur ibid. p. 269, 43 : Διαπεπατταλευμένα, διεσφηκωμένα, ὥστε μηδὲ πάτταλον διεῖραί που διὰ πυκνότητα. Oribas. p. 27 ed. Mai. : Τοῦ γὰρ ἐμπλαστοῦ φαρμάκου σκωλήκιον ἀναπλάττοντα ἐντιθέναι ὅσον μὲν διασφηνῶσαι μέχρι αἷμα καθαρὸν ἀπίοι.]

Διασφίγγω, exp. Perstringo : qua signif. dicitur Vitem perstringere pro Valde stringere, Non. : item Cohibeo, Colligo. Pro Valde stringo, s. Strictissime circumligo, usus est Erasistr., ubi dicit Scythas solere, Ὅταν διά τινα καιρὸν ἀναγκάζωνται ἀσιτεῖν, ζώναις πλατείαις τὴν κοιλίαν διασφίγγειν. Quæ verba Gellius [16, 3] citans, sic interpr. : Quum sit usus ut famem longius tolerent, fasciis ventrem strictissime circumligare. [Eunap. ap. Suid. s. v. Ῥουφίνιος : Σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι. Hemst. Διεσφίγχθαι Phrynich. in Bekk. An. p. 36, 12. Aretæus p. 2, 16 : Διασφίγγειν τε καὶ ἀνακλᾷειν καὶ συντείνειν δέονται τὰ κατάρχοντα μέρεα. Paulus Æg. p. 179, 18. Maximus Confess. vol. 1, p. 170 : Τὴν τὸ πᾶν διασφίγγουσαν πρόνοιαν.]

[Διάσφιγξις, εως, ἡ, Constrictio. Aretæus p. 96, 38; Paulus Æg. p. 197, 28.]

[Διασφόρον, στραβὸν, Hesych. Male pro διάστροφον, Strabum. Kuster.]

[Διασφυδόω, Augeo. Hesych. : Διασφυδῶσαι, αὐξῆσαι, ἀπὸ τοῦ σφύζειν.]

[Διάσφυξις, εως, ἡ, Pulsatio, Pulsus. Hippocr. p. 383, 4 : Διασφύξιες φλεβῶν. Aretæus p. 13, 52 : Διασφύξιες τῆς ἀρτηρίης· et ἐγκεφάλου δ. ibid. p. 119, 47. Conf. Διάσφαξις. « Marcell. De pulsib. in cod. Vindob. init. : Φλεβῶν διασφύγξεις. Corrig. διασφύξεις. » Weigel.]

[Διασχάζω, Incido. Aretæus p. 112, 24 : Διασχάσαι ... τὴν φλέβα.]

[Διάσχεσις, εως, ἡ. Hesych. : Οὕτω λέγεταί τις (τόνος τις Albert.) ἐν μουσικῇ, ὡς τὸ διάστημα. Σέλευκος δὲ, κροῦσμα μουσικόν. Fortasse quod alias διάσχισμα, dimidium διέσεως. Albert. Etym. M. p. 340, 6 : Ἐνεργμός· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἔνερσις· κροῦμα κιθαριστικὸν ... Φρύνιχος Κόννῳ, Τί δαί; τὸν ἐνεργμόν; ... κροῦμα, διάσχεσιν. Conf. Διάσχισις.]

[Διάσχημα lectio vitiosa. V. Διάσχισμα.]

Διασχηματίζω, Figuro. [Plato Tim. p. 50, C : Ἐκμαγεῖον ... κινούμενόν τε καὶ διασχηματιζόμενον ὑπὸ τῶν εἰσιόντων.] Lucian. [Prom. c. 11] : Πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοιοῦτον διεσχηματίσθαι τρόπον. [Paulus Æg. p. 122, 35 : Παρὰ φύσιν δὲ διασχηματισθέντος τοῦ ἐμβρύου. Hemst. Plut. Mor. p. 926, D : Ζεὺς ... διεσχημάτισται, πᾶν χρῆμα γεγονώς. Eunap. Exc. p. 97, 20 ed. Nieb. : Ἐκεῖνος ἐπὶ τὸ πρᾶγμα διεσχηματισμένος, Rem se agere simulans. Phrynich. in Bekk. An. p. 36, 9 : Διαμυλλαίνειν, τὸ τῷ στόματι διασχηματίζοντα διαγελᾶν. || Forma media Plato Tim. p. 53, B : Οὕτω δὴ τότε πεφυκότα ταῦτα πρῶτον διεσχηματίσατο εἴδεσι καὶ ἀριθμοῖς.]

[Διασχημάτισις, ἡ, Figuratio, Effigiatus. Procl. Hypoth. Ptol. p. 16, A. Hase.]

[Διασχιδής, ὁ, ἡ. Athen. 11, p. 488, B : Διασχιδεῖς εἰσι ῥάβδοι. Scribendum videtur δισχιδεῖς. G. Dind.]

[Διασχιδὸν, Divisim, Separatim. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. An. p. 784, 2 (et 788, 13) : Ἔγραφον δὲ αὐτὰ (τὰ στοιχεῖα) καὶ δ. ἤγουν στιχηδὸν, ᾗ γραφῇ καὶ ἡμεῖς νῦν χρώμεθα. Δ. δὲ λέγεται τὰ στιχηδὸν γεγραμμένα παρὰ τὸ ἔχειν διεσχισμένους καὶ διακεχωρισμένους τοὺς στίχους ἀπ' ἀλλήλων. Boiss. Conf. Διχιδόν.]

Διασχίζω, Diffindo, Discindo, Disseco. [Plato Gorg. p. 469, D : Κἂν θοἰμάτιον (δόξῃ μοι) διεσχίσθαι, διεσχισμένον ἔσται. Hierocl. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 191 : Διασχίσαι ξύλα. Dionys. Per. 1042 : Ἀρότρῳ αὔλακ' ἐπιθύνουσι διασχίζοντες ἀρούρας.] Via etiam διασχίζεται, quum in bivium aut trivium finditur dividiturve, veluti arbor quæ in ramos plures spargitur s. diffunditur. Xen. Cyrop. 4, [5, 7] : Ἐν δὲ τῇ ὁδῷ πορευόμενοι, διασχιζομένων ὁδῶν τρίβῳ τινὶ, ἐπλανῶντο. Hominum quoque societas aliqua et conjuncta multitudo διασχίζεσθαι dicitur, quum in contraria studia scinditur, aut conjunctas sedes separat. Plato Sympos. [p. 193, A] : Φόβος οὖν ἔνεστιν, ἐὰν μὴ κόσμιοι ὦμεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα [διασχισθησόμεθα]. Ubi huic διασχίζεσθαι synonymum facit διοικίζεσθαι, opponens utrique τὸ ἓν εἶναι. [De sententiis in diversas partes abeuntibus Charito 6, 1 init. : Διέσχιστο δὲ ἡ πόλις. Unde eidem 5, 3 : Διεχέθησαν αἱ γνῶμαι, Dorvill. restituit διεσχίσθησαν. || Forma media Cod. Apocr. vol. 1, p. 270 ed. Thil. : Διεσχίσαντο τὰ ἱμάτια.]

[Διασχὶς, ίδος, ἡ, Discissio, Diductio, Sectio. Hippocr. p. 275, 1 : Ἀρτηρίη ... πλευρῇσιν οὐκ ἐξ ἴσου διαδιδοῦσα τοῖσι δεξιοῖσι τοῖσι ἀριστεροῖσι διασχίδας· 778, D : Παρὰ τὴν διασχίδα τῆς φλεβός. Galen. vol. 2, p. 371 : Σκέλη ὧν τὴν διασχίδα διχάλαν οἱ παλαιοὶ λέγουσιν.]

[Διάσχισις, εως, ἡ, Diffissio, Gl. Athen. 11, p. 488, E : Φυλάττουσι (αἱ ῥάβδοι) τὴν διάσχισιν (ubi apographum Flor. διάσχεσιν). De via Themistius Or. 20, p. 236, B : Εὐρείας ὁδοῦ καὶ μεγάλης σμικραὶ διασχίσεις τε καὶ ἀπονεύσεις.]

Διάσχισμα, τὸ, Frustum e dissectione s. discissione. [Demetr. Hieracosoph. p. 130. De scriptura per versus divisos (de qua v. s. v. Διασχιδὸν) schol. Dionys. Thr. in Bekk. An. p. 787, 14 : Οὐδέν ἐστι μέσον αὐτῶν τὸ διάσχισμα, ubi διάσχημα legitur. G. D.] Apud Musicos διάσχισμα dicitur Dimidium semitonii minoris, quod δίεσιν vocant. Sic enim Philolaus ap. Boeth. 2, 27 : Comma, spatium quo major est sesquioctava proportio duabus diesibus, i. e. duobus semitoniis minoribus : σχίσμα vero, dimidium est commatis : διάσχισμα, dimidium dieseως, i. e. semitonii minoris : nam major, ἀποτομὴ dicitur. Ubi etiam nota Κόμμα, et Σχίσμα, et Ἀποτομή. [Conf. Διάσχεσις.]

[Διασχισμὸς, ὁ, Discissio. Schol. Æsch. Agam. 1118.]

[Διασχοινίζω, Dissipo. Hesych. : Διεσχοινισμένοι, διεσκορπισμένοι. Codex διεσχηνισμένοι.]

[Διασχολάζω. Διασχολάσαντας in l. Theodori Metoch. Miscell. p. 125, 2 pro συσχολάσαντας præbet codex Vatic. in Maji Collectione vol. 2, p. 685. Quod non probandum. G. Dindorf.]

Διασχολέω, Negotiis distineo, Occupo. Pass. Διασχολέομαι, Negotiis distineor, Occupor. Herodian. 7, [6, 15] : Διασχολουμένῳ δ' ἐκείνῳ πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, Occupato illi signis agnoscendis. [Jo. Cinnam. 4, p. 103, A : Αὐτοῦ γὰρ τοῖς περὶ τὴν Ἑσπέραν ... διησχολημένου. G. Dindorf.]

Διασώζω, i. q. simplex σώζω, i. e. Servo, Sospito, Salvum et incolumem servo. [Herodot. 7, 49 : Φερέγγυος ἔσται διασῶσαι τὰς νέας.] Isocr. Archid. : Ἐκλιπεῖν τὴν χώραν καὶ τὸ σῶμα διασῶσαι. Item, Φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων, Amicos servans et e periculis eximens,

A periculis vindicans. Interdum redditur potius Conservo, Tueor, ut quum de bonis et possessionibus dicitur. Isocr. Archid. : Πειρᾶσθαι τὴν ἡμετέραν αὐτῶν διασώζειν· pro quo ibid. dicit διαφυλάττειν. Id. Ad Nic. [p. 19, A] : Διὰ γὰρ τούτων καὶ κτᾶσθαι καὶ διασώζειν [σώζειν cod. Urb.] τὰς τυραννίδας μάλιστ' ἄν τις δύναιτο. [Οὐ διεσώσαμεν ex οὐχὶ ἐσώσαμεν corruptum in libris pluribus Plat. Criton. p. 46, A. Xenoph. Cyrop. 8, 1, 3 : Εἰς τὸ καταπράττειν τἀγαθὰ ... καὶ εἰς τὸ διασώζειν· Anab. 5, 6, 18 : Οὓς ἔλαβε ... δαρεικοὺς ... διασεσώκει, Servaverat, i. e. non distribuerat.] Et pass. voce ac signif. Dem. [p. 1396] : Ἡ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἄρα ἐλευθερία ἐν ταῖς τῶνδε τῶν ἀνδρῶν ψυχαῖς διεσώζετο, Conservatrices istorum virorum animæ erant totius Græciæ libertatis. I. e. Hi viri erant σωτῆρες τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης. [Lycurg. C. Leocr. p. 150, 9 : Αὐτὸς δὲ μόνος διασωθεὶς ἥκοι. Hemst.] Media autem vox activam signif. habet, Xen. Cyrop. [7, 5, 76] : Μέγα μὲν γὰρ οἶμαι ἔργον καὶ τὸ ἀρχὴν καταπρᾶξαι, πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι. Et aliquanto ante [4, 2, 28] : Τὰ πλείστου ἄξια ἐλάμβανον ὡς διασωσόμενοι. [Ibid. 8, 7, 7 : Ὧν τ' ἐκτησάμην οὐδὲν οἶδα ὅ τι οὐ διεσωσάμην.] || Servo, in paulum diversa signif. Plato De rep. 1 : Διασώζω τὴν παροιμίαν, Servo proverbium. [Isocrat. p. 218, D : Τὴν πόλιν τὴν Σπαρτιατῶν τὴν μάλιστα τὰ παλαιὰ διασώζουσαν. Plut. Mor. p. 431, A : Καὶ τὴν ἀσφάλειαν (ἐν τῷ λόγῳ) ... μόνον διασώζωμεν· 695, B : Διασῶσαι τὸ πιθανόν. Forma media Xenoph. Cyrop. 8, 8, 15 : Τὴν ... καρτερίαν περιορῶσιν ἀποσβεννυμένην, τὴν δὲ τῶν Μήδων μαλακίαν διασώζονται. Themistius Or. 1, p. 17, B : Ὡς χαλεπὸν ἐν τύχῃ τοσῇδε ἐπιείκειαν διασώσασθαι. || Memoria servo, ut ap. Xenoph. Mem. 3, 5, 22 : Πολλὰ μὲν οἶμαί σε τῶν πατρῴων στρατηγημάτων παρειληφότα διασώζειν.] || Διασώζεσθαι signif. etiam Servari e morbo, i. e. Convalescere. Xen. [Mem. 2, 10, 2] : Ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ, Operam dare ut convalescat. || Διασώζειν εἰς, Incolumem perducere in s. ad, Incolumem remittere s. reducere, ut Bud. interpr. ap. Diog. L. in Plat. [3, 21] : ubi de Archyta Pythagorico ait, Γράψας ἐπιστολὴν πρὸς Διονύσιον, παρῃτήσατο, καὶ διέσωσεν εἰς Ἀθήνας. Ubi διέσωσεν εἰς Ἀθήνας possis interpretari etiam, Effecit apud Dionysium, ut Platonem Athenas salvum et incolumem dimitteret, Effecit apud tyrannum ut Plato Athenas salvus et incolumis rediret. Et pass. Διασώζομαι εἰς, Incolumis pervenio, itidem ut σώζομαι εἰς, Thuc. 1, [110] : Ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιβύης ἐς Κυρήνην διεσώθησαν, Pauci e multis per Libyam profecti, Cyrenas salvi pervenerunt. Idem 3, [108] : Χαλεπῶς διεσώζοντο ἐς τὰς Ὄλπας, Vix Olpas pervenerunt incolumes. Itidem, Διεσώζοντο εἰς τὴν πόλιν, Fuga ad urbem saluti suæ consuluerunt. [Ap. Xenoph. H. Gr. 4, 5, 17 : Ἐς Λέχαιον διεσώθησαν, ex libris melioribus restitutum est ἐσώθησαν. Cum πρὸς id. Anab. 5, 4, 5 : Διασωθῆναι βουλόμεθα πρὸς τὴν Ἑλλάδα πεζῇ. Plut. Mor. p. 626, C : Τὰ μὲν θολερὰ καὶ γεώδη περιῤῥεῖ καὶ ὑποπίπτει, τὸ δὲ εἰλικρινὲς καὶ θερμὸν αὐτοῦ (floris) ὑπὸ λεπτότητος διασώζεται πρὸς τὴν αἴσθησιν.] Cebes cum adv. significante motum ad locum, Ἢν διασωθῶσιν ἐκεῖ, Si eo pervenerint incolumes, Si eo perfugientes suæ saluti consuluerint. Alii tamen sic, Si illuc aspirarint. [Διασώζειν, Conducere, Salvum et incolumem præstare. Chron. Alexandr. p. 399, D : Ἀβλαβεῖς διασῶσαι αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ· 400, A : Διασῶσαι αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς. Theophan. an. 1. Leonis Isauri : Ἐγώ σε διασώζω ἕως τῆς παραθαλασσίας. V. Annam Comnen. p. 287, 405. Nude etiam usurpatur pro Deducere. Gesta S. Epiphanii : Ὅπως διασώσουσιν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Sguropulus in Hist. Concil. Flor. 4, 22 : Διεσώσαμεν τὸν πατριάρχην εἰς τὴν ἑτοιμασθεῖσαν αὐτῷ οἰκίαν. Et 11, 2 init. Item pro, Ire, Proficisci, Pervenire, auctor Vitæ S. Germani Hegumeni n. 23 : Πρὸς τὴν εὐδαίμονα πόλιν ἥπτοντο, εἰς ἣν διασωθέντες ... Ducang. Conf. Ἀποσώζω, Διάσωσις, Διασώστης, Σώζω.]

[Διασωματίζω, Corpus divido. Hesych. : Διασκηνίψαι ... διεσκηνίφθη δὲ, διεσωματίσθη.]

[Διασωπάω. V. Διασιωπάω.]

[Διάσωσις, εως, ἡ, Conductus. Epistola Constantini Pogonati Imp. ante Act. 1 Synodi 6 : Καὶ καστελλάτους καράβους παρασχεθῆναι εἰς διάσωσιν αὐτῶν, πρὸς τὸ πάντη ἀβλαβεῖς καὶ ἀκινδύνους ... ἀποκατασταθῆναι πρὸς ὑμᾶς. Adde Constantin. Porph. De adm. imp. c. 32, p. 104. Ducang. || Conservatio, Salus. Greg. Nyss. t. 2 , p. 1043, B, de Noe : Τὴν ἐν ξυλίνῃ λάρνακι μικρὰν τοῦ γένους διάσωσιν. Id. ib. p. 1047, C : Τὴν ὁδὸν ἐδιδάχθη τὴν πρὸς δ. μᾶλλον ἐπιτηδείαν. Hase.]

[Διασωσμὸς, ὁ, Evasio. Aq., Theod. Ps. 54, 9.]

[Διασωστέον, Servandum. Plato Epist. 13, p. 360, B : Τοῦτ' οὖν δ. Plut. Mor. p. 135, D : Ἑτέραις ἐπιμελείαις δ. ἐστὶ τῷ σώματι τὴν κατὰ φύσιν ἕξιν.]

[Διασώστης, ὁ, Ductor, Conductor. Διασῶσται et Διασώζοντες τὸ στράτευμα in Nov. 130 Justin. c. 1, 6, 7. Chron. Alexandr. p. 399 : Δειλιάσας ἐφοβήθη χωρὶς τῶν διασώστων (sic) καταλαβεῖν πρὸς ἡμᾶς. Martyrium SS. 20 Patrum Sabaitarum n. 30 : Τὸν δὲ ἕτερον διασώστην ὥσπερ τῆς ὁδοῦ καὶ ὁδηγὸν ἐφέρετο. Constant. Porph. De adm. imp. c. 7 : Ἐπιζητεῖν ὀψίδας παρ' αὐτῶν καὶ διασώστας. Georg. Pachym. 10, 16; 11, 24. Vid. not. ad Annam Comn. p. 352. Ducang.]

[Διασωστικὸς, ή, όν, Aptus ad conservandum. De imperatore dictum annotavit Pollux 1, 178. De milite qui virtutis studio militat Maxim. Tyr. vol. 1, p. 387 : Ὁ μὲν γὰρ διασωστικὸς διὰ τὴν φιλίαν, ὁ δὲ μισθαρνικὸς τῶν βουλομένων. G. D. Theol. arithm. p. 5, 8 : Καθὼς ὁ θεὸς ἐν τοῖς φυσικοῖς ἐνεργήμασι τοιοῦτος ἐπινοεῖται δ. καὶ τῶν φύσεων τηρητικός. Hase.]

[Διασωφρονίζομαι, Temperantia certo. Synes. p. 28, D, cujus verba s. v. Διαρετίζομαι apposuimus.]

[Διασώχω, Contero. Nicand. Ther. 696 : Σῶχε δία (scr. διὰ) κνήστι σκελετὸν δάκος. Schol. : Διάκοπτε εἰς μικρὰ τῇ μαχαίρᾳ.]

[Διαταγεύω, Ordino. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 33 : Καλῶς ἔδοξεν αὐτῷ τὴν ἐκ τοῦ βασιλείου ἔλασιν διατάξαι. Ubi libri quidam, sed non optimæ notæ, διαταγεῦσαι.]

Διαταγὴ, ἡ, i. q. διάταξις. Ep. ad Rom. 13, 2 : Ὥστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ, τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν (quum proxima ejus verba sint, Αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν)· ubi διαταγῇ potest reddi Mandato. At in VV. LL. διαταγὴ τῆς ἐπιστολῆς, affertur ex Esdr. [4, 11] pro Exemplari epistolæ. [Διαταγαὶ ἀποστολικαὶ, Constitutiones apostolicæ. V. II. Patrum ab Suicero indicatos. Clementis Διαταγαὶ ἀποστολικαὶ editæ sunt in Clerici Patribus Apostolicis vol. 1.]

Διάταγμα, τὸ, et Διάταξις, ἡ, Edictum, Sanctio. Διατάγματα τῶν ἀρχόντων καὶ διαγράμματα, inquit Bud., Edicta sunt magistratuum, ut Plut. Marcello [c. 24] auctor est. [Diodor. 18, 64 : Ἀποδοῦναι τὴν αὐτονομίαν αὐτοῖς κατὰ τὸ γεγενημένον διάταγμα.] Et διατάξεις Constitutiones et edicta principum quæ proscribuntur, a Synesio dicuntur. Greg. Naz. : Τίνος οἱ παρθενῶνες καὶ τὰ ἔγγραφα διατάγματα, Constitutiones monasticæ. Ex Eodem affertur διατάξεις νομικαί. Hoc nomen habent et quæ vulgo appellantur Constitutiones novellæ Justiniani. Græce enim inscribuntur, Ἰουστινιανοῦ Νεαραὶ Διατάξεις. Sed διάταξις, sequendo priorem verbi διατάττω significationem, redditur etiam Ordinatio, Digestio, Descriptio, Decuriatio. [Διατάξεις. Ita Codicis Justinianei libri laudantur ab schol. Basilic. vol. 2, p. 57, 76, etc. quod ex imperatorum constitutionibus confecti sunt. Unde ibidem quidam Theodorus τῶν διατάξεων ἐξηγητὴς indigitatur. Ducang.]

[Διαταγματικὸς, ή, όν, Edictalis, Gl.]

Διατάκτης, et Διατάκτωρ, ορος, ὁ, Ordinator, Dux, in VV. LL. : ubi διατάκτωρ exp. etiam Herus, Dominus, δεσπότης : sed non addito hujus expositionis auctore. [Schol. Hom. Il. Δ, 285 : Ἡγήτορε) διατάκται. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1084 : Ἀποστολεύς τε καὶ διατάκτης τῶν ἐνσωματωμένων ψυχῶν. || Διατάκτωρ, schol. Il. A, 16; Δ, 84. Tzetz. ad Lycophr. 523 : Κοίρανος γὰρ ὁ διατάκτωρ λέγεται· ubi alii libri διάκτωρ, sed schol. cod. Paris. C : Κοιράνῳ) διατάκτορι. Hesychio, Διάκτορσι, ἡγεμόσι, βασιλεῦσιν, recte, quamvis contra seriem literarum, restitui videtur διατάκτορσι, eademque emendatione schol. Æsch. Eumen. 459 opus habet, qui ἁρμόστορα interpretatur διάκτορα, βασιλέα : nisi similitudo vocabuli διάκτορος fecit ut a quibusdam διάκτωρ diceretur corrupte pro διατάκτωρ. Quod mihi minus probabile videtur. Διατάκτορα ex

Damascio posuit Bekker. in indice Anecd. p. 1362. G. Dindorf.]

[Διατακτικός. V. Διαταττικός.]

[Διατακτικῶς, Ordinate, Gl. V. Διαταττικῶς.]

Διαταλαιπωρέω, Ærumnis et laboribus usque premor, Labores et ærumnas perfero. [Leo Augustus in Combefis. Auctar. Patr. noviss. vol. 1, p. 1607, A. G. Dindorf.]

[Διαταλαντόω, Libro. Achill. Tat. 3, 1, p. 58, 24, de navi fluctuante: Χρόνον μέν τινα διαταλαντουμένην οὕτω τὴν ναῦν τοῖς κύμασιν ἐπαλαίομεν εἰς τὸ ἀντίρροπον καθέλκειν.]

Διαταμιεύω, In penu custodio, e Plat. De LL. [7, p. 805, E: Πάντα χρήματα παρέδομεν ταῖς γυναιξὶ διαταμιεύειν. Forma media Critia p. 111, D: Τῇ κεραμίδι στεγούσῃ γῇ διαταμιευομένη καὶ τὸ καταποθὲν ... ὕδωρ εἰς τὰ κοῖλα ἀφιεῖσα.]

[Διατάμνω. V. Διατέμνω.]

[Διατανύω, Extendo. Apoll. Rh. 4, 601: Διὰ πτερὰ κοῦφα τανύσσας οἰωνός. « Schol. Lucian. vol. 2, p. 346: Σκορδινᾶσθαι σημαίνει τὸ μετὰ χάσμης διατανύεσθαι. » Schæf. Phot. ap. Wolf. Anecd. vol. 2, p. 329 (?). Kall.]

[Διάταξις, εως, ἡ, Dispositio, Ordinatio. Herodot. 9, 26: Ἐν τῇ διατάξι ἐγένετο λόγων πολλὸς ὠθισμὸς Τεγεητέων τε καὶ Ἀθηναίων. Plato Tim. p. 53, B: Νῦν δ' οὖν τὴν διάταξιν αὐτῶν (elementorum) ἐπιχειρητέον ... δηλοῦν. Plut. Mor. p. 119, E: Τὴν κοσμικὴν διάταξιν. Symm. et Theodot. Reg. 2, 23, 4: Πάσῃ τῇ διατάξει τοῦ οὐρανοῦ, Corporibus cœlestibus. Hesych.: Διατάξεων, διοικήσεων. Plut. V. Timol. c. 35: Πολιτείας δ. V. Numæ c. 9: Νουμᾶ δὲ καὶ τὴν τῶν ἀρχιερέων ... διάταξιν καὶ κατάστασιν ἀποδιδόασι· Comp. Lyc. c. Numa c. 2: Τῆς τε διατάξεως καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν πολιτευμάτων. Dionysio A. R. 2, 73: Τελευταῖος δ' ἦν τῆς Νομᾶ παρατάξεως μερισμὸς ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, ex cod. Vatic. διατάξεως restituendum. De testamento Polyb. 4, 87, 5: Κινῆσαι τὴν ὑπ' Ἀντιγόνου καταλειφθεῖσαν διάταξιν. De pacto id. 8, 18, 12: Τῆς δὲ διατάξεως γενομένης τοιαύτης· 27, 11, 3: Ἐποιήσαντο διάταξιν πρὸς τὸν Πέρσεα περὶ τῆς τῶν αἰχμαλώτων διαλυτρώσεως. || Edictum, Decretum, Mandatum. V. exx. ab HSt. allata s. v. Διάταγμα. Polyb. 4, 19, 10: Πέμπειν τὰς βοηθείας κατὰ τὴν διάταξιν. || Διάταξις ex διάλεξις corruptum in edd. vett. schol. Nicand. Ther. 7.]

[Διαταράσσω s.] Διαταράττω, i. q. ἀναταράττω. Pass. Διαταράττομαι, Perturbor, Conturbor, Percellor. [Plato Leg. 3, p. 693, C: Ἡμᾶς τοιαῦτα ... ῥήματα μὴ διαταραττέτω· 6, p. 757, B: Διὰ τὸ μὴ σφόδρα σαφὴς εἶναι (ἡ ἰσότης) σφόδρα ἡμᾶς διαταράττει.] Lucian.: Τίς οὐκ ἂν διεταράχθη; Quis non perturbatus fuisset? Isocr. Ad Nic. [p. 22, D]: Μὴ διαταραττομένους ἐν ταῖς τοῦ βίου μεταβολαῖς, ἀλλὰ καλῶς καὶ μετρίως καὶ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς εὐτυχίας φέρειν ἐπισταμένους. [Xenoph. Mem. 4, 2, 40: Αὐτὸν ... ἥκιστα μὲν διετάραττεν, ἁπλούστατα δὲ καὶ σαφέστατα ἐξηγεῖτο. Plut. Mor. p. 630, A: Ἃ γὰρ ἀγνοοῦσιν οἱ μὴ λέγοντες ... διαταράσσονται καὶ κινδυνεύουσιν. Polyb. 1, 40, 13, de elephantis: Καταστραυματιζόμενα (τὰ θηρία) ταχέως διεταράχθη. Harpocrat.: Διαστῆσαι, ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι. Apollon. De syntaxi p. 127, 18 Sylb. ubi de accentu pronominum agit: Εἰ μὴ τὰ τοιαῦτά τις ἐπεξεργάζοιτο ... ἀφορμὴν δώσει τοῖς θέλουσι διαταράσσειν τὰ ἀναγνώσματα.]

Διαταραχή, ἡ, Perturbatio: alii, Turbidus motus. [Plut. Mor. p. 317, B: Δεινοὺς ἀγῶνας πρὸς ἄλληλα καὶ διαταραχὰς λαμβανόντων.]

Διάτᾰσις, εως, ἡ, Extentio, Distentio, Contentio. [Syrianus in Comment. ad Aristot. Metaphys. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 255: Εἰ δέ γε τὰς διατάσεις, περὶ ἃς τῷ ὄντι ἡ γεωμετρία πραγματεύεται, ἠβούλετο σκοπεῖν ὀρθῶς. Iambl. Protrept. p. 376, de malva: Τῇ πρὸς τὸν ἥλιον διατάσει καὶ συμπαθείᾳ· ubi præcedit, Συντρέπεται τῷ ἡλίῳ τὰ τοιαῦτα φυτά. In l. Alciphr. 2, 4, p. 266: Τῇ τῶν σπαρτῶν διατάσει, de ῥαβδομαντείᾳ interpretatur Bergler. || Plato Rep. 3, p. 407, C: Κεφαλῆς τινας ... διαστάσεις καὶ ἰλίγγους. Archigenes ap. Galen. vol. 7, p. 415: Διατάσεις νυγματώδεις. Hemst. Plut. Mor. p. 624, F: Ὧν (τῶν φλεβῶν) διατάσει καὶ ταραχῇ συμβαίνει τὸ μεθύειν. « Δ. in fracturis est Membri

A distentio, quum membrum ab inferiore parte intenditur et a superiore continetur. Hippocr. p. 746, A. Quibus in membris διάτασις fieri debeat scribitur ibid. F. Δ. πνεύμονος, Ea pars qua pulmo pervadit ac extenditur, Hippocr. p. 181, H. » Foes.] De virium et vocis contentione intelligit Bud. ap. Aristot. Polit. 7, [c. 17]: Τὰς δὲ διατάσεις τῶν παίδων καὶ κλαυθμοὺς οὐκ ὀρθῶς ἀπαγορεύουσιν οἱ κωλύοντες ἐν τοῖς νόμοις· συμφέρουσι γὰρ πρὸς αὔξησιν· γίνεται γὰρ τρόπον τινὰ γυμνασία τοῖς σώμασιν, sc. quum διατείνονται. At [Διάτασις τοῦ πνεύματος ap. Theophr. De sudor. 32, p. 819;] Αἱ ἀνώμαλοι προσβολαὶ καὶ διατάσεις τοῦ πνεύματος ῥήγματα καὶ σπάσματα ποιοῦσιν, Inæquales spiritus contentiones, Plut. [Mor. p. 130, D. Sic ibid. p. 127, D. Et p. 132, D: Μετὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς διατάσεις καὶ τὰ καύματα.] Et ap. Galen. 7 Τῶν κατὰ τόπους in arteriaca Charixenis, Πρὸς φωνῆς τὰς ἐκ διατάσεως παρακοπὰς, Ad vocis intercisiones s. abscissiones e nimia contentione ortas. Ubi tamen perperam legitur διαστάσεως, a nomin. Διάστασις, quod longe diversam
B ab hoc signif. habet. Dicitur et de Contentione quæ in oratione fit, s. de Invectiva oratione, ut accipiunt ap. Synes. Ep. ad Diodorum, Αἱ πρὸς τὰ πρόσωπα διατάσεις τὴν μὲν συνάφειαν διακόπτουσι, In personas invectivæ filum et continuitatem orationis abscindunt.

Διατάσσω, sive Διατάττω, Ordino, Compono in ordines, Digero, Dispono: διατάττειν τὸν στρατὸν, ex Herodoto. Et, Εὖ δὲ ἕκαστα Ἀθανάτοις διέταξε, ex Hesiodo [Theog. 74. Herodot. 7, 81: Οἱ διατάξαντες (τὸν στρατόν)· 1, 114: Διέταξε τοὺς μὲν οἰκίας οἰκοδομέειν, τοὺς δὲ δορυφόρους εἶναι· 120: Ἀγγελιηφόρους καὶ τὰ λοιπὰ πάντα διατάξας εἶχε· 80: Ὡς δὲ οἱ πάντες διετετάχατο. Plato Phæd. p. 115, C: Ὁ νυνὶ διαλεγόμενος καὶ διατάττων ἕκαστα τῶν λεγομένων. Xenoph. Cyrop. 8, 5, 15: Ἐν ταῖς πορείαις πρὸς τὸ συμπῖπτον ἀεὶ διατάττων ἐπορεύετο. Polyb. 11, 33, 8: Πάντα τὰ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν διατάξας· 3, 33, 6: Διέταξε αὐτῷ πῶς δεήσει ... Φόροι διαταχθέντες, Tributa imperata, id. 2, 13, 3; et διαταχθέντες σύμμαχοι, Auxilia imperata, 5,
C 4, 4.] Bud. postquam dixit διατάττω esse Describo, Decurio, et significare etiam Digero, et Compono in ordines: subjungit, Et διαταξάμενος, ὁ παραταξάμενος: ut [Aristoph. Vesp. 360: Ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται·] Xen. Hell. 7, [1, 20]: Οἱ Θηβαῖοι διαταξάμενοι, Agmine composito incedentes. Polyb. διατεταγμένους στρατιώτας vocat In stationibus et vigiliis dispositos. Utitur Xen. et de arboribus in quincuncem digestis [OEc. 4, 22]: Ταῦτα, ὦ Λύσανδρε, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα, quod Cicero vertit Mei sunt ordines, mea descriptio. At Διατάττομαι, voce pass. [media] Constituo, Statuo: quarum signiff. exx. affert Bud. ex Aristot. Probl. [29, 4: Καθάπερ τὰς τῶν χρημάτων παρακαταθήκας πρὸς τοὺς ἐπιεικεῖς τιθέμεθα, οὕτω καὶ αὐτὴ (ἡ πενία) ὑπὲρ αὐτῆς διατάττεται], et ex Appiano. Additque significare etiam Edico, Plutarcho [Mor. p. 1129, A: Μηδὲ διατάσσου περὶ ταφῆς], qua in signif. Lucam voce activa usum esse, Act. 18, [2]: Διὰ τὸ διατεταχέναι τὸν Κλαύδιον κ. τ. λ. Vocis autem passivæ ex.
D in hac signif. habes et ap. Synes. Ep. ad Theoph.: Διὸ δέομαι γράφε καὶ διατάττου μηδενὶ μηδὲν ἐξεῖναι τοιοῦτο ποιεῖν. Hæc ille; sed ap. Eund. διαταττόμεθα invenio, quod non satis commode reddi posse videtur Edicimus: sc. in Ep. 5, circa finem: Τούτους ἡμεῖς Ἀμαληκίτας εἶναι διαταττόμεθα, παρ' ὧν οὐκ ἔξεστι κομίσασθαι λάφυρον. Aptius certe hic διαταττόμεθα reddetur Sancimus, quam Edicimus. At Epigr. l. 2 διατάττεσθαι dicitur a Lucillio [Anth. Pal. 11, 133], de eo qui aliquid mandat testamento: Καὶ κιθάρας αὑτῷ διετάξατο συγκατακαῦσαι Δώδεκα, καὶ κίστας εἴκοσι πέντε νόμων. [Hesych.: Διαταξαμένω, διατιθεμένω, δυϊκῶς. Διαταξάσθην, διετάξαντο, δυϊκῶς. Polyb. 4, 87, 13: Ταῦτα διαταξάμενος· 5, 21, 1: Διαταξάμενος περὶ τοῦ μέλλοντος κινδύνου τοῖς ἡγεμόσι.] Sciendum est porro, διατάσσεσθαι s. διατάττεσθαι passiva etiam signif. interdum dici, quod Edicitur et sancitur, idque in præt. præsertim. Philo V. M. l. 1: Ἡ τὴν ἐν οὐκ ὀλίγοις τῶν διατεταγμένων ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς πόλεις νομοθετῶν ἐναντίωσιν. At vero ex Herodot. [1, 110] affertur Διατέταγμαι ἐπορῆν

pro Mandatum est mihi, Injunctum est mihi. Qua constr. Idem ταχθεὶς φρουρέειν, de quo in Τάσσω. [Polyb. 8, 22, 5 : Τὸν τῷ Καμβύλῳ διατεταγμένον τόπον, Locum assignatum.]

[Διατακτικός, ή, όν.] Διατακτικὸν, quod VV. LL. interpr. Ad ordinem spectans, hanc signif. non admittit. Scr. enim esset διατακτικόν. Et quod afferunt e Polyb. [fr. gramm. 38] post Suidam, Ταῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ διατατικώτερον, si significaret quod vulgo dicimus *De meilleure conduite*, itidem scrib. esset διατακτικώτερον. [Recte Schweigh. διατατικώτερον interpretari videtur, Majorem vim habiturum. De significatione latiore vocabuli Sext. Emp. p. 224 : Ἡ δὲ δευτέρα (significatio voc. γραμματική) τάχα μὲν, ὥς τινες ἠξιώκασι, διατατικώτερον ἀπὸ τῆς πρώτης. Ubi vulgo διατακτικώτερον. Sed Fabricii emendationem confirmat quod sequitur διετάθη.]

[Διατατικῶς, Extense. Recte restitutum schol. Hom. Il. P, 263, ubi codex διατακτικῶς ἐμφανίζων. G. D. Sic etiam leg. Basil. t. 1, p. 1080, B : Ἀφ' ἑνὸς ἁμαρτήματος δ. ἐφ' ὅλα τὰ εἴδη τῆς κακίας ἐξακούειν. Ed. habet διατακτικῶς. Hase.]

Διαταφρεύω, Fossam duco ad dirimendum, Fossa dirimo, separo. [Polyb. 3, 105, 11 : Τὸν μεταξὺ τόπον... διετάφρευσαν· et 14, 2, 3. Plut. V. Pomp. c. 62 : Ἀνέσκαψε τὴν πόλιν καὶ διετάφρευσε.]

Διαταχέων, et Διατάχους, Celeriter, Cito. Ambo ap. Suidam, prius vero ap. Plat. Apol. Socr. Ap. Hesych. autem scriptum διατάχως [corrupte pro διὰ τάχους], expositumque itidem συντόμως : sed id suspectius est. At superiora sunt qui divisim etiam scribant, sc. διὰ ταχέων et διὰ τάχους, ut videbis s. vv. Ταχὺς et Τάχος. [Quæ vide.]

[Διαταχέως. V. Ταχύς.]

Διατέγγω i. q. τέγγω, nisi quod præpositio signif. aliquantum auget. Pro Irrigo affertur ex Eurip. [Iphig. T. 404 : Κούρα διατέγγει βωμοὺς, quæ est lectio vitiosa pro δία τέγγει· de quo dicetur s. v. Δῖος. Nec major auctoritas l. Æsch. Pers. 538 : Διὰ μυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι, quum Porsonus recte correxerit διαμυδαλέοις. G. Dind.]

Διατεθρυμμένως, Delicate et molliter, Dissolute. Plato De Leg. [11, p. 922, C] : Δ. ἔχει.

Διατείνω, Protendo, Extendo, Porrigo. Xen. Cyrop. 1, [3, 4] : Εἰ ἀνάγκη σοι ἐπὶ πάντα τὰ λεκάνια ταῦτα διατείνειν τὰς χεῖρας, καὶ ἀπογεύσασθαι τούτων τῶν παντοδαπῶν. Ubi ἐπὶ τὰ λεκάνια διατείνειν τὰς χεῖρας est, sicut Hom. dicit ἐπὶ σίτῳ χεῖρας ἰάλλειν, Protensam s. Extensam manum inferre patinæ ad capiendum cibum. [Hesych. : Διετεινάτην, διέτειναν, δυϊκῶς. Theodoret. vol. 2, p. 40 : Τὰς ῥυτίδας τῶν ἁμαρτημάτων διατείνοντες καὶ τὰ γεγηρακότα ἀποξύοντες ἤθη.] Pass. Διατείνομαι, Protendor, Extendor, Porrigor. [Mœris p. 342 : Σκορδινᾶσθαι Ἀττικῶς, διατείνεσθαι Ἑλληνικῶς. Ubi Sallier. Jo. Chrysost. l. affert In Paul. p. 513 : Ἀνίστασθαι καὶ διατείνεσθαι.] Qua signif. Athen. 5, [p. 189, C] dicit αὐλὸν vocari πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, Quamlibet figuram in rectum porrectam. [Plut. Mor. p. 63, B : Ὡς οἱ μαθηματικοὶ τὰς ἐπιφανείας καὶ τὰς γραμμὰς λέγουσι μήτε κάμπτεσθαι μήτε διατείνεσθαι μήτε κινεῖσθαι καθ' ἑαυτάς. Theophr. De sudor. 34, p. 820 : Ἡ τοῦ πνεύματος κάθεξις διατείνεταί πως εἰς τὴν κεφαλήν. Plato Sophist. p. 253, D : Μίαν ἰδέαν διὰ πολλῶν ... πάντῃ διατεταμένην ἱκανῶς διαισθάνεται. Ap. Polyb. 15, 28, 2 : Διατεταμένοι τὰς μάστιγας, Intenta flagra tenentes.] Media autem vox act. habet signif. [Herodot. 9, 18 : Διετείνοντο τὰ βέλεα ὡς ἀπήσοντες.] Herodian. 2, [5, 3] : Τὰ δόρατα διατεινάμενοι, καὶ τὰ ξίφη σπασάμενοι, Protentis hastis, s. Quum protendissent hastas suas. Cui l. similis hic ap. Xen. Cyrop. 1, p. 12 [4, 23] : Ὡς εἶδον τοὺς Μήδους προκινηθέντας, διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτὰ, οἱ δὲ τὰ τόξα, ἕστασαν. Ubi tamen interpres, Intendentes alii tragulas, alii sagittas. Qua signif. ἐπανατείνειν accipi docebo infra. [Theocr. 22, 67 : Πὺξ διατεινάμενος σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.] Itidemque accipiendum videtur, quod e Diog. L. affertur, Διατείνων τὴν βακτηρίαν, Intentans baculum, ut in Diogene Idem dicit, Τὴν βακτηρίαν ἐπανατειναμένου αὐτοῦ, Baculum eo intendente. [Conf. Polybii l. supra appositum.] || Διατείνω, etiam Distendo : unde ap. Medicos διατεινόμεναι φλέβες, Venæ quæ distenduntur, distentæ et tumidæ. || Interdum neutraliter accipitur, sicut et simplex τείνω, pro Porrigo et extendo me, Distendo me, Pertendo, Pertineo. Aristot. Eth. 4, 1 : Διατείνει δὲ ἐπὶ πολὺ, καὶ πολυειδές ἐστι, Late se extendit, Longius porrigitur. Idem alibi, Ἐφ' ὅσον δὴ διατείνει ἡ θεωρία, καὶ εὐδαιμονία, Quousque se extendit et porrigit, pertingit, se extendit contemplatio, eousque etiam pertendit beatitudo. Plut. Inst. Lacon. : Διέτεινε μέχρι τῶν ἐνηλίκων ἡ παιδεία, Ad puberes usque se extendebat disciplina illa, i. e. Disciplina illa ad pubertatem usque durabat, Erant in illa disciplina donec pubertatem attigissent. [Idem Mor. p. 642, E : Κατὰ τὰς σφαγὰς ... τῶν ζώων μεταβολαὶ μέχρι δερμάτων καὶ τριχῶν καὶ ὀνύχων διατείνουσιν· 694, B : Οὕτως ἄρα καὶ βουλιμιᾶν ἐκεῖθεν ἀρξάμενον ἐνταῦθα διέτεινε· 903, B; 1143, D, et alibi.] Itidem in Sapient. 8, [1] : Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας. Et rursum Aristot. [H. A. 2, 11] : Διατείνουσι καθ' ἅπαν σῶμα [ὑμένες πολλοί], Pervadunt in omnes corporis partes. Et in princ. l. 10 Eth. : Διατείνει γὰρ ταῦτα διὰ παντὸς τοῦ βίου, ῥοπὴν ἔχοντα καὶ δύναμιν πρὸς ἀρετήν τε καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Extendunt se, s. Pertinent, Permeant, ut Bud. interpr., qui huic διατείνω synonyma apponit διήκω et διϊκνοῦμαι. At, Οὐ διατείνει ἁρμονίᾳ [τῇ ἁρμονικῇ πραγματείᾳ πρὸς τὰ τοιαῦτα, e Plut. Mor. p. 1142, F, ubi est, Non usque eo pertingit], VV. LL. nescio unde afferant pro Non spectat ad harmoniam. [Polyb. 3, 37, 9 : Τὰ ... ὄρη διατείνει ἀπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς θαλάττης ἕως εἰς τὴν ἐκτός· 8, 31, 6 : Ἡ σύγκλητος νομίζουσα πρὸς αὐτήν τι διατείνειν τὴν αὔξησιν τοῦ βασιλέως· 9, 5, 4 : Ὡς καὶ πρὸς τὰ ὅλα διατεινούσης τῆς ἐνεστηκυίας κρίσεως· 30, 12, 2 : Τοῦτο πρὸς οὐδὲν ἔτι διατείνει, Nulli amplius usui est. Schweigh.] || Pass. Διατείνομαι, Protendor, Porrigor, Extendor, Distendor, ut e supra dictis patet. Etiam Contendo, ea signif. qua dicitur Contendo efficere, pro Omnes nervos intendo ut efficiam, Laboro et enitor, Annitor, qua in signif. interdum junctum habet infinit. Aristot. Eth. 9, [8] : Πάντων ἁμιλλωμένων πρὸς τὸ καλὸν, καὶ διατεινομένων τὰ κάλλιστα πράττειν. Sine infin. [Plato Rep. 5, p. 474, A : Θεῖν διατεταμένους· 6, p. 501, C : Διατεταμένους ἐφ' ἡμᾶς ἰέναι. Polyb. 5, 86, 4 : Διέτεινε πρὸς Γάζαν. Diodor. 4, 75 : Στρατεύσας εἰς τὰ πρὸς ἕω μέρη τῆς Ἀσίας καὶ διατείνας ἕως Αἰθιοπίας· 12, 70 : Οἱ δὲ εἰς τὸ Δήλιον κατέφυγον, τινὲς δὲ πρὸς τὴν θάλατταν διέτεινον· 19, 80 : Διέτεινε γὰρ ἐξ ἡμέρας ἀπὸ Μαλλοῦ σταθμοὺς κδ', Intra dies sex a Mallo stathmos confecit 24.] Xen. Mem. 4, [2, 22] : Οὐκοῦν δεῖ παντὶ τρόπῳ διατειναμένους φεύγειν, ὅπως μὴ ἀνδράποδα ὦμεν· 3, [7, 9] : Μὴ ἀποῤῥᾳθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου πρὸς τὸ προσέχειν σεαυτῷ. Ubi nota etiam verbum oppositum. Itidem de virium ac vocis contentione dici annotat Bud. ap. Aristot. Polit. 7, [c. 17] : Ἡ γὰρ τοῦ πνεύματος κάθεξις ποιεῖ τὴν ἰσχὺν τοῖς πονοῦσιν· ὃ συμβαίνει ἐν τοῖς παιδίοις διατεινομένοις· ubi idem Aristot. dicit τὰς διατάσεις τῶν παίδων, Contentiones virium ac vocis, Bud., qui h. Celsi l. subjungit verbo διατείνεσθαι, Scribere, legere, voce contendere. Item et verbis ac oratione aliquis διατείνεται, itidem Contendit. Plin. Epist. ult. l. 2 : Ἀλλὰ τί διατείνομαι in ea civitate, in qua jampridem non minora præmia, imo majora, nequitia et improbitas, quam pudor et virtus habent. Dem. [p. 275] : Τί οὖν ταῦτ' ἐπήραμαι καὶ διετεινάμην οὑτωσὶ σφοδρῶς; Theophr. H. Pl. 5 [6, 7, 1] : Ὡς διατείνονταί τινες, Ut contendunt nonnulli, Ut quidam affirmant. [C. Pl. 4, 6, 1 : Οἱ δὲ ὡς ἀληθὲς διατείνονται. Phrynich. in Bekk. An. p. 11, 25 : Τινὲς δὲ διετείναντο ὡς ἐπὶ μέλλοντος χρόνου τὸ ἄρτι, ἐγὼ δὲ οὐχ εὗρον. Diodor. 13, 28 : Εἰ ... ἀνεῖσθε τοῖς θυμοῖς, τί χρὴ νῦν ἡμᾶς διατείνεσθαι; ad quem l. v. Wessel.] Accipitur enim aliquando pro Affirmo, Assevero, βεβαιοῦμαι, ap. Aristot. et Lucian. [Prom. c. 5 : Οὐ μὴν περί γε τῶν ἐμῶν ἔγω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων·] nec non Plut. [Mor. p. 2, C] : Ταῦτα πάντα διατεινάμενος εἴποιμι ὅτι συνῆλθε, Pro certo affirmare ausim. Affertur et διατεινόμενος pro Sine fine occlamans. [Hesych. : Διατείνειν, διαῤῥήδην λέγειν, λογείσθαι (Musur. λογίζεσθαι. Scrib. videtur ἀπολογεῖσθαι). Διατείνεσθαι, διαβεβαιοῦσθαι, φιλονεικεῖσθαι. Διατείνεται, ἀπολογεῖται. Ὁμοίως

A (del.). Διατείνομαι, ὁμοίως. Harpocrat. : Διετείνοντο (Διετείναντο Bekk.)· ἰδίως Ἀντιφῶν τοῦτ' ἔταξεν ἐν τῷ περὶ Ἡρώδου φόνου, ἀντὶ τοῦ διὰ συντόνου σπουδῆς ἀπηρνήσαντο.]

Διατειχίζω, Muro interjecto separo et distermino, Interjecto muro dispesco. [Lysias p. 194, 39 : Πελοποννησίων διατειχιζόντων τὸν ἰσθμόν. Aristoph. Eq. 818 : Σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι διατειχίζων. Polyb. 8, 34 : Διατειχίσαι τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας. Hesych. : Διατειχίζειν, ὅταν πολέμου ὄντος συγκλεισθῶσι, τὰς ῥύμας διατειχίζουσιν, ἵνα μὴ εὐκατάληπτοι ὦσιν. Cum accus. Ælian. N. A. 6, 43 : Αἱμασιάς δέ τινας μέσας διειργούσας ἀπ' ἀλλήλων τοὺς χηραμοὺς διατειχίζουσι.] Frequentius accipitur pro Separo veluti interjecto muro, Intersepio, Discludo et dirimo. Xen. Symp. p. 520 [5, 6] : Ἡ δὲ ὑψηλὴ ῥὶς διατετείχικε τὰ ὄμματα. Nasus enim oculos, veluti murus et septum interjectum, discludit et disterminat a se invicem, et διαφράγματος vicem gerit. Synes. Ep. 67 : Διοδεύσας τὴν ὕποπτον, ὡς ἀνύποπτον, ἣν διετείχισεν ὅπλα πολέμια, Quam interclusione separarunt infesta arma : B Ep. 50 : Διατετειχίσθω μοι τὰ πρὸς ἅπαντας, Disclusus et disjunctus sim ab omnibus. Interdum dat. instrumentalis additur, velut et in τειχίζω, Ep. 142 : Παιδείαν καὶ στρατείαν διατετειχισμένας θριγκοῖς μεγάλοις, Magnis maceriis, veluti muro, disjunctas et separatas a se invicem. Sic Lucian. [Quom. hist. conscr. c. 7] : Ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῷ τῷ ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον. [Dial. mer. 11, 1 : Διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψαύσαιμί σου. Philo vol. 1, p. 461, 41 : Τὸν μὲν οὖν ὡς κηφῆνα τοὺς ... πόνους λυμαίνεσθαι διεγνωκότα ... διατειχιεῖ.]

[Διατειχίον, τὸ, i. q. διατείχισμα. Diodor. 16, 12 : Ἐν σταδίῳ ὀλίγῳ δὲ διαστήματι τῆς διατειχίου ἔσω μάχης οὔσης συνέδραμε πλῆθος στρατιωτῶν εἰς στενὸν τόπον. Σταδίῳ et διατειχίου delet Reiskius.]

Διατείχισμα, τὸ, Murus in id structus ut intersepiat aliqua, simpliciter Murus intersepiens, ut intergerini parietes in domibus. [Murus interjectus (urbem ab arce separans) ap. Polyb. 8, 36, 9. Murus C interior 16, 31, 5 et 8, 33, 1. Schweigh. Diodor. 14, 86 : Πολιορκήσαντες τὸ χωρίον ἐντὸς τοῦ διατειχίσματος εἰσεβιάζοντο. Strabo 2, p. 80 : Κατὰ τὸ Σεμιράμιδος διατείχισμα.] Interdum etiam Munitio et vallum urbem aliquam discludens et disterminans ab alia; aut etiam Munitio structa in eum usum, ut hostem intercludat et arceat : quemadmodum Plut. τὸν ἰσθμὸν τειχισθέντα vocat διατείχισμα [Mor. p. 871, F] : Ἔπεισεν αὐτοὺς ἐκπέμψαι τὸ στράτευμα, λέγων ὅτι τοῦ διατειχίσματος οὐδὲν ὀφελός ἐστι Πελοποννήσου, ἂν Ἀθηναῖοι Μαρδονίῳ προσγένωνται. Greg. Naz. διατείχισμα appellavit Interstructuram in favis apum, qua hexagoni favi distinguuntur. Qua de re vide et quendam Aristotelis l. in Ὀρθόω citatum. [Impropr. de veste inter duos amantes interposita Lucian. Dial. mer. 11, 4 : Ἀφῃρήσθω μὲν ἤδη τὸ δ., περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους. De homine pugnantes dirimente id. Lapith. c. 33 : Ὑπὸ διατειχίσματι αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες. Eustath. Opusc. p. 357, 60 : Σαθρὸν τῆς βασκανίας τὸ διατείχισμα.]

Διατεκμαίρομαι, Per signa demonstro, ut conjectare D sit facile, Significo, Certis notis ostendo. Hesiod. Op. [396] : Ἐργάζευ, νήπιε Πέρση, Ἔργα τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο. Ubi Moschop. διετεκμήραντο exp. ἐγνώρισαν, τεκμαίρεσθαι ἔδωκαν· subjungens, Poetam θεοὺς ibi vocasse τὰ στοιχεῖα, Elementa : quoniam sc. ἀπὸ τούτων τεκμαιρόμενοι οἱ ἄνθρωποι τὰ τῆς γεωργίας ἔργα ἐργάζονται. [Manetho 6, 750 : Τὼς μὲν ἐμὴν γενέθλην Μοῖραι διετεκμήραντο. Hesych. : Διατεκμαίρονται, σημειοῦνται. Διατεκμαίρομαι, στοχάζομαι. || Idem annotavit formam activam, Διατεκμαίρει, διαστοχάζει (Musur. διαστοχάζεται), σημειοῦται. Quæ de hoc verbo non magis usitata est quam de στοχάζομαι. Quare scrib. videtur Διατεκμαίρεται, διαστοχάζεται. Neque enim probabile est secundæ hæc esse personæ, quo pacto σημειοῦται ut ex alia gl. illatum delendum foret. G. Dind.]

[Διατεκταίνομαι, Fabricor, Machinor. Hesych. : Διετεκτήνατο, ἐμηχανήσατο. Theodor. Hyrtac. in Boisson. Anecd. vol. 3, p. 36 : Διατεκτηναμένη ζυγὸν ἀμφιδέξιον.]

A [Διατελείαν. Hesych. (inter Διάττειν et Διατερίσαι) : Διατελείαν, τὸ ἄπρακτον, παρὰ Σώφρονι. Τινὲς δὲ γράφουσι διαγγελίαν. Recte Albert. Δι' ἀτέλειαν corrigere videtur.]

[Διατελεστέον, Permanendum, Perseverandum. Clem. Al. Strom. 3, p. 530 : Ἐπιμελητέον τῆς ψυχῆς, ᾗ πρὸς μόνῳ τῷ θείῳ διατελεστέον. Kall.]

[Διατελευτάω, i. q. διατελέω, Perago, Perficio. Hom. Il. Τ, 90 : Θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. De quo l. mira sunt scholiastarum commenta.]

Διατελέω, [Absolvo. Aristot. De mundo c. 6 : Ξέρξην αὐτουργεῖν ἅπαντα καὶ διατελεῖν. Seager. Bekker. p. 398, 5 ex libris melioribus restituit ἐπιτελεῖν. Xenoph. H. Gr. 7, 3, 4 : Ἐπείπερ ἠρξάμην, διατελέσαι βούλομαι τὰ περὶ τοῦ Εὔφρονος. Eurip. Heracl. 435 : Τί δῆτ' ἔτερψας ὦ τάλαινά με ἐλπὶς τότ', οὐ μέλλουσα διατελεῖν χάριν; ubi διατελεῖν futurum est ex διατελέσειν contractum. Διατελεῖν τὸν λόγον, Absolvere sermonem, Æschin. Dial. 2, 33, quod c. 23 dicitur ἐπιτελεῖν], Perago, Traduco : Perago, inquam, sed ea signif. qua dicitur B Ævum s. Vitam peragere, hoc ab Ovidio, illud a Virg. Dicitur autem et Transigere vitam. [Plato Apol. p. 31, A : Τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντες διατελοῖτ' ἄν· Conviv. p. 192, C : Οἱ διατελοῦντες μετ' ἀλλήλων διὰ βίου οὗτοί εἰσιν. Herodot. 6, 117 : Τὸ λοιπὸν τῆς ζόης διατελέειν ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου ἐόντα τυφλόν.] Isocrat. Busir. [p. 225, C] : Ἕκαστοι τὴν αὑτῶν ἔχοντες, εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελοῖμεν, Feliciter vitam perageremus. Vel, quod magis in prosa usitatum est, Vitam traduceremus. Sic usus est et Xenoph. cum accus. Cyrop. 1, [5, 4] : Ἤδη γὰρ καὶ ὁ Κῦρος διατετελεκὼς τὰ ἐν τοῖς ἐφήβοις δέκα ἔτη, ἐν τοῖς ἀνδράσιν ἦν. Ubi διατετελεκὼς δέκα ἔτη potest reddi itidem Quum peregisset decem annos; sed rectius, Quum exegisset. Aut etiam, Quum confecisset, e Cic. [Dionys. A. R. 9, 37 : Ἐπίπονον σφόδρα καὶ ταραχώδη τὴν ἀρχὴν διετέλεσαν.] || Διατελῶ, neutraliter positum, Permaneo, Persevero. [Hippocr. p. 460, 36 : Οὐ δυνάμενοι τὰς ἡμέρας διατελέειν, ἄχρι οὗ....] Aristot. [H. A. 6, 2 : Τὸ δ' ὠχρὸν οὐ πήγνυται, ἀλλὰ μαλακὸν διατελεῖ. Ib. c. 3 : Τοῦτο μέχρι C πόρρω διατελεῖ· 7, 4 : Αἱ τὰ ἄρρενα κύουσαι καὶ μᾶλλον μετ' εὐχροίας διατελοῦσιν. Et alio l.] : Μετὰ δὲ ταῦτα οὐκ ἔτι οὐδὲ τίκτουσιν, ἀλλ' ἄγονοι διατελοῦσιν, Sed steriles permanent. Sic e Thuc. affertur [6, 89] : Διατελοῦντος μου προθύμου, pro Quum permanerem s. perseverarem in hoc promti animi affectu. At, Διετέλει φίλος τοῦ λαβόντος, Perpetuo colebat amicitiam ejus qui cepisset. Et, Ἀνουθέτητοι διατελοῦσι, ex Isocr. [p. 15, C], Semper admonitore carent. E Xen. [Mem. 1, 6, 2] : Ἀνυπόδητος καὶ ἀχίτων διατελεῖς, Sine calceis et tunica esse pergis, Incalceatus et intunicatus permanes, Usque manes incalceatus et intunicatus. Sæpe autem participio junctum hunc eund. usum habet; atque adeo illi junctum redditur eod. illo verbo a Bud. ap. Philon. : Ἐξ ὧν ἐστὶ δῆλον ὅτι ἀγέννητος καὶ ἄφθαρτος ὢν διατελεῖ, Atque ex iis planum factum est, ingenitum mundum permanere et incorruptum. E Plut. Theseo [cap. 8] : Διετέλει χρώμενος τῇ κορύνῃ, Clava deinceps perpetuo usus est. Sic, Διετέλει διακόνῳ χρώμενος, Semper deinceps est usus. At, Διετέλεσαν πανη- D γυρίζοντες, Festos dies ad extremum vitæ agebant. Sed interdum διατελῶ ποιῶν existimat Bud. non aliud esse quam ποιῶ (sicut ληρεῖς ἔχων, non est aliud quam ληρεῖς), Demosth. [p. 460] : Ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας οὐσίας προσαναλίσκοντες διετέλουν. [Herodot. 7, 111 : Διατελεῦσι τὸ μέχρι ἐμεῦ αἰεὶ ἐόντες ἐλεύθεροι. Polyb. 2, 5, 1 : Ταύτας ἀεὶ τὰς χώρας πορθοῦντες διετέλουν. Dionys. A. R. 6, 63 : Ἰσοπολιτείαν, ἧς ἀεὶ διατελοῦσι δεόμενοι. Dinarch. ap. Harpocr. s. v. Προμετρητής : Ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκεν. Theodoret. vol. 1, p. 643 : Δακρύων διηνεκῶς διατελῶ. Cum adject. et participio Dionys. A. R. 4, 73 : Ἐξ ἧς μεγάλη καὶ εὐδαίμων καὶ πολλῶν ἄρχουσα ἀνθρώπων ἡ πόλις διετέλεσεν. Inversa constructione olim ap. Plut. De puer. educ. p. 13, A, legebatur : Ὅπερ γὰρ πολλάκις καὶ πρὸς πολλοὺς τῶν πατέρων διατελῶν λέγω, ubi ex codd. correctum διατελῶ λέγων. Quæ emendatio etiam Pselli l., quem comparat Wyttenb., adhibenda De oper. dæmon. p. 41 : Θαυμάζω διατελῶν. Toties enim in hoc genere peccarunt librarii, ut ab his quam ab scriptoribus communem usum

loquendi violatum esse credibilius videatur. || Forma media ap. Hesych. : Διατελέσω, διέμεινας, nisi hoc ex διετέλεις corruptum. G. Dind.]

[Διατελέως ap. Hippocr. p. 210, F, lectio vitiosa pro διὰ τέλεος. V. Τέλος.]

[Διατελής, ὁ, ἡ, Perpetuus. Soph. OEd. Col. 1514 : Αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς. Plato Rep. 10, p. 618, A : Τυραννίδας ... τὰς μὲν διατελεῖς, τὰς δὲ καὶ μεταξὺ διαφθειρομένας. Dio Cass. 44, 48 : Προστάτην διατελῆ τῆς πόλεως. Διατελῆ vitiose legitur ap. Themist. Or. 4, p. 52, C, ubi HSt. recte corrigit διατελεῖτε.]

Διατέμνω, Disseco, Discindo, Sectione s. Scissione divido. [Æsch. Suppl. 545 : Διχῇ δ' ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα πόρον κυματίαν ὁρίζει. Eur. Hec. 782 : Διατεμὼν χρόα. Plato Conviv. p. 190, D : Διατεμῶ δίχα ἕκαστον. || Forma media ap. Hesych. : Διετεμόμην, διέκοψα, διεῖλον.] Pass. voce ac signif. ex Aristoph. [Eq. 768] διατμηθείην λέπαδνα pro εἰς μέρη λωροτομηθείην, In minutissimas partes secer, ut pellis aliqua solet in minuta dissecari lora. Rursum act. voce ac signif. διατέμνω χωρὶς pro Distinguo et separo a, e Plat. De LL. [3, p. 697, A : Διατεμεῖν χωρὶς τά τε μέγιστα καὶ δεύτερα καὶ τρίτα.] Item metaphorice pro Discindo, i. e. studia in contraria scindo, Distraho, Dirimo, Divello, ut quum Æschin. [p. 83, 29] dicit, Τὸν γόητα καὶ βαλαντιοτόμον, καὶ διατετμηκότα τὴν πολιτείαν. || Διατάμνω, Disseco, Discindo, i. q. διατέμνω et διατμήσσω, nisi quod poet. et Ion. [et Dor.] est. [Hom. Il. P, 522 : Ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν· 618 : Διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην. Herodot. 2, 139, διαταμέειν· 7, 39, διαταμόντας. Hippocr. p. 420, 38, διατάμνειν· 903, B, διατάμνει. Tabul. Heracl. p. 275, 65 : Τὸν διατάμνοντα τὼς χώρως. Sed ap. Ælian. N. A. 13, 20 διέταμε in διέτεμε est mutandum, quod præbent codd. Vindob.]

Διατενής, ὁ, ἡ, Pertendens, Contendens, Tendens. Theophr. C. Pl. 2, 20 [15, 2] : Διατενὲς πρὸς τελείωσιν, Tendens ad rei perfectionem, Pertinens, Faciens. Alii, Quod ad rei perfectionem spectatissimum est.

Διατερσαίνω, Exicco, Inarefacio, διαξηραίνω. [Sic interpr. Hesych. et Suid. Priscus in Excerpt. p. 184, 21 ed. Nieb. : Ἅπαντα (τὰ σκεύη) διατερσαίνοντες. G. D.]

[Διατεταμένως] E superiore διατείνομαι, Contendo, Annitor, Enitor, est adv. Διατεταμένως, Magna contentione, Magnopere, Enixe, Obnixe. Aristot. Ethic. 9, 4 : Εἰ δὴ τὸ οὕτως ἔχειν λίαν ἐστὶν ἄθλιον, φευκτέον τὴν μοχθηρίαν δ., καὶ πειρατέον ἐπιεικῆ εἶναι, Omnes nervi intendendi sunt ut, Summa virium contentione annitendum est ut : pro, δεῖ παντὶ τρόπῳ διατείνασθαι φεύγειν, ὅπως μὴ πονηροὶ ὦμεν, ut Xen. supra [in Διατείνω] loquitur. Et 10, 4 : Δ. περὶ ταῦτα ἐνεργεῖ. [Plut. V. Cat. min. c. 26 : Ἐπειπὼν πᾶσι τοῖς ἄλλοις δ. Wakef. Schol. Plat. p. 119 : Δ. διισχυρίζεται. Schæf. Juliano p. 301, A, διατεταμένως pro διατεταγμένως restituendum. G. Dindorf.]

[Διατετηρημένως, Prudenter. Scholiastæ ad Dionys. Perieg. 1, p. 318, 21 restituit Bernhardy, ubi vulgo legitur : Διατετηρημένος δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς ἀποδιδοὺς ἑαυτῷ τὴν πίστιν ἐπάγει τὸ ἔπος.]

[Διατετμημένως, Divisim. Theodor. Metoch. Miscell. p. 760 : Ἰδιάζοντες ἕκαστοι δ. ταῖς πολιτείαις καὶ τοῖς ἤθεσιν ἐδίωσαν Ἕλληνες. G. Dind.]

[Διατετραίνω. V. Διατιτράω.]

[Διατετυπωμένως. V. Διατυπόω.]

Διατεύοντο, Hesych. ἐμερίζοντο : itidemque διατεύονται, μερίζονται. Scribuntur tamen hæc sine ι potius.

Διατήκω, i. q. ἀποτήκω. Aristoph. Nub. [149] : Κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβών, Ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε, Liquefacta cera. Plut. Symp. 6, 8 [p. 695, D] : Ἐν μὲν γὰρ τοῖς μεγάλοις χειμῶσιν ἀκόναι μολίβδου διατήκονται· e quo colligit τὸ ἐκψύχεσθαι non solum πηγνύειν, verum etiam τήκειν τὰ σώματα. Itidem [Mor. p. 949, C] idem Plut. ait, Ἀριστοτέλης δὲ καὶ τὰς ἀκόνας τοῦ μολίβδου τήκεσθαί φησι καὶ ῥεῖν ὑπὸ κρύους καὶ χειμῶνος, Plumbeas cotes ipso horrore hyemis et frigoris tabefactas solvi atque labi, Turn. Ubi nota etiam de lapidibus dici τήκεσθαι, ut tradit idem Aristot. Meteor. 4, [9 et 10. Clem. Al. p. 180, 14 : Τὰ γλίσχρα διατήκειν θερμότητι. Euseb. H. E. p. 392, 16. Hemst.]

[Διάτηξις, εως, ἡ, Tabes, Gl.]

Διατηρέω, Servo, Conservo, Tueor. Item Servo, Observo : ut διατηρεῖν τοὺς νόμους ap. Æschin., qua signif. in N. T. legimus τηρεῖν τὰς ἐντολὰς Θεοῦ. Præterea Attente observo et caveo, ut et τηρέω. Ac sicut illud τηρέω junctum habet interdum ὅπως μή, vel μή, ita et hoc διατηρέω, Aristot. H. A. 9, [7] de hirundine, Περὶ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων ἐκπονεῖται· δίδωσι δὲ ἑκατέρῳ, διατηροῦσά τινι συνηθείᾳ τὸ προειληφός, ἵνα μὴ δὶς λάβῃ. Dem. [p. 115, 26] : Ἐπαμῦναι μὲν τούτοις, καὶ διατηρῆσαι μή τι πάθωσι. [In decreto ap. eund. p. 238, 9 : Τούτων δ' ἑκάστους ἣν παρέλαβον τάξιν διατηρεῖν. Polyb. 1, 7, 7 : Διετήρουν τὴν πόλιν καὶ τὴν ἑαυτῶν πίστιν· 7, 8, 7, de sene : Διεφύλαξε δὲ τὰς αἰσθήσεις ἁπάσας, διετήρησε δὲ πάντα καὶ τὰ μέρη τοῦ σώματος ἀβλαβῆ· ib. 4 : Διετήρησε τῇ πατρίδι τὴν εἰρήνην. Διατηρεῖν τὸν πόλεμον, Continuare bellum, Plut. V. Dion. c. 33.]

Διατήρησις, εως, ἡ, Observatio, Conservatio. [Diodor. 2, 50 : Ἀγαθὴ γὰρ ἡ φύσις διδάσκαλος ἅπασι τοῖς ζῴοις ἐστὶ πρὸς διατήρησιν οὐ μόνον ἑαυτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν γεννωμένων. Scott. Exod. 16, 33 : Ἀποθήσεις αὐτὸ ... εἰς διατήρησιν εἰς τὰς γενεὰς ὑμῶν. Et Num. 17, 10.]

[Διατηρητέον, Conservandum. Clem. Al. p. 223 : Τὸ δὴ διάταγμα τοῦ λόγου παντὶ δ. σθένει. Kall. Geopon. 9, 11, 10, p. 601 : Δ. δὲ ἀκριβῶς τὸν φλοιόν, ἵνα μὴ σπαραχθῇ.]

[Διατηρητικός, ή, όν, Aptus ad conservandum. Marc. Anton. 1, 16 : Τὸ διατηρητικὸν τῶν φίλων. Porphyr. De abst. 1, 53, διατηρητικὸν (τῆς ὑγιείας), cit. Wakef.]

[Διάτης. V. Δῖον.]

[Διατί. V. Διὰ et Τίς. Arcad. p. 184, 12 : Τὸ ἱνατί καὶ διατί καὶ ἐν τῇ συνεπείᾳ ὀξύνεται.]

[Διατιθέω i. q. διατίθημι. De qua forma v. s. Τίθημι. Διετίθουν pro διετίθεσαν dictum ex Antiphanis Iasone annotavit Antiatt. p. 90, 5. G. Dind.]

Διατίθημι, Dispono, Compono. [Herodot. 7, 39 : Διαταμόντας δὲ (τὸν παῖδα) τὰ ἡμίτομα διαθεῖναι τὸ μὲν ἐπὶ δεξιὰ τῆς ὁδοῦ, τὸ δὲ ἐπ' ἀριστερά. Aristot. H. A. 8, 4 : Θηρεύουσί τινες καὶ τοὺς ἔχεις εἰς ὀστράκια διατιθέντες οἶνον εἰς τὰς αἱμασιάς. Geopon. 10, 56, 5, p. 726 : Ἐν μέλιτι διαθέντες τὰ σῦκα, ὥστε μήτε ἀλλήλων μήτε τοῦ ἀγγείου ψαύειν.] Lucian. [Vit. auct. init.] : Σὺ μέντοι διατίθει τὰ βάθρα. Interdum Administro, Constituo. Thuc. 6, [15] : Κράτιστα διαθέντα τὰ τοῦ πολέμου. Sic Herodian. 3, [8, 4] : Τά τε κατὰ τὰς Γαλλίας ὡς ᾤετο ἄριστα διαθείς, ubi tamen Polit., Itemque omni Gallia composita e sententia. Item Instituo, ut ἀγῶνας διέθεσαν ap. eund. Lucian. [De luctu c. 23] redditur Certamina instituerunt. Affertur tamen ex Aristide διαθεῖναι τὸν ἀγῶνα pro Certamen proponere. Sic autem dici et τιθέναι ἀγῶνα, s. τὸν ἀγῶνα, infra doceo. [Aristid. vol. 2, p. 245, 9 : Παραδείκνυσιν αὐτῷ τινὰ τῶν εἰς τὸν δρόμον καὶ ὅπως διαθήσεται τὸν ἀγῶνα. Fort. διαθεύσεται. Wyttenb. Plutarch. Vit. Agesil. c. 21 : Ἐπεὶ δὲ ... ἐδεήθησαν αὐτοῦ (οἱ Κορίνθιοι) τὸν ἀγῶνα διαθεῖναι, τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίησεν, αὐτῶν δ' ἐκείνων διατιθέντων καὶ συντελούντων.... Locutionem ἀγῶνας διατιθέναι annotavit Pollux 3, 140, qui διαθεῖναι τὰ Παναθήναια dixit 8, 93. Forma media Pollux 9, 108 de coturnicum commissionibus : Ποτὲ μὲν ἐπ' αὐτοῖς διετίθεντο τοῖς ὄρτυξι (οἱ τῶν ὀρτύγων δεσπόται), ποτὲ δὲ καὶ ἐπ' ἀργυρίῳ.] Sed et διατιθέναι τοὺς νόμους habent VV. LL. [ex Strabone : vide infra], sicut τιθέναι τοὺς νόμους : exponuntque Condere leges. Et ap. Xen. [Mem. 2, 1, 27] : Θεοὶ διέθεσαν τὰ ὄντα. [Lucill. in Anth. Pal. 11, 164 : Αὐτὸς ἑαυτοῦ τὴν γένεσιν διαθεὶς Αὖλος ὁ ἀστρολόγος, Genituram digerens, ut Latini loquuntur, i. e. sub qua quis constellatione natus sit exquirens. Jacobs. Conf. Διάθεμα.]

[Διατιθέναι vel Διατίθεσθαι dicuntur rhapsodi, histriones, oratores, quum vel sua vel aliorum opera recitant. Plato Leg. 2, p. 658, D : Ῥαψῳδὸν δὲ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν ἤ τι τῶν Ἡσιοδείων διατιθέντα.... Charmid. p. 162, D : Ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. Diodor. 15, 7 : Ἔπεμψε τοὺς εὐφωνοτάτους τῶν ὑποκριτῶν διαθησομένους μετ' ᾠδῆς τὰ ποιήματα· et sæpissime λόγον vel δημηγορίαν διατιθέναι vel διατίθεσθαι (de quo v. infra).... Non dissimilis huic, sed definita magis signif. est inordinata componendi et ad æqualitatem redi-

gendi. Harpocr. s. v. Διάθεσις : Φρύνιχος Τραγῳδοῖς «τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν» φησί· καὶ γὰρ τὸ ῥῆμα διαθέσθαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ διοικῆσαι. Plut. V. Luculli c. 1 Sullam dicit Lucullo dedicasse librum de vita sua ὡς συνταξομένῳ καὶ διαθήσοντι τὴν ἱστορίαν ἄμεινον. Idem verbum Strabo 10, p. 482 de Lycurgo leges scribente, Philostr. Heroic. p. 727 de pavone pennas suas disponente, scriptores ecclesiastici de sacri codicis constitutione usurpant; unde libri canonici vocantur ἐνδιάθετοι. (Conf. Διάθεσις et Διαθέτης.) Lobeck. Aglaoph. p. 332, 333. || Expono, Describo. Strabo 1, p. 9 : Ἡ γεωγραφικὴ πᾶσα ἐπὶ τὰς πράξεις ἀνάγεται τὰς ἡγεμονικὰς διατιθεῖσα ἠπείρους καὶ πελάγη· ubi Casaub. comparat 14, p. 642 : Ἔπη κατέλιπεν, ἐν οἷς τά τε οὐράνια διατίθεται καὶ τὰς ἠπείρους γεωγραφεῖ· et Plut. Mor. p. 345, D : Οἱ δ'... ἱστορικοὶ ... ἀλλοτρίων γεγόνασιν ἔργων ὥσπερ δραμάτων ὑποκριταὶ τὰς τῶν στρατηγῶν καὶ βασιλέων πράξεις διατιθέμενοι. Hesych. s. v. Κοτυτώ: Ὁ μὲν Εὔπολις κατ' ἔχθος τὸ πρὸς Κορινθίους φορτικόν τινα δαίμονα διατίθεται. Dio Chrys. vol. 1, p. 631 : Ἀθηναῖοι δὲ ἐν τῷ θεάτρῳ θεῶνται τὴν καλὴν ταύτην θέαν ὑπ' αὐτὴν τὴν ἀκρόπολιν, οὗ τὸν Διόνυσον ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν διατιθέασιν. || Obscurum visum est quos τοὺς διαθέντας dicat schol. Aristoph. Ran. 1385 : Νύμφαι ὀρεσσίγονοι) Ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου, φησὶν Ἀσκληπιάδης· εὗρε δὲ Ἀθήνησιν ἔν τινι τῶν διαθέντων, Νύμφαι etc. Matthiæ ad Eurip. Fr. p. 361 interpretatur τοὺς διασκευάσαντας, qui carmina emendando et ordinando recensuerunt, quo sensu ab Herodoto 7, 6 Onomacritum vocari διαθέτην χρησμῶν τῶν Μουσαίου. Scribendum, ni fallor, ἔν τινι τῶν διασωθέντων. Exemplar dicit Athenis asservatum. G. Dindorf.]

|| Efficio, Reddo. Dem. [p. 463, 19] : Ἵν' οὖν τριάκοντα ἄνθρωποι λειτουργήσωσιν ἡμῖν, τοὺς ἅπαντας ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς διαθῶμεν; Infidos nobis reddemus? Bud. [Recte ex libris correctum ἀπίστως.] || Afficio. [Herodot. 3, 155 : Ἐμὲ ὧδε διαθεῖναι, et, Σεωυτὸν ἀνηκέστως διαθεῖναι.] Dem. : Ἴστε γὰρ δή που ὃν τρόπον Ὀρχομενίους διέθηκε, Quibus incommodis affecerit, Quomodo vexarit Orchomenios, Bud. Est autem similis usus, vel potius idem, ap. Chrysost., de Caino, Τοῦ τοιαῦτα τὸν ἀδελφὸν διαθέντος, Qui fratrem tali injuria affecit, in fratrem talia perpetravit, fratrem ita tractavit : ut κακῶς διέθηκαν e Dem. [p. 369] pro Male tractarunt. Et, Διετίθουν τὰ χείριστα, ex Æsopi Fabulis pro Pessime tractabant. Sed aliquando οὕτω διατίθημι est Facio ut aliquis ita sit affectus. Isocr. : Ὅπως ἂν τοὺς ἄλλους πρὸς σεαυτὸν διαθῇς, οὕτω καὶ σὺ πρὸς ἐκείνους ἕξεις. [Conf. p. 23, C.] Tale est διέθηκε χεῖρον, quod redditur Deteriori affectu imbuit, Pejus animavit. [Lucian. Gall. c. 18 : Οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἡγόν με. Id. Nigrin. c. 38 : Κἄν τινας ἑτέρους ... ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι· ad quem l. Hemst. hæc fere annotavit : « Græci διατιθέναι accusativo duplici comitatum usurpant, vel simplici cum adverbio, quod inprimis frequens, οὕτως διαθεῖναι ὥστε, etc. Lys. ap. Athen. 13, p. 612, E. Idem In Agor. p. 130, 37 : Νομίζων, εἰ διαθείη ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν, Si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. Æschin. In Tim. p. 5, 8 : Τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν. Similiter Lys. In Philocr. p. 181, 27 : Κακῶς διαθεὶς τὰ τῆς πόλεως. Demosth. In Timoth. p. 1074, F (1187, 9), 1106, A (1251, 24); et In Steph. p. 969, C (1103, 14) : Οὕτω διέθηκε τοὺς δικαστὰς ὥστε φωνὴν μηδ' ἡντινοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν. Cum quo convenit Xenoph. Hell. 5, p. 319 (c. 1, 4) : Τί ποτε ποιῶν ὁ Τελευτίας οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους. ... A veteribus hunc usum acceptum servarunt recentiores, inprimis Artemidorus, quem vide 1, 58. Ib. 62 : Ὅπερ γὰρ ὁ παλαιστὴς βούλεται τὸν ἀντίπαλον διαθεῖναι, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν κάμνοντα· 3, 11, etc. Appian. De B. Mithr. p. 316 (c. 20) : Αὐτὸν ὁ Μιθριδάτης οὐδὲν διαθεὶς ἐπήγετο πανταχοῦ λελυμένον. Apollodor. 1, p. 13 : Ἵνα ὁ νικήσας ὃ βούλεται διαθῇ τὸν ἡττημένον. Alciphr. 1, p. 200 (2, ep. 1) : Ὄψομαι τί με διαθήσει· ubi v. Bergler. Philo p. 791, D (vol. 2, p. 315, 30 : Τοὺς δρῶντας προδιαθεῖναι), 793, D (ib. 317, 24) : Ὁ παίσας θνησκέτω τὰ ἴσα οἷς διέθηκε παθών· 895, E : Πάσχουσιν οὐκ ἐλάττονα ὧν διατιθέασι. Josepho A. Jud. 6, 9, 3 : Ταυτὸ δὲ καὶ ἄρκτον ἀμυνόμενος διατίθεμαι, ex cod. Vat. διατίθημι restituendum : quippe nullis exemplis verbi medii usum in hac phrasi Græcis placuisse constat, ratione satis manifesta. » Isæus p. 88, 5 : Τοσαῦτ' ἐστὶν (ἃ κατέλιπεν) ὥστε καὶ τὰς θυγατέρας ἐξ αὐτῶν διατεθῆναι (sic, vel διαθεῖναι, HSt. corrigit librorum vitium διαθῆναι) καλῶς καὶ τὸν παῖδα ἐκ τῶν λοιπῶν μηδὲν ἧττον εἶναι πλούσιον. Theodoret. vol. 2, p. 1349 : Θερμῶς περὶ τὰ παράνομα διατεθεὶς θυσιαστήρια. Omisso quod ex sententiæ ratione suppletur adverbio ibid. p. 1324 : Αὖθις ὁ θεὸς τῷ προφήτῃ παρακελεύεται περὶ γυναῖκα διατεθῆναι μοιχεύτριαν καὶ πονηρίᾳ συζῶσαν. Cui loco quodammodo comparari potest schol. Aristophan. Vesp. 1173 : Ἀγκυλίων (κωμῳδεῖται) ἐπὶ τῷ τὴν μητέρα διατιθέναι, ubi nunc ex Porti conjectura κακῶς διατιθέναι legitur. Cum dativo conjunxit Theodoret. vol. 2, p. 888 : Ἐπαναστάντες μυρία διέθεσαν αὐτοῖς κακά· nisi αὐτοὺς corrigendum. G. Dind.]

§ Διατίθεμαι, signif. activa, itidem pro Compono, Administro, Xen. Mem. 2, [6, 23] : Δύνανται δὲ καὶ τὴν ἔριν οὐ μόνον ἀλύπως, ἀλλὰ καὶ συμφερόντως ἀλλήλοις διατίθεσθαι, Bud. Componere, Ad concordiam reducere. Subjungit autem Basilii locum, in quo διατίθεσθαι reddit Concorditer constituere. Quin etiam pro Placare, Satisfacere alicui, ex Appiano affert. [Civ. 2, 8 : (Cæsar) διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας (creditores).] Dixerat autem antea διατίθεσθαι passiva voce significare Bene s. Secus de re aliqua statuere, et uti : afferens ex Isocr. Panath. [p. 261, E] : Μηδ' ἀνέξονται φωνὴν τῶν τὰ μὲν σώματα τὰ σφέτερ' αὐτῶν ἐπονειδίστως διατιθεμένων, συμβουλεύειν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀξιούντων. Et ap. Greg. Naz. : Καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλλιστα διατίθεται, Calamitatem in bonum commodissime vertit, De exilio suo commodissime statuit. Quemadmodum autem διατιθέναι νόμους supra habuisti pro Condere leges, sic et διατίθεσθαι νόμους pro Condere leges, affertur e Plat. De LL. At vero Διατιθέμενος βάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ, e Greg. Naz., pro Disponens. At cum accus. λόγους Bud. vertit Facere; nam διατίθεσθαι τοὺς λόγους e Polyb. [3, 108, 2] affert pro Verba facere. Sic ex Appiano, Λόγους ἐν τῇ βουλῇ περὶ ὁμονοίας διέθετο, Verba fecit de concordia, Orationem habuit. [Diog. L. 2, 24; 7, 5. Diodor. 12, 17 : Τὸν ἑτερόφθαλμον ἀποτολμῆσαι λόγον ἐν ἐκκλησίᾳ διαθέσθαι· 15, 38 : Ὑπὲρ δὲ τῶν Θηβαίων Ἐπαμινώνδου διαθεμένου λόγον. « Et Antiphon διαθεῖναι λόγον ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαι in Ulpiani schol. ad Olynth. 2, p. 14, ubi de hoc verbo plura. » Wessel. ad Diodor. vol. 2, p. 9. Quibus adde quæ Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 379, A, attulit. Dionys. A. R. 11, 7 : Ὁ δ' ἀναστὰς τοιαύτην διέθετο δημηγορίαν. Lucian. Hermotim. c. 1 : Ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος. Longin. De subl. 9, 10 : Ἐν ἀπράκτῳ σκότει τὴν ἀνδρείαν εἰς οὐδὲν γενναῖον εἶχε διαθέσθαι.] Invenitur etiam, Διατιθέμενος ἀεὶ μακρὸν λόγον. Item [Phalar. Epist. 19, p. 93] : Διατίθεσθαι ἔπαινον ἐν τῇ ποιήσει περὶ τῆς ἀνθρώπου, et, Διατιθέμενοι πολὺν ἔπαινον εὐβουλίας ἑαυτῶν, Phalar. [Ep. 67, p. 202. Dionys. A. R. 3, 17 : Πολλοὺς ἐπαίνους τῶν νεανίσκων διαθεμένους. Ἐγκώμιον Diodor. 12, 13 : Τίς γὰρ ἂν ἄξιον ἐγκώμιον διάθοιτο τῆς τῶν γραμμάτων μαθήσεως; || Διατίθεσθαι τὴν σχολὴν, Otium (animi oblectandi caussa) in aliqua re occupare. Lucian. De merc. cond. c. 25 : Εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν· Philops. c. 29 : Καί μοι δοκεῖ τε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. Heliodor. 2, 30, p. 112 : Διατιθεμένῳ τὴν σχολήν· 5, 18, p. 233 : Καὶ ἡμῶν ἔστιν ὅτε τὴν σχολὴν διατιθεμένων. Longus 2, 12 : Διαθέσθαι τὸν τρυγητὸν ἐν ξενικῇ τέρψει θελήσαντες. Hemst. et Schæf.]

|| Διατίθεμαί τι, Expono venale, Venundo, Vendo. [Herodot. 1, 1 : Ἐπεὰν διαθέωνται τὸν φόρτον· et 194.] Bud. e Demosth. [p. 22, 27 : Ταῦτ' ἔχοντες διαθέσθαι· 910, 8 : Δ. τὰ φορτία· 1048, 25 : Τοῦτον τριπλασίας τιμῆς ἢ πρότερον διαθέμενοι.] et Arriano. [Civ. 5, 9 : Ἔμποροι γὰρ ὄντες, κομίζουσι μὲν ἐκ Περσῶν τὰ Ἰνδικὰ καὶ Ἀράβια, διατίθενται δ' ἐν τῇ Ῥωμαίων. Xenoph. Anab. 7, 3, 10; 7, 7, 55, et al. Strabo 8, p. 382 : Εὐπορήσαντες τῶν τοιούτων καὶ διατιθέμενοι πολλοῦ· 14, p. 640 : Διαθέμενοι δὲ καὶ τοὺς προτέρους κίονας. Τὰ μαθήματα διατίθεσθαι annotavit Pollux 4, 43.]

|| Διατίθεμαι, Testor, Testamento meo aliquid mando hæredibus, ut Idem scribit, afferens e Dem.: Ὁ ταῦτα διαθέμενος. Item, Σκέψασθε δὲ ἃ διέθετο. [Conf. p. 1067, 1; 1133, 9; 1029, 27.] Et ex Æschine [p. 56], διαθέσθαι τὰ ἑαυτοῦ, In bonis testari; vel, E bonis. Habemus autem hujus generis loquendi ex. [ap. Isæum p. 63, 5 : Διέθετο, εἴ τι πάθοι, τὴν οὐσίαν ἑτέρῳ· 79, 14 : Τὰ μὲν ἑαυτοῦ διαθέσθαι ὅτῳ ἂν ἐθέλῃ·] et e Plat. De LL. [11, p. 922-924 multis locis]: Τὸν νόμον ἔτιθεσαν τόνδε, ἐξεῖναι τὰ ἑαυτοῦ διατίθεσθαι ἁπλῶς, ὅπως ἄν τις ἐθέλῃ τοπαράπαν. [Aristot. Polit. 2, 9 : Κἂν ἀποθάνῃ μὴ διαθέμενος.] Potest autem hæc signif. ad illam referri, qua dictum est poni pro Statuere de re aliqua. Atque adeo reddi potest alicubi διατίθεσθαί τι, Testamento statuere. Optime certe convenit hic usus verbi διατίθεσθαι cum Gallico *Disposer*, cui respondet ad verbum. Dicimus enim aliquem *Disposer de ses biens, quand il fait son testament*. Aut etiam, *Disposer de ses biens par testament*. [Mira constructione Jo. Malal. p. 437, 8 : Ἀναγκάζεσθαί τινα διὰ τὴν ἀρχικὴν προστασίαν εἰς αὐτὸν (τὸν ἄρχοντα) διατίθεσθαι.] Talem certe usum verbo Disponere dedit vet. Interpr. in Ep. ad Hebræos, quum διατίθεσθαι διαθήκην vertit Disponere testamentum; sed nullo, ut opinor, exemplo. Ibid. vertit et Testari testamentum. Quidam, Condere testamentum. Sed alii maluerunt, Pacisci fœdus. Itidemque in aliis quoque ll. Græci Bibl. Interprr., e quibus petitus est ille locus, διατίθεσθαι διαθήκην dixisse comperiuntur pro Pacisci s. Ferire s. Percutere fœdus. E quibus affertur etiam, Διάθου ἡμῖν διαθήκην, 1 Reg. [10, 19], pro Habe nos confœderatos. Atque ita Bud., postquam dixit διατίθεμαι accipi etiam pro συντίθεμαι, i. e. Paciscor, affert ex Aristoph. [Av. 439] : Ἢν μὴ διάθωνται διαθήκην ἐμοί, pro Nisi mihi stipulanti promittant. [Hesych. : Διάθονται, διαθρήσαντα, διδόντα. Interpretationes hæ ad aliam gl. pertinere, διάθονται autem ex διάθωνται esse corruptum videtur. Quod quum Musurus in διάθοντα mutasset, Koenius (ad Greg. Cor. p. 223) διαθέοντα conjecit. G. D.] At vero διατίθεσθαι cum accus. βασιλείαν, Luc. 22, [29] redditur et Pacisci regnum, et, quæ interpr. non minus mihi placet, Legare testamento.

|| Διατίθεμαι, passiva ut voce, ita etiam signif., Afficior, Lucian. [Nigrin. c. 24] : Πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι; Quomodo putas mihi affectum fuisse animum? Sed Latinius reddetur, Quomodo me animo affectum fuisse putas? Nam et ap. Cic. non semel legitur, Ita sum animo affectus. Jungitur autem hoc verbum in ista signif. cum adverbiis : ut διατίθεμαι δυσκόλως πρός τινα, ex Isocr. [p. 161, E], Sum animo male affecto erga quempiam, Sum animo infenso. Sic [p. 174, D], Διετέθησαν χαλεπῶς εἰς ἡμᾶς· item, Διατιθέμενος χαλεπώτερον πρὸς ἐπιτιμῶντας, ex Eodem [p. 167, E]. Sed et in bonam partem, sicut Latine dicitur aliquis ita Esse affectus erga amicum, e Plut.: Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα. Verum affertur et Διετέθη οὐ ῥᾳδίως e Thuc. [6, 57], pro Non leviter est multatus. Quin etiam quemadmodum verbale διάθεσις respondet nostræ voci *Disposition* (respiciendo ad eum illius usum, quo dicimus *Bonne* s. *Mauvaise disposition*, loquentes de corpore), sic etiam κακῶς διατεθεὶς affertur pro Graviter affectus, qua signif. usurpatur et Affectus sine adjectione, et tunc respondebit ei quod dicimus *Mal disposé*.

Διατιλάω, ex Hippiatr. affertur pro Caco, Excerno [p. 105 : Ἀλῶν λεπτῶν ὅσον ὀξύβαφον ἐνιεὶς ἐρέθιζε ὥστε διατιλῆσαι· 194 : Ἐὰν διατιλήσῃ διὰ τῆς ἕδρας].

Διατίλλω, Pervello. [Sophocl. ap. Ælian. N. A. 11, 18 : Κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης. Job. 16, 13 : Λαβών με τῆς κόμης διέτιλε. Hesych. : Διέφυλλε, διέτιλλε, διέτεμεν. G. D. || Discerpo. Greg. Nyss. t. 2, p. 1026, D : Τὰ σουδάρια τῶν προσώπων αὐτοῦ εἰς φυλακτήρια τῶν πιστῶν διετίλλετο. Hase.]

Διάτιλμα, τὸ, ex Epigr. affertur et exp. Evulsio. [Pauli Sil. in Anth. Pal. 6, 71 : Διατίλματα μυρία φύλλων.]

[Διατιμάζω, Æstimo, Exploro. E Pselli Opusc. p. 145 suæ edit. indicat Boissonad. Lex. Ms. Knobelsdorfianum ap. Osann. Auctar. p. 49 : Διατιμάζεται, δοκιμάζεται. Lectio corrupta ex simili alterius verbi terminatione : nam apud Suidam Διατιμᾶται positum est cum eadem interpretatione, quæ excidit apud Hesychium. G. Dindorf.]

Διατιμάω, [Honoro. Æsch. Sept. c. Th. 1047 : Ἤδη τὰ τοῦδ' οὐ διατετίμηται θεοῖς· quod schol. interpr. διὰ τιμῆς ἤχθησαν.] Æstimo. [Harpocr. s. v. Ἀτίμητος :... (ἀγὼν) ᾧ πρόσεστιν ἐκ τῶν νόμων ὡρισμένον τίμημα, ὡς μηδὲν δεῖν τοὺς δικαστὰς διατιμῆσαι.] Affert enim Bud. e Pand. Διατετιμημένον πρᾶγμα pro Æstimatum. [|| Forma media, quam modo ex Hesychio et Suida attulimus, Diodor. 4, 21 : Διατιμησάμενος τὴν ἰδίαν οὐσίαν· 16, 29 : Διετιμήσαντο τὸ ἀδίκημα ταλάντων πεντακοσίων. Joseph. A. J. 13, 9, 2 : Ἵνα τὴν χώραν διατιμήσωνται. Jo. Malal. p. 341, 4.]

Διατίμησις, εως, ἡ, Æstimatio, Bud. : ut litis, inquit. [Vel rei venalis, ut ap. Athen. 6, p. 274, E : Ὁ δὲ Μούκιος παρὰ τῶν εὐχρηστουμένων ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν αὐτὸν τύπον ἐποιεῖτο τὴν διατίμησιν. Theophil. Instit. 1, 6, 107, p. 65 : Εἰς τὴν τοῦ οἰκέτου διατίμησιν.]

[Διατιμητής, ὁ, Æstimator, Gl. Διατιμηταὶ, Pretiorum æstimatores, in Novella Justin. 64, 1. Ducang.]

Διατιμητικός, ἡ, όν, exp. Indicatorius, Indicandi vim habens. Intelligo autem Indico hic pro Æstimo, Rei venali pretium constituo. Qua in signif. frequens est ap. Plautum in primis. [Suidæ δοκιμαστικός. Quod Osannus ex Lex. Ms. Knobelsdorfiano affert Διατιμητικῶς, δοκιμαστικῶς, vereor ne librarii error sit, ex Suida corrigendus. G. Dind.]

[Διάτιμος, ὁ, Diatimus, Limyræ episcopus ap. Basil. M. vol. 3, p. 331, C. Diatimi nomen alibi non vidi : usitatum est Diotimi. Conf. Διαφάνης. G. Dind.]

Διατινάσσω, Discutio, Quassu disjicio. Exp. etiam simpliciter Quatio, Vibro, afferturque ex Eur. [Iph. T. 282 : Κάρα διετίναξ' ἄνω κάτω· Bacch. 606 : Βακχίου διατινάξαντος δῶμα· 587 : Τὰ Πενθέως μέλαθρα διατινάξεται πεσήμασιν. Alciphro 2, 4 : Διατινάσσουσα καὶ σοβοῦσα ταῖς χερσὶν ἐμαυτῆς τὴν ἐπιστολήν. Hierocl. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 191 : Διατινάξαι στρώματα, Succutere stragula.]

Διατινθαλέος, ὁ, ἡ, Hesychio διάπυρος, Ignitus, Candens : ut et schol. Aristoph. διατινθαλέῳ exp. διαθέρμῳ, Calido s. Fervido, Vesp. [329] : Ἤ με κεραυνῷ διατινθαλέῳ σπόδισον ταχέως.

Διατιτράω, et Διατιτραίνω sive Διατετραίνω, Perforo, Perterebro, Pertundo, Terebra trajicio, perfodio, pertundo, Foramine pervium reddo. Διατιτραίνω affertur e Theophr. C. Pl. 1, 11 [17, 9 : Ἐπὶ τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ ὅλως τῶν διατιτραινομένων καὶ κολαζομένων]. Ex Herodoto autem διατετρανέοις Perforares, Perforare posses. [3, 12, de capitibus Persarum in pugna occisorum : Εἰ θέλεις ψήφῳ μούνῃ βαλέειν, διατετρανέεις. Forma media Aristoph. Thesm. 18 : Δίκην δὲ χοάνης ὦτα διετετρήνατο. || Διατιτράω. Suidas : Διατιτρᾶν, διατρυπᾶν. « Ἐς τὰ ἀποκρημνότατα ἄνω διατιτράντες· » καὶ αὖθις « Μαχαιριδίοις διατιτρᾶν τοὺς ἀσκούς. » Appian. Pun. 8, 122 : Διετίτρη πρύμνας. Dio Cass. 69, 12 : Διατιτράντες τὰς ὑπογείους ὁδούς. Galen. vol. 13, p. 870 : Τὸν ἕνα τοῖχον διετίτρα· vol. 4, p. 516 : Διατιτρωμένων τῶν ... ὀστῶν. Infin. Διατιτρᾶναι eadem pag. Aor. Διέτρησα, ib. p. 515 : Διέτρησε ταύτην ὀπαῖς διαμπερέσι. Ælian. N. A. 9, 17 : Εἴ γε παίοις λίθῳ, οὐκ ἂν διατρήσαις αὐτά. Διατετρημένοι Phot. Lex. p. 238, 9. Διατρηθῆναι Basil. M. Hexaem. 5, p. 63 ed. Paris. : Διατρηθεῖσαι τὸ πρὸς τῇ ῥίζῃ στέλεχος. Et glossator cod. Paris. ap. Brunck. ad Soph. OEd. T. 1037.]

Διατρήνω, ex Oppiano affertur pro Dissipo, Confringo. Sed videndum ne sit aor. 1 conjunct., a th. διατραίνω posito pro διατιτραίνω, Perforo, Perterebro. [Cyneg. 2, 554 : Κείνῳ μὲν χαλκόν τε διατρήνειεν ὀρούσας. Emendatum διατρήσειεν ex codd. G. D. Part. aor. act. Ptol. Alm. t. 2, p. 93, 24 Halm. : Διατρήσαντες μέσον κατὰ διάμετρον. Hase.]

[Διατιτρώσκω, Vulnero. Hippocr. p. 759, E : Κατατέμνειν χρὴ ὁμαλῶς καὶ διαλεπτύνειν μὴ διατιτρώσκοντα. Dio Cass. 63, 3 : Δύο ταύρους μιᾷ ἅμα βολῇ ... διέτρωσε καὶ ἀπέκτεινε. « Jo. Chrysost. Eclog. p. 211 ed. Matth. » Boisson. Pass. Joseph. Bell. Jud. 6, 3, 1 : Ἐπιπολὺ μὲν ἀντέσχον διατιτρωσκόμενοι. Hase.]

Διατλάω, s. Διάτλημι, Perpetior, Perfero. [Hesych. : Διατλὰς, ὑπομείνας, καρτερήσας, κακοπαθήσας. Quod

Wakef. ex Heraclit. De incred. c. 21 attulit διατλήσας corruptum est ex διαθλήσας. G. Dind.]

[Διατμίω, In vaporem abeo. Hippocr. p. 505, 9 : Τὸ δὲ δι' αὐτῆς διατμέει ἔξω. Scott.]

Διατμήσσω, sive Διατμήγω, i. q. διατέμνω, Disseco, Discindo, Sectione dirimo, distraho. Metaph. plerumque, Hom. Il. Φ, [3] : Ἔνθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίονδ' ἐδίωκε, i. e. διατεμών, εἰς δύο χωρίσας, Eos disjectos et dispersos a se per campum fugavit. Alibi [Od. E, 409] λαῖτμα διατμήξας, pro eo quod sæpius ap. Hom. legitur λαῖτμα διαπρήσας, Æquor sulcans et carina findens, Æquor carina secans et trajiciens. [Callim. fr. 48 : Χῶρι διατμήγουσι· 115 : Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου. Theocr. 8, 24 : Ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν. Apoll. Rh. 3, 1047 : Ἔνθ' οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ γηγενέων ἀνδρῶν. Cum tmesi Maneth. 2, 75 : Κεῖται δὲ τμήγων μέσσον διὰ Καρκίνον αὐτήν. Aretæus p. 5, 2 : Διατμῆξαι τὸν ἄνθρωπον. Scriptor Christianus ap. Suidam s. v. Ὑμνῆ : Ὁ τοῦ φωτὸς διατμήξας τὸ πρωτόγονον χάος. Hesych. : Διατμήξας, λεπτύνας, ἀφανίσας, διελών, διασπάσας, διακόψας. Aorist. 2 Διέτμαγον. Homer. Od. H, 276 : Αὐτὰρ ἔγωγε νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον. Oppian. Hal. 3, 146 : Αἶψα δὲ μέσσην ὁρμιὴν ὑπ' ὀδοῦσι διέτμαγον. Apud Apoll. Rh. 3, 343 : Λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν, etsi διέτμαγεν tertia esse potest persona singularis, probabilius tamen videtur hic quoque διέτμαγον corrigi.] Media voce, signif. activa, Apoll. Rh. [1, 628], Διατμήξασθαι ἀρούρας, Arva findere s. proscindere aratro. E pass. autem voce est aor. 2 Διέτμαγεν pro διετμάγησαν, Discissi s. Dissecti s. Disjuncti et divisi sunt, A se invicem discessere, διεχωρίσθησαν : quo Hom. aliquoties utitur, ut Il. A, [531] : Τώγ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν· H, [302] : Οἱ δ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε, Separati a se invicem sunt, Discessere, unanimes et concordes. Ubi nota hunc usum verbi διατμήσσεσθαι pro Disjungi et discedere a se : ut διατμήσσειν ponitur pro Separare, Disjungere, s. Disjicere, διασκεδαννύειν. [Sæpius in διέτμαγον corruptum, ut in libris pluribus Il. A, 531 (ubi schol., αἱ πᾶσαι διὰ τοῦ ε διέτμαγεν, cujus similis est annotatio ad H, 354) et ap. Apoll. Rh. 3, 1147 : Μετὰ δ' αὖτε διέτμαγεν, et 2, 298 : Ἅρπυιαί τ' Ἶρίς τε διέτμαγεν, ex emend. Heynii ad Hom. vol. 4, p. 143. Hesych. : Διέτμαγεν, ἐχωρίσθησαν, δυϊκῶς· καὶ τὸ διέτμαγον.]

[Διατμητέον, Decidendum, Gl.]

[Διατμητὸς, Prosectus, Gl.]

[Διατμίζω, In vaporem resolvo, Perspiro. Aristot. Meteor. 1, 7 : Διαλύεσθαι τὸ διατμίζον ὑγρόν· 2, 1 : Τὸ διατμίσαν. Aretæus p. 77, 45 : Διητμίσθη τὸ ξύμπαν σκῆνος. Plut. Mor. p. 624, D : Τὸ ὑγρὸν κατασπῶσιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς διατμιζόμενον· 695, C : Ἱδρῶτα δροσώδη διατμίζει. Diog. L. 2, 8 : Διατμισθέντων ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῶν ὑγρῶν.]

[Διατοιχέω.] Ἀνατοιχέω et Διατοιχέω, Modo in hoc, modo in illud navis latus jactor, ut fit in tempestate. Ambo ap. Polluc. leguntur 1, [114] sed sine expositione : tantum monet in sermone utendum esse posteriore διατοιχέω, quoniam prius est ἰδιωτικόν : quod et Phrynichus annotavit. Apud Suid. vero tantum διατοιχεῖ, quod exp. ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ πλοίου, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γίνεται. [Phryn. Ecl. p. 161 : Ἀνατοιχεῖν μὴ λέγε, ἀλλὰ διατοιχεῖν. Ubi Lobeck. : « In Bekk. An. p. 34 idem Phryn. paulo copiosius : Διατοιχεῖν, τὸ εἰς τὸν ἕτερον τοῖχον τῆς νεὼς διαβαίνειν ἐν τῷ πλοίῳ (f. ἐν τῷ πλῷ), ὅπερ οἱ ἰδιῶται ἀντιτοιχεῖν λέγουσιν. Sed ἀνατοιχεῖν veriorem esse scripturam exx. docent, quorum præsidio ἀντιτοιχεῖν caret. Quanquam autem neutrum horum verborum crebro usu tritum est, tamen, quid veteres probarint, non obscurum esse potest. Antiatt. Bekk. p. 89 : Διατοιχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀνατοιχεῖν. Εὔβουλος Καταχολλωμένῳ. Aristid. vol. 1, p. 462, 21 : Καὶ μή, τὸ τῶν πλεόντων, μεταστρέψαι πρὸς τὸν ἐλάττω, διατοιχοῦντας ἀεί. »]

Διάτοιχοι, Hesychio sunt οἱ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον, A pariete ad parietem pertinentes. [Si recte ita scriptum, διάτοιχον parietem dicit qui duos parietes inter se conjungit. Simile compositum est διάχωροι. G. Dindorf.]

[Διατομὴ, ἡ, Dissectio, Divisio, (Incisura, Gl.).

A Ælian. N. A. 1, 31 : Ὀνύχων ἀκμαῖς καὶ ὀδόντων διατομαῖς θαρροῦσι· 13, 20 : Ἔνθα τοι καὶ ἡ Πέρσου φαίνεται διατομή, ᾗ διέτεμε τὸν Ἄθω. Glossator Diodori 3, 20 αὐλῶνας interpretatur διατομὰς αὐλοειδεῖς. || Dissidium. Æsch. Sept. c. Th. 935 : Διατομαῖς οὐ φίλαις.]

[Διατομῆται, οἱ, dicti Hæretici Ariani apud auctorem De initiis hærescon n. 69, quem consule. Ducang. Quem v. etiam in Append. p. 57.]

Διάτομος, ὁ, ἡ, Dissectus, Discissus, Sectione dividuus, Æqua portione dividuus, Æqua portione divisus s. dissectus : ut quum Martianus Capella διάτομον σελήνην vocat, quam alii διχότομον, ut in eo vocab. docebo, afferens tam ipsius Martiani quam Plinii verba, quibuscum conferenda hæc Amm. Marcellini 20 : Et quum ad idem signum æquis partibus soli concurrerit luna, obscuratur penitus hebetato candore : Græce μήνη σύνοδος. Nasci autem putatur, quum parva declinatione velut a perpendiculo supererectum gerit solem. Exortus vero ejus adhuc gracilescens primitus mortalitati videtur, quum ad secundum relicto sole
B migrarit signum. Progressa itaque porrectius, jamque abunde nitens cornutæ habitu, μηνοειδὴς est appellata : quum autem a sole longo cœperit interstitio summoveri, et ad quintum pervenerit signum, radiis ejus ad se conversis, majus concipit lumen, et fit Græco sermone διχότομος, quæ forma semiorbem ostendit. Procedens deinde, jam disjunctissimo signo arrepto, figuram monstrat ἀμφικύρτου, utrimque prominentibus gibbis. E regione vero quum normaliter steterit, contra lumine pleno fulgebit, domicilium septimi retinens signi. Et in eodem tum etiam agens, paululumque progressa, minuitur : quem habitum vocamus πανσέληνον : atque easdem formas repetit senescendo. Ubi rursum nota Μηνοειδὴς, et Διχότομος, et Ἀμφίκυρτος, et Πανσέληνος : nec non Μήνη σύνοδος, quæ ab Julio Firmico dicitur Συνοδική : quod tempus nonnulli Interlunium vocant, Varro Intermenstruum, Plin. Lunam intermenstruam et Intermestrem. Et tunc in coitu esse dicitur ac silere (unde ap. Virg. : Tacitæ per amica silentia lunæ), efficereque noctes
C illunes, quas ἀσελήνους νύκτας appellant Græci.

[Διατόναιον. V. Διατόνιον.]

[Διατονέω, Torpeo, Deficio. Joseph. Genes. p. 43, A : Ὡς δὲ τὰ τῆς σωτηρίας Θεοκτίστῳ ἐν τῇ δυνάμει τοῦ βοηθοῦ διητόνει. G. D. || Lectio vitiosa. V. Διτονέω.]

[Διατονθορύζω, Murmuro. Dio Cass. 73, 8 : Φοβερόν τι διετονθόρυσαν, ubi var. lect. διεθορύβησαν.]

[Διατονικός. Διατονικῶς. V. Διάτονος.]

[Διατόνιον, τό.] Διατόνια dicuntur Circuli, Annuli, κρίκοι, Hesych. Sic Exod. 35, [10] : Τὰ διατόνια καὶ τοὺς μοχλούς. [Cyrill. : Τὰ διατόνια, τοὺς κρικέλλους. Callixen. ap. Athen. 5, p. 205, F : Διατοναίᾳ δὲ τοξοειδεῖ διὰ ποσοῦ τινος ἐνετέτακτο διαστήματος, ἐφ' ὧν αὐλαῖαι κατὰ τὸν ἀνάπλουν ἁλουργεῖς ἐνεπετάννυντο. Recte, ut videtur, Casaub., Διατόναια (sive διατόνια) δὲ τοξοειδῆ ... ἐνετέτατο.]

Διάτονος, ὁ, ἡ, Distentus, Extentus, Contentus, Vehemens, Hesychio ὀξύτονος. [Theophr. C. Pl. 2, 3, 1 : Βελτίω δὲ καὶ τὰ ζεφύρια καὶ αἱ τροπαὶ καὶ ὅλως αἱ αὖραι τῶν σκληρῶν καὶ διατόνων. De voce Eunap.
D p. 72 Boiss. : Ἐμβοήσαντος αὐτῷ τοῦ διδασκάλου σφοδρόν τε (τι?) καὶ διάτονον· nisi, quæ Wyttenbachii conjectura est, διάτορον scripsit. Hesychii verba in codice sic sunt scripta : Διάτονον, ἐξάκουστον. Διάτορον, ὀξύτονον· καὶ στύραξ, ubi Musurus ὀξύτονον et ἐξάκουστον transposuit. Qui aliorum gramm. verba s. v. Διάτορος afferenda comparaverit, probabilius, ut opinor, judicabit in unam hæc glossam conjungi, Διάτορον, ἐξάκουστον, ὀξύτονον· καὶ στύραξ, Διάτονον vel delendo vel sine interpretatione ponendo. G. D.] Item διάτονον ap. Musicos est Modulationis genus quoddam, de quo Vitruv. 5, 4 : ubi quum tria modulationis genera ap. Græcos esse dixisset, ἁρμονίαν, χρῶμα, διάτονον, subjungit aliquanto post, Diatonos vero modulatio, quod naturalis est, facilior est intervallorum distantia. Ibid. : Diatoni duo sunt continuati toni, tertium hemitonium finit tetrachordi magnitudinem. Et Macrob. Comm. in Somn. Scip. 2, 4 : Quum sint melodiæ musicæ tria genera, enharmonion, diatonon, et chromaticon; primum quidem propter nimiam sui

difficultatem ab usu recessit, tertium vero est infame mollitie : unde medium, i. e. diatonon, mundanæ musicæ doctrina Platonis ascribitur. Meminit ejusdem Martian. Capella l. 9, in cap. de sonis, ubi inter alia : Ergo enharmonius, chromaticus, itemque diatonus (quam extentam dicimus), indicia sunt generum modulandi. Et in cap. de generib. tetrachordorum, Genera modulandi, inquit, sunt tria, ἐναρμόνιον, χρῶμα, διάτονον. Enharmonion quidem dicitur, quod pluribus spatiis et angustioribus separatur; diatonon vero, quod tonis copiosum; chroma, quod de hemitoniis componitur. Et mox, At vero diatonon ipsis contentum sonis, in acumen quidem ita accipiet modulationem, ut per hemitonium et tonum, modum integrum compleat. Aliquanto post, Diatonicæ duæ, altera mollis, altera robusta. Idem et tropos diatonos constituit, Latine vocans Extentos : ut in cap. de tropis, Quartus tropus dicitur ὑπάτων διάτονος, i. e. Principalium extenta. Et mox, Septimus, μέσων διάτονος, Mediarum extenta. Meminit ejusd. et Plut. De musica [p. 1134, F], ubi quum dixisset Olympum a Musicis putari esse inventorem generis ἐναρμονίου (ante eum enim omnia fuisse διάτονα et χρωματικά), subjungit, ita putari ab eo inventum id genus, ἀναστρεφόμενον τὸν Ὄλυμπον ἐν τῷ διατόνῳ, καὶ διαβιβάζοντα τὸ μέλος πολλάκις ἐπὶ τὴν διάτονον παρυπάτην, τοτὲ μὲν ἀπὸ τῆς παραμέσης, τοτὲ δὲ ἀπὸ τῆς μέσης· καὶ παραλαβόντα τὴν διάτονον λιχανὸν, καταμαθεῖν τὸ κάλλος τοῦ ἤθους. [Conf. Clem. Al. Strom. 1, p. 363. Dionys. De comp. verb. p. 130, 6 R. : Ἐάν τ' ἐναρμονίους ἐάν τε χρωματικὰς ἐάν τε διατόνους ὑπόθωνται μελῳδίας· et 132. Τὸ διάτονον ib. p. 62, 10. Διάτονον μέλος Alciphr. 1, 18. || Adj. Διατονικὸς, ή, όν. Τὸ διατονικὸν γένος ap. Aristid. Quintil. p. 111, Nicomach. Harm. p. 13, 14, 20, 22, 24, 25, 26. Διατονικὸν εἶδος τῆς μουσικῆς Philo vol. 1, p. 321, 13, Damascius ap. Suid. v. Κηροῦ. Διατονικὰ μέλη Iamblich. V. P. 15, p. 132. || Adverb. Διατονικῶς ap. Nicomach. p. 21.] || Item lapides quidam in structuris διάτονοι nominantur : de quibus Vitr. 2, 8 [p. 51 Schn.] : Præter cetera interponunt singulos perpetua crassitudine, utraque parte frontatos, quos διατόνους appellant, qui maxime religando confirmant parietum soliditatem. [Trabs media ædium, ap. Hesych. : Μέλαθρα, οἰκίαι, ὑπέρθυρα· δοκὸς δὲ καὶ ἡ διάτονος. Hanc alii ὑπέρτονον vocant, quod v. « Διάτονος, Intentiva, Gl. Harmenopul. 2, 4, 52 : Διατόνοις ἀσφαλίζεσθαι τὰς δοκοὺς ἢ μητριδέοις. V. Bernardin. Balbum ad Vitruvium. » Ducang.]

[Διατονόω, Extendo. Pallad. De febr. p. 40 : Χασμῶνται ... οἱ νοσοῦντες καὶ διατονοῦνται. Weigel. Forma vitiosa pro διατείνονται.]

[Διατοξεύσιμος, ὁ, ἡ, Sagitta penetrabilis. Plut. V. Luculli c. 28 : Συναιρήσειν τὴν διατοξεύσιμον χώραν τῷ τάχει τῆς ἐπαγωγῆς. Figurate de fama pervagata Nicet. Chon. Ann. p. 179, D : Ἤδη γὰρ ἡ φήμη ... εὐστόμει τὴν ἀπόδρασιν τοῦ ἀνδρὸς καὶ πολλαχῇ ἐτίθει διατοξεύσιμον.]

Διατοξεύω, Sagitta penetro s. trajicio, Sagittam mitto per. E Xenoph. affertur pro Jaculor, Telum vibro. [Cyrop. 1, 4, 4 : Ἀναπηδῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους ἢ διακοντιούμενος ἢ διατοξευσόμενος ἀπὸ τῶν ἵππων· ubi significat Sagittando certare. Sic Dio Chrys. vol. 1, p. 353 : Ἀλέξανδρος ἀποθνήσκει Φιλοκτήτῃ διατοξευόμενος. Parthen. c. 4 : Διατοξευόμενος Φιλοκτήτῃ τιτρώσκεται. || Figurate Heliodor. 5, 32, p. 258 : Λόγον ἐπίκουρον τῷ Θεαγένει διετόξευσεν.]

Διατόρευμα, τὸ, i. et ipsum significans q. τόρευμα, Opus tornatile; item Tornatura : 3 Reg. 7, [31] : Ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ διατορεύματα. [Al. vitiose διαπορεύματα.] Ubi Hebr. textus Versio habet, In angulis columnarum variæ cælaturæ erant.

Διατορεύω i. q. simplex τορεύω. [Aq. et Theod. Reg. 1, 6, 18 : Διατετορευμένα. Philo vol. 1, p. 105, 3 : Ὁ γὰρ ζωοπλάστης θεὸς ἐπίσταται τὰ ἑαυτοῦ καλῶς δημιουργήματα καὶ πρὶν αὐτὰ εἰς ἄκρον διατορεῦσαι. Ælian. V. H. 14, 7 : Ἐκ τῶν γυμνασίων οἱονεὶ διαγλυφέντες καὶ διατορευθέντες. Conf. Διατορνεύω. Διατορεῦσαι in versu corrupto Sophoclis ap. Polluc. 10, 34, ubi aliud verbum, fortasse διατορῆσαι, requiri animadversum est.]

Διατορέω, Perterebro, Perforo, i. q. simplex, nisi quod præp. aliquo modo intendit signif. Apud Suid. ex incerto auctore : Δύο δὲ τῶν ὀρυγμάτων ὑπόβρυχα καὶ κατωτέρω τοῦ χάρακος διατορηθῆναι. Ubi διατορηθῆναι ipse exp. διακοπῆναι, διατρυπηθῆναι.

[Διατορία. V. Διακτορία.]

[Διατορνεύω, Torno. Liban. vol. 4, p. 1071, 26 : Εἶδον καὶ χείλη καὶ νῦν λειποθυμῶ πρὸς τὴν ἔκφρασιν· γυρόθεν γὰρ ἡ λευκότης θαυμασίως πρὸς τὸ φοίνιγμα διετόρνευσε. Schol. Æsch. Prom. 76 : Διατόρους πέδας, τὰς διατετορνευμένας. Sed recte Schneid. διατετορευμένας corrigit. Plut. Mor. p. 1083, F : Διατορνεύειν ἐν σησάμῳ γράμμασιν ἔπη τῶν Ὁμήρου, ubi διατορεύειν posuit Wyttenb. in indice.]

Διάτορος, ὁ, ἡ, Penetrans [Æsch. Prom. 76 : Ἐρρωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας. Schol. τὰς διαπειρούσας καὶ τιτρωσκούσας. 181 : Ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος], etiam Trajectus, Sophocl. Œd. T. p. 194 [1034] : Λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς· pastor enim ejus τένοντα τὸν περὶ σφυρὸν τετρήνας, suspenderat ipsum ex arbore, i. e. quum nervum illum crassum, qui inter talos et calcem est, reste trajecisset. Item vox διάτορος dicitur Quæ aures penetrat tono suo acuto, Firma et vehemens : ut Suid. quoque διάτορον exp. ἐξάκουστον, ὀξύτερον, μεγαλόφωνον. [Æsch. Eum. 567 : Διάτορος Τυρσηνικὴ σάλπιγξ. Ælian. V. H. 2, 44 : Παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέλος διάτορόν τε.] Quo pertinet hoc incerti auctoris [Luciani Gallo c. 1, ubi schol. exp. ὀξύτονον], Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας. Et hoc Plut. [Mor. p. 303, E] : Φθεγγομένων μέγα τι καὶ διάτορον. Rursum Suid. διατορώτατον exp. τρανώτατον [τρανότατον], Clarissimum, Maxime perspicuum. Quo modo et τορὸν accipitur. [|| Hesych. : Διάτορον, ἐξάκουστον, καὶ στύραξ, Cuspis in ima hasta. Similiter Etymol. M. p. 269, 28 : Διάτορον, ὀξύτονον, ὀξύηχον, σαφές. Λέγεται καὶ στύραξ.]

[Διατόρως, q. d. Penetranter. V. Διάκτωρ.]

[Διατραγῳδέω, Tragico more dico, Jacto. Librariorum errore legitur in libris quibusdam Demosth. p. 229, 18; 232, 22. Hesych. : Διακωμῳδῶ, διατραγῳδῶ.]

Διατράμις, Hesych. ὁ διερρωγὼς τὴν τράμιν, i. e., inquit Idem, τὸν ἀπὸ ὀσχέου ἐπὶ τὰ ἰσχία τόπον. Meminit Pollux quoque hujus voc., sed paulo aliter exponens; nam l. 2, titulo de lateribus et natibus [§ 184], quum dixisset τοὺς ἐνδεῶς πυγῶν ἔχοντας vocari λίσπους et ὑπολίσπους et λισποπύγους, subjungit, a Strattide, τὴν ὧδε ἔχουσαν nominari διατράμιν : innuens esse Depygem, Depressas nates habentem.

[Διάτρανος, ὁ, ἡ, Clarus. Timario in *Notices des Mss.* vol. 9, p. 213 : Λόγος ῥοώδης ὁμοῦ καὶ διάτρανος. Elberling.]

Διατρανόω, i. q. simplex τρανόω, Declaro, Planum facio, Explano. Nec non Illustro, [Divulgo,] Bud. [Hesych. : Διατρανοῦν, σαφηνίζειν. Τρανότερον διατρανῶν idem s. v. Διευκρινεῖ. Iamblich. V. P. p. 258 : Τὸ γὰρ χρωματικὸν καὶ ἐναρμόνιον γένος αὖθίς ποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ διετράνωσεν. Vita Maximi Confess. vol. 1, p. IX : Βουλόμενος δ' ἱερὸς οὗτος ἀνὴρ καὶ μειζόνως διατρανῶσαι τὰ ἐκτεθέντα. Frequens ap. scriptores Byzantinos verbum. Niceph. Greg. p. 347, 11 : Τὸ σὸν διατρανοῦντες εἶεν μνημόσυνον ἐν πᾶσι τοῖς αὐτῶν ἐξελιγμοῖς· 355, 17. Ὃ δὴ καὶ διετράνωσαν περιιόντες ἁπανταχῇ· 372, 19 : Τούτων οὕτω λεχθέντων καὶ οὕτω διατρανωθέντων. E Zachar. Mityl. Dial. p. 218, 1 indicat Boiss. G. Dind.]

[Διατράνωσις, εως, ἡ, Declaratio, Explicatio. Jo. Diac. in Hesiod. p. 456 ed. Gaisf. : Διατράνωσιν τῶν Ἡσιοδείων ῥημάτων. G. Dind.]

Διατραχηλίζω, exp. Præcipito. Rectius, Præcipitando collum frango. Fortassis autem signif. etiam τὸν τράχηλον διελαύνω, Collum trajicio s. perfodio. [Plut. Mor. p. 501, D : Διατραχηλιζόμενος εἴς τι ναυάγιον φοβερόν.]

[Διατραχύνω, Exaspero. Plutarch. Mor. p. 979, B : Ὅπως μὴ κατ' οὐρὰν προσφερομένου τοῦ πνεύματος ἡ λεπὶς ἀναπτυσσομένη λυπῇ τὸ σῶμα γυμνούμενον καὶ διατραχυνόμενον.]

[Διατρεμέω, Tranquillus sum. Arrian. Peripl. Ponti Eux. p. 6 ed. Huds. : Βορρᾶς ἐπιπνεύσας ὀλίγος κατέστησε τὴν θάλατταν καὶ διατρεμῆσαι ἐποίησεν. Boiss.]

[Διατρεπτικὸς, ή, όν, Dehortatorius. Plut. Mor. p. 788, F : Ἔστω καὶ δοκείτω διατρεπτικὸς εἶναι λόγος.

‖ Adverb. Διατρεπτικῶς. Clem. Al. Strom. 2, p. 454 : Ἡ γραφὴ... δυσωπεῖ μὲν διατρεπτικώτατα ἕπεσθαι διδάσκουσα τῷ τὰς ἐντολὰς δεδωκότι θεῷ, Aptissime ad dissuadendum. Kall.]

Διατρέπω, i. propemodum q. ἀποτρέπω, Averto, s. Dissuadendo averto, Dehortando avoco et abstraho; nec non Pudore injecto deterreo, ut ap. Herodian. 1, [6, 20]: Διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον, Conatus adolescentis repressit injecto pudore : sc. εἰπών τινα εἰς προτροπὴν καὶ τὴν πρὸς τὰ κρείττονα ὁρμήν· quare subjungit, Αἰδεσθεὶς ὁ Κόμμοδος τὰ λεχθέντα. [Polyb. 2, 47, 8 : Τούς τε πολλοὺς τῶν Ἀχαιῶν διατρέψειν καταφεύγων ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς· 5, 4, 10 : Τοὺς νεανίσκους διέτρεψαν τοῦ μὴ τελεσιουργῆσαι τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως.] Itidemque διατρέπεσθαι est Pudefieri, Erubescere, ut ἐντρέπεσθαι et αἰδεῖσθαι. [Hippocr. p. 1159, H, et 1233, F : Οὐδὲν διετρέπετο, Nihil commovebatur. Dem. p. 798, 20 : Μηδὲ πώποθ' ὑπεῖξε μηδὲ διετράπη. Diodor. 17, 114 : Τῆς ... μητρὸς... διὰ τὴν ἄγνοιαν προσκυνούσης τὸν Ἡφαιστίωνα ὡς ὄντα βασιλέα καὶ μετὰ τὴν ἐπίγνωσιν διατραπομένης.] Plut. De def. orac. [p. 434, E] : Ὥστε καὶ τοὺς Ἐπικουρείους διατραπῆναι, Ut et Epicurei erubescerent. Idem non procul ab initio sui Περὶ δυσωπίας libelli [p. 529, C] : Ὅταν δὲ τρυφερῷ μέρει ψυχῆς καὶ ἁπαλῷ προσαγάγῃ λόγον, οἷόν ἐστι τὸ δυσωπούμενον καὶ διατρεπόμενον, εὐλαβεῖται μὴ λάθῃ τούτοις συναποκόψας τὸ αἰδούμενον. E Plut. Catone [min. c. 13] affertur pro Oculos avertere et aspicere nolle, vel non posse : ut Bud. p. 676 διετράπησαν interpr. non solum Pudore perfusi sunt, sed etiam Præ pudore faciem deflexerunt, ubi vide et alia exx. [Epictet. ap. Stob. Flor. 46, 86 : Μηδὲ ὄχλον ἀδίκως σε δυσωποῦντα διατραπῇς. Plut. V. Æmil. Pauli c. 20 : Τῶν δ' ἄλλων Ῥωμαίων διατρεπομένων (Declinantium) τὴν φάλαγγα προσβολὴν οὐκ ἔχουσαν.] Διατρέπω exp. etiam Confundo, Perturbo, Perterreo, Ad inopiam consilii redigo. Polyb. de tertia Annibalis et Pœnorum victoria [3, 86, 6] : Ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ, ἐπιγενομένης καὶ ταύτης τῆς περιπετείας, οὐ μόνον τὸ πλῆθος, ἀλλὰ καὶ τὴν σύγκλητον αὐτὴν συνέβη διατραπῆναι. Idem l. 3 : Εὐλαβούμενος μὴ διατέτραπται τὸ πλῆθος, Ne absterriti et conturbati fuissent, Bud. [3, 108, 3 : Διατετράφθαι καὶ προσδεῖσθαι παραινέσεως τοὺς πολλούς.]

Διατρέφω, Alo, Nutrio, Enutrio. Xenoph. [Mem. 2, 7, 6]: Ἀπὸ ἀρτοποιίας οἰκίαν διατρέφει, Familiam alit e panificio. Est enim διατρέφειν ibi i. q. τρέφειν, ut Dem. [p. 1358] : Τὰ ἐπιτήδεια ταύτην ἐργασομένην καὶ τὴν οἰκίαν θρέψουσαν. [Araros ap. Athen. 6, p. 237, A : Ὁ δ' Ἰσχόμαχος ὁ διατρέφων σε τυγχάνει. Athen. 11, p. 506, F : Ἀγαπητῶς ἑαυτὸν διέτρεφεν ἐκ τῆς τέχνης. Hemst. Dio Cass. 63, 27 : Τό γε τέχνιον ἡμᾶς ἐκεῖ διαθρέψει· 76, 12 : Ταῖς ῥίζαις διατρέφονται.]

Διατρέχω, Discurro, Percurro, Curriculo pertranseo, Cursu emetior. [Antiphon p. 121, 36 : Ἀτρεμίζων καὶ μὴ διατρέχων. Aristoph. Pac. 536 : Γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἀγρόν. Ib. 838 : Διατρέχοντες ἀστέρες. (Conf. διάττοντες ἀστέρες, de quibus vid. s. v. Διάττω.) Xenoph. De ven. 3, 5 : Σχάσασαι (αἱ κύνες) τὴν οὐρὰν καὶ φράξασαι διατρέχουσι. Dicæarch. Stat. Græc. p. 10 ed. Huds. : Διατρέχουσι δέ τινες ἐν τῇ πόλει λογογράφοι σείοντες τοὺς... εὐπόρους τῶν ξένων. Et impropr. ibid. p. 16 : Τοὺς μὲν οὖν ἄνδρας συμβαίνει τοιούτους εἶναι· διατρέχουσι δέ τινες ἐν αὐτοῖς ἀξιόλογοι μεγαλόψυχοι. « Hippocr. p. 553, 21 : Πολλοὶ δὲ διατρέχουσι καὶ εἰς τὰς εἰκοσιτέσσαρας, Multi etiam ad vigesimum quartum diem perveniunt. Quod ib. 54 διαφέρουσι ἕως... dicitur. » Foes.] Herodian. 4, [15, 14] : Πρὸς τὸ διατρέχειν ἐνεποδίζοντο, Impediebantur quominus discurrere possent; seu, ut Polit. vertit, Liber pugnantibus cursus non erat. Id. 3, [14, 10] : Μάλιστα δὲ γεφύραις διαλαμβάνειν ἐπειρᾶτο τὰ ἑλώδη χωρία· ὡς ἂν ἐπ' ἀσφαλοῦς βαίνοντες οἱ στρατιῶται, ῥᾳδίως αὐτὰ διατρέχοιεν. Fut. facit non solum διαθρέξω [διαθρέξομαι], sed etiam διαδραμῶ [διαδραμοῦμαι], tanquam a verbo Διαδρέμω : unde aor. 2 διέδραμον : ut ap. [Plat. Phædr. p. 237, A : Ἵν' ὅτι τάχιστα διαδράμω τὸν λόγον· Leg. 7, p. 802, A : Ἅπαντα τὸν βίον διαδραμών.] Herodian. [3, 2, 13] : Ὡς δὲ διέδραμε φήμη τῆς Σεβήρου νίκης, Postquam fama divulgata est de Severi victoria; s. Divulgata percurrit omnes regiones. Itidemque 1, [15, 2], et 2, [2, 5] et 4, [11, 2] : Διαδραμούσης δὲ φήμης, Didita et evulgata fama, Quum rumor iste evagatus esset. Id. 2, [6, 5] : Μιᾶς δήπου καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης, Elapso die uno et altero, Quum dies unus et alter præteriisset, abiisset. [Joann. Malalas p. 129, 19 : Ὀλίγων δὲ ἡμερῶν διαδραμουσῶν· 429, 7 : Τῶν διαδραμόντων χρόνων.] Item cum accus. rei, Thuc. 2, [25] : Διαδραμὼν τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, Peragrato et percurso Atheniensium exercitu. Xen. [Mem. 2, 1, 31] : Τὰ ἡδέα ἐν τῇ νεότητι, διαδραμόντες, Qui quæ in juventute jucunda sunt, percurrerunt; vel etaim Persecuti sunt, ut quidem nonnulli interpretandum censent. [Rarior aor. 1 usus. Διαθρέξασα Callim. L. P. 23; διαθρέξωμεν Paulus Sil. in Anth. Pal. 5, 226.]

Διατρέω, Intremisco, Perterresco; Tremefactus s. Perterrefactus diffugio, ut Hom. Il. Λ, [486] : Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλοι. Cui simile ex. habes in Τρέω, sed in eo tmesis est. [Ρ, 729 : Διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος. Plut. Mor. p. 343, E : Διέτρεσαν καὶ ἀνεχώρησαν· V. Marcelli c. 29 : Τῶν Τυρρηνῶν διατρεσάντων. Hesych. : Διέτρεσαν, διέφυγον, ηὐλαβήθησαν.]

[Διάτρημα, τὸ, Foramen. Schol. Luciani vol. 1, p. 579 et 597 : Διά τινος διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν. Schæf. Schneideri conjecturam quandam v. s. Διάρημα.]

Διάτρησις, εως, ἡ, Perforatio, Pertusio. Pro Foramine affertur ex Herod. [Hippocr. p. 412, 32 : Στερεώτερον τὸ σῶμα καὶ στενωτέρας διατρήσιας ἔχει. Galen. vol. 4, p. 522 : Διττὰς διατρήσεις ἀνίσους. Suid. : Ὀπή... ἡ διάτρησις. Anna Comn. 13, p. 383, B. Corruptum ex διάθρησις v. s. hoc v.]

Διάτρητος, ὁ, ἡ, Perforatus, Perterebratus, Foraminibus pertusus. Damascen. : Ὅθεν πᾶσα ἡ γῆ διάτρητός ἐστι καὶ ὑπονόμους ὥσπερ τινὰς φλέβας ἔχουσα. ‖ Exp. etiam Tornatilis, Torno factus; afferturque διάτρητοι κύλικες, pro Calices cælati et tornatiles, Lat. Toreumata. Sed videant hujus expos. auctores, ne pro Cælatis et tornatis eleganter calicibus, potius dicere debuerint Pertusi et fracti. [Martial. 12, 71 : « O quantum diatreta valent ! » Ulpian. Digest. 9, 2, leg. 27 : « Si calicem diatretum faciendum dedisti. » ‖ « Διάτρητος, Fenestra cancellata. Procop. Gaz. in Reg. 4, 1 : Εἰς τὸ δικτυωτὸν ὑπερῷον. Οἶκος ἦν θερινὸς πολλὰς ἔχων φωταγωγοὺς δικτυοειδεῖς, ἃς διατρήτους ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί. » Ducang. Eadem leguntur ap. Theodoret. vol. 1, p. 513.]

[Διατριβάζομαι, Moror, Moram facio. Achm. Onirocr. p. 196, 13 : Διετριβάζετο εἰς τὴν κατάστρωσιν αὐτοῦ (tapetis). Hase.]

Διατριβὴ, ἡ, quod ipsam τοῦ διατρίβειν actionem signif. : veluti quum dicitur διατριβὴ τοῦ χρόνου pro διατρίβειν τὸν χρόνον, Terere s. Consumere tempus, vel etiam Mora, Extractio temporis in longum, et procrastinatio. Thuc. 3, p. 94 [c. 38] : Τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν, καὶ χρόνου διατριβὴν ἐμποιησάντων, Quique in causa sunt cur tempus teratur et mora interjiciatur. Herodian. 3, [14, 9] : Διατριβὰς χρόνου ποιῶν, Moras de industria nectens. Aliquando omittitur ille gen. χρόνου, et tamen signif. Temporis in longum extractionem, i. e. Procrastinationem et moram. Thuc. 8, p. 267 [c. 9] : Διατριβῆς ἐγγινομένης· quemadmodum et Herodian. 6, [7, 24] dicit, Διατριβῆς ματαίας ἐγγινομένης, Quum viderent se frustra tempus terere. Idemque rursum 3, [14, 20] : Ἅπερ πάντα Ῥωμαίοις ὄντα ἐναντία, πλείονα παρέσχε τῷ πολέμῳ τὴν διατριβὴν, Quæ omnia Romanis adversa moram bello afferebant. Cui l. adde hunc Æschin. [p. 78] : Εἰ μὲν γὰρ ἠρνεῖτο μὴ δειλὸς εἶναι, ἢ ὑμεῖς μὴ συνῄδειτε αὐτῷ, διατριβὴν ὁ λόγος ἄν μοι παρέσχεν, i. e. διέτριβον ἂν λέγων πλείω περὶ τούτων, Diutius in his commemorandis immorarer. Et Plut. Pericle [c. 12] dicit, Πολυτέχνους ὑποθέσεις ἔργων διατριβὴν ἐχόντων, Quæ multi temporis sunt et multa opera indigent, In quibus diu immorari et magnam adhibere diligentiam oportet. Ex Ejusd. Lycurgo, Διατριβὴν σχῇ πολλὴν, affertur pro Retardetur. [Διατριβὰς ἐμβαλεῖν, id. V. Nic. c. 20.] Nisi malis, Moram afferat, Retardet : ut Lucian. [Dial. mar. 6, 2] : Τοῦτο πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, Multum temporis ea in re terere necesse

est. Et contra idem Lucian. in Hermotim. [c. 54] : Πάνυ ῥᾴδιον, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενον, Admodum facile, et in quo diu immorari opus non est. Item διατριβὴν ποιεῖσθαι τῆς μελλήσεως, e Plat. De LL. [4, p. 723, D.] Isocr. vero sine illo gen. μελλήσεως dixit in Panath. [p. 281, C] : Τούτων δὲ γνωσθέντων, οὐδεμίαν διατριβὴν ἐποιησάμην, Nihil sum cunctatus, nec moratus. Et Paneg. [p. 75, A] : Διὸ δεῖ σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβήν. Interdum vero διατριβὴν ποιεῖσθαί τινι dicitur pro διατρίβειν τι, i. e. Moram afferre, Producere in longum, Athen. [10, p. 426, D], ex Alexide, Ὅμως δὲ ταύτην ἐκπιὼν λέγε τι, καὶ διατριβήν γε τῷ πότῳ ποιῶμεν. Cui subjunge hunc l. Alexidis ap. Eund. [14, p. 642, C] : Ὁ πρῶτος εὑρὼν, κομψὸς ἦν, τραγήματα· Τοῦ συμποσίου γὰρ διατριβὴν ἐξεῦρέ πως, Nam invenit quomodo in conviviis tempus teri queat. [Soph. ap. Eust. p. 228, de Palamede : Χρόνου δὲ διατριβὰς σοφωτάτας ἐφεῦρε.] Item aliquis dicitur διατριβὴν παρέχειν, i. e. Subministrare ei quo tempus terat; aut etiam tempus fallat. [Aristoph. Plut. 923 : Προβατίου βίον λέγεις, εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ· ubi præcedit ζῆν ἀργός.] (Tunc autem idem sonabit et eadem forma dictum erit, qua Gallice *Donner du passetemps.* V. seqq.) Nisi malis, In quo se exerceat. Plut. Pericle [c. 4] : Ἐξωστρακίσθη, καὶ παρέσχε τοῖς κωμικοῖς διατριβὴν, Comicis præbuit quo tempus tererent, i. e. materiam sui perstringendi et in theatro traducendi ad populum. Sic Id. Alcib. [c. 13] : Τοῖς τε κωμικοῖς ὁμοῦ τι πᾶσι διατριβὴν ἀεὶ σκωπτόμενος ἐν τοῖς θεάτροις παρεῖχεν, In theatris, dum dicteriis impetitur, comicis materiam, in qua tempus tererent, præbebat. Idem rursus in Pericle [c. 16 : Πολλὰ] πράγματα καὶ διατριβὰς ἀσχολουμένῳ παρέχει, Occupato negotia et avocamenta injicit, Negotia in quibus conficiendis tempus terat et se exerceat. Vides igitur non solum tribui homini otioso, sed etiam negotioso. [Æschin. p. 25, 1 : Μηδενὶ δὴ τρόπῳ καθ' ὑμῶν αὐτῶν γέλωτα τῷ σοφιστῇ καὶ διατριβὴν παράσχητε.] Porro ut aliquis dicitur alicubi διατρίβειν pro Tempus terere, Commorari, Vitam agere, Conversari, ita et διατριβὴ dicitur Ejusmodi commoratio et conversatio, vel etiam Vita quæ agitatur alicubi. Synes. Ep. 20 : Τὸ μὴ βαρεῖαν αὐτῷ τὴν αὐτόθι γενέσθαι διατριβὴν, Ut non gravis illi sit apud vos commoratio et conversatio, Ut ne gravetur apud vos commorari. Herodian. 1, [7, 1] : Ὡς ἀπαλλαγείεν τῆς ἐν τῇ πολεμίᾳ διατριβῆς. Quo modo 4, [15, 21] : Τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διατριβῆς. Et rursum [7, 1] : Πρὸς τὴν ἐν τῇ πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, Vitam urbanam perosus. Sic et Plut. Numa, Αἱ ἐν ἄστει διατριβαί. [Id. V. Marii c. 3 : Ὀψέ ποτε πόλιν εἶδε καὶ τῶν ἐν πόλει διατριβῶν ἐγεύσατο.] Quibus adde Lucian. Gallo [c. 11] : Ἡδίστη τις ἦν ἡ διατριβὴ, Jucundissima quædam erat vita, Jucundissimum erat vitæ tempus in his terere. Et hoc anonymum, Οἷαι ἥδισται διατριβαί, In quibus rebus vitam agere jucundissimum est, Quod vitæ genus suavissimum est, In quibus rebus tempus jucundissime teritur. Rursum cum ἐν, [Aristoph. Nub. 1055 : Εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις·] Æschin. [p. 84, 40] : Τὰς ἐν τοῖς γυμνασίοις μετὰ τῶν νεωτέρων μου διατριβὰς καταμέμφεται. Ubi etiam nota μετά : dicitur enim non solum διατρίβειν in loco aliquo, sed etiam διατρίβειν μετά τινος. [Æschin. p. 20, 35 : Τὰς διατριβὰς διεξιὼν, ἃς μετ' ἀλλήλων ζῶντες διέτριβον· 17, 13 : Οὐκ ἀφανεῖς δὲ διατριβὰς διατρίβω, ἀλλ' ἐν ταῖς ἐκκλησίαις μεθ' ὑμῶν ὁρῶμαι.] Item studium et opera quæ alicui rei impenditur, διατριβὴ vocatur, Studium et opera quam alicui rei navantes tempus terimus. (Quum autem dico Tempus terimus, non intellige otiosorum more, sed more eorum qui se exercent.) Et tunc similem habet signif. nomini σπουδή : itidemque cum περὶ solet construi, ut illud Plut. Lycurgo [c. 24] : Διατριβαὶ περὶ θήρας καὶ γυμνάσια, Studia quæ in venationes et gymnasia conferuntur. Sic Plato De LL., ἡ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς δ. et ἡ περὶ μοῦσαν δ., Studium quod impenditur cognitioni numerorum et rationi modulandorum carminum. [Ἡσυχία τε πολλὴ καὶ δ. περὶ λόγους ἀπράγμονας, Plut. V. Num. c. 5.] Rursum [Isæus p. 87, 36 : Τὴν πλείστην διατριβὴν τῶν λόγων ποιούμενον περὶ τὴν τοῦ παιδὸς οὐσίαν·] Plut. Symp. [p. 667, D] : Πλείστας περὶ

A λόγους ὑπὸ σχολῆς διατριβὰς ἔχουσι, Plurimum se exercent in disputando, Bonam temporis partem disputando terunt. Et Isocr., διατριβὴν περὶ ταῦτα ποιήσασθαι, i. e. περὶ ταῦτα διατρίβειν. [Æschin. p. 33, 15 : Πλείστην εἰκότως ἐποιήσατο διατριβὴν πρὸς τοὺς ἐμοὺς λόγους (respondendo ad orationem meam). Plut. V. Lycurg. c. 4 : Κατιδὼν ἐν αὐταῖς ταῖς πρὸς ἡδονὴν καὶ ἀκρασίαν διατριβαῖς τὸ πολιτικὸν καὶ παιδευτικόν.] Item cum ἐν, sicut dicitur διατρίβειν ἔν τινι ἐπιτηδεύματι : ut in hoc anonymo, Διατριβὴν ἐν γράμμασι, σχολὴν ποιούμενος, Otii loco habens studium quod in literas conferret, i. e. Tunc demum otiari se existimans, quum in literarum studio tempus tereret. [Διατριβὴν ἐν λόγοις ποιεῖσθαι, Plut. Mor. p. 713, C.] Item sine illis præpp. Aristot. [Pol. 7, 17] dixit, Προοδοποιεῖν πρὸς τὰς ὕστερον διατριβὰς, Viam sternere ad majoris ætatis studia et instituta. Et rursum, Εἰς διατριβὰς βελτίους ἀπάγεται, Ad meliora studia avocatur. Alii, Melioribus moribus instituitur. Adde Plut. Themist. [c. 2 : add. Mor. p. 705, B] : Ἐν ταῖς ἐλευθερίαις καὶ
B ἀστείαις λεγομέναις διατριβαῖς, In iis studiis et exercitationibus quæ liberales et urbanæ dicuntur. Et hoc Ejusd. in Alcib. [c. 2] : Ὅθεν ἐξέπεσε κομιδῇ τῶν ἐλευθέρων διατριβῶν. Porro et Quævis studia, exercitia, occupationesque, sive seriæ eæ sint, sive ludicræ et ad id solum institutæ ut tempus in iis teramus, διατριβαὶ dicuntur. [Aristoph. Ran. 1498 : Τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι παραφρονοῦντος ἀνδρός.] Seriæ et σπουδαῖαι, Plut. 2 De fort. Alex. [p. 342, C] : Ἐνίστατο δὲ ἡ τύχη καὶ ἀπέστρεφε καὶ ἀνθεῖλκεν ὀπίσω, καὶ μυρίας περιέβαλλεν ἀσχολίας καὶ διατριβὰς ἐπιλαμβανομένη, Multa negotia et multas occupationes. (Nisi malis accipere pro Remoris, ut διατρίβειν signif. Remorari, Impedire mora allata.) Ludicra et fallendi temporis causa instituta exercitia et studia, veluti quum Synes. Ep. 114 dicit : Τί δὲ καὶ καλὸν ἐπὶ τὴν ψάμμον τὴν αἰγιαλῖτιν ἀναπεσεῖν; ἣν μόνην ἔχετε διατριβὴν, Quo solo exercitio tempus teritis, Quam solam habetis delectationem. Itemque dicitur διατριβὴν ποιεῖσθαί τι aliquis, quum
C illud facit ut tempus terat, s. se occupat ut tempus fallat : qua forma Gallice dicas *En faire son passetemps :* quomodo accipi potest ap. Lucian. [Quom. hist. conscr. c. 59] : Τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἕξεις, φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, καὶ κατηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Quo referri potest, quod supra e Plut. attuli, Τοῖς κωμικοῖς διατριβὴν παρέσχε, Comicis subministravit in quo se oblectarent et tempus tererent. Et quemadmodum aliquis alicui dicitur διατριβὴν παρέχειν, ita eidem διατριβὴν γίνεσθαι dicimus, velut ap. Synes. Ep. 109 : Ἵνα μὴ διατριβὴ τοῖς ἀπαντῶσι γενοίμεθα, Ne præberemus occurrentibus materiam in nobis deridendis tempus terendi, Ne occurrentibus essemus delectatio et ludibrium. Adde his, διατριβῆς ἕνεκα, Terendi temporis gratia, Ut tempus fallas. Plut. Περὶ ἀδολεσχίας [p. 512, D] : Διατριβῆς δὲ καὶ παιδιᾶς ἕνεκα συνθέντες τινὰς ἐρωτήσεις, προβάλλουσι τοῖς τοιούτοις. Itidem ap. Athen. 4 init. quidam dicit, Ἐπεὶ δὲ ἡ τοῦ Ἱππολύτου σπανίως εὑρίσκεται, ἐπιδρα-
D μοῦμαί σοι τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα διατριβῆς ἕνεκα νῦν καὶ ψυχαγωγίας. [Plut. Mor. p. 662, A : Ἐν παιδιαῖς ἁπάσαις καὶ διατριβαῖς. Χάρις καὶ δ. ib. p. 710, D.] Item Philosophorum congressus et disputationes dicuntur διατριβαὶ simpliciter pro διατριβαὶ περὶ λόγους, ut Plut. loqui, supra annotavi. Plato Charm. [init.] : Διὰ χρόνου ἀφιγμένος ἀσμένως ᾖα ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς, Libenter me ad consuetos amicorum conventus s. congressus contuli. Idem in Apol. Socr. [p. 37, D] : Οὐχ οἷοί τε ἐγένεσθε ἐνεγκεῖν τὰς ἐμὰς διατριβὰς καὶ τοὺς λόγους. Athen. [11, p. 508, D], de dialogis Plat. : Ἀλλοτρίους δὲ τοὺς πλείους ὄντας ἐκ τῶν Ἀριστίππου διατριβῶν. Gell. 20, 11 [prologo] : Sunt etiam qui Pandectas inscripserunt libros suos; sunt autem qui Διατριβάς. Vide et Παραδιατριβαί [Διαπαρατριβή]. Cujusmodi διατριβαὶ vocantur et Σχολαὶ, tum a Græcis tum a Latinis eos imitatis : veluti cum Cic. Tusc. 1 dicit, Itaque dierum quinque scholas, ut Græci appellant, in totidem libros contuli. Porro sicut σχολὴ dicitur Ipse etiam locus ἐν ᾧ σχολάζουσιν, ita et δια-

A τριβὴ Locus in quo διατρίβουσι περί τι : quemadmodum et Suidas annotat διατριβὴν vocari non solum τὸ ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, item τὴν διάλεξιν φιλόσοφον, sed etiam τὸν τόπον ἐν ᾧ τινὲς μανθάνουσι : quod testatur et Gell. [17, 20 : « Recens in diatribam acceptus. » 18, 13 : « Quidam dialecticus ex Platonis diatriba. »] Bud. ex Isocr. [p. 237, A] : Φημὶ πάντας ληρεῖν πλὴν τοὺς μετεσχηκότας τῆς ἐμῆς διατριβῆς. [Id. p. 288, A : Συμβουλεύω σοι μήτε κατακάειν τὸν λόγον μήτ' ἀφανίζειν, ἀλλὰ ... προσγράψαντα πάσας τὰς διατριβὰς τὰς περὶ αὐτὸν γεγενημένας διδόναι τοῖς βουλομένοις λαμβάνειν.] Et e Luciano [Nigrin. c. 25] : Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς. Nec de philosophorum tantum διατριβαῖς dicitur, sed etiam de aliorum, qui se vel exercent vel oblectant, Plut. Alcib. [c. 24] : Διατριβὰς ἔχοντα καὶ καταφυγὰς ἠσκημένας βασιλικῶς καὶ περιττῶς. [Δ., Commoratio, Excursio, et quoddam ἐπεισόδιον, quo orator subinde utitur, ornatus atque amplificationis gratia, Aristot. Rhet. 3, 17. Sic et Menander in Διαιρ. ἐπιδ. p. 596 tales διατριβάς, et τὸ B διατρίβειν commemorat de Tractatione argumenti vel longiore vel breviore, prout rei ratio postulat; ἐμβραδύνειν hoc dicit Lucian. De conscr. hist. c. 27, et μετὰ πολλῆς φροντίδος διεξιέναι. Unde ap. Hermog. eod. nomine appellatur Forma dicendi, qua pluribus verbis unam notionem enuntio, pertinetque ad δεινότητα et copiam dicendi, Περὶ δεινότ. p. 8, ubi ita describit, Διανοήματος ἠθικοῦ ἔκτασις, ἵνα ἐμμένῃ τὸ ἦθος τοῦ λέγοντος ἐν τῇ γνώμῃ τοῦ ἀκούοντος· veluti inculcatio rei per varia nomina quæ illi conveniunt. His Greg. ad h. l. 5 hanc explicationem addit : Τουτέστιν, ἵνα δόξωσιν οἱ ἀκούοντες, ὅτι ἐξ ἐνδιαθέτου καρδίας ταῦτα ἀπαγγέλλει, καὶ ἐν ψυχῇ τοῦτο ἐμπαγῇ, καὶ βέβαιον γένηται τὸ ἦθος τοῦ λέγοντος. Ernest. Lex. rhet.]

[Διατριβικός, ή, όν, Scholasticus. Polyb. Exc. p. 395 ed. Mai. : Εὔηθες καὶ μειρακιῶδες καὶ διατριβικὸν φαίνεται. Ib. p. 401 : Μειρακιώδεις καὶ διατριβικοί. G. D.]

Διατρίβω, Attero, [Contero. Propria potestate Polyæn. 4, 3, 5, p. 328 : Ταῖν χεροῖν διατρίβετε τὴν γῆν. Hemst. Ap. Aristot. H. A. 6, 18, p. 571, 17 : Πρὸς τὰ δένδρα διατρίβοντες (τὸ δέρμα), nunc ex aliis libris re- C stitutum τρίβοντες. Oribasius p. 290 ed. Matth., ex Agathino : Κατὰ μὲν οὖν τὴν πρώτην ἔμβασιν (τὴν εἰς τὸ ὕδωρ) ὀλίγον διατριπτέον (Fricandum). Et infra : Μὴ ἐπὶ πολὺ διατρίψαντες. G. D.] Absumo, Consumo. Hom. Od. B, 265 : Τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί, Atterunt et absumunt. Item aliquis dicitur διατρίβειν τὸν βίον aliqua in re aut alicubi, i. e. Ætatem et vitæ tempus terere, Plato Epist. : Μεθ' ἡμῶν συχνὸν διατέτριφε τοῦ βίου, Nobiscum magnam vitæ suæ partem contrivit. Itidem Herodian. 3, [13, 2] : Ὁ δὲ Σεβῆρος τὰ πλεῖστα τοῦ βίου διέτριβεν ἐν τοῖς βασιλικοῖς προαστείοις, Plurimum in suburbanis agitabat, Bonam vitæ suæ partem terebat in suburbanis. Item et χρόνον διατρίβειν dicitur pro Tempus terere et consumere, Xen. [Mem. 2, 1, 15] : Ἐν ταῖς ὁδοῖς πολὺν χρόνον διατρίβων, Multum temporis terens. Sic Isocr. Ad Phil. [p. 94, D : add. 38, E] : Χρόνον μέν τινα περὶ τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν διέτριβεν. Plato De rep. 2 : Μέρος τοῦ χρόνου ἐπὶ τῇ τῆς οἰκίας παρασκευῇ διατρίβειν, Temporis partem in D structura domus consumere. Itidemque Herodian. 5, [5, 1] : Οὐ πολλὸν χρόνον διατρίψας εἶχε περὶ τὴν ἔξοδον, Haud diu moratus. Quibus adde Xen. Hell. 6, [5, 39] : Ἀφικόμενος εἰς Κόρινθον διέτριβε τινὰς ἡμέρας, Aliquot dies ibi commorabatur. Et hoc Isocr., Ἤδη ἓξ ἔτη διέτριψε, Jam sex annos consumsit. Et hoc Thuc. 1, [125] : Ἐνιαυτὸς οὐ διετρίβη, Non consumtus est annus. Sed plerumque omittunt accus. βίον s. χρόνον, ac neutraliter hoc verbum usurpant, pro Commoror, Immoror, Agito, Dego, et Tempus tero in, impendo, Exerceo me in. Quam signif. habet interdum cum ἐν constructum, interdum cum ἐπὶ, interdum cum περὶ, interdum cum particip. Plato Apol. [p. 33, B] : Διατρίβοντες μετ' ἐμοῦ. [Phæd. p. 59, D : Περιεμένομεν οὖν ἑκάστοτε ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον, διατρίβοντες μετ' ἀλλήλων.] Quomodo et Isocr. Panath. Et Herodian. 5, [3, 6] : Διέτριβεν ἐν τοῖς ἑαυτῆς, Domi agitabat. Et aliquanto post, Τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα. 3, [9, 16] : Ἔνθα ἦν τὰ βασίλεια τοῦ Παρθυαίου, καὶ αὐτὸς διέτριβεν εἰρήνην ἄγων, Ubi in pace agitabat.

A 7, [2, 10] : Περὶ τὰ ἕλη διέτριβον, ὡς ἐκεῖ τὰς μάχας καὶ τὰς ἐφόδους ποιοῖντο, In paludibus agitabant. Item et pro Commoror, Immoror, Tempus tero in, ut dictum est : 3, [10, 3] : Ἐτῶν οὐκ ὀλίγων ἐν τῇ Ῥώμῃ διέτριψε, δικάζων τε συνεχῶς καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν, Romæ haud paucos annos moratus est. Et Dem. Olynth. 1 : Ἵνα μὴ καθ' ἕκαστα λέγων διατρίβω, Ne in singulis recensendis tempus teram, singulis commemorandis immorer. Sic Isocr. Nic. [p. 34, A] : Τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν; Panath. : Περὶ ὧν οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ πλείω λέγοντα διατρίβειν, et, Τὰ γὰρ μεταξὺ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν; Quibus adde hoc Ejusd. in Hel. Enc. : Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἀπορίαν διατρίβειν. Item Tempus tero et colloco in, impendo, Operam do, Exerceo me in, ut supra dicere cœpi. In qua signif. interdum construitur cum ἐν, interdum cum ἐπὶ, interdum cum πρὸς, interdum cum περί. Cum ἐν, ut dixit Aristoph. [Nub. 1002] : Ἐν γυμνασίοις διατρίψεις, et Plato Apol. [p. 29, C] : Ἐν τῇ ζητήσει διατρίβειν, In inquisitione versari. Isocr. [p. 149, B E] : Ἐν ταῖς ἀκολασίαις ταύταις διατρίβειν. Dem. [p. 66] : Ἐν οἷς ἑκάτεροι διατρίβετε, καὶ περὶ ἃ σπουδάζετε. Ubi nota synonymως poni διατρίβειν ἔν τινι, et σπουδάζειν περί τι. [Plato Ion. p. 530, B : Ἔν τε ἄλλοις ποιηταῖς διατρίβειν ... καὶ μάλιστα ἐν Ὁμήρῳ.] Cum ἐπὶ, Plut. Sol. [c. 23] : Διατρίβοντες ἐπὶ νομαῖς καὶ προβατείαις, Rei pecuariæ operam dantes. Sic Dem. [p. 22], διατρίβειν ἐπὶ τοῖς ἔργοις, Rebus vacare. At Isocr. διατρίβειν ἐπὶ μικροῖς, In parvis immorari. [Et p. 30, D : Τὸν πλεῖστον χρόνον ἐπὶ τοῖς ἰδίοις διατρίβουσιν.] Cum πρὸς habente dativum, Epicrates ap. Athen. 2, [p. 59, D] : Πρὸς τίσι νῦν διατρίβουσι; ποία φροντίς; Plut. Numa, Διατρίβει πρὸς θυσίαις, Circa sacrificia versatur. [Aristot. Polit. 5, 8 : Διατρίβειν πρὸς τοῖς ἔργοις. Plut. V. Marcell. c. 21 : Διατρίβοντα πρὸς τούτῳ πολὺ μέρος τῆς ἡμέρας. Cum accus. Lucian. De merc. cond. c. 8 : Πρὸς (var. lect. περὶ) τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς διατριβούσης. Julian. Orat. 1, init. : Τοῖς πρὸς τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν ποίησιν διατρίβουσιν. Poeta recentissimus in Boisson. Anecd. vol. 2, p. 369 : Πρὸς λόγους C διατρίβειν.] Cum περὶ habente suum accus., Isocr. Archid. : Τοὺς περὶ ταῦτα διατρίβοντας, Qui tempus his impendunt. Æschin. C. Ctes. [p. 69, 5] : Περὶ ποίησιν καὶ φιλοσοφίαν διατετριφότος. Quomodo et Plut. De educ. lib. [p. 8, A] : Διατρίβοντας περὶ φιλοσοφίαν, Versantes in philosophia. Rursum Isocr. [p. 2, C] : Περὶ κράτιστον τῆς φιλοσοφίας διατρίβουσι. [Id. p. 24, E : Οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατρίβοντες, ubi cod. Urbin. ὄντες.] Idem, διατρίβειν περὶ τοὺς λόγους. Et Philo De mundo : Τῶν περὶ τὰ μαθήματα διατριβόντων, Eorum qui in studio artium mathematicarum operam ponunt. Qua in signif. et constr. passim reperitur : estque διατρίβειν περί τι i. q. σπουδάζειν περί τι, s. σχολάζειν περί τι : quod et διατριβὴν περί τι ποιεῖσθαι dicitur. Sæpe sine ulla adjectione ponitur pro Tempus tero, χρόνον διατρίβω, Nimium moror, procrastino. Quo modo usurpavit [Hippocr. p. 911, G : Μὴ διατρίβειν. Aristoph. Eq. 515.] Xen. Cyrop. 3, [3, 25] : Ἔλεγεν ὅτι ἐξαμαρτάνοι διατρίβων, καὶ οὐκ ἄγων ὡς τάχιστα ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Aristoph. Vesp. [849] : D Οἴμοι διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν. Itidemque Lucian. [Vit. auct. c. 26] : Μὴ διάτριβε, ἄλλον καλει. Synes. Ep. 67 : Ἀνατιθεμένου δὲ καὶ διατρίβοντος, Differente et cunctante. Quin et Hom. ita usus est ante hos, Il. T, [150] : Οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας Οὐδὲ διατρίβειν. Ubi διατρίβειν est χρονοτριβεῖν, τριψημερεῖν, ἀναβάλλεσθαι, ὑπερβάλλεσθαι, ὑπερβιβάζειν, παρατείνειν. Interdum commodius ἀργεῖν redditur, ut tum Eustathius exponit, tum schol. Thuc. 7, p. 247 [c. 43] : Οὐκέτι ἐδόκει διατρίβειν, Non amplius videbatur tempus terendum esse, Cunctandum et morandum esse. Quin et pass. Διατρίβομαι accipitur pro Tero tempus. Affertur enim ex Apoll. Rh. 2, [883] : Μήτι διατριβώμεθα πείρης, pro Ne tempus teramus in faciendo periculo : subaudita ibi particula ἕνεκα. Alioquin passiva signif. ipse χρόνος dicitur διατρίβεσθαι pro Teri et consumi : res autem pro Teri itidem, s. Atteri. [Isocr. p. 99, A : Τοῦ χρόνου τοῦ περὶ τὸν λόγον διατριφθέντος.] Quin etiam ναῦς διατριβῆναι exp. διαφθαρῆναι, ap. Thuc. 8, [c. 78. Hesych. : Διατριβῆναι,

διαφθαρῆναι. Herodot. 7, 120 : Κάκιστα πάντων ἀνθρώπων διατριβῆναι.] || Ceterum ut redeam ad διατρίβειν habens activam signif., construitur illud non solum cum accus. βίον et χρόνον, sed etiam cum aliis, et signif. παρατείνω, ἀναβάλλομαι, Procrastino et differo, Extraho in longum, sc. tempus terendo. [Aristoph. ap. Athen. 4, p. 171, B : Ὡς οὐψώνης διατρίβειν ἡμῶν ἄριστον ἔοικεν.] Plut. Fabio : Ἡ διατρίβουσα τὰς πράξεις, Quæ tempus terens rebus gerendis idoneum, Quæ procrastinans res gerendas, Remorans res gerendas, Moram trahens in rebus gerendis, afferens rebus gerendis. Quo modo et Od. Υ, 341 : Οὔ τι διατρίβω μητρὸς γάμον, ἀλλὰ κελεύω Γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃ, Non remoror nec impedio nuptias matris; οὐ καταργῶ οὐδὲ παρατείνω τὸν μητρικὸν γάμον, Eust. Et Od. Β, 204 : Ὄφρα κεν ἥ γε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς Ὃν γάμον, Achivos suis nuptiis suspensos teneat, suspensos teneat procrastinando et differendo suas nuptias. Ubi rursum Eust. exp. ἀναβάλλεσθαι et ὑπερβάλλεσθαι : quemadmodum et Il. Δ, 42 : Μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐᾶσαι, exp. παρατείνειν, ὑπερβιβάζειν. Exp. etiam Frustror, nullo tamen allato exemplo. [Cum genit. Od. Β, 404 : Ἀλλ' ἴομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο. Hesych. : Διατρίβει, διάγει, παρέλκει ἐπὶ πολὺν χρόνον. Διατρίβοιτε, παίζοιτε. Παρ' Ὁμήρῳ δὲ διατρίβειν, ἐμποδίζειν, παρέλκειν, παρακρούεσθαι. T.]

[Διατρίζω, Strido. Agath. Hist. p. 292, 18 : Ὑποτρέμειν ἠρέμα καὶ διατετριγέναι τὰ ξύλα. Angl. Chrysost. t. 4, p. 408, 16, ubi edd., Διεπληκτίζοντο πρὸς ἀλλήλους, codd. nonnulli διετρίζοντο. Hase.]

Διάτριμμα, τὸ, Intertrigo : μηρῶν, Femorum intertrigines. [Retrimentum, Gl.]

[Διατριπτέον, Terendum. Hippiatr. p. 7 : Τὰ περὶ τὸ στόμα ... τρυγὶ οἰνηρᾷ δ. Oribasii locum v. s. v. Διατρίβω. || Immorandum. Aristot. Rhet. 3, 16 : Περὶ τὸ ὁμολογούμενον οὐ δ. G. Dind.]

[Διατριπτικὸς, ή, όν, Moratorius, Moram afferens. Aristoph. Lys. 943 : Οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτογί, εἰ μὴ διατριπτικόν γε κοὐκ ὄζον γάμων. Schol. : Παρὰ τὸ διατρίβειν καὶ ἀναβάλλεσθαι, οἷον διατριβῆς γέμον καὶ βραδυτῆτος· ἐπεὶ καὶ τριβόμενα ἔνια τῶν μύρων ἥδιω γίνεται.]

[Διατριτάριοι ἰατροὶ, e Galeno Budæus, Qui διάτριτον sive inediam triduam præcipiebant. Gataker.]

Διάτριτος, ὁ, ἡ, [Triduanus] a Gorræo exp. Tridui inedia : qui empiricorum esse inventum ait, a Thessalo primum excogitatum : totum autem fuisse in victus ratione, quam ita instituerint in omnibus ægris, ut primum in quarto die ipsos cibarent, post in sexto, mox in octavo, deinde in decimo : prima quidem cibatione post primam diatriton instituta, reliquis autem, alternis diebus : sed hæc ut nugas et deliramenta a Galeno irrideri multis in locis. [Gal. vol. 10, p. 346 : Ὅσοι τὴν πολυθρύλητον διάτριτον ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκδέχονται. Cælius Aurel. Tard. 1, 1 : « Abstinentia cibi usque ad primam diatritum. » Et infra, « In ipsa diatrito sanguis detrahendus. » Idem Cælius Aur. adjectivum finxit *Diatritæus*, i. q. Tertianus, Acut. 1, 3. G. D.] Bud. quoque verbum esse medicinale dicit, sed exponens ὁ διὰ τρίτης παροξυσμὸς, Accessio morbi s. febris tertia die : afferens hæc e Galeno verba, Ἡ μὲν πρώτη τροφὴ, διὰ τὴν πρώτην διάτριτον, αἱ δ' ἄλλαι, παρὰ μίαν. Alibi idem Gal. dicit, Τὴν διάτριτον ὑπερβαλλόντος. [Oribasius p. 72 ed. Matth. : Τὴν ἀπὸ ταύτης φυλακτέον διάτριτον. Ubi Matthæi Philonis verba (p. 267, E) apposuit : Ἔτι γὰρ ἀμφημεριναὶ καὶ διάτριτοι καὶ τεταρταΐζουσαι παρὰ παισὶν ἰατρῶν λεγόμεναι περίοδοι. Sextus Emp. p. 121 : Ἀναγκαῖον ἄρα πρὸ τῆς πρώτης διατρίτου τήν τε ποικίλην δίαιταν καὶ τὸν οἶνον ὡς τὸ πολὺ παραλαμβάνειν. Sic Fabricius vulgatum διατρίτης ex codd. correxit.]

[Διάτριχα.] E τρίχα compositum Διάτριχα, idem cum simplici significans, sc. Tripliciter, Trifariam. Hom. Il. Β, [655] : Διάτριχα κοσμηθέντες, i. e. τριχῶς διαταχθέντες, Trifariam s. In tres partes dispositi. [Od. Ι, 157 : Διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες βάλλομεν. H. in Cer. 86 : Ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα κόσμος ἐτύχθη. Callim. H. in Jov. 61 : Διάτριχα δώματα νεῖμαι.] Apoll. Rh. 2, [997] : Κεκριμέναι κατὰ φῦλα διάτριχα, Distinctæ in gentes trifariam, τριχῇ διακεκριμέναι κατὰ φῦλα : nam dissoluta

A illa compositione, verbo ipsi potest præpositio tribui. Rhodum autem VV. LL. tradunt ab Hom. in Catalogo navium διάτριχα appellari quasi Capilli studiosam. Sed crasso errore, nato e vitiosa connexione eorum quæ disjungi debent. Sic enim ibi Hom. [l. c.] : Οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διάτριχα κοσμηθέντες, posito διάτριχα pro εἰς τρία μέρη : ut schol. quoque exp. τριχῶς διαταχθέντες, Trifariam, Tripliciter.

Διατροπὴ, ἡ, Pudor, Confusa facies, ἐντροπὴ, Confusio et perturbatio. Polyb. [8, 7, 3] : Εἰς τοσαύτην ἤγαγε διατροπὴν, ὥστε καθόλου κωλύειν αὐτῶν τὴν ὁρμὴν, Ad talem redegit confusionem et consilii perturbationem. Et alibi [3, 85, 8] : Τηλικαύτην συνέβη γενέσθαι τὴν διατροπὴν, Terrorem et perturbationem. Et [16, 8, 10] : Εἰς διατροπὴν ἐνέπιπτον οὐ τυχοῦσαν. A Suida exp. συμπάθεια, οἶκτος, afferente h. l., ex eod. Polyb., opinor, Τῶν δὲ Καρχηδονίων πολὺν κλαυθμὸν μετὰ δακρύων προϊεμένων, διατροπὴ μεγάλη τὸ συνέδριον ἐπέσχεν. [Sunt Diodori verba in Exc. vol. 2, p. 627, 51. Id. 17, 41 : Δυνάμενα διατροπὴν καὶ φόβον παρασχέσθαι.
B Cicero ad Attic. 9, 13 : « Διατροπὴν Corfiniensem reformidat. »]

Διάτροπος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ διατετραμμένος, s. Qui solet διατρέπεσθαι. Ex Eur. vero affertur διάτροποι τοὺς τρόπους pro Morosi. [Iph. A. 559 : Διάφοροι δὲ φύσεις βροτῶν, διάτροποι δὲ τρόποις· ubi non Morosos significat, sed Moribus diversos.]

[Διατροφὴ, ἡ.] Διατροφὰς Hesych. exp. βρώματα, Cibos, Alimenta. [Xenoph. Vectig. 4, 49 : Οὐ τοίνυν μόνον ἡ ἀπὸ τῶν ἀνδραπόδων εἰσφορὰ τὴν διατροφὴν (Subsidia vivendi) τῇ πόλει αὔξοι ἄν. Menander ap. Stob. Floril. 61, 1 : Ὁ πρῶτος εὑρὼν διατροφὴν πτωχῷ τέχνην πολλοὺς ἐποίησεν ἀθλίους. Paulus Ad Timoth. 1, 6, 8 : Ἔχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα. Epictet. Enchir. c. 12 : Ἐὰν ἀμελήσω τῶν ἐμῶν, οὐχ ἕξω διατροφάς. Sæpius legitur ap. Diodorum, ut 19, 32 : Δυναμένης (τῆς χώρας) μεγάλαις δυνάμεσι πρὸς διατροφὴν δαψιλῶς ἅπαντα χορηγῆσαι, et Plutarchum.]

[Διατροχάδες, εἶδος ποιήματος, ὡς ἱστορεῖ Πραξιφάνης, Hesych.]

C [Διατροχάζω, Percurro. Xenoph. De re eq. 7, 11 : Μετὰ δὲ ταῦτα τὸν αὐτοφυῆ (δρόμον) διατροχάζων, διαχαλῴη τ' ἂν ἀλυπότατα τὸ σῶμα ...]

Διατρύγιος, Hesych. δι' αὑτοῦ τὴν τρύγην ἔχων, τρυγήσιμος, ἔγκαρπος. Qui etiam addit, διατρύγιον ὄρχον a quibusdam exponi τὸν διὰ μέσον ἀμπέλων κατεσπαρμένον τόπον, ab aliis τόπον ἀγροῦ ἤδη πεπείρων σταφυλῶν, ab aliis ἀνθοῦντα. Quarum expp. illam potius sequerer, quæ διατρύγιον ὄρχον intelligit esse Locum inter medias vites s. vitium ordines, consitum frumento aliove cerealium frugum genere; et eam, quæ eo nomine accipit τὸν δι' αὑτοῦ τὴν τρύγην ἔχοντα. Legitur autem hoc διατρύγιος ὄρχος ap. Hom. Od. Ω, 340 : Ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας Δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος Ἦην· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν, Ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν. Ubi Eust. quoque affert quandam expos. cum superiore convenientem, quam præ ceteris me probare dixi : sc. διατρυγίους ὄρχους dici non tantum τοὺς οἰνικοὺς, verum etiam τοὺς δενδρικοὺς, τοὺς μὴ πάνυ πυκνοὺς, ἀλλὰ τοιούτους ὡς με-
D ταξὺ τῶν κατὰ τὰ φυτὰ στοίχων παρεσπάρθαι τι τῶν σπορίμων καὶ οἷον τρυγᾶσθαι : ut hodieque in quibusdam locis unus idemque ager arborum vitibus maritatarum ordines habet, et cereales fruges aut herbas. Verum Eust. et aliam attulerat expos. suam, sc. διατρύγιον significare ἄμπελον, ἧς οἱ καρποὶ ἐν διαφόροις καιροῖς πεπαίνονται : quamobrem poetam addidisse ait, ἔνθα σταφυλαὶ παντοῖαι.

Διατρυπάω, Perterebro, Perforo, Pertundo. Exp. etiam Penetro, Transfigo, nec non Excavo. [Aristot. H. A. 4, 4 : Τὰ δέρματα διατρυπῶσι τῶν τετραπόδων· 5, 15. Ib. 9, 37 : Εἰς τὴν ἄμμον καταδύεται ταχὺ τῷ ῥύγχει διατρυπήσας. « Lucian. Ep. Saturn. c. 24 : Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ ... κοσκινηδὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν. Athen. 3, p. 89, C, ex Apollodoro : Διατρυπᾷ τὰ κογχύλια καὶ τὸ ἑαυτῆς ὄστρακον. Schol. Æsch. Suppl. 565 : Τοῦ οἴστρου τῷ κέντρῳ αὐτὴν διατρυπῶντος. » Scott. Suid. : Διατορηθῆναι, ... διατρυπηθῆναι.]

[Διατρύπημα, τό. Διατρυπήματος lectio vitiosa ap. Heron. De autom. p. 251. Scrib. διὰ τρυπήματος.]

Διατρυφάω, i. q. τρυφάω, nisi quod præp. signif. auget. || Exp. etiam Luxu diffluo, e Plat. Leg. [3, p. 695, C] : Διατρυφώσῃ παιδείᾳ τεθραμμένος. [Dio Chrys. vol. 1, p. 176 : Διατρυφῶν τε καὶ μύρου καὶ οἴνου ἀποπνέων.]

[Διατρυφὲς vel διαδρυφὲς lectiones vitiosæ ap. Nicand. Ther. 709, cui recte restitutum διατρυφὲν, qui aoristus est verbi διαθρύπτω, quod v.]

Διατρώγω, Peredo, Perrodo, etiam Erodo. [In versu Hipponactis ap. Athen. 9, p. 388, B, διατρώγων memoriæ errore legi videtur, quum Athenæus 14, p. 645, C, καταβρύκων exhibeat. Aristoph. Vesp. 371, διατέτρωκται. Ib. 164 : Διατρώξομαι τοίνυν ὀδὰξ τὸ δίκτυον.] Unde particip. διατραγὼν, quod exp. Abrodens, et φαγών. [Aristoph. Vesp. 368 : Διατραγεῖν ... τὸ δίκτυον· Av. 655 : Ῥίζιον, ὃ διατραγόντε ... Dio Cass. 72, 21 : Δάφνης φύλλα διατραγεῖν. Ælian. V. H. 1, 10 : Τῆς δικτάμνου διέτραγον.]

[Διαττάω, s. Διασσάω.] Διαττᾷν Hesychio διαττῆθειν, Percribrare. Cui et Δίαττος est ἡ ἀλευρότησις, τὸ κόσκινον. Meminit [Pollux 6, 91,] Etym. quoque [M. p. 271, 36 (coll. p. 710, 45; 757, 5, ubi male διάττω : qui frequens librariorum error est. Sic διάττων ap. Galen. vol. 10, p. 447; διάττοντες pro διαττῶντες in libro Περὶ ἰθῶν p. 118 ed. Dietz.)], exponens itidem διαστήθειν, dicensque Atticum esse pro διασσᾷν, derivatum nimirum a σῶ. [Plato Sophist. p. 226, B : Διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾷν καὶ βράττειν καὶ διακρίνειν· Tim. p. 73, E : Γῆν διαττήσας καθαράν· Cratyl. p. 402, C : Τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ἠθούμενον πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν. Conf. Ruhnk. ad Tim. p. 80. Eustath. p. 749, 13 : Κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὅς φησιν ὅτι διαττᾷν Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ σήθειν καὶ διηττημένον τὸ σεσησμένον. Hoc particip. restitutum Theophr. H. Pl. 3, 18, 5, ubi olim legebatur διηθημένης.] Utitur autem eo Galenus, e quo habes et comp. Προδιαττᾷν supra in Ἀποκριθόνω. Itidem διαττώμενον reponunt apud Eund. l. 3 Τῶν κατὰ τόπους [p. 419, A], ubi vulg. edd. habent, Κολλύριον καλῶς κοπτόμενόν τε καὶ διαπτώμενον καὶ λειούμενον. Id. vol. 13, p. 167, D; vol. 12, p. 357, E, F, ubi διαττᾷν, προδιαττᾷν et συνδιαττᾷν. Hemst. Eadem corruptela ap. Theophr. H. Pl. 9, 16, 9 : Διαττήσαντες λεπτά, legebatur διαπτήσαντες. Διαττᾶσθαι in διασπᾶσθαι corruptum ap. Strabon. 3, p. 148 emendavit Coraes.]

[Διαττερίσαι, διαδρᾶναι, Aufugere, Hesych.]

[Διάττησις, εως, ἡ, Purgatio per cribrum. Plut. Mor. p. 693, E : Οὐ γὰρ μόνον ὑποσκαρισμοὶ καὶ διαιτήσεις (corr. διαττήσεις) καὶ ἀποκρούσεις καὶ διακρίσεις εἰσὶ τῶν σιτίων καὶ τῶν ἀλετρίων. Schneid.]

[Διάττομαι. V. Διάζομαι.]

[Δίαττος, ὁ, Cribrum. Hesych., cujus verba v. s. v. Διαττάω.]

[Διᾴττω, Διαΐττω, Διᾴσσω, Διαΐσσω. Forma quadrisyllaba aliena est ab vulgari dialecto Atticorum. Vid. s. v. Ἄττω.] Διαΐσσω, Cum impetu transeo. [Herodot. 4, 134 : Λαγὸς ἐς τὸ μέσον διήϊξε, vel quod præferendum videtur, διῇξε. Soph. OEd. T. 208 : Λύκι' ὄρη διᾴσσει. Impropr. Trach. 1083, de spasmo : Ὁ δ' αὖ διῇξε πλευρῶν. Æsch. Prom. 133 : Κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῇξεν ἄντρων μυχόν. Scriptor Axiochi init. : Ἐξιόντι μοι ... διῇξε φωνὴ βοῶντός του. Cui Lobeck. ad Phryn. p. 743 comparavit Eurip. Iph. A. 426 : Ταχεῖα δὲ διῇξε φήμη, παῖδα σὴν ἀφιγμένην (qui locus non est ab Euripide scriptus), et Joseph. Ant. Jud. 19, 8 : Διῇξε λόγος. Quæ omnia in codd. διῆξε scribuntur sine ι subscripto : unde factum ut aoristi διῆξα exempla ad Διήκω referret HSt. Διᾷξαν ap. Themist. Or. 32, p. 357, B.] A medicis vocatur πόνος διαΐσσων, ut inquit Ægineta, Ὅταν ἀπὸ ῥίζης ἀρχόμενος τοῦ πρωτοπαθοῦντος μορίου, φέρεται ταχέως εἰς τὰ περικείμενα. [Quæ sunt Galeni verba vol. 7, p. 410. Hippocr. p. 603, 50 : Φρῖκαι διὰ τοῦ σώματος διαΐσσωσιν· 457, 24 : Ὀδύναι διαΐσσουσιν ἄλλοτε ἄλλῃ τοῦ σώματος.] Exp. et Emico, ut διαΐξασα ἀστραπὴ, Emicans fulgur. Διάττω [Διᾴττω], Prosilio, Desilio huc et illuc, Emico. [Hesych. : Διᾴττοιεν (codex διαττοιᾷν) τρίβον, ὁρμήσουσιν ὁδόν.] Aristot. De mundo [c. 2] : Ἐν δὲ τῇ πυρώδει οὐσίᾳ τά τε σέλα διάττει, καὶ φλόγες ἀκοντίζονται. Et ap. Eund. [ib. c. 4 post med.] διάττοντες sunt Igniculi in

A cœlo emicantes et exilientes. Idem ἀστέρας διάττοντας in Probl. [26, 23] dixit pro Trajectionibus ignium, quos etiam διαθέοντας appellat. [Meteor. 1, 4 : Οἱ δοκοῦντες ἀστέρες διᾴττειν. Plut. V. Lysandri c. 12 : Εἰρηκότων ἐνίων ὡς οἱ διᾴττοντες ἀστέρες οὐ ῥύσεις εἰσὶν οὐδ' ἐπινέμησις αἰθερίου πυρὸς ... ῥῖψις δὲ καὶ πτῶσις οὐρανίων σωμάτων.] Apud Greg., ἀστραπὴ διάττουσα, Emicans, Bud. Comm. p. 643. In VV. LL. citatur e Probl. [2, 31] διάττοντος τοῦ αἵματος pro Sanguine turgescente, Gaza interpr. || Διάττομαι, Prosilio, Emico, et quasi Raptim elidor. Plato Cratylo, Τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἠθούμενον, πηγῆς ἀπείκασμά ἐστι. Bud. ibid. [Lectio vitiosa pro διαττώμενον. V. Διαττάω.]

[Διατυγχάνω. Hesych. : Διαμαρτάνει, διατυγχάνει. Recte corrigi videtur ἀποτυγχάνει : quod probabilius certe est quam διατυγχάνει. Διετύγχανον lectio vitiosa librorum quorundam Diodori 18, 68.]

[Διατυλίσσω, Evolvo. Sextus Emp. p. 278 : Τῶν δὲ γραμματικῆς κατηγόρων ὁ μὲν Πύρρων παρ' ἕκαστα τὴν Ὁμηρικὴν διετύλισσε ποίησιν.]

B [Διάτυλος, ὁ, ἡ, Callosus, Tuberosus. Oribas. p. 28 ed. Mai. : Χρονίων καὶ διατύλων οὐσῶν τῶν συρίγγων. G. Dindorf.]

Διατυπόω, Informo, Instituo. [Diodor. 4, 11 : Λερναίαν ὕδραν, ἧς ἐξ ἑνὸς σώματος ἑκατὸν αὐχένες ἔχοντες κεφαλὰς ὄφεων διετυποῦντο (διετετύπωντο L. Dindorf.)· 20, 41 : Διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἀγριότητα διατυποῦσθαί φασι τὴν ὄψιν αὐτῆς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον θηριώδη. Galen. Lex. Hippocr. (p. 420) : Ἡ οἷον ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διατυποῦσα (γλῶσσα), τουτέστιν ἡ ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινησίας. Gemin. Elem. astron. p. 1, A. Hemst. Charito 4, 1 : Εἴδωλον Χαιρέου πρὸς τὴν ἐν τῷ δακτυλίῳ σφραγῖδα διατυπωθέν. Hesych. : Διατυποῦται, διατίθεται, διαπλάττεται. Διεσκευασμένον, διατετυπωμένον. Idem adverbio utitur, Διεσκεδασμένως (recte corrigitur Διεσκευασμένως), διατετυπωμένως.] Bud. interpr. Formo moribus et instituo. Suid. autem διατυπῶν exp. διατιθέμενος ἐπὶ τὸ βέλτιον· afferens h. incerti auctoris l. : Καὶ διατυπῶν τὸ ἀτύπωτον, καὶ μετατάττων πρὸς εὐσχημοσύνην τὸ ἄτακτον. Rursum Bud. διατυπῶσαι interpr. Constituere, C Reformare, Sancire : quo modo in Pand. accipi tradit. [Menander in Excerpt. p. 362, 21 ed. Nieb. : Εἴ γε μηδὲ οὕτω πέρας ἕξοι, διετυπώθη τὸ πονοῦν μέρος πρεσβείαν στέλλειν. Jo. Malal. p. 440, 9 : Τὰ ληγᾶτα τὰ ὑπ' αὐτοῦ διατυπωθέντα.] Idem in iisdem Pand. usurpari dicit pro Constituere vel Statuere de rebus suis : veluti testator sæpe διατυποῦν dicitur. Pro Constituere apud se potest accipi et ap. Herodian. 4, [3, 16] : Ταῦτα δὴ αὐτῶν διατυπούντων. Ibi enim Polit. vertit, Hæc dum illi agitarent. Itidemque 2, [9, 1] : Ταῦτα δὲ αὐτοῦ διατυποῦντος, καὶ κούφαις καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσιν. Ubi Polit. rursum, Hæc dum agitaret levi incertaque spe subnixus. Sed et λογισμῷ διατύπωσον affertur pro Cogitatione finge. Dictum enim est accipi pro Constituo apud me, Animo concipio et fingo. [Hesych. : Ὄνου πόκαι, χωρίον ἐν Ἅδου διατετύπωκεν Ἀριστοφάνης. Schol. Aristoph. Eq. 1148 : Μακαρίαν χωρίον ἐν Ἅδου διατυποῦσιν. Hemst. Liban. vol. 4, p. 777, 7 : Διετύπουν τῇ φαντασίᾳ παστάδα. Jacobs.] Prioris autem Constituo, significantis Sancio, D Condo, hoc affertur e Luciano ex. [Jud. voc. c. 5], διατυπῶν νόμους. [V. loc. Platonis, de quo s. v. Διαπτύσσω diximus.]

[Διατύπτω.] Διατύψαι, Hesychio διὰ στενοῦ ἐλθεῖν. [Leg. διακύψαι. Angl.]

[Διατύπωμα, τὸ, Conformatio, Lineamenta. Timario in *Notices des Mss.* vol. 9, p. 182 : Τὸ τῆς ὄψεως αὐτῷ ἐποικίλλετο διατύπωμα. Kall. Διατυπώματα, Digesta, in Gloss. Basilic. Ducang. Διάπτωμα et διατύπωμα confusa v. s. illo.]

Διατύπωσις, ἡ, [Formatio. Aristot. H. A. 5, 19 : Ὅταν δ' ἐκ τῶν σκωλήκων εἰς τὴν διατύπωσιν ἔλθωσι (αἱ μέλιτται)], Informatio. Basil. De vita solit. : Ἀμαθῆ γὰρ εἶναι δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων διδαγμάτων, ἕτοιμον ὑποδέξασθαι τῇ καρδίᾳ τὰς ἐκ τῆς θείας διδασκαλίας ἐγγινομένας διατυπώσεις. Exp. etiam Constitutio, Statutum. [Theophil. Instit. 1, 2, 41, p. 28 : Τὸ παρ' αὐτοῦ (τοῦ βασιλέως) νομοθετούμενον ὀνόματι κέκληται γενικῷ κωνστιτουτίων, τουτέστιν ἡ διάταξις ἢ διατύπωσις. Ibid. p. 44 : Ἐθνικοῦ νομίμου διατύπωσις. G. D. In Concilio Nicæno

primo duo decretorum genera condita sunt, ὅροι et διατυπώσεις. Ad ὅρους pertinent viginti canones editi in hoc Concilio, διατυπώσεις ad doctrinam de fide stabiliendam proprie spectabant. Gelasius Cyzicenus in Actis hujus Concilii parte 2, p. 199 hoc discrimen constituit, quod ὅροι sint περὶ τῆς εὐταξίας, διατυπώσεις vero περὶ τῆς καθολικῆς καὶ ὀρθοδόξου πίστεως. Suicer. vol. 2, p. 515.] Bud. vero pro Testamentum affert e Damasceno p. 149: Γράψον ἐν τῇ σῇ διατυπώσει μετὰ τῶν τέκνων καὶ συγγενῶν συγκληρονόμον καὶ τὸν δεσπότην· ἐχέτω σου ὁ χάρτης τοῦ δικαστοῦ τὸ ὄνομα, καὶ μνήμης μὴ ἀμοιρείτω πτωχῶν. Hæc autem verba ipse Damasc. citat e Chrysostomo. Sic porro et supra docui testatorem dici διατυποῦν quum de rebus suis statuit. Rursum διατύπωσις exp. etiam Descriptio, Lineamentum, ut διατυπόω quoque Informo, Describo: quæ signif. magis propria est. [Δ., Descriptio, qua res veluti adumbratur, et spectanda proponitur, Longin. 20, 12. Conf. Aquilam Rom. § 13. Sic Sopater Διαιρ. p. 313 διατύπωσιν appellat, τὸ διατυποῦν τὰ πάθη τῶν νοσούντων. Nempe si medicus defendetur, defensor in epilogo hac orationis forma utatur, et veluti eos, quos ille curavit, loquentes inducat: Ego hujus beneficio pater sum, ego per illum parentes habeo. Itaque Alexander Περὶ σχημ. plenius illam ita definit: Ὅταν ἅμα προσώπων καὶ πραγμάτων παρασυναγωγὴν ποιησάμενοι, μὴ τοὺς λόγους μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐνεργήματα καὶ τὰ πάθη καὶ τὰ ἤθη διατιθώμεθα. V. Plut. De glor. Athen. et v. Ἐνάργεια. (Plut. V. Hom. § 67: Ἔστι δὲ καὶ ἡ δ. ἐξεργασία πραγμάτων ἢ γενομένων, ἢ ὄντων, ἢ πραχθησομένων, εἰς τὸ παραστῆσαι ἐναργέστερον τὸ λεγόμενον.) Sic et Ulpianus ad Demosth. Pro cor. p. 222 τὸ ὑπ' ὄψιν ἄγειν τῷ λόγῳ τὰς συμφορὰς, vel τὰ πράγματα, appellat διατύπωσιν. Et mox: Διαφέρει δὲ ἡ δ. τῆς ἐκφράσεως, τῷ τὴν μὲν διατύπωσιν διὰ πάθος τι λέγεσθαι, τὴν δὲ ἔκφρασιν ὥσπερ ἐν διηγήματι εἶναι. Conf. eund. ad Demosth. C. Mid. p. 366, ubi planius etiam de hac forma exponit: Ἔχει συγγένειαν πλείστην πρός τε ἔκφρασιν καὶ διήγησιν· ἐν ἅπασι γὰρ τούτοις ἔκθεσίς ἐστι πραγμάτων γεγονότων· ἀλλὰ τὸ μὲν διήγημα ἁπλῆν καὶ ἀκατάσκευον ἔχει τὴν ἔκθεσιν· ἡ δὲ δ. τὸ πᾶν αὐξήσει καὶ ἐναργείᾳ κεῖται· καὶ αὖ τὸ μὲν διήγημα κατ' ἀκολουθίαν πρόεισι τοῖς συνδέσμοις ἑνούμενον, ἡ δὲ δ. κομματική ἐστι καὶ ἀπόλυτος δι' ἐξαλλαγῆς σχημάτων προϊοῦσα. Vide quæ dicta sunt ad v. Ἔκφρασις et conf. Quintil. 9, 2, 40, ubi et hoc addit: « Ad illam virtutem διατυπώσεως referri quoque a nonnullis locorum dilucidam et significantem descriptionem, quam alii τοπογραφίαν appellent ». Exempla plura dedit Voss. Inst. rhet. 5, p. 377. Ernest. Lex. rhet.]

[Διατυπωτέον, Informandum. Dionys. Hal. Art. rhet. 2, 6: Εἶτα δ. λόγῳ, οἷον προαναφωνοῦντα, ὁποῖος ἂν ὁ βίος ὁ μετὰ τῶν παίδων γένοιτο.]

[Διατυπωτικὸς, ἡ, όν. Schol. Apollon. Rh. 1, 834: Ὅλως γὰρ τὸ ἐνδιάσκευον καὶ διατυπωτικὸν ὁ λόγος ἔχει, δι' οὗ περιπαθῆ τὸν ἀκροατὴν ἐργάζεται συμπάσχοντα ταῖς γυναιξὶ δυστυχούσαις, Virtutem dilucidæ descriptionis habet: de qua signif. dictum s. v. Διατύπωσις. G. D. || Formandi vim habens. Theol. arithm. p. 34, 24: Διατυπωτικὸν φύσει καὶ αὐτὸν ὄντα τῆς ἐν τῇ ὕλῃ ἀμορφίας. || Adumbratus. Phot. Bibl. præf. p. 1, 4: Εἰ καὶ διατυπωτικήν τινα καὶ κοινοτέραν τὴν ἐπίγνωσιν. Hase.]

[Διατυφλόω, Excæco. Theodoret. Θεραπ. s. 2, p. 23, 24. Kall.]

[Διατύφω. Liban. vol. 1, p. 68: Τότε μὲν ἱλαρᾷ τε καὶ εὐθυμουμένῃ (τῇ ψυχῇ), ὕστερον δὲ ἄχους τε πλέᾳ καὶ διατετυμμένῃ. Ad quem l. Reisk.: « Non est a διατύπτειν, sed a διατύφειν, Lento et fumigante igni exurere, ut fœnum e. c. aridum aut lignum putre: quo de verbo dixi ad Polybium ». Scrib. igitur διατεθυμμένῃ.]

[Διατυχέω. Διητύχησεν lectio vitiosa ap. Strab. 13, p. 610, cui διηπύχησεν ex codd. restitutum. Recte vero apud Theophyl. Simoc. Hist. p. 106, A, legitur: Οἱ μὲν οὖν διητυχηκότες τῶν ὑπὸ τοῦ Βαρὰμ προστεταγμένων αὐτοῖς Βινδόη περιτυγχάνουσιν, Aberrantes a mandato. Et p. 209, D: Ἐπεὶ δὲ ὁ Γερμανὸς διητύχησε τοῦ βουλήματος. G. Dind.]

[Διατωθάζω, Subsanno. Alciphro 2, 4: Ἀτρέμα δι' ὑπονοιῶν Αἰγυπτίοις θέλων ἀστεϊσμοῖς σε διατωθάζειν.]

Διαυαίνω, Perarefacio, Desicco, unde διαυανθῆναι, quod ap. Suidam simpl. exp. ξηρανθῆναι.

Διαυγάζω, άσω, act. Illustro, Illumino, φωτίζω, Hesych. || Est etiam Diffulgeo, Transpareo. Plut. [Mor. p. 893, E], de fulgure: Τῇ δὲ πληγῇ καὶ τῷ σχισμῷ διαυγάζει, Diffulget. Bud. Alex. Aphr. [Probl. 1, 132]: Πλέον διαυγάζεται, Magis resplendet: sic etiam διαυγάζεσθαι pro Splendere, Bud. e Theodoro profert. || Διαυγάζω neutr. quoque est Diluceo, Dilucesco. Bud. Polyb. 3, [104]: Ἅμα τῷ διαυγάζειν, Quum diluculasset, Bud. Sic 2 Petr. 1, [19]: Ἕως ἡ ἡμέρα διαυγάσῃ. [Macar. Homil. 25, p. 141, C: Οὔπω ἡμῖν ἡμέρα διηύγασεν. Conjecturam de loco quodam Euripidis s. v. Διελαύνω afferemus. G. D. Ephr. Syr. p. 149, 5: Ἔμφραξον τὰ διαυγάζοντα. Hippocr. Epist. p. 1278, 48: Ἄνθεα διαυγαζόμενα τῇσι πνοιῇσι, ubi var. lect. διαριπιζόμενα vel διαρριπιζόμενα. Hemst. Philo De telor. construct. p. 57: Περίτρητον... κεκενωμένον καὶ διαυγαζόμενον (Perspicuum) πάντοθεν.] At [Διαυγέω. Plut. V. Arati c. 22: Ἡμέρας ἤδη διαυγούσης. Quod Dionysio A. R. 5, 49 restituendum: Ἄρτι τῆς ἡμέρας διαυγούσης, pro vulgato διαυγώσης, cujus formæ exempla nulla sunt. G. Dind. Antyllus ap. Oribas. p. 122 ed. Cocch.: Ὁ ὄγκος διαυγήσει.] Διαυγεῖσθαι, διορᾶσθαι, Hesych. [Galen. Lex. Hipp. p. 596: Χλώρασμα, χλωρότης λαμπρὸν διαυγουμένη καὶ ἐπὶ τὸ ὑδαρῶδες ῥέπουσα.]

[Διαύγασμα, τὸ, Diluculum, Gl. Pellucidus splendor, Inc. interpr. Habac. 3, 4, ubi LXX φέγγος posuerunt.]

Διαυγασμὸς, ὁ, Translucens splendor. Plut. De plac. phil. [p. 893, D], de fulgure: Ἡ δὲ διαστολὴ παρὰ τὴν μελανίαν τοῦ νέφους τὸν διαυγασμὸν ἀποτελεῖ, Effulgentiam efficit, Bud.

[Διαυγάω lectio vitiosa. V. Διαυγάζω.]

Διαύγεια, ἡ, Perlucens splendor. [Themist. Or. 13, p. 175, A: Ἀλλὰ καὶ αὗται (αἱ νύκτες) φωτὸς πλήρεις καὶ διαυγείας.] Et Διαυγία pro eodem, ut Διαυγίαις λίθων, quod Suidas e Greg. Naz. exp. ἐκλάμψεις. [Διαύγεια, ἡ ἔλλαμψις (nam sic meliores libri). Διαυγία· ὁ θεολόγος, « Μὴ λίθων διαυγίαις ». Τοῦτο διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ παροξύνεται, προπαροξύνεται δὲ ἐν τῷ ἀττικίζειν· εἰ δὲ ὁ παρὼν λόγος ἀττικίζει, προπαροξύνειν ὀφείλομεν, διαύγειαν λέγοντες ὡς ἀμέλειαν. Apud Gregor. p. 439, B ed. Bened. legitur, Οὐ λίθων διαύγειαι καὶ χάριτες. || Foramen luci excipiendæ. Diodor. 17, 82: Κατὰ δὲ μέσην τὴν ὀροφὴν (τῶν οἰκιῶν) ἀπολελειμμένης διαυγείας.]

[Διαυγέω. V. Διαυγάζω.]

[Διαυγὴ, ἡ, Fulgor. Aristæn. 1, 4: Ἀπέστειλεν ἐπαγωγόν τινα καὶ γλυκεῖαν διαυγὴν, οἷα πέφυκεν ἀπαστράπτειν ἐξ ἀπέφθου χρυσίου. Hemst. Syllaba δι in codd. duobus punctis notata: unde αὐγὴν correxit Boisson.]

Διαυγὴς, ὁ, ἡ, Pellucidus, Translucidus, Quintil. Limpidus, λαμπρὸς, φωτεινὸς, Hesychio διαφανής: ut [διαυγὴς ἀὴρ Polluc. 5, 109,] διαυγὲς ὕδωρ, Epigr. Philo De mundo, Μηδεμιᾶς ἐνορωμένης διαυγοῦς λιβάδος. Et διαυγὲς νᾶμα [Antiphilus Anth. Pal. 9, 277], διαυγὴς πηγή. Item, Ὄμματα διαυγέστερα τῶν ἐκπωμάτων, ὡς δύνασθαι δι' αὐτῶν καὶ τὴν ψυχὴν ἰδεῖν. [Damocharis in Anth. Plan. 4, 310: Πηγάζει τὸ διαυγὲς ἐν ὄμμασι. Schær. Theages ap. Stob. Fl. p. 11, 46: Ὁ νόος... ἔχων περιαυγέα καὶ διαυγέα τὰν ἔποψιν. Hemst. Callim. L. P. 21: Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα· quem versum imitatur Nonnus Dion. 5, 594; 42, 79 ab Spanhem. comparatus. Apoll. Rh. 1, 221: Πτέρυγας... χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας· 2, 1104: Οὐδέ πῃ ἄστρα διαυγέα φαίνετ' ἰδέσθαι. De veste Melissa in Galei Opusc. mythol. p. 749: Παραιτητέον γὰρ αὐτὰν τὰν διαυγῆ καὶ διαπόρφυρον. De vino Galen. vol. 2, p. 230: Οἶνος ἡλικίᾳ μὲν σύμμετρος, ἰδέᾳ δὲ καθαρός τε καὶ διαυγής· et vol. 10, p. 281: Ἥκουσι δ' οὐ πάντες (οἱ οἶνοι) εἰς τοῦτο φθάνοντες παχύνεσθαι, πρὶν ἐν τῷ διαυγεῖ τὸ ξανθὸν λαβεῖν χρῶμα. De fluvio Themist. Or. 2, p. 39, C: Ποταμοῦ ψυχροῦ ῥέοντος καὶ διαυγοῦς· et 22, p. 280, C: Ψυχροῦ τε καὶ διαυγοῦς ὕδατος· 27, p. 387, D: Τὸ νᾶμα αὐτῆς πότιμόν τε καὶ διαυγές. De anima Or. 2, p. 29, A: Διανοίγεται γάρ μου τὸ στῆθος καὶ ἡ καρδία καὶ διαυγεστέρα γίνεται ἡ ψυχή. Gl.: Διαυγές μοί ἐστιν, Liquet mihi.]

[Διαυγία. V. Διαύγεια.]

[Διαυγίζω, Illustro. Aq. Jobi 25, 5 : Διαυγισθήσεται. Nisi διαυγασθήσεται aut διαυγηθήσεται corrigendum. G. Dindorf.]

[Διαύγιον, τὸ, Spiraculum. Hero Spirital. p. 163 : Ἐὰν οὖν καταλαβόμενοι τὸ διαύγιον ... ἐγχέωμεν εἰς τὸν προχύτην τὸ ἐγχεόμενον εἰς τὴν ὑπὲρ τὸ διάφραγμα χώραν, μένει διὰ τὸ μὴ δύνασθαι διὰ τοῦ ἰσθμοῦ εἰς τὴν ὑποκάτω χώραν ἐνεχθῆναι· οὐ δύναται δὲ διὰ τὸ μὴ ἄλλην ἔχειν διέξοδον ἢ τὴν διὰ τοῦ κ διαυγίου. Ὅταν οὖν ἀνέσωμεν τὸ διαύγιον, τότε χωρήσει τὸ ὑγρὸν εἰς τὴν ὑποκειμένην χώραν.... Et sic aliquoties paullo post, pp. 172, 189, 195. G. Dind.]

[Διαυγῶς, Liquido (Gl.), Clare. Philo vol. 1, p. 646, 28 : Ἐὰν...διαυγῶς ἴδῃ ἃ πρότερον ἀμυδρῶς ὠνειροπόλει. Ex Amphilochio p. 44 memorat Kall. G. Dind.]

[Διαυθαίρετος, ὁ, ἡ, Per se eligendus. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 264 : Ὥστε τρία γένη τῶν ἀγαθῶν διαυθαίρετα (ed. Cant. δεῖ αὐθαίρετα) ὑπάρχειν, τά τε περὶ ψυχὴν, καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα, καὶ τὰ ἐκτός. Et paullo post, Στοχάζονται δὲ καὶ τῶν ἄλλων πρῶτον μὲν ὡς διαυθαιρέτων (ed. Cant. δι' αὐθαιρέτων), ἔπειθ' ὡς χρησίμων....]

[Διαυθεντέω, Certo affirmo. Sextus Emp. p. 454 : Τὸ δ' εἰ ταῖς ἀληθείαις τοιοῦτόν ἐστιν ... μὴ ἔχειν ἡμᾶς διαυθεντεῖν. Struv. || Dominor. Chrysost. t. 6, p. 916, 23 : Διδάσκειν δὲ γυναικὶ οὐκ ἐπιτρέπω, οὐδὲ διαυθεντεῖν τοῦ ἀνδρός. Hase.]

Διαυλακίζω, q. d. Persulco, Peraro.

[Διαύλαξ (Διαῦλαξ), Disulcis, Gl.]

[Διαύλειον. V. Διαύλιον.]

[Διαυλέω.] Διηύληται, i. q. ἐξηύληται, i. e. ἠχρείωται, metaph. ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς, Hesych. Apud Eund. legitur διηυλίσθη, expos. διεφθάρη. [De quo v. s. v. Διαυλίζω.]

Διαυλία, ἡ, Quum duo canunt, Hesych. [et Etym. M. p. 269, 30.]

Διαυλίζω, Produco, Profunda facio, Augeo, VV. LL. [Suid. : Διαυλίζων, βαθύνων ἢ μηκύνων. || Διαυλίζομαι, Pervado, Permeo. Hesych. : Διηυλίσθη, διεφθάρη. Unde alia ejusdem gl. emendanda : Διηλίσθη, διεφθάρη, διῆλθε, διέβη, διεπέρασε. G. Dind.]

[Διαυλικὸς, ἡ, ὸν, Similis illis qui diaulum currunt. Iambl. in Arithm. Nic. p. 126, A. Hase.]

Διαύλιον, pro quo ap. Suid. scribitur Διαύλειον, τὸ, schol. Aristoph. Ran. [1282 : conf. ad 271] esse dicit, quum in scena tacentibus omnibus, intus tibicen caneret. Hesych. vero Διαύλιον esse dicit, ὁπόταν ἐν τοῖς μέλεσι μεταξὺ παραβάλλῃ μέλος τι ὁ ποιητὴς παρασιωπήσαντος τοῦ χοροῦ· ap. musicos vero hæc μεσαύλια vocari.

Διαυλίσκος, ὁ, Canaliculus in dioptris, quo visus dirigitur, vulgo *La mire* : ut VV. LL. exp. ap. Polyb. [10, 46, 1] : Δεήσει μὲν πρῶτον διόπτραν ἔχειν διαυλίσκους ἔχουσαν, ὥστε τοῦ μέλλοντος ἀντιπυρσεύειν, τῷ μὲν τὸν δεξιὸν τόπον, τῷ δὲ τὸν εὐώνυμον δύνασθαι θεωρεῖν. [Recte ab Scaligero emendatum δύο αὐλίσκους.]

Διαυλοδρομέω, quod Bud. Comm. interpr. Quum ad calcem perveneris, rursus ad carceres cursu redire. [Schol. Aristoph. Av. 293 : Οἱ διαυλοδρομοῦντες μεθ' ὅπλων τρέχουσιν. || Metaph.] Aristot. De gener. anim. 2, [5] : Ὥσπερ τῆς φύσεως διαυλοδρομούσης καὶ ἀνελιττομένης ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ὅθεν ἦλθεν. [Stobæus Ecl. phys. vol. 1, p. 632 ex Aristotele : Συμβαίνει δὲ καὶ τὰ μυκήματα ποτὲ μὲν μετὰ σεισμῶν, ποτὲ δὲ καὶ χωρὶς τοῦ πνεύματος ἠχοῦντος, ὥστ' ἐξακούεσθαι ψόφον τινὰ καὶ βόμβον ἐπὶ μήκιστον, ὁπότε διὰ τῶν συρίγγων διαυλοδρομεῖ παρατριβόμενον, μηδ' ἐξιόν. Philo vol. 2, p. 291, 40 : Πάντων ἐπὶ ταῖς ἀρχαίαις διαυλοδρομούντων καὶ ἀνακαμπτόντων εὐπραγίαις.]

[Διαυλοδρόμης, ὁ, Qui diaulum currit. Pind. Pyth. 10, 14 : Διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν. Ubi schol. : Ἄριστον τῶν διαυλοδρόμων παίδων ... ἀπὸ τῆς διαυλοδρόμης εὐθείας· οἱ διαυλοδρόμαι τῶν διαυλοδρομῶν καὶ τροπῇ Δωρικῇ διαυλοδρομᾶν, καὶ περισπαστέον, ἵν' ᾖ τῶν διαυλοδρομῶν.]

[Διαυλοδρομία, ἡ, Cursus reciprocus. Laurent. Lyd. p. 8 Rœth. : Ὅτι εὔριπος ὠνομάσθη ἡ μέσον τοῦ ἱπποδρόμου κρηπὶς, ἐκ τοῦ θαλαττίου ἴσως Εὐρίπου καὶ τῆς ἑπτάκις αὐτοῦ διαυλοδρομίας· οὕτω γὰρ ἐπ' ἐκείνου φασὶ συμβαίνειν. G. Dind.]

A Διαυλοδρόμος, ὁ, Qui diaulum currit, Qui cursum circensem peragit, i. e. διστάδιος. Bud. Comm. [|| Artemidor. 4, 24, p. 214 : Σκέπαρνον τὸ κώδιον ἔφη τις· ἐπεὶ σκέπει τὸν ἄρνα. Οὕτω γὰρ καὶ διαυλοδρόμος ὁ ἀλεκτρυὼν γίνεται· διὰ γὰρ τῆς αὐλῆς τρέχει.]

Δίαυλος, ὁ, Circumactus curriculi hujusmodi, ut, quum ad metam pervenissent, flectentes, eo rursus recurrerent, unde cursum inierant, i. e. Curriculum duplex. Ita Bud. in Pand., addens, Vitruvium δίαυλον vocare Duorum stadiorum ambulationis circuitionem. Suid. exp. διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Ab αὐλὸς autem derivat Eust., q. v. Athen. exp. inter alia etiam πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, ὥσπερ τὸ στάδιον. Alias etymoll. si desideres, reperies ap. Aristoph. schol. [Soph. El. 691 : Ὅσων ... εἰσεκήρυξαν βραβῆς δρόμων διαύλων ἆθλ' ἅπερ νομίζεται. Plato Leg. 8, p. 833, B : Δεύτερος δὲ (εἴσεισιν) ὁ τὸν δίαυλον (ἁμιλλησόμενος). Callim. L. P. 23 : Δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως. Ad quem l. Spanhem. : « Δίαυλοι tam de equestri cursu
B quam de pedestri appellati, ut prius patet ex Eur. El. 824 : Δρομεὺς δισσοὺς διαύλους ἱππίους διήνυσε. Hinc ap. Pausan. 6, p. 373 : Δρόμοι δέ εἰσι τοῦ ἱππίου μῆκος μὲν δίαυλοι δύο, quatuor nempe stadia. Hippocr. p. 363, 51 : Οἱ δὲ δίαυλοι καὶ ἄπειροι ἵππιοι, carnem nempe, ut ibidem ait, minus diffundunt, sed magis extenuant, haud aliter ac de δολιχοδρόμοις dicit Xenoph. Conv. (2, 17. Hippocr. p. 352, 12 : Δρόμοισι καμπτοῖσι καὶ διαύλοισι· 368, 24 : Διαύλοισι ὀλίγοισι· et p. 372, 37.) Subinde etiam ὁπλίτης, Armatus, fuit diauli cursus, de quo constat ex Pausania 10, p. 678, ubi Mnesibulus inter alias Olympiacas palmas eas quoque retulisse dicitur, σταδίου καὶ τοῦ σὺν ἀσπίδι διαύλου. (Pollux 3, 151 : Ὁ τὸν ὁπλίτην δίαυλον θέων.) Cristatos fuisse cursores indicat Aristoph. Av. 293 : Ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἔσθ' ἡ 'πὶ τῶν (λόφωσις ἡ τῶν) ὀρνέων; ἢ 'πὶ τὸν δίαυλον ἦλθον; ubi schol. : Ἐπεὶ οἱ διαυλοδρομοῦντες μεθ' ὅπλων τρέχουσιν, ἔχοντες λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· additque, Δίαυλος ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι.... Diaulon autem, seu stadii cursum et recursum,
C olympiade decima quinta primum in olympiacos agones inductum eoque victorem exstitisse Hypenum Pisæum tradit Pausan. 5, p. 301 ».] || Metaph. etiam est ἡ ἁπλῶς οὑτινοσοῦν ἀνάκαμψις, ut Eust. tradit, aut, ut Suid., ἡ μακρὰ περίοδος : ut [Eur. Hec. 29], Διαύλοις κυμάτων φορούμενος, Reciprocis fluctuum cursibus. [Id. Tro. 435 : Οὗ δὴ στενὸν δίαυλον ᾤκισται πέτρας.] Philo De mundo, Ἕξεως ὁ συνεχὴς οὗτος δίαυλος· quo sensu paulo ante dixerat, Ἕξις δέ ἐστι πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ' ἑαυτῷ. Item, Ἀνακάμπτει πάλιν, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἀφίκηται τόπον, ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ὡρμήθη. [Æsch. Ag. 344, de Græcorum ad Trojam itu ac reditu : Δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. (Galen. vol. 4, p. 469 : Τῆς φορᾶς εὐθυπορούσης μὲν τῆς κάτω, δίαυλον δέ τινα καμπτούσης τῆς ἄνω. G. D.) Anaxandrides ap. Stob. Flor. 72, p. 437, de uxore quæ e paterna domo in mariti ædes ac inde in domum paternam regredi rursus cogitat : Ὁ γὰρ δίαυλός ἐστιν αἰσχύνην ἔχων. (Alexis ib. 120, p. 491 : Τὸν γὰρ ὕστατον τρέχων δίαυλον
D τοῦ βίου ζῆν βούλομαι. Blomfield.) Eurip. Herc. f. 1102 : Εὐρυσθέως δίαυλον εἰς Ἅιδου πάλιν. Jo. Chrysost. de iis qui eadem subinde repetunt ait Serm. 6 in 1 Corinth., vol. 3, p. 274 : Μακροὺς ἑλίττοντες διαύλους λόγων. Spanhem. l. c. || Hesych. : Διαύλους, στενοὺς τόπους, ὁδούς. V. ll. Euripidis supra allatos. De plateis Aristæn. 1, 27 : Οὐδὲ ἐρυθριᾷ περιττῶς ἐκπεριτρέχειν διαύλους. De meatibus respirationis Oppian. Cyn. 2, 181 : Τετράδυμοι ῥῖνες (ἐλάφων), πίσυρες πνοιῇσι δίαυλοι.] || Est etiam Mensura duorum stadiorum, h. e. mille et ducentorum pedum; tantum enim continebat diauli cursus, eundo sc. et redeundo. [Schol. Aristoph. Av. 293 : Δίαυλος ὁ διστάδιος τόπος ἢ μέτρον πήχεων σʹ. Repetit hæc Suidas. Ap. Hesych. numerus cubitorum excidit, qui apud schol. et Suid. in ωʹ a Palmerio aliisque recte est mutatus. Hero Περὶ εὐθυμετρικῶν in Analectis Benedictinorum p. 314 : Τὸ δίαυλον ἔχει πλέθρα ιβʹ, ἤτοι στάδια βʹ, ἄκενας (ἀκαίνας) ρκʹ, πήχεις ωʹ, πόδας φιλεταιρίους μὲν ͵ασ, ἰταλικοὺς δὲ

πόδας ‚αυμ'. Masculino ut a reliquis præter Heronem grammaticis δίαυλος appellatur ab scriptore De mensuris ap. Le Moyne Var. Sacr. vol. 1, p. 502. G. D. || Δίαυλοι, Bifores. Δίαυλον, Bisulcum, Gl. || Diaulus, n. pr. chirurgi ap. Martial. 1, 31 et 48.]

Διαυλωνία, ἡ, Eustathio [p. 1917, 32] est τοπικὴ στενότης, καθ' ἣν ὄρτυγες ἢ ἁπλῶς ἄγριοι ὄρνιθες ἀγρεύονται, Locus angustus, in quo coturnices aut generaliter aves sylvestres capiuntur. Dicit autem ἐθνικὴν esse hanc λέξιν, et γνώριμον τοῖς περὶ Σινώπην ἀνωτέρω οἰκοῦσι πρὸς βορρᾶν. Dici vero παρὰ τὸν αὐλόν, a quo esse etiam τὰ διαυλωνίζοντα πνεύματα : ut et p. 1107, 63, παρὰ τὸν αὐλὸν esse dicit τοὺς αὐλῶνας, et τὸν τῶν πνευμάτων ἀνακαμπτικὸν διαυλωνισμόν. Indicat tamen [p. 1483, 47] ab αὐλὴ quoque hæc derivari posse, ut Athen. etiam [5, p. 189, C]. Et hic enim et ille αὐλὴν vocari tradit τὸν διαπνεόμενον τόπον : et διαυλωνίζειν dici χωρίον τὸ δεχόμενον ἐξ ἑκατέρου πνεῦμα, Locum qui utrinque ventum excipit : in modum nimirum tibiæ; nam et ipsam utrinque potest pertransire flatus. Suid. vero διαυλωνίζειν esse dicit διὰ στενοῦ ῥεῖν, Fluere per angustias. Et sic διαυλωνίζειν esset τὸ αὐλῶνα διέρχεσθαι. Bud. sane e Basilio διαυλωνίζειν affert pro Meatus longos transire; dicique tradit de aqua marina terras subeunte et in fontes percolata. [Aristot. Meteor. 2, 8 : Δοκεῖ γὰρ διαυλωνίζειν ὑπὸ τὴν γῆν ἡ θάλαττα. Id. De respir. § 16 : Διαυλωνίζοντος ἀεὶ τοῦ ὕδατος διὰ τῶν βραγχίων. Etym. M. p. 743, 18 : Διαυλωνίζειν λέγουσι τοὺς ἀνέμους, ὅταν διά τινος ὁμαλοῦ καὶ στενοῦ διαπνέωσι. Eustath. Opusc. p. 266, 1 : Μήποτε διαυλωνίζοντες ἀσύμμετροι ἄνεμοι ἀποσβέσωσι τὸ ἐν σοὶ φῶς. Mediam formam e Psello, Opusc. p. 59, 7 ed. suæ, indicat Boiss.]

[Διαυλωνίζω. Διαυλωνισμός. V. Διαυλωνία.]

[Δίαυρος, δαλός, διάπυρος, glossa obscura Hesychii.]

Διαυχενίζομαι, Cervicem attollo s. erigo : vel, quod Gall. dicitur, *S'engorger* : quod ut et de equis primum, deinde per metaph. de superbis dicitur, sic et διαυχενίζεσθαι. V. Pollux [1, 218. Suid. : Διαυχενίζεσθαι. « Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζε, καὶ διαυχενίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον, » ἀντὶ τοῦ, ὑψοῦ τὸν αὐχένα ἔχειν. Quæ Eunapii esse verba constat ex eodem s. v. Ἀνηρέθιζεν. Idem : Διηυχενίζετο, ὑψηυχένει. « Ἕτερα δὲ οὐ πολύ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο. »]

Διαυχένιος, ὁ, ἡ. Apud Plat. [Tim. p. 73, E] διαυχένιος μυελὸς exp. Cervicis medulla, q. d. Cervicalis medulla.

[Διαυχέω, Glorior. Clem. Al. Strom. 6, p. 757.]

[Διαύχην, εὐεξίαν, Hesych. Διαύξην Albert.]

[Διαύω. Διαύοντα lectio corrupta ap. Eurip. Herc. f. 1050.]

Διαφάγω, Peredo, Exedo, Edendo s. Exedendo absumo, i. q. διαβιβρώσκω. Galen. De LL. Aff. 3 : Ἐᾷ ἕως ἂν τὸ ἐμποδίζον διαφάγῃ. Et Philo De mundo : Ὅταν ἑρπινώδους νοσήματος τρόπον ἰὸς ἐπιδραμὼν διαφάγῃ, Quum ærugo gliscens exest. [Herodot. 3, 109 : Οὐκ ἀνίει πρὶν ἂν διαφάγῃ ... Διαφαγόντα δὲ τὴν νηδὺν αὐτῆς. Theophr. Char. 16, 2 : Μῦς θύλακον ... διαφάγῃ. Dio Cass. 72, 21 : Δάφνης φύλλα διέφαγον. Ceterum præsens διαφάγω nullum est, sed aoristus tantum διέφαγον.]

[Διαφάδην. V. Διαμφάδην.]

[Διαφαικόω, Clarum facio. Hesych. (inter Διαφανίς et Διαφάσσειν) : Διαφαίκωσι, διαφαίνειν. Legerim Διαφαικῶσι, διαφαίνωσι, a διαφαικέω vel διαφαικόω. Nam φαικὸν est i. q. λαμπρόν, et φαικῶς, λαμπρῶς, exponente Hesychio. Favor. legit Διαφαίκειν, διαφαίνειν. Albert.]

Διαφαίνω, pro διαδείκνυμι, si quidem Hesychio et Suidæ credimus. In qua exp. sonare videtur verbum διαδείκνυμι, q. d. Interostendo : dando sc. hic præpositioni Inter eum usum, quem habet in verbis Interluceo et Intermico, aliisque nonnullis hujusmodi. [Herodot. 7, 219 : Ἤδη διαφαινούσης ἡμέρης (ubi cod. Cantabrig. διαφανοῦς οὔσης) · 8, 83 : Ἠὼς διέφαινε, et rursus 9, 47. Clem. Al. Strom. 5, p. 680 : Διαφαίνοντα τοῦ ὕδατος. Hemst. Polyb. 18, 2, 5 : Τῆς ἡμέρας διαφαινούσης. Ibid. c. 5, 2 : Τῆς ὁμίχλης διαφαινούσης. Pindar. Pyth. 3, 79 : Καιομένα δ' αὐτῷ διέφανε πυρά. De ferro pellucente, candente dictum v. s. v. Διαφανής.] Bud. διαφαίνω affert e Plut. pro Eluceo metaphorice sumto : dicente de Pompeio [V. Pomp. c. 2] : Καὶ τῷ νεαρῷ καὶ ἀνθοῦντι διέφαινεν εὐθὺς ἡ ἀκμή. [Et Marii c. 41.] In VV. LL. : Καὶ κρεῖττον διαφαίνει τῆς ἐλπίδος. [Xenoph. Mem. 3, 10, 5 : Τὸ μεγαλοπρεπὲς ... καὶ διὰ τῶν σχημάτων καὶ ἑστώτων καὶ κινουμένων ἀνθρώπων διαφαίνει. Polyb. 12, 24, 1 : Τοὺς συγγραφέας ἐν τοῖς ὑπομνήμασι διαφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις.] Invenitur alioqui sæpius vox pass. Διαφαίνομαι sonans Interluceo, et q. d. Interappareo, pro Inter alia appareo, et conspicuus sum. Hom. Il. Θ, [491] : Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος, ubi vide Eust. Utitur autem alibi hoc verbo pro Transparens esse et translucens, s. perlucidum, Od. I, [379], de vecte candente, Διεφαίνετο δ' αἰνῶς, ubi idem ille schol. exp. διαφάνειαν εἶχε τὴν ὡς ἐξ ἀνθρακώσεως. Sic autem et Aristot. Probl. s. 13 [23, 41] διαφαινόμενον appellavit Perlucidum, loquens tamen de re quæ alio modo est perlucida : Διὰ τί τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης λευκὸν φαίνεται; ἢ διότι τὸ μὲν διαφαινόμενον, λευκόν, τὸ δὲ μὴ διαφαινόμενον, μέλαν; ἧττον δὲ διαφαίνεται τὸ κινούμενον. Vide aliud ex. sumtum ex Eod., in Διαφανής. Gaza ap. eum διαφαινόμενον vertit alicubi Quod transpici potest. Sic, Δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα, in l. quem e Suida habes in Διαφανής. [Pindar. Nem. 3, 123 : Ἐν δὲ πείρᾳ τέλος διαφαίνεται.] || Alioqui διεφάνη in soluta oratione sæpe pro Conspicuum fuit, factum est, In conspectum venit, Visum est, Extitit, Compertum fuit. Philo De mundo, loquens de insulis Rhodo et Delo : Χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττουμένης ἠρέμα (τῆς θαλάττης) κατ' ὀλίγον ἀνίσχουσαι διεφάνησαν, Temporis intervallo existere sensim cœperunt et conspici, utique mari sensim itidem subsidente, Bud. Opponuntur autem illa verba istis proxime præcedentibus, Αὗται γὰρ τὸ μὲν παλαιὸν ἠφανισμέναι, κατὰ τῆς θαλάττης ἐδεδύκεσαν ἐπικλυζόμεναι, Olim mari submersæ et obrutæ non cernebantur. Thuc. [1, 19 : Δυνάμει γὰρ ταῦτα μέγιστα διεφάνη, ubi Steph. δὴ ἐφάνη.] 2, [51] : Σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας · 4, p. 156 [c. 108] : Ἐψευσμένοις μὲν τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως ἐπὶ τοσοῦτον ὅση ὕστερον διεφάνη. In VV. LL., Διαφανεῖσα περιττὴ σύνεσις, pro Prudentia perspicue excellentissima. [Æneas Gaz. p. 8, 21 : Ἔνθα (παρ' Ἀθηναίοις) μάλιστα διεφάνη ἡ φιλοσοφία. Hemst.] In Iisd., Διαφαίνεται ἡ ὀσμή, e Diosc., pro Sentitur odor.

[Διαφαιρέω, Detraho, Tollo. Paul. Ægin. p. 187, 28 : Κατὰ μικρὸν διαφελώμεθα. Reg. 1, 17, 39 : Ἀφαιροῦσιν αὐτὰ ἀπ' αὐτοῦ. Cod. Alex. διαφεροῦσιν, h. e. διαφαιροῦσιν.]

[Διαφαλαγγία lectio vitiosa. V. Διφαλαγγία.]

[Διαφάνδην. V. Διαμφάδην.]

Διαφάνεια, ἡ, Perluciditas, ut διεφαίνετο ab Eustathio dixi exponi διαφάνειαν εἶχε. [Plato Phæd. p. 110, D : Λίθους ἔχειν ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον τήν τε λειότητα καὶ τὴν διαφάνειαν καὶ τὰ χρώματα καλλίω. « Georg. Lapitha Poem. mor. 237. » Boiss. || Διαφανία ap. Eustath. p. 1384, 53 : Μετὰ διαφανίας τινὸς καὶ λαμπρότητος.]

[Διαφανερόω, Declaro, Manifestum facio. Titus Bostr. In Luc. p. 778, D. Hase.]

Διαφανής, Perlucidus, Qui translucet s. transparet, ut ab Aristoph. Nub. [767] vocatur ὕαλος, Vitrum, λίθος διαφανής. [Lapis selenites ap. Aetium p. 29, b, 49 : Διαφανὴς ἤτοι σπεκλάριον. Weigel. Galen. vol. 13, p. 738 : Διαφανὴς δὲ καλούμενον, ὃ σπεκλάριον ὀνομάζουσι Ῥωμαῖοι ... G. D.] Aristot. De gen. anim. 5, [c. 1 non longe a fine] : Ἔστι δὲ λευκόν, διὰ τὸ τὸ μέλαν μὴ εἶναι διαφανές · αὐτὸ γὰρ τοῦτ' ἔστι μέλαν, τὸ μὴ διαφαινόμενον · ubi observa et διαφαινόμενον pro eodem. Idem, Ἔστι δ' ἡ τούτου τοῦ μορίου κίνησις, ὅρασις, ᾗ διαφανές, ἀλλ' οὐχ ᾗ ὑγρόν. Dicit autem et εὐδίοπτον de re eadem. Idem docet quid sit διαφανὲς σῶμα, in libro Περὶ αἰσθήσεως, et alibi. [Διαφανῆ quæ dicantur multis verbis explicat Philopon. ad Aristot. l. 2 De anima : quæ excerpsit Suidas s. v. Διαφανές.] A Synes. διαφανὲς ὕδωρ opp. τῷ τεθολωμένῳ. Plut. [Mor. p. 434, B] λαμπρὰ et διαφανῆ conjunxit, loquens de iis quibus sordes detractæ sunt ab igni. [Διαφανὲς οὖρον et διαφανέα οὖρα, Urinæ pellucidæ, quæ aqueæ sunt et dilutæ, ap. Hippocr. p. 211, E; 1252, C. Διαφανέα ὦτα, Aures ex siccitate tabefactæ et excarnes ac contractæ, ideoque

pellucentes, inter letales faciei notas numerantur p. 149, A. Διαφανέες φλέβες, Venæ perspicuæ, quæ sanguine plenæ sunt et turgidæ, Aphor. 22, § 3, et l. 6 Epid. || Διαφανὴς etiam Candens et ignitum ac pellucidum significat, ut διαφανέα σιδήρια, p. 788, A : Χρὴ δὲ διαφανέσι καίειν, ὡς ὅτι τάχιστα περαιωθῇ κατὰ δύναμιν, quæ Erotian. et Galen. per διάπυρα interpretantur. Ibid. p. 891, H. Et p. 894, B : Διαφαῖνον τὸ σιδήριον, Candens ferramentum. P. 680, 41 : Λίθον μέλανα διαφανῆ. Et p. 476, 22 : Ἴπνου ὄστρακα διαφῆνας, Furni testas candefactas in vinum ... immittit. Foes. Λίθος ἐκ πυρὸς (vel τῷ πυρὶ) διαφανής, Lapis igne candens, Herodot. 4, 73, 75. Et nude, κλίβανος δ., Furnus candens, 2, 92. Schweigh. Scriptor ap. Suid. v. Τηκτά : Καὶ τὴν σιδηρῖτιν γῆν, ἣν πυρὶ πολλῷ διαφανῆ ἐργασάμενοι.... Hemst. Antyllus Oribasii p. 314 ed. Cocch. : Τὸ διαφανὲς κεκαυμένον.] Legimus porro et διαφανῆ χιτώνια [ex Aristoph. Lys. 48] ap. Suid., qui tamen dicit ita vocari οὐ τὰ λαμπρά, sed τὰ ἰσχνά, δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν [quibus addit verba Jesaiæ 3, 21 : Τὰ διαφανῆ Λακωνικά]. Non dubium certe quin hæ vestes sint illæ ipsæ, quas Varro appellavit Vitreas, et quas Horat. Coas vocavit, Sat. 2, [101] : Altera nil obstat Cois tibi; pene videre est Ut nudam, ne crure malo, ne sit pede turpi. De his et Tibullus ita, Illa gerat vestes tenues, quas femina Coa Texuit, auratas disposuitque vias. Ubi fort. sunt Tenues ita dictæ, ut ἰσχνὰ in l. Suidæ quem modo protuli. Existimantur autem bombycinæ fuisse næ vestes : de quibus ita Plin. 11, 23 : Telas aranearum modo texunt, ad vestem luxumque feminarum, quæ Bombycina appellantur. Prima eas redordiri rursusque texere invenit in Ceo mulier Pamphyla Latoi filia : non fraudanda gloria excogitatæ rationis, ut denudet feminas vestis. Est autem observandus horum verbb. consensus, postremorum inquam, cum illis Horatianis, Altera nil obstat Cois tibi; pene videre est Ut nudam. Sed et hoc simul animadvertendum est, sequendo illum Plinii l., rectius legi Ceis ap. Horat., quam Cois. Pro qua tamen lectione faciunt vicissim hæc verba, quibus proxime sequens caput inchoat, Bombycas et in Co insula nasci tradunt etc., quum alioqui dixisset in principio capitis præced. : Quartum inter hæc genus est bombycum in Assyria proveniens : et in hujus itidem fine dicat, Assyria tamen bombyce adhuc feminis cedimus. Ceterum si illa χιτώνια διαφανῆ bombycina erant, merito miretur aliquis quod dicit Suidas, οὐ τὰ λαμπρά, ac præsertim quum dixerit Propert. [2, 3, 15] : Nec si qua Arrabio lucet bombyce puella. Ceterum legitur et διαφανὴς κεκρύφαλος ap. Synes. Sonat alioqui διαφανὴς et simpliciter Perspicuus. || Interdum pro Illustris, Celebris, Clarus. Bud. e Plat. Timæo, Τότε οὖν ὑμῶν, ὦ Σόλων, τῆς πόλεως ἡ δύναμις εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους ἐγένετο διαφανής. Et e Philop. in Proclum p. 103 : Οἱ διαφανέστατοι τῶν φιλοσόφων. [Plato Rep. 8, p. 544, D : Ἥτις καὶ ἐν εἴδει διαφανεῖ τινι κεῖται· 10, p. 600, B : Διαφανεῖς δοκοῦσιν εἶναι ἐν τοῖς ἄλλοις. Clarus s. Manifestus, Soph. Œd. T. 754 : Αἰαῖ, τάδ' ἤδη διαφανῆ. Athen. 9, p. 407, B : Μὴ γένωνται διαφανεῖς ἀχθόμενοι.]

[Διαφάνης, ους, ὁ, Diaphanes, n. pr. in inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 631. Usitatum nomen est Διοφάνης. Διαφάνης si recte scriptum est, comparetur Διάτιμος et Διότιμος. G. Dind.]

[Διαφανία. V. Διαφάνεια.]

Διάφανον, Cæl. Rhodig. e Prisciano et Juliano affert pro διαφανὲς positum; esseque tradit non in æthere solum, igne, aere, aqua, vitris, sed et in terra ipsa, compositisque corporibus omnibus : item esse Vehiculum τοῦ φωτός, et id quidem incorporeum, neque permixtum corporeis qualitatibus, quamvis per ea diffusum omnia. Sonat autem translucidum s. Pellucidum. [Διάφανον lectio vitiosa pro διάφορον ap. Aq. Exod. 28, 8 in ed. Rom.]

Διάφανσις, vel Διάφασις, εως, ἡ, q. d. Interlucentia, Transparentia. Redditur et Transpectus e Lucret. Quidam ap. Cic. Ad Att. 2, 2, διαφάνσεις s. διαφάσεις interpr. Interlucentias, ad verbum. [Theophr. De lapid. 30, p. 694 : Ἡ θ' ὑαλοειδής, ἣ καὶ ἔμφασιν ποιεῖ καὶ διάφασιν. Plut. Mor. p. 354, B : Ἐν τοῖς μυστικοῖς

A τὰς μεγίστας ἐμφάσεις καὶ διαφάσεις λαβεῖν ἐστὶ τῆς περὶ δαιμόνων ἀληθείας. Clem. Al. p. 374 : Κατ' ἔμφασιν δὲ καὶ διάφασιν οἱ ἀκριβῶς παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες διορῶσι τὸν θεόν. G. D. Διάφασις s. Διάφαυσις, si recte extricavimus, in papp. Ægyptt. videtur esse Intervallum, Spatium ab ædificiis vacuum, velut pap. Casat. : Λιβὸς οἰκία Ζμανρέους ... ἧς ἀνάμεσον δ. Attamen vir cl. Reuvens *Lettres* etc. 3, p. 12 in phrasi simili legit διάφυσις, quod vertit Transitus, Pervium. Hase.]

Διαφανῶς, Perspicue, Aperte, Manifeste : ut Thuc. 2, [65 et Suid. s. v. Πρόκλος] : Χρημάτων δὲ δ. ἀδωρότατος γενόμενος, Aperte incorruptissimus. Aut etiam, Plane incorruptissimus. [Xen. Anab. 6, 1, 24 : Θυομένῳ αὐτῷ δ. ὁ θεὸς σημαίνει. Strabo 9, p. 443 : Οὐ δ. λέγεται. Dio Cass. ll. pluribus, semel etiam superl. διαφανέστατα 37, 46.]

[Διαφαρμακεύω, Medicamenta adhibeo. Plut. Mor. p. 157, C : Διαιτῶν καὶ διαφαρμακεύων τοὺς κάμνοντας.]

[Διάφαρος. Διάφαρσος. Lectiones vitiosæ pro δίφαρος, quod v.]

B [Διάφασις. V. Διάφανσις.]

Διαφάσσειν, Hesych. esse dicit διασιλλαίνειν [Cavillari, Irridere].

Διαφαυλίζω, i. signif. q. simplex φαυλίζω, nisi quod præp. vim aliquam significationi addere videri potest. [Plato Leg. 7, p. 804, B : Παντάπασι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἡμῖν διαφαυλίζεις. Etym. M. p. 125, 25 : Ἀπιμύλλαινον, διεφαύλιζον. G. D. Hierocl. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 140, 32 : Ἱκανὴ γὰρ ἡ φιλαυτία τὰ μὲν ἴδια μεγαλοποιῆσαι καὶ ἀποκυδῆναι, τὰ δὲ τῶν ἄλλων κατασμικρῦναι καὶ διαφαυλίσαι. Hase.]

[Διάφαυμα, τὸ, Diluculum, Gl. Athanas. vol. 1, p. 833. Kall. Vita S. Nili Jun. p. 23. Joann. monach. in meis Anecd. vol. 4, p. 190 : Ἐν εὐχαῖς καὶ δάκρυσι μέχρι διαφαύματος ἱσταμένου. Boisson. Add. Ducang. in Append. p. 58.]

[Διάφαυσις, εως, ἡ, Illustratio. Plut. Mor. p. 929, B : Ἐλλάμψει καὶ διαφαύσει τοῦ ἡλίου.]

[Διαφαύσκω.] Extant composita Διαφαύσκω et Ἐπιφαύσκω, sicut Διαφώσκω et Ἐπιφώσκω. Ceterum exx.
C afferuntur usus verbi διαφαύσκω ex LXX Interprr. in VV. LL. : Ἕως διαφαύσῃ ἡμέρα, ex 1 Reg. 14, [36], Donec illuxerit dies : et, Διέφαυσεν αὐτοῖς, pro Illuxit eis dies, ex 2 Reg. 2, [32]. Sed hæc sunt potius tanquam a them. Διαφαύω : itidem vero ἐπιφαύσει tanquam a them. Ἐπιφαύω, ap. Paul. Ad Ephes. 5, [14] : Καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστὸς (quæ tanquam e V. T. sumta affert), Et illucescet tibi Christus. Quidam autem e veteribus interpretati sunt Continget te Christus, sc. aliam lectionem secuti, ἐπιψαύσει : sed hanc sequendo, fuerit dat. σοι mutandus in gen. σου. [Διαφαύω, Theod. Prodr. in *Notices des Mss.* vol. 8, p. 213. Διαφάω, Jo. Mal. vol. 2, p. 75 (p. 369, 7 ed. Bonn.) : Διαφαούσης κυριακῆς. Elberl. At hoc διαφαυούσης est corrigendum. Sic p. 333, 13 : Πρὸ τοῦ διαφαῦσαι. Vita Barlaami in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 357 : Ἄρτι δὲ τῆς ἡμέρας διαφαυούσης. Nam sic codicis scripturam διαφαινούσης emendavit editor. Alia corruptela διαφανούσης est, non animadversa ab Nicolao, in Geopon. 1, 8, 1, p. 35 : Διαφανούσης εἰκο-
D στῆς τοῦ Ἰουλίου μηνός· sublata ab Hasio apud Leon. Diac. p. 93, 4, cujus alio in l., p. 40, 13, codex veram servavit scripturam : Ἡμέρας ἤδη διαφαυούσης. G. D.] Sed in usu sunt potius composita Διαφώσκω et Ἐπιφώσκω. Herodot. 3, [86] : Ἅμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ, Quum primum dies illuxisset, Primo diluculo. [Sed libri aliquot διαφαυσκούσῃ, quod legitur in omnibus 9, 45. Eadem diversitas in libris Diodori 18, 72. Ap. Polyb. 31, 22, 13 : Ἄρτι διαφάσκοντος ἄρας τὰς ἀγκύρας, Ursinus διαφώσκοντος, Schweigh. διαφαύσκοντος corrigunt.]

[Διάφαυσμα, τὸ, i. q. διάφαυμα, nisi fallit scriptura ap. Chrysost. t. 5, p. 741, 44 : Ὄρθρου δὲ ὄντος βαθέος, τουτέστι πρὸ πολλοῦ τοῦ διαφαύσματος. Hase.]

[Διαφεγγής, ὁ, ἡ, Persplendens. Lucian. Amor. c. 26 : Τὸ δ' ἄλλο σῶμα ... Σιδωνίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει.]

Διαφερόντως, adv., eam sequitur signif. verbi διαφέρω, qua ponitur pro Præsto, Excello. Redditur tamen non solum Excellenter s. Egregie, sed aliis

etiam modis, pro re de qua agitur. Δ. σέβω, Summe colo, Summa religione colo. Δ. ἔστερξε [ap. Plut. V. Pericl. c. 24], Unice amavit, VV. LL. Ubi etiam, Δ. ἐρᾷ, Ardentissime amat. Bud. vertit, Magis, Maxime, Vehementer, ex Æschine, Ταῦτ' ἤδη δ. ἄξιόν ἐστιν ἀκοῦσαι. Item [p. 65] : Ἐν αἰτίαις δ' ἦσαν οἱ πρέσβεις, πολὺ δὲ δ. Φιλοκράτης καὶ Δημοσθένης. [Plut. V. Sol. c. 27 : Φιλαδέλφους καὶ φιλομήτορας δ. ἄνδρας. Eunap. Ædes. p. 70=40 Boiss. : Ἡ Σωσιπάτρα γνησίως καὶ δ. ἑώρα τοῦ λοιποῦ τὸν Φιλομήτορα.] In VV. LL. cum gen., qui alioqui subaudiendus videri potest, ut [ap. Plat. Criton. p. 52, B], Δ. τῶν ἄλλων, Magis quam ceteri, Præ ceteris. Sic, Δ. τῶν πολλῶν, e Plat. Epist. Ex Eod., Μηδὲν δ. τῶν δούλων, Non aliter atque servi, secundum quam interpr. sequetur eam signif. verbi διαφέρω, qua ponitur pro Differo, Discrepo. [Hoc restituendum ex aliquot codd. Thucydidi 3, 39 : Χρῆν δὲ Μυτιληναίους καὶ πάλαι μηδὲν διαφερόντως τῶν ἄλλων ὑφ' ἡμῶν τετιμῆσθαι, ubi vulgo διαφέροντας consentiente scholiasta. Aristid. vol. 1, p. 271 : Προσηγόρευον δὲ καὶ ἤπειρον δ. αὐτὴν (τὴν Ἀσίαν) τῶν τριῶν. I. e quod vulgo dicitur κατ' ἐξοχήν.] Et sequente ἤ, in Iisd., Magis quam. [Antiattic. p. 90, 18 : Διαφερόντως, ἀντὶ τοῦ διαφόρως, Ἀντιδόσει Ἰσοκράτης. Plato Rep. 7, p. 538, B : Δ. ἢ πρότερον. Lysias p. 188, 35. Xenoph. Mem. 3, 8, 5 : Οὐδὲν δ. ἀποκρίνῃ μοι ἢ ὅτε σε ἠρώτησα. Diog. L. 2, 94 : Μὴ γὰρ δ. ἥδεσθαι τοὺς πλουσίους ἢ τοὺς πένητας.] Item sequente adv. μᾶλλον, ex cod. Plat. : Φίλον αὐτὸν ἡγοῦμαι δ. μᾶλλον ἢ ἐκεῖνον, Multo magis quam illum. Ex Eod. affertur oppositum τῷ ἧττον, ubi scribit, Μηδὲν δ. μηδ' ἧττον. [Cum ὑπὲρ Phryn. Eclog. p. 1 : Παιδείαν ... ἣν δ. ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοις ἐγὼ ἐνέτυχον, πεπαίδευσαι.]

Διαφέρω, [Hesychius interpretationes hujus verbi posuit has, quarum rationes et exx. ex iis peti possunt quæ ab HSt. et nobis deinceps afferuntur : Διαφέρει, ἀνήκει (i. e. Pertinet ad...), προὔχει, ὑπερέχει, βέλτιόν ἐστι. Διαφέρονται, μάχονται. Διαφέρεσθαι, βαστάζειν, ἀμφιβάλλειν. Διέφερε, διῆγεν. Εὐριπίδης Αὔγῃ. Διεφέροντο, διεμάχοντο. Διενεγκόντα, κρείττονα φανέντα, ἢ διαφέροντα. Διενηνοχώς, ὑπερέχων. Διενήνοχε, διαφέρει, παραλλάττει. Διενηνοχότων, διαφερόντων. Διηνέχθη, ἐμαχήσατο. Διοίσει, παραλλάξει, ἢ κάλλιον ἔσται, ἢ συμφέρον· ἢ διαφέρει. Διοίσεται, διακριθήσεται, ἢ διάξει, καὶ βιώσεται· ἢ διαλελέξεται (διαλέξεται). Διοίσουσι, διαφέρουσι], Differo, i. e. In diversas partes fero, Dissipo, Distraho, ut qui discerpunt et dilaniant. Æsch. Choeph. p. 230 meæ ed. [62] : Διαλγὴς ἄτα διαφέρει τὸν αἴτιον παναρκέτας νόσου, ubi schol. διαφέρει exp. διασπαράσσει. Quam exposit. sequendo, convenit optime hoc διαφέρει cum Different, quod legitur ap. Horat. Epod. [5, 99] : Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinæ alites. Extat alioqui ap. Eund. Differre remos simplicius dictum pro In diversas partes ferre, Diversos ferre, Disjicere, Dissipare. Similem autem et ap. ceteros usum habet verbum istud Differo. Dixit enim Virg. [G. 3, 197] Aquilonem differre nubila : quod Serv. exp. Dissipare. Dixerat vero et ante illum Lucret. 2 : Scintillasque agere, ac late differre favillam. Quin etiam metaph. usurpatum legimus pass. Differor, ap. Plaut. Differor amore, ap. Terent. Differor doloribus, ap. Propert. Differor invidia. [Eur. Bacch. 753 : Ἐπεσπεσοῦσαι πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω διέφερον· ubi præcedit v. 745 : Διεφοροῦντο σαρκὸς ἐνδυτά. Aristot. Poet. 8 : Ὥστε μετατιθεμένου τινὸς μέρους (τοῦ μύθου) ἢ ἀφαιρουμένου διαφέρεσθαι καὶ κινεῖσθαι τὸ ὅλον. Polyb. 30, 13, 8 : Οἱ μὲν αὐληταὶ φυσῶντες ἀδιανόητα καὶ διαφέροντες τοὺς αὐλούς. Sozomenus Histor. eccles. 1, 8 : Προσέταξε τοῖς ἐγγυτέρω γένους διαφέρειν τοὺς κλήρους, Partiri. || « Διαφέρειν etiam Penetrare significat, et de hastæ cuspide dicitur ab Hippocr. p. 1148, F : Τὸ ἄκρον διήνεγκε κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ. » Fors.] Sed διαφέρειν est etiam διαπέμπειν, In diversas partes ferre et importare, Bud. afferens ex Aristot. talem pass. vocis usum, ubi dicit de electro [Mirab. ausc. c. 115] : Καὶ συλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, διαφέρεται εἰς τοὺς Ἕλληνας. [Eur. Suppl. 382 : Τέχνην μὲν αἰεὶ τήνδ' ἔχων ὑπηρετεῖς πόλει τε κἀμοὶ διαφέρων κηρύγματα. Xen. Œc. 9, 8 : Ἐπεὶ δὲ ἐχωρίσαμεν πάντα κατὰ φυλὰς τὰ ἔπιπλα, εἰς

A τὰς χώρας τὰς προσηκούσας ἕκαστα διηνέγκαμεν. Hippocr. p. 500, 17 : Ἢν δὲ τὸ σῶμα τῇ κύστει καὶ τῇ κοιλίῃ διαφέρῃ (pituitam). De oculis huc illuc conjectis Eur. Bacch. 1085 : Ἔστησαν ὀρθαὶ καὶ διήνεγκαν κόρας· Or. 1262 : Δόχμια νῦν κόρας διάφερ' ὀμμάτων.] Sic διαφέρειν τὰς ἀγγελίας est In diversas partes ferre, et quasi dissipare, ut dicitur Dissipatus rumor, quod tamen exp. in VV. LL. Perferre nuntios. [Pindar. Pyth. 11, 91 : Ἅτε (χάρις) τὸν Ἰφικλείδαν διαφέρει Ἰόλαον ὑμνητὸν ἐόντα. Schol. : Ἥτις ἡ εὐδοξία τὸν ... Ἰόλαον πανταχοῦ διάγει καὶ ἐπίσημον ποιεῖ καὶ διαστέλλει. Herodot. V. Hom. 13 : Τοῦτο τοὔνομα διήνεγκαν, Divulgarunt.] Sciendum est porro in prosa usitatum potius esse διαφορεῖν pro Dissipare s. Distrahere. Ceterum idem Bud., aliis tamen signiff. interjectis, interpr. etiam In diversum ferre, et Varie agitare. Item, Animo versare aliquid, agitareque cogitando : harum signiff. exx. proferens e Plut. [|| Thucyd. 8, 75 : Τὸν πόλεμον προθύμως διοίσειν· 6, 54 : Τήν τε πόλιν αὐτῶν καλῶς διεκόσμησαν καὶ τοὺς πολέμους διέφερον· ad quem l. Duker. :
B « Hoc schol. Cassell. exponit διήνυον, ut 1, 11 : Εἰ ἄνευ λῃστείας καὶ γεωργίας ξυνεχῶς τὸν πόλεμον διέφερον, i. e. ὑπέμενον, ἐξήνυον, qua signif. etiam Dionysium H. sæpe dicere διαφέρειν τὸν πόλεμον ostendit Steph. ad Dionys. p. 741. » Ammian. 14, 6, 4 comparat Schæf. : « Circummurana pertulit bella. »] Sed et quum dicitur ab Herodoto [1, 74] διαφέρειν τὸν πόλεμον, item [3, 40] διαφέρειν τὸν αἰῶνα, possumus forsitan et hic uti verbo Agitare, quum itidem cum accuss. Bellum et Ævum reperiatur junctum hoc verbum. [Eur. Hel. 10 : Ὅτι δὴ θεοὺς σέβων βίον διήνεγκε· Rhes. 600 : Εἰ διοίσει νύκτα τήνδ' ἐς αὔριον. De usu Hippocrateo hæc fere Foes. : « P. 537, 49 : Ἡ δὲ νοῦσος διαφέρει μάλιστα ἐννέα ἔτεα, Durat. Ib. de ægro dicitur, Διαφέρει φθειρόμενος, Contabescens durat, perfert, aut degit. P. 553, 54 : Πολλοὶ δὲ διαφέρουσι καὶ ἕως τῶν εἰκοσιτεσσάρων ἡμερέων. P. 823, C : Ἱκανῶς ὑγιηροὶ τἄλλα διαφέρονται, ut ap. Herodot. διαφέρειν τὸν αἰῶνα. P. 522, 2 : Ὅταν τις ἐκ νόσου μακρῆς ἀκάθαρτος διαφέρηται πολλὸν χρόνον. P. 473, 51 : Ὑποστρέφει γὰρ ἡ νοῦ-
C σος, ἢν ἀκάθαρτος διαφέρηται. Sic διενεγκεῖν Morbum sufferre ac tolerare significat, i. q. ὑπομένειν, p. 1146, B : Ἐδόκει δ' ἂν πλείονα χρόνον διενεγκεῖν, εἰ μὴ κατὰ τοῦ φαρμάκου τὴν ἰσχύν. »] Ex Eur. autem [Rhes. 982] affertur διοίσει ἅπαξ sine illo accus. αἰῶνα, sed quem subaudiri credibile sit. [Forma media Soph. Aj. 511 : Τροφῆς στερηθεὶς (ὁ παῖς) σοῦ διοίσεται μόνος. (De quo l. non recte HSt. in Indice : « Διοίσεται, ap. Soph. Deportabitur : a them. διαφέρω, mutuante fut. 1 ab inusitato verbo Διοίω. Activo fut. utitur Aristoph. Nub. [503] : Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν, pro Nihil ingenio differes a Chærephonte ».) Hesych. et Suid. : Διοίσεται, ... διάξει, βιώσεται ... Xenophonti Mem. 2, 1, 24 : Σκοπούμενος διέσει τί ἂν κεχαρισμένον σῖτον ἢ ποτὸν εὕροις, ubi librorum varietates διέσῃ et διήσεις exstant, διοίσει vel διοίσεις probabiliter restituit Bast. ad Gregor. Cor. p. 895.] Ap. Plut. alioqui διαφέρειν redditur potius Distrahere aut Vexare, aut Agitare, in Præc. de san. tuenda [p. 133, E] : Τὰς ψυχὰς διαφέρειν μετὰ δεῖπνον μήτε πράγμασι μήτε φρον-
D τίσι. At vero cum illa signif. Ferendi in diversas partes, affinitatem habet ea, qua usurpatur pro Disponere, quam interpr. habes ap. Xen. in Lex. Cic. p. 45. Qui enim aliqua suis locis disponit, ea in diversas fert partes, alia sc. in alias. At quum διαφέρω ponitur pro Trajicio transitive posito (ut ap. Appian. [Civ. 4, 48] : Ῥεβοῦλον δὲ ναύκληρος ἐς τὴν ναῦν ὑποδεξάμενος, ὡς διοίσων ἐς Σικελίαν ᾔτει χρήματα), tunc non Ferendi in diversas partes, sed potius Transferendi sign. habet. At Bud. διήνεγκεν interpr. etiam Pertulit et Exportavit, in isto ejusd. Appiani l. [ib. c. 40] : Ἄντιον δὲ ἡ γυνὴ στρωματοδέσμῳ κατείλησε, καὶ ἐπέθηκε τοῖς μισθοῦ φέρουσι, καὶ διήνεγκεν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν θάλασσαν. || Habet autem Διαφέρειν et alium verbi Perferre usum; nam διαφέρειν τὴν πολιορκίαν Idem ap. Paus. interpr. Perferre. [Τὸν πόλεμον 3, 10, 5. Τὰς μάχας Joseph. B. J. 3, 5, 1.] In VV. LL. affertur e Luciano pro Perferre itidem, sed dictum de gravida muliere. [Immo ex Dial. deor. 24, 1 : Διαφέρειν τὰς ἀγγελίας. « De gr. mul. » ad seq. l. Xen. re-

fertur.] Quibus subjunguntur hæc Xen. [Mem. 2, 2, 5] : Σὺν πολλῷ πόνῳ διενέγκασα καὶ τεκοῦσα τρέφει. [Eur. Ion. 15 : Ἀγνὼς δὲ πατρὶ ... γαστρὸς διήνεγκ' ὄγκον. Hippocr. p. 600, 54 : Φυλακῆς καὶ ἐπιστήμης πολλῆς δεῖ ἐς τὸ διενεγκεῖν καὶ ἐκθρέψαι τὰ παιδία· 664, 41 : Ἢν διενέγκῃ τὸ ἔμβρυον.] || Differo, Discrepo. [Eur. Or. 251 : Σύ νυν διάφερε τῶν κακῶν. Aristoph. Vesp. 20 : Οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος. Plato Theæt. p. 204, B : Τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν ἔσθ' ὅ τι διαφέρει;] Lucian. [Dial. mort. 15, 1] : Κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες. [Dionys. H. Epist. ad Pomp. § 4, p. 777, 5 : Διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων. Dio Chrysost. vol. 2, p. 205 : Διαφερούσης οὐδὲν κατὰ τὴν ἀφροσύνην τῶν παίδων τῶν βασιλέων.] Plato Apol. [p. 35, B] : Οὗτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι. Xenoph. [Mem. 1, 2, 50] : Ἐσκόπει τί διαφέρει μανίας ἀμαθία. Ad quam signif. pertinet διαφέρει, quod pro Varium est et diversum, Bud. affert e Theophr. [H. Pl. 3, 8, 3.] Apud quem αἱ χῶραι διαφέρουσι, vertit etiam Refert regionum qualitas. [Phrynich. Epit. p. 394 : Τίνι διαφέρει τόδε καὶ τόδε; οὐ χρὴ οὕτω λέγειν κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, ἀλλὰ τί διαφέρει, καθὰ καὶ Δημοσθένης φησί· Τί δοῦλον ἢ ἐλεύθερον εἶναι διαφέρει; λέγε οὖν, τί διαφέρει; Ad quem l. Lobeck. : « Τί διαφέρει Plato Cratyl. p. 430, E, Charmid. p. 161, C, et alibi. Lysias C. Theomn. p. 353, Demosth. p. 102, 610, Xenoph. Mem. 1, 2, 50; 2, 1, 7, Aristot. Poet. 19. Sed hic ad alteram constr. nonnunquam declinavit, Τίνι διαφέρει τὰ ἄρρενα τῶν θηλειῶν, De part. anim. 4, 8, De gener. anim. 3, 3. Ita recentiores scriptores sive quid referat quærunt sive qua in re unum ab altero differat, τίνι διαφέρει usurpant : Plutarch. De def. orac. p. 419, A, Diog. L. 2, 69, Arrian. Epictet. 1, 28, p. 146, Hermog. Tars. Progymn. c. 7, Syrian. ad Hermog. p. 316, etc. Et in eadem illa sententia, Τί διαφέρει δοῦλον ἢ ἐλεύθερον εἶναι, in Demosth. p. 752, 11 et p. 610, 3, Minucianus Περὶ ἐπιχ. p. 733 dativum substituit, ut in simili Athen. 3, p. 115, B : Τίνι διαφέρει ἀπελεύθερος ἐξελευθέρου. Sed si aliud aut præcedit aut subsequitur, etiam veteribus utroque modo dicere licuit, ut in Plat. Alcib. 1 p. 124, C : Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅτῳ σου διαφέρω, πλήν γε ἑνί. Τίνι ... Xenoph. Hier. 1, 7 : Οὐκ οἶδ' εἴ τινι διαφέρει. Plato Apol. p. 35, A : Διαφέρειν τινὶ... Σοφίᾳ διαφέρειν δοκοῦντες. Et in aliis nominibus, Τῶν νῦν μυρίῳ διέφερον, Plat. Politic. p. 36. Ita peræque usurpatur τοῦτο διαφέρει et τούτῳ, ὅσον διαφέρει et ὅσῳ, v. Heindorf. ad Theæt. p. 410; διαφέρει ὅλον καὶ πᾶν et ὅλῳ καὶ παντί, v. Coraes ad Heliodor. p. 163. Utramque constructionem conjunxit Plato Alcib. 1 p. 109, B : Ἄλλο τι οὖν ἢ τοσούτῳ μόνῳ διαφέρει; et Ælian. N. A. 14, 26 : Δέρματος ἢ τινὶ ἢ οὐδὲν διαφέρει. » Cum ἐν, Demosth. p. 291, 17 : Ἐν οὐδενὶ τῶν ἄλλων οὐδὲν ἐοικότες ἐν τούτῳ πλεῖστον ἀλλήλων διαφέρουσιν.] Sed et pro simplici Ferre, in VV. LL.; nam ibi habetur [ex Herodiano 2, 5, 15] : Ἐπιστάμενοί τε ὅτι χαλεπῶς τὸ πλῆθος διοίσει τὰ πεπραγμένα, Multitudinem indigne laturam. Et e Soph. [Œd. T. 321] : Ῥᾷστα γὰρ τὸ σὸν διοίσεις [σόν τε σὺ κἀγὼ διοίσω τοὐμόν], pro Facillime feres. [Eur. Hipp. 1143 : Δάκρυσι διοίσω πότμον ἄποτμον.] Quin etiam διαφέρειν ψῆφον, ut et φέρειν ψῆφον, pro Ferre suffragium, ex Eur. [Or. 49, 1652. Herodot. 4, 138; Æschin. p. 82, 20. Demosth. p. 795, 1 : Πρὶν τὴν πρώτην ψῆφον διενεχθῆναι], ex Isocr. quoque [p. 463, 185 Bekk.] et Plut. [V. Timol. c. 23, Ti. Gracchi c. 11] ap. Bud. p. 169. Quin etiam σκῆπτρα διαφέρειν pro Sceptra ferre, ex eod. poeta [Iph. A. 1195] : Σκῆπτρά σοι ... διαφέρειν καὶ στρατηλατεῖν σε δεῖ. [Δ. γλῶσσαν, Edo vocem, Soph. Trach. 323 : Οὔ τἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν· quocum comparanda Hesychii gl. qua διοίσεται inter alia explicatur per διαλελέξεται (διαλέξεται). || Singulari modo διαφέρειν de judicanda nativitate dictum ab scriptore Chronologiæ Jo. Malalæ præmissæ p. 17, 6 : Ἀφ' ὧν (τῶν Περσῶν) Ἕλληνες τὴν γενεθλιαλογίαν μαθόντες ἤρξαντο τοὺς γενομένους ὑπὸ τὴν τῶν ἄστρων κίνησιν διαφέρειν.] || Διαφέρειν, sicut et συμφέρειν, Conferre, Prodesse. [Antiattic. p. 89, 2 : Διαφέρον, ἀντὶ τοῦ συμφέρον, Ἀντιφάνης Ἀνασῳζομένῳ.] Herodian. 2, [3, 21] : Τοῦ μὲν δημωφελοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος ὀλίγη τοῖς καθ'

A ἕνα φροντίς, Quæ enim publice prosunt, parum cuique curæ sunt, Polit. Possumus autem fortasse uti etiam verbo Interesse, in ea quidem ejus signif. qua dicitur, Mea interest, s. Tua, et Ejus interest. Bud. p. 408 ex Justino Martyre affert pro Conducere, Conducibile esse et commodum. [V. infra ubi de participio agitur.]

|| Διαφέρω, Antecello, Præsto, Excello. Possit autem videri hæc signif. ab ea manasse, qua ponitur pro Differo; nam qui alium antecellit re aliqua, illa ipsa differt ab eo. Xenoph. Cyrop. 1 init. : Τοσοῦτον διήνεγκε τῶν ἄλλων βασιλέων. [Æschin. p. 19, 4 : Ἐὰν κάλλει καὶ ὥρᾳ διενεγκόντες διαπλήξωσί τινας. Demosth. p. 1416, 22 : Μηδὲν τῶν ἄλλων ζήτει διενεγκεῖν.] Et cum πολὺ ap. [Lysiam p. 103, 38 : Ἀπὸ τῶν πολὺ διαφερόντων ἢ κακῶν ἢ ἀγαθῶν ἔργων τοὺς ποιήσαντας γιγνώσκεσθαι·] Isocr. Hel. Enc. [p. 212, A] : Εἷς ἦν τῶν τυχόντων, ἀλλὰ μὴ τῶν πολὺ διενεγκόντων. Idem aliquanto ante, sc. circa principium orationis, διαφέρειν et προέχειν pro eod. usurpat [p. 209, B] : Καὶ μικρὸν B προέχειν ἐν τοῖς μεγάλοις [μᾶλλον] ἢ πολὺ διαφέρειν ἐν τοῖς μικροῖς. Nec multo post huic διαφέρειν adjunxit κρείττους εἶναι, scribens [p. 210, A], Ἀλλ' ἐν οἷς ἅπαντές εἰσιν ἀνταγωνισταί, προσήκει διαφέρειν καὶ κρείττους εἶναι τῶν ἰδιωτῶν. Apud Plat. redditum itidem Præsto, videbis in meo Cic. Lex. p. 6. [Dionys. H. De propr. Thuc. § 3, p. 794 : Ἡ ἐν τοῖς σχηματισμοῖς καινότης τε καὶ πολυτροπία ..., ἐν ᾗ μάλιστα διαφέρειν αὐτὸν ἡγούμεθα τῶν ἄλλων.] Sæpe autem gen. et dativo rei jungitur, ut ap. Plat. Apol. [p. 35, A], διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, Re quapiam præstare vulgo hominum, Re quapiam antecellere vulgus. Nisi forte reddi quis posse existimet Differre a vulgo. Nam certe et in aliis ll. observavi utramque hoc verbum interpr. admittere. [Leg. 12, p. 963, B : Σὺ δ' ὢν δὴ διαφέρων, ὡς φαίης ἄν, πάντων τῶν ἐμφρόνων.] Isocr. Symm., Τοσοῦτον ἀνοίᾳ διήνεγκαν πάντων ἀνθρώπων, ubi observa in malam quoque partem dici. Idem in illo Hel. Enc. [p. 210, E] : Ἣ καὶ τῷ γένει καὶ τῷ κάλλει καὶ τῇ δόξῃ πολὺ διήνεγκε. Antea autem habuimus ex C Eod. διαφέρειν ἔν τινι [p. 269, D, ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ταῖς μάχαις· et p. 34, E], quæ constr. et ap. Dem. extat. [Διαφέρω σου τούτῳ Polyb. 16, 40, 10, et ἐν τούτῳ ibid. Κατὰ τοῦτο 3, 98, 2; περὶ τοῦτο 10, 25, 4; διαφέρω παρὰ σὲ τούτῳ 10, 27, 5. Schweigh.] Sed invenitur præterea διαφέρειν ἐπί τινι, nec non εἴς τι, ut ap. eund. Isocr. in illa ipsa Orat. [p. 210, C], Τῶν διαφερόντων ἐπ' ἀρετῇ. Apud Plat. autem in Apol. [p. 35, B] : Διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετήν. [Leg. 11, p. 927, E.] Quin etiam διαφέροντες πρὸς ἀρετήν, ex Ejusd. Epist., cum gen. ἀνθρώπων itidem. Cui simile est ex iisd. : Πρὸς τὸ διαλεχθῆναι, τῇ φύσει καὶ τῇ μεθόδῳ τῶν λόγων πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν, ubi observa dativi simul usum. [Æschin. p. 25, 42 : Ἄνδρα ... πρὸς δικαιοσύνην καὶ ἐγκράτειαν διαφέροντα. Cum κατὰ Xen. Rep. Laced. 1, 10 : Εἴ τι διαφέροντας καὶ κατὰ μέγεθος καὶ κατ' ἰσχὺν ἄνδρας τῇ Σπάρτῃ ἀπετέλεσεν· ubi Stobæus utrumque κατὰ omittit.] Quin etiam cum accus. sine præp. interdum, ut Æschin. [p. 11, 13] : Ἑτέρων τὴν ὄψιν διαφέρων. Sic Lucian. [Dial. mort. 12, 1], D διαφέρω πάντων τὰ πολεμικά. Quibus tamen in ll. κατὰ potius subauditur. [Cum παρὰ Dionys. H. De propr. Thuc. § 2, p. 793 : Κατὰ τὸν λέξεως χαρακτῆρα, ᾧ παρὰ τοὺς ἄλλους διήνεγκε. Cum accus. personæ Polyb. 1, 88, 7 : Τοὺς ἄλλους ὠμότητι καὶ παρανομίᾳ διενηνοχότα. Diodor. 2, 5 : Τῷ κάλλει τὰς παρθένους διαφερούσης· ubi Wessel. alia exx. indicat, 11, 67 : Ἀρετῇ καὶ στρατηγίᾳ πολὺ τοὺς ἄλλους διενέγκας· Exc. Vales. p. 261 : Δειλίᾳ διενηνοχέναι ἅπαντας ἀνθρώπους· Dion. Chrysost. vol. 1, p. 617 : Οὗτος ἐδόκει ῥώμῃ διενεγκεῖν τοὺς καθ' ἑαυτόν.] Sed nonnunquam διαφέρειν sine gen. personæ dicitur, qui excellit aliqua in re, sive qui egregius est, sicut sc. Præstans sine adjectione genitivi ponitur. Plato [Phæd. p. 64, D : Ἱματίων διαφερόντων κτήσεις], Διαφέρων ἐν τῷ πολέμῳ (ap. Lucian. autem διαφέρειν πάντων τὰ πολεμικά). [Polyb. 6, 39, 2 : Οἱ δόξαντές τι πεπραχέναι διαφέρον.] Et cum πρός, Isocr., διαφέρειν πρὸς τοὺς κινδύνους, Præstantem esse ad subeunda pericula, Egregium esse in subeundis periculis. Interdum cum accus., ut διαφέρων τὴν ψυχήν, quod exp.

Animi fortitudine præstans. Sic διαφέρων τὴν φύσιν, Plato.

|| Διαφέρει, Interest : ea signif. qua dicitur Mea interest vel Tua, et Ejus interest. Observandum est autem et alterum hujus Lat. verbi usum habere Græcum διαφέρειν, quum pro Differre ponitur. Nam οὐδὲν τοῦτο διαφέρει ἐκείνου, Nihil differt hoc ab illo, reddere possis etiam, Nihil interest inter hoc et illud. Atque adeo Cic. alicubi post Interesse addidit Differre, ut De fin. 3 : Nisi statuerit nihil esse, quod intersit aut differat aliud ab alio præter honesta et turpia. Ideo autem utrumque usum verbi hujus Interesse spectandum propono, ut simul similis vel potius eadem mutatio significationis in utraque lingua consideretur. Considerata enim posteriorem hunc verbi διαφέρει usum quodammodo familiarem nobis reddet. Idem vero et in aliis faciendum censeo, quæ significationis mutationem a ceterarum linguarum consuetudine abhorrentem habent. Sed et hoc addo, istam hac in re Lat. linguæ cum Græca convenientiam, ab iis qui primi Græca Latine reddiderunt ortam videri. Quam opinionem mihi quædam vel ipsius Cic. interpretationes augent. Διαφέρει μοι τοῦτο, inquit Bud., Hoc interest mea, Hoc ad me pertinet. Quod etiam per gen. dicitur, διαφέρει μοι τούτου, ut μέλει μοι τούτου, et προσήκει. [Hesych. : Τί ὑμῖν διαφέρει· τί ὑμῖν μέλει; Antipho p. 130 extr. : Ἐμοὶ εἰ μηδὲν διέφερε τῆσδε τῆς πόλεως.] Dem. : Ὦ ἐκείνους σωθῆναι μάλιστα διέφερεν. E Plat. : Οὐδὲν ἄν τοι διαφέροι φίλον ἢ ἐχθρὸν γενέσθαι, Amicusne an inimicus tibi sit, nihil tua interest. Ex Eod. De rep. 1 : Τί σοι τοῦτο διαφέρει; Quid hoc tua interest? [Demosth. p. 43, 12; 124, 3, Plutarch. V. Cleom. c. 4. Cum al. Eurip. Troad. 1248 : Δοκῶ δὲ τοῖς θανοῦσι διαφέρειν βραχύ, εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων.] Rursum cum infin. [Herodot. 1, 85 : Οὐδέ τί οἱ διέφερε πληγέντι ἀποθανέειν·] Plato in Epist. : Σοὶ δ' οὐδὲν διαφέρει καὶ λαβεῖν καὶ δοῦναι τοσοῦτον. Item διαφέρειν μέγα, interjecta particula ὥστε, in Epist. ult. Apud Eund. dicitur διαφέρειν πρὸς ἅπαντα· ubi scribit, Πολὺ διαφέρει πρὸς ἅπαντα ἃ λέγεις, αὐτὸν ἀφικέσθαί σε Ἀθήναζε. [Plut. Mor. p. 1022, F; 1092, A.] Thucyd. [3, 42] : Διαφέρει ἰδίᾳ τι αὐτῷ. [Polyb. 4, 27, 4 : Τοῦτο γὰρ διέφερε τοῖς Θηβαίοις· 22, 1, 9 : Τὰ διαφέροντα τοῖς ἰδίοις πράγμασι.] Διαφέρει, inquit idem Bud., Refert, i. e. Ad rem pertinet. [Hippocr. Aphor. p. 1253, G, de aqua calida : Πλεῖστον δὲ διαφέρει ὀστέων κατήγμασι, Plurimum confert ossium fracturis.] Theophr. [H. Pl. 7, 1, 6] : Διαφέρει γὰρ πρὸς τὸ θᾶττον καὶ βραδύτερον παραγίνεσθαι ἡ τῶν σπερμάτων παλαιότης· τὰ μὲν γὰρ ἀπὸ νέων παραγίνεται θᾶσσον. Et ap. Eund. [C. Pl. 5, 14, 9] : Αἱ χῶραι διαφέρουσι, Refert regionum qualitas. Bud. p. 408, 409. Ceterum οὐδέν μοι διαφέρει alicubi redditur Nihil mea interest, et Nihil mea refert : ubi malim, Mihi perinde est.

|| Partic. Διαφέρων, οντος, ὁ, Differens, Discrepans. Sed τὸ διαφέρον interdum dicitur pro eo, quod vulgo vocatur *Un différent* : Latine autem potius Dissidium, vel Controversia. Sic in plur. τὰ διαφέροντα, Controversiæ, ap. Thuc. præsertim. [Polyb. 31, 13, 1 : Διευκρινήσοντες τὰ πρὸς τοὺς Γαλάτας διαφέροντα τῷ βασιλεῖ.] Legitur alioqui et τὸ διάφορον, item διαφορὰ, ea signif. de quibus post Διαφέρομαι dicendum erit. Retinet alioqui διαφέρων signiff. ceteras respondentes iis quas habet verbum διαφέρω. [Τὰ διαφέροντα, Quod interest (lucri damnive), quod frequentius τὰ διάφορα dicitur. Lysias p. 187, 13 : Τούτοις μὲν γὰρ μεγάλα τὰ δ. ἐστιν εὖ τε πράττειν τὴν πόλιν τήνδε καὶ ἀνεπιτηδείως. Isæus p. 47, 35 : Εἰ μὴ πάνυ μεγάλα τὰ δ. εἴη. Andocid. p. 31, 34 : Πολὺ δὲ χαλεπώτερον, ὅταν τις ἐπιστάμενος τὰ δ. παραβαίνειν τολμᾷ (τοὺς νόμους). G. D. Plutarch. V. Cæs. c. 65 : Γέγραπται γὰρ ὑπὲρ πραγμάτων μεγάλων καί σοι διαφερόντων. Dio Cass. 44, 24 : Τὰ τῷ κοινῷ διαφέροντα, Utilia, Commoda, i. q. συμφέροντα. Rom. 2, 18 : Δοκιμάζεις τὰ δ., de quo v. Suicer. p. 889. A scriptoribus sequioris ætatis διαφέρειν dicuntur quæcunque quis possidet vel imperio suo subjecta habet : de quo usu verbi, ab interpretibus plerumque non intellecto, doctissima est Hasii annotatio ad Leon. Diac. Hist. p. 495, unde hæc repetimus : « Palladius V. Jo. Chrysost. p. 81, C : Ἡ γὰρ πόλις σοι διαφέρει,

A Tu es civitatis dominus. Isidor. Pelus. Epist. 291 ad Titian. p. 104, C : Τοῦ οἰκέτου τοῦ τῷ ἱερεῖ διαφέροντος. Horapollo Hieroglyph. p. 18, B : Ἡ μονόκερως καὶ ἰδιόμορφος, ἣν Ἑρμῇ διαφέρειν ἐνόμισαν.... Steph. Byz. p. 78, B ed. Berk. : Νῆσος διαφέρουσα τῷ πανευφήμῳ πατρικίῳ. Οἱ διαφέροντες, Propinqui, ap. Artemidor. Onirocr. p. 149, A : Συνέβη τοὺς πλείονας τῶν διαφερόντων τοῦ θεασαμένου τὸ ὄναρ νοσῆσαι. Vetustum autem esse illum usum verbi, aut certe primis sæculis religionis nostræ non incognitum, testantur inscriptiones duæ ab Jac. Gronovio relatæ Memoria Cossoniana p. 144, B. Altera n. 16 : ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΑΝΓΕΙΟΝ ΔΙΑΦΕΡΕΙ ΑΥΡ. ΘΕΟΚΤΙΣΤΩ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. Altera n. 17 : ΑΥΤΗ Η ΣΟΡΟΣ ΔΙΑΦΕΡΕΙ ΠΟΛΥΚΑΡΠΩ ΥΠΟΔΙΑΚΟΝΩ. Inscriptionem secundam Christianam esse patet, priorem credendum est. Positas opinor sæculo secundo aut tertio. » Schol. Soph. OEd. T. 1026 : Ὅτι οὐδέν σοι διαφέρει κατὰ γένος ὁ Πόλυβος. Sæpe sic loquitur Jo. Malal., p. 115, 6 : Ἄλλο μέρος τῆς νήσου τὸ διαφέρον τῷ Κύκλωπι· 198, 5 : Ἔλαβε τὴν Ἀσίαν πᾶσαν καὶ
B πάντα τὰ διαφέροντα τοῦ αὐτοῦ Ἀντιγόνου· 245, 11 : Τοὺς διαφέροντας αὐτοῖς ἐν Ἀντιοχείᾳ οἴκους· 101, 15 : Τοῦ διαφέροντος αὐτῷ στρατοῦ· 371, 20 : Εἷς Γότθος τῶν διαφερόντων τῷ Ἄσπαρι. Et 115, 2, 9; 116, 8, 10; 163, 7; 184, 15. Theophili exempla notavit Reitzius in Glossario.]

|| Pass. Διαφέρομαι, Differor, Jactor. Differor, inquam, sequendo eam signif. qua dicitur a Plauto Differri cupidine, et a Terentio Differri doloribus : item alia de quibus antea dictum est in Διαφέρω. Bud. διαφέρομαι interpr. Jactor, Huc et illuc temere feror, subjungens ex Act. 27, [27] : Διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ κατὰ μέσον τῆς νυκτός. [Strabo 3, p. 144 : Διενεχθεὶς περί τε τὰς Γυμνησίας νήσους καὶ περὶ Σαρδόνα.] Addit, διαφέρεσθαι esse etiam Dilabi, In diversa digredi, abire, e Plut. Cæsare [c. 33] : Καὶ πόλεις ἀνισταμένας φυγῇ διαφέρεσθαι. In VV. LL. ex eod. Plut. Cam. [immo V. Galbæ c. 26] : Διαφέρεται [καθάπερ ἐν κλύδωνι] δεῦρο κἀκεῖ [κἀκεῖσε] τὸ φορεῖον, Lectica huc et illuc jactatur. Ex Ejusd. l. De exilio [p. 606, D] :
C Διαφέρονται ὡς ἐπὶ σχεδίας, τῆς ἐλπίδος, Spe, ceu rate quadam, jactantur. Ibid. [V. Thes. c. 24] : Διαφερόμενοι ἐν τῇ χώρᾳ σποράδες, Per regionem diffusi. Et, Διαφερομένη σποράδην ποίησις, Poesis sparsim divulgata. Item διαφέρεται ὁ λόγος, e Plut. Galba, Divulgatur sermo. At vero διαφέρομαι neutraliter positum, Dissideo, Dissentio, Discrepo. [Herodot. 1, 173 : Διενεχθέντων περὶ τῆς βασιληίης τῶν Εὐρώπης παιδίων. Aristoph. Lys. 1172 : Ἔατε, μηδὲν διαφέρου περὶ σκελῶν.] Item Contendo. Plato De rep. 1 : Ἔστω· ἵνα σοὶ μὴ διαφέρωμαι. Et, Διαφέρομαι πρὸς τοὺς φίλους, Dissideo a vel cum amicis. Plato Hipp. min. [p. 372, D] : Καὶ δὴ καὶ νῦν ἃ σὺ λέγεις, οὐχ ὁμολογῶ σοι, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα, Vehementer a te dissentio. [Euthyphr. p. 5, A : Διαφέρονται ἀλλήλοις οἱ θεοί· 11, B : Οὐ γὰρ περὶ τούτου διοισόμεθα. Demosth. p. 1022, 13 : Κἂν πρὸς ζῶντας διενεχθῶσι. Polyb. 4, 23, 7 : Διεφέροντο πρὸς ἀλλήλους ταῖς γνώμαις· 12, 16, 1 : Τῶν δὲ πρὸς πᾶν διαφερομένων. Clem. Al. Strom. 1, p. 349 : Ἔν τε ἀριθμοῖς ὁ ἄρτιος τῷ περιττῷ διαφέρεται, ὁμολο-
D γοῦσι δὲ ἄμφω ὡς.... Et paullo post : Κἂν διαφέρηται πρὸς ἄλληλα (τὰ μέρη), τὴν πρὸς τὸ ὅλον οἰκειότητα διαφυλάττει. Antiattic. p. 89, 22 : Διενεχθῆναι, ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι. Ἄμφις Σαπφοῖ. Sequente ὡς, Demosth. p. 1296, 24 : Διαφέρονται ὡς οὐ δεῖ τελεῖν αὐτοὺς τοὺς τόκους.] Et διαφέρεσθαι ἑαυτῷ, Secum discrepare, Non consentanea dicere, sed sese collidentia. Antiphon de testibus dissentientia testificantibus [p. 135, 22] : Τῶν διαφερομένων σφίσιν αὐτοῖς· e Flacco, ad verbum, Secum dissidentibus. Plut. autem, Διενεχθεὶς τῷ λογισμῷ, de homine dixit incerto propositi et in diversa impetum animi capiente, Bud. [Conf. Mor. p. 97, F.] At pro Contendo, Æmulus sum, affert ex Athen., scribente de Plat. et Xen. : Καὶ ἴσως καὶ περὶ πρώτων διεφέροντο. Subjungit vero et διαφερόμενον oppositum τῷ συμφερομένῳ, ex Aristot. De mundo. Addit poni et pro Ambigo, Litigo : unde διαφορὰν dictam esse Litem et Contentionem. Item διαφέρομαι pro διαφέρω, Differo : ut, Διαφέρεται νοῦ ἡ δόξα, VV. LL. e Plat.

|| Διενέγκω, verbum inus., a quo διαφέρω mutuatur

sua tempora. Signif. autem Differo : interdum etiam Præsto. At pass. voce et signif. Διενεχθέντες ταῖς γνώμαις, Sententiis inter se discrepantes, Dissidentes. V. Διαφέρω. [De optativo Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 24 : Διενέγκειε καὶ διενέγκοι, ἄμφω δόκιμα. Ἔστι δὲ τὸ μὲν διενέγκοι ἀπὸ τῆς ὀξυτόνου μετοχῆς, ὡς δραμοίν δράμοι, τὸ δὲ διενέγκειεν ἀπὸ τῆς διενέγκας, ὡς γράψας γράψειεν. || Διενεγκεῖν, ἀντὶ τοῦ προσπαλαίειν, Colluctari, Τηλεκλείδης Ἡσιόδῳ, Antiattic. p. 91, 4.]

Διαφεύγω, [fut. διαφεύξομαι, et, metro postulante, διαφευξοῦμαι in l. Aristoph. Διαφευξοίμην Plato Apol. p. 29, C. Per periphrasin Herodot. 7, 194 : Ἔμελλε οὐ τὸ δεύτερον διαφυγὼν ἔσεσθαι. G. D.], Effugio, Evado, Evito : ut de sole ap. Plut. De def. orac. [p. 431, F] : Ὅταν διαφύγῃ τὰ νέφη. Et διαφεύγειν κακόν τι, et διαφεύγειν τὴν συμφοράν, Isocr. [p. 261, C; 274, C, et p. 101, A. e cod. Urb., ubi ceteri διαφυλάττειν.] Idem dixit etiam διαφυγόντες τοὺς κινδύνους. Sed et sine accus. ap. Thuc. non semel pro Evadere s. Effugere periculum, Elabi. Item pro Evadere mortem, 2, [49]. Item ap. ipsum Isocr. sine accus. in Bus. Enc. [p. 229, A] : Οὐ μὴν ἀτιμώρητοί γε διέφυγον. Jungitur et aliis accuss. ut Aristoph. Nub. [442] : Εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι. Et διαφεύγειν δίκην s. τὴν δίκην, vel τὰς εὐθύνας, sicut ἀποφεύγειν. Plato De LL. 12, [p. 947, E] : Τὰ μὲν δὴ γέρα τοιαῦτα τοῖς τὰς εὐθύνας διαφυγοῦσιν. [Eurip. Bacch. 642 : Διαπέφευγέ μ' ὁ ξένος· Ion. 1254 : Διαφυγοῦσα πολεμίους· Hel. 800 : Εἰ λέκτρα διέφυγες τάδε. Herodot. 3, 19 et 6, 45 : Δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσέων. Hippocr. p. 1253, B : Ὁκόσοι κυνάγχην διαφεύγουσιν. Id. p. 175, G, de iis qui septimam diem superarunt : Οἱ δὲ διαφυγόντες ἔμπυοι γίνονται. Aristot. H. A. 8, 21 : Διαφυγεῖν δὲ καὶ τοῦτο (τὸ νόσημα) χαλεπόν. Cum genit. in l. suspecto Pausan. 2, 2, 1 : Ὃς δ' ἂν ἐνταῦθα ἢ Κορινθίων ἢ ξένος ἐπίορκα ὀμόσῃ, οὐδεμία ἐστίν οἱ μηχανὴ διαφυγεῖν τοῦ ὅρκου. Quod non potest significare, Effugere perjurii pœnam.] Item cum infin. e Plut. Rom. : Οὐ διέφυγε παθεῖν. [V. Brut. c. 31 : Μόνους ... γενέσθαι τοὺς μὴ διαφυγόντας τὸ σωθῆναι.] Ex Herodoto autem cum accus. infinitivo sequente, Διαφυγὼν τὸν Δαρεῖον μὴ ἀπολέσθαι. [Isæus p. 63, 15 : Οὐ διαφεύγει τὰ δίκαια μὴ οὐ κατὰ τοῦτον γιγνώσκεσθαι τὸν τρόπον.] Item διαφεύγειν ἔκ τινος εἴς τι, Elapsum ex uno ad aliud transire. E Plat. in VV. LL., Διαφεύγω ἐκ κακοῦ εἰς ἀγαθόν. [Leg. 7, p. 815, E : Ἐκ πόνων διαπεφευγότες εἰς ἀγαθά.] || Dicitur præterea ἡμᾶς διαφεύγειν aliquid, quo excidimus, quod sc. nobis elabitur, velut e manibus. [Eurip. Herc. f. 592 : Τὰ δ' ἐν δόμοις δαπάναισι φροῦδα, διαφυγόνθ' ὑπ' ἀργίας. Plato Menon. p. 96, E : Διαφεύγειν ἡμᾶς τὸ γνῶναι τίνα ποτὲ τρόπον γίγνονται οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες. Æschin. p. 89, 20 : Τῆς δημοκρατίας ἐπιμελήθητε ἤδη διαφευγούσης ὑμᾶς.] Estque ita usus Æschin. [p. 89.] Interdum διαφεύγειν dicitur quod nobis e memoria elabitur et excidit, quod memoriam nostram velut effugit (a Plauto autem dicitur ipsa etiam memoria aliquem effugere), aut simpliciter quod nobis excidit; nam hac signif. dicitur etiam Excidere sine ulla adjectione. Sic Isocr. [p. 80, B : Πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην], et post eum Plut. [V. Alcib. c. 10 : Μεταξὺ λέγων ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε, λέξεως διαφυγούσης αὐτόν. Longin. fr. 6, 3 : Τῶν λοιπῶν εἴ τι διαπέφευγε τὸν Ἀμέλιον.]

Διαφευκτικὸς, ἡ, ὸν, sicut Ἀποφευκτικὸς, Effugiendi peritus s. Evadendi, Qui talis est ut facile evadere possit. In VV. LL. Fugax. [Lucian. Timon. c. 29 : Λεῖος εἶ καὶ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφευκτικός.]

[Διάφευξις, εως, ἡ, Effugium. Thucyd. 3, 23 : Ἐγένετο δὲ καὶ ἡ δ. αὐτοῖς μᾶλλον διὰ τοῦ χειμῶνος τὸ μέγεθος. Ex quo l. annotavit Antiattic. p. 90, 9. Dio Cass. 40, 32 : Τὴν τοῦ Ἀμβριόριγος διάφευξιν. Plut. Mor. p. 977, E : Οὐδεμίαν ἐκ λογισμοῦ καὶ σοφίας διάφευξιν οὖσαν. || Alia forma Διάφυξις ap. Plut. V. Tib. Gracchi c. 5.]

[Διαφέψω, Decoquo. Oribas. p. 54 ed. Matth. ex Diocle : Ὕδωρ ἀσθενέστατον ποιήσεις ἀφεψῶν τὸ τρίτον μέρος καὶ τὰ λευκὰ διαφεψῶν ὡσαύτως. Scrib. ἀφέψων et διαφέψων. G. Dind.]

Διαφημίζω, Famam spargo, Vulgo fama aliquid, ut Virgil. dicit Bella vulgata per orbem fama. [Arat. Phæn. 221 : Πρῶτοι κεῖνο ποτὸν διεφήμισαν Ἵππου κρήνην. Dionysio A. R. 11, 46 διεφήμιζον ex cod. Vat. restitutum : vulgo διευφήμιζον. Idem vitium Annæ Comn. 6, p. 161, B, eximit cod. Coislin. Ap. Diodor. 18, 50 : Κατὰ δὲ τὴν Ἀσίαν διαβοηθείσης τῆς Ἀντιπάτρου τελευτῆς, libri aliquot διαφημισθείσης. Palæph. 14, 4 : Διεφήμιζον ὡς ... εἰς λέοντας μετεβλήθησαν. Ev. Marci 1, 45 : Διεφήμιζον τὸν λόγον. || Forma media Dionys. Per. 26 : Τοῖα μὲν ἀμφ' οὔροισι βροτοὶ διεφημίξαντο. || Pseudoplutarch. De nobil. p. 973 ed. Wytt. : Ταῦτα ... οὔτε διαφημοῦσι τὴν εὐγένειαν ..., ubi Wyttenb. δυσφημοῦσι conjicit.]

[Διαφημιστὴς, ὁ, Famigerator, Gl.]

[Διάφημος, ὁ, ἡ, Celeber, Gl.]

[Διαφθάνω, Prævenio. Plut. V. Demetr. c. 7 : Εἰς τὴν Βαβυλωνίαν διέφθη. Seager. Hoc compositum suspectum est. Liban. vol. 4, p. 883 : Τὴν τοῦ βασιλεύοντος γνώμην ἡ τῶν ἀρχομένων διέφθασε. Cod. Par. 2618 ἔφθασε, recte, opinor. Bast. Simplex etiam Plutarcho restituit Schæf. ex conjectura.]

[Διαφθαρτικὸς, ἡ, ὸν, Corrumpendi vim habens. Pollux 5, 132 : Τὸ φθοροποιὸν (φάρμακον) καὶ διαφθαρτικὸν καὶ θανατηφόρον. Schol. Eur. Or. 620 : Πῦρ ἀναλωτικὸν καὶ διαφθαρτικόν. Kall. Apoll. Soph. Lex. Hom. θυμοραϊστὴς interpr. διαφθαρτικὸς τῆς ψυχῆς. Schæf.]

[Διαφθέγγομαι, Eloquor, Dico. Epiphan. t. 1, p. 579, B : Διὸ ὁ Ἀπόστολος ταῦτα διεφθέγξατο. Hase.]

Διαφθείρω, [fut. διαφθερῶ. Forma epica ap. Hom. Il. N, 625 : Ὅστε ποτ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν. Hesych. : Διαφθέρσει, διαφθερεῖ], Corrumpo, Perdo, Vitio, ut de φθείρω dicetur. Apud Plat. Apol. [p. 24, D] διαφθείρειν et βέλτιον ποιεῖν inter se opponuntur. Sicut autem Corrumpere, ut ab ea signif. ordiar, de variis rebus dicitur, sic etiam διαφθείρειν : sic tamen ut nonnullis in ll. alio potius quopiam verbo, sed ejusd. generis signif. habente, reddendum esse videatur. [Sæpissime verbo Mutare reddi potest, sed non aliter quam ut mutare in pejus significet. Æsch. Ag. 610 : Γυναῖκα ... σημαντήριον οὐδὲν διαφθείρασαν ἐν μήκει χρόνου· 932 Clytæmnestræ dicenti : Καὶ μὴν τόδ' εἰπὲ μὴ παρὰ γνώμην ἐμὴν, Agamemno respondet : Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. Cui Elmsl. comparavit Eur. Med. 1055 : Ὅτῳ δὲ μὴ θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν, αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ, quod scholiastæ interpretantur μαλακίσω vel ἀμβλυνῶ, et Platon. Phæd. p. 117, B : Οὐδὲν τρέσας οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου. Eur. Hippol. 389 : Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω προγνοῦσ' ἐγὼ, οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ φαρμάκῳ διαφθερεῖν ἔμελλον. Schol. : Οὐκ ἔστι μοι οὐδεμία πρόφασις οὕτως ἰσχυρὰ οὐδὲ δέλεαρ τοιοῦτον, ὅπερ ἐκ τῶν φρενῶν καὶ τῆς τοσαύτης σωφροσύνης μεταστήσειέ με εἰς πορνείαν. Soph. Phil. 1069 : Ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς. Eur. Hel. 890 : Κύπρις δὲ νόστον σὸν διαφθεῖραι θέλει.] Legimus enim ap. Dem. διαφθείρειν τὸν στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον, Or. in Mid. Apud Eund. Pro cor. : Τὰ τουτωνὶ συμφέροντα διαφθείρειν. Cui similem usum habet cum accus. τὰ πράγματα. Dicitur autem non solum aliquis διαφθείρειν τὰ πράγματα, sed et passive dicuntur διαφθείρεσθαι τὰ πράγματα. [Aristoph. Pac. 323 : Μηδαμῶς πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε.] Ap. Xen. Mem. 1 : Τοὺς νέους διαφθείρων. [Isocr. Περὶ ἀντιδ. p. 441 ed. Bekk. : Τοὺς λόγους δεικνύναι τοὺς ἐμοὺς, οἷς διαφθείρω τοὺς συνόντας. Ib. p. 463 : Εἰ μὲν ἡ φιλοσοφία τοιαύτην ἔχει δύναμιν ὥστε διαφθείρειν τοὺς νεωτέρους. Joseph. A. J. 10, 7, 2 : Διέφθειραν δὲ πάλιν αὐτὸν οἱ φίλοι καὶ διῆγον ἀπὸ τῶν τοῦ προφήτου πρὸς ἅπερ ἤθελον.] Sed et τοὺς κριτὰς διαφθείρειν, rursus ap. Dem. In Mid. [p. 516, 3] ut Latine, Judices corrumpere. [Æschin. p. 38, 10 : Διεφθαρκὼς νομῇ χρημάτων τὸν δῆμον. Demosth. p. 122, 21 : Εἴ τις ἐν Πελοποννήσῳ τινὰς ὠνεῖται ἢ διαφθείρει· 345, 4 : Διεφθαρμένος καὶ πεπρακὼς ἑαυτὸν ἐλάνθανε.] Affertur vero ex Isocr. et Διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς τρυφῆς, pro Corruptus deliciis s. luxu. At vero διαφθείρειν τὸ γραμματεῖον Bud. ap. Isocr. p. 183, 184 [p. 363—365 plurib. ll.] vertit Falsum facere. [Νόμους, idem p. 373, B.] Et διεφθαρμένον γραμματεῖον, Instrumentum falsum. Ad Corrumpendi autem signif. pertinet διαφθείρω etiam in iis ll., in quibus jungitur cum accus. γυναῖκα, aut alio hujusmodi, ubi tamen alioqui redditur potius Stuprare, ut ap. Lys. p. 86, 130 [p. 93, 16; 95, 17 HSt.] διαφθείρειν τὴν γυναῖκα. Et διαφθεῖραι καὶ μοιχεύειν τὰς ἐλευθέρας, ap.

Eund. p. 86 et 87 [p. 136, 3. Et p. 92, 10 : Ἐμοίχευεν ... τὴν γυναῖκα τὴν ἐμὴν καὶ ἐκείνην τε διέφθειρε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐμοὺς ᾔσχυνε.] Sic διαφθείρεσθαι, Stuprari, ap. Plut. Galba [c. 12. Conf. Φθείρω]. || Διαφθείρω passim ap. Historicos, et nominatim Thuc., Interficio : itidemque διαφθείρεσθαι, Interfici, item simpliciter pro Mori. [Æsch. Agam. 1266 : Σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ· Pers. 716 : Ἀμφ' Ἀθήναις πᾶς διέφθαρται στρατός. Soph. Œd. T. 438 : Ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.] Sed et νόσος, Morbus, dicitur aliquem διαφθείρειν : unde et διαφθαρεὶς νόσῳ, Qui morbo interiit. [Isocr. p. 180, C : Ὑπὸ τῆς αὐτῆς νόσου διεφθαρμένου. || Perdo. Andocid. p. 18, 32 : Αἱ νῆες διεφθάρησαν (ad Ægospotamos). || « Διαφθείρειν et διαφθείρεσθαι Abortum facere dicitur Hippocrati, ut φθείρειν et φθείρεσθαι sæpe libris Περὶ γυναικ., præcipueque libro primo p. 619. Ibid. p. 599, 11 : Ἀλλὰ σφέων τὰ παιδία διαφθείρονται, Sed suos fœtus perdunt aut corrumpunt. P. 619, 25 : Καὶ τῶν διαφθαρεισῶν τὰ ἔμβρυα κατὰ λόγον ἡ κάθαρσις γίνεται τούτων τῶν ἡμερέων, In his quæ fœtus corruperunt... P. 1255, B : Ὁκόσαι διαφθείρειν μέλλουσι τὰ ἔμβρυα. P. 1221, D : Διέφθειρε πεμπταίη, ῥηϊδίως ἀπήλλαξε, Quinto die abortum fecit. P. 1229, A : Ἐν τῇσι τρίτῃσι δηλοῖ εἰ διαφθείρει. Fors. Conf. Διαφθορά. Isæus p. 73, 4 : Φάσκουσαν ἐξ αὐτοῦ κύειν οἴεσθαι, προσποιουμένην δὲ διαφθείρειν ἀκούσαν. Timæus p. 107 : Ἐξαμβλοῦν, διαφθείρειν τὸ κατὰ γαστρὸς διεφθορὸς καὶ (transp. καὶ διεφθορὸς) ἀποκτείνειν αὐτό. Plut. Mor. p. 242, C : Κρύφα τις διαπαρθενευθεῖσα καὶ διαφθείρασα τὸ βρέφος. G. D.] Interdum vero διεφθαρμένος cum accus. quo significatur ea pars qua quis morbo laborat, ut διεφθαρμένος τὴν ἀκοήν, et διεφθαρμένος τὴν ὄψιν : quibus in ll. adhibent quidam partic. Captus, minime ad verbum reddentes : hoc modo, Auditu s. Visu captus : vel potius, Auribus s. Oculis captus. Et διεφθαρμένος τὰς φρένας, Mente captus. [Lysias In Andoc. p. 104 : Πῶς οὐ θεῶν τις τούτου γνώμην διέφθειρε; Isocr. Ad Demonic. p. 17 : Διαφθαρείσης τῆς διανοίας. Eurip. Orest. 297 : Τὸ διαφθαρὲν φρενῶν.] Sed ex Hom. dicetur potius διεφθορώς, ut mox quoque docebo. Possumus autem fortasse in interpretando hoc participio quibusdam accusativis juncto, uti Latino Perditus : eo quidem modo, quo dicunt Latini aliquem Esse perdita valetudine. [Soph. Trach. 1056 : Διέφθαρμαι δέμας τὸ πᾶν. Eur. Hel. 1208 : Λύπησὰς διέφθαρσαι φρένας. Isocr. p. 274, B : Ὑπερηφάνοις γενομένοις καὶ τὴν φρόνησιν διαφθαρεῖσι καὶ κατενεχθεῖσιν εἰς χείρω πράγματα. Cum dativo Lucian. Dial. deor. 13, 2 : Διεφθαρμένος τῷ σώματι, cui τὸ σῶμα recte restituitur ex cod. et Thoma M.] Quemadmodum porro νόσος dicitur aliquem διαφθείρειν, ita vicissim dicitur aliquis διαφθείρειν τὴν νόσον, ubi puto nos διαφθείρειν commode interpretaturos Profligare. Tale est autem διαφθείρειν φύγεθλα ap. Diosc. 4, ubi tamen redditur potius Discutere. Præt. med. Διέφθορα, Corruptus sum. Itidemque partic. διεφθορὸς in passiva signif. : αἷμα, Corruptus sanguis. Et quemadmodum dicitur aliquis διαφθαρῆναι vel διεφθαρμένος τὴν ὄψιν s. τὴν ἀκοήν (quæ habes paulo ante), sic διέφθορας φρένας ap. Hom. [Il. O, 128] legitur pro διεφθάρης, Mente captus es. Sed ab Atticis active usurpatum fuit διέφθορα pro διέφθειρα, Corrupi, ut annotant Ammon. et Eust. At Moschopulo nequaquam assentior reprehendenti διεφθορὸς αἷμα, et dicenti διεφθορὸς ἦθος esse τὸ διαφθεῖρον. [Soph. El. 306 : Τὰς οὔσας τέ μοι καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. Aristoph. fr. 418 (ap. Suid. s. v. Πρόδικος) : Τὸν ἄνδρα τόνδ' ἢ βιβλίον διέφθορεν ... Sic Kust. : libri διέφθειρεν. Idem ap. Ammon. p. 41 : Διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν. Eur. Hippol. 1014 : Εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε ... μοναρχία. Phrynich. Ecl. p. 160 : Διεφθορὸς αἷμα· τῶν ἀμαθῶν τινὲς ἰατρῶν οὕτω σολοικίζοντες, δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷμα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν· ad quem l. Lobeck. : « Διέφθορε Atticos activa signif. dixisse magno consensu tradunt Ammonius p. 41, Phrynich. in Bekk. An. p. 35, Lucian. Pseudos. c. 3, Mœris p. 127, Zonar. et Moschop. Neque alio modo reperitur in libris veterum Atticorum, quos unos in consilium adhibuit Phrynichus, Aristophanis, Pherecratis, tum etiam Tragicorum (v. Musgr. ad Eur. Iph. T. 719) usque ad Theophrastum. (Non imputandum

A hoc Theophrasto, cui διέφθειρεν pro διέφθορεν ex libris est restitutum C. Pl. 3, 20, 5. G. D.) Sed hujus ætatis flexu e vicinia subrepsit διέφθορα ad passivam signif. traductum, jam inde ab Homero et Hippocrate, qui αἷμα διεφθορὸς De morb. mul. 2, 23, vol. 7, p. 813, D ed. Chart., γυναικὶ διεφθορυίῃ ib. c. 5, p. 797, E, scripsit. Hinc ap. recentt. scriptores atque Atticistas ipsos hæc signif. ita prævaluit, ut altera propemodum exolesceret. Inter paucos Aristid. vol. 2, p. 89 et Theophylact. Epist. 79 διέφθορε dixerunt transitiva signif. » Passivæ signif. exx. attulit Sallier. ad Thom. M. p. 231, Luciani Nigrin. c. 15 : Διεφθορότων ᾀσμάτων, Josephi A. J. 5, 5, 4 : Διεφθορὸς γάλα, Gregorii Naz. vol. 2, p. 521 : Χυμὸς διεφθορώς· quibus Lobeck. addit Polluc. 4, 140 : Διεφθορὸς ἕλκος, Dion. Chrys. vol. 1, p. 91 : Λόγων διεφθορότων, Heliodor. 2, 19, p. 78 : Διεφθορέναι σὲ τὴν γαστέρα πρὸς τῆς ἀδηφαγίας ᾐτιᾶτο· Epist. Socr. 6, p. 9 : Τὴν κατὰ φύσιν χρόαν διεφθορότες ἐπακτοῖς χρώμασι κοσμοῦνται· Themist. Or. 9, p. 122, C : Τὴν τῆς ἀρχῆς ἁρμονίαν διεφθο-

B ρυῖαν. Etiam Plut. Mor. p. 87, C, διεφθορότα σώματα dixit, et p. 128, E : Τοῖς μὴ διεφθορόσι. || Activam præteriti formam Διέφθαρκα minus probarunt Atticistæ. Mœris p. 127 : Διέφθορεν Ἀττικῶς, διέφθαρκεν Ἑλληνικῶς. Ea utuntur Eurip. Med. 226 : Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε ψυχὴν διέφθαρκε· Plato Apol. p. 33, C, Leg. 1, p. 636, B, et oratores a Piersono memorati.] Διέφρασαι, pro Διέφθαρσαι usurpavit Ibycus, exemto θ, et transposito ρ, teste Etym. [p. 273, 24.] Pertinet igitur ad διαφθείρω. [Διέφθαρεν apud Theophyl. Sim. Hist. p. 180, D : Πάντας διέφθαρεν καὶ ... τὴν λείαν ... διεκόμισεν, ex διέφθειρεν potius quam ex διέφθορεν corruptum videtur. || Διαφθείρομαι, Pervado. Hesych. : Διαδύει, διαφθείρεται. Διηλίσθη, διεφθάρη, διῆλθε, διέβη, διεπέρασε. Et activ. ap. eund. : Διεξίμεναι, διεξελθεῖν, διαφθεῖραι. Conf. Ἀποφθείρω, Εἰσφθείρω, Φθείρω. G. Dindorf.]

[Διαφθίνω, Tabesco. Schol. Theocr. 10, 18 : Τὴν ἰσχνὴν καὶ διεφθινηκυῖαν. Hemst.]

[Διαφθονέω, Invideo. Esth. 6, 3 : Νοήσαντες οἱ νεα-

C νίσκοι διεφθόνουν αὐτῷ. Marcell. V. Thucyd. p. ix ed. Bekk. : Διαφθονεῖν αὐτόν φησιν ἐν τῇ συγγραφῇ τοῖς περὶ Ἁρμόδιον. « Andreas Cret. p. 66, D : Διεφθόνουν θαυματουργοῦντι Χριστῷ. » Kall. Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 18. Boiss.] Διαφθονεῖσθαι, pro Invidere affertur e Chrysost. [In Ephes. serm. 6, vol. 4, p. 192, 29 : Οὔτε τοῦ φαυλοτάτου τὸ μεῖζον κατεξανίσταται, οὔτε τοῦτο ἐκείνῳ διαφθονεῖται. Seager. Euseb. H. E. p. 488 : Διαφθονηθεὶς τῷ πανευεργέτῃ. Suid. : Διαφθονούμενος· « Ὁ δὲ διαφθονούμενος Ζήνωνι ἐν ἡσυχίᾳ ἔμενεν. » Hemst. Forma media Theophyl. Sim. Hist. 3, p. 62, A : Πρίσκῳ διαφθονούμενος. Jo. Malal. p. 35, 15 : Διαφθονούμενος τοῖς τέκνοις. Et ib. p. 59, 22; 118, 2; 183, 1; 273, 22.]

Διαφθορά, ἡ, Corruptio, Corruptela. [Æsch. Prom. 643 : Διαφθορὰν μορφῆς. Plato Soph. p. 228, A : Πότερον ἄλλο τι στάσιν ἡγούμενος ἢ τὴν τοῦ φύσει ξυγγενοῦς ἔκ τινος διαφθορᾶς διαφοράν; || « Διαφθορὴ Hippocrati dicitur Fœtus corruptio, Abortivus fœtus et ejectus. P. 591, 23 : Δοκέει ὥσπερ σαρκία εἶναι τὰ ἀπιόντα, ὡς

D ἐκ διαφθορῆς, καὶ μέλανα. P. 202, D : Ἐν μακροῖσιν ἐκ διαφθορῆς, In diuturnis morbis ex fœtus corruptione aut abortione. Ibid. E : Τὰ ἐκ τόκου καὶ διαφθορῆς πολλὰ ὀξέως ὁρμήσαντα. Conf. Διαφθείρω et Ἀποφθορά. » Fors. Phalar. Ep. 78, p. 59 (98 Lennep.) : Δυοῖν παίδων μητέρα, τεθνηκυῖαν δὲ ἐκ διαφθορᾶς, Ex tabe, quæ alias φθίσις et φθόη. Hemst. De abortione intelligit Lennep.] Et quemadmodum διαφθείρειν τοὺς νέους, item διαφθείρειν τοὺς κριτάς, paulo ante protuli in Διαφθείρω, sic διαφθοραὶ νέων ap. Xen. [Apol. 19. Plato Menon. p. 91, C, de sophistis : Οὗτοί γε φανερά ἐστι λώβη τε καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων], et διαφθοραὶ κριτῶν ap. Aristot. [Rhet. 1, 12] legi sciendum est. [Polyb. 5, 60, 10 : Ἀγνοῶν τὴν διαφθορὰν τῶν ἡγεμόνων, Ignorans duces largitionibus esse corruptos.] Interdum vero ad eam Corrumpendi signif. pertinet, qua cum verbo Stuprare convenit, ut ap. Herodian. de quadam [1, 11, 12], Αἰτίαν δὴ διαφθορᾶς εἶχεν. Est alioqui διαφθορὰ (sicut et φθορὰ) etiam Internecio, Strages, Cædes, Pernicies : unde ap. Thuc. [8, 86] διαφθορὰ τῆς πόλεως

opp. τῇ σωτηρίᾳ. Apud Soph. autem [Aj. 1297]: Ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν, exp. ἀπώλειαν καὶ βρῶσιν. [OEd. T. 573: Τὰς ἐμὰς οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς (cædem)· Col. 552: Τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθοράς· et similiter Eurip. Phœn. 877: Αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραί· Herc. f. 459: Πολεμίοις ὑμᾶς ἐθρεψάμην διαφθοράν. Plato Menex. p. 242, D: Πρὸς τοὺς βαρβάρους μέχρι διαφθορᾶς πολεμεῖν. Demosth. p. 910, 15: Ὅθεν καὶ ἡ διαφθορὰ (Naufragium) τῇ νηὶ συνέβη.]

Διαφθορεύς, ὁ, [et ἡ: v. l. Eurip.], Corruptor, ut νόμων διαφθορεύς, et νέων. Plato Critone [p. 53, C]: Καὶ ὅσοι κήδονται τῶν αὑτῶν πόλεων, ὑποβλέψονταί σε διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων· ὅστις γὰρ νόμων διαφθορεύς ἐστι, σφόδρα γε δόξειεν ἂν νέων τε καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων διαφθορεὺς εἶναι. Itidem Cic. Catil. pro διαφθορεὺς τῶν νέων Corruptor juventutis dixit. [Themist. Or. 23, p. 296, B, de Socrate: Διεβαλλέτην ... ὡς σοφιστὴν καὶ διαφθορέα τῶν νέων.] Interdum vero διαφθορεὺς redditur Stuprator: qua etiam in signif. nomen Corruptor usurpavit idem Cic., hæc duo Corruptor et Adulter copulans: itemque Propert. Eleg. 2: Nullus erit castis juvenis corruptor in agris, Qui te blanditiis non sinat esse probam. [Eur. Hippol. 682: Ὦ παγκακίστη καὶ φίλων διαφθορά· ubi libri plurimi et optimi διαφθορεῦ cum scriptore Christi Pat. 347: Ἔρρ' αἰσχροποιέ, φιλίας διαφθορεῦ. Strabo 12, p. 575: Ὥσπερ, οὐχ ἱερεὺς εἰσεληλυθώς, ἀλλὰ διαφθορεὺς τῶν ἱερῶν. G. Dind.]

[Διαφθορέω, verbum nihili.] Particip. διαφθορεύμενος ap. Herodot. est pro διαφθορούμενος [7, 10, 8]: Διαφθορεύμενος ὑπὸ κυνῶν. Sed in vet. Cod. legi διαφορεύμενος pro illo διαφθορεύμενος sciendum est. Erit autem διαφορεῖσθαι ad verbum Differri, ea quidem signif. qua lupi dicuntur differre cadaver. De quo hujus verbi usu dictum est a me in verbo Διαφέρω: pro quo etiam faciunt ista. [Eadem corruptela in libris quibusdam 1, 88, ap. Palæph. c. 23, p. 94, et Procop. De ædif. 6, 5, p. 114, B: Διαφθορεῖν αὐτὰ (τὰ τείχη) τῷ χρόνῳ ἀφῆκαν· ubi epitome, καὶ αὐτὰ διεφθάρη τῷ χρόνῳ. Sed Procopius scripserat, ni fallor, διαφορεῖν. Proclus in Gaisfordi appendice ad Hephæst. p. 483: Δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τὸν Λαοκόωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθοροῦσιν. Hic quoque διαφοροῦσιν corrigendum. G. Dind.]

[Διαφθόρημα. V. Διαφόρημα.]

Διαφίημι, Dimitto. Basil. Hom. 9: Ἐὰν γὰρ ὑμᾶς διαφῶ καὶ διαλύω τὸν σύλλογον, Si vos dimittam. Sic Xenoph. H. Græc. 4, [4, 13]: Οὕτω διαφῆκε τὸ στράτευμα. [Et ibid. 3, 2, 24. Polyb. 2, 54, 14: Τοὺς μὲν Μακεδόνας ἐπ' οἴκου διαφῆκε πάντας εἰς τὴν χειμασίαν. Athen. 4, p. 171, ex psephismate: Ὥσπερ καὶ αἱ ἄλλαι βουλαὶ διαφίενται. De concione Polyb. 3, 109, 13: Διαφῆκε τοὺς πολλούς. Aristæn. 1, 20: Ἄφρουρον κατὰ τὴν εἱρκτὴν διαφῆκα. Liban. vol. 1, p. 544, 4: Τὴν στρατιὰν διαφείς.] Inde et διαφειμένος, Dimissus, ap. Philon. in Vit. Mos.

[Διαφιλονεικέω, Contendo, Disputo. Aristot. Σοφ. ἐλ. § 3, p. 423, 10 Sylb.: Οἱ ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιζόμενοι καὶ διαφιλονεικοῦντες. Schol. Arist. Vesp. 692. Hemst. Plut. V. Alex. c. 29: Μάλιστα δὲ Νικοκρέων καὶ Πασικράτης διεφιλονείκησαν. Diog. L. 3, 34: Ὥσπερ γοῦν διαφιλονεικοῦντες (Plato et Xenoph.) τὰ ὅμοια γεγράφασι. Schol. Pind. Nem. 5, 67. Procop. B. G. p. 607, D: Πολλὰ διαφιλονεικήσαντες ἐν ὑστάτῳ ξυνέβησαν.]

[Διαφιλονεικία, ἡ, Contentio. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 65, B. G. Dind.]

[Διαφιλοσοφέω, Accurate philosophor. Heraclid. Pontic. p. 166. M.]

Διαφιλοτιμέομαι, i. q. simplex φιλοτιμέομαι, nisi quod præp. significationem aliquantum intendit, i. e. Contendo, et magno studio conor quippiam efficere. Theophr. [H. Pl. 4, 4, 1], de Harpalo: Καίτοι γε διεφιλοτιμήθη ἐν τοῖς περὶ Βαβυλῶνα φυτεύων πολλάκις καὶ πραγματευόμενος· ἀλλ' οὐδὲν ἐποίει πλέον. Similem alium Ejusd. l. vide ap. Bud. p. 853, in quo utitur simplici φιλοτιμοῦμαι. [Plut. V. Aristid. c. 16: Ὑπὲρ τοῦ τὸ εὐώνυμον κέρας ἔχειν διεφιλοτιμοῦντο Τεγεάταις. Synes. p. 204, B; Suid. s. v. Φαβωρῖνος.]

[Διαφίστημι, Averto. Theophil. Ad Autol. 3, 7, p. 308: Ἀπὸ παντὸς ῥήματος ἀδίκου διαποστήσῃ. Kall.]

[Διαφλεγής fictum a grammaticis. V. Ζαφλεγής.]

[Διαφλέγω, Incendo, Comburo. Ps. 82, 13: Ὡς πῦρ, ὃ διαφλέξει δρυμόν. Plut. V. Alcib. c. 39: Ἐξέπεσεν ἀπαθὴς ὑπὸ τοῦ πυρός, πρὶν ἢ διαφλέγεσθαι τὰ ἱμάτια. || Metaphor. id. V. Marii c. 16: Ἐξεθέρμαινε καὶ διέφλεγε τὰς ψυχάς· Mor. p. 335, A: Διεφλέχθη τὸν θυμὸν ὑπὸ τῶν μελῶν. Eunap. Exc. p. 93, 9 ed. Nieb.: Διαφλεγόμενοι φθόνῳ.]

[Διαφληναφέω, Nugor, Deblatero. Leo Imp. Vita Chrysost. t. 8, p. 279, 8: Ἀποκερδῆσαι αὐτὸν τὰ τοῦ πατρικίου διεφληνάφει καὶ προεβάλλετο. Hase.]

Διάφλοισβοι, Hesychio sunt τεταραγμένοι [Turbati].

[Διαφλύζω. V. Διαφλύω.]

[Διάφλυξις, εως, ἡ, Ebullitio, Effusio. Galen. Lex. Hippocr. p. 456: Διαφλύξιες, ὑπερβλύσεις. Non inventum apud Hippocratem est.]

[Διαφλύω s. Διαφλύζω, Effundo, Humecto. Galen. Lex. Hippocr. p. 456: Διαφλυχθεῖσα, διαχυθεῖσα, ὑγρανθεῖσα. Διαφλυχθέν, ὑγρανθέν. Διαφλύοντα, ὑγραίνοντα. Alia forma, quæ οι diphthongum habet, annotata ab Hesychio, Διαπέφλοιδεν, διακέχυται. Eadem interpr. paullo post alii gl. (Διαπέφρυδεν, ἐγείρει) in fine addita est, quacum fortasse nihil commune habet. Διαφλύω autem producto υ pronunciandum. Conf. Φλύω. G. Dind.]

[Διαφοβέω. Διαφόβημα. Lectiones vitiosæ. V. Διαφόρημα.]

[Διάφοβος, ὁ, ἡ, Meticulosus. Tzetz. ad Lycophr. 1242: Ὡς διάφοβος ὢν φῦλον στρατὸν μίξει μετ' αὐτοῦ.]

[Διαφοιβάζω. Post v. Ἀναφοιβάζω HSt.:] Secundum autem comp. Διαφοιβάζω sequitur Vaticinandi signif. sed hujus activæ vocis nullum affertur exemplum: at vero pass. Διαφοιβάζομαι, infin. præteriti temp. διαπεφοιβάσθαι extat ap. Soph. Aj. p. 20 [332], expositum tamen ἐκμεμηνέναι, quia οἱ φοιβώμενοι καὶ ἐνθουσιῶντες μανίᾳ τινὶ ὅμοιον πάσχουσί τι, inquit schol., quum antea dixisset posse παρὰ τὸν φοῖτον deduci: quæ deductio mihi nullo modo probari potest. [Et in Ind.:] Διαφοιβάζεσθαι, Ad furorem agi, more sc. eorum qui Phœbæo numine afflati sunt. Soph. Aj. p. 20: Δεινὰ ... λέγεις Ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς, Malis et rebus adversis ad furorem actum esse, ἐκμεμηνέναι, schol. dicens metaphoram esse ἀπὸ τῶν φοιβωμένων καὶ ἐνθουσιώντων, quippe qui et ipsi πάσχουσιν ὅμοιόν τι μανίᾳ. Possis et a διαφοιβάω deducere, sed tunc προπερισπαστέον. [Quod in aliquot codd. factum.]

[Διαφοιγοιμόρ, ὑπὸ Λακώνων, ἐπὶ πάσῃ ἡμέρᾳ τῆς τῶν φιδιτίων σιτήσεως, Hesych. Διαφαγημάρ Heinsius. Διαφουγιμόρ, i. e. διαπύγιμος, Dies comessationis, Is. Voss.]

[Διαφοινίσσω, Rubefacio. Hippocr. p. 192, B: Ἐφιδρώσαντες οὗτοι διαφοινίσσονται οἷα μάστιξιν, Rubefiunt velut acceptis flagris. P. 195, H: Οὗτοι κοιλίας καὶ βουβῶνας διαφοινίσσονται οἷα πληγῇσι ἐπωδύνοισι.]

Διαφοιτάω, Divagor, Pervagor, Pervado, i. e. Percrebresco. Herodian. 7, [7, 1]: Ὡς δὲ διεφοίτησε ταῦτα· alibi sæpe [1, 4, 19; 7, 2]: Ἐπειδὴ διεφοίτησεν ἡ φήμη· 2, [6, 8]: Ἐπειδὴ τὸ κήρυγμα διεφοίτησεν. Sic Plut. Fabio [c. 8]: Ταχὺ δὲ τοῦ ἔργου λόγος μείζων διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην. At In Coloten dicit Idem [p. 1108, D]: Ταῦτα ἐγκέκραται τοῖς Ἐπικούρου λόγοις, καὶ διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ τῆς φιλοσοφίας, pro Vagantur per, s. Crebra sunt in. Διαφοιτέοντες, Ionice ap. Herodot. [1, 60] pro διαφοιτάοντες, Pervagantes, Passim vadentes. [Xenoph. Cyrop. 6, 2, 12: Ἡσυχαίτεροί τε ἢ ὡς εἰώθεσαν διεφοίτων· Cyneg. 3, 3, de canibus: Βαρέως διαφοιτῶσιν, Minus alacriter discurrunt. Cum genit. Plut. V. Cæs. c. 33: Διαφοιτᾶν τῆς Ἰταλίας. Cum διὰ Aristoph. Av. 557: Διὰ τῆς χώρας ... διαφοιτᾶν. Strabo 15, p. 713: Ὅ τε διοικῶν αὐτὸν (τὸν κόσμον) καὶ ποιῶν θεὸς δι' ὅλου διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ· nisi hoc ex διαπέφυκεν corruptum, quæ Coraïs conjectura est. Cum εἰς Aristid. vol. 1, p. 310: Διαπεφοιτηκότα εἰς τὴν Αἴγυπτον.]

[Διαφοίτησις, ἡ, Discursus, Divulgatio. Greg. Nyss. t. 2, p. 789, D: Αὕτη τῆς πανταχοῦ τοῦ λόγου διαφοιτήσεως ἡ ἀρχή. Hase.]

Διαφορά, ἡ, Differentia, Discrimen. Et in plur., Διαφορὰς ἔχει πολλάς, Multas habet differentias, Multiplici differentia evariat. VV. LL. [C. παρά. Dionys. H. De comp. verb. p. 89, 11 R.: Τῶν γραμμάτων

πολλὰς ἐχόντων διαφορὰς οὐ μόνον παρὰ τὰ μήκη ... De Thuc. jud. § 23, p. 864 : Μικράς τινας ἔχουσαν διαφορὰς παρὰ τὴν Ἰάδα. Theophr. H. Pl. 6, 4, 5 : Διαφοραὶ (Species) δὲ τῶν μὲν ἀκανῶν οὐκ εἰσὶ, τῆς κνήκου δ' εἰσίν. Qui frequentissimus voc. usus est. Ib. 7, 4, 1 : Γένη δὲ τῶν μέν ἐστι πλείω, τῶν δ' οὐκ ἔστιν, οἷον ὠκίμου, λαπάθου ... τούτων γὰρ οὔ φασιν εἶναι διαφοράν. Plut. Mor. p. 667, E : Δυσεξαρίθμητα τοῖς γένεσι καὶ ταῖς διαφοραῖς· 719, E : Διανέμοντες εἰς ἰδέας καὶ διαφοράς. Cum πρὸς Plut. Mor. p. 1075, C : Τίς ἔσται θεοῦ πρὸς ἄνθρωπον δ. || « Figura, quum verbum iteratum aliam sententiam significat, ac significavit primo dictum. Ita Rutil. Lup. 1, 12. » Ernest. Lex. rhet.] || Dissidium, Dissensio, Controversia, Contentio. Thuc. [1, 81] : Ἄλλως τε καὶ εἰ δόξομεν ἄρξαι μᾶλλον τῆς διαφορᾶς. [Xenoph. H. Gr. 7, 4, 5 : Ἦν καὶ πρότερον διαφορὰ ἐν τῇ Ἤλιδι.] Et διαφορὰ τινὸς, vel τινὶ, πρός τινα. Herodian. 8, [1, 1] : Καὶ ἡ ἐν Ῥώμῃ στρατιωτῶν πρὸς τὸν δῆμον διαφορά. Plut. Camillo [c. 29] : Διαφορᾶς πρὸς αὐτοὺς γενομένης. Plato, Πρόφασιν αὖ ταύτην τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος. [Rep. 10, p. 607, B : Παλαιὰ μέν τις διαφορὰ φιλοσοφίᾳ τε καὶ ποιητικῇ.] Et εἰς διαφορὰν ἰέναι, vide in Ἰέναι. Extat porro et plur. διαφοραὶ ap. Thuc. non semel. [Herodot. 7, 9, 2 : Καταλαμβάνειν τὰς διαφοράς. Plato Leg. 11, p. 928, D : Διαφοραὶ πατέρων πρὸς αὐτῶν παῖδας. || « Distractio. Basil. Sel. Orat. 6, p. 35 : Φθεγξαμένου γὰρ μόνον θεοῦ παιδοποιὸς πάλιν ἡ κτίσις ηὑρίσκετο, καὶ τὴν ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ διαφορὰν ἐνίκησεν ἂν ἡ τοῦ λόγου φορά. Posset tamen commode legi διαφθοράν. » Suicer.]

Διαφορέω, Differo (i. e. In diversas partes fero), Disjicio, Distraho, Dissipo, [Discerpo. Eur. Bacch. 738 : Δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασι· 745 : Διεφοροῦντο σαρκὸς ἐνδυτά. Herodot. 7, 10, 8 : Ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμενος, ubi var. lect. διαφθορεύμενος, de qua corruptela dictum s. v. Διαφθορέω. Aristoph. Av. 355 : Ἵν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ. Diog. L. 1, 114 : Διαφορῆσαι αὐτὸ κἂν τοῖς ὀδοῦσι.] Plato Epist. 7, [p. 337, D] : Τύχη δέ τις ταῦτα διεφόρησε, ubi reddi etiam potest Disturbavit. [Id. Leg. 3, p. 693, A : Ὧν Πέρσαι τυραννοῦσι τὰ νῦν, διαπεφορημένα καὶ ξυμπεφορημένα κακῶς ἐσπαρμένα κατοικεῖται.] Ap. Plut. [Mor. p. 660, B] : Διαφορεῖσθαι ὑπὸ τοῦ οἴνου τοὺς πίνοντας, Dissipari s. potius Dissolvi. At διαφορεῖν χρήματα recte interpr. Diripere. Suid. tamen, Χρημάτων ἄπιστον πλῆθος διεφορήθη, exp. ἐξηνέχθη, et ἐξεκομίσθη : et, Διεφόρησαν τὰς κατασκευὰς, μετεκόμισαν. Bud. ap. Dem. Διαφορῆσαι τὰ ἔνδοθεν vertit Diripere quæ intus erant et exportare. Idem in Comm. Διαφοροῦμαι, inquit, etiam signif. Compilor et Spolior. Dem. [p. 442] : Διαφορουμένης αὐτοῦ τῆς χώρας ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων. Et [p. 1120] : Ἐπειδὴ ἀπώλετο ἐκεῖνος καὶ τῶν ὄντων ἐξέστη, οὐχ ἥκιστα ὑπὸ τούτου καὶ τῶν τοιούτων διαφορηθείς. Sic Plut. διαπεφορῆσθαι καὶ ἠφανίσθαι τὰ χρήματα dixit Diripi et in præda exportari. [Conf. V. Marcell. c. 19.] Hæc ille. In VV. LL. Διαφοροῦντες ὠμῶς τὰς ἐπαρχίας, e Plut. Galba [c. 4], pro Vexantes crudeliter provincias. Sed rectius fortasse et hic Diripientes. [Herodot. 1, 88 : Χρήματα τὰ σὰ διαφορέει· 3, 53 : Τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφορηθέντα. Isæus p. 60, 31 : Τὰς προσόδους ... διαφορήσαντες.] Ibid. e Plat. Timæo, Διαφορεῖ ἐκ τῆς αὐτοῦ τάξεως, Dimovet e suo loco. Ex Ejusd. LL. [2, p. 672, B] : Διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην. At de equis dictum ap. Suid. διαφορῆσαι αὐτὸν, Excussisse ipsum, Dejecisse. || Διαφορῶ alioqui est sæpius Discutio quam Excutio [Geopon. 19, 6, 4, p. 1224 : Πρὶν διαφορηθῆναι τὸν πάγον, Antequam glacies sit discussa], et præsertim ap. Medicos. Bud. vertit Discutio, Digero, afferens e Galeno Διαφορῆσαι τὸ πῦον. Et, Διαφορεῖ τὰ περιττώματα, ex Alex. Aphr. [Cum σκεδάννυσθαι id. Probl. 1, 67.] Affertur autem e Galeno διαφορεῖν copulatum etiam cum κενοῦν, ubi scribit, Κενοῖ δὲ καὶ διαφορεῖ τὸ θερμὸν ἔλαιον. Et Διαφοροῦμαι, Immodico sudore exhaurior et resolvor. Galen. : Καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου, Et præsertim si in Laconico sicco non distabuerint immodica sudatione. Item, Καὶ μάλιστα ἐὰν ἀέρι σφόδρα θερμῷ καὶ τῷ ξηρῷ θόλῳ διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα διὰ τῶν ἱδρώτων, διψώδεις ἀποτελοῦνται, Et maxime si aere vehementer calido et vaporario sicco sudoribus immodicis exhausti sint. Affertur et e Diosc. διαφορούμενοι pro Qui multo sudore diffluunt. [5, 11 : Ἐφιδροῦσι καὶ διαφορουμένοις· 17 : Ἐπὶ δὲ τῶν στόμαχον πεπονθότων ἢ ἀνορέκτων ἢ διαφορουμένων ἐπιτήδειον.] Διαφορήσει Suid. exp. etiam διάφορος γενήσεται, in qua expositione dubium esse potest utram det voci διάφορος signif. ; sed ego crediderim accipi potius pro Eo qui dissidet. [Idem : Διάφοροι, ἐχθροὶ, παρὰ τὸ διαφορεῖσθαι τὰς γνώμας. || I. q. διαφρέω, Transmitto, Suid. ex schol. ad Aristoph. Av. 193 : Διαφρήσετε, διαφορήσετε, διαπέμψετε. || I. q. διαφέρω, Excello. Athen. 14, p. 624, A : Τῷ βίῳ καὶ τοῖς ἤθεσι διαφορῶν. Sed recte Casaub. διαφέρων corrigere videtur.]

Διαφόρημα, τὸ, Ludicrum, in VV. LL. quia [Hesych. et] Suidas exp. παίγνιον. [Ex Jerem. 30, 16 : Ἔσονται οἱ διαφοροῦντές σε εἰς διαφόρημα, Qui te diripiunt, ipsi diripientur; ubi var. lect. διαφοβοῦντες ... διαφόβημα. Hesych. : Διαφοροῦντές σε, παίζοντές σε.] Sonat alioqui διαφόρημα, Quod dissipatur, s. disjicitur. [De excrementis dictum legitur ap. Suid. s. v. Ἀρειανός : Ἐπειχθείσης οἱ τῆς γαστρὸς ἀποκλίνας εἰς ἀπόπατον ἅμα σὺν τοῖς διαφορήμασι πάντων ἐκενώθη τῶν ἐντὸς ἀναγκαίων. Sed hic διαχωρήμασι corrig. ex cod. Bruxell.]

Διαφόρησις, εως, ἡ, Dissipatio, Actio illa discutiendi et digerendi, Dissolutio. E Galeno affertur et pro Resolutione. [Gal. vol. 10, p. 310 : Διαφόρησιν ἐκκενοῦσαν λόγῳ θεωρητοῖς πόροις τὸν ἐν τῷ φλεγμαίνοντι μορίῳ χυμόν. V. Διαφορητικός. || Plut. V. Coriol. c. 9 : Ἐν ἁρπαγαῖς καὶ διαφορήσεσι χρημάτων· et V. Cic. c. 14. De animi agitatione id. Mor. p. 389, A : Διθυραμβικὰ μέλη παθῶν μεστὰ καὶ μεταβολῆς πλάνην τινὰ καὶ διαφόρησιν ἐχούσης.]

Διαφορητικὸς, ἡ, ὸν, Discutiendi vim habens, Discussorius : διαφορητικὴ [apud Paul. Æg. 3, 7 in διαφορικὴ corruptum] δύναμις, Discussoria vis, e Plin. Et διαφορητικὰ φάρμακα, μαλάγματα. Διαφόρησις, inquit Gorr., Digestio, Evaporatio, Discussio. Est humorum qui in parte aliqua continentur per meatus insensibiles eductio. [Δ. ἄδηλος ideo medicis dicitur, quam *disjectionem occultam* vertit Aurelian. Acut. morb. 2, 32. Conf. ib. c. 33. Fors.] Hanc facultatem quæ possident medicamenta, διαφορητικὰ, Discussoria et per halitum digerentia, appellantur. Ea proxima sunt attrahentibus, siquidem vicinæ sibi virtutes sunt, eorum quæ in alto latent attractrix, et attractorum digestrix. Nam quæ trahunt, etiam nonnihil omnino discutiunt : et quæ discutiunt, pariter trahunt. Omnia in universum desiccant, idque duplici ratione, aut humores exhibentia quum poris quibusdam insunt, aut totam partem alterantia. [Aristoxen. ap. Gell. 4, 11 : Λίαν κινητικόν τε γὰρ εἶναι (τὸν κύαμον) καὶ διαφορητικόν. Galen. vol. 13, p. 501 : Διαφορητικώτατον δέ ἐστι τὸ πέπερι· ... διαφορητικῆς δὲ καὶ τὸ μέλι δυνάμεώς ἐστιν. Et sæpius deinceps.]

[Διαφορία, ἡ, Differentia. Dionys. Hal. Art. rhet. c. 11, 10 : Λέξεως διαφορία. Ex Athanas. vol. 1, p. 701 citat Kall.]

[Διαφορικὸς lectio vitiosa. V. Διαφορητικός. || Διαφορικῶς, Differentialiter, Philem. Lex. c. 78, p. 54 ed. Osann.]

[Διαφορισμὸς, Definitio, Determinatio. Photius in Quæst. ad Amphil. p. 261 ed. Mai. : Ἃ δὴ τὸν διαφορισμὸν καὶ τὴν διαστολὴν ποιεῖται τῶν προσώπων. Nisi διορισμὸν vel, quod probabilius videtur, ἀφορισμὸν scripsit. G. Dindorf.]

[Διαφορῖται, αἱ, Acephalorum hæreticorum secta, de qua Timotheus presbyt. p. 397 ed. Cotel. Ducange.]

[Διαφορογενὴς, ὁ, ἡ, Qui diversa natione est. Nicet. Chon. Annal. p. 160, B : Τῶν κατὰ πόλιν διαφορογενῶν Λατίνων.]

Διάφορος, ὁ, ἡ, Differens, Diversus. [Herodot. 2, 83 : Οὐ μέντοι αἵ γε μαντηΐαί σφι κατὰ τὠυτὸ ἑστᾶσι, ἀλλὰ διάφοροί εἰσι.] Plato [Parm. p. 141, B : Διάφορον ἕτερον ἑτέρου οὐδὲν δεῖ γίγνεσθαι ἤδη ὄντος διαφόρου· Leg. 12, p. 964, A : Ἐστὸν διαφόρω καὶ δύο·] De rep. 2 : Οὐδὲν ἂν διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιοῖ. Aristot. De mundo [c. 6 prope med.] : Ὁδοῦ διαφόρου καὶ ἑτεροίας οὔσης. [Cum dativo Eurip. Med. 579 : Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.] || Præstans, Excellens, ap. Plat.,

A unde Gaza in Lælio Cic. dixit, Οὐδεὶς διαφορώτερος τὴν εὐσέβειαν, pro Nemo pietate præstantior. Affertur vero ex eod. Plat. Διάφορος πρὸς σωτηρίαν pro Commodissimus ad salutem. Item [ap. Plut. V. Cleomen. c. 16] διάφορα ἑτέρων πρὸς ἀρετήν, pro Magis conferentia ad virtutem. Item διάφορον πρᾶγμα pro τίμιον, Suid., quem vide. [Comparat. ap. Hesych.: Διαφορώτερον, κρεῖττον, ὑψηλότερον. Ep. ad Hebr. 8, 6: Διαφορωτέρας τετύχηκε λειτουργίας.] || Dissidens, Dissentiens. Exempla Bud. affert p. 410, quibus addi potest e Xen. Hell. 5, [2, 17] et 6, [4, 25]: Διάφοροι ὄντες ἀλλήλοις. [Plato Leg. 3, p. 679, B: Οὐδ' ὑπὸ πενίας ἀναγκαζόμενοι διάφοροι ἑαυτοῖς ἐγίγνοντο. Herodot. 2, 30: Ἦσαν οἱ διάφοροί τινες γεγονότες τῶν Αἰθιόπων· 6, 21: Ἐὼν διάφορος τοῖσι Ζαγκλαίοισι. Lysias p. 110, 4: Διάφοροι περὶ τῶν ἐμῶν τυγχάνουσιν ὄντες. Antiattic. p. 88, 33, et 89, 1: Διάφορος, ἐχθρός. Διαφόρως ἔχειν, ἐχθρῶς. Θουκυδίδης ἔχτῳ. Cum genit. Isæus p. 36, 7: Κλεωνύμου δ' οὗτος διάφορος ὢν ἔτυχεν· fr. Or. pro Euphileto p. 165 ed. Bekk.: Παρὰ τῶν τούτου διαφόρων. Demosth. p. 849, 10: Τὸν ἑαυτοῦ διάφορον.] Item διάφορον πρᾶγμα, Res de qua dissident aliqui s. dissentiunt, Res controversa. Pausan. [10, 5, 2] usurpavit de eo quod inter scribentes non convenit. Ap. Thuc. non raro διάφορον substantive pro Dissidium, Controversia [7, 55: Οὐ δυνάμενοι ἐπενεγκεῖν οὔτε ἐκ πολιτείας τι μεταβολῆς τὸ δ. αὐτοῖς.... Τὸ διάφορον, Pars adversa, Hostis. Dionys. A. R. 6, 36: Τὸ ἀντίπαλον ἐξολέσαι μετὰ τοῦ σφετέρου κακοῦ βουληθέντες ἢ... μετὰ τοῦ διαφόρου κοινῇ σεσῶσθαι]: et τὰ διάφορα, Controversiæ. Sed interdum τὸ διάφορον redditur etiam Simultas, Odium. Διάφορα exp. itidem Simultates, Factiones, in VV. LL. [Thuc. 1, 68: Ἕνεκα τῶν αὐτοῖς ἰδίᾳ διαφόρων· 2, 37: Τὰ ἴδια δ. et 5, 40. Dionys. A. R. 9, 37: Ἐν ἡσυχίᾳ γὰρ ἦν πάντα τὰ δ. || Id quod interest, lucrum damnumve, utilitas vel noxa, Gall. *l'intérêt*.] Ibid. ex Aristot. Œc. [2, 33]: Τοῦτο γὰρ αὐτῷ [αὐτῷ] τὸ διάφορον εἶναι ἔφη, Tanti enim sua interesse dicebat. [Hippocr. p. 792, E: Κατακέεσθαι μέντοι τὸν ἄνθρωπον μέγα τὸ διάφορόν ἐστι, Magni momenti est. Thucyd. 4, 86: Οὕτω πολλὴν περιωπὴν τῶν ἡμῖν ἐς τὰ μέγιστα διαφόρων ποιούμεθα. Isæus p. 88 extr.: Ἆρα μικρὰ τὰ διάφορα ἑκατέροις; Demosth. p. 16, 26: Ἡλίκα γ' ἐστὶ τὰ δ. ἐνθάδε ἢ ἐκεῖ πολεμεῖν· 362, 24: Ἃ ὑπὲρ αὐτοῦ Φίλιππος τηλικούτων ὄντων αὐτῷ τῶν διαφόρων οὐκ ἐτόλμα ψεύσασθαι. Dionys. A. R. 5, 65: Οὐ περὶ μικρῶν τὸν κίνδυνον εἶναι διαφόρων. Quibus in ll. libri partim διαφορῶν exhibent. Demosth. p. 887, 9: Τὰ δ. ἀπολαβεῖν καὶ τάλαντον προσλαβεῖν· p. 1148, 14: Δεινὴ γὰρ ἡ πλεονεξία τοῦ τρόπου περὶ τὰ δ. et 1149, 3: Ἀκούων ... οἷος εἴη περὶ τὰ δ. καὶ οὐκ ἀπολαμβάνων τὰ διάφορα. G. D.] || Item διάφορον pro ἀνάλωμα, Impensa, Expensa, Hesych. et Suid., e quibus hic Thucydidi [?] usum istum tribuit. Invenio autem et ap. Dionys. H. Ἀρχ. Ῥωμ. p. 319 ed. patris mei [7, 18: add. 5, 63]: Ἀλλ' ὑπομένοντες ὠνεῖσθαι πολλοῦ διαφόρου μικρά. [Aristot. De virt. et vit. p. 1251, 10: Κιμβεία δ' ἐστὶ καθ' ἣν δαπανῶσι μέν, κατὰ μικρὸν δὲ καὶ κακῶς, καὶ πλέον βλάπτονται τῷ μὴ κατὰ καιρὸν ποιεῖσθαι τὸ διάφορον. Theophr. Char. c. 10: Φειδωλία τοῦ διαφόρου (var. lect. τῶν διαφόρων) ὑπὲρ τὸν καιρόν. De pecunia Polyb., Dionys. Hal., aliique recentiores. Polyb. 4, 18, 8: Ἔχειν κεκρυμμένον διάφορον ἢ κατασκεύασμα ἢ ἄλλο τι τῶν πλείονος ἀξίων· 32, 13, 11: Ἀκρίβεια περὶ τὸ δ. 6, 14, 6: Κρίνει μὲν οὖν ὁ δῆμος καὶ διαφόρου (in criminibus ære luendis) πολλάκις. Dionys. A. R. 6, 96: Τὸ συνεισενεχθὲν διάφορον, Æs collatitium. Plurali num. Polyb. 23, 8, 11: Μὴ διάφορα προτείνοντα θηρεύειν τὴν τῶν Ἀχαιῶν εὔνοιαν· 32, 13, 13: Χρῆσθαι τοῖς διαφόροις ἱκανὸν ἔτι χρόνον. Inscr. Syria ap. Bœckh. vol. 2, p. 277, 56: Τὸ ἀποτεταγμένον εἰς τὸν στέφανον ἐκ τοῦ νόμου διάφορον. G. D.] Affertur vero et τῶν διαφόρων πρᾶξις pro Exactione vectigalium, ex 2 Macc. [1, 35; 3, 6.]

Διαφορότης, ητος, ἡ, Differentia, a Platone dicitur. [Locis non paucis, ut Phileb. p. 12, E: Τὰ δὲ διαφορότητα ἔχοντα μυρίαν που τυγχάνει· Rep. 9, p. 587, E: Τῆς διαφορότητος τοῖν ἀνδροῖν· Theæt. p. 209, A: Τῆς σῆς διαφορότητος ἑρμηνεία. De quo Mœris p. 128: Διαφορότητος· Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ. Παρ' ἄλλῳ οὐχ εὗρον. Ubi Æliani exx. indicat Pierson. N. A. 3, 32; 7, 9; 10, 31; 11, 36. Adde Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 394: Πυθαγόρας, κίνησίς ἐστι διαφορότης (διαφερότης ed. Canter.) ἢ ἑτερότης ἐν ὕλῃ, ἥ ἐστιν ὕλη. Philon. vol. 2, p. 370, 31. Aristid. Quintil. p. 91: Ὀργάνων ἐπενοήθη διαφορότης· et quæ Lobeck. collegit ad Phrynich. p. 350.]

Διαφόρως, Differenter, Cum aliqua differentia; Diverse, Varie, Multifariam. [Thucyd. 6, 18: Ἥκιστα δ. πολιτεύωσιν. Plato Ion. p. 531, B: Ὅσα δ. περὶ μαντικῆς λέγετον τὼ ποιητὰ τούτω.] In VV. LL. Οὐ διαφόρως, quod esse puto e Thuc. pro Tenore eodem. [Thuc. 7, 71: Ὁ δὲ πεζὸς οὐκέτι δ., ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς ... οἱ μὲν ... παρεβοήθουν, οἱ δέ.... Cum genit. Geopon. 10, 37, 1, p. 703: Ἡ ῥοιὰ δ. ἐμφυλλίζεται τῶν λοιπῶν δένδρων. || Eximie, Excellenter. Polyb. 13, 7, 2: Εἴδωλον ... εἰς ὁμοιότητα τῇ ... γυναικὶ δ. ἀπειργασμένον. Plut. V. Cat. min. c. 4: Δ. τοῦ καλοῦ τὸ περὶ τὴν δικαιοσύνην ἀτενὲς ... ὑπερηγαπηκώς. || Inimice. Vid. Διάφορος.]

Διαφράγιον, Hesych. ἀλλοῖον καὶ διάφορον. [Διαμφάδιον Ruhnken. in Auctario.]

B Διάφραγμα, τό, Quod intersepit, intersepiendo discludit. Q. d. Intersepimentum s. Interseptum. Thuc. [1, 133]: Καὶ σκηνησαμένου διπλῆν διαφράγματι καλύβην. [Hero Spirital. p. 161: Σφαίριον ... διάφραγμα ἔχον μέσον ὀρθόν· et sæpius ibid. Hesych. s. v. Ἐπιθυμελίας: Τὴν τῶν διαφραγμάτων στάσιν. De diaphragmate templi Judaici v. Philon. ad Protevang. Jacobi c. 23. Cataractam significat ap. Diodor. 1, 33: Ἐμηχανήσατό τι φιλότεχνον διάφραγμα· τοῦτο δ' ἐξήνοιγεν, ὁπότε βούλοιτο διαπλεῦσαι, καὶ ταχέως συνέκλειεν.] Pollux l. 2, [79] de nasi partibus loquens, Τὸ δὲ τὰ τρυπήματα διαιροῦν, ὥσπερ τειχίον, Κίων, καὶ Διάφραγμα, καὶ Στυλίς· ἔνιοι δὲ τὸ μὲν ἔνδον διατειχίζον, διάφραγμα ῥινός· τὸ δὲ ὑπὲρ αὐτὸ προὖχον σαρκῶδες, ὡς ἐπὶ τὸ χεῖλος φέρον, Κίονα. [Rufus p. 47: Τὸ δὲ πρὸ τοῦ διαφράγματος τῆς ῥινὸς σαρκῶδες ἐπὶ τὸ χεῖλος καθῆκον κίων. Galen. vol. 9, p. 364.] E quibus Cam. Cartilago est media nares dirimens (sic enim χόνδρον dixerunt), vel potius medium hoc in summo os desinit in cartilaginem eo

C magis carnosam, quo ad labra accedit propius. Nominarunt hunc veluti parvulum parietem, Κίονα, Διάφραγμα, Στυλίδα. Quidam etiam distinxere sic, ut vocarent interius illud, Διάφραγμα: prominentius autem hoc et labris vicinius, Κίονα. Item διάφραγμα, quod Celsus et alii quidam Septum transversum dixerunt, est musculus rotundus, obliquus, caput in medio habens et fines undique thoraci interno annexos, liberæ respirationis instrumentum. Hic duabus membranis tegitur, una inferiore, a peritonæo; altera superiore, a tunica costas succingente. Est enim medius inter partes alimento servientes, quas peritonæum continet, et inter spiritus organa quæ tunica succingente concluduntur; eamque ob rem jure διάφραγμα nominatur: quod eas partes διαφράττει, i. e. Discludit, quasi septum quoddam medium. [Galen. Defin. med. vol. 2, p. 238: Δ. ἐστὶ νευρῶδες διεῖργον καὶ χωρίζον τά τε ἐν τῷ θώρακι καὶ τὰ ὑπὸ τὸν θώρακα σπλάγχνα ὄντινα καὶ ὑπεζωκότα καλοῦμεν. Galeni ll. plurimos collectos v. in ed. Lips. vol. 20, p. 199,

D 200.] Eundem vero φρένας veteres appellarunt: quia, ut aliqui putant, eo inflammatione affecto mens lædatur. [Galen. vol. 8, p. 611: Τὸ μὲν δ. παραφροσύνην ἑτοιμοτάτην φέρει, διόπερ καὶ προσαγορεύεσθαί φασιν αὐτὸ φρένας ὑπὸ τῶν παλαιῶν.] Nam multi quidem varios ob morbos delirare solent; sed quæ eo affecto incidunt deliria, non multum distant a phrenitide. Nulla enim pars cerebro subdita, præter septum transversum, perpetuum delirium excitat. Itaque maximus illi videtur esse cum mente consensus, et ad eam septum transversum aliquid conferre. Lat. Præcordia, ut ait Plinius, appellarunt, quia cordi prætendatur. Hæc Gorr. inter alia. [Plato Tim. p. 70, A: Διοικοδομοῦσι τοῦ θώρακος αὖ τὸ κύτος, διορίζοντες οἷον γυναικῶν, τὴν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησιν, τὰς φρένας διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. || «Dicitur Hippocrati p. 1017, C τὸ κατὰ γαργαρεῶνα δ. quod ad gurgulionem est interseptum, angustus ille faucium locus gulæ et ori intermedius et gurgulionem discriminans.» Foes.]

[Διαφράγνυμι. V. Διαφράσσω.]

[Διαφραδέως, Liquido, Aperte. Hippocr. p. 408, 39 : Ὅ τι δ' ἂν διὰ τῆς μήνιγγος ἐς τὸν ἐγκέφαλον ἐσέλθῃ, τοῦτο δ. ἀκούεται ταύτῃ. Διαφραδὲς Erotian. p. 124 exponit σαφές. Quod Foes. ad h. l. refert, et comparat Hesych. : Φραδῶς, φραστικῶς, φανερῶς.]

[Διαφράζω, Aperte dico.] Διεπέφραδε poetica anadiplosi pro διέφραδε, ex διαφράζω, sicut ἐπέφραδον quoque dicitur pro ἔφραδον. [Est aoristi forma epica. Hom. Il. Σ, 9 : Ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε· Υ, 340. Et Od. P, 590 : Ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα. Apoll. Rh. 1, 848; 3, 741, Oppian. Cyn. 4, 378, Quintus Sm. 3, 80; 9, 409. « Schol. in var. lect. Wetsten. ad Pauli Ep. ad Timoth. 1, 4, 3 : Οὐκ ἔστι σφάλμα καλλιγραφικὸν,... ἀλλὰ ὀρθῶς εἰς τὴν Ἀτθίδα συνήθειαν διαπεφρασμένον. » Schæf.]

[Διαφρακτέον, Intersepiendum. Philo De telor. construct. p. 95 : Τοίχῳ ἢ δέρρει ἢ αὐλαίαις δ. G. Dind.]

Διάφρακτος, ὁ, ἡ, Interseptus. [Videtur ex l. Theophrasti ductum H. Pl. 8, 5, 2, ubi vulgo διάφρακτα, quod in ἀδιάφρακτα recte mutavit Scaliger ex interpretatione Gazæ.]

[Διάφραξις, εως, ἡ, Interseptio. Suid. : Ὤγ·... Ὁ βασιλεὺς τῆς Βασὰν Ὢγ προσαγορεύεται, τουτέστι διάφραξις, ὡς τῶν ἔργων τῆς αἰσχύνης... τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας ἡμῖν ἀποφρασσόντων. Hesych. : Ὤγ, διάφραξις. Anon. Glossa Suidæ fluxit ex Basil. t. 1, p. 889, B. Hase.]

Διαφράσσω, sive Διαφράττω, Intersepio, Septo interposito separo, Discludo septo interjecto. [Διαφράττει, Pollux 2, 216.] Polit. vertit Obstruo in isto Herodiani l. [3, 1, 8] : Ἐκέλευε δὲ καὶ τοῦ Ταύρου ὄρους τὰ στενὰ καὶ κρημνώδη διαφράττεσθαι γενναίοις τείχεσί τε καὶ ἐρύμασι· nam ἐκέλευε διαφράττεσθαι perinde reddidit ac si scriptum esset διέφραττεν : totum l. sic interpretans, Sed et Tauri montis angustias ac prærupta loca muro valido Niger munimentisque obstruebat. [Themist. Or. 20, p. 235, D : Τοῖς διοικοδομεῖν ἐπιχειροῦσι καὶ διαφράττειν ἀτεχνῶς ταυτὶ τὰ ἑρκία.] Ap. anatomicos διαφράττοντες ὑμένες, Membranæ quæ totum thoracis spatium ab jugulo ad septum usque, in duos sinus, dextrum sinistrumque, dividunt. Vulgo mediastinum. Gorr. || Διαφράγνυμι itidem pro Sepio, Munio, aut etiam Obstruo. Et passiv. [med.] Διαφράγνυμαι, activa etiam signif. e Plut. [V. Camilli c. 34] : Διεφράγνυντο ξύλοις πολλοῖς τὸ στρατόπεδον.

[Διαφρέω, Transmitto. Aristoph. Av. 193 : Διὰ τῆς πόλεως... τῶν μηρίων τὴν κνῖσαν οὐ διαφρήσετε. Schol. διαφορήσετε, διαπέμψετε. Conf. Etym. M. p. 271, 43.]

[Διαφρίσσω s. Διαφρίττω, Inhorresco. Pollux 1, 107 : Διέφριττε τὸ πέλαγος.]

[Διαφρονέω.] Διαφρονέων, Hesych. διανοούμενος, Cogitans, Animo volutans. [Addit Hesych., καὶ ὁ ἐν διαφορᾷ τινι (Dissidio) γεγονὼς, quæ verba vulgo proximæ gl. adjecta in locum suum reposuit Kuster. Synes. p. 39, D : Ἥκιστ' ἂν ἐν αὐτοῖς ἴδοις χαῦνόν τι καὶ διαπεφρονημένον, Nihil superbum aut elatum, ut interpres reddidit.]

Διαφροντίζω, Curo, Curam suscipio et habeo, quod et διὰ φροντίδος ἔχειν dicitur, ut vicissim aliquid alicui ἐστὶ διὰ φροντίδος, pro Curæ est. [Hippocr. p. 280, 42 : Ἐς πόλιν ἐπειδὰν ἀφίκηταί τις, ἧς ἄπειρός ἐστι, διαφροντίσαι χρὴ τὴν θέσιν αὐτῆς. Aristot. Polit. 2, 4, p. 1262, 20 : Διαφροντίζειν ἥκιστα ἀναγκαῖον ὂν... ἢ πατέρα ὡς υἱῶν ἢ υἱὸν ὡς πατρός. || Meditor. Epicrat. ap. Athen. 2, p. 59, F : Χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον. Ælian. V. H. 2, 21 : Καὶ τὸν Χρύσιππον τὸ δρᾶμα αὐτῷ χαριζόμενος λέγεται διαφροντίσαι.]

[Δίαφρος, ὁ, ἡ, Spumans, ἀφρίζων interpr. Galen. Lex. Hippocr. p. 456.]

[Διαφρουρὰ, ἡ, Præsidium, Custodia. Theophyl. Simoc. Hist. 2, p. 41, C : Τῆς τοῦ Χλομαρῶν... διαφρουρᾶς· 7, p. 168, D : Ὁπλιτικὸν συνετέτακτο ἐπὶ διαφρουρᾷ τῶν τῆς πόλεως. G. Dind.]

[Διαφρουρέω, Vigiliam exigo, Custodio. Theophyl. Sim. Hist. 1, p. 17, C : Δεδιὼς βασιλεὺς τὰ μακρὰ διεφρούρησε τείχη· 2, p. 37, B : Περικαθημένου καὶ διαφρουροῦντος τὸ ῥεῖθρον· 3, p. 68, C : Τοῖς ἐν... πόλει διαφρουροῦσι Πέρσαις. Improprie Joseph. Genes. p. 10, A : Τὴν κλεῖδα ἐν τῷ ὑπενδύτῃ αὐτοῦ ἀπόθετον διεφρούρει. Metaph. de vita exacta Æschyl. apud Hesych. : Διαπεφρούρηται βίος· Αἰσχύλος Φρυξὶν, οἷον ἡ διὰ τοῦ

βίου φρουρὰ συντετέλεσται· ἢ διελήλυθεν ὁ χρόνος. G. D.]

[Διαφρύγω, Frigo, Torreo. Hippiatr. p. 251 : Μῆλον μανδραγόρου... ἐν ἡλίῳ ἢ φούρνῳ διάφρυξον. Jo. Laur. De ostent. p. 102 ed. Has. : Ὑγροὺς καρποὺς διαφρυγέντας ἀποκαυθῆναι. Διαπεφρυχέναι lectio corrupta ap. Hesych. de qua v. s. Διαφύω. ῡ]

[Διάφρυκτος, ὁ, ἡ, Tostus.] Διάφρυκτος Hesychio est κλῆρος, Sors, quoniam sc. judices in sortibus utebantur fabis, quæ ab Atheniensibus φρυκτοὶ nominantur.

[Διαφρυκτόω.] Hinc autem [a Φρυκτός] est verbum Διαφρυκτοῦν, inquit Suidas, qui exp. διαψηφίζεσθαι, et διακληροῦν, Suffragia ferre, Sortiri. Sed ap. eum aliquid desiderari videtur. Post hæc enim verba, Φρυκτὸς ὁ κύαμος ἐλέγετο, sequitur, ἀντὶ δὲ ψήφων κυάμους ἐφόρουν οἱ τῶν Ἀθηναίων δικασταί· quibus subjungit, ὅθεν καὶ τὸ διαφρυκτοῦν κ. τ. λ. Videntur, inquam, aliquot verba hic desiderari, quibus sc. doceat κυάμους illos vocatos fuisse φρυκτούς. Nisi forte e præcedd. et seqq. colligendum id nobis reliquerit. [Etym. M. p. 271, 50 : Διαφρυκτοῦν, τὸ διαψηφίζειν, ἢ διακληροῦν· εἴρηται ἀπὸ τῶν κυάμων, δι' ὧν τὸ παλαιὸν ἐψηφίζοντο· ὕστερον γὰρ ταῖς ψήφοις ἐχρήσαντο. Τοὺς δὲ κυάμους φρυκτοὺς ἐκάλουν· καὶ τοὺς θαλλοὺς δι' ὧν ἱκέτευον.]

[Διαφρυκτωρέω, Excubias ago. Niceph. Hist. p. 55 ed. 1616 (p. 13 Lupar.). Boiss.]

[Διαφρυξίαι, ὑπερφλοισμοὶ ὑγροὶ, Hesych. Non dubito quin legendum sit ὑπερφλογισμοὶ πυρῶν, Tostiones frugum s. frumentorum. Kust. Conjectura parum probabilis. Sed quæ in fine glossæ legebantur verba καὶ ὁ ἐν διαφορᾷ τινι γεγονὼς recte ad præcedentem gl. Διαφρονέων retulit Kust.]

[Διαφυὰς, άδος, ἡ, i. q. διαφυή. Apud Diodor. 3, 11 et 5, 22 cod. Coisl. διαφυάδας pro διαφυὰς vitiose, quamvis probatum Wesselingio et Lobeckio ad Phrynich. p. 497.]

Διαφυγγάνω, i. q. διαφεύγω. E Thuc. [7, 44] : Διεφύγγανον ἐκ τῶν δικαστηρίων, de iis qui absolvebantur. [Heraclit. ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 699 : Ἀπιστίῃ γὰρ διαφυγγάνει μὴ γιγνώσκεσθαι. Hemst. Æschin. p. 55, 13 : Διεφύγγανον ἐκ τῶν δικαστηρίων. Hesych. : Διεφύγγανον, διέφυγον. G. D. Joseph. Ant. Jud. 19, 1, 15 : Οὐ διαφυγγάνει τῶν Γερμανῶν τὸ εἰς τὴν ἔρευναν ἀκριβές. Hase.]

Διαφυγεῖν, Hesych. παρ' ἐλπίδα σωθῆναι, Præter spem servari e periculo, i. e. Elabi et effugere e periculo.

Διαφυγὴ, ἡ, Effugium. Plato De LL. 5 : Ἄλλη δ' οὐκ ἔστιν οὔτ' εὐρεῖα οὔτε στενὴ τῆς τοιαύτης μηχανῆς διαφυγή. [Plut. V. Alcib. c. 25 : Οὐχ ὁρῶν ἑτέραν διαφυγὴν ἐκ τῶν παρόντων.]

Διαφυὴ, ἡ, Interstitium inter artus, Intervallum. Plato Phæd. [p. 98, C] : Καὶ τὰ μὲν ὀστᾶ ἐστὶ στερεὰ, καὶ διαφυὰς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων, Interstitia, Intervalla artuum, Discrimina, Bud. subjungens et e Plut. [V. Cic. c. 1] : Κἀκεῖνος ἐν τῷ πέρατι τῆς ῥινὸς διαστολὴν ἀμβλεῖαν εἶχεν, ὥσπερ ἐρεβίνθου διαφυήν. [Philostr. p. 168 : Τῷ τὰς διαφυὰς ἐν ὀρθοῖς τοῖς δακτύλοις εὖ ξυνηρμόσθαι. Hemst. Diodor. 3, 11 : Τῆς γῆς μελαίνης οὔσης τῇ φύσει καὶ διαφυὰς καὶ φλέβας ἐχούσης μαρμάρου· 5, 22 : Αὕτη δὲ πετρώδης οὖσα διαφυὰς ἔχει γεώδεις. Theophr. De lapid. 63, p. 703 : Ἡ δὲ φλὲψ (τῆς Σαμίας γῆς)... διαφυὴν ἔχει διὰ μέσου καὶ ἡ διαφυὴ βελτίων ἐστὶ τῶν ἔξω. De nucibus Xenoph. Anab. 5, 4, 29 : Κάρυα... οὐκ ἔχοντα διαφυὴν οὐδεμίαν, Rimam s. fissuram nullam, quo l. Pollux utitur 1, 232. De calamo Longus 1, 9 : Τρήσας τὰς τῶν γονάτων διαφυάς. Conf. Διάφυσις. || In codd. confunduntur διαφυὴ et διαφυγὴ ap. Platon. Polit. p. 259, D, Diodor. 5, 22; et διαφορὰ ap. Athen. 2, p. 51, E.]

Διαφυλακτέος, α, ον, Conservandus, Qui conservari debet. [Xen. Cyr. 5, 3, 43 : Ἡ τάξις διαφυλακτέα. Aristot. Rhet. ad Alex. c. 3, p. 1423, 31 : Ὡς τὰ καθεστῶτα διαφυλακτέον.]

Διαφυλακτικὸς, ἡ, όν, Qui est aptus ad conservandum, Peritus conservandi. In VV. LL. Conservator. [Plato Defin. p. 412, A : Ἕξις διαφυλακτικὴ λογισμῶν ὀρθῶν ἐν κινδύνοις. Plut. Mor. p. 276, A.]

Διαφυλάσσω, s. Διαφυλάττω, [Custodio], Asservo, s. potius Conservo. [Herodot. 2, 121, 1 : Ταῦτα (τὰ μέ-

τραὶ διαφυλάσσοντες ταμίαι τῶν βασιλέος χρημάτων ἔσονται· 8, 107 : Τὰς νῆας... διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλέϊ. Hippocr. p. 747, G : Ἡ ἐπίδεσις ὡς ἐν τῷ αὐτῷ ᾖ διαφυλάσσειν, Observare.... Plato Polit. p. 261, E : Ἂν διαφυλάξῃς τὸ μὴ σπουδάζειν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι. Demosth. p. 251, 23 : Διαφυλάττειν τὴν εἰρήνην· 922, 18 : Ἐὰν διαφυλάττητε τοὺς τὰ ἑαυτῶν προϊεμένους καὶ μὴ ἐπιτρέπητε ἀδικεῖσθαι. Polyb. 1, 78, 8 : Διαφυλάξαντος αὐτοῦ τὴν πρὸς Καρχηδονίους πίστιν.] Xen. Cyrop. 5, [1, 1] : Διαφυλάξαι αὐτῷ τήν τε γυναῖκα καὶ τὴν σκηνήν. Ex Eod. affertur διαφυλάξαι παρθένον, pro Virginem septam custodia tenere atque tueri, Mem. 1, [5, 2] : Ἢ θυγατέρας παρθένους διαφυλάξαι· sed non satis huic loco convenire interpr. illa videtur. Isocr. Ad Nicocl. : Διαφυλάττεται τὴν παροῦσαν διακατάστασιν. [Forma media etiam Euripid. Iph. A. 369 : Ἀδύνατοι γεγῶτες αὐτοὶ διαφυλάξασθαι πόλιν.] Idem διαφυλάττειν et διασώζειν ut omnino synonyma usurpavit in Archid. [p. 127, B] : Καίτοι πῶς οὐκ αἰσχρὸν, τότε μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἱκανὸν εἶναι τὰς ἀλλοτρίας πόλεις διαφυλάττειν, νυνὶ δὲ πάντας μηδὲ πειρᾶσθαι τὴν ἡμετέραν αὐτῶν διασώζειν; [Ibid. p. 131, A dedit cod. Urbin. pro simplici, quod ibi legebatur. Add. p. 59, B; 241, C.] Item διαφυλάττειν τοὺς λόγους quidam dixit ap. Aristot. Pass. Διαφυλάττομαι, Conservor. Exp. item Incolumis evado. Sed Latine dici etiam potest Servor incolumis, sicut Servare incolumem legimus ap. Cic. [|| Διαφυλάσσομαι, forma media, Caveo mihi, legebatur ap. Xen. Anab. 7, 6, 22, cui nunc ex libris melioribus φυλαξαμένους est restitutum. Act. διαφυλάττειν ead. signif. legebatur ap. Isocr. Phil. p. 101, A : Ἅπαντα τὰ τοιαῦτα δ., ubi cod. Urb. διαφεύγειν.]

[Διάφυξις. V. Διάφευξις.]

[Διαφυπαί. Hesych. (inter Διαφρυξίαι et Διάφρυκτος) : Διαφυπαὶ, διακολλαὶ, διαλογαί. Gl. corrupta, quam non expediunt criticorum conjecturæ.]

Διαφυράω, Subigo, Pinso. [Hesych. : Διαμάττειν, διαφυρᾶν τὰ ἄλφιτα. Boiss. || Confundo, Commisceo. Epiph. t. 1, p. 964, A : Οὐ συναλοιφή τις οὖσα (Trinitas), οὐδὲ πρὸς ἑαυτὴν διαφυρωμένη. Ed. διαφυρομένη, perperam, ni fallor. Hase.]

[Διαφυρέω, idem. Gregor. Nyss. t. 1, p. 74, D : Εἶτα ἐντεῦθεν ἐπὶ τοὺς τῶν αἰσθητηρίων πόρους ἐξατμιζόμενοι (vapores) διαφυροῦνται. Hase.]

[Διέφυλλε (?), διέτιλλε, διέτεμεν, Hesych.]

Διαφυσάω, Perflo, Flatu discindo. [Lucian. Hermotim. c. 68 : Κἂν μικρά τις αὔρα διαφυσήσασα διασαλεύσῃ αὐτόν.] VV. LL. afferentia e Galeno, Ὑποχόνδρια διεφυσᾶτο, Præcordia flatu discindebantur. Sed videtur διαφυσᾶσθαι hic esse i. q. ἐμφυσᾶσθαι. Apud Plutarch. [Mor. p. 950, B] pro Efflari, Ἀλλὰ καὶ κάτω τοῖς σπογγοθήραις διαφυσώμενον ἐκ τοῦ στόματος, ἐν τῇ θαλάττῃ φέγγος ἐνδίδωσι, Sed urinantibus etiam in profundo spongiatoribus efflatum ore in mari lumen præbet, Turn. [Plato Phæd. p. 80, D : (Anima corpore liberata) εὐθὺς διαπεφύσηται καὶ ἀπόλωλεν· et p. 77, D : Ὑπό τινων ἀνέμων διαφυσηθεῖσα. Hemst. Theophyl. Simoc. Epist. 79 : Τί δῆτα τὸ κενὸν τοῦτο δοξάριον ἐπὶ τοσοῦτον τὸν πήλινον ἀσκὸν διεφύσησε; Boiss.]

Διαφύσησις, εως, ἡ, Perflatio. [Plurali Aristot. Probl. 13, 4.]

[Διαφυσικεύομαι, Res naturales perscrutor. Julian. ap. Galen. vol. 9, p. 379 : Διαφυσικευομένοις τοῖς φιλοσόφοις καὶ περὶ τῆς τῶν ὅλων ὕλης διειλεγμένοις. Et paullo ante φυσικευόμενος. G. Dind.]

[Διάφυσις, εως, ἡ. Post ea quæ de v. Διαφυὴ dicta sunt sic pergit HSt. :] Dicitur etiam Διάφυσις hac in signif. quod tamen et aliter redditur, sc. Fissura, Rima, Res intercurrens et discriminans. [Βαθεῖαι διαφύσεις (montium), Philo vol. 2, p. 117, 28. Wakef.] Gaza ap. Theophr. vertit Discrimen, Septum, Septum medium, Rima. Aristot. H. A. 6, 3 fin. : Τὰ δὲ δίδυμα τῶν ᾠῶν δύο ἔχει λεκίθους, ὧν τὰ μὲν διείργει τοῦ μὴ εἰς ἄλληλα συγκεχύσθαι τὰ ὠχρὰ, τοῦ λευκοῦ λεπτὴ διάφυσις· τὰ δὲ οὐκ ἔχει ταύτην τὴν διάφυσιν, ἀλλὰ συμψαύουσιν· quæ Gaza ita vertit, Ova gemina binis constant vitellis : qui ne invicem confundantur, facit in nonnullis prætenue quoddam septum albuminis medium : aliis vitelli contactu mutuo sine ullo discrimine junguntur. [Ibid. 1, 16 διαφύσεις χονδρώδεις vocat in cavis
A pulmonum partibus εἰς ὀξὺ συνηκούσας, Bronchia pulmonalia. 6, 13 de acu marina : Ἔχει γάρ τινα διάφυσιν ὑπὸ τὴν γαστέρα καὶ τὸ ἦτρον. Est sinus per ventris longitudinem inter ventrem ipsum et cutem interjectus, qui ova recipit ibi excludenda : quibus exclusis rumpitur sinus et pulli emittuntur in mare. Theophr. H. Pl. 4, 8, 7 : Διαφύσεις δὲ ἔνδοθεν ἔχει (ὁ κύαμος) διόλου διειλημμένας, ὁμοίας τοῖς κηρίοις· ubi Fibras et fila liceret interpretari, nisi διειλημμένας impediret, quod est Interceptas, ut adeo interstitia per longitudinem ducta et septis transversis intercepta cogitare cogamur. Schneid. ad l. Theophr. Ap. Hippocr. Pediculum significat et Interstitium ex quo fructus arboris inhæret aut dependet et maturus secernitur ac decidit, p. 259, 29 : Ὥσπερ δὲ τοῖς ἐκ τῆς γῆς φυομένοις οἱ καρποὶ ἁδρυνόμενοι ἀποκρίνονται καὶ ἀποπίπτουσι κατὰ τὴν διάφυσιν. Notavit Foes.] Ap. Diosc. [1, 129] de ebeno arbore, Διαφύσεις λευκὰς ἔχει, quidam interpr. Candidas habet Venas, Lineas, Segmenta, Intervalla, Pectines, Pectinum modo divisiones, Ma-
B culas. Ego malim, Intercurrentes lineas, aut Discriminantes, aut tale quid. Nisi voce illa Intervalla contenti esse velimus. [Idem 5, 142 lapidis Asii διαφύσεις μηλίνας memorat et ib. 144 διαφύσεις interpretatur per κτηδόνας ἐπ' εὐθείας.] Διάφυσις ab Hippocr. [p. 760, F] vocatur in commissura genu corpus quoddam νευροχονδρῶδες, quod in media commissura eminet, et processus femoris, qui in tibiam inseruntur, distinguit : ut annotat Galen. Comm. 2 εἰς Τὸ περὶ ἀγμῶν. Gorr. [At p. 842, C : Πλευραὶ δὲ κατὰ τὰς διαφύσιας τῶν σπονδύλων νευρίῳ προσπεφύκασιν, Interstitia et intervalla intelliguntur, Rimæ, cavitates superficiariæ ac sinus vertebrarum corporibus incisi ad apophyseon transversarum radices, in quos costarum capitula rotunda suis tuberculis inseruntur. Ib. p. 842, D : Τὸ στῆθος διαφύσιας ἔχον πλαγίας, Obliqua interstitia, qua parte costæ annectuntur. Ib. E : Ἐκ τῆς διαφύσιος τῶν τοῦ πήχεος ὀστέων. Foes. Διαφύσεις νευρώδεις appellavit Herophilus τὰ πέρατα τῶν ἐπὶ τοῖς στόμασι τῆς καρδίας ὑμένων, δι' ὧν συμφύονται καὶ συν-
C δοῦνται πρὸς τὴν καρδίαν, Galen. De dogm. Hippocr. et Plat. 1, 8. Gataker.]

[Διάφυσος, φασκίς, glossa obscura Hesychii.]

Διαφύσσειν, Hesychio διαντλεῖν et χωρίζειν, Exhaurire, Separare. Διήφυσεν, Idem exp. ἐξήντλησεν, Exhausit : Etym. vero διέκοψε, quoniam ὁ ἀφύσσων καὶ ἀντλῶν διακόπτει τὸ ἀντλούμενον· uterque procul dubio respiciens ad Hom. Od. T, [450] : Ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς Γουνὸς ὕπερ, πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι· id enim est, Dente multum carnis exhausit s. extraxit veluti haustu, vel Discidit. [Cum tmesi Il. N, 507 : Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε· Ξ, 517 : Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν. Passiv. Od. Π, 110 : Οἶνον διαφυσσόμενον.] Apud Nicandr. vero Ther. [682] : Ῥηγνυμένων, ὀλοφυγδὰ διήφυσε ποσσὶ χίμετλα, schol. nimis longe petita exp. interpr. ἰάσατο, ἐθεράπευσε : malim ego Sustulit.

[Διαφυτεύω, Sero, Consero. Aristoph. fr. ap. Hephæst. p. 73 : Ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ πλάτανον εὖ διαφυτεύσομεν. Theophr. H. Pl. 4, 4, 3 : Ὅταν δὲ ἁδρὸν ᾖ (τὸ
D σπέρμα), διαφυτεύεται πάλιν τοῦ ἔαρος εἰς χωρίον μαλακόν. Philostr. p. 304 : Τὴν νῆσον διεφύτευσε δένδρεσι.]

Διαφύω, Internascor. Sed ipsum potius præteritum διαπέφυκα hanc signif. sequitur. Unde διαπεφυκὸς partic. Quod est internatum, Quod natum est inter, ut ap. Theophr. C. Pl. 3, [7, 9] : Ἐν δὲ τῇ διακαθάρσει τά τε μὴ κάρπιμα διαιρετέον, καὶ ὅσα τῶν ἑτέρων τὴν αὔξησιν ἀφαιρεῖται, καὶ ὅσα διαπέφυκε. Affertur ex Eod. : Διαπεφυκότα ἀφαιρετέον ἐν τῇ διακαθάρσει, Nata inter brachia arborum. Quidam interpr. Pullulantia inter. Bud. pass. quoque διαφύεσθαι ex eo affert pro Enasci, Oriri, de herbis satis. [Id. H. Pl. 3, 17, 2 : Ὅταν ἤδη διαφύηται ἐν τῷ ὕδατι· 7, 13, 3 : Βραδύτερον δ. ὡς ἂν δυσφυῆ· C. Pl. 2, 17, 7 : Διαφύεσθαι καὶ διαβλαστάνειν. Angl. Philostr. jun. Imag. 23, p. 884 (p. 134, 11 Jac.) : Τουτὶ γὰρ καὶ τῆς σῆς ποιήσεως διαφύσεσθαι παντὸς μᾶλλον, Poesin tuam esse penetraturum : ubi libri deteriores διαδύσεσθαι.] In VV. LL. διαφύω redditur Inhæreo. Cui interpretationi subjungitur hic l. Herodoti [1, 61] : Οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν, χρόνος διέφυ, ita

redditus ab Interpr. Non ita multo interjecto tempore. Sed addunt, χρόνος διέφυ, videri potius reddendum, Tempus erupit. Ego vero, si mendo caret hæc scriptura, crediderim διέφυ dici quasi διαφυὴν ἔσχε accipiendo pro Intervallo, licet alioqui ne hoc quidem διαφυὴ de re hujusmodi usurpari existimem. Hesych. διαφῦσαι exp. διελεῖν. Observa autem illud διέφυ tanquam a them. Διάφυμι. [Recte legitur ap. Herod. διέφυ. Vulgarium autem lexicorum interpretatio, Inhæreo, hujusmodi potius locis apta est, qualis Plut. Mor. p. 559, D : Δύναμίν τινα καὶ κοινωνίαν διαπεφυκυῖαν ἀναφερούσης· V. Dion. c. 12 : Οὗτος μὲν οὖν εὐθὺς κατελθὼν διεπεφύκει τῆς τυραννίδος, Insinuaverat se tyrannidi. Unde eidem in V. Cic. c. 15 : Στρατιῶται διαπεφευγότες ὅλης τῆς Ἰταλίας, διαπεφυκότες restituit Wyttenb. Dio Cass. 55, 11 : Ἄνδρα πάσης ἀστρολογίας διαπεφυκότα· 72, 6 : Ἑλληνικῶν τι, ὧν ἐκεῖνος διεπεφύκει, ἀνήρετο· 77, 13 : Τὰ στρατηγικὰ, ὧνπέρ που καὶ μάλιστα διαπεφυκέναι αὐτὸν ἐχρῆν. Monuit de hoc usu Toup. in præfat. ad Cur. poster. in Theocr. emendavitque Hesychii glossam, Διαπεφρυκέναι, διεσκέφθαι καὶ καθεωρακέναι, restituto Διαπεφυκέναι. υ in præsenti et imperf. natura breve est, producitur autem metro postulante in versibus dactylicis. Eratosth. ap. Athen. 5, p. 189, D : Βαθὺς διαφύεται αὐλών.]

Διαφωνέω, q. d. Voce dissideo s. sono, Dissono, Dissentientem sonum edo. [De lyra Plato Gorg. p. 482, B : Ἀναρμοστεῖν τε καὶ διαφωνεῖν. Theano Ep. 3, p. 60 ed. Orell. : Τὰ ὄργανα, ἃ διαφωνεῖ μᾶλλον ἀνειμένα. Nam sic Valck. ad Eurip. Phœn. p. 144 correxit vulgatum φωνεῖ.] Ponitur et generaliter pro Dissentio, Dissideo, Discrepo [Plato Leg. 9, p. 860, A : Διαφωνήσει τό τε δίκαιον καὶ τὸ καλὸν], cum dat. [Id. Phæd. p. 101, D : Ἕως ἂν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὁρμηθέντα σκέψαιο, εἴ σοι ἀλλήλοις ξυμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ·] Aristot. Eth. 10, [1] : Ὅταν οὖν οἱ λόγοι διαφωνῶσι τοῖς κατὰ τὴν αἴσθησιν, καταφρονούμενοι καὶ τἀληθὲς προσαναιροῦσι. Paulo post συνῳδὸν εἶναι huic opponit, Συνῳδοὶ γὰρ οἱ λόγοι τοῖς ἔργοις ὄντες, πιστεύονται. Sic et Polit. 7, [c. 13] : Διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις. At vero Eth. 9, [8] alia forma dixit, Τῷ μοχθηρῷ μὲν οὖν διαφωνεῖ ἃ δεῖ πράττειν καὶ ἃ πράττει. Invenitur junctum et præpositioni πρὸς, ut, Ἀρχαὶ πρὸς τὰ τέλη διαφωνοῦσι, e Phalar. Epist. [p. 206. Iambl. V. Pyth. p. 372 : Μεγάλα πρὸς αὐτὸν διαφωνῆσαι τοὺς Κροτωνιάτας. Cum περὶ ib. p. 496 : Περὶ τῶν αὐτῶν ἔστιν ὅπου διαφωνεῖ.] Passive autem διαφωνεῖσθαι dicitur aliquid, de quo aliqui inter se non consentiunt, sed dissident; vel brevius, quod controversum est. Quin etiam præteritum διαπεφώνηται per præsens reddidit Linacer apud Galen. Controversum est. [Dionys. A. R. 1, 45 : Τῶν συγγραφέων τοῖς μὲν ἠγνόηται, τοῖς δὲ διαπεφώνηται ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος.] Apud Eund. particip. διαπεφωνημένον, In controversiam adductum, Controversum, Discrepanter dictum, Discrepans. [Eunap. Exc. p. 59, 14 ed. Nieb. : Τῶν μὲν χρονικῶν ... διαπεφωνημένων, τῶν δὲ ὑπερόρων καὶ φανερῶν πράξεων συμπεφωνημένων.] || Διαφωνεῖν, pro Exanimari, sæpe ἐν τῷ περὶ Ἱππιατρικῶν, ut testatur Bud. [In Hippiatr. Apsyrto frequens p. 11, 12, etc.; Hierocles vero eo verbo, si bene memini, abstinuit. HEMST. ad Hesych.] Huc pertinet quod legimus ap. Moschop. διαφωνεῖν dici interdum ὅταν ἐπιχειρήσῃ τὶς ὑπὲρ δύναμιν βοῆσαι, εἶτα μένει ἀχανής· qualia accidunt, inquit, iis qui παρὰ τὴν δύναμιν ἐπιχειροῦσι βοᾶν. At in VV. LL. legitur διαπεφώνηκεν, Extremam vocem edidit, Expiravit, e Chrysost. [Διαφωνεῖν, alias Dissonare, Discrepare, in dialecto Alex. significare cœpit Perire, Deesse, Desiderari, ut 1 Reg. 30, 19 : Καὶ οὐ διεφώνησεν αὐτοῖς (τι s. οὐδέν). Num. 31, 49 : Οὐ διαπεφώνηκεν ἀπ' αὐτῶν οὐδὲ εἷς. De quo Suid. : Δ., ἀντὶ τοῦ ἐσχάτην καὶ τελευταίαν φωνὴν ἀφῆκε, τουτέστιν, ἀπέθανεν. Ezech. 37, 11 : Ἀπόλωλεν ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν. Quod Hesych. exp. ἀπωλόμεθα. Cf. Bochart. Hieroz. vol. 2, p. 646. Scilicet metaphora petita est a sono, qui quando per plura loca huc illuc pervasit, tandem audiri desinit. STURZ. Agatharchid. apud Phot. Bibl. p. 457, 25 : Οὐ μέντοι διαπεφώνηκεν οὐδεὶς πλὴν τῶν περιπεπτωκότων ἀκουσίως ταῖς λοφιαῖς. Sext. Emp. p. 273 : Ὀδυσσεὺς διεφώνησεν. Philo De nom. mut. vol. 1, p. 822 : Ἐν ᾧ (πολέμῳ) τῶν διαγωνισαμένων διεφώνησεν οὐδεὶς, ἀλλ' ἄτρωτος καὶ σῶος ἐπανῆλθε. Diodor. 16, 3 de historia Theopompi : Βίβλους ὀκτὼ πρὸς ταῖς πεντήκοντα, ἐξ ὧν πέντε διαφωνοῦσιν, Perierunt. Euseb. Comm. in Psalm. 1, p. 259, E, de secundis mulierum : Ὥσπερ χορίον προχωρῆσαν ἀπὸ γυναικὸς οὐδεμιᾶς μετέχει ζωῆς, διαλυθὲν δὲ διαφωνεῖ. Hæc et alia attulerunt Hemst. ad Hesych., Wessel. ad Diodor. 3, 41, Hasius ad Leon. Diac. p. 10, 4 : Βέλεσι καὶ δορατίοις τὰ στέρνα τυπεὶς ὀκλάσας διαπεφωνήκει. || « Διαφωνέω, Edico, Pronuncio. Euseb. Contra Marcell. p. 32, D : Ἐν θείῳ πνεύματι διεφώνει λέγων. Recte Montacutius, Spiritu dei afflatus profatur : est enim hic i. q. ἐξεφώνει. » HASE ad Leon. Diac. p. 407.]

[Διαφώνημα, τὸ, Discrepantia. Tzetz. Exeg. in Iliad. p. 22, 13.]

Διαφώνησις, εως, ἡ, Dissensio, Discrepantia.

Διαφωνητικὸς, ή, όν, Qui talis est ut ab aliis dissentire soleat, Qui est ingenio ad dissentiendum propenso. Quidam e Plin. interpr. Discordialis; sed is in activa potius signif. hoc vocabulo usus est.

[Διαφωνία, ἡ. HSt. post Διάφωνος :] Sed magis usitatum est subst. nomen Διαφωνία, inde derivatum, et significans, Dissensio, Dissidentia, Discordia, Discrepantia. Proprie autem est Vocis discrepantia s. Soni vel Sonorum, cui opp. συμφωνία. [Plato Leg. 3, p. 689, A : Ταύτην τὴν διαφωνίαν λύπης τε καὶ ἡδονῆς. Plut. Mor. p. 861, A : Τοσαύτης ἀνάπλεών ἐστι ταραχῆς καὶ διαφωνίας τὸ κακόηθες αὐτοῦ τῶν λόγων. Theano Epist. 3, p. 60 : Ἡ μὲν ἄγαν ἄνεσις διαφωνίαν ἐμποιοῦσα τῆς πειθαρχίας· ubi comparatio ab instrumentis musicis ducta est. V. Διαφωνέω.]

Διάφωνος, q. d. Dissonam vocem habens s. Discrepantem, Cujus sonus discrepat. Unde ponitur pro Dissentiens, Dissidens, Discors. [Diodor. 4, 55 : Οὐ ταύτην μόνον τὴν ἱστορίαν ἀλλὰ καὶ διαφώνους ἑτέρας παραδεδόσθαι συμβέβηκε. || Adverb. Διαφώνως ex Clem. Al. p. 404 indicat Kall. : Ἀνέγραψε τοὺς βασιλεῖς δ. τῷ Δημητρίῳ.]

[Διαφώσκω. V. Διαφαύσκω.]

Διαφωτίζω, i. q. φωτίζω, nisi quod præpos. videri potest augere signif. [Plut. Mor. p. 76, B : Τοῦ λόγου διαφωτίζοντος ἀτρέμα τὴν ψυχὴν καὶ διακαθαίροντος. Idem V. Cat. min. c. 20 : Διαφωτίσας τὸν τόπον, ubi signif. Quum locum (in pugna) vacuum fecisset : quocum Wyttenb. usum confert vocabuli Gallici *éclaircir*.]

[Διαφώτισις, εως, ἡ, Illustratio. Athanas. vol. 2, p. 131, B : Εἰς μαρτυρίαν τῶν προλαβόντων (Præmissorum) καὶ διαφώτισιν. KALL.]

[Διάφωτος, ὁ, ἡ, Lucidus, Illustris. Jo. Malal. p. 360, 7 : Ἔκτισε βασιλικὴν διάφωτον μεγάλην.]

[Διαχάζομαι, Permeo. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 31 : Ἅτε οὐ δυναμένων διαχάσασθαι τῶν Αἰγυπτίων. Ubi libri plerique διαχωρῆσαι.]

Διαχαίνω, Hio, Hisco, Dehisco, Magno hiatu diducor. [Evagr. H. E. p. 272, 28 : Διαχῆναι τὴν γῆν. (Agathias p. 284, 2 : Ὀροφαὶ ... ἀρνησάμεναι τὴν ξυνέχειαν καὶ διαχανοῦσαι. G. D.) Orator εὐτελὴς καὶ διακεχηνὼς ap. Philostr. p. 620, 22. HEMST. Damascius ap. Phot. Bibl. p. 350, 22 : Ἀποδημίαν οὐ τὴν μάταιον καὶ τρυφῶσαν, εἰς ... μεγέθη καὶ κάλλη πόλεων διαχαίνουσαν. Χείλεσιν διερρυηκόσιν ap. Aristoph. Nub. 873 glossator interpr. διακεχηνόσι. Plut. Mor. 976, B : Διαχανόντες παρέχουσι τοὺς ὀδόντας.]

[Διαχάλασις, εως, ἡ, Laxatio, Dissolutio. Hippocr. p. 903, H : Ἡ ῥῆξις ἡ κατὰ τὴν ῥαφὴν γινομένη καὶ διαχάλασίς ἐστι τῆς ῥαφῆς.]

[Διαχάλασμα, τό. Διαχαλάσματα ἁρμονιῶν, Illa vitia compositionis et structuræ, quæ oriuntur e collisionibus vocalium, et concursu impedito literarum ; unde fit mora quædam auribus injucunda, et difficilis elocutio. Dionys. H. De comp. verb. p. 168, 1 : Τὸ κῶλον τραχύνειν καὶ διασπᾶν τοῖς διαχαλάσμασι τῶν ἁρμονιῶν. V. Διΐστημι. ERNEST. Lex. rhet.]

Διαχαλάω, Dissolvo, Laxo et dissolvo. Epicrates comicus ap. Athen. [13, p. 570, D], de Laide jam vetula, Ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει, Τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος· senectus enim compagem corporis paulatim dissolvit. [Xenoph. De re eq. 7, 11 : Διαχαλῴη τ' ἂν ἀλυπότατα τὸ σῶμα. Quod Schneid. recte interpretatur de equo, qui, dum leni

cursus naturalis calore omnem membrorum torporem A excutit, sensim incalescit ad capessendum cursum incitatiorem. Similiter de scarabæo suo loquitur Trygæus ap. Aristoph. Pac. 83 : Μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ῥώμῃ πίσυνος, πρὶν ἂν ἰδίῃς καὶ διαλύσῃς ἄρθρων ἶνας πτερύγων ῥύμῃ. G. D. Longin. De subl. 39, 4 : Συνεκλύεται καὶ διαχαλᾶται τοῦ ὕψους τὸ ἀπότομον.] Ex Eur. vero affertur pro Resolvo, Dissipo, Aperio. [Iph. A. 1340 : Διαχαλᾶτέ μοι μέλαθρα. || Intransitive ap. Hippocr. p. 903, G : Ῥήγνυσθαι τὸ ὀστέον καὶ διαχαλῶν διὰ τὴν ἀσθένειαν. Ib. H : Ἐπειδὰν ῥαγῇ καὶ διαχαλάσῃ.]

[Διαχαλκεύω, Fabrefacio ex ære. Germ. CPol. p. 251, A Grets. : Εἰ μὴ γὰρ ἦν τύπος Χριστοῦ τὸ χαλκούργημα, οὐδ' ἂν ὅλως διεχαλκεύθη. Hase.]

[Διαχαρακτηρίζω, Persono, Gl.]

[Διαχάραξις, εως, ἡ, Descriptio, Gl. Incisio. Etym. M. p. 170, 13 : Ἡ ἐπιμήκης διαχάραξις τοῦ ἀρότρου.]

[Διαχαράσσω s.] Διαχαράττω, Hesychio ξέω, Incido, Sculpo. [Γράμματα διαχαράξαι Euseb. In Hes. p. 424, C. Hemst. Amphiloch. p. 40, C : Εἰ γὰρ καὶ κατατολμᾷ B γραφεὺς γραφίδι διαχαράξαι τὴν μητέρα τῆς οἰκονομίας· 178, C : Ὁ δὲ λαβὼν χάρτην διεχάραξε τῷ ἄρχοντι ταῦτα· 185, D : Βουλόμενος τὴν ἐξορίαν μου διαχαράξαι. Euseb. H. E. p. 168, 222, 247, 347, 360; Athanas. vol. 1, p. 90. Kall. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 117. Boiss. Plut. Mor. p. 636, C : Μορφουμένων δὲ τούτων (τῶν τόπων) καὶ διαχαρασσομένων ὕστερον ἐνδημιουργεῖσθαι τὸ ζῷον· 974, B : Ὁ δὲ δράκων τῷ μαράθρῳ τὸν ὀφθαλμὸν ἀμβλυώττοντα λεπτύνων καὶ διαχαράττων, Compungens. Dividere, Dirimere signif. ap. Dionys. H., De adm. vi Dem. § 43, p. 1092, 9 ab Schneid. cit. : Ἀφώνων δὲ καὶ ἡμιφώνων συμβολαῖς διαχαραττόμεναι τραχύνουσι τὴν φωνὴν συμμέτρως. Jo. Malal. p. 200, 14 : Ἐκεῖ διεχάραξαν τὰ θεμέλια τοῦ τείχους, Fundamenta designabant. 203, 17 : Ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ διεχάραξε τὰ τείχη ἐάσας τὸν ἀετόν.]

[Διαχαρίζομαι, Dono. Diodor. 19, 20 : Τοὺς δ' ἵππους ... διαδοὺς καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὑποζυγίων διαχαρισάμενος. Hemst.]

Διαχάσκω, i. q. διαχαίνω, Hians aperior et diducor, C Hiatu divellor. [Aristoph. Eq. 533 : Τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν.] Theophr. H. Pl. 3, [9, 1] : Καὶ τῶν στροβίλων ὁ μὲν τῆς παραλίας, στρογγύλος τε καὶ διαχάσκων ταχέως· ὁ δὲ τῆς Ἰδαίας, μακρότερος, καὶ χλωρὸς καὶ ἧττον χάσκων, Cito hiascens, ut Varro Nuces hiascere dicit, quæ hiatu quodam diducuntur et aperiuntur, ut et mala granata infra χαίνειν dicentur. [C. Pl. 1, 5, 4; 2, 9, 12. Eustath. Opusc. p. 313, 40 : Τὰ τῶν παγίδων εἰς κενὸν διαχάσκει καὶ τελέως ἀπρακτεῖ.]

[Διαχαυνόω, Dilaxo, Emollio, cui opp. Πυκνόω. Chrysost. t. 3, p. 835, 19 : Ἐπειδὰν δὲ μικρὸν ἡμᾶς διαχαυνώσῃ, καθάπερ τις χειμάρρους ἐπιχέεται. Hase.]

Διαχειμάζω, Hyemem transigo, s. traduco, Hyemo, Hyberno : itidem ut χειμάζω ap. Dionem, nec non ap. Thuc. 6, p. 221 [c. 74] : Σταύρωμα περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι, αὐτοῦ διεχείμαζον. [Liban. Epist. p. 724 : Ὕπαιθρα διαχειμάσω. Hemst. || Alia forma Διαχειμερίζω Jo. Cinnam. 3, p. 76, C : Ἀγχοῦ τῆς Βερροιαίων διεχειμέριζε πόλεως. Qui scriptor alibi διαχει- D μάζειν dicit, velut p. 3, D; 55, D. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 149, C : Ἐκεῖσε κατασχεῖν ἔγνω διαχειμεριούσας τὰς συντάξεις· Andron. p. 35, C : Τῶν εἰκότων προνοοῦντος σφίσι τοῦ βασιλέως, ὡς διαχειμεριοῦσι περὶ τὸ Ἀτραμύττιον. Simplici verbo χειμερίζω utitur Herodotus. G. Dind.]

[Διαχειραγωγέω, Manu duco. Clem. Al. Strom. 2, p. 506 : Θεοφιλὲς γὰρ τῷ ὄντι ἀπὸ τῆς γλώττης ἐπὶ τὰ ἔργα τὸ κόσμιον διαχειραγωγεῖν. Hemst.]

[Διαχείρησις. V. Διαχείρισις.]

[Διαχειρία ποτὲ λαχεῖν lectio vitiosa ap. Æschyl. Sept. c. Th. 789, quam scholiasta quoque in libro suo invenit, emendata a Porsono διὰ χερί ποτε λαχεῖν.]

Διαχειρίζω, (frequentius quam simplex χειρίζω : estque factum e διὰ χειρὸς, nam qui aliquid διαχειρίζει, is veluti διὰ χειρὸς ἔχει), Administro, Rego, Gero. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 116, 19 : Τῶν ἱεροποιῶν τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς, οἳ νῦν διαχειρίζουσι. Plato Gorg. A p. 526, B : Δικαίως διαχειρίζειν ἃ ἄν τις ἐπιτρέπῃ. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 34 : Οἱ τῶν ἀρχόντων διακεχειρικότες τὰ ἱερὰ χρήματα· Anab. 1, 9, 17 : Πολλὰ δικαίως αὐτῷ διεχειρίζετο. G. D.] Bud. afferens ex Aristot. Polit. 6, [c. 8] : Ἐπεὶ δ' ἔνιαι τῶν ἀρχῶν, εἰ μὴ καὶ πᾶσαι, διαχειρίζουσι πολλὰ τῶν κοινῶν. Sic Dem. Pro Ctes. [p. 263] : Ὑπεύθυνος εἶναι ὁμολογῶ ὧν ἢ διακεχείρικα ἢ πεπολίτευμαι, Confiteor me teneri ad rationes reddendas eorum quæ aut administravi, aut publice gessi, Cam. Affert vero et ex Or. in Aphobum 1 : Καὶ τὴν ἄλλην οὐσίαν ἅπασαν διαχειρίσαντες [Æschin. p. 14, 32; 24, 25, Isæus p. 48, 26], Quum totius patrimonii administratio penes eos fuisset. Æschin. C. Ctes. [p. 58] : Ὅσοι διαχειρίζουσί τι τῶν τῆς πόλεως. Apud Isocr. legitur etiam διαχειρίζειν χρήματα, ubi scribit [p. 358, B], Οἳ καὶ φίλους πολλοὺς κέκτηνται, καὶ χρήματα πολλὰ διαχειρίζουσι. [Lysias p. 170, 34 : Χρήματα διαχειρίσας τῆς πόλεως.] Sic Gallicum illud verbum *Manier*, et ejus verbale *Maniement*, quorum fit a me mentio in simplici χειρίζω, et præcedentem B usum habent, et hunc quoque. Dicitur enim, *Manier beaucoup de deniers*, *Avoir le maniement de grandes sommes de deniers*. [Pollux 2, 153.] De Διαχειρίζω autem significante Interficio, dicam in pass. Διαχειρίζομαι.

At Διαχειρίζομαι sub voce pass. activam signif. habet, et quidem eam, quam posteriore loco dedi activæ voci Διαχειρίζω, sc. pro Interficio. [Polyb. 8, 23, 8 : Ἀντίοχος διακεχειρισμένος τὸν Ἀχαιόν.] Plut. [Mor. p. 220, B] : Καὶ μέλλοντος τὸν Πέρσην διαχειρίζεσθαι. Herodian. 3, [12, 2] : Δύο διαχειρίσασθαι βασιλέας. Sic et ap. Lucam Act. 5, [30. V. Coraes ad Heliodor. p. 22]. Ceterum quidam, ad exprimendam cum significatione derivationem, interpr. Manibus violentis occido, item Injecta manu violo. Sed hæ interprr. nescio quid inepti habere videntur; quis enim aliis manibus quam violentis aliquem interficit? Alterum autem illud loquendi genus, Injecta manu violo, non solum pleonasmum auribus gravem habet, sed male etiam vocis Græcæ vim exprimit; C quum injecta manu violare possit aliquis, qui tamen non interficiat. Malim igitur, si aliquo loquendi genere utendum sit, in quo manus s. manuum appellatio habeatur, reddere, Manus afferre, aut, servata eadem constr., Manibus conficere. Quamvis autem hujus duntaxat signif. meminerit Bud., quam et activum Διαχειρίζω ap. Plut. habere testatur, affertur tamen et pro altera verbi Διαχειρίζω signif., e Plut. Pericle [c. 15] : Ἐμμελῶς ἕκαστα πάθη διαχειρίσασθαι πεφυκώς. [Hippocr. p. 638, 42 : Δεῖ δὲ τὸν ὀρθῶς ταῦτα διαχειριούμενον διαγινώσκειν ἑκάστοτε τὰς φύσιας.]

Διαχείρισις, εως, ἡ, Administratio. Thuc. 1, [97] : Διαχειρίσει πραγμάτων, i. e. διοικήσει, schol. Perperam autem in edd. quæ meam præcesserunt, legitur ibi διαχειρήσει, per η : quam vitiosam scripturam vulg. quoque Lexx. servarunt. [Διαχείρησις. Quærendum an sit Græcum. Liban. vol. 4, p. 740 : Ὡς ἀναγκαίαν ὁμοῦ καὶ ἐναγώνιον καὶ εὔκρινῆ τὴν ὅλην διαχείρησιν γίγνεσθαι. Sic etiam Par. Forte διαχείρισιν. Aristid. vol. 2, p. 477 : Χάριν δὲ, οὗ σεμνότης· οὗ δὲ εὕρεσις, D ἐνταῦθα ἡ διαχείρωσις. Conjiciunt μεταχείρισις aut διαχείρισις, sed Cod. 1741 διαχείρησις. Vera autem lectio est διαχείρισις. Sic reperitur etiam μεταχείρησις, e. gr. ap. Aristid. vol. 2, p. 489 plus semel, et in Ulpiano; sed Cod. 1741 rectius præbet μεταχείρισις. Cf. omnino Schæf. Melet. crit. p. 58. Bast. Idem vitium et μεταχείρησις Polluci 4, 156 eximendum. G. Dind. Recte quoque Arist. ap. Phot. Bibl. p. 420, 10 : Ἡ δὲ σωφροσύνη κατὰ τὴν διαχείρισιν οὖσα. Hase.]

[Διαχειρισμὸς, ὁ, i. q. διαχείρισις. Hippocr. p. 1022 : Φαρμάκων ... διαχειρισμοῖσιν. Ubi Foes. : « Διαχειρισμοὶ sunt Medicamentorum dispensationes, administrationes et præparationes, quæ manuum tractationes exigunt. »]

Διαχειροτονέω, Suffragio meo declaro e duabus rebus, quæ propositæ sunt, utra mihi placeat. Libenter enim suffragii appellationem in his etiam compp. interpretandis retineo; ideoque ita hoc διαχειροτονῶ reddo. Bud. autem hoc modo, Διαχειροτονεῖν est duarum rerum propositarum disceptationem constituere

atque dijudicare in concilio aut in concione, ubi multitudo est censentium. [Plato Leg. 6, p. 755, D : Ὁπότερος δ' ἂν δόξῃ διαχειροτονούμενος, εἰς τὴν αἵρεσιν ἐγκρινέσθω.] Dem. [p. 1152] : Καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ διαχειροτονεῖν ἦ ἡ βουλὴ πότερα δικαστηρίῳ παραδοίη ἢ ζημιώσειε ταῖς πεντακοσίαις, ὅσου ἦν κυρία κατὰ τὸν νόμον, δεομένων τούτων καὶ ἱκετευόντων, καὶ τίνα οὐ προσπεμπόντων, συνεχώρησα κ. τ. λ., Et quidem quum disceptatio in curia proposita esset, suffragiumque ea de re ferendum, utrum ad judicium rejiciendum esset hoc crimen, utpote cujus pœna major erat cognitione curiæ quingentorum : an potius quingentis drachmis reum damnarent, quatenus, quum maxime, multare curia poterat, ego permisi, etc. [Pollux 8, 108 : Τὰς εἰσφορὰς τὰς καταδήμους διεχειροτόνουν (οἱ δήμαρχοι).] Affertur autem et pass. Διαχειροτονεῖσθαι pro διαχειροτονεῖν, e Xen. Hell. 1, [7, 11. || Designo, Decerno. Joseph. Bell. Jud. 4, 10, 3 : Διαχειροτονοῦσιν οἷς βούλονται τὴν ἡγεμονίαν. Hase.]

Διαχειροτονία, ἡ, dicitur Illa adjudicatio. Dem. [p. 707] : Καὶ πρῶτον μὲν ἐφ' ἡμῖν ἐποίησαν διαχειροτονίαν πότερον εἰσοιστέος ἐστὶν ὁ νόμος καινὸς, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι, Leges hanc disceptationem arbitratus nostri fecerunt, utrum lex nova ferenda sit, an jam latæ sufficiant. [Harpocr. : Δ., διάκρισις τῆς χειροτονίας ἐν πλήθει γινομένης. Δημοσθένης ἔν τε τῷ κατὰ Τιμοκράτους καὶ κατ' Ἀνδροτίωνος.] Dicebant etiam διαχειροτονίαν διδόναι pro eo quod est Populum in suffragia mittere, h. e. Rogationem s. Rem de qua consulitur, populi suffragiis permittere. [Sic Æschin. C. Ctesiph. p. 59, 13.] Vide plura ap. Bud. p. 163. Διαχειροτονία, inquit Cam., est quasi Suffragiorum divisio : ut si latum sit, utrum vetus lex retinenda, an illa abrogata, nova ferenda sit : utrum pecunia in hunc an illum usum vertenda. [Arist. ap. Phot. Bibl. p. 402, 1 : Τῷ δὲ ἑρμηνεύσαντι τὰ γράμματα διαχειροτονίαν μὲν ἀπέδοσαν. Hase.]

[Διαχειρόω, i. q. διαχειρίζομαι, Interficio. Verbum suspectum : nam in l. Jobi 30, 24 : Εἰ γὰρ ὤφελον δυναίμην ἐμαυτὸν διαχειρώσασθαι, facilis correctio est διαχειρίσασθαι, quemadmodum Straboni 6, p. 263 διεχειρίσαντο ex cod. est restituendum pro διεχειρώσαντο. Apud Diodor. 3, 24 : Διασπῶσι τοὺς χειρωθέντας, libri duo optimi διαχειρωθέντας, præpositione ex prægresso verbo repetita. G. D. Philostorg. H. E. c. 32. Kall. Ap. Pallad. quoque, Hist. Laus. p 987, B : Ὁ μέλλων τὸ μέγα κῆτος διαχειρώσασθαι. Hase.]

[Διαχείρωσις lectio corrupta. V. Διαχείρισις.]

Διαχέω, [Præt. διακέχυκα, διακέχυμαι. Aor. 1 pass. διεχύθην. Unde HSt. gramm. veterum exemplo præsens fingit Διαχύω ab nemine usurpatum. Aor. 1 διέχυσα et futur. διαχύσω, de quibus formis v. s. Χέω, ab Atticorum usu aliena. Διαχῦσαι in verbis spuriis quæ cod. Meermann. inserit Xenoph. Mem. 4, 3, 8. Διαχύσει τὴν ἄσβεστον in Geopon. 7, 8, p. 479, et fortasse ap. Hesych. : Διαχύσει, ἁπλώσει· nisi hic dativus substantivi est. Aor. 1. pass. διεχέθην ap. scriptores inferioris ætatis, velut Gregor. Nyss. l. infra afferendo; Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 80, C : Φήμης διαχεθείσης. Qui διαχυθεὶς dixit in Hist. Andron. p. 37, E. Conf. Ἐκχέω. G. D.], Diffundo, Dispergo et dissipo fundendo. Pass. Διαχεῖσθαι [Hesych. : Διεχεῖτο, διεχέετο], Diffundi, Dispergi et dissipari fundendo, Diffluere. [Herodot. 6, 119 : Ἐκ δὲ ταύτης (τῆς δεξαμενῆς) ἐς ἄλλο (κηλωνήιον) διαχεόμενον (τὸ ἔλαιον) τρέπεται τριφασίας ὁδούς.] Xen. Cyn. [8, 1] : Ἐὰν δὲ νότιόν τε ᾖ, καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ, ὀλίγον χρόνον δῆλα τὰ ἴχνη· ταχὺ γὰρ διαχεῖται, sc. ἡ χιών. [Conf. 5, 3.] Paulo ante dixerat, Ταχὺ γὰρ συντήκεται, Statim enim colliquatur s. colliquescit; synonyma enim sunt διαχεῖν et συντήκειν. Vide et διαχεομένη pro Diffusa in Ἀποχέω. [Pausan. 9, 41, 1 : Θεόδωρον καὶ Ῥοῖκον Σαμίους εἶναι τοὺς διαχέαντας χαλκὸν πρώτους.] Gaudio etiam lætitiaque cor vel totum corpus διαχεῖσθαι dicuntur, ut ap. Latinos quoque Diffundi, veluti cum Cic. in Lælio dicit, Ut e bonis amici quasi diffundatur, et incommodis contrahatur. Greg. Naz. : Διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων, Aperiuntur enim et dissolvuntur per voluptatem in corpore foramina eorum, qui audita re aliqua jucunda gaudio diffunduntur. Plato Symp. [p. 206, D] : Ὅταν μὲν καλῷ προσπελάζῃ τὸ κυοῦν, ἵλεών τε δὴ γίγνεται, καὶ εὐφραινόμενον διαχεῖται, καὶ τίκτει τε καὶ γεννᾷ· ὅταν δὲ αἰσχρῷ, σκυθρωπόν τε καὶ λυπούμενον συσπειρᾶται, καὶ ἀποτρέπεται, καὶ ἀνειλεῖται, καὶ οὐ γεννᾷ. Ubi nota sibi opponi διαχεῖσθαι et συσπειρᾶσθαι s. ἀνειλεῖσθαι, in præcedente autem l. copulari διαχεῖσθαι et διαλύεσθαι, Diffundi et dissolvi, pro Aperiri. [V. Wyttenb. ad Plut. De S. N. V. p. 103. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 69, D : Διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται δι' ἡδονῆς οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἔκ τινος ἀκοῆς ἡδείας διαχεθέντων. Ad hunc usum verbi maximam partem pertinent quæ HSt. infra tradidit s. Διαχύω :] Διαχύω, dubium itidem thema, Diffundo, ut διαχέω. Pass. Διαχύομαι, Diffundor, Effusus late spargor. Plut. [Mor. p. 855, A] : Καθάπτεται δὲ καὶ λυπεῖ μᾶλλον, ὥσπερ οἱ κρύφα διὰ στενοῦ παραπνέοντες ἄνεμοι τῶν διακεχυμένων. Dicitur aliquis etiam τῇ ψυχῇ vel τῷ προσώπῳ διαχύεσθαι, cui animus aut facies lætitia diffunditur : quod simpliciter quoque διαχυθῆναι dicitur. Synes. Ep. 98 : Πάσῃ διαχυθῆναι τῇ ψυχῇ. Plut. [Mor. p. 412, E] : Ὁρῶ γὰρ ὑμᾶς ἀνειμένως σφόδρα καθημένους καὶ διακεχυμένους τοῖς προσώποις, Nam magna cum animi remissione vultusque hilaritate vos sedere conspicor. [Conf. V. Alex. c. 19.] Rursum Synes. Ep. 32 : Ὡς μὴ διαχυθῆναι τοῦ καθάρματος κορδακίσαντος ἐν τῇ τοῦ ποτηρίου περιφορᾷ, Ut non diffundatur et diffluat hilaritate. Greg. Naz. : Τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων, Eorum qui ex jucunda auditione hilaritate diffunduntur, s. gaudio, vel perfunduntur. Sed et sine adjectione hanc signif. habet interdum verbum illud Lat. sicut Græcum; nam Diffundere animos, et Diffundere vultus dixit Ovid. Et Plut. [Mor. p. 46, B] : Ἀνὴρ δ' ἄν, οἶμαι, φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς, ἀκροατοῦ διακεχυμένου τρυφὴν ἐκκόψειεν, εἰπὼν, Σύ μοι δοκεῖς ἀνόητος εἶναι καὶ ἀνάγωγος· οὐ γὰρ ἂν ἐμοῦ διδάσκοντος, ἢ νουθετοῦντος, ἢ διαλεγομένου περὶ θεῶν ἢ πολιτείας ἢ ἀρχῆς, ἐτερέτιζες καὶ προσωρχοῦ τοῖς λόγοις. E Chrysost. vero affertur διακεχυμένοι etiam pro Effusi, Soluti, Qui molliter educati sunt. [Pergit in v. Διαχέω :] || Dissipo, Discutio. [Hippocr. p. 1137, B, de tuberculo : Οὐκ ἐθέλει διαχεῖσθαι.] Diosc. 3, 170 : Δύναμιν δὲ ἔχει ἡ πόα ἐπιπλασθεῖσα λεία διαχεῖν φύματα, Tubercula dissipare, Ruell. [Theophr. De odor. 61, p. 754 : Μαλάγματα ... τά τε φύματα καὶ τὰ ἀποστήματα διαχέοντα· C. Pl. 5, 13, 7 : Τμητικωτέρα δοκεῖ ἡ πάχνη τῆς χιόνος· ... διαχεῖν γὰρ τὰς βώλους διαδυομένην καὶ δάκνουσαν τῷ συνεστάναι μᾶλλον. Aristot. H. A. 7, 3 : Τὸ μὲν οὖν ἄρρεν ... ἐὰν μὲν εἰς ἄλλο τι ἀφῇ τις, διαχεῖταί τε καὶ ἀφανίζεται, ἐὰν δ' εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, συνίσταται οἷον ἐν ὑμένι· 3, 22 : Τὸ μὲν γόνιμον ἐν τῷ ὕδατι χωρεῖ κάτω, τὸ δ' ἄγονον διαχεῖται.] || Disseco, In frusta seco, Divido : ut sc. aqua diffusione dividitur. Hom. Od. Ξ, [427] : Αἶψα δέ μιν διέχευαν, pro κατὰ μέρη διεῖλον, ἐμέρισαν, ut schol. exp. dicens et ipse metaphoram esse ἀπὸ τῶν ὑγρῶν. Et rursum Τ, [421 et Il. Η, 316], de bove : Τὸν δέρον, ἀμφί θ' ἕπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα. [Apollon. Rh. 3, 320 : Κείνην μὲν (νῆα) ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι. Epigr. in Anth. Pal. App. 273 : Ὀστέα μὲν καὶ σάρκας ἐμὰς σπιλάδες διέχευαν ὀξεῖαι. Forma media Nicand. Alex. 373 : Ἐν καί που ταμίσοιο ποτὸν διεχεύατο (διαλύει Eutecn.) θρόμβους. Hesych. : Διαχέαι, διαμελίσαι. Διαχεῦαι, διακόψαι. Διέχευαν, διέκοψαν, διεῖλον, διεμέρισαν.] || Exp. et Transfundo, Perfundo. [|| Metaph. Disturbo, Irritum facio. Herodot. 8, 57 : Πειρῶ διαχέαι τὰ βεβουλευμένα.]

[Διαχής lectio vitiosa, ut videtur, Theol. arithm. p. 36, 10 : Πρὸς τοὺς συνεχεῖς ἐξεταζομένου, ἀλλ' οὐ πρὸς τοὺς διαχεῖς. Emendat Astius διεχεῖς, i. e. διεζευγμένους. Hase.]

[Διαχλαινόω, Induo. Nonn. Dion. 2, 166 : Νὺξ οὐρανὸν ἀστερόεντι διεχλαίνωσε χιτῶνι.]

[Διαχλευάζω, Subsanno, Cavillor. Pollux 4, 32, qui διαχλευάσαι et formam mediam διαχλευάσασθαι annotavit. Demosth. p. 1221, 26 : Διαχλευάσαντες δ' αὐτοῦ με. Æschin. Dial. 3, 2; Euseb. V. C. 3, 1, p. 397; Jo. Chrysost. vol. 7, p. 78, B; Origen. C. Cels. p. 193, et recentiores plurimi. Fallendi signif. positum in Geopon. 7, 7, 5, p. 476 : Τινὲς δὲ διαχλευάζειν βουλό-

μενοι τοὺς ὠνουμένους κέραμον κενὸν ἔχουσιν, ὅνπερ, etc.]

[Διαχλιαίνω, Tepefacio. Hippocr. p. 674, 11 : Διαχλιάνας ἐν εἰρίῳ ὡς μαλθακωτάτῳ.]

Διαχλιδάω, i. q. χλιδάω, nisi quod præp. διὰ hic continuationem quandam actionis signif. Unde videtur esse particip. Διακεχλιδὼς, ut e χλιδάω sit præt. med. κέχλιδα. [Vide Χλίζω.] Utitur autem eo participio Archippus comicus ap. Plut. Alcib. init., ubi filium Alcibiadis irridens ait : Βαδίζει διακεχλιδὼς θοἰμάτιον ἕλκων, ὅπως ἐμφερὴς μάλιστα τῷ πατρὶ δόξειεν εἶναι, κλαυσαυχενεύεταί [κλασαυχ-] τε καὶ τραυλίζεται. [Hesych. : Διακεχλιδέναι, θρύπτεσθαι. Διακεχλιδὼς, διαρρέων ὑπὸ τρυφῆς.]

[Διάχλωρος, ὁ, ἡ, Viridis. Philo De sept. mir. p. 7.]

[Διαχορεύω, Persalto, Pervado. Theophyl. Simoc. Hist. 2, p. 44, A : Τὴν Ῥωμαίων γῆν διαχορεύει. G. D.]

Διαχόω, sive Διαχωννύω, aut Διαχώννυμι, Aggerem perduco : ut in Χόω ex Herodoto affertur [8, 97]: Ἐς τὴν Σαλαμῖνα χῶμα ἐπειρᾶτο διαχοῦν. E Phalar. autem [p. 224] διαχωσάτωσαν affertur pro Exaggerent, Factis aggeribus arceant. [Strabo 5, p. 245 : Χῶμα ... ὅ φασιν Ἡρακλέα διαχῶσαι. Hesych. : Διαχοῦ, διαχώνευε. Corrigendum videtur διαχώννυε. G. Dind.]

Διαχράομαι, ῶμαι, vacante præpos. pro χρῶμαι, Utor, passim ap. Herodot., ut [4, 43] : Διαχρώμενοι ἐσθῆτι· et [1, 71]: Διαχρῶνται οἴνῳ. Item [4, 76] : Διαχρῶνται τρόπῳ ζωῆς τοιῷδε. [Formas vulgares HSt. pro Ionicis posuit διαχρεώμενοι, διαχρέονται s. διαχρέωνται, de quibus v. s. v. Χράομαι.] Et [ib.], Διεχρήσατο ἔθεσι ξεινικοῖσι, ubi redditur etiam Mores externos sectatus est. Et [2, 127] : Διαχρᾶσθαι τῷ αὐτῷ τρόπῳ. Sed et in malam partem, pro Affici (quem etiam usum habet simplex χρῶμαι) : ut [3, 117] : Διαχρῶνται συμφορῇ μεγάλῃ, Afficiuntur magno damno, Patiuntur magnum damnum. Sic [1, 110], διαχρήσεσθαι ὀλέθρῳ. Item [1, 167] : Διεχρήσαντο τοιούτῳ μόρῳ, Hac morte sunt affecti. Sed nonnullis tamen dativis junctum ejusd. generis (i. e. cum quibus in malam partem itidem sumitur), redditur rursum simplici Uti, ut [3, 66; 6, 58]: Διεχρῶντο οἰμωγῇ ἀφθόνῳ, Effuso fletu utebantur. [Aristoph. Eccl. 609 : Ὅτε τοῖσι νόμοις διεχρώμεθα τοῖς προτέροισι. In Eq. 124 : Πολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρῆτο τῷ ποτηρίῳ, fortasse διεχρῆτο scribendum ex Athen. 11, p. 460, C. Sic Libanio vol. 1, p. 516, 7 Reiskius ex libris restituit : Τῆς στρατιᾶς δὲ οἰμωγῇ διαχρωμένης, pro vulgato χρωμένης. G. D.] Affertur autem διαχρῆσθαι ex Arriano in bonam quidem partem usurpatum, paulo tamen aliam Utendi signif. habens quam in illis prioribus exx. Nam διαχρῶνται οἴνῳ supra est Vino utuntur, Vini potu utuntur; at vero ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι, Arrian., non est simpliciter Aqua exigua uti, sed Exiguæ aquæ usu se sustentare s. vitam sustentare. Additur vero et χαλεπῶς. Hic enim est locus [6, 23, 5] : Καὶ τούτους τοὺς ἁλιέας ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι χαλεπῶς, διανιμωμένους τὸν κάχληκα, καὶ τούτῳ οὐδὲ πάντη γλυκεῖ τῷ ὕδατι, Aqua exigua ægre se tolerare atque sustentare. || Διαχρῶμαι, præp. multum significationem immutante, Interficio, Occido. [Herodot. 1, 24 : Κελεύειν τοὺς πορθμέας αὐτὸν διαχρᾶσθαί μιν, ὡς ἂν ταφῆς ἐν γῇ τύχῃ.] Thuc. 3, [36] : Κατὰ τάχος κελεύοντες διαχρήσασθαι Μιτυληναίους. Plut. Alex. [c. 70] : Ἀλλὰ δῆλος ἦν ἑαυτὸν ὑπὸ λύπης καὶ βαρυθυμίας διαχρησόμενος. [Æschin. C. Ctesiph. p. 88, 38 : Ἐάν τις αὑτὸν διαχρήσηται, τὴν χεῖρα τὴν τοῦτο πράξασαν χωρὶς τοῦ σώματος θάπτομεν. Geopon. 12, 22, 6, p. 896 : Σκορπίοις ἐπιτεθεῖσαι (ῥαφανίδες) παραχρῆμα αὐτοὺς διαχρῶνται. Theocr. 15, 54 : Διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.] Interdum ita ponitur ut Latine Conficere : ea signif. qua dicitur Conficere se laboribus, vel ærumnis, vel cum alio ejusmodi dativo. Sic ap. eund. Plut. Pericle [c. 38] : Νόσος διαχρωμένη τὸ σῶμα, redditur, Morbus conficiens corpus. [Lucian. Cynic. c. 1 : Ἀεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ διαχρησάμενος. Strabo 6, p. 259 : Πλεῖστον χρόνον εὐνομηθέντας (τοὺς Λοκροὺς) Διονύσιος ἐκπεσὼν ἐκ τῆς Συρακοσίων ἀνομώτατα πάντων διεχρήσατο. Procop. De ædif. 6, 3, p. 112, A : Πέτραι ὕφαλοι ... ἐν τοῖς βραχέσι τὰς ναῦς διαχρῶνται.] Hic porro, ut stem promissis, mentio vocis Χρηστήριον facienda est, qua utitur Soph., tanquam a χρῶμαι illam verbi διαχρῶμαι signif. habente : illam inquam, qua pro Interficio ponitur : Aj. p. 14 et 15 meæ ed. [220] : Τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ, κείνου χρηστήρια τἀνδρός. Ibi enim schol. exp. ἃ διεχρήσατο ἐκεῖνος· sed interjiciens aliam exp., scribit, τὰ τολμήματα καὶ πράξεις. Quibus verbis subjungit rursum, ἢ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια· παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. Fuerit igitur χρηστήρια dictum quasi διαχρηστήρια : ut si a verbo Mactare deducas Mactamenta. Fortassis autem aliquis Cædes dicere non dubitet, usurpando pro Cæsis. Illa autem expositio, τολμήματα et πράξεις, non video quomodo defendi possit. [Recte alius scholiasta interpretatur ἱερεῖα.]

[Διαχρέμπτομαι, Exscreo. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 72, 16 : Χρέμπτεσθαι καὶ διαχρέμπτεσθαι ἐρεῖς.]

[Διάχρηστος, ὁ, ἡ, Perbonus, Eximius. Lynceus ap. Athen. 3, p. 109, E : Ἐπεισάγουσι τὸν διάχρηστον ἐσχαρίτην (ἄρτον) καλούμενον. Hemst. Hesych. : Λαβροστομία, ἡ διάχρηστος λαλιά. Recte HSt. ἡ ἄχρηστος, nisi quod ἡ λίαν ἄχρηστος scribere debebat. G. Dind.]

[Διάχρῖσις, εως, ἡ, Inunctio. Hesych. s. v. Κόμμωσις. Geopon. 6, 9, 2, p. 449 : Ἡ δὲ διάχρισίς ἐστι πίσσα μετὰ ἑψητοῦ.]

Διάχρισμα, τὸ, Id quo perlinimur, Unguentum quo perungimur. Exp. etiam Perunctio. [Paul. Æg. p. 185, 18 : Διακλύσμασί τε καὶ διαχρίσμασι χρήσθωσαν. Geopon. 6, 9, p. 448, in lemmate capitis. Demetrius Hieracosoph. p. 52, 55, 60, 74, 84, 93. G. Dind.]

[Διάχριστος, ὁ, ἡ, Perunctus, Illitus. Dioscor. 1, 34; Aretæus p. 76; Demetrius Hieracosoph. p. 50, 51. Τὰ διάχριστα, Perunctiones. Oribas. p. 333 ed. Matth. : Διαχρίστοις χρώμεθα ... δύναται δὲ τὰ διάχριστα ἢ ξηραίνειν ἢ ὑγραίνειν, etc. Rufus p. 243 ed. Matth. G. D.]

Διαχρίω, Perlino, Perungo, Oblino, Inungo. [Hippocr. p. 889, F : Μίλτον μίξας ὁμοῦ μέλιτι διαχριέτω. Galen. vol. 13, p. 503 extr. : Διαχρίοντα τοῖς δακτύλοις. Geopon. 2, 6, 43 : Διακεχρίσθω. G. D.] Aristot. [H. A. 9, 40] de apibus : Τούτοις καὶ τὸ ἔδαφος διαχρίουσιν. E quo Plin. : His arborum lacrymis alveum ipsum intus totum ut quodam tectorio illinunt.

Διαχρὸν, Hesychio χλιαρὸν, Tepidum. [Ex λιαρὸν corruptum videtur Kustero. Probabilius Ruhnk. ἰαχρὸν corrigit, quod v.]

[Διαχρονίζω, Longum tempus duro, Moror. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 80, A : Κατήντα δ' ἡ μάχη σφίσι διακρονίζουσι (scr. διαχρον—) μαχομένοις. G. Dind.]

Διαχρόω, sive Διαχρωννύω, aut Διαχρώννυμι, exp. Tingo, Coloro.

Διάχρυσος, ὁ, ἡ, Auro distinctus, Aurum intextum habens, etiam Inauratus : ut ἱμάτιον διάχρυσον in v. Χρυσοχοεῖον. [Ἐσθῆτας διαχρύσους Polyb. 6, 53, 7. Διάχρυσος χλαμὺς Pollux 4, 116.] Sic Athen. 5, [p. 195, A ex Polybio] : Προσέτι δὲ ἡρώων εἴδωλα διήγετο, τὰ μὲν κεχρυσωμένα, τὰ δ' ἠμφιεσμένα στολαῖς διαχρύσοις. Et paulo ante, Εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ καὶ διαχρύσους καὶ ζωωτάς. [Plut. Mor. p. 142, C : Ὑποδήματα διάχρυσα. Longus 1, 5 : Μίτρα διάχρυσος. Δ. ἑταίρα, Auro ornata, Pollux 4, 151. || Alia forma Ζάχρυσος, quam v.]

[Διαχρώννυμι, Διαχρωννύω. V. Διαχρόω.]

[Διάχῦλος, ὁ, ἡ, Succosus. Aristot. H. A. 8, 21, p. 603, 20 : Ὑγρὰ λίαν καὶ διάχυλος γίνεται (ἡ σάρξ). Nam sic ex codd. correcta est vulgata olim scriptura ἄχυλος. G. Dindorf.]

[Διάχυμα, τὸ, Diffusio. Schol. Æsch. Pr. 90 : Γέλασμα) διάχυμα.]

[Διαχύνω, i. q. διαχέω, Diffundo, Distraho, nisi fallit scriptura Epiphan. t. 1, p. 618, C : Τὰ ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς ἐρχόμενα εἴδη ἐκεῖσε τῇ Θηβαΐδι διαχύνεται. Hase.]

Διάχῠσις, εως, ἡ, Diffusio. Plut. Symp. 7 sap. c. 4, [p. 150, C] : Ἀφαιροῦσα περιεργίας ὄψων καὶ μύρα ξενικὰ καὶ πέμματα καὶ πολυτελῶν οἴνων διαχύσεις, Diffusiones vini pretiosi. [V. Marii c. 37 : Περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Λίριος ποταμοῦ διάχυσιν λιμνώδη λαμβάνοντος. Theophr. C. Pl. 4, 4, 7 : Σπέρματος ἐκγαλάκτωσις καὶ ὅλως διάχυσις.] Idem in metaph. signif. in lib. De fort. Alex. : Τῶν ὀμμάτων τὴν διάχυσιν καὶ ὑγρότητα μιμεῖσθαι θέλοντες. [V. Demosth. c. 25 : Δεινὸς ... ἐρωτικοῦ πρὸς χρυσίον ἀνδρὸς ὄψει καὶ διαχύσει καὶ βολαῖς ὀμμάτων ἀνευρεῖν ἦθος.]

Erotico, sub finem [p. 771, B]: Τὸ γὰρ φάρμακον, ᾧ τὴν κόμην αἱ γυναῖκες ἀναλειφόμεναι ποιοῦσι χρυσοειδῆ καὶ πυῤῥὰν, ἔχει λίπασμα σαρκοποιὸν ἢ χαυνωτικὸν σαρκός· ὥστε οἷον διάχυσίν τινα ἢ διόγκωσιν ἐμποιεῖν. Ubi nota tria vicinæ signif. verba, χαυνοῦν, διαχύειν [διαχέειν], διογκοῦν, et χαυνωτικὸν σαρκὸς ac διάχυσίν τινα ἢ διόγκωσιν σαρκὸς ἐμποιοῦν· qui enim aliquid laxius fungosiusque reddit, idem et diffundit dilatatque, ut tumore quodam sese diffundat latius et aperiat. Animo etiam tribuitur διάχυσις, qua sc. ex auditu, visu cogitationeve jucunda sese diffundit et aperit : ut contra rebus molestis mœstisque contrahi dicitur. Plato Crat. [p. 419, C]: Χαρὰ δὲ, τῇ διαχύσει καὶ εὐπορίᾳ τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς ἔοικε κεκλημένη. Plut. De virt. mor.: Διαχύσεις αὖ πάλιν ἐν ἐλπίσιν ἡδονῶν καὶ προσδοκίαις. [Id. Mor. p. 114, F : Λαμπρὰς εὐωχίας συνίστανται μετὰ μουσουργῶν καὶ τῆς ἄλλης διαχύσεως.] Diog. L. : Ὑφ' ἡδονὴν δὲ τάττεται κήλησις, ἐπιχαιρεκακία, τέρψις, διάχυσις. Lat. quoque Animi diffusionem vocant : ut Seneca, E cognitione veri gaudium grande animique diffusio. [Plut. Mor. p. 564, B : Διεσήμαινον ... συστολῇ μὲν εἰς ἑαυτὰς τὸ δυσχεραῖνον, ἐκπετάσει δὲ καὶ διαχύσει (libri plerique διαλύσει) τὸ χαῖρον καὶ προσιέμενον. Ammon. p. 146 : Χαρὰ μὲν γάρ ἐστι πρόσφατος ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις. Tim. Lex. Pl. p. 230 : Σατυρικὰ δράματα ... ἐμίγνυον (ταῖς τραγῳδίαις) πρὸς διάχυσιν. Clem. Al. p. 789 : Διά τινος ἑστιάσεως καὶ διαχύσεως ψυχικῆς.] Cæl. Aurel. interpr. Animi laxationem, Chron. 3, 7 : Tum post cibum animi laxatio, quam διάχυσιν vocant. Non male; χαύνωσις enim et διάχυσις vicinam habent signif. uti infra docebo. [|| Διάχυσις inter synonyma delphinii ap. Dioscor. 3, 84.]

Διαχυτικὸς, ή, όν, Diffundendi vim habens [Plato Tim. p. 60, B : Ὅσον δὲ διαχυτικὸν μέχρι φύσεως τῶν περὶ τὸ στόμα ξυνόδων ... μέλι τὸ κατὰ πάντων μάλιστα πρόσρημα ἔσχε]; Discutiendi ac dissipandi vim habens, ut in Ἀπόχυμα supra habuimus e Diosc. de zopissa, Οὖσαν διαχυτικὴν διὰ τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ βρέχεσθαι, Ruell. vertit, Dissipandi natura præditam. [Theophr. Περὶ αἰσθήσ. 84, p. 683 : Τὰ δὲ σὺν τῇ ὑγρότητι τῇ ἐν τῇ γλώττῃ καὶ διαχυτικὰ καὶ συστατικὰ εἰς τὴν φύσιν γλυκέα.] Exp. διαχυτικὸς etiam Prodigus, ut sit ὁ ἐκχέων τὰ ἑαυτοῦ, Qui res suas effundit s. profundit.

Διαχυτλάζω, Perfundo : Hesych. διαχύτλαζε, διάχει, διύγραινε, διακάθαιρε, Perpurga : afferens tamen et has expp. διακίνει, πλάτυνε, διάκρινε, Dimove, Dilata, Distingue.

[Διάχυτος, ὁ, ἡ, Diffusus. Andr. Cret. p. 236, B : Ὁ δ. οὗτος ἀήρ. Kall. || Διάχυτος inter synonyma delphinii ap. Dioscor. 3, 84.]

[Διαχωλεύω, Claudico. Hesych. : Διεχώλευον, διώδευον, Claudus (s. Claudi) viam faciebam (s. faciebant). Quam gl. nescio cur corruptam habuerit Is. Vossius.]

[Διαχώνευε lectio corrupta. V. Διαχόω.]

[Διαχώννυμι. Διαχωννύω. V. Διαχόω.]

Διαχωρέω, Pervado (quum simplex Χωρῶ sit aliquando Vado, Eo), Bud. ab Arriano [Exp. 1, 1, 11] positum ait διαχωρεῖν pro Diversos abire, Viam in medio relinquere. [Philostr. p. 206, 22 : Διεχώρουν τῶν στενωπῶν. Schol. cod. Rom., ἀντὶ παρεχώρουν, ὑπεξίσταντο. Hemst.] Idem exp. Procedere, Vigere, Non rejici : afferens hæc Luciani, irridentis eos qui nummum ori mortui imponebant, De luctu [c. 10] : Οὐ πρότερον ἐξετάζοντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ [om. cod.] διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις ὁ Ἀττικὸς ὀβολός. At ego non lubenter ita interpretor h. in l. verbum διαχωρεῖν : sed potius existimo διαχωρεῖν ita dici, ut hodie de moneta quapiam loquentes lingua vernacula dicimus, *Elle passe par tout* : de ea quæ nusquam rejicitur. (In VV. LL. redditur, Numisma ambulat apud inferos, ex Erasmo : item Pervagatur.) Cur autem primam verbi hujus signif. esse putem Pervadere, facit is illius usus, quo ponitur pro Excernere : unde διαχωρήματα usitatissimum est pro Excrementis. Nec enim dubium est quin hic Pervadendi et Transeundi signif. inclusam habeat. Quo pertinet hoc Plautinum, Dii faciant ut id bibatis, quod vos nunquam transeat. [Hippocr. p. 889, F : Ἢν δὲ μηδὲ οὕτως διαχωρέῃ, μίλτον ... διαχρίετω.] Pro Excernere, Onus ventris ponere, apud Plat. Phædro [p. 268, B]: Ὅτι ἐγὼ ἐπίσταμαι, ἐὰν μὲν δόξῃ μοι, ἐμεῖν ποιεῖν· ἐὰν δ' αὖ, κάτω διαχωρεῖν, de medico. [Diog. L. 8, 19, de Pythagora : Οὐδὲ πώποτε ἐγνώσθη οὔτε διαχωρῶν οὔτε ἀφροδισιάζων.] E Xen. autem Anab. 4, [8, 16], Cam. affert, Καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς, pro Infra reddebatur, Alvus solvebatur. Habet alioqui constr. aliam plerisque in ll. [Hippocr. p. 504, 21 : Τὰ βρώματα τὸ σῶμα διαχωρέει.] Dicitur enim aliquis vel alicujus γαστὴρ aliquid διαχωρεῖν. Aristot. De part. anim. 3, [14] : Διαχωρεῖν ἄπεπτα, Cruda excernere s. egerere, ut Gaza vertit. Galen. Ad Glauc. : Τινὰς δ' ἱστόρησα καὶ διαταχέων ἀπολομένους οἷς ἡ γαστὴρ διεχώρει πολλά. Themist. In Phys. 2 : Ὅταν γὰρ βαδίσῃ μέν τις ὑπὲρ τοῦ διαχωρῆσαι τὴν γαστέρα, τοῦτο δὲ μὴ συμβῇ, μάτην αὐτὸν φαμὲν βεβαδικέναι. Neque enim (ne quis fallatur, ut in hujusmodi ll. sæpe contingit,) γαστέρα a parte posteriore, sed ab anteriore jungi puto cum διαχωρῆσαι : i. e. non debere intelligi ἵνα διαχωρῇ τὴν ἑαυτοῦ γαστέρα, hoc enim nullo modo posse ferri arbitror, sed ἵνα ἡ γαστὴρ αὐτοῦ διαχωρῇ. [De urina Hippocr. p. 1261, A : Τὰ ἀπὸ τῆς κύστιος διαχωρέοντα ὁρᾶν δεῖ εἰ οἷα τοῖς ὑγιαίνουσι ὑποχωρέεται.] In usu est etiam pass. Διαχωρεῖσθαι : dicuntur enim διαχωρεῖσθαι quæ Excernuntur, s. Egeruntur. Diosc. 4: Διαχωρεῖται γὰρ ὅσα λαμβάνεται. [|| Διαχωρῆσαι (?), ἀποτῖσαι, Antiattic. p. 89, 31.]

Διαχώρημα, τὸ, et Διαχώρησις, εως, ἡ, estque διαχώρημα, Excrementum; διαχώρησις, Excretio, Ipsa excernendi actio, Alvi dejectio. [Galen. vol. 9, p. 58 sq. : Τινὲς μέντοι τὴν ἐξ ὅλου τοῦ σώματος ἔφασαν κένωσιν εἰρῆσθαι διαχώρησιν, ... ὅπερ ἀληθέστατον μέν ἐστιν, οὐ μὴν οἰκείως ἀκούεσθαί τε (l. γε) δοκεῖ τῇ τῆς διαχωρήσεως προσηγορίᾳ. Λέγεται γὰρ αὐτὴ (l. αὕτη) μᾶλλον ἐπὶ τῆς κατὰ γαστέρα μόνον, δυνατόν γε μὴν κἀπὶ τῶν καθ' ὅλον ἀκούειν αὐτὴν τὸ σῶμα. Διαφέρει γὰρ ἢ ὑποχώρησιν ἢ διαχώρησιν εἰπεῖν. Ἡ μὲν οὖν ὑποχώρησις ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν γαστέρα μόνον λέγεται, κοινὸν δ' ἀμφοῖν τὸ τῆς διαχωρήσεως ὑπάρχειν ἐγχωρεῖ ὄνομα. Hippocr. p. 400, 16 : Ἰδὼν δὲ διαχώρησιν, μή τι μέλαν ἰσχυρῶς διεχώρησε χρῶμα, ἢ καθαρὸν, ὁκοῖα ὑγιαίνοντος ἂν εἴη διαχωρήματα. De urina id. p. 180, B : Οὔρων διαχώρησιν. Diocl. ap. Athen. 3, p. 86, B : Πρὸς διαχώρησιν καὶ οὔρησιν.] Est autem frequentior plur. διαχωρήματα. Diosc. 8: Διαχωρήματα αἱματώδη, Excrementa cruenta. Alex. Aphr.: Διὰ τῶν οὔρων καὶ τῶν διαχωρημάτων. [Strabo 14, p. 675 : Τὴν καχεξίαν ... σκοπεῖν ἔξεστι ... καὶ ἐκ τῶν διαχωρημάτων. Hemst.] At vero διαχώρησις legitur ap. Aristot. De part. anim. 3, [14]: Ταχείας γὰρ γινομένης τῆς διαχωρήσεως, ταχεῖαν ἀναγκαῖον γίνεσθαι καὶ τὴν ἐπιθυμίαν. Sed e Galeno affertur διαχώρησις et pro διαχώρημα, ubi διαχώρησις αἱματώδης [Hippocr. p. 217, B] redditur Excrementum cruentum. Ex Eod. ἡ κάτω διαχώρησις, Alvi excrementa. Quamvis porro maxime usitata sit ista horum verbalium signif., sequuntur tamen aliquando et aliam sui verbi signif. : ac præsertim διαχώρημα, hoc enim pro Intervallo poni annotatur : Bud. διαχωρήματα a Luciano pro Hiatibus poni testatur. [V. H. 2, 43 : Ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα, ubi corruptum ex διαχώρισμα, quod v. || Thom. M. p. 557 : Κύτος, αὐτὴ ἡ κοιλότης καὶ διαχώρησις τοῦδέ τινος σκεύους. Quod alii grammatici χώρημα dicunt, Capacitas.]

[Διαχωρητικὸς, ή, όν, Egerendi s. excernendi vim habens. Hippocr. p. 392, 22 : Οἶνος γλυκὺς ... διαχωρητικώτερος δή τι τοῦ ἑτέρου κατ' ἔντερον· 544, 34 : Τῇ ἄλλῃ διαίτῃ χρείσθω ὡς διαχωρητικωτάτῃ. Athen. 2, p. 61, D; 68, E; 90, D. Scott. Compar. διαχωρητικώτερον Aristot. Probl. 21, 12.]

Διαχωρίζω, Disgrego, Discerno, Disjungo, Separo. Xen. Œc. [9, 7] : Καὶ ταῦτα πάντα διεχωρίσαμεν, οἷς τε ἀεὶ δεῖ χρῆσθαι, καὶ τὰ θοινητικά· χωρὶς δὲ καὶ τὰ κατὰ μῆνα δαπανώμενα ἀφείλομεν. [Diodor. 20, 42 : Βραχὺ διαχωρίσαντες ἀπ' ἀλλήλων τὴν δύναμιν. Proverb. 16, 28 : Διαχωρίζει φίλους, Divellit. Genes. 13, 9 : Διαχωρίσθητι ἀπ' ἐμοῦ, Discede.]

Διαχώρισις, εως, ἡ, Separatio, Sejunctio. [Aristot. De gen. anim. 1, 18, p. 723, 15 : Σπέρματος ἡ διαχώρισις, libris partim διαχώρησις præbentibus. Idem vitium exemtum Hesychio s. v. Διάζευξις. Suid. : Διαίρεσις, διαχώρισις. Duo codd. διαχώρησις. Eidem

s. v. Διαστολή, διαχώρησις, ἔξοχή, διαχώρισις tacite restituit HSt. s. v. Διαστολή. Quod fugit editores. Diploma Rugerii in Ughelli Italia sacra vol. 1, p. 948, D. G. Dindorf.]

[Διαχώρισμα, τὸ, Intervallum. Luciani l. s. v. Διαχώρημα allato ex cod. restituendum pro vulgato διαχωρήματα. Suidæ, Διαλείποντα, τὰ διαχωρήματα, διαχωρίσματα restituit Schæf. ad Gregor. Cor. p. 543.]

Διαχωρισμὸς, ὁ, Separatio, Sejunctio. [Hesych. s. v. Διέστωος. Suid.: Διαλείμματος, διαχωρισμοῦ. G. D. Joseph. Ant. Jud. 6, 11, 10, de Davide et Jonatha: Ἀποθρηνοῦντες αὑτῶν καὶ τὴν ἐφθονημένην ἑταιρίαν καὶ τὸν μέλλοντα διαχωρισμόν· et Bell. Jud. 5, 2, 2: Φυγὴ δὲ καὶ διαχωρισμὸς ἄθρους. Epiphan. t. 1, p. 545, A: Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ὁ θάνατος ἢ διάκρισις καὶ δ. ψυχῆς ἀπὸ σώματος. Justin. p. 427, B. Hase.]

[Διαχωριστέον, Separandum. Hesych.: Διοριστέον, διαχωριστέον. G. Dind.]

[Διαχωριστὴς, ὁ, Separator, Gl.]

Διαχωριστικὸς, ἡ, ὸν, Separandi ac secernendi vim habens, Qui separat et disjungit aut dirimit, ut quum Hesych. χαιρώματα esse dicit τὰ διαχωριστικὰ τῶν στημόνων πλέγματα. [Epiphan. t. 1, p. 1088, C, juxta Empedoclem duo dicuntur esse principia, ἔχθρα καὶ φιλία· ὧν ἡ μέν ἐστιν ἑνωτική, ἡ δὲ διαχωριστική. Hase.]

Διάχωροι, Spatia s. Intervalla quæ sunt inter cohortes, s. centurias, aut decurias: vel quocunque modo λόχους interpretari libebit. Suidas enim διάχωροι exp. τὰ διαστήματα τῶν λόχων· qui gen. hoc quidem in loco ineptissime redditur in VV. LL. Insidiarum. Ibi enim διάχωροι dicuntur esse Insidiarum intervalla. [|| Proleg. in Theocr. p. 4 ed. Valck.: Ὁ δὲ (Orestes) πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς. Codd. Vat. duo διαφόροις. Sic διαχώρημα in διαφόρημα corruptum supra notavimus.]

[Διάχωσις, εως, ἡ, Aggestio. Diodor. 13, 47: Συμφέρειν τὴν Εὔβοιαν εἶναι τοῖς ἄλλοις νῆσον, ἑαυτοῖς δ' ἤπειρον· διόπερ αἱ πόλεις ... πρὸς τὴν διάχωσιν ἐπερρώσθησαν.]

[Διαψαθάλλω.] Διαψαθάλλειν, itidem ut Διαψαλάσσεσθαι Hesych. exp. διαστέλλεσθαι πρὸς ἔρευναν. [Idem: Διεψάθαλλε, διέφθειρε.]

Διαψαίρω, Pertergo, Perpurgo, teste Hesych., qui διαψαίρειν pro διακαθαίρειν affert, i. e. Perpurgare: est autem tersio et destrictio species quædam τῆς καθάρσεως, ut in Ψήχω e Xen. docebo: unde clarius adhuc patet ψαίρω a ψάω originem traxisse, atque signif. habere non multum ab eo remotam. Id. tamen lexicographus διαψαίρουσιν exp. etiam διαπνέουσι, Perflant, Perspirant: qui etiam addit, ψαίρειν dici τὸ ἱστίον ὅταν ἐλαφρῶς διαπνέηται, Quum lenibus perflatur auris. Suidas etiam διαψαίρουσιν exp. διαπνέουσι, quoniam, inquit, ψαίρειν οἱ ναυτικοὶ vocant τὸ πνεῖν, Flare, Spirare. Uterque respiciens ad Aristoph. Av. [1717]: Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ, Perflant cirros fumi: metaphora sumta a re nautica. Schol. ibi διαψαίρειν exp. ἡσυχῇ διακινεῖσθαι καὶ φορεῖν, ita paraphrastice explicans ea verba, αἱ αὖραι διακινοῦσαι τὴν πλεκτάνην τοῦ καπνοῦ τῶν θυμιαμάτων, Levi motu disjiciunt. [Hermipp. ap. Suid. s. v. Ἀνθέων: Λεπτοὺς διαψαίρουσα πέπλους ἀνθέων γέμοντας. Nicand. Alex. 127: Ἠέρ' ἐπιπλάζοντα διαψαίρουσιν ἀέλλαις.] Itidem vero ψαίρειν Hesych. exposuerat ῥιπίζειν et τινάσσειν, quæ verba cum διαπνέω et διακινέω affinem habent signif. In VV. LL. exp. διαψαίρω præterea Distraho; Dissolutus sum, Diffluo; Quietus sum, ex Eur. [Alteram Hesychii gl. qua διαψαίρειν per διακαθαίρειν explicatur, Valck. (ad Eurip. Phœn. p. 472) refert ad fragm. Euripidis ap. Etym. M. p. 272, 1: Διαψαίρουσα ... Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ καθαίρειν, οἷον· Γλώσσῃ διαψαίρουσα μυκτήρων τόπους (πόρους Valck.). Oppian. Hal. 2, 116: Ὄρνιθες λάχνην (vulpis) διαψαίρουσι πόδεσσιν, Perfodiunt.]

[Διαψαλάσσω, s. Διαψαλάττω.] Διαψαλάττεσθαι Hesych. et Suid. exp. εἰς ἔρευναν διαστέλλεσθαι. E quibus hic etiam addit, τὸ γὰρ ἀψάλακτον, ἄθικτον, Cratetem ita usum esse annotans.

Διαψαλίζω, Forfice disseco s. discindo: unde particip. διεψαλισμένος, Bud. e Galeno.

A Διαψάλλω, pro simplici ψάλλω poni existimatur, ut quum Athen. [13, p. 635, A] dicit μαγαδίζειν Theophilo comico i. esse q. τῇ μαγάδι διαψάλλειν, Magadi canere, Magadin pulsare, ψαλτήριον μεταχειρίζεσθαι: nam μάγαδιν et ψαλτήριον pro eod. accipiunt. Sic Eupolis ap. Eund. [4, p. 183, F]: Ὡς καλῶς μὲν τυμπανίζει καὶ διαψάλλει τριγώνοις. Sunt autem τρίγωνα Organa quædam musica, forsan ea quæ Aristot. τρίγωνα ψαλτήρια appellat. [Himer. Or. 17, p. 694: Οὔτε κιθαρῳδὸς εἰς μέσον ἔρχεται πρὶν καὶ σχολῇ διαψῆλαι τὴν λύραν.]

Διάψαλμα, τὸ, Suidæ est μέλους ἐναλλαγή, Melodiæ et cantus modulationisque immutatio. [Plenius Hesych.: Δ., μουσικοῦ μέλους ἢ ῥυθμοῦ τροπῆς γινομένης ἢ διανοίας καὶ δυνάμεως λόγου ἐναλλαγή. Et Cyrill. Lex. Ms.: Δ. τὸν στίχον διαδέχεται, καλεῖται δὲ παρ' Ἑβραίοις σελά, ὃ κατά τινας μὲν ἴα, κατά τινας δὲ σιώπα ἑρμηνεύεται, καὶ διάστασις προφητείας, ἀναπαυομένου τοῦ προφήτου καὶ κινουμένου πάλιν, ἡνίκα ἡ ἐνέργεια ἐκινεῖτο τοῦ πνεύματος, σιωπῶντος δὲ ἀκόλουθα μετὰ τὴν σιωπὴν τοῖς ἤδη λελαλημένοις ἔλεγον ὥσπερ καὶ νῦν ὁ Δαβίδ. Easdem
B interprett. memorat Theodoret. Præf. in Ps. p. 396, 397, ipse illam probans, qua ἡ τοῦ μέλους μεταβολὴ significari creditur. Aliter Gregor. Nyss. Tract. 2 in Ps. c. 10, vol. 1, p. 319, ab Suic. cit.: Τοῖς πρὸ ἡμῶν μεταβολὴν τοῦ νοήματος, ἢ προσώπου ἢ πράγματος σημαίνειν ἐνομίσθη τὸ δ.... Ἔστι τὸ δ. μεταξὺ τῆς ψαλμῳδίας γενομένη κατὰ τὸ ἀθρόον ἐπηρέμησις πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ θεόθεν ἐπικρινομένου νοήματος. Ἢ οὕτως μᾶλλον ἄν τις ὁρίσαιτο, τὸ δ. εἶναι διδασκαλίαν παρὰ τοῦ πνεύματος τῇ ψυχῇ κατὰ τὸ ἀπόρρητον ἐγγινομένην τῆς περὶ τὸ νόημα προσοχῆς τὸ συνεχὲς τῆς μελῳδίας ἐπικοπτούσης. Conf. Ducang. Lexx. Gr. et Lat. Eustath. p. 1385, 56: Ἡ διὰ πρόθεσις δηλοῦσά ποτε αὐτὴ καθ' αὑτὴν δυασμόν τινα, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ διαψάλματος καὶ ἐκ τοῦ διαυλεῖν.] Hieron. in Ep. ad Marc. [vol. 2, p. 706 ed. Mart.], quæ ipsius de diapsalmate sententiam flagitarat, Quidam, inquit, διάψαλμα Commutationem metri dixerunt esse, alii Pausationem spiritus, nonnulli Alterius sensus exordium. Sunt qui rhythmi distinctio-
C nem, et, quia psalmi tunc temporis juncta voce ad organum canebantur, cujusdam musicæ varietatis existiment silentium. Nobis nihil horum videtur, cum Aquila, qui verborum Hebræorum diligentissimus explicator est, Sela, h. e. Διάψαλμα, quod ex ס, ל, ה scribitur, Semper transtulerit: et inveniamus in Psalmorum quoque fine διάψαλμα positum, ut est illud in 3, [2], Dentes peccatorum contrivisti: Domini est salus, et super populum tuum benedictio tua. Sela, i. e. Semper: et contra in Psalmis multorum versuum penitus non inveniatur, sc. in 36, et 77, et in 118: rursus nonus psalmus distinguatur cantico διαψάλματος: quum utique, sicut quibusdam videtur, διάψαλμα indicium silentii esse non possit. Ex quo animadvertimus hoc verbum superiora pariter inferioraque connectere: aut certe docere sempiterna esse quæ dicta sunt: ut est illud in tertio, Multi dicunt animæ meæ, Non est salus in Deo suo, Semper. Et rursum, Voce mea ad Dominum clamavi, et exaudivit me de monte sancto suo, Semper. Scire autem
D debemus, apud Hebræos in fine librorum unum e tribus solere subnecti, ut aut Amen scribant, aut Sela, aut Salom, quod exprimit Pacem. Igitur ut solemus nos completis opusculis, ad distinctionem rei alterius sequentis, medium interponere Explicit, aut Feliciter, aut aliquid hujusmodi, ita et Hebræi, ut quæ scripta sunt roborentur, facere solent ut dicant, Amen aut In sempiternum: aut scribenda commemorant, ut ponant Sela, aut transacta feliciter protestantur Pacem in ultimo subnotantes. Idem Hieronymus ibid. ex Origene: Sæpe quærens causas cur in quibusdam psalmis interponatur diapsalma, observavi diligentissime in Hebræo, et cum Græco contuli: invenique quod ubi lingua Hebræa Sela habet, Græca vero Semper, aut aliquid istiusmodi, ibi Septuaginta et Theodotion et Symmachus transtulerunt διάψαλμα: ut in Ps. 74 et 75. Utrum autem cujusdam musicæ cantilenæ aut rhythmi immutationem qui interpretati sunt, Diapsalma senserint, aliudve intellexerint, tuo judicio relinquo. Hæc ibi. Itidem idem Hieronym. In

Abacuc. 3 : Sed et hoc, inquit, quod Septuaginta transtulerunt διάψαλμα, et nos posuimus Semper, Symmachus interpr. εἰς τὸν αἰῶνα, h. e. In æternum : Theodotion, εἰς τέλος, i. e. In finem : quinta ed. ipsum Hebraicum Sela.

[Διαψαύω, Tango. Plut. Mor. p. 1080, E : Μὴ διαψαύειν κατὰ πέρας τὰ σώματα ὅλα ὅλων.]

Διαψάω, Tergendo s. Radendo penetro, h. e. Ita tergo vel rado ut simul penetrem, Tergendo s. Radendo pertundo ac perforo. Suid. διαψῆν generalius exp. διορύττειν, διασκαλεύειν, afferens hunc sine auctoris nomine locum, Κελεῦσαι πάντας διαψῆν τὴν ἄμμον, καὶ ποιεῖν βοθύνους εὐμεγέθεις. [Hesych. : Διεψήσατο, διεκάθαιρε, διεψώμισε (—ησε codex). Διεψίσατο Kuster. quæ conj. alteri interpr. melius convenit quam priori.]

Διαψέγω, Vitupero. Plato. [Leg. 1, p. 639, A : Αἶγας... δρώσας κακὰ διαψέγοι. Ælian. V. H. 2, 22. Angl. Platonis locum affert quoque Euseb. Præp. ev. p. 609, C. Hase.]

[Διαψεύδω, Fallo, Decipio. Demosth. Epist. 3, p. 1482, 26 : Εἰς ὑποδοχὴν πραγμάτων, ὧν διαψεύσειεν αὐτοὺς ὁ λογισμός. G. D.] Διαψεύδομαι sequitur et ipsum signiff. simplicis ψεύδομαι. Primum enim significat [forma media Fallo, ut ap. Andocid. p. 6, 38 : Ἡμᾶς συνθεμένους οἱ τὸ ἀργύριον εἰς τὸν εἰσιόντα μῆνα δώσειν διαψεύδεσθαι καὶ οὐ διδόναι. Forma autem passiva] Fallor, ut Isocr. Or. ad Phil., init. : Ἵνα δηλώσω καὶ σοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις, ὡς οὐ δι' ἄνοιαν, οὐδὲ διαψευσθεὶς ὑπὸ [del. c. codd.] τῆς ἀῤῥωστίας τῆς νῦν μοι παρούσης, ὑπεθέμην γράφειν τὸν πρός σε λόγον, Falsus et deceptus. Plato Epist. 7, [p. 351, D] : Ὅσιος γὰρ ἄνθρωπος ἀνοσίων πέρι σώφρων τε καὶ ἔμφρων, τὸ μὲν ὅλον οὐκ ἄν ποτε διαψευσθείη τῆς ψυχῆς τῶν τοιούτων πέρι, Nunquam falli potest opinione de horum (impiorum nimirum) animo concepta. Ac sicut ψεύδομαι cum gen. construitur, ita et hoc compositum, significans itidem Fallor, interdum et Frustor. Plut. Lyc. [c. 29] : Διεψεύσθη τῶν λογισμῶν, Opinione sua falsus est, Fefellit eum sua opinio. [Demosth. p. 626, 24 : Τῷ διεψεῦσθαι τοῦ Χαριδήμου, Concepta falsa opinione de Charidemo.] Polyb. cum dat. [3, 16, 5] : Διεψεύσθη παρὰ πολὺ τοῖς λογισμοῖς, Opinio eum fefellit quam præceperat. Ex Aristot. autem [H. A. 3, 22 : Ἡρόδοτος διέψευσται γράψας τοὺς Αἰθίοπας προΐεσθαι μέλαιναν τὴν γονήν. Et], Διαψεύδομαι ἐκ συλλογισμῶν, pro Ratiocinatione fallor. Et e Xen. [Mem. 4, 2, 27] : Διαψεύδομαι τῆς δυνάμεως, pro Potestatem non cognosco. Deinde ut ψεύδομαι accusativo junctum signif. Fallo, Decipio, Frustro, ita et διαψεύδομαι. Plut. Fabio [c. 7] : Διαψεύσασθαι τὸν Ἀννίβαν οὐχ ὑπομένων, Fallere Annibalem non sustinens, s. Quum adduci non posset ut Annibalem falleret. [Sext. Emp. p. 404 : Πάντα διαψεύδεται ἡμᾶς. Themist. Or. 21, p. 257, D : Περὶ δὲ ὠνὰς ἢ πράσεις... διαψεύδεσθαι καὶ ἐξαπατᾶν τοὺς κοινωνοῦντας. Hemst. Dionys. A. R. 6, 76 : Διεψεύσασθε (sic cod. Vat. : alii διέψευσθε) μέν γε καὶ τὰς ὑποσχέσεις. Cum περὶ cum genit. Etym. M. p. 340, 43 : Διαψεύσασθαι περὶ τοῦ δανείσματος. Metaphor. Geopon. 1, 12, 15 : Ἐν δὲ ταῖς ἅλωσιν οἱ καρποὶ διαψεύσονται, Spem frustrabunt.] Item Mentior, ut ψεύδομαι. Affertur enim ex Ejusd. Camillo [c. 21] : Διεψεῦσθαι τούτους νομίζουσι, pro Mentiri hos putant. Sed mihi non placet hæc interpr. [Recte improbat hanc interpret. Nam διεψεῦσθαι eodem modo dictum ut in l. Aristot. H. A. supra allato. Τὸ διεψευσμένον, Mentis error, M. Anton. 6, 67. || Pro καταψεύδομαι dictum ap. Clem. Al. p. 524 : Εἰ καὶ θεοῦ διαψεύδονται δι' ἀκρασίαν.]

[Διάψευσις, εως, ἡ, Mendacium. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 220 : Πᾶσαν γὰρ ἁμαρτίαν κατὰ διάψευσιν πράττεσθαι. G. Dind.]

[Διάψευσμα, τὸ, Mendacium. Aq. Ps. 61, 5; 115, 11. Ad quem Seag. citat Joann. Chrysost. vol. 1, p. 770, 3.]

[Διαψευστῶς. Stob. Ecl. eth. p. 230 (?) : Διαψευστῶς λέγειν τὸ ψεῦδος, Scientem mendacium dicere. Schneid.]

[Διαψηλαφάω, Pertrecto. Gl. : Διαψηλαφήσωσι, Detrectarint. Symm. Jes. 59, 10 : Διαψηλαφήσομεν. Legitur præterea Genes. 31, 34, ubi cod. 58 Holm. hoc additamentum habet : Καὶ διεψηλάφησε Λαβὰν σύμπασαν τὴν σκέπην καὶ οὐχ εὗρε· cui nihil respondet in textu Hebr. Schleusn. Oribas. p. 103 ed. Matth. : Διαψηλαφάσθω δὲ καὶ τὰ περὶ τὴν κεφαλήν. Paulus Æg. p. 48, 25 : Τὰ ἄκρα ἀνατρίβειν τε καὶ διαψηλαφᾶν. Eust. Opusc. p. 311, 40 : Ταύτην διαψηλαφῶν τὴν ὄρνιν, ἐξεπεπλήγμην· 340, 40 : Γένοιτό μοι τὰς χεῖρας ἀνελιττούσας καὶ διαψηλαφώσας τὸ ἅγιον.]

[Διαψηλαφητέον, Pertrectandum. Paulus Æg. p. 47, 27. G. Dindorf.]

Διαψηφίζομαι, Calculum fero aliqua de re, Sententiam dico, Ostendo quæ sit mea sententia, calculo in hydriam s. sitellam conjecto. [Lysias p. 175, 10 : Ἄλλων μὲν τινῶν ὄντων τῶν ἠδικημένων, ἑτέρων δὲ τῶν ταῦτα διαψηφιουμένων.] Plato De LL. 11, [p. 937, A], de denuntiatione testimonii loquens : Ἐὰν δέ τις τινα δικάζοντα ἀναστήσηται μάρτυρα, μαρτυρήσας μὴ διαψηφιζέσθω περὶ ταύτης τῆς δίκης. Quæ Bud. ita vertit, Si quis quenquam judicum excitet ad dicendum testimonium, et ille exurgens testificetur, postea non sedeat inter judices, et calculum eadem de re non ferat, sententiam ne dicat, i. e. μὴ διαδικαζέτω. [Ibid. p. 929, B : Πλὴν πατρὸς διαψηφιζομένου.] Idem annotat, διαψηφίζεσθαι videri eo differre a διαχειροτονεῖν, quod διαχειροτονεῖν esset Sciscere per manuum sublationem : at διαψηφίζεσθαι, Sciscere calculis in hydriam s. sitellam conjectis. Demosth. [p. 1301] usus est hac voce : Ἠρξάμεθα δὲ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας.

Διαψήφισις, εως, ἡ, Sententiæ s. Sententiarum dictio, Suffragiorum disquisitio et latio, aut etiam Suffragiorum latio sigillatim facta, quasi ἡ καθ' ἕνα ψηφοφορία, Bud. a quo redditur et simpliciter Disquisitio. Lys. [p. 123, 18] : Οὗτος δὲ ὡμολόγησεν ἀδίκως συλλαβεῖν· ὥστε ῥᾳδίαν ὑμῖν τὴν διαψήφισιν περὶ ἑαυτοῦ πεποίηκε, Quare facilem vobis sententiæ de se ferendæ rationem ille reliquit. Plato De LL. 9, [p. 855, D] : Τὴν διαψήφισιν δὲ ἡμέτερον ἔργον νομοθετεῖν· ἔστω δὴ φανερὰ μὲν ἡ ψῆφος τιθεμένη· πρὸ τούτου δὲ, κατὰ τὸ στόμα τοῦ διώκοντός τε καὶ φεύγοντος, ὁ δικαστὴς ἑξῆς ἡμῖν ἐγγύτατα κατὰ πρέσβιν ἱζέσθω. [Id. 12, p. 956, E; 958, A.] Et διαψήφισιν διδόναι, Ad disquisitionem vocare. Διαψήφισις proprie dicta existimatur ἡ ἐξέτασις τῶν πολιτῶν κατὰ δήμους γινομένη, Recognitio recensioque civium populatim tributimque citatorum : ob id instituta, ut obreptitii cives ac falso in civitatem ascripti, tribu et populo moverentur. Dem. : Πρῶτον μὲν οὖν, ὃν τρόπον ἐν τοῖς δημόταις συνέβη τὴν διαψήφισιν γενέσθαι, φράσω πρὸς ὑμᾶς. Vide Bud. p. 165, nec non Polluc. [8, 19], ap. quem et plur. διαψηφίσεις [quo utuntur Demosth. p. 1306, 20, Æschin. 11, 21; 16, 12; 52, 32, aliique] habetur. [Harpocrat. : Δ. ἰδίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἐξετάσεων, αἳ γίγνονται περὶ ἑκάστου τῶν δημοτευομένων, εἰ τῷ ὄντι πολίτης καὶ δημότης ἐστὶν ἢ παρεγγέγραπται ξένος ὤν· Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου (p. 16, 12. Conf. Polluc. 8, 64)· ἐντελέστατα δὲ διείλεκται περὶ τῶν διαψηφίσεων, ὡς γεγόνασιν ἐπ' Ἀρχίου ἄρχοντος, Ἀνδροτίων ἐν τῇ Ἀτθίδι καὶ Φιλόχορος ἐν ϛ' τῆς Ἀτθίδος. Conf. Lex. rhet. p. 236, 22.]

[Διαψηφισμὸς, ὁ, i. q. διαψήφισις. Athen. 5, p. 218, A : Ὁ δ. ὁ γενόμενος κατὰ τῶν στρατηγῶν. Scott.]

[Διαψηφιστὴς, ὁ, Calculator. Modestinus l. 6 in l. 14, § 1, Dig. de excusat. : Καλκουλάτορας, οὓς διαψηφιστὰς λέγομεν. Basil. M. Epist. 250 (vol. 3, p. 323) : Τῷ διαψηφιστῇ τῆς τάξεως τῶν ἐπάρχων ἔδωκα τὴν ἐπιστολήν. Ducang. Laurent. Lyd. De magistrat. p. 210 : Ὕπαρχον ἐπὶ τῆς ἕω χειροτονήσας, διαψηφιστὰς (cod. διαψηφίσας) αὐτῷ κατεστήσατο τῶν φόρων. Ibid. p. 274. G. Dindorf.]

[Διαψηφιστὸς, ἡ, ὸν, Suffragio electus. Aristot. Rhet. ad Alex. c. 3, p. 1424, 2 : Τὰς δὲ μεγίστας (ἀρχὰς) κρυπτῇ ψήφῳ μεθ' ὅρκων καὶ πλείστης ἀκριβείας διαψηφιστάς.]

[Διαψιθυρίζω, Susurro. Polyb. 15, 26, 8 : Οἱ Μακεδόνες... μυχθίζοντες καὶ διαψιθυρίζοντες ἐξελήρησαν. Sirac. 12, 24 : Πολλὰ διαψιθυρίσει. Procop. B. G. p. 656, D : Διαψιθυριζόμενα ἐς τὸν πάντα αἰῶνα. G. D. Luc. Somn. 25 : Δύ' ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 394, 7 : Ὡς ἀπόρρητά τινα διαψιθυρίζοντα. Hase.]

Διαψιθύρω, pro Murmuro, Consusurro, quasi a th. ψιθύρω. [Vox nihili.]

[Διάψιλος, ὁ, ἡ, Glaber. Hesych. : Ψηνὸς, ψεδνὸς, διάψιλος.]

[Διαψίω, Cibo buccea in os inserta. V. Διαψάω.]

[Διάψογος. V. Διάψοφος.]

[Διαψοφέω, Crepo. Hesych. : Διαψοφεῖν, τὸ παραψοφεῖν. Διεψοφηκὸς, Rimosum, Gl.]

[Διάψοφος, ὁ, ἡ, Strepitu plenus. Conc. t. 4, col. 423, E : Ἀντεισάγουσι διαψόφους καὶ σαθρὰς φωνάς. Vetus tamen Interpr. legisse videtur διαψόγους· nam vertit : Introducunt vituperationes atque quassatas voces. Hase.]

[Διαψυκτικὸς, ἡ, ὸν, Refrigeratorius. Hippocr. p. 364, 27 : Ἡ κόνις ... ἐν τῷ χειμῶνι διαψυκτικὸν καὶ κρυμνῶδες.]

[Διάψυξις, εως, ἡ, Refrigeratio, Exsiccatio. Plut. Mor. p. 967, F : Τὰς τῶν σπερμάτων διαθέσεις καὶ διαψύξεις. G. Dindorf.]

Διαψύχω, Perfrigero, s. Refrigero; interdum et Recreo, Reficio. [Hippocr. p. 305, 37 : Τὸ πνεῦμα ... διαψύχει. Eunap. Exc. p. 45, 9 ed. Nieb. : Χειμῶνος ἤδη συνισταμένου καὶ διαψύχοντος.] Alioqui signif. etiam Aeri s. Ventis perflandum expono, Exicco, ut Thuc. p. 236 [7, 12] : Τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαψῦξαι. Ubi tamen schol. exponit διακαθᾶραι. [Ναῦς διαψυχομένη ap. Polluc. 7, 191.] Et ap. Xen. Cyrop. 8, p. 125 [2, 11], de avaris : Ἐπειδὰν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσωνται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασήπουσι, τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἱστάντες καὶ διαψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι. Nisi potius ibi scr. διαψήχοντες, Pertergentes s. Detergentes. [Lucian. Charon. c. 23 : Ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν ... μηδὲ διαψῦξαι (scr. διαψῦξαι) τὸ σκαφίδιον. Ælian. Epist. 1 : Διαψύχοντί μοι πρὸς τὴν εἵλην τοὺς βότρυς. Theophrast. ap. Harpocr. s. v. Κεγχρεών : Τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαψύχειν. Phalar. Epist. p. 224 : Τῆς πλημμυρίδος διαψυγείσης. Hæc exx. indicavit Hemst., qui in l. Xenoph. recte improbat HSti conjecturam. Aristot. De respir. c. 15 : Ὁ ἀὴρ ... διὰ παντός τε καὶ ταχέως διαδυόμενος διαψύχει. Apparet ex his ll. διαψύχειν significare Aeri exponere, sive refrigerandi sive exsiccandi caussa. Metaphor. Plut. V. Lysandri c. 23 : Παραλύων ἡσυχῇ καὶ διαψύχων τὴν ἐκείνου δύναμιν.]

[Διαψωμίζω, i. q. διαψίω. V. Διαψάω.]

[Διαψωρικός. *Diapsoricum*, medicamentum ocularium in inscriptionibus ap. Spon. Miscell. p. 237, et Walchium De sigillo medici ocularii p. 30 (coll. p. 18 et 41), ubi Latinis literis Diaψoricum scribitur, et ap. Caylum, *Recueil d'ant.*, vol. 1, p. 229. Osann.]

Διάω, Perflo, Perspiro, διαπνέω. Hom. Od. E, [478] : Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων. [Conf. Διάημι.]

[Δίβα. Δίβαν, ὄφιν. Κρῆτες, Hesych. « Alludit ad חון *Hivan*, quomodo Chald. vel Syr. Serpentes dicuntur. » Kuster. Affine videtur Δίφατον, quod v. Dahler.]

[Δίβαθμος, ὁ, ἡ, Bigradus, Gl.]

[Διαβάλανα, κάρυα, Ποντικά, Hesych. ubi literarum series Διβάλανα exigit, quod Is. Voss. scripsit. Sunt Διὸς βάλανοι.]

[Δίβαλον. Sic e literarum ordine leg. videtur ap. Hesych. pro Διάβαλον, μέλι, καὶ μελίκρατον. I. e. ab Hebr. vel Chald. דבש *Debach* vel *Dibach*, quod Mel significat. Monuit Kuster. Dahler.]

Δίβαμος, ὁ, ἡ, Qui duobus pedibus incedit, Bipes. Eur. [Rhes. 215.]

[Διβαπτιστὴς, ὁ. Nicetas Paph. in Vita Ignatii patr. Cpol. : Ἀπὸ τῶν λεγομένων διβαπτιστῶν. Ducang.]

[Διβαφὴς, ὁ, ἡ, Bis tinctus. Inc. Exod. 25, 4.]

Δίβαφος, ὁ, ἡ, Bis tinctus, [Aq. Exod. 25, 4; Symm. ib. 28, 5; 35, 23,] ut δίβαφος πορφύρα : q. v. et Plin. utitur 9, 39 : Dibapha tunc dicebatur, quæ bis tincta esset, veluti magnifico impendio, qualiter nunc omnes pene commodiores purpuræ tinguntur. Cic. quoque ad Cæl. [Ad div. 2, 16, 19] scribens, eleganti joco, Curtius, inquit, noster δίβαφον cogitat : sed eum infector moratur. [Horat. Carm. 2, 16, 35.]

[Διβητήσια (var. lect. Διαβητήσια), διαβίκια, Suidas. Duo codd. διβίκια, unus διβύκια, quorum alterutrum verum habeo. Nomen est Græcobarbarum vestimenti genus quoddam significans, de quo v. Reiskii conjecturas ad Constant. Porphyr. vol. 2, p. 424. Διβιτίσιον, διβιτίσιον, δικητήσιον scriptum memorat Ducang. p. 303 ex Leone grammatico et Symeone Magistro. G. Dindorf.]

Διβολία, ἡ, ap. Plut. [Mor. p. 754, F] idem ac διπλῆ s. δίβολος χλαῖνα esse videtur : Οἱ δὲ φίλοι καλὸν καλῶς ἐν τῇ χλαμύδι καὶ τῇ διβολίᾳ συναρπάσαντες. || Διαβολία, ἡ, Pilum, ut interpret. Politian. in Herodian. 2, [13, 4] : Τάς τε διαβολίας καὶ τὰ δόρατα ἐπισείειν. [Lectio vitiosa pro διβολίας. Significat autem Διβολία Telum bipenne. Aristoph. ap. Polluc. 7, 157 : Καὶ τῶν πλατυλόγχων διβολίαν ἀκοντίων. Plut. V. Marii c. 25 : Ἀκόντισμα δ' ἦν ἑκάστῳ διβολία.]

Δίβολος, ὁ, ἡ : ut δίβολος ἄκων, Eur. [Rhes. 374], quod alii exp. Telum anceps, Lascaris autem Bina tela. At δίβολοι χλαῖναι, quas Hesych. ab aliis διμίτους exponi scribit, ab aliis διπλᾶς [Idem : Δίβολον, φᾶρος ἀδιπλοῦν] : sicut et Pollux [7, 47] Att. ἀπληγίδας [ἁπλ.], et διπλησίδας [διπληγίδας], ac διβόλους nominari tradit, quæ ab Hom. ἁπλοΐδες et διπλαῖ vocentur.

[Δίβολος περόνη, Duplex fibula, Theodor. in Anth. Pal. 6, 282. In lingua Græcobarbara διβόλεον et τριβόλεον, Quod duplicis vel triplicis coloris est. V. Ducang.]

[Δίβος, Divus, vox Latina. Ap. Agathiam Anth. Pal. 9, 482, 12, Locus in latere tabulæ lusoriæ. V. Ducang.]

[Δίβουλος. V. Διάβουλος.]

[Διβουτάδης, ὁ, Dibutades, figulus Sicyonius, ap. Plin. H. N. 35, 12, 43, et Athenag. Legat. 14, p. 59. G. Dindorf.]

[Δίβραχυς, ὁ, a grammaticis quibusdam vocatus est pes ex duabus syllabis brevibus compositus, qui vulgo Pyrrhichius dicitur. Terent. Maur. v. 1365 : « Δίβραχυν dixere Græci, quod sit ambabus brevis » (conf. v. 1538), ubi Santen. p. 54 *Dibrachyn* indicat ex Cæsio Basso p. 2665, 46; *dibrachum* ex Mario Victorino p. 2486, 45, Diomede p. 471, 48; 473, 7, Cledonio p. 1885, 22. Δίβραχυς inter proparoxytona in υς est ap. Arcad. p. 92, 7.]

Δίβροχος, ὁ, ἡ, Bis madefactus, intinctus, immersus. [Dioscor. 1, 65 : Ἐάν τε δίβροχον ἐάν τε τρίβροχον βούλῃ ποιεῖν.]

[Διβύκια. V. Διβητήσια.]

[Διγαμέω, Secundum matrimonium ineo. Jo. Antiochenus in Collect. Canon. tit. 43 : Περὶ τῶν ἐλευθερίως διγαμούντων. Arsenius Monachus in Synopsi Canonum can. 126 : Ὅτι δεῖ ἐπιτιμᾶν διγαμοῦντι ἐπὶ χρόνῳ ἑνὶ ἢ δύο. Suicer. Concil. Neo-Cæsar. in Routhii Reliqq. sacris vol. 3, p. 459, can. 7, et Zonar. ibid. 469. Anastas. Hod. p. 46, 12. Boisson. Balsam. ad can. 17 Apost. p. 11, D. Hase.]

Διγαμία, ἡ, Secundæ s. Iteratæ nuptiæ, ὁ δεύτερος γάμος. [Theodoret. Ad 1 Cor. 7, 40 : Τῆς διγαμίας ὡς πορνείας κατηγοροῦσι. Quam alii δευτερογαμίαν dicunt. Plur. Justin. M. Apol. 1, p. 52, C : Οἱ νόμῳ ἀνθρωπίνῳ διγαμίας ποιούμενοι.]

Δίγαμμα, τὸ, Digamma, Duplex gamma. Æolica litera, et figura et vi similis Latinæ F : sic dicta, quod duorum Γ sibi superimpositorum formam gerat. Priscian. 1, 3 : F, Æolicum digamma, quod apud antiquissimos Latinorum eandem vim, quam apud Æoles habuit : eum autem prope sonum, quem nunc habet F, significabat P cum aspiratione : sicut etiam apud veteres Græcos pro φ, π et ι. Unde nunc quoque in Græcis nominibus antiquam scripturam servamus, pro φ P et H ponentes, ut Orpheus, Phaethon. Postea vero in Lat. verbis placuit pro P et H, F, scribi, ut Fama, Filius, Facio : loco autem digamma, V pro consonante, quod cognatione soni videbatur affinis esse digamma ea litera. Sic ap. Quintil. quoque 1, 4 quidam grammatici in his Latinis Servus et Vulgus volunt desiderari Æolicum digamma : innuentes scribendum esse Serϝus, Fulgus. Et Donatus de V loquens, Huic etiam digamma ascribi solet, ut, quum sibi ipsa præponitur, ut Serϝus, Fulgus : nam literam geminari in una syllaba posse plurimi negant. Eundem Donatum non recte digammum posuisse Priscian. tradit; literarum enim nomina tam in α, quam in alias quascunque literas desinentia, et apud nos et apud Græcos indeclinabilia esse : ut ἄλφα, βῆτα, γάμμα. [Dionys. A. R. 1, 20 : Σύνηθες ἦν

τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ὡς τὰ πολλὰ προτιθέναι τῶν ὀνομάτων, ὁπόσων αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ φωνηέντων ἐγίνοντο, τὴν ου συλλαβὴν ἑνὶ στοιχείῳ γραφομένην. Τοῦτο δ' ἦν ὥσπερ γάμμα διτταῖς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνύμενον ταῖς πλαγίαις, ὡς Fελένη καὶ Fάναξ καὶ Fοῖκος καὶ Fανὴρ καὶ πολλὰ τοιαῦτα. Trypho in Mus. Cantabrig. 1, p. 34 : Προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρά τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον ἄναξ Fάναξ, Ἑλένα Fελένα. Προστιθέασι καὶ τοῖς ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομένοις. Ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις καὶ Fρῆξις εἴρηται. De usu digammi plurima collegerunt Heyn. ad Homer. vol. 7, p. 708-772, et Dawesius Kiddiusque in Miscellaneis : quorum disputationes augere et corrigere alienum ab hoc loco est. || Alia forma Δίγαμμον, τὸ, locis plurimis legitur apud Alypium, altera tamen, δίγαμμα, non minus frequenter utentem. V. Meibom. not. p. 70. Eandem ex Macrobio De verbo p. 714 ed. Zeun. et *Digammos litera* ex Terentiano Mauro memorat Schneider. G. Dind.]

[Δίγαμος, ὁ, ἡ, Qui duplici connubio utitur. Stesich. ap. schol. Eur. Or. 243 : Κείνα (Κύπρις) Τυνδάρεω κούραις χολωσαμένη διγάμους τε καὶ τριγάμους τίθησι καὶ λιπεσήνορας. Manetho 5, 291 : Δισσολόγοι, δίγαμοι, δίγονοί θ' ἅμα καὶ διπολῖται. || Secundas nuptias celebrans. Hujus signif. exx. non pauca sunt in scriptoribus ecclesiasticis, velut Epiphan. Hær. 59, p. 215 : Οὗτοι οὐ βούλονται διγάμοις ἐπικοινωνεῖν. Socrat. H. E. 5, 22 : Διγάμους οὐ δέχονται. V. Suicer. vol. 1, p. 893 sqq.]

Διγένειος, ὁ, ἡ, Qui mento est bipartito, Bud. e Gaza. [Lectio vitiosa ap. Aristot. H. A. 3, 11, p. 518, 20, cui μαδιγένειοι restitutum ex libris melioribus.]

Διγενὴς, ὁ, ἡ, Qui duorum generum est, Qui duplicis sexus est. Vide Τεχνητός. [Ubi Theophylacti de eunucho verba affert, Ep. 43 : Τὸ διγενὲς ἡμιάνδριον. Eodem sensu dixit Suidas s. v. Ἄρρεν. Eustath. p. 150, 27 : Τὸ διγενὲς τῶν τε θεαινῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀρρένων.]

Δίγηρες, Hesychio στρουθοί, Passeres : pro quo supra Δηγῆρες. Apud Suid. in Ms. etiam Cod., Διγῆρες, οἱ λαμπροί, ἢ οἱ στρουθοί. [Hesych. alio loco Δίρηγες, στρουθοί. Δρῆες, στρουθοί. Μακεδόνες. Ab Eleis δειρίτας dici ex Nicandri Glossis ostendit Athenæus 9, p. 392, A.]

[Δίγηροι, οἱ, Digeri, ἔθνος Θρᾴκιον. Πολύβιος ιγ' (10, 8), Steph. Byz. Memorantur etiam a Plinio H. N. 4, 11, 18.]

[Δίγληνος, ὁ, ἡ, Binas pupillas habens. Theocr. Epigr. 6 : Καταταξεῖς δάκρυσι διγλήνους ὦπας.]

Δίγλυφος, ὁ, ἡ, Bis insculptus, Gemina scalptura incisus. [In quo duplex est insculpta forma. Gregor. Nyss. t. 1, p. 92, D : Καθάπερ γάρ ἐστιν ἰδεῖν ἐν τοῖς πλάσμασι τὰς διγλύφους μορφὰς, ἃς μηχανῶνται πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἐντυγχανόντων οἱ τὰ τοιαῦτα φιλοτεχνοῦντες. Hase.]

[Διγλωσσέω, s. Διγλωττέω, Duarum linguarum peritus sum. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 245, B : Τὸν Κροτώνης ἐπίσκοπον, ἄνδρα λόγιον ὄντα καὶ διγλωσσοῦντα κατ' ἐπιστήμην τὴν θείαν. G. Dind.]

[Διγλωσσία, s. Διγλωττία, ἡ, Bilinguitas. Barnab. Ep. s. 19. Kall.]

Δίγλωσσος [s. Δίγλωττος], ὁ, ἡ, Bilinguis. [Bianor in Anth. Pal. 9, 273 : Τέττιξ φθέγξατο διγλώσσῳ μελπόμενος στόματι. V. quæ de organis musicis cicadæ dixit Schneid. ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 245.] Duarum linguarum gnarus, Bud. Duarum linguarum peritus, ut Anacharsis Scytha, percepto sermone Græco, Cam. Thuc. 8, [85]. Et Plut. Alex. [c. 37] : Ἡγεμὼν αὐτῷ δίγλωσσος ἄνθρωπος. [Arrian. Exp. Al. 3, 6, p. 112 : Ὅτι δίγλωσσος ἦν ἐς τὰ βαρβαρικὰ γράμματα. Strabo 7, p. 327 : Ἔνιοι δὲ καὶ δίγλωττοί εἰσι. Hemst. Diodor. 12, 68 : Ὄχλον βαρβάρων διγλώττων. V. Wessel. ad 11, 60. Galen. vol. 8, p. 45 : Δίγλωσσος γάρ τις ἐλέγετο πάλαι καὶ θαῦμα τοῦτο ἦν, ἄνθρωπος εἰς ἀκριβῶν διαλέκτους δύο.] || Interpres, Bud. e Plut. Them. p. 36 [c. 6 : Τὸ περὶ τὸν δίγλωσσον ἔργον ἐν τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπὸ βασιλέως· V. Crassi c. 28 : Ταῦτα τοῦ διγλώττου φράσαντος.] || Hesychio est etiam διχόθυμος, quo ap. Lat. modo Bilinguis fallaciloquentiam notat. [Proverb. 20, 22 : Ὁ ἀνακαλύπτων βουλὰς πορεύεται

A δίγλωσσος. Sirac. 5, 11 et 6, 2 : Ὁ ἁμαρτωλὸς ὁ δίγλωσσος· 28, 14 : Ψιθυρὸν καὶ δίγλωσσον καταρᾶσθαι. Orac. Sibyll. 2, p. 321 : Ψευδῶν διγλώσσων ἀνθρώπων καὶ κακοηθῶν.]

[Διγνωμία, ἡ, Dolus, vel, si lat. sic diceretur, Duplicitas. Achm. Onirocr. p. 111, 8 : Τοῦτο ἀπιστίαν καὶ διγνωμίαν τοῦ ἰδόντος σημαίνει. Hase.]

Δίγνωμος, ὁ, ἡ, Qui duplicis s. dubiæ est sententiæ, Anceps : ut δίγνωμος λόγος. Si de homine etiam dicatur, significabit ὁ ἐπαμφοτερίζων τῇ γνώμῃ, Cui nondum stat sententia, sed alternat. [Simplic. ad Epictet. p. 322. Hemst. Diogenian. 4, 32 : Δίχολοι γνῶμαι· οἱονεὶ δίτροποι· ἐπὶ τῶν διχογνώμων. Etym. M. p. 67, 57 et grammat. in Bekk. An. p. 378, 29 : Ἀλλοπρόσαλλος ... δίγνωμος. Paraphr. Eur. Or. 881.]

[Διγομία, ἡ, Duplex onus, sarcina. Lectio dubia ap. Theodot. et LXX Jud. 5, 16. Schleusn.]

[Διγόνατος. V. Διαγόνατος.]

Διγονία, ἡ, Partus geminus, s. Partus geminatio vel iteratio. [Aristot. De gener. anim. 1, 11 : Τῶν δι-
B γονίαν ποιουμένων ζώων.]

Δίγονος, ὁ, ἡ, Geminus; [Eur. El. 1179 : Δίγονα (Clytæmnestræ et Ægisthi) σώματ' ἐν χθονὶ κείμενα. || Aliter Manetho 5, 291 : Οὐχὶ μόνον ζώων θηρήτορες, ἀλλὰ γυναικῶν· δισσολόγοι, δίγαμοι, δίγονοί θ' ἅμα καὶ διπολῖται. Wakef.] s. Bis genitus. Bacchi epith. in Epigr. [Anth. Pal. 9, 524. Qui διμάτωρ vocatur in H. Orph. 49, 1.] At δίγονος μάσθλης metaph. a Soph. dicitur pro διπλοῦς vel δυσὶ χρώμασι κεχρωσμένος, ut Hesych. exp.; secundum quam exp. posteriorem δίχρωμος legisse videtur. [Etym. M. p. 272, 3 : Δίγονος μάσθλης, διπλοῦς ἱμάς· ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκέχρωστο. Σ. Ἀνδρομέδᾳ· Ἰδοὺ δὲ φοίνιον μάσθλητα δίγονον.] Hesychio est etiam περιστερά. [I. e. Duos fœtus simul educens.]

[Διγράμματος, et Δίγραμμος, ὁ, ἡ, Qui duarum literarum est. Philemon. p. 191 : Φεῦ... διγραμμάτου ἐπιρρήματος. Moschopul. p. 20 ed. Titz. : Ἃ μὲν γὰρ αὐτῶν μονόγραμμα καὶ δίγραμμα καὶ ἔτι τρίγραμμα. G. Dindorf.]

C [Δίγυιος. V. Διάγυιος, ubi adde Martian. Capell. p. 196 ed. Meibom.]

[Διγύναιος, ὁ, ἡ, Athanas. vol. 1, p. 665. Kall.]

Δίγυος, s. Δίγυιος, ὁ, ἡ, Qui duorum jugerum est.

Δίδαγμα, τὸ, Documentum. Aristoph. Nub. [668] : Ὥστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον. Xen. De re eq. [9, 10] : Εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι δίδαγμά ἐστι καὶ τῷ ποππυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι. [Eurip. Belleroph. fr. 22 (13) : Ὁ γὰρ χρόνος δίδαγμα ποικιλώτατον. Moschus 6, 7 : Λέγω τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις. Plura Justini Mart. exx. v. ap. Suicer, velut p. 41 : Τὰ τοῦ Χριστοῦ διδάγματα ἔγνω. Ι]

[Διδακτέον, ὁ, Docendum. Plato Rep. 5, p. 452, A : Ταῦτα καὶ δ. αὐτάς. « Diodor. 1, 89 : Δ. ἐστὶν αὐτοὺς τῶν χρησίμων ἀπέχεσθαι. » Scott. Διδακτέος *nomen et* διδαχθησόμενος *participium*, Priscian. vol. 2, p. 284 ed. Krehl.]

[Διδακτὴρ, ῆρος, ὁ. Novum vocabulum, quo usus est Aq., Jud. 3, 31, de stimulo boum, deceptus am-
D biguitate verbi Hebr., quod non solum Didicit aut Docuit significat, sed etiam Pupugit, Verberavit. Schleusner.]

Διδακτήριον, τὸ, Documentum. Hippocr. De victu in morb. acut. [p. 390] : Ταῦτ' οὖν ἡγοῦμαι μέγιστον δ. Et paulo ante, Ἐπικαιρότατόν ἐστι δ.

Διδακτικὸς, ή, όν, i. q. διδασκαλικὸς in posteriori signif., h. e. Aptus ad docendum, Docendi artifex et peritus. 1 Tim. 3, [2] : Νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν. [Philo vol. 2, p. 412, 32 : Διδακτικῇ χρησάμενος ἀρετῇ πρὸς τελείωσιν. Hase.]

[Διδακτικὸς, ὁ, Didacticus, n. pr. viri Milesii in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 404. Tres literæ postremæ restitutæ a Bœckhio. G. Dind.]

Διδακτὸς, ή, όν, Doctus. Jo. 6, [45] : Καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ θεοῦ· pro quo alibi θεοδίδακτοι. Διδακτὸς μισθοῦ, Mercede doctus. [Maccab. 1, 4, 7 : Διδακτοὶ πολέμου, Periti rei militaris.] || Διδακτὸν autem de re aliqua dictum, est Quod doceri potest. [Pind. Nem. 3, 71 : Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει.... Schol. : Ὅστις ἐξ

ἐπιτηδεύσεως καὶ μαθήσεως ἔχων τὰ καλὰ ...] Eur. Hipp. [79]: Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ὅμως, Quibus, quod doceri possit, nihil est. [Διδακτὸν ἡ ἀρετὴ Plato Euthyd. p. 274, E, et alibi non raro.] Isocr. C. Soph. [p. 295, B]: Μηδεὶς οἰέσθω με λέγειν ὡς ἔστι δικαιοσύνη διδακτόν. [Hippocr. p. 22, 40: Οἷς οὐ διδακτὴ κατασκευὴ οὐδὲ περιεργίη, Doctus apparatus, ad ambitionem compositus, ut Foes. interpr.] Item Quod disci potest. Plut. [Mor. p. 98, A]: Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ. [Versus Sophoclis.] || Διδακτὸν est item Quod docere licet, Docendum. Soph. Tr. [64]: Δίδαξον μῆτερ, εἰ διδακτά μοι. Plut. [Mor. p. 991, D]: Μόνοις ἐστὶ ῥητὰ καὶ διδακτὰ τοῖς μυουμένοις ἡμῖν τὴν τριετηρικὴν παντέλειαν, Solis dicenda sunt et docenda. [Διδακτὸς, ὁ, ἡ, scriptor Eryxiæ p. 398, D: Εἴπερ οὖν τυγχάνει ἡ ἀρετὴ διδακτὸς οὖσα· 404, D: Εἴπερ διδακτός γε ἡ ἀρετή. Nisi διδακτὸν scribendum, ut in aliis dialogi hujus ll. legitur. Apud Eurip. Suppl. 914, Ἡ δ' εὐανδρία διδακτὸν Stobæus præbuit (Floril. 1, 5) pro vulgato διδακτός. G. Dind.]

[Διδάκτριχ, ἡ, Magistra. Pseudo-Chrysost. Serm. 5, vol. 7, p. 244. Seager. Id. ib. p. 259, 44: Ὦ πόσων κακῶν Εὔα δ. Hase.]

Δίδακτρον, τὸ, Præmium quod magistro doctrinæ nomine redditur, i. q. διδασκάλιον, Minerval, Lat. [Pollux 6, 186: Τῷ δὲ παιδεύοντι διδασκάλια, δίδακτρα.]

[Διδακτυλιαῖος, α, ον, Qui duorum digitorum latitudine vel longitudine est. Sext. Emp. Adv. math. 10, 156, 157, 158. Nam sic ex cod. Regimont. vulgatum δακτυλιαῖον vel δὴ δακτυλιαῖον in locis illis corrigendum esse monet Struvius. « Galenus vol. 12, p. 495: Δύο τελαμῶνες πλάτει διδακτυλιαίων μήκει σύμμετροι τὰς μεσότητας ὤμων θέντες. Cleomedes p. 118 ed. Bak. Heliodor. De fasc. 31, p. 529, pro quo vol. 9, p. 522, perperam διδακτυλαῖον. » Weigel.]

Διδάκτυλος, ὁ, ἡ, Qui duorum digitorum est. Theophr. H. Pl. 9, 5: Διδάκτυλα τὸ μῆκος.

[Διδακτῶς. Cyrill. Al. In Jo. c. 6, p. 223: Οὐ δ., ἀλλὰ φυσικῶς, Non doctrina sed natura. Suicer.]

Δίδαξις, εως, ἡ, Doctrina, i. e. Ipsa docendi actio. Gregor.: Τροπὴ γάρ ἐστιν ἡ δίδαξις. [Eur. Hec. 600: Ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς δίδαξιν ἐσθλοῦ.]

[Δίδας, ὁ, Didas, pugil Ægyptius ap. Pausan. 5, 21, 15. Conf. Διδίας. G. Dindorf.]

Διδασκαλεῖον, τὸ, Locus ubi docetur, Gymnasium, Schola. [Inter nomina in ειον est ap. Arcad. p. 121, 13. Sophocl. ap. Jo. Damasc. in Gaisfordi append. ad Stobæum vol. 4, p. 34: Ἐς τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα.] Thucyd. [7, 29]: Διδασκαλεῖον παίδων. [Plato Leg. 6, p. 764, C: Γυμνασίων καὶ διδασκαλείων ἐπιμεληταί.] Xen. Cyrop. [1, 2, 15]: Δικαιοσύνης διδασκαλεῖα. Et [1, 2, 6]: Παῖδες εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντες διάγουσι μανθάνοντες δικαιοσύνην. Herodian. 2, [4, 18]: Εἰς τὰ συνήθη προϊόντα διδασκαλεῖα καὶ γυμνάσια. Synes.: Οὐδὲ διδασκαλεῖον ἤνοιξα. [Ammon. p. 148: Χορήγιον, τὸ διδασκαλεῖον. Pollux 9, 42: Χορηγεῖον τὸ δ. ὠνόμασεν (Ἐπίχαρμος). Dionys. A. R. 7, 9: Εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν ὀρχηστῶν· ubi cod. Vat. τὰς διδασκαλίας. In libris sæpe vitiose scribitur διδασκάλιον, ut ap. Plut. Mor. p. 145, A, et scriptores ab Suicero memoratos p. 902. Quæ bene distinguit Suidas, Διδασκαλεῖον, τὸ σχολεῖον· διδασκάλιον δὲ, αὐτὸ τὸ μάθημα. || I. q. διδασκάλιον, quod v.]

Διδασκαλία, ἡ, Doctrina, Disciplina, Instructio. [Herodian. p. 475 ed. Piers. (469 Lob.): Ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας, ἀντὶ τοῦ ὀλίγων δεῖται πρὸς μάθησιν. Ubi Lobeck. comparat Eveni fr. 3: Ῥάστης εἰσὶ διδασκαλίης.] Xen. Cyrop. 8, [7, 3]: Αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία. Athen. 5: Θέλων ἀπὸ τῆς τῶν δουλωθέντων μοχθηρίας καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνείας ἐμφανίσαι τὴν τῶν παιδευσάντων διδασκαλίαν. Plut. Ad Colot. [p. 1119, F]: Μαθήσεις, διδασκαλίας, προλήψεις, νοήσεις. Huc pertinet διδασκαλίαν ποιεῖσθαι et διδασκαλίαν παρέχειν, pro Docere. Thuc. 2: Διδασκαλίαν ποιούμενος μὴ περὶ ἴσου ἡμῖν εἶναι τὸν ἀγῶνα. Ibid.: Καὶ ὅσα ἡμάρτομεν πρότερον, νῦν αὐτὰ ταῦτα προσγενόμενα διδασκαλίαν παρέξει, Documento erunt. [Plato Leg. 7, p. 803, A: Δ. καὶ παράδοσις· Rep. 6, p. 493, B: Ἐπὶ διδασκαλίαν τρέπε-

A σθαι. Herodot. V. Hom. c. 5: Οὐδὲν τοῦ Φημίου ὑποδεέστερος ἐν τῇ διδασκαλίᾳ. « Pausan. 7, 10, 9: Ὁ μὲν δὴ ταῦτα ἔλεγεν ὑπὸ διδασκαλίᾳ τῇ Καλλικράτους, Callicrate instigante et quid dicendum esset docente. » Hemst. Justin. Mart. Quæst. 3 ad Gr.: Ἡ δ. ἐνέργειά ἐστι τοῦ διδάσκοντος ἐν τῷ μανθάνοντι. Paulus Ad Titum 1, 9: Ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαινούσῃ. De constitutionibus apostolicis dicitur 1, 1: Ἀκούσατε διδασκαλίαν ἱερὰν, aliisque ll. Epiphan. Hær. 80: Ἐν ταῖς διατάξεσι τῶν ἀποστόλων φάσκει ὁ θεῖος λόγος καὶ ἡ διδασκαλία. Suicer. || De institutione chori et commissione fabularum scenicarum Plato Gorg. p. 501, E: Ἡ τῶν χορῶν διδασκαλία καὶ ἡ τῶν διθυράμβων ποίησις. Plut. Comp. Nic. c. Crasso c. 1: Γυμνασιαρχίαις καὶ διδασκαλίαις χορῶν· V. Pericl. c. 5: Ἴωνα μὲν ὥσπερ τραγικὴν διδασκαλίαν ἀξιοῦντα τὴν ἀρετὴν ἔχειν τι πάντως καὶ σατυρικὸν μέρος· V. Cim. c. 8: Πρώτην διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλέους ἔτι νέου καθέντος. Schol. Aristoph. Ran. 1060: Τινὲς διττὰς θέσεις (καθέσεις Casaub.), τουτέστι διδασκαλίας τῶν Περσῶν φασι. Hinc διδασκαλίαι dicuntur Com-
B mentarii quibus explicatur quando et quo successu fabulæ scenicæ actæ fuerint: de quo usu vocabuli copiose dixit Casaub. ad Athen. p. 414 (ad 6, p. 235, E), unde nos potiora repetimus. Primus scriptionis hujus exemplum dedit Aristoteles, cujus inter scripta Diog. L. 5, 26 Διδασκαλιῶν librum memorat; post Aristotelem Dicæarchus, Callimachus, Carystius Pergamenus, et in libro Περὶ ἀρχαίας κωμῳδίας Eratosthenes. V. Parœmiographos in explicatione proverbii Ὄνου σκιὰ, Harpocrat. s. v. Πενταχλῆς, schol. Aristoph. Av. 282, 1379, Nub. 552, hypothesin Pacis et Sophoclis Ajacis. Plut. Mor. p. 1096, A: Οἱ περὶ χορῶν λόγοι καὶ διδασκαλίαι.]

Διδασκαλικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Magistralis, aut Doctorius; ut [Plat. Cratyl. 388, B: Ὄνομα ἄρα διδασκαλικόν τί ἐστιν ὄργανον καὶ διακριτικὸν τῆς οὐσίας·] λόγοι, Xen. [Mem. 1, 2, 21.] Βακτηρία, Naz.; ῥήματα, Gaz. 4. Et Hermog.: Διδασκαλικώτερον γὰρ ἐσπούδασα τὰς τέχνας ἀφηγήσασθαι, Modo magis præceptorio artes tradere. Et neutr. Τὸ διδασκαλικὸν, Docendi modus s. ratio. Plato De LL.
C [Plut. Mor. p. 406, E: Φιλοσοφία δὲ τὸ σαφὲς καὶ διδασκαλικὸν ἀσπασαμένη μᾶλλον ἢ τὸ ἐκπλῆττον.] || Qui docendi artifex est et peritus. Bud. e Plat. Gorg. [p. 455, A]: Οὐκ ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶν, ἀλλὰ πειστικός. [Cratyl. p. 388, C: Διδασκαλικὸς δὲ ὀνόματι καλῶς (χρήσεται)· καλῶς δ' ἐστὶ διδασκαλικῶς.] Sic Aristot. Metaphys. 1: Ἔτι δὲ ὑπολαμβάνομεν τὸν ἀκριβέστερον καὶ τὸν διδασκαλικώτερον τῶν αἰτίων, σοφώτερον εἶναι περὶ πᾶσαν ἐπιστήμην. [De Accii Διδασκαλικῶν libris, quorum fragmenta a Gellio aliisque servata sunt, v. Madvigii dissertationem Havniæ editam a. 1831. || « Διδασκαλικὸν, Documentum, Narratio rei gestæ. Concilium Cpol. sub Mena Act. 1: Οἱ εὐλαβέστατοι μοναχοὶ ... ἐπέδωκαν διδασκαλικόν. Et Act. 5: Τὸ ἐπιδεδομένον δ. ἀναγινωσκέσθω. » Ducang.]

Διδασκαλικῶς, Modo doctorio, More eorum, qui docent in scholis [Vid. l. Platonis s. v. Διδασκαλικὸς citatum]; ut δ. ὑποδεικνύειν ap. Polyb. fr. [6, 3, 5. Tzetz. ad Hesiodi Op. 763, p. 343: Δ. τε καὶ τεταγμένως. Comparat. Diophant. De multangulis numeris
D p. 14: Διδασκαλικώτερον δὲ ὑποδείξομεν ... τὰ ζητούμενα διὰ μεθόδων. Et in l. Hermogenis ab HSt. s. v. Διδασκαλικὸς allato. G. Dindorf.]

Διδασκάλιον, τὸ, [Doctrina, Disciplina. Herodot. 5, 58: Ἄλλα τε πολλὰ ... ἐσήγαγον διδασκάλια ἐς τοὺς Ἕλληνας καὶ δὴ καὶ γράμματα. Ubi Wessel. Suidæ glossam contulit, Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα, et Basil. M. Hom. 3 in Hexaem. p. 28, C: Κατάδειξον μεθ' ἡμῶν τὸ δ., et Hom. 5, p. 43, E: Ἵνα πρῶτον ἐκεῖνο πρόσταγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γένηται. Xenophonti De re eq. 11, 5 τὸ κράτιστον τῶν διδασκαλίων restituit Steph.: nam libri διδασκαλιῶν. Eustath. Opusc. p. 291, 40: Ἐκμαξαμένου εὐφυῶς τὰ τοῦ καλοῦ στρατηγοῦ διδασκάλια. ||] Merces docendi, Bud. Præmium, quod discipulus magistro doctrinæ nomine reddit, Plut. Alex. [c. 7]: Καλὰ καὶ πρέποντα διδασκάλια τελέσας αὐτῷ. Et [Mor. p. 857, B]: Ἕλλησι Πέρσαι διδασκάλια ταύτης ὀφείλουσι τῆς ἀκολασίας. [Herodoto qui dicitur in V. Homeri c. 26: Ἀπέδωκε τῷ ἑαυτοῦ διδασκάλῳ τροφεῖα καὶ διδασκαλεῖα, restituendum διδασκάλια. Eodem er-

rore in l. Herodoti supra allato codex Cantabr. διδασκαλεῖα pro διδασκάλια. G. Dind.]

[Διδασκαλομισέω. Legebatur olim Pallad. Hist. Laus. p. 896, C : Τῶν μισολόγων καὶ διδασκαλομισούντων· ubi nunc, διδασκάλων μισούντων. Hase.]

Διδάσκαλος, ὁ, Magister, propie literarum aut morum, s. πᾶς ὁ ἐνεργῶν τι περὶ τὴν δραματοποιίαν καὶ τὴν τῶν ἐγκυκλίων χορῶν παρασκευὴν, Hesych. Plut. Artox. : Πολλοὶ ἐπὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ ἦσαν τροφεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι λεγόμενοι. Lucian. [Macrob. c. 21] : Διδάσκαλος τοῦ Καίσαρος. [Plato Apol. p. 33, A : Διδάσκαλος μὲν οὐδενὸς πώποτ' ἐγενόμην. Εἰς διδασκάλου, In scholam magistri, ap. Plat. Alcib. 1 p. 109, D : Φοιτῶν εἰς δ. et alios sæpissime. Εἰς διδασκάλων id. Protag. p. 326, C. V. Koen. ad Greg. Cor. p. 45.] Generalius vero capitur pro Quolibet, qui rem aliquam, s. rei alicujus artem docet, [et cum substantivis conjungitur quum masculinis tum femininis] : et cum genit. constr. ejus rei, quæ docetur: tribuiturque aliquando etiam rebus inanimatis; ut, Διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικὴν, in Axiocho. Διδάσκαλος τῶν τοιούτων ἔργων, Isocr. [p. 253, D; 291, C.] Διδάσκαλος τοῦ μὴ ψεύδεσθαι, Xen. [Cyrop. 1, 6, 19.] Et Διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, Cyrop. 2, [3, 5]. Sic, Πενία διδάσκαλος τῶν ἀρίστων, Lucian. [Timon. c. 33.] Et Chrysost. : Μεγάλη διδάσκαλος ἀγάπη. [Æsch. Eum. 279 : Ἐν δὲ τῷδε πράγματι φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου· Prom. 373 : Οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου χρῄζεις· 110 : Πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφηνε· 391 : Ἡ σή, Προμηθεῦ, συμφορὰ διδάσκαλος. Eur. Andr. 947 : Αὗται γὰρ (αἱ γυναῖκες) διδάσκαλοι κακῶν. || Διδάσκαλοι speciatim dicuntur poetæ scenici et dithyrambici, qui actores vel cantores carmina sua docent. V. Hesychii gl. supra ab HSt. appositam. Harpocratio s. h. v. : Ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων ἢ τῶν κωμῳδιῶν ἢ τῶν τραγῳδιῶν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Χορευτοῦ (p. 143, 32) « ἔλαχον » φησὶ « Πανταλέα διδάσκαλον ». Ὅτι γὰρ ὁ Πανταλῆς ποιητὴς δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις. Πολὺ δ' ἐστὶ κἀν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τοὔνομα ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου. Poeta dithyrambicus ap. Aristoph. Av. 912 : Πάντες ἐσμὲν οἱ διδάσκαλοι Μουσάων θεράποντες. De Aristophane chorus Acharnensium v. 628 : Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, et alibi. || Διδάσκαλος οἰκουμενικὸς ap. Cpolitanos qui duodecim doctoribus præerat. V. Ducang. Qui et alia de usu voc. ap. Byzantinos collegit.]

[Διδασκαλώνδας, ὁ, Didascalondas, n. pr. viri Cretensis ap. Polyb. 16, 37, 3. G. Dindorf.]

Διδασκέω, i. q. διδάσκω. Hesiod. [Op. 64] : Αὐτὰρ Ἀθήνη ἔργα διδασκῆσαι. [Quod ap. Origen. C. Cels. 4, 188 διδασκέμεναι scriptum est. Hom. H. in Cer. 144 : Καί κ' ἔργα διδασκήσαιμι γυναῖκας, ex emend. Vossii : nam codex διαθήσαιμι. Hesych. : Διδασκῆσαι, διδάξαι. Conf. Ἐκδιδασκέω. Nullus autem hujus formæ usus fuit præterquam in aor. ἐδιδάσκησα et fut. διδασκήσω.]

Διδάσκω, fut. διδάξω, perf. δεδίδαχα [unde διδάχω præsens fingunt gramm., velut Etym. M. p. 231, 41, quod οὐκ ἐν χρήσει ὂν βαρύνεσθαι ait Arcad. p. 154, 20], Doceo. [Hesych. : Διδασκέτωσαν, διδαξάτωσαν.] Hom. Od. Θ, [488] : Ἢ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς ἢ σέ γ' Ἀπόλλων. [Æsch. Prom. 196 : Δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ, i. e. Dic nobis. Eum. 431 : Πῶς δή; δίδαξον. Qui usus verbi longe frequentissimus est.] Xen. Hell. 2, [4, 10] : Τοὺς μὲν διδάξαι, τοὺς δὲ ἀναμνῆσαι ὑμῶν βούλομαι. Additur sæpe et accus. rei; ut, Τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας, Xen. [Mem. 1, 2, 10. Eur. Hippol. 252 : Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος. Cum dativo interdum construitur a scriptoribus minus probatis. Plut. V. Marcelli c. 12 : Διαδοὺς δόρατα τῶν ναυμάχων μεγάλα τοῖς πεζοῖς καὶ διδάξας πόρρωθεν συντηροῦσι παίειν τοὺς Καρχηδονίους· quod unicum est, ni fallor, in scriptis Plutarchi exemplum, sed non mutandum, quum manifestum sit cur συντηροῦσι hic dicere maluerit quam συντηροῦντας. Etym. M. p. 348, 19 : Οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσι διδάσκοντες. Addit Schæf. Tzetz. ad Lycophr. 633 : Τὴν σφενδονητικὴν τοῖς νηπίοις παισὶ διδάσκουσι· ubi tamen duo codd. τοὺς νηπίους παῖδας. Id. Exeg. Il. p. 5, 2 : Τοὺς σὺν Αἰγυπτίοις τὴν τέχνην ἀνθρώποις διδάξαντας· 14, 14 : Ἐδίδαξεν Ἕλλησι πρῶτος Φοινίκεια γράμματα. Interdum ambiguum est utrum dativus construendus cum verbo sit necne, ut ap. Theodoret. vol. 5, p. 16 : Ὁ τὴν κρᾶσιν ἡμῖν [δι' ἑτέρων ὀνομάτων διδάσκων. Cum infinit. Hom. Il. E, 51 : Δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ βάλλειν ἄγρια πάντα. Lysias p. 141, 37 : Διδάσκουσιν ὑμᾶς ἐπιορκεῖν, et alii quivis. Cum duplici accusat. διδάσκω τινὰ σοφὸν, Docendo quem sapientem reddo, et similia sæpissime dicuntur a poetis et prosæ orationis scriptoribus. Eurip. Stheneb. ap. Plut. Mor. p. 405, F : Ποιητὴν δ' ἄρα Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν. Plato Menon. p. 94, B : Τούτους ... ἱππέας ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων. Aristonymus ap. Stob. Floril. 4, 106 : Πολλοὶ ἀδικηθέντες ὑπὸ ῥητόρων τοὺς υἱοὺς ῥήτορας διδάσκουσιν. Charon Lampsac. ap. Athen. 12, p. 520, F : Αὐλητρὶς ... ἐδίδαξε πολλοὺς αὐλητάς. Schol. Eurip. Hippol. 913 ed. Matth. : Ἀνθρώπους ... διδάσκειν συνετοὺς τοὺς ἀξυνέτους. Apollodor. 3, 4, 4 : Κυνηγὸς ἐδιδάχθη. V. Hemsterh. ad Aristoph. Pl. p. 4. Eandem formæ mediæ constructionem infra notamus.] || Interdum vero pro διδάσκω σε τοῦτο dicitur διδάσκω σε περὶ τούτου : ut Aristoph. Nub. [382] : Οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας. [Thuc. 3, 71 : Περὶ τῶν πεπραγμένων διδάξοντας ὡς ξυνέφερε. Suidas s. v. Ζάμολξις : Ἐδίδασκε περὶ τοῦ ἀθάνατον εἶναι τὴν ψυχήν.] Interdum etiam dicitur πόσου διδάσκει, quo utitur Xen. [Plato Apol. in VV. LL.], ut Lat. Quanti docet. Sic διδάσκω μισθοῦ, Mercede doceo, Lucian. [Et ἐπὶ μισθῷ, Pollux 4, 43.] Dicitur et διδάξομαι, ac ἐδιδαξάμην signif. act., ap. Aristoph., et Lucian. qui et jungit infin., Διδάξομαί σε θρηνεῖν. [Simonides apud Gaisford. fr. 54, p. 377 : Τοσσάκι δ' ἱμερόεντα διδαξάμενος χορὸν ἀνδρῶν, εὐδόξου νίκας ἀγλαὸν ἅρμ' ἐπέβας. Atticus dixisset διδάξας, ni fallor. Dicit quidem Socrates ap. Aristoph. Nub. 781 : Ὑθλεῖς· ἄπερρ'· οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι. Sed parum dubito scribendum esse οὐκ ἂν διδάξαιμ' ἄν σ' ἔτι. Elmslei. ad Eur. Med. p. 131. Medium significare, Aliquem ut discipulum sibi instituere, monet Hermannus additque Pindari exemplum Ol. 8, 77 : Τὸ διδάξασθαι δέ τοι εἰδότι ῥᾴτερον.] || Διδάσκειν δρᾶμα, Fabulam edere in theatro aut alias publice : quod Cic. imitatus dixit Fabulam docere. Bud. p. 816 ex Athen. Hinc dicti Κωμῳδοδιδάσκαλοι, Τραγῳδοδιδάσκαλοι, Ὀρχηστοδιδάσκαλοι. [Herodot. 1, 23 : Διθύραμβον πρῶτον ἀνθρώπων ποιήσαντα καὶ ὀνομάσαντα καὶ διδάξαντα· 6, 21 : Ποιήσαντι Φρυνίχῳ δρᾶμα Μιλήτου ἅλωσιν καὶ διδάξαντι. Plato Protag. p. 327, D : Οἷος (τοὺς Ἀγρίους) πέρυσι Φερεκράτης ἐδίδαξεν. Aristoph. Ran. 1026 : Εἶτα διδάξας Πέρσας. Argum. Pacis : Φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις καὶ ἑτέραν δεδιδαχὼς Εἰρήνην ὁμοίως ὁ Ἀριστοφάνης.] || Διδάσκομαι, Doceor, Disco. [Herodot. 3, 81 : Ὃς οὔτ' ἐδιδάχθη οὔτε οἶδε καλὸν οὐδέν. Æschyl. Prom. 10 : Ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα στέργειν.] Aristoph. Nub. [127] : Διδάξομαι Αὐτὸς, βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. [Theognidi 35 : Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι, ex Xenophonte aliisque διδάξεαι restituendum. Eur. Hel. 1442 : Οὐ νῦν διδαξόμεσθα τοὺς φίλους φιλεῖν. Particip. præsentis cum genitivo construxit Hom. Il. Π, 811 : Διδασκόμενος πολέμοιο, Doctus, Peritus belli : de quo Hemsterh. ad Thom. M. p. 184.] Interdum vero Διδάσκομαι [forma media] est Docendum loco, vel mando; quo sensu dicitur pater διδάσκεσθαι filium. Plato Protag. : Εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς. Sic utuntur et Xen. ac Aristoph. ap. Bud. p. 762. [Herodian. p. 467 ed. Piers. : Διδάξασθαι καὶ διδάξαι διαφέρει. Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ δι' ἑαυτοῦ, ἐκεῖνο δὲ τὸ δι' ἑτέρου, αὐτὸν τὰ ἐπιτήδεια παρέχοντα. Similiterque alii gramm. V. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 70, Ruhnk. ad Tim. p. 83, 84. Arist. Nub. 1338 : Ἐδιδαξάμην μέντοι σε ... τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν. Aristid. vol. 1, p. 42, 11 : Οὐκ ἐδιδάξατο τὴν τέχνην τὴν ἰατρικὴν, ἀλλ' ἐδίδαξεν αὐτός. Cum duplici accusat. Xenoph. Mem. 4, 4, 5 : Εἰ μέν τις βούλοιτο σκυτέα διδάξασθαί τινα. Plato Menon. p. 93, D : Θεμιστοκλῆς τὸν υἱὸν ἱππέα ἐδιδάξατο ἀγαθόν. Paulo aliter Sophocles Antig. 356 : Ἄνθρωπος ... φθέγμα καὶ ἠνεμόεν φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο, Se ipse docuit, quod Moschopul. in Dict. Att. interpretatur ἐφεῦρε.]

Διδαχή, ἡ, Doctrina, Instructio, Admonitio. Thuc.

1, [120]: Οὐχὶ διδαχῆς δέονται ὥστε φυλάξασθαι αὐτούς· A
4, [126]: Διδαχὴν ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐποιούμην· quo sensu paulo post dicit, Ὑπομνήματι καὶ παραινέσει τὰ μέγιστα πείθειν. Et non multo post, Διδαχὴ ἀληθὴς προσγενομένη περὶ αὐτῶν, ἐθάρσυνε μᾶλλον τοὺς ἀμυνομένους. [Herodot. 5, 58: Παραλαβόντες διδαχῇ παρὰ τῶν Φοινίκων τὰ γράμματα· 3, 134: Ἡ μὲν δὴ ταῦτα ἐκ διδαχῆς ἔλεγε. Plato Rep. 7, p. 536, D: Οὐχ ὡς ἐπάναγκες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδαχῆς ποιουμένους· 3, p. 399, B: Διδαχῇ καὶ νουθετήσει· Tim. p. 88, A: Διδαχὰς καὶ μάχας ἐν λόγοις ποιουμένη. Aristot. H. A. 1, 1. Plut. Mor. p. 880, B: Διαιρεῖται πᾶσα διδαχὴ εἰς εἴδη ἑπτά. Exempla Patrum vid. ap. Suicer. Cum διαδοχὴ confus. ap. Dionys. A. R. 2, 4.]

[Διδέω. V. Δίδημι.]

Δίδη, ἡ, quod ap. Athen. legitur [14, p. 651, A, ubi meliores codd. σίδη], diciturque esse planta malo punicæ similis, nascens in Orchomenio lacu: perperam scriptum pro σίδη, ut non solum e Theophr. patet, H. Pl. 13 [4, 10, 6], sed etiam ex Hesychio.

Δίδημι, i. q. δέω, Ligo: unde δίδη, Ligabat. Hom. B
Il. Λ, [105]: Δίδη μόσχοισι λύγοισι. Factum autem δίδημι e δῶ, cujus fut. δήσω, tradit Eust. sicut δίδωμι e δῶ, cujus fut. δώσω. || Διδέω, i. q. δίδημι, Ligo: unde ap. Hesych. Διδεῖ, δεσμεύει. At Διδείασιν et Διδεῖναι, quæ Idem affert, exp. δεσμεύουσι et δῆσαι, sunt a δίδημι, et pleon. s. epenth. τοῦ ι habent. [Hom. Od. M, 54: Οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι διδέντων· ad quem l. Porson.: « Schol.: Ἀρίσταρχος γρ. διδόντων ὡς τιθέντων. Lege διδέντων Attice pro διδέτωσαν, a δίδημι, quod fluit a δέω ut τίθημι a θέω.... Hesych.: Δίδημι, δεσμεύω. In Xenoph. Anab. 5, 8, 24 leg. ex cod. Paris. διδέασι pro δεσμεύουσι, quod in Διδείασιν corrupit Hesychius. Idem e nostro l.: Διδέντων, δεσμευόντων. Sic Ms. lectionem διδόντων recte correxit Musurus ». In l. Xenoph. cod. Vat. διδίασι. Corrupta Hesychii gl., Διδεῖε (Διδεῖεν Musur.), ἔδεισαν, fortasse eadem est cum illa, Διδεῖναι, δῆσαι. Tertiam personam διδοῦσιν, Ligant, a διδοῦσιν, quod recentiores scriptores pro διδέασιν dicunt, distinguit Phrynich. p. 244.]

Διδήμονες, Hesychio δειλοί, ἄθλιοι, Timidi, Miseri: C
pro quo supra δειδήμονες per diphthongum. [Διδῶ διδήσω διδήμων, incertum quo significatu, ponit Etym. M. p. 244, 43.]

[Διδίας, ὁ, Didias, ὄνομα κύριον, Suidas. Simile nomen Δίδας supra posuimus.]

Διδίσκετο, Hesychio ἠσπάζετο, et Διδίσσεται, φοβεῖται, quæ itidem cum diphthongo supra scripta habes.

[Διδίω vel Διδειῶ scriptura corrupta formæ a gramm. fictæ Δειδίω, de qua v. s. Δείδω.]

[Δίδνασος, ὁ, Didnasus, n. pr. ap. Nonn. Dion. 26, 79. || Patronym. Διδνασίδης ib. 73. G. Dind.]

[Διδοίνυσος, nomen ficticium. V. Διόνυσος.]

[Διδοτή, ἡ, Didota, n. pr. mulieris ap. Theophyl. Sim. Epist. fol. ψ recto ed. Ald.: Οὐκέτι τῆς Διδοτῆς ἐρᾶς. In Boissonadii edit. p. 70 emendatum Διδότης. G. Dindorf.]

[Διδόω. V. Δίδωμι.]

[Δίδραγμον. V. Δίδραχμον.]

[Δίδραξ, ὁ, Pilum, si mendo carent exemplaria D
Hieracosoph. p. 98, C: Ἐν ξυλίνῳ ἰγδίῳ διὰ δίδρακος ξυλίνου. Sed fort. leg. δοίδυκος, q. v. Hase.]

Διδράσκω, itidem ut præcedentia [Δρῆμι, Δράω et composita], Fugio, Aufugio: sed, quum illa sint inusitata th., e quibus usitata tempora formantur: hoc contra est th. usitatum, sed quod, more verborum in σκω, non ultra præt. imperf. extendatur. Nullum tamen simplicis Διδράσκω exemplum affertur. [Hesych.: Διδράσκων, φεύγων. In Genes. 31, 20 Ald. διδράσκει, ubi recte reliqui libri ἀποδιδράσκει.]

[Διδραχμιαῖος, αία, αῖον, Qui duarum drachmarum pretii est. Ex Critia memorat Pollux 4, 165. || Aliam formam Διδραχμαῖος ex Eudemo ap. Galen. Antid. 2, 17, p. 927, coll. 14, p. 922, affert Lobeck. ad Phrynich. p. 545.]

Δίδραχμος, ὁ, ἡ, Qui duarum drachmarum pretii est. Aristot. Œc. 2, [c. 36]: Συμβουλεύων τὸν μόλιβδον παραλαμβάνειν παρὰ τῶν ἰδιωτῶν τὴν πόλιν, ὥσπερ ἐπώλουν, δίδραχμον, Emere duarum drachmarum pretio, s. duabus drachmis. Et Thuc. 3: Τὴν Ποτιδαίαν δίδραχμοι ὁπλῖται ἐφρούρουν, Binas drachmas diurnas merentes. [Pollux 4, 165: Τὸ δίδραχμοι ὁπλῖται καὶ δίδραχμοι πυροί.] Et δίδραχμον neutr. Numus duas drachmas continens: unde in plur. Matth. 17, [24]: Ὁ διδάσκαλος οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα; Pollux [9, 60] esse dicit, quod olim Athenis vocabatur βοῦς, Thesei numisma. [Etym. M. p. 320, 53: Τὸ δίδραχμον, βοῦν ἔχον ἐπίσημον. Hesych.: Δίδραχμον (codex et Etym. Gud. p. 145, 30 δίδραγμον, de qua scriptura v. s. v. Δραχμή), τὸ τέταρτον τῆς οὐγκίας. Suid.: Δ., συντέλεσις, εἰσφορά, λειτουργία. Ἔχει δὲ τὸ δ. οὐγγίας ς' (τὸ δ' ex Hesych. Kust.), κ' ὀβολοί, γράμματα ς'. Quæ gl. refertur ad Levit. 27, 25: Εἴκοσι ὀβολοὶ ἔσται τὸ δίδραχμον. In eodem cap. sæpius legitur plural. δίδραχμα. Galen. De mens. et pond. vol. 13, p. 981: Δίδραχμα ἔχει ὁλκὰς β'· τὴν δὲ ὁλκὴν συνωνύμως καὶ δραχμὴν λέγουσι. Conf. Δραχμή.]

Δίδυμα, τὰ, locus in Mileto fuit Jovi et Apollini sacer, ubi et oracula s. responsa consulentibus dabant. Steph. B. [Δίδυμα, οὐδετέρως, τόπος καὶ μαντεῖον Μιλήτου ἀφιερωμένον Διὶ καὶ Ἀπόλλωνι. Εἰσὶ καὶ κρῆναι. Εἰσὶ καὶ τῆς Θετταλίας. Εἰσὶ καὶ δύο νησίδια πρὸς τῇ Σύρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Διδυμεὺς καὶ Διδυμαῖος (Διδύμειος cod. Vrat.) κτητικόν. Εἰσὶ καὶ ὄρη Λαοδικείας ἐγγύς. Herodot. 6, 19: Ἱρὸν τὸ ἐν Διδύμοισι. Strabo 9, p. 421: Βράγχον τὸν προστατήσαντα τοῦ ἐν Διδύμοις ἱεροῦ· 14, p. 647: Δοκοῦσι δ' εἶναι Μάγνητες Δελφῶν ἀπόγονοι τῶν ἐποικησάντων τὰ Δίδυμα ὄρη ἐν Θετταλίᾳ, περὶ ὧν φησιν Ἡσίοδος, Ἢ οἵη Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολωνούς. || Διδύμους inter fluvios Cretæ recenset Dicæarch. Stat. Græc. p. 25 ed. Huds.] At Διδυμαῖος et Διδυμεὺς Jupiter et Apollo dicuntur ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων, Etym. [M. p. 272, 45, ubi Callimachi versus affertur, quo etiam Hephæstio utitur p. 53, Δαίμονες εὐυμνότατοι Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, Διδύμων γενάρχαι. Διδυμαίου Διὸς Nicand. in Ætolicis ap. Athen. 11, p. 477, B. Numus Valeriani ap. Eckhel. vol. 3, p. 54: ΔΙΔΥΜΑΙΩΝ. (Μ)ΕΙΛΗΣΙΩΝ. G. D. || Διδυμαῖον, Apollinis templum, ap. Plut. V. Pompeii c. 24, Clem. Al. p. 39. Διδύμιον ap. Euseb. Pr. ev. p. 45. *Didymeon* ap. Curtium 7, 5. || Διδυμαῖος, cognomen pæonis tertii, ap. schol. Hephæst. p. 161 Gaisf.]

[Διδυμαία, ἡ, Didymæa, malagma Andreæ ap. Galen. vol. 13, p. 634. G. Dind.]

[Διδυμαῖος. V. Δίδυμα, Δίδυμος.]

[Διδυμάνωρ, ὁ, ἡ, Æsch. Sept. c. Th. 849: Διδυμάμανορα κάκ' αὐτοφόνα, Duorum virorum mala.]

[Διδύμαρχος, ὁ, Didymarchus, n. pr. ap. Hippocr. p. 409, 38.]

[Διδυματοκέω. V. Διδυμοτοκέω.]

[Διδυματόκος. V. Διδυμοτόκος.]

[Διδυμαχίας lectio vitiosa. V. Διδυμίας.]

[Διδυμάων, ονος, ὁ, ἡ.] Διδυμάονες dicuntur iidem qui δίδυμοι, Gemini s. Gemelli, Gemina proles uno edita partu. Hom. Il. Π, [672, 682]: Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ, διδυμάοσι· fingitur enim somnus esse frater et imago mortis: E, [548]: Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην, Κρήθων Ὀρσίλοχός τε. [De filiis Bucolionis Il. Z, 26: Ἡ δ' ὑποκυσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε. Conf. Hesiod. Sc. 49.] Ubi simpl. etiam pro δύο accipi potest, ut δίδυμοι quoque accipi supra docui: dicunt enim Tragici διδύμους ἀνεψιοὺς διδύμων πελάγεων, pro δύο, ut et Lat. poetæ Duplices et Geminos pro Duos. Itemque in sing. διδύμην Ἐρινὺν Duplicem s. Geminam Erinnyn, pro Duas Erinnyes. Nonn. [Jo. p. 60, 3] sane διδυμάονες ἰχθύες dixit pro δύο ἰχθύες, Duo pisces. [Apollon. Lex. p. 124: Διδυμάονε, δίδυμοι ἀδελφοὶ οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασιν. Οἱ δὲ συμφυεῖς δίδυμοι λέγονται. Sic hæc distinxisse Aristarchum subtiliter magis quam vere, ex Eustathio aliisque gramm. cognoscimus. V. Toll. ad Ap. l. c. || *Didymaon*, n. pr. artificis ap. Virgil. Æn. 5, 339: « Et clipeum efferri jussit, Didymaonis artes. »]

[Διδυμέα, ἡ, Didymea, soror Seleuci, mater Nicomedis et Nicanoris, ap. Jo. Malal. p. 198, 8.]

[Διδύμεια, τὰ, Festa Apollinis Didymæi. Inscr. a Walpolio edita in *Memoirs relating to the Turkey* p. 463. Osann. ΔΙΔΥΜΕΙΑ in numis ap. Eckhel. vol. 4, p. 439. G. Dindorf.]

[Διδυμεὺς, ὁ, Didymeus. Gentile a Δίδυμα, quod v. A Διδυμεὺς Ἀπόλλων in H. Orph. 33, 7, Clem. Al. p. 10, Origen. vol. 1, p. 384, C. Διδυμεὺς Μιλησίων in numis ap. Eckhel. vol. 2, p. 531.]

Διδυμεύω, Geminos s. Gemellos habeo, Geminam habeo prolem : ut in Cantico Cantic. 4, [2] : Ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων, πᾶσαι διδυμεύουσαι.

Διδύμη, ἡ, dicitur radix ejus herbæ, quæ et ὄρχις nominatur, Galen. Lex. Hipp. [p. 456.] Traditur enim herba illa habere radicem βολβοειδῆ, διπλῆν, ὀρχιδίοις ὁμοίαν. Unde et Διδύμιος s. Διδύμιον nominatur. Hesych. enim διδυμίου ῥίζα afferens, dicit herbæ genus esse, quæ ὄρχις etiam nominatur. || Alioqui Διδύμη est etiam nomen unius Æolidum insularum, ἀπὸ σχήματος ei additum [memorata a Thucyd. 3, 88 aliisque. Plur. numero Διδύμας dicit Pausan. 10, 11, 4] : nam διττή πως φαίνεται, Etym. [M. p. 272, 43 ex Steph. Byz., qui addit : Ἔστι καὶ πόλις Δίδυσσα. Ὁ πολίτης Διδυμαῖος. Ἔστι καὶ κώμη Κιλικίας Διδυμαῖον ὀξυτόνως. Ἀρτεμίδωρος δὲ δύο νησίδια Δίδυμα φησί. Διδυμαῖον manifeste corruptum. Διδυμὴ Salmas. || Διδύμη, Didyma, n. pr. mulieris ap. Callim. Epigr. 13. B Ptolemæi Philadelphi concubina apud Athen. 13, p. 576, E.]

[Διδυμήϊος, α, ον, Didymeus. Oppian. Cyn. 3, 283 : Εἰ δὲ λύκον δείρας ῥινῶν ἄπο τεκτήναιο τύμπανον εὐκέλαδον, Διδυμήϊον, ὠλεσίκαρπον ...]

[Διδυμητοκέω. V. Διδυμοτοκέω.]

[Διδυμητόκος. V. Διδυματόκος.]

[Διδυμίας, ὁ, Didymias, n. pr. Atnen. 14, p. 658, D : Σκώπτων γὰρ (Εὔπολις) Διδυμίαν τινὰ, ἀποτράγημα αὐτὸν εἴρηκεν ἀλώπεκος, ἤτοι ὡς μικρὸν τὸ σῶμα ἢ ὡς κακοήθη καὶ πανοῦργον, ὥς φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης Δωρόθεος. Qui homo idem videtur esse qui Διδυμαχίας dicitur ab Suida : Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐπὶ σμικρότητι σώματος διεβέβληντο. Et, Διδυμαχίας, ὄνομα κύριον. Ὅτι Ἀσωπόδωρος ... διεβέβληντο. Quæ altera gl. ex priori repetita, in libris optimis Paris. A et Leid. alio loco, post Δίδυμοι, inserta legitur, nominibus illis διδυχμίας et ἀσωπόδαρος scriptis. Itaque Suidas ex Athenæo est corrigendus. || Alius fortasse C ap. Andocid. p. 33, 22 : Καλλίαν δὲ τὸν Διδυμίου ... ἐξωστρακίσατε, ubi alii nominativum fecerunt Διδύμιος alii Διδύμου correxerunt, falso utrique. G. Dind.]

[Διδύμιον. V. Δίδυμα, Διδύμη. || Διδύμια, Duæ eminentiæ cerebri. Galen. vol. 4, p. 502 : Ἑκατέρωθεν τοῦ πόρου λεπταὶ καὶ προμήκεις εἰσὶν ἐξοχαὶ τοῦ ἐγκεφάλου, γλουτία καλούμενα· μηροῖς ἀνθρώπου μάλιστ' ἂν εἰκάσαις ἀλλήλων ἁπτομένοις τὴν ὁμιλίαν αὐτῶν. Εἰσὶ δὲ οἱ διδύμοις εἰκάσαντες αὐτὰ διδύμια καλεῖν εἵλοντο μᾶλλον ἢ γλουτία. Τινὲς δὲ τὰ μὲν ὁμιλοῦντα τῷ κωναρίῳ σώματα διδύμια καλοῦσι, τὰ δ' ἐφεξῆς αὐτῶν γλουτία.]

[Δίδυμνος. V. Δίδυμος.]

[Διδυμογενὴς, ὁ, ἡ, Eodem partu editus, Geminus. Eur. Hel. 205 : Κάστορός τε συγγόνου τε διδυμογενὲς ἄγαλμα πατρίδος.]

[Διδυμογονία, ἡ, Geminatio prolis. Proclus in Paraphr. Ptolem. 6, 4, p. 264 : Κατὰ μόνας ὄντες (οἱ ἀστέρες) καὶ τὴν δόσιν τῶν τέκνων μοναδικὴν ποιοῦνται· ἐν δὲ διδύμοις ὄντες ζωδίοις ἢ ἐν θηλυκοῖς διδυμογονίαν δωροῦνται.]

[Διδυμόζυξ, υγος, ὁ, ἡ, Bijugus, Duplex. Nonnus D Dion. 21, 210 : Διδυμόζυγι δίφρῳ. || Διδυμόζυγος, ὁ, ἡ. Ib. 15, 21 : Δοκέεσκον ἰδεῖν διδυμόζυγον ὕδωρ· 34, 240 : Μόρον ἐγγὺς ἔχω διδυμόζυγον.]

Διδυμόθρους ἠχὼ, ap. Nonn. [Jo. 9, 83] pro Duplex sententia : utpote duplici voce resonans.

[Δίδυμοι, οἱ, Didymi, nomen loci ap. Pausan. 2, 36, 3.]

[Διδυμόκτυπος, ὁ, ἡ, Dupliciter strepens s. resonans. Nonnus Dion. 20, 307 : Ἀρασσομένης δὲ καὶ αὐτὸς μαίνετο παπταίνων διδυμόκτυπα κύκλα βοείης· 36, 12 : Καὶ ζαθέου πολέμου διδυμόκτυπος ἔβρεμεν ἠχὼ ἀμφοτέροις μακάρεσσι.]

[Δίδυμον ὄρος, Didymus mons, ap. Agathem. 2, 6, p. 42 ed. Huds. : Ὑπόκειται δὲ τῇ Ποντοβιθυνίᾳ προϊοῦσα μέχρι τοῦ Διδύμου ὄρους ἡ Ἀσία, μεθ' ἣν ἐστιν ἡ Λυκία.]

[Δίδυμον τεῖχος, τὸ, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται Διδυμοτειχῖται, Steph. Byz. Etiam Suidas, fortasse ex Steph., Cariæ adscribit. Circa Mysiam ponit Polyb.

A 5, 37, 8 (ubi Δίδυμα τείχη). Berkel. Eustathius episcopus Πιναρῶν καὶ Διδύμων ap. Epiphan. in Panar. hær. 73, c. 26. Corrigendus Ptolemæus 5, 3, apud quem Σίδυμα legitur pro Δίδυμα Holsten. Conf. Δίνδυμα et Σίδυμα. || Oppidum in promontorio Thraciæ circa Hebrum, de quo Cantacuzenus p. 85 et alii. Berkel. Διδυμότειχον constanter ap. Cantacuz. vol. 1, p. 125, 15; 134, 17 ed. Bonn. et aliis ll. plurimis quum hujus scriptoris tum Nicephori Gregoræ aliorumque. Διδυμοτοίχου vitiose ap. Ducam Hist. Byz. p. 4, C.]

Δίδυμος, [η, ον, et ὁ, ἡ], Geminus, Duplex. Hom. Od. T, [227] : Αὐλοῖσιν διδύμοισι, Duplicibus fistulis. [Æsch. Choeph. 792 : Δίδυμα καὶ τριπλᾶ παλίμποινα θέλων ἀμεῖψαι. Soph. Ant. 967 : Διδύμας ἁλός.] Soph. [El. 206] : Διδύμαιν χειροῖν, Duplicium manuum : Ægisthi nimirum et Clytæmnestræ. [Eur. Andr. 481 : Διδύμα πραπίδων γνώμα, Duplex (i. e. discrepans) sententia. Med. 433 : Διδύμους πόντου πέτρας. Pind. Pyth. 4, 138 : Αἰχμαῖσιν διδύμαισιν.] Greg. Naz., ἡ δίδυμος ἀκτὶς, Geminus radius. Et δίδυμον ξύλον ap. Suid. de B Furca : utpote gemino et bicorni ligno. Item δίδυμοι dicuntur Duo, qui uno partu editi sunt : ut Hom. Il. Ψ, [641], de duobus Actoris filiis : Οἱ μὲν ἔσαν δίδυμοι. Ita enim quidam accipiunt : alii autem simpliciter pro δύο : quod est probabilius : nam, ut sequitur, eorum ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν, ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευε, ideoque vincebant, alias palmam non reportaturi, si alter alteri non adfuisset. Itidemque Castor et Pollux vocantur δίδυμοι et a poetis et ab astronomis. Aratus [147] : Κρατὶ δὲ, sc. ὕπο φέρονται, οἱ δίδυμοι. Pro quo Cic. : Et natos geminos invises sub caput arcti. Et Festus Avienus : ... ipsius autem Subjectos capiti geminos tibi cernere fas est. Putaturque hæc signif. præ ceteris esse propria : διδύμων nomine vocatis iis, qui δισσοὶ τῆς γαστρὸς ἐξέδυσαν s. σὺν ἑτέροις, uno nimirum eodemque partu. [Pind. Pyth. 4, 316 : Διδύμους υἱούς. Soph. OEd. Col. 1693 : Ὦ διδύμα τέκνων ἄριστα. Eur. Hel. 222 : Δίδυμα Διὸς τέκεα. Plato Critia p. 113, E : Παίδων δὲ ἀρρένων πέντε γενέσεις διδύμους γεννησάμενος ἔθρεψε. Addito δύο Eur. Or. 1401 : Ἦλθον C ἐς δόμους λέοντες Ἕλλανες δύο διδύμω.] Dicitur porro et neutr. Δίδυμα de gemino partu, s. gemina prole uno partu edita. [Aristot. H. A. 7, 4 : Κἂν ᾖ τὰ δίδυμα ἄρρεν καὶ θῆλυ.] Plut. Consol. ad Apoll. [p. 107, E] : Τὰ γὰρ δίδυμα τὴν ὁμοιότητα μάλιστα παρεμφαίνει. [Jo. Malal. p. 46, 22 : Ἐγέννησε δίδυμα, οὕστινας ἐκάλεσεν Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον. || Δίδυμοι, Gemini, nomen stellæ ap. Aristot. Meteor. 1, 6, Arat. l. c., et alibi.] Alioqui et οἱ ὄρχεις, Testes, honestiore, ut ait Galenus, vocab. δίδυμοι appellantur, quia gemini sunt. [Galen. vol. 4, p. 648 : Συναπτομένων ἑκατέρων αὐτῶν (τῶν κεραιῶν) τῷ καθ' ἑαυτὰ διδύμῳ· καλεῖ γὰρ Ἡρόφιλος οὕτω τὸν ὄρχιν. Philodem. in Anth. Pal. 5, 126 : Ἢ τό γε λοιπὸν τοὺς κείνου πελέκει δεῖ διδύμους ἀφελεῖν. Pollux 2, 172 : Τὸ τῶν ὄρχεων ἀγγεῖον ἢ τῶν διδύμων. Geopon. 18, 1, 3, p. 1169 : Ἔχοντας τοὺς διδύμους μεγάλους. G. D.] Unde διδύμων σκληρίαι, et διδύμων φλεγμοναὶ ap. Diosc. Itemque Didymon quidam tibicen per jocum ἐκ τοῦ ὀνόματος κρεμασθῆναι dicitur, pro ἐκ τῶν διδύμων, E testibus [ap. Diog. L. 6, 68]. Sed et in cere- D bro δίδυμοι s. διδύμια dicuntur, de quibus in Γλουτία. [|| Theol. Arithm. p. 32, 4 : Δίδυμον (ὀνομάζουσι τὴν πεντάδα), ὅτι τὴν δεκάδα διχάζει ἀδίχαστον ἑτέρως οὖσαν. Quæ διδυμαία dicitur in Excerptis Bibl. p. 144, 37. υο || Aliam formam Δίδυμνος, metri caussa fictam ut νώνυμνος pro νώνυμος, Pindaro restituit Hermann. Ol. 4, 61 : Σὺν βαθυζώνου διδύμνοις παισὶ Λήδας.]

[Δίδυμος, ὁ, Didymus, n. pr. virorum plurium, inter quos celeberrimus grammaticus Alexandrinus ex schola Aristarchi.]

[Διδυμοτειχίτης, Διδυμότειχον. V. Δίδυμον τεῖχος.]

Διδυμότης, ητος, ἡ, Duplicitas, Gemina natura, Geminitas, aliis Geminatio. [Plato Phileb. p. 57, D : Ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ (τέχναι) καὶ ταύταις ... ξυνεπόμεναι συχναὶ τὴν διδυμότητα ἔχουσαι ταύτην. Galen. vol. 4, p. 497 : Ἔστι μὲν γάρ τις καὶ ἄλλη χρεία ταύτης τῆς διδυμότητος (τῶν ὀργάνων). Aristid. Quintil. p. 162 : Τὴν διδυμότητα τῆς πεπρωμένης. Eustath. p. 159, 7 : Δύο κυπέλλων διοιχουμένων ὡς ἐν διδυμότητι.]

Διδυμοτοκέω, Geminos pario. [Hippocr. p. 205, H: Ἆρα τὰ τοιαῦτα οἰδήματα διδυμοτοκεῖ; Aristot. H. A. 6, 19, p. 573, 30: Διδυμοτοκοῦσι δὲ καὶ πρόβατα καὶ αἶγες. Geopon. 18, 9, 2.] Cujus pass. particip. διδυμοτοκούμενοι [ap. Aristot. De gener. anim. 4, 6, p. 775, 23], Qui gemini uno partu eduntur. Itidemque Διδυματοκέω pro διδυμοτοκέω, Geminos pario. [Διδυμητοκεῖν Hecatæo ap. Steph. Byz. s. v. Ἀδρία restituendum ex libris. Vulgo διδυμοτοκεῖν.]

Διδυμοτοκία, ἡ, Geminorum partus. [Aristot. De gener. anim. 4, 4, p. 772, 14; Gregor. Nyss. t. 1, 863, B.]

Διδυμοτόκος, ἡ, Geminos pariens, Geminam prolem partu edens. [Aristot. H. A. 6, 19. Basil. M. p. 85, A: Πρόβατα ἄγρια διδυμοτόκα.] Affertur etiam Διδυματόκος pro διδυμοτόκος, Geminos pariens, enixa. [Callim. H. in Apoll. 54: Ἡ δέ κε μουνοτόκος διδυματόκος αἶψα γένοιτο. Theocr. 1, 25: Αἶγά τέ τοι δώσω διδυματόκον. Orph. H. 34, 1: Λητοῖ ... θεὰ διδυματόκε. Διδυμητόκος ex Joanne Gazæo 2, 34 indicat Cramerus.]

Διδυμόχροος, ὁ, ἡ, Bicolor, Qui gemini coloris est. [Musæus 59: Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. Nonnus Dion. 21, 214: Διδυμόχροας ἄνδρας ἰάλλει.]

[Διδυμόω, Gemino, Gl. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 248, B: Ἐδιδύμου τὸ τεῖχος τῆς πόλεως, Duplici muro circumdabat urbem. G. Dindorf.]

[Διδύμων, ωνος, ὁ, Didymo, n. pr. Diogen. L. 6, 68: Διδύμωνα τὸν μοιχόν. Dioscorides in Anth. Pal. 7, 484: Πέντε κόρας ... Βιὼ Διδύμωνι τεκοῦσα. Inter nomina paroxytona in ων est ap. Arcad. p. 14, 1. G. Dindorf.]

[Δίδυξ. V. Δοῖδυξ.]

[Διδώ, οῦς, ἡ, Dido. Etym. M. p. 272, 52: Δ., ἡ ἐρασθεῖσα Αἰνείου ἡρωΐς. Φασὶ δὲ αὐτὴν Ἐλέσσαρ ἤτοι Ἐλίσσην ὀνομαζομένην κληθῆναι ὕστερον τῇ Τυρίων φωνῇ Διδώ, διὰ τὸ πολλὰ πλανηθῆναι ἀπὸ Φοινίκης ἀπάρασαν ἐπὶ Καρχηδόνα· τῇ γὰρ Φοινίκων φωνῇ τὴν πλανῆτιν Διδὼ προσαγορεύουσι. Πυρὰν γὰρ αὐτὴν ἀνάψασαν καὶ ἑαυτὴν τῷ πυρὶ ἐμβαλοῦσαν οἱ Τύριοι κλάοντες καὶ τὴν πυρὰν περιερχόμενοι Διδὼ ἀνεκάλουν, ὅ ἐστι πλανῆτιν. Genit. Διδοῦς est ap. Strabon. 17, p. 832; genitivus et dativus Διδὼ ap. Jo. Malal. p. 163, 1, 10. De mensura syllabæ primæ constat ex epigr. in Anth. Plan. 4, 151 (Ἀρχέτυπον Διδοῦς ἐρικυδέος), et Virgilio aliisque poetis Latinis. Aliam nominis formam, Δείδων, supra notavimus. G. Dindorf.]

Δίδωμι, a Διδόω, de quo infra, Dono, Do. Hom. Od. Ω, [273]: Χρυσοῦ μέν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα. Dixerat autem proxime præcedente versu, Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα οἷα ἐῴκει. Addidit alicubi particip. φέρων pleonasticum, ut P, [345]: Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων. Thuc. autem p. 290 dixit, Κομίσας γὰρ ἂν ἐδωκεν. Sunt correlativa διδόναι et λαμβάνειν, in prov. [ap. Plat. Axioch. p. 366, C]: Δός τι καὶ λάβε τι. [Δὸς λάβε Antiphil. in Anth. Pal. 9, 546. Quod in sensum obscenum detorsit Strato ib. 12, 204: Δὸς λάβε παίζει Σωσιάδας ὁ καλὸς καὶ Διοκλῆς ὁ δασύς· et Philipp. in Anth. Plan. 4, 240.] Thuc. 1, [138]: Ταύτης γὰρ ἦρχε τῆς χώρας, δόντος βασιλέως αὐτῷ. Plut. Themist. [c. 17]: Ἐκείνῳ δὲ σοφίας ἀριστεῖον ἔδοσαν. Xen. Cyrop. 4, [6, 2]: Δίδωμί σοι ἐμαυτὸν δοῦλον καὶ σύμμαχον· 6, [1, 25]: Φίλον σοι ἐμαυτὸν δίδωμι καὶ θεράποντα καὶ σύμμαχον. [Θεῶν διδόντων Æsch. Pers. 293: Ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν θεῶν διδόντων. Et Sept. 719.] Alibi observavi additum infin. εἶναι in simili loquendi genere, ut Anab. 7, [3, 15]: Ἐγὼ δέ σοι, ὦ Σεύθη, δίδωμι ἐμαυτὸν καὶ τοὺς ἐμοὺς τούτους ἑταίρους, φίλους εἶναι πιστούς. Eund. infin. addidit et Lucian. [Dial. deor. 7, 3]: Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Dem. autem [p. 323, 25] dixit δωρεὰν δοῦναί τινι, Donationem conferre in aliquem. Jungunt vero et alium infin., δίδωμί σοι τοῦτο ἔχειν, vel ταῦτα: quod imitatus Virg. dixit Æn. 5, [260]: Loricam, quam Demoleo, etc. Donat habere viro. Habetur et Dat ferre, ab eod. poeta ibid. [v. 248] dictum, Et argenti magnum dat ferre talentum. Sed ille ex uno loco genus loquendi, ex altero sententiam accepit, quantum quidem meminisse possum. Nam Hom. Il. O, [532] legitur, Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης Ἐς πόλεμον φορέειν, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν· ubi habes quidem illud Tutamen in armis, sed non item illud, Donat habere. Sed et hoc considerandum est, paulo aliam esse vocabuli φορέειν significationem in isto Homeri loco quam verbi Ferre in illo Virgiliano. [Æsch. Eum. 850: Φρονεῖν δὲ κἀμοὶ Ζεὺς ἔδωκεν οὐ κακῶς· Ag. 1335: Καὶ τῷδε πόλιν μὲν ἑλεῖν ἔδοσαν μάκαρες Πριάμου.] || Junctum accus. interdum, interdum infin. exp. etiam Concedo, Permitto. [Æsch. Choeph. 480: Αἰτουμένῳ δός μοι κράτος τῶν σῶν δόμων. Soph. Tr. 1117, Phil. 84: Δός μοι σεαυτόν.] Synes.: Ταῖς αἰτήσεσιν αὐτοῦ δέδωκα τὸ πᾶσιν ἀκριβῶς ἐπεξελθεῖν. Idem, Καὶ εἴ μοι δίδως εἰπεῖν πάτερ σεβασμιώτατε. [Longin. De subl. 27, 2: Ἡνίκα ὀξὺς ὁ καιρὸς ὢν διαμέλλειν τῷ γράφοντι μὴ διδῷ.] || Interdum infin. jungitur, alio etiam modo, non addito sc. accus., ut in votis. Hom. Il. Γ, [351]: Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε. Sic Xen. Cyrop. 6, [4, 4]: Ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι φανῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρί· at 5, [1, 12] præcedit αἰτοῦμαί σε: ita enim ibi, Ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, αἰτοῦμαί σε, δός μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντας νικῆσαι εὖ ποιοῦντα. [Æsch. Choeph. 18: Ὦ Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον. Soph. OEd. Col. 1101: Τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν δοίη; Phil. 316: Οἷ' Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.] Possem autem similem voc. Da usum in hoc quoque loquendi genere ex eod. illo poeta, necnon et aliis afferre, si necesse putarem esse. Ceterum citatur ex eod. Xen. Cyrop. [3, 2, 13]: Δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι, pro Do vobis consultandi facultatem, vel Do tempus consultandi. [Et cum accus. βουλὴν διδόναι ap. Xenoph.; de quo v. sup. p. 360, D; διαχειροτονίαν διδόναι τῷ δήμῳ, Populum in suffragia mittere, ap. Æschin. p. 59, 13, Demosth. p. 596, 4; ψῆφον διδόναι ap. Lysiam p. 144, 25, Demosth. p. 542, 18, aliosque. Γνώμην διδόναι, Auctorem fieri sententiæ, Dem. p. 704, 5.] || De feminis dictum, Do nuptum, s. nuptui, in matrimonium. Hom. Il. Λ, [226]: Δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἥν· Od. O, [366]: Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδε δόσαν, καὶ μυρί' ἕλοντο, Illam nuptum dederunt apud Samen. Sic Thuc. 2: Ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν. Sed et ipsa ap. Hom. dicit Il. T, [291]: Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Herodot. quoque [5, 92] dicit: Ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, pro Ultro citroque matrimonia contrahebant, q. d. Dabant in uxores, et vicissim uxores ducebant. [1, 107: Μανδάνην ... ἐοῦσαν ἤδη ἀνδρὸς ὡραίην Μήδων ... οὐδενὶ διδοῖ γυναῖκα· 9, 111: Οὔτε γὰρ ἄν τοι δώην θυγατέρα τὴν ἐμὴν γῆμαι, ubi libri aliquot γυναῖκα pro γῆμαι præbent. Eur. Med. 288: Τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην. Isæus p. 53, 26: Πρωταρχίδῃ ... ἔδωκε Δικαιογένης τὴν ἀδελφήν.] Plut. autem Solone [et V. Dion. c. 21] addidit πρὸς γάμον, Δοθῆναί τινι πολιτῶν πρὸς γάμον. || Do, i. e. Trado, Offero, Porrigo. [Herodot. 5, 94: Ἱππίῃ ἐδίδου Ἀμύντης Ἀνθεμοῦντα, ἐδίδοσαν δὲ Θεσσαλοὶ Ἰωλκόν· ὁ δὲ τουτέων οὐδέτερα αἱρέετο· ib. 9, 109. Et passiv. 3, 148: Λαβεῖν διδόμενα οὐκ ἐδικαίευ. Plato Gorg. p. 499, C: Τοῦτο δέχεσθαι τὸ διδόμενον παρὰ σοῦ, ubi vid. Heindorf. Demosth. p. 393, 14: Ὧν ἡμῖν ἐδίδου ξενίων, Offerebat. 260, 22: Πόσα χρήματα τοὺς ἡγεμόνας ... οἴεσθέ μοι διδόναι; 410, 8: Τοῦ διδόντος πολὺ καὶ μηδενὸς τούτων ἔλαττον.] Herodian. 1, [17, 17]: Εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνᾶναί τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν, i. e. Primum illi miscere atque offerre poculum, exp. Politian. Plato Prot. [p. 326, D]: Οὕτω τὸ γραμμάτιον [γραμματεῖον] διδόασι, Tabellam porrigunt. Et διδόναι εἰς χεῖρας, Aristoph., Tradere in manus. [Soph. El. 1348: Οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χεῖράς ποτε; 1119: Δός νυν ... (τὸ τεῦχος) ἐς χεῖρας λαβεῖν.] Exp. et aliis modis pro diversa accus. signif., ut παραγραφὴν ὁ νόμος δίδωσι, ap. Liban., Lex illi concedit, permittit, indulget, Bud. interpr. [Δόντων αὐτῷ τῶν νόμων, Legibus permittentibus, Isæus p. 63, 8; τῶν νόμων αὐτῷ δεδωκότων, ib. p. 65, 13. Id. p. 84, 38: Οἷς ... δίδωσιν ὁ νόμος τὴν Ἀγνίου κληρονομίαν, Tribuit, Addicit.] Id. ap. Aristot. De mundo [c. 5]: Τὴν δύναμιν εἰς τὰ συνεχῆ δίδωσι, Immittit. At διδόναι τὸν ὅρκον, Dem. Ad Bœot. [p. 1002, 3], Deferre jusjurandum. [Isæus p. 77, 16: Δοκεῖ δέ μοι κἂν ὀμόσαι ἄσμενος, εἴ τις αὐτῷ ὅρκον διδοίη. Ἀκοὴν διδόναι i. q. ἀκούειν. Soph. El. 30: Ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς. Χάριν διδόναι i. q. χαρίζεσθαι, Gra-

tificari. Æsch. Prom. 822 : Ἡμῖν αὖ χάριν δὸς ἥντιν' αἰτούμεσθα. Soph. Aj. 1354 : Μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως· Tr. 1217 : Πρόσνειμαι δέ μοι χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς· OEd. C. 855 : Ὀργῇ χάριν δούς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται.] Διδόναι πίστιν, vide Πίστις, et Διδόναι λόγον, λόγῳ, vide Λόγος. || Dedo, Thuc. 2, [c. 68] : Διδόασιν ἑαυτοὺς Ἀκαρνᾶσι. [Διδόναι ἑαυτὸν εἰς ἔντευξιν, Dare se in colloquium, i. e. adeundi sui facere potestatem, Polyb. 3, 15, 4. Δ. ἑ. εἰς τὰς χεῖρας, familiariter conversari cum aliquo, 3, 52, 7. Εἰς τὴν χρείαν, Negotium in se suscipere, 8, 18, 11. Ἐπὶ πράξεις 10, 6, 10. Εἰς κινδύνους 3, 17, 8; 10, 3, 7; 13, 1. Schweigh. Diodor. 2, 55 : Ἔδωκεν ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν ἐμπορίαν, ubi Wessel. : « Perplacuit hoc genus Diodoro. Sic 16, 5 : Δοὺς ἑ. εἰς βίον εἰρηνικόν· 17, 108 : Δοὺς ἑ. εἰς τρυφήν· 18, 47 : Δόντες ἑαυτοὺς εἰς λῃστείας καὶ καταδρομάς. Quæ omnia sectam atque institutum, quod erant ingressi, solerter exprimunt. » Immittere, Conferre se in locum, Polyb. 5, 14, 9 : Ἐδόκει γὰρ εἰς τόπους αὑτὸν δεδωκέναι παραβόλους. Diodor. 5, 59 : Διδοὺς δὲ αὑτὸν εἰς ἐρημίας, ubi Wessel. comparat Joseph. A. J. 1, 7, 7 : Εἰς τὰς ἐρημίας αὑτὸν διδούς· et Lucam A. A. 19, 31 : Μὴ δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὸ θέατρον. || Omisso pronomine reciproco, Eur. Phœn. 21 : Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς ἔς τε βακχεῖον πεσών. Cui Valcken. contulit Philostr. p. 496 et 512 : Ἡδοναῖς ἐδεδώκει. Alia hujusmodi collegit Olear. ad Philostr. p. 8. Alciphro 3, 47 : Δρόμῳ δούς, In pedes se conjiciens. Cum εἰς Diodor. Excerpt. vol. 2, p. 567, 45 : Δοὺς εἰς δημοκοπίαν καὶ πλήθους ἀρέσκειαν.] || Δίδωμι κακὸν etiam dicitur, a Dem. quoque, pro Malum infero. [Hesiod. Op. 57 : Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν. V. Boisson. ad Philostr. p. 437, 636.] Sic πληγὰς δίδωμι, Verbera infligo, Plato De LL. [et Plut. V. Lucull. c. 12.] Sumtus est autem ex Hom. et hic voc. δίδωμι usus; legimus enim Il. A, [96] : Ἄλγε' ἔδωκεν. Sed et inversa constr. Od. P, [567] : Ὀδύνῃσιν ἔδωκεν. Et T, [167] : Ἦ μέν μ' ἀχέεσσί γε δώσεις. [Plato Phædri p. 254, E : Τὰ σκέλη τε καὶ τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν ἐρείσας ὀδύναις ἔδωκεν· De rep. 9, p. 574, C : Πληγαῖς τε δοῦναι καὶ καταδουλώσασθαι ἂν αὐτούς.] At διδόναι δίκην, τιμωρίαν signif. habent pass., ut Lat. Dare pœnas. [V. Δίκη et Τιμωρία.] Tale est et διδόναι εὐθύνας, quod vide in Εὐθύναι. [|| Cum adverbiis. Soph. OEd. T. 1081 : Ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων τῆς εὖ διδούσης· Col. 642 : Ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ. Eur. Alc. 1004 : Χαῖρ' ὦ πότνι', εὖ δὲ δοίης· Or. 667 : Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων; Addito τύχην in Iph. A. 390 : Θεοῦ σοι τὴν τύχην διδόντος εὖ. Polyb. 4, 21, 11 : Ἐάν ποτ' αὐτοῖς ὁ θεὸς εὖ δῷ, ubi libri duo εὐοδῷ, eadem fere corruptela qua apud Sophoclem OEd. Col. 1435 etiamnum legitur : Σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεύς, quod εὖ διδοίη est scribendum. G. D. || Δίδωμι apud gramm. interdum significat Trado, Pono. Schol. Hom. Il. B, 111, ex Didymo : Δόξειεν ἂν ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Θρᾳκὸς ταῦτα δεδόσθαι· cui Lehrs. De Arist. stud. p. 21 comparat Athenag. Legat. p. 134 : Ἡσίοδος οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος. Schol. Pind. Pyth. 5, 93 : Οἱ γὰρ νεώτεροι τὴν Πύλον ... οὐ περὶ τὴν Τριφυλίαν τῆς Ἀρκαδίας, ἀλλὰ περὶ τὴν Μεσσηνίαν διδόασιν. Schol. Il. Π, 207 : Οὕτω δὲ δώσει καὶ διὰ τοῦ θ τὴν γραφήν, οὐκ ἔχουσαν οὕτω.]

|| Δίδομαι pass. act. signif. sequitur magna e parte. Dixit autem Herodian. 8, [5, 18] : Ἐδίδοντο τῷ ῥεύματι, i. e. ad verbum, Dabantur flumini, pro Projiciebantur in flumen. Quam Projiciendi signif. habet Dare quoque, quum dicitur, Præcipitem dare. Sed et in aliis quibusdam loquendi generibus tale quid signif. [Æschin. De falsa leg. p. 52, 29 : Δίδοται τὸ σῶμα τῷ κινδύνῳ. || Δεδομένα, Data, quæ a mathematicis dicantur multis disputat Marinus in præf. ad Euclidis Data p. 453 seqq. ed. Greg. Polyb. 6, 32, 1 : Δεδομένου τοῦ πλήθους καὶ τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἱππέων.]

|| Διδόω, e quo διδώσομεν, Hom. Od. N, [358]; διδώσειν, Ω, [313], et alia, licet πρωτότυπον τοῦ δίδωμι, priore loco non posui, tum quod multo usitatius sit δίδωμι, tum quod compp. hoc, non illud, retineant. Invenitur tamen ἐδίδουν, ἀνεδίδουν, aliaque hujusmodi : sicut διδοῦσι. Δώω, pleon. poet. pro δῶ : itidemque δώῃ, δώῃσι pro δῷ, δοίη, plur. δώωσι pro δῶσι. Il. A, [137] : Εἰ δέ κε μὴ δώωσι, Non dederint. Hesiod. [Op. 355] : Κἂν μέγα δώῃ. Δώομεν, Ion. s. poet. pleon. τοῦ ο pro δῶμεν, Demus, Il. H, [299 : add. 351] : Δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω. Ἔδον, per sync. pro ἔδοσαν, Dederunt, aor. 2, act. indic. Hesiod. Theog. [30] : Καί μοι σκῆπτρον ἔδον. [Tzetz. Expos. alleg. Iliad. Ms. fol. 281 : Οὕτω μονομαχήσαντες ἔδον ἀλλήλοις δῶρα.] Δός, Da, pro δόθι. Δόσκον, Hesychio ἐδίδουν, a Δόσκω. [Est aoristi secundi forma, ut grammaticis placuit, Æolica, qua Homerus utitur Il. I, 331, Od. P, 420, T, 76, et δόσκεν Il. Ξ, 382, Σ, 546. Etym. M. p. 284, 24 : Δόσκον, ἔδων, δεύτερος ἀόριστος παρὰ Αἰολεῦσι· Καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον (Il. I, 331)· ἀντὶ τοῦ ἐδίδουν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ Ἰωνικῶς κλινόμενα ἐπὶ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν εἰς μι καὶ τῶν περισπωμένων διὰ τοῦ ο ἐκφέρονται πρὸ τοῦ σκ, ἐδίδων ἐδίδοσκον· ἔδων ἔδοσκον· ἐχρύσουν ἐχρύσοσκον. Imperfectum istud ἐδίδοσκον, cujus exempla nulla sunt, iterum ponit p. 624, 45. G. Dind.]

[De formis verbi hæc notamus. Δίδωμι inter μονήρη est ap. Herodian. περὶ μ. λ. p. 23, 15 : Οὐδὲν τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων τῆς τρίτης συζυγίας κατὰ χρῆσίν ἐστιν Ἑλλήνων ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου, ἀλλὰ μόνον τὸ δίδωμι· νῦν γὰρ τοὺς Αἰολεῖς παραιτούμεθα. Ἐνδίδοσι pro ἐνδίδωσι in epigr. Append. Anth. Pal. 223 : Τὰ κτέρεα, θνητῶν ὡς θέμις, ἐνδίδοσι. Διδοῖς et διδοῖ formæ Ionicæ pro δίδως et δίδωσι ap. Homer. Il. I, 164, 519, Od. Δ, 237, P, 350; Herodot. 1, 107; 2, 2, et Hippocrat. Æschylus Suppl. 1010 : Τὴν μὲν Πελασγός, τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ. Secundæ personæ forma paragogica διδοῖσθα ap. Hom. Il. T, 270, de qua schol. : Οἱ μὲν βαρύνουσιν ὡς Αἰολικὸν ἀπὸ τοῦ δίδοιμι δίδοις δίδοισθα, ὡς τίθησθα, οἱ δὲ περισπῶσιν ἐπέκτασιν εἶναι οἰόμενοι ἀπὸ τοῦ διδοῖς. De tertia persona pluralis Phrynich. p. 244 ed. Lob. : Διδοῦσιν· ἐν τῷ περὶ εὐχῆς Φαβωρῖνος οὕτω λέγει, δέον διδόασι· τὸ γὰρ διδοῦσιν ἄλλο τι σημαίνει, τὸ δεῖν. Διδοῦσιν, οὐ διδόασιν, ex Aristophanis Metrophonte attulit Antiattic. p. 88, 24 : quæ non Aristophanis, sed recentioris alicujus comici fabula fuit. Alia exx. congessit Lobeck. : « Ἀποδιδοῦσιν in Epicuri sententia apud Diogen. L. 10, 131; ἐκδιδοῦσι Appian. Alex. 5, 6, p. 305; ἀποδιδοῦσι Apollon. De synt. 4, 7, p. 321, et anon. Suidæ s. Βασιλεία; διδοῦσι Dio Cass. 65, 13, p. 1069 (Manetho 2, 143, 309; 3, 305 : sed διδόασι 1, 21, 66; 5, 83. G. D.), schol. Aristoph. Eq. 488; συνεπιδιδοῦσι Themist. Or. 7, p. 101, C (cui ἄμφω ταῦτα ... συνεπιδίδωσι ex cod. Mediol. restitui. G. D.); ἐνδιδοῦσι Apollodor. in Mathem. p. 34 (ubi ἐνδίδουσι legitur. G. D.); ἀναδιδοῦσι Suidas s. Ἀναβράσσουσι; προενδιδοῦσιν Phot. s. Προκύλιον (in Porsoni edit. p. 449, 10, ὃ προενδίδωσιν οἱ αὐληταί. G. D.). In contrarium vitium incurrunt recentiores Græci quum ad similitudinem tertiæ personæ, incustodita observatione analogiæ, etiam διδόαμεν διδόατε inclinant, ἀττικίζειν νομίζοντες, ut scribit gramm. in Hort. Adon. p. 208. Hac fallaci specie parilitatis circumductus Aspasius in Nicom. 2, p. 32, b, et Michael Ephes. in 5, p. 69, a, schol. in Dem. Lept. p. 20 ed. Wolf. διδόαμεν protulerunt, Niceph. schol. in Synes. p. 420, A, ἀποδιδόαμεν, Lex. rhet. Bekk. p. 288 ἐκδιδόαμεν, Theodoret. vol. 4, p. 509 ἀντιδιδόαμεν. Διδόατε Geminus de Prasin. ad Cæs. p. 429; μὴ ἐνδιδόατε Anna Comn. 7, p. 194, C ». || Imperativi forma vulgaris est δίδου, Doricam δίδοι ex Pind. Ol. 1, 136 annotavit Gregor. Cor. p. 212. Add. ib. 6, 178; 7, 164. Δίδωθι Hom. Od. Γ, 370, quod metri caussa pro δίδοθι dictum esse ostendit Eustath. || De optativo Phrynich. p. 345 ita præcipit ut solum probet διδοίην et in aor. δοίην, quibus formis constanter utuntur scriptores Attici, reprobet διδῴην et δῴην, quæ vitia admissa esse miratur ab Alexandro Syro sophista. Cum Phrynicho consentit Mœris p. 117, dissentit Thomas M. p. 227, qui Herodoti exemplum opponit 9, 111, quod incertum reddit librorum discrepantia, et Libanium. Hujus ll. quosdam et Dionis Chr., Plutarchi, Themistii, Luciani, Appiani, Philostrati, Apollonii Dyscoli, Sexti Empirici, Philonis, Josephi, Eusebii attulit Lobeckius, plerosque parum certos, quum iidem scriptores legitimis formis non raro esse usi

reperiantur. Certius exemplum est δώιη in papyro Petrettini p. 3. Δοίημεν per δῴημεν explicat Hesych.; et δοίης per δῴης, si scripturam codicis δώσεις recte in δῴης mutavit Pierson. ad Mœr. p. 117. || Infinitivus διδοῦναι ap. Hom. Il. Ω, 425 syllaba media propter metrum producta. Dorica forma διδῶν apud Theocr. 29, 9. || Participium διδοῦντες pro διδόντες ap. Jo. Malal. p. 443, 21. Διδούντων pro διδόντων Photio Bibl. p. 25, 13 in excerptis ex Procopio codicis Veneti auctoritate intulit Bekkerus. Simili vitio διδοῦμεν ap. Paul. Ægin. p. 178. || De imperfecto Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1292 : Ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὸ ἐδίδων ἡ παράδοσις διὰ τῆς ου διφθόγγου οἶδεν, οἷον ἐδίδουν, ὡς ἀπὸ τοῦ διδῶ διδοῖς, ὥσπερ χρυσῶ χρυσοῖς. || Aoristi primi ἔδωκα indicativus tantum modus usurpatur, ceteri modi ab altero peti solent aoristo. Plurali ἐδώκαμεν ἐδώκατε ἔδωκαν etsi non plane se abstinuerunt veteres Attici, plerumque tamen aoristum secundum prætulerunt ἔδομεν ἔδοτε ἔδοσαν, cujus singularis numerus ἔδων ἔδως ἔδω non est usitatus. Quo spectat Mœridis notatio p. 11 : Ἀπέδομεν ἀπέδοτε ἀπέδοσαν Ἀττικῶς· ἀπεδώκαμεν ἀπεδώκατε ἀπέδωκαν Ἑλληνικῶς. Dionysio A. R. 3, 28, p. 494, 11 ἀπέδοσαν ex cod. Vat. restituendum pro ἀπέδωκαν. Tertia persona pluralis δέδωκαν præteriti reduplicationem, significationem autem aoristi habet ap. Jo. Malal. p. 463, 16, unde eidem p. 438, 10 δέδωκαν pro ἔδωκαν restituit L. Dindorfius. Sic πεποίηκαν pro ἐποίησαν et alia hujusmodi in lingua Græcobarbara. Conjunctivum δώκῃ in scholiis ad Pindarum alicubi legere memini, corruptum fortasse ex δώσῃ, qua forma aoristi non raro utuntur caducæ Græcitatis scriptores. Sic προδώσας Hesych. s. v. Προέμενος; δώσωσιν schol. Thucyd. 1, 28, Ducas Hist. Byz. p. 111, C; 142, A; 187, D; 188, D; παραδώσωσιν p. 103, C. Alia exx. attulit Lobeck. ad Phryn. p. 721, velut δώσῃς in epigr. Anth. Pal. Append. 204 : Μή τιν' ἐνθήσῃς τάφῳ... ῥίσκῳ τε δώσῃς. Geopon. 10, 54, p. 772 : Ἐὰν βάλῃς... δώσῃς. Tzetz. ad Lyc. 447 : Ὅταν δώσῃ. Ulterius progressi infimæ ætatis scriptores δόσαι dixerunt. Sic δόσας ap. Jo. Malal. p. 26, 4; ἐκδόσαντος p. 328, 14; ἀποδόσας ap. Ducam p. 142, C; μεταδόσαντας p. 82, A. || Aoristi secundi imperat. δόντω pro δόντων est in monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 652. || Novitia verbi forma est δίδω et δίδειν pro δίδωμι et διδόναι. Sic μεταδίδει ap. Hesych. s. v. Δανίζει, ab Musuro in μεταδιδοῖ mutatum; προδίδειν Jo. Malal. p. 87, 9; 296, 3; ἀνταποδίδω Ducas H. B. p. 193, B; ἔδιδεν p. 139, A; ἔδιδον (Dabant) p. 121, B. Itaque p. 122, D, ubi δίδωσιν plurali numero dictum legitur (ut προενδίδωσιν in l. Photii supra memorato), δίδουσιν scribendum videtur. Imperfectum δίδον et ἔδιδον tanquam a δίδω legitur in H. Hom. in Cer. 328 : Κίκλησκον καὶ πολλὰ δίδον περικαλλέα δῶρα· 437 : Γηθοσύνας δ' ἐδέχοντο παρ' ἀλλήλων ἔδιδόν τε. G. Dind.]

Δίδωρος, ὁ, ἡ, Qui duorum palmorum est. [Sumptum, ut videtur, ex locis corruptis Plinii H. N. 35, 14, 49, et Vitruv. 2, 3, ad quem v. Schneider. vol. 2, p. 91.]

[Διεγγελάω, Irrideo, Hesych. s. v. Γλοιάζειν. Rectum nunc puto, quamvis Etym. M. (et Lex. rhet. p. 233, 6) habeat διαγελᾶν. Sic et ἐπεγγελᾶν. Hemst.]

Διεγγυὰ, ἡ, Fidejussio : διεγγυὰ τῶν προξένων, VV. LL. [Scrib. Διεγγύα. Schol. Thucyd. 3, 70 : Διεγγύα τῶν προξένων, ad verba τοῖς προξένοις διηγγυημένοι. G. Dindorf.]

Διεγγυάω, i. q. ἐξεγγυῶ, Sponsione facta recipio et libero, quod fit in assertione. Thuc. 3, [70] : Ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, Hospitum sponsione in octoginta talenta dimissi. Dem. [p. 1358] : Διεγγυηθεῖσα δὲ ὑπὸ Στεφάνου καὶ οὖσα παρὰ τούτῳ, τὴν μὲν αὐτὴν ἐργασίαν οὐδὲν ἧττον ἢ πρότερον εἰργάζετο, Quum hic in libertatem vindicans sponsores dedisset, apud se habuit prostantem ut ante. Bud. [Diodor. 12, 57 : Οἱ Κερκυραῖοι προσποιηθέντες λύτρα διδόναι διηγγυήθησαν ὑπὸ (codd. ἀπὸ) τῶν προξένων ἱκανῶν τινων ταλάντων ἀφεθέντες.] || Exp. et Repignero. Dion. Hal. 7, [c. 12] : Διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων, Repignerantes corpora pecunia numerata, vel Quum pecunia vadis loco data corpora redemissent. [10, 8 :

A Ἡ βουλὴ ... ἐψηφίσατο χρήμασι διεγγυηθὲν ἐλεύθερον εἶναι τὸ σῶμα μέχρι δίκης. Et 11, 29.] || Item, Oppignero, Esdr. 2 [Nehem. 5, 3]. VV. LL. || Διεγγυῶμαι, med. Spondeo, Promitto, i. e. Facturum me recipio, Bud. e Synes. : Εἰ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἄτεγκτος ἔσομαι, τοῦτο δὲ οὐ σφόδρα διεγγυῶμαι, Non magnopere futurum spondeo, ut, quum ab uxore et filio divellar et abripiar, lacrymis ego temperem. [Isocr. p. 361, C : Διεγγυῶντος Μενεξένου τὸν παῖδα Πασίων ὡς ἐλευθέρου ὄντος αὐτοῦ, ἑπτὰ ταλάντων διεγγυήσατο. Apud Themist. Or. 27, p. 340, D : Πόνον ἐπ' ἀρχῆς προτιθέντα, ῥᾳστώνην δὲ ἐπὶ τέλει διεγγυώμενον, ex cod. Mediol. ἐγγυώμενον restitui. G. Dindorf.]

[Διεγγύημα, τὸ, Fidejussio, Cautio. Peyron, *Pap. di Zoide* p. 6, 16 et p. 14, 16 : Διὰ τὸ δεδόσθαι ἐν διεγγυήματι ὑπὸ Θανούβιος τῆς Ἰθορώυτος, ὑπὲρ Δωρίωνος. Hase.]

Διεγγύησις, εως, ἡ, Fidejussoris intercessio, ἕνεκά τινος εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγομένου. Dem. [p. 724, 6] : Καὶ εἴ τινες, ὠφληκότες χρήματα καὶ δεσμοῦ προστετι-
B μημένου αὐτοῖς, ἐγγυητὰς κατέστησαν κατὰ τὸν τούτου νόμον, μὴ εἶναι τὴν διεγγύησιν αὐτοῖς, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα, Hujus lege negabitur illis vel cum sponsorum fide extra vincula esse, h. e. διὰ τῶν ἐγγυητῶν ἄφεσις καὶ ἀπαλλαγὴ, Bud. [Harpocr. : Διεγγύησιν ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἐγγυητῶν Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους. Ἐν δὲ τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, φησὶ, Διεγγυηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Στεφάνου. Dionys. A. R. 11, 32 : Τῆς διεγγυήσεως τοῦ σώματος, et paullo post : Δοῦναι διεγγύησιν.] Interdum Διεγγύησις est simpl. Quum quis se rem præstaturum promittit, et effectum iri, suo periculo recipit, Bud.

Διεγείρω, i. q. ἐγείρω : ut, Διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα, Herodian. 2, [1, 13]. Et passiv. διεγερθεὶς, Expergefactus. [Hippocr. Epist. p. 1277, 37 : Διεγηγερμένος τῇ σχέσει καὶ φοβερώτερος. Hemst. Lucill. in Anth. Pal. 11, 171 : Πόσον δώσει διεγερθεὶς ἰητροῖς μισθόν. Longus 2, 35, p. 60 Vill. Hesych. : Διεγείρω, ἐξυπνίζω. || Aorist. formæ mediæ Διηγρόμην. Paulus Sil. in Anth. Pal. 5, 259 : Ἐκ λέκτρων ἄρτι διεγρομένης· 275 :
C Ἡ παῖς ἐξ ὕπνοιο διήγρετο. || Metaphor. Excito, Erigo. Maccab. 2, 7, 21 : Τὸν θῆλυν λογισμὸν ἄρσενι θυμῷ διεγείρασα. Judith. 1, 4 : Πύλας διεγειρομένας εἰς ὕψος. Geopon. 9, 3, p. 575 : Τρέφειν καὶ διεγείρειν τὴν αὔξησιν τοῦ φυτοῦ. G. Dindorf.]

Διέγερσις, εως, ἡ, Excitatio. [Jul. African. Cestor. p. 315, A : Πολλὴν διέγερσιν καὶ ἐπιμέλειαν ἔχειν. Hemst. Eustath. p. 10, 40 : Πᾶσα παρακίνησις καὶ διέγερσις καὶ ἅπαξ εἰς ἔργον ἐρεθισμός. Scott. Georg. Pachym. Andron. p. 406, E. Διεγέρσεις, Erectiones (penis), ap. int. Hebr. Ezech. 23, 20.]

[Διεγερτήριον, τὸ, Excitatorium. Eustath. Opusc. p. 210, 16 : Τὰ εἰς τὸν Ἐνυάλιον διεγερτήρια. G. D.]

Διεγερτικὸς, ή, όν, Excitandi vim habens. [Sext. p. 360 : Φύσει τῶν μελῶν τὰ μὲν εἶναι διεγερτικὰ τῆς ψυχῆς, τὰ δὲ κατασταλτικά. « Athen. 2, p. 64, B : Οἱ βολβοὶ ... διεγερτικοὶ ἀφροδισίων· et 9, p. 371, B. » Scott. Aristid. Quintil. p. 111 : Διεγερτικὸν δ' ἐστὶ τοῦτο (τὸ ἐναρμόνιον) καὶ ἤπιον. G. Dind. Euseb. Hist. eccl. p. 143, D, de epistola Dionysii : Διεγερτικὴ πί-
D στεως καὶ τῆς κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον πολιτείας. Hase.]

[Διεγκαλέω, Accuso. Athanas. vol. 2, p. 939. Kall. Anna Comn. 14, p. 423, B : Διεγκαλῶν αὐτῷ τὴν ἀδικίαν. Joseph. Genes. p. 8, A : Περὶ τούτου καὶ τῷ ἐπάρχῳ διεγκαλέσαντος. G. D. Vita Theodori Grapti in Combefisii Origin. Cpol. p. 198 : Οὐ μόνον αὐτῷ τῆς ἰδίας ψυχῆς τὴν βλάβην διεγκαλεῖ. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 274. Boiss.]

[Διεγκαρτερέω, Fortiter fero s. sustineo. Jo. Zonar. Comm. in Epist. Canon. p. 5, D : Διαρκοῦντας ἐπὶ πλεῖστον καὶ μέχρι τετάρτης φυλακῆς διεγκαρτεροῦντας. G. Dindorf.]

[Διεγκολπίζομαι, In sinu gero. Nilus Epist. p. 421 : Τῆς δοξολογίας πλοῦτον διεγκολπίζονται. G. Dindorf.]

[Διεγκόπτω, Incutio. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 632 : Τὸ περιλειφθὲν ἐν τῇ γῇ κατὰ τὴν κίνησιν κλονούμενον περὶ τοὺς πόρους καὶ διεγκοπτόμενον σπασμοὺς καὶ σεισμοὺς ἀποτελεῖν. G. Dindorf.]

Διεγκρινησάμενοι, Hesychio sunt διακρίνοντες. Infra διευκρινησάμενοι.

Διεγρηγορῶ, pro Vigilo, Expergiscor, Bud. ex Herodiano. [Immo Διαγρηγορῶ, quod v. Quæ formæ interdum permutantur, ut ap. Theodoret. vol. 5, p. 17.]

[Διεγχειρέω, Aggredior. Ulpian. ad Demosth. In Androt. p. 720, A. Hemst. Theophyl. Sim. Hist. p. 102, D : Τοῖς ὑπὸ τοῦ τυράννου διεγχειρουμένοις· 90, D : Ἀδελφὰ τῶν ἐκείνῳ διεγχειρηθέντων· 97, A : Προστάττειν διεγχειρεῖ· 158, D : Πυθέσθαι διεγχειρεῖ τὸν χρόνον τῶν ἱστορηθέντων· 113, C : Οὐχ ὅσια εἰς εὐεργέτας διεγχειρεῖ. G. Dindorf.]

[Διεγχείρησις, ἡ, Facinus. Theoph. Simoc. Hist. p. 169, C : Ἀναιδῆ τινα διεγχείρησιν τούτῳ προσέταττεν. Hase.]

[Διεδαφίζω, Funditus everto. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 496, D : Τὰ τῶν θείων ναῶν διηδάφισαν καὶ καταπεπτωκότων ἕως ἐδάφους...]

Διέδεξε, Ion. pro διέδειξε. [V. Διαδείκνυμι.]

[Διέδην, διὰ τέλους, Perpetuo, Hesych. Idem (inter Διεβλήθη et Διεβοήθη) : Διέβην, διὰ τέλους, δι' ἑαυτοῦ. Quæ altera interpr. ad Δι' ἔθεν recte refertur a Kustero.]

[Διέδομαι. V. Διεσθίω.]

Διέδρα, ἡ, ap. Hesych. exp. καθέδρα [Sella].

[Διέδρα. V. Διαδιδράσκω.]

Διεδρία, ἡ, Dissidium. Aristot. H. A. 9, [2] : Ἔτι δὲ τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις· ἀπὸ γὰρ τῶν ζώων ἡ τροφὴ αὐτοῖς· ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι· δίεδρα μέν, τὰ πολέμια τιθέντες· σύνεδρα δέ, τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα· ubi Bud. dicit auguralia verba esse, et e Gaza interpr. Considium et dissidium. At Cam. interpr. Considentias et dissidentias : nam dissidentia faciunt augures ea, quæ sunt infesta sibi mutuo; et considentia, quæ pacifica. [In Ethic. Eudem. p. 1236, 10 τὰς συνεδρείας καὶ διεδρείας. G. Dindorf.]

Διέδριον, τὸ, Sellula. [Scriptor ignotus ap. Suid. s. h. v. : Ὡς δὲ οὐκ ἴσχυον εἰσόδῳ χρήσασθαι, ἄραντες αὐτὸν διεδρίῳ κατὰ τοὺς οἴκους τῶν λεγομένων σχολῶν εἰσεκόμιζον. Καθέδριον interpretatur Zonaras. Etym. M. p. 274, 31 restituit Sylburg., ubi legitur διέδρων.]

Δίεδρον, τὸ, Bisellium, Sellæ genus. VV. LL. [Suidas : Ζεῦγος ἡμιονικόν· ... τὴν λεγομένην κλινίδα, ἥ ἐστιν ὁμοία διέδρῳ. Hemst.]

Δίεδρος, ὁ, ἡ, Dissidens : cui contr. σύνεδρος : erat autem verbum augurale : exemplum ex Aristot. habes in v. Διεδρία. || Hesych. exp. subst., διαφανὴς ἢ λαμπρὰ καθέδρα. [Quum ap. Hes. præcedat, Διέδρα, ἀπέδρα, καθέδρα, non improbabile est καθέδρα ex versu superiore illatum, reliqua autem, Δίεδρος, διαφανὴς ἢ λαμπρά, depravata esse ex Δίαιθρα, διαφανῆ, λαμπρά, ut in duabus similibus gll., de quibus dictum s. v. Δίαιθρος. De gl. Galeni Δίεδρος p. 456 s. v. Δίυδρος dicetur. G. D.] Cujus exemplum Bud. ex Athen. [5, p. 197, B] affert, Ὥστ' εἶναι δύο κατὰ κλίνην ἐπ' ἀργυρῶν διέδρων. Eust. in Il. A [p. 882, 12] quum annotasset δίφρον et διόχην secundum Pausan. vocari ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν et ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν, subjungit, Καὶ ὅτι τὸν τοιοῦτον διόχην, καὶ δίεδρον ἐκάλουν, εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ.

[Διεζευγμένως, Disjunctim, Separatim. Justin. Mart. p. 401, B. Nicom. Ger. p. 140, 27 : Ἄν τε συνημμένως ἄν τε διεζευγμένως σκοπῆται. Id. ib. p. 142, 8. Hase.]

[Διέθην. V. Διίημι.]

[Διεθίζω, Assuefacio. Aretæus p. 27, 13 : Ἢν δὲ διεθίζῃ χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα.]

[Διεθισμὸς, ὁ, Consuetudo, Usus. Anonym. Περὶ ὀργῆς in Volum. Hercul. vol. 1, p. 52 ed. Oxon. : Τῶν διεθισμῶν. Passov.]

Διειδέναι, Bud. e Plat. affert pro Dignoscere, Pernoscere : exp. etiam Perspicere. [Phædro p. 262, A : Τὴν ὁμοιότητα τῶν ὄντων καὶ ἀνομοιότητα ἀκριβῶς διειδέναι· Leg. 1, p. 626, B : Διειδέναι τὰ Κρητῶν νόμιμα. Eur. Med. 518 : Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι, οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι. || Forma epica Διίδμεναι. Apoll. Rh. 4, 1360 : Τὰ ἕκαστα δ. εὐχετόωντο. || Διειδεῖν. Plato Phædro p. 277, B : Περί τε ψυχῆς φύσεως διιδὼν κατὰ ταὐτά· Phædon. p. 62, B : Μέγας τέ μοι φαίνεται (ὁ λόγος) καὶ οὐ ῥάδιος διιδεῖν.] Δίοιδα, Pernovi, Perspexi, Cognitum habeo. Aristoph. Nub. [168] : Ὅστις δίοιδε τοὔντερον τῆς ἐμπίδος. Est præter. med. a Διείδω. [|| Futur. διείσομαι. Hesych. : Διεισόμεθα, ... διαγνωσόμεθα. Tzetz. Exeg. Il. p. 45, 3 : Τῷ ἡμετέρῳ ἐντυγχανέτω ποιήματι κἂν τούτου ... περὶ τούτων διείσεται. || Διείδομαι, Conspicior per. Apoll. Rh. 1, 546 : Ἀτραπὸς ὣς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο. Callim. H. in Del. 191 : Ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή. Schol. φαινομένη. Conf. Διαείδω.]

Διειδὴς, ὁ, ἡ, Perspicuus, Pellucidus, Limpidus, Clarus, h. e. Qui perspici et pervideri oculis potest, ut puræ et limpidæ aquæ. Theophr. enim C. Pl. 6, 28 τὸ ὕδωρ vocat διειδὲς eam ob rem. Sic Philostr. Ep. 23 : Ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄψυχον καὶ ἀκίνητον τὸ διειδὲς, καθάπερ τῶν ὑδάτων τοῖς ἑστηκόσι, posito τὸ διειδὲς subst. pro Perspicuitas, Pelluciditas, Limpiditas. Hesychio διειδὲς est διαυγὲς, λαμπρὸν, εὔδηλον. [Theodor. Metoch. Miscell. p. 113 : Ποτίμου τινὸς καὶ διειδοῦς τοῦ ὕδατος. Phot. Bibl. cod. 140, p. 98, b. Διειδὲς pro διαυγὲς præbet cod. Bavar. Liban. vol. 1, p. 353. G. Dind.]

[Διείδομαι. V. Διειδέναι.]

[Διείεται. V. Διίημι.]

[Διεικάζω lectio vitiosa ap. Philostr. Imag. p. 793 (32, 22 Jac.) : Ἡ δὲ τοῦ Διονύσου ναῦς τὰ μὲν ἄλλα πέτρᾳ μοι διείκασται· ubi paullo post simplex sequitur εἴκασται. Corrigendum τὰ μὲν ἄλλα πηλαμύδι εἴκασται. L. Dindorf.]

[Διείλεγμαι. V. Διαλέγομαι.]

[Διειλέω, Evolvo. Plut. Mor. p. 1039, E : Οὐχ ἕτερα δεῖ βιβλία διειλῆσαι.]

Διειλημμένως, adv. e præt. διείλημμαι factum, pro Distincte, Divise, Divisim; Præcise, Præcisa formula, Xen. [Œc. 11, 25], a διαλαμβάνω significante διορίζω, ut sit i. q. διωρισμένως. Bud. p. 561. [Ptol. Tetrab. p. 11, 5 : Καὶ τοῦτο δὲ ἁπλῶς πάνυ, καὶ οὐκ εὖ διειλημμένως. Hase.]

Διείλησις, εως, ἡ, Turbo : sic enim Ficinum ap. Plat. De LL. 5, [p. 747, C] vertisse annotat Bud. πνεύματα παντοῖα καὶ διειλήσεις. [Apud Galen. vol. 1, p. 349 ed. Bas. legitur διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ εἱλήσεις. Recte δι' εἱλήσεις restituit Platoni Ruhnken., cujus vide annot. ad Timæum p. 97.] Idem tamen Ficinus εἵλησις vertit Æstus ap. eund. Plat. Videtur autem hoc verbale esse tanquam a Διειλέω.

[Διείληφα. V. Διαλαμβάνω.]

[Διειλιγμὸς, ὁ. Plut. Mor. p. 695, A : Ἡ τῶν μήλων (ἀποφορὰ) ἔνδειαν μὲν οὐ ποιεῖ, καρδιωγμὸν δέ τινα μᾶλλον καὶ διειλιγμόν. Meziriac. Ἰλιγγον.]

Διειλιστὴρ, Colum, VV. LL. perperam pro διυλιστήρ.

[Διειλοκομπάσας. V. Δειλοκοπήσας.]

[Διειλύω, Evolvo. Impropr. Διειλύομαι, Evolvor, i. e. Abeo. Apoll. Rh. 4, 35 : Ἀφνειοῖο διειλυσθεῖσα δόμοιο Λητιάς.]

[Δίειμι, fictum a gramm. quibusdam verbum propter etymologiam v. ἀΐδιος, ὁ ἀεὶ διών, ap. Zonaram aliosque. V. Bast. ad Greg. Cor. p. 348. Etym. M. p. 289, 45 : Δυὰς ... παρὰ τὸ διεῖναι· μόνη γὰρ πρώτη ἡ δυὰς διΐσταται ἀπὸ τῆς μονάδος.] Διέσομαι, Usque ero, s. Perseverabo esse, Pergam esse, Constanter ero. Xen. Mem. 2, [1, 24] : Σκοπούμενος διέσει τί ἂν κεχαρισμένον σῖτον ἢ ποτὸν εὕροις, Considerare perges, σκοπῶν διατελέσεις. Thema est δίειμι. [Διοίσει restituendum videri s. v. Διαφέρω diximus.]

Δίειμι, Transeo, Permeo [Hesych. : Δίειμι, διέρχομαι. Δίεισι, προέρχεται, διέρχεται]; Transibo etc. [Aristoph. Ach. 845 : Χλαῖναν δ' ἔχων φανὴν δίει· Av. 1392 : Ἅπαντα γὰρ δίειμί σοι τὸν ἀέρα.] Thuc. 3 : Ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῄεσαν [et 4, 78]· 5, [56] : Διὰ τῆς ἑαυτῶν ἑκάστους μὴ ἐᾶν πολεμίους διιέναι. Et, Δίεισιν ἔξω, Theophr. [C. Pl. 5, 9, 12] pro Erumpit : et δίεισιν εἰς βάθος, pro Alte descendit. [Et fr. 3, De igne, § 68 : Οὐ δίεισι τῇ πυκνότητι. De tempore id. fr. 6, c. 3, 9 : Ἡμέρα χειμέριος δίεισιν.] || Percurro oratione, Narro, in Ὅπως ἠσκῆσθαι χρὴ, ἤδη σοι δίειμι, ubi tamen fut. signif. habet : sicut εἶμι interdum habere dicetur. Διέξειμι hac in signif. frequentius est. [Plato Criton. p. 47, C : Ἵνα μὴ πάντα διίωμεν· Sophist. p. 254, D : Ἃ νῦν δὴ διῇμεν· nam sic libri meliores : vulgo διήειμεν. Conf. Phædr. p. 269, A. Gorg. p. 505, E : Δίειμι μὲν οὖν τῷ λόγῳ ἐγὼ ὡς ἄν μοι δοκῇ ἔχειν. « Polemo ap. Macrob. 5, 19 : Δίεισι τὸν

ὄρχον.» Hemst. Plut. V. Camill. c. 33, Æmil. c. 7. Philostrati exx. v. ap. Boisson. ad Her. p. 352, 396, 478, 524, 570, 589, 610. Sæpe cum περὶ construitur, ut ap. Philostr. p. 725 : Τοσαῦτα περὶ τῶν Τρώων δίεισιν. Cum ὑπὲρ Galen. Περὶ μυῶν p. 17 ed. Dietz : Ὑπὲρ αὐτῶν δίειμι.] Δίει, Att. pro δίιθι, i. e. δίελθε, ab inusit. th. διέω, pro δίειμι. Διῇειν, Percurri, Percurrendo exposui et explicavi, aor. 2 ab eod. inusit. th. Διιέναι, Pertransire, Percurrendo exponere : unde particip. διιών : ambo a th. δίειμι. [Διαϊὼν pro διιὼν ap. Platon. Crat. p. 412 et 413 propter etymologiam v. δίκαιον.] At Διιέναι, Transmittere, est a διΐημι, unde particip. διιείς. [Futur. διείσομαι. Hesych. : Διεισόμεθα, διαπορευσόμεθα.]

Δίειξις, εως, ἡ, Hesychio διάστασις : forsitan qua duæ res a se invicem discedunt.

Διειπεῖν, Enuntiare, Exponere : Hesychio διηγήσασθαι : ut ap. Hom. [Il. K, 425], Δίειπέ μοι, Expone et enarra mihi. [Soph. Trach. 22 : Τρόπον πόνων οὐκ ἂν διείποιμι· Œd. T. 854 : Ὅν γε Λοξίας διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν. De explicando ænigmate ibid. 394 : Καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει. Plato Polit. p. 275, A : Ἄρχοντα αὐτὸν ἀπεφήναμεν, ὅντινα δὲ τρόπον οὐ διείπομεν.] Itidem pro Exponere et Declarare accipi potest ap. Aristot. Œc. 2, [29] : Διειπάμενος ἐν ᾧ χρόνῳ πάλιν αὐτοῖς ἀποδώσει. [Iambl. V. Pyth. p. 266 : Θεμένων... ἱμάτιον καὶ διειπομένων (διειπαμένων Schneider.) μὴ διδόναι θατέρῳ.] Διαειπέμεν Hesychio est διαλεχθῆναι [ex Hom. Od. Δ, 215 : Διαειπέμεν ἀλλήλοισι].

[Διειπετής. V. Διοπετής.]

[Διειργαθεῖν. V. Διείργω.]

Διείργω, Diduco, Dirimo, Intersepio, Dispesco, Bud. Thuc. 3, [107] : Χαράδρα αὐτοὺς μεγάλη διεῖργε, Dirimebat eorum castra, i. e. intersepiebat et a se invicem distinguebat. Polyb. [5, 55, 7] : Παράκειται μὲν τῇ Μηδίᾳ, διειργούσης αὐτὴν τῆς ἀνὰ μέσον κειμένης ὀρεινῆς, Dispescente et disterminante ipsam. [Aristot. H. A. 6, 3 : Τὰ δὲ δίδυμα τῶν ᾠῶν δύ' ἔχει λεκίθους, ὧν τὰ μὲν διείργει τοῦ μὴ εἰς ἄλληλα συγκεχύσθαι τὰ ὠχρὰ τοῦ λευκοῦ λεπτὴ διάφυσις.] Plut. Them. [c. 13] : Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, Brevi freto insula distinguitur ab Attica. [Polyæn. 2, 2, 4 : Χώραν ἐλαχίστῳ διειργομένην ἰσθμῷ μὴ νῆσον εἶναι. Ælian. V. H. 1, 3 : Τοσοῦτον ὅσον ὁ κάλαμος διείργει. Hemst. Arceo, Impedio. Hesych. : Διείργων, κωλύων. Plato Leg. 9, p. 880, B : Ἐάν τις τύπτῃ τὸν πρεσβύτερον..., ὁ προστυγχάνων... διειργέτω ἢ κακὸς ἔστω κατὰ νόμον. || Διεργάθοι, διαλύσειεν, Hesych. Qui optativus est verbi authypotacti Διειργαθεῖν. G. D.] Διήρχθην, quod Hesych. exp. ἐκωλύθην, est a Διέργω, et scribitur etiam [recte] per diphthongum ει.

[Διείρηκα. V. Διερῶ.]

[Διείρομαι. V. Διέρομαι.]

[Διειρύω. V. Διερύω.]

Διείρω, Trajicio, Insero, Bud. e Luciano [Toxar. c. 43] : Διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, Inserens, Trajiciens. Ex Eod. [ib. c. 33] : Ἀποπρίει τὴν ἅλυσιν, ᾗ ἐδέδεντο ἑξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, Deinceps trajectorum et insutorum. Sic Xen. Cyrop. 8, [3, 10] : Διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσι ὅταν ὁρᾷ βασιλεύς. Apud Theophr. C. Pl. 2, [14, 4], Διειρόντων τοὺς παττάλους, interpr. Adigentium paxillos. [H. Pl. 1, 7, 3 : Διείρει τὴν ῥίζαν πρὸς τὴν γῆν.] Idem Bud. ap. Galen. : Διεκβάλλειν καὶ διείρειν τὴν βελόνην ἐν τῇ γαστροῤῥαφίᾳ. Διεκβάλλειν δὲ διὰ τοῦ πλησίον, ἐκεῖθεν δ' αὖ πάλιν διείρειν, interpr. Introrsus extrorsusque penetrare, i. e. ὠθεῖν ἔξωθεν ἔσω καὶ ἔσωθεν ἔξω. Idem διείρειν exp. alibi Transadigo, Transuo, Insuo, Insubulo. Diosc. 5, 25 : Κατατεμὼν καὶ διείρας λίνῳ, ὥστε μὴ θιγγάνειν τοὺς τόμους ἀλλήλων, Trajectaque ligno segmenta modicis intervallis, ne se contingant, Ruell. [Id. 2, 105 : Λοιπὸν λίνῳ διάρας τὰ κυκλίσκια διεστῶτα ἀπ' ἀλλήλων κρέμασον. Leg. διείρας. Pherecydes διὰ τῆς ὀπῆς... διείρας τὸν δάκτυλον, Ælian. V. H. 4, 28. Pro eo Diog. L. 1, 118 διαβαλὼν τῆς θύρας τὸν δάκτυλον, et 122 ipse Pherecydes aut qui nomen ejus mentitur διεὶς τὸν δάκτυλον ἐκ τῆς κληΐθρης. Athen. 11, p. 468, C : Ποτήριον εἰς ὃ οἷόν τε τοὺς δακτύλους διείρειν ἑκατέρωθεν· 14, p. 637, D : Διείρας τὴν εὐώνυμον χεῖρα. Hesych. s. v. Πεντεσύριγγον et Περίδρομος, Suidas s. v. Διείρουσι et Ἐμασχαλίσθη, Etym. M. p. 269, 43. Corruptum videtur apud Philostr. p. 168 : Ὀρθοὶ τῆς χειρὸς ἐκείνης οἱ δάκτυλοι καὶ οἷον διείροντες. Hemst. Aor. Διέρσαι. Hippocr. p. 834, F : Ἔπειτα διέρσαι τὸ ὑγιὲς σκέλος μεσηγὺ τῶν φλιῶν· 833, H : Διέρσας τὴν χεῖρα.]

Διειρωνόξενος, ὁ, ἡ, Simulato hospitio fallens : s. Sub hospitalitatis specie fallens. Spartani hoc epith. notantur a Comicis, utpote apud quos lex esset τῆς ξενηλασίας. Aristoph. Pac. [623], de Laconibus : Οἱ δ', ἅτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι, Τήνδ' ἀποῤῥίψαντες αἰσχρῶς, τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν· ubi schol. quoque exp. ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους, καὶ ψευδόμενοι δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως.

Διεισδύνω, i. q. εἰσδύνω. Alex. Aphrod. [Probl. 2, p. 330, 5], τὴν γῆν εἰς τοὺς πόρους. [Philop. De cr. mundi p. 66, 33, de lapidibus adustis : Ἐπειδὰν ὕδωρ αὐτοῖς ἐπιχεθῇ, διεισδύνον εἰς αὐτοὺς μανωθέντας ὑπὸ τῆς καύσεως. Hase.]

[Διείσομαι. V. Διειδέναι.]

[Διείσπλους. V. Διέσπλους.]

[Διειτρέφης. V. Διιτρέφης.]

[Διέκ, quod in libris sæpe δι' ἐκ scribitur, Per et ex. Hom. Il. O, 124 : Διὲκ προθύρου, Per vestibulum et extra illud. Et Od. Σ, 101, 386 ; Φ, 279. Διὲκ μεγάροιο Od. P, 61, 460 ; T, 503 ; X, 433. Hesych. : Δι' ἐκ θυρῶν, τοὺς νεκροὺς οὕτω φασὶν ἐδράζεσθαι ἔξω τοὺς πόδας ἔχοντας πρὸς τὰς αὐλείους θύρας. Apoll. Rh. 3, 73 : Διὲκ προαλὲς φέριν ὕδωρ· 2, 620 : Νῆα διὲκ πέλαγος σεῦεν μέσσον. Ante vocal. Διέξ. Apoll. Rh. 4, 161 : Διὲξ ὕλης τετάνυστο· 409 : Μή με διὲξ εἴδωσι νέεσθαι. Cujus formæ aliquem etiam ante consonantes usum fuisse ostendit Etym. M. p. 324, 16 : Ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. Δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος, οἷον ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ, Διὲξ σωλῆνος (adde εἰς ἄγγος ex schol. Hom. Il. I, 7)· καὶ πάλιν, Διὲξ τὸ μύρτον· σημαίνει δὲ τὴν μυρσίνην. G. Dindorf.]

Διεκβάδην, Hesych. affert pro δίοδον, Transitum. [Recte corrigi videtur Διεκβολήν. (Conf. Diodori verba s. v. Διεκβολή afferenda.) Minus probabiliter Jensius διέκβασιν.]

[Διεκβαίνω, Excedo per. Strabo 12, p. 536 : Διεκβαίνων δὲ τὰ ὄρη τοσαύτην κατάγει χοῦν ἐπὶ τὴν θάλατταν. Schneid. Percurro, Dinumero. Pass. Paul. Alex. Apotel. p. 61, 3 : Ἀπὸ τοῦ ὡροσκοποῦντος ζωδίου διεκβαίνονται. Hase.]

[Διεκβακχεύομαι, Bacchor, Furore agitor. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 330, A : Λογισμοῖς ἀγρίοις διεκβακχευθείς. G. Dind.]

Διεκβάλλω, Trajicio, Per medium emitto et trajicio. Bud. p. 537 e Galeno. [Vide locum s. v. Διείρω allatum. Id. vol. 4, p. 468 : Ἄγουσι μὲν ἐξ ἀνάγκης ἄνω τὰ σκέλη τοῦ βρόχου, διεκβάλλουσι δ' ἐκτός· 518 : Καθιέντας σχοινίον... κἄπειτα μὴ δυναμένους διεκβαλεῖν· et ibid. p. 516. Id. vol. 12, p. 219 : Βρόχους διεκβάλλοντα διὰ τρημάτων τινῶν. Oribas. p. 277 ed. Mai. : Ἀγκτῆρες διεκβαλλέσθωσαν, et alibi locis plurimis. G. D.] In VV. LL. citatur ex Josue 15, [9] : Διεκβάλλει τὸ ὅριον ἐπὶ κορυφὴν ὄρους, pro Transit terminus per verticem montis. [Διεκβάλλειν χώραν τινά, Peragrare regionem (cum exercitu), Polyb. 4, 68, 5. Τὴν ἔρημον 10, 28, 1. Οὓς (τόπους) ἔδει διεκβάλλειν αὐτόν, 10, 29, 3. Schweigh. Plut. V. Pelop. c. 17 : Τὰ στενὰ διεκβάλλοντες· V. Sertor. c. 8 : Διεκβαλὼν τὸν Γαδειραῖον πορθμόν.]

[Διέκβασις, εως, ἡ, Egressus. Eustath. p. 1887, 7 : Ἡ τοῦ Τηλεμάχου δ. εἰς ἀγοράν.]

[Διεκβατέω, in loco fort. lacero Achmet. Onirocr. p. 163, 39 : Ἀνθρώπους ἠναγκασμένους χαροποιήσει, καὶ διεκβατήσει, καὶ πλουτήσει, Vertitur ibi, Proteret; sed videtur esse potius, Provehet, Promovebit. Hase.]

[Διεκβλητέον, Trajiciendum. Oribas. p. 58 ed. Mai. : Βελόνην δ. διὰ τοῦ αὐτοῦ τόπου. G. Dind.]

Διεκβολή, ἡ, Trajectio. Item, Eruptio et exitus per locum angustum et interceptum. Idem Bud. p. 434 e Diodoro Sic. [17, 68 : Ἐπυνθάνετο μή τις ἑτέρα ἐστὶ διεκβολή. Πάντων δ' ἀποφαινομένων δίοδον μὲν μηδεμίαν ἄλλην ὑπάρχειν... «Διεκβολή et Διεκβολαί, Transitus (per montem aut per montium angustias), ap. Polyb.

1, 75, 4; 3, 40, 1; 92, 11; 93, 10. » Schweigh. Oribas. p. 58 ed. Mai. : Βελόνην διείρειν ... καὶ μετὰ τὴν διεκβολήν.... Schol. Callim. H. in Del. 105. Exx. V. T. v. ap. Trommium. Conf. Διεκβάδην.]

[Διεκβόλιον, τὸ, Medicamentum (fœtum) ejiciens, ap. Hippocr. p. 634, 9.]

[Διέκγονος, ὁ, Pronepos; in Nomocan. Coteler. n. 457 Δισέκγονος. Ducang.]

[Διεκγράφω lectio vitiosa pro διαγράφω in cod. uno Libanii Epist. 222, p. 107.]

[Διεκδίδωμι, Distribuo. Hippocr. p. 612, 32 : Ἕτερον γὰρ ἑτέρῳ διεκδιδοῖ ἐν τῷ σώματι.]

Διεκδικέω, Tueor, Defendo : et quidem non solum in judicio, sed et armis. Vide exempla e Pand. ap. Bud. p. 100. [Τὸν δὲ κλέπτην ἑαυτὸν ἀκοντίῳ διεκδικοῦντα ἔξεστι φονεύειν. Et, Δοῦλοι δὲ μὴ διεκδικούμενοι ὑπὸ τῶν δεσποτῶν σωματικῶς τιμωροῦνται. « Glossæ Basilic. : Διεκδικηταὶ πάντες οἱ ἐκδικοῦντες καὶ φροντίζοντες, εἴτε διοικηταὶ εἴτε ἐπίτροποι εἴτε κουράτωρες εἴτε προκουράτωρες εἴτε ἐντολεῖς εἰσι. Διεκδικεῖν γάρ ἐστι τὸ τὰ αὐτὰ ποιεῖν ἅπερ καὶ ὁ πρωτότυπος ἐποίει παρὼν etc. Item pro *Condicere* apud Harmenopul. l. 1, tit. 13, § 17. » Ducang. Glossæ jur. : Καταγράφειν, τὸ διεκδικεῖν ἀπὸ δίκης. Schæf. Schol. Eurip. Hec. 1029 (1005 Matth.) : Ἐπειδὴ οἱ νόμοι παρὰ θεῶν καὶ ταῦτα βούλονται τιμωρεῖν καὶ διεκδικεῖν ἃ καὶ οἱ θεοί. Scott. Hesych. : Διεκδικᾷ (Διεκδικεῖ Kust.), διεξέρχεται, τιμωρεῖται. Argum. Hesiodi Scuti p. 143 ed. Gaisf. : Ἐκήρυττε γαμεῖσθαι τῷ δυναμένῳ διεκδικῆσαι τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς. G. Dind.]

[Διεκδίκησις, ἡ, Pœnæ irrogatio. Vita S. Nili p. 105, 35 : Μεγαλοψύχως χαρίσασθαι αὐτῷ καὶ τὴν αὐτῶν διεκδίκησιν. Hase.]

[Διεκδικητής, ὁ, Defensor. V. Διεκδικέω et Διοικητής.]

Διεκδρομή, ἡ, Excursus, Percursus. [Clem. Al. p. 216. Wakef. Ezech. iambogr. ap. Euseb. Pr. ev. p. 444, B, de peditibus in aciem porrectis : Διεκδρομῆς ἔχοντες ἅρμασιν τόπους. Ptolem. Tetrab. p. 102, 19 : Αἱ δὲ διεκδρομαὶ καὶ οἱ ἀκοντισταὶ (f. ἀκοντισμοὶ) τῶν ἀστέρων, Trajectiones stellarum. Hase.]

[Διεκδύνω, s. Διεκδύω, Erumpo. Aor. 2 διεκδῦναι. Hippocr. p. 305, 52 : Ὁκόταν ὁ ἠὴρ ἀποκληϊσθῇ ἐν τοῖσι μέλεσι καὶ μὴ οἷός τε ἔῃ διεκδυῆναι (scr. διεκδῦναι) ἔξω ὑπὸ τοῦ φλέγματος. « Athen. 6, p. 249, C (ex Nicolao Damasc.) : Οὐδεὶς εἰπεῖν ἔχει τινὰ ἀποδειλιάσαντα τούτων τὸν θάνατον ... ἢ διεκδύντα. Lucian. Hermot. c. 65 : Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι. Eustath. p. 1649, 59 : Οὐκ εἶχον γὰρ διεκδῦναι τῆς στενότητος. » Scott. Plutarch. V. Timol. c. 10 : Διεκδὺς τὸν ὄχλον.]

Διέκδυσις, εως, ἡ, [Perfugium, Latibulum. Athen. 3, p. 98, D : Τὰς τῶν μυῶν διεκδύσεις μυστήρια ἐκάλει (Διονύσιος). Schweigh.] Ambages, Fugæ et strophæ tergiversationum, ut ap. Plut. interpr. Bud. p. 157. [V. Sertor. c. 13 : Πλάναις δὲ χρώμενος ἀεὶ καὶ κυνηγεσίοις... πόσης διεκδύσεως φεύγοντι καὶ διώκοντι κυκλώσεως ἀβάτων τε καὶ βασίμων τόπων ἐμπειρίαν προσειλήφει. Eustath. Opusc. p. 279, 40 : Καὶ πολλαχοῖ εἰλεῖτο, δοκῶν μὲν ἐθέλειν διέκδυσιν ὡς εἰς φυγήν. Hesych. : Διέκδυσιν, ἀπόδρασιν.]

[Διεκθερμαίνω, Percalefacio. Eustath. Opusc. p. 155, 24 : Τὸ θέρος ... εἰς τοσοῦτον διεκθερμαῖνον. G. Dind.]

[Διεκθέστερον lectio corrupta. V. Διεκτελέστερον.]

Διεκθέω, Discurro, Excurro. Aristot. De mundo [c. 4 med.] : Ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, Ad terram usque cursim illisum. [Cleomed. Κ. Θ. p. 125, 16. Hemst. Alcinous c. 18. Boisson. Plut. V. Pelop. c. 17 : Διεκπεσεῖν εἰς τοὔμπροσθεν καὶ διεκθεῖν βουλομένοις. Georg. Pachym. Andron. p. 320, D : Τινὲς τῶν ἐκείνου κατ' οὐλαμοὺς διεκθέοντες. Improprie Aretæus p. 17, 34 : Διεκθέει ὕπερθεν μὲν ἐς ἔμετον τὰ ἐν τῷ στομάχῳ ἀλιζόμενα· 134, 46 : Ὡς πᾶν τὸ γάλα διεκθέειν. G. Dind.]

[Διεκθρώσκω, Perrumpo, Erumpo. Clem. Al. p. 21, 25 : Δ. τοῦ σκότους. Scott. Methodius Photii Bibl. cod. 237, p. 309, b, 40 : Διὰ πασῶν τῶν αἰσθήσεων διεκθρώσκουσαν λαμπρὰν τὴν πίστιν. Aorist. ap. Oppian. Hal. 4, 674 : Διεκθορέειν μεμαῶτες.]

[Διεκκλίνομαι, Declino, Fugio. Schol. Apoll. Rh. 2, 70 : Οὕτω καὶ ὁ Ἄμυκος ἐπέκειτο μὲν ἐκφοβῶν αὐτὸν, διεκκλινόμενος δὲ ἐκεῖνος ἄτρωτος ἦν. Kall.]

[Διεκκύπτω, Prospicio. Macc. 2, 3, 19 : Τινὲς δὲ διὰ τῶν θυρίδων διεξέκυπτον· ubi cod. Alex. διέκυπτον. Eustath. p. 1754, 44 : Κορίσκη εὐγενὴς διεκκύπτουσα φαίνεται.]

[Διεκλαμβάνω. Hesych. : Κλοιωτὰ, δεσμοῖς διεξειλημμένα, Intercepta, Inclusa. Hemst. Quod usitatius διαλαμβάνειν dicitur.]

[Διεκλάμπω, Perluceo. Heliodor. 2, 31, p. 99 : Τὸ κάλλος δ' οὐδ' ἂν ὑπὸ γῆν κρυπτόμενον ἔλαθεν, ἀλλά μοι δοκεῖ κἂν ἐκεῖθεν διεκλάμψαι. Andreas Cret. p. 177 : Ἀστὴρ φαιδρὰν τὴν εὐσέβειαν διεκλάμπων.]

[Διεκλύω, Dissolvo, Resolvo. Suidas et Galen. Gloss. Hipp. p. 414 : Ἀθέλγεται, παρεῖται, διεκλύεται.]

[Διεκμειλίσσομαι, Demulceo. Georg. Pachym. Andron. p. 283, A : Ἐκεῖνον μὲν πέμψας δώροις ἱκανοῖς ἐπειρᾶτο διεκμειλίσσεσθαι. G. Dind.]

[Διεκμηρύομαι, Evolvo. Philo Belop. p. 57, 44 : Καθ' ἑκάστην τάσιν ὅλον (τὸν τόνον) διὰ τῶν χοινικίδων διεκμηρύεσθαι. Et ibid. p. 58, 30. Hemst. ῡ]

[Διεκμυζάω, Exsugo. Geopon. 7, 15, 2, p. 496 : Διεκμυζῶντες ἀνασπῶσι μέρος τῆς τρυγός.]

Διεκπαίω, in Ll. VV. Proruo, Prorumpo. Ita enim exp. in verbo Ἐπεισπαίω, cui dicitur opponi, quum suo in loco, i. e. ubi habetur collocatum ordine alphabetico, reddatur Intercido; sed perperam, ut opinor. [Arrian. Exp. 4, 14, 7 : Κατὰ τὸ διέχον διεκπαίουσιν· 15, 5 : Διεκπαῖσαι πᾶς τις τὸ καθ' αὑτὸν ... ἐπειγόμενοι. Lucian. Tox. c. 61 : Ἔφθη διεκπαίσας. Scott. Διεκπαίσαντες ap. Hesych. et Suid. in διεκπέσαντες corruptum correxit Kuster. Alia exx. v. ap. Pierson. Verisim. p. 234. Cum genit. Philostr. p. 732 : Τὸ δὲ στόμα τῆς αἰχμῆς ἀδάμαντός τε εἶναι καὶ παντὸς διεκπαίειν. V. Jacobs. ad Imag. p. 649. « Cum accus., Perrumpo, Appian. B. C. 5, 34 : Διεκπαίσων αὐτοὺς, Per hostes perrupturus. Posidippus com. ap. Athen. 3, p. 100, E : Τὴν στοὰν διεξέπαισεν. » Schweigh. || Formæ mediæ exx. collegit Kuster. ad Aristoph. Plut. 805, Dionys. A. R. 11, 17 : Διεκπαισάμενος δὲ τὰς πύλας ἀνέβη τὸν ἵππον· Iambl. V. P. p. 488 : Διεξεπαίσαντο ἔξω πως· Polyæn. 4, 2, 14 : Φίλιππος ὑποστρέψας διὰ τοῦ ὄρους διεξεπαίσατο, ubi edd. vett. διεξιππεύσατο. Joseph. B. J. 7, 6, 4 : Ἔφθασαν διεκπαίσασθαι· et ib. : Ὅπως τοῖς διεκπαίεσθαι τολμῶσι ἄπορος ἡ φυγὴ γένηται. Poll. 5, 28 : Δι' οὗ τὴν κεφαλὴν διωθεῖ τὰ θηρία ὡς διεκπαισόμενα. Nam sic Kuster. correxit scripturam codd. διεκπεσόμενα, qui perpetuus in hoc aliisque compositis verbi παίω error est. Apud Strabon. 1, p. 53 vulgo legitur lectione dupliciter interpolata : Διεκπεσὼν διὰ τῶν τοῦ Ταύρου στενῶν εἰς τὴν Κιλικίαν, ubi διεκπαισάμενος restituendum ex libris melioribus, partim sic partim διεκπεσάμενος exhibentibus.]

Διεκπατέω, E via s. semita digredior : Suid. διεκπατῆσαι, τοῦ πάτου παρεξελθεῖν, in h. l. : Λέγουσιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκπατῆσαι, ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν. Quæ verba e Diogen. L. desumta sunt, p. 43 meæ ed. [1, 112.] Ubi tamen simpl. habetur ἐκπατῆσαι, et τινὰ rectius pro ἕνα. [Composito ἐκπατεῖν alibi utitur Diogenes. V. Ἐκπατέω. G. Dindorf.]

Διεκπεραίνω, Absolvo et ad finem perduco rem institutam, Cœpto ultimam manum impono. Exp. etiam Percurro. [Soph. ap. Stob. Floril. 105, 3 : Πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος διεκπερανθῇ. Xenoph. Œc. 6, 1 : Ἔνθεν λέγων ... ἀπέλιπες, πειρῶ τὰ τούτων ἐχόμενα διεκπεραίνειν.]

[Διεκπεραιόω, Trajicio, Transmitto. Strabo 12, p. 536 : Ὁ Σάρος ποταμὸς ... διὰ τῶν συναγκειῶν τοῦ Ταύρου διεκπεραιοῦται. Scott.]

Διεκπεράω, Transeo. Sed sonat q. d. E loco aliquo per alium transeo. Interdum pro Exeo, sicut διέξοδος modo pro Exitu, modo pro Transitu usurpatur. Frequentius pro Transeo, Trajicio, ut Apoll. Rh. 2, [901] : Ἀχέροντα διεξεπέρησαν ἐρετμοῖς, Trajecere remis. [Cum tmesi 4, 304 : Κυανέας Πόντοιο διὲκ πέτρας ἐπέρησαν· 457 : Διὲξ ἁλὸς οἶδμα περήσας. Herodot. 3, 4 : Ὅκως τὴν ἄνυδρον διεκπερᾷ· 5, 52 : Διεκπερᾶν τὸν ποταμόν· 4, 152 : Ἡρακλέας στήλας διεκπερήσαντας. Diodor. 12, 43 : Διὰ μέσον τῶν πολεμίων ἐσκεδασμένων ἐτόλμησε διαπεράσαι. Cum εἰς Æsch. Pers. 485 : Διεκπερῶμεν ἐς ... Φωκέων χθόνα.] || Trajicio, Transfigo, Perforo. Aristoph. [Pl. 283] : Πολλῶν θύμων ῥίζας

διεκπερῶντες. [Non intellexit verba poetæ, quæ recte A
interpretatur scholiasta : Παρορῶντες καὶ παρατρέχοντες ὑπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς. || Improprie, Eurip. Suppl. 954 : Τὸν βίον ὡς ῥᾷστα... διεκπερᾶν· fr. Hypsipyl. 4 (6 Matth.), de vitæ vicissitudinibus : Τί ταῦτα δεῖ στένειν ἅπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν;]

[Διεκπερδικίζω.] Διεκπερδικίσαι, Suidæ est διαδρᾶναι [διαδρᾶναι], ἐκφυγεῖν, ἐξαπατῆσαι, Effugere, Decipere : ἀπὸ τοῦ πέρδικος, inquit, πανούργου ὄντος καὶ ἀποδιδράσκοντος. Supra διαπερδικίσαι.

[Διεκπετάννυμι. Theophr. C. Pl. 2, 19, 1 : Μεθ' ἡμέραν δὲ διεκπετάννυται. Corrig. ex cod. Urbin. δ' ἐκπετάννυται.]

[Διεκπηδάω, Exsilio, Prosilio. Aristæn. 2, 13 : Τὴν ἐπὶ σοὶ διεκπηδῶσαν παραμυθουμένη καρδίαν. Sed leg. videtur τὴν ἐπὶ σοὶ δὴ ἐκπηδῶσαν. Hemst. Nihil mutandum. Agathias p. 246, 17 Nieb. : Ἄλλος ἄλλοθεν διεκπηδῶντες. Oribas. p. 118 ed. Matth. : Διεκπηδᾶν καὶ διατρέχειν. G. Dind.]

Διεκπίπτω, [Excido. Galen. vol. 4, p. 515 : Τρόπον αὐλοῦ διευρύνασα (τὴν μήνιγγα) μέχρι μὲν τῶν ἔμπροσθεν B
ὀστῶν, ὧν δὴ καὶ διεκπίπτειν καιρὸς ἦν τοῖς νεύροις, προήγαγεν· et ib. p. 516, 526 : Διεκπίπτειν ἀγγεῖα τὰ μὲν εἴσω, τὰ δὲ ἔξω.] Per medium elabor, et evado, Per medios elabor, Per rimam vel foramen elabor. Plut. [V. Anton. c. 67], de pugna Actiaca loquens : Αἱ δὲ Κλεοπάτρας ἑξήκοντα νῆες αἰρόμεναι τὰ ἱστία πρὸς ἀπόπλουν καὶ διεκπίπτουσαι, ταραχὴν ἐποίουν. E Philostr., διεκπίπτω τοῦ ὁμίλου. [Apud Philostr. Her. p. 714 non hoc, sed διεξέπεσε legitur, a Boisson. in διεξέπαισε recte mutatum. Æliano N. A. 15, 6 : Ἀφῆκεν ἐλεύθερον διεκπέσαι τὴν ἀγέλην, recte restituitur διεκπαῖσαι. Conf. Διεκπαίω.] Et e Plut. rursum [Mor. p. 51, A] : Διεκπίπτει τῶν πόρων, ubi redditur Per foramina exit. Et cum præp. ex Eod., διεκπίπτειν ἐκ τῶν στρατοπέδων, pro Effugere e castris. [Cum διὰ Oribas. p. 29 ed. Mai. : Μὴ ὅλον σοι τὸ λίνον διεκπέσῃ διὰ τοῦ ἐντὸς τρήματος. Cum εἰς Diodor. 4, 54 : Διεκπεσεῖν εἰς Θήβας· et sim. 12, 56; 17, 34. Cum accus. Heliodor. 10, 28, p. 497 : Διεκπεσεῖν τὸν περίβολον τοῦ στρατοῦ μὴ δυνάμενοι. Plutarchi exempla vide apud Wyttenb.] C
|| Et pro Intercido, ut addit Budæus. [|| Evulgor. Eustath. ad Dionys. P. 809, p. 256, 32 : Ὥστε τάχα καὶ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν διεκπεσεῖν τὴν λέγουσαν etc. Qua signif. ἐκπίπτειν dici solet. G. Dindorf.]

Διεκπλέω, [Navigo per,] Erumpo per mediam classem hostium. [Thuc. 1, 50; 7, 36 : Τὸ μὲν οὐ δώσειν διεκπλεῖν, τὸ δὲ τὴν στενοχωρίαν κωλύσειν. Polyb. 1, 51, 9; 16, 4, 10. Plut. V. Alcib. c. 28 : Εἴκοσι ταῖς ἀρίσταις (ναυσὶ) διεκπλεύσας.] || Διεκπλώω, i. q. διεκπλέω, sicut ἐκπλώω i. q. ἐκπλέω. [Herodot. 2, 29 : Σχοῖνοι δὲ δυώδεκά εἰσι οὗτοι, τοὺς δεῖ τούτῳ τῷ τρόπῳ διεκπλῶσαι· 4, 43 : Διεκπλώσας δὲ καὶ κάμψας τὸ ἀκρωτήριον τῆς Λιβύης· 7, 147 : Εἶδε πλοῖα ἐκ τοῦ Πόντου σιταγωγὰ διεκπλώοντα τὸν Ἑλλήσποντον. Arrian. Hist. Ind. c. 29, p. 343.]

Διέκπλοος, ὁ, et Διέκπλους per contr., Eruptio hujuscemodi, Bud. p. 351 e Thuc. et Xen. [H. Gr. 1, 6, 22.] In VV. LL. e Thuc. [1, 49] : Διέκπλοι οὐκ ἦσαν, Eis erumpere non licebat. Ex Eod, διέκπλους ἐστὶν αὐτοῖς, Eis potestas est naves educendi. [7, 36 : Οὐκ D
ἔσεσθαι σφῶν ἐν στενοχωρίᾳ οὔτε περίπλουν οὔτε διέκπλουν. Polyb. 16, 4, 14 : Τὸ δὲ πολὺ κατὰ μὲν τοὺς διέκπλους παρασύροντες τῶν πολεμίων νεῶν τοὺς ταρσοὺς ἠχρείουν. Suid. : Διέκπλοι, τὸ ἐμβάλλειν καὶ διασχίζειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν καὶ πάλιν ὑποστρέφειν καὶ αὖθις ἐμβάλλειν. Quæ ex scholiis ad Thucyd. 1, 49 (ubi vid. Duker.) et 2, 89 sunt petita. || Forma Ion. Διέκπλοος eadem signif. ap. Herodot. 6, 12 : Ἀνάγων ἑκάστοτε ἐπὶ κέρας τὰς νέας, ὅκως τοῖσι ἐρέτῃσι χρήσαιτο, διέκπλοον ποιεύμενος τῇσι νηυσὶ δι' ἀλληλέων· 8, 9 : Ἀπόπειραν αὐτῶν (τῶν βαρβάρων) ποιήσασθαι βουλόμενοι τῆς τε μάχης καὶ τοῦ διεκπλόου. Simpliciter de transitu navis ap. eund. 4, 179 : Τὸν διέκπλοον τῶν βραχέων δεικνύναι τὸν Τρίτωνά σφι· 7, 36 : Διέκπλοον δὲ ὑπόφαυσιν κατέλιπον, Spatium quo navigiis transiri possit.]

[Διεκπλώω. V. Διεκπλέω.]

[Διέκπνευσις, εως, ἡ, Exspiratio. Tzetz. Chil. 11, p. 203.]

Διεκπνέω, Expiro per, Perflo. Aristot. De mundo [c. 4] : Διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν, pro Rectis lineis flant : nimirum per mundi æquor e carceribus suis effusi.

Διεκπνοή, ἡ, Perflatus, etiam Expiratio pertransiens. [Δ. τοῦ θερμοῦ, Theophr. C. Pl. 4, 12, 12. Plut. Mor. p. 890, F : Τῆς τοῦ πυρὸς διεκπνοῆς.]

[Διεκπομπεύω, Depello. Theodor. Hyrtac. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 41 : Αὔρᾳ λεπτῇ καὶ πραείᾳ τὰ τῶν καταιγίδων διεκπομπεύουσα.]

Διεκπορεύομαι, Egredior s. Exeo per, Transeo per. Exp. tamen Progredior in VV. LL. [M. Anton. 7, 19 : Διὰ τῆς τῶν ὅλων οὐσίας ὡς διὰ χειμάρρου διεκπορεύεται πάντα τὰ σώματα. Dionys. A. R. 9, 26, p. 1815, 7 : Οὔτε πρόσω διεκπορευθῆναι δυνάμενοι.]

[Διεκπροαλὲς lectio vitiosa pro διὲκ προαλὲς in libris plerisque Apoll. Rh. 3, 73.]

[Διεκπτύω, Exspuo. Philostr. sen. Imag. p. 848 (92, 15 Jac.) : Πολὺ μὲν τοῦ ἀφροῦ διεκπτύων. Sic codd. Jacobsii : vulgo διαπτύων. G. Dindorf.]

[Διέκπτωμα, τὸ, Quod delapsum est, Rejiculum. Philop. De cr. mundi p. 261, 18 : Οὐκ ἄρα ἀληθὲς, τὸ διέκπτωμα τῶν λογικῶν οὐσιῶν κατιέναι τὰς ψυχὰς ἐνταῦθα. Hase.]

[Διέκπτωσις, εως, ἡ.] Διεκπίπτω, Intercido, Bud., afferens tamen l. in quo legitur non ipsum verbum, sed verbale διέκπτωσις. Galen. Ad Glauc. 2 : Δεῖ δὲ καταπάττειν αὐτὰ διὰ κοσκίνου μετεώρου κρατουμένου κατὰ τοῦ μέλιτος· ἀρκεῖ δὲ ἅπαξ ἢ δὶς κροῦσαι αὐτὸ πρὸς τὴν συμμετρίαν τῆς διεκπτώσεως. Est Per medium s. Per medios elapsio. Exp. etiam Effugium : sicut διεκπίπτειν quidam alicubi interpr. Effugio. Vide et in Διεκπίπτω alium usum ap. Galen.

[Διεκπυρόω, Inflammo. Eustath. Opusc. p. 155, 23 : Τὸ θέρος... εἰς κενὸν διεκπυροῦν τὰ τῆς γῆς. G. Dind.]

[Διεκπώματος ap. Annam Comn. 15, p. 502, B, lectio vitiosa pro δι' ἐκπώματος. G. Dind.]

Διεκρέω, Perfluo, Effluo, Effluo per. [Eust. Angl.]

Διέκριθεν, Bœotica syncope pro διεκρίθησαν a Διακρίνω. [Quod vide.]

Διέκροος, ὁ, Meatus per quem aliquid effluit. [Herodot. 7, 129 : Οὐκ ἐόντος κω τοῦ αὐλῶνος καὶ διεκρόου τούτου.]

[Διεκσείω, Excutio. Euseb. Dem. ev. p. 159, A : Πᾶν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος διεκσείσειν. Hemst.]

[Διεκσπάω. Διεκσπάσαι legebatur ap. Appian. Pun. c. 72, ubi nunc e codd. διεκπαῖσαι.]

[Διέκτασις, εως, ἡ, Extensio, Pandiculatio. Clem. Al. Pæd. 2, p. 219 : Νυσταγμοὶ καὶ διεκτάσεις καὶ χασμαί. Scott.]

[Διεκτείνω, Extendo. Hippocr. p. 863, F : Τὰ δὲ ἐμβλητέα ἢ διορθωτέα διαναγκάσαι διεκτείνοντα. Angl. Hero Belop. p. 135, A : Δεῖ δὲ εὖ μάλα διεκτείνειν τοῦτον. Hase.]

Διεκτελέστερον, Absolutius, Perfectius : Hesychio ἀκριβέστερον, Exactius : pro quo et διεκθέστερον habet [cum eadem interpretatione, vitiose].

[Διεκτελέω, Perago. Evagr. Hist. eccl. p. 280, A : Τά τε ἄλλα ὁμοίως τῇ προτέρᾳ βιοτῇ διεκτελοῦντες. Hase.]

[Διεκτέλλω, Progignor, Provenio. Nicander apud Athen. 15, p. 683, E : Τὸ δέ που ἐπὶ μέσσον ὄνειδος ὅπλον βρωμήταο διεκτέλλον πεφάτισται.]

Διεκτέμνω, Disseco, Execo; Penetrans execo. [Joseph. B. J. 3, 10, 7 : Διεκτέμνει (Jordanes) τὴν Γεννησὰρ μέσην. Scott.]

Διεκτενισμένος, ap. Polluc. [1, 185. V. Διακτενίζω.]

[Διεκτίθημι.] Διεκτιθέναι, Dividere, Partiri, Bud. [Lascaris in inscr. Anthol. ap. Jacobs. Anth. vol. 6, p. 91, 94. Schæf. Iamblich. Arithm. p. 100, B. Hase.]

[Διεκτιτράω, Perforo. Heliodor. ap. Oribas. p. 161 ed. Mai. : Διεκτετρημέναι διανταίοις τρήμασιν. G. D.]

[Διεκτρέχω, Excurro, Pertranseo. Suid. s. v. Διεκπέσαντες et Καθηκούσαις. Angl. Mercur. Trism. in Maitt. Misc. p. 2, 5 : Κριὸν διεκτρέχῃ (ἥλιος). Philo De telor. construct. p. 77; Constant. De themat. p. 16 ed. Band. Aor. διεκδραμόντες ap. Suidam s. v. Διεκπέσαντες. G. Dindorf.]

[Διέκτρησις, εως, ἡ, Perforatio. Galen. vol. 4, p. 536 : Ὅσοις ὀπαί τέ τινές εἰσι καὶ διεκτρήσεις. G. D.]

[Διεκτρυπάω. Suid. : Διεκπέσαντες (i. e. Διεκπαίσαντες), διεκτρυπήσαντες, διεκδραμόντες. Ubi significat,

Erumpo : quo sensu ἐκτρυπᾶν de clandestino excessu dixit Aristoph. Eccles. 337 : Οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει, ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν. Ex Suida autem corrigendus Hesychius : Διεκπέσαντες, διεκτρώσαντες. G. Dindorf.]

[Διεκφαίνω, In lucem profero, Ostendo. Eustath. p. 1538, 17 : Ἀταραξίαν διεκφαίνουσι ψυχικήν· 67, 30 : Ἄρτεμις, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν σελήνη, τριταία μετὰ γέννησιν σαφῶς ἐκφαίνεται· 100, 34 : Οὐκ ἔχων ἔργοις διεκφαίνεσθαι κατὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον. Scott. Id. Opusc. p. 117, 50.]

Διεκφανής, ὁ, ἡ, in VV. LL. redditur Transparens, ut i. sit q. διαφανής.

[Διεκφέρω, Effero. Hesych. : Διεξαγάγη, διεξενέγκη. G. Dindorf.]

Διεκφεύγω, item Ὑπεκφεύγω. In VV. LL. διεκφεύγω exp. Clam subterfugio : quæ tamen signif. potius convenit verbo ὑπεκφεύγω : quod certe in iisd. redditur Clam fugio, Subterfugio, Elabor. Afferturque ὑπέκφυγε pro ὑπεξέφυγε ex Hom. [Il. E, 22; Od. Ψ, 320] et Eurip. At in διεκφεύγω videtur διὰ aliquam Transeundi signif. habere. [Plut. V. Camilli c. 27 : Οὕτω δὲ τὸν κίνδυνον διεκφυγόντες. Diodoro 17, 28 διεκφυγεῖν pro διεκπεσεῖν ex glossemate illatum in libris pluribus. Διὲκ ... φεύγειν divisim Apoll. Rh. 2, 616 : Διὲκ πέτρας φυγέειν.]

[Διεκφορέω, Exporto. Nicet. Acom. Annal. p. 50, C : Πάντα χρυσόν, ἄργυρον πάντα διεκφορήσας. G. D.]

[Διεκχέω, Effundo. Aretæus p. 105, 27 : Ὄκως ἀθρόως διεκχέῃ τὸ αἷμα τῆς φλεγμασίης ἡ τροφή.]

[Διέκχυσις, εως, ἡ, Effusio. Eustath. Opusc. p. 166, 27 : Τὰς μυροβλύτους ἀπλέτους διεκχύσεις. G. D. Georg. Pis. Hexaem. p. 10, B. Hase.]

Διέλᾰσις, εως, ἡ, et Διελασία, ἡ [V. Διηλασία], Decursio militaris, ibid. e Xen. [Hipparch. 3, 4 : Ἐπειδὰν δὲ τῆς εἰς τάχος διελάσεως λήξωσι. || Trajectus. Plut. Mor. p. 659, D : Εἰ μή τις ἄρα τῇ διελάσει φαίη τὸν ἧλον ἐφ' ἑαυτὸν τὰ ὑγρὰ συνάγειν.]

Διελαύνω, [Transigo. Hom. Il. K, 564 : Τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους· M, 120 : Τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασεν. Eur. Suppl. 676 : Πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους. Hesych. : Διήλασε, διῆλθε, διεπέρασε.] Perequito, i. e. Equitando iter perago, Bud. Xen. [Cyrop. 4, 4, 1] : Ἐπυνθάνετο ... πόσην ὁδὸν διήλασαν. Item Decurro in armis, ut idem Bud. interpretatur, Comm. p. 885. [De certamine equestri Xenoph. Hipparch. 3, 6 : Ὅταν γε μὴν πρὸ τοῦ ἀκοντισμοῦ διελαύνωσιν ἐν Λυκείῳ, καλὸν ἑκατέρας τὰς πέντε φυλὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐλαύνειν ὥσπερ εἰς μάχην, ἡγουμένου τοῦ ἱππάρχου. Ib. 11 : Ἑκατέρας διελαύνειν τὰς φυλὰς δι' ἀλλήλων· et paullo post : Τὸ διελάσαντας τὸν ἱππόδρομον ἀντίους πάλιν στῆναι ἀλλήλοις. Conf. Ἀνθιππασία et Διιππασία.] || Transfigo, Trajicio. Lucian. [Dial. mort. 14, 3] : Ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας. Vide Bud. p. 886. [Hom. Il. Π, 318 : Λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος· N, 161, Τῆς (ἀσπίδος) οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. Et cum tmesi E, 41, Θ, 259, Λ, 448; Od. X, 93 : Διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν (δόρυ). Herodot. 4, 72 : Ἐπεὰν παρὰ τὴν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσωσι μέχρι τοῦ τραχήλου. Plut. V. Marcelli c. 29 : Μάρκελλον δέ τις λόγχῃ πλατείᾳ διὰ τῶν πλευρῶν διήλασε· V. Pyrrhi c. 30 : Πύρρος ἅμα τῇ πληγῇ τοῦ δόρατος διελάσας ἐκεῖνον· V. Pompeji c. 35 : Ἐκεῖνον ἐκ χειρὸς διελάσας ἀνεῖλεν. Lucian. Dial. mort. 27, 4 : Διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. || « Clem. Al. p. 28 : Εἰς ὅσον διελήλακεν ἀσελγείας ὁ Ζεὺς ἐκεῖνος, Quousque processit. » Hemst. Conf. Ἐλαύνω. Insolentius, sed ut fortasse non sit mutandum, Eurip. Heracl. 788 : Ἥδε σ' ἡμέρα διήλασεν ἠλευθερῶσθαι τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν· quod Matthiæ interpretatur, ἥδε ἡμέρα διήλασέ σε ἐς τοῦτο ὥστε ἠλευθερῶσθαι. Aptius tamen foret διηύγασεν, de quo restituendo non dubitarem si ἡμέραν διαυγάζειν ab antiquioribus Polybio scriptoribus dictum viderem. G. D. In l. Iamblichi V. P. p. 62 : Πυθαγόρας δὲ συνετέλεσε τὴν περὶ τῶν οὐρανίων ἐπιστήμην καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν ... ταῖς γεωμετρικαῖς διήλασεν (sic), Kuster. interpr., Emensus est. || Formæ mediæ exemplum servavit Hesychius, Διηλάσω, διηγήσω, διῆλθες.]

[Διελεγκτικός, ή, όν, Refutatorius. Clem. Al. p. 785.

A Kall. Schol. Aristoph. Nub. 50 : Διελεγκτικὸν δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα τοῦ λόγου. G. Dind. || Adverb. Διελεγκτικῶς ap. Epiphan. vol. 1, p. 962, C.]

Διελέγχω, Redarguo, Refuto, Confuto, Convinco, Budæo Argumentis refello et improbo aliorum dicta, e Luciano [Necyom. c. 18] afferens : Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται, διελέγχων ἅπαντας. [Plato Gorg. p. 457, E : Φοβοῦμαι οὖν διελέγχειν σε. Polyb. 7, 3, 3 : Τούτους ἐκέλευσε διελέγχειν, εἴ τι τυγχάνουσι ψευδόμενοι. Hesych. : Διελέγχοντος, αἰσχύνοντος, μεμφομένου. Διελέγχωμεν (Διελεγχθῶμεν Coteler. ex Jes. 1, 18), εἰς ἔλεγξιν ἀλλήλων ἔλθωμεν. || Arguo. « In argento ὕλης ἀλλοτρίας μίγμα ... διελέγχεται καὶ διακρίνεται, Euseb. In Ps. p. 332, C. Philo Jud. ap. Euseb. Pr. ev. p. 391, B. Hierocl. p. 238 (?), ad quem l. vide Needham. » Hemst. Plut. Mor. p. 437, B : Τὸ γὰρ μὴ γευσάμενον ὑγιαίνειν οὐκ οἴονται, τὴν δ' αἶγα διελέγχειν τὸ ψυχρὸν ὕδωρ.] A Gregor. accipi etiam ait pro Discepto, Quæstionem habeo et exerceo. [Michaias 6, 2 : Μετὰ τοῦ Ἰσραὴλ διελεγχθήσεται. Quod interpretantur, Disceptabit. Sed recte alii libri διαλεχθήσεται.]

B [Διέλεια, inter synonyma hyoscyami ap. Dioscor. 4, 69, ex lingua Dacorum.]

[Διελεεινολογέω.] Διελεεινολογῶν, Misericordiam oratione captans, s. Misericordiam verbis captare pergens.

[Διελευθερόω, Prorsus libero. Porphyr. Vita Pyth. p. 201, 24, de philosophia : Ἧς ὁ σκοπός, ῥύσασθαι καὶ διελευθερῶσαι τῶν τοιούτων εἱργμῶν τε καὶ συνδέσμων. Hase.]

Διελεύθω, inusit. thema, a quo διέρχομαι mutuatur utrumque futur. Signif. autem Transeo, Pertranseo, Percurro.

[Διέλευσις, εως, ἡ, Perventio, Transitus. Hesych. : Διαγωγάν, διαίρεσιν, διανομήν, διέλευσιν. Kall. Suid. : Διοδεία, ἡ διέλευσις. G. D. Proculus Paraphr. Ptol. p. 191, 19 : Τοὺς χρόνους δὲ ποιεῖ ἀνίσους καὶ διαφόρους τῆς διελεύσεως τοῦ ζωδιακοῦ. Evagr. Hist. eccl. p. 259, 21 : Τὴν διέλευσιν τῶν ἡμερῶν τῶν μετὰ τὴν κυρίαν, Dies qui ultra præstitutum tempus effluxerant. Hase.]

C [Διέλθυρις, διάμφοδος, Hesych. Quod in διεκθυρὶς mutabat Scaliger, alius fortasse glossæ, quam sub Διὲκ apposuimus, similitudine ductus.]

[Διελινύω, Quiesco. Hippocr. p. 391, 31 : Πλείω χρόνον διελινύσας· ubi διελιννύσας scribitur.]

[Διελίσσω, s. Διελίττω, Evolvo, Explico. Plut. Mor. p. 411, B : Οὐδὲν δεῖ περαιτέρω τὴν ἀλαζονείαν τοῦ λόγου διελίττειν. Dio Cass. 74, 5 : Περὶ τὴν πυρὰν ... διεξόδους διελίττοντες διεξῆλθον, In orbem decurrebant.]

[Διελκόω, Exulcero. Theophr. C. Pl. 5, 9, 3 : Ἐκ μὲν γὰρ τῆς πληγῆς σήπεται (τὰ δένδρα), διελκούμενα δὲ τῇ στίψει ζωογονεῖ. Sed cod. Urb. ἑλκούμενα recte : nam præpositio ex literis præcedentibus orta. Ejusdem libri auctoritate bicomposita διεκπετάννυμι et διεμμένω removentur. G. Dindorf.]

[Διελκυσμός, ὁ, Pertrahendi actio. Dionys. De comp. verb. p. 141, 8 R., de Sisypho saxum volvente : Τὸν διελκυσμὸν τοῦ κυλίοντος. || Distractio. Scriptor argumenti Aristoph. Acharn. : Εἶτα γενομένου διελκυσμοῦ κατενεχθεὶς ὁ χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαιόπολιν. Angl. Figurate Nemes. De nat. hom. p. 173, 5 : Φανταστικὸν δὲ, τὸν διάκενον διελκυσμὸν ἄνευ φανταστοῦ. Hase.]

D Διελκυστίνδα, Puerorum ludus, in quo una pars singulos alterius partis ad se traducere conatur. E Polluce 9, [112, ubi vid. Jungerm. et Hemst. Apud Poll. var. lect. est ἑλκυστίνδα, quomodo hic ludus ab aliis dicitur. Sed Διελκυστίνδα annotavit etiam Hesych.]

Διελκύω [immo Διέλκω], ut διελκύω [non hoc, sed διελκύσαις legitur apud Aristoph.] διὰ δακτυλίου, Traho per annulum, Aristoph. [Pl. 1036. Plat. Rep. 4, p. 440, A : Διελκύσας τοὺς ὀφθαλμούς, Diducens oculos. Διελκυμένη (διειλκυσμένη Sylb.) σὰρξ (Diducta, Hians) καὶ μὴ συμμύουσα, Etym. M. p. 331, 3. Conf. Διολκόω. De navibus per isthmum trahendis, Diodor. 4, 56 : Κατά τόπον τινὰ τὴν ναῦν διελκύσαντας· 14, 51 : Ῥᾳδίως διελκύσας τὰ σκάφη. Obscene Aristoph. Thesm. 648 : Ἰσθμόν τιν' ἔχεις ... ἄνω τε καὶ κάτω τὸ πέος διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων. Ubi schol. : Ἐπεὶ τὰς ναῦς διὰ τοῦ ἰσθμοῦ εἷλκον Κορίνθιοι, ὥστε μὴ περιέρχεσθαι. || De potu trahendo Aristoph. fr. 163 : Εἰ γάρ ποτ' ἐμοὶ ...

γένοιτο ... διελκύσαι τῆς τρυγός. || Διέλκω βίον, Vitam duco. Plut. Mor. p. 1033, D : Ὅλον τὸν βίον οὕτω διελκύσαι· et omisso βίον Aristoph. Pac. 1131 : Πρὸς πῦρ διέλκων μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων· quod schol. interpr. διάγων παρὰ τῇ ἑστίᾳ. || « In longum extraho. Polyb. 31, 26, 4 : Τοῦ χρόνου διελκομένου· 28, 2, 4 : Διελκομένων τῶν διαβουλίων, quod Casaub. interpretabatur, Dissidentibus sententiis. » Schweigh.]

[Διέλλω. Etym. M. p. 248, 28 : Τὸ δὲ δάπτω σημαίνει καὶ τὸ διέλλω καὶ κόπτω καὶ τέμνω. Lectio corrupta. Fort. διέλκω.]

[Δίελος, i. q. δείελος, scriptura vitiosa. Hesych. (inter Διελομένου et Διελών) : Δίελος (Musur. Δείελος), δείλη ὀψία. « L. Δίελος. Herodian. Epit. : Δίελος, τὸ δειλινόν. » Is. Voss. Δίελον scriptum in cod. Maneth. 2, 110. Herodiano uti non debebat Vossius : nam in Epimer. p. 22 ed. Boiss., Δείελον τὸ δειλινὸν, inter nomina est per diphthongum scribenda.]

[Δίεμαι. V. Δίημι, Δίω.]

Διεμβάλλω, Injicio, s. Injicio per. [Galen. vol. 4, p. 142, C; 144, D. Hemst. Athen. 3, p. 107, D. LXX Numer. 4, 6, 8, 11, 14 : Διεμβαλοῦσι τοὺς ἀναφορεῖς.]

Διεμμένω, Permaneo in, Constanter maneo in. [Theophr. H. Pl. 4, 11, 3 : Ὅταν ἐπομβρίας γενομένης διεμμένῃ τὸ ὕδωρ διετές. Sed cod. Urbin. recte ἐμμένῃ. Galen. vol. 12, p. 501 : Ἐπεὶ δ' οὐ δύναται ταῦτα ποιεῖν ἡ ἐπίδεσις ἄνευ τοῦ διεμμένειν αὐτὴν καὶ μὴ μετακινεῖσθαι πρὸς τὰ κάτω τοῦ σώματος ἢ ἄνω ... Apud Appian. Hispan. c. 33 : Ἀστατὰ δ' ἦν πόλις Καρχηδονίοις ἀεὶ διαμείνασα ὁμαλῶς, Schweighæusero διεμμείνασα scrib. videtur conjectura non improbabili : sed cum scriptura vulgata comparandus Diodori locus 14, 48 supra a me appositus, p. 1236, B, nisi illic quoque διενέμειναν corrigendum videatur. G. Dind.]

[Διέμπαιγμα, τὸ, Ludificatio, Dolus, Fallacia. Pseudochrys. t. 7, p. 259, 34 : Τίς προσέπαιξε τῷ ὄφει; ἡ διεμπαίγματα μελετῶσα. Ubi perperam ed. διεμπέγματα. Hase.]

[Διεμπήγνυμι. Schol. Ven. Il. E, 724 : Ἡ ἀψὶς, εἰς ἣν αἱ κνῆμαι αἱ ἀπὸ τῆς χοινικίδος διεμπήγνυνται. Sic Villois. editio : ap. Bekker. p. 170, 25 ἐμπήγνυνται ex quatuor, ut videtur, codicibus.]

[Διέμπιλος, ὁ, ἡ. Lucian. Lexiph. c. 13 : Διέμπιλον ἔχω τὴν κεφαλήν· schol. τὴν πολλοῖς πίλοις περιτεθειμένην.]

Διεμπιμπλάω, s. Διεμπιπλάω, aut Διεμπίπλημι, Impleo, Differcio [Maccab. 2, 4, 40 : Ταῖς ὀργαῖς διεμπιμπλαμένων] : unde pass. præt. διέμπληντο, Hesychio ἐνεφόρηντο, Sibi ingerebant.

[Διεμπίπτω, i. q. ἐμπίπτω, Incido. Polyb. 38, 1, 4 : Εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἀλλοτριότητα διεμπεσόντας. G. Dindorf.]

[Διεμποδίζω, Impedio. Jo. Diac. ad Hesiodi Scut. 349 : Ὡς δ' εὗρε τὸν Κύκνον διεμποδίζοντα, παρέργως τοῦτον ἀπέκτεινε. G. Dindorf.]

Διεμπολάω, Coemo, Mercor. Aristoph. Ach. [973], ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν· schol. πρὸς πραγματείαν ἐπιτήδεια ἀγοράζειν. [Divendo, Eur. Bacch. 512 : Τάσδε διεμπολήσομεν. Soph. ap. Stob. Flor. 68, 19 : Ὠθούμεθ' ἔξω (virgines nuptum datæ) καὶ διεμπολώμεθ'· ubi διεμπολούμεθα scriptum, quod correxit Valckenar. || Prodo. Soph. Phil. 579 : Τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; ubi schol. λάθρα ἀπατάω.]

[Διέμπορος, ὁ, Diemporus, Onetoridæ f., bœotarcha, ap. Thucyd. 2, 2. G. Dindorf.]

Διεμφαίνω, q. d. Inter ostendo, habente præp. Inter eum usum quem habet in Interluceo, aliisque nonnullis. At in VV. LL. exp. Reluceo, et affertur e Luciano [Alex. c. 3] : Ὀφθαλμὸν [-μοὶ] πολὺ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· de quo l. quod mendosus esse videatur, nihil pronuntio. [Est sanissimus.]

[Διεμφανίζω, i. q. διεμφαίνω. Aristæn. 2, 16 : Ἐγὼ διέφθειρά σε ὑπεραγαπῶσα καὶ τοῦτο διεμφανίζουσα.]

[Διεμφύομαι, Innascor. Proclus ad Hesiodi Op. 412, p. 219 : Θριπῶν καὶ τερηδόνων, ἃ διεμφύεται τοῖς δένδρεσι.]

[Διεναθλέω, Decerto. Vita Chrys. t. 8, p. 337, 35 : Δίαυλον, τὸ τοῦ λόγου, διεναθλῶν. Hase.]

[Διενεγκεῖν. V. Διαφέρω.]

[Διενειλέω, Involvo, Implico. Scriptor Philopatri-

A dis c. 1 : Μέγαν τινὰ καὶ ἠπορημένον λόγον ἀκήκοα καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημένον· ubi διενειλημμένον scriptum : ex quo fuerunt qui verbum fingerent Διελλαμβάνω. G. Dindorf.]

[Διενείργω, Includo. Galen. vol. 9, p. 179 : Ἢν μὴ ῥαγῇ τὰ καταμήνια διενειρχθέντα ἓξ μῆνας. G. Dind.]

[Διενείρω, Insero. Incerta conjectura Musuri in l. corrupto Hesychii, de quo v. s. v. Διαπορπακίζω.]

[Διενεκτέον, (a Διενεγκεῖν), Proferendum. Schol. Eurip. Med. 1129 (1119 Matth.) : Κατ' ἐρώτησιν δ. τὸν λόγον. || Excellendum. Lucian. De astrol. c. 1 : Ὅκως ταύτην τὴν μαντοσύνην δ. || Dissidendum, Pugnandum. Synes. p. 26, A : Φιλοσοφίᾳ γὰρ οὐ δ. ὑπὲρ τῶν ὀνομάτων.]

[Διένεξις, εως, ἡ, i. q. διαφορὰ, Dissidium. Niceph. Call. init. Angl. Georg. Pachym. Andron. p. 291, C : Πρὸς Ἀλανοὺς εἰς διενέξεις ἀκαίρους ἐχώρουν. G. Dind. Cedren. Hist. p. 721, B : Τούτων τὴν διένεξιν Κωνσταντῖνος ὁ βασιλεὺς ἀναισχυντίαν κρίνων κατὰ τῆς βασιλείας. Hase.]

B [Διενεργέω, Operor. Crito ap. Stob. Floril. vol. 1, p. 107 : Αὐτὰ γὰρ διενεργοῦσα (διενεργοῖσα [sic] apud Schow. p. 91) ἐντὶ τό τε ἄπειρον καὶ τὸ περαῖνον ἐν ταῖς πράξεσι. Schneid. Anon. in Combefis. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 649, B : Ὁ τὸ παρὸν θαῦμα διενεργήσας. Joseph. Genes. p. 6, B : Παρά τινος μονάστου διενεργεῖσθαι παράδοξα· 26, D : Τὰ πρὸς ὑπηρεσίαν διενεργοῦντι. Niceph. Greg. 6, p. 163, 24 ed. Bonn. G. Dind.]

[Διενηχέω, Insono. Leo Diac. in *Notices des Mss.* vol. 8, p. 277, 291. Boisson. Joseph. Genes. p. 41, A : Τὸν ἴδιον ἀναθεματισμὸν διενηχουμένων, Anathema audientium. G. Dindorf.]

[Διενθυμέομαι, Cogito, Considero. Cyrill. C. Jul. p. 344 : Εἰ μὴ ἄρα πως διενθυμοῖτό τις. Suid. : Διαγωνιάσαντες, διενθυμηθέντες. Scott. Cyrill. Alex. vol. 1, part. 1, p. 126, D. G. D. Joann. monach. Hist. Barlaam in cod. Reg. 903, p. 24. Vita S. Nili jun. p. 22. Boiss.]

Διενιαυτίζω, Peranno, Per totum annum duro, i. q. διετίζω, Per totum annum alicui rei incumbo, δι'
C ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ τι πράττω, Pollux [1, 58 : Διενιαυτίσαι. Herodot. 4, 7 : Οὗτος λέγεται ὑπὸ Σκυθέων οὐ διενιαυτίζειν].

[Διενίημι, Immitto, Indo. Oribas. p. 320 ed. Matth. : Τῶν διενιεμένων (τροχίσκων) πάλιν οἱ μέν εἰσιν ἀμβλυωτικοί. Τὸ διενιέμενον Rufus p. 223 ed. Matth. G. D.]

Διενίσταμαι, Refragor disserendo, Bud. p. 108 e Basil. [Assevero. Anna Comn. 8, p. 224, A : Διενίστατο λέγων. Et, Διενίσταντο ἀκριβῶς εἰδέναι, 4, p. 104, C; 6, p. 171, D; eodemque sensu non raro ἐνίσταμαι. Quæ exx. Lobeck. indicavit ad Phrynich. p. 154. Adde 3, p. 67, C. Jo. Cinnam. p. 82, A : Καίτοι πολλὰ τοῦ στρατηγοῦ πρὸς τοῦτο διενισταμένου. Διενιστάμενον ex διανιστάμενον, quod ex codice restituit Mangeius, corruptum legebatur apud Philon. vol. 1, p. 469. G. Dindorf.]

[Διεννοέομαι, Cogito mecum. Jo. Cinnam. p. 107, C : Ὁπότερον τοῖν δυοῖν μᾶλλον τιμὴν φέρει διεννοησάμενος. G. Dindorf.]

Δίενος, ὁ, ἡ, i. q. διετὴς, Biennis, Bimus : ut δίενα
D σπέρματα, Semina bima, Duorum annorum, Theophr. H. Pl. 7, [5, 5. Hesych. : Δίεννος, διέτης].

[Διενοχλέω, Molestus sum. Demosth. p. 446, 25 : Σφόδρα ἀκριβῶς δεικνύναι πειρώμενος διενοχλῶ πάλαι τοῦτ' αὐτὸ ὑμᾶς εἰδότας. Joseph. A. J. 9, 3, 1 : Μὴ διενοχλεῖν αὐτῷ. Philo vol. 2, p. 590, 21 : Παυσάμενοι τοῦ σοι διενοχλεῖν (var. lect. διοχλεῖν). Aristæn. 1, 5; 2, 13, aliique recentiores non pauci. Athanasium vol. 1, p. 115, et 2, p. 286, citat Kall.]

[Διενόχλησις, εως, ἡ, Turbatio, Molestia. Niceph. Blemmyd. in Maii Collect. vol. 2, p. 650 : Πονηρῶν πνευμάτων διενοχλήσεις. Osann. Theodor. Metoch. p. 563 : Τὸ ἀνεπίστροφον πρὸς τὴν τῶν ἀναγκαίων διενόχλησιν. Cramer.]

[Διενσκήπτω, Ingruo. Joseph. Genes. p. 35, B : Τοσαῦται αἱ κατὰ τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ θύελλαι διενέσκηπτον. G. Dindorf.]

[Διεντέλλομαι, Mando, Jubeo. Joseph. Genes. p. 45, B : Τῷ ἰδίῳ λαῷ ὀξέως διενετείλατο κοπείσαις ῥάβδοις τύψαι τὴν θάλασσαν. G. Dind. Gregent. Disp. cum

Herb. p. 37, 3 : Σοὶ τὰ τῇδε διεντέλλεται. Hase.]

Διεντέρευμα, Commentatio quædam περὶ τοῦ ἐντέρου, Quæstio, Solutio : Aristoph. Nub. [166], a quo fictum puto.

[Διεντυγχάνω, Incido in. De libro legendo Anna Comn. 10, p. 271, D : Τῷ λεπτομερέστερον ἐθέλοντι μανθάνειν ἐξέσται ἀπὸ τῶν τοῦ κλεινοῦ Καίσαρος συγγραμμάτων διεντυχεῖν. Conf. Ἐντυγχάνω.]

[Διενωτίζομαι, i. q. ἐνωτίζομαι, Auribus percipio. Symeon Metaphr. ap. Boisson. Anecd. vol. 5, p. 10 : Ἤρετο ποῦ ἂν εἴη Παῦλος ὁ τούτων ἐπίσκοπος· ὡς δὲ τεθνάναι διηνωτίζετο ... G. Dindorf.]

[Διέξ. V. Διέκ.]

[Διεξαγγέλλω, Enuncio, Revelo. Joann. Jejun. Confess. p. 78, A : Τὰ κρυφῇ σοι πεπραγμένα διεξαγγέλλων. Hase.]

Διεξάγω, Traduco [Hesych. : Διεξαγάγῃ, διεξενέγκῃ. Διεξάγω, ὁδηγῶ], διάγω, ut διεξάγειν τὸν βίον, ap. Synes., Vitam traducere : ap. Polyb. autem διεξάγειν τὸν βίον, est Vitam tolerare, Vitam agere victitareque; 1, [71, 1] : Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοὺς μὲν κατ' ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγαγόντες ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς χώρας γεννημάτων. Bud. C. p. 380. Greg. autem Ad Basil. dixit, Πάντα βίον ἡμῖν διεξαγάγοις πρὸς τὸ λυσιτελέστατον, pro Vitam nostram traducas ac perducas eo quo maxime nostræ salutis interest, Bud. ibid. [Ἱλαρῶς διεξάγειν, Aristeas De LXX Interprr. p. 21, A. Hemst.] Διεξάγω, Rego, Transigo, eo fere sensu quo dicitur Negotium transigere, et passivum διεξάγομαι. Gregor., de Deo : Ὁ πᾶσι λόγον ἐνθεὶς, καθ' ὃν τὸ πᾶν φέρεταί τε καὶ διεξάγεται. Plut. De fato [p. 568, D] : Ὡς δ' ἐν τῷ Τιμαίῳ, (ἡ εἱμαρμένη ἐστὶ) νόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντὸς φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα, Per rerum naturam aguntur et traducuntur, Bud. [Administro, Curo, τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν διεξάγειν, Polyb. 1, 9, 6. Ῥᾳθύμως δ. τὰ κατὰ τὴν φυλακὴν, Custodias negligenter agere, 4, 57, 3. Τὸ δίκαιον δ., Justitiam administrare, Jus dicere. Absol. 20, 6, 1, et cum dat., alicui, 4, 73, 8. Schweigh. Hierocles ap. Stob. Floril. p. 491, 36. Hemst.] Et quemadmodum Transigo Lat. capitur pro Controversiam dirimo, sic διεξάγω τὴν ἀμφισβήτησιν. Polyb. 5, [1, 5] : Καὶ τῷ λόγῳ διεξάγειν τὴν ὑπὲρ τῆς Κοίλης Συρίας ἀμφισβήτησιν. At διεξαγωγὴ pro diremptione controversiæ positum sine adjectione, vide statim post. [Id. 18, 34, 10, διεξάγειν τὰ πρός τινα, sc. ἀμφισβητούμενα. 3, 77, 4, ἐν τῇ πάσῃ φιλανθρωπίᾳ δ. τοὺς συμμάχους, Perhumaniter agere cum sociis. Schweigh. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1025 : Θερμωδὼν ... ἐκαλεῖτο πρότερον Κρύσταλλος· ἐκεῖνος γὰρ καὶ θέρει πήσσεται, τῆς τοποθεσίας τὴν ἰδέαν διεξαγούσης, quod vertitur, Loci situ in hoc habitu et forma permanente. Wakef. ad Hederici marg. vertit, Producente. Ad h. l. respexit Eust. ad Dionys. P. 780 : Κρυμώδεις δὲ τὰς τοῦ Θερμώδοντος ὄχθας καλεῖ, διότι, ὥς οἱ παλαιοί φασι καὶ θέρους πήσσεται, τῆς τοποθεσίας τὴν τοιαύτην ἰδέαν διεξαγούσης. Illud τοιαύτην Pseudo-Plutarcho restituendum est. Theophylact. Inst. Reg. 13, p. 38 : Καὶ τίς οὕτω σεμνῶς ἡλικίαν παιδὸς ἐπισφαλῆ διεξάγει; Greg. Naz. In Julian. p. 9 : Οἱονεὶ διὰ κύκλου τινὸς εὐθύνων καὶ διεξάγων τὸν πάντα κόσμον. Angl. Eadem verba conjungit p. 364, A ed. Bened. : Πανταχόθεν ἐμαυτὸν διεξάγων καὶ διευθύνων. || Διεξάγω, Elabor, Gl. G. Dindorf.]

[Διεξαγωγεὺς, έως, ὁ, Director, Administer, Præfectus. Schol. Pind. Ol. 14, 13 : Ἀλλὰ πάντων τῶν ἔργων ταμίαι, ἤγουν διεξαγωγεῖς, αἱ Χάριτες οὖσαι δηλονότι. Boiss. Poeta anon. ap. Boivin. ad Niceph. Greg. vol. 2, p. 1257 ed. Bonn. : Διεξαγωγεῦ τῶν κατ' αὐτοὺς πραγμάτων. G. Dindorf.]

Διεξαγωγὴ, ἡ, Traductio, a Traduco, juncto cum accus. Vitam, et similibus, ut et διαγωγή. Synes. De insomn. : Ταῖς ὄναρ φαντασίαις τὴν ἐκεῖ διεξαγωγὴν τῆς ψυχῆς προσεικάζοντες, Visis somniorum quam illic degerint vitam comparantes. Idem ibid. : Ἔχειν τῆς ἐν ἑκατέρᾳ ζωῇ διεξαγωγῆς ἀπομνημονεύματα. Bud. διεξαγωγὴν Vitam et moram in rerum natura interpr. in hoc Damasceni l. De provid. : Πρόνοιά ἐστι βούλησις θεοῦ δι' ἣν πάντα τὰ ὄντα τὴν πρόσφορον διεξαγωγὴν λαμβάνει. Sic in Basil. Hom. 8 in Hexaem. : Διά τε τὸν πορισμὸν τῆς τροφῆς καὶ διὰ τὴν λοιπὴν τοῦ βίου διεξαγωγήν. Ego ap. Damasc. et in aliis ejusmodi ll. malim interpretari,

A In commodo statu vitam degunt. [Stob. Ecl. phys. 2, 7, p. 210 : Εἶναι δὲ καὶ ἄγριον, ἐναντιωτικὸν ὄντα τῇ κατὰ νόμον διεξαγωγῇ καὶ θηριώδη καὶ βλαπτικὸν ἄνθρωπον. Diodor. 4, 30 : Καὶ τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν ἐν τοῖς ὀρύγμασι ποιούμενοι, ubi edd. vett. διαγωγήν. (Contrario errore Callicratides ap. Stob. Serm. 83, 15, vol. 3, p. 180, in edd. vett. : Ἃ δ' ὑπερβάλλοισα κόσμον ἐλευθέριον καὶ διεξαγωγὰν καταρχὰ ὕβριος καὶ ὀλέθρου ῥιζοῦται τοῖς ἀνθρώποις. Cui διαγωγὰν ex duobus codd. restituendum fuit, Oblectationem, quæ signif. aliena est vocabulo Διεξαγωγή.) Clem. Alex. Str. p. 800 : Τρίβει δὲ, ἡ τοῦ βίου διεξαγωγὴ καὶ ἡ κατὰ τὰς διαθήκας πολυειδία. Sext. Empir. p. 254 : Ὥσπερ γὰρ ἐν πόλει νομίσματός τινος προχωροῦντος κατὰ τὸ ἐγχώριον, ὁ μὲν τούτῳ στοιχῶν δύναται καὶ τὰς ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει διεξαγωγὰς ἀπαραποδίστως ποιεῖσθαι, Vitæ et negotiorum in vita transactiones. Et p. 456 : Ταυτὶ γὰρ τὰ κριτήρια δυοῖν θάτερον, ἢ ὡς πρὸς τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν χρήσιμα αὐτοῖς ὑπείληπται, ἢ ὡς πρὸς τὴν εὕρεσιν τῆς ἐν τοῖς οὖσι ἀληθείας. Et infra : Πρὸς τὰς τοῦ βίου διεξαγωγάς. « Διεξα-
B γωγὴ σύμφωνος τῇ φύσει, Epictet. Diss. 1, 6, 21; ἡ κατὰ φύσιν δ. 3, 24, 101. Τίνος ἕνεκα δέξηται ἂν ταύτην τὴν διεξαγωγὴν, 3, 22, 67. Etiam de mutis animantibus, Οὔτε τροφῆς ἀπορεῖ, οὔτε διεξαγωγῆς τῆς καταλλήλου καὶ κατὰ φύσιν, 1, 9, 9. Τὰ πτηνὰ (volucres captæ et cavea inclusæ) οὐχ ὑπομένει ταύτην τὴν διεξαγωγὴν, 4, 1, 26. Sigillatim, Jucunda vitæ transactio. Οὐκ ἐπινοοῦσι διεξαγωγὴν μόνου, Non possunt sibi fingere quo pacto vitam jucunde, beate transigere aliquis possit solus, 3, 13, 5. » Schweigh. Add. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 972, et dicta s. Διαγωγή.] || Διεξαγωγὴ, Transactio, Compositio. Polyb. 5, [103 : add. 102, 3; 25, 5, 7; 4, 26, 3] : Ἵνα τύχῃ τὰ πράγματα τῆς ἁρμοζούσης διεξαγωγῆς. Idem in alio ejusdem libri l. διάλυσιν eodem sensu dixit. [Exitus negotii. Καὶ ταῦτα μὲν τοιαύτης ἔτυχε διεξαγωγῆς, id. 24, 2, 11. Schw. Inscr. 3, 59 in Marm. Oxon. Ed. Bowyer. 1732 : Τὰν διεξαγωγὰν ποιησάσθων.]

[Διεξαιρέω, Eximo. Demetr. Phal. § 323 : Οὐκ ὀλίγον διεξαιρήσει τῆς δεινότητος. Kall.]

[Διεξαΐσσω, Διεξάσσω, Διεξάττω.] Διεξάττω, Erumpo,
C Prosilio, raptim emico. Aristot. De mundo [c. 4] : Οἱ δ' ἐκ κόλπων διεξάττοντες (ἄνεμοι), ἐγκολπίαι καλοῦνται, i. e. ἐξορμῶντες, ἐξαλλόμενοι, Bud. [Theocr. 13, 23 : Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν.]

[Διεξάνθημα, τὸ, Pustula, i. q. ἐξάνθημα. Aretæus p. 7, 35.]

[Διεξανθίζω, Floribus distinguo. Eubul. ap. Athen. 15, p. 679, E : Στεφάνους ἴσως βούλεσθε· πότερον ἑρπυλλίνους, ἢ μυρτίνους, ἢ τῶν διεξηνθισμένων; Nam sic Porsonus recte videtur correxisse scripturam codicis διηνθημένων : ex quo l., ut opinor, Διανθέω Thesauro intulit HSt., de quo supra debebam monere. G. D.]

[Διεξανίστημι, Erigo. Eunap. ap. Suid. s. v. Διηυχενίζετο : Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων διεξανιστάμενος. G. Dindorf.]

[Διεξάνυσις, ἡ, Confectio, Finis. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 273, 41 : Τῶν ἑξῆς προθυμοτέραν ποιῶμεν τὴν διεξάνυσιν. Hase.]

[Διεξανύω, Conficio, Absolvo. Cat. in Psalm. t. 1, p. 351, 31, de sole : Ὡς γίγας χαίρων διιππεύει, καὶ
D τὸν οἰκεῖον ἀκμητὶ δρόμον διεξανύει. Euseb. De laud. Const. p. 616, A : Τοῖς ἐπ' ἐλπίδι βραβείων ἐν ἀγῶνι τοὺς δρόμους διεξανύουσι. Hase.]

[Διεξάπτω, Accendo, Excito. Joseph. Genes. p. 39, A : Κατ' αὐτοῦ πλείονα τὴν ὁρμὴν διεξάπτουσιν. G. D.]

[Διεξατμίζω, Per vaporem emitto, Evaporo. Hippocr. p. 506, 27 : Ἀλλὰ πᾶσα ὑπὸ τῆς νοσερῆς πολλῆς ἐούσης ἐπαιρομένη, ἐξαναλωμένη ὑπὸ τοῦ πυρὸς διεξήτμισεν.]

[Διέξειμι, Pertranseo, Pervado. Hesych. : Διέξεισι, διεξέρχεται. Herodot. 4, 203 : Διεξιούσης τῆς στρατιῆς· 2, 26 : Διεξιόντα μιν (τὸν ἥλιον) διὰ πάσης Εὐρώπης· 7, 238 : Ξέρξης διεξήϊε διὰ τῶν νεκρῶν· 5, 29 : Διεξιόντες πᾶσαν τὴν Μιλησίην. Polyb. 4, 25, 4 : Διεξιόντες τὴν Πατραιέων ... χώραν. Plut. Mor. p. 149, A : Ἐν τοῖς τόποις οὓς διεξίασι· 725, D : Τὰ ὀρεινὴν διεξιόντα γῆν (ὕδατα)· 698, A : Διεξιέναι τὰ πολλὰ διὰ πνεύμονος· et infra : Πῶς τὸ σὺν κυκεῶνι πινόμενον ἄλφιτον διέξεισι καὶ οὐκ ἐνίσχεται; || Percurro oratione, Narro. Hesych. : Διεξιὼν, λέγων, διηγούμενος. Herodot. 7, 77 : Ἐπεὰν

κατὰ τὴν Κιλίκων τάξιν διεξιὼν γένωμαι. Plato Phæd. A p. 84, C : Εἴ γε δή τις αὐτὰ (τὰ λεχθέντα) μέλλει ἱκανῶς διεξιέναι· Leg. 1, p. 642, E : Ἔπειτα ἕτερον καὶ αὖθις ἕτερον εἶδος τῆς ἀρετῆς δίεξιμεν· Rep. 5, p. 458, A : Διεξιόντες οἷα δράσουσι. Polyb. 4, 1, 3 : Διεξιμεν τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις. Plut. V. Rom. c. 2 : Μυθώδη περὶ τῆς γενέσεως διεξίασι· Anton. c. 14 : Ἐν ἀγορᾷ διεξιὼν ἐγκώμιον, Recitans. Philostr. p. 522 : Διεξιὼν τὸν Δημοσθένην τὸν μετὰ Χαιρώνειαν προσαγαγόντα τῇ βουλῇ ἑαυτόν, Repræsentans Demosthenem. De quo l. v. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 390.] Διέξειμι hac in signif. [Oratione percurrendi, Narrandi] frequentius est [quam δίειμι] : quod et Edissero exp. et Mente revolvo. Interdum et Recito. Sed nonnunquam ponitur et in prima τοῦ δίειμι signif., ut Pausan. [5, 6, 6] : Καὶ τὴν γῆν τὴν Σκιλλουντίαν Σειληνοῦς [Σελινοῦς] ποταμὸς διέξεισιν. Vide Bud. p. 1100, 332. Διεξῆμεν, per syncopen pro Διεξῄειμεν, Percurrendo enarrabamus. Plato Epist. 7 : Πλεονάκις οὐ δ. || Διεξίμεναι, s. Διεξιέμεναι [forma vitiosa] Ion. s. Dor. pro διεξιέναι, q. e. διεξέρχεσθαι, Pertransire. [Hesych. : Διεξίμεναι, διεξελθεῖν, διαφθεῖραι. Conf. Etym. M. p. 273, 20. Est ex B Hom. Il. Z, 393 : Τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε, ubi libri multi διεξιέναι. G. Dindorf.]

[Διεξείργωσι lectio vitiosa pro διὲξ εἰῶσι ap. Apoll. Rh. 4, 409.]

[Διεξέλασις, εως, ἡ, i. q. διέλασις, Perruptio. Heliodor. 9, 18, p. 373 : Ἐλυμαίνοντο τὴν ἵππον ὑπὸ τὴν γαστέρα κατὰ τὴν διεξέλασιν τοῖς ξίφεσιν ἀνακόπτοντες. Boisson. Plut. V. Sullæ c. 18 : Σφοδρότητα καὶ ῥύμην τῇ διεξελάσει διδόντος. G. Dindorf.]

Διεξελαύνω, Trano : ut, Διεξελάσαι τὸν πόρον ἵππῳ, e Plut. Probl., Equo vectum s. insidentem tranasse fluvium : pro Transmitto per fluvium, Bud. e Gregor. ; Cum copiis perrumpo; Victis et fugientibus insto. Bud. p. 886-7. [Herodot. 3, 86 : Παρῆσαν ἐπὶ τῶν ἵππων. Διεξελαυνόντων (aliquot codd. διελαυνόντων) δὲ κατὰ τὸ προάστειον ... 5, 29 : Διεξελάσαντες πᾶσαν τὴν χώρην· 52 : Διξὰς πύλας διεξελᾶς· 7, 100 : Διεξελαύνων ἐπὶ ἅρματος παρὰ ἔθνος ἓν ἕκαστον. Plutarchi exx. v. ap. Wyttenb.] C

[Διεξελέγχω, Redarguo. Lucian. Alex. c. 61 : Ἡ γραφὴ τὰ μὲν διεξελέγχουσα ... Scott. Galen. vol. 3, p. 187 : Αὕτη ἡ ῥῆσις ἀμφοτέρους διεξελέγχει μὴ γινώσκοντας τὴν Ἀριστοτέλους δόξαν. Themist. Or. 21, p. 259, B : Ὅταν ἀμαθέστεροι διεξελέγχωνται τοῦ μηδὲν εἰδέναι προσποιουμένου. G. Dindorf.]

Διεξελεύθω, Pertranseo, Percurro : inusit. thema, a quo διεξέρχομαι sua tempora mutuatur.

[Διεξέλευσις, εως, ἡ, Exitus, Effugium. Schol. Apoll. Rh. 4, 1573 : Διήλυσις, ἡ δ. καὶ ἔξοδος. Suid. : Διέκδυσιν, διεξέλευσιν. Scott. Conf. Δίεξιν.]

[Διεξελίσσω s. Διεξελίττω, Explico, Dissolvo. Herodot. 4, 67 : Φακέλους ῥάβδων διεξελίσσουσι· ubi oppositum habet συνειλέουσι.]

[Διεξενεγκεῖν. V. Διεκφέρω.]

[Διεξεργάζομαι, Perficio. Plato Leg. 7, p. 798, D : Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ἐλάττω μεταβαλλόμενα κακὰ διεξεργάζοιτ' ἄν. || Conficio, Interficio. Dionys. A. R. 6, 35 : Θαυμάσαιμι δ' ἂν εἰ μὴ καὶ αὐτὴν διεξεργάσαιτο. Scott. Apud Herodot. 5, 92, 4 cod. Schellersh. διεξεργάσασθαι, ubi reliqui διεργάσασθαι, quo alibi utitur Herodotus. G. Dindorf.] D

Διεξερέσθαι, Hesychio διερωτᾶσθαι, Interrogare. [Διεξερέεσθε, διερωτᾶτε Kuster. ex Hom. Il. K, 432 : Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα; Apoll. Rh. 1, 327 : Ἀλλ' ἔμπης τὼ μέν τε διεξερέεσθαι ἕκαστα ἔσχετο.]

Διεξερευνάω, et Διεξερευνάομαι, Diligenter pervestigo, Accuratissime indago, s. rimor; addit enim secundam quandam vehementiam geminatio præpositionis. [Pindar. Nem. 3, 41 : Διά τ' ἐξερεύνασε τεναγέων ῥοάς.] Plato Leg. 6, [p. 763, A] : Διεξερευνώμενος χώραν. [Phileb. p. 58, D : Διεξερευνησάμενοι τὸ καθαρὸν νοῦ τε καὶ φρονήσεως.]

[Διεξερευνητής, ὁ, Pervestigator. Posuit Schneider. in Lex. ; non constat unde sumptum.]

Διεξερπύζω, [Erepto]. Aristot. De mundo [p. 399, 33] : Εἰς νομοὺς διεξερπύσει. [Et Διεξέρπω p. 399, 24, de sole : Νότιος διεξέρπων.]

A [Διεξερύγησις, εως, ἡ, Spiraculum. Orac. ex Porphyrio ap. Euseb. Pr. ev. 6, 3, p. 239, B : Μηδὲ διεξερύγησιν ἔχῃ κεκακωμένος αἰθήρ. Hemst.]

Διεξέρχομαι, Pertranseo, Pervado. [Plato Epinom. p. 978, D : Ἡ (σελήνη) τοτὲ μὲν μείζων φαινομένη, τοτὲ δ' ἐλάττων διεξῆλθεν ἄλλην ἀεὶ φαίνουσα ἡμέραν.] Aristot. De mundo : Μέχρις ἂν διὰ τοῦ παντὸς διεξέλθῃ. [Plut. Mor. p. 761, C : Ἐραστοῦ δὲ καὶ ἐρωμένου μέσος οὐδεὶς πώποτε διεξῆλθε πολέμιος οὐδὲ διεξήλασεν.] Et διεξέρχομαι χώραν, Plut. Lycurgo, Per regionem iter facio, ead. constr. [V. Pyrrhi c. 24 : Τὴν ἄλλην ὁδὸν ἀδεῶς διεξελθὼν ἧκεν εἰς Τάραντα. || Herodot. 3, 11 : Διὰ πάντων διεξελθόντες τῶν παίδων (τῶν ἐσφαγμένων) οἶνόν τε καὶ ὕδωρ ἐσεφόρεον ἐς αὐτόν, i. e. Ordine transeuntes ab uno ad alterum. 5, 92, 3 : Παραδιδοῖ τῷ δευτέρῳ, ὁ δὲ τῷ τρίτῳ· οὕτω δὴ διεξῆλθε διὰ πάντων τῶν δέκα παραδιδόμενον· 4, 72 : Νόμος ἐστὶ τὴν νύμφην ... διὰ πάντων διεξελθεῖν τῶν δαιτυμόνων μισγομένην· quod videtur imitari Pausan. 9, 27, 7 : Ὡς διὰ πασῶν ὁ Ἡρακλῆς τῶν Θεστίου παρθένων διεξέλθοι τῇ αὐτῇ νυκτί.] Thuc. [3, 45] : B Διεξεληλύθασι διὰ πασῶν τῶν ζημιῶν, q. d. Percurrerunt omnia suppliciorum genera. At vero ap. Isocr. : Τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν οὐ διεξῆλθον, pro Non consectati sunt? Bud. quem vide p. 332. [Soph. Phil. 1419 : Ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον. Demosth. p. 288, 11 : Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον καὶ ἔδωκ' ἐμαυτὸν ὑμῖν ἁπλῶς εἰς τοὺς περιεστηκότας τῇ πόλει κινδύνους. Aristid. vol. 1, p. 82, 2 : Ὁ δὲ ἀρξάμενος ἐκ τῶν βραχυτάτων ἄχρι τῶν τελεωτάτων διεξῆλθεν.] Et [qui longe frequentior usus verbi est] διεξελθεῖν τῷ λόγῳ, ibid., Oratione prosequi, Enarrare, Explicare. Item, διεξελθεῖν λόγον, Plato [Leg. 10, p. 893, A]. Sed dicitur et διεξελθεῖν sine dat., ut Philo De mundo : Διεξελθόντες περὶ τῶν ὁλοσχερεστέρων ἐν κόσμῳ φυτῶν. [Plato Leg. 3, p. 680, D : Ἀλλά τινα μᾶλλον Ἰωνικὸν βίον διεξέρχεται (ὁ ποιητής) ἑκάστοτε· 10, p. 887, C : Ἥντινά ποτε ἔχομεν δύναμιν ... διεξέλθωμεν εἰς τὸ δυνατὸν ἱκανῶς. Demosth. p. 232, 5 : Ταυτὶ πάνθ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι. Polyb. 2, 12, 4 : Τὰ πεπραγμένα C διεξῆλθον. Athen. 3, p. 107, B : Ἐπεὶ τὰ νῦν διὰ μνήμης οὐ κρατεῖς, αὐτὸς ἐγὼ διεξελεύσομαι· ubi notanda forma futuri minus Attica, de qua v. s. Ἔρχομαι.] Quin etiam pro Lego ap. Herodian. 1, [17, 9] : Διεξελθεῖν τὴν γραφήν. [Plut. V. Cat. min. c. 70 : Τὸ δὲ βιβλίον αὖθις ἀνεγίνωσκε καὶ λέγεται δὶς ὅλον διεξελθεῖν. Similiter in V. Demosth. c. 9. || Intransit. Demosth. p. 19, 17 : Πάντα διεξελήλυθεν οἷς πρότερον παρακρουόμενος μέγας ηὐξήθη, Prætericrunt. Id. p. 541, 22 : Πάντα δ' ἤδη διεξεληλύθει ταῦτα τὰ τῶν νόμων ... καὶ οὐδὲν ἔτ' ἦν ὑπόλοιπον. De tempore Plut. V. Aristid. c. 16 : Ἡ ἡμέρα διεξῆλθεν ἀργή· V. Tib. Gracchi c. 11 : Ἄνευ πολέμου διεξελθεῖν τὸν χρόνον.]

Διεξετάζω, Perquiro, Diligenter inquiro. [Διεξητασμένος Eunap. p. 143. Wakef. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 58, D : Πρὶν περὶ τούτων διεξετάσαι. Jo. Cinnam. p. 29, A : Ὁπότε μὴ σὺν τύχῃ τὰ κατὰ τὸν ἄνδρα διεξετάζοιμι. Joseph. Genes. p. 26, D. G. Dindorf.]

[Διεξέτασις, εως, ἡ, Inquisitio, Quæstio judicialis. Jo. Chrys. In Ps. 95, vol. 1, p. 925. Seager.]

D [Διεξηγέομαι, Narro, Expono. Xenoph. Memor. 4, 2, 12 : Ἆρ' οὖν ὥσπερ οἱ τέκτονες ἔχουσι τὰ ἑαυτῶν ἔργα ἐπιδεῖξαι, οὕτως οἱ δίκαιοι τὰ ἑαυτῶν ἔχοιεν ἂν διεξηγήσασθαι; Lectio suspecta : nam libri alii διηγήσασθαι, alii ἐξηγήσασθαι, quo paullo post utitur Xenophon.]

[Διεξηχέω, Decanto. Gregent. Disp. cum Herb. p. 157, 16 : Μυστηριωδῶς ὑπὸ τοῦ προφήτου διεξηχεῖται. Hase.]

Διεξίημι, Dimitto, vel Emitto : aut Emitto per. [Herodot. 4, 203 : Διεξῆκαν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἄστεος.] Particip. διεξιεὶς Bud. interpr. Perrumpens, Irrumpens, in h. l. Thuc. [2, 102] : Ποταμὸς ῥέων ἐκ Πίνδου καὶ ἐς θάλασσαν διεξιείς. At particip. διεξιών, et infin. διεξιέναι cum signif. Percurrere, Percurrendo explanare, a διέξειμι derivata sunt.

[Διεξικνέομαι, Pervenio. Polyb. 10, 29, 3 : Οὓς (τόπους) ἔδει διεκβάλλειν αὐτόν, ἕως εἰς τὰς ὑπερβολὰς διεξίκοιτο τοῦ Λάβου.]

[Δίεξιν, διεξέλευσιν, Suidas. Διεξέλευσιν alius voc. interpretationem esse animadvertit Toupius. Δίεξιν

fortasse ex Διέξιμεν corruptum sine interpretatione posito ut præcedens Διεξήεσαν.]

[Διεξιππάζομαι, Perequito. Polyæn. 5, 16, 5, p. 498 : Διεξιππάσατο δοὺς τὸ σύνθημα. Διεξεπαίσατο conjicit Coraes : quo verbo utitur Polyæn. 4, 2, 14 : Διὰ τοῦ δρους διεξεπαίσατο. Anna Comn. 1, p. 15, A : Ἄλλος ἀλλαχόθεν διεξιππάζοντο. G. Dindorf.]

[Διεξιστορέω, Narro. Joseph. Genes. p. 16, A : Τὰ κατὰ Θωμᾶν ἀκριβέστερον διεξιστορεῖσθαι. G. Dind.]

Διεξιτέον, Pertranseundum s. Percurrendum. Item Percurrendo exponendum. [Aristot. Rhet. ad Alex. 3, p. 170. Kall. Plato Epinom. p. 974, D : Τὰς ἄλλας τοίνυν (ἐπιστήμας) ... πρῶτον διεξιτέον.]

[Διεξίτητος, ὁ, ἡ, Meabilis. Oribas. p. 244 ed. Matth.]

[Διεξόδευσις, εως, ἡ, Pertractatio. Eust. in Dionys. Per. p. 78, 15 ed. Bernh. : Οὐ πρὸς λεπτὴν δ.]

[Διεξοδευτικὸς, ἡ, ὸν, Etym. M. p. 692, 52 : Προχοαὶ, αἱ τῶν ποταμῶν διεξοδευτικαὶ ἀφέσεις εἰς τὴν θάλασσαν, Fluvios in mare derivantes. Wakef.]

Διεξοδεύω, Exeo per, s. Permeo [Hippocr. p. 1027, D : Ἢν μὴ διεξοδεύσῃ οὖρα] : ut διέξοδος nonnunquam signif. i. q. δίοδος. [LXX Dan. 3, 48 : Διεξώδευσεν (ἡ φλόξ). Eustath. p. 2 med. : Διὰ τῆς Ἰλιάδος ἐλθεῖν καὶ ἐκπορίσασθαι τὰ χρήσιμα τῷ διεξοδεύοντι. || Signif. transitiva « Sext. Emp. p. 290 : Τοῖς μὴ προηγουμένως τὸν περὶ ῥητορικῆς διεξοδεύουσι λόγον, Pertractantibus. Simplic. ad Aristot. Φ. Ἀ. p. 118, b, 27 : Ὃ μή ἐστι διεξοδεύειν. Et ibid. 44 : Ἡ ἀλώπηξ ἡ τὸν Μεσσήνιον Ἀριστομένην διεξοδεύσασα. » Hemst. Eustath. p. 106, 4 : Οὐ γὰρ ἀνασχόμενος διεξοδεῦσαι τὴν κατηγορίαν τὸν βασιλέα ὑποβλήδην ἀμείβεται. Damasc. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 228 citat Kall.]

Διεξοδικὸς, ἡ, ὸν, ut λόγος, Oratio qua aliquid percurritur et explicatur fuse. Duo exx. habes ap. Bud. p. 332, alterum ex Alex., alterum ex Athen. Itidemque ap. Plut. Fab. [c. 16] : Διεξοδικὰς γράψαντες ἱστορίας. Camerario δ. λόγοι, Copiosa oratio, qualis est oratoria : non concisa neque brevis, qualis dialectica. [Clem. Al. p. 339 : Τὸ μὲν ἐκ ῥητορικῆς διεξοδικὸν φαινόμενον, τὸ δὲ ἐκ διαλεκτικῆς ἐρωτητικόν. Timæus Lex. p. 228 : Ῥῆσις μακρά· διεξοδικὸς λόγος, μακρός. « Διεξοδικώτερος Athanas. vol. 1, p. 814, Dionys. Areop. p. 70, 312. » Kall.] || Alias accipitur etiam pro Pervius, Per quem transiri potest, Spatiosus. Et ap. Aristot. De part. anim. [Hist. An. 1, 13] τὸ διεξοδικὸν dicitur Pars corporis per quam excrementa transeunt et ejiciuntur : tunc autem pass. signif. habet.

Διεξοδικῶς, Pertranseundo, Percurrendo. Δ. ποιεῖσθαι τοὺς λόγους περί τι, Fuse, Copiose, Bud. p. 332, ex Alex. Aphr. Ibid. δ. interpr. Vage, Plene, Fuse, e Dionys. Areop. proferens, Δ. μὲν καὶ κύκλῳ περὶ τὴν τῶν ὄντων ἀλήθειαν περιπορευόμεναι, Non compendiose, sed expatianter, et quod dicitur Longe lateque. Vide alia exx. ibid. [Galen. vol. 12, p. 154 : Δ. ἑρμηνεύεται. Iambl. V. P. sect. 36 : Ὅσα γε μὴν τοῖς προσιοῦσι διελέγετο, ἢ δ. ἢ συμβολικῶς παρῄνει. « Athanas. vol. 1, p. 744; Dionys. Areop. p. 167, 194, 235. Διεξοδικώτερον, Fusius, ib. 70, 312, Athanas. vol. 1, p. 814. » Kall. Ammon. p. 57; Eran. Philo p. 167. Schæf. Etym. M. p. 460, 6 : Ζήτει περὶ τούτων διεξοδικώτερον.]

Διέξοδος, ἡ, Via qua ex aliquo loco per alium transitur, Exitus; Transitus, i. q. δίοδος. [Herodot. 3, 117 : Ἀποκεκληϊμένης τοῦ ὕδατος τῆς διεξόδου· 4, 140 : Ἡμάρτανον πάσης τῆς ἐκείνων διεξόδου. Hippocr. p. 756, G : Ὄψοισι ἁπαλοῖσι χρῆσθαι ὁκόσα τῇ διεξόδῳ μετριότητα παρέχουσι, Quæ alvum modice diducant.] Philo V. M. 1 : Νομίσας συγκεκλεῖσθαι, διέξοδον οὐκ ἔχοντας, Velut indagine inclusis nullum patere exitum. Thuc. 3 : Τοὺς δὲ πλείους τῶν ὁδῶν ἁμαρτάνοντας καὶ ἐς τὴν ὕλην ἐσφερομένους, ὅθεν διέξοδοι οὐκ ἦσαν· cui similem l. ex eod. Thuc. habes in Ἔξοδος. Herodian. 8, [1, 13] : Τὰς διεξόδους ἐστένωται. Greg. : Εὐκολίαν τινὰ τῇ διεξόδῳ τοῦ πνεύματος μεμηχανημένη ἡ φύσις, Commoditatem commeandi spiritui moliens natura, Turn. In h. autem l. Philonis V. M. 3 : Χεὶρ δ' ἔργου σύμβολον, διεξόδου δὲ τῆς περὶ τὸν βίον, πούς, idem Turn. interpr. Omnis in vita ingressionis pes nota est. Ubi accipi etiam potest pro Percursione et transactione vitæ, s. pro Curriculo vitæ. Nam διέξοδος interdum significat Actionem percurrendi; et metaph. Explicationem qua rem aliquam percurrimus, τῷ λόγῳ διεξιέναι s. διελθεῖν. Bud. p. 332 interpr. Explicatio atque enarratio fusa, e Galeno hoc exemplum subjungens, Ἐν τῇ διεξόδῳ ταύτῃ τοῦ λόγου, In explicatione. [Galen. vol. 12, p. 154 : Ἡ κατὰ διέξοδον ἑρμηνεία πρὸς σαφήνειαν ἐπιτήδειον. G. D.] Itidemque Turn. h. l. Philonis V. M. : Καὶ μουσικὴν τὴν σύμπασαν διά τε χρήσεως ὀργάνων καὶ λόγων τῶν ἐν ταῖς τέχναις καὶ διεξόδοις τοπικωτέραις Αἰγυπτίων οἱ λογιώτεροι παρέδοσαν, vertit, Instrumentorum usu et præceptione artium explicationeque locorum. [Plato Protag. p. 326, A : Ἐν οἷς ἔνεισι πολλαὶ διέξοδοι καὶ ἔπαινοι καὶ ἐγκώμια παλαιῶν ἀνδρῶν, Narrationes. Aristid. Περὶ λόγ. πολ. p. 660, de encomiis : Κατὰ διέξοδον γίνονται. Diog. L. 7, 42 : Τήν τε ῥητορικὴν ἐπιστήμην οὖσαν τοῦ εὖ λέγειν περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων. Ἡ φυσικὴ διέξοδος, Physica tractatio, Plut. Mor. p. 874, D. Conf. Wyttenb. vol. 6, p. 973.] Aristot. autem De mundo [c. 6] διεξόδους τῶν πλανητῶν appellat Cursus lunæ et aliarum errantium stellarum, quasi Permeationes. Bud. ibid. [De sole Herodot. 2, 24 : Ἀπελαυνόμενος ὁ ἥλιος ἐκ τῆς ἀρχαίης διεξόδου ὑπὸ τῶν χειμώνων. Eur. Andr. 1087 : Τρεῖς φαεννὰς ἡλίου διεξόδους.] Quæ signif. τοῦ διέξοδος propria, non metaphorica est : sicut et in Soph. ap. Plut. [Mor. p. 718, A et Diog. L. 4, 35] : Λήθουσι [Πλήθουσι] γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι Θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ, Aves ventorum tum demum vias sentire, quum instat partus, Cam. Et διέξοδοι ὑδάτων, Rivuli aquarum, οἱ ὀχετοί : metaph. ap. LXX [Ps. 118, 135] : Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, pro κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. In VV. LL. autem habentur et hæc [Herodoti 7, 234; et similiter 3, 156] : Διεξόδους βουλευμάτων ἔχεις, Scis quo tendant eorum consilia. [Plato Rep. 3, p. 405, C : Πάσας διεξόδους διεξελθὼν ἀποστραφῆναι λογιζόμενος, ὥστε μὴ παρασχεῖν δίκας. Polyb. 2, 1, 3 : Τίνα διέξοδον ἔλαβε τὰ παράλογα τῶν ἔργων· 23, 2, 2 : Δεῖ γίγνεσθαι διέξοδον καὶ συντέλειαν τῶν πρὸς ἀλλήλους, Finem debere fieri litium. « Euseb. H. E. 5, p. 206, 3 : Ὑπέφερον πάλιν τὰς διεξόδους τῶν μαστίγων τὰς ἐκεῖσε εἰθισμένας, ubi falli puto H. Valesium, cui dictum videtur pro τὰς ἐν ταῖς διεξόδοις μάστιγας, Verbera illata, dum traducerentur in pompa. » Hemst.] Et e Plat. διέξοδοι πολιτικαὶ [τακτικαὶ Leg. 7, p. 813, E], Acierum ordinationes, Aciei lustrationes et recensiones. Ex Eod. διεξόδων ἅπτεσθαι, Castra movere. [Ibid. : Γυναῖκας (εἶναι δεῖ) διεξόδων καὶ τάξεων καὶ θέσεως καὶ ἀναιρέσεως ὅπλων ἡμμένας. Conf. Ἔξοδος. Διέξοδοι πολιτικαὶ sunt ap. Dion. Cass. 74, 5.]

[Διεξοίγνυμι, Aperio. Quint. Sm. 13, 41 : Ἵππου δουρατέοιο ... πλευρὰ διεξώϊξεν.]

[Διεξοιδέω, Intumesco. Philostr. Imag. p. 784 : Ὁ δὲ ἐρέττει μάλα διεξῳδηκότι τῷ βραχίονι. Suid. (s. v. Διεξοδικούς) : Διεξῳδηκὸς δὲ τὸ διωγκωμένον.]

[Διεξόμνυμι. Διεξομεῖται lectio vitiosa pro διομεῖται in edd. vett. Demosth. p. 642, 14.]

[Διεξουρέω, Cum urina emitto. Hippocr. p. 539, 36 : Ὁκόταν δὲ διεξουρήσῃ (τὴν ψάμμον), ἡ ὀδύνη ἀνίησιν. Scott.]

[Διεξυφαίνω, Pertexo. Plut. V. Romuli c. 2 : Ὅταν διεξυφήνωσι (τὸν ἱστόν).]

[Διεξωθέω, Perrumpo, Disrumpo, nisi fallit scriptura Jo. Chrysost. t. 4, p. 176, 8 : Τίς ἂν τὴν φάλαγγα διέξωσε; Codd. aliquot διέσεισε. Hase.]

Διεορτάζω, pro ἑορτάζω [Festum perago. Thucyd. 8, 9 : Πρὶν τὰ Ἴσθμια, ἃ τότε ἦν, διεορτάσωσι. Sæpius ap. Dion. Cass., velut 48, 4 : Τὸ γὰρ δοῦναί τινι ἐξουσίαν τῆς τῶν νικητηρίων πέμψεως μεῖζον τοῦ διεορτάσαι αὐτὰ παρ' ἑτέρου λαβόντα ἦν· 51, 22 : Ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ταῦτα διεωρτάσθη. Plut. V. Pyrrhi c. 20 : Τὰ Κρόνια διεορτάσαντες.]

[Διεπαγγέλλομαι, Promitto. Germanus In domin. corp. sepulturam p. 1509, B ed. Combef. : Κατάπαυσιν τῆς τῶν δακρύων βροχῆς διεπαγγελλόμενος. G. Dind.]

[Διεπέφραδε. V. Διαφράζω.]

[Διεπιφημίζω, Divulgo. Martyr. Ignat. 50. Kall.]

[Διεπιφώσκω, Illucesco. Dionys. H. A. R. 9, 63 : Ἡμέρα δ' ἤδη διεπέφωσκε. Nisi ἐπέφωσκε scripsit. G. D.]

[Διέπομαι. Eurip. Electr. 146 : Σοὶ ... ἐνέπω γόους,

εἷς ἀεὶ τὸ κατ' ἦμαρ διέπομαι, κατὰ μὲν φίλαν ὄνυχι τεμομένα δέραν, etc. Lectio vitiosa, ex τάκομαι vel simili verbo corrupta. || Procopio De B. P. p. 13, D : Τούς οἱ ἐπὶ ταύτῃ διεπομένους τῇ ὑπουργίᾳ, ex libro Scaligeri δὴ ἑπομένους restitui. G. Dind.]

[Διέπραθον. V. Διαπέρθω.]

Διέπω [Διέπω scriptum ab Aristarcho aliisque grammaticis : vid. schol. ad Il. Ω, 247], Administro, Rego. Hom. Il. Α, [165] : Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ' · Β, [207] : Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν. [Ω, 247 : Σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας. Schol. : Ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν ἀνδρῶν ᾔει. Οἱ δὲ, διεῖργε καὶ διΐστα τοὺς ἄνδρας. Æsch. Pers. 106 : Πολέμους πυργοδαΐκτους διέπειν.] Utuntur interdum et prosæ scriptt. : ut, Ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεὸς, Aristot. De mundo [6, 15]. Plut. Amat. narr. [p. 775, A] : Ὃς τότε τὴν ἀρχὴν τῶν Θηβαίων διεῖπε. [Et s. Διειπεῖν :] At διεῖπε, Administravit, Executus est, est ab altero διέπω : ut διεῖπε τὴν ἀρχὴν, Administravit imperium. Itidemque ap. Plut. Pericle [c. 13] : Πάντα διεῖπε, καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας · ut ap. Hom. Il. Λ, [705, Od. Μ, 16] : Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν. Vide Διέπω. [Herodot. 3, 53 : Τὰ πρήγματα ἐπορᾶν καὶ διέπειν · 5, 22 : Οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα. Æsch. Eum. 931 : Πάντα γὰρ αὗται τὰ κατ' ἀνθρώπους ἔλαχον διέπειν. Hippias Erythræus ap. Athen. 6, p. 259, C : Διεῖπον τὰ κατὰ τὴν πόλιν. Sap. Salom. 9, 3 : Διέπῃ τὸν κόσμον ἐν ὁσιότητι · 12, 15 : Δικαίως τὰ πάντα διέπεις. Procop. B. G. p. 488, B : Τὸ στράτευμα διέπων. Suid. : Διέπει, ἐνεργεῖ, διοικεῖ, καθίσταται. Hesych. : Διεῖπε, περιέρχεται (περιήρχετο Suid.), περιεῖπε, μετήρχετο. Δίεπε, διεῖπε, διέτασσε, διεξῆλθεν, εἶπε (εἰπέ : v. Διειπεῖν). Διέπει, διοικεῖ, ἐπιστατεῖ, διατάσσει.]

[Διέραμα, τὸ, Colum. Plut. Mor. p. 1088, E : Ἆρα οὐ δοκοῦσί σοι διεράματι τοῦ σώματος χρῆσθαι τῇ ψυχῇ, καθάπερ οἶνον. ... διαχέοντες;]

[Διεράω, Percolo. Plut. Mor. p. 692, C : Ἐξανθεῖ καὶ ἀποπνεῖ διεωρωμένου πολλάκις. Recte interpretatur Wyttenb. in ind. *percolatum*. Ergo διερωμένου scribendum.]

Διεργάζομαι, Elaboro, Excolo. Et διεργάζομαι γῆν, pro Colo terram, Subigo, Theophr. [C. Pl. 5, 13, 1.] E quo et διειργασμένη γῆ [χώρα, ib. 3, 20, 6], Culta terra. [Et H. P. 4, 4, 3 : Πρασιὰς διειργασμένας ἐπιμελῶς. Tzetz. Hist. 5, 49 : Ἐκεῖσε διειργάζετο τὰ τῆς ἀμπελουργίας. Perficio. Polyb. 4, 22, 1 : Τοιαῦτα διεργασάμενοι κατὰ τὴν Πελοπόννησον · 3, 73, 7 : Πολλὰ καὶ κακὰ διειργάζοντο. Procop. B. G. p. 637, C : Πάθη ἐνταῦθα οὐκ εὐδιήγητα διειργάσαντο.] || Corrumpo, Vitio, Bud. e Pausan. p. 199. Et pass., Διέργαστο ἂν τὰ Περσέων πρήγματα, ex Herodoto [7, 10], pro Actum fuisset de rebus Persarum. [Eurip. Heracl. 175 : Χοὖν μέσῳ πολὺς χρόνος ἐν ᾧ διεργασθεῖτ' ἄν.] || Interficio. Plut. [V. Poplic. c. 1], de Lucretia : Ἑαυτὴν διεργασαμένη. Bud. p. 755. [Hesych. : Διέργασαι, φόνευσον. Herodot. 1, 213 : Διεργάζεται ἑωυτόν · 5, 92 : Οὐδενὸς βουλομένου διεργάσασθαι (τὸ παιδίον). Eurip. Hecub. 369 : Διέργασαί μ' ἄγων · Tro. 1160 : Τί τόνδε ... παῖδα δείσαντες φόνον καινὸν διειργάσασθε; Strabo 14, p. 669 : Ἠνάγκασε διεργάσασθαι τὸ σῶμα. Passiv. Plato Leg. 9, p. 865, C : Ἐὰν μὲν δοῦλον κτείνῃ νομίζων τὸν ἑαυτοῦ διειργάσθαι ...]

[Διεργασία, ἡ, Elaboratio, Opera. Theodor. Metoch. Miscell. p. 237 : Διεργασίας καὶ διοικήσεως ἀνθρωπίνης. G. Dindorf.]

[Διέρεγμος, ὁ, lectio vitiosa. Hippiatr. p. 158, 29 : Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ διερέγμου ὡσαύτως ποίει. Scribe disjunctim, δι' ἐρεγμοῦ, Lomento ex faba facto. Hase.]

Διερεθίζω, Irrito. Appian. [Polyb. 9, 18, 9 : Διερεθίσας τοὺς ἐν τῇ πόλει. Philo vol. 1, p. 602, 34 : Ὁπότε διερεθίζει τις (ἀμνὸν ἢ χίμαρον) · 2, p. 483, 14 : Τὸ θρεμμάτων ἀπληστότατον διερεθίζει, τὴν ἐπιθυμίαν. G. D. Georg. Lapitha Poema mor. 269. Boisson. Jo. Cinnam. p. 22, A : Πράγμασιν ... ἃ τὴν ἡμετέραν κατὰ σοῦ διερεθίζουσιν ἔφοδον. G. Dindorf.]

Διερέθισμα, τὸ, Irritamentum, Bud. [Appian. B. C. 5, 53 : Πιθανοῦ τοῦ διερεθίσματος ὄντος.]

[Διερεθισμὸς, ὁ, Irritatio, Provocatio. Anonym. Περὶ ὀργῆς in Volum. Hercul. 1, p. 43 ed. Oxon.]

Διερείδω, Infigo. [Suffulcio. Plut. Mor. p. 529, C : Τά γε συνεχῆ καὶ πλησίον ἐῶσι καὶ διερείδουσιν.] Et pass.

A Διερείδομαι, de quo Bud. p. 701. [Eurip. Hec. 66 : Σκολιῷ σκίμπωνι χερὸς διερειδομένα. Forma media Aristoph. Eccles. 150 : Διερεισαμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ. || Contendo, Renitor. Polyb. 5, 84, 3, de elephantis : Παρεμβαλόντα τοὺς ὀδόντας ὠθεῖ τῇ βίᾳ, διερειδόμενα περὶ τῆς χώρας. Ad quem l. Abresch. refert Hesychii gl. : Διερειδόμενα, στηριζόμενα τοὺς ὀδόντας. 22, 7, 14 : Φιλοτίμως δὲ πρὸς τοῦτο διερειδομένων τῶν πρεσβευτῶν. Plut. V. Æmil. Pauli c. 9 : Ὑπὸ ῥώμης τῶν πραγμάτων ἀναφερόμενος πρὸς τὸν πόλεμον ἔστη καὶ διηρείσατο πολὺν χρόνον · V. Philopœm. c. 17 : Καθάπερ ἀγαθὸς κυβερνήτης πρὸς κῦμα διερειδόμενος · Mor. p. 341, E : Διηρείδετο πρὸς τὴν τύχην.]

[Διερείκω, Discindo. Hesych. : Διερείσας, διασχίσας. Recte corrigi videtur Διερείξας. || Aor. 2, signif. intransit. Hesych. : Διήρικον, διηροῦντο, ἐρήγνυντο. G. D.]

[Διέρεισμα, τὸ, Fulcimentum. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 235 : Θυμιατήριον ἀργυροῦν ... χαλκᾶ διερείσματα ἔχον. Phot. Lex. p. 173, 7 : Κνημία, τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα.]

B Διερέσσω, [s. Διερέττω], a quo irregulariter διήρεσα, Hom. Od. Ξ, [351] : Χερσὶ διήρεσα, pro Manibus [usque] remigavi, tanquam remis usus sum. [Hesych. : Διερέττοντα, διὰ παντὸς κωπηλατοῦντα. || Improprie idem : Διερέσσοντας, διασείοντας, διασχίζοντας (hanc interpr. ad διερείκοντας refert Kuster.), διαπερῶντας. Eurip. Troad. 1258 : Φλογέας δαλοῖσι χέρας διερέσσοντας, Agitantes.]

Διερευνάω, Pervestigo, Perscrutor. [Polyb. 14, 3, 7 : Συνέκρινε καὶ διηρεύνα τὰ λεγόμενα.] Appian. B. C. 5, [98] : Πρόπλων δ' αὐτῷ τινες τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης διηρεύνων. [Sap. Sal. 6, 3 : Τὰς βουλὰς διερευνήσει. Hesych. : Διερευνᾷ, ἀναζητεῖ. Passiv. Plato Theæt. p. 168, E : Ἄμεινον ἂν ἐπακολουθήσειε λόγῳ διερευνωμένῳ. Epicrat. ap. Athen. 2, p. 59, D : Ποία φροντίς, ποῖος δὲ λόγος διερευνᾶται παρὰ τοῖσιν; Polyb. 14, 2, 1 : Τῷ Σκιπίωνι πάντα διηρεύνητο πρὸς τὴν ἐπιβολήν.] Dicitur et Διερευνῶμαι act. signif. : Τὸ θεῖον πάντα διερευνᾶται, Gregor. De hom. [Plato Menex. p. 240, B : Διηρευνήσατο αὐτῶν πᾶσαν τὴν χώραν · Sophist. p. 236,
C D : Εἰς ἄπορον εἶδος διερευνήσασθαι καταπέφευγεν. Plut. V. Themist. c. 10 : Προσποιούμενον ζητεῖν καὶ διερευνώμενον ἅπαντα χρημάτων εὑρίσκειν πλῆθος. || « Διερευνέω. Mazar. in Anecd. meis vol. 3, p. 116 : Διηγεῖτό τε καὶ διηρεύνει. » Boisson.]

[Διερεύνησις, εως, ἡ, Perscrutatio. Clem. Alex. Str. p. 919, D. Iamblich. ap. Stob. Floril. 81, 17 : Ἐγείρει πρὸς διαλεκτικὴν διερεύνησιν τοὺς ἐπηκόους τῶν χρησμῶν. Petrus Magister in Maii Collect. vol. 2, p. 592 : Ὑδάτων καὶ βοσκῶν διερευνήσεις.]

[Διερευνητέον, Perscrutandum, Indagandum. Plato Leg. 2, p. 654, E : Ταῦτ' ἄρα ... καθάπερ κυσὶν ἰχνευούσαις δ. Sophist. p. 260, E : Δόξαν καὶ φαντασίαν δ.]

Διερευνητὴς, ὁ, Perscrutator, Indagator. [Xen. Cyrop. 6, 3, 2 : Τοὺς ἱππέας πρώτους ἔχων καὶ πρὸ τούτων διερευνητὰς καὶ σκοποὺς ἀεὶ ἀναβιβάζων. Dionys. A. R. 4, 43 : Κατόπται τινὲς καὶ διερευνηταὶ τῶν τε λεγομένων καὶ τῶν πραττομένων. Scott. Conf. Προδιερευνητής.]

[Διερευνητικὸς, ή, όν, Aptus ad indagandum. Pa-
D raphr. Ptol. 3, 18, p. 220 : Τῶν ἀποκρύφων διερευνητικούς. Kall. Ptolem. Construct. mathem. 1, initio. Osann. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 54, D : Ζητητικὴν τε καὶ διερευνητικὴν τῶν ὄντων διάνοιαν. G. Dind.]

[Διερευνητικῶς, Indagando, Magna cum diligentia. Ptol. Tetrab. p. 7, 1 : Κἂν διερευνητικῶς τις ὡς ἔνι μάλιστα καὶ γνησίως τοῖς μαθήμασι προσέρχηται. Hase.]

[Διερέω. V. Διερῶ.]

[Διερηστὴρ, ὅ ἐστιν ἱμὰς ἵππων περὶ τὸ στῆθος · et, Διεριστὴρ, Antilina, Gl. Est idem voc. quod supra Διρριστὴρ vel Δερριστής. Utrumque vero diversum videtur a Δερβιστήρ. L. Dind.]

[Διερίζω, Contendo. Epigr. apud Gellium 3, 11 : Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου · quod in Anth. Plan. 297 scriptum Ἑπτὰ ἐριδμαίνουσι πόλεις διὰ ῥίζαν Ὁμήρου. Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. 74, 19, ab Hemst. cit. : Κοράκων τῶν περὶ τὰ κρέα διεριζόντων. || Forma media Plut. V. Cat. maj. c. 15 : Σκηπίωνι ... πολλὰ διερισάμενος ἐν τῇ πολιτείᾳ. Reisk. διερεισάμενος conjectura non improbabili.]

[Διερμήνευσις, εως, ἡ, Interpretatio. Plato Timæo p. 19, C; Philo vol. 1, p. 223, 12; 448, 38. G. D.]

[Διερμηνευτέον, Interpretandum. Philo vol. 1, p. 481, 46. G. Dindorf.]

[Διερμηνευτὴς, ὁ, Interpres. Jo. Chrysost. In 1 Ad Cor. serm. 36, vol. 3, p. 485. Seager. Eustath. p. 106, 14 : Ὅθεν καὶ ὑποβολεῖς οἱ διερμηνευταί. « Διερμηνευτὴς μέγας, Interpres magnus, recensetur inter officiales aulæ Cpolitanæ ab Codino 2, 50; 4, 53. Et 5, 70 : Ὁ μέγας δ. ἐστι πρῶτος τῶν ἑρμηνέων, οὓς κοινῶς ὀνομάζουσι δραγουμανούς. Georg. Pachym. Mich. Pal. 5, 17. Habebat etiam Ecclesia Cpolitana suum μέγαν διερμηνευτήν. Methodius Metrop. Melenici in Epist. : Τὸν σοφώτατον καὶ λογιώτατόν μοι μέγαν διερμηνευτὴν τῆς μεγάλης Χριστοῦ ἐκκλησίας ἀσπάζομαι ἐν Χριστῷ. » Ducang.]

[Διερμηνευτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Interpretatorius. Proclus in Plat. Alcib. vol. 2, p. 17 ed. Creuz. : Τοῦτο οὖν διερμηνευτικόν ἐστι τοῖς τῇδε τῶν ἀπὸ τῶν θεῶν ὡς μέσον ὄν. G. Dindorf.]

Διερμηνεύω, Interpretor. [Maccab. 2, 1, 26 : Ὃ διερμηνεύεται καθαρισμός. Philo vol. 1, p. 226, 4 : Εἰ χρὴ τῶν ἐν ταῖς διερμηνευθείσαις βίβλοις ὑπὸ Μωυσέως τροπικώτερον ἀκούειν· 294, 20 : Ὁ γήϊνος Ἐδώμ· τοῦτο γὰρ διερμηνευθεὶς ὀνομάζεται. Ib. p. 448, 51; vol. 2, p. 211, 31; 476, 8. Hesych. : Διερμηνεύων, σαφηνίζων. G. Dindorf.]

[Διερμῆς, ὁ, Juppiter Mercurius. Proclus in Plat. Alcib. 1, p. 69 ed. Creuz. : Ἀπόλλωνες γὰρ καὶ Δίες καὶ Διέρμαι (scr. Διερμαῖ) καλούμενοι χαίρουσιν. G. Dind.]

[Δίερξις, ιδος, ὁ, Dierxis. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 505 : Μειδίου Διέρξιδος Μαραθωνίου γυνή. G. Dindorf.]

[Διέρομαι, præsens non usitatum præterquam in forma epica] Διείρομαι, Interrogo. Hom. Il. A, [550 : Μή τι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο μηδὲ μετάλλα· O, 93 : Μή με ... ταῦτα διείρεο· Od. Δ, 492, Λ, 463, Ω, 478 : Τί με ταῦτα διείρεαι. Apoll. Rh. 4, 730 : Ἡ δ' ἄρα τῇ τὰ ἕκαστα διειρομένῃ κατέλεξεν. || Aor. 2 διηρόμην. Dio Cass. 38, 4 : Τῶν ἄλλων οὐδένα ἔτι διήρετο.]

[Διερὸς, ἁ, όν.] Fit a διαίνω Διερὸς, [Liquidus,] Humidus, Madidus : διεροῖς μέλεσι ap. Aristoph. [Av. 213], Quæ lacrymis madent. [Præstat de voce liquida lusciniæ intelligi.] Et γῆ διερὰ Theophr. [C. Pl. 3, 23, 2] : Διερὰν [ἀραιὰν legisse videtur scriptor Geopon. 3, 1, 7. Schneid.] γὰρ οὖσαν καὶ βαρεῖαν τὴν γῆν, ἀτμώδη γίνεσθαι, ubi quidam διερὰν interpr. βαρεῖαν : at Aristot. De gener. et interitu p. 154 [2, 2] ita distinguit : Διερὸν τὸ ἔχον ἀλλοτρίαν ὑγρότητα ἐπιπολῆς· βεβρεγμένον δὲ, εἰς βάθος. [Hippocr. p. 290, 16 : Τῷ ἠέρι χρώμενοι οὐ λαμπρῷ, ἀλλὰ γνοώδει τε καὶ διερῷ. Lucian. Lexiph. 4 : Μηκέτι λημαλέους εἶναι (τοὺς ὀφθαλμοὺς) μηδὲ διερὸν βλέπειν. Τὸ διερὸν γένος pisces ap. Max. Tyr. 10, p. 103 (vol 2, p. 23). Aristoph. Nub. 336. Hemst. Apud Aristophan. de nubibus : Εἶτ' ἀερίας διεράς (dicebant poetæ). Libri aliquot ἀερίους διερούς : quæ scriptura si probatur, non nubes humidæ, sed aves mobiles sunt intelligendæ, quas verbis proximis dicit γαμψοὺς οἰωνοὺς ἀερονηχεῖς. Æsch. Eum. 263 : Αἷμα ... τὸ διερὸν πέδῳ χύμενον οἴχεται. Apoll. Rh. 1, 184 : Διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ· 2, 1099 : Διερὴν ὁδὸν Ἀρκτούροιο· 4, 1457 : Διεροῖς ἐπὶ χείλεσιν. Etym. M. : Διερὸς, ὁ ὑγρός. Καλλίμαχος· Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην. Διερὸς λίθος idem H. in Apoll. 23. Nonnus Dion. 5, 314 : (Ἄρτεμις) διεροῖς μελέεσσιν ἔσω δύνουσα ῥεέθρων. Alia exx. v. ap. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 206.] Homero autem διερὸς βροτὸς, Cui vitalis quædam humiditas inest. Vide Eust. [Odyss. Z, 201 : Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός. Recte Eustath. : Ὁ ζῶν καὶ ἐρρωμένος· τὴν μὲν γὰρ ζωὴν ὑγρότης καὶ θερμότης συνέχει. Quam Aristarchi interpretationem fuisse ex scholiis antiquioribus cognoscimus, quæ infelicem memorant conjecturam Callistrati δυερὸς, quod sit ὁ ἐπίπονος. Vegeti s. Alacris significatione etiam alio in l. Odysseæ dictum I, 43 : Ἔνθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας ἠνώγεα. Recte schol. τῷ ὀξεῖ καὶ ταχεῖ· male alii, μεταφορικῶς τῇ νηΐ. Hesychius partim ad ll. spectans Homericos, Διερὸν, ὑγρὸν, χλωρὸν, ζῶον ἔναιμον· ὑγρὸς γὰρ ὁ ζῶν, ὁ δὲ νεκρὸς ἀλίβας. (Ubi corrig. ζωὸν, ἔναιμον cum Lehrsio De Aristarchi stud. p. 57.) Διερὸς, λαμπρὸς, ζῶν, περιφανής. Διεροὺς, διύγρους. Διερῷ ποδὶ, ὑγρῷ ἔτι ἀπὸ τῆς βάσεως ποδί· οἱ δὲ ζώντως, ἐνεργῶς.] || Διέρα, Margines fluminum, et ἄνδηρα, Suid. [Decepit HStum inepta, qua meliores libri carent, gl. ap. Suid. s. v. Διερὰ (nam hoc accentu recte scriptum), quæ ex alio est loco excerpta, quem Suidas ab Harpocratione sumpsit, Ἄνδηρα· ... τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι διὰ τὸ ἀεὶ ἔνικμα καὶ διερὰ εἶναι.]

[Διερπύζω, Perrepto. Oppian. Hal. 2, 261 : Πουλυπον ἀκτῆς ἄκρα διερπύζοντα. Nonn. Dion. 48, 336 : Διερπύζουσα ῥοάων. Heliodor. 6, 1, ab Schæf. cit. : Κροκόδειλον ὁρῶσιν ἀπὸ τῶν δεξιῶν ἐπὶ θάτερα διερπύζοντα.]

[Διέρπω, Perrepo. Soph. Antig. 265 : Ἦμεν δ' ἕτοιμοι ... πῦρ διέρπειν. Const. Man. Chron. p. 117 cit. Boisson. Hesych. : Διέρπει, διέρχεται.]

[Διερριμμένως, Interrupte, Sparsim. Polyb. 3, 58, 3 : Ῥητέον δέ τι πρὸς αὐτοὺς οὐκ ἐκ παρέργου καὶ διερριμμένως. Clem. Al. p. 901 : Τοῦ ἠθικοῦ τρόπου ὡς ἐν κεφαλαίῳ ὑπογραφέντος σποράδην ... καὶ δ. τὰ ζώπυρα τῶν τῆς ... γνώσεως ἐγκατασπειράντων δόγματα.]

[Δίερσις, εως, ἡ, Insertio. Aristot. Probl. 16, 8 : Καθάπερ τὰ ἐμπιεστὰ ξύλα ἢ χαλκὸς τῇ διέρσει πιεζόμενος· ubi male διαιρέσει legitur. Schneid. Galen. Lex. Hipp. (p. 552 Fr.) : Ὀπὰς τοῦ λίνου διέρσει παρασκευάζουσιν. Hemst.]

[Διερυθαίνομαι, Penitus rubesco. Gregor. Nyss. t. 1, p. 248, C : Δι' ὧν πρὸς τὴν τοιαύτην ὥραν ἡ τοῦ βίου ὀπώρα διερυθαίνεται. Hase.]

Διέρυθρος, ὁ, ἡ, Rubro colore distinctus, Cui rubor permistus est. [Dioscor. 3, 11.]

Διερύκω, Inhibeo, Impedio, q. d. Medium me interponendo inhibeo, Dirimo. Plut. Lyc. [c. 3] : Διερύκων γὰρ ἀψιμαχίαν τινὰ, μαγειρικῇ κοπίδι πληγεὶς ἀπέθανε. [Arat. 299 : Ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει.]

[Διερύω, Traho per.] Διειρύσαι [male Διειρῦσαι scribitur], Hesychio διαστῆσαι, διελκύσαι : forsitan poetica epenthesi τοῦ ι pro διερύσαι, Distrahere. [Apoll. Rh. 1, 687 : Γειοτόμον νειοῖο διειρύσσουσιν ἄροτρον. Herodot. 7, 24 : Τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι (edd. vett. διαρύσαι), Naves per isthmum transducere. Quod ab aliis διέλκειν dicitur.]

Διέρχομαι, Transeo, Pertranseo, Prætereo. Hom. Il. Γ, 198, de ariete : Ὅς τ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων. Sic Μακεδονίαν διέρχομαι, 1 Cor. 16, [5]. Διήρχοντο Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν, Acta 15, [3]. At vero alibi cum διὰ, ut Jo. 4, [4], διέρχεσθαι διὰ τῆς Σαμαρείας. [Lysias p. 121, 7 : Τριῶν θυρῶν οὐσῶν, ἃς ἔδει με διελθεῖν. Polyb. 4, 61, 1 : Διελθὼν τὴν Θετταλίαν. Hesych. : Διελευσόμεθα, παρερχόμεθα. Quod veteres Attici δίειμι potius dicunt. Epictet. Dissert. 4, 1, 98 : Διελεύσεται ἀσφαλῶς. Impropr. Aristot. Polit. 2, 11 : Ἐν τούτοις γὰρ ἀμφοτέροις (τοῖς πολεμικοῖς καὶ τοῖς ναυτικοῖς) διὰ πάντων ὡς εἰπεῖν διελήλυθε τὸ ἄρχειν καὶ τὸ ἄρχεσθαι. Et διέρχεσθαι τὸν βίον, Vitam traducere, transigere. [Pind. Isthm. 4, 7 (3, 23 B.) : Σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος. Plato Gorg. p. 523, A : Δικαίως τὸν βίον διελθεῖν. Simonides In mul. 99 : Οὐ γάρ κοτ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται.] Dicitur etiam λόγος διέρχεσθαι a Thuc. [6, 46] et Plat., ut Lat. Rumor pervadere. Ita enim malo interpretari, metaph. retinendo, quam Dimanare. [Plut. V. Alcib. c. 2 : Ταχὺ γὰρ διῆλθεν ὁ λόγος εἰς τοὺς παῖδας ὡς ... V. Anton. c. 49, et al. De tempore prætereunte Demosth. p. 25, 14 : Τί ποιούντων ὑμῶν ὁ χρόνος ἅπας διελήλυθεν οὗτος· 29 extr. : Διελθόντος τοῦ ἐνιαυτοῦ. Polyb. 20, 10, 17 : Ἅμα τῷ διελθεῖν τὰς ἐν ταῖς ἀνοχαῖς ἡμέρας· 18, 30, 1 : Διελθούσης τῆς πανηγύρεως, Peracta celebritate. Dionys. A. R. 3, 59 : Αἱ ἑξαετεῖς ... ἀνοχαὶ διεληλύθεσαν ἤδη.] || Dissero, Enarro, Commemoro. Plato De rep. 2 : Ἅπερ περὶ τῶν δικαίων διῆλθε. Sed magis ad verbum, Percurro, Percurro oratione. [Criton. p. 48, B : Ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν. Pindar. Nem. 4, 117 : Ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν. Æsch. Prom. 874 : Τοιόνδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε. Demosth. p. 175, 23 : Εἴ τις ἀναγνοίη τὰ ψηφίσματα ὑμῶν καὶ τὰς πράξεις ἐφεξῆς διέλθοι. Plut. V. Æmil. c. 31 : Ἄχρις ἂν διέλθωσιν ἃ βούλονται πρὸς τὸ πλῆθος. Cum præpos. ὑπὲρ Polyb. 1, 13, 10 : Ἐπιμελέστερον διελθεῖν ὑπὲρ τοῦ πρώτου συστάντος πολέμου.] Dicitur vero et διέρχεσθαι a Plat. Percurrere legendo. Jam vero et

quod Isocr. Κατὰ Λοχίτου p. 194 [et Busir. p. 230, C] A διελθεῖν πρὸς ἑαυτὸν, et a Bud. redditur Secum reputare, Animo versare, malim, itidem Percurrere retinens, interpretari, Animo et cogitatione percurrere, eod. tamen alioqui sensu. Bud. autem ap. Isocr. περὶ ἐμαυτοῦ διελθεῖν vertit etiam Orationem habere. [Conf. p. 191, C. Et cum ἐπὶ p. 304, B.] Alicubi certe διέρχομαι vertitur etiam Enumero, Percenseo : quo etiam modo Bud. interpr. Act. 17, 23 : Διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν· quum alioqui vulgo reddatur ab Interprr. Præteriens, legentibus sc. seorsim, non autem junctum accus. σεβάσματα. [Διέρχεσθαι τὰς ἱστορίας, Recitare, Suid. s. v. Θουκυδίδης. Amphis ap. Athen. 14, p. 642, B : Ὀνόματα τῶν δώδεκα θεῶν διελήλυθας, Recensuisti. Notanda locutio in epigr. Dioscoridis (in Anth. Pal. 11, 195) : Γάλλον Ἀρισταγόρης ὠρχήσατο, τοὺς δὲ φιλόπλους Τημενίδας ὁ καμὼν πολλὰ διῆλθον ἐγώ. Hemst. l. c. Egi, Repræsentavi. Conf. Διέξειμι. Plut. Mor. p. 161, C : Τὸν νόμον διελθεῖν (Canere) τὸν Πυθικόν. || Corrupte ap. Liban. Epist. 1472, p. 672 : Οὐκ ἂν σε ἐροίμην ὅπως B διέλθῃς· οἶδα γὰρ ὅτι ἐπλήγης. Solœcismum tollere licet restituendo διῆλθες : sed Libanius videtur scripsisse διελύθης. G. Dind.]

Διερῶ, Disseram; sed magis est usitatum præt. Διείρηκα, tanquam a Διερέω, qualis formatio et in ceteris intelligenda est. Exp. autem διείρηκα Bud. ap. Plat. Disserui, Enarravi, Discussi, Distincte commemoravi. [Demosth. C. Lept. p. 465, 20 : Μηδένα εἶναι ἀτελῆ τῆς τριηραρχίας διείρηκεν ὁ νόμος, Diserte, clare dixit : ad quem l. Wolfius p. 246 Philonis Judæi exx. indicat vol. 1, p. 128, 194, 201; vol. 2, p. 28. Demosth. p. 644, 4 : Ἅττα διείρηκεν, ἃ χρὴ ποιῆσαι.] Additque, διείρηται hanc sequi signif.; sed et διήρηται interdum pro ead. reperiri. Διείρηκε, Renuntiavit, Dixit : unde διειρημένος, Dictus. Est etiam Disseruit : unde est διείρηται, quod exponitur Disputatum est. [Plato Leg. 7, p. 809, E : Ταῦτα οὕτω σοι πάντα ἱκανῶς παρὰ τοῦ νομοθέτου διείρηται· Epinom. p. 991, B : Τὴν τῶν ὁρατῶν καλλίστην τε καὶ θειοτάτην φύσιν ἰτέον ..., ἣν οὔποτε ἄνευ τῶν νῦν διειρημένων μή κατιδὼν C ἐπεύξεταί τις ῥᾳστώνῃ παραλαβεῖν. Hesych. : Διείρηται, διήγγελται.] Διεῤῥήθη, Discussum est, Distincte explicatum est, i. q. διείρηται, de quo dictum est in Διερῶ. Διαῤῥήσεις, et Διαῤῥήδην : quæ tria uno eodemque in l. habes ap. Plat. De LL. 11, p. 346 [p. 932, E]. Ubi etiam pro διήρηται repono διείρηται, non quod nesciam alterum pro altero poni, sed quia διεῤῥήθη in seq. linea pro eod. dicit.

Διερωτάω, pro simplici ἐρωτῶ, Interrogo, e Plat. [Apol. p. 22, B] : Διηρώτων αὐτοὺς τί λέγοιεν. [Demosth. p. 34, 22 : Οἱ διερωτῶντες ὑμᾶς ῥήτορες. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 15 : Ἡ μήτηρ διηρώτα τὸν Κῦρον. Polyb. 5, 50, 12 : Διηρώτα τὸν Ἐπιγένην μή τινας ἐπιστολὰς κεκόμισται. Plut. Mor. p. 115, D; Basil. M. vol. 1, p. 10, A.]

Διεσθίω, Exedo, Erodo, Corrodo, VV. LL. in quibus additur etiam, Διεσθίω στόματι, Lacero dentibus. [Aretæus p. 13, 28 : Διεσθίεται τὰ ἀγγεῖα. Ælian. N. A. 15, 16 : Τοῦ ἔχεως τὰ βρέφη διεσθίειν τῆς μητρὸς τὴν γαστέρα. Wakef. Plut. Mor. p. 170, C : Ἂν ἀφύας φάγῃ, D τὰ ἀντικνήμια διεσθίειν. || Improprie Philo vol. 2, p. 541, 35 : Διεσθιόμενος τὴν ψυχήν. Diog. L. 5, 76 : Ὁ πάντα διεσθίων φθόνος. (Apollon. Lex. : Θυμοβόροιο, τῆς τὴν ψυχὴν διεσθιούσης μεταφορικῶς ἔριδος.) || Futur. Διέδομαι, Plut. Mor. p. 170, A : Διέδεταί σου τὸ σῶμα προσφύς. Hemst.]

[Διεσιαῖος. V. Δίεσις.]

[Διέσιον. Occurrit ap. Photium in Nomocan. tit. 13, in textu cap. 30, ubi ex Digest. 22 tit. 3, lib. 24 hæc afferuntur : Ἐὰν ὁ εἷς τῶν συνοικούντων μανῇ, αὐτὸς μὲν οὐ δύναται στέλλειν διέσιον, Nuncium mittere non potest. Quod hic στέλλειν διέσιον, id est paulo post ibidem στέλλειν διαζύγιον, item ῥεπουδίῳ λύειν τὸν γάμον. Quid sit, Balsamon ad h. l. sic exponit : Διέσιόν ἐστι φθόγγος μουσικὸς οὕτω λεγόμενος παρὰ φιλοσόφοις καὶ χωρίζων τὴν διὰ πασῶν ἁρμονίαν, ἐξ οὗ καὶ διέχεια εἴρηται. Τῶν οὖν ὁμοζύγων μιᾶς ἁρμονίας τόπον ἐπεχόντων (ἔσονται γὰρ, φησὶν, εἰς σάρκα μίαν), ἐὰν ἐξ εὐλόγου αἰτίας ὁπωσδήποτε διάστασις καὶ χωρισμὸς γένηται μέσον αὐτῶν, λέγομεν γίνεσθαι διέσιον, ὅπερ ἐπὶ τῶν μνηστήρων χώραν οὐκ ἔχει κυρίως, ἀλλὰ διαζύγιον. Corrigendus Hesych., ap. quem, Διέσινος, διαχωρισμός. Leg. διέσιον. Suicer. Glossæ Basil. : Διαίσιον καὶ διαζύγιον διαφέρει. Διαίσιον μὲν μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γαμετῆς γίνεσθαι λέγεται, διαζύγιον δὲ καὶ μνηστῇ πέμπεσθαι δοκεῖ, ὅπερ καὶ εἰς πρόσωπον τῆς γαμετῆς οὐκ ἀήθως πίπτει. Gl. Græco-Lat. : Δίαισις, Divortium, Discidium, Repudium. Δίαισιν γάμου ποιοῦμαι, Repudio. Ducang. Quæ omnia per ε sunt scribenda.]

Δίεσις, εως, ἡ, Transmissio. [Hippocr. p. 265, 4 : Ἔπειτα τόν τε στόμαχον καθιστᾶν ἐς ὀρθὸν καὶ ὑγιέα καὶ καλῶς ἔχοντα πρὸς τὴν δίεσιν τῆς γονῆς. Scott. Aristot. De gen. anim. 1, 15 : Ἡ τῆς πλεκτάνης τοῦ ἄρρενος διὰ τοῦ αὐλοῦ δίεσις. Dimissionem signif. ap. Plut. V. Artox. c. 3 : Οὐδὲ μεμνημένον τῆς διέσεως, ἀλλὰ τῆς συλλήψεως, ubi edd. vett. δεήσεως.] Divisio, Separatio, διαχωρισμός, Suid. [V. Διέσιον.] || Est etiam verbum musicum, significans eum tonum, qui primum sensu percipi potest, principiumque est musicis et elementum, ut punctum et monas arithmeticis, ut ex Aristot. tradit Bud. Comm. p. 543. Vitruv. 5, 4 diesin esse dicit toni partem quartam; atque ita in hemitonio duas dieses esse collocatas. [Dionys. H. De comp. verb. p. 63 R. : Ἡ δὲ ὀργανική τε καὶ ᾠδικὴ μοῦσα διαστήμασί τε χρῆται πλείοσιν, οὐ τῷ διὰ πέντε μόνον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ διὰ πασῶν ἀρξαμένη καὶ τὸ διὰ πέντε μελῳδεῖ καὶ τὸ διὰ τεσσάρων καὶ τὸ διάτονον καὶ τὸ ἡμιτόνιον, ὡς δέ τινες οἴονται, καὶ τὴν δίεσιν αἰσθητῶς. Schæf. Galen. vol. 8, p. 56 : Ὁ μὲν μουσικὸς οὐκ ἄχρι τόνου καὶ ἡμιτονίου μόνον, ἀλλὰ καὶ μέχρι διέσεως ἱκανῶς διαγινώσκει. Theo Smyrn. Isag. in Plat. Math. p. 87 : Δίεσιν καλοῦσιν ἐλαχίστην οἱ περὶ Ἀριστόξενον τὸ τεταρτημόριον τοῦ τόνου, ἥμισυ δὲ ἡμιτονίου, ὡς ἐλάχιστον μελῳδητὸν διάστημα, τῶν Πυθαγορείων δίεσιν καλούντων τὸ νῦν καλούμενον ἡμιτόνιον. De Aristoxeni divisione pluribus agit Ptolem. Harmon. c. 12.] Macrob. autem in 2 In Somn. Scipionis, Hemitonium, inquit, vocitaverunt Pythagorici sonum tono minorem, qui ita a tono distat, ut octonarius a novenario : hocque hemitonium Pythagorici veteres Diesin nominabant : sed sequens usus sonum semitono minorem diesin constituit nominandum. Ap. Boeth. 2, 27 dicitur Semitonium minus, ut ἀποτομὴ Semitonium majus. Ap. Eund. 5, 4 Philolaus spatium esse ait, quo duobus tonis major est sesquialtera proportio, i. e. hemitonium minus : cujus dimidium vocatur διάσχισμα : quanquam in æquas duas partes dividi non potest reipsa, quum contineat δίεσις supra tria commata fere dimidium. Hemitonium autem majus, quæ ἀποτομὴ dicitur, est hemitonium cum commate in superpartiente proportione observatum. Plut. De musica [p. 1145, A], ἡ ἐναρμόνιος δίεσις. Ibid. : Ταῦτα δ' (ὅσα περιττὰ φαίνεται τῶν διαστημάτων) ἂν εἴη ὅσα ὑπὸ τῆς ἐλαχίστης διέσεως μετρεῖται περισσάκις· οἷς ἀκολουθεῖν ἀνάγκη καὶ τὸ μηδεμίαν τῶν τετραχορδικῶν διαιρέσεων χρησίμην εἶναι πλὴν μόνην ταύτην, δι' ἧς πᾶσιν ἀρτίοις χρῆσθαι διαστήμασι συμβέβηκεν. Suid. δίεσιν esse dicit τὴν πρὸ μουσικῆς ᾠδῆς κίνησιν, τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων. [|| Adject. Διεσιαῖος, αία, αῖον. Aristid. Quintil. p. 134 : Τοῖς διεσιαίοις διαστήμασι. Nicomach. Harm. p. 39, Euclid. p. 537 a Wakef. cit., Suid. s. v. Χρῶμα.] || Perfusio, Madefactio, Percolatio. Diosc. [3, 94], de croco : Ἐπιμήκης, ὁλομελὴς, ἀνελλιπὴς, βάπτων ἐν διέσει τὰς χεῖρας, Quum madefit vel perfunditur aqua. Bud. Vide Δίημι.

Διεσκεμμένως, Considerate, Circumspecte, Prudenter, Xen. [OEc. 7, 18 : Ἐμοὶ γάρ τοι ... καὶ οἱ θεοὶ ... δοκοῦσι πολὺ δ. μάλιστα τὸ ζεῦγος τοῦτο συντεθεικέναι, ὃ καλεῖται θῆλυ καὶ ἄρρεν. Scott. Joseph. Genes. p. 6, C. G. D. Jo. Chrys. t. 1, p. 513, C. Hase.]

[Διεσκευασμένως. Hesych. : Διεσκεδασμένως, διατετυπωμένως. Quam interpr. non huic adverbio, sed Διεσκευασμένως convenire animadvertit Kuster. Conf. Διατυπόω.]

[Διεσμιλευμένως, Perpolite, Subtiliter. Cyrill. Alex. Glaph. 2, p. 201. Mendham. Annotavit Pollux 6, 150. Hesych. : Δ., ἠκριβωμένως.]

Διεσπαρμένως, Sparsim, Palatim. [Pollux 3, 129.] Utitur Suidas in Σποράδην. [Moschop. Π. σχεδ. p. 190,

7. Boiss. Anna Comn. p. 469. Elberling. Jo. Chrys. t. 3, p. 498, 28; t. 6, p. 269, 31. Hase.]

[Διεσπασμένως, Sparsim, Divisim, Separatim. Hippocr. p. 938, D : Ἐτησίαι ὀλίγαι, σμικραὶ δ. ἔπνευσαν· quod significat intermissum nec continentem, sed dispersum ac dissolutum ventorum perspiratum. Oppositum est ξυνεχῶς p. 942, H. Ibid. p. 1019, H : Ἐτησίαι οὐ κάρτα ἔπνευσαν καὶ οἱ πνεύσαντες δ. Foes. Jo. Chrysost. In Act. Apost. serm. 1, vol. 4, p. 613, 6 : Ἐφ' ἡμῶν μὲν γὰρ ἀμφότερα γίνεται ὑφ' ἕν, τότε δὲ δ. Seager. Psellus Opusc. p. 46 meæ ed. Boiss.]

Διέσπλους, Attice pro διείσπλους, Aditus per quem navi intratur. Schol. Thuc. 4, p. 123 [c. 8] διέσπλους a Thuc. nominari ait τὰ στόματα τοῦ λιμένος, Ostia et aditus portus. Legitur tamen ibi in textu ipsius Thuc. διάπλους tantum et ἔσπλους.

[Διεσπουδασμένως, Accurate, Diligenter. Dionys. A. R. 1, 18 : Ὀλίγα καὶ οὐδὲ αὐτὰ δ. οὐδὲ ἀκριβῶς ... ἀνέγραψεν. Scott.]

[Διεσταλμένως, Distincte. Photius Quæst. Amphiloch. p. 309 ed. Mai. : Δ. ἐν ἀκριβείᾳ τὰ τῆς οἰκείας ἐνεργείας παρεστήσατο. G. D. Jo. Chrys. t. 5, p. 170, 26. Greg. Nyss. t. 2, p. 883, A : Τὰ δὲ εἰς θυσίαν προσαγόμενα ... ἅγια δ. ὠνόμασται. Hase.]

[Διεστραμμένως, Perverse, Distorte. Heliodor. 2, 19; LXX Sirac. 4, 18; Jo. Chrysost. Hom. 28, vol. 5, p. 171. Seager. Clem. Alex. p. 524; Athanas. vol. 1, p. 773. Kall.]

[Διεσφαλμένως, Perperam. Arrian. In Epict. 3, 23, 3 : Ἂν μὲν ἐπὶ μηδὲν ἀναφέρωμεν, εἰκῆ ποιήσομεν· ἐὰν δ' ἐφ' ὃ μὴ δεῖ, δ. Scott. Photius l. modo cit. : Οὐ δ. οὐδὲ χύδην τε καὶ ὡς ἔτυχεν. G. Dind.]

Διεταρίστριαι, Hesychio γυναῖκες αἱ τετραμμέναι πρὸς τὰς ἑταίρας ἐπὶ συνουσίᾳ ὡς οἱ ἄνδρες, veluti τριβάδες. Scrib. forsan διεταιρίστριαι : licet et alterum ferri possit, ut poet. [Recte Ruhnk. in Auct. corrigere videtur Αἱ ἑταιρίστριαι, quo voc. Plato utitur Symp. p. 191, E. V. Pierson. ad Mœr. p. 151.]

[Διετηρὶς, ίδος, ἡ, Biennium. Sam. 2, 13, 23 : Εἰς διετηρίδα ἡμερῶν· ubi al. μετὰ δύο ἔτη.]

[Διέτηρος, ὁ, ἡ, i. q. διετής. Inscr. ap. Viduam p. 14 (in Welckeri Sylloge p. 230) : Μόσχου, διέτηρον ὃς ἄζυγος. Passov.]

Διετὴς, ὁ, ἡ, [Inter oxytona est ap. Arcad. p. 27, 23, et ap. Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1375, qui tamen addit Athenienses διέτης τριέτης et ἑξαέτης barytonis esse usos. Ex aliorum grammaticorum canone Διετὴς de tempore, Διέτης de ætate dicitur. Hesych. : Δίεννος, διέτης. Sed ap. eundem Διέτης, δι' ὅλου τοῦ ἔτους, recte corrigitur δι' ἔτους. Conf. Διά. Contra δίετες et διέτης de tempore ap. Polluc. 1, 54, qui addit : Ἐπὶ μὲν χρόνου παροξύνεται, ἐπὶ δὲ παιδίου καὶ οἴνου καὶ φυτοῦ καὶ τῶν τοιούτων ὀξύνεται, ὡς ἐπὶ τοῦ διετὴς μέχρι τοῦ δεκαετής], Bimus, Duorum annorum. Geopon. [17, 8, 2] : Διετεῖς δὲ γενομένους τοὺς μόσχους εὐνουχιστέον· i. e., ut Varro habet, Castrare non oportet ante bimatum. Aristot. De gen. anim. 4, [10] : Διετὴς ὁ τόκος [immo ἡ κύησις] τῶν ἐλεφάντων ἐστί. Plin. 8, 10, de partu elephantorum : Decem annis gestare in utero vulgus existimat; Aristoteles Biennio. [Herodot. 2, 2 : Ὡς γὰρ διέτης χρόνος ἐγεγόνεε ταῦτα τῷ ποιμένι πρήσσοντι· ubi διετὴς recte codex unus. Dionys. A. R. 8, 2 : Σπονδαὶ διετεῖς. Maccab. 2, 10, 3 : Μετὰ διετῆ χρόνον. Longus 1, 4.] Et διετὲς, neutr. Bimatus, Spatium duorum annorum. Æschin. [p. 70, 42] : Ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, Qui supra biennium sunt puberes, biennium agunt supra pubertatem, sextumdecimum annum attingunt, VV. LL. Aristot. H. A. 3 [immo 2, 1, p. 500, 11] : Ἀποβάλλει δὲ τὰ κέρατα μόνον ἔλαφος κατ' ἔτος, ἀρξάμενος ἀπὸ διετοῦς. Ἐπιδιετὴς [quod nusquam legitur], Qui biennium excessit, supra biennium est. Ἐπιδίετες ἡβᾷν dicitur qui jam supra duos annos puber est s. pubescit, i. e. Qui decimumsextum ætatis annum vel agit vel exegit : nam in decimumquartum annum ἡ ἥβη, i. e. Pubertas, incidit. Sic Bud. p. 125. [Alibi :] Ἐπιδίετες ἡβᾷν, signif. Decem et sex annos natum esse, quasi δύο ἔτη ἐξηβᾷν, h. e. Pubertatem annis duobus excedere. Ap. Demosth. [p. 1135] : Ἐὰν ἐξ ἐπικλήρου τις γένηται, καὶ ἅμα ἡβήσῃ ἐπιδίετες, κρατεῖν τῶν χρημάτων. Et rursum, Πρὶν ἐπι-

A δίετες ἡβᾷν, Antequam ætatis annos decem et sex impleverint. Vide et Etym.

Διετήσιος, ὁ, ἡ, Per totum annum durans. Thuc. 2, p. 60 [c. 38] : Ἀγῶσι μέν γε καὶ θυσίαις διετησίοις νομίζοντες, ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν, Ludis et sacrificiis toto anno, ex instituto patrio. [Adverbium memoriæ, ut videtur, errore ponit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 30 : Διετησίως, ἀντὶ τοῦ δι' ἔτους (codex διέτως), οἷον καθ' ἕκαστον ἔτος. Θουκυδίδης καὶ Ἀριστοφάνης. Dionys. A. R. 1, 32 : Θυσίας καὶ ταύτῃ κατεστήσαντο διετησίους· 15 : Καιροῖς τισι διετησίοις, ἐν οἷς ἱερὰ θύουσιν· ubi cod. Vat. τισὶν ἐτησίοις. Pollux 1, 57 : Διετήσιος (ἑορτή), ἡ διὰ παντὸς τοῦ ἔτους.]

Διετία, ἡ, Biennium. [Act. Apost. 24, 27; 28, 3.]

Διετίζω, Totum annum duro, Annum compleo, Budæo Peranno, e Gaza, Annum solidum traduco. Aristot. H. A. 9, 41 [18 Schn.], de vespis sylvestribus : Οὗτοι μὲν οὖν διετίζουσι, καὶ ὁρῶνται τοῦ χειμῶνος ἐκ δρυῶν κοπτομένων ἐκπετόμενοι, seu, ut paulo post addit : Ὁρῶνται δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος, dicens illud ad
B differentiam τῶν ἐργατῶν de quibus sequitur, Οὐ διετίζουσιν, ἀλλὰ πάντες ἀποθνήσκουσιν ὅταν χειμὼν ἐπιπέσῃ. Illud autem demonstrans, addit, Τοῦ γὰρ χειμῶνος ἀρχομένου μὲν, μωροὶ γίνονται, περὶ τροπὰς δὲ οὐ φαίνονται ὅλως· ut διετίζειν ea dicantur, quæ non tantum verno et æstivo tempore conspiciuntur, sed etiam autumno et hyeme. Sic idem Aristot. [H. A. 5, 33] : Οὐ διετίζει ὁ σαῦρος, Lacerti vita annum non transit; nam sequitur statim, Λέγεται γὰρ ἑξάμηνος εἶναι ὁ σαῦρος. Theophr. H. Pl. 1, [2, 2] : Ὅσα δ' ἐπετειόκαυλα καὶ ὅσα διετίζει, καθάπερ σέλινον. Gaza vero alicubi vertit Bimatum complere : quemadmodum nonnulli illud Aristot. paulo ante, Οὐ διετίζουσιν, ἀλλὰ πάντες ἀποθνήσκουσιν, e Plin. interpr. Vita bimatum non transit. Sed verba illa Aristot. de vespis sunt, at Plinii, de crabronibus sylvestribus. [Theophr. ap. Athen. 2, p. 62, B : Οὐ διετίζειν δὲ, ἀλλ' ἐπέτειον εἶναι. Henst.]

[Διευδιάζω, Serenitate perfruor. Greg. Nyss. t. 1, p. 893, B : Πρὸς τὴν προκειμένην τοῦ βίου ναυτιλίαν διευδιάζοντες. Hase.]

C [Διευεργετέω, Usque benefacio. Schol. Æsch. Pers. 856 : Ὁ Δαρεῖος ... εἰς πάντας ἀρχῶν καὶ διευεργετῶν καὶ διέπων καλῶς. Scott.]

[Διευημερέω, Feliciter vitam traduco, Pervinco. Paul. Alex. Apotel. p. 50, 16 : Οὐδὲ μὴν ἐν ταῖς πράξεσι διευημεροῦντας. Hase.]

Διευθετέω, Suum quodque loco et ordine digero ac dispono, Concinne pono et colloco. Exp. autem et Boni consulo. Etym. M. [p. 726, 9 : Κοσμῆσαι καὶ διευθετῆσαι πάντα. Schol. Soph. El. 651. Wakef. Suid. : Διευθετῶ, τὸ καλῶς διατίθεμαι. Joseph. Genes. p. 42, A : Τὰ λογοθέτου ... διευθετοῦντος. Eustath. Opusc. p. 164, 25 : Εἰ πρὸς κανόνα ἢ καὶ ἄλλως ἑκάτερα (θυμὸς καὶ ἐπιθυμία) διευθετεῖται.]

[Διευθέτησις, εως, ἡ, Concinna dispositio. Eustath. p. 26, 27 : Ἀρετὴ γὰρ στρατιώτου καὶ ἡ τῶν ὅπλων δ. 123, 12 : Τῇ τοῦ παντὸς διευθετήσει. Scott. Achm. Onirocr. p. 147, 41 : Ἀνάλογον τοῦ καιροῦ, καὶ τῆς διευθετήσεως τῶν ἀστέρων. Hase.]

[Διευθετίζω, i. q. διευθετέω. Nicet. Eugen. 1, 128 : Στιλπνὴ κόμη, ναὶ καὶ γλιδῶσα καὶ διευθετισμένη. Boiss.
D Codex Paris. διηντεθισμένη. Nicet. Acom. Annal. p. 50, D : Τὰς κόμας διευθετισάμεναι. Schneid. Eust. Opusc. p. 201, 93 : Πρὸς ἑτοιμότητα διηυθέτιστο γέλωτος. Zonar. Lex. p. 547 : Διευθετίζειν, καλλωπίζεσθαι, ἢ διαχωρίζειν· τοῦτο ἐπὶ τριχός. G. Dind.]

[Διευθηνέομαι, Prospera fortuna utor, Floreo. Nilus Epist. p. 169 : Διεξαγέτω τὸν βίον χαίρων καὶ διευθηνούμενος. G. D. Act. Ptolem. Tetrab. p. 194, 10, de amoribus : Ἐπισφαλεῖς δὲ, καὶ οὐκ ἐπιπολὺ διευθηνούσας. Hase.]

[Διευθυμέομαι.] Διευθυμοῦμαι, Pergaudeo, Perquam læto ac hilari animo sum : præpositio enim vim addit majorem huic composito. Basil. : Ἐξ ὧν χαίρειν καὶ διευθυμοῦσθαι πλέον ἀδύνατον. [Et vol. 2, p. 28, D. Nilus Epist. p. 337 : Τὸ ἀμέριμνον καὶ διευθυμεῖσθαι. G. Dindorf.]

[Διευθυντὴρ, ῆρος, ὁ, Gubernator. Manetho 4, 106 : Οἴκων τε διευθυντῆρας ἐν ὄλβῳ. Conf. Διθυντήρ.]

Διευθυντὴς, οῦ, ὁ, Director Gubernator.

Διευθύνω, Dirigo [Hesych. : Διευθύνεται, κυβερνᾶται (codex κυβερνεῖται) εὐθέως καλῶς. Manetho 4, 90 : Ἐν ξενίῃ τε τὸ πλεῖστον ζωῆς γε διευθύνων βιοτεύσει. Themist. Or. 9, p. 127, A : Εἰς ἐκείνην τὴν τάξιν ὁρῶντες οἱ πατέρες διευθύνουσι τὰ ἀνθρώπινα], pro Corrigo, Emendo, ut Bud. interpr. in Luciano [Prom. c. 19] : Εἴρηκα· σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διελέγχετε καὶ διευθύνατε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι. [Suid. : Διηύθυνεν, ἐκώλυσε (ἐκόλασε Toup.).] Idem Bud. διευθύνω interpr. etiam Examino, Discepto. Item Refuto. [Euseb. H. E. 7, p. 352, 6 : Τινὲς μὲν οὖν τῶν πρὸ ἡμῶν ἠθέτησαν καὶ ἀνεσκεύασαν πάντῃ τὸ βιβλίον, καθ' ἕκαστον κεφάλαιον διευθύνοντες, ἄγνωστόν τε καὶ ἀσυλλόγιστον ἀποφαίνοντες· 356, 36 : Οὐδὲ γὰρ ἐπισκώπτων ταῦτα εἶπον, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀνομοιότητα διευθύνων τούτων τῶν γραφῶν. Hemst.] A Gregor. poni ait pro Inquiro, Disputo, Percunctor, Inquiro disputando. In eo tamen, quem ex illo affert, l. legitur pass. διευθύνεσθαι : Ἀπαιδεύτερον δ', εὖ ἴσθι, τὸ ἀπ' ἀρχῆς γεγεννημένον, εἰ ἦν πρὸ τῆς γεννήσεως, ἢ οὐκ ἦν, διευθύνεσθαι. [Conf. Διιθύνω.]

Διευκρινέω, i. q. διακρίνω, Discerno, Distinguo. Lucian. [Hermotim. c. 7] : Ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρόν τε καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς, Vi ignis discretum, ab humanitate sc. Diog. L. Zenone [7, 47], de dialectica : Τό,τε ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος διαγιγνώσκεσθαι ὑπ' αὐτῆς, καὶ τὸ πιθανὸν τό,τε ἀμφιβόλως λεγόμενον διευκρινεῖσθαι. Itemque διευκρινημένοι, Distincti, Distincte et ordine positi. Xenoph. [OEc. 8, 6] : Τίς δὲ οὐκ ἂν πολεμίοις φοβηθείη, ἰδὼν διευκρινημένους ὁπλίτας, ἱππέας, πελταστὰς, τοξότας; Ordine distinctos et digestos. Item διευκρινῶ est Dijudico, Discepto, Disputo, Discutio, Exacte examino. Bud. e Polyb. 3, [28, 5] : Τούτων δὴ τοιούτων ὑπαρχόντων, λοιπὸν διευκρινῆσαι δεῖ καὶ σκέψασθαι περὶ τοῦ κατ' Ἀννίβαν πολέμου, ποτέροις αὐτῶν τὴν αἰτίαν ἀναθετέον. [3, 22, 3 : Ὥστε τοὺς συνετωτάτους ἔνια μόλις διευκρινεῖν· 4, 34, 1 : Οὐκ εἰκὸς παῖδα περὶ τηλικούτων δύνασθαι πραγμάτων διευκρινεῖν.] A Gregor. quoque in libro De homine idem Bud. h. v. accipi tradit pro Disputando explico, Explano : ut et in h. l. Cic. Ad Attic. [7, 9] : Simul illud πρόβλημα διευκρινήσεις sane πολιτικόν. Et in hoc Xenophontis [Polybii 6, 5, 1] : Ἀκριβέστερον ὁ κατὰ φύσιν μεταβολῆς τῶν πολιτειῶν παρὰ Πλάτωνι διευκρινεῖται λόγος, Discutitur, Enucleatur, Explicatur. [Diodor. ll. pluribus, ut 1, 90 : Περὶ τῶν ἀφιερωμένων ζῴων εἰ καὶ πεπλεονάκαμεν, ἀλλ' οὖν γε τὰ μάλιστα θαυμαζόμενα τῶν παρ' Αἰγυπτίοις νόμιμα διευκρινήκαμεν· 96 : Τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων ῥητέον ὅσοι etc. Schæf. Forma media ap. Platon. Parmen. p. 135, B : Πάντα ταῦτα ἱκανῶς διευκρινησάμενον. Demosth. p. 818, 13 : Τοῦτ' οὖν διευκρινησάμενος. Hesych. : Διευκρινησάμενοι, διέκριναν (corr. διακρίναντες ex Cyrillo). In διεγκρινησάμενοι corruptum supra notavit HSt.] Itidemque διηυκρινημένον e Dionysio Areop. affert pro Discussum, Disputatum, Explicatum, εὐδιορίστως καὶ σαφῶς διατρανωθέν : ut Hesych. quoque διευκρινεῖν exp. σαφηνίζειν, διατρανοῦν. [Sigillatim de cognitione et dijudicatione caussarum controversarum dicitur, velut διευκρινεῖν τὰ διαφέροντα ap. Polyb. 31, 13, 1; τὰς διαφορὰς 24, 4, 7; διευκρινῆσαι περὶ ὧν οἱ ἄνθρωποι ἀμφιβάλλουσι, 40, 10, 2. Cum dativo personæ 31, 9, 7 : Διευκρινεῖν τισὶ περὶ τῶν ἀντιλεγομένων.]

[Διευκρινημένως. V. Διηυκρινημένως.]

[Διευκρινής, ὁ, ἡ, Distinctus, Clarus : si recte habet Suidæ gl. Διευκρινῆ, σαφῆ.]

Διευκρίνησις, εως, ἡ, Discretio, Discussio, Explicatio. [Gramm. in Bekk. Anecd. p. 390, 28 (et Suid.) : Ἀνακάθαρσις, ἐπίλυσις, δ. Boisson. Ptolem. Magn. Construct. p. 289 extr. ed. Basil. Qui etiam verbo διευκρινέω in his libris sæpissime utitur. G. Dind.]

[Διευκρινητέον, Distinguendum. Theophil. De corp. fabr. 1, 6. Boisson.]

Διευλαβέομαι, Metuo, Caveo [Plato Leg. 7, p. 797, A : Τό γε σφόδρα ἄτοπον καὶ ἀηθὲς διευλαβεῖσθαι δεῖ λέγοντα καὶ ἀκούοντα· Phæd. p. 81, E : Τοὺς μὲν γαστριμαργίας τε καὶ ὕβρεις καὶ φιλοποσίας μεμελετηκότας καὶ μὴ (μηδὲν Theodoret.) διευλαβημένους (alii libri διευλαβουμένους) εἰς τὰ τῶν ... θηρίων (γένη) εἰκὸς ἐνδύεσθαι.
A Cum genitivo Leg. 8, p. 843, E : Ἐὰν πυρεύων τὴν ὕλην μὴ διευλαβηθῇ τῶν τοῦ γείτονος. Διευλαβηθῶσι Aristot. H. A. 7, 1], ut διευλαβοῦμαι κινεῖν, Movere vereor, Movere tempero, ut Gaza vertit. Plato Epist. [7, p. 351, C] : Διευλαβούμενος μὴ παθεῖν, Cavens ne sibi accideret. Hesych. quoque διευλαβοῦντο exp. ἐφοβοῦντο. [Job. 6, 16 : Οἵτινές με διευλαβοῦντο, νῦν ἐπιπεπτώκασί μοι. Polyb. 14, 2, 7 : Διευλαβεῖσθαι τὴν τῶν Καρχηδονίων συγκατάθεσιν· 21, 13, 5 : Διευλαβούμενοι μὴ διὰ τὴν προγεγενημένην διατριβὴν φιλοτιμότεροι ἢ πρὸς τὸ βλάπτειν αὐτούς. Cum πρὸς Jo. Cinnam. p. 159, B : Πρὸς τὸ ὑπερβάλλον τοῦ πλήθους διαλαβηθεὶς (scr. διευλαβηθείς). G. D.] Dicitur accipi etiam pro Revereor, Colo. Cujus usus ex. Plato nobis suppeditat, tum alibi, tum De rep. 9 : Πᾶς οὖν αἰδείσθω τὸν ἑαυτοῦ πρεσβύτερον, ἔργῳ τε καὶ ἔπει· τὸν δὲ προέχοντα εἴκοσιν ἡλικίας ἔτεσιν ἄῤῥενα ἢ θῆλυν, νομίζων ὡς πατέρα ἢ μητέρα, διευλαβείσθω.

[Διευλαβητέον, Cavendum. Plato Rep. 7, p. 536, A : Πάντα τὰ τοιαῦτα δ.]

B [Διευλύτωσις, εως, ἡ, Dissolutio, Gl. Vox nihili, fort. ex διαλύτρωσις corrupta.]

[Διευμαρίζω, Facilem s. Facile reddo. Nicet. Chon. Hist. p. 275, D : Οὕτως αὐτῷ ἡ ἔξοδος διηυμάριστο. G. D.]

[Διευνάω, Sopio. Impropr. de vita finienda Eur. Hipp. 1377 : Ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι διά τ' εὐνᾶσαι τὸν ἐμὸν βίοτον. || Διευνάζω, Concumbo. Etym. M. p. 280, 43 : Διώνη, ἡ διδοῦσα τὰς τῆς γενέσεως ἡδονάς· ἢ διεύνη τίς ἐστιν ἡ πρώτη διευνασθεῖσα.]

[Διευπορέω, Abundo. Jo. Chrys. t. 6, p. 115, 42 : Διευπορῆσαι ἄρτου μόνου. Hase.]

[Διευπραγέω, Feliciter res meas gero. Joseph. A. J. 6, 10, 2 : Δαυίδης ... κατώρθου καὶ διευπραγῶν ἐβλέπετο.]

[Διευριπιδίζω. V. Διασκανδικίζω.]

[Διευριπίζω.] Εὐριπίζειν [quod nusquam legitur] et Διευριπίζειν, Euripi modo huc illuc agitari et reciprocare. Aristot. Probl. sect. 25 [22, p. 940, 3] : Διὰ τί ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῶν οἴκων ὁ ἀὴρ διευριπίζει, καὶ μάλιστα ταῖς εὐδίαις; Gaza vertit, Aer ventilatur et reciprocatur. [Vox nihili, ut opinor, ex διαριπίζει corrupta.
C V. Διαῤῥιπίζω. G. Dindorf.]

[Διευρύνω, Dilato. Hippocr. p. 510, 6 : Τό τε διευρύνεσθαι καὶ διακρίνεσθαι. Scott. Aristot. H. A. 8, 17 : Τὸ ἔντερον διευρύνειν· De mir. ausc. p. 841, 3 : Τὸ δὲ πέρας εἰς πεντήκοντα ἀνδρῶν ὑποδοχὴν μεῖζον γενόμενον διευρύνεται. Galen. vol. 4, p. 515 : Τρόπον αὐλοῦ διευρύνασα. Ib. p. 536; vol. 5, p. 359. || Theodoret. vol. 4, p. 915 : Κἂν τῷ Κρατύλῳ τόνδε τὸν λόγον διηύρυνεν, Latius explicuit. G. Dindorf.]

[Διεύς. V. Δῖον.]

[Διευστοχέω. Dionys. H. De comp. verb. § 11, p. 57, 5 R. : Χάριτος ἐν ἅπασι διευστοχούσης. Corrigendum ex cod. Vratisl. ἐν πᾶσι μὲν εὐστοχούσης. Schneid.]

[Διευσχημονέω, Decore s. honeste me gero. Plut. V. Agesil. c. 29 : Θεᾶσθαι τῶν ἀγαθῶν ἃ παρὰ τὰς τύχας πράττουσι καὶ λέγουσι διευσχημονοῦντες.]

[Διευτακτέω, Ordinem servo. Iamblich. Ad Nicom. Arithm. p. 106, B. Hemst. Id. ib. p. 63, B; 69, B; 72, A. Hase.]

[Διευτελίζω, Flocci facio, Contemtim habeo. Ælian.
D V. H. 14, 49 : Οὔτι ἐνυβρίζων αὐτοῖς οὐδὲ διευτελίζων.]

Διευτονέω i. q. εὐτονέω, nisi quod præp. vim ei aliquam addit. [Vim habeo. Theophr. Περὶ αἰσθήσ. 7, p. 649 : Ὡς τὰ μὲν οὐχ ἁπτόμενα διευτονεῖν, τὰ δ' ὅλως εἰσελθεῖν οὐ δύνασθαι. Polyb. 4, 43, 8 : Διευτονεῖν μὲν οὖν (ὁ ῥοῦς) οὐκέτι δύναται πρὸς τὴν ἀντιπέρας χώραν. Schneid. Joseph. B. J. 5, 12, 3 : Οὔτε ἴσχυον οἱ κάμνοντες, καὶ τὸ διευτονοῦν ὤκνει διὰ τὸ πλῆθος τῶν νεκρῶν. Georg. Pachym. Andron. p. 63, C : Διευτονοῦντες δὲ πρὸς ἀμφότερα ἑτοίμους ἑαυτοὺς παρεῖχον. G. D.]

[Διευτρεπίζω, Paro. Suid. s. v. Σεμίραμις (ex Ctesia, ut conjicit Wessel.) : Ἄπιθι καὶ διευτρέπιζε εἰς τρίτον ἔτος στρατείαν. Anna Comn. 13, p. 385, A : Πρὸς ἄμυναν διηυτρεπισμένοι.]

Διευτυχέω, Usquequaque prospera utor fortuna, Totam rem s. Omnes res feliciter gero. [Demosth. p. 1040, 5 : Τὸ διευτυχεῖν συνεχῶς τῇ οὐσίᾳ οὐ πολλοῖς τῶν πολιτῶν διαμένειν εἴωθεν. Theopomp. ap. Athen. 12, p. 531, D : Οὐ μὴν περί γε τὴν τοῦ βίου τελευτὴν διηυτύχησαν. « Arrian. Exp. Al. 4, 7, 8. Hesych. s. v.

Εὔσους. » Hemst. Strabo 13, p. 610 : Οὐ μέντοι διηυτύχησεν, ubi edd. vett. διητύχησεν. Dionys. Hal., Plutarchus, aliique recentiores sæpissime. Apollon. ap. Oribas. p. 146 ed. Matth. ab Schneid. cit. : Οἷς τὰ περὶ τὴν κάθαρσιν μὴ διευτύχηται, Non bene processit. Cum genitivo Ælian. N. A. 17, 27 : Τὰ μὲν ἄλλα διευτυχοῦντες εὐνόμου μάλα καὶ εὐδαίμονος λήξεως. Quæ non infrequens est constructio verbi εὐτυχέω, quod v. G. Dind.] A

[Διευφημέω. Zonar. Lex. p. 547 : Διευφημῶ· διαφημίζω δέ. Glossa suspecta.]

[Διευφημίζω lectio vitiosa. V. Διαφημίζω.]

[Διεύχης, ους, ὁ, Dieuches, medicus dogmaticus, a Galeno vol. 3, p. 137; 13, p. 144, Athenæo 1, p. 5, A, Plinio H. N. 24, 16, aliisque memoratus. G. D.]

[Διευχίδας, ὁ, Dieuchidas, n. pr. historici cujus Megarica ab Athenæo 6, p. 262, E, ab Harpocrat. s. vv. Ἀγυιᾶς et Γερανία, scholl. Aristophanis, Apollonii, Pindari, aliisque memorantur, nomine scriptoris in codd. plerumque turpiter corrupto, δευχίδας δηριχίδας διριχίδας δεκτάδας εὐτυχίας εὐτυχίδας aliisque modis, de quo dixit Maussacus ad l. Harpocrationis B priorem. G. Dindorf.]

Δίεφθος, ὁ, ἡ, Discoctus, Athen. [Hippocr. p. 526, 11 : Λεπτὰ διδόναι καὶ διεφθότερα· 529, 11 : Δίεφθοι ὀπτῶν κουφότεροι· 528, 11. Scott. Aristot. H. A. 5, 15. Pollux 6, 52.]

[Διεφικνέομαι, Pervenio ad, Pertingo. Eunap. Exc. p. 287 ed. Mai. (91, 17 Nieb.) : Ὅσον ὑπὲρ ἥπατος διὰ πνεύμονος ἐπὶ καρδίαν συμπερατοῦται καὶ διεφῖκται.]

[Διέχεια, ἡ, Disjunctio, Discretio. Aristid. Quintil. p. 130 : Τὴν μὲν πολλὴν συνέχειαν τῆς φωνῆς ὡς ἄχρηστον περιεφρόνησεν, τὴν δὲ μείζω διέχειαν ὡς ἄπειρον ἀποδοκιμάσας. Schol. Ven. Aristoph. Pac. 938 : Ἕπεται γὰρ μέλος, ὃ ὑπονοῶ μὲν ἔχειν τὸ ἀντίστροφον ἐν διεχείᾳ, Antistropham non continuo, sed post longius intervallum sequi. Κατὰ διέχειαν Hephæst. p. 135, Eustath. Opusc. p. 137, 24. G. D. Basil. Schol. in Greg. Naz. Stelit. 2, in *Notices des Mss.* vol. 10, part. 2, p. 106. Boisson.]

Διεχής, ὁ, ἡ, Disjunctus, Discretus, Interruptus, contr. τῷ συνεχής, Plato [Leg. 5, p. 738, A, ubi tamen C non leguntur verba memoriæ, ut videtur, errore aliunde illata συνεχεῖς οὐ διεχεῖς] : Πλείστας καὶ ἐφεξῆς διανομὰς κεκτημένον συνεχεῖς, οὐ διεχεῖς. Plut. [Mor. p. 966, E] : Τῆς ὑφῆς τὸ μὴ διεχές, μηδὲ στημονῶδες, ἀλλὰ λείου συνέχειαν ὑμένος, καὶ κόλλησιν. Idem in Consol. [p. 115, F] : Στρογγύλα γὰρ εἶναί φασι ταῦτα (τὰ κακὰ) καὶ συνεχῆ καὶ πρὸς ἄλληλα φερόμενα· τὰ δ' ἀγαθὰ, διεχῆ τε καὶ δυσκόλως συνερχόμενα πρὸς αὐτοῖς τοῦ βίου τοῖς τέρμασι, Interrupta, Bud. [Aristid. Quintil. p. 130 : Πότερα συνεχὴς ἢ ἡ διεχὴς ἡ μουσική. Et inferius : Τότε λίαν συνεχὲς εἰς εἴδη διαιρεῖ τῆς ὕλης καὶ τὸ διεχὲς συνάγει συμμέτρως. Hesych. : Διεχής, διμερής. G. Dind.]

[Διεχθραίνω, Inimicitia prosequor. Sext. Empir. p. 226 : Εἰ καὶ δοκεῖ τοῖς ἀπὸ τῶν μαθημάτων διεχθραίνειν. Hemst. Hesych. : Κοτεῖν, διεχθραίνειν, χαλεπαίνειν.]

Διεχθρεύω, Inimicus sum. [Arrian. De venat. 12, 5 : Ὅσαι διεχθρεύουσιν ἀλλήλαις. Dionys. A. R. 4, 70 : Τοῖς συναγωνιζομένοις αὐτῇ διεχθρεύσειν. Alciphro 2, 3 : Ὧν οὔτε τὸ φιλικὸν βέβαιον οὔτε τὸ διεχθρεῦον ἀκίνδυνον.]

Διέχω, Perrumpo, Penetro. Hom. Il. E, [99] : Διὰ D δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς, Ἀντικρὺ δὲ διέσχε· Λ, [253] : Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. Quibus in ll. Eust. non solum διῆλθε et διήλαυνε exp., sed etiam διέσχισε : unde fit ut lubentius verbo Perrumpo quam verbo Penetro hic utar. [Forma media Apoll. Rh. 3, 283 : Γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ, Ἰθὺς δ' ἀμφοτέρῃσι διασχόμενος παλάμῃσιν Ἧκ' ἐπὶ Μηδείῃ.] Bud. autem ap. Gregor., loquentem de scena Mosis, Τὸ πρῶτον καταπέτασμα διασχόντες, καὶ ὑπερβάντες τὴν αἴσθησιν, vult διέχειν esse itidem Penetrare. Ex Eod. affertur et Διέσχον τὴν νεφέλην, pro Penetravi mediam nubem. Quibus tamen in ll. et verbo Perrumpo posse nos uti existimo. Sed et Trajicio et Transigo redditur : Aristot. H. A. 1, [p. 496, 31] : Διὰ γὰρ τοῦ ἥπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ. [De part. anim. 3, 4 : Διὰ μὲν τῶν ἄλλων σπλάγχνων διέχουσιν αἱ φλέβες, διὰ δὲ τῆς καρδίας οὐ διατείνει φλέψ.] Huc referenda est et illa exp., quæ isti verbo datur in h. Aristot. l. [Probl. 15, 5] : Διὰ τί ὁ ἥλιος διὰ τῶν τετραπλεύρων διέχων εὐθύγραμμα ποιεῖ; hic

A enim Pertinere exp., Permeare, Pertransire. [Idem H. A. 3, 6 : Διέχουσιν (ἶνες) ἀπό τε τῶν νεύρων πρὸς τὰς φλέβας καὶ ἀπ' ἐκείνων πρὸς τὰ νεῦρα, Pertinent, Pertingunt. Pertineo. Herodot. 4, 142 : Διώρυχα ... τὴν ἐκ τοῦ Νείλου διέχουσαν ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον. Similiter 7, 122. « Διασχόντα ὀστέα, Ossa penetrantia, procedentia, perrumpentia, ap. Hippocr. p. 816, G : Μὴ διασχόντα τὰ ὀστέα εἰς τὸ εἴσω μέρος· 279, 51 : Μία μὲν (φλὲψ) διὰ τῶν κορυφῶν καὶ τοῦ δέρματος διασχοῦσα ἐκ τοῦ ὀμφαλοῦ ἀνῆκται. » Foes.] Observandum est autem, in citatis hactenus exx., et in seqq. quoque, pro diversa constr., vel act. vel neutr. esse h. v. [Activ. Herodot. 7, 51 : Σχιζόμενος ὁ ποταμὸς ... διέχων ἀπ' ἀλλήλων τὰ ῥέεθρα ὅσονπερ τρία στάδια.] Rursum Bud. διασχεῖν τὴν φάλαγγα ap. Arrian. [Exp. 1, 1, 13] interpr. Aperire phalangem. Quibus adjungit, Διέχω, Aperior, Dirimor, ut acies rupta, ap. Arrian. [3, 14, 2 et 7. Plut. V. Æm. Pauli c. 20 : Ὡς πρῶτον ὑπέδυσαν καὶ διέσχον εἴσω τῶν ὅπλων· Pelop. c. 17 : Ἅπαν εἰς φόβον κατέστη τὸ στράτευμα καὶ διέσχε μὲν ἐπ' ἀμφότερα τοῖς B Θηβαίοις ...] Tale est autem quod in VV. LL. e schol. Aristoph. affertur, Διέσχεν ἡ γῆ φεύγοντι, pro Terra hiatu diducta est. [Philostr. p. 669 : Σεισμῷ τῆς γῆς διασχούσης· 803 : Ὁπότε ἡ γῆ λέγεται αὐτῷ διασχεῖν.] At cum accus. putat Bud. alicubi vel Dirimo, vel Summoveo posse exponi. In illo enim Gregor. l. : Ἀνῆλθον ἐπὶ τὸ ὄρος, καὶ τὴν νεφέλην διέσχον εἴσω γενόμενος, existimat διέσχον posse etiam verti Diremi, vel Summovi : additque e Plut. [V. Tib. Gracchi c. 18] διέχειν τὸ πλῆθος καὶ ἀνείργειν, pro Summovere. [V. Alcib. c. 4 : Ἐγνώρισε Σωκράτη καὶ προσήκατο, διασχὼν τοὺς πλουσίους καὶ ἐνδόξους ἐραστάς.] Exponit etiam Evado, in Arrian. 6, [5, 6] : Ὡς δ' ἐς πλάτος ἤδη ὁ ποταμὸς διέσχεν, ἐνταῦθα δὴ ὁ ῥοῦς οὐκέτι ὡσαύτως χαλεπὸς ἦν, Quum evasit angustias et se diffudit. In simili tamen l. διέχω, interpr. Pateo [3, 4, 2] : Ὅσον γὰρ πλεῖστον αὐτοῦ ἐς πλάτος διέχει. At vero cum acc., Διασχοῦσα τὰς χεῖρας ap. Plut. Antonio [c. 20], Brachia expandens. ‖ Disto. [Theogn. 970 : Νῦν δ' ἤδη νηῦς ἅθ' ἑκὰς διέχω.] Thuc. [2, 81] : Διεῖχον δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων· alibi sine C præp., Διέχει τῆς ἠπείρου. [Xen. Anab. 1, 10, 4 : Διέσχον ἀλλήλων ... ὡς τριάκοντα στάδια· 3, 2, 20 : Ὅταν διασχῇ τὰ κέρατα· 22 : Ὁπότε διάσχοιεν αἱ πλευραί. Polyb. 1, 42, 6 : Διέχον ὡς χιλίους σταδίους· 5, 103, 6 : Διασχόντες ὡς δύο στάδια τῆς Φιλίππου παρεμβολῆς.] Sic Xenoph. [H. Gr. 2, 1] : Διεῖχε δ' ὁ Ἑλλήσποντος ταύτης σταδίους ὡς πεντεκαίδεκα. [Recte Leunclavius ταύτῃ restituit. Itaque διεῖχε vertendum, Patebat (in latitudinem). Aristot. H. A. 2 extr. : Διέχει δ' ὁ πρόλοβος τοῦ πρὸ τῆς γαστρὸς στομάχου συχνὸν ὡς κατὰ μέγεθος. ‖ Emineo, Excello. Appian. Pun. c. 132 : Τόλμῃ καὶ προθυμίᾳ πολὺ διασχοῦσαν, i. q. διαφέρουσαν. ‖ Διισχάνω. Apoll. Rh. 4, 1696 : Οὐκ ἄστρα διίσχανεν. ‖ Διίσχω. V. Διισχύω. Theophr. H. Pl. 3, 11, 3 : Διισχουσῶν τῶν συζυγιῶν. Sed cod. Urb. διεχουσῶν.]

[Διεψευσμένως, Falso, Fallaciter. Strabo 1, p. 47 : Οὐχ ἱκανῶς ἐξεῖπον οὐδὲ δ. Marc. Antonin. 2, 17 : Μηδὲν εἰκῇ ποιοῦντα μηδὲ δ. καὶ μεθ' ὑποκρίσεως. Scott.]

[Διέψω, Percoquo. Hippocr. p. 283, 20 : Ἥλιος ἐγκαταδύνων, ὥστε μάλιστα διέψει τοὺς ἀνθρώπους. Scott. D Alexand. Trall. 8, p. 438 : Γάλα κατ' ὀλίγον προσπλέξεις ... ἕως πάντα διεψήσωνται (scr. διεψήσονται). G. D.]

Δίζα, Laconibus est αἶξ, Capra, Hesych.

[Δίζημι. V. Δίζω.]

Διζήμων, ὁ, Quæsitor, Vestigator. Nonn. [Jo. c. 8, v. 21 : Μολεῖν διζήμονι ταρσῷ.]

[Διζηρὸς, ὁ, Dizerus, de quo Steph. Byz. : Ποταμὸς Ἰλλυρίδος. Λυκόφρων (1026), Οἳ πρὸς βαθεῖ νάσσαντο Διζηροῦ πόρῳ. Ἴσως ἀπὸ τοῦ δίζεσθαι (scr. δίζησθαι) τὴν Μήδειαν ὀνομασθείς. Τὸ ἐθνικὸν Διζήριος καὶ Διζηρίτης, ὡς Ἄλωρος Ἀλωρίτης.]

[Δίζησις, εως, ἡ, Disquisitio, Perscrutatio. Parmenides ap. Plat. Sophist. p. 237, A, 258, D et Sext. Empir. p. 394 : Τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος εἶργε νόημα. Et ap. Proclum : Αἵπερ ὁδοὶ Μοῦσαι διζήσιός εἰσι νοῆσαι.]

[Δίζοος lectio vitiosa. V. Δίοζος.]

[Διζυγής. V. Δίζυξ.]

[Διζυγία, ἡ, Jugum geminatum. Geopon. 2, 23, 14, p. 159 : Ἀροῦντα δὲ οὐ δύο, τέσσαρας δὲ βόας ὑποζευγνύναι χρὴ καὶ ποιεῖν τὴν καλουμένην διζυγίαν.]

Δίζυξ, υγος, ὁ, ἡ, ut δίζυγες ἵπποι, Hom. Il. E, [195, et K, 473], Bijuges. Item Δίζυξ, pro Duplex : ut δίζυξ εὐεπίη, Gregor., Duplex eloquium. || Δίζυγος ὁ, ἡ, pro eodem : unde, Καὶ μετὰ δίζυγον ἦμαρ, Gregor., pro Post biduum. [Agathias in Anth. Pal. 4, 3, 85 : Δίζυγος ἠπείροιο συναντήσασα κεραίη. Schæf. || Διζυγής, ὁ, ἡ. Heliodor. Oribas. p. 19 Mai. : Ὁ μὲν βραχίων μονοειδὲς ὀστέον ἔχει, ὁ δὲ πῆχυς διζυγής ἐστι. Osann.]

[Δίζυφον. Palladas in Anth. Pal. 9, 503 : Οὐκ ἀλόγως ἐν διζύφοις δύναμίν τινα θείαν εἶναι ἔφην· χθὲς γοῦν δίζυφον ἐν χρονίῳ ἠπιάλῳ κάμνοντι τεταρταίῳ περιῆψα, καὶ γέγονεν ταχέως οἷα κρότων ὑγιής. Ζωυφίοις et ζώυφιον recte emendatum a Toupio, quem v. ad Suidam s. v. Κρότωνος ὑγιέστερος.]

[Δίζω, Δίζημι, Δίζημαι.] Δίζημι, Quæro. Frequentior usus est pass. vocis in act. signif. itidem pro Quæro, Indago, Investigo. Hom. Il. [Δ, 88 : Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη· E, 168, K, 84;] N, [760] : Ἄσιον Ὑρτάκου υἱὸν Φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος εἴπου ἐφεύροι. P, [221] : Πληθὺν διζήμενος. [Od. A, 261, Λ, 100 : Νόστον δίζηαι. Cum inf. Tryphiod. 525 : Πολέμοιο τέλος διζήμενος εὑρεῖν.] Utitur Idem fut. διζήσομαι, mutuatitio a διζέομαι. Od. Π, [238] : Φράσσομαι εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι, Μούνω ἄνευθ' ἄλλων, ἦ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους, An etiam alios quæremus, ζητήσομεν. [Lycophro 682 : Νεκρόμαντιν διζήσεται. « Pro δίζησθαι apud Herodotum frequenter olim δίζεσθαι edebatur. Cum accus. constructum, aut sequente εἰ part. significat Quærere; seq. infinitivo commode redditur Cupere, aut Postulare. Ἄκεα δίζησθαι 1, 94. In πλέον τι δίζησθαι ἔχειν consentiunt libri 2, 147 et meliores 4, 9, ubi alii δίζεσθαι, quam formam nos 5, 4, 139 ex cod. Schellerh. in δίζησθαι mutavimus. Διζήμενοι et διζήμενος 1, 67, 139; 2, 66; 3, 53; 4, 147. Sic ἀγγέλους διζημένους εἴ τις etc. 4, 151. Σὲ δίζημαι εἴκοσι εἶναι ἀντάξιον, Te postulo parem esse viginti, 7, 103; δίζηται ex Mss. et Eustathio p. 1774, 31 restitutum 2, 38, ubi olim δίζεται. Et δίζησθε 5, 92, 1, et ἐδίζητο 1, 214, ubi olim δίζεσθε et ἐδίζετο. 4, 30 : Προσθήκας γάρ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐδίζετο. Conf. Ἐπιδίζημαι. » Schweigh. Formæ a δίζω et δίζομαι ductæ propriæ videntur esse poetarum neque admissæ nisi metri caussa. Male igitur δίζεσθαι scribitur ap. Democrit. Stob. Floril. 1, 40, et ap. Apollon. Rh. 1, 1303; 4, 508, aliosque Epicos, qui hoc verbo non raro utuntur. In Tragicis unum est exemplum Æsch. Suppl. 821 : Φυγάδα μάταισι πολυθρόοις βίαια δίζηνται λαβεῖν. Aor. 1 ἐδιζησάμην Diogen. L. 9, 5 ex Heraclito : Αὐτὸν ἔφη διζήσασθαι, καὶ μαθεῖν πάντα παρ' ἑαυτοῦ, ubi plerique libri διζήσεσθαι. Primam personam in Heracliti dicto ponunt Julian. Orat. 6 : Ἐδιζησάμην ἐμωυτόν· quod ἐμαυτὸν ἐδιδαξάμην scriptum est ap. Tatian. Or. ad Græc. § 4, fortasse non scriptoris, sed librarii culpa. Clem. Al. Strom. 2, p. 429, ab Menagio citatus : Ἃ δὲ αὐτοὶ διζησάμενοι ἑαυτοὺς ἐξευρηκέναι φρυάττονται. Activum posuit Hesych. : Ἐδίζησα ἐμεωυτὸν, ἐζήτησα ἐμαυτόν. G. D.] Δίσδημαι, Hesychio ζητῶ, Dor. || Δίζω, et Δίζομαι, i. q. δίζημι et δίζημαι. Nonn. [Jo. c. 8, v. 50] : Τιμὴν δ' ἡμετέρην οὐ δίζομαι, i. e. τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν οὐ ζητῶ, Non quæro gloriam et honorem meum. [Διζήμεθα Χριστὸν id. ib. c. 18, v. 7.] Dicitur et δίζομαι ποιεῖν, ut ζητῶ ποιεῖν, Quæro facere, pro Studeo, s. Do operam ut faciam. Hom. δίζω accipit pro Quæro s. Disquiro mecum, Animo agito et discepto mecum. Il. Π, [713] : Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους. Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας, Ἦ λαοὺς εἰς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Hesych. δίζειν exp. non solum ζητεῖν, ἐρευνᾷν, sed etiam φροντίζειν. [Orac. Lycurgo redditum ap. Herodot. 1, 65 : Δίζω ἤ σε θεὸν μαντεύσομαι ἢ ἄνθρωπον, ubi male διζῶ in aliquot codd. Aoristi unum est idque suspectum exemplum in gl. Suidæ, Ἐξέδισεν, ἐξεζήτησεν· ἐκ τοῦ δίζω τὸ ζητῶ. Scrib. ex Hesychio Ἐξεδίφησεν, ἐξεζήτησεν, reliquis vel delendis, vel δίζω in διφῶ mutando, quæ Hemsterhusii conjectura est minus probabilis. G. D.]

[Δίζωνος, ὁ, ἡ, Bis cinctus. Gramm. in Creuzeri Melet. 1, p. 34, 35. G. Dindorf.]

[Δίζωος, ὁ, ἡ, Qui in duobus locis vivit. Dosiadæ Ara in Anth. Pal. 15, 26, 7 : Φὼρ δίζωος, quod Ho-

A lobolus interpr. ὁ εἰς Ἅδου κατελθὼν καὶ ἐκεῖθεν ἀνελθών.]

[Διηγανὲς, λαμπρὸν, Hesych. Infra Διηπανὲς, sed cum alia interpretatione. Conf. Ἠγανὲς, quod Hesych. interpr. καθαρὸν, νέον.]

[Διηγέω. Etym. M. p. 274, 19 : Τὰ παρὰ τοῦ ἄγω συντεθειμένα διὰ τοῦ η γράφεται ... διηγῶ, ὁ μέλλων διηγήσω. Formæ activæ, a gramm. fictæ ut ἡγῶ, de quo v. s. Ἡγέομαι, unum mihi in promptu est, sed suspectum ex Macarii Hom. 27, p. 161, D : Γνώσει τινὶ καὶ νοῒ διηγῆσαι λόγους· ubi modo præcessit forma media διηγήσασθαι. G. D.] Διηγοῦμαι, Narro, Commemoro. Lucian. [De hist. conscr. c. 57], de Thucydide loquens Atticam illam pestilentiam commemorante : Ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον. Et [ib. c. 38] : Ἢν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα, ὡς ἐπράχθη, διηγῆται. Isocr. autem dixit etiam διηγοῦμαι περὶ τούτων, pro Dissero de his. [Epist. 7, p. 421, pro vulg. τὰ διηγούμενα περὶ τοῦ σοῦ πατρὸς, cod. Urb. τὰ διηγγελμένα. Aristoph. Vesp. 1196 : Οὕτως διηγεῖσθαι νομίζουσ' οἱ σοφοί· Av. 198 : Τίς ἂν οὖν τὸ
B πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγήσαιτο. Plato Symp. p. 172, C : Ἔοικέ σοι οὐδὲν διηγεῖσθαι σαφὲς ὁ διηγούμενος.]

Διήγημα, τὸ, Narratio, Quod narratur. Apud Gregor. sæpe est Rei expositio, Commemoratio, Bud. ex illo afferens, Καὶ μικρόν τι προσδιατρίψαι τῷ δ., pro Longiuscule rem narrare. [Deuter. 28, 37. Polyb. 1, 14, 6 : Ἐξ ἱστορίας ἀναιρεθείσης τῆς ἀληθείας τὸ καταλειπόμενον αὐτῆς ἀνωφελὲς γίγνεται διήγημα· 4, 39, 11 : Οὐκ ἐξ ἐμπορικῶν ἔχουσαι διηγημάτων τὴν πίστιν. « Διηγήματα, Casus qui alicui obveniunt singulares, narrandi longa materies : Μεγάλα τἀμὰ διηγήματα καὶ πολλὴν ἔχοντα τραγῳδίαν· Αὕτη ἡ τῶν ἐμῶν διηγημάτων τύχη, et quæ plura suppeditat Xenoph. Ephes. p. 38, 41, 59, 69, 78. Statua ænea erecta πρὸς μνήμην τοῦ διηγήματος ap. Dion. Chr. p. 593, A (vol. 2, p. 329). » Hemst. ad Thom. M. p. 235. Conf. Διήγησις.]

Διηγηματικὸς, ή, όν, q. d. Narrativus, Ad narrationem pertinens, Qui narrationibus delectatur, vel, uno verbo, Fabulator, Sermocinator, Bud. in Aristot. Eth. 3, [13, p. 1117, 34] : Τοὺς γὰρ φιλομύθους καὶ
C διηγηματικοὺς καὶ περὶ τῶν τυχόντων κατατρίβοντας τὰς ἡμέρας, ἀδολέσχους ... λέγομεν. [Aristoteli διηγητικοὺς ex aliis libris restitutum. Διηγηματικὴ μίμησις, Imitatio per narrationem, ap. eund. De poet. c. 24, p. 1459, 33, 36. Et c. 23 init. : Περὶ τῆς διηγηματικῆς καὶ ἐν μέτρῳ μιμητικῆς. Apollon. De syntaxi p. 254, 3 : Πάλιν ἡ μετάληψις γενήσεται εἰς ἀπαρέμφατον κατὰ τὸ διηγηματικόν. G. Dindorf.]

Διηγηματικῶς, q. d. Narrative. [Diogen. L. 9, 103 : Δ. λέγομεν, οὐ διαβεβαιούμενοι εἰ καὶ ὄντως ἐστί. Kall. Vita Nicolai Studitæ in Combef. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 889, C : Εἰ καὶ τὰ μάλιστα δ. ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἐξηχούμενος καθέστηκεν ἔπαινος. G. D. Theodoret. Hist. eccl. p. 868, B; Cat. in Jerem. t. 1, p. 314, D. Euseb. Dem. ev. p. 243, D : Ἑξῆς ἐπιλέγει ἡ Γραφὴ διηγηματικῶς. Gregor. Nyss. t. 1, p. 758, D : Διηγηματικῶς τὸ δόγμα τοῦτο παρατιθέμενος, Per modum narrationis in medium afferens. Hase.]

Διηγημάτιον, τὸ, Narratiuncula. [Schol. Aristoph. Av. 439 : Ἐκ διηγηματίου τινὸς εἰλκύσθαι (τὸ ῥηθέν).
D Scott. Straboni 14, p. 651 ex libris restitutum : Τὰ τοιαῦτα διηγημάτια θρυλεῖται, ubi vulgo διηγήματα. G. Dindorf.]

Διήγησις, εως, ἡ, Narratio, Commemoratio. Sed longior est quam διήγημα : a quo ita eam differre tradit Aphthon. ut ποίησις a ποίημα. [Plato Rep. 3, p. 392, D : Ἆρ' οὐ πάντα ὅσα ὑπὸ μυθολόγων ἢ ποιητῶν λέγεται, διήγησις οὖσα τυγχάνει ἢ γεγονότων ἢ ὄντων ἢ μελλόντων; Phædr. p. 266, E : Προοίμιον μὲν οἶμαι πρῶτον ὡς δεῖ τοῦ λόγου λέγεσθαι ἐν ἀρχῇ· ... δεύτερον δὲ δὴ διήγησίν τινα μαρτυρίας τε ἐπ' αὐτῇ. Polyb. 3, 36, 4 : Ἀνυπόταχτος καὶ κωφὴ γίγνεται ἡ δ. De διηγήσει oratoria agit Aristot. Rhet. 3, 16. « Est, Narratio ipsius argumenti quod causa suppeditat. Hermog. Εὑρέσ. 2, p. 34 : Δ. ἐστι παντὸς προβλήματος αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐξ οὗ συνέστηκεν ἡ ὑπόθεσις. Apsin. Art. rhet. p. 692 : Δ. ἐστι πραγμάτων ἔκθεσις γεγονότων. Διττὸν τὸ γένος τῶν διηγήσεων· τὸ μὲν διὰ ψιλῶν πραγμάτων, τὸ δὲ διὰ μετανοιῶν προσεξεταζομένων καὶ κατασκευῶν προστιθεμένων. Αἱ μέν εἰσιν ἱστορικαὶ, αἱ δὲ ἀγωνιστικαὶ, οἷον αἱ παρὰ

τοῖς πολιτικοῖς. Ab ἀφηγήσει quomodo differat v. s. v. Ἀφήγησις. Species διηγήσεως sunt ἀντιδιήγησις, ἐπιδιήγησις, καταδιήγησις, παραδιήγησις, προδιήγησις, ὑποδιήγησις, de quibus v. suis locis. » Ernesti. Lex. rhet. Ammon. p. 43 : Διήγησις καὶ Διήγημα διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ ποίησίς ἐστιν ἡ ἐν μήκει τὸ τέλειον ἔχουσα· Διήγημα δὲ καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον. Melius Thom. M. p. 234 : Διήγησις ὅλον τὸ σύγγραμμα ... διήγημα δὲ μέρος τι· ... παραχρῶνται δέ τινες. Pluribus de hoc discrimine agunt Hermog. Progymn. c. 2 et Theo Progymn. c. 4, uterque in Walzii Rhetor. vol. 1, p. 16 et 182. Quod a quibusdam permutari hæc vocabula ait Thomas M., idem videtur notasse Herodianus, cujus annotatio non integra, ut videtur, hæc est p. 473 ed. Piers. : Διήγησιν λέγουσιν, οὐχὶ διήγημα.]

[Διηγητέον, Narrandum. Constant. Man. Chron. p. 20, 388; 29, 405; 31, 409; 110, 560. Kall.]

[Διηγητὴς, ὁ, Enarrator, Interpres. Achill. Tat. 4, 15, p. 97, 6 Jac. : Σὺ δὲ διηγητὴς γενοῦ τῶν θείων μηνυμάτων.]

[Διηγητικὸς, ή, όν. V. Διηγηματικός.]

[Διηγητὸς, ὁ, ἡ, Qui narratur, traditur, si mendo caret ed. Cat. in Jerem. t. 2, p. 823, F : Ἕως τούτου τὰ πάλαι διηγητὰ, Huc usque antiquæ narrationes. Hase.]

[Διήγυλις, ιος, ὁ, Diegylis, rex Thraciæ, ap. Diodor. Exc. vol. 2, p. 602, 59, Strabon. 13, p. 624, Appian. Mithr. c. 6. G. Dind.]

[Διηέριος. V. Διαέριος.]

Διηθέω, et [forma non usitata] Διήθω, Percolo, Per colum transmitto. [Hesych. : Διηθῶ, ἐκθλίβω. Διήθει, διύλιζεν. Διηθεῖτο, διυλίζετο. Plato Soph. p. 226, B : Οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾶν καὶ βράττειν καὶ διακρίνειν. V. Ruhnk. ad Tim. p. 84. Philo De telor. constr. p. 77 : Ὥστε μὴ διυθεῖσθαι (scr. διηθεῖσθαι) ῥεῦμα δι' αὐτοῦ τὴν πᾶσαν λαβὼν βίαν. G. D.] Athen. 14, [p. 647, D], de confectione cujusdam placentæ : Τυρὸν ἐκπιέσας τρίβε, καὶ ἐμβαλὼν εἰς κόσκινον χάλκεον, διήθει, Et conjectum in cribrum æneum, percola. Aristot. Meteor. 2, [c. 2, et Probl. 23, 19] : Διηθούμενον γὰρ ὕδωρ ἁλμυρὸν γίνεσθαι πότιμον, de mari loquens et fontibus. [H. A. 1, 12 : Ἡ θηλὴ διφυὴς, δι' ἧς τοῖς θήλεσι τὸ γάλα διηθεῖται.] Damasc. : Διηθεῖται μὲν γὰρ καὶ διυλίζεται διὰ τῆς γῆς τὸ θαλάττιον ὕδωρ, καὶ οὕτω γλυκαίνεται. Alex. Aphr. Probl. 1 : Τὸ λεπτομερέστερον ὕδωρ διὰ τῶν πόρων τῆς γῆς διηθεῖται, Per meatus terræ veluti per colum transmittitur. Apud Herodot. [2, 86] διηθέω οἴνῳ, in VV. LL. exp. Vino expleo. [Verba sunt : Ἐκκαθήραντες δὲ αὐτὴν (τὴν κοιλίην) καὶ διηθήσαντες οἴνῳ φοινικηΐῳ, αὖτις διηθέουσι θυμιήμασι τετριμμένοισι· ubi signif. Perpurgare, Extergere.] Et ap. Plut. [Mor. p. 101, C] : Οἶνον διηθεῖς πυρέττοντι, Vinum stillas febricitanti. [Theodoret. vol. 2, p. 1435 : Οἴνου ἀνθοσμίου καὶ τούτου διηνθημένου (var. lect. διηνθισμένου). Scr. διηθημένου, quod expressisse videtur interpr. Lat., Defecato. Geopon. 6, 2, p. 431 : Ἐὰν γὰρ καινὴν σπυρίδα ἄμμου πληρώσας οἶνον ὀξίζοντα καταχέῃς, διηθήσεται καθαρὸς καὶ ἄνοσμος. || Signif. intransit. Herodot. 2, 93 : Ἐπεὰν δὲ πληθύεσθαι ἄρχηται ὁ Νεῖλος, τὰ κοῖλα τῆς γῆς ... ἄρχεται πίπλασθαι διηθέοντος τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ, Aqua tanquam per colum transeunte.] Διῆσαι, aor. 1 act. infin., Percolare, Per colum transfundere, a διήθω : vel Transmittere, a διίημι. [Lectio vitiosa. V. Διασήθω. Aliud vitium est διηθίσαι ap. Galen. Lex. Hippocr. p. 456, ubi διηθῆσαι corrig. ex codd.]

Διήθησις, εως, ἡ, Percolatio, Per colum tranfusio s. trajectio. [Suid. : Δ., ἡ διύλισις. Διηθήσεως ap. Hesych. cum interpretationibus ab hac gl. alienis, σειρώσεως, ἐκτήξεως. Theophr. C. Pl. 6, 1, 1 : Ἡ τοῦ ξηροῦ διὰ τοῦ ὑγροῦ διήθησις ὑπὸ θερμοῦ. Dio Chr. vol. 2, p. 3 : Πόρους καὶ πνεύματα καὶ διηθήσεις. Plut. Mor. p. 693, E : Τοῦ οἴνου τὸ τρυγῶδες ... ἡ δ. ἐξαιρεῖ.]

Διηθητέον, Percolandum, Per colum transfundendum. [Dioscor. 2, 89.]

[Διηθικὸς lectio vitiosa. V. Ἠθητικός.]

[Διήθισμα, τὸ, Percolatum. Demetr. Hieracosoph. p. 99 : Διηθήσας αὐτὸν καὶ τῷ διηθίσματι λαβὼν ... τίτανον. G. Dindorf.]

[Διηθμεύω, i. q. διηθέω. Hesych. : Διυλίζοντες, διηθμεύοντες, διηθοῦντες.]

[Διήιον. V. Δίειμι.]

[Διηκονέω, Διήκονος et reliqua v. s. Διακ-.]

[Διηκόσιοι. V. Διακόσιοι.]

Διηκριβωμένως, Exacte, citatur ex Aristot. Rhetor. [Platoni Leg. 12, p. 965, A restituit Steph. : Μῶν ὁμοίους πάντας κεκτημένους καὶ μὴ δ. ἐστιν οὓς τραφέντας τε καὶ πεπαιδευμένους. Libri διηκριβωμένους. Galen. vol. 8, p. 54 : Ἄνευ γὰρ τούτου τὸ σύνθετον οὐχ οἷόν τε δ. ἐκμαθεῖν. G. Dindorf.]

Διήκω, Pervado, Pertranseo, Pertineo. [Hesych. : Διήκει, διέρχεται. Διήκειν, φθάνειν. Διῆκον, διῆλθον. Διήκουσα, διερχομένη, διελθοῦσα. Æsch. Sept. 900 : Διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος· Agam. 476 : Πόλιν διήκει θοὰ βάξις· Pers. 503 : Φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διῆκε θερμαίνων φλογί· quod in διῆξε mutat Blomfieldus (quæ vocc. permutantur in Prom. 133) conjectura non improbabili, sed non necessaria : nam de usu imperfecti διῆκον non debebat dubitari. Soph. OEd. Col. 306 : Πολὺ γὰρ ... τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας.] Aristot. De mundo [c. 5] : Τὸ πᾶν μία ἡ διὰ πάντων διήκουσα δύναμις διεκόσμησε, Per omnia pertinens. Sic Themist. : Καὶ διὰ παντὸς διήκειν τοῦ κόσμου. [Theophr. C. Pl. 6, 10, 7 : Τοῖς σκορόδοις τὴν δριμύτητα (εἶναι) ἐν τῷ διήκοντι τῆς γελγίδος (l. γέλγιδος), quod Gaza interpr., In stilo spicæ intestino.] Sed et cum genit. solo, ut, Ἡδονὴ διήκει σφῶν, e Philostr., pro Percipitur ex eis voluptas : et e Plut. [Fab. c. 9] : Διῆξε τοῦ δήμου θόρυβος πολύς. Item διήκω cum εἰς, sequente accus. [Herodot. 6, 32 : Ἐκ θαλάσσης τῆς βορηίης ἐς νοτίην διήκουσι.] Aristot. De mundo : Ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει. Sic, Διήκων ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. Item τραῦμα dicitur a Galeno διήκειν εἰς βάθος, Alte penetrare. Ad verbum, In altitudinem penetrare, i. e. profunditatem. [Theophr. C. Pl. 1, 20, 5 : Συμβαίνει δὲ, ὅταν μὲν εὐβλαστῶσιν ἄγαν, ἀκαρπεῖν μᾶλλον, ὅταν δ' εὐκαρπῶσιν, ἀβλαστεῖν, ὡς οὐ δυναμένης εἰς ἄμφω διήκειν τῆς φύσεως, ubi idem fere est quod διαρκεῖν. Cum ἐπὶ 4, 7, 6 : Διηκούσας (ἀρχὰς) ἐφ' ἑκάτερον τῶν ἄκρων. Cum πρὸς 5, 13, 4 : Πρὸς τὴν ἀρχὴν οὐ ... διῆκεν. Lucian. Ver. H. 1, 19 : Ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. Longin. De subl. 44, 9 : Διηκόντων πρὸς τὸν αἰῶνα. Cum περὶ Iamblich. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 207 : Διήκει μὲν οὖν καὶ ἡ ὅλη τῆς μαθηματικῆς οὐσία αὐτή τε καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γένη καὶ στοιχεῖα καὶ ὅσαι εἰσὶν ἀρχαὶ περὶ πᾶσαν φιλοσοφίαν· et p. 208. Cum διὰ ib. p. 207 : Εὐταξίαν ... τὴν διὰ πάντων τῶν ἐν τῇ φύσει διήκουσαν. Futur. ap. Galen. vol. 6, p. 520 : Τὰ δ' οὖν κεφάλαια διὰ τοῦ πρώτου λόγου τοῦδε διὰ συντόμου ... διήξω σοι πάντα· quod usitatius δίειμι dicitur. G. D.] Interdum vero διήκειν dicitur φωνὴ, φήμη, sine ulla præp., ut ap. auctorem Axiochi [init.] : Διῆξε φωνὴ βοῶντός του, q. d. Pertransivit (aures). Pro quo Latini dicunt ad verbum interdum, Pervenit ad aures, Aures meas pepulit. Et διῆξε φήμη, Eur. [Iph. A. 426], Fama pervenit huc, ad aures nostras. In VV. LL. redditur Fama pervolavit, increbuit. [In his duobus ll. διῇξε est scribendum. V. Διάττω.]

[Διηλασία, ἡ.] Διηλασίην Hesych. exp. δίοδον, Transitum. [Formam Διελασία, incertum unde sumptam, supra posuit HSt. s. v. Διέλασις. Non improbabilis autem est quam Albert. subindicavit correctio Διηλυσίην. Conf. Ἐπηλυσία et Ἠλυσία.]

Διηλιόω, Insolo, Sole peruro. Unde διηλιωθεὶς ap. Theophr. C. Pl. 4, [12, 12], Insolatus, Sole perustus. [Τὰ γοῦν ἐρέγματα διηλιωθέντα θᾶττον διαχεῖται.]

Διηλίτης, ὁ, Hesych. κακοῦργος, ἀπατεών [Maleficus, Deceptor. Schol. Hom. Il. Τ, 90 : Δίδυμος δὲ ἡγεῖτο σημαντικὴν αὐτὴν (τὴν διά πρόθεσιν) εἶναι τοῦ διόλου καὶ μὴ παρέλκειν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ διαλείτης (διαλίτης in alio schol. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 249) ὁ δι' ὅλου ἁμαρτάνων] : pro quo supra Δειελίτης [ex interpolatione Musuri : nam codex, ut postulat ordo literarum, Διελιτην (scr. Διελίτην), δόλιον, κακοῦργον καὶ πανταχοῦ διερχόμενον. Non negligendum tamen eodem loco (inter Διελευσόμεθα et Διέλθατε) etiam Διελιήσας formam vitiosam pro δειελιήσας legi : quod quodammodo favet correctioni Musuri Δειελίτης. Rursus in Διλίτης corruptum legitur infra (ante Διλιχοδείρων), Διλίτης, κακοῦργος, ἀπατεών, δόλιος. Ubi præcedunt gll.

Δίλτην δψίαν et Διλητήριον, i. e. Δειλην δψ. et Δηλητ. A
His inter se comparatis mihi satis manifestum videtur
unam esse veram formam vocabuli διηλίτης, ab ἀλι-
τεῖν ducendam. G. Dindorf.]
[Διηλιφὴς, ὁ, ἡ, Perunctus. Sophocles ap. Athen.
15, p. 679, A : Γένειον ὧδε … διηλιφὲς φοροῦντα. Nam
sic Casaub. codicis scripturam διήλειφες correxit.]
[Διηλλαγμένως, Diverse, Diverso modo. Strabo 13,
p. 582 : Οἱ δ' ὕστερον τοὺς ὅρους οὐ τοὺς αὐτοὺς λέγουσι
καὶ τοῖς ὀνόμασι χρῶνται δ. Boiss. Nisi διηλλαγμένοις
scribendum, quod interpres Latinus expressit. Ap.
Diodor. 3, 19 : Οἰκήσεσι δὲ τὰ ἔθνη οὐχ ὁμοίαις χρῆται,
πρὸς δὲ τὰς τῆς περιστάσεως ἰδιότητας διηλλαγμέναις ἐμ-
βιοῦσι, tres codd. διηλλαγμένως. Epiphan. vol. 1, p.
966, A, citat Bast.]
[Διηλόω, Clavum adigo, Clavo transfigo. Jud. 5,
26 : Διήλωσε κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἐπάταξε, διήλωσε κρό-
ταφον αὐτοῦ. Ubi tamen alii libri διήλασε, quod non
minus aptum est.]
[Διηλυσία. V. Διηλασία.] Διήλυσις, εως, ἡ, Hesychio
δίοδος, ἐκδρομὴ, Transitus, Excursus. Itidem ap. Apoll. B
Rh. 4, [1573] πόντοιο διήλυσις schol. exp. διεξέλευσις καὶ
ἔξοδος : ubi pro Loco ipso ponitur. [Διήλυσις, ὁ χω-
ρισμὸς, Suid.]
[Διημαρτημένως, Per errorem. Pollux 6, 205; Clem.
Alex. p. 937. Wakef.]
[Διημέρευσις, εως, ἡ, Diei transactio, Dies. Georg.
Pachym. Andron. Pal. p. 435, D : Τῇ μεταξὺ διημερεύ-
σει ἀναχωρὴ ἦν. G. Dind.]
Διημερεύω, i. q. ἡμερεύω : sed pro Diem transigo,
dicitur etiam Totum diem transigo, duro. Xen. Cy-
rop. 7, [5, 18] : Ὅτι μετὰ σοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέ-
ρευον. Quo dixit modo Plut. [Mor. p. 157, D], διημε-
ρεύειν ἀνάριστον καὶ ἄδειπνον, Impransum et incœnatum
diem totum durare. Rursum Xen. Cyrop. 7, [5, 26] :
Ἐν δὲ καλοῖς κἀγαθοῖς ἐπιτηδεύμασι διημερεύοντες. [He-
sych. : Διημερεύοντες, πᾶσαν ποιοῦντες τὴν ἡμέραν. Ari-
stot. H. A. 5, 2 : Διημερεύει τὸ μὲν ὀχεῦον, τὸ δ'
ὀχευόμενον. Diodor. 19, 8 : Οἱ περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα διη-
μερεύσαντες ἐν τοῖς τῶν πολιτῶν φόνοις. Xenoph. Ephes.
1, p. 7, 8. Evagr. H. E. 1, 21, p. 278, B, cum C
accus. : Κοινὰς δὲ τὰς πρὸς τὸν θεὸν λιτὰς διημερεύουσί τε
καὶ διανυκτερεύουσι. Hemst. Cum dativo Diodor. 12, 61 :
Διημερεύοντες δὲ ταῖς τειχομαχίαις· 18, 34 : Ἀμφοτέρων
διημερευσάντων τοῖς κινδύνοις· quod addita præpos. ἐν
dixit 16, 46.]
[Διήμερος, ὁ, ἡ. Evagr. H. E. 1, 21, p. 278, B :
Διήμεροι καὶ τριήμεροι τὰς νηστείας ἐκτελοῦντες, Per
biduum. Hemst. Διήμερον, Biduum, Gl.]
[Διημερόω.] In VV. LL. est etiam Διημερέω pro Mi-
tigo, Emollio, sed suspicor mendose poni pro Διη-
μερόω. [Theophr. C. Pl. 3, 20, 6 : Διημερωθείσης τῆς γῆς.]
[Δίημι forma a gramm. ficta. V. Δίημι.]
[Διημίσειαι, Pollux 7, 27. Kall. Vox nihili, ut vi-
detur, ex præcedente ἡμίσειαι repetita. Et deest cum
aliis quibusdam verbis in duobus codd. G. Dind.]
[Διηνέκεια, ἡ, Perpetuitas (Perennitas, Gl.). Thom.
M. s. v. Ἀεὶ p. 14 : Διηνέκειαν δηλοῖ.]
Διηνεκὴς [et forma Attica Διανεκὴς], ὁ, ἡ, Continuus,
Perpetuus : h. e. Perpetua et continua serie in lon-
gum tendens : ut Liv. dicit, Saltus perpetuis montibus D
inter se juncti. Hom. Od. N, [195] : Ἀτραπιτοί τε διη-
νεκέες· Il. M, [134] : Ῥάβδοισι διηνεκέεσσι· Od. Ξ,
[437] : Νώτοισι διηνεκέεσσι. [Hesych. : Διηνεκέσιν, ἐκ-
τεταμένοις, μεγάλοις. Apoll. Rh. 4, 1247 : Νῶτα χθονὸς
ἠέρι ἶσα τηλοῦ ὑπερτείνοντα διηνεκές. Hesych. : Ἐπηγκε-
νίδες, τὰ διηνεκῆ τῆς σχεδίας ξύλα. Plato Hipp. maj.
p. 301, B : Κρούετε … ἕκαστον τῶν ὄντων ἐν τοῖς λόγοις
κατατέμνοντες. Διὰ ταῦτα οὕτω μεγάλα ὑμᾶς λανθάνει καὶ
διανεκῆ σώματα τῆς οὐσίας πεφυκότα. Sic codd. : vulgo
διηνεκῆ. Ibid. E : Οὐ γὰρ οἷόν τε διανεκεῖ (edd. vett. διη-
νεκεῖ) λόγῳ τῆς οὐσίας κατὰ Ἱππίαν ἄλλως ἔχειν· de quo
l. Mœris p. 129 : Διανεκεῖ λόγῳ, ὡς Πλάτων Ἱππίᾳ,
Ἀττικῶς, διηνεκεῖ Ἑλληνικῶς. Quæ forma etiam l. ex
ejusdem Leg. afferendo restituenda, et Anaxandridi
ap. Athen. 10, p. 455, F : Ἀρτίως διηρτάμηκε καὶ τὰ
μὲν διανεκῆ σώματος μέρη δαμάζετ', etc., ubi vulgo διη-
νεκῆ, codex Ven. διανεκῆ (η supra). Strabo 3, p. 137 : Ὄρος διη-
νεκὲς ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν τεταμένον. G. D.] Dicitur
aliquid et temporis ratione esse διηνεκὲς, ut Lat. Per-
petuus, Continuus, Jugis : ut, Διηνεκὴς ἐπὶ πᾶσιν ἀν-
θρώποις ἡ τοῦ πλούτου ἐπιθυμία. Itidemque εἰς τὸ διηνεκὲς
et διηνεκὲς dicitur pro In perpetuum, Perpetuo, Ju-
giter. At Gregor. : Πρὸς τὸ δ. τῆς πηγῆς, pro Ad per-
petuam s. perennem fontis scaturiginem. [Apoll. Rh.
2, 391 : Μαντοσύνη τὰ ἕκαστα διηνεκὲς ἐξενέποντα. (Conf.
Διηνεκῶς.) Ib. 480 : Ἡ ἐπὶ (δρυΐ) πουλὺν αἰῶνα τρίβεσκε
διηνεκές. Callim. in Etym. M. p. 223, 20. Lucian.
Ver. H. 1, 19 : Νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα (ἡ σελήνη) κατεί-
χετο. Plut. Mor. p. 679, C : Ὁ τῆς αἰτίας διηνεκὴς ἐπι-
λογισμός. Dio Chr. vol. 1, p. 386 : Διηνεκεῖ τοῦ πνεύ-
ματος ἐπιρροῇ. Aristid. vol. 1, p. 193 : Χρώμενοι οἷον
ἄρχοντι διηνεκεῖ. Athen. 14, p. 653, F : Ἐν ταῖς Ἀθήναις
διηνεκεῖς αἱ ὀπῶραι. Inscr. ap. Osann. p. 386 : Ἐτίμασε
Ἀπολλώνιον … εἰκόνι χαλκέᾳ καὶ στεφάνῳ διηνεκεῖ ἀρετᾶς
ἕνεκα.] Διανεκὲς Hesych. exp. διαπαντός. Idem igitur
quod διηνεκές.
[Διηνέκης, ὁ, Dieneces, n. pr. viri Spartani ap.
Herodot. 7, 226. G. Dindorf.]
[Διηνεκίζω, Continuo, Perpetuo. Balsamon. in Epist.
de jejun. n. 15. Ducang. Herodian. Epimer. p. 26 :
Αἰωνίζω ῥῆμα, τὸ διηνεκίζω.]
[Διηνεκότης, ητος, ἡ, Perpetuitas, Gl.]
[Διηνεκῶς.] Διηνεκέως, Continua et perpetua serie,
Jugi et [non] interrupto tenore : s. Continuo, Perpetuo.
Hom. Od. Δ, [836] : Οὐ μέντοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγο-
ρεύσω· H, [241] : Ἀργαλέον βασίλεια δ. ἀγορεῦσαι. Sic He-
siod. [Theog. 627] : Ἅπαντα δ. κατέλεξα· quod exp. etiam
Prolixe, ut ap. Apoll. Rh. quoque 3, [401] : Τί κεν τὰ
ἕκαστα δ. ἀγορεύεις; schol. exp. μακρηγορεῖς. [Sic ibid.
1, 649, 847.] In prosa [et a poetis Atticis] dicitur
Διηνεκῶς [vel Διανεκῶς], interdum pro Continue, in-
terdum pro Assidue s. Identidem. [Æsch. Agam. 319 :
Λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε κἀποθαυμάσαι διηνεκῶς θέλοιμ'
ἄν. Theophr. H. Pl. 5, 8, 3 : Τηλικαῦτα γὰρ τὰ μήκη
τέμνουσιν, ὥστ' εἶναι διανεκῶς τῶν Τυρρηνίδων ὑπὸ τὴν
τρόπιν. Nam sic Schneid. correxit vulgatum διανεῶς,
collato quod Latine dicitur *trabs perpetua*. Nicomach.
Harmon. 1, p. 6 ab Hemst. cit. : Πλάνητας … διηνεκῶς
καὶ ἀστάτως ῥοιζουμένους. Athen. 7, p. 309, A : Δ. τὰς
κόρας κινεῖν. Hesych. : Διηνεκῶς, ἀεὶ, διαπαντὸς, πάν-
τοτε, διόλου, διὰ βίου. ‖ De forma trisyllaba Ζανεκῶς
Corinnæ restituenda pro διανεκέως dixi s. v. Διά : Ἠ
(vel Ἦ) ζανεκῶς εὕδεις· οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα… :
in quo versu notanda mensuræ licentia : nam ζανεκῶς
producto, non correpto α pronuntiari ratio postu-
labat. Ibidem comparavi Hesychii gl. : Αἰζηνεκὲς, διη-
νεκὲς, αἰώνιον· in qua hoc quærendum relinquitur,
quid significet αι syllaba, Hesychii fortasse errore
cum ζηνεκὲς conjuncta. G. Dindorf.]
[Διήνεμος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vento expositus. Soph.
Trach. 327 : Ἐξ ὅτου πάτραν διήνεμον (Œchaliam) λέ-
λοιπεν· cujusmodi urbes ab Homero, de quo monet
scholiasta, aliisque Epicis ἠνεμόεσσαι dicuntur. Philo
Byz. De septem orbis mirac. c. 1, de hortis pensilibus :
Τὰ πέταλα τῶν δένδρων ἁπαλοῖς τοῖς ἀκρέμοσιν ἐπιπεφυ-
κότα, δροσοπαγῆ καὶ διήνεμον ἔχει τὴν φύσιν.]
Διηπειρόω, In continentem redigo, Continenti ad-
jungo, i. q. simplex. Epigr. [Philippi in Anth. Pal. 9,
708] : Διηπείρωσε θάλασσαν, E mari continentem fecit.
Simili loquendi forma Aristot. usus est in Ἠπειρόω.
[Διήρεσα. V. Διερέσσω.]
[Διηρεφὴς, ὁ, ἡ. Quint. Sm. 6, 325 : Ὡσεί τε με-
λισσάων κλυτὰ φῦλα ἡγεμόνεσσιν ἕποιτο διηρεφέος σίμβλοιο
ἐσσύμεναι κανακηδὸν (ἕπονται), ὅτ' εἴαρος ἦμαρ ἵκηται.
Videtur idem significare quod ἐπηρεφὴς, Tectus, Coo-
pertus. G. Dindorf.]
Διηρημένως, Divisim, Separatim, ut διηρημένως κα-
τοικοῦμεν. [Gregor. Naz. p. 430, C ed. Ben. : Ἓν ὄντα
δ. καὶ διαιρούμενα συνημμένως. Schol. Aristoph. Pac.
152 : Κατωκάρα λέγεται Ἀττικῶς οὐ δ., ἀλλ' ὑφ' ἕν· 929 :
Οἱ Ἴωνες πολλὰ δ. φασίν. Theophil. Instit. vol. 1, p.
443 : Ἐὰν δύο τισὶν ἐν … ληγατεύσω πρᾶγμα ἤγουν συμ-
πεπλεγμένως ἢ δ. « Schol. Iliad., Iambl. » Wakef. He-
liod. Æth. 10, 23 : Ἐν τάξει καὶ διηρημένως. Antonin.
Ad seips. 11, 16 : Ἐὰν ἕκαστον αὐτῶν θεωρῇ διηρημένως
καὶ ὁλικῶς. Id. ib. 3, 11 : Ὅλον δι' ὅλου διηρημένως
βλέπειν, ubi Coraius malebat διειλημμένως. Hase.]
Διήρης, ους, ἡ, sub. ναῦς, vel διῆρες πλοῖον [Pollux

1, 82], Biremis, Navis, quæ binis remis agitur. [Διήρεα πλοῖα Ducas Hist. Byz. p. 107, D. Hesych. : Διήρης ναῦς, ἣν και δίκροτον καλοῦσιν. Etym. M. p. 274, 27 : Ἀπολλώνιος δὲ καὶ τὰς ναῦς τὰς ἐχούσας δύο ἢ καὶ τρεῖς στέγας διήρεις καὶ τριήρεις λέγει. Jo. Cinnam. p. 55 : Ἀνέβη τὴν διήρη· 57, D : Τῆς βασιλικῆς διήρους. || Διῆρες, i. q. ὑπερῷον, Superior ædium pars. Etym. M. l. c. : Διήρης, ὁ ὑπερῷος οἶκος. Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις (90), Μελάθρων ἐς διῆρες ἔσχατον, ἀπὸ τοῦ δὶς διήρης, ἵν' ᾖ ὁ διστεγής (sequuntur verba supra allata)· ἢ ἀπὸ τοῦ δύο διήρεις, ὥσπερ παρὰ τὸ μόνος μονήρης. Καταχρηστικῶς δὲ λέγεται οὐ μόνον τὸ διστεγές, ἀλλὰ καὶ τὸ ὁπόσων ἂν ᾖ στεγῶν, ὥσπερ καὶ διέδρων (scrib. διέδριον cum Sylb.) ἐπὶ πλειόνων λέγεται. Διῆρες ex l. Eurip. memorat et διστεγία interpr. Pollux 4, 129. Διῆρες Ἀττικῶς, ὑπερῷον κοινῶς dici præcipit Mœris p. 131, quod repetunt Moschopul. Περὶ σχεδ. p. 79 et Thom. M. p. 238. Plut. Mor. p. 77, E : Καταβαλεῖν ἑαυτὸν ἔκ τινος διήρους. Hesych. : Διῆρες, ὑπερῷον ἢ κλῖμαξ. || Idem de vestibus dupliciter cinctis dictum annotavit : Διήρη, διπλᾶ τὰ ἐπαμπεχόμενα ζωστά ἐστιν, οἷον τὰ δι' ὅλου τοῦ σώματος ἡρμοσμένα ἀναλόγως τῷ ποδήρει. G. Dind.]

[Διηρθρωμένως, Articulate. Tzetz. Chil. 13, p. 252. Bast. Theol. arithm. p. 49, 6 : Ὥσπερ διηρθρωμένως ἔτυχε τοῦ παντὸς προφορικοῦ λόγου, de puero cui plene absolvitur integritas sermonis qui profertur et enunciatur, h. e. orationis. Hase.]

[Δίης, n. pr. in inscr. non integra ut videtur ap. Bœckh. vol. 1, p. 452. L. Dindorf.]

Διητανές, Hesychio λιτὸν [codex λειτὸν], διατεταμένον [Tenue, Extensum. Simile voc., sed significatione diversum est Διηγανές].

Διητία, Hesychio ἡμιμέδιμνον, Semimedimnus. [An corrupte pro δίπτυον, quod v. infra? Kust.]

[Διηυκρινημένως, Distincte. Diodor. 1, 93 : Θαυμάσαι δ' ἄν τις προσηκόντως τοὺς ταῦτα δ. διατάξαντας. Brunck. Recte aliquot libri et Poggius omittere videntur διηυκρ. G. Dind. Sine augmento ap. Tzetz. Exeg. Il. p. 18, 8 : Περὶ ὧν ... ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ... διευκρινημένως ῥηθήσεται.]

Διηχέω, Persono. Unde διηχῶν, Personans. [Plut. V. Timol. c. 21 : Ἡμερῶν ὀλίγων ἡ Ἑλλὰς διήχει τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος· Mor. p. 902, F : Ἀκούειν ἡμᾶς τῷ κενῷ τῷ ἐντὸς τοῦ ὠτός· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ διηχοῦν κατὰ τὴν τοῦ πνεύματος ἐμβολήν. Theophyl. Sim. Hist. 6, p. 144, C : Ἡ δὲ βοὴ διήχει· 2, p. 34, C : Ὁ λόγος ἔκαθεν καὶ εἰς τὰ νῦν διηχεῖ θείαν ἐπιστήμην μορφῶσαι. Joseph. Genes. p. 30, D : Ἀνδρείᾳ καὶ πολυπειρίᾳ διηχουμένους, Celebratos. G. Dind. Pselli Opusc. p. 58.]

Διηχή, ἡ, vocatur Facultas illa qua ceu vehiculo sonitus ad auditum transmittitur, ἡ τῶν ἤχων διαπορθμευτικὴ δύναμις, ἢ διὰ τῶν μηνίγγων καὶ τοῦ ἔνδοθεν πνεύματος ἐνεργεῖται, Suid. [ex Philopono ad Aristot. De anima l. 2.] Est autem voc. usitatum ap. Aristot. enarratores.

[Διήχημα, τὸ, Dissonantia. Dionysio De Lys. jud. § 11, p. 474, 9 R. ex conj. intulit Victorius : Ὥστε μηδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐν τοῖς διηχήμασι δίεσιν ἀγνοεῖν τὴν ἀκοὴν ἐθίζειν. Libri διηγήμασι. Usus loquendi postulat quod Sylburgius proposuit διαστήμασι. Conf. ll. similes s. v. Δίεσις allatos.]

[Διηχής, ὁ, ἡ, Personans, Resonans. Plut. Mor. p. 721, E : Ἡ δὲ φωνὴ πληγὴ σώματος διηχοῦς· διηχὲς δὲ τὸ συμπαθὲς αὐτῷ καὶ συμφυές. G. D. Basil. Ms. in Gregor. Naz. f. 44. Bast. Epitheton aeris ap. Theophyl. Simoc. Quæst. phys. 1, 4, p. 7. Philopon. ad Genes. p. 191.]

Διηχῆτας, Panis species, Hesych. [Voc. corruptum, ut videtur.]

[Διηχητικῶς, Resonanter. Arethas In Apocal. (ab HSt. citatus s. v. Ἀπηχέω) : Φωνὴν λέγει πνευματικῶς, ἀλλ' οὐχ αἰσθητῶς καὶ τῷ ἀέρι δ. ἀπηχουμένην.]

Διθάλασσος, s. Διθάλαττος, ὁ, ἡ, Bimaris, Qui utrimque mari alluitur. Bimarem Corinthum ap. Horat. quidam interpr. ad verbum διθάλασσον : Pollux tamen, ut modo dictum fuit, ἀμφιθάλαττον eam vocat. At vero Act. 27, [41], de isthmo : Περιπεσόντες δὲ εἰς τόπον διθάλασσον. [Clem. Ep. ad Jacob. § 14 : Διθάλασσοι καὶ θηριώδεις τόποι, Rufinus vertit : Bithalassa (al. bimaria) loca, quæ duplicibus undæ fallacis æstibus verberantur. Hemst. Strabo 2, p. 124, de Ponto Euxino : Ἔστι δὲ διθάλαττος τρόπον τινὰ οὗτος· κατὰ μέσον γάρ πως ἄκραι δύο προπίπτουσιν, ἡ μὲν ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν βορείων μερῶν, ἡ δ' ἐκ τῆς Ἀσίας ἐναντία ταύτῃ, συνάγουσαι τὸν μεταξὺ πόρον καὶ ποιοῦσαι δύο πελάγη μεγάλα. G. D. Dio Chr. vol. 1, p. 190 : Βράχεα γὰρ καὶ διθάλαττα ... ἄπορον καὶ δύσκολον παρέχουσι τὸ πέλαγος (ad quem l. Casaub. vol. 2, p. 457 : « In descriptione Syrtis διθάλαττα non sunt Loci bimares ..., sed arenæ cumuli ingentes e fundo maris super ejus superficiem se attollentes procul a continente »). Dionys. P. 156 : Ἐκ τοῦδ' ἂν καὶ πόντον ἴδοις διθάλασσον ἐόντα. Wakef.]

Δίθαλος, ὁ, ἡ, Qui gemini victus est, Gaza apud Aristot. H. A. 9, 17, ubi τὸν αἰγωλιὸν esse dicit δίθαλον. Sed suspecta videtur hæc vox. [In Bekkeri edit. p. 616, 27 δίθαλλος legitur nulla annotata codd. diversitate.]

Διθεΐα, ἡ, Duo dii, Duplex numen, [Duorum deorum cultus]. Gregor. Naz. [vol. 1, p. 565, A ed. Benedict. Cantacuz. Hist. 2, p. 333, B : Πρὸς τοῖς πρότερον καὶ διθεΐαν ἐγκαλῶν. Niceph. Greg. 19, p. 579, E : Τὸ τῆς διθεΐας καὶ πολυθεΐας ἔγκλημα. G. Dind.]

Διθεῖται, ὁ, Qui duos deos s. duplex numen statuunt, colunt. [Gregor. Naz. vol. 1, p. 564, E.]

[Δίθηκτος, ὁ, ἡ, Utrimque acutus, Anceps. Æsch. Prom. 863 : Δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.]

[Διθιάμβριον. V. Διθυράμβιον.]

[Δίθρονος, ὁ, ἡ, Duplex imperium tenens. Æsch. Agam. 43 : Διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου τιμῆς (Menelai et Agamemnonis). De iisdem 109 : Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος.]

[Δίθροος, ὁ, ἡ, Duplicem clamorem excitans. Nonn. Dion. 47, 26 : Δίθροον ἁρμονίην ἐπιδήμιος ἴαχε Βάκχη. Bast. Idem 1, 40 : Δίθροον αὐλόν.]

Διθυμία, ἡ, Animorum dissensio, Dissidium, Discordia, διχοστασία, Hesych. [et Etym. M. p. 275, 5.] Fit quasi a δίθυμοι, Qui animis dissident. [Eustath. p. 936, 36 : Ὅμοιον ... τῇ παρὰ τοῖς παλαιοῖς διθυμίᾳ, ὅ ἐστι διχοστασίᾳ. Prov. 26, 20.]

[Δίθυμος, ὁ, ἡ, unde fort. τὸ Δίθυμον, Discordia, si legere sic velis Liturg. S. Greg. Alex. p. 97, 31 : Ἐν ὁμονοίᾳ καὶ δίχα παντὸς διθύμου. Ed. Renaudot. δ. π. ἐν δύο θύμου (sic). Hase.]

[Διθυραμβέω, Dithyrambum cano. Athen. 14, p. 628, A : Φιλόχορος δέ φησιν ὡς οἱ παλαιοὶ σπένδοντες οὐκ ἀεὶ διθυραμβοῦσιν.]

Διθυραμβικός, ή, όν, Ad dithyrambos pertinens, s. ad dithyramborum poetas. Δ. ποιήματα, Dithyrambica poemata, Cic. Δ. δράματα, quæ et Dionysiaca. VV. LL. [Dionys. Hal. Ep. ad Pomp. p. 764, 10 : Διθυραμβικὴν φράσιν· De Thuc. jud. § 29, p. 887, 1 : Ποιητικῆς, μᾶλλον δὲ διθυραμβικῆς σκευωρίας. Aristot. Poet. c. 1 : Ἥ τε τῶν διθυραμβικῶν ποίησις καὶ ἡ τῶν νόμων.]

Διθυραμβικῶς, Dithyrambicorum poetarum more, Dithyrambica audacia, licentia. Dem. Phal. : Ληπτέον δὲ καὶ σύνθετα ὀνόματα, οὐ τὰ δ. συγκείμενα. Dico autem Dithyrambica audacia, Horatium sequens, dicentem de Pindaro, Carm. 4, 2 : Seu per audaces nova dithyrambos Verba devolvit. Sed et ap. Eust. p. 308 legimus διθυραμβικὸν θράσος.

[Διθυράμβιον, τό. Διθιάμβριον inter synonyma hyoscyami ap. Dioscor. 4, 69. Διθυράμβιον ap. Apulei. c. 4.]

[Διθυραμβιστής, ὁ, Poeta dithyrambicus. Gregor. Nyss. t. 2, p. 332, A : Αὐταῖς γὰρ χρήσομαι τοῦ διθυραμβιστοῦ ταῖς ὁμοιολήκτοις φωναῖς. Hase.]

Διθυραμβογενής, ὁ, ἡ, Bacchus, Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 5, ubi syllaba prima metri caussa est correpta] ead. signif., qua διθύραμβος, de quo mox dicetur.

[Διθυραμβογραφέω, Dithyrambos scribo. Eustath. p. 1553 (?).]

[Διθυραμβογράφος, ὁ, Dithyramborum scriptor. Tzetz. Chil. 10, 841. Elberling.]

Διθυραμβοδιδάσκαλος, ὁ, Dithyramborum poeta : sed ita dictus ἀπὸ τοῦ διθυράμβους s. διθύραμβον διδάσκειν, quod ap. Athen. legitur, ea forma, qua κωμῳδοδιδάσκαλος, etc. [Aristoph. Pac. 828, ubi v. schol.]

Διθυραμβοποιέω, Dithyrambos scribo, compono.

[Διθυραμβοποιητική, ἡ, Ars dithyrambos componendi. Aristot. Poet. c. 1 : Ἔτι δὲ κωμῳδία καὶ ἡ δ. καὶ

τῆς αὐλητικῆς ἡ πλείστη καὶ κιθαριστικῆς, πᾶσαι τυγχά- A
νουσιν οὖσαι μιμήσεις τὸ σύνολον.]

Διθυραμβοποιία, ἡ, Dithyramborum scriptio.

Διθυραμβοποιός, ὁ, Dithyramborum poeta, Dithyrambicus poeta [Aristot. Rhet. 3, 3 et 12; Diodor. 15, 6; Plut. Mor. p. 952, F] : ut in proverb. [ap. schol. Aristoph. Av. 1392], Διθυραμβοποιῶν [Διθυράμβων ap. Suid. s. h. v. Καὶ διθυράμβων Kuster. senarium restituens] νοῦν ἔχεις ἐλάττονα, ut Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιός [ap. Athen. 8, p. 341, A, et Chron. Par., ap. Bœckh. Inscr. gr. vol. 2, p. 297, 82.]

[Διθύραμβος, ὁ. Metaplasmum accusativi διθύραμβα ex Pindaro memorat Chœrobosc. ap. Bœckh. fr. 56, p. 585.] Hinc [a voc. δίθυρον] fit Διθύραμβος, Bacchi cognomentum. Hinc, inquam, fit, si sequamur quidem eos gramm., qui διθύραμβον cognominatum putant, quia in quodam antro, quod erat δίθυρον, nutritus fuit : vel eos, qui cognomen hoc accepisse existimant, quod ebrii arcana non contineant, sed vinum στόμα, Os, faciat δίθυρον : qua de re lege Phurnut. Sed alii appellatum arbitrantur παρὰ τὸ δὶς B
εἰς θύραν, δύο θύρας ἐμβαίνειν, δὶς θύραζε βαίνειν : quod bis natus crederetur, sc. e matre Semele, deinde et mox e patris femore. [Utramque etymol. exponit Etym. M. p. 274, 44. Bimater, Gl. Eur. Bacch. 526 : Ἴθι, διθύραμβ', ἐμὰν ἄρσενα τάνδε βᾶθι νηδύν, ἀναφανῶ σε τόδ', ὦ Βάκχιε, Θήβαις ὀνομάζειν. Quæ Jovis sunt ad Bacchum verba. Conf. Θρίαμβος. Euagr. H. E. 1, 11, p. 268, C : Οὗ (Jovis) τὸ διθύραμβον κύημα ἀνδρόγυνον γενόμενον, ἑκατέραν ἐνύβρισε φύσιν.] Ut autem Διθύραμβος dictus fuit Bacchus, sic etiam διθύραμβος Hymnus qui in eum scribebatur : item διθύραμβοι, ea forma, qua dicuntur ἴαμβοι, Illud genus versuum, quibus decantari solebat. [Herodot. 1, 23 : Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα ἐπὶ Ταίναρον, ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, καὶ διθύραμβον πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ποιήσαντά τε καὶ ὀνομάσαντα καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ. Quod repetunt Dio Chr. vol. 2, p. 101 (si est Dionis illa oratio), aliique : v. Toup. ad Suid. s. v. Ἀρίων. Aristot. Rhet. 3, 9 : Αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί.] Xenoph. [Mem. 1, 4, C
3] : Ἐπὶ δὲ διθυράμβῳ Μελανιππίδην (μάλιστα τεθαύμακα). Plut. [Mor. p. 348, B] : Ποιητὴς γεγονέναι διθυράμβων· Alex. [c. 8] : Τελέστου καὶ Φιλοξένου διθυράμβους. Latini quoque Dithyrambos appellant. [Æschyl. ap. Plut. Mor. p. 389, B : Μιξοβόαν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν σύγκοινον (σύγκωμον Porson.) Διονύσῳ. Pindar. Ol. 13, 26 : Σὺν βοηλάτᾳ διθυράμβῳ. Plato Apol. p. 22, A : Τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων· Phædr. p. 238, D : Τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόρρω διθυράμβων φθέγγομαι· 241, E : Ὅτι ἤδη ἔπη φθέγγομαι, ἀλλ' οὐκέτι διθυράμβους. De oratione tumida et inflata Hipp. maj. p. 292, C : Ὅστις διθύραμβον τοσουτονὶ ἄσας οὕτως ἀμούσως πολὺ ἀπῆσας ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος. Poeta dithyrambicus ap. Aristoph. Av. 1388 Pisthetæro quærenti : Ἐκ τῶν νεφελῶν γὰρ ἄν τις ἀναβολὰς λάβοι; respondet : Κρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡμῶν ἡ τέχνη. Τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται ἀέριά τινα καὶ σκότια καὶ κυαναυγέα καὶ πτεροδόνητα. Dionys. H. De adm. vi Dem. § 7, p. 970, 1 : Ψόφοι ταῦτ' εἰσὶ καὶ διθύραμβοι κόμπον ὀνομάτων πολὺν, νοῦν δ' ὀλίγον ἔχοντες. Conf. Valcken. ad Callim. D
p. 286. Hinc proverb. Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττονα, de quo v. s. v. Διθυραμβοποιός. || Διθύραμβος ex θρίαμβος corruptum v. s. Θρίαμβος.]

[Διθύραμβος, ὁ, Dithyrambus, n. pr. viri Thespiensis ap. Herodot. 7, 227. G. Dindorf.]

[Διθυραμβοχώνη, ἡ, Dithyramborum infundibulum. Theodorid. in Anth. Pal. 13, 21, de tumida poesi Mnasalcæ : Ἁ Μῶσα δ' αὐτῷ... κενά τε κλαγγὰν κἀπιλακυθίστρια διθυραμβοχώνα, si Toupius recte correxit scripturam codicis διθυραβοχανα.]

[Διθυραμβῳδέω, Dithyrambos cano. Theod. Prodr. in *Notices des Mss.* vol. 6, p. 525. Boiss.]

Διθυραμβώδης, ὁ, ἡ, Dithyrambicam audaciam præ se ferens, dithyrambicum tumorem : δ. ὄνομα, Plato Cratylo [p. 409, C]. Sic Eust. [p. 309 extr.] ait esse διθυραμβῶδες, vocare lapides ossa terræ. Item subst. nonnunquam τὸ διθυραμβῶδες, Inflatum dicendi genus, Ampullæ quædam verborum dithyrambicæ. [Dionys. H. De Dinarcho jud. § 8, p. 645; et De adm. vi Dem. § 29, p. 1043, 10 : Διθυραμβώδη ὀνόματα καὶ φορτικά. Philostr. p. 21, 6 : Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν οὐ διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασιν· et 511, 19. Scott. || Adverb. Διθυραμβωδῶς schol. Pind. Pyth. 6, 10; 12, 45, Synes. p. 16.]

[Διθύραμμα lectio vitiosa ap. Julian. Or. 7, p. 220 C : Ὠδίνων ὁ Ζεὺς ἐπὶ τὰς νύμφας ἔρχεται· τὸ διθύραμμα δὲ αὐταὶ τῷ μηρῷ προσεπᾴδουσαι ... Corrig. Αὖθι ῥάμμα collato Etym. M. p. 274, 50. Schneid.]

[Διθυρίτης, ὁ, Biforis. Schol. Apoll. Rh. 4, 1131 : Ἄντρῳ ἐν ἠγαθέῳ) ἐν τῷ μεγάλῳ καὶ θείῳ, ἐν ᾧ Μάκρις κατῴκει· ἐν τούτῳ τῷ ἄντρῳ τὸν Διόνυσον ἔθρεψεν, ὃ καλεῖται διθυρίτης, διὰ τὸ δύο θύρας ἔχειν. Διὰ τοῦτο διθύραμβος ὁ Διόνυσος ἐκλήθη.]

Δίθυρος, ὁ, ἡ, Biforis, Duas januas habens : ut νεώς [ap. Plut. Numæ c. 20, templum Jani. Δίθυροι πύλαι Mœris p. 227. Ἐν διθύροις, Manetho 5, 319. Τὰ δίθυρα, Podium, Polyb. 27, 1, 6 : Κατέφυγεν ὑπὸ τὰ δίθυρα τῶν Ῥωμαίων. Schneid.]. Sed latius extenditur hoc nomen, adeo ut etiam δίθυρον γραμματίδιον appelletur τὸ δίπτυχον, ut tradunt Pollux, Hesych. [Hesych. : Διθύροις, διπτύχοις. Altera gl., Δίθυρον γραμματίδιον, δίπτυχον, ex loco Menandri sumpta est apud Harpocrat., Photium et Suidam s. v. Παράστασις : Ἕλκει δὲ γραμματίδιον ἐκεῖσε δίθυρον. Indidem, ut videtur, Pollux 10, 57. Quibus in ll. γραμματείδιον potius esse scribendum s. v. Γραμματίδιον est expositum p. 759, D. Γραμματεῖον dicit Pollux ubi quid παράστασις sit explicat 8, 127 : Ἐγγράψαντος αὐτοῦ (τοῦ κρίνοντος) ἐν γραμματείῳ τὸ ἔγκλημα καὶ τὸ τίμημα· et 4, 18 : Ἡρόδοτος μὲν δελτίον δίπτυχον, οἱ δὲ Ἀττικοὶ γραμματεῖον δίθυρον. Δελτοὺς ἐλεφαντίνους καὶ διθύρους Lucian. Neron. c. 9.] Apud Aristot. De gen. anim. 3, [c. 2], τὸ δίθυρον τῶν κυάμων, redditur Bivalvis fabarum strues. Et δίθυρον, quoddam concharum genus ap. Eundem, Bivalve Gazæ. [H. A. 4, 4. Theophr. H. Pl. 8, 2, 2 : Τὰ δὲ δὴ χέδροπα φανεροῖς πάντα δίθυρα (Duplicia) καὶ σύνθετα.]

[Δίθυρσος, ὁ, ἡ, Bithyrsus. Agathias in Anth. Pal. 6, 172 : Τὸ δίθυρσον τοῦτο τὸ λογχωτόν. « Binos thyrsos nonnunquam gerebant Bacchæ; qui quum proprie hastæ sint, quarum cuspides hederæ ambiebant, appellantur λογχωτοὶ et una voce θυρσόλογχοι. De his egit Salmas. De homonym. p. 4, et ad Solin. p. 379, C, D. » Jacobs.]

[Διθύσανος, ὁ, ἡ, Duplicem fimbriam habens. Hesych. s. v. Κέρκος.]

Δίιαμβος, ὁ, Duplex s. geminus iambus : pedis genus ap. metricos, e duplicato iambo constans. [Ἰγνατίου διακόνου τετράστιχα δίιαμβα ... titulus in codd. aliquot ap. Coraem Proleg. ad Æsop. p. xζ'. Boiss. Hephæstio p. 24 ejusque scholiasta p. 160, schol. Aristoph. Vesp. 1441, aliique gramm.]

[Διίας. V. Δίας.]

[Διίδμεναι. V. Διειδέναι.]

Δίϊδρος, Galen. Lex. Hipp. [p. 456] exp. νοτερὰ καὶ διϊδροῦσα, Humecta et persudans. [V. Δίυδρος.]

[Διιδρόω.] Nota particip. διϊδροῦσα, a verbo Διϊδρόω, significante Persudo, ut Hippocr. De locc. in homine : Ἤν τε διουρήσῃ, ἤν τε διϊδρώσῃ. [Galen. vol. 8, p. 644 : Τοῦ κατασκήψαντος εἰς τὰ φλεγμαίνοντα μόρια χυμοῦ διϊδροῦται τὸ λεπτότερον, ὅταν ἡ περιέχουσα τὸ φλεγμαῖνον ἐπιφάνεια μὴ πυκνὴ τὴν φύσιν ὑπάρχῃ καθάπερ τουτὶ τὸ ἐκτὸς δέρμα. Similiter vol. 10, p. 233. Hesych. : Κηκίειν, ἀναφέρεσθαι καὶ διϊδροῦν. G. Dind.]

Διίημι, Transmitto. Xen. [H. Gr. 2, 4, 28] : Καὶ διῆκε τὸ στράτευμα διὰ τῆς χώρας. [Demosth. p. 276, 9 : Οὔτ' εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθεῖν δυνατὸς ... μὴ Θηβαίων διιέντων. Polyb. 22, 26, 2 : Μὴ διιέναι βασιλέα Ἀντίοχον καὶ τοὺς ὑποταττομένους διὰ τῆς αὐτῶν χώρας.] Item in alia Transmittendi signif., ut sc. dicitur aliquid Transmittere humorem; ita enim Aristot. : Διίησι πλείω ὑγρότητα. Sic autem interpr. et Plin. ap. Theophr. : nam quod hic dicit, Πυκνὸν δὲ οὕτως ὡς μήτε χιόνα διιέναι, μήθ' ὑετὸν, ille reddit, Abies folio pinnato densa ut imbres non transmittat. [Theophr. C. Pl. 5, 11, 3 : (Αἱ ῥίζαι) τὴν τροφὴν οὐ διεῖσαι φθείρονται. Hesych. : Διίεις, διέπεμψας. Διιέντα, διαπέμποντα. Soph. Œd. Col. 963 : Ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος.] || Trajicio [Hippocr. p. 406, 43 : Διίες

καὶ ἄλλο (ῥάμμα) ὑποκάτω τούτου] : sed ap. Plut. [Mor. p. 598, B] : Ξυστὸν διῆκε τῶν πλευρῶν, est ad verbum Contum vel Jaculum trajecit per latera s. costas : pro quo potius dicant Lat. Conto trajecit costas. Sed et verbo Transadigo non minus apte uti aliquis possit, quum itidem dicat Virg. Transadigere costas ferro. Dicendum igitur censuerim, Contum transegit per costas, ut Latinus quidam poeta dixit, Transegit ensem per pectora : nisi forte et verbo Transadigo constr. hanc dare fas est, aut utendum verbo Adigere aliove hujusmodi cum præpos. Per : hoc modo, Transegit contum per costas. Nisi quis malit Immisit contum per medias costas. [Eurip. Phœn. 1099 : Ξίφος λαιμῶν διῆκε· 1407 : Ὁ πρόσθε τρωθεὶς στέρνα Πολυνείκους βίᾳ διῆκε λόγχην. Polyæn. 6, 17, p. 581, ab Hemst. cit. : Σιδηροῦν αὐλίσκον διέντες.] || Dimitto, ἀφίημι, ἀπαλλάττω [Xenoph. H. Gr. 2, 4, 39 : Διῆκε τὸ στράτευμα· et ib. 3, 2, 29; 4, 4, 19 aliisque locis] : unde partic. pass. διειμένος, Dimissus. Plut. Demetrio [c. 39] : Λυσίμαχος διειμένος ἀπηγγέλλετο. [Ibid. c. 50 : Ὡς, ὅταν Ἀντίοχος ἀφίκηται ..., διαθησόμενον, Schæf. διεθησόμενον, Coraes διαφησόμενον. Diodor. Excerpt. vol. 2, p. 558, 70 : Περιχανὼν τὸ οὖς ἐνέπρισε τοῖς ὀδοῦσι. ... Τέλος δὲ ... παρεκάλεσαν αὐτὸν ἵνα διῇ τοὺς ὀδόντας, Remitteret, Laxaret.] Sed διεὶς partic. non solum est ab hoc Διίημι, verumetiam a Διίημι trisyllabo, significante i. q. Perfundo, Madefacio, διυγραίνω, Diluo. Bud. Comm. p. 543, e Theophr., Dioscor. Sic Athen. [7, p. 293, D] : Θρίοισι ταύτην εἰλυσ' ἐλαδίῳ [ταύτην (ἀμίαν), ἅλας ἐλαδίῳ] διεὶς, Oleo perfundens, e Sotade comico, et [11, p. 500, D] ex Amynta, de aeromelite : Οἱ δὲ, σφαίρας ποιοῦντες, καὶ ἐπειδὰν μέλλωσι προσφέρεσθαι, ἀποκλάσαντες ἀπ' αὐτῶν ἐν τοῖς ξυλίνοις ποτηρίοις, οὓς καλοῦσι ταβαίτας, προβρέχουσι, καὶ διηθήσαντες πίνουσι· καὶ ἔστιν ὅμοιον ὡς ἄν τις μέλι πίοι διείς. [De passivo Δίεμαι HSt. s. v. Δίω (cujus passivum ipsum quoque δίεμαι est) hæc scripsit :] Est vero et aliud Δίεμαι significans Madefacio, Perfundo : nam schol. Aristoph. in Pluto [720] ὄξει διέμενος exp. διϋγραίνων, addens, id suo tempore dictum fuisse χυματίζειν. Sed hoc διέμενος potest esse etiam aor. 2 med. a th. act. διίημι : præsertim quum ap. Diosc. legamus non solum διεὶς, διέμενος, sed etiam διειμένος in particip. præt. perf. pass., quod esse ab act. th. διίημι, negari nequit : ut quum dicit, Οἴνῳ διειμένας πολυτελεῖ, Maceratas, Madefactas. Atque adeo idem et verbali ejus præteriti utitur, nimirum δίεσις, ut, Βάπτων ἐν διέσει τὰς χεῖρας. [Phrynich. p. 27 : Ἀνεῖναι ἐλαίῳ ἢ ὄξει ἢ ἄλλῳ τινὶ, λέγουσιν οἱ ἰατροὶ πάνυ ἀμαθῶς· δεῖ γὰρ διεῖναι λέγειν. Ad quem locum Lobeck. : « Thomas M. p. 229 Aristidem hoc usum esse addit. Gravior testis est Hippocr., dicens διεῖναι ἐν ἐλαίῳ De morb. mul. 1, 62, p. 764, E; ἐν οἴνῳ διεὶς 1, 95, p. 788; τὸ λίτρον διεὶς τούτῳ De morb. 2, 9, p. 560, D; 561, D, διέσθαι De ulcer. 7, vol. 12, p. 134, F; ὄξει διέμενος Aristoph. Plut. 720; δριμὺ διεὶς ὄξος Archestrat. ap. Athen. 7, p. 327, A; διέντες ἐλαίῳ Aristot. H. A. 8, 3 : quæ tum Eustath. p. 1312, 8, tum recentiores gramm. ad verbum δίημι, cum δίω et διαίνω connexum, referunt, vicinitate verborum διεῖναι et διῆναι (Hippocr. De morb. 2, 9, p. 561, D; De intern. affect. 13, p. 648, A) decepti. Falli eos ostendunt hæc : διίεται ῥοδίνῳ Galen. De comp. med. p. gen. 5, 3, p. 78, A; ὄξει διειμένον Alexis Athen. 4, p. 170, C. » Gl. : Δίεμαι, Humecto.] Διαήσει, Transmittet : a διαίημι poetis usurpato pro διίημι. At Διάησι est Perflat, Perspirat s. Transpirat, a διάημι. Διαειμένος, Transmissus : poetice pro διειμένος a διίημι. Apoll. Rh. 2, [372], de Thermodonte fluvio; Εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο, i. e. διαφερόμενος. [De Buttmanni conjectura, διαειμένος ab δίεμαι derivantis, s. v. Εἶμι dictum est p. 271 sq.] Διέθην, διεθῆναι, διεθεὶς, sunt aor. 2 pass. ab act. them. διίημι, significante inter alia Dissolvo, Diluo. [Scriptura antiqua per diphthongum ap. Hesych. : Διείεται, διυλίζεται (sed infra Διίεται, διέρχεται). Empedocl. p. 52 ed. Peyr. : Ἔνθ' οὔτ' ἠελίοιο διείεται ὠκέα γῆ (ἀκτίς Schneid.) G. D.]

[Διιθυντὴρ, ῆρος, ὁ, Rector, Gubernator. Manetho 4, 40 : Πολίων τε διιθυντῆρας ἀέθλων. Conf. Διευθυντήρ.]

Διϊθυντὴς, ὁ, Rector, Gubernator, διοικητὴς, ἰθυντὴς, Hesych. || Διϊθύτης, Suidæ ὁ διευθύνων : quæ scriptura in vet. etiam cod. extat. Alioqui διϊθυντὴς dicitur. [Quod Suidæ restituendum.]

Διϊθύνω, Dirigo, Rego, Moderor. Itidemque pass. Διϊθύνομαι, Dirigor, Regor. Nam διϊθυνόμενοι Hesych. exp. διοικούμενοι et κυβερνώμενοι. [Themist. Or. 4, p. 50, B : Κυβερνήτου διιθύνοντος τὸν πλοῦν καὶ τὸ σκάφος. Leonid. Tar. in Anth. Pal. 9, 107 : Διιθύνειν ἄτρομον εὐπλοΐην. Anna Comn. 4, p. 120, A : Ὁ αὐτοκράτωρ διιθύνας τὴν χεῖρα παίει τοῦτον διὰ τοῦ δόρατος· 1, p. 9, B : Τὰ τῆς βασιλείας διίθυνε πράγματα· 3, p. 89, A. Vita Nicolai Studitæ in Combef. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 896, B : Τὴν πνευματικὴν ὁλκάδα ... διιθύνοντος. G. D.]

[Διικαδία, ἐπὶ ὁμοίων καὶ ἀπαραλλάκτων ἐτίθετο τοῦτο, Hesych. Mirum vocabulum, quod ab εἰκάζω vel διεικάζω ductum esse ostendit interpretatio. Fortasse igitur adverbium fuit Διεικάδεια. G. Dind.]

Διϊκμάζω, Humecto. Διϊκμαζομένης τῆς γῆς, Theophrast. C. Pl. 3, [4, 3].

[Διικμάω, Vanno, Ventilo. Theophr. C. Pl. 4, 12, 9 : Ἐὰν διικμῶνται. Sic scrib. ex cod. Urb. Vulgo ἰκμῶνται. G. Dindorf.]

Διϊκνέομαι, Pervado, Permeo, διήκω. Aristot. De mundo, Ἐπὶ πᾶν διϊκνεῖσθαι, ubi Bud. exp. etiam Pertinere, Pertendere. Galen. Ad Glauc. : Εἰς βάθος γὰρ αὐτῶν δεῖ διϊκνεῖσθαι τὴν δύναμιν, εἰ τοῦ προκειμένου σκοποῦ τυγχάνειν μέλλοιεν. Idem Bud. vertit Pervenire, in Theophr. : Οὐ δυνάμενον πέττειν οὐδὲ διϊκνεῖσθαι πρὸς τελείωσιν. [Theophr. C. Pl. 5, 9, 2 : Ἀσθενέστερα γὰρ καὶ ταῦτα γίνεται καὶ ἐπὶ πλεῖον αὐτῶν αἱ δυνάμεις διικνοῦνται· 3, 6, 1 : Διικνεῖσθαι εἰς τὰ κάτω. Plut. V. Niciæ c. 27 : Βραδέως δὲ τοῦ παραγγέλματος διικνουμένου· V. Demosth. c. 20 : Διῖκτο δ' ἡ δόξα. Dio Chr. vol. 1, p. 389 : (Αἴσθησις) ὁπωσοῦν καὶ μέχρι τῶν θηρίων διικνεῖται τῶν ἀφώνων καὶ ἀλόγων, ὡς καὶ ταῦτα γιγνώσκειν καὶ τιμᾶν τὸν θεόν. Schol. Pind. Nem. 9, 127 : Ἀκοντίζων ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ τὴν μουσικὴν, ἤτοι διικνούμενος ταῖς μουσικαῖς. Præterit. annotavit Suidas, Διῖχθαι, διέρχεσθαι. Per diphthongum ap. Hesych. : Διεικνείσθω, φθανέτω καὶ χαλάσθω, ἐγγιζέτω. Διεικνούμενος, διερχόμενος, διαδυόμενος. Et per η infra Διηκνεῖται et Διηκνούμενος.] Διΐξομαι, Percurram oratione, Edisseram. Hom. Il. I, [61, et H. in Cer. 416] : Καὶ πάντα διΐξομαι. [Eodem sensu Il. T, 186 : Πάντα διίκεο, καὶ κατέλεξας. Diverso Apollon. Rh. 2, 411 : Ἤδη μέν τε διίκεο πείρατ' ἀέθλων ναυτιλίης, Emensus es.]

Διϊκτικὸς, ή, όν, Permeabilis, Gaza ap. Aristot. Probl. 11, [58, p. 905, 13] : Οὐ γὰρ ἅπαν τὸ μανώτερον [μανότερον], διϊκτικώτερον, ἂν μὴ καὶ οἱ πόροι ὦσιν ἁρμόττοντες τῷ διιόντι. [Recte ex aliis libris restitutum διιτικώτερον.]

[Διιλύκη lectio vitiosa. V. Δηιλύκη.]

[Δίιξις, εως, ἡ, q. d. Permeatio. Proclus in Plat. Alcib. vol. 2, p. 215 ed. Creuz. : Πᾶσαι αἱ ἰδέαι ἕν εἰσι καὶ τὸ αὐτὸ ζῷον ποιοῦσι τῇ διίξει. G. Dindorf.]

Δίϊος, ὁ, ἡ, Jovialis, ut Δ. ὀργὴ, βωμὸς, Suid. [Plato Phædr. p. 252, E : Οἱ μὲν δὴ Διὸς Δίϊόν τινα ζητοῦσι τὴν ψυχὴν τὸν ὑφ' αὐτῶν ἐρώμενον· quem l. expressit Themist. Or. 13, p. 165, B (ubi Φαίδωνι in Φαίδρῳ mutandum) : Τὸ Διός (scr. δῖον cum Piersono vel δίϊον) τε καὶ βασιλικόν ... ὡς ἐκεῖ μάλιστα τοὺς διίους (libri δειλοὺς, quod correxit Pierson.) καὶ ἡγεμονικοὺς ἐξευρήσων. ... ἀμφοῖν ἀγαθοῖν μὲν καὶ ἀτεχνῶς διίοιν (cod. Mediol. δηίοιν). Eustath. p. 1528, 37 : Βέλη δίια. Plut. Mor. p. 421, E : Ὧ γὰρ ἕκαστος θεῷ συντέτακται ... ἀπὸ τούτου φιλεῖ καλεῖσθαι. Καὶ γὰρ ἡμῶν ὁ μέν τίς ἐστι Δίϊος, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, etc. Forma contracta Δῖος, quam v. || Adverb. Διΐως. Procl. in Plat. Alcib. vol. 2, p. 214 : Πάντες οἱ θεοὶ ἐν μὲν τῷ Διΐ εἰσι διΐως, ἐν ἄλλῳ δὲ ἡρωΐως. G. Dindorf.]

[Διιπετής. V. Διοπετής.]

[Διιπόλεια. Διιπόλια. V. Διπόλεια.]

[Διιππάζομαι, Perequito. Anna Comn. 13, p. 384, A : Ὥστε ἱππότας ἄνδρας ... διιππάσασθαι ἀσφαλῶς. G. D.]

Διϊππασία, ἡ, i. q. ἀνθιππασία, Suid. [Δ., τῶν ἵππων ἅμιλλα, Certamen equestre. Sic etiam Etym. M. p. 274, 55.]

[Διιππεύω, Perequito, Equo vehor per. Diodor. 19, 33 : Ἀντίγονος ... διιππεύσας μέρει τινὶ τῶν ἵππων ἐνέβαλεν. Dio Cass. 59, 17 : Διὰ δὲ τῆς θαλάττης τρόπον τινὰ

διιππεῦσαι ἐπεθύμησε. Scott. Id. 55, 1 : Διὰ μέσου τοῦ ταφρεύματος διιππεύοντος. Theodoret. vol. 3, p. 1151 : Διιππευομένης ὁδοῦ. || Figurate Cyrill. Alex. In Joh. c. 12, p. 1006, ab Suic. cit. : Τὸ μὴ διιππεύειν ἐᾶν τὰ ἐν τῇ θεοπνεύστῳ γραφῇ θεωρήματα, πολλὴν ἂν ἡμῖν ἐντέχοι τὴν ὄνησιν, Prætervehi. || Metaphor. de tempore transeunte, scriptor Argum. Aristoph. Pacis : Ἱκανὸς γὰρ διιππεύκει πολεμούντων αὐτῶν χρόνος. Niceph. Hist. p. 6, B : Ὀλίγου δὲ χρόνου διιππεύσαντος. Conf. Παριππεύω.]

[Διίππιον, τό, Duo equi (statua repræsentati). Georg. Codin. De orig. Cpol. p. 21, B : Ἔστησεν (ὁ Φωκᾶς) ἐκεῖσε δύο ἵππους ... Διίππιον αὐτὸν ὀνομάσας τὸν τόπον. Nam sic Lambecius corrigit scripturam vulgatam δίπτυον. Cod. Vatic. δίπνον, Bavar. δίπτων. Recte scriptum in Antiq. Cpol. 1, p. 11, D, 3, p. 46, B, et ap. Zonar. in Vita Constantini Copronymi. Minus recte Διίππειον ap. Nicet. Chon. Hist. p. 153, D, ubi cod. Monac. δίιππον. G. Dind.]

[Δίιππον, Biga, Gl. Fort. Διίππιον. G. Dind.]

Διίπτημι, Pervolo, Volando pertranseo. Sap. 5, [11] : Ὀρνέου διϊπτάντος ἀέρα. [Alii libri διαπτάντος. Quo refertur Hesychii gl. Διαπτάντος, πετασθέντος.] Lucian. [De luctu c. 3] : Οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταίη, οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. [Impropr. epigr. Anth. Plan. 53 : Λάδας τὸ στάδιον εἴθ' ἥλατο εἴτε διέπτη, δαιμόνιον τὸ τάχος. Lucian. Dial. mer. 9, 4 : Πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα.] Pass. [med.] quoque ejusd. signif. est. Hom. Il. Ε, [99] : Διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός, ubi tmesis est pro διέπτατο. Eur. Med. init. : Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας, Transvolasse, Volando transiisse. [Aristoph. Vesp. 1086 : Γλαῦξ γὰρ ἡμῶν πρὶν μάχεσθαι τὸν στρατὸν διέπτατο. Eur. Suppl. 860 : Τὸ δῖον οὗ βέλος διέπτατο. De tempore Herc. f. 507 : Ὡς ἐλπίδας μὲν ὁ χρόνος οὐκ ἐπίσταται σώζειν, τὸ δ' αὑτοῦ σπουδάσας διέπτατο. Plato Leg. 3, p. 686, A : Ταῦτα δὴ τὰ μεγάλα οὕτω προσδοκώμενα διέπτατο, ὡς ἔοικε, τότε ταχύ. Aor. 2, Phæd. p. 70, A : Ἐκβαίνουσα (ἡ ψυχὴ) ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκεδασθεῖσα οἴχηται διαπτομένη, et sim. p. 84, B. Utrobique libri deteriores διαπταμένη.] Plut. [Mor. p. 665, B] : Ἀνθρώπου τε καθεύδοντος διαπτάμενος, Transvolans per hominem dormientem. Herodian. 2, [8, 12] : Διϊπταμένη ἡ φήμη πάντα ἐπῆλθεν ἔθνη, Didita fama quasi volando perveniebat ad omnes gentes. [Appian. Mithr. c. 66 : Ἥ τε νίκη, λαμπρὰ ... γενομένη, ταχὺ διέπτη καὶ πολλοὺς ἐς τὸν Μιθριδάτην μετέβαλεν.] Sunt vero qui et Διαπτάω ac Διάπτημι ponant. V. Ἵπτημι.

[Διισθμίζω.] Διϊσθμέω, Isthmum traduco; Suid. enim διϊσθμήσαντα exp. τὸν Ἰσθμὸν διαβιβάσαντα, in h. l. [Polybii 4, 19, 7] : Παρεκάλει αὐτὸν βοηθεῖν τοὺς λέμβους διισθμήσαντα. [Recte Portus διισθμίσαντα correxit. Conf. Ὑπερισθμίζω.] || Idem Suid. et Διϊσθμονίσαι [s. h. v. et s. Ἰσθμός] esse dicit τὸ διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἕλκειν τὴν ναῦν : idque Corinthios facere solitos in Isthmo. [Ex scholio Aristoph. Thesm. 648, in quo cod. Rav. διισμωνίσαι. Utrique restituendum videtur διισθμίσαι. G. Dindorf.]

[Διιστάναι. Διιστάω. V. Διίστημι in fine.]

[Δίισθμος, ὁ, ἡ, Isthmo divisus. Orac. Sibyll. 5, p. 547. Stauv. Ubi legitur : Καὶ τμήξει τὸν (scr. τὸ) δίισθμον ὕδωρ Ἄθω τε πατάξει.]

[Διιστέον, Dispiciendum. Eur. Hipp. 491 : Ὡς τάχος δ., τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον.]

Διίστημι, q. d. Seorsum statuo, Dirimo, Separo, Dissocio. [Hesych. : Διιστάς, χωρίζων. Plato Phileb. p. 23, D : Κατ' εἴδη διιστὰς καὶ ξυναριθμούμενος. Galen. vol. 12, p. 254 : Διαστῆσαι δὲ τὰ χείλη τῶν ὀδόντων συμβεβλημένων ὀνομάζουσι σεσηρέναι.] Plut. De def. orac. : Ἀλλὰ χωρίζει καὶ διίστησιν. [Conf. p. 430, E. Id. V. Agesil. c. 18 : Διέστησαν γὰρ αὐτοῖς τὴν φάλαγγα καὶ διέσχον· V. Pompeji c. 19 : Διέκοπτε γὰρ αὐτοὺς καὶ διίστη (Dividebat, Distrahebat) ποικίλος ὢν ὁ πολέμιος καὶ δεινὸς ἐν βραχεῖ πολλαχοῦ περιφανῆναι· V. Artox. c. 2 : Αὐτοῦ διαστῆσαι τὴν ἄνθρωπον.] Symp. 4, [p. 662, B] : Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἡδονὴν διιστάντας ἀπὸ τῆς ὑγείας. Ex Eod. affertur διιστάναι ἄλλους ἡμῶν, pro A nobis alios dissociare. [V. Anton. c. 84 : Ζῶντας μὲν γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἀλλήλων διέστησε. || Διίστημί τι τινος, Distinguo aliquid ab aliquo. Athen. 7, p. 303, D : Ἀριστοτέλης ... διιστὰς αὐτὴν (τὴν θυννίδα) τοῦ θύννου. Schweigh. Διέστηκα, Διέστην. V. infra Διίσταμαι. Forma media Hesych. : Διαστησαμένοι, διαχωρίσαντες, διΐκῶς. « Dionys. P. 233 : Πρῶτοι βιότοιο διεστήσαντο κελεύθους, Disposuerunt, Descripserunt rationes et vias vitæ. » Schneid.] Plato De Rep. 2, [p. 360, E] : Ἐὰν διαστησώμεθα τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον, exp. Si secreverimus et sejunxerimus. || Ad dissidium impello, Bud., seu exemplum non afferens : nec dubium est, quin potius vox passiva διίσταμαι, Dissidii significationem habeat, ut paulo post docebo. [Fortasse ex Aristoph. Vesp. 41 : Τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διιστάναι· ubi schol. recte interpr. διαχωρίσαι, Dissociare. Dionys. A. R. 9, 17 : Διιστάναι τοὺς πένητας ἀπὸ τῶν εὐπόρων. Harpocrat. : Διαστῆσαι, ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. Μένανδρος Χήρᾳ, Βοῶν ποιείτω τὴν πόλιν διάστατον. || « Plut. Mor. p. 119, A : Μικρὸν παντελῶς διαστήσαντα χρόνον καὶ τῷ λογισμῷ τὸ πάθος προκατασχόντα ἐπιθέμενον πάλιν τὸν στέφανον ἐπιτελεῖν τὴν θυσίαν. Xylander, Exiguo admodum sumto temporis intervallo. » Hemst. Hoc usitate ἐπιστῆσαι dicitur.]

|| Διίσταμαι, Seorsum sto [Hesych. : Διίστανται, διαχωρίζονται. Διίσταται, διαχωρίζεται], ἰδίᾳ ἵσταμαι, ut quidem Eust. exp. in isto Hom. l. Il. Φ, 436 : Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; i. e., inquit ille, ἰδίᾳ ἱστάμεθα καὶ οὐ συμπλεκόμεθα πρὸς ἔριν; Rursum in Il. Ρ, 391 : Δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε διαστάντες τανύουσι Κυκλόσ', exp. διαχωρισθέντες, ὧδε καὶ ἐκεῖ στάντες· ut sit Separati, s. potius Sejuncti : sic autem usus est Herodian. [4, 9, 9 et 11.] Interdum vero exp. et Dirimor, s. potius Diremtus s. Distractus sum et divisus, atque ita Bud. p. 474, subjungens tamen Aristotelis ll., in quibus non ipsum præsens, sed præt. et aor. habentur. Ap. Thuc. vero 1, [15], Καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη, redditur, Reliqua Græcia ad auxilium utrorumque divisa est. [Cum ἐπὶ Aristot. Polit. 1, 5 init. : Διέστηκε τὰ μὲν ἐπὶ τὸ ἄρχεσθαι, τὰ δ' ἐπὶ τὸ ἄρχειν.] At quum terra dicitur διίστασθαι, tunc redditur Discedere, ut ap. Cic., Quum terra discessisset, Dehiscere : potius quam Dirimi etc. Affert autem ille hujus signif. ex. e solo Libanio; sed invenitur et ap. antiquiores scriptt. [Soph. OEd. C. 1662 : Τὸ νερτέρων εὔνουν διαστὰν γῆς ... βάθρον. G. D. Apollodor. 1, 7, 2, § 3 : Τὰ κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη διέστη. Hemst.] Nec vero terra tantum, sed et mare ab illis dicitur διίστασθαι : Philo V. M. 1 : Ἡ δὲ θάλασσα ῥαγεῖσα διίσταται. Sic Gregor. Enc. Maccab. : Οἷς θάλασσα διίστατο, καὶ ποταμὸς ἵστατο. Sic autem loquentes Homerum imitati sunt, Il. Ν, [29] : Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διίστατο, ubi tamen exp. potius Diducebatur, et quidem a Bud. quoque. || Διίστασθαι dicuntur et qui alii ab aliis dirimuntur et separantur, ut alicui de via cedant : ad quam signif. pertinet, quod ille e Plut. affert [V. Cæs. c. 61, Mar. c. 34] : Ὡς οὖν αὐτῷ ὁ δῆμος διέστη, interpretans, Postquam autem turba plebeia ei per medium viam fecit. Sed ap. Eund. [V. Cat. min. c. 27] διέστησαν vertit etiam Diremti sunt, Per medios admiserunt. [Herodot. 8, 16 : Οὕτω δὲ ἀγωνιζόμενοι διέστησαν χωρὶς ἑκάτεροι. Polyb. 10, 3, 6 : Οἱ μὲν πολέμιοι καταπλαγέντες διέστησαν. Joseph. Genes. p. 5, C : Ὅθεν διέστημεν (Unde digressi sumus), αὖθις νῦν ἐπανίωμεν.] Ut autem proxime præcedentem usum ab Hom. manasse docui, sic et istum ab Eod. originem sumsisse arbitror : Il. Ω, 718 : Οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπήνῃ, ubi annotat Eust., ὅτι τὸ τὸν ὄχλον ὧδε καὶ ἐκεῖ χωρισθῆναι, οὐ μόνον διασχεῖν λέγεται, ἀλλὰ καὶ εἴκειν καὶ διαστῆναι. || Διίσταμαι, Dissideo. Dem. [p. 231, 5] : Ἐπειδ' ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διειστήκει. [Id. p. 132, 12 : Διεστηκότων εἰς δύο μέρη τῶν ἐν ταῖς πόλεσι.] Plutarch. Apophth. [p. 205, C] : Πομπηΐου δὲ καὶ Καίσαρος διαστάντων, Quum inter Pompeium et Cæsarem dissidium ortum esset. Sic Thuc. 1, [18] : Εἴ τινές που διασταῖεν, πρὸς τούτους ἤδη ἐχώρουν, redditur, Si qui usquam dissidebant. In alio quodam l. Ejusd. διέστησαν vertere malim, Discessionem fecerunt. Quo pertinet, quod e Livio affert Bud. p. 474 : In duas partes discessit civitas. Ubi etiam citat ex Hom. pro hujus signif. exemplo, quod initio Iliadis legitur, Ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε· sed non video, quid ob-

stet, quominus διαστήτην ἐρίσαντε exponamus simpliciter, Disjuncti sunt alter ab altero, Discesserunt s. Diremti sunt a se invicem, Segregati sunt, Divisi sunt, orta inter eos contentione. [Polyb. 3, 8, 3 : Συμφρονῆσαι καὶ διαστῆναι πρὸς αὐτόν· 18, 30, 11 : Τίτου δὲ πρὸς τὸ συνέδριον διαστείλαντος, οὐκ ἐκυρώθη τὸ διαβούλιον. Corrigendum, ni fallor, διαστάντος. G. D. ‖ Abhorreo. Longin. De subl. 8, 2 : Πάθη τινὰ διεστῶτα ὕψους καὶ ταπεινὰ εὑρίσκεται.] ‖ Discrepo, Differo, Bud. ex Aristot. [De gener. 4, 2] : Διέστηκε [μὲν οὖν ὅλως] πρὸς ἄλληλα [τό τε θῆλυ καὶ τὸ ἄρρεν πρὸς τὴν ἀρρενογονίαν etc. Id. Polit. 1, 8 : Τῶν ζῳοφάγων καὶ τῶν καρποφάγων οἱ βίοι πρὸς ἄλληλα διεστᾶσιν· ib. 7 : Ὅσοι μὲν οὖν τοσοῦτον διεστᾶσιν ὅσον ψυχὴ σώματος καὶ ἄνθρωπος θηρίου. Polyb. 3, 6, 6 : Μὴ διειληφότων ἀρχὴ τί διαφέρει καὶ πόσον διέστηκεν αἰτίας καὶ προφάσεως.] ‖ Dimensionem habeo, Idem ex Alex. Aphr. [In l. 1 Topic. : Τὸ σημεῖον εἰ διέστηκεν, ἤτοι ἐφ' ἓν διέστηκεν ἢ ἐπὶ δύο, ἢ ἐπὶ τρία], Comm. p. 474. [Callixen. ap. Athen. 5, p. 196, B : Κίονες διεστάθησαν ξύλινοι, Columnæ justis intervallis dispositæ erant. Schweigh. ‖ Διαστήξομαι, Distabo. Damasc. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 237 : Οὐ διαστήξονται ἀπ' ἀλλήλων κατὰ διάκρισιν. Kall. Διαστήκω, Disto, Persto, Gl.]

‖ Διϊστάω, i. q. διίστημι, Dirimo, Sejungo. [Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 642, 31 : Ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα διιστῶσιν. Thom. M. p. 234 : Διΐχω τὸ διιστῶ. Dionys. A. R. 9, 17 διιστάναι ex cod. Vat. restitutum pro διιστᾶν. Planud. Ovid. Met. 4, 707, Τῷ τοῦ στήθους ὠθισμῷ τὰ ὕδατα διιστῶν, citat Boisson.] Interdum vero et Διϊστάνω dicitur pro eod. [Διιστάνειν pro διιστάναι ap. Aristoph. Vesp. 41 libri deteriores cum Steph. Byz. s. v. Δῆμος. Diodor. 19, 46 : Ἐπετίμησεν ὡς διιστάνουσι τὴν ... φιλίαν. Appian. Hisp. c. 36, ab Schæf. cit. : Προσέταξε τοῖς ὑπηρέταις διαστῆσαι τὸ πλῆθος. Οἱ μὲν δὴ διίστανον....]

[Διιστορέω, Narro, Perhibeo. Paulus Sil. 74, 78 in Brunck. Anal. vol. 3, p. 96 : Ἄλλην δέμας κρατύνειν χαῦνον διιστοροῦσι. Διιστόρησαν ex Xenoph. Eph. 1, 12 indicat Kall. : cui ἐξιστόρησαν ex cod. Flor. recte restituit Locella p. 21, 17. Joseph. Genes. p. 26, A : Ἄλλως τὰ κατὰ Θεόφοβον διιστόρηται. G. Dindorf.]

[Διισχαίνω, Extenuo. Hippocr. p. 420, 10 : Τῶν δὲ φαρμάκων ὅσα φλεγμαίνειν ποιέει μάλιστα, ταῦτα συνάγουσι τὰ καθαρά, τὰ διισχαίνοντα, ταῦτα δὲ καθαίρουσιν. Scott. Scrib. τὰ δὲ ἰσχαίνοντα. G. Dindorf.]

[Διισχάνω. V. Διέχω.]

[Διισχυριέω i. q. διισχυρίζομαι, Contendo. Hippocr. p. 780, B : Οὐ μέντοι διισχυριέω γε εἰ ὀλισθαίνοι ἂν ἢ οὔ· ad quem l. Galen. vol. 12, p. 290 : Τὸ ἰσχυριέω δηλοῖ τὸ ἰσχυριστικῶς ἔχω, παραπλησίως τῷ ὀψείω, δηλοῦντι καὶ αὐτῷ τὸ ὀπτικῶς ἔχω, παρ' ὃ καὶ Ὅμηρος ἐποίησε τὴν ὀψείοντες φωνήν.]

Διϊσχυρίζομαι, Affirmo, Contendo. Plato Phæd. [p. 63, C] : Νῦν δὲ εὖ ἴστε ὅτι παρ' ἄνδρας τε ἐλπίζω ἀφίξεσθαι ἀγαθούς· καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διϊσχυρισαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς ἥξειν, εὖ ἴστε ὅτι, εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, διϊσχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. Isæus p. 48. Lys. p. 133 : Ἀκούω δ' αὐτὸν διϊσχυρίζεσθαι ὅτι κ. τ. λ. Sic Dem. p. 148 [447, 25] : Ἐγὼ δ' ὅτι εὑρεθήσεται ... οὐ πάνυ διϊσχυρίζομαι, Non admodum contendo. [Æschin. C. Tim. p. 25, 9 : Μηδὲ τοῖς ἔξω τοῦ ἀγῶνος λόγοις διισχυρίζεσθαι.] Plato Epist. [3, p. 317, C] : Περὶ σοῦ διϊσχυριζόμην ὡς οὐχ οἷός τ' ἔσοιο αὐταρκέσαι τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς.

[Διισχυριστέον, Asseverandum. Strabo 6, p. 283 : Διόπερ οὐδ' ἡμῖν δ. περὶ αὐτῶν. Scott.]

Διϊσχύω, quod exp. Viribus superior sum, vinco : et a quodam gramm. Græco κρατῶ et ἄρχω, Bud. illius tamen non addens nomen. [Suid. : Διΐσχω (?) σου καὶ Διισχύω, γενικῇ. Τὸ κρατῶ σου καὶ ἄρχω σου. Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 356, D : Ὅμως δὲ διισχύοντας, καὶ τὰ ὅπλα ἐν χερσὶν ἔχοντας. Hase.]

[Διίσχω, i. q. διέχω, quod v.]

[Διιτέον, Percurrendum (oratione), Disserendum. Plato Rep. 8, p. 545, A : Τὸ μετὰ τοῦτο δ. τοὺς χείρους. G. Dindorf.]

[Διιτικός. V. Διικτικός.]

[Διϊτρέφης, ους, ὁ, Diitrephes. « Aristoph. Av. 1442 : Δεινῶς γέ μου τὸ μειράκιον ὁ Διιτρέφης λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν. Leg. Διιτρέφης sine articulo. Διιτρέφης enim secundam producit, ut διιπετής. Ibid. 799 : Ὡς Διιτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερά. Idem Ἥρωσι apud schol. ad h. l. : Καὶ ἀπὸ τῆς Διιτρέφους τραπέζης. Leg. : Κἀπὸ τῆς Διιτρέφους (vel potius Διιτρέφους) τραπέζης. Pars est jambici octonarii, a Porsono Advers. p. 288 minus recte constituta. Atticis literis scriptum ΔΙΕΙΤΡΕΦΕΣ in antiquissimo marmore ap. Corsin. Fast. Att. vol. 1, p. 161 (ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, 48). Diversus ab utroque horum Διιτρέφης magistratum gessit Athenis olympiadis 99 anno primo. Vulgo Διοτρέφης appellatur. Vide Corsin. vol. 3, p. 295. (Διιτρέφης in monumento ap. Bœckh. vol. 1, p. 240, 3 ; Διοτρέφης in alio ib. p. 345 et ap. Diodor. 15, 14, ubi libri Διοτρεφὴς, quo accentu etiam ap. Dionys. H. Ep. ad Ammæum § 5, p. 727, 10 : Διοτρεφοῦς Ἀθήνησιν ἄρχοντος, et in libris quibusdam Aristophanis. G. D.) Sed veram nominis scripturam præbet inscriptio antiqua apud Chandlerum p. 46 (Bœckh. vol. 1, p. 240, 3), qui pro genitivo ΔΙΕΙΤΡΕΦΟΣ (i. e. Διιτρέφους) mendose ΔΙΞΙΤΡΕΦΟΣ exhibet. » Elmsl. ad Eur. Med. 139. ‖ Nicostrati, ducis Atheniensis, pater ap. Thucyd. 3, 75 ; 4, 119 et 129, ubi var. lect. διοτρεφοῦς, διιτρέφους. Alius 8, 64, ubi libri διοτρέφη, διοτρεφῆ et διοτρεφῆν præbent. ‖ Alius, Διοτρέφης scriptus, in psephismate Sigeo ap. Chishull. Antiq. Asiat. p. 143. Διοτρέφης sophista Antiochenus ap. Strabon. 13, p. 630 ; 14, p. 659. ‖ Nomen pr. convivæ ap. Athen. 4, p. 156, F, ubi codex διιτρεφής. ‖ Alius, Διιτρέφης scriptus, in epigr. ab Viscontio edito, *Two Memoirs* p. 143 : Διιτρέφης Ζωΐλου Παριηνὸς, στρατιώτης... Μνῆμα φίλη μήτηρ με Διιτρέφει ἐνθάδ' ἔθηκεν καὶ Περικλεῖ φθιμένοιν. G. Dindorf.]

[Διίφιλος. V. Δίφιλος.]

[Διιχνεύω, Pervestigo. Polyb. 4, 68, 3 : Διιχνεύοντες περὶ τὰς προνομάς. Oppian. Hal. 3, 37 : Ῥίμφα διιχνεῦσαι δολιχὸν πόρον. ‖ Διιχνέω.] Διιχνεῖν, Investigare, Pervestigare. E Galeomyomachia [v. 34 : Ἡμᾶς διιχνεῖ λυγγικὸν βλέπουσά τι, ubi præcedit ἰχνηλατοῦσι.]

[Διίως. V. Δίιος.]

Δικάζω, [Fut. δικάσω ap. Aristoph. Eq. 1089 aliosque ; formam contractam annotavit Antiattic. p. 90, 15 ex Herodoti 1, 97 : Οὔτ' ἔφη δικᾷν ἔτι. Ἐκδικᾶται in Levit. 19, 18. Formæ Doricæ δικάξασθαι et δικαξάμενος in fœdere inter Hierapytnenses et Priansios apud Chishull. in Antiquitt. Asiaticis v. 48 et 51], Jus dico, Judico, Judex sum, Discepto controversiam. Hom. Od. Λ, [546] : Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη· præcedit autem, Κεχολωμένη εἵνεκα νίκης Τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ, Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος, ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ. [Herodot. 1, 96 : Ἀνὴρ μοῦνος κατὰ τὸ ὀρθὸν δικάζων.] Aristoph. Vesp. [156] : Δικάσοντά μ' ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης. Lucian. Salt. : Κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. Herodian. 4, [4, 1] : Εἴτε δικάζοιεν, τὰ ἐναντία ἐφρόνουν, ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων ἔσθ' ὅτε. Alibi [3, 10, 3 ; 13, 2] δικάζειν et τὰ λοιπὰ πολιτικὰ διοικεῖν copulat. [Æsch. Eum. 471 : Τὸ πρᾶγμα μεῖζον ἤ τις οἴεται τόδε βροτὸς δικάζειν.] Et δικάζω σοι, Jus tibi dico, Hom. [Il. Θ, 341 : Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω ὡς ἐπιεικές· Ψ, 574 : Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε. Herodot. 1, 97 : Τοῖσι πέλας δι' ἡμέρης δικάζειν· 2, 137 : Κατὰ μέγαθος ἀδικήματος ἑκάστῳ δικάζειν. Æsch. Agam. 1421 : Νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοὶ, Decernis.] Sic Plato De Leg. [6, p. 761, E] : Δικάζοντες τῷ ἀδικεῖσθαι φάσκοντι. At Xen. Hell. 5 dicit, Τίς αὕτη δίκη εἴη, ὅπου αὐτοὶ οἱ ἀδικοῦντες δικάζοιεν ; q. d. Gall. *Où les mesmes sont juges et parties.* Philo : Λόγοι μὲν γὰρ ἀκοὴ δικάζει. Sæpe cum accus. δίκην : ut ap. Hesiod. : Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Sic Apoll. Rh. [2, 1025] : Δίκας λαοῖσι δικάζει. Lucian. in Anach. : Τὰς φονικὰς δίκας δικάζει. Item δικάζειν τὰς εὐθύνας in VV. LL. e Dem. [p. 382, 3], et δικάζειν τὴν γραφὴν παρανόμων ex Æschine. [Herodot. 3, 31 : Τοῖσι Πέρσῃσι δίκας δικάζουσι. Aliter 6, 139 : Ἡ δὲ Πυθίη σφέας ἐκέλευε Ἀθηναίοισι δίκας διδόναι ταύτας τὰς ἂν αὐτοὶ Ἀθηναῖοι δικάσωσι, Quas statuerint s. pronunciaverint. De sententia a vatibus pronunciata 1, 84 : Τελμησσέων δικασάντων ὡς περιενειχθέντος τοῦ λέοντος τὸ τεῖχος ἔσονται Σάρδιες ἀνάλωτοι. Cui Schweigh. confert Eur. Or. 164 :

Ἀπόρονον δτ' ἐπὶ τρίποδι Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος. || Cum genit. Xenoph. Cyrop. 1, 2, 7 : Δικάζουσι δὲ καὶ ἐγκλήματος, οὗ ἕνεκα ἄνθρωποι μισοῦσι μὲν ἀλλήλους μάλιστα, δικάζονται δὲ ἥκιστα, ἀχαριστίας.] || Eust. ap. Hom. [Il. A, 542 : Αἰεί σοι φίλον ἐστὶν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα, κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν] exp. etiam σεμνῶς καὶ βασιλικῶς οἰκονομεῖν καὶ ἐπικρίνειν, p. 147. [Similiter Eur. Hel. 1653 : Οὐ σὲ τἀμὰ χρὴ δικάζειν.]

|| Δικάζομαι, In jus voco, Judicio contendo s. discepto, Litigo : ut δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ in Hom. l. c., et ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων, in illo Herodiani. Thuc. 1 : Βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται. Lucian. [Icaromen. c. 16] : Περὶ μισθῶν τῷ μαθητῇ δικαζόμενος. Dicitur et δίκην δικάζεσθαί τινι. Sæpe etiam dicunt διαδικάζεσθαι pro Judicio contendere, de quo supra. [Lysias p. 120, 27 : Οὐδενὶ πώποτε οὔτε ἡμεῖς οὔτε ἐκεῖνος δίκην οὔτε ἐδικασάμεθα οὔτε ἐφύγομεν. Sæpissime cum genitivo, ut ap. Lysiam p. 117, 16 : Αὐτὸς μὲν Θέωνι κακηγορίας ἐδικάσω· 148, 33 : Τῆς οἰκίας ἐδικαζόμην τοῖς ἔχουσι. Demosthenis exx. v. ap. Reiskium.] || Pass. signif. Judicor, Thuc. 1, [28] : Ὁποτέρων δ' ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀποικίαν, τούτους κρατεῖν. [Plato Criton. p. 50, B : Τὰς δίκας τὰς δικασθείσας προστάττει κυρίας εἶναι· Rep. 8, p. 558, A : Ἡ πραότης ἐνίων τῶν δικασθέντων οὐ κομψή. Δίκην δικάζεσθαι, In jus vocari. Lysias p. 163, 15 : Ὡς αἰσχρὰς δίκας δεδίκασμαι. Aristot. Rhet. 2, 23 in exemplo alius scriptoris : Φησὶ μὲν εἶναί με φιλόδικον, οὐκ ἔχει δὲ ἀποδεῖξαι δεδικασμένον οὐδεμίαν δίκην. G. D.] || Δικαόζειν Hesychio i. q. δικάζειν, Judicare. [Fortasse ex comico aliquo. G. D.] || Δικάω, ῶ, Fut. άσω, Judico, Jus dico. Herodot. 1, [97] : Οὐδὲ κατίζειν ἔτι ἤθελε ἔνθα περ πρότερον προκατίζων ἐδίκαζε, οὔτ' ἔφη δικᾶν ἔτι, Negavitque ultra judicaturum, Bud. [Formam ex δικάσειν contractam esse supra monuimus.]

[Δικαία, ἡ, i. q. δίκη. Etym. M. p. 24, 48 : Ἀθήνη Ἀθηναία, ὡς δίκη δικαία.]

[Δίκαια, ἡ, Dicæa, urbs de qua Steph. Byz. : Πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Δικαίου τοῦ Ποσειδῶνος υἱοῦ. (Memoratur ab Herodoto 7, 109, ubi pravum accentum Δικαίαν emendavit Schweigh., Scylace p. 27, Strab. 7, p. 332.) Ἔστι καὶ ἑτέρα ἐν τῷ Τυρρηνικῷ κόλπῳ Ἰώνων ἄποικος. Adjectiva gentilia Δικαῖος, Δικαιεὺς, Δικαιοπολίτης. Quod postremum ab alio ducitur nomine urbis, Δικαιόπολις, εως, ἡ, de qua Harpocratio : Δικαιόπολις· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος. Πόλις ἐν τῇ Θρᾴκῃ πλησίον Ἀβδήρων. Τυχὸν δὲ καὶ ἑτέρα τίς ἐστι Δικαιόπολις. Quæ in brevius contraxit Suidas. G. Dindorf.]

[Δικαιάδικος, ὁ, ἡ, q. d. Justinjustus, i. e. qui neque justus neque injustus dici meretur. Philo Jud. vol. 2, p. 346, 8 : Εἰσὶ γὰρ εὐπάρυφοί τινες, ἡμιμόχθηροι, δικαιάδικοι. Fictum, ut videtur Hemsterhusio, a Philone voc.]

Δικαιάρχεια, ἡ, [Dicæarchea], nom. pr. urbis Italicæ, quæ et Puteoli. [Apud Pausan. 4, 35, 12; 8, 7, 3, Plut. V. Sullæ c. 37, Strabonem ll. pluribus aliosque scribitur Δικαιαρχία, cujus formæ auctoritas nulla est. Recte Δικαιάρχειαν ap. Philostr. p. 286. Antiphil. in Anth. Pal. 7, 379 : Εἰπὲ Δικαιάρχεια, τί σοι τόσον εἰς ἅλα χῶμα βέβληται· ubi codex δικαρχία. Philipp. ibid. 9, 708 : Ἀλλὰ Δικαιάρχεια διηπείρωσε θάλασσαν. Recte has formas distinguit Suidas : Δικαιάρχεια πόλις, δικαιαρχία δὲ ἡ δικαίως ἄρχουσα. Alia sed suspecta forma Δικαιάρχεια, τὰ, ap. Diodor. 4, 22 : Μεταξὺ Μισηνοῦ καὶ Δικαιαρχείων, ubi al. codd. δικαιαρχαίων δικαιαρχίων δικαιαρχιῶν.] Unde Δικαιαρχεὺς et Δικαιαρχείτης, Puteolanus, Steph. Byz. [Τὸ ἐθνικὸν Δικαιαρχεὺς ἔδει· ἔστι δὲ καὶ Δικαιαρχείτης, ὡς Ζελείτης. Diphthongum in Δικαιαρχείτης iterum diserte notat s. v. Βορυσθένης. Itaque corrigendum quod ap. Polyb. 3, 91, 4 scribitur Δικαιαρχῖται. G. Dindorf.]

Δικαιαρχία, ἡ, Hesychio ἀρχὴ δικαία, Justum imperium. Possit etiam Justorum imperium signif. Suidæ autem est ἡ δικαίως ἄρχουσα.

[Δικαιαρχικὸς, ή, όν, Justi imperii. Phot. Bibl. cod. 37, p. 8, 6, de dialogis politicis Petri Magistri, ut videtur : Ἐν οἷς καὶ ἕτερον εἶδος πολιτείας... εἰσάγει, ὃ καὶ καλεῖ δικαιαρχικὸν, ἐπιμέμφεται δὲ τῆς Πλάτωνος δικαίως πολιτείας. Ab Dicæarchi nomine derivavit A. Maius in Collect. Vat. vol. 2, p. 571.]

[Δικαιαρχίτης. V. Δικαιάρχεια.]

[Δικαίαρχος, ὁ, Dicæarchus, Messenius, philosophus peripateticus, Aristotelis discipulus. De hoc aliisque ejusdem nominis viris v. Fabric. B. Gr. 3, 8, vol. 3, p. 486-491 ed. Harl. et Nækium in Museo Rhen. a. 1832 fasc. 1. G. Dindorf.]

[Δικαιενέχυρον, τό. Gl. : Πραιτώρων δικαιενέχυρον, Honorarium jus vel pignus. Ubi corrigitur πραιτώριον δίκαιον, ἢ ἐνέχυρον. Angl.]

[Δικαιεῦν. V. Δικαιόω.]

[Δικαϊκὸς, ή, όν, i. q. δίκαιος, Justi qualitatem habens, Justus. Suid. : Δικαϊκόν· « Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαυτοῦ ἡγεμονικὸν, ἵνα νοῦν δικαϊκὸν (δικανικὸν cod. Oxon.) αὐτὸ ποιήσῃς. » Quæ Marci Anton. verba sunt 9, 22 in brevius contracta. Idem 5, 34 : Τὸ ἐν τῇ δικαϊκῇ διαθέσει καὶ πράξει ἔχειν τὸ ἀγαθόν. Antiquior scriptura Δικαιικὸς est. Eustath. p. 936, 45 : Οἱ ὕστερον ἀπὸ τῆς Ἀχαΐας Ἀχαϊκὸν λέγουσι, οἱ δὲ παλαιοὶ ῥήτορες Ἀχαιικόν φασι δεῖν γράφειν διὰ τῶν δύο ι, ὡς καὶ ἀρχαιικόν φασι καὶ γυναιικὸν καὶ δικαιικόν. G. Dindorf.]

[Δικαιογένης, ους, ὁ, Dicæogenes, n. pr. poetæ tragici, memorati ab Aristotele Poet. c. 16, Stobæo, aliis. Hujus vel Agathonis verba quædam rideri ab Aristoph. Eccles. 21 annotavit schol. Dithyrambos quoque scripsisse perhibetur ab Harpocr. et Suida. || Alius ap. Isæum, cujus oratio superest περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου. G. Dindorf.]

Δικαιοδοσία, ἡ, q. d. Juris datio, Budæo Jurisdictio. Suidas tamen ap. Polyb. δικαιοδοσίας exp. εὐλόγους ἀφορμάς. Apud eund. vero Polyb. 4, fol. 68 [c. 16, 4] legimus δικοδοσίας in vulg. edd., ubi vet. Cod. δικαιοδοσίας : fuerunt et qui διαδικασίας leg. putarint. [Id. 20, 6, 2; 23, 2, 1 et 10; 24, 1, 2; 38, 3, 2 : Ἡ περὶ τῶν ἐγκλημάτων δ. 40, 10, 5 : Οἱ περὶ τῆς κοινῆς δικαιοδοσίας νόμοι. Schweigh. Strabo 13, p. 610 : Ταχθεὶς ἐπὶ τῆς δικαιοδοσίας, ἀφ' ἧς οὐκ ἦν τῷ κριθέντι ἀναβολὴ τῆς δίκης ἐπὶ τὸν βασιλέα. Plut. V. Pompeji c. 10 : Παραιτουμένων γὰρ αὐτοῦ τὸ βῆμα καὶ τὴν δικαιοδοσίαν. || « Disceptatio juris. Polyb. 24, 1, 2 : Φιλίππου συγκλεισθέντος εἰς τὴν (κατὰ τὸ σύμβολον) δικαιοδοσίαν πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας, ubi passive accipiendum, Philippo coacto submittere se jurisdictioni, coacto ad caussas disceptandas cum finitimis. Sic et 24, 1, 12. || Peculiaris formula secundum quam jus dicitur, ex cujus præscripto judicantur caussæ (quod alias σύμβολον vel δικαιοδοσία κατὰ τὸ σύμβολον dicitur) 32, 17, 4, et in fr. ap. Suid. s. h. v. (qui male interpr. εὐλόγους ἀφορμὰς, quibus verbis inferius δικαιώματα explicat). » Schweigh. Schol. Theophili Antecess. 2, 23, 2 : Ἰουρισδικτίωνα εἰς δικαιοδοσίαν, τουτέστιν εἰς τύπον, τουτέστι νόμον. Schol. Basilic. 7, 1 : Ἄρχοντας δὲ νόει τοὺς ἔχοντας δικαιοδοσίαν. V. et 7, 3, 1. Ducang.]

Δικαιοδοτέω, Jura reddo : ut, Δικαιοδοτῶν τοῖς Λυσιτανοῖς, Jura reddens Lusitanis, Strabo p. 48. [Et 11, p. 501 : Ὁ δὲ δεύτερος δικαιοδοτεῖ καὶ στρατηλατεῖ· 17, p. 808 : Τοῦ βασιλέως δικαιοιδοτοῦντος.] Utuntur et Plut. [Mor. p. 779, A], Synes. [Diodor. Exc. vol. 2, p. 608.]

[Δικαιοδότημα, τὸ, Jurisdictio, Edictum. Schol. Basilic. l. 7, tit. 2 : Δ., ἔδικτον. Ducang.]

Δικαιοδότης, ὁ, Juris dator. [Annotavit Pollux 8, 6.] Strabo [17, p. 797], de Ægypto provincia loquens sub Augusto, scribit, eum, qui provinciam illam recturus mittebatur, vicem principis obtinuisse : sub eoque fuisse eum, qui δικαιοδότης dicebatur, i. e., inquit Bud., Jura reddens, Jurisdictionem habens, In cujus potestate sunt judicia. [Joseph. A. J. 18, 1, 1 : Ὑπὸ Καίσαρος δικαιοδότης τοῦ ἔθνους ἀπεσταλμένος. Scott. Hesych. s. v. Κηριοῦχον. Hemst. Inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 657. Eustath. Opusc. p. 272, 10 : Εὐθυδικίᾳ τοῦ δικαιοδότου. « Δικαιοδότης, Juridicus in utroque Glossar. Basilic. l. 6, tit. 24 : Περὶ τάξεως δικαιοδότου καὶ οἵοις ἐπιτέτραπται ἡ δικαιοδοσία. Erat etiam dignitas Palatina. Metaphrastes in S. Demetrio 26 Octob. πανσεβάστου Σεβάστου καὶ δικαιοδότου τοῦ Ταρωνίτου, sub Manuele imper. Novella ejusdem Manuelis de divers. caus. : Ὅ τε πρωτασηκρήτης καὶ ὁ δικαιοδότης. Adde Harmenopul. l. 1, tit. 4, § 62 et quæ observamus in Cpoli Christiana l. 2, c. 13, n. 5. »

Ducang. Ad hanc signif. pertinet adj. Δικαιοδοτικὸς, q. v.]

[Δικαιοδοτικὸς, ἡ, ὸν, Qui pertinet ad juris datorem aulæ Byzantinæ. Nicet. Chon. Hist. p. 153, B : Τὸ τῶν οἰκειακῶν διέποντος σέκρετον, τῷ δικαιοδοτικῷ τε θρόνῳ ἐμπρέποντος. (Male cod. Monac. δικαιωτικῷ.) Balsam. ad can. 6 Apost. p. 4, D : Ἀποσχέσθαι τοῦ δικαιοδοτικοῦ ὀφφικίου. Hase.]

[Δικαιοεύρετος, ὁ, ἡ, A justis inveniendus. Anon. Grets. In ador. cruc. p. 143, B. Pseudochrys. t. 7, p. 497, 14 : Τὸν... γνησιοδίδακτον καὶ δικαιοεύρετον σταυρόν. Hase.]

[Δικαιοκρινέω, Justum judico. Ad Hesiod. Op. 223 : Δίκας ... διδῶσιν ἰθείας, in cod. Gal. glossema δικαιοκρινοῦντες. G. Dindorf.]

Δικαιοκρισία, ἡ, Justum s. Æquum judicium, Basil. [vol. 3, p. 426], et aute eum Paul. Ad Rom. 2, 5 : Θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ θεοῦ. [Incert. Hos. 6. 5. Nilus Epist. p. 133.]

Δικαιοκρίτης, ὁ, Justus judex. [Esther. 8, 13; Maccab. 2, 12, 48. Ex Hephæst. Apotel. p. 18 citat Lobeck. ad Phryn. p. 601. Adde Orac. Sibyll. 3, p. 465, Macar. Hom. 40, p. 205, B, D, et Ducangii exx. Inter paroxytona est ap. Arcad. p. 28, 5 et Herodian. ap. Cramer. in Museo philol. 5, p. 427. G. Dind.]

[Δικαιοκτόνος, ὁ, ἡ, Justi vel Justorum interfector. Jo. Chrysost. t. 5, p. 997, 34 : Τὸν δικαιοκτόνον Ἡρώδην. Hase.]

Δικαιολογέομαι, Jura mea allego, profero, Causificor, Judicio contendo, Litigo. Et generaliter pro Discepto, sive in judicio, s. alibi. [Lysias ap. Athen. 5, p. 209, F : Περὶ αὐτῆς τῆς ἐγγυθήκης δικαιολογεῖσθαι. Æschin. C. Tim. p. 31, 2 : Ὅτι φοβοῖτο μὴ δικαιολογούμενος περιγένοιτο ἡμῶν ὁ Φίλιππος. G. D. Euphorio ap. Athen. 4, p. 154, C : Πλείους δικαιολογεῖσθαι καθ' ὃ δικαιότατός ἐστιν ἕκαστος αὐτῶν ἀποτυμπανισθῆναι. Agatharch. ib. 14, p. 650, F : Ἀμφισβητούντων Ἀθηναίων πρὸς Βοιωτοὺς ... Ἐπαμινώνδας δικαιολογούμενος ... καὶ δείξας (ῥόαν) ἤρετο αὐτοὺς τί καλοῦσι τοῦτο. Hemst. Polyb. 3, 20, 10; 21, 6. Id. 4, 3, 12 : Δικαιολογησόμενος πρὸς τοὺς ἐγκαλοῦντας τοῖς Αἰτωλοῖς. Dio Chr. vol. 2, p. 241 : Δικαιολογεῖσθε πρὸς αὐτούς.] Lucian. [De sacrif. c. 3] : Χρύσης, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν. Plut. [Mor. p. 61, A] : Δηλίων πρὸς Ἀθηναίους δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου. Lucian. [Prom. c. 4] : Ἡδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων. Idem [Alex. c. 55] : Ἐδικαιολογεῖτο πρός με, pro Amice mecum expostulabat. Vide Bud. pp. 48, 49. || Δικαιολογέω, Aristoteli i. q. δικαιολογοῦμαι, Bud. p. 414. Idem pass. τὰ δικαιολογηθέντα e Pand. affert, pro Quæ in judicio sunt allegata et utrimque disceptata a litigatoribus. [De eodem verbo HSt. alibi :] Δικαιολογέομαι, Jura mea allego, et in jure discepto : quod Causificari Plaut. dixit, Cic. etiam Causari et Proferre : Quintil. et Jurisconsulti Allegare appellant, h. e. προτείνεσθαι, προΐσχεσθαι, παρέχεσθαι, προφέρειν. Et τὰ δικαιολογηθέντα, Allegata, δικαιώματα. Bud. [Δικαιολογούμενος, Persecutor, Gl. Reus, ap. Harmenop. 2, 4, 8. Ducang.] || Ponitur etiam pro ἀμφισβητῶ et δικάζομαι. Plut. : Δηλίων πρὸς Ἀθηναίους δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου καὶ λεγόντων. Lucian. : Ἡδέως ἄν σοι δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, Judicio contenderem et disceptarem, quomodo et Athen. usus est. Alibi : Ἐδικαιολογεῖτο πρός με, Mecum amice expostulabat, quod injuriam intulissem. Bud. p. 48, 49. Vide et alia exx. p. 414, ubi et δικαιολογέω voce activa affert ex Aristot. [Lucian. Tim. c. 11 : Οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον.]

Δικαιολόγημα, τὸ, Quod pro causæ defensione affertur, Causæ fundamentum. [Eust. Opusc. p. 256, 40: Αἰδέσεταί σου ἢ τὸ παρρησιαστικὸν, ἢ τὸ ἱκέσιον, ἢ τὸ δ.]

[Δικαιολογητὸν, Allegendum (Allegandum), Gl.]

Δικαιολογία, ἡ, Causæ suæ defensio allegando jura sua, Juris sui in medium prolatio. [Demades Ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας p. 179, 19 : Ἐπὶ τὴν λοιπὴν δικαιολογίαν ἀπελθεῖν. Polyb. 3, 21, 3 : Ἀπηρείδοντο παρ' ὅλην τὴν δικαιολογίαν ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας· 20, 9, 7 : Συνίσταντο τὴν δικαιολογίαν.] Plut. Pericle [c. 30] :

A Εὐγνώμονος καὶ φιλανθρώπου δικαιολογίας ἐχόμενον. Philo V. M. 3 : Ἑώρα μὲν τὴν δικαιολογίαν οὐκ ἀπῳδὸν, Non alienam excusationem esse. || Δικαιολογία, inquit Bud. Comm., est Id quod pro causæ fundamento dici potest; ut Liban. Argum. Or. πρὸς Λεπτ. : Ἀναγκαῖον δὲ εἰπεῖν τὰς δικαιολογίας ἑκατέρων. || Est et Figura oratoria ap. Rutil. Lupum, quum æquitatem causæ quammaxime brevi sententia complectimur. [Et alio loco :] Δικαιολογία, Causæ suæ defensio, Juris sui in medium prolatio, Bud. Plut. De Herod. malign. [p. 866, E] : Ἐν βαρβάροις κραυγαῖς καὶ παμμιγέσι θορύβοις καὶ φυγαῖς καὶ διώξεσιν ἀκουομένην δικαιολογίαν καὶ μαρτύρων ἀνάκρισιν. Philo V. M. 3 : Ἑώρα μὲν τὴν δικαιολογίαν οὐκ ἀπῳδὸν, Non alienam excusationem esse. Apud rhetores est schema, quod Rutil. Lup. fieri solere scribit, quum æquitatem causæ quammaxime brevi sententia complectimur. Cujus rei exemplum affert Bud., exponeus etiam Id quod pro Causæ firmamento dici potest, i. e. δικαιολόγημα. [Rutil. 2, 3 et Quintil. 9, 3. Deinde δικαιολογίαι ῥητορικαὶ dictæ
B sunt etiam argumentationes illæ, quibus orator præsertim in epilogo causam suam commendat, auditoresque ad assensum et commiserationem permovere studet. Hæ quoniam verbis et oratione fiunt, ab Eustath. p. 1050 distinguuntur ab οἴκτοις πραγματικοῖς, de quibus v. s. v. Παραγωγή. Alio loco p. 1172 simpliciter δικαιολογίας et ἀγῶνας junxit. P. 1442 autem τὸ δικαιολογικὸν τῆς δημηγορίας opponit τῷ καταφορικῷ. Nempe in illo genere argumentis, in hoc cum impetu et affectu et vi pugnatur. Ernest. Lex. rhet.]

Δικαιολογικὸς, ἡ, ὸν, Ad causæ defensionem pertinens, Juridicialis Quintiliano : ut στάσις, Status causæ juridicialis, ap. rhetores. [V. l. Eustathii s. v. Δικαιολογία allatum. || Adv. Δικαιολογικῶς. Schol. Soph. OEd. C. 237 : Δικαιολογικώτερον καὶ ὥσπερ ἀπολογούμενος ἐκφέρει τὰ ἑξῆς ὁ Οἰδίπους.]

Δικαιολόγος, ὁ, Qui causam alicujus defendit jura ejus allegando, Causidicus. [Gl. Inter paroxytona est ap. Arcad. p. 89, 19. G. Dind.]

[Δικαιομετρία, ἡ, In metiendo servata justitia. Cod.
C in Maji Bibl. Uffenb. p. 428. M. Antioch. Hom. p. 1143, A : Ὥσπερ γὰρ τὴν δικαιοκρισίαν ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς, οὕτως καὶ τὴν δ. Hase.]

[Δικαιόμετρος, ὁ, ἡ, Qui justa mensura est. Hero Spirital. p. 195 : Ἀγγείου κατασκευὴ τοῦ λεγομένου δικαιομέτρου.]

[Δικαιονομέω, Jus reddo, i. q. δικαιοδοτέω. Philo vol. 1, p. 126, 31 : Καὶ Μωσῆς μέντοι τὰ μέγιστα δικαιονομεῖν ἀξιοῖ καὶ περὶ τῶν μεγίστων. G. D. Schol. Pind. Ol. 2, 137 : Δικαιονομεῖ τοῖς ἐν Ἅδου. Hemst.]

[Δικαιονομία, ἡ, Causarum cognitio, Justitia. Philo vol. 2, p. 365, 27 : Καὶ ὁ τῶν ὅλων ἡγεμὼν Θεὸς οὐκ ἀπεσκοράκισεν αὐτοὺς τῆς ἀφ' αὐτοῦ δικαιονομίας. Hase.]

[Δικαιονόμος, ὁ, Juridicus, i. q. δικαιοδότης. Dio Cass. 78, 22 : Οἵ τε δικαιονόμοι τὴν Ἰταλίαν διοικοῦντες ἐπαύσαντο. Δικαιονόμος, Jus, Gl.]

[Δικαιοποιέω, Justifico. Nil. Epp. p. 214, 5 : Δικαιοποιῶν τὸν ἐξαμαρτήσαντα. Hase.]

[Δικαιόπολις, ὁ, ἡ, Qui justitiam in urbibus suis exercet. Pind. Pyth. 8, 30 : Δικαιόπολις νᾶσος.]

D [Δικαιόπολις, εως, ἡ, Dicæopolis, urbs Thraciæ. V. Δίκαια. || Nomen Egestæ ab Agathocle, urbe excisa, impositum, ap. Diodor. 20, 71. G. Dind.]

[Δικαιόπολις, ιδος, ὁ, Dicæopolis, n. pr. viri qui primas partes in Aristophanis Acharnensibus agit, nomine a moribus personæ imposito. G. Dind.]

[Δικαιοπολίτης. V. Δίκαια.]

Δικαιοπραγέω, Juste ago, E bono et æquo ago. [Hesych. : Δικαιοπραγεῖν, δίκαια πράττειν. Pollux 8, 7.] Bud. e Plut. et Aristot. Eth. 10 : Προσποιοῦνται δὲ καὶ οἱ μὴ δίκαιοι βούλεσθαι δικαιοπραγεῖν· 5, 1 : Ἀφ' ἧς δικαιοπραγοῦσι καὶ βούλονται τὰ δίκαια, oppositum τῷ παρανομεῖν. [Et ibid. 1, 8. Idem Rhet. 1, 23 : Ἀδικεῖν καὶ δικαιοπραγεῖν. Diodor. 5, 5 : Νόμους καθ' οὓς δικαιοπραγεῖν εἰθίσθησαν. Plut. V. Solon. c. 5 : Τοῦ παρανομεῖν βέλτιον ἐπιδεῖξαι τὸ δικαιοπραγεῖν· Mor. p. 135, F, et al. Diog. L. 3, 83, 91. Dio Cass. 52, 7 : Οὐδεὶς δικάζοντας δικαιοπραγεῖν πιστεύει. Gregor. Thaumat. p. 67, C; Iambl. V. P. p. 232; schol. Pind. Ol. 2, 137.]

Δικαιοπράγημα, τὸ, Justefactum, ut dicitur Rectefactum : opp. ἀδικήματι. Aristot. Eth. 5, 7 : Καλεῖται δὲ καὶ τὸ κοινὸν μᾶλλον δικαιοπράγημα, δικαίωμα δὲ, τὸ ἐπανόρθωμα τοῦ ἀδικήματος. [Plut. Mor. p. 1041, A.]

[Δικαιοπραγής, ὁ, ἡ, Juste faciens. Suidas s. v. Ἀντιπελαργεῖν : Οἱ πελαργοὶ δικαιοπραγεῖς ὄντες. Schol. Eur. Hipp. 426 : Οἱ φαῦλοι ὅταν περὶ δικαιοπραγοῦς τινος ἀκούσωσι· ubi cod. Flor. δικαιοπραγίας. Ex Theophyl. Histor. p. 185, A (?) citat Lobeck. ad Phryn. p. 593.]

Δικαιοπραγία, ἡ, Actio ex æquo et bono, Actio justa. [Aristot. Eth. Nic. 5, 9; Plut. De puer. educ. p. 2, A; Pollux 4, 10; Suidas s. v. Ἀντιπελαργεῖν; Eustath. Opusc. p. 71, 80; 92, 40. Conf. Δικαιοπραγής.]

[Δικαιοπραγμοσύνη, ἡ, i. q. δικαιοπραγία. Heraclit. ap. Diog. L. 9, 14.]

[Δικαιοπραξία, ἡ, i. q. δικαιοπραγία, apud Justin. Mart. p. 140, B; 142, D; 168, C; 231, C. G. Dind.]

Δίκαιος, [α, ον, et Δίκαιος, ὁ, ἡ. Ap. Æsch. Sept. 626 libri alii δικαίας λιτὰς ἡμετέρας, alii δικαίους λόγους ἡμετέρους, alii, quod verum videtur, δικαίους λιτὰς ἡμετέρας. Eur. Heracl. 902 : Ὁδὸν ... δίκαιον· Iph. T. 1202 : Δίκαιος ηὐσέβεια καὶ προμηθία. Simili e loco gl. Hesychii ducta videtur Δικαίως, ἡ πρόνοια, sic, ni fallor, corrigenda, Δίκαιος ἡ πρόνοια. Δίκαιος γυνὴ Muson. in Wyttenb. Misc. doctr. 1, p. 158. Δόξας δικαίους Diodor. 5, 72. Ἀμοιβὴ δίκαιος Alciphr. 3, 23. Sed Lycurgo C. Leocr. init. recte restitutum videtur Δικαίαν ... καὶ εὐσεβῆ ... ἀρχὴν, pro δίκαιον. Ap. Demosth. p. 711, 26 : Φυλακὴ καὶ δικαία καὶ βέβαιος, male aliquot codd. βεβαία καὶ δίκαιος. G. D.], Justus, Æquus : ut a δίκη fit δίκαιος, sic a Jus fit Justus : dicitur autem hoc voc. a Græcis tam de re quam de persona. [Hom. Il. T, 181 : Σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσσεαι· Od. Γ, 52 : Χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ· Il. Λ, 832 : Ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων· ad quem l. schol. : Φιλοξενώτατος· δίκαια γὰρ τὰ ξένια. Οὕτως Ἐπαφρόδιτος. Et alius, Τὸ ὑπερθετικὸν κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀπολύτου (ἁπλοῦ τοῦ θετικοῦ Valck. ad Ammon. p. 199)· ἔστι δὲ ὁ μόνος ἐν Κενταύροις δίκαιος. N, 6, de Scythis : Γλακτοφάγων Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων· Od. M, 322 : Οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον ξείνους Τηλεμάχου· Σ, 414 : Ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ.] Hesiod. Op. [270] : Ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει. [Herodot. 3, 148 : Δικαιότατος ἀνδρῶν. Æsch. Sept. 610 : Σώφρων δίκαιος ἀγαθὸς εὐσεβὴς ἀνήρ.] Agesilaus apud Plut. Apophth. [p. 190, F] dicit : Οὐδὲν ἀνδρείας χρήσομεν [χρῄζομεν], ἐὰν πάντες ὦμεν δίκαιοι. Fuit et cognomen cujusdam Aristidis Atheniensis. Æschin. C. Ctes. : Ἀριστείδης δ' ὁ δίκαιος ἐπικαλούμενος. Hinc Lucian. De non facile cred. calumn. [c. 27] : Ἆρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἐστί τις δικαιότερος; Interdum autem dicitur aliquis δίκαιος κριτὴς et δίκαιος λογιστὴς, Justus æstimator, ap. Demosth. Olynth. 1, [p. 11 extr. || Δικαία ἵππος. Aristot. H. A. 7, 6 extr. : Εἰσὶ δὲ καὶ γυναῖκες ἐοικότα αὑταῖς γεννῶσαι, αἱ δὲ τῷ ἀνδρὶ, ὥσπερ ἡ ἐν Φαρσάλῳ ἵππος ἡ Δικαία καλουμένη. Conf. Polit. 2, 3 extr.] Item γήδιον δίκαιον, Agellus justus, Menandro, ὃ μηδὲν πλέον τοῦ σπέρματος ἐκφέρει, ut inquit Pollux [1, 227] : quod tamen ego generalius Menandrum dixisse puto, sicut et dixit Xen. Cyrop. 8, [3, 15], ex quo fortasse mutuatus ille fuerit, Γήδιον πάντων δικαιότατον. Vide p. 129 meæ ed. Dicitur etiam versa vice ἄδικος γῆ, Quæ est sterilis. [Similia exx. vide infra.] De re autem dicitur, ut δικαία ἀρχὴ, Justum imperium, Isocr. Sic δικαία κρίσις, Justum judicium. Et δ. αἰτία, Dem. Phil. 3 : Οὐ γὰρ ἄνευ λόγου καὶ δικαίας αἰτίας. Et δ. χάρις, ap. Eund. [p. 1491] : Καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία, Honestum igitur est beneficium gratia jure inita, Bud. [Pind. Pyth. 4, 499 : Δικαιᾶν Δαμοφίλου πραπίδων· 1, 165 : Νώμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν. Æsch. Suppl. 168 : Δικαίοις λόγοις· Eum. 675 : Φέρειν ψῆφον δικαίαν· Choeph. 671 : Δικαίων ὀμμάτων παρουσία. Soph. El. 551 : Γνώμην δικαίαν σχοῦσα· Œd. Col. 1498 : Δικαίαν χάριν παρασχεῖν· 1027 : Δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ. Æsch. ap. Stob. Flor. 9, 23 : Ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός. Mire vero dictum δίκη δικαία in l. Sophoclis etiam aliis de caussis suspecto Antig. 24 : Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ κατὰ χθονὸς ἔκρυψε τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς.] Apud Eund. In Aphob. idem Bud. μηδὲν δίκαιον λέγειν, interpr. Non postulare æquum. Thuc. autem in plur. 2, [72] : Δίκαια λέγετε, ὦ ἄνδρες Πλαταιεῖς, ἢν ποιῆτε ὅμοια τοῖς λόγοις. [Soph. Œd. T. 280 : Δίκαι' ἔλεξας· Col. 957 : Κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω· 831 : Οὐ δίκαια δρᾷς.] Sæpe autem τὸ δίκαιον subst. Æquitas, Jus. Hesiod. Op. [224] : Καὶ μήτι παρεκβαίνουσι δικαίου, Nec quicquam recedunt ab æquitate, s. jure. Sic apud Isocr. Archid. τὸ δίκαιον et τὸ ξυμφέρον, pro Æquitate et utilitate. [Herodot. 7, 137 : Τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε. Æsch. Sept. 1073 : Ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ. Soph. Phil. 1251 : Ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον. Alio sensu Æsch. Prom. 187 : Οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς· quod schol. recte interpretatur, Τὸ γὰρ αὐτῷ δόξαν δίκαιον ἡγεῖται, κἂν ἀδικώτατον ᾖ. Demosth. p. 211 extr. : Περὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ δίκαιον σπουδάζειν· 1291, 11 : Τοῦτο γὰρ τὸ δίκαιον οὐκ ἄλλος οὐδεὶς, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σαυτῷ ὥρισας. Et plur. τὰ δίκαια. Aristoph. Ach. 645 : Ὅστις παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δ. Eodem sensu 655 : Κωμῳδήσει τὰ δ. Eq. 510 : Τολμᾷ τε λέγειν τὰ δ.] Et κανὼν δικαίων τε κἀδίκων Cic. ap. Chrysipp. interpr. Juris atque injuriæ regula. Quo ap. Aristoph. modo δίκαια κἄδικα adv. positum redditur, Quo jure quaque injuria. [Nub. 99 : Λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα. Sed videtur HSt. alium l. in mente habuisse in quo δικαίως κἀδίκως legitur. V. Δικαίως. Soph. Ant. 667 : Τοῦδε χρὴ κλύειν, καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τἀναντία. G. D.] Ex Eod. affertur et ἐκ τῶν δικαίων itidem adv. sc. pro Jure, Merito. [V. infra.] || Item τὸ ἐμὸν s. τοὐμὸν δίκαιον Eur. [Iph. A. 810], Jus meum, Gall. *Mon droit*. Et plur. τὰ ἐμὰ δίκαια, Jus meum, Jura mea. Interdum vero τὰ δίκαια, Quæ afferuntur ad tuendum jus nostrum. Thuc. 3, [54] : Παρεχόμενοι δὲ ὅμως ἃ ἔχομεν δ. πρός τε τὰ Θηβαίων διάφορα καὶ ἐς ὑμᾶς. Dem. In Timocr. [p. 700, 22] : Ἡ τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι, Jura vestra tueri et defensitare. Et τῶν ἑαυτοῦ δικαίων ὑφίεσθαι, Plut., De suo jure decedere. Lucian. [Prom. c. 5] : Μὴ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός. [Demosth. p. 615, 16 : Ἐπὶ μὲν ταῖς εἰσφοραῖς τὸν δημόσιον παρεῖναι προσέγραψεν ..., ἐπὶ τοῖς στεφάνοις δὲ, οὓς κατέκοπτεν, οὐχὶ προσήγαγε ταὐτὸ δίκαιον τοῦτο, ἀλλ' ... 1272, 16 : Ἐν μὲν οὖν ... πρὸς ἅπαντας τοὺς τούτων λόγους ὑπάρχει μοι δίκαιον. Et plur. p. 199, 17 : Τῶν δ' Ἑλληνικῶν δικαίων οἱ κρατοῦντες ὁρισταὶ τοῖς ἥττοσι γίγνονται· 770, 11 : Τὰ τουτουὶ τοῦ ἀγῶνος δίκαιά ἐστιν ἰσχυρά.] Sic dicitur τυγχάνειν τῶν δικαίων, Jus suum obtinere. [Dionys. A. R. 5, 66 : Ὅταν ... τῶν δικαίων μὴ τυγχάνωσιν.] Item τὰ δίκαια et τὸ δίκαιον ἔχειν pro eodem affertur. Alicubi et ταυτὰ δίκαια Bud. Æquas conditiones vertit ap. Dem. [p. 724, 14, et singul. 574, 16.] Dicitur præterea Οὐδέν μοι δίκαιον πρός σε, quod itidem redditur Nihil mihi juris est tecum, intercedit; ut hoc Stoicum dogma ap. Plut. [Mor. p. 999, B] : Μηδὲν εἶναι δίκαιον ἀνθρώπῳ πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, Cic. interpr. Homini nihil esse juris cum bestiis. [Ibid. p. 669, D : Πρὸς μέν γε ταυτὶ τὰ χερσαῖα κἂν ἄλλο μηδὲν ἡμῖν ᾖ δίκαιον, ἀλλὰ τρέφεταί γε τοῖς αὐτοῖς. Pacta, Conventiones. Polyb. 3, 21, 10 : Τῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὑπαρξάντων δικαίων Ῥωμαίοις καὶ Καρχηδονίοις πρὸς ἀλλήλους. Plut. V. Luculli c. 3 : Τὰ πρὸς Σύλλαν δίκαια. Dionys. A. R. 3, 51 : Ἐπὶ συγκειμένοις τισὶ δικαίοις. Mulier τέκνων δίκαιον ἔχουσα memoratur in tribus inscrr. Laconicis ap. Bœckh. vol. 1, p. 681, 682, 684; quod Bœckhius recte videtur interpretari de jure aliquo, quale Romæ fuit trium liberorum. G. D.] || Δίκαια Bud. ait reddi etiam posse Officia vel Officium, sicut et Jura, in Phalar. Ep. 19, scribentis ad filium : Πεπλήρωται γάρ σοι καὶ τὰ πρὸς τὸν πατέρα δίκαια διὰ τῶν εἰς τὴν μητέρα φιλανθρωπιῶν. Et paulo ante, Οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων τὰ πατρὸς ἂν εἴη δίκαια πρὸς τέκνων αὔξησιν καὶ τὰ μητρὸς, majora sc. esse intelligens matris officia ad educationem. Sic et initio seq. epist. [Dio Chr. vol. 2, p. 167 : Καὶ πολλὰ δίκαιά μοι πρὸς αὐτοὺς ὑπῆρχεν. Singulari numero ib. p. 204 : (Πόλει) τηλικοῦτον ἐχούσῃ δίκαιον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα. Aristid. vol. 1, p. 557 : Τῶν πρὸς ὑμᾶς ἰδίᾳ μοι δικαίων ὑπαρχόντων. Wyttenb.]

|| Δίκαιος cum verbo subst., phrasis est Gr. pe-

culiaris; in qua sunt qui velint esse i. q. ἄξιος : ac certe Bud. hoc Dem. C. Mid. Δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι, vertit Dignus morte. [Conf. p. 547, 6; 314 extr., 991, 26.] Sicque et ap. Aristoph. Nub. [1283], Ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ, redditur, Dignus es, qui argentum recipias. Verum et alias admittit hoc loquendi genus interprr., eund. tamen alioqui sensum efficientes : ut e seqq. patebit exemplis. Thuc. 1, [40] : Καί τοι δίκαιοί γ' ἐστὲ μάλιστα μὲν ἐκποδὼν στῆναι ἀμφοτέροις, Debetis. 4, [17] : Οἷς δὲ πλεῖσται μεταβολαὶ ἐπ' ἀμφότερα ξυμβεβήκασι, δίκαιοί εἰσι καὶ ἀπιστότατοι εἶναι ταῖς εὐπραγίαις. Rursum Aristoph. Nub. [1434]: Σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν. Affertur et ex Herodoto [9, 60] : Δίκαιός εἰμι ἰέναι, pro Juste fecero, si eam. [1, 32 : Οὗτος οὔνομα τοῦτο δίκαιός ἐστι φέρεσθαι· 8, 137 : Οἱ δὲ τὸν μισθὸν ἔφασαν δίκαιοι εἶναι ἀπολαβόντες οὕτω ἐξιέναι.] Superlativo usus est Plato Symp. [p. 172, B]: Δικαιότατος γὰρ εἶ τοὺς τοῦ ἑταίρου λόγους ἀπαγγέλλειν. Ut autem de hac loquendi formula dicam quod sentio, nihil aliud puto esse δίκαιός εἰμι τοῦτο ποιεῖν quam δίκαιόν ἐστιν ἐμὲ τοῦτο ποιεῖν : ideoque apte reddi Æquum est me hoc facere. [Sic Herodot. 1, 39 : Ἐμέ τοι δίκαιόν ἐστι φράζειν. Soph. Tr. 495 : Κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε χωρεῖν.] Et δικαιότατός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Æquissimum est me hoc facere. Itidemque in compar. Quorum graduum alioqui signif. exprimi nequeat utendo verbo Debeo, nisi quid adjungatur : quod non satis apte fortasse fieri possit. Sed arbitror et adverbio Merito s. Jure locum in hujusmodi interpr. posse dari, ut, δίκαιός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Merito hoc fecero. Sic in superl. Meritissimo, Jure optimo. Sed nec male fortasse δίκαιός εἰμι τοῦτο λαβεῖν, Mereor hoc accipere, reddatur. [Æsch. Eum. 56 : Καὶ κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα φέρειν δίκαιος οὔτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας. Eur. Heracl. 776 : Οὐ γὰρ ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ δίκαιός εἰμ' ἐκπεσεῖν μελάθρων. Lysias p. 115, 8 : Οὔτ' ὀφείλω οὔτ' ἐκτῖσαι δίκαιός εἰμι. Plato Apol. p. 18, A : Δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι. Dionys. A. R. 4, 9 : Δίκαιοι δ' ἐστὲ καὶ ὑμεῖς διαμεμνῆσθαι τὰς εὐεργεσίας. Exx. Plutarchi collegit Wyttenb. vol. 6, p. 987.] Hoc certe addo, δίκαιον in aliis etiam loquendi generibus pro Meritum accipi : ut, quum scribit Synes. Ep. 62 : Ἀντεισηνέγκαμεν αὐτῷ τὸν δυνατὸν εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔρανον, Si non meritum, Quantum potuimus, si non quantum meretur. Sic etiam Aristoph. Nub. [1115] : Ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν ὠφελῆσ' ἐκ τῶν δικαίων, redditur E meritis, Pro meritis. Sic et adv. δικαίως pro Merito sumi notissimum est.

|| Δικαίαν et γιγνομένην χάριν Bud. apud Demosth. [p. 992, 2] interpr. Justam et legitimam gratiam. Et Herodot. [2, 149] : Αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι, εἰσὶ στάδιον ἑξάπλεθρον, Justæ orguiæ. Docuerat autem antea Justum poni etiam pro Pleno, i. e. nec redundanti nec defectuoso. Tale quid et Gallis aliquando signif. suum *Juste*. [Δίκαιος dicitur vel de re vel de persona, in qua nec abundat aliquid nec deficit, quæ muneri suo par est, numeris suis absoluta. Ad l. Herodoti 2, 149 respicit Antiatt. (p. 90, 22): Δίκαιον μέτρον, τὸ ἴσον. Ἡρόδοτος β'. (Conf. Letronn. *Recherches pour servir à l'hist. de l'Égypte* p. 396. G. D.) Æschin. Adv. Ctesiph. p. 441 (82, 12 St.): Τίς οὖν ἀποδέδεικται λόγος δικαίῳ συνηγόρῳ· ubi vocis vim præclare illustravit Taylor. Latini eodem sensu *justum* dicunt, ut Fabricius Bibl. Gr. vol. 2, p. 71 male reprehendat interpretem Luciani De hist. conscr. § 39, δίκαιος συγγραφεὺς *justus scriptor* vertentem. Huic notioni affinis est altera qua δίκαιον dicitur quod omnibus partibus æquabilitatem servat, frequens illa in Hippocrate et copiose explicata a Foesio, sed minime intellecta ab interpretibus in Xenoph. Cyrop. 2, 2, 26 : Οὔτε γὰρ ἅρμα δήπου ταχὺ γένοιτ' ἂν βραδέων ἵππων ἐνόντων οὔτε δίκαιον ἀδίκων συνεζευγμένων· ubi δίκαιον ἅρμα (quod gramm. in Bekk. Anecd. p. 344, 7 interpr. τὸ εὐπειθές) est Currus æquabilitatem in eundo servans, ἄδικοι ἵπποι, Equi inæquales vel robore vel velocitate. (Rectius Schneiderus generatim intelligit Currus equosque justos, idoneos probosque.) Sic a Polluce 1, 196 δίκαιος τὴν γνάθον dicitur equus qui maxillam æquabiliter mollem habet : contra a Xenoph. De re eq. 3, 5 et a Polluce l. c. 197 ἄδικος τὴν γνάθον, cui pars maxillæ mollis est, pars dura. Ruhnken. ad Xen. Mem. 4, 4, 5. Hippocr. De art. p. 787, B : Ἐπειδὴ δίκαιον ἔχουσι τὸ σῶμα οἱ ἄνθρωποι· quod Galen. (vol. 12, p. 310) exponit ἀκριβῶς ἴσον ἑκατέρωθεν ἐκ δεξιῶν γε καὶ ἀριστερῶν· De fract. p. 772, A : Κατάτασιν δικαίην καὶ ὁμαλήν· ubi Galen. (vol. 12, p. 248) ἴσην explicat additque δίκαιον in comparatione de duobus dici, ἴσον vero et ὁμαλὸν, quod est æquale et æquabile, de una re quæ æquabilitatem servat. P. 776, A, δικαίην φύσιν μοῦνον ἔχον τὸ ἄρθρον dicitur de genu articulo qui unus justam habet naturam, hoc est æquabilitatem. (Ad quem l. Galen. vol. 12, p. 260 : Δηλοῖ δὲ, ὡς πολλάκις εἴρηται, τὸ δίκαιον ὄνομα παρ' αὐτῷ τὴν ἴσην.) P. 783, E : Δικαιόταται αἱ ἀντιρροπαὶ, Librationes maxime æquabiles. Ibid. F : Τί γὰρ ἂν δικαίη μόχλευσις οὐχὶ κινήσειεν; Justa, i. e. valens et robusta molitio. P. 750, B, δικαιοτάτη φύσις dicitur quod maxime secundum naturam rectum est, quod est naturæ maxime conveniens et accommodatum : ad quem l. Galen. (vol. 12, p. 157): Ὡς εἰ καὶ οἰκειοτάτη εἶπεν· ὅταν γὰρ ἑκάστῳ πράγματι τὸ οἰκεῖον φυλάττεται (l. φυλάττηται), δικαίως ἔχει τε καὶ διοικεῖται τοῦτο. Δικαίη φύσις ib. D. Δικαίη χείριξις p. 756, G. Δίκαια σχήματα p. 788, E; 814, B. Δικαιότεραι ἀνάγκαι, Coactiones aut necessitates æquiores, h. e. aptiores aut magis accommodatæ et conducibiles p. 621, 55. Δίκαιος ἰητρὸς, Medicus qui se æquum omnibus præbet, p. 19, 22. Ceterum conf. Erotian. (p. 122—124.) Hæc fere Foes. || Δίκαιος, Vicarius, Qui alterius vices obit. Catalog. offic. eccles. Cpol. ex cod. Regio : Δ. τοῦ πατριάρχου. Codex Allatianus de magno chartophylace : Δίκαιος τῶν ἀνηκόντων τῷ πατριάρχῃ. Joannes episcop. Citri in Resp. l. 5 Jur. Græco-Rom. p. 329. Ducang.] Ceterum quod ad etym. τοῦ δίκαιος attinet, illud Aristot., ut sit δίκαιον quasi δίχαιον a δίχα, libens illi relinquo, nec quemquam δίκαιος a δίκη deduci, negare posse existimo. [Etym. M. p. 275, 36 : Παρὰ τὸ δίκη δίκαιος· τοῦτο παρὰ τὸ δίχω τὸ διχάζω. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ δύο ἔχειν· ἡ γὰρ δίκη τὰ δύο μέρη διίστησιν. Ludicra est Platonis etymologia Cratyli p. 412, D : Ἐπεὶ δ' οὖν ἐπιτροπεύει τὰ ἄλλα πάντα διαϊὸν, τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκλήθη ὀρθῶς δίκαιον, εὐστομίας ἕνεκα τὴν τοῦ κ δύναμιν προσλαβόν. || Ionica comparativi forma δικαιέστερος memorata ab Etym. M. p. 31, 8; 394, 8, et Eustath. p. 1441, 13. || In codd. δίκαιος confusum cum ἀναγκαῖος ap. Diodor. 19, 11 : Ἐχορήγει τὰ ἀναγκαῖα, ubi libri aliquot δίκαια. Cum βίαιος apud Dionys. A. R. 4, 32 : Παρεσκεύασμαι γὰρ καὶ τὰ δίκαια ἐρῶν, καὶ εἰ μὴ πείθοιο, τὰ δίκαια (recte codd. Vat. aliique βίαια) πράξων. Ap. eund. 10, 15 : Πρὸς μὲν τοὺς ἔξωθεν πολεμίους τά γε δίκαια ἀντιτάττειν, πρὸς δὲ τὰς πολιτικὰς διατριβὰς τὰ μέτρια καὶ εὐγνώμονα, βίαια scrib. videtur Schæfero. || Alius formæ Δίκαος, comparandæ cum δείλαος, memoriam servavit Hesychius : Οὐ δίκαον, οὐ δίκαιον. G. Dind.]

[Δίκαιος, ὁ, Dicæus, Neptuni filius. Vid. Δίκαια. § Theocydis filius, Atheniensis, ap. Herodot. 8, 65, ubi pravo accentu Δικαῖος scribi notat Lehrs. De Aristarchi stud. Hom. p. 277. || Alius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 597. G. Dind.]

[Δικαῖος, adj. gentile a Δίκαια, quod v.]

Δικαιοσύνη, ἡ, Justitia. Theogn. [147] : Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι. Aristot. Eth. 5, 5 : Καὶ ἡ μὲν δ. ἐστὶ, καθ' ἣν ὁ δίκαιος λέγεται πρακτικὸς κατὰ προαίρεσιν τοῦ δικαίου, καὶ διανεμητικὸς καὶ ἑαυτῷ πρὸς ἄλλον, καὶ ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον. Isocr. Ad Nic. : Μετὰ δικαιοσύνης καὶ μετὰ κακίας. Idem [p. 26, B]: Τὴν δικαιοσύνην ἀσκοῦμεν. [Plato Rep. 4, p. 433, A : Τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστί. In etymologia ludit id. Crat. p. 412, C : Δικαιοσύνη δὲ ὅτι μὲν ἐπὶ τῇ τοῦ δικαίου συνέσει τοῦτο κεῖται τὸ ὄνομα, ῥάδιον συμβαλεῖν. || Nomen deæ. Epigr. in Anthol. Pal. 9, 164 : Τίς σε, Δικαιοσύνη, βροτὸς ἤκαγεν. || Hesych. : Δ., ἡ χοῖνιξ, μυστικῶς. Ex doctrina Pythagorica petitum videri observant interpretes. ῠ]

Δικαιόσυνος Ζεὺς, [Justitiæ præses Juppiter,] Eust. [p. 918, 47 et schol. Il. N, 29], adjectivum sicut γηθοσύνη γηθόσυνος. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 34, 12 : Δικαιόσυνος Ζεύς· ὁ ἐπὶ τοῖς δίκαιά τε καὶ ἄδικα

δρῶσι τεταγμένος, ὥσπερ καὶ ὁ ἐπὶ τοῖς μειλιχα μειλίχιος A
καὶ ὁ ἐπὶ τοῖς φίλα φίλιος.]

[Δικαιοτέλης, ους, ὁ, Dicæoteles, n. pr. in epigr. Leonidæ Alex. Anth. Pal. 7, 548. G. Dind.]

[Δικαιότης, ητος, ἡ, Justitia. Xenoph. Cyrop. 8, 8, 13 : Ἐδόκουν μανθάνειν δικαιότητα· Anab. 2, 6, 25; Cyneg. 1, 1; Dio Cass. 68, 6. Annotavit Pollux 8, 6. Hesych. : Δικαιότητα (codex Δικαιοτάτην), δικαιοσύνην.]

Δικαιοφανής, ὁ, ἡ, Qui justus esse videtur, schol. Thucyd. 6, [80] : Οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον ὥσπερ τῷ δικαιώματί ἐστι. [Ad quæ verba schol. : Καὶ γὰρ οὐχ ὥσπερ λεγόμενον (φησὶ) δικαιοφανές ἐστιν, οὕτω καὶ ταῖς ἀληθείαις δίκαιον τυγχάνει. Isidor. 5, ep. 149 : Κομψοφανὴς καὶ δικαιοφανής, οὐ μὴν δικαία ἔδοξέ μοι ἡ αἰτία ἣν γέγραφας. Hase.]

[Δικαιοφόρος, ὁ, ἡ, Justitiam ferens. Glossator codicis Vindobon. Diodori 5, 5, θεσμοφόρον interpretatur δικαιοφόρον. G. Dind.]

[Δικαιοφύλαξ, κος, ὁ, Justitiæ custos, Judex, dignitas ap. imperatores Cpolitanos. Matthæus monachus in Catalogo offic. Palatii : Λογοθέτης ἀγελῶν ὅ τε δ. B
Alter anonymus : Δ. σὺν αὐτῷ νομοφύλαξ. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 4, A : Ἔτι δὲ καὶ ἐν ἀνακτόρων εἰς δικαιοφύλακα τιμητῆς τάδε ξυνέγραψεν. Manuel Philes 11, 49 (p. 320 ed. Wernsdorf.). Nov. Alexii Comneni de testib. ap. Cantacuzen. 1, 44. Crusius in Turcogr. p. 284. Ducang. Constant. Man. Chron. p. 69. Boisson.]

Δικαιόω, Justum et æquum censeo. [Herodotus, ου diphthongo in ευ conversa more Ionico, 9, 42 : Τούτου δὲ οὕτω δικαιεῦντος, aliisque locis non paucis, librariis interdum ad formam vulgarem aberrantibus, velut 6, 82 : Οὐ δικαιεῦν πειρᾶν τῆς πόλιος, ubi libri multi δικαιοῦν, et ib. 86, ubi omnes δικαιεῦν. G. D.] Soph. OEd. C. [1350] : Αὐτὸν δεῦρο προπέμψας ἐμοὶ Θησεὺς, δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους. [Philoct. 781 : Γένοιτο πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλὴς ὅποι ποτὲ θεὸς δικαιοῖ.] Thucyd. 5, [105] : Οὐδὲν γὰρ ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν μὲν ἐς τὸ θεῖον νομίσεως, τῶν δ' ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως, δικαιοῦμεν ἢ πράττομεν. [Æsch. Agam. 393 : Κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς μελαμπαγὴς πέλει C
δικαιωθεὶς, Probatus.] Aliquando infin. adjunctum habet, et interdum valet i. q. ἀξιῶ. Soph. Tr. [1244] : Οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν; [OEd. T. 6 : Ἁγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα. Eur. Suppl. 526 : Νεκροὺς θάψαι δικαιῶ. Herodot. 3, 79 : Ἐδικαίευν καὶ αὐτοὶ ἕτερα τοιαῦτα ποιέειν· 42 : Ἐδικαίωσα φέρειν (ἰχθῦν) ἐς ἀγορήν.] Herodot. : Δικαιεῦσι Αἰγύπτιοι θύειν, Jus est Ægyptiis, Æquum censent. Thuc. 2 : Δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι. Synes. : Πολέμου καὶ στάσεως ἄρχεσθαι δικαιοῖ τὸν νέον, Postulat ut etc. Μὴ δικαιῶ ἄρχεσθαι, Dedignor. Interdum i. q. Censeo, Judico. Thuc. 4, [122] : Εἶχε δὲ ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν, Ac certe magis verum erat, quod de defectione dicebatur quam Athenienses censerent. In illo autem adespoto l. [Herodoti 4, 154] : Ἐδικαίευ εἶναι τῷ ἔργῳ μητρυιὴ τῇ Φρονίμῃ, exp. Ut erat, ita reipsa Phronimæ se præstitit novercam. || Purgo et excuso, ἀθῳῶ, Bud. ex Areop. At Bibliorum interpretes [Jes. 1, 17] δικαιώσατε χήραν, pro Defendite D
viduam. || Suidæ καταδικάζω, Condemno. [Qui ignoti scriptoris verba affert : Ὑπὲρ δὴ τούτων τὴν Ἄρτεμιν μηνῖσαι καὶ μετελθεῖν δικαιοῦσαν αὐτοὺς τῆς γῆς ἀγονίᾳ· ubi tamen Punientem potius significat. Id. : Ἐδικαιώθησαν, δίκαιοι ἐκρίθησαν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐναντίον κατεδικάσθησαν δικαίως. Quibus Dionis Cassii l. addit, in quo est, Ἐδικαιώθησαν (codex Paris. A κατεδικαιώθησαν, alii κατεδικάσθησαν) ἐν τῷ συνεδρίῳ. Eadem in Etym. M. p. 316, 10.] Unde in voce media apud Thuc. 3, [40] : Τοῖς μὲν οὐ χαριεῖσθε, ὑμᾶς δ' αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε, Vos autem ipsos magis condemnaritis, Valla; Vos ipsos injuriæ damnabitis, Bud. At schol. δικαίως καθ' ὑμῶν ἀποδείξετε ὅτι τυραννικῶς ἄρχετε. || Et ap. Hesych. κολάζω, Punio : quod ipsum et Pollux tradit [8, 25 : Ὁ αὐτὸς (Πλάτων) καὶ δικαιώμενον τὸν κολαζόμενον. Eadem interpr. ap. Hesych. et Timæum p. 85. Plato Leg. 11, p. 934, B : Αὐτόν τε καὶ τοὺς ἰδόντας αὐτὸν δικαιούμενον.] Et Bud. citat e Plat. De LL. p. 347. Synes. Ep. 44 : Τῷ δικαστῇ μὲν ὁμολογητέον τὴν πρᾶξιν, ἐξιλαστέον δὲ τῇ παραυτίκα τίσει τὰς κάτω ποινάς· μεγίστου γὰρ ὄντος ἀγαθοῦ τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν, δεύτερον ἀγαθὸν τὸ δικαιωθῆναι. [Apud Hesych. est, Δικαιῶσαι, κολάσαι. (Et Δικαιοῦν· μαστιγοῦν, νουθετεῖν. Suidas : Δικαιούμενος· κολαζόμενος, δίκης τυγχάνων.) Apud Suid. vero, Δικαιοῦν δύο δηλοῖ, τό τε κολάζειν καὶ τὸ δίκαιον νομίζειν, οὕτως Ἡρόδοτος. Monet sc. lexicographus Herodotum δικαιοῦν non solum, ut frequenter alii auctores, notione τοῦ δίκαιον νομίζειν uti, verum etiam notione τοῦ κολάζειν. Nempe sic 1, 100 : Τοῦτον κατ' ἀξίην ἑκάστου ἀδικήματος ἐδικαίευ· 3, 29 : Οἱ ἱρέες ἐδικαιεῦντο. Vulgo quidem apud Suid. prava interpunctione verba ista, οὕτως Ἡρόδοτος, ad sequentia referuntur (Thucydidis et alius scriptoris verba), quæ ad Herodot. nihil pertinent. Schweigh. Cicero Verrin. 5, 57 extr. : « Ἐδικώθησαν, inquit, hoc est, ut Siculi loquuntur, supplicio affecti ac necati sunt ». Quem l. HSt. infra attulit s. v. Δικόω. Sed recte corrigitur ἐδικαιώθησαν. (Similiter ἐδικραιώθη in ἐδικρώθη corruptum v. s. v. Δικραιόω.) Alia exx. collegerunt Camerar. ad Arist. Eth. Nic. 5, 7, p. 233, et Leopard. Emend. 5, 9. G. D.] || Δικαιοῦσθαι, Jus pati, Quod suum est auferre; opp. τῷ ἀδικεῖσθαι. Bud. ex Aristot. : Οὐ γὰρ ταὐτὸν τὸ ἄδικα πράττειν τῷ ἀδικεῖν, οὐδὲ τὸ ἄδικα πάσχειν τῷ ἀδικεῖσθαι· ὁμοίως δὲ περὶ τοῦ δικαιοπραγεῖν καὶ δικαιοῦσθαι· ἀδύνατον γὰρ ἀδικεῖσθαι μὴ ἀδικοῦντος, δικαιοῦσθαι μὴ δικαιοπραγοῦντος. || Δικαιοῦσθαι, quum de Deo dicitur, quid sit, docet Chrysost. 22, quale est, Ut justificeris in sermonibus tuis, Bud. [Δικαιόω in sacra Scriptura frequentissime significat Absolvo, Justum et innocentem pronuncio. Justin. M. in dialogo cum Tryphone p. 63 : Θεὸς τὸν μετανοοῦντα ἀπὸ τῶν ἁμαρτημάτων ὡς δίκαιον καὶ ἀναμάρτητον ἔχει. In Ep. ad Rom. 6, 7 : Ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, Basil. M. De baptismo 1, 2, p. 657 exponit, ἀπήλλακται, ἠλευθέρωται, κεκαθάρισται πάσης ἁμαρτίας. Ibid. 8, 33 : Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαιῶν. Ad quæ Theodoret. : Τοῦ θεοῦ δικαίους ἀποφήναντος, τίς κατακρῖναι δυνήσεται; et similiter Jo. Chrys. Homil. 15 ad Romanos. Interdum etiam significat, Justificato justitiæ suæ testimonium præbeo. Ita accipitur Matth. 11, 19 et Lucæ 7, 35 : Ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς, Justificata i. e. approbata vel laudata est. Theophylactus exponit ἐτιμήθη. Ep. ad Rom. 3, 4 : Ὅπως δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, quæ desumpta ex Ps. 51, 6. Ad quem l. Theophyl. p. 33 ex Jo. Chrys. Hom. 6 in eam ep. : Δικαιοῦται ὁ θεός· τουτέστιν, εἰ κρίσις γένοιτο καὶ ἐξέτασις τῶν τε παρ' αὐτοῦ γενομένων τοῖς Ἰουδαίοις καὶ τῶν παρ' ἐκείνων εἰς αὐτὸν, τὰ νικητήρια ἔσται παρὰ τῷ θεῷ. Ad Timoth. 1, 3, 16 : Θεὸς ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, Deus justificatus est in spiritu, i. e. a Dei spiritu. Vel, juxta Theodoretum p. 478, ἀπεδείχθη διὰ τῶν θαυμάτων καὶ ἀπεφάνθη ὅτι θεὸς ἀληθὴς καὶ θεοῦ υἱός. Suicer.]

[Δίκαιρον. Ælian. N. A. 4, 41 : Ἰνδοὶ μὲν αὐτὸ (genus quoddam avium) φωνῇ τῇ σφετέρᾳ δίκαιρον φιλοῦσιν ὀνομάζειν, Ἕλληνες δὲ, ὡς ἀκούω, δίκαιον. Jacobs. : « Δίκαιρον *beneficum* interpretatur Tychsen. in Addit. ad Heerenii Ideas vol. 1, 1, p. 612 ed. a. 1825 ».]

Δικαίωμα, τὸ, Justefactum, δικαιοπράγημα, Bud. ex Aristot. Eth. 5, [7] : Καλεῖται δὲ τὸ κοινὸν μᾶλλον δικαιοπράγημα· δικαίωμα δὲ, τὸ ἐπανόρθωμα ἀδικήματος. [Rhetor. 1, 13 : Τὰ ἀδικήματα πάντα καὶ τὰ δικαιώματα.] || I. q. δικαιολόγημα, Allegatum, Bud. ex Aristot. De cœlo, 1 : Τὰ τῶν ἀμφισβητούντων δικαιώματα, Causæ præsidia, Firmamenta quibus causa nititur. Isocr. Arch. [p. 121, A] : Τὰ γὰρ αὐτὰ δικαιώματα καὶ τοὺς αὐτοὺς λόγους περὶ ἀμφοτέρων. Thuc. 1, [41] : Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν ἱκανὰ κατὰ τοὺς Ἑλλήνων νόμους, Jura igitur ista apud vos habemus idonea et firma, Valla. 6, [80] : Οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον ὥσπερ τῷ δικαιώματί ἐστι, ubi schol. : Ὥσπερ δικαιοφανές ἐστιν, οὕτω καὶ ταῖς ἀληθείαις δίκαιον τυγχάνει. [Cantacuzen. 2, 2 : Ἀλλ' ὅρα μὴ σὺ καὶ δικαστὴς καὶ κατήγορος ὢν τὸ τῶν δικαζομένων δικαίωμα παρίδῃς.] || Budæo est etiam quod Lat. dicitur Quæstio juris, Quintil. p. 103. Et Conflictio. Item Instrumentum litis, Cautio, in Pand. sæpe, Causificatio. Et apud Suid. : Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον, de iis,

qui viribus præpollent, semperque sibi quæ justa sunt et dicere et facere videntur. Δ. νόμου, Præceptum legis, Num. c. 31, [21], ὡς δικαιοῦν τὸν κατορθοῦντα δυνάμενον, ut tradit Suid. [Plato Leg. 9, p. 864, E : Τὴν μὲν βλάβην ἣν ἄν τινα καταβλάψῃ πάντως ἁπλῆν ἀποτινέτω, τῶν δὲ ἄλλων δικαιωμάτων ἀφείσθω, Reliqua quæ leges jubent ei remittantur. « Δικαιώματα, ut Suidas habet, νόμοι, ἐντολαί, κρίματα, Justificationes, Lex, Mandata, Judicia. Justin. M. Resp. 92 ad Orthod. p. 271 : Δικαιώματα λέγει ἡ γραφὴ τῶν κριμάτων τὴν ὀρθότητα, ἀπονεμητικὴν τῶν κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ. Imo δικαίωμα est Jus, Id quod quis juste potest exigere. Ita Ep. ad Rom. 8, 4 δικαίωμα τοῦ νόμου est Jus legis, Id quod lex a nobis postulat : postulavit autem perfectam obedientiam. Hoc δικαίωμα τοῦ νόμου Christus in nobis implevit. Τὸ γὰρ ἡμέτερον (inquit Theodoret. ad l. apostoli) ἀποδέδωκε χρέος, καὶ τοῦ νόμου πεπλήρωκε τὸν σκοπόν. Τίς δὲ οὗτος ἦν ; τὸ δικαίους ἀποφῆναι τοὺς δεξαμένους τὸν νόμον. In eandem sententiam Jo. Chrys. Hom. 13 in Ep. ad Rom. et ex eo Theophyl. p. 73 : Τὸ δ. τοῦ νόμου, τουτέστι τὸ τέλος, ὁ σκοπὸς (σκοπὸν γὰρ εἶχε τὸ δικαιοῦν τὸν ἄνθρωπον) πληροῦται etc. Δικαιώματα sunt ἐντολαί, Mandata in lege præscripta, Ep. ad Rom. 2, 26, ad Hebr. 9, 1 : Δικαιώματα λατρείας· ad quem l. Theodoret. p. 433 : Τὰς ἐντολὰς οὕτως ἐκάλεσε, καθὼς τὴν θείαν ἐποιοῦντο λατρείαν. Οὕτω γὰρ καὶ ὁ μακάριος λέγει Δαυΐδ, Τὰ δικαιώματά σου δίδαξόν με. Theodoret. Ad Ps. 19, 11, p. 468 : Νόμος (vocatur) δικαιώματα, ὡς διδάσκων τὸ δίκαιον καὶ ἀπαγορεύων τὸ ἄδικον καὶ τοὺς κατορθοῦντας ἀποφαίνων δικαίους. Hæc et alia Suicer. || Δικαιώματα recentioribus Græcis et in Basilicis appellantur Privilegia, Chartæ, Diplomata et instrumenta quibus jura in res asseruntur. Gl. Lat.-Gr. : Instrumenta, γραμμάτια, ἀσφαλίσματα, δικαιώματα. Scylitzes in Isaacio Comn. p. 809 : Τῶν δικαιωμάτων φύλαξ. Sigill. Rogerii ap. Ughell. vol. 1 Ital. sacræ (p. 944, D) : Ὅσα ἄλλα δικαιώματα ἐκράτουν. (Add. ib. p. 948, D; 949, B.) Basilic. vol. 1, p. 508, 522 etc., Harmenopul. 1, 2. Ducang.] || Eid. Suidæ δικαιώματα sunt etiam καταχρίσεις. || Item εὔλογοι ἀφορμαί, in h. l. : Ἐάν τε γὰρ νικῶμεν, ἕξεις πρὸς ἐμὲ δικαιώματα μεγάλα, διότι κεκοινώνηκας ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων. [Hoc sensu sumitur Jerem. 11, 20 : Πρὸς σὲ ἀπεκάλυψα τὸ δικαίωμά μου, Tibi justam meam detexi caussam. Eodem modo 18, 19. Huc facit illud Jo. Chrys. Homil. 10 in Ep. ad Hebr. p. 489 : Ἐὰν ἴδῃς τινὰ κακῶς πάσχοντα, μηδὲν περιεργάζου λοιπόν· ἔχει τὸ δ. τῆς βοηθείας τὸ κακῶς παθεῖν αὐτόν. Suicer. || Δικαιωμάτων libros duo inter Aristotelis scripta memorat Diog. L. 5, 26 et citat Harpocratio s. v. Δρυμός. Δικαιώματα πόλεων vocant Eust. p. 684, 30 et scriptor Vitæ Aristot. ap. Menag., quod in Δικαιώματα πολέμων corruptum ap. Ammon. p. 98. Quibus ex ll. omnibus non satis apparet quod librorum illorum argumentum fuerit, de quo Menagius ex veteri Vita Aristotelis Latine scripta hæc attulit : « Et scriptas ab eo Justificationes Græcarum civitatum, quibus lites Græcorum determinabat. Scripta autem est ab eo posterius Historia politiarum ».]

[Δικαίως, Juste, Merito. Hom. Od. Ξ, 90 : Ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δ. μνᾶσθαι. Æsch. Agam. 808 : Τόν τε δ. καὶ τὸν ἀκαίρως πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν. Δικαίως κἀδίκως Suidas interpr. παντὶ τρόπῳ, πάσῃ τέχνῃ, apposito l. Aristoph. Pluti 233 : Ἣν (τὴν οἰκίαν) δεῖ χρημάτων σε τήμερον μεστὴν ποιῆσαι καὶ δικαίως κἀδίκως. Andocid. p. 1, 3 : Ὥστε με κακῶς ποιεῖν ἐκ παντὸς τρόπου καὶ δ. κἀδ. Et p. 17, 37. || Vere. Soph. Aj. 547 : Εἴπερ δ. ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν· ubi interpr. compararunt Homericum εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐστι. Plato Phæd. p. 83, D : Οἱ δ. φιλομαθεῖς κόσμιοί εἰσι καὶ ἀνδρεῖοι. Athen. De mach. p. 1, de Homero : Ὁ μόνος καὶ εἷς δικαίως (δίκαιος margo) ποιητής. Thucyd. 5, 47 : Ἐμμενῶ τῇ ξυμμαχίᾳ κατὰ τὰ ξυγκείμενα δ. καὶ ἀβλαβῶς καὶ ἀδόλως. Sic sæpius in fœderibus : v. ibid. 18, 23 et Aristoph. Lys. 168. || Comparat. δικαιότερον, rarius Δικαιοτέρως ut ap. Isocrat. Antid. § 181, p. 462 ed. Bekk. : Πολὺ ἂν δικαιοτέρως ἀγαπωμένην αὐτὴν ἢ μισουμένην. Superl. δικαιότατα. Aristoph. Av. 1222 : Δικαιότατ' ἂν ληφθεῖσα... ἀπέθανες. Hippocr. p. 783 : Δικαιότατα (Aptissime, Optime) μοχλεύει.]

Δικαίωσις, εως, ἡ, i. q. δικαιολογία, Suid. ap. Lysiam [qui pluralem numerum posuit. Plenius Harpocrat. : Δικαίωσις· Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ στρατιώτου, εἰ γνήσιος, καὶ μάλα τὰς δικαιώσεις φησὶν ἀντὶ τοῦ δικαιολογίας. « Dionys. A. R. 1, 87 : Ἀπὸ δικαιώσεως τοιᾶσδε, Ex hujusmodi justi opinione. 3, 10 : Ἐὰν δὲ ἀναστρέψασα τὰς ἀνθρωπίνας δικαιώσεις ἡ φύσις τὰ νέα τάξῃ τῶν πρεσβυτέρων ἄρχειν, Hominum judicia de justo. (1, 58 : Παρελθὼν τὴν ἁπάντων ἀνθρώπων δικαίωσιν, Quod omnes homines justum esse censent. 7, 16 : Παραχωρουμένης τῆς εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον δικαιώσεως.) Dio Cass. 41, 54 : Πολλὰς δικαιώσεις προτεινάμενοι· 44, 25 : Δικαιώσει τοῦ ἀμύνεσθαι. » Wyttenb. ad l. Plut. Mor. p. 99, C : Τὸ κεφάλαιον τῆς ἀνθρωπίνης εὐφημίας καὶ δικαιώσεως. Quæ frequentius ἀξίωσις dicitur.] || Item δικαία κρίσις, ut schol. Thuc. 3, [82] : Καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει, τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη, Consuetis rerum vocabulis in excusationem mutatis, Valla. Verti tamen sic etiam potest, Ex judicio et libidine sua. [Ego ita reddam : Consuetam verborum significationem mutarunt in rebus opinione justitiæ, id est nova corruptaque justitiæ opinione mutarunt rerum consueta nomina. Plut. Mor. p. 449, A : Ὅταν δὲ προθυμίας τὰς ἐπιθυμίας ὑποκορίζωνται, σοφιστικὰς δοκοῦσιν, οὐ φιλοσόφους δικαιώσεις καὶ ἀποδράσεις ἐκ τῶν πραγμάτων μηχανᾶσθαι διὰ τῶν ὀνομάτων. Wytt. l. c.] Idem schol. 5, [17] : Ἐκ τῶν συνόδων, ἅμα πολλὰς δικαιώσεις προενεγκόντων ἀλλήλοις, ξυνεχωρεῖτο, ὥστε ἃ ἑκάτεροι πολέμῳ ἔσχον ἀποδόντας, τὴν εἰρήνην ποιεῖσθαι, exp. αἰτήματα δίκαια. || Idem schol. exp. quoque κέλευσις, πρόσταγμα, in 1, [141] : Τὴν γὰρ αὐτὴν δύναται δούλωσιν ἥ τε μεγίστη καὶ ἡ ἐλαχίστη δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων, πρὸ δίκης τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη, Sive levissima, sive gravissima imperata, Valla. At 4 : Τὸ μὲν γὰρ ἰσχύος δικαιώσει, ἣν ἡ τύχη ἔδωκεν, ἐπέρχεται, Valla vertit, Jure potentiæ. [Plut. V. Demetrii c. 18 : Ἐκ δὲ τούτων ἐγένοντο καὶ περὶ τὰς δικαιώσεις βιαιότεροι, In petendo et postulando, id quod tanquam justum sibique debitum antea per gratiam petebant, nunc per vim imperabant. Wyttenb.] || Item εἰς δίκην ἀπαγωγή, κρίσις, κόλασις. Thuc. 8, [66] : Καὶ τῶν δρασάντων οὔτε ζήτησις, οὔτ', εἰ ὑπωπτεύοντο, δικαίωσις ἐγίγνετο. [Harpocratio post verba supra allata : Ὁ μέντοι Θουκυδίδης πολλάκις τὴν δικαίωσιν ἐπὶ τῆς κολάσεως τάττει.] Sic Plut. De def. orac. [p. 421, D] : Φυγὰς τῶν κρατηθέντων ἢ δικαιώσεις ὑπὸ θεοῦ τῶν ἐξαμαρτανόντων, Et a diis irrogata supplicia. [Dio Cass. 40, 43 : Φρουραῖς καὶ δικαιώσεσιν ἐταπείνωσε.]

Δικαιωτήριον, τὸ, i. q. δικαστήριον et κολαστήριον, Suid., Hesych. [et Pollux 8, 25, ex Plat. Phædro p. 249, A : Εἰς τὰ ὑπὸ γῆς δικαιωτήρια ἐλθοῦσαι δίκην ἐκτίνουσι. Iuncus ap. Stob. Floril. 121, 35, vol. 3, p. 483 : Αἵ τε ἀπαλλαττόμεναι (ψυχαὶ) τῶν δικαιωτηρίων. Philostr. Her. p. 752 : Τοὺς Αἰακοὺς καὶ τὰ τούτων δικαστήριά τε καὶ δικαιωτήρια· ubi Vales. et Villoison. τε καὶ δικαιωτήρια delebant, qui rectius δικαστήρια in suspicionem fuissent vocaturi. Sed videtur utrumque esse retinendum. Ceterum Hesych. δικαιωτήριον etiam per κριτήριον interpr.] Bud. e Gregor. in Fratr. Epitaph. citat p. 105 : Καὶ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἑλκόμενον στρεβλοῦσθαι τὴν ψυχὴν, καὶ δειμαίνειν τὰ μέλλοντα δικαιωτήρια, καθ' ἃ πᾶς ὅστις οὖν μὴ μετανοίᾳ προκαθαρθείς, ἕλξεται, καὶ πάσαις δίκαις ἐκκείσεται.

[Δικαιωτής, ὁ, Judex. Plut. V. Artox. c. 23 : Πέρσαις δὲ νόμον αὐτὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ δικαιωτὴν αἰσχρῶν καὶ καλῶν ἀποδεδειγμένον· Mor. p. 549, D : Δικαιωτὴς οὐχ ὑπερήμερος.]

[Δικαιωτικός. V. Δικαιοδοτικός.]

Δικαμπίας, ὁ, Hesychio οἶνος ὁ δύο τροπὰς ὑπομένων. [Conf. Ἐντροπίας et Τροπίας.]

Δίκανα, Hesychio ποικίλα ἱμάτια, Variæ vestes. [V. Δείκανον.]

[Δικανίζω, Caussas ago. Eustath. Opusc. p. 102, 47 : Τὸ δικανίζειν περιγράφει. G. Dindorf.]

[Δικανίκιον s. Δεκανίκιον, τὸ, Baculum s. sceptrum, magistratus et dignitatis insigne, quod gerebant imperator, imperatrix et aulæ Cpolitanæ officiales, varie pro cujusque gradu ornatum. || Pedum patriarchale. Utriusque signif. exx. v. ap. Ducangium.]

Δικᾶνικὸς, ἡ, ὸν, Judicialis. [Aristoph. Pac. 534 : A Οὐ γὰρ ἥδεται αὕτη ποιητῇ ῥηματίων δικανικῶν.] Plato Apol. [p. 32, A] : Ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ δὲ, Molesta et judicialia, sed vera. Δ. λόγοι, Orationes judiciales et forenses, Isocr. [p. 295, B; 320, A] et Aristot. [Eth. Nic. 10, 10, p. 1181, 4, Plut. Mor. p. 832, C, Ammon. p. 90.] Δ. τέχναι, Judiciariæ artes, Plut. Themist. [c. 2.] Δικανικὴ, sc. τέχνη, Ars oratoria, Bud. e Plat. De rep. 3, [p. 405, A] : Καὶ δικανική τε καὶ ἰατρικὴ σεμνύνονται. [Aristot. Rhet. 1, 11, p. 1371, 7 : Ἡ δ. καὶ ἡ ἐριστική. Δικανικοὶ ἀγῶνες Dio Cass. 61, 10. Δικανικὴ ἡμέρα Jo. Cinnam. p. 161, D. G. D.] || Causarum agendarum peritus, Causidicus, Leguleius, Jurisperitus. [Plato Theæt. p. 201, A : Οὓς δὴ καλοῦσι ῥήτοράς τε καὶ δικανικούς.] Xenoph. [Mem. 1, 2, 48] : Ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο. [Suid. s. v. Δαπανᾶν : Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοί. Hemst. || Δικανικὸν, Carcer. Vit. S. Jo. Jejunatoris Patr. Cpol. : Καὶ δικανοὺς ἐκάλουν καὶ πρὸς τὸ δικανικὸν ἁρπάζεσθαι τὴν ἀνοσίαν ἐκέλευον. Supplicatio Basilii Diaconi et monachorum in Concilio Ephesino part. B 1, cap. 30, § 3 : Ἐν τῷ δικανικῷ τυπέντες· et ibid. : Τυπτόμενοι παρὰ τοῦ ὄχλου τῶν δικανῶν ἀπηγόμεθα ἐν τῷ δικανικῷ. Rursum : Ἐν τῷ δικανικῷ πάλιν διὰ τῆς τάξεως ἤχθημεν. Basilic. 1, 1, 22 ex l. 3 Cod. de hæret. : Πάντες οἱ τόποι ... εἴτε διακονικὰ προσαγορεύουσιν εἴτε δικανικά. Δεκανικὴ, Quivis carcer. Palladius Hist. Bragm. Ms. (in edit. Bissæi p. 3) : Τῇ αἰχμαλωσίᾳ περιπεσόντος. Οὗτος, ὡς ἔλεγεν, ἀρνεὶς (ἀφυὴς ap. Biss.) ἐγεγόνει ἐν τῇ δεκανικῇ (δικανικῇ ap. Biss.) καὶ ἀκηδίᾳ ληφθεὶς ἐκίνησεν οὗτος (οὕτως Biss.) τὴν τῶν Ἰνδῶν ἱστορῆσαι χώραν. Ducang.]

[Δικανικῶς, Judicialiter. Pollux 4, 26. Charito 5, 4 : Ταῦτα δ. μὲν εἶπεν ὁ Διονύσιος· quod recte interpr. Dorvill. p. 458, Ut peritus juris non modo, verum etiam ut vafer legulejus. Socrat. H. E. 3, 8.]

Δικανὸς, ὁ, Causidicus : ὁ περὶ τὰς δίκας διατρίβων, Hesych., nisi ibi δικανικὸς legendum quis existimet. [|| Δικανὸς s. Δεκανὸς, Custos carceris. V. exx. s. v. Δικανικὸς ex Ducangio allata.]

Δικανόω, VV. LL. afferunt pro Judico, sed nescio C unde. [Vox nihili. Hesych. : Δικανόωνται, ἐνδείκνυνται, λέγουσιν. Id est Δεικανόωνται, quod non a Δικανόω vel Δεικανόω, sed a Δεικανάω est, quod v. G. Dind.]

[Δικαόζω. V. Δικάζω.]

[Δίκαος. V. Δίκαιος.]

[Δίκαρ (?), τοὺς κριτάς. Ἠλεῖοι, Hesych.]

[Δικάρανος. V. Δικάρηνος.]

[Δικάρδιος, ὁ, ἡ, Qui geminum cor habet. Ælian. N. A. 11, 40 : Πέρδικες οἱ Παφλαγόνες δικάρδιοί εἰσιν, ὥσπερ οὖν Θεόφραστος λέγει. || Δικάρδιον, τὸ, Genus lactucæ a duplici corde dictum. Geopon. 12, 1, p. 840 (ubi forma neogræca δικάρδιν) et p. 843.]

Δικάρηνος, ὁ, ἡ, Biceps, Geminum habens caput. [Aristo in Anth. Pal. 6, 306 : Τοῦτον δικάρανον ἀλοτρίβα.]

Δικαρπέω, Biferus sum, Bis fructum fero. Theophr. [C. Pl. 1, 13, 9] : Ἐπεὶ καὶ τὰ δοκοῦντα δικαρπεῖν, μηλεῶν τέ τινες καὶ ἀπίων, ἐν τούτοις μάλιστα γίνεται τοῖς τόποις. Ibid. : Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδέν γε, ὡς εἰπεῖν, τῶν δικαρπούντων ὅμοιον γίνεται τοῖς ἐξ ἀρχῆς, Eorum quæ D iterum fructificant, Gaza. Dicitur, ut Bud. annotat, tam de arbore, quam de fructu; sed perperam ibi scribitur Διακαρπεῖν. [Vera scriptura in cod. Urbin.]

Δίκαρπος, ὁ, ἡ, Biferus, Bis fructum gignens. Strabo [17, p. 831] : Τινὲς δὲ αὐτῶν καὶ δίκαρπον ἔχουσι τὴν γῆν.

[Δικασία, ἡ, Litigatio, Contentio. Aq. Proverb. 18, 6 et 9; Jud. 12, 2; Ps. 17, 40; Versio Ven. Prov. 19, 13. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 414, 10 : Ἐὰν μὲν πρὸς διαιτητὴν ἡ δικασία γίνηται. Sic etiam ap. Suid. legebatur s. v. Ἀπάγειν, cui Gaisfordus διαδικασία restituit ex codd.]

Δικάσιμος, ὁ, ἡ, ut δ. ἡμέρα, quæ et ἔνδικος, In qua judicatur aut judicare licet, Fastus dies; Poll. [8, 26] ex Menandro. [Adde Jo. Cinnam. 6, p. 161, D. G. D.] Sic δ. ὥρα, Tempus judicio præstitutum, Tempus judicii, Pollux [8, 26]; μῆνες ap. Hesych., Menses in quibus judicabatur, Qui juri dicundo impendebantur. [Ex Plat. Leg. 12, p. 958, B. Antiatt. p. 90, 28 : A Δικάσιμον, Δημοσθένης πρὸς Πολύευκτον παραγραφῇ. Athanas. vol. 1, p. 295, E : Δικάσιμον ἦν τὸ πρᾶγμα. G. Dindorf.]

[Δίκᾰσις, εως, ἡ, Judicium. Schol. Aristoph. Plut. 277, de mercede judicum : Ἵνα ... τριώβολον λαμβάνῃ μισθὸν τῆς δικάσεως. || Pœna, Supplicium. Constant. Man. Chron. p. 81, C : Ἀλλ' ὕστερον ὑπέχουσι μείζονας τὰς δικάσεις.]

[Δικασμὸς, ὁ, Judicatio. Philo vol. 1, p. 133, 37 : Λεβὼν, ὃ καλεῖται δ. Hase.]

[Δικασπολέω, Jus dico. Diotogenes ap. Stob. Floril. 48, 61, vol. 2, p. 314 : Τό τε δικασπολὲν καὶ διανέμειν τὸ δίκαιον.]

Δικασπολίη, ἡ, Ion. pro δικασπολία, Juris dictio, Judicium. Exp. etiam Lis, Causa, Controversia, ut Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 376] : Ἤρετό μιν τοίης ἀμφὶ δικασπολίης· qua causa s. lite exposita, causidicus illi dicit, Δίζεο δ' εὐμενέοντα δικασπόλον, αἶψα δ' ἀποίσῃ Ψῆφον ἀρειοτέρην, ἢν τὰ δίκαια λέγοις, Benignum judicem. [Orph. Arg. 379 : Ὅς ῥα δικασπολίῃ μέλεται· B 382 : Περικτιόνεσσι δικασπολίας ἀναφαίνει. Manetho 2, 261 : Ἔν τε δικασπολίῃσιν ἐριδμαίνοντες ἔπεσσιν, ex emend. Hemsterh. : nam codex δίκας πτολίεσσιν. Paul. Sil. in Anth. Pal. 5, 274 et anon. ib. 9, 705.]

Δικασπόλος, ὁ, Qui circa jura reddenda versatur, ὁ περὶ τὰς δίκας καὶ νόμους πολούμενος. Et interdum i. q. βασιλεὺς, ut tradit Eust. Hom. Il. A, [238] : Νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν Ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται· Od. [Λ, 185] : Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἐΐσας Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν. [Callim. H. in Jov. 3 : (Ζῆνα) δικασπόλον οὐρανίδῃσι. Orph. H. 68, 11, de Eumenidibus : Δικασπόλοι αἰὲν ἐοῦσαι. Nonn. Dion. 5, 595 : Καί ποτε χαλκὸν ἔλουσα διαυγέα τέρπετο κούρη, κάλλεος ἀντιτύποιο δικασπόλον. Adject. ap. Apoll. Rh. 4, 1178 : Σκῆπτρον ἔχων χρυσοῖο δικασπόλον. Hesych. : Δ., δικαστὴς, βασιλεύς. Δικασπόλους, δικαστὰς ἢ περὶ τὸ δίκαιον πολουμένους. Niceph. Greg. 8, 6, p. 316, 22 ed. Bonn. : Τούς τε ἀγορανόμους καὶ δικασπόλους. Accentum notavit schol. Eur. Or. 106.]

C [Δικαστεία, ἡ, i. q. δικαστήριον. Pocock. Inscr. ant. n. 35, p. 25. Passov.]

[Δικαστέον, Conferendum, Gl.]

[Δικαστηρίδιον, τὸ, Parvum tribunal. Aristophan. Vesp. 803 : Ἐνοικοδομήσοι πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ.]

Δικαστήριον, τὸ, Judiciale forum, Judicum consessus, Tribunal. [Herodot. 6, 72 : Ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθείς. Aristoph. Eq. 1317 : Καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ἥδε γέγηθεν. Plato Gorg. p. 454, B : Τῆς πειθοῦς ... τῆς ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ὄχλοις.] A Bud. sæpe redditur Judicium ap. Dem. ut C. Everg. : Πότερα δικαστηρίῳ παραδοίη. [Conf. p. 1230, 18.] Et ap. Eund. [p. 778, 17; 725, 14], Τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις, Judiciorum cognitiones. Sed et Judices interpr. in h. l. Ejusd. : Οὔτε ἐφῆκεν ἐς τὸ δ., Neque provocavit ab arbitro ad judices. [Et p. 913, 23.] Sic ap. Liban. in Decl. : Καθίσαι δικαστήριον αὐτῷ θεῶν, exp. Judices illi deos ferre, Apud deos eum accusare. [Chorus judicum ap. Aristoph. Vesp. 624 : D Ἢν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν, πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων, Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον. Thom. M. p. 239 : Δικαστήριον καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ αἱ δίκαι τελοῦνται καὶ αὐτοὶ οἱ δικάζοντες ... || Dies judicialis. Sozomen. H. E. 2, 25 : Πρὸ μιᾶς τοῦ δικαστηρίου. || Accusatio. Suid. : Γραφὰς, δικαστήρια, κατηγορίας. G. Dindorf.]

Δῐκαστὴς, ὁ, Judex [Herodot. 3, 31 : Οἱ δὲ βασιλήιοι δικασταὶ κεκριμένοι ἄνδρες γίνονται Περσέων. Æsch. Eum. 684 : Δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον. Sophocl. ap. Hesych. s. v. Κυάμῳ : Κυαμοβόλον δικαστήν. Plato Rep. 3, p. 405, B : Μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος δικαστοῦ· 10, p. 614, C : Δικαστὰς δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι], et passim ap. Dem., Ὦ ἄνδρες δικασταὶ, pro δικασταὶ simpl. Interdum gen. additur, ut Δικαστὴς τῶν σφετέρων διαφορῶν, Thuc. 4, [83. Eur. Suppl. 252 : Οὔτοι δικαστήν σ' εἱλόμην ἐμῶν κακῶν. « De differentia, quæ est inter δικαστὴν et κριτὴν, miror nil monuisse grammaticos. Uterque judicat ac decernit, sed δικ. de re, quæ in jus vocatur, κριτὴς de aliis quibuscumque rebus ac certaminibus : ille secundum leges, hic æquitate. Ita

intelligendus Xen. Conv. 5, 10 : Τὸ δὲ σὸν (ἀργύριον), A ὥσπερ τὸ πλεῖστον, διαφθείρειν ἱκανόν ἐστι καὶ δικαστὰς καὶ κριτάς. » Wyttenb. Bibl. crit. 3, 2, p. 68. Conf. eund. in Miscell. doctr. 2, p. 268. Δικαστὴς et διαιτητὴς quid differant, v. s. Διαιτητής. || Vindex, Ultor. Eur. Herc. f. 1150 : Ἡ φάσγανον πρὸς ἧπαρ ἐξακοντίσας τέκνοις δικαστὴς αἵματος γενήσομαι;]

Δικαστικὸς, ή, όν, Ad judicem pertinens, Judicialis s. Judiciarius : δ. χρήματα, Aristoph. [? Iambl. V. P. p. 360 : Κρεῖττον δέ ἐστι (τὸ νομοθετικὸν εἶδος τῆς δικαιοσύνης) καὶ τοῦ δικαστικοῦ.] || Judicandi peritus s. judiciorum. Xen. [Mem. 2, 6, 38] : Στρατηγῷ καὶ δικαστικῷ καὶ πολιτικῷ ἑαυτὴν ἐπιτρέψαι. [Et ἡ δικαστικὴ, Ars judiciaria. Plato Gorg. p. 464, B : Ἀντίστροφον δὲ τῇ ἰατρικῇ τὴν δικαστικὴν λέγω· Rep. 3, p. 410, A : Εὐλαβήσονται δικαστικῆς εἰς χρείαν ἰέναι. Aristot. Eth. Nic. 6, 9.] || Δικαστικὸν neutro genere [ap. Aristot. Polit. 6, 5, Hesych. s. h. v. aliosque gramm.] pro δικαστικὸς μισθὸς [quem dicit schol. Aristoph. Vesp. 299 : Ὡς τριωβόλου τοῦ δικαστικοῦ ὄντος μισθοῦ, ad Ran. 140 et alibi], Merces judicum, Sportulæ judiciales, Sportularia pecunia, Bud. [Schol. Aristoph. Pluti 329 : B Οὐχ ἵστατο τοῦ δικαστικοῦ ὁ μισθὸς, ἀλλὰ κατὰ καιρὸν μετέβαλλον. Quod in schol. ad Nub. 860 plurali numero dicitur τῶν δικαστικῶν ὁ μισθός.]

Δικαστικῶς, Judicum more, Judiciario more, Ut fit in judiciis. Lucian. Hermot. [c. 47. Id. Quom. hist. conscr. c. 10, et Amor. c. 18 : Ἐν μέσῳ πάνυ δ. καθεζόμην. Aster. p. 113, C. Theodoret. Hist. eccl. p. 695, D. Cat. in Psalm. t. 1, p. 109, 37 : Πατρικῶς με παίδευσον, μὴ δ. Hierocl. ap. Phot. Bibl. p. 462, 31 : Ὥστε μέρος ἐστὶ τῆς ὅλης προνοίας ἡ εἱμαρμένη τὸ πρὸς τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς δ. ἁρμοζόμενον. Hase.]

Δικάστρια, ἡ, Quæ est judex. Lucian. [Piscat. c. 9.]

Δικατάληκτος, ὁ, ἡ, Dupliciter desinens. [Frequens in scriptis grammaticorum voc., ut Etymol. M. p. 480, 10 : Δικατάληκτον ἴς καὶ ἴν. Herodian. Epimer. p. 170; Eustath. p. 109, 5. || Ap. metricos, Ex duobus metris catalecticis compositus. Hephæst. p. 101 : Τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν καταληκτικῶν διμέτρων δικατάληκτον· 102 : Τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἑφθημιμερῶν δικατάληκτον.] C

[Δικάτωρ. V. Δικτάτωρ.]

[Δικαυλέω, Geminum caulem habeo. Theophr. H. P. 6, 6, 8 : Μονόκαυλα δέ ἐστιν ὡς ἐπίπαν, δίκαυλα δὲ σπανίως. Scrib. δικαυλεῖ ex codd.]

[Δικέλαδος lectio corrupta ap. Hesych. s. v. Κέρκος, quod v.]

Δικελισταὶ, dicebantur ap. Lacones Qui comicos lusus obibant, VV. LL. e Cæl. Rhodig. Sed scr. potius Δεικηλισταὶ, s. Δεικελισταί. [V. Δεικηλιστής.]

Δίκελλα, ἡ, Ligo bifidus, bidens, etiam Bidens sine adjectione. Phocyl. [146] : Εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ. Apud Athen. 13 : Ἀπειλούντων κατασκάψειν τὴν οἰκίαν ἐνηνοχέναι γὰρ δικέλλας. De ejus etymo dicam in Κέλλω. [Æsch. Prom. sol. ap. Steph. Byz. s. v. Ἄβιοι : Ἵν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν. Soph. Antig. 250 : Δικέλλης ἐκβολή. Eur. Phœn. 1162 : Βοᾷ πῦρ καὶ δικέλλας; ὡς κατασκάψων πόλιν. Timæus Lex. p. 233 : Σμινύην, οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνην καλοῦσιν· ubi Ruhnk. δίκελλαν et σμινύην conjuncta indicat ex Alciphr. 3, 24. Discrimen inter D δίκελλαν et μάκελλαν Theo ad Arati Phæn. p. 2 statuit hoc : Μάκελλα ἡ μονόθεν κέλλουσα ἤγουν τέμνουσα· δίκελλα δὲ ἡ διχόθεν. || Δίκελλον ap. Hesych. : Δίκειν, βάλλειν, ῥίπτειν· ὅθεν καὶ δίκον καὶ δίσκον (καὶ addit Musur.) δίκελλον. Et, Σμινύη, σκαφίδιον δίκελλον. G. Dindorf.]

[Δικελλευτὴς, ὁ, i. q. δικελλίτης. Constant. Man. Chron. p. 101, D : Δικελευτὰς (scr. Δικελλ-) ἂν εἴποι τις φιλοεργοὺς δοκίμους. Codex Allatii δικελλευτούς. Boiss.]

Δικελλίτης, ὁ, Qui ligone utitur, Fossor, i. q. σκαπανεύς. Lucian. Tim. [c. 8] : Διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, μισθοῦ γεωργεῖ.

[Δικελλοειδὴς, ὁ, Bidentiformis, Ligonis formam habens. Schol. Plat. (ad Remp. 2, p. 370, D) p. 150 : Ἀξίνην ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους δικελλοειδῆ. Boissox.]

[Δίκελλον. V. Δίκελλα.]

[Δίκεντρος, ὁ, ἡ, Qui duplicem aculeum habet. Ælian. N. A. 6, 40 : Δικέντρους (σκορπίωνας). Epiph. Hær. 58 extr., p. 493, A, citat Routh.]

A Δικέντρων, ὁ, Jactus quidam in taxillorum ludo sic dictus. Hesych.

Δικέραιος, ὁ, ἡ, Bicornis, i. q. δίκερος s. δύο κέρατα ἔχων, ut Suidas in quodam ex Epigr. l. exponit. [Antipatri Sidon. in Anth. Pal. 6, 111 : Δέρμα δὲ καὶ δικέραιον ἀπὸ στόρθυγγα μετώπων σπατάμενος (scr. σπασσάμενος). G. Dindorf.]

[Δικέραος. V. Δίκερως.]

[Δίκερας, τὸ, q. d. Bicornu. De duplici cornu copiæ dixit Callixen. ap. Athen. 5, p. 202, B et C : quale in numis Arsinoæ, Cleopatræ et Ptolemæi Soteris secundi expressum inveniri monuit Letronnius, *Observations sur les noms des vases grecs* p. 67. || Poculi species duplex cornu referens. Pollux 6, 97 : Ἔστι δ' εἰπεῖν ... καὶ δικέρας (scr. δίκερας) ἢ δίκρουνον ῥυτόν.]

[Δικέρατον, τὸ, Duæ siliquæ, tributum a Nicephoro generali Byzantiis impositum. Constant. Man. Chron. p. 93, B : Οὗτος ἐπέθηκε βαρὺ τοῖς Βυζαντίοις ἄχθος ... ἀνανεώσεως τειχῶν χάριν τῶν γηρασάντων, ὃ λέγουσι δικέ- B ρατον οἱ τούτου τελωνάρχαι. Id alii ab Leone Isauro urbi esse impositum narrant. V. Fabrot. ad l. Constantini p. 192 et quæ Ducangius collegit in Gl. p. 637. Qui etiam de voc. Δικερατοεξάφολλον, τὸ, Diceratum cum sex follibus, dixit. G. D. V. Montef. Palæogr. p. 364. Kall.]

[Δικέρᾱτος, ὁ, ἡ, Bicornis, Gl. Antig. Caryst. c. 58, p. 107 : Οὐδ' ἄλλο τῶν δικεράτων οὐδέν. Ὄφις δικέρατος in codice Vindob. Dioscoridis ap. Lambec. Bibl. Cæsar. l. 6, vol. 6, p. 294.]

[Δίκερκος, ὁ, ἡ, Geminam caudam habens. Ælian. N. A. 12, 3.]

Δίκερως, ὁ, ἡ, Bicornis, Bina gerens cornua, Epigr. [Philodemi in Anth. Pal. 5, 123, et δικέρωτα ap. Agathiam ib. 6, 32.] Declinatur etiam Δικέραος et Δίκερος, ου, ὁ, ἡ, Aristot. [H. A. 2, 1, p. 499, 18] : Τῶν ζώων οὖν τὰ μὲν πλεῖστα τῶν ἐχόντων κέρατα, δίχαλα [διχαλὰ] κατὰ φύσιν ἐστί· μώνυχον δὲ καὶ δίκερον [Recte nunc δίκερων legitur] οὐδὲν ἡμῖν ὦπται· μονοκέρατα δὲ καὶ μώνυχα, ὀλίγα, οἷον ὁ Ἰνδικὸς ὄνος μονόκερως· μονόκερων C δὲ καὶ δίχαλον ὄρυξ. Unde Plin., Cornigera fere bisulca; solida ungula et bicorne, nullum; unicorne, asinus tantum Indicus; unicorne et bisulcum, oryx.

Δικέφαλος, ὁ, ἡ, Biceps. [Aristot. H. A. 5, 4; Dio Cass. 50, 7; Euseb. H. E. 4, 7; Hesych. s. v. Δίκουρος.]

Δίκη, ἡ, [Inter μονήρη ap. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 14, 1], Jus, Justitia, Fas, i. q. θέμις Homero, ut docet Eust. Hesiod. Op. [273] : Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Ubi δίκη βίην illam opponit quam, ut opinor, tribuit illis, quos χειροδίκας appellat, i. e., ut Ovidii utar verbis, Qui jus ense dicunt. Subjungit tamen aliquanto post, Δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς Οὐκ ἔσται· nimirum δίκη tam late patet quam Lat. Jus, et Gall. *Droit*. Sic ubi scribit, ... ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει, Si iniquus plus juris habebit, *Si l'inique ha meilleur droit*. Hinc etiam fit ut Ovid. appellet jus, id quoque quod ense dicitur, non autem ἰθύντατα, ut loquitur Hom. Il. Σ, [508] : Τῷ δόμεν ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ, ubi putem δίκην εἴπῃ posse ad verbum D reddi Jus diceret. [Pindar. Pyth. 4, 247 : Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον. Plur. numero Hom. Od. Γ, 244 : Περίοιδε (Νέστωρ) δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων· I, 215 : Οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας. Pind. Pyth. 4, 271 : Ἱππόταις εὔθυνε λαοῖς δίκας.] Ex hac signif. voc. δίκη manarunt hæc, quæ adverbialiter ponuntur, δίκῃ, ἐν δίκῃ, σὺν δίκῃ, κατὰ δίκην, pro Jure, Merito : quibus opp. παρὰ δίκην, et interdum μὴ κατὰ δίκην, Contra jus et æquum, Inmerito. Cicero δίκῃ apud Platonem Jure, et ἐν δίκῃ apud Eundem Juste; ut vicissim ἀδικίᾳ, Injuste, interpr. ut habes pp. 31, 33 Cic. Lex. Apud Thuc. 3 : Παρὰ δίκην γιγνώσκοιεν, pro Contra jus fasque. [Δίκῃ. Hom. Il. Ψ, 542 : Πηλείδην Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατ' ἀναστάς. Schol. min. δικαίως ἀπεκρίθη. Soph. Œd. Col. 760 : Ἡ δ' οἴκοι πλέον δίκῃ σέβοιτ' ἄν· El. 561 : Οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας. Ἄνευ δίκης Æsch. Eum. 554, Eur. Andr. 551. Ἄτερ δίκης Æsch. Suppl. 703. Βίᾳ δίκης Æsch. Suppl. 430. Ἐν δίκῃ. Pind. Ol. 2, 29 : Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν. Aristoph. Pac. 628, Plato Phædr. p. 266, A (ubi μάλ' ἐν

δίκη), et p. 277, D; Philostr. p. 731. Δίκης ἔξω Eur. A Andr. 788. Κατὰ δίκην Eur. Troad. 887, Plato Ep. 7, p. 351, E; Lennep. ad Phalar. p. 155. Μετὰ δίκης. Diotogenes ap. Stob. Floril. 48, 62, vol. 2, p. 315 : Ἐχθρὼς δὲ μετὰ δίκας ἀμύνασθαι. Παρὰ δίκην Hesych., Phot., et Suid. interpretantur παρὰ τὸ δίκαιον. Pind. Isthm. 6, 67 : Τὸ δὲ πὰρ δίκαν γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά. Πέρα δίκης Æsch. Prom. 30, Soph. El. 521. Πρὸ δίκης. Eur. Heracl. 925 : Ὦ θυμὸς ἦν πρὸ δίκας βίαιος, Qui vim juri præferebat. Sic fere Pindar. Pyth. 4, 248 : Ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον. Πρὸ δίκης alia signif. dictum v. infra. Πρὸς δίκης. Soph. El. 1211 : Πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις· OEd. T. 1014 : Ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων, ubi gl. μετὰ δίκης. Σὺν δίκῃ Æsch. Sept. 444, Eum. 610; Eur. Phœn. 156; Pindar. Pyth. 9, 170; Herodot. 1, 115. Σὺν δίκῃ δικαίᾳ v. s. v. Δίκαιος.] || Δίκη fuit etiam habita pro Dea justitiæ præside, quæ et filia Jovis est Hesiodo : eam certe deum comitari tradidit Aristot. De mundo in fine. [Solon. ap. Demosth. p. 422, 11 : Οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ Δίκης θέμεθλα. B Sæpissime ap. Tragicos, ut Æsch. Sept. 662 : Εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῆν ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν· Eum. 539 : Βωμὸν αἴδεσαι Δίκας. Soph. OEd. Col. 1382 : Εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις· Ant. 854 : Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον προσέπεσες ὦ τέκνον πολύν (l. πάλιν). Eur. El. 771 : Δίκη πάνθ' ὁρῶσα. Pind. Ol. 13, 7 : Εὐνομία ... κασίγνηταί τε ... Δίκα καὶ ὁμότροπος Εἰράνα. Δίκης ζυγὸν Agathias in Anth. Pal. 11, 350. || Δίκη cognomen πεντάδος in Theol. Arithm. p. 31, ad quem l. v. Ast. p. 176.] || Δίκη ap. Hom. exp. etiam Ritus, Mos, Consuetudo : ac certe Eust. vult in hoc l., Od. Ξ, [59] : Ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶ κ. τ. λ., δίκην esse θέμιν, s. νόμον, aut τρόπον, aut ἔθος : at ego δίκην et hic, et in aliis plerisque ejus ll. non simpl. Morem esse dico, sed Morem jure receptum : atque adeo alicubi Officiosam quandam, ut ita loquar, consuetudinem sic appellari puto. [Ω, 254 : Εὐδέμεναι μαλακῶς· ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων· Σ, 275 : Μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τοπάροιθε τέτυκτο. Pind. Pyth. 1, 97 : Τὰν C Φιλοκτήταο δίκαν ἐρέπων ἐστρατεύθη.] Hinc Δίκην adv. ponitur, sub. κατά, pro More, Instar. Aristot. De mundo : Καὶ ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην, Fluminum more, vel modo. Vel, Fluminum instar. [Æsch. Sept. 85 : Βρέμει δ' ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὀροτύπου. Eur. Hec. 1162 : Πολεμίων δίκην. Aristoph. Thesm. 18 : Δίκην (sic Reiskius : libri ἀκοὴν) δὲ χοάνης ὦτα διετετρήνατο. Χώνης δίκην Plut. Mor. p. 903, E. Δίκην τυμπάνων Strabo 11, p. 506. Exx. Platonica v. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 85. G. Dindorf.]

|| Δίκη, Dica (Plaut. et Terent. Dicam scribere, et impingere), Judicium, Causa, Actio, Lis; e quibus vv. alia aliis, in quibusdam loquendi generibus, convenientiora sunt. [Judicium significat ap. Antiphont. p. 140, 4 et 142, 4 : Ἡ μὲν γὰρ τούτων αἰτίασις οὐκ ἔχει τέλος, ἀλλ' ἐν ὑμῖν ἐστι καὶ τῇ δίκῃ· ὅ τι δ' ἂν ὑμεῖς ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ μὴ ὀρθῶς γνῶτε, τοῦτο οὐκ ἔστιν ὅποι ἄν τις ἀνενεγκὼν τὴν ἁμαρτίαν ἀπολύσαιτο. Xenoph. Apol. 1 : Ἐπειδὴ ἐκλήθη εἰς τὴν δίκην. Actio, sæpissime in scriptis oratorum. Theophil. Instit. p. 783 : Ὀφείλεις D δὲ εἰδέναι ὅτι ἃς δίκας ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι, ταύτας ἀκτίωνας καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι. Plerumque autem de caussis privatis dicitur, γραφὴ de publicis. Harpocrat. : Δίκη· σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα τὸ ὄνομα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων, ὃ σαφὲς ποιεῖ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. Herodian. p. 472 ed. Lob. : Δίκη ἡ ἰδία, κυρίως δ' ἐπὶ τῶν σωματικῶν καὶ πραγματικῶν· γραφὴ ἡ δημοσία, καὶ ἐπὶ ἐγκλημάτων ψυχικῶν. Recte Pollux 8, 41 : Ἐκαλοῦντο αἱ γραφαὶ καὶ δίκαι, οὐ μέντοι καὶ αἱ δίκαι γραφαί. Plato Euthyphr. p. 2, A : Οὐ γάρ που καὶ σοὶ δίκη τις οὖσα τυγχάνει πρὸς τὸν βασιλέα ὥσπερ ἐμοί; Σ. Οὔ τοι δὴ Ἀθηναῖοί γε δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφήν. Lysias p. 135, 42 : Ὅσας οὗτος ἢ δίκας ἰδίας συκοφαντῶν ἐδικάζετο ἢ γραφὰς ὅσας ἐγράφετο. Conf. eund. p. 95, 41. Demosth. p. 298, 4 : Τάς τε ἰδίας δίκας καὶ τὰς δημοσίας· 523, 17 : Δίκαι ἴδιαι ἢ γραφαί. Conf. quæ s. v. Γραφὴ dicta sunt : ubi memorari debebat Sopatri locus Περὶ διαιρέσεως ζητημάτων (a Meursio editus Them. Att. 1, 3), qui γραφὰς dixit de caussis privatis : Ὁ νόμος περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐστι γραφῶν, οὐ περὶ τῶν δημοσίων κεκυρωμένος. V. Meier. De lite Attica p. 163, 198.] Λαγχάνω δίκην, Bud. interpr. Dicto judicium, Litem intendo, Edo judicium et actionem, Subscribo judicium : et ἀντιλαγχάνω, Vicissim litem intendo. Idem ἐπάγω δίκην s. γραφὴν interpr. Litem, Crimen, Dicam impingo. Quæ omnia vide ap. Bud. Comm., itidemque δίκην εἰπεῖν Xen. [Mem. 4, 8, 1], quod ad verbum redditur Causam dicere. Vide et δίκην εἰσάγειν, ἀποφέρειν, ἐκφέρειν : necnon δίκην ἀναδέχεσθαι, ἐγγυᾶσθαι, ὀφλεῖν, φεύγειν, eique opp. ἀποφεύγειν, atque alia nonnulla. Item δίκη ἐρήμη, δίκη οὐκ οὖσα, δίκη ἀνάδικος : et δίκη βλάβης, αἰκίας, παρανοίας. De his inquam et Bud. et hoc ipsum opus vide, singula aut saltem eorum plurima suis quærens locis. [Δικῶν genera plurima ab oratoribus memorata enumerant grammatici, quorum locos collegerunt Meierus et Schœmannus in libro De lite Attica aliique de jure Attico scriptores plurimi.] Sed occurrunt et alia loquendi genera ap. auctores a δίκη ducta præter illa, quæ Bud. commemoravit; ut διὰ δίκης ἐλθεῖν, Thuc. 6, [60. Soph. Antig. 742 : Διὰ δίκης ἰὼν πατρί.] Item δίκῃ κρίνεσθαι, et δίκῃ διαλύεσθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων. [Conf. Thuc. 4, 118. Πρὸ δίκης, Iudicta caussa, Non exspectata judicum sententia. Isæus p. 51, 27 : Ἃ δὲ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος καὶ ὁ πάππος αὐτοῖς ἔδωκεν, αὐτὸς ἀφείλετο πρὸ δίκης· 82, 20 : Μὴ πρὸ δίκης τὴν Ἀριστάρχου θυγατέρα ... ἐκ τῶν πατρῴων ἐκβάλλειν. Appian. Excerpt. p. 367 ed. Mai. : Ὅτι Βομίλγας κατηγορούμενος ἔφυγε πρὸ δίκης. Plutarch. V. Fabii Max. c. 9, ab Schœmanno comparatus : Καὶ γὰρ εἷρξαι τῷ δικτάτωρι καὶ θανατῶσαι πρὸ δίκης ἔξεστι. G. Dind.] Est vero in usu et δίκην δικάζειν, quod est judicis litem dirimentis et dijudicantis, sumtum ex Hesiodi Op. [V. Δικάζω.] Apud quem [Op. 217, 248] legitur et δίκαι σκολιαί, Prava judicia s. sententiæ : quibus opp. ἰθεῖαι. Sic et [Op. 260] : Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες.

|| Δίκη, Supplicium, Pœna; sicut Hebraico loquendi genere Judicium poni videmus pro Pœna, quæ ex judicio sequitur [Æsch. Choeph. 935 : Ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ, βαρύδικος ποινά] : ut δίκην, δίκας διδόναι, quod. Lat. itidem, Pœnas dare. [Æsch. Suppl. 733 : Θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην. Eur. Heracl. 60 : Οὔ σε λεύσιμος μένει δίκη. Æsch. Choeph. 804 : Λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις. Lysias p. 100, 9 : Ὑπὲρ τούτων προσήκειν αὐτοῖς δίκην δοῦναι. Ælian. N. A. 10, 48 : Ἐκεῖνον μὲν διέφθειραν, ἑαυτοὺς δὲ ἐπαπώλεσαν διδόντες δίκην κατὰ τὴν δίκην.] Interdum etiam addito dat. pers., ut Aristoph. [Eq. 923 : Δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην ἰπούμενος ταῖς ἐσφοραῖς·] Nub. [699] : Δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον. [Lysias p. 104, 11 : Οὐ μόνον τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ τοῖς θεοῖς διδόναι δίκην.] Et cum gen. rei, Δώσεις δίκην τούτων, Idem [Nub. 1223]. Sic δοῦναι δίκην τῶν ἀδικημάτων. [Æsch. Prom. 9 : Ἁμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. Herodot. 1, 2 : Οὐδὲ ἐκεῖνοι Ἰοῦς τῆς Ἀργείης ἔδοσάν σφι δίκας τῆς ἁρπαγῆς. Rarius cum articulo. Eur. Heracl. 1025 : Οὗτος δὲ δώσει τὴν δίκην θανὼν ἐμοί. Aristoph. Av. 337 : Τὼ δὲ πρεσβύτα δοκεῖ μοι τώδε δοῦναι τὴν δίκην. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 29 : Προσήκει ὡς προδότῃ ὑμῶν τε καὶ ἡμῶν διδόναι τὴν δίκην.] Dicitur et τίνειν δίκην, quod non solum Pœnas pendere, s. luere, sed interdum etiam, sicut et ἀποτίνειν δίκην, redditur Mulctari. [Eur. Or. 7 : Τίνει ταύτην δίκην. Soph. El. 298 : Ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην· Aj. 113 : Κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην. Herodot. 9, 94 : Ταύτην δίκην Ἀπολλωνιῆται τῆς ἐκτυφλώσιος ἐκτίνουσί τοι. Lysias p. 167, 42 : Ἐξέτισε τὴν δίκην.] Item δίκας ἔχειν pro Pœnas subire, e Plat. Epist. [Rep. 7, p. 529, C : Δίκην ἔχω· ὀρθῶς γάρ μοι ἐπέπληξας. Xenoph. H. Gr. 3, 4, 25 : Ὁ μὲν αἴτιος τῶν πραγμάτων καὶ ὑμῖν καὶ ἡμῖν ἔχει τὴν δίκην] : item ὑπέχειν [Eur. Hec. 1253 : Ὑφέξω τοῖς κακίοσιν δίκην· Or. 1649 : Δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου Εὐμενίσι τρισσαῖς. Soph. OEd. T. 552 : Ἄνδρα συγγενῆ κακῶς δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην] : item alicubi παρέχειν. [Eur. Hipp. 49 : Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ δίκην τοσαύτην, ὥστ' ἐμοὶ καλῶς ἔχειν· Androm. 1108 : Φοίβῳ τῆς πάροιθ' ἁμαρτίας δίκας παρασχεῖν. Δίκης τυγχάνειν. Xenoph. H. Gr. 3, 3, 11 : Οὗτοι μὲν δὴ

τῆς δίκης ἔτυχον.] Et δίκας ἀπαιτεῖν τοῦ φόνου, Pausan. A [5, 2, 2], quod e Livio vertitur Pœnas expetere. [Herodot. 1, 3 : Ἀπαιτέειν τε Ἑλένην καὶ δίκας τῆς ἁρπαγῆς αἰτέειν· 4, 164 : Δίκας τοὺς ἀντιστασιώτας αἰτεε τῆς ἑωυτοῦ φυγῆς.] Et δίκην ἐπιτιθέναι e Luciano [Catapl. c. 13] pro Pœnam irrogare. [Eur. Or. 576 : Οὐχ αὐτῇ δίκην ἐπέθηκεν. Herodot. 1, 120 : Ἁρπάγῳ μὲν Ἀστυάγης δίκην ταύτην ἐπέθηκε. Δίκην λαμβάνειν, Pœnam sumere. Lysias p. 94, 7 : Ταύτην ἔλαβον τὴν δίκην, ἣν ὑμεῖς δικαιοτάτην εἶναι ἡγησάμενοι … ἐτάξατε· 104, 19 : Παρ' ἑτέρου ἠξίωσε δίκην εὐσεβείας λαβεῖν.] Sed quod ad primum illud genus loquendi attinet δίκην δοῦναι vel δίκας δοῦναι, in eo δίκας interdum non Pœnas, sed Judicia verte; ut Thuc. [1, 38] : Δίκας ἤθελον δοῦναι, Judicium subire volebant, Disceptare volebant. Sic [1, 140] : Δίκας μὲν τῶν διαφόρων ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι, q. d. Judicia de controversiis dare vicissimque accipere. [Herodot. 5, 83 : Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἤκουον τά τε ἄλλα καὶ δίκας … ἐδίδοσάν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων. Lysias p. 158, 26 : Ὁ δὲ ἡγούμενος μηδὲν ἠδικηκέναι δίκην δίδωσι.] || Sciendum est item B δίκην ἔχειν non tantum dici eum, qui dat pœnas, qua in signif. affertur e Plat. Epist. 7, sed et eum cui ab alio dante pœnas satisfit, q. d. Habere satisfactionem, aut ultionem, Obtinere jus suum. Citatur vero ex eod. Plat. in hac quoque signif. : Εἰ φῂς μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκὼς ταῦτα, ἔχω δίκην. Sed et ex Herodoto, Ἔχω, ὦ ξεῖναι, παρὰ σοῦ πᾶσαν δίκην. Additurque hic l. Cic. De leg. 2 tanquam similis, Plus pœnarum habeo quam petivi. At illud δίκην ἔχειν ap. Hesiod. in l. quem initio protuli, accedit potius ad Lat. illud Jus suum obtinere. [V. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 152, E, vol. 6, p. 952.]

[Δικηγορέω, Caussam dico s. defendo. Eust. Opusc. p. 319, 30 : Ταῦτά σοι δικηγορήσαντι σοφώτατον ὑπὲρ ἡμῶν ὁ μισθὸς κείσεται ὅθεν σοι καὶ τὰ ἄλλα καλά.]

[Δικηγορία, ἡ, Caussarum actio. Eustath. Opusc. p. 48, 1. G. Dindorf.]

[Δικηγορικῶς, More caussidici. Eustath. Opusc. p. 270, 50 : Καί που καὶ τὰ φαῦλα μεταχρωστέον δικηγορικώτερον.] C

Δικηγόρος, ὁ, Causidicus, δικολέκτης, Bud. [Agathias p. 295, 10; Laur. Lydus De magistr. p. 270; Suid. s. v. Λουκιανός (ubi edd. vett. δημηγόρος) et s. Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος. Eustath. ad Hom. p. 131, 2 : Δίκη καθυφέσεως ὅτε τις δικηγόρος χαυνωθεὶς προδῷ τὴν ὑπόθεσιν. Ex Hesychio Miles. citat Schæf.]

[Δικηλιστής. Δικηλίτας. Δίκηλον. V. Δείκηλον.]

[Δίκην. V. Δίκη.]

[Δικήρης, ους, ὁ, Diceres, n. pr. unde Δικηρίδης, ὁ, Dicerides. Etym. M. p. 165 extr. de patronymicis in ειδης agens : Διὰ τῆς ει (γράφεται)… χωρὶς τριῶν, Θρασυμήδους Θρασυμίδης (corr. Θρασυμηδίδης ex Philemone c. 42, p. 30), Δικήρους Δικηρίδης. G. Dind.]

[Δικήριον, τὸ, Cereus bisulcus, cujus usus in sacris liturgiis Græcorum, sicut τρικήριον, Trisulcus, et utrumque manibus frequentibus gestat pontifex, et utraque manu simul cum illis populo benedicit, quod est δικηρίῳ vel τρικηρίῳ σφραγίζειν. Ducang. Qui Demetrii Gemisti, Symeonis Thessal. aliorumque locos apposuit.] D

[Δίκησις, εως, ἡ, Vindicta. Sirac. 47, 29 : Ἕως δίκησις ἔλθῃ ἐπ' αὐτούς.]

[Δικητροπέω, Fugo. Hesych. et Suid. : Δικητροπεῖ, φυγαδεύει. Codex Hesychii δίκη τροπῇ. Suidæ edd. vett. δικοτροπεῖ.]

[Δικηφόρος, ὁ, ἡ, Vindex. Æsch. Agam. 525 : Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου Διὸς μακέλλῃ· 1577 : Ἡμέρας δικηφόρου· Choeph. 118 : Πότερα δικαστὴν ἢ δικηφόρον λέγεις;]

Δικίδιον, τὸ, Controversiola, Bud. ex Aristoph. [Eq. 346, Nub. 1109, Vesp. 508.]

[Δικιόνιον, τὸ, Bicolumnium. Constant. Cerimon. p. 123, D; 124, C, D. Conf. Διπλοκιόνιον. G. Dind.]

[Δικλήματος, ὁ, ἡ, Qui duos palmites habet. Athanas. vol. 2, p. 224, C : Κατέπηξαν αὐτὸν ὡς ἐπὶ χάρακι ἄμπελον ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Ὁ δ' ὥσπερ δικλήματος ἢ τρικλήματος ἐκπετάσας … τὰς χεῖρας… Indicavit Kall.]

[Δικλίς, ίδος, ἡ.] Nomen Δικλὶς in hunc locum [ubi de derivatis substantivi κλεὶς agitur] servavi, quod e

A κλεὶς potius quam e κλείω formetur, et quidem abjecto ε. [Draco Strat. p. 56, 18 : Ἀπὸ τοῦ δίς καὶ τοῦ κληΐς γίνεται δικληΐς καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ συστολῇ τοῦ ι δικλίς καὶ συστέλλεται.] Sunt autem πύλαι δικλίδες, nam singularis exemplum non affertur, Portæ bifores, Valvæ bifores, αἱ δὶς κλειόμεναι, utpote altæ, sc. ὑπὸ δύο ὀχέων, αἱ δίθυροι, Eust. in Hom. Il. M, [454] : Αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, Δικλίδας, ὑψηλάς. Sed idem Eust. in Od. B, [344] : Κληϊσταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες, πυκινῶς ἀραρυῖαι, Δικλίδες, vult δικλίδες esse διχόθεν κλειόμεναι, δίθυροι. [Ib. P, 268 : Θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶν δικλίδες. Similiter Apoll. Rh. 1, 787; 3, 236. Idem 4, 26 : Δικλίδας ἀμφοτέρωθεν σταθμούς. Θύρην δικλίδα ap. Arat. Phæn. 192.] Apud Erotian. autem p. 22 et 23 meæ edit. [p. 126 ed. Fr.] est Δικλεῖδες θύραι cum ει, quod dicitur proprie significare Fores bipartitas, s. Quæ in duas partes divisæ sunt, ita ut una clausa, altera manere possit aperta. Reperitur tamen potius cum ι solo, ut et in Epigr. [Pauli Silent. in Anth. Pal. 5, 256] : Δικλίδας ἀμφετίB ναξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προσώποις, ubi etiam observa δικλίδας dici sine adjectione, quo et Hesych. modo δικλίδες exp. θύραι. [Asclepiad. ib. 5, 145 : Παρὰ δικλίσι ταῖσδε. Eratosth. 5, 242 : Δικλίδος ἡμετέρης τὴν βάλανον χαλάσας. Meleag. 7, 182. Theocr. 14, 42 : Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, Per vestibulum et januam extimam, ut recte interpr. Reiskius.] Ceterum quum a κλεὶς, Clavis, derivetur hoc nomen, Eust. addit δικλίδας dici quasi δύο ἀγομένας ὑπὸ μίαν κλεῖδα· unde subjungi [Il. M, 456], Μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει. Sed non video quid obstet, quominus simplicius δικλίδας exponamus, si quidem cum eo derivare placeat a κλεὶς, quæ binis clavibus clauderentur, habentibus sc. singulis foribus suam clavem. [Apud Erotianum in capite glossæ libri meliores δικλεῖδος, apud Galen. in Lex. Hippocr. p. 456 : Δίκλειδος, διμεροῦς (libri διμερής), ὡς δύνασθαι τοῦ κάτω μέρους κεκλεισμένου τὸ ὑπερκείμενον ἀνοῖξαι. Quæ gll. referuntur ad Hippocr. p. 783, G : Ὑπὲρ δίκλειδος θύρης, quomodo etiam ap. Galenum scriptum, qui hunc l. explicat vol. 12, C p. 302. Sed, quod satis ostendunt loci poetarum, scribendum δικλίδος : a quo propius abest δικλείδος θύρας in indice capitum Nicetæ p. 15 ed. Cocch. Diphthongum autem librarii vel contra metri legem passim intulerunt, velut ap. Apoll. Rh. 1, 787. G. D.] Extat et Δίκλειδος ap. Galen. Lex. et exp. Bipartitus, ut possit quis interiore parte clausa, superpositam aperire. At vero ap. Hesych. est Δίκλιδος cum solo ι, expositum δίθυρος, Biforis. [Corrigendum Δικλίδος, διθύρου, vel Δικλίδας, διθύρους, ut pridem ab aliis est animadversum.]

Δικογραφία, ἡ, Causarum scriptio s. concinnatio, seu, ut Bud. interpr. Actionum forensium scriptio. Isocr. Π. ἀντιδ. [p. 310, A] : Εἰδὼς ἐνίους τῶν σοφιστῶν βλασφημοῦντας περὶ τῆς ἐμῆς διατριβῆς, καὶ λέγοντας, ὡς ἔστι περὶ δικογραφίαν.

Δικογραφικῶς, More eorum, qui actiones forenses scribunt. Pollux [8, 24] ex Isocr.

Δικογράφος, ὁ, Causarum scriptor, s. consarcinator. Budæo i. q. δικοῤῥάπτης. [Poll. 8, 24. Antisthenis D scriptum, Ὀρέστου ἀπολογία (ἢ addit Kuhn.) περὶ τῶν δικογράφων, memorat Diog. L. 6, 15. G. Dindorf.]

[Δικοδίφης, ὁ, Litium quæsitor. Lucian. Lexiph. c. 9 : Μεγαλώνυμος ὁ δ. Schol. ὁ συνήγορος, ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν, τὸ ζητεῖν. π]

Δικοδοσία, ἡ, Causæ dictio, VV. LL. e Polyb. 4, [16] : Οὐδ' ἀπολογίας ἔτι κατηξίουν τοὺς ἐγκαλοῦντας, ἀλλὰ καὶ προσεχλεύαζον εἴ τις αὐτοὺς εἰς δικοδοσίας προὐκαλεῖτο περὶ τῶν γεγονότων· q. in l. δικαιοδοσία etiam scribitur. [Quam veram esse lectionem s. h. v. dictum est.]

[Δικοθετέω, Jus dico, Judico. Const. Manass. Chron. p. 38, C : Ὡς οὖν ἐκάθητό ποτε δικοθετῶν καὶ κρίνων. Boisson.]

[Δίκοκκος, ὁ, ἡ, Qui duo grana habet. Schneid.]

[Δίκοκτα, ἡ, scriptura vitiosa ap. Athen. 3, p. 121, E; 122, E, pro δήκοκτα, quod v.]

[Δικολάβος, ὁ, Caussarum actor. Jo. Cinnam. p. 161, D : Τὰς μὲν (τῶν ἡμερῶν) παντάπασι δικασίμους ἐκκεῖσθαι, τὰς δὲ πρωῒ μὲν ἀποκεκλεῖσθαι τοῖς δικολάβοις. G. D.]

[Δικολεκτέω, Causas dico. Chrys. in Auctar. Bibl. Patr. p. 617, D. Hase.]

Δικολέκτης, ὁ, Causidicus, Epigr. [Palladæ in Anth. Pal. 10, 48, et anonymi in Anth. Plan. 4, 313.]

Δικολογέω, Causas dico, seu, ut VV. LL. ex Aristot. Rhet. [1, 1, p. 1355, 20], Judiciales præceptiones trado.

[Δικολογία, ἡ, Causidicatus, Causidicatio, Gl. Aristot. Rhet. 1, 1, p. 1354, 29. Athanas. vol. 2, p. 451, E : Ἀποστείλας εἰς δικολογίαν τὸν σοφὸν... ῥήτορα. G. Dindorf.]

Δικολόγος, ὁ, Causidicus, Causarum orator. Plut. [Mor. p. 486, C] : Καὶ τῶν πολιτευομένων οἱ στρατηγοῦντες τοῖς δημαγωγοῦσιν οὐ πάνυ φθονοῦσιν, οὐδέ γε τῶν ῥητόρων οἱ δικολόγοι τοῖς σοφιστεύουσι. [V. ibid. p. 473, B; 1036, A. V. Luculli c. 1 : Ὁρτήσιον τὸν δικολόγον. Thom. M. p. 781 : Ῥήτωρ... ὃς καὶ συνήγορος καὶ δικολόγος καλεῖται. Olympiodor. in Plat. Gorg. 33 citat Routh. Macar. Hom. 15, p. 97, B : Ὅλων τῶν δικολόγων ἀργάριος. Nilus Epist. p. 44.]

[Δικόλουρος, ὁ, ἡ, Bis curtus. Πυραμὶς δικόλουρος, Pyramis cujus supremi apices duo sunt abscissi, ap. Nicom. Arithm. 2, 14, p. 126 ed. Ast., quem vid. p. 291. Sic ibid. κόλουρος et τρικόλουρος.]

Δίκολπος, ὁ, ἡ, Duos sinus habens : de utero muliebri, ut s. v. Κόλπος dictum est. [Galen. vol. 4, p. 277.]

[Δικολύμης, ὁ, Sycophanta, Rabula. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 28 haud dubie ex comico aliquo : Δ. ἄνθρωπος, ὁ ἐν ταῖς δίκαις λυμαινόμενος, ὁ συκοφάντης. ῡ]

[Δικομήτρα, ἡ, Litium mater s. procreatrix, voc. comicum ap. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 4 : Δ., οἷον μήτηρ καὶ γεννήτρια δικῶν καὶ συκοφαντιῶν. Ad similitudinem v. νεφρομήτρα, ὀρτυγομήτρα, ὑλομήτρα fictum esse observavit Bast. ad Greg. Cor. p. 259.]

Δικόνδῦλος, ὁ, ἡ, Duos nodos s. Duo tubera habens : de digito, in cujus duabus juncturis et articulis duo tubera extant. Aristot. H. A. 1, 15 : Δάκτυλος δ' ὁ μὲν μέγας, μονοκόνδυλος, οἱ δ' ἄλλοι, δικόνδυλοι.

[Δίκορμος, ὁ, ἡ, Qui duplicem caudicem habet. Artemidor. 5, 74 : Δένδρον... παμμέγεθες δίκορμον..., τὸ μὲν ἕτερον μέρος... λεύκην, τὸ δὲ ἕτερον πίτυν. Sic nunc ex uno cod. legitur : vulgo δίχρουν, quod ferri posse in δίκρουν mutatum vidit Schæf.]

[Δίκορος, ὁ, ἡ, Qui diversas pupillas habet. Anonymus De physiognomonia in cod. Paris. 2991, A ap. Boisson. ad Marini V. Procli p. 130 : Ὀφθαλμοὶ δίκοροι ἀστάτου γνώρισμα καὶ ἀνυποστάτου, εἰ μάλιστ' ἐν τῷ αὐτῷ ὀφθαλμῷ εἰσιν. Eustath. p. 298, 44 : Ἱστοροῦσι δὲ αὐτὸν (τὸν Θάμυριν) καὶ δίκορον εἶναι, τῶν ὀφθαλμῶν τὸν μὲν γλαυκὸν ἔχοντα, τὸν δὲ μέλανα. Phot. Bibl. cod. 190, p. 150, 20, ex Ptol. Hephæst. : Ἣν (Νυσίαν) καὶ δίκορον καὶ ὀξυωπεστάτην φασὶ γενέσθαι. Suid. : Δίκορος· ὅτι Ἀναστάσιος ὁ τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς δίκορος ἐλέγετο. Sic vocatur in Antiq. Cpol. 3, p. 47 ed. Bandur. Cujus nominis rationem reddunt Jo. Malal. p. 392 et Zonar. Annal. 14, 3, p. 53 : Ὅτι ἀνομοίας ἀλλήλαις εἶχε τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν· τῇ μὲν γὰρ ἦν τὸ χρῶμα μελάντερον, ἡ δὲ λαιὰ πρὸς τὸ γλαυκότερον ἐχρωματίστο.]

[Δικορράπτης, ὁ, i. q. δικορράφος, q. v.]

Δικοῤῥαφέω, Causas concinno s. consarcino, Lites consarcino, Bud. ex Aristoph. Nub. [1483] : Ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐῶν δικοῤῥαφεῖν, i. e. δίκας συῤῥάπτειν, ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναστρέφεσθαι, Suid. [Apollodor. ap. Stob. Flor. 46, 15 : Ψεύδετ', ἐπιορκεῖ, μαρτυρεῖ, δικορραφεῖ. G. Dindorf.]

[Δικορραφία, ἡ, Litium consarcinatio. Manetho 2, 296 : Δικορραφίης δεδαηκότας. Schol. Aristoph. Nub. 1014, et plurali numero ad Ran. 1057.]

Δικοῤῥάφος, ὁ, Causarum concinnator, ut Bud. exp., s. consarcinator, ut Ammian. loquitur. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 11 : Δικορράπτης καὶ δικορράφος· Ἀττικὸν ἑκάτερον. Δικορράφος annotavit Pollux 4, 36. Aristæn. 2, 3 extr. : Μή με δικορράφος ὢν ἀναίτιον αἰτιάσηται. Ex Cyrillo Alex. In Jesaiæ c. 59, p. 831 citat Suicer. : Ἦσαν πάντως φιλοπραγματίαι καὶ δικορράφοι καὶ πολὺ νοσοῦντες τὸ δύσερι.]

Δίκορσος, ὁ, ἡ, Biceps : a κόρση quod pro Capite accipi docebo : δίκορσον est δικόρυφον, δικραὶς, δικέφαλον, Eust. [p. 947, 28] e Lex. Rhet. [et Suidas.]

Δικόρυμβος, ὁ, ἡ, Binos corymbos habens : de hedera, de qua et τετρακόρυμβος. || Δικόρυμβον ὄρος ap. Philostr., i. q. δικόρυφον, Duplicem verticem habens mons, Duplex cacumen. Bud. [Lucian. Charon. c. 5, δ. ὁ Παρνασσός.]

Δικόρῡφος, ὁ, ἡ, q. d. Bivertex, Duplicem habens verticem. Δικόρυφοι, ut scribit Bud. ex Aristot. [H. A. 1, 7] et Poll. [2, 43], Bivertices, Qui duplici sunt capillorum discrimine et æquamento, h. e. vertice. Δικόρυφοι dicuntur, inquit Gorr., non Ii quibus os summum capitis geminum est, sed quibus geminum est discrimen capillorum, s. linea illa, quæ capillos in duas partes distinguit. [Eur. Bacch. 307 : Δικόρυφον πλάκα· Phœn. 235 : Δικόρυφον σέλας. Strabo 2, p. 109 : Ἄκρα... τὴν Ἰταλίαν δικόρυφον ποιοῦσα. || « Bipartitus. Polemo Physiogn. p. 257 : Γένυς κατὰ τὸ ἄκρον ἐσχισμένη ὡς δικόρυφος γενέσθαι· quod διγένειος est ap. Aristot. H. A. 3, 10. » Wrigel. || De surculis duo capita habentibus Geopon. 10, 75, p. 756 : Ἐνθέματα... τρικόρυφα ἢ δικόρυφα. G. Dind.]

[Δίκος. V. Δίσκος.]

[Δικοτέχνης, ὁ, Chrysost. 1, 124 (?). Angl.]

[Δικοτροπέω lectio vitiosa. V. Δικητροπέω.]

Δικότυλος, ὁ, ἡ, Qui duarum cotylarum est, s. Duas cotylas habens, i. e. duas carunculas concavas circa cirros : dicitur de piscibus quibusdam ex eorum genere, qui μαλάκια appellantur. Aristot. H. A. 4, 1, de eledone polypi specie : Μήκει τε διαφέρουσα τῷ τῶν ποδῶν καὶ τῷ μονοκότυλον εἶναι μόνην μαλακίων· τὰ γὰρ ἄλλα πάντα δικότυλά ἐστί. Ubi Gaza vertit, Quod unum e mollium numero simplicem acetabulorum ordinem agat; cetera namque omnia duplici caliculantur. [Conf. De part. anim. 4, 9.]

Δίκουρος, Hesychio δικέφαλος, Biceps.

Δικόω, ώσω, i. q. δικαιόω, Supplicio afficio, κολάζω. Cic. in Verr. [5, 57] : Ἐδικώθησαν, inquit, h. e., ut Siculi loquuntur, supplicio affecti ac necati sunt. [Lectio vitiosa pro ἐδικαιώθησαν. V. Δικαιόω.]

Δικράδιστος, Hesychio ξένος δύο κλάδους ἔχων, nimirum a κράδη, Ramus ficulnus.

Δικραής, ὲς, Biceps : δικέφαλος. Affertur a Suida et Eust. [p. 947, 28 : Δικραὶς, δικέφαλον. Addit Eust. : Εἴρηται δὲ ἴσως τὸ δικραὲς εἰς ὅμοιον τῷ δίκρανον.]

Δικραία, esse dicitur Cauda Tritonis : forsan quia bifurca. [Lectio vitiosa pro Δίκραιρα. V. Δίκραιρος.] Nam Δίκραιος, αία, αιον, dicitur Bifidus, Bicornis, Bifurcus : ut ap. Hippocr. De loc. in homine [p. 411, 11] : Πρὸς δὲ τὸ γόνυ τὸ ὀστέον τοῦ μηροῦ τοιόνδ' ἐστὶ δίκραιον· τῷ δὲ δικραίῳ τούτῳ τὸ ὀστέον ἡ κνήμη καλεομένη οἷον ἐν γιγγλύμῳ ἐνήρμοσται. [Τῶν δικραίων ib. l. 6 et 8. Δικραίην (φλέβα) pro διακρέην restituit Foes. p. 279, 42. Δίκραια φύματα p. 1165, B. Erotian. p. 118 : Δίκρανα (corr. δίκραια ex codd.), τὰ διῃρημένα εἰς δύο καὶ οἷον δίχηλα καὶ δικόρυφα. Κεῖται κἀν τῷ περὶ τόπων. Conf. Δίκροος.]

Δικραιότης, ητος, ἡ, q. d. Bifiditas, Bicornitas : διφυΐα. Hippocr. ibid. [p. 411, 5] : Ὁ δὲ μηρὸς, ἄνωθεν μὲν, ᾗ ἐς τὴν κοτύλην ἐμβάλλει, δίκραιός ἐστι τοιῇδε δικραιότητι.

[Δικραιόω, In duas partes divido. Erotian. p. 156 (et Greg. Cor. p. 563) : Ἐδικραιώθη, εἰς δύο διῃρέθη, ubi intt. II. Hippocratis duos indicarunt, quibus hæc gl. restituenda videtur, p. 276, 43 : (Φλὲψ) παρὰ τὰς ἐσχάτας δύο πλευρὰς ἐδιχώθη· et p. 1035, A, ubi verba eadem, nisi quod ἐδιαιρέθη legitur. Apud Greg. Cor. cod. Voss. ἐδικρώθη, tres alii ἐδικαιώθη, quod vitium Hesychio eximit Heinsius, Ἐδικαιώθη, ἴσως ἐμερίσθη, restituto Ἐδικραιώθη.]

Δίκραιρος, ὁ, ἡ, Bicornis, Suid. ex Epigr. [Agathiæ in Anth. Pal. 6, 32] : Δικραίρῳ δικέρωτα, δασυκνάμῳ δασυχαίταν. [Apoll. Rh. 4, 1613 : Αὐτὰρ ὑπαὶ λαγόνων δίκραιρά οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα κήτεος ἀλκαίη μηκύνετο· ubi libri plures δικραίρα, quod videtur legisse schol. : Διπλῆ· τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Τρίτωνος οὐρὰ διῃρημένη εἰς δύο. Ex hoc l. vitiosum δικραία supra posuit HSt. G. D. De δικραίρᾳ, i. e. Cauda bifurca Tritonum, Viscont. Mus. Piocl. t. 1, p. 68. Hase.]

Δικρανὴς ῥίζα, Bifida radix. Bud. e Theophr. [H.

Pl. 9, 11, 3], apud quem et τρικρανὴς legi tradit. [Recte codd. Urbinas et Medicei δίκραν ἢ τρίκραν.]

[Δικράνιον, τὸ, i. q. δίκρανον, Furca. Vita S. Romani in cod. Reg. 1485, fol. 119 verso : Προσέταξε… δικρανίῳ μακρῷ βληθῆναι Ῥωμανὸν εἰς πῦρ. Hase.]

Δίκρᾶνος, ὁ, ἡ, Biceps. At Δίκρανον, τὸ, sc. ξύλον, Furcatum, Furca, Cam. ap. Lucian. [Tim. c. 12]: Καὶ μονονουχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, i. e. δικροῖς, ut Aristoph. loquitur : ap. quem schol. ait δίκρανα et διφυῆ ξύλα ruri confici, habentia duas chelas. [V. s. v. Δίκροος.] Et ap. Suid. : Παρεσκεύαστο δὲ καὶ δίκρανα, ὥστε ἀπωθεῖσθαι τὴν τῶν λεγομένων σκαλῶν προσαγωγήν. [V. s. v. Δικρατής.] Ap. Hesych. est etiam Δίκρανος, subst. : nam τὰς δικράνους esse dicit Trivia, s. potius Bivia, τριόδους ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἐπὶ δύο ἐκνευούσας· e quibus verbis videtur leg. διόδους. [Δίκρανα et δίκραια confusa notavimus s. v. Δίκραιος, Δικρανίοις ex δικράνοις corruptum s. v. Δίκροος. G. D. Δίκρανον, i. e. Fuscinam, Telum bisulcum, Plutonem in nullo antiquo monumento gerere auctor est Viscont. Mus. Piocl. t. 2, p. 1. Hase.]

[Δικρανοφόρος, ὁ, Furcifer, Gl.]

Δικρανόω, Bifurcum reddo s. biceps, In duas partes aperio.

Δικρᾶτής, ὁ, ἡ, q. d. Bipotens. Soph. Aj. [252]: Δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι, Divisum inter se imperium habentes, Agamemnon et Menelaus. [Antig. 145, de Eteocle et Polynice : Δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω· ubi schol. : Ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένας· ἢ δικρατεῖς φησιν, ὅτι ἀλλήλους ἀπέκτειναν, καὶ ἡ ἑκατέρου λόγχη οὐκ εἰς κενὸν ἀπεπέμφθη, ἀλλ' ἐκράτησεν τοῦ ἑτέρου. Altera interpretatio vera.]

Δίκρατον, Hesychio νόμισμα, ἢ δίκρατον [δίκρανον]. Innuit igitur signif. vel Mixtum e duobus, ἐκ δύο κεκραμένον, et dici de numismate subærato : vel Biceps : illud, a κεράω s. κεράννυμι : hoc, a κράς. [Simile nomen est δικέρατον, sed de quo restituendo cogitari nequit ap. Hesych.]

Δίκροος, et per contractionem Δίκρους : item Δικρόος, et per contractionem Δικροῦς : omnibus enim hisce modis scripta reperiuntur; ut videbis in seqq. : Biceps, Bifidus, Bisulcus, Bifurcus. [Phrynich. p. 233 : Δίκρανον· τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι δικροῦν καλοῦσιν. Ad quem l. Lobeck. : « Gramm. veteres hoc δικρόος modo a κέρος s. κέρας derivant, modo e δίκαρος amputatum, modo e δίκορος transpositione elementorum ortum esse volunt; nobis, ut δίκελλα a κέλλω, sic a κρόω δικρόος deducendum videtur, quod cum δικρατὴς δίκραιος δίκραιρος et δίκρανος communem fere significatum, sed non parem auctoritatem habet. Δικρόος αἰχμὴ auctor parvæ Iliadis in schol. Victor. ad Il, 142 (sic Heynius : codex δίκρος αἰχμῆς. Apud schol. Pind. Nem. 6, 85 δίκροος δίη, quod in δίκροος ἄρδις mutavit Scaliger. G. D.) … Δίκροοι non contractum Aristot. H. A. 4, 2 (p. 526, 7); δικρόων ib. 4 (p. 530, 8, et δικρόους p. 529, 29), sed longe frequentior est contractio, plerumque in codd. servata, ut 4, 2 (p. 526, 1), Theophr. H. Pl. 9, 18, 5; C. Pl. 4, 6, 2. Δίκρους τένων Galen. vol. 4, p. 39 et 319, et sæpius. Τὸ δίκρουν Plato Tim. p. 78, B, Aristot. 9, 5 (p. 611, 34); τῷ δίκρῳ τένοντι Galen. vol. 4, p. 74 (et δικρόῳ ib. p. 33); δίκροι καὶ παχεῖαι ib. p. 608…. Pro ξύλον διπλοῦν ap. Plut. Mor. p. 280, E, *furcam* significans, mihi δικροῦν scripsisse videtur, ut δίκρουν ξύλον Timocles ap. Athen. 6, p. 243, C, et Hesych. s. Καραβαία. Idem Schæferus Artemidoro 5, 74 pro δίγρουν restituit » (et Æschylo in Nereidibus ap. schol. Pind. Nem. 6, 85 Hermannus : Κάμακος δ' εἶσιν γλώσσημα δικροῦν, ubi vulgo διπλάσιον. G. D.).] Xen. Cyn. [10, 7] : Ἐπιβάλλοντας τοὺς βρόχους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης δικρᾶ [ap. Xen. δικρά], In stipites sylvæ bicipites. Aristot. [De part. anim. 2, 17] : Ἴδιον δὲ ἔχουσιν οἱ ὄφεις καὶ οἱ σαῦροι τὸ δικρόαν αὐτῶν εἶναι τὴν γλῶτταν ἄκραν. [Et H. A. 2, 17.] At Plin. 11, 37, Tenuissima, inquit, lingua serpentibus et trisulca, vibrans, atri coloris : lacertis bifida et pilosa : vitulis quoque marinis duplex. Hippocr. [p. 56, 48 : Τὸ παραδικροῦν τῆς γλώσσης. Recte Foes. παρὰ τὸ δικροῦν·] in Coac. Progn. [p. 156, A] : Γλώσσης παρὰ τὸ δικροῦν· i. e., τὸ οἷον δίκρανον ἢ δισχιδὲς, ut Galen. in suo Lex. Hippocr.

A [p. 458] exp., ap. quem paroxytonως scriptum δίκρουν, ut et ap. Theophr. C. Pl. 4, [6, 2] legimus, Συνεχὲς ὂν καὶ δίκρουν. At Aristoph. Pac. [668] : Δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι, pro δικροῖς ξύλοις, Bifurcis lignis, s. furcis. [Accentus inconstantia orta est ex confusione canonum. Alii enim ut διπλόος διπλοῦς, sic δικρόος δικροῦς scripserunt et in feminino δικρόα, ut ἀθρόα; alii vero compositorum communium exemplum sequentes ὁ et ἡ δίκροος s. δίκρους scribendum putarunt; alii denique originis ignorantia ad δίκρος δίκρα aberrarunt. Lobeck. l. c. Formæ δίκρος δίκρα exx. v. infra.] Fem. Δικρόα, substantive alicubi ponitur. Aristot. H. A. 6 [l. 3, c. 1] : Ἡ δικρόα ἑκατέρα τῆς ὑστέρας· quod exp., Uterque vulvæ sinus. Alibi [ibid.] dicit quædam animalia habere δικρόας τὰς ὑστέρας, Bifurcas s. Bicornes : ut De gen. anim. 1, [3; add. 3, 8] : Ἔχουσι δὲ δικρόας καὶ τὰ μαλακόστρακα τὰς ὑστέρας. Et rursum [ibid.] : Δικρόαι δὲ καὶ αἱ τῶν ἐντόμων εἰσὶν ἐν τοῖς μέγεθος ἔχουσι. [Aretæus p. 7, 5 : Δικρόα (κιονίς), ubi var. lect. δίκρεα, quod Koen. ad
B Greg. Cor. p. 564 in δικραία mutabat.] Xen. quoque substantive δικρόας dicit, sed intelligens Bifurcos stipites, Truncos arborum bifidos : ut Cyneg. [9, 19], de cervo tendiculam trahente : Ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς δικρόας τῆς ὕλης ἐμπίπτει· appellans hic δικρόας quæ supra ἀποσχαλιδώματα δικρᾶ. Easd. Bicornes furcas, s. Bifurca ligna, neutro genere appellat etiam Δικρᾶ pro δικρόα : ut [ap. Xenoph. Cyneg. 2, 7, ubi cod. Vratisl. δίκρα] : Αἱ δὲ τῶν δικτύων σχαλίδες δικρᾶ ἔχουσαι μικρὰ, τὰ ἐντμήματα μὴ βαθέα· i. e., inquit Bud., Bifurcata vel Crenata ad retinenda retia. Suid. quoque δικροῖς affert pro διφυέσι ξύλοις, Bifurcis s. Bifidis lignis [Suidæ gl. petita ex Aristoph. Pac. 636, cujus ex schol. corrigendum quod ap. Suid. vitiose legitur δικρανίοις pro δικράνοις] : ut Hesychio quoque δικρόα sunt ξύλα ὁμοίως δισχιδῆ, quales furcæ sunt et tridentes, quæ δίκρανα etiam nominantur. Sed notandum est, alicubi scribi Δικρὰ, oxytonως, quasi a nomin. sing. Δικρός. Ap. Hesych. vero et Δίκρα ὄψις ex Æschylo in Τροφοῖς pro διπλῆ, tanquam a nom. sing.
C Δίκρος. Cujus δίκρος meminit Etym. quoque et Lex. meum vet., uterque annotantes δίκρον per sync. dici pro δίκαρον s. δικάρανον, Biceps. [Etym. M. p. 276, 21 : Δίκρον καὶ δίκροον τὸ δίκρανον ξύλον. Ἀριστοφάνης, Δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασιν. Καλλίμαχος, Δίκροον φίλτρον ἀειραμένη. Εἴρηται, ὅτι δίκαρόν τί ἐστι τὸ δύο ἄκρας καὶ δύο κάρη ἔχον, καὶ κατὰ συγκοπὴν δίκρον. Ἀπολλώνιος δὲ ἀπὸ τοῦ δικάρανόν φησι συγκεκόφθαι. Ἀλέξανδρος δὲ, ὅτι Ἀσκληπιάδης ἐν τῷ ι' τῶν παντοδαπῶν παρὰ τὸ κόρος, ὃ σημαίνει τὸν κλάδον· ἔνθεν καὶ κορυθαλλὶς ἡ δάφνη λέγεται· καὶ κορεῖν, τὸ τοῖς κλάδοις σαροῦν. Ἐγὼ δὲ νομίζω μᾶλλον παρὰ τὸ κέρας, ὃ δὴ καὶ κέρος, ἵν' ᾖ δίκερος καὶ ὑπερθέσει δίκρεος καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ο δίκροος. Locus Callimachi integrior est in schol. ad Aristoph. Pac. 636 : Δίκρανον ἤρυγε φιτρὸς ἐπαιρόμενον, recte, nisi quod δίκροον et φιτρὸν ἀειραμένη corrigendum.]

[Δικρόσσιον, τὸ, Mantile utrimque fimbriatum. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 4 : nisi δίκροσσα scrib.]

Δίκροσσος, ὁ, ἡ, Geminam s. Duplicem habens fim-
D briam, Duas habens fimbrias : ut δίκροσσον περιβόλαιον ap. Poll. l. 7, [72]. Quidam interpr. Utrimque fimbriatus. [Schol. Aristoph. Pl. 729 : Δίκροσσον φακιόλιον. Etym. M. p. 430, 30 : Τὸ ἡμιτύμβιον, τὸ δίκροσσον.]

Δίκροτος, ὁ, ἡ, Bis pulsans : δ. σφυγμὸς, Pulsus inæqualis in una arteriæ pulsatione et una arteriæ parte, qui post absolutam diastolen, antequam perfecte contrahatur, secundo tactum ferit. Hujus exemplum haberi potest e malleis incudem percutientibus et postea resilientibus, ut voluit Archigenes, qui etiam pulsum hunc non unum, sed geminum esse existimavit. Hæc Gorr. De causis vero ejus pulsus Eund. consule. Theophilus dicit eum bis quidem una percussione pulsare, sed impari celeritate : incipientem enim, citatiorem esse; desinentem vero tardiorem. Meminit et Actuarius. Quomodo vero ab eo differat, qui δορκαδίζων appellatur, ap. Theophilum reperies. De eod. Galenus in Isagoge pulsuum : Ἐν τῷ παλινδρομεῖν, ἐξ ὧν ἐστὶ καὶ δ. σφυγμός. [V. Gal. vol. 8, p. 28, 29, 268, 269. Hemst.] || Δίκροτος dicitur et Qui

utrimque impellitur : δικρότοις κώπαις, Eur. [Iph. T. 408.] Ubi exp. etiam Utrimque sonantibus. Item δ. ναῦς s. πλοῖον, et frequentius δίκροτον subintelligendo πλοῖον, Biremis, Navis quæ duplici remorum ordine impellitur. [Pollux 1, 82. Lex. rhet. p. 240, 9 et Etym. M. p. 277, 1 : Δ. ναῦς ἐστιν ἡ δύο στοίχους ἐρετῶν ἔχουσα ὥσπερ τριήρης ἡ τρεῖς. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 18 : Αἱ μὲν τῶν νεῶν δίκροτοι ἦσαν, αἱ δὲ μονόκροτοι, αἱ δὲ παντελῶς κεναί. Arrian. Exp. 6, 5, 4. Aristid. vol. 1, p. 539 : Δικρότους καὶ τρικρότους καὶ εἰς ἑπτὰ καὶ εἰς ἐννέα στοίχους. Ταχινὴ δίκροτος in epigr. Antipatri in Anth. Pal. 7, 640. Lucian. Amor. c. 6 : Σκάφος εὐτρέπιστο τούτων τῶν δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν· ubi vid. schol.] Illæ porro, inquit Bayf., quæ binis remis agebantur, a Romanis dictæ sunt Biremes, a Græcis δίκροτα potius quam διήρη : etiamsi ap. Suid. διήρες πλοῖον legatur. Polyb. [5, 62, 3] : Ἐν αἷς ἦν καὶ πλοῖα τετταράκοντα· τούτων κατάφρακτα μὲν, εἴκοσι, διαφέροντα ταῖς κατασκευαῖς, ... τὰ δὲ λοιπὰ, τριήρεις, καὶ δίκροτα, καὶ κέλητες, Reliquæ, triremes et biremes et actuariæ. Appian. in Mithrid. : Ὁλκάδος δὲ βασιλικῆς ἱστίῳ παραπλεούσης, Ῥοδία δίκροτος ἐπ' αὐτὴν ἀνήχθη, Biremis Rhodia in eam impetum fecit. Hæc inter alia Bayf., e quo vide et quæ citabuntur in Μονόκροτος. [Appian. Mithr. c. 17 : Δίκροτα ἑκατόν· 108, πολλά· Illyr. c. 3 : Ὅθεν ἔτι νῦν οἱ Ῥωμαῖοι τὰ κοῦφα καὶ ὀξέα δίκροτα Λιβυρνίδας προσαγορεύουσιν.] Utuntur h. v. Latini quoque, Cic. Ad Att. 5, 11 : Ἄφρακτα Rhodiorum, et dicrota Mitylenæorum habebam, et aliquid ἐπίκωπον δεῖ. Ib. 6, 4 : Constituebam uti ὁμοπλοίᾳ : paratiorem offendi Brutum quam audiebam; nam et ipse Domitius bona plane habet dicrota, suntque navigia præterea luculenta Sextii. Hirtius B. C. 4 [Alex. c. 37] : Capit ex eo prælio pentiremem unam, triremes duas, dicrota octo, complures remiges Octavianos. Sed perperam in vulg. edd. legitur Dierotas. [|| De via bifida Eur. El. 775 : Δίκροτον εἰς ἁμαξιτὸν, quod Scaliger in εἰς δίκρουν mutabat, quum lenius posset δίκροον εἰς, quod Lobeck. proposuit ad Phryn. p. 233. Sed recte legi videtur δίκροτον.]

Δίκρουνος, ὁ, ἡ, Duos habens κρουνούς [Fontes s. Orificia. Damoxenus ap.] Athen. 11, [p. 469, A] : Ῥυτὸν δίκρουνον ἡλίκον τι τρεῖς χωροῦν χόας. [Δίκερας ἢ δίκρουνον ῥυτὸν ap. Polluc. 6, 97. Recte Letronnius (*Observations sur les noms des vases Grecs* p. 67) vas intellexit bipertitum duobusque instructum orificiis, ita ut duabus vini speciebus servandis aptum esset.]

[Δικροῦς, Δίκρους. V. Δίκροος.]

[Δικρῶς, occurrit in loco fort. corrupto Anastas. Hodeg. p. 280, 12, de Philone Judæo : Καὶ οὗτος γὰρ πρὸς Μνάσωνα τὸν ἀποστολικὸν μαθητὴν, ἀντίρρησιν ... ποιούμενος ... δικρῶτα τὸν Μνάσωνα λέγων. Conjicit editor δίκρουν s. δικροῦν. V. Δίκροος. Hase.]

[Δικταῖος. V. Δίκτη. || N. pr. Joseph. Genes. p. 60, D : Περί τε δρόμον Ἀριστομέδοντος Δικταίου τε καὶ Πριάσου ὠκύτερος. G. Dindorf.]

Δικταμνίτης οἶνος, Vinum dictamno conditum, Diosc. 5, 57. Sed et ἡ γλήχων, Pulegium, a quibusdam hinc vocatur Δικταμνοειδές, teste Hesychio : similes enim herbæ sunt Pulegium et Dictamnum, adeo ut et Dictamnum nonnulli ἀγρίαν γλήχωνα nominarint.

[Δικταμνοειδής. V. Δικταμνίτης.

[Δίκταμνον ὄρος. V. Δικτυνναῖος.]

Δίκταμον, [s. Δίκταμνον], τὸ, [et Δίκταμος, Δίκταμνος, ὁ et ἡ], Dictamum : herba, quam extrahendis sagittis cervi monstravere, percussi eo telo, pastuque ejus herbæ ejecto, ut tradit Theophr. H. Pl. 9, 16 : et ex eo Plin. 8, 27; necnon Diosc. 3, 37; qui et ἀγρίαν γλήχωνα eam nominari tradit, utpote ὁμοίαν γλήχωνι : cujus rei Theophr. quoque et Plin. meminerunt. Sed notandum, Theophr. sine ν dicere τὸ δίκταμον, Diosc. [3, 37] cum ν τὴν δίκταμνον, Alex. Aphrod. [Probl. 1 fine, ubi Sylb. τὸ δίκταμον. Arist. H. A. 9, 6] τὸ δίκταμνον, neutro. [Schol. Arati Phæn. 33 : Δοκεῖ δὲ τὸ δίκταμον πρὸς εὐτοκίαν συμβάλλεσθαι· διὸ καὶ τὴν Εἰλείθυιαν τούτῳ στέφουσι. Καί που ἐπ' αὐτῆς Εὐφορίων φησί· Στεψαμένη θαλεροῖσι συνήντετο δικτάμνοισιν· ubi Meinek. comparat Plut. Mor. p. 974, D. Adde Galen. vol. 10, p. 447; 13, p. 137. Orph. Argon. 917 : Ψαφαρὸν δίκταμνον, ubi libri δίκταμον. Emplastrum ex dictamno ap. Galen. vol. 13, p. 775, et in versibus Damocratis p. 789.] Apud Lat. quoque diversis modis scriptum enuntiatumque reperitur. Dictamus ap. Cic. [N. D. 2, 50, ubi codd. Dictamnus]; Dictamum ap. Plin., ap. quem tamen et Dictamnum scribunt nonnulli. Forsitan autem nominatur a Dicta s. Dicto, monte Cretæ, a quo Jupiter Δικταῖος vocatur, utpote ibi natus. Nam Theophr. ipsum esse dicit ἴδιον τῆς Κρήτης φυτὸν, ut Diosc. quoque πόαν Κρητικήν : et Plin., non esse alibi quam in Creta. Unde et Virg. [Æn. 12, 402, ubi Dictamnum] : Dictamum genitrix Cretæa carpit ab Ida. Et Stat. [Silv. 1, 4, 102, ubi cod. Paris. et al. Dictamni] : Idæa profert quam Creta sub umbra Dictami florentis opem. Dictam autem s. Dictum Cretææ Idæ vicinum esse testatur Aratus [Phæn. 33] : Δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο· appellans εὐώδη hunc montem ob herbarum in eo nascentium fragrantiam.

[Δικτάτωρ. V. Δικτατορεύω.

Δικτατορεύω, Dictator sum. Et Δικτατωρία, ἡ, Dictatura, i. e. ἀνυπεύθυνος μοναρχία, Absoluta potestas et liberum imperium. Utuntur his verbis, una cum primitivo eorum τῷ Δικτάτωρ recentiores Gr., qui Romanas historias scribunt. [Δικτάτωρ, ὁ, Polyb. 3, 87; δικτάτορος et δικτάτορι ibid. Per ω δικτάτωρα ap. Dionys. A. R. 5, 73 (ubi de origine nominis agit), et alibi. Utrumque est in libris Suidæ s. v. Δικτάτωρ. Hesych. : Δ., ὁ διπλασίαν τὴν ἀρχὴν ἔχων. || Δικτατωρεύω ap. Dion. Cass. 43, 1, 33, aliisque ll. || Δικτατωρία ap. Dionys. A. R. 4, 73, 77. Alibi Δικτατωρεία. Apud Suid., Δικτατωρεία, ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος, tres codd. δικτατόρεια. || Δικάτωρ, δικάτορες et δικάτορα ap. Georg. Syncell. p. 237, D; 248, C; 251, B, quod primo in l. ductu codicis est emendatum, qui δεικτάτορες præbet, in duobus reliquis ex conj. : fortasse non recte, quum etiam δικάτωρ, quamvis corrupte, tanquam a δικάζω, ab hominibus Græcis dictum videatur. Hesychius certe etiam Δικάτωρ posuit, cum eadem qua Δικτάτωρ interpretatione : quam gl. omisit Musurus. G. D.]

[Δίκτη, ἡ, Dicta, ὄρος Κρήτης. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ. Τὸ ἐθνικὸν Δικταῖος καὶ Δικταία, Steph. Byz. Strabo 10, p. 472 : Δίκτη τόπος ἐν τῇ Σκηψίᾳ καὶ ὄρος ἐν τῇ Κρήτῃ. V. ibid. p. 478 (ubi etiam Δικταίου Διὸς ἱερὸν memoratur) et p. 479. Δικταῖαι Μελίαι ap. Callim. H. in Jov. 47. Id. H. in Dian. 199 : Νύμφαν μὲν Δίκτυνναν, ὄρος δ' ὅθεν ἥλατο νύμφη Δικταῖον καλέουσιν. Qui error poetæ est Dictæum pro Dictynnæo dicentis. V. Δίκτυννα. Epigr. 23, 3 : Οἴκοι Δικταίῃσιν ὑπὸ δρυσίν. Apoll. Rh. 1, 509 : Ζεὺς ἔτι κοῦρος ... Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος. Hesych. : Δικταίῃσι, Κρητικαῖς. Δικτὴν et Δίκταιον pravo accentu ap. Etym. M. p. 276, 17, 18. || Alia forma Δίκτον, τὸ, quam ex Arati Phæn. 33 annotavit Etym. : Δίκτῳ ἐν εὐώδει. A Δίκτος derivare maluit schol., qui χώρα χῶρος et ὠνὴ ὦνος comparat. Ceterum falluntur qui Δίκτῃ olim apud Aratum lectum fuisse colligunt ex verbis Strabonis 10, p. 478. G. Dindorf.]

[Δικτηριάς. V. Δεικτηριάς.]

[Δικτιδίης vel Δικτυδίης lectio vitiosa. V. Δῖον.]

Δίκτυ, Rete, VV. LL. derivantia inde plur. τὰ δίκτυα, item et cetera composita. Sed perperam; dicitur enim δίκτυον. [Etym. M. p. 275, 27 : Ἀπὸ δὲ τοῦ δίκτυον κατὰ ἀποκοπὴν γίνεται δίκυ (δίκτυ Sylb.).]

[Δικτυαγωγὸς, ὁ, ἡ, Retiarius. Pollux 5, 17 : Καὶ συνεργοὶ μὲν κυνηγέτου ... κυναγωγοὶ, ἱππαγωγοὶ, δικτυαγωγὸς, λινόπτης.]

[Δικτυακὸς, ἡ, ὸν, Captiosus. Eustath. p. 1192, 44 : Ὁ τὰ δικτυακὰ μελετήσας, ὧν σκοπὸς τὰ ἀντικείμενα κατασκευάζειν, οἷον, λουστέον τὸν πυρέττοντα διὰ τὰ καὶ τὰ, καὶ αὖ πάλιν, μὴ λουστέον τὸν πυρέττοντα διὰ τὰ καὶ τά. G. Dindorf.]

Δικτυάλωτος, ὁ, ἡ, Reti captus. Synes. De insomn. : Ὑπέδειξεν ἑσμοὺς δικτυαλώτων καὶ δορυαλώτων θηρίων, Examina irretitarum ferarum.

[Δικτυβολέω, Retia jacio. Diocles in Anth. Pal. 6, 186.]

[Δικτυβόλος. V. Δικτυοβόλος.]

Δικτύδιον, τὸ, Reticulum. [Pollux 7, 179.]

[Δικτυεία, ἡ, Captura quæ reti fit. Ælian. N. A. 12, 43 ubi libri δικτυία.]

A Δικτυεύς, έως, ὁ, Piscator retiarius. Pollux [1, 96; 7, 179. Ælian. N. A. 1, 12. Strabo 8, p. 384 : Τοῖς δικτυεῦσι. Suid. : Δ., ὁ ἁλιεύς. Τῷ δικτυεῖ. G. Dind.]

[Δικτυεύω, Reti piscor. Const. Manass. Chron. p. 100, B : Ἄνδρα τινὰ σαγηνευτὴν ἰχθυοθήραν ἄνδρα εὑρόντες δικτυεύοντα. Boissox.]

Δίκτυνα [scriptura vitiosa], vel Δίκτυννα, ἡ, Diana : dicta ἀπὸ τῶν δικτύων, ut innuit Aristoph. Vesp. [368] : Ἡ δέ μοι δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου. [Eurip. Hipp. 146 : Πολύθηρον Δικτύνναν· Iph. T. 127 : Δίκτυνν' οὐρεία. Δικτύνης (scr. Δικτύννης) νηὸν Herodot. 3, 59. ΔΙΚΤΥΝΝΑ in numo ap. Eckhel. vol. 2, p. 303. Librariorum peccata sunt *Dyctina*, *Dictina*, *Dictinna*, de quibus v. Tzchuck. in not. crit. ad Pomp. Mel. 2, 7, 12.] Orph. H. in Art. : Τοξότι σεμνή, Πασιφαής, δᾳδοῦχε, θεὰ Δίκτυνα [Δίκτυννα], λοχεία· paulo post vero alia ei venationis epith. tribuit, κυνηγέτι, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι, θηροκτόνε. Sunt tamen qui Dictynnam a Diana diversam esse tradant : ut scribit Diod. S. 6 [5, 76], Dictynnam e Jove ortam, in Creta consuetudine Dianæ familiarissime usam esse. At vero Plut. B [Mor. p. 965, C] : Πολλοῖς ἄγρας ἀκροθινίοις ἀγλαΐσας τὴν ἀγροτέραν ἅμα θεὸν καὶ Δίκτυνναν. Hoc item cognomine Britomartin deam appellant Cretenses, quod Minos quum ob amorem hanc insequeretur, illa fugiens in retia capiendis demissa piscibus se præcipitem dederit. [V. Spanh. ad Callim. H. in Dian. 199. || *Dictynna* urbs Cretæ ab uno memoratur Pomp. Mela 2, 7, 12 : quam geographi conjecerunt eandem esse quam Ptolemæus 3, 17 Δίκταμνον vocat. || Δικτυνναῖον ὄρος et Δ. ἀκρωτήριον, mons Cretæ, ap. Dicæarchum p. 25 ed. Hudson. et Strabon. 10, p. 479 et 484. De quo v. Spanhem. l. c. Cum alio ejusdem insulæ monte, Δικταίῳ, confundit Callimachus, cujus versus s. v. Δίκτη attulimus. V. Hœck. in libro De Creta vol. 1, p. 25 et 381. Utrumque distinxit Strabo l. c., ubi libri Δικτύνναιον, accentus vitio etiam alibi obvio. Δίκτυνον et Δικτυνίου corrupte in Stadiasmo cod. Matrit. ap. Iriart. p. 493. G. Dindorf.]

Δικτυοβόλος, ὁ, Qui rete jacit, sc. ad capiendos C pisces, Piscator retiarius, Poll. [7, 137]. || Δικτυβόλος, Piscator, qui retia jacit, per sync. dici puto pro δικτυοβόλος. [Apollonid. in Anth. Pal. 6, 105 : Μῆνις ὁ δικτυβόλος. Oppian. Hal. 4, 578.]

Δικτυοειδής, ὁ, ἡ, Retiformis : δικτυοειδὲς πλέγμα [ap. Galen. vol. 4, p. 458, 509; vol. 7, p. 447], Retiformis plexus : quæ est multiplex implicatio contextusque ramorum arteriæ soporalis ad basim cerebri, in quo spiritus animalis e vitali elaboratur, Gorr., ap. quem plura. [Hesych. et Etym. M. p. 14, 3 s. v. Ἀγρηνόν. Procopii Gazæi locum v. s. v. Δικτυωτός. || Δικτυώδης. Schol. Aristoph. Vesp. 99 : Πλέγμα τι δικτυῶδες καὶ ἠθμῶδες. Sic etiam Pollux 4, 116.]

[Δικτυοειδῶς, In modum retis. Salm. ad Solin. p. 921, C. Greg. Nyss. t. 1, p. 182, A : Αἵ τε διάπλοκοι σειραὶ δι' ἀλλήλων ἐναλλὰξ κατά τινα ῥυθμὸν δικτυοειδῶς πεπλεγμέναι. Hase.]

[Δικτυόθετος lectio vitiosa. V. Δικτυωτός.]

[Δικτυοθήρας, ὁ, Qui retibus capit, Piscator. Schol. Theocr. 1, 40; Const. Manass. Chron. p. 106. Boiss.]

D [Δικτυοθηρευτικός, ἡ, όν. Δικτυοθηρευτική, ἡ, Captura quæ retibus fit, Pollux 7, 139.]

Δικτυόκλωστος, ὁ, ἡ, In retia plexus, fili modo contextus. Soph. Ant. [343] : Κουφονόων τε φῦλον [φῦλον] ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει, θηρῶν τ' ἀγρίων ἔθνη, πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν, σπείραισι δικτυοκλώστοις περιφραδὴς ἀνήρ· i. e. σχοινίοις τοῖς εἰς δίκτυον κεκλωσμένοις, ἃ συγκλείουσι τὰ δίκτυα, schol. : i. e. Retium nexu, simpliciter.

Δίκτυον, τὸ, Rete. Δίκτυα sunt Majores plagæ, quæ in locis planis et ἰσοπέδοις tenduntur, sicut ἐνόδια, quæ in viis : at ἄρκυες minores his sunt, similes κεκρυφάλῳ κατὰ σχῆμα, atque in acutum desinentes, ut tradit Pollux [5, 26]. Xen. Cyneg. [2, 5] : Ἔστωσαν δὲ αἱ μὲν ἄρκυες ἐννεάλινοι, τὸ δὲ μέγεθος πεντασπίθαμοι, διπάλαιστοι δὲ τοὺς βρόχους· τὰ δὲ ἐνόδια, δωδεκάλινα· τὸ δὲ μέγεθος, τὰ μὲν ἐνόδια, διώρυγα, τετρώρυγα, πεντώρυγα· τὰ δὲ δίκτυα, δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα. Hinc est δικτύοις περιβάλλειν, Lucian. et Plut. [Aristoph. Av. 1083 : Κἀπαναγκάζει πλεκειν (περιστεA ρὰς) δεδεμένας ἐν δικτύῳ· ubi caveam retibus cinctam (*une cage*) recte videtur intelligere Reisk. ad Constant. Porphyr. Cærim. vol. 2, p. 509 sq., quo in l. (p. 464, 14 ed. Bonn.) δίκτυα πρὸς τὸ ἀποκλείειν τὰ ὄρνεα memorantur. G. D.] Δίκτυα ἀναπτύσσειν τοῖς θηρίοις ap. Philostr. Ep. 47. Ἐν δικτύοις σεσαγηνευμένοι, Herodian. 4, [9, 12], Retibus impliciti. Δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες, Xen. Cyr. [1, 6, 19.] Et ap. Eurip. Or. [1315], εἰσπεσεῖν δικτύων βρόχους, simpl. pro δίκτυα. [Sic sæpe metaphorice dicitur. Æsch. Prom. 1078 : Εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας· Agam. 1115 : Ἦ δίκτυόν τι Ἅιδου. V. Valcken. Schol. in N. T. vol. 1, p. 104. Nilus Epist. p. 151 : Δείκτυα λογισμῶν, ubi per diphthongum scribitur, ut p. 90, et δεικτυωτοῦ p. 152. G. D.] Sed δίκτυον non solum venatorum est, sed et piscatorum. Hom. Od. X, [386] : Ὥστ' ἰχθύας, οὕσθ' ἁλιῆες Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ. [Proverbia Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷς et Δίκτυον φυσᾷς, ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τι ποιούντων, annotavit Suidas. || Δίκτυα, Cancelli. Cyrilli Lex. : B Δικτύων, καγκέλλων. Quæ gl. ex Cant. 2, 9 sumpta est : Ἐκκύπτων διὰ τῶν δικτύων.] || Hesychio est etiam Media cribri pars, in qua tenuia sunt foramina. Derivat autem Eust. [p. 344, 4] a δίκω, i. e. βάλλω. Sic autem ab eod. βάλλω, βόλος, quod affinem huic signif. habet, deducitur. [Etym. M. p. 275, 21 : Δίκτυον, παρὰ τὸ δίκεσθαι τοὺς ἰχθύας ἐν αὐτῷ, ὅ ἐστι βάλλεσθαι. Δίκω τὸ βάλλω· δίκυον καὶ δίκτυον κατὰ πλεονασμόν. Ἡ παρὰ τὸ δίκω τὸ ῥίπτω δίκος ὁ ῥιπτούμενος· καὶ τὸ κατὰ τῶν ἰχθύων ῥιπτούμενον δίχθυον καὶ δίκτυον.]

Δικτυοπλόκος, ὁ, Qui retia nectit s. plicat. [Retiarius, Gl.] Pollux [7, 179; Hesych. s. v. Χηλώτια].

Δικτυοποιός, ὁ, Qui retia conficit.

Δικτυουλκός, ὁ, Qui rete trahit, Piscator retiarius. Pollux [1, 96; 7, 137. Iamblich. V. P. p. 78. Æschyli fabula fuit Δικτυουλκοί, memorata ab Æliano N. A. 7, 47, Photio Lex. p. 314, 23, Hesychio s. v. Θῶσθαι, et Polluce 7, 10, ubi vulgatum δικτυουργικοῖς ex cod. Falckenb. in Δικτυουλκοῖς est mutatum. Δικτυουργοὶ scribitur in veteri catalogo fabularum Æschyli. G. D.]

C [Δικτυοφόρος, Retiarius, Gl.]

Δικτυόω, Ad retis formam compono, fabrico. Unde δεδικτυωμένον ἔργον, Opus reticulatum. Bud. ex 3 Reg. [7, 17. Eustath. Opusc. p. 91, 47 : Ἀράχνης ἄν τις οὕτω χώνωπα περιλαβὼν, οἷς δικτυοῦται, κακουργοίη περὶ τὸ ζωΰφιον.]

[Δίκτυπος, ὁ, ἡ, Dupliciter sonans, Resonans. Nonnus Dion. 10, 225 : Ἀνάειτο δίκτυπον ἠχώ.]

Δίκτυς, a Laconibus dicitur ὁ ἰκτῖνος, teste Hesych. Apud Herodot. vero 4, p. 179 [c. 192] δίκτυες sunt Feræ quædam Libycæ. || Alioqui Δίκτυς est et nom. propr. [filii Magnetis ap. Apollodor. 1, 9, p. 67; 2, 4, p. 143 : qui argumentum præbuit tragœdiæ Euripideæ, Dictys inscriptæ. G. D. ||] Cretensis cujusdam scriptoris : de quo Suid.

[Δικτυώδης. V. Δικτυοειδής.]

Δικτυωτός, ἡ, όν, Ad retis formam factus, Reticulatus, i. q. δικτυόθετος : Cancellatus, ut Hesych. et Suid. exp. voce Lat. ut [θύρας δικτυωτὰς ap. Polyb. 15, 30, 8,] θυρίδες δικτυωταί, Ezech. 41, [16]. Διὰ τοῦ δικτυωτοῦ τοῦ ἐν ὑπερῴῳ, 4 Reg. 1, [2], ubi exp. Per cancellos cœnaculi. [Ad quem l. Procopius Gazæus : Οἶκος ἦν θερινὸς πολλὰς ἔχων φωταγωγοὺς δικτυοειδεῖς, ἃς διατρήτους ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί.] Δικτυωτὸν ὑπερῷον apud Hesych. τὸ πολλὰς θυρίδας ἔχον. [Θώσανος δικτυωτὸς ap. Diodor. 18, 26.] || Suidæ est etiam πολύπλοκος. || Δικτυόθετος, Retium instar s. Reticulatim positus, Reticulatus. Plin. 36, 22, [sect. 51] : Δικτυόθετον vocant Reticulatam structuram, quam frequentissime Romæ struunt, rimis opportunam. De quo et Vitruv. 2, 8. [Ap. Plinium codd. meliores *diamicton* vel *diamechon* vel *diatonichon*. Scrib. δικτυωτὸν cum Schneidero ad Vitruv. vol. 2, p. 113. G. Dind.]

[Δίκυκλον, τὸ, Birotum. Dio Cass. 76, 7 : Ὥστε τὸν Ἀντωνῖνον πεσεῖν ἐκ τοῦ δικύκλου. Liban. vol. 1, p. 25 : Ἐπ' ὀχήματος δικύκλου. G. Dindorf.]

Δίκυμα, Suidæ τὰ διδυμοτόκα πρόβατα, Oves quæ gemellos pariunt s. pepererunt. [Ap. Zonar. Lex. p. 526 codex unus δικύματα.]

[Δίκυρτος, ὁ, ἡ, Duplicem gibbum habens. Geopon.

16, 22, p. 1136 : Κάμηλος δίκυρτος. Conf. Δίτυλος.]

Δίκω, Jacio, Dejicio. [Est verbum authypotacton Ἔδικον, Δικεῖν. Præsens δίκω fingunt gramm., ut Etym. M. p. 275, 22; 279, 21. Itaque vitiosus accentus δίκειν et δίκων relinquendus fortasse Hesychio aliisque gramm. Aristæneto vero 2, 1, p. 129 : Πυρὸς ἄρχει, τόξα δίκει, ex l. Nicetæ Eugeniani, quem Boisson. comparavit p. 618, διίπει restituendum. G. D.] Eur. Phœn. [672 : Δικὼν ὀδόντας ἐς γύας· 1497 : Κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς· 643] : Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα χρησμόν· ubi schol. exp. κατέβαλε, citans e Bacch. [601] : Δίκετε πεδόσε τρομερὰ σώματα, ὅπου κατῳκίσθη πόλις. [Similior est Lycophronis l. v. 531 : Πήδημα λαιψηρὸν δικών. Eurip. Orest. 992 : Μυρτίλου φόνον δικὼν ἐς οἶδμα πόντου. Æsch. Choeph. 90 : Δικοῦσα τεῦχος. Pindar. Ol. 10, 86 : Μᾶκος ἔδικε πέτρῳ· Pyth. 9, 218 : Πολλὰ μὲν κεῖνοι δίκον φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους. || Futuri δίξω exemplum in gl. Hesychii Ἐνδείξω (i. e. ἐνδίξω), ἐντινάξω, agnoscere sibi videbatur Abreschius ad l. Aristæneti. || Hesych. : Ἐδίκοντο (?), ἐπορεύοντο.]

Δίκωλος, ὁ, ἡ, Bimembris, Duo membra habens. [Lycophr. 636 : Τριπλαῖς δικώλοις σφενδόναις, quod scholl. interpr. δισκελέσιν, διπτύχοις, διπλόκοις.] Diosc. 2, 106, de bromo : Καρπὸν δὲ ἔχει ἐπ' ἄκρῳ ὥσπερ ἀκρίδια δίκωλα, In cacuminibus dependentes parvulas veluti locustas bipedes habet, Ruell. verba ea e Plin. mutuatus, qui tamen illud Bipedes non addit. Et δίκωλος περίοδος ap. rhetores, Periodus duorum membrorum. [Et ap. metricos, velut in schol. ad Aristoph. Acharn. 1212.]

[Δίκων, ωνος, Dico, nom. pr. in epigr. Callimachi Anth. Pal. 7, 451. || Alius ib. 13, 15. G. Dind.]

[Δικωπέω, Duobus remis ago. Sensu obsceno Aristoph. Eccles. 1091 : Πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;]

[Δικωπία. V. Δίκωπος.]

Δίκωπος, ὁ, ἡ, ut δίκωπα σκαφίδια, Scaphæ parvæ, quæ duobus tantum remis aguntur. Bayf. e Strab. 1. Sic et ap. Eur. Alc. [252], σκάφος δίκωπον. [Et ἐλάτᾳ δικώπῳ ib. 446. Δίκωπα σκαφίδια ap. Polyb. 34, 3, 2.] Putat autem et Δικωπία pro eodem dici a Luciano [Charon. c. 1] : Ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὤν, τὴν δικωπίαν ἕλκων, ἐρέττω μόνος, sed ego illi hac in exp. non assentior. [Δικωπία significat Par remorum. Schol. Thucyd. 4, 67 : Πλοιάριον ἑκατέρωθεν ἐρεσσόμενον, ἐν ᾧ ἕκαστος τῶν ἐλαυνόντων δικωπίας ἐρέττει· ubi δικωπίᾳ corrigit Hemst. ad l. Luciani.]

[Διλάβιον, τὸ, Forceps, quod duo manubria habeat. Glossæ Mss. Reg. cod. 2062 : Πυράγρα, τὸ διλάβιον. Ducang. Diploma RR. PP. S. Basilii, post annum fere 1135, ap. Montf. Palæogr. p. 405 : Ἀσμόνην καὶ διλάβια γ'. Kall.]

Δίλαξ, Laconibus est φυτὸν quoddam, quod aliis ἀρία. Hesych.

[Διλέκιθος, ὁ, ἡ. Schol. Eur. Or. 465 (455 Matth.) : Ὠὸν διλέκιθον, Ovum quod duos vitellos habet. Ubi διλέκυθον scribitur et λέκυθον, μονολέκυθον, vitiose.]

[Δίλη ὀψία ap. Hesych. i. q. δείλη ὀψία.]

Διλήκυθον, τὸ, Gemina lecythus, Duæ lecythi. Athen. [4, p. 129, C] : Ἔπειτα στέφανον πάλιν καὶ διλήκυθον μύρου χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν ἰσόσταθμον τοῖς προτέροις (κελεύει δοθῆναι)· paulo ante : Ἐπεισῆλθον ἄλλαι φέρουσαι ληκύθους μύρου, ἑκάστη δύο, συνδεδεμένας ἱμάντι χρυσῷ, τὴν μὲν, ἀργυρᾶν, τὴν δὲ χρυσῆν, κοτυλιαίας· καὶ ἑκάστῳ προσέδωκαν· ubi quod dixerat δύο ληκύθους, postea dicit διλήκυθον comp. voce. Neutraliter autem dici διλήκυθον apparet ex Eust., ap. quem ita legitur, Στέφανοι καὶ διλήκυθον μύρου χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν· quæ desumta sunt ex Athen. l. c.

Δίλημμα, τὸ, Dilemma, Argumentum ab utraque parte concludens adversarium, Servio [ad Virg. Æn. 2, 675, et 10, 449]. Concluditur enim utrocumque modo respondeat, sive affirmative s. negative. Complexio Cic. : i. e, inquit [Inv. 1, 29], in qua utrum concesseris, reprehenditur : ad hunc modum, Si improbus est, cur uteris? sin probus, cur accusas? Dicitur autem δ., quoniam duabus propositionibus, s. λήμμασι conjunctione Aut copulatis in medium proferri solet : hoc modo, Aut bonus est aut malus. Vide et Bud. p. 197. Suidæ autem est τὸ διχῶς λαμβανόμενον φρόνημα.

Διλήμματος, ὁ, ἡ, [Duas ansas habens. Etym. M. p. 699, 41 : Περιδέξιόν ἐστι πᾶν διλήμματον. ||] E dilemmate vel duobus lemmatis constans. Hermogeni διλήμματον i. est q. δίλημμα, Suidæ τὸ διχῶς νοούμενον. [Schol. Thuc. 3, 54. Ἐπιχείρημα, Aristid. ap. Phot. Bibl. p. 412, 16. || Adverb. Διλημμάτως ap. Ulpian. ad Demosth. Ol. 3, p. 25 : Δ. ἀπαντᾶν. Indicavit Ernest. in Lex. rhet.]

[Διλήμνιον, τὸ, Duplex lemniscus. Inscriptio Rhodiaca a Kellermanno edita. V. *Bullettino dell' Instituto di c. a.* 1834, p. 218. G. Dind.]

[Δίληπτος, ὁ, ἡ, Qui duobus modus capi s. accipi potest. Schol. Ven. Hom. Il. B, 642 : Ἤτοι ὁ Οἰνεὺς ἢ ὁ Μελέαγρος· δίληπτον γάρ. Waker.]

[Διλιμνῖται, οἱ, Dilimnitæ, de quibus Agathias 3, 17, p. 177, 16 : Μέγιστον ἔθνος τῶν ἐντὸς Τίγρητος ποταμοῦ τῇ Περσίδι προσοικούντων, et sæpius in illo libro. Nomen solum posuit Suidas. G. Dind.]

[Διλίτης lectio vitiosa. V. Διηλίτης.]

[Διλιτριαῖος, Bilibralis, Gl. || Alia forma Διλιτραῖος ap. Tzetz. Chil. 9, 342 : Διλιτραῖα μῆλα. || Unde ib. 347 compositum Διλιτρόμηλον et Λιτρόμηλον.]

[Δίλιτρος, Bilibris, Dupondius, Gl.]

[Διλιχόδειρος. V. Δολιχόδειρος.]

[Διλογέω, Bis idem dico. Xenoph. Hipparch. 8, 2 : Εἰ δέ τις διλογεῖν ἡμᾶς οἴεται, ὅτι περὶ τῶν αὐτῶν λέγομεν νῦν τε καὶ πρόσθεν, οὐ διλογία ταῦτά ἐστι. Diodor. 16 46 : Τὸ διλογεῖν περὶ αὐτῶν παρήσομεν· et 20, 37 Schol. Soph. Aj. 748 : Εἰς ἀνάγκην γεγονὼς τοῦ διλογῆσαι. Schol. min. Hom. Il. Φ, 204 : Ἐρεπτόμενοι καὶ κείροντες διλογεῖται.]

[Διλογητέον, Bis idem dicendum. Demetr. Περὶ ἑρμην. § 202, ubi male διλογιτέον. Boisson.]

[Διλογία, ἡ, Iteratio ejusdem vel verbi vel dicti. Xenoph. Hipparch. 8, 2; Demetr. Περὶ ἑρμην. § 103, 217, 218; schol. Ven. Hom. Il. H, 295, ubi in Villois. edit. διαλογία. Idem vitium ap. sch. Soph. Œd. T. 637 in cod. Laurent. || Hesych. (et Zonaras) : Διφασία, διλογία (male Suid. δικαιολογία), ἐκ τοῦ μὴ συμφωνεῖν τὰ λεγόμενα, ubi significat, Duobus modis dici.]

[Δίλογος, ὁ, ἡ, Bilinguis. Inter composita cum λόγος ap. Polluc. 2, 118. « Paulus Ad Tim. 1, 3, 8, de diaconis : Σεμνοὺς, μὴ διλόγους. Est, Inconstans, Levis, Vanus, Futilis, Mendax, Adulator. Alias δίψυχος. Theophylact. ad l. c. : Τουτέστιν ὑπούλους καὶ δολεροὺς, ἄλλα φρονοῦντας καὶ ἄλλα λέγοντας, καὶ ἄλλα τούτοις καὶ ἄλλα ἐκείνοις. Simil. Theodoret. » Suicer.]

Δίλογχος, a Cratino in Θρᾴτταις dicitur ἡ Βένδις [Βενδῖς] dea, vel quod duplices honores sortita sit, cælestes nimirum et terrestres : λόγχαν enim vocabant τοὺς κλήρους, Sortes : vel quoniam δύο λόγχας φέρει, utpote κυνηγετικὴ οὖσα, quoniam ut venatrix duas gestat lanceas : aliis ita nominatam volentibus quod duplex habeat lumen, suum proprium, et quod a sole accipit : Lunam enim esse Βένδιν [Βενδῖν] καὶ Ἄρτεμιν putant. Ita Hesych. [Figurate Æsch. Agam. 643 : Δίλογχον ἄτην, Duplicem noxam.]

[Δίλοφος, ὁ, ἡ, Duplicem verticem habens. Soph. Ant. 1126, de Parnaso : Διλόφου πέτρας. Scrib. διλόφοιο et in stropha Καδμείας pro Καδμείας. G. Dind.]

Διλοχία, ἡ, Duplaris decuria. E Gazæ interpr. [Polyb. 10, 21, 4 : Κατὰ λόχους καὶ διλοχίας. Sed hoc l. de versu, de serie atque ordine, quo incedebant, non de numero agi videtur. Schweigh.]

[Διλοχίτης, ὁ, Duorum lochorum dux. Suid. : Διλοχία, δύο λόχοι. Καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῶν διλοχίτης.]

[Δίλυχνος lectio corrupta ap. Strab. 17, p. 823, recte a Casaub. in δὲ λύχνος mutata, quod piscis nomen est, de quo v. s. Λύχνος.]

[Δίμακρος, ὁ, ἡ, Duabus syllabis longis constans. Draco p. 59, 10 : Κρατὴρ δίμακρον.]

[Δίμαλλος, ὁ, ἡ. Δίμαλλοι, Bicerres, Bibilles, Gl.]

[Δίμαλος, Διμάλη, Διμάλλη. V. Διμάλη.]

[Διμάτωρ. V. Διμήτωρ.]

Διμάχαι, οἱ, q. d. Duplicem pugnam committentes. Ita dicti sunt Qui pro loco vel equites vel pedites erant. Vide Pollux 1, [132], qui equitum genus eos

facit : vide et Hesych. [Diodor. 5, 33, ubi libri plerique vitiose διμάχαιροι, unus δύσμαχοι.]

[Διμάχαιρος, ὁ, genus gladiatorum. Artemid. 2, 32 : Διμάχαιρος δὲ καὶ ὁ λεγόμενος ἀρβήλας. Conf. Lips. Saturnal. 2, c. 13. Hase.]

Διμέδιμνον, Hesychio μέτρον χωροῦν δύο μοδίους, Mensura capiens duos modios. Ubi nota μέδιμνον interpr. Modium.

[Διμελής, ὁ, ἡ, Bimembris, Gl. Δίμελοι (?), Bimembres, Gl.]

Διμερής, ὁ, ἡ, Qui duabus partibus constat, Bipartitus, Duplex. [Theophr. H. Pl. 8, 2, 2 : Διμερῆ σπέρματα τοῦ σίτου. Aristot. H. A. 1, 13 : Αἰδοῖον διμερές· 14 : Διμερὴς ὁ πλεύμων.] || Διαμερής, Bipartitus, VV. LL. sed perperam, ut videtur, pro διμερής. Nam διαμερὴς sonaret Divisus. [Διαμερὴς σχέσις ap. Galen. vol. 2, p. 267 vitiose pro διμερής. Weigel.]

Διμερῶς, Bipartito. [Geopon. 10, 9, p. 662. Wakef.]

[Διμέτρητος, ὁ, ἡ, Duos metretas capiens. Callixen. ap. Athen. 5, p. 199, F : Κώθωνες διμέτρητοι, ubi codex διαμέτρητοι, et διάμετροι, ubi hæc verba repetuntur, 11, p. 483, F.]

[Δίμετρον, τὸ, Duæ mensuræ. Pollux, 4, 167 : Δίμετρον, τρίμετρον, ἐπίμετρον. Reg. 4, 7, 1, 16 et 1.. : Δίμετρον κριθῶν σίκλου, ubi var. lect. δύο μέτρα.]

Δίμετρος, ὁ, ἡ. Δίμετρος στίχος, Versus qui binis metris constat, tanquam mensuris seu dimensionibus. [Δίμετροι στίχοι ab Hephæstione aliisque gramm. dicuntur versus qui vel ex duobus pedibus constant, velut creticis, dactylis, choriambis, ionicis, vel ex duabus dipodiis, ut iambica, trochaica, anapæstica. Hermippi comici carmen fuit iambicum tripertitum, Δίμετροι, Τρίμετροι, Τετράμετροι, memoratum aliquoties ab Athenæo et scholl. Aristophanis. G. Dind.]

Διμέτωπος, ὁ, ἡ, Bifrons. At δ. παρασκευὴ ex Appiano [Civ. 5, 33] affert Bud. pro Anceps munitio. Ubi metaph. est : de qua vide in Μέτωπον.

[Διμηλαίνω lectio vitiosa. V. Διαμυλλαίνω.]

[Διμηνιαῖος, α, ον, Bimenstruus (Gl.), Bimestris. Hippocr. De nat. mul. 19, p. 690, A; De morb. mul. 1, 52, p. 757, F. Schneid. Galen. vol. 12, p. 357 : Πυροὶ διμηνιαῖοι καὶ τεσσαρακονθήμεροι. Hemst. Cleomedes p. 48 ed. Bak. Geopon. 17, 3, p. 1144 : Διμηνιαῖον χρόνον. || Alia forma Διμηναῖον καὶ τριμηναῖον θεὸν in Vita S. Dalmatii ap. Bandur. Imp. Orient. vol. 2, p. 700, D. G. Dind. Eademque ap. Evagr. Hist. eccl. p. 258, A ed. Vales. Hase.]

Δίμηνος, ὁ, ἡ, Qui duorum mensium est, Bimestris. [Diodor. 17, 69 : Διμήνοις μισθοφοραῖς. Dionys. A. R. 9, 17 : Σῖτον τῇ στρατιᾷ δίμηνον παρέξειν. Sic vulgo. Sed recte ex cod. Vat. διμήνου restitutum. Sic 9, 36 : Τῇ στρατιᾷ διμήνου τροφὰς ἀποφέρειν.] At τὸ δίμηνον, Spatium duorum mensium, VV. LL.; sed quum reperitur διμήνου vel διμήνῳ, aliquis fortasse malit subaudire χρόνου et χρόνῳ. [Diodor. 17, 48 : Διμήνου προσεδρεύσας. Plut. Mor. p. 909, B : Ἐν διμήνῳ.] Vide Ἑξάμηνος. Item ἡ δίμηνος, itidem pro Bimestri temporis spatio : quod vide in Ἔκμηνος [ex Polyb. 6, 34, 3]. Διάμηνος, Bimestris, VV. LL. perperam pro δίμηνος.

[Δίμηρον, Bicoxum, Gl.]

[Διμήτριος i. q. διμήτωρ. Herodian. Epimer. p. 265 : Διμήτριος ὁ Διόνυσος ... ἀπὸ τοῦ δὶς μήτραν διελθεῖν. Memoratur in Etym. Gud. p. 146, 27.]

Διμήτωρ, ὁ, Bimater, epith. Dionysi s. Bacchi ap. [Orph. H. 49, 1; 51, 9], Diod. S. 5 [3, 62 et 4, 4]. Διμάτωρ, Dorice pro eod. Dicitur autem Bacchus διμάτωρ, quod bis genitus duas habuit veluti matres; nam quum a Semele præmaturo partu crudus editus esset, Jupiter femori suo insutum maturavit, et sic iterum genitus fuit : unde et διθύραμβος quasi e duabus januis egressus; et ab Orpheo in Hymn., Διόνυσος διφυής. Ibycus [immo Alexis] ap. Athen. [2, p. 39, B] : Ὁ γὰρ διμάτωρ Βρόμιος οὐ χαίρει συνὼν Ἀνδράσι πονηροῖς. Ovid. Met. [4, 12] : Thuraque dant, Bacchumque vocant, Bromiumque, Lyæumque, Ignigenamque, satumque iterum, solumque bimatrem.

[Δίμιτος, ὁ, ἡ, Duplici filo tectus. Hesych. : Διβόλους χλαίνας· οἱ μὲν διμίτους (codex δίμητους), οἱ δὲ διπλᾶς. Eustath. p. 393, 4 : Δίπλαξ, ἣν ἰδιωτικῶς εἰπεῖν δίμιτον νοοῦσί τινες.]

A [Διμίτριος, ὁ δύο ζώνας ἔχων πολεμικάς, Dupliciter cinctus, Herodian. Epimer. p. 265. Boisson. Suid. s. v. Δημήτριος : Διμίτριος δὲ διὰ τοῦ ι ὁ ἔχων δύο μίτρας, quibus Zonaras addit p. 507 : Ὅ ἐστι πολεμικὰς ζώνας ὑφαινομένας διὰ μίτου. Ἐφοροῦντο δὲ αὗται ἐσώτερον τῆς λαγόνος χάριν ἀσφαλείας, ἢ χαλκαῖ λεπίδες. Martis epitheton esse tradit Etym. Gud. p. 146, 26 : Διμίτριος, ὁ πολεμικὸς Ἄρης, παρὰ τὸ δύο μίτρας, ὅ ἐστι πολεμικὰ ὅπλα, ἔχων (scr. ἔχειν). Διμίτριος cum interpr. δίζωνος ap. gramm. in Creuzeri Melet. 1, p. 35. G. Dind.]

[Δίμιτρος, ὁ, ἡ.] Δίμιτρον, exp. Duplex ligamen. Sonat tamen potius Duplice zona s. tænia vinctum. [Fortasse ex Plut. V. Dem. c. 41 : Καυσίαις διμίτροις, ubi cod. Palat. 283 διαμίτροις.]

Διμναῖος, Qui duarum minarum est, Duarum minarum pretium æquans. Aristot. OEc. 2, [5] : Τὸ σῶμα διμναῖον τιμήσασθαι, Corpus duabus minis taxari. [Lucian. Dial. mer. 14 : Διμναῖα μισθώματα. Forma Ion. Δίμνεως. Herodot. 5, 77 : Χρόνῳ δὲ ἔλυσάν σφεας διμνέως (duo codd. διμναίας) ἀποτιμησάμενοι· ex quo l. Pollux
B 9, 56 δίμνως affert. || Διμναιαῖος ap. Themist. Or. 23, p. 290, C : Οἱ μὲν μναιαῖοι, οἱ δὲ διμναιαῖοι. G. D.] Dici potest et Δίμνουν, ut δεκάμνουν et πεντάμνουν pro διμναῖον, δεκαμναῖον, πενταμναῖον. [Philo in Mathem. vett. p. 69 bis τὸ διμνοῦν, quod δίμνουν scribendum. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 554.]

[Δίμνος, ὁ, Dimnus, insidiator Alexandri M. Diodor. 17, 79, Plut. V. Alex. c. 49 (ubi in Λίμνος corruptum), Curtius 6, 7. G. Dindorf.]

[Διμόδιον, τὸ, Dimodium. Jo. Malal. p. 278, 15 ed. Bonn.]

[Διμοιραῖος. V. Διμοιριαῖος.]

Διμοιρής, Bipertitus. VV. LL. [Vox nihili.] Pro quo potius διμερής.

Διμοιρία, ἡ [In διαμοιρία corruptum ap. Polluc. 4, 176. G. D.], Duæ partes, Duplum. Lucian. [Tim. c. 57] : Εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος. Xen. De rep. Lac. [15, 4], loquens de regibus Spartanis : Καὶ διμοιρίᾳ γε ἐπὶ τῷ δείπνῳ ἐτίμησαν· Hell. 6, p. 339 [1, 4] : Οὓς δ' ἂν ὁρᾷ φιλοπόνως
C καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντας πρὸς τοὺς πολεμίους, τιμᾷ τοὺς μὲν διμοιρίαις, τοὺς δὲ τριμοιρίαις, τοὺς δὲ καὶ τετραμοιρίαις, καὶ ἄλλοις δώροις, ubi reddi etiam potest, Duplo stipendio. Et in hæreditate διμοιρία, Bes; nam ὅλος κλῆρος est As hæreditatis, cujus partes, ἡμικλήριον, Semis : τριτημόριον, Triens : τεταρτημόριον, Quadrans : διμοιρία et τριμοιρία, Bes et Dodrans. Bud. p. 249. [Dionys. A. R. 8, 77 : Μεριζομένων εἰς τρεῖς κλήρους τῶν λαφύρων τοὺς μὲν ὑπηκόους τε καὶ ἐπήλυδας διμοιρίας λαμβάνειν, τοὺς δ' αὐθιγενεῖς καὶ ἡγεμόνας τρίτην μερίδα.] Διμοιρία est etiam vocab. militare, significans ἡμιλοχίαν : a μοῖρα, quod exp. Manipulus : vide Διμοιρῖται [Ælian. Tact. p. 21 Blanc. : Τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι.]

[Διμοιριαῖος, α, ον, Bessis mensuram habens. Apollodor. Poliorcet. p. 26 : Ταῦτα (τὰ ξύλα) τρηθέντα περόναις συνηρμόσθω, ὥστε ἰσομήκη εἶναι, καὶ ἐφ' ἓν μέρος διμοιριαῖον αὐτῶν τὸ μῆκος προεχέσθω, ἐφ' ἓν δὲ τριμοιριαῖον. De statura Jo. Malal. p. 103, 20 : Ἰδομενεὺς διμοιριαῖος. Sic ibid. p. 105, 13; 232, 12; 256, 4;
D 267, 11; 277, 18. Chilmead. ad l. primum : « Leg. cum Isaac. Porphyrog. et Cedreno (p. 314, B) διμοιραῖος. Ἦν δὲ Οὐάλης τὴν ἡλικίαν διμοιραίαν ἔχων, quod Xylander vertit, *Erat Valens statura mediocri*. Leo Allatius reddidit *duplarius*. Ego reddidi, *Statura mediocrem superante, excedente*, ad bessem assisque partes respectu habito. Εὐμεγέθης enim s. εὐμήκης pro solido supponatur, cujus semissis sit mediocri statura, atque infra hanc omnes κονδοειδεῖς et curti. Juxta hunc calculum ὁ διμοιριαῖος, qui bessem habet, staturam mediocrem superabit. Atque eodem plane sensu auctor infra Tiberium imp. διμοιριαῖον facit, quod Suetonio est, *Statura quæ justam excederet*, in Tib. 68. » Quod διμοιραῖος (qua forma etiam Hesych. utitur s. v. Διμοιριστής) ap. Malalam scribendum censet fallitur.]

Διμοίριον, Bessis, VV. LL. [Lectio vitiosa, ut videtur, pro Δίμοιρον. G. Dindorf.]

Διμοιριστής, ὁ, Hesychio διμοιραῖος : forsan pro Duplaris, Qui duas sortitur portiones : qui et διμοιρίτης.

[In διαμοιριστῆς corruptum ap. Polluc. 4, 176. G. D.]

Διμοιρίτης, ὁ, Qui duplam portionem capit, Cui dupla portio datur. Et διμοιρῖται milites, quibus dupla annona datur, aut duplex stipendium. Duplares, Vegetio 2: Torquati duplares et torquati simplares erant, quibus torques aureus solidus virtutis præmium fuit: quem qui meruisset, præter laudem interdum duas consequebatur annonas: duplares, duas: simplares, unam. Arrian. [7, 23, 5]: Καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα καὶ δεκαστάτηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἥντινα μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐκ ἐν τιμῇ στρατευομένων ἔφερεν. Suid. διμοιρίτην esse dicit vocatum qui τριώβολον accipiebat: nam id esse δίμοιρον τῆς δραχμῆς. [Eadem leguntur ap. schol. ad Lucian. Dial. mer. 9, 5, vol. 3, p. 304: sed quattuor obolos recte dicit Lex. rhet. p. 242, 23: Διμοιρῖται· κυρίως πᾶς ὁ δύο μοίρας λαμβάνων, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὁ τέσσαρας ὀβολοὺς λαμβάνων στρατιώτης, οἵ εἰσι δίμοιρον τῆς δραχμῆς. Interpretatio ipsa si vera est, ex aliis est locis petita quam quales supra et s. v. Διμοιρία attulit HSt., in quibus διμοιρίτης prope contraria significatione est, Qui duplex stipendium accipit.] Διμοιρίτης dicitur etiam qui διμοιρίᾳ præfectus est, s. ἡμιλοχίτης. In libro De vocabulis militaribus, Διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν τὸ αὐτό φασι· διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς διμοιρίας· sic enim leg., non μοίρας, ut tum res ipsa docet, tum Suidæ codex [et schol. Luciani l. c.] confirmat. Idem tamen Suid. quum διμοιρίτην esse dixisset quandam στρατιωτικὴν ἀρχὴν, sicut λοχαγὸν, ita vocatum esse addit διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. Lucian. [l. c.]: Ἑρμάτιον ἐφρούρεις τάχα διμοιρίτης ὤν. [Idem Jov. Trag. c. 48: Αὐτῶν δὲ τῶν ναυτῶν ἴδοις ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην, ubi schol. duplicem interpr. proponit: Διμοιρίτης, ὁ τοῦ διμοίρου τῶν ἐν τῇ νηὶ ἄρχων· τριμοιρίτης δὲ ὁ τοῦ τρίτου μέρους ἄρχων. Οὕτω δὲ ἐλέγοντο οἱ μὴ τὸν ἐντελῆ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶται, τῷ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν ἀρετὴν τέλειοι. Quarum priorem recte probat Gesnerus. Nam etsi διμοιρίτας et τριμοιρίτας vilius stipendium accepisse res ipsa docet, hic tamen non tam stipendium quam munus et honorem spectari ex opposita clarum est sententia: Τὸν δὲ κατακολυμβῆσαί τε δεινὸν καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον, etc.] Synes. De insomn.: Καὶ στρατεύεται, καὶ αὐτίκα διμοιρίτης ἐστὶ, καὶ μετὰ μικρὸν λοχαγὸς, εἶτα στρατηγὸς, ubi redditur Manipuli partibus præfectus est. [|| Διμοιρῖται dicti Apollinarii Hæretici sectatores, quod μὴ τελείαν τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν, ἤγουν ἐνανθρώπησιν, assererent. Ita Auctor de initiis hæreseon n. 77. Ducang. V. Epiphan. Hær. 77.]

Δίμοιρος, ὁ, ἡ, [Inter duos distributus. Æsch. Sept. 850: Δίμοιρα τέλεια τάδε πάθη. Schol. διπλᾶ. Bipertitus. Id. Suppl. 1071: Τὸ βέλτερον κακοῦ καὶ τὸ δίμοιρον αἰνῶ, i. e. Quod partim bonum partim malum est. Schol.: Ἡδέως ἔχω τὸ δίμοιρον τῶν κακῶν σὺν ἑνὶ ἀγαθῷ. Addito μέρος in Antiq. Cpol. 3, p. 51, F: Ἐξέκοψε τὸ δίμοιρον μέρος (Duas tertias partes templi) ὁ μέγας Κωνσταντῖνος· ubi alius codex διμόριον μέρος. G. D.] Duas habens partes, Bessis, Vitruv. 3, 1: Sextantem, unum: trientem, duo: semissem, tria: bessem, quem δίμοιρον dicunt, quatuor: quintarium, quem πεντάμοιρον dicunt, quinque: perfectum, sex. Sic accipi potest ap. Plut. [V. C. Gracch. c. 17]: Γαΐου κεφαλὴ, ζυγοῦ κομισθέντος, ἐντεθεῖσα, λίτρας ἑπτακαίδεκα καὶ δίμοιρον εἵλκυσε, Libras septemdecim pependit et bessem, Bud. Aretinus autem vertit, Libræ dimidium. Δίμοιρον proprie signif. Rei cujuslibet partes duas. Sed peculiariter de moneta dicebatur pro Triobolo, secundum quosdam, quod hoc esset δίμοιρον drachmæ. Alii autem aliter. Plato Axiocho [p. 366]: Τὰ μὲν διμοίρου ἐωνημένα, τὰ δὲ δυοῖν δραχμαῖν, τὰ δὲ τετραδράχμου, Octo obolis. Bessem quoque octo uncias esse dicit Festus. [Nicomach. Harmon. p. 19: Τὸ ἀπὸ τοῦ διμοίρου φθέγμα. Aristid. Quintil. p. 117. Schol. Hephæst. p. 176, de tetrametro dactylico acatalecto: Ὃ καὶ δίμοιρον ἔπους (hexametri) λέγεται. Δίμοιρον ἐπικὸν ap. Marium Victor. p. 2564, 2565, 2576. Δίμοιρον sigla expressum v. in Analect. Benedict. vol. 1, p. 319, et Montef. Pal. Gr. p. 361. G. Dindorf.]

[Δίμοιχον, τὸ, Dimidia pœna adulterii, qua punitur qui cum conjugata volente mœchatus est. In Nomocan. Coteler. n. 474: Ἀλλὰ διὰ τοῦτο τὸ δ. ἐπιτιμάσθωσαν ἀμφότεροι χρόνους ς', μετανοίας ρ'. Ducang.]

[Δίμορον, Osthani, Pulegium, apud Apul. c. 92.]

Δίμορφος, ὁ, ἡ, Biformis: Janus biformis Ovidio. Et Populus biformis, ut Idem, de centauris, qui διφυεῖς a Græcis poetis appellantur. [Diodor. in Exc. vol. 2, p. 519, 8, ex oraculo: Φυλάξασθαι τὸν τόπον τὸν ἐνεγκόντα τὸν δίμορφον, i. e. Hermaphroditum. Ib. p. 522, 6: Ἄρρενος καὶ θηλείας φύσεως εἰς δίμορφον τύπον δημιουργηθείσης. Lycophro 111: Διμόρφου γηγενοῦς· 892: Θαλασσόπαις δίμορφος. Schæf. De constellationibus Procul. Paraphr. in Ptol. p. 274, 5: Ἐὰν δὲ δίσωμα ... ἢ δίμορφα. Hase.]

[Διμόρφωτος, ὁ, ἡ, Dupliciter formatus, Biformis. Manetho 4, 452: Ἢν μὲν ζῳιδίοισι διμορφώτοισι πέλωνται, Ἰχθύσιν ἢ Διδύμοισι συνωρίζουσι ...]

[Δίμῡκος, ὁ, ἡ, Dupliciter mugiens. Epimer. Homer. in Crameri Anecd. p. 42, 19: Ἀπὸ ῥημάτων ... σύνθετα εἰς ος ... οἷον μυκῶ δίμυκος. Nisi hoc ex ἐρίμυκος corruptum. G. Dindorf.]

[Δίμυξος, ὁ, ἡ.] Δίμυξος λύχνος dicitur ὁ δύο μύξας, ἤτοι δύο μύκητας, ἔχων, Eustath. [p. 440, 29], i. e. Duos habens fungos s. duo ellychnia. Plato in fabula quæ Νὺξ μακρὰ inscribitur, Ἐνταῦθ' ἐπ' ἄκρων τῶν κροτάφων ἕξει λύχνον δίμυξον. Meminit vero et Metagenes τοῦ διμύξου λύχνου, et Philonides et Philyllius, teste Athen. 15, [p. 700, 701, et ex Athenæo] Eustath. p. 440. [Iisdem comicorum ll. utitur Pollux 6, 103; 10, 115. Ex Metagene attulit Antiatt. p. 91, 3. Et alibi: Δίμυξος λύχνος exp. quidam, Lucerna apta ad ferenda duo ellychnia.

[Δίνα, nomen Jovis in patera Cospiana. Viscont. Mus. Pioel. t. 4, p. 99. Hase.]

[Δινάεις. V. Δινήεις.]

[Δινάζω, i. q. δινήεις εἰμὶ, δίνας ἔχω, Vorticosus sum. Artemidor. ap. Athen. 8, p. 333, F, de loco quodam Lyciæ: Γίνεσθαι δὲ καὶ ἰχθύας ἐν τῷ δινάζοντι τόπῳ μεγάλους ... Ὀνομάζεται δὲ ὁ λιμὴν, καὶ ὁ τόπος οὗτος Δῖνος. || Δινάσσατο lectio corrupta in fr. Pindari (70 ed. Bœckh.) ap. Strabon. 9, p. 412: Κινηθεὶς ἐπήει (Apollo) γᾶν καὶ θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα καὶ μυχοὺς δινάσσατο, βαλλόμενος κρηπῖδας ἀλσέων. Codex Paris. ap. Dutheil. vol. 3, p. 318 δεινασσάτο, Moscov. δεινὰ σάτο, Vatic. δυνασάτο. Scribendum δίνασ' ἄπο. G. Dindorf.]

[Διναῖος, ὁ, Dinæus, n. pr. in inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 202, 12. G. Dindorf.]

[Δινδρύμη, ἡ, Dindryma, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν Δινδρυμαῖος, Steph. Byz. Ubi Holsten. ΔΙΝΔΡΥΜΑΙΩΝ ex numo ap. Goltzium memorat.]

[Δίνδυμα, τὰ, Dindyma, de quibus Steph. Byz.: Ὄρος τῆς Τρῳάδος, ἀφ' ὧν Δινδυμήνη ἡ Ῥέα. Ὁ τοπίτης Δινδυμηναῖος, καὶ τὴν θεὸν Δινδυμήνην. Ὅτι καὶ Δινδυμηνὸς καὶ Δινδυμηνὴ καὶ Δινδύμιος καὶ Δινδυμία. Ἐκ τόπου Δινδυμόθεν. Plurali Δίνδυμα utitur Hesych.: Δινδυμήνη, μήτηρ θεῶν· ἀπὸ Δινδύμων ὀρῶν τῆς Φρυγίας. Montem sing. numero Δίνδυμον, τὸ, appellant Apoll. Rh. 1, 985, 1093, 1147; Strabo 12, p. 567 et 575. In Δίδυμον corruptum ap. schol. Nicandri Alex. 8 notavit Holsten. Contrario vitio ap. Suidam Δινδύμοις est pro Διδύμοις. *Dindymus* ap. Propert. 3, 22, 3 et Plin. H. N. 5, 40. Etymologiam ineptam, qua Δίνδυμον εἴρηται διὰ τὴν δίνησιν τὴν τῶν θεοφορήτων, ex Oro memorat Etym. M. p. 276, 32, addita altera quæ paullo tolerabilior, ceterum nihilo verior est, qua nomen ducitur a geminis, quos Aura quædam eo in monte edidisset. Adj. Δινδυμηναῖος ab Holstenio in Δινδυμαῖος probabiliter mutatur. Sic a Δίδυμα ducitur Διδυμαῖος. Nomen deæ Δινδυμήνη legitur ap. Herodot. 1, 80, Strabon. 10, p. 469, 470; 12, p. 567; 13, p. 626. Δινδυμήνης ἱερὸν ib. p. 575; 14, p. 647. In codd. non raro Δινδυμίνη corruptum, quod vitium superest ap. Eustath. p. 366, 25. Adjectivi gentilis Δινδυμηνὸς adverbiique Δινδυμόθεν exempla non vidi. Δινδύμιος est ap. Apoll. Rh. 1, 1125: Μητέρα Δινδυμίην. Maneth. 6, 538. Δινδυμὶς Ῥείη ap. Nonn. D. 15, 386. G. D.]

[Δινδύμη, ἡ, Dindyma, Mæonis uxor, Cybeles mater, ap. Diodor. 3, 57. G. Dindorf.]

A [*Dindymis*, antiquum nomen Cyzici, ap. Plin. H. N. 5, 40.]

[Δίνευμα, τὸ, Circumactio in orbem. Aristophan. Thesm. 122 : Φρυγίων δινεύματα Χαρίτων, i. e. ὀρχήματα, ut interpr. schol. Libri διανεύματα, quod emendavit Bentlejus. Orph. H. 7, 7 : Ῥόμβον ἀπειρεσίου δινεύμασιν· et 18, 10. Agitationem capitis vel corporis equi significat ap. Xenoph. De re eq. 3, 11 : Τὰς τῶν χαλινώσεων καὶ ἀναβάσεων ἀποκωλύσεις καὶ τἄλλα δινεύματα, ex emend. H. Stephani : nam libri δὴ νεύματα.]

[Δινεύω. V. Δινέω.]

Δινέω, Instar vorticis circumago, Gyro, Verso, Circumago. [Hom. Il. Ψ, 840 : Σόλον δ' ἕλε δῖος Ἐπειὸς, ἧκε δὲ δινήσας.] Unde pass. Il. Π, [792] : Δίνηθεν δέ οἱ ὄσσε· P, [680] : Ὡς τότε σοι, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄσσε φαεινὼ Πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων· Od. I, [153] : Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν. Sic Π, [63] : Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι Πλαζόμενος. Aristot. De mundo [c. 6 med. p. 19, 19 ed. Sylb. qui κινεῖται sine v. l.] : Πάντα δ' ὑφ' ἕνα σημάντορα δινεῖται, Omnia sub uno ductore moventur. [Æsch. B Sept. 461 : Ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας δινεῖ· 490 : Ἀσπίδος κύκλον ... ἔφριξα δινήσαντος. Eur. Or. 1459 : Ἄλλος ἄλλοσε δίνασεν ὄμμα· Rhes. 353 : Στρυμὼν ... Μούσας δι' ἀκηράτων δινηθεὶς ὑδροειδὴς κόλπων. Pindar. Pyth. 11, 59 : Κατὰ τριόδων ἐδινάθην. Theocr. 24, 10 : Δίνασε σάκος μέγα· 2, 30 : Ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας, ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέρῃσι θύρῃσιν. « Orac. ap. Euseb. Pr. ev. p. 239, D : Ὅττι κε δινήσωσιν ἀτράκτοις (Parcæ). Dionys. A. R. 1, 15 : Δινοῦντος αὐτὴν (τὴν νῆσον) τοῦ πνεύματος. » Hemst. Themist. Or. 32, p. 356, C : Ὅτῳ μὲν οὖν ἐπιδέξια τὸν ἄτρακτον ἐδίνησαν αἱ θεαί. G. D.] Δινέω neutr. etiam pro δινέομαι, στρέφομαι, ἀναστρέφομαι, κυκλόσε στρέφομαι, στρέφομαι χορικῶς, κατὰ δῖνον στρέφομαι, ut parvorum schol. auctor et Eust. exp., usurpatur. Il. Σ, [494] : Πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει, Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. Sic Od. I, [384] : Ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς Δίνεον. Et Apoll. Rh. 2, [695] : Ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον. [V. Valck. ad Theocr. Adon. p. 376.] || Δινεύω, pro C eod. Il. Σ, [543] : Πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα, i. e. στρέφοντες τὴν ἄνω κάτω, ut schol. exp. Ψ, [875], de turture : Τὴν δ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην· Ω, [12] : Τότε ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. Apoll. Rh. 1, [1184] : Τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον, Οἱ δ' οἶνον κρητῆρσι κέρων. [Intransit. etiam v. 215 : Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν, quod Homeri exemplo dictum Il. Σ, 605 : Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους. Hesych. : Ἐδίνευον, ὠρχοῦντο. Eur. Phœn. 798 : Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεύεις· Orest. 835 : Δινεύων βλεφάροις, Oculis circumspiciens. Schol. : Δινούμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς, περισκοπούμενος. Transit. in Troad. 200 : Ἱστοῖς κερκίδα δινεύουσα. Diodori et Hesychii ll., in quibus est διανεύω, v. s. hoc verbo.] In pass. ap. Arat. [455] : Οἱ δ' ἐπιμὶξ ἄλλοι πέντ' ἀστέρες οὐδὲν ὅμοιοι Πάντοθεν εἰδώλων δυωκαίδεκα δινεύονται. Quod Cic. ita reddidit, Nam quæ per bis sex signorum labier orbes Quinque solent stellæ. [Oppian. Hal. 1, 376 : Μετ' ἰχθύσι δινεύονται. Cum diphthongo D Hesych. : Δεινεύει, κυκλεύει. Et alia signif. : Δεινεύειν, βουλεύεσθαι κακά.] || Δίνω i. q. δινέω, Hesiod. Op. [595] : Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν Δινέμεν ... Χώρῳ ἐν εὐαεῖ καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, i. e., ut Moschop. exp., δινεῖν, s. τῇ βοῶν δινήσει ἀλοᾷν, vel, ut Proclus, περικυκλοῦντας καὶ περιελαύνοντας τοὺς βόας, ἀλοᾷν. De qua granorum excutiendorum ratione habes in Τρίβολος. [Callim. in Etym. p. 74, 26 et ap. Suid. s. v. Δεινουμένην, altero grammatico ex altero emendando : Δινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσεν ἅλωα· de quo versu dixit Ruhnk. Ep. crit. p. 179. Conf. Ἀποδινέω et Δῖνος.]

Δίνη, ἡ, [ἡ δίνα Polycharm. ap. Athen. 8, p. 333, D, quod δίνη scrib. G. D.], Vortex, Gurges. Hom. Il. Φ, [354] : Ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας, Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα. Hesiod. Theog. [791] : Δίνῃς ἀργυρέῃς εἱλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει. [Xenarch. ap. Athen. 2, p. 63, F, de polypo : Πόντου κυανέαις δίναις τραφείς. Hemst. Eur. Hipp. 150 : Δίναισιν νοτίας ἅλμας· Or. 1310 : Σκαμάνδρου δίνας. Singulari numero Troad. 210 : Δίναν Εὐρώτα. Plato Cratyli p. A 439, C : Ὥσπερ εἴς τινα δίνην ἐμπεσόντες. Æsch. Eum. 559 : Ἐν μέσᾳ δυσπαλεῖ τε δίνᾳ.] Philo De mundo : Ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτάτης ἁρπασθεῖσαι κατεπόθησαν, Fluctuantis aquæ vortice. Plut. De fort. Rom. : Ἐκ βαθείας ὑποφθέγγεται δίνης, Velut ex imo vortice succlamat. [Δῖναι ζεόντων ὑδάτων, Polemo ap. Macrob. Sat. 5, 19. Hemst.] Nec tantum αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαὶ [ut Hesych. int.] vocantur δῖναι, sed etiam Aeris turbines. Turbineos vortices dicere possumus. Empedocl. ap. Plut. [Mor. p. 830, F], loquens de vagis erroribus δαιμόνων θεηλάτων καὶ οὐρανοπετῶν : Αἰθέριον μὲν γάρ σφε μένος ποντόνδε διώκει. Πόντος δὲ χθονὸς οὖδας ἀνέπτυσε· γαῖα δ' ἐς αὐγὰς Ἠελίου ἀκάμαντος· ὁ δ' αἰθέρος ἔμβαλε δίναις. [Plato Phæd. p. 99, B : Ὁ μέν τις δίνην περιτιθεὶς τῇ γῇ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ μένειν δὴ ποιεῖ τὴν γῆν. Eur. Alc. 244 : Οὐράνιαί τε δῖναι νεφέλας δρομαίου. Aristoph. Av. 697 : Εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις. Plut. Mor. p. 927, C; 938, F. || Circumactio, Agitatio. Aristoph. Av. 1198 : Ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαρσίου δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται. Plato Rep. 10, p. 620, E : B Τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης. Figurate Æsch. Prom. 1052 : Ἔς τε κελαινὸν Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας τοὐμὸν ἀνάγκης στερραῖς δίναις· Agam. 997 : Πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν τελεσφόροις δίναις κυκλούμενον κέαρ. || Cum diphthongo Hesych. : Δεῖναι, αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί. Δείναις, συστροφαῖς. Δείνας, κινήσεις, τὰ κοιλώματα τῶν ὑδάτων. Δείνη, συστροφή. ῑ]

Δινήεις, εσσα, εν, Vorticosus. Hom. Il. E, [479] : Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι· Od. Z, [89] : Ποταμὸν παρὰ δινήεντα. Apoll. Rh. 2, [551] : Δινήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν Νῆα ῥόος. [Hesych. : Δεινήεντα, περιστρεφόμενα, φοβερά. Δινήεντος, τοῦ συστροφὰς τῶν ῥευμάτων ἔχοντος. Simonides ap. Athen. 4, p. 172, E : Δινάεντα ... Ἄναυρον. Eur. Cycl. 46 : Δινᾶεν ὕδωρ ποταμῶν, ubi edd. vett. δινῶεν. « Δινήεις et compos. Ἀμφιδινήεις significant etiam Rotundus, In orbem fabricatus. Moschus 2, 55 : Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο Ἑρμείης ἤσκητο. » Brunck.]

Δινηθμὸς, ὁ, i. q. δίνησις.

[Δινηΐς. In epigr. Zonæ in Anth. Pal. 9, 556 ad C Νηρηΐδες in marg. codicis scriptum δινηΐδες.]

[Δίνημα, i. q. δίνευμα. Manetho 4, 553 : Θοοῦ δινήματι κόσμου.]

Δίνησις, εως, ἡ, In vorticem s. gyrum circumactio, κυκλοτερὴς περιστροφὴ, Erotian. [p. 268. Plur. numero Epicur. in epist. ap. Diog. L. 10, 90. Theophyl. Sim. Hist. 2, p. 46, A : Τῆς κυκλικῆς τῆς φωσφόρου δινήσεως. Per diphthongum ap. Hesych. : Δείνησιν, κίνησιν, συστροφήν. Δεῖνος, δείνησις. Conf. Δῖνος. G. D. Gregor. Nyss. t. 2, p. 314, A : Τοῦ παντὸς ἡ δίνησις. Id. ib. p. 275, A : Δινήσεως· p. 665, D : Τῇ τοῦ παντὸς συμπεριπολοῦντες δινήσει· t. 1, p. 47, D : Ἐπιτείνοντος ... τὴν δίνησιν. Hermes Trismeg. p. 22, 45 : Καὶ ἡ μὲν δ. στροφή· ἡ δὲ κρύψις ἀνανέωσις. Hase.]

[Δινητὸς, ἡ, ὸν, Circumactus in orbem. Philipp. Caryst. in Anth. Pal. 7, 394 : Μυλεργάτας ἀνὴρ ... βαρυβρομήταν εἶχε δινητὸν (codex βαρυβρομὴς ἀνεῖχε δινητὰν) πέτρον.]

[Δινισμὸν (?)· Πλάτων Πολιτείας ἕκτῳ, Antiattic. p. 90, 27.]

D [Διννομένης. V. Δεινομένης, ubi add. Alcæi fragm. ap. Hephæst. p. 90 Gaisf. G. Dind.]

[Δίννυς, υος, ὁ, Dinnys, Helixi filius, gymnasiarchus in inscrr. Chiis ap. Bœckh. vol. 2, p. 201 et 204. Forma est Æolica ut Διννομένης pro Δεινομένης. G. Dindorf.]

Δινοβίας συμβάσης εἰς τὸ Καλλικλέους χωρίον, dicit Liban. Argum. Or. Dem. π. Καλλικλέα [p. 1271], pro ἐμβολῆς ὕδατος ἐπομβρίου, ut ex oratione ipsa apparet. Bud. Forsan igitur δινοβίαν vocat δίνην βιαίαν, Violentum vorticem aquæ pluvialis. Vide et Χαράδρα. [Codex Marcianus δηωβίας, Bavar. δη βίας cum literæ unius spatio. Δυσομβρίας margo ed. Lutet., recte fortasse.]

Δῖνος, ὁ, pro eodem [δίνη]. Plut. [Mor. p. 404, E] : Οἱ δῖνοι τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων, Turbines et gyri : ut Catull. : Libratum tereti versabat turbine fusum. [Cum diphthongo Hesych. : Δεῖνος, τὸ περιστρεφόμενον. Δείνοις, κινήσεσι. Δεῖνος, δείνησις. Harpocr. : Δείνῳ (codd. δεινῷ, unus δινῷ), ἀντὶ τοῦ δι-

νήσει (cod. unus δινήσω). Ἀντιφῶν Ἀληθείας β'. Scrib. Δίνῳ .... δινήσει. Thom. M. p. 241.] || Pro Turbine æthereo, ap. Aristoph. Nub. [379] : Ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστί τις αὐτὰς, οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε φέρεσθαι; Ἥκιστ'· ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. Ibid. [828 et 1471] : Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς. [Et 1473.] || Vertigo, i. e. affectus quo caput circumagi videtur : in quo si præterea tenebræ oculis obversentur, σκοτόδινος, quasi Tenebricosa vertigo, appellatur. Gorr. [ex Galeno vol. 11, p. 142], seu, ut Erotian. [p. 124] exp., ὅταν φέρεσθαι δοκῇ τὰ ὁρώμενα. [Hippocr. p. 908, A : Ἔπειτα τὸν ἄνθρωπον ὅτι δῖνός τε ἔλαβεν καὶ σκότος.] || Saltationis quædam species, Erotian. : dicta fortassis, quod in gyrum ageretur. [Δεῖνος ap. Hesych., sed δῖνος recte Etym. M. p. 277, 14 et Eustath. p. 1166, 10, quam scripturam ex Herodiani libro περὶ σχημάτων diserte memorat schol. Il. Γ, 391.] || Eustathio [p. 428, 11; 939, 60; 1157, 25; 1207, 8; 1635, 59, Etym. M. p. 277, 12, 16] i. q. τόρνος, Instrumentum, quo ligna, ebur et alia hujusmodi tornantur. Item, Quicquid turbinatum est, κῶνος, ῥόμβος [Eust. p. 1635, 61], Lat. Turbo, ut ap. Plin. Turbines cadorum, apud Virg. : Torto volitans sub verbere turbo, Quem pueri magno in gyro vacua atria circum Intenti exercent ludo. || A cujus similitudine ap. antiquos dicebatur Vasculum fictile basi carens, et ab inferiori parte στρογγύλον : alio vero nomine ψυγεὺς, ψυκτὴρ, ἀκρατοφόρος, Athen. [11, p. 467, D], et Pollux 6, [96, 99], addens, Οὐ μὴν ἔχει πυθμένα, ἀλλ' ἀστραγαλίσκους. [De vasculi nomine s. v. Δεῖνος dictum est. Vix autem dubitari potest quin verior scriptura sit Δῖνος. G. D.] Eustathio [Athenæi errorem secuto] Δεινιὰς quoque dicitur a Dinio artifice. [Δεινιὰς poculi nomen nullum fuisse s. h. v. dictum est.] Apud Lat. quoque Turbinem vasculum esse scribunt in imo angustissimum, latissimum in summo, figura pirorum : quo pruna et cottana inter Saturnalia xeniola missitari solerent. Aristoph. Vesp. [618] : Οὗτος δὲ κεχηνὼς, Βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν. [Ad quem l. schol. : Ἀγγεῖόν τι κεράμειον οἴνου, οἷον πρόχυμα, βάσιν οὐκ ἔχον, ἀλλὰ στρογγύλον κάτω (ἀλλὰ κάτωθεν ὑπότροχον cod. Venet.).] || Est etiam ποδονιπτὴρ [Pelvis] ap. Cyrenæos, Eustath. [ex Athen. 11, p. 467, F.] || Item, ἅλως ap. Telesillam, Eust. ex Athen. [l. c. Ælian. N. A. 2, 25 : Τῶν σταχύων τριβομένων ἐν τῷ δίνῳ· 4, 25 : Ὅταν ἀλοητὸς ᾖ καὶ στρέφωνται περὶ τὸν δῖνον οἱ βόες. Xenophonti OEc. 18, 5 restituit Ruhnk. Ep. crit. p. 180 : Στρέφοντες γὰρ καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας ὑποβάλλοντες τὰ ἄτριπτα ἀεὶ, δηλονότι μάλιστα ὁμαλίζοιεν ἂν τὸν δῖνον καὶ τάχιστα ἀνύτοιεν· ubi libri τὸ δεινόν. || Δῖνος, nomen pr. loci Lyciæ, de quo v. s. Δινάζω. || Δῖνος, τὸ, Etym. M. p. 339, 11 fingit propter pravam etymologiam voc. ἔνδινα.]

Δινὸς, ή, όν, Vorticosus, δίνας καὶ συστροφὰς ἔχων, ut Eust. [p. 1221, 41] quosdam exponere scribit, qui Hom. Il. Φ, [25] legebant ποταμοῖο κατὰ δινοῖο ῥέεθρα, pro δεινοῖο : sicut et Il. Υ, [259] pro ἐν δεινῷ σάκει, legebant δινῷ, i. e. δινωτῷ [de quo Eust. p. 1207, 2. Inepte utrumque].

[Δίνουμμον, Binio, Denarius. V. Glossar. med. Latin. in *Dinumium*. Ducang.]

Δινοχλέω, Obturbo, Vexo. [Vitiose pro διενοχλέω.]

Δινόω, Instar turbinis circumago, Torno, τορνεύω, Eustath. [p. 412, 31; 939, 60; 1635, 59. Fictum propter adject. δινωτός. Etym. M. p. 277, 17 : Δῖνος σημαίνει ... τόρνον παρὰ τὸ δινοῦσθαι. Ab eadem verbi forma ducitur subst. δίνωσις.]

[Δίνω. V. Δινέω.]

Δινώδης, ὁ, ἡ, Turbineus, Turbineis vorticibus plenus. [Dio Cass. 68, 13 : Ἔν τε ποταμῷ πολλῷ καὶ ἐν ὕδατι δινώδει. G. Dind.]

[Δινώεις lectio vitiosa. V. Δινήεις.]

[Δίνωσις, εως, ἡ, i. q. δίνησις. Hesych. : Δείνωσιν, δύναμιν, δεινότητα, συστροφήν. Postrema explicatio ad δίνωσιν referenda.]

Δινωτὸς, ή, όν, Turbinatus, Tornatus, τορευτὸς, τορνωτὸς Eust. Hom. Il. N, [405] : Κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἐΐσῃ, Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ Δινωτὴν φορέεσκε, Quasi tornata esset, ut Eust. exp. Il. Γ, [391] : Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι. Sic Od. Τ, [56] κλισίην dicit δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ. [Per diphthongum scribitur in codd. antiquioribus Homeri et ap. Hesych. : Δεινωτὴν, πεποικιλμένην ἐν κύκλῳ, ἢ τετορνευμένην, ἢ τὴν ἱμᾶσι διειλημμένην. Χρῆται Ὅμηρος ἐπὶ τῆς κοίτης Τηλεμάχου (κλίνης Πηνελόπης volebat dicere). Δεινωτοῖς, κυκλοτερέσι, πεποικιλμένοις. Δινωτὴν, στρογγύλην καὶ περιφερῆ. Δινωτοῖσι λέχεσσι, στρογγύλοις· ἀπὸ τῆς τῶν κλινοπόδων περιφερείας. Sim. Etym. M. p. 277, 8. Apoll. Rh. 3, 43 : Ἧστο δόμῳ δινωτὸν ἀνὰ θρόνον. Leonid. Tar. in Anth. Plan. 306 : Δινωτοῦ ... ὕπερθε λίθου. Manethoni 6, 577 restituit Weigel. : Ὀστέα δινωτοῖς σφετέροις φορέουσιν ἐπ' ὤμοις· ubi cod. δὴ νώτοις.] Ab Oppiano vero δινωτὸς κύβος μολίβδου per παράχρησιν dictum est : nam si κύβος τετράγωνος est, quomodo potest esse δινωτὸς, i. e. τορευτός? aut, si δινωτὸς est, quomodo potest esse κύβος? Eust. [p. 1715, 42.]

[Διξᾶς, ᾶντος, ὁ, numus Siculus, de quo Pollux 9, 81 ex Aristotele : Καὶ διξάντα, ὅπερ ἐστὶ δύο χαλκοῖ, καὶ τριξάντα, ὅπερ τρεῖς.]

[Δίξεστον, τὸ, Duo sextarii. Schol. Aristoph. Thesm. 347 : Τοῦ χοός) τοῦ διξέστου. Χοῦς γὰρ δύο ξέσται, χοεὺς δὲ ἕξ. Δίξεστον, Bisextum, Gl. G. Dind.]

[Δίξοος. V. Δίοζος.]

[Διξός. V. Δισσός.]

[Δίξυλος, ὁ, ἡ, Ex duobus lignis compositus. Oribas. p. 133 ed. Mai. : Τρόχιλοι τέσσαρες μονόξυλοι ἢ δίξυλοι. G. Dindorf.]

Διὸ, pro δι' ὃ, Quamobrem, Quocirca, Proinde. Item Διὸ καὶ et Διὸ δὴ eadem signif. Διόπερ itidem pro Quamobrem, Quare, Proinde, Bud. e Demosth. [Hesych. : Διὸ, διὰ τοῦτο. Apud Polybium διὸ et διόπερ non raro inserviunt redordiendæ orationi suspensæ eodem fere modo quo οὖν particula : v. Schweigh. ad 1, 60, 9, et 82, 13. Διὸ καὶ ap. Diodor. 11, 81, Theophr. De igne 63, p. 727. Cum infin. in oratione obliqua Athenæus 2, p. 36, B, ex poeta aliquo : Διὸ καὶ καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον πανταχοῦ ἰατρόν. Διόπερ. Thucyd. 8, 92 : Διόπερ καὶ τὸ τεῖχος τοῦτο ... ἐτείχιζον. Xenoph. Mem. 4, 8, 7 : Οὐ διὰ τὸ φιλεῖν ἐμὲ ... ἀλλὰ διόπερ καὶ αὐτοὶ ἂν οἴονται ἐμοὶ συνόντες βέλτιστοι γίγνεσθαι. Aristot. ll. plurimis, Diodor. 1, 90, Plut. Mor. p. 115, B, et alii quivis.]

[Διοβλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, i. q. διόβλητος. Schol. Pindari Pyth. 8, 22 : Ὁ μὲν Τυφὼς διοβλὴς γέγονεν. Hemst. Tzetz. ap. Bekker. ad Thucyd. p. 584 ed. stereot. : Ὥσπερ διοβλὴς καὶ κατεβροντημένος. Eustath. Opusc. p. 46, 13 : Εἰς διοβλῆτα καταστήσασθαί σε. G. D.]

Διόβλητος, ὁ, ἡ, Ab Jove ictus, i. e. Fulmine tactus, δίοις βέλεσι βλαβεὶς, Eustath. [p. 1528, 37. Charax ap. anon. in Galei Opusc. myth. p. 92 : Ὁποῖα ἐπὶ τοῖς διοβλήτοις λέγεται. Hemst. Ælian. N. A. 6, 62. Nonnus Dion. 21, 221 : Διοβλήτοιο Θυώνης.]

Διόβολος, ὁ, ἡ, Ab Jove missus, ut VV. LL. ex Eur. exp. Possit tamen esse etiam i. q. διόβλητος, A Jove ictus, i. e. Fulmine tactus. [Eur. Alc. 125 : Πρὶν αὐτὸν εἷλε διόβολον πλῆκτρον πυρὸς κεραυνίου. Soph. OEd. C. 1464 : Ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται κτύπος ἄφατος διόβολος. Recte igitur VV. LL. sunt interpretata, male HSt.]

[Διοβούλιον, τὸ, Diobulium, πολίχνιον πλησίον τοῦ Πόντου. Τὸ ἐθνικὸν Διοβουλιεὺς, ὡς τὰ τῶν Φρυγίων πόλεων ἐθνικὰ, Steph. Byz.]

[Διογᾶς, i. q. Διογένης, in Charta Borg. 11, 13. || Διόγας ἰατραλείπτης ap. Galen. vol. 13, p. 555.]

[Διογείτων, ονος, ὁ, Diogiton, n. pr. in oratione Lysiæ Κατὰ Διογείτονος. || N. pr. lurconis ap. Antiphanem Athen. 8, p. 343, A. || Διογείτονα Ἀχαρνέα ap. Demosth. C. Neær. p. 1360, 11. || Διογίτονος in inscr. Orchomenia apud Bœckh. vol. 1, p. 761. G. Dindorf.]

[Διογένεια, ἡ, Diogenia, Cephisi filia, ap. Apollodor. 3, 15, p. 364. || Phorbantis filia, ap. Eustath. p. 303, 9. G. Dindorf.]

[Διογενειανὸς, ὁ, Diogenianus, medicus ap. Galen. vol. 13, p. 965. || Grammaticus Heracleensis, qui Adriani imp. ætate vixit. Nomen per diphthongum scriptum ap. Suid., per ι ap. Galen. l. c. et schol. Hom. Il. Ε, 576, in Etym. M. et alibi. Sæpissime permutatum cum Διογένης, quum eodem ambo no-

mina compendio scribi soleant διο: v. Gaisford. ad Hesiod. Theog. 709. G. Dind.]

[Διογένειος, ὁ, ἡ, Diogenius. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 456: Οἱ περὶ τὸ Διογένειον (sc. γυμνάσιον) συνάρχοντες. || Pollux 10, 60: Ἀθήνησι δὲ ἦν ὑπὲρ ὑδρείου τινὸς, οὗ τὸ ὕδωρ ἐπεξεχεῖτο, ποίημα καὶ ἀνάθημα Διογένους, ὃ καὶ Διογένειον ἀναλογεῖον ἐκαλεῖτο. G. Dind.]

[Διογενέτωρ, ορος, ὁ, Jovis genitor. Eur. Bacch. 122: Διογενέτορες ἔναυλοι, Natalicia Jovis antra.]

Διογενής, ὁ, ἡ, Ex Jove ortus, Jove editus, ut διογενὲς τέκνον, Soph. [Aj. 91] de Pallade. [De eadem ap. Æsch. Sept. 129. Διογενοῦς Ἀμφίονος ib. 528. Διογενεῖς θεοὶ ib. 301 et Suppl. 631. Αἷμα διογενὲς ap. Eur. Andr. 1196.] Διογενὲς φάος, Eur. [Med. 1258.] Hinc Διογενής non a genit. Διὸς, Jove prognatus, sed generaliter Divus, Generosissimus, Præstantissimus. Hom. Il. A, [337]: Διογενὲς Πατρόκλεις. [B, 173: Διογενὲς Ὀδυσσεῦ· Λ, 810: Διογενὴς Εὐαιμονίδης, et alibi non raro, producta apud Epicos syllaba prima. Genitivum Doricum διογενεῦς annotavit Greg. Cor. p. 298. Eadem signif. διόγνητος dictum fuit.]

Διογένης, ους, ὁ, Diogenes, nom. pr. [multorum, quorum quinque memorat Diog. L. 6, 81, inter quos clarissimus est philosophus cynicus Sinopensis, Antisthenis discipulus. Prima nominis syllaba producitur in metro dactylico epigr. ap. Diog. L. 6, 78, corripitur in versu procleusmatico Diogenis L. ib. 79. G. Dindorf.]

[Διογενιανός. V. Διογενειανός.]

[Διογενίδαι, οἱ, Diogenidæ, γένος Ἀθήνησιν ἰθαγενῶν, Hesych.]

[Διογενισμὸς, ὁ, Diogenismus, Ratio vivendi more Diogenis. Julian. Or. 6, p. 187, C: Ὁ Κυνισμὸς οὔτε Ἀντισθενισμός ἐστιν οὔτε Διογ. M.]

Διογενισταὶ, οἱ, Diogenis sectatores, Athen. [5, p. 186, A.]

[Διόγκινον. Etym. Gud. p. 418, 9: Ὀγκάνος (sic), ὁ ἐπικαμπὴς σίδηρος, ἐκ τοῦ κάμπτω, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὀγκινάριον καὶ διόγκινον καὶ τριόγκινον. Ὄγκινον δὲ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σίδηρα (τῶν βελῶν addit Etym. M. p. 613, 47) ἐκβάλλουσι. Ὄγκοι γὰρ αἱ γωνίαι τῶν βελῶν, ἐξ οὗ καὶ ὀγκία τὸ μέτρον καὶ ὄγκος ἡ ὑπερηφανία. Διόγκινον et τριόγκινον corrupta videntur ex διόγκιον et τριόγκιον, vel διούγκιον et τριούγκιον. Conf. Διούγκιον. G. Dind.]

Διογκόω, Tumefacio, Inflo, Magna mole distendo, Majus et grandius facio, Extollo. [Hippiatr. p. 140: Τῷ διογκοῦσθαι τὴν γαστέρα. G. D. Heraclid. Alleg. Hom. p. 449: Ἀρξαμένη γὰρ ἀπὸ λιτῆς αἰτίας ἡ ἔρις ... πρὸς μέγα δή τι κακοῦ διογκοῦται. Schæf. Artemidor. 1, 14, p. 27: Πολλὰ κτήσεται ... χρήματα, ὡς καὶ διογκωθῆναι.] Apud Hermog. [p. 283, 284] dictio aliqua διογκοῦν τὸ στόμα dicitur Quæ ore grandiore et apertiore pronuntiatur, Λέξις δὲ σεμνὴ, πᾶσα μὲν ἡ πλατεῖα καὶ διογκοῦσα κατὰ τὴν προφορὰν τὸ στόμα, ὥστε στομφάζειν. Et rursus, Μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα τὸ ω καὶ τὸ α διαίρει τε καὶ διογκοῖ τὸ στόμα. Aliud ex. ex Eod. habes ap. Bud. p. 95. [Suid.: Διωγκωμένον, πεφυσημένον.] Διωγκέω, Pertumeo, VV. LL. Sed viderint: nam per o tantum ὄγκος dicitur Tumor: et Διογκόω, Pertumefacio, Tumore distendo.

[Διογκύλλω, i. q. διογκόω. Eunap. p. 112 ed. Boiss.: Πρὸς τοὺς ἄλλους οἰδοῦντος καὶ διογκυλλομένου. Nam sic librorum vitia διωγκυλωμένου et διωκυλλομένου emendavit editor.]

Διόγκωσις, εως, ἡ, Tumefactio. Methodici sic vocabant Corporum distentionem vel a coacervatis excrementis factam, vel a diffusis humoribus, ac veluti inundantibus, Galen. [vol. 2, p. 325. Id. vol. 7, p. 154: Σπληνὸς φλεγμονὴ καὶ δ. Plut. Mor. p. 771, B. G. D.]

Διόγνητος, ὁ, ἡ, i. q. διογενής, Ab Jove genitus, Ab Jove genus et ortum ducens, ideoque Nobilis, Generosus. Hesiod. Scut. [340]: Διόγνητος Ἰόλαος. Per syncopen dicitur pro διογένητος.

[Διόγνητος, ὁ, Diognetus, ὄνομα κύριον, Suid. Multis commune, quorum sex memorat Fabric. B. Gr. vol. 2, p. 216 ed. vet., 1. scriptorem itinerum Alexandri M. ap. Plin. H. N. 6, 17. 2. architectum Rhodium ap. Vitruv. 10, 22. 3. Erythræorum ducem ap. Parthen. Erot. c. 9, Hygin. p. 275, Polyæn. 8, 36, Plut. Mor. p. 254, B. 4. Carthaginiensem, Clitomachi patrem ap. Steph. Byz. s. v. Καρχηδών. 5. pictorem Antonini ap. Jul. Capitol. c. 4. 6. Megarensium principem ap. Polyæn. 1, 27. Adde 7. navarchum Antiochi magni ap. Polyb. 5, 43, et quos Reines. ad Suidam memorat. 8. villicum ap. Gruter. Inscr. 5, p. 107. 9. pugilem Cretensem ap. Ptolem. Heph. in Phot. Bibl. p. 151, 20 Bekk.]

[Διόγνωστος, ὁ, Diognostus, n. pr. ap. Artemidor. 4, 83, p. 394. G. Dind.]

[Διόγονος, ὁ, ἡ, Jove genitus. Eur. Hipp. 560: Τὰν διογόνοιο Βάκχου | νυμφευσαμέναν, producta syllaba prima in metro choriambico. G. Dind.]

[Διοδεία, ἡ, Transitus. Suid.: Δ., ἡ διέλευσις. Artemidor. p. 18. Wakef. Διοδεία avium, ut puto, Aristot. Eth. Eudem. p. 18, 16. Hemst.]

Διοδεύσιμος, ὁ, ἡ, Per quem iter haberi potest, Pervius, Permeabilis.

[Διόδευσις, εως, ἡ, Transitus. Hippocr. p. 298, 43: Τοῦ πνεύματος ἡ δ.]

Διοδεύω, Iter facio per, Permeo: ut διοδεύω τὴν Ἰταλίαν, Iter facio per Italiam. [Polyb. 2, 15, 2: Οἱ διοδεύοντες τὴν χώραν. Plut. V. Flamin. c. 5, Ages. c. 17. Xenoph. Eph. 5, 2, p. 91: Διώδευον τὴν ἄλλην Αἴγυπτον. Hesych.: Διόδευσον, πέρασον.] Et, Τοσαύτην γῆν διοδεύσας, Tantam viam permensus. Synes. Ep. 67: Διοδεύσας τὴν ὕποπτον ὡς ἀνύποπτον, Peragrans suspectam regionem. [Passiv. διοδευομένη Philipp. in Anth. Pal. 9, 708. Forma media Philemo c. 229, p. 156: Ἵνα μὴ διοδευομένων τινῶν κατοπτεύωνται αἱ γυναῖκες.]

[Διόδημος, ὁ, Diodemus, n. pr. viri Rhamnusii in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 512. G. Dind.]

[Διοδία, ἡ, Bivium, Gl.]

Διοδοιπορέω, Iter facio per, Permeo. [Herodot. 8, 129: Τὰς δύο μοίρας (τῆς ὁδοῦ) διωδοιπορήκεσαν. Alii libri sine augmento διοδοιπ-. Joseph. C. Apion. 2, § 16. Ezechiel trag. p. 166 ed. Morel. G. Dind.]

[Διοδοποιέω, Viam facio. Theophr. De igne 59, p. 726: Τὸ μὲν γὰρ διαδῦναι δύναιτ' ἂν καὶ διοδοποιεῖ. Sic Schneiderus. Libri alii διαδῦναι διαδύναιτ' ἂν διοδωποιεῖν, alii διαδύναιτ' ἂν διοδοποιεῖν, alii διαδύναι καὶ διοδοποιεῖ, alii διαδῦναι δύναιτ' ἂν διόδῳ ποιεῖν. Ex his satis clarum videtur Theophrastum non διοδοποιεῖν, sed δίοδον ποιεῖν dixisse. G. Dindorf.]

Δίοδος, ἡ, Via quæ per aliquem locum fert, Transitus. [Æsch. Prom. 1049: Τῶν τ' οὐρανίων ἄστρων διόδους.] Æschin. C. Ctesiph. [p. 75]: Αἰτήσοντας Θηβαίους δίοδον ἐπὶ Φίλιππον, Petituros ut transitus sibi detur. Sic Aristoph. [Av. 189]: Ἢν ἰέναι βουλώμεθα Πυθῶδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα, Petimus commeatum, Ut transire liceat. Thuc. [2, 4]: Ἄπειροι ὄντες οἱ πλείους, ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ, τῶν διόδων. [Aristot. H. A. 1, 14: Δίοδος τῷ σπέρματι.] Herodian. 3, [14, 15]: Ἐμπόδιον νομίζοντες πρὸς τὴν δίοδον τῶν ἑλῶν, Impedimentum esse transgrediendis paludibus. 8, [1, 15]: Πεφράχθαι τὰς διόδους εἰς κωλύμην τῆς αὐτῶν διαβάσεως. Philo V. M. 1, dicit διέξοδος. In posteriore autem Herodiani l. dicitur potius de Ipsa via qua per aliquem locum itur. [Herodot. 9, 99: Τὰς διόδους τὰς ἐς τὰς κορυφὰς ... φερούσας. De Thermopylis 7, 201: Ἐστρατοπεδεύοντο οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ διόδῳ.] Apud Aristoph. Eccl. [693] διόδους quidam exp. simpliciter Vias, κατὰ τὰς διόδους προσπίπτουσαι. [Thesm. 658: Καὶ τὰς σκηνὰς καὶ τὰς διόδους διαθρῆσαι. Dionys. A. R. 5, 36: Ἡ φέρουσα δίοδος ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἐπὶ τὸν μέγαν ἱππόδρομον. || « Δίοδος μελάνων ap. Hippocr. Nigrorum dejectiones, per alvum pertransitus. P. 78, E: Σχέσις τῆς κάτω διόδου, Suppressio transitus qui ad inferiora tendit, h. e. stercoris. » Foes.]

[Διόδοτος, ὁ, Diodotus, Eucratis filius, Atheniensis, ap. Thucyd. 3, 41. || Alius in Lysiæ Or. contra Diogitonem. || Statuarius ap. Strabon. 9, p. 396. || Philosophus peripateticus, Boethi frater, ib. 16, p. 757. || Apameensis, Trypho cognominatus, de quo historicorum testimonia collegit Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 326—328. G. Dindorf.]

[Διόδους, οντος, ὁ, Bidens, Gl.]

[Διοδύρομαι, Lamentor, Deploro. Demosth. p. 1248, 20: Διωδύρετο τὴν αὑτοῦ συμφοράν. Sic libri optimi: alii ὠδύρετο. ῡ]

[Διοδώρα, ἡ, Diodora, n. pr. Inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 520.]

[Διοδώρειος, ὁ, ἡ, Diodoreus. Diodor. Sardian. in Anth. Pal. 6, 348 : Τῆς Διοδωρείου ... σοφίης.]

[Διοδωρὶς, ἡ, n. pr. pagi non longe a Cascharis in Mesopotamia. Epiphan. t. 1, p. 627, D : Ἔρχεται εἰς κώμην τινὰ τῆς Καρχάρων (leg. Κασχ.), Διοδωρίδα καλουμένην. Conf. ib. t. 2, p. 176, A. Hase.]

[Διόδωρος, ὁ, Diodorus, n. pr. plurimorum, e quibus memoramus 1. Diodorum Xenophontis filium ap. Diog. L. 2, 52. 2. amicum Socratis ap. Xenoph. Mem. 2, 10. 3. accusatorem Androtionis ap. Demosthenem in orationibus contra Androtionem et Timocratem. 4. Diodorum Siculum, historiarum scriptorem. Aliorum notitia ex Fabricii B. Gr. petatur. G. D.]

Δίοζος, ὁ, ἡ, Qui in duos ramos spargitur. Theophr. H. Pl. 1, 13 [8, 3] : Ἔστι δὲ τὰ μὲν, δίοζα, τὰ δὲ τρίοζα, τὰ δὲ πλείους ἔχοντα· ἔνια δὲ πεντάοζά ἐστι. Plin. 16, 30 : Quædam bifurcæ atque etiam in quinas partes diffusæ. Quæ Plinii interpr. movere aliquem possit, ut ap. eund. Theophr. H. Pl. 5, 2 [1, 9], ubi legitur Δίξοος, et Τετράξοος, et Μονόξοος, suspicetur scribendum Δίοζος, et Τετράοζος, et Μόνοζος. Quod ex ipsius etiam Theophr. definitione colligi posse videtur; nam τετράοζα vocari tradit ὅσοις ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης δύο κτηδόνες εἰσί. Ab Hesych. autem κτηδόνες esse dicuntur τριόδοντες : qua voce et Furcæ significantur. Pliniusque item, quæ a Theophr. appellantur δίξοα, interpr. Venarum cursus bifidos habentia : ita ut ὄζοι ab exteriore trunci parte dicantur Furcæ in quas dividitur et finditur, ab interiore vero κτηδόνες, Furcæ quas venarum cursus facit; nam venas in furcas quasi dividi notum est. Verba Theophr. subjungam, retinens tamen scripturam quam in vulg. edd. reperi. Is de picea et abiete loquens, et his quæ ambabus communia sunt, ait, Ἔστι γὰρ ἡ μὲν τετράξοος, ἡ δὲ δίξοος· καλοῦσι δὲ τετραξόους μὲν, ὅσαις ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης δύο κτηδόνες εἰσὶν, ἐναντίαν ἔχουσαι τὴν φύσιν· τὰς δὲ τοιαύτας ἐλάτας καὶ πεύκας τετραξόους καλοῦσιν· εἰσὶ δὲ καὶ πρὸς τὰς ἐργασίας αὗται κάλλισται· αἱ δίξοοι δὲ κτηδόνα μὲν ἔχουσι μίαν ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης, ταύτας δὲ ἐναντίας ἀλλήλαις· μονοξόους δὲ καλοῦσι τὰς ἐχούσας μίαν μόνον κτηδόνα. Hæc Theophr. ibi, interjectis tamen nonnullis, quæ omisi. Unde Plin. 16, 39 : Communia his (abietibus) pinoque, ut quadripartitos venarum cursus bifidosque habeant, vel omnino simplices. Optima quadripartitis materies et mollior quam ceteræ. De fluviata vero abiete quæ dicit, confer cum iis quæ Vitruv. habet 2, 9, ubi eam excisam quadrifluviis disparari dicit. Sed notandum hoc est, Aldinam Theophr. edit. in tertia periodo verborum a me citatorum, quæ sc. sic incipit, Τὰς δὲ τοιαύτας ἐλάτας, pro τετραξόους habere τετραξόους : sicut et in cod. cap. aliquando post, Ἀλλ' ἔστι τετράξοα μὲν ὀλίγα, μονόξοα δὲ πλείω τῶν ἄλλων. Quæ scriptura aliam mihi suspicionem movet, ut sc. credam hanc scripturam veriorem esse, et derivari hæc a ξέσαι, quod Hesych. exp. τεμεῖν, κόψαι, quemadmodum in Ξέω annotatum fuit : a ξέσαι inquam, eo modo quo ἀντίξοος et ξοΐς, quæ a præt. med. ἔξοα formata sunt. Atque ita Δίξοος fuerit Bifurcus, Bifidus : et Τετράξοος, Quaternas furcas s. fissuras habens : at Μονόξοος, Unicam et simplicem. Et Ἀντίξοος, In contrariam partem fissus s. scissus : generaliter autem Contrarius, Adversus. [Recte hæ lectiones Theophrasto nunc ex codd. restitutæ.] Qui vero his certiora reperiet, ea sequi poterit. Nonnulli superiora illa composita esse crediderunt e ζοή Ionice posito pro ζωή : ut nomine ζοή significetur Venarum in arboribus cursus : quia hæ fibræ et venæ sunt causæ adjuvantes vitæ in plantis. In arboribus, inquiunt, τῆς ζωῆς συναίτια sunt ἶνες καὶ φλέβες, Fibræ et venæ, quarum discursus κτηδόνες dicuntur, Plinio Pectines. Horum e contextu simplici aut duplici aut quadruplici, δένδρα μονόζοα et δίζοα vel τετράζοα appellantur : quo fit ut pectinum varietate, varia sit πελέκησις, multisque modis materia securi disparetur. Ita autem hæc a ζωή derivata existimant, ut φυσίζοος : volunt enim gramm. ζωή [ζόη] esse a ζίω, et inde postea factum ζωή.

[Διοζόω.] Inde [ab adject. δίοζος] Διοζοῦσθαι dicitur quod in duos veluti ramos finditur s. dividitur. Hippocr. De nat. infant. [§ 4] : Καὶ δὴ καὶ διοζοῦται (sub. τὰ ὀστέα) ὡς δένδρον, i. e. fiunt δίοζα.

Διόθεν, adv. Ab Jove. Hom. [Il. O, 489 : Δ. βλαφθέντα βέλεμνα· Ω, 194, 561. Hesiod. Scut. 22; Æsch. Prom. 1089; Eur. Rhes. 455, Hel. 1521.] Et Ἐκ Διόθεν pro eodem Hesiod. [Op. 763. Lucian. De d. Syria 1, cap. 12 : Ἀλλά σφισι μεγάλη Διόθεν φιλίη ἐγένετο, A Jove immissa. Tit. Theb. sec. conj. Bœckhii Inscr. vol. 1, n. 1654, 11 : Οὐ γάρ τις κατὰ γαῖαν ὅσαις Διόθεν γένος ἐστίν. Hase.]

Διοίγω, Aperio, Pando, Resero, i. q. ἀνοίγω. Tecmessa ap. Soph. Aj. [346] : Ἰδοὺ διοίγω, ad Chorum, qui dixerat, Ἀλλ' ἀνοίγετε τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι· pandi sibi portas jubens ut ingrederetur. [Id. OEd. T. 1287, 1295. Hesych. : Διοίξας, ἀνοίξας. Plato Conv. p. 215, B : Διχάδε διοιχθέντες.] Pro eod. dicitur etiam Διοίγνυμι, sive Διοιγνύω, ut οἴγω et οἰγνύω. [Aristoph. Eccl. 852 : Τὰς γνάθους διοίγνυτε. Hesych. : Διοιγνῦντες (scr. Διοιγνύντες), ἀνοίγοντες. Aristot. H. A. 9, 7 : Διοιγνὺς τὸ στόμα. Philo vol. 1, p. 442, 12 : Τὸ τῆς ψυχῆς διοίγνυσιν ὄμμα.]

[Δίοιδα. V. Διειδέναι.]

Διοιδαίνω, Intumesco, Turgesco. [Hippiatr. p. 68 : Διοιδαίνειν τό τε πρόσωπον καὶ τοὺς μυκτῆρας. G. D.] Quum vero animus alicujus οἰδαίνειν dicitur, accipitur pro Turgescere ira, ut Cic. in Οἰδαίνω loquitur. Sic Ovid. Ora tument ira, Virg. Intumuit Juno. Et cum dat., Ovid. Intumuit vati non tamen Ascra suo,' pro Succensuit. Herodian. 8, [8, 2] : Οἱ μέν τοι στρατιῶται διοίδαινον τὰς ψυχάς· 7, [3, 16] : Κατά τε πόλεις καὶ κατὰ ἔθνη διοίδαινον τῶν ὄχλων αἱ ψυχαὶ, Popularium animi intumuerant. Ib. [8, 3] : Διοίδαινον πᾶσιν αἱ ψυχαὶ τηλικούτων ἔργων εὐτόλμων καινοτομίᾳ, Animi omnium exulcerati tantarum rerum audacia ac novitate intumuerant. [Clem. Al. p. 200 : Ἐξ ὧν ἔριδες καὶ μάχαι καὶ ἔχθραι διοιδαίνουσιν. Kall.] || Διοιδέω, Intumesco. [Strabo 3, p. 173 : Ἄρχεσθαι διοιδεῖν τὴν θάλασσαν. Suid. : Διώδει, ἐφλέγμαινε. Διοιδούντων, ἐκφυσώντων. Διοιδοῦσα, ἀντὶ τοῦ ὀγκουμένη. Ὀργῇ διοιδοῦσα schol. Aristoph. Ran. 868. G. D.] Lucian. [Necyom. c. 18] : Διῳδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας δὴ τὰ σκέλη, Intumuerant ex hausto veneno crura, ut Ovid., Corpus tumet omne veneno. [Id. Gallo c. 10 : Ὠχρὸς ὢν ὅλος καὶ διῳδηκώς. || De animo Heliodor. 7, 7, p. 266 : Διοιδουμένη καὶ οὐκ ἄνευ ζηλοτυπίας ἤδη τὴν Χαρίκλειαν θεωμένη. Schneider. || Διοιδίσκομαι. Galen. vol. 5, p. 185 : Μαλακὸν γίνεται τὸ σπέρμα καὶ διοιδίσκεται.]

[Διοιδὴς, ὁ, ἡ, Tumidus, Turgidus. Nicand. Al. 90 : Οὐθατόεντα διοιδέα μαζὸν ἀμέλξας. Bandinius ex cod. διειδέα.]

[Διοιδίσκομαι. V. Διοιδαίνω.]

Διοικέω, Seorsim habito, Bud., nullum tamen hujus exemplum proferens. Sed huc referri potest, quod e Plat. Tim. citatur, Διῳκηκὸς οἰκήσεις ἰδίας, Proprias sedes habens et domicilia. [Xenoph. H. Gr. 5, 2, 5 : Οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἔφασαν σπείσεσθαι, εἰ μὴ καὶ διοικοῖντο κατὰ κώμας. Typicum Irenes Aug. p. 157 : Δούλας ὀφειλούσας διοικεῖσθαι ἀπὸ τῶν τῆς μονῆς. G. D.] || Active potius usurpatur. Signif. enim Digero per sua veluti domicilia et sedes. Ex Alex. Aphr., Τὸ ὑγρὸν μὴ διοικούμενον, Humor qui non digeritur. [Diog. L. 6, 34 : Ὠμὰ δὲ κρέα ἐπεχείρησε φαγεῖν, ἀλλ' οὐ διῴκησε. Seager.] || Administro, Rego. Epicur. : Τὰ μέγιστα ὁ λογισμὸς διοικεῖ, Maximæ res consilio ipsius et ratione administrantur, ut Cic. interpr. p. 54 mei Lex. Cic. Isocr. Ad Nic. [p. 30, E, et alibi] : Κάκιστα διοικῆσαι τὴν πόλιν, Pessime administrare et gerere remp. Sic et οἰκεῖν. [Plato Criton. p. 51, E : Ὃν τρόπον τὴν πόλιν διοικοῦμεν· Gorg. p. 520, E : Οἰκίαν διοικοίη ἢ πόλιν· Leg. 10, p. 896, E : Ψυχὴν δὴ διοικοῦσαν καὶ ἐνοικοῦσαν ἐν ἅπασι τοῖς πάντη κινουμένοις μῶν οὐ καὶ τὸν οὐρανὸν ἀνάγκη διοικεῖν φάναι; Similiter in Phædro p. 246, C. Et πρόνοια διοικοῦσα τὸν κόσμον, de quo Lennep. ad Phalar. p. 150.] Dicitur aliquis etiam negotium aliquod aut munus publicum διοικεῖν, itidem Administrare, Gerere. Philo V. M. 1 : Βασιλεὺς, ᾧ πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν μόνῳ θέμις τὰ σύμπαντα, Cui pro imperio universa administrare jus est. Dem. [p. 832, 23] : Τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, Civilia mu-

nera gerere. Idem, Οὗτος δὲ ἦν ὁ πάντα διοικῶν, Qui omnia administrabat. Sic in Pand., Ὁ τὰ τοῦ ἀπόντος διοικῶν, Qui absentis negotia gerit. Rursum Herodian. 3, [10, 3] : Δικάζων τε καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν, Jus dicens et civilibus negotiis gerendis intentus. Et Διοικέομαι passive [immo forma media] itidem pro διοικῶ. Greg. Naz., de providentia divina : Ἐκ τῶν ἐναντίων πολλάκις τὰ βελτίω διοικουμένης, Ita administrantis res humanas ut e contrariis meliora eliciat et evenire faciat, Bud. p. 298, ubi et alia duo e Dem. profert exx. [Demosth. p. 179, 24 : Τῶν ἰδίᾳ τι συμφερόντων διοικουμένοις· 93, 8 : Ἅπανθ' ὅσα βούλεται Φίλιππος διοικήσεται· 309, 8 : Εἴ τις ἔροιτο τίσι τὰ πλεῖστα Φίλιππος ὧν κατέπραξε διῳκήσατο, πάντες ἂν εἴποιεν τῷ στρατοπέδῳ καὶ τῷ διδόναι, etc. Polyb. 10, 19, 8 : Ταῦτα διοικησάμενος. Cum πρὸς Demosth. C. Theocrin. p. 1237, 23 : Διοικησαμένου πρὸς Κτησικλέα, Pacto inito cum Ctesicle. || Præter. passivi signif. activa Demosth. p. 287 extr. : Ἵν' ... ἃ βουλόμεθα ὦμεν διῳκημένοι καὶ μετὰ προσχήματος ἀξίου τῆς πόλεως ταῦτα πράξωμεν.] || Διοικέω aliquando commodius redditur Constituo, Ordino [Demosth. p. 35, 26 : Τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς, τὰ δ' ἐν ἐν αὐτοῖς ἴσως διοικεῖν], ut Polit. in seqq. Herodiani ll. : 3, [5, 1] : Διοικήσας δὲ ταῦτα ὡς ᾤετο ἄριστα, His optime pro suo judicio constitutis. Et paulo ante, Διοικήσας τὰ κατὰ τὴν Βρεττανίαν, Rebus Britanniæ ordinatis. Et 4, [8, 15] : Κἀκεῖσε διοικήσας τὰ πρακτέα, Ibique rebus compositis. Sic Idem et passivo usus est 5, [5, 1] : Διοικηθέντων αὐτῷ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῶν ἐπειγόντων, Ordinatis jam in oriente rebus quæ maxime urgebant. Ex Isocr. quoque affertur : Σκόπει πῶς ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ διῴκηκε [Confictum, ut videtur, ex p. 9, E : Ὅταν ὑπὲρ σεαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβούλῳ χρῆσθαι, σκόπει πρῶτον πῶς τὰ ἑαυτοῦ διῴκησεν. Nam sic cod. Urbinas; edd. vett. ὅταν δὲ ὑπὲρ τῶν σεαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβουλεύεσθαι], Vide quomodo sua constituit, Considera quomodo de rebus suis disposuit. Malim Instituit res suas. Sic dicitur aliquis διοικεῖν suam vitam, pro Instituere. Isocr. Ad Philipp. : Οὐ δυναμένους ἄνευ τῆς τοιαύτης δυναστείας διοικεῖν τὸν βίον τὸν σφέτερον αὐτῶν. [Conf. p. 2, E.] Ad Demon. autem dicit, Τὸν ἑαυτῶν βίον οἰκονομεῖν, ut supra indicatum est. [Plut. Mor. p. 989, F : Ταῖς ἀναγκαίαις ὁ βίος ἡμῶν ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς διοικεῖται. Conf. Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 683.] Pro Instituere aut etiam Administrare accipi potest in Dem. [p. 118, 27] : Εἴ τις υἱὸς ἐν οὐσίᾳ πολλῇ γεγονὼς γνήσιος, διῴκει τι μὴ καλῶς μηδ' ὀρθῶς. [P. 467, 17 : Πεντεκαίδεκα ἀργυρίου τάλαντα, ἃ Καλλισθένης διῴκησε· 708, 25 : Ὅπως, εἴ τινος ἐνδεῖ πρὸς τὰ Παναθήναια, διοικηθῇ, Si quid opus sit, comparetur. Reisk. Macho ap. Athen. 8, p. 341, C : Τέλος ἔχει τὰ πάντα μοι ... καὶ δεδιῴκηται πάλαι, i. e. Absumta sunt. Conf. Διοίκησις. || De orationis conformatione Dionys. H. Art. rh. 9, § 3, p. 324 : Τῆς παραινέσεως τὸ εὐπρεπὲς διοικεῖ. Et forma media ib. 8, § 10, p. 302 : Τὴν αὑτῆς χρείαν διοικεῖται ἐν παραινέσεως σχήματι φιλοσοφοῦσα· 9, 2, p. 323 : Ἕτερα προτείνων ἕτερα διοικεῖται.] || Bud. διοικεῖν interpr. non solum Procurare, sed etiam Statuere, Decernere : hunc Luciani l. proferens [Necyom. c. 19], de plebiscito : Διῳκήθη μὲν οὖν τὰ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ [περὶ] τῶν πλουσίων. [|| I. q. διατίθημι, Afficio, Tracto. Alciphro 2, 2 : Οἷά με Ἐπίκουρος οὗτος διοικεῖ, πάντα λοιδορῶν, πάντα ὑποπτεύων. Hemst. Demosth. p. 763, 6 : Ἀλλὰ νὴ Δία τὴν ἀδελφὴν καλῶς διῴκηκεν.] || Infans autem lacte διοικεῖσθαι dicitur pro Curari, h. e. Nutriri, Athen. 2, [p. 46, E] : Τὰ γοῦν ὑποτίτθια γάλακτι διοικεῖται, καὶ πολλὰ δὲ ἔθνη γαλακτοποτοῦντα ζῇ. [Galen. vol. 5, p. 185 : Ἡ δ' ἀρχὴ τῆς ῥιζώσεως κάτω γίγνεται καὶ φαίνεται καθάπερ ἔκ τινος ἑστίας ἡ διοικοῦσα τὸ δένδρον δύναμις ἐκεῖθεν ὁρμωμένη. Sic ibid. paullo ante : Τῆς κατὰ τὰ φυτὰ γεννήσεως τε ἅμα καὶ διοικήσεως. G. D. Strabo 14, p. 659 : Ὑβρέα δ' ὁ πατὴρ ... ἡμίονον κατέλιπε ξυλοφοροῦντα καὶ ἡμιονηγόν· διοικούμενος δ' ὑπὸ τούτων ὀλίγον χρόνον ... ἐπανῆλθε, Sustentatus ab his. Plut. V. Cleom. c. 32 : Αὐτὸν καὶ τοὺς φίλους εὐτελῶς καὶ σωφρόνως διοικῶν τὰ πλεῖστα κατανήλισκεν εἰς φιλανθρωπίας. Schneid. || De augmento sic præcipit gramm. Coislin. in Bekk. Anecd. p. 1285 : Διοικῶ ἐδῴκουν καὶ δε-

A διῴκηται καὶ διῴκουν. Δεδιῳκημένα ex Antiphanis Menagyrta attulit Antiatt. p. 88, 18; δεδιῴκημαι ex Æsopi Fab. 242 Lobeck. ad Phryn. p. 154. Machoni l. c. restituit Kuster., ubi libri et Eustath. p. 1325, 29 δεδιοίκηται. Ἐδιοίκουν ap. Jo. Malal. p. 69, 2; ἐδιῴκει 69, 8; ἐδιῳκοῦντο 127, 14; 214, 7.]

[Διοίκημα, τὸ, Administratio. Hesych., Etym. M. et Suid. : Ἀλογίου δίκη· ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ διδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.]

Διοίκησις, εως, ἡ, Administratio [Plato Min. p. 317, A, Rep. 5, p. 455, B et] Æschin. [p. 48, 9; 58, 14.] Δ. τῆς πόλεως, Civitatis administratio. [Πόλεων διοικήσεις Plato ib. p. 449, A. Id. Leg. 6, p. 768, D : Πάντων τῶν κατὰ πόλιν καὶ πολιτικὴν πᾶσαν διοικήσεων.] Et e Demosth. [p. 238], ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, pro ὁ διοικητὴς, Administrator, Procurator. [V. Lennep. ad Phalar. p. 306 et quæ inferius dicentur.] Herodian. 6, [1, 8] : Τάς τε πράξεις ἁπάσας καὶ τὰς διοικήσεις τὰς μὲν πολιτικὰς καὶ ἀγοραίους ἐνεχείρισεν, Administrationes civiles ac forenses. Latini quoque utuntur hoc voc., B Diœceses vocantes quasdam quasi minores provincias, quas aliquis, qui eis præfectus est, administrat, et in quibus jus dicit : unde et Pontificum διοικήσεις ap. recentiores [quorum exx. vid. ap. Suicer.] Cic. l. 3 Ep. ad Fam. [ep. 9] : Ut me omnium illarum diœcesium quæ cis Taurum sunt, omniumque earum civitatum magistratus legationesque convenirent. Et l. 13, [ep. 67] : E provincia mea Ciliciensi, cui scis tres diœceses Asiaticas attributas fuisse. Sic alibi. [Strabo 13, p. 629 : Εἰς δὲ τὴν σύγχυσιν ταύτην οὐ μικρὰ συλλαμβάνει τὸ τοὺς Ῥωμαίους μὴ κατὰ φῦλα διελεῖν αὐτοὺς, ἀλλὰ ἕτερον τρόπον διατάξαι τὰς διοικήσεις. Suicer.] || Hesychio ἡ ἀνάλωσις τῶν χρημάτων, Forsan pro Dispensatio s. Expensio pecuniarum. [Lysias p. 185, 21 : Ὅταν μὲν ἔχῃ ἱκανὰ χρήματα εἰς διοίκησιν. G. D. Demosth. Adv. Steph. (p. 1111, 10) : Χωρὶς τῆς καθ' ἡμέραν διοικήσεως, Præter quotidianas impensas. Aristot. Œcon. 2, 21, de Mendæis : Τὰ ἀπὸ λιμένων προσποριζόμενα ἐχρῶντο εἰς διοίκησιν τῆς πόλεως, Impendebant ad usum urbis. Sic διοικεῖν pro Insumere C vel Impendere Macho ap. Athen. 8, p. 341, C : Δεδιῴκηται πάλαι, Jam pridem omnia absumta sunt. Huc pertinet quod ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως dicebatur ταμίας, sive ille cui commissa erat pecunia ad varios usus impendenda. Diog. L. Zenone, 7, 11 : Τὸ δ' ἀνάλωμα τὸ εἰς τὰς στήλας γινόμενον μερίσαι τὴν ἐπὶ τῆς διοικήσεως. V. etiam Polluc. 8, 113, et ibi interpr. Kuster. ad Hesych. || Διοίκησις δένδρου v. s. Διοικέω.]

Διοικητὴς, ὁ, Administrator, Quem aliquis suis negotiis administrandis præfecit, vel, ut alii, Præfectus, Procurator, Dispensator. [Inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, 2, p. 22, 144 : Προβούλους μετὰ διοικητᾶ καὶ ἀρχιτέκτονος. G. D.] Plut. [Mor. p. 179, F], de Alexandro : Ἀναξάρχῳ δὲ τῷ φιλοσόφῳ δοῦναι τὸν διοικητὴν ἐκέλευσεν ὅσον ἂν αἰτήσῃ. Διοικητὴς, inquit Bud., Procurator, in Pand. : Ὁ ἐνταλθεὶς διοικεῖν τὰ τοῦ ἀπόντος πράγματα· λέγεται δὲ καὶ ἐντολεὺς καὶ διεκδικητής. Dicitur sic etiam negotiorum gestor. Bud. [Διοικητὴς βασιλικὸς, Procurator regius, ap. Polyb. 27, 12, 2. Strabo 17, p. 840 : Εἰς τὰς Καίσαρος ἡγεμονίας καὶ διοι- D κητὰς Καῖσαρ πέμπει. Ap. Aristoph. Plut. 908 : Τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων, glossator cod. Dorvill. interpretatur διοικητής· ad quem l. Hemst. : « Ἐπιμελητὴς aliud est, si proprie loquaris, aliud διοικητής : hic pecuniæ publicæ dispensator, quem *ordinatorem* recentiores vertunt : ille publico operi curando præpositus : jure tamen inferioris ætatis consuetudinem secutus alterum ad alterius explicationem adhibuit; laxius enim διοικητὴς eum significat qui cujusvis negotii mandati administrationem gerit. » V. exx. Dorvillii ad Charit. p. 127, 128, et Ducangii. Διοικηταὶ ἀγῶνος, Moderatores certaminis, schol. rec. Soph. El. 690.]

Διοικητικὸς, ἡ, ὸν, Administrativus, ut Quintil., Dispensatoris atque administratoris officio fungens, Ad administratorem et procuratorem pertinens. [Plut. Mor. p. 885, B : Χρύσιππος δύναμιν πνευματικὴν (λέγει) τάξει τοῦ παντὸς διοικητικήν. Clem. Al. p. 817 : Αἱ δυνάμεις αἱ διοικητικαί. || De cibis concoquendis Oribas. p. 64 ed. Mai. : Τὰς διοικητικὰς τῆς τροφῆς ἐνεργείας.]

[Διοικήτρια, ἡ, Dispensatrix. Schol. Aristoph. Eccl. 212; schol. Eur. Hipp. 977 (961 Matth.); Hesych. s. v. Ταμίη.]

[Διοικήτωρ, ορος, ὁ, i. q. διοικητής. Hermes Pœmand. p. 4 et 5. Boisson.]

Διοικίζω, Incolas et habitantes dispergo, Habitationem dirimo s. Contubernium aut sodalitatem, Dissocio. [Harpocr. : Διοικιεῖν, ἀντὶ τοῦ διαιρήσειν, ὥστε μὴ ἐν ταὐτῷ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ κατὰ μέρος. Δημοσθένης. Qui p. 59, 5 : Τὴν Θηβαίων πόλιν δ. Conf. Ammon. p. 101 et Lex. rhet. p. 239, 31. Lysias p. 901 Reisk. : Ἐν τῇ διοικίσει (libri διοικήσει), ὅτ' ἐκ Κολυττοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν. Isocr. Ad Philipp. p. 132 : Βουλομένων λυμήνασθαι τὴν Βοιωτίαν καὶ διοικίσαι τὰς πόλεις.] Aristot. Pol. 5, [9] : Καὶ τὸ κακοῦν τὸν ὄχλον, καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἄστεος ἀπελαύνειν καὶ διοικίζειν, ἀμφοτέρων κοινὸν, καὶ τῆς ὀλιγαρχίας καὶ τῆς τυραννίδος. [Diodor. 2, 28 : Κατὰ κώμας διῴκισε. Polyb. 4, 27, 6.] || Dissocio, Dirimo conjunctionem, Divido, Disgrego, Bud. e Synes. [Ep. 19.] Et pass. ap. Plat. [Conviv. p. 193, A] : Νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διῳκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδαιμονίων, Divulsi sumus, Contubernium nostrum diremtum. Bud. Comm. pp. 157, 298. [Philo vol. 1, p. 376, 44 : Τοῖς φιλοθεάμοσι ... πορρωτάτω τοῦ σώματος ἔθος διοικίζεσθαι. Hemst. Ib. p. 510, 12 : Ἡνίκα τις ἐπεχείρησε τὴν ἐκ φύσεως ἀρετὴν Σάρραν αὐτοῦ διοικίζειν, Virtutem ... a se sejungere. 512, 13 : Φόβος δ' ἔμπαλιν ἀλλοτριότητα ἐμποιῶν διοικίζει. Synes. Ep. 57, p. 198, C : Διῴκισεν ὁ θεὸς τοὺς βίους. Hæc exx. Wessel. attulit ad l. Diodori. Suid. : Διῳκισμένος· γενικῇ, κεχωρισμένος. || Formæ mediæ exemplum ex scriptore aliquo Christiano ap. eund. : Διῳκίσατο τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ θεοῦ ἡ ἀνοσιότης.]

[Διοίκισις, εως, ἡ, Emigratio in aliud domicilium. Lysiæ restituit Reiskius l. s. Διοικίζω allato.]

Διοικισμὸς, ὁ, Incolarum et habitantium dispersio, Dissociatio, Diremtio contubernii, Plato. [Dionys. A. R. 6, 81 : Τὰς ἐκ τοῦ διοικισμοῦ τῆς πόλεως ἀτυχίας. Plut. V. Camilli c. 9 : Μαντινέων δ. Harpocrat. s. h. v. Philo vol. 1, p. 459, 27.]

Διοικοδομέω, Inter ædificandum separo et discrimino, divido. Plato Tim. p. 168 [p. 69, E], de anima et ejus partibus, cujus animæ domicilium appellat corpus : Καὶ ἐπειδὴ τὸ μὲν ἄμεινον αὐτῆς, τὸ δὲ χεῖρον πεφύκει, διοικοδομοῦσι τὸ θώρακος αὖ τὸ κύτος διορίζοντες οἷον γυναικῶν, τὴν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησιν, τὰς φρένας διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. [Suid. : Διαλέγουσαν, διοικοδομοῦσαν. Diodor. 14, 7 : Ταύτην διῳκοδόμησεν ἀπὸ τῆς ἄλλης πόλεως τείχει πολυτελεῖ. || Ædificando obstruo. Diodor. 13, 56 : Τὰς ὁδοὺς διοικοδομεῖν ἐνεχείρησαν· 16, 77 : Διοικοδομεῖν τοὺς στενωπούς. Themist. Or. 20, p. 235, D : Χαλεπῶς δὲ εἶχεν ἀεὶ τοῖς διοικοδομεῖν ἐπιχειροῦσι καὶ διαφράττειν ἀτεχνῶς ταυτὶ τὰ ἕρκια.]

[Διοικοδομή, ἡ, Structura. Aristeas De LXX interpr. p. 260 (112). Struv.]

Διοικονομέω, Persevero in administrando et regendo. Aristot. : Ἡγουμένου δὲ τούτου πᾶς διοικονομεῖται ὁ κόσμος, Bud. [Pollux 5, 156. Eustath. Opusc. p. 76, 55 : Διοικονομουμένου (τοῦ βίου) τῇ ἔκ τε τοῦ ποιοῦντος ἔκ τε τοῦ διδάσκοντος· 77, 61 : Ὁ διοικονομούμενος ὑγιῶς ὀφθαλμοῖς.]

[Διοιμώζω, Ejulo, Lamentor. Διοιμώζειν sine interpretatione positum ap. Suidam, cujus unus cod. Bruxell. θρηνεῖν addit. G. Dindorf.]

Διοινοχοέω, affert Bud. pro Vinum fundo, Misceo : una cum h. l. Athenæi [4, p. 153, C] : Διοινοχοεῖται γὰρ οἰνόμελι.

[Διοινόω.] Διοινοῦσθαι, Vino imbui, Inebriari : διοινωμένος, Pollux [6, 21. Plato Leg. 6, p. 775, C : Ὁ δὲ διῳνωμένος αὐτός τε φέρεται πάντῃ καὶ φέρει· ubi libri plures διοινωμένος.] In VV. LL. ponitur etiam activ. Διοινόω, Vino refercio.

Δίοιξις, εως, ἡ, Apertio, Patefactio, ut ἄνοιξις. [Theophr. C. Pl. 2, 19, 3 : Ἡ τῶν ἀνθῶν σύμμυσίς τε καὶ δ. Clem. Al. p. 454 : Διὰ τῆς τῶν γραφῶν παραθέσεώς τε καὶ διοίξεως, ubi var. lect. διανοίξεως.]

[Διοίσασα, διαπεράσασα, Suidas. Fortasse ex Διώσασα corruptum. G. Dindorf.]

[Διοιστέον, Perferendum, Circumferendum. Eurip. Phœn. 272 : Ὄμμα πανταχῇ δ.]

Διοϊστεύω, Sagittam mitto per, Jaculo pertranseo. Hom. Od. T, [578] : Ὃς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων· Φ, [96] : Ἔολπαι νευρὴν ἐντανύσειν, διοϊστεύσειν τε σιδήρου. [Ib. M, 102, T, 587, Φ, 97, 114, 127.]

[Διοιστρέω, OEstro percello, Cupiditate incendo. Diodor. 4, 12 : Τῆς εὐωδίας (τοῦ οἴνου) ... προσπεσούσης τοῖς πλησίον οἰκοῦσι Κενταύροις, συνέβη διοιστρηθῆναι τούτους. Philostr. p. 42 : Εἰ σβεσθείη τὸ μόριον ὑφ' οὗ διοιστρεῖται τὸ σῶμα, οὐδ' ἂν τὸ ἐρᾶν ἐπέλθοι οὐδένα. Eunap. Excerpt. p. 258 ed. Mai. (66, 12 Nieb.) : Διοιστρούμενος ὑπὸ φθόνου καὶ λύπης.]

[Διοίσω futurum v. Διαφέρω.]

Διοιχνέω, Eo per, Vagor per, Pererro, Permeo. Homer. Hymn. in Pana [10] : Ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ, Ἀκροτάτην κορυφὴν μηλόσκοπον εἰσαναβαίνων. Paulo ante, Φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, eadem signif. accipiens φοιτᾷν διὰ et διοιχνεῖν. [Æsch. Eum. 315 : Ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ. Lycophro 10 : Διοίχνει δυσφάτους αἰνιγμάτων οἴμας τυλίσσων.]

Διοίχομαι, Pereo, Intereo, Perii, Interii; nam ap. Soph. [Aj. 973] : Αἴας διοίχεται, exp. διέφθαρται. [Eur. Or. 182 : Διοιχόμεθ' οἰχόμεθα. Sic Διοίχομαι ap. Aristoph. Thesm. 609. Et in Eccl. 393 : Τἀμὰ γὰρ διοίχεται. Eur. Suppl. 530 : Ἡ δίκη διοίχεται, Vindicta periit, irrita fuit. || Finitus sum. Soph. OEd. Col. 574 : Ὥστ' ἔστι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἰπεῖν ἃ χρῄζω, χὠ λόγος διοίχεται· ubi tamen libri quidam optimi διέρχεται. G. D. || Prætereo, de tempore, Herodot. 4, 136 : Αἱ ἡμέραι τοῦ ἀριθμοῦ διοίχηνται, Numerus dierum præteriit. Schweigh. Præter. διῴχηκα, ap. Theophyl. Sim. Hist. 1, p. 28, D : Ὀλίγαι τοίνυν ἡμέραι διῳχήκασι. Niceph. Brev. rer. post Maur. p. 42, C : Χρόνου διῳχηκότος. G. Dindorf.]

[Διοκαισάρεια, ἡ, Diocæsarea, commune aliquot urbibus nomen, ap. Ptolem. et Plin. Urbem Ciliciæ, postmodum Anazarba dictam, memorat Suid.]

[Διοκλάζω, In genua procumbo, Nuto. Joseph. Genes. p. 38, A : Εἰ καὶ διὰ μέσου τινὸς παρεμπεσόντος διώκλασεν· 55, A : Διοκλάζειν αὐτῷ οὐ παρῆν ἐπὶ τηλικούτῳ τῷ ἀτοπήματι. || Alia forma Διοκλάω improprie de lingua impingente ap. Annam Comn. 1, p. 19, B : Μόνον δὲ κατὰ τὸν φθόγγον τοῦ ῥῶ ὑπωλίσθαινέ τε μετρίως καὶ ἀσυμφανῶς διώκλα ἡ γλῶττα. Quod si non est ex διώκλαζε corruptum, notanda forma verbi : nam ὀκλάζειν dici solet, non ὀκλᾶν. G. Dindorf.]

[Διόκλεια, ἡ, Dioclia, Pisandri Camiræi soror, ap. Suid. s. v. Πείσανδρος. || Alia ap. Marcum Argentar. in Anth. Pal. 5, 102 : Τὴν ἰσχνὴν Διόκλειαν. G. D.]

[Διόκλεια, τά. V. Διοκλῆς.]

[Διοκλείδης, ὁ, Dioclides, n. pr. viri Atheniensis ap. Andocid. p. 6, 7, quem Dorica forma Διοκλείδαν dicit Plut. V. Alcib. c. 20, allatis Phrynichi comici versibus : Μὴ ... παράσχῃς διαβολὴν ἑτέρῳ Διοκλείδᾳ βουλομένῳ κακόν τι δρᾶν. || Alius in monumento Attico ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, 42. || Διοκλείδας Syracusanus ap. Theocr. 15, 147. G. Dindorf.]

[Διόκλειος, ὁ, ἡ, Diocleus. Diogen. L. 10, 4 : Σωτίων ἐν τοῖς δώδεκα τῶν ἐπιγραφομένων Διοκλείων ἐλέγχων. G. Dindorf.]

[Διοκλέων, οντος, ὁ, Diocleo, n. pr. ap. Aristæn. 2, 23 : Τὸν φιλόξενον Διοκλέοντα. G. Dindorf.]

[Διοκλῆς, έους, ὁ, Diocles, rex Pheræorum, de quo Hom. Il. E, 542-549 aliisque ll., ubi genit. et accus. Διοκλῆος et Διοκλῆα. || Princeps Eleusinius in Hom. H. in Cer. 474 : Τριπτολέμῳ τε Διοκλεῖ τε πληξίππῳ, qui alia nominis forma Δίοκλος vocatur ib. 153 : Τριπτολέμου πυκιμήδεος ἠδὲ Διόκλου. || Heros, natu Atheniensis, a Megarensibus cultus, per quem jurat vir Megarensis ap. Aristoph. Acharn. 774, ubi schol. festum (ἀγῶνα) in ejus honorem celebratum memorat τὰ Διόκλεια : de quo pluribus agit schol. Theocr. 12, 28, cujus in verbis notetur accusativi forma Διοκλῆν. || De reliquis (nam multorum hoc nomen fuit) memoramus veterem poetam comicum Atheniensem, sive, ut ab aliis traditum fuit, Phliasium, de quo v. Suid., et Dioclem Carystium, medicum celeberrimum, de quo v. Fabricii B. Gr. G. Dindorf.]

[Διοκλητιανὸς, ὁ, Diocletianus, n. pr. imperatoris

Romani, prius Διοκλῆς vocati : quomodo ab Libanio appellatur vol. 1, p. 644, 645. Ab eo nomen accepit Διοκλητιανοῦ πόλις ap. Phot. Bibl. p. 28, 17 (ex Theophylacto) aliosque. Διοκλητιαναὶ, Thermæ Diocletiani, Olympiodor. ap. Phot. Bibl. p. 63, 26.]

[Δίοκλος. V. Διοκλῆς. || Zonar. Lex. p. 507 : Δίοκλος, τόπος.]

[Διοκνέω, Vereor. Athen. 13, p. 607, E : Αὐλητρίδιον πριαμένου διοκνοῦντος εἰσαγαγεῖν πρὸς αὐτόν.]

[Διοκορυστὴς, ὁ, Diocorystes, Ægypti ex Arabia filius. Apollodor. 2, 1, p. 122.]

[Διόκτυπος, ὁ, ἡ, i. q. διοβλής. Æsch. Suppl. 155 : Μελανθὲς ἡ διόκτυπον γένος (Titanes intelligunt interpretes). Lectio vitiosa. Ἡλιόκτυπον Wellauerus.]

[Διοκωχή. V. Διακωχή.]

Διολισθαίνω, [s. Διολισθάνω forma Attica, ap. Lucian. De gymn. c. 28 et 29 in codd. et alibi passim servata, de qua v. s. Ὀλισθαίνω. Διολισθένειν scriptum in carmine Anacreontico 44, 9 in cod. Vaticano : ubi Stephanus διολισθανεῖν interpolavit. G. D.], s. Διολισθέω, Labor per. Greg. Naz. [Or. 34, p. 553, C] : Νηκτὴν φύσιν τῶν ὑδάτων διολισθαίνουσαν, Natatilem naturam per aquas labentem. [Philostr. p. 834 : Ὁ δελφὶς ... διολισθαίνων ἀψοφητὶ τῆς γαλήνης. Lucian. De domo c. 12 : Τὴν ναῦν ἠρέμα διολισθαίνουσαν τῶν κυμάτων.] Signif. etiam Dilabor s. Elabor e manibus, utres lubricæ quum stringuntur. [Hippocr. p. 806, A : Ἅτε γλίσχρα ἐόντα ὑποθιγγανόμενα διολισθαίνει ταχέως ὑπὸ τοὺς δακτύλους.] Quomodo Aristophanes Nub. [434] dicit : Στρεψοδικῆσαι καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν, Creditoribus elabi, τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν, inquit schol. [Plato Lys. p. 216, C : Διολισθαίνει καὶ διαδύεται ἡμᾶς. Scrib. διολισθάνει, quæ forma servata est ap. Polyb. 4, 32, 2 : Διὸ πολλὰς μὲν περιστάσεις καὶ καιροὺς ἔχοντες, ἐνίοτε δὲ καὶ φόβους καὶ κινδύνους, διωλίσθανον. Id. 20, 7, 1 : Εὐτυχῶς πως διώλισθον καὶ τοὺς κατὰ Φίλιππον ... καιρούς. Falso accentu 18, 20, 11 : Ἐὰν διολισθῇ τὸν παρόντα καιρὸν, et 17, 15, 12 : Ἐὰν ... τὰς ... τούτων ἐπιβουλὰς διολισθῶσιν. Scrib. διολίσθῃ et διολίσθωσιν. G. D. Philostr. p. 840 : Διολισθῆσαι τοὺς δεσμούς. Eunap. p. 27 : Τὸ δὲ ὑπερφυὲς καὶ οὐρανόμηκες τῶν ἐπῶν περιέφευγεν αὐτὸν καὶ διωλίσθαινε. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 10, E : Τὴν ὑποψίαν οὐκ εἶχε διολισθαίνειν.] Sic Synes. De insomn. : Οὐδενὸς ἡμῖν ἐκ τῆς μνήμης διολισθαίνοντος. Idem dicit διολισθαίνοντα στάσεως, Delabentem et excidentem a statione s. quiete. Herodian. simpliciter pro Labi, 5, [6, 18] : Πρὸς τὸ μὴ πταῖσαι αὐτὸν ἢ διολισθαίνειν, οὐχ ὁρῶντα ὅπου βαίνει, Ne caderet labereturve, ignarus quo tenderet. [Hesych. : Διωλισθηκόσι, πεσοῦσι. Eustath. Opusc. p. 310, 50 : Ὡς εἶναι πᾶσαν ἀνάγκην τοὺς δυστυχεῖς ἡμιόνους διολισθαίνειν, οὐκ ἔχοντας ἐκτραχύνειν οὐδὲ διαιρεῖν ὄνυξι τὸ πατούμενον. De ictu irrito Anna Comn. 7, p. 197, A : Τῆς σφοδροτέρας φορᾶς τῶν ξιφῶν ὡς ἐπίπαν διολισθαινούσης. || Passiv. Antiq. Cpol. 3, p. 47, C, in Banduri Imp. Orient. : Παλάτιον ... διολισθὲν, Collapsum. Διολισθέντος in Eustath. Epist. G. Dindorf.]

Διολκὴ, ἡ, Distractio, vel Tractio per. [Sine interpretatione positum ap. Suidam. Sext. Emp. p. 519, ab Hemst. cit. : Συμπεφώνηται ... καὶ οὐδεμίαν διολκὴν ἐπιδέχεται· et εἰς διολκὴν πίπτειν ibid. Euseb. Præp. ev. 14, 6, p. 278, D : Στάσεώς τε ἅμα καὶ διολκῆς δογμάτων. G. D. Orig. Contra Cels. p. 454, E : Πολλὴν δ' ἔχει τὰ ζητούμενα πράγματα διολκὴν, In multas quæstiones hæ res distrahuntur. Hase.]

Δίολκος, ὁ, Tractus per spatium inter duo littora, ut in Isthmo. Ita Bud., afferens hosce duos ll. Strabonis : 8, p. 146 [335] : Ὁ δ' ἰσθμὸς κατὰ τὸν διολκὸν δι' οὗ τὰ πορθμεῖα ὑπερνεωλκοῦσιν, ἀπὸ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν θάλατταν πεντήκοντα σταδίων ἐστί. Et [p. 369 : Κατὰ δὲ τὸν Σχοινοῦντα ὁ διολκὸς, τὸ στενότατον τοῦ ἰσθμοῦ·] p. 165 [380] : Κοίλη δ' ἐστὶ, sub. ἡ ἠϊὼν, καὶ ποιεῖ τὸν δίολκον πρὸς τὴν ἑτέραν ἠϊόνα τὴν κατὰ Σχοινοῦντα. Dicitur igitur δίολκος ejusmodi Tractus, quia per eum αἱ νῆες ὑπερνεωλκοῦνται. Sed notandum est, in posteriore l. προπαροξύνεσθαι, in priore ὀξύνεσθαι, ut ap. Hesych. quoque oxytonως scriptum διολκὸς, qui ita vocari ait Locum qui a Lechæo est Cenchreas usque. [V. Pompon. Melam 2, 3, 7. || Δίολκος, ψευδόστομον Nili, memoratum a Ptolemæo Geogr. 4, 5.

A Xenocr. De aquat. c. 18 : Αἱ δ' ὑπὲρ Φάρον καὶ τὸν Δίολκον (πελωρίδες)· et c. 32.]

[Διολκόω, Sulco. Etym. Gud. p. 182, 34 : Ἕλκος τὸ χρόνιον πάθος, μόνον ἐκ σιδήρου γενόμενον, ἐσθ' ὅτε καὶ ἐκ ταὐτομάτου. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ διολκοῦσθαι τὴν σάρκα. Si lectio sana : nam in Etym. M. p. 331, 3 in ejusdem nominis etymologia διειλκυμένη σὰρξ καὶ μὴ συμμύουσα ponitur.]

Διολλύω s. Διόλλυμι, Disperdo. Διολέσαι aor. 1 infin. a διόλλυμι, mutuante fut. 1 et 2 ab inusitato them. διολέω. [Hesych. : Διολλύει, ἀφανίζει, φθείρει, διαπολλύει. Eurip. OEdip. ap. schol. Phœniss. 61 : Ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας. Plato Criton. p. 47, C : Τοῦτο γὰρ (τὸ σῶμα) διόλλυσιν (τὸ κακόν). Soph. Trach. 465 : Τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν. Eur. Hel. 894 : Εἴτε ... σε ... διολέσω, εἴτ' αὖ ... σὸν σώσω βίον. Soph. Trach. 1028 : Διολοῦσ' ἡμᾶς ... νόσος. Dionys. H. De Isæo jud. c. 8, p. 599, 6 : Αἰσχρῶς καὶ κακῶς διολώλεκεν (τὴν οὐσίαν). Themist. Or. 21, p. 256, A : Κεντεῖν τε καὶ διολλύειν τὸν τὰ αὐτὰ ἀγαπῶντα. Διολλύει ib. 22, p. 274, A : sed alibi (p. 267, D; 268, D) διόλλυσι.] Et Διόλλυ- B μαι, Dispereo : διόλλυται, Bud. interpr. Periit, Perit, in Plat. De rep. 2, [p. 370, B] : Ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς ἐάν τίς τινος παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται· nisi forte διόλλυται activam potius signif. habeat, sicut schol. Thuc. 3, p. 97 [c. 40] διόλλυνται exp. διαφθείρουσι. [Utroque in l. passivæ significationis est.] Soph. autem [Aj. 838] dicit διόλλυμαι πρὸς Ἀτρειδῶν, Ab Atridis interimor, pro διόλλυμαι ὑπὸ Ἀτρειδῶν : ut Plato Epist. 7 [8, p. 353, D] : Διολέσθαι ὑπὸ κύκλου κινδυνεύσει καὶ τὸ τυραννικὸν ἅπαν καὶ τὸ δημοτικὸν γένος, Periculum erit ne disperdatur et pessundetur. [Æsch. Pers. 482 : Στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς ἐν ... Βοιωτῶν χθονὶ διώλλυτο. Cum tmesi Eurip. Hipp. 594 : Διὰ δ' ὄλλυσαι. Præter. medii διόλωλα, Disperii. Æsch. Pers. 590 : Βασιλεία γὰρ διόλωλεν ἰσχύς. Eur. Andr. 1177 : Διολώλαμεν, ᾠχόμεθα. Aor. 2 medii Æsch. Suppl. 846 : Γομφοδέτῳ τε δόρει διώλου. Soph. OEd. T. 225 : Ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο; Futur. Plato Rep. 6, p. 497, D : Τίνα τρόπον μεταχειριζομένη πόλις φιλοσοφίαν οὐ διολεῖται. || Obliviscor. Soph. OEd. T. 318 : Ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ C εἰδὼς διώλεσα· ubi gl. ἐπελαθόμην.]

[Διολοθρεύω, Perdo, Devasto. Theophyl. Sim. Histor. 3, p. 86, A : Τὰ τῶν Μήδων ἔκειρόν τε καὶ διωλόθρευον λίαν ἐγκρατῶς. G. Dindorf.]

[Διολολύζω, Ululo. Joseph. Genes. p. 35, A : Ἐπολοφυρέτω με σύγκλητος καὶ σύμπαν τὸ πρὸς θεραπείαν οἰκεῖον ἄθροισμα διολολυξάτω. G. Dindorf.]

[Διόλου. V. Ὅλος.]

[Διολουφέω.] Διολουφεῖν Hesychio διατίλλειν ἢ διασιλλαίνειν [codex διασυλλαίνειν], Pervellere, Subsannare : ut et aliquanto supra extra seriem, nimirum post Δίαλον, διαλουφῶν exp. διατίλλων, subjungens, Atticis ὀλουφεῖν esse τὸ τίλλειν, seu, ut alii volunt, τὸ ἐκλέγειν τῶν σπορίμων τὴν πόαν. [Codex diverso accentu Διαλουφῶν, διατίλλων, ὀλούφων, οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ τίλλειν ... Recte Bentleius ad Aristoph. Nub. 809 ὀλούφειν, διολούφειν ponere videtur. Altero l. Hesychius addit, Οἱ δὲ κακοσχόλως, i. e. a quibusdam obscena significatione dictum accipi.]

[Διολοφύρομαι, Lamentor. Polyb. 22, 9, 11 : Διωλο- D φύρετο πρὸς αὐτόν.]

[Διολύγιος. V. Διωλύγιος.]

[Διόλων. V. Ὅλος.]

[Δίομαι. V. Δίω.]

Διομαλίζω et Ἐξομαλίζω, i. q. simplex ὁμαλίζω, Complano, Lævigo, Æqualem s. Æquabilem reddo : nisi quis velit præposs. signif. augere. [Signif. intransit. Sext. Emp. p. 728, διομαλίζειν ἐν τοῖς ἀποτελέσμασι et δ. ἐν τοῖς κατορθώμασι, Constare sibi et æquabilem esse in effectis. Plut. V. Caton. maj. c. 4 : Ἐγκαρτεροῦντα τῇ τάξει τῆς ἀσκήσεως καὶ διομαλίζοντα μέχρι τῆς τελευτῆς. Longin. 33, 4 : Εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διομαλίζοιεν. Schol. Pind. Nem. 3, 71 : Οὐ διὰ παντὸς διομαλίζων ... ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπιτυγχάνων, νῦν δ' οὔ. Hemst. Anna Comn. 1, p. 24, A, de statura viri : Εἰς τὸ εὔρυθμον διωμάλιστο.]

[Διομάλισις, εως, ὁ, Complanatio. De equo palpitationibus mansuefacto Nicet. Chon. Hist. p. 294, D : Μετὰ πλεῖστα περιποππύσματα καὶ διομαλίσεις τοῦ αὐχένος. G. Dindorf.]

[Διομαλισμός, ὁ, Æquabilitas. Δ. τῶν πράξεων Sext. Emp. p. 189. Id. p. 727 : Τῷ διομαλισμῷ καὶ τάξει ταῦτα διορίζοντες· ubi vid. Fabric. Hemst. Oribas. p. 132 ed. Matth. : Μὴ κατὰ τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἐπισημασιῶν τὰς ἀφαιρέσεις ποιεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ τοὺς διομαλισμούς· οὗτος γὰρ καὶ πρὸς τροφὴν καιρὸς ἐπιτήδειος. G. Dind.]

Διομαλύνω i. q. διομαλίζω. [Plut. Mor. p. 130, D : Τὸ πνεῦμα πράως διομαλύνοντα καὶ διαχέοντα μέχρι τῶν ἄκρων· 504, D : Οἱ δὲ ἀποκναίουσι δή που τὰ ὦτα, ταῖς ταυτολογίαις ὥσπερ παλίμψηστα διαμολύνοντες. Recte Wyttenb. διομαλύνοντες.]

[Διομανής, ὁ, ἡ.] Διομανεῖς Hesychio ὑπὸ Διὸς μαινόμεναι, Ab Jove in furorem actæ, τῷ Διὶ βουλόμεναι μάχεσθαι διὰ μανίαν, Furore adversus Jovem incitatæ.

[Διομάτωρ. V. Διομήτωρ.]

Δίομβρος, ὁ, ἡ, Imbre madidus, madens; Bud. e Gaza interpr. simpliciter Madidus. Itidemque in VV. LL. ex Aristot. Probl. [2, 41], Permadens, Plene madescens. [Oribas. p. 233 ed. Matth. : Χώρους καθύγρους καὶ διόμβρους. G. Dind.]

[Διομέδων, οντος, ὁ, Diomedon, n. pr. ducis Atheniensis ap. Thucyd. 8, 19, 24, 54, Xenoph. H. Gr. 1, 5, 16, et 6, 23. || Δ. ὁ τελώνης ap. Aristot. Rhet. 2, 23. G. Dindorf.]

[Διόμεια, τά, Diomea. Steph. Byz. : Διόμεια, οὐδετέρως, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης Διομειεύς. Nomen accepit ab Diomo heroe, de quo Steph. Byz. h. l. et s. v. Κυνόσαργες, schol. Aristoph. Ran. 664, Suid. s. v. Διόμεια. Etym. M. p. 277, 25 : Δίομος, ὄνομα κύριον ἥρωος Ἀθηναίου, ἀφ' οὗ Διομιὰς ἑορτή. Παρὰ τὴν Διός γενικὴν Δίομος, ὡς ἀνδρός ἀνδρόμεος· quorum postrema leguntur etiam p. 102, 44. Pagi nomen Διόμεια est ap. Aristoph. Ran. 651 : Ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίγνεται. Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 83, 3 : Παρὰ τὴν Διός γενικὴν Δίομος, ὁ ἥρως ὁ πατὴρ Ἡρακλέους, ἀφ' οὗ Διόμεια ἑορτή· quibus subjungit locum Aristophanis. Διομίς ap. Plut. Mor. p. 601, B : Μεταστάντες ἐκ Μελίτης εἰς Διομίδα (vulgo Διωμίδα), nisi hoc ex Διόμεια corruptum. Adject. gentile Διομειεύς est ap. schol. Aristoph. Ach. 606; Διομεὺς ap. Hesych. : Διομεῖς, δῆμος Ἀθήνησιν, ἀπὸ τοῦ Διόμου τοῦ Κολύττου παιδός· cui non debebat Διομειεῖς substitui. Athen. 6, p. 260, A : Τοῖς Ἀθήνησιν εἰς τὸ Διομέων Ἡράκλειον ἀθροιζομένοις· 14, p. 614, D : Ἐν τῷ Διομέων Ἡρακλείῳ συνελέγοντο ἑξήκοντα ὄντες, etc. (ex quo templo prodiisse videtur chorus Dætalensium Aristophanis). Eustath. p. 444, 21 : Ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς Ἡρακλέος τὰ Ἡράκλεια καὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ Διομεὺς Ζεὺς Διομέως τὰ Διόμεια. G. D. || Fem. Διομηίς. Hesych. : Δημίαισι (codex δημίεσι) πύλαις· κοιναῖς· ἐπεὶ προεστήκεσαν ἐν ταῖς πύλαις αἱ πόρναι. Ὁ δὲ Ἀντίπατρος τὸ γυναικεῖον μόριον δημόσιον ἔφη· οἱ δὲ τὰς κεραμεικὰς πύλας· πρὸς γὰρ αὐτάς φασιν ἑστάναι τὰς πόρνας. Μήποτε οὖν ἀντὶ τοῦ Διομῆσι πύλαις δημίαισιν (codex δημιάσιν) εἶπεν διὰ τὴν ἐγγύτητα τῶν ὀνομάτων. Quæ gl. explicanda videtur ex Alciphr. 3, 3 : Ἐπέγνων τοῦτον ἐκεῖνον, ὃν ἠπιστάμην πρὸς τῇ Διομήτιδι πύλῃ καθήμενον, τὸν τὴν καμπύλην ἔχοντα (ubi Hesychii locum comparavit Bergler.), et ib. 51 : Ἄμεινον γὰρ πρὸ τῆς Διομήδους πύλης ἢ πρὸ τῶν Ἱππάδων ἐκταδὴν πατεῖσθαι νεκρὸν τύμβου περιχυθέντος ἢ τῆς Πελοποννήσου εὐδαιμονίας ἀνέχεσθαι. Scribendum enim Διομηίδι et Διομηίδος, ut numero singulari dixerit Alciphro quod plurali Hesychius, cui Διομηίσι restituendum. Adverbium enim Διομῆσι locum hic non habet. L. Dind.]

[Διομειαλαζών, όνος, ὁ, Jactator Diomeensis. Aristoph. Acharn. 605 : Γερητοθεοδώρους Διομειαλαζόνας· de quo schol. : Γέρητα τὸν φαλακρὸν καὶ Θεόδωρον τὸν Διομείαν (scr. Διομεᾶ) τὸν δῆμον ὄντα, ὃς ὠνόμασται οὕτως ἀπό τινος Διόμου. Similiter Suidas.]

[Διομεύς. V. Διόμεια.]

Διομήδεια, ἡ, Sententia Jovis, VV. LL. sed sine exemplo.

[Διομήδεια, ἡ, Diomedea. Steph. Byz. : Δ., πόλις Δαυνίων, κτίσμα Διομήδους. Καὶ νῆσος ἡ Διομήδεια ... Ἔστι καὶ τόπος Διομήδεια πλησίον Ἀργυρίππης. Τὸ ἐθνικὸν Διομηδεύς· ἄμεινον δὲ Διομήδειος. Insulam, in mari Adriatico sitam, memorant Aristot. De mirab. ausc. c. 80, Ælian. N. A. 1, 1, Dionys. Per. 483 (ubi Διομήδεος νῆσος), aliique quos indicat Tzchuck. ad Pomp.

A Mel. 2, 7, 13 in not. exeg. p. 834. Plurali numero αἱ Διομήδειοι νῆσοι ap. Strabon. 2, p. 124; 5, p. 215. Δύο νῆσοι Διομήδειοι (aliquot codd. διομήδειαι) ap. eund. 6, p. 284. Quinque memorat Ptolem. 3, 1 extr. || Diomedea, uxor Iphicli, mater Iolai ap. Hygin. c. 103.]

[Διομήδειος, α, ον, et ὁ, ἡ.] Διομήδειος ἀνάγκη [Diomedea necessitas], vide ap. Hesych., Suid., Erasm. Adag. [Feminina forma ap. Platon. Rep. 6, p. 493, D : Ἡ Διομηδεία λεγομένη ἀνάγκη· quod fortasse præstat accentu scribi retracto Διομήδεια, ut ap. Aristoph. Eccles. 1029 postulante metro : Καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοὐστί; Γ. Διομήδειά γε. Cui comparanda Ἀγαμεμνόνεια et Πολυδεύκεια feminina ap. Etym. M. p. 461, 44. Themistio Or. 21, p. 251, C restituit Petav. : Μηδ' ἂν Διομήδεια (libri ἰδίως ἰδία) αὐτῷ ἀνάγκη προσγένηται. De origine proverbii Suid. : Διομήδειος ἀνάγκη· παροιμία, ἀπὸ τοῦ Τυδέως, ἢ ἀπὸ τοῦ Θρᾳκός· ὃς ἠνάγκαζε τοὺς ξένους αἰσχραῖς οὔσαις ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ μίσγεσθαι (ἃς καὶ ἵππους ἀλληγορεῖ), εἶτα ἀνῄρει. (Hanc expl. ex Clearcho memorat Hesych.) Οἱ δέ, ὅτι Διομήδης καὶ
B Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες νυκτὸς ἐπανῄεσαν, ἑπόμενος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτεῖναι. Ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους ὁ Διομήδης δείσας τὸν Ὀδυσσέα ἐποίησε προάγειν, παίων αὐτοῦ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον. Hesych. : Ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα φησὶν ἐπὶ τῆς τοῦ Παλλαδίου κλοπῆς γενέσθαι. Zenob. 3, 8. || Διομήδειον ἔπος annotavit Suid. || Διομήδειος et Διομηδεύς, adjectiva gentilia. V. Διομήδεια.]

[Διομήδη, ἡ, Diomeda, filia Phorbantis ap. Hom. Il. I, 665. || Lapithæ f., Amyclæ uxor. Apollodor. 3, 10, p. 313. || Xuthi f., Deionis uxor, ib. 1, 9, p. 66.]

[Διομήδης, ους, ὁ, Diomedes, Martis filius, Bistonum rex. Eur. Alc. 486, Herc. f. 382; Apollodor. 2, 5, p. 179, ubi v. Heyn. vol. 2, p. 151. || Tydei filius, rex Argivorum, sæpissime memoratus ab Homero in Iliade. Διομήδεα Eur. Iph. Aul. 199; Διόμηδες Rhes. 565, 622. || Medicus ap. Galen. vol. 13, p. 442, 446. || Rhetor ap. eundem vol. 8, p. 837. Alii alibi.]

C [Διομηίς. V. Διόμεια.]

[Διομηνία, ἡ, Ira Jovis, Ira deorum. Orpheus s. Hermes Trismegistus Περὶ σεισμῶν (in Brunckii Anal. vol. 3, p. 2) : Βασιλῆες ἄτιμοι ἔσσονθ' ἡγεμόνες τε θεῶν διομηνίῃ ἐχθρῶν.]

[Διομῆσι, Διομήτιδι lectiones vitiosæ. V. Διόμεια.]

[Διομήτωρ, ορος, ἡ, Jovis mater. Nomen numeri binarii in doctrina Pythagorica. Theolog. arithm. p. 12 : Ὅτι καὶ Διομήτορα ταύτην ὠνόμαζον, ὡς Διὸς μητέρα (Δία δ' ἔλεγον τὴν μονάδα). In excerptis Photii p. 143, 11 διομάτερα, quod διομάτορα scribendum. G. Dind.]

[Διομιλέω, Conversor, Confabulor. Suid. : Κατεπᾴδουσα, πρὸς αὐτὸν αἱμύλως διομιλοῦσα. Hemst. Clem. Epit. de gestis Petri s. 61. Kall. Hesych. : Διαθρυλλῶ, διαομιλῶ (scr. διομιλῶ), διαψιθυρίζω. Typicum Irenes Aug. p. 184 : Τῆς θύρας ἀνοιγείσης πρὸς τῷ πυλῶνι στὰς καὶ βραχύ τι διομιλήσας τῇ μοναχῇ ἀπελεύσεται· 201 : Συγκαθημένας ἀλλήλαις καὶ ἀνόνητα διομιλούσας. Forma media Jo. Cinnam. p. 147, B : Τῷ βασιλεῖ διομιλούμενος· 156, B : Διωμιλεῖτο αὐτῷ γνησιώτατα. G. D. Eustath. p. 1948, 42 : Τὰ τοιαῦτα ἡ γυνὴ αὕτη καὶ ὁ ἀνὴρ
D διομιλοῦνται ἀλλήλοις· 1952, 2 : Διομιλουμένους ἀλλήλοις τὰ εἰκότα βιωτικώτερον. Id. Opusc. p. 206 extr.]

[Διόμιλος, ὁ, Diomilus, n. pr. viri Andrii ap. Thucyd. 6, 96 et 97. G. Dindorf.]

[Διομίς. V. Διόμεια.]

[Διομματεύομαι. Ruhnken. ad Tim. p. 19 : « Ἀκκίζεσθαι, Ficto et astuto mimo recusantis specie flagrantissime cupere. ... Gramm. Ms. in Bibl. Medicea : Ἀκκίζεται, τὸ λεγόμενον κοινῶς διοματεύεται. » Fort. διομματεύεται.]

[Διόμνηστος, ὁ, Diomnestus, Isocratis frater ap. Plut. V. decem orat. p. 836, E. || Eretriensis, apud Heraclid. Ponticum Athen. 12, p. 536, F; 537, A. || Διότιμος Διομνήστου Ἀχαρνεὺς in inscr. Bœckh. vol. 1, p. 497. Quæ eadem esse videtur atque ea quæ a Bœckhio infra posita est p. 919 : ΔΙΟΤΙΜΟΣ ΔΙΟΜΝΗΣΤΟΥ. G. Dindorf.]

† Διόμνυμι [Soph. Trach. 255 : Ὥσθ' ὅρκον αὑτῷ προσβαλὼν διώμοσεν ἦ μὴν ... Lycurg. C. Leocr. p. 167, 43.

Διομωμόκατε ἐν τῷ ψηφίσματι ... κτείνειν τὸν τὴν πατρίδα προδιδόντα. Alia constructione Philostrat. p. 696 : Τό τοι διομνύναι τὸν Ἡρακλέα οὔπω ξύνηθες τοῖς ἀνθρώποις ὄν, Jurare per ...] vel potius passiv. [medium] Διόμνυμαι, accipiens sua tempora ab Ὀμόω, s. potius a media ejus voce, Dejero, Jurejurando affirmo. [Dinarch. p. 96, 12 : Τοὺς ἄλλους θεοὺς, οὓς ἐκεῖ διόμνυσθαι νόμιμόν ἐστι, Per quos jurare.] Sed plerumque signif. Jurejurando aliquid affirmo in judicio, Bud. afferens e Lysia [p. 96, 14] : Ἀποδείξω ὡς οὐκ ἔνοχός εἰμι, οἷς ὁ Σίμων διωμόσατο. Q. l. citat et in Comm., postquam dixit διόμνυσθαι dici testes et quicumque jusjurandum publice præstant. Affert ex eod. Lysia [p. 96, 4 St.]: Σεμνὸν καὶ μέγαν ὅρκον διομοσάμενος. Leginius autem et ap. Plat. Apol. [p. 27, C] : Καὶ ταῦτα καὶ διομόσω [διωμόσω] ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Apud Plut. non solum cum præt., sed et cum fut. Dicit enim in Numa [c. 2] : Διωμόσατο τὸν Ῥωμύλον ἰδεῖν. In Camillo autem [c. 39] : Διομνυμένων τῶν δημάρχων αὐτὸν πέντε μυριάσιν ἀργυρίου ζημιώσειν. Apud Soph. [Aj. 1233] διωμόσω exp. διωρίσω, διαβεβαιώσω. || Διόμνυμαι [sequente negatione], Abjuro, Inficior. [Hesych. : Διόμνυσθαι τὸ ἀπόμνυσθαι.] Dem. [p. 1204] : Διωμόσατο μὴ εἶναι· et [p. 320] : Καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἶναι αὐτῷ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα. Διώμνυται [scriptura vitiosa], Hesychio est ὀμνύει : quod et per ο μικρόν [recte scribitur ap. Suidam].

[Διομολογέω.] Διομολογέομαι, Confiteor. Quomodo accipiunt hoc Hermogen. e libro De invent. : Ἄριστον ἐνταῦθα διομολογήσασθαι μισθὸν ἔχειν. Item Fateor, h. e. Caveo instrumento et acceptum fero, Bud. || Paciscor, Conventum eo, E pacto promitto. [Forma activa Xenoph. Ages. 3, 5 . Διωμολόγησεν ... ἀποστήσεσθαι βασιλέως. Lucian. Nigrin. c. 26 : Οὐδὲ αὐτοῦ εἶναι (τὸν ἀγρὸν) διωμολόγει. Suid. : Διομολογῶ, αἰτιατικῇ.] Demosth. [p. 1284] : Διομολογησάμενοι τοὺς τόκους. Isæus p. 38 [41, 29] : Εἰ μηδεμίαν προῖκα διωμολογήσατο ἕξειν ἐπ' αὐτῇ· pro quo paulo ante, Φησὶν ἄνευ ὁμολογίας προικὸς τὴν ἀδελφὴν ἐγγυῆσαι. Paulo post dicit [p. 41, 43] : Ἐπεὶ καὶ οἱ ἐπὶ παλλακίσι διδόντες τὰ ἑαυτῶν, πάντες πρότερον διομολογοῦνται περὶ τῶν δοθησομένων ταῖς παλλακαῖς. Et pag. præced. [p. 40, 37] : Εἰ μηδεμίαν προῖκα μήθ' ὁ διδοὺς μήθ' ὁ λαμβάνων διωμολογήσαντο ἕξειν ἐπὶ τῇ γυναικί. [Diodor. 1, 91 : Διομολογησάμενοι περὶ πάντων.] Itidemque passiva voce et signif. ap. Æschinem [p. 34, 32 ; 69, 33] διωμολόγηται, Pactum est, Conventum est, Pacto promissum est. [Polyb. 31, 27, 1 : Δεῖν μένειν ἐπὶ τοῖς ἐξ ἀρχῆς διομολογουμένοις· 22, 21, 8 : Χρυσίου συχνοῦ διομολογηθέντος ὑπὲρ τῆς γυναικός. Ephorus ap. Steph. Byz. s. v. Πάρος ab Hemst. cit. : Ἤδη τῶν τειχῶν πιπτόντων καὶ ἐπὶ τοῦ παραδιδόναι τὴν πόλιν τῶν Παρίων διωμολογημένων.] In disputatione etiam qui inter se disceptant, dicuntur διομολογήσασθαί τι pro Constituere inter se, s. Ponere aut Fateri ita esse. Plato [Phædro p. 237, C : Ὡς οὖν εἰδότες οὐ διομολογοῦνται ἐν ἀρχῇ τῆς σκέψεως, προελθόντες δὲ τὸ εἰκὸς ἀποδιδόασιν·] in Philebo : Ἆρ' οὐχ οὕτω διωμολογησάμεθα ; Nonne ita inter nos convenit? Et rursum, Ἴθι δὴ πρὸς τούτοις διομολογησώμεθα καὶ τόδε. Item Idem, Σμικρὰ ἄττα τοίνυν ἔμπροσθεν διομολογησώμεθα, Pauca igitur prius constituamus. [Conf. Leg. 12, p. 953, E.] Sic in Euthydemo, Τοῦτο γὰρ ἡμῖν ἔτι σκεπτέον καὶ οὔπω διωμολογημένον ἐμοί τε καὶ σοί, Nondum constitutum et ratum, Bud. Signif. etiam, inquit idem Bud. p. 775, Stipulor, Paciscor, A te hoc contendo ut fateare : ut De rep. 6 : Ἀλλὰ μόνον λέγε· διομολογησάμενος, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς τὰ ἔμπροσθεν ῥηθέντα, Dicam equidem, inquam, si hæc a vobis dicta sunt ut scilicet rata maneant nec in controversiam referantur. Hic enim διομολογεῖσθαι non spondentis est, sed stipulantis καὶ προσδιοριζομένου.

[Διομολόγησις, εως, ἡ, Pactio. Polyb. 3, 27, 9 : Πρὸς Ἀσδρούβαν γίγνονται διομολογήσεις. Diodor. Excerpt. p. 18 ed. Mai. (20, 7 Dind.) : Διομολογήσεσι περὶ χρημάτων.]

[Διομολογητέον, Fatendum. Plato Rep. 7, p. 527, B : Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι δ.;]

Διομολογία, ἡ, [HSt. s. v. Διομολογέομαι in fine :] dicitur hujuscemodi constitutio atque προσδιορισμός. Item Sponsio, Pactum : Aristot. Ethic. 9, [1 : Δ. τῆς ὑπουργίας. Isæus p. 86, 4 : Οὐκ ἐνῆν κοινωνίαν οὐδὲ διομολογίας ποιήσασθαι περὶ αὐτῶν· 15 : Οὐκ ἐνούσης γενέσθαι διομολογίας.]

[Δίομος, ὁ, Diomus, heros Atheniensis. V. Διόμεια. || Bubulcus Siculus, inventor bucoliasmi, Athen. 14, p. 619, A. G. Dind. De Diomo, qui primus mactavit bovem, Porphyr. De abst. 2, 10 et 29. Hase.]

[Δῖον, τὸ, Dium, commune pluribus locis nomen, partim etiam alia forma Δία, ἡ, appellatis, de quibus Steph. Byz. : Δῖον, πόλις Εὐβοίας, περὶ τὸ Κήναιον. Ὅμηρος (Il. B, 538), Κήρινθόν τ' ἔφαλον Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον. (Δῖον etiam ap. Strabon. 10, p. 446 aliosque. Alia forma Δῖα, τὰ, memoratur in scholl. minoribus Homeri, Δίου.) Καλεῖται καὶ Δίων πληθυντικῶς. Εἴρηται δὲ ἀπὸ Δίου τοῦ Πανδώρου· nisi hic error grammatici est femininam formam Δία, ἡ, quam s. h. v. ex Steph. Byz. memoravimus, pro neutra habentis.) β. Ἔστι καὶ Μακεδονίας, ἔνθα τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα ἐτέλουν. (V. Wass. ad Thucyd. 4, 78, Strabon. epitom. 7, p. 330, Pausan. 10, 13, 5.) Τὸ ἐθνικὸν Διεύς. Παυσανίας δὲ (9, 30, 8) Διαστάς φησι. Μακεδόνων γὰρ ὁ τύπος, Ὀρεσταί, Λυγκισταί. (Ap. Pausan. Διᾶται. Alium accentum præcipit Steph. Byz. alio l., Ηιάσται, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ· βαρύνεται δὲ ὁμοίως τῷ Ὀρέσται. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Διέσται. Nam sic per ε scriptum.) γ. Θρᾴκης (codd. ἴσης) πρὸς τῷ Ἄθῳ, ὡς Θουκυδίδης (4, 109, et Herodot. 7, 122, Strabo epit. 7, p. 331. Δία ap. Steph. Byz. s. h. v. Gentile Διῆς, οἱ, ap. Thucyd. 5, 35 et 82 in libris multis corruptum in δικτηδιῆς δικτυδιεῖς δικτιδιεῖς δικτυεῖς). δ. Θεσσαλίας. ε. Πισιδίας. ϛ. Ἰταλίας. (Supra Δία, ἡ.) ζ. κοίλης Συρίας, κτίσμα Ἀλεξάνδρου ἡ (ἡ om. codd.) καὶ Πέλλα (Dium et Pellam ab aliis omnibus ut diversas urbes distingui ostendit Berkelius)· ἧς τὸ ὕδωρ νοσερόν. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Διηνός, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα, Νᾶμα τὸ Διηνὸν, γλυκερὸν ποτὸν... Τὸ κτητικὸν Διακός. Καὶ τὸ θηλυκὸν Διάς, ὡς δηλοῦσιν αἵ γε πρὸς (alii libri περὶ) ταύτην (i. e. Dium Euboicum) ἦσαν Διάδες Ἀθῆναι καλούμεναι. De his v. Steph. Byz. s. v. Ἀθῆναι, ubi Δίαντος (filii Abantis) κτίσμα dicit, Ephorum secutus. G. Dindorf.]

[Δῖον, τὸ (δέρμα). V. Δῖος.]

[Διονειδίζω, Exprobro. Jo. Cinnam. p. 134, C : Φιλίαν αὐτῷ διονειδίσων. In l. Cononis ap. Phot. Bibl. p. 134, 19 lectum vulgo διωνείδιζε ex cod. Veneto in ἐξωνείδιζε mutatum est. G. Dindorf.]

[Διόνικος, ὁ, Dionicus, medicus ap. Lucian. Sympos. c. 20. || Alius ap. eundem Navig. c. 24.]

[Διοννῦς scriptura vitiosa. V. Διόνυσος.]

Διονομάζω, Denomino, Appello. Pro qua signif. in VV. LL. affertur e Gaza De mensibus. At Bud. partic. διωνομασμένος, quod est a pass. Διονομάζομαι, ab Aristot 1 Meteorol. poni tradit pro Nominatus, Celebris. [H. A. 1, 16 init. : Διωνόμασται (τὰ μόρια) καὶ γνώριμα διὰ τὴν συνήθειάν ἐστι. Isocr. p. 398, D : Τῶν ἀδόξων ἢ τῶν διωνομασμένων. Sic cod. Urb. Vulgo ὠνομασμένων. Strabo 2, p. 121 : Τῶν οὕτω διωνομασμένων ἔργων· 5, p. 229 : Τὸ τῶν ἡμιόνων γένος ... διωνόμασται θαυμαστῶς. G. D. Diodor. 4, 18 : Ἀπήλασε τὰς διωνομασμένας τῶν βοῶν ἀγέλας· ib. c. 22 et 29 ; 12, 84 ; 14, 67. Strabo 13, p. 616 : Εὐριπίδης τὸν Μαρσύαν φησὶ τὰς διωνομασμένας ναίειν Κελαινάς· 626 : Ἆρ' οὐ τὸν Κροίσου λεγόμενον πλοῦτον καὶ τῶν προγόνων αὐτοῦ διονομασθῆναί φασι. Dionys. H. De Thuc. jud. § 4, p. 817, 3 : Τῶν ἄλλων γραφέων τῶν διωνομασμένων. Hæc exx. Wesseling. attulit. « Plutarch. De flum. p. 64 : Ὄρος δὲ Κοκκύγιον διωνομάσθη· si sanum sit. » Hemst.]

[Διόνυξος. V. Διόνυσος.]

[Διονῦς, ὁ.] Est vero et aliud [præter Διονυσίσκος] a Διόνυσος deminutivum, Διοννὺς [scr. Διονῦς] nimirum : quod ab Hesych. exp. γυναικίας καὶ παράθηλυς, Mulierosus et effeminatus : pro quo Etym. [M. p. 277, 3] habet, Διομνῦς, ὁ γυναικίας καὶ πάνθηλυς : perperam posito μ pro ν. [Διονῦς in ed. Sylburgii. Recte scriptum etiam p. 133, 56 ; 280, 23.] Eust. vero [p. 629, 42] muliebrem vestem ita nominari scribit. [Male.] Exponens enim hæc verba Hom., Il. Z, [135] : Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς Δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ· hæc, inquam, verba exp., dicit Homeri posteros

inde sumta occasione, δειλόν τε τὸν Διόνυσον πλάττειν καὶ θηλυστολοῦντα· subjungens, ὅθεν καὶ Διοννὺς παρ' αὐτοῖς ἡ γυναικεία καὶ θῆλυς ἐσθής, ἢ ἄλλο τι. [Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 31, 9 : Ἔστι δὲ καὶ τὸ Διονῦς παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου τασσόμενον, παρηγμένον ἐπὶ τὸν Διόνυσον. In διανῦς corruptum ap. Arcad. p. 92, 14. Memorant etiam schol. Dionysii Thrac. in Bekk. An. p. 857, 7, et qui casus obliquos ponit τοῦ Διονῦ τῷ Διονῦ Chœrobosc. ib. p. 1195. Διονῦς Διονῦ ap. Dracon. p. 104, 21. G. Dind.]

[Διονῦσαλέξανδρος, ὁ, Dionysalexander, inscripta fuit Cratini junioris comœdia, cujus argumentum ad Alexandri magni expeditionem, Dionysiacæ pompæ assimilatam (v. Arrian. 6, 28 coll. Diodoro 17, 106 et Plut. V. Alex. c. 67), pertinuisse recte conjecit Meinek. Quæst. scen. 1, p. 24.]

[ΔΙΟΝΥΣΑΣ, n. pr. in anaglypho ap. Maffeium Mus. Veron. p. XLVII, quod Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 490 Διονυσᾶς legit.]

[Διονυσεῖον. V. Διονύσιον.]

[Διονυσία, ἡ, Dionysia, n. pr. duobus in monumentis Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 507. || Dionysia martyr ap. Georg. Syncell. p. 368, C. G. Dind.]

[Διονύσια. V. Διονύσιον.]

[Διονύσια (scr. Διονυσία), πόλις Ἰταλίας. Ἔστι καὶ Διονυσιάς. Τὸ ἐθνικὸν Διονυσιεύς, ὡς Δημητριὰς Δημητριεύς, Steph. Byz. || I. q. Δονουσία, quod v. G. D.]

[Διονυσιάδης. V. Διονυσίδης.]

[Διονυσιάζω.] Διονυσιάζειν dicitur pro τὰ Διονύσια ἄγειν, Bacchanalia agitare, Bacchicum festum celebrare. [Διονυσιάζουσαι Timoclis comici fabula fuit, memorata ab Athenæo et Suida.] Athen. [10, p. 445, B] : Πάντα τὸν βίον ἐδιονυσίαζεν, ἐσθῆτα Διονυσιακὴν φορῶν, καὶ πολλοὺς τρέφων ξυμμάχους· ἐξῆγέ τε κῶμον ἀεὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ. [Quem l. Eustath. p. 989, 25 Platoni tribuit memoriæ errore. Proclus ap. Phot. Bibl. p. 321, 12, ab Hemst. cit. : Εἰσφέρεσθαι τὸ βάρβιτον εἰς τὰ συμπόσια καὶ διονυσιάζοντα ἕκαστον ἀκροσφαλῶς συγκόπτεσθαι περὶ τὴν προφορὰν τῆς ᾠδῆς.] Alibi Διονυσιάζοντες dicuntur Liberalia celebrantes, et agona spectantes in Liberalibus spectaculis, Bud. Solebant autem Διονυσιάζειν, s. τὰ Διονύσια ἄγειν, ineunte vere. [Lucian. Demosth. enc. c. 35 : Τί δ' ἂν ἄνθρωποι πράξειεν διονυσιάζοντες;]

Διονυσιακός, ή, όν, Bacchicus, Bacchanalis : ut [Aristot. Rhet. 3, 15 : Διονυσιακοῦ ἀγῶνος·] Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, Athen. l. 11; Δ. χοροὶ ap. Eund. l. 4. Sic Id. l. 14, [p. 631, A], Διονυσιακὴ πυρρίχη. Et l. 4, [p. 148, C] : Τύμπανα καὶ νεβρίδας καὶ παντοδαπὰ ἄλλα ἀθύρματα Διονυσιακά. Et l. 10, Διονυσιακὴ ἐσθής. Itidem [Διονυσιακαὶ ἑορταὶ Diodor. 3, 74; ἱστορίαι 4, 6 (ubi cod. Coislin. διονυσικαῖς); τελεταὶ ib.] Plut. : Ἀνεστεμμένας κιττῷ καὶ Διονυσιακῆς τρυγὸς ὀδωδυίας. Item Δ. νόμος ap. Æschin. [p. 58, 36] : et Δ. θέατρον, ap. Thuc. 8, p. 293 [c. 93, Plut. Mor. p. 852, C. Διονυσιακὸν θέαμα ib. p. 1095, C. Aristotelis liber fuit Νῖκαι Διονυσιακαί, memoratus a Diog. L. 5, 26.] Sunt et Διονυσιακοὶ τεχνῖται, qui Διονυσοκόλακες vocantur, ut infra docebo. [|| Alium usum vocabuli notamus s. v. Διονυσίσκος. || « Adverb. ap. Olympiodor. ad Plat. Phileb. fol. 160 : Μίγνυσι τοίνυν πρότερον μὲν τὰς καθαρὰς γνώσεις πάσαις ἡδοναῖς καθαραῖς καὶ ἀΰλοις Διονυσιακῶς. » Cramer. Idem in Comment. ad Plat. Phædon. ap. Creuzer. Symbol. vol. 4, p. 547 : Κορικῶς μὲν εἰς γένεσιν κάτεισιν ἡ ψυχή, Διονυσιακῶς δὲ μερίζεται ὑπὸ τῆς γενέσεως. Eust. p. 374 extr. : Φορεῖν δὲ καὶ νεβρίδα ῥηθείη ἂν Δ. G. Dind.]

Διονῦσιάς, άδος, ἡ, i. q. Διονυσιακή, Bacchica, Bacchanalis. [Eur. Herc. f. 891 : Διονυσιάδος ἐκ βοτρύων ἐπὶ γεύμασι λοιβᾶς. Pratinas ap. Athen. 14, p. 617, C : Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέλαν. Plato Leg. 8, p. 844, D : Διονυσιάδα ὀπώραν. Ὧραι αἱ Διονυσιάδες in epigr. Bacchylidis vel Simonidis in Anth. Pal. 13, 28. || Hesych. : Διονυσιάδες, ἐν Σπάρτῃ παρθένοι αἱ ἐν τοῖς Διονυσίοις δρόμον ἀγωνιζόμεναι. V. de his Pausan. 3, 13, 7. || Nomen fontis. Pausan. 4, 36, 7 : Ἀφικομένων δὲ ἐς Κυπαρισσίας ἐκ Πύλου σφίσι πηγὴ ὑπὸ τῇ πόλει πλησίον θαλάσσης ἐστί· ῥυῆναι δὲ Διονύσῳ τὸ ὕδωρ λέγουσι θύρσῳ πλήξαντι ἐς τὴν γῆν, καὶ ἐπὶ τούτῳ Διονυσιάδα ὀνομάζουσι τὴν πηγήν. || Nomen oppidi. V. Διονύσια. || Διονυσιάς a quibusdam vocata fuit Naxus insula, de quo v. quæ

A Diodorus narravit 5, 52. || Διονυσιάδες, insulæ duæ prope Cretam, de quibus v. Diodor. 5, 75. || Διονυσιάς, nomen plateæ in urbe Thuriorum, a colonis Atheniensibus inditum. V. Diodor. 12, 10. || N. pr. mulieris in inscr. ap. Osann. p. 436, 438, et ap. Aristæn. 1, 10 : de quo l. v. Bast. ad Longin. p. 640 ed. Weisk. G. D.] Sed Διονυσιάδα appellant nonnulli etiam Herbam illam, quæ ἀνδρόσαιμον alio nom. dicitur, Diosc. 3, 174 [et Galen. vol. 13, p. 156]; forsitan quia folia ejus trita οἰνώδη χυλὸν ἀφίησι : ut Plin. 37, 10 : Dionysias gemma, nigra ac dura, rubentibus maculis, ex aqua trita saporem vini facit, et ebrietati resistere putatur. Idem 24, 18, sissitietæridem herbam nominari Dionysonymphadem refert, quoniam vino mire conveniat. [|| Athen. 1, p. 30, D : Προσαγορεύεται δέ, φησὶν Ἐπαρχίδης, ἡ ἄμπελος ἡ τὸν Ἰκάριον Πράμνιον φέρουσα ὑπὸ τῶν ξένων μὲν Ἱερά, ὑπὸ δὲ τῶν Οἰνοαίων Διονυσιάς· Οἰνόη δὲ πόλις ἐν τῇ νήσῳ ἐστί.]

[Διονυσιασταί, οἱ, Dionysiastæ, i. e. Sacra Dionysi celebrantes. Inscr. Rhodia a Kellermanno edita (*Bul-*
B *lettino dell' Instituto* etc., 1834, p. 216) : Τοῦ κοινοῦ τοῦ Διονυσιαστᾶν. Inscr. Teia ap. Chandler. G. Dind.]

[Διονυσίδης, ὁ, Dionysides, Tarsensis, poeta tragicus, de quo Strabo 14, p. 675 : Ποιητὴς τραγῳδίας ἄριστος τῶν τῆς Πλειάδος καταριθμουμένων Διονυσίδης. Διονυσιάδης dicitur ab schol. Hephæst. p. 53 Gaisf., et ab Suida : Δ., Φυλαρχίδου, Μαλλώτης, τραγικός, etc. G. Dindorf.]

[Διονυσίδωρος. V. Διονυσόδωρος.]

[Διονυσιεύς. V. Διονύσια.]

[Διονυσικλῆς, έους, ὁ, Dionysicles, statuarius Milesius. Pausan. 6, 17, 1. G. Dind.]

[Διονυσιόδωρος. V. Διονυσόδωρος.]

[Διονυσιοκλῆς, έους, ὁ, Dionysiocles, medicus, deipnosophista ap. Athen. 3, p. 96, D; 116, D. || Rectior hujus nominis forma Διονυσοκλῆς, servata ap. Strab. 14, p. 649 in nomine rhetoris Tralliani. Derivantur enim hoc et reliqua hujus stirpis nomina non ab Dionysio, sed ab Dionyso. G. Dind.]

[Διονυσιοκόλακες. V. Διονυσοκόλακες.]

C [Διονυσιοκουροπυρώνων. V. Διονυσοκουροπυρώνων.]

Διονύσιον, τό, sub. ἱερόν, Dionysi fanum, Bacchi templum. Pausan. Atticis : Ἐγγυτάτω τῆς κολώνης, ἵνα τὸ Διονύσιόν ἐστι. [Et 1, 43, 5.] E Thuc. quoque Διονύσιον affertur pro Bacchi ædes. [Phrynich. p. 367 : Διονύσιον (scr. Διονυσεῖον ex Herodiano ap. Herm. De em. rat. gr. Gr. p. 308)· ἀπαίδευτον οὕτω λέγειν, δέον βραχύνειν τὴν σι συλλαβήν· οἱ γὰρ ἐκτείνοντες παρὰ τὴν τῶν Ἀττικῶν διάλεκτον λέγουσι. Χρὴ οὖν Ἀριστοφάνει ἀκολουθοῦντας λέγειν. Ἐν γὰρ τῷ Γήρᾳ φησί, Τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στι τὸ Διονύσιον; Idem præcipit Draco p. 38, 18, et Suid. s. v. Ἀθήναιον. Platonis (Gorg. p. 472, A) aliorumque exx. indicat Lobeck. p. 368. Asterius p. 193, E ed. Combef. : Τὰ Ἀσκλήπια ... Ἡράκλεια ... Διονύσια. Διονύσειον male scribitur ap. Suidam s. v. Εὐγένιος, cui Διονύσιον restituendum ex cod. Paris. A.] || Plural. τὰ Διονύσια, sub. ἱερά, Bacchica sacra, Festum in honorem Bacchi : Lat. Bacchanalia. [Aristoph. Acharn. 201. Et 257 : Ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια. Thucyd. 5, 20 : Ἐκ Διονυσίων τῶν
D ἀστικῶν· 23 : Ἰόντας ἐς Ἀθήνας πρὸς τὰ Διονύσια. Lex. rhet. p. 235, 6 (et Hesych.) : Διονύσια· ἑορτὴ Ἀθήνησι Διονύσου. Ἤγετο δὲ τὰ μὲν κατ' ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος, τὰ δὲ Λήναια Γαμηλιῶνος, τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος. V. de his Bœckhii commentationem in Actis Acad. Borussicæ a. 1817, p. 47-124.] Athen. 4, [p. 156, A] : Πᾶσαν τὴν πόλιν ἐθεασάμην περὶ τὰ Διονύσια μεθύουσαν. Plut. Alex. [c. 29], de Athenodoro histrione : Ζημιωθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων, ὅτι πρὸς τὸν ἀγῶνα τῶν Διονυσίων οὐκ ἀπήντησε. Apud Eund. quidam Menandro comico dicit, Ἐγγὺς τὰ Διονύσια, καὶ σὺ τὴν κωμῳδίαν οὐ πεποίηκας· solebant enim Comici, Tragici, eorumque histriones et tibicines ludis Bacchanalibus certare : unde et Διονυσιακοὶ τεχνῖται nominantur. Sic Lucian. : Ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια. Rursum Plut. Περὶ φιλοπλουτ. fin. : Ἡ πάτριος τῶν Διονυσίων ἑορτὴ τὸ παλαιὸν ἐπέμπετο δημοτικῶς καὶ ἱλαρῶς· ἀμφορεὺς οἴνου καὶ κληματίς· εἶτα τράγον τις εἷλκεν, ἄλλος ἰσχάδων ἄρριχον ἠκολούθει κομίζων· ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ φαλλός. Ἀλλὰ νῦν ταῦτα παρορᾶται, καὶ ἠφά-

νισται, χρυσωμάτων παραφερομένων καὶ ἱματίων πολυτελῶν, καὶ ζευγῶν ἐλαυνομένων καὶ προσωπείων. Idem dicit Διονυσίοις pro ἐν τοῖς Διονυσίοις, Ludis Bacchanalibus : De exilio [p. 604, C] : Διονυσίοις ἐν Ἄργει πανηγυρίζειν. Et Athen. 7 [p. 275, B] : Κατὰ τὴν τῶν Διονυσίων, sub. ἑορτὴν [quod ex prægressis verbis repetendum], pro eod. [Maccab. 2, 6, 7 : Γενομένης δὲ Διονυσίων ἑορτῆς.]

[Διονυσιοπηγανόδωρος, ὁ, ab Nicarcho in Anth. Pal. 11, 17 Stephanus quidam appellatur, qui pauper olim et olitor, rutam (πήγανον) in foro vendens, postmodum dives factus Philostephani nomen assumpserit, mox fortasse futurus Ἱπποκρατιππιάδης, ἢ διὰ τὴν σπατάλην Δ.]

Διονύσιος, ία, ιον, Bacchicus : ut Δ. κισσὸς, Diosc. 2, [210 inter synonyma : Οἱ δὲ κίσσιον, οἱ δὲ Διονύσιον], Bacchica hedera. Sic Bacchylides ap. Athen. 2, [p. 39, E] Διονύσια δῶρα Vinum appellat : qui ap. Eund. 1, [p. 32, C] dicit etiam Διονύσιον γίγαρτον. [Non Bacchylidi, sed Ceo poetæ hunc versum tribuit, qui Simonidis potius esse videtur. Phot. Lex. p. 89, 9 et Etym. M. p. 449, 2 : Ἐν ταῖς λεγομέναις Διονυσίαις θεωρίαις. Διονυσίων στυλίδων Nicet. Chon. Hist. p. 204, C, ubi vulgo Διονυσείων. || Pes palimbacchius, ὁ καὶ Διονύσιος, καθὰ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ διονυσιακὰ μέλη πεποίηται, ex schol. Hephæst. p. 159.] || Alioqui Διονύσιος est nomen propr. quum aliorum, tum Siculi cujusdam tyranni : cujus sodales, usque adeo et ipsum et tyrannidem κολακεύοντας, ut quum ipse obtusis esset oculis, ipsi se nihil videre simularent, Theophr. tradit fuisse appellatos Διονυσιοκόλακας, ap. Athen. 6 et 10. [De his v. s. v. Διονυσόκολακες. De reliquis Dionysiis (est enim hoc nomen longe usitatissimum) memoramus Dionysium Phocæensem, classis Ionicæ ducem, ap. Herodot. 6, 11, et Dionysios qui scriptis inclaruerunt, de quibus v. Fabricii B. Gr. et Clintoni Fastos Hellen. vol. 2 et 3. || Διονύσιος, nomen mensis Bithynii, ap. Cayl. *Recueil d'Antiq.* vol. 2, p. 176, et Iriart. Catal. codd. Matrit. p. 380. || Forma Dorica Διωνύσιος in inscr. Orchomenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, in Thebana ib. p. 760. Genitivus Διωνουσίω in Orchomenia p. 756. Διωνύσιος patronymicum, i. e. Διονυσίου υἱὸς, est p. 760, quod Bœckh. in Διωνυσίειος mutat, non recte, ut opinor. G. Dindorf.]

Διονυσίσκος, ὁ, Bacchulus. Auctor Defin. medic. διονυσίσκους vocari dicit Osseas eminentias, quæ prope tempora nascuntur, alio nom. dictas κέρατα, Cornua, detorta a cornigeris animalibus appellatione. Numerantur autem inter affectus præter naturam, et ita dicuntur a Baccho, quoniam eum poetæ cornutum fingunt. Gorr. [Heliodor. ap. Oribas. p. 125 ed. Cocch. : Ὅταν δὲ δύο ἐπιφύσεις γένωνται πλησιάζουσαι τοῖς κροτάφοις, κέρατα ταῦτά τινες εἰώθασιν ὀνομάζειν· ἔνιοι δὲ Διονυσιακοὺς τοὺς οὕτω πεπονθότας ἀνθρώπους προσηγόρευσαν. Ubi schol. : Ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν θεὸν ἐμφερείας, ὡς αὐτός φησιν ἐν τοῖς χειρουργουμένοις. In Defin. med. inter opera Galeni vol. 2, p. 273 sic scriptum : Διονυσίσκοι εἰσὶν ὀστώδεις ὑπεροχαὶ ἐγγὺς κροτάφων γιγνόμεναι. Λέγονται δὲ κέρατα ἀπὸ τῶν κερασφορούντων ζώων κεκλημένα· ubi Cocchio et Schneidero corrigendum videtur ex Heliodoro, Διονυσιακοί εἰσιν οἷς... γίγνονται.]

[Διονυσιφόροι, ἀρχή τις ἐν Συρακούσαις, Hesych. Is. Vossius Διονυσοφόροι, suadente literarum serie.]

[Διονυσόδοτος, ὁ, A Dionyso datus, i. e. Dionysi filius. Pausan. 1, 31, 4 : Ἀπόλλωνος Διονυσοδότου καὶ Ἀρτέμιδος σελασφόρου βωμοί. Διονυσοδότης ex Olympiodoro in Plat. Phædon. affert Bekker. Anecd. p. 1363.]

[Διονυσόδωρος, ὁ, Dionysodorus, n. pr. fratris Euthydemi, sæpe nominati in Euthydemo dialogo Platonis, ab librariis interdum in διονυσιόδωρος corruptum, quod vitium ap. Diodor. 15, 95 sustulit L. Dindorfius, ap. Strabon. 12, p. 548, ubi duo hujus nominis mathematici memorantur, unius codicis auctoritate correctum, sed relinquendum est inscriptioni recenti ap. Osann. p. 441, ubi ΔΙΟΝΥΣΙΟΔΩ, si fides apographo. Apud Nilum Epist. p. 104 et p. 199 Διονυσιόδωρος, sed p. 201 Διονυσοδώρου. Alios Dionysodoros enumerant Suidæ interpretes s. h. v. Quibus addi possunt exempla ex inscriptionibus apud Bœckh. vol. 1, p. 367, 388, 396, 759. Apud Galen. vol. 13,
A p. 330 : Διονυσίδωρος ὁ ἰατρὸς, Dionysodori nomen recte posuit interpres Latinus. G. Dindorf.]

[Διονυσοκλῆς. V. Διονυσιοκλῆς.]

Διονυσοκόλακες, οἱ, Dionysi s. Bacchi adulatores : quo nom. vocabantur οἱ Διονυσιακοὶ τεχνῖται, s. οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται, Histriones et theatrici : quoniam in Bacchanalibus ludis præcipue artem suam exercere solebant : qua de re et in Ἀλέξανδρος et Τεχνίτης. [Aristot. Rhet. 3, 20, p. 1405, 23 : Ὁ μὲν διονυσοκόλακας, αὐτοὶ δ' αὑτοὺς τεχνίτας καλοῦσιν· libri deteriores διονυσιοκόλακας. Alciphro 3, 48 : Τοῦ χοροῦ τῶν διονυσοκολάκων. Athen. 6, p. 254, B : Θεόπομπος ὁ φήσας ... πλήρεις εἶναι τὰς Ἀθήνας Διονυσοκολάκων καὶ ναυτῶν καὶ λωποδυτῶν. || Platonis sectatores ab Epicuro per contemtum Διονυσοκόλακας esse dictos narrat Diog. L. 10, 8, quod in libris quibusdam in διονυσιοκόλακας vel διονυσικόλακας est corruptum. Eodem nomine Dionysii tyranni quum patris tum filii assentatores vulgo esse vocatos ex Athenæo constat 6, p. 249, F; 10, p. 435, E : Θεόφραστος δέ φησι καὶ τοὺς ἑταίρους αὐ-
B τοῦ τοὺς κολακεύοντας τὴν τυραννίδα προσποιεῖσθαι μὴ βλέπειν καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου χειραγωγεῖσθαι καὶ μήτε τὰ παρατιθέμενα τῶν ἐδεσμάτων μήτε τὰς κύλικας ὁρᾶν· διὸ κληθῆναι Διονυσοκόλακας· 12, p. 538, F, ex Charetis historia Alexandri : Ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. Quibus in ll. rectam scripturam servavit codex Venetus, vitiosa διονυσιοκόλακες in apographis quibusdam est et in epitome.]

[Διονυσοκουροπυρώνων (codex διονυσοκρουροπυρώνων. Scribendum Διονυσιοκουροπυρώνων hic et infra cum Meinekio Quæst. scen. 2, p. 65) · Κρατῖνος ἐν Σεριφίοις, Αἰσχρῶν Ἀνδροκλέων Διονυσιοκουροπυρώνων (codex διονυσοκουρώνων). Εἰσὶν (codex ἐπεὶ) οἱ φασὶν ἐν τῷ αὐτῷ πέντε κωμῳδεῖσθαι, Αἰσχρὸν (scr. Αἶσχρον), Ἀνδροκλέα, Διονύσιον, Κύρον (scr. Κῦρον), Πυρώνην (codex πυρῶν), ἁμαρτάνοντες· οὐδεὶς γὰρ Ἀθηναίων ἀναγράφεται Κῦρος. Δεῖ οὖν γράφειν Διονυσιοκουροπυρώνων (codex διονυσοκουροπυρώνων)· τὸν γὰρ Διόνυσον (scr. Διονύσιον) κουρέα ὄντα κωμῳδεῖν. Κουρεὺς δὲ ἦν πρὸς πάππου (codex πάππον),
C ὡς δηλοῖ ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθεὶς (Strattis, ut videtur), Hesychius : cujus annotatione ex parte tantum explanatus est sensus vocabuli. Neque enim apparet quos πυρώνας dixerit poeta. Fortasse igitur scribendum Διονυσιοκουροπορώνων, quemadmodum τελώνης, σιτώνης, εἰκοστώνης et alia dicuntur. Ceterum vix dubitari potest quin hæc verba cum versibus cohæserint ab Steph. Byz. (s. v. Δούλων πόλις) ex eadem fabula allatis, Εἶτα Σάκας ἀφικνεῖ καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβοὺς, ἔς τε πόλιν δούλων, ἀνδρῶν νεοπλουτοπονήρων. G. Dindorf.]

[Διονυσομανέω, Dionyso lymphor. Philostr. p. 214.]

[Διονυσόπολις, Διονυσοπολίτης. V. Διονύσου πόλις.]

Διόνυσος, ὁ, Dionysus, Bacchus. [Hom. Od. Λ, 324 : Διονύσου μαρτυρίῃσιν. Et alii quivis. Νέου Διονύσου nomen sibi arrogavit Ptolemæus Auletes : v. locos scriptt. ab Wessel. indicatos ad Diodor. vol. 1, p. 53, 85. In libris sæpe duplicata sibila Διόνυσσος scriptum (v. Elmsl. ad Eur. Bacch. 72) et Διώνυσσος, ut ap. Hom. Il. Z, 132 : quam scripturam mirum est agnosci ab Herodiano, si
D scripta ab eo sunt quæ in Arcadii epitome leguntur p. 78, 1 : Τὰ εἰς δύο σσ παραληγόμενα τοῦ υ προπαροξύνεται, μέθυσσος γόγγυσσος διόνυσσος· quod præceptum plane convellitur adjectivo μέθυσσος, quod μέθυσος scribendum esse e versibus poetarum constat. Aliud vitium Διόνισος est apud Josephum Rhacendyt. in Walzii Rhetor. vol. 3, p. 569 : Ἀντίθεσις, οἷον Διόνυσος Διόνισος. Grammaticorum opiniones de etymologia nominis exponit Etym. M. p. 277, 35; 280, 6. Quibus adde Platonis lusum in Cratylo p. 406, C : Ὁ γὰρ Διόνυσος εἴη ἂν ὁ διδοὺς τὸν οἶνον Διδοίνυσος ἐν παιδιᾷ καλούμενος. G. D.] Qui a poetis [non Atticis] etiam Διώνυσος dicitur s. Διώνυσσος, metri gratia producto ο. Hom. Il. Z, [132] : Μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας· Od. Ω, [74] : Χρύσεον ἀμφιφορῆα, Διωνύσοιο δὲ δῶρον. Hesiod. Scut. [400] : Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος. [Archiloch. ap. Athen. 14, p. 628, A : Ὡς Διωνύσου ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος. Pindar. Ol. 13, 25 : Ταὶ Διωνύσου... Χάριτες. || Δεύνυσος v. s. h. voc. || In inscr. Mytilenæa a Pocockio descripta, ap. Bœckh. vol. 2,

A p. 189, l. 5 est ΖΟΝ.ΝΥΞΩ et l. 14, ΘΕΩ ΖΟΝΙΞΩ, in quo Bœckhius Æolicam formam Ζόννυξος agnoscere sibi videtur. De literis δι ab Æolibus cum ζ permutatis diximus s. v. Διά, p. 1106 sq. Formam Διόνυξος ponit Etym. M. p. 277, 35 : Διόνυσος· οἱ μὲν Διόνυξον αὐτὸν ὀνομάζουσιν, ὅτι σὺν κέρασι γεννώμενος ἔνυξε τὸν Διὸς μηρὸν, ὡς Στησίμβροτος· οἱ δὲ Δεύνυσον, etc. || Formam deminutivam Διονῦς v. s. h. voc. || Proverbium Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον de rebus a proposito alienis : cujus originem gramm. alii aliter explicuerunt : v. Zenob. 5, 40 et Suid. s. v. Οὐδὲν π. τ. Δ. G. Dindorf.]

[Διονύσου πόλις, ἡ, Dionysopolis, quinque urbium nomen, Ponticæ, Phrygiæ, Indicæ, Libycæ, Thraciæ. Gentile Διονυσοπολίτης. Hæc Steph. Byz. Pontica Διονυσόπολις dicitur ab Arriano in Periplo Ponti Eux. p. 24, et in fragmento Peripli ab Is. Vossio edito p. 13, aliisque. V. Berkel. ad Steph. G. D.]

[Διονυσοφάνης, ους, ὁ, Dionysophanes, Ephesius ap. Herodot. 9, 84, Pausan 9, 9, 2. Apud Herod. codd. plures Διονυσιοφάνης, quod est perpetuum in B hujusmodi nominibus vitium : de quo conf. quæ s. Διονυσιοκλῆς, Διονυσοκόλακες et Διονυσόδωρος diximus. || Alius ap. Longum 4, 31. G. Dind.]

[Διονυσοφόροι. V. Διονυσιφόροι.]

Διόνυχον, τὸ, Ad unguem factum, Accuratum, Exactum, VV. LL. sine auctore tamen et exemplo. [Lectio vitiosa pro δι' ὄνυχος alicubi inventa. V. Ὄνυξ. || Pro διώνυχος, quod v.]

[Διοξεῖα, Διοξείας. V. Ὀξύς.]

[Δίοξος, ὁ, ἡ, Peracer. Moschop. Περὶ σχεδ. p. 79 : Δίοξον, τὸ ὀξῶδες. Boiss. Forma vitiosa.]

[Διοξυωπεῖν lectio corrupta ap. Theophr. Περὶ αἰσθήσεως § 27, p. 659. Διὸ ὀξυωπεῖν Schneider.]

Διόπαις, αιδος, ὁ, Jovis filius, Apollinis epith., Epigr. [in Anth. Pal. 9, 525, 5.]

[Διόπαν, ος, ὁ, Juppiter Pan. Epigr. in Inscrr. Richteri a Franckio editis p. 42, qui hymnum Orph. 11, 12 in Panem comparat : Ἀληθὴς Ζεὺς ὁ κεράστης. G. D.]

[Διοπείθης, ους, ὁ, Diopithes, nomen pr. ap. Aristoph. Eq. 1085, Vesp. 380, Av. 988. Eundem vel C alium ex Phrynicho comico memorat schol. ad Vesp. || Præstigiator Locrensis apud Athen. 1, p. 20, A. || Alii ap. Philetær. ib. 13, p. 587, D, et ap. Suidam ex Æliano. Sæpius ceteris memoratur Diopithes Menandri comici pater. ΔΙΟΠΙΘΕΣ in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 759. G. Dind.]

Διόπεμπτος, Ab Jove missus, ut ὄνειροι, Ab Jove missa somnia. [Eust. p. 48, 29.]

[Διόπερ. V. Διό.]

Διοπετὴς, vel Διїπετὴς, ὁ, ἡ, Ab Jove delapsus, Qui cælitus decidit. Sed διοπετὲς dicitur ἄγαλμα ab Eur. [Iph. T. 977] et Herodiano 1, [11, 2]; et διοπετοῦς in Act. 19, [35] sub. ἀγάλματος : sic διοπετὴς πέλτη, Plut. Numa [c. 13]; quin et λίθον διοπετῆ legimus rursus ap. Herodian. 5, [3, 11. Διοπετὲς Παλλάδιον ap. Dionys. A. R. 2, 66. Πέλτην διοπετῆ ib. 71. Idem 11, 27 : Ὥσπερ πτηνούς τινας ἢ διοπετεῖς. Διοπετὴς ἀστὴρ (qui vulgo διάττων dicitur) Eurip. apud Plut. Mor. p. 416, D] : at διїπετεῖς dicuntur peculiariter fluvii ab D Hom., ut qui e pluvia cadente ab Jove oriantur : unde proprie torrentium est epith., sed et ad ceteros omnes extenditur. Vide Eust. [Il. Π, 174 : Σπερχειοῖο διїπετέος ποταμοῖο· Ρ, 263 : Ἐπὶ προχοῇσι δ. π. (ubi Porphyrius in schol. diversas grammaticorum interpretationes exposuit). Φ, 268, 326. De Nilo Od. Δ, 477, 581 : Αἰγύπτοιο δ. π. Η, 284. Hesych. : Διειπετέος, χειμάρρου, πληροῦντος διὰ (πληρουμένου ὑπὸ Kuster.) τοῦ Διὸς ὄμβρον (ὄμβρου Kuster.). Διїπετέος, ὑπὸ τοῦ Διὸς πληρουμένου. Διїπετέος· ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ποταμῶν ἀπὸ τοῦ Διὸς πληρουμένων χειμάρρων, ἐπὶ δὲ τοῦ Νείλου διαυγοῦς, διαφανοῦς, ἢ διαπεπετασμένου. Similia leguntur ap. Etym. M. p. 275, 10—20. Sed de Nilo non esse cur aliter quam de reliquis fluviis explicetur, Eustath. ostendit, p. 1505, 58. Eandem signif. de altera quoque forma annotavit Hesych. : Διοπετὴς, ὑπὸ τοῦ Διὸς πληρούμενος. Post Homerum Διїπετέος ποταμοῖο dixit Hesiod. in fr. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 757. Plut. V. Marii c. 21 : Ἐπιεικῶς δὲ ταῖς μεγάλαις μάχαις ἐξαισίους ὑετοὺς ἐπικαταρρήγνυσθαι λέγουσιν, εἴτε δαιμονίου τινὸς A τὴν γῆν καθαροῖς καὶ διїπετέσιν ἁγνίζοντος ὕδασιν, etc. Πεδίον διїπετὲς ap. Etym. M. p. 275, 18 : Πεδίον δὲ δ., νοτερὸν καὶ δροσῶδες· οἱ δὲ τὸ διηνεκὲς, ἄλλοι διαυγές. || De fulmine in oraculo apud Euseb. Præp. ev. p. 239, D, ab Hemst. cit. : Πυρσῶν αἰώραισι διїπετέεσσι. Etym. M. l. c. : Καὶ ὁ κεραυνὸς διїπετὴς, ἀπὸ Διὸς πίπτων ἢ πετόμενος. Ὅθεν καὶ διїπετεῖς συμφοραὶ, i. e. Calamitates ab Jove missæ. || Pellucidus, Purus, Splendidus : qua signif. a gramm. quibusdam acceptum esse διїπετέος ποταμοῖο ostendimus. Certiora sunt exempla hæc. Etym. M. p. 275, 14 : Καὶ τὸν ἀέρα διїπετῆ καλοῦσιν. Εὐριπίδης (Bacch. 1266, ubi αἰθὴρ præcedit) : Λαμπρότερος ἢ πρὶν καὶ διїπετέστερος ἀντὶ τοῦ διαυγέστερος. Adde Rhes. 43 : Πυραίθει στρατὸς Ἀργολας πᾶσαν ἀν' ὄρφναν, διїπετῆ δὲ νεῶν πυρσοῖς σταθμά. Ad ventos transtulit Nonnus Dion. 5, 220 : Διїπετέων ἀνέμων ζωαρκέσιν αὔραις. Erotian. p. 132 : Διηπέτης (sic) ὁ γόνος· ἀντὶ τοῦ διαυγὴς καὶ καθαρός· quibus subjungit Euripidis ex perdita tragœdia locum misere corruptum, quem non sanavit Valcken. Diatrib. p. 274. In B l. autem Hippocratis p. 599, 51 : Ἦν δὲ γόνος ἀπορρέῃ διїπετὴς, rectius interpretari videtur Foesius, Genitura fluens aut cursu defluens, continua seria et cursu effluens, quæ non retinetur in locis, sed statim effluit. Etym. M. p. 275, 20 : Διїπετὴς γυνὴ, διαυγὴς, restituendum videtur γονή. || Διειπετὴς per diphthongum scriptum supra attuli ex Hesychio, comparandum illud cum Διειτρεφὴς, de quo v. s. Διїτρεφής. Eam scripturam ap. Homer. Il. Ρ, 263 diserte probavit Zenodotus, de quo schol. : Ζηνόδοτος (nam sic recte corrigitur pro Ζηνόδωρος) δὲ διїπετῆ τὸν διαυγῆ ἀποδίδωσιν· διὰ τοῦτο καὶ γράφει διειπετῆ διὰ τῆς ει διφθόγγου. In quo non apparet quam is rationem sit secutus, nisi forte similitudinem vocabuli διειδὴς spectavit. G. Dindorf.]

[Διοπεύω.] Ab alterutro horum, s. Δίοπος, s. Δίοψ, derivatur verbum Διοπεύω : unde Hesych. : Διοπεύειν, ἐπιμελεῖσθαι νεώς· nam δίοποι dicuntur οἱ τῆς νεὼς ἐπιμεληταί. [Etym. M. p. 278, 5 : Διοπεύειν, κατασκοπεῖν. Harpocr. : Διοπεύων (libri διοπτεύων præter unum qui C διοππεύων. Correxit Toupius)· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Λακρίτου (p. 929, 20). Δίοπος (libri multi δίοπτος) λέγεται νεὼς ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων τὰ κατὰ τὴν ναῦν, ὁ καθ' ἡμᾶς λεγόμενος ἐπίπλους. In l. Demosthenis etiam nunc legitur vitiose διοπτεύων τὴν ναῦν. G. Dind.]

[Διοπέω vox nihili. V. Δίοπος.]

Διόπη, ἡ, Inauris genus est : secundum alios Calceamenti. Hesychio enim διόπαι sunt εἶδος ἐνωτίων : aliis autem ὑποδημάτων : forsan quod duobus essent pertusa foraminibus. [Aristoph. in fr. ap. Polluc. 7, 95 : Διόπας, διάλιθον, πλάστρα, μαλάχιον, βότρυν. Inscriptio Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 237 : Ἐν κιβωτίῳ ἧλοι δύο, ὑποδερὶς, διοπῶν δύο ζεύγεε, ταῦτα ὑπόξυλα καταχεχρυσωμένα.]

[Διόπη, ἡ, Diopa, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Φερεκύδης. Τὸ ἐθνικὸν Διοπεὺς ἢ Διοπίτης, ὡς Σινωπίτης, Steph. Byz.]

[Διοπιθοῦσα, ἡ, Diopithusa, mater Gangis, apud Pseudo-Plut. De fluv. p. 999 ed. Wytt., ubi dativ. Διοπιθούσῃ. G. Dind.]

[Διόπιον. Bito De machinis p. 109 : Δεῖ δέ σε D προειδέναι ὅτι πρὸς τὰς προσβολὰς τῶν τειχῶν καὶ τὰ μεγέθη τῶν ἑλεπόλεων δεῖ κατασκευάζειν καὶ ὑπεραίρειν τοῖς μεγέθεσι τὰς ἑλεπόλεις. Ἔστι δὲ καὶ τοῦτο μεθοδικὴ θεωρία, ἣν διείλεγμαι ἐν τοῖς ὀπτικοῖς. Ἔκκειται γάρ μου τὸ γένος διοπίον (sic). Incertæ signif. vox. Codex Berol. διόπτιον. Schneid. Interpres *perspicilli*.]

[Διοπλήθης, ους, ὁ, Dioplethes. Schol. Hom. Il. Π, 177 : Περιήρους τοῦ Διοπλήθους τοῦ Μυρμιδόνος.]

[Διοπλήκταν, ἰσχυροπλήκτην, Hesych.]

[Διοπλίζω, Armo, Armis instruo. Epiphan. t. 1, p. 691, D : Οὕτω καὶ οὗτος καθ' ἑαυτοῦ διοπλίζεται. Hase.]

[Διόπολις. Διοπολίτης. V. Διόσπολις.]

[Διοπομπέω, Ablego, Procul amando.] Διοπομπεῖν sicut et ἀποδιοπομπεῖν affert Eustath., sed sine testimonio [p. 1935, 8 et 12 : Ἄλλως δὲ κοινότερον διοπομπεῖν καὶ ἀποδιοπομπεῖν ἐφαίνετο τὸ Διὸς ἀλεξικάκου ἐπικλήσει ἐκπέμπειν τὰ φαῦλα. Usitatum est ἀποδιοπομπέομαι forma media, quod vide. Ἀποδιοπομπεῖσθαι et διοπομπεῖσθαι ponit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 7, 15 et Hesych. : Διοπομπεῖσθαι, καθαίρειν· ἰδίως δὲ τὸ κα-

θαίροντας τὸν προστρόπαιον Δία. Ἀποτροπιάζεσθαι καὶ καθαίρεσθαι interpr. Suidas.]

[Διοπομπὴ, ἡ. Etym. Gud. p. 147, 54 : Διοπομπὴ, ἡ πέμψις, ἐκ τοῦ πέμπω. Ἀποδιοπομπὴ (codex ἀπὸ διοπομπὴ) ἡ πέμψις.]

[Διοπόμπησις, εως, ἡ, Ablegatio, ap. Clem. Al. p. 850 in διακόμπησις corruptum, quod v.]

[Διόπομπος, ὁ, Diopompus, n. pr. cursoris olympionicæ ap. Platon. Leg. 8, p. 840, A. Qui Theopompus Thessalus dicitur ab Diodoro et Eusebio. G. Dindorf.]

Δίοπος, ὁ, ἡ, Qui habet duo foramina, δύο ὀπάς : ut Athen. 4, [p. 176, F] tradit ap. Alexandrinos esse quosdam διόπους αὐλούς, et quosdam dictos ὑποτρήτους. [Memorantur etiam a Polluce 4, 77.]

Δίοπος, ὁ, Rector, Dispensator, Præfectus. Æsch. [Pers. 44 : Βασιλεῖς δίοποι. Eur. Rhes. 741 : Διόπων στρατιᾶς.] Et Plut. Rom. [c. 6] : Δίοποι βασιλικοὶ καὶ ἀγελάρχαι. Sed et a διοπτεύω quidam deducunt δίοπος. Eustath. [Et alibi :] Sed Δίοπος a διέπειν deduco potius quam a διοπτεύειν cum Erotiano [p. 118 ex Hippocr. p. 1159, B; 1220, E : Τῷ ἐκ τοῦ μεγάλου πλοίου διόπῳ.] At Δίοπτος, quod in Lex. Hippocr. Galeni [p. 458] legitur, exponiturque, νεὼς ἐπιμελητὴς, παρὰ τὸ διοπτεύειν ἢ διέπειν τὰ ἐν αὐτῇ, mendosum videtur, proque eo debere scribi Δίοπος, ut ex Erot. patet, qui et ipse in Lex. Hippocr. ait, Διόπῳ, τῷ τῆς νεὼς ἐπιμελητῇ· παρὰ τὸ διοπτεύειν [eodem modo peccatum in codd. Harpocrationis] : addens esse vocab. Atticum, usurparique ab Aristoph. ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι, et ab Æschylo in Sisypho, et Eur. in Hippol. [priore. Eustath. p. 203, 14 : Δίοποι, οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ διέποντες. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησι καὶ ὅτι δίοπος ὁ ναυφύλαξ, ὡς ἐπισκοπῶν αὐτὴν καὶ ἐφορῶν, ὥστε αὐτὸς οὐκ ἐκ τοῦ διέπειν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὄπτω τὸ βλέπω δοκεῖ ἐτυμολογεῖν τὸν δίοπον. Hesych. : Δίοποι, ἐπιμεληταί. Δίοπος, ἐπίσκοπος, ἄρχων, ναύαρχος, ἐπιστάτης, διόπτης. Similia ap. Harpocr. s. v. Διοπεύων, Etym. M. p. 278, 7. Ap. Suidam, Δίοποι οἱ βασιλεῖς, παρὰ τὸ διοπεῖν ἢ διοπτεύειν, corrig. παρὰ τὸ διέπειν. Mercurii epitheton est in poemate De viribus herbarum v. 41 : Αὐτίκα δ' Ἑρμείαο τὸ δάκτυλον αἶρε χλοανθὲς πενταπετὲς, διόπου δόσιν Ἑρμέω πᾶσιν ἀρωγόν. Nam sic Hermann. correxit vulgatum π. διόπουν, δόσιν... G. D.] || Ejusdem cum hoc δίοπος signif. est Δίοψ : quod ab Hesychio exp. οἰκονόμος, sicut διοπτὴρ a Suida. [Sic δίοπος in l. Æschyl. Pers. 44 interpretatur Eustath. p. 99, 1; 1705, 53. Δίοψ autem fortasse error grammatici est genitivo διόπων decepti. G. Dindorf.]

[Διοπτεία, ἡ, Spectatio per dioptram. Procul. Hypothes. p. 15, C; 16, B; 29, C; 40, D; 46, B; 71, A; 72, B. Hase.]

[Διοπτάνω, Perspicio. Eustath. Opusc. p. 167, 57 : Τὰ γὰρ τρώματα τῶν δοράτων πολλάς σοι ὑπήνοιξαν ὀμμάτων διαφαύσεις, ἐν οἷς θεὸς διοπτάνεται. || Forma media ib. p. 172, 46 : Ἐν τούτῳ τὰ ἐκείνου μεγαλοπρεπῶς θαυμάσια διοπτανόμεθα. G. Dindorf.]

[Διόπτειρα, ἡ, Speculatrix. Joseph. Genes. p. 42, A. G. Dindorf.]

[Διόπτευσις, εως, ἡ, Perspectio. Ptolem. Almag. 5, p. 109, 6 ed. Basil. : Ἅμα τῇ τοῦ ἡλίου ἢ καὶ ἄλλου του ὑποκειμένου διοπτεύσει. Nisi legendum διοπτρεύσει. Schneid. Legitur iterum p. 111, 4.]

[Διοπτεύω.] A Διόπτομαι est etiam Διοπτεύω, i. q. διόπτομαι significans; nam Suid. διοπτεύσων exp. διοψόμενος, κατασκοπήσων : respiciens opinor ad Hom. Il. K, [451] : Ἠ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ἠὲ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίζων. [Hesych. : Διοπτεύειν, κατασκοπεῖν. Διοπτεύων, κατασκεψάμενος.] At in Soph. [Aj. 307] : Καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύων [διοπτεύει] στέγος, vertitur Qui cerneret, videret. Citat Pollux [2, 58] ex Antiphonte etiam et Critia. [Ἀστὴρ διοπτευόμενος ap. Ptolem. Almag. 5, p. 108 extr., 109 init. Διαστάσεις διοπτευόμεναι ib. p. 110 extr. Dio Cass. 52, 37 : Ὠτακουστεῖν τινας καὶ διοπτεύειν, Auscultari et explorare.]

Διοπτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. διόπτης, s. κατάσκοπος, Speculator, Visor : sicut et ὀπτήρ. Hom. Il. K, [562] : Τόν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο Ἕκτωρ τε προέηκε, Ad speculandum nostrum exercitum. Pro Speculatore accipitur et in h. ap. Suid. l. : Καταχεομένου τοῦ ἐξ ἐπιτεχνήσεως ὄμβρου τῶν Ἀβάρων καὶ συννεφοῦς ὄντος τοῦ ἀέρος καὶ ἔσετι σκοτώδους· οὐχ οἷοί τε ἐγένοντο οἱ διοπτῆρες διαγνῶναι ἐπιόντας τοὺς δυσμενεῖς· ubi ipse Suid. exp. οἱ ἐπιτηρηταὶ, οἱ προφύλακες. [Plut. V. Galbæ c. 24 : Οἱ διαγγέλων καὶ διοπτήρων ὑπηρεσίας τελοῦντες.] Eid. Suidæ διοπτὴρ est etiam οἰκονόμος. || Διοπτὴρ, inquit Bud., Specillum, in Hippiatr. : Ἐγχυματίζειν δὲ δεῖ διαστόλιον ἐνθέντας, καὶ τὸν διοπτῆρα, μέλιτι χρίσαντας καθιέναι, καὶ παρατρίβειν τὸν τόπον. [Δ. ὁ γυναικεῖος διαστολεὺς, Aetius 16, 105. Weigel.] || Suidæ διοπτὴρ est etiam μηχανικόν τι ὄργανον, δι' οὗ ἐστοχάζοντο ὕψος ἐπάλξεων· quod et διόπτρα appellatur. [|| Alia forma, vitiosa, ut videtur, ap. Hesych. : Διοτὴρ, κατάσκοπος. Ubi Musurus Διοπτὴρ contra seriem literarum.]

Διόπτης, ὁ, Qui pervidet et perspicit. Aristoph. [Ach. 435] : Ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ. [Speculator. Eur. Rhes. 234 : Στρατιᾶς Ἑλλάδος διόπτας. Dio Cass. 78, 14 : Ἐν τοῖς διόπταις τε καὶ ἐρευνηταῖς μεμισθοφορηκότα.] Hesychio διόπτης est etiam τὸ μηχανικὸν ὄργανον : quibus verbis διόπτραν denotare videtur.

[Διοπτία, ἡ, Transpectus. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 79, E.]

[Διοπτικὸς lectio vitiosa. V. Διοπτρικός.]

[Διόπτιον. V. Διόπιον.]

Διόπτομαι, Pervideo, Visu s. Oculis pertranseo, Perspicio. Cujus nulla proferuntur exempla : format tamen a se nonnulla verbalia. [Διόψομαι. V. Διοράω. || Διόπτομαι signif. passiva, Joseph. Genes. p. 1, A : Εἴ πως πρός τι λυσιτελὲς τοῖς μετέπειτα διοφθείη· 50, A : Πρὸς τοῖς ἔσω διώπτετό τις ὑπεράνω γηραιὸς θρονιζόμενος. G. Dindorf.]

Διόπτρα, ἡ, Suidæ, μηχανικὸν τεχνούργημα, δι' οὗ οἱ γεωμέτραι ἀπηκρίβουν τὴν τῶν ἐπάλξεων ἐκ διαστήματος ἀναμέτρησιν. Quibus verbis hunc e Piside l. subjungit, Ταῦτα πρὸ πολλοῦ τῇ διόπτρᾳ σου βλέπεις. Plin. quoque Dioptram appellat, ut 2, 69, ubi dicit, terram esse totius mundi mediam, clarissime constare æquinoctii paribus horis. Nam nisi in medio esset, æquales dies noctesque haberi non posse deprehenderunt et dioptræ, quæ vel maxime id confirmant, quum æquinoctiali tempore ex eadem linea ortus occasusque cernatur, et solstitialis exortus per suam lineam, brumalisque occasus. Vide et Ptolemæum et Theonem [ad Ptol. Almag. p. 262], itemque Proclum in Astrolabio, qui in libro De sphæra dicit, Διὰ διόπτρας θεωρία. [Similiter Euclides p. 562, Iambl. V. P. p. 246.] Et Polyb. [10, 46, 1], Διόπτρα διαυλίσκους ἔχουσα, Dioptra habens canaliculos quibus visus dirigitur. [V. Schneider. ad Eclog. phys. vol. 2, p. 267, 268. Strabo 12, p. 540, de lapide speculari : Ἦν δέ τις τόπος καὶ λίθου λευκοῦ τῷ ἐλέφαντι κατὰ τὴν χρόαν ἐμφεροῦς, ὥσπερ ἀκόνας τινὰς οὐ μεγάλας ἐκφέρων, ἐξ ὧν τὰ λαβία τοῖς μαχαιρίοις κατεσκεύαζον, ἄλλως δὲ τὰς (ἐς addit Cœlius Rhodig.) διόπτρας βώλους ἐκδιδούς.] Διόπτρα, inquiunt VV. LL., præterquam quod est Instrumentum quo geometres ex intervallo propugnaculorum turriumque altitudinem dimensionesque explorat, ut per quadrantem geometricum, baculum Jacob, et cetera id genus, est etiam instrumentum librandis aquis accommodatum. Vitruv. 8, 6 [c. 5 ed. Schn.], de perductionibus et librationibus aquarum, Libratur autem dioptris aut libris aquariis, aut chorobate; sed diligentius efficitur per chorobaten, quod dioptræ libræque fallunt. In Pand. quoque fit mentio dioptræ machinæ haustoriæ dicatæ librationibus aquarum. || Galeno διόπτρα, sicut διοπτὴρ supra, est etiam ὁ γυναικῶν διαστολεὺς, Speculum matricis; Instrumentum autem quo anus diducitur, κατοπτὴρ et ἑδροδιαστολεύς. Verba ejus in Κατοπτὴρ proferam. [Conf. Aet. 16, 105.]

[Διοπτρεία, ἡ, Libratio per dioptras. Hero in libro De geodæsia. Schneid.]

[Διόπτρευσις Schneideri conjectura, de qua s. v. Διόπτευσις.]

[Διοπτρικὸς, ή, όν, Dioptricus. Proclus ad Euclid. p. 12 : Διοπτρικὴ (sc. τέχνη) ἡ τὰς ἀποχὰς ἡλίου καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων καταμανθάνουσα. Schneid.

Strabo 2, p. 87 : Δι' ὀργάνων γνωμονικῶν ἢ διοπτρικῶν. Etym. M. p. 236, 55 : Διοπτρικοῦ ὀργάνου μέρος. Plut. Mor. p. 1093, E : Εὐκλείδην γράφοντα τὰ διοπτικά. Recte Xyl. διοπτρικὰ correxit.]

[Διόπτριον, τό.] Affertur et Διόπτριον, pro διόπτρα, Specillum chirurgicum, e nullo autem auctore. [Oribas. p. 25 ed. Mai. : Μετὰ τὴν δεδηλωμένην σημείωσιν τῷ ἑδροδιαστολεῖ, διοπτρίῳ λέγω, διαστεῖλαι δεῖ τὴν ἕδραν· ubi schol. : Ἐν τούτῳ τὸν ἑδροδιαστολέα μικρὸν διόπτριον καλεῖ. G. Dindorf.]

[Διόπτρισις, εως, ἡ, Perspectio, Contemplatio. Jo. Chrysost. Hom. 10, vol. 5, p. 41, 17 : Ἵνα τῇ συνεχείᾳ τῆς τοῦ λόγου διοπτρίσεως τῆς τοῦ ἀρχετύπου ὁμοιότητος μὴ διαμάρτωμεν. Seager.]

Διοπτρισμός, ὁ, [Diductio per διόπτραν], ap. Paul. Ægin. [6, 73], ubi de vulvæ apostemate loquitur.

[Δίοπτρον, τὸ, Speculum. Alcæus ap. Tzetz. ad Lycophr. 212 : Οἶνος ἀνθρώποις δίοπτρον. Schneid. Hesych. : Ἀστραβιστὴρ, ὀργανόν τι ὡς δίοπτρον. || Hesych. : Δίαιτρον, δίοπτρον, διαφανές· ubi διάπυρον corrigi potest ex alia gl. : Δίετρον, ... διάπυρον, διαφανές· quæ ratio probabilior videtur quam quæ s. v. Δίαιθρος a me proposita est. G. Dindorf.]

[Διοπωπεὺς, έως, ὁ, i. q. δίοπος, Rector, Rex. Etym. M. p. 278, 11 : Διοπωπέας τοὺς βασιλεῖς· et Lex. rhet. p. 237, 24.]

[Διοπωπεύω, i. q. διοπτεύω. Lex. rhet. p. 237, 23 : Διοπωπεύων (ap. Etym. M. p. 278, 11 in διοπτεύων corruptum), ἀντὶ τοῦ ἐποπτεύων, ἐφορῶν, ἐπισκοπῶν· ἀφ' οὗ καὶ διοπωπέας τοὺς βασιλεῖς φασιν, ἐπεὶ ἐφεώρων τοὺς ἀρχομένους. G. Dindorf.]

[Διόρασις, εως, ἡ, Perspectio. Eustath. Opusc. p. 149, 41; 182, 68. G. D. Jo. Clim. p. 81, 3 : Ἐκ διακρίσεως διόρασις· ἐκ δὲ ταύτης πρόορασις. Hase.]

Διορατικός, ἡ, ὀν, Perspicax, Bud. e Damasceno : pro qua signif. affertur et e Chrysost. [vol. 1, p. 465, E. Basil. M. vol. 1, p. 146, A. Macar. Hom. 25, p. 143, D, aliique scriptores ecclesiastici ll. plurimis, et Byzantini, velut Anna Comn. 2, p. 58, C : Τῶν μελλόντων διορατικώτατος. G. D.] Sed ap. Alex. Aphr. In Top. p. 14 vertit non simpliciter Perspicax, sed Perspicax ad internoscendum, Πρὸς τὸ διορατικωτέρους αὐτοὺς ἔσεσθαι τῶν ἀληθῶν. [Lucian. De saltat. c. 4 : Τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος. Theodor. Hyrtac. in Boisson. Anecd. vol. 2, p. 418 : Ἠξίωτο γὰρ ὁ γέρων καὶ χαρίσματος διορατικοῦ. Eustath. Opusc. p. 258, 20 : Ὁ διορατικώτατος Δανιήλ· 263, 50. || Adverb. Διορατικῶς ib. p. 142, 40; 163, 20.]

Διοράω, Transpicio, quo verbo reddi a Gaza testatur Bud., addens eo Lactantium uti; sed et Lucret. multo ante usum esse constat. || Perspicio : unde διορατικὸς, Perspicax, Bud., qui διορῶ exp. etiam Internosco, Dignosco, Dijudico, Discerno, in Isocrat. Nic. [p. 20, A : add. p. 29, E] : Διόρα καὶ τοὺς τέχνῃ κολακεύοντας, καὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας. Animadvertendum est autem quum διορῶ redditur Discerno, eod. plane modo mutari signif. simplicis ὁρῶ in hoc comp., quo mutatur signif. simplicis Cerno in Discerno. [Plat. Leg. 6, p. 773, D : Τοῦτ' οὖν γιγνόμενον ἐν τῇ τῶν παίδων μίξει διορᾶν ... δυνατὸς οὐδείς. Xenoph. Œcon. 6, 1 : Διορᾶν ... ὅ τι χρὴ ποιοῦντα βιοτεύειν· Anab. 5, 2, 30 : Οἱ μὲν οὖν πολέμιοι ταῦτα διορῶντες ἐφοβοῦντο ὡς ἐνέδραν οὖσαν. Damoxen. ap. Athen. 3, p. 102, F : Τὸ ταῦτα διορᾶν ἐστιν εὐψύχου τέχνης. Philostr. p. 82 : Αὐτὸν ἤδη διορᾶν τὸν νέον καὶ βασανίζειν πρῶτον μὲν εἰ μνημονικὸς, Intus inspicere. Id. p. 89, 667. || Imperf. διωρᾶτο ap. Joseph. Genes. p. 52, B. || Futur. Διόψομαι ap. Platon. Rep. 4, p. 423, E; 10, p. 611, C; Suid. s. v. Διοπτεύσων.]

[Διοργανίζω, Ad instrumenti usum apto. Synes. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 239. Cramer.]

[Διοργανόω, Quasi organis instruo, In corpus formo vitalibus organis aptum, anon. Vit. Chrysost. p. 296, 34. Seager. Διοργανώσας ex Rhasi De pest. p. 243 indicat Alberti ad Hesych. Iambl. V. P. p. 138 : Πρὸς τοῦ φύσαντος αὐτὸν δαιμονίου μόνον διωργανωμένον. Anna Comn. 1, p. 24, A : Ὅπου μὲν ἔδει διοργανῶσαι τὴν φύσιν τὸ πλάτος. G. Dindorf.]

Διοργάνωσις, εως, ἡ, Partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium Bud. e Philop.

A In Procl. p. 48. [Iambl. V. P. p. 140 : Θεοδωρήτου ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διοργανώσεως. Hesych. : Διοργανώσεως, κατασκευῆς. Anna Comn. 3, p. 76, B : Τοῦ προσώπου καὶ τῆς ὅλης διοργανώσεως. G. D. Porphyr. Vita Pyth. p. 194, 24 : Τῆς ἐξαιρέτου καὶ ἀκριβεστέρας παρὰ τοὺς ἄλλους διοργανώσεως. Hase.]

[Διοργάω, Cupio. Nicet. Chon. Histor. p. 343, B : Διαφίησιν οὕτως ἀτίμως ἔνθα καὶ διοργῴη πορεύεσθαι. G. D.]

Διοργίζω, Ira accendo, inflammo. Pass. Διοργίζομαι, Ira accendor, Irascor. [Polyb. 2, 8, 13 : Διοργισθέντες ἐπὶ τῇ παρανομίᾳ· 4, 4, 4. Diodor. 3, 66; 14, 14. Plut. V. Ages. c. 6. « Conf. Notit. Mss. vol. 10, part. 2, p. 156. » Boiss.]

Διόργυιος, ὁ, ἡ, Duas ulnas longus. [Herodot. 4, 195 : Λίμνη ... ἑβδομήκοντα ποδῶν πάντη, βάθος δὲ διόργυιός ἐστιν, Duarum ulnarum, i. e. duodecim pedum, altitudine. Xenoph. Ven. 2, 5 : Τὸ δὲ μέγεθος τὰ μὲν ἐνόδια διόργυια. Tzetz. Histor. 7, 740 : Διοργυίους τὸ πλάτος.]

[Διοργυιόω, Ulnas extendo. Hipparch. in Petavii B Uranol. p. 222, E : Ὁ ἀριστερὸς ὦμος αὐτοῦ πολὺ προηγούμενος τῆς χειρὸς, ὡσανεὶ διωργυιωμένου αὐτοῦ. Διωργυιωμένην ex Damascio affert Bekker. in Anecd. p. 1364. Quod corruptum legitur in Excerptis Wolfii Anecd. vol. 3, p. 254 : Τὴν αὐτὴν καὶ Ἀδράστειαν ἀσώματον, διωργυιωμένην ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ τῶν περάτων αὐτοῦ ἐφαπτομένην. G. Dindorf.]

[Διορθεύω, i. q. διορθόω. Eur. Suppl. 417 : Ἄλλως τε πῶς ἂν μὴ διορθεύων λόγους ὀρθῶς δύναιτ' ἂν δῆμος εὐθύνειν πόλιν; Quod Marklando in διοπτεύων mutandum videbatur, probante Valcken., qui Hesychii gl. contulit Διοπτεύων, κατασκεψάμενος.]

Διορθόω, Emendo, Corrigo, Integritati suæ restituo [Hippocr. p. 803, D : Ἐσματτευόμενον ἐς τοὺς μυκτῆρας καὶ τὰ εἴσω ῥεύσαντα διορθοῦν ἀόκνως, ἐς τ' ἂν κατορθώσῃ, Quæ in interiorem partem vergunt, impigre dirigenda, quoad restituantur. Rursus ib. E : Ἐς τὸν μυκτῆρα τὸν μικρὸν δάκτυλον ἀπωθέοντα ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε διορθοῦν χρὴ τὰ ἐγκλιθέντα. Conf. Διόρθωσις. Foes.] i. q. ἐπανορθόω, ac ut infra habebimus ἐπανορ- C θοῦν πολιτείαν, sic et διορθοῦν πόλιν dicitur pro Corrigere et constituere, Emendare quæ vitiosa in ea sunt, et aut in pristinum aut meliorem statum reducere. Isocr. Evag. [p. 198, B] : Παραλαβὼν γὰρ τὴν πόλιν ἐκβεβαρβαρωμένην, καὶ διὰ [τὴν τῶν] Φοινίκων ἀρχὴν οὔτε τέχνας ἐπισταμένην, οὔτε ἐμπορίῳ χρωμένην, ταῦτα πάντα διώρθωσε. [Διορθῶσαι λόγοις ἔριν, Componere verbis litem, Eur. Hel. 1174. « Polyb. 4, 24, 4 : Τὰ ἀδικήματα ... μέχρι λόγου καὶ γραμμάτων διορθοῦν, Corrigere, Castigare. Pass. 11, 28, 5 : Διότι τὰ πάλαι προσοφειλόμενα νῦν οὐ διωρθοῦτο, Non soluta sunt debita. 2, 61, 3 : Τοὺς ἐντυγχάνοντας τοῖς ὑπομνήμασιν ἧττόν τι διορθουμένους ὑπὸ τῶν σπουδαίων καὶ ζηλωτῶν ἔργων ἤπερ ὑπὸ τῶν παρανόμων καὶ φευκτῶν πράξεων, Ex commemoratione præclare factorum proficere, fructum capere ad vitæ emendationem. » Schweigh. || Pindar. Ol. 7, 36 : Ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον, Recta via exponere. Schol. διακριβῶσαι, διασημῆναι.] Item in media et pass. voce, signif. tamen activa. Isocr. in Nic. : Εἰδὼς ἑτέρους ἐκ παντὸς D τρόπου τὰ σφέτερ' αὐτῶν διορθουμένους, i. e., inquit Bud., Res suas afflictas erexisse et reparasse, collapsas restituisse et erexisse. [Adde Paneg. p. 78, E.] Dem. Philipp. 4 : Ὡς δὲ καὶ γένοιτ' ἂν ἐννόμως, διορθώσασθαι δεῖ, Corrigere et emendare oportet. At Philipp. 3, [p. 112, 15] dicit : Ἀνάγκη φυλάττεσθαι καὶ διορθοῦσθαι περὶ τούτου. [P. 895, 24 : Ἐπειδὴ ἔλαβον τοῦτον ἀδικοῦντα, διωρθωσάμην ὑπὲρ ἐμαυτοῦ καὶ τοῦ ξένου, Cavi mihi. « Διορθοῦσθαι παρὰ τοῖς συμμάχοις τὴν αὐτῶν πίστιν, Fidem suam, labefactatam apud socios, restituere, reparare, Polyb. 1, 7, 12. Διορθώσασθαι τὴν ἄγνοιάν τινος, Errorem alicujus corrigere, 3, 16, 4; 58, 4; 59, 8; τὴν τόλμαν καὶ βίαν 1, 37, 10. Id. 26, 3, 12 : Ἀνατρέχουσι καὶ διορθοῦνται σφᾶς αὐτοὺς κατὰ δύναμιν ἐν τοῖς πλείστοις. » Schweigh. Philostr. p. 505 : Φίλιππος τοῖς Ἀθηναίοις διωρθοῦτο, In gratiam redibat. Schneid.] Scriptum etiam aliquod διορθοῦν dicimur, quum emendamus et depravata restituimus, mendosaque corrigimus. Plut. Alex. [c. 8] : Καὶ τὴν μὲν Ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων,

ἔλαβε μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος. [V. Alcib. c. 7 : Φήσαντος ἔχειν Ὅμηρον ὑφ' αὐτοῦ διωρθωμένον.] Athen. 7 : Ἤτοι ἡμαρτημένῳ περιτυχὼν τῷ δράματι, ἢ διὰ τὸ ἀηθὲς τοῦ ὀνόματος, αὐτὸς διορθώσας ἐξήνεγκεν. Codicibus emendatis scribi solet διώρθωται (Δ per compendium), velut orationibus plerisque Demosthenis in codice Paris. 2934.] || Διορθοῦσθαι alia etiam significatione accipitur, Æschin. p. 43 : Ἐκεῖνα δὲ ἤδη καὶ σφόδρα διωρθοῦτο, i. e., inquit Budæus, Recta facie dicebat, Audacter spondebat. Idem paulo ante [p. 39] dixerat, Οὐκοῦν δεινὸν, ὦ Ἀθηναῖοι, εἴ τις κατ' ἀνδρὸς πολίτου οὐχ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὑμετέρου, τοῦτο γὰρ προσδιορθοῦμαι, τολμᾷ τηλικαῦτα καταψεύδεσθαι. Quibus in ll., inquit Bud. p. 311, haud sciam an Recta facie dicere, significet, h. e. Non verecunde proloqui, τοῦτο γὰρ προσδιορθοῦμαι, Hoc enim audebo dicere, Non verecundor dicere, dico timide. Phalaris Teucro [Ep. 137, p. 358] : Καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς γαμουμένης τῆς παιδὸς, μὴ μᾶλλον ὡς δωρεᾶς διδομένης, ἢ χρέος ὀφειλόμενον ὑπ' ἐμοῦ διορθούμενος, Plane B dicito, quum dotem promittes, dotem me non tam dare, quam debitum patri reddere, i. e., Audacter et ingenue affirmato. [Conf. l. Polybii supra allatum 11, 28, 5.] Ut sit fere illud Satyrici, Sat. 10 : Hoc recto vultu solum, et hoc pallidus optas. Et 6 : Cumque paludatis ducibus præsente marito Ipsa loqui recta facie strictisque mamillis. Cui verbo opp. ἐγκαλύπτεσθαι, quod fit quum aliquid dicimus perfricando frontem ob pudorem, ut Idem in eadem, Ἐφ' οἷς οἱ συμπρέσβεις ἐνεκαλύψαντο, h. e. ᾐσχύνθησαν. Hactenus Bud. Sed fortassis in ejusmodi ll. dicat aliquis respici ad eam figuram, quam ἐπανόρθωσιν vocant, quum verbum præcedens sequenti corrigunt, ut Isocr. Panath. : Εἰς τοῦτο ἦλθον οὐκ ἀνοίας, ἀλλὰ μανίας· nam et Æschin. ibi dicit, Κατ' ἀνδρὸς πολίτου οὐχ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὑμετέρου. [Ammon. p. 43 : Διορθοῦν καὶ ἐπανορθοῦν διαφέρει. Διορθοῦν μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ δοράτων καὶ ἐπὶ ὀβελίσκων καὶ ἐπὶ λόγων· ἐπανορθοῦν δὲ ἐπὶ μόνων λόγων. Herodian. p. 469 ed. Piers. : Τὸ διορθῶσαι ἐπὶ τῶν διαστρόφων, ἂν αὐτὸ ἀπευθύνῃ. Ammonii verba repetiit Thomas M. C p. 241, ubi v. exx. ab Salliero allata. Recte Lobeck. ad Phrynich. p. 250 : « Ὀρθοῦν et Erigere et Dirigere notat; signate dicitur illud ἀνορθοῦν, hoc διορθοῦν. Utrique affine est ἐπανορθοῦν, quod locum habet in iis quæ ad pristinum statum, unde luxata erant, reducuntur; omnibus autem subest notio mutationis in melius; quamobrem usum promiscuum habent. »]

[Διορθρίζω, Matutinus aliquid ago, Mane surgo. Sam. 1, 29, 10 : Διορθρίσατε ἐν τῇ ὁδῷ. Sic codex Alex. Vulgo ὀρθρίσατε.]

Διόρθωμα, τὸ, Correctio, Emendatio, i. q. ἐπανόρθωμα. Aristot. Polit. 3, [13 extr.] : Δεύτερος δὲ πλοῦς ἂν συμβῇ, πειρᾶσθαι τοιούτῳ τινὶ διορθώματι διορθοῦν. Alioqui signif. potius Factum aliquod quo corrigimus et emendamus aliquid. [Plut. V. Numæ c. 17 : Ἐπαινεῖται δὲ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ καὶ τὸ περὶ τὸν νόμον διόρθωμα τὸν διδόντα τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας πιπράσκειν. Ex Hippocr. De artic. p. 345, A, indicat Lobeck. ad Phryn. p. 251. G. D. Diogen. Laert. 10, 121 : Ἐπιχαρίσεσθαί τινι ἐπὶ τῷ διορθώματι, Propter correctionem. Hase.] D

Διόρθωσις, εως, ἡ, Correctio, Emendatio, Ipsa emendandi et corrigendi actio. [Apud Hippocr. δ. est Membri fracti correctio aut directio, quum ea quæ aliquo modo excedunt in naturalem et moderatum statum restituuntur. Lib. Κατ' ἰητρεῖον p. 745, A, διόρθωσις i. q. κράτησις καὶ ἀναπλήρωσις, quum splenia ad fracturas adhibemus, ut eas dirigamus, contineamus, et ita ad firmitatem complemus. ... Δ. est etiam Articuli repositio, directio et luxati restitutio p. 839, H : Ἀτὰρ ἐκ κατατάσιος μετρίης ἡ διόρθωσις ἅπασι κοινή. Foes.] Aristot. Polit. 6, [c. 8] : Τῶν πιπτόντων οἰκοδομημάτων καὶ ὁδῶν σωτηρία καὶ διόρθωσις. Bud. p. 311 proprie esse scribit, Quando quis lapsabundus quippiam nanciscitur, unde ipse erigitur, aut quum se ipsum erigit : cujus expos. occasionem sumsit ex his verbis, quæ in Lex. suo citat, Διόρθωσις λέγεται ὅταν ὁ σφαλείς τι τύχῃ ἐν τῷ σφάλματι διορθώσεως. Idem et in sermone dici potest. [De recta compotationis constitutione Plato Leg. 1, p. 642, A : Ἡ κατὰ φύσιν αὐτοῦ διόρθωσις. « Δ. 1. de fortunæ bonis casibusque; πρὸς διόρθωσιν τῶν συμπτωμάτων Polyb. 6, 38, 4. Et absol. δ. (opposita τῇ βλάβῃ), Lucrum, Emolumentum, Incrementum opum fortunæ, 5, 88, 2. Αἱ τῶν πολιτευμάτων διορθώσεις, Emendatio reipublicæ, 3, 118, 12. 2. de debitis; Solutio, Expunctio debitorum, 5, 50, 7. Δ. τῶν ὀψωνίων 11, 25, 9. 3. de ingenio et moribus et vitæ actione; Correctio, Emendatio erratorum suorum. Πολλὰ τῶν αὐτοῖς εἰρημένων εἰς διόρθωσιν καὶ μετάθεσιν ἤγαγον 3, 58, 4. Conf. 1, 35, 6. Huc pertinet τὴν ἐκ τῆς ἱστορίας διόρθωσιν περιποιεῖσθαι, Fructum ex historiæ lectione ad sui emendationem percipere, 7, 12, 2. Tum Correctio, Castigatio aliorum, ἐπιστροφὴ καὶ δ. 4, 24, 5; 5, 54, 13. (Dionys. A. R. 6, 20. Schæf.) Τύπτεσθαι ἐπὶ διορθώσει καὶ μαθήσει (de pueris in schola) 2, 56, 14. Institutio morum, Eruditio ad vitam recte instituendam, 1, 1, 1 : Διὰ τὸ μηδεμίαν ἑτοιμοτέραν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις διόρθωσιν τῆς τῶν προγεγενημένων πράξεων ἐπιστήμης. Et 36, 6 : Ἐγὼ δὲ τούτων ἐπεμνήσθην χάριν τῆς τῶν ἐντυγχανόντων τοῖς ὑπομνήμασι διορθώσεως. » Schweigh. Apud grammaticos, Emendata libri editio. In schol. ad Hom. Il. K, 397 Ammonii memoratur liber Περὶ τοῦ μὴ γεγονέναι πλείονας ἐκδόσεις τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, et T, 365, Περὶ τῆς ἐκδοθείσης διορθώσεως.]

[Διορθωτέον, Corrigendum, Emendandum. Schol. Hom. Il. O, 728; Eustath. p. 118, 3. De interpunctione dicitur ab schol. Hom. Il. N, 160; Σ, 364; T, 288. G. D. Gregor. Nyss. t. 2, p. 590, D : Δ. ὡς οἷόν τε τῶν πολλῶν τὴν συνήθειαν. Hase.]

Διορθωτὴς, ὁ, Corrector, Qui emendat et corrigit. [Plut. V. Solon. c. 16 : Τὸν Σόλωνα τῆς πολιτείας διορθωτὴν καὶ νομοθέτην ἀπέδειξαν. Clem. Al. p. 138 : Διορθωτὴν καὶ κατευθυντῆρα τῶν ἁμαρτιῶν. De correctore librorum ap. Galen. vol. 9, p. 239 : Κατὰ διορθωτὴν Μνήμονα Σιδίτην. Diomedes l. s. Διορθωτικὸς citando. Galenus vol. 8, p. 100 : Μοσχίων ὁ διορθωτὴς ἐπικληθεὶς ἐπειδή τινα τῶν ὑπ' Ἀσκληπιάδου λελεγμένων ἐπηνωρθοῦτο. || Διορθωτὴρ in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 22, 138 : Εἰ δέ κα διόρθωσις τῶν νόμων γίνηται, ταξάντων οἱ διορθωτῆρες, etc. G. Dind. Ib. tit. Spart. vol. 1, p. 651, 13 : Καὶ διορθωτήν· subjungitur conj. τῆς σκιάδος. Hase.]

Διορθωτικὸς, ἡ, ὸν, Qui emendare et corrigere potest, i. q. ἐπανορθωτικός. [Aristot. Eth. Nic. 5, 7, p. 1131 : Τὸ δὲ διορθωτικὸν (εἶδος τοῦ δικαίου), ὃ γίνεται ἐν τοῖς συναλλάγμασι. Diomedes scholasticus in Villoison. Anecd. vol. 2, p. 172 : Τὸ πάλαι μέρη τῆς γραμματικῆς ἦν τέσσαρα, καὶ εἰσὶ ταῦτα· διορθωτικὸν, ἀναγνωστικὸν, ἐξηγητικὸν, κριτικόν. ... Πρὸ μὲν γὰρ τοῦ ἄρξασθαι ἀναγινώσκειν ὁ διορθωτὴς λαμβάνων τὸ βιβλίον διωρθοῦτο αὐτὸ etc. Καλλίστρατος ἐν τοῖς διορθωτικοῖς citatur in schol. ad Hom. Il. Ξ, 255. || Adverb. Διορθωτικῶς ex Orig. C. Cels. p. 416 citat Kall. Legitur etiam ap. Eustath. p. 936, 43.]

[Διορία. V. Διωρία.]

Διορίζω, Distermino : ut Plin. : Pyrenæi montes Gallias Hispaniasque disterminant. Themistius In 4 Phys. de νῦν loquens, Ὃ διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, Quod disterminat et dirimit a se invicem tempus præteritum et futurum. Pro quo Philo dicit, μεθόριόν ἐστι. Bud. interpr. etiam Confinis sum, Confinium obtineo; quæ enim loca regiones aliquas disterminant, utrisque sunt confinia s. contermina. [Diodor. 1, 55 : Τανάϊδος ποταμοῦ τοῦ διορίζοντος τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας. Cum μεταξὺ Jo. Malal. p. 15, 15 : Ποταμὸν Τίγριν τὸν διορίζοντα μεταξὺ Μηδίας καὶ Βαβυλωνίας.] Generaliter autem pro Distinguo, Discrimino, Divido. Themist. De anima 1 : Διορίζοντες καὶ τοῖς τόποις τὰ μέρη, Dirimentes, Diducentes, Distinguentes. Hæc Bud. p. 704, ubi alia affert exx., et unum e Platone in quo διωρίσθαι et ἀφωρίσθαι pro eodem ponuntur. [Plato Leg. 9, p. 860, E : Διοριεῖς οὖν αὐτοῖς ἀκούσιά τε καὶ ἑκούσια ἀδικήματα· 867, B : Χαλεποὶ διορίζειν οἱ τῷ θυμῷ πραχθέντες φόνοι, πότερον ἑκουσίους αὐτοὺς ἢ τινας ὡς ἀκουσίους νομοθετητέον. Æsch. Prom. 440 : Καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα τίς ἄλλος ἢ 'γὼ παντελῶς διώρισεν; 488 : Γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς διώρισα.] Et voce pass., significatione activa, Plato Polit. : Πάμπολλα διοριζόμενοι μάτην,

i. e. διαιρούμενοι, Artes multipliciter partientes. Hæc Bud. p. 705, ubi et e Philebo ex. subjungit. Pro Distinguo et Discerno s. Discrimino, accipitur et in h. l. Galen. Ad Glauc. : Θυμοῦ μὲν καὶ πάνυ σαφῶς αὐτὰ διοριεῖς, Facile ea separabis et distingues ab excandescentia. Item l. 1 : Μάλιστα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορίζειν χρὴ, i. e. διακρίνειν. At in h. l. Plat. Polit. : Ἡ τῶν καπηλικῶν τέχνη τῆς τῶν αὐτοπωλῶν διώρισται τέχνης, Suis veluti terminis sejuncta et separata est : ἀφώρισται. Porro ex Aristot. Polit., διορίζειν οὐδενὶ τὸν δοῦλον, pro Nullo metiri servum : sicut et ὁρίζεσθαι capitur. || Διοριζομένη ἀρὰ, Imprecatio certis verbis concepta, ex Æschine [p. 70]. || Explico. Plato Gorgia [p. 488, D] : Τοῦτό μοι σαφῶς διόρισον, Explana, Explica. Cui l. similis hic Ejusd. De rep. 1 : Διόρισαι ποτέρως λέγεις, Utro modo dicas expone diserte. Aristot. Metaphys. 8, [c. 6] : Ἐπεὶ δὲ περὶ τῆς κατὰ κίνησιν λεγομένης δυνάμεως εἴρηται, περὶ ἐνεργείας διορίσωμεν. Aliud ex Ejusd. Polit. 2, [c. 6] ex. habes ap. Bud. p. 705, ubi διορίζειν interpr. Explicite et distincte scribere. || [Definio, i. e. Statuo, Constituo. Soph. OEd. T. 723 : Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν· 1083 : Οἱ συγγενεῖς μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν· ubi gl. ἔταξαν. De legislatore Demosth. p. 505, 19 : Κἂν οὕτω τις δράσῃ, καθαρὸν διώρισεν εἶναι.] Ibid., διορίζω interpr. Statuo, Constituo, i. e. Decerno et disputando concludo : Themist. De anima 2 : Πειραθῶμεν διορίσαι τί ἐστι ψυχή. [Aristot. De anima 2, 1, 2, 4, et al.] Alibi, Περὶ τροφῆς ἀναγκαῖον διορίσασθαι πρῶτον, Disceptare, Disserere et explicate discernere. Alibi [Polit. 3, 5] : Διωρισμένων δὲ τούτων, His constitutis et disceptatis, Explicatis. Aliquanto post interpr. Dissero, Discepto, Enucleate disputo, cum præpos. junctum. Isocr. [p. 27, C], διορίζεσθαι περὶ τούτων. [Andocid. p. 25, 8 : Τοσοῦτον οὖν διορίζομαι περὶ τούτων, τὴν μὲν εἰρήνην σωτηρίαν εἶναι τῷ δήμῳ, etc.] Aristot. De gener. 1 : Περὶ ὧν οὐδὲν διώρισται πρότερον. [De respir. 2, p. 470, 29 : Οὐδὲν περὶ τῶν ἄλλων διωρίκασι ζώων.] Galen. autem cum accus. voce media in activa signif. usus est in 1 Ad Glauc. : Εἰ διορίσαιτό τις τὴν κατὰ ἡλικίας διαφοράν. Et p. seq. e Themistio In Poster. : Ἐκεῖνο μέντοι γε ἀναγκαῖον διορίσασθαι, ὡς οὐκ ἐφ' ἁπάντων τοῦτο συμβαίνει, Determinate dicendum. Et ex Aristot. Polit. 4, [3, 5] : Οὐκ ἂν καλῶς δόξειεν διωρίσθαι περὶ τῶν πολιτειῶν, Explicatum esse. Rursum p. 705 διορίζομαι interpr. Affirmo, sicut Hesych. διωρίζετο [codex διορίζετο, ut ordo literarum postulat] exp. διεβεβαιοῦτο, διϊσχυρίζετο, et Constituo, i. e. Pono, ἀποφαίνομαι, δογματίζω : ap. Plat. Parmen. : Ὁρᾷς ὅση ἡ ἀπορία, ἐάν τις ὡς εἴδη ὄντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ διορίζηται, Vides quam æstuare necesse sit si quis formas statuerit per se ipsas existere. Alibi ὁρίζεσθαι dicit, Εἰ ὁριεῖταί τις αὐτό τι ἕκαστον εἶδος, Si quis statuerit ideas esse sui cujusque generis rerum. [Demosth. p. 263, 25 : Τοσούτου γὰρ δέω λέγειν ὡς οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος, ὃ νῦν οὗτος διέβαλλε καὶ διωρίζετο· 1286, 11 : Διαρρήδην ἡμῶν διωρισαμένων ἐν ταῖς συνθήκαις ὅπως ἡ ναῦς μηδαμοῦ καταπλευσεῖται ἀλλ' ἢ εἰς Ἀθήνας.] His subjungit e Dionys. Hal. [De Isocr. jud. § 18, p. 576, 14], de Aphareo adoptivo Isocratis filio : Διορίζεται μηδεμίαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὑπόθεσιν εἰς δικαστήριον γεγράφθαι, Aperte affirmat et certis verbis testatur, et, ut vulgo dicunt, expresse dicit. Sic Basil. : Ὁ μὲν, οὐκ εἶναι τοπαράπαν λέγων, sc. τὸν θεόν· ὁ δὲ οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι διοριζόμενος. Et paulo post e Platone [Epinom. init.] : Μέχρι περ ἂν ζῶμεν, τοῦτο διορίζομαι, Quod quidem a me dictum sit quatenus in vita sumus. [Nilus Epist. p. 92 : Διορίζοιτο καὶ λέγοι ταύτην εἶναι τὴν τοῦ βασιλέως etc.] Quibus subjungit, Est autem διωρισμένον i. q. ἀφωρισμένον, Constitutum, Statum. [Demosth. p. 629, 10 : Παραβὰς τὸ διωρισμένον ἐκ τοῦ νόμου δικαστήριον. || « Τὸ διορίζεσθαι βεβαίως τῷ στόματι τὰ γράμματα, Distincte et firmiter pronunciare, Antiphan. ap. Athen. 2, p. 40, C. » Schneid.] Aristot. Polit. 4, [c. 6] : Ὅταν κτήσωνται τὸ τίμημα διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων, Quum sensum legitimum et legibus constitutum possederint. [Josuæ 5, 6 : Οἱ ἀπειθήσαντες ... οἷς καὶ διώρισε μὴ ἰδεῖν αὐτοὺς τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε κύριος τοῖς πατράσιν αὐτῶν δοῦναι· ubi var. lect. διώκησε, διώκισε, διώρκισε.] || Extermino. Sic enim Hesych. : Διορίσαι, ὃ καὶ ἐξορίσαι λέγουσι, τὸ φυγαδεῦσαι. [Eurip. Hel. 834 : Ἐκ γῆς διορίσαιμεν ἂν πόδα· 401 : Στράτευμα κώπῃ διορίσαι Τροίαν ἔπι· Ion. 46 : Ὑπὲρ δὲ θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν. Plato Leg. 9, p. 873, E : Τὸ δὲ φονὸν ἔξω τῶν ὅρων τῆς χώρας ἀποκτείναντας διορίσαι· quod paullo post ἐξορίζειν dicit. Isocrat. p. 77 : Ὅπως ... τὸν ἐνθένδε πόλεμον εἰς τὴν ἤπειρον διοριοῦμεν.] || Διουρίζω, Distermino, Distinguo, Ion. pro διορίζω. [Herodot. 4, 42 : Τῶν διουρισάντων καὶ διελόντων Λιβύην τε καὶ Ἀσίην καὶ Εὐρώπην.]

[Διόρισις, εως, ἡ, Distinctio, Definitio. Plato Leg. 6, p. 777, B. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 18 : Ταμιακὴν ΔΙΟΙΑΙΣ, ubi Bœckh. διόρισιν restituit. G. Dindorf.]

[Διορίσκος lectio vitiosa. V. Διορισμός.]

[« Διόρισμα, τὸ, Definitio, Nov. Const. » Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl. || Decretum. Porph. De abst. 1, 7 : Παρακολουθήσαντες τῷ συμφέροντι τοῦ διορίσματος. Hase.]

Διορισμὸς, ὁ, Distinctio, Distincta rerum explicatio, quam Cic. Determinationem vocat, ut in Ἀφορισμὸς synonymo e Bud. annotavi. Aristot. Polit. 3, [c. 5] : Πρώτη δ' ἀπορία πρὸς τὸν διορισμόν ἐστι, Prima autem addubitatio est et quæstio circa harum specierum explicationem : paulo post subdit, Ὥστε ἂν τοῦτο συμβαίνῃ, οὐκ ἂν καλῶς δόξειεν διωρίσθαι περὶ τῶν πολιτειῶν, Explicatum esse. Bud. p. 706. [Διορισμῶν libros tres inter Theophrasti scripta memorat Diog. L. 5, 43.] Hesych. exp. χωρισμὸς, μερισμός. [Διορίσκος sine interpretatione positum ap. Suidam. Quod in διορισμὸς recte mutari a Porto videtur.] Exp. etiam Discrimen : quo modo accipi potest h. l., qui affertur e Galeno Ad Glauc. 1 : Ὅσα δὲ ἐν τῇ ποιότητι τὸν διορισμὸν ἔχει, ταῦτα γράψομεν. || Definitio, Diffinitio, Pars ἀποδείξεως, ut κατασκευὴ, Procl. In Eucl. p. 56. Bud. [Dionys. H. De comp. verb. p. 318, 322. Galen. Defin. med. vol. 2, p. 233 : Διορισμός ἐστι πράγματος ὡς καθόλου λεγομένου, μὴ ὄντος δὲ καθόλου κατὰ πρόσθεσιν εἰς τὸ καθόλου περιαγωγή.]

[Διοριστέον, Disterminandum, Definiendum, Distinguendum. Per διαχωριστέον explicant Hesych. et Suid. Plato Leg. 9, p. 874, D : Αἱ βίαιοι πράξεις ὑπ' ἀλλήλων ἀκούσιοί τε καὶ ἑκούσιοι γιγνόμεναι δ. εἰς δύναμιν αἵ τέ εἰσι καὶ ὅσαι. Aristot. Eth. Nic. 5, 5; 9, 2 extr. Longin. 11, 3 : Τίνι καθόλου τῶν αὐξήσεων παραλλάττει τὰ ὕψη, ... δ. Draco p. 124, 14 : Δ. ἂν εἴη πρῶτον αὐτὸ (τὸ μέτρον), ἔπειτα διαιρετέον.]

[Διοριστικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad distinguendum, Distinguendum, Distinguens. Sext. Empir. p. 383 : Τοῦ τε ἀληθοῦς καὶ τοῦ ψευδοῦς διοριστικόν. Irenæus p. 16. Ex Damascio memorat Bekker. Anecd. p. 1364. Angl. Epiphan. t. 1, p. 181, B, de ἐνεργείαις variis : Τὴν δὲ διοριστικήν· quam paulo ante vocat μεριστικήν. Hase.]

[Διοριστικῶς, Distincte. Andr. Cret. p. 324, A : Τρεῖς ὑποστάσεις ὑμνῶ δ., ἄλλας, ἀλλ' οὐκ ἀλλοίας. Kall.]

[Διορκισμὸς, ὁ, Confirmatio per jusjurandum. Polyb. 16, 26, 6 : Διορκισμὸς ... ἀστοχήσειν αὐτοὺς τοῦ τῇ πατρίδι συμφέροντος.]

[Διόρκωσις, εως, ἡ, Obstrictio per jusjurandum. Joseph. Genes. p. 33, E : Κατηγγυάσατο διορκώσει τὴν αὐτοῦ γαμετήν. G. Dindorf.]

[Διορμάω, Perrumpo. Schol. Pind. Pyth. 3, 178 : Ὦρσε δέ) διορμῆσαι ἐποίησεν. Maximus Tyr. fine : Ἄλλος ἀλλαχοῦ διωρμημένοι. Wakef.]

[Διορμίζω, Ad portum appello. Longus 2, 25 : Τὰς ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας. Hemst. Figurate Hierocl. ap. Stob. Flor. 75, 14, vol. 3, p. 96 : Διορμίζεται γὰρ ὑπὸ τοῦ τοιούτου τοῖς προσήκουσιν ὁ βίος ἀνάλογον ταῖς ἐπὶ πολλῶν ἀγκυρῶν σαλευούσαις ναυσίν.]

Διόρνῦμι, Concito per. Et Διόρνυμαι, Concitus feror per. [Æsch. Suppl. 552 : Καὶ δι' ὀρῶν Κιλίκων Παμφύλων τε διορνυμένα.] At Nonnus [Jo. p. 196, 12] διορνύμενον γενετῆρος πνεῦμα, pro Prodiens a Patre Spiritus : quod Theologi dicunt ἐκπορευόμενος.

Δίορος, ab Hesych. exp. διαστάτης, Diremtor, Disterminator. Apud Pollucem [9, 119] in ludo, qui ἐφεδρισμὸς dicitur, δίορος vocatur lapis quidam : Ὁ δὲ ἐφεδρισμὸς, λίθον καταστησάμενοι πόῤῥωθεν αὐτοῦ στοχάζονται σφαίραις ἢ λίθοις· ὁ δ' οὐκ ἀνατρέψας τὸν ἀνατρέψαντα φέρει, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπειλημμένος ὑπ' αὐτοῦ, ἕως

ἂν [ἀπλανῶς] ἔλθοι [ἔλθῃ] ἐπὶ τὸν λίθον, ὃς καλεῖται δίορος. A [Conf. Δίωρος.]

[Διόροφος. V. Διώροφος.]

Διοῤῥόω, sive Διορόω, idem [quod ὀῤῥόω, In serum converto. Recta scriptura διοῤῥόω est]. Unde passivum Διοῤῥοῦσθαι s. Διοροῦσθαι, Serescere, In serum abire; utroque enim modo Plinius loquitur. Aristot. [H. A. 3, 19, p. 521, 3]: Ἰχὼρ δ' ἐστὶν ἄπεπτον αἷμα, ἢ τῷ μήπω πεπέφθαι, ἢ τῷ διωρῶσθαι. [Var. lect. διορῶσθαι et διωρίσθαι.] Ex Eodem [ib. 3, 20, p. 521, 34] Bud. affert etiam διοῤῥοῦται [var. lect. διοροῦται] τὸ γάλα. Sed et Διορίζεσθαι ejusd. esse originis existimat Bud. Sic enim ille p. 822, enumerans quædam ab ὀρὸς s. ὀῤῥὸς composita et derivata, ut ὀῤῥοῦσθαι et διοῤῥοῦσθαι: A Diosc. διορίζεσθαι dicitur, h. e. ἀφίστασθαι: nam ὀρὸς est ἡ ἀπόστασις τοῦ γάλακτος. Itidemque in Lex. suo ex Eod. affert, Διορίζεται τὸ γάλα. Videndum tamen ne ibi διορίζεται significet potius διακρίνεται et διαχωρίζεται: tunc autem non ad ὀρὸς, sed ad ὅρος pertinet. [His addimus quæ de alia, sed vitiosa forma infra dixit HSt.:] Διουρεῖσθαι de ovis B urinis dicitur. Aristot. De gener. anim. [3, 2, p. 753, 7]: Διουρεῖται καὶ γίνεται οὔρια, quod interpr. Saniosa urinaque fiunt. Sed et e Plinio διουροῦμαι redditur Saniosus fio. Aristotelis vero locum citavi in Οὔριον ᾠόν. [Hippocratis exx. indicat Foesius, p. 676, 11: Διουρέει τὴν γονὴν τὸ αἷμα κατιὸν ἀπὸ τοῦ σώματος νοσερὸν ἐόν. Ibid.: Διουρηθεῖσα δὲ ἡ γονὴ ἐξέρχεται ἔξω τῷ χρόνῳ ἢ ὀλίγῳ ἢ πολλῷ ξὺν ἰχῶρι. (Verbum simplex ib. p. 680, 6: Ἀνάγκη πάγχυ οὐρέειν τὴν γυναῖκα τὴν γονήν.) P. 460, 45: Ὁκόταν οὖν χολὴ κινηθεῖσα ἐς τὰς φλέβας καὶ ἐς τὸ αἷμα εἰσέλθῃ, διεκίνησε καὶ διούρησε τὸ αἷμα ἐκ τῆς εἰωθυίης συστάσιός τε καὶ κινήσιος. His ll. omnibus formas ab ὀρροῦν ductas recte restituit Schneiderus, quod postremo in l. jam Foesius fecerat, quum διώῤρωσε legendum censeret: quod διώρωσε scriptum in διούρησε abiit eodem errore, quo διόρρωσις in διούρησις corruptum infra notabimus. Veram verbi scripturam sæpius servarunt codices Aristotelici: H. A. 3, 19, p. 521, 13: Γίνεται γὰρ ἰχωροειδὲς (τὸ αἷμα) καὶ διορροῦται (alii διοροῦται) οὕτως ὥστε, etc. Alium ex eodem capite C l. supra posuit HSt., in quo quod libri aliquot præbent διωρίσθαι, probari posse in διωρρίσθαι mutatum monet Schneiderus, collato quod ex Dioscoride attulit HSt., Διορίζεται (διορρίζεται) τὸ γάλα, et alio composito ἐξορρίζειν τὸ γάλα apud Hesych., nisi hæc verbi forma aliena videretur ab usu Aristotelis. In tertio quem HSt. citavit loco ejusdem, De gener. anim., libri meliores διοροῦται, h. e. διορροῦται.]

[Διορρωδέω, Horreo, Formido. Dio Chr. vol. 1, p. 124: Ἡ ψυχὴ ... ἀνιᾶται ... καὶ διορρωδεῖ. Wakef. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 357, C: Αὐγούστης ... διορρωδούσης τὸ μέλλον. G. Dindorf.]

[Διόρρωσις, εως, ἡ.] A διοροῦσθαι [scr. διορροῦσθαι] est Διόρωσις, Conversio in serum; nam διορώσιος Galen. [in Lex. p. 458] ap. Hippocr. exp. τῆς εἰς τὸ ὀῤῥῶδες καὶ ὑδατῶδες μεταβολῆς. [Hippocr. p. 460, 49: Ὑπό τε τοῦ πλήθεος τοῦ πυρετοῦ καὶ τοῦ αἵματος τῆς διουρήσιός τε καὶ κινήσιος γινομένης οὐ τῆς εἰωθυίης. Quod ex διορρώσιος corruptum esse animadvertit Foesius.]

[Διορυγή. V. Διωρυχή.]

Διόρυγμα, τὸ, Fossa per aliquem locum ducta. [Thucyd. 4, 109, de perfossione montis Atho: Ἀπὸ τοῦ βασιλέως διορύγματος· ubi var. lect. διωρύγματος. Diodor. 20, 94: Τῶν διορυγμάτων παρ' ἀμφοτέροις τηρουμένων. Sophon. 2, 14: Θηρία φωνήσει ἐν τοῖς διορύγμασιν. || Perfossio. Exod. 22, 2: Ἐὰν δὲ ἐν τῷ διορύγματι εὑρεθῇ ὁ κλέπτης καὶ πληγεὶς ἀποθάνῃ, οὐκ ἔστιν αὐτῷ φόνος. Jerem. 2, 34: Οὐκ ἐν διορύγματι εὗρον αὐτοὺς, ἀλλ' ἐν πάσῃ δρυΐ.]

[Διορυγμὸς, ὁ, Perfossio, Iteratio, Gl.]

Διορυκτὴς, ὁ, Qui parietes perfodit, τοιχωρύχος. [|| Femin. Διορυκτίς, ίδος, ἡ. Apollodor. Poliorcet. p. 14: Χελωνῶν διορυκτίδων· ubi margo διορυκτρίδων.]

[Διόρυκτος, ὁ, Dioryctus, i. e. Fossa, appellatur canalis manu factus, per quem Leucas, olim peninsula, mutata fuit in insulam. Qui memoratur a Polybio 5, 12, 12, Dionys. A. R. 1, 50, Plinio H. N. 4, 1, 2. Conf. Casaub. ad Strabon. 10, p. 452. G. D.]

[Διορυκτρίς. V. Διορυκτής.]

A [Διόρυξ. V. Διῶρυξ.]

[Διόρυξις, εως, ἡ, Perfossio. Schol. Theocr. 1, 67.]

[Διορύσσω, s.] Διορύττω, Perfodio, Fodiendo penetro. Aristoph. [Pl. 565], τοὺς τοίχους διορύττειν, Parietes perfodere: quod uno verbo Idem dicit τοιχωρυχεῖν. Plaut. dixit Profodere parietes et compilare vicinos. At διορύττειν τάφρους simpliciter pro ὀρύττειν, Ducere fossas; nam et Hesych. διορύττει exp. σκάπτει. [Hom. Od. Φ, 120: Διὰ τάφρον ὀρύξας.] Thuc. quoque, ut Aristoph., dicit διορύττειν τοίχους, Perfodere et perforare parietes; ita sc. ut transitus per eos sit, nec opus sit per ostia in viam publicam exire: 2, [3]: Διορύσσοντες τοὺς κοινοὺς τοίχους παρ' ἀλλήλους, ὅπως μὴ διὰ τῶν ὁδῶν φανεροὶ ὦσιν ἰόντες, Perforatis et perfossis parietibus. [Plato Leg. 3, p. 699, A: Ἄθων διορυττόμενον. Demosth. p. 73, 8: Χερρόνησον τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορύξει.] At metaph. Demosth. [p. 118]: Οὕτω δὲ κακῶς διακείμεθα καὶ διορωρύγμεθα κατὰ πόλεις, ὥστ' ἄχρι τῆς τήμερον ἡμέρας οὐδὲν οὔτε τῶν συμφερόντων οὔτε τῶν δεόντων πρᾶξαι δυνάμεθα, Ita perfossi sumus: B metaphora sumta a navibus aut thoracibus perfossis; vel a militibus quibus pectus et totum corpus perfossum est, ideoque debilitatum; aut etiam a perfossis et compilatis ædibus. [Demosth. p. 1111, 2: Τῷ δὲ κακουργῆσαι καὶ διορύξαι πράγματα οὐδενὸς λείπεται. Unde Aristid. C. Leptin. p. 62 ed. Mor.: Περὶ τὰ καίρια διορύξαι τὸ πρᾶγμα. Plut. Mor. p. 87: Τὰ βουλευόμενα διορύττων καὶ διερευνώμενος. Schneid. Liban. vol. 1, p. 83: Ὁ τὴν φιλίαν διορύξας. G. D. || I. q. κατορύσσω, Defodio. Omissa reduplicatione, de quo v. s. Ὀρύσσω, Diodor. 4, 43: Δυσὶ νεανίσκοις ἐπὶ τιμωρίᾳ διωρυγμένοις· ubi aliquot libri διορυττομένοις. Reisk. κατωρυγμένοις.]

[Διορυχή. V. Διωρυχή.]

[Δίορφος, ὁ, Diorphus. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1049 ed. Wytt.: Παράκειται δὲ αὐτῷ (Araxi) ὄρος Δίορφον καλούμενον ἀπὸ Διόρφου τοῦ γηγενοῦς etc. G. D.]

Διορχέομαι, Persalto [Oppian. Hal. 5, 440: Διορχεῦνται δ' ἐνὶ πόντῳ, καὶ πυρὶ καὶ δελφῖσιν ἐλαυνόμενοι βασιλεῦσιν], Usque ad finem salto, Desalto: ut Sueton., C Desaltato cantico abiit. Aristoph. Vesp. [1480]: Καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν κρόνους Τοὺς νῦν, διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον, Aliquanto post desaltaturus, de Philocleone, qui mox dicit: Φέρε νῦν, ἀνείπω, κἀνταγωνιστὰς καλῶ. Εἴ τις τραγῳδός φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς, Ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω. Ubi διορχεῖσθαί τινι est Saltandi peritia cum aliquo decertare, Contra aliquem saltare.

[Διόρωσις. V. Διόρρωσις.]

Δῖος, [δῖα et δία, δῖον. G. D.], pro δίϊος, per contractionem [V. Etym. M. p. 278, 13], q. d. Jovialis, Jove progenitus, Ab Jove oriundus. [Hujus signif. antiquissima exx. Æschyli sunt et Euripidis. Æsch. Prom. 619: Βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίστου δὲ χείρ· 654: Ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου· 1033; Suppl. 42, 313, 580, 646. Apud Eur. Ion. 200 et 1144 Δῖος παῖς, Hercules, Jovis filius. Δῖοι γάμοι, Connubium Jovis, Bacch. 245. Δίου πυρὸς ib. 8. Δίου (var. lect. Διὸς) βροντᾶς 599. Δῖον κώδιον, quod alii Διὸς κώδιον dicunt, v. s. v. Ζεύς.] Homero [Il. I, 538] est Diana D δῖον γένος, i. e. Διὸς γένος. Æsch. Prom. [88]: Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί. Sed δῖος, ut et Lat. Divus, pro Divinus accipitur, i. e. Habens divinum aliquid, quo excellit, Præstantissimus. Atque ita δῖος vocatur ab Hom. Achilles, quasi divina quadam fortitudine præditus. Sed et quicunque aliqua virtute aut generositate præditus est, aut cui aliquid inest, quo admirationem excitet, hac appellatione ornatur. Vide Eust. p. 21, ubi et διὰ κάλλος, ob pulcritudinem, de quibusdam dici scribit: de mari vero et charybdi, ob vastitatem. [Etym. M. p. 278, 14: Σημαίνει δὲ τρία· τὸν ἔνδοξον, ὡς τὸ, δῖος Ἀχιλλεὺς, καὶ, δῖος Ὀδυσσεύς· καὶ τὸν μέγαν, ὡς τὸ, Εἰς ἅλα δῖαν, ἀντὶ τοῦ εἰς θάλασσαν θείαν, ἢ θαυμαστήν. Σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγαθὸν, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ, δῖος συβώτης. Δῖος, Divus, proprium sermoni poetico voc., ap. Hom. est epitheton 1. dearum, ut Minervæ (Il. Σ, 205), Junonis (Il. Ξ, 184), Veneris (Il. B, 820), Dianæ, Thetidis (Il. T, 6), Charitis (Il. Σ, 388), non deorum. Sed Hesiodus δῖον δαίμονα dixit Phaethontem Theog. 991. 2. hominum

genere, fortitudine, prudentia, virtute insignium, ut A Sarpedonis Il. O, 67 : Υἱὸν ἐμὸν (Jovis) Σαρπηδόνα δῖον· Agamemnonis (Il. B, 221), Achillis (Il. A, 121), Hectoris (Il. E, 467), Alcestidis (Il. B, 714), Helenæ (Il. Γ, 171), aliorum plurimorum. Δῖοι Ἀχαιοὶ Il. E, 451. Πελασγοὶ K, 429. Δῖοι ἑταῖροι Il. E, 663. 3. regionum, urbium, maris, fluviorum, aeris, aliarumque rerum quacunque de caussa vel venerandarum vel insignium. Sic Λακεδαίμονα δῖαν Od. Γ, 326, Ἦλις δῖα Il. B, 615 et Od. O, 298, δῖαν Ἀρίσβην Il. B, 836, χθὼν δῖα Il. Ξ, 347, ἅλα δῖαν Il. A, 141 et alibi sæpissime. Ποταμὸν Κηφισὸν δῖον Il. B, 522. Ἠῶ δῖαν Od. A, 375. Αἰθέρα δῖαν Od. T, 540. Ex aliis poetis hæc notasse sufficit. Hesiod. ap. schol. Ven. Il. B, 764 : Ποδωκὴς δῖ' Ἀταλάντη. Æsch. Suppl. 558 : Δῖον πάμβοτον ἄλσος. Soph. Aj. 757 : Δίας Ἀθάνας· Phil. 344 : Δῖος Ὀδυσσεύς. Eurip. Phœn. 670 : Δίας ἀμάτορος Παλλάδος· Hippol. 228 : Δέσποινα δίας λίμνας· Hel. 2 : Δίας ψακάδος. Pindar. Isthm. 7, 47 : Δῖον Αἰακόν· Pyth. 7, 10 : Πυθῶνι δίᾳ· quod imitatur Aristoph. Eq. 1273 : Πυθῶνι ἐν δίᾳ. Δῖ' Ἐνυὼ ap. Lycophr. 519.] Jungitur autem et B genitivo, tanquam superlativi vim habens [ut δῖα θεάων Il. Ξ, 184, et alibi sæpissime. Quod Hesych. et Tzetz. Exeg. p. 87, 4 interpretantur διοτάτη] : Od. O, [106], δῖα γυναικῶν. [Æsch. Suppl. 967 : Δῖε Πελασγῶν.] Δίη, Ion. pro δῖα, a δῖος, ut Il. Π, [365] : Αἰθέρος ἐκ δίης. [Male ex hujusmodi exemplis fingit nominativum δίη, deceptus casibus obliquis δίης et δίῃ. Rectius Hesiodi loco usus esset Theogon. 260 : Καὶ Ψαμάθη, χαρίεσσα δέμας, δίη τε Μενίππη, quod unicum est hujus formæ exemplum. Nominativus enim apud Epicos constanter est δῖα, correpto α, quamvis contra regulam, quod notavit Arcad. p. 194, 28 : Σεσημείωται τὸ μία καὶ τὸ δῖα γυναικῶν· et Draco p. 79, 17 : Τὰ εἰς ος λήγοντα ὁπότε ἔχει θηλυκὸν εἰς α λῆγον, πάντως ἔχει ἐκτεταμένον τὸ α ... Σημειωτέον ἄρα κατὰ χρόνον τὸ δῖα γυναικῶν. Schol. Hom. Il. B, 152 : Τὸ δὲ δῖαν Δωρικῶς συνέστειλεν. Eandem mensuram secuti sunt poetæ lyrici, si quid tribuendum fragmento Sapphus ap. Eustath. p. 9 extr. : Ἄγε μοι, δῖα χέλυ, φωνάεσσα γένοιο· cujus tamen incerta scriptura est. C Nam ap. Hermog. vol. 3, p. 317, 21 ed. Walz. scriptum est : Ἄγε χέλυ διά μοι λέγε, φωνάεσσα δὲ (δὲ om. cod. Vindob.) γίνεο· pro quo in cod. Cajo-Gonvil. ap. Blomfieldum est ἄγε δὴ χέλυ, omisso μοι. Attici vero poetæ δία dixerunt producto α, quod ostendi ad Eur. Rhesum v. 226 : Ἄπολλον ὦ δία κεφαλά, collato alio ejusdem poetæ l. Iph. T. 403 : Ἔνθα κούρα δία τέγγει (libri διατέγγει violato metro) βωμούς. Reliqui tragicorum loci nihil conferunt ad cognoscendam mensuram : sed hoc nunc patet, ap. Æsch. Suppl. 5 : Δίαν δὲ λιποῦσαι χθόνα, et si qui sunt similes loci, non δῖαν esse scribendum, sed δίαν. In codd. δῖος sæpe ab librariis in θεῖος mutatum, velut Il. Ψ, 689, Od. Π, 1. Δίαν ex ζάαν corruptum legebatur ap. Æsch. Pers. 271. G. Dindorf.]

[Δῖος, ὁ, Dius, n. pr. Harpocratio s. v. Μελίτη et Photius Lex. p. 256, 17 : Μελίτης ... κατὰ Μουσαῖον θυγατρὸς Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος. || Priami filius, ap. Hom. Il. Ω, 251. || Pater Hesiodi, memoratus ab Ephoro ap. Plutarch. in Vita Homeri init., ab Stra- D bone 13, p. 622, Suida s. v. Ἡσίοδος, in Certamine Homeri et Hesiodi : Ἡσίοδ', ἔκγονε Δίου, et ab Hesiodo ipso Op. 297, si Procli lectionem sequamur : Ἐργάζευ Πέρση, Δίου γένος. Sed vera haud dubie est vulgata scriptura δῖον γένος, comparanda cum l. Homerico Il. I, 538 : Δῖον γένος, Ἰοχέαιρα. || Amphimachi filius ap. Pausan. 5, 4, 1. || Pythagoreus ap. Stob. Floril. 65, 16, 17. || Ab hoc nomine non videtur nisi scriptura differre Δεῖος, quod ex inscr. allatum v. sub ipso, ubi add. monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 369. G. Dindorf.]

[Δῖος, ὁ, Dius, nomen mensis primi Macedonici. Galen. vol. 9, p. 8. V. Corsini Fast. Att. vol. 2, p. 462, et Clitoni vol. 3, p. 349 seqq. « Nicephorus Uranus in Vita S. Symeonis jun. Stylitæ n. 81 : Δίου μηνὸς, ὃν ἡ παρ' ἡμῖν γλῶττα Νοέμβριον καλεῖν οἶδεν. » Ducang. Geopon. 1, 5, p. 27 : Δίου μηνὸς ἤτοι Νοεμβρίου.]

[Διός, Διί, Δία, V. Ζεύς.]

[Διόσδοτος, ὁ, ἡ.] Διοσδότους, Hesychio ὑπὸ Διὸς δεδομένους, Ab Jove datos. [Æsch. Sept. 948 : Διοσδότων ἀχέων· Eum. 626 : Διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον. Pind. Pyth. 8, 136 : Αἴγλα διόσδοτος.]

[Διοσημασία, ἡ, i. q. διοσημία, restituendum apud Diodor. 2, 19 : Διοσημασιῶν αὐτῷ γενομένων, ubi vulgo Διὸς σημασιῶν, codex optimus διοσημείων, alius in margine διοσημιῶν, duo σημείων, Gemistus σημασιῶν. Ex his clarum videtur Diodorum διοσημιῶν scripsisse, glossatorem vero διοσημασιῶν posuisse. Jo. Lyd. De ostent. p. 176, D : Πρὸς ποῖον ἀφορῶντος κέντρον τὸ τῆς διοσημασίας γένοιτο. G. Dindorf.]

Διοσημεία, s. Διοσημία, ἡ, Signum ab Jove, Prodigiosa tempestas, Turn. Exp. et simpl. Tempestas ab Eodem. [Etym. M. p. 277, 5 : Διοσημία, τὰ ἐκ τοῦ ἀέρος σημεῖα. Qui fort. Διοσημίαι scripserat. G. D.] Plut. De def. or. [p. 419, E] : Σύγχυσιν μεγάλην περὶ τὸν ἀέρα καὶ διοσημείας πολλὰς γενέσθαι. Idem alibi [V. Galbæ c. 23] : Μεγάλαι μὲν εὐθὺς ἐξιόντι διοσημεῖαι παρηκολούθουν. [Διοσημειῶν Moral. p. 664, C.] Polit. ap. Herodian. διοσημείας interpr. Prodigia. Bud. autem ap. Pausan. διοσημείαν vertit Ostentum [3, 5, 8 : Δεῖμα οἱ διοσημεῖαι παρείχοντο] : at ap. Aristoph. Ach. [171], Διοσημί' ἐστὶ [διοσημία 'στὶ], reddit, Vitium obvenit : eo sc. sensu, quo dicebantur augures obnuntiare, quum vitium obvenerat. Ex Juliano autem [Epist. 27, p. 399, D] affert in bonam partem, Ὁ Ζεὺς αἴσια πάντα ἐσήμηνεν ἐναργῆ δείξας τὴν διοσημείαν. [Dio Chr. vol. 2, p. 138 : Ὅταν ... διοσημία φανῇ αἰφνίδιος. Diodor. 5, 40 : Τὰς ἐν τοῖς κεραυνοῖς διοσημείας· ubi libri plures θεοσημείας, ex interpretatione, quæ Suidæ restituenda ex codd. Paris., Διοσημία, θεοσημία, ubi edd. vett. θεομηνία, quod fuerunt qui in θεομηνία mutarent. Alia exx. v. ap. Suidam s. h. v. et Hasium ad Jo. Lyd. De ostent. p. 291, in quibus libri plerumque formam per diphthongum scriptam, rarius (ut ap. Polluc. 8, 124) simplicem vocalem exhibent, quam in scriptis antiquiorum præferendam, diphthongum recentioribus relinquendam esse censebat Coraes ad Plut. V. Galbæ c. 23. Ego ne his quidem imputandam, sed ubique errore illatam arbitror librariorum, quos comparatio simplicis σημεῖον decepisset : ut non mirandum sit in l. Aristophanis διοσημεῖ' ἐστὶ vel contra metrum legi in codice Florentino. || Forma vitiosa Διοσημεῖον, τὸ, non aliis munita est exemplis quam genitivi διοσημείων, ut apud Iamblich. De V. Pyth. p. 124, Polyæn. 1, 32, 2, qui διοσημιῶν est scribendus, quod in Polyæno fecit Coraes. Nam quod Aratei carminis pars altera vulgo Διοσημεῖα inscribitur, non auctoritate librorum, sed errore niti criticorum ostendit Grauertus in Niebuhrii Museo Rhenano vol. 1, p. 336, 337. Superest igitur nihil præter glossam Hesychii, Διοσημεῖον, τεράστιον, σημεῖον, non ex Διοσημία corruptam, sed ex poeta, ni fallor, ductam, qui Διὸς σημεῖον dixerat. G. Dindorf.]

[Διόσθυος, ὁ, Diosthyus. Etym. M. p. 278, 28 : Δεῖ σημειώσασθαι τὸ δυόσθυος (διόσθυος Sylburg.) παρὰ Καλλιμάχῳ (in libro qui inscriptus fuit Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις). Ἐν συνθέσει γὰρ ὢν ἐφύλαξε τὸ σ. Ἔστι δὲ ὄνομα μηνός. Inscriptio Rhodia a Kellermanno edita (*Bullettino dell' Instituto* etc. 1834, p. 217) : Διοσθύου δωδεκάτᾳ. Schol. Pind. Ol. 3, 33 : Νουμηνίας μηνὸς, ὃς Διόσθυος ἐν Ἤλιδι ὀνομάζεται. Nam sic scripturam codicis θεοσυθίας recte correxit Bœckhius, qui aliud hujus nominis exemplum indicat ex monumento Dorico ap. Gruter. p. ccxvii et Maffei Mus. Veron. p. xv. G. Dindorf.]

[Διὸς ἱερόν, πολίχνιον Ἰωνίας, μεταξὺ Λεβέδου καὶ Κολοφῶνος. Τὸ ἐθνικὸν Διοσιερίτης, ὡς Φλέγων ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιάδος, Steph. Byz. *Dioshieritæ* ap. Plin. H. N. 5, 29. || Urbs Lydiæ, prope Caystrum, ap. Ptolem. ΔΙΟΣΙΕΡΕΙΤΩΝ numus ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 100. G. Dindorf.]

[Διοσκέω.] Διόσκω, Oculos huc illuc circumfero : Hesych. διόσκειν esse dicit τὸ διαβλέπειν συνεχῶς τὴν ὅρασιν μεταβάλλοντα· sed poni etiam ἐπὶ τοῦ διαφορεῖσθαι τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ· esse etiam τὸ διαπολέσαι καὶ τὸ διαφθεῖραι. [Anacreon ap. Herodian. Περὶ σχημάτων p. 57 ed. meæ (93 Villois.) : Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ, | Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι, | Κλεύβουλον δὲ διοσκέω. Nam sic codicum vitia διοσκνέω et διὸς κνέων

correxit Th. Bergkius p. 81. In alio libro ex interpretatione δὲ διιδεῖν (scr. δ' ἰδεῖν) ἐπιποθῶ. Hesych. gl. si, ut videtur, ex l. Anacreontis sumpta est, διοσκεῖν scribendum. Conf. Ὄσσω. G. Dindorf.]

[Διοσκόρειον, τό.] Διοσκουρεῖον, Templum Castoris et Pollucis. [Inter Διοσκούρειον et Διοσκούριον variant libri Thucydidis 4, 110. Διοσκουρείου, Διοσκορείου, Διοσκορίου ap. Demosth. p. 390, 26. Διοσκουρείῳ Plut. V. Syllæ c. 33. Διοσκουρεῖον Etym. M. p. 98, 32. Διοσκορεῖον Mœris s. v. Ἄνακες p. 77 et Etym. M. p. 278, 38. Διοσκόρειον inter proparoxytona in ειον est ap. Arcad. p. 121, 18 et Theognost. in Bekk. Anecd. p. 1343. Hæc igitur scriptura veteribus Atticis ubique restituenda, sed Plutarcho, Dioni Cassio aliisque recentioribus Διοσκούρειον, scholiastæ Pindari Ol. 3, 10 Διοσκούριον relinquendum. || Διοσκούριον, locus Phthisiæ in Peloponneso ap. Polyb. 4, 67, 9; 68, 2; 73, 5. Διοσκούριον ad Seleuciam Pieriam 5, 60, 4. || Διοσκούρεια, τά, Dioscurorum festum. Schol. Pind. Pyth. 5, 6: Ἐπιφανῶς ἄγουσιν οἱ Κυρηναῖοι τὰ Διοσκούρεια. G. D. Tit. Spart. ap. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 683, 14: Τὸ δ' ἀγωνοθέτειν τῶν σεμνοτάτων Διοσκορείων. Hase.]

[Διοσκορία, ἡ, cognomen triadis, ap. Nicomach. Geras. Phot. Bibl. p. 143, 40. || N. pr. mulieris ap. Nilum Epist. p. 255. G. Dindorf.]

[Διοσκορίδης, ὁ, Dioscorides, n. pr. plurimorum. Dioscorides, Dionysii filius, Epicephisius, inter testes testamenti Theophrasti est apud Diog. L. 5, 57. Duodecim alios enumerat Jonsius De scriptt. hist. phil. 2, 6, p. 172-174, quorum notissimus est Dioscorides Anazarbeus, scriptor ævi Augustei, cujus supersunt de materia medica libri. In codd. hoc nomen non raro Διοσκουρίδης scribitur, velut apud Diog. L. 1, 63; 5, 57. Sic etiam in monum. Attico ap. Bœckh. vol. 1, p. 389 et in pentametro Callimachi ap. Hephæst. p. 93: Ἱερά, νῦν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή. Apud Galenum, qui Dioscoridem Anazarbeum aliosque ejusdem nominis medicos non raro memorat, libri sibi non constant. || In inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 735: ΔΙΟΥΣΚΟΡΙΔΑ[Ν], vitiose, ut videtur, pro ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑΝ. G. Dind.]

[Διοσκόριον scriptura prava pro Διοσκόρειον, quod vide.]

[Διοσκόριος, ὁ, Dioscorius, Μυραῖος, γραμματικός, ὕπαρχος πόλεως καὶ πραιτωρίων, ὁ διδάξας τὰς θυγατέρας Λέοντος τοῦ βασιλέως ἐν Βυζαντίου, Suidas.]

[Διόσκορος, ὁ.] Διόσκουροι, qui et Διόσκοροι, Jovis filii, Διὸς κοῦροι, Castor et Pollux; qui et Tyndaridæ [et inter sidera relati Διδύμων nomine]. Ita per excellentiam dicti Jovis et Ledæ filii: quum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur et Reges a Stesichoro [ap. Eustath. p. 1323, 57. Idem p. 1686, 58: Ῥητέον δὲ καὶ νῦν ὅτι κατ' ἐξαίρετον αὐτοὶ (Dioscuri) ἔχουσι τὸ δρ' ἐν λέγεσθαι συγκειμένως, ἄλλως μέντοι ἐν παραθέσει πολλοὶ ἐλέγοντο τοῦ Διὸς κοῦροι, καθότι καὶ Ἑλένη κούρη Διός, ἔτι δὲ καὶ Ἀφροδίτη.] Plut. [Mor. p. 483, C]: Ἃ μυθολογοῦσιν ἐπὶ τῶν Διοσκούρων τῆς φιλαδελφίας. [Singularem ponit Etym. M. p. 278, 24: Διόσκορος· οἱ μὲν παραθέσει λέγουσιν, ὅτι ἡ Διὸς γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ σ. Εἰ οὖν τὸ Διόσκορος ἐφύλαξε τὸ σ, δῆλον ὅτι ἐν παραθέσει ἐστί. ... Διοσκορεῖον τεμένιον, τουτέστιν ὁ ναὸς τοῦ Διοσκόρου. De duplici nominis forma Phrynich. p. 235: Διόσκουροι, ὀρθότερον Διόσκοροι. Γελάσεις οὖν τοὺς σὺν τῷ υ λέγοντας· ad quem l. Lobeck.: « Herodian. p. 445 ed. Piers.: Διόσκουροι σὺν τῷ υ, ὅταν πληθυντικῶς λέγωνται, τὼ Διοσκόρω δὲ ἄνευ τοῦ υ. Nimirum natura ita comparatum est, ut dualis numeri longe major sit usus, apud veteres præsertim, quam plurativi nominis. Διοσκόρω Eur. Or. 459; Aristoph. Pac. 285, Eccles. 1069; Amphis Athen. 14, p. 642, A; Lucian. Gall. c. 20, Dial. mer. 14. Atque hæc ipsa caussa fuit cur atticismus in hac formula, in qua fixus et fundatus erat, diutissime retineretur; certe Themistius inter delicias Atticionum numerat τὸ δήπουθεν καὶ τὸ κᾆτα καὶ τὸ Διοσκόρω, Or. 21, p. 253, D. Genitivus est in illo Menandri versu a grammaticis decantato, Ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν. Τῶν Διοσκόρων Plato Leg. 7, p. 796, B, sed Διοσκούρω Euthyd. p. 293, A (ubi cod. unus διοσκόρω. G. D.). Διοσκούρων Thucyd. 3, 75, uno codice germanam scripturam servante... In recentiorum scriptis exempla hujus generis ita spissantur (v. Dion. A. R. 6, 13, Diodor. 4, 33, Philon. vol. 2, p. 557, Plutarch. V. Æmil. c. 23, Gracch. c. 2, Lucian. Navig. c. 9, Charidem. c. 3, Philostr. Imag. 2, 15, p. 832, Aristid. vol. 2, p. 36, Himer. Or. 23, p. 786), ut Attica forma ne tum quidem satis tuto reponatur, ubi ex uno aut altero chirographo emerserit, velut Diodor. 4, 42, Liban. Ep. 1140, p. 543; 755, p. 363, Himer. Or. 5, p. 478. Conf. Schæf. ad Gregor. p. 300. Ac perrarum est ut in ea libri editi et scripti conspirent, ut Plut. V. Coriol. c. 3, Lysand. c. 12, Alex. c. 50; Dio Chr. vol. 1, p. 325. » Apud Æschylum et Sophoclem nulla sunt hujus nominis exempla; apud Euripidem et Comicos metrum ubique vel fert vel postulat formam a Phrynicho probatam in duali pariter atque plurali numero, velut in Helena v. 1660: Δισσοὶ δέ σε | Διόσκοροι καλοῦμεν· El. 1239: Καλοῦσι μητρὸς σύγγονοι Διόσκοροι. Nam in Iph. A. 769: Διοσκούρων Ἑλέναν, versus strophicus ῥίπτειν ξανθοὺς πλοκάμους, non impedit quominus Διοσκόρων restituatur: nisi forte in carmine chorico Ionicam formam prætulit poeta. Itaque in libris veterum Atticorum ubique Διοσκόρω et Διόσκοροι scribendum videtur. Apud Herodot. 2, 43, 50 et 6, 127 Διοσκούρων et Διοσκούρους, libris aliquot formam Atticam præbentibus. || Amphion et Zethus ap. Jo. Malal. p. 234, 19. Etym. M. p. 277, 7: Διόσκουροι, οἱ Ἑλένης ἀδελφοί. Καὶ Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. Similiter Hesych., qui post interpretationem ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι, addit καὶ σημεῖον ἐν θυτικῇ. || Diog. L. 2, 52: Δύο υἱεῖς (Xenophontis), Γρύλλος καὶ Διόδωρος, ὥς φησι Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα ἀποστασίου, οἳ καὶ Διόσκουροι ἐπεκαλοῦντο. Quod repetit Eustath. p. 1686, 62. || Damascius ap. Phot. Bibl. p. 352, 13: Σαδύκῳ ἐγένοντο παῖδες, οὓς Διοσκούρους ἑρμηνεύουσι καὶ καβείρους. G. D. || Inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 645: Θεοῖς Ὀλυμπίοις νέοις Διοσκούροις. « Νέοι Διόσκουροι, ut Δημήτηρ νέα et talia, homines domus Augustæ dicuntur. Ni fallor, intelligendi M. Aurelius et L. Verus. » Boeckh.]

|| Διόσκουροι dictæ et αἱ παρωτίδες et οἱ τροπικοὶ κύκλοι, Eustath. p. 410, [17: Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν ἰατρικῷ βιβλίῳ εὕρηνται αἱ παρωτίδες (Tumores glandularum sub auribus) καλούμεναι Διόσκουροι. || Et inferius, Ὅτι δὲ οἱ Διόσκουροι καὶ εἰς τὰ δύο ἡμισφαίρια τοῦ παντὸς ἐνοήθησαν, καὶ εἰς τοὺς τροπικοὺς δὲ μάλιστα κύκλους, ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς ἔγραψεν, ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. || Διόσκουροι, nomen gentis, v. s. Διοσκουριάς et Διόσκουροι. || Διόσκορος, ὁ, Dioscorus, n. pr. plurium virorum, velut Spartani in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 621; medici cujusdam ap. Galen. vol. 13, p. 587. || Alius, Alexandri Tralliani frater, ap. Agathiam p. 290 ed. Nieb. || Dioscorus, Sarapidis sacerdos, ad quem Synesii epistola superest, a Fabricio edita B. Gr. vol. 8, p. 233. Epigr. in Anth. Pal. App. 256: Νηὸν ... Σαράπιδος ... στήσαντο ζάκορός τε Διόσκορος ... cui conferenda inscriptio ap. Osann p. 231, 425. Alios memorat Fabric. in Bibl. Gr. || Διόσκουρος, nomen mensis Cretensis, in Hemerologio Florentino. V. *Ste Croix, Mémoires de l'Académie des Inscriptions*, vol. 47, pag. 71. Ejusdem mensis nomen est in subscriptione epistolæ Lysiæ, tutoris Antiochi Eupatoris, ad Judæos, Maccab. 2, 11, 21: Διοσκόρου εἰκοστῇ τετάρτῃ. Nam sic librorum lectio Διοσκορινθίου correcta est in interpretatione vulgata, quæ *Dioscori* posuit. Quod recte probare videtur Ideler. Chronol. vol. 1, p. 398, qui tamen Etymologi l. (p. 278, 29) per errorem utitur. Ibi enim de Diosthyo mense agitur. || Διόσκορον corrupte legitur in schol. Dionys. Thrac. in Bekk. Anecd. p. 783, 3: Τῆς δὲ Φοινίκων εὑρέσεως (τῶν στοιχείων) πρὸς ἡμᾶς διόσκορον γεγενῆσθαι (Κάδμον). Διάκτορον Forchhammer. apud Nitzch. Histor. Homeri 1, p. 79. Quæ correctio nonnihil commendationis habet a verbis proximis: Φασὶ γὰρ ὅτι Φοίνικες μὲν εὗρον τὰ στοιχεῖα, Κάδμος δὲ ἤγαγεν αὐτὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα. G. Dindorf.]

[Διοσκουρεῖον. V. Διοσκόρειον.]

[Διοσκουριάς, άδος, ἡ, Dioscurias, μία τῶν ἐν Λιβύῃ λευκῶν νήσων. Ὁ νησιώτης Διοσκουρίτης. Ἔστι καὶ ἑτέρα

περὶ τὸν Πόντον, ἥτις Σεβαστόπολις καλεῖται. Καὶ πρότερον δὲ Αἶα ἐκικλήσκετο, ὡς Νικάνωρ. Ὁ πολίτης Διοσκουριεύς. Ἔστι καὶ ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ νῆσος Διοσκορίδου (libri meliores Διοσκουρίδου), Steph. B. Urbis Ponticæ nomen *Dioscorias* scribitur ap. Pomp. Mel. 1, 19, 14, ubi Tzschuck. in not. exeg. vol. 1, p. 628 : « Græci (Strabo, Ptolemæus, Arrianus, Agathemerus, numi ap. Eckhel. vol. 2, p. 340) fere Διοσκουριὰς, ut docui in notis criticis p. 629. In Latinis modo *u*, modo *o* reperitur. In Scylace p. 32 exstat Διοσκουρὶς πόλις, quod ad usitatam formam revocat Vossius; in Appiano De Mithrid. c. 101, ἐν Διοσκούροις, forsitan de gente, quam et *Tyndaridas* vocat Dionys. v. 689, vel de urbis incolis. Διοσκουρὶς χώρα est in Eustathio ad Dionys. v. 687. »]

Διοσκουρίδαι, οἱ, a Plut. Theseo [c. 32] nominantur οἱ Τυνδαρίδαι, Tyndari filii, sc. Castor et Pollux. [Recte Τυνδαρίδαις, ut bis deinceps a Plutarcho ipso vocantur, corrigit Coraes. Cui lectioni quum adscriptum olim esset Διοσκούροις, postea conjuncta utraque scriptura Διοσκουρίδαις factum est. G. Dindorf.]

[Διοσκουρίδης. V. Διοσκορίδης, Διοσκουριάς.]

[Διοσκουριεύς. Διοσκουρίς. Διοσκουρίτης. V. Διοσκουριάς.]

[Διοσκούριον. V. Διοσκόρειον.]

[Διόσκουροι. V. Διόσκορος. || Διοσκούρων κώμη Λιβύης.... Ὁ κωμήτης Διοσκουροκωμήτης, ὡς Μεγαλοκωμήτης, ἐκ δύο ἓν παράγωγον, Steph. Byz.]

[Διοσκύαμος inter synonyma hyoscyami est apud Diosc. 4, 69.]

[Διόσκω forma suspecta. V. Διοσκέω.]

[Διοσκώλιον lectio vitiosa pro Διὸς κώδιον. V. Ζεύς.]

Δίοσμος, ap. Theophr. esse dicitur Vis illa quæ odorum sensum ad odoratum transmittit, δύναμις πορθμευτικὴ [διαπορθμευτικὴ] τῶν ὀσφραντῶν· non esse autem Odorandi instrumentum καὶ αἰσθητήριον naris, sed cerebri ἡ μαστοειδὴς ἀπόθεσις. [Hæc Suidas, ad quem Reines. : « Apud Themistium De anima 2, p. 81, a, ed. Ald. est id, non apud Theophrastum. V. Voss. De orig. idol. 3, 30, p. 373. Apud Theophr. autem lib. De odor. exstat vox διοδμία ». Postrema Suidas ex Philopono sumpsit in Aristot. De anima 2, M. 4, a, ubi plenius legitur : Ἔστι δὲ τὸ ὀσφραντικὸν αἰσθητήριον ἡ κατὰ τὰ ἔμπροσθια τοῦ ἐγκεφάλου μαστοειδὴς αὐτοῦ ἀπόφασις (scr. ἀπόφυσις cum Kustero). Τὴν δίοσμον τοῦ ἀέρος δύναμιν dixit Philoponus ib. 3, b, quem locum repetiit Suidas s. v. Κογχύλη. Etym. M. p. 136, 23 : Διειδὴς γὰρ ὁ ἀὴρ καὶ διαφανὴς καὶ δίοσμος, ἅτε λεπτομερέστατος ὤν. G. D. Utitur quoque bis Philop. De cr. mundi p. 187, 35 : Τὸ δίοσμον (aquæ) ἔλαττω πολὺ τοῦ ἐν ἀέρι· et p. 191, 31, de aere et aqua : Ὑγρόν ἐστιν ἑκάτερον καὶ χυτὸν, διαφανές τε καὶ δίοσμον καὶ διηχές. Hase.]

Διὸς πόλις, Ægyptiæ Thebaidis urbs maxima, alio nomine Ἑκατόμπολις dicta [immo ἑκατόμπυλος, quod in veteribus edd. Stephani Byz. in ἑκατόμπολος corruptum fefellit H. Stephanum] : cujus cives Διοσπολῖται. [Sex alias ejusdem nominis urbes memorat Stephan. Byz., quattuor Ægypti, unam Lydiæ, aliam Palæstinæ : ubi v. quæ editores annotarunt. In scriptura codices prope ubique variant modo divisim exhibentes Διὸς πόλις, modo conjunctim Διόσπολις, quod præferendum. In numis quibusdam est Διόπολις et Διοπολείτης : v. Eckhel. vol. 4, p. 106. Ap. Strabon. 10, p. 557 : Κάβειρα Πομπηίου σκευάσαντος εἰς πόλιν καὶ καλέσαντος Διόπολιν, unus tantum codex Falconerii p. 804 διόσπολιν præbet. G. D. Διοσπολίτης Alex. Trall. 12, p. 217. Anon.] || Διοσπολιτικὸν dicitur medicamentum quoddam [ventri adhibitum] a Galeno et Paulo Ægin. [7, 16, p. 270], forsan quod Diospoli primum inventum sit aut fieri solitum. [V. Galen. vol. 6, p. 125, 130, 174, 179. Anon. in Matthæi Lectt. Mosq. 1, p. 53, 54, unde corrigendum quod ibid. p. 52 legitur διοσπολίτου. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 62; vol. 2, p. 18. Synes. De febr. 8, p. 268 : Ἡ ἀντίδοτος Διοσπολίτου. G. Dind.]

[Διόσπορον inter synonyma lithospermi est apud Dioscor. 3, 158, ubi cod. Neapolit. διόσπυρον, quod legit Plinius H. N. 27, 74, et verum videtur.]

Διόσπυρον, τὸ, genus cerasi s. fructus ceraso similis : ut e Theophrasto patet H. Pl. 3, 13, [3]. Ibi enim de ceraso loquens, Ὁ δὲ καρπὸς, inquit, ἐρυθρὸς, ὅμοιος διοσπύρῳ τὸ σχῆμα· τὸ δὲ μέγεθος ἡλίκος κύαμος· πλὴν τοῦ διοσπύρου μὲν ὁ πυρὴν σκληρὸς, τοῦ δὲ κεράσου μαλακός. Meminit Galen. quoque hujus fructus, De alim. 2, 8 [vol. 6, p. 357], ubi ipsum numerat inter fructus sylvestrium arborum. Ibi tamen [in edd. vett.] non διόσπυρα scriptum, verum διόσφυρα : sed perperam procul dubio. Apud Plin. vero 27, 11 lithospermum aliqui Ægonychon vocant, alii Dios pyron, alii Heracleon.

Διόστεος, ὁ, ἡ, Gemino osse constans. [Aristot. H. A. 1, 15 : Τὸ δὲ διόστεον.]

[Διοσφόρος, ὁ, Diosphorus. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1022 ed. Wytt. : Αἰγέσθιος ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Διοσφόρου. G. Dindorf.]

[Διοσφραίνω, Odorum reddo. Schol. Aristoph. Ran. 1107 : Μινθῶσαι) διοσφρᾶναι, δυσοσμίας ἀναπλῆσαι, μιᾶναι.]

[Διοτέλης, ους, ὁ, Dioteles, peripateticus, in testamento Aristotelis ap. Diog. L. 5, 12.]

[Διοτήρ. V. Διοπτήρ.]

Διότι, Quamobrem, Qua de causa. Διότι ἐκλείπει ἡ σελήνη, Quæ causa sit cur luna deficit, pro διὰ τί. Sic Xen. Cyrop. 8, [4, 7] : Ἦ καὶ ἔχοις ἂν εἰπεῖν διότι; cui respondet Gobryas, ἔγωγε. || Quoniam, Quia, Eo quod, Propterea quod. [Herodot. 3, 55 : Τιμᾶν δὲ Σαμίους ἔφη, διότι ταφῆναί οἱ τὸν πάππον δημοσίῃ ὑπὸ Σαμίων· ubi infinitivo junctum est in oratione obliqua.] || Quod. Dem. [p. 284], in Ep. Philippi ad Thebanos : Πυνθάνομαι μέντοι διότι πᾶσαν ὑμῖν Ἀθηναῖοι προσφέρονται φιλοτιμίαν, βουλόμενοι ὑμᾶς συγκαταίνους γενέσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν παρακαλουμένοις, Audio quod Athenienses. [Ex Indice :] Διότι, pro δι' ὅτι, Propter quid, διὰ τί, ap. Aristot. sæpe, teste Bud. : Xen. quoque pro Propter quid usurpavit, sed citra interrogationem, pro Quare, Qua de causa, Quamobrem, Cur. Itidemque ap. Proclum et alios philosophos τὸ διότι, Causa cur, τὸ αἴτιον : ut et Diog. L., Τὸ ὅτι καὶ τὸ διότι. Alioqui signif. etiam Quoniam, Quia, Propterea quod : veluti quum Aristot. Probl. proposita quæstione quapiam, respondet per διότι. Itidemque Xen. et Lucian. usi esse comperiuntur, necnon Dem., teste Bud. : qui et pro Propterea usurpari nonnunquam tradit ex Argyropylo et Bessarione, Lucian. etiam auctorem citans. Interdum et pro simplici ὅτι ponitur, significante Quod. Dem. : Πυνθάνομαι μέντοι διότι πᾶσαν ὑμῖν Ἀθηναῖοι προσφέρονται φιλοτιμίαν. Sic Crito comicus ap. Athen. 4, [p. 173, C] : Πάντων ἀκούων διότι παρασίτῳ τόπος Οὗτος τρία μόνον ἀγαθὰ κεκτῆσθαι δοκεῖ. Et Xen. [?] : Λέγω διότι ἀφανίζουσιν, Dico quod obruunt, i. e. ὡς s. ὅτι. [Cum infinitivo (de qua constructione pluribus dicetur s. v. Ὅτι) Diodor. 4, 76 : Ὥστε τοὺς μεταγενεστέρους μυθολογῆσαι περὶ αὐτοῦ διότι τὰ κατασκευαζόμενα τῶν ἀγαλμάτων ὁμοιότατα τοῖς ἐμψύχοις ὑπάρχειν· ubi duo codd. ὑπάρχει. Polyb. 31, 20, 4.]

[Διοτίμα, ἡ, Diotima, n. pr. mulieris Mantineensis ap. Platon. Conviv. p. 201, D, aliisque ll., Aristid. vol. 2, p. 127, Lucian. Eunuch. c. 7, Imag. c. 18. ῑ]

[Διότῑμος, ὁ, Diotimus, n. pr. 1. ducis Atheniensis ap. Thucyd. 1, 45. 2. archontis Athen. olymp. 88, 1. Alios enumerarunt Jonsius De scriptt. hist. phil. 2, 15, p. 234, et Fabricius in B. Gr.]

Διοτρεφής, ὁ, ἡ, Ab Jove nutritus, Jovis alumnus. Ab Hom. βασιλεῖς, Reges, dicuntur διοτρεφεῖς, sicut et διογενεῖς, vel tanquam ab Jove ducentes originem, vel tanquam ab Jove regnum adepti. Et διοτρεφεῖς αἰζηοὶ ap. Eund. sunt ἄνδρες βασιλικοί. Vide Eust. [Il. B, 196 : Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος· N, 427 : Αἰσυήταο διοτρεφέος φίλον υἱόν· K, 43 : Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε· B, 660 : Πέρσας ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν· Od. E, 378 : Ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι. Hesiod. Theog. 82 : Διοτρεφέων βασιλήων· Sc. 118 : Ἥρως ὦ Ἰόλαε διοτρεφές. Themist. Or. 6, p. 79, A : Οὕτω διοτρεφὴς γίνεται βασιλεὺς, οὕτω διογενής. || Διοτροφὴς in epigr. Ptolem. ap. Synes. p. 312, D : Ἀλλὰ παρ' αὐτῷ Ζηνὶ διοτροφέως (scr. διοτροφέος) πίμπλαμαι ἀμβροσίης· ubi signif. activa accipi potest.]

[Διοτρέφης, ὁ, Diotrephes. V. Διιτρέφης.]

[Διοτροφής. V. Διοτρεφής.]

[Διούγκιον, Sextans, Gl. || Διούγγιον, Duplex uncia, Unciæ duæ. Georg. Pachym. Andron. 5, p. 290, B : Τοῖς μὲν Ἰταλοῖς διούγγια χρυσοῦ καὶ τριούγγια μηνὸς ἑκάστου ἐπλήρου. V. Glossar. med. Latin. in v. *Uncia auri.* Ducang. Conf. Διόγκινον.]

Διουρέω, Permingo, cujus tamen nulla exempla afferuntur : sed derivatum inde est verbale Διουρητικός. [Διουρεῖσθαι, Per urinam reddi et urinam ciere, ut de vinis dulcibus scribitur Hippocrati Περὶ παθῶν, p. 528, 9 : Μάλιστα διουρέονται καὶ τρέφουσι. Item de melle ib. p. 529, 55 : Καὶ γὰρ διουρέεται καὶ διακαθαίρεται μᾶλλον τοῦ μετρίου· Prorrh. 2, p. 105, C : Τὸ ποτὸν οὐκ ἐς τὴν κύστιν τρέπουσιν ὥστε διουρέεσθαι. Fors. Corruptum ex διορρόω notavimus s. h. v.]

[Διούρησις lectio vitiosa. V. Διόρρωσις.]

Διουρητικὸς, ή, όν, idem significans cum οὐρητικὸς, Urinam ciendi vim habens, Cui vis inest urinam movendi : δ. φάρμακα, Aristot., Medicamenta quæ urinam cient, Celso, Quæ urinæ movendæ sunt. Sic Galen. Ad Glauc., de quartana loquens : Ἐφεξῆς δὲ τοῖς δ. καλουμένοις χρῆσθαι φαρμάκοις. Itidem δ. δυνάμεις, Medicamenta urinam cientia, Diosc. 3, 76. Cæl. Aurel. Urinalia medicamenta vocat Chron. 1, 4. [Hippiatr. p. 114, 9 : Προσφερομένων δὲ τῶν διουρητικῶν δριμέων ὄντων. Ib. p. 101, 8 : Παραβάλλεται (equus) διουρητικοῖς· et p. 134, 27; 135, 22; 137, 12. Ἐγχυματισμοὺς διουρητικοὺς ib. p. 250, 14. Hase.]

[Διουρίζω. V. Διορίζω.]

[Διοφάνειος, ὁ, ἡ, Diophanius, patronym. a Διοφάνης. Inscr. Thebana ap. Bœckh. vol. 1, p. 760 : Ἑρμίας Διοφάνειος. G. Dind.]

[Διοφανὴς lectio vitiosa pro διαφανὴς in cod. Mediol. Themist. Or. 4, p. 60, D. G. Dind.]

[Διοφάνης, ους, ὁ, Diophanes, n. pr. rhetoris Mytilenæi, quo Ti. Gracchus magistro usus est, apud Cic. Bruti c. 27, Plut. V. Gr. c. 8, et Strab. 13, p. 617. || Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 520 : Διοφάνης Διοφάνου Ἀντιοχεύς. Alii ib. p. 298, 14; 355, ap. Porphyr. Vita Plotini, Varron. De re rust. 1, 1, Plin. in H. N. ll. pluribus. G. Dindorf.]

[Διόφαντος, ὁ, Diophantus, n. pr. 1. viri Atheniensis ap. Demosth. p. 368, 403, 436, 498, 505. 2. piscatoris ap. Theocr. 21, 1. 3. mathematici Alexandrini, cujus supersunt Arithmeticorum libri sex; aliorum alibi. Diophantus Themistoclis f. ap. Plut. Mor. p. 1, C, errore sive scriptoris sive librarii : nam nomen illi fuisse Cleophanto aliunde constat. || Ap. Arrian. Exp. 3, 6, 3 cod. Flor. διοφάντην exhibet pro Διόφαντον, formam nominis aliunde non cognitam. Nam apud Galen. vol. 13, p. 686 Διοφάντου restituendum pro Διοφάντους. G. Dind.]

[Διοφλισκάνω, Debeo. Jo. Cinnam. p. 167, A : Πολὺν ἁπανταχῆ διωφλήσατε γέλωτα. G. Dind.]

[Διοφῶν, ῶντος, ὁ, Diophon, n. pr. in epigr. Simonidis Anth. Plan. 1, 3. G. Dind.]

[Διοχαίτης, ὁ, Diochætas, n. pr. philosophi Pythagorei apud Diogen. L. 9, 21, ubi var. lect. Διοχέτη. G. Dindorf.]

[Διοχάρης, ους, ὁ, Diochares. Phot. Lex. p. 75, 5 : Ἠριδανός· ποταμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, οὗ αἱ πηγαὶ ἐντὸς τῶν Διοχάρους πυλῶν. V. de his Strabon. 9, p. 397.]

[Διοχέομαι, Vehor. Joseph. Genes. p. 53, B : Ἵππον αὐτῷ δυσήνιον ἐπιδίδωσι διοχήσασθαι. G. Dindorf.]

[Διοχετεία, ἡ, Aquæductus. Strabo 10, p. 458 extr. : Χώμασί τε καὶ διοχετείαις βιάσασθαι τὸν ποταμὸν πλημμελῶς ῥέοντα. Hemst.]

Διοχετεύω, Aquam per canalem duco, Derivo per canalem et tubum. Plato Tim. [p. 77, C] : Τροφὴν τῷ σώματι ἡμῶν διωχέτευσαν, τέμνοντες οἷον ἐν κήποις ὀχετοὺς, ἵν' ὥσπερ ἐκ νάματος ἐπιόντος ἄρδοιτο. Paulo supra dicit, Τὰς ἀρτηρίας ὀχετοὺς ἐπὶ τὸν πνεύμονα ἔτεμον. Per hos autem ὀχετοὺς τῆς τροφῆς τὰ νάματα ἐπίῤῥυτα γίνονται, ut ibid. loquitur. [Diodor. 20, 8 : Πολλῶν ὑδάτων διωχετευμένων καὶ πάντα τόπον ἀρδευόντων. Strabo 5, p. 211. Eustath. Opusc. p. 340, 29 : Δι' οὗ (σωλῆνος) καλὸν ὕδωρ διωχετεύετο. « Διαδοχεύσει in Actis Synodi primæ Nic. lib. 2, c. 18, in Fabricii Cod. pseudepigr. V. T. vol. 1, p. 845 corruptum videtur ex διοχετεύσει. » Struv.]

[Διοχὴ, ἡ, Distantia. Philo in Mathem. vet. p. 75 : Διοχὴν ἔχουσα ἀπ' αὐτῆς ὅσον δακτυλιαίαν.]

[Διοχής. V. Διώχης.]

[Διοχθώνδης, ὁ, Diochthondas, n. pr. Schol. Apoll. Rh. 1, 230 : Ἐκ δὲ Φανοσύρας τῆς Παίονος καὶ Μινύου πάλιν Ὀρχομενὸς καὶ Διοχθώνδης καὶ Ἀθάμας. Codex Par. διοχθώνας.]

[Διοχίτης, κώμη Αἰγύπτου, ἐν ᾗ τέθαπται Ὄσιρις. Ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ Διοχίτης, Steph. Byz.]

Διοχλέω, Turbo : Hesych. διοχλεῖ exp. ἐκταράττει. || Molestiam exhibeo, Molestus sum. Dem. : Σφόδρα ἀκριβῶς δεικνύναι πειρώμενος, διοχλῶ πάλαι ὑμᾶς εἰδότας, Molestus sum repetitione rei notæ, δι' ὄχλου γίνομαι. Pass. Διοχλοῦμαι, Molestia afficior, Molestia mihi exhibetur. [Suid. : Διοχλῶ δοτικῇ· διοχλοῦμαι δὲ αἰτιατικῇ. Lysias p. 103, 38 : Διώχληκε πόλεις πολλάς. Cum dat. Longus 3, 20 : Διοχλεῖν τῇ Χλόῃ, aliique : v. Abresch. ad Xen. Ephes. p. 256. Philoni vol. 2, p. 590, 21 διενοχλεῖν ex codd. restitutum pro διοχλεῖν. Themistii exx. indicavi in indice. Heliodor. 5, 29, ubi ante Coraen ὀχλεῖν. Passiv. in inscr. recenti ap. Bœckh. vol. 1, p. 428 : Μηδενὸς ἐξ ὀνόματος αὐτῶν διοχληθέντος. Διοχλούμενοι Nilus Epist. p. 47. G. Dind.]

[Διόχλησις, εως, ἡ, Obturbatio, Interpellatio. Andr. Cret. p. 51. Kall. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 24 : Τῶν διοχλήσεων. Et ib. 39. G. Dindorf.]

Διοχλίζω, Dimoveo. Hesych. : Διοχλίζει, ἀνακινεῖ. At διοχλίζειν στόμα, Nicander dicit pro Diducere os, Al. [226] : Διὰ δὲ στόμα βρυχὸν ὀχλίζοις Ὄφρ' ἂν ὑπεξερύγῃσι δαμαζόμενος χερὶ λώβην· q. l. schol. sic exp., τῇ σῇ χειρὶ ἄνοιγε τὸ μεμυκὸς αὐτοῦ στόμα, ἕως οὗ ἐμέσῃ. Ubi etiam nota βρυχὸν ab eo exponi μεμυκός.

Διοχυρόω, Munio. Polyb. [5, 46, 3] : Τὰ δὲ παρὰ τὴν λίμνην στενὰ, διωχυρωμένα τάφροις καὶ χάραξι.

[Διοχύρωσις, εως, ἡ, Munitio. Joseph. Genes. p. 30, C. G. Dindorf.]

[Δίοψ. V. Δίοπος.]

Δίοψις, εως, ἡ, Transpectus, ut Lucret. : Janua quum per se transpectum præbet apertum. [Pollux 2, 58.] Plut. [Mor. p. 948, F] : Καὶ ὅσα τοῦ φωτὸς οὐ παρέχει τῇ αἰσθήσει δίοψιν, Atque adeo quæcunque luminis perspicientiam oculis auferunt, Turn. Quod vero Plato in Tim. [p. 40, D] dicit, Τὸ λέγειν ἄνευ διόψεως τούτων αὐτῶν μιμημάτων, μάταιος ἂν εἴη πόνος, ita Cic. Latine, Si verbis explicare conemur, nullo posito ob oculos simulacro earum rerum, frustra suscipiatur labor. A Bud. exp. Perspectio, Dignotio : qui hunc Plut. in [Comp. Dem. et] Cic. l. [c. 1], Ἔστι δέ τις ἐν τοῖς λόγοις τοῦ ἤθους ἑκατέρου δίοψις, ita interpr., Licet mores conjicere et perspicere. Hesych. δίοψιν exp. κατασκοπὴν ἢ δι' ὅλου ὄψιν γινομένην καὶ διαύγειαν.

[Δίπαια, ἡ, Dipæa, oppidum Arcadiæ, ap. Pausan. 8, 27, 3. Gentile Διπαιεύς, de quo Steph. Byz. addit, ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις οὕτω. Sic Pausan. 3, 11, 6 : Ἐπὶ τούτοις δὲ ἐν Διπαιεῦσιν ...· οἱ δὲ Διπαιεῖς ἐν τῇ Μαιναλίᾳ πόλισμα Ἀρκάδων ἦσαν. Conf. 8, 8, 6 et 45, 2, et Herodot. 9, 35. G. Dindorf.]

[Δίπαις, ὁ, ἡ, Duos filios habens. Æsch. Suppl. 318 : Βῆλον δίπαιδα. || Aliter idem Cho. 334 : Δίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος θρῆνος ἀναστενάζει, Duorum liberorum.]

[Διπαλαιστιαῖος, αία, αῖον, Bipalmis. Geopon. 9, 10, 2, p. 593 : Ἕως διπαλαιστιαίου ὕψους. Oribas. p. 156 ed. Mai. : Τοῖς διαπαλαιστιαίοις διαπήγμασι πάχει, δακτυλιαίοις τῷ πλάτει, vitiose pro διπαλ—, et paullo post iterum διαπαλαιστιαῖον. G. Dind.]

Διπάλαιστος, ὁ, ἡ, Qui duorum palmorum est, Bipalmis. [Xenoph. Cyneg. 2, 4. Polyb. 27, 9, 2 : Βέλος ... διπάλαιστον.]

Δίπαλτος, ὁ, ἡ, Qui utrimque vibratur, vibrari potest. Generalius vero δίπαλτα ξίφη ap. Eur. [Iph. T. 323] quidam interpr. Enses ancipites. [Nicetas Chon. p. 164, B : Διπάλτῳ ξίφει.] At vero ap. Soph. Aj. p. 24 [v. 408] : Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι, Utrimque telum vibrans, Bud. Vide schol., qui inter alia habet, λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια. Eust. quoque [p. 674, 12] vult a substantivo παλτὸν esse hoc δίπαλτος : scribit enim, Καὶ παλτὸν εἶδός τι ὅπλου ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεύς. [Theophyl. Bulg. Epist. 74, p. 109 : Δίπαλτος ἡμῖν ὁ πονηρὸς ἔπεισιν. Eustath.

Opusc. p. 288, 94 : Δίπαλτοι τὸ Ῥωμαϊκὸν αὐτοῖς ἐπετέθησαν στράτευμα. || De fulmine Eurip. Tro. 1103 : Δίπαλτον ἱρὸν ἀνὰ μέσον πλατᾶν πέσοι Αἰγαίου κεραυνοφαὲς πῦρ.]

Διπάλτως, Utrimque telum vibrando, Utrimque movendo, Ambabus manibus, Totis viribus, VV. LL. sed sine auctore.

[Διπάνας, τοὺς διδύμους γεγεννημένους (γεγεννημένους Musur.), gl. obscura Hesychii. Δίπαιδας Alb. Simile voc. cum ἀνὴρ compositum memorat Arcad. p. 20, 11, διπάνηρ. G. Dindorf.]

[Διπενθημιμερὴς, ὁ, ἡ. Triclin. ad Soph. Ajac. 192 : Ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου· καλεῖται δὲ τοῦτο διπενθημιμερές. Hephæst. c. 15, p. 90. Boisson.]

[Δίπετρος, ὁ, ἡ, apud Epiphan. t. 2, p. 229, D, Εὑρίσκεται δὲ (chrysolithus) ἐν τῷ φρέατι διπέτρῳ, παρὰ τὸ τεῖχος τῆς Ἀχαιμενίτιδος Βαβυλῶνος, vertitur : In puteo duplicis petræ. Sed fort. est nom. proprium. Hase.]

Διπηχαϊκὴ, Interscalmium. Vitruv. 1, 2 : Et primum in ædibus sacris, ut e columnarum crassitudinibus, aut e triglypho, aut etiam embatere balistæ foramine, quod Græci περίτρητον vocitant : navibus interscalmio, quod διπηχαϊκὴ dicitur : item ceterorum operum e membris invenitur symmetriarum ratio. [Hoc Jocundi inventum est. Libri *dipheciaca*, *dissečiata* et similes corruptelas offerunt, quarum nulladum allata est emendatio satis probabilis.]

Δίπηχυς, ὁ, ἡ, Qui duorum cubitorum est, Duo cubita æquans, Bicubitalis, ut Plin. Bicubitalis caulis. [Herodot. 2, 78 : Νεκρὸν ... μέγαθος ὅσον τε πάντη πηχυαῖον ἢ δίπηχυν· 96 : Ξύλα ὅσον τε διπήχεα. Plato Phæd. p. 96, E : Τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου μεῖζον εἶναι, aliique : v. Lobeck. ad Phrynich. p. 549.] || Ejusdem signif. est Διπηχυαῖος, quo utitur Dioscor. 4. [Est ap. Theophr. H. Pl. 9, 11, 8, sed ibi cod. Urbinas cum Mediceis πηχυαῖον dant, quæ forma longe posterior antiqua, qua Theophrastus multis aliis in ll. cum ceteris Atticis scriptoribus utitur. Eandem in Dioscoride 4, 10 alii codd. in δίπηχυν mutant. Præterea 2, 190 διπηχυαίους codd. aliqui offerunt pro vulgato πηχυαίους. In universum formam hanc in αῖος vel ιαῖος in compositis adjectivis ponderalibus et mensuralibus multo recentiorem esse legitima illa, quæ nominis principis formam habet, veluti δίπηχυς, δικότυλος, διτάλαντος, διδάκτυλος, Atticisque scriptoribus minime usurpatam fuisse alteram διπηχυαῖος, δικοτυλαῖος, διταλαντιαῖος, διδακτυλιαῖος, egregie multisque exemplis positis docuit Lobeck. ad Phrynich. p. 549. Schneider. ad Theophr. vol. 5, p. 351.]

[Διπλάδιος, ία, ιον, i. q. διπλάσιος. Antipater in Anth. Pal. 11, 158 : Ἔσθος διπλάδιον.]

Διπλάζω, Duplex s. Geminus sum, ut Soph. Aj. p. 17 [266] chorus interroganti se Tecmessæ malitne Φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν, Ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών, respondet, Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακόν, Majus sane malum est, quod duplex est, h. e. τὸ ἀμφοτέρους λυπεῖσθαι. Exp. etiam Duplico, Gemino, ut διπλασιάζω : sed sine exemplo. Id autem nobis suppeditat [Euripides Suppl. 781 : Στρατηλάταις δορὸς διπλάζεται τιμά·] Menander ap. Athen. 8, [p. 364, D] : Πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται; [Antiattic. in Bekk. An. p. 89, 6 : Διπλάσαι, τὸ διπλασιάσαι. Ἄλεξις Κύπριδι. Andocid. p. 30, 27 : Εἰ ... τὸν φόρον ἑκάστῳ διπλάσειεν, quod Reisk. in διπλασιάσειεν mutabat. Schol. Arati Phæn. 21 : Διπλασθέντος τοῦ σ. Eustath. p. 961, 35 : Διπλασθὲν Αἰολικώτερον τὸ μ.]

Δίπλαξ, ακος, ἡ, Duplicata vestis, διπλῆ, μεγάλη διπλοΐς, ὥστε διπλῇ χρῆσθαι, inquit Hesych. Hom. Il. Γ, [126] : Ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, Δίπλακα, μαρμαρέην, ubi Eust. dicit sub. ἱστουργίαν aut ὑφήν, aut tale quid : quosdam autem subaudire χλαῖναν, et intelligere per δίπλακα, Magnam, quæ dupla indui possit ; et paulo post, ἣν ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, δίμιτον νοοῦσί τινες. [Ib. X, 441 : Ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε ... δίπλακα πορφυρέην· Od. Τ, 241 : Δίπλακα δῶκα καλὴν πορφυρέην. Antipater in Anth. Pal. 7, 413 : Ἅ τε συνωδὸς δίπλαξ.] Alibi vero scribit non solum de Læna dici, verum, ut et τρίπλαξ, de aliis quoque. Ac certe Il. Ψ, [243] legitur etiam δίπλακι δημῷ. Aliam autem habere originem hæc duo δίπλαξ et τρίπλαξ quam διπλοῦς, τριπλοῦς, videtur existimasse idem Eust. [Orpheus ap. Euseb. Pr. ev. 13, 12, p. 666, A : Δίπλακα θεσμόν. Hemst. || Æschyl. Pers. 277 : Φίλων ... σώματα ... κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσι. Recte intelligi videtur de trabibus navium. Scholiasta de accessu et recessu maris cogitavit.]

Διπλᾰσιάζω, Duplico, Duplo majorem facio. [Plato Leg. 11, p. 920, A : Τοὺς δεσμοὺς διπλασιάζων.] Plut. [Mor. p. 579, B] : Διπλασιάσασι τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. Philo De V. Mos. 1 : Διπλασιάσας τὴν χαράν. [Polyb. 18, 7, 8 : Διπλασιάζειν τὸ βάθος (aciei). Schæf. Lysias C. Diogiton. p. 908 R. : Ἐπεὶ δὲ ἐσώθη (ἡ ὁλκὰς) καὶ ἐδιπλασίασεν, αὐτοῦ τὴν ἐμπορίαν ἔφασκεν εἶναι, Duplum retulit, h. e. negotiatio tam fuit fructuosa ut centenæ minæ sumtus ducentenas lucri pepererint. Reisk. Cum genit. Diodor. 4, 84 : Καρπὸν τῷ μεγέθει διαλλάττοντα, διπλασιάζοντα τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις φυομένων. De literis duplicatis frequenter apud gramm., ut Etym. M. p. 128, 47 : Διπλασιάζουσι καὶ ἕτερον ρ. || Apud Tacticos quid significet v. s. Διπλασιασμός.]

[Διπλασίασις, εως, ἡ, Duplicatio. Suid. s. Διπλασιάσαι : Τῆς τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. Cod. Leid. διπλάσεως. G. D. Nicom. Geras. Arithm. p. 85, 19 : Κατὰ τὸν τῆς χώρας διπλασίασιν. Conf. Iamblich. ad eund. p. 41, C. Hase.]

Διπλασιασμὸς, ὁ, Duplicatio. [Pollux 4, 164 : Διπλασιασμοῦ δὲ Ἀντίφων εἶπεν.] Plut. Περὶ ἀδολ. [Id. Mor. p. 718, E : Τοῦ στερεοῦ δ. || A gramm. sæpe de duplicatione literæ dicitur. Etym. M. p. 68, 47 : Ἡλίως ἐπίρρημα, τὸ ματαίως, καὶ διπλασιασμῷ τοῦ λ καὶ συστολῇ τοῦ η ἄλλως· et de reduplicatione, ib. p. 56, 12 : Ἀλκομένη καὶ ἀλαλκομενηὶς ἐν διπλασιασμῷ ὡς ἀταρτηρὸς καὶ ἐτήτυμος. Eustath. p. 73, 3 : Αὔξησιν διὰ διπλασιασμοῦ γενομένην (in præterito, velut τέτυφα, πεποίηκα). Gregor. Cor. p. 463 : Ἔστι δὲ ὁ δ. ὅταν τινὶ τῶν συμφώνων τὸ αὐτὸ σύμφωνον προστεθῇ, οἷον ὅτι ὅττι. Philoxeni Alex. liber Περὶ διπλασιασμοῦ memoratur ab Suida, ubi cod. Leid. διπλασιασμῶν. || Hesych. : Δ., ἡ ἐν τακτικοῖς οὕτως ἐνόπλιος κίνησις. De qua Suid. : Διπλασιάσαι διχῶς λέγεται· ἢ γὰρ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἡ φάλαγξ μένοντος τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν, ἢ ἀριθμὸν αὐτόν. Γίνεται δὲ ἑκάτερον διχῶς, ἢ κατὰ λόχους ἢ κατὰ ζυγά. Ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν κατὰ μῆκος ἢ κατὰ βάθος. Quod deinceps copiosius explicat. Conf. Ælian. Tact. c. 28, 29. Polyb. 18, 7, 8 : Τοῖς δὲ πελτασταῖς καὶ τοῖς φαλαγγίταις παρήγγειλε διπλασιάζειν τὸ βάθος καὶ πυκνοῦν ἐπὶ τὸ δεξιόν.]

[Διπλασιαστικὸς, ή, όν. Isaac. Tzetz. ap. Mueller. ad Lycophr. p. 789 : Αἰολεῖς δὲ μόνοι Ἀχιλλεὺς γράφουσι· διπλασιαστικοὶ γὰρ, Literas duplicare solent. Schæfer.]

[Διπλασιεπιδίμοιρος, ὁ, ἡ. Gaudent. Introd. Harmon. p. 13 : Τῆς δὲ διὰ πασῶν τε ἅμα καὶ διὰ τεσσάρων (συμφωνίας λόγος) διπλασιεπιδίμοιρος, Ratio dupla sesquidimidia. || Aliam formam Διπλασιεπιδιμερὴς ex Man. Bryenn. Harmon. p. 395 indicat Cramer. G. D. Nicom. Geras. Arithm. p. 104, 20. Hase.]

[Διπλασιεπιδίτριτος, ὁ, ἡ, Ratio dupla sesquibitertia. Man. Bryenn. l. modo cit. Cramer. Domninus in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 420 : Δ. γὰρ ὁ η' τοῦ γ' ἐστὶν ἀριθμοῦ, Numero octonario bis continetur ternarius cum duobus trientibus. G. Dindorf.]

[Διπλασιεπίεκτος, ὁ, ἡ, Duplex cum parte sexta, ut est 13 ad 6, 26 ad 12, 65 ad 30. Nicom. Geras. p. 102, 2 : Ὥστε τὴν σύνθεσιν τοιαύτῃ τινὶ τάξει προχωρεῖν, διπλασιεφήμισυς, διπλασιεπίτριτος, διπλασιεπιτέταρτος, διπλασιεπίπεμπτος, διπλασιεπίεκτος, καὶ ἀνάλογον οὕτως. Hase.]

[Διπλασιεπίπεμπτος, ὁ, ἡ, Numerus duplex cum parte quinta, ut 11 ad 5, 22 ad 10. Nicom. Geras. p. 102, 1. Hase.]

[Διπλασιεπιτέταρτος, ὁ, ἡ, Duplex cum quadrante, ut 9 ad 4, 18 ad 8 ; Nicom. Geras. l. modo cit. et p. 103, 7 ; Iamblich. p. 69, A, C, et p. 70, A. Hase.]

[Διπλασιεπιτετραμερὴς, ὁ, ἡ, Duplex superquadripartiens, i. e. Duplex cui ex quinque partibus addas quatuor, ut est 70 ad 25, 196 ad 70. Nicom. Geras. p. 104, 21 ; Iamblich. p. 71, B, D et 72, A. Idem

A Nicom. p. 108, 9 videtur vocare Διπλασιεπιτετράπεμπτος. Hase.]

[Διπλασιεπιτριμερής, ὁ, ἡ, Duplex superbipartiens, i. e. Duplex cum besse, ut 24 ad 9, 64 ad 24. Nic. Ger. p. 104, 21; Iambl. p. 71, A et 72, B. Hase.]

[Διπλασιεπίτριτος, ὁ, ἡ, Duplex cum parte tertia, ut 7 ad 3, 21 ad 9. Nic. Ger. p. 101, 35 et 107, 22; Iambl. p. 69, A, C, 70, A. Hase.]

[Διπλασιεφήμισυς, ὁ. Domninus Boiss. An. vol. 4, p. 420: Πολλαπλασιεπιμόριος γὰρ ὁ ε΄· τοῦ β΄ ἔχει γὰρ αὐτὸν δὶς καὶ ἥμισυ μέρος αὐτοῦ· διὸ καὶ λέγεται διπλασιεφήμισυς, ὁ δὲ β΄ τοῦ ε΄ ὑποδιπλασιεφήμισυς. G. Dind.]

Διπλασιολογία, ἡ, ut γνωμολογία, verba sophistarum, ap. Platon. Phædro [p. 267, C], Bud. [Est i. q. διπλῆ λέξις, Usus nominum compositorum s. junctorum. V. Διπλοῦς.]

[Διπλασιόπλευρος, ὁ, ἡ, Qui duplicem spondam habet. Κλῖναι διπλασιόπλευροι ap. Aristot. Mechan. 25, p. 856.]

Διπλάσιος, [ία, ιον] et Διπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, Duplo major. Plato Euthyd. p. 300, D: Ὥστε ὁ Κτήσιππος ἐγένετο B πλεῖον ἢ διπλάσιος· Menon. p. 82, E: Ἀπὸ τῆς διπλασίας γραμμῆς φῂς τὸ διπλάσιον χωρίον γίγνεσθαι;] c. genit. ut ap. [Platon. Rep. 4, p. 422, C: Διπλασίοις τε καὶ τριπλασίοις αὐτῶν μαχοῦνται· Charmid. p. 168, C. Theocr. 12, 26: Διπλάσιον δ' ὤνησας·] Polyb. [6, 23, 13]: Διπλάσιος ἑαυτοῦ φαίνεται, Duplo major apparet quam sit, Bud. interpr. Isocr. Panath. [p. 268, B]: Διπλασίαν πεποιηκέναι τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐξ ἀρχῆς συστάσης. Aristot. De mundo [c. 6 med.]: Ἐν διπλασίονι τούτων χρόνῳ. Interdum cum ἤ: ut Isocr. De pace [p. 163, C]: Διπλασίας ἢ νῦν τὰς προσόδους λαμβάνουσαν. [Dionys. A. R. 7 extr.: Ἀπὸ διπλασίων χρημάτων ἢ πρότερον.] Plato Epist. 7, [p. 332, E]: Διπλασίαν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν μόνον ποιήσει, Duplo majorem reddere. Vel, ut alii, Duplicare. || Διπλάσιος, et interdum etiam Διπλασίων, Duplex, διπλοῦς. [Antiphanis fabula fuit Διπλάσιοι, memorata ab Athenæo 11, p. 503, E, et Stobæo Floril. 121, 4. Aristoph. Av. 55: Ἵν' ᾖ διπλάσιος ὁ ψόφος.] Thuc. 2, [76]: Διπλάσιόν τε πόνον ἔχειν, καὶ ἐν ἀμφιβόλῳ μᾶλλον γίγνεσθαι. Sic διπλα- C σίας ζημίας dixit Idem 3, [67]. Isæus [immo Antiphon. p. 129, 11]: Διπλάσιον καθίστησι τὸ μίασμα, Geminat piaculum, Bud. Idem ap. Demosth.: Ἀποδιδότωσαν διπλάσια τὰ χρήματα [ex p. 1296, 18], interpr. Esto dupli persecutio. Sic ap. Plat. De LL. διπλασίαν ἐκτίνειν vertitur Duplum restituere. [Et ap. Demosth. p. 733, 5, de judice, τὴν διπλασίαν καταδικάζειν.] Apud Eund.: Πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος, Duplici honore aut eo amplius dignus. Et, Σὺν διπλασίονι ἐλαίῳ, in VV. LL. pro Cum olei partibus duabus. || Διπλάσιοι plur. ap. Plut. Apophth. p. 206 pro Bis tot, ut annotat Bud. [Lac. p. 235, B: Παῖδας μὲν οὐ δώσειν ... πρεσβύτας δὲ ἢ γυναῖκας, εἰ βούλοιτο, διπλασίους δώσειν.] || Διπλάσιον ἔσθος, Anthol. 2, Duplicata vestis. [Lectio vitiosa pro διπλάδιον, quod v. || Διπλάσιος quamvis α correpto dicatur, tamen Ionica forma (de qua Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 545, 7) Διπλήσιος est ap. Herodot. 4, 68: Μεταπέμπεται ἄλλους διπλησίους μάντιας· 6, 57: Διπλήσια νέμοντας ἑκατέρῳ τὰ πάντα ἢ τοῖσι ἄλλοισι· 7, 103: Πρὸς τὸ διπλήσιον D ἀντιτάσσεσθαι. Eratosth. ap. Eutoc. ad Archimed. p. 22 ed. Basil.: Εἰ κύβον ἐξ ὀλίγου διπλήσιον ὦ 'γαθὲ τεύχειν φράζεαι. Sic cod. Flor. Edit. διπλάσιον. || Διπλασίων forma usitatissima recentioribus, sed veteribus Atticis minus probata, Isocrati p. 104, D: Τὸν λόγον ᾐσθόμην διπλασίω ἂν γενόμενον τοῦ νῦν ἀναγιγνωσκομένου, exemta cod. Urbinatis auctoritate, qui διπλάσιον præbuit: quanquam idem cod. De antid. p. 464 ed. Bekk. πολυπλασίω χρόνον scriptum habet, ubi ceteri πολὺ πλείω. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 411, et quæ s. v. Πολυπλασίων dicentur. Ap. Dem. p. 1296, 18 l. supra cit. cod. Paris. unus διπλασίονα. Ap. Galen. vol. 4, p. 403 διπλασίων, sed post pauca verba διπλάσιος. Plut. Mor. p. 1138, E: Ἐν διπλασίονι λόγῳ. Themistii exempla indicavi in indice. Accus. διπλασίω ex Philostr. p. 266 affert Wakef. || Διπλάσιον et διπλοῦν quid differant exponit Ammon. p. 42: Διπλοῦν καὶ διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γάρ ἐστι κατὰ μέγεθος, διπλάσιον δὲ κατὰ ἀριθμόν, οἷον, διπλάσια χρήματα ἔχει. Ἐπὶ δὲ τῶν A διπλουμένων τὸ διπλοῦν, ὥσπερ ἐπὶ τῶν πτυσσομένων ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐκέτι διπλάσιον. Similiter Eran. Philo p. 166, et Thomas M. p. 242, contra quem v. quæ attulit Sallier. G. Dindorf.]

[Διπλᾰσιόω, Duplico. Thucyd. 1, 69: Αὔξησιν τῶν ἐχθρῶν διπλασιουμένην. Tzetz. Exeg. Il. p. 87, 15: Αἰολικόν ἐστι τὸ διπλασιοῦν τὰ σύμφωνα. Sic ib. p. 88, 16, 21 (ubi διπλασιοῦνται); 103, 26.]

[Δίπλασις. V. Διπλασίασις.]

[Διπλασίων. V. Διπλάσιος.]

Διπλασίως, ut διπλασίως ἐλάττω Plato De Leg., Duplo minora. [Aristoph. Av. 1578: Δ. μᾶλλον ἄγχειν μοι δοκεῖ. Dionys. A. R. 10, 49: Δ. ἔτι ἐπερρώσθησαν εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν οἱ πολῖται. Polyb. 2, 29, 9. Eutolm. in Anth. Pal. 7, 611: Δειλαίη μήτηρ κόψατο δ.]

[Διπλασμός, ὁ, i. q. διπλασιασμός, Duplicatio. Eustath. p. 1396, 53: Ὁ δὲ πεσσὸς παρὰ τὸ πεσεῖν ἐτυμολογεῖται κατὰ διπλασμὸν τοῦ σ.]

[Διπλάω (?). Hippocr. p. 621, 25: Οὖρον λαβὼν παλαιὸν καὶ σιδήρου σκωρίην ὅσην διπλᾷ ἐς τὰ θρύμματα, B Urinam veterem sumito et ferri recrementum tantum, ut in fragmenta resolvi possit. Foes.]

[Διπλεθρία, ἡ, Duo jugera. Inscr. Corcyræa Muratori p. 588: Δ. ἀμπέλων. Ibid. etiam τετραπλεθρία. Schneid. Bœckh. Corp. inscr. gr. vol. 2, n. 1840, l. 20 et 22. Hase.]

[Δίπλεθρον, τὸ, Duo jugera. Polyb. 34, 12, 5: Προστιθεὶς τῷ ὀκτασταδίῳ δίπλεθρον.]

[Δίπλεθρος, ὁ, ἡ, Bijugeris, Duorum jugerum mensuram habens. Diodor. 1, 64: Ὧν ἑκάστη μὲν πλευρὰ δίπλεθρος ὑπάρχει· 2, 7 extr., δ. ὁδός· 1, 47, μῆκος: Lucian. V. H. 1, 16: Ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν καὶ δίπλεθρος ἦν.]

[Δίπλευρος, ὁ, ἡ, Qui duo latera habet. Suid. (s. Παραγωγή): Ἐν μονοπλεύρῳ ἢ διπλεύρῳ ... τάγματι βαδιεῖται, ex Arriani Tact. 66. Kall. Donat. ad Terent. Adelph. 3, 2, 43: « Complexio est δίπλευρος, in qua utrum senseris, contrarium tollis. » Boisson.]

Διπλῆ, ἡ, nota est et σχηματισμὸς in comœdiis atque tragœdiis, cujus una species dicitur ἔσω νενευ- C κυῖα, altera ἔξω βλέπουσα: figura est trianguli obliqui sine basi [illius > vel >—, hujus < vel —<. Utraque etiam cum paragrapho, i. e. lineola recta, —, componitur]. Vide Hephæst. [p. 133, 134], schol. Aristoph. Pluti [253, qui multiplicem hujus signi usum ad distinguendas carminum et scenicorum et lyricorum partes explicant. Eodem etiam veteres critici et interpretes Homeri usi sunt, multiplici significatu, et quidem vel ἀπεριστίκτῳ >—, vel περιεστιγμένῃ >:—: de quo v. gramm. a Villoisono editum in Proleg. ad Homer. p. LX. Diogenes L. 3, 66, ubi de signis criticis librorum Platonicorum agit: Διπλῆ περιεστιγμένη πρὸς τὰς ἐνίων διορθώσεις. Διπλῆν βάλλειν τῷ στίχῳ schol. Hom. Il. K, 398. G. D.] Διπλῆ etiam Hesychio est ὀρχήσεως εἶδος ἢ κρούσματος. [Aristoph. Thesm. 982: Διπλῆν χάριν χορείας. Memoratur etiam a Polluce 4, 105.]

Διπλῇ, adverb. Dupliciter. [Soph. Antig. 725: Εὖ γὰρ εἴρηται διπλῇ, i. e. Ab utroque. Eurip. Ion. 760: Εἰ θανεῖν μέλλω διπλῇ.] Synes. Epist. 98: Διπλῇ τιμώμενοι, καὶ τῷ μεγέθει τῶν γραφομένων καὶ τῇ σπουδῇ τῶν D γενομένων. Διπλῇ ἤ, Duplo magis quam, sicut etiam διπλόος ἤ. Plato De rep. 1: Διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτά, Duplo amplius quam ceteri ea amplectuntur.

[Διπληγίς, ίδος, ἡ.] Διπλησίδες sc. χλαῖναι, eædem sunt, quæ δίβολοι s. διπλαῖ, Duplices lænæ, ut testatur Pollux [7, 47, nunc ex codd. emendatus]. Sed scr. potius διπληγίδες, ut in Ἀπλήγιος docui.

[Διπλήδιον lectio vitiosa. V. Διπλοΐδιον.]

[Διπλήθης, ὁ, ἡ, Duplicatus, Bis plenus. Nicand. Al. 153: Ἢ καὶ σιραίοιο πόσιν διπληθέα (scr. διπλήθεα) τεύξαις· ubi alii libri διπλήρεα. Schol.: Διπλῆν κελεύει πόσιν τῶν τεσσάρων δραχμῶν δοῦναι, ὅ ἐστιν ὀκτὼ δραχμῶν.]

[Διπλήσιος. V. Διπλάσιος.]

[Διπλοδέω, Bis venio, Repetor. Theo Smyrn. Music. p. 145. Conf. Δευτεροδίομαι.]

[Διπλόδρομος, ὁ, Duplex cursus. Pisid. Opif. M. v. 351: Τίς ... καὶ φωσφόρον γνοὺς καὶ σκοπήσας ἕσπερον οὐκ οἶδεν αὐτὸν ἐργάτην διπλοδρόμων, κήρυκα νυκτὸς καὶ προφήτην ἡμέρας.]

. [Διπλοιΐματος, ὁ, ἡ, Duplicato pallio utens. Cercidas ap. Diog. L. 6, 76. Wakef.]

Διπλόη, ἡ, Duplicitas. [Plato Sophist. p. 267, E, de ferro, quod non ex uno cusum est, sed commissuram habet : Τὸν δοξομιμητὴν δὴ σκοπώμεθα ὥσπερ σίδηρον, εἴτε ὑγιὴς εἴτε διπλόην ἔχων τινά ἐστιν ἐν ἑαυτῷ. « Ex hoc l. medicina facienda est Plutarcho Pericle c. 11 : Ἡ μὲν ἐξ ἀρχῆς διαπλοκή τις ὕπουλος, ὥσπερ ἐν σιδήρῳ, διαφορὰν ὑποσημαίνουσα δημοτικῆς καὶ ἀριστοκρατικῆς προαιρέσεως. Scrib. διπλόη. Levius idem laborat Moral. p. 715, F : Καὶ τὸ ὕπουλον ὥσπερ τινὰς διπλοῦς ἀναπτύσσει τῆς ψυχῆς. Lege διπλόας. P. 441, D : Ἡ διττὸς ἡμῶν ὡς ἀληθῶς ἕκαστός ἐστι καὶ σύνθετος· τὴν γὰρ ἑτέραν διπλόην οὐ κατεῖδον· 802, B : Διπλόας ἐν σιδήρῳ μαλάσσων καὶ καταλεαίνων. » Ruhnken. ad gl. Timæi p. 86 : Διπλόον ἐπὶ σιδήρου εἴρηται ὅταν ἀπό τινος ἑνώσεως ἀπόλυσίς τις ᾖ εἰς παράθεσιν μᾶλλον ἢ ἕνωσιν· ἐπὶ δὲ ἤθους τροπικῶς τὸ μὴ ὑγιὲς δηλοῖ. Philo in Mathem. vet. p. 71 : Ὥστε μήτε διπλόην μήτε ἄλλο σῖνος ἐν αὐτῷ (τῷ σιδήρῳ) μηδὲν ὑπάρχειν. Pollux 9, 118 : Διπλοῦ ἱμάντος λαβυρινθώδης ... περιστροφή, καθ' ἧς ἔδει καθέντα παττάλιον τῆς διπλόης τυχεῖν. || « Διπλόη dicitur Ossis calvariæ duplicata lamina et interior ejus pars rara et laxa, cavernosa et mollissima, qua ossa inter se connectuntur. Meditullium vocatur et secunda lamina recentioribus. Hippocr. p. 896, D : Ἡ δὲ δ. κοιλότατον καὶ μαλθακώτατον καὶ μάλιστα σηραγγῶδές ἐστι· 910, D : Ὑποφύεται δὲ ἐκ τῆς διπλόης τοῦ ὀστέου καὶ ἐκ τοῦ ὑγιέος.... Διπλόην Celsus Interiorem partem qua ossa inter se connectuntur vocat. Alii Medium calvariæ discrimen : cujus meminit Galenus Methodo med. 6, 5 : Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου ἐστὶ διπλόος. » Foes. Rufus De partibus hominis p. 34 ed. Clinch. || Κολπώδη διπλόην ap. Ælian. N. A. 9, 4, de fistulato aculeo scorpionis.] Themist. De anima 2, [250] : Ὥσπερ δὲ ἐν τοῖς ἠθικοῖς διττὸν τὸ τέλος ἐλέγετο, οὕτω δὴ καὶ ἐν τῇ φύσει ταύτην τὴν διπλόην θετέον. Bud. Comm. [Clemens Al. p. 901 : Ὀλισθηρὸν τὸ γένος τῶν τοιούτων θρεμμάτων ὡς ἂν μὴ σχιδανοπόδων ὄντων μηδὲ τῇ διπλόῃ τῆς πίστεως ἐπερειδομένων. Wakef. Διπλόη συντάξεως, Duplex constructio, Eustath. p. 409, 46. Schæf.] Pisides ap. Suid. : Ἐπίσχεν ὑμῶν τὴν βολὴν ὑπηγμένην ἡ τοῦ χιτῶνος ἐμπεσοῦσα διπλόη. Gregor. ἐν τῷ περὶ φιλοπτωχίας λόγῳ, διπλόην appellat Varium et multiplicem Scripturæ intellectum, de allegoria legis loquens : Εἰ μέν τοι καὶ ἄλλο κρύπτων ἀπόρρητον καὶ βαθύτερον, οἷα τὰ πολλὰ τοῦ νομικοῦ βάθους καὶ τῆς διπλόης, οὐκ ἐμὸν τοῦτο εἰδέναι. Διπλόη etiam, sicut διπλόος de Versipelle dici paulo post indicabo, Vafritiam versutiamque ac fraudem significat hominis aliud in ore, aliud in corde habentis, opponiturque τῇ ἁπλότητι, i. e. ἀφελείᾳ. Gregor., alter frater Basilii, De homine : Τὸ ὄντως ἀγαθὸν ἁπλοῦν καὶ μονοειδές ἐστι τῇ φύσει, πάσης διπλόης καὶ πρὸς τὸ ἐναντίον συζυγίας ἀλλότριον· τὸ δὲ κακὸν ποικίλον τε καὶ κατεσχηματισμένον. Bud. Comm. Διπλόη, inquit Suid., ἡ ἔξωθεν ἀρετὴ φαινομένη, ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας. Καὶ οἱ φιλίαν μὲν ὑπισχνούμενοι, προϊέμενοι δὲ αὐτὸν τοῖς πολεμίοις. [Schol. Luciani ad Phalar. 1 p. 188 : Αὐθέκαστος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντος. Mich. Syncellus in Dionys. Areop. p. 370 : Ἁπλοῦς μὲν τῇ ὀρθότητι καὶ ἀληθείᾳ, πάσης ὑπουλότητος καὶ διπλόης ἀπηλλαγμένος. A Platone vocem διπλόη etiam sumserunt Themist. Or. 21, p. 258, C, et Synes. Ep. 147, p. 288. Ruhnken. l. c. Theodoret. vol. 3, p. 316 : Οἱ διπλόην περίκεινται καὶ ἕτερα μὲν φρονοῦσιν, ἕτερα δὲ λαλοῦσι.]

[Διπλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Duplex folium habens. Oppian. Ixeut. 1, 23, p. 180 : Ταῖς διπλόθριξι πίτυσι. Wakef.]

[Διπλοΐδιον, τὸ, Læna duplicata. Διπλοΐδιον scriptum ap. Pollux. 7, 49 contra Atticorum consuetudinem. Herodian. p. 446 ed. Piers. : Διπλήδιον, τὸ διπλοῦν ἱμάτιον. Quod ex διπλοΐδιον corruptum.]

Διπλοΐζω, ίσω, Duplico, Hesych. [qui per διπλασιάζειν explicat. Æsch. Agam. 835 : Δύσφρων γὰρ ἰὸς ... ἄχθος διπλοΐζει, ubi trisyllabum de more Atticorum : v. Pierson. ad Mœr. p. 275. Eidem poetæ Eum. 1013 : Χαίρετε χαίρετε δ' αὖθις ἐπιδιπλοΐζω, restituendum, ni fallor, ἔπος διπλοΐζω, ut respondeat hic versus strophico Χαίρετ' ἐν αἰσιμίαισι (libri αἰσιμίαις) πλούτου.

A Partem veri vidit G. Burgesius, qui ἔπος διπλοῦν ἄξω conjecit. G. Dindorf.]

Διπλοΐς, ΐδος, ἡ, Læna duplicata, διπλουμένη χλανὶς ἐν τῷ φορεῖσθαι, Hesych. VV. LL. de hac intelligi dicunt quod Horat. Ep. 1, [17, 25] dixit, Contra quem duplici panno patientia velat : item Tunicam et Pallium ap. LXX Interprr. exp. et Chlamydem 1 Reg. 24, [6. Antipater in Anth. Pal. 7, 65 : Μία διπλοΐς. Sæpius hoc voc. utuntur gramm. ad explicandam Homericam δίπλακα. V. Heyn. ad Il. Γ, 126, vol. 4, p. 476. Ἐφεστρίδα ap. Lucian. Charon. c. 14 schol. interpretatur διπλοΐδα. || Apud Hesych. inter Διπλοῦς et Δίπνοια legitur, Διπλόϊδα, διπλοΐδα. Fortasse Διπλωΐδα ex l. aliquo poetæ. Neque enim probari potest Piersoni conjectura (ad Mœr. p. 276) : Διπλοΐδα, διπλοΐδα. || Duplicata lamina ossis calvariæ. Hippocr. De morb. 2, p. 469 : Διακαθήραντα τὸ ὀστέον, ξῦσαι ἕως ἂν ἀφίκηται εἰς τὴν διπλοΐδα· εἶτα ἰῆσθαι ὡς κάτηγμα. Et iterum paullo post. Conf. Διπλόη. G. Dind.]

[Διπλοκαρδία, ἡ, Cor duplex. Barnab. Epist. cath.
B in Coteler. Patr. vol. 1, p. 52, et plurali numero in Constit. apostol. ib. p. 370. Tribuitur hominibus aliud sentientibus aliud dicentibus. Conf. Διπλόη. G. Dindorf.]

[Διπλοκιόνιον, τὸ, Bicolumnium. Ducas Hist. Byz. p. 159, C : Πλοῖα ... ἱστάμενα ἐν τῷ διπλοκιονίῳ. (Ibid. p. 152, D eundem locum διπλοῦν κίονα vocat, ubi vid. Bulliald. p. 269.) Nicet. Chon. Histor. p. 346, A : Κατὰ τοὺς κίονας, ubi cod. Græcobarb. ἐν τῷ διπλοκιονίῳ. Conf. Δικιόνιον. G. Dind.]

[Δίπλοκος, ὁ, ἡ, Duplex, Duplicatus. Schol. cod. Paris. Lycophr. 636 : Δικώλοις σφενδόναις) διπλόκοις. G. Dind. Pseudochrys. t. 7, p. 303, 14 : Ἡδὺς τῆς κενοδοξίας ὁ βρόχος, οὐχ ἡδὺς δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ δίπλοκος. Hase.]

[Διπλόνηστος, ὁ, ἡ, Biduanam jejunans. V. l. Nomocanonis s. v. Διπλοῦς afferendum.]

Διπλόος, Διπλοῦς, [διπλόη διπλῆ, διπλόον διπλοῦν], Duplus. [Hom. Il. Δ, 133 : Διπλόος ἤντετο θώρηξ· K, 134 : Χλαῖναν ... διπλῆν. (Κροκωτὸν διπλοῦν et ἀμόργινον διπλοῦν
C in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 246.) Διπλοῦν οἰκίδιον, Duarum contignationum domuncula, apud Lysiam p. 92, 28. Herodot. 6, 104 : Ἐκπεφευγὼς διπλόον θάνατον. Ap. eund. 3, 42 χάρις διπλέη, pro διπλόη, forma aliunde non cognita. Διπλόον ἐπαναπνεῖν, Geminata respiratione respirare, Hippocr. p. 1234, E. Διπλόα ἀρετὰ Pindar. Nem. 5, 96. Æsch. Agam. 642 et Soph. Aj. 242 : Διπλῇ μάστιγι, et διπλοῖς κέντροισι OEd. T. 809 (quocum conferendum quod ex Synaxario Vitæ S. Joannis memorat Ducangius : Τραχέσιν αὖθις ῥάβδοις ταῖς παρ' αὐτοῖς διπλαῖς οὑτωσὶ λεγομέναις μαστίζειν προστάττουσιν). Æsch. Pers. 165 et Eur. Or. 632 διπλῆ μέριμνα. Soph. El. 1415 : Παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν· Antig. 14 : Ἀδελφῶν μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί, Quum se invicem interemissent : quod ἐπαλλήλοιν χεροῖν dixit v. 57. Aristoph. Lys. 589 : Πλεῖν ἢ διπλοῦν αὐτὸν (τὸν πόλεμον) φέρομεν, Duplo majore ex parte (quam viri).] 1 Tim. 5, [17] : Οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, Duplici honore. Sic διπλοῦς λόγος, Duplaris
D proportio. [Διπλοῦς χρύσινος, ἤγουν ὀβολὸς, Dipundium, Gl.] Διπλοῦν ὄνομα, Nomen compositum. [Διπλᾶ ὀνόματα, Verba composita, juncta. Aristot. Rhet. 3, 3, 1, ubi hæc exempla ponuntur, πολυπρόσωπος οὐρανὸς, μεγαλοκόρυφος γῆ, ἀκτὴ στενοπόρος, πτωχόμουσος κόλαξ. Plura exx. dedit Voss. Instit. Rhet. 6, 4, p. 449. Præceptum Aristotelis hoc est 3, 3, 13 : Οἱ ἄνθρωποι τοῖς διπλοῖς χρῶνται, ὅταν ἀνώνυμον ᾖ καὶ ὁ λόγος εὐσύνθετος, οἷον τὸ χρονοτριβεῖν· ἀλλ' ἂν πολὺ, πάντως ποιητικόν. Διὸ χρησιμωτάτη ἡ διπλῆ λέξις τοῖς διθυραμβοποιοῖς· οὗτοι γὰρ ψοφώδεις. Haud dubie hoc sensu διπλασιολογίαν dixit Plato in Phædro p. 267, C, ubi eam cum γνωμολογίᾳ et εἰκονολογίᾳ Polo rhetori tribuit. Ernest. Lex. rhet.] Διπλοῦν κόκκινον, Bis tinctum coccinum, Exod. 25, [4], ut habetur in VV. LL. Eust. [p. 1863, 35] inter διπλοῦν et διπλάσιον sic distinguit, ut διπλοῦν κατὰ μέγεθος dicatur, διπλάσιον autem κατ' ἀριθμόν. [V. Διπλάσιος.]

|| Διπλοῦς cum gen. Duplo major quam : cujus exemplum cum Gazæ interpr. in VV. LL. hoc affertur [ex

Aristot. H. A. 5, 21]: Τὸ μέγεθος διπλῆς τῆς χρηστῆς μελίττης, Duplo major quam apes frugi. [Lectio vitiosa pro διπλάσιος (ὁ ἡγεμών).] In qua signif. Matth. 23, [15] usus est comparativo, Ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν. [Ad quem l. Grotius citavit Justin. Mart. p. 215, B : Διπλότερον ὑμῶν βλασφημοῦσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Appian. Hist. præf. § 10, ab Schweigh. cit. : Σκεύη διπλότερα τούτων. || Διπλοῦν ὅσον in lege ap. Demosth. p. 629, 22 : Διπλοῦν ὀφείλειν ὅσον (ὅσου codex unus) καταβλάψῃ.]

|| Διπλοῦς, ut referunt VV. LL., Marcello interdum signif. non Duplex, sed Latus et grandis, ut Diosc. 2, 213, quemadmodum etiam Lat. Duplex; ut Virg. Georg., Duplici aptentur dentalia dorso. Et paulo post, Duplex per lumbos agitur spina. [|| Eurip. El. 492 : Ἐξελκτέον διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίρροπον γόνυ. Recte explicant Curvam (senio) dorsi spinam. Musgr. confert Virgil. Æn. 12, 927 : « Duplicato poplite Turnus », et Plut. Camill. c. 41 : Κάμπτεσθαι ταχὺ καὶ διπλοῦσθαι τὰς μαχαίρας. Addo Virgil. Æn. 11, 645 : « Duplicatque virum (hasta) transfixa dolore. Valer. Max. 5, 1, ext. 1 : « Duplicatum frigore corpus ». Seidl.]

|| Διπλοῖ in plur. accipitur etiam pro Duo, ut διπλοῖ βασιλῆες : item διπλόα ἤματα : quorum prius e Soph. [Aj. 970], posterius ex Apoll. Rh. [1, 588] citatum reperitur in VV. LL. [Soph. Phil. 793 : Ὦ διπλοῖ στρατηλάται· OEd. T. 1135 : Ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνί. Æsch. Prom. 950 : Μηδέ μοι διπλᾶς ὁδοὺς ... προσβάλῃς. Id. fr. ap. Eustath. p. 927, 39 : Εἷλκον ἄνω λυκηδὸν ὥστε διπλόοι λύκοι νέβρον φέρουσι. Ambo, Soph. Ant. 51 : Διπλᾶς ὄψεις ἀράξας.]

|| Διπλοῦς Duplicem etiam et versipellem significat, ut contra ἁπλοῦς Hominem simplicem : διπλοῦς ἀνὴρ Eur. [Rhes. 395 : Φιλῶ λέγειν τἀληθὲς ἀεὶ κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ. Plato Rep. 3, p. 397, D : Ὅτι οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῖν οὐδὲ πολλαπλοῦς· 8, p. 554, D : Οὐκ ἄρα ἂν εἴη ἀστασίαστος ὁ τοιοῦτος ἐν ἑαυτῷ οὐδὲ εἷς, ἀλλὰ διπλοῦς τις. Dionys. H. Rhet. p. 66 (c. 11, 5, p. 402, 3) : Ἕλλην Θετταλὸς, διπλοῦς καὶ ποικίλος. (Sic Sylburg. Libri διπλῶσαι ποικίλος.) Hesych. : Διπλοῦς ἄνδρας, παλιμβόλους. ... Græcorum imitatione *duplicem Ulyssem* feliciter dixit Horatius Carm. 1, 6, 7, quod explicuit Bentlejus. Glossæ Isidori : *Artificem* (immo *Altriplicem*, ut codd. et alia Glossaria), *duplicem*, *dolosum*. Ruhnken. ad Tim. p. 86, 87. Xenoph. H. Gr. 4, 1, 32 : Διπλοῦν οὐδὲν πώποτέ μου οὔτε ποιήσαντος οὔτε εἰπόντος. Ideo § 37 ἁπλῶς, inquit, ὑμῖν ἀποκρίνομαι. Hemst. Hesychii gl., quam Ruhnk. non integram apposuit, hæc est : Διπλοῦς ἄνδρας· τὰ δισύλλαβα ἀνδρῶν ὀνόματα. Οἱ δὲ πάλιν βόλα. Recte corrigitur παλιμβόλους. Zenobius Prov. 3, 23 : Διπλοῦς ἄνδρας· τὰ δ. ἀνδρῶν ὀν. ὅθεν ἐπίγραμμα, Μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διπλοῦν πεφυκότα, χρηστὸν λόγοισι, πολέμιον δὲ τοῖς τρόποις. Ἀνδρῶν in ἀνδραπόδων mutabat Schottus, recte an secus non dixerim, quum nesciamus unde verba illa sumpserint gramm.]

[Διπλῆ, saltandi quidam modus. V. s. Διπλῆ. || Nota grammaticorum. V. ibid. || « Biduana. Διπλᾶς νηστεύειν, Biduanas jejunare. Apophth. Patrum in Agathone n. 20 : Ἔστι δὲ ἄλλος νηστεύειν θέλων δύο δύο καὶ χορτάζεσθαι· σὺ δὲ διπλᾶς νηστεύων οὐ χορτάζῃ. Epiphanius in Exposit. fidei n. 22 : Οἱ δὲ σπουδαῖοι διπλᾶς καὶ τριπλᾶς καὶ τετραπλᾶς ὑπερτίθενται, etc. Id aliis verbis expressit Nomocanon Coteler. n. 270 : Τὸ δὲ νηστεύειν δευτέραν καὶ τρίτην, τοῦτο καλόν ἐστι· διπλόνηστος λογίζεται, ὥσπερ Μωϋσῆς ἐνήστευσεν. » Ducang.]

[Διπλὰ pro διπλᾶ a recentioribus quibusdam poetis metri caussa dictum indicat Schæfer. ex Bianore in Anth. Pal. 10, 101 : Τὰν διπλοῖς ἔργοις διπλὰ βαρυνομέναν, et Oppiano Cyn. 2, 449 : Διπλὰ δέ οἱ, etc. Hal. 4, 657 : Διπλὰ περιπροβαλόντες. Quem accentum librarii in scriptoribus quibusvis sæpissime per errorem posuerunt. Temere schol. cod. Paris. Lycophr. 521 : Διπλός δὲ κυρίως, ἐξ οὗ καὶ διπλοί ὀξύτονον. G. Dind.]

[Διπλόρους, ὁ, ἡ, Cum duplici ῥῶ scriptus. Tzetz. Hist. 12, 636 : Ὁμοῦ ψιλοῦσί τε αὐτὸ καὶ γράφουσι διπλόρουν. Conf. Δίρρους. G. Dindorf.]

Διπλοσήμαντος, ὁ, ἡ, Duplicem habens significationem. Aristot. [Schol. Aristoph. Nub. 225 : Τὸ περιφρονῶ διπλοσήμαντόν ἐστι.]

[Διπλόσημος, ὁ, ἡ, i. q. διπλοσήμαντος. Eustath. p. 1356, 60 : Τὸ τοῦ ἄγους διπλόσημον.]

[Διπλοσύνθετος, ὁ, ἡ, Bicompositus. Ænigma in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 453 : Ἂν γοῦν τέμῃς μου διπλοσύνθετον κάραν.]

[Διπλότερος. V. Διπλόος.]

[Διπλότης, ητος, ἡ, Duplicitas. Nicet. Chon. Hist. p. 164, B : Τὸ τῶν ῥημάτων ἀμφοτερίζον, ubi paraphrasta codicis Monac. ἡ διπλότης τῶν λόγων αὐτοῦ. G. Dindorf.]

[Διπλοῦς. V. Διπλόος.]

[Δίπλουτος, ὁ, ἡ, Dupliciter dives. Marcus Erem. p. 24 ed. Morel. : Ὁ ἀβουλήτως κοπιῶν καθολικῶς πτωχεύει, ὁ δὲ μετ' ἐλπίδος τρέχων δίπλουτός ἐστι. Joann. Climac. p. 19, C, D. G. Dindorf.]

Διπλόω, ώσω, i. q. διπλοΐζω, Duplico. Plut. Camillo [c. 41] : Κάμπτεσθαι σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, Flecti ferrum atque duplicari. [Gl. : Διπλόω, Duplico, Duplo, Complico, Plico. Διπλωθέντες, Duplicati. Διπλώσατε τὰ ἱμάτια, Plicate vestimenta. Ἐδίπλωσεν, Duplavit, Duplicavit. Hesych. : Διπτύχιξον, δίπλωσον. Diog. L. 6, 22 de Diogene : Τρίβωνα διπλώσας πρῶτος κατά τινας διὰ τὸ ἀνάγκην ἔχειν καὶ ἐνεύδειν αὐτῷ. Conf. ib. 13. Joann. Apocal. 18, 6 : Ἀπόδοτε αὐτῇ ὡς καὶ αὐτὴ ἀπέδωκεν καὶ διπλώσατε διπλᾶ καὶ τὰ ἔργα αὐτῆς. G. Dind.]

Δίπλωμα, τὸ, [Duplicata vestis. Hesych. : Πτύγμα, κόλπωμα, δίπλωμα. ||] Vas, ut Gorr. tradit in suis Defin. medic., duplex; id quod patet e Galeni lib. 7 Τῶν κατὰ τόπους [vol. 13, p. 535], ubi Critonis arteriacas describit; eas enim ipse ἐν διπλώματι coquendas præcipit : quo modo unguentarii unguenta sua præparare solent, in magnum lebetem calidam aquam infundentes, et in eum alterum statuentes, qui medicamentum, quod coqui debet, contineat : deinde suppositis carbonibus aut lignis, quæ fumum non faciunt, ignem accendentes. Idem habet etiam lib. 5, ubi coquendi olei lentiscini rationem instituit. Verum non semper ab eo δίπλωμα dicitur, sed aliquando διπλοῦν ἀγγεῖον, et διπλοῦν σκεῦος, quo nihil est in officinis pharmacopœorum usitatius, a quibus et Duplex vas et Balneum Mariæ appellatur. Hæc ille. [Paul. Ægin. p. 116, 27. || Aristot. Meteor. 1, 8 : Αὐτοῦ τοῦ κύκλου πλεῖον τὸ φῶς ἐστιν ἐν θατέρῳ ἡμικυκλίῳ τῷ τὸ δίπλωμα ἔχοντι, Candorem duplo majorem habenti. ||] Sunt etiam διπλώματα, ut annotat Bud. in Pand., quas Literas patentes nunc appellamus : cujusmodi sunt Edicta et Mandata principum regio signo sancta, et quas Bullas pontificias vocant. Cic. in Epist. : Diploma statim non est datum, de literis Cæsaris loquens, quibus Balbus restituebatur. Verbum est Græcum, quippiam duplicato compositum significans aut complicatum, ut linteum, quod πτύγμα dicitur. Paulo post scribit appellari a Macrobio Chartulas complicatas et lino trajectas obsignatasque, eoque in loco Codicillos etiam Lat. ab eo vocari; unde Codicillaris potestas Lampridio. Vocari igitur Codicillos Chartulasve signo principali obsignatas, vel Tesseras, quibus agnitis, qui ἔπαρχοι dicuntur, h. e. Præsides et alii magistratus præfectique, vehicula cum equis publici cursus accommodarent. Plura qui desiderat, consulat ejus Annot. post. in Pand. [Inscr. ap. Pocock. p. 23, 13 : Ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐξοφράγισμα ἀπόκειται ... γενηθὲν διπλώματι. G. Dindorf.]

[Διπλῶς, Bifariam, Gl. Hesych. : Δισσῶς, ... διπλῶς. G. Dindorf.]

[Δίπλωσις, εως, ἡ, Duplicatio, Aristot. Rhet. 3, 3, ubi de διπλοῖς ὀνόμασι agit, de quibus v. s. Διπλόος. De duplicatione literarum Eustath. p. 47, 32 : Τῆς τῶν ἀμεταβόλων διπλώσεως. De duplicatione vestis id. p. 633, 20, et Hesych. s. v. Πτύξις. G. D. Ἀσήμου δίπλωσις in cod. chymico Ægypt. ap. Reuvens *Lettres à M. Letronne*, 3, p. 66. Hase.]

[Δίπνοα τρήματα, Bispira foramina dicuntur Galeno in Exeg. (p. 458 : Δίπνος [cod. D δίπνοον], τρήματα τῶν etc.) τῶν εἰς τὰ κενὰ συντετρημένων καὶ οἷον κατὰ δύο στόματα ἀναπνεόντων, In his quæ ad vacuum pertusa sunt ac perforata, quasi per duo oscula respirent. At apud Hesych. non τρήματα, sed δίπνοια τραύματα, ἐς κενὰ τραύματα explicantur, quasi bispira vulnera, quæ ad vacuum penetrant et transadiguntur.

Quamvis ap. eum et Varin. ἐς καινὰ vitiose legatur, A et δίπνοια fort. pro δίπνοα Foes. Τραύματα Musurus posuit. Codex bis τρώματα.]

Διπόδης, ὁ, Qui duorum pedum est, Bipedalis, Bipedaneus, Xenoph. Œc. [19, 3 : Τὸ πλάτος ἤδη τινὰ (βόθυνον) τριπόδου πλέον εἶδες; Οὐδὲ μὰ Δί', ἔφην ἐγώ, διπόδου. Quod ambiguum est utrum ab nominativo διπόδης an δίποδος ductum sit.]

Διποδία, ἡ, Bipedem esse, s. Duo pedes. [Aristot. De part. anim. 1, 3 : Ἡ δ. γὰρ ἄλλη καὶ διάφορος. ‖ Duo pedes sive quatuor syllabæ sæpissime διποδία dicuntur a metricis. Aristid. Quintil. p. 52 : Κατὰ συζυγίαν ἢ διποδίαν· διποδία δ' ἐστὶ πούς τετρασύλλαβος. Ibid. p. 50. Longin. fr. 3, 7.] ‖ Διποδία, a duplicatis gressibus pedum, Laconica saltatio, Cam. ex Polluce [4, 101]. Itidem ap. Hesych. Διποδία, ὀρχήσεως εἶδος· οἱ δὲ διποδισμός. [Schol. Aristoph. Lys. 1245 : Εἶδος ὀρχήσεως ἡ δ., ἧς μέμνηται καὶ Κρατῖνος ἐν Πλούτοις, Ἄρξη γὰρ αὐτοὺς διποδία καλῶς. Corrig. ἄρξει γὰρ αὐτὸς διποδίας καλῶς. G. D.] At Διπόδια, Socci lanei, qui pedibus hyeme inducuntur. Pollux 7, c. 22 [§ 92] : Ἃ διπόδια B Κριτίας καλεῖ, εἴτε πίλους αὐτὰ οἰητέον, εἴτε περιειλήματα ποδῶν, ταῦτα πέλυντρα καλεῖ ἐν Φοινίσσαις Αἰσχύλος, Πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις· ubi etiam Αὐταπόδια dicit esse εἶδος ὑποδήματος. Nisi forte αὐτοπόδια potius scrib. est. [Codd. αὖ τὰ πόδεια.] Sed et pro διπόδια leg. putarem δὲ ποδεῖα [Recte nunc δὲ πόδεια legitur], ut Idem l. 2, c. ult. [96] : Καὶ ποδεῖα δὲ τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πίλους Κριτίας, ἃ Αἰσχύλος πέλυτρα καλεῖ, nisi paulo post [7, 93] e Cratete subjungeret, Καὶ διπόδια [correctum δὴ πόδεια] τριμίτινα, Soccos trilices. Notandum vero et πέλυντρα scribi uno in loco, in altero legi πέλυτρα.

[Διποδιάζω, Salto dipodiam (saltationem Laconicam). Aristoph. Lys. 1143 : Ἵν' ἐγὼ διποδιάξω. V. Διποδία.]

Διποδιαῖος, Bipedalis, Bipedanus s. Bipedaneus, i. q. διπόδης, Xen. [Διποδιαίου lectio vitiosa librorum quorundam Œcon. 19, 4 pro ποδιαίου.]

[Διποδισμὸς, ὁ, i. q. διποδία, quod v. Nisi scrib. διποδιασμός. Schneid.] C

[Δίποινα, ἡ, Dipœna, oppidum Arcadiæ. Pausan. 8, 27, 4 : Καλλία καὶ Δίποινα καὶ Νώνακρις. Plur. ib. 7 : Κώμας, Τόρτυνα, Διποίνας, Θεισόαν, ubi cod. Par. διπιάσθισοάν. G. Dind.]

[Δίποινος, ὁ, Dipœnus, n. pr. sculptoris Cretensis antiquissimi, de quo Plin. H. N. 36, 4, Pausan. 2, 15, 1, aliisque ll. G. Dind.]

[Διπόλεια, τά.] Διπόλια, τὰ, i. q. Διϊπόλια, Festum quoddam Athenis, Hesych. : qui et Laconicæ saltationis genus esse tradit [male confundens cum Διποδία. HSt. supra :] Διϊπόλια, Jovialia, festum quoddam in honorem Jovis, dicta putantur, quod Jovi Πολιεῖ sacrificaretur. Ap. Suidam in Ms. codice [aliisque codd. Gaisfordi] est Διϊπόλεια. [Hesych. : Διιπολίεια (sic), ἑορτὴ Ἀθήνησι, ἀπὸ τοῦ Πολιεῖ Διὶ θύειν Ἀθηναίους εἰς μνήμην τοῦ πελάνου καὶ τοῦ βοός· et infra, Διπόλια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν· οἱ δὲ Διιπόλια, ὡς προδεδήλωται. Διιπόλια ex Antiphonte (p. 120, 10, ubi cod. unus a pr. m. διιπολείοις) memoravit Harpocr., memoriæ errore, ut videtur, orationem περὶ τοῦ χορευτοῦ nominans. Alia D attulerunt intt. Hesychii ad gl. priorem, quibus adde Lex. rh. p. 238, 21 : Διιπόλια γάρ ἐστιν ἑορτὴ μὲν Διί, ἣ καὶ δειλία (corr. Διάσια ex Antiatt. p. 91, 8, schol. Aristoph. Nub. 984 et Suida) καλεῖται, γίνεται δὲ ἕκτην (τετάρτῃ schol. Aristoph. Pac. 420) ἐπὶ δέκα τοῦ Σκιροφοριῶνος μηνός. Attica nominis forma fuit Διπόλεια, quam Aristophani Pac. 420 : Μυστήρι' Ἑρμῇ, Διπόλεια (libri διιπόλει'), Ἀδώνια, restituit Porsonus, collato Antiattic. p. 91, 6 : Διισωτήριον καλοῦσιν Ἀθήνησι τὸν ναὸν τοῦ σωτῆρος Διός. Ἔστι δὲ Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. Διπολιεία (Διπόλια Bekker. sed scrib. potius Διπόλεια) γοῦν καλεῖται ἑορτή. Καὶ Διπολιώδη φησὶν Ἀριστοφάνης. Θουκυδίδης δὲ Διάσια καλεῖ τὴν ἑορτήν. Ap. Harpocr. libri plures Διιπόλεια. Scribendum igitur Διπόλεια idemque Antiphonti restituendum. Vitiosum accentum Διπολεία præcipit Chœrobosc. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 192, 20. Ἐν τοῖς Διοσπολίοις ap. Porphyr. De abst. 2, p. 178, vitiose. G. Dindorf.]

[Διποληΐς, ἡ, i. q. δίπολις. Manetho 4, 376 : Σύν τε

διωνυμίη τε καὶ ἐν διποληΐδι φήμῃ ζήσεται ἀλλοτρίων γονέων, Duarum urbium.]

Δίπολις, εως, ἡ, Lemnus dicitur a duabus, quas habet, urbibus, Hephæstia et Myrina, Etym. [M. p. 279, 5. Strabo 14, p. 656 : Πρόκειται νῆσος ... ποιοῦσα δίπολιν τρόπον τινὰ τὴν Κνίδον· πολὺ γὰρ μέρος αὐτῆς οἰκεῖ τὴν νῆσον, σκεπάζουσαν ἀμφοτέρους τοὺς λιμένας. Hemst. Significat, In duas urbes divisam. Idem 3, p. 160 : Δίπολις δ' ἐστὶ (ἡ πόλις) τείχει διωρισμένη. G. Dind. Sic de eod. oppido Plin. H. N. 3, 22 : « Emporiæ, geminum hoc veterum incolarum et Græcorum ». Hase.]

[Διπολίτης, ὁ, Duarum urbium civis. Manetho 5, 291.]

[Διϊπολιώδης, ὁ, ἡ. Aristoph. Nub. 984 : Ἀρχαῖά γε καὶ διπολιώδη (codd. plerique διιπολιώδη), Prisca ut festum dipoliorum, i. e. obsoleta. Conf. Διπόλεια.]

Δίπολος, ὁ, ἡ, Bis versus s. versatus : δίπολος γῆ dicitur ἡ δὶς πεπολημένη, Terra bis aratro versa et proscissa, ἡ δὶς ἠροσμένη, ut Proclus apud Hesiodum annotat [Op. 460]; ἡ δὶς ἀροθεῖσα, ut Pollux [1, 222. ‖ Duplex. Hesych. : Δίπολοι· Αἰσχύλος διπλαῖ (διπλαὶ codex) Προπομποῖς.]

[Δίπορος, ὁ, ἡ, Duas vias habens. Eur. Troad. 1097 : Δίπορον κορυφάν.]

[Διπόρφυρος, ὁ, ἡ, Bipurpureus. Theogn. Can. p. 88, 28 : Ὁλοπόρφυρος, μεσοπόρφυρος, χρυσοπόρφυρος, διπόρφυρος. Cramer. Nisi διαπόρφυρος scripsit. G. Dind.]

[Διπόταμον, τὸ, Dipotamum, nomen castelli, ap. Cantacuz. Hist. p. 328, D, Leon. Diac. p. 121, 1 ed. Bonn. G. Dindorf.]

Διπόταμος, ὁ, ἡ, Duos habens fluvios. [Eur. Suppl. 621 : Διπόταμον πόλιν.]

[Διπούντιον, τὸ, Dupondium. Cleopatras in Cosmeticis : Ὁ στατὴρ ἄγει δραχμὰς δ'· καλοῦσι δὲ αὐτὸν τετράδραχμον· καὶ τὸ διπούντιον δὲ ὁμοίως ἄγει δραχμὰς δ'. Ducang. Pseudo-Galen. De mens. et pond. vol. 13, p. 982, 983. Angl.]

Δίπους, ὁ, ἡ, Bipes, Binis incedens pedibus : ut [δίπους λέαινα Æsch. Agam. 1258, δίποδες μῦς Herodot. 4, 192;] ζῷα δίποδα ap. Aristot. De gen. anim. 2, et De part. anim. 4. Et παιδίσκη δίπους ap. Athen. 13. [Neutrum δίπουν in ænigmate Sphingis : Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς. ‖ Δίπος. Versus Pythagoricus apud Iambl. V. P. p. 300 : Ἄνθρωπος δίπος ἐστὶ καὶ ὄρνις καὶ τρίπον ἄλλο.]

[Διπρὴν voc. corruptum ap. Arcad. p. 9, 25, ubi cod. Havn. δεπρήν.]

Διπρόσωπος, ὁ, ἡ, Duas habens facies, Bifrons, Biceps, i. q. ἀμφιπρόσωπος, Anceps, ut ap. Lucian. διπρόσωπος εἰκών, Imago ancipitis aspectus, s. bifrons, qualis Jani : de quo Herodian. 1, [16, 6] : Διπρόσωπον δὲ αὐτοῦ ἵδρυται τὸ ἄγαλμα, ἐπειδὴ εἰς αὐτὸν ὁ ἐνιαυτὸς ἄρχεταί τε καὶ παύεται, Biceps imago, Polit. Aliam autem rationem affert Plut. Numa [c. 19 : adde Mor. p. 269, A], cur ἀμφιπρόσωπος fingi solitus fuerit : quam videre poteris p. 133 meæ ed. [Διπρόσωποι σάγοι, ἀμφίμαλλοι, quod vulgo dicimus *à deux envers*, vel *à deux faces*. Eustath. (p. 1057, 12) : Ὥσπερ ἐστὶν ὁ τάπης ἀμφίταπος ἐναντίος ὢν τῇ ψιλοτάπιδι, καθότι δίμαλλος αὐτὸς ἔοικεν εἶναι κατὰ τοὺς ὡς ἄν τις εἴποι διπροσώπους σάγους. Ducang. Ἀλλοπρόσαλλον ap. Hom. Il. E, 831 glossator codicis Vratislav. exp. διπρόσωπον. Schæf.] E Galeno autem Ad Glauc. [vol. 10, p. 385] διπρόσωπος ἔμπλαστρος affertur pro Biforme emplastrum. Gorr. esse dicit Emplastri genus a duplici facie s. colore sic nominatum, alio nomine δίχρωμον. [‖ Duas significans personas, Apollon. Dysc. De pron. p. 401. ‖ Metaph. Ambiguus. Lucian. Jov. Trag. c. 43 : Ὅς (ὁ χρησμὸς) ἀκριβῶς ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος.]

Δίπρυμνος, ὁ, ἡ, Duplicem puppim habens. Athen. [5, p. 204, A, ex Callixeno] : Δίπρωρος δὲ ἐγεγόνει [ἡ ναῦς] καὶ δίπρυμνος, Duplici prora erat duplicique puppi.

Διπρωρος [scr. Δίπρωρος], ὁ, ἡ, Duplicem proram habens. Vide Δίπρυμνος.

Δίπτερος, ὁ, ἡ, Bipennis, Duas habens pennas. Aristot. H. A. 1, 5 : Δίπτερα δὲ ὅσα ἢ μέγεθος μὴ ἔχει, ἢ ἐμπροσθιόκεντρά ἐστιν· paulo post, Τὰ δὲ δίπτερα ἔμπροσθεν ἔχει τὰ κέντρα. Unde Plin. 11, 28 : Nullum, cui aculeus in alvo, bipenne est : paulo ante, Nullum,

cui telum in ore, pluribus quam binis advolat pennis. || At δ. ναὸς, ap. architectos, Ædes duo habens ptera, Ædes diptera. Vitruv. 3, 1 : Dipteros autem octastylos et pronao et postico, sed circa ædem duplices habet ordines columnarum.

[Διπτέρυγος, ὁ, ἡ.] Διπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, Binis alis volans, Bipennis, i. q. δίπτερος, Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 5, 151 : Κνώδαλα διπτέρυγα. Philodem. ib. 9, 570 : Διπτερύγων ... Πόθων. Quæ tamen exx. a διπτέρυγος potius sunt ducenda. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 40 : Κατάστικτον διπτέρυγον, Vestimentum ex duobus consutum pannis infra fissis, ut interpretatur Bœckhius. G. Dindorf.]

[Δίπτυξ. V. Δίπτυχος.]

[Δίπτυον, τὸ, Dimidium medimni. Hesych. : Δίπτυον, Κύπριοι μέτρον· οἱ δὲ τὸ ἡμιμέδιμνον. || Lectio vitiosa pro Διίππιον, quod v.]

[Διπτυχής. V. Δίπτυχος.]

Διπτυχίζω, Duplico. Hesych. : Διπτύχισον, δίπλωσον. [Sic HSt. mutavit scripturam codicis διπτύδιξον. Recte Is. Voss. διπτύχιξον, forma Dorica, de qua v. Valcken. Ep. ad Roev. p. 67.]

[Δίπτυχον, τό. Δίπτυχα, Diptycha ecclesiastica, de quibus egimus in Gloss. med. Lat. Concilium Calchedonense Act. 11 : Καὶ ἐν τοῖς διπτύχοις ἔταξεν αὐτοῦ ὄνομα. Concilium Cpolit. sub Mena Act. 5 : Ἐντεθῆναι δὲ καὶ τοῖς ἱεροῖς διπτύχοις τὰς τούτων προσηγορίας etc. Occurrit ibi pluries : ubi et interdum ἅγιαι δέλτοι appellantur, ut et apud Evagrium 3, 20, ἱεραὶ δέλτοι. ... Pachymeres 7, 17 : Ὁ δὴ καὶ τέως μὲν οἱ ἐνταῦθα δεξάμενοι ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἐκοινώνουν ἐκείνῳ τῆς μνήμης διπτύχων. Id. 11, 20. Ducang. Niceph. Greg. Hist. 5, 2, p. 125, 12 ed. Bonn.]

Δίπτυχος, ὁ, ἡ, Duplex, Duplicatus, i. q. διπλοῦς. Hom. Od. [N, 224] : Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην. [Δίπτυχοι θύραι Hesych. in Κλισιάδες. Hemst. Δελτίον δίπτυχον, Tabellam duplicatam, Pugillares, ex Herodoti 7, 239 memorat Pollux 4, 18.] || Δίπτυχοι, ut δισσοὶ quoque, pro Duo, sicut Gemini ap. Latinos. [Sophocl. ap. schol. Pindari Nem. 6, 90 : Δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι μιν ἤρικον Ἀχιλληίου δόρατος. Hemst.] Eur. Iph. T. [242] : Ἥκουσιν εἰς γῆν κυανεᾶν συμπληγάδων Πλάτῃ φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι. [Usitatum imprimis Euripidi : Orest. 632 : Διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς· Ion. 1010 : Δίπτυχον δῶρον θεᾶς· Tro. 286 : Διπτύχῳ γλώσσᾳ. Euripidem imitatus Aristoph. in fr. Phœniss. apud Athen. 4, p. 154, E : Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω. Lycophro 554, de Dioscuris : Διπτύχων ἕνα φθερεῖ.] Sunt qui et Virg. ita dixisse putent, ... duplices tendens ad sidera palmas, ubi tamen malim pro Complicatas accipere. || Item Δίπτυξ, pro δίπτυχος, Duplex, Duplicatus. Apoll. Rh. 2, [32] : Δίπτυχα λώπην Κάββαλε, i. e. διπλῆν χλανίδα. Itidem Hom. Il. A, [461 ; B, 424] : Δίπτυχα ποιήσαντες, sub. τὴν κνίσσην, pro διπλώσαντες τὴν κνίσσαν. [Sic explicatur in scholl. minoribus. Schol. Ven. et Lips. : Δίπτυχα ὡς ὑπόβρυχα· ὧν τῷ μὲν ἐνὶ ἐπετίθετο ὁ μηρὸς, θατέρῳ δὲ τὰ ἄκρα. Recte : neque enim nominativus δίπτυξ usquam legitur. Hesych. : Δίπτυχα (διπτύχια Suid.), δύο ἐπιβολὰς (περιβόλαια Suid.) ἔχοντα, ἢ διπλοῦν (hoc om. Suid.), ὥστε τὸ (τῷ Musur.) μὲν ὑποστρῶσθαι τὸν ἐπίπλοον (τὸν ἐπ. om. Suid.), τὸ (τῷ Musur.) δὲ ἐπιβεβλῆσθαι.] Sed et Διπτυχὴς affertur itidem pro Duplex, Duplicatus, Geminus. Et τὸ διπτυχὲς, pro Geminum se porrigens. [Aristot. H. A. 3, 5 : Νεῦρον διπτυχὲς, ὁ τένων. Hujus formæ exemplum fortasse est in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 67, ubi literæ supersunt ΙΠΤΥΧΕΣ. Διπτυχὲς Bœckhius, de veste intelligens, quo sensu διπλοῦν in eadem inscr. aliquoties legitur. G. D.] Item Δίπτυχα adv. pro Dupliciter accipi tradunt. [Fort. ex ll. Homericis supra citatis. Aristid. vol. 2, p. 395 : Ἀλλὰ ὀρχοῦμαι δίπτυχα, ὥσπερ ἕτεροί τινες, Persultone inter dicendum ultro citroque meam cathedram ? ut interpretatur Reiskius.]

[Δίπτω. V. Ἴπτω.]

[Δίπτωτος, ὁ, ἡ, Duabus terminationibus flexus. Apollon. De pronom. p. 376 : Τὰ δεύτερα ὀρθοτονούμενα δίπτωτά ἐστι. Angl. Priscian. 5, p. 672 ; Diomed. 1, p. 288 ; Alcuinus p. 2101 ; Consent. p. 2033 ; Sergius in Donat. p. 1844. Osann.]

[« Διπυθμὴν, ὁ, ἡ, Duo funda habens. Eust. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl.]

[Δίπυλος, ὁ, ἡ.] Δίπυλον, Hesychio est ὑπερῷον. Sonat tamen potius Duas portas habens. [Sic Soph. Phil. 952 : Ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον. Plut. Mor. p. 322, B : Τὸ τοῦ Ἰανοῦ δίπυλον.] Alioqui est n. propr. loci prope Athenas in Plut. Pericle [c. 30 : Παρὰ τὰς Θριασίους πύλας, αἳ νῦν Δίπυλον ὀνομάζονται. Polyb. 16, 25, 7 ; Lucian. Scyth. c. 2, Navig. c. 17.]

Διπύρηνος, ὁ, ἡ, Duos habens nucleos, Qui interiore ligno gemino est, ut Plin. loquitur in Ἀπύρηνος. || Item Διπύρηνον, inquit Gorr., Instrumentum chirurgicum, h. e. Specillum duas cuspides habens s. duo capitula ; πυρῆνα enim Græci Extremum specilli summamque cuspidem appellant. Dicitur tam singulari numero quam plurali, aliquando absolute, aliquando cum adjectione, ἀπύρηνος μήλη. Galen. De semine 2 [vol. 3, p. 212] : Τὰ καλούμενα διπύρηνα διαμβαλλόμενα διὰ τῶν σπερματικῶν ἀγγείων· Anatom. 9 [vol. 4, p. 187] : Σῶμα λεπτὸν καὶ πρόμηκες, οἷα τὰ διπύρηνα καλούμενα. [In διαπύρινα corruptum vol. 12, p. 360. G. D. Eo in trajiciendo lino per fistulam aut in ejus fundo pertentando utitur Paulus Ægin. 6, 77 et 78, ubi tamen vitiose διαπύρηνον scribitur : quodque Paulo διπύρηνον dicitur, Hippocr. p. 885, B, μήλην κασσιτερίνην ἐπ' ἄκρου τετρημένην vocat. Ap. Galen. (vol. 13, p. 418), μήλῃ ἢ πυρῆνι, leg. μήλῃ διπυρήνῳ. Fors. ῡ]

[Διπυρίτης, ὁ. V. Δίπυρος.]

[Δίπῡρος, ὁ, ἡ.] Δίπυροι ἄρτοι Hesychio sunt οἱ ἐκ δευτέρου ὀπτώμενοι, Qui secundo assantur, Qui recoquuntur et secundos experiuntur ignes, Bis ignem experti. [Oribas. p. 7 ed. Matth.] Athen. [3, p. 110, A] dicit esse ἄρτους τινὰς τρυφῶντας : afferens hoc hemistichium ex Eubuli [restituendum Alcæi nomen ex Polluce 7, 23] Ganymede, Διπύρους τε θερμούς· ut Gorr. quoque δίπυρον et διπυρίτην ἄρτον apud Hippocr. [p. 546, 13] esse dicit Panis genus delicatum, et ad aquam intercutem cibo utile. Alii tamen Panem nauticum interpr. et sane non esse e delicatioribus panibus patet ex hoc ap. Suid. l. [Procopii Anecd. c. 6] : Σισύρας ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντες, ἐν αἷς δὴ ἄλλο οὐδὲν ὅτι μὴ διπύρους ἄρτους οἴκοθεν ἐμβεβλημένοι ἀφίκοντο. Suidas a Romanis παξαμᾶν vocari tradit hunc panem. [Arcad. p. 72, 4 : Δίπυρος, ὁ θερμός.] At Aristoph. Ran. [1361] dicit, Διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας, pro διπλᾶς, Duplices, s. Duplici lucentes igni.

[Δίπωλος, ὁ, ἡ. Hesych. : Συνωρίδα, ἅρμα δίπωλον. Jo. Malal. p. 175, 1 : Ἅρμασι διπώλοις, Bigis. In δὴ πολλοῖς corruptum in Chron. Pasch. p. 207, 17.]

[Δίραβδος, ὁ, ἡ, Duabus virgis s. lineis notatus. Aristot. ap. Athen. 7, p. 305, D, de piscibus : Τὰ μὲν δίραβδα, ὥσπερ σαπερῖνος, τὰ δὲ πολύραβδα.]

[Διράδες, αἱ τῶν ὀρέων ἐξοχαὶ, Hesych. I. e. δειράδες. V. Δειράς.]

[Δίρηγες. V. Δίγηρες.]

Διρκαία, ἡ, a nonnullis dicitur quæ ab aliis Κιρκαία, Diosc. 3, 134. At δίρκαιον vocari a nonnullis τὸν δαῦκον, idem testatur c. 83. [Δίρκαιον inter proparoxytona est ap. Theognost. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 127, 8. G. Dindorf.]

[Διρκαῖος, αία, αῖον, Dircæus. Æsch. Sept. 308 ; Soph. Ant. 844 ; Eur. Phœn. 1033. Θῆβαι Διρκαῖαι ap. Strabon. 8, p. 387. Propert. 3, 17, 33 : « Dircææ Thebæ. » *Dircæus* i. q. Thebanus ap. Virgil. Ecl. 2, 24, aliosque. G. Dindorf.]

[Δίρκη, ἡ, Dirce, Lyci Thebani uxor, ap. Apollodor. 3, 5, 5, Hygin. Fab. 7 et 8, aliosque. || Ab ea nomen accepit Δίρκη fons prope Thebas. Æsch. Sept. 273 : Δίρκης τε πηγαῖς. Eur. Herc. F. 784 : Δίρκα. Pindar. Isthm. 8, 44 ; Strabo 9, p. 408.]

Δίρκοι, οἱ, dicuntur τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων, quæ et φθίρες [φθεῖρες], quoniam sunt ὅμοια φθειρσίν. Ita Eust. p. 368, ubi e Pausaniæ quoque Lex. affert, Δίρκοι, οἱ φθεῖρες. [Conf. Δόρκαι.]

[Δίρρους, ὁ, ἡ, Qui duplici ῥῶ utitur. Tzetz. Hist. 12, 635 : Οἱ Αἰολεῖς δὲ ψιλωταὶ καὶ δίρρους πεφυκότες. Elberling. Comparandum διπλόρους apud eundem.]

[Δίρρυθμος, ὁ, ἡ, i. q. δίμετρος, Ex duobus pedibus vel duabus dipodiis compositus. Schol. Aristoph. Eq.

613 : Παιωνικὸν δίρρυθμον ἤτοι δίμετρον· Ach. 665, 1212, Pac. 345.]

[Διρρυμία, ἡ, Bijugus temo. Æschyl. ap. Eustath. p. 706, 50 : Ἐν διρρυμίᾳ πῶλοι.]

[Δίρρυμος, ὁ, ἡ, Bijugus. Æsch. Pers. 47 : Δίρρυμά τε καὶ τρίρρυμα τέλη, i. e. ἅρματα τέθριππα καὶ ἑξάϊππα, ut interpr. schol.]

[Δίρφυς, υος, ἡ, Dirphys, ὄρος Εὐβοίας, ὡς Εὐφορίων. Τὸ ἐθνικὸν Δίρφυος· καὶ Διρφύα ἡ Ἥρα τιμᾶται, Steph. Byz. Eurip. Herc. f. 185 : Δίρφυν τ' ἐρωτῶν, ἥ σ' ἔθρεψ', Ἀβαντίδα. Sic Musgr. : libri δίρφην. Simonides in Anth. Plan. 3, 26 : Δίρφυος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχί. || Διρφωσσὸς dicitur ab Lycophr. 375, ubi Tzetz. : Τὸν Διρφωσσὸν ὁ Εὐφορίων Δίρφυν καλεῖ, Δίρφυν ἀνὰ τρηχεῖαν ὑπ' Εὐβοίᾳ κεκόνιστο. G. Dindorf.]

[Διρφωσσός. V. Δίρφυς.]

Δὶς, Bis. [Æsch. Agam. 1384 : Παίω δέ νιν δίς.] Plato Epist. : Δὶς τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν, Bis die impleri. [Soph. Aj. 432 : Δὶς αἰάζειν καὶ τρίς. Aristoph. Nub. 546 : Δὶς καὶ τρὶς ταὔτ' εἰσάγων. Ἐς δὶς Appian. Mithrid. c. 78 : Ἐς Πόντον ἐσπλέοντι, χειμὼν ἐς δὶς ἐπιγίγνεται.] Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλὸν, proverb., quo pulcra aut honesta sæpius inculcari et repeti debere admonetur. [Vide Platon. Gorg. p. 498, E, Phileb. p. 59, E, Leg. 12, p. 956, E.] Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, in senes puerascentes et delirantes : pro quo et δίσπαιδες voce comp. scribi Eust. [p. 1706, 5] annotat. Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πολύπους πιλούμενος, de iis, qui pœnas meruerunt. [Proverbium ap. Zenob. 3, 24.] Δὶς διὰ πασῶν, Concentus quidam musicus, q. d. Bis per omnes. [V. s. v. Πᾶς.] Abiit autem in proverbium de rebus inter se multum distantibus; nulla enim harmonia ultra eam, quæ διὰ πασῶν dicitur, procedit. Erasm. [Sæpius hoc proverbio utitur Lucianus, velut Prom. c. 6 : Ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς φιλοσόφοιν, ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο δὶς διὰ πασῶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύτατον. || Usitatissimum est δὶς cum τόσος et numeralibus conjunctum. Hom. Od. I, 491 : Δὶς τόσσον ἅλα πρήσσοντες ἀπῆμεν. Hesych. : Διστόσῃ, τῇ ἡλικίᾳ. Ἀρχίλοχος. Scribendum, Δὶς τόσῃ, τῇ ἡλικίᾳ. Sophocl. Aj. 277 : Δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά. Euripid. Heracl. 294 : Δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων· Med. 1194 : Δὶς τοσόνδ' ἐλάμπετο. Lucian. Toxar. c. 33 : Δὶς τοσαύταις δραχμαῖς. Æsch. Pers. 343 : Ἑκατὸν δὶς ἦσαν ἑπτά τε. Eur. Herc. f. 1327 : Σώσας κόρους δὶς ἑπτά. Pind. Nem. 8, 82 : Δὶς δυοῖν.] Quæ vero hinc compp. deducuntur, sequente vocali aut diphthongo, ς finale retinent : sequente autem consonante, interdum retinent, interdum amittunt, ut διτέγγονος, δισμύριος, δισθανὴς, δισσύμφωνος, δίστοκος, δίπους, δισπίθαμος, δίστιχος.

[Δὶς, Διὸς, Διὶ, Δία, Δὶ, Δίες. V. Ζεύς.]

[Δίσαβος. V. Δίσηβος.]

[Δισάκιον, τὸ, Vulga, Mantica, Pera. V. Ducang.]

[Δίσαλα. Δισαλέος. V. Δεισαλέος.]

[Δίσαμος, ἡ, i. q. δυάς. Nicomach. Geras. ap. Phot. Bibl. p. 143, 14.]

[Δισανθύπατος, ὁ, Bis Proconsul. Lemma epigr. Agathiæ ap. Jacobs. Anth. Pal. vol. 3, p. 14.]

[Δισάρπᾰγος, ὁ, ἡ, Bis raptus. Lycophr. 513 : Τῇ δισαρπάγῳ κρεκί.]

[Δισδέκατος, η, ον, Vigesimus. Δισδεκάτην Psellus in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 186, v. 263.]

[Δίσδημαι. V. Δίζημαι.]

[Δισεβδομηκοντάπηχυς, ὁ, ἡ, Septuaginta duos cubitos longus. Tzetz. Hist. 3, 942.]

[Δισέβδομος, η, ον, Quartus decimus. Tzetz. Hist. 9, 781 : Ὁ Ἰακὼβ δουλεύσας δὲ τοῖς δισεβδόμοις χρόνοις. Psellus in Boisson. Aned. vol. 1, p. 186, v. 261 : Καὶ δὴ μετ' αὐτὴν (τὴν ἑβδόμην) αὖθις ἡ δισεβδόμη.]

Δισέγγονος, ὁ, Atnepos. Et Δισεγγόνη, ἡ, Atneptis.

Δισεγγυάω, Fidem sponsione libero, VV. LL. [Lectio vitiosa, ut videtur, pro διεγγυάω.]

Δίσεκτος, [ἡ, et Δίσεκτον, τὸ], Bissextus. Ita dicitur ἡ ἐμβολιμαία ἡμέρα, Intercalaris dies, qui singulis quadrienniis intercalatur post VI Kal. Martii : bis enim tunc numeratur iste dies VI Kal. Mart. et duo illi pro uno habentur. [Vox frequens apud Compotistas Græcos. Georg. Chrysococcas De astronomia Persarum Ms. : Ἐπακταὶ, τουτέστιν ὁ δίσεκτος χρόνος, γίνονται κατὰ ἔτη δ', διότι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν περιττεύουσιν ὥραις ς'. Αἱ οὖν ἓξ ὧραι αὗται κατὰ δ' ἔτη ποιοῦσι νυχθήμερον ἕν, ὃ λέγεται δίσεκτον· ἔστι δὲ ἡ λέξις Ῥωμαϊκή. Ducang. Idem sunt Βίσεκτος et Βίσεξτος, quæ interdum duplici σ scribuntur, eademque genere neutro. V. Petavii Uranol. p. 317, 325, 326, 328, 329, 334, 340, 346, 347, 348, 375, 377, 386, 387, 388, 391, 392, et exx. ab Ducangio allata s. v. Βίσεξτος, inter quæ Jo. Damasc. De orthodoxa fide : Τοῦ τετάρτου συντιθεμένου κατὰ τέσσαρα ἔτη μία ἀποτελεῖται ἡμέρα, ἥτις λέγεται βίσεξτος. Scholion in codd. quibusdam Diodori Sic. 1, 68 : Ἡ δ' ὀλυμπιὰς πληροῦται κατὰ τέτταρας χρόνους, ἔτι (ἐστὶ Wessel.) δὲ ὅπερ οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι βίσσεξτον.]

[Δισένταχτον, Bisextum, Gl.]

[Δισεξαδέλφη, ἡ, vertitur, Patruelis filia, ap. Jo. Jejun. De pœnit. p. 79, E Morin. : Ἄλλο (peccatum) τὸ εἰς ἐξαδελφὴν, ἕτερον τὸ εἰς δισεξαδέλφην. Fort. ex consuetudine Græc. recentiorum, apud quos ἐξάδελφοι sunt patrueles vel consobrini, ἀνεψιοὶ fratris mei sororisve liberi. Hase.]

Δισεξάδελφοι dicti filii τῶν ἐξαδέλφων. Bud. [Et in Ind. :] Δισεξάδελφος, ὁ, Fratris sororisque abnepos, sexto gradu est cognationis, Bud. [Schol. Apoll. Rh. 3, 359 : Γνωτὸς, ἀντὶ τοῦ συγγενὴς, ἢ ἀνεψιδοῦς, δισεξάδελφος.]

[Δίσευνος, ὁ, ἡ, Qui duplici toro utitur. Dosiad. in Anth. Pal. 15, 26, 7 : Ὠπάτωρ δίσευνος, quod Holobolus explicat, ὁ δύο γυναῖκας ἔχων, τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν Χάριν.]

Δίσεφθος, ὁ, ἡ, Bis coctus, Recoctus, δίπυρος. [Oribas. p. 38 ed. Matth., ex Dieuche : Ὥστε δίσεφθον γίνεσθαι. Sed hic scrib. δίεφθον, quo infra utitur p. 42. G. Dindorf.]

[Δίσηβος, ὁ, ἡ, Bis juvenis. Dosiad. in Anth. Pal. 15, 26, 2 forma Dorica δίσαβος. Holobolus : Ὁ δίσαβος δὲ, ὁ δὶς ἡβήσας, τὸ μὲν τῇ φύσει, τὸ δὲ τῆς Μηδείας ἑψήσει.]

[Δίσημος, ὁ, ἡ, Duplicem significationem habens. Δισήμους gramm. quidam vocarunt vocales ancipites α, ι, υ, ὡς ἐπιδεχόμενα δύο σημεῖα, ποτὲ τῆς μακρᾶς καὶ ποτὲ τῆς βραχείας, ut ait schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 801, 4. Plerumque δίχρονοι dicuntur. Utrumque conjunxit Eustath. p. 518, 2 : Τὴν διφόρησιν τῶν δισήμων διχρόνων· 828, 27 : Διὰ τὸ δίσημον τῶν διχρόνων.]

Δισθᾰνὴς, ὁ, ἡ, Bis moriens, Cui bis contingit mori. Hom. Odyss. M, [22] : Σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο Δισθανέες· ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.

[Δισίθεος, δισιδαίμων, Hesych. Est δεισίθεος et δεισιδαίμων.]

Δισκάζεται, Hesychio διαφέρεται. [Male pro δικάζεται, Litigat, Judicio disceptat. Kust.]

[Δίσκαλμος, ὁ, ἡ, Biremis. Synes. p. 167, A : Ἐπὶ κελητίου δισκάλμου. Naves τρισκάλμους dixit Æschyl.]

[Δισκάριον, τὸ, Discus (Gl.), Canistrum, Fiscella. Ex Chron. Pasch. p. 714, 13 ed. Bonn. δισκάρια καὶ ποτήρια indicavit Kall. Ubi sacrum discum significat, de quo vid. s. v. Δίσκος. Hesych. : Κανοῦν, κανίσκιον, δισκάριον. G. Dindorf.]

[Δισκεῖν. V. Δίσκω.]

[Δίσκειος, ὁ, ἡ, Disci formam habens. Plinius H. N. 2, 25, de cometarum generibus : Disceus suo nomini similis. Sic HSt. s. v. Πύθος. Schneiderus nominativum posuit δισκεύς.]

[Δισκελὴς, ὁ, ἡ, Duo crura habens, Bifidus, Duplex. Schol. Lycophr. 636 : Διχώλοις σφενδόναις, δισκελέσιν ταῖς σφενδόναις. Eustath. Opusc. p. 333, 40 : Ἓν ἔτι τῶν δισκελῶν τῆς διαιρέσεως λείπεται· φιλοῦμεν καὶ οὐ φιλούμεθα.]

Δισκέλλα [Recte nunc legitur δίσκελλα], Hesychio σπυρίς, Lat. Fiscella. [Idem : Διασκελίδα, σπυρίδα, ἣν ἔνιοι διασκάλων· ad quem l. Kuster. : « Male, ut puto, pro Δισκελίδα ... δισκέλλαν (δίσκελλαν). Infra, Δισκέλλα (Δίσκελλα), σπυρίς. »]

[Δισκέλλιον, τὸ, Bipes. Leo in Tact. c. 11, 26 : Ἕτερον δὲ κανόνιον ὁμοίως ἔχον σπιθαμὰς πέντε ἢ καὶ ἕξ, τάξιν μεναύλου, ἐν τῇ συμμίξει τοῦ δισκελλίου ἐκείνου ἐπιθεὶς τρισκέλλιον ἐποίησεν ἱστάμενον ἰσχυρῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀλλήλων τῶν σκελῶν συγκρατήσεως. Ducang.]

[Δίσκευμα, τὸ, Jactus disci. Tzetz. Exeg. Il. p. 139, 2 : Τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος δ. || Circulus s. Orbis, quo capilli religantur. Nicet. Chon. in Banduri Imp. Or. vol 1, p. 111, E : Τὸ δὲ τῆς κόμης κεχυμένον καὶ διασοβούμενον πνεύμασιν ὀπισθίῳ δισκεύματι περιέσφιγγεν. G. Dindorf.]

[Δισκεύς. V. Δίσκειος.]

[Δισκευτής, ὁ, Qui discum jacit. Thom. M. p. 243 : Δισκοβόλος οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκευτής.]

[Δισκεύω. V. Δισκέω.]

Δισκέω, Disco ludo, Discum jaculor. Hom. Od. Θ, [186] : Λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ, Ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι. [Jacio, Jaculor. Pindar. Isthm. 2, 51 : Μακρὰ δισκήσαις· ubi schol. : Μακρῶς καὶ μεγάλως τὸν ἐμὸν λόγον ῥίψας. Diog. L. 7, 11 : Ἀπὸ ὄρους αὐτὸν δισκῆσαι. Bianor in Anth. Pal. 9, 227 : Αὐτὰρ ὁ δισκηθεὶς καταχαίριος ἔμπεσε δειλῷ πτωκί· ubi Plan. δισκευθείς. Hesych. : Δεδίσκηται (cod. δεδίσκηπται), ἔρριπται. Δισκεῖν, δίκειν, ὑπερβάλλειν. Nam sic scripturam codicis δίσκην recte correxit Salmas. Δίσκειν Favorinus, et δίσκω inter barytona in σκω in Theognost. Can. Crameri An. p. 139, 27. G. Dindorf.] — Δισκεύω, pro eodem, Philostr. Ep. 43 : Τὸν δὲ Ἀπόλλωνα (ὁρῶ ἐν ταῖς γραφαῖς) καὶ ψιλῷ ζώματι ἢ δισκεύοντα ἢ τρέχοντα ἢ τοξεύοντα. [Antiphil. Anth. Pal. 9, 14 : Δισκευθεὶς δ' ἐπὶ θάμνον ἐς οἰκία δειλὰ λαγωοῦ. Schol. Pind. Ol. 10, 86 : Μακρὸν ἐδίσκευε δίσκῳ λιθίνῳ. Schæf. Schol. Apoll. Rh. 1, 1310 : Ἐδίσκευσεν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν. Hemst. Eurip. Ion. 1268 : Ὅθεν πετραῖον ἅλμα δισκευθήσεται. Hesych. : Δισκεύει, δισκοβολεῖ. Δισκεῦσαι, δίσκον ῥίψαι, ἤτοι λιθάσαι. G. D. Passive, Asterius ap. Euseb. H. E. 5, 16. Routh.]

[Δίσκημα, τὸ, Jactus disci. Sophocl. Acrisio ap. Steph. Byz. s. v. Δώτιον : Ἐλαφρὸς ἐν δισκήματι. Jactus. Eur. Tro. 1121 : Νεκρόν, ὃν πύργων δίσκημα πικρὸν Δαναοὶ κτείναντες ἔχουσι. Schol. : Ἀντὶ τοῦ ἔκτεινον ῥίψαντες καὶ διεσκευάσαντο (scr. ἐδίσκευσαν vel, si forma media usus est, ἐδισκεύσαντο) αὐτὸν ἀπὸ τῶν τειχῶν. G. D.]

[Δίσκηπτρος, ὁ, ἡ, Duo sceptra gestans. Æschyl. Agam. 43 : Διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου τιμῆς.]

[Δισκίδιον, τὸ, Parvus discus. Theodor. Hyrtac. Ep. 22 in Notit. Mss. vol. 5, p. 740. Boisson.]

[Δισκοβολέω, Discum jacio. Inscr. in Museo Reg. Paris. Boisson. Hesych. s. v. Δισκεύει. G. Dindorf.]

[Δισκοβολία, ἡ, Disci jactus. Schneid.]

Δισκοβόλος, ὁ, ἡ, Qui discum jacit, in sublime jaculatur. [Improbat Thomas M. p. 243, probat δισκευτής. Δισκοβόλου statuam ab Myrone factam memorant Lucian. Philops. c. 18, Plin. H. N. 34, 8, Quintil. Instit. 2, 13. G. D. Conf. Viscont. Mus. Pioclem. t. 1, p. 29 et 95; t. 3, p. 34. C. O. Müller. *Handb. der Archæol.* § 122, 15. Hase.]

Δισκοειδής, ὁ, ἡ, Disci formam habens. Diosc. [2, 186] : Θλάσπι βοτάνιόν ἐστι στενὸν τοῖς φύλλοις, ὡς δακτύλου μῆκος πεπτωκόσιν ἐπὶ τῆς γῆς· σπερμάτιον δισκοειδὲς οἱονεὶ ἐντεθλασμένον ἔχον. De quo ita Plin. : Thlaspi angustis foliis, digitali longitudine, semine incluso lenticulæ effigie, nisi quod infringitur. Sic dicitur etiam Quarta oculi tunica crystallo similem humorem continens : quæ et φακοειδής a figura dicitur, et a concreto humore κρυσταλλοειδής, Rufus Ephes., sicut et δισκοειδὲς ὑγρόν, in oculo i. q. τὸ κρυσταλλοειδές, Act. 7, 1 [p. 123, 18. Agatharch. p. 67 ed. Huds. : Σχῆμα δὲ οὐ δισκοειδὲς ἔχειν τὸν ἥλιον. Plut. Mor. p. 891, C; Diog. L. 8, 77; Hesych. s. v. Σφαλλός. Antyllum Oribasii p. 41 ed. Mai indicat Osann.]

[Δισκοκάλυμμα, τὸ, Alterum e tribus velis, quibus sacra contegunt Græci. Totidem enim velis ea operiuntur, primo quod δισκοκάλυμμα dicunt, sacer discus, in quo sacræ ad sacrificium particulæ repositæ sunt : secundo calix, tertio eoque majori utrumque simul. Athanas. (vol. 2, p. 408) : Δίσκος τὸ ἅγιον πνεῦμα, ὁ πατὴρ δισκοκάλυμμα. Anonymus in Descript. S. Sophiæ : Δισκοκαλύμματα ὁλόχρυσα. Euchologium p. 628. Ducang.]

[Δισκοπάνιστος, ὁ, ἡ, Bis pinsatus. Hom. Batrach. 35 : Ἄρτος τρισκοπάνιστος. Libri aliquot δισκοπάνιστος.]

[Δισκοποτήριον, τό. Ita appellatur sacer calix cum suo disco seu patera, uti uterque describitur a continuatore Theophanis l. 4, n. 45. Vita Ms. Theodori

A Syceotæ : Ἐτησίως δίδοσθαι λόγῳ τῶν πτωχῶν ἅμα καὶ δισκοποτηρίου διαχρύσου. Vita Nili jun. p. 140 : Ἀργυροῦν βαστάζων διοσκοποτήριον. Hæc et alia attulit Ducang. Diploma Basilii in Montef. Palæogr. p. 404 addit Kall. : Δισκοπότηρι (sic) ἀργυροῦν περιχρυσωμένον.]

[Δισκόραξ, ακος, ὁ. Lucian. Pseudol. c. 30 : Ὁπότε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ δισκόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρπάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα· ad quem l. Gesner. : « Narrat scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile est. Modo hoc meminerimus, primo fraudem commissam circa artem, h. e. librum de institutione rhetorica Tisiæ illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis : deinde κόρακα esse corvum Græcis furax animal; quum itaque δὶς κόρακα vocat Lucianus inimicum suum, Bis furem appellare ».]

Δίσκος, ὁ, Discus, Orbis e ferro, ære, lapide, ligno, qui exercendi corporis causa in auras projiciebatur : unde et a δίκω dictum volunt. Hom. Il. B, [774] : Λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης Δίσκοισιν τέρποντο B καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. [Eur. Iph. A. 200 : Ἡδοναῖς δίσκου κεχαρημένον· Hel. 1488 : Ὃν ἐξαμιλλησάμενος τρόχῳ τέρμονα δίσκου ἔκανε Φοῖβος.] Volunt vero δίσκον fuisse utplurimum Lapidem rotundum in medio pertusum, s. perforatum, annexo funiculo quo projiceretur : unde Od. Θ, [186] quum dixisset Homerus, Λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, subjungit, Τόν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός. Βόμβησεν δὲ λίθος. [Hesych. : Δίσκοισι, τοῖς δίσκοις, λίθοις στρογγύλοις. Δίσκου οὖρα v. s. Δίσκουρα.] Et δίσκον ἀφεῖναι, ἀποπέμψαι, ἐκρέψαι, Pollux [3, 51] de disci ludo. Et δίσκων ψόφοι, Plut. Pericle [c. 6. Schol. Apoll. Rh. 4, 1217 : Γυμνάσια καὶ δίσκοι, i. e. Loci ubi disco jaciendo certabatur. Δίσκος et σόλος quid differant exponit Ammon. p. 40 : Δίσκος μὲν γάρ ἐστι λίθος τετρημένος, ὥς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἑλληνισμοῦ· σόλος δὲ τὸ χαλκοῦν ὁλοσφύριον. Quod Homeri Pindarique exemplis confirmat. || Speculum. Julian. in Anth. Pal. 6, 18 : Δέχου νεότητος ἑταῖρον δίσκον, ἐπεὶ μορφὴ σὴ χρόνον οὐ τρομέει.] || Numeratur etiam inter Vasa, in quibus cibaria apponun-C tur, ut et ap. Latinos. Pollux 6, [84] : Καθ' ἕκαστον δὲ οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας κοινούς. Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 11, 371] : Μή με κάλει δίσκων ἐπιίστορα λιμοφορήων, Discorum esuriem afferentium. Cœnarum reliquiis discus ornatus apud Apuleium : sic apud Treb. Pollionem disci sunt corymbiati, et lances pampinatæ. [|| Δίσκος ἱερός, ἅγιος, Sacer discus, in quo Græci inter missæ solemnia sanctum panem reponunt, cujus figuram exhibuit Goarus in Euchologio p. 117. Ducang. Qui exx. plura attulit, velut Joannis Damasc. in Synodica p. 141 : Ψηλάφησον καὶ ἴδε τὸν μέγιστον αὐτοῦ δίσκον, εἰς ὅνπερ ἐγκαυστικοῖς καλλιεργήμασιν ὁ μυστικὸς τοῦ Χριστοῦ δεῖπνος μετὰ τῶν δώδεκα ἀποστόλων ἐγκεκόλαπτο. Eadem signif. Δισκάριον, τὸ, dictum in l. Chronici Pasch. s. ea v. cit. et in Euchologio p. 624 : Τὰ δισκάρια τὰ κοινῶς λεγόμενα τέστα.] || Etiam Orbis solis, Alex. Aphr. [Probl.] 2, [c. 46] : Ἐλάττων ἡ σελήνη τοῦ ἡλίου τυγχάνουσα τῷ μεγέθει τὸν δίσκον πάντα κρύπτειν οὐ σθένει, Luna quum sole minor sit, ejus D orbem totum obscurare nequit. [Conf. Plut. Mor. p. 890, F; 891, A. Priscus Exc. p. 182, 8 : Τὸν τοῦ ἡλίου δίσκον.] Huc pertinet et illud, Δίσκῳ νέφη ἐπέρχονται. Notandum vero est Eust. tradere, eos, qui voc. δίσκος in hac signif. usi sunt, audacter admodum id usurpasse. [|| Nomen plantæ ap. Alex. Trall. 11, p. 631 : Δίσκου βοτάνης. Struv.]

Δίσκουρα, τὰ, Terminus, qui disci jactu comprehenditur. Hom. Il. Ψ, [523] : Ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο. Ubi tamen et δίσκ' οὖρα, et δίσκου ῥα scribitur. Eust. δίσκουρα legit, sed annotans δίσκ' οὖρα etiam scribi. [Eadem scriptura etiam in scholiis memorata. Divisim ib. 431 : Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται. Hesych. : Ὅσσα δισκούουρα (i. e. δίσκου οὖρα), ὅσα δισκουούρια. Recte corrigi videtur δίσκου ὅρια.]

Et Δισκούρια ap. Hesych. ὅσον ἄν τις βάλλοι δισκεύων : postquam δίσκουρα exp. ὅσον ἂν λάβοι δίσκῳ. Simile est δουρηνεκές, Spatium, quod hastæ jactum æquat.

Δισκοφόρος, ὁ, Discifer, ut loquitur Hieron. Talem

διсκοφόρον inedia meruerat hebdomadis, de Abacuc A qui Danieli ferebat prandium. [Femin. Lucian. Philops. c. 18: Ἀπεστραμμένον εἰς τὴν δισκοφόρον.]

[Δισκόω, In disci formam muto. Jo. Lyd. De ostent. p. 22, A : Σπινθὴρ ... ἐξ ἐπιδόσεως εἰς κύκλον τινὰ σελήνης ὅμοιον ... δισκωθείς. Ab hoc verbo derivatum est substant. ἀντιδίσκωσις ib. p. 14, A. G. Dindorf.]

Δίσκω, Jacio, βάλλω, δίκω, VV. LL. sine ulla auctoritate, nisi forte e Varino, qui pro his Hesychii, Δίσκην, δίκην ὑπερβάλλειν, reponit, Δίσκειν ἢ δίκειν, ὑπερβάλλειν. [V. Δισκέω.]

[Δισμυρίανδρος, ὁ, ἡ, Viginti millia virorum habens. Strabo 12, p. 570 : Πόλις δ. G. Dindorf.]

Δισμύριοι, αι, α, Bis decies mille, aut potius Vicies mille, vel Viginti millia, ut δισμύριοι ὁπλῖται, Plut., Viginti armatorum millia, Duæ armatorum myriades; sed minus recte. At per adv. Lat., ut ἑκάτεροι δισμύριοι, Utrique bis decies mille; vel Utrique vicies mille, s. milleni. Et in sing. cum nomine ἵππος collectivo, Lucian. [Zeux. c. 8], δισμυρία ἵππος, Viginti millia equitum. [Tzetz. Hist. 1, 914 : Δισμυρία στρα- B τιά. ῡ]

[Δισοραί, ἔθνος Θρᾴκιον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Steph. B.]

Δίσπαππος, ὁ, Atavus, VV. LL. Qua forma et Gallice dicitur *Bisayeul*, quum avus dicitur *Ayeul*.

Διςπιθαμαῖος, i. q. δισπίθαμος, Duas spithamas longus, Qui duorum dodrantum longitudinem, latitudinem, aut crassitudinem æquat. Diosc. 2, 174, de ornithogalo : Καυλίον ἐστὶ τρυφερὸν, λεπτὸν, ὑπόλευκον, ὡς δισπιθαμαῖον. Unde Plin. 21, 17 : Ornithogale, caule tenero, candido, semipedali. Mallem, sesquipedali : nam duæ spithamæ sesquipedem faciunt, tres autem spithamæ duos pedes. Alibi tamen itidem, quod Diosc. [2, 186] de thlaspi dicit, Καυλὸν ἀνίησι δισπιθαμαῖον, vertit, Cauliculo est semipedali. [Cod. Vindob. σπιθαμαῖον. Ib. c. 172 : Καυλίον ... ὡς δισπιθαμαῖον.] Sed σπιθαμὴ Idem accipit et pro Semipede, hæc Theophr. de palma, Ἀπολείπουσι δὲ ὅσον σπιθαμὴν τῶν ῥάβδων, sic interpretans, Semipedales ramorum relinquunt truncos : quum potius debuisset dicere Dodrantales, ut in Σπιθαμαῖος : aut Palmi altitudine, C intelligendo de palmo majore, ut pro his ejusdem Diosc. de anthyllo, Σπιθαμῆς ὕψος, Idem sic, Palmi altitudine : itemque de sempervivo minore, de quo Diosc. dicit, Ἀνίησι καυλὸν περὶ σπιθαμὴν τὸ μέγεθος, ipse sic Latine, Palmo alto caule. Similiterque palmeo caule dicit esse orchin, quem Diosc. tradit habere καυλία σπιθαμιαῖα. Sed nota, eo loco Dioscor. scribi Δισπιθαμιαῖος, sicut σπιθαμιαῖος passim legitur. At δισπιθαμαῖος et σπιθαμαῖος dicuntur ut πυγμαῖος a πυγμή : nam πηχυαῖος, πυγονιαῖος, ποδιαῖος etc. alio modo formantur.

Δισπίθαμος, ὁ, ἡ, Duas spithamas longus, Duos dodrantes altitudine sua æquans. Diosc. 3, 84, de delphinio : Κλῶνας ἀνίησι δισπιθάμους ἢ καὶ μείζονας· et 109, de clinopodio : Θαμνίον ἐστὶ καὶ τοῦτο φρυγανῶδες, δισπίθαμον. At Plin. 24, 15 dicit esse surculosam, palmi altitudine. [Conf. Τρισπίθαμος.]

Δισποδία, ἡ, Saltationis species, Suid. ex Aristophane. [Lectio vitiosa librorum quorundam. Recte alii διποδία.]

D Δισπόνδειος, ὁ, Geminus spondeus, Pes constans duobus spondeis, i. e. quatuor syllabis longis. [V. Hephæst. p. 24, Terent. Maur. 1473, Hermog. De ideis 1, 6, vol. 3, p. 231, 18, schol. Aristoph. Vesp. 1441. Δισπονδεῖος ap. Aristid. Quint. p. 48.] Σπονδειακὴν διποδίαν alio nomine appellant metrici, teste Hephæstione.

[Δισπορέω, Bis sero. Strabo 16, p. 768 : Βρέχεται θερινοῖς ὄμβροις καὶ δισπορεῖται.]

Δισσάκις, Bis. [Vel Δισσάκι, Διττάκι. Aratus 968 : Κρώξαντε βαρείῃ δισσάκι φωνῇ. Alcæus Messen. in Anth. Pal. 7, 429 : Δισσάκι φι ... Quint. Sm. 2, 56 : Διττάκι τόσσα φέροντας.]

[Δισσάρχης, ὁ.] Δισσάρχας βασιλεῖς vocat Soph. [Aj. 389] Menelaum et Agamemnonem, quoniam illi duo reges erant et imperatores Græcarum copiarum. Eandem ob rem et διχρατεῖς nominat.

[Δισσαχῇ, Bifariam. Aristot. De anima 1, 3, p. 406, 32 : Δύο κύκλους δ. συνημμένους.]

A [Δισσαχοῦ, Duobus in locis. Theophr. De lap. 25, p. 692 : Διτταχοῦ μάλιστα, περί τε Κύπρον ... καὶ ἐν ... Χαλκηδόνι.]

[Δισσαχῶς.] Διτταχῶς, Hesychio διπλῶς [immo διχῶς], Dupliciter, Bifariam.

Δισσεύω, Duplex sum, Eust. [Isaac. in Petav. Uranol. p. 387, A : Διὰ τοῦτο οὐκ ἐνδέχεται δισσευθῆναι, Bis numerari. G. D. Pallad. Vita Chrys. p. 38, 31 : Δισσεύων δὲ λέγει πληκτικώτερον, Iterum dixit asperius. V. Δισσόω. Hase.]

[Δισσόγλωσσος, ὁ, ἡ.] Διττόγλωσσος, Duplicis linguæ : διττόγλωττος παίδευσις, Bud.

[Δισσογλωσσία, ἡ.] Διττογλωττία, Duplex lingua.

[Δισσογονέω.] Διττογονέω, Bina pario, s. Bis pario. [Aristot. De gener. anim. 1, 11.]

[Δισσογραφέω. Διττογραφέω, Dupliciter scribo. Vocabula διττογραφούμενα, Duobus modis scripta. Schneid.]

[Δισσόκερας, ὁ, ἡ, Bicornis. Porphyr. apud Euseb. Præp. ev. p. 124, B et 201, C, in oraculo : Πανὶ συμφύτῳ θεῷ, Δισσοκέρατι, δισσόποδι. Hase.]

B Δισσολογέω, sive Διττολογέω, et Διλογέω, Geminato verbo loquor : στεφάνῳ στεφανῶσαι, Aristophan. [Pl. 585] : Ἔθος γὰρ τῷ κωμικῷ, inquit schol., διττολογεῖν ἐπὶ γέλωτι. || Bis dico. [Epiphan. vol. 2, p. 159, A : Οἱ δὲ ... ἑρμηνευταὶ παρῆκαν καὶ οὐχ ἡρμήνευσαν ὡς δισσολογουμένων τῶν τοιούτων λόγων καὶ ἐκ περισσοῦ ἀναγινωσκομένων. Conf. ibid. p. 160, B et D. G. Dind.] Synes., de quodam memoriter pronuntiante carmina : Τούτους τοὺς στίχους ἀποδίδωσιν, οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι, Non offendens, non sese revocans, non resistens et hæsitans ad memoriam recolligendam. Cicero Pro domo sua : Quemadmodum iste præposteris verbis, omnibus obscœnis, identidem se ipse revocando, dubitans, timens, hæsitans pronuntiarit. Se ipse revocando, διττολογῶν, ἐνισχόμενος, ἑαυτὸν ἐπαναλαμβάνων. Bud. || Διττολογούμενα dicuntur etiam Quæ duobus modis efferuntur, ut ὀρὸς et ὀῤῥὸς, ὀροπύγιον et οὐροπύγιον, εἵλη et ἕλη.

[Δισσολογία, s. Διττολογία, ἡ, Ejusdem dicti repe- C titio. Eustath. p. 105, 15 : Ἔστι κἀνταῦθα διττολογία πρὸς διόρθωσιν λόγου. Schol. Hom. Od. A, 406, M, 453. Anon. Epiphan. t. 1, p. 22, A : Ἐνόμισαν τὸν ἀριθμὸν δεδισσολογημένον εἶναι· οὐκ ἦν δὲ δισσολογία, ἀλλ' ἀριθμὸς σαφής. Id. t. 2, p. 159, B : Τὴν ἐν τῇ ἑβραΐδι διὰ δισσολογίας ἐκφωνουμένην διάλεκτον, Voces in hebræo repetitas ac geminatas. Hase.]

[Δισσολόγιστος lectio vitiosa. V. Δυσλόγιστος.]

[Δισσολόγος, ὁ, ἡ, Duplici sermone utens. Manetho 5, 291 : Δισσολόγοι, δίγαμοι, δίγονοί θ' ἅμα καὶ διπολῖται. Anon. Clem. Rom. Constitut. apost. p. 54, 13 : Μὴ κατάλαλος, μὴ λεξίθηρος, μὴ δισσολόγος. Hase.]

[Δισσοποιός, ὁ, ἡ, Ambiguus. Schol. Soph. El. 645 : Δισσῶν ὀνείρων) τῶν ἀμφιβόλων καὶ δισσοποιῶν.]

[Δισσόπους, ὁ, ἡ, Bipes, Gemino pede. V. Δισσόκερας. Hase.]

Δισσὸς, ἡ, ὸν, et Διττὸς Attice, Duplex. [Non legitur ap. Homerum. Soph. Aj. 49 : Ἐπὶ δισσαῖς στρατηγίσιν πύλαις· OEd. Col. 324 : Ὦ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης προσφωνήματα. Pind. Nem. 8, 26 : Δισσῶν D σταδίων.] Plato [Theæt. p. 198, D : Διττὴ ἦν ἡ θήρα·] Epist. 7 : Ἀναγκάζειν αὐτοῖς χρῆσθαι τοῖς νόμοις, διτταῖς οὔσαις ἀνάγκαις, αἰδοῖ καὶ φόβῳ, Duplici necessitate. [Iambl. Protr. p. 30 : Τὸ διττὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Leonidas in Anth. Pal. 9, 337 : Δισσὸν ὄρος, Duplex mons, i. e. duorum montium convallis. Δισσὰ adverb. Lycophro 69 : Στένω στένοι σε δισσὰ καὶ τριπλᾶ. Schol. διττῶς, τριπλῶς.] In plur. frequenter ponitur pro Duo, [Bini, Ambo] : ut Soph. Aj. 57 : Δισσοὺς Ἀτρείδας κτείνειν. Et Epigr., Δισσοὶ θεοί. [Æsch. Sept. 816 : Δισσὼ στρατηγώ· Ag. 121 : Δύο λήμασι δισσοὺς Ἀτρείδας, ubi vertitur Diversos. Δισσοῖς Canterus. Soph. Tr. 101 : Δισσαῖσιν ἀπείροις, i. e. Asiæ aut Europæ. Sæpissime ap. Euripidem, velut Andr. 913 : Ἄνδρα δίσσ' ἔχειν λέχη. Ambiguum significat ap. Soph. El. 645 : Φάσματα δισσῶν ὀνείρων. Quo sensu usitatius est διπλοῦς.] Et Διξὸς Ion. pro δισσός : ut διξαὶ ἱστίαι [ἱστίαι, Duæ domus, Herodot. 5, 40]. Et ap. Herodot. [2, 44] : Διξὰ ἡράκλεια ἱδρυσάμενοι, et [ib. 169] διξὰ θυρώματα, Gemini postes : ubi Duos etiam dicere possis, ut

in Δισσὸς habes. [7, 70 : Διξοὶ Αἰθίοπες, Duo genera Æthiopum.]

[Δισσοτόκος, ἡ, Bis pariens. Nonnus Dion. 5, 199 : Μητηρ δισσοτόκος. || Δισσότοκος, ὁ, ἡ, Bis partus. Id. 1, 4 : Βάκχου δισσοτόκοιο.]

[Δισσοφυής, ὁ, ἡ, Qui duplici natura est. Nonnus Dion. 14, 97 : Δισσοφυὴς κεκόρυστο κερασφόρου υἱὸς ἀρούρης· 47, 434 : Δισσοφυῆ φοίνιξεν ὁμόζυγον ἀνέρα ταύρῳ.]

[Δισσόω, Duplico. Gramm. anonym. in Anecd. Gr. vol. 2, p. 341, 1 : Τετράδος δισσουμένης. Boisson. || Secundo facio, Itero. Pseudochrys. t. 8, p. 23, 32 : Καὶ εἶπε... Δισσώσατε (codd. aliquot, Δισσεύσατε)· καὶ ἐδίσσωσαν· ex LXX 3 Reg. 18, 34, ubi nunc Δευτερώσατε et ἐδευτέρωσαν. || Germ. CPol. Homil. in Cruc. p. 236, D Grets. : Ταῖς διαφόροις δισσούμενοι καταστάσεσιν, In duos diversos status distributi. Hase.]

Δισσύλλαβος, Qui duarum est syllabarum. [Hoc rectius scribitur δισύλλαβος.]

[Δισσυμφωνέω.] Δισσυμφωνεῖν, Esse duarum consonantium. Vox grammat.

B Δισσύμφωνος, ὁ, ἡ, Qui duarum est consonantium. Vox grammat.

[Δισσῶς, s. Διττῶς, Dupliciter, Bifariam. Hesych. : Δισσῶς, δύο τρόπους ἔχων, διπλῶς. Schol. Lycophr. 69. Eur. Phœn. 1347, nuncius repetita exclamatione ὦ τάλας : Δισσῶς αὖτῶ. De duplici vocabuli forma Suid. s. Ἀσπάζεσθαι : Πάντα τὰ τοιαῦτα διττῶς λέγεται.]

Δισταγμὸς, ὁ, Dubitatio. Plut. [Mor. p. 214, E : Δισταγμὸν καὶ προσποίησιν ἔχει ἀποροῦντος. Schol. Apoll. Rh. 3, 539 : Τὸ τάχα ἐν δισταγμῷ κεῖται. Schol. Soph. El. 466 : Οὐ δισταγμοῦ καὶ ἀμφιβολίας προσδεῖται τοῖς δύο, aliique gramm. non raro. || Διστασμός. Theophrast. Metaphys. p. 321, 19 : Τὰ τοιάδε ἔχει τινὰ διστασμόν· ubi var. lect. δισταγμόν. Schol. Hom. Od. B, 276 : Τὸ αἴτιον τοῦ διστασμοῦ. || Formam pravam Διστασμὸς ex Gloss. Græcobarb. affert Ducang. : Χωρὶς ἀμφιβολίαν καὶ διστασμὸν, et mox iterum.]

[Διστάδιος, ὁ, ἡ, Qui duorum stadiorum est. Schol. Aristoph. Av. 293 : Δίαυλος, ὁ διστάδιος τόπος, ἡ μέτρον πηχέων ω'. Etym. M. p. 170, 26 : Αὐλὸς, στάδιον, καὶ τὸ διστάδιον δίαυλος, σύνθετον. Appian. Annib. c. 37 : Διάστημα διστάδιον.]

C Διστάζω, fut. άσω, άξω, Dubito, διχῶς βουλεύομαι, καὶ οἱονεὶ δύο στάσεις ἔχω κατὰ διάνοιαν, Etym. [M. p. 279, 17. Idem p. 281, 14 : Δοιάσσατο, ἐδίστασε. Hesych. : Διστάζει, διχονοεῖ, ἀπορεῖ, ἀμφιβάλλει. Plato Ion. p. 534, E : Ἵνα μὴ διστάζωμεν ὅτι οὐκ ἀνθρώπινά ἐστι τὰ καλὰ ταῦτα ποιήματα· Leg. 10, p. 897, B : Διστάζομεν εἰ ἑτέρως πως ἔχει. Aristot. Eth. Nic. 3, 5 : Οὐ γὰρ διστάζομεν πῶς γραπτέον. Plut. Mor. p. 62, A : Διστάζοντα περὶ λουτροῦ καὶ τροφῆς. Clem. Al. Strom. 7, p. 864 : Διστάσαι περὶ θεοῦ.] Synes. Ep. 44 : Τοῦτο ἐκεῖνο μηδὲ ἐπανέρῃ, μηδὲ διστάσῃς, Nec dubites. Pass. τὸ δισταζόμενον, De quo dubitatur, Dubium. [Diodor. 17, 9 : Αἱ μὲν συμμαχίαι τοῖς Θηβαίοις δισταζομένην εἶχον τὴν παρουσίαν.]

[Δίσταθμος, Dipundius, Gl.]

Διστακτικὸς, ἡ, ὸν, Dubitativus : ut ap. grammat. διστακτικὸν ἐπίῤῥημα : et διστακτικὸς σύνδεσμος. [Schol. Aristoph. Pl. 148 : Τὸ δὲ ἴσως διστακτικόν. Nam sic Kuster. correxit quod legebatur διαστατικόν. Eustath.

D p. 1415, 4 : Τὸ τάχα ... διστακτικόν. Apollon. De synt. p. 261 (264 Bekk.) : Τῆς ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως, ἣν τινες καὶ διστακτικὴν ἀποφαίνονται ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτῆς δηλουμένου.]

[Διστακτικῶς, Dubitanter, Dubie. Ammon. p. 31 : Τὸ βούλῃ δ. Schol. Hom. Il. A, 100 : Γελοῖον δὲ δ. λέγειν τὸν μάντιν. Angl. Epiphan. t. 1, p. 846, A : Οὐ δ. (ed. διστατικῶς) ὁρμῶνται, ἀλλ' ὡς λυσσητῆρες κύνες, Non timide ac diffidenter. Hase.]

[Διστασμός. V. Δισταγμός.]

[Διστάξιμος, ὁ, ἡ, Dubitativus, Dubius. Schol. Hom. Il. B, 116 : Διὰ τοῦτο δὲ διστάξιμον αὐτὸ ἐποίησεν.]

[Διστασιάζω forma vitiosa pro διαστασιάζω ap. Jo. Chrys. vol. 1, p. 313, A : Ὅταν ... διστασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους ἴδῃ τοὺς κρατοῦντας. Et ap. Nilum Epist. p. 142 διστασιάζειν πρὸς ἑαυτόν. G. Dindorf.]

[Διστάσιος, ὁ, ἡ.] Διστάσιον, Duplo pondere rependendum, Qui duplum ponderat. Bud. [Hesych. : Διστάσιον (cod. διστάδιον), τὸ πρὸς διπλῆν ἱστάμενον (codex

A ἱστάμενον) τὴν τιμὴν χρυσίου ἢ ἀργυρίου, ὡς ἰσοστάσιον τὸ πρὸς τὴν ἴσην. Plato Hipparch. p. 231, D : Ἀντὶ δωδεκαστασίου γὰρ διστάσιον αὐτῷ καθίσταται τὸ χρυσίον.]

Δίστᾰσις, εως, ἡ, affertur pro Dubitatio : necnon pro Dissensio : sed in hac posteriore signif. diceretur potius διάστασις. In priore autem Demosth. [p. 1318, 10] dicit, Ἄνευ διστάσεως ἐψηφίσαντο. [Recte nunc συστάσεως correctum ex aliis libris.]

[Διστασμός. V. Δισταγμός.]

[Διστάτηρον, τὸ, Duo stateræ, apud Pollucem 9, 62 : Ἦν ἐν Κυρήνῃ καὶ τετραστάτηρον καὶ στατὴρ καὶ ἡμιστάτηρον, χρυσᾶ νομίσματα, pro καὶ στατὴρ restituendum videbatur Valckenario ad Theocr. Adon. p. 315, conjectura valde incerta.]

[Διστάτης, ὁ. Athen. De machin. p. 6 : Ἔχει δὲ καὶ παραπήγματα ἐξ ἑκατέρου μέρους ὁ κριὸς ἐπὶ διστάταις. Interpres, Supra duas trabes.]

Διστατικὸς, ἡ, ὸν, Discretivus : ut a Gaza Gramm. l. 4, ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις dicitur διστατικὴ, pro Modus discretivus s. conditionalis. Signif. etiam Dubitativus. [Lectio vitiosa pro διστακτική. V. Διστακτικός.]

B [Δίστατος, ὁ, ἡ, Qui duarum minarum pondere vel pretio est. Hesych. : Στατίδιον (στατιαῖον Kuster.), τὸ πενταμνοῦν (πεντάμνουν), καὶ διαστάτους τορεὺς τοὺς διαστάμνους. Recte, ut videtur, Salmas. διστάτους τυροὺς τοὺς δεκάμνους. Hesych. infra : Στάτος, σκάφη· ἄλλοι δὲ τὰς πέντε μνᾶς. G. Dindorf.]

[Διστᾰφής, ὁ, ἡ.] Διστaφέες, Bis sepulti, a nomine sing. Διστaφής.

[Διστεγής. V. Δίστεγος.]

Διστεγία, ἡ, Duplex tectum. Alii, Domicilium duo tecta s. duas contignationes habens. Pollux 4, c. 19 [§ 129], ubi de theatri partibus agit : Ἡ δὲ δ., ποτὲ μὲν ἐν οἴκῳ βασιλείῳ διῆρες δωμάτιον, ποτὲ δὲ κέραμος, ἀφ' οὗ καὶ βάλλουσι τῷ κεράμῳ. [Conf. C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 293, 2.]

Δίστεγος, ὁ, ἡ, Duo tecta, Duas contignationes, Duplex tectum habens, Binis tectis opertus. [Strabo 15, p. 730 : Δίστεγον τὸν πύργον. Geopon. 8, 25, p. 544 : Ἐν διστέγῳ. Zosim. 2, 30, 10 : Ἀγορὰν οἰκοδομήσας κυκλοτερῆ καὶ στοαῖς διστέγοις ταύτην περιλαβών.

C Schol. Hom. Il. B, 514 ὑπερῷον int. τὸ δίστεγον. || Διστεγής, ὁ, ἡ. Etym. M. p. 274, 27 : Διήρης ... ὁ διστεγής. Διστεγὲς οἴκημα, Superficium, Gl.]

[Διστιχία, ἡ, Bini ordines. Schol. Hom. Il. Ξ, 31 : Ὅτι οὐκ ἐν διστιχίᾳ ἦσαν (αἱ νῆες), quod Eust. dixit ἐν διστίχῳ. || Duo versus. Schol. Aristoph. Nub. 1348 : Προτιθέναι τῆς διπλῆς διστιχίαν. Et Pacis 345 : Ἡ πρῳδός ἐστιν ἐκ διστιχίας.] || Διστιχία, ἡ, sive Διστιχίασις, εως, ἡ, est Affectus palpebrarum, quum sc. sub ordine naturali pilorum palpebræ alius ordo pilorum præter naturam succrescit. [Paul. Æg. 6, 7; Aet. p. 135, 55.] Dicitur et τριχίασις. Prior vox διστιχία legitur in Defin. medicis [vol. 2, p. 271] : Δ. ἐστὶν ἑτέρου στίχου παρὰ φύσιν κατὰ τοῦ ταρσοῦ ἔκφυσις. [In δυστυχίαν corrupta ap. Paul. Ægin. p. 179, 48. Wakef. Galen. vol. 2, p. 391 : Φαλάγγωσις δέ ἐστιν, ὅταν διστιχία ἢ τριστιχία τῶν ὑποφυομένων τριχῶν ᾖ ἐν τῷ ἄνω ἢ ἐν τῷ κάτω βλεφάρῳ. G. Dindorf.]

[Διστίχιον, τὸ, i. q. διστιχία, Duo versus. Schol. Aristoph. Nub. 1356 : Τῷ διστιχίῳ. Boiss.]

D [Δίστιχον, τὸ, Duo ordines. V. l. Eustathii s. v. Διστιχία citatum. || Duo versus. Leonid. Alex. in Anth. Pal. 6, 329 : Δύο δίστιχα· 9, 356 : Δίστιχα γὰρ ψήφοισιν ἰσάζεται.]

Δίστιχος, ὁ, ἡ, Duobus versibus constans, ut δ. μέτρον. [Cyrillus in Anth. Pal. 9, 369 : Ἐπίγραμμα τὸ δίστιχον.] Item δίστιχοι κριθαὶ affertur [ex Plut. Mor. p. 906, B] pro Hordeaceæ spicæ binis granorum versibus constantes. [Matthæi Med. p. 7 : Αἱ δίστιχοι (κριθαὶ) ἔλαττον ἔχουσαι τῶν πυρῶν ἀποκάθαρμα τῶν μονοστίχων. Etymol. Ms. : Ὀλύρα, εἶδος κριθώδους καρποῦ, ζειά· ἡ γὰρ κριθὴ ἑξάστιχος, ὁ σῖτος τετράστιχος, ἡ δὲ ὀλύρα δίστιχος καὶ ὄψιμος.]

Διστοιχία, ἡ, Duplex ordo, Duo s. Bini ordines. [Theophr. H. Pl. 4, 8, 6 : Ἐν διστοιχίᾳ τὰ φύλλα. G. D. Ælian. N. A. 9, 40 : Διστοιχίαν ὀδόντων. Wakef. Joseph. Ant. Jud. 8, 3, § 4 : Τούτου δὲ ἀπήρτηντο κατὰ διστοιχίαν καὶ ῥοιαὶ διακόσιαι. Codd. aliquot et ed. Basil. διστιχίαν. Hase.]

A [Δίστοιχος, ὁ, ἡ, Duplicem ordinem habens. Δίστοιχος κριθὴ Theophr. H. Pl. 4, 2.] Διστοίχους ὀδόντας ἔχει [Aristot. H. A. 2, 1 extr., ex eoque Pollux 2, 95], Duplicem dentium ordinem habet. Apud Æthiopas nasci scribit Ctesias quam Manticoram appellat, triplici dentium ordine pectinatim coeuntium, teste Plin. 8, 21. [Δίστοιχα βράγχια Aristot. H. A. 2, 13. Epigr. in Anth. Plan. 4, 265 : Δίστοιχος ὀλέθριος ὄγμος ὀδόντων.]

[Δίστοχος. V. Δίτοκος.]

[Δίστολος, ὁ, ἡ. Διστόλους ἀδελφὰς Soph. Œd. Col. 1055 par sororum dixit simul euntium.]

Δίστομος, ὁ, ἡ, Geminum os habens, Duo habens ora, ostia. [Strabo 17, p. 809 : Δίστομον... διώρυγα, μεταξὺ μέρους τινὸς τῆς νήσου παρεμπίπτοντος. Polyb. 34, 10, 5 : Δίστομον (Ῥοδανόν). Nonn. Dion. 27, 157 : Δίστομος... Ἰνδός. Hesych. : Δίστομος· οὕτως ἡ Ἐπίδαυρος ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ ἀμφιστόμοις λιμέσιν ἐκέχρητο. Soph. Phil. 16 : Δίστομος πέτρα, Duos exitus habens. Œd. Col. 900 : Δίστομοι... συμβάλλουσιν ὁδοί, Duæ viæ concurrunt.] Item
B Anceps, Utrimque acutus s. scindens, ut δίστομος μάχαιρα ap. auctorem Epist. ad Hebr. 4, [12], quæ et ἀμφίστομος. Hieron. compluribus in ll. vertit Biceps gladius. [Δίστομον ξίφος Eurip. Hel. 989, 1050. Δίστομα φάσγανα Orest. 1303. Πελέκεως δίστομον γένυν, Securis ancipitem maxillam, in fr. Meleagri ap. Macrob. Saturn. 5, 18. Ep. ad Hebr. 4, 12 : Τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον.]

Διστοιχίασις, in VV. LL. perperam pro διστιχίασις.

[Διστράλιον, τὸ, Securis ab una tantum parte acuta. Schol. Hom. Il. Ψ, 851 : Ἡμιπέλεκκον τὸ ἥμισυ τοῦ πελέκεως, τὸ ἐκ τοῦ ἑνὸς μόνου μέρους ἔχον ἀκμήν, ὃ καὶ διστράλιον καλοῦσιν.]

[Δίστροφος, ὁ, ἡ, Bis versus. Gregor. Naz. vol. 2, p. 27, D : Ὃς θέλει δεῦρ' εἰσίτω, κἂν δίστροφός τις ἢ πολύστροφος τύχῃ, Fidem licet bis, pluries aut verterit. Kall. Bis tortus. Λίνον δίστροφον ἢ τρίστροφον, Meges Oribasii p. 29 ed. Mai. Osann.]

[Δισυλλαβέω, Duarum syllabarum sum. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 3, 6 : Δύναται λέξις μονοσυλλαβῆσαι ἢ
C δισυλλαβῆσαι. Apollon. De pronom. p. 373, B, de pronomine σφῶε, Ἐπεὶ σύνηθες τῷ Ὁμήρῳ τὸ δισυλλαβεῖν, Disyllabo uti. Ib. p. 360, C. Etym. M. p. 742, 30 : Ἠλόγηται (τὸ σωρὸς), ὅταν δισυλλαβῇ.]

[Δισυλλαβία, ἡ, Duæ syllabæ. Theodos. in Bekker. Anecd. p. 1047, 11 : Εἰς δισυλλαβίαν περιίστατο. Ibid. 13 : Ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν, et Etym. M. p. 508, 32, 48; 791, 44. Μέχρι τῆς δισυλλαβίας αὐξάνεσθαι ib. p. 685, 26. Schol. Aristoph. Av. 904 : Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισυλλαβίαν, i. e. ‑ᴗᴗ‑ᴗᴗ‑. Δισυλλαβεία scriptum ap. Theognost. Can. p. 119, 4.]

Δισύλλαβος, ὁ, ἡ, Duabus constans syllabis. [Dionys. H. De comp. verb. § 11, p. 62, 4 R. : Ταῖς μὲν δισυλλάβοις οὐδὲν τὸ διὰ μέσου χωρίον βαρύτητος καὶ ὀξύτητος. Lucian. Galli c. 29 : Ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη· Bis accus. c. 22 : Δισύλλαβα ἐρωτήματα. Frequentissimum in scriptis grammaticorum. || Adverb. Δισυλλάβως, Athen. 10, p. 446, E, schol. Aristoph. Pac. 929, Eust. p. 65, 13.]

[Δισύναπτος, ὁ, ἡ, Dupliciter connexus, i. q. δί-
D πλοκος. Philoxen. ap. Athen. 15, p. 685, D : Στέφανον λιπτᾶς ἀπὸ μυρτίδος εὐγνήτων κλάδων δισύναπτον. G. D.]

[Δισύπαρχος, ὁ, Iterum præfectus, Alteram præfecturam gerens. Gregor. Naz. p. 404, A : Εἰσήλαυνέ τις τῶν δισυπάρχων, ubi var. lect. δισυπάτων. G. Dind.]

Δισύπατος, ὁ, Bis s. Iterum consul, Secundum consul. [Dignitas in aula Cpolitana, de qua quædam attigimus in Gloss. med. Latin. in *Dissipatus*. Vox formata ab ὕπατος, quæ non consulem ordinarium, sed aliam hac nomenclatura donatam dignitatem denotat, ita ut δισυπάτων dignitas illustrior fuerit. Auctor incertus post Theophanem p. 440 : Καί τις Θωμᾶς πατρίκιος ἀποδισυπάτων γενόμενος· ubi perperam emendat Combefis. ἀπὸ εἰς ὑπάτων. Innuitur enim functum antea fuisse δισυπάτου dignitate. Ap. Suidam Δικτάτωρ, ὁ διπλασίαν τὴν ἀρχὴν ἔχων, ὃς παρὰ Ῥωμαίοις καὶ δισύπατος καλεῖται, dicitur, sed unde hæc hauserit non plane video, tametsi idem habeat Psellus in Grammatica Ms. : Δικτάτωρ ὁ δισύπατος. Ducang. Errorem grammatici historiæ Romanæ imperiti notavit etiam Kuster. ad Suid. Τῷ δισυπάτῳ Eustath. Opusc. p. 335, 71; 347, 74. Conf. Ἀνθύπατος, Δισανθύπατος, Ὕπατος.]

Δισχιδής, ὁ, ἡ, Bifidus. Vide Δίκροος [et Διασχιδής. Aristot. H. A. 2, 1, p. 499, 9 : Τὰ δὲ (τῶν τετραπόδων) δισχιδῆ καὶ ἀντὶ τῶν ὀνύχων χηλὰς ἔχει. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 1 : Δισχιδὴς ὁδὸς, ἡ δύο ἐκτροπὰς ἔχουσα. Themist. Or. 21, p. 259, A : Διπλοῦν δὲ τοῦτο καὶ δισχιδές.]

[Δισχιδὸν, Bifariam. Callistrat. Stat. c. 7, p. 898 : Κόμη ταῖς ὀφρύσιν ἄνωθεν δισχιδὸν ἐπιβαίνουσα. Cui nunc δισχιδὴς restitutum ex cod. Paris. Δισχιδὸν de scriptura per versus divisa (παρὰ τὸ διεσχίσθαι τοὺς στίχους) dixit gramm. in Bekk. Anecd. p. 1171. Quod διασχιδὸν scriptum ap. Dionys. Thrac. ibid. p. 784, 2; 788, 13. G. Dindorf.]

Δισχιλιὰς, άδος, ἡ, Duo millia, Numerus bis mille continens. [Maccab. 1, 9, 4.]

Δισχίλιοι, αι, α, Bis mille; ut Plut. Fabio [c. 6] dicit βοῦς δισχιλίας, Bis mille boves, s. Duo millia boum. [Aristoph. Vesp. 660 : Τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια. Numero sing. cum nomine collectivo Herodot. 7, 158 : Δισχιλίην ἵππον. ῑ G. Dindorf.]

[Δίσχιστος, ὁ, ἡ, Bifidus. Greg. Naz. p. 16, vol. 2, D : Πέτρῳ γὰρ, ὦ δίσχιστος ἡ γραφίς ποτ' ἦν... Kall. Achmet. Onirocr. p. 129, 16 : Ἄνευ δισχίστου ἱματίου. Ib. l. 19 : Δίσχιστον χιτῶνα. Hase.]

[Δισχίστως, Bipertito, Gl.]

[Δίσχοινος, ὁ, ἡ, Qui duorum schœnorum mensuram habet. Strabo 12, p. 558 : Χώραν δίσχοινον, τοῦτο δ' ἐστὶν ἑξήκοντα σχοῖνοι. Conf. Σχοῖνος.]

Δίσχωλος, ὁ, ἡ, Utroque claudicans pede.

Δισώματος, s. Δίσωμος, ὁ, ἡ, dici potest, ut Latine Bicorpor. [Orphei H. in Melin. v. 4 : Φερσεφόνης δὲ δισώματον ἔσπασε χροιήν. Diodor. 4, 12 : Δισωμάτους θῆρας. Scott. Gl. : Δίσωμος, Bimembris. Manetho 6, 233 : Ζώοισι δισώμοις. Ib. 250, 254, 323. G. D. Philo vol. 2, p. 481, 5 : Σιωπῶ τὰ τῶν μύθων πλάσματα καὶ τοὺς δισωμάτους. Δίσωμος frequentant præcipue astrologi, ut Paul. Alex. Apotel. p. 2, 16; 3, 9; 4, 1 et 20; Hephæst. Theb. p. 7, 7; 11, 4; 15, 9. Plur. δίσωμα Procul. in Ptol. p. 45, 8 et 30; 119, 2; 218, 21. Δίσωμα ζώδια id. p. 173, 23; δ. ἢ δίμορφα p. 274, 4. Ἐν δισώμοις ζωδίοις ibid. p. 170, 13. Hase.]

[Δισώνυμος, ὁ, ἡ, i. q. διώνυμος. Schol. Hom. Od. M, 22 : Ὥσπερ τὸ διώνυμος καὶ δισώνυμος, οὕτω καὶ τὸ διθανέες δισθανέες. G. Dindorf.]

[Δισωτήριον, τὸ, Templum Jovis servatoris. V. l. Antiatticistæ s. v. Διπόλεια allatum. G. Dind.]

[Διτάλαντον, τὸ, Duo talenta, LXX Reg. 2, 5, 23.]

Διτάλαντος, ὁ, ἡ, Qui duorum talentorum est, Duo talenta ponderans : δ. σταθμὸς, Duorum talentorum pondo. [Herodot. 1, 50 : Ἡμιπλίνθια λευκοῦ χρυσοῦ, σταθμὸν διτάλαντα. Id. 2, 96. Lucian. Navig. c. 20 : Ἐκπώματα ... διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὁλκήν. De pretio Demosth. p. 329, 17 : Διτάλαντον δ' εἶχες ἔρανον δωρεάν· 833, 24 : Οἶκοι ταλανταῖοι καὶ διτάλαντοι. Quod annotavit Pollux 9, 54.]

[Δίτοιχος, ἀναίσθητος, gl. corrupta Hesychii, inter Διτταχῶς et Διυλίζοντες posita, cui lucem affert Suidas, Διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτως τι διαπραττομένων. Sim. Diogenian. 4, 31. Δίτειχος inter composita cum τεῖχος memorat Chœrobosc. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 294, 9. G. Dindorf.]

Διτοκέω, Bis pario, Bina pario, Gemellos pario. Aristot. H. A. 6, [1 : Τρυγὼν καὶ οἰνὰς διτοκοῦσι· De gener. anim. 3, 1. Nicander ap. Athen. 9, p. 395, C : Καί τέ σύ γε θρέψαιο Δρακοντιάδας διτοκεύσας.]

[Δίτοκος, ἡ : nam hoc accentu scribendum.] Δίστοκος seu Δίτοκος, Quæ bis peperit, parit, ἡ δὶς τεκοῦσα. Posterius ap. Anacreontem [cit. a Polluce 3, 49] legitur. [Gl. : Δίτοκος, Biparus.]

[Διτονέω, Duplicem tenorem habeo. Apollon. De pronom. p. 336, C : Ἵνα μὴ διτονήσῃ ἡ λέξις δύο κλίσεων γινομένων· De synt. 4, p. 302 : Οὐ δὴ οὖν ἀπᾶδον τὸ τὴν πρόθεσιν διτονεῖν. Ex Planudis Dialogo de grammatica citat Boisson. || Διτονίζω, signif. transitiva dixit Triclinius ad Soph. Aj. 733 : Τὸ ἡμῖν οἱ τραγικοὶ διτονίζουσι, ποτὲ μὲν περισπῶντες, ποτὲ δὲ ὀξύνοντες.]

[Διτονιαῖος, α, ον, Ditonus, in musica. Aristoxen. Harm. 3, p. 66 Meib. Osann.]

[Δίτονος, ὁ, ἡ, Ditonus. Plut. Mor. p. 430, A: Τὰ μελῳδούμενα διαστήματα πέντε, δίεσις καὶ ἡμιτόνιον καὶ τόνος καὶ τριημιτόνιον καὶ δίτονον· 1021, F. Τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐλαχίστου διάστημα μέχρι τοῦ μεγίστου ... δίτονον ἐκ δυοῖν συμπληροῦμεν ἐπογδόων.]

[Διτορμία, ἡ, Cardines gemini masculi, ap. Philon. in Mathem. vet. p. 63, apud Heron. ib. p. 131. V. Τόρμη.]

[Δίτριτον, τὸ, Bes. Niceph. Greg. Hist. 7, 12, p. 277, 6 ed. Bonn.: Σπιθαμαὶ τρεῖς καὶ δίτριτον, εἴτουν τέσσαρες παρὰ τρίτον μιᾶς σπιθαμῆς.]

[Διτριχίασις. V. Τριχίασις.]

[Διτριχιάω, Duplices pilos habeo. Galen. vol. 2, p. 391: Διτριχιᾶν δὲ λέγεται ὁ ὀφθαλμὸς, ὅταν ὑπὸ τὰς κατὰ φύσιν τρίχας ἄλλαι ὑποφυεῖσαι νύσσωσι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ῥευματίζωσι.]

[Δίτροπος, ὁ, ἡ, Qui duplicis et inconstantis est animi. Hesych. et Diogenian. Prov. 4, 32: Δίχολοι γνῶμαι, οἱονεὶ δίτροποι· ἐπὶ τῶν διγνώμων. Mich. Apost. Prov. 7, 81.]

Διτρόχαιος, ὁ, Duplex trochæus: ut et Terent. Maurus, Duplicemque, inquit, τροχαῖον vocitarunt διτρόχαιον. [Schol. Aristoph. Nub. 802, 1153, Ran. 686, aliique gramm.]

[Διτρόχιον, τό. Bito de machin. p. 112: Ἐπὶ τὰ μέλλοντα λέγεσθαι διτρόχια, Duæ rotæ, et paullo post τὰ διστρόχια, ubi margo ed. Paris διτρόχια. Sed l. priori codex Berol. rectius δύο τρόχια. Schneid.]

[Δίτροχος, ὁ, ἡ, Duabus rotis suffultus. Menand. Prot. De legat. p. 381, 20 ed. Bonn.: Καθῆστο δὲ ἐπὶ διτρόχου καθέδρας χρυσῆς. Hase.]

[Δίτροχον, Birotum, Cisium, Gl.]

[Δίτρυποι, Bifores, Gl.]

[Δίτρωτος, ὁ, ἡ. Δίτρωτοι, Bibolnes (l. Bivulnes), Gl.]

[Διττάκι et reliqua vocc. a διττὸς derivata v. s. Δισσ—.]

[Διττάμενον, ἀρνούμενον. Κρῆτες, Hesych.]

[Δἴτύλας, ὁ, Ditylas, n. pr. servile ap. Aristoph. Ran. 608: Ὁ Διτύλας χὠ Σκεβλίας χὠ Παρδόκας. G. D.]

[Δίτῦλος, ὁ, ἡ, Duo tubera s. duos gibbos gerens. Κάμηλοι δίτυλοι ap. Diodor. 2, 54.]

[Διυβρίζω, Contumelia afficio, Violo (sensu venereo). Joseph. Hypomn. p. 73: Τὴν αἰσχρῶς διυβρισμένην. Schleusn. Joseph. Genes. p. 33, E: Τὸν πατριάρχην καθαιρέσει διυβρισθῆναι. G. Dind.]

[Διϋγιαίνω, Perpetua sanitate utor. Plut. Mor. p. 135, C: Οὔτε γὰρ Ξενοκράτης μᾶλλον διυγίαινε Φωκίωνος. Sic Wyttenb. correxit vulgatum δι' ὑγιείαν. Metaphor. Iamblich. V. P. p. 220 et 456: Οὐ γὰρ ἔτι ῥᾴδιον εἶναι διυγιᾶναι τὴν ὑπάρχουσαν φιλίαν, Salvam manere.]

Διϋγραίνω, Madefacio, Madore perfundo. Exp. etiam Diluo, Excolo; sed sine exemplo. [Hippocr. p. 362, 20: Τὴν μὲν διυγραίνων, τὴν δὲ ξηραίνων ... χρὴ ἐξεμέειν πρὶν ἂν διυγρανθῆναι τὸ σῖτον· 521, 22, 44; 526, 46. Theophr. C. Pl. 1, 13, 5, et alibi.]

Δίϋγρος, ὁ, ἡ, Humidus, Uliginosus, i. q. ὑγρός: δ. γῆ, Terra humecta et uliginosa, et per quam humorum copia dispersa est. [Hippocr. p. 537, 25, δίυγρος χροίη, Color dilutus, limpidus in phthisi. P. 543, 10: Ἢν δὲ μὴ κλύζειν βούλῃ, δίυγρον χρὴ τὸν ἄνθρωπον ποιῆσαι, Humectum hominem facere oportet, fomenta humida intelligens. Et p. 555, 44 δίυγρος dicitur Qui perhumectus est, limpidus, ut et alias eodem libro. Fors. Schol. Apoll. Rh. 3, 1397: Πλαδαρὸν τὸ δίυγρον. Scott. Basil. vol. 2, p. 126, D, E. Hemst. De oculis Suid.: Γλάμων, ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διύγρους ἔχων. De oculis udis, lubricis, mobilibus, quales amantium esse solent, Meleager in Anth. Pal. 12, 68: Γλυκὺ δ' ὄμμασι νεῦμα δίυγρον δοίη, καί τι φίλημ' ἁρπάσαι ἀκροθιγές. De quo usu pluribus dicetur s. v. Ὑγρός.] Exp. etiam Mollis, necnon Infirmus. [Suid.: Δ., ὁ ἀσθενής. Sed hanc interpr. omittunt libri optimi. G. D. Ὁ ὑπὸ καταφερείας δίυγρος, Eustath. p. 827, 31. Hemst. ‖ Metaphor. Æschyl. Sept. 985: Δίυγρα τριπάλτων πημάτων. Schol. δίυγρα, πήματα χεόμενα καὶ πολλά. Constructio videtur esse δίυγρα πημάτων, Malis madefacta, i. e. saturata. Anglice *soaked with misfortunes.* Blomfield.]

[Διϋδατίζω, Aqua irrigo. Schol. Hom. Il. B, 307:
A Διυδατίζεσθαι γὰρ θέλει ἡ πλάτανος. Quæ repetiit Eust. p. 226, 15.]

[Δίυδρος, ὁ, ἡ, i. q. δίυγρος. Hippocr. p. 546, 43: Ἡ δὲ γαστὴρ δίυδρος καὶ μεγάλη ὥσπερ λαμπτὴρ, Venter nimio humore humidus ac pellucens velut laterna. Ubi tamen Galenum antea δίυδρον aut δίαιθρον legisse suspicati sumus. Alii etiam δίεδρος ex Galeno legerunt. Verum etiam δίυδρος legi potest, ut dilutus ac limpidus intelligatur, nimio humore perhumescens, distentus ac pellucens, de ventre aqua intercute impleto ac intumescente. Fors. Restituendum fort. Æschylo Suppl. 793: Πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἂν αἰθέρος θρόνος, πρὸς ὃν νέφη δίυδρα γίγνεται χιών; Libri veteres δ' ὑδρηλὰ, Turneb. et Vict. δ' ὑδρηλά. Ὑδρηλὰ si recte legitur, νέφη ex interpretatione illatum haberi debebit, velut πρὸς ὃν κύφελλ' ὑδρηλὰ γίγνεται χιών. Sed probabilior nostra nobis ratio videtur. G. Dind.]

Διϋλάζομαι, exp. In materiam abeo, afferturque e Plat. Tim. [p. 69, A]: Διυλασμένα τῶν αἰτιῶν γένη, cum hac Ficini interpr., Causarum genera vim materiæ B præparatæ obtinentia.

Διϋλίζω, pro simplici ὑλίζω, Defæco, Per colum transfundo, Percolo, διηθέω. [Hesych.: Διυλίζοντες, διηθμεύοντες, διηθοῦντες. Ev. Matth. 23, 24: Οἱ διυλίζοντες τὸν κώνωπα.] Dioscor. 5, 82, de helleborite vino: Ἐνειλήσας ὀθονίῳ κρέμασον ἡμέρας μ', εἶτα διύλιζε, Postea percolato. [Galen. vol. 13, p. 468. Et p. 540: Διυλίζομεν εἰς διπλοῦν ἀγγεῖον μυρεψικόν. G. D.] Plut. [Mor. p. 692, D]: Ὅ,τι γὰρ στόμωμα τοῦ οἴνου καὶ κράτος ἐστὶ, τοῦτο ἐν τῷ διυλίζειν ἐξαίρουσι καὶ ἀποκρίνουσι. [Οἶνος διυλισμένος ἐκ Τύρου inter delicias numeratur a Palladio in V. Chrysost. p. 112. Clem. Alex. Str. 2, p. 410, C: Διυλίζεται ἀφεψόμενος χρυσός. Metaphor. Archytas ap. Stob. Floril. p. 13, 40: Θεὸς εἰλικρινῆ καὶ διυλισμέναν ἔχει τὰν ἀρετάν. Hemst.]

Διύλισις, εως, ἡ, Percolatio, Per colum transfusio; διήθησις Suidæ.

[Διύλισμα, τὸ, Colamentum. Galen. vol. 13, p. 468: Ἐκ δὲ τοῦ διυλίσματος ἀνάλυε ἀμμωνιακόν. Demetr. Hieracosoph. p. 58: Τῷ στόματι λαμβάνειν ἐκ τοῦ διυλίσματος· C 76: Ἐκ τοῦ διυλίσματος τρίζε τὴν ὑπερῴαν. Synes. De febr. p. 24: Τὸ γὰρ οὖρόν ἐστι τὸ ὀρρῶδες καὶ τὸ δ. τῶν ὑγρῶν. G. D. Pseudo-Democritus Ms. in Physicis: Καὶ διυλίσας τὸ διύλισμα θέρμανον. Osann.]

[Διϋλισμὸς, ὁ, Percolatio. Metaph. Clem. Al. Pæd. 1, p. 117: Διυλισμὸν τοῦ πνεύματος τὴν μνήμην τῶν κρειττόνων εἶναί φασιν. Διυλισμὸν δὲ νοοῦσι τὸν ἀπὸ τῆς ὑπομνήσεως τῶν ἀμεινόνων τῶν χειρόνων χωρισμόν. Relevatio. Iren. 1, 14, p. 73. Kall. Ex eo Epiphan. t. 1, p. 241, C: Ἔν τε πόνοις καὶ ταλαιπωρίαις ψυχὴ γενομένη εἰς διυλισμὸν αὐτῆς, Ut sit quodammodo defæcatior. Hase.]

Διϋλιστὴρ, ῆρος, ὁ, Colum, i. q. ὑλιστὴρ s. ἠθμὸς, Bud. [Qualus, Gl. Epiphan. vol. 2, p. 182, C: Διυλιστῆρας, οὓς καὶ ἠθμοὺς καλοῦμεν. G. Dind.]

[Διϋλιστήριον, τὸ, Colum. Epiphan. vol. 1, p. 909. Hesych.: Ἠθμάριον, διυλιστήριον.]

[Διυλιστὸς, ἡ, ὸν, Percolatus. Galen. vol. 10, p. 542: Διυλιστὸν ὕδωρ.]

[Δίυλλος, ὁ, Diyllus, n. pr. viri Atheniensis. Inscr. D ap. Bœckh. vol. 1, p. 220, 7: Διύλλῳ Ἐρχιεῖ. ‖ Historicus Atheniensis, ap. Diodor. 16, 14, et alios, de quibus v. annot. Wesselingii. Ab librariis in δίαλλος, διύαλλος aliisque modis corrumpitur. G. Dind.]

[Διυπηρετέομαι, Famulor. Schol. Eurip. Phœn. 1435 ed. Matth.: Παρασπίζουσα, διυπηρετουμένη. Theophyl. Sim. Hist. p. 43, A: Διυπηρετουμένων τῷ βαρβάρῳ. Jo. Cinnam. p. 138, D: Τῶν τῷ Στεφάνῳ διυπηρετουμένων Οὔννων. Ib. p. 174, A. G. Dind.]

Διυπνίζω, Expergefacio. [Frequenter occurrit apud Ælian. N. A. 7, 45; 8, 22; 11, 22. Pierson. ad Mœr. p. 61. Lucian. Ocyp. v. 108: Ἔπειτα νυκτὸς διυπνίσας ἐκραύγασεν, ubi signif. intransitiva dictum est pro διυπνισθεὶς, ut μειράκιον ἀφυπνίσαν ap. Philostr. p. 158. Palladas in Anth. Pal. 9, 378: Ὃς δὲ διυπνισθεὶς μετέβη. Alia exx. attulit Sallier. ad Thom. M. p. 134. Διυπνήσασα, corruptum ex διυπνίσασα, in Vita Asseneth in Fabricii Cod. pseudep. V. T. vol. 2, p. 102.]

[Διυπνώσσω s. Διυπνώττω, Dormio. Nicet. Eugen. 1, 344: Καὶ μὴ διυπνώττειν σε νυκτὸς ἐν μέσῳ. Boisson.]

[Διυποβλέπομαι, Subadspicio. Cum impudentiæ signif. dixit Hesych. : Διακυνοφθαλμίζεται, διυποβλέπεται, διανεύει, ἢ ἀναιδῶς ἀνθίσταται.]

[Διυποφέρω, Sustineo, Tolero. Nicet. Eugen. 8, 89 : Δι᾽ ὃν διυπήνεγκα μυρίους πόνους. Boissox.]

Διϋφαίνω, Pertexo, Intertexo. [Galen. vol. 4, p. 521 extr. : Πάντας αὐτῆς (τῆς συζυγίας) διυφαίνει τοὺς μῦς εὐλόγως. Lucian. Veræ H. 1, 15 : Τούτοις (τοῖς ἀράχναις) προσέταξε διυφῆναι τὸν μεταξὺ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἑωσφόρου ἀέρα. G. D. Ælian. N. A. 9, 17, de nido alcyonis : Τὰ δὲ οὐκ ἂν εἴξαι, καλῶς τε καὶ εὖ διυφασμένα. Ibid. 15, 5. Aristeas De LXX Interpp. p. 264.]

[Διϋφή, ἡ, Quod pertextum est, Textura. I. q. καταπέτασμα ap. Aristeam l. c. p. 260. Schneid.]

[Διυφίημι, Dimitto. Philo vol. 2, p. 319, 20 : Διυφειμένα καθ᾽ αὑτὰ ζῶα. Hase.]

[Διφᾰγία, ἡ, Bis edere, Duplex cœna. Georg. Pachym. Andron. p. 99, A : Τὰς τῆς ἑβδομάδος νηστίμους καταλύουσι μὲν εἰς διφαγίαν, καταλύουσι δὲ καὶ εἰς οἶνον πολλάκις. G. D. Germ. Cpolit. Hom. De imag. p. 445, C Grets. : Τὸ καθ᾽ ἡμῶν ὄνειδος τῶν Λατίνων, ὃ περὶ τῆς διφαγίας ἡμῖν ἐπάγουσιν. Hase.]

[Διφαδεύει, ἐξελεῖται (?), Hesych.]

[Δίφαχος, εἶδος βοτάνης, Hesych.]

Διφαλαγγάρχης, s. Διφαλάγγαρχος, ὁ, Præfectus duarum phalangum. [Priorem tantum formam posuit Suidas s. v. Διφαλαγγία, interpretatus ὁ ἡγούμενος (τῆς διφαλαγγίας).]

Διφαλαγγαρχία, ἡ, Ejusmodi præfectura. Ælian. [Tact. 40] : Αἱ δὲ δύο φαλαγγαρχίαι, διφαλαγγαρχία, ἀνδρῶν ὀκτακισχιλίων ἑκατὸν ἐνενηκονταδύο. V. et Suid. [l. c.] de ἀντιστόμῳ διφαλαγγίᾳ.

[Διφαλάγγαρχος. V. Διφαλαγγάρχης.]

Διφαλαγγία, ἡ, Duplicata phalanx, Duæ phalanges. [Polyb. 2, 66, 9 : Ἐπέστησε διφαλαγγίαν ἐπάλληλον τῶν Μακεδόνων· 12, 20, 7.] Ælian. [Tact. 40] : Καὶ διὰ τοῦτο γίνονται αἱ πορεῖαι ποτὲ μὲν μονοφαλαγγίᾳ, ποτὲ δὲ διφαλαγγίᾳ ἢ τριφαλαγγίᾳ ἢ τετραφαλαγγίᾳ. Ibid. dicit ἀντίστομος διφαλαγγία. [Mauric. Strateg. p. 325, 326, 334, 335. G. Dindorf.]

[Δίφαρος, ὁ, ἡ. Verba Etymologici M. p. 175, 38 : Φάρος παρὰ τὸ φάρσαι, ὅ ἐστι σχίσαι· καὶ γὰρ διαφάρους φασὶ χιτῶνας τοὺς εἰς δύο μέρη κεχωρισμένους, etsi eadem dat Zonar. Lex. vol. 1, p. 353, tamen non dubito corrupta esse. Schneidero quidem Lex. v. Φάρσος placuit διαφάρσους, quomodo duo codd. in Zon. habent. Sed corr. διφάρους. Schæf. ad Gregor Cor. p. 513. || Διφάρσιον gl. ap. Albert. Gloss. Gr. p. 210. Conf. Φαρσίον et Ἡμιφάρσιον.]

[Δίφας, genus Serpentis. Artemid. t. 1, p. 164, 5 Reiff. : Σὴψ δὲ, καὶ διψὰς, καὶ δίφας. V. Δίφατος. Hase.]

Διφᾰσία, ἡ, Duobus modis dici, διλογία, ἐκ τοῦ μὴ συμφωνεῖν τὰ λεγόμενα Hesychio, δικαιολογία et δικαιοσύνη Suidæ.

Διφάσιος, ία, ιον, [Ionice i. fere ac Διπλάσιος], Bifarius, Qui duobus modis dicitur, Hesych. v. Δίφατος. || Duplex, Geminus, δίπτυχος. Pluralis autem διφάσια et pro Duo : quem usum habet et δίπτυχοι et Gemini ap. Latinos. Herodot. [2, 17 : Ἕτερα διφάσια στόματα (Νείλου)·] pro Duplicia quoque usurpavit pluralem διφάσια [1, 18] : Ἐν τοῖσι τρώματα μεγάλα διφάσια Μιλησίων ἐγένετο, Duplicia, Bifaria. Ex Eod. affert Bud., Δι᾽ αἰτίας διφασίας λεγομένας, pro Propter alterutram duarum causarum [3, 122 : Αἰτίαι διφάσιαι λέγονται τοῦ θανάτου]. Idemque διφάσιος interpr. etiam Duplici fama præditus. [Conf. Τριφάσιος.]

[Διφασίως, Bifariam, Gl.]

Δίφᾰτος, ὁ, ἡ, Qui duobus modis dicitur : Hesych. Δίφατον, διφάσιον, δισσῶς λεγόμενον. || Eod. teste Cretenses δίφατον vocant ὄφιν. [Scrib. Δίφαν, ὄφιν Κρῆτες, quod Salmasius restituit literarumque series commendat. Idem supra, Δίβαν, ὄφιν Κρῆτες.]

Δῑφάω, Quæro, ut Hesych. διφᾷν exp. ζητεῖν, ψηλαφᾷν, ἐρευνᾷν. [Ejusdem gl. Διφήσαντες, Διφόμενος (διφώμ.) et Διφῶν HSt. attulit s. Διφάω.] Hesiod. [Op. 374] : Τεὴν διφῶσα καλιήν, Tuam quærens domum. Hom. Il. Π, [747] : Τήθεα διφῶν Πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι. [Callim. Epigr. 33, 2 : Ἐν οὔρεσι πάντα λαγωὸν διφᾷ. Etym. M. p. 279, 48, ex eodem poeta : Μηδ᾽ ἀπ᾽ ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν. Theophr. Char. 10 (11 Schn.), 2 : Διφᾷν τὰ καλύμματα, Excutere stragulas (numuli quærendi caussa). || Διφέω, forma Ionica, Crinagor. in Anth. Pal. 9, 559 : Διφέω δ᾽ ἡγητῆρα περίπλοον. Etymologiam ineptam exponunt Chœrobosc. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 191, 25 et Etym. M. l. c.]

[Διφήτρια, ἡ, Indagatrix. Jo. Geom. Hymn. 2, 27 : Ἀδύτων δ.]

Διφήτωρ, ορος, ὁ, Quæsitor, Indagator. [Oppian. Hal. 2, 435 : Βυθῶν διφήτορες ἄνδρες. Gregor. Naz. in Anth. Pal. 8, 230 : Χρυσοῦ διφήτορες ἄνδρες, ubi cod. Medic. διζήτορες, Pal. διφήτορες, quemadmodum alibi δουνακοδίφα. V. Δονακοδίφης.]

Διφθέρα, ἡ, Pellis s. Exuvium λέοντος, Pellis s. Exuvium leonis. Quomodo et Plut. Problem. [p. 276, F] διφθέραν de Pelle canis dixit [Κυνῶν διφθέραις ἀμπέχονται]. Membranæ etiam, in quibus scribitur, διφθέραι appellantur : sunt enim et ipsæ ex animantium pellibus confectæ, ovium, caprarum, vitulorum etiam : unde proverb. [ap. Zenob. 4, 11] : Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας· fingitur enim e pelle Amaltheæ capræ habere membranas, in quibus facta hominum notet, et tandem aliquando ea inspiciens, beneficio vel pœna rependat. [Euripides fr. Plisthenis in Tzetzæ scholl. ineditis ad Historias : Εἰσὶν γάρ εἰσι διφθέραι μελεγγραφεῖς, πολλῶν γέμουσαι Λοξίου γηρυμάτων. G. D.] Itidem Herodot. 5, p. 194 [c. 58], τὰς βίβλους ab Ionibus prisca consuetudine διφθέρας nominari tradit, quia aliquando ἐν σπάνει βίβλων ἐχρέωντο διφθέρῃσι αἰγέῃσί τε καὶ οἰέῃσι, Quoniam aliquando in penuria papyri utebantur membranis s. pellibus caprinis et ovinis : Ἔτι δὲ, inquit, καὶ τὸ κατ᾽ ἐμὲ πολλοὶ τῶν βαρβάρων εἰς τοιαύτας διφθέρας γράφουσι. Theodoritus quoque Hist. Eccl. ita vocat Membranas, Bud. Itidemque quum Socrates ap. Plut. Hell. Quæst. 529 [p. 297, F] dicit, Ταῦτα ἐν διφθέραις χαλκαῖς γεγράφατι, intelligendæ videntur Laminæ s. Tabulæ æreæ, quæ membranarum vicem præstarent. Adhæc διφθέρας nominant Pelles tentorias s. Pelles, quæ in castris σκηνῶν loco sunt : ut ap. Athen. 12, [p. 539, C] Perdiccæ et Cratero φιλογυμναστοῦσιν ἠκολούθουν διφθέραι σταδιαῖαι τοῖς μεγέθεσιν, ὑφ᾽ αἷς περιλαμβάνοντες τόπον ἐν ταῖς καταστρατοπεδίαις ἐγυμνάζοντο. Bulga etiam διφθέρα dicitur, i. e. Saccus coriaceus s. pelliceus. Quomodo accipiunt [ap. Xen. Anab. 5, 2, 12 : Τοὺς γυμνῆτας λίθων ἔχειν μεστὰς τὰς διφθέρας·] in Plut. Sap. sept. conv. [p. 149, C] : Ἐνταῦθα νεανίσκος, ὡς ἐφαίνετο, νομευτικὸς, ἀναπτύξας τινὰ διφθέραν, ἔδειξεν ἡμῖν βρέφος γεγονὸς ἐξ ἵππου· in bulgam enim s. saccum coriaceum involverat, nisi malis simpliciter In pellem. Denique διφθέρα dicitur Coriacea vestis, Tunica e pellibus : quales sunt Pastoritii rhenones, s. Saga pellicea. Aristoph. Nub. [72] : Ὥσπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος, de caprario. Lucian. Timone [c. 38] : Ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι πενία περιτέθεικεν, Hanc pellem. [Ibid. c. 6 : Ἐναψάμενος διφθέραν. Myron Prienensis apud Athen. 14, p. 657, D, constituisse Lacedæmonios refert Hilotas κυνῆν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλῆσθαι. Philostr. Her. p. 664 : Διφθέραν τε ἐναρμοσάμενος καὶ σμινύην φέρων. Est autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικὸν, στερεὸν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανὸν, ut recte scholion illud insertum Dioni Chrys. Or. 4, p. 70, C, quod, post Casaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn. ad Polluc. 4, 119. Porro de rusticorum διφθέραις ap. Atticos Casaub. ad Theophr. Char. c. 4, p. 41. Hemst. ad l. Luciani. Adde Burmann. ad Vales. Emend. p. 127, Græv. Lectt. Hesiod. c. 12 fin. Ap. Philostr. V. Apoll. 3, 55 Ichthyophagi dicuntur διφθέρας ἐνῆφθαι μεγίστων ἰχθύων. Boissox.] Ex Arriano quoque 6, p. 195 Bud. διφθέραν affert pro Rhenone s. Veste pastoritia. [7, 9, 2 : Ἐν διφθέραις ... νέμοντας ἀνὰ τὰ ὄρη πρόβατα ὀλίγα· et 3 : Χλαμύδας μὲν ὑμῖν ἀντὶ τῶν διφθερῶν φορεῖν ἔδωκε. Hesych. : Δ., δέρμα, βύρσα, δέλτος, γραμματεῖον, ubi v. quæ attulerunt interpretes. Ammon. p. 43 : Διφθέρα καὶ μηλωτὴ διαφέρει· διφθέρα μὲν γὰρ αἰγῶν, μηλωτὴ δὲ προβάτων. Gl. Διφθέρα, Cilicium. Διφθέραι, Rhenones. Διφθέρα, τὸ βιβλίον· Membranum, Codex. Διφθέρα πλοίου, Segestrum. Διφθέραι νεῶν ap. Polluc. 1, 93.]

Διφθεράλοιφος, ὁ, ap. Cyprios dicitur ὁ γραμματοδι-

δάσκαλος, teste Hesychio, quoniam sc. membranas in scribendo, literis exaratis veluti inducit et illinit.

Διφθερίας, ὁ, dicitur ὁ διφθέραν ἐνημμένος s. περιτεθειμένος, Qui gestat ejusmodi pelliceam s. coriaceam tunicam. [Posidippo ap. Athen. 10, p. 414, E, Toupius (Emend. vol. 2, p. 586) restituit pro διαφθείρας.] Lucian. Tim. [c. 8] : Διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, μισθοῦ γεωργεῖ· pro quo paulo supra dixerat ὑποδίφθερος et διφθέραν περιτεθειμένος, Pelle amictus. Varro R. R. 2, [11] : Neque non quædam nationes harum (caprarum) pellibus sunt vestitæ, ut in Getulia et in Sardinia : cujus usum apud antiquos quoque Græcos fuisse apparet, quod in tragœdiis senes ab hac pelle vocantur διφθερίαι, et in comœdiis, qui in rustico opere morantur, ut apud Cæcilium in Hypobolimæo habet adolescens, apud Terentium in Heautontimorumeno senex. Itidem Pollux 4, [137, 138], inter personas tragicas numerat servum διφθερίαν, et γραῦν διφθερῖτιν. Ubi nota fem. Διφθερῖτις, e masc. Διφθερίτης, i. q. διφθερίας. Annumerat vero et hanc διφθερῖτιν γραῦν τοῖς οἰκετικοῖς προσώποις τραγικοῖς.

[Διφθέρινος, η, ον, Pelliceus, Coriaceus. Xenoph. Anab. 2, 4, 28 : Διῆγον ἐπὶ σχεδίαις διφθερίναις ἄρτους· quas σχεδίας δερματίνας ἐξ ἀσκῶν dicit Arrian. Peripl. p. 15 ed. Huds. Διφθέρινα πλοῖα ap. Strabon. 3, p. 155.]

Διφθέριον, τὸ, [Pellicula. Theognost. Can. p. 125, 25. ||] Ulcus quoddam, in Hippiatr. : Γίνεται διφθέριον ὑπὸ βύρσαν λευκὸν, ὡς μυδᾶν τὸν τόπον· perperam enim ibi scriptum διαφθέριον. Bud. [Locus est p. 170, 22 ed. Basil. Conf. ibid. p. 52, 29 : Γίνεται γάρ τινα οἱονεὶ διφθέρια (ed. διφθέρεια) ἐπὶ τῶν βλεφάρων λευκὰ, καὶ ἀποτυφλοῖ τὸ ζῶον. Hase.]

[Διφθερὶς, ίδος, ἡ, Pellis, i. q. διφθέρα. Antiphil. in Anth. Pal. 9, 546 : Ἠχεῦσαι ψακάδων τύμματι διφθερίδες, ubi pelles significat navibus obductas, segestra.]

[Διφθερῖτις. V. Διφθερίας.]

[Διφθεροποιὸς, Membranarius, Gl.]

[Διφθεροπώλης, ὁ, Pellium venditor. Nicophon ap. Athen. 3, p. 126, E.]

Διφθερόω, et Καταδιφθερόω, Pelle obtego, Corio intego. Plut. Symp. 4, 2 [p. 664, D] : Τὸ δέρμα τῆς φώκης καὶ τὸ τῆς ὑαίνης, οἷς τὰ ἄκρα τῶν ἱστίων οἱ ναύκληροι καταδιφθεροῦσι. [Strabo 17, p. 831 : Κνημῖδας ἔχοντες ἐργάζονται καὶ τἄλλα δὲ μέρη διφθεροῦνται. Hemst.]

[Διφθέρωμα, τὸ, Membrana pellicea, in qua scribi solet, Pellium scribendo aptarum collectio, Volumen. Theod. Esai. 8, 1. Vide Τόμος. Schleusn.]

[Διφθογγίζω, Per diphthongum scribo. Passiv. Διφθογγίζομαι ap. Eustath. p. 1571, 29. Ex Herodiani Epimer. p. 163, 167, 172, 173, 221, 234, 238 indicavit Boisson.]

[Διφθογγιστέον, Per diphthongum scribendum. Tzetz. Hist. 5, 690. Διφθογγιάζω ibid. (?) Elberling.]

[Διφθογγογραφέω, Per diphthongum scribo. Frequens apud gramm. verbum, velut Jo. Diac. ad Hesiodi Scut. 23, scholl. Soph. Aj. 715, Aristoph. Pl. 156, Nub. 1302, 1360, Ach. 581, Theocr. 1, 12; Herodian. Epimer. p. 254, 271.]

[Διφθογγόθετος, ὁ, ἡ, Per diphthongum scriptus. Lex. schedograph. in Anecd. meis vol. 4, p. 375 : Τὰ δ' αὖ γε διφθογγόθετα (codex διφθογγόετα) ὅρα .... Boiss.]

Δίφθογγος, ὁ, ἡ, q. d. Geminisonus, Cujus geminus est sonus, Qui est duarum vocum, duas voces habet, Cujus duplex est vox s. sonus. Grammaticis passim usitatum est hoc voc. [ἡ δίφθογγος] de duabus vocalibus in unam ac velut in unum sonum conflatis. [Δίφθογγος γραφὴ, Scriptura per diphthongum, Tzetz. Hist. 5, 694. Usitatissimum est διὰ διφθόγγου dici : nec raro simplex δίφθογγον adscribitur vocabulis per diphthongum scriptis. « Cujus vi ignorata viri docti sæpius huc delapsi sunt, ut διὰ διφθόγγου corrigendum putarent. Ita erravit Pierson. ad Mœr. p. 182. Moschopul. Eclog. : Θάλεια ... δίφθογγον. Favorin. : Σεραφὶμ ... ἐπὶ μὲν ἑνικοῦ δίφθογγον, ἐπὶ δὲ πληθυντικοῦ ι. Ubi in Suida editum est, Ἀμπέλειος βότρυς, Ἀμπέλιος δὲ ὄνομα κύριον, cod. S. Germ. 177 hæc habet, Ἀμπέλειος βότρυς δίφθογγον, Ἀμπέλιος δὲ ... ι. Tzetz. ad Lycophr. 835, ubi agitur de Ἑρμαίου et Ἑρμέου, usurpat locutionem δίφθογγον γράφω. Favorin. : Παρειὰ, ἡ γνάθος, διὰ διφθόγγου, etc. Cod. Paris. 2562 δίφθογγον. Hoc δίφθογγον in-

A primis Etym. M. frequentat. Neque desunt exx. numeri pluralis. Pseudo-Herodianus Epimer. (p. 245) : Ἀφειδῶ ... καὶ εἴδω ... δίφθογγα. Et (p. 246) : Ἀφειδῶ καὶ ἀπειθῶ ... δίφθογγα. » Bast. ad Gregor. Cor. p. 34-36. De compendiis quibus δίφθογγος in codd. scribitur dixit idem p. 805. Δίφθογγον illud restituendum Tzetzæ Hist. 9, 996 : Νηλέως δὲ καὶ δίφθογγον Νειλέως, ubi vulgo διφθογγονειλέως, Kiessling. διφθόγγῳ Νειλέως. G. Dindorf.]

[Διφθογγόω, Per diphthongum scribo. Herodian. Epimer. p. 276 : Κἂν τὸ θέμα διφθογγοῦται. Boisson.]

[Διφίλας. V. Διφρίδας.]

[Δίφιλος, ὁ, Diphilus, n. pr. ducis Atheniensis ap. Thucyd. 7, 34 (ubi cod. Paris. δηίφιλος). Alios plures indicavit Fabric. in B. Gr. Celebrior reliquis est Diphilus Sinopensis, comœdiarum scriptor, Δείφιλος scriptus apud gramm. in Montefalc. Bibl. Coisl. p. 597, ubi margo : Τινὲς διὰ τοῦ ι, ἄλλοι διὰ τοῦ ει διφθόγγου. Διφίλου cujusdam mentio fit apud Demosth. p. 1364 extr. Quod Διφίλου potius scrib. cum Schæ-

B fero. L. G. Dindorf.]

Διφορέω, Biferus sum, Bis fructum fero, δικαρπέω. Theophr. C. Pl. 2, [9, 13] : Καὶ διφοροῦσιν· ἔνιοι δὲ καὶ τριφοροῦσιν αὐτῶν διὰ πλῆθος τροφῆς. Et alibi [1, 14, 1] διφοροῦντα δένδρα dicit, Arbores biferæ : pro quo et διφέροντα ap. eum legitur, teste Bud. Affertur certe ex eo hic l., Τὸ δ' ἐπὶ τῶν διφερόντων δένδρων, ὁμοιόν τινα τρόπον ἐστὶ τῷ ἐπὶ τῶν προβάτων γενομένῳ. Sed suspecta est hæc scriptura, et reponendum videtur potius διφορούντων. At διφορεῖσθαι dicitur λέξις aliqua ap. grammaticos pro Duobus modis efferri s. scribi, ut πάρδαλις dicitur διφορεῖσθαι, quoniam et πόρδαλις dicitur. Itidemque εἱμὶ διφορεῖται, quoniam dicitur etiam εἰμι. Et διφορεῖται δίνη, quoniam dicitur et δείνη, qua de re v. et s. v. Ἰλύς [Εἰλύς]. Ap. Alex. Aphr. vero In Top. est etiam διφορούμενος συλλογισμὸς, teste Bud. [Διφορεῖται τὸ ὄνομα Etym. M. p. 346, 40; διφορούμενα, per εια et per ια, 462, 15; διφορεῖται μετὰ τοῦ ι καὶ χωρὶς 263, 48; διφορεῖται καὶ διὰ τοῦ ι καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου 263, 16; διφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν 197, 51; διφορεῖται

C κατά τε γραφὴν καὶ σημαινόμενον 698, 12; διφορεῖται κατὰ τὸν χρόνον, Duplici tempore efferuntur, et longo et brevi, 753, 27; διφορούμενα κατὰ τὰς συζυγίας 129, 46. « Eudocia p. 284 : Διφορεῖται ἡ ἱστορία, Diversis modis narratur. » Schleusn.]

[Διφόρησις, εως, ἡ, Duplex vocabuli efferendi ratio. Eustath. p. 74, 1 : Πολλὴ δὲ καὶ ἐν ἄλλοις δ., ὡς καὶ ἡ νείκη δηλοῖ καὶ τὸ νεῖκος· 1410, 18. Et p. 1416, 37 : Νεμεσῶ καὶ νεμεσίζω ἐν διφορήσει.]

Δίφορος, ὁ, ἡ, Biferus, Bis anno fructum ferens : δ. συκῆς, Aristot., Biferæ ficus. [Aristoph. Eccles. 708 : Θρῖα λαβόντας διφόρου συκῆς. Quem l. memorat Athen. 3, p. 77, D, addito Antiphanis exemplo.] Et Ephorus Cumanus Δίφορος dictus fuit, quoniam Isocrati præceptori suo δὶς ἐτέλεσε τοὺς τῆς παιδεύσεως μισθοὺς, Hesychio auctore. At Levit. 19, [19], ubi quædam edd. habent, Τὸν ἀμπελῶνά σου οὐ κατασπερεῖς δίφορον, Complut. exemplar habet διάφορον : rectius; nam et Hebraici textus versio habet, Agrum tuum non conseres diverso semine.

D [Διφοῦρα, γέφυρα, Λάκωνες, Hesych.]

Διφράγες, Hesychio teste, sunt τινῶν στρατιωτῶν τῶν παρὰ Πάρθοις τάγαί.

Δίφραξ, ακος, ἡ, Sella lecticaria, κλιντὴρ, θρόνος γυναικεῖος, Hesych. [Theocr. 14, 41 : Μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος. Ap. Apollon. Rh. 1, 788, ubi nunc legitur : Ἐσσυμένως καλῆς διὰ παστάδος εἷσεν ἄγουσα, in prima editione δίφρακος scriptum fuisse memorat schol. || Alia forma Διφρὰς, άδος, ἡ, in epigr. ap. Herodot. Vit. Hom. c. 33 : Τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ διφράδα βήσεται ὔμμιν. Nisi hoc ex δίφρακα corruptum.]

Διφρεία, ἡ, Aurigatio. [Hesych. : Διφρίας (i. e. διφρείας), ἁρματηλασίας. Suid. : Διφρεία, ἡ τοῦ ἅρματος περιφέρεια. Διφρεία Λιβυκὴ Pollux 1, 141.] Xen. Cyrop. 6, [1, 16] : Τὴν μὲν Τρωϊκὴν διφρείαν πρόσθεν οὖσαν καὶ τὴν Κυρηναίων ἔτι νῦν οὖσαν ἁρματηλασίαν κατέλυσε. [Thom. M. p. 244 : Διφρεία Ἀττικοὶ, δίφρευσις κοινοὶ, ubi Witterus exx. indicat Synesii p. 58, B, Libanii vol. 1, p. 89, D, 348, B.]

[Διφρελάτειρα, ἡ. Epigr. in Anth. Plan. 5, 359 : Δι-

φρελάτειρα ... Νίκα, Curruum agitatrix, i. e. quæ curruum agitatoribus favet.]

[Διφρελάτης. V. Διφρηλάτης.]

[Διφρεὺς, έως, ὁ, i. q. διφρευτής. Theod. Prodr. p. 158, 161, 162, 165, 166. Elberling.]

[Δίφρευσις, εως, ἡ, Aurigatio. V. l. Thomæ M. s. v. Διφρεία allatum.]

Διφρευτὴς, ὁ, Auriga, Currus s. Bigarum agitator, διφρηλάτης. Sophocl. [Aj. 857] : Τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσεννέπω.

[Διφρευτικὸς, ἡ, όν. Διφρευτικὴ ἐπιστήμη, Aurigandi scientia. Ephorus ap. Steph. Byz. s. v. Βοιωτία. Hemst.]

Διφρεύω, εύσω, Curru aut Bigis vehor. Eur. Andr. [108] : Τὸν περὶ τείχη εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος. [Suppl. 991 : Τίν' αἴγλαν ἐδίφρευε τόθ' Ἅλιος; Rhes. 356 : Διφρεύων βαλιαῖσι πώλοις. Archestrat. ap. Athen. 7, p. 326, B : Ὅταν Φαέθων πυμάτην ἁψῖδα διφρεύῃ. Apparet ex his et activa et neutrali signif. dici. Hesych. : Διφρεῦσαι, διακαθίσαι.]

Διφρηλασία, ἡ, Aurigatio. Pind. Ol. [3, 67] : Ῥιμφαρμάτου διφρηλασίας.

Διφρηλατέω, Aurigor, Bigas s. Currum agito. Soph. Aj. [845] : Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν, Ἥλιε. [Eurip. Rhes. 781 : Ἵππους δ' ἐς ἔθρεψα κἀδιφρηλάτουν. G. D. Minus recte Achmet. Onirocr. p. 216, 28 : Ἐδιφρελάτει ὀχήματι βασιλικῷ. Item particip. ib. l. 32 : Διφρελατῶν. Hase.]

Διφρηλάτης, Auriga. [Pindar. Pyth. 9, 143, Isthm. 1, 23, Eur. Iph. A. 216, ubi forma Dorica διφρηλάτας. Æsch. Eum. 151 : Δίκαν διφρηλάτου. Lucian. Dial. deor. 25, 1. || Διφρελάτης. Thom. M. p. 244 : Διφρηλάτης, οὐ διφρελάτης. Hanc formam ex Constant. Manass. Chron. p. 42 ed. Meurs. (22 Reg.) indicat Schæfer., ubi codd. recte διφρηλάται. Conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 704.]

[Διφρήλατος, ὁ, ἡ, Curru vectus. Initium prologi Euripidei qui in Argumento Rhesi memoratur : Νῦν εὐσέληνον φέγγος ἡ διφρήλατος ...]

[Διφρηφόρος. V. Διφροφόρος.]

[Διφρίας, ὁ. V. Διφρίς.]

[Διφρίδας, ὁ, Diphridas, n. pr. ducis Lacedæmonii ap. Xenoph. H. Gr. 4, 8, 21. Qui Διφίλας est ap. Diodor. 14, 97, librariorum, ut videtur, culpa. Plut. V. Ages. c. 17 : Διφρίδας ἔφορος. G. Dind.]

[Διφρίον, τὸ, Sellula. Timæus Lex. Plat. p. 233 : Σκολύθρια, ταπεινὰ διφρία παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς· 273 : Χαμαίζηλος, διφρίον μικρὸν, ἢ ταπεινὸν σκιμπόδιον.]

[Δίφριος, α, ον. Epigr. in Anth. Pal. 7, 152 : Καὶ πάλι ζωστὴρ εἵλκυσε Πριαμίδην δίφρια συρόμενον, i. e. ἐκ δίφρου, E curru.]

Διφρὶς, q. d. Sellularius, Qui ita effeminatus est, ut lecticaria sella gestari semper velit, ὁ ἑδραῖος καὶ καθήμενος ἀεὶ οἷον ἀργὸς, Hesych. [Id saltem δίφρις scribendum foret. Sed corrigendum potius, ni fallor, διφρίας. Δίφριος Kusterus minus probabiliter. G. Dind.]

Διφρίσκος, ὁ, Curriculum. Aristoph. Nub. [31] : Τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν, ubi schol. quum dixisset δίφρον esse σκεῦος, in quo οἱ ἡνίοχοι ἐφεστῶτες ἐλαύνουσιν, addit, demin. διφρίσκους dixisse, διὰ τὸ μικροὺς εἶναι καὶ κούφους τοῖς ἀγωνιζομένοις πρὸς τοὺς ἀγωνιστικούς. Pollux διφρίσκους ponit etiam inter τὰ τῷ κοιτῶνι παρακείμενα [10, 47 : Κείσθωσαν δ' ἐν τῷ κοιτῶνι θρόνοι, κλεισμοὶ, δίφροι, διφρίσκοι· οὕτω γὰρ ἐν Νεφ. Ἀριστ. ἐπὶ τοῦ ἁρματίου (scr. ἁρματείου) δίφρου. Ib. 45 : Καὶ δίφρον δ' ἂν εἴποις τὰ λάσανα εὐφημότερον καὶ διφρίσκον].

[Δίφροι, πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν ὁμώνυμον, Stephan. Byz.]

[Δίφρον. V. Δίφρος.]

[Δίφροντις, ὁ, ἡ, Anceps animi. Æschyl. Cho. 196 : Ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην.]

Διφροπηγία, ἡ, Bigarum s. Sellarum fabricatio. [Theophr. H. Pl. 5, 7, 6 : Ὀξύη δὲ πρὸς ἁμαξοπηγίαν καὶ διφροπηγίαν τὴν εὐτελῆ.]

Δίφρος, ὁ, est, ut Eustath. tradit, ὁ ἐπὶ τοῦ ἅρματος κορυφαῖος τόπος, in quo παραιβάτης et ἡνίοχος sedebant; a duobus illis, quos ferret, dictus : alio nom., eod. tamen sensu, διόχης a Pausania nominatus. [De hoc v. s. Διωχής.] Et sic accipit illud Homeri Il. X, [398] : Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε. Synecdochice vero pro Toto curru; ut Il. K, 305 : Δώσω γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐριαύχενας ἵπ-

A πους· quæ verba Dolo paulo post referens, ait, Ἠ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ Δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα. [Hesiod. Scut. 61 : Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ. Æsch. Pers. 194 : Ἔντη δίφρου διασπαράττει. Soph. El. 50 : Ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθείς. Id. fr. ap. Strabon. 9, p. 399 : Τετρωρίστῳ δίφρῳ (Amphiarai). Eur. Heracl. 845 : Ἵππειον δίφρον. De quadrigis Solis Phœn. 2 : Χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις (Ἥλιος), et Callim. Dian. 111, 182. Critias ap. Athen. 1, p. 28, C : Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη. Ἁρμάτειος δίφρος, male ἁρμάτιος scriptus, ap. Polluc. 1, 141; 10, 47, et apud Antoninum Liberal. p. 72. G. Dind.] Xenoph. Cyrop. 6, [4, 4] : Ταῦτα εἰπὼν, κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρματείου δίφρου, ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Ibid. : Ἀναβάντος αὐτοῦ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. Sunt qui Bigam interpr. malint, Currum bijugem : quomodo et δίφρος exp. potest, quod a duobus traheretur equis. Nam quod Hom. l. c. dicit, Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν, Virg. interpr. videtur Raptatus bigis. [Figurate Pindarus Μοισᾶν δίφρον de poesi dixit Ol. 9,

B 121, Isthm. 2, 3. Hesych. : Δίφρον, ἅρμα, καθιστήριον, κράββατον, ὄχημα.] || Sella, quam Eustath. θρόνου καὶ κλισμοῦ εὐτελεστέραν esse tradit, Il. Z, [354] : Ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, καὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ· Od. T, [97] : Φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ Ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ. Sic Y, [259] : Δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν. Plut. Lycurgo [c. 9] : Κλιντῆρες, καὶ δίφροι καὶ τράπεζαι. Sic Idem [V. Cæs. c. 66] : Ἐξόπισθεν τὸν δίφρον αὐτοῦ περιέστησαν, de interfectoribus Cæsaris sellam ejus in senatu circumstantibus. Apud Eund. δίφρος ἡγεμονικὸς exp. Sella curulis. [Δίφρος, Sella consulis, prætoris aliorumque magistratuum, frequens ap. Polyb., Plutarch., Dionem Cass. aliosque rerum Romanarum scriptores.] Et δίφρος Θετταλικὸς ap. Pollucem [10, 47] inter σκεύη τὰ ἐν κοιτῶνι : quod δίφρων genus celebrius erat : unde ap. Eund. [7, 112 et apud Athen. 13, p. 568, D] Pythia dicit Θετταλὲ ποικιλοδίφρε [ποικιλόδιφρε]. Eupolis [ib. 10, 47] : Δίφρος Θετταλὸς τετράπους. [Δίφροι ὀκλαδίαι ap. Polluc. 10, 47, Phot. Lex. p. 325, 16, Ælian. V. H. 4, 32.] || Item Scamnum,

C quo gestantur infirmi, Bud. || A Polluce [10, 45 et Mœr. p. 250] δίφρος quoque εὐφήμως Sella vocatur ad alvum evacuandam comparata. [Aristid. vol. 1, p. 314 : Καθημένῳ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἐπιγίγνεται ἔκλυσις δεινή.] || Δίφρα, metaplasmo generis poetæ in primis dicunt pro δίφροι, Eustath. [p. 108, 21. Callim. Dian. 135 : Δίφρα τίθενται. Nonnus Dion. 27, 238 : Δίφρα διεπτοίησεν... ἐλεφάντων, et alibi. Δίφρον, τὸ, ex Theodoro Prodr. Rhod. 1, 1 indicat Boisson. : Ἤδη τὸ τετράπωλον Ἡλίου δίφρον... || Δρίφος, ὁ.] Δρίφον Hesychio teste Dorienses et Eustochius [Corruptum videtur καὶ εὐστόχιος] dicunt pro δίφρον, ut Etym. quoque [p. 287, 50] δρίφον Syracusanos dicere ait τὸν δίφρον, ut : Φέρ' ὦ παῖ τὸν δρίφον [ex Sophrone, ut conjicit Valck. ad Theocr. Adon. p. 211. Δρίφον pro δίφρον dictum inter barbarismi exempla est ap. gramm. in append. ad Ammon. p. 195].

[Διφροστάτης, ὁ, Qui in curru stat, Auriga. Georg. Pisid. De vanitate vitæ 260 : Μή πως ὁμοφρονοῦσα τῷ συνεργάτῃ θυμῷ ταράξῃ τὸν διφροστάτην λόγον.]

[Διφρουλκέω, Currum traho. Philipp. Thess. in Anth.

D Pal. 9, 285 : Ἄντυγα διφρουλκεῖ.]

[Διφρουλκία, ἡ. De Hectore, quem Achilles a curru ligatum traxerat, Tzetz. ad Lycophr. 261 : Τὴν παρ' Ὁμήρῳ διφρουλκίαν τοῦ Ἕκτορος. Boiss.]

Διφρουργία, ἡ, i. q. διφροπηγία [Sellarum fabricatio. Theophr. H. Pl. 3, 10, § 1 : Πρὸς ἁμαξουργίαν καὶ πρὸς κλινοπηγίαν, καὶ εἰς διφρουργίαν καὶ εἰς τραπεζίαν. Hase.]

[Διφροῦχος, ὁ, ἡ, Sellam s. sedem habens. Melanippides ap. Athen. 14, p. 651, F : Ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις. Scott.]

Διφροφορέω, Sellam lecticariam fero. [Aristoph. Av. 1552 : Καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει.] Bud. ex Athen. 6 : Ἠνάγκαζόν τε τῶν πολιτῶν τοὺς μὲν διφροφορεῖν, τοὺς δὲ ῥαβδουχεῖν. [Dio Cass. 47, 10 : Αὐτός τε ἐς φορεῖον κατάστεγον εἰσῆλθε καὶ ἐκεῖνον διφροφορεῖν ἐποίησε.] Et pass. Διφροφορεῖσθαι, Sella lecticaria gestari : unde crebro est διφροφορεύμενοι ap. Herodot. [3, 146], de Persarum principibus. [Hesych. : Διφροφορουμένους, τοὺς φορείοις φερομένους. Dio Cass. 60, 2 : Ἡμεῖς οἱ ὑπατευκότες δι-

φροφορούμεθα. Liban. vol. 2, p. 72 : Ὅταν διφροφορῆται ὁ ποδάγρᾳ δεδεμένος. G. Dindorf.]

Διφροφόρος, et Διφρηφόρος, ὁ, ἡ, Suid. ex Aristoph. [Eccles. 734 : Ποῦ 'σθ' ἡ διφροφόρος; Ex Strattidis Atalantis affert Suidas. Schol. ad Aristoph. Av. 1550 : Ταῖς κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἔχουσα· quod Hermippi et Nicophontis comicorum testimoniis confirmat; omissis his testibus Hesych.] Qui sella lecticaria aliquem gestat. Plut. [Mor. p. 348, E] : Καὶ Πῶλοι συνίτωσαν, ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς, τῆς τραγῳδίας κομμωταὶ καὶ διφροφόροι. Athen. [12, p. 514, B] : Ἀεὶ αὐτῷ χρυσοῦς δίφρος ἐτίθετο, καὶ τούτῳ ἐπιβαίνων κατῄει· καὶ ὁ βασιλέως διφροφόρος εἰς τοῦτο εἵπετο. [Forma διφρηφόρος auctoritatem ab Suida nullam habet, quum ex libris melioribus διφροφόρος sit restitutum.]

Διφρυγής, ὁ, ἡ, Bis tostus, Qui bis torretur. Medici et Metallici διφρυγὲς vocant Perfecti æris veluti fæcem subsidentem et cohærentem imæ fornacum parti. Fit enim e luto quod e specu quodam Cypri sublatum primo arefit sole, mox circumdatum sarmentis uritur; atque ex eo διφρυγοῦς nomen invenit, quoniam bis torretur, et solis nimirum ardore et calore ignis, ut testatur Diosc. 5, 120, ubi tria ejus genera facit. Itidemque Plin. 34, 13, ubi inter alia dicit : Facile ab ea discernitur, quam in iisdem officinis diphrygem vocant Græci, ab eo quod bis torreatur. [Galen. vol. 13, p. 261 : Διφρυγὲς μικτῆς ἐστι ποιότητος καὶ δυνάμεως. Ἔχει γάρ τι καὶ μετρίως στῦφον ἐν αὐτῷ καὶ δριμὺ μετρίως· διὸ καὶ τῶν κακοήθων ἑλκῶν ἀγαθόν ἐστι φάρμακον. Ἐκόμισα δὲ καὶ τούτου τοῦ φαρμάκου πολύ τι πλῆθος ἐκ τῶν ἐν Κύπρῳ Σόλων, ἔνθα τὸ μέταλλόν ἐστιν ὡς ἀπὸ σταδίων τῆς πόλεως τριάκοντα. G. D. Ab Aristot. Mirab. ausc. c. 59, τέφρα Φρυγία vocatur. Schneid.]

Διφυής, ὁ, ἡ, Duplicis aut Ancipitis naturæ [Hesych. : Διφυᾶ, διφυῆ, δύο φύσεις ἔχοντα] : ut Cecrops dicitur fuisse διφυής, utpote superiore parte, vir; inferiore, femina. Vide Suid. in v. Κέκροψ, ubi et alias hujus appellationis rationes affert. Vide item Diodor. Sic. [1, 29. Διφυὴς cur dicatur Cecrops, rationes alii alias reddunt. Διὰ τὸ δύο φωνὰς ἐπίστασθαι, Αἰγυπτίων καὶ Ἑλληνίδα, Tzetzes ad Lycophr. 112. Quam Philochori sententiam fuisse ait Syncellus p. 153, A, ex Eusebio. Allegoricam quandam interpretationem proposuit scriptor orationis funebris quæ inter Demosthenicas legitur p. 1398, 21.] Itidem Centauri vocantur διφυεῖς, utpote semihomines et semiequi. Soph. Tr. p. 370 meæ ed. [1097] : Διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν, ubi Actius διφυῆ στρατὸν vertit Bicorporem manum. Fuerunt certe Centauri a Virg. dicti itidem Bimembres, et a quibusdam Biformes; ab Ovid. autem, Semihomines : ut vicissim a Lucano, Semiferi, i. e. Semiequi, quo utitur Servius. Tribuitur porro hoc epith. διφυής et Tiresiæ, qui utrumque sexum expertus esse traditur. [Schol. Hom. Il. Λ, 708 : Διφυεῖς γὰρ ἦσαν (Molionidæ) ἔχοντες ἑκάτερος δύο κεφαλάς, τέσσαρας δὲ χεῖρας καὶ πόδας τοὺς ἴσους. Μάρης διφυὴς apud Ælian. V. H. 9, 16. Hemst. Herodot. 4, 9 : Μιξοπάρθενόν τινα ἔχιδναν διφυέα. Διφυὴς Ἔρως in Orph. H. 57, 4 et Argon. 14. De Mise H. 41, 4 : Ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ Λύσειον Ἴακχον.] Generaliori autem interpretatione διφυὴς redditur etiam Geminus, Bipertitus, Bifidus. Afferturque διφυὲς et pro Bipertita compactione ap. Aristot. e Gazæ interpretatione [H. A. 1, 12 : Στῆθος διφυὲς μαστοῖς· 9 : Ὀφρύες διφυεῖς. Aretæus p. 68, 26 : Διφυέα αὐλόν. G. D. Διφυεῖς κόραι, Utrique oculi, Ion ap. Philon. Jud. vol. 2, p. 466. Hemst. Διφυὴς ex ἰδιοφυὴς corruptum vide s. h. v.]

Διφυΐα, ἡ, subst. quod alioqui sonat q. d. Duplicitas naturæ, s. Natura duplex aut anceps, redditur Bifida partitio a Gaza in hoc Aristot. l., De part. anim. 3, [5], de duabus venis primariis : Προϊοῦσαι γὰρ σχίζονται κατὰ τὴν διφυΐαν τῶν κώλων, Instar bifidæ crurum partitionis. [Proles anceps, nunc mas nunc femina, Philes p. 190 : Κύουσα καὶ σπείρουσα τὴν διφυΐαν. Schleusn.]

[Δίφυιος, ὁ, ἡ.] Habent VV. LL. et Δίφυον, quod interpr. Duæ partes, quod ab Hesych. exponatur δίμοιρον. [Δίφυιον νυκτός· τὰ δύο μέρη, τὸ δίμοιρον. Similiter Δίχας (διχὰς?) νυκτὸς interpretatur τὸ μεσονύκτιον. Conf. Διχάζω. G. D.] Sed ap. eum vox illa paulo aliter

A scripta est et notata tanquam mendo non carens. [Recte ap. Hesych. scriptum δίφυιον. Æschyl. Agam. 1468 : Διφυίοισι Τανταλίδαισι· nam sic correcta est scriptura librorum διφυεῖσι. Antagoras ap. Diog. L. 4, 26 : Τὸ καὶ σέο σῶμα δίφυιον. Nam sic vulgatum δίφυον corrigendum cum Lobeckio ad Phryn. p. 494. Conf. Δεκάφυιος et Τρίφυιος.]

[Δίφυλλα, ἡ, Diphylla, n. pr. Theognost. Can. p. 100, 26 : Τὰ διὰ τοῦ υλλα, Ἀγύλλα Ἐρέτυλλα Δίφυλλα.]

Δίφυλλος, ὁ, ἡ, Bina folia habens, Bifolius.

Δίφωνος, ὁ, ἡ, Duplicem edens vocem, Duplici voce loquens, Bilinguis. Hesych. enim διφώνους exp. διγλώσσους. [Ex Philisto Pollux 2, 111. Diodor. 17, 110 : Ὄντες γὰρ οὗτοι δίφωνοι, τῇ μὲν ἑτέρᾳ διαλέκτῳ ἐξωμοιώθησαν τοῖς ἐγχωρίοις, τῇ δ' ἑτέρᾳ πλείστας τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων διετήρουν. || Etym. M. p. 334, 41 : Ἐπειδὴ αἱ διαλελυμέναι γενικαὶ (ἐμέο σέο ἕο) οὐδέποτε δίφωνον ἔχουσι μακρὸν ἢ βραχὺ, ἀλλὰ τὸ μὲν ἓν μακρὸν, τὸ δὲ ἕτερον βραχὺ, τούτου χάριν ἐπλεόνασε τὸ ι ... ἐμεῖο σεῖο εἷο. Ad quem l. Sylburg. : « Sensus esse videtur,
B οὐδέποτε τὸ διττολογούμενον ἔχουσι δίχρονον : sed illa διφωνία seu διττολογία unicum duntaxat tempus admittit, aut breve scilicet aut longum : nam ειο et σιο penultimam perpetuo producunt, et contra εο perpetuo eandem corripit. »]

Δίχα, Dupliciter, Bipertito. [Hesych. exp. χωρὶς, ἐκτὸς, ἄνευ. Accuratius Phrynich. in Bekkeri Anecd. p. 36, 23 : Δίχα δύο σημαίνει, τὸ μὲν διχῆ διπλοῦν οἷ: (οἷον Bekk.) εἰς δύο μέρη, τὸ δὲ ἕτερον ἀντὶ τοῦ ἄνευ, χωρίς.] Hom. Od. Τ, [524] : Ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται, ἔνθα καὶ ἔνθα. [Æsch. Agam. 326 : Καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα φθογγὰς ἀκούειν ἐστὶ συμφορᾶς διπλῆς. Soph. Aj. 236 : Τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ. Herodot. 4, 180 : Αἱ παρθένοι δίχα (In duas partes) διαστᾶσαι μάχονται πρὸς ἀλλήλας. Sic Callim. In Jov. 31 : Τὸ δέ οἱ (ὄρος) δίχα πουλὺ διέστη. De gl. Hesychii Δίχα νυκτὸς, τὸ μεσονύκτιον, v. s. Διχάς.] Thuc. [4, 100] : Δίχα πρίσαντες, Geminas in partes quum serrassent. [Id. 6, 10 : Εἰ δίχα ἡμῶν τὴν δύναμιν λάβοιεν. Schol. διῃρημένην εἰς δύο μέρη. Timæus Lex. p. 175 : Οἱ δ. πεπρισμένοι.
C Τέμνειν δ. Plato Soph. p. 265, E.] Aristot. De anim. 2, δ. τὰ ἐκτὸς, Exteriora duplicia, ut ibi exp. sicut et Polit. 6, [c. 3] : Ἐὰν δίχα γένηται [ἡ ἐκκλησία ἢ τὸ] δικαστήριον, interpr. Si judicium æqualiter in duo dividatur. Divisim, Separatim, Seorsim, Hom. Il. Υ, [32] : Θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες, Divisis animis. Sic Thuc. δίχα ὄντας, Separatos; δίχα γιγνόμενοι [1, 64], Divisi, Diducti; δίχα ποιεῖν, Separare, Sejungere; 1 : Τῶν ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ἐψηφισμένων, Sententiis quum dissiderent. [Herodot. 6, 109 : Τοῖσι δὲ Ἀθηναίων στρατηγοῖσι ἐγίνοντο δίχα αἱ γνῶμαι. Thucyd. 8, 46 : Ἔχειν δ' ἀμφοτέρους ἐᾶν δ. τὴν ἀρχήν. Æsch. Prom. 927 : Μαθήσεται ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα, Quantopere differat. Hesych. : Δίχα λαλῆσαι, ἀκατάλληλα λαλῆσαι.] In hac signif. gen. etiam jungitur; nam δίχα πέφυκε τοῦ ἑτέρου [ap. Thuc. 4, 61] exp. Ab altero dissidet. [Æsch. Agam. 757 : Δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί.] Et postposito casu, Σώματος δίχα γίνεται, Separatur a corpore, Bud. e Gaza. Item Sine, q. d. Separatim ab, s. Seorsim ab, etc. Construitur autem cum gen. Soph.
D Aj. [769] : Ἐγὼ δὲ καὶ δίχα Κείνων, πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. Aliquando autem casus postponitur, sicut in ἄνευ. [Æsch. Sept. 25 : Πυρὸς δίχα. Soph. Phil. 31 : Ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα. || Præter. Æsch. Prom. 162 : Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς τεοῖσι δίχα γε Διός; Cho. 778 : Τί φῄς; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα; Dionys. A. R. 7, 19 : Ἡ στρατιὰ δίχα σίτου πολλοῦ, ... καὶ ἀνδραπόδων ... συχνῶν ἐγκρατὴς ἐγένετο.]

Διχάδε, i. q. δίχα. Plato Symp. [p. 215, B], de Silenis, Διχάδε ἀνοιχθέντες [διοιχθ.], In duas partes expansi, Bud.

[Διχάδεια, Bifariam, In duas partes. Theogn. Can. p. 164, 26 : Τὰ διὰ τοῦ δεια ἐπιρρήματα προπαροξύτονα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον διχάδεια, etc. G. D.]

Διχάζω, άσω, In duo divido, Diduco, Separo. A cujus pass. est, quod Eustath. scribit, δεδιχασμένα ἀλλήλων dici τὰ χωρὶς τεταγμένα. [Inc. (haud dubie Aquila) Levit. 1, 17. Aq. Deut. 14, 6 bestiam cui sunt bifissæ ungulæ vocat δεδιχασμένον διχασμῷ. Schleusn. Schol. recentior Soph. Ajac. 285 ἐρράχιζε interpre-

tatur ἐδίχαζε. Eustath. Opusc. p. 293, 79 : Τοὺς μὲν ὀξίνῃ διχάσας καὶ ἄλλως εἰς τὸ ζῆν ἀχρειώσας. Idem p. 348, 52 : Καὶ μὴν οὐχ ἱκανὸς ἀνδρὶ τοιούτῳ θάνατος εἷς, οὕτω τοὺς φίλους διχάζοντι. G. D. || Suid. : Διχαζούσης, κλινούσης. « Ἤδη δὲ τοῦ καύματος ἀκμάζοντος καὶ διχαζούσης τῆς ἡμέρας. » Male Suidas interpretatur. Διχαζούσης ἡμέρας est Ipso meridie. V. Hesych. : Δίχα νυκτὸς, τὸ μεσονύκτιον. Hemst. || Διχάζοντας lectio vitiosa ap. Xenoph. Anab. 4, 8, 18 : Ἰδόντες δὲ αὐτοὺς διχάζοντας ..., νομίσαντες φεύγειν ἀνακραγόντες ἔθεον. Recte Schneid. correxit διαχάζοντας, de quo s. v. Διαχάζω monere debebam. G. Dind. || Διχάω. V. Διχαίω.]

Δίχαιος, Bipertitus, VV. LL. sed sine exemplo. [Vox etymologiæ caussa ficta in locis Aristotelis (Eth. Nic. 5, 7) et Etym. M. (p. 275, 41), de qua HSt. dixit s. v. Δίκαιος.]

[Διχαίω, i. q. διχάζω, Divido. Arat. 495 : Καρκίνον ἧχι μάλιστα διχαιόμενόν κε νοήσαις· 807 : Μέσφα διχαιομένης (σελήνης). Theognost. Can. p. 145, 33. || Idem Aratus formis utitur διχόωντι 512 (ubi alii libri διχάοντι), διχόωσα 605, 799, διχόωνται 856, a Διχάω ductis. Præsens Διχῶ ap. Theognost. Can. p. 140, 15.]

Δίχαλκον, τὸ, Duo chalci, quarta oboli pars, ut Pollux tradit 9, [65]. Dioscor. 4, 155, de elaterio : Ἡ δὲ τελεία πόσις ὀβολός· ἡ δὲ ἐλαχίστη ἡμιωβόλιον· παιδίοις δὲ δίχαλκον. [Lucill. Anth. Pal. 11, 165 : Οὐ γλήχωνι Κρίτων ὁ φιλάργυρος, ἀλλὰ διχάλκῳ αὐτὸν ἀποσφραίνει, θλιβομένου στομάχου. Hesych. : Ταρτημόριον, ... τὸ δίχαλκον.]

[Δίχαλον, Δίχαλος. V. Δίχηλος.]

[Δίχανον, κεχωρισμένον, Hesych. Fort. ex δίχαλον corruptum. G. Dindorf.]

[Διχὰς, άδος, ἡ, Dimidium. Arat. 807 : Διχάδος γε μὲν ἄχρις ἐπ' αὐτὴν σημαίνει διχόμηνον, ἀτὰρ πάλιν ἐκ διχομήνου ἐς διχάδα φθιμένην. Hesychio pro Δίχα νυκτὸς, quod interpretatur τὸ μεσονύκτιον, fortasse restituendum Διχὰς νυκτός· nisi δίχα a poeta aliquo pro διχάδα dictum sit, quod minus probabile videtur. || Mensura duorum palmorum. Hero in Anal. Benedict. p. 309 : Ἡ διχὰς ἔχει παλαιστὰς δύο ἤγουν δακτύλους ὀκτὼ, κονδύλους τέσσαρας, καὶ καλεῖται δίμοιρον σπιθαμῆς. Διχὰς δὲ λέγεται τὸ τῶν δύο δακτύλων ἄνοιγμα, τοῦ ἀντίχειρος λέγω καὶ τοῦ λιχανοῦ. Τοῦτο καὶ κοινόστομον καλοῦσί τινες. G. Dind.]

[Δίχᾰσις, εως, ἡ, Divisio. Arat. 737 : Ἐν διχάσει (lunæ). Schneid. Theolog. arithm. p. 31, 33, de numero quinario : Καὶ Πρόνοιαν ὀνομάζουσι, καὶ Δίκην οἷον δίχασιν. Hase.]

[Διχασμὸς, ὁ, Diflissio, Divisio. Aq. Deuter. 14, 6, de bestia διχήλῳ : Διεδιχασμένον διχασμῷ. Ephræm. ap. Phot. Bibl. p. 247, 5 : Τὴν καθ' ὑπόστασιν ἕνωσιν οὔτε τεμνομένην οὔτε διαίρεσιν καὶ διχασμὸν ὑπομένουσαν. Eustath. p. 857, 48 : Φύσις γὰρ αὕτη τῆς προθέσεως ταύτης (διά) πολλαχοῦ, διχασμὸν ὑποδηλούσης καὶ σκεδασμόν.]

[Διχαστὴρ, ῆρος, ὁ.] Διχαστῆρες ὀδόντες, qui et τομεῖς et κτένες, et γελασῖνοι, Dentes molares, quatuor illi anteriores, qui inter κυνόδοντας sunt interjecti; quoniam διχάζουσι s. διαιροῦσιν et τέμνουσι τὸ προσπεσόν. [Pollux 2, 91.]

[Διχαστὴς, i. q. δικαστὴς, vox etymologiæ caussa ficta ab Aristot. Eth. Nic. 5, 7. Conf. Δίχαιος.]

[Διχάω. V. Διχαίω.]

[Δίχειλος, Bilabrum, Gl. || Scriptura vitiosa pro δίχηλος, quod vide.]

Διχῇ, Dupliciter, Bifariam. Demosth. [p. 14] : Φημὶ δὴ δ. βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασι. [Æsch. Suppl. 544 : Διχῇ ... γαῖαν ... διατέμνουσα. Plato Leg. 4, p. 720, E : Διχῇ τὴν μίαν ἀποτελῶν δύναμιν. Aristot. H. A. 2, 11 : Δ. διῄρηται. Apoll. Rh. 4, 289 : Ἔνθα διχῇ τὸ μὲν ἔνθα μετ' Ἰονίην ἅλα βάλλει τῇδ' ὕδωρ, τὸ δ' ὄπισθε... Hesych. : Διχῇ, διχῶς, δισσῶς.]

[Διχηλεύω. V. Διχηλέω.]

Διχηλέω, Sum δίχηλος, Ungulam habeo bisulcam, Habeo ungulam scissam s. fissam, Bifida sum ungula. Aliquoties legitur hoc verbum ap. LXX Lev. 11, sed cum accus. ὁπλήν : ut, Πᾶν κτῆνος διχηλοῦν ὁπλὴν, καὶ ὀνυχιστῆρας ὀνυχίζον δύο χηλῶν. Et mox, Ἀπὸ τῶν διχηλούντων τὰς ὁπλὰς καὶ ὀνυχιζόντων ὀνυχιστῆρας. Item, Ὁπλὴν οὐ διχηλεῖ. Et rursum, de porco, Διχηλεῖ ὁπλὴν τοῦτο, καὶ ὀνυχίζει ὄνυχας ὁπλῆς. In eod. c. [v. 26] legitur Διχηλεῦον τὴν ὁπλὴν, itidem pro Dividens ungulam, Divisam habens ungulam : Ἐν πᾶσι τοῖς κτήνεσιν ὅ ἐστι διχηλεῦον ὁπλὴν, καὶ ὀνυχιστῆρας ὀνυχίζει. [Aristeas De LXX interprr. p. 280 : Πάντα γὰρ ὅσα διχηλῆ καὶ μηρυκισμὸν ἀνάγει. Scrib. διχηλεῖ. Struv. Διχηλεύειν ibid. p. 279. Philo vol. 1, p. 320; Clemens Alex. p. 109, 32; 244, 22 ed. Sylb. Hesych. : Διχηλοῦν, δύο ὁπλὰς ἔχον.]

[Διχηλία, ἡ, Fissura ungularum. Aristeas l. c. p. 282.]

Δίχηλος, et Dorice Δίχαλος, ὁ, ἡ, Bisulcus, Bifidus, Bifurcus, In duas chelas fissus : opp. τῷ μώνυχος. Aristot. [H. A. 2, 1, p. 499, 14] : Τῶν ζῴων οὖν τὰ μὲν πλεῖστα τῶν ἐχόντων κέρατα, δίχαλα κατὰ φύσιν ἐστί· μονοκέρων δὲ καὶ δίχαλον ὄρυξ. [Conf. ib. p. 499, a, 2, 23; 499, b, 22, 31, quibus in ll. omnibus Bekkeri editio oxytonum exhibet in lectionis varietate. Eodem accentu διχηλὸν ἔμβασιν Aldus ap. Eurip. Bacch. 739, et διχαλὸς ap. scriptorem anonym. De physiogn. in Boisson. annot. ad Marin. p. 132 : Πώγων διχαλὸς εὐγνώμονος σημεῖον. De Dorismo δίχαλος, qui in linguam vulgarem transiit, v. Lobeck. ad Phryn. p. 639. Forma δίχηλος præter Euripidem utitur Diodor. 1, 35 : Τετράπους ὢν καὶ δίχηλος παραπλησίως τοῖς βουσί· 3, 28 : Διχήλου τῆς βάσεως οὔσης, et Lucian. Lexiph. c. 6 : Δίχηλα ὕεια.] Unde Plin. Cornigera fere bisulca; unicorne et bisulcum, oryx. Ubi eis opp. τὰ μώνυχα, Solidas habentia ungulas, ut equus. [Hesych. : Δίχαλον ζυγὸν, τὸν ἑκατέρωθεν κεκοιλασμένον· χηλαὶ γὰρ καὶ τὰ κύματα· ἔνθεν καὶ ἡ κιβωτὸς (χηλὸς) παρὰ τῷ ποιητῇ. De forcipe bifida Philipp. in Anth. Pal. 6, 92 : Καὶ τὸν δίχηλον (cod. Vat. δίχειλον) καρκίνον πυραγρέτην. Gl. : Δίχαλον, Furcilla. Galen. Gloss. Hippocr. p. 580 : Τομεὺς καλεῖται σιδηροῦν ἐργαλεῖον δίχηλον (δίχειλον codd.). Philo in Mathem. vet. p. 74 : Ἐκ δὲ ταύτης (τῆς σύριγγος) τῇ διώστρᾳ ἦν τε ἡ χεὶρ ἐνηρμοσμένη χαλκῆ δίχειλος (recte δίχηλος margo) πεποιημένη.]

Διχήμερον, ap. Polluc. 1, c. 7 [§ 63] perperam scriptum pro δεχήμερον : Διελόντι δὲ εἰς τρία τὸν μῆνα, τὸ τρίτον ἂν αὐτοῦ καλοῖτο δεχήμερον, Si in tres partes dividas mensem, tertia ejus pars δεχήμερον nominari queat : utpote decem diebus constans : ter autem decem faciunt triginta : qui numerus est dierum mensis. [Emendatum ex codd.]

[Διχήρης, ὁ, ἡ, In duas partes divisus. Eurip. Ion. 1156 : Κύκλος δὲ πανσέληνος ἠκόντιζ' ἄνω μηνὸς διχήρης. Quod διχότομος dici solet.]

Διχθὰ, Dupliciter, poet. Hom. [Il. Π, 435 : Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε·] Od. Α, [23] : Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν· sc. οἱ μὲν δυσσομένου Ὑπερίονος [δυσομ. Ὑπ.], οἱ δ' ἀνιόντος.

Διχθάδιος, ία, ιον, i. q. δισσὸς, nisi quod poet. est. Ap. Hom. Il. Ι, [411] Achilles dicit matrem dixisse sibi, cum Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε· sc. si domum redeat, vitam diuturnam, at ingloriam; sin in Trojano bello maneat, vitam brevem, at gloriam sempiternam. [Il. Ξ, 21 : Δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια. Apoll. Rh. 3, 397 : Τοῖο δὲ θυμὸς διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινήν, ἢ ... ἢ ...] At Διχθάδιον κατὰ κῶλον [in epigr. Anth. Plan. 1, 15], Gemino s. utroque membro, Utroque pede. [Leontius ib. 4, 37 : Ἀρχαὶ ... ἀντολίης πρώτη, καὶ διχθαδίη μετὰ τήνδε κόχλου πορφυρέης. Julian. Æg. ib. 139 : Εἰκόνι μορφῆς ἀψύχου ψυχὰς θήκατο διχθαδίας.]

Διχθὰς, άδος, ἡ, Duplex, δισσή. Musæus [298] : Διχθάδι χέρσῳ. [Διχθάδι quid sit vel esse possit, nemo unquam dixerit. Leg. διψάδι χέρσῳ, Sicco litori. Virgil. Æn. 3, 135 : « Jamque fere sicco subductæ litore puppes. » Brunck. ad Apollon. Rh. 1, 955. Διχθάδι defendit Dorvill. ad Charit. p. 267 : « Quando naves subducebantur et stabiliebantur in litore, sulcus in litore fiebat, vel arena adgerebatur, ut a fluctibus alluentibus et ventis tutæ forent. Qui agger recte διχθὰς χέρσος dici potest, quæ δίχα, διχθὰ, Ab utroque latere, navim cingit et claudit. »]

Διχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, Duas habens tunicas, Duabus tectus s. involutus tunicis. [Theoph. Protosp. in Fabric. Biblioth. Gr. vol. 12, p. 819 : Διχίτωνα ἔντερα παχέα.]

[Διχόβουλος, ὁ, ἡ, Diversa s. contraria cogitans. Pind. Ol. 8, 114 : Νέμεσιν διχόβουλον. Schol. : Τὴν ἐπι-

φθονοῦσαν καὶ ἐναντία ποιοῦσαν οἷς βουλευόμεθα, οἷον τὴν A
σχάζουσαν ἀφ' ἡμῶν καὶ διαχωρίζουσαν τὰς βουλάς.]

Διχογνωμέω, i. q. διγνωμέω s. διχογνωμονέω, tanquam e διχόγνωμος, idem significante quod δίγνωμος s. διχογνώμων. Sed nulla horum afferuntur exempla. [Memoratur a Polluce 2, 229. Conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 382.]

Διχογνωμονέω, Dissentio, Dissideo. [Pollux 6, 118; 8, 152.] Bud. e Xen. [Mem. 2, 6, 21]: Καὶ διχογνωμονοῦντες ἐναντιοῦνται. [Liban. vol. 4, p. 809, 30: Τοῦτο διχογνωμονοίη. Jacobs. Dio Cass. 44, 25: Διχογνωμονησάντων τινῶν. Schol. Hom. Il. B, 13: Οἱ θεοὶ διχογνωμονοῦσι περὶ τῆς Ἰλίου, ἤγουν διάφορα φρονοῦσι.] Illa autem interpr. (sequendo interpretationem quam dant nomini Διχογνώμων), Duplici sententia distrahor, Dissentio animo. [Passiv. Hesych.: Ἀμφίδοξοι μῦθοι, οἱ διχογνωμονούμενοι. Hemst.]

[Διχογνωμόνως, adverb. a διχογνώμων, ap. Polluc. 8, 154.]

[Διχόγνωμος, ὁ, ἡ, i. q. διχογνώμων, ap. schol. Eur. Orest. 881 (878 Matth.): Διχόμυθα ἀντὶ τοῦ διχόγνωμα.] B

[Διχογνωμοσύνη, ἡ, Discordia. Pollux 8, 153.]

Διχογνώμων, ὁ, ἡ, Cujus diversa est sententia, Cujus sententia dissidet ab alius sententia. [Pollux 8, 153.] In VV. LL. redditur, Ancipiti tractus sententia. [Plut. Mor. p. 11, D: Ἀμφίδοξός εἰμι καὶ δ.]

[Διχογραφέω, Dupliciter s. Duobus modis scribo. Steph. Byz. v. Δώτιον: Τοῖς διχογραφουμένοις πρωτοτύποις τῶν ἐθνικῶν. Bast.]

Δίχοθεν, A duabus partibus. [Ἐκ δύο μερῶν, Hesych. Æschyl. Pers. 46: Δίχοθεν, πεζονόμοις ἔκ τε θαλάσσης. Aristoph. Pac. 477: Διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιτα. Schol.: Ὡς τῶν Ἀργείων ἐπαμφοτεριζόντων καὶ ἀποκλινόντων ὁπότε δοκοίη αὐτοῖς καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους. Eadem locutione utitur Demosth. p. 739, 6. Thucyd. 2, 44: Δίχοθεν, ἔκ τε τοῦ μὴ ἐρημοῦσθαι καὶ ἀσφαλείᾳ.]

Διχόθυμος, ὁ, ἡ, Dubius animi, Qui animum in duas quasi partes scissum habet, διάβολος, Hesych. [Hoc fort. restituendum Pittaco apud Diog. L. 1, 78, ubi legitur: Πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος λαλεῖ διχόμυθον ἔχουσα κραδίη νόημα. Hemst. Scrib. καρδίῃ. G. D.] C

Διχοίνικος, ὁ, ἡ, Duas capiens s. continens χοίνικας, Duarum chœnicum capax, ut διχοίνικον μέτρον: pro quo, omisso subst., dicitur simpliciter etiam διχοίνικον, Mensura duas continens chœnices. Aristophan. Nub. [640]: Ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ, Duabus chœnicibus defraudatus sum, ἐπλάνησέ με τῇ μέτρων ποσότητι δύο χοίνικας, schol. [Pollux 10, 113.]

[Δίχολος, ὁ, ἡ.] Δίχολος ἔκφυσις, e Dioscor. 3, 158 affertur pro Bifidus exortus, Biforcipes s. Divaricati cauliculi. Sed mendosa ea scriptura est, et reponendum δίχηλος, ut quædam edd. habent. [Hesych.: Δίχολοι, διάφοροι. Ἀχαιός· καταπεῖραι (καθάπερ αἱ Kuster.) Δίχολοι γνῶμαι· παρὰ τὸ δίχα· ἢ δίτροποι, κατὰ μετάληψιν· χόλος γὰρ, ἡ ὀργὴ, καὶ τρόπος. Similiter, sed omisso Achæo, parœmiographi Zenob. Cent. 3, 25, Diogenian. 4, 32, Mich. Apostol. 7, 81. || Fel duplex habens. Ælian. N. A. 11, 29: Πρόβατα ἄχολα ἐν τῷ Πόντῳ φασὶν, ἐν δὲ τῇ Νάξῳ τῇ νήσῳ καὶ δίχολα.]

[Διχόλωτος, ὁ, ἡ.] Διχόλωτος ἀνάγκη, ex Epigr. [Palladæ in Anth. Pal. 9, 168] pro Necessitas duplicis iræ. D
[Ex cod. Vat. nunc τριχόλωτον restitutum.]

[Διχόμην. V. Διχόμηνος.]

[Διχομήνη, ἡ, i. q. διχομηνία. Geopon. 2, 14, p. 131: Αὐξανομένης τῆς σελήνης ἀπὸ τετράδος μέχρι διχομήνης.]

Διχομηνία, ἡ, Dimidiatus mensis: τὸ ἥμισυ τοῦ μηνὸς, ut Hesych. et Suid. testantur; vel etiam Plenilunium, ut Plin. loquitur, quod circa dimidium mensem fit; nam mensis cum nova luna incipit; quum videl. πληροσέληνός ἐστιν ἡ σελήνη, ut ex Hesychii verbis depravatis colligere est. Plut. Dione p. 313 [c. 23]: Ἡ μὲν οὖν θέρους ἀκμὴ, καὶ κατεῖχον ἐτησίαι τὸ πέλαγος, ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγεν, Pleno fulgebat orbe. Et paulo post, Μετὰ δὲ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νενομισμένας κατευχὰς ἐξέλιπεν ἡ σελήνη. Lunæ enim defectus non fit, nisi plena ipsa luna, ut præter Astronomos testatur et Plin. [Gramm. in Catal. codd. Nanianor. Græc. p. 491. G. D.] At Διχομηνιαία [ap. Hesych. in διχομηνίεια corruptum], subaudi ἡμέρα, dicitur ἡ πεντεκαιδεκαταία, ut cum Hesychio Suidas docet: quæ mensem in duas partes æquales secat, ideoque et μέση ab Hesiodo nuncupatur. [Sirac. 39, 12: Ὡς διχομηνία ἐπληρώθην.] Ita et διχόμηνος σελήνη dicta videri possit, quod mensem in duas partes dividat et per medium secet, ut Festus dicit, Quum scindunt medium Phœbeia lumina mensem.

[Διχομηνιαῖος. V. Διχομηνία.]

[Διχόμηνις, ιδος, ὁ, ἡ, Mensem dividens in duas (æquales) partes. Pind. Ol. 3, 35: Διχόμηνις ... Μήνα· Isthm. 8, 93: Διχομηνίδεσσιν ἑσπέραις. Apoll. Rh. 1, 1231: Διχόμηνις ... σεληναίη· 4, 167: Σεληναίην διχομήνιδα. Dionys. A. R. 1, 38: Διχομήνιδα βουλόμενοι ταύτην εἶναι τὴν ἡμέραν (Idus)· 11, 63: Τῇ διχομήνιδι τοῦ Δεκεμβρίου μηνός.]

Διχόμηνος, ὁ, ἡ, Divisam et dimidiatam lunam habens: ut redditur ap. Alex. Probl. 1, [c. 66]: Ἐν τῷ διχομήνῳ σχήματι ἡ σελήνη ὑγρὰ καὶ θερμή πως ἐστὶ, Quum luna æqua portione divisa est, humida et aliquantum calida est. Sed rectius ii, qui διχόμηνον σελήνην accipiunt pro Luna plena, quæ et πανσέληνος dicitur: quum videl. in orbem rotundata, plena fulget, soli e diametro opposita; si enim verum est διχομηνίαν esse Dimidiam mensis partem, et mensem cum nova luna incipere, διχόμηνος luna erit, quum pleno orbe fulget circa τὴν πέμπτην ἐπὶ δεκάδα: præterea eclipsis lunæ non fit, nisi quum ipsa luna plena est, quam Plut. circa διχομηνίαν factam scribit. [V. Mor. p. 288, B; 658, F, Vit. Flamin. c. 4. Hom. H. 32, 11: Σελήνη ... ἑσπερίη διχόμηνος. Aratus 808: Ἐκ διχομήνου ἐς διχάδα φθιμένην. Διχόμηνον σέλας Maximus Περὶ καταρχ. 431. Διχομήνῳ σελήνῃ Geopon. 10, 48, p. 716.] Confirmat hoc id quod de διχόμην dicetur in Νεόμην. [Nominativi exempla nulla sunt. Arat. 78 et 471: Διχόμηνι σελήνῃ. Altero l. var. lect. νεόμηνι. Accusativus substantivi διχόμηνα, Dimidiatum mensem, ibid. 736. Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1126: Ἔστιν ἡ διχόμηνος τῆς διχομήνου τῷ διχομήνῳ παροξυτόνως, καὶ γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν διχόμηνι καὶ προπαροξύνεται. Αὕτη δὲ ἡ δοτικὴ δύναται καὶ ἀπὸ τῆς διχόμηνις προπαροξυτονουμένης, διὰ τοῦ δος κλινομένης, εἶναι εὐθείας· ἔστι γὰρ διχόμηνις διχομήνιδος διχομήνιδι καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ δ καὶ τοῦ ι διχόμηνι.]

Διχόμητις ἔρις, Contentio duplicis consilii, pro Anceps et dubia.

[Διχόμυθος, ὁ, ἡ, Duplici lingua utens, Ambigue loquens. Solon ap. Diogen. L. 1, 61: Γλῶσσα ... διχόμυθος. Eurip. Or. 88: Ἔλεξε διχόμυθα. Anton. Lib. c. 23, p. 190. Conf. Διχόθυμος.]

Διχονοέω, Dissentio, Dissideo, διστάζω, Hesych. [Cyrill. Al. In Malach. c. 4: Νῦν διχονοοῦσί τινες. Eust. p. 1332, 2: Δίχα φρονεῖν ἤγουν διχονοεῖν. Pollux 2, 228; 8, 152.]

[Διχονοητικός, ή, όν, Dissensum s. dubitationem indicans. Eustath. p. 166, 28: Διχονοητικὸν τὸ, Ἀμφὶς φρονέοντε. Seager.]

[Διχονοητικῶς, Discordale, Gl.]

Διχόνοια, ἡ, q. d. Duplicitas mentis, i. e. Duplex s. Bifaria sententia mentis, quum sc. mens unius aliud judicat quam mens alterius: unde exp. uno verbo Dissensio et Dissidium: ab Hesych. ἑτερογνωμοσύνη et διχοστασία: sed perperam ap. eum scriptum est διχονία. [Plutarch. Mor. p. 70, C. Appian. B. C. 5, 33: Σὺν μὲν ὄκνῳ καὶ διχονοίᾳ τῆς Ἀντωνίου γνώμης. Pollux 1, 153; 2, 228; 8, 153.]

[Διχόνδις, ἀπύγων, gl. obscura Hesychii, de qua v. s. Κυκκιλόνδις.]

[Διχόνους, Discors, Gl. Philo vol. 2, p. 663: Διχόνους γὰρ ἐπαμφοτερὴς ὁ ἄφρων, τὰ ἄμικτα μιγνὺς, καὶ φύρων καὶ συγχέων τὰ διακρίνεσθαι δυνάμενα (δεόμενα conj. Mang.). || Dolosus. Philo vol. 2, p. 269, 3: Δ., δίγλωσσος, ἐπίβουλος. Id. ib. p. 469, 23: Τοὺς διχόνους καὶ δολεροὺς ἅπασιν ὀνομάζειν ἔθος ἀνελευθέρους τε καὶ δολοπρεπεῖς (leg. δουλοπρ.) Hase.]

[Δίχορδον, τὸ, Instrumentum musicum duarum chordarum, Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 6, p. 554. Elberling. Δίχορδος, ὁ, ἡ. Athen. 4, p. 183, B: Σώπατρος ... δίχορδον εἶναί φησι τὴν πηκτίδα λέγων οὕτως· Πηκτὶς ... δίχορδος εἰς τὴν χεῖρά πως κατεστάθη. Clem. Al. p. 307.]

[Διχορεία. V. Διχορία.]

Διχόρειος, ὁ, Duplex choreus, Pes duplici choreo A constans. Schol. Hephæst. : Τέταρτος ὁ ἀντικείμενος τούτῳ (dijambo videl.) διτρόχαιος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας· ὁ καὶ κρητικὸς καὶ διχόρειος, ἡ τροχαϊκὴ ταυτοποδία· meri enim trochæi s. chorei sunt. [Longin. De subl. 41, 1 : Τροχαῖοι καὶ διχόρειοι.]

Διχορία, ἡ, Chorus in duas partes divisus, s. Divisio chori in duas partes. [Pollux 4, 107. Argum. Aristoph. Lysistratæ : Ἕνα χορὸν ἐκ τῆς διχορίας ἀποστέλλουσι. Διχορεία apud schol. Ran. 357 : Πολλαχοῦ δὲ μεμερίσθαι (τὸν χορὸν) καὶ εἰς διχορείαν τὸ λοιπὸν, ὥστε εἰς δώδεκα καὶ δώδεκα διαμεμερίσθαι. G. Dindorf.]

[Διχοριάζω.] Διχοριάζειν Hesych. exp. ἐν δύο χοροῖς ᾄδειν, In duobus choris canere. Posset unus etiam chorus in duas divisus partes, s. διχορία, διχοριάζειν dici, sc. quum ambæ illæ partes canunt.

[Διχορραγής, ὁ, ἡ, Duplicem rupturam habens, Dupliciter ruptus. Eur. Herc. F. 1007 : Πρὸς κίονα νῶτον πατάξας, ὃς πεσήμασι στέγης διχορραγὴς ἔκειτο κρηπίδων ἔπι.]

B [Διχορρεπής, ὁ, ἡ, Ancipitem inclinationem habens. Rhet. Græc. vol. 7, c. 19. Walz.]

[Διχόρροπος, ὁ, ἡ, In duas partes vergens, Fluctuans. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 37, 9 : Δ. γνώμη, ἡ εἰς ἑκάτερα ἥκουσα καὶ μὴ ἐφ' ἑνὸς ἑστηκυῖα. || Adverbio Διχορρόπως, Ancipiti ratione, quinquies usus est Æschylus: Agam. 349: Τὸ δ' εὖ κρατοίη μὴ δ. ἰδεῖν· 815: Οὐ δ. ψήφους ἔθεντο· 1272; Suppl. 605 : Ἔδοξεν Ἀργείοισιν οὐ δ.· 982.]

Διχοστασία, ἡ, Dissensio, Secessio, quum in duas partes factiones secedunt, Quum in contraria studia aliqui scinduntur, ut dicit Virg. Apud Plutarch. [Mor. p. 479, A] versus proverbialis, Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς· cui ibid. opp. τὴν ὁμοφροσύνην τῶν ἀδελφῶν. [Ib. p. 20, C : Ὑπὸ τῆς τῶν ῥητόρων διχοστασίας καὶ ταραχῆς, aliisque ll. « Euseb. ap. Stob. Flor. p. 309, 10 Gesn. : Ὁ ἐν διχοστασίῃ σοι πρότερον γεγενημένος. » Hemst. In epigr. Anth. Pal. 9, 188, de Platone : Σωκρατικῷ Σάμιον (Pythagoræ) κεράσας μυκτῆρι φρόνημα, κάλλιστον σεμνῆς σῆμα διχοστασίης. Dubitatio, C Theogn. 78 : Πιστὸς ἀνὴρ ... ἐν χαλεπῇ διχοστασίῃ.]

[Διχοστασιαστικὸς lectio vitiosa librorum quorundam Strabonis 14, p. 617. V. Στασιωτικός.]

Διχοστατέω, Dissideo, q. d. Divisus sto, Discordo. [Hesych. : Διχοστατεῖ, μάχεται, πολεμεῖ. Æsch. Agam. 323 : Διχοστατοῦντ' ἂν, οὐ φίλω, προσεννέποις.] Eurip. [Med. 15], διχοστατῶ πρός σε. Pro στασιάζω citat Bud. e Platone De rep. 5, [p. 465, B : Πρὸς ἀλλήλους διχοστατεῖν. Strabon. 14, p. 669 citat Hemst.] || Ambigo, Dubito. Alex. Probl. 1, [c. 1, p. 248, 4] : Ὅσοι δὲ διχοστατοῦσιν εἰ συμφύτως τῷ πυρὶ σύνεστιν ἡ θερμότης, ἁπτικῆς αἰσθήσεως εἰσιν ἐνδεεῖς.

[Διχόστομος, ὁ, ἡ, Duplicem aciem habens. Soph. fr. apud schol. Pind. Nem. 6, 90 : Δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον.]

Διχοτομέω, In duas partes seco, δίχα τέμνω, Æqua portione divido : quo modo usurpavit Proclus De sphæra. Polyb. simpliciter pro Disseco, Seco in duas partes [6, 28, 2] : Τὴν προειρημένην εὐθεῖαν διχοτομήσαντες. [10, 15, 5. Plato Polit. p. 302, E : Ἑκάστην διχοτομεῖ τούτων. Plut. Mor. p. 929, F : Ἡ σελήνη διχοτο- D μοῦσα. Forma vitiosa διχοτετμημένος utitur schol. cod. Paris. Lycophr. 506 ad explicandum ἐντετμημένος. Quod δίχα τετμημένος dici poterat aut quod alii scholiastæ posuerunt διχότομος. Aristot. Probl. 16, 4, διχοτομεῖσθαι.]

Διχοτόμημα, τὸ, Una e duabus partibus æqua portione resectis. Hesych. διχοτομήματα simpliciter exp. τμήματα : at proprie, Frusta s. Partes æquali portione divisæ aut sectæ. [Sæpius usurpatum ab interpretibus V. T., velut Exod. 29, 17 : Ἐπιθήσεις ἐπὶ τὰ διχοτομήματα. Lev. 1, 8 : Στοιβάσουσιν ἱερεῖς τὰ δ. Philo vol. 1, p. 503, 11. Schol. Arati 254 : Τοῦ βορείου διχοτομήματος.]

[Διχοτόμησις, εως, ἡ, Separatio. Sext. Emp. 9, 284, p. 608. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 23 (?). Kall.]

[Διχοτομιάω, In duas partes seco. Soranus De fasciis vol. 12, p. 512, B : Ὥστε κατὰ φαντασίαν διχοτομιᾶσθαι τὴν ἐπείλησιν.]

Διχοτομία, ἡ, Divisio in duas partes, s. æquali A portione facta, in duas partes æquales. [Aristot. De part. anim. 1, 3 : Δεῖ πειρᾶσθαι λαμβάνειν κατὰ γένη τὰ ζῷα, ὡς ὑφήγηνθ' οἱ πολλοὶ διορίσαντες ὄρνιθος γένος καὶ ἰχθύος· τούτων δ' ἕκαστον πολλαῖς ὥρισται διαφοραῖς, οὐ κατὰ τὴν διχοτομίαν. Hesych. : Δ., ἀναίρεσις. De luna διχοτόμῳ Aristot. De gener. anim. 4, 10 : Αἱ διχοτομίαι. Plut. Mor. p. 932, E : Τὸ μὲν ἐν συνόδῳ, τὸ δὲ ἐν διχοτομίᾳ. Oribas. p. 224 ed. Matth., ex Antyllo : Ἄρχεται μὲν (ἡ δευτέρα ἑβδομὰς) ἀπὸ διχοτομίας, πρόεισι δὲ μέχρι πανσελήνου. G. D.] Sic et in acie, teste Suida, διχοτομία φάλαγγος dicitur ἡ εἰς δύο ἴσα τομή : qui etiam addit, Ταύτης δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα· ὧν τὸ μὲν, εὐώνυμον κέρας λέγεται, καὶ οὐρά· τὸ δὲ ἕτερον, δεξιὸν κέρας, καὶ κεφαλὴ, καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον, καὶ δεξιὰ ἀρχή. Ubi etiam nota Κέρας, et Δεξιὸν κέρας, et Εὐώνυμον κέρας : sed Δεξιὸν ἀκρωτήριον, et Δεξιὰ ἀρχή : item Κεφαλὴ et Οὐρά.

[Διχοτομιαῖος, αία, αῖον, Dimidius. Paul. Alex. Apotel. p. 28, 16, de luna : Διχότομος δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ καθ' ἡμίσειαν τοῦ φωτὸς γενομένη, διχοτομιαία φαίνεται. Hase.]

Διχότομος, ὁ, ἡ, In duas æquales partes dissectus, B Per medium sectus. [Aristot. H. A. 1, 11 : Ἔστι γὰρ ὁ μυκτὴρ δ. Schol. Lycophr. 506.] Διχότομος σελήνη, Luna, quum æqua portione divisa est et semiplena. [Aristot. Probl. 15, 6.] Mart. Capella 8, in cap. de lunæ meatu : Luna quum solem in orientis partibus comprehenderit, obscuratur, et quum in occasu deseruerit, lucescit. Cujus primi luminis effigies quibusdam velut cornibus circulata, μηνοειδὴς dicitur : quum vero xc partibus a sole discedens orbem ejus mediatenus idem radius luminarit, διχότομος perhibetur. Sed prædictis partibus quum alias xlv adjecerit, perhibetur ἀμφίκυρτος, i. e. Major dimidia, minor plena. Quum vero clxxx partibus a sole discesserit, contrario positam totam partem, quam terris opponit, illuminat, et πανσέληνος perhibetur. Ac dehinc deficiens servat cum prædictis partibus nomina memorata. Eadem de re Plin. 2, 9 ita : Crescens semper aut decrescens : et modo curvata in cornua, modo æqua portione divisa, modo sinuata in orbem, maculosa, eademque subito prænitens, immensa orbe pleno, ac repente C nulla : alias pernox, alias sera, et parte diei solis lucem adjuvans : deficiens, et in defectu tamen conspicua : quæ mensis exitu latet, quum laborare non creditur. Itaque partim e Plin., partim e Martiano luna dicitur Μηνοειδὴς, Quum curvata est in cornua, s. Quibusdam velut cornibus circulata : et Διχότομος, Æqua portione divisa, Quum mediatenus illuminata est : et Ἀμφίκυρτος, Sinuata in orbem, Major dimidia, minor plena : at Πανσέληνος, Immensa orbe pleno, Quum contrario positam totam partem illuminat. Sed notandum, ap. Mart. non διχότομος scribi, sed Διάτομος, quod huic διχότομος æquivalet ; nam qui aliquid διατέμνει, idem et δίχα τέμνει, i. e. in duas partes secat. [Oribas. p. 224 ed. Matth., ex Antyllo : Ἡ μετὰ πανσελήνου ἑβδομὰς μέχρι διχοτόμου. Sæpius legitur ap. Plutarchum in libro De facie in orbe lunæ, schol. Arati aliosque scriptores astronomicos. G. Dind.]

Διχοτόμος, ὁ, ἡ, In duas partes secans, Æqua portione dividens. [Ammon. p. 43 : Διχότομος καὶ διχοτόμος διαφέρει· διχότομος μὲν ὁ εἰς δύο διῃρημένος, διχοτό- D μος δὲ ὁ εἰς δύο διαιρῶν.]

[Διχοῦ, i. q. διχῇ, Bifariam. Herodot. 4, 120 : Διχοῦ σφέας διελόντες. Sic codd. : διχῇ edd. veteres.]

Δίχους, ὁ, ἡ, Qui duorum est congiorum : ut δίχουν ποτήριον dicitur τὸ χωροῦν δύο χοᾶς, inquit Eustath. p. 1401. [Athen. 11, p. 495, A, ex Posidonio : Ποτήρια δίχοα.] Item δίχουν dicuntur Ipsi duo congii, ut δίχαλκον dicuntur Ipsi duo χαλκοῖ. Dioscor. 3, 59 : Εἰς δίχουν γλεύκους κάθες, In duos musti congios demitte.

[Διχοφορέω.] Διχοφορεῖ affertur pro In duo scinditur. [Plut. Mor. p. 447, C : Τὸ βουλευόμενον τοῦ ἀνθρώπου πολλάκις διχοφορεῖ καὶ πρὸς ἐναντίας ἀνθέλκεται δόξας. Recte Wyttenb. διχοφρονεῖ conjicere videtur.]

[Διχοφρονέω, Diverse sentio. Plut. Mor. p. 763, E : Αἱ τρεῖς στάσεις αἱ περὶ θεῶν διχοφρονοῦσαι. Conf. Διχοφορέω.]

Διχοφροσύνη, ἡ, Discordia, Inimicitiæ, Seditio. [Plut. V. Thesei c. 12 : Εὗρε δὲ τὰ κοινὰ ταραχῆς μεστὰ καὶ διχοφροσύνης. Porphyr. V. Pyth. c. 22 : Οἴκου ... διχοφροσύνην. Pollux 8, 153.]

Διχόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Qui mente est dissidente et discordi. [Æsch. Sept. 899: Διχόφρονι πότμῳ.]

[Διχοφυΐα, ἡ, ap. Galen. Defin. Med. vol. 2, p. 267, vitium pilorum, quorum extremitates se findunt.]

[Διχοφωνέω, Dissono, si mendo caret ed. Iamblich. in Nic. Geras. p. 103, B, ubi secundum Pythagoreos harmonia συναρμογά τις ἐστὶ καὶ ἕνωσις τῶν διχοφωνεόντων. Hase.]

[Διχοφωνία, ἡ, Discordia. Iambl. V. Pyth. c. 7, p. 34 (26): Ἀνεῖλε δὲ ἄρδην στάσιν καὶ διχοφωνίαν καὶ ἁπλῶς ἑτεροφροσύνην.]

[Διχοψυχία, ἡ, Duplicitas mentis. Athanas. vol. 2, p. 1113, C: Πάσης διχοψυχίας καὶ κοσμικῆς ἐπιθυμίας αὐτὴν (τὴν ἰδίαν ζωὴν) ἀλλοτριώσαντες.]

Δίχροια, ἡ, Duplex s. Geminus color, Duo s. Bini colores. [Aristot. De gener. anim. 3, 1, p. 751, 32. G. Dindorf.]

Διχρονέω, Duorum sum temporum.

[Διχρονία, ἡ. De numero senario Theolog. arithm. p. 37: Διχρονίαν ... ἐκάλουν ... παρὰ τὴν ἀπονέμησιν τοῦ παντὸς χρόνου, ἣν ἑξὰς τῶν ὑπὲρ γῆν καὶ ὑπὸ γῆν ζωδίων διατελεῖ· ἢ ὅτι τῇ τριάδι προσῳκειώθη ὁ χρόνος, τριμερὴς ὤν, διὰ δὲ δύο τριῶν ἡ ἑξάς.]

[Διχρονογραφητέον, Per vocalem ancipitem scribendum. Grammat. anonym. in meis Anecd. Gr. vol. 2, p. 355, v. 291. Boisson.]

Διχρονοκατάληκτος, ὁ, ἡ, Desinens in δίχρονον et ancipitem vocalem.

[Διχρονοπαραλήγομαι, in cod. Par. 2810, Lex. prosod. Hermanni p. 426, vox nihili. Posset esse διχρονοπαραληκτέω, sed non —λήγομαι. Lectio Hermanni διχρόνῳ παραληγόμενα vera est. Sic dicitur διχρονοκατάληκτος. Bast.]

Δίχρονος, ὁ, ἡ, Qui duorum temporum est, Duplex tempus habens. Vox grammatica est. Ii enim δίχρονον vocalem vocant quæ utrumque tempus admittere potest, esseque uno in loco brevis, in altero longa: anceps alio nomine dicta: tales sunt α, ι, υ. [Dionys. De comp. verb. p. 74, 9 R.: Τρία δίχρονα, τό τ' α καὶ τὸ ι καὶ τὸ υ, ἃ καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, ἃ οἱ μὲν δίχρονα, οἱ δὲ μεταπτωτικὰ καλοῦσιν. Ibid. p. 75. Plut. Mor. p. 737, E; 738, A. Ælii Herodiani liber Περὶ διχρόνων fuit, cujus excerpta supersunt.] Utitur hisce vocibus [Δίχρονος, Διχρονέω, Διχρονοκατάληκτος] Gaza Grammaticæ suæ l. 4. Verum et apud Eustath. leguntur, ut quum in ἀκάματος et ἀθάνατος dicit ἐκτείνεσθαι τὸ κατ' ἀρχὰς δίχρονον. Sic Idem [p. 1108, 50] quum dixisset ab Aristoph. in Pace συστέλλεσθαι mediam syllabam in ὄρτυγος, subjungit, Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα τῶν διχρόνων παρὰ τῷ ποιητῇ τὴν τῆς κλήσεως φερωνυμίαν σώζουσι, τοῖς δυσὶν ὑποκείμενα χρόνοις, ut Ἀπόλλων, ἀνήρ, Κρονίων, Ἄρης, ὕδωρ, πρίν, et similia. Ubi nota δίχρονα nominari, quoniam δυσὶν ὑπόκεινται χρόνοις.

Δίχροος, s. Δίχρους, ὁ, ἡ, Bicolor, Qui duorum est colorum, Duobus imbutus s. infectus coloribus. Arist. [H. A. 1, 5, p. 489, 14]: Ὅσα δίχροά ἐστι τῶν ᾠῶν. Plin., Intus autem omne ovum volucrum bicolor. [|| Δίχρως. Aristot. H. A. 6, 10, p. 564, 24: Ὠὸν οὐ δίχρων, ἀλλὰ μονόχρων, ubi alii codd. δίχροον et δίχρουν.]

[Δίχρυσον, τό. Etym. Gud. p. 74, 23: Δίχρυσον δὲ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ἀργυρίου· τοῦτο ἐστιν ὃ οἱ Ῥωμαῖοι μιλλιαρήσιον καλοῦσιν, ὅπερ ἑρμηνεύουσι στρατιωτικὸν δόμα. Τὸ δὲ δίχρυσον καὶ τοῦτο ἀργύριον ἦν, ὅπερ κίβδηλον ὕστερον ἐκλήθη. Quæ ex Epiphanio petita sunt De mens. et pond. vol. 2, p. 183, D, 184, A. G. Dindorf.]

Δίχρωμος, ὁ, ἡ, i. q. δίχροος s. δίχρους, Bicolor, Qui duorum est colorum, Duplici s. Gemino imbutus colore: δ. ἔμπλαστρος, Galen. 2 Ad Glauc. [vol. 10, p. 385, et 13, p. 681. Δίχρωμος ἄνθρωπος Lucian. Prometh. c. 4. Δίχρωμα σῦκα Geopon. 10, 53, p. 721. || Δίχρωμος inter synonyma verbenæ supinæ ap. Dioscor. 4, 61. Cit. Boiss.]

[Δίχρωτος, Bicolor, Gl.]

Διχῶς, i. q. διχῇ, Dupliciter, Bifariam. [Æsch. Cho. 915: Διχῶς ἐπράθην, ὢν ἐλευθέρου πατρός. Ammon. p. 114: Πόμα καὶ πῶμα δ. λέγουσι. Dixit de hoc adverbio Apollon. De adv. in Bekk. Anecd. p. 586.]

Δίψα, ἡ, Sitis. [Etym. M. p. 279, 55: Δίψα παρὰ τὸ

A ἴπτω τὸ βλάπτω, ἴψα καὶ δίψα, ἡ βλάπτουσα τὸ σῶμα. Eandem etymol. memorat Eustath. p. 133, 38: in qua si quid veri est δῖψα et δῖψος properispomena esse debebunt. Et sic δῖψος scribebatur ap. Aristid. vol. 1, p. 311, 4, aliosque non raro. Constantem hanc esse antiquissimi codicis Parisini et aliorum quorundam ap. Platonem scripturam annotavit Bekker. ad Remp. 4, p. 438, E. G. D.] Hom. Il. T, [166]: Γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει Δίψα τε καὶ λιμός. Et [X, 2]: Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ', ἀκέοντό τε δίψαν. Et κολούειν δίψαν apud Plut. Αὐτοῖς τινὰς δίψας παρασκευάζουσιν, Aristot. [Eth. Nic. 7, 15.] Et δίψῃ ἐξώλλυντο, Athen. [10, p. 457, C. Plato Rep. 9, p. 585, A: Πεῖνα καὶ δίψα. || Quemadmodum πρύμνη et τόλμη, pro πρύμνα et τόλμα, et alia hujusmodi interdum dixerunt poetæ, ita etiam δίψη dictum esse videtur. Hesych.: Δίψην, δίψαν, nisi forte Διψῆν, διψᾶν corrigendum cum Koenio ad Greg. Cor. p. 228. Ap. Æschyl. Choeph. 756 libri omnes, Ἢ λιμὸς ἢ δίψη τις ἢ λιψουρία, sed scriptura aliis de caussis suspecta. Oppian. Cyneg. 4, 339: Ἀμφότερον δίψη τε φύλη τ' ἐκάλεσσεν

B ἀϋτμή, quod Spitznero De versu her. p. 176 in δίψος mutandum videbatur, quæ forma legitur 1, 299: Δίψους δριμεῖαν ἐνιπήν. G. D.] Et Δίψος, εος, τό, pro eod. Nicand. Ther. [774]: Κρατερὸν δ' ἐπὶ δίψος ὄρωρεν. Xen. Cyrop. 8, [1, 12]: Δίψος δύνασθαι φέρειν. Lucian. [Quom. hist. scrib. c. 28]: Ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη. Et ap. Athen., Ὑπὸ δίψους κρατούμενος, pro eo, quod Hom. dicit, δίψη καρφαλέος. Derivant autem ab ἴπτω, i. e. βλάπτω, ut sit δίψα quasi ἴψα. [Thucyd. 4, 35: Μάχης καὶ δίψους. Duo codd. δίψης. 7, 87: Λιμῷ ἅμα καὶ δίψει. Iterum duo codd. δίψη, quæ est perpetua in dativo diversitas librorum, ex usu reliquorum casuum apud scriptorem quemque judicanda: de quo Dukerus ad l. Thucydidis posteriorem: « Δίψα, si Favorino credimus, dicebant veteres, δίψος recentiores. (Δίψα Ionicum, δίψος Atticum esse ait schol. Hom. Il. T, 166, X, 2, 5. G. D.) Nam ita ille: Δίψα θηλυκοῦ γένους ἐστί, τὸ δὲ δίψος τῶν ὑστέρων ἐστίν. Ὅμηρος δὲ δίψαν οἶδε. De Homero quod dicit verum est; semper enim δίψα, nunquam δίψος apud

C eum legitur. Nec refugiunt recentiores. Pollux 6, 31: Τὸ πρᾶγμα δίψα καὶ δίψος. Lucian. Dial. mort. p. 301: Τὴν δίψαν πεφοβημένος. (Sed alibi ap. eundem non raro δίψος δίψους δίψει. G. D.) Apud Aristoph. Eq. 531 et Polluc. 1, 168 variat scriptura δίψη et δίψει. Illud ex Homero constat, antiquius esse ἡ δίψα ». In altero l. Aristoph. Eccles. 146 libri omnes δίψει, sed utrobique præferendum videtur δίψη, ut ap. Æsch. Pers. 484, 491, ubi cod. Mediceus δίψη, alii δίψει. Nec Platonem De rep. 4, p. 437, E, δίψει scripsisse probabile est, quum ibidem sæpius δίψα et δίψαν legatur: quanquam alibi forma δίψος utitur, velut Phæd. p. 94, B: Καύματος ἐνόντος καὶ δίψους. Apud Xenoph. Mem. 4, 5, 9 pauci libri δίψος pro δίψαν. Eadem varietas Cyrop. 2, 3, 13. Itaque δίψα apud veteres Atticos præferendum videtur, ubi per librorum auctoritatem licet. Ceterum mira est de his formis notatio grammatici ap. Suidam s. v. Δίψα, quam codex Paris. A in margine positam habet: Τῷ δίψει καὶ τὸ δίψος καταχρηστικώτερον εὑρίσκεται ὅπερ (ἥπερ A) ἡ δίψα. Δίψη (i. e. δίψῃ) δὲ

D τότε γράφεται διὰ τοῦ (διὰ τοῦ om. duo alii codd.) η, ὅταν ἔχῃ ἐπαγόμενον θηλυκὸν ἐπισημαῖνον (ἐπισυμβαῖνον iidem, omisso θηλυκόν) αὐτό (αὐτῷ cod. Bruxell.)· Ὡς ἂν δίψῃ τῇ ἐπιγινομένῃ. Εἰ δὲ μὴ οὕτως εἴη, διὰ διφθόγγου τῷ (τὸ duo codd.) δίψει. G. Dindorf.]

[Διψακερός, ά, όν, Siticulosus. Etym. M. p. 801, 49: Ἀπὸ τοῦ δίψα διψηρός καὶ διψακερός. Ex quo corrigendus Hesych., Διψάκαιρον, ταλαίπωρον. Scrib. διψακερόν. G. Dindorf.]

Διψακός, ὁ, quibusdam morbus renum, διαβήτης appellatus: quem comitatur δίψος ἀκρατές, πολυποσίη ἀνισόμετρος οὔροισι πολλοῖσι, πυριφλεγέες δίψαι· et quem συντιμωρέει δίψος καὶ ποτόν, perinde ut a dipsade ictos, ut inter cetera tradit Aretæus. [Galen. vol. 7, p. 511: Ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν οἱ νεφροὶ πεπονθέναι καὶ κατὰ τοῦτο τὸ πάθος, ὃ τινὲς μὲν ὕδερον εἰς ἀμίδα, τινὲς δὲ διάρροιαν εἰς οὖρα, τινὲς δὲ διαβήτην, ἔνιοι δὲ διψακὸν ὀνομάζουσι. Alex. Trall. 8, 18; Actuar. De jud. urin. 1, 11; Aetius 11, 1.] || Nomen herbæ, quæ alio nom. Labrum Veneris nominatur, inde dictæ, ut Diosc. 3, 12, quo-

niam κοιλίδας habet περὶ τὰ δύο μέρη τῶν φύλλων, ὥστε ὕδατα ἀπὸ τῶν δρόσων καὶ τῶν ὄμβρων συλλέγειν, Quod sit concavo alarum sinu, in quo subsistit ros salsus, Plin. 27, 9. Descriptionem autem hujus herbæ apud eosd. habes ll. citt. [Nomen herbæ proparoxytonum est ap. Dioscor. et Galen. vol. 13, p. 169 : oxytonum in Lex. botanico ap. Boisson. Anecd. vol. 1, p. 396. G. D.] || Fruticis spinosi nomen, Plin. 24, 13, quem alio nomine Erysisceptrum et Adipsatheon, et Diachedon vocari scribit.

[Διψακὸς, ὁ, Dipsacus, Phyllidis f., ap. Apoll. Rh. 2, 653. G. Dindorf.]

Διψαλέος, α, ον, Sitibundus, Siticulosus [Pollux 6, 31], ut δ. μῦς, Batrach. [9], de mure, qui felem fugiens sitim contraxerat. [Διψαλέην ὀδύνην epigr. apud Lucian. De dips. c. 6. Διψαλέον θρυαλλίδιον, Ellychnium cui oleum parce infunditur, Lucian. Tim. c. 14. Δεῖπνα διψαλέα Plut. Mor. p. 643, D. [|| Siccus. Callim. In Jov. 27 : Διψαλέος, τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο· In Del. 130 : Διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων. Apoll. Rh. 4, 678 : Διψαλέῳ ὑπ' ἠέρι.]

[Διψαναπαυσίλυπος, ὁ, n. pr. ab Alciphrone fictum 3, 67. Nam sic scripturam vulgatam Διψοφαπαυσίλυπος ex cod. Paris. 1696 correxit Bast. ad Greg. Cor. p. 594.]

Διψάρα, ἡ, i. q. διφθέρα, h. e. δέλτος, Hesych.

Διψὰς, άδος, ἡ, Siticulosa, Bibula, Arida, ut [διψάσιν ἐν βοτάναις ap. Euphor. in Anth. Pal. 7, 651;] διψὰς σποδιὴ, Epigr. [Antipatri Sid. in Anth. Pal. 7, 172]; δ. ἔχιδνα, Siticulosa vipera, et δ. εἰλαπίνη ap. Nonn. [Id. διψάδι γαίῃ Paraphr. Jo. p. 140, 7], sicut et Oppian. De ven. 3 [4, 322] Libyam vocavit διψάδα γαῖαν. [Apoll. Rh. 1, 1147 : Διψάδος ἐκ κορυφῆς (Δινδύμου).] || Διψὰς subst. plerumque dicitur pro διψὰς ἔχιδνη, de Viperæ quadam specie inde dictæ, quod qui ea morsus est, ἀμφὶ χείλε' ὑπ' ἀζαλέης ἀζαίνεται ἄβροχα δίψης, et quod ἠΰτε ταῦρος ὑπὲρ ποταμοῖο νενευκὼς, Χανδὸν ἀμέτρητον δέχεται ποτὸν, εἰσόκε νηδὺς Ὀμφαλὸν ἐκρήξειε, Nicander Ther. [334. Conf. ib. 125. Ælian. N. A. 6, 51. Eunap. Exc. p. 99, 4 ed. Nieb. : Ὁ λόγος ἦν τοῦ κατὰ μῦθον ἰοῦ τῶν διψάδων δυνατώτερος. Διψάδες ἔχιδναι cur dicantur, pluribus exponit Galen. vol. 13, p. 297. Epiphan. vol. 1, p. 258, A. Luciani libellus est Περὶ τῶν διψάδων vol. 3, p. 234. Δράκαινα διψὰς (Clytæmnestra) ap. Lycophr. 1114. De aliis hujus viperæ nominibus dixit Suidas s. h. v. Aetius 13, 24 : Ἡ διψὰς ὑπό τινων καλεῖται καὶ καῦσος. Καύσωνα dicit Suidas.] || Spinæ quoddam genus ap. Theophr. H. P. 4, [7, 1, ad quem l. v. Schneider. in annot. et in indice vol. 5, p. 351], VV. LL.

Διψάω, Sitio. Hom. Od. Λ, [583] : Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι. [Æsch. Agam. 901 : Ὁδοιπόρῳ διψῶντι. Alia exx. v. ap. Athen. 10, p. 433, E.] Lucian. [De luctu c. 16] : Τὸ μὴ διψῆν κάλλιον τοῦ πιεῖν· quod Ion. est pro διψᾷν. [Ionica declinatio διψῶ διψῇς διψῇ et διψῆν communi Græcorum usu recepta est. Phrynich. p. 61 : Πεινῆν διψῆν λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α. Διψῆν ap. Aristophan. Nub. 441, Plat. Gorg. p. 496, D, et alios quosvis. Alterius formæ rara nec satis certa vestigia sunt apud recentiores, velut Athenæum, Philonem, Dioscoridem, quos memorat Lobeckius.] Interdum et gen. adjunctum habet. Herodot. : Διψῆν ὑδάτων μάλιστα. [De arboribus Theophr. H. Pl. 3, 22, 5 : Τὰ δένδρα διψήσαντα σκωληκοῦται.] || Metaph., ut Sitio, capitur pro Cupio, Desidero, Appeto. Et sine casu, cum infinitivo διψῶ χαρίζεσθαι ὑμῖν, Xen. Cyrop. 4, [6, 7], Vehementer cupio. [Conf. Ælian. V. H. 2, 47; 3, 7. Schæf.] Et cum genit., ut, Διψᾷ τῆς ἐκεῖσε διαίτης, Axiocho. Πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, Plato De rep. 8, [p. 562, C]. Et διψᾷν φόνου, Athen. : διψᾷν enim, ut Artemid. [1, 68] scribit, nihil aliud est quam ἐπιθυμεῖν. [Apud Athen. 10, p. 433, F legitur χεῖρα διψῶσαν φόνου in versu poetæ ignoti, cui simillimus est Lycophr. 1171 : Μαιμῶν χορέσαι χεῖρα διψῶσαν φόνου· unde interpolatus fuit Soph. Aj. 50 : Πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου, cui in cod. Laurent. adscriptum γρ. διψῶσαν. Φόνου διψῶσαν ἀπειλὴν ex Christodori Ecphr. 227 indicat Lobeck. Quod cum accusativo dixit Philippus in Anth. Plan. 4, 137 : Αἰεὶ γὰρ διψᾷς βρεφέων φόνον, ubi tamen metrum etiam φόνου fert. Eadem construct. Teles ap. Stob. Flor. 5, 67, vol. 1, p. 158 : Ἡ πεινῇ τις πλακοῦντα ἢ διψῇ χιόνα. Et metaph. Matth. 5, 6 : Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην. Suid. : Διψῶ, αἰτιατικῇ, τὸ ἐπιθυμῶ. Philo vol. 2, p. 376, 3 : Αἵματος ἀνθρωπείου δεδιψηκότες, omninoque metaphorici usus exx. frequentissima sunt in scriptis recentiorum. Philo vol. 1, p. 251. Ib. p. 626, 21 : Πάντα διψῆν θεοῦ· 35 : Τὴν φρονήσεως διψῶσαν διάνοιαν· 628, 20; vol. 2, p. 548, 38. Liban. vol. 2, p. 75, 5 : Διψῶντες μὲν ὕπνου. G. D.] Sed et Διψέω [Ionice] dicitur, metri forsan gratia, ab Archilocho ap. Athen. 10, [p. 433, E] : Μάχης δὲ τῆς σῆς ὥστε διψέων πιεῖν, Ὡς ἐρέω. [Anth. Pal. 6, 21, διψεῦσαν, ubi margo codicis διψῶσαν. In Combefis. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 650, C, διψεῖν vitiose. || Forma poetica διψώων ap. Agathiam in Anth. Pal. 11, 57 epicosque recentiores, de quibus v. Wernick. ad Tryphiodor. p. 430. || Formam mediam ex Hermippo ap. Athen. 10, p. 426, F, indicat Coraes : Ὅταν πινώμεθ' ἢ διψώμεθα.]

[Διψηλός. V. Διψηρός.]

[Διψήρης, ὁ, ἡ, Siccus. Nicander Ther. 371 : Διψηρέας ὄγμους.]

Διψηρὸς, ά, ὸν, Siticulosus, Aridus. [Aristot. H. A. 10, 2 extr. : Ὑστέραι ... ξηραὶ γίνονται καὶ διψηραί.] Bud. e Synes. : Διψηρᾶς Λιβύης τὰ μεθόρια. Utitur et Dionys. P. [182, de Libya : Διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται. Strabo 8, p. 370 : Πελοπόννησον ... διψηρὰν οὖσαν. || Alia forma Διψηλὸς ap. Eumath. Ismen. 5, p. 169 : Ἐμὲ δὲ ἐξεπύρωσε καὶ διψηλότατον ἔθηκε.]

[Δίψησις, εως, ἡ, q. d. Sititio, Sitis. Athen. 1, p. 10, B : Οὐ διψήσεως ἄκος, ἀλλ' ἐμφορήσεως ἕνεκα.]

Διψητικὸς, ή, ὸν, Sitim provocans, Siticulosus, Bud. ex Aristot. De part. anim. 3, [8 : Διψητικά τε ταῦτ' ἐστὶ μάλιστα τῶν ζώων]. Dioscor. [1, 183] : Σῦκα πέπειρα, τὰ ἁπαλὰ, ἄδιψα καὶ σβεστικὰ θερμασίας· τὰ δὲ ξηρὰ, διψητικώτερα. || Sitibundus, Sitiens; ut διψητικώτατος ἔλαφος ap. Naz., Cervus sitientissimus. [|| Adverb. Διψητικῶς. Nicetas Paphlag. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 346, A : Τρόπον ἐλάφου διψητικώτατα προσδραμών. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 795, B : Τῷ διψητικῶς ἐφελκυσαμένῳ τὴν χάριν· et p. 331, B : Πρὸς τὰς θείας πηγὰς ... διψητικῶς ἔχει, Siti æstuans fertur. Hase.]

[Διψιὰς, Siticula, Gl.]

Δίψιος, ὁ, ἡ, Siticulosus : δίψιος σὴψ, Nicand. [Th. 147], ubi schol. sic accipiendum tradit, vel quod in locis siticulosis et aridis degat, vel quod sitim ictis afferat : et δίψιος ὥρη ap. Nonn. [Jo. p. 32, 28], Tempus siticulosum. Reperitur et Διψία, ἡ, Att., ut διψία κόνις ap. [Æsch. Agam. 495 et] Soph. [Ant. 245] pro Pulvis siticulosus et aridus. Et, Ἄργους διψίαν χθόνα, Eur. Alc. [563], i. e. ἄνυδρον. [Rhes. 417 : Ψυχρὰν ἄησιν δίψιόν τε πῦρ θεοῦ (i. e. calorem) μένουσι καρτεροῦντες. Hermippus in Vita Pythagoræ ap. Joseph. Contra Apion. 1, c. 22 : Διψίων ὑδάτων ἀπέχεσθαι. || Δίψιον, βλαπτικὸν, Hesych. Grammaticorum commentum, de quo dicetur s. v. Πολυδίψιος. Scholiasta Apoll. Rh. 4, 14 : Παρὰ τὸ ἴψαι (ἶψαι) Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίονι διψιόν φησι τὸ βεβλαμμένον· καὶ Ὅμηρος πολυδίψιον Ἄργος ἐκοίμηιν, πολλάκις βεβλαμμένον, male videtur intellexisse Sophoclis verba. G. Dindorf.]

Διψοποιὸς, ὁ, ἡ, Sitim faciens, Cic. [Schol. Theocr. 7, 66 : Ὁ κύαμος διψοποιός. Schæf.]

[Δίψος. V. Δίψα.]

[Δίψος forma Æolica pro ὕψος, ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 22, 5.]

[Διψοσύνη, ἡ, Sitis. Orac. ap. Euseb. Pr. ev. 6, p. 237, A : Ἐκφύεται γαίηθεν ὁδῶν, ὅθι λείμακες ὄμβρου διψοσύνη κατέμαρψεν ὅλον πόμα μητέρος αὐτῆς. Viger. in marg. Ic. διψοσύνη κατέμαρψαν.]

[Διψυχέω, Dubito. Cyrill. Alex. In Jos. 6, p. 603 : Τὸ διψυχεῖν ἐπιζήμιον. Suicer. Eumath. 11, p. 437 : Περὶ τὴν παρθένον διψυχεῖ, ἀπιστεῖ τῇ σεμνότητι· et subinde : Οὐκέτι γὰρ διψυχήσει περὶ τὴν κλῆσιν αὐτῆς. Angl. Clem. Rom. Epist. p. 32, D : Μὴ διψυχῶμεν. Ac fort. leg. ἐδιψύχησεν ap. Pallad. Laus. p. 1011, E, ubi ed. : Γέγονε πάλιν ἐνδυασμὸς, καὶ ἐδυσψύχησεν. Hase.]

Διψυχία, ἡ, ἀπορία, Hesych. Dubitatio, Hæsitatio, quum sc. animus in dubio est et velut in duas partes scinditur. [Anna Comn. 7, p. 199, D : Τῶν δὲ λοιπῶν μετὰ διψυχίας τὴν ἱππασίαν ποιησαμένων. Nicetas Paphlag. in Combef. Auct. Patr. vol. 1, p. 359, B.

G. Dind. Pallad. Laus. p. 897, C : Πᾶσαν δὲ διψυχίαν τὴν ἐν πίστει... ἀποσκευαζόμενος. Hase.]

Δίψυχος, ὁ, ἡ, Qui duplicis animi est, Duplex animo. Jacobus Epist. 1, [8] : Ἀνὴρ δίψυχος, ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, Vir animo duplici, inconstans est in omnibus viis suis. [Ib. 4, 8. Philo vol. 2, p. 663; Nilus Epist. p. 379. Theogn. Can. p. 86, 18.] Tales fere sunt ap. Athen. [1, p. 27, F] Corcyræi οἱ δίχα θυμὸν ἔχοντες.

Διψώδης, ὁ, ἡ, Siticulosus, Dioscor. [Plut. Mor. p. 129, B : Διψῶδές ἐστι (τὸ σῶμα) καὶ πειναλέον.] Et ap. Athen. 2, [p. 71, E, ex Diphilo Siphnio] φοινίκων ἐγκέφαλοι dicuntur διψώδεις τε καὶ στατικοὶ κοιλίας. [Διψώδης οἶνος Hippocr. p. 392, 25.] Neutr. τὸ διψῶδες, q. d. Siticulositas, Siticulosa ariditas. Plut. Cor. [c. 4] : Ἀποπίμπλησι ταχὺ τὸ διψῶδες αὐτῶν καὶ ἀψίκορον. [Mor. p. 555, E : Τοῦ πάθους ἀφεὶς τὸ διψῶδες καὶ μανικόν. Paul. Ægin. p. 278, 51.]

[Διψώω. V. Διψάω.]

[Δίω i. q. δείδω, quod v. p. 937, A.]

Δίω, a quo Δίομαι ap. Homerum, Expello, Abigo, Summoveo. [Hesych. : Δίεσθαι, διώκειν, τρέχειν, πορεύεσθαι, τρέπεσθαι, ζητεῖν, ἐρευνᾶν. Postremas interprr. duas ad δίζεσθαι esse referendas vidit Kuster.] Hom. Il. [M, 276 : Δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι·] P, [110] : Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται Ἔγχεσι καὶ φωνῇ· Od. [P, 317 : Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης κνώδαλον, ὅττι δίοιτο·] Υ, [443] : Αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ σταθμοῖο δίεσθαι Μύθῳ ἀναγκαίῳ. Item cum præp. [πρὸς Il. O, 681 : Ἵππους σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται, Agitet.] εἰς, Φ, [370] : Μή σε καὶ ὁπλότερός περ ἐὼν ἀγρόνδε δίωμαι, Βάλλων χερμαδίοισι. Puto autem δίομαι, sicut et διώκω ab eo derivatum, esse proprie Expello persequendo. At Il. X, 251 : Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, Eust. vult δίον esse a δίω, Curro celeriter, τρέχω ταχὺ καὶ κοῦφον, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀέριον, tanquam παρὰ τὸν Δία. Quidam autem male δίωμαι et δίηται ap. Hom. a δίεμαι deduxerunt. [Et in Ind. :] Δίεμαι secundum Suid. est passiva vox activæ δίημι, derivatæ e δίω, τὸ διώκω, Fugo, Persequor, ut, Αἶψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὦρτο δίεσθαι. [Præsens δίεμαι de forma media nusquam legitur apud Homerum, qui infinitivo utitur δίεσθαι, subjunctivo δίωμαι et δίηται, semel optativo δίοιτο. Ap. Apoll. Rh. δίηται 2, 330, δίεσθαι 4, 498. Suid. : Δίεται, διέρχεται.] Pass. voce et signif. Il. Ψ, [475] : Αἱ δέ τ' ἄνευθεν Ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται, pro Fugitantes currunt. [Hesych. : Δίενται, διώκονται.] Est vero et aliud δίεμαι, Madefacio, Perfundo. [Immo διίεμαι. V. Διίημι. ‖ Ex Tragicis solus Æschylus hoc verbo usus est forma media, Eum. 358 : Διόμεναι κρατερὸν ὄντα· ib. 385, et composito μεταδίομαι Suppl. 819 : Μετά με δρόμοισι διόμεναι.]

[Διωβελία, ἡ, Duorum obolorum largitio. Xenoph. Hist. Gr. 1, 7, 2 : Ἀρχέδημος ὁ τοῦ δήμου τότε προεστηκὼς ἐν Ἀθήναις καὶ τῆς διωβελίας ἐπιμελόμενος. Nam sic L. Dindorfius emendavit vulgatum Δεκελείας, quæ inepta est interpolatio lectionis vitiosæ διωκελίας vel διωκελείας, quam servarunt codd. meliores. Aristot. Polit. 2, 7, p. 1267, 2 : Ἡ πονηρία τῶν ἀνθρώπων ἄπληστον, καὶ τὸ πρῶτον μὲν ἱκανὸν διωβολία μόνον, ὅταν δ' ἤδη τοῦτ' ᾖ πάτριον, ἀεὶ δέονται τοῦ πλείονος, ἕως εἰς ἄπειρον ἔλθωσι. Recte Schneid. διωβελία, quæ legitima forma est, cujus exx. v. in monumento Attico olymp. 92, 3 apud Bœckh. vol. 1, p. 221, 226, 227. Lex. rhet. p. 237, 15 et Etym. M. p. 280, 24 : Διωβελία, ὀβελοὶ δύο, οὓς καθήμενος ὁ δῆμος ἐμισθοφόρει. Significat θεωρικὸν, quod populo largiebantur ad spectacula publica.]

[Διωβολιαῖος, αία, ον, Diobolaris, Duos obolos pendens. Galen. vol. 13, p. 551, 615, 616 : Ὕδατι ἀνάπλαττε τροχίσκους δυοβολιαίους· 607 : Τροχίσκους διοβολιαίους. Alex. Trall. 8, p. 447 : Τροχίσκους διωβολαίους, sed διοβολαίους p. 449 et 508. Recta vocabuli forma est διωβολιαῖος, de qua v. Lobeck. ad Phryn. p. 551.]

Διωβόλιον, τὸ, demin. pro διώβολον, Duo oboli. Aristot. Polit. 2, 5 : Τὸ πρῶτον μὲν ἱκανὸν διωβόλια μόνον. [Διωβόλια Victorius posuit. Libri διωβολία. Vera scriptura est διωβελία, quod v.]

Διώβολον, τὸ, Duo oboli, quos populus ad concionem veniens accipiebat. [Aristoph. Æolosic. ap. Polluc. 9, 63 : Ὅπερ λοιπὸν μόνον ἐν τῇ γνάθῳ διώβολον. Alexis ap. Athen. 3, p. 117, D : Διωβόλου τοῦτ' ἔστι.] Ab hoc nom. est Diobolaris Lat. de contemto et parvi pretii. Vide Erasm. Solebant et ori defunctorum duos obolos imponere, quo allusisse putant Aristoph. Ran. [141], inquit Bud., Δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών. [Dipundius, Gl.]

Δίωγμα, τὸ, [Persecutio. Æsch. Eum. 139 : Μάραινε δευτέροις διώγμασιν. Eur. Andr. 993 : Πωλικοῖς διώγμασι· Hel. 360 : Ξιφοκτόνον δίωγμα λαιμορύτου σφαγᾶς· 1639 : Ἁλώσιμος ναῦς διώγμασιν. Plato Polit. p. 310, B : Τὰ μὲν πλούτου καὶ δυνάμεων ἐν τοῖς τοιούτοις διώγματα. Polyb. 1, 34, 9 : Κατὰ τὸ δίωγμα... ἐκτὸς γενόμενοι τοῦ κινδύνου. ‖] Id quod persequimur. A Xen. [Cyrop. 1, 4, 21] ita vocatur Præda, quam canis insequitur, q. d. Consectamentum, Πολλαὶ δὲ τὰ διώγματα ἀφεῖσαι ἐπανέρχονται διὰ τὸ μισόθηρον. ‖ Mysticum quoddam sacrum, quod solæ mulieres in Thesmophoriis celebrabant, Hesych. Sunt qui ex eo dictum putent, quod viros inde arcerent. Fuisse autem postea vocatum et ἀποδίωγμα, addit Hesych. [V. Lobeck. Aglaoph. p. 680.]

[Διωγμιτής, ὁ, Smyrn. Epist. de Polyc. 86. Kall.]

Διωγμός, ὁ, Persecutio, Exagitatio, Vexatio : quod Gall. sonat persecutionis vox. [Æschyl. Suppl. 1046 : Ταχυπόμποισι διωγμοῖς. Eurip. Iph. T. 1435 : Ποῖ διωγμὸν τόνδε πορθμεύεις; Herc. F. 986 : Κυναγετεῖ τέκνων διωγμόν· Or. 412 : Οἴμοι διωγμῶν. Diodor. 3, 38 : Νεὼς διωγμὸν ἡμερήσιον. Sed eidem 2, 19 nunc ex aliis libris ὠσμὸς restitutum. Plut. Mor. p. 483, E : Ὑπερβαλλόμενοι τοῖς διωγμοῖς.] Sic in N. T., deinde et ap. Gregor. et ceteros Eccles. scriptt., Χριστιανῶν διωγμὸς s. διωγμοί. Est etiam Expulsio et ejectio Gregorio, loquenti de Dæmonio, quod e corpore ejectum erat. [‖ Æolicam formam Διωχμὸς memorat Etym. M. p. 371, 21.]

[Διώδιον, τὸ, Cantus qui duabus odis constat. Menologium ap. Meurs. Gloss. Gr.-barb. V. s. Τριώδιον.]

[Διώδυνος, ὁ, ἡ, Penitus dolens, Gravem dolorem afferens. Soph. Trach. 777 : Δ. σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο.]

Διωθέω, Dispello, Disjicio; Diluo, Refello. Demosth. [p. 555] : Ἐγὼ μὲν γὰρ ἴσως διεωσάμην, καὶ ἄλλος τις ἄν, ψευδῆ λόγον καὶ συκοφαντίαν. ‖ Intrudo per, Adigo, Trajicio impellendo et intrudendo. Athen. 5 : Καὶ διὰ τούτων φάλαγγας ἐπικαρσίας κατὰ πλάτος τῆς τάφρου διώσας συνεχῶς, Perque hæc trabes transversales in latitudinem fossæ trajiciens inter se cohærentes, Bayf. : Bud. reddit Impellens, Propellens, qui in Hippiatr. διώσασθαι accipi ait pro Per interstitium impellere e protrudere, et intra quippiam discuneatum vi indere. [Polyb. 22, 11, 17 : Δι' ὧν (τρημάτων) διωθοῦντες τὰς σαρίσας.] ‖ Detrudo, Deturbo, Dejicio, impulsu sc., ut ἀπωθέω. Hesych. enim διῶσε exp. κατέβαλε. Quo refer διωθέω κάτω, quod itidem exp. Deturbo, Dejicio. [Hanc signif. primo loco ponere debebat HSt. Hom. Il. Φ, 244 : Ἡ δ' (ἡ πτελέη) ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν. Herodot. 4, 103 : Τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ διωθέουσι κάτω· ubi libri plures ὠθέουσι. Id. 9, 102 : Διωσάμενοι τὰ γέρρα.] ‖ Depello, Ejicio, Propulso, Repello, ut ἀπωθέω. [Æsch. fr. Prometh. sol. ap. Strabon. 4, p. 183 : Διώσεις ῥᾳδίως λιγὺν στρατόν. Sic Leopardus emendavit scripturam librorum δηώσεις, recte, nisi quod formam mediam ponere debebat διώσει, quam ipsam codd. quidam præbent δηώσει exhibentes. Herodot. 4, 102 : Τὸν Δαρείου στρατὸν ἰθυμαχίῃ διώσασθαι, ubi eodem vitio edd. vett. δηώσασθαι. G. D.] Unde Hesych. διωσάμενοι affert pro ἀπωθησάμενοι, ἐκβαλόντες : et Suid. pro ἀπωσάμενοι, ἀποπεμψάμενοι. Bud. e Polyb. [6, 57, 5] : Πολλοὺς καὶ μεγάλους διωσαμένη κινδύνους ἡ πολιτεία, Multis magnisque depulsis et propulsatis periculis. Hominum etiam multitudinem ut ἀπωθεῖν s. ἀπωθεῖσθαι, ita διωθεῖν s. διωθεῖσθαι dicimur, itidem pro Depellere s. Repellere. Plut. Popl. [c. 7] : Διωσάμενοι τὸν ὄχλον, Ubi turbam repulerint. Sic Xen. Cyrop. 7, p. 114 [c. 3, 39] : Ὁπότε δέ τις καὶ τῶν φίλων διωσάμενος τὸν ὄχλον προφανείη, προτείνων ὁ Κῦρος τὴν χεῖρα προσήγετο αὐτοὺς, καὶ οὕτως ἔλεγεν, Ἄνδρες φίλοι, περιμένετε ἕως τὸν ὄχλον διωσώμεθα, ἔπειτα δὲ καθ' ἡσυχίαν συγγενησόμεθα· nam multitudo illa hominum ὡς ἔγνωσαν ὅτι προσδέχοιτο, ἧκον ἀμήχανοι τὸ πλῆθος· atque ita ὠθουμένων

περὶ τοῦ προσελθεῖν, μηχανή τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν· οἱ δὲ ὑπηρέται, ὡς ἠδύναντο, διακρίναντες προσίεσαν, τὸν ἄλλον ὄχλον διωσάμενοι. Sicut vero rem aliquam ἀπωθεῖν s. ἀπωθεῖσθαι dicitur quispiam, qui eam rejicit, repudiat, non admittit, ita etiam διωθεῖν s. διωθεῖσθαι. [Herodot. 7, 104 : Οὔκων οἰκός ἐστι ἄνδρα τὸν σώφρονα εὐνοίην φαινομένην διωθέεσθαι, ἀλλὰ στέργειν μάλιστα. Eurip. Andr. 870 : Οὐχ ὧδε κῆδος σὸν διώσεται πόσις. Aristot. Eth. Nic. 1, 8 fin. : Τὴν ἐπικουρίαν... διωθεῖσθαι.] Demosth. [p. 384], de probis et integris legatis : Ταῦτα πάντα διεωθοῦντο, καὶ οὐδαμῇ προΐεντο ἑαυτούς. [Δίωσαι πᾶσαν μέλλησιν, Planud. Ovid. Metam. 2, 838. Boiss.] Sic Plut. [V. Cic. c. 39, ubi διωθούμενος] : Διωσάμενος τὴν ἀρχὴν, ut in Cæsare Idem dicit, Ἀπωσάμενος τὸ διάδημα. Et rursum [V. Alex. c. 39] : Εἰ διωθοῖτο τὰς χάριτας, pro παραιτοῖτο. [Δῶρα, V. Arat. c. 19.] Itidemque Diogen. L. Zenone : Τὰ βλάπτοντα διωθεῖται, καὶ τὰ οἰκεῖα προσίεται. [Nilus Epist. p. 90 : Διωθούμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον. De augmento v. s. v. Ὠθέω.]

[Διώθησις, ἡ, Percussio, Impulsus. Hero Spirit. p. 166, 7 : Διὰ γὰρ τῆς διωθήσεως τὸ α 6 γ δ πλινθίον ἀνοίγεται. Hase.]

Διωθίζω, i. q. ὠθίζω, ut διωθέω pro ὠθέω quoque usurpatur. [Joseph. Genes. p. 41, B : Εἰς ἀποικίαν αὐτὸν διωθίσασα. Cujusmodi tamen locis nihil tribuendum, quum una litera mutata formæ διωθεῖν accommodari possint. Certius exemplum est Appiani ab Schæf. cit. B. C. 2, 117 : Πολλοί τε διωθιζόμενοι μετὰ ξιφῶν, ἀλλήλους ἔπληξαν. G. Dind.]

Διωθισμὸς, ὁ, i. q. ὠθισμός. Plut. Camillo p. 261 [c. 29], de Camillo et Brenno, ceterisque Romanis et Gallis : Πρὸς ταῦτα θορυβηθεὶς ὁ Βρέννος, ἥψατο μὲν ἀψιμαχίας, καὶ παρῆλθον ἄχρι ξιφουλκίας ἑκάτεροι καὶ διωθισμῶν, ἀναμεμιγμένοι πρὸς ἀλλήλους, ὥσπερ εἰκὸς ἐν οἰκίαις καὶ στενωποῖς ἀναστρεφόμενοι, Gladios educere cœperunt et sese mutuo trudere ac propellere.

[Διωκαθεῖν.] Διωκάθω, Att. i. q. διώκω, ut ἀμυνάθω pro ἀμύνω. [Mœris p. 118 : Διωκάθειν, κοινὸν Δωριέων καὶ Ἰώνων, διώκειν Ἑλλήνων. Aristoph. Vesp. 1203 : Κάπρον ἐδιώκαθές ποτε.] Apud Aristoph. et Plat. de eo dicitur, qui judicio persequitur. Aristophan. [Nub. 1482] : Εἴτ' [εἶτ'] αὐτοὺς γραφὴν Διωκάθω γραψάμενος. Et διωκάθειν φόνου, Plato Euthyphr. [p. 15, D, quo refertur Timæi gl. p. 87 : Διωκάθειν, διώκειν ἐγκαλοῦντα, ἢ τρέχοντα. Gorg. p. 483, A : Σὺ τὸν νόμον ἐδιώκαθες, quod schol. et Olympiodorus per ἐδίωκες explicant. Rep. 2, p. 375, A : Πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν, ubi διωκάθειν ex libris optimis et plurimis est restitutum. Appetere, Consectari significat ap. Eurip. fr. Erechthei 2,25 : Αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκάθειν. Clem. Al. Pæd. 2, p. 169, 27 : Τὴν λίχνον διωκάθοντας ζωήν. Ad formam verbi quod attinet, verissima est observatio Elmsleji ad Eur. Med. p. 113, præsens διωκάθω nullum esse, sed authypotacton ἐδιώκαθον, διωκαθεῖν, eandemque esse rationem verborum ἀμυναθεῖν, εἰκαθεῖν, εἰργαθεῖν, quibus addendum ἀλκαθεῖν. Illud vero fugit Elmslejum, verum accentum servatum esse in codice Hesychii s. vv. Ἀμυναθεῖν et Διωκανθεῖν (i. e. διωκαθεῖν), διώκειν. Itaque in ll. supra positis διωκαθεῖν est corrigendum et διωκαθόντας. Apud Aristoph. Nub. 1482 διωκάθω modi est subjunctivi. Formas vitiosas ἀμυνάθω et διωκάθω ponit Arcad. p. 155, 24 inter verba barytona. G. Dindorf.]

[Διωκτέον, Persequendum, et metaph. Appetendum, Consectandum. Plato Theæt. p. 167, D : Οὐδὲ γὰρ τοῦτο φευκτέον, ἀλλὰ πάντων μάλιστα δ. τῷ νοῦν ἔχοντι· Gorg. p. 507, D : Σωφροσύνην δ.]

Διωκτέος, α, ον, Persequendus, Insectandus. [Aristoph. Ach. 221 : Οἴχεται· διωκτέος δέ. Herodot. 9, 58 : Διωκτέοι εἰσί.]

[Διωκτὴρ, ῆρος, ὁ, Persecutor. Babriæ Fab. 6 (p. 406 Cor.) : Δρηστῆρα ληστὴν καὶ λύκον διωκτῆρα.]

[Διωκτήριον, τὸ, Persecutor. Andr. Cret. p. 101, B : Πολεμίων ἀντίπαλος, ἐθνῶν διωκτήριον. Kall.]

Διώκτης, ὁ, Persecutor, Insectator. Et Consectator, Bud. [Symm. Hoseæ 6, 8. Ep. ad Timoth. 1, 1, 13. Gregor. Naz. vol. 1, p. 366, D et 407, D ed. Bened. G. D. Vita Athanas. in Phot. Bibl. p. 483, 30 : Καὶ τοὺς φιλοῦντας καὶ τοὺς διώκτας διαλανθάνουσα. Hase.]

[Διωκτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad persequendum. Etym. M. p. 468, 23 : Ὁ ταχὺς καὶ διωκτικός. G. D. || Qui depellit, Averruncans. Clem. Rom. Constit. apost. p. 149, 5 : Δύναμιν ... πάσης ἐπιβουλῆς διωκτικήν. Hase.]

[Διώκτιος vox nihili. V. Διώκτρια.]

Διωκτὸς, ἡ, ὸν, Quem persequi debemus, Quem consectari oportet, Expetendus, e Soph. [Non hac signif., sed pro ἀνὴρ φυγὰς, Exul, dictum ab Sophocle annotavit Pollux 9, 158. Expetendum significat in versu Chrysippi ap. Athen. 1, p. 8, D : Κώθων δ' οὐ παραλειπτὸς ἀσύμβολος ἀλλὰ διωκτός. Aristot. Eth. Nic. 1, 5 : Τὸ καθ' αὑτὸ διωκτόν· De anima 3, 7 : Διωκτὸν καὶ φευκτόν· ib. c. 9. G. Dindorf.]

[Διώκτρια, ἡ, Persecutrix. Schol. Æsch. Eum. 201 : Τὰς διωκτρίας προπομποὺς εἰποῦσαι. Nilus Epist. p. 375. Theodor. Hyrtac. in Boisson. Anecd. vol. 3, p. 41 : Παθῶν διώκτρια.] Διώκτιος, Persequens, Urgens. Greg. Naz. : Τὴν σκυθρωπὴν καὶ διωκτίαν ἁμαρτίαν, Horrendum et persequens peccatum, VV. LL. Sed hæc mendi suspicione non carent. [Respicitur Etym. M. p. 29, 19 : Καὶ παρὰ τῷ Θεολόγῳ τὴν ἁμαρτίαν, ὡς ἐντεῦθεν, Αἴγυπτον τὴν σκυθρωπὴν καὶ διώκτριαν ἁμαρτίας. Angl.]

Διωκτὺς, ύος, ἡ, pro δίωξις, Persecutio, e Lasc. Sed in VV. LL. male διωκτὴ pro διωκτύς. [Callim. Dian. 194 : Οὐκ ἀνέπαυσε διωκτύν.]

[Διώκτωρ, ορος, ὁ, Persecutor. Bianor in Anth. Pal. 10, 101 : Βοῦταν μὲν τρομέουσα διώκτορα. Scrib. διώκτορα cum Buttmanno Lexil. vol. 1, p. 221. G. Dind.]

Διώκω, ξω, et interdum ξομαι, ωχα, quasi δίω ὦκα, Expello, Abigo, Summoveo. [Etymologia perversa, ab Eustathio p. 722, 25; 761, 38 et alibi exposita. Recte Etym. M. p. 280, 26 : Παρὰ τὸ δίω ... γίνεται κατὰ παραγωγὴν διώκω. Futuro διώξω utuntur Pindar. Ol. 3, 81; διώξει Isthm. 8, 73; διώξετε Demosth. p. 989, 11, et Xenoph. Anab. 1, 4, 8 : Οὐκ ἔγωγε αὐτοὺς διώξω. Qui forma media utitur Cyrop. 4, 1, 19 (διωξόμεθα) et alibi, quam solam videntur probasse vetustiores Attici. Aristophan. Eq. 368 : Διώξομαί σε δειλίας. Eidem διώξει pro διώξεις Eq. 969, Thesm. 1224, et ἀποδιώξει pro ἀποδιώξεις restituit Elmsl. ad Acharn. 278. Plato Theæt. p. 168, A : Σὲ μὲν διώξονται καὶ φιλήσουσιν. Activo διώξω frequenter utuntur scriptores recentiores, velut Procop. Hist. p. 226, B : Λόγιον παλαιὸν ... ὡς τὸ γάμμα διώξει τὸ βῆτα καὶ πάλιν αὐτὸ τὸ βῆτα διώξει τὸ γάμμα. Oraculi versus fortasse fuit : Γάμμα διώξει βῆτα καὶ αὖ πάλι βῆτα διώξει | γάμμα. De signif. Hesych. : Διώκειν, καταλαμβάνειν φεύγοντα, ἢ κατατρέχειν ἐν κλίμακι, καὶ φεύγειν μεθ' ὁρμῆς. G. D.] Hom. Od. Σ, [408] : Διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε. Ubi tamen et aliter exponi docebo paulo post. At Od. Σ, [8] voce pass. [media] : Ὅς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο. || Interdum particularem Expellendi signif. habet, pro In exilium expello, quod Lat. In exilium mitto, ap. Herodot. [9, 77.] Multo frequentius est pro Persequor, Insequor : ac proprie Cursu insequor fugientem. Hom. Il. X, [158] : Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων Καρπαλίμως : P, [75] : Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων. Quin et voce act. item pass. pro eod. Il. Φ, [601] : Ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν, Ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο. Sciendum est autem διώκω verti Persequor, Od. Σ, [408], a quo initium feci : item Cogo : sed hæ interprr. mihi non placent. [Æsch. Eum. 126 : Ὄναρ διώκεις θῆρα. Soph. Aj. 997 : Ἣν δὴ (ὁδὸν) νῦν ἔβην ... τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος.] In prosa quoque διώκειν est Persequi fugientem. Thucyd. 1 : Ἐτρέψαντο τὸ καθ' ἑαυτοὺς, καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ἐπὶ πολύ. Lucian. [Quom. hist. scrib. c. 38] : Κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων. Herodian. 3, [4, 14] : Εὑρεθεὶς ὑπὸ τῶν διωκόντων ἱππέων καὶ συλληφθείς. [Dionys. A. R. 3, 20 : Οὐ γὰρ ἂν ὑπ' ἀμφοτέρων διώξεσθαι τῶν ἀδελφῶν, ἀλλ' ὑφ' ἑνὸς ὁρῶντος τὸν ἀδελφὸν οὐκέτι καρτερὸν τὸν πόδα.] Et metaph. pro Assequi conor : quod Lat. itidem Consector dicitur. Thuc. [2, 63] : Καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν· ubi et Aucupor verti potest. Budæus Affecto etiam et Expeto vertit, in ll. seqq. Dem. : Τοῦ χάριν ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ὀλιγωροῦντες, ἐκεῖνα διώκοιτε; Aristot. Eth. 7 : Οὐδ' ἡδονὴν διώκουσι πάντες τὴν αὐτὴν, ἡδονὴν μέν τοι πάντες. [V.

Ethic. Eudem. 6, c. 14.] Dionys. H. De Isocr. [c. 2, p. 538, 12; add. De adm. vi Dem. c. 4, p. 963, 15]: Ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος ἐκ παντὸς τὴν εὐέπειαν διώκει. Alibi, Πάντως τὸ σεμνὸν καὶ θαυμαστὸν διώκων. [Plut. Mor. p. 296, D: Τῶν ἡμερῶν τὸν ἀκριβέστατον ἀριθμὸν διώκειν, Disputando persequi. V. Wytt. vol. 6, p. 427.] Lucian. [Vit. auct. c. 10] dixit etiam, Δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, Consectare loca celeberrima, pro Studiose frequenta: nam huic voc. studii s. diligentiæ signif. subest. [Theophr. H. Pl. 1, 7 (4, 2): Τὰ δὲ (φυτὰ) οὐκ ἐν ὕδατι δυνάμενα ζῆν ἐν τούτοις, ἀλλὰ διώκοντα τοὺς ξηροὺς τόπους· quod alias sæpe φιλεῖν dicit. Hemst. Sim. C. Pl. 1, 16, 8: Τῇ καππάρει καὶ εἴ τι ἄλλο φεύγει τὴν ἐργασίαν ἢ εἴ τι πάλιν εὖ διώκει τὴν ξηρὰν καὶ ὑγρὰν καὶ χειμερινήν. Forma media ap. Dionys. A. R. 1, 87: Ἀνίσταται ... ἔρις, ἑκατέρου τὸ πλέον ἔχειν ἀφανῶς διωκομένου.] Sed et διώκειν τινὰ dicitur pro Consectari s. Assectari libenter. Xen. [Mem. 2, 8, 6]: Χρὴ πειρᾶσθαι τούς τε φιλαιτίους φεύγειν καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. [Ib. 4, 4, 24: Φίλων μὲν ἀγαθῶν ἔρημοι γιγνόμενοι, τοὺς δὲ μισοῦντας ἑαυτοὺς ἀναγκαζόμενοι διώκειν. Phalaris Ep. 24, p. 114, ab Hemst. cit.: Βουλομένην ἐμὲ διώκειν, ἀναινομένην δὲ τούτῳ γήμασθαι. || Contraria signif. Fugiendi, Abominandi legebatur ap. Xenoph. Ages. 3, 1: Πάντων τῶν καλῶν ἦρα καὶ πάντα τὰ αἰσχρὰ ἐδίωκεν, cui nunc ἐξεδίωκε ex duobus codd. restitutum. Anacreontico carmini 34, 5: Μηδὲ ... τἀμὰ φίλτρα διώξῃς, recte exemit Hermannus reposito διώσῃ in Elem. doctr. metr. p. 482. In l. Philemonis Lex. techn. p. 2: Καὶ ὅλως δι' αὐτοῦ τὸ σόλοικον καὶ ἄκυρόν τῶν λέξεων διώξεις καὶ ἐκλογὴν πολλῶν μαθήσῃ, etsi φεύξει dici poterat, tamen etiam διώξεις recte dictum est, Persequeris, i. e. notare poteris. Similiter interpretari licet Antiatt. p. 95, 21: Εὐαρέστως· καὶ τοῦτο διώκουσιν, quod idem est atque ἐκβάλλουσι ib. 18. G. D.] || Item διώκειν ναῦν vel ἵππον pro σπουδαίως ἐλαύνειν: et διώκειν pro κατὰ τάχος φέρειν, Eust. [p. 1539, 5 ad Od. Ε, 332: Ἄλλοτε δ' αὖτ' εὖρος ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν (νῆα). Ib. Μ, 182: Ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθεν ὠκύαλος νηῦς ἐγγύθεν ὀρνυμένη· et passiv. Ν, 162: Ῥίμφα διωκομένη. Ejusdem generis sunt hæc exx.: Æschyli Pers. 84: Σύριόν θ' ἅρμα διώκων, Agitans. (Cui l. comparandum Orac. ap. Herodot. 7, 140: Πῦρ τε καὶ ὀξὺς Ἄρης Συριηγενὲς ἅρμα διώκων.) Sept. 371: Σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν· Eum. 403: Ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα. Et sine substantivo Sept. 91: Ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαὸς εὐτρεπής, ἐπὶ πόλιν διώκων. Soph. El. 871: Ὑφ' ἡδονῆς τοι, φιλτάτη, διώκομαι· quod schol. rec. interpretatur ἐπείγομαι. Eur. Orest. 1344: Ἰδού, διώκω τὸν ἐμὸν ἐς δόμους πόδα. Plut. V. Eumen. c. 7: Ἀναβληθεὶς ἐπὶ τὸν ἵππον ἐδίωκε πρὸς θάτερον κέρας· V. Alex. c. 6: Ὡς δ' ἑώρα ... ὀργῶντα (τὸν ἵππον) πρὸς τὸν δρόμον ἀφεὶς ἐδίωκεν. Achill. Tat. 1, 12, p. 18, 18: Τὸν δρόμον ἐπέσπευδον, διώκοντες τὸν ἵππον.] || Persequor judicio, Accuso, Reum ago; sic et Gall. servata ead. metaph. *Poursuivre*, i. e. Persequi. Dicitur autem διώκω σε ταύτην τὴν δίκην s. γραφήν, Reum te hujus criminis facio. [Dionys. A. R. 7, 52: Ἄς τ' ἂν φεύγωσι δίκας ὑπὸ τῶν πατρικίων καὶ ἃς ἂν ἐκείνους διώκωσι.] Dem.: Καὶ Κηφισοφῶντα γραφὴν ἱερῶν γραμμάτων ἐδίωκες. [Antiphon. p. 115, 24: Γραφὰς πολλὰς καὶ μεγάλας διώξας, οὐδεμίαν εἷλεν.] Vel διώκω σε φόνου, Reum te cædis ago. Talia sunt, δ. σε πληγῶν, βλάβης: affertur et δ. τὸν φόνον ab Aristot. [Eur. Or. 1534: Τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, i. e. τιμωρούμενος, ut exp. schol. Et cum infin. Appian. B. C. 4, 50, ab Schæf. cit.: Μαικήνας ἐδίωκε τὸν Λεπίδου παῖδα βουλεύσεως ἐπὶ Καίσαρι, ἐδίωκε καὶ τὴν μητέρα τῷ παιδὶ συνεγνωκέναι] Hinc Διώκομαι, Accusor. Et διωκόμενος [φόνου, Plut. V. Cic. c. 35], Qui accusatur, Reus, i. q. φεύγων, ut contra ὁ διώκων, Accusator. [Æsch. Eum. 583: Ὁ γὰρ διώκων πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων. Aristoph. Vesp. 902: Ποῦ δ' οὐ (corrig. μοῦ) διώκων ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων. Plato Rep. 3, p. 405, B: Ἐν δικαστηρίοις φεύγων τε καὶ διώκων· Euthyphr. p. 3, E: Τίς ἡ δίκη; φεύγεις αὐτὴν ἢ διώκεις; Herodot. 6, 104: Ὑπὸ δικαστήριον αὐτὸν ἀγαγόντες ἐδίωξαν τυραννίδος τῆς ἐν Χερσονήσῳ· ib. 136: Ὃς θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλτιάδεα ἐδίωκε τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκεν. Cum περὶ Xenoph. H. Gr. 7, 3, 6: Τοὺς Εὔφρονα ἀποκτείναντες διώκομεν περὶ θανάτου.] || Per-

A sequor oratione, Describo, VV. LL. e Xen. [Mem. 2, 1, 34]: Οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν. [Error ortus ex omissione jota subscripti, quod bene HSt. in secunda Xenophontis editione apposuit, διῴκει. Hemst. Διώκει recte defendit Heindorf. ad Plat. Sophist. p. 251, A: Τὸν γοῦν λόγον ὅπηπερ ἂν οἷοί τε ὦμεν εὐπρεπέστατα διωξόμεθα οὕτως ἀμφοῖν ἅμα· Rep. 5, p. 454, A: Διώκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν. Conf. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 427.] || Vehor signif. videtur, et Iter facio, inquit Bud. in Plut. Cæsare [c. 17: Ὠχεῖτο ...] ἑνὸς αὐτῷ συγκαθημένου παιδὸς τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένων. [Chares ap. Athen. 13, p. 575, E: Ἐπὶ τοῦ ἅρματος διῆλθε διὰ τῆς πόλεως διώξας περὶ τοὺς ὀκτακοσίους σταδίους. Hemst. De hoc usu verbi HSt. supra dicere debebat, ubi διώκειν pro ἐλαύνειν dictum memorat.]

[Διωλένιος, ὁ, ἡ, Qui brachia extensa habet. Antipater in Anth. Pal. 7, 711: Καδεμόνες δ' ἥλποντο διωλένιον φλόγα πεύκας ἄψειν ἀμφοτέραις ἀνσχόμενοι παλάμαις. Terminatio feminina ap. Arat. 202: Ἀλλ' ἔμπης κἀκεῖθι διωλενίη τετάνυσται. B Schol. τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας ἔχουσα.]

[Δίωλος ἄρτος, Recens panis exponitur Calvo apud Hippocr. Περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 544, 8. Sed illic ἕωλον legit Cornar. etsi exempll. omnia δίωλον habent, quod videtur ἑώλῳ opponi et ἀντὶ τοῦ προσφάτου καὶ νεαροῦ sumi. Panem enim calidum et recentem αὐτοπυρίτην ad ventrem exsiccandum in aqua intercute consulit. Fozs.]

[Διωλύγιος, ὁ, ἡ.] Διωλύγιον Hesychio ἠχοῦν ἐπὶ πολύ, μέγα καὶ σφοδρόν, διατεταμένον, Longe lateque sonans, Magnum et vehemens, Longe lateque se extendens: ut Suid. quoque exp. μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διῆκον, addens, διωλύγιον κακὸν proverbialiter dici ἐπὶ τῶν μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφισταμένων, de iis, qui magnum aliquod et atrox malum sustinent. Idem Suid. e Damascio affert: Ταῦτα οὐ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν ἂν εἶναι, καὶ δικαίως οὐ κατὰ γραῶν ὕθλον λεγόμενον, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φληνάφου; Epigr. [Antiphili in Anth. Pal. 7, 641, et Callimach. fr. 111], δ. πνεῦμα, Flatus magnus et vehemens. Et δ. C πράγματα, Etymologo [ex Isæo, ut constat ex Harpocr.] τὰ μεγάλα καὶ χαλεπά, Res arduæ. [P. 280, 55: Διωλύγιον, μακρόν, μέγα, δεινόν, χαλεπόν, ἐπὶ πολὺ διῆκον καὶ ἐξάκουστον, τὸ δι' ὅλου ἰόν, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ. Διωλύγια πρ., τὰ μ. κ. χ., ἅπερ ἀπώλεσεν ἂν τοὺς περιπεσόντας αὐτοῖς. Timæus Lex. p. 88: Διωλύγιον, ἐπὶ πολὺ διῆκον· ἐπὶ φαύλου δὲ αὐτῷ κέχρηται, πολὺ καὶ ἄμετρον· ad quem l. Ruhnken.: « Plat. Theæt. p. 162, A: Τὸ γὰρ ἐπισκοπεῖν ... οὐ μακρὰ μὲν καὶ διωλύγιος φλυαρία; quod Julian. Or. 2, p. 101 et 189 et Damascius ap. Suid. in v. (adde Galen. vol. 8, p. 53. G. D.) hinc mutuum sumserunt. Leg. 10, p. 890, E Μήκη αὖ κέκτηται διωλύγια. Platonis auctoritate Zenob. 3, 34; 5, 55, Harpocr. et Suid. in v. hoc vocabulum confirmant. ... Inprimis Platonis imitatores hac voce delectati videntur. Philo vol. 1, p. 247: Τὰς τῶν ἐπιθυμιῶν μακρὰς καὶ διωλυγίους ἐκτάσεις· 680: Ὁ δὲ βαθὺς καὶ δ. ὕπνος, cui Th. Mangeius eandem bis feliciter restituit vol. 1, p. 258 et 295. Phrynich. ap. Phot. p. 326: Διωλύγιόν τινα καὶ μακρὰν φρενῖτιν. Themist. Or. D 13, p. 167, B: Μεγέθη οἰκοδομημάτων ἑκασταχῇ διωλύγια. Julian. ap. Suidam v. Χρῆμα: Τὸν μέγαν καὶ διωλύγιον Ταῦρον. Liban. vol. 1, p. 312, C (vol. 4, p. 148, 9 R.): Ἀνεβόησεν ἂν διωλύγιον. Damasc. ap. Phot. p. 1074: Σκότῳ διωλυγίῳ. Plura qui volet petat a Dorvillio ad Charit. p. 278 (p. 368 ed. Lips.). » || Forma vitiosa Διολύγιον, ἐξηχοῦν ἐπὶ πολύ, Hesych. et Cyrill.]

Διωμοσία, ἡ, Dejeratio, de eo, qui aliquid jurejurando affirmat in judicio. Sed peculiarius exp. a Bud. Jusjurandum de calumnia, idque a parte τοῦ διώκοντος, Actoris, sicut ἀντωμοσία a parte rei. At Pollux [8, 55, Timæus Lex. p. 38 et 89, Lex. rhet. p. 239, 23], Hesych., [schol. Aristoph. Vesp. 1036], Suid. commune faciunt utrique hoc vocab. διωμοσία. Vide Antiph. p. 228 [p. 139, 41; 141, 44. Harpocr.: Δ., κυρίως ἡ παρὰ τῶν διαδικαζομένων. Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους (p. 643, 3).] Suid. tradit Simocattum διωμοσίαν usurpasse pro ὅρκον, quum dicit: Οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐποιήσαντο. [Verba Theophylacti sunt 7, 6, p. 173, A ed. Paris.: Οἱ περὶ τὴν Λιβύην Μ. δ. κ.

τ. Ῥ. ποιοῦνται, Conjurationem faciunt contra R. Hase.]

[Διώμοτος, ὁ, ἡ.] Apud Suidam legitur Διώμοτος, cum hoc exemplo : Διωμότους συνίστασθαι τοῖς διαφερομένοις ἐκέλευε τοὺς ῥήτορας, ubi significat Juratos, διομωμοκότας. [Soph. Phil. 593 : Διώμοτοι πλέουσιν ἦ μὴν ἢ λόγῳ πείσαντες ἄξειν ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 32 : Δ., ὁ διομοσάμενος ἦ μὴν τόδε τι πράξειν.]

[Δίων, ωνος, ὁ, Dio, n. pr. multorum. Dio Phrearrius ap. Demosth. p. 270, 13. Dio nauclerus ib. p. 908, 15; 910, 12. Dio Syracusanus ap. Platon. Ep. 3, 7, 8, 10 et 13. Alios memoravit Fabric. B. Gr. Dionis et Theonis nominibus exempli caussa uti solent philosophi et grammatici, quemadmodum Latine Cajum et Sempronium dicimus. Plut. Mor. p. 271, E, ubi de nominibus Γάϊος et Γαΐα agit : Τοῖς ὀνόμασι τούτοις ἄλλως κέχρηνται κοινοῖς οὖσιν, ὥσπερ οἱ νομικοὶ Γάϊον Σήϊον καὶ Λούκιον, Τίτιον, καὶ οἱ φιλόσοφοι Δίωνα καὶ Θέωνα παραλαμβάνουσιν. V. ib. p. 1061, C; 1076, A, Philon. Jud. vol. 2, p. 501, 26, Sext. Emp. p. 47 et 117, ubi v. Fabric., Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 514, 538, 609, Diog. L. 7, 74, 78. ĭ G. Dindorf.]

[Διωναῖος, αία, αῖον. V. Διώνη.]

[Διώνασσα, ἡ, Dionassa, mater Lycurgi, ap. schol. Platon. p. 192 (419 Bekk.). Male Διάνασσα ap. Plut. V. Lyc. c. 2, ubi est var. lect διονάσσης. Suid. : Διώνασα (corr. Διώνασσα ex cod. A), ὄνομα κύριον. G. D.]

[Διώνδας, ὁ, Diondas, n. pr. viri Atheniensis ap. Demosth. p. 302, 15; 310, 10. G. Dindorf.]

[Διώνειος, ὁ, ἡ, Dioneus. Plato Ep. 7, p. 334, C : Ἕνεκα τῶν Διωνείων φίλων καὶ ξυγγενῶν. G. Dind.]

[Διώνη, ἡ, Dione, mater Veneris. Hom. Il. E, 370 : Ἡ δ' ἐν γούνασι πῖπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη μητρὸς ἑῆς. Ib. 381, Hesiod. Theog. 16, 353. Euripid. Hel. 1104 : Κούρη Διώνης Κύπρι. G. D. Sæpissime hoc nomine ipsa filia Venus appellatur, ut Ovid. Fast. 2, 461; 5, 309, De arte am. 3, 3. Angl. Homil. Clem. in Cotelerii Patr. Apost. vol. 1, p. 660 : Ἀφροδίτη, ἥν τινες Δωδώνην λέγουσι· 665 : Κύπρις, ἣν καὶ Δωδώνην λέγουσι. Corrig. Διώνην cum Valck. Diatr. in Eurip. p. 157. Theocr. 7, 116 : Ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας (sed 17, 36 : Διώνας πότνια κώρα). Bion. 1, 93.] || Διωναίη dicitur Venus a matre Dione, Dionys. [Perieg. 509 : Διωναίης Ἀφροδίτης· 853 : Ἔνθα συσκτονίησι Διωναίην ἱλάονται. Suid. : Διωναία, ἡ Ἀφροδίτη, καὶ Διώνη ἡ αὐτή. Theocr. 15, 106 : Κύπρι Διωναία. Strabo in descriptione Elidis 8, p. 346 : Ἄλση τό τε Ἰωναῖον καὶ τὸ Εὐρυκύδειον. Τό τε Διωναῖον Xylander. || Διώνη, Dione, nomen Nereidis ap. Apollodor. 1, 2, 6, p. 15. || Διώνη, apud Epirotas eadem quæ Ἥρα, Juno. Strabo 7, p. 329 : Σύνναος τῷ Διὶ καὶ ἡ Διώνη. Orac. Dodonæum ap. Demosth. C. Mid. p. 531, 20 : Τῷ Διὶ ... τρεῖς βοῦς ... τῇ δὲ Διώνῃ βοῦν καὶ ἄλλα ἱερεῖα· De f. leg. p. 437, 10 : Ὁ Ζεύς, ἡ Διώνη· et Epist. 4, p. 1487, 2 : Τὸν Δία τὸν Δωδωναῖον καὶ τὴν Διώνην. Schol. Hom. Od. Γ, 91 : Ὡς καὶ ἡ Ἥρα Διαίνη παρὰ Δωδωναίοις, ὡς Ἀπολλόδωρος. Scrib. Διώνη, de quo dubitare non debebat Buttm. G. D.]

[Διωνία, ἡ, Dionia, πόλις, ἣν συγκαταλέγει ταῖς Κυπρίαις πόλεσι Θεόπομπος ιε' Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Διωνιάται, ὡς Κυδωνιᾶται, Steph. Byz.]

[Διωνίζω, Dionem imitor. Theodor. Prodr. Notit. Mss. vol. 6, p. 554 : Γλῶσσαν Διωνίζουσαν. Boissox.]

Διωνυμία, ἡ, q. d. Binominitas : si a Binonimis subst. hoc fingere licet. [Manetho 4, 376 : Σύν τε διωνυμίῃ. Herodian. Π. σχημ. p. 62, 23 : Τῷ Σκαμάνδρῳ διωνυμίαν ἤμελλε περιάπτειν. G. D. Hesych. s. v. Βάκχου Διώνης : Παρόσον δ. περὶ τὰς θεάς. Schol. Pind. Pyth. 3, 176 : Θυώνη) τῇ Σεμέλῃ φησί· διωνυμίᾳ γὰρ ἐκέχρητο. Schol. Hom. Il. Υ, 74.]

Διώνυμος, ὁ, ἡ, Binominis, s. Binomius, quod tamen e Festo tantum affertur, Duo habens nomina. [Eurip. Phœn. 689 : Διώνυμοι θεαί, Περσέφασσα καὶ φίλα Δαμάτηρ θεά. Schol. : Διωνύμους λέγει τὰς θεὰς ἢ διὰ τὸ ἑκάστη δύο ὀνόματα εἶναι... ἢ ἐπειδὴ δύο ἦσαν καὶ δύο ὀνόματα εἶχον. Schol. Hom. Il. O, 336 : Διώνυμον αὐτήν φησιν (Eriopen et Alcimachen). Schol. ib. A, 403, Υ, 74.] Item Celebris, s. Pervulgatus. Utriusque signif. Bud. meminit, sed prioris exemplum non affert : at posteriorem extare ait ap. Plut. in Timol. [c. 30] et Appian. B. C. 4, [54. Conf. ib. 115, et Hisp. c. 43. Hesych. : Δ., περιβόητος, ὀνομαστός. Æliani exemplum subjicit Suidas.] Sed hoc addo, ut quum διώνυμος dicitur pro Binomio, primam syllabam e δὶς esse constat, ita quum pro Celebri usurpatur, e διὰ præpositione factam mihi videri. [Conf. Διονομάζω.]

[Διωνύμως, Duplici nomine. Cyrill. Hierosol. p. 87, A : Ἰησοῦς δὲ Χριστὸς καλεῖται δ. Kall.]

[Διώνυσος. V. Διόνυσος.]

[Διώνυχος, ὁ, ἡ, Ungulas divisas habens. Etym. M. p. 811, 15 : Τῶν διονύχων (scr. διωνύχων) ζώων. G. D.]

Διωξικέλευθος, ὁ, ἡ, et Διώξιππος, non a δίωξις, sed a διῶξαι, itidem derivata sunt. Dicuntur autem διωξικέλευθα κέντρα, in Epigr. [Philodemi in Anth. Pal. 6, 246], Calcaria, quæ velut persequuntur viam, i. e. urgent. [Nonnus Dion. 5, 233 : Κύων ... ὀρθὰ διωξικέλευθον ἐπὶ δρόμον οὔατα τείνων. G. Dindorf.]

[Διωξίππη, ἡ, Dioxippe, Danai f., ap. Apollodor. 2, 1, p. 124. G. Dindorf.]

[Διώξιππος, ὁ, ἡ.] Διώξιππος Ἄρης, Mars equos urgens, ad cursum videlicet. [Pindar. Pyth. 9, 4 : Διωξίππου Κυράνας. Quintus Mæcius in Anth. Pal. 6, 233 : Κέντρα ... διωξίπποιο Κυράνας.]

[Διώξιππος, ὁ, Dioxippus, athleta Atheniensis, postea secutus castra Alexandri M. V. Ælian. V. H. 10, 22; 12, 58, Diog. L. 6, 43. || Comicus Atheniensis, memoratus ab Athenæo et Suida. G. Dind.]

Δίωξις, εως, ἡ, i. q. διωγμός, Persecutio. A Thuc. [8, 102] δίωξιν ποιεῖσθαι dicuntur, qui persequuntur hostes, non contra Fugæ se mandare, ut in VV. LL. habetur. [Conf. ib. 103. 3, 97 : Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγαί· 4, 44 : Κατὰ δίωξιν πολλήν.] Sic etiam ap. Aristot. δίωξις et φυγὴ opponuntur Ethic. [Eudem.] 6 [5, c. 2. Dionys. A. R. 1, 57 : Ἐκ μακρᾶς ὁδοῦ καὶ συντόνου διώξεως. Plutarchi exx. v. ap. Wyttenb. || Appetitio. Plato Sympos. p. 192, E : Τοῦ ὅλου οὖν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει ἔρως ὄνομα. Plut. Mor. p. 468, E : Ἐφέσεις καὶ διώξεις ἢ πάλιν ἀποστροφαὶ καὶ διαβολαί· 550, E : Μιμήσει καὶ διώξει τῶν ἐν ἐκείνῳ (τῷ θεῷ) καλῶν.] || Δίωξις κλοπῆς, Accusatio furti, Actio furti, Plut. Pericle [c. 31 : Γενομένης ἐν ἐκκλησίᾳ διώξεως, κλοπαὶ μὲν οὐκ ἠλέγχοντο. Ib. c. 10 : Τὰς εὐθύνας καὶ διώξεις τῶν τὸν δῆμον ἀδικούντων. Thom. M. p. 893 : Δίωξις ἡ κατηγορία. G. D. De Cereris filiam raptam insequentis διώξει, in sarcophagis expressa, C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 358, 1. Hase.]

[Διωξίφαγρος, ὁ. Oppian. Hal. 1, 140 : Τῇσι δὲ καὶ φάγροι (Pagri) καὶ ἀναιδέες ἀγριόφαγροι. Schol. : Ἀγριόφαγροι, διωξίφαγροι διὰ τὸ κινεῖσθαι ταχέως. Inepte ἀγριόφαγροι explicatur per διωξίφαγροι. Scribendum deleto illo lemmate, quod fortasse non legitur in codd., ὀξύφαγροι διὰ τὸ κινεῖσθαι ταχέως, idemque voc. Oppiano ex aliquot libris restituendum, Τῇσιν δ' ὀξύφαγροι καί... G. Dindorf.]

[Διωργισμένως, Irate. Philodem. in Vol. Hercul. Oxon. vol. 2, p. 19.]

[Διώρης, ους, ὁ, Diores, Amaryncei f., dux Epeorum. Hom. Il. B, 622 : Τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διώρης· Δ, 517 : Ἀμαρυγκείδην Διώρεα. || Pater Automedontis ib. P, 429, 474. De accentu Arcad. p. 26, 13.]

Διωρία, ἡ, Suidæ est ἀναχωχή, Dilatio, h. in l. [Josephi B. J. 5, 9, 1] : Δόξαν δ' ἐπανεῖναι τὴν πολιορκίαν, καὶ διωρίαν βουλῆς τοῖς στασιασταῖς παρασχεῖν. Alii interpr. Spatium, Intervallum. [Gl. Intercapedo, Spatium.] At Διορία ab Hesych. et Suid. exp. προθεσμία [addentibus, Εἰ δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, καιρὸν δηλοῖ]. Possit etiam significare Duo termini, quibus loca aliqua disterminantur et a se invicem dirimuntur. Exp. quoque Discrimen. [Phrynich. p. 26 : Διωρία, ἐσχάτως ἀδόκιμον· ἀντ' αὐτοῦ δὲ προθεσμία ἐρεῖς. Quod repetit Thomas M. p. 740. || Diremtio, Separatio. Hesych. : Διωρίαν, διαζυγίαν, διαχωρισμόν. Διωριαῖ, νεῖκος (codex νίκος) πολέμου. Fort. Διωρία, νεῖκος, πόλεμος. || Διωρία s. Διορία (neque enim in scriptura codices sibi constant), Occasio. Constant. Porphyr. Admin. 22, p. 75, D, ab Lobeckio cit. : Διορίαν εὑρηκώς. Theophanes p. 398, a Ducangio indicatus : Εὑροῦσα δὲ διορίαν ἡ τούτου μήτηρ προσελάλησεν. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 314, A : Μηδὲ διωρίαν λαβόντι βουλῆς· 322, D : Τὸ κατ' ἀνάγκην ξυμβαῖνον διωρίαν οὐκ ἔχει βουλῆς· Androu.

Pal. p. 91, D : Διωρίας πραγμάτων· 415, E : Διωρίαν ἡμερῶν τῷ πατριάρχῃ διδοῦσι τῆς χώρας ἐξελθεῖν. || Bihorium, Duæ horæ. Novell. Justinian.]

Διωρισμένως, Definite, Seorsim, Particulatim. [Jo. Chrys. In Cor. 2, serm. 3, vol. 3, p. 560, 24. Seager. Schol. Æschin. p. 252 ed. Bekk. : Διαρρήδην) φανερῶς, δ. Boiss. Aristot. H. A. 3, 19 : Δ. καὶ χωρίς. Galen. vol. 12, p. 39 : Τὸ τοίνυν εὐκρινέως σημαίνει μὲν τὸ οἷον διακεκριμένως τε καὶ δ. γίγνεσθαι. Plut. Mor. p. 415, A : Καθαρῶς καὶ δ. G. Dind.]

[Δίωρος, ὁ, ἡ.] Δίωρον Hesychio est ἀσύμφωνον, aliis διάφωνον, ἀνόμοιον, Dissonum, Dissimile. [Conf. Δίορος.]

[Διώροφος, ὁ, ἡ.] Διώροφον, dicitur τὸ οἴκημα τὸ δύο ἔχον στέγας, Domus quæ duo tecta s. duas contignationes habet, Suid. [Genes. 6, 16 : Κατάγαια διώροφα.] Reperitur et per ο μικρόν. [Scriptura vitiosa, de qua HSt. supra :] Διόροφος, ὁ, ἡ, Duplici tecto instructus, Duplicem concamerationem, contignationem habens, δίστεγος. [Sic interpretatur Hesych. Recte per ω ap. Schol. Pind. Ol. 5, 27 : Διωρόφων καὶ τριωρόφων οἴκων. Appian. Punic. c. 95 : Διώροφον δ' ἦν ἑκάστου τείχους τὸ ὕψος, ubi edd. vett. διόροφον. G. D. Perperam per ο Severianus quoque In cr. mundi t. 7, p. 590, 10 : Ὥσπερ ἐν οἴκῳ διορόφῳ μεσολαβεῖ στέγη μέση. Rectius Basil. t. 1, p. 103, B, de favis : Διώροφοι καὶ τριώροφοι αἱ σύριγγες· et Greg. presb. Vita S. Greg. Nazianz. p. 26, D : Πολλῶν ὁπλοφόρων ἐν πλατείαις τε καὶ διωρόφοις καὶ τριωρόφοις ὄντων. Hase.]

[Διωρυγή, ἡ.] Διορυγή, ἡ, Fossa, i. q. ὄρυγμα. Plut. Fabio, init. : Τινὲς δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ γένους τούτου, πρώτους τῇ δι' ὀρυγμάτων χρησαμένους ἄγρᾳ, Φοδίους ἱστοροῦσιν ὀνομάζεσθαι τὸ παλαιόν· οὕτω γὰρ ἄχρι νῦν αἱ διορυγαὶ φόσσαι· καὶ φόδερε τὸ σκάψαι καλεῖται. Sed notandum est, vett. libros ibi scriptum etiam habere διόρυγες, a nom. Διόρυξ : quæ scriptura mihi magis placet; nam διορυγή, sicut ὀρυγή, signif. potius Ipsam fodiendi actionem. Unde et Suidæ διορυγή est ὄρυξις : de quo vide et in seq. || Διωρυχή, ἡ, Perfossio : proprie vero parietum, quæ et τοιχωρυχία. Sic enim Suid., Διωρυχή, διάνοιξις τοίχων ἢ χρημάτων· διορυγὴ δὲ, ἡ ὄρυξις. [Quo non significationis, sed scripturæ diversitas traditur. Διορυχή brevi ο et χ Philo p. 517, B (?), Liban. vol. 1, p. 190; vol. 4, p. 417; διορυγή brevi ο et γ Themist. Or. 2, p. 36 D (ubi διωρυχῆς cod. Monac.), Apollodor. Poliorc. p. 14. Tertium est διωρυχή Demosth. De Halonn. p. 86, 17 (ubi cod. Paris. Σ διορυχή), Polyæn. 4, 18, p. 148, Aristid. Rhod. p. 546, Smyrn. p. 233, et Panath. p. 130, ubi cod. quartam speciem διωρυγή præbet, quæ legitur Plut. V. Fabii c. 1, et in Xenoph. Eph. 3, 9, p. 68. Hic Locella aut διωρυχὴν ad Thomæ præceptum aut certe διορυγὴν scribendum censet, quorum neutrum fieri debet. Pari errore Bernardus ad Joseph. A. J. 1, 9, p. 97, pro διωρυχὰς s. διωρυγὰς, ut in codd. legitur, aut διορυγὰς scribendum aut vulgatum διώρυχας retinendum esse decernit. (Etiam Hœschelius suspicatur Joseph. Orig. 2, 5 : Τὸν ποταμὸν εἰς διωρυχὰς διατεμεῖν, leg. esse διώρυχας, ut 6, 39 De exc. Hieros.) Διωρυχή pro διώρυξ usurpatur haud incommode; non item hoc pro illo. Schol. ad Greg. Naz. Or. 1, p. 54 Montac. : Διώρυξ ἐστὶν αὐτὸς ὁ πορθμὸς, διωρυχὴ δὲ αὐτὸ τὸ διορύσσειν, ἵνα διώρυξ ᾖ (l. διορυγῇ) πορθμός. Λέγεται δὲ καὶ ταύτην ἔχειν τὴν διαφορὰν ἡ διωρυχὴ πρὸς τὴν διώρυχα, ἣν ἔχει ἡ ἐλευθέρωσις πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. Lobeck. ad Phrynich. p. 231, 232. Diodor. Exc. p. 490, 50 : Διὰ πετροβόλου καὶ διορυχῆς τὸν μέγιστον οἶκον καταρράξαι. Schæf.]

[Διώρυγμα, τό.] Διόρυγμα, Fossa per aliquem locum ducta. [V. s. Διόρυγμα. Διώρυγμα pro διώρυγα præbent codd. duo Diodori 1, 52.]

Διώρυξ [scr. Διῶρυξ], ἡ, [Genitiv. χος et γος, de quo Phrynich. p. 230 : Διώρυγος διώρυγι διώρυγα οὔ· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ταῦτα διὰ τοῦ χ λέγουσι διώρυχος διώρυχι διώρυχα. » Thom. M. p. 245 : Διώρυξ διώρυχος ... ὡσαύτως καὶ διωρυχή, οὐ διωρυγή. Διώρυξ διώρυχος constanter ap. Herodotum (uno loco excepto) et Platonem scribi monuit Valcken. in notis postumis ad Thom. p. 157; itemque scribitur ap. Thucyd. 1, 109; 4, 109, Xenoph. Anab. 1, 7, 11, Theophr. H. Pl. 4, 8, Plut. V. Ages. c. 39, Cæs. c. 49, Arrian. Alex. 3, 6; 7, 18, Dion. Cass. 42, 41, Heliod. 9, 5, etc. Altera forma διώρυγες (Hippocr. De aere et loc. 5, 83) in Atticorum scriptis non deprehenditur; sed recentiores, Polybium, Diodorum, Strabonem, Pausaniam, partim ea sola partim utraque communiter uti Hemsterh. ad Thomam et Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 2, 3, p. 292 docuerunt. Sic etiam κατώρυξ ab Æschylo et Sophocle per χ flectitur. » Lobeck.], Fossa, i. q. διόρυγμα : sicut ab Hesychio quoque exp. τάφρος. [Polyb. 5, 51, 6, de fossa regia in Mesopotamia : Παραγενέσθαι πρὸς τὴν βασιλικὴν διώρυχα καλουμένην.] Item Canalis, ut ἀπώρυξ, quod et ὑπόνομος. [Herodot. 1, 75 : Διώρυχα βαθέην ὀρύσσειν.] Theophr. H. Pl. 4, [8] : Καταλείπονται γάρ τινες διώρυχες, δι' ὧν διαπλέουσι. Strabo 5, p. 107 : Ὑπὸ δὲ ἀόρνου διώρυγος ὑπονόμου τμηθείσης μέχρι Κύμης, ἅπαντ' ἐκεῖνα ἐφάνη μῦθος, ubi διώρυξ, sicut et κατώρυξ infra, adjective etiam accipi queat pro διορωρυγμένος, ut Suid. in Διορυγή innuere videtur. Apud eund. Strab. διώρυξ κρυπτή pro Cuniculo, et pro Meatu aquarum, s. Aquæductu cæco, vel Fossa cæca; utroque enim modo interpr. Bud., l. 5 : Διώρυξι κρυπταῖς διατέτρηται πανταχόθεν. || Apud Xen. vero Cyn. p. 569 meæ ed. [2, 6], ubi hæc leguntur, de cassibus et retibus, Τὸ δὲ μέγεθος, τὰ μὲν ἐνόδια, διώρυγα, τετρώρυγα, πεντώρυγα· τὰ δὲ δίκτυα, δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα, Philelphus, inquit Bud. in suo Lex., interpr. Duorum vallorum et quaternorum vallorum, quasi a fossa deductum sit. Hæc ille. Quam interpr. sequendo nomen Διώρυγος, non jam a Διορύττω derivatum, sed compositum e Δὶς et ὀρύττομαι, significabit Qui duorum vallorum s. fossarum est : et Τετρώρυγος, Qui quatuor : et Πεντώρυγος, Qui quinque : et Δεκώρυγος, Qui decem : et Εἰκοσώρυγος, Qui viginti : et Τριακοντώρυγος, Qui triginta vallorum est. Vallorum autem quum dicitur, non intellige χάρακας, sed τάφρους. Veruntamen notandum, vet. librum eo in l. pro Δεκώρυγα, habere scriptum Δεκόργυια, Qui decem ulnarum est : e q. l. Omnibonus Leonicus occasionem sumsisse videtur cetera quoque eodem modo interpretandi; sic enim ille verba Xenophontis reddidit, Ceterum longitudo cassium ad ulnas, Græci a brachiorum extensione ὀργυιὰς vocant, accedat binas, quaternas, aut quinas. Retia denique filis constent senis denis : longa vero sint ulnas denas, vigenas, trigenas. Quæ interpretatio et lectio videtur magis consentanea.

[Διωρυχή. V. Διωρυγή.]

Δίωσις, εως, ἡ, Depulsio, Propulsio, Propulsatio, Deturbatio. Exp. etiam peculiariter Dilatatio cum pulsu. Aristot. Probl. 34 : Ἡ μὲν ἔκπνευσις, δίωσίς ἐστιν· ἡ δὲ ἀνάπνευσις, συναγωγή. [Id. Rhet. 1, 12 : Δίωσις δίκης ... δίωσις τῆς ἐκτίσεως.]

[Διωσμὸς, ὁ, Expulsio, Propulsio. Aretæus p. 120, 7 : Τὰ γυμνάσια ἐς τραχήλου πρησίας καὶ ἐς διωσμὸν χειρῶν συντείνει. Schol. Hom. Il. E, 112 : Ἡ κατὰ διωσμὸν βελουλκία. Paul. Ægin. p. 208, 45 et 48. Conf. Διωστήρ.]

Διωστὴρ, ῆρος, ὁ, chirurgicum instrumentum, quo in vulnus immisso, telum expellitur s. extruditur. Paul. Ægin. 6, cap. 88, quod περὶ βελῶν ἐξαιρέσεως inscribitur : Εἰ δὲ καὶ εἰς τὰ ἀντικείμενα τοῦ μορίου χωρήσοι τὸ βέλος, καὶ μὴ οἷόν τε δι' ἐκείνου τοῦ μέρους ἐξέλκειν αὐτὸ, δι' οὗ καὶ κατεπάρη, διελόντες τὰ ἀντικείμενα, δι' ἐκείνων αὐτὸ κομισόμεθα· ἢ ἐξέλκοντες, ἢ καὶ διὰ τῆς καταπάρσεως διωθούμενοι· ἢ εἴπερ ἐκπεπτώκει, καθέσει διωστῆρος. Et mox, Καὶ εἰ μὲν οὔραχον ἔχει τὸ βέλος, τὴν θήλειαν τοῦ διωστῆρος καθέντες καὶ ἐναρμόσαντες ὠθήσομεν τὸ βέλος. Alioqui διωστῆρες dicuntur etiam Vectes et palangæ quibus per annulos impulsu trajectis, arca aliqua vel mensa portatur. Exod. 36, de arca fœderis : Ἐχώνευσεν αὐτῇ τέσσαρας δακτυλίους χρυσοῦς ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῆς, εὐρεῖς, ὥστε αἴρειν τοῖς διωστῆρσιν αὐτὴν ἐν αὐτοῖς. Et mox de mensa sacra, Ἐχώνευσεν αὐτῇ τέσσαρας δακτυλίους χρυσοῦς, εὐρεῖς, ὥστε αἴρειν τοῖς διωστῆρσιν ἐν αὐτοῖς. Quo respexisse existimo Hesych. et Suidam, quum διωστῆρσιν exposuerunt ἀναφορεῦσι τοῖς ἀναβαστάζουσιν. In Complut. certe Ed. legitur non hoc διωστήρων vocabulum, sed ἀναφορέων, c. 37, paulum diversis verbis : Ἐχώνευσεν αὐτῇ τέσσαρας δακτυλίους χρυσοῦς ἐπὶ τὰ τέσσαρα κλίτη αὐτῆς· καὶ

A ἐποίησεν ἀναφορεῖς ἐκ ξύλων ἀσήπτων, καὶ εἰσήγαγε τοὺς ἀναφορεῖς εἰς τοὺς δακτυλίους τοὺς ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς κιβωτοῦ, αἴρειν τὴν κιβωτὸν ἐν αὐτοῖς. Ut satis inde perspicuum sit, διωστῆρας et ἀναφορεῖς idem esse : quorum illi dicuntur ex eo, quod per annulos illos διωθοῦνται et trajiciuntur; hi vero, quoniam eis sublatum aliquid portatur s. bajulatur. [Exemplum ex Hippiatr. v. s. Διαστόλιον.]

[Διώστρα, ἡ, Machina qua aliquid impellitur. Philo in Mathem. vet. p. 74 : Ἦν δὲ τὸ ἐμβόλιον τοῦτο διώστρα πεπονημένη ὥστε διωθεῖσθαι διὰ τῆς σύριγγος· et sæpius deinceps p. 95, 76.]

[Διωτογένης, ους, ὁ, Diotogenes, philosophus Pythagoreus, cujus fragmenta quædam servavit Stobæus in Florilegio. G. Dindorf.]

Δίωτος, ὁ, ἡ, Duas aures s. ansas habens. [Χύτραι δίωτοι Plato Hipp. maj. p. 288, D.] Athen. [11, p. 473, C] ex Anticlide, Καδίσκον καινὸν δίωτον. Id. [ib. p. 483, A], ubi de Κύπελλον sermo est, Σιμάριστος δὲ τὸ δίωτον ποτήριον Κυπρίους (sc. nominare κύπελλον tradit), τὸ δὲ δίωτον καὶ τετράωτον Κρῆτας. || Διώτη, Genus vasis B a duabus auribus, h. e. ansis, appellatum, VV. LL. [Mœris p. 44 : Ἀμφορέα τὸν δίωτον στάμνον. *Diotam* dixit Horat. Od. 1, 9, 8. || Forma vitiosa Δύωτοι ap. schol. Hom. Od. B, 290. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 659.]

Διώττας, Hesychio ἐργοδιώκτας, sed videtur scrib. potius διώκτας.

Διωφέλλειν, Hesych. διορύσσειν, Perfodere.

[Διωχής, ὁ, ἡ.] Δίωχος Hesychio est δίφρος δυνάμενος δύο χωρεῖν, Vehiculum quo duo vehi possunt. [Codex διωχῶς, i. e. διωχής. G. D.] Apud Etym. vero [p. 280, 52] scriptum διώχης, diciturque esse δίφρος ἅρματος ὁ δύο οἷος ἔχειν : nisi potius scr. ὀχεῖν. [HSt. supra :] Διοχὴς, ὁ, ἡ, Quo duo vehi possunt, Pollux 7, [116] : Δίφρος δὲ διοχὴς ὁ δύο φέρειν δυνάμενος. [Recte libri meliores διωχής. Δίφροι διωχεῖς 10, 47. Quæ forma Pausaniæ quoque restituenda ap. Eustath. p. 882, 13 : Ὅτι δὲ ὁ δίφρος καὶ διόχης κατὰ Παυσανίαν ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν, καθὰ καὶ δίφρος ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν, καὶ ὅτι C τὸν τοιοῦτον διόχην (διωχῆ dicere debebat) καὶ δίεδρον ἐκάλουν εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. G. Dindorf.]

[Διωχμός. V. Διωγμός.]

[Δμασαγόρας, ὁ, Dmasagoras, Ægyptius, pater Homeri, ut narrabat Alexander Paphius ap. Eustath. p. 1713, 23. G. Dind.]

[Δματέος, α, ον.] Δματέα Hesychio δαμαστέα, Domanda, Dor. pro δμητέα, a δαμάω, per sync. Nam hoc δμάω sync. passum, facit fut. δμήσω, præt. perf. act. δέδμηκα, pass. δέδμημαι.

[Δμάω, contr. δμῶ, i. q. δαμάζω, fingunt gramm. propter præteritum δέδμηκα. V. supra p. 883, C, Etym. M. p. 17, 53; 281, 5; 389, 46. Aorist. δμῆσαι ap. Hesych. : Δμῆσαι, δαμάσαι, κρατῆσαι.]

Δμῆσις, εως, ἡ, Domitio, Domitura. Hom. Il. P, [476 : Ἵππων ... δμῆσιν. Hesych. : Δμῆσις, δάμασις].

Δμήτειρα, ἡ, Domitrix. [Epitheton noctis ap. Hom. Il. Ξ, 259 : Νὺξ δμήτειρα θεῶν ... καὶ ἀνδρῶν.] Cereris epitheton, Etym. [M. p. 281, 9 : Δμήτειρα, δαμάστρια, ἡ Δημήτηρ. Hesych. : Δμήτειρα, δαμάστρια, γῆ γεννήτρια. Conf. Δομήτειρα.]

D Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, Domitor. [Alcman ap. schol. Pind. Pyth. 4, 318, de Castore et Polluce : Πώλων ὠκέων δμητῆρες, ubi dialectus postulat δματῆρες, quod in δαμαντῆρες et δαμάντορες corruptum in codd. Herodiani Π. σχημάτων p. 61, 19.]

Δμητὸς, ή, όν, Domitus. [Propter etymologiam adjectivi εὔδμητος ponit Etym. M. p. 389, 46 et Δμήτης propter ἀδμήτης p. 17, 53. Certius exemplum Hesychii gl. est, Δμητὸν, βοητὸν (βιαστὸν Kuster.), ἀναγκαστὸν, οἰκοδομητόν. De postrema interpretatione v. s. Δομέω.]

Δμήτρα, ἡ, Hesychio δαμάστρα, Domitrix, Subactrix, per sync. pro δμήτειρα.

[Δμήτωρ, ορος, ὁ, Dmetor, Iasi f. Hom. Od. P, 443.]

[Δμία, Ὠκεανοῦ θυγάτηρ καὶ Δήμητρος, Hesych. gl. obscura, de qua conjecturam protulit Lobeck. Aglaopham. p. 154.]

[Δμωὰς, άδος, ἡ.] Δμωάδες, Ministræ, Famulæ, VV. LL. : sed haud scio an perperam pro δμωίδες. [Manetho 2, 276 δμωιάδας, quod vel δμῳάδας vel δμωίδας scribendum. Sed δμωιάδες et δμωιάδεσσι metrum postulat ap. Quint. Sm. 3, 684; 9, 341.]

Δμωὴ, ἡ, Serva, Ancilla. Hom. [Il. Z, 376 : Δμωαὶ νημέρτεα μυθήσασθε·] Od. O, [93] : Ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι. Alicubi autem [Il. I, 477 et alibi] δμωὰς γυναῖκας dixit, vacante hoc nomine. [Singulari utitur Marcellus in Anth. Pal. App. 50, 25 : Δμωὴν κυανέου Ἄϊδος ῥήξειε μάκελλαν. Quint. Sm. 5, 560 : Οὔ νύ σέ τις δμωὴν ἔτι θήσεται ἄλλος. Frequentissimus est pluralis numeri usus apud Epicos et Tragicos, ut Æsch. Agam. 908, δμωαὶ γυναῖκες, Choeph. 84, 1048, Soph. Ant. 1189, Eurip. Ion. 234. Rarissimum in oratione prosa. Xenoph. Cyrop. 5, 1, 6 : Συνανεβόησαν δὲ αὐτῇ καὶ αἱ δμωαί.]

[Δμωιάς. V. Δμωάς.]

Δμώϊος, α, ον, Servilis. Δμώϊον βρέφος, Infans e serva natus, Epigr. l. 1, tit. Εἰς βρέφη [Antipatri in Anth. Pal. 9, 407].

Δμωὶς, ίδος, ἡ, Serva, Ancilla. [Æsch. Suppl. 334 : Ὡς μὴ γένωμαι δμωὶς Αἰγύπτου γένει. Eur. Bacch. 514 : Δμωίδας κεκτήσομαι. Lycophro 1123 : Δμωίδος νύμφης ἄναξ. Hesych. : Δμωὶς, θεράπαινα, δούλη, ἀπὸ τοῦ δεδμῆσθαι.]

[Δμῶις, ιος, ἡ, Dmois, urbs Ægyptia. Gramm. cod. Barocc. ap. Cramer. Mus. philol. 5, p. 428 : Πῶς κλίνεται τὸ Ξόϊς καὶ Σάϊς καὶ Δμῶϊς καὶ Ταμιάθις; διὰ καθαροῦ τοῦ ος, ἐπειδὴ ὀνόματά εἰσι πόλεων Αἰγυπτίων. G. Dindorf.]

[Δμωίτης lectio vitiosa. V. Μνωίτης.]

Δμὼν, Hesychio γυνὴ μεγάλη, Magna mulier. [Cyrill. : Δμωὴ, γυνὴ μεγάλη. Is. Voss. Cyrilli cod. Brem. : Δμωῇ, γυναικὶ δούλῃ. Biel.]

Δμωὸς [i. q. Δμώιος], Servilis, Vernaculus, ex Epigr.

Δμὼς, ωὸς, item Δμωὸς, οῦ, ὁ, Servus, Minister. Hom. Od. [Ω, 256] : Τεῦ δμὼς εἷς ἀνδρῶν; τοῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; P, [320] δμῶες et ἄνακτες correlativa sunt. Legitur et Z, [71] : Δμώεσσιν ἐκέκλετο. [Δμῶες Soph. Antig. 598, Eurip. ll. plurimis.] Ex Eod. [non ex Homero, sed ex Hesiodi Op. 428] affertur Ἀθηναίης δμωός. [Ubi libri alii δμῶος, quem accentum probat Chœrobosc. ap. Bekk. Anecd. p. 1181 : Ὥσπερ ὁ Τρὼς τοῦ Τρωὸς καὶ ὁ Τρῶος, ὁ δμὼς τοῦ δμωὸς καὶ ὁ δμῶος. « Δμῶος ἔχων μακέλλην (corrig. μακέλην ex Hesiodo l. c. 468), » alterum Etym. M. p. 770, 35 : Ἔστι Τρὼς Τρωὸς καὶ δμὼς δμωὸς χωρὶς τοῦ ι, καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν καὶ γίνεται Τρωὸς καὶ δμωὸς χωρὶς τοῦ ι.]

[Δνεύς. Etym. M. p. 189, 41 : Δνεὺς, ὄνομα πόλεως ἐν Λυκίᾳ, ἔνθα ἀνετράφη ἡ χίμαιρα. Inter nomina in ευς memoratur ab Herodiano Π. μον. λέξ. p. 6, 12, ab Arcadio p. 126, 1. Vitiose Chœrobosc. ad Theodos. ap. Bekker. Anecd. p. 1365 : Δυεύς ὄνομα πόλεως ἐν Λυκίᾳ. G. Dindorf.]

[Δνοπαλίζω.] Δνοπάλιζεν Hesychio διὰ τῶν χειρῶν ἐδόνει καὶ ἐκίνει ἀναιρῶν· addenti, poetam bis esse usum h. v. : semel sc. Il. Δ, [471] : Οἱ δὲ λύκοι ὣς Ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν. Et iterum, Od. Ξ, 501 : Ἀτὰρ ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις : quod Hesych. exp. δονήσεις ταῖς χερσὶ καὶ ἐκτινάξεις, Agitabis manibus et excuties : ut Eust. quoque ταῖς παλάμαις δονήσεις ἢ δινήσεις, οἷα συῤῥάπτων ἢ καὶ ἄλλως μεταχειριζόμενος· alludens ad etymon, innuensque δνοπαλίζειν dici pro δονεῖν ταῖς παλάμαις : ut et superius δνοπάλιζεν exp. ἐδόνει ταῖς παλάμαις : item ἐδόνει καὶ ἔπαλλε : indicans comp. esse vel e δονεῖν et παλάμη, vel e δονεῖν et πάλλειν : quorum utrumque non est dissentaneum. Et δνοπάλιζεν enim expones Agitabat et percutiebat manibus : et δνοπαλίξεις, Agitabis et excuties manibus. [Conf. Etym. M. p. 281, 19. Oppian. Hal. 2, 295 : Ὡς καὶ πουλύποδος δνοπαλίζεται αἰόλα γυῖα δυσμόρου. Schol. συστρέφονται, κόπτονται.]

[Δνοπάλιξις, εως, ἡ.] Etym. [M. p. 281, 18] affert et verbale Δνοπάλιξις, exp. ἡ διὰ χειρῶν κίνησις καὶ ἐκτίναξις, Motus et excussio, quæ manibus fit : ut Suid. quoque quum δνοπαλίξεις exposuisset διὰ τῶν χειρῶν κινήσεις καὶ ἐκτινάξεις, addit, esse a nom. ἡ δνοπάλιξις. [In δνοπάλιξ corruptum ap. schol. Oppiani Hal. 2, 295.]

[Δνόσσω. Hesych. : Δνὸς, κακοπλασσῶν. Musurus : Δνόσσων, κακοπαθῶν. Quam emendationem partim confirmat partim revellit gl. Δνόσσουσι, διακόψουσι, κακοπαθήσουσι, ex qua sequitur priorem sic potius fuisse

corrigendam, Δνόσσων, κακοπαθήσων. G. Dindorf.] A

[Δνόφεος, α, ον.] Ut non ζοφερὸς solum dicitur a ζόφος, sed ζόφεος etiam, sic a δνόφος non tantum δνοφερὸς, sed etiam Δνόφεος, ead. signif. Nam Hesych. habet δνοφέῃ, quod exp. σκοτεινῇ. [Id.: Γνόφεον, μέλαν. Codex μέλιαν.]

[Δνοφερὸς, ὰ, όν. V. Δνόφος.]

[Δνοφερώδης lectio vitiosa. V. Δνοφώδης.]

[Γνοφέω. V. Δνόφος.]

Δνοφόεις, εσσα, εν, i. q. δνόφεος et δνοφερὸς, Tenebrosus, Obscurus. Unde fem. δνοφόεσσα. [Empedocl. ap. Plut. Mor. p. 949, F: Ὄμβρον ... δνοφόεντα.]

[Γνοφομηνία, ἡ, Defectus lunæ. Moschop. Περὶ σχεδ. p. 124. Boiss.]

[Δνόφος, ὁ. HSt. post ea quæ de voc. ζόφος ejusque compositis attulit:] At vero Δνόφος, et Γνόφος, de quibus hic me dicturum promisi, magis poetica sunt: eandem alioqui quam ζόφος signif. habentia, Tenebrarum et Caliginis. De derivatione autem vide quæ in Ζόφος a me allata fuerunt. Quibus tamen addendum est quod ap. Eust. legitur, sc. γνόφος habere γ ex Æolica B dialecto: Ἀπὸ τοῦ νέφος, inquit, νόφος, καὶ γνόφος Αἰολικόν· ὁ ἄλλως δνόφος. Sed δ, quod habetur in isto δνόφος, e verbo δονῶ manare existimavit, ut apparet ex ea expos. quam adjectivo δνοφερὸς tribuit: de qua dicam paulo post, quum ejus exx. proferam. Etym. quoque [M. p. 236, 29] hujus derivationis meminit; nam in γνόφος postquam exposuit, ἡ συννεφία, et ὁ ζοφώδης ἀὴρ, addit, παρὰ τὸ κενὸς φάους εἶναι, κνόφος καὶ γνόφος· vel a νείφω, νόφος, et γνόφος, per pleonasmum literæ γ. Adjicit vero et tertiam derivationem, utrique communem. A δονεῖν (inquit) et νέφος fit δόνοφος, et per sync. δνόφος, ac γνόφος. Sed perperam, ut de reliquis taceam, adjici videtur hic γνόφος, quum e δόνοφος per sync. fieri possit δνόφος, at non item γνόφος. Hoc quoque ap. eum videri mirum queat, quod de adjectivo δνοφερὸν ita loquitur [p. 281, 14] ac si non extaret ejus subst. δνόφος. Scribit enim a νέφος fieri νεφερὸν, deinde intervenire mutationem et pleonasmum (intellige autem, ad formandum hoc δνοφερόν). Vel a γνόφος fieri γνοφερὸν et δνοφερόν. Quin etiam C adjungit, vel κνόφος, κνοφερόν. Sed puto eum scripsisse ἢ παρὰ τὸ κνόφος, κνοφερὸν καὶ γνοφερὸν καὶ δνοφερόν. Ego certe mutationem a κνόφος in γνόφος facilem fuisse non negarim, quum et in aliarum quarundam vocum initiis hanc istarum literarum κ et γ permutationem videamus; sed de mutatione in δ haud scio an idem dici possit: licet Eust. scribat, τραπέντος τοῦ γ εἰς δ, συνήθως. Adde quod illius nominis Κνόφος nullum exemplum affertur, ac tantum formationis gratia poni videtur. Longius igitur petenda esset illa derivatio: nimirum a nomine Κνέφος (quod dici sicut et κνέφας, Etym. testatur, quemadmodum οὖδας et οὖδος), e quo fingendum esset illud κνόφος. Quæ quum ita sint, ab illa derivatione a νέφος nolim discedere, ac potius sicut γνόφος habet γ e dialecto Æolica, ita δνόφος ex alia quapiam accepisse δ dixerim. Sed quid certi de his afferri potest? Eust. enim γνόφος Æolicum esse tradit, at Hesych. δνόφος, non γνόφος, Æolibus ascribit. [Δνόφος Doribus tribuit Etym. M. p. 60, 9: Οἱ Δωριεῖς τὴν γῆν δᾶν λέγουσι ... ὡς καὶ τὸν γνόφον δνόφον.] D Venio tandem ad exempla usus horum nominum. Hujus quidem δνόφος nullum in præsentia se offert [Æsch. Choeph. 52: Ἀνήλιοι βροτοστυγεῖς δνόφοι καλύπτουσιν δόμους. Simonides ap. Dionys. De comp. verb. p. 223, 2 R.: Νυκτιλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ]: sed ex eo facti nominis adj. Δνοφερὸς exemplum in promptu est: Hom. Il. I, [15]: Ὥστε κρήνη μελάνυδρος, Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. Ubi Eust. exp. τὸ μέλαν, ἐξ ὁμοιότητος γνόφου· τραπέντος τοῦ γ εἰς δ, συνήθως. Vel, inquit, ὡς ἐν σχήματι συνθέτῳ, τὸ μετὰ δονήσεως φερόμενον καὶ ψόφου τινός. Ab Hesychio autem δνοφερὸν exp. σκοτεινὸν, et μέλαν, additurque, ἀπὸ τοῦ δνόφου: quod subst. δνόφος vult esse Æolicum, ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὰ νέφη. Contra autem non δνόφος, sed γνόφος Eust. Æolicum esse tradit, ut antea docui. Sed quæcunque sit illius δνόφος origo, adjectivi Δνοφερὸς ex eo facti signif. minime dubia est. Potestque reddi Tenebrosus, Caliginosus, vel Ater, non solum Eust. et Hesychii, sed et Suidæ testimonio, qui hunc l. [Anti-

A patri Sid. in Anth. Pal. 7, 241] affert, Ὀλοφύρατο χερσὶν ἀμήσας Ἀνδροφόνοις δνοφερὴν κρατὸς ὕπερθε κόνιν. [Hippocr. p. 308, 10: Ἐκκρίνει γὰρ ἐξ ἁπάντων τὴν νοτίδα καὶ τὸ δνοφερόν. Νὺξ δνοφερὰ Soph. El. 91. Δνοφερᾶς γᾶς Eur. Tro. 1265. Δνοφεροῖς ὑπὸ κεύθμασι γαίης Theognis 243. Athen. 2, p. 41, E: Τὰ ἐκ πετρῶν φερόμενα (ὕδατα) δνοφερὰ καλεῖ ὡς ἄχρεῖα δηλονότι.] Altero subst. Γνόφος usi sunt LXX Interpr. Exod. 10, [22]: Καὶ ἐγένετο σκότος, γνόφος, καὶ θύελλα, ἐπὶ πᾶσαν γῆν Αἰγύπτου. Quæ tria itidem conjunguntur ab auctore Epistolæ ad Hebr. 12, [18]: Οὐ γὰρ προσεληλύθατε ψηλαφωμένῳ ὄρει, καὶ κεκαυμένῳ πυρὶ καὶ γνόφῳ, καὶ σκότῳ, καὶ θυέλλῃ, ubi γνόφον vetus Interpres reddidit Turbinem: quam interpr. et alii retinuerunt. In eo tamen Exodi l., qui historiam continet, cujus ibi fit mentio, Græci illi Bibl. Interprr. non habent tria illa vocabula, sed tantum νεφέλαι γνοφώδεις, i. e. Nubes caliginosæ. Plur. γνόφοι ap. Aristot. De mundo [c. 2 extr.]: Πτώσεις κεραυνῶν, μυρίων τε γνόφων συμπληγάδες, Conflictationes aeriæ caliginis vel opacitatis, Bud. B [Hesych.: Γνόφος, συννεφία, δῖνος, ἄνεμος, ἀχλὺς, σκοτομηνία. Turbinem, qui vulgo ἐκνεφίας dicitur, significat ap. Lucian. De morte Peregr. c. 42: Ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφου καταβάντος καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος. Dio Chrys. vol. 2, p. 51: Οἱ τοῖς ἀπογείοις, μᾶλλον δὲ τοῖς ἀπὸ τῶν γνόφων πνεύμασι πλέοντες. || Γνοφίας ventus memoratur ab Joanne Lydo De mens. p. 280 ed. Rœth.: Ὁ δὲ ἀπὸ γῆς καὶ συστροφῆς ἀέρος, γνοφίας. G. D.] || Γνοφόω, Caligine tego, Obtenebro, Obscuro. Affertur et Γνοφέω, in VV. LL. pro eadem signif., sed γνοφόω magis placet, ut ζοφόω a ζόφος. [Γνοφωθῆναι Nilus Epist. p. 341. G. Dindorf.]

[Δνοφώδης, ὁ, ἡ.] Γνοφώδης, Caliginosus, Tenebrosus, ut vides in l. quem in Δνόφος attuli. Affertur que et pro Ater ex Eur. [Tro. 79: Γνοφώδη τ' αἰθέρος φυσήματα. Quod δνοφώδη potius scrib. Plut. Mor. p. 949, A: Ἀέρα γνοφώδη καὶ ζοφερόν. Γνοφώδης χειμὼν Geopon. 1, 12, 18. Γνοφῶδες θέρος ib. 25. Schol. Dioscor. in Matthæi Med. p. 361: Κνοφώδη τόπον. Scrib. γνοφώδη. Hippocr. p. 308, 22: Ἐκ τῶν λαμπρῶν δνοφερώδεα C γίνεται. Corrig. δνοφώδεα. G. Dindorf.]

[Δνὼψ, χιτῶνος εἶδος βαθέος (codex βάθος), Hesych.]

[Δοάν. V. Δήν.]

[Δοάζω. Δοάσσατο. Δοάσσεται. V. Δοιάζω.]

[Δόαρος, ὁ, Doarus, episcopus. Act. Tetrab. 3, serm. 4, c. 48.]

[Δόαχος, ὁ, Doachus, n. pr. ap. Liban. vol. 4, p. 249, 10, sed corrigendum Δάοχος. G. Dind.]

[Δόβηρος, ἡ, Doberus, πόλις Παιονίας. Οἱ πολῖται Δόβηρες, Steph. Byz. Δόβηρον τὴν Παιονικὴν dicit Thucyd. 2, 98 (ubi schol. τὴν νῦν καλουμένην Γέβρην). Δοβήρου est in epigr. Adæi in Anth. Pal. 9, 300. Alia forma in versu Adriani ap. Steph. Byz. (s. v. Ἀστραία): Οἳ δ' ἔχον Ἀστραίαν τε Δόβηράν τε, ubi cod. Vratisl. δόβηρα, Berkelius vero Δόβηρον corrigit. « Passim enim (inquit) Doberus et Plinio *Deborus* et Ptolemæo Δήβορος dicitur. In Concilio Chalced. Δούβηρος appellatur, sed Latini Doberitanum episcopum vocant. Pessime a Const. Porphyr. l. 2 Them. Macedoniæ Διόβυρος appellatur. » Codicis Vratisl. lectionem D quodammodo confirmat Suidæ gl. Δόβειρα (i. e. Δόβηρα), ὄνομα πόλεως. Δόβηρες, οἱ, ap. Herodot. 5, 16; 7, 113. G. Dindorf.]

Δόγμα, τὸ, Quod faciendum videtur, Thucyd. ut vult Bud., qui et δόξασμα sic a Platone accipi tradit. || Placitum, Decretum [Plato Phædro p. 257, C: Γελοῖον ... τὸ δόγμα λέγεις· Sophist. p. 265, C: Τῷ τῶν πολλῶν δόγματι καὶ ῥήματι χρώμενοι. Eadem conjunguntur Rep. 5, p. 464, A. Leg. 7, p. 791, D: Λέγω δὴ τό γε παρ' ἡμῖν δόγμα, ὡς ... Τὸ νῦν παρὸν δόγμα ib. 10, p. 900, B. Δόγματα περὶ δικαίων καὶ καλῶν Rep. 7, p. 538, C. Sæpissime dicitur de decretis publicis. Plato Leg. 1, p. 644, D: Λογισμὸς ... γενόμενος δόγμα πόλεως κοινὸν νόμος ἐπωνόμασται]: ut δόγμα τῆς συγκλήτου Herodiano, quod Politian. Senatusconsultum interpr. [Polyb. 20, 4, 6: Μετὰ κοινοῦ δόγματος· 4, 26, 4: Χωρὶς κοινοῦ δόγματος· 3, 27, 7: Ῥωμαῖοι Καρχηδονίοις πόλεμον ἐξήνεγκαν ἕως δόγματος, Decreto tenus. Schweigh. Plutarchi exx. v. ap. Wyttenb. Δόγμα κυροῦν Diodor. Exc. vol. 2, p. 632, 70. Δόγμα συνθεῖναι

Pollux 4, 27. Δόγματα Ἀμφικτυόνων apud Demosth. p. 278.] Sed de Placitis philosophorum potius dicitur [Diog. L. 3, 52 : Αὐτὸ τοίνυν τὸ δογματίζειν ἐστὶ δόγμα τιθέναι, ὡς τὸ νομοθετεῖν νόμους τιθέναι. Δόγμα δὲ ἑκατέρως καλεῖται, τό τε δοξαζόμενον καὶ ἡ δόξα αὐτή]: unde et δογματικοὺς Pyrrhonii ceteros appellabant. Hac autem in signif. servata fuit et ap. Lat. vox Dogma. Plut. Ad Col. : Κατὰ τὰ τῶν ἄλλων φιλοσόφων δόγματα οὐδὲ ζῆν ἐστί. [Et sæpiss. in eo opusculo. Mor. p. 14, E : Τὰ περὶ τῶν ψυχῶν δόγματα, aliisque ll., quos v. ap. Wytteub. Vitæ sectam significat ap. Palladam in Anth. Pal. 9, 393 : Ἐν γὰρ ἑνὸς δοκέει δόγματος ἀντίπαλον. || De usu hujus voc. apud scriptores ecclesiasticos copiose dixit Suicerus, ex quo potissima apponimus. « Δόγμα notat 1. Edictum, Decretum. Ev. Lucæ 2, 1 : Ἐξῆλθε δ. παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου. Hoc sensu in V. quoque T. apud solum quidem Danielem, sed satis frequenter. Vide 2, 13; 6, 8, 9, 15. Hesych. : Ἔκθεσις, νομοθεσία, πρόσταξις, δόγμα. Δόγματα, ... προστάγματα, Mandata. Actor. 17, 7 : Τὰ τοῦ Καίσαρος δόγματα. 2. Ritum seu ceremoniam legalem ex decreto dei institutam. Ad Ephes. 2, 15 : Τὴν ἔχθραν ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας. Ad Coloss. 2, 14. Quibus in ll. Jo. Chrysost., Theophyl. et Theodoret. de doctrina intelligunt evangelica. 3. Δόγματα sunt Placita in legitima synodo, ex auctoritate verbi dei decreta et statuta. Actor. 16, 4 : Παρεδίδουν αὐτοῖς φυλάσσειν τὰ δόγματα τὰ κεκριμένα. V. ib. 15, 20. Conf. Δογματίζω. Apud Patres 1. notat Doctrinam. Basil. In Ps. 7, p. 144 : Ἐνδιάστροφα δόγματα. Id. In Jesaiæ c. 16, p. 1123 : Δυνατὸς τὰ τῶν ἑτεροδόξων καταστρέφεσθαι δόγματα. Jo. Chrys. Serm. 8, vol. 5, p. 133 ed. Paris. : Ὁ διάβολος τὰ πονηρὰ ταῦτα ἀνέσπειρε τῆς ἀσεβείας δόγματα. Τὰ τῆς ἐκκλησίας δόγματα ap. eundem Homil. 6 in Ep. ad Philipp. Ita etiam frequenter ap. Cyrill. Alex. aliosque. 2. Basilius M. De Sp. S. c. 27, vol. 2, p. 212, doctrinæ Christianæ duas facit partes, τὰ κηρύγματα, Præconia, et τὰ δόγματα, et addit : Ἄλλο γὰρ δόγμα καὶ ἄλλο κήρυγμα. Τὰ μὲν γὰρ δόγματα σιωπᾶται, τὰ δὲ κηρύγματα δημοσιεύεται. Dogmata appellat quæ alii vocant τὰ ἀπόρρητα, Ritus et cerimonias, quarum ratio non omnibus constat. Eandem distinctionem inculcat Eulogius, archiepisc. Alexandr., in Bibl. Photii cod. 230, p. 833. »]

[Δογμᾰτίας, ὁ, Plenus s. Creber sententiis. Philostr. p. 502 : Τὴν δὲ ἰδέαν τοῦ λόγου δ. ὁ Κριτίας καὶ πολυγνώμων.]

Δογμᾰτίζω, Dogma aliquod introduco, s. inveho, Dogmatis alicujus sum auctor, Dico aliquid quod pro certo dogmate habeo. [V. Diogenis L. l. s. Δόγμα allatum.] Gregor. : Οὐδὲ τοῦτό ἐστιν, ὃ δογματίζομεν. [Jo. Chrys. In cap. 1 Ep. ad Gal. p. 710 : Οὐ δογματίζοντες τοῦτο ἐποίουν, Non quasi dogma sancientes. Justin. M. Apol. 2, p. 66 : Οἱ λεγόμενοι στωϊκοὶ φιλόσοφοι καὶ αὐτὸν τὸν θεὸν εἰς πῦρ ἀναλύεσθαι δογματίζουσι. Clem. Al. Strom. 1, p. 276 : Τὰ παρὰ τῶν ἐπιστήμων δογματιζόμενα αἱρέσεων. Suic. Schol. Hom. Il. Σ, 112 : Πρῶτος δὲ Ὅμηρος τὸν θυμὸν ὑπὸ λογισμοῦ σβεννύμενον ἐδογμάτισεν· ad Ψ, 65 : Χρύσιππος ... σφαιροειδεῖς (τὰς ψυχὰς) γενέσθαι δογματίζει.] A Budæo tamen exponitur simpliciter Decerno, in h. l. ejusdem Gregor. : Οἱ δὲ (τὸν θεὸν) οὐ προνοεῖν τῶν τῇδε δογματίζουσι. Sed ab Areop. poni scribit pro Tueor dogma. [Decernendi significatu sumitur Esth. 3, 9. Maccab. 2, 10, 8 : Ἐδογμάτισαν μετὰ κοινοῦ προστάγματος καὶ ψηφίσματος, et c. 15 : Ἐδογμάτισαν πάντες μετὰ κοινοῦ ψηφίσματος. Eadem signif. satis frequens in Canonibus Conciliorum, in quibus δογματίζειν et ὁρίζειν eodem sæpe sensu sumuntur. Suicer. Diodor. 4, 83 : Ἡ σύγκλητος ... χρυσοφορεῖν ἐδογμάτισε (τὰς πόλεις) τῇ Ἀφροδίτῃ· Exc. vol. 2, p. 620, 6; 626, 76. Nicarch. in Anth. Pal. 9, 576 : Ὡς Πάρις οὐ σὲ καλήν, ἀλλ' ἔμ' ἐδογμάτισε, Judicavit. || Forma passiva Paul. Ad Coloss. 2, 20 : Τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε ...; Cur edicta vobis præscribi patimini?]

Δογμᾰτικὸς, ή, όν, Qui certa dogmata in aliqua scientia sequitur; contra quam facit Pyrrhonius s. ephecticus. Sic utitur Strabo, item Sextus philos., Diog. L., alii. [Δογματικώτατον Philo vol. 1, p. 252, 26. G. D.] Item δογματικοὶ ἰατροὶ, Galen. Ad Glauc., A qui distinguuntur ἀπὸ τῶν ἐμπειρικῶν. [Id. vol. 10, p. 54 : Εἰ μὲν διὰ τῆς ἐμπειρίας εὕροι, τηρητικός τέ τις καὶ ἐμπειρικὸς ὀνομασθησόμενος, εἰ δὲ διὰ λόγου τινὸς ἢ μεθόδου, λογικὸς ★ καὶ μεθοδικὸς καὶ δογματικός.] || At δογματικοὶ Platonis sermones, Qui sunt ad præcipiendum compositi, Quintil. 2, 15. [|| Adverb. Δογματικῶς ap. Philon. vol. 1, p. 174, 41. G. D. Frequens ap. Sext. Emp., velut p. 427 et 495 οἱ δ. φιλοσοφοῦντες. Basil. Epist. 3, p. 16. || « Δογματικὸν, Cantus ecclesiastici species. Pentecostarium : Ζήτει εἰς τὸν μέγαν ἑσπερινὸν, καὶ νῦν θεοτόκιον τὸ πρῶτον δογματικόν. Marcus hieromonachus De dubiis typicis c. 3 : Δογματικὸν τῆς θεοτόκου. Paracleticus p. 1, 27, 51, 64, 149, 169, quæ omnia sunt de mysterio divinæ incarnationis. » Ducang.]

[Δογματισμὸς, ὁ, Excogitatio, Commentum. Epiphan. t. 1, p. 561, D : Οὕτως (f. Οὗτος) γὰρ ὡς ἐν κεφαλαίῳ τῶν Ὠριγένους δογματισμῶν ὁ νοῦς. Hase.]

Δογματιστὴς, ὁ, Qui dogmatis alicujus s. aliquorum dogmatum est auctor, defensor. Gregor. : Πόθεν σοι B τοῦτο καὶ παρὰ τίνων δογματιστῶν; [Idem p. 399, C ed. Bened. : Τὸν οὐχ οὕτως ἀσεβῆ δογματιστὴν ὅσον ἐχθρὸν καὶ φιλόνεικον. G. Dind.]

[Δογματολογία, ἡ, Dogmatum expositio. Sext. Emp. p. 528 : Τὰς ἐκείνων δογματολογίας ... πλασματώδεις ὑπαρχούσας.]

Δογματοποιέω, Decretum facio, Bud. p. 368, e Polyb. [1, 81, 4.]

[Δογματοποιία, ἡ, Dogmatum compositio. Ἡ Πλάτωνος δ., Aristob. ap. Euseb. Præp. ev. 13, p. 664, A. Hemst. Alcin. p. 123. Bast. Vita Maximi Confess. vol. 1, p. xxi. G. Dind. Greg. Nyss. t. 2, p. 672, D : Τὰς ἀτόπους ἐκείνας δογματοποιίας· conf. eund. t. 1, p. 190, A, et t. 2, p. 772, C. Locum Aristob. affert quoque Clem. Al. vol. 1, p. 411 Pott. Hase.]

Δόδρα, ἡ, Potio s. Jusculum ex eo dictum, quod e novem speciebus fieret, ut Auson. indicat hoc Epigr. [88] : Δόδρα ποτὸς καὶ ἀριθμός· ἔχω μέλι, οἶνον, ἔλαιον, Ἄρτον, ἅλας, βοτάνην, ζωμὸν, ὕδωρ, πέπερι. Quod quidam sic interpr. : Dodra vocor : quæ causa? novem C species gero : quæ sunt? Jus, aqua, mel, vinum, panis, piper, herba, oleum, sal. [Continuatur in codice Thuaneo sæc. x, ubi exstat : « Dodra ex dodrante est. Sic collige : Jus, aqua, vinum, Sal, oleum, panis, mel, piper, herba, novem. »] Dicitur igitur a dodrante; dodrans enim dicuntur novem unciæ.

Δοθιὴν, ῆνος, ὁ, Furunculus, tumor ἀποστηματώδης, e crassis humoribus in carnosis plerumque partibus consistens, mitis quidem quum solam cutem occupat, sed pervicax et malignus, ubi subter actis radicibus erumpit : ut Gorr. inter alia e Galeno tradit, qui geminam ejus differentiam facit, Κατὰ τόπ. 5 [vol. 13, p. 464]. Diosc. 1, 184, de ficubus : Καταπλαττόμενα δὲ ἑφθὰ λεῖα διαφορεῖ παρωτίδας, δοθιῆνας μαλάσσει, φύγεθλα πεπαίνει. Unde Plin. 23, 7 : Ad furunculos, panos, parotidas decoctæ illinuntur. Aristot. H. A. 3 : Δοθιήνων καὶ φυμάτων μεστός. Ap. Polluc. [4, 190] legitur, Δοθὴ τέρμινθος, φῦμα φλύκταιναν ἔχον. [Δοθιὴν, τέρμινθος Falckenb. recte.] Ap. Suidam vero, in Ms. etiam exemplari, Δοθίων, φῦμα φλυκταίνῃ ἐοικός· cum hoc exem- D plo, Ἔχουσα δοθίωνα ὑποφυόμενον ἄρτι. [Scrib. δοθιών. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 17, 20 : Φυλακτέον δὲ ὡς πολλοὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ διὰ τοῦ ω λέγουσι τὸ δοθιὼν, συναποφερόμενοι τῷ κνακιὼν καὶ ἀσιὼν καὶ Ἀνθεστηριὼν καὶ τοῖς τοιούτοις. Ejusdem terminationis forma, sed corrupta, ut videtur, ex δοθιὼν, apud Hesychium est Δολέων, ὁ δοθιήν (codex δὸοθίτην). Qui voc. δοθιὴν utitur s. v. Ἀμάνορες et Ὀλοφυκτίς. Alia corruptela in Gl. : Δοθίνη, Furunculus. G. D.] Sed valde suspectum mihi est illud Pollucis δοθὴ τέρμινθος, quum δοθιῆνα diversum esse tumorem a τερμίνθῳ pateat, ex his verbis Hippocr. Π. χυμῶν, et Epid. 6, [p. 1176, D, coll. p. 51, 39] : Οὔτε φαγεδαίνῃ οὔτε δοθιῆσιν οὔτε τερμίνθοισιν ἁλίσκονται. Ubi notandum est, Ald. edit. habere δοθίησιν, sed perperam procul dubio : quum alibi ap. eum legatur δοθιῆνες, ut Π. παθῶν, Χοιράδες, καὶ φύγεθλα, καὶ δοθιῆνες. Alioqui si ι subscriptum haberet, esset a sing. δοθίη. [Hippocr. p. 526, 17; Paul. Æg. 4, 23. Aristoph. Vesp. 1172 : Δοθιῆνι σκόροδον ἠμφιεσμένῳ. De accentu Herodian. l. c. p. 17, 1—14 : Δοθιὴν (co-

dex hic et infra per diphthongum δοθιήν)· οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὄνομα ὀξυνόμενον καθαρεύει κατὰ χρῆσιν Ἑλλήνων ... δῆλον ὅτι σημειώδης ὁ δοθιὴν παρ' Ἀττικοῖς λεγόμενος καὶ μὴ ἔχων πρὸ τοῦ η σύμφωνον. Τηλεκλείδης· Ὁ δ' ἀπ' Αἰγίνης νήσου χωρεῖ δοθιῆνος ἔχων τὸ πρόσωπον. Καὶ Ἕρμιππος ἐν Θεοῖς· Φήμης ἱερᾶς ἐξοιγνυμένης ὥσπερ πέπονος δοθιῆνος. Arcad. p. 9, 15.]

[Δοθιηνικός, ή, όν. Δοθιηνικὸν, Medicamentum contra furunculos, ap. Paul. Ægin. p. 142, 48. G. D.]

[Δοίαγμα, τό. De hoc voc. reponendo ap. Hesych. propter literarum seriem cogitabat Is. Vossius in gl. Δόγματα, ζητήματα, προστάγματα.]

Δοιάζω, Dubito: nam Hesych. δοιάσαι exp. διστάσαι [et βουλεύσασθαι], sicut et Ammonio δοιάσσατο est ἐδίστασε. || Consulto, Delibero: δοιάσατο [codex δοιδέατο] Hesychio ἐβουλεύσατο. [Ammon. p. 44: Δοάσσατο τοῦ δοιάσσατο διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ δοάσσατο σημαίνει τὸ ἔδοξε, τὸ δὲ δοιάσσατο ἀντὶ τοῦ ἐδίστασε. Ad quem Valck. Anim. p. 66, 67: « Fallitur Ammonius et quæ diversa credidit amice conspirant atque ab una, nisi fallor, origine descendunt. Sicuti a δίς διστάζειν, a δύω δυάζειν, ita a δοιός δοιάζειν, a δοός δοάζειν, quæ omnia Dubitandi potestatem habent. Vocabuli δοιὸς procul omni dubio vetusta forma et simplicior fuit δοὸς, quam agnovit Etymologus p. 289, 18: Δοὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι δοιός. Hinc δοάζειν et δοάζεσθαι. Suid.: Δοάζω, ἀμφιδόξω. Lege Δοάζω, ἀμφιδοξῶ. (Δοάζω præbet cod. Oxon.; ἀμφιδοξῶ correxit Kuster. G. D.) Hesychio non longe dissimilis menda adhæsit: Δοξάζει, ἀμφιδοξεῖ, διστάζει, δικάζει. Literarum ordo postulat: Δοάζει, In utramque partem cogitationem versat et animi dubius pendet. (De hoc l. HSt. in Ind.: « Δοάζει Hesych. exp. ἀμφιδοξεῖ, διστάζει, Dubitat: quo significatu et δοιάζει s. ἐνδοιάζει dicitur. Item δικάζει, Judicat: ut et δοάσσεται Idem affert pro δοξάζει, συμφέρον καταφαίνει: et δοάσσατο pro διενοήθη, ἐβουλεύσατο: item ἔδοξε. ») Formam mediam Δοάσσασθαι frequentavit Homerus, qui quoties διάνδιχα μερμηρίζοντας ... in scenam producit, toties ubi in alteram partem inclinasse videbantur, subjungere amat, Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι. Scholia cum Ammonio et aliis δοάσσατο interpr. ἔδοξε, et quidem recte. (Omittimus sequentia, quibus Valck. frustra annititur ut dubitationis quandam signif. Homerico illi δοάσσατο inesse demonstret, quam manifestum est nullam esse. Tum ita pergit:) Non male itaque Etymol. δοάσσατο reddidit ἐνεδοίασε atque idem esse credidit quod δοιάσσατο. Quæ de verbi origine submonuit, non minus aliena sunt quam quæ Apollonii Rh. scholiasta (δοάσσατο pro δίσατο dictum fingens) expromit ad 4, 14. Apud Apollon. 3, 769 Medea infortunia sua δοάσσατο, Animi dubia secum versabat. Δοιάζεσθαι apud eund. 4, 575: Λεύσσειν οὔρια δοιάζοντο. Schol. ἐστοχάζοντο, Dubitabundi conjectabant. Alibi forma diversa βουλὰς δοιάζειν 3, 817: Οὐδ' ἔτι βουλὰς δοιάζεσκεν, i. e. non amplius ἐνεδοίασε. » Apud eundem 3, 955: Ὁππότε δοῦπον ἢ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι. Schol.: Ἔδοξεν ἀκούειν παραδραμόντα. Τοῦ δὲ δοάσσαι τὸ θέμα δοάζω. Σημαίνει δὲ τὸ νομίσαι. Grammaticorum opiniones de etymologia Homerici δοάσσατο exposuit Etym. M. p. 281, 31: Ἀπὸ τοῦ δόσσω, ὥς φασί τινες· ἀλλ' ὤφειλεν εἶναι ὁ ἀόριστος α' ἔδοξα. Κυρίως οὖν τὸ μὴ ἐν μιᾷ γνώμῃ ἑστάναι, παρὰ τὸ δοιός δοιάζω ὡς ἵππος ἱππάζω, λίθος λιθάζω. Ὁ μέλλων δοιάσω ἐδοιασάμην ἐδοιάσατο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ Αἰολικῶς ἐδοιάσσατο καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι δοάσσατο. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ δοκῶ δοκάζω δοκάσσατο, ἀποβολῇ τοῦ κ· ὥστε οἱ μὲν ἔλλειψιν τοῦ κ, οἱ δὲ τοῦ ι· ἵνα μὴ παρ' ἄλλου ὡς καινὸν ἀκούσῃς. Οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ ἄλλοι. Δοάσσατο, ἔδοξεν. Δοιάσσατο, ἐδίστασεν. Conf. Eustath. p. 942, 1—5. Etymologiam illam alteram quamvis ineptam secutus HSt. dixit de hoc aoristo s. v. Δοκάζω. Locos Homericos consideranti, in quibus δοάσσατο legitur (Il. N, 458; Ξ, 23; Π, 652, Od. E, 474; Z, 145; K, 153; O, 204; Σ, 93; X, 338; Ω, 239) et δοάσσεται (Il. Ψ, 339: Ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δ. ἄκρον ἱκέσθαι κύκλου), clarum erit nihil aliud hoc verbo significari quam ἔδοξε et δόξῃ, i. e. non inter duas fluctuare aliquem opiniones, sed unam eamque non dubiam habere sententiam. Itaque non potest ab δοιός derivari nec prodest Apollonii Rhodii com- A parasse exempla, quem ex ll. supra positis apparet grammaticorum secutum errorem non solum δοιάζειν et δοάζειν perinde habuisse, sed etiam aoristo illo δοάσσατο inductum formas finxisse ab nemine veterum Epicorum usurpatas, δοάσσαι et δοιάζοντο. Rectius Buttmannus Lexil. vol. 2, p. 103 aoristum ἐδοάσσατο ejusdem esse stirpis conjicit cujus præsens superest δέατοι a grammaticis memoratum, sed ductum fortasse non aliunde quam ex imperfecto Homerico Od. Z, 242: Πρόσθεν μὲν γάρ δή μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι, νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε· ubi libri deteriores δόατ'. De quo dictum supra p. 930, B. Apparet ex his Ammonium, qui δοάσσατο et δοιάσσατο distinguenda esse præcipit, frustra reprehendi a Valckenario. || Δοιάζω ex δυάζω corruptum notabimus s. Δυάζω. G. Dind.]

[Δοίας, αντος, ὁ, Dœas. Steph. Byz.: Δοίαντος πεδίον Φρυγίας. Ἄκμονα γὰρ καὶ Δοίαντά φασιν ἀδελφούς· ἀφ' ὧν τε Δοιάντιον καὶ Ἀκμόνιον ἄλση. Δοίαντος πεδίον ap. Apoll. Rh. 2, 373, et πεδίον Δοιάντιον ib. 988 (male Δοιάντειον ap. Etym. M. p. 289, 15). Δάπεδον Δοίαντος B Nonn. Dion. 13, 516.]

[Δοιασμὸς, ὁ, Dubitatio. Schol. Eur. Or. 635 (625 Matth.): Ἐν δοιασμῷ ἦν ἀμηχανῶν διὰ τὴν τύχην. Boiss. Nisi ἐν ἐνδοιασμῷ scripsit. G. Dindorf.]

[Δοιδαλσὸς, ὁ, Dœdalsus, rex Bithynorum, apud Strabon. 12, p. 563. Δυδαλσὸς ap. Memnon. in Phot. Bibl. p. 228. V. *Transactions of the royal society*, vol. 1, part. 2, p. 35. G. Dind.]

[Δοῖδος lectio vitiosa. V. Λοιδός.]

Δοιδυκοποιὸς, ὁ, Pistillorum fabricator. [Plutarch. V. Phocion. c. 4.]

[Δοιδυκοφόβα, ἡ, Pistillum timens, podagra dicitur ab Luciano Tragop. v. 200, quia tinnitus ex pistilli in mortario collisione podagris permolestus, ut interpretatur Er. Schmidius.]

Δοίδυξ, υκος, ὁ [scrib. Δοῖδυξ, ut κῆρυξ et φοῖνιξ scribitur. Et sic ap. Polluc. 1, 245; 6, 90; 10, 104. G. D.], Pistillum, Radius, quo aliquid in mortario tunditur, miscetur, agitatur: i. q. ἀλετρίβανος, Pollux [6, 90]: cujus ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγὰς Eupolis περιαμφίδας nominavit. C [Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532, 30: Ὅτι ὁ τῆς θυίας τριβεὺς δοῖδυξ μὲν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομάζεται, ἀλετρίβανος δὲ παρὰ τῇ συνηθείᾳ καὶ οὐδὲν ἧττον παρὰ Ἀθηναίοις.] Aristoph. Eq. [984]: Εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤστην σκεύη δύω χρησίμω, δοῖδυξ οὐδὲ τορύνη, ubi schol. dicit, δοίδυκα esse σμικρὸν καὶ στρογγύλον: teres enim hoc instrumentum esse solet; at τορύνην esse κινητήριον χύτρας, quo ea, quæ in olla coquuntur, miscentur aut agitantur. Addit autem hic proverbium esse ἐπὶ τῶν σμικρῶν καὶ μὴ αὐξανομένων, ἀλλὰ μικρῶν μενόντων. Idem Pl. [710]: Παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον Παρέθηκε καὶ δοίδυκα καὶ κιβώτιον· addens [716] horum usum, quia φάρμακον Καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς· et, Ἐν τῇ θυείᾳ συμπαραμιγνύων ὀπόν. [Vesp. 937: Δοίδυκα, τυροκνῆστιν, ἐσχάραν, χύτραν. Etymologiam ineptam v. in Etym. M. p. 289, 8.]

Δοιή, ἡ, Dubium, Dubitatio, Quum duabus menti propositis viis, nescit utram sequi debeat. Hom. Il. I, [230]: Δείδιμεν, ἐν δοιῇ δὲ (ἐσμὲν) σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι D Νῆας. Callim. H. in Jov. [4]: Πῶς καί νιν Δικταῖον ἀείσομεν ἠὲ Λυκαῖον, Ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον. [Antagoras ap. Diogen. L. 4, 26: Ἐν δοιῇ μοι θυμός.]

[Δοίημα, τό.] Δοιήμασιν Hesych. exp. ἀποφάσεσι, γνώμαις. [Sic Musur. Codex contra seriem literarum δοίμασιν. Ex δοκήμασιν corruptum videtur Kustero.]

[Δοιός, ή, όν, Duplex. Callim. Epigr. 1, 3: Δοιός με καλεῖ γάμος. Antipat. Thess. in Anthol. Pal. 9, 46: Δοιῆς ἔμμορεν εὐτυχίης. Simias ib. 6, 113: Δοιὸν (κέρας) ἐπὶ χλωροῖς ἐστεφόμαν πετάλοις.] Δοιώ et plur. Δοιοί, poet. pro δύο, Duo. Hom. Il. Ω, [608]: Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς· E, [206]: Δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα. Hesiod. [Op. 430]: Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, Αὐτόγυον καὶ πηκτόν. [Aret. p. 61, 17: Χιτῶνες δοιοί· 64 extr.: Δοιαὶ δοχίες.] Athen. 11, [p. 491, F] scribit, τὸ δοιοὶ καὶ δοιαὶ significare τὸ κατ' ἀριθμὸν εἶδος, τὸ δύο, ut, Δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. Ibid. addit significare etiam τὸ συμφυὲς καὶ τὸ συνεζευγμένον κατ' ἀριθμὸν, ut, Δοιοὺς δ' ἄρ ὑπήλυθε θάμνους,

Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας, ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης. [Lycophr. 147 : Δοιὼ ... λύχους. Quod δύω scribendum. G. Dind.]

[Δοιοτόκος, ἡ, Duo s. Geminos pariens. Apollonides in Anth. Pal. 7, 742 : Κούρους δοιοτόκῳ νηδύϊ γειναμένη. Nam sic Salmas. scripturam codicis correxit δυστόκωι. Jacobs. διssoτόκῳ.]

[Δοῖτρον. V. Δροίτη.]

Δοκάζω, i. q. δοκεύω, sed parum usitatum. Videtur certe Sophro ap. Demetr. Phalar. [c. 151] πλόον δοκάζων dicere pro Navigandi tempus observans vel expectans. [Hesych. : Δοκάζει, μένει, ἐπιτηρεῖ, δοκεῖ, προσδοκᾷ. Ἐδόκαζεν, ἀπεδέχετο.] Sed ap. Theocr. [1, 150] δοκασεῖς, Dor. pro δοκάσεις, a δοκάζω, est pro Putabis, Arbitraberis. [Immo futurum est verbi δοκέω.] At δοάσσατο per sync. dicit Hom. cum ascititio σ, pro Visum est, tanquam a δοκάζομαι retinente signif. τοῦ δοκῶ, pro Videor : Il. N, [458] : Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν. || Ap. Apoll. Rh. [3, 770] : Ἑζομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο, Statuit, Decrevit. [V. Δοιάζω].

Δοκάλια, Hesychio καλά, [ἄριστα,] ἀγαθά, Pulcra, Bona. [Lectio corrupta. Δόκιμα Ruhnken.]

[Δοκανη, ἡ.] Δοκάνην Hesych. [ubi codex δοκὰν] exp. θήκην, Loculum, Conditorium : mox tamen subjungens, δοκάνας esse τὰς στάλικας, αἷς ἵσταται τὰ λίνα [δεινὰ codex], ἢ καλάμους, Varos, quibus eriguntur et tolluntur retia, vel arundines. [Quod addit Hesych., ἢ κάλαμον, in mente habuit δόνακας. Schneid.]

[Δόκανον, τό.] Δόκανα in agro Lacedæmonio τάφοι quidam dicti fuerunt παρὰ τὸ δέξασθαι τοὺς Τυνδαρίδας, teste Suida et Etym. [M. p. 283, 5.] Sed hic affert et aliud etymon, nimirum δόκανα dicta παρὰ τὸ δοκεῖν, utpote φαντασίαν ἔχοντα τάφων ἀνεῳγμένων : verum ea nominis ratio minus est consentanea. Meminit Plut. quoque horum δοκάνων, Περὶ φιλαδ. [p. 478, A, ex eoque Eustath. p. 1125, 59] : Καὶ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα Σπαρτιᾶται δόκανα καλοῦσιν· ἔστι δὲ δύο ξύλα παράλληλα δυσὶ πλαγίοις ἐπεζευγμένα· καὶ δοκεῖ τῷ φιλαδέλφῳ τῶν θεῶν οἰκεῖον εἶναι τοῦ ἀναθήματος τὸ κοινὸν καὶ ἀδιαίρετον. [|| Trabs. Nicetas in cod. Græcobarb. p. 364, B : Τά τε περὶ τὴν θάλασσαν τείχη διὰ δοκάνων (ubi alii libri δοκῶν) ὕψωσε. Idem in Manuele lib. 5, p. 106, D : Τὰ τῶν πύργων δοκανώματα. Ducang.]

[Δοκάριον, Assarium, Gl. « Trabs. Nicet. Chon. Hist. p. 400, C, ex cod. barbarogr. : Ξύλα μεγάλα κείμενα δοκάρια. » Ducang. Idem cod. ib. p. 251, A : Μετὰ μεγάλων ξύλων δοκαρίων, quod Nicetas dixit μεγίστοις σκόλοψιν. G. Dindorf.]

Δοκάω inusitatum, ut opinor. [Et in Ind. :] Δοκάειν, Hesychio τηρεῖν, φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν, προσδοκᾶν, Observare, Expectare. [Lectio vitiosa pro δοκεύειν.]

[Δοκειανὸς, ὁ, Docianus, Isaaci Comneni ex sorore nepos, ap. Annam Comn. 1, p. 8. G. Dind.]

Δοκεύω, Observo, Insidior [Hesych. : Δοκεύειν (cod. δοκάειν), τηρεῖν, φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν], a δοκῶ, quia observamus cum et ei insidiamur, quem in manus nostras venturum putamus. Hom. Il. N, [545] : Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα, μεταστρεφθέντα δοκεύσας, Οὔτασ' ἐπαΐξας. Sic Π, [313] : Ἐφορμηθέντα δοκεύσας· Ψ, [325] : Καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει, i. e. ἐπιτηρεῖ. [Eurip. Bacch. 982 : Μάτηρ πρῶτά νιν ... ὄψεται δοκεύοντα. Apoll. Rh. 2, 1269 : Τόθι κῶας ὄφις εἴρυτο δοκεύων. Theocr. 9, 26 : Ὄστρακον, ᾧ κρέας αὐτὸς σιτήθην πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας. Lycophr. 1168 : Πᾶς γὰρ Ἁλιεὺς ἀνὴρ κόρας δοκεύσει, πέτρον ἐν χεροῖν ἔχων. Orph. Arg. 894 : Ῥᾶστα περὶ φρεσὶ δ' ἧσι δοκεύομεν ... « Δοκεύειν, quod pro Observare, Videre, Nonnus fere singulis paginis usurpat, tum etiam Manetho 6, 137, et Christodorus 287, Julian. Ægypt. in Anth. Pal. 9, 763, Irenæus ib. 5, 253, Cometas ib. 9, 597, Agath. ib. 11, 482, 9, Putare significat apud recentissimos scriptores, Coluthum 258, Christodor. 157, 161, 180, 336, 395. Et ita noster hic et infra 1087 : Οὐκέτι δὲ προφυγεῖν ἐδοκεύομεν αἰπὺν ὄλεθρον. » Hermann. p. 823.] Exp. interdum et Expecto. [Hesych. : Δοκεύειν, ... προσδοκᾶν. Δοκεύων, ἐκδεχόμενος.] Est autem poeticum. Data vero fuit significatio participii δοκεύειν [δοκεύων] participio passivæ vocis δεδοκημένος, a δοκέομαι, alioqui nihil tale significante. Est enim δεδοκημένος, Qui observat, Qui stat in insidiis. Hom. Il. O, [730] : Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' εἱστήκει δεδοκημένος· ubi Eustath. venatorum esse verbum tradit, feram expectantium. Unde Προδοκὴ, inquit, Angustus locus, qui insidiantibus est aptus. Lat. Subsessa, ut quidam scribunt. Unde Il. O, [745] : Δεδεγμένος ὀξέϊ δουρί. Hæc Eust., confundens certe diversas verborum origines. [Et in Ind. :] Δεδοκημένος, i. q. δοκῶν s. δοκεύων, h. e. ἐπιτηρῶν, ἐνεδρεύων, vel etiam ἐκδεχόμενος, Observans, Insidians, Excipiens. Hesiod. Scut. [214] : Ἧστο δ' ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος. Apoll. Rh. 2, [406] : Ἀμφὶς ὀπιπτεύει δεδοκημένος. Derivant nonnulli a δοκέω, sed a δοκάω quoque deduci queat, unde comp. προσδοκάω. [Δεδοκημένος præteritum est verbi δέχομαι, de quo v. p. 1032, B. Pro eo δοκεύμενος dixisse videtur Orph. Argon. 1359 : Χάλκειον τριγίγαντα δοκεύμενοι.]

Δοκέω, ήσω, ηκα, sed usitatius ξω et ξα, Videor : et δοκεῖ μοι, Videtur mihi. Hom. [Il. M, 215, N, 735 : Ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·] Od. Θ, [388] : Ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι. [Æsch. Prom. 959 : Μή τί σοι δοκῶ ταρβεῖν ... τοὺς θεούς.] Sic in prosa passim cum infin. Xenoph. : Δοκεῖς δέ μοι καὶ αὐτὸς τοῦτο γινώσκειν. Plato De rep. 2 : Δοκῶ μοι ἀδύνατος εἶναι. Isocr. : Ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅπαντες ἐπιθυμεῖν. Et impers., Δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι. [Plato Phædr. p. 228, C, Phædro dicenti, Ὥς μοι δοκεῖς σὺ οὐδαμῶς με ἀφήσειν, respondet Socrates : Πάνυ γάρ σοι ἀληθῆ δοκῶ. Quocum Heindorf. contulit Rep. 8, p. 567, D : Κηφῆνας ... δοκεῖς αὖ τινάς μοι λέγειν ... Ἀληθῆ γὰρ ... δοκῶ σοι. Participio, Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν, Soph. Œd. T. 126. || Οὐ vel μὴ δοκεῖν, Dissimulare. Herodot. 1, 10 : Οὔτε ἀνεβόησεν αἰσχυνθεῖσα οὔτε ἔδοξε μαθέειν. Plato Euthyphr. p. 5, C : Οὗτος σὲ μὲν οὐδὲ δοκεῖ ὁρᾶν. Eurip. Hipp. 463 : Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα μὴ δοκεῖν ὁρᾶν· ad quem l. Valck. : « In talibus dictis δοκεῖν idem est ac προσποιεῖσθαι, *faire semblant*, Simulare. ... Xenoph. Hell. 4, 5, 6 : Ἀγησίλαος μάλα μεγαλοφρόνως τούτους μὲν οὐδ' ὁρᾶν ἐδόκει. Rem eandem narrans Plut. in Ages. c. 22 : Προσεποιεῖτο μήτε ὁρᾶν αὐτοὺς μήτε ... In Aristoph. Eq. 1143 : Οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν, redditur ab schol. οὐδὲ προσποιούμενος εἰδέναι. Similiter Pac. v. 1051 : Μὴ νῦν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν. Hinc explicandus in Lysistr. 179. Athenæo 4, p. 163, E, Diodorus memoratur Aspendius Πυθαγορικὸς δόξας εἶναι, Qui videri voluit P.; Timæo dicitur ib. F : Τοῖς Πυθαγορείοις πεπλησιακέναι προσποιηθείς. Xenarchus com. ib. 6, p. 225, D : Καιρίαν δ' εἰληφέναι δόξας καταπίπτει καὶ λιποψυχεῖν δοκῶν. Eupolis ib. p. 236, F. » || De somniantibus. Herodian. p. 434 ed. Piers. : Ἔδοξα ἰδεῖν· οὕτως ἐρεῖς ἐπὶ ὀνείρατος. Εὐριπίδης (Or. 408)· Ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας, etc. Æsch. Pers. 181 : Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε ... εἰς ὄψιν μολεῖν. Aristophan. Vesp. 15 : Ἐδόκουν αἰετὸν ... ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα φέρειν ἐπίχαλκον. Plato Theæt. p. 158, C : Ὅταν δὴ ὄναρ ὀνείρατα δοκῶμεν διηγεῖσθαι. Eurip. Iph. T. 44 : Ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ τῆσδ' ἀπαλλαχθεῖσα γῆς οἰκεῖν ἐν Ἄργει. || De reis criminis vel suspectis vel manifestis Demosth. p. 643, 25 : Ἂν δ' ἁλῷ καὶ δοκῇ τοὔργον εἰργάσθαι· 629, 17 : Τοὺς ἑαλωκότας καὶ δεδογμένους (var. lect. δεδειγμένους) ἀνδροφόνους. V. Taylor. ad Lysiam p. 136 ed. Reisk. Similiter Thucyd. 2, 21 : Ἡ φυγὴ αὐτῷ ἐγένετο ἐκ Σπάρτης δόξαντι χρήμασι πεισθῆναι τὴν ἀναχώρησιν· 5, 17 : Διὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ποτὲ μετὰ δώρων δοκοῦσαν ἀναχώρησιν· ubi libri multi et schol. vitiose δόκησιν. Μετ' ἀρετῆς δοκούσης 3, 10. || Scholiastæ hoc verbo, et præcipue imperfecto, utuntur ubi verba scriptorum ex conjectura interpretantur. Schol. Aristoph. Ach. 1169 : Ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ψήφισμα πεποιηκέναι ... Schol. Soph. Œd. C. 92 : Ἐδόκουν γὰρ τότε Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀλλήλους διαφέρεσθαι. Cujusmodi in ll. verti interdum potest, Dicitur, Fertur. Similiter Polyb. 9, 43, 2 : Δοκεῖ μὲν εἰς τὴν ἐρυθρὰν ἐμβάλλειν θάλατταν, οὐ μήν ἐστι γε τοῦτο, aliisque ll. quos v. ap. Schweigh. Lex. p. 166. || Δοκεῖν et εἶναι opposita. Æsch. Sept. 592 : Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει. Phalaris Epist. 119, p. 340 : Οὔτε δοκοῦντος οὔτε ὄντος ἀδίκου. Plato Gorg. p. 527, B : Μελετητέον οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ εἶναι. V. Boisson. ad Philostr. p. 555. Δοκεῖν et βούλεσθαι Eurip. Iph. A. 338 : Τῷ δοκεῖν μὲν οὐχὶ χρῄζων, τῷ δὲ βούλεσθαι θέλων. || Δοκεῖν φαίνεσθαι. Plato Rep. 2, p. 381, E : Οἱ θεοὶ ...

ἡμῖν ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς παντοδαποὺς φαίνεσθαι ἐξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες. Xenoph. Mem. 2, 1, 22 : Ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι. Ib. 3, 1, 4; Himer. 4, 9, p. 103. Hæc exx. collegit Heindorf. ad Plat. Phædr. p. 261, D : Ὥστε δοκεῖν φαίνεσθαι τοῖς ἀκούουσι τὰ αὐτὰ ὅμοια καὶ ἀνόμοια, ubi δοκεῖν omittunt libri optimi.] Item cum negatione, Ἔδοξέ μοι μὴ δρᾷν ταῦτα, Visum est mihi hæc non facere, i. e. Censui hæc non esse facienda. Vel inverso Græco loquendi genere, Hæc mihi non visa sunt facienda. Sed in præsenti, Δοκεῖ μοι μὴ δρᾷν ταῦτα, non item ad verbum reddas, Videtur mihi non facere hæc, sed Videntur mihi hæc non facienda, Non censeo etc. Ταῦτα ἔδοξε Κικέρωνι, Plut., Hæc Ciceroni probabantur. [Æsch. Sept. 1025 : Τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει· Suppl. 605 : Ἔδοξεν Ἀργείοισιν οὐ διχορρόπως. Eur. Hec. 110 : Λέγεται δόξαι σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ σφάγιον θέσθαι· Ion. 492 : Τὸν ἄπαιδα δ' ἀποστυγῶ βίον, ᾧ τε δοκεῖ, ψέγω. Ἔδοξε usitatum de senatus, populi aliorumque collegiorum decretis voc. est, Ἔδοξε τῇ βουλῇ, τῷ δήμῳ, τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. V. exx. inscriptionum apud Bœckh. vol. 1, p. 116 seqq. Thucyd. 4, 118; Andocid. De myster. p. 220. Aristoph. Thesm. 372 : Ἔδοξε τῇ βουλῇ τάδε τῇ τῶν γυναικῶν. G. Dind.] Et τὸ δοκοῦν τινὶ, Quod alicui probatur, Quod alicui placet. [Evenus apud Athen. 9, p. 367, E : Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἐστὶν, ἐμοὶ δὲ τάδε. Æsch. Sept. 1005 : Δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ δήμου προβούλοις. Soph. Aj. 1050 : Δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ' ὃς κραίνει στρατοῦ· nisi hic λόγον repetendum ex v. præced., Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον; Plato Rep. 1, p. 349, A : Τὰ δοκοῦντα περὶ τῆς ἀληθείας λέγειν. Τὰ δοκοῦντα τοῖς νόμοις Jo. Malal. p. 384, 12.] Unde κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, vertitur etiam Pro suo arbitratu. [Et πρὸς τὸ δ., Plut. V. Pericl. c. 1.] Et Plut. Themist., Γίνεται τὸ δοκοῦν ἐκείνοις, Res illorum arbitrio geritur. Apud Thuc. autem [1, 84], Παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν, Supra nostram opinionem. [2, 79 : Προσιππεύοντες ᾗ δοκοῖ προσέβαλλον, quod schol. interpr. καθ' ὃ μέρος ἐνομίζετο αὐτοῖς συμφέρειν. Plato Rep. 6, p. 487, E : Τὸ σοὶ δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκούοιμι. Plur. Demosth. p. 9 : Τά γ' ἐμοὶ δοκοῦντα. Plut. Mor. p. 202, F; 1115, C.] Nonnunquam vero velut per parenthesin inseruntur εἰ δοκεῖ et ἐμοὶ δοκεῖν, pro Si placet, Si ita videtur : et Ut mihi quidem videtur, Meo quidem judicio. Plut. [Mor. p. 164, D] : Διαλύωμεν, εἰ δοκεῖ, τὸ συμπόσιον. [Soph. Phil. 1402 : Εἰ δοκεῖ, στείχωμεν.] At ἐμοὶ δοκεῖν pro ὡς ἐμοὶ δοκεῖν dicitur : vide Bud. p. 363. [Δοκέειν ἐμοὶ Herodot. 1, 172. Ἐμοὶ δοκέειν 3, 45. Ὡς ἐμοὶ δοκέειν 2, 124. Æsch. Pers. 246 : Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖν, τάχ' εἴσει... Soph. El. 410 : Ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί. Pausan. 3, 37, 3. Thucyd. 8, 64 : Δοκεῖν δέ μοι. Pausan. 3, 21, 1. Id. 5, 27, 5 : Δοκεῖ μοι δὴ, τοῦ Ὀνατᾶ μαθητὴς ἢ παῖς ὁ Καλλιτέλης ἦν. Ὡς ἐμοὶ δοκεῖ Æschyl. Sept. 369. Δοκῶ μοι, Ut mihi videtur. Lynceus ap. Athen. 4, p. 129, A : Ἐπεισβάλλουσιν αὐλητρίδες... ἐμοὶ μὲν γυμναὶ δοκῶ. Plotin. Enn. 1, 6, 8 : Ὡς πού τις μῦθος δοκῶ μοι αἰνίττεται. Hæc et alia quædam attulit Schweigh. ad Athen. 1, p. 28, E (vol. 1, p. 213), quibus adde Plat. Theag. p. 121, D: Δοκῶ γάρ μοι, τῶν ἡλικιωτῶν τινὲς αὐτοῦ... διαταράττουσιν αὐτόν. Strabon. 10, p. 452 : Μετωνόμασαν Λευκάδα ἐπώνυμον, δοκῶ μοι, τοῦ Λευκάτα.] || Item pass. interdum δοκεῖσθαι, sicut et δοκεῖν, pro Videri et censeri [Præsenti utitur Thucyd. 3, 10 : Μετ' ἀρετῆς δοκούσης· quod schol. interpr. τῆς δοκουμένης καὶ νομιζομένης ὄντως ἀρετῆς], ut Bud. p. 362 e Plat., Οὕτω δέδοκταί μοι, Sic statui, Sic decretum est mihi, Sic censeo. [Soph. Phil. 1277 : Οὕτω δέδοκται;] Δέδοκταί μοι κατθανεῖν [Eurip. Iph. A. 1375], Certo statutum est mori, Certa stat sententia mori. [Æsch. Suppl. 601 : Εὖ τὰ τῶν ἐγχωρίων δήμου δέδοκται παντελῆ ψηφίσματα. Sophocl. Phil. 990 : Ζεὺς ᾧ δέδοκται ταῦτα. Aliter Herodot. 4, 68 : Δέδοκται τοῖσι πρώτοισι τῶν μαντίων ἀπόλλυσθαι, ubi significat, Constitutum est ut vates morte plectantur. 6, 109 : Δέδοκται τὰ πείσονται. Plato Leg. 7, p. 799, E : Δεδόχθω τὸ ἄτοπον τοῦτο.] Δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ap. Dem. et alios, Decretum vel Statutum esse a senatu et a populo. Hinc τὰ δεδογμένα, Decreta, Placita : quæ et δόγματα. Sed δέδοκται redditur et verbo Convenit; ut δέδοκται ἡμῖν, Convenit inter nos. [Particip. Soph. OEd. C. 1431 : Οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα; Antig. 576 : Δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν. Eur. Heracl. 1 : Πάλαι ποτ' ἐστὶ τοῦτ' ἐμοὶ δεδογμένον. Plato Leg. 5, p. 781, C : Ὅπου μηδὲ ξυσσίτια ὑπάρχει τοπαράπαν δεδογμένα κατὰ πόλιν εἶναι. Xenoph. Cyrop. 6, 2, 9. Aor. τὸ δοχθὲν codex Vat. præbet ap. Dionys. A. R. 4, 84 : Ἐάν γε πρότερον τὰ δόξαντα τῷ συνεδρίῳ μαθόντες ἐπικυρώσητε τὸ δοχθὲν, ubi vulgo τὸ ταχθὲν recte legitur.] Quæ interpr. et activo δοκεῖν alicubi convenit; ut Xen. Hell. 2, [1, 1] : Οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκοι, κάλαμον φέρειν ἐδόκει, Convenerat inter eos, Constitutum erat inter eos, ut gestarent calamum. || Et δόξαν partic. absolute, Quum convenisset, visum esset. Herodot. [2, 148] : Δόξαν δέ σφι ἐποίησαν λαβύρινθον. Thuc. : Καὶ δόξαν αὐτοῖς ἐχώρουν ἐς τὸ τεῖχος. [Conf. 8, 79.] In quibus ll. sunt qui δόξαν σφι vel αὐτοῖς vertant, Ex eo placito. Et Lucian. [Nigr. c. 2] : Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν φιλόσοφον, ἕωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, pro Quum statuissem visere, Bud. Dicitur et δόξαν δὲ ταῦτα, a Plat. [Protag. p. 314, C : Δόξαν ἡμῖν ταῦτα ἐπορευόμεθα], et Xen. [Anab. 4, 1, 13] pro Quum de his convenisset. [Duo codd. δόξαντα δὲ ταῦτα.] Item plur. Hell. 3, [2, 19] : Δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθε. [Plato Ep. 7, p. 347, B : Ταῦτά μοι δόξαντα εἰς τὴν ὑστεραίαν εἶπον πρὸς Διονύσιον ὅτι δέδοκταί μοι μένειν. Andocid. p. 11, 16 : Δόξαντα δὲ ὑμῖν ταῦτα εἵλεσθε ἄνδρας εἴκοσι.] || Dicunt etiam miro quodam loquendi genere, Δοκῶ μοι ποιήσειν τοῦτο, non pro Videor mihi facturus hoc, ut sonat ad verbum; sed potius pro Certum mihi est hoc facere. Tale est δοκῶ μοι ἐπιγράψειν, Lucian. Et δοκῶ μοι παραλείψειν. Æschin. [p. 61, 8] : Ταῦτά μοι δοκῶ ὑπερβήσεσθαι. Cui similem hunc l. Gregorii : Τὰ οὖν ἄλλα παρήσειν μοι δοκῶ, Bud. interpr. Reliqua igitur prætereunda mihi esse censeo. Idem tamen Bud. δοκῶ in tali quodam Luciani l., Δοκῶ μοι ποιήσειν, interpr. Existimo me facturum; nam et δοκῶ pro Existimo sumitur, ut mox docebitur. In quo tamen illi non assentior; sicut nec in hoc δοκῶ Xenophontis, Τοιαῦτα διαλεχθεὶς αὐτῇ δοκῶ μεμνῆσθαι· nec enim hic pro Existimo accipi crediderim, sed potius esse δοκῶ pro ἐμαυτῷ δοκῶ, quo Dem. utitur. [Aristoph. Pl. 1186 : Τὸν οὖν Δία τὸν σωτῆρα καὐτός μοι δοκῶ χαίρειν ἐάσας ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν· Ecl. 170 : Αὐτὴ γὰρ ὑμῶν ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ. Aristid. vol. 1, p. 519 : Ἐάσειν μοι δοκῶ. Quem l. Schæf. contulit ad Dionys. De comp. verb. p. 54 : Ταῦτα μὲν οὖν ἐάσειν μοι δοκῶ κατὰ τὸ παρόν. Cum infin. aoristi Aristophan. Av. 671 : Ἐγὼ μὲν αὐτὴν καὶ φιλῆσαί μοι δοκῶ. Nisi κἂν scripsit. Sic Isæus De her. Menecl. p. 21 ed. Bekk. : Ἡδέως δ' ἄν μοι δοκῶ (codd. ποθῶ) τούτου πυθέσθαι.... Xenoph. Cyrop. 8, 7, 25 : Ἡδέως δ' ἄν μοι δοκῶ κοινωνῆσαι. Cum infin. præsentis Aristoph. Vesp. 177 : Ἀλλ' εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ. Plato Phædri p. 230, E : Ἐγὼ μέν μοι δοκῶ κατακεῖσθαι, ubi var. lect. κατακείσεσθαι. Xenoph. OEc. 6, 11 : Ταῦτά μοι δοκῶ ἡδέως ἑκάτερα ἀκούειν σου. Sine pronomine Æsch. Sept. 650 : Γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς. Lucian. Ner. c. 9 : Ἐδόκει Νέρων τραγῳδοὺς νικᾶν, Placebat Neroni : nisi Νέρωνι scripsit.] || In aliqua existimatione sum, eo modo, quo Gall. dicimus *Homme d'apparence*, q. d. Homo apparens : pro eo sc., qui apparet et videtur esse aliquid supra ceteros. Sic ap. Eur. [Hec. 298] οἱ δοκοῦντες opp. τοῖς ἀδοξοῦσι : sicque Paul. [Ad Gal. 2, 2] part. δοκοῦντες usus est. Vide Bud. Comm. p. 363. [Eurip. Troad. 608 : Ὁρῶ τὰ τῶν θεῶν ὡς τὰ μὲν πυργοῦσ' ἄνω τὸ μηδὲν ὄντα, τὰ δὲ δοκοῦντ' ἀπώλεσαν· Heracl. 897 : Τερπνὸν δέ τι καὶ φίλων ἄρ' εὐτυχίαν ἰδέσθαι τῶν πάρος οὐ δοκούντων. Plato Gorg. p. 472, A : Ὑπὸ πολλῶν καὶ δοκούντων εἶναί τι· Euthyd. p. 303, C : Τῶν σεμνῶν καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει. Epist. ad Gal. 2, 2 et 6. Epiphan. vol. 2, p. 107, D : Ἕλληνες οἱ δοκοῦντές τι εἶναι ἐν ἑαυτοῖς. Ὁ δοκῶν vel οἱ δοκοῦντες ap. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 75, A; 90, A; 96, C, al.]

|| Existimo, Puto. [Hom. Il. H, 192 : Ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἕκτορα. Herodot. 1, 8 : Οὐ γάρ σε δοκέω πείθεσθαί μοι λέγοντι. Ib. 11 : Οὐδὲν δοκέων αὐτὴν τῶν πρηχθέντων ἐπίστασθαι. Soph. El. 78 : Ἔδοξα... τινὸς ὑποστε-

νούσης ἔνδον αἰσθέσθαι· Phil. 14 : Σόφισμα τῷ νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ.] Eur. [Or. 259] : Ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν, ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι. [Hecub. 490 : Δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος.] Xenoph. : Σὺ δὲ σαυτὸν φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν; Dem. : Ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν ταῦτα πάσχειν ἐδόκουν. Sic Plato De rep. 5 : Οὐκ ἔστι κακὴ παῦλα ταῖς πόλεσι, δοκῶ δὲ οὐδὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει. Lucian. [Dial. mar. 1, 4] : Ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. [Cum περὶ Herodot. 9, 65 : Δοκέω δὲ, εἴ τι περὶ τῶν θείων πρηγμάτων δοκέειν δεῖ...] Quin et pass. Δοκεῖσθαι, pro Existimari, Putari, et δοκούμενον, Quod existimatur, Bud. e Plat. Idem pro Existimari et suspectum esse, ut καταδοκεῖσθαι, affert ex Antiphonte. Δοκεῖν exp. etiam Reputare Soph. Aj. [942] : Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. [Δοκῶ, Opinor, mediæ orationi inseritur. Æsch. Prom. 289 : Τό τε γάρ με δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει. Ὡς δοκῶ Plato Phædr. p. 264 extr. Δοκῶ μὲν Eur. Suppl. 771 : Δοκῶ μὲν, αὗταί γ' εἰσὶν αἱ διδάσκαλοι, ubi Hermann. similes indicavit ll., Sophoclis El. 59, 546, OEd. C. 992. Δοκεῖς Plato Leg. 3, p. 687, E : Τότε, δοκεῖς, παῖς πατρὶ συνεύξεται; Πῶς δοκεῖς; Quomodo putas? Eur. Hec. 1160 : Κᾆτ' ἐκ γαληνῶν πῶς δοκεῖς προσφθεγμάτων... κεντοῦσι παῖδας· Hipp. 446 : Τοῦτον λαβοῦσα πῶς δοκεῖς καθύβρισεν. Aristoph. Plut. 742 : Οἱ δ' ἐγκατακείμενοι... πῶς δοκεῖς τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο. Et liberiore collocatione verborum Ach. 24 : Πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν; Πόσον δοκεῖς Eccles. 399 : Κᾆπειθ' ὁ δῆμος ἀναβοᾷ πόσον δοκεῖς. Ejusdem generis est quod ex Alciphronis epistola inedita affert Valcken. ad l. Hippolyti, Θριδακίναι καὶ σέλινα, ἡλίκαι δοκεῖς θριδακίναι.] || Δοκήσω autem ap. Aristoph. [Nub. 562] legitur, sicut et δόκησα pro ἐδόκησα ap. Hom. [Od. Υ, 93. Ἐδόκησαν Pind. Ol. 13, 79. Δοκησάτω Æsch. Sept. 1036.] Sic [δοκήσας Aristoph. Ran. 1485, ad quem l. respicit Antiattic. p. 89, 18;] δοκῆσαν Eur. [Suppl. 129. Δεδόκηκε Æsch. Eum. 309. Δεδόκησαι Aristoph. Vesp. 726. Δοκηθέντα Eurip. Med. 1417, Alc. 1164, et alibi. Omninoque poetæ non raro his formis utuntur metri gratia. Suspectum est δεδόκηται ap. Herodot. 7, 16, cui ex libris quibusdam δέδοκται restituendum, qua forma alibi utitur.] Itidem vero a Καταδοκοῦμαι est part. καταδοκηθεὶς ap. Antiph. [Participii crasin Atticam δοκεῖν pro δοκοῦν memorat gramm. in append. ad Gregor. Cor. p. 678. Quem in errorem ductum esse formula ἐμοὶ δοκεῖν suspicatur Buttm. Gr. vol. 1, p. 510. Auctoritatem aliquanto certiorem habet δεῖν ex δέον contractum, de quo v. supra p. 1036, B. G. Dind.]

Δόκη, ἡ, Hesychio non solum δόκησις [Opinio. Æschyl. Agam. 421 : Πάρεισιν δόξαι φέρουσαι χάριν ματαίαν. De metro hujus versus constat e versu strophico, ⏑–⏑– | ⏑–⏑–– | ⏑–⏑––. Scrib. igitur δόκαι cum Hermanno, vel potius δοκαὶ, si recte præcipit Arcadius p. 106, 21 : Τὰ εἰς κη ἰαμβικὰ ἀσυνάλειπτα, εἰ μὲν τῷ ο παραλήγοιτο, ὀξύνεται ῥηματικὰ ὄντα, πλέκω πλοκὴ, δέκω δοκὴ ἡ ὑπόνοια. G. D.], sed et δοχὴ, Exceptio, a verbo δέχομαι. || Δόκαι Hesychio sunt ἐνέδραι, παρατηρήσεις, Insidiæ, Observationes. [Idem : Ἐν δόκῃ, ἐν ἐπιβουλῇ. Conf. Δόκος et Ἔνδοκος. G. D. Ap. Thalassium quoque Cent. p. 1185, B, videtur esse i. q. δοχή : Ἡ δ. γνώσεως ἀποδιώκει λύπην. Hase.]

[Δοκηκῶ. Hesych. (inter Δοκῶν et Δοκιμαίνονται) : Δοκηκῶ, ἀντὶ τοῦ δοκῶ. Ἔπαιξε δὲ Ἕρμιππος ἐν Ἀρτοπώλισι. Sic codex et edd. Ald. et Junt. : posteriores Δοκικῶ.]

[Δόκημα, τὸ, Visio. Eurip. Herc. F. 111 : Δόκημα νυκτερωπὸν ἐννύχων ὀνείρων· Troad. 411 : Τὰ σεμνὰ καὶ δοκήμασιν σοφὰ, Specie, non re vera. Sim. fr. Erechth. ap. Stob. Floril. 76, 12 : Θετῶν δὲ παίδων ποῦ κράτος; τὰ φύντα γὰρ κρείσσω νομίζειν τῶν δοκημάτων χρεών, i. e. τῶν δοκούντων, Qui videntur filii esse. Ex his ll. Porsonus emendavit Iph. T. 176 : Ἔνθα δοκήμασι κεῖμαι σφαχθεῖσ' ἁ τλάμων, ubi libri δοκίμα. Opinio, Herc. F. 771 : Δοκημάτων ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς.]

Δοκησιδέξιος, ὁ, ἡ, Qui sibi acutus videtur, Bud. ex Athen. [3, p. 122, E, in fr. Pherecratis] : Εἴποι τις ἂν τῶν πάνυ δοκησιδεξίων. Vult autem hæc [composita δοκησι—] esse a δόκησις derivata : alioqui a δοκῆσαι potius, unde et δόκησις, derivari dixissem. [Pollux 4, 9 : Καὶ μέντοι καὶ δοκησίνους, ἢ καὶ δοκησιδέξιοι, Καλλίας εἴρηκεν ὁ κωμικός.]

Δοκησίνους, ὁ, ἡ, Polluci [4, 9] Qui sibi prudens

A esse videtur, Qui de sua mente opinionem concipit.

[Δόκησις, εως, ἡ (a verbo δέχομαι), Receptio, Acceptio. Δόκησις δώρων, i. q. δωροδόκησις, scholiastæ Thucydidis error, de quo v. s. v. Δοκέω. Hesych. : Δ., σκοπὴ, ἀπάντησις, ὑπόληψις. Postrema explicatio ad δόκησις ab δοκεῖν derivatum pertinet, priores duas ad alterum illud δόκησις esse referendas hæc ostendit ejusdem gl. : Δοκὸς, σκοπὴ, προσδοκία. G. Dind.]

Δόκησις, εως, ἡ, Opinio. [Suid. : Δ., ὑπόνοια· ἢ τὸ μὴ ὂν, νομιζόμενον δὲ, ὅ ἐστι φαντασία καὶ σκιὰ καὶ ὄναρ. (Similiter Hesych.) Δόκησις ἀληθείας, περιφραστικῶς ἡ ἀλήθεια παρὰ Θουκυδίδῃ (2, 35). Hesych. : Δ., ... ὑπόληψις. Soph. Trach. 426 : Ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται, δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον· OEd. T. 681 : Δόκησις ἀγνὼς λόγων ἦλθε. Eur. Hel. 36 : Καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν, κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων· 120 : Οὕτω δοκεῖτε τὴν δόκησιν ἀσφαλῆ; Heracl. 396 : Δόκησιν δὴ τόδ' ἂν λέγοιμί σοι, ut Herodot. 7, 185, de numero navium : Δόκησιν δὲ δεῖ λέγειν. Polyæn. 4, 2, 21, ab Hemst. cit. : Εἰς δόκησιν, οὐκ ἐπὶ πρᾶξιν. Sæpe hoc voc. utuntur gramm. aliique
B scriptores recentiores. Δόξαν per δόκησιν explicat schol. Soph. Antig. 324.] Unde δόκησιν παρέχειν, Opinionem expectationemque de se præbere apud Plut. [V. Timol. c. 10 : Παρέχοντος δόκησιν ὅσον οὔπω πρὸς τὸν λόγον ἀνίστασθαι καὶ δημηγορεῖν.] Vide Bud. Comm. p. 367. [Dio Cass. 55, 19 : Ἰδιώτῃ μὲν γὰρ ἀρκεῖ μηδὲν πλημμελεῖν, ἄρχοντι δὲ δὴ προσήκει μηδὲ δόκησίν τινα αὐτοῦ λαμβάνειν.] Alibi autem addit a Luciano accipi etiam pro Fama. [Amor. c. 15 : Ἔχειν δεισιδαίμονος ἁγιστείας δόκησιν.]

[Δοκησισοφέω, Opinione sapientiæ inflatus sum. Cyrill. Alex. 1 In Joh. c. 10, p. 110 : Ἡ τῶν Φαρισαίων πληθὺς δοκησισοφοῦσα μᾶλλον ἤπερ ὄντως ἀκριβῆ τῶν θείων λογίων τὴν γνῶσιν ἔχουσα φωρᾶται· 6, c. 5, p. 537 : Δοκησισοφεῖν εἰωθότες. Suicer.]

Δοκησισοφία, ἡ, Opinio quam quis de sua sapientia falso concipit, Plato. [Ex Platone (comico, ut videtur) Pollux 4, 9.]

Δοκησίσοφος, ὁ, ἡ, Polluci [4, 9] Qui sibi videtur sapiens, quum non sit. Hesychio οἰηματίας ἐπὶ σοφίᾳ.
C [Aristoph. Pac. 44 : Νεανίας δ. Frequens ap. Philon., velut vol. 1, p. 605, 11; vol. 2, p. 268, 39. G. D. Cyrill. Alex. In Mich. c. 7, p. 466 : Ἑτερόφρονες καὶ δοκησίσοφοι. Clem. Al. Strom. 1, p. 313 : Μυθώδες ἡγοῦνται οἱ δοκησίσοφοι διά τε ἀνθρώπου υἱὸν θεοῦ λαλεῖν· 314 : Ἀλλὰ καὶ ὁ δ. παραινέσεις ἔχει τινάς. Δοκήσει σοφοὶ ap. eund. p. 297 et 313 (et ap. Epiphan. vol. 1, p. 531, C). Suicer.]

[Δοκηταὶ, οἱ, Hæretici qui Christum non vere, sed opinione tantum incarnatum passumque esse asserebant : de quibus præ ceteris Clemens Al. Strom. l. 7, Euseb. H. E. 6, 12, Method. Conviv. p. 100. V. Coteler. in Epist. Ignatii ad Trallianos et ad Smyrnæos. Ducang. Δοκιτῶν αἵρεσις ap. Theodoret. vol. 4, p. 1142.]

[Δοκίας, ὁ, i. q. δοκίτης, quod v.]

Δοκίδιον, τὸ, Trabecula. [Harpocr. s. v. Στρωτήρ : Τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων τιθέμενα στρωτῆρας ἔλεγον. Hemst.]

Δοκιμάζω, [Fut. δοκιμάσω. Δοκιμῶ Judic. 7, 4, et
D Jerem. 9, 7. Utrobique var. lect. δοκιμάσω, priore l. etiam ἐκκαθαρῶ. G. D.], Exploro, Probo, Experior, Examino; Æstimo. [Hesych. : Δοκιμάσας, κρίνας, ἐξετάσας.] Isocr. [p. 240, D] : Καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἕτερα παραδεικνύοντες. Idem, Τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν [Ad Dem. p. 7, B, ubi cod. Urb. βασανίζομεν], ut Ovid. Aurum in igne spectare : quo verbo et illud θεωρεῖν præcedentis loci comprehendit. Idem [ibid. paullo ante] : Δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας· quo sensu dixit Ennius, Amicus certus in re incerta cernitur. Ovid. autem dixit, tempore duro esse inspiciendam fidem, δοκιμαστέαν. Legitur ap. eund. Isocr. [p. 24, E] : Ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν χρησίμων τοὺς εὖ φρονοῦντας δοκιμάζειν, ubi quidam interpr. Æstimare, alii Perspectos habere. [Plato Rep. 8, p. 546, E : Ἄρχοντες οὐ πάνυ φυλακικοὶ καταστήσονται πρὸς τὸ δοκιμάζειν τὰ Ἡσιόδου καὶ παρ' ὑμῖν γένη, χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν καὶ χαλκοῦν καὶ σιδηροῦν· Leg. 6, p. 759, D : Τρεῖς δὲ (ἐξηγητὰς) οἷς ἂν πλείστη γένηται ψῆφος δοκιμάσαντας.... Xenoph. Cyrop. 8, 4, 30 : Τοὺς

ὑφ' ἑαυτοῖς ἰδιώτας δοκιμάσαντες πρὸς τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ ἐδίδοσαν. Demosth. p. 449, 26 : Δεῖ κήρυκα μὲν ἂν δοκιμάζητε, εὔφωνον σκοπεῖν. Aristot. Eth. Nic. 3, 13 : Οἱ τοὺς οἴνους δοκιμάζοντες.] || Sed et pro Probo, i. e. Approbo, In pretio habeo, interdum ponitur. Proprie autem Approbo, utpote perspectum. Sic et pass. Δοκιμάζομαι. Plato : Πρὸς ἀνθρώπων δοκιμάζεσθαι. Et, Δίωνος δεδοκιμασμένου παρ' ἐμοί. [Rep. 3, p. 407, C : Ὅπη αὕτη (ἡ ἐπιμέλεια τοῦ σώματος), ἀρετῇ ἀσκεῖσθαι καὶ δοκιμάζεσθαι πάντῃ ἐμπόδιος. Plut. Mor. p. 18, F : Ταῦτα οὐκ ἐπαινοῦντες οὐδὲ δοκιμάζοντες· 11, F : Οἱ τοὺς ἄρρενας ἐδοκίμασαν ἔρωτας. Demosth. p. 281, 26 : Τῶν πρότερον ἢ ἐγὼ ταύτην τὴν συμμαχίαν δοκιμασάντων. Xenoph. Mem. 1, 2, 4 : Τὸ μὲν οὖν ... ὑπερπονεῖν ἀπεδοκίμαζε, τὸ δὲ ... ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε.] || Interdum vero e consequente est Eligo; ut Plut. De institut. lib. [p. 3, D] : Ἀλλ' ὡς ἔνι μάλιστα σπουδαίας [τίτθας] δοκιμαστέον ἐστί. || Nonnunquam et infinit. jungitur pro Consultum esse judico, Utile esse censeo, Xenoph. [l. c.]: Ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε. Philo : Πολεμεῖν οὐκ ἐδοκίμαζε· item, Ἄντικρυς μὲν ὑπαντᾶν οὐκ ἐδοκίμασε· in quibus tamen ll. non ignoro verti simpl. Judicare, Existimare cum gerundio : sed mea illa interpretatione melius vim verbi exprimi opinor. [Thucyd. 2, 35 : Ἐπειδὴ δὲ τοῖς πάλαι οὕτως ἐδοκιμάσθη (ἐκρίθη schol.) ταῦτα καλῶς ἔχειν .... Phalar. Ep. p. 348 : Διόπερ οὐκ ἐδοκίμαζον δι' υἱοῦ πονηρίαν λυπεῖν γῆρας πατρὸς οὐδὲν ἀδικοῦντος. Theophyl. Sim. Hist. p. 102, D : Τούτους οὐκ ἐδοκίμαζε τὴν ἀπάτην καταιτιάσασθαι. Cognato usu ap. Nicet. Chon. Hist. p. 258, C, in cod. græcobarbaro : Κωλύειν δοκιμάζων εἰς τὰ ἔμπροσθεν τὴν ἐμὴν ὁδοιπορίαν. Ib. p. 275, D : Ἐδοκίμασεν ἀποδιῶξαι τοὺς ... ἐρχομένους, quod Nicetas dixit ἀπώσασθαι ἐπειράσατο. Et p. 395, B : Ἐδοκίμαζε ... πολεμῆσαι. G. D.] || Δοκιμάζομαι, Ad magistratum admittor moribus et meritis probatus, Demosth. In Neær. [p. 1381, 6 : Δοκιμασθῆναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ κατ' ἄνδρα ἕκαστον· 1346, 2 : Λαγχάνει βουλεύειν Ἀπολλόδωρος· δοκιμασθεὶς δὲ καὶ ὀμόσας τὸν νόμιμον ὅρκον ... 551, 1 : Βουλεύειν μου λαχόντος δοκιμαζομένου κατηγόρει. Plato Leg. 6, p. 765, B : Δοκιμασθεὶς τὸν ἐνιαυτὸν τῶν χορῶν ἀρχέτω. V. Harpocr. s. v. Δοκιμασθεὶς et conf. Δοκιμασία.] || Tutelæ meæ permittor, [quod more Romano dicas] Togam virilem sumo. [Aristoph. Vesp. 578 : Παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεστι θεᾶσθαι. Plato Criton. p. 51, D : Ἐπειδὰν δοκιμασθῇ καὶ ἴδῃ τὰ ἐν τῇ πόλει πράγματα.] Demosth. In Mid. [p. 565, 17 : Εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας ... ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε καὶ ὧν δίκαιον ἦν με δοκιμασθέντα κομίσασθαι.] Vide Bud. p. 67. [Qui Lysiæ locum addit : Ὕστερον γὰρ χρόνων τούτων ἀνὴρ εἶναι ἐδοκιμάσθην· et Isocratis p. 352, C : Ἡγοῦμαι γὰρ καὶ τοῦτ' εἶναι τῶν καλῶν ἐκ τοιούτων γενόμενον ὑπὸ τοιούτοις ἤθεσιν ἐπιτροπευθῆναι καὶ τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι. Δοκιμασθεὶς δ' ... || Forma media Menander ap. Stob. Floril. 72, 2 : Μὴ δοκιμάσασθαι μηδέν.]

[Δοκιμαίνομαι, i. q. δοκιμάζω. Hesych. : Δοκιμαίνονται, δοκιμάζουσι. || Duæ aliæ formæ sunt Δοκιμάω et Δοκιμόω. Prioris formam mediam annotavit Hesych. : Δοκιμῶμαι, δοκῶ καὶ οἴομαι· nisi forte δοκιμῶμαι corruptum est ex forma Æolica δοκιμῶμι, quam annotavit gramm. in Aldi Hortis Adon. p. 207, a : Παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν εὑρίσκονται ὑπερβαίνοντα τὰς τρεῖς συλλαβάς, οἷον δοκιμῶμι ἐλευθερῶμι. || De Δοκιμόω Hesych : Δοκιμοῦν, δοκιμάζειν. Voc. Ionicum esse Hemst. colligebat ex l. epistolæ Pherecydis ap. Diog. L. 1, 122 : Σὺ δὲ ἢν δοκιμώσῃς σὺν τοῖς ἄλλοις σοφοῖς, οὕτω μὲν φῆνον· ἢν δὲ οὐ δοκιμώσητε, μὴ φήνῃς· ubi libri aliquot δοκιμάσῃς et δοκιμάσητε. G. Dindorf.]

[Δοκιμαῖος. V. Δοκίμειον.]

Δοκῐμᾰσία, ἡ, Probatio, Exploratio, Experimentum. Polyb. [3, 31, 8] : Τὰ δὲ παρεληλυθότα τῶν ἔργων, ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων λαμβάνοντα τὴν δοκιμασίαν. [Τὰς δοκιμασίας ποιεῖσθαι τῶν στρατοπέδων 9, 6, 6.] Sic Plut. De instit. lib. [p. 9, D] : Δεῖ δοκιμασίαν λαμβάνειν τῶν παίδων. [V. Cleom. c. 10 : Τῶν ξένων κρίσιν ποιεῖν καὶ δοκιμασίαν.] || Peculiari signif. Exploratio et inquisitio in eos, qui proponebantur admittendi ad magistratum, Censura. [Ἡ ἐξέτασις τῶν ἀρχόντων expl. Hesych. Plat. Leg. 6, p. 753, E : Τῶν ἀρχῶν τε πέρι καὶ τῶν δοκιμασιῶν αὐτῶν· 765, B, et alibi, Xenoph. Mem. 2, 2, 13.] Unde δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, Æschin. In Timarch. [p. 1, 9; 5, 17], Censuram denuntiare, Ut indignum et probrosum ejiciendumque postulare. Erat enim genus accusationis, quum aliquem non recte probatum esse, sed vel gratia, vel sordibus obrepsisse contendebant. Bud. p. 67. [Lex. rhet. p. 241, 15 : Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι· τὸ καταγγεῖλαι δίκην ἑταιρήσεως οἱ ῥήτορες δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι ἐκάλουν. Εἰσάγειν δοκιμασίαν ταῖς ἀρχαῖς Pollux 8, 88. Harpocr. s. v. Δοκιμασθεὶς : Λυκοῦργος δ' ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως, Τρεῖς δοκιμασίαι κατὰ τὸν νόμον, φησί, γίνονται, μία μὲν ἣν οἱ ἐννέα ἄρχοντες δοκιμάζονται, ἑτέρα δὲ ἣν οἱ ῥήτορες, τρίτη δὲ ἣν οἱ στρατηγοί. Λέγει μέντοι ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ ἱππέων δοκιμασίαν. Lex. rhet. p. 235, 11 : Δοκιμασία· ἡ κατὰ τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ῥητόρων ἐξέτασις, εἰ ἐπιτήδειοί εἰσι προΐστασθαι τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Δοκιμάζονται δὲ καὶ οἱ ἐφ' ἡλικίας ὀρφανοί, εἰ δύνανται τὰ πατρῷα παρὰ τῶν ἐπιτρόπων ἀπολαμβάνειν. De δοκιμασίᾳ ῥητόρων Æschines præter alios ll. p. 4, 40 : Δοκιμασία ῥητόρων, ἐάν τις λέγῃ ἐν τῷ δήμῳ τὸν πατέρα τύπτων ἢ τὴν μητέρα, ἢ μὴ τρέφων, ἢ μὴ παρέχων οἴκησιν· τοῦτον οὐκ ἐᾷ λέγειν (ὁ νομοθέτης). Lysiæ oratio est περὶ τῆς Εὐάνδρου δοκιμασίας, de Evandro, qui ad officium βασιλέως (regis sacrorum) adspiraverat. || « Vox monastica, Δοκιμασίας χρόνος, Tempus probationis, seu τριετία, ἣν οἱ ἅγιοι πατέρες εἰς πεῖραν καὶ δοκιμασίαν ταῖς ἄλλως ἐχούσαις κατὰ τὸν βίον κανονικῶς ἀφωρίσαντο, ut est in Typico Ms. monasterii τῆς κεχαριτωμένης c. 20. » Ducang.]

Δοκιμαστέον, Probandum, Explorandum, Examinandum. [Plut. Mor. p. 3, D. Lucian. Eun. § 8 : Εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ἐπὶ φιλοσοφίαν παρελθεῖν, Probandusne esset. Hase.]

[Δοκιμαστήρ, ῆρος, ὁ, Explorator. Suid. : Δοκιμαστῆρες, οἱ ἐτασταί. De quæstoribus ærarii Polybii Exc. 25, 8, 5 : Κατασταθῆναι δοκιμαστῆρες τῶν κοινῶν.]

[Δοκιμαστήριον, τό, i. q. δοκίμιον, Probatio, Exploratio. Artemidor. 4, 27, p. 341 : Οὐκ ἔτι γὰρ εἶχε τὸ δοκιμαστήριον τῶν μύρων ἐν ᾗ ἐχρῆτο ἐργασίᾳ. Schæf. Liban. vol. 3, p. 35, 15 : Πάντες ἂν ἤλγησαν καὶ παρωξύνθησαν καὶ πρὸς δοκιμαστήριον ἦκον. Schneid. Jo. Climac. p. 22, C. Hesych. : Κριτήριον, δοκιμαστήριον. G. D. || Adject. est ap. Constant. Man. Amat. 3, 39 : Τῆς γὰρ φιλίας τὸ πιστὸν ὁ πειρασμὸς ἐλέγχει ὡς πῦρ δοκιμαστήριον τὸ καθαρὸν τῆς ὕλης. Boisson.]

Δοκιμαστής, ὁ, Explorator, Examinator, Æstimator. [Plato Leg. 7, p. 802, B. Æschin. p. 47, 30 : Δοκιμαστὰς ἱκανοὺς τοῦ ἐμοῦ βίου ὑμᾶς νομίζω. Demosth. p. 1167, 20 : Δοκιμαστὰς τοῦ πράγματος γενομένους. Menander ap. Stob. Florileg. 72, 2 : Ἵνα εἰ τἀργύριον καλόν ἐστι δοκιμαστὴς ἴδῃ. Mœris p. 54 : Ἀργυρογνώμονες Ἀττικῶς, δοκιμασταὶ Ἑλληνικῶς. Antiattic. p. 89, 7 : Δοκιμαστήν· οὐκ ἀργυρογνώμονα. Lex. rhet. p. 238, 18 : Δοκιμαστής, ὁ δικάζων καὶ ἱστὰς τὸν σταθμὸν καὶ τὸ μέτρον τῶν ὠνίων, εἰ ἔστι καλὰ καὶ ἔμμετρα καὶ ἀκακούργητα.] Chrysost. De sacerd. : Ἄλλος ὁ τούτων κριτής, καὶ τῶν ἀφανεστέρων δ. Δοκιμασταὶ Suidæ οἱ ἐτασταί, Examinatores, Probatores. [Apud Suidam legitur δοκιμαστῆρες. || Laudator. Demosth. p. 556, 17 : Οὐ μόνον συνηγόρους, ἀλλὰ καὶ δοκιμαστὰς τῶν τούτῳ πεπραγμένων. Δοκιμασταὶ καὶ ἐπαινέται Dio Cass. 38, 4. G. D. Joseph. Contra Apion. 2, 38 : Ὁ πολὺς χρόνος πιστεύεται πάντων εἶναι δοκιμαστὴς ἀληθέστατος. De officio δοκιμαστοῦ τοῦ ἐνκυκλίου sub Ptolemæis Reuvens *Lettres à M. Letronne* 3, p. 52 sq. Hase.]

[Δοκιμαστικός, ή, όν, Exploratorius, Æstimatorius, Approbatorius. Suidas : Διατιμητικός, δοκιμαστικός. Marcus Erem. p. 276 ed. Morel. : Εἰ μὴ γὰρ ὁ αὐτεξούσιος ἡμῶν νοῦς ταῖς δοκιμαστικαῖς προσβολαῖς ἐξ ἀπιστίας προσομιλήσει.... || Adverb. Δοκιμαστικῶς apud Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 204 : Εὐνοητικῶς πρὸς ἀλλήλους διακεῖσθαι καὶ φιλικῶς καὶ δ. καὶ ἀποδεκτικῶς. G. D.] Δοκιμαστική, Exploratoria s. Examinatoria ars.

[Δοκιμαστός, ή, όν, Probatus. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 154 : Τὸ δὲ δοκιμαστικὸν οὐχ ὡς λέγεται τὰ πράγματα δοκιμαστὰ παραλαμβάνεσθαι, ἀλλ' ὡς δοκιμαστήν φαμεν εἶναι τὸν τὰ πράγματα δοκιμάζοντα· 202 : Ἀρεστόν, ὅτι δοκιμαστόν ἐστιν ἀνυπόπτως. G. Dind. Diogen.

Laert. 7, 105 : Τὴν δ' εἶναι ἀξίαν ἀμοιβὴν δοκιμαστοῦ.] A

[Δοκιμάω. V. Δοκιμαίνομαι.]

[Δοκιμεῖον, τὸ, i. q. δοκίμιον. Tit. Bœot. Osann. Syll. sect. 1, n. 74 et Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, n. 1570, l. 31 : Κατασκευάσαι τῷ θεῷ φιάλην χρυσῆν, καταλιπομένη δοκιμεῖον, De massa auri ad phialam conficiendam dati relinquens specimen, ex quo quale aurum fuisset, cognosci experiendo posset, ut interpr. Bœckh. p. 752. Hase.]

[Δοκίμειον, τὸ, Docimeum, πόλις Φρυγίας, ὡς Εὐδαίμων. Τὸ ἐθνικὸν Δοκιμεὺς κατὰ τέχνην, κατὰ δὲ τὴν συνήθειαν Δοκιμηνός· ἀφ' οὗ τὰ μάρμαρα οὕτω φασὶ, Steph. Byz. Δοκίμιον Chœrob. in Crameri An. vol. 2, p. 197, 11, et sic apud Epiphan. De duodecim lapid. : Ἀπὸ τοῦ Δοκιμίου. Δοκιμία κώμη dicitur ab Strabone 12, p. 577. Gentile ΔΟΚΙΜΕΩΝ est in numis ap. Eckhel. vol. 3, p. 151. Δοκιμηνὸς ex subscript. Concil. Chalc. p. 96 indicat Holsten. (Continuator Theophanis l. 3, n. 42 : Ἐκ λίθου Δοκιμίνου· ib. 43 : Κιόνων Δοκιμίνων. Ducang. Corrupte pro Δοκιμηνοῦ et Δοκιμηνῶν. Σορὸς Δοκιμηνὴ inscr. Richteri p. 416.) B Adjectiva Δοκιμίτην καὶ Δοκιμαῖον λίθον ap. Strabon. l. c. ex eoque ap. Steph. Byz. s. v. Σύνναδα. G. D.]

Δοκιμὴ, ἡ, Probatio, Experientia, Experimentum. Sæpe est ap. Paulum [Corinth. 2, 8, 2 : Δ. θλίψεως, Exploratio quæ fit per gravissimas calamitates. Ib. 9, 2 : Ἵνα γνῶ τὴν δοκιμὴν ὑμῶν, Ut probatum s. spectatum animum vestrum cognoscerem. Documentum quo quid probatur significat ib. 13, 3 : Ἐπεὶ δοκιμὴν ζητεῖτε τοῦ ἐν ἐμοὶ λαλοῦντος Χριστοῦ. Dioscor. 4, 186 : Ἡ δὲ δοκιμὴ τοιαύτη. Georg. Sync. p. 27, D : Πρὸς δοκιμὴν τῆς ἑκάστου πρὸς θεὸν προαιρέσεως. Epiphan. vol. 2, p. 226, B : Ἔχει δὲ ὁ λίθος δοκιμὴν τοιάνδε. Eust. Opusc. p. 252, 30 : Τὴν διὰ πυρὸς δοκιμὴν (χρυσίου). Joseph. Genes. p. 30, C : Δοκιμὴν ποιεῖται ... ἀναστεῖλαι τὴν ὀργήν.]

[Δοκιμηνός. V. Δοκίμειον.]

[Δοκιμία. V. Δοκίμειον.]

Δοκίμιον, τὸ, pro eodem. Exp. enim a Bud. Probatio, Exploratio, Experimentum. Et ap. Herodian. [2, 10, 12] : Δοκίμιον δὲ στρατιωτῶν, κάματος, Idem C interpr. In labore milites probantur. Polit. autem dixit Labore, non In labore. Affert et e Plat. Timæo [p. 65, C] : Ὅσα εἰσιόντα περὶ τὰ φλεβία, οἷόν περ δοκίμιον τῆς γλώττης [ubi codex unus δοκιμεῖα vitiose]. A Longino autem [32, 5] ipsa γλῶσσα vocatur γεύσεως δ. Subjungit et e Plut. Apophth. [p. 230, B] : Ἠρώτησεν εἰ δοκίμιον ἔχει τίνι τρόπῳ πειράζεται ὁ πολύφιλος. [Dionys. Art. rh. c. 11, p. 396, 6 : Δεῖ δὲ ὥσπερ κανόνα εἶναι καὶ στάθμην τινὰ καὶ δοκίμιον ὡρισμένον. Iambl. V. P. 185, p. 386. Ep. Jacobi 1, 3 : Τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως· ubi v. Wetsten. Proverb. 27, 21 : Δοκίμιον χρυσίῳ καὶ ἀργυρίῳ πύρωσις.]

[Δοκιμίτης. V. Δοκίμειον.]

Δόκιμος, ὁ, ἡ, Probus, Probatus, Spectatus [Hesych. : Δόκιμον, χρήσιμον, τέλειον] : ἀργύριον δόκιμον, Dem., Proba pecunia, Bud. [Pollux 3, 86.] Sic Lucian. [Hermot. c. 68] numismata δόκιμα et ἀκίβδηλα, et alibi ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον, opp. τοῖς παρακεκομμένοις. [Plut. Mor. p. 406, B : Ἀμοιβῇ γὰρ ἔοικε νομίσματος ἡ τοῦ λόγου χρεία καὶ δόκιμον μὲν αὐτοῦ τὸ D συνηθές ἐστι καὶ γνώριμον.] Philo De mundo, Δόκιμον εἶναι νομίσας σφραγῖδα Θεοῦ, Probum Dei signum. [Herodot. 7, 129 : Ποταμῶν ἐς αὐτὴν καὶ ἄλλων συχνῶν ἐσβαλλόντων, πέντε δὲ τῶν δοκίμων μάλιστα τῶνδε... i. e. Insignium, magnorum.] Dicitur etiam aliquis esse δόκιμος, ut 1 Cor. [11, 19] : Ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν, Qui sunt spectatæ fidei, Quorum fidei integritas et sinceritas spectata sit. Sic dicitur et superl., ut Philo : Ὅτι καὶ προφητῶν γέγονε δοκιμώτατος. Sic δόκιμοι ποιηταὶ, Plut., Probatissimi, Spectatissimi. Aliquando exp. etiam Lectissimi. [Æsch. Pers. 87 : Δόκιμος δ' οὔτις ὑποστὰς μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν. Eur. Suppl. 277 : Ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι. Herodot. 1, 65 : Λυκούργου, τῶν Σπαρτιητέων δοκίμου ἀνδρός· 3, 143 : Ἐὼν ἐν τοῖσι ἀστοῖσι δόκιμος· 7, 117 : Ἀρταχαίην, δόκιμον ἐόντα παρὰ Ξέρξῃ. Δόκιμος de scriptoribus et vocabulis probatis sæpe dicitur a Phrynicho (velut p. 385) aliisque gramm.] || Δόκιμος alicubi ap. Paulum exp. et Acceptus. [Ad Rom. 14, 18 : Εὐάρεστος τῷ θεῷ καὶ δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις. Sed hic quoque nihil aliud significat quam Probatum, ut δοκιμώτατος Ἑλλάδι in l. Euripidis. Eadem constructione Pind. Nem. 3, 18 : Ἄρχε δ' οὐρανοῦ πολυνεφέλα κρέοντι δόκιμον ὕμνον. || Δόκιμος, nomen portus cujusdam Mileti. Charito 3, 2 : Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ λιμένος τοῦ Δοκίμου λεγομένου.]

[Δόκιμος, ὁ, Docimus, Macedo, præfectus Antigoni. Diodor. 19, 16 et 75; Pausan. 1, 8, 1. G. Dindorf.]

[Δοκιμότης, ητος, ἡ, Probitas. Jo. Chrysost. In Acta Ap. Serm. 24, vol. 4, p. 752. Seager. Δοκιμότης φράσεως Justin. M. Cohort. p. 34.]

[Δοκιμόω. V. Δοκιμαίνομαι.]

[Δοκιμῶμαι. Δοκιμῶμι. V. Δοκιμαίνομαι.]

[Δοκίμως, Probe. Æsch. Pers. 547 : Κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 7 : Ὅπως αὐτός τε καλὸς κἀγαθὸς δ. γένοιτο. Superl. Δοκιμωτάτως ap. Theophyl. Sim. Hist. p. 187, D : Ἐλέγχεται τοῦ προλελεχθέντος δ. τὸ ἐξίτηλον. G. D.]

[Δοκίον, τὸ, Trabecula. Aristot. H. A. 4, 7, p. 532, B 21 : Ὅμοια δοκίοις, ubi var. lect. δοκοῖς. Diodor. 18, 42 : Ἔκ τινων δοκίων ἢ πατταλων δύο ἢ τρεῖς δοκίδας αἰωρήσας. G. Dindorf.]

Δοκὶς, ίδος, ἡ, Trabecula, Parva trabs s. trabes : interdum etiam simpliciter Trabs s. Trabes. [Hesych. : Δοκίδων, δοκῶν. Pollux 10, 157.] Hippocr. De fract. [p. 761, F] : Δοκίδα ὑποτείνας ὑπὸ τὴν κλίνην μετρίην. Ubi Galen. annotat δοκίδα nominari τὸ ὑποτεινόμενον κατὰ τὸ μῆκος τῇ κλίνῃ ξύλον, εἰ καὶ μικρὰν εἶπε δοκόν. Rursum Hippocr. ibid. : Πρὸς τῆς δοκίδος ἔνθεν καὶ ἔνθεν τὴν κεφαλὴν στηρίζων. [Pollux 5, 82 : Καλάμου ἢ ἄλλου τινὸς εὐθραύστου ξύλου δοκίδας. Xenoph. Cyneg. 9, 15 : Τῇ στεφάνῃ ἐπιθεῖναι δοκίδας ἀτρακτυλίδος. Diodor. l. s Δοκίον allato.] Suidæ δοκίδες sunt ἀστέρων εἶδος [i. e. Meteora ignea], ut Hesychio αἱ δοκοί. [Pollux 4, 159 : Ἀστέρες, κομῆται, πωγωνίαι, δοκίδες. Aristot. De mundo c. 2, p. 392, 4. Diodor. 15, 50 : Ὤφθη κατὰ τὸν οὐρανὸν ... λαμπὰς μεγάλη καιομένη, ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθεῖσα πυρίνη δοκίς. Nonnus Dion. 2, 199 : Καὶ δοκίδες μάρμαιρον ἐπήλυδες. Alia exx. attulit Hasius ad C Jo. Lyd. De ostent. p. 298. ||] Hesychio δοκίδες sunt etiam numeri quidam : de quibus v. Πλινθίον. [Δοκίδες, οἱ ἰσάκις (codex ἴσα καὶ) ἴσοι ἀριθμοὶ πλεονάκις. Theo Smyrn. Math. c. 29, p. 66, ab Kust. cit. : Οἱ δὲ τὰς δύο μὲν (πλευρὰς) ἴσας, τὴν δὲ τρίτην δυεῖν μείζονα ἰσάκις ἴσοι μειζονάκις δοκίδες καλοῦνται. V. Ast. ad Theolog. Arithm. p. 278.]

[Δοκίτης, ὁ, Trabes, meteori ignei species. Sylburg. Saracen. (ab Alberto ad Hesych. cit.) p. 73 : Ἐφάνη κατὰ μεσημβρίαν ἀστὴρ ὁ λεγόμενος δοκίτης· et p. 101. Theodoret. vol. 1, p. 18 : Κομήτην ἢ πωγωνίτην ἢ δοκίτην ἰδόντες, ubi δοκίδην legitur vitiose. Δοκίας, ὁ, dicitur ab Suida s. v. Κομῆται : Δοκίας, οὗ τὸ ὅλον λεπτὸν ὡς ἐπὶ δόρατος. Ab aliis dicitur δοκὶς et δοκός. G. D.]

[Δοκοειδὴς, ὁ, ἡ, Trabi (meteoro) similis. Tzetz. Exeg. Il. p. 129, 19 : Εἰ δὲ δοκοειδὴς (ὁ κομήτης), περὶ φυτὰ καὶ δένδρα τὸ σύμπτωμα ἔσται.]

[Δοκοποιὸς, ὁ, Tignarius, Gl.]

Δοκὸς, ἡ, [Masculinum ὁ δοκὸς affert Thom. M. p. 246 ex Luciani Ver. Hist. 2, 1 : Μεγάλοις δοκοῖς τὸ D στόμα διερείσαντες, ubi pars codicum recte μεγάλαις. Demetrii librum Περὶ τοῦ δοκοῦ memorat Diog. L. 5, 81, ab Schæf. cit. Quibus exemplis si plura accesserint et certiora, ὁ βῶλος comparari poterit, quod interdum pro ἡ βῶλος dicitur ab scriptoribus minus probatis. G. D.], Trabs s. Trabes, Tignum, τὸ τὴν στέγην ἀνέχον ξύλον, dictum παρὰ τὸ δέχεσθαι, utpote δεχόμενον τὰ ἐπιτιθέμενα βάρη. Hom. Il. P, [744] : Ἢ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον· Od. X, [176] : Κίον' ἂν ὑψηλὴν ἐρύσαι, πελάσαι τε δοκοῖσι. Aristoph. Nub. [1496] : Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας. Idem δοκὸν vocat etiam Trabem, qua portæ obfirmantur, Vesp. [201] : Καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλὸν, Καὶ τῇ δοκῷ προσθὲς τὸν ὅλμον τὸν μέγαν, Ἀνύσας τι προσκύλιε· ibi enim schol. exp. τὸν ἀντιβάτην, intelligens non Vectem s. Obicem, sed Trabem quæ vecti supponitur. [Lucian. Herod. c. 5 : Δύο τὴν λόγχην φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες βαροῖντο. Ὁ τὴν δοκὸν φέρων, Trabem bajulans, inter proverbia quæ ἐπὶ τῶν ταὐτὰ ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων dici

solent memorat Phot. Lex. p. 628, 8. Utitur eo Aristot. Rhet. 3, 12. G. D.] || Sunt et in meteoris δοκοὶ, a trabis figura dictæ. Plin. 2, 26 : Emicant et trabes simili modo, quas δοκοὺς vocant : qualis quum Lacedæmonii classe victi imperium Græciæ amisere. Meminit et Hesych. [Δοκοὶ, εἶδος ἀστέρων ἐπισημασίαν τινὰ παρεχόντων θεωρεῖσθαι. De libro Demetrii modo memorato Περὶ τοῦ (vel τῆς) δοκοῦ v. Rossi Commentt. Laert. p. 89. Aristot. Meteor. 1, 6 : Τὸ δὲ φέγγος ἀπέτεινε μέχρι τοῦ τρίτου μέρους οὐρανοῦ οἷον ἅλμα, διὸ καὶ ἐκλήθη δόος· ubi Wessel. ad Diodor. 15, 50 de δοκὸς cogitabat, non satis probabiliter.] || Δοκὸν idem Hesych. exp. τὴν ἀγχόνην : quoniam forsitan is, qui se strangulare vult, nodum informis lethi trabe nectit ab alta, secundum Maronem : unde et Ovid. dicit Sublimi a trabe pendere. [Hesychii glossam confirmat gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 223, 19 : Δόκος πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ δοκός ὀξυτόνου τοῦ σημαίνοντος τὴν δόκησιν καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ταγηνισταῖς σημαίνει τὴν ἀγχόνην (scr. ἀγχονήν). G. D.] || Eidem δοκὸς est σκοπὴ, προσδοκία, Speculatio, Expectatio; pro quo alii paroxytonως δόκος. [Id. : Ἐς δοκὸν, εἰς ἐνέδραν. Conf. Δόκη et Ἔνδοκος. || Δοκῶν ἀγορὰ, nomen loci Cænopoli, urbe Judææ, ap. Joseph. B. J. 2, 19, 4.]

[Δοκὸς, ὁ.] Δόκος, ὁ, poet. i. q. δόκησις, Opinio. Utitur eo quidam poeta [Xenophanes] ap. Sextum philos. [p. 71 aliisque ll. et Galen. vol. 8, p. 62 : Δόκος δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται, cui δόκησις substituit Epiphan. vol. 1, p. 1087. Scrib. δοκὸς ex præcepto grammatici modo memorati. Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ ex Callimacho affert Eustath. p. 1627, 43; 1761, 34.]

[Δοκοτέκτων, ονος, ὁ, Tignarius, Gl.]

[Δοκόφρων, ὁ, ἡ, Insidiosus. Nicetas Chon. Histor. p. 347, B, in cod. græcobarb. : Δάνδουλος ... δοκόφρων, quod respondere videtur ei quod Nicetas posuit ἐπιβουλότατον πρᾶγμα. G. Dindorf.]

[Δοκόω, Tigno, Gl.]

[Δοκὼ, οῦς, ἡ, i. q. δόκησις, Opinio. Eur. El. 747 : Ἡ δοκὼ κενὴ ὑπῆλθέ με;]

[Δοκώδης, ὁ, ἡ, Trabalis, Gl.]

[Δοκωνὸς, ὁ, Doconus, fluvius e Caucaso profluens, ap. Agath. Hist. p. 59, C. G. Dindorf.]

[Δόκωσις, εως, ἡ, Tignatio, Gl.] Præterea a δοκὸς est verbale Δόκωσις, quod Hesych. exp. στέγη, Tectum, Contignatio. [Iterumque, Ἡ δόκωσις, ἡ στέγη. Ex Eccles. 10, 18 : Ταπεινωθήσεται ἡ δ.]

[Δολαν (?), ἀντὶ τοῦ δήλου, Hesych.]

[Δολάνα. V. Δολοψ.]

[Δόλαντρον. V. Δόραντον.]

[Δόλβα, ἡ, Dolba, πόλις τῆς Ἀδιαβήνης. Ἀρριανὸς ιγ' Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Δολβαῖος καὶ Δολβηνὸς, Steph. Byz.]

[Δολβαί. V. Δόλπαι.]

Δολερὸς, ὰ, ὸν, i. q. δολόεις et δόλιος, sed δολερὸς potius in prosa usurpatur quam illa. Xen. Cyrop. 1, [6, 27] : Ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν καὶ δολερόν. Et, Δολερὰ μὲν τὰ εἵματα, δολερὰ δὲ τὰ χρώματα, Herodot. [Imo Plut. Mor. p. 270, D, et 863, D, ex l. Herodoti 3, 22 : Δολεροὺς μὲν τοὺς ἀνθρώπους ἔφη εἶναι, δολερὰ δὲ αὐτῶν τὰ εἵματα. Δολερὰ εἵματα καὶ χρίσματα Plut. ib. p. 646, B.] Ubi δολερὰ χρώματα optime convenire puto cum eo, quod tradit Pollux δολοῦν ἔρια dici pro βάπτειν. [Soph. El. 124 : Δολερᾶς ματρός· Phil. 1112 : Δολερᾶς φρενός. Aristoph. Av. 451 : Δολερὸν μὲν ἀεὶ ... ἄνθρωπος. Δολερὸς Ἔρως Plat. Conv. p. 205, D. Δ. ῥήτωρ et δ. σοφιστὴς Poll. 4, 37. Δολερὸν ποταμὸν Hellespontum vocat Xerxes ap. Herodot. 7, 35, iratus fluvio qui pontes rupisset.]

Δολερῶς, Dolose. [Hesych. : Δ., ὑπούλως, δολίως. Pollux 3, 132; 4, 51. G. D. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 10, 11 : Δ. καὶ ὑπούλως τῷ κωδίῳ τὸν λύκον περικαλύπτοντες. Conc. Lateran. t. 3 Hard. col. 693, 61 : Δ. ... πλασάμενοι. Hase.]

Δολέων, Hesychio ὁ δοθιὴν, Furunculus. [V. Δοθιήν.]

[Δολία, ἡ, inter synonyma cicutæ est ap. Dioscor. 4, 79.]

[Δολίευμα, τὸ, Fraudulentia, Fraus. Constant. Man. Chron. p. 86. Boisson. Jul. Afric. Cest. p. 305, 16. Hase.]

Δολιεύομαι, Fraudulenter ago. [Inc. Genes. 37, 18

A ἐδολιεύσαντο, ubi alii πονηρεύεσθαι posuerunt. Epiphan. vol. 2, p. 87, B : Ἀποκρύπτων καὶ δολιευόμενος πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Etym. M. p. 783, 42 : Ὑποστέλλεται ... δολιεύεται. Eustath. p. 65 extr. : Ἀπατῶν καὶ δολιευόμενος. Passiv. Sext. Emp. p. 119 : Λόγον πιθανὸν καὶ δεδολιευμένον.]

[Δολιεύς. V. Δολίονες.]

Δολίζω, Adultero, Diosc. [1, 77 : Δολίζεται δὲ κόμμει βραχέντι· 79 : Δολίζουσι δὲ αὐτὸ τοῖς ἐκ τοῦ δένδρου πρίσμασιν. Thomas M. in scholiis Mss. ad Aristoph. Ranas : Κίβδηλον ἐπὶ νομίσματος λέγεται, ὅπερ λέγομεν δεδολισμένον.]

[Δολιόβουλος, ὁ, ἡ, Fraudulenta consilia agitans. Eudem. Lex. Ms. s. v. Ἀγκυλομήτης. Boiss. Ἀγκυλομῆται per σκολιόβουλοι explicat gramm. in Bekk. Anecd. p. 329, 3. Idem in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 200, 33 et Suidas : Δολόμητις, δολιόβουλος. Hesych. s. v. Δολομῆτα. G. Dindorf.]

Δολιόγνωμος, ὁ, ἡ, Qui dolosa mente est. [Hesych. : Δολομῆτα, δολιόγνωμε. || Δολιογνώμων, ὁ, ἡ, ex schol.
B ined. ad Greg. Naz. Carm. p. 32, ubi δολόμητις est, indicat Boisson.]

[Δολιοθήρας, ὁ, Fraudulentus prædo. Titus Bostrensis ad Lucæ c. 4, p. 784, de diabolo : Οὐκ ἐπιτεύξεται δολιοθήρας. Suicer.]

[Δολιόμητις, ιδος, ὁ, ἡ, Dolosa consilia agitans. Æsch. Suppl. 750 : Δολιομήτιδες ... βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν. Sic margo Ask. Reliqui libri δολομήτιδες.]

[Δολίονες, οἱ, Doliones, οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες, οὓς Δολιέας εἶπεν Ἑκαταῖος. Λέγονται καὶ Δολιόνιοι, καὶ θηλυκῶς Δολιονία, Steph. Byz. V. Strab. 12, p. 575. Δολίονες ap. Apoll. Rh. 1, 947, 952, 961, 1022, 1058; Δολίοσιν 1018; Δολιονίῳ δήμῳ 1029; Δολιονίῃσι γυναιξὶν 1070. Et 2, 765 : Ὅσσα τε Κύζικον ἀμφὶ Δολιονίην ἐτέλεσσαν. Δολιονὶς ap. Strab. 12, p. 576 : Πρὸς τῇ Δολιονίδι, et Steph. Byz. : Σκύρμος, πόλις ἐν τῇ Δολιονίδι.]

[Δολιοπλόκος, ὁ, ἡ, i. q. δολοπλόκος. Orac. Sibyll. 12, 48 ed. Mai. : Ἄρξει δ' αὖ μετέπειτ' ἄλλοις δολιόπλοκος (scr. δολιοπλόκος) ἀνήρ. G. Dindorf.]

Δολιόπους, ὁ, ἡ, Doloso pede gradiens. [Soph. El.
C 1392 : Παράγεται γὰρ ἐνέρων δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας.]

Δόλιος, [α, ον, et ὁ, ἡ], Dolosus, ut δ. τέχνη, Hom. [Od. Δ, 455, 529], Hesiod. [Theog. 160, 540. Eur. Alc. 34 : Μοίρας δολίῳ σφήλαντι τέχνῃ.] Item δ. ἔπη, Hom. [Od. I, 282. Æsch. Prom. 570 : Δόλιον ὄμμ' ἔχων. Eur. Troad. 530 : Δόλιον ἔσχον ἄταν. Λόγοι ἀσεβῶν δόλιοι Proverb. 12, 6. Χείλη δόλια ib. 26, 3, Ps. 11, 2. Γλῶσσαν δολίαν 51, 4.] Et de persona interdum, ut Aristoph. de Mercurio [Pl. 1157. Soph. Phil. 183 : Ἑρμῆς ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷν. Κύπρις δόλιος Eur. Hel. 242. Ὀδυσσεὺς δ. Soph. Phil. 608. Δόλιον ἀστὸν Pind. Pyth. 2, 150.] Soph. autem Aj. [47] : Δόλιος ἐφ' ἡμῖν [ὑμᾶς] ὁρμᾶται, pro δολίως. Et superl. δολιώτατος. [Joseph. B. J. 4, 3, 13, δ. ἀνήρ.]

[Δολίος, ὁ, Dolius, Penelopæ servus ap. Hom. Od. Δ, 735.]

Δολιότης, ητος, ἡ, Fraudulentia. [Num. 25, 17 : Ἐχθραίνουσιν ὑμῖν αὐτοὶ ἐν δολιότητι. Ps. 49, 20 : Γλῶσσα σου περιέπλεκε δολιότητας. Schol. Arist. Eq. 331. G. D.
D Eustath. p. 1406, 47 : Ὑπουλότητά τινα καὶ δολιότητα.]

[Δολιότροπος, ὁ, ἡ, Qui doloso animo est. Tzetz. Hist. 3, 443 : Δολιοτρόπῳ γνώμῃ. Elberling.]

Δολιόφρων, ὁ, ἡ, Eur. [Iph. A. 1301 : Δ. Κύπρις], Dolosa cogitans, Fraudulentus. [Æsch. Choeph. 947 : Δ. ποινά. Conf. Δολιχόφρων.]

Δολιόω, Dolo utor, ap. Græcos Bibl. interprr. [Num. 25, 17 : Ὅσα δολιοῦσιν ὑμᾶς. Ps. 5, 9 : Ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν· 104, 24 : Τοῦ δολιοῦσθαι ἐν τοῖς δούλοις αὐτοῦ. Symm. Prov. 26, 19 : Ἀνὴρ δολιῶν. Eustath. Opusc. p. 280, 78 : Ἀεὶ ἐδολίου κατὰ τῶν πρὸ αὐτοῦ. Forma media schol. Soph. Trach. 412 : Τί ἐμηχανήσω, ἢ ἐδολιώσω· nisi ἐδολιεύσω scripsit, quod editor Romanus posuit.]

Δολίσκος, ὁ, Hesychio δόλων, παραξιφὶς, Dolo, Pugio. [Codex δόλω παρεξιφίς.]

Δολίφονον, Hesych. tradit πεπαῖχθαι παρὰ τοῦ δολοφονίου. [Codex δολίφονον, πέπαικται δὲ τοῦ δολοφονίου. Conf. Δορυφόνον.]

[Δολίχα. V. Δουλίχιον.]

[Δολιχαδρόμος. V. Δολιχοδρόμος.]

[Δολιχαῖος. V. Δολίχη.]

[Δολιχαίων, ὁ, ἡ, Longævus. Θεοὶ δολιχαίωνες Empedocl. v. 79 et 89 ed. Sturz. (ap. Aristot. p. 1000, 32.)]

[Δολιχάορος, ὁ, ἡ, Longum ensem habens. Philetas ap. schol. Hom. Il. Ξ, 385 et Φ, 179 : Ἀθηναίης δολιχαόρου ἱερὸν ἄστυ. Schær.]

Δολίχαυλος, ὁ, ἡ, Longas tibias s. Fistulas habens : ut [ap. Hom. Od. Ι, 156] δολίχαυλοι αἰγανέαι, sunt, ut scribit Eust., μακροὺς αὐλοὺς ἔχουσαι, i. e. κοιλότητας ἐπιδορατίδων, αἷς ὁ τοῦ ξύλου αὐλὸς ἐνίεται· aut, ut alibi exp., αἱ μακρόξυλοι : aut, ut alibi, μακροσίδηροι· αὐλὸς γάρ, φασί, νῦν ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς, ᾗ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. [Schol. cod. Pal. : Ἀκόντια μακρὰ ὁλοσιδήρους αὐλοὺς ἔχοντα, τουτέστι τὰ σιδήρια. Hesych. : Δολίχαυλος (cod. δολίκαυλος), μακρὸν τὸν αὐλὸν ἔχων. Αὐλὸς δὲ λέγεται τοῦ σιδηρίου τὸ κοῖλον, ὃ ἐμβαίνει τὸ ὀξὺ τοῦ σιδηρίου. Etym. M. p. 282, 12.]

Δολιχαύχην, ὁ, ἡ, Cervicem prælongam habens. De cygno dicitur Eur. [Iph. A. 794 : Κύκνου δολιχαύχενος· quæ pars carminis (v. 773-800) non est scripta ab Euripide. Eurip. Hel. 1503 : Ὦ πταναὶ δολιχαύχενες. G. D.], ut δουλιχόδειρος [Hom. Il. Β, 460] de eodem.

Δολιχεγχής, ὁ, ἡ, Longam hastam habens, Eust. [Hom. Il. Φ, 155 : Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας.]

Δολιχεύω, Dolichum curro s. decurro, Epigr. [Nicarchi in Anth. Pal. 11, 82.] Et generalius δολιχεύω δρόμον, ut Philo De mundo [vol. 1, p. 9, 39], Δολιχεύει τὸν τῆς φύσεως δρόμον, Naturæ curriculum quasi Circense peragit, Bud. Ap. Eund. V. Mos. : Δολιχεύειν ἄνω καὶ κάτω, Sursum deorsum cursitare. [Hesych. : Δολιχεύωσι, περιοδεύωσι. Indicativum ponit Suidas cum loco Æliani, in quo est, Δολιχεύσας πολλοὺς πολλάκις πλοῦς. Eustath. Opusc. p. 320, 1 : Ἑρμῆς δολιχεύσας εἰς μακρότερον ἔλυσε τὸ πτερόν. || Neutr. Eutecn. Metaphr. Oppiani Cyneg. p. 13 : Κῶλα τετανὰ δολιχεύοντα.]

Δολίχη, ἡ, Doliche insula. [Steph. Byz. : Δολιχὴ (scr. Δολίχη ex Arcad. p. 115, 27), νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ, ὡς Καλλίμαχος (Dian. 187). Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Λυκίας περίπλῳ Δολιχίστην αὐτήν φησιν. Ἔστι δὲ καὶ Δολιχηνὴ πόλις τῆς Κομμαγηνῆς. Ἐθνικὸν Δολιχαῖος Ζεύς· οἱ δ᾽ ἐπιχώριοι Δολιχηνοὶ λέγονται. Τῆς δὲ Λυκιακῆς Δολιχῆς (scr. Δολίχης) Δολιχεύς. Ὁ γὰρ τύπος συνήθης τοῖς Λυκίοις. Τῆς δὲ Δολιχίστης Δολιχιστεύς. Δολίχη oppidum Perrhæbiæ ap. Polyb. 28, 11, 1. Eustath. p. 906, 51 : Δολίχη πόλις Πιερίας, δολιχὴ δὲ ἡ μακρά. Δολίχη insula eadem quæ Icaria ap. Steph. Byz. s. v. Ἴκαρος. Theognost. Can. p. 118, 13 : Τὰ διὰ τοῦ ιχη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μονογενῆ καὶ τριγενῆ διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ τὴν παραλήγουσαν τὴν αὐτὴν ἔχει τῷ πρωτοτύπῳ καὶ πάντα ἐστὶν ὑποκοριστικά, πυρρίχη δολίχη μαστίχη μυστίχη σαμαρίχη (σαμβρίχη ap. Arcad. p. 115, 28) τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον.]

[Δολιχήπους. V. Δολιχόπους.]

[Δολιχήρετμος, ὁ, ἡ.] Δολιχήρετμοι naves [Hom. Od. Δ, 499], Longos habentes remos, Diuturnæ remigationi sufficientes, Eustath. [Ib. Τ, 339. Ψ, 176 : Νηὸς ... δολιχηρέτμοιο. De nautis Θ, 191 : Φαίηκες δολιχήρετμοι, quo referenda gl. Hesychii, Δολιχήρετμοι, μακρόκωποι· δηλοῖ δὲ τοὺς ναυτικούς. Αἴγιναν δολιχήρετμον dixit Pind. Ol. 8, 27.]

[Δολιχήρης, ὁ, ἡ, Longus. Nicand. Ther. 183 : Ὀδόντες ... δολιχήρεες ... ἰοδόκοι. Oppian. Hal. 1, 408 : Δολιχήρεες ἱστοί. Αἰγανέῃ δολιχήρεϊ ib. 2, 497. Cui comparandæ αἰγανέαι δολίχαυλοι ap. Hom.]

[Δολιχιανός, ὁ, Dolichianus, episcopus Hierosolymitanus, ap. Georg. Syncell. p. 355, D. G. Dind.]

[Δολίχιον. V. Δουλίχιον.]

[Δολιχιστεύς. Δολιχίστη. V. Δολίχη.]

Δολιχογραφία, ἡ, Prolixitas scripti vel scriptorum, Epigr. [Leon. Alex. Anth. Pal. 6, 327 : Οὐ γὰρ ἔτι στέργω τὴν δολιχογραφίην. Paul. Sil. ib. 65.]

Δολιχόδειρος, ὁ, ἡ, seu Δουλιχόδειρος, metri gratia inserto υ, ὁ, ἡ, Cervicem s. Collum longum habens, μακροτράχηλος. Hom. Il. Β, [460 et Ο, 692] : Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων. [Hesych. : Δολιχοδείρων, μακροτραχήλων. Idem supra, Διλιχοδείρων cum eadem interpr.]

Δολιχοδρομέω, Dolichum curro. Æschin. C. Ctes. [p. 66, 32] : Διόδωρον τὸν δολιχοδρομήσαντα. Ex Eodem Pollux [3, 146] citat, Τὸν δολιχοδρομήσαντα στάδιον.

A Δολιχοδρόμος, ὁ, Qui sexies, ut quidam putant, stadium curriculo obibat; Dolichus certe, longissimus cursus dicebatur, Bud. Pand. Xen. Symp. [2, 17] : Ὥσπερ δολιχοδρόμοι τὰ σκέλη μὲν παχύνονται, τοὺς δὲ ὤμους λεπτύνονται. Plat. Leg. [7, p. 822, B] : Δολιχοδρόμων ἀνδρῶν. [Protag. p. 335, E. Pollux 3, 146, schol. Aristoph. Nub. 28, Av. 293. || Alia forma, cujus nulla supersunt exx., annotata ab Zonara p. 559 : Δολιχαδρόμον, οὐ δολιχοδρόμον· χαίρουσι γὰρ τῷ α οἱ Ἀττικοί. V. Lobeck. ad Phryn. p. 661.]

[Δολιχόεις, εσσα, εν, Longus, Prolixus. Leon. Tar. in Anth. Pal. 6, 4 : Δούρατα δουλιχόεντα.]

Δολιχόκαυλος, ὁ, ἡ, Longum caulem, Longum hastile habens. Dicitur de hasta s. jaculo aut spiculo, in quo lignum, quod cuspidi inseritur, longius est : pro quo et δολίχαυλος dici, in Καυλὸς annotavi.

[Δολιχόουρος, s. Δολίχουρος, ὁ, ἡ.] Δολιχόουρον, quoddam πάθος στιχηρὸν, quod et ὑπέρμηκες nominatur, ut Hom. Il. Γ, [237] : Κάστορά θ᾽ ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. [Eustath. ad h. l. p. 410, 29.] Sunt B qui hypermetros vocent ejusmodi versus, quoniam metri mensuram una syllaba excedunt, et caudam habent longiorem. [Schol. Hephæst. p. 183, 1 : Δολιχόουρος δὲ, ὁ κατὰ τὸ τέλος πλεονάζων συλλαβῇ, οἷον (Od. Ε, 231) · Λεπτὸν καὶ χάριεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ᾽ ἰξυῖ. Πλεονάζει γὰρ τῇ ι συλλαβῇ. Δολίχουρος ap. Eustath. p. 12, 33.]

Δολιχόπους, sive Δολιχήπους, ὁ, ἡ, Longos pedes habens. [Numen. ap. Athen. 7, p. 305, A : Ἑρπύλλας δολιχήποδας.]

Δολιχὸς, ἡ, ὸν, Longus, Prolixus : δολιχὸν δόρυ, Longa hasta, Hom. Il. Ν, [162, Ο, 474; et δολίχ᾽ ἔγχεα Δ, 533, Η, 255]. Et δολιχῇσι ἐλάτῃσι Apoll. Arg. [1, 914], Longis remis. Et δολιχὰ πρυμνήσια in Epigr. [Marci Argentarii in Anth. Pal. 10, 4], Longi rudentes. || Dicitur et de longitudine temporis : ut δ. πλόος et δολιχὴ νὺξ in Od. [Γ, 169 et Ψ, 243. Δολιχὴ νοῦσος Λ, 172, ὁδὸς Δ, 393. Δολιχῆς τέρμα κελεύθου Æsch. Prom. 284.] Sic δολιχοὶ κάματοι in Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 6, 65.] Item δολιχαὶ ἐλπίδες [Ma-C cedon. ib. 10, 70], necnon χρόνος ibid. [Δολιχοῖσι χρόνοις Orac. ap. Euseb. P. E. p. 239, D. Hemst. Δολιχὴ θυσία Nicephor. Ms. ap. Ducang. ad Zonaræ Annal. p. 103. G. D.] || Δολιχὸν adv. etiam putatur accipi Il. Κ, [52] : Ἔργα δ᾽ ἔρεξ᾽ ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι Δηθά τε καὶ δολιχόν. [Plato Protag. p. 329, A : Οἱ ῥήτορες οὕτω σμικρὰ ἐρωτηθέντες δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου. Cui l. comparandus Galen. vol. 13, p. 31 : Κἀντεῦθεν ἀρξάμενοι δολιχὸν ἀποτείνουσι τὸν λόγον. G. D.]

[Δόλιχος, ὁ.] Δολιχὸς vel Δόλιχος retracto accentu [In codd. plerumque δόλιχος scribitur, et recte quidem. Suid. : Δόλιχος, τὸ ὄσπριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δρόμου, προπαροξυτόνως· δολιχὸς δὲ τὸ ἐπίθετον ὁ μακρὸς, ὀξυτόνως], Certum curriculi spatium, duodecim aut, secundum alios, viginti quatuor stadiorum [Hesych. : Δολιχὸς, μακρός· ἢ μέτρον γῆς. Plato Leg. 8, p. 833, B : Ἁμιλλησόμενος ... τὸν δόλιχον. Δόλιχον θεῖν Pollux 3, 146. Δολιχῷ (scr. δολίχῳ) κρατεῖν Pausan. 3, 21, 1. Δόλιχον τρέχειν Aristid. vol. 2, p. 349 : Ὥσπερ ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων εἰς τὸ κοῖλον καταρρεῖ τὸ ὕδωρ, οὕτως πάλιν ἐκ τῶν κοίλων ἀναστρέφει πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ ἀρξάμενος ἐκ θα-D λάττης ὁ ποταμὸς αὖθις ὑποστρέψας ἐπὶ καταρράκτας καὶ Μερόην ἄνω φέρεται ὥσπερ τις ἐν προσάντει δόλιχον τρέχων. Diog. L. 6, 34. Δόλιχον ἀσκεῖν 7, 179. Δόλιχον ἐν παισὶ νενικήκει Lucian. Quom. Hist. conscr. c. 30. De numero stadiorum Suidas : Ἔστι δὲ ὁ δ. κ′ στάδια· nam sic ex melioribus libris correcta est vulgata scriptura κδ′, consentiente Zonara et schol. Soph. El. 686. Aliud vitium est ὀκτὼ στάδια ap. schol. Luciani vol. 3, p. 493. Sed hic quoque codex recte κ′. Tzetzes Hist. 6, 704 : Ὁ δόλιχος ἑπτάδρομος· τρεῖς γὰρ καμπτῆρας εἶχε καὶ τὸ καμπτῆρος ἥμισυ· ἦσαν δὲ ὅπλων ἄνευ. Clarius schol. Aristoph. Nub. 28 : Οἱ δολιχοδρομοῦντες δὲ ψιλῶς ἑπτάδρομον ἐποιοῦντο τὸν δρόμον, τρὶς μὲν ἀνιόντες, τρὶς δὲ κατιόντες καὶ πρὸς τὸν καμπτῆρα τὸν ἕβδομον δρόμον ἐκτερματοῦντες. Δόλιχος ἵππιος in inscr. Tegeæ reperta ap. Bœckh. vol. 1, p. 702. Poeta ap. Galen. vol. 12, p. 57 : Ἵπποι δ᾽ ἐς δόλιχον παριόντων. G. D.] Metaphora autem eleganti laus ab Epicrate com. [apud Athen. 13, p. 570, D] dicitur δόλιχον τοῖς ἔτεσι τρέχειν,

qua et Latini dicunt Vitam decurrere, et Decursum A vitæ spatium. [In l. Epicratis δολιχὸν non subst. est, sed adj. Epigr. in Anth. Pal. App. 148 : Μακρὸν ... γήρως δόλιχον. Dioscur. ib. 5, 55 : Ἤνυεν ἀκλινέως τὸν Κύπριδος δόλιχον. Eustath. Opusc. p. 297, 32 : Ἀλλ' ἔκλαιον αἱ μητέρες τὸν ὕστατον δολιχὸν, ὃν οἱ παῖδες ἐστείλαντο.]

Δόλιχος, ὁ, Legumen quoddam, Phaselus, Pisum, secundum quosdam. Gorr. Cicerulam, Phaseolum e Galeno interpr. [V. vol. 6, p. 329, 330. Theophr. H. Pl. 8, 3, 2; 11, 1, C. Pl. 2, 18, 3. De accentu Arcad. p. 85, 6, Chœrobosc. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 294, 5, Eustath. p. 254, 34. Male δολιχοὶ ap. Polluc. 1, 247, et Hesych. : Δολιχοὶ, ὀσπρίου εἶδος. G. Dind.]

[Δόλιχος, ὁ, Dolichus, n. pr. principis Eleusinii ap. Hom. H. Cer. 155 (ubi codex pravo accentu Δολιχοῦ) et poetam ignotum Herodiani Περὶ μον. λέξ. p. 10, 11. G. Dindorf.]

Δολιχόσκιος, ὁ, ἡ, Longam umbram faciens. E quo intelligitur Longus. [Hesych. : Δολιχόσκιον, μακρὰν ἔχων σκιὰν, μακρόσκιον, ἐξ οὗ τὸ μέγα δηλοῦται· ἢ μακρὰν ἰέναι B δυνάμενον.] Hom. Il. Γ, [346], Χ, [273], et Od. Ω, [518] : Προΐει δολιχόσκιον ἔγχος. Affertur et aliud etymon [ab Etym. M. p. 282, 10, Eustath. p. 422, 26], esse videl. δολιχόσκιος dictum quasi δολιχὸν κίων, i. e. μακρὰν πορευόμενος, Longe se extendens; sed id vanum est. [Oppian. Cyn. 1, 410 : Δολιχόσκιος οὐρή. Ῥόδου δολιχόσκιον ὀδμὴν Nonn. 11, 499.]

[Δολιχούατος, ὁ, ἡ, Longas aures habens. Oppian. Cyn. 3, 186.]

[Δολιχόφρων, ὁ, ἡ, Longe prospiciens. Empedocl. ap. Plut. Mor. p. 1113, C : Νήπιοι· οὐ γάρ σφιν δολιχόφρονές εἰσι μέριμναι. Hesych. : Δ., ἀπολύφρων. Musurus, Δολιόφρων, ἀπατεόφρων.]

[Δολιχωπός, ὁ, ἡ, Longe prospiciens, Longus, Prolixus. Hesych. : Δολιχωπά, μακρά. Δολιχωπὰ Salmas.]

[Δολίως, Dolose, Fraudulenter. Jerem. 9, 4 : Δ. πορεύεται. Epiphan. vol. 1, p. 182, A; vol. 2, p. 87, B. Ex Eumath. Erot. p. 390 citat Bast., ex Æsop. Fab. 259 Cor. Schæfer. Diog. L. 9, 35. « Historia Trojana c. 15, in Maji Bibl. Uffenbach. » M. Joseph. Ant. Jud. C 14, 13, § 6 : Ὑπεκρίνοντο δ. Hase.]

[Δόλογκοι, οἱ, Dolonci, ἔθνος Θρᾴκης ἀπὸ Δολόγκου τοῦ ἀδελφοῦ Βιθυνοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Δολόγκιος καὶ Δολογκιὰς καὶ Δολογκιάδης, Steph. Byz. Tzetz. ad Lycophr. 533 : Δόλογκοι ἔθνος Θρᾳκικὸν ἀπὸ Δολόγκου τοῦ Κρόνου καὶ Θρᾴκης παιδός. Herodot. 6, 34, 35. Constant. Porphyr. De themat. in Banduri Imp. Or. vol. 1, p. 21, B.]

[Δολόδουπος. Orph. H. 64, 3 : Ἆρες ἄναξ δολόδουπε. Ὁπλόδουπε Pierson. Verisim. p. 45.]

Δολόεις, εσσα, εν, Dolosus, Subdolus. [Hom. Od. Η, 245 : Δολόεσσα Καλυψώ· Ι, 32 : Κίρκη δ. Eur. Iph. A. 1527 : Δολόεντα Τροίας ἕδη.] Apoll. Rh. [2, 423] : Δολόεσσαν ἀρωγὴν θεᾶς. [Maneth. 4, 237 : Ἀπάτην δολόεσσαν.] || Dolose factus : δολόεντα δέσματα Od. Θ, [281].

[Δολοεργής, ὁ, ἡ, Dolose agens, Dolosus. Maneth. 4, 394 : Διὰ μοιχοσύνην δολοεργέα νυμφευθεῖσα. || Alia forma Δολοεργός, ὁ, ἡ, ib. 57, 243 : Ἐξεδόλους δολοεργούς· 563. || Adverb. Δολουργῶς Nilus Epist. p. 366. G. D. Maximus De charitate centur. 2, n. 40. M. Hesych. presb. Serm. p. 997, B : Τῶν δαιμόνων δ. D ὑποχωρούντων. Hase.]

[Δολοήτωρ, ὁ, ἡ, Qui doloso animo est, Fraudulentus. Orac. Sibyll. p. 32 : Εἰσὶ θεοὶ μερόπων δολοήτορες οὗτοι ἀβούλων. Struv.]

[Δολοιφονέω. V. Δολοφονέω.]

[Δολοκτασία, ἡ, Cædes dolosa. Apoll. Rh. 4, 479 : Ἧ θέμις αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι.]

[Δολοληψία, ἡ. Testamentum Ruben in Fabric. Cod. pseudep. V. T. vol. 1, p. 524 : Ἡ γὰρ ἀδικία συνεργεῖ τοῖς λοιποῖς πνεύμασι διὰ τῆς δολοληψίας. *Doli assumptionem* vertit interpres. Sed scrib. δοσοληψίας. G. Dindorf.]

[Δολομάν. V. Δόλοψ.]

[Δολόμετρος, ὁ, Qui mensura decipit. Anonymus in Ἑρμηνείᾳ ιβ' ἀποστόλων, quæ legitur in Ms. continente λόγους διαφόρων ἁγίων πατέρων fol. 105 verso : Κλέπτας καὶ τελώνας ἀδίκους καὶ ζυγοκρούστας καὶ δολομέτρους. M.]

Δολομήδης, ὁ, Qui dolos meditatur, Dolosus. [Simonides ap. schol. Apoll. Rh. 3, 26 : Σχέτλιε παῖ δολομήδες Ἀφροδίτας, τὸν Ἄρει δολομηχάνῳ τέκεν· ubi cod. Paris. δολόμητες.]

[Δολομηνή, ἡ, Dolomena, regio Assyriæ. Strabo 16, p. 736.]

Δολομήτης, [ὁ] vel Δολόμητις, [ὁ, ἡ], Cujus dolosa sunt consilia, Dolosus, Vafer. Unde δολομῆτα in vocandi casu [quem Hesych. interpr. δολιόβουλε, κακότεχνε], Hom. Il. Α, [540] et δολόμητιν Αἴγισθον [Od. Α, 300, Γ, 198, 250, Δ, 525. Et Κλυταιμνήστρη δολόμητις Λ, 422. Æsch. Pers. 93 : Δολόμητιν ἀπάταν θεοῦ. Θεὰ δολόμητι Nonnus Dion. 8, 126. Genitiv. ap. Hesych. : Δολομήτεω, δόλια βουλευομένου.]

Δολομήχἄνος, ὁ, ἡ, Doli machinator, fabricator, Dolosus, Fraudulentus, ea forma qua κακομήχανος. [Simonid. s. v. Δολομήδης cit. Constant. Man. Chron. p. 61 et 118 a Boisson. indicatus.]

[Δολόμῦθος, ὁ, ἡ, Dolosa oratione utens. Sophocl. Trach. 840 : Μελαγχαίτα τ' | ἄμμιγα νιν αἰκίζει | Νέσσου θ' ὕπο φόνια δολόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα. Lectio vitiosa : nam metrum tale quid poscit, ἄμμιγα νιν αἰκίζει | θηρὸς δολοφόνα (vel δολοπλόκα) κέντρ' ἐπιζέσαντα. G. Dindorf.]

[Δόλοπες. V. Δόλοψ.]

[Δολοπεύω, Insidior. Hesych. : Δολοπεύει, ἐπιβουλεύει, ἐνεδρεύει.]

[Δολοπήιος. Δολοπηίς. Δολοπία. Δολοπικός. V. Δόλοψ.]

[Δολοπίων, ονος, ὁ, Dolopion, pater Hypsenoris, Trojanus, ap. Hom. Il. Ε, 77. || Patronymicum, quanquam ab alio hujus nominis viro ductum, Δολοπιονίδης ap. Euphor. Stob. Floril. 59, 16 : Δολοπιονίδαο δυστήνου (Philoctetæ). Quocum Meinekius comparavit Hygini Fab. 102, p. 164 : « Philoctetem pastor regis Actoris, nomine Iphimachus, Dolopionis (vulgo *Phimachus Dolophionis*) filius nutrivit ». G. Dind.]

[Δολοπλᾰνής, ὁ, ἡ, Dolo fallens. Nonn. Dion. 8, 126 : Θεὰ δολόμητι δολοπλανές.]

[Δολοπλόκημα, τὸ, Dolosum commentum. Constant. Man. Chron. p. 85.]

Δολοπλοκία, ἡ, Dolosum commentum s. vafrum. Hesych. autem δολοπλοκίας exp. τὰς τῶν λόγων πλοκάς. [Theogn. 226 : Τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἄδον. Δολοπλοκίῃσι Hippocr. Epist. p. 1283, 34.]

Δολοπλόκος, ὁ, ἡ, Dolos nectens s. texens, Dolosus, Fraudulentus. Sappho [apud Dionys. De comp. verb. c. 23], Venerem alloquens, Παῖ Διὸς δολοπλόκε. Nonn. [Jo. p. 132, 12], δ. φωνή, Vox dolosa. [Aristot. Eth. Nic. 7, 7, ex veteri poeta : Δολοπλόκου γὰρ Κυπρογενοῦς. Hemst. Γέροντα δολοπλόκον Tryphiod. 264.]

[Δολοποιέω, Dolose ago. Marcus Erem. p. 35. M.]

[Δολοποιός, ὁ, ἡ, Dolum struens, Dolosus. Soph. Trach. 832 : Δ. ἀνάγκα.]

[Δολορραφέω, Dolos, Insidias struo. Phot. Bibl. cod. 72, p. 36, 5, ex Ctesia. G. D. Id. ib. cod. 62, p. 21, 11 : Ἣν τοῖς πολεμίοις αὐτὸς ἀπωλείας ἐδολορράφει μηχανὴν, ταύτην εὕρατο τοῦ βίου καταστροφήν. Hase.]

Δολοῤῥᾰφής, ὁ, ἡ, Dolis s. E dolis consutus et quasi consarcinatus, Dolosus. [Oppian. Hal. 3, 84 : Δολορραφέων λίνα κόλπων.]

Δολοῤῥᾰφία, ἡ, Dolosum commentum, Vafrities. Epigr. l. 7 [Pauli Sil. in Anth. Pal. 5, 286 :] Ἡφαίστου πᾶσα δολοῤῥαφίη.

[Δολορράφος, ὁ, Qui dolos suit s. struit, Dolosus. Basil. Schol. ad Greg. Naz. Stelit. 2, in Notit. Mss. vol. 11, part. 2, p. 110. Boiss. Tzetz. Hist. 8, 925.]

Δόλος, ὁ, Dolus, Fraus. Hom. Od. Ψ, [321] : Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε. Sic Il. Ο, [14], δόλος κακότεχνος. Idem interficere δόλῳ et κράτεϊ, idem δόλῳ et ἀμφαδὸν, alicubi inter se opponuntur. Frequentissimus autem est ille hujus voc. usus. [Il. Γ, 202 : Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά· Δ, 339 : Κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε· Ζ, 187 : Πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινεν· Η, 142 : Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε· Od. Α, 120 : Κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδόν· Ι, 406 : Μή τίς σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἠὲ βίηφιν. Herodot. 9, 90 : Μὴ δόλῳ αὐτοὺς προάγειν. Æsch. Prom. 213 : Οὐ κατ' ἰσχὺν ... δόλῳ δὲ ... κρατεῖν· Sept. 872 : Δόλος οὐδεὶς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν. Soph. Œd. Col. 1026 : Τὰ γὰρ δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σώζεται. Ἐκ δόλου Soph. El. 279. Ἐν δόλῳ Philoct.

102. Σὺν δόλῳ Aj. 1245, Eur. Hec. 1269, et alii quivis. Δόλῳ καὶ ἀπάτῃ Dionys. A. R. 3, 23.] Isocr. Evag. [p. 195, E]: Οἱ δὲ μετὰ δόλου καὶ τέχνης περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν. Aristoph. autem Pl. [1159] δόλος contrarius est ἁπλοῖς τρόποις. [|| Signiff. quasdam aliunde non cognitas annotavit Hesych. : Δόλος, πάσσαλος. || Δόλου τράπεζα, ἐπὶ τοῦ ἥπατος σημεῖον ἐν θυτικῇ. || Δόλοι, κατάσκοποι. Quocum conf. δόλοψ.]

[Δολότροπος, ὁ, ἡ, Fraudulentus. Epiphan. t. 2, p. 288, A : Ὅπερ ὁ ἀπατεὼν ὄφις δολοτρόποις τεχνάσμασιν ἠπάτησεν. Hase.]

[Δολουργῶς. V. Δολοεργής.]

[Δολοφονεῦσαι lectio vitiosa ap. Suid. s. v. Παλλάδιον, cui δόλῳ φονεῦσαι restituendum ex libris melioribus. G. Dindorf.]

Δολοφονέω, Dolo occido et ex insidiis. [Demosth. p. 401, 26 : Δολοφονηθείς. Polyb. 2, 36, 1 : Δολοφονηθεὶς ὑπό τινος Κελτοῦ· 5, 40, 6. 32, 21, 12 : Ἐδολοφόνησε. Appian. Syriac. c. 68 : Ἔκτεινε Δημήτριον ... ἡ γυνὴ Κλεοπάτρα δολοφονήσασα διὰ ζῆλον τοῦ γάμου Ῥοδογούνης. Diodor. ll. pluribus. Strabo 11, p. 495 : Δολοφονεῖν ἐξ ἀπάτης.] Plut. δολοφονεῖν et κρυφαίως ἀναιρεῖν pro eodem dicit in Pericle [c. 10]. Sic passiv. Δολοφονεῖσθαι, Dolo interimi et per insidias. [|| Δολοιφονῆσαι pro δολοφονῆσαι dictum cum similibus formis comparat Etym. M. p. 633, 28. Vide Lobeck. ad Phryn. p. 648.]

[Δολοφόνησις, εως, ἡ, Occisio per dolum. Appian. Syr. c. 69 : Τῆς τοῦ πατρὸς δολοφονήσεως.]

Δολοφονία, ἡ, Cædes dolo patrata, non ἀμφαδὸν, ut loquitur Homerus. [Aristot. Eth. Nic. 5, 5; Polyb. 6, 13, 4; schol. Apoll. Rh. 4, 477. Theophyl. Sim. Hist. p. 134, C : Δεδοικὼς μή που δολοφονία τις ὑποσταίη.]

[Δολοφόνιον. V. Δολίφονον.]

[Δολοφόνος, ὁ, ἡ, Dolose interficiens. Æsch. Agam. 1129 : Δολοφόνου λέβητος τύχαν σοι λέγω. In Gl. falso accentu Δολόφονος, Interemtor.]

[Δολοφραδής, ὁ, ἡ, Dolum meditans. Hom. H. Merc. 282 : Ὦ πέπον, ἠπεροπευτὰ, δολοφραδές. Pind. Nem. 8, 56 : Πάρφασις δ.]

Δολοφράδμων, ὁ, ἡ, Doli machinator, Dolos agitans animo, ideoque Fallax, Insidiator.

Δολοφρονέω, Dolum cogito, s. dolos, Meditor fraudes, ut Ulysses δολοφρονέων ap. Hom. Od. [Σ, 5] non semel : item Juno δολοφρονέουσα aliquot Il. locis [Ξ, 197, 300, 329; Τ, 106. Venus Γ, 405, Circe Od. Κ, 339. Hesiod. Theog. 550 : Φῆ ῥα δολοφρονέων. Archiloch. ap. Plut. Mor. p. 950, E.]

Δολοφροσύνη, ἡ, Doli meditatio, Dolus, Vafrities. Hom. Il. Τ, [97] : Δολοφροσύνης ἀπάτησεν. [Ib. 112 : Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν.]

[Δολόφρων, ὁ, ἡ, Dolum meditans. Asclepiad. in Anth. Pal. 7, 145 : Ἁ δ. ἀπάτα.]

Δόλοψ, πος, ὁ, Speculator, item Leno. Hesych. enim δόλοπα exp. κατάσκοπον, μαστροπόν. [Et, Δόλοι, κατάσκοποι.] Sed et Δολομὰν a Laconibus dici τὸν μαστροπὸν tradit. Δολάνα Eidem est μαστροπός. || Alioqui Δόλοπες sunt etiam populi extremæ Thessaliæ incolæ, teste Eodem. Meminit autem eorum Hom. [Il. Ι, 484 : Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων, et Herodot. 7, 132, 185. Stephan. Byz. : Δόλοπες, ἔθνος Θεσσαλῶν ἔγγιστα, ἀπὸ Δόλοπος. Ἡ χώρα Δολοπία καὶ Δολοπηΐς. Δολοπία ap. Thucyd. 2, 102, Polybium 22, 8, 5, Strabon. 9, p. 430, 432, 437. Apoll. Rh. 1, 68 : Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκεν. Δόλοπες Sophoclis fabula fuit, citata ab Hesychio, Photio et Etym. M. s. v. Εὐναῖος, ab Cyrillo s. v. Χαμεύνη. || Δόλοψ, Dolops, n. pr. Filius Lampi, nepos Laomedontis Trojanorum regis, ap. Hom. Il. Ο, 525, 555. || Alius, dux Græcorum, ib. Λ, 302. || Ἑρμοῦ υἱὸς, ὃς ἐν Μαγνήσῃ τῇ πόλει ἀπώλετο, καὶ αὐτόθι τάφον παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἔσχεν, ὡς Κλέων ἐν πρώτῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν, schol. Apoll. Rh. 1, 585, ubi memoratur τύμβος Δολοπήιος.]

Δολόω, Dolo ago cum quopiam, Decipio. [Hesiod. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 156 : Τά μιν (δῶρα) καὶ ἔπειτα δόλωσεν. Herodot. 1, 212 : Τοιούτῳ φαρμάκῳ δολώσαι.] Aristoph. Eq. [1067 : Αἰγείδη, φράσαι κυναλώπεκα μή σε δολώσῃ. Æschyl. Agam. 273 : Μὴ δολώσαντος θεοῦ· 1636 : Τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 28 : Δολοῦν ὡς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασι, ubi edd. vett. δουλοῦν.] Et σοῖς δολώσαντες γάμοις e quopiam Tragico [Eur. Iph. A. 898] VV. LL. [Alcest. 12 : Μοίρας δολώσας. Passiv. Hesiod. Theog. 494 : Γαίης ἐννεσίῃσι ... δολωθείς. Soph. Phil. 1288 : Δεύτερον δολούμεθα. Ibid. 129 de forma dolose composita : Ναυκλήρου τρόποις μορφὴν δολώσας. Hesych. : Δολοῖ, φθείρει, κακουργεῖ.] || Adultero : unde numisma δεδολωμένον. [Dioscor. 1, 80 : Δολοῦται δὲ (βδέλλιον) μιγνύμενον κόμμει· 81 : Δολοῦται δὲ πᾶς λίβανος τῇ πιτυίνῃ ῥητίνῃ μεθοδευόμενος.] Δολώσαντες τὸν οἶνον, Lucian. [Hermot. c. 59.] Sed et δολοῦν dicuntur qui lanas tingunt, sicut et φαρμάττειν, teste Polluce [7, 169], quo pertinet δολερὰ χρώματα. [V. Δολερός.] Tale esse mihi videtur, quod Lat. poetæ dicunt Lanam mentiri colores.

Δόλπαι, πλακούντια μικρά [Placentæ parvæ]. Κῷοι, Hesych. Sic et Δολβαὶ [hoc accentu] a quibusdam accipi tradit. [Δολβαὶ, θύματα· οἱ δὲ μικρὰ πλακούντια.]

[Δολφὸς, ἡ μήτρα, Vulva, Hesych. Est i. q. δελφύς.]

[Δόλωμα, τὸ, Dolus. Æsch. Choeph. 1003 : Τοιῷδέ τ' ἂν δολώματι πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμαίνοι (corrig. θέρμ' ἄνοι) φρενί. G. D. Æneas Poliorc. c. 8 : Οἷα χρὴ κατασκευάζεσθαι δολώματα τοῖς ἀποβαίνουσι.]

Δόλων, ωνος, ὁ, Sica, Gladiolus s. Pugio occultus : quo nimirum dolose aliquem petimus. Plut. Tiberio [Graccho c. 10] : Ὥστε κἀκεῖνον οὐδενὸς ἀγνοοῦντος ὑποζώννυσθαι ξιφίδιον λῃστρικὸν, ὃ δόλωνα καλοῦσι. Sic Virg. Æn. 7, [664] : Tela manu sævosque gerunt in bella dolones. Ubi Serv. tradit Dolonem esse flagellum intra cujus virgam lateat pugio : sicut Hesychio quoque δόλωνες sunt ξιφίδια ἐν ξύλοις ἀποκεκρυμμένα. [Idem, Δολίσκος, δόλων, παραξιφίς. ||] Eid. Hes. δόλωνες sunt οἱ μικροὶ ἱστοὶ ἐν τοῖς πλοίοις, Parva vela in navibus : ut et Pollux 1, [91] auctor est, τὸν μέγαν καὶ γνήσιον ἱστὸν nominari ἀκάτιον· τὸν κατόπιν, ἐπίδρομον· τὸν ἐλάττονα, δόλωνα, Minus navis velum. Sic sane Liv. Belli Maced. l. 4 [36, 44 et 45] : Erat secundus petentibus Ephesum ventus : capessunt fugam sublatis raptim dolonibus. Et 6 [37, 30] : Dolonibus erectis altum petere intendit. [Polyb. 16, 15, 2 : Μιᾶς νηὸς ἐπαραμένης τὸν δόλωνα· ubi v. Schweigh. Diodor. 20, 61 : Τοῦ δόλωνος ἀρθέντος. Procop. B. V. p. 217, D : Χαλάσαντας τὰ μεγάλα ἱστία τοῖς μικροῖς ἃ δὴ δόλωνας καλοῦσιν. Isidor. Orig. 19, 3.]

[Δόλων, ωνος, ὁ, Dolo, Eumedis filius, Trojanus, ap. Hom. Il. Κ, 314 aliisque hujus libri ll., ap. Eurip. in Rheso.]

[Δολώνεια, ἡ, vel Δολωνοφονία, ἡ, Dolonea s. Dolonis cædes, inscripta ab grammaticis est Iliadis rhapsodia decima, qua Dolonis cædes narratur : v. Eustath. ad init. Δολωνία ap. Ælian. V. H. 13, 14, schol. Hom. Od. Α, 262.]

[Δολῶπις, ἡ, Quæ doloso s. fallaci vultu est. Soph. Trach. 1050 : Δ. Οἰνέως κόρη.]

Δόλωσις, εως, ἡ, Deceptio. Xenoph. Cyrop. 1, [6, 28. Pollux 4, 50; Procop. Anecd. p. 58, C.]

Δόμα, τὸ, Murus, τειχίον, Hesych.

Δόμα, τὸ, Donum. [Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 30, 4.] Plut. [Mor. p. 182, E, et 531, F : Βασιλικὸν τὸ δ.] Matth. [7, 11 : Δόματα ἀγαθά], Paul. [Ad Ephes. 4, 8. Exx. ex V. T. v. ap. Tromm. Conf. Theodoret. vol. 1, p. 269. « Planud. Ovid. Metam. 6, 463 : Δόμασιν ὑπερβριθέσιν αὐτὴν ὑπελθεῖν. » Boisson. Philo vol. 1, p. 126, 21 : Διατηρήσεις ὅτι δῶρα δομάτων διαφέρουσι· τὰ μὲν γὰρ ἔμφασιν μεγέθους τελείων ἀγαθῶν δηλοῦσιν, ἃ τοῖς τελείοις χαρίζεται ὁ θεός· τὰ δ' εἰς βραχύτατον ἔσταλται, ὧν μετέχουσιν οἱ εὐφυεῖς ἀσκηταὶ οἱ προκόπτοντες. Aliter vol. 2, p. 172, 15 : Δόμα λέγων καὶ δόσεις, ἀλλ' οὐκ ἀπόδομα, οὐκ ἀποδόσεις· ταῦτα μὲν γὰρ ἴδια τῶν λαμβανόντων, ἐκεῖνα δὲ τῶν χαριζομένων. Conf. ib. vol. 1, p. 154, 14; 273, 37; 458, 14. Hase.]

Δομαῖος, αία, αῖον, ut δομαῖον λᾶαν [λᾶα], Lapidem ad domus structuram, Epigr. [Anth. Plan. 4, 279. Omisso λίθος Apoll. Rh. 1, 737 : Τῆς (Θήβης) οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους ἱέμενοι. Hesych. : Δομέους, οἰκόπεδα, θεμέλια. Corrig. δομαίους cum Salmasio. Nonnus Dion. 37, 99 : Καὶ τάφον αἰπυτέροισιν ἀνεστήσαντο δομαίοις.]

[Δοματίζω, Munera do. Symm. Ezech. 16, 33. Gloss.

N. T. Fabric. p. 16 : Ματθαῖον δοματισθέντα. Schleusn.] A

[Δομάω. V. Δομέω.]

Δόμεος, Fundamentum domus, οἰκόπεδον, θεμέλιον, Hesych. [Lectio vitiosa. V. Δομαῖος.]

[Δομέστικος, ὁ, Domesticus, vox Latina. De ea ejusque derivatis v. Ducang.]

[Δομέτιανὸς, ὁ, Domitianus, imperator Romanorum, apud scriptores historiæ Romanæ modo sic modo Δομιτιανὸς scriptus. Eadem inconstantia in nomine Domitii Domitiæque, Δομέτιος Δομίτιος, Δομετία Δομιτία. Suid. : Δομήτιος, ὄνομα κύριον. Adject. Δομιτιάνειος, ὁ, ἡ, ap. Tzetz. Hist. 2, 39. G. Dindorf.]

[Δομετιούπολις, εως, ἡ, Domitiopolis, Ἰσαυρίας πόλις. Ὁ πολίτης Δομετιοπολίτης (scr. Δομετιουπολίτης ex cod. Vratisl.), Steph. Byz. Δομιτιόπολις ap. Ptolem.]

Δομέω [et Δομάω], Struo, Ædifico, οἰκοδομῶ, Hesych. : quo voc. Theod. sæpe utitur, Bud. teste. [Theodoret. vol. 1, p. 551 : Τὰ ἐν τοῖς ὑψηλοῖς χωρίοις δομηθέντα τῷ θεῷ θυσιαστήρια· et forma media ib. p. 454 : Ἵνα ἐν ἐκείνῃ δομήσηται τὸν βωμὸν, et δομήσασθαι vol. 3, p. 920. « Verbi δομέω auctoritas exigua et ab ipsis B gramm. imminuta est. Macrobius De differ. verb. p. 703 : *Sunt*, inquit, *apud Græcos admissa post compositionem, quum essent simplicia non recepta.* Νομῶ *nihil significat, tamen* οἰκονομῶ *dicitur; similiter* δομῶ *et* δομεύω, οἰκοδομῶ *et* βυσσοδομεύω *componuntur.* ... Δομῶ recentioribus innatat. Hesych. : Δομέοντι, οἰκοδομοῦντι. In Βυσσοδομεύειν, δομεῖν, Albertius aut δέμειν aut δεμεῖν scribendum censet. Prius restituendum s. Δεμεῖ, οἰκοδεμεῖ : nam δεμεῖν profecto nihil est; ceterum illic medicinæ faciendæ locus non erat. *Græci*, inquit Priscian. Sup. Æn. l. 10, p. 1273, δομήσασθαι *dicunt ædificare; inde et* δόμησις *et* δόμος. Δομήσασθαι Lycophr. 593. (Δωμήσασθαι recte cod. Paris. Idem vitium in libris pluribus v. 48, 1272. Forma media præsentis Chron. Pasch. p. 323, D : Δομεῖται τὸν οἶκον. G. D.) Procop. B. V. 2, 20, p. 286, B; Nicet. Annal. 17, 2, p. 331; Zonar. Ann. 12, 19; Suid. s. v. Ἀπατούρια. Δεδόμηται bis Allatius pro δεδώμηται in Philon. De sept. mirac. c. 2 scripsit : v. Not. p. 106. Δεδομημένος Arrian. Alex. 7, 22, Zosim. Hist. 3, 17. Verum C hujus temporis duplex forma est, difficili ad judicandum discrimine. Ἐδέδμητο Homerica forma Herodot. 7, 59, ubi cod. ἐδεδόμητο. Pro νεόδμητος Appian. Mithr. c. 40, Schweigh. e cod. Aug. reposuit νεοδόμητος, quod est c. 37, Joseph. Ant. 8, 4, p. 428. (Hesych. : Δμητὸν, ... οἰκοδόμητον. G. D.) Quid? Aristides, qui modo δεδομημένη vol. 1, p. 555, 20, tum δέδμηται scripsit p. 219, 18, nonne omne discrimen sustulisse videtur? ... Ἐδομήθη Niceph. Greg. 9, 13, p. 282, E, Nicet. 21, 3, p. 339, B, Synes. Hymn. 3, 449, Eustath. p. 727, 28. ... Neque injuria nostri lexicographi tempora obliqua δωμῆσαι, δωμήσουσι, quorum exx. memorat Hermann. ad Orph. p. 821, et adjectivum ἀδώμητος ad δωμάω referunt, quod ipsum quidem nusquam reperi. Atticam productionem somniat Tzetz. ad Lycophr. 719 (ubi δωμήσαντες). » Lobeck. ad Phryn. p. 587-589. Ἐδομήσατο (vitiose pro ἐδοκίμασε) λίθοις ... κατασκευάζειν cod. Vatic. ap. Dionys. A. R. 3, 67. Jo. Cinnam. p. 17, D : Φροντιστήριον δομησαμένη· 160, D : Δεξαμενήν τινα ἐδομήσατο. Ib. p. 131, D. D ||] Δωμάω, ήσω, Extruo, Ædifico. Epigr. : Τύμβον Ἀχαιοὶ Δώμησαν. Et med. eadem signif. [ap. Lucian. Anth. Pal. 11, 400] : Νηὸν περικαλλέα δωμήσασθαι. [Lycophronis exx. formæ et activæ et mediæ supra attulimus. Apoll. Rh. 2, 531 : Δωμήσαντες βωμόν. Δομήσαντες, δομήσει, δομήσουσι contra metrum in Orac. Sibyll. 11, 10, 87, 115. Dorotheus De stellis ap. Iriart. Catal. Matrit. p. 245 : Καρχηδὼν Τυρίης Διδοῦς (adde ὑπο) δόμη θεῖσα. Corr. δωμηθεῖσα. G. Dindorf.]

Δομὴ, ἡ, Ædificium, Murus, Forma, Aspectus, Hesych. [Δ., τεῖχος, εἶδος, μορφὴ, πρόσοψις, σῶμα, οἰκοδομὴ, τρόπων κατασκευή. Lege τρόπος, κατασκευή. Sic supra δέμας exponitur τρόπος, et δέμας πυρὸς αἰθομένοιο apud Homerum est, Instar ignis ardentis. Kuster.] || Corpus, ab egregia structura. Apoll. Rh. 3, [1395] : Καὶ πλευροῖς κήτεσσι δομὴν ἀτάλαντοι ἰδέσθαι, Structura corporis, aut Mole corporis; nam hoc voc. et de Ædificiis usurpatur. Nicander Ther. [153] : Ἄλλος δ' A αὖ κόχλοισι δομὴν ἰνδάλλεται αἴης. [Ib. 259. Lycophr. 334 (ubi schol. διάπλασιν), 597, 783. Nonnum Dion. 17 extr. (?) citat Wakef.]

[Δόμημα, τὸ, Structura, Ædes. Euseb. H. E. 10, 4, 17, p. 473, A : Δομήματος μήκη τε καὶ πλάτη. Nicet. Eugen. 6, 625 : Εἰς τὸ γραὸς δόμημα τῆς Μαρυλλίδος.]

[Δόμηρ, inter ethnica vel nomina propria in ηρ ap. Arcad. p. 20, 3. Corrig. Δόβηρ. V. Δόβηρος. G. D.]

Δόμησις, εως, ἡ, Structura. [Joseph. B. Jud. 1, 21, 6 : Τὴν ὀχυρότητα τῆς δομήσεως· ib. 2, 17, 1 : Τῆς τῶν στοῶν δομήσεως. Schol. Hom. Il. M, 4; Priscian. l. in Δομέω citato. Angl. Frequentissimum ap. Joseph. ubi modo est Actio exstruendi, ædificandi, Bell. Jud. 5, 2, 3 : Καταρχομένων δὲ ἄρτι τῆς δομήσεως· et 3, 5, 1 : Τά τε πρὸς δόμησιν ἐργαλεῖα· modo ipsa Structura, Ant. Jud. 15, 11, 1 : Τὰ μέτρα τῆς δομήσεως· Bell. Jud. 3, 10, 1 : Ὀλίγα τῆς δ. σπαράξαντες· 5, 5, 8 : Πρὸ τῆς τοῦ πύργου δ. Ant. Jud. 15, 9, 6 : Τῇ δὲ δομήσει περίβλεπτον. Hase. ||] Δώμησις, ἡ, Structura, Ædificatio, οἰκοδομὴ, Hesych.

B [Δομήτειρα, ἡ, Conditrix. Herodian. Epimer. p. 224. Sed scrib. videtur δμήτειρα. G. Dindorf.]

[Δομήτωρ, ορος, ὁ, Conditor. Constant. Man. Chron. p. 48, 64. Boiss. Nicet. Chon. Hist. p. 34, B; schol. Lycophr. 48. Theodor. Balsam. ad Canon. 1 Synodi Cpol. : Ἐπ' ἀδείας ἔχουσιν οἱ δομήτορες τούτων τυπικὰ ἐκτίθεσθαι. ||] Δωμήτωρ, ορος, ὁ, Ædificator, Conditor. [Manetho 6, 415 : Ἐχυρῶν δωμήτορας οἴκων.]

[Δόμνα, ἡ, Domina, Augusta. Oppian. Cyn. 1, 4 : Ἀντωνῖνε, τὸν μεγάλη μεγάλῳ φιτύσατο Δόμνα Σεβήρῳ. V. Gloss. med. Lat. in *Domna*. Ducang.]

[Δομνῖνος, ὁ, Domninus, philosophus Syrus, Procli æqualis : de quo v. quæ ex Damascio excerpsit Suidas. Alius in epigr. Theæteti Anth. Pal. 9, 659. G. D.]

[Δόμνος, ὁ, Domnus, ὄνομα κύριον, Suidas. In Γέσιος medicus Δόμνος ὁ Ἰουδαῖος memoratur. Hemst.]

Δόμονδε, adverb. Domum, Domum versus. Hom. [Il. Π, 445 : Αἴ κε ζὼν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὅνδε δόμονδε·] Od. A, [83] : Νοστῆσαι δ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὅνδε δόμονδε.

C [Δόμορτις, (ἡ,) γυνὴ, Uxor, Hesych. Forma, ut videtur, Æolica pro δάμαρ. Apud Suidam similis gl. δόμορ sine interpretatione posita. G. Dindorf.]

Δόμος, ὁ, Domus. Hom. Od. H, [81] : Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον [ubi templum Minervæ intelligendum]. Hesiod. Op. [96] : Ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι. Athen. 14, [p. 627, A, ex Alcæo] : Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος. [Hom. Il. B, 513 : Δόμῳ Ἄκτορος· Σ, 60 : Δόμον Πηλήϊον εἴσω. Æschyl. Agam. 400 : Ἐλθὼν ἐς δόμον τὸν Ἀτρειδῶν· 957 : Δόμων μέλαθρα· Aristoph. Ach. 543 : Καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν, et alii poetæ quivis : nam prosæ orationis scriptores οἰκίαν potius et οἶκον dicere solent. Sæpissime autem plurali numero δόμοι una domus dicitur, ut in ll. plurimis Tragicorum : quo numero Sophocles tam constanter usus est, ut duo tantum sint numeri singularis exempla, alterum OEd. Col. 1564 Στύγιον δόμον (Orcum), alterum obliteratum in Trach. 205, ubi vulgo ἀνολολύξατε δόμοις ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς legitur, sed metrum et sententia postulat ut corrigatur ἀνολολυξάτω δόμος ἐφεστίοις ἀλα- D λαγαῖς, numero dochmiaco in pæonicum exeunte. Ceterum δόμος et δόμοι ut Latinum Domus vocabulum non solum de domo quam proprie vocamus, i. e. de ædibus, dicitur, sed etiam de partibus domus omnique de quibusvis habitaculis. Regiam Jovis Διὸς δόμον dicit Hom. Il. Θ, 375, O, 85; Orci δόμον Ἄϊδος Il. Γ, 322, et plurali numero Il. X, 52 : Εἰν Ἀΐδαο δόμοισι, quod ab Homero sumpserunt Tragici, velut Soph. Antig. 1241 : Εἰν Ἅιδου δόμοις· Trach. 120 : Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει. Eur. Alcest. 436 : Εἰν Ἀΐδαο δόμοισι τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύοις. Μελαντειχέα δόμον Φερσεφόνας Pindar. Ol. 14, 28. De templo Hom. Il. Z, 89 : Θύρας ἱεροῖο δόμοιο. Æsch. fr. Ἱερειῶν ap. Aristoph. Ran. 1283 : Δόμον Ἀρτέμιδος· Eum. 35 : Δόμων τῶν Λοξίου. Δόμος Δίκας ib. 516. Eur. Ion. 249 : Ἀπόλλωνος δόμους. Μυστοδόκος δόμος ap. Aristoph. Nub. 303, ubi schol. : Τὴν Ἐλευσῖνα λέγει, ἔνθα τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἐπιτελεῖται μυστήρια. Ἐρεχθῆος δόμον ex Homero supra memoravit HSt. Æsch. Eum. 855 : Ἕδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως. De tricliniis aliisque concla-

vibus ædium Hom. Od. Θ, 57 : Βάν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα· πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν· Χ, 204 : Ἐφέστασαν, οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων. Callim. H. in Cer. 55 : Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας ... ἀξῶ. Theocr. 17, 17 : Χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ δέδμηται. Καταδρομὴν τοῦ δόμου introitum latibuli serpentis dixit Ælian. N. A. 2, 9. || De arca, in qua vestes conduntur, Eurip. Alc. 161 : Ἐκ δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων ἐσθῆτα κόσμον τε. || Familia, Gens, Res domestica. Æsch. Pers. 579 : Πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθείς· Eum. 754 : Ὦ Παλλάς, ὦ σώσασα τοὺς ἐμοὺς δόμους. Soph. OEd. C. 370 : Τὸν σὸν ἄθλιον δόμον· Antig. 584 : Οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος· El. 72 : Ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων. Eur. Or. 70 : Δυστυχῶν δόμος· Med. 114 : Πᾶς δόμος ἔρροι· Iph. T. 930 : Νοσοῦντας δόμους, et plurima hujusmodi apud Tragicos. || Non raro de patria s. domo paterna dicitur. Soph. Phil. 496 : Αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις· OEd. C. 769 : Ἡνίκ' ἤδη ... τοὐν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ, τότ' ἐξεώθεις κἀξέβαλλες. Æsch. Prom. 665 : Ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ. G. D.] || Ordo structuræ et Corium, ut Bud. ap. Herodot. [1, 179] interpr., Διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθους· quod alii, Per tricesimum quemque laterum ordinem, Per structuram laterum. [Id. 2, 127 : Ὑποδείμας δὲ τὸν πρῶτον δόμον λίθου Αἰθιοπικοῦ ποικίλου. Antiattic. p. 89, 8 : Δόμων, οὐκ ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἐφ' οὗ ἡ συνήθεια τάττει. Ἡρόδοτος πρώτῳ καὶ δευτέρῳ. Polyb. 10, 22, 7 : Καθάπερ ἐν οἰκοδομίαις, ἐὰν κατὰ μίαν πλίνθον θῇς καὶ καθ' ἕνα δόμον ἐπιμελείας τύχῃ τὸ παρατεθέν, ubi aliquot libri δεσμόν. Diodor. 1, 64 : Τοὺς δὲ τοίχους ἐπὶ μὲν πεντεκαίδεκα δόμους κατεσκεύασεν ἐκ μέλανος λίθου. Esdræ 6, 4 : Δόμοι λίθινοι κραταιοὶ τρεῖς καὶ δόμος ξύλινος εἷς. Ἐπιβολὰς πλίνθων ab Thucydide dici 3, 20 annotavit Schneid. De ordinibus funium Philo in Mathem. vet. p. 65 : Πληρωθέντος δὲ τοῦ πρώτου δόμου πάλιν ἄλλον ἐπάνω τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμηρύου.] Et Δοῦμος, metri causa inserto υ, pro eodem in Epigr. [Anth. Pal. 7, 222 : Ἡ καλύβη καὶ δοῦμος ἐνέπρεπεν. Recte Scaliger δοῦπος. G. Dindorf.]

[Δομοσφαλής, ὁ, ἡ, Domum labefactans. Æsch. Ag. 1535 : Δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ τὸν αἱματηρόν.]

[Δομοτέκτων, ονος, ὁ, Valvarius, Gl.]

[Δομώροφον (codex δονιόροφον), ὑπὸ τῷ δόμῳ ἱδρυνθέντα, Sub tecto collocatum, Hesych. Vocabulum suspectum, fortasse ex δ' ὁμώροφον corruptum. G. D.]

Δονᾰκεῖον, τὸ, Arundinetum.

[Δονᾰκεύομαι, Arundine aucupor. Apollonid. in Anth. Pal. 9, 264 : (Τέττιγος) ἀσάρκου νῶτ' ἐδονακεύσατο.]

Δονακεύς, έως, ὁ, Arundinosus. Hom. Il. Σ, [576] : Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα, ubi Eust. annotat esse qui legant ῥαδαλονδονακῆα voce comp., i. e. ἰσχνοκαλαμώδη. [Hesych. : Δονακῆα, τὸν διάσειστον (schol. Homeri et Etym. M. p. 283, 13 εὐδιάσειστον) καλαμῶνα· quæ gl. conjungenda est cum superiore, abs qua duabus aliis interpositis est disjuncta, Δόνακα, κάλαμον Κρῆτες (Κύπριοι Stapelius), παρὰ τὸ δονεῖσθαι. Καὶ ῥαδαλὸν ... Diversam lectionem δονακῆεν e Dionysio memorat schol. G. D. Oppian. Hal. 4, 506 : Δονακῆας ὑδρηλούς. || Arundine aucupans. Oppian. Cyn. 1, 73 : Τρήρωνας ἕλον δονακῆες. || I. q. δόναξ, Arundo. Paul. Sil. in Anth. Pal. 6, 64 : Πλατὺν ὀξυντῆρα μεσοσχιδέων δονακήων.]

[Δονᾰκηδὸν, Per arundinem, Arundine, s. In modum arundinis. Inter adverbia in δον exeuntia memoratur ab Apoll. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 611, 8.]

[Δονάκημα, τό. Hesych. : Δονακήματα, ἀναλήμματα καὶ ἀνάμματα. (Codex ἄνμματα.) Interpretor Tecta arundinea, in altum educta; qualia sunt apud nos casarum rusticarum. Eo pertinent ἀναλήμματα (nam ἀνάμματα, ut rejiculum, sic et rejiciendum puto), quæ ὑψώματα declarantur ab Hesych. et Suida. Hemst.]

[Δονάκινος, η, ον, Arundineus. Hesych. : Κερκίδας (cod. κερκίας) δονακίνας· ἐπεὶ ταῖς ἀνθήλαις (cod. ἀνθηλαῖς) ἐχρῶντο εἰς κερκίδας. G. Dindorf.]

[Δονακῖνος, ὁ, Donacinus. Tzetz. ad Lycophr. 109 : Ἀμφίμαχος καὶ Δονακῖνος ἀνελόμενοι τὰ σώματα (Inus et Palæmonis) ἄγουσιν εἰς Κόρινθον. Ib. 229. G. Dind.]

[Δονακίσκος, ὁ, Arundo, Calamus (scriptorius). Nicet. Chon. p. 281, B : Παιδίον ... οὔπω πέρυσιν ἀφειμένον δονακίσκου καὶ μέλανος. G. Dindorf.]

[Δονακῖτις, ἡ, Arundinea. Phanias in Anth. Pal. 6, 307 : Ψήκτραν δονακῖτιν. Codex δονακῆτιν. || Spina alba. Dioscor. 2, 14 inter synonyma ἀκάνθης.]

[Δονακογλύφος, ὁ, Calamum scalpens s. findens. Phanias in Anth. Pal. 6, 295 : Σμίλαν ... δονακογλύφον.]

[Δονακοδίφης, ὁ, Qui arundines quærit. Bianor in Anth. Pal. 10, 22 : Ἀγρεῦ δουνακοδίφα. Nam sic Jacobs. vol. 3, p. LXXV emendavit scripturam codicis δουνακοδῆρα.]

[Δονακόεις, εσσα, εν, Arundinosus. Eurip. Hel. 209 : Δονακόεντος Εὐρώτα. Forma Ionica δουνακόεντα δόλον de aucupio cicadæ dixit Bianor in Anth. Pal. 9, 273.]

[Δονακοτρεφής, ὁ, ἡ, Arundinibus nutritus. Nonn. Jo. 19, 207 : Ἰνδώης ἀλόης δονακοτρεφὲς ἔρνος ἀρούρης.]

Δονακοτρόφος, ὁ, ἡ, Arundines nutriens. Eur. [Iph. A. 179, et Theogn. 785 : Εὐρώτα δονακοτρόφου.] Arundiferus, Ovidio.

[Δονακόχλοος, ὁ, ἡ, Arundinibus vireus. Metaplasmo accusativi ap. Eurip. Iph. T. 400 : Δονακόχλοα λιπόντες Εὐρώταν.]

Δονακώδης, ὁ, ἡ, Arundinosus. Δονακώδης ποταμὸς Apoll. Rh. 2, [818]. Bacchyl. apud Athen. [1, p. 20, D] : Δονακώδεα Νεῖλον. [Menander Excerpt. p. 399, 3 : Δονακώδεις χώρους.]

[Δονακών, ῶνος, ὁ, Carectum, Gl. Δονακὼν nomen loci in agro Thespiensi, ap. Pausan. 9, 31, 7. G. D.]

Δόναξ, [Δοῦναξ Ion., Δῶναξ Dorice], ακος, ὁ, Arundo Cypria, Plin. [H. N. 24, 11], κάλαμος Κύπριος ap. Diosc.; concava et crassa, apud amnes nascens, ut tradit Diosc. 1, 15. Eust. vero [p. 1165, 23] δόνακα esse dicit καλάμου λεπτότερον, at θρύων ἁδρότερον : et e calamo fieri αὐλούς, e donace vero σύριγγας. Cui ipsius sententiæ suffragatur Eur. Or. [107] : Ἃ ἃ σύριγγος ὡς πνοιὰ λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι. [Non suffragatur Hesych. qui Δονάκων interpretatur καλάμων ἢ αὐλῶν. G. D.] Derivari autem a δονεῖσθαι, Quod facile a ventis agitetur. Hom. Od. Ξ, [467] : Ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες Κείμεθα. Mimnermus [Hermesianax] apud Athen. [13, p. 597, B] : Λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν ἀΰτεῖ Ῥεῦμα, δι' ἐκ μεγάλων ῥυομένη δονάκων. Theophr. H. P. 4, 12 [11, 11] δόνακα scribit esse λοχμωδέστατον, nascique ut plurimum juxta flumina et paludes, multum autem a calamo differre δόνακα tum in aridis, tum in humidis nascentem locis. Ubi Gaza Cannam vertit. [Etym. M. p. 283, 1 : Δόναξ, ὁ κάλαμος. Καλλίμαχος, Καὶ δόνακι πλήθοντα λιπὼν ῥόον Ἀστερίωνος, addita etymologia inepta : Παρὰ τὸ δίνω τὸ στρέφω δῖνος, καὶ ὡς λίθος λίθαξ, οὕτω δῖνος δῖναξ καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς ο δόναξ ... Melius deinde, ἢ παρὰ τὸ δονεῖσθαι, unde etiam Hesychius derivat. Hom. Il. K, 467 : Συμμάρψας δόνακας. Æsch. Pers. 494 : Βόλβης θ' ἕλειον δόνακα. Eur. Hel. 355 : Τὸν ὑδρόεντα δόνακι χλωρὸν Εὐρώταν· quem δονακόχλοα Εὐρώταν dixit Iph. T. 400. Ceterum corrigendum ὑδρόεντι : quemadmodum Aristoph. Ran. 234 δόνακα ἔνυδρον dixit. || Arundo piscatoria. Hesych. : Δόναξ, κάλαμος ἁλιευτικός. Etym. M. p. 283, 7 et Suid. : Δόνακες, κάλαμοι ἁλιευτικοί. Apollonid. in Anth. Pal. 7, 702. || Fistula arundinea : de qua signif. HSt. supra dixit. Æschyl. Prom. 574 : Ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. Theocr. 20, 29 : Κἢν αὐλῷ λαλέω κἢν δώνακι κἢν πλαγιαύλῳ. Et Epigr. 2, 3 : Τὼς τρητὼς δόνακας... Tibias et fistulas non minus accurate distinguit Himer. Or. 15, p. 674 : Αὐλοῖς ἐπηχῶν ἢ δόναξι. Ποιμενίῳ δόνακι Alcæus Messen. in Anth. Plan. 4, 226. Δόνακες Tibiæ æneæ junctim positæ, ita ut calamorum speciem gerant, in epigr. Juliani Anth. Pal. 9, 365. Pindar. Pyth. 12, 44 : Λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ θαμὰ καὶ δονάκων. Schol. διαπορευόμενον τὸ μέλος ὁμοῦ διά τε χαλκοῦ καὶ καλάμου, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν αὐλῶν. G. D.] || In Epigr. pro Calamo scriptorio accipitur. || Et δόναξ πτηνός, pro Sagitta, in Epigr. [Philipp. Anth. Pal. 6, 62 : Δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα] : quemadmodum et ap. Hom. Il. Λ, [582] : Αὐτίκα τόξον ἕλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ. Sic Virg. : ... perque

ilia venit arundo. Ut et ap. Plin. arundines belli pacisque experimentis necessariæ dicuntur. [Leonid. in Anth. Pal. 6, 296, ubi arma venatorum enumerat: Δούνακας αἰθυκτῆρας.] || Pollux [4, 62] inter partes organorum musicorum, quæ pulsantur, δόνακα quoque ὑπολύριον a Comicis dictum tradit, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων [κέρατος Hesych. s. v. Δόνακα ὑπολύριον et Etym. M. p. 283, 8] ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις· unde et Sophocles dixerit, Ὑφηρέθη σου κάλαμος ὥσπερεὶ λύρας. Apud Lat. quoque Modulari arundine carmen reperimus. [Δόνακα ὑπολύριον Pollux sumpsit ex Aristoph. Ran. 233: Ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω. Conf. Ælius Dionys. apud Eustath. p. 1165, 26. Est ponticulus lyræ, Gall. *le chevalet*. Hom. H. in Merc. 47 comparavit Bergler., ubi de structura citharæ: Πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας καλάμοιο, πειρήνας διὰ νῶτα λιθορρίνοιο χελώνης· ubi v. Matthiæ. || Singulari usu pro πτελέα, Ulmus, dictum annotavit Hesych.: Δόνακες, κάλαμοι ἑλώδεσιν ἢ πτελέαις· si quid veri est in emendationibus criticorum κάλαμοι ἐν τόποις ἑλώδεσιν, ἢ πτελέαι, de quo dubito. Cretensibus hunc usum tribuebat Hemst. qui Κρῆτες, quod præcedenti glossæ, Δόνακα, κάλαμον, additum est, ad hanc referendum esse suspicabatur.] || Piscis quidam, quod arundinis instar angustus et oblongus sit, Eust.: addens esse σωλῆνα θαλάσσιον. Plin. 32, c. ult. Græcum vocabulum retinet, Solen, s. Aulos, s. Donax, s. Onyx, s. Dactylus. Iisd. fere verbis Athen. 3, [p. 90, D]: Οἱ δὲ σωλῆνες μὲν πρός τινων καλούμενοι, πρός τινων δὲ καὶ αὐλοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες, πολύχυλοι. [Xenocrat. 106. || Δοῦναξ, Mons Thraciæ, Polyb. 34, 10, 15.]

[Δοναστὰν, τὸν Ἀπόλλωνα Θεόπομπος, Hesych. Glossa inter Δονακήματα et Δονάκων posita, vitii manifesta. Δονάκταν Salmas.]

Δονέω, Agito. [Hesych.: Δονεῖ, κινεῖ, ταράσσει, σαλεύει.] Hom. Il. [M, 157: Ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας· P, 55: Πνοιαὶ δονέουσιν (arborem)·] X, [300]: Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Aristoph. [Eccl. 954]: Πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ τῶνδε βοστρύχων. [Æschyl. ap. Athen. 9, p. 375, E: Δονοῦσα (χοῖρος) καὶ τρέπουσα τὺρβ' ἄνω κάτω. Herodot. 4, 2: Δονέουσι τὸ γάλα. Pind. Pyth. 1, 85: Παλάμᾳ δονέων (ἄκοντα). Theocr. 24, 88: Ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον. G. D. Dionys. H. in Musam: Αὔρη ... ἐμὰς φρένας δονείτω. Mnesimach. ap. Athen. 9, p. 403, D: Ὀσμὴ σεμνὴ μυκτῆρα δονεῖ. Archestr. ib. 7, p. 306, F: Δονεῖν ψήφους αἴθωνι λογισμῷ. Gregor. Naz. p. 483, D: Πάντα δονεῖται καὶ σείεται τὰ ἡμέτερα. Hemst.] Et illud anonymi, Παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν. Huc pertinet et pass. ap. Theocr. 7, [135]: Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι πτελέαι τε, i. e. ἐκλονοῦντο. Horat. [Od. 2, 10, 9]: Sæpius ventis agitatur ingens Pinus. Xen. Symp. [2, 8]: Τοὺς τροχοὺς ἀναῤῥίπτει δονουμένους. Herodian. 7, [5, 19]: Πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθέως ἐδεδόνητο, Commovebatur, Concutiebatur, seu, ut Polit. vertit, Tumultuabatur. [Sumptum ab Herodoto 7, 1: Ἡ Ἀσίη ἐδονέετο ἐπὶ τρία ἔτεα. Appian. Civ. 4, 52: Τὰ ὑπερόρια πάντα πολεμίοις διὰ τήνδε τὴν στάσιν ἐδονεῖτο. Hemst. Pind. Pyth. 4, 390: Ὄφρα ποθεινὰ Ἑλλὰς αὐτὰν (Medeam) ἐν φρασὶ καιομέναν δονέοι μάστιγι Πειθοῦς, Versaret et impelleret proficisci. Nem. 7, 119: Θρόον ὕμνων δόνει, Sonum hymnorum volvito. 6, 96: Τὸ δὲ ... λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν θυμὸν, Perturbare. Pyth. 10, 60: Λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται· 6, 36: Δοναθεῖσα φρὴν, Perculsa, Terrore agitata mens. Damm. Homil. Clem. p. 622: Ἐλπίσιν δονούμενος.]

Δόνημα, τὸ, Agitatio, Motus [Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 29, 14]: passiva signif. Lucian. De saltat. [c. 19] dicit Protea imitari potuisse δένδρου δόνημα.

Δόνησις, εως, ἡ, Agitatio, Ipsa actio agitandi, commovendi, quassandi.

[Δονητὸς, ή, όν, Concussus, Quassatus. Paul. Sil. Descr. S. Sophiæ 142, p. 508: Δονητὸν εὐκρήπιδι θεμείλῳ ἴχνος ἐπεστήριξεν. G. Dind.]

[Δονόεσσα, et contr. Δονοῦσα (Δονοῦσσα), ἡ, Donussa, oppidum Sicyoniæ, quod Γονοῦσαν vocat Pausan. 2, 4, 4 et 5, 18, 7, sed Δονοῦσαν 7, 26, 3: Αἰγείρας δὲ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ Πελλήνης πόλισμα ὑπήκοον, Σικυωνίων Δονοῦσα καλουμένη ἐγένετο μὲν ὑπὸ τῶν Σικυωνίων ἀνάστατος, μνημονεύειν δὲ καὶ Ὅμηρον ἐν καταλόγῳ (573) τῶν σὺν Ἀγαμέμνονί φασιν αὐτῆς ποιήσαντα ἔπος, Οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Δονόεσσαν· Πεισίστρατον δὲ, ἡνίκα ἔπη τὰ Ὁμήρου διεσπασμένα τε καὶ ἄλλα ἀλλαχοῦ μνημονευόμενα ἤθροιζε, τότε αὐτὸν Πεισίστρατον ἢ τῶν τινὰ ἑταίρων μεταποιῆσαι τὸ ὄνομα ὑπὸ ἀγνοίας. Apud Hom. nunc legitur Γονόεσσαν. G. Dind.]

[Δονουσία, ἡ, Donusia, νῆσος μικρὰ Ῥόδου (inter Sporades memoratur a Pomp. Mela 2, 7, 11), εἰς ἣν Διόνυσος ἐκ Νάξου τὴν Ἀριάδνην μετεκόμισε, τοῦ πατρὸς Μίνω διώκοντος αὐτήν. Ἔοικεν οὖν Διονυσία εἶναι καὶ κατὰ παραφθορὰν Δονουσία. Τὸ ἐθνικὸν Δονούσιος, Steph. Byz. Repetit hæc Eustath. ad Dionys. 530. Genitiv. Δονούσης in Stadiasmo Iriartii p. 491. *Donusa* ap. Plinium H. N. 4, 23, 12, Virgil. Æn. 3, 125, Cir. 476 (ubi var. lect. *Donysa*), Tacit. Annal. 4, 30; quod Pomponio Melæ recte restituit Vossius, ubi vulgo *Dionysia*, sed libri quidam *Donysia*, *Donyssa*, *Donysa* similesque veræ lectionis corruptelas præbent. G. D.]

[Δόντας, ὁ, Dontas, nomen statuarii Lacedæmonii, Dipœni et Scyllidis discipuli, ap. Pausan. 6, 19, 14. G. Dindorf.]

Δόξα, ἡ, Sententia, Opinio. Hom. Il. K, [324]: Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης, i. e. οὐ πόῤῥω τῆς περὶ ἐμοῦ ὑπολήψεως, inquit Eust. Unde apparet pessime reddi vulgo, Neque ex opinione. Sic et Od. Λ, [343]. Thuc. 1, [32]: Εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ. Id. 3: Παρὰ δόξαν τῷ ὑμετέρῳ πλήθει παραινεῖν, Contra quam sentiamus. Aristot. Eth. 4, κατ' ἀλήθειαν et κατὰ δόξαν inter se opponit. Id. tamen 7 dicit δόξαν ἀληθῆ: Περὶ μὲν οὖν τοῦ δόξαν ἀληθῆ, ἀλλὰ μὴ ἐπιστήμην εἶναι κ. τ. λ. [Conf. Eth. Nic. 6, 9 et 10.] Ad quam δόξης distinctionem ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης, pertinet et hic Plut. l. De Herod. [p. 861, D]: Προστίθησιν οὐ καθ' ὑπόνοιαν, οὐδὲ δόξαν, ἀλλ' ὡς ἀκριβῶς ἐπιστάμενος. Ut autem hic ὑπόνοιαν et δόξαν, sic alibi ὑπόληψιν et δόξαν copulat. [Δόξα est Opinio, quæ a Platone et Academicis semper ἐπιστήμῃ opponitur. Hæc certa et indubitata est: illa, quum incerta sit, subinde fallit, ut fuse docetur in Menone et in Rep. l. 7. Hinc ἀλήθεια et δόξα passim distinguuntur. Parmenides, teste Diog. L. 9, c. 22, διττὴν ἔφη εἶναι τὴν φιλοσοφίαν, τὴν μὲν κατὰ ἀλήθειαν, τὴν δὲ κατὰ δόξαν· ubi v. Is. Casaub. Parmenidis versus leguntur ap. Clem. Al. Strom. 1, p. 576. Melissus ap. Philopon. in Aristot. Phys. b. 6. Plato Symp. p. 218, E: Ἀντὶ δόξης ἀλήθειαν καλῶν κτᾶσθαι. Antiphon p. 121, 20: Δόξῃ καὶ μὴ ἀληθείᾳ τὴν κρίσιν ποιήσασθαι. Isocr. C. Soph. p. 503; Dio Chr. 56, p. 554, B, 66, p. 613, C. Wyttenb. ad Plut. De S. N. V. p. 23. Plato Theæt. p. 187, B: Κινδυνεύει δὲ ἡ ἀληθὴς δ. ἐπιστήμη εἶναι. Ib. p. 201, C: Ἔφη δὲ τὴν μετὰ λόγου ἀληθῆ δόξαν ἐπιστήμην εἶναι· Menon. p. 97, B: Δ. ἄρα ἀληθὴς πρὸς ὀρθότητα πράξεως οὐδὲν χείρων ἡγεμὼν φρονήσεως. Pariter γνῶσις et δόξα distinguuntur, velut Reip. 5, p. 478, C: Ἀλλ' ἄρα γνώσεως μέν σοι φαίνεται δόξα σκοτωδέστερον, ἀγνοίας δὲ φανότερον. Δόξῃ ἐπίστασθαι dixit Herodot. 8, 132: Τὴν δὲ Σάμον ἠπιστέατο δόξῃ καὶ Ἡρακλέας στήλας ἴσον ἀπέχειν. Δόξαι et σαφῶς opposita ap. Æsch. Choeph. 1053, ubi choro quærenti, Τίνες σε δόξαι ... στροβοῦσιν; respondet Orestes: Οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί· σαφῶς γὰρ αἵδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες. Soph. Antig. 324: Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν, quod schol. interpr. δόκησιν, ut solent gramm. Sic Hesych.: Δόξας, δοκήσεις. Δόξης, δοκήσεως. Plato Rep. 2, p. 363, A: Ἐπὶ πλέον δὲ οὗτοι τὰ τῶν δοξῶν λέγουσι. De somnio Eurip. Rhes. 780: Καί μοι καθ' ὕπνον δόξα τις παρίσταται. De spectro Chron. Pasch. p. 276, B: Εἶδον δόξαν φοβερὰν εἰς τὸ βοῦττιν. Quam δύναμιν θεοῦ φοβερὰν dicit Jo. Malal. p. 314, 22. Ὡς ἡ ἐμὴ δόξα Plato Rep. 4, p. 435, D, Dionys. H. De comp. verb. p. 117, 3 R. Δόξῃ γοῦν ἐμῇ Soph. Trach. 718. Pollux 10, 104: Τὸ δὲ πύραυνον ... εἴποις ἂν ἐμῇ δόξῃ καὶ πυρφόρον. Ἐμὰν δόξαν Pind. Nem. 11, 30. Κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν Plato Polit. p. 260, B. Sed Leg. 2, p. 653, C, ubi idem legebatur, δόξαν abest ab libris optimis: de qua ellipsi dictum ab Heusdio Specim. p. 102. G. D.] Δόξαν ἔχειν περί τινος, Opinionem habere de aliquo, Isocr. Evag. Dicitur et δόξαν παρέχειν, vel παρέχεσθαι, ut Lat. Opinionem præ-

bere. Lucian. De salt. [c. 33] : Ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι. Xen. autem et genit. et alicubi etiam infin. junxit Hell. 7, [5, 21] : Ὥστε δόξαν παρεῖχε τοῖς πολεμίοις μὴ ποιήσεσθαι μάχην. [Plato Soph. p. 216, D : Ἔστιν οἷς δόξαν παράσχοιντ' ἂν ὡς ... ἔχοντες μανικῶς. Appiani exx. collegit Schweigh.] Sic sæpe est Opinio, quæ habetur ab aliis de nobis, non quam habemus ipsi de illis : præsertim vero cum ἔχω : unde δόξαν ἔχω, sicut παρέχω, redditur sæpe Existimor. Plut. Themist. : Δόξαν παρέσχε τοῖς ἐκτὸς περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων διειλέχθαι, Existimatus est. [Mor. p. 131, A : Ὑφειμένου δόξαν παρασχεῖν ὀρρωδῶν.] Sic in Thes. [c. 2] : Δόξαν εἶχον ἐκ τῶν θεῶν [ἔσχον ἐκ θ.] γεγονέναι, Existimabantur. [Athenagor. p. 119, 2 : Δόξαν ἔσχον εἶναι θεοί. Aristæn. p. 144, 5 (?). Hemst. Plato Menex. p. 241, B : Δόξαν εἶχον Πέρσαι ἄμαχοι εἶναι κατὰ θάλατταν. De opinione quam quis de se ipse habet Herodot. 5, 92 : Ἡμέας μὲν ... περιυβρίσας (ὁ δῆμος) ἐξέβαλε, δόξαν δὲ φύσας αὐξάνεται.] Convenit talis interpr. et huic Plut. l. [Mor. p. 665, A] ac similibus : Τοῖς πάθεσι τούτοις δόξα θειότητος πρόσεστι, Existimantur divinitus contingere, s. Censentur. Sic ἐν δόξῃ μανίας, ap. Hermog., Quum existimaretur furere. [Plat. Euthyd. p. 305, D : Ἐὰν τούτους εἰς δόξαν καταστήσωσι μηδενὸς δοκεῖν ἀξίους εἶναι.] Et ap. Plat. Epist. : Μεῖζον τῆς δόξης τούτου, Major quam existimatum sit, Major opinione de hoc concepta. [Dionys. A. R. 6, 63 : Τὰ ... φοβερὰ ... ἐλάττω τῆς (τῆς om. cod. Vat.) δόξης διεφάνη.] Jungitur et cum παρὰ, ut ap. Chrys. ἡ παρὰ τῶν ἔξωθεν δ., in lib. De sacerd. : Τῆς παρὰ τῶν ἔξωθεν δόξης φροντίζων· ubi exp. Suspicio, perperam, ut ego quidem opinor, qui pro eod. observavi dixisse δόξαν τὴν ἔξω Synesium Ep. 109 : Τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν οἱ πρὸς δόξαν τὴν ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες. Sæpe etiam redditur Expectatio; ut quum dicitur aliquid accidisse παρὰ δόξαν, sicut Thuc. 3 : Ἔπειτα μέν τοι παρὰ δ. αὐτοῖς ἀπέβη. Sic Plut. Solone [immo V. Fab. Max. c. 15] : Γενομένου παρὰ δ. τοῦ σκώμματος. Bud. autem vertit et Speciem, quum προκαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος ap. Chion. interpr. Modestiæ speciem præferre. [Herodot. 1, 79 : Παρὰ δόξαν ... ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκεε· 8, 4 : Ἐπεὶ αὐτοῖσι παρὰ δ. τὰ πρήγματα τῶν βαρβάρων ἀπέβαινε ἢ ὡς αὐτοὶ κατεδόκεον. Plato Phæd. p. 95, A : Θαυμαστῶς ... ὡς παρὰ δ. Ἀπὸ τῆς δόξης πεσέειν Herodot. 7, 203. || Sententia, i. e. Placitum, Judicium, Decretum. Eurip. Troad. 179 : Μή με κτείνειν δόξ' Ἀργείων κεῖται μελέαν· Hec. 119 : Δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλήνων στρατὸν αἰχμητὴν, τοῖς μὲν διδόναι τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν· Helen. 764 : Ἐς ταὐτὸ κἀμοὶ δόξα μάντεων πέρι χωρεῖ γέροντι. Plato Min. p. 314, E : Δόξα γέ τις καὶ αὐτῷ μοι καταφαίνεται ὁ νόμος εἶναι.] || Δόξα nonnunquam philosophis tribuitur, estque i. q. Dogma, Axioma, inquit Bud., aut Propositio adeo fixa ut axiomatis instar sit. Aristot. Metaph. 3, [c. 6] : Ἡ μὲν οὖν βεβαιοτάτη δ. πασῶν, τὸ μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας προφάσεις. [Pro hoc alibi βεβαιοτάτην ἀρχὴν dixit. Bud.] Inde et κύριαι δόξαι Epicuri ap. Cic. [De finib. 2, c. 7 : « Quis enim vestrum non edidicit Epicuri κυρίας δόξας, id est maxime ratas, quia gravissimæ sint ad bene vivendum breviter enunciatæ sententiæ. » Bud. || Καικίλιος ... τὴν δόξαν Ἰουδαῖος, Religione Judæus, Suidas s. h. v. Hemst.] || Fama, Rumor. [Hesych. : Δόξα, φήμη, τιμή.] Ἀγαθὴ δόξα pro εὐδοξία, Bona fama, ap. Solon. in Elegia [ap. Stob. Flor. 9, 25, v. 4] : ... καὶ πρὸς ἁπάντων, Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν. Et pro eod. χρηστὴ δ. ex Plat. Et ex Eod. De rep. 2, [p. 363, E] dixit, Ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν, pro Infamare. [Eurip. Hipp. 432 : Δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται. Thucyd. 2, 11 : Μεγίστην δόξαν οἰσόμενοι τοῖς τε προγόνοις καὶ ὑμῖν αὐτοῖς ἐπ' ἀμφότερα ἐκ τῶν ἀποβαινόντων. Schol. : Δόξα ἐπ' ἀμφότερα καὶ εὐκλείας καὶ δυσκλείας. G. D.] Sæpe autem sine adjectione ponitur, ubi pro re, de qua agitur, an in bonam, an in malam partem accipiatur, facile cognoscitur. [Eurip. Herc. F. 157 : Ἔσχε δόξαν, οὐδὲν ὤν, εὐψυχίας.] Plato De rep. 2, [p. 361, A] : Τὴν μεγίστην δ. αὑτῷ παρεσκευακέν εἰς δικαιοσύνην. Ibid. : Δόξαν ἐχέτω μεγίστην ἀδικίας. Plut. Theseo : Δ. ἔχων ἐπὶ ῥώμῃ μεγίστην. [Diodor. 1, 23 : Ὀρφέα μεγάλην δόξαν ἔχοντα ἐπὶ μελῳδίᾳ. Ἐπ' ἀρετῇ ib. 62. Isocr. C. Soph. p. 291, C : Δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ σχών· ibi Urbin. cod. ἐπὶ σ. δ. εἰληφὼς, ut Epist. p. 406, C, μεγάλην δὲ δόξαν εἰληφότων, ubi ceteri ἐσχηκότων.] Huc autem referri possunt et exx. illa, quæ attuli, quum dicerem δόξαν esse Opinionem, quæ ab aliis habetur de nobis. [Ammon. Diff. p. 45 : Δόξα καὶ κλέος διαφέρει. Δόξα μέν ἐστιν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος· κλέος δὲ ὁ παρὰ τῶν σπουδαίων. Lex. rhet. p. 242, 29 : Δόξα σημαίνει τὸν παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινον. Σημαίνει καὶ τὴν κατ' ἀρετὴν ὑπόληψιν. Δόξα δὲ διαφέρει εὐκλείας, ὅτι ἡ μὲν εὔκλεια δόξα παρὰ τῶν ἀγαθῶν, δόξα δὲ ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος. Eurip. Iph. Aul. 566 : Ἔνθα δόξα (Opinio hominum) φέρει κλέος ἀγήρατον βιοτᾷ· Hel. 847 : Πῶς οὖν θανούμεθ', ὥστε καὶ δόξαν λαβεῖν; Δόξαν ἑλεῖν Hesych. interpr. δόξαν λαβεῖν. Polyb. 15, 22, 3 : Κληρονομήσων τὴν ἐπ' ἀσεβείᾳ δόξαν. Δόξαν ποιεῖσθαι id. 35, 4, 8 : Ἐπὶ σωφροσύνῃ δόξαν ὁμολογουμένην πεποιημένος. Diodor. 11, 39 : Ἐν ταῖς ναυτικαῖς δυνάμεσι πεποιημένους δόξαν μεγάλην· ubi v. Wessel.] || Verum sciendum est interdum ad Bonæ famæ signif. restringi, ideoque reddi Gloriam, Honorem. Plut. Probl. Rom. [p. 266, F] : Τὸν δὲ ὀνώρεμ δόξαν ἄν τις ἢ τιμὴν μεθερμηνεύσειεν. Isocr. Ad Phil. [p. 111, D] : Ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὑτῶν δόξαν κατέλιπον. Idem Paneg. [p. 80, A] præfixit ei φήμην etiam et μνήμην, scribens : Φήμην δὲ καὶ μνήμην καὶ δόξαν πόσην τινὰ χρὴ νομίζειν ἢ ζῶντας ἕξειν ἢ τελευτήσαντας καταλείψειν; Demosth. Ol. 2, [p. 22, 21] : Δόξαν ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ᾑρημένος. Et Philipp. 4, [p. 150] : Παππῴα καὶ πατρῴα δόξα σοι ὑπάρχει.

Δοξάζω, Opinor, Sentio, Existimo. [Aristoph. Pac. 119 : Δοξάσαι ἔστι, κόραι, τὸ δ' ἐτήτυμον, ἄχθομαι ὑμῖν. Æsch. Agam. 673 : Ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταῦτ' ἔχειν δοξάζομεν· Choeph. 844 : Πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω; Semel ap. Soph. Phil. 545 : Δοξάζων μὲν οὔ, τύχῃ δέ πως πρὸς ταὐτὸν ὁρμισθεὶς πέδον. Frequentius ap. Eurip. velut Or. 710 : Ἦ σὺ δοξάζεις ἴσως· Med. 944 : Πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγώ· Iph. T. 831 : Ὡς δοξάζεται. Thucyd. 1, 120 : Μετ' ἀσφαλείας μὲν δοξάζομεν, μετὰ δέους δὲ ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν. Plato Criton. p. 46, D : Τῶν δοξῶν ἃς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουσι· Phæd. p. 67, B : Λέγειν τε καὶ δοξάζειν· Theæt. p. 190, A : Ὥστ' ἔγωγε τὸ δοξάζειν λέγειν καλῶ.] Plato De Leg. : Δοξάζω περὶ ψυχῆς οὕτως. Et οὐ κακῶς δοξάζεις De rep. 1, [p. 327, C]. Xenoph. [Mem. 1, 1, 13] : Οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Cui opponitur τὰ ἀντικείμενα δοξάζειν ἀλλήλοις, Aristot. [Ὑπολαμβάνειν καὶ δοξάζειν Iamblich. V. P. p. 408.] Hinc δοξάζομαι ἄδικος, Plato [Rep. 2, p. 363, E], Existimor injustus. [Epinom. p. 976, C : Ὁ σοφὸς ὄντως ὢν καὶ μὴ μόνον δοξαζόμενος.] || Δοξάζειν, Sentire de se magnifice, Bud. e Thucyd. [3, 45 : Μετὰ πάντων ἕκαστος ἀλογίστως ἐπὶ πλέον τι αὑτὸν ἐδόξασεν. Præter. δεδοξάκαμεν ap. Justin. Mart. p. 102, B.] || Celebro, Gloriosa celebratione colo, vulgo Glorifico. [Appian. Civ. 2, 97 : Τὸ τοῦ Καίσαρος κλέος ἐς ἄμαχον εὐτυχίαν ἐδοξάζετο.] Unde et pass. δοξαζόμενοι, Qui celebrantur. [Exx. plurima collegit Suicerus.] Et, Ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένοι ἄνδρες, Polyb. [6, 53, 10.] Vide Bud. p. 368, de recepta et a veteribus hac signif. [Cum ἐν Diodor. 16, 82 : Ἀνὴρ ἐν παιδείᾳ καὶ συνέσει δεδοξασμένος· et 12, 36.] Et de Ἐδοξώσθην ibid. [Lectio vitiosa pro ἐδοξώθην. V. Δοξόω.]

[Δόξανδρος, ὁ, Doxander. Aristot. Polit. 5, 4 : Δ. ἦρξε τῆς στάσεως καὶ τοὺς Ἀθηναίους παρώξυνε. Conf. Δέξανδρος.]

Δοξάριον, τὸ, Gloriola. [Isocr. Epist. 10 : Τὸ κενὸν τοῦτο δ. Epictet. Diss. 4, 8, 39.] Lucian. [Dial. mort. 15, 2 : Δ. δύστηνον· De morte Peregr. 8 : Δοξαρίου καταπτύστου ἕνεκα. Hesych. : Δοξαρίοις, εὐτελέσι δόγμασιν, ὑπ' ἐνίων ὑποκοριστικῶς. Gregor. Naz. vol. 1, p. 365, E ed. Ben. Basil. M. vol. 1, p. 176, C : Ἀπὸ τῆς περὶ τὸ δοξάριον τοῦτο ἐπιθυμίας. G. Dindorf.]

Δοξασία, ἡ, Opinatio, Opinio, ὑπόληψις, Suid. [Δοξασίας, δόξης, ὑπολήψεως. Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν νγ' (c. 19)· Προσέσται δὲ καὶ τῆς ἐμῆς δοξασίας.]

Δόξασμα, τὸ, Quod faciendum videtur, Platoni, quod Thuc. δόγμα. Bud. [Plato Polit. p. 260, B : Ἐατέον τά γε τῶν ἄλλων δοξάσματα χαίρειν· Theæt. p. 158, E : Ὁποῖα τούτων τῶν δοξασμάτων ἀληθῆ. Antiattic. p. 90, 10 : Δόξασμα· Πλάτων Φαίδρῳ (p. 274, C : Τῶν

ἀνθρωπίνων δοξασμάτων]. Eur. Hec. 383 : Κενῶν δοξασμάτων πλήρεις· et Melanipp. fr. 14 (11 Matth.). Iamblich. Protr. p. 330 : Δοξάσματα τὰ κοινά φησι δεῖν ὑπερορᾶν. Quibus in ll. omnibus significat Opiniones. || Gloria. Jesaiæ 46, 14; Thren. 2, 1.] A

[Δοξασμὸς, ὁ, Opinatio. Hesych. et Apoll. Lex. H. s. v. Ἀπὸ δόξης. || Gloria. Symm. Jes. 13, 3 : Ἐν τῷ δοξασμῷ. Schol. cod. Mosq. Ps. 109 (quem Matthæi edidit Dresdæ a. 1787) : Ὕψωμα δὲ κεφαλῆς ὁ δοξασμός.]

[Δοξαστὴρ, ῆρος, ὁ, Glorificator. Basil. M. vol. 3, p. 143, A : Οὐ φίλον σε εἶναι καὶ δοξαστῆρα ἀληθινὸν ἀκούοντες.]

[Δοξαστήριος, ία, ιον, Celebratorius. Theodor. Metoch. Miscell. p. 256 : Μέλη δ. Cramer.]

Δοξαστὴς, ὁ, Opinator. [Lex. rhet. p. 242, 19 : Δοξασταὶ, κριταί εἰσιν οἱ διαγινώσκοντες πότερος εὐορκεῖ τῶν κρινομένων. Κελεύει γὰρ Σόλων τὸν ἐγκαλούμενον, ἐπειδὰν μήτε συμβόλαια ἔχῃ μήτε μάρτυρας, ὀμνύναι, καὶ τὸν εὐθύνοντα δὲ ὁμοίως. Antipho p. 140, 38 : Νῦν μὲν δοξασταὶ, τότε δὲ κριταὶ τῶν ἀληθῶν. Plato Theæt. p. 208, B E : Ἐπιστήμων ... οὐ πρότερον ἦν δ. G. D. || Sectator. Bardes. ap. Euseb. Pr. ev. p. 279, D : Τῆς τῶν Χριστιανῶν αἱρέσεως, ἧς ἡμεῖς οἱ δοξασταί. Hase.]

Δοξαστικὸς, ἡ, ὸν, Qui vi opinandi præditus est. [Plato Theæt. p. 207, C : Ἀντὶ δοξαστικοῦ τεχνικὸν γεγονέναι· Soph. p. 233, C : Δοξαστικὴν ἄρα τινὰ περὶ πάντων ἐπιστήμην ὁ σοφιστὴς ἡμῖν, ἀλλ' οὐκ ἀλήθειαν ἔχων ἀναπέφανται.] Aristot. Eth. [Nic. 6, 13 : Ὥστε καθάπερ ἐπὶ τοῦ δοξαστικοῦ δύο ἐστὶν εἴδη, δεινότης καὶ φρόνησις ...] Gazæ autem δοξαστικὰ ῥήματα sunt, Quæ opinandi significationem habent. [Adverb. Δοξαστικῶς, Sext. Emp. p. 718 : Τὸν δ. (Opinatione) καὶ κατὰ κρίσιν ἐπισπώμενον ἑαυτῷ τὸ κακόν.]

[Δοξαστὸς, ἡ, όν.] Δοξαστὸν, Opinabile, Cic. interpr. ap. Plat. : vide Cic. Lex. [Plato Phædr. p. 248, B : Ἀπελθοῦσαι τροφῇ δοξαστῇ χρῶνται· Rep. 5, p. 578, B : Ἐκ τούτων δὴ οὐκ ἐγχωρεῖ γνωστὸν καὶ δοξαστὸν ταὐτὸν εἶναι. Ib. 6, p. 510, A. G. D. Aristot. p. 449, 11 : Οὔτε γὰρ τὸ μέλλον ἐνδέχεται μνημονεύειν, ἀλλ' ἔστι δοξαστὸν καὶ ἐλπιστόν. Diogen. Laert. 10, 33 : Τὸ δ. ἀπὸ C προτέρου τινὸς ἐναργοῦς ἤρτηται· conf. Nicom. Ger. Arithm. p. 68, 28. Hase. || Celebratus. Deuter. 26, 19 : Ὡς ἐποίησέ σε ὀνομαστὸν καὶ καύχημα καὶ δοξαστόν.]

[Δοξικὸς, ἡ, ὸν, Gloriosus, Splendidus. Maccab. 2, 8, 35 : Τὴν δοξικὴν ἀποθέμενος ἐσθῆτα. Lex. Cyrilli : Δοξικὴν ἐσθῆτα, ἔνδοξον στολήν. Conf. Sirac. 45, 9; 47, 6; 50, 12, ubi δόξα stolæ et diademati tribuitur. Schleusn.]

[Δόξις, εως, ἡ, Opinio. Democrit. ap. Sext. Emp. p. 400. Schneid.]

[Δοξοθηρέω, Gloriam venor s. capto. Nicet. Chon. Hist. p. 317, D : Μηδένα τοῦ δοξοθηρεῖν εἰδὼς κόρον.]

[Δοξοκαθαιρετικὸς, ἡ, όν. Paul. Ægin. p. 36, 40 : Ἦθος δὲ τὸ ἀβέλτερόν τε καὶ δοξοκαθαιρετικόν. Hemst.]

Δοξοκαλία, ἡ, Opinio pulcritudinis suæ, Bud. e Plat. Phil. [p. 49, D] : Τῶν φίλων δοξοσοφίαν καὶ δοξοκαλίαν. [Clem. Al. Pæd. 2, 3, 38 : Τίς ἡ τοσαύτη πλάνη, τίς ἡ δοξοκαλία; et 2, 10, 109 : Δ. καὶ δοξοκοπία καὶ κολακεία καὶ πλάνη. Hase.]

[Δοξοκοπέω.] Δοξοκομπέω, et Δοξοκομπία alicubi re- D periuntur [vitiose] pro δοξοκοπία et δοξοκοπέω, Ostentatio, Popularis auræ captatio : Jactito et ostento me, Popularem auram capto. Plut. Pericle [c. 5] : Τοὺς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα δοξοκομπίαν τε καὶ τῦφον ἀποκαλοῦντας, ὁ Ζήνων παρεκάλει καὶ αὐτούς τι τοιοῦτον δοξοκομπεῖν. Sed notandum est quosdam codd. ibi habere δοξοκοπίαν, ut Suid. quoque sine μ, qui esse dicit δημοκοπίαν. Videtur tamen et altera ferri posse scriptura, ut δοξοκομπεῖν sit τὸ κομπάζειν τὴν αὐτοῦ δόξαν. [Polyb. Exc. Vat. p. 391 : Παραπλήσιον τοῖς φαρμακοπώλαις δοξοκοποῦντες. Codex δοξοκομπ. Dio Chr. vol. 2, p. 347 : Δοξοκομπῶν καὶ φιλοτιμούμενος. Δοξοκοπῶν Casaub. Longin. 23, 2 : Δοξοκομποῦντα τῷ ὄχλῳ τοῦ ἀριθμοῦ. Δοξοκοπ- recte libri optimi. Ep. Concil. Antioch. ap. Euseb. H. E. 7, 30 citat Routh. Porphyr. De abst. p. 166 : Δοξοποιοῦντες μᾶλλον ἢ τὸ θεῖον τιμῶντες. Recte Rhoer. δοξοκοποῦντες, quo Porphyrius utitur p. 64.]

Δοξοκοπία, ἡ, Ostentatio, Jactantia, Auræ popularis

A captatio. Lucian. p. 387 [De morte Peregr. c. 2] : Ὦ τῆς ἀβελτηρίας, ὢ τῆς δοξοκοπίας. Et 388 [ib. c. 12] : Καὶ τὴν τερατείαν καὶ δοξοκοπίαν. Plut. [Mor. p. 791, B] : Τῆς πρεσβυτικῆς πολιτείας ἀπηλλαγμένης πανηγυρισμοῦ καὶ δοξοκομπίας· Pericle [c. 5] : Τοὺς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα, δοξοκοπίαν τε καὶ τῦφον ἀποκαλοῦντας, non δοξοκομπίαν. Appian. [Annib. c. 9 fin.] : Ἀρχὴν ἀπὸ δοξοκοπίας ἠρημένος. [Ib. c. 17, Civ. 2, 44.] Vide et Suid. [Porphyr. De abst. p. 194. G. D. Clem. Al. p. 234; Method. Conv. Virg. p. 394. Routh.]

[Δοξοκοπικὸς, ἡ, ὸν, Gloriæ captatorius. Apollon. in Gaisf. append. ad Stob. Flor. vol. 4, p. 14 : Κατ' ἐπιτήδευμα δοξοκοπικὸν καλούμενον. G. Dindorf.]

[Δοξοκόπος, ὁ, ἡ, Gloriam captans, Jactator, Ostentator. Philo vol. 2, p. 269, 7. G. D. Teles ap. Stob. Floril. p. 523, 524; Dio Chr. vol. 2, p. 49, 351, 353. Wyttenb. Julian. Epist. 49, p. 92 ed. Heyl. Gail.]

Δοξολογέω, Gloriosa celebratione colo, Bud. apud Basil. interpretatur. [Basil. In Ps. 28, p. 179 : Ἀγγέλοις ἔργον δοξολογεῖν θεόν. Pachym. ad Dionys. Areop. B p. 59 : Πλῆθος οὐρανίας στρατιᾶς τὸν γεννηθέντα ἐδοξολόγει. Suicer.]

[Δοξολόγημα, τὸ, Celebratio. Ephraim. ap. Phot. Bibl. p. 245, 26.]

[Δοξολογητικῶς, Germanus in Dormit. B. Mar. p. 99. Boisson.]

Δοξολογία, ἡ, Celebratio, quæ fit recensendo quæ ad gloriam s. honorem alicujus pertinent. [Basil. M. vol. 1, p. 77, C : Πρὸς δοξολογίαν τοῦ ποιητοῦ (creatoris). G. D. Dionys. Areop. c. 4 De cœlesti hierarch. n. 4, p. 50, canticum angelorum Lucæ 2, 40 vocat πολυύμνητον δοξολογίαν. Jo. Chrys. In Ps. 149 tria δοξολογίας recenset genera. Δύο, inquit, δοξολογίας τρόποι· εἷς μὲν ὁ διὰ τῶν ῥημάτων, ἕτερος δὲ ὁ δι' ὄψεως, καὶ τρίτος δὲ μετὰ τούτων ὁ διὰ βίου καὶ ἔργων. Ap. Justin. Mart. in Expos. fidei statim post init. : Οὐ γὰρ ἁπλῶς ἡ πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν δ. τὴν σωτηρίαν ἡμῖν πορίζει, ἀλλ' ἡ ὑγιὴς τῆς τριάδος ὁμολογία τῶν ἀποκειμένων τοῖς εὐσεβέσιν ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν δωρεῖται. (Nilus Epist. p. 421 : Τῆς δοξολογίας πλοῦτον διεγκολπίζονται. C G. D.) Δοξολογία duplicem maxime eamque specialem apud Patres Græcos habet signif. : 1. usurpatur de SS. Trinitate, hac potissimum formula, Δόξα πατρὶ καὶ υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι.... 2. est genus hymni, aut potius pars quædam. Niceph. Gregor. Hist. Byz. p. 55, C : Ὁ σουλτὰν Ἀζατίνης τῆς ἱερᾶς τελουμένης δοξολογίας πολλάκις συμπαρῆν καὶ ὡμίλει τῷ πατριάρχῃ ἔνδον τοῦ ναοῦ. Erat quæ μεγάλη δ. dicebatur. Typicum Sabæ 2, 4 : Μετὰ δὲ τὸ ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις δ. μεγάλη. Euchologium p. 1 : Ὁ διάκονος ἐνδύεται εἰς τοὺς ὄρθρους καθ' οὓς ψάλλεται μεγάλη δ. Concil. Florent. sect. 10, c. 10, p. 295. Suicer.]

[Δοξολογικὸς, ἡ, ὸν, Celebratorius. Vita Steph. jun. in Anal. Benedict. p. 402 : Δοξολογικῇ ἀγρυπνίᾳ. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 288, A : Διὰ τῆς δοξολογικῆς τε καὶ εὐχαρίστου φωνῆς. Hase.]

[Δοξολόγος, ὁ, ἡ, Celebrator. Clem. Al. Strom. 7, p. 880 : Τὰ ζῷα τὰ δοξολόγα τὰ διὰ Ἡσαΐου ἀλληγορούμενα.]

[Δοξομάνεια. V. Δοξομανία.]

D [Δοξομανέω, Insano gloriæ amore teneor. Philo Jud. vol. 1, p. 550, 26 : Δοξομανοῦντα καὶ ἐπικομπάζοντα. Vita Artemii Ms. ap. Menag. ad Diog. L. 8, 50 : Δοξομανῶν καὶ φαντασιούμενος ὁ τρισάθλιος. Hemst. Eumath. 5, p. 161. Bast. Nicet. Chon. Hist. p. 347, C. G. Dindorf.]

Δοξομανὴς, ὁ, ἡ, Qui insano gloriæ amore tenetur. Athen. [11, p. 464, D, ex Chrysippo : Τινὲς δὲ καὶ δοξομανεῖς καλοῦσι τοὺς φιλοδόξους. Iambl. V. P. p. 118 : Φιλονεικίαι δοξομανεῖς κατέχουσιν. Maximus Conf. vol. 1, p. 183.]

Δοξομανία, vel [forma non probanda] Δοξομάνεια, ἡ, Insanus gloriæ amor. Plut. [V. Syllæ c. 7 : Δοξομανίας καὶ φιλοτιμίας. Frequens in libris scriptorum ecclesiasticorum. G. Dind. Tatian. p. 260, C, et alibi.]

[Δοξοματαιόσοφος, ὁ, ἡ.] Δοξοματαιόσοφοι [in epigr.] ap. Athen. [4, p. 162, A] dicuntur οἱ φιλόσοφοι ob inanem de sua sapientia conceptam opinionem.

[Δοξομιμητὴς, ὁ, Imitator opiniosus, Imitator rei opinione (non scientia) cognitæ, Qui simulate imita-

tur, ductumque ab hoc adject. Δοξομιμητικὸς, ἡ, ὸν, ficta a Platone vocabula Soph. p. 267, E: Ὅμως δὲ, κἂν ᾖ τολμηρότερον εἰρῆσθαι, διαγνώσεως ἕνεκα τὴν μετὰ δόξης μίμησιν δοξομιμητικὴν προσείπωμεν, τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης ἱστορικήν τινα μίμησιν.... Τὸν δοξομιμητὴν δὴ σκοπώμεθα etc.]

[Δοξοπαιδευτικὸς, ἡ, ὸν, Opinione instituens, i. e. Scientiæ opinione inspirans. Τέχνης δοξοπαιδευτικῆς Plato Soph. p. 223, B.]

[Δοξόπατρος, vel Δοξοπάτριος, ὁ, Doxopater, cognomen Joannis Siceliotæ rhetoris ap. Walz. Rhet. vol. 6, aliorumque medii ævi scriptorum, factum ex δόξα πατρὶ, Deo patri gloria. Nilus Archimandrita De quinque patriarchalibus sedibus init.: Σύγγραμμα γενόμενον παρὰ Νείλου Ἀρχιμανδρίτου τοῦ Δοξαπατρί. In codd. Joannis Siceliotæ scribitur Δόξα πατρὶ, Δοξοπατρὶ, Δοξοπάτρου, Δοξοπατρῆς. G. Dind.]

[Δοξοποιέω lectio vitiosa. V. Δοξοκοπέω et Προσδοξοποιέω.]

[Δοξοποιία, ἡ, Opinionis susceptio. Clem. Al. Protr. p. 24: Ἀλήθεια... συνωνυμίαις τισὶ τὰς δοξοποιίας διελέγχουσα.]

[Δοξοποιὸς, ὁ, ἡ, Athanas. vol. 2, p. 43 (?). Bast.]

[Δοξοσοφέω, Videor mihi sapiens. Theodor. Metoch. p. 47.]

Δοξοσοφία, ἡ, Opinio sapientiæ s. scientiæ, quam falso quis de se concipit, s. falso aucupatur, Plato [Phileb. p. 49, A et D, et μάταιος δ. Sophist. p. 231, B]. Sic et Galen.: Δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαντες. Plut. [Mor. p. 999, E]: Οἰήματος ἐπληροῦντο καὶ δοξοσοφίας. Synes.: Δεινὸν γὰρ ἡ δ. καὶ ἀπατηλὸν ἐν οὐκ εἰδόσιν. [Clem. Al. Strom. 7, p. 889, 892; Eustath. ad Dionys. p. 70, 17 ed. Bernh.]

Δοξόσοφος, ὁ, ἡ, ut supra δοκησίσοφος, Qui sibi sapiens videtur, aut Qui sapiens s. doctus videri vult, quum non sit, aut etiam aliis videtur, Qui sapientiæ s. doctrinæ famam aucupatur. Plato Phædro [p. 275, B]: Δοξόσοφοι γεγονότες ἀντὶ σοφῶν. Aristot. Rhet. p. 113 [2, 10; Clem. Al. Strom. 7, p. 888]. Ceterum si quis δοξόσοφος ab ipso verbo δόξαι, quam ab ejus verbali δόξα deducere malit, non magnopere repugnabo.

[Δοξότης, ητος, ἡ, Gloria, Decus. Inc. Ps. 44, 4, ubi alii ὡραιότης habent. Schleusn.]

[Δοξοχαρὴς, ὁ, ἡ, Gloria gaudens. Antioch. Hom. 1100, B: Μὴ οὖν γενώμεθα δοξοχαρεῖς καὶ ὑψηλόφρονες. Hase. ἄ]

[Δοξόω, Celebro.] Δοξοῦσθαι, Hesychio κατοπτρίζεσθαι, φαντάζεσθαι. [Et, Ἐδοξώθη, ἐδοξάσθη. Herodot. 8, 124: Ἐβώσθη καὶ ἐδοξώθη (ἐδοξώσθη Ald.) εἶναι ἀνὴρ σοφώτατος· 7, 135: Δεδόξωσθε πρὸς αὐτοῦ ἄνδρες εἶναι ἀγαθοί (ubi var. lect. δεδόξασθε)· 9, 148: Δεδόξωσθε εἶναι ἄριστοι.]

[Δοξοφαγία, ἡ, Gloriæ aviditas. Polyb. 6, 9, 7: Ὅταν ἅπαξ δωροδόκους καὶ δωροφάγους κατασκευάσωσι τοὺς πολλοὺς διὰ τὴν ἄφρονα δοξοφαγίαν....]

[Δοξοφόρος, ὁ, ἡ, Gloriam afferens. Manetho 4, 514.]

Δορὰ, ἡ, Excoriatio; Pellis, ut λέοντος δορά. [Λεόντειος δορὰ annotavit Hesych., λεοντεία δ. Suidas: unde Æschyli trimetrum ap. Polluc. 10, 186: Καὶ τῆς σισύρνης τῆς λεοντείας, explet Toupius addito δορᾶς. Λύκειον δορὰν Eur. Rhes. 208. Idem Cycl. 329: Δοραῖσι θηρῶν σῶμα περιβαλών. Meleager Anth. Pal. 5, 152: Δοραῖς στέψω σε λέοντος. Genes. 25, 25: Ὅλος ὡσεὶ δορὰ δασύς. Plato Conviv. p. 221, E: Σατύρου ὑβριστοῦ δορά. De cute hominis Plut. V. Pelop. c. 21: Τὴν δορὰν αὐτοῦ κατά τι λόγιον ὑπὸ τῶν βασιλέων φρουρουμένην. « Σκίμποδος καὶ δορᾶς ἐπιθυμῆσαι M. Anton. 1, 6. V. Casaub. ad Pers. Sat. 3, (54). » Gatak. || Trabs. Etym. M. p. 284, 13: Δορά, δέρμα. Κρῆτες δὲ καὶ τὴν δοκόν.]

Δοράζω, exp. λογχάζω [Hasta pugno], Hesych. [qui tertiam personam posuit. Sic etiam Etym. M. p. 284, 15, sed cum interpret. κολάζει.]

[Δοράκινα lectio vitiosa. V. Δωράκινον.]

Δόραντον, τὸ, Hesych. κέρας, ἐν ᾧ τὸν γλοιὸν φέρουσιν οἱ ζευγηλάται ὑπὸ τῇ ἁμάξῃ, Cornu s. pyxis, in qua aurigæ sub curru axungiam ferunt. Paulo ante habet Δόλαντρον pro eod.; nam et ipsum esse dicit Cornu habens γλοιὸν, quo utuntur ad inungendos curruum axes.

[Δοράς. V. Δαρά.]

Δορατιαῖος, αία, αῖον, Hastilis, Hastæ magnitudinem æquans ut δ. μέγεθος, Quod hastæ magnitudine est.

Δορατίζομαι, ίσομαι, Hastis pugno; δόρασι μάχομαι, Hesych. [Partic. δορατιζόμενοι posuerunt Hesych. et Etym. M. p. 284, 15. Forma vitiosa ap. Hesych.: Κοττεῖν, τύπτειν, δορατεῖν. Τύπτειν δόρασι Salmas.]

Δοράτιον, τὸ, Hastile, Spiculum, Jaculum. [Herodot. 1, 34: Ἀκόντια καὶ δοράτια.] Thuc. [4, 34]: Ἔπειτα ψιλοὶ ἄλλοι μετὰ τούτους ξὺν δορατίοις ἐχώρουν. Lucian. Zeux. [c. 10]: Περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, Plut. Apophth. [p. 184, B], de Sciluro: Ἤτησε δέσμην δορατίων.

Δορατισμὸς, ὁ, Pugna, quæ hastis fit. [Plut. V. Timol. c. 28: Διεκρούοντο τὸν δορατισμόν· V. Pyrrhi c. 7. Libanio vol. 4, p. 1047 restituit Jacobs. ad Achill. Tat. p. 569 certa emendatione. Vulgo ὀρασμός. Leo Diac. p. 8, 9: Τὸν τῶν Ῥωμαίων δορατισμόν.]

[Δορατιστὴς, ὁ, Hastatus. Const. Manass. Chron. p. 12, D. Boisson.]

Δορατοθήκη, ἡ, Repositorium hastarum. [Hesych. vv. Σαυλώτηρ et Σῦριγξ, et Etym. M. p. 736, 29. Schol. Hom. Od. A, 128.]

[Δορατομαχέω, Hasta pugno. Suidas et Bekk. Anecd. p. 357, 12: Αἰχμάσουσι, δορατομαχήσουσι.]

[Δορατοξόος, i. q. δορυξόος. Nicand. Ther. 170: Δ. τέκτων.]

Δορατοπαχὴς, ὁ, ἡ, Qui hastæ crassitudine est. Xen. Cyn. [10, 3]: Τὰς ῥάβδους κρανείας δορατοπαχεῖς.

[Δορατότρωτος, ὁ, ἡ, Hasta vulneratus. Constant. Manass. Chron. p. 94. Boisson.]

Δορατοφόρος, ὁ, Satelles hastatus, δορυφόρος. [Dionys. H. De comp. verb. p. 107, 1 R. = 222 Sch.: Βρόμιε, δορατοφόρ', ἐνυάλιε, πολεμοκέλαδε. Scott. Arrian. Tact. p. 15 ed. Blanc.: Τούτων δὲ οἱ μὲν δορατοφόροι εἰσὶν, ἢ κοντοφόροι, ἢ λογχοφόροι, οἱ δὲ... Wakef. Paralip. 1, 12, 24, ubi alii interpretes αἴροντες δόρυ. Constant. Man. Chron. p. 75 citat Boisson.]

[Δορήιος. V. Δουρειός.]

[Δορίαλλος. Δορίαλος. V. Δόριλλος.]

[Δοριαλωσία, ἡ, In bello captura. Appian. Civ. 4, 52: Πάθη δὲ πολλὰ συνηνέχθη πόλεσιν ἐκ δοριαλωσίας.]

Δοριάλωτος, ὁ, ἡ, Hasta captus, δορὶ ἁλοὺς, Soph. Aj. [211]: Λέχος δοριάλωτον [δουριάλ.] στέρξας. [Eur. Troad. 518: Τάλαινα δοριάλωτος. Χώρη δοριάλωτος ap. Herodot. 8, 74; 9, 4. Antiatt. p. 90, 21: Δοριάλωτος, Ἰσοκράτης περὶ τῆς ἀντιδόσεως.] Scribitur et δορυάλωτος. [Hesych. contra literarum seriem, Δορυάλωτος, αἰχμάλωτος, ὑπὸ δόρατος ληφθείς. De qua forma alibi HSt.:] Δορυάλωτος, ὁ, ἡ, Hasta captus, δορὶ ἁλοὺς vel ἑαλωκὼς, i. q. αἰχμάλωτος, Bello captus, Captivus. Xen. Cyrop. 7, [5, 35]: Ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης. Plut. Hellen. [p. 295, C]: Ἐκ δορυαλώτου δορύξενος προσαγορευόμενος. Herodian. 2, [13, 9]: Αὐτοὺς ὥσπερ σαγηνεύσας ἐντὸς τῶν ὅπλων δορυαλώτους εἶχε, Indagine armorum conclusos captivosque, Polit. Δορυαλώτους πόλεις πεποίηκεν, Isocr., Urbes subjugavit, In servitutem redegit. [De antid. p. 450, 133 Bekk. (374, 125 Berol.): Τὰς δορυαλώτους τῶν πόλεων οὕτω πρᾴως διῴκει. Sic Vatic.; Urbin. δοριαλ., ut omnes p. 78, A; 300, A.] || Synes.: Ὑπέδειξεν ἑσμοὺς δικτυαλώτων καὶ δορυαλώτων θηρίων, ubi redditur Venabulis interfectorum. [Δορυάλωτος prope constans codicum vitium est, ubique vel correctum vel corrigendum modo librorum auctoritate modo contra. Utriusque scripturæ exx. collegerunt Wesseling. ad Diodor. 16, 20, et qui δορυάλωτος defendere conatur Lobeck. ad Soph. Aj. p. 160 ed. sec. G. Dindorf.]

[Δορίγαμβρος, ἡ, Armis a sponsis petita. Æsch. Ag. 686: Τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῆ θ' Ἑλέναν.]

[Δορίειον, τὸ, Dorieum, Φρυγίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Δοριειεὺς, ὡς Γορδιεὺς, Steph. Byz.]

[Δοριθαρσής. Δοριθρασής. V. Δορυθαρσής.]

Δοριθήρατος, ὁ, ἡ, Quem hasta aliquis venatus est, Hasta captus. [Eur. Hec. 105: Δ. πρὸς Ἀχαιῶν· Troad. 572: Σκύλοις Φρυγῶν δοριθηράτοις. Δορυθήρατος ap. Annam Comn. 14, p. 439, B; 441, C. G. Dind.]

[Δορικάνης, ὁ, ἡ, Hasta interfectus. Æsch. Suppl. 997: Δορικανεῖ μόρῳ θανὼν, ex emendatione Porsoni. Libri δόρυ κἀνημέρῳ θανών.]

[Δορικέντωρ. V. Δορυκέντωρ.]

[Δορικμής, ῆτος, ὁ, ἡ, Hasta cæsus. Æsch. Choeph. 365 : Μετ' ἄλλων δορικμῆτι (scrib. δουρικμῆτι cum Blomf.) λαῷ.]

[Δορικὸς, ή, όν, Pelliceus. Hippocr. p. 243, 39 : Καὶ ἱμάτια συνδεδεμένα καὶ κατεσφηνωμένα ἰσχυρῶς δορικὰ κατακέεται ὑπὸ σφέων αὐτῶν.]

[Δορίκρᾱνος, ὁ, ἡ, Hasta præfixus, Cuspidatus. Æsch. Pers. 148 : Δορικράνου λόγχης. Δορυκράνου ab Turnebo illatum.]

Δορίκτητος, ὁ, ἡ, Hasta [s. Bello] acquisitus. [Hesych. : Δ., αἰχμάλωτος, πολέμῳ κτηθείς· et forma Ionica, Δουρίκτητον, δορίκτητον, αἰχμάλωτον. Eur. Andr. 155 : Δ. γυνή· Hec. 478 : Χθὼν δ. ὑπ' Ἀργείων.] Pro quo et Δορύκτητος [forma prava, sæpissime ab librariis posita, de qua HSt.] : Hasta partus, quem Hasta acquisitum quis possidet ; ut δ. ληϊάδες, ap. Apoll. Rh. [1, 806. Arrian. Exp. Al. 7, 4, 2 : Τὰς χώρας ὅσαι δορύκτητοι πρὸς Ἀλεξάνδρου ἐγένοντο.] Δορύκτητος γῆ ap. Plut. Ager bello partus [Mor. p. 232, A :] Τὴν πάτριον ἐσθῆτα κοσμῶν, οὐδὲ τὴν δορύκτητον ὑπερεῖδε, Eorum vestem non aspernatus est, quos suæ ditionis fecerat, Bud. [Jo. Cinnam. p. 65, C ; 76, D. || Forma per παράθεσιν formata, Δουρικτητὸς, ή, όν. Hom. Il. I, 343 : Δουρικτητήν περ ἐοῦσαν. Apollon. Soph. : Δουρικτητὴν, τὴν τῷ δόρατι κεκτημένην. Quod non scribendum δουρικτήτην ex canone Arcadii p. 102, 11, ubi δορυκτήτη legitur, ut δορικτήτη ap. Apoll. Rh. 1, 806, et δορυκτήτη ap. Tryphiodor. 630. G. D.] || Δουρόκτητος, ὁ, ἡ, ut δορύκτητος. [Forma suspecta.]

[Δορίκτῠπος, ὁ, ἡ, Hasta strepens. Pind. N. 3, 103 : Δορίκτυπον ἀλαλάν· 7, 13 : Δορικτύπων Αἰακιδᾶν.]

Δορίληπτος, ὁ, ἡ, Hasta captus s. prehensus. [Et alibi :] Δουρίληπτος, Hasta prehensus s. captus, Bello captus, Captivus. Soph. Aj. [894] : Τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὁρῶ. [Δουρίληπτα Æschylo Sept. 278 restituit Porson. V. Δορίπληκτος.] At ap. Eurip. [imo Soph. Aj. 146 : Βοτὰ καὶ λείαν, ἥπερ] δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπὴ, exp. Restabat capienda. [Et alio loco :] Δορύληπτος [scriptura vitiosa], Hasta prehensus aut captus : λεία δορύληπτος. [Apud Soph. libri omnes δορίληπτος. Maneth. 4, 258 : Ἐν χάρμῃ δορίληπτοι. Hesych. : Δορυάληπτον, δορύληπτον. Et, Δορίληπτον, κατηγορούμενον (?). G. D. Menand. Leg. p. 310, 18 : Οἷα προσήκοντα τῷ τῶν δορυλήπτων (sic) αὐτῷ θεσμῷ, Tanquam si captivitatis jure ac lege suus esset. Hase.]

Δόριλλος, ὁ, Aristophani Pudendum muliebre ἐφ' ὕβρει Dorilli tragici, Suid. [Etym. M. p. 283, 45 (Gud. p. 159, 49) : Δορίαλλος (δορύαλος Gud.)· λέγεται καὶ δόριλλος. Ἀριστοφάνης, Αἱ (δὲ addit Bentl.) γυναῖκες τὸν δορίαλλον (δορύαλον Gud.) φράγνυνται. Ἔστι δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἐφ' ὕβρει τραγῳδοποιοῦ Δορίλλου. Ἢ παρὰ τὸ δείρειν τὸ τυπτόμενον, ἢ τὸ τιλλόμενον τὰς τρίχας καὶ οἱονεὶ ἐκδερόμενον. Οὕτω γὰρ πάλαι ἔψιλουν, ὡς δηλοῖ Ἀριστοφάνης (Ran. 516), Ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι. Apud schol. ad l. Ran. δορίαλος et in versu ex Lemniis δορίαλον. Δόριλλος inter nomina in ιλλος est ap. Arcad. p. 54, 14. Δώριλλος ap. Theognost. p. 62, 13, quæ vera videtur esse nominis et proprii et appellativi scriptura et restituenda Aristophani. G. D.] Apud Hesych. scriptum δορυαλλὸς, expositumque itidem τὸ τῶν γυναικῶν μόριον, cum duplici nominis ratione, sc. vel ἀπὸ τοῦ δέρειν, vel ἐφ' ὕβρει τοῦ τραγῳδοποιοῦ Δορύλλου, cujus mentio fit in Lemniis.

[Δορῐλύμαντος, ὁ, ἡ, Hasta perditus. Æschyl. in fr. Myrmidonum ap. Harpocr. s. v. Προπεπωκότες : Δορυλυμάντους Δαναῶν μόχθους. ῡ]

Δορῐμᾰνής, ὁ, ἡ, Hasta furens, s. Insano hastæ bellandique amore captus, Bellandi avidissimus. [Eur. Suppl. 485 : Οὐκ ἄν ποθ' Ἑλλὰς δ. ἀπώλετο. Quod δορυμανής scriptum ap. Stob. Floril. 55, 6. || Δουριμανής (Mars), in hymno ap. Heliodor. Æth. 3, 2, p. 109. || Δουρομανής. Antipater in Anth. Pal. 9, 553 : Ἄστε' ἐπιθρώσκων δ. πόλεμος.]

[Δορίμαργος, ὁ, ἡ, Hasta sæviens. Æsch. Sept. 687 : Δ. ἄτα.]

[Δορίμαχος, ὁ, ἡ.] Δορύμαχος, Hasta pugnans, ap. Plut. [Mor. p. 32, D, ex Timotheo] : Σέβεσθ' αἰδῶ συνεργὸν ἀρετᾶς δορυμάχου. [|| Δουρίμαχος. Orac. ap. schol. Hom. Il. B, 543 : Ἄνδρες δουρίμαχοι (δουρέμαχοι

A cod. Victor.) ναίουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης, memoriæ errore : nam alii scriptores plures, qui oraculum integrum apposuerunt, recte scriptum exhibent, Ἄνδρας δ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ κ. Ἀρ. Vide Strabon. 10, p. 449.]

[Δορίμαχος, ὁ, Dorimachus, Nicostrati f., Ætolus, ap. Polyb. 4, 3, aliisque ll. plurimis, semel Δορύμαχος in codd. scriptus vitiose 18, 37, 4. Δορίμαχος in Exc. Vat. p. 404. Male Δωρίμαχος ap. Diodor. Exc. vol. 2, p. 568, 61, quod correxit Wesseling. || Alius in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 374, ubi literæ supersunt ΩΡΙΜΑΧΟΥ. G. Dindorf.]

[Δοριμηκής. V. Δουριμηκής.]

[Δοριμήστωρ, ορος, ὁ.] Δορυμήστωρ, Hastæ peritus, ἔμπειρος τῶν πολέμων Hesychio, ἐπιστημόνως πολεμῶν Suidæ. [Eur. Andr. 1016 : Ἐνυαλίῳ δοριμήστορι.]

[Δόριος. V. Δουρίας.]

[Δορίπαλτος, ὁ, ἡ, Hastam vibrans. Æsch. Ag. 118 : Χερὸς ἐκ δοριπάλτου, ubi libri optimi δορυπάλτου. V. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 161. Χέρα autem δορίπαλτον

B dicit manum dextram. V. Δόρυ.]

Δοριπετής, ὁ, ἡ, Qui hasta cecidit, i. e. Hasta peremptus. Eur. Andr. [654] : Οὗ πεσήματα Πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δοριπετῆ νεκρῶν. Sed scribitur ibi etiam [violato metro] δουριπετῆ : recte utrumque. In Hec. [5] dicit δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ. [Troad. 1003 : Ἦν δὲ δοριπετὴς ἀγωνία.]

[Δορίπληκτος, ὁ, ἡ, Hasta percussus. Schol. Eur. Andr. 654 δοριπετῆ interpretatur δορίπληκτα, δόρατι ἀνῃρημένα. || Forma Ion. Æsch. Sept. 278 : Λάφυρα δᾴων δουρίπληχθ' (var. lect. δορίπληχθ', δουρύπληχθ', δουρύπληθ', δουρίκτητ') ἁγνοῖς δόμοις. Schol. : Διὰ τοῦ ἐμοῦ δορὸς σκυλευθέντα. Probabiliter Porson. δουρίληπθ'.]

Δοριπόνος [Δορίπονος], ὁ, ἡ, Hasta laborans, s. Laboriosus in bello. Δοριπόνοις ἀσπίσι, Fortibus clypeis, Eur. [Iph. A. 771], in VV. LL. [El. 479 : Δοριπόνων ἀνδρῶν. Æsch. Sept. 169 : Πόλιν δορίπονον (libri multi δορύπονον) μὴ προδῶθ' ἑτεροφώνῳ στρατῷ. Schol. αἰχμάλωτον. Ib. 628 : Δορίπονα (libri plures δορύπονα) κακὰ, Mala bellica. Schol. πολεμικά.]

C [Δορίππη. V. Δωρίππη.]

[Δοριπτοίητος, ὁ, ἡ.] Δορυπτοίητος, Hasta perculsus, Epigr. [Polystrati in Anth. Pal. 7, 297 : Δοριπτοίητα (nam sic cod. Vat.) δὲ νεκρῶν ὀστέα συρευθεὶς εἷς ἐπέχει σκόπελος, i. e. ossa eorum qui in pugna ceciderunt.]

Δορὶς, ίδος, ἡ, Culter coci ad excoriandum. Unde δορίδες ap. Polluc. [6, 89 ; 10, 104], et Hesych. [Δορίδες, μάχαιραι μαγειρικαί, εἰς τὸ ἐκδεῖραι τὰ θύματα ἐπιτήδειοι (ἐπιτήδειαι Etym. M. p. 284, 14). Δορὶς, σκεῦος μαγειρικόν. Τραπέζας per errorem dicit Eustath. p. 243, 6 : Δορίδες κατὰ Αἴλιον Διονύσιον μαγειρικαὶ τράπεζαι. Anaxipp. ap. Athen. 4, p. 169, C : Στελεὸν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας· ubi codex διρίδα. Δωρὶς et Δωρικὴ κοπὶς v. s. v. Δωρίς.]

[Δορισθενής, ὁ, ἡ.] Δορυσθενὴς, Hasta valens s. potens. [Æsch. Choeph. 158 : Δορυσθενὴς ἀνήρ. Scr. δορισθ. Δορυσθενὲς in H. Homerico in Martem v. 3. Epigr. Anth. Pal. 9, 475 : Εὐρώπης Ἀσίης τε δορισθενέες βασιλῆες.]

[Δορίσκος, ὁ, Doriscus, πόλις Θρᾴκης, καὶ πεδίον. D Τὸ ἐθνικὸν Δορίσκιος ὡς Βορμίσκιος, Steph. Byz. Herodot. 7, 59 : Ὁ δὲ Δορίσκος ἐστὶ τῆς Θρηΐκης αἰγιαλός τε καὶ πεδίον μέγα. Ibid. 25 et 105, et 5, 98. Adde Harpocr. s. h. v. Δωρίσκος, ὄνομα τόπου, Suid.]

[Δοριστέφανος, ὁ, ἡ, Ob militarem gloriam coronatus. Epigr. in Chilonem apud Diog. L. 1, 73 et in Anth. Pal. 9, 596 : Δοριστέφανος Σπάρτα. Apud Diog. δορυστέφανος.]

[Δοριτίνακτος, ὁ, ἡ, Hastis (vibratis) concussus. Æsch. Sept. 155 : Δοριτίνακτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται. Vulgo δορυτίνακτος.]

[Δορίτμητος, ὁ, ἡ, Hasta occisus. Æsch. Choeph. 347 : Δ. κατηναρίσθης.]

Δορίτολμος, ὁ, ἡ, Hasta audens, δορυθρασὺς, Epigr. [Anth. Plan. 4, 46 : Νικήταν δορίτολμον.]

[Δοριτυπής. V. Δουριτυπής.]

[Δόρκα forma suspecta. V. Δόρξ.]

[Δορκάδειος, ὁ, ἡ.] A δορκὰς est adject. Δορκάδειος, Qui dorcadis est s. e dorcade : ut δορκάδειοι ἀστράγαλοι [Polyb. 26, 10, 9] ap. Athen. 5, [p. 194, A]. Iti-

demque δ. κρέα, Carnes dorcadis s. capreæ aut damæ [ap. Alex. Trall. 9, p. 523].

[Δορκαδίζω.] A δορκὰς est item verb. Δορκαδίζω: unde est δορκαδίζων σφυγμὸς, Galen. Isag. pulsuum: quem Idem Defin. med. [vol. 2, p. 259] sic definit: Δορκαδίζων ἐστὶ σφυγμὸς, ὅταν ἡ ἀρτηρία δόξασα διεστάλθαι, μὴ παντελῶς διεσταλμένη ἐφ' ἑτέραν ἐπιπηδήσῃ ἀθροώτερον πρὶν ἔμφασιν συστολῆς παρέχειν, βιαιοτέρα δὲ ἡ δευτέρα γένηται πληγή. Dicitur autem pulsus hic δορκαδίζων, a dorcadum similitudine, ut testatur Idem De differ. puls. 1, 29 [vol. 8, p. 35], quoniam hæc animantia τοῦτον φαίνεται πηδῶντα τὸν τρόπον, οἷον διπλῆν τινὰ κίνησιν ποιούμενα· etenim πρὸς βραχὺ ὑψώσαντα ἑαυτὰ, καί τινα δόκησιν ὡς αὐτοῦ που τὴν κίνησιν καταπαύσοντα παρασχόντα, δευτέραν ἀδόκητον ὁρμὴν κινήσεως ποιεῖται, πολὺ τῆς πρόσθεν ὠκυτέραν, ὡς οἷον ἐπεμπηδῶντα ἑαυτοῖς. Ex eo igitur δορκαδίζων σφυγμὸς dicitur, quoniam dorcadum saltum imitatur. [Marcell. De pulsibus c. 19: Δ. σφυγμὸς καλεῖται καὶ διπλασιάζων. Weigel. In δορκαλίζων corruptum ap. Psellum in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 191.]

Δορκάδιον, τὸ, Damula, Parva caprea s. dorcas. Esaiæ 13, [14: Ὡς δορκάδιον φεῦγον. Hesych.: Βούβαλος, δορκάδιον. Theognost. p. 126, 22].

[Δορκάζω.] Δορκάζων Hesychio περιβλέπων, Circumspiciens. [Conf. Δρωκτάζω.]

Δόρκαι, Hesychio sunt κόνιδες, Lendes. [Eustath. Il. B, p. 368, 9 ad Φθειρῶν ὄρος annotat Pausaniam in suo Lex. scribere, Δίρκοι, οἱ φθεῖρες. Ad quæ adspexisse Hesychium nullus dubito: nam κόνιδες h. l. sunt Lendes, Pediculi, quos Belgæ *neeten* vocant. Et tamen num δόρκαι an δίρκαι legendum sit, quis dicat? Sopingo.]

[Δορκαλὶς, ίδος, ἡ, Caprea. Callim. Epigr. 33, 2: Ὠγρευτὴς ... διφᾷ ... πάσης ἴχνια δορκαλίδος. Oppian. Cyn. 1, 440: Δορκαλίδων. Agathias in Anth. Pal. 7, 578: Θαρσαλέων παίγνια δορκαλίδων. || Metaphor. de puella Agathias in Anth. Pal. 5, 292: Ἀλλά με θεσμοὶ εἴργουσιν ῥαδινῆς τηλόθι δορκαλίδος. ||] Item et Δορκαλίδες inde [a δόρξ] dicuntur. Suid. enim tradit δορκαλίδας esse ὄργανόν τι κολαστικὸν, s. μάστιγας τὰς ἀπὸ ἱμάντων τῶν δορκάδων, Flagra e loris e pelle dorcadis. Meminit autem hujus tortorii instrumenti Greg. Naz. Invect. 2 in Jul.: Ἅπαν τὸ σῶμα δορκαλίσι καταξανθεὶς ἐς βάθος, καὶ μικρὰ πνέων ἔτι τοῖς τραύμασι [p. 111 ed. Montac., ubi v. schol.: conf. et Basilii schol. in Notit. Mss. vol. 11, part. 2, p. 125. Boisson. Hesych.: Δορχέλοι, ἀστράγαλοι.] Bud. Ungues esse vult, idque patere ait ex his illic seqq. verbis, Παραδεικνὺς ἅμα τὴν κνήμην ὡς μόνην διαφυγοῦσαν τοὺς ὄνυχας· forsan igitur sunt Uncini e cornibus dorcadum.

Δόρκανα, Hesych. Cretensibus esse dicit ἀκριβῶς, Exacte: forsan a δέρκω, ut sit Intentis oculis.

[Δορκὰς, άδος, ἡ, Caprea. V. Δόρξ.]

[Δορκὰς, άδος, ἡ, Dorcas, n. pr. servile ap. Meleagr. Anth. Pal. 5, 182 et 187, Lucian. Dial. meretr. 9.]

[Δόρκειος, ὁ, ἡ, Caprinus. Theognost. p. 185, 29 et alius gramm. ib. p. 285, 12. G. Dind.]

[Δορκεὺς, έως, ὁ, Dorceus, Hippocoontis filius, de quo Pausan. 3, 15, 1: Ἀπὸ δὲ τοῦ Δορκέως κρήνην τὴν πλησίον τοῦ ἡρῴου Δορκείαν ... καλοῦσιν. Δορυκλεὺς inter filios Hippocoontis nominatur ab Apollod. 3, 10, p. 318. G. Dind.]

[Δορκία, ἡ, Dorcia, Phacæ filia, ex Polyzeli Rhodiacis memorata ab Athen. 8, p. 361, C.]

[Δορκίδιον, τὸ, inter synonyma dictamni est apud Dioscor. 3, 36. Boisson.]

[Δόρκιον, ἡ, Dorcium, n. pr. puellæ in epigr. Asclepiad. in Anth. Pal. 12, 161.]

[Δόρκις, ὁ, Dorcis, dux Lacedæmoniorum. Thucyd. 1, 95.]

[Δορκὶς, ίδος, ἡ.] A δόρκος autem s. δόρξ, dicta Δορκὶς herba, eadem cum dictamno ap. Aet., ut tradunt nonnulli. Diosc. 3, 37 testatur τὰς αἶγας ἐν Κρήτῃ τοξευθείσας καὶ νεμηθείσας τὴν δίκταμνον ἐκβάλλειν τὰ τοξεύματα· intellige autem montanas s. sylvestres capras, τὰς ἀγρίας ἤτοι ὀρεινὰς αἶγας, ut idem alibi vocat τὰς δορκάδας.

[Δόρκος, ὁ, Dorcus. Inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 418: Πρεσβευτῶν Φάνιός τε καὶ Δόρκω. G. Dind.]

Δόρξ, κὸς, ἡ, Caprea, Capra sylvestris, Dama: quæ et ζόρξ. Alex. Aphr. Probl. 1, [29]: Ἡ τῶν δορκῶν κόπρος ἀρωματίζει, Damarum stercus aromata redolet. [Oppian. Cyn. 2, 315: Δόρκων ἀρίδηλα γένεθλα. Etym. M. p. 284, 9: Δὸρξ, ὄνομα ζώου· ἔνθεν δορκάς. Παρὰ τὸ δέρκω δέρξω δέρξ καὶ δόρξ, ὡς σήπω σήψ· ὀξυωπὲς γὰρ τὸ ζῶον. Eur. Herc. f. 376: Τάν τε χρυσοκάρανον | δόρκαν ποικιλόνωτον· ubi corr. δόρκα. G. D. De altera forma Ζὸρξ HSt.:] Ζόρκες, pro δόρκες, Dorcades, Capreæ. Nicand. Ther. 42: Νεβροτόκοι καὶ ζόρκες, a Ζὸρξ, Caprea. [Callim. H. in Dian. 97, ζορκός. Strabo 12, p. 546, ζόρκες.] Itidem Ζορκὸς Ἕλος nonnulli vocant, quod alii Αἰγὸς Ἕλος. [Plut. V. Rom. c. 27: Περὶ τὸ καλούμενον Αἰγὸς ἢ Ζορκὸς Ἕλος· at c. 29: Εἰς τὸ τῆς Αἰγὸς Ἕλος. Festus Pauli: « Caprilia appellatur ager, qui vulgo ad Capreæ paludes dici solet ». Hesych.: Ζὸρ (Ζὸρξ Salmas.), ἡλικία ἐλάφου ἢ δορκός. Conf. Ἴορκες.] || Dicitur etiam Δόρκος, et Δόρκων, et Δορκάς: quorum illa duo masc., hoc fem. Leguntur vero duo posteriora in Cantico Cantic. c. 2, [9]: Ὁμοιώθητι σὺ, ἀδελφιδέ μου, τῷ δόρκωνι ἢ νεβρῷ ἐλάφων. Et paulo ante: Ὅμοιός ἐστιν ὁ ἀδελφιδός μου τῇ δορκάδι ἢ νεβρῷ ἐλάφων. In quorum ll. utroque Hebr. textus versio habet Capreæ: indicans δόρκωνα et δορκάδα idem esse, licet nonnulli δόρκωνα esse velint Capreolum: et δορκάδα, Capream. Diosc. sane et ipse inter δορκάδα et δόρκον aliquid discriminis ponit, quum 2, 85 de coagulo dicit, Νεβροῦ, καὶ δορκάδος, καὶ πλατυκέρωτος, καὶ δόρκου, καὶ ἐλάφου· sed quidquid differentiæ est, exiguum id esse puto, vel ætatis nimirum, vel sexus, vel speciei. [Δορκάς. Eur. Bacch. 698: Ἀγκάλαισι δορκάδ' ἔχουσαι. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 7; 2, 4, 26. Περὶ δορκάδων agit Ælian. N. A. 14, 14, ubi v. Schn.] Ζορκάδες, pro δορκάδες, Capreæ, Herodot. 4, [192. Libri pauci δορκάδες, sed κέρας δορκάδος omnes 7, 69. || Δόρκος. Oppian. Cyn. 2, 324: Δόρκοισι φίλοις. Δόρκους 3, 3. || Δόρκων. Athen. 9, p. 397, A: Περιενεχθεισῶν δέ ποτε καὶ δορκάδων ὁ Ἐλεατικὸς Παλαμήδης ὀνοματολόγος ἔφη, Οὐκ ἄχαρι κρέας τὸ τῶν δορκώνων. Πρὸς ὃν ὁ Μυρτίλος ἔφη, Μόνως δορκάδες λέγονται, δόρκωνες δὲ οὔ. Ξενοφῶν Ἀναβάσεως πρώτῳ (5, 2), Ἐνῆσαν δὲ καὶ ὠτίδες καὶ δορκάδες. Δόρκων καὶ ζόρκων ap. Eustath. p. 1259, 61.] Porro animantia hæc δόρκες, δόρκοι, δορκάδες, δόρκωνες, dicta sunt παρὰ τὸ δέρκω, q. e. βλέπω, quia sunt ὀξυδερκῆ, Acuto visu prædita: atque adeo teste Plin. 28, 11: Capras negant lippire, quoniam eæ quasdam herbas edant: item dorcades. [Basil. in Coteler. Monument. vol. 1, p. 30: Ἡ δορκὰς ζῷόν ἐστιν ὀξυδερκὲς, ἐπώνυμον τῇ ἑαυτοῦ ὀξυδορκίᾳ. Anastas. Hodego p. 46: Δορκὰς ἐκ τοῦ ὀξέως δέρκειν καὶ ὁρᾶν. Boisson. ad Theophyl. Epist. p. 243.]

[Δόρκων, ωνος, ὁ, inter barytona est ap. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 34, 9. Dorco, Arcadionis f. ap. Athen. 10, p. 436, D. N. pr. pastoris apud Longum 1, 15 seqq. Alius ap. Theophyl. Epist. 2, p. 30 ed. Boiss. || Nomen loci. Suid.: Δόρκων, ὄνομα τόπου. Καὶ ὁ ἔλαφος. G. Dind.]

[Δοροδόκη. V. Δωροδόκος.]

[Δορυεργὴς, ὁ, ἡ, Qui lignum elaborat, Faber lignarius. Manetho 4, 320: Βυρσοτόμους τεύχει, δορυεργέας. Δουρεργέας conjectura in margine libri Halensis.]

[Δοροκόττορος, πόλις Γαλατῶν τῶν προσβόρρων. Ὁ οἰκῶν Δοροκοττόριος, Steph. Byz. Cod. Vratisl.: Δοροκόττορος ... δοροττόριος. Berkel.: « Diversimode scribitur hæc vox, Ptolemæo Δουροκόττορον, Straboni Δουρικόττορα, Cæsari *Durocortum*, ubi quoque in nonnullis libris legitur *Durocotorum* et *Durocortorum*. Oppidum et caput Rhemorum est, ut scribit Strabo l. 4, (p. 194) ».]

Δορὸς, ὁ, Saccus, Culeus, sc. e pelle s. corio factus; dicitur enim παρὰ τὸ δέρειν s. τὴν δοράν. Hom. Od. B, [354]: Ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋρραφέεσσι δοροῖσιν, i. e. θυλάκοις, s. κορύκοις δερματίνοις: unde etiam dicit ἐϋρρ., Bene s. Scite consutis, e corio sc. [Et ib. 380.] Alioqui δορὸς ap. poetas est etiam genitivus συγκεκομμένος pro δόρατος, a δόρυ.

[Δορόστολον, τὸ, Dorostolum, oppidum Mœsiæ inferioris (Silistria), ap. Procop. Ædif. 4, 7, Chron. Pasch. p. 297, B, aliosque. Frequenter memoratur ab Leone Diac., qui Δορόστολον vocat.]

[Δοροφόροι, Spiculatores, Gl.]

[Δόρπεια. V. Δορπία.]

[Δορπεῖον, τὸ, Cœna. Forma Ion. Nicand. Al. 166 : Θοοῦ δορπήια κεπφοῦ.]

Δορπέω, Cœno. Hom. Od. Θ, [539] : Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει Ἐξ οὗ δορπέομεν· Il. Ψ, [11] : Ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν. [Δορπείτην Od. O, 302. Hesych. : Δορπῆσαι, δειπνῆσαι.] Et med. apud Polluc. 6, [102], δορπήσασθαι.

Δόρπη, ἡ, ap. Erotian. [p. 118] Tempus vespertinum, ὁ τῆς ἑσπέρας καιρὸς, παρὰ τὸ δόρυ παύειν, quam etym. δόρπῳ quoque Eust. tribuit. [Apud Erotian. in capite glossæ Δόρπης, ap. Galen. p. 458 δόρπου. Recte δορπηστοῦ Foesius ex l. Hippocr. statim afferendo. Eodem modo δόρπηστον in δόρπης corruptum in cod. Pollucis 6, 102. G. Dindorf.]

[Δορπηστός, ὁ.] Δόρπηστος, ὁ, ut a δειπνέω δείπνηστος, Hora cœnæ. [Hippocr. p. 1149, A : Ἡ νοῦσος ἐπέλαβε δεδειπνηκότα ἀπὸ πρώτου ὕπνου, καὶ εἶχε τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέρην μέχρι δορπηστοῦ. G. D.] Bud. e Xen. Anab. 1, [10, 17] : Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἀπιέναι· καὶ ἀφικνοῦνται B ἀμφὶ δόρπηστον ἐπὶ τὰς σκηνάς. Ubi et δόρπιστον quædam exemplaria habent. || Athen. 1, [p. 11, D] tradit quosdam ἄριστον vocare etiam δορπιστόν : sic enim ibi scribitur, cum ι, et acc. in ult. [Codex δορπηστόν.] Apud Hesych. vero [et Suidam] et ap. Xen. scribitur δόρπιστον cum ι, et acc. in antepen. [Forma vitiosa quam diserte agnoscit Zonar. p. 559 : Δορπηστὸς, δείπνου ὥρα, καὶ δόρπιστος διὰ τοῦ ι] : Eust. vero secutus sum, qui scribit per η : quo modo et δείπνηστος a δειπνέω scribitur. [Veram scripturam δορπηστὸν apud Xenoph. servarunt libri optimi, et ap. Aristoph. Vesp. 103 : Εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας· ubi schol. : Λυκόφρων ἀπὸ ἀρίστου, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες δόρπα τὰ δεῖπνα. Δορπηστοῦ Hippocr. p. 1149, A. Etym. M. p. 284, 17 : Δορπηστὸς, ἡ τοῦ δόρπου ὥρα. Οὕτω καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς δεῖπνον.]

Δορπία, ἡ, Prima dies Apaturiorum, quod festum erat publicum Athenis trium dierum spatio durans, dicta, ut Suid. tradit, ὅτι φράτορες ὀψίας συνελθόντες εὐωχοῦντο. Unde δορπίη τῆς ἑορτῆς in VV. LL. q. d. C Cœnali die festi. [Est prima die Apaturiorum, Vespera quæ festum præcedit, Herodot. 2, 48, ubi v. not. Schweigh.] Notandum vero, ap. Suid. scribi δόρπεια duobus in ll., quasi plur. a δόρπειος s. neutr. δόρπειον. Hesych. quoque cum Polluce [6, 102] δορπίαν esse dicit Primum diem Apaturiorum. [Et veram esse scripturam δορπία ostendit Philyllii versus ap. Athen. 4, p. 171, D : Βούλεσθε ὅτι' ἐγὼ φράσω τίς εἴμ' ἐγώ; | ἡ τῶν προτενθῶν δορπία καλουμένη.]

[Δορπιάζω, Cœno. Hesych. : Δορπιάζειν, δειπνεῖν. G. Dindorf.]

[Δόρπιστος scriptura vitiosa. V. Δορπηστός.]

Δόρπον, τὸ, et apud Eust. Δόρπος, ὁ, Cœna, i. q. δεῖπνον, nisi quod magis poet. sit. [Mascul. δόρπος ponunt Arcad. p. 67, 4, Pollux 6, 102, Hesych., Etym. M. p. 283, 52. Ejus unum vidi exemplum Nicandri Al. 66 : Πανάεργέα δόρπον. Sed huic δόρπα est restituendum, collatis vv. 113, 138 (ἄπεπτα δόρπα), 476, et id ipsum præbet gl. Δερκευνέος ap. Suidam in ed. Mediol., quam codicum auctoritate ejecit Gaisfordius. D Ambiguum est Antiphili exemplum in Anth. Pal. 9, 551 : Ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει, quum ψαμμίτην etiam cum neutro δόρπον conjungi potuerit. Mihi tamen masculino genere videtur dixisse. Ab Homero autem δόρπον non dici nisi de cœna vespertina ostendit Lehrs. De stud. Aristarchi p. 132 seqq. G. D. Δεῖπνον et δόρπον in Hom. H. Cer. 128, 129 : Δεῖπνον δ' ἠρτύνοντο παρὰ πρυμνήσια νηός· ἀλλ' ἐμοὶ οὐ δόρποιο μελίφρονος ἤρατο θυμός.] Hom. Il. T, [208] : Ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Τεύξεσθαι μέγα δόρπον· Od. N, [33] : Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο Δόρπον ἐποίχεσθαι. Parare cœnam idem Hom. dicit τεύξασθαι δόρπον [Il. T, 208], κοσμεῖν [Od. H, 13], ὁπλίζεσθαι [Od. Δ, 429], ἐφοπλίζεσθαι δόρπα [Il. Θ, 503. Et δόρπον ἐφοπλίσσαντες Ψ, 55], περὶ δόρπα πονεῖσθαι [Il. Ω, 444]. De appetitu cœnandi ap. Eund. est δόρποιο λιλαίεται [Od. N, 31], δόρποιο μέδεσθαι [Il. Ω, 2] et, Δόρπου μνῆστις ἔην μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι [Od. N, 281]. Idem ἐπὶ δόρπον ἀνέστη [Od. M, 439], δόρπον ἐποίχεσθαι [Od. N, 34]. De ipsa autem

A cœnæ sumptione dicit δόρπον ἑλέσθαι [velut Il. H, 370]. Æschyl. differentiam statuens inter δεῖπνον et δόρπον, Palamedem milites suos et duces ordinantem, ita loquentem introducit : Σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα [apud Athen. 1, p. 11, E]. Per κατάχρησιν pro Pastu simpl. ponitur [in ll. Nicandri supra allatis et] ap. Oppian. Cyn. 3, [49] : Ἀλλὰ τὸ μὲν δόρποισι μέλει τὸ δὲ [δέ τ'] αὖτε πόνοισι. [Recentiores δόρπον partim pro Cibo usurpant, ut Apollon. 3, 301 : Δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν. Orph. Arg. 408 : Ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτοῦ θ' ἅλις ἔπλετο θυμός· quod ap. Hom. est σίτοιο ἠδὲ ποτῆτος. Sæpius sic usus vocabulo Nicander in Alexiph. Nec aliter Alex. Ætol. ap. Athen. 7, p. 296, E. Partim pro prandio, Oppian. Cyn. 1, 132 : Ὁπλίσσατο δόρπον ἀμορβός. Hoc jam invenitur H. Apoll. 511. Et omnino ubi cœna dicenda est nulla temporis ratione habita adhibent δόρπον. Sic Quint. Sm. 4, 277, famularum negotia describens : Καί ῥ' ἡ μὲν δόρποιο πέλεν ταμίη καὶ ἐδωδῆς. Oppian. Hal. 1, 26, Cyn. 3, 49, et σύνδορπος B Hal. 3, 354, ἐπιδόρπιος Cyn. 2, 7. Lehrs. l. c. p. 135 sq.] Δόρπα, τὰ, metaplasmo poet. dicitur pro δόρποι, a δόρπος, ut δεσμὰ, σταθμὰ, et similia, Eust. [Eustathii, qui masculinum δόρπος poneret, errorem arguit Hom. Il. T, 208, ubi μέγα δόρπον legitur. Grammaticorum de etymologia opiniones exponit schol. Hom. Il. Ω, 2 et multo copiosius Etym. M. p. 283 seq. Formam a gramm. quibusdam fictam Δόρψ recte improbat schol. Il. Ω, 444 : Δόρπα, ὡς λόγχα. Τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ δόρψ, κακῶς. Qui quod λόγχα comparat, documento est ipsum quoque de δόρπος masculino cogitasse. G. Dindorf.]

[Δορποχέστης, in composito μεσσηγυδορποχέστης, quod v.]

[Δορπωρή, ἡ.] Δορπορή ap. Suid. i. q. δόρπον s. δόρπος. [Δορπωρή ex duobus codd. et Zonara restitutum.]

[Δορσάνης, ὁ Ἡρακλῆς παρ' Ἰνδοῖς, Hesych. Salmas. Δοσάνης propter literarum seriem.]

Δόρυ, gen. δόρατος, [δορὸς] et δουρὸς per metath. pro δόρυος, dat. δόρατι et poet. δορί, simpl., ut Eust. C vult, Lignum, ξύλον : factum a δέρω, ut ξύλον a ξύω : quasi δέρμα ἔχον καὶ πεφυκὸς ἀποδέρεσθαι, s. ξύλον ἐκδεδαρμένον, tam de ligno ex arbore exceto, quam de eo, quod in arbore adhuc est : imo aliquando pro Tota arbore, ut idem Eust. auctor est. [Hesych. : Δόρυ, ὅπλον, λόγχη, ἀκόντιον, καὶ πᾶν ξύλον, ἢ δοκόν.] Sunt tamen qui δόρυ a δρῦς deducendum potius censeant. Hom. [Il. Γ, 61 : Πέλεκυς ὥς ... ὅστ' εἶσιν διὰ δουρός· Ω, 450 : Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες·] Od. Z, [167] : Οὐ γάρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης· Il. P, [744] : Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν Ἠ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. [Il. O, 410 : Στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει· B, 135 : Δοῦρα σέσηπε νεῶν. Νήϊα δοῦρα Od. I, 498. Hinc navem ipsam significat. Æsch. Pers. 411 : Ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ· Suppl. 846 : Γομφοδέτῳ δὲ δόρει διώλου· 1007 : Ὧν πολὺς πόνος, πολὺς δὲ πόντος οὕνεκ' ἠρόθη δόρει. Soph. Phil. 721 : Ποντοπόρῳ δούρατι. Eur. Andr. 792 : Ἀργῴου δορός· Rhes. 438 : Τὸ νάϊον Ἀργόθεν δόρυ· Hel. 1628 : Ἐς Ἑλλάδ' ἰθύνειν δόρυ· Cycl. 14 : Ἀμφῆρες δόρυ· 19 : Ἄνεμος ἐμπνεύσας δορί. D Oppian. Cyn. 4, 265 : Ἐς γαῖαν δόρυ κέλσε. Δουρὶ Hal. 3, 213. Δούρατα Geminus in Anth. Pal. 7, 73. § Δούρατα πύργων, Trabes turrium, Hom. Il. M, 36. Dionys. A. R. 3, 68 : Ἐθεώρουν ἐπ' ἰκρίων δοράτων ξυλίναις σκηναῖς ἐπικειμένων, ex cod. Vat. restituendum ἰκρίοις δοκῶν.] || Peculiariter vero accipitur pro Ligno terete, longo, cuspidemque præferratam habente quo milites in bello decertant, i. e. pro Hasta, tam ap. prosæ scriptt., quam poet. Hom. [Il. Θ, 95 : Μή τις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ· quod in sensum obscenum detorsit Diogenes cynicus apud Diog. L. 6, 53, formosum adolescentem dormientem monens, Ἐπέγειραι, μή τις σοι εὕδοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ.] Il. Φ, [178] : Ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον· N, [162] : Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Od. A, [531] : Δόρυ χαλκοβαρές· K, [162] : Δόρυ χάλκεον· Il. H, [140] : Τόξοισι μαχέσκετο δουρί τε μακρῷ· Φ, [113] : Ἤ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. [Herodot. 7, 224 : Δόρατα κατεηγότα· 7, 89 : Δόρατα ναύμαχα. Sæpissime apud Tragicos, velut Æsch. Agam.

111 : Ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι. Δορὸς λόγχαν Eur. Troad. 1318, et ἐν δορὸς ἀλκαίου λόγχαισιν Hel. 1167. De sceptro regio Eur. Hec. 9 : Φιλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.] Aristot. [H. A. 2, 4], de hippopotamo : Τοῦ δὲ δέρματος τὸ πάχος, ὥστε δόρατα ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ. Pro quo Plin. : Hippopotami corii crassitudo talis, ut inde tornentur hastæ. Thuc. 6, [58] : Μετὰ γὰρ ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰώθεσαν τὰς προπομπὰς ποιεῖν. Athen. [14, p. 63, A] : Ἔχουσι γὰρ οἱ ὀρχούμενοι θύρσους ἀντὶ δοράτων. Et διὰ δοράτων μάχεσθαι est Eminus pugnare, cui opp. συστάδην, vel συσταδὸν μάχεσθαι. At, Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον, Soph. Aj. [1013] schol. exp. νόθον ἐκ γυναικὸς μάχῃ κρατηθείσης, scribens alibi, δόρυ καὶ ἔγχος ap. recentiores vocari Quodcunque ἀμυντήριον. [Frequentissimus apud Tragicos hic usus vocabuli, ut Pugnam aut Pugnantes s. Exercitum significet. Æsch. Pers. 729 : Ὧδε παμπήδην δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δόρει; Sept. 416 : Εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ· Eum. 773 : Συμμάχῳ δόρει. Soph. OEd. Col. 1525 : Πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ... δορός τ' ἐπακτοῦ· Trach. 856 : Κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός· Antig. 670 : Δορὸς ἐν χειμῶνι προστεταγμένον· Aj. 180 : Μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορός. Μάχη δορὸς Antig. 674, Eur. Cycl. 5. Idem Phœn. 516 : Μυκηναίου δορὸς φόβῳ· 565 : Δόρυ τὸ Καδμείων· 701 : Πρὶν ἐς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν. || Εἰς δόρατος πληγὴν, Intra intervallum, quo hasta petere licet, Xenoph. De re eq. 8, 10. Quod ἐς δόρυ ἀφικνεῖσθαι dicit Hist. Gr. 4, 3, 17. || Ἐπὶ δόρυ, Ad hastam, i. e. ad manum dextram, qua hasta tenetur, cui oppositum ἐπ' ἀσπίδα, sinistrorsum. Xenoph. Anab. 4, 3, 29 : Ἐπὶ δόρυ ἡγεῖσθαι τοὺς οὐραγούς· Rep. Lac. 13, 6 : Ἄγει συστρέψας ἐπὶ δόρυ. Ἐπιστρέψας ἐπὶ δόρυ Dionys. A. R. 3, 53 : quod non intellexit interpres Lat. « Ἐπὶ δόρυ κλίνειν, Ad dextram se convertere, Polyb. 6, 40, 12. Ἡ ἐπὶ δόρυ κλίσις 3, 115, 10; 10, 21, 2. Ἐπὶ δόρυ ἐπιστρέφειν 11, 22, 11. Περὶ δόρυ περικλάσαντες 11, 23, 2, nisi ἐπὶ δ. scrib. cum Scaligero, sicut præcessit ἐπ' ἀσπίδα. » Schweigh. Παρὰ δόρυ dixit Xenoph. Rep. Lac. 11, 10 : Γίγνεται ὁ κατ' οὐρὰν λόχος παρὰ δόρυ, et εἰς δόρυ Hist. Gr. 6, 5, 18 : Τοὺς ἀπ' οὐρᾶς εἰς δόρυ ... ἡγεῖσθαι. Ἐκ δόρατος, A dextra, Polyb. 3, 115, 9; 11, 23, 5, quod χερὸς ἐκ δοριπάλτου dixit Æsch. Agam. 118 ab Schneid. comparatus. || Ὑπὸ δόρυ πωλεῖν, Sub hasta vendere (apud Romanos), Dionys. A. R. 4, 24, Strabo 4, p. 206. || Δόρυ καὶ κηρύκιον, proverbium, de quo Eustath. p. 408, 4 : Θατέρᾳ μὲν δόρυ, θατέρᾳ δὲ κηρύκειον προϊσχόμενος, ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὥς φησι Παυσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων· quibus addit narrationem quandam de origine proverbii. Conf. Hesych. et Suid. s. v. Δόρυ. Polyb. 4, 52, 3 : Βουλόμενοι, τὸ δὴ λεγόμενον, καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ κηρύκειον ἅμα πέμπειν πρὸς τοὺς Βυζαντίους. || Δόρυ, Obelus (signum criticum). Epiphan. vol. 2, p. 160, D : Ὀβελὸς δὲ κέκληται κατὰ Ἀττικὴν χρῆσιν, ἄλλοις δὲ καλεῖται δόρυ, ὅ ἐστι λόγχη. G. D. || De declinatione voc. hæc sunt notanda.] Δούρατα, Ligna : a δόρυ, δόρατος, per epenth. τοῦ υ, metri gratia. Hom. Od. E, [162] : Ἀλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρεῖαν σχεδίην. Hesiod. Op. [454] : Ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης. || Hastæ, pro δόρατα epenth. τοῦ υ, ut dixi. || Δοῦρα, τὰ, plur. pro δόρατα s. δούρατα. Gen. δούρων, dat. δούρεσι. Et in duali δοῦρε. Sic in sing. δουρὸς dicitur et δουρί. Eust. vult esse syncopen. Accipitur vero in utraque signif. τοῦ δόρυ : nam et Ligna signif., ut Od. E, [243] : Αὐτὰρ ὁ τέμνετο δοῦρα. Hesiod. Op. [805] : Ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα. Et Hastæ s. Hastilia, Spicula. Od. A, [259] : Καὶ δύο δοῦρε σταίη ἔχων· Il. [Λ, 570] : Πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ἄλλα μὲν ἐν χροΐ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν· M, [303] : Βώτορας ἄνδρας Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα. [Nominativi δοῦρας, a quo derivantur casus obliqui δούρατος δούρατι, tria tantum sunt exempla, Antiphili epigr. Anth. Pal. 6, 97 : Δοῦρας (δούρατ' codex) Ἀλεξάνδροιο, et δοῦρας ἀταρβές· tertium in epigr. recentissimo ap. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 574 (Brunck. Anal. vol. 3, p. 143) : Ἀλλ' εἰ τὸ δοῦρας κεῖνο πάλλειν ἔσθινον. Casibus obliquis δουρὸς et δουρὶ sæpissime utuntur poetæ epici, rarius δούρατος et δούρατι. Eandem legem sequuntur

A poetæ lyrici et Attici, plerumque δορὸς et δορὶ, rarius δόρατος et δόρατι dicentes. Δούρατι ex Sophocle supra attuli; δόρατος semel Aristoph. Ach. 1120. Genitivus δουρὸς est inter vocabula μονήρη ap. Herodian. p. 34, qui locus memorabilis est propter formam δόρεος cujus exx. nulla supersunt. Δουρός· οὐδεμία γενικὴ εἰς ρος λήγουσα τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνη ἡ δουρός. Αἴτιον δὲ πάλιν τὸ πάθος· συγκοπὴ γὰρ ἐκ τοῦ δόρατος ... Οὐ γὰρ, ὥσπερ οἴεται ὁ Τρύφων, εὐθεῖά τίς ἐστι δουρὶ (corrig. δούρ), κωλυούσης καὶ τῆς ἀναλογίας καὶ τῆς χρήσεως τῶν Ἑλλήνων. Ἄμεινον οὖν ἐκδέχεσθαι τὸ πάθος· καὶ γὰρ δορός καὶ δουρός εἴρηται καὶ δούρατος καὶ δόρεος, ὡς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα. Fictum illum ab Tryphone nominativum improbat etiam gramm. recentior in Crameri Anecd. vol. 1, p. 122, 25 : Αἱ δὲ παρὰ Τρύφωνι εὐθεῖαι δόρ καὶ δούρ, ἀφ' ὧν δορός καὶ δουρός, κακίζονται. Dativi præter δόρατι vel δούρατι duplex forma est, altera eaque usitatissima δορὶ, altera, ab librariis ubique obliterata, δόρει, de qua Chœrobosc. ad Theodos. ap. Bekk. Anecd. p. 1364 : Τὸ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι, ὅπερ Ἀριστο-

B φάνης παρεμφαίνει ἐν Εἰρήνῃ (357, ubi libri antiqui σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι, interpolati ἀσπίδι τε) ἐν Μώμῳ Σοφοκλέους προκείμενον ὡς ἀπὸ τοῦ δόρος ἐστίν. Sophoclis versum integrum affert schol. Aristoph., male tamen Achæo tribuens, Ἄρης ὁ ληστὴς σὺν δορὶ (corr. δόρει) σὺν ἀσπίδι. Σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι ex Aristophane afferunt Etym. M. p. 284, 32, et Zonar. p. 564. Quod Vesp. quoque v. 1076 reposui, ubi libri et Suidas (s. v. Θυμόν) ξὺν δορὶ ξὺν ἀσπίδι. Tragicorum locis pluribus restituit Hermannus (Æschylo Suppl. 846 : Γομφοδέτῳ τε δόρει διώλου [libri δορὶ δι' ὅλου]· Sophocli OEd. Col. 620 : Δόρει διασκεδῶσιν· 1314 : Δόρει κρατύνων· 1386 : Δόρει κρατῆσαι. Euripidi El. 476 : Ἐν δὲ δόρει φονίῳ ...), recteque observavit (ad Ajac. 1056) ap. Æschylum et Sophocl. locum in iambis nullum esse qui non ferat δόρει. Itaque apud hos poetas in fine senariorum, ubi non raro legitur δορὶ, ubique δόρει scribendum videtur, cujus formæ vestigium servavit scholiasta ad l. Ajacis annotata ad ἕλοι δορὶ scriptura diversa, sed quam ipse non intelligeret, ἑλοιδόρει.

C Minus accurate de his formis præcipit gramm. Crameri l. c., qui vitiose scripto illo δορὶ σὺν ἀσπίδι utitur, contra ex Æschyli Agamemnone σὺν δόρει στρατὸν affert, memoriæ, ut videtur errore, quum verba σὺν δορὶ καὶ χερὶ v. 111 obversarentur. Prosæ orationis scriptores δόρατος et δόρατι dicere solent : nisi quod Thucyd. 1, 128 in locutione δορὶ ἑλεῖν formam prætulit poeticam, et Appian. Civ. 4, 8 δορὶ λαβὼν, et ib. 95 δορὶ ἐλάβομεν. Dualis δοῦρε exx. multa sunt apud Epicos. Iidem pluralem flectunt bifariam, δοῦρα δούρων δούρεσσι et δούρατα δούρων δούρασι. Δοράτεσσι Quint. Sm. 6, 363. Δούροις Oppian. Hal. 3, 573. G. D.] Δόρη, Hesychius pro δόρατα dici tradit, a δόρυ. Δόρων per syncopen pro δοράτων, a δόρυ Hesych. [Hesychii gll. duæ sunt, Δόρη καὶ δορῶν ἀντὶ τοῦ δόρατα καὶ δοράτων· et Δορῶν (codex δόρων), τῶν δοράτων. Eur. Rhes. 274 : Μάχας πρὸ χειρῶν καὶ δόρη βαστάζομεν.]

[Δόρυ, τὸ, Dory, nomen loci ad Bosporum. Procop. De ædif. 4, 7, p. 63, aliique scriptores Byzantini.]

[Δορυαλλός. V. Δόριλλος.]

D [Δορυάλωτος. V. Δοριάλωτος.]

[Δορυβόλος, ὁ, ἡ, Hastam jaculans. Joseph. A. J. 9, 10, 3 : Μηχανήματα ... πετροβόλα τε καὶ δορυβόλα. Philo Belop. p. 95, 20.]

[Δορύδιον, τὸ, Hastula. Oribas. p. 161, 18 ed. Cocch. : Δ. τὸ τοῦ τυφλαγκίστρου.]

[Δορυδόκη. V. Δουροδόκη.]

Δορυδρέπανον, τὸ, Falx præacuta, inserta infixaque longurio, non absimili forma muralium falcium, VV. LL. Epigr. [Lucillii in Anth. Pal. 11, 89] : Ἕλκει πρὸς τὰ κάτω τοῦτο δορυδρεπάνῳ, Harpagone. [Plato Lach. p. 183, D : Προσβαλούσης γὰρ τῆς νεὼς, ἐφ' ἧς ἐπεβάτευε, πρὸς ὁλκάδα τινὰ, ἐμάχετο ἔχων δορυδρέπανον, διαφέρον δὴ ὅπλον, ἅτε καὶ αὐτὸς τῶν ἄλλων διαφέρων. Polyb. 22, 10, 4 : Τῶν δορυδρεπάνων ἀποσυρόντων τὰς ἐπάλξεις. Strabo 4, p. 195 : Κατέσπων οἱ Ῥωμαῖοι τὰ ἱστία δορυδρεπάνοις. Pollux 1, 120, 137; 10, 144. V. Reimar. ad Dion. Cass. 39, 43. Usum harum falcium in præliis navalibus describit Cæsar B. G. 3, 14.]

Δορυθαρσὴς, ὁ, ἡ, Hasta audax, Hasta fidens, e quo

intelligitur Bellicosus, Epigr. [Hermodori in Anth. Plan. 4, 170 : Δορυθαρσέα Παλλάδα. || Δορυθρασής ap. Nonn. Dion. 21, 162 : Δορυθρασέος Λυκοόργου. Præstat δοριθαρσέα et δοριθρασέος.]

[Δορύκαμνα, ἡ, Dorycamna, nomen fontis, in epigr. quod ex lapide receptum in Anth. Pal. App. 323 : Πηγή… ἔνθα πάλαι βασιλῆες ἀπὸ πτολέμοιο καμόντες ἔγχεα καὶ κόρυθας κάτθεσαν ἱππολόφους· ἐξ οὗ δὴ Δορύκαμνα τεὸς λάχεν οὔνομα χῶρος. In lapide est Δορύκναμα, quod emendavit Hermann. Opusc. vol. 5, p. 177. G. Dindorf.]

[Δορυκέντωρ, ορος, ὁ, ἡ, Hasta pungens. Δορυκέντορα Ἀθηνᾶν Phurnut. De nat. deor. p. 189. Hemst. Scrib. δορικέντορα.]

[Δορύκη lectio vitiosa. V. Δουροδόκη.]

[Δορυκλείδας, ὁ, Doryclidas, sculptor Lacedæmonius. Pausan. 5, 17, 1.]

Δορύκλειοι, οἱ, i. q. φυγάδες. Pausan. [1, 40, 4] : Μεγαρεῖς δὲ παρὰ σφῶν λέγουσιν ἄνδρας φυγάδας, οὓς Δορυκλείους ὀνομάζουσιν, ἀφικομένους παρὰ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι κληρούχους, προσδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις.

[Δορυκλεύς. V. Δορκεύς.]

[Δόρυκλος, ὁ, Doryclus, Priami f., ap. Hom. Il. Λ, 489, Apollod. 3, 12, p. 334. || Phœnicis f. ap. schol. Apoll. Rh. 2, 178, ubi cod. Paris. δόρικλος. || Olympionica Tirynthius ap. Pindar. Ol. 10, 82. || Conf. Δάνυκλος.]

Δορύκλυτος, Hasta clarus, Hasta inclytus. [V. Δουρικλυτός.]

Δορύκνιον, τὸ [εἶδος βοτάνης Hesych.], Dorycnium, herba, quam Cratevas ap. Diosc. [4, 75], ἁλικάκαβον et καλέαν etiam vocat : eadem cum Solano furioso, ut tradit Dioscor. 6 init., similiter et Plin., qui appellatum ab eo scribit, quod cuspides in præliis tingerentur illo passim nascente : Demopho autem, quod ad inferendam mortem pares τῷ δόρατι vires habeat, ut docet Gorr., apud quem plura. [V. Schneid. ad Nicand. Alex. 376, ibique schol. Δορυκνίδιον scribitur ap. Galen. vol. 13, p. 169. Βορύκνιον in Lexico botan. Boisson. Anecd. vol. 2, p. 396. G. D. Jo. Chrysost. Cat. in Jer. t. 1, p. 204, B, ad Jer. 2, 22 : Πόαν δὲ λέγει, ὃ κατὰ τὴν Σύρων φωνὴν ἀλάαν καλοῦσι, κατὰ δὲ τὴν Ἑβραίων, βωρήθ· κατὰ δὲ τὴν Ἑλλήνων φωνὴν δορύκνιον ὀνομάζουσιν. Hase.] Δορύχνιον dici pro δορύκνιον testatur Suidas [in gl. quæ codicum auctoritate nunc est deleta, illata ex Etym. M. p. 283, 37].

[Δορυκοίρανος, ὁ, ἡ, Hasta s. sceptro imperans. Orac. Sibyll. 14, 257.]

Δορύκρανον, e Strab. affertur pro Galea e pellibus ferarum, in qua signif. scr. foret potius δορήκρανον. Illud enim signif. Caput hastæ. [11, p. 504 : Δορὰς δὲ θηρίων ποιεῖσθαι δορύκρανα. Recte ex codd. restitutum ἐπίκρανα. Δορίκρανος ex Æschylo supra attulimus.]

[Δορύκτητος. V. Δορίκτητος.]

[Δορυλάειον, πόλις Φρυγίας, ὃ καὶ Δορύλαιον Δημοσθένης φησί. Τὸ ἐθνικὸν Δορυλαεύς, Steph. Byz. Δορύλαιον ap. Strabon. 12, p. 576, Diodor. 20, 108, aliosque : v. Wessel. ad Hierocl. p. 678. Utramque formam memorat Eustath. ad Dionys. 815, additque : Κατὰ δὲ τὴν ὀρθογραφικὴν τέχνην καὶ Δορύλλειον διὰ διφθόγγου· quæ forma apud Ptolemæum legitur. Gentile ex numis cognitum ΔΟΡΥΛΑΕΩΝ. G. Dind.]

[Δορυλᾶος, ὁ, Dorylaus, dux exercitus Mithridatis ap. Appian. Mithr. c. 17, Plut. V. Sullæ c. 20, Strabon. 10, p. 477. || Aliam nominis formam Δορύλας posuit Etym. M. p. 579, 20. Centaurus *Dorylas* ap. Ovid. Met. 12, 380.]

[Δορύληπτος. V. Δορίληπτος.]

[Δορύλλιον, τὸ, Hastula. Suid. : Ξυστὸν, δορύλλιον, ἀκόντιον.]

[Δόρυλλος lectio suspecta. V. Δόριλλος.]

[Δορυμανής. Δορύμαχος. V. Δοριμανής. Δορίμαχος.]

[Δορυμένης, ους, ὁ, Dorymenes, Ætolus, ap. Polyb. 5, 61, 9. G. Dind. Alius in argumento conficto Phal. Ep. 25. Hase.]

[Δορυμήστωρ. V. Δοριμήστωρ.]

[Δορυμόλπης (?), ὁ προηγούμενος τοῦ θυομένου βοὸς τῷ Διΐ, Hesych. Musurus Δορυμολπής.]

[Δορυξεῖον. V. Δορύξεον.]

Δορύξενος, ὁ, q. d. Hospes hasta partus. In bello Megarensi sic dicebatur qui, quum hasta captus esset, et a victore domum abductus, salem et mensam cum eo participasset, tandem manumissus λύτρα hospiti suo tulerat; atque is φίλος ἀεὶ διετέλει τοῦ λαβόντος, ἐκ δορυαλώτου δορύξενος προσαγορευόμενος, Plut. [Mor. p. 295, C.] Item simpl. Hospes, Amicus. [Æsch. Choeph. 562 : Ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων.] Soph. El. [44] : Ξένος μὲν εἶ Φωκεύς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Adj. quoque in ead. signif. accipitur; ut [Æsch. Choeph. 914 : Ἐς δόμους δορυξένους·] OEd. C. [631] : Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι Τοιοῦδ', ὅτου πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος Κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία; [Et alio loco :] Δορύξενος, q. d. Hasta partus hospes, Qui in bello hospitalem quandam amicitiam contraxit cum aliquo : ut Glaucus cum Diomede, ap. Hom. Item, Qui mittitur legatus de redimendis captivis. Soph. El. p. 82 meæ ed. : Ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Habes autem p. 292, ἡ δορύξενος ἑστία. Vid. etiam Polluc. [3, 60], item Hesych., Suid., Eust. [et Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 198, 199.] Sed supra plura de hoc nomine invenies.

Δορύξεον, τὸ, Locus, ubi hastæ raduntur aut poliuntur, ὅπου τὰ δόρατα ξέεται, Hesych. [Corrig. Δορυξεῖον. Angl. Eadem interpretatio, Τόπος ὅπου ξύονται τὰ δόρατα, in Etym. M. p. 283, 35, temere adjecta vocabulo δορυξόος.]

[Δορύξεστιν, τὸ, i. q. δόρυ ξεστὸν, Lignum elaboratum. Apollon. Lex. H. s. v. Δόρυ p. 60, 9 : Καὶ ἔτι δορυξεστιν (sic sine accentu ed. Bekk.) λέγομεν ἐν τῷ βίῳ τὸ πᾶν ξύλον κατεργαζόμενον.]

Δορυξόος [et Δορυξός], ὁ, Qui hastas radit aut polit. Exp. et Hastarum artifex. Aristoph. [Pac. 447] : Κ' εἴ τις δορυξόος ἢ κάπηλος ἀσπίδων. [Aristophani ex libris antiquis δορυξὸς est restitutum, qua forma utitur 549 et vocativo δορυξὲ 1260. Genitiv. δορυξῶ 1213. Etym. M. p. 283, 34 : Δορυξόος, ἐκ τοῦ δόρυ καὶ τοῦ ξέω. Οὐδεὶς δὲ λέγει Ἑλλήνων δόρυξος, ἀλλὰ δορυξόος, καὶ κατὰ συγκοπὴν δορυξός. Δορυξόοι Dio Chr. vol. 2, p. 417. Δορυξόων ap. Plut. V. Pelop. c. 12, Aristid. vol. 2, p. 206. Δορυξόον Liban. vol. 4, p. 627, 1. Forma contracta Δορύξους (scrib. δορυξοῦς) ap. Polluc. 7, 156.]

[Δορυόρμης, ὁ, Hasta impetuosus. Hesych. : Δορυσσόον, … δορυόρμαν.]

[Δορυπαγής. V. Δουροπαγής.]

[Δορυπετής. Δορύπληκτος. Δορυποίητος. V. Δορι—.]

[Δορύπομπος, ὁ, Jaculator. Ducas Hist. Byz. p. 100, A.]

Δορύπυρος, Igneam hastam habens, ut, Ἄστρων δορυπύρων [δορύπυρον] στρατὸν, ap. Demetr. Phal. [§ 91] de nomm. compos. loquentem, qui dithyrambicum esse dicit. [Mss. δορύπτερον, δόρυπτρον.]

[Δορυσθενής. V. Δορισθενής.]

[Δόρυσθος. V. Δόρυσσος.]

[Δόρυσσα lectio suspecta. V. Δρυοῦσα.]

Δορυσσόος, ὁ, ἡ, Hasta impetuosus; a σύω τὸ ὁρμῶν ut tradit Eustath. [p. 62, 45.] Δορυσσόῳ Ἀμφιτρύων, ap. Hesiod. [Scut. 54], i. e. δορυόρμῃ. [Hesych. : Δορυσσόον (δορυσόον Etym. M. p. 284, 19), ἀνδρεῖον, δορυόρμαν (δόρυ ὁρμᾶν codex), ἢ δόρατι φοβοῦντα καὶ σοβοῦντα. Æsch. Suppl. 182 : Ὄχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσόον. Ib. 985. Theogn. 987; Theocr. 22, 136 (δορυσσόε). || Forma contracta ap. Soph. OEd. Col. 1313 δορυσσοῦς, in codd. δορύσσους scripta. || Simplici σ Æsch. Sept. 125 : Δορυσόοις σάγαις· ubi libri plerique δορυσσόοις. || Δορυσσόης, ητος, ὁ, ἡ.] Δορύσσω, ύξω [vox nihili], Hasta pugno, a δόρυ, ut a θώρηξ θωρήσσω, ab αἰχμὴ αἰχμάζω. [Sic tradit Eustath. p. 1292, 19, vitiosa loci Sophoclei, ut videtur, scriptura deceptus.] Unde Δορυσσόντων μόχθων, Soph. Aj. [1188] τῶν κατὰ πόλεμον, τῶν πολεμικῶν. Et [quod memoriæ errore ex eo ipso l. in Lexicis prioribus positum repetit HSt.] δορύσσοντες πόνοι ap. Eundem. [In l. Soph. veram metroque necessariam scripturam servavit codex Laur. δορυσσοήτων, quod non ab δορυσσόητος, sed ab δορυσσόης esse derivatum apparet ex l. Euripidis Heracl. 774 : Τᾷ δ' ἐπάγοντα δορυσσόητα | στρατόν. (Cui respondet versus antistrophicus 781 : Ἀνεμόεντι δὲ γᾶς ἐπ' ὄχθῳ.) Nam sic lectionem vulgatam δορύσσοντα verissime emendavit Th. Bergkius.

Ceterum utraque hujus adjectivi forma non ab σεύω est derivanda, sed ab alia verbi forma, cujus præteritum annotavit Hesych. : Ἐσσοημένον, τεθορυβημένον, ὡρμημένον. G. DINDORF.]

[Δόρυσσος, ὁ, Dorussus, Leobotæ f., ap. Herodot. 7, 204, ubi librorum varietates sunt δωρύσσου, ῥύσσου, δορυάγου. Δορύσσου ap. Pausan. 3, 2, 4. Δόρυσθος ap. Syncell. p. 179, A, et Euseb. p. 166, 167 ed. Mai. G. DINDORF.]

[Δορυστέφανος. Δορυτίνακτος. V. Δορι—.]

[Δορύστολον. V. Δορύστολον.]

[Δορυφία, καρποφορία ἀγαθή, Hesych. Leg. Δρυφορία. Hesiod. Op. 232 : Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον, οὔρεσι δὲ δρῦς ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους. RUHNK.]

[Δορυφόνον, τὸν δολοφονοῦντα. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ. Ὅτι δὲ Φιλόκτητος (Φιλόξενος Hemsterh.) τῇ λέξει ἐχρήσατο πρῶτος, δηλοῖ Τηλεκλείδης ἐν Πρυτάνεσι. Δηλοῖ δὲ τὸν δολοφονοῦντα, Hesych. Similis gl. ejusdem : Δολίφονον, πέπαικται παρὰ τοῦ θολοφόνου (codex δολοφονίου).]

Δορυφορέω, Stipo, Comitor ut satelles. [Hesych. : Δορυφοροῦντες, προβαδίζοντες, ἔνοπλοι. Herodot. 2, 168 : Ἐδορυφόρεον τὸν βασιλέα. Plato Rep. 9, p. 575, B: Ἄλλον τινὰ δορυφοροῦσι τύραννον.] Thuc. 1, [130] : Αὐτὸν Μῆδοι καὶ Αἰγύπτιοι ἐδορυφόρουν. Plut. De frat. amore : Τοὺς τρεῖς υἱοὺς ἑώρα τὸν πρεσβύτατον δορυφοροῦντας. [Mor. p. 810, B, et al.] Et in pass. [Demosth. p. 214 extr. : Δορυφορούμενοι τοῖς τοῦ τυράννου στρατοπέδοις. Plato l. c. p. 573, A : Δορυφορεῖταί τε ὑπὸ μανίας καὶ οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς.] Herodian. 2, [6, 18] : Πλέον τε τῆς συνηθείας δορυφορούμενος, Majore militum comitatu. || Metaph. accipitur pro Stipo, i. e. Assector, προπέμπω. Isocr. [p. 215, C] : Τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος. [Imitatur Liban. vol. 2, p. 278, 8 : Ταῖς τῶν ἀρχομένων εὐνοίαις ἐδορυφορεῖτο.] Synes. Ep. 101 : Τὴν γὰρ ψυχὴν ἀρεταῖς δορυφορεῖσθαι προτιμῶ μᾶλλον ἢ στρατιώταις τὸ σῶμα, Animum virtutibus bene stipatum habere. Tueor, Protego, περιέπω, Sartum tectum ab omni violentia injuriaque præbeo. Dem. [p. 661] : Τὴν ἑκάστου σωτηρίαν τούτων δορυφοροῦντες. Julian., de ficis, quæ ad solem siccantur : Ὀρπηξιν ἢ ῥάβδοις ἀκανθώδεσιν, οἱονεὶ τῶν κέντρων τῇ ἀλεξήσει δορυφορούμενα. Bud. [Philo vol. 1, p. 514, 29 : Δορυφορεῖται δὲ σῶμα μὲν εὐδοξίᾳ (corr. εὐεξίᾳ) καὶ περιουσίᾳ. WESSEL. ad Diodor. vol. 2, p. 116.] Construitur et cum dat. et significat Servio, Subservio. Basil. p. 265 : Πάσης κτίσεως δορυφορούσης ἡμῖν. Bud. [Xen. Cyr. 7, 5, 84 : Ἄλλους μὲν δορυφόρους τῆς σωτηρίας οἰησόμεθα χρῆναι τυγχάνειν, αὐτοὶ δὲ ἡμῖν αὐτοῖς οὐ δορυφορήσομεν; Appian. Mithr. c. 29 : Τοὺς ἐκείνῳ δορυφορήσαντας. Charito 1, 6 : Πάντες Ἑρμοκράτει δορυφοροῦντες. Ap. Polyb. 32, 23, 6 : Πειθαρχοῦντας αὐτῷ καὶ δορυφοροῦντας, dativus propter verbum prius positus esse potest. || Hesych. : Δωρυφορεῖται, βαστάζεται, vitiose, pro δορυφορεῖται.]

Δορυφόρημα, τὸ, Satellitum hastatorum comitatus. Satellitium quidam interpr. Plut. [V. Alex. c. 77] : Τὸν Ἀρριδαῖον, ὥσπερ δορυφόρημα τῆς βασιλείας, ἐφελκόμενος. Lucian. [De hist. conscr. c. 4] : Ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα. [Ubi schol. : Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα ξυνεξέρχεται μὲν τοῖς κωμῳδοῦσιν, ἄλλο δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. Plut. Mor. p. 791, E : Ὁ δὲ ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς δορυφόρημα, κωφὸν ἦν ὄνομα βασιλείας. Julian. Cæs. p. 310, C : Τουτὶ τῆς τραγῳδίας τὸ δορυφόρημα.]

[Δορυφόρησις, εως, ἡ, Satellitium. M. Anton. 1, 17 : Μήτε δορυφορήσεων χρήζειν μήτε ἐσθήτων σημειωτῶν.]

Δορυφορία, ἡ, Satellitium. [Maccab. 2, 3, 28 : Μετὰ πάσης δορυφορίας. Nicet. Chon. Hist. p. 37, D : Δορυφορίας καὶ τῆς λοιπῆς λαμπροφορίας βασιλικωτάτης, et alibi non raro ap. scriptores Byz. Plut. Mor. p. 890, E, de stellis : Δορυφορία τῶν τροπικῶν κύκλων, Comitatus.] Ἐπὶ τῇ δορυφορίᾳ τῆς ἐπιστολῆς ἐγέλων, Ridebant, quod armati ferrent epistolam, VV. LL. [e Xenoph. Cyr. 2, 2, 10.]

Δορυφορικός, ἡ, όν, Ad satellites pertinens; ut δ. οἴκησις, Plato Tim. [p. 70, B, et Critiæ p. 117, C. Τὰ δορυφορικὰ σημεῖα Dio Cass. 60, 35.] Τὸ δορυφορικόν, Satellitium, pro Ipsis satellitibus s. spiculatoribus [sæpissime ap. Dion. Cass., velut 42, 52].

A Δορυφόρος, [ὁ, ἡ], Spiculator, Satelles hastatus, Satelles. [Herodot. 1, 59 : Δορυφόροι μὲν οὐκ ἐγένοντο, κορυνηφόροι δέ. Æsch. Choeph. 769 : Δορυφόρους ὀπάονας. Eurip. El. 616 : Δεξιαῖς δορυφόρων. Aristoph. Eq. 447; Plato Rep. 8, p. 567, D. Et 9, p. 587, C : Δούλαις τισὶ δορυφόροις ἡδοναῖς ξυνοικεῖ.] Xenoph. Cyrop. 8, [5, 3] : Δορυφόρους βασιλικῆς σκηνῆς. Plutarch. Artox. [c. 29] : Πολλοὺς ἀπέκτεινε τῶν βασιλέως δορυφόρων. Herodian. 5, [4, 14] : Σωματοφύλακες καὶ δορυφόροι, οὓς δὴ πραιτωριανοὺς καλοῦσι. [Hesych. : Δ., ὁπλοφόρος, ὑπασπιστής, ἢ φύλαξ τῶν τυράννων. Καὶ πρόσωπον (muta persona scenica). Etym. M. p. 284, 21 : Καὶ τὸ κωφὸν πρόσωπον. Conf. δορυφόρημα. Metaphor. Philo in Maji Auct. class. vol. 4, p. 436 : Γνῶσιν καὶ ἐπιστήμην ὁ ... νοῦς λαμβάνει τοῦ ὄντος οὐκ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ὄντος ... ἀλλ' ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῦ καὶ δωρηφόρων (corr. δορυφόρων) δυνάμεων. || Alia forma Δουροφόρος. Orac. Sibyll. 11, 192 : Αὐτὸς δ' αὖ πέσεται ὑπὸ δουροφόρου κακοδούλου. G. DINDORF.]

[Δορυφόρος, ὁ, Doryphorus, n. pr. in inscr. Nysæa
B ap. Bœckh. vol. 2, p. 595, et Teia p. 682. G. DIND.]

[Δορύχνιον. V. Δορύκνιον.]

[Δορχελοί, ἀστράγαλοι, Tali, Hesych. V. Hyd. Hist. Tal. p. 136. ALBERT.]

[Δοσάνης Salmasii conjectura. V. Δορσάνης.]

[Δοσείω.] Δοσείειν, Libenter dare, Gaudere dando, δοτικῶς ἔχειν, Hesych. [Rectam verbi formam δωσείω esse animadvertit Pierson. ad Mœr. p. 14.]

[Δόσθηνος. Δόσθης. V. Δοσίθεος.]

[Δοσία, ἡ, i. q. δόσις. Theognost. p. 105, 11. Fictum propter composita. G. DIND.]

[Δοσίδικος. V. Δωσίδικος.]

[Δοσίθεος, ὁ, Dositheus, gramm. sæculi tertii, de quo vid. Fabric. B. Gr. vol. 7, p. 59 (6, p. 365 ed. Harl.) et 12, p. 514, et Bœcking. in præfat. ad Dosithei Ἑρμηνευμάτων librum tertium, Bonnæ editum a. 1832. || Samarita, a quo nomen acceperunt Δοσίθεοι, secta hæreticorum, de qua v. Epiphan. vol. 1, p. 30. Δοσιθεανοὺς vocat Hippolytus ap. Phot. Bibl. cod. 121 p. 94, 26; Δόσθην τινὰ ἢ Δοσίθεον, ejus-
C que sectatores Δοσθηνοὺς Eulogius ib. cod. 230, p. 285. Ceterum duplicem hujus nominis formam posuit Suidas, Δοσίθεος et Δωσίθεος, ὄνομα κύριον. Δοσίθεος in monumentis ap. Bœckh. vol. 2, p. 432, 433, 434. Δωσίθεος in epigr. Anth. Pal. 12, 130. G. DIND.]

[Δοσικλῆς, έους, ὁ, Dosicles, n. pr. ap. Theodor. Prodr. in libris De amore Rhodanthes et Dosiclis.]

[Δόσιμον, τὸ, i. q. δόσις, Tributum. Christophorus Angelus de hodierno Græc. statu c. 2 : Τοῦτο δὲ τὸ δόσιμον οὐκ ἐπίσης δίδοται. DUCANG.]

[Δοσίπυγος. V. Δωσίπυγος.]

Δόσις, εως, ἡ, Donatio, Largitio, Donum. Hom. [Il. K, 213 : Καί οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή·] Od. Σ, [286] : Δέξασθ', οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστίν· Z, [208] : Δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε. [Herodot. 1, 90 : Αἰτεο δόσιν τὴν τινα βούλεαί σοι γενέσθαι. Æsch. Choeph. 782 : Σὺν θεῶν δόσει. Soph. Œd. T. 1518 : Τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν. Eur. Alc. 1074 : Χρὴ καρτερεῖν θεοῦ δόσιν.] Plato Apol. [p. 30, D] : Μὴ ἐξαμάρτητε περὶ τὴν τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῖν. [Cum dat. Æsch. Pers. 998 : Δόσιν κακὰν κακῶν κα-
D κοῖς. Plato Euthyphr. p. 14, C : Ἐπιστήμη αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῖς. Cum εἰς Phileb. p. 16, C : Θεῶν εἰς ἀνθρώπους δόσις.] Isocr. Ad Nic. δόσιν ποιεῖσθαι pro Munus dare [p. 15, A] : Οὐ δόσιν, ἀλλ' ἐμπορίαν ποιούμενοι. Apud Isæum [p. 47, 25] : Κατὰ δόσιν χρημάτων ἢ κλήρου ἀμφισβητῶ, E testamento ad me pertinere contendo, h. e. non ab intestato, sed secundum tabulas, Hæredem me vel legatarium prætendo. [Conf. Isocr. p. 393, C; 394, B.] Hæc Bud., qui et addit κατὰ δόσιν esse κατὰ διαθήκας, eique opp. κατὰ τὸ γένος ap. Eund. identidem. [|| Harpocrat. : Δόσις ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς ῥήτορσι συμβόλαιον γραφόμενον, ὅταν τις τὰ αὐτοῦ διδῷ τινὶ διὰ τῶν ἀρχόντων, ὡς παρὰ Δεινάρχῳ.] || Apud Herodian. pro Congiario. [6, 8, 17 : Τά τε σιτηρέσια ἐπεδιπλασίασε νομάς τε καὶ δόσεις μεγίστας ὑπέσχετο. Portionem significat Genes. 47, 22 : Ἐν δόσει γὰρ ἔδωκε δόμα τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἤσθιον τὴν δόσιν, ἣν ἔδωκεν αὐτοῖς. Similiter de pecunia distributa Plut. V. Arati c. 14 : Τὰ δὲ λοιπὰ (τάλαντα) διελὼν εἰς δόσεις. || Ἐμβολῶν δόσεις de incursu rostrorum navium dixit Diodor. 13,

A 10.] || Galeno et Ægin. quod vulgo quoque dicimus *Dose.* [Aret. p. 93, 11 : Δόσις μυστίλη μία· 19, 5 : Ἐλλιβόρου δόσιες πλεῦνες. || Δόσιν τινὸς ποιεῖσθαι i. q. φροντίδα ap. Dionys. H. De adm. vi Dem. § 18 extr. : Οὐ τοσαύτην ποιούμενοι τῆς ἡδονῆς δόσιν ὅσην τῆς ἀληθείας· ib. § 48, p. 1103, 5 R. : Τοῦ πρέποντος ὅσην οὐδεὶς τῶν περὶ λόγους σπουδαζόντων ἐποιεῖτο δόσιν· 51, p. 1112, 9 : Τῆς ἐν τοῖς νοήμασιν οἰκονομίας πολλὴν ἐποιεῖτο δόσιν. Eadem signif. ἐπίδοσις dicta De comp. verb. p. 29, 11 : Πᾶσι πολλὴ ἐπίδοσις ἦν αὐτοῦ.]

[Δόσκον. V. Δίδωμι.]

[Δοσοληψία, ἡ, i. q. δωροληψία, Munerum acceptio. Legitur ap. Dorotheum Doctrina I. Suicer. Tzetz. ad Hesiod. Op. 764 : Ἣν (τὴν τριακοστὴν ἡμέραν) Ὀρφεὺς φαύλην πᾶσιν ἔργοις φησὶ, δοσοληψίαις δὲ μόνον ἐσθλήν. G. D. || Ratio dati et expensi. Basilic. l. 7, tit. 18, 53 : Λογισμοί εἰσιν οἱ δοσοληψίαν ἔχοντες τῆς αὐτῆς πραγματείας. Ducang. Turrian. Apol. contra Boqu. p. 114, 10, ubi exp. Rationes dandi et accipiendi. Hase.]

B [Δοτάδης, ὁ, Dotades. Etym. M. p. 210, 3 : Δότης Δότου Δοτάδης κύριον. Fortasse idem nomen ac Δωτάδης, quod vide. G. Dindorf.]

[Δοτάμας, ὁ, Dotamas, Persa, ap. Æsch. Pers. 959, ubi pauci libri δότμας vel δομάτας.]

Δότειρα, ἡ, Datrix, Donatrix. Hesiod. Op. [354] : Θανάτοιο δότειρα. Unde compos. ὀλβοδότειρα. || Δώτειρα, Datrix. Hesychio παρεκτική. [Linus ap. Stob. Floril. 5, 22 : Νηδὺν ... αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων. Maneth. 2, 447 : Δ. βίου.]

Δοτέον, Dandum, ut δ. χρήματα, Dandæ pecuniæ. [Plato Leg. 4, p. 715, C : Τὴν τῶν θεῶν ὑπηρεσίαν δ. εἶναι· Rep. 5, p. 452, E : Δ. ἀμφισβήτησιν· Euthyphr. p. 8, C : Δ. δίκην. Aristot. Eth. Nic. 9, 2 : Ὥσπερ δάνειον ᾧ ὀφείλει ἀποδοτέον μᾶλλον ἢ ἑταίρῳ δ. || Idem adject. utitur Δοτέος, α, ον, ib. 5, 10 : Μισθὸς ἄρα τις δοτέος. Herodot. 8, 111 : Δοτέα εἶναι χρήματα. || Δοτεὸς fingit Etym. M. p. 387, 29 : Παρὰ τὸ ἐτός ἐτεός ὡς θετός θετεός· καὶ δοτός δοτεός.]

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, et Δότης, ὁ, unde comp. Ὀλβοδότης, C Dator, Donator. [Hesych. : Δοτῆρα, δότην. Δοτὴρ, ὁ διδούς. Hom. Il. T, 44 : Ταμίαι... σίτοιο δοτῆρες.] Xen. Cyrop. 8, [1, 9] : Ἦσαν αὐτῷ τῶν προσόδων ἀποδεκτῆρες καὶ δαπανημάτων δοτῆρες. Chrys. De prec. : Προσκυνεῖς τὸν τοσούτων ἀγαθῶν δοτῆρα καὶ χορηγόν. [Dionys. A. R. 2, 62 : Παντὸς ἀγαθοῦ θεοὶ δοτῆρές εἰσι τῇ θνητῇ φύσει. Dio Chr. vol. 1, p. 57 : Ζεὺς ... δοτὴρ πλούτου. Cum dativo Æsch. Prom. 612 : Πυρὸς βροτοῖς δοτῆρα. Dionys. A. R. 7, 72, p. 1493, 11 : Δωρεὰς ὧν εὑρεταὶ καὶ δοτῆρες ἀνθρώποις ἕκαστοι παραδίδονται.] Dicitur et Δωτὴρ, poet. sicut et δῶτορ, de quibus paulo post dicam. [Ubi :] Dicitur et Δωτὴρ ac Δῶτορ pro Donatore a poet. itidem, et frequentius quidem quam δώτης [Hesych. : Δωτῆρες (codex δωτέρες), δοτῆρες, δόται. Δωτῆρας, δότας] : passim enim ap. eos legitur, θεοὶ δωτῆρες ἐάων [Hom. Od. Θ, 325, Hesiod. Th. 46, 111, 633, 664], sic et δῶτορ ἐάων, Od. [Θ, 335. Theognis 134 : Θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων. Lucian. Cronosol. c. 14, in ficta legis formula : Διὶ πλουτοδότῃ καὶ Ἑρμῇ δώτορι, ex l. Homerico. Δῶτορ ἐάων in hymno in Telesphorum ap. Bœckh. C. I. D vol. 1, p. 477, 15. || Suid. : Δώτωρ, ὄνομα κύριον. Καὶ βώτωρ. De quo HSt. in Ind. :] Δώτωρ, ut βώτωρ, Dator, Donator, δώτης, cujus vocativus δῶτορ. Suidas tradit esse et nomen proprium. [Nomen equi est ap. Ptolem. Hephæst. in Phot. Bibl. p. 153, 1 : Ἑρμῆς Πολυδεύκους ἑνὸς τῶν Διοσκούρων γεγονὼς ἐραστὴς ἐδωρήσατο αὐτῷ Δώτορα τὸν Θεσσαλὸν ἵππον. Nam sic ex cod. Veneto emendata est lectio vulgata δῶρα. G. D.] || Δώτης, Donator, Qui donat. [Hesych. : Δώτην, παρεκτικόν. Hesiod. Op. 353 : Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν. De quo Etym. M. p. 293 extr. : Τουτέστι τῷ μεταδοτικῷ καὶ εὐσεβεῖ. Ἐπλάσατο δὲ τὸ ὄνομα καὶ οὐ κλίνεται, ὥσπερ καὶ τὸ δώς. Similiter, Ἄνδρα ἱλαρὸν καὶ δότην, Prov. 22, 8.]

[Δότης, ὁ, Dotes, n. pr. V. Δοτάδης.]

[Δοτιανὸς, ὁ, Dotianus, n. pr. ap. Phot. Bibl. p. 14, 1.]

Δοτικὸς, ἡ, ὸν, ea forma, qua προετικὸς, Ad dandum propensus. A Bud. redditur Largitor, Profusus, afferente ex Aristot. [Eth. Nic. 4, 3] : Οἱ γὰρ πολλοὶ δοτικοὶ μᾶλλον ἢ φιλοχρήματοι. || Apud gramm. autem δοτικὴ A πτῶσις qui Lat. Dativus, Dandi casus. [Dionys. H. De propr. Thuc. § 11, Strabo 14, p. 648, Sextus Emp. 253, et gramm. quivis, sæpissime etiam omisso substantivo, ut ib. p. 252 : Εἰ ταῖς δοτικαῖς προσθετέον τὸ ι. || Adverb. Δοτικῶς ap. Hesych. : Δοσείειν, δοτικῶς ἔχειν. Et de dativo casu : Νηΐ, τῷ πλοίῳ, δοτικῶς.]

Δοτικοφανὴς, ὁ, ἡ, apud Gazam, Apparens dativo similis.

[Δοτὶς, ἡ, Datrix. Inter oxytona in ις ap. Arcad. p. 35, 3. Fictum ex compositis, ut δοσία, de quo supra dixi.]

[Δοτόευκτος, ὁ, ἡ, Optata largiens, epitheton Mariæ virginis in hymno poetæ anonymi p. 232 ed. Morel., ubi δοτοευκτὸν accentu vitioso.]

[Δοτόλυτρος, ὁ, ἡ, Pretium redemtionis solvens, epitheton Mariæ l. c.]

Δοτὸς, ἡ, ὸν, Qui dari potest. [Etym. M. p. 284, 29 : Δοτὸς, ἐκ τοῦ δέδομαι παθητικοῦ παρακειμένου δέδοται δοτός δοτικός καὶ δοτική. Cum θετὸς comparatur ib. p. 387, 28, cum ἱστὸς p. 43, 12, cum σχετὸς p. 161, 22. Theo- B gnost. p. 78, 27; 98, 12. « Τὸ δοτὸν, Donum, inscr. Chandl. IX, 3, p. 4 ». Schneid.] Item δοτὸν, Quod dari potest, i. e. διδακτὸν, Areop. Bud. [Δοτὸν ex λῷον corruptum v. ap. Strabon. 6, p. 262. Θεοῖς δοτὰ ex θεόσδοτα ortum notavit Lennep. ad Phalar. p. 299. G. D. Philo vol. 1, p. 273, 35. Chrysost. t. 5, p. 57, 2 : Τί ἐστιν· Ἐνώπιόν σου δοτόν (1 Reg. 1, 11); Ἔκδοτον καὶ ὁλόκληρον δοῦλον. Hase.]

[Δούκαινα. Δουκικός. V. Δούξ.]

Δουλαγωγέω, In servitutem redigo. Theophyl. Ep. 36 : Παίζουσι τοὺς ἀνθρώπους οἱ ἔρωτες, καὶ δουλαγωγοῦσι τοὺς ὑπὸ σελήνην παῖδες ὑπόπτεροι. [Sic sæpius Theophylactus (velut Ep. 9, p. 34 ed. Boisson. : Τῷ γὰρ ταχίστῳ κόρῳ αἱ τῶν ῥαθύμων ψυχαὶ δουλαγωγεῖσθαι εἰώθασιν), aliique inferiorum temporum scriptores.] Δουλαγωγούμενοι in VV. LL. sunt etiam οἱ δουλείας φεύγοντες, Qui in servitutem asseruntur. [Diodor. 12, 24 : Τοῦ δὲ συκοφάντου φήσαντος ἰδίαν αὐτοῦ εἶναι δούλην καὶ πρὸς τὸν ἄρχοντα καταστήσαντος δουλαγωγεῖν. Symm. Genes. 43, 17; Anna Comn. 10, p. 304, C. || Figurate C Charito 2, 7 : Τὸ κάλλος ὅλην τὴν Ἰωνίαν δουλαγωγήσειν.]

[Δουλαγωγία, ἡ, Redactio in servitutem, Subactio. Basil. M. vol. 1, p. 95, D : Δ. σαρκός. G. D. Idem vol. 3, p. 120. Theophanes in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 111. Theodor. Metoch. Miscell. p. 38 : Ἡ τῶν ἀκροωμένων ἐκ παντὸς τρόπου δουλαγωγία καὶ ὁλκή.]

Δουλαπατία, ἡ, Servorum seductio, ut ξεναπατία ap. Plat. Epist. 7. Aristot. Eth. 5, [5] : Τῶν δ' ἀκουσίων (συναλλαγμάτων) τὰ μὲν λαθραῖα, οἷον κλοπὴ, μοιχεία, δουλαπατία, δουλοφονία, ubi Aretinus δολαπατία legisse videtur, qui Dolum et fraudem vertit. [Codex unus Bekk. δολοπατία. G. D. Id. Ethic. Eudem. 4, 2 non longe ab init. Hemst.] Δουλοπατίας δίκη, Actio servi corrupti. Bud. Comm. [p. 619. Fortasse ex loco Aristotelis.]

Δουλάριον, τὸ, [Servula. Τὰ δουλάρια Aristophan. Thesm. 537; Metagenes ap. Polluc. 3, 75; Epictet. Diss. 4, 1, 17 et 67; 5, 15; 6, 4; 10, 18. ||] Servulus. Lucian. [Lexiph. c. 25] : Δουλάρια δὲ καὶ τοὺς ἄῤῥενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις. [Callinic. Vita S. Hy- D patii in Act. SS. Jun. t. 3, p. 334, 52 : Παιδίον δὲ δουλάριον αὐτῶν. Hase.]

Δουλεία, ἡ, Servitus. [Æsch. Sept. 253 : Μή με δουλείας τυχεῖν. Soph. Ajac. 944 : Δουλείας ζυγά. Eurip. Bacch. 802 : Δουλεύοντα δουλείαις ἐμαῖς.] Thucyd. [1, 8] : Δουλείαν κρειττόνων ὑπέμεινον [ὑπέμενον]. Aristophan. Vesp. [602] : Ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χ' ὑπηρεσίαν ἀποδείξειν. [Plato Rep. 8, p. 584, A : Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν ... εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν· Epist. 8, p. 354, E : Μετρία δὲ ἡ θεῷ δουλεία, ἄμετρος δὲ ἡ τοῖς ἀνθρώποις. || Officium. Paraphrasta Nicetæ Chon. Hist. p. 99, B, quod Nicetas dixit, Παρεθάρρυνεν εἰς τὴν προκειμένην στρατήγησιν, per δουλείαν reddit. Ibid. p. 329, B, pro μεγίστας χειρίζων ἀρχὰς, posuit μεγάλας δουλείας. G. D.] || Servitia, Servi, Bud. ex Thucyd. [5, 23] : Ἢν δὲ [ἡ] δουλεία ἐπανίστηται, Si servitia surgant. [Quo l. utitur Pollux 3, 75. Aristoteles Polit. 2, 5 : Τὰς παρ' ἐνίοις εἱλωτείας τε καὶ πενεστείας καὶ δουλείας· quem l. Ruhnk. ad Tim. p. 215 contulit cum Platonico Leg. 6, p. 776, C : Ἡ Ἡρακλεωτῶν δουλεία.]

Δουληΐη Ion. dialysi pro δουλεία, Servitus. [Herodot. 6, 12. Anacreon in Anth. Pal. 13, 4 : Πατρίδος δουληΐην, ubi codex Palat. δουλείην. || Δουλία metri caussa dixit Pind. Pyth. 1, 147 : Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλίας. Quæ forma non ferenda in scriptoribus prosaicis, velut Nilo Ep. 2, p. 248. G. Dind.]

[Δουλειανοί, οἱ, Hæretici Arianorum sectatores qui Christum δοῦλον τοῦ πατρὸς esse dicebant. V. Theodoret. l. 4 Hæreticor. fabul. Ducang.]

Δούλειος, ὁ, ἡ, Servilis; ut δ. ζυγὸς, ap. [Æsch. Sept. 75 : Ζυγοῖσι δουλείοισι· Eur. Andr. 302,] Plat. [Leg. 6, p. 770, E, Epist. 8, p. 354, D], quod Servile Jugum Cic. dixit. [Eur. Tro. 1331 : Δούλειον ἁμέραν βίου.] Hom. Od. Ω, [251] : Οὐδέ τι τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι Εἶδος. Nonn. [Jo. c. 8, v. 36] : Ἐλάσας δούλειον ἀνάγκην. [Forma femin. et Ionica Herodot. 3, 14 : Ἐσθῆτι δουληΐῃ, ubi codex unus δουλίῃ. Recte fortasse, quum δούλιον ζυγὸν legatur 7, 8, 3.]

Δουλέκδουλος, ὁ, i. q. σίνδρων, ut Athen. [6, p. 267, D] tradit. Est autem σίνδρων Hesychio ἀπελεύθερος s. δοῦλος. [Hesych. : Νικύρτας, δουλέκδουλος. Hemst.]

Δούλευμα, τὸ, poet. Servitium, Servitus. Eur. Or. [221] : Ἰδοὺ τὸ δούλευμα ἡδύ. [|| Mancipium. Soph. Antig. 756 : Γυναικὸς ὢν δούλευμα. Mancipia. Euripid. Ion. 748 : Γυναῖκες ἱστῶν τῶν ἐμῶν καὶ κερκίδος δούλευμα πιστόν.]

[« Δούλευσις, εως, ἡ, Servitus. Nov. Const. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Balduin. 1611. Angl. Porphyr. De abst. p. 12 : Δυναστευτικῇ δουλεύσει τῶν ὄχλων, ubi sensus postulat ut δουλώσει corrigatur cum Reiskio. G. D.]

Δουλευτέον, Serviendum, Famulandum, Ancillandum. [Eur. Bacch. 366 : Βακχίῳ δ. Phœn. 398 : Ἐς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δ. Herc. F. 1357 : Τῇ τύχῃ δ. Isocr. p. 190, B.]

[Δουλευτὴς, ὁ, q. d. Famulator. Eustath. Opusc. p. 322, 70 : Ἀποσταλέντα πατριάρχῃ δουλευτήν. Georg. Pachym. Andron. p. 351, A : Τῶν βασιλικῶν κατὰ θάλατταν δουλευτῶν. G. Dindorf.]

[Δουλευτὸς, ἡ, ὸν, Servilis, Famularis, i. q. δουλικός. Inc. Levit. 23, 21 sec. Montef. et schol. cod. Vatic. δουλευτὸν, ubi LXX λατρευτὸν habent. Adde ib. 8, 25, 36. Schleusn.]

[Δουλεύτρια, ἡ, Famulatrix, Serva. Schol. Ms. ad Æschyli Prom. 510 ap. Bast. ad Gregor. Cor. p. 260. Eustath. p. 1661, 47 : Δρήστειραι, αἱ δουλεύτριαι.]

Δουλεύω, Servio, [Pareo. Æsch. Prom. 927 : Ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα. Soph. El. 814 : Δεῖ με δουλεύειν πάλιν ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοί. Eur. Or. 935 : Γυναιξὶ δουλεύειν χρεών· Andr. 928 : Δουλεύσομεν νόθοισι λέκτροις.] Thucyd. 7, [85] : Οἱ δὲ καὶ δουλεύσαντες καὶ διαδιδράσκοντες ὕστερον. [Ὑπηρετεῖν καὶ δουλεύειν Plato Euthyd. p. 282, B. Δουλείαν vel δουλείας δουλεύειν Plato Leg. 3, p. 698, C, Sympos. p. 183, A; 184, B. De opera mercenaria Diog. L. 2, 19 ab Corae citatus : Δουλεῦσαι αὐτὸν (Socratem) καὶ ἐργάσασθαι λίθους. Similiter de militibus stipendia merentibus Zonar. Lex. p. 383, de veteranis : Ἐπὶ εἰκοσαετίαν δὲ οὗτοι ἐδούλευον. G. D.] Et κακῶς δουλεύω in VV. LL., Duram servio servitutem. [Eur. Tro. 964 : Πικρῶς ἐδούλευσα.] Dicitur etiam aliquis δουλεύειν θεῷ [Eur. Ion. 182 : Φοίβῳ δουλεύσω· Cycl. 705 : Βακχίῳ δουλεύσομεν], item νόμοις [ap. Plat. Leg. 3, p. 698, C; 700, A. Aristot. Polit. 5, 12 : Πολλὰ τοῖς νόμοις ἐδούλευον.] Sed et ταῖς ἡδοναῖς pro Inservire et indulgere voluptatibus, Herodian. [1, 17, 22], et ante eum [Plato Phædro p. 238, E, Isocr. p. 20, D,] Xenoph. [Mem. 1, 5, 5. Ib. 1, 6, 8 : Μὴ δουλεύειν γαστρὶ μηδὲ ὕπνῳ καὶ λαγνείᾳ. Αἰδοίοις καὶ γαστρὶ δουλεύειν ex Galeno vol. 2, p. 358 indicat Hemst. Δουλεύειν τῇ ἀλαζονείᾳ Polyb. 4, 3, 1.] Rursum δουλεύων τῷ θυμῷ, Herodian. [1, 17, 14], Qui est irasci facilis, Polit. Dicitur et δ. καιρῷ, ut Lat. Servire tempori [Pallad. in Anth. Pal. 9, 441 : Καιρῷ δουλεύειν καὶ θεὸς ὢν ἔμαθον] : et a Demosth. [p. 389, 7 : Ἐκεῖνος ὁ δουλεύσων ἔσται] τοῖς [ἀπὸ τῆς εἰρήνης] λυσιτελοῦσιν. De quibus loquendi generibus lege Bud. p. 333. [|| Δουλεύειν ἑορτὴν, Observare festum. Chron. Ms. Manuelis Malaxi p. 462 : Πολλοὶ δὲ τῶν Χριστιανῶν τὴν κυριακὴν ἐδούλευσαν. || Δουλεύεσθαι, Pœnitentiæ subdi, subjici. Nomocanon Coteler. n. 45 : Εἰ δὲ ἀποκούρευτον τυχὸν ἀποθάνῃ, μεταλαβέτω, καὶ δουλευσάτωσαν οἱ γονεῖς αὐτοῦ χρόνον α'. Ita n. 27, 323, 337, 481, et alibi passim. Ducang.]

Δούλη, ἡ, Serva. Hom. [Il. Γ, 409 : Εἰσόκε σ' ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὅγε δούλην·] Od. Δ, [12] : Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης ἐκ δούλης. [Quos duos ll. veteribus quibusdam criticis suspectos fuisse narrat Eustath. p. 1479, 62, quod Homerus δμῶας et δμωίδας dicere soleat, non δούλους et δούλας.] Plut. Probl. : Αἵτε δοῦλαι καὶ οἱ δοῦλοι πάντες. [Æsch. Ag. 1326 : Δούλης θανούσης. Soph. Tr. 63 : Ἤδε γὰρ γυνὴ δούλη μὲν ... Eur. Iph. T. 132 : Ὁσίας κληδούχου δούλα. Aristoph. Lys. 330 : Δούλαισιν ὠστιζομένη. Plato Rep. 3, p. 395, E : Δούλας τε καὶ δούλους. Xenoph. Cyrop. 5, 1, 2 : Ὁμοίαν ταῖς δούλαις εἶχε τὴν ἐσθῆτα.]

[Δουληΐη. V. Δουλεία.]

[Δουλήιος. V. Δούλειος.]

[Δουλία. V. Δουλεία.]

[Δουλίδιον, τὸ, Servula. Hesych. : Θεράπνιον, θεραπαινίδιον, δουλίδιον.]

Δουλικὸς, ἡ, ὸν, Servilis. [Δουλικὸν γένος Plato Polit. p. 309, A; δουλικὰ διακονήματα Theæt. p. 175, E. Demosthen. p. 1313, 2 : Ταπεινὰ καὶ δ. πράγματα. Δουλικώταται ἐργασίαι Aristot. Polit. 1, 11.] Xenoph. Cyrop. 7, [4, 15] : Νομίσας τοῦτο τὸ ὅπλον νομικώτερον [δουλικώτερον scribere voluit : Xenophonti autem nunc δουλικώτατον ex libris melioribus restitutum] εἶναι. Plut. Alex. [c. 40] : Ὅτι δουλικώτατόν ἐστι τὸ τρυφᾶν. Idem Probl. : Δουλικὰ ἁμαρτήματα. [Δουλικὰ ἔργα Mor. p. 830, D.] Δουλικοὶ πόλεμοι ap. Athen. 6, [p. 272, F. Plut. V. Crass. c. 10 : Ἐκζωπυρῆσαι τὸν δουλικὸν ἐκεῖ πόλεμον. Δουλικόν τι φῦλον Lucian. Fugitiv. c. 12. Τὰ δουλικὰ τῶν σωμάτων Polyb. 1, 85, 1; 2, 62, 10. Τὰ δουλικὰ (sc. σώματα) ex Arriani Per. m. Erythr. p. 150 indicat Lobeck. ad Phryn. p. 378. Εἰς δουλικὴν τύχην ἄγεσθαι Jo. Malal. p. 401, 14.]

Δουλικῶς, Serviliter. [Pollux 3, 81. Xenoph. Œc. 10, 10 : Δουλικῶς ἀεὶ καθῆσθαι.] Lucian. : Μάλα δουλικῶς. [Compar. Δουλικώτερον Epictet. Diss. 4, 1, 25.]

Δούλιος, ὁ, ἡ [et ία, ιον], Servilis; ut δούλιον ἦμαρ Hom. Il. Z, [463]. Cui oppositum ἐλεύθερον ἦμαρ [455], et δούλιος τροφὴ ap. Soph. Aj. [497, ubi vulgo δούλιον γ' ἕξειν τροφήν. Recte alii libri δουλίαν ἕ. τ.], et δούλιος χόρτος ap. Athen. [Æsch. Ag. 1084 : Μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ περ ἐν φρενί. Ζυγὸν δούλιον Æsch. Pers. 50, Ag. 953, 1226, Eur. Tro. 595; Herodot. 7, 8, 13. Αἷμα δούλιον Alc. 641. Theophyl. Simoc. Histor. p. 40, A : Δούλιον ἦμαρ, ἵνα τραγικώτερον ἀφηγήσωμαι. Formæ femininæ duo sed vitiosa sunt exx. Æschyli Choeph. 77 : Δούλιον (δουλίαν Blomf.) ἐσᾶγον αἶσαν· Suppl. 599 : Δούλιος (βούλιος Heath.) φρήν. Crinag. in Anth. Pal. 7, 401 : Κώλων δούλιον οἰσπώτην. G. Dindorf.]

Δουλὶς, ίδος, ἡ, Serva. Pollux [3, 74] ex Hyperide citat, sed non probat. [Arcadius p. 30, 23. Rufin. in Anth. Pal. 5, 18 : Μᾶλλον τῶν σοβαρῶν τὰς δουλίδας ἐκλεγόμεσθα. In schol. Tzetzæ ad Lycophr. 51, p. 352, duo codd. δουλίδων pro δουλῶν. Δουλίδων Jo. Malal. p. 86, 6; 95, 12. || Schol. Hom. Il. A, 266 : Οἱ δὲ Κένταυροι κατὰ μὲν τοὺς ποιητὰς λέγονται Ἰξίονος καὶ νεφέλης, τινὲς δὲ Δουλίδι Ἰξίονα μιγῆναι.]

[Δουλίχιον, τὸ, Dulichium. Strabo 10, p. 456 : Ὧν (Echinades dicit) τό τε Δουλίχιόν ἐστι (καλοῦσι δὲ νῦν Δολίχαν) καὶ αἱ Ὀξεῖαι ... Memoratur ab Homero Il. B, 625, aliisque ll. : qui gentili utitur Δουλιχιεὺς Od. Σ, 423, Δουλιχιῆα 126, Δουλιχιῆος 395. De quo Steph. Byz. : Δουλίχιον ... ἀπὸ Δουλιχίου τοῦ Τριπτολέμου. Ὁ πολίτης Δουλιχιεὺς, καὶ Δουλιχιώτης ἀπὸ τοῦ Δουλιχίη κατὰ τροπὴν καὶ Δουλιχιήτης καὶ Δουλιχίς. Δουλίχιόνδε Hom. Il. B, 629.]

[Δουλιχόδειρος. V. Δολιχόδειρος.]

[Δουλιχόεις. V. Δολιχόεις.]

[Δουλόβοτος, ὁ, ἡ, Ab servis depastus. Philostr. V. S. 1, 21, 4, p. 517 : Ὁ Σκοπελιανὸς τὰ μὲν Ἀναξαγόρου μηλόβοτα εἶναι, τὰ δὲ αὐτοῦ δουλόβοτα εἶναι.]

[Δουλογενὴς, ὁ, ἡ, Servili genere natus. Dositheus Ms. Sententia Menandrea : Δοῦλος γεγονὼς ἄλλῳ σὺ δουλεύειν φοβοῦ, in cod. Paris. ap. Boisson. Anecd. vol. 1, p. 28 sic mutata : Δουλογενεῖ δούλῳ δουλεύειν φοβοῦ.]

[Δουλογέννητος, ὁ, ἡ, Servili genere natus. Tzetz. Histor. 7, 41 : Κένταυρον ἐκάλουν, τουτέστι δουλογέννητον. Boisson.]

[Δουλογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui mente servili est. Bekk. Anecd. p. 393, 28 et Suid. : Ἀνδραποδώδεις, δουλοπρεπεῖς, δουλογνώμονες.]

[Δουλογραφεῖον. V. Δουλογράφιον.]

[Δουλογραφέω, In servitutem adscribo s. trado, Servum facio. Eumath. De Ismen. 2, p. 53 : Ὅλον γένος Ἀμφιτρίτης νεπόδων δουλογραφεῖται τῷ μείρακι· 3, p. 66 : Ἐγώ σοι τοῦτον δουλογραφήσω· 98 : Δουλογραφοῦμαι τῷ Ἔρωτι· 7, p. 249, 273. Boisson.]

Δουλογράφιον, τὸ, in Pand. 122 videtur esse Assertio in servitutem, Bud. [Basilic. lib. 46, tit. 20. Ducang. Rectius per diphthongum scribitur apud Eumath. De Ismen. 7, p. 249 : Ποσειδῶν ... ὅλον δουλογραφεῖον ἐρωτικὸν ἐκπλύνει τοῖς κύμασιν· 9, p. 358 : Καί μοι τὸ δουλογραφεῖον γλυκύπικρον.]

[Δουλοδιδάσκαλος, ὁ, Servorum magister s. doctor, comœdia Pherecratis, ap. Athen. 6, p. 262, C, aliosque gramm. || Femin. Procop. Anecd. p. 68 ed. Alem. : Ἐς δουλοπρέπειαν γὰρ ἡ πολιτεία ἦλθε, δουλοδιδάσκαλον αὐτὴν (Theodoram) ἔχουσα. Struv.]

[Δουλοδομής, ὁ, ἡ.] Δωλοδομεῖς, Hesychio οἰκογενεῖς, Vernæ. Videtur sonare Servi, Famuli domestici, Dor. pro δουλοδομεῖς.

[Δουλοκοίτης, ὁ, Paulus Alex. Apotelesm. p. 54, 1.]

[Δουλοκοσμικός, ἡ, όν. Jo. Chrys. Hom. 153, vol. 5, p. 928 (vol. 8, p. 262, A, inter spur., ed. Montef.) : Μηδὲ δηλῶς ἐναπομένοντας ταῖς δουλοκοσμικαῖς (Servilibus, int.) καὶ κακοπαθείαις γηΐναις. Seager.]

[Δουλοκράτεια. V. Δουλοκρατία.]

[Δουλοκρατέομαι, Ab famulis regor. Dio Cass. 60, 2 : Ἐδουλοκρατήθη τε καὶ ἐγυναικοκρατήθη. || Servi instar regor. Liban. vol. 4, p. 807, 31 : Ὁ δὲ δῆμος δουλοκρατούμενος, οὐκ εἶχεν ὅ τι καὶ χρήσαιτο.]

Δουλοκρατία, ἡ, Servorum imperium s. potestas. Suid. : Γάϊος Ῥωμαίων βασιλεὺς δουλοκρατίαν νομοθετήσας, ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν εἴ τι ἂν εἰδεῖεν αὐτοῖς πλημμέλημα. [Joseph. A. J. 19, 4, 4 : Δουλοκρατίαν ἐπόψεσθαι καταλαβοῦσαν. Per diphthongum δουλοκρατείαν ib. 1, 2 : quod δουλοκράτειαν scribendum foret, de qua forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 526, nisi δουλοκρατίαν potius corrigendum esset. G. Dind.]

[Δουλομαχία, ἡ, Servorum pugna, Bellum servile. Jo. Lyd. De ostent. p. 134 ed. Has.]

[Δουλομίκτης, ὁ, Qui corpus cum servabus miscet. Tzetz. Histor. 6, 466 : Τῶν δουλομικτῶν.]

[Δουλομιξία, ἡ, Concubitus cum servabus. Tzetz l. c. 467.]

[Δουλόμορφος, ὁ, ἡ, Qui forma servili est. Gregor. Naz. vol. 2, p. 231.]

[Δουλοπάροικος, Gloss. ap. Scultilli p. xxxi, de Collegio Gladiatorum, etc., vertitur Colonus. Boisson.]

[Δουλοποιία, ἡ, Redactio in servitutem. Dionys. Areop. vol. 1, p. 73, C : Πάσης μειωτικῆς δουλοποιίας ὑπερκειμένην. Kall. Codex unus δουλοπρεπείας.]

[Δουλοποιός, ὁ, ἡ, Servum faciens. Schol. Eurip. Or. 489 : Οἱ λέγοντες τὸ δοῦλον ἀντὶ τοῦ δουλοποιόν. G. D. Eustath. p. 912, 61 : Διὰ τὸ δουλοποιὸν καὶ οἷον αἰκιστικόν.]

Δουλόπολις, εως, s. Δούλων πόλις, ἡ, dictum Oppidum quoddam, quoniam, si servus, etiam peregrinus, lapidem eo ferat, manumittitur et liber fit. Unde Δουλοπολίτης, Dulopolitanus, Dulopoli oriundus vel habitans. Vide Steph. Byz. [Δούλων πόλις, πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει. ... Φασὶ καὶ κατὰ Κρήτην Δουλόπολιν εἶναι χιλίανδρον. Σημειωτέον δ' ὅτι Κρατῖνος ἐν Σεριφίοις πόλιν δούλων φησίν, Ἀπολλωνίου φήσαντος μὴ δεῖν ταύτας τὰς παραθέσεις ἐναλλάσσειν δίχα ποιητικῆς ἀνάγκης, ὥς φησι Κρατῖνος, ... « Ἔς τε πόλιν δούλων » ... Ἔστι καὶ χωρίον ἐν Αἰγύπτῳ Δουλόπολις, ὥς φησιν Ὀλυμπιανός. Τὸ ἐθνικὸν Δουλοπολίτης. Hesych. : Δούλων πόλις· Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ. Κώμην γὰρ λέγει Δούλων πόλιν. Ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ καὶ Λιβύῃ. Creticam Δουλόπολιν ex Socrate memorat Suidas.]

[Δουλοπόνηρος, ὁ, ἡ. Pollux 10, 164 : Τηλεκλείδου ἐν Ἀμφικτύοσιν εἰπόντος, Δουλοπόνηρον ῥυπαρὸν σκόλυθρον, Malum qualis servorum est, i. fere q. δουλοπρεπῆ.]

Δουλοπρέπεια, ἡ, Servilitas, Ita ut servos decet. Pollux [3, 75, 116] ex Theopompo comico. [Adde Platon. Alcib. 1 p. 135, C : Φεύγειν χρὴ τὴν δουλοπρέπειαν. Lucian. De merc. cond. c. 40. Dio Cass. 51, 15 : Τῇ μεγαλοψυχίᾳ καὶ τῇ δουλοπρεπείᾳ ἐξ ἴσου ἐχρῆτο· et Procop. l. s. v. Δουλοδιδάσκαλος allato.]

Δουλοπρεπής, ὁ, ἡ, Servos decens, Servilis. [Herodot. 1, 126 : Πόνον δουλοπρεπέα.] Plato [Gorg. p. 485, B] : Καί μοι δοκεῖ δουλοπρεπές τι εἶναι. [Ib. p. 518, A, Alcib. 1 p. 135, C.] Athen., δουλοπρεπεῖς προσηγορίαι. Lucian. [Necyom. c. 14] : Δουλοπρεπὲς καὶ κολακευτικόν. Longin. [c. 9, 3] : Μικρὰ καὶ δουλοπρεπῆ. Xenoph. [Mem. 2, 8, 4] opponit τῷ ἐλευθερίῳ : Οἱ τῶν δημοσίων ἐπιμελόμενοι, οὐ δουλοπρεπέστεροι ἕνεκα τούτου, ἀλλ' ἐλευθεριώτεροι νομίζονται. [Dio Cass. 52, 8 : Δουλοπρεποῦς ἐπιτηδεύσεως.]

[Δουλοπρεπῶς, Ut servos decet, Serviliter. Galen. vol. 11, p. 483 : Δ. κολακεύοντας. Hemst. Dio Cass. 61, 15. Themist. Or. 21, p. 246, C : Ἀνελευθέρως τε καὶ δ. Eumath. p. 353 citat Boisson. Superl. Δουλοπρεπέστατα ap. Polluc. 3, 75, ex Cratino.]

Δοῦλος, ὁ, Servus, cujus correlativum δεσπότης, et opp. ἐλεύθερος. Xen. Cyrop. 8, [1, 4] : Οἱ μὲν δοῦλοι ἄκοντες τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσι. Plut. Apophth. [p. 213, C] : Τοὺς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας, ἐλευθέρους μὲν κακοὺς εἶναι, δούλους δὲ ἀγαθούς. [Æschyl. Pers. 745 : Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν δοῦλον ὣς δεσμώμασιν ἤλπισε σχήσειν ῥέοντα. Soph. OEd. T. 1123 : Ἦ δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς. Eur. Iph. A. 330 : Σὸς δὲ δοῦλος οὐκ ἔφυν· Ion. 309 : Τοῦ θεοῦ καλοῦμαι δοῦλος. Crates ap. Athen. 6, p. 267, E : Δοῦλον οὐδεὶς κεκτήσετ' οὐδὲ δούλην. Aristoph. Av. 911 : Δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις;] Differt ab οἰκέτης, ut Athen. 6, [p. 267, B et schol. Theocr. 5, 5] e Chrysippo docet, quod ἀπελεύθεροι quidem, δοῦλοι adhuc sint, οἰκέται autem, οἱ μὴ τῆς κτήσεως ἀφειμένοι : quoniam οἰκέτης est δοῦλος κτήσει κατατεταγμένος. Δοῦλοι, ut Idem ibid. e Clitarchi Glossis annotat, aliis nominibus vocabantur, ἄζοι, θεράποντες, ἀκόλουθοι, διάκονοι, ὑπηρέται : item πάλμονες et λάτρεις. Qui vero libertate ap. Spartanos donabantur, quidam ἀφέται vocabantur, quidam ἀδέσποτοι, quidam ἐρυκτῆρες, quidam δεσποσιοναῦται, quidam νεοδαμώδεις : ut paulo post Idem tradit. [Ammon. p. 45 : Δοῦλοι καὶ οἰκέται διαφέρουσιν. Δοῦλοι μὲν γάρ εἰσι καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα· οἰκέται δὲ δεσποτῶν. Sim. Eran. Philo p. 165. Δοῦλος et δούλη etiam de libertinis cum contemptu dicitur : v. Schœmann. ad Isæum p. 345.] Adjective quoque [δοῦλος, δούλη, δοῦλον] usurpatum reperitur. Thuc. 8 : Τὰ ἀνδράποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα. Herodian. 3, [2, 15], de Græcis : Μακεδόσιν εὐάλωτα καὶ Ῥωμαίοις δοῦλα γεγένηται. Et sing. ap. Aristot. Polit. 1, [4] : Δεινὸν εἰ τοῦ βιάσασθαι δυναμένου ἔσται δοῦλον καὶ ἀρχόμενον τὸ βιασθέν. [Soph. OEd. T. 764 : Οἷ' ἀνὴρ δοῦλος· Tr. 302 : Δοῦλον ἴσχουσιν βίον. Δοῦλον πόδα Eur. Tro. 507. Δοῦλον θάνατον Or. 1170. Παῖδας δούλους Andr. 199. Δούλη πόλις Soph. Tr. 283, OEd. Col. 917. Γυνὴ δούλη Eur. Andr. 328, Tro. 490. Idem Ion. 132 : Θεοῖσι δούλαν χέρ' ἔχειν. Γνώμαισι δούλαις Soph. Tr. 53. Δοῦλον ζυγὸν Eur. Tro. 673. Idem Ion. 556 : Ἐκπεφεύγαμεν τὸ δοῦλον, i. e. Non sum natus genere servili. Similiter Dionys. A. R. 4, 14 : Διὰ τῶν θεραπόντων τοὺς ἥρωας ἱλασκόμενοι καὶ ἅπαν τὸ δοῦλον αὐτῶν ἀφαιροῦντες ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις. Plerumque autem τὸ δοῦλον Servos significat. Sic Eur. Ion. 983 : Τὸ δοῦλον ἀσθενές· Or. 1115 : Οὐδὲν τὸ δοῦλον πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος. Δοῦλα σώματα ap. Polluc. 2, 235; 3, 77, 78.] Cujus comparativum est δουλότερος. [Herodot. 7, 7 : Αἴγυπτον ... πολλὸν δουλοτέρην ποιήσας ἢ ἐπὶ Δαρείου ἦν. Suid. s. v. Δοῦλος : Λέγεται καὶ δουλότερος κατὰ σύγκρισιν.] || Metaphorice capitur tam in bonam quam in malam partem : ut [Ψυχὴ δούλη ap. Plat. Leg. 6, p. 776, E;] δοῦλος καιροῦ, Qui servit tempori, ap. Gregor. [C. Julian. : Μᾶλλον δὲ τοῦ στρατιωτικοῦ μέρος οὐκ ἐλάχιστον ὅσον εὗρε σαθρὸν καὶ νοσῶδες, τοῦ καιροῦ δοῦλον καὶ τότε καὶ πρότερον]; δοῦλος ῥημάτων, Cui verba spiritus adimunt et libertatem, Bud. Et Eurip. Autolyco [ap. Athen. 10, p. 413, C] : Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος. Apud Eundem in Hec. [865] : Ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν ἢ τύχης. [Thom. M. p. 520 : Δοῦλος τῶν ὑπὸ γαστέρα. Schæf.] Et adjective ap. Synes. Ep. 57 : Πολλὰ δοῦλα τοῦ λόγου. [Eur. Or. 488 : Πᾶν τοὐξ ἀνάγκης δοῦλόν ἐστ' ἐν τοῖς σοφοῖς.]

[Δουλόσπορος, ὁ, ἡ, Servo satus, Servili genere natus. Nonn. Dion. 1, 73. Bast. Theodos. Acroas. 2, 261 : Ἐχθρῶν παλαιῶν, δυσμενῶν δουλοσπόρων· 4, 26 : Τὸ φῦλον τῶν ἐκεῖ δουλοσπόρων· 60 : Φῦλον πονηρὸν Ἰσμαὴλ δουλοσπόρου. Boisson. Schol. Gregor. Naz. in Gaisf. Catal. codd. Clark. p. 36. G. Dindorf.]

Δουλοσύνη, ἡ, Servitus. [Pollux 3, 75 : Δουλοσύνη Ἰωνικόν.] Hom. Od. [X, 423] : Εἰριά τε ξαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι. Oppian. Cyn. 3, [257] : Οὐδὲ βροτοῖσι Δουλοσύνην ἔτλη ποθ' ὑπερφίαλον γένος αἰνὸν, Neque hominibus sustinuit unquam servitium, i. e. Ab hominibus domari nequit. [Æsch. Sept. 112 : Δουλοσύνας ὕπερ. Eur. Phœn. 200 : Δουλοσύναν τλαίην· Andr. 110 : Δουλοσύναν στυγεράν. Pind. Pyth. 12, 27 : Ματρὸς ἔμπεδον δουλοσύναν. Frequentius ap. Herodot. velut 1, 129 : Περιημεκτέοντες τῇ δουλοσύνῃ. In codd. interdum δουλωσύνη scriptum : vid. var. lect. ad 1, 95; 7, 102; 9, 76, et Polluc. l. c.]

Δουλόσυνος, ὁ, ἡ (ut δεσπόσυνος), pro δουλικὸς, Bud. ex Eur. Hec. [452] : Τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον κτηθεῖσ' ἀφίξομαι; Serva. [Eustath. Opusc. p. 318, 40 : Οἶδας, ὅπως ἐγὼ δουλόσυνα φρονῶ εἰς ὑμᾶς. Et p. 255, 90 : Ἄγγελοι πρὸ χειρῶν, καὶ τὸ σὸν φέρουσι δουλόσυνον ἔγγραφον.]

Δουλοσώματα legitur ap. Polluc. [2, 255] et exp. σώματα οἰκεῖα, Mancipia, Famuli, Servi. Quo sensu et simpliciter σώματα dicuntur, ut infra docebo, i. e. Serva corpora. [Lectio vitiosa pro δοῦλα σώματα.]

[Δουλότροπος, ὁ, ἡ, Qui moribus est servilibus. Dositheus Ms. G. D. Greg. Nyss. t. 3, p. 254, A : Δουλότροπος σκαιωρία, ζητοῦσα τὸ προκείμενον οὐ καθὼς προσῆκεν ἐξεργάσασθαι. Hase.]

Δουλοφανὴς, ὁ, ἡ, Qui servus esse videtur. Et τὸ δουλοφανὲς, Forma servilis. [Joseph. Bell. Jud. 2, 7, 2 : Τὸ δὲ ὅλον σῶμα σκληρότερόν τε καὶ δουλοφανὲς καταμαθών. Hase.]

[Δουλόφρων, ὁ, ἡ, Serviliter sentiens. Eust. Opusc. p. 310, 30 : Δεῖγμα καὶ τοῦτο, οὔκουν φιλίας, ἀλλ' εὐγνώμονος διαθέσεως, εἴτουν δουλόφρονος σχέσεως. Δουλόφρονες lectio vitiosa pro δολόφρονες ap. Æsch. Suppl. 750.]

[Δουλόψυχος, ὁ, ἡ, Qui servili animo est. Procli Paraphr. Ptolem. p. 98.]

Δουλόω, In servitutem redigo, Subjugo. [Et forma media Δουλόομαι, Subjugo mihi. Herodot. 1, 174 : Οἱ Κᾶρες ἐδουλώθησαν ὑπὸ Ἁρπάγου· 174 : Λυδοὶ ὑπὸ Πέρσῃσι δεδούλωντο. Æsch. Sept. 254 : Αὐτὴ σὺ δουλοῖς κἀμὲ καὶ σὲ καὶ πόλιν. Soph. Trach. 257 : Τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους δουλώσειν ἔτι· 467 : Γῆν πατρῴαν ἔπερσε κἀδούλωσεν. Eur. Heracl. 817 : Τοὺς Ἡρακλείους δουλώσων γόνους· Suppl. 493 : Τὸν ἥσσονα δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρα.] Thuc. 3 : Ἐν γῇ, ἐν ᾗ ἠλευθερώθησαν οἱ Ἕλληνες, δουλώσετε. [Et 6, 77 : Ἐδουλώθησαν οὐκ ἀμύνοντες σφίσιν αὐτοῖς.] Plato De rep. 1, [p. 351, B] simpl. et comp. simul usus est : Πόλιν φαίης ἂν ἄδικον εἶναι, καὶ ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως, καὶ καταδεδουλῶσθαι; πολλὰς δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην; [Leg. 9, p. 856, B : Ὃς ἂν ἄγων εἰς ἀρχὴν ἄνθρωπον δουλῶται μὲν τοὺς νόμους ...] Idem pass. et activo simul, Epist. 7 : Οὔτε τοῖς δουλουμένοις, οὔτε τοῖς δουλωθεῖσιν ἄμεινον αὐτοῖς. E Plut. Fabio [c. 6] affertur, Δουλοῦν [lectio vitiosa pro δολοῦν] ἀπάτῃ τοὺς πολεμίους, pro Circumvenire hostes artificiosa calliditate. Item e Xen. [Cyr. 1, 6, 28], δουλοῦν ὗς ἀγρίους. [Hic quoque ex codd. correctum δολοῦν. Aristot. H. A. 9, 1 extr. : Μάχονται δὲ καὶ ἐλέφαντες σφοδρῶς πρὸς ἀλλήλους καὶ τύπτουσι τοῖς ὀδοῦσι σφᾶς αὐτούς· ὁ δὲ ἡττηθεὶς δουλοῦται ἰσχυρῶς καὶ οὐχ ὑπομένει τὴν τοῦ νικήσαντος φωνήν. Aristid. vol. 2, p. 21 : Πάντα δουλοῦται καὶ κατέχει ῥᾳδίως. Δεδουλῶσθαι signif. activa Dionys. A. R. 11, 35 : Τῆς δεδουλωμένης αὐτὸν εὐμορφίας. Diodor. 4, 10 : Καταπλαγεὶς τὴν τῶν δεδουλωμένων (quattuor codd. δουλωμάτων) ὑπεροχήν. Et in composito ib. 28 : Διὰ τὸ τὸν Θησέα καταδεδουλῶσθαι τὴν ἡγεμόνα τῶν Ἀμαζόνων, ubi libri deteriores δεδουλῶσθαι. Dio Cass. 50, 5 : Οὕτω γάρ που αὐτὸν ἐδεδούλωτο· 51, 9 : Τὸν πατέρα αὐτοῦ τόν τε Ἀντώνιον ὁμοίως ἐδεδούλωτο. Cum genit. epigr. in Anth. Pal. App. 342 : Τῇσδέ ποθ' ... Ἑλλὰς ἐδουλώθη κάλλεος ἰσοθέου.] || Et metaph. Δουλώσασθαι τὴν γνώμην, Bud. ex Arriano, pro Frangere animum. Δουλοῦσθαι τὴν γνώμην pro Frangi animo, e Thuc. Vide

A Bud. Comm. p. 333. [Qui ex Thuc. affert, Ἐδουλοῦντο τὴν γνώμην. Cum dativo 4, 34 : Ἀπέβαινον τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι ὡς ἐπὶ Λακεδαιμονίους· et Arrian. Exp. Al. 2, 10, 2; 5, 19, 1; 6, 16, 3. Τὸ φρόνημα δουλοῦν dixit Thucyd. 2, 61. Dio Cass. 52, 34 : Οὐδὲν γὰρ οὕτω δουλοῖ καὶ οἰκειοῦταί τινα ... ὡς τὸ μήτ' ἀδικεῖσθαι καὶ προσέτι καὶ εὖ πάσχειν. Aristid. Quint. p. 68 : Ἡ μουσικὴ καὶ λόγῳ καὶ μέλει τὸν ἀκροατὴν δουλουμένη. V. Hemst. ad Thom. M. p. 249.]

[Δούλων, ωνος, ὁ. Hesych. : Δούλωνα, τὸν μουσικὸν Φιλόξενον, ἐπειδὴ δοῦλος ἐγεγόνει ὁ Φιλόξενος. Ἦν δὲ τὸ γένος Κυθήριος.]

Δούλωσις, εως, Redactio in servitutem, Subjugatio. Thucyd. 3, [10] : Τὴν δὲ τῶν συμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους. [Plato Leg. 7, p. 791, D : Ἡ γε σφοδρὰ καὶ ἀγρία δ. Plut. V. Poplic. c. 21 : Ἐπὶ τυραννίδι καὶ δουλώσει τῆς πατρίδος. Dio Cass. 53, 7 : Τὴν Παννονίας δούλωσιν.]

[Δούμαθα, πόλις Ἀραβίας. Ὁ πολίτης Δουμαθηνὸς, ὡς Γλαῦκος ἐν β' Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας, Steph. Byz. Nummum ΔΟΥΜΑΘΗΝΩΝ memorat Holsten. aliamque
B adjectivi gentilis formam ex Porphyr. De abst. 2, 56, p. 203 : Δουμάθιοι (libri Δουμάτιοι) δὲ τῆς Ἀραβίας κατ' ἔτος ἕκαστον ἔθυον παῖδα. Nomen oppidi in Δουμαίθα corruptum ex Ptolemæo indicat Berkel.]

[Δοῦμος lectio vitiosa. V. Δόμος.]

[Δουνακεύομαι. Δουνακοδίφης. Δουνακόεις. Δοῦναξ. V. Δον—.]

[Δοὺξ, δουκὸς, ὁ, Dux, vocabulum Latinum. Hesych. : Δοὺξ, ἡγεμὼν, ἄρχων. Etymol. M. p. 732 extr. : Δοὺξ δὲ πρῶτον ὑπὸ Ῥωμαίων δηλωθεὶς κατὰ τὸν Μιθριδατικὸν πόλεμον. Euseb. H. E. 9, 5 : Στρατοπεδάρχης, ὃν δοῦκα Ῥωμαῖοι προσαγορεύουσι. Hæc et alia multa de usu huj. voc. attulit Ducang., additis etiam adjectivi Δουκικὸς, ἡ, ὸν, exemplis, quo sæpe utuntur scriptores Byz. Femin. Δούκαινα, ἡ, Nicet. Chon. Hist. p. 293, B, aliique.]

Δουπέω, Sonitum, Fragorem edo. Hom. Il. E, [42] : Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. [Δούπησεν δὲ πεσὼν Il. Δ, 504 aliisque ll. non paucis dicitur de eo qui in pugna cecidit cum fragore (armorum).
C Schol. Il. Π, 822 : Ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκ τῶν τοιούτων ἀπεδέξαντο οἱ γλωσσογράφοι τὸ δουπῆσαι ἐν ἀνθ' ἑνὸς ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν. Ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὐκ ἐπὶ παντὸς θανάτου τάσσει τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ πιπτόντων διὰ τὸν παρακολουθοῦντα ψόφον ἐκ τῶν ὅπλων. V. Lehrs. De stud. Aristarchi p. 110. Omisso πεσὼν Il. N, 426 : Ἠέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι, ἢ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς. Nonn. Dion. 32, 185 : Τίς θάνε, τίς δούπησεν ὑπ' ἔγχεϊ Δηριαδῆος. Hesych. : Δουπῆσαι, ψοφῆσαι, ἐν παρατάξει ἀποθανεῖν. Δούπησεν, ἀπέθανεν, inter λέξεις Κυπρίας memorat gramm. in Bekk. Anecd. p. 1095.] Apoll. Rh. 2, [1059] : Παταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων Δούπει. [Eur. Alc. 104 : Οὐδὲ νεαλαία δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν.] Lucian. De hist. scr. [c. 22] ait poet. vocab. in historia usos, qui dixerunt, Ἔλελιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μεγάλως ἐδούπησε. [Xenoph. Anab. 1, 8, 18 : Ὡς καὶ ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν. Epigr. Anth. Pal. 9, 427 : Ἕτερον δ' ἐς ἀπενθέα χῶρον δουπήσεις κώπῃ (codex κώπην) νηὸς ἐπερχομένης.] Et in præter. medio δέδουπα : unde Il. Ψ, [679] : Δεδουπότος
D Οἰδιπόδαο ἐς τάφον. [Hesych. : Δέδουπε, τέθνηκεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν πολέμῳ. Δεδουπότος, τεθνηκότος, πεπτωκότος. V. Lehrs. l. c. Semel sic Homerus, bis Apollon. Rh. 1, 1304; 4, 557, sæpissime recentiores Epici, ut Quintus 3, 192 et alibi, Nonnus Dion. 11, 236, 327; 12, 118; 14, 279; 16, 300; 25, 467; 27, 79; 34, 332; 35, 371; 36, 279; 38, 432; 39, 4; 47, 185, Tryphiod. 390. Quæ exx. indicavit Herm. ad Orph. Arg. 537, p. 819. Adde Lycophr. 285, 492, 919. Æschylus in Crameri Anecd. vol. 1, p. 119, 12 : Πᾶσα γὰρ Τροία δέδορκεν Ἕκτορος τύχης διαί, ubi δέδουπεν corrigit Bernhardyus.] Et Ἐγδούπησε pro ἐδούπησε, interjecto γ metri causa, ut in βαρύγδουπος et ἐρίγδουπος, Etym. [M. p. 308, 55. Hesych. : Γδούπησεν, ἐψόφησεν. Hom. Il. Λ, 45 : Ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· ad quem l. Eust. p. 829, 39 : Τὸ δὲ ἐγδούπησαν μεσολαβοῦν ἔσχε τὸ γ διὰ τραχύτητα φωνῆς· πάντως γὰρ οὐκ ἔστι φυσικόν. Οὔτε γὰρ ὁ γδοῦπος ἐν ἁπλότητι εὕρηται οὔτε γδουπῶ ῥῆμα, συνθέτως μέντοι ἐρίγδουπος λέγεται. Eadem

fere schol. Venet. Ἐπιγδούπει Agathias in Anth. Pal. 9, 662. || Passiva forma Crinagoras ibid. 283 : Οἱ δ' ἄρα δουπήθησαν ἀολλέες.]

[Δούπημα, τὸ, Fragor, Sonitus. Orac. Sibyll. 8, p. 757 : Πρηύνει τε βαρυκτυπέων δουπήματα βροντῶν.]

[Δουπήτωρ, ορος, ὁ, Fragorem, Sonum edens. Agathias in Anth. Pal. 4, 3, 59 : Δουπήτορι χαλκῷ.]

Δοῦπος, ὁ, Sonitus, proprie qui e corpore aliquo ad terram alliso redditur. [Hesych. : Δοῦπον, ψόφον, θάνατον, φόβον.] Hom. Od. Π, [10] : Ποδῶν ὑπὸ δοῦπον ἀκούω· Il. Π, [635] : Ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονός· Od. E, [401] : Δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης· Il. [Π, 361] : Ἰῶν ἐς δοῦπον ἀκόντων. [Æsch. Choeph. 375 : Διπλῆς τῆσδε μαράγνης δοῦπος ἱκνεῖται. Soph. Aj. 633 : Χερόπλακτοι δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι. Eur. Ion. 516 : Ἀκούομεν πυλῶν δοῦπον. Xenoph. Anab. 2, 2, 19 : Θόρυβος καὶ δοῦπος ἦν, οἷον εἰκὸς φόβου ἐμπεσόντος γίγνεσθαι. || Γδοῦπος. Eustath. p. 1722, 42 : Ἐφ' οἷς παραδοὺς ὁ Ἡρακλείδης ὡς προστιθέασι τὸ γ ταῖς λέξεσι καὶ οἱ Ἠπειρῶται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, τὸν δοῦπον γδοῦπον λέγοντες, ὅθεν καὶ Ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης. Γδοῦπος fictam a gramm. formam esse clarius etiam apparet ex verbis Eustathii s. v. Δουπέω allatis. G. D.]

[Δούπων, ωνος, ὁ, Dupo, ὄνομα κύριον, ap. Suidam, Theognost. p. 34, 12, Arcad. p. 14, 19. Chœroboscus in Theodos. ap. Bekker. Anecd. p. 1364 : Δούπων Δούπωνος εἷς τῶν Κενταύρων. G. Dind.]

[Δοῦρα, i. q. δούρατα. V. Δόρυ.]

[Δοῦρα, τὰ, Dura, πόλις Μεσοποταμίας, ὡς Πολύβιος πέμπτῳ (c. 48, 16). Τὸ ἐθνικὸν Δουρηνὸς, Steph. Byz. V. Holsten. qui numum memorat ΔΟΥΡΗΝΩΝ.]

[Δοῦρας. V. Δόρυ.]

Δουράτεος, α, ον, Ligneus. Hom. Od. [Θ, 493] : Καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ. Et δουράτεος πύργος, Lignea turris, Apoll. Rh. 2, [1017]. At δουρατέη ἀκάνθη ap. Nonn. [Jo. c. 3, 73] exp. Spiculum. [Χηλὸν ib. c. 13, 120. Agathias in epigr. Dorico Anth. Pal. 9, 152 : Δουρατέαν παγίδα. Crinagor. ibid. 6, 227 : Νεόσμηκτον δουράτεον κάλαμον· si scripturam codicis δουρατίην recte correxit Brunckius. || Δουράτειος. Suid. : Δουράτειος ἵππος· καὶ δουράτεος (post quæ sequitur alia gl. de v. δούρειος). Codex Bruxell. : Δουράτεος ὁ ἐκ ξύλων. Καὶ δούρειος ὁμοίως.]

[Δουρατόγλῠφος, ὁ, ἡ, Ex ligno scalptus. Lycophro 361 : Τέραμνα δουρατογλύφου στέγης. Schol. ξυλοκατασκευαστοῦ.]

[Δοῦρε. V. Δόρυ.]

Δούρειος, ὁ, ἡ, Ligneus, i. q. δουράτεος, ut δ. ἵππος, de equo illo Trojano, quem et ἵππον ξεστὸν Hom. appellat, Athen. [14, p. 610, C] : Οἱ εἰς τὸν δούρειον ἵππον ἐγκλεισθέντες. Idem 9, [p. 383, F, de ansere farcto] e Diphilo : Δούρειον [cod. δούριον] ἐπάγω χῆνα τῷ φυσήματι. [Eur. Tro. 14 : Ὅθεν πρὸς ἀνδρῶν ὑστέρων κεκλήσεται δούρειος ἵππος, κρυπτὸν ἀμπίσχων δόρυ. Plato Theæt. p. 184, D : Ἐν δουρείοις ἵπποις. Clem. Alex. p. 488 : Δουρείου τινὸς ἵππου κατὰ τὸν ποιητικὸν μῦθον.] Et Δούριος pro eodem ap. Hesych. Sic [Lucillius in] Anth. [Pal. 11, 259] : Ὄντως δούριον ἵππον. [Aristoph. Av. 1128 : Ἵππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ δούριος, ubi libri aliquot et Suid. δούρειος contra metrum. Δούριος ap. Polyb. Exc. Vat. p. 13, Dionys. A. R. 1, 46, Athen. 13, p. 610, C, Epiphan. vol. 1, p. 57, C, schol. Anthol. vol. 7, p. 18 ed. Jac., quibus fortasse præstat diphthongum restitui, quam servant Pausan. 2, 29, 4; 10, 26, 2, Plut. V. Themist. c. 5, Arcadius p. 44, 16, Etym. M. p. 716, 21, Eustath. Il. pluribus aliique gramm. Hesych. : Δούριος ἵππος, Ἀθήνησιν ἐν ἀκροπόλει χαλκοῦς ἐστι καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκκύπτουσι δόρατα. De eo v. Pausan. 1, 23, 8. || Δορήιος. Theophanes in Anth. Pal. 15, 14 : Δορήιον (codex δωρήϊον) ἔμμεναι ἕδρην.]

[Δουρέμαχος lectio falsa. V. Δορίμαχος.]

Δουρηνεκὴς, ὁ, ἡ, Tantum intervallum continens, quantum hastæ jactus. Hom. Il. K, [357] : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκὲς, ἢ καὶ ἔλασσον, i. e. εἰς ὅσον δόρυ φέρεται, aut ὅσον μῆκος δουρὸς, Eust. [Hesych., Etym. M. p. 284, 44.]

[Δουρηνός. V. Δοῦρα.]

[Δουριαλὴς, ὁ, ἡ.] Δουριάλης pro eodem [αἰχμάλωτος, Bello captus] ap. Hesych., nisi ibi mendum sit. [Greg. Naz. Carm. 9, 68, a Boisson. citatus, ubi recto accentu scriptum : Λαὸς δουριαλής.]

[Δουριάλωτος. V. Δοριάλωτος.]

[Δουρίας, ὁ, Durias, fluvius Hispaniæ ap. Strabon. 3, p. 152 (ubi var. lect. δουρείας et δούριος) et 162. Δούριος ib. p. 153, 154. Δόριος ap. Appian. Hispan. c. 72. Genitiv. Δορίου ap. Marcian. Heracl. p. 43. Δωρίας ap. Ptolem. Δώριος ap. Dion. Cass. 37, 52. *Durius* ap. Plinium aliosque scriptores Latinos, quod correpta syllaba prima dixit Silius Ital. 1, 234. Vid. Tzschuck. ad Pomp. Mel. not. exeg. vol. 3, p. 29. || Δουρίας, fl. Italiæ, apud Strabon. 4, p. 203, 205, 217.]

[Δούριζα, ἡ, Duriza, lacus. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 31, 24 : Δούριζα λίμνη παρὰ τὸν Αἴζαν ποταμόν. Ἑκαταῖος Περιηγήσει Ἀσίας, Τῇ δὲ λίμνη Δούριζα ὄνομα. Theognost. p. 100, 18. G. Dind.]

Δουρικλῠτὸς, ὁ, Hasta inclytus, Bellator præclarus. Hom. [Il. B, 650, E, 45, al.] Od. O, [543] : Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα. [Hesych. : Δ., ὁ κατὰ μάχην ἔνδοξος, ἀπὸ μέρους τοῦ δόρατος. Archilochus ap. Plut. V. Thesei c. 5 : Δεσπόται Εὐβοίας δουρικλυτοί. Proparoxytonum est ap. Æsch. Pers. 85 : Δουρικλύτοις ἀνδράσι. Suid. : Δορίκλυτος (hoc accentu; codices δορύκλ.), περὶ τὸ δόρυ ἔνδοξος.] || Et Δουρικλειτὸς, ὁ, pro eodem. Hom. Il. E, [55] : Δουρικλειτὸς Μενέλαος. [Ib. 578, Od. O, 52; Hesiod. ap. schol. Soph. El. 539. Femininæ formæ exx. horum adjectivorum nulla sunt. Oxytona autem sunt, quia non per σύνθεσιν, sed per παράθεσιν sunt formata. V. Buttm. Lexil. vol. 2, p. 252 seqq. G. Dindorf.]

[Δουρικτητός. V. Δορίκτητος.]

[Δουρίληπτος. Δουριμανής. Δουρίμαχος. V. Δορι—.]

Δουριμηκὴς, ὁ, ἡ, Hastæ longitudinem habens. Hesych. [Δουριμηκὲς, δούρατος μῆκος. Sic Musur. Codex δουρεμηκὲς, quod ex δουρηνεκὲς ortum videtur, quæ glossa prope præcessit. G. Dind.]

[Δουρίοπος, ἡ, Duriopus, πόλις Μακεδονίας. Στράβων ἑβδόμῃ. Οὕτω καὶ ἡ χώρα, Steph. Byz. Strabon. p. 326 ἡ Δευρίοπος. Δευριόπων ib. p. 327, unde corrigendum videtur, quod paullo post sequitur Δευριοπίων. *Deuriopus* ap. Liv. 39, 53. G. Dind.]

[Δούριος. V. Δούρειος.]

[Δουριπετής. Δουρίπληκτος. V. Δορι—.]

[Δοῦρις, ὁ, Duris, historiarum scriptor Samius, qui sæculo tertio exeunte vixit. De scriptis ejus vid. Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 496—498. || Olympionica quidam Samius, Δούριος filius, memoratur a Pausan. 6, 13, 5. G. Dind.]

Δουριτῠπὴς, ὁ, ἡ, Hasta verberatus. || At δουριτυπῆ σφύραν in Epigr. [Philippi in Anth. Pal. 6, 103] est Malleum ad tundenda ligna, Tuditem, quo ictus lignis infliguntur.

[Δουρίφᾰτος, ὁ, ἡ, Hasta cæsus. Oppian. Hal. 4, 556 : Δουριφάτους κονίης τε καὶ αἵματος ἐξανελόντες.]

Δουροδόκη, ἡ, Hastæ receptaculum, s. Locus ad hastas reponendas. Hom. Od. A, [128] : Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐΰξόου. Suid. δουροδόκης exp. adj. τῆς τὰ δόρατα δεχομένης, tanquam a masc. δουροδόκος. [Eustath. Opusc. p. 336, 50 : Πρὸς δουροδόκην τινὰ ἢ φαρέτραν. || Δορυδόκη.] Δορύκαι [Δορυδόκαι Is. Voss.] Hesychio δουροδόκαι, Hastarum repositoria s. receptacula.

[Δουροδόκος.] Δοροδόκος, Suidæ τὸ [ξύλον τὸ] ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὸν ὄροφον, ut sint columnæ vel trabes, quæ et δοκοὶ nominantur. [Harpocrat. s. v. Στρωτήρ : Τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων (codex unus δοροδόκων, alius δουροδόχων) τιθέμενα στρωτῆρας ἔλεγον. Δουροδόκων etiam Etym. M. p. 721, 10. V. C. Ottfr. Müller *Handb. der Arch.* § 283.]

Δουροθήκη, ἡ, i. q. δουροδόκη. [Pollux 1, 136.]

[Δουρόκτητος. V. Δορίκτητος.]

[Δουρομανής. V. Δορimanής.]

Δουροπᾱγὴς, ὁ, ἡ, E lignis compactus, Contignatione compactus. Oppian. [Hal. 1, 358 : Ἔργον δουροπαγὲς τόρνωσε. Nonn. Dion. 45, 192 : Δουροπαγὲς ... ἅρμα θαλάσσης. || Δορυπαγής. Æsch. Suppl. 743 : Δορυπαγεῖς νῆας.]

[Δουροτόμος, ὁ, ἡ, Lignum secans s. findens. Perses in Anth. Pal. 7, 445 : Δουροτόμοι πελέκεις. Substant. ap. Oppian. Hal. 5, 198 : Ὡς δ' ὅτε δουροτόμοι ξυνὸν πόνον ἀθλεύωσι πριόνος ἐγκονέοντες.]

[Δουροφόρος. V. Δορυφόρος.]

[Δοῦσα, ἡ, Dusa. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 13, 12 : Μονῆρες ... τὸ μοῦσα· τὸ γὰρ Δοῦσα κύριον καθ' ἱστορίαν ἐστὶ λεγόμενον. G. Dindorf.]

[Δουσαρή, σκόπελος καὶ κορυφὴ ὑψηλοτάτη Ἀραβίας. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ Δουσάρου· θεὸς δὲ οὗτος παρὰ Ἄραψι καὶ Δαχαρηνοῖς τιμώμενος. Οἱ οἰκοῦντες Δουσαρηνοί, ὡς Δαχαρηνοί, Steph. Byz. V. Berkel.]

[Δουσάρης, ὁ. Hesych. : Δουσάρην τὸν Διόνυσον Ναβαταῖοι, ὥς φησιν Ἰσίδωρος. V. Albert.]

[Δουσάριος, adj. ab eod. quem Δούσαριν vocat Euseb. De laud. Const. p. 645, B. Unde ludi memorati in numis, Eckhel. Doctr. 3, p. 500 : Ἀδρασηνῶν Δουσάρια· et in moneta Bostræ ib. p. 501 : Ἄκτια Δ. Hase.]

Δοχαῖος, α, ον, Capax, Capere potens, ut schol. Nicandri Ther. 618, σκαφίδεσσι δοχαίαις exp. ἀγγείοις B δεκτικοῖς. At Al. 21 pro δοχαίην κλείουσι στομάχοιο paulo ante dixerat στόμα γαστρὸς, Os ventriculi, quoniam sc. id cibum ingestum recipit.

Δοχεῖον, τὸ, Receptaculum, Conceptaculum. [Hesych. : Δοχοὺς, δοχεῖα, λουτῆρας.] Alex. Aphr. : Τραχεῖα ἀρτηρία πνεύματός ἐστι δοχεῖον. [Sirac. 50, 3 : Δοχεῖα ὕδατος, ubi Vat. ἀποδοχεῖον ὑδάτων.] Et Δοχήϊον, resolutione Ionica, pro eodem, Epigr. [Pauli Sil. in Anth. Pal. 6, 66 : Μέλανος σταθεροῖο δ. Similiter Damochares ib. 63 : Γραφικοῖο δοχεῖα κελαινοτάτοιο ῥεέθρου. || Δόχιον καὶ καταγώγιον ἀπολλυμένων, Conventiculum perditorum, Gl. Δόχιον lectio vitiosa pro λόγιον Symm. Lev. 8, 8. ||] Δωχεῖον, Hesychio χωρίον δεκτικὸν, Loculus, Receptaculum. [Vitiose pro δοχεῖον.]

[Δοχεύς, έως, ὁ, Acceptor, Gl. Euseb. Præp. Ev. 3, p. 126, B : Οὐ γὰρ δὴ ὁ Ἥλιος οὐρανόθεν αὐτοῖς καταβὰς, ἔπειτα τὸν δοχέα πληρώσας τὸν χρησμὸν ἀπεφοίβαζεν, Qui eum excepisset. Wakef. Ib. in oraculis, p. 194, D : Ἀμωμήτοιο δοχῆος· et p. 195, D : Λῦσόν τε δοχῆα. Vita S. Bacchi p. 119, 15 : Τούτου ... δοχεῖς C κατηξιώθησαν γενέσθαι. Synes. Ep. 151 : Τὸν νοῦν σου τὸν ἱερὸν, ὃν ἐγὼ μετ' ὀλίγων ἀξιώτατον ἡγοῦμαι δοχέα θεοῦ. Hase.]

Δοχή, ἡ, Convivium ab excipiendis convivis dictum. Luc. [5, 29] : Ἐποίησε δοχὴν μεγάλην ὁ Λευῒς αὐτῷ. [Ib. 14, 13, et in V. T. Genes. 21, 8, Daniel. 5, 1. Conf. Suicer. Thes. Macho ap. Athen. 8, p. 348, F : Οὔσης δὲ λαμπρᾶς καὶ φιλοτίμου τῆς δοχῆς. Plut. Mor. p. 1102, B, de quo l. v. Wyttenb. in Indice p. 466. Hesych. : Δοχὴν, ἄριστον. || Receptaculum. Eur. El. 828 : Πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χολῆς (μόσχου) πέλας κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προσβολάς. Similiter λοβὸν, δοχὰς et πύλας conjungit Plato Tim. p. 71, C. Aretæus p. 10, 19 : Θώρηξ δὲ πνεύμονος ἔρυμα καὶ δοχή. Hesych. : Εὐρίπους, δοχὰς ὑδάτων.]

[Δοχήιον. Δόχιον. V. Δοχεῖον.]

[Δόχια, τὰ, Justa exsequiarum ap. Turcos orientales. Menand. Exc. p. 403, 15 Bonn. : Δ. δὲ τῇ οἰκείᾳ γλώττῃ προσαγορεύουσι τὰ ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι νόμιμα. Hase.]

[Δόχιμος. Δοχμαϊκός. Lectiones vitiosæ. V. Δοχμιακός.] D

Δοχμαλὸν, Hesychio χαμαίζηλον, ταπεινὸν, Humile. [Hac signif. χθαμαλὸν dicitur.]

Δοχμή, ἡ, Hesychio σπιθαμὴ, παλαιστὴ, Spithama, Palmus : itidemque Suidæ. Sed et Aristoph. schol. δοχμὴν esse dicit παλαιστὴν, Eq. [318] : Μεῖζον ἦν δοχμαῖν δυοῖν, Duobus palmis majus erat. Pollux quoque [2, 157] δοχμὴν et δακτυλοδόχμην vocari tradit τοὺς τέσσαρας δακτύλους συγκλεισθέντας, Quatuor digitos junctos et veluti conclusos s. coarctatos : h. e. Spatium illud et mensuram, quam quatuor digiti coarctati explent : idque et παλαιστὴν nominari, h. e. Palmum. Quod si verum est, ut est, diversa hæc mensura est a spithama. Atque adeo et Eust. cum Paus. δοχμὴν esse ait τὸν παλαιστὴν, ἤγουν τὸ τετραδάκτυλον τῆς χειρός : derivari autem παρὰ τὸ δέχεσθαι, et paroxytonως etiam efferri : ut et Etym. [M. p. 285, 18] esse dicit τὸ δεκτικὸν μέρος τῆς χειρός. [Eustath. p. 1291, 43 : Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς δοχμῆς ἢ δόχμης βαρυτόνως γίνεται τὸ δόχμιον, περὶ ἧς Αἴλιος Διονύσιός φησιν οὕτω· δόχμη τὸ τετραδά-A κτυλον. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς (Aristophanes) ἐν τῷ, Οὗτοι δ' ἀφεστήκασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά. Ἐν μέντοι, φησί, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ κατὰ τὸ λόχμη λόγχη ὄχθη ὄγχνη. Ἕτερος δέ τις λέγει καὶ αὐτὸς ὅτι δόχμη ὡς ὄχθη καὶ στάθμη κατὰ Τρύφωνα, εἰ καὶ Ἀρίσταρχος ὀξύνειν ἀξιοῖ. Παυσανίας δὲ, εἰπὼν καὶ αὐτὸς ὅτι δόχμη τὸ τετραδάκτυλον, ἐπάγει, Κύπριοι δὲ τὴν παλαιστήν. Ἴσως δὲ, φησί, διὰ τὸ πλαγιάζειν τῇ χειρὶ ἐν τῷ μετρεῖν· δόχμιον γὰρ τὸ πλάγιον. Ὥστε οὗτος προϋπάρχειν βούλεται τῆς δόχμης τὸ δόχμιον. Δόχμη et δόχμης scriptum in Etym. M. p. 647, 27 et 31, et apud Phot. Lex. p. 531, 5 : Τὴν δὲ σπιθαμὴν τινὲς καὶ δόχμην καλοῦσιν· οὕτως Κρατῖνος.]

[Δοχμιάζω, Obliquor. Georg. Pachym. Andron. p. 378, A : Παρ' ἑκάτερα γὰρ ἑνὸς ἵππου δύο πεζοὶ ἐδοχμίαζον. Ib. p. 382, C. G. Dindorf.]

[Δοχμιακός, ή, όν.] Δόχιμος, Dochimus, pes in quinque syllabas excurrens, ut est ap. Quintil. 9, 4, [99]. Sed mendosa est ea scriptura, et reponendum B Δόχμιος. [Alia et vitiosæ et rectæ scripturæ exx. v. ap. Santen. ad Terent. Maur. p. 132.] Unde Δοχμαϊκὸν μέτρον dicitur Metrum dochmio pede constans [⏑–́–⏑–́]. Hephæstio [p. 55] : Πενθημιμερὲς μὲν, τὸ καλούμενον δοχμαϊκόν· ut, Κλύειν μαίετε Τὸ ἐγχώριον. Scholiastes tamen Hephæst. [p. 161] epitritum primum nominari δόχμιον ait, constantem una brevi et tribus longis. [De hoc genere dochmii v. Santen. l. c. p. 128. Aristid. Quint. p. 39 : Δόχμιοι δὲ ἐκαλοῦντο διὰ τὸ ποικίλον καὶ ἀνόμοιον καὶ μὴ κατ' εὐθὺ θεωρεῖσθαι τῆς ῥυθμοποιίας.] Etym. [M. p. 285, 25] δοχμαϊκὸν esse tradit speciem antispastici metri : esseque μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ut, Ἐγὼ δ' οὔτε σοι, ap. Eur. Phœn. [346.] Ac alios quidem rhythmos, iambum, dactylum, pæonem, epitritum, esse ὀρθοὺς, ut qui ἐν ἰσότητι κεῖνται : hunc vero non potuisse ὀρθὸν vocari : dictum igitur fuisse δοχμαϊκὸν, quia in eo τὸ τῆς ἀνισότητος μεῖζον κατὰ τὴν εὐθεῖαν κρίνεται. [In Etym. non δοχμαϊκὸν, quæ vitiosa forma est, sed δοχμιακὸς legitur, eademque forma Hephæstioni ex codd. est restituta, ubi v. Gaisford., C Meibom. ad Aristid. Quint. p. 265, et Santen. l. c. p. 132. Forma non usitata Δοχμικὸς ap. schol. Æsch. Sept. 129 : Ταῦτα δὲ δοχμικά ἐστι. Leges metri dochmiaci explicuit Seidlerus libro a. 1811 edito. G. Dind.]

[Δόχμιος. V. Δοχμός.]

[Δοχμόκορσος, ὁ, ἡ.] Δοχμόκορσοι Hesychio οἱ πλαγιοχαῖται, Qui coma sunt obliqua s. tortuosa, ad differentiam τῶν ἰθυτρίχων.

[Δοχμόλοφος, ὁ, ἡ, Obliquam cristam habens.] Δοχμολόφοι [scr. Δοχμόλοφοι], Hesychio οἱ ἐκ πλαγίου τοὺς λόφους ἔχοντες. [Æsch. Sept. 105 : Δοχμολόφων ἀνδρῶν· ubi schol. : Τῶν ἐπινευόντων τοὺς λόφους, ἤτοι τὰ κράνη αὐτά. Ἐν γὰρ τῇ κινήσει συμβαίνει πλαγιάζεσθαι τοὺς λόφους. Ἢ τῶν κορυθαιόλων. Καὶ Ὅμηρος ἔφη, κορυθαίολος Ἕκτωρ.]

Δοχμός, [ή, όν, et ὁ, ἡ,] et Δόχμιος, [ία, ιον, et ὁ, ἡ], Obliquus. [Hom. Il. M, 148 : Δοχμώ τ' ἀΐσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην. Hippocr. p. 665, 20 : Μῆτραι... δοχμοί. Erotian. p. 130 : Δογμή, πλάγιον. Fort. Δοχμοὶ, πλάγιοι. Theognost. p. 13, 27 : Δόγμος, πλάγιος.] He-D sych. enim δόχμια exp. πλάγια, λοξά : et Δοχμὸν, πλάγιον [πλάγιον πεδίον] : recte, ut e Nicandro patet, qui in Ther. [478] dicit : Φεῦγε δ' αἰεὶ σκολιήν τ' οὐκ ἰθεῖαν ἀτραπὸν ἴλλων, Δοχμὸς ἀνακρούων θηρὸς δρόμον· nam synonymως ibi ponit δοχμὸς et σκολιὸς, et mox καμπτὸς ac πολύστρεπτος : opp. his ἰθὺς, Rectus. Sic Theocr. [22, 120] : Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς. [Oppian. Hal. 2, 353 : Δοχμὸς ὑποστάς.] Eur. [Alc. 1003], δοχμίαν κέλευθον dicit, et [578], Διὰ δοχμίων κλιτύων. [Rhes. 372 : Πέλταν δοχμίαν πεδαίρων.] Nonn. autem [Jo. c. 16, 96] δόχμιον ὀμφὴν, ut σκολιὴν, pro Perplexam et ambiguam : quo sensu et Apollinis responsa dicuntur λοξά. At de dochmio pede vide in Δόχιμος [Δοχμιακός]. Rursum Nicander δοχμὰ, et Hom. δόχμια, adv. ponunt pro Oblique. Ille, in Ther. [294] : Δοχμὰ ἐπισκάζων, pro πλάγιος πορευόμενος. Hic, Il. Ψ, [116] : Πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον· nisi malis, Per multa loca obliqua, Per multas vias obliquas. [Eur. Or. 1258 : Δόχμιά νυν κόρας διάφερ' ὀμμάτων. Schol. : Τὰ πλάγια τῶν οἴκων ἐπιτήρει. Et sing.

numero in versibus Æschylo male tributis ap. Theophil. Ad Autol. p. 256 et Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 118 : Ἑξῆς δ' ὁπηδεῖ δόχμιον, ἀλλοθ' ὕστερον.] Porro Etym. [M. p. 285, 15] δοχμὸς derivat παρὰ τὸ δέχεσθαι, ut sit ὁ εὐχώρητος καὶ ὃν ἔστιν εὐχερῶς δέξασθαι ἐν ταῖς εἰσόδοις.

Δοχμόω, Obliquo, Incurvo. Nonn. [Jo. c. 19, 12, ubi γούνατα] : Αὐχένα δοχμώσαντες, et, Αὐχένα δοχμώσαντο. Hesiod. Scut. [388], de apro : Θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα Δοχμωθείς, Sese obliquans s. incurvans. [Hom. H. in Merc. 146 : Ἑρμῆς δοχμωθεὶς μεγάροιο διὰ κλήιθρον ἔδυνεν. Nonn. Dion. 42, 182 : Ὀξὺ κέρας δόχμωσεν· 17, 348 : Γλωχῖνες ἐδοχμώθησαν ἀκόντων· 44, 108 : Ἐπίκυρτον ἑὴν δοχμώσατο δειρήν.]

Δοχὸς, ὁ, ἡ, Capax. Theophr. C. Pl. 2, 6 : Γῆ δοχὸς οὖσα καὶ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ ὑγροῦ. [|| Δοχὸς, ὁ, Receptaculum.] Hesych. δοχοὺς exp. δοχεῖα, λουτῆρας.

Δράϐη, ἡ, Draba, herba, de qua Diosc. 2, 187. Gorr. tradit ab aliis vocari Orientale nasturtium, ab aliis Nasturtium Babylonium : semen autem ejus, piperis vicem supplere. Plin. [27, 9] Dryophonon vocat.

[Δραϐῆσκος, ἡ, Drabescus, Θράκης χωρίον. Θουκυδίδης α' (100 : Ἐν Δραϐήσκῳ τῇ Ἠδωνικῇ, et 4, 102 : Ἐν Δραϐήσκῳ, ubi libri plures δραϐησκῷ). Τὸ δ' ἐθνικὸν Δραϐήσκιος, Steph. Byz. Δράϐησκος Geogr. Vat. Ms. ap. Holsten., Diodor. 12, 68. Δράϐισκος ap. Strabon. epit. 7, p. 331. Δραϐίσκου ap. Appian. Civ. 4, 105.]

[Δράγγαι, οἱ, Drangæ, ἔθνος Περσικῆς. Στράϐων ιε' (p. 721, 723, 724). Τὸ θηλυκὸν Δραγγηλίς, ἡ χώρα Δραγγηνή, ὡς ἔθος· Σωφηνὴ γὰρ καὶ Αραξηνή, Steph. Byz. Nam sic scripturam vulgatam Δραγγανή, ὡς ἔθος· Σωφηνοὶ γ. κ. Ἀραξηνοὶ correxit L. Dindorf. ad Diodor. vol. 4, p. 277 ed. min. Nomen regionis Δραγγιανὴ est ap. Strabon. 11, p. 516; 15, p. 723, Marcianum Heracleotam. Δραγγηνὴ ap. Diodor. 17, 79 (ubi libri duo δραγγήνης, ceteri δραγγινῆς) et 105 (ubi vulgatum Δραγγίνην emendavit L. Dindorf.). Δραγγὴ ap. Strabon. 11, p. 514.]

[Δράγδην, Prehendendo. Quint. Sm. 13, 91 : Χειρὶ δράγδην ἔγκατ' ἔχοντες. Loco Plutarchi s. v. Ῥάγδην afferendo restituit Wyttenb.]

[Δραγκάζω. V. Δρασκάζω.]

[Δραγκαλακτᾶν, βριμοῦσθαι, Fremere, gl. obscura Hesychii.]

Δράγμα, τὸ, Manipulus. Hom. Il. Λ, [69] : Τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει. [Σ, 552; Nicand. Ther. 667 : Δράγμα χερὸς πλήσας.] Theocr. [10, 44] : Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα. Xen. Hell. 7, [2, 8] : Προσφοροῦντες τῶν δραγμάτων, ἃ ἔτυχεν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως τεθερισμένα. Athen. 14, [p. 618, D] : Τὰ δὲ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσηγόρευον ἀμάλας. [Hesych. : Δράγμα, ὅσον περιλαμβάνει τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ ὁ θερίζων. Δράγματα, δέσμαι· καὶ ὅπερ ἡ χεὶρ δράξηται. Sim. Etym. M. p. 285, 49.] || Abusive pro Ipsa segete accipi videtur in Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 365] : Μηδὲ χαλάζῃ Ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος ὀρνυμένου, Segetis surgentis. || Δράγματα Suidæ sunt etiam ἀπαρχαί, Primitiæ frugum s. fructuum, quæ decerpuntur; ut πρῶτα δράγματα φυταλιῆς, Epigr. [Leonid. Tar. in Anth. Pal. 6, 44. Levit. 23, 13 : Οἴσετε τὰ δράγματα ἀπαρχὴν τοῦ θερισμοῦ.] || Δράγματα, Hesychio συνθήματα. [Codex δράγματα, contra literarum seriem. Est i. q. δράσματα, quod Hesych. explicat per πανουργήματα. G. D. ||] Idem δράγμα [codex δράγμα] esse dicit τὸν τῆς σταφυλῆς βότρυν καὶ τὰς φοινικίνας βαλάνους.

Δραγμάναις, Hesych. exp. Cavitatibus in cerebro. [Codex Δραγμᾶναι, αἱ ἐν ταῖς τοῦ ἐγκεφάλου κοιλότησι. Excidit vocabulum cujus articulus superest αἱ. Sensum pervertit Musuri interpolatio δραγμάναις ταῖς ἐντὸς τοῦ ... G. Dindorf.]

[Δραγματεύω. V. Δραγμεύω.]

Δραγματολόγος, ὁ, ἡ, Qui manipulos colligit. [Hesych. : Δρ., ὁ τὰ δράγματα συνάγων.]

[Δραγματοφόρος, ὁ, Qui manipulos portat. Æsop. Fab. 379. Cramer.]

[Δραγμεύω.] Δραγματεύω, seu Δραγμεύω, Manipulos colligo. Hom. Il. Σ, [555] : Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθε Παῖδες δραγμεύοντες [cod. Mori δραγματεύοντες, qua forma utitur Eustath. ad h. l. p. 1162, 17] ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, Ἀσπερχὲς πάρεχον.

Δραγμή, ἡ, Etymologico [M. p. 285, 32] πλῆθος τῶν κερμάτων ἢ τῶν ὀϐολῶν. [Manipulus, Gl. || I. q. δραχμή, quod v.]

[Δραγμίς, ίδος, ἡ, Pugillus, quantum tribus digitis comprehenditur. Hippocr. p. 623, 7 : Λιϐανωτοῦ δραγμίδας τρεῖς· 551, 42 : Ἑψήσας μαράθρου ῥίζας λεπτάς, πλῆθος ὁκόσον τρισὶ δακτύλοισι περιλαϐεῖν τὴν δραγμίδα ἐμϐάλλειν. Quibus in verbis τῆς δραγμίδος expositio quædam contineri videtur, ut p. 481, 8 : Ὀριγάνου δραγμίδα ὅσην τοῖσι (scr. τρισί. G. D.) δακτύλοισι περιλαϐεῖν. Scribitur etiam interdum (vitiose) δραχμὶς per χ, ut p. 570, 55 : Τῆς ἀγχούσης τὰ φύλλα δύο δραχμίδας· 584, 15 : Σταφίδος ἀγρίης ὅσον δύο δραχμίδας· 561, 22 : Ἁλὸς δραχμίδα τρίψας. Foes.]

[Δραγμός, ὁ, Prehensio. Eurip. Cycl. 169 : Μαστοῦ δραγμός. Quint. Sm. 1, 350 : Οἱ δὲ κόνιν δραγμοῖσι δεδραγμένοι ἀσπαίρεσκον.]

[Δραγμός, Dragmus, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Δράγμιος, ἢ Δραγμίτης, ὅπερ ἄμεινον, Steph. Byz.]

[Δραθάνω fingit Eustath. p. 68, 32. Δραθεῖν aoristus verbi δαρθάνω, quod v. Ubi hæc addenda HSt. verba :] Δραθεῖν etiam dicitur pro δαρθεῖν, Dormire, tali metath., qualis est in κραδία pro καρδία. Hom. [Od. Υ, 142] : Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν Ἔδραθεν ἐν προδόμῳ.

Δραίνω, ανῶ, i. q. δράω, Facio. Hom. Il. K, [96] : Ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, i. e. δρᾷς, δύνασαι δρᾶν, Eust., ap. quem de hoc voc. plura. [Hesych. : Δραίνει, ποιεῖ, δύναται, ἰσχύει, κυλίει, γυμνάζει. Δραίνεις, δραστικῶς ἔχεις. Etym. M. p. 286, 27 : Δρᾶναι, οἶμαι ἀπὸ τοῦ δρῆμι ἔδρην, τὸ ἀπαρέμφατον δρᾶναι. Κάλλιον οὖν ἀπὸ τοῦ δραίνω δρανῶ ἔδρανα δρᾶναι. Ἔστιν Ἰλιάδος K. Καὶ δράνειν (scr. δραίνειν), ἰσχύειν, δύνασθαι, ἐνεργεῖν.]

[Δραιόν, μακρόν, πυλεόν, gl. corrupta Hesychii. Δαρόν, μακρόν, παλαιὸν Hemst. et Alb.]

[Δραιώμη, ὠφέλεια, gl. corrupta Hesychii, inter Δραίνεις et Δραιὸν collocata, fort. ex χραίσμη depravata. G. Dindorf.]

Δράκαινα, ἡ, Dracæna, ut λέων λέαινα, Λάκων Λάκαινα. [Hom. H. Apoll. 300 : Δράκαιναν κτεῖνεν. Æsch. Eum. 128 : Δεινῆς δρακαίνης (Furiæ). Eur. Bacch. 1355 : Δρακαίνης φύσιν ἔχουσαν· ad quem l. respicit Antiattic. p. 90, 30. Iph. T. 286 : Οὐχ ὁρᾷς Ἅιδου δράκαιναν; Lycophro 674 : Θηρόπλαστον δρ. 1114 : Δρ. διψάς. || Dracæna piscis ap. Epiphan. vol. 1, p. 162, C; 275, D. || Flagellum. Hesych. : Δράκαιναν, τὴν μάστιγα, τὴν ὑστριχίδα ὁ Ἀριστοφάνης.]

[Δρακαινίς, ίδος, ἡ.] Δρακαινίδες, Dracunculi, pisces, qui similes sunt Graculo pisci, VV. LL. ex Hermol. [Ephipp. ap. Athen. 7, p. 322, E.]

[Δράκανον, τὸ, Dracanum, promontorium Icariæ. Theocr. 26, 33 : Δρακάνῳ νιφόεντι. Poeta ap. Diodor. 3, 65 : Δρακάνῳ. Hesych. : Δρακάνιον, ὄρος Καρίας, ubi recte corrigitur Δράκανον, ὄρος Ἰκαρίας. Δράκονον ap. Steph. Byz. : Δράκονον, ὄρος νήσου τῆς Ἰκαρίας λεγομένης καὶ πόλις. Στράϐων ιδ'. Τὸ ἐθνικὸν Δρακόνιος, ὡς Μυκόνιος, καὶ Δρακονεύς. Et sic Nonnus Dion. 9, 16 : Ἔσω Δρακόνοιο. Apud Strabon. nunc per α scribitur 14, p. 639 : Δράκανον πολισμάτιον ὁμώνυμον τῇ ἄκρᾳ. Δρέπανον p. 637. Δράκανος, ἡ, ap. Euphorion. Anth. Pal. 7, 651 : Αἰπεινῆς Δρακάνοιο. G. Dind.]

[Δράκανος, ὁ.] Δράκανον dictum fuisse a quibusdam τὸ ἐρυθρόδανον, Gorr. refert e Diosc. [3, 160.]

[Δράκαυλος, ἡ, Quæ draconem habitare facit. Etym. M. p. 287, 14 : Δράκαυλος, Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς, ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν· ἢ (ὅτι) συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ· ἢ (ὅτι) συναυλίζεται μία τῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ. Ap. Suidam masc. τῷ θεῷ, minus recte, nisi quis Draconem deum intelligere velit. Sylb. Τῇ θεῷ Suidæ codex optimus. Ex Etym. M. et Suida redintegranda Hesychii gl. Δράκαυλος.]

[Δρακεῖν. Δρακείς. V. Δέρκω.]

[Δράκης, ὁ, Draces, n. pr. virile, cujus vocat. Δράκης ap. Aristoph. Lys. 254 et Eccl. 293. || Alius ap. Ælian. Epist. fol. ψ, vi verso ed. Ald. G. Dind.]

[Δρακιά, φύλλα. Σικελοί, Hesychii gl. corrupta inter Δραστικός et Δραστιουργοί posita. Aliquid similitudinis habet vox Sicula Δράξων.]

[Δρακίζω. Δρακίζει, Scurratur, Gl.]

[Δράκιον, Pugillus, Gl.]

[Δράκιος, ὁ, Dracius, dux Epeorum, ap. Hom. Il. N, 692.]

[Δρακιστήρ, Scurrator, Scurra, Gl.]

[Δρακιστής, Scurra, Gl.]

[Δρακονθόμιλος, ὁ, ἡ, Draconibus frequens. Æsch. Suppl. 267 : Δρακονθόμιλον δυσμενῆ ξυνοικίαν, ex emend. Bothii. Libri δράκονθ' ὅμιλον.]

[Δρακόντειον. V. Δρακόντιον.]

Δρακόντειος, [ὁ, ἡ], Anguinus. [Eur. Phœn. 1325: Κρημνῶν ἐκ δρακοντείων. Schol. : Δεῖ νοεῖν ἔσω τῶν τειχέων τὸν σηκὸν τοῦ δράκοντος εἶναι. Meleager in Anth. Pal. 12, 257 : Δρακοντείοις ἴσα νώτοις. Epigr. Anth. Plan. 4, 90 : Δρακοντείους σπείρας. Δρακοντίων ὀδόντων Eunap. p. 480. Scrib. δρακοντείων.]

[Δρακόντειος, ὁ, ἡ, Draconteus. V. Δράκων.]

[Δρακοντιάδης, ὁ, Dracontiades. Matro ap. Athen. 4, p. 136, B : Μύραινα ... εἰς λέχος ἠνίχ' ἔβαινε Δρακοντιάδῃ μεγαθύμῳ. Respicitur fabula de murænarum cum serpentibus congressu; de quo 7, p. 312, E. Schweigh.]

[Δρακοντιαῖος, αία, αῖον, Anguinus. Jo. Chrysost. Seager. Vita Steph. jun. in Anal. Benedict. p. 474 : Δρακοντιαία ἐπίκλησις. Ib. p. 496 : Δρακοντιαῖον συριαὶς (l. συρίσας) μέγα εἶπεν. G. Dind. Pseudochrys. t. 7, p. 416, 26 : Τῶν δρακοντιαίων συριγμάτων· et p. 259, 8, de Eva : Δρακ. συρ. ἀγαπήτρια. Hase.]

[Δρακοντιάς, άδος, ἡ. Δρακοντιάδας πελειάδας, columbarum genus aliunde non cognitum, memorat Nicander ap. Athen. 9, p. 395, C : Καί τε σύ γε θρέψαιο Δρακοντιάδας διτοκεύσας ἢ Σικελὰς μεγάροιο πελειάδας.]

Δρακοντίας, ὁ, Anguinus. [Chœrobosc. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 192, 14 (et Etym. M. p. 271, 3) : Ἀπὸ τῆς δράκοντος γενικῆς γίνεται δρακοντίας. Male δρακοντιὰς scriptum Etym. M. p. 101, 48. Δρακοντίας inter nomina in ας ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 34, 11. G. D.] Δρακοντίας πυρὸς, Theophr. H. P. 3, 26 [21, 2], Triticum, quod Dracontias dicitur. [Plin. H. N. 18, 7, 12.] Δρακοντίας σίκυος [σικυὸς] ap. Athen. [3, p. 74, B] dictus, ut Marcell. ap. Diosc. suspicatur, a dracunculi forma : quum et Hippocr. scribat, si in fistulam demittatur cucumeris flos, mira longitudine quasi anguina specie provenire. Et δρακοντίας λίθος, Draconites Plinio [37, 10, 57 : *Dracontites* (nam sic alii libri) *sive dracontia. Dracontias* ap. Solin. c. 43], gemma, quæ fit e cerebro draconum. De qua plura ap. eum ibid. [Et ap. Tzetz. Hist. 7, 656 : Λίθοι τινὲς εὑρίσκονται (in Libya) τὴν κλῆσιν δρακοντίαι. || Δρακοντίας lectio vitiosa ap. Plut. Mor. p. 494, F : Κυνέας καὶ δρακοντίας· ubi Mezir. corrigit κύνας καὶ δράκοντας.]

[Δρακοντίδης, ὁ, Dracontides, n. pr. ap. Aristoph. Vesp. 157, ubi schol. : Πονηρὸς οὗτος καὶ πλείσταις καταδίκαις ἐνεχόμενος, ὡς Πλάτων Σοφισταῖς. Καλλίστρατος δὲ ἕνα τῶν λ' φησὶν, εἰ μὴ ὁμώνυμος. Ἔστι γὰρ οὗτος ὁ τὸ περὶ τῶν λ' ψήφισμα περὶ ὀλιγαρχίας γράψας, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Πολιτείαις. Idem vel alius ap. Plut. V. Pericl. c. 32. Duo alii ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 461, 463. || Cognomen comicum Cecropis ap. Aristoph. Vesp. 438 : Ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη. De quo Hesych. : Δρακοντίδης· τὸν Κέκροπα Ἀριστοφάνης, ἐπειδὴ τὰ κάτω δράκοντος εἶχε.]

[Δρακοντικός, ή, όν, i. q. seq., si mendo caret ed. Gretс. Epist. Pamph. p. 24, 14 : Αὕτη γὰρ δρακοντικὴ καὶ ἰοβόλων αἱρέσεων φωνή. Hase.]

[Δρακόντινος, η, ον, Anguinus. Schol. Eurip. Med. 1316 : Ὀχουμένη δρακοντίνοις ἅρμασι. Boisson.]

Δρακόντιον, τὸ, herba est, magnæ cum Aro litis, ut scribit Plin. 24, 16, ita ut ipse dubitet an sit ea herba, quæ Dracunculus Lat. dicitur, cui nom. esse scribit a radice subrutila et draconis convoluti modo. Apuleius et Marcell. Empir. Herbam Proserpinalem appellant : officinæ Serpentariam et Colubrariam. Cujus caulem Gorr. scribit versicoloribus anguis maculis variegari, purpureis etiam intercursantibus lituris, ita ut plane serpentis habitum coloremque referre videatur : fructumque ejus, postquam maturuit, tanquam linguam concavo foliorum sinu, ceu rictu quodam serpentis, exeri, et quasi spectabili hiantis draconis forma mediis e faucibus emicare. [V. Theophr. H. Pl. 7, 12, 2; 9, 20, 3, et Schneider. vol. 3, p. 622; Athen. 9, p. 371, D; Diosc. 2, 196, et conf. v. Ἄρον. Hippocr. p. 532, 33; 683, 31, et de viribus medicis hujus herbæ Galen. vol. 13, p. 169, Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 273. Δρακόντειον scribitur ap. Strabon. 17, p. 826. Δρακοντείας βοτάνης Geopon. 13, 8, p. 946. || Δρακόντια, Ficorum species, ap. Athen. 3, p. 78, A. G. D.] || Vitis nom. Colum. [3, 2 : « Præcoquem vitem nobis ante hoc tempus incognitam Græcia consuetudine dracontion vocitari comperimus ».] || Morbi genus Æthiopiæ et Indiæ familiare, maxime pueris, Aetio [14, 85] teste, qui e Leonida tradit dracunculum hunc lumbricis latis non absimilem esse, moverique sub cute sine molestia : at temporis progressu circa ipsius dracunculi extremitatem suppurationem fieri, cuteque aperta cum caput exerere. Ægineta e Sorano refert, non animal esse, sed nervosam quandam substantiam quæ opinionem motus præbeat : sicut et auctor Introductionis s. Medici, malum cutis esse tradit, varici simile, magnumque dolorem, dum paululum prominens movetur, concitans. [Describunt hunc morbum Plut. Mor. p. 733, B, ex Agatharchide, Paulus Æg. 4, 58, et similes morbos Galen. vol. 2, p. 397; 7, p. 510, scriptor Defin. med. vol. 2, p. 276, et Pollux 4, 205.] Vide plura ap. Gorr. [|| Piscis quidam. Hippocr. p. 543, 39 : Ἰχθύων δὲ σκορπίῳ, ἢ δρακοντίῳ, ἢ κόκκυγι. Weigel. Δρακόντιον, ὁ μικρὸς δράκων, incertum quo significatu, annotavit Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 123, 3. Φολιδωτὰ δρακόντια, ἀσπίδας, βασιλίσκους, Dracunculos, Ignat. in Cotel. Patr. vol. 2, p. 106. Aliam signif. notabimus s. v. Δράκων. G. Dindorf.]

[Δρακόντιος, ὁ, Dracontius, Spartiata, ap. Xenoph. Anab. 4, 8, 25; 6, 4, 30. || Alii apud Nilum Epist. 1, 314; 2, 94; 3, 36. G. Dind.]

[Δρακόντιος βοτάνη, Fel terræ, Gl. V. Δρακόντιον.]

[Δρακοντίς, ίδος, ἡ, avis quædam ap. Anton. Lib. c. 9, p. 64. || Δρακοντίδες, Venæ a corde nascentes. Rufus De part. hom. p. 42 : Ἱπποκράτης δὲ τὰς ἀπὸ καρδίας εὐθὺς (φλέβας) δρακοντίδας ὀνομάζει. Weigel. Similiter Psellus in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 239.]

[Δρακοντίτης. V. Δρακοντίας.]

[Δρακοντόβοτος, ὁ, ἡ, Dracones alens. Δίρκη δρ. ap. Nonn. Dion. 4, 356; 46, 142. Et 44, 116 : Παρ' Ἰλλυρικοῖο δρακοντοβότου στόμα πόντου. Kall.]

Δρακοντογενής, ὁ, ἡ, Draconigena, Anguigena, Serpentigena, epith. Thebanorum. [Schol. Soph. Antig. 126.]

[Δρακοντογνώμων, ὁ, ἡ, Qui mente viperina est. Constant. Man. Amat. 8, 36 : Ψυχῆς δρακοντογνώμονος οὐκ οἶδε φαρμακείας. Boisson.]

[Δρακοντοέθειρα, ἡ, Anguicoma. Orph. Lith. 536 : Γοργόνα ... δρακοντοέθειραν.]

[Δρακοντοειδής, ὁ, ἡ, Serpentis speciem habens. Δρακοντοειδῆ συρίγματα Epiphan. vol. 1, p. 149, C. Δρ. Σατὰν vol. 1, p. 231, A; vol. 2, p. 143, C. Tzetz. ad Lycophr. 1034 : Ὄφις δρ. || Adverb. Δρακοντοειδῶς ex Strab. 9, p. 424 indicat Scottus : Ὡς δι' ὅλης ῥέοι τῆς Φωκίδος (ὁ Κηφισὸς) σκολιῶς καὶ δρ., ubi Flexuose significat, ut apud Epiphan. vol. 1, p. 15, A : Τὸ δὲ πνεῦμα δρ. περὶ τὸ ᾠὸν ὡς στέφανον ἢ ὡς ζώνην περισφίγγειν· qui paullo post eodem sensu adjectivum posuit : Ἀπὸ τοῦ δρακοντοειδοῦς πνεύματος. G. Dind.]

[Δρακοντοκέφαλος, ὁ, ἡ, Draconis caput habens. Suid. v. Ἑκάτην : Δρακοντοκέφαλοι ἄνθρωποι. Boisson.]

[Δρακοντόκομος, ὁ, ἡ, Anguicomus. Nonn. Dion. 1, 18 : Δρακοντοκόμων φῦλα Γιγάντων· 35, 221 : Δρακοντοκόμοιο διὰ ξίφος· 47, 552 : Δρακοντοκόμοιο Μεδούσης. Planud. Ovid. Met. 4, 698; 6, 662 cit. Boisson.]

[Δρακοντοκτονία, ἡ, Draconis interfectio. Schol. Pind. Argum. Pyth. p. 485 Heyn. (p. 298 Bœckh.) : Καθαρθεὶς δ' ὁ Ἀπόλλων τὸν τῆς δρακοντοκτονίας φόνον ἐν Κρήτῃ παρὰ Χρυσοθέμιδι. Boiss.]

Δρακοντολέτης, ὁ, Draconis interfector, epith. Apollinis Πυθοκτόνου. [Epigr. Anth. Pal. 9, 525, 5.]

[Δρακοντόμαλλος, ὁ, ἡ, Anguicomus. Æschyl. Prom. 799 : Δρακοντόμαλλοι Γοργόνες.]

Δρακοντόμιμος, ὁ, ἡ, Dracones imitans. Sopater ap. Athen. [6, p. 230, F] : Ἀλλ' ἀμφὶ δείπνοις ὀξίδ' ἀργυρᾶν ἔχει δρακοντομίμοις ὀργάνων τορεύμασι.

[Δρακοντόμορφος, ὁ, ἡ, Draconiformis. Lycophro 1042 : Ἑρπετῶν δρακοντομόρφων. Scott. Jo. monach. in Anecd. meis vol. 4, p. 342 : Ὄφεων παντοδαπὰ καὶ δρακοντόμορφα γένη. Boisson.]

[Δρακοντονήσιος. Δρακοντονησίτης. V. Δράκοντος νῆσος.]

Δρακοντόπους, οδος, Draconis pedes habens, Anguipes. [Greg. Naz. p. 141, B ed. Ben. Boiss. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 98, 16. Etym. M. p. 371, 46 : Ἄνθρωπος δρακοντόπους. Homil. Clem. p. 684, aliique scriptores ecclesiastici. Tzetz. ad Lycophr. 63 : Δρακοντόποδας ... Γίγαντας, in codd. quibusdam in δρακοντόπαιδας corruptum.]

[Δρακοντοτριχέω, Anguicomus sum. Tzetz. Hist. 5, 720 : Γοργόνες ... πτερωταὶ καὶ δρακοντοτριχοῦσαι.]

[Δράκοντος (νῆσος addendum)· νῆσος Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. Ὁ νησιώτης Δρακοντονήσιος ἢ Δρακοντονησίτης, Steph. Byz.]

[Δρακοντοφολίδας lectio vitiosa apud Eudoc. Violar. p. 288 et Tzetz. ad Lycophr. 838, p. 825. Recte δράκοντος φολίδας ap. Eudoc. p. 105.]

[Δρακοντοφόνος, ὁ, ἡ, Dracones occidens. Orph. Lith. 156 : Δρακοντοφόνῳ χύνι.]

[Δρακοντοφόντης, ὁ, Serpentis occisor. Philes 6, 1, p. 236 ed. Wernsd.]

[Δρακοντοφόρος, ὁ, Draconarius, Gl. Planud. Ovid. Metam. 4, 740 : Τῇ δρακοντοφόρῳ κεφαλῇ. Boisson. Conf. seq.]

[Δρακοντόφρουρος, ὁ, ἡ, Ab dracone custoditus. Lycophr. 1311 : Νάκην, δρακοντοφρούροις (δρακοντοφλόροις cod. Paris.; alius δρακοντοφόροις) ἐσκεπασμένην σκοπαῖς.]

Δρακοντώδης, ὁ, ἡ, Draconibus s. anguibus plenus. Eur. Or. [249] : Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι Τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας. Erinnyas intelligens, quas Orph. ὀφιοπλοκάμους cod. sensu vocat : sicut et Virg. de Tisiphone 6, [571] : ... torvosque sinistra Intentans angues; Culice [217] : Obvia Tisiphone serpentibus undique comta. [Plut. Mor. p. 551, E : Ἐκ χρηστοῦ βασιλέως ἄγριον καὶ δρακοντώδη γενόμενον τύραννον. Δρακοντώδη ψέλια, Armillæ serpentium formam habentes, Hesych. s. v. Ὄφεις. Quæ Photius Lex. p. 363, 26 ψέλια δρακοντωτὰ dicit.]

[Δρακοντώνυμος, ὁ, ἡ, Draconis nomen ferens. Vita Steph. jun. in Anal. Benedict. p. 505. G. D.]

[Δρακοντωτός, ἡ, όν. V. Δρακοντώδης.]

Δράκος, ap. Polluc. [2, 147] cum δράγμα et δρὰξ ponitur quidem, at non exponitur. Videtur tamen aut eandem cum δρὰξ, aut saltem affinem illi significationem habere. [Maccab. 3, 5, 2 : Δαψιλέσι δράκεσι λιβανωτοῦ· ex quo l., quem HSt. s. v. Δρὰξ posuit, apparet neutro genere dici δράκος. G. Dindorf.]

Δράκος, εος, τὸ, Oculus, Visus. Nicander Alex. [481] : Πᾶς δὲ παρὰ δρακέεσσι φανεὶς ἐχθαίρεται ἔλλοψ, i. e. ὄμμασι, ὀφθαλμοῖς.

[Δράκτης, Efficax, Gl. Δράστης Valckenar. ad Ammon. p. 80.]

[Δράκυλλος, ὁ, Dracyllus, n. pr. ap. Aristoph. Ach. 612.]

Δράκων, οντος, ὁ, Draco : quem dictum volunt παρὰ τὸ δέρκειν, quasi ὀξὺ βλέποντα, aut ὄψει καταπλήττοντα : unde et Γλαυκώπιδι Minervæ sacrum esse ferunt. Ad quas etymm. respexisse videtur Nicander Ther. [457] : Σπειρηθεὶς καὶ λοξὸν ὑπόδραξ ὄμμασι λεύσσων. Sic et Hom. Il. B, [309] : Δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, Σμερδαλέος, i. e. ὄψει καταπληκτικὸς, παρὰ τὸ μέρδω τὸ βλέπω, teste Eust. Et ap. Apoll. Rh. 4, [128] draco vellus aureum custodiens dicitur ὀξὺς ἀύπνοισιν ὄφις ὀφθαλμοῖσι. [Æsch. Choeph. 1047 : Δυοῖν δρακόντοιν· 1050 : Πυκνοῖς δράκουσιν. Soph. Tr. 12 et 834 : Αἰόλος δράκων. Eurip. Phœn. 938 : Γηγενὴς δράκων· El. 1256 : Δεινοῖς δράκουσι. Pind. Pyth. 4, 434 : Δράκοντος λαβροτατᾶν γενύων.] || Est et Monstrum marinum; sed tunc θαλάσσιος discriminis causa ei additur, ut et a Plin. [H. N. 9, 27, 43; 32, 11, 53] Marinus draco vocatur. [Δράκων ἰχθὺς, Draco, Gl. V. Aristot. H. A. 8, 13. Δράκοντες ἄλκιμοι dicuntur ab Epicharmo ap. Athen. 7, p. 287. B.] || Est etiam nom. propr. cujusdam legislatoris Atheniensis. [Aristot. Polit. 2 extr.] De quo hæc Demosth. in Epitaph. [p. 1398] ad ejus nomen alludentia : Ἤδεσαν Κεκροπίδαι τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγὸν, τὰ μὲν ὡς ἔστι δράκων, τὰ δ' ὡς ἔστιν ἄνθρωπος λεγόμενος· οὐκ ἄλλοθέν ποθεν ἢ τῷ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ προσομοιοῦν ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλκὴν δὲ δράκοντι. Unde Δρακόντειοι νόμοι, Draconis leges, ap. Athen. 13, [p. 569]. Item et nomen Musici, Platonis præceptoris, [et aliorum multorum, quorum aliquos enumerat Suidas. De genit. Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1199 : Οἱ Αἰολεῖς Δράκονος εἰρήκασι τὴν γενικὴν ἐπὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος.] || Est et Cohors Parthorum hujus nominis, VV. LL. Lucian. [De hist. conscr. c. 29] : Οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων· σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτ' αὐτοῖς. [De dracone, signo militari, exempla Græca collegit Bœckh. ad Soph. Antig. 126 in Actis Academiæ Boruss. a. 1828, p. 64. Δράκοντα σεσιδηρωμένον (thoracis) ex Posidippo com. ap. Athen. 9, p. 376, F, indicat Schweigh. De Romanis Themist. Or. 1, p. 2, A : Ὅπλων ἀμήχανα φράγματα καὶ δράκοντας λεπτῶν ὑφασμάτων· ubi vid. Petav. || Caduceus. Hesych. : Δράκοντα, τὸ κηρύκιον. Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ.] || Δράκοντες in VV. LL. e Polybio dicuntur quoque μάνικοι καὶ περίχειρα [Non legitur ap. Polybium], aliis βραχιονιστῆρες, Catellæ, Armillæ, Spintheres Festo, Brachialia Plinio, Murænulæ Hieronymo, Spathalia Tertulliano : a quo Dracontarium quoque inter capitis ornamenta recensetur. Lucian. [Amor. c. 41] : Τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι. [Armillas δρακοντώδεις commemoravi s. v. Δρακοντώδης. Catellam cruralem dicit Antip. Sidon. in Anth. Pal. 6, 206 : Τὸν εὐσπειρῆ δὲ δράκοντα χρύσειον ῥαδινῶν κόσμον ἐπισφυρίων· et Archias ib. 207 : Καλὸν σπείραμα περισφυρίοιο δράκοντος.] || Laquei quoque nom. ab Oribasio descripti, ad talum suo loco motum. [Oribas. p. 172 ed. Cocch. : Τὸ σφυρῷ βρόχος περιτιθέσθω ὁ καλούμενος δράκων ἢ τὸ σανδάλιον. L. D.] Dicuntur vero Eod. auctore et Dracones in machinamentis, qui in vicem manubrioli ductarii fabricantur. Gorr. [Δρακόντιον dicit Hero in Mathem. vet. p. 116, 117. G. D.] || Draconem Plin. [17, 23] Palmitem dicit emeritum pluribusque induratum annis. [ᾰ]

[Δράκων, οντος, ὁ, Draco, fluvius. Eustath. ad Dionys. 919 : Ἄλλοι δέ φασιν ὅτι ὁ Καῖσαρ Τιβέριος ἐκ Δράκοντος αὐτὸν Ὀρόντην μετωνόμασεν, ὃ σημαίνει Ῥωμαϊστὶ τὸν ἀνατολικόν (*Orientem*). Δράκοντα ποταμὸν memorat Anna Comn. 4, p. 97, A, de quo vid. Ducang. in append. ad Cinnamum p. 279. G. Dindorf.]

[Δράλαινα, Λάμυρα, Κῷοι, gl. corrupta Hesychii.]

[Δράμα, ἡ, Drama, oppidum Thraciæ. Nicet. Chon. Hist. p. 272, B, Cantacuzenus ll. plurimis, aliisque scriptores Byz.]

Δρᾶμα, τὸ, [Factum. Æschyl. Ag. 533 : Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον. Plato Theæt. p. 150, A : Τὸ μὲν τοίνυν τῶν μαιῶν τοσοῦτον, ἔλαττον δὲ τοῦ ἐμοῦ δράματος· ad quem l. Heindorf. : « Non vulgari signif. h. l. δρᾶμα adhibetur de Negotio s. Munere quo quis fungitur. Simili sed alio tamen modo p. 169, B : Σὺ δὲ κατ' Ἀνταῖόν τί μοι μᾶλλον δοκεῖς τὸ δρᾶμα δρᾶν· et Rep. 5, p. 451, C (quem l. HSt. infra affert). » ||] Fabula, ut Latini tragœdias et comœdias Fabulas appellant. [Hesych. : Δράματα, ποιήματα. [Δρᾶμα,] πρᾶξις ἢ λόγος περιέχων ὑπόθεσίν τινα. Aristot. Poet. c. 3 : Πράττοντας γὰρ μιμοῦνται καὶ δρῶντας ... ὅθεν καὶ δράματα καλεῖσθαί τινες αὐτά φασιν. Aristoph. Ran. 1021 : Δρᾶμα ποιήσας Ἄρεως μεστόν· 920 : Τὸ δρᾶμα δ' ἂν διῄει· 924 : Ἐπειδὴ ... τὸ δρᾶμα ἤδη μεσοίη· Ach. 470 : Φροῦδά μοι τὰ δράματα. Plato Symp. p. 222, D : Σατυρικὸν δρᾶμα τοῦτο. Antiattic. p. 89, 32 : Δρᾶμ' ἀκοῦσαι, ἀντὶ τοῦ δράματος ἀκοῦσαι. Ἀντιφάνης Βουσίριδι.] Lucian. De calumn. [c. 7] : Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος. Sæpe occurrit apud Athenæum, ubi variorum poetarum δράματα citantur. || Interdum generalius : eo sensu, quo Gall. dicitur, *Je vous conterai toute la farce.* [Polyb. 33, 16, 10 : Τὴν κατασκευὴν τοῦ δράματος ἐνενόουν καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἐβδελύττοντο προφανῶς.] Philostr. : Ὡς μηδὲ τοὺς γείτονας μηδὲ τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους ἀγνοῆσαι τὸ δρᾶμα.

Synes. in fine Epistolæ, in qua periculum in mari suum narrat : τοῦτό σοι τὸ δρᾶμα ἐκ τραγικοῦ κωμικὸν ὅ, τε δαίμων ἡμῖν ἀνήρμοσε, κἀγὼ τοῖς πρός σε γράμμασι, Res ad perniciem spectans evasit tandem in risum et lætitiam, Bud. Plato De rep. 5, p. 61 [451, C] : Τάχα δὲ ὀρθῶς οὕτως ἂν ἔχοι, μετὰ τὸ ἀνδρεῖον δρᾶμα διαπεράνθεν, τὸ γυναικεῖον αὖ διαπεραίνειν, Postquam ea, quæ ad viros pertinent, explicuerimus, Bud. [Plato Apol. p. 35, B : Τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα δράματα (familiam et amicos rei) εἰσάγοντος. Polyb. 24, 8, 12 : Τρίτον δ' ἡ τύχη δρᾶμα κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπεισήγαγε τὸ κατὰ τοὺς υἱούς. Theodoret. vol. 1, p. 425 : Τούτου χάριν ὁ προφήτης τὸ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πένητος συντέθεικε δρᾶμα· 430 : Ὑπέθετο γυναικὶ συνετῇ δρᾶμα διαπλάσας εἰς οἶκτον ἑλκύσαι τὸν βασιλέα δυνάμενον. Gregor. Naz. Epist. 18, p. 782, A : Εἰ δεῖ συντόμως εἰπεῖν, δρᾶμα γεγόναμεν οἵ ποτε νομισθέντες εὐδαίμονες. Quem l. cum aliis attulit Jacobs. ad Achill. Tat. p. 414 et 637.] Idem interpr. Actus, Facinus, in Gregor. : Πάλιν ἡ σκηνὴ τῆς ἀνελευθερίας, πάλιν τὸ δρᾶμα τῆς ἀσεβείας, Ecce alter actus impietatis, de Juliano loquens. Addit a Theodoret. H. E. sæpe pro Facinore poni in malam partem. [Vol. 3, p. 849 : Τὸ παμμίαρον ἐκεῖνο καὶ δυσσεβὲς κατεσκεύασαν δρᾶμα· 852 : Οὐκ ἀναμείνας τὴν ἀπὸ τῶν μαστίγων ἀνάγκην τὸ συντεθὲν ἐγύμνωσε δρᾶμα· vol. 4, p. 620 : Τὸ τῆς κλοπῆς δρᾶμα. Achill. Tat. 8, 9 : Τὸ γὰρ δρᾶμά σου ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἠκούσαμεν.]

Δρᾱμᾰτίζω et Διαδραματίζω, Ago fabulam, Bud. e Diog. L. [Διαδραματίζειν legitur ap. Diog. L. 3, 56. Verbi simplicis exemplum non vidimus.]

Δρᾱμᾰτικὸς, ἡ, ὸν, ut δρ. διήγημα, Aphthon., Narratio dramatica, i. e. Qualis est dramatum, sc. Tragœdiæ, Comœdiæ. [Aristot. Poet. c. 4 : Ὅμηρος ... μιμήσεις δραματικὰς ἐποίησεν.] In VV. LL. exp. Ficta narratio. Et δρ. μῦθος, ibid., Poetica fabula. [Aristot. Poet. c. 23 : Ὅτι δεῖ τοὺς μύθους καθάπερ ἐν ταῖς τραγῳδίαις συνιστάναι δραματικούς. Δραματικὴ ἀτοπία Dionys. A. R. 1, 84.] Item τὸ δραματικὸν, Opus, Poema, in quo solæ personæ agunt absque poetæ interlocutione. Affertur item e Diomede, δραματικὸν poema esse i. q. μιμητικόν. [|| Adverb. Δραματικῶς. Asterius p. 20, A : Δρ. ὁ λόγος τὴν νουθεσίαν ἐξέθετο. G. D. Eustath. p. 6, 11 : Ὁ δὲ ποιητὴς εἰ καὶ δρ. ἔγραψεν. Boisson. Basil. t. 1, p. 935, A : Ἐπιθαλάμιός ἐστιν ᾠδὴ δρ. πεπλεγμένη. Hase.]

[Δραμάτιον, τὸ, Fabella. Plut. V. Demosth. c. 4 : Δραμάτιον εἰς τοῦτον κωμῳδῶν αὐτὸν Ἀντιφάνης πεποίηκεν. G. Dindorf.]

Δρᾱμᾰτοποιέω, In modum dramatis conscribo, Bud. p. 816 ex Aristot. [Poet. c. 4 : Ὅμηρος ... οὐ ψόγον ἀλλὰ τὸ γελοῖον δραματοποιήσας.]

Δραματοποιΐα, ἡ, i. q. δραματουργία. [Philo vol. 2, p. 597, 29 : Ἡ κατὰ παντὸς τοῦ ἔθνους ἔμελλε σκηνοβατεῖσθαι δρ., ubi cod. Medic. δραματουργία. Schol. Dion. Chrys. vol. 2, p. 717 : Πλάττειν τοιαῦτα οἷα ἐν τραγῳδίαις ἡ δρ. ἐσκευώρηται. G. Dindorf.]

Δραματοποιὸς, ὁ, Dramatum scriptor, i. q. δραματουργός. Exp. et Actor fabularum, e Luciano. [At ap. Lucianum, ubi semel, ni fallor, occurrit hæc vox, est i. q. Scriptor dramatum. Philop. c. 13 : Τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ δραματοποιοῦ Ὄρνιθας ποιημάτια. Hase.]

Δραματουργέω, Opus dramaticum scribo. In Aristophanis Vita [p. xv, 22 Dind.] : Ἐκ τούτου τὴν ἀρχὴν λαβόμενοι Μένανδρος καὶ Φιλήμων ἐδραματούργησαν. In modum dramatis conscribo et compono, Athen. 1, [p. 1, F] : Δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθήναιος ζήλῳ Πλατωνικῷ. Alciphro in persona Menandri Ptolemæo regi rescribentis [Epist. 2, 3 prope fin.] : Δραματουργεῖν τι καινὸν ταῖς ἐτησίαις θυμέλαις δρᾶμα, Edere opus comicum quotannis. In VV. LL. e Gregorio affertur, Ἃ δραματουργεῖται καὶ πλέκεται θαυμασίως, tanquam act. signif., quum pass. sumi debeat : ut etiam Bud. exp. [Method. De resurrect. p. 321, D : Ἡ βραχύβιος αὕτη ζωὴ ἡ ἀπ' ἀνθρωπίνων χειρῶν δραματουργημένη. Routh. Hesych. : Δραματουργεῖν, πανουργεῖν, συντιθεῖν, πράττειν. Δραματουργηθέντων, πραχθέντων. Ἐδραματουργήθη, ἐπράχθη. Epiphan. vol. 1, p. 210, A : Αἰσχρὰς δέ τινας ὑπονοίας ἑαυτῷ προσπεριζόμενος δραματουργεῖ ὁ τάλας. Conf. ibid. p. 62, D; 70, D; 214, B; 223, D; 265, B. G. Dind.]

Δραματούργημα, τὸ, Opus dramatice scriptum, Opus dramaticum. [|| Fabula, Commentum. Hesych. : Δραματούργημα, σύνθημα· et, Σύνθεμα, σημεῖον ἀφορμῆς, δραματούργημα, σύμβλημα. Diodorus episc. Tarsi ap. Phot. Bibl. p. 221, 23 : Τὸ μὴ συνορᾶν αὐτοὺς τὸ ῥηθὲν κατὰ τῶν ἀνθρώπων δρ. Epiphan. vol. 1, p. 207, A : Ἐκ τοίνυν τῶν δύο λόγων τούτων ἢ τριῶν τὰ πάντα αὐτῶν εὐθὺς ἐλεγχθέντα καταλειφθήσεται δραματουργήματα. Anna Comn. 13. p. 388, B; Joseph. Genesius p. 39, C.]

Δραματουργία, ἡ, Dramatum scriptio. Bud. in Gregor. : Κατὰ τὴν Ἡσαΐου δραματουργίαν, vertit Opus dramatice scriptum, in quo personæ loquentes introducuntur. [Figurate Sopater ap. Stob. Floril. 46, 52 : Τῇ φαινομένῃ ταύτῃ τοῦ βίου δραματουργίᾳ. Epiphan. vol. 1, p. 70, D : Δραματουργεῖ δὲ ἡμῖν δραματουργίαν ὁ δεύτερος μιμολόγος ἐν τῷ περὶ σταυροῦ λόγῳ· 84, C : Ἡ τῆς μωρολογίας δρ. Conf. ib. p. 265, B; 275, B; 382, C; 386, A; 401, C. G. Dindorf.]

Δραματουργὸς, ὁ, Dramatum scriptor. [Just. M. Ad Græc. p. 39, C. Angl. || Commenti auctor. Vita Athanasii ap. Phot. Bibl. p. 480, 7 : Τὸν ἔλεγχον ἄφυκτον τοῦ πλάσματος οἱ δραματουργοὶ συνιδόντες. Sic cod. Venet. Vulgo ἄφυκτον τοῦ δράματος συνιδόντες. G. D. Joseph. B. Jud. 1, 26, 4 : Τὸν δὲ λυμεῶνα τῆς οἰκίας καὶ δραματουργὸν ὅλου τοῦ μύσους, Machinatorem. Hase.]

[Δραμεῖν. V. Τρέχω.]

[Δράμημα. V. Δρόμημα.]

[Δραμητέον, Currendum. Sext. Emp. Adv. math. 8, 271, p. 509.]

[Δράμιξ et Δράμις.] Δράμικες, sive Δράμιδες, Panes quidam sic dicti, teste Athen. 3, [p. 114, B : Δράμικες δὲ καὶ ἄραξις παρ' Ἀθαμᾶσιν ἄρτοι τινὲς οὕτω καλοῦνται. Καὶ οἱ γλωσσογράφοι δὲ ἄρτων ὀνόματα καταλέγουσι· Σέλευκος μὲν δράμιν ὑπὸ Μακεδόνων οὕτως καλούμενον ...]

[Δρᾱνὴς, ὁ, ἡ, Strenuus.] Δρανεῖς Hesychio δραστικοί [unde ἀδρανεῖς].

Δράνον, Hesychio est ἔργον, πρᾶξις, ἄγαλμα, κατασκεύασμα, ὄργανον, δύναμις. [Apud Hesych. Δρανὸς scribitur. Δρᾶνος, τὸ, Schneider.]

Δρὰξ, ακὸς, ὁ, Pugillus, i. e. Quantum pugno comprehendi potest [Glossa cod. Coislin. N. T. : Ἡ δρὰξ ὅσον δύναταί τις δράξασθαι τῇ χειρί. Ἔστι δὲ ξέστου τὸ τέταρτον. Quam Albert. attulit ad similem Hesychii gl. Porphyrius De abst. p. 63, 40, ab Hemst. cit. : Ἀλφίτων ὀλίγας δράκας], ut, Ἁλῶν δράκα εἰς ὄξους δριμέος ξέστην βαλόντα, Hippiatr. Chrysost. : Οὐκ εἰ πενέστερος τῆς δράκα ἀλεύρου μόνον κεκτημένης. Maccab. 3, [5, 2, de quo l. v. s. voc. Δράκος] : Δράκασι λιβανωτοῦ δαψιλέσι. [Cohel. 4, 6 : Πλήρωμα δρακὸς ἀναπαύσεως.] || Item παλάμη τῆς χειρὸς, Hesychio. [Gloss. Ms. in Pentateuch. : Δρακὸς, τῆς παλάμης τῆς χειρὸς τοῦ χωροῦντος. Cyrill. Lex. : Δρὰξ, τὸ πλάτος τῆς παλάμης. Schleusn.]

Δράζων [Arcad. p. 14, 17 : Τὰ εἰς ξων ... βαρύνονται ... τὸ μέντοι δραξῶν ὀξύνεται ὡς ἐπιθετικόν. Simile et significatione et accentu voc. est ap. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 38, 20 : Πρηξῶν πρηξόνος· οὕτως γὰρ τοὺς ἀγοραίους καλοῦσι Σικελοί. De quo conjecturam minus probabilem proposuit Lobeck. Aglaoph. p. 1326. G. D.] ab Hesych. dicitur esse ἐν Σικελίᾳ ἱερὸν, εἰς ὃ οἱ γεωργοὶ εὐχὰς [ἀπαρχὰς Bernh. Eratosth. p. 160] ἔπεμπον, indeque δράξωνας [δράξοντες ap. Hesych. legitur, in cod. δράσοντες scriptum] esse appellatos, h. e., ut Etym. [M. p. 286, 33] exp., τοὺς κατ' ἀγορὰν τῶν ἀλφίτων ἢ τοὺς ἄλλων τινῶν δραττομένους καὶ ἁρπάζοντας. || Δράξων signif. etiam πορνοβοσκὸν, ut ap. Diogenem [Diogenianum] idem Etym. se reperisse annotat. [Etym. verba sunt : Δράξων ἡ λεγομένη Σικελική· σημαίνει δὲ τοὺς κατ' ... ἁρπάζοντας· οὕτως Ἐρατοσθένης καπήλους καλεῖ· παρὰ οὖν τὸ δράττεσθαι· de quibus Lobeck. Aglaoph. p. 1031 seq. : « Plutarchus, quem jam Erasmus attigit in Adag. p. 80, Ἁρπαγὰ Κοτυττίοις· Κοτυττὶς ἑορτή τίς ἐστι Σικελικὴ, ἐν ᾗ περί τινας κλάδους ἐξάπτοντες πόπανα καὶ ἀκρόδρυα ἐπέτρεπον ἁρπάζειν· quem l. benigne illustrat Cyrillus Hieros. Catech. Myst. 1, 4, p. 281 ed. Milles. : Τὰ ἐν εἰδωλικαῖς πανηγύρεσι κρεμώμενα ἔσθ' ὅτε κρέα ἢ ἄρτοι ἢ ἄλλα τοιαῦτα, etc. Hujus autem moris ad nostra usque secula propagati vestigium mihi cernere videor in Etymologici loco implicatissimo. ... Primam hujus adnotationis

partem manifestum est spectare ad illud solemne Siculum, quo iresionæ in pompa circumductæ, ut videtur, missilium instar popello ad diripiendum proponebantur. De hoc loquitur etiam Hesychius: Δράξων· ἐν Σικελίᾳ (sc. ἱερόν τι ἦν Κοτυττοῦς) εἰς ὃ οἱ γεωργοὶ εὐχὰς ἔπεμπον, ὅθεν καὶ Δράξοντες ἐκλήθησαν, non qui mitterent sed qui diriperent rusticorum donaria. Sed idem nomen etiam de aliis lucrionibus usurpatum, quos Etym. significat his verbis, σημαίνει δὲ (καὶ) τοὺς κατ' ἀγορὰν, etc. quibus quæ præmissa erant de ludicro Siculo, exciderunt, sicut in sequentibus post οὕτως Ἐρατοσθένης elapsum videtur nomen antiquioris scriptoris, v. c. Σώφρων δὲ καπηλάλους λέγει, sive potius καψικιδάλους, quo nomine et aliis compluribus significatur hominum genus hodie ignotum, olim vero percelebre, fora, diribitoria, porticus, loca sacra et profana frequentare solitum. » Postrema Etym. verba de Draxone lenone Lobeckius refert ad illum Selinusium lenonem, qui dives factus τελευτῶν τὰ ὄντα προὔθηκεν εἰς ἁρπαγὴν, unde natum proverbium Ἁρπαγὰ τὰ Κιννάρου Zenob. 1, 31.]

[Δραπανίς. V. Δρεπανίς.]

[Δραπεταγωγός, ὁ, Fugitivum retrahens, comœdia Antiphanis, memorata ab Athen. 4, p. 161, E.]

[Δραπετεία, ἡ, Fuga. Hesych. v. δράσκασις, ubi δραπέτεια scriptum.]

[Δραπέτευμα, τὸ, Aufugium, Διοκλῆς Μελίτταις, Antiattic. p. 88, 20. Nicet. Chon. Hist. p. 357, D: Πολλῷ μακροτέρῳ χρησάμενον δραπετεύματι. G. Dind.]

[Δραπέτευσις, εως, ἡ, Fuga. Nicet. Chon. Hist. p. 70, D.]

Δραπετεύω, Fugio, proprie de Servo fugitivo, Transfuga. Xen. [Mem. 2, 1, 16]: Τοῦ δραπετεύειν δεσμοῖς ἀπείργουσι. Lucian. [Somn. c. 12]: Καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς, ηὐτομόλησεν ὡς ἐμέ. Item Fugio servi fugitivi more, atque adeo generaliter pro Fugio. [Plato Menon. p. 97, D: Καὶ ταῦτα (τὰ Δαιδάλου ἀγάλματα), ἐὰν μὴ δεδεμένα ᾖ, ἀποδιδράσκει καὶ δραπετεύει. Cum accus. personæ Sympos. p. 216, B: Δραπετεύω οὖν αὐτὸν καὶ φεύγω.] Interdum cum accus. rei. Synes.: Ἵνα δραπετεύσω τοῦ θυσιαστηρίου τὴν λειτουργίαν.

Δραπέτης, ὁ, Fugitivus. [Hesych.: Δρ., φυγάς.] Proprie Servus fugitivus [Δραπέτης ἀνὴρ Soph. Acris. ap. Stob. Floril. 62, 30. Δραπέτης ἄνθρωπος Plat. Men. p. 97, E]: ut δραπέτην μεταδιώκειν, καταλαμβάνειν, Lucian. [Vit. Auct. c. 27, et al.] Et δραπέταις ποσὶ [καὶ λελοιπόσι τὴν τάξιν], Æschin. [C. Ctesiph. p. 75, 13. Eur. Or. 1498: Δραπέτην ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα· Rhes. 69: Ἐν ὄρφνῃ δραπέτης μέγα σθένει. Aristoph. Ach. 1187: Ξυναντᾷ δραπέταις. Luciani dialogus est Δραπέται inscriptus.] Sed extenditur et ad alia, ut Lat. Fugitivus et Fugax. Sic δραπέτης κλῆρος, Soph. Aj. [1285, ubi respicitur ad dolum Cresphontis, de quo v. schol.] Ceterum quod δραπέτης quidam grammatici dictum volunt quasi τοῦ δρᾶν, ὅ ἐστιν ὁρᾶν, ἐκπετασθεὶς δοῦλος, ridiculam argutiem habere mihi videtur. [|| Simpliciter servum significat ap. Laurent. Lyd. De magistr. p. 18: Καθότι δεσπότης ὄνομα κοινόν ἐστιν αὐτοῖς (τοῖς Ῥωμαίοις) καὶ τοῖς ἕνα δραπέτην κεκτημένοις. G. Dindorf.]

Δραπετίδης, ὁ, ead. signif., pro quo δραπετίδας ap. Mosch. [1, 3], Dorice posito α pro η, Δραπετίδας ἐμός ἐστιν, in idyllio quod inscribitur Ἔρως δραπέτης.

[Δραπετικός, ή, όν, Fugitivarius, Gl. Inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 400, 102: Τῶν δραπετικῶν σωμάτων. Plut. V. Pomp. c. 31: Ἄνθρωπος ἑαυτὸν εἰς δραπετικὸν θρίαμβον ἀμωσγέπως ἐμβαλεῖν μηχανησάμενος, Triumphum de fugitivis. || Adverb. Δραπετικῶς Hesych. s. v. Δραπετίνδα.]

Δραπετίνδα, quod Hesych. exp. δραπετικῶς, Fugitive, Fugaciter. At Suid. [apud quem libri meliores hanc gl. omittunt, et Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 164, 30,] genus quoddam ludi fuisse scribit. Sunt qui tradant in eo moris fuisse, ut unus e pueris oculis clausis clamaret τηροῦ, φυλάττου, reliqui autem fugientes ne caperentur caverent. [Tradit hoc Etym. M. p. 286, 49. Videtur idem ludus esse quem Pollux 9, 117 describit ἀποδιδρασκίνδα dictum. G. Dind.]

Δραπέτις, ιδος, ἡ, Fugitiva ancilla. Pollux [?] et Suid. [dativum afferens δραπέτιδι] e Cratino. [Cujus comœdia fuit Δραπέτιδες inscripta. Sophocl. ap. Etym. M. p. 393, 14: Εὐναῖος εἴη δραπέτιν (nam sic Sylb. corrigit vulgatum δραπέτην) στέγην ἔχων. Meleager in Anth. Pal. 12, 80: Ἔρως εὑρὼν δραπέτιν (ψυχήν).] Sic δραπέτις τύχη Theophyl. in Epist. [Isocr. Ep. 10: Τὴν δραπέτιν τύχην δραπέτευε. Δραπετίδος (sic) δυνάμεως Theophyl. Sim. Histor. p. 133, B. G. Dindorf.]

Δραπετίσκος, ὁ, Servulus fugitivus. [Lucian. Fugit. c. 33: Τὼ δύο δὲ τούτω τὼ δραπετίσκω.]

[Δραπετοδούλως, Ut servis fugitivis. Epiphan. vol. 2, p. 271, B: Δρ. ὑμῖν ἐπιτρέποντος τὴν τῶν πυλῶν τῶν αἰωνίων ἔπαρσιν. G. Dindorf.]

[Δραπετοποιός, ὁ, Fugitivum faciens. Jo. Chrysost. Hom. 20, vol. 5, p. 125, 26. Seager.]

[Δραπέτρια, ἡ, i. q. δραπέτις. Jo. Chrysost. vol. 11, p. 113: Λοιδορησαμένη τῇ ἀθλίᾳ καὶ ταλαιπώρῳ, Θεσσαλίδα, δραπέτριαν, προεστῶσαν καλοῦσα. Seager.]

[Δραπτός. V. Δρεπτός.]

[Δράπων, ωνος, ὁ, i. q. δραπέτης ap. Arcad. p. 14, 19, Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 34, 12. Non recte fortasse Suid.: Δράπων, ὄνομα κύριον. G. D.]

Δρασείω, q. d. Facturio, Facere s. Patrare cupio. Soph. Aj. [326]: Ὥς τι δρασείων κακόν. Et [585]: Τί ποτε δρασείεις φρενί; [Eur. Phœn. 1214: Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὼ δρασείετον;] Utitur et Aristoph. [Pac. 62, Vesp. 168. Hesych.: Δρασείοντες, ἐνεργητικῶς ἔχοντες. Δρασείων, δραστικῶς ἔχων. Georg. Pachym. Andron. p. 396, D: Τὸ τῶν δρασειόντων ἀσθενές.]

[Δράσιμος, ὁ, ἡ, Promptus ad agendum, Strenuus. Æsch. Sept. 554: Ἀνὴρ ἄκομπος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον. (Quo l. utitur Tzetz. Histor. 5, 994.) Schol.: Περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ πολεμικώτατός ἐστι.]

[Δρασιππίδης. V. Ἀποδρασιππίδης.]

Δρᾶσις, εως, ἡ, Actio, VV. LL. sed sine exemplo. [Lucian. Tragop. 275: Ἔστιν τις ἐν γῇ φαρμάκου δρᾶσις (Efficacitas) τόση, ὃ χρισθὲν οἶδε τὴν ἐμὴν παῦσαι βίαν; Thom. M. p. 332: Τὰ πρὸς πεῖσιν ἢ δρᾶσιν αἰτιατικῇ συντάσσεται. Schæf. Et hanc et aliam signif. memorat Etym. M. p. 287, 6: Δρᾶσις σημαίνει τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν ὅρασιν. Παρὰ τὸ δρῶ τὸ πράττω καὶ τὸ βλέπω τὸ δρὰξ καὶ δρὰξ καὶ ὑπόδρα καὶ ὑπόδραξ, καὶ δρατοὶ οἱ ὀφθαλμοί· καὶ δραπέτης ὁ περιβλεπόμενος μὴ ἁλῷ (ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότας ait Apollon. in Bekkeri Anecd. p. 549, 24). Δρῶ δράσω οὖν δρᾶσις, ὡς πράξω πρᾶξις. Παρὰ τὸ δρῶ τὸ ὁρῶ, ἀφ' οὗ καὶ δρᾶσις ἡ βλέψις, δέδραται δρατὸς καὶ δρατοὶ οἱ ὀφθαλμοί. Quibuscum conferenda quæ de ὑπόδρα tradit p. 781, 44. || Δρᾶσις, i. q. θυσία, Sacrificium. Hesych.: Δράσειν, θύειν, καὶ (Δράσεις addit Kust. probabiliter) θυσίας, Αἰολεῖς.]

Δρασκάζω, i. q. præcedentia [διδράσκω ejusque composita]: sed antiquum, ut opinor, verbum. Lysias certe [p. 117, 6: Τὸ δὲ δρασκάζειν, ὃ νῦν ἀποδιδράσκειν ὀνομάζομεν] per ἀποδιδράσκειν exponit in quadam antiqua lege. [Hesych.: Δρασκάζειν, κρύπτεσθαι, ἀποδιδράσκειν. Unde proverbium ἐν ἅλῳ δρασκάζεις, ἀντὶ τοῦ ἐν ἅλῳ κρύπτῃ. V. Zenob. 3, 74 et alios. Heins. Hes.: Δασκάζει, ὑποφεύγει. Alibi, Δασκαρεῖ, διαφεύγει. Utrumque corruptum est ex Homerico verbo ἠλασκάζει, nisi ex δρασκάζει natum putes. Ruhnk. Ep. crit. 1, p. 87. || Idem Hesych.: Δραγκάζειν, κρύπτειν, pro δρασκάζειν, ut videtur Alberto.]

Δράσκασις, εως, ἡ, Hesychio δρασμὸς, διάδρασις, δραπετεία, Fuga. [Duæ sunt glossæ Hesychii interposita alia disjunctæ, Δράσκας, δρασμός, et Δράσκασις, ἡ διάδρασις, ἡ δραπετεία· quas recte pro una habuit HSt.]

[Δράσμα, τό.] Δράσματα Hesychio [qui genitivum posuit δρασμάτων] πανουργήματα. [Conf. Δράγμα.]

[Δρασμός, ὁ.] Δράω, idem [quod διδράσκω]; sed hoc quoque thema inusitatum est: a quo tamen formatur verbale Δρασμός, Fuga. [Hesych.: Δρ., φυγή. Δραπετεύειν, δρασμῷ φυγεῖν. Legitur bis ap. Æsch. Pers. 360: Δρασμῷ κρυφαίῳ· et 370: Ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινά· nusquam apud Sophoclem, aliquoties ap. Eurip., Iph. T. 1300: Τί ἡμῖν τοῦ ξένου δρασμοῦ μέτα; et numero plur. Herc. F. 1010: Ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα. Ναΐοις δρασμοῖς Iph. T. 892. Βαρβάροις δρασμοῖς Or. 1374.] Unde δρασμῷ χρῆσθαι pro Fugere, Æschin. [p. 56, 38.] Et δρασμῷ ἐπιθέσθαι, Fugam aggredi, Synes. [Polyb. 5, 26, 14: Φόβου πλήρης ἦν καὶ περὶ δρασμὸν ἐγένετο.] Et δρασμὸν βουλεύειν, Lucian.

[Contempl. c. 21, Epist. Sat. 35. Plut. V. Agid. c. 6 : Ὥσπερ ἐπὶ δεσπότην ἀγομένους ἐκ δρασμοῦ. Aristid. vol. 2, p. 194 : Ὁ δρασμὸς ἐνίκα καὶ πράγματα αἴσχιστα ἔμελλε συμβήσεσθαι. Alia exx. attulit Jacobs. ad Achill. Tat. p. 569.] Δρησμὸς, Ion. pro δρασμὸς, Herodot. [Δρησμὸν βουλεύειν 5, 124 et al., βουλεύεσθαι 8, 75. Δρησμῷ ἐπιχειρέειν 6, 70. Et 8, 23 : Ἀγγέλλων τὸν δρησμὸν τὸν ἀπ' Ἀρτεμισίου τῶν Ἑλλήνων. Maximus Περὶ καταρχ. 390, 430. Δρασμὸς ex δορατισμὸς corruptum. v. s. h. voc.]

Δράσσω, s. Δράττω, ξω, Prehendo, Manu corripio [Activæ formæ, quam ponunt Pollux 3, 155 (δράττεσθαι 2, 147) et Etym. M. p. 285, 43, exempla sunt rarissima. Versio Græca legum Rotharis p. 80 ed. Zachar. : Ἐὰν ... θηρίον ἄγριον ὑπό τινος τοξευθῇ καὶ οὐ δυνηθῇ ὁ τοῦτο τοξεύσας εὐθὺς αὐτὸ δράξαι ... Suspectum est quod legitur in versu Nili ap. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 538 : Ζήσεις βίον ἄριστον, εἰ ῥᾷστα δράττεις. Fort. πράττεις. G. D. Hesych. : Δρασσόμενοι, κρατοῦντες. Herodot. 3, 13 : Ταύτας (τὰς μνέας) δρασσόμενος, αὐτοχειρίῃ διέσπειρε τῇ στρατιῇ. Suid. s. Ἀνερριχῶντο, ab Hemst. cit. : Χερσὶ καὶ ποσὶ δρασσόμενοι (περιδρασσ. Bekk. Anecd. p. 398) ἀνήρχοντο. Maximus Περὶ καταρχ. 111 : Δρασομένη χαίτης], ut Virgil. : ... arcumque manu celeresque sagittas Corripuit. Apprehendo. Hom. Il. N, [393 et Π, 486] : Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς, Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης, Eust. exp. ἀπρὶξ ἐχόμενος τῆς γῆς, χερσὶν ἢ ὀδοῦσι. [Locum Hom. imitatur Quint. Sm. 1, 350 : Οἱ δὲ κόνιν δραγμοῖσι δεδραγμένοι ἀσπαίρεσκον. Eur. Tro. 745 : Τί μου δέδραξαι χερσὶ κἀντέχει πέπλων. Sed Sophocli Antig. 235 : Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος, ex libris melioribus restituendum πεφραγμένος vel potius forma Attica πεφαργμένος. Plato Lys. p. 209, E : Δραξάμενοι τῶν ἁλῶν. Plut. V. Alex. M. c. 74 : Δραξάμενος αὐτοῦ τῶν τριχῶν. Polyb. 8, 8, 2. G. D. Callim. H. in Apoll. 76 : Λασίης ἐδράξαο χαίτης. Nonn. Dion. 37, 383 : Λασίης δεδραγμένος οὐρῆς.] Et med. LXX Interprr. Job. 5, [13, ubi καταλαμβάνων sine var. ap. Bos.] : Ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν. Naz. : Δράσσεσθαι τῆς Χριστοῦ παιδείας, Apprehendere, Amplecti : nam δράξασθε παιδείας [Ps. 2, 12] Hesych. exp. ἐπιλάβεσθε παιδείας ἢ ἐπιστήμης. Et δράξασθαι τῆς νομῆς, Prehendere possessionem, Bud. e Pand. Δραξάμενος τῆς προφάσεως, Arrepta occasione, Idem e Liban. [Diodor. 12, 67 : Καιροῦ δραξάμενοι. Pseudoplut. De fluv. p. 1160, C : Ἀφορμῆς δραξάμενος. G. D. Sext. Emp. p. 712 : Δραξάμενοι τἀγαθοῦ. Hemst. Callim. Ep. 37, 15 : Ἐφείσατο μείζονος οἴκου δράξασθαι· ad quem l. Jacobs. vol. 7, p. 295 : « Ut hic, sensu translato Demodoc. ep. 3 (Anth. Pal. 11, 238) : Ἢν μεγάλης δράξωνται ἀπήνης, Si magistratum adepti fuerint. Epigr. in stat. athl. 21 (ibid. 15, 50) : Σοφῆς ἐδράξαο νίκης. Addæus (ib. 10, 20) : Ὄρκων δράσσεο χερσὶν ὅλαις. »]

[Δράστειρα, ἡ.] Δραστείρας, Hesychio τὰς θεραπαίνας καὶ διακόνους. Δρήστειρα, Famula. Δρήστειραι, Ion. pro δράστειραι, ut δρησμοσύνη pro δρασμοσύνη, Strenuæ actrices, Sedulæ factrices operis, Famularum epith., ap. Hom. Od. K, [349; T, 345] : Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο Τέσσαρες, αἵ οἱ δῶμα κατὰ δρήστειραι ἔασι [ἔασι. Apoll. Rh. 3, 700 : Δρήστειρα πέλεσθαι.] Δρηστῆναι, Hesychio διάκονοι, θεράπαιναι, sed suspectum. [Cyrill. Δρηστεῖραι. Recte Kuster. Δρήστειραι.]

[Δραστέος, α, ον, Faciendus, et] Δραστέον, Faciendum, Perficiendum. [Soph. OEd. T. 1443 : Ἐκμαθεῖν τί δραστέον· El. 1019 : Δραστέον τοὔργον τόδε. Eur. Iph. A. 1024 : Δραστέον δ' ἅ σοι δοκεῖ· El. 262 : Γενναῖον ἄνδρ' ἔλεξας εὖ τε δραστέον· Eurysth. fr. 7 : Εἰδέναι τὸ δραστέον. Plato Leg. 1, p. 644, B : Τοῦτ' ἀεὶ δραστέον. Plurali numero Soph. Tr. 1024 : Ὁποῖα δραστέ' ἐστί.]

Δραστὴρ, ῆρος, ὁ [a verbo δρᾶν], Acer ad res agendas, Strenue et acriter res agens. Etym. [M. p. 286, 56 : Δραστὴρ, ὁ νοητικὸς κατ' ἐπιβολήν. Tum addit Δραστῆρας, μαγείρους, διακόνους. Sim. Hesych. : Δραστῆρας, τοὺς ὀψοποιοὺς, μαγείρους.] Δρηστὴρ [forma Ionica] pro δραστὴρ, sive potius δρηστὴρ a δρήσσω posito pro δράω, Minister, Famulus. [Hesych. : Δρηστῆρας, πράκτορας, θεράποντας. Δρηστῆρες, ὑπηρέται, λειτουργοὶ, διάκονοι, θεράποντες. Hom. Od. Π, 248 : Ἓξ δὲ δρηστῆρες ἕπονται· Σ, 76; Υ, 160. Manetho 3, 210 : Δρηστῆρας ἐν ἔργοις. Nonn. Dion. 10, 259 : Ἑῶν δρηστῆρα (δραστῆρα ante Rhodom.) κυπέλλων, et ib. 315.]

[Δραστὴρ, ῆρος, ὁ (a verbo διδράσκειν), Fugax. Form. Ionica Babrias Fab. 6, p. 406 ed. Cor. : Δρηστῆρα ληστὴν καὶ λύκον διωκτῆρα. G. Dindorf.]

[Δραστηριόομαι, Audacter facio. Eustath. Opusc. p. 288, 30 : Στρατιῶταί τινες ... δεινὰ ἐποίουν ὁσημέραι κατὰ τῶν πολεμίων, ὡς οὐκ ἄν τις ἐλπίσειε δραστηριούμενοι.]

Δραστήριος, [ὁ, ἡ], idem [quod δραστὴρ], et usitatius. [Hesych. : Δραστήριον, πρακτικήν. Æsch. Sept. 1041 : Θάρσει, παρέσται μηχανὴ δραστήριος. Antiattic. p. 90, 25 : Δραστήριος, Θουκυδίδης πρώτῳ.] Thucyd. 4, [81] huic δραστήριος addidit ἐς τὰ πάντα : Ἀνὴρ δρ. ἐς τὰ πάντα, Promptus s. Impiger ad omnia. Alioqui per se etiam signif. Promptum ad quidvis audendum; ita enim multis in ll. interprr. Gallice dicitur *Homme de faction* : quod et ad verbum τῷ δραστήριος respondet. [Eurip. Hel. 998 : Ἐλεινὸς εἴην μᾶλλον ἢ δραστήριος· Ion. 1185 : Φάρμακον δραστήριον· 985 : Καὶ μὴν ἔχω γε δόλια καὶ δραστήρια.] Interdum vero subst. ponitur τὸ δραστήριον pro Tali promptitudine et strenuitate. Plut. Fabio [c. 19] : Περιλαμπὲς τὸ δρ. ἔχων καὶ γαῦρον· Ad Col. [p. 1125, A] : Ἀλλ' εἴ τι θαρραλέον αὐτοῖς ἢ πανοῦργον ἢ δρ. ἐκ φύσεως ἔνεστι. Thuc. 2, [63] τὸ ἀπρᾶγμον et τὸ δραστήριον inter se opposuit, ubi quidam illud, Otium, hoc autem, Negotium interpr. Ἀνὴρ δραστήριος redditur etiam Industrius; et aliquid dicitur esse δραστήριον Efficax, ap. Synes. Ego præcedentibus hoc addo, Lat. suum Actuosus ex imitatione hujus δραστήριος dixisse. || Δρηστήριον ἔργον [ὑφαίνων], Servile opus, Nonn. [Jo. c. 13, 34. || Δραστήρια ῥήματα, Activa verba, opposita τοῖς παθητικοῖς ap. Dionys. H. De Thuc. propr. c. 2, De Th. jud. c. 24.]

[Δραστηριότης, ητος, ἡ, Strenuitas, Audacia. Eustath. p. 123 extr. : Ἡ δ' ἐν τοιούτοις δρ. ὀξυλάβεια ἔργων λέγεται. Scott. Id. Opusc. p. 276, 90 : Εἰς τοσοῦτον ἐξίκετο δραστηριότητος. Anna Comn. 9, p. 250, B : Δραστηριότητι γνώμης· 13, p. 386, C : Πονηρίας καὶ δραστηριότητος ἀνάπλεων. Et 3, p. 85, D; 4, p. 105, C. Nicet. Chon. Hist. p. 244, A.]

[Δραστηρίως, Efficaciter, Audacter. Hierocl. p. 216; Alex. Trall. 1, p. 31. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 137, D : Ἀλάστορι δρ. ἐπιτίθεσθαι. G. D. Philo vol. 1, p. 140, 30 : Ὅταν παροῦσα δρ. ἐνεργῇ. Julian. Ep. p. 51, 17 Heyl. : Δρ. ἅμα καὶ πράως ἅπαντα περαίνειν. Hase.]

[Δραστηρὸς, ά, όν.] Δραστηρά, Hesychio δραστικά.

Δράστης, ὁ, i. q. δραστὴρ, Hesych. [Δράστης, πράττειν δυνάμενος, ἢ νοηματικὸς κατ' ἐπιβουλήν (ἐπιβολὴν Etym. M. s. v. Δραστὴρ cit.). Archiloch. ap. schol. Eur. Med. 674 : Καὶ πεσέειν δρήστην (οἷον δράσαντά τι explicat schol.) ἐπ' ἀσκὸν κἀπὶ γαστρὶ γαστέρα προσβαλέειν μηρούς τε μηροῖς· quæ de meretrice κελητιζούσῃ dicta esse animadvertit Jacobs. Manetho 5, 85 : Ὑψηλοὺς, δράστας (vel δρήστας, ut δρηστῆρας 3, 210), μεγαλόφρονας ἠδὲ βιαίους. Conf. Δράκτης.] || Δράστην [?] Idem exp. etiam χόρινον.

[Δράστης, ὁ (a verbo διδράσκω), i. q. δραπέτης, Fugax. Hesych. : Δράσται, δραπέται. Pind. Pyth. 4, 511 : Θεράπων δέ οἱ οὐ δράστας ὀπαδεῖ. Orac. Sibyll. 4, p. 520 : Βασιλεὺς μέγας οἷά τε δράτης (δράστης Struvius) φεύξετ' ἄφαντος. || Forma Ionica] Δρήστης i. q. δρηστὴρ, unde plur. δρῆσται, quod Hesych. exp. non solum δυνατοὶ, sc. πράττειν, sed etiam δραπέται, Suidæ οἰκέται. [Ex Hesychio supplendum Etym. M. p. 286, 54, ubi Δραπέται, δυνατοὶ legitur. Scrib. Δρῆσται, δραπέται, δυνατοί. Prior explicatio ad δρήστης refertur ab verbo διδράσκειν, altera ad δράστης ab verbo δρᾶν derivandum. || Femin. Δρῆστις, ἡ, Fugitiva. Callim. in Anth. Pal. 12, 73 : Τὴν δρῆστιν μὴ ὑπόδεχθε.]

Δραστικὸς, ή, όν, Efficax, ἐνεργής. [Hesych. : Δραστικὸς, κραταιὸς, ἰσχυρὸς, δυνατός. Plato Leg. 7, p. 815, A : Τὰς ἐπὶ τὰ δραστικὰ φερομένας αὖ σχήματα (κινήσεις). Plut. V. Coriol. c. 21 : Δραστικὸς ὁ θυμούμενος. Iambl. V. P. p. 336 : Τὰ ἄυλα καὶ ἀΐδια καὶ μόνα δραστικά. Anna Comn. p. 126, B : Δραστικοὶ καὶ γενναῖοι.] Bud. autem ap. Ægin. δραστικώτατα φάρμακα superl. etiam gradu reddit Efficacissima et præsentissima medicamenta. [Dioscor. 1, 18 : Δραστικωτάτην ἔχει τὴν δύναμιν. Schol. Theocr. 11, 66 : Πιπίαν δρα-

στικωτάτην ἐμβαλοῦσα. Δραστικὸν φάρμακον Geopon. 13, 14, 5.] Damascen. p. 52 scribit ἐνέργειαν esse φύσιν κινήσεως δραστικήν : appellari autem δραστικὸν τὸ ἐξ ἑαυτοῦ κινούμενον. Interdum cum gen. jungitur, ut Athen. : Φλέγματος δέ ἐστι δραστικὸς ὁ ἰχθὺς καὶ δύσπεπτος. [Ammon. p. 80 : Πονηρὸς δὲ ὁ δραστικὸς κακοῦ. || Adverb. Δραστικῶς. Hesych. : Δρασείων, δρ. ἔχων. Ὀτραλέως, ὀξέως, δρ., ἐνεργῶς. Alex. Trall. 1, p. 31. Theodor. Metoch. Miscell. p. 130 : Ζέοντι δρ. ἔρωτι (τῶν καλῶν). Ib. p. 286 : Εὐγενῆ καὶ δρ. ἔχουσαν· 284 : Ῥᾷστα καὶ δρ. ἀνύτειν. Cod. Aug. δραστικῶν. Fort. δραστικώτατα. G. D. Georg. Pis. Hexaem. v. 300 : Καὶ μήτε φλέξει δρ. ἡ θερμότης. Hase.]

[Δραστιουργός. V. Δράστις.]

Δράστις, Hesychio ἡ βύσσος, Byssus, Byssinum linum : unde Δραστιουργοὶ dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι αὐτήν.

[Δραστοχαίτης, ὁ. Sophron ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 10, 33 : Ποτίδα δραστοχαῖτα. Δροσοχαῖτα Cramer. in Museo philol. Cantabr. vol. 1, p. 637. G. D.]

[Δρασώρακος lectio vitiosa. V. Σώρακος.]

Δρατὸς, ή, όν, pro δαρτὸς, Excoriatus, Hesych. [Δρατὰ, δαρτὰ, ἐκδεδαρμένα θύματα. Θύματα dicit respiciens ad l. Homeri Il. Ψ, 169 : Περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει. Schol. : Τὰ πολλὰ τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ ε δρετά· καὶ τάχα ἀπὸ τοῦ δέρειν. Ἡ διπλῆ δὲ πρὸς τὴν μετάθεσιν, ὅτι ἀντὶ τοῦ δαρτά.]

[Δρατὸς, ὁ, Oculus. Etym. M. p. 287, 4 et 7 : Δρατοί, οἱ ὀφθαλμοί. Hemst.]

[Δραυκίον, Monile, Gl.]

[Δραῦκος. Δραύκιος. V. Ῥαῦκος.]

[Δραχαρνεὺς lectio vitiosa. V. Δρυαχαρνεύς.]

[Δράχμα Musuri conjectura. V. Δράγμα.]

[Δραχμαῖος. V. Δραχμιαῖος. Δραχμαία, ἡ, cum σεληναία et similibus componit Theognost. p. 103, 16. Scribendum igitur Δραχμαία, σεληναία, etc. G. Dind.]

Δραχμή, ἡ, Drachma, a δράττομαι dicta, i. e. Quæ tantum κερμάτων continet, quantum aliquis manu in pugnum contracta capere possit, Theocr. schol. [10, 44] et alii gramm. Est autem sex obolorum, sc. drachma Attica. [Pollux 9, 60.] Thuc. 8, [45] : Τήν τε μισθοφορίαν ξυνέτεμεν, ἀντὶ δραχμῆς Ἀττικῆς ὥστε τριώβολον δίδοσθαι. Plut. Erot. [p. 759, E] : Τῆς Ἀφροδίτης τὸ ἔργον ὠνιόν ἐστι δραχμῆς. Idem, Τρισχιλίων δραχμῶν ἐωνημένον. [Drachma Æginetica decem obolorum. Pollux 9, 76 : Τὴν μὲν Αἰγιναίαν δραχμὴν μείζω τῆς Ἀττικῆς, δέκα γὰρ ὀβολοὺς Ἀττικοὺς ἴσχυεν, ἣν οἱ Ἀθηναῖοι παχεῖαν δραχμὴν ἐκάλουν, μίσει τῶν Αἰγινητῶν Αἰγιναίαν καλεῖν μὴ θέλοντες. Hesych. : Λεπτὰς καὶ παχείας Ζάλευκος ἐν νόμοις τὰς δραχμάς· λεπτὰς μὲν τὰς ἑξωβόλους, παχείας δὲ τὰς πλέον ἐχούσας. Παχεῖη δραχμῆ, τὸ δίδραχμον Ἀχαιοί.] Apud Athen. [3, p. 98, E] Alexarchus Uranopolis conditor, qui propriam dialecticam introduxit, pro δραχμὴ dicit ἀργυρίς : erat enim drachma numisma argenteum. || Fuit tamen et aurea drachma, quam δραχμὴν χρυσίου Hesych. et Suidas nominant. [Hes. : Δραγμὴ (Δραχμὴ Musur.) χρυσίου, ὁλκὴ νομίσματος εἰς ἀργυρίου λόγον διδράγμων (διδράχμων Musur.) ι'. Corrigendum vel διδράχμων ε' vel, quod probabilius, cum Gronovio δραχμῶν ι'. Nam proportio auri ad argentum fuit decupla. || Δραχμὴ χαλκοῦ, s. χαλκοῦς, quid valuerit, quærit Letronnius in *Journ. des Sav.* 1833, *juin*, p. 338.] Pollux [9, 77] scribit antiquos olim βουπόροις ὀβολοῖς [ὀβελοῖς] usos fuisse πρὸς τὰς ἀμοιβὰς, quarum τὸ ἐπὶ τῇ δραχμῇ πλῆθος, δραχμὴ vocari videatur. [|| Zenobius Prov. 3, 27 : Δραχμὴ χαλαζῶσα· ἐπὶ Διοφάντου (Olymp. 96, 2) τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμή. Ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον. Similiter Hesych. et Suid. || Δραχμὴ sæpe exigui pretii designandi caussa dicitur. Plut. Mor. p. 1058, C : Αὐτάρκεις μίαν οἴκοθεν δραχμὴν οὐκ ἔχοντας. Dio Chrys. vol. 1, p. 146 : Οὐδεμίαν δραχμὴν κεκτημένος· 204 : Μηδὲ τοὺς πάνυ πλουσίους ἀναλῶσαι ἂν ὑπὲρ τούτου δραχμήν. Ib. p. 491 : Μιᾶς δραχμῆς ἀπολομένης.] || Ponderis etiam nom., quæ ubique ead. non fuit : Ægyptia obolum pendit, estque ἕκτον μέρος τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς, ut Cleopatra scribit. Attica sex obolorum fuit, scripulorum trium, θέρμων novem, κερατίων octodecim, χαλκῶν quadraginta octo, ut ead. Cleopatra tradit. Plin. quoque denarii argentei pondus habere scribit, eandemque

A sex obolos pondere efficere. Gorr. vero denario paulo leviorem esse annotat. Fuit et mensuralis drachma, unciæ octava pars, et nonagesima sexta libræ, et in Romanorum cornibus, ut scribit Galen., lineis intersectis distinguebatur. Gorr. [De drachmæ varia mensura ejusque signis v. Galen. Περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν vol. 13, p. 976-984 ll. pluribus. Theophr. De odor. 17, p. 738 : Κινναμώμου δύο δραχμαί. Sæpissime apud Galenum aliosque medicos. Hesych. : Δραχμὴ, εἶδος μέτρου, κέρατα ιη'. Δραγμὴ, τὸ ὄγδοον τῆς οὐγγίας. Et infra, Δραχμὴ τὸ ὄγδοόν ἐστι τῆς οὐγγίας ἐν χαλκῷ καὶ σιδήρῳ, ἐν δὲ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ὀγδοηκοστόν ἐστιν οὐγγίας. Οὕτω γὰρ εὑρίσκονται οἱ εἴκοσι ὀβολοὶ δίδραχμον ἐν τῷ Λευιτικῷ (27, 25). || De scriptura vocabuli Thom. M. p. 250 : Δραχμὴ, οὐ δραγμή. Δραγμὴ, δίδραγμον et reliqua composita non solum in codicibus sæpissime scripta reperiuntur, velut apud Hesychium, cui Musurus plerumque χ intulit, sed etiam in numis. Sic δραγμὴ in numis imperatoriis ap. Eckhel. vol. 6, p. 279, 280; δίδραγμον ib. et vol. 3, p. 188.] || Δαρχμὰς pro δραχμὰς dici tradit Hesych. [Hanc formam
B comicorum locis, in quibus δραχμὴ producta contra legem syllaba prima legitur, restituendam esse conjicit Th. Bergkius. Sunt autem hi, Aristophanis Vesp. 689 : Αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ· Pac. 1200 : Νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ· Plut. 1020 : Ὁ πότε προτείνοιέν γε δραχμὰς εἴκοσι, Philippidis ap. Athen. 6, p. 230, B : Ἄγοντι πεντήκοντα δραχμὰς, Antiphanis ib. 7, p. 297, E : Τούτων δὲ δραχμὰς τοὐλάχιστον δώδεκα, Platonis 10, p. 442, A : Λορδῶνι δραχμὴ, Κυβδάσῳ τριώβολον, Machonis 13, p. 581, B : Καὶ τὰ δόρατ' ἀποβλέψασα δραχμὰς χιλίας ... quanquam huic poetæ etiam δραχμὰς α producto dicere licuit. Aliam viam iniit Gaisfordus, quem scripturam a Thoma Mag. rejectam δραγμὴ hujusmodi locis inferendum esse censere ex annotatione ad Suidam vol. 1, p. 1058 colligimus. *Drachumam* producta syllaba prima dixit Plautus : quo argumento cavendum est ne quis abutatur ut Græcum vocabulum ancipitem literæ α mensuram habuisse contendat. Nam similiter Acheruntis nomen dipodiæ tro-
C chaicæ mensuram habet apud poetas veteres Latinos contra morem Græcorum, et quæ sunt alia hujusmodi. Ceterum cum δαρχμὴ comparari potest φαργνύναι ejusque derivata, velut ναύφαρκτος, quod veteres Attici pro φραγνύναι dixerunt. G. Dind.]

[Δραχμήιος. V. Δραχμιαῖος.]

Δραχμιαῖος, αία, αῖον, Qui drachmæ pretium, pondus, aut mensuram æquat. Plato Crat. [p. 384, B] : Νῦν δὲ οὐκ ἀκήκοα (παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν), ἀλλὰ τὴν δραχμιαίαν. [Aristot. Polit. 4, 17 : Δραχμιαῖα συναλλάγματα.] Δραχμίδιος, Drachmæ pretium æquans, Qui drachmæ pretio æstimatur, δραχμῆς ἄξιος, Pollux [9, 60, ubi δραχμιαῖον ex codd. restitutum] ex Aristophanis Holcadibus. [Bœckh. C. I. vol. 2, p. 259, 25 : Δραχμιαῖον τόκον ἐξ εὐθυτοκίας ὥρισεν. Hase. || Δραχμαῖος, αία, αῖον, de pondere, ap. Nicand. Ther. 519, 665, 713, 955. De qua forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 545. || Δραχμήιος, ία, ιον, ib. 604 : Νάρδου τ' εὐστάχυος δραχμήιον ἄχθος ἑλέσθαι. Quo exemplo non defendam quod legitur ap. Antiattic.
D p. 90, 26 : Δραχμεῖον, τὸν δραχμῆς ἄξιον, corruptum haud dubie ex δραχμαῖον. G. Dind.]

[Δραχμίον, τὸ, Drachma, dimin. a δραχμή. Aristeas De LXX interprr. p. 241 : Εἴκοσι δραχμία δοθήσεται. G. Dindorf.]

[Δραχμὶς scriptura vitiosa. V. Δραγμίς.]

[Δραχμόθεν, A drachma. Aglaius Byzant. Schneid.]

[Δράψ. Regulæ de prosodia p. 436 ed. Herm. : Ἐν δὲ τοῖς μονοσυλλάβοις τὸ δράψ ἐκτείνεται, κείμενον παρ' Ἀριστοφάνει, καὶ τὸ λάψ παρὰ Ταραντίνοις.]

[Δράψακα, τὰ, Drapsaca, urbs Bactriæ, ap. Arrian. Exp. Al. 3, 29, 1, quæ ab Strabone Δάραψα vocatur, quod v.]

Δράω, Facio, Ago. [Aristot. Poet. c. 3 : Τὸ ποιεῖν αὐτοὶ μὲν (Peloponnesii) δρᾶν, Ἀθηναίους δὲ πράττειν προσαγορεύειν. Ποιεῖν et δρᾶν, Facere et agere, conjungit Plato Soph. p. 233, D : Ποιεῖν καὶ δρᾶν μιᾷ τέχνῃ ξύμπαντα ἐπίστασθαι πράγματα. Aristot. Polit. 2, 2 : Εἰ καὶ δυνατός τις εἴη τοῦτο δρᾶν, οὐ ποιητέον. Æsch.

Sept. 440 : Καπανεὺς δ' ἀπειλεῖ δρᾶν παρεσκευασμένος· A
Prom. 939 : Δράτω, κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον, ὅπως θέλει· 743 : Τί που δράσεις, ὅταν ... 660 : Ὡς μάθοι τί χρὴ δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα· Suppl. 505 : Ἐγὼ δὲ πῶς δρῶ; Soph. Trach. 160 : Ὡς τι δράσων εἷρπε· OEd. C. 1604 : Ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονὴν κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο ... ad quem l. Musgr. : « I. e. ὑπηρετοῦντος. Hesych. : Δρώοιμι, ὑπηρετοίην. Eurip. Cycl. 132 : Οὐκ οἶδ', Ὀδυσσεῦ· πᾶν δέ σοι δρῴημεν ἄν. » Aristoph. Vesp. 457 : Ἀλλὰ δρῶ τοῦτο· Nub. 649. Ran. 130 : Τί δρῶ· Ach. 490 : Τί δράσεις; τί φήσεις; Pac. 1061 : Ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; Eq. 237 : Τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον; i. e. Quid significat? Eccl. 1061 : Αὐτοῦ τι δρῶντα πυρρὸν ὄψει μ' αὐτίκα ὑπὸ τοῦ δέους. Mire dictum ap. Thucyd. 2, 49 : Ὥστε ... ἥδιστα ἂν ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ πολλοὶ τοῦτο τῶν ἠμελημένων ἀνθρώπων καὶ ἔδρασαν ἐς φρέατα (i. e. ἐς φρέατα ῥίπτοντες ἑαυτούς), τῇ δίψῃ ἀπαύστῳ ξυνεχόμενοι.] Aristot. Eth. 7, [8], e Demodoco: Μιλήσιοι γὰρ ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἰσί, δρῶσι δὲ οἷάπερ οἱ ἀξύνετοι. Interdum est Perpetro, Bud. e Dem. p. 273. B
[Demosth. : Κἂν οὕτω τις δράσῃ, καθαρὸν διώρισεν εἶναι, i. e. si eum interficiat qui impune per legem interfici potest. Idem, Τῷ δὲ δράσαντι οὐκ ἴσην τὴν ὀργήν, ἄν θ' ἑκὼν ἄν τ' ἄκων, ἔταξεν ὁ νόμος. Thucyd. : Πῶς δὴ ἄνδρες γεωργοὶ ἄξιον ἄν τι δρῷεν; Bud. Soph. OEd. T. 246, de interfectore Laji : Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ' ... κακὸν κακῶς ... ἐκτρῖψαι βίον. Sic οἱ δεδρακότες ap. Dionys. Hal. A. R. 2, 52. Plato Leg. 9, p. 878, E : Τῶν ξυγγενῶν τοῦ δράσαντος μηδένα δικάζειν.] Non raro παθεῖν et δρᾶσαι ut correspondentia ponuntur. Herodian. 4, [4, 5] : Διέγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον. Thuc. 6, [35] δράσειαν et ἀντιπάθοιεν junxit. [Æsch. Choeph. 313 : Δράσαντι παθεῖν, τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ· Ag. 1527 : Ἄξια δράσας ἄξια πάσχων. Gregor. Naz. in Anth. Pal. 8, 192 bis : Τοῖα πάθοις ὁ δράσας. Qui δράσας correpto α dixit.] Sæpe constr. habet τοῦ ποιῶ, diciturque δρῶ σε εὖ, cui etiam respondet εὖ πάσχω, κακῶς π. : aut cum duobus accus., δρῶ σε ἀγαθὸν s. κακόν. Soph. [Aj. 1154] : Μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς. Dicitur vero et εὖ δρῶ σε, κακῶς δρῶ σε ταῦτα : ut Ari- C
stoph. : Ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησιν ἡμᾶς, Benefacere nobis aliis in rebus, i. e. Lat. Alia beneficia in nos conferre. [Memoriter usus est Nub. v. 615 : Ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησιν (ἡ σελήνη), ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας etc. Pac. 1143 : Ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς, i. e. ὕοντος.] Hinc Thuc. 3, [54] : Τῶν εὖ δεδρασμένων, Benefactorum, Beneficiorum. Idem ibid. : Εἴ τι Λακεδαιμονίους ἀγαθὸν δεδρακότες εἰσί. Plato Epist. 7 : Πολλὰ κακὰ δρᾶν τοὺς ἄλλους. [Æsch. Eum. 868 : Εὖ δρῶσαν εὖ πάσχουσαν εὖ τιμωμένην χώρας μετασχεῖν. Soph. Phil. 940 : Οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὑξ Ἀχιλλέως. Plato Leg. 1, p. 639, A : Αἶγας ... ἐν ἐργασίμοις χωρίοις δρώσας κακά. Cum εἰς Soph. OEd. C. 976 : Μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων εἰς οὕς τ' ἔδρων. Dio Cass. 71, 3 : Πολλὰ ἔδρασεν ἐς τοὺς Ῥωμαίους δεινά. Cum dat. Ælian. N. A. 1, 58 : Οἱ δὲ τὴν χελιδόνα αἰδοῖ τῆς μουσικῆς οὐκ ἀποκτείνουσι, καίτοι ῥᾳδίως ἂν αὐτῇ τοῦτο δράσαντες, nisi recte Oudendorp. αὐτὴν posuit.] Et pass. Δρᾶσθαι, Fieri : unde δεδρασμένος. [Aristoph. Pac. 1039 : Ταυτὶ δέδραται· Eccl. 578 : Μήτε δεδραμένα μήτ' εἰρημένα πω. Ap. Thuc. l. ab HSt. D
citato 3, 54 aliquot codd. δεδραμένων, quod præstat. Frequens hæc forma ap. Eurip. velut El. 1106 : Οὐχ οὕτως ἄγαν χαίρω τι τοῖς δεδραμένοις ἐμοί· Herc. f. 1160 : Τοῖς δεδραμένοις κακοῖς. Δεδρασμένος Liban. vol. 4, p. 941. Conf. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 317 ed. sec. Τὸ δρώμενον et τὰ δρώμενα, Factum, Facta, ap. Soph. El. 140 : Ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον· OEd. C. 1144 : Λόγοισι μᾶλλον ... ἢ τοῖς δρωμένοις. Idem Phil. 556 : Κοὐ μόνον βουλεύματα, ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα. Thucyd. 5, 102 : Μετὰ δὲ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς. Dio Cass. 37, 57 : Αἰσχυνόμενοι τοῖς δρωμένοις. Τὰ δρασθέντα Thucyd. 6, 53 : Τῶν περὶ τοὺς Ἑρμᾶς δρασθέντων. || « Δρᾶν πρὸς ..., Facere s. Valere ad ... Paul. Æg. 7, p. 228, 41 : Ἄγνος ... πρὸς ἁγνείαν πεπίστευται δρᾶν οὐ μόνον ἐσθιόμενος καὶ πινόμενος, ἀλλὰ καὶ ὑποστρωννύμενος. » Hemst.] || Δρᾶν veteres dicebant, ut legimus ap. Athen., pro Sacrificare, ut Lat. Facere, Bud. p. 273. [Athen. 14, p. 660, A : Καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾶν ὠνόμαζον. Ἔδρων δ' οἱ κήρυκες ἄχρι

A πολλοῦ βουθυτοῦντες, φησὶ (Κλείδημος), καὶ σκευάζοντες καὶ μιστύλλοντες. Schol. Soph. OEd. C. 489, ab Hemst. cit. : Ἀπὸ τῆς δρωμένης θυσίας ταῖς Εὐμενίσι.] || Δρᾶν pro Famulari, Hom. Δρώοιμι, Ion. pro δρῷμι, itidemque δρώωσι pro δρῶσι. Hom. Od. O, [316] : Δρώοιμι μετὰ σφίσιν ὅττι θέλοιεν. [Δρώωσι sumpsit ex Od. O, 324 : Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι πάρα δρώωσι χέρηες, ubi nunc recte legitur παραδρώωσι.]

[Δράω, Video. V. Apollonii Dyscoli et Etym. M. locos s. v. Δρᾶσις allatos.]

[Δρέγμων, ονος.] Δρέγμονες [codex δρέχμονες] Hesychio οἱ νεβροί, Hinnuli. [Apud Hesych. νεφροί, Renes, legitur.]

[Δρέκανον, τὸ, Drecanum, promontorium insulæ Co, ap. Strabon. 14, p. 657. Δράκανον promontorium Icariæ supra memoravimus.]

[Δρεμέτη. V. Βρεμέτη.]

Δρέμμα, τὸ, Hesychio κλέμμα : nisi potius scripsit λέμμα [conjectura inutilis. V. Δρέπω] : aliis κλάσμα, Frustum : quod scil. ablatum est τῷ δρέπειν.

B [Δρέμω forma a grammaticis ficta. V. Τρέχω.]

[Δρέπανα. V. Δρεπάνη.]

[Δρεπάνη, ἡ, Falx. V. Δρέπανον.]

[Δρεπάνη, ἡ, Δρέπανον, τὸ, et Δρέπανα, τὰ, Drepana, Drepanum, commune pluribus locis nomen, de quibus Steph. Byz. : Δρεπάνη, ἡ Φαιακία. (Consentit Eustath. ad Hom. p. 1521, 30. De origine nominis opiniones veterum ex Aristotele et Timæo exponit schol. Apoll. Rh. 4, 983. Δρέπανον vocatur ab Eustath. ad Dionys. 492, p. 194, 14 ed. Bernh. et Tzetza ad Lycophr. 762, 869.) Τὸ ἐθνικὸν Δρεπανεὺς ὡς Σχεριεύς. Ἔστι καὶ πόλις Λυκίας Δρέπανα. Ὁ πολίτης ὁμοίως. Καὶ Δρέπανα οὐδετέρως πόλις Σικελίας. (Memoratur sæpius a Polybio 1, 41-61, ubi libri deteriores aliquot in locis singularem numerum præbent Δρέπανον, quo præter alios utitur Diodor. in Exc. 23, 9, p. 503, sed plurali ib. c. 14, p. 505, et 24, 2, p. 509. V. Schweigh. ad Polyb. 1, 46, 1.) Ἔστι καὶ Δρέπανον πόλις Λιβύης. Εἰσὶ καὶ νησία δύο περὶ (παρὰ cod. Vratisl.) Λέβινθον. Ἔστι καὶ Δρεπάνη Βιθυνίας, πρὸς τῷ Ἀστακηνῷ
C κόλπῳ. (Conf. Steph. Byz. s. v. Πρόνεκτος. Δρέπανον dicunt Etym. M. p. 287, 38, Ammian. Marcell., alii.) Ἔστι καὶ ὄρος Αἰθιοπίας. Τῆς δὲ Βιθυνίας φασὶν (φησὶν cod. Vratisl.) ὠνομάσθαι, ὅτι Δρεπάνην κλείουσιν ἀπὸ Κρονίδαο σιδήρου. Τὸ ἐθνικὸν Δρεπανεὺς καὶ θηλυκὸν Δρεπανηΐς. His plura addi possunt promontoria, ab forma quam referunt Δρέπανον vocata, velut Rhium Achajæ, de quo Strabo 8, p. 335 : Ἔστι δὲ τὸ μὲν Ῥίον τῶν Ἀχαιῶν ἀλιτενὴς ἄκρα, δρεπανοειδῆ τινα ἐπιστροφὴν εἰς τὸ ἐντὸς ἔχουσα· καὶ δὴ καὶ καλεῖται Δρέπανον. G. Dind.]

[Δρεπανηΐς. V. Δρεπάνη. || Ζάγκλη δρεπανηΐς. V. Ζάγκλη.]

Δρεπανηφόρος, ὁ, ἡ, Falcem gestans, Falcatus, ut δρεπανηφόρα ἅρματα ap. [Xenoph. Anab. 1, 7, 10; 8, 10, Polyb. 5, 53, 10, Diodor. 17, 53, ad quem v. Wessel. et L. Dindorf. in ed. minori.] Lucian. [Zeux. c. 8, et Hesych. ad quem v. Albert.] Δρεπανηφόρα τέθριππα ap. Suid. Falcati currus, Falcatæ quadrigæ, quibus uti in bello solebant ad perturbandos et disjiciendos hostium ordines. Meminitque hujusmodi
D δρεπάνων Xen. quum alibi, tum Cyrop. 6, p. 90, 97 [c. 1, 29 sqq.], necnon Plut. Artox. p. 1855 [c. 7]. Hesych. [et Suid.] δρεπανηφόρους exp. ξιφηφόρους : intellige Qui falcatos gladios s. enses gerunt.

[Δρεπανικὸς, ή, όν, Falcarius, ut interpr. Gl., ubi δρεπανηκὸς scriptum. Δρεπανικαῖς lectio vitiosa apud Tzetz. ad Lycophr. 348, cui δρεπάναις ex codd. restitutum. Δρεπανικὰ (ἅρματα) pro δρεπανηφόρα præbent libri tres ap. Diodor. 17, 58.]

[Δρεπάνιον, τὸ, Falcicula, Gl. Legitur ap. Athen. 4, p. 155, E, in loco ex Seleuco excerpto.]

Δρεπανὶς, ίδος, ἡ, Avis quæ et Drepanis Plinio : Gazæ ap. Aristot. [H. A. 1, 1, p. 487, 27], Falcula s. Riparia. || Hesychio etiam κέγχρος, si mendo carent exempll., i. e. Milium. [Κεγχρὶς corrigit Albert. collata alia gl. Κεγχρὶς, ὀρνέου εἶδος. Quam emendationem Schneid. confirmat loco Simplicii ad Aristot. Physic. p. 108, b, ubi δρεπανὶς etiam κεγχρὶς et ἄπους esse appellata dicitur ὅτι μικροὺς καὶ φαύλους ἔχει πόδας. Basil. M. vol. 1, p. 72, C : Ὀλίγοι δὲ τῶν ὀρνίθων

κακόποδές εἰσιν, οὔτε βαδίζειν οὔτε ἀγρεύειν τοῖς ποσὶν A ἐπιτήδειοι, ὡς αἵ τε χελιδόνες εἰσὶ (delenda quæ sequuntur verba ex superioribus repetita οὔτε βαδίζειν οὔτε ἀγρεύειν δυνάμεναι) καὶ αἱ δρεπανίδες λεγόμεναι, οἷς ἡ τροφὴ ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἀέρι ἐμφερομένων ἐπινενόηται. Alia hujus nominis sive forma sive corruptela ab Hesychio est annotata, Δραπενίδες, εἶδος ὀρνέου. G. D.]

[Δρεπανιστής, ὁ, i. q. seq. Pseudochrys. t. 7, p. 409, 31 : Εἶδες ἐκεῖ τοὺς δρεπανιστάς· et p. 547, 39 : Τοὺς ἀποπίπτοντας τῶν δρεπανιστῶν παλάμαις ἀστάχυας. Hase.]

[Δρεπανίτης, ὁ, Messor. Constant. Man. Chron. p. 22, D : Ὡς δρεπανῖται λήϊον ἐθέρισαν ῥιζόθεν. Boiss.]

Δρεπανοειδής, ὁ, ἡ, Falcis habens formam, Falcatus. [Thucyd. 6, 4 ; Strab. s. v. Δρεπάνη cit. ; Etym. M. p. 287, 38. Adv. Δρεπανοειδῶς Planud. Ovid. Metam. 11, 229, a Boiss. cit. : Κόλπος εἰς κοῖλον τόξον δρ. κεκαμμένος.]

[Δρεπανομάχαιρα, ἡ, Ensis s. gladius falcatus. Schol. Aristoph. Thesm. 1127 : Ἔλεγε τὸ ξιφομάχαιρα ὡς δρεπανομάχαιρα. G. Dind.]

Δρέπανον, τὸ, et Δρεπάνη, ἡ, Falx. Hom. Il. Σ, B [551] : Ἔνθα δ' ἔριθοι ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Hesiod. Scut. [292] : Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. At in prosa δρέπανον duntaxat receptum esse puto : quo utitur et [Hom. Od. Σ, 368,] Hesiod. [Theog. 162] : Τεῦξε μέγα δρέπανον. [Herodot. 1, 125; Sophocl. in fr. Ῥιζοτόμων ap. Macrob. Saturn. 5, 19; Eurip. Cycl. 393; Plato Rep. 1, p. 333, D; 353, A, et alii quivis. Perverse Mœris p. 128 : Δρεπάνη Ἀττικῶς· δρέπανον Ἑλληνικῶς· ad quem Pierson. : « Δρεπάνη, δρέπανον. Utrumque recenset Pollux 1, 245; 10, 128. Δρέπανον frequentius. Δρεπάνη adhibuit præter Homerum Oppian. Hal. 5, 257 et 653, Aristides vol. 1, p. 21 ». Plut. V. Cleom. c. 26 : Δρεπάναις καὶ μαχαίραις. Epigr. Anth. Pal. 9, 383; 384, 14. Themist. Or. 34, p. 466, 14. Mœridis præceptum repetiit Thom. M. p. 250.] Exp. δρέπανον etiam Sarculum, Marra. || Falx bellica. Xen. Cyr. 6, [1, 30] et alibi. Hinc δρεπανηφόρον ἅρμα, q. d. Falcifer currus, pro quo Falcatus currus, ap. Plut. et Lucian. Sed et ap. ipsum Xen., si bene memini. C [V. Δρεπανηφόρος.] || Δρέπανον, Ensis falcatus, ut quo usus est Perseus : ἅρπη, alio nomine. [Herodot. 5, 112 : Δρεπάνῳ πλήξας. Schol. Lycophr. 358 : Γαμφαῖσιν ἅρπης, ἐπικαμπέσι δρεπάναις.] Vult autem Hesych. δρέπανον derivari a δρέπω habente signif. τοῦ διακόψαι.

[Δρέπανον, τὸ, Drepanum, oppidum Bithyniæ, a Constantino Ἑλενούπολις mutato nomine vocatum. Chron. Pasch. p. 283, D. Ab veteribus Δρεπάνη dicitur, quod v.]

[Δρεπανοποιὸς, ὁ, Falcarius, Gl.]

Δρεπανουργὸς, ὁ, Falcium artifex. [Pherecrates ap.] Athen. 6, [p. 269, C].

[Δρεπανώδης, ὁ, ἡ, Falcis habens formam, Falcatus. Hesych. : Λαισποδίας, ὁ δρεπανώδεις πόδας ἔχων. Etym. M. p. 219, 2 : Γάμμα τὸ στοιχεῖον ... δρεπανῶδές ἐστι. Anon. Agath. Hist. p. 328, 19 Bonn., de contis navalibus : Τὰς δρεπανώδεις τούτων αἰχμάς. Hase.]

[Δρεπανωτὸς, ἡ, ὸν, Falcatus. Leo Orac. p. 260 : Δακτύλους δρεπανωτούς.]

[Δρεπτεὺς, έως, ὁ.] Δρεπτεῖς Hesychio τρυγηταὶ, Vin- D demiatores, pro quo Etym. [M. p. 287, 30] Δρεπεῖς.

[Δρεπτικῶς, Carptim, Gl.]

Δρεπτὸς, ἡ, ὸν, Qui percipi potest s. colligi, Vindemialis, ut quidam interpr. Fortasse non male, Quo aliquis frui potest. || Est et εἶδος φιλήματος, [ὡς Τηλεκλείδης,] teste Hesych. [Unde emendandus Phot. Lex. p. 245, 22 : Μανδαλωτὸν, εἶδος φιλήματος, ὡς γιγγλυμωτὸν καὶ δράπετον. Corrig. δρεπτόν. Etym. M. p. 287, 27 : Δρεπτὸν, διηνεκῶς ἀπολαυστικὸν, τρυγητικὸν, καὶ ὅπως ποτὲ ἁρπαστόν· καὶ τὸ δρεπτὸν σκευώρηται παρὰ σοῦ (παρά του?) φίλημα. Δρεπτὸν inter oxytona apud Arcad. p. 123, 20. || Galen. Gloss. Hipp. p. 458 : Δραπτὰ (Mss. δερπτὰ), ἐσπαραγμένα, Dilacerata. G. D.]

[Δρέπτω. V. Δρέπω.]

Δρέπω et Δρέπομαι, Decerpo, Carpo, Colligo. [Hom. H. Cer. 425 : Ἄνθεα δρέπομεν, et δρεπόμην ib. 429. Herodot. 3, 110 : Δρέπειν τὴν κασίην. Eur. Ion. 889 : Κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον· El. 778 : Δρέπων τερείνης μυρσίνης κάρᾳ πλόκους. Plato Leg. 8, p. 844, E : Ἐὰν ἐκ τῶν ἑαυτοῦ (χωρίων) δρέπῃ. Forma media Hom. Od. M, 357 : Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυός. Eur. Hel. 250 : Χλοερὰ δρεπομέναν ἔσω πέπλων ῥόδεα πέταλα. Pollux 7, 146 : Τὸ μέντοι δρέπεσθαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν ἐλαιοῦν ἔλεγον.] Redditur et Vindemio. [Hesych. : Δρέπειν, τρυγᾶν. Δρέπεται, τρυγᾷ. Δρεφθῆναι, τρυγηθῆναι.] Ῥόδον δρέπεσθαι, Basil. Et δρέπεσθαι τὰ ἄνθη, quod et ἀποδρέπεσθαι ap. Plut. Dicitur vero et δρέπεσθαι τῶν ἀνθέων, genitivo Attico. [Philostr. Her. p. 663 : Δρέπου τῶν φύλλων μᾶλλον· ἐκείνων γὰρ τὸ ὀδωδέναι· ad quem l. schol. : Τὸ δρέπομαι ἀεὶ παθητικῶς γράφεται καὶ τὴν ἐπὶ μέρους σύνταξιν ἔχει. Ὅθεν καὶ γενικῇ συντάσσεται, οἷον, δρέπομαι τῶν φυτῶν.... Non satis accurate notavit scholiastes et qui eandem animadversionem habet schol. Theocriti 11, 27, δρέπομαι semper passive scribi. Longus 2, 4 : Δρέπειν τὰ ἄνθη. Boiss.] Transfertur et ad alia, sicut et Latinum Decerpo ac colligo. [Pind. Pyth. 1, 95 : Τιμὰν οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει· 4, 231 : Δραπὼν εὐζωᾶς ἄωτον· 6, 48 : Οὐδ' ὑπέροπλον ἥβαν δρέπων· Nem. 2, 13 : Δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον. Æsch. Sept. 718 : Ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις; Bio 1, 22 : Ἱερὸν αἷμα δρέπονται. Plato Rep. 3, p. 401, C : Πολλὰ ἀπὸ πολλῶν δρεπόμενοί τε καὶ νεμόμενοι. Alia exx. attulit Boisson. ad Philostr. Her. p. 327. Cum genit. scriptor ap. Suidam : Τῶν αὐτῶν σοὶ λόγων ἐδρεψάμην κἀγώ.] Basil. : Τῶν ὄντων τὴν φύσιν λογισμῷ καθορᾷς· σοφίας δρέπει καρπὸν ἥδιστον, Fructum decerpis, percipis. Ex Epigr. [Antipatri Sidon. in Anth. Pal. 7, 218] affertur δρέπεσθαι χάριτας, ὠνητὴν Ἀφροδίτην. Ab Hesych. δρεπόμενοι exp. ἀπολαύοντες, λαμβάνοντες. [Et, Δρέψασθαι, τρυγήσασθαι, ἀφελεῖν τῇ χειρὶ, ἢ λαβεῖν.] Idem δρέψαι ait inter alia esse ἀφελεῖν et ἀποκόψαι. [Et, Δρέψας, ἀναλώσας, τρυγήσας, θερίσας. Comparandum δρέμμα, quod Hesych. exp. κλέμμα.] Ceterum δρέπειν dictum videri tradit Eust. [p. 1726, 21], quasi περὶ δρῦν ἕπειν, i. e. ἐνεργεῖν. Idem alibi [p. 1429, 25] ait, δρέπειν, vetustorum; at δρέπεσθαι, recentiorum scriptorum esse. [|| Δρέπτω, i. q. δρέπω, forma ab librariis plerumque expulsa, ut in l. Antipatri modo allato, ubi recte cod. Palat. et cod. Suidæ Paris. (s. v. Δρέπεται), Δρεπτόμενοι χάριτας.... Lucian. Anth. Pal. 10, 41 : Ἑτέρων δρεπτομένων (δρεπομένων cod. Pal.) τὸ μέλι. Anyte Anth. Plan. 4, 231 : Πόρτιες ἠϋκόμων δρεπτόμεναι (ed. princ. δρεπόμεναι) σταχύων. Oppian. Cyn. 2, 38 ex Brunckii emend. : Δρεπτομένοις... ἄνθος ὀπώρης. Libri δρεπομένοις. Imperf. δρέπτον ap. Mosch. 2, 69. Ceterum hæc forma propria videtur esse poetis nec ferenda in oratione prosa, cui interdum illata est ab librariis, velut Longo 2, 4, ubi libri aliquot δρέπτειν τὰ ἄνθη.]

[Δρεσία, ἡ, Dresia, πόλις Φρυγίας. Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν γ', Βουδίαν (Βούδειαν Berkel.) Δρεσίην τε.... Τὸ ἐθνικὸν Δρεσιεύς, Steph. Byz. Nonn. Dion. 13, 514 : Οἳ Δρεσίην ἐνέμοντο....]

[Δρετός. V. Δρατός.]

[Δρῆες, στρουθοὶ (Passeres), Μακεδόνες, Hesych. Idem Δηγῆρες, Δίγηρες et Δίρηγες exp. στρουθοὶ, et Διγῆρες Suidas. Cyrill. : Δρὴξ, στρουθός. Quod si recte scriptum est, quattuor illæ glossæ ex Δρῆγες depravatæ haberi possunt. G. Dind.]

[Δρηλοί, φοβεῖται, gl. corrupta Hesychii.]

[Δρῆμι forma a grammaticis ficta. V. Ἀποδιδράσκω.]

[Δρῆρος, ἡ, Drerus, πόλις Κρητική, Theognost. p. 69, 29.]

[Δρῆς, Δρῆ, ὁ, Dres, n. pr. ap. Chœrob. in Bekkeri Anecd. p. 1188, Etym. M. p. 635, 29. G. Dind.]

[Δρησμός. V. Δρασμός.]

Δρησμοσύνη, ἡ, [a v. δρᾶν], Ministerium, θεραπεία Hesychio, ὑπηρεσία Etym. [M. p. 287, 1] : s. potius Strenuitas et sedulitas in ministrando, ut δρηστοσύνη. [Hom. H. in Cer. 476 : Δεῖξεν ... δρησμοσύνην ἱερῶν. Quem l. citat Pausan. 2, 14, 3.]

[Δρησμοσύνη, ἡ, (a v. διδράσκειν), Fuga. Maxim. Περὶ καταρχ. 351.]

[Δρῆσος, ὁ, Dresus, n. pr. viri Trojani ap. Hom. Il. Z, 20. || Suid. : Δρῆσος, ὄνομα κύριον. Καὶ ὄνομα ποταμοῦ.]

[Δρήστειρα. V. Δράστειρα.]

[Δρηστῆναι lectio vitiosa. V. Δράστειρα.]

[Δρηστήρ. V. Δραστήρ.]

[Δρηστήριος. V. Δραστήριος.]

[Δρήστης (a v. δράω). V. Δράστης.]

[Δρήστης (a v. διδράσκω). Δρῆστις. V. Δράστης.]

Δρηστοσύνη, ἡ, Ministerium. Hom. [Od. O, 320 : Δρηστοσύνῃ δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.] Bud. p. 273. [Glossator cod. Palat. exp. τῇ μαγειρικῇ, quemadmodum Hesych. δραστῆρας interpretatur μαγείρους, διακόνους. Apollon. Lex. H. : Δρηστοσύνην, διακονίαν. G. Dind. Plur. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 535, n. 939, in epitaphio servulæ : Δμωῒς δρηστοσύνῃσι κεκασμένη. Hase.]

[Δριάεις, εσσα, εν.] Hinc [a subst. δρίον] derivatum Δριάεις, Arborosus, Virens : unde δριάεντα, nisi δρυόεντα scripsit, Hesychio χλωρά.

Δριάω, Arboribus et herbis vireo : cujus particip. δριάουσαν Hesych. exp. θάλλουσαν.

[Δρικηαὶ (?), ὄρνεα ποιά, Hesych.]

[Δρῖλαι, οἱ, Drilæ. Steph. Byz. : Δρυλαὶ (literarum series Δριλαὶ postulat), συνοικία τῆς Ποντικῆς, Τραπεζοῦντος οὐ πόρρω, ὡς Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσεως πέμπτῳ. Ap. Xenoph. 5, 2, 1 et 2 accusativus est Δρίλας, Δρίλλας ap. Arrian. Peripl. P. E. p. 123.]

[Δρῖλαξ, κος.] Δρίλακες Eleis sunt βδέλλαι, Hirudines, teste Hesychio.

[Δριλοπότης, ὁ, E vitreo pene bibens. Schol. Juven. 2, 95, ubi *drillopotæ* scriptum.]

Δρῖλος, ὁ, ex Epigr. affertur pro Lumbricus. [Lucill. in Anth. Pal. 11, 197 : Ἤθελε δριμὺς ἄγαν τὸ πρόσθ' Ἱερώνυμος εἶναι· νῦν δὲ τὸ δρι μὲν ἔχει, λος δὲ τὸ μυς γέγονεν. Lusus in vocabulis δριμὺς et δρῖλος. Gl. : Verpus, δρῖλος, καὶ ὁ μέσος δάκτυλος τῆς χειρὸς, λέγεται δὲ καὶ ὁ λειπόδερμος· quam gl. excitavit una cum hoc disticho Salmas. ad Script. H. Aug. vol. 1, p. 553. Hieronymus, qui olim δριμὺς, Severus et morosus, videri volebat, repente δρῖλος factus est, et illius pristinæ conditionis nihil nisi priorem syllabam servavit. Δρῖλος autem h. l. hominem libidinosum, sive non tam hominem quam Priapum significat. Qui e vitreo Priapo potabant, Drilopotæ appellabantur. Jacobs.]

[Δρίλων, ωνος, ὁ, Drilo, fluvius Illyriæ, ap. Strabon. 7, p. 316, Steph. Byz. s. v. Δυρράχιον, Plin. H. N. 3, 22, 26, Theognost. p. 35, 29. Correpto ι apud Nicand. Ther. 607 : Ἶρίν θ' ἣν ἔθρεψε Δρίλων καὶ Νάρωνος ὄχθη· producto Sophocles in versu s. v. Βουθοίη cit., Βουθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη. Hodie duo ejusdem nominis fluvii distinguuntur, *Drino bianco* et *Drino negro*. Δρῖνος ap. Georg. Cedren. Δρυμών, όνος, ap. Annam Comn. 12, p. 371. G. Dind.]

[Δριλώνιος, πόλις μεγάλη, ἐσχάτη τῶν Κελτικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Δριλώνιος, ὡς Θεόπομπος μγ', Steph. Byz.]

Δρίμαι, Hesychio ψύχος [ψῦχος], Frigus, sed suspectum. [Cyrill. : Δρίμα, ψῦχος, παγετός. Δρίμη Guyetus. Δριματόψυχος, voc. corruptum ap. Hesych. s. v. Δάπεδον, confert Albertus. Δρίμαι (vel δρίμα) ψῦχος fortasse corruptum ex δριμὺ ψῦχος. G. Dindorf.]

[Δρίμακος, ὁ, Drimacus, dux servorum rebellium in Chio insula. Nymphodor. ap. Athen. 6, p. 266.]

Δριμεῖα, ἡ, Suidæ ἡ δριμύτης, Acrimonia. Sed ejus signif. exemplum desidero. Alioqui enim est adj. fem. e masc. δριμύς. [Recte ap. Suid. libri meliores, Δριμέα, τὰ δριμύτατα. Καὶ δριμεῖα, ἡ δριμυτάτη.]

Δριμέως, Acriter, Vehementer. Aristoph. Plut. [693]: Ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. [Ubi δριμύτερον adjectivum est, non adverbium. G. D. || Metaphor. Acerbe, Eustath. ad Hom. p. 405 : Δριμέως (Acerbe) ὀδυρομένους λέγει τοὺς τοῖς φονεῦσι ... φιλιωθέντας. Schæf. Vehementer, Ælian. N. A. 7, 15 : Ἐρασθεῖσα δριμέως. Hemst. Eustath. p. 380, 15 : Γυνὴ δριμέως φίλανδρος. Ælian. V. H. 12, 1 : Δριμύτατα ἀλγεῖν.]

[Δριμυγμὸς, ὁ, Acerbitas. Tzetz. Hist. 11, 376 : Τῷ δριμυγμῷ τοῦ θύμου.]

[Δριμύζω forma suspecta. V. Δριμύσσω.]

Δριμύλος, ὁ, q. d. Acriusculus, Aliquantum acris, s. acerbus. A Moscho [1, 8] appellantur ὄμματα Amoris δριμύλα καὶ φλογόεντα, quod Pol. interpr. Ocellos acres, flammeolos. [|| Drimylus, n. pr. Lucian. Galli c. 14.]

[Δριμύμωρος, ὁ, ἡ. Galen. De subfigur. empir. c. 9, p. 65, et c. 13, p. 68. Osann.]

[Δρίμυξις, εως, ἡ, Amaritas, Amarities. Acta Maximi Conf. vol. 1, p. LXXXV : Ἐκ δριμύξεως καρδίας. G. Dindorf.]

Δριμὺς, εῖα, ὺ, Acris, Acrem saporem habens, Gustum habens pungentem, Acutus in sapore. His enim modis in VV. LL. redditur. Ego e Plin. Acris, Acri gustu. [Δρ. χυμὸς Aristot. De anima 2, 10. Δριμεῖα ὀσμὴ ib. 9.] Nam quod Diosc. [4, 173] de Pycnocomo: Φύλλα ἔχει ὅμοια εὐζώμῳ, [τραχέα δὲ καὶ] παχέα καὶ δριμύτερα, reddit ille, Erucæ foliis, crassioribus et acrioribus. Quod autem idem Diosc. de Solano : Ἡ δὲ ῥίζα εὐώδης, δριμεῖα, ille ita, Radix odorata, gustu acri. Xenoph. [Mem. 1, 4, 5] γλυκέα et δριμέα inter se opponere videtur, Τίς δ' ἂν αἴσθησις ἦν γλυκέων καὶ δριμέων καὶ πάντων τῶν διὰ στόματος ἡδέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Ceterum reddi etiam posse arbitror, Gustu, sapore mordaci : ut Persius acetum Mordax appellavit ὄξος δριμύ. Nam etiam δρ. χυμὸς et δακνώδης quasi ἐκ τοῦ παραλλήλου a Greg. copulata invenio : et ipse Diosc. postquam radicem solani esse dixit δριμεῖαν, subjungit quasi epexegetice, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. [Δριμὺς οἶνος Lucian. De merc. cond. c. 18. || De fumo. Aristoph. Pac. 146 : Δριμύτατος καπνῶν (ξύλου συκίνου). || De stercore. Geopon. 2, 21, 9 : Δριμυτέραις κόπροις.] || Amarus Plinio, ubi quod Theophr. dixit [H. Pl. 4, 14, 2]: Ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη, interpr. Minus hoc sentiunt, quod intelligendum est e præcedentibus, arbores, quæ amaræ sunt et odoratæ. Idem Plin. quod Diosc. [3, 129] de cratæogono dixit ἰσχυρῶς δριμὺ interpr. Vehementer aspero gustu. At quod Theophr. de laserpicio, Μανώτερόν τε καὶ ἧττον δριμὺ, idem Plin. reddit, Tenerius et minus vehemens. [Conf. H. Pl. 9, 1, 4. Δριμυτέρα ὀσμὴ Theophr. H. Pl. 6, 7, 2. Ib. 5 : Τὸν μὲν (ἕρπυλλον) θυμβρώδη τινὰ καὶ δριμύτατον, τὸν δ' εὔοσμον εἶναι καὶ μαλακώτερον.] || Ad multa etiam transfertur, pro Acri et vehementi [Hom. Il. Λ, 270 : Ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα δριμύ, τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι. Δριμὺς χόλος Σ, 322. Od. Ω, 319 : Ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψεν. Δριμὺ ἄχος Hesiod. Scut. 457], ut δριμὺς πυρετὸς, Vehemens febris, Galen. Ad Glauc.; δριμὺ ῥεῦμα, Diosc. Jam vero et μάχη dicitur δριμεῖα ab Hom. [Il. O, 696] et Hesiodo [Scut. 261, 411], ut Lat. Acris, Aspera pugna, alii tamen interpr. Acerba, eodemque modo δριμὺς πόλεμος in Epigr. [Damageti in Anth. Pal. 7, 438.] Quin et aliquis dicitur esse δριμὺς, Asper ; ut Aristoph. Vesp. [277] : Ἦ μὴν πολὺ δριμύτατός γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν. In Epigr. autem pro Acerbo s. Vehemente. [Æsch. Ag. 1501 : Ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ· Choeph. 393 : Δριμὺς ... θυμός. Theocrit. 1, 18 : Δριμεῖα χολά. De vehementia desiderii vel studii, Plut. V. Num. c. 16 : Οὐδὲν γὰρ ἄλλο τῶν ἐπιτηδευμάτων οὕτως ἔρωτα δριμὺν εἰρήνης ἐργάζεται καὶ ταχὺν, ὡς ὁ ἀπὸ γῆς βίος. Plotin. p. 50, A : Ἐρᾶν ἀληθῆ ἔρωτα καὶ δριμεῖς πόθους καὶ τῶν ἄλλων ἐρώτων καταγελᾶν. Ælian. N. A. 10, 14 : Ἱέραξ ... λαγνείαν (εἰς λαγνείαν Gesner.) ἐστὶ δριμύτατος.] At δριμὺ βλέμμα, Bud. ap. Herodian. [4, 5, 17] reddit Acerbum s. Gravem vultum, ego vero malim cum Polit. Truculentum ; ap. Aristoph. autem δριμὺ βλέπων [Ran. 562 : Ἔβλεψεν ἐς με δριμὺ κἀμυκᾶτό γε], ubi adv. positum est, redditur etiam Torve intuens. [De quo HSt. in Indice :] Δριμὺ, adv. pro δριμέως, ut Aristoph. δριμὺ ἐνιδὼν, βλέπων, Acre et torvum cernens, quod alibi vocat κρόμμυα, ὀπὸν βλέπειν. [Lucian. Pseud. c. 32 : Δριμὺ εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. Alciphro 3, 18 : Δριμὺ βλέπει καὶ τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς. Ælian. V. H. 14, 22 : Ἐνορᾶν δριμύ. Dio Cass. 59, 26 : Δριμύ τι Σκριβωνίῳ ἐνεῖδε. Metaphor. de acie ingenii Plato Rep. 7, p. 519, A : Ὡς δριμὺ μὲν βλέπει τὸ ψυχάριον καὶ ὀξέως διορᾷ ταῦτα ἐφ' ἃ τέτραπται.] || Astutus. Synes. : Δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι. At Eurip. ante eum δριμὺ vocarat τὸ συνετὸν, ut testatur ap. Eust. [p. 1455, 34] Aristoph. gramm. [Cycl. 104 : Οἶδ' ἄνδρα κρόταλον, δριμὺ Σισύφου γένος.] Quod vero dicit Herodian. [3, 11, 17]: Δριμύτεροι δ' ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν ἄνθρωποι, Politian. interpr. Ac sunt ferme ad orientem mortales acerrimi ingenii. [Ingenii solertiæque notio fere conjuncta est cum astutia. Plut. Mor. p. 379, E, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀκάκους opponit τοῖς δριμυτέροις καὶ

θρασυτέροις. Platoni frequens deteriore sensu. Leg. 7, p. 808, D: Ἐπίβουλον καὶ δριμὺ καὶ ὑβριστότατον θηρίων γίγνεται (ὁ παῖς). In primis tribuit hominibus forensibus et demagogis; Theæt. p. 173, A: Ἔντονοι καὶ δριμεῖς γίγνονται, ἐπιστάμενοι τὸν δεσπότην λόγῳ τε θωπεῦσαι καὶ ἔργῳ χαρίσασθαι, σμικροὶ καὶ οὐκ ὀρθοὶ τὰς ψυχάς· 175, D: Τὸν σμικρὸν ἐκεῖνον τὴν ψυχὴν καὶ δριμὺν καὶ δικανικόν. Atticus Platonicus ap. Euseb. P. E. 15, p. 795, A, eleganti imagine Platonem informans aquilam altissimo montis vertici insidentem, ista de Aristotele subjicit, Ἐπὶ τοῦτον τὸν ὑψηλὸν πάγον τὸ δριμὺ καὶ πανοῦργον ἐκεῖνο ἀνελθεῖν ἀδύνατον. Dion Chrys. quoque pro astuto usurpat 10, p. 146, D; 20, p. 226, D; 44, p. 511, D; 49, p. 536, C; 50, p. 541, D; 52, p. 549, B; 552, A. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 409. || Δριμέα προοίμια dicit Hermog. Περὶ εὑρέσ. 1, p. 16, quæ habent significationem acuti ingenii, firma sunt, detinentque auditorem, ne studium audiendi dimittat; τὰ ἰσχυρὰ explicat schol. p. 356. Idem λέξιν δριμεῖαν vocat ἐμφαντικὴν καὶ μεταφορικήν. Eodem fere modo Acer Latinis dictus cujus oratio ex acumine et ornatu amœnitatem et gratiam habet. Ernest. Lex. rhet. Conf. Δριμύτης.] Ceterum deducit Etym. [M. p. 287, 48] παρὰ τὸ τὰς ῥῖνας μύειν, vel a δόρυ et μένος: quæ posterior deductio minus aspera est.

Δριμύσσω, [s. Δριμύττω], Acri ac mordaci humore afficio, Bud. interpr. in hoc l. Gregor. De homine p. 21: Οὐ γὰρ τῆς καρδίας, ἀλλὰ τοῦ στόματος τῆς κοιλίας δριμυσσομένου, εἰς τὴν καρδίαν τὸ πάθος ὑπ' ἀπειρίας ἀνάγουσι. [Nicet. Chon. Hist. p. 382, D: Τὸ ἐκ σκορόδων ἐπέμβαμμά τε καὶ σύνθεμα ἐξ ἄλλων χυμῶν δριμυσσόντων τὴν αἴσθησιν. Schneid. || Metaphor. Acerbe tracto s. afficio. Schol. Arist. Vesp. 62: Οὐδ' αὖ τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν, explicat δριμύσομεν, ἐκπικρανοῦμεν. Maximus Conf. vol. 1, p. 135: Κατὰ μηδὲν ὑπὸ τῆς παμφαοῦς ἀκτῖνος τὴν νοερὰν δριμυσσόμενος κόρην, Oblæsus, ut reddidit interpres. Ib. p. 151. Joseph. Genes. p. 48, C: Τῷ τραυματιῶντι μέρει πλέον δριμύσσεται. G. D. Eustath. p. 201, 23: Δριμύττων καὶ σωφρονίζων τὸν δῆμον πληγαῖς. Seager. Nicet. Chon. Hist. p. 317, A: Οἱ τοῖς ἀμφιβίοις τούτοις δριμύσσονται δυσκολαίνοντες, Acerbas pœnas statuunt. || Δριμύζω Liban. vol. 4, p. 799, 9: Ἐν οἷς μὲν τὰ τῆς μητρὸς παθαίνεται, τὸ πάθος ἐνδείξεται, ἐν οἷς δὲ ἄλλως ἀγωνίζεται, δριμύζεται τὰ ἐναγώνια. Schneid. Lectio vitiosa. Δριμύξεται recte Bast. ad Gregor. Cor. p. 891.]

Δριμύτης, ητος, ἡ, Acrimonia; pro quo et Acritudo, et Acritas, item Acor. [Theophr. C. Pl. 1, 16, 9: Ὅσα ταῖς δριμύτησι διαφέρει.] Aphr. Probl. 2, [69, p. 327, 11]: Γίνεται ἡ δριμύτης ἐκ θερμότητος πλείονος καὶ ξηρότητος. Plut. quoque Camillo [c. 29] ξηρότητι et δριμύτητι conjunxit. [Δριμύτης οὔρων Oribas. p. 61 Matth. De fumo Polyb. 22, 11, 20.] || Asperitas, Acerbitas, Vehementia, ut δριμύτης πυρετῶ, Galen. || Metaph. Acumen, Acrimonia. Plato De rep. 7, [p. 535, B]: Δριμύτητα, ὦ μακάριε, ἔφην, δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν, καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν. Ap. Lucian. [Prom. c. 2], δριμύτης Ἀττικὴ τῶν σκωμμάτων, Acumen, quo utuntur Attici in scommatibus, et quod Gall. vocatur *Le nez*: quando dicimus *Cela ha du nez*. Pro quo Itali, *Questo ha del garbo*. [Plut. Mor. p. 48, A: Προσοχῆς καὶ δριμύτητος ἐν οὐ δέοντι θηρώμενοι δόξαν· ubi Wyttenb. similia exx. comparavit, ib. p. 583, F: Πανουργίᾳ καὶ δριμύτητι καὶ παραλογισμῷ. Epictet. Diss. 2, 23: Μετά τινος ποικιλίας καὶ δριμύτητος. || «Δριμύτης, Ingenium, Acumen, quod orator arte sua ostendit. Hermog. Περὶ εὑρέσ. 4, p. 194 et aliis ll. Ib. 1, p. 6 δριμύτης προοιμίου posita est in propositionibus acutis, callidis, prudentibus, vehementibus. Eustath. ad Il. Γ, p. 433 δριμύτητα ait apud rhetores esse ἐπίτασιν τῆς γλυκύτητος. Et ad Λ, p. 844: Ἰστέον ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον ῥήτορες τὸ δριμὺ μετεσκεύασαν εἰς ἡδύ τι, ἐννοίας δριμείας λέγοντες ἐν αἷς γλυκύτης ἐπιτείνεται, καὶ λέξεις δὲ δριμείας ὁμοίως. Conf. Voss. Inst. rhet. 6, p. 509.» Ernest. Lex. rhet.]

Δριμυφαγέω, Acribus vescor, Acriori cibo utor. [Paul. Æg. 4, p. 131, 40. Hemst.]

[Δρῐμῠφᾰγία, ἡ.] Δριμυφάγος, Qui acribus vescitur, acrium esu delectatur. Unde Δριμυφαγία, ἡ, Acrium ciborum esus; Vomitus acrium ciborum esu provocatus, quod sanationis genus Empiricis erat usitatum. Diosc. 2, 33, de conditanei thynni carne, quæ ὠμοτάριχος nominatur: Εἰς τὰς δριμυφαγίας μάλιστα ἁρμόζει, Ad vomitiones quæ ciborum acritudine quæruntur, accommodatissima, ut nonnulli interpr. Alias δριμυφαγία pro Cibo acriori usus est Cæl. Aurel. Chron. 3, 2, de stomachicis; Dehinc adhibenda recorporatio, quam Græci μετασυγκριτικὴν vocant, ex acriori cibo, quem Græci δριμυφαγίαν appellant, ex aqua capparis confecto et aceto et sale et cepe. [Paulus Æg. 3, p. 118, 17: Φυλαττομένους δριμυφαγίας καὶ καὶ τροφῆς πλῆθος· 64, 37. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 150: Δριμυφαγίαις χρῆσθαι. G. Dind.]

[Δριμύχυμος, ὁ, ἡ, Acrem succum habens. Constant. Man. Chron. p. 103, D: Σίνηπι δριμύχυμον. Boisson.]

[Δριμώ, οῦς, ἡ, Drimo, Alcyonei filia. Hegesander ap. Suid. s. v. Ἀλκυονίδες ἡμέραι.]

[Δρῖνος. V. Δρίλων.]

[Δριξίπαρος, πόλις Θρᾴκης, gl. Suidæ, quam cod. optimus Paris. in margine habet, duo alii omittunt. *Drizipara* in Itin. Anton. p. 230, ubi Wessel. Δριζίπαρα ex Theophyl. Simoc. Hist. 6, 5 indicat. *Drizupara* Itiner. Hierosol. p. 569, ubi v. Wessel.]

[Δρίον. V. Δρίος utrumque.]

Δρίος, [ὁ, aut τὸ, et plural. Δρία, τὰ] et Δρύος [forma vitiosa] secundum quosdam, Senticetum, Fruticetum; ut Bud. interpr. in Hom. Od. Ξ, [353]: Ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης. Et addit, Delitescebam, qua densissima erat sylva. Sic Græcus schol. τὸ δάσος τῆς ὕλης. Ex Hesiodo [Op. 528] affertur cum υ, ἀνὰ δρύα [Recte δρία codd.] βησσήεντα. [Et in Indice:] Δρίον, Hesychio σύμφυτος τόπος καὶ σύνδενδρος καὶ χλοώδης, ὕλη, δρυμός, Locus consitus arboribus et virens gramine, Sylva, Saltus [Hesychio δρίον, formam nusquam inventam, bis intulit Musurus. Codex δριός, i. e. δρίος. Δρίον ponunt Arcad. p. 119, 6, Etym. M. p. 287, 45 propter nominativum plur. δρία]: ut et δρία exp. τόποι σύνδενδροι καὶ χλοώδεις: procul dubio desumtum ex Hesiodeo, Ἀνὰ δρία βησσήεντα: ita enim et Etym. [M. p. 287, 43] scribit, addens, ipsum esse non per sync. positum pro δρίεα, sed a sing. δρίον. Suid. etiam Δρίος affert pro σύνδενδρος τόπος, et id quidem neutri generis: Οὐκέτ' ἀν' ὑλῆεν δρίος εὔσκιον, ἄγροτα πέρδιξ, Ἠχήσεις ἀνιεὶς [ἠχήεσσαν ἱεὶς] γῆρυν ἀπὸ στόματος [ex epigr. Simiæ in Anth. Pal. 7, 203. Idem ib. 193: Κατ' εὐδενδρον στείβων δρίος. Oppian. Hal. 4, 588: Μηρίνθῳ στέψαντες ἅπαν δρίος]. Legitur ap. Hom. quoque δρίος, sed ambiguum quo genere. [Plurali δρία utuntur Soph. Trach. 1012: Κατά τε δρία πάντα καθαίρων· Eur. Hel. 1342: Πέτρινα κατὰ δρία πολυνιφέα· Apoll. Rh. 4, 970: Ἑρσήεντα δρία.]

[Δρίος, τὸ, Drios, mons Achaiæ. Diodor. 5, 50: Περὶ τὸ καλούμενον Δρίος. Alius in insula Naxo ib. 51. || Δρίον, mons Dauniæ, ap. Strabon. 6, p. 284: Τῆς Δαυνίας περὶ λόφον ᾧ ὄνομα Δρίον.]

Δρίς, Hesychio δύναμις, Vis, Potentia.

[Δρίφακτος, κράββατος, Hesych. Δρίφακος (i. q. δίφρακος), κραββάτου Albert.]

[Δρίφος. V. Δίφρος.]

[Δριωδόνες, θεοὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις τιμώμενοι, Hesych.]

[Δρογγίλον, τὸ, Drongilum, Θρᾳκικὸν χωρίον. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς (p. 100, 22), Harpocr. Δρογγίλος ap. Hesych. χωρίον Θρᾴκιον. Thessaliæ male tribuitur ap. Steph. Byz.: Δρόγγιλον, χωρίον Θετταλίας. Θεόπομπος Φιλιππικῶν β'. Τὸ ἐθνικὸν Δρογγίλιος.]

[Δρόγγος, ἑορτή, Zonaras Lex. p. 570.]

[Δρογγῆς. Arcad. p. 23, 23: Τὰ εἰς γῆς δισύλλαβα βαρύνεται... τὸ δὲ μογῆς καὶ δρογγῆς (?) ἰσοσυλλάβως κλινόμενα περισπᾶται. Καὶ τὸ φθογγῆς ἐκ τοῦ φθογγήεις καὶ τὸ Αὐγῆς ἐκ τοῦ Αὐγέας.]

[Δροιόν, καλόν, Κρῆτες, Hesych. Idem infra: Δροόν, ἰσχυρόν. Ἀργεῖοι.]

[Δροίτη, ἡ.] Δριτὴ Hesychio πύελος, σκάφη [Restitutum quod ordo literarum postulat δροίτη]: qua signif. supra δοῖτρον. [De quo HSt.: «Δοῖτρον Hesych. exp. πύελον, σκάφην, Solium, Alveum.»] Item εἶδος ὀρχήσεως. Mox δροίτη per diphthongum. [De quo HSt.:] Δροίτη Etymologo [M. p. 288, 3, Zonaræ p. 571, et

A Arcadio p. 114, 18] ἡ πύελος, Solium, Scapha s. Alveus balneatorius : ut Nicander Al. [462] : Ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κεράων ἐμβάπτεο σάρκα, Αἶψα δὲ τινθαλέοισιν ἐπαιονάασσο λοετροῖς. [Alexander] Ætolus autem, inquit Etym. rursum, esse dicit τὴν σκάφην, ἐν ᾗ τιθηνεῖται τὰ βρέφη : Parthenius τὴν σορὸν, ut et Æsch. Ag. [1540] τὴν λάρνακα in qua conduntur efferunturque mortui. Porro secundum Hermippum [Berytium] per υ scribitur, παρὰ τὴν δρῦν τὴν ξυλίνην : quam scripturam Etym. dicit esse veriorem et magis consentaneam tum, quum significat τὴν πύελον : quum vero τὴν σορὸν declarat, scr. potius per οι : esse enim tunc veluti ἐκ δρυὸς εἰς οἶτον, i. e. θάνατον, πεποιημένον, s. δόρυ εἰς οἶτον ἐπιτήδειον, et δεκτικὸν τοῦ σκήνους. [Et alio l. :] Δρύτη Eustathio πύελος ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρυὸς, ap. Æsch. Agam. Scribitur et per οι diphthongum teste Eodem, et tunc per syncopen dicitur veluti δρυοίτη, ac proprie est πύελος s. λάρναξ ἐπὶ τεθνεῶσι. [Apud Æsch. l. c. libri in δροίτας consentiunt. In Choeph. 999 : Νεκροῦ ποδένδυτον δροίτης κατασκήνωμα, ed. Aldina δρυοίτης, Robort. δρύτης. In Eum. 633 B libri prope omnes δροίτῃ, non δρύτῃ. Lycophr. 1108. Δροίτη diserte agnoscit Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 42, 33.]

[Δρομαγετέω, Præfectus cursui sum. Inscr. Pocock. p. 46 : Τὸν δρομαγετήσαντα.]

[Δρομάασκον. V. Δρωμάω.]

Δρομάδην, Curriculo, Cursorie. [Hesych. : Δρ., μετὰ δρόμου.]

Δρομαῖος, [αία, αῖον, et ὁ, ἡ], Cursilis. [Soph. Tr. 927 : Δρομαία βᾶσα. Eur. Or. 45 : Δεμνίων ἄπο πηδᾷ δρομαῖος· Bacch. 136 : Ἐκ θιάσων δρομαίων· Hel. 550 : Δρομαία πῶλος· Alc. 245 : Νεφέλας δρομαίου.] Xen. [Cyneg. 3, 8] : Ὅσαι δὲ κυνῶν τὰ ἴχνη τὰ μὲν εὐναῖα ἀγνοοῦσι, τὰ δὲ δρομαῖα ταχὺ διατρέχουσιν, οὐκ εἰσὶ γνήσιαι, Vestigia cursilia, non cubilia, Bud. Aristoph. Ran. [478] : Ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα. Et δρομαία πτέρυξ ap. Eund. [Pac. 160.] Budæo est etiam Qui adhuc est in cursu et viget, e Plut. [Mor. p. 779, C : Δρομαίους δὲ ὄντας ἔτι δεῖ τῶν χρηστῶν ἀντιλαμβάνεσθαι λόγων.] Et δρομαῖος ἀφῖξαι, Curriculo accessisse, Lucian. C [Jup. trag. c. 33.] Εἰσελεύσεται δρ., Curriculo introibit, Naz. [Epiphan. vol. 2, p. 195, D : Δρομαῖος χώρει ἐπὶ τὰς πηγάς. Figurate Alcidamas ap. Aristot. Rhet. 3, 3 : Οὐ δρόμῳ, ἀλλὰ δρομαίᾳ τῇ τῆς ψυχῆς ὁρμῇ. || Ἀπόλλων δρομαῖος, cultus a Cretensibus. V. Plut. Mor. p. 724, C.]

Δρομαίως, adverb. Curriculo, Cursim. [Cod. Apocr. vol. 1, p. 809 ed. Thil. : Δρ. τρέχειν. Mazari in Boisson. Anecd. vol. 3, p. 141, ubi codex δρομέως ἴδραμες. G. D. Chrysost. t. 5, p. 844, 36. Epiphan. t. 1, p. 625, A : Δρ. ἧκε. Petr. Sic. Hist. p. 28, 22 et 36, 18, ubi ed. utrobique δρομέως. Jo. Camen. De exc. Thessalon. p. 358, C : Δρ. τὸ τάχος πρὸς τοὺς ἑταίρους ἐχώρει. Martyr. S. Alph. in Actis SS. Maii, t. 2, p. 780, 39 : Ἀπῄει δρ. Niceph. Vita Sim. Stylitæ ib. t. 5, p. 356, 63 : Πρόσεισι τῷ διδασκάλῳ δρ. Hase.]

Δρομαλὸς λαγωὸς, Lepus inter currendum captus, sicut εὐναῖος, qui in cubili. Hesych. [E l. Xenophontis s. v. Δρομαῖος allato manifestum est Hesychium scripsisse δρομαῖος. G. Dindorf.]

D [Δρόμαξ, κος, ὁ, Currax, Gl. Jo. Malal. p. 105, 19 : Τρωΐλος ... ἰσχυρὸς πολεμιστὴς καὶ δρόμαξ. Geopon. 16, 22, p. 1137 : Δρόμακας καμήλους. Qui ab aliis δρομοκάμηλοι dicuntur. G. Dindorf.]

Δρομὰς, άδος, ἡ, Cursitans, Cursoria, i. fere q. δρομαία. Soph. Phil. [679] : Κατ' ἄμπυκα δρομάδα, de rota, ad quam Ixio alligatus fuit. Et Εὐμενίδες δρομάδες, Eur. Or. [Id. Suppl. 1000 : Προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν οἴκων· Bacch. 730 : Ὦ δρομάδες ἐμαὶ κύνες. Cum subst. neutrius generis dativum conjunxit idem Hel. 1317 : Δρομάδι κώλῳ· Or. 835 : Εὐμενίσι θήραμα φόνῳ, δρομάσι δινεύων βλεφάροις, ubi in cdd. vett., quas secutus HSt. est, δρομάσι male refertur ad Εὐμενίσι. Rectam interpunctionem sequitur Maximus in schol. ad Dionys. Areop. vol. 2, p. 25, ubi comparat μανιάσιν λυσσήμασι v. 270.] Plut. Alex. [c. 31] : Ἐπὶ καμήλου δρομάδος, Camelo cursorio, ut Cursoria navis dicitur. Liv. 7 [37, 40] : Et cameli, quos appellant Dromadas. Sic et Galli suo vet. vocab. Camelum appellant *Dromadaire*. [Diodor. 19, 37. Ἵπποι δρομάδες Eustath.

A Opusc. p. 255, 31. || Aristot. H. A. 1, 1, p. 488, 6 : Οἷον (τῶν ἰχθύων) οὓς καλοῦσι δρομάδας, θύννοι, πηλαμύδες, ἄμιαι· similiter 6, 17.] || Scortum, vagum sc. et erroneum, Hesych. [Pollux 7, 203 : Ἐν Φρυνίχου Μούσαις, Ὦ κάπραινα καὶ περίπολις καὶ δρομάς.]

Δρομάσσω, ap. Hesych. i. q. τρέχω, Curro. [Conf. Δρυμάσσω et Δρωμίσσω.]

[Δρομεάδης, ὁ, Dromeades, n. pr. ap. Hippocr. p. 987. G. Dindorf.]

[Δρομέας, ὁ, Dromeas, parasitus. Athen. 4, p. 132, C. || Cous ib. 10, p. 452, F. G. Dindorf.]

Δρομεὺς, έως, ὁ, Cursor. Lucian. De calumn. [c. 12] : Δρομεὺς ἀγαθός. [Eupolis ap. schol. Arist. Ach. 529 : Ὥσπερ ἀγαθοὶ δρομῆς ἐκ δέκα ποδῶν ᾕρει λέγων τοὺς ῥήτορας. Eur. El. 824 : Θᾶσσον ἢ δρομεὺς δισσοὺς διαύλους ἱππίους διήνυσεν. Plato Leg. 7, p. 822, B : Προσφιλῶς τοῖς δρομεῦσι. Dativum δρομέσι metri caussa finxerat Callimachus, de quo Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1185 : Ἔτι δεῖ προσθεῖναι χωρὶς τοῦ υἱέσι παρ' Ἀθηναίοις καὶ τοῦ δρομέσι παρὰ Καλλιμάχῳ· ἐκεῖνα γὰρ οὕτως ἐπέB γραψεν, ὀφείλων ἐπιγράψαι δρομεῦσι. Similiter τοκέσι in epigr. ap. Dodwellum, *Classical Tour through Greece* vol. 1, p. 387 : Ἀμφοτέροις ἔλιπον λυγρὸν ἐμοῖς τοκέσι. De genitivo temere Thomas M. p. 866 : Υἱέος δὲ λέγων διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφε, ὡς καὶ δρομέος. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 69.]

[Δρομεὺς, έως, ὁ, Dromeus, Mantinensis, olympionica, ap. Pausan. 6, 11, 2. || Alius, Stymphalius, 6, 7, 10.]

[Δρομὴ, ἡ, Cursus. Memoratur ab Arcad. p. 110, 10. Inc. Genes. 41, 14 : Δρομῇ ἤγαγον, i. e. Celeriter. G. D. Vita Nili jun. p. 101, 31 : Τῇ δρομῇ παρατρέχων. Hase.]

[Δρομήιος, ὁ, nomen mensis Cretici. Inscr. apud Bœckh. vol. 2, p. 413, 4 : Μηνὸς Δρομηίω.]

Δρόμημα, τὸ, Cursus, VV. LL. [Restituendum ex aliquot codd. Æsch. Pers. 247 : Τοῦδε γὰρ δρόμημα φωτὸς Περσικόν· Soph. OEd. T. 193 : Παλίσσυτον δρόμημα νωτίσαι, ubi vulgo δράμημα. Euripides ll. pluribus, velut Phœn. 1388 : Ἦξαν δρόμημα δεινόν· Bacch. 1089 : C Συντόνοις δρομήμασι· Or. 1005 : Ἑπτάπορόν τε δρόμημα (libri aliquot δράμ.) Πελειάδος. Aristot. H. A. 10, 44. Hesych. s. v. Σχέλισμα.] || Δράμημα, τὸ, Cursus, Athen. 11, [p. 468, C] ex Ione. [Οἴσει δὲ δῶρον ἄξιον δραμήματος. Herodot. 9, 98 : Δράμημα τῶν ἵππων. Πλέθρισμα Photius explicat per δράμημα, Hesychius per δρόμημα. Etym. M. p. 316, 45 : Ἰστέον ὅτι τὸ ἔδραμον ἀπὸ τοῦ δρέμω ἐστὶν, ἐξ οὗ δρόμος ὄνομα ῥηματικόν ... ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησιν ὅτι δύναται εἶναι ἀπὸ τοῦ δραμῶ περισπωμένου, ἐξ οὗ καὶ τὸ παρὰ Μενάνδρῳ ... δεδράμηκα ... καὶ ῥηματικὸν ὄνομα δράμημα. Pollux 6, 183 : Τὸ δὲ κῦμα ... οὐκ ἐπαινῶ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ δράμημα.]

[Δρομηφόρος, ὁ, ἡ, Cursor. Epigr. in Cocchii Chirurg. p. 35, v. 17 : Χωλοὺς ἀνιστᾶν καὶ τελεῖν δρομηφόρους ποδαλγιῶντας. G. Dindorf.]

[Δρομιάμφιον (codex δρομιάφιον) ἦμαρ, ἀμφιδρόμια Ἔστι δὲ ἡμερῶν ἑπτὰ ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ἐν ᾗ τὸ βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ τρέχουσι, Hesych. Glossa ex poeta comico, ut videtur, sumpta.]

[Δρομίας, ὁ, i. q. δρομεὺς, Cursor. Eratosth. ap. D Athen. 7, p. 284, D : Ἡ δρομίην (εὐδρομίην Plut. Mor. p. 981, D) χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν. Δρομίαι caneri, propter celeritatem cursus sic appellati, ap. Ælian. N. A. 7, 24. Conf. Δρόμων.]

Δρομικὸς, ἡ, όν, Qui cursu valet, Aptus s. Habilis ad cursum. [Plato Theæt. p. 148, C : Μηδενὶ οὕπω δρομικῷ τῶν νέων ἐντετυχηκέναι. Δρομικοὶ ἵπποι Alcib. 1 p. 111, D, Ælian. N. A. 16, 9, Jo. Cinnam. p. 46, B, et Eustath. Opusc. p. 284, 60. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 14 : Δρομικὴ γλῶσσα, ἡ διατρέχουσα πανταχοῦ καὶ διαγγέλλουσα· ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως καὶ πανταχόσε κατηγορούντων ἢ τοὐναντίον εὐφημούντων.] Aristot. Eth. 1, 1 : Τὸν ἰσχυρὸν καὶ τὸν δρομικόν. Lucian. [Gymnas. c. 27] : Δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν. [Dio Cass. 67, 8 : Παρθένοι τῷ δρομικῷ ἠγωνίσαντο.]

Δρομικῶς, Curriculo, Cursim, Cursorie. [Plato Leg. 4, p. 706, C : Δρ. ... ἀποχωρεῖν. De recitatione Constant. Cerimon. vol. 1, p. 57, 6 : Αἱ φωναὶ τῶν Βενέτων, ἃς λέγουσι δρομικῶς, i. e. voce præcipiti. G. Dind.]

[Δρομίσσω. V. Δρωμίσσω.]

Δρομιχαίτης, ὁ, Inter currendum setas agitans, ut δρ. ἵππος, ap. Eust. [p. 145, 2; 773, 22] per τροπὴν τοῦ ο εἰς ι, a δρόμος. [Δρομοχαίταις ap. Philem. Lex. sect. 275.]

[Δρομιχαίτης, ὁ, Dromichætas, Odrysarum rex. Polyb. ap. Suidam s. v. Ἀναδρομή, Appian. Mithr. c. 32, 41, Pausan. 1, 9, 6, Plut. V. Demetr. c. 39, Strabo 7, p. 302, 305.]

[Δρομοκάμηλος, ἡ, Camelus dromas. Epiphan. vol. 2, p. 329, A : Αὐτὸς ἐβάδιζε πρῶτος τῶν δρομοκαμήλων· ubi præcedit δρομικῆς καμήλου· 378, D : Ἐπὶ δρομοκαμήλῳ ἐπικαθίσας. Δρομωναρίαν κάμηλον dicit Jo. Malal. p. 300, 12; 435, 14. G. D. Glossator cod. ap. Diodor. 19, 37 : Πόσον δρόμον ἡμερεύει ἡ δρ. Schæf.]

Δρομοκήρυξ [scr. Δρομοκῆρυξ], υκος, ὁ, Præco s. Nuntius cursorius, Cursor; ea signif., qua ap. Martial., Cursorem remisimus. [Hesych. : Δρομοκῆρυξ, ὁ ἐπὶ σπουδῆς πεμπόμενος τὰς ἐπικηρυκίας ποιήσασθαι, ἡμεροδρόμος. Lex. rhet. p. 239, 17. Æschin. De falsa leg. p. 45, 20 : Οἱ Φαλαίκου τοῦ Φωκέων τυράννου δρομοκήρυκες. Dio Cass. 78, 35; Polyæn. 5, 27; schol. Platon. p. 99.]

[Δρομοκλείδης, ὁ, Dromoclidas, archon Atheniensis olymp. 76, 2 ap. Diodor. 11, 50. || Sphettius, orator. Plut. V. Demetr. c. 12 et 34.]

Δρόμος, ὁ, Cursus. Hom. [Il. Σ, 281 : Ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους παντοίου δρόμου ἄση·] Od. Θ, [121]: Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. [Hippocr. p. 351, 14 : Δρόμοισιν ... χρέεσθαι ὀξέσιν. Æsch. Prom. 838 : Παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις. Soph. Aj. 889 : Οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ. Eur. Phœn. 166 : Εἴθε δρόμον νεφέλας ἐξανύσαιμι.] Xenoph. Cyrop. 3, [3, 61] : Δρόμου τινὲς ἦρξαντο. Ibid. : Συνηπείγετο [συνεφείπετο] δὲ πᾶσα ἡ φάλαγξ δρόμῳ. Thuc. 5 : Χωρήσαντας πρὸς αὐτὸν δρόμῳ. [Id. 3, 4, 127, et alibi.] Et δρόμῳ ἐκφυγεῖν, ap. Æschin. [p. 71, 6 : Εἰ μὴ δρόμῳ μόλις ἐξεφύγομεν εἰς λόφους.] Plut. [Mor. p. 817, A] : Οὐ βάδην ὑπήκουσεν, ἀλλὰ δρόμῳ καὶ σπουδῇ. Curriculo ire dicunt Plaut. et Terent. [Δρόμῳ θεῖν Lucian. Pseudom. c. 14. Δρόμῳ ἰέναι Plato Cratyl. p. 397, D : Ἀεὶ ἰόντα δρόμῳ καὶ θέοντα.] || Curriculum. Hom. Il. Ψ, [321] : Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι. Plato Euthyd. [p. 273, A] : Καὶ οὔπω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἤστην. Herodot. : Δρόμος τῆς ἡμέρας, Curriculum s. Iter diei. [Facete Alexis ap. Eustath. p. 1226, 13, dixit κρείττω ἐκεῖνον εἶναι ἡμέρας δρόμῳ. Quod Brunckius comparat cum Aristoph. Ran. 91 : Μειρακύλλια πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα.] Dem. [p. 428] : Ἵππου δρόμον καταβαίνειν ἐπὶ θάλασσαν. [Sæpissime de certamine cursus dicitur et pedestris (stadii) et equestris (quadrigarum vel bigarum). De pedestri Soph. El. 684 : Ἀνδρὸς ... δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις. Pindar. Ol. 13, 42 : Πεντάθλῳ ἅμα σταδίου νικῶν δρόμον. Plato Leg. 1, p. 625, D : Τῶν πεζῇ δρόμων ἀσκήσεις. De equestri Soph. El. 741 : Τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων· 744 : Διφρηλάται μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον. Ib. 726 : Τελοῦντες (πῶλοι) ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον. Qui versus non scriptus ab Sophocle videtur. Pind. Ol. 3, 59 : Δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου· 1, 33 : Δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων (equus). Metaphor. Herodot. 8, 74 : Τοιούτῳ πόνῳ συνέστασαν, ἅτε περὶ τοῦ παντὸς ἤδη (τὸν addit Eustath.) δρόμον θέοντες, De rerum summa periclitantes. Aristoph. Vesp. 376 : Ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν γρύξῃ τι, ποιήσω δακεῖν τὴν καρδίαν καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν. (Quod etiam omisso δρόμος dicitur : v. Θέω et Τρέχω.) Plato Theæt. p. 173, A : Πολλάκις δὲ καὶ περὶ ψυχῆς ὁ δρόμος. || Locus cursui aptus, ad currendum amplus. Hom. Od. Δ, 605 : Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμών. In specie, de curriculo s. circo, in quo certantes decurrunt. Soph. El. 713 : Ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων· 748 : Τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον. Metaphor. Æsch. Prom. 883 : Ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι λύσσης πνεύματι μάργῳ· Ag. 1245 : Τὰ δ' ἄλλ' ἀκούσας ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω. Δρόμου ἐξωτέρω Choeph. 1022. Ib. 514 : Πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου, Ab re non alienum. Plato Cratyli p. 414, B : Οὐ γὰρ ἐπισκοπεῖς με ὥσπερ ἐκτὸς δρόμου φερόμενον, ἐπειδὰν λείου λάβωμαι. Quod Latini dicunt

A Extra oleas vagari. De gymnasio s. ambulacro. Timæus Lex. Plat. p. 89 : Δρόμοι, ὁ περίπατος· ubi Ruhnken. : « Δρόμοι sunt Loca cursibus destinata, sive ambulacra publica. Plato Theæt. p. 144, C : Ἄρτι γὰρ ἐν τῷ ἔξω δρόμῳ ἠλείφοντο· ubi schol. : Τόποι τινὲς ἦσαν ὁ μὲν ἐκτὸς ἄστεως, ὁ δὲ ἐντὸς ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς τελουμένων ὑπὸ τῶν νέων δρόμοι καλούμενοι. Phædro p. 227, A : Κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους· φησὶ γὰρ ἀκοπωτέρους τῶν ἐν τοῖς δρόμοις εἶναι (ubi δρόμοι intelliguntur κατάστεγοι). ... Euthyd. p. 273, A : Εἰσελθόντι δὲ περιεπατείτην ἐν τῷ καταστέγῳ δρόμῳ, καὶ οὔπω τούτω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἤστην· quo in l. Jac. Sirmond. ad Apollin. Sidon. 2, ep. 2, p. 28 κατάστεγον δρόμον recte interpretatur Tectam porticum, Hypodromum. » Eupolis ap. Diog. L. 3, 7 : Ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ, i. e. in Academia. Suid. : Δρόμοις, τοῖς γυμνασίοις κατὰ Κρῆτας. Eurip. Andr. 600 : Δρόμους παλαίστρας τε. Aristid. vol. 1, p. 188 : Δρόμοι καὶ γυμνάσια. Philostr. p. 661 : Ἱεροὶ οἱ δρόμοι· γυμνάζεται γὰρ ἐν αὐτοῖς ὁ ἥρως. Id. p. 521 : B Ὁπόσοι γοῦν τῶν πάλαι ῥητόρων ἑρμαῖ ἦσαν ἐν τοῖς τῆς οἰκίας δρόμοις. Thomas M. p. 251. De vestibulo templi Strabo 17, p. 805, in descriptione Ægypti : Κατὰ τὴν εἰσβολὴν τὴν εἰς τὸ τέμενος λιθόστρωτόν ἐστιν ἔδαφος, πλάτος μὲν ὅσον πλεθριαῖον ἢ καὶ ἔλαττον, μῆκος δὲ καὶ τριπλάσιον καὶ τετραπλάσιον· ... καλεῖται δὲ δρόμος τοῦτο, καθάπερ Καλλίμαχος εἴρηκεν, Ὁ δρόμος ἱερὸς οὗτος Ἀνούβιδος. Idem poeta Lyceum dixerat δρόμον Ἀπόλλωνος in fr. ap. schol. Soph. OEd. T. 919 : Ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείου καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος. || Orchestra. Hesych. : Δρόμος, ἡ ὀρχήστρα τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου. || Thomas M. p. 251 : Δρόμος καὶ ἐπὶ τοῦ τρέχοντος καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τόπου τῷ βουλομένῳ τρέχειν· de quo Bast. ad Gregor. p. 870 : « Si Magister vera dixit Græcique scriptores hanc vocem ἐπὶ τοῦ τρέχοντος usurparunt, analogia, opinor, poscit ut hoc sensu δρομὸς scribatur. » Mihi Thomas illud ex compositis cum δρόμος collegisse videtur : quæ non inusitata grammaticis ratio est. Sic Theognostus δοσία ex compositis finxit. G. Dindorf.]

C [Δρόμος Ἀχίλλειος. V. Ἀχίλλειος.]

[Δρομόω, Currere facio. Aq. Ps. 76, 32 : Δρομώσει.]

Δρόμων, ωνος, ὁ, Parvus cancer, Hesych., quem in maris æstuariis capi scribunt, sagittæque in modum per aquæ summum decurrere : unde nom. adeptus sit. Dromonum Plin. quoque [H. N. 32, 11, 53] meminit. [Conf. Δρομίας. || Navigii genus. Zonar. Lex. p. 570 : Δρόμων, εἶδος πλοίου. Quod ex Cod. Just. 1, 27, 2, 2, Cassiodori Epist. 5, 17, Isidori Orig. 19, 1 indicant lexicographi Latini. Theophyl. Simoc. Hist. p. 178, A : Ταχυναυτούσας ὁλκάδας, ἃς δρόμωνας εἴωθεν ὀνομάζειν τὸ πλῆθος. Ib. p. 209, C. Jo. Mal. p. 270, 22, et alibi. Δρομώνων πλοῖα p. 219, 12. Δρόμονας vitiose ap. Leon. Diac. p. 7, 18. || Dromo comicus ap. Athen. 6, p. 240, D; 9, p. 409, E. || Vir Atheniensis ap. Euphron. ib. 9, 377, D. || Coquus ap. Dionys. ib. p. 381, D. || N. pr. servile ap. Evangelum Athen. 14, p. 644, C, Lucian. Tim. c. 22, De merc. cond. c. 25, comicosque Latinos. G. Dind.]

[Δρομωναρία κάμηλος. V. Δρομοκάμηλος.]

D [Δροόν. V. Δροιόν.]

[Δροπικοί, οἱ, Dropici, genus Persarum. Herodot. 1, 125.]

Δρόπις, Hesychio τρυγητὸς, Vindemia : in ea enim οἱ καρποὶ τῶν δένδρων δρέπονται.

Δροπίσκος, Hesychio κάλαθος : forsan quia in eum δρέπονται οἱ καρποὶ, s. decerpti imponantur.

[Δροπός.] Δροπὰ Hesych. ex Æschyli [immo Sophoclis] Palamede affert pro δρεπτά [Decerpta. Corruptum ex δρωπτά. V. Δρωπτός. || Paroxyt. est Δρόπος, Decerpens, ap. Etym. M. p. 191, 56, sed ita ut etymologiæ caussa fictum videri possit : Οὕτω βατός βάτος καὶ παρὰ τὸ δρέπω δρόπος, βατοδρόπος.]

[Δρόσαλλις, ἡ. Geopon. 5, 17, p. 353 : Ἡ καλουμένη παρὰ Βιθυνοῖς δρόσαλλις (ἄμπελος). Fort. Δροσαλλὶς, ίδος.]

[Δροσάτον. V. Ὑδροσάτον.]

Δροσερὸς, ά, όν, Roscidus, Rorulentus. [Eurip. Bacch. 863 : Αἰθέρα δροσερόν· Hipp. 208 : Δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος· Hel. 1351 : Πηγάς ... δροσεράς. Aristoph. Nub. 338 : Δροσερᾶν νεφελᾶν· Plut. 298 : Λάχανά τ' ἄγρια

δροσερά. Theophr. C. Pl. 3, 6, 8 : Δροσερὸς τόπος.] Quum alibi legitur tum in Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 6, 291] : Δροσερᾶς πίομαι ἐκ λιβάδος.

Δροσέω, ήσω, unde δροσούμενοι, Etym. [M. p. 287, 56]; sed sine expos. et exemplo, forsan i. q. δροσίζω : hoc enim illi præmiserat.

[Δροσή, ἡ, Drose, n. pr. ap. Lucian. Dial. meretr. 10. Hase.]

[Δροσία, ἡ, Ros, Roratio. Achm. Onirocr. p. 201, 33 : Διὰ βροχὴν ἢ δροσίαν. Hase. Adde Δροσίη.]

Δροσίζω, Rore aspergo, Irroro. [Aristoph. Ran. 1312 : Ῥανίσι χρόα δροσιζόμεναι. Posidon. ap. Athen. 15, p. 692, D : Τοὺς μὲν στεφάνους τῶν κατακειμένων δροσίζουσι τοῖς μύροις. Idem ap. Diog. L. 7, 152 : Νέφει δεδροσισμένῳ. Plut. Mor. p. 913, E : Τῶν δεδροσισμένων δένδρων. Epiphan. vol. 2, p. 282, C : Δρόσισον ψυχὰς δεινῶς διψώσας. Passivum cum accus. constructum ap. Constant. De cerim. p. 33, A : Οἱ διψῶντες προσέρχεσθε καὶ δροσίζεσθε τοῦ πνεύματος τὴν πόσιν. || Ducas Hist. Byz. p. 140, B : Ὥσπερ τις ψύλλαν συντρίβων αἰσθάνεταί τινος ἡδονῆς, οὕτω καὶ οὗτος οἰκείᾳ χειρὶ φονεύων ὁ φόνου ἄξιος ἐδροσίζετο. Interpres, *delectabatur*. G. Dind.]

Δροσίη, pro δρόσος, Ros, accipi traditur in VV. LL., sed sine exemplo. [Lucian. Alex. c. 53 : Κυτμίδα σε χρῖσθαι κέλομαι, δροσίην τε κε λητοῦς. Δροσίην τε κέλητος, Spumam equi, Seidlerus. Sed etiam δροσίην suspectum est.]

[Δρόσιλλα, ἡ, Drosilla, n. pr. in Nicetæ Eugeniani Narratione amatoria. G. Dindorf.]

[Δρόσιμος, ὁ, ἡ, Roscidus. Plut. Mor. p. 918, A : Διὰ τί τὸ δρόσιμον γενόμενον διὰ τοῦ ψύχους δυστίβευτον ;]

[Δροσινή, ἡ, Drosina, sancta virgo, ap. Jo. Malal. p. 277, 10. Quæ Δροσίνη potius scribenda. G. Dind.]

[Δροσινός, ή, όν, Roscidus. Philodem. in Anth. Pal. 9, 570 : Ψηλὸν μοι χερσὶ δροσιναῖς (codex accentu caret) μύρον, i. e. Manibus unguentum stillantibus. Hesych. : Ἐρσήεντα, ... ἔνικμον, δροσινόν. G. Dind.]

[Δροσίς, ίδος, ἡ, Drosis, ancilla Neæræ ap. Demosth. p. 1386, 8.]

[Δροσισμός, ὁ, Roratio. Eustath. Opusc. p. 50, 73.]

[Δροσοβολέω, Rorem jacio. Plut. Mor. p. 659, B : Δροσοβολεῖ γὰρ (ὁ ἀὴρ) ταῖς πανσελήνοις μάλιστα διατηκόμενος.]

Δροσοβόλος, ὁ, ἡ, Rorem jaciens, ut δρ. ἀήρ, Theophr. C. Pl. 3, cap. ult. [immo 6, 18, 3 : Ἀὴρ ὁμιχλώδης καὶ δρ.], Aer rorem spargens, roscidus, rorulentus, rorifcrus. Et δρ. πνεῦμα, item χῶραι, Rorulenti agri, ap. Eundem [ib. 3, 24, 4. Plut. Mor. p. 917, F : Δροσοβόλοι γὰρ αἱ πανσέληνοι. Nicet. Paphl. Or. encom. p. 453, D : Δροσοβόλον κάμινον (Babylonicam) ἀποφῆναι καὶ ἐξαπίνης ἄνωθεν ταύτην ἐπικλύσαι τῷ ὕδατι. G. Dind.]

[Δροσοειδής, ὁ, ἡ, Roscidus, Rorulentus. Pallad. Laus. p. 999, A : Νεφέλη δρ. καὶ φωτεινὴ ἐπελθοῦσα ἐκάλυψε τοὺς ἄνδρας. Hase.]

[Δροσοειδῶς, Roris instar. Basil. t. 1, p. 103, A : Τὴν δρ. ἐνεσπαρμένην νοτίδα. Greg. Nyss. t. 1, p. 177, A, de manna : Ἄνωθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ δρ. καταρρεούσης. Hase.]

[Δροσοείμων, ονος, ὁ, ἡ, Rore vestitus, Roratus. Νεφέλαι δροσοείμονες Orph. H. 20, 6. Νύμφαι δρ. ib. 50, 6.]

Δροσόεις, εσσα, εν, et Δροσερὸς, Roscidus, Rorulentus. [Aquosus. Eur. Tro. 833 : Δροσόεντα λουτρά.] Utitur autem Apoll. Rh. [1, 1282 : Πεδία δροσόεντα,] τῷ δροσόεις. [Nonn. Dion. 44, 221 : Γαῖα ... μαρμαρυγὴν δροσόεσσαν ἀκοιμήτοιο Σελήνης δεχνυμένη. Πεδίοιο δροσόεντος Tryphiod. 154 et Coluth. 343. Δροσόεντος ποταμοῖο 316.] Sic χείλεα δροσόεντα Epigr. [Pauli Sil. in Anth. Pal. 5, 270, ubi Humida vel Tenera interpretari licet.]

[Δροσόμελι, τὸ, Roscidum mel, quod fit in monte Libano. Idem ἀερόμελι dicitur. De utroque nomine v. Galen. vol. 6, p. 399.]

[Δροσόμματος, ὁ, ἡ, Qui roscidis s. humidis oculis est. Germanus Dormit. Mariæ p. 101. Boisson.]

[Δροσοπαγής, ὁ, ἡ, Rore firmatus. Philo Byz. De sept. mirac. c. 1 : Τὰ πέταλα τῶν δένδρων ἁπαλοῖς τοῖς ἀκρέμοσιν ἐπιπεφυκότα δροσοπαγῆ καὶ διήνεμον ἔχει τὴν φύσιν.]

Δροσοπάχνη, ἡ, Ros pruinosus, Pruina roscida. Aristot. De mundo [c. 4] : Δρ. λέγεται ἡμιπαγὴς δρόσος, i. e. δροσοπάχνη, compos. nomine e rore et pruina, dicta est Ros semiconcretus.

[Δροσοποιός, ὁ, ἡ, q. d. Rorificus. Athanas. vol. 2, p. 233, C : Τοῦ δροσοποιοῦ λόγου ἐν μέσῳ αὐτῶν γινομένου καὶ ἐξελάσαντος τὸ πῦρ· ac sæpius Patres in narratione de viris in camino Babylonica. Angl. Georg. Metrop. in append. ad Asterium ed. Combef. p. 1216, B : Τὴν ὑμῶν δροσοποιὸν ἐξαιτεῖται παρουσίαν. G. Dind.]

Δρόσος, ἡ, Ros. [Plato Tim. p. 59, E : Τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν ἐκ δρόσου γενόμενον πάχνη λέγεται.] Aristot. De mundo [c. 4] πάχνην ait esse δρόσον πεπηγυῖαν : unde fit et δροσοπάχνη. [Conf. Aristot. Meteor. 1, 10, Plut. Mor. p. 659, B; 732, C; 917, F. Æsch. Ag. 336 : Τῶν ὑπαιθρίων πάγων δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες. Aristoph. Nub. 330 : Ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς (τὰς νεφέλας) ἡγούμην καὶ καπνὸν εἶναι. Dio Chr. vol. 2, p. 178 : Περὶ τῶν ἀνθῶν τῆς δρόσου διαφέρονται (αἱ μέλιτται). Conf. ib. p. 197. Timæus Lex. Pl. p. 122 : Ἐρυσίβη, μιλτώδης δρόσος· πάχνη δὲ δρόσος χιονώδης.] || Δρόσοι κρηναῖαι, Eur. [Iph. A. 182], Fontium scatebræ. [Hippol. 127. Φάρεα ποταμίᾳ δρόσῳ τέγγουσα, Aqua fluviali. Iph. T. 255 : Ἐναλίᾳ δρόσῳ· 1192 : Θαλασσίᾳ δρόσῳ, Aqua marina. Ion. 96 : Καθαραῖς δρόσοις ἀφυδρανάμενοι· Andr. 167 : Ἐκ χρυσηλάτων τευχέων χερὶ σπείρουσιν Ἀχελῴου δρόσον. Hesych. : Δρόσοι, ψεκάδες, Guttæ.] || Δρόσοι, Lacrymæ, ut et Latini poetæ Rorem usurpant. Soph. [Aj. 1208] : Ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγράς [κόμας, λυγρᾶς μνήματα Τροίας. Repetiit hoc HSt. ex antiquioribus Lexicis, multum a vero aberrans. Neque enim de lacrimis loquitur chorus, sed de pruinis, quæ Græcis perferendæ sint Trojam obsidentibus. De melle Philostr. Heroic. p. 750, ubi Amazones dicuntur nutrire infantes γάλακτι καὶ δρόσου κηρίοις, ἣ μέλιτος δίκην ἐπὶ τοὺς δόνακας τῶν ποταμῶν ἵζανει. Philostr. jun. Imag. p. 884 : Ἐπιλείβουσαι (αἱ μέλιτται) σταγόνας ἀπορρήτους τῆς οἰκείας δρόσου. || Sensu obsceno Aristoph. Eq. 1285 : Ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον. Schol. : Τὴν τῶν αἰδοίων φησὶ, τουτέστι τὸ σπέρμα. || Metaphor. de rebus teneris dicitur. Aristoph. Nub. 972, de lanugine puerorum : Τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει. Quem l. imitari videtur Plut. Mor. p. 79, D. De pullis Æsch. Ag. 141 : Δρόσοισιν ἀέπτοις μαλερῶν λεόντων, quem l. schol. et Etym. M. p. 377, 40 comparant cum usu Homerico vocabuli ἕρσαι de agnis Od. I, 222 : Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι· ubi schol. : Αἱ νεογναὶ καὶ ἁπαλαὶ καὶ δροσώδεις. Hesych. : Δρόσους, ἀχρείους, Κύπριοι. Grammaticorum opiniones de etymologia vocabuli exponunt Etym. M. p. 287, 52, scriptor Ἐπιμερισμῶν in Crameri Anecd. vol. 2, p. 356, 17; 359, 22.]

[Δροσόστακτος, ὁ, ἡ, Rore stillans. Const. Manass. Chron. p. 5, D : Ταῖς δροσοστάκτοις τῶν ἀνθῶν παντοδαπαῖς εὐχροίαις. Boisson.]

[Δροσότροφος, ὁ, ἡ, Rore nutritus. Const. Manass. Chron. p. 94, C : Ἄγρωστις δρ. Boisson.]

Δροσοφόρος, ὁ, ἡ, Roriferus.

[Δροσοχαίτης, ὁ, Roscidos capillos habens. Crameri conjectura, quam v. s. Δρακοχαίτης.]

[Δροσόω, Roro. Ignat. Ep. ad Magn. fine. Routh. Pseudo-Anacreon 53, 31 : Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης δεδροσωμένην Κυθήρην ἐλόχευε πόντος ἀφρῷ.]

[Δροσώδης, ὁ, ἡ, Roscidus, Rorulentus. Pherecrat. ap. Athen. 15, p. 685, A : Κύπειρόν τε δροσώδη.] Δροσώδης magis receptum in prosa pro δροσερός. [Plut. Mor. p. 695, C : Ἱδρῶτα δροσώδη· 913, E : Τὸ δροσῶδες ὑγρόν. Pseudo-Anacreon 29, 9 : Δροσῶδες ... μέτωπον, Teneram frontem.]

[Δροῦγγος, ὁ, Nasus, Rostrum. Epiphan. vol. 1, p. 416, B : Δροῦγγος (ap. Phryges) μυκτὴρ εἴτουν ῥύγχος καλεῖται. Conf. Timotheus Presb. in Coteler. Monum. Eccl. Gr. vol. 3, p. 378. || Δροῦγγος, Caterva militum, unde adverb. Δρουγγιστί, Per drungos, et Δρουγγάριος, ὁ, Qui drungo præest. V. exx. Ducangii.]

[Δρουίδαι. V. Δρυΐδαι.]

[Δροῦνα, ἡ ἀρχὴ ὑπὸ Τυρρηνῶν, Hesych.]

[Δροῦσος, ὁ, n. pr. virile Latinum ap. Strabonem aliosque. Ejusdem stirpis sunt Δρουσιανὸς ap. Nilum Ep. 1, 289; 2, 252. Δρουσιλλιανὸς ib. 1, 245.]

[Δρόψ. V. Δρύψ.]

Δρυάδες et Ἀμαδρυάδες, αἱ, Nymphæ dictæ quod cum quercubus nasci et cum iisdem interire crederentur. Plut. [Mor. p. 757, E]: Οὐ γὰρ νύμφαι τινὲς αὐτοῖς Δρυάδες εἰσὶν ἴσον δένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι. [Pausan. 8, 2, 2, 39, 2; 10, 32, 12. Plut. V. Cæs. c. 9: Νύμφην Δρυάδα, Φαύνῳ συνοικήσασαν.] Quod autem in Epigr. legitur Ἀδρυάδες puto esse pro ἀμαδρυάδες, ideoque male ἁδρυάδες cum spiritu aspero: duram tamen esse fateor syncopen. [V. Ἀδρυάδες.]

[Δρυάζω.] Δρυάζειν, Hesychio φλυαρεῖν, pro quo Varin. supra διάζειν. [Hesych. infra: Δυάζει, φλυαρεῖ. Δυαεῖ, φλυαρεῖ, ἀλογεῖ. Suid.: Δυάζει (διάζει ed. Med.), φλυαρεῖ, ἀλογεῖ. Ubi Kuster.: « Nulla ex his gll. vera, sed omnes spuriæ, ex verbo φλυάζω detortæ et corruptæ. Nam ex φλυάζω, pro quo ap. Hesych. legitur φλδυάζω, omissa litera prima factum est λυάζω (Hesych. ipse suo loco Λυάζει, φλυαρεῖ), ex λυάζω ortum est δυάζω, ex δυάζω denique δρυάζω et detracto ζ δυάω. » Quibus plura addit similium errorum, qui Hesychio fraudem fecerunt, exempla. Postremæ Hesychii gll. Δυάζει et Δυαεῖ ex una corruptæ videntur Δυάζει, φλυαρεῖ, ἀλογεῖ. Zonar. Lex. p. 584: Δυάζει, φλυαρεῖ, ἀλογεῖ. Καὶ τὸ δυστάζει, παρὰ τὸ ἐν δύο στάσεσιν εἶναι. G. D.] Rursum Hesychio δρυάσαι est κατακολυμβῆσαι, Subire aquas et mergi. Unde forsan est Δρυαταί, quod exp. ἄδιψοι, ψεῦσται: in hac signif., a priore δρυάζειν, quoniam οἱ φλυαροῦντες solent ψεύδεσθαι: in illa, a posteriore, quia non sitiunt quæ aquis merguntur.

[Δρύαινα, ἡ, Dryæna, πόλις Κιλικίας, κτίσμα Δρυαίνου, ἡ μετονομασθεῖσα Χρυσόπολις. Τὸ ἐθνικὸν Δρυαινίτης, Steph. Byz.]

[Δρύαλος, ὁ, Dryalus, n. pr. Centauri ap. Hesiod. Scut. 187. ῠ]

[Δρύαξ, κος.] Δρύακες, Hesychio Ligna, quæ carinam navis bajulant: pro quo infra δρύοχοι. [Δρυάδες ap. Plut. Mor. p. 321, E, in comparatione ab navibus ducta: Τὴν Ῥώμην ὁ μὲν πρῶτος ἄρχων καὶ δημιουργὸς ἐξ ἀγρίων καὶ βοτήρων ὥσπερ ἐκ δρυάδων κραταιῶν συνιστάμενος οὐκ ὀλίγους πόνους ἔσχεν.]

[Δρυάριον, τὸ, Parva quercus. Eustath. p. 1715, 51: Ἀπὸ δρυαρίων φυομένων κατὰ θάλατταν.]

[Δρυᾶς, αντος, ὁ, Dryas, Lapitha, Hom. Il. A, 263, Hesiod. Scut. 179. || Pater Lycurgi, Thraciæ regis, ap. Hom. Il. Z, 130, Soph. Antig. 955. || Pastor ap. Longum 1, 4 et seqq. Alii alibi. Declinationem parisyllabam memorat Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1183: Λέγουσιν οἱ ποιηταὶ πολλάκις ὁ Αἴας τοῦ Αἴα καὶ ὁ Δρύας τοῦ Δρύα. ῠ G. Dindorf.]

[Δρυάς. V. Δρυάδες. Δρύαξ.]

[Δρυαταὶ gl. suspecta Hesychii. V. Δρυάζω.]

[Δρυαχαρνεὺς, έως, ὁ.] Δρυαχαρνεῦ Aristoph. per jocum dicit pro δρύϊνε Ἀχαρνεῦ: taxantur enim Acharnenses ut ἄγριοι καὶ σκληροί, Suid. Rectius ap. Hesych. Δρυαχαρνεῦ: itidemque ap. Etym. [M. p. 288, 15. Nominativum Δρυαχαρνεῖς ponit Zonaras Lex. p. 569.]

[Δρύειος, ὁ, ἡ, Quernus. Hesych. s. v. Ἔφυγον κακόν: Μετὰ δρυείων στεφάνων. Hemst. Vitiose, ut videtur, pro δρυΐνων, quod in eadem gl. ponunt Phot. et Suid. G. Dindorf.]

[Δρυεύς. V. Δρῦς.]

[Δρυηκόπος, ὁ, i. q. δρυοτόμος, Quercuum (s. in genere arborum) amputator. Lycophro 1379: Ἄνακτος τοῦ δρυηκόπου γόνος. Schol.: Τοῦ δρυτόμου. Libri aliquot δρυοκόπου.]

Δρυΐδαι, οἱ, Druidæ, ap. Gallos οἱ φιλόσοφοι καὶ σεμνόθεοι, Suid. [V. Strabon. 4, p. 197, 198, Origen. vol. 1, p. 335, B, Diog. L. proœm. A Græco voc. δρῦς, Quercus, vulgo derivant nomen, præeunte Plin. 16, 43, 95. Sed est voc. sua origine Celticum. In Wallia, Britanniæ regione, hodienum *Drew* Quercum significare, et *Derwyddon*, Sapientem, Prophetam, notat Adelung. vol. 1, p. 56. Schweigh. Celticam vocabuli originem demonstravit Hasæus in dissertatione de Druidis, quam memorat Wesseling. ad Diodor. 5, 31, cui δρουίδας restituit Ortelius, corruptum in libris in σαρουίδας, σαρουνίδας, σαρωνίδας.]

[Δρυΐνας, ὁ. HSt. s. v. Δρύϊνος:] Est Δρύϊνος, s. Δρυΐνας, etiam serpens quidam, de quo v. Χέλυδρος, item Dioscor. 7, 12 [i. e. Ther. c. 11, ubi genitiv. est δρυΐνου. Nicand. Ther. 411: Κῆρα... δρυΐναο· ubi schol.: Ἔστι δὲ ὄφις ὁ δρυΐνας, ὃς ἐν ἀενάῳ λίμνῃ διατρίβει καὶ ἐν δρυσὶν ἢ φηγοῖσιν, ὅταν δὲ καταλιπὼν τὴν λίμνην εἰς τὴν δρῦν ἔλθῃ, τότε δρυΐνας καλεῖται, etc. Δρυΐνας etiam ap. Epiphan. vol. 1, p. 616, D. Apparet ex his non debuisse ab HSt. nominativum poni Δρύϊνος. ῡῐ]

Δρύϊνος, η, ον, Quernus, Roboreus, Qui e quercu s. robore est [De accentu Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 20, 10. Hom. Od. Φ, 43: Οὐδὸν δρύϊνον. Eurip. Bacch. 1101: Δρυΐνους κλάδους]: ut δρύϊνον ξύλον, et in Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 9, 72] δρύϊνον μέλι. [Hesych.: Δρύϊνος, ξύλινος. Στάκτη δρυΐνη Demetr. Hieracosoph. p. 103, 111, 117. Metaph. Philo vol. 1, p. 552, 19: Τὸ ὑπ' ἀμαθίας σκληρὸν καὶ δρύϊνον ὄντως νόημα καὶ πεῖσμα. G. Dindorf.]

Δρυΐτης λίθος, Dryites lapis s. gemma, est e truncis arborum, ligni modo ardens, Plin. 37, 11. [|| Theophrast. C. Pl. 1, 2, 2: Οὐδ' ἐπὶ κυπαρίσσου, πλὴν εἴ τί που καὶ παραβλαστάνει, καθάπερ φασὶν ἐν Κρήτῃ περὶ τοὺς καλουμένους δρυΐτας. Cod. Med. δριΐτας. Locum aliquem significari censebat Scaliger. Mihi ad cupressi genus aliquod peculiare Cretæ referri videtur. Ecce enim noster H. Pl. 2, 2, 2, de palma: Πλὴν εἰ ἄρα ἐν Βαβυλῶνι καὶ ἀπὸ τῶν ῥάβδων, ὥς φασί τινες μυλεύειν. Κυπάριττος δὲ παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀπὸ σπέρματος, ἐν Κρήτῃ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ στελέχους, οἷον καὶ ἀπὸ τῆς κουρᾶς ἐν Τάρρᾳ· παρὰ τούτοις γάρ ἐστιν ἡ κουριζομένη κυπάριττος· αὕτη δὲ ἀπὸ τῆς τομῆς βλαστάνει πάντα τρόπον τεμνομένη, καὶ ἀπὸ γῆς καὶ ἀπὸ τοῦ μέσου καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρω· βλαστάνει δὲ ἐνιαχοῦ καὶ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, σπανίως δέ. Tunc sequitur de quercu e trunco et radicibus regerminante. Nisi malis credere, in regione Τάρρα quærendum esse locum δρυΐτας, suspicor cupressos δρυΐτας dici, quæ quercuum instar e trunco et e radicibus repullulent. Schneid.]

Δρυΐτις, Hesychio Herba quædam, forsan a similitudine aliqua quercus. [Ap. Hes. Δρυιτής, βοτάνη. Femininam formam si recte posuit HSt., scrib. δρυῗτις.]

Δρύκαρπα, τὰ, eadem quæ ἀκρόδρυα, i. e. οἱ τῆς τροφοφόρου δρυὸς καρποί. Intellige autem δρυὸς nomine non quercum solum, sed alias etiam in genere arbores fructuosas. Eustath. [p. 773, 49; 1652, 16; 1726, 16. Lycophro 83: Φηγὸν δὲ καὶ δρύκαρπα καὶ γλυκὺν βότρυν. Schol.: Βαλάνους, ἀκρόδρυα, ἤγουν πᾶσαν ἄλλην ὀπώραν. || Δρυόκαρπα ap. Nicet. Chon. Hist. p. 322. C: Δρ. τὰ Ποντικά.]

[Δρυκολάπτης. V. Δρυοκολάπτης.]

[Δρυλασίων, ωνος, ὁ, Locus arboribus densus. Hesych.: Λασίων, πόλις, ἢ χωρίον. Οἱ δὲ δρυλασίωνας Nicand. Ther. 28, ab HSt. s. v. Λάσιος comparatus: Δρυμοὺς καὶ λασιῶνας· ubi schol.: Λασιῶνας τοὺς δασεῖς τόπους καὶ ὑλώδεις. Itaque ap. Hesych. emendato accentu scribendum videtur λασιὼν et δρυλασιῶνας. G. Dindorf.]

[Δρυμαία. V. Δρυμία.]

[Δρυμαῖος. V. Δρύμη.]

[Δρύμας, ὁ, Drymas. Lycophro 522: Δρύμας τε καὶ Πρόφαντος· ubi Tzetz.: Δρημαῖος (Δρυμαῖος) ὁ Ἀπόλλων παρὰ Μιλησίοις.]

[Δρυμάσσω s. Δρυμάττω.] Δρυμάξεις Hesych. proprie quidem esse ait σπαράξεις, Lacerabis, Laniabis: sed usurpari etiam pro συνέσῃ καὶ προσομιλήσῃ [codex συνέσει καὶ προσομιλήσει], Consuetudinem et commercium habebis. [Δρυμάττειν de re Venerea a Comicis usurpari testatur Pollux 5, 93. Hinc supra Ἀδρύμακτον, καθαρόν. Albert.] Eidem Δρυμάσσειν est non solum, τὸ τύπτειν ξύλοις, sed etiam τρέχειν. [Et infra, Ἐδρύμαξεν (codex ἐδρίμαξεν), ἔθραυσεν, ἔσφαξεν. Illam interpretationem τρέχειν Sopingius recte refert ad voc. δρομάσσειν.]

[Δρύμη et Δρυμαῖος, lectio suspecta ap. Steph. Byz., de qua dicetur s. v. Ἀδρύμη.]

[Δρυμία, ἡ, Drymia, πόλις Φωκίδος. Παυσανίας ι' (c. 33, 12)· « Δήμητρος δὲ θεσμοφόρου Δρυμίοις (δρυμίης cod. Vratisl., Δρυμαίοις ap. Paus.) ἱερόν ἐστιν ἀρχαῖον. » Τὸ ἐθνικὸν Δρυμιεὺς ἐκ (corr. καὶ ex cod. Vratisl.) τοῦ θηλυκοῦ καὶ οὐδετέρου, Steph. Byz. Nomen urbis Δρυμαία est quater apud Pausaniam, semel 10, 3, 2, ter 10, 33, 12, ubi in verbis: Ἀπέχει δὲ Ἀμφικλείας ἡ Δρυμαία σταδίους ὀγδοήκοντα ἀποτραπέντι ἐς ἀριστερὰν...

κατὰ Ἡροδότου τοὺς λόγους, lacunam Buttmannus explet καλουμένη καὶ Δρύμος. Nam Δρύμον πόλιν vocat Herodotus 8, 33 : qua forma nominis appellatur oppidum in confinio Atticæ et Bœotiæ situm, de quo Demosth. p. 446, 2, ubi libri multi et schol. Platonis p. 86 (335 Bekk.) ὀξυτόνως scribunt Δρυμοῦ, consentiente Harpocr. : Δρυμὸς, πόλις μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβείας. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τοῖς δικαιώμασί φησιν οὕτως « Ἔπειτα Δρυμὸν ἓν Ἀττικὸν καὶ ἕτερον Βοιώτιον. » Qui accentus non solum Demostheni, sed etiam Herodoto est restituendus, ex præcepto Arcadii p. 60, 1 : Τὸ δὲ δρυμός καὶ ἐπὶ τοῦ κυρίου καὶ προσηγορικοῦ ὀξύνεται, posthabita Eustathii auctoritate p. 638, 57 : Δρυμός ὁ δρυωτὸς τόπος καὶ Δρύμος πόλις. Hesych. : Δρυμὸς, δάσος ... καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς καὶ φρούριον. In verbis autem Harpocrationis notandum est, Δρυμὸν neutro genere ab Aristotele dici : qui mihi videtur librarii error esse corrigendumque ἕν' vel ἕνα, quod quodammodo confirmant codices duo, quorum in altero ἂν, ἃν in altero scriptum. Adjectivi gentilis unum est exemplum Pausaniæ, supra allatum, in quo Δρυμαίοις scriptum apud ipsum, Δρυμίοις vel Δρυμίης apud Steph. Byz., quod in Δρυμιεῦσιν erit mutandum, nisi Stephanum secum ipsum pugnare volumus. Alius signif. est Δρυμαῖος in l. Tzetzæ s. v. Δρύμας allato. G. Dind.]

[Δρύμιος, ία, ιον.] Δρυμίους, Hesychio τοὺς κατὰ τὴν χώραν κακοποιοῦντας, forsan ob succisionem quercuum s. arborum.

[Δρύμνιος, ὁ, Drymnius. Lycophro 536 : Ὁ Δρύμνιος δαίμων. Schol. : Ὁ Ζεὺς παρὰ Παμφυλίοις οὕτως ἐκαλεῖτο.]

[Δρυμόθεν, E silva. Gregor. Naz. 2, 12. Angl.]

[Δρῡμόνιος, ία, ιον, Silvestris. Ἄρτεμις δρυμονία in Orph. H. 35, 12. Lectio suspecta. Schneid.]

[Δρυμοκόλαψ lectio vitiosa. V. Δρυοκόλαψ.]

Δρῡμὸς, ὁ, Sylva querna, glandifera, Bud. e Polyb. 2, fol. 25 a tergo [c. 15, 2 : Τὸ δὲ τῶν βαλάνων πλῆθος τὸ γιγνόμενον ἐκ τῶν κατὰ διάστημα δρυμῶν ἐν τοῖς πεδίοις ... Id. 12, 4, 13]. Sed et generaliter pro Sylva s. Nemore [Æschyl. ap. Aristot. H. A. 9, 49 : Δρυμοὺς ἐρήμους ἢ πάγους. Soph. OEd. T. 1399 : Κεκρυμμένη νάπη δρυμός τε. Eur. Hipp. 1127 : Δρυμός τ' ὄρειος (cui comparandus Clearch. ap. Athen. 14, p. 619, C, ab Hemst. cit. : Τοὺς ὀρείους ἐπεξῄει δρυμούς)] : ut Ἑρκύνιος δρυμὸς Straboni [4, p. 207 et alibi], Hercynia sylva. Plut. in [Compar. Periclis cum] Fabio [c. 1] : Λίμνας δὲ καὶ πεδία καὶ δρυμοὺς νεκρῶν στρατοπέδων πλήθοντας. Aristot. De mundo [c. 3 init.] : Γῆ πεποίκιλται βαθυξύλοις δρυμοῖς. Et Δρυμὸν neutro genere, ut κεραύνια [Κεραύνια] δρυμὰ Dionys. Alex. p. 80 [Perieg. 492. Male δρυμὸν numero singulari dictum fingunt Eustath. p. 664, 37 et HSt. metaplasmo numeri pluralis δρυμὰ decepti, quo Homerus utitur Il. Λ, 118. Od. Κ, 150 et 197 : Διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην· quem imitantur Nicand. Ther. 222, Orph. Argon. 676, Quint. Sm. 2, 382 et 7, 715. Retracto accentu δρύμα scribi jubet Etym. M. p. 56, 9 : Ἀνὰ δρύμα· « Καὶ θῆρες ἀνὰ δρύμα πρηΰνονται. » Τινὲς ἀνέγνωσαν δρυμά ὡς ἀπὸ τοῦ δρυμός. Οὐκ ἔστι δὲ οὐδὲ σώζεται τῶν τριῶν προσώπων ἡ συζυγία. Σοφός μὲν γὰρ καὶ σοφή καὶ σοφά ὁμοτόνως, δρυμός δὲ δρυμή οὐκέτι. Οὐκ ἄρα δρυμά, ἀλλὰ δρύμα ὡς λύχνα. Quæ etsi parum idonea argumentatio est, non improbabile tamen videtur formam pluralis numeri neutralem ut mensura differt a masculina, ita etiam accentu esse discretam. Nam δρυμὸς et δρυμοὶ producta syllaba priore dici poetarum docent exempla, Euripidis Rhesi v. 289 : Παρέσχε, δρυμὸν νυκτὸς ἔνθηρον μολών· Bacch. 1227 : Ἔτ' ἀμφὶ δρυμοῖς, Nicandri Ther. 28, 489, Antiphanis in Anth. Pal. 9, 81, aliorum : δρυμὰ vero vel δρύμα correpto υ pronunciari Homeri aliorumque poetarum locis supra ostendimus, quorum a consuetudine quod desciverunt Dionysius Per. 492 : Μετὰ δρυμὰ Κεραύνια, et Oppian. Cyneg. 1, 64 : Ἐπὶ δρυμὰ συνέμπορος, ipsorum est error, masculinæ formæ mensura deceptorum. Vitiose ap. Nonnum Dion. 22, 117 : Ἥλικος ἀΐσσουσα κατὰ δρυμοῦ. Recte Græfius δρυός. G. Dind.]

[Δρυμὸς, ὁ, Drymus, oppidum Phocidis, aliud Atticæ. V. Δρυμία. || Nomen loci sub monte Telethrio Eubœæ siti, de quo Strabo 10, p. 445 : Ὑπὸ τῷ Τελεθρίῳ ὄρει ἐν τῷ Δρυμῷ καλουμένῳ. G. Dindorf.]

[Δρυμοτομικὸς, ή, όν, i. q. δρυοτομικός. Jo. Chrysost. Hom. in Matth. 52, vol. 2, p. 334, 40 : Καὶ τὴν δρυμοτομικὴν (τέχνην), ὥστε ξύλα τέμνειν. Seager.]

[Δρυμοῦσσα, ἡ, Drymussa, νῆσος Ἰωνίας. Θουκυδίδης ὀγδόῃ (c. 31). Τὸ ἐθνικὸν Δρυμουσσαῖος, Steph. Byz. Ex quo corrigendi Thucydides, cujus in libris est δρύμουσσαν, δρύμουσαν, δρίμυσαν, δρίμυσσαν, Polybius 22, 27, 5, ubi Δρύμουσσαν vel Δρόμουσσαν, Aristides vol. 1, p. 293, 14, ubi Δρυμοῦσαν. *Drymusa* ap. Livium 38, 39 et Plin. H. N. 5, 31, libris apud hos quoque nonnihil variantibus. G. Dindorf.]

[Δρυμοφύλαξ, ὁ, Saltuarius, Gl.]

[Δρῡμοχάρης, ὁ, ἡ, Silvis gaudens. Δρυμοχαρεῖς, epitheton nympharum, Orph. H. 50, 12 restitutum ab Heringa. Libri χρυμοχαρεῖς.]

[Δρῡμώδης, ὁ, ἡ.] Κατάδρυμος τόπος, Sylvosus... Qui et δρυμώδης dicitur. [Diodor. 3, 25 : Δρυμώδεις καὶ πυκνοὺς τοῖς δένδρεσι τόπους. Hesych. : Δρυμὰ, δρυμώδεις καὶ σύνδενδροι τόποι καὶ εὔξυλοι.]

Δρῡμὼν, ῶνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur. A Bud. tamen Dumus et Dumetum redditur in h. l. Basilii : Ἤδη δέ τινες τετηρήκασι, καὶ ἐκτεμνομένας τὰς πίτυς, εἰς δρυμῶνας μεθίστασθαι. [Thomas M. p. 572 : Ἄλσος δὲ καὶ δρυμὼν καὶ λόχμη ἐπὶ ἀγρίων δένδρων ἱσταμένων ἐπὶ ξηρᾶς. Pollux 1, 221. Oppian. Cyn. 2, 78 : Ἐπεσμαράγησε δὲ δρυμών. Greg. Naz. vol. 1, p. 307, A ed. Ben. Δρυμόνος, δρυμόνας etc. scripta ap. Ducam Hist. Byz. p. 68, D; 97, C; 122, B. G. Dind. Joseph. A. J. 6, 6, 3 : Δρυμῶνα βαθὺν καὶ μελισσῶν γέμοντα. Id. ib. 14, 15, 8 : Ἐν τοῖς δρυμῶσι. Greg. Nyss. t. 1, p. 526, C; 527, B; 531, B; 557, C. De domo Solomonis vocata Δρυμὼν Λιβάνου Joseph. Ant. Jud. 8, 6, 5 et 8, 7, 2. Loc. Basilii, supra ab HSt. allatus, exstat t. 1, p. 63, C. Hase.]

[Δρυμὼν, όνος, ὁ, Drymon fl. V. Δρίλων.]

[Δρύμων, ονος, ὁ, Drymo, scriptor Homero antiquior, ap. Tatian. C. Græc. p. 275, B, ubi vitioso accentu Δρυμῶνος. Recte Δρύμωνος ap. Euseb. P. E. 10, p. 495, C, Tatiani verba repetentem. || Δρύμων Cauloniensis, Pythagoreus, ap. Iamblich. V. P. p. 530.]

[Δρυνέμετος, ὁ, ap. Strab. 12, p. 567, nomen loci est in Gallo-Græcia, ad quem convenirent Gallo-Græcorum tetrarchæ. Videtur esse Celticum nomen, significans Templum in querceto, auctore Adelung. vol. 1, p. 56. Schweigh.]

[Δρυνός, ὁ, Truncus quernus. Etymologiæ caussa fictum a gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 432, 8 : Δρῦς, δρυνός καὶ γρυνός ὁ κορμός.]

[Δρυοβάλανος, ὁ, Glans querna. Strabo 3, p. 153; 15, p. 734. Hemst. Constant. Man. Chron. p. 124, C.]

Δρῠοβαφής, ὁ, ἡ, Quercu, i. e. quercus cortice, tinctus. [Hesych. : Δρυοβαφῆ ἱμάτια, τὰ ὑπὸ τοῦ κελύφους τοῦ δρυὸς βεβαμμένα.]

[Δρῠογόνος, ὁ, ἡ, Quercus gignens. Aristoph. Thesm. 114 : Τὰν ἐν ὄρεσι δρυογόνοισι κόραν... Ἄρτεμιν.]

[Δρῠόεις, εσσα, εν, Quercubus plenus.] Δρυόεντα, Hesychio δρυώδη. [Versus a quibusdam post Il. B, 783 insertus, ap. Strabon. 13, p. 626 : Χώρῳ ἐνὶ δρυόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ. Nonn. Dion. 5, 60 : Τευμήσσου δρυόεντος· 21, 336 : Ἐνὶ δρυόεντι δὲ κόλπῳ· 48, 528 : Δρυόεντα ..., δόμον· Jo. 18, 26 : Δρυόεντος ... κήπου.]

[Δρυόκαρπα. V. Δρύκαρπα.]

Δρῠοκοίτης, ὁ, In quercu, s. generaliter, In arbore cubans, cicadæ epith. in Epigr. [Anytæ vel Leonidæ Anth. Pal. 7, 190.]

Δρυοκολάπτης, ὁ, Picus arborarius. Dictus ἀπὸ τοῦ κολάπτειν τὰς δρῦς. Vocatur et Picus Martius. [Antiattic. p. 89, 24 : Δρυοκολάπτης, τὸ ὄρνεον. Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζῴων (8, 3; 9, 9). Theophr. H. Pl. 9, 8, 6; Ælian. N. A. 1, 45. Dionys. A. R. 1, 14 : Θεόπεμπτος ὄρνις, ὃν αὐτοὶ μὲν (Aborigines) πῖκον, Ἕλληνες δὲ δρυοκολάπτην καλοῦσιν. || Δρυκολάπτης ap. Aristoph. Av. 480 et 979, Strabon. 5, p. 240. De utraque forma dixit Lobeck. ad Phryn. p. 679. Δρυκόλαψ, Picus Martius, Gl. Δρυοκόλαψ Hesychio s. v. Ἵππα restituit Salmas. Codex δρυμοκόλαψ. G. Dind.]

[Δρυοκόπος, ὁ.] Δρυοκόποι, (q. d. Quercisecæ, Roborisecæ, sub. aves) Roboriseci generis aves. [Aristot. De part. anim. 3, 1 : Τοῖς δρυοκόποις (τῶν ὀρνίθων).]

[Δρυόπα. V. Δρύοψ.]

[Δρῠοπᾰγής, ὁ, ἡ.] Δρυοπαγῆ στόλον [δρυοπαγήστολον codex] vocat Sophocles in Philoct. [ad Trojam] τὸν πάσσαλον, ut tradit Hesych. vel potius Classem e quercubus compactam. [Eustath. p. 1726, 15 : Δρυοπαγὴς στόλος ὁ δρύϊνος πάσσαλος· στόλους γάρ, φασίν, ἔλεγον τὰ ἀποξυσμένα διὰ τὸ συνεστάλθαι. V. quæ s. v. Στόλος dicentur. Δορυπαγεῖς νῆας Æschylus dixit Suppl. 743. G. Dindorf.]

[Δρυοπαῖος. Δρύοπες. Δρυοπία. Δρυοπηΐς. Δρυοπίς. V. Δρύοψ.]

[Δρυοπετής. V. Δρυπεπής.]

[Δρυόπη, ἡ, Dryope, nympha, ap. Virg. Æn. 10, 551. || Filia Euryti, ap. Ovid. Met. 9, 331. || Urbs. V. Δρύοψ.]

Δρυοπτερίς, [ίδος, ἡ], Herba filici similis, in arboribus nascitur, tenui foliorum subdulcium incisura, radice hirsuta, Plin. 27, 9, ut et Dioscor. 4, 189 : Δρυοπτερὶς φύεται κατὰ τὰ βρυώδη μέρη τῶν παλαιῶν δρυῶν, ὁμοία πτερίδι, ἐλάττων δὲ πολλῷ τῇ σχίσει. [Ap. Oribasium βρυοπτερίς. Schneid. Δρυοπτερὶς Oribas. p. 350 Matth. G. D.] || Δρυπτέρις, Hesychio Herba quædam similis πτέρει, Filici, quæ Dioscuridi et Plinio δρυοπτερίς.

[Δρύος scriptura vitiosa. V. Δρίος.]

[Δρῦος, ὁ, Dryus, ὄνομα κύριον, υἱὸς Αἰγύπτου, Theognost. p. 48, 32.]

[Δρυοσάνδραξ lectio vitiosa ap. Hesych. s. v. Σαννίς. Δρυὸς ἄνθραξ Soping.]

[Δρυὸς κεφαλαί. V. Κεφαλή.]

[Δρυοτομέω, Ligna cædo. Addito ξύλα schol. Hom. Il. Δ, 487 : Τὰ δρυοτομούμενα ξύλα· ubi Bekkeri editio δρυτομούμενα. Qua forma Eustath. Opusc. p. 255, 60 : Καί τις λαχαίνων φυτὰ καὶ δρυτομῶν ἄλλος.]

Δρυοτομία, ἡ, Arborum amputatio s. materiæ. [Plato Leg. 3, p. 678, D : Δρυοτομίας τε εἶχον σπάνιν.]

[Δρυοτομικός, ή, όν.] Δρυοτομική, Plat. [Polit. p 288, D], Ars amputandi arbores, Ars materiaria, Bud. [Pallad. Vita Chrys. p. 3, 1 : Δρυοτομικὴ ὕλη, Materies lignaria. Hase.]

Δρῠοτόμος, ὁ, [Hesych. : Δρ., ὑλοτόμος, δενδροτόμος. Ex Æsopi Fab. 175, p. 108, et Galen. De comp. med. sec. gen. 3, 2, p. 710, indicat Lobeck. ad Phryn. p. 679. Adde Jo. Alex. in Hippocr. vol. 2, p. 235 ed. Dietz.], qui et Δρῡτόμος, Hom. Il. Λ, [86 : Δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δόρπον,] et Π, [633, Ψ, 315], Quercus amputator, sed generaliter, Arborum amputator, δενδροτόμος. Exp. et Materiarius, Lignarius faber. [Oppian. Hal. 5, 250 : Ἡ δρυτόμος πεύκης ἐλετήρ. Coluth. 198 : Νῆας ... δρυτόμῳ τεκτήνατο χαλκῷ. Δρυτόμος producta syllaba prima in principio versus dixit Quintus Sm. 13, 56.]

[Δρυοῦσσα, ἡ, Dryussa, antiquum nomen Sami insulæ. Heraclid. De polit. c. 10 : Ἐκαλεῖτο ... ἡ νῆσος Παρθενία, ὕστερον Δρυοῦσα. Scrib. Δρυοῦσσα. Δρύουσα ap. Steph. Byz. s. v. Σάμος et *Dryusa* ap. Plin. H. N. 5, 31. Hesych. : Δρυοῦσα, ἡ Σάμος τὸ παλαιόν. Corrupte idem : Δόρυσσα· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Σάμος.]

Δρυοφόνον, τὸ, herba ap. Plin. 27, 9, [48], eadem cum draba Dioscoridis 2, 187.

[Δρυοφόρος, ὁ, ἡ, Quercifer. Eustath. ad Dionys. P. p. 371, 23 ed. Bernh. : Τὰ δρυοφόρα χωρία. G. D.]

Δρύοχος, ὁ, Carina, Alveus navis, ita dictus παρὰ τὸ τὴν δρῦν ἔχειν, Bayf. De re navali. Quidam δρυόχους interpr. e Cæsare Statumina, τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεώς. [Polyb. 1, 38, 5 : Ῥωμαῖοι δὲ τῶν ἐκ τῆς ναυαγίας ἀνακομισθέντων διακούσαντες τὸ κατὰ μέρος ... ἔγνωσαν ἐκ τῶν δρυόχων εἴκοσι καὶ διακόσια ναυπηγεῖσθαι σκάφη, i. e. A fundamentis, de navibus quæ totæ recentes fiunt. Nam δρύοχοι sunt Trabes, Fulcra, super quibus nova navis ædificatur. V. Scheffer. De re nav. p. 46. Ernesti. Sic recte hæc interpretatus erat jam Bayfius in Gronovii Thes. vol. 11, p. 613, C. Comparatione a δρυόχοις navium ducta Hom. Od. T, 574 : Τοὺς πελέκεας ... ἵστασχ' ἑξείης, δρυόχους ὥς, δώδεκα πάντας· et Plato Tim. p. 81, B : Νέα μὲν οὖν ξύστασις τοῦ παντὸς ζώου, καινὰ τὰ τρίγωνα οἷον ἐκ δρυόχων etc. ad quem l. schol., Timæus p. 88, et Suid. iisdem fere verbis, Τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νηὸς δρυόχους φασί. Explicatius Eustath. ad l. Hom. p. 1878 extr. : Δρύοχοι κυρίως πάσσαλοι, ἐφ' ὧν στοιχηδὸν διατεθειμένων ἡ τρόπις ἵσταται τῶν καινουργουμένων πλοίων διὰ ἰσότητα. Καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, δρύοχοι πάτταλοι ἐκ δρυός, ὅ ἐστιν ἁπλῶς ξύλου, καθιστῶντες τὴν τρόπιν ἐν τῷ πέριξ αὐτὴν συνέχειν. Quod confirmat Archimeli versibus de nave Hieronis (ap. Athen. 5, p. 209, C) : Πῶς δὲ κατὰ δρυόχων ἐπάγη σανίς; ἢ τίνι γόμφοι τμηθέντες πελέκει τοῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος; Adde Apoll. Rh. 1, 723 : Ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς Ἀργοῦς. Procopius B. G. 4, 22, p. 628, A : Τά τε παχέα ξύμπαντα ξύλα ἐς τὴν τρόπιν ἐναρμοσθέντα, ἅπερ οἱ μὲν ποιηταὶ δρυόχους (sic Maltretus. Libri διόχους) καλοῦσιν, ἕτεροι δὲ νομέας, ἐκ τοίχου μὲν ἕκαστον θατέρου ἄχρι ἐς τῆς νεὼς διήκει τὸν ἕτερον τοῖχον. Figurate de exordio tragœdiæ Aristoph. Thesm. 52, ubi Agathonem dicit δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς.] || Δρύοχοι, Hesychio τῶν σιδηρῶν πελέκεων αἱ ὀπαί, εἰς ἃς τὸ στελεὸν ἐνείρεται. [Similiter Apollon. Lex. Hom. s. v. Δρυόχους.] Δρύοχοι, Secures, ὧν τὸ ἔχμα δρύϊνον. Vide Eustath. [Has signiff. commenti sunt interpretes quidam Homeri, quorum sententiam exponit Eustath. p. 1879.] || Accipitur et pro δρυμός, Sylva. [Archias in Anth. Pal. 6, 16 : Κατὰ δρυόχους. Δρύοχα per metaplasmum apud Eurip. El. 1164 : Λέαιν', ὀργάδων δρύοχα νεμομένα.]

Δρύοψ, οπος, ὁ, nomen avis ap. Aristoph. in Av. [304.] Diversa est a δρυοκολάπτῃ, ut tradit Hesych. Alioqui Δρύοπες populi quidam, de quibus Etym. [M. p. 288, 32] et Steph.

[Δρύοψ, πος, ὁ, Dryops, filius Priami, ap. Apollodor. 3, 12, p. 334. Dryops Trojanus ap. Hom. Il. Y, 453. || A Dryope quodam, cujus de parentibus valde inter se dissentiunt fabularum scriptores (v. Pausan. 4, 34 et schol. Apoll. Rh. 1, 1212, 1218), nomen acceperunt Dryopes, antiqui accolæ Parnassi, unde in alias quoque regiones migrarunt : v. quæ Heynius collegit ad Apollodor. vol. 2, p. 194, et Mueller. De Doribus vol. 1, p. 41 et seqq. Steph. Byz. : Δρυόπη, πόλις περὶ τὴν Ἑρμιόνα. Γράφεται καὶ Δρυόπα (Δρυόπη ap. scholl. Aristoph. Pl. 385 et Pind. Pyth. 1, 121). Ὁ πολίτης Δρυοπαῖος, ὡς Ἡρόδωρος, ὃν παρατίθησιν Ἐπαφρόδιτος. Οἱ δὲ παρὰ τὴν Οἴτην Δρύοπες ἀπὸ Δρυόπης τῆς Εὐρυπύλου θυγατρός. Ἔστι καὶ Δρυοπία τῶν Δρυόπων παρὰ Τραχῖνα. Λέγεται καὶ Δρυοπὶς καὶ Δρυοπηὶς καὶ Δρυοπία. Δρυοπὶς ap. Herodot. 1, 56, Arcad. p. 33, 14.]

[Δρῡπεπής, ὁ, ἡ, vel Δρῡπετής.] Δρυπεπής, Fructus jam adultus et maturus, q. d. Jamjam ex arbore casurus : unde et Drupæ olivæ, de quibus Plin. eas Lat. Drupas, Gr. δρυπετεῖς vocari scribens. Sed pro δρυπετεῖς ἐλαῖαι legitur etiam δρυπεπεῖς, vel δρυπέπεις, a maturitate. Vide Diosc. et Athen., Suid., Eust. : Hesych. δρυπετεῖς habet, illam priorem etym. sequens. [Mœris p. 120 : Δρυπέτης, Ἀττικῶς· πέπειρος, Ἑλληνικῶς. Ad quem Pierson. : « Δρυπετεῖς dicuntur fructus qui immaturi in terram deciderunt, ut olivæ. Hesych. : Δρυπετεῖς, ἀπὸ (ἐπὶ codex) δένδρου πεπτωκυίας, ὠμάς· ubi frustra homines docti conjiciunt μὴ ὠμάς. (Sed hujus signif. exx. nulla sunt. Itaque Hesychio ὡραίας vel ὡρίμας restituendum. G. D.) Alciphro 1, 21 : Σιτεῖται δὲ οὐδὲν τῶν πολυτελῶν, ἀλλ' ἄρτον τὸν ἐξ ἀγορᾶς καὶ ὄψον ... δρυπετεῖς ἢ φαυλίας, ubi Ms. Vatic. δρυπέπεις. Sic μᾶζαι δρυπετεῖς Cratino ap. Athen. 6, p. 267, F, Placentæ quæ ex arboribus sponte decidebant. (Sed cod. Ven. δρυπεπεῖς.) Male Dalechampius *olivas druppas* interpretatur. Quanquam non ignoro Alexin ap. Athen. 2, p. 56 aliosque ibidem δρυπετεῖς ἐλαίας dixisse. (Hic quoque codex Ven. constanter δρυπεπεῖς. Δρυπετεῖς ἐλάας Herodian. Philet. p. 464 ed. Piers.) Has Lucian. Lexiph. c. 13 ἐλαίας χαμαιπετεῖς dixit. (Ubi schol. : Ἃς καλοῦμεν δρυπέτεις. Αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀπορρυῶσι τοῦ δένδρου, οὐ σκευάζονται οὕτως.) Cum hoc autem nomine adjectivo ubique librarii permiscuerunt alterum δρυπέπης, quod fructum notat qui in arbore maturuerit sole coctus, maturum. Quod Mœridi pro δρυπέτης sive δρυπετής restituendum censet Oudendorp. ad Thom. M. p. 251. Verissime. Eustath. et alibi et p. 211, 18 : Ἡ δρυπεπὴς ποτὲ μὲν καταμόνας ἁπλῶς προφερομένη, ποτὲ δὲ κατὰ παράθεσιν, οἷον δρυπεπὴς ἐλαία ἢ Ἀττικῶς ἐλάα.

Optime Kuster. e Ms. Paris. in Suida pro δρυπέτης reposuit, Δρυπέπης, ὁ πέπειρος καρπὸς τῶν δένδρων, ἡ ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθεῖσα ἐλαία. Conf. not. ad Polluc. 6, 45 (ubi δρυπέτεις ἐλαῖαι, cum var. lect. δρυπετεῖς et δρυπέπεις. Δρυπετοῦς ἐλαίης μὴ ὠμῆς Aretæus p. 75, 35). Atque ita in Aristoph. Lys. 564 : Ἐδιδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν καὶ τὰς δρυπέτεις κατέπινεν (ubi codd. meliores δρυπέπεις), schol. veriorem ante oculos habuit lectionem, τὰς ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθείσας, inquiens, ἐλάας φασὶ δρυπέτεις. Utroque l. castigandum δρυπέπεις. Herodianus Philetæro Ms. : Δρυπεπής, καρπὸς ὁ ὡραῖος. L. δρυπέπης. In Aristophanis l. aliisque ap. Athen. 2, p. 56 dubitari potest, scribendumne sit δρυπετής an δρυπέπης. » Athenæi verba sunt : Εὔπολις· « Σηπίαι δρυπεπεῖς τ' ἐλᾶαι. » Ταύτας Ῥωμαῖοι δρύππας λέγουσι. ... Ἔλεγον δὲ τὰς δρυπεπεῖς ἐλάας καὶ ἰσχάδας καὶ γεργερίμους, ὥς φησι Δίδυμος. Καὶ χωρὶς δὲ τοῦ φάσκειν ἐλάας αὐτὰ καθ' ἑαυτὸ ἔλεγον μόνον δρυπεπεῖς. Τηλεκλείδης· « Ξυγγενέσθαι διὰ χρόνου μ' ἐλιπάρει δρυπεπέσι μάζαις καὶ διασκανδικίσαι. » Apud Theophrastum quoque codex Urb. constanter δρυπεπής et δρυπεπεῖς. Vid. H. Pl. 4, 14, 10, C. Pl. 2, 8, 2 (ubi vulgo δρυπετῶν); 6, 8, 4. Φοίνικι δρυπεπεῖ Æliani codd. N. A. 16, 18, ubi vulgo δρυπετεῖ. Δρυπεπεῖς ἑταίρας dixit Aristoph. ap. Athen. 4, p. 133, A, eodem sensu quo τὰς πεπείρους in Eccles. 896 ταῖς νέαις opponit. Apparet ex his formæ δρυπεπής ita ubique favere codices, vix ulla ut relinquantur alterius δρυπετής exempla. Dubitare tamen licebit de fide librorum, quum mire compositum videatur voc. δρυπεπής, nihil autem offensionis habeat δρυπετής, agnitum ab Luciano, qui χαμαιπετεῖς ἐλαίας dixit. Qui aliquanto gravior auctor videtur quam Cornelius Longus (vel Longinus), qui si scripsit τὴν ἀλίπαστον | δρύπεπα καὶ ψαιστῶν τὴν νομίμην θυσίην, ut in Anth. Pal. legitur 6, 191 et apud Suid. s. v. Δρυπέπης, inusitata non solum declinatione, sed etiam mensura usus est. Quod quum minus probabile videatur, non dubito quin δρύππαν sit corrigendum, quemadmodum τ' ἐφιουλκίς | δρύππα dictum est in epigr. Phaniæ, de quo s. v. Δρύππα. G. D.] Δρύπεψ, πος, In arbore coctus s. maturatus, ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπανθείς : ut ap. Suid. : Τήν θ' ἀλίπαστον δρύπεπα, de olea : quam alii δρυπέτη et δρυπετῆ appellant : i. e. ἀπὸ δένδρου πεπτωκυῖαν. Apud Eust. scriptum etiam Δρυπέπεις et Δρυπεπεῖς. [Accentum vitiosum δρυπέτης vel δρυπέπης memorat Eustath. p. 664, 39 : Δρυπέτεις ἢ κατά τινας περισπωμένως δρυπεπεῖς· et 1726, 6 : Δρυπέπεις ἐλαῖαι βαρυτόνως κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἱ ἐν τῷ δένδρῳ πεπαινόμεναι, αἳ καὶ γεργέριμοι, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς δρυπέπης καρπὸς ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπανθείς. Ἐλέγοντο δὲ καὶ ἰσχάδες τινὲς δρυπέπεις· ὧν ἡ μέση ὀξεῖα κατὰ τοὺς παλαιούς, τουτέστιν αἳ παροξύνονται, οὐ μὴν προπαροξύνονται. Οἳ καὶ δοτικὴν πληθυντικὴν αὐτῶν προφέρουσι προπαροξύτονον· δρυπέπεσι γάρ. Quæ Eustathius ex Athenæi l. supra allato videtur collegisse. || Formam insolitam δαφνίδες δρυοπετεῖς ap. Dioscor. 1, 49 tacite removit Sprengelius sive librorum auctoritate sive ex conjectura. G. D.]

[Δρυπῆτις, ἡ, Drypetis, Darii filia, Diodor. 17, 107. G. Dindorf.]

Δρυπίς, [ίδος, ἡ], a Theophr. H. Pl. 1, 16 [10, 6] numeratur inter φυλλάκανθα ὑλήματα, inter frutices, qui pro foliis spinas habent, ut ἄκορνα et ἄκανθος. [Nomen a verbo δρύπτειν, Vellicare, Lacerare, ductum esse videtur propter spinas. Schneid.]

[Δρυπολέω.] Δρυπολεῖ Hesych. exp. ταλαιπωρεῖ, ὀρειβατεῖ, περιπολεῖ ὄρη : ut proprie δρυπολεῖν sit Vagari in montibus et circa quercus versari, vescentem sc. earum glandibus vel in eis succidendis se fatigantem. Suidæ autem est τὸ ξύλοις πολιορκεῖν, Lignis circumvallatum obsidere : ut Eust. quoque [p. 1726, 10] ex veteribus esse dicit τὸ ξύλοις ἁπλῶς πολιορκεῖν, ἢ κακονηθίζεσθαι.

[Δρύππα, ἡ, Druppa.] Δρύπτα ap. Suidam legitur cum hoc exemplo [ex epigr. Phaniæ Anth. 6, 299, ubi recte scriptum δρύππα] : Ἅ τ' ἐφιουλκὶς Δρύπτα, καὶ τυροῦ δρύψια κυκλιάδων, addita hac expos. ἐλάα καὶ τυροῦ ξύσματα περιφεροῦς. Sed Ms. cod. ibi habet δρύππα pro δρύπτα, et δρυψία pro δρύψια : et tunc esset i. q. Lat. Druppa, i. e. δρυπετὴς ἐλάα. [Ἀλίπαστον δρύππαν Cornelio Longo restitui s. v. Δρυπεπής. Δρύππας ab

A Romanis dici quas Græci δρυπεπεῖς ἐλάας vocent, ait Athenæus, cujus verba ibidem apposui. Plinius H. N. 15, 1, 2, de olivis : « Optima ætas ad decerpendum inter copiam bonitatemque incipiente bacca nigrescere. Nostri vocant drupas, Græci vero drypetas. » I. e. δρυπετεῖς. Suidas s. v. Ἐλάα : Τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλάαν γεργέριμον ἔλεγον, παρ' ἡμῖν δὲ ρουπάταν. Recte, ut videtur, Meursius δροῦπαν. G. D.]

[Δρύππιος, ὁ, nom. prædii, fort. a soli conditione et proventu. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 850, 33 et 12. Hase.]

[Δρυπτέρις. V. Δρυοπτερίς.]

[Δρύπτης. V. Δρώπτης.]

Δρύπτω, ψω, Lacero, Lanio. [Hesych. : Δρύψαι, ἀφελεῖν, καταξῦσαι. Antipater Sid. in Anth. Pal. 7, 1 : Ἕκτορα πώλοις ὀστέα ... δρυπτόμενον.] Sæpe dicitur de iis, qui unguibus vultum lacerant præ dolore. Apollon. Rh. 2, [109] : Δρύψε δέ οἱ βλέφαρον. Volunt autem gramm. [Etym. M. p. 289, 1] proprie esse δρύπτω, Excortico arborem. [Hesych. : Δρύπτεσθαι, κατα-

B ξύεσθαι. Δρύπτεται, ξέεται· ὅταν τις ἑαυτὸν κατατίλλῃ ἐπὶ θρήνου. Δρύπτουσα, σπαράττουσα. Eur. El. 150 : Δρύπτε κάρα· Hec. 655 : Μάτηρ ... δρύπτεται παρειάν. Xenoph. Cyrop. 3, 1, 13 : Αἱ δὲ γυναῖκες ἀναβοήσασαι ἐδρύπτοντο. (Hesych. : Ἐδρύπτοντο, κατεσπαράσσοντο.) Γυναῖκες δρυπτόμεναι ib. 3, 67. || Forma media Hom. Od. B, 153, de aquilis pugnantibus : Δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς. Hesych. : Ἐδρύψατο, κατημύξατο.]

Δρῦς, υός, ἡ, Quercus. [De quercuum generibus egit Theophrastus ll. pluribus : vid. Schneid. vol. 5, p. 352. Hom. Il. N, 389 : Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωΐς· Σ, 558 : Ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο· Od. M, 357 : Δρυὸς ὑψικόμοιο.] Hesiod. Op. [230] : Οὔρεσι δὲ δρῦς Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας. Et σχίζῃ δρυός, Od. Ξ, [425]. Sed invenitur et Δρυὸς ἔλυμα initio versus ap. Hesiod. Op. [434] producto υ. [Æsch. Prom. 832 : Αἱ προσήγοροι δρύες, quercus Dodonæas dicens. De quo oraculo Soph. Trach. 1168 : Πολυγλώσσοιο δρυός. Idem in fr. Rhizotom. ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1213 : Στεφανωσαμένη

C δρυΐ. Eur. Bacch. 702 : Στεφάνους δρυός.] Aristophan. Nub. [402] : Δρῦς τὰς μεγάλας βάλλει κεραυνός. [Athen. 10, p. 451, D : Ἴων δ' ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ δρυὸς ἱδρῶτα εἴρηκε τὸν ἰξόν. Quocum comparetur Ἰξοφόρους δρύας, quod τὰς ἰξὸν φερούσας, expl. Hesych., ex Meleagro Sophoclis.] Proverbia autem ab hoc nomine ducta vide ap. Erasmum. [Velut Homericum Od. T, 163 : Εἰπὲ τεὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί· οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης· de quo Eustath. p. 1262, 23 : Βούλεται νοεῖν ὅτι δεῖ σε εἰπεῖν τὸ σὸν γένος· οὐ γὰρ πάντως ἀγενεαλόγητος εἶ, ὡς μήτε πατρὸς προαχθεὶς μήτε μητρὸς ἐκφὺς κατὰ τοὺς πάλαι λεγομένους ἐκ δρυὸς καὶ πέτρας εἶναι, οὓς εἴ τις ἤρετο τίνων κατάγονται, οὐκ ἂν εἶχον τὸ γένος εἰπεῖν. Imitantur Plato Apol. p. 34, D : Οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης πέφυκα· aliique, ut Plut. Mor. p. 608, C, et alio sensu ib. p. 1083, D : Λέγεται μὲν ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος διὰ πέτρας καὶ διὰ δρυὸς ὁρᾶν. Antipater Sidon. in Anth. Pal. 7, 8 : Οὐκέτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας ἄξεις. Duo alia proverbia Ἄλις δρυός et Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε explicat

D Eustath. p. 1859, 49. Δρῦν φέρειν διὰ τῆς ἀγορᾶς Lex. rhet. p. 242, 3.] || Affertur et δρῦς θαλασσία e Commentario qui adjunctus est Dioscoridi. || Redditur etiam Robur, quod species est quercus; atque ita Plin. intellexit, 17, c. ult. fin. : Nihil habent Druidæ, ita suos Galli appellant Magos, visco, et arbore, in qua gignatur, si modo sit robur, sacratius. Jam per se roborum eligunt lucos; nec ulla sacra sine ea fronde conficiunt : ut inde appellati quoque interpretatione Græca possint Druidæ videri. Hæc Plin. Hoc certe multi tradunt, δρυὸς nomine Græcos Omne arboris et ligni genus complexos esse : unde et vitem δρῦν οἰνοχίτωνα quidam poeta vocavit, quod autem Lat. Robur appellant, nonnulli proprie esse putant, quam δρῦν ἀγρίαν vocant Græci, Galli *Chesne*. Sic autem et Roboris nom. Lat. poetas late extendisse arbitror. [Schol. Hom. Il. Λ, 86, ubi de voc. δρυτόμος agitur : Ὁ ξυλοτόμος· δρῦν γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου πᾶν δένδρον. Hesych. : Δρῦς, πᾶν ξύλον καὶ δένδρον. Quod repetunt alii gramm., ut Herodian.

p. 464 ed. Piers., schol. Nicandri Ther. 28, Etym. M. p. 288, 50, Eustath. p. 633, 36, compositorum vocabulorum vel derivatorum magis quam simplicis substantivi δρῦς exemplis adducti : cujusmodi sunt δρύκαρπα, δρυμός, δρύτομος, δρύφακτος. De pinu Soph. Tr. 766 : Ἀπὸ πιείρας δρυός. De olea dictum accipit Musgr. ap. Eur. Cycl. 615 : Δρυὸς ἄσπετον ἔρνος, collato v. 455, ubi ἀχρέμων ἐλαίας dicitur. || De homine annoso, qui in stadio Veneris sinistræ consenuerat. Myrinus in Anth. Pal. 6, 254 : Τὸν μαλακὴν Παφίης, Στατύλλιον ἀνδρόγυνον, δρῦν ἕλκειν εἰς Ἀΐδην ἡνίκ' ἔμελλε χρόνος· quod explicuit Toup. Emend. vol. 2, p. 338, collato Artemidoro 2, 25 : Δρῦς δηλοῖ καὶ πρεσβύτην διὰ τὸ πολυετές. Horatium Od. 4, 13, 9, memorat Jacobsius : *Amor...importunus transvolat aridas quercus*, i. e. vetulas. || Δρῦς genere masculino, de quo schol. Aristoph. Nub. 401 : Σημειωτέον δὲ ὅτι Πελοποννήσιοι ἀρσενικῶς λέγουσι τοὺς δρῦς. (Quod imitati sunt recentiores, ut alia ejusmodi. Theophyl. Comm. in Os. vol. 4, p. 43, C : Τοὺς δρύας ταῖς νύμφαις [sacros esse]. Ferri igitur potest οἱ δρῦς in l. Etym. M., de quo dixi supra vol. 2, p. 70, A. Conf. Hamaker. De 12 prophetis p. 148. L. D.) || De declinatione notandum, legitimam accusativi formam δρῦν esse. Δρύα tamen dixit Quintus Sm. 3, 280. Nomin. et accus. pluralis plerumque δρῦς est, rarius δρύες et δρύας. Δρύες ὑψικάρηνοι ap. Hom. Il. M, 132 et in H. Ven. 264; in fine pentametri ap. Zonam in Anth. Pal. 9, 312. Δρύας ex Sophocle et Antipatro Sid. supra memoravi. Etym. M. p. 288, 50 : Πάντα ξύλα δρύας ἐκάλουν. Dualis δρύε ap. Arcad. p. 131, 16.]

[Δρῦς, υός, ἡ, Drys, nomen oppidi, de quo Steph. Byz. : Δρῦς, πόλις Θράκης, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἔστι καὶ πόλις τῶν Οἰνώτρων. Ὁ πολίτης Δρυεύς καὶ Δρυεῖς (Δρυΐς?). Ἔστι καὶ κώμη Λυκίας ἐπὶ (corrig. κώμη Κιλικίας παρὰ ex cod. Vratisl.) τῷ Ἄρῳ ποταμῷ. Δρῦς, Ζώνη emporia Thraciæ ap. Scylac. p. 27. Nam sic librorum vitium δρυζώνη correxit Is. Vossius, collato schol. Nicandri (ad Ther. 460) : Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφέως Δρύες εἰσίν, ὑφ' ἃς τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον. Harpocr. : Δρῦς· Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους (p. 664, 2). Πόλις ἐν Ἠπείρῳ. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἐν Θρᾴκῃ, ἧς νῦν ὁ ῥήτωρ μνημονεύει. Ταύτην Θεόπομπος ἐν κατ' φησὶν ὑπὸ Ἰφικράτους κατοικισθῆναι. || Δρυὸς κεφαλαί. V. Κεφαλή. G. Dindorf.]

[Δρύπη. V. Δροίτη.]

[Δρυτομέω. Δρυτόμος. V. Δρυοτ—.]

[Δρυφαίνηκα, τὸν οὐ μέγαν Ἠλεῖοι, gl. obscura Hesychii inter Δρύφακτοι et Δρύφειν collocata. Δρυφάνηκα, τὸν μέγαν Is. Vossius.]

[Δρυφακτικός, ή, όν, Scriniarius. Etym. M. p. 719, 2 : Σκρινίον τὴν δρυφακτικὴν λάρνακα οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι.]

Δρύφακτος, ὁ, vel Δρύφακτον, τὸ [ut τὰ δρύφακτα ap. Apollodor. Poliorc. p. 46. G. D.], quasi δρύφρακτος s. δρύφρακτον, Tabulatum, Sepes, Cancelli. Sed peculiariter ita vocabantur Cancelli ejus loci, in quo senatus judicabat Athenis, Bud. Meminit et Pollux [8, 17 : Τῶν δὲ τοῦ δικαστηρίου μερῶν ἐστὶ καὶ ἡ κιγκλὶς καὶ δρύφακτος], et Hesych. [Δρύφακτοι αἱ τοῦ δικαστηρίου θύραι (sic etiam Mœris p. 127), ἢ κάγκελοι, ἢ τὰ διαφράγματα, ἢ τὰ περιτειχίσματα. De januis qui dixerit nescimus, sæpissime vero significat Quidquid aliud ab alio separat, cujusmodi sunt cancelli, tabulata, vela, et cancelli quidem non solum dicasterii, sed etiam alii quivis. De dicasterio Aristoph. Vesp. 386, ubi senex φιλόδικος jubet : Ἤν τι πάθω 'γώ, ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖς δρυφάκτοις. Ib. 552, Judicem, inquit, τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι δρυφάκτοις ἄνδρες μεγάλοι ... ἱκετεύουσίν τε· et 830 : Ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐφαίνετο; De cancellis curiæ Eq. 675 : Ὑπερεπήδων τοὺς δρυφάκτους πανταχῇ. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 50 : Ἐπιστῆναι ... τῇ βουλῇ ἐπὶ τοῖς δρυφάκτοις· et 55. De cancellis templi Sozomen. H. E. 7, 27, ab Suic. cit. : Τόπον εἶναι βασιλέως ἐν ἐκκλησίᾳ τέταχε τὸν πρὸ τῶν δρυφάκτων τοῦ ἱερατείου, et Niceph. Call. H. E. 12, 41. V. Ducang. ad Paul. Sil. Descr. S. Sophiæ p. 582. || Δρύφακτοι schol. ad Aristoph. Eq. 672 et Vesp. 385 inter alia interpretatur τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα, i. e. Mæniana, qua signif. dictum Schneid. affert ex Heraclide Pont. p. 206 ed. Cor. : Ἢ δρυφάκτους ὑπερτείνωσι. Liban. vol. 1, p. 344, 7 : Καὶ γὰρ ὅσοι τὰ τῶν στενωπῶν οἰκοῦσιν ἔσχατα, τούτους οἱ καθ' ἕτερον (ἑκάτερον?) τοῖχον προβεβλημένοι δρύφακτοι (δρύφρακτοι libri) τῶν ὄμβρων ῥυόμενοι πρὸς τὰς στοὰς ἀβρόχως εἰσάγουσιν.] Dico autem δρύφακτα quasi δρύφρακτα, quoniam ita volunt appellari gramm. [Etym. M. p. 288, 49, schol. Arist. Eq. 672] παρὰ τὸ δρυσὶ φράσσεσθαι, Lignis, eliso ρ ob asperiorem sonum : legi tamen et cum ρ ap. Xenoph. [l. c. ubi δρυφάκτοις ex codd. est restitutum] testatur Bud. Hinc διαφράγματα et περιτειχίσματα exponunt lexicogrr. [supra citati. Τὰ νῦν ταυλώματα καλούμενα addit schol. Arist. Eq. 672, Vesp. 385.] Sed Suid. [et Etym. M. p. 288, 45] addit esse et ξυλίνους θώρακας [Loricas. Polyb. 1, 22, 6 : Εἶχε δὲ καὶ δρύφακτον αὕτη (ἡ κλῖμαξ) παρ' ἑκατέραν τὴν ἐπιμήκη πλευρὰν εἰς γόνυ τὸ βάθος· et 10 : Ὑπὲρ τὸν δρύφακτον ὑπερτιθέμενοι τὰς ἴτυς τῶν ὅπλων. || Τρύφακτος. Hesych. : Τρύφακτος, ἔνιοι διὰ τοῦ δ· δρῦς γὰρ τὸ ξύλον. ῦ]

[Δρυφακτόω, Cancellis munio. Polyb. 8, 6, 4 : Ἑκατέραν τὴν πλευρὰν δρυφακτώσαντες καὶ σκεπάσαντες ὑπερπετέσι θωρακίοις. Σκεπάσαντες non ad πλευρὰν, sed ad σαμβύκην refero, ideoque ὑπερπετέσι θωρ. non mihi, ut Ernesto, Præaltis loriculis significare videtur, verum Vineis, Tectis. Seager.]

[Δρυφάκτωμα, τὸ, Locus cancellis septus. Strabo 13, p. 629 : Δρυφάκτωμα τετράγωνον. Sequitur, πρὸς τὸν δρύφακτον. Hemst.]

Δρυφάς, άδος, ἡ, Unguis, Laniatus. Hesychio enim δρυφάδες sunt ὄνυχες, καταξύσματα, λύπαι [λῦπαι], ὀδύναι, τὰ ἀπὸ πληγῶν πελιώματα. Dicitur παρὰ τὸ δρύψαι. [Duæ sunt gll. Hesychii, altera Δρυφάδες, ὄνυχες καταξύσματα, quod Kust. corrigit ὀνύχων καταξύσματα, altera Δρυφάδες, λῦπαι, etc.]

[Δρυφάσσω, Sepio, Munio. Lycophro 758 : Στέρνα δεδρυφαγμένα, Pectore obseptum ceu ligneo thorace, quasi δρυΐνῳ θώρακι πεφραγμένον. Sylburg.]

Δρυφή, ἡ, Hesychio est ἀμυχή, καταξυσμή, Carptio et laceratio quæ unguibus fit. Apud Suidam Ms. etiam codex Δρύφη, ξέσματα, tanquam a nomin. sing. Δρύφος, τό. Rursum ap. Hesych. Δρυφοί, ξέσματα, a nomin. sing. Δρυφός, ὁ. [Apud Suidam quoque post Δρύφη glossam alia posita est Δρύφοι (hoc accentu), sed sine interpretatione.]

[Δρυφορία, ἡ, Ruhnkenii conjectura. V. Δορυφία.]

[Δρύφω, i. q. δρύπτω, in composito ἀποδρύφω, quod vide. ||] Δρύφειν, Hesychio περαίνειν, forsan obscæna signif. Δρυφόμενοι eidem φθειρόμενοι. [Fortasse pro δέφειν et δεφόμενοι. G. Dindorf.]

Δρύψαλα, Hesychio μέτελλα δρυώδη. [Codex μέταλα. Recte Salmas. πέταλα.] Pro quo Etym. [M. p. 288 extr.] habet Δρύψελα, esse dicens λέμματα, φλοιούς, s. τοὺς ἀποδρυπτομένους φλοιούς, παρὰ τὸ δρύψαι, q. e. λεπίσαι, ut Parthen. : Οὐδὲ πόροι ῥίζης δρύψελα Ποντιάδος· sed abusive et φύλλον δρύψελον dixisse eundem Parthenium ἐπὶ τοῦ σελίνου. [Οὐδὲ δρύψελα cum similibus locutionibus, quibus exprimi solet Ne minimum quidem, comparavit Pierson. ad Mœr. p. 331.]

[Δρύψιον, τὸ, Ramentum. Phanias in Anth. Pal. 6, 299 : Τυρῶν δρύψια κυκλιάδων. Memoravit HSt. s. v. Δρύππα.]

[Δρυψογέρων, οντος, ὁ.] Δρυψογέροντας Hesychio teste vocant τοὺς ἀτόπους πρεσβύτας καὶ οἱονεὶ ἀτίμους.

[Δρυψόπαις, αιδος, ὁ.] Δρυψόπαιδα Hesych. esse dicit τὴν λαμυράν· alii ἁπαλόπαιδα [ἢ ἐλεεινόν. Theognost. p. 97, 10 : Δρύψω, δρυψόπαις. G. Dind.]

Δρύω, Abscondo, Occulo. Hesych. enim δρύεται exp. κρύπτεται. [Infra recte Δύεται cum eadem interpretatione. Albert.]

Δρυώδης, ὁ, ἡ, Roboreus, Quernus.

[Δρύων, ωνος, ὁ, Dryon, Pellenensis. Pausan. 6, 8, 5; 7, 27, 5.]

[Δρυωτός, ή, όν, Quercus ferens. Eustath. p. 638, 58 : Δρυμός ὁ δρυωτὸς τόπος.]

[Δρῶ. V. Δράω.]

[Δρωκτάζω.] Δρωκτάζειν, Hesychio ἐμβλέπειν, περιβλέπειν, Inspicere s. Inspectare, Intueri, Circumspicere, forsan a δέρκω. [Duæ sunt gll. Hesychii, Δροκτάζεις (literarum series postulat δρωκτ.), περιβλέπεις, et Δρωντάζειν, ἐμβλέπειν. Verbum esse Macedonicum

δρωκτάζειν pro δορκάζειν suspicabatur Koen. ad Greg. Cor. p. 338. Et δορκάζων per περιβλέπων explicat Hesych. Δρωπάζειν, quam veram verbi formam esse judicabat Bastius, ap. Apollon. De adverb. in Bekk. Anecd. p. 549, 23 : Τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ ὁρῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δρωπάζειν καὶ τὸ δραπέτης ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότας.]

Δρωμάω, Curro. Hesych. enim δρωμᾷ affert pro τρέχει. [Δρομάασκε Hesiod. ap. Eustath. p. 323, cui aut δρώμασκε restituendum, aut φοίτασκε ex schol. Ven. Il. Υ, 227. Lobeck. ad Phryn. p. 583.] || Affert idem et Δρωμίσσουσα pro τρέχουσα, Currens, Cursitans. [Δρωμίσσω inter verba in ισσω est ap. Theognost. p. 143, 16. G. Dindorf.]

[Δρωντάζω. Δρωπάζω. V. Δρωκτάζω.]

[Δρῶοι, οἱ, Droi, populus Thraciæ. Thucyd. 2, 101.]

[Δρωπαῖος, ὁ, Dropæus, n. pr. ap. Ælian. Epist. fol. Ψ', vi recto ed. Ald.]

[Δρωπᾰκίζω.] Δρωπακίζειν dicitur τὸ μετ' ἀλοιφῆς τινὸς χρίειν τὸ σῶμα πρὸς ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν, καὶ μερικήν τινα κένωσιν τῶν ταύτῃ προσγενομένων αἰτιῶν, teste cod. Suida. Demonax ap. Lucian. [Dem. c. 50] : Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον· obliquo scommate mordens proconsulem quendam, qui erat τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη καὶ τὸ σῶμα ὅλον. Unde clarum est δρωπακίζειν et πιττοῦν idem esse, h. e. Agglutinatione picis calidæ evellere pilos et deglabrare cutem : ut Etym. quoque [M. p. 288, 12] δρωπακίζεσθαι i. esse dicit, q. πιττοῦσθαι, h. e. τὸ τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαδᾶν χρίσμασι. Ac forsitan est παρὰ τὸ δρέπειν dictus ὁ δρώπαξ, quoniam eo veluti δρέπονται et evelluntur pili. Suid. sane rursum δρωπακίζω exp. συνάγω, τρυγῶ, quoniam scil. Δρωπὰ, ita enim vet. codex habet pro Δρωπτὰ, quod in vulg. edd. legitur, sunt τὰ δρέπανα, Falces. [Phrynich. p. 403 : Δρωπακίζειν ἀδόκιμον, ἀρχαῖον δὲ τὸ παρατίλλεσθαι ἢ πιττοῦσθαι. Idem docent Photius, Παρατίλτρια, οὐ δρωπακίστρια, et Thom. M. p. 690, ubi Pseudolucianum in Demonacte et recentiores medicos in medium proferunt interpretes. Artis excusationem affert Galen. vol. 12, p. 103 : Ὅσα δέ τινά ποτέ εἰσι πιττωτὰ (φάρμακα) ἢ δρωπακιστὰ νοήσεις ἀκούσας πίτταν καὶ δρώπακα· καί σοι λέγειν ἐξέστω καθότιπερ ἂν βουληθῇς· οὐ γὰρ ἀττικίζειν διδάσκειν πρόκειταί μοι τοὺς νέους. Lobeck.]

[Δρωπάκινος, η, ον, Dropacinus. Alex. Trall. 8, p. 421 : Χρῖσμα δρωπάκιον. Corrig. δρωπάκινον. Steuv.]

Δρωπακισμὸς, ὁ, Dropacis applicatio. Dioscor. 7, 4 : Δρωπακισμός τε καὶ σιναπισμὸς κατὰ μέρος ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος. [Hesychio s. v. Ψαινοΐζειν restituit Kuster. pro δραπισμοῦ. Δροπακισμοῖς ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 170.]

[Δρωπακιστὴς, ὁ, Depilator, Gl.]

[Δρωπακιστὸς, ἡ, ὸν, Depilatorius. Galen. vol. 12, p. 103: Ὅσα πιττωτὰ ἢ δρωπακιστά.]

[Δρωπακίστρια, ἡ, Depilatrix. Photius s. v. Δρωπακίζω allatus.]

Δρώπαξ, ἄκος, ὁ [scrib. Δρῶπαξ. Nam α corripi ex versibus Martialis apparet infra ab HSt. allatis. G. D.], Dropax, medicamenti species ap. medicos. Ac simplex quidem dropax est, qui et πίττωσις, Picatio, appellatur : quum nimirum pix arida oleo liquatur, cutique dum calet, illinitur, et prærasis locis agglutinatur, avelliturque, antequam omnino refrigescat. Compositus, cui præterea adjiciuntur alia ad diversos usus, ut ad excitandum calorem, piper, pyrethrum, semen rosmarini, bitumen : ad desiccandum vero, sulphur vivum, sal, cinis sarmentorum : ad lancinandum autem, limnestis aut euphorbium. [Galen. vol. 6, p. 175 : Πάντας δὲ τοὺς οὕτως ἔχοντας (τοὺς ἰσχνοὺς) ὀνίνησιν ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν νῦν Ἑλλήνων δρῶπαξ· καὶ γὰρ ἀναδόσει συντελεῖ καὶ θρέψει... ἀλλ' ἔνιοι, ὡς ἔφην, ὑπὸ φιλοτιμίας, ἵνα μὴ δόξωσιν ὁμοίως τοῖς τρυφῶσιν ἢ καλλωπιζομένοις πιττοῦσθαι, φεύγουσι τὴν ἐξ αὐτοῦ βοήθειαν. Psell. in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 238. G. D.] Plura vide apud Aet. 3, 190, Paul. Ægin. 7, 19. Sed et medicamenta depilatoria, ψίλωθρα proprie dicta, δρώπακες appellantur, ut constat e Martiale 10, [65] : Lævis dropace tu quotidiano, Hirsutis ego cruribus genisque. 3, [74] : Psilothro faciemque lavas et dropace calvam. Sic etiam videntur intelligenda hæc ap. Suid. [verba Synesii p. 75] : Πολλοὺς ὁρῶ διὰ τὴν ὑγίειαν ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ δρώπακα καταφεύγοντας, Multos video sanitatis gratia ad novaculam et dropacem confugere : ipse tamen nescio cur exp. ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ. [In libris sæpe vitiose δρόπαξ scribitur, ut ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 32 et 164.]

[Δρώπτης. V. Δρύπτης.]

[Δρωπίδης, ὁ, Dropides, ὄνομα κύριον, Suidas. Fuit frater Solonis : vide Suid. s. v. Πλάτων, Platonem Tim. p. 20, E, Philostr. p. 501, Diogen. L. 3, 1. Δρωπίδας ap. Tzetz. Histor. 1, 673, 675; 5, 927, 929. Δρωπίδης Alexidis fabula inscripta fuit, de qua vid. Hemst. ad Polluc. 10, 121. G. Dindorf.]

[Δρωπίων, ωνος, ὁ, Dropio, Pæonum rex. Pausan. 10, 13, 1.]

[Δρωπός. V. Δρωπτός.]

[Δρώπτης, ὁ.] Δρώπτης, Suidæ [cujus gl. omittunt libri optimi] πλανήτης, πτωχὸς, Erro, Mendicus, pro quo Hesych. Δρώπτης [cum iisdem interpretatt.] et Δρύπτης: [Δρύπτην, ἀλήτην. Δρώπτης Zonar. p. 570, ubi cod. unus δρώπης.]

[Δρωπτὸς, ἡ, ὸν, Decerptus. Suid. : Δρωπακίζω, συνάγω, τρυγῶ. Δρωπτὰ (duo codd. Gaisfordi liberque HSt. s. v. Δρωπακίζω memoratus δρωπὰ) γὰρ τὰ δρεπτὰ, τὰ δρέπανα. Τὰ δρεπτὰ ex codd. Paris. addidit Kusterus, non animadvertens tamen tollendam dittographiam esse deleto τὰ δρέπανα, quamquam ap. Zonaram quoque legitur p. 572 : Δρώπα (sic)· τὰ δρεπτὰ, ἤτοι τὰ τετρυγημένα, ἢ τὰ δρέπανα. Δροπὰ per δρεπτὰ explicat Hesych. ex Palamede Sophoclis, corrupte, ut videtur, pro δρωπτά. G. Dind.]

[Δρώπτω.] Δρώπτειν, Hesychio teste Æschylus in Ψυχαγωγοῖς posuit pro διακόπτειν, [ἢ] διασκοπεῖν. [Non apparet quomodo hæ duæ interpretationes consociari potuerint. Itaque διακόπτειν aut in διακύπτειν mutandum videtur aut cum Kustero referendum ad δρύπτειν, aut delendum διακόπτειν ἤ. Ceterum comparandum δρωπάζω.]

Δρὼψ, ὁ, Hesychio ἄνθρωπος, Homo, qui et μέροψ. [Porphyrius Ms. ap. Bentl. Epist. ad Mill. p. 49 : Περὶ τοῦ κναξζβι, χθύπτης, φλεγμώ, δρὼψ ἑρμηνεία. Ἐν Δελφοῖς εἰς τὸν ναὸν ἐπιγέγραπται τράγος ἰχθύϊ ἐπὶ δελφῖνος ἐπικείμενος. Κνὰξ μὲν γάρ ἐστιν ὁ τράγος ... ὁ δὲ δρὼψ ὄψον. ... Ἔχει δὲ καὶ ἑτέραν ἑρμηνείαν οὕτως· ... δρὼψ δὲ ἄνθρωπος· δρῶπες γὰρ οἱ ἄνθρωποι λέγονται. Δρὼψ ap. Clement. Al. Strom. 5, p. 674. Δρῶψ ap. grammat. Meermann. in append. ad Gregor. p. 662 : Περισπῶσιν (οἱ Αἰολεῖς) ὡς ἐπίπαν τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα, ῥῶξ πτῶξ δρῶψ.]

[Δυάδης scriptura vitiosa. V. Διάδης.]

[Δῠᾰδικὸς, ἡ, ὸν, Binarius. Plut. Mor. p. 1025, C : Τὸ τῆς δυαδικῆς καὶ ἀορίστου μερίδος.]

Δυάζω, cujus exempla non afferuntur. [Combino, Copulo. Eustath. Opusc. p. 250, 78 : Ἀπ' αὐτῆς (τῆς δυάδος) καὶ τὴν κακοπάθειαν οἱ τὰ τοιαῦτα σοφοὶ δύην ἐκάλεσαν, ὡς τὴν κατὰ σῶμα στοιχειώδη καθ' ἡμᾶς ἑνότητα δυάζουσαν κατά τε τὸ πάσχον καὶ τὸ ποιοῦν. Ib. 64 : Ἢ τῷ θεῷ ἢ τῷ μαμωνᾷ· ... δυάζεσθαι γὰρ οὐκ ἔστι τὸν ἀληθῶς μονάζοντα· 81 : Ἀντὶ τοῦ ζῆν μονὰξ δυάζεσθαι· 57, 67 : Δυάζων (Πίνδαρος) τὰ ἡρωϊκὰ πρόσωπα, ὁποῖόν ἐστι καὶ τὸ, ἣν ὁ δεῖνα Κυρήνης στεφάνωμα, ἣν ἥρπασεν Ἀπόλλων· 316, 46 : Διάζουσι (corr. δυάζουσι) δὲ αὐτῷ (Jano) τὸ πρόσωπον. Intransitive Nicet. Chon. Histor. p. 346, A : Κίονας, οἳ ... δυάζοντες ἵστανται, i. e. δύο ὄντες. || Numero duali exprimo. Eustath. ad Hom. p. 47, 28 : Ἰστέον ὅτι ἔθος Ὁμήρῳ ἀδιαφορεῖν ἐν τοῖς δυϊκοῖς καὶ τοῖς πληθυντικοῖς, καὶ ποτὲ μὲν πληθύνειν τὰ δυϊκὰ, ποτὲ δὲ δυάζειν τὸ πλῆθος. G. D. || Bifariam divido. Theol. arithm. p. 12, 28, de luna : Ἐδυάσθη καὶ ἐδιχοτομήθη· ἡμίτομος γὰρ καὶ διχότομος λέγεται. Conf. Iamblich. in Arithm. Nicom. p. 85, A. Hase.]

[Δυάκις, Bis. Hoc et τριάκις ex Aristophane memorat schol. Dionysii Thr. in Bekk. Anecd. p. 942, 22. Δυάκις et δυάκι ponit Theognost. p. 160, 5. G. D.]

[Δυανδρικὸς, ἡ, ὸν, Duumviralis, Gl.]

[Δυάρμενος, ὁ, ἡ, Biremis. Nicet. Chon. Hist. p. 401, D : Ἱστοὺς νηῶν δυαρμένων. G. Dindorf.]

[Δυαρχία, ἡ, Duorum imperium. Athanas. vol. 1, p. 617, D : Ἵνα (ἡ μοναρχία) τῇ ἑτερότητι δυαρχία καὶ πολυαρχία γένηται. Kall.]

Δυὰς, άδος, ἡ, Numerus binarius. [De quo Anatolius in Theolog. Arithm. p. 7 et seqq. Plato Parmen. p. 149, C : Εἰ... ἓν μόνον ἐστὶ, δυὰς δὲ μὴ ἔστιν· Phæd. p. 101, C : Τὴν τῆς δυάδος μετάσχεσιν. Plut. Mor. p. 93, E : Μέτρῳ φιλίας τῇ δυάδι χρωμένων· 428, E : Τῆς ἀορίστου δυάδος. Epiphan. vol. 1, p. 169, D; 204, A.]

Δυασμὸς, ὁ, [Copulatio. Eustath. Opusc. p. 205, 30, ubi de Servatore θεανθρώπῳ agit : Οἱ δὲ τῇ ἀσυγχύτῳ ἑνώσει ἐπιβούλευον τῷ αὐθάδει τοῦ δυασμοῦ·] exp. Coitus.

[Δυαστικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Combinatorius. Eustath. Opusc. p. 57, 72 : Δυαστικὸν ἐμφάντασμα.]

Δυάω, Nugor, Ineptio. Hesych. enim δυάει exp. φλυαρεῖ, ἀλογεῖ : pro quo habet etiam δυάζει, ut et Suid. [Glossæ corruptæ, de quibus v. s. Δρυάζω.] Alioqui Δυάω, derivatum a δύη s. δύα, est In miserias et calamitates conjicio, Infortuniis et ærumnis implico : ut Hom. Od. Υ, [195] : Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους Ὁππότε κεν βασιλεῦσιν ἐπικλώσωνται ὀϊζύν. Ionico enim ibi pleonasmo τοῦ ο dicit pro δυῶσι.

[Δυγνίς. V. Ζυγνίς.]

Δύγνωστος, Cognitu difficilis, VV. LL. perperam pro δύσγνωστος.

[Δυγός. V. Ζυγός.]

[Δυδαλσός. V. Δοιδαλσός.]

[Δυερὸς, ά, όν.] Δύερον [recte nunc Δυερὸν legitur], Suidæ βλαβερὸν, ἐπιβλαβές. Apud Hesych. oxytonws Δυερὸς, ἐπίπονος, τολμηρός. [Conf. Διερός. Maxim. Περὶ καταρχ. 65 : Ἐπεσβολίην δυερήν· 182 : Δυερῇσι ... ἐλπωρῇσι. Inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 537, 2 : Δυεροῦ πρὶν θανάτοιο τυχεῖν.]

Δύη, ἡ, Hesychio δυστυχία, ἔνδεια, πόνος, ταλαιπωρία, Infortunium, Inopia, Labores, Ærumnæ. Suidæ quoque κακοπάθεια, δυστυχία, afferenti ex Callimacho : Δύην τ' ἄποθεν ἀλάλκοι, Ἣν οὐδεὶς ποθέει. Et ex Fabulis, Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην. Itidem ap. Homer. Od. Ξ, [215] : Ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή. Et Nicand. Al. [19] : Δύη δ' ἐπιδάκνεται ἄκρον Νειαίρης, pro τῇ ταλαιπωρίᾳ τοῦ πάθους. Et rursum [Ther. 920] : Ὄφρα δύην ὀλοοῦ καὶ πότμον θηρὸς ἀλύξῃς, pro βλάβην, Noxam. [Æsch. Prom. 746 : Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης· 179 : Πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς. Soph. Aj. 938 : Χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, οἶδα, γενναία δύη. Appian. Civ. 4, 42 : Πρεσβύτης κόμης τε ἔμπλεως καὶ δύης καὶ ῥύπου. ῠ]

[Δυηλός. Etymologiæ caussa fingit Suidas s. v. Δύη : Δοῦλος, δυηλός τις ὤν.]

Δυηπάθεια, ἡ, Laborum et ærumnarum perpessio. Apud Hesych. scriptum Δυηπαθία, quod ex Epigr. quoque affertur pro Dolor, Cruciatus. [Julian. Ægypt. in Anth. Plan. 4, 113 : Ἀγρύπνου σῆμα δυηπαθίης.] Etym. [M. p. 291, 10] etiam δυηπάθεια affert pro κακοπάθεια, δυστυχία.

[Δυηπαθέω, Excrucior laboribus, ærumnis. Nonn. Dion. 26, 113 : Κεῖτο δυηπαθέων.]

Δυηπαθὴς, ὁ, ἡ, Laborum ærumnarumque patiens. Suidæ καρτερικὸς, in Epigr. [Antipatri Sid. Anth. Pal. 7, 209] : Αὐτοῦ σοι παρ' ἅλωνι δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ Ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμαν. [Oppian. Hal. 2, 436 : Δύπται ... δυηπαθέες. Manetho 6, 15 : Ἀνθρώποισι δυηπαθέεσσι. || Alia forma Δυήπαθος, ὁ, ἡ, in H. Mercur. 486 : Ἐργασίην φεύγουσα δυήπαθον· ubi tamen metrum fert δυηπαθέ'.]

[Δυηπαθία. V. Δυηπάθεια.]

[Δυήπαθος forma suspecta. V. Δυηπαθής.]

[Δυθίλαι. Δυθμέσι. Lectiones corruptæ. V. Δυσμή.]

[Δυθμή. V. Δυσμή.]

Δυϊκὸς, ή, όν, Dualis, ut δυϊκὸς ἀριθμὸς ap. gramm. [Apollon. De synt. p. 197, 14 : Οὐ γάρ φασι κατὰ τοῦ πληθυντικοῦ τὸ δυϊκὸν τίθεσθαι. G. D. Concil. 6, t. 3, col. 1085, 26 : Καὶ τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ δραττόμεθα. Hase.]

Δυϊκῶς, Dualiter, Numero duali. [Sæpissime apud grammaticos. || Dupliciter, Duobus modis. Suid. : Διαθήκη, δυϊκῶς ἐκφωνεῖται, ἡ μὲν ... θατέρα δέ.... Quod plerumque διττῶς dicitur.]

[Δυΐος, ία, ιον, Ærumnosus, Luctuosus. Memoratur ab Theognosto p. 58, 9. Æschyl. Suppl. 829 : Δυΐαν (scr. Δυΐαν) βοάν. G. Dindorf.]

[Δυΐρος. V. Δύσιρος.]

A Δύκην Cyrenæi appellant erythrinum piscem. Athen. [7, p. 300, E, ubi δὲ δύκην lectio vitiosa pro δ' ὕκην.]

Δύκωμος, ex Polluc. 4, c. 14 [§ 100] affertur pro saltatione quadam : sed perperam ibi ejus codd. habent ἡ δύκωμος pro ἡδύκωμος, ut Athen. l. 14.

[Δυμαία. V. Δύμη.]

[Δύμαινα. V. Δυμᾶνες.]

[Δυμαῖος. V. Δύμη.]

[Δυμᾶνες, οἱ, Dymanes. Steph. Byz. : Δυμᾶν (corr. Δυμᾶνες aut Δύμαινα) φῦλον (scr. φυλὴ ex cod. Vratisl.) Δωριέων. Ἦσαν δὲ τρεῖς, Ὑλλεῖς καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμᾶνες ἐξ Ἡρακλέους.... Αἰγίμιος γὰρ ἦν τῶν περὶ τὴν Οἴτην Δωριέων βασιλεύς. Ἔσχε δὲ δύο παῖδας, Πάμφυλον καὶ Δυμᾶνα, καὶ τὸν τοῦ Ἡρακλέους Ὕλλον ἐποιήσατο τρίτον. ... Οἱ οἰκοῦντες Δυμᾶνες, καὶ Δυμανὶς τὸ θηλυκὸν (excidit nomen poetæ), « Στέλλεο νῦν ἔτι τῆλε Δυμανίδος ἠπείροιο ». Καὶ Δύμαινα, Εὐφορίων Χιλιάσι, « Δαίμων .... σαιτο φιλοπλοκάμοισι Δυμαίναις ». Feminino hoc Steph. ipse utitur s. v. Ἁλικαρνασσὸς, Δύμαιναν φυλὴν dicens : nam sic vulgatum Δύμαναν ex melioribus codd. est corrigen-
B dum. Filius Ægimii Δύμας vocatur ab Apollodoro 2, 8, p. 237 et schol. Pindari Pyth. 1, 121, genitivo Δύμαντος ap. Pausan. 7, 16, 6 et Eustath. p. 1644, 20, Δυμάου ap. schol. Aristoph. Pluti 385 : cui ipsi quoque Δύμαντος restituendum. Φυλὴ Δυμανὶς apud schol. Pindari l. c., Δυμενεῖς corrupte ap. schol. Aristoph. Incolas Δυμανάτας vocat Herodot. 5, 68, mira nominis forma, quæ ex Δυμᾶνας esse corrupta videtur. || A Δύμας, αντος, formatum adjectivum est Δυμάντειος, ὁ, ἡ, quo utitur Lycophro 1388 : Οἱ δ' αὖ τέταρτοι τῆς Δυμαντείου σπορᾶς. || Femininum Δύμαιναι Toupius restituit Athenæo 9, p. 392, F, ubi Pratinas citatur ἐν Δυμαίναις (codex δυμάναις) ἢ Καρυάτισιν. Δυμαίνας autem intelligit Toupius Saltatrices Laconicas, quæ Δύσμαιναι dicuntur ap. Hesych. : Δύσμαιναι, αἱ ἐν Σπάρτῃ χορίτιδες Βάκχαι (codex σπάρταις χωρίτιδες κάκχαι). G. Dind.]

[Δύμας, ντος, ὁ, Dymas. Hom. Il. Π, 718 : Ἀσίῳ, ὃς ... αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος. Apollodor. 3, 12, p. 332. Alius Odyss. Ζ, 22. || Idem qui
C Δυμᾶν. V. Δυμᾶνες. ῠ G. Dind.]

[Δύμβριος. V. Θύμβρα.]

[Δύμβρις. V. Θύμβρις.]

[Δύμη, ἡ, Dyma, urbs Achaiæ, ap. Herodot. 1, 145, in Hom. H. in Apoll. Pyth. 425, aliosque, de qua v. Pausan. 7, 17, Strabon. 8, p. 342. Steph. Byz. : Δύμη ἡ χώρα πάλαι ἐκαλεῖτο, ἡ δὲ πόλις Στρατὸς, ὕστερον δὲ καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ χώρα Δύμη ἐκλήθησαν. Λέγεται καὶ πληθυντικῶς, ὡς Ἀπολλόδωρος· « Τούτων ἀπέχουσα σταδίους ρκ' ἐσχάτη κεῖται πρὸς δύσιν Δύμαι ». Quod Δῦμαι scribendum ex Etym. M. p. 291, 13 : Λέγεται καὶ Δῦμαι καὶ Δυμαῖαι (corr. Δυμαία), ὅτι πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀχαΐας κεῖται, δύσμη τις οὖσα καὶ δύμη· ἢ ἀπὸ Δύμης ἡρωΐδος. *Dymas* numero plur. aliquoties dixit Livius. Nomen regionis Δυμαία est ap. Strabon. 8, p. 342, 357, 388. Pro Δύμη dixit Euphorio ap. Steph. Byz. : Ἥτις ἔχεις κληῖδας ἐπιζεφύροιο Δυμαίης, ubi notandum est syllabam primam corripi, quæ in Δύμη producitur in hymno Hom. l. c., in versu Antimachi apud Tzetz. ad Lycophr. 591 et in Δύμιος statim memo-
D rando : neque enim probabile est ἐπιζεφύρου esse scribendum. Gentile Δυμαῖος, αία, αῖον ex Ephoro, Philisto aliisque (quibus addatur Perses in Anth. Pal. 7, 445) affert Steph. Byz. et Δύμιος, ία, ιον, ex Antimacho : Διεπέρσατε Δύμιον ἄστυ. G. Dind.]

Δύναμαι, ήσομαι, ημαι, Possum. Hom. Il. A, [562] : Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι. Et οὔτι δυνήσομαι χραισμεῖν, ibid. At Od. Ξ, [445], de Deo : Δύναται γὰρ ἅπαντα. Et Il. A, [393] : Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος, in quibus itidem ll. subauditur infin. [Soph. Œd. T. 697 : Ὅς τ' ἐμὰν γᾶν φίλαν ἐν πόνοις ἀλύουσαν κατ' ὀρθὸν οὔρισας, τανῦν δ' εὔπομπος (sc. γενοῦ), εἰ δύναιο. Et in formula δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ, de qua Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 4 : « Callim. H. Apoll. 29 : Τὸν χορὸν ὡπόλλων ... τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἧσται· Del. 226 : Ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις ὑμετέροις. Latinis haud minus usitatum. Valer. Flacc. 1, 13 : *Versam proles tua pandet Idumen, namque potest :* ubi plura notat N. Heinsius ». Hom. Od. Δ, 612 : Ἐγώ τοι ταῦτα μετα-

A στήσω, δύναμαι γάρ.] Xen. Hell. 3 : Τὴν πόλιν μὴ βούλεσθαι ἢ μὴ δύνασθαι ἑλεῖν. [Eadem verba sibi opponuntur a Platone Hipp. maj. p. 301, C : Οὐχ οἷα βούλεταί τις, φασὶν ἄνθρωποι ἑκάστοτε παροιμιαζόμενοι, ἀλλ' οἷα δύναται. (Proverbium fuit Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα. V. Zenob. 4, 16, Diogenian. 4, 100.) Alia exx. attulit Lennep. ad Phalar. p. 272. Hom. Od. N, 331 : Τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν, δύστηνον ἐόντα. Non possum, inquit Minerva : impedit enim eam propensa in Ulixem voluntas. Cujusmodi in ll. fuerunt olim qui δύνασθαι pro ἐθέλειν dictum putarent : v. Koen. ad Greg. Cor. p. 136, Valcken. Adnot. ad N. T. p. 396. Hesych. : Δύνασθαι, θέλειν.] E Thuc. [1, 132], οὐ δύναμαι βιοτεύειν, Non possum vivere, s. potius, Non sustineo vivere. [Æsch. Pr. 326 : Πειράσομαι ἐὰν δύνωμαι τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων. Soph. Tr. 546 : Τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνὴ δύναιτο; ŒEd. T. 315 : Ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο· Ant. 686 : Οὔτ' ἂν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν. Eurip. Ion. 598 : Ὅσοι δὲ χρηστοὶ δυνάμενοί τ' εἶναι σοφοί. Δύνασαι σιωπᾶν proverb., de quo v. Hesych. Cum infin. fu- B turi, quam constructionem improbat Thom. M. p. 161, rarissime conjunxerunt scriptores antiqui, sæpius recentiores, quorum tamen exempla non ubique satis certa sunt, quum una litera vel mutata vel abjecta infinitivum præbeat præsentis vel aoristi. Soph. Phil. 1394 : Εἰ σέ γ' ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα· nisi πείθειν scripsit, quæ probabilis est Schæferi conjectura. Neque in Excerptis ex Polyb. 21, 9, 13 : Συλλογιζόμενος ὅτι μόνως ἂν οὕτω δύναιτο κωλύσειν τὴν τῶν πεζῶν στρατοπέδων διάβασιν, futurum a Polybio, sed ab eclogario aut librario positum videtur. Facilius excusari potest quod Thucydides dixit 3, 28 : Γνόντες δὲ οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν οὔτ' ἀποκωλύσειν δυνατοὶ ὄντες εἴ τ' ἀπομονωθήσονται τῆς ξυμβάσεως κινδυνεύσοντες.... Id enim idem est quod ἀποκωλύειν δυνατοὶ ἐσόμενοι. Zosimus 3, 1, ab Lobeck. cit. ad Phryn. p. 748 : Μόνος ἀρκέσειν οὐκ ᾤετο· δυνήσεσθαι τοῖς πράγμασι βοηθήσειν. His Schæf. addit Dracon. Strat. p. 7, 8 : Δυνάσθαι ... χαριεῖσθαι· Eutecnii Metaphras. Nicandri C Ther. p. 319 ed. Schneid. : Δύναται ... ἀποτελέσειν· Manethon. 1, 199 : Δύναται ... μετατρεψέμεν.] Jungitur interdum superl. sicut Lat. Possum : ut, Ὡς ἐδύνατο τάχιστα, Xen., Quam poterat celerrime. [Cyrop. 7, 5, 26 : Ἰόντες ᾗ ἐδύναντο ὡς τάχιστα ἐπὶ τοῖς βασιλείοις ἐγένοντο. Nam sic libri : sed Zonar., H. Stephani conjecturam confirmans, ὡς ἐδύναντο τάχιστα. Recte L. Dindorfius ᾗ ἐδ. τάχιστα.] Sic Cyr. 5, [5, 26] : Καὶ προθυμούμενος πρᾶξαι ὁπόσα πλεῖστα ἠδυνάμην· sed quædam exemplaria [recte] habent πρᾶξαι ὡς ἐγὼ πλεῖστα ἠδ. sicut paulo post [16] legitur, Ἄνδρας ἄγων σοι ὡς ἐδυνάμην πλείστους. [Dionys. A. R. 1, 69 : Δι' ἐπιμελείας ἧς ἐδύναντο πλείστης· 9, 5 : Στρατὸν ἐξάγειν ... ὅσον ἂν πλεῖστον δυνηθῶσι, ubi libri deteriores βουληθῶσι. Ejusdem generis est Soph. Ajac. 1164 : Ἀλλ' ὡς δύνασαι Τεῦκρε ταχύνας σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν.] Dicitur et οὐ δύναμαι μὴ cum infin., ut [ap. Aristoph. Ran. 42] : Οὔτι [Οὔτοι] δύναμαι μὴ γελᾶν, Non possum non ridere, Fieri non potest quin rideam. Cum pass. etiam infin. [Herodot. 9, 108 : Ὡς δέ οἱ προσπέμποντι D οὐκ ἐδύνατο κατεργασθῆναι], ut, Οὐδὲ δυνάμενοι πολιορκεῖσθαι, Thuc. 3, [52]. Et [Plut. Mor. p. 88, F] : Δυνάμενος ἀντιλοιδορηθῆναι. [Xenoph. Œc. 1, 15 : Οἱ ἐχθροὶ ... χρήματά εἰσι τῷ δυναμένῳ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελεῖσθαι, quod sensu eodem quo ἐπισταμένῳ dictum est.] Interdum vero impersonaliter ponitur δύναται, ut Plut. De virt. mor. [p. 440, E] : Δύναται ἀρετὴν γεγονέναι καὶ μένειν ἄυλον, Fieri potest ut virtus sit etc. || Interdum adjectum dat. habet, ut δύνασθαι χρήμασι ap. Lysiam [p. 107, 25] : Ὁ δὲ πλουτῶν καὶ δυνάμενος χρήμασι. Dicitur vero et δύνασθαι τῷ σώματι pro Valido corpore esse et robusto, ab Eod. [p. 168, 26] accipiendo σώματι pro τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ : ut ipse loquitur, Καὶ γὰρ τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων. Æschin. quoque [De f. leg. p. 40, 39] δύνασθαι τῷ σώματι dixit, sed pro Valere, i. e. Firma esse valetudine, opp. verbo ἀῤῥωστεῖν. Sciendum est autem interdum δύνασθαι sine his datt. eandem signif. habere ; ut rursus ap. Lys. ὁ δυνάμενος, sicut et ὁ δυνατὸς idem est qui et ὁ δυνάμενος τῷ σώματι, opponiturque

A utrumque voc. ἀδύνατος, Invalidus. [Plut. Mor. p. 793, C : Ἀκμάζων καὶ δυνάμενος ἀνήρ· 796, E.] Sic vero et δύνασθαι interdum significat i. q. δύνασθαι χρήμασι, ap. ipsum quoque Lys. p. 142 [107, 26] : Ἐξὸν αὐτῷ καὶ τῶν τριάκοντα γενέσθαι, καὶ μηδενὸς ἔλαττον δύνασθαι, Opibus et potentia valere ; nam plus etiam significat quam δύνασθαι χρήμασι. [Demosth. p. 1187, 8 : Δυνάμενος τῷ τε πράττειν τῷ τε εἰπεῖν.] Thuc. 4, p. 155 [c. 105] : Καὶ ἀπ' αὐτοῦ δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις τῶν Ἠπειρωτῶν. [Xenoph. Ephes. p. 1 : Ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων· ubi alia ejusdem exx. indicavit Abresch. p. 122.] Interdum tamen δύναμαι redditur simpl. Potentia præditum esse, vel Auctoritate valere. [Eur. Or. 887 : Ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεί. Demosth. p. 581, 8 : Δύνασαι καὶ πολιτεύει· 484, 24 : Τῶν πολιτευομένων τινὲς δυνηθέντες· C. Timoth. p. 1187, 8 : Τῷ τε πράττειν καὶ εἰπεῖν δυνάμενοι. Dio Cass. 44, 33 : Τοῖς δυνηθεῖσι τότε.] Plut. Philop. init. : Γένους τε πρώτου καὶ δυνηθεὶς ἐν τοῖς μάλιστα. [Demosth. p. 484, 25.] Unde μέγα δυνάμενος ap. Hom. [Od. A, 276, Λ, B 414] et Thuc. [6, 59], Magna potentia præditus, Potentissimus. Sic dicitur μεῖζον, μείζω δύνασθαι, μέγιστον δύνασθαι. [Herodot. 7, 5 : Δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον Περσέων. Æsch. Eum. 950 : Μέγα γὰρ δύναται πότνι' Ἐρινὺς παρά τ' ἀθανάτοις, etc. Eur. Hel. 1374 : Μέγα τοι δύναται (sic Musgr. ; libri δύνανται) νεβρῶν στολίδες. Aristoph. Ran. 141 : Ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ. Alia quædam indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 197, velut Josephi A. J. 17, 10, 5 : Ἀρχιληστοῦ υἱὸς ἐπὶ μέγα δυνηθέντος. Cum plurali Xenoph. Ephes. p. 81, 13 : Μεγάλα ἐν τῷ ληστηρίῳ δυνάμενος. Οἱ πάνυ δυνηθέντες Dio Cass. 37, 118. Πολλὰ δυνάμενος Argum. in Demosth. Mid. p. 511, 9. Alciphro 1, 9 : Πολλοῦ δὲ δύνασθαι τοὺς παρασίτους (de quo usu genit. πολλοῦ, qui non fefellit Berglerum, dixi ad Aristid. vol. 2, p. 325. Λόγους ὡς ἔργα δυναμένους Thucyd. 6, 40. || De δυνάμει venerea Theophr. H. Pl. 9, 18, 4 : Ἀριστόφιλος ἔλεγεν ... ὅτι πρὸς ἀμφότερα δυνάμεις τινὰς ἔχει, τὴν μὲν ὥστε μᾶλλον δύνασθαι, τὴν δὲ ὥστε ἁπλῶς μὴ δύνασθαι. Strato in Anth. Pal. 12, 213 : Οὐ δύναται C (ἡ ὀσφύς).]

|| Δύνασθαι, Valere, Æstimari [Herodot. 2, 142 : Τριηκόσιαι ἀνδρῶν γενεαὶ δυνέαται μύρια ἔτεα], ut interpr. Bud. in hoc Xen. Anab. l. 1, [5, 6] : Ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον. Sic Aristot. Œc. [2, 20 prope fin.] : Ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμάς. [Ælian. V. H. 1, 22 : Δύναται τὸ τάλαντον ... οβ' μνᾶς. Similiter a Mathematicis dicitur. Athen. 10, p. 418, F : Ὅτι τριγώνου ὀρθογωνίου ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα ἴσον δύναται ταῖς περιεχούσαις. Conf. Δυναστεύω.] Et a Luciano [De luctu c. 10] ὀβολὸς dicitur δύνασθαι sine adjectione pro Valere, i. e., inquit Bud., Probus esse et legitimus : Καὶ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Ἀθηναῖος ὀβολός. [Antiattic. p. 89, 10 : Δύναται· οἷον τί δύναται ἥδε ἡ λέξις ; ὁ στατὴρ πόσους ὀβολοὺς δύναται ; Dio Cass. 55, 12 : Νόμισμα κε' δραχμὰς δυνάμενον.] E Gregor. autem De bapt. affertur : Ἡμῖν δὲ τὴν συννέκρωσιν τοῦ Χριστοῦ δύναται, pro Præstat : qui a numismatis metaph. sumsisse videri potest. [Eurip. Med. 128 : Τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' οὐδένα καιρὸν D δύναται θνητοῖς. Plato Phileb. p. 23, D : Μῶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προσδεήσει διάκρισίν τινος δυναμένου ; quæ exx. inter se comparavit Bœckh. in Plat. Min. p. 144. || Particip. cum genitivo. Etym. M. p. 356, 43 : Ἐπητὴς δηλοῖ οὐ μόνον τὸν τοῦ λέγειν δυνάμενον, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ φρονεῖν ἐν δυνάμει ὄντα.] || At vero ap. Aristoph. Pl. [842] : Τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται ; redditur Quid sibi vult ? Sic vero et ap. Thuc. [6, 36] : Αὗται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται, significare dixerim Hoc sibi volunt, s. potius, Hunc usum habent, Ad hoc comparatæ sunt, q. d. Hoc efficere possunt. [Herodot. 2, 30 : Ἀσμάχ· δύναται δὲ τοῦτο τὸ ἔπος κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν οἱ ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς παριστάμενοι βασιλέϊ· et sim. 4, 192 ; 6, 98. Thucyd. 7, 58 : Δύναται δὲ τὸ νεοδαμῶδες ἐλεύθερον ἤδη εἶναι. Aristot. Rhet. 1, 9 : Οὕτω μὲν οὖν λεχθὲν ὑποθήκην δύναται, ὡδὶ δ' ἔπαινον. Antiphan. ap. Athen. 10, p. 459, A : Τί δύναται τὸ ῥηθέν ; Pausan. 3, 11, 4 : Αὔγουστος, ὃ ... δύναται ... σεβαστός. Plut. Mor. p. 3, B : Τί ποτε αὐτῷ τοῦτο δύναται. Dionys. A. R. 9, 9 : Τὰ πολλὰ ἐν λόγοις τε καὶ ἔργοις ὑβρίσματα τοῦτο δύναται.

Ammon. p. 97 : Δύναται δὲ καὶ νεωστὶ ἀλλ' πεπασμένον. Hæc exx. Schæf. attulit ad Dionys. De comp. verb. p. 88, ubi legitur : Τί δὲ τούτων ἕκαστον δύναται, σαφέστερον ἐρῶ. Plato Protag. p. 324, A : Τὸ κολάζειν ... τί ποτε δύναται· Euthyd. p. 286, C : Τοῦτο γὰρ δύναται ὁ λόγος. Alia collegit Dobræus Advers. vol. 1, p. 77 et Boisson. ad locum Eunapii p. 7, in quo memorabilis est additus infinitivus : Μάλχος ... τοῦτο δὲ δύναται βασιλέα λέγειν, quod mirabatur Valcken. ad Herodot. 4, 131.]

[Præsentis indicativi persona secunda δύνᾳ vel δύνῃ pro δύνασαι, cui comparandum ἐπίστᾳ pro ἐπίστασαι, interdum usi sunt poetæ et scriptores recentiores. Soph. Phil. 798 : Οὐ δύνῃ μολεῖν ποτε, et ὅσον δύνῃ ap. Eur. Andr. 238 et Hecub. 253 : quibus ll. δύνᾳ recte restitui videtur a Porsono, collato ἐπίστᾳ ap. Æsch. Eum. 86, 581. Theocrit. 10, 2 : Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τὸ πρὶν ἄγες. Schol. Hom. Il. N, 199 : Οἱ δὲ Δώριον αὐτὸ (τὸ δαμνᾷ) ἀντὶ τοῦ δάμνασαι· οὕτως Ἀρίσταρχός φησιν ἐπίστα δύνα, ὅλον δὲ ἐπίστασαι. Phrynich. p. 359 : Δύνῃ· ἐὰν μὲν τοῦτο ὑποτακτικὸν ᾖ, ἐὰν δύνωμαι, ἐὰν δύνῃ, ὀρθῶς λέγεται· ἐὰν δὲ ὁριστικῶς τιθῇ τις, δύνῃ τοῦτο πρᾶξαι, οὐχ ὑγιῶς ἂν τεθείη. Χρὴ γὰρ λέγειν δύνασαι τοῦτο πρᾶξαι· ubi Lobeck. δύνῃ indicavit ex Polyb. Exc. 7, 11, 6, Ælian. V. H. 13, 32, Epist. Socr. 13, 16, Diog. Ep. 29, carmine Anacr. 7, 11, schol. Luciani Galli c. 1. Chœrobosc. in Hort. Adon. fol. 210, a : Τὸ δύνῃ καὶ τὸ ἐπίστῃ ἐκ τοῦ δύνασαι καὶ ἐπίστασαι κατὰ πάθος Ἰάδος διαλέκτου. Αὕτη ἡ χρῆσις παρὰ τοῖς ποιηταῖς μᾶλλόν ἐστι, παρὰ δὲ τοῖς ἀττικίζουσι σπανίως. Quæ in compendium redegit Etym. M. p. 484, 36, collato κάθῃ, unde HSt. :] Invenitur et δύνῃ in 2 pers. pro δύνασαι, ut κάθῃ pro κάθησαι, ἐπίστῃ pro ἐπιστάσαι, et alia, de quibus Budæus p. 103. [|| Imperfectum ἐδυνάμην est et ἠδυνάμην. Mœris p. 175 : Ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην διὰ τοῦ η Ἀττικῶς, διὰ δὲ τοῦ ε Ἑλληνικῶς. Ἐδυνάμην Aristoph. Eccl. 316 : Οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν· Vesp. 357 : Ἤδων γὰρ κἀδυνάμην κλέπτειν· et alii scriptores quivis. Ἠδυνάμην paucis in ll. Herodoti et Hippocratis, quos credibilius est ἐδυνάμην dixisse, codices præbent. In scriptoribus Atticæ et vulgaris dialecti promiscuus est utriusque formæ usus, sed tamen ut frequentius sit ἐδυνάμην. Eadem ratio aoristi est ἐδυνήθην et ἠδυνήθην. Imperfecti persona secunda ap. Atticos est ἐδύνω vel ἠδύνω. Mœris p. 182 : Ἠδύνω ἠπίστω, Ἀττικῶς· ἐδύνασο ἐπίστασο Ἑλληνικῶς. Ἐδύνω Xenoph. Anab. 1, 6, 7; 7, 5, 5. Ἠδύνω Philippides ap. Athen. 15, p. 700, C : Ἔπειτα φυσᾶν δυστυχὴς οὐκ ἠδύνω; Præteritum et aoristus a forma passiva sumi solent δεδύνημαι et ἐδυνήθην vel ἠδυνήθην. Δεδύνησαι ex Antig. Caryst. ap. Athen. 8, p. 345, D, δεδύνηνται Galen. vol. 4, p. 307. Ἐδυνήθην Soph. Aj. 1067 : Μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν. Cujus forma Dorica ap. eund. OEd. T. 1212 in metro antispastico, ubi libri alii ἐδυνήθησαν, plurimi ἐδυνάσθησαν, quam formam Euripidi Ion. 866 : Ἃς διαθέσθαι χρῄζουσα καλῶς οὐκ ἐδυνάσθην, recte exemit Elmslejus restituto ἐδυνήθην. Propria enim videtur dialecti Ionicæ (vid. Hom. Il. Ψ, 465, Herodot. 2, 19, 110, 140; 7, 106), ex eaque transisse in linguam vulgarem. Plura ejus exempla sunt ap. Xenophontem, quanquam altera quoque ἐδυνήθην non raro utentem. A præsenti δυνάζομαι derivavit HSt. grammaticorum secutus opinionem. G. D.] Δυνάζομαι autem inusitatum est, a quo tamen formatur aor. ἐδυνάσθην tam in prosa, quam in carm. usitatus. Hom. Od. E, [319] : Οὐδ' ἐδυνάσθη, vel οὐδὲ δυνάσθη, Αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς. Xen. Hell. 7, [3, 3] : Εἰ μὲν οὖν ἐδυνάσθην ἐγώ. [Adde ib. 7 et Schneid. ad 3, 3, 33, p. 116.] 6, [5, 40] : Μή ποτε μέγα δυνασθῶσιν. Ejusd. autem συστοιχίας esse tradit Eust. δυνάστης, et ab eo deducta δυναστεύειν et δυναστεία. Idem scribit δυνάσθη esse a δυνάζω, hoc autem originem habere a δύνω, e quo δύνω fieri δύνημι, et pass. δύναμαι. Hinc certe fit et adv. ἀδυναστὶ pro ἀδυνάτως, Hesych. [Et alibi :] Ἠδυνάσθης pro ἐδυνάσθης, Potuisti, Jerem. 20, [7]. Sic ἠδυνάμην et ἠδυνήθην, quæ Attica sunt. [Etym. M. p. 312, 10 : Ἀπὸ τοῦ δυνάζω ὁ μέλλων δυνάσω, ὁ παρακείμενος δεδύνακα, ὁ παθητικὸς δεδύνασμαι ἐδυνάσθην, καὶ Ἀττικῶς ἠδυνάσθην. Καὶ ἀπὸ τοῦ δυνῶ δυνᾷς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ὁ μέλλων δυνήσω δεδύνηκα δεδύνημαι, ἐδυνήθην καὶ ἠδυνήθην. || Eadem prope ratio aoristi medii ἐδυνησάμην, quo post Homerum (Il. E, 621, N, 510, Ξ, 33, 423) utuntur Aratus Phæn. 375, scriptor epigr. in Anth. Pal. 7, 148, et scriptores medii ævi. Conjunctivus δυνήσωμαι est ap. Procopium, a particula ὅπως pendens, Histor. p. 500, A; 524, B, ab ὡς ἂν p. 651, C, ab ἢν p. 525, C, ap. Stephan. schol. in Hippocr. vol. 1, p. 58, aliosque. Exempla librariorum erroribus illata indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 719. || ῠ Δυναμένοιο producta propter metrum syllaba prima ap. Hom. Od. A, 276, Λ, 414, et in Εἰρεσιώνῃ ap. Herodot. V. Hom. c. 34, pariterque in nomine proprio Δυναμένη. G. Dind.]

[Δῠνᾰμένη, ἡ, Dynamene, Nereis ap. Hom. Il. Σ, 43, Hesiod. Theog. 248, Apollodor. 1, 3, p. 15.]

[Δυναμερὸν, τὸ, Vis, Virtus, δύναμις. Nicolaus Myrepsus sect. 1, cap. 326 ex cod. Ms., ex edito vero 332 : Ἀντίδοτος ἡ δι' ἀκόρου συντεθεῖσα ἐκ διαφόρων δυναμερῶν καὶ πονητῶν etc. In cod. Reg. 1177 habetur ejusdem Νικολάου τὸ μέγα δυναμερὸν, ὃ περιέχει ἐν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ὕλην καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς μυρεψικῆς τέχνης. Ducang. Cujus in verbis correxi vitiosum accentum δυνάμερον. Pallad. vol. 2, p. 98 ed. Dietz. : Μὴ γὰρ ὡς ἔτυχε τοῖς δυναμεροῖς καταπίστευε. Ὥσπερ γὰρ ἄλλοις πολλοῖς, οὕτω καὶ Ἀπολλωνίῳ τοὐπίκλην Μυῒ γέγραπται δυναμερά. *Dardanus in Dynameris* citatur ab Fulgentio p. 741 ed. Stav. G. Dindorf.]

Δῠνᾰμικὸς, ἡ, ὸν, Valens, Efficax [De elementis dixit Theophrast. Metaphys. c. 4 : Ἀμόρφους καὶ οἷον δυναμικὰς ἀρχὰς, ὥσπερ ὅσοι πῦρ καὶ γῆν. G. D. Polyb. 5, 11, 3 : Δυναμικώτεραι ἐπιβολαί. Δυναμικωτέρα σύστασις τῆς πολιτείας, Firmior, ad opes parandas aptior constitutio reip. 6, 50, 4. Ἀνδρώδης καὶ δυναμικὸς πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας 22, 21, 4. Δυναμικώτατός κατὰ τὴν σωματικὴν ἕξιν 37, 3, 3. Sic et nude δυναμικώτατος de corporis robore 6, 5, 9. Schweigh.] : δυναμικώτερος, Valentior, Efficacior, [Chrysipp. ap.] Plut. [Mor. p. 1036, E], Bud.; qui etiam annotat Diosc. [1, 53] δυναμικώτερον et δραστικώτερον, ἐνεργέστερον et ἐμπρακτότερον pro eod. accipere. [De vino nigro s. rubro, δυναμικώτατός ἐστι, Athen. 1, p. 26, B. Geopon. 6, 2, 3 : Οἶνον δυναμικὸν καὶ πάχος ἔχοντα· 7, 3, 2, et δυναμικωτέρας σταφυλὰς ib. 1, 2.]

Δύναμις, εως, ἡ, Potentia, Vis, Vires, Facultas. Hom. Od. B, [62] : Ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. Sic autem et Hesiod. [Theog. 420] : Ἐπεὶ δύναμίς γε πάρεστι. Pro quo alibi dicit Hom., Δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. Idem pro eo, quod dici solet εἰς δύναμιν, Pro viribus, [Il. Θ, 294] dixit ὅση δύναμίς γε πάρεστι. [Æsch. Pers. 174 : Εὖ τόδ' ἴσθι ... μή σε δὶς φράσαι μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ. Eur. Alc. 219 : Θεῶν γὰρ δύναμις μεγίστα. Pind. Ol. 1, 168, ubi potentiam imperii Hieronis celebrat : Μή τιν' ἀμφότερα καλῶν τε ἴδριν ἄλλον ἢ δύναμιν κυριώτερον.] At vero pro Robore corporis, Od. Y, [237] : Γνοίης οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται· sed crediderim δύναμις καὶ χεῖρες posse etiam accipi pro δύναμις χειρῶν. [Σωματικὴ δ. Polyb. 1, 69, 4; 37, 3, 5. Αἱ σωματικαὶ καὶ θυμικαὶ δυνάμεις, Corporis robur et animi ferocia, 6, 7, 3. Schweigh. Plato Theæt. p. 185, E : Τῶν τοῦ σώματος δυνάμεων. Aliter Sozom. H. E. 2, 1 : Τὰς δυνάμεις ἀθροίσασα παραχρῆμα τῆς στρωμνῆς εὐθὺς ἀπεπήδησε, Collectis viribus. G. D.] Frequentissimo in usu est et ap. prosæ scriptores. [Herodot. 3, 88, de imperio Darii : Δυνάμιός τε πάντα οἱ ἐπιπλέατο, ubi v. Valck.] Xenoph. Cyrop. 7, [5, 9] : Ὅσα κρείττω ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως, Quæ viribus nostris majora sunt. Plato De rep. 2, [p. 364, B] : Ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δ. ἐκ θεῶν ποριζομένη, Vis quædam et facultas. [Ibid. A : Πλουσίους καὶ ἄλλας δυνάμεις ἔχοντας· 4, p. 423, A : Χρήματά τε καὶ δυνάμεις· 5, p. 477, C : Δυνάμεις εἶναι γένος τι τῶν ὄντων αἷς δὴ καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα ἃ δυνάμεθα. Ast.] Καταλύσαντες τὴν τῆς βουλῆς δύναμιν, Isocr. Areop., Potentiam, Potestatem, Auctoritatem. Sic τῇ δυνάμει πρῶτοι [ἔστιν ὅτε προύχοντες], Thuc. [7, 21.] Et Dem. Ol. 2, [p. 20 extr.] : Δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι. [P. 94, 19 : Ἣν πειρᾶται ... τῇ πόλει κατασκευάσαι δύναμιν, ταύτην βασκαίνειν καὶ διαλύειν· 137, 21 : Ποῖ ποτε ἡ τῆς πόλεως ἀπῆρκε δ. καὶ ποῦ φανήσεται; Diodor. 1, 4 : Ἡ

τῆς πόλεως ὑπεροχὴ διατείνουσα τῇ δυνάμει πρὸς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης· 2, 46 : Διατεῖναι τῇ δυνάμει μέχρι τῆς Συρίας.] Quum autem significat simpliciter Vires alicujus et facultatem, ut in prioribus illis ll., jungitur cum ἔχω, interdum et cum εἰμὶ et præp. ἐν : ut [Eur. Bacch. 310 : Μὴ τὸ κράτος αὔχει δύναμιν ἀνθρώποις ἔχειν· Iph. T. 1054 : Ἔχει τοι δύναμιν εἰς οἶκτον γυνή, Facultatem habet misericordiam excitandi.] Isocr. De pace : Τοιαύτην ἔχουσι τὴν δύναμιν ὥστ' ὠφελῆσαι τοὺς ἀκούοντας. [Conf. Panath. p. 284, C.] Ex Eod. affertur et, Δύναμιν ἔχω πρὸς τοῦτο. Cum εἶναι autem dicitur, Ἐν δυνάμει εἰμὶ τοῦ ποιεῖν τοῦτο, pro Possum hoc facere; quo locuti sunt modo Thuc. [3, 93 : Ἐν δ. ὄντες τῶν ταύτῃ χωρίων], et Plato [Rep. 1, p. 328, C : Εἰ ... ἐγὼ ἔτι ἐν δ. ἦν τοῦ ῥᾳδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ]. Quod autem Lat. dicitur Pro viribus, Pro virili parte, Quoad Possum, etc., Græcis est εἰς δύναμιν. Thuc. 8 : Οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ ἐς δ. ἐπιτρέψειν. Et, Εἰς δ. ἀνθρωπίνην ex Plat. Epist. [Leg. 3, p. 697, B : Πόλιν ... τὴν μέλλουσαν ... εὐδαιμονήσειν εἰς δύναμιν ἀνθρωπίνην· Phædri p. 257, A : Εἰς ἡμετέραν δ. ὅτι καλλίστη ... δίδοται· Rep. 4, p. 427, E : Εἰς δ. παντὶ τρόπῳ· 5, p. 458, E : Γάμους ... ποιήσομεν ἱεροὺς εἰς δ. ὅτι μάλιστα. Æschin. p. 43, 17 : Τιμωρεῖν καὶ ποδὶ καὶ χειρὶ καὶ φωνῇ καὶ πάσῃ δυνάμει· et p. 69, 9. Polyb. 1, 41, 2 : Σπουδάζοντες εἰς δ. πέρας ἐπιθεῖναι τῷ πολέμῳ.] Dicunt interdum et κατὰ δύναμιν. Unde Καδδύναμιν adverbialiter ap. Hesiod. [Op. 334. Κατὰ δύναμιν Plato Phædr. p. 249, C. Κατὰ δ. πᾶσαν Leg. 9, p. 865, E. Κατ' ἐμὴν δ. Theæt. p. 168, C. Κατὰ δ. ὅτι μάλιστα διὰ βραχέων Polit. p. 279, C. Πρὸς τὴν δ. τὴν αὐτῶν Phædro p. 231, A. Ast. Ὑπὲρ δύναμιν, Demosth. p. 292, 25, Epictet. Enchir. 31, 5.] Plato autem dicit etiam, Ὅσον γε δυνάμεως παρ' ἐμοί γ' ἐστί· quod loquendi genus ex illo Hom. l. c. manasse arbitror. [Ὅση σοι δύναμις Eurip. Troad. 1144.] || Pro Ditione ap. Thuc. || Δυνάμει esse dicunt Græci Quod actu quidem non est, sed esse potest; ut semen est quidem exiguum, sed δυνάμει est magna arbor. Sic Erasmus. Vide de δύναμις et ἐνέργεια ap. Aristot. Metaphys. 8, p. 69 [c. 2 et 3. Vide Trendelenburg. ad Aristot. De anima p. 298-312. Iambl. Protrept. 11, p. 160 : Φαίνεται διττῶς λέγεσθαι τὸ ζῆν, τὸ μὲν κατὰ δύναμιν, τὸ δὲ κατ' ἐνέργειαν. G. D.] || Non solum Vis et Facultas, sed et Scientia atque ars omnis, Bud. [Vis ingenii, Dexteritas, Solertia. Στρατηγικὴ δ., Ars imperatoria, Dexteritas in omni parte muneris imperatorii, Polyb. 1, 84, 6; 39, 1, 1. Diodor. 15, 69. Sic ἡ τοῦ προεστῶτος δ. ἐν τούτῳ τῷ μέρει Polyb. 11, 19, 6. Ἡγεμονικὴ δ. 10, 22, 4. Στρατηγὸς παραπλησίαν δύναμιν ἔχων Ἀννίβᾳ 18, 11, 8. Βασιλικὴ δ. 4, 77, 3. Ἡ περὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὅπλα δ. 23, 1, 8. Ἡ αὐτοῦ δ. ἐν τῇ πραγματείᾳ, Solertia in scribenda historia 2, 56, 5. Αἵρεσις καὶ δ. ib. 35, 8. Schweigh.] Et sunt quædam ἄλογοι δυνάμεις, quædam μετὰ λόγου. Idem alibi, δυνάμεις, Artes, Facultates, Aristot. Top. [4, c. 5 med.] Item, δυνάμεις vocantur Rhetorica et dialectica ab Alex. in Topica. [Δύναμις τῶν λόγων apud Aristot. Rhet. 1, 1 simpliciter notat Facultatem oratione utendi, quatenus est homini a natura tributum τὸ δύνασθαι λόγῳ βοηθεῖν ἑαυτῷ. Deinde vocis potestas ita amplificata est, ut Dionysio Hal. κατ' ἐξοχὴν dicatur δύναμις Idonea rerum propositarum tractatio, quatenus in eloquendi narrandique artificio cernitur : ab eaque distinguitur προαίρεσις τῶν λόγων, h. e. Delectus materiæ et argumenti. Ita in Judic. Thucyd. c. 2, p. 813 et Demosth. c. 2, p. 956. Denique Efficacia in dicendo, qua præcipue Demosth. excelluit, quæ eadem etiam δεινότης appellata est. V. Dionys. Judic. Isæi c. 3. Etiam in plurali numero δυνάμεις, veluti arma et vires oratoris, ut de Demosthene Hermog. Περὶ εὑρέσ. l. 3, p. 70 : Τὰς ἁρμοττούσας ἑκάστῳ τῶν ἐπιχειρημάτων προσαγαγὼν δυνάμεις. Ernest. Lex. rhet. De facundia Demosth. p. 596, 21 ; Ἐπὶ τῇ τῶν λεγόντων δυνάμει τὸ πρᾶγμα καταστῆσαι. Sic τῇ τῶν πεισάντων δυνάμει Andocid. p. 20, 12.]

[|| Δύναμιν medici vocant Causam aut substantiam aliquid efficientem, ἤτοι δραστικὴν οὐσίαν ἢ αἰτίαν δραστικήν, ut ait Galen. vol. 7, p. 323 et 327. Hippocr. p. 16, 15 : Τἄλλα ὅσα κακοπαθέει ἄνθρωπος, πάντα ἀπὸ δυνάμιων γίνεται, τοῦτο μὲν ὅταν πικρότης τις ἀποχυθῇ

A etc. Ib. p. 17, 48. Foes.] || Medicamentum, ita dictum a viribus, quibus pollet, Medicamenti compositio et structura. [Antiattic. p. 91, 1 : Δυνάμεις, τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα. Τιμόστρατος. Athen. 1, p. 18, D : Θεόφραστος δ' οὕτω φησί τινας ὀχευτικὰς δυνάμεις εἶναι ὡς etc.] Galen. sæpe in libro Τῶν κατὰ γένη, ut τετραφάρμακος δύναμις, et δυνάμεις ὀφθαλμικαί, Medicamenta oculorum, VV. LL. [Galen. vol. 13, p. 334 : Ἀμετάπτωτος ἡ δύναμις. Quod de compositionis facultate certa et constante ponitur, cujus non irritum sit effectum. Δυνάμεις ὀξυδερκεῖς, Compositiones aciem exacuentes, ib. p. 423 extr. Ἐκλεικταὶ δυνάμεις p. 529 : Τὸ καλούμενον ὑπ' αὐτῶν ἐκλεικτὸν φάρμακον· καλοῦσι δ' αὐτὰ καὶ Ἀττικῶς ἐκλεικτὰς δυνάμεις. Ὠτικαὶ δυνάμεις p. 393, Andromachi p. 398, Asclepiadis p. 401. Τετραφάρμακος δύναμις vol. 9, p. 374. Foes. Grammat. Leid. in appendice ad Gregor. Cor. p. 640 : Τετραφάρμακος δύναμις, ἐκ τεσσάρων συνεστῶσα, Medicamentum e quatuor constans speciebus. Diodor. 1, 97 : Ἔτι γὰρ καὶ νῦν τὰς ἐν ταύτῃ γυναῖκας χρῆσθαι τῇ προειρημένῃ δυνάμει

B λέγουσι. Ibidem utitur voce φάρμακον· 4, 51 : Ἑαυτῆς δὲ τὰς μὲν τρίχας δυνάμεσί τισι χρίσασαν ποιῆσαι πολιάς. Item præcessit φαρμάκων. Wessel. ad h. l. : « Medicamentis quibusdam, ut mox διά τινων δυνάμεων, et 17, 103; 19, 33. Hippocr. De medic. p. 24 : Φάρμακα καὶ δυνάμεις ἁπλαῖ. » Plut. Mor. p. 134, D : Κόκκους τινὰς Κνιδίους καὶ σκαμωνίαν καὶ δυνάμεις ἄλλας. Latius de materia dicitur ibid. p. 157, D : Τῆς ἀλίμου δυνάμεως.] Huc pertinere puto quod dicit Xenoph. [Cyrop. 8, 8, 14] : Τὰς δυνάμεις τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς [οἱ παῖδες πρόσθεν μὲν ἐμάνθανον, ὅπως τοῖς μὲν ὠφελίμοις χρῷντο, τῶν δὲ βλαβερῶν ἀπέχοιντο. Μάγειρον τὰς δυνάμεις κατέχοντα dixit Sopater ap. Athen. 9, p. 378, A. Galeni liber est Περὶ τῆς τῶν ἁπλῶν φαρμάκων κράσεως καὶ δυνάμεως. Hinc δυνάμεις dicuntur Medicamenta ipsa s. Materia medica : de quo supra dixit HSt. De frugifera vi terræ Xenoph. OEc. 16, 4 : Ἣν δ' ἄρα δι' ἀργίαν τῶν ἐχόντων αὐτὴν μὴ ἔχῃ (ἡ γῆ) τὴν ἑαυτῆς δύναμιν ἐπιδεικνύναι. Geopon. 4, 1, p. 267 : Ἵνα μὴ πᾶσα ἡ δ. τῆς γῆς εἰς τὰ δένδρα ἀναλίσκηται. De vi seminis Theophr.

C H. Pl. 9, 11, 1 : Τῶν δὲ σπερμάτων οὐχ ἡ αὐτὴ δύναμίς ἐστιν εἴς τε τὴν βλάστησιν καὶ εἰς τὸν θησαυρισμόν. De argentifodinis Xenoph. Vectig. 4, 1 : Βούλομαι δὲ καὶ τοῖς μὴ εἰδόσι τὴν τούτων δύναμιν δηλῶσαι. || Δύναμις, Potentia, quam mathematici dicunt. Diophant. Arithm. p. 2 : Καλεῖται ὁ μὲν τετράγωνος ἀριθμὸς δύναμις, καὶ ἔστιν αὐτοῦ σημεῖον τὸ δ ἐπίσημον ἔχον υ δυ, ὁ δὲ ἐκ τετραγώνου ἐπὶ τὴν αὐτοῦ πλευρὰν πολλαπλασιασθέντος κύβος, καὶ ἔστιν αὐτοῦ σημεῖον κ ἐπίσημον ἔχον υ κυ, ὁ δὲ ἐκ τετραγώνου ἐφ' ἑαυτὸν πολλαπλασιασθέντος δυναμοδύναμις, καὶ ἔστιν αὐτοῦ σημεῖον δέλτα δύο, ἐπίσημον υ δδυ, δυναμοδύναμις. Ὁ δὲ ἐκ τετραγώνου ἐπὶ τὸν ἀπὸ τῆς αὐτῆς αὐτῷ πλευρᾶς κύβον πολλαπλασιασθέντος δυναμόκυβος, καὶ ἔστιν αὐτοῦ σημεῖον τὸ δκ ἐπίσημον ἔχον τὸ υ δκυ. Ὁ δὲ ἐκ κύβου ἑαυτὸν πολλαπλασιάσαντος κυβόκυβος, καὶ ἔστιν αὐτοῦ σημεῖον δύο κκ ἐπίσημον ἔχοντα υ κκυ. Vetus auctor de numeris ap. Salmas. Exerc. Plin. p. 297 : Τετραγωνισμὸς καλεῖται οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἅπαντες. Τρὶς τρεῖς θ δύναμις, τρὶς θ κζ κύβος, τρὶς κζ πα δυναμοδύναμις, τρὶς πα σμγ δυναμόκυβος, τρὶς σμγ ψκθ κυβόκυβος. V. Salm. ib.

D p. 492. G. D.] || Exercitus, Copiæ, Gall. ad verbum *Les forces*, Dem. De cor. et Herodian. sæpe. Item plur. δυνάμεις, ut Lat. Copiæ; unde ναυτικαὶ δ., Polyb., Navales copiæ. Xenoph. autem [Anab. 1, 3, 12] dicit etiam sing., δύναμιν ναυτικήν, πεζικήν, ἱππικήν. [Ib. 1, 6 : Τὴν Ἑλληνικὴν δ. ἤθροιζεν· 5, 4, 7 : Πόθεν αὖθις ἂν τοσαύτην δ. λάβοιτε ξύμμαχον. Thucyd. 1, 82 : Εἴ ποθεν τινα ἢ ναυτικοῦ ἢ χρημάτων δύναμιν προσληψόμεθα. Ναυτικὴ δύναμις Polyb. 1, 41, 2. Ἡ ὅλη δ. 8, 28, 5. Δυνάμεις συστήσαντες 2, 1, 5. Plato Menex. p. 240, D : Δεξάμενοι τὴν τῶν βαρβάρων δύναμιν. Diodor. 19, 22 : Εἱστίασε τὴν δύναμιν. || Δυνάμεις, de potestatibus (quas scriptores ecclesiastici Latini dicere solent) cœlestibus Porphyr. De abst. p. 103 : Δαίμοσιν ἢ θεοῖς ἤ τισι δυνάμεσιν θῦσαι· 164 : Διαφόρους τὰς θυσίας διαφόροις δυνάμεσι προσάγοντες· et p. 205, 206. Jo. Malal. p. 78, 13 : Δύναμίν τινα ὡς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προσπελάσασαν. Sic ib. p. 79 et 151. De vi magica p. 160, 6. G. Dind.] || Valor (si modo Latinum est), Pretium. Plut. Lycurgo [c. 9] : Δύναμιν ὀλίγην (τῷ νομίσματι) ἔδωκε. [V.

A Solon. c. 15 : Ἑκατὸν γὰρ ἐποίησε δραχμῶν τὴν μνᾶν, πρότερον ἑβδομήκοντα καὶ τριῶν οὖσαν, ὥστ' ἀριθμῷ μὲν ἴσον, δυνάμει δ' ἔλαττον ἀποδιδόντων etc. Mor. p. 226, D : Νόμισμα … σιδηροῦν …, ὃ ἐστι μνᾶ ὁλκῇ Αἰγιναία, δυνάμει δὲ χαλκοῖ τέσσαρες. || Vis, Significatio. Plato Crat. p. 394, B : Ἡ τοῦ ὀνόματος δ. Ib. C : Τῇ δυνάμει ταυτὸν φθεγγόμενα· Phileb. p. 24, C : Ὅτι καὶ τὸ σφόδρα … καὶ τό γε ἠρέμα τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχετον τῷ μᾶλλόν τε καὶ ἧττον. Περιφραστικῶς Hipp. maj. p. 285, D : Περί τε γραμμάτων δυνάμεως καὶ ἁρμονιῶν· Crat. p. 412, E : Εὐστομίας ἕνεκα τὴν τοῦ κάππα δύναμιν προσλαβών. Ast. Polyb. 3, 20, 5 : Οὐ γὰρ ἱστορίας, ἀλλὰ κουρεακῆς λαλιᾶς ἔμοιγε δοκοῦσι τάξιν ἔχειν καὶ δύναμιν· 20, 9, 11 : Οὐκ εἰδότες τίνα δύναμιν ἔχει τοῦτο (τὸ δοῦναι αὑτοὺς εἰς τὴν Ῥωμαίων πίστιν). Schweigh.]

[Δύναμις, εως, ἡ, Dynamis, Asandri uxor, Dio Cass. 54, 24. G. Dindorf.]

[Δυναμοδότως, Virtutem suppeditando. Dionys. Areop. p. 74, A, cujus l. apponimus s. v. Δυναμοποιός.]

B [Δυναμοδύναμις, εως, ἡ, Quadratoquadratus. Diophantus Arithm. 1, p. 2, quem l. s. v. Δύναμις apposuimus; 3, 4, 6, et 4, p. 172. G. Dind.]

[Δυναμοδυναμοστὸς, ὁ, Quadratoquadraticus (numerus). Diophantus Arithm. 1, p. 3 : Ὥσπερ δὲ τῶν ἀριθμῶν τὰ ὁμώνυμα μόρια παρωνύμως καλεῖται τοῖς ἀριθμοῖς (τοῦ μὲν γ τὸ τρίτον, τοῦ δὲ δ τὸ τέταρτον)· οὕτως καὶ τῶν νῦν ἐπονομασθέντων ἀριθμῶν τὰ ὁμώνυμα μόρια κληθήσεται παρωνύμως τοῖς ἀριθμοῖς, τοῦ μὲν ἀριθμοῦ τὸ ἀριθμοστὸν, τῆς δὲ δυνάμεως τὸ δυναμοστὸν, τοῦ δὲ κύβου τὸ κυβοστὸν, τῆς δυναμοδυνάμεως τὸ δυναμοδυναμοστὸν, τοῦ δὲ δυναμοκύβου τὸ δυναμοκυβοστὸν, τοῦ δὲ κυβοκύβου τὸ κυβοκυβοστόν. Ἕξει δὲ ἕκαστον αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀριθμοῦ σημεῖον γραμμὴν ἔχον διαστέλλουσαν τὸ εἶδος. V. ib. p. 5, 6. G. Dind.]

[Δυναμοειδὴς, ὁ, ἡ, Potentiæ s. Virtuti similis, Virtutiformis. Dionys. Areop. l. s. v. Δυναμοποιός afferendo.]

[Δυναμόκυβος, ὁ, Quadratocubus. Diophant. l. c. p. 2, 3, 4, 6. V. Δύναμις. G. Dindorf.]

C [Δυναμοκυβοστὸς, ὁ, Quadratocubicus (numerus). Diophantus ll. s. v. Δυναμοδυναμοστός citatis. G. D.]

[Δυναμοποιὸς, ὁ, ἡ, Potentificus. Dionys. Areop. De cœl. hierarch. c. 8, vol. 1, p. 73, D, ab Suic. cit. : Ἀρρεπῶς ἀφορῶσαν εἰς τὴν ὑπερούσιον καὶ δυναμοποιὸν δύναμιν, καὶ ταύτης εἰκόνα δυναμοειδῆ κατὰ τὸ ἐφικτὸν γινομένην, καὶ πρὸς μὲν αὐτὴν ὡς ἀρχιδύναμον δυνατῶς ἐπεστραμμένην, πρὸς δὲ τὰ δεύτερα δυναμοδότως καὶ θεοειδῶς προϊοῦσαν. Adde eund. De div. nom. p. 478, A : Τῆς δυναμοποιοῦ δυνάμεως. Theodor. Metoch. Miscell. p. 512 : Δυναμοποιόν ἐστιν εἰρήνη μάλιστα· 738 : Δυναμοποιοὶ συμμαχίαι. G. Dindorf.]

[Δυναμοστὸς, ὁ, Quadraticus (numerus). Diophantus Arithm. 1, p. 3 (quem l. attulimus s. v. Δυναμοδυναμοστός), et p. 5, 6; 4, p. 201; 5, p. 240. G. Dind.]

Δυναμόω, Validum reddo, Confirmo. [Aq. Jobi 36, 9, ubi δυναμοῦσθαι i. est q. ἰσχύειν ap. LXX Aq. Ps. 64, 4 : Ἐδυναμώθησαν. LXX Coh. 10, 10, Dan. 9, 27. Δυναμοῦσθαι ex Synes. De provid. p. 100, B, et Euseb. De laud. Const. 2, 719 indicat Lobeck. ad Phryn.

D p. 605. Activ. ap. Dionys. Areop. vol. 1, p. 478, B : Τὴν ἀσθένειαν δυναμοῖ· et sæpius in Pachymeræ paraphrasi ib. p. 485. Hesych. : Σθενώσει, ἐνισχύσει, δυναμώσει. De urbe munienda Panaretus Chron. Trapez. p. 369, 44 : Ἐδυνάμωσε τὸ κάστρον. G. Dindorf.]

[Δυναμωνυμία, ἡ, Potentiæ nominatio. Dionys. Areop. De div. nom. 8, 1, p. 477, D : Πῶς ἐπ' αὐτῇ (τῇ πάσης ἐξῃρημένῃ δυνάμεως θεαρχίᾳ) τὴν δυναμωνυμίαν ἐκλάβοιμεν; Suicer.]

[Δυνάμωσις, εως, ἡ, Corroboratio. Δ. ψυχῆς Plotinus 4, 6, 3, p. 841, 6 ed. Creuz. G. Dind.]

[Δύνας, α, ὁ, Dynas. Jo. Malal. p. 96, 17 : Δύνας βασιλεὺς, ὁ Ἑκάβης πατήρ. Ἐκ τοῦ γένους δὲ τοῦ Δύνα καὶ ἡ Λήδα ἔλεγεν εἶναι.]

Δύνᾰσις, εως, ἡ, i. q. δύναμις, Hesych. [Pind. Pyth. 4, 424 : Δύνασιν Αἰήτας ἀγασθείς· 5, 158 : Θεός τέ οἱ … πρόφρων τελεῖ δύνασιν. Soph. Ant. 604 : Τεὰν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατάσχῃ; Μοιριδία δύνασις ib. 951.] In VV. LL. ex Eurip. [Andr. 483 : Ἡ δύνασις ἀνά τε μέλαθρα κατά τε πόλιας. De vi medicaminis

A Ion. 1012 : Δύνασιν ἐκφέρει τίνα; G. D. Jusjur. in lege Amphict. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 805, 5 : Τὰ καταδικασθέντα ἐκπραξέω ἐν δύνασιν, i. e. εἰς δύναμιν s. κατὰ δύναμιν, Pro viribus. Hase.]

Δυναστεία, ἡ, Potentatus, Potentia, Imperium, Ditio. [Soph. OEd. T. 593 : Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;] Thuc. 3, [62] : Δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα. Isocr. Ad Nic. [p. 16, C] : Καὶ τοὺς τὰς δυναστείας ἔχοντας καὶ τοὺς ὑπ' αὐταῖς ὄντας. Sed ex Eod. affertur ἡ ἐπὶ τοῦ βήματος δυναστεία, de Auctoritate concionandi pro tribunali. Et cum gen. ut, Δυναστείαν ἔχει τῆς ἡμέρας, Naz. [Thom. M. p. 252 : Δυνάστης καὶ ὁ τύραννος καὶ ὁ βασιλεύς. Ὡσαύτως καὶ δυναστεία οὐ μόνον ἡ τυραννὶς, ἀλλὰ καὶ ἡ βασιλεία. Αἰσχίνης (De f. leg. p. 32)· Ἐξήλασε Παυσανίαν ἐκ Μακεδονίας καὶ τὴν δυναστείαν ὑμῖν ἔσωσε. Demosth. p. 316, 18 : Τῆς Φιλίππου δυναστείας. Plato Gorg. p. 492, B : Ἀρχήν τινα ἢ τυραννίδα ἢ δυναστείαν· Rep. 5, p. 499, B : Ἐν δυναστείαις ἢ βασιλείαις· Leg. 3, p. 681, D : Ἀριστοκρατίαν τινὰ ἐκ τῶν

B δυναστειῶν ποιήσαντες. Conf. Aristot. Polit. 4, 5. Polyb. 21, 9, 6 : Ἀφαιρεῖσθαι τῶν βασιλέων τὰς δυναστείας. Diodor. 16, 5 : Μεγίστην τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην δυναστείαν παραλαβών. De præfectura Polyb. 3, 18, 1 : Τὰς δυναστείας τῶν πόλεων τοῖς αὑτοῦ φίλοις ἐνεχείρισε. De factione optimatium Xenoph. H. Gr. 5, 4, 46 : Ἐν πάσαις γὰρ ταῖς πόλεσι δυναστεῖαι καθειστήκεσαν. Exempla V. T. v. ap. Trommium. || Alia forma Δυνατεία, Potentatus, Gl.]

Δυνάστευμα, τὸ, Quod subest potentatui alicujus, seu potentiæ, aut imperio, Ditio. [Reg. 3, 3, 1 : Σαλωμὼν ἤρξατο ἀνοίγειν τὰ δυναστεύματα τοῦ Λιβάνου.] Exp. et Præfectura.

Δυναστευτικὸς, ἡ, ὸν, Conveniens ei, qui potentatum obtinet, principatum [Aristot. Polit. 2, 10 : Οὐ πολιτική, ἀλλὰ δυναστευτικὴ ἰατρεία (τῆς ἁμαρτίας)· 4, 14 : Ὀλιγαρχία δ.], ut δυναστευτικὸν ἦθος, Demetr. Phal. [§ 293.] Plut. Polit. præc. [p. 818, A] λόγος δυναστευτικὸς, Ejus oratio, cujus tyrannicus est principatus, aliquid tyrannicum habet, certe ad tyrannidem in-

C clinat. [Δούλωσις δυναστευτικὴ Porphyr. De abst. p. 12. Eustath. Opusc. p. 251, 43 : Θύρας ἐκτρίβεις … δυναστευτικάς.]

Δυναστεύω, Potentatum obtineo, Sum princeps, Sum dynasta. [Herodot. 9, 2 : Πέμπε χρήματα ἐς τοὺς δυναστεύοντας ἄνδρας ἐν τῇσι πόλισι.] Plato [Leg. 4, p. 711, C] : Τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίᾳ. Lucian. : Τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλίας. E Plat. affertur etiam δυναστεύειν κατὰ μοναρχίαν, δυναστεύειν δυναστείαν. [Leg. 6, p. 777, E : Πᾶσαν δυναστείαν δυναστεύοντα· Rep. 6, p. 498, E : Ἄνδρα … δυναστεύοντα ἐν πόλει ἑτέρᾳ τοιαύτῃ. Αἱ δυναστεύουσαι πόλεις, Civitates potentiores, Polyb. 2, 5, 2. Cum genit. Posidon. ap. Athen. 5, p. 213, A : Δυναστεύει τῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν… κατῳκισμένων, ex emend. Schweigh. Nam codex δυνάσται. Diodor. 20, 27 : Ὁ τῆς Αἰγύπτου δυναστεύων. Sic tres libri. Vulgo βασιλεύων.] Cum dat. ap. Athen. [14, p. 624, D : Τοῖς ἀεὶ] δυναστεύουσιν αὐτοῖς [τῶν βαρβάρων. || De vento dominante Hippocr. p. 1247, A : Ὁκόταν οὗτος (ὁ νότος) δυναστεύῃ, τοιαῦτα … πάσχουσιν.]

D At in VV. LL. cum acc. ex Eccles. 5, [3] : Τίς με δυναστεύσει; Quis in me potestatem obtinebit? || Ab Isocr. [Panath. p. 249, C] accipitur et pro Polleo opibus et potentia, sicut qui imperant : Καὶ [Οἷ] μισθοφοραῖς μεγάλαις καὶ χρημάτων δαπάναις[, αἷς] νῦν πάντες δυναστεύουσι. Invenitur et pass. Δυναστεύομαι, Subjectus sum potentatui alicujus, potentiæ, imperio; ut δυναστεύεσθαι πρὸς μυρίων Philoni; δυναστεύεσθαι ὑπό τινος Galeno. [Idem Galenus vol. 7, p. 113, de caussa morbi exsuperante : Ὑπὸ μιᾶς αἰτίας δυναστευούσης. G. Dind. Plato Republ. 7, p. 546, B : Ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ περίοδος ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, ἀνθρωπείῳ δὲ ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι τρεῖς ἀποστάσεις, τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων πάντα προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν, etc. Αὐξήσεις constat dici incrementa ea, quibus numerus aliquis per semetipsum multiplicatus augetur. Porro δύνασθαι significat vim, qua præditus est numerus vel linea ad quadratum ex sese produ-

cendum; ut δύο δύναται τέτταρα, δίπους δύναται τετράπουν. Δυναστεύεσθαι autem, cujus verbi in mathematicis exemplum aliud reperire non memini, quum haud dubie oppositum sit activo δύνασθαι, oppositam rationem significet necesse est, qua exempli gratia quadrupedale quadratum productum a linea bipedali ejus quasi imperio et dominatui subjectum sit. Itaque αὔξησις δυναμένη τε καὶ δυναστευομένη brevius dicitur incrementum per multiplicationem radicis seu lateris et quadrati mutuam factam. Quum vero actio ipsa agendi, quæ proprie dicitur αὔξησις, neque intervalla neque terminos accipere possit, quæ non sunt nisi numerorum vel magnitudinum, h. l. numero; per ejusmodi αὐξήσεις effectos αὐξήσεις obscurius dici intelligitur: ii vero cubi sunt. Confirmatur hæc explicatio iis quæ deinde effecta per illas αὐξήσεις dicuntur. ... Schneid. præfat. vol. 3, p. xx.]

[Δυνάστη, ἡ, Dynasta, Thespii filia, Erati ex Hercule mater. Apollodor. 2, 7, p. 228.]

Δυνάστης, ὁ, Potentatum alicujus loci obtinens. Sic autem interpretor, ut vim Græcæ vocis exprimam: alioqui Optimas, Primas, Procer, quæ tamen in plur. usitatiora sunt, reddi ab aliis non ignorans. Sed et vox ipsa Græca a Latinis [Cicerone, Cæsare, aliis] alicubi servata fuit. [Soph. Antig. 608, de Jove: Ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ δυνάστας κατέχεις Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν. De optimatibus Herodot. 2, 32: Ἀνδρῶν δυναστέων παῖδες. Plato Gorg. p. 525, D: Τυράννων καὶ βασιλέων καὶ δυναστῶν· Rep. 6, p. 473, D: Οἱ βασιλῆς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται.] Xen. Cyrop. 8, [8, 20]: Τούτους πάντας ἱππέας οἱ δυνάσται πεποιήκασι. [Late patet hoc nomen et non tantum minores terrarum dominos, sed et reges complectitur, velut ap. Polyb. 9, 1, 4: Πράξεις ἐθνῶν καὶ πόλεων καὶ δυναστῶν. Sed præsertim minores dominos significat, quos Regulos dicere Livius consuevit. Vide 9, 21, 6—8, et 23, 5. Commemorantur δυνάσται in Hispania 10, 34, 2; 35, 6, etc.; in Illyria 5, 4, 3; in Thracia 4, 45, 2 seq.; in Ægypto 23, 16, 1; in Asia 5, 34, 7; 90, 1; 21, 9, 2. Schweigh. Constit. Apost. p. 425: Οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι ... δυνάσται ὑπάρχουσι τῆς ἐκκλησίας. || Sidera Æsch. Ag. 6 dixit τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς λαμπροὺς δυνάστας, ἐμπρέποντας αἰθέρι. || Δυνάτα pro δυνάστα dixisse Æschylum Pers. 675 affirmat. schol., ubi Darius a choro Persarum invocatur δυνάτα δυνάτα: quemadmodum in Gl.: Δυνατεία, Potentatus, pro δυναστεία. Sed rectius major librorum pars δυνάστα δυνάστα, quod δυνάστα δυναστᾶν scribendum videtur (ut δέσποτα δεσπότου vel δεσποτῶν v. 666, et βασιλεὺς βασιλέων in numis Indo-Scythicis): quanquam ne hoc quidem satis certum est in tanta proximorum verborum corruptela. G. D. Δυνάστης et δεσπότης confusa in codd. Diodori 19, 102; 20, 4, et Luciani Phalar. 1 c. 1: Ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ubi schol.: Γράφεται δεσπότης ἤτοι βασιλεύς. Schæf.]

Δυναστικὸς, ἡ, ὸν, Ad obtinendum potentatum aptus, Potentatum referens. Aristot. Polit. 6, [c. 6]: Τῇ δυναστικωτάτῃ καὶ τυραννικωτάτῃ τῶν ὀλιγαρχιῶν. [|| I. q. δυνάστης. Pseudochrys. t. 7, p. 379, 28: Ἔλαβε γὰρ χάριν... ἧς οὐκ ἔτυχον δυναστικοί. Hase.]

[Δυναστικῶς, Cum auctoritate. Athan. in Band. Imp. Or. t. 2, p. 968, 32: Ἡμεῖς δὲ δ. ἐδόξαμεν ἄρχειν. Hase.]

Δυνάστις, ιδος, ἡ, Mulier potentatum obtinens: utroque [δυνάστης et δυνάστις] utitur Demetr. Phal. [§ 311]: Ἐπειδὴ οὐ πρᾴως ἀκούουσι οἱ δυνάσται καὶ αἱ δυνάστιδες τὰ αὑτῶν ἁμαρτήματα. Hujus autem voc. deductionem vide in Δυνάζομαι.

[Δυνάστωρ, ορος, ὁ, i. q. δυνάστης. Iphig. A. 280, in parte carminis non scripta ab Euripide: Ἠλιδος δυνάστορες.]

[Δυνατεία, ἡ. V. Δυναστεία.]

Δυνατέω, Potens sum, δυνατός εἰμι. 2 Cor. 13, [3]: Ὃς εἰς ὑμᾶς οὐκ ἀσθενεῖ, ἀλλὰ δυνατεῖ [ἐν ὑμῖν. Ad Rom. 14, 4 codd. quidam δυνατεῖ γὰρ pro δυνατὸς γάρ ἐστιν. Quod δύναται dixissent veteres, qui composito tantum utuntur ἀδυνατέω, non simplici δυνατέω.]

[Δυνάτης forma suspecta. V. Δυνάστης.]

[Δυνατομέγεθος, ὁ, ἡ, Magnipotens. Vox vel corrupta vel inepte composita in Etym. Gud. s. v. Τοῦρκος p. 533, 35.]

Δὔνᾰτὸς, [ἡ, ὸν, et ὁ, ἡ. Pind. Nem. 2, 21: Ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι φῶτα μαχατὰν δυνατός. Et accentu Æolico δύνατος Eustath. p. 75, 36], Qui potest (sequente infinitivo). [Pindar. Ol. 10, 11: Λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖαν ἐπιμομφάν. Eur. Or. 522: Ὅσονπερ δυνατός εἰμι.] Thucyd. 4: Οὐ δυνατὸν ἐσόμενον, pro οὐ δυνησόμενον. Idem 1, [128]: Δυνατὸς δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα πρᾶξαι μετὰ σοῦ βουλευόμενος. [Id. 3, 12, 46 et 86. Æschin. De f. leg. p. 38, 27: Καθ' ὅσον ἦν δυνατός (aliquot libri δυνατόν)· 44, 40: Μηδὲν ὧν ἦν δυνατὸς ἐλλείπων. Plato Republ. 7, p. 521, A: Ἔστι σοι δυνατὴ γενέσθαι πόλις εὖ οἰκουμένη. Xen. An. 4, 1, 24: Δυνατὴν καὶ ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδόν. Polyb. 1, 54, 3: Οὐκ ἐκφυγεῖν ἔτι δυνατὸς ὤν· 3, 4, 9: Πᾶν πρᾶξαι ὃ δυνατὸς ἂν εἴη. Plut. Mor. p. 552, D.] Interdum redditur Potens, Idoneus; ut, Λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος, Thuc. [1, 139], Oratione et rebus gerendis potentissimus, Ad dicendum et ad res gerendas maxime idoneus. [Plato Gorg. p. 319, A: Ὅπως τὰ τῆς πόλεως δυνατώτατος ἂν εἴη καὶ πράττειν καὶ λέγειν· Hipp. min. p. 366, D: Ἆρα ὅτι δυνατώτατός τε καὶ σοφώτατος κατὰ ταῦτα; Et ib.: Ἅπερ δυνατώτατός τε καὶ σοφώτατος. Cum genit. Paral. 1, 12, 14: Δυνατοὶ παρατάξεως· 2, 17, 18: Δυνατοὶ πολέμου. Cum præp. πρὸς Xenoph. Œc. 7, 23: Τὸ σῶμα δυνατὸν πρὸς ταῦτα φύσας.] Cum dativo nonnunquam, ut δυνατὸς χρήμασι Plut. [Thucyd. 1, 13. Plato Lach. p. 186, C: Χρήμασιν ἐμοῦ δυνατώτεροι.] At sine adjectione δυνατοὶ dicuntur aliquando [Potentes, ut Herodot. 1, 53: Τοὺς Ἑλλήνων δυνατωτάτους ..., Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους. Thuc. 2, 15: Θησεὺς ... γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατός. Ib. 65, ubi schol. οἱ πλούτῳ δυνάμενοι. Plato Polit. p. 308, A: Εἰς ἔχθραν πολλοῖς καὶ δυνατοῖς καταστάντες. Xenoph. Cyrop. 5, 2, 28: Ἀνδρὸς πολὺ δυνατωτέρου ἢ ἐγώ, ubi oppositum est ἀσθενούντων. Soph. El. 219: Τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν·] Proceres, Primores, ut οἱ δυνατοὶ Περσῶν Thucyd. 1, et τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυνατῶν, Plut. [Xenoph. Cyrop. 5, 4, 1: Ἐκ τοῦ Γαδάτα ἱππικοῦ τῶν δυνατῶν τις ἀνδρῶν· Rep. Ath. 1, 3: Ταύτας τὰς ἀρχὰς ... ἐᾶν τοὺς δυνατωτάτους ἄρχειν, ubi de opulentis intelligi potest, ut Hipparch. 9, 5: Ὀρφανῶν τῶν δυνατοὺς οἴκους ἐχόντων.] || Qui corpore valet, Validus: sicut ἀδύνατος, Invalidus, Bud. e Lysia p. 159 [196, 26, ἀδ. τῷ σώματι. Xenoph. Cyrop. 2, 3, 6: Εἰ μὲν οἱ δυνατοὶ ἐρρωμένως ἀντιλήψονται τῶν πραγμάτων· Hipparch. 1, 9: Ἱππέας τοὺς δυνατωτάτους καὶ χρήμασι καὶ σώμασι· Mem. 2, 1, 19: Δυνατοὶ γενόμενοι καὶ τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς, ut Pindar. Nem. 9, 92: Χερσὶ καὶ ψυχᾷ δυνατοί. V. Lennep. ad Phal. p. 124, 125. De equo Xenoph. Hipparch. 3, 9: Ἥνπερ ἔχῃ δυνατὸν ἵππον. De muro valido Polyb. 10, 31, 8: Προτείχισμα δυνατόν. De terra et fructibus Geopon. 2, 21, p. 148: Κόπρος ὠφέλιμος γίνεται τῇ ἀδυνατούσῃ χώρᾳ, τρέφουσά τε αὐτὴν καὶ δυνατωτέραν ποιοῦσα εἰς τὴν τῶν καρπῶν ἔκφυσιν καὶ τροφήν. Δυνατὸς οἶνος ib. 5, 43, 3; 7, 1, 5.] || Possibilis, Qui fieri, esse potest [per leges aut physicas aut ethicas]. Οὐ γενέσθαι δυνατὴ ἀρχή, Isocr. Plut. De lib. inst. [p. 8, F]: Εἰ δὲ μή, τῇγε δυνατῇ [ἀγωγῇ] χρηστέον. Synes.: Ἀντεισηνέγκαμεν αὐτῷ τὸν δυνατόν, εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔρανον. Et τὸν δυνατὸν τρόπον ap. Eund., Quantum capit humanus captus. Item δυνατόν ἐστι cum infin., ut Isocr.: Ἃ καὶ τοῖς κακοῖς διαπράξασθαι δυνατόν ἐστι. [Et p. 87, B. Herodot. 9, 111: Ὅτι ἀτυχῆσαι τὸν χρῄζοντα οὔ σφι δυνατόν ἐστι. Pindar. Nem. 10, 84: Χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν ἐλέγχειν· Pyth. 4, 163: Τὰν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν. Æsch. Ag. 97: Τούτων λέξασ' ὅ τι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν. Soph. Aj. 1006: Ποῖ γῆς μολεῖν μοι δυνατόν; Plato Leg. 8, p. 839, C: Μὴ δυνατὸν εἶναι δύνασθαι διὰ βίου ὅλην πόλιν ζῆν πράττουσαν τοῦτο. Dionys. A. R. 3, 29: Οὔτε μὴ πράττειν τὰ κελευόμενα ἐν δυνατῷ σφίσιν ἦν· 7, 15: Πρόνοιαν ἕξειν τοῦ κακοῦ τὴν δυνατήν.] Sæpe autem utuntur cum ὡς vel κατὰ, pro eo, quod Lat. dicunt Pro viribus. Thuc. 5, [23]: Τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ κατὰ τὸ δ. Dem. autem Olynth. 3 [?], post παντὶ σθένει addidit κατὰ τὸ δυνατόν. [Cum εἰς, εἰς τὸ δυνατὸν Plato Rep. 2, p. 381, C: Ἄριστος ὢν εἰς τὸ δ. 6, p. 500, D: Θεῖος εἰς τὸ δ. ἀνθρώπῳ γίγνεται. Xenoph. Cyrop. 2, 1, 22, Mem. 3, 3, 4. Cum ἐπὶ Xenoph. Cyneg. 5, 8: Ἐν τῇ θαλάττῃ διαρριπτῶν (ὁ λαγὼς) ἐπὶ τὸ δ. Cum κατὰ Plato Symp.

p. 207, D : Ἡ θνητὴ φύσις ζητεῖ κατὰ τὸ δ. ἀεί τε εἶναι καὶ ἀθάνατος· Crat. p. 435, C : Ἐπεὶ ἴσως κατά γε τὸ δ. κάλλιστ' ἂν λέγοιτο. Ὅσον γε δυνατὸν Eur. Iph. A. 997. Ὅσον καθ' ἡμᾶς δυνατὸν Bacch. 183. Ὡς δυνατόν. Mœris p. 427 : Ὡς οἷόν τε Ἀττικοί, ὡς δυνατὸν Ἕλληνες. Et sic ὡς οἷόν τε interpretatur Timæus Lex. p. 281.] Sæpe autem cum superl. ponitur ὡς δυνατόν : ut Isocr. Panath. [p. 284, E] : Ὡς δ. πλεῖστον. Sic Ὡς δ. βέλτιστος, Xen. Sine superl. ap. Plut. Themist. : Ὡς δ. σώζειν. [Demosth. p. 704, 6 : Γνώμην ὡς δ. δικαιοτάτην. Xenoph. Mem. 4, 5, 5 : Ὡς δ. κακίστους, et alibi. Longus p. 101 : Ποιμαίνειν τὰς αἶγας ὡς δ. μάλιστά που.] Dicitur etiam εἰς τὸ δυνατὸν [de quo v. supra], sicut εἰς δύναμιν. Item, Ἐς τὸ ἐκείνου δυνατὸν, Xenoph. Eadem signif. ἐκ τῶν δυνατῶν [Xenoph. Anab. 4, 2, 23, OEc. 7, 11], et τά γε δυνατά.

[Δυνατόω, Potentem facio. Testam. Dan. in Fabricii Cod. pseudep. V. T. vol. 1, p. 650 : Ἐν ἔργοις δυνατοῖ τὸν ἐρεθιζόμενον. Struv. Scrib. fortasse δυναμοῖ. G. Dindorf.]

Δυνατῶς, Potenter, Valide, Firmiter, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, γενναίως, Hesych. [Æschin. De f. leg. p. 34, 22 : Εἰπὼν ὅτι μνημονικῶς καὶ δ. ὁ Φίλιππος εἴποι. Plut. V. Cæs. c. 8 : Τοῦ λόγου δ. ἐπ' αὐτῇ ῥηθέντος· Mor. p. 208, C, de oratore : Δ. αὔξειν τὰ μικρὰ πράγματα. Sap. Sal. 6, 6, de gravibus tormentis : Δ. ἐτασθήσονται. Quibus in locutionibus omnibus frequentius δεινῶς dicitur.] Dicitur etiam δ. ἔχω pro δυνατός εἰμι, δύναμαι, Potis sum, Possum. [Herodot. 7, 11 : Ἐξαναχωρέειν οὐδετέροισι δυνατῶς (var. lect. ἱκανῶς) ἔχει. Superl. Plato Rep. 7, p. 516, D : Δυνατώτατα ἀπομαντευομένῳ τὸ μέλλον ἥξειν, Peritissime, Dexterrime. Jo. Malal. p. 407, 5 : Τὸ πλῆθος τῆς πόλεως ἐστασίασαν δυνατῶς, Vehementer.]

[Δύνδασον, τὸ, Dyndasum, πόλις Καρίας. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας β'· « Αὖθις δ' ἐπὶ Δύνδασον καὶ Κάλυνδα ὁρμῆσαι ». Τὸ ἐθνικὸν Δυνδασεύς, ὡς Πηγασεύς, Steph. B.]

Δυνηρὸς, Potens, Pollens, Bud. e Basil. Hexaem. 45.

[Δυνητικὸς, ἡ, ὸν, Potentialis. Schol. Theocr. 1, 4 : Τοῦ δυνητικοῦ συνδέσμου. Boisson. Adde schol. cod. Barocc. Eur. Or. 379 (369 Matth.).]

Δύνω, et Δύω (seu pass. [immo medium] Δύομαι), et [forma a grammaticis ficta, velut Etym. M. p. 290, 11] Δῦμι (ut a singulis formata tempora ostendent), Subeo, Ingredior. [Δύω ἔδυσον ἔδυσα δύσω signif. habent transitivam; intransitivam δέδυκα δεδύκειν ἔδυν, forma media δύομαι ejusque reliqua tempora, et præsens δύνω, imperf. ἔδυνον, interdum etiam δύω et ἔδυον.] Hom. Il. O, [219] : Δῦνε δὲ πόντον ἰών· [Od. H, 81 : Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον· Il.] Z, [411] : Χθόνα δύμεναι· Γ, [322] : Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. At Σ, [145] : Αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν, nisi quis malit hic esse ὑπὸ κῦμα ἔδυσαν pro κῦμα ὑπέδυσαν. [Od. Δ, 425 : Ὑπὸ πόντον ἐδύσατο· E, 352 : Αὐτὴ δ' ἂψ ἐς πόντον ἐδύσατο· Il. O, 345 : Δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ· Σ, 326 : Θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα· Θ, 271 : Παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκεν (forma frequentativa aoristi ἔδυ) εἰς Αἴανθ'· ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ. Nonno Dion. 7, 234 : Ἐμὸν πατρώιον ὕδωρ ... ἐδύσατο, recte restitutum pro ἐδύσετο. Æsch. Ag. 218 : Ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον. Soph. Antig. 1217 : Δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον. Idem in fr. Lacænarum ap. Polluc. 9, 49 : Στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα. Eurip. El. 1271 : Χάσμα δύσονται χθονός· Herc. F. 873 : Ἐς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ' Ἡρακλέους. Herodot. 8, 8 : Δὺς ἐς τὴν θάλασσαν. Plato Leg. 6, p. 781, C : Εἰθισμένον γὰρ δεδυκὸς καὶ σκοτεινὸν ζῆν· Phæd. p. 112, C : Δυόμενα κατὰ τῆς γῆς· Leg. 10, p. 905, A : Δύσει κατὰ τὸ τῆς γῆς βάθος. Plut. V. Artox. c. 8 : Δῦναι προπετῶς εἰς μέσα τὰ δεινὰ καὶ μὴ φυλάξασθαι.] Sic autem et sol occidens dicitur a poetis δῦναι ὑπὸ γῆν. [V. infra.] Item qui occidunt, i. e. moriuntur, dicuntur δῦναι γῆν, vel γαῖαν, s. χθόνα, sicut et δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω l. c. [Od. Ω, 106 : Ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε. Soph. Aj. 1192 : Ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι μέγαν ἢ τὸν πολύκοινον Ἅδαν κεῖνος ἀνήρ.] Quinetiam dicitur ensis δῦναι eum, in cujus corpus penetrat, Hom. Il. Π, [340] : Πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος· Φ, [118] : Πᾶν δέ οἱ εἴσω Δῦ ξίφος ἄμφηκες. Mars vero dicitur δῦναι eum, P, [210] : Δῦ δέ μιν Ἄρης Δεινὸς ἐνυάλιος, quem furore suo percitum reddit. [E,

A 811 : Κάματος... γυῖα δέδυκεν.] Quinetiam ut Lat dicitur res aliqua Subire animum, sic et ap. Hom. χόλος, Ira, dicitur aliquem subire, Il. T, [16] : Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· [Λ, 268 : Ὀξεῖαι δ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο· Od. Σ, 348 et Υ, 286 : Ὄφρ' ἔτι μᾶλλον δύη (δύη Bekker. : de qua optativi forma vid. Buttm. Gr. vol. 1, p. 539; 2, p. 113, 114) ἄχος κραδίην... Ὀδυσῆος· Il. I, 239 : Κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν. Eur. Rhes. 569 : Κἀμέ τοι ... ἔδυ φόβος.] || Δύειν autem [et δύεσθαι et δύνειν] sine adjectione quum dicitur sol [aliaque sidera] pro Occidere, sub. ὑπὸ γῆν, γαῖαν : quod et alicubi a poetis additur : legitur vero et δῦναι κατὰ γῆς ap. Xen. [Cyrop. 5, 5, 8, de Cyaxare, ubi tamen nunc ex libris melioribus restitutum καταδῦναι.] Vel certe δύειν aut δύεσθαι dicitur tanquam εἰς βάθος ὑγρὸν κατιέναι, nimirum Oceanum. [Il. Λ, 63 : Τότε δ' αὖθις (ἀστὴρ) ἔδυ νέφεα σκιόεντα· Ψ, 154 : Ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο· Λ, 194 : Εἰσόκε ... δύη (subjunctiv. aor. 2) τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ· Od. Γ, 329 : Ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν· E, 272 :
B Ὀψὲ δύοντα Βοώτην. Sappho ap. Hephæst. p. 65 : Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα. Eurip. Suppl. 469 : Πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας· Rhes. 529 : Δύεται σημεῖα. Æsch. Suppl. 255 : Πρὸς δύνοντος ἡλίου. Soph. Phil. 1331 : Ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν. || Metaphor. Æsch. Ag. 1123 : Βίου δύντος αὐγαῖς· 1011 : Οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος, Periit. Theocr. 1, 102 : Ἤδη γὰρ φράσδῃ, πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν, i. e. omnem vitæ spem nobis occidisse. De quo l. Eustath. p. 1895, 16 : Καθὰ καὶ Θ. ἥλιον πάντα δεδυκεῖν λέγει τῷ ἤδη θνήσκοντι· et 1266, 47, ubi memoriæ errore οὐ πάντα τὸν ἥλιον posuit.] Sunt vero usitata hac in signif., videlicet occasus solis, in soluta quoque oratione δύνειν et δύειν ac δύεσθαι, ut docet Bud. p. 159, 160. [Herodot. 7, 149 : Πρὸ δύντος ἡλίου· 4, 181 : Ἐς οὗ δύεται ὁ ἥλιος. Lysias p. 93, 41 et Æschin. C. Tim. p. 2, 18 : Ἡλίου δεδυκότος. Ἡλίου δύνοντος Æschin. ib. l. 32 in legis formula, ἡλίου δυομένου C. Ctesiph. p. 72, 27. Plato Phæd. p. 116, E : Οὔπω δεδυκέναι τὸν ἥλιον· Crat. p. 413, B : Ἐπειδὰν ὁ ἥλιος δύῃ, qui subjuncti-
C vus aoristi δῦναι est. Xenoph. H. Gr. 7, 2, 22 : Ἦν μὲν οὖν τῆς ὥρας μικρὸν πρὸ δύντος ἡλίου· Anab. 2, 2, 3 : Ἤδη ἡλίου δύνοντος. Sic ib. 13, et H. Gr. 1, 6, 2, ubi libri aliquot ἡλίῳ δύναντι, forma vitiosa, quam ap. Ælian. V. H. 4, 1, 1, ubi ἡλίου δύναντος, frustra defendit Kuhnius, allatis exemplis Polybii 9, p. 771 et Pausaniæ 2, 11, 7, quibus ipsis quoque δύνοντος et δύνοντα restituendum, eodemque vitio liberandus Manetho 4, 87 : Δύναντες δ' ἄστροιο σεληναίης· 5, 94 : Ἢ δύναντες ὁμοῦ (Mercurius et Mars) ἢ καὶ ὑπόγειοι ἐόντες· 6, 380 : Κέντρῳ ὑπερθ' ὥρης ἢ καὶ δύναντι βεβῶτες. Ib. 564 δύνοντος recte apographum Halense pro δύναντος, quod ap. Gronov. legitur : omninoque forma δύνω sæpissime utitur Manetho. Xenoph. Anab. 1, 10, 15 : Ἥλιος ἐδύετο. Aristot. Probl. a Budæo cit. : Τοῖς ἄστροις δυομένοις ἢ ἐπιτέλλουσι. Plut. V. Arati c. 7 : Ἤδη δὲ δυομένης (τῆς σελήνης). G. D.] Ubi et δύειν a Theophr. [H. Pl. 5, 4, 8 : Ταριχεύουσι γὰρ, οὐκ ἐν ἴσῳ βάθει πάντα δύοντες τῆς θαλάττης· ... πάντων δὲ τὰ πρὸς τὴν ῥίζαν θᾶττον δύεται καθ' ὕδατος] pro Mergere s. Im-
D mergere : ac δύεσθαι pro Mergi et Sidere poni docet. Sic autem et δύειν Philo De mundo : Αὗται κατὰ τῆς θαλάττης ἐδεδύκεσαν. Idem : Νῆσος δῦσα κατὰ τῆς θαλάττης ἠφανίσθη. [Plato Critiæ p. 108, E : Νῆσον ... ὑπὸ σεισμῶν δῦσαν. Aristid. vol. 1, p. 271 : Πόλεις κατὰ γῆς ἔδυσαν.] Ad illam autem Mergendi signif. pertinent, quæ de δύεσθαι ac καταδύεσθαι et eis opposito ἀναδύεσθαι scribit Eust. p. 117. [Sext. Emp. p. 518 : Ἄπερ δεδυκυῖαν μὲν καὶ συνεσκιασμένην ἔχει τὴν φύσιν, τῷ δ' ἐκ φιλοσοφίας λόγῳ δοκεῖ καταλαμβάνεσθαι. Hemst.] || Δύνω s. δύω Homero est etiam Induo : nec dicitur tantum δῦναι τεύχεα, sed et δῦναι ἐν τεύχεσι. Hinc autem sumta est metaph. τοῦ δύεσθαι ἀλκήν· sicut et ἐπιειμένος ἀλκὴν ap. Eund. legitur. At prosæ scriptores utuntur potius compos. ἐνδύω, e quo Lat. mutuantur suum Induo. [Il. Z, 340 : Ἐπίμεινον, ἀρήϊα τεύχεα δύω· P, 202 : Ἄμβροτα τεύχεα δύνεις ἀνδρὸς ἀριστῆος· E, 845 : Ἀθήνη δῦν' Ἄϊδος κυνέην· Θ, 43 : Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ· Σ, 416 : Δῦ δὲ χιτῶνα· Ψ, 739 : Δύσαντο χιτῶνας· Od. Ψ, 366 : Ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλά. (Quod

ἀμφιδύσεται χροΐ dixit Soph. Trach. 605.) Diodor. Exc. vol. 2, p. 535, 69, ab Schæf. cit. : Πλατύσημον ἔδυ χιτῶνα, cui fortasse ἐνέδυ restituendum, quemadmodum apud Plut. V. Pyrrhi c. 22 : Ἐδύσατο τὴν πανοπλίαν, et Lucian. Necyom. c. 8 : Μαγικήν τιν᾽ ἔδυ στολήν, ἐνεδύσατο et ἐνέδυ ex libris est correctum. G. D.] || Δύσομαι pro δύομαι ap. Homerum, futuro in præsens tempus migrante : unde et unico σ putat scribendum Eustath. [p. 1169, 57 : Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δύσετο ἐκ μέλλοντος τοῦ δύω δύσω ἀναχθὲν εἰς ἐνεστῶτα καὶ κλιθὲν κατὰ τὸ θωρήσσεο, ὅμως οὐκ ἐδίπλωσε τὸ σ νόμῳ τῆς τετάρτης τῶν βαρυτόνων συζυγίας, ἵνα μὴ ἀπαλείψῃ ἑαυτοῦ τὸν δι᾽ ἑνὸς σ χαρακτῆρα τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ φυλάξῃ αὐτὸν καὶ μετὰ τὴν εἰς ἐνεστῶτα προαγωγήν. Vitiosam quam codices passim præbent scripturam sequitur HSt. in Indice :] Δύσσομαι, poetice geminato σ metri causa dicitur pro δύσομαι, quod e fut. transiit in præs., significans i. q. δῦμι s. δύω. Ac primum quidem Subeo aquas, Mergor : ut sol dicitur mergi Oceano, quum occidit. Hom. [Il. H, 465,] Od. [B, 388; Γ, 487, 497,] O, [185, 296, 471 et alibi] : Δύσσετο [Δύσετο] δ᾽ ἥλιος. [Od. A, 24 : Οἱ μὲν δυσσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ᾽ ἀνιόντος. Batrachom. 303 : Ἐδύσετο δ᾽ ἥλιος ἤδη, ubi var. lect. ἐδύσσετο, ἐδύσατο, ἐδύετο.] Et Hesiod. [Op. 382] : Ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων [δυσομ. (Πληϊάδων)], Occidentium. [Etiam ceteris quæ supra sunt expositæ significationibus, velut Hom. Il. H, 729 : Δύσετ᾽ ὅμιλον, Ingrediebatur agmen. Φ, 515 : Ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν.] Deinde Induo, [Hom. Il. N, 241 : Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ· Τ, 386 : Δύσετο δῶρα θεοῦ (arma Vulcani)· Τ, 36 : Δύσεο δ᾽ ἀλκήν], ut quum idem Hesiodus dicit [Sc. 108] : Ἀλλ᾽ ἄγε δύσσεο [δύσεο] τεύχε᾽ ἀρήϊα, Age indue arma Martia. Ubi Ionica est dialysis τοῦ ου pro δύσσου [δύσου. Recentiores Epici hac forma abstinuerunt. Nonno Dion. 7, 234 recte restitutum ἐδύσατο pro ἐδύσετο.] Δύμεναι Dorice pro δύειν s. δῦναι. [Est forma epica aoristi δῦναι ap. Hom. Il. Z, 185, 411, Ξ, 63, Τ, 313, producta syllaba prima. Præsens et imperfectum verbi δύω quum activæ tum mediæ formæ syllabam υ ubique correptam habet apud Homerum, qui participio δυόμενος aliisque formis, quæ produci propter trium syllabarum brevium concursum postularent, usus non est : quod sæpius fecerunt recentiores Epici (velut Apoll. Rh. 1, 925 : Δυομένου Χερόνησον ἐπὶ προύχουσαν ἵκοντο· 581 : Δύετο, Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας· Orph. Lith. 503 : Δυομένη φέρει ὄγκον, etc. Nonnus Dion. 7, 286 : Ἔννεπε, Νὺξ χρονίη, φθονερή, πότε δύεται Ἠώς· 42, 348 : Στικτὰ νεοσφαγίων ὑπεδύετο δέρματα νεβρῶν· Tryphiod. 452 : Ἤδη γὰρ καὶ φέγγος ἐδύετο), in reliquis Homeri plerumque secuti consuetudinem. Sic Apoll. Rh. 4, 1545 : Λάμπεται, ὄφρα μυχόνδε διὰ ῥωχμοῖο δύηται. Aoristi vero subjunctivus δύω non solum in ll. Homeri partim supra citatis, constanter spondei mensuram habet, sed etiam apud recentiores, ut Apoll. Rh. 3, 1144 : Μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο | δύῃ ὑποφθάμενον. Poetæ Attici δύω et δύομαι ejusque composita producto υ dicere consueverunt. Communia Græcorum omnium sunt δέδυκα ἔδυσα δύσω δύσομαι et δύνω producto, ἐδύθην correpto υ.]

Δύο, Duo : et **Δύω** quoque ap. Homerum et cæteros poetas. [Poetæ epici, elegiaci, bucolici, iambographi utraque, prout metro commodum est, forma utuntur. Quod satis habemus aliquot de forma δύω exemplis ostendisse, quum altera δύο nihil usquam dubitationis habeat. Hom. Il. A, 16 : Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν. Hesiod. Op. 12 : Εἰσὶ δύω· τὴν μὲν etc. Theognis 955 : Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι δύω κακά. Theocr. 22, 137 : Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱώ. Simonides in Anth. Pal. 13, 14 : Δύω δ᾽ ἐν Ἰσθμοῖ, πεντεκαίδεκ᾽ ἐν Νεμέᾳ. Lycophro 147 : Δοιὼ μὲν ἁρπακτῆρας αὐγάσαι λύκους, cui δύω restituendum esse diximus s. v. Δοιός. Lucian. Tragod. 212 : Δύω δὲ τώδε φῶτε τολμηρῷ θράσει. Eandem legem lyricos quoque poetas secutos esse credibile est, quamvis Pindari quæ supersunt exempla solum præbent δύο. Alius Atticorum quum ligatæ tum solutæ orationis scriptorum mos fuit, quos constanter δύο forma usos esse, certissima ratione ex eo colligitur, quod quum innumerabilia exempla sint poetarum quæ δύο vel ferant vel postulent, nullum dum inventum est quod δύω formam tueretur. Recte igitur Dawes. Misc. crit. p. 347 (593 Kidd.) « δύω scriptoribus Atticis nusquam usurpatum » dixit. Librorum autem, qui non raro δύω præbent, quum per se auctoritas in tali re vix ulla sit, tum valde elevatur eo, quod non solum δύω contra manifestas metrorum leges sæpe ab librariis est illatum, sed etiam exemplorum numerus in dies minuitur codicibus et pluribus et accuratius inspectis : quod de Platone ostendit Schneider. ad Civit. vol. 2, p. 101. Nec prosæ Ionicæ scriptores δύω videntur dixisse, quantum ex Herodoto colligere licet, cujus in libris constans est scriptura δύο. Quamobrem δύω ne vulgaris quidem dialecti scriptoribus relinquendum, sed ubique cum δύο commutandum videtur. Ex his judicari potest quid de grammaticorum quorundam opinione statuendum sit, qui codicum suorum vitiis decepti δύω Atticum esse perhibuerunt, velut Etym. M. p. 91, 36; 289, 30, Eustath. p. 802, 34, et explicatius Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1248 : Τὸ δὲ δύο καὶ διὰ τοῦ ο γράφεται, καὶ διὰ τοῦ ω, καὶ κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ο γράφεται, Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ ω καὶ ἀναλόγως τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ. Τὸ γὰρ ω τελικόν ἐστι τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν. Non melioris notæ commentum est δύο pluralis, δύω dualis numeri proprium esse, quod tradit Philemon § 61, p. 24 : Δύο· οἱ μὲν πληθυντικῶς κλίνοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ τὸ δύο προφέρουσι, τὰ δύο τοῖς δυσί, οἱ δὲ δυϊκῶς διὰ τοῦ ω μεγάλου, τὼ δύω τοῖν δυοῖν. || Δύων a Doribus dictum esse pro δύο annotavit Hesych., gl. suspecta : Δύων, δύο, Δωριεῖς· ubi præcedit Δύω, δύο, sequitur Δυωδεκάβοιον. || Genitivi et dativi usitatissima forma δυοῖν est omnis et ætatis et generis scriptoribus præter Epicos veteres, qui δύο et δύω indeclinabili utuntur, de quo infra dicetur. Pindar. Nem. 8, 82 : Ποδοῖν δὶς δὴ δυοῖν. Æsch. Prom. 778 : Δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι, et alii quivis. Ceterum δύο et δυοῖν cum duali pariter atque plurali numero conjunguntur. Pluralis tamen numeri exempla, quorum ingens copia in scriptoribus est dialecti vulgaris, rara sunt in libris veterum Atticorum. Soph. Aj. 237 : Δύο δ᾽ ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών. Eur. Alc. 900 : Δύο δ᾽ ἀντὶ μιᾶς ψυχάς· Bacch. 916 : Καὶ μὴν ὁρᾶν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ. Xenoph. Anab. 4, 1, 12 : Ἔχω δύο ἄνδρας, et alibi sæpius ap. eundem. Æsch. Ag. 1384 : Κἂν δυοῖν οἰμώγμασιν· Eum. 600 : Δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιασμάτων. Plato Gorg. p. 464, B : Δύο λέγω τέχνας. Demosth. p. 1311, 25 : Παιδίων αὐτῇ δυοῖν ἤδη γεγενημένων. Quanquam exemplis, qualia hæc tria postrema sunt, non multum tribuendum est, quum una litera vel demta vel mutata dualis restitui possit, librariosque constet duali numero sæpissime substituisse pluralem, qui Platonico certe loco eximendus videtur, in quo est Δυοῖν ὄντοιν πραγμάτοιν δύο λέγω τέχνας, καὶ τὴν μὲν ..., τὴν δὲ ..., ubi non dubitandum quin δύο τέχνα dixerit, ut in simili l. Rep. 3, p. 411, E : Ἐπὶ δὴ δύο ὄντε τούτω, ὡς ἔοικε, δύο τέχνα θεὸν ἔγωγ᾽ ἄν τινα φαίην δεδωκέναι τοῖς ἀνθρώποις. Longius quam debebat progressus Elmslejus ad Eur. Med. p. 203 ne δυοῖν οἰμώγμασι quidem in versu Æschyli ferendum judicabat : cujusmodi exemplorum infra aliquis nobis usus erit. || Δυοῖν monosyllabo tanquam δοῖν usus esse creditur Sophocles OEd. T. 640 : Δεινά μ᾽ Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις | δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, | ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών. Quod etsi defenditur quodammodo Latinorum poetarum exemplis, qui *duo* et *duodecim* sæpissime contractis in unam syllabam literis *uo* dixerunt, ipsoque Græcorum δώδεκα, tam mirum tamen est ac solitarium ut de veritate scripturæ dubitem poetamque δύο indeclinabili usum scripsisse censeam δύ᾽ ἐν ἀποκρίνας κακοῖν. || Alia forma δυεῖν est, quæ quum olim in antiquis et recentibus scriptoribus non raro legeretur, nunc meliorum codicum auctoritate ad summam redacta est exemplorum paucitatem : quod Platonicis exemplis declaravit Schneider. ad Civit. vol. 2, p. 93, et magis etiam apparebit si quis Tragicorum et Aristophanis locos perlustrare voluerit. Aliquem tamen ejus usum fuisse disertis edocemur grammaticorum, quamvis nonnihil inter se dissidentium, testimoniis, ex quibus hoc videtur probabiliter

colligi posse, unum et alterum recentioris Atticismi dialectique vulgaris scriptorem (velut Philodemum in Vol. Hercul. 1, fol. 17 ed. Oxon. : Δυεῖν θάτερον) δυεῖν genitivo esse usum, quam formam postmodum alios cum dativo quoque communicasse, quos reprehendit Phryn. p. 210 : Δυσί μὴ λέγε, ἀλλὰ δυοῖν· δυεῖν δ' ἔστι μὲν δόκιμον, τῷ δὲ ἀλλοκότως αὐτῷ χρῆσθαί τινας ἐπιταράττεται· ἐπὶ γὰρ μόνης γενικῆς τίθεται, οὐχὶ δὲ δοτικῆς· ubi Lobeck. attulit schol. cod. Vitebergensis ad Eur. Hec. 45 : Δυοῖν ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς, δυεῖν δὲ ἐπὶ γενικῆς. Feminino tribuit Arcad. p. 132, 7 : Δύο δυοῖν καὶ δυεῖν ἐπὶ θηλυκοῦ. Rursus aliter distinguit gramm. recentior in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 372 : Δυεῖν δίχα τοῦ ἄρθρου γενικῆς ἐπαγομένης ε καὶ ι, τοῖν δυοῖν δὲ μετὰ τοῦ ἄρθρου ο καὶ ι. Nec multum prodest veteres audisse magistros, quorum sententias duobus locis exposuit Eustathius, p. 802, 35 : Λέγει δὲ τὸ αὐτὸ λεξικὸν (τὸ ῥητορικὸν) καὶ ὅτι τὸ δυοῖν καὶ ἐπὶ δοτικῆς παρὰ Ἀττικοῖς, οἷον, Δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται. Ἐν ἑτέρῳ δὲ τόπῳ φησὶ καὶ ὅτι δύο καὶ ἐν τῷ ω δύω, ἤγουν δύο διὰ τοῦ ο μικροῦ καὶ δύω κατὰ ἔκτασιν Ἀττικοὶ λέγουσιν ἑκατέρως, δυοῖν δὲ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς. Τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἔστι δ' ὅμως παρὰ Θουκυδίδῃ. (Quod de Thucydide dicit, cujus in codicibus paucis tantum iisque deterioribus tenuia quædam formæ δυεῖν vestigia supersunt, non e Lexico rhetorico petivisse, sed ipse observasse videtur Eustathius, codicem quo utebatur secutus.) Λέγουσι δὲ καὶ τῶν δύο καὶ τοῖς δύο. Τὸ δὲ δυσί βάρβαρόν φησι καὶ κατὰ χρῆσιν Ἀττικὴν καὶ κατὰ λόγον γραμματικόν. Λέγει δὲ καὶ ὅτι νεωτέρων τὸ γράφειν δυεῖν· οὐδὲν γὰρ δυϊκὸν εἰς εῖν λήγειν φασὶν οἱ ἀναλογικοί. Et p. 1907, 51 : Ὅτι τῆς ὑστέρας Ἀτθίδος ἐστὶ τὸ ποῖοι· ἡ γὰρ ἀρχαία ἑτεροίαν ἐδίδου παράληξιν τῇ τοιαύτῃ λέξει, ὡς καὶ Ἡρακλείδης δηλοῖ, ἔνθα λέγει τοὺς Ἀττικοὺς τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ει μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν καὶ τὸ οἴκοι οἴκει καὶ τὸ ποῖος πεῖος. Quod si sic dixit Heraclides, inepti quid dixisse est censendus. || De dativo δυσὶ quid senserint veteres gramm., ex Phrynichi et Eustathii ll. modo allatis cognoscitur. Ejus exempla quædam ex Hippocrate, Aristotele et Theophrasto (quibus Menandri l. addi potest p. 575 Mein. : Ἐλεύθερος πᾶς ἑνὶ δεδούλωται νόμῳ, | δυσὶν δὲ δοῦλος) ad Phryn. attulit Lobeckius, recteque dixit frequentissima esse in scriptoribus dialecti vulgaris. De veteribus Atticis unus citari solet testis Thucydides 8, 101 : Δυσὶν ἡμέραις, quo contra Phrynichum utitur Thomas M. p. 253, addito qui nihil ad rem facit Aristide vol. 2. p. 4, 14 : Ἀπέδωκε δυσὶ καὶ τρισὶν ἀντειπεῖν. Sed Thucydidi dubitari vix potest quin δυοῖν ἡμέραις restituendum sit cum Lobeckio, quod exquisitius dictum non miramur ad suæ ætatis consuetudinem refinxisse librarios, quorum opinionem refellunt exempla quale supra ex Æschylo attulimus δυοῖν οἰμώγμασι, Platonis Polit. p. 291, E : Δύο παρεχομένην εἴδη δυοῖν ὀνόμασι· Leg. 1, p. 638, E : Πόλεσι δυοῖν. Contrario modo erratum videtur ap. Aristot. Polit. 3, 16, p. 1287, 27 : Δυοῖν ὄμμασι καὶ δυσὶν ἀκοαῖς κρίνων καὶ πράττων δυσὶ ποσὶ καὶ χερσίν, ubi Sylburg. recte correxit δυσὶν ὄμμασι. Sed Hegesippo ap. Athen. 7, p. 290, B : Ἐν ἔτεσιν δυεῖν, nihil caussæ erat cur Porsonus δυσὶν inferret. || Æolicam formam δύεσι memorat Eustath. p. 802, 28 : Ἴωνες δὲ γενικὴν μὲν δυῶν, δοτικὴν δὲ δυσίν, ἀφ' ἧς τὴν δύεσιν Αἰολεῖς ἐπεξέτειναν. || Ionica quam Eustathius l. c. memorat forma genitivi δυῶν ejusque dativo δυοῖς, quem annotavit Hesychius δυοῖς per τοῖς δύο interpretatus, Herodotus esse usus creditur 1, 14 : Δυῶν (δυοῖν codex Sancroft. et Suidas) δέοντα τεσσεράκοντα ἔτεα· et in eadem formula c. 94, 130; 4, 1, 89. Porro 3, 131 : Δυῶν (libri plures δυοῖν) ταλάντων· 4, 89 : Δυῶν ἡμερέων· 1, 32 : Ἀνόλβιος δὲ δυοῖσι προέχει τοῦ εὐτυχέος μούνοισι· 7, 104 : Οὔτε δέκα ἀνδράσι ... οὔτε δυοῖσι. Mihi vero hæ formæ inveterato errori librariorum deberi Herodotoque δυοῖν et δυσὶ, quibus Hippocrates quoque utitur, restituenda videntur, pariterque Aretæo Morb. acut. 2, 1, p. 10 : Δυοῖσι τοῖσι πρώτοισι, τροφῇ καὶ πνεύματι, Hesychii autem glossam ex δοιοῖς corruptam videri jam ab aliis est animadversum, referendam fortasse ad Hom. Il. Ψ, 194 : Δοιοῖς ἠρᾶτ' Ἀνέμοισιν. Similiter ap. Maneth. 3, 217 : Ταῦτα δὲ καὶ δοιοῖς ἑτέροις, codex δυοῖς. Contra δυοῖσι relinqui potest versui Sibyllino ap. Lactant. Instit. 4, 16 : Ἐἰν ἄρτοις ἅμα πέντε καὶ ἰχθύεσσι δυοῖσιν, neque opus videtur in tali poeta ut δύεσσι corrigatur. G. D.] Δυοῖν, Duorum, et fem. δυεῖν, Duarum; δυσί, Duobus, Duabus. Xenoph. Cyrop. 4, [3, 21] : Δυοῖν ὀφθαλμοῖν προεωρᾶτο καὶ δυοῖν ὤτοιν ἤκουεν. Et cum plur. δυοῖν προβάτων, δυοῖν γενῶν Plut. At Ἐπὶ δυεῖν ὁρμεῖν, proverb. Duabus anchoris inniti; subaud. enim ἀγκύραιν. [Aristid. vol. 1, p. 110 : Πάντες ἐπὶ δυοῖν ὁρμεῖν ἔδοξαν οἱ Ἕλληνες.] Scribitur tamen hic et δυοῖν : nam et generi femin. tribui hoc passim videmus : ut, Δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται, et δυοῖν ναυμαχίαιν Thuc.; sicut vicissim δυεῖν pro δυοῖν masc. Att. esse annotat Eust. ex Heraclide. (Sed id ad veteres Atticos restringendum puto : præsertim quum ex Thuc. afferatur. Sunt tamen qui contra recentiorum scriptorum esse putent, atque ita suspecta essent ap. Thuc. exemplaria.) Dativo δυσὶ utitur ap. Athen. 10, [p. 414, F] quidam Amarantus Alexandrinus, Καὶ σαλπίζειν ἅμα σάλπιγξι δυσί. Sic et δυσὶ μάχαις μεγάλαις, in VV. LL. et in aliquot T. N. locis. Existimatus tamen fuit barbarus hic dat. non solum κατὰ χρῆσιν Ἀττικήν, sed etiam κατὰ λόγον γραμματικόν, ut legitur ap. Eustath. p. 802. || Sciendum est autem frequenter etiam δύο, ut indeclinabile, pro Duorum ac Duarum, et Duobus ac Duabus poni, ut ἀπὸ κεραιῶν δύο, ap. Thuc. Sic autem Hom. et hoc δύο et suum δύω indeclinabile facere exemplis docet Eust. p. 802. [Il. K, 253 : Τῶν δύο μοιράων· Od. K, 515 : Δύω ποταμῶν ἐριδούπων· Il. N, 407 : Δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν. Herodot. 7, 149 : Μετὰ δύο τῶν σφετέρων· 8, 82 : Δύο ... νηῶν· 3, 130 : Δύο ζεύγεσι. Thuc. 1, 82 : Ἐτῶν δύο καὶ τριῶν· 3, 89 : Δύο νεῶν. Et restituendum ex libris optimis 7, 50 : Δύο ἡμερῶν καὶ νυκτός, ubi vulgo δυοῖν. Alexis ap. Ath. 4, p. 165, D : Ἐν ἔτεσιν δύο. Damoxen. ib. 3, p. 102, A : Ἐν δύ' ἔτεσιν. Xen. Mem. 2, 5, 2 : Δύο μναῖν ἄξιος. Polyb. 2, 38, 8 : Δύο συνεργοῖς. Phylarch. ap. Athen. 4, p. 142, F : Δύο κυάθων. Galen. vol. 5, p. 11 : Ταῖς δύο μόναις (ποιότησιν). Alia collegit Jacobs. ad Ælian. N. A. p. 144. G. D.] Dicit vero idem poeta Il. B, [346] ἕνα καὶ δύο, quod Lat. Unum et alterum. [Polyb. 2, 38, 11 : Πρὸς δὲ τὸ παρὸν ἀρκέσει πίστεως χάριν ἓν ἢ καὶ δύο ληφθὲν μαρτύριον. Similiter δύο ἢ τρεῖς dicitur. Aristoph. Pac. 829 : Ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων. Xenoph. H. Gr. 3, 5, 20 : Ὡς δὲ ἔπεσον αὐτῶν δύο ἢ τρεῖς οἱ πρῶτοι· Cyrop. 5, 4, 4 : Ἅρματα δύο ἢ τρία καὶ ἵππους ὀλίγους. || Δύο δύο, Bini. Epiphan. vol. 1, p. 5, A : Ἀπὸ τινῶν μὲν δύο δύο, ἀπὸ δὲ ἄλλων ἑπτὰ ἑπτά· et vol. 2, p. 161, B. G. D. Regula S. Pachomii n. 21 : Μηδεὶς ἀποσταλῇ μόνος εἰς τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ δύο δύο συνοδεύσωσιν. Michael Glycas Annal. part. 2, p. 126, ubi de arca Noe : Ἑπτὰ ἑπτὰ ἐκέλευσεν ὁ θεὸς ἀπὸ τῶν καθαρῶν (ζώων) εἰσαχθῆναι ἐν τῇ κιβωτῷ, δύο δύο δὲ ἀπὸ τῶν ἀκαθάρτων. Δύο δύο νηστεύειν, in Apophthegmatis Patrum, Jejunare duobus diebus continuis, quod Latini scriptores inferioris ætatis *Biduanas facere* dicunt, tertio refici. Formula quæ passim reperitur, tametsi varie concepta. Διὰ δύο δύο ἡμέρας νηστεύειν ap. Jo. Moschum in Limon. c. 67. Paralipomena de S. Pachomio n. 36 : Διὰ δύο ἡμερῶν ἤσθιεν. Vita ejusdem Pach. n. 4 : Τῷ μὲν θέρει νηστεύω καθ' ἡμέραν, τῷ δὲ χειμῶνι διὰ δύο τρέφομαι. Hæc et alia Ducang.] At hoc loquendi genere δυοῖν θάτερον, quod ad verbum sonat Ex duobus alterum, et per ellipsin dicitur, habes mei Lex. Cic. p. 1, e Plat. et de eo idem scribit Bud. p. 995. [Æsch. Prom. 778 : Δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι. Demosth. p. 274, 10 : Καίτοι δυοῖν αὐτὸν ἀνάγκη θάτερον, ἢ ... ἢ ... Plato Charm. p. 160, C : Δυοῖν γὰρ δὴ τὰ ἕτερα, ἢ ... ἢ ... Interdum omisso θάτερον. Soph. El. 1320 : Οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον· ἢ γὰρ ... ἢ ... Thucyd. 1, 33 : Ἵνα μὴ ... δυοῖν φθάσαι ἁμάρτωσιν, ἢ ... ἢ .... Demosth. p. 388, 16 : Δυοῖν χρησίμοιν οὐ διαμαρτήσεσθαι τὴν πόλιν ἡγούμην ... ἢ γὰρ ... ἢ .... Isocr. p. 229, D : Καίτοι κατὰ τὸν σὸν λόγον δυοῖν τοῖν αἰσχίστοιν οὐ διαμαρτάνουσιν· εἰ μὲν γὰρ ... εἰ δὲ .... || Δύο νοεῖν, Duplici mente esse, Simonid. De mulier. 27 : Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἣ δύ' ἐν φρεσὶν νοεῖ, τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην. G. D. || Δύο ποιεῖν τὴν πόλιν, Dividere seditionibus, Aristot. Polit. 5, 9. Εἰς δύο κόψαι,

In duo dissecare (gladio), Jo. Malal. p. 387, 15. ‖ Τὰ δύο μέρη, Bes. Strabo 1, p. 58 : Αὐτῆς δὲ Σιδόνος σχεδόν τι τὰ δύο μέρη πεσεῖν· 3, p. 414 : Τὰ δύο μέρη τοῦ ἔτους δρυοβαλάνῳ χρῶνται. Schneid. Τὰ δύο, Ambo. Gramm. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 358 : Κατὰ συγκοπὴν καὶ (l. δὲ) τὰ δύο. De quo l. dixi ad Soph. OEd. T. 926. Adde schol. Aristoph. Pac. 675, Thesm. 100; Zonar. Lex. p. 645. G. D.] Δυοῖς, Duobus, τοῖς δύο, Hesych. tanquam a nom. δυοί. [Forma suspecta, de qua supra dictum.]

[Δυογὸν etymologiæ causa fictum a Platone. V. Ζυγόν.]

[Δυώδεκα. Δυοδεκάδρομος. Δυοδεκάμηνος. Δυοδεκαταῖος. Δυοδέκατος. V. Δωδ—]

[Δυοειδὴς, ὁ, ἡ, Biformis. Porphyr. V. Pyth. 50, p. 84 : Οὐ διαφέρει ... ἢ δυοειδὲς ἢ ἀνισοειδὲς εἰπεῖν ἢ ἑτεροειδές. Schneid. Dionys. Areop. De div. nom. 4, 21 : Ἄτοπον ... αὐτὴν τὴν ἀρχὴν οὐχ ἁπλῆν καὶ ἑνιαίαν, ἀλλὰ μεριστὴν καὶ δυοειδῆ... Suicer.]

[Δυοκαίδεκα. Δυοκαιδεκάμηνος. Δυοκαιδεκάς. Δυοκαιδέκατος. Δυοκαίδεκος. V. Δωδεκ—]

[Δυοκαιεικοσίπηχυς, ὁ, ἡ, Qui duorum et viginti cu- B bitorum est. Eustath. p. 644, 39 : Ἔγχος ἑνδεκάπηχυ... τὸ διπλάσιον τούτου ... ὅπερ δυοκαιεικοσίπηχυ λέγει ὁ ποιητής. Schær. Scriptum ibi est δύο καὶ εἰκοσίπηχυ, et recte quidem, pariterque ap. Hom. Il. Θ, 678 : Ξυστὸν...δυωκαιεικοσίπηχυ divisim scribi præstat, quamvis conjunctim scriptum Apionis et Herodori auctoritate defendat Eustath. p. 1037, 42. Δυοκαιεικοσίπηχυς compositum cum θυρεπανοίκτης parum apte comparat Etym. M. p. 459, 5. Eadem ratio adjectivi δυωκαιεικοσίμετρος est, Viginti duas mensuras capiens, Il. Ψ, 264, ubi Eustath. utramque memorat scribendi rationem. G. D.]

[Δυοκαιπεντηκοστὸς, ἡ, ὸν, Alter et quinquagesimus. Archimedes p. 127 ed. Bas., ubi scriptum δύο καὶ πεντακοστός.]

[Δυοπεμπαδάρχης, ὁ, Qui bis quinque (viris) præest. Hesych. s. v. Δωδεκάδαρχος. G. Dind.]

[Δυοποιὸς, ὁ, ἡ, Duo faciens. Aristot. Metaph. 12, 7, p. 1082, 15 : Ἡ γὰρ ἀόριστος δυὰς λαβοῦσα τὴν ὡρισμένην δυάδα δύο δυάδας ἐποίησεν· τοῦ γὰρ ληφθέντος ἦν C δυοποιός. Ib. c. 8, p. 1083, 36. G. Dind.]

[Δυόσθυος scriptura vitiosa. V. Διόσθυος.]

Δύοστον [Δυοστὸν], τὸ, Semis quinque, δεύτερον ἐπὶ μορίων : quod tamen Bud. Comm. legere se ap. scriptores non meminisse ait, sed habere eandem derivationem, quam πολλοστὸν, ὀλιγοστὸν, μυριοστὸν, κ. τ. λ. Utitur eo schol. Eurip. [Hec. 32] et responderi ad ποστημόριος annotat; ut interroganti ποστημόριον respondeatur, τὸ δύοστον, τὸ τρίτον, κ. τ. λ. vel τὸ δύοστον, τὸ τριτημόριον, κ. τ. λ.

Δυοτοκέω, Bina pario. [Non videtur usquam recte legi. Aristoteli De gener. anim. 3, 1 : Ὁ κόκκυξ ἐνίοτε δυοτοκεῖ, e libris melioribus nunc restitutum διτοκεῖ. Δυοτόκος vitiose scriptum notavimus s. v. Διοτόκος.]

[Δυοχόω.] Δυοχῶσαι Hesychio est πωμάσαι : qui itidem ex Democrito δυοχοῖ affert pro πωμάζει, πωματίζει, σκεπάζει, Operculat, Integit.

Δύπτης, ὁ, Hesychio κολυμβητὴς, δύτης, Mergus, Urinator, Qui aquas subit. Callim. [Etym. M. p. 291, 19 : Δύπται λέγονται αἱ αἴθυιαι. Καὶ ὁ δύπτης. Καλλί- D μαχος, etc.] : Δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι [ἔνδιοι καύηκες]. Lycophr. [752] : Δύπτην ἐμπεπλεγμένον κάλοις, i. e. αἴθυιαν, ut Lex. meum vet. exp. [Ib. 387 : Οἷα δύπτην κηρύλον· 73 : Τάφους Ἀτλαντίδος δύπτου κέλωρος. Oppian. Hal. 2, 436 : Δύπται σπογγοτόμοι.]

Δύπτω, Aquas subeo : δύπτοντες, Hesychio κολυμβῶντες. Et δύψας pro eod., ut Apoll. Rh. 1, [1326] : Ἦ, καὶ κῦμ' ἁλίαστον ἐφέσσατο νειόθι δύψας. Idem aliquanto ante [1008] dicit, Εἰς ἁλμυρὸν ὕδωρ Δύπτοντες κεφαλὰς, pro Mergentes. [Ubi schol. Antimachi versum affert : Ἠΰτε τις καύηξ δύπτῃ εἰς ἁλμυρὸν ὕδωρ. Adde Lycophr. 164 : Ἔδυψε Νηρέως τάφους· 715 : Τυρσηνικὸν πρὸς κῦμα δυπτούσας πτεροῖς.]

[Δύρας, α, ὁ, Dyras, fl. Trachiniæ ap. Herodot. 7, 198. Lycophro 916 : Δύρα παρ' ὄχθαις.]

[Δυρβαῖοι, Dyrbæi, ἔθνος καθῆκον εἰς Βάκτρους καὶ τὴν Ἰνδικὴν, Steph. Byz., qui plura de hoc populo attulit ex Ctesia.]

[Δύρις, ὁ, nomen venti cujusdam ap. Pamphylios. A Theophr. De vent. 53, p. 778 : Ἕτερόν τι πνεῦμα πελάγιον, ὥσπερ καὶ περὶ τὸν Παμφυλικὸν κόλπον· ἕωθεν μὲν γὰρ δύρις καλούμενος ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἰδύρου (Δύρου?) πνεῖ μέγας καὶ πολὺς, ἐπιπνεῖ δ' αὐτῷ νότος καὶ εὖρος.]

[Δύρομαι. V. Ὀδύρομαι.]

Δυῤῥάχιον, τὸ, Dyrrhachium : urbs olim Epidamnus dicta : ex eo autem Δυῤῥαχίου nomen invenit, quoniam ibi κατὰ τὸν τόπον προυχούσης ἄκρας γεωλόφου, τὸ κῦμα προσπίπτον καὶ σχιζόμενον, ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην καὶ δύσορμον, ut Suid. et Etym. [M. p. 291, 25] tradunt. Steph. B. sane eam ab Alexandro in Europa per σ vocari Δυσράχιον testatur : ejusque civem Δυσράχιον dici, necnon Δυῤῥαχηνόν. [Femin. Δυρραχὶς, ίδος, ἡ, Antipater Thess. in Anth. Pal. 9, 215 : Κλεωνίκης ... Δυρραχίδος. ᾰ]

[Δύρτα, τὰ, Dyrta, urbs Indiæ. Appian. Exp. Al. 4, 30, 11 : Εἰς Δύρτα πόλιν.]

Δὺς, particula nonnisi in compositione usitata, significansque interdum Ægre, Difficulter; interdum Infeliciter, Male. [Hesych. : Δὺς, κακῶς, ἐπίρρημα.] In- B terdum etiam per In Latinorum redditur, quod alioqui respondet τῷ α στερητικῷ. Alicubi vero etiam epitaticon est et significationem intendit. Est Δὺς etiam particip. aor. 2 ἔδυον [ἔδυν], a them. Δῦμι.

[Δυσάγγελος, ὁ, ἡ, Qui tristes nuntios fert. Nonnus Dion. 20, 184 : Ἄγγελον Ἶριν ἔπεμπε δυσάγγελον. Wakef. Πελειὰς ... δυσάγγελος ex codd. restituendum Constantino Man. Chron. p. 132, D, ubi vulgo δυσαδέλφη. G. Dindorf.]

[Δυσαγὴς, ὁ, ἡ, Male sacer, Scelestus. Pollux 1, 33 : Ἐναγὲς, ἐξάγιστον, δυσαγὲς, μιαρόν. Basil. V. Theclæ p. 285, C : Τὴν δυσαγῆ πορνείαν· 267, B : Μιαρὰ καὶ δυσαγῆ ἀποτελέσματα. G. D. Celsus ap. Orig. C. Cels. 7, p. 373 : Ἔθνη τὰ δυσαγέστατα καὶ ἀνομώτατα. Manetho 5, 179 : Μιμοῦνται δυσαγῆ Κυβελήϊον ἔνθεον Ἄττιν. Angl. Euseb. Hist. eccl. p. 397, D : Τὰ φίλα πράττειν τῷ δυσαγεῖ· et p. 395, A : Πόλεμον δυσαγῆ καὶ δεινότατον, Nefarium. Hase.]

[Δυσαγκαλίστως, adverb. ab adj. Δυσαγκάλιστος, ὁ, ἡ, Complexu difficilis, ap. Didym. De trinit. p. 163, B. C Cramer.]

[Δυσάγκαλος, ὁ, ἡ, Complexu s. Portatu difficilis. Constant Man. Amat. 4, 12 : Δυοῖν δυσάγκαλον μεριζομένων ἄχθος. Toleratu difficilis ib. 6, 48 : Ἐν δυσκομίστοις δὲ κακοῖς καὶ πόνοις δυσαγκάλοις. Boisson.]

[Δυσαγκόμιστος. V. Δυσανακόμιστος.]

[Δυσάγκριτος. V. Δυσανάκριτος.]

Δύσαγνος, ὁ, ἡ, Male castus, h. e. Impurus, Spurcus, ἄναγνος. [Æsch. Suppl. 751 : Δυσάγνοις φρεσίν. Clem. Alex. Protr. p. 92 : Αἱ δύσαγνον κρεανομίαν μυούμεναι. Angl. Lucian. Pseudomant. 54 : Νυκτιπλάνοις ὄαροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις. Hase.]

Δυσαγράω [immo Δυσαγρέω], Infelici captura utor, Male et infeliciter venor. Plut. in Anton. [c. 29], de ipso Antonio Alexandriæ piscante : Ἐπεὶ δὲ δυσαγρῶν ἤχθετο, ἐκέλευσε τοὺς ἁλιεῖς ὑπονηξαμένους κρύφα τῷ ἀγκίστρῳ περικαθάπτειν ἰχθῦς τῶν προεαλωκότων.

[Δυσαγρὴς, ὁ, ἡ. Oppian. Hal. 3, 272, de anthia a piscatore capto : Ἀνθίει δ' ἀνθιέων ἄλλον χορόν· ἣν γὰρ ἴδωνται, ἢ σμαραγὴν ἀίωσι δυσαγρέος ἑλκομένοιο, ubi D schol. τοῦ κακῶς ἀγρευθέντος. Wakef.]

Δυσαγρία, ἡ, Mala, s. Infelix captura et venatio. [Pollux 5, 13.]

Δυσάγωγος, ὁ, ἡ, Qui difficile ducitur et impellitur quo volumus, Intractabilis, Indocilis. Δυσάγωγος ἵππος [ap. Polluc. 1, 197], Contumax equus. [Hesych. : Δυσάγωγοι, δυσκόλως φερόμενοι. Δυσάγωγος, δυσχερής. Δυσήνιοι, ἀπειθεῖς, δυσάγωγοι. Cyrill. et Zon. p. 577 : Δυσάγωγοι, δυσμεταχείριστοι. De hominibus, Dionys. A. R. 2, 28 : Τοῖς πολιτικοῖς πλήθεσι, ἐν οἷς τὸ πλεῖόν ἐστι δυσάγωγον· 9, 8 : Τοῖς δὲ δυσαγώγοις ἐπὶ τὸ καλόν. Δυσάγωγον ἦθος πρὸς σωφροσύνην, Damasc. ap. Suid. s. v. Ἱλάριος. Lucian. Abdic. c. 3 : Ὁ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγώ. Patrum exx. attulit Suicer., Cyrilli Alex. In Jes. 56, p. 793 : Μὴ κατακαυχάσθω τῶν ἀλλογενῶν ὁ δυσάγωγος Ἰσραήλ· et 65, p. 895 : Κατέθορεν ὥσπερ τῆς Ἰουδαίων ἀλαζονείας ὁ τοῦ Κυρίου θυμὸς, μονονουχὶ καταφλέγιον τὸν ἀπειθῆ καὶ δυσάγωγον· Basil. Procem. in Ps. vol. 1, p. 125 : Ἐπειδὴ εἶδε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον δυσάγωγον πρὸς ἀρετὴν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.]

[Δυσάγων, ὁ, ἡ, Multorum atque molestorum certaminum plenus. Plut. V. Timol. c. 36 : Παρὰ τὴν Ἐπαμεινώνδου στρατηγίαν καὶ τὴν Ἀγησιλάου, πολυπόνους γενομένας καὶ δυσάγωνας.]

[Δυσἄγώνιστος, ὁ, ἡ, Inexpugnabilis. Pollux 3, 141; 5, 79, 105. G. D. Vita Hyacinth. Combef. p. 22, 15 : Δ. τε ἔτι, καὶ τῆς ἐπὶ τὸ βέλτιον ἀνεπαίσθητος ἐπιστροφῆς, Vixdum expugnari poterat. Hase.]

[Δυσάδελφος, ὁ, ἡ, Infelices fratres habens. Æsch. Sept. 870 : Δυσαδελφόταται πασῶν (Antigona et Ismena). ‖ Δυσαδέλφη lectio vitiosa : v. Δυσάγγελος.]

[Δυσάεθλος, ὁ, ἡ, Laboriosus, Ærumnosus. Eustath. p. 740, 54 : Ἵν' ᾖ ἄθλιος ὁ δυσάεθλος κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν Ὀδυσσέα.]

Δυσἄερία, ἡ, Malus aer, Aeris intemperies. [Nubilum, Gl.] Strabo [5, p. 213], de Ravenna : Καὶ ὑπὸ ποταμῶν εἰσκλυζόμενον τὸ βορβορῶδες πᾶν ἰᾶται τὴν δυσαερίαν. [Idem 4, p. 184 : Ὥστε μὴ καθορᾶσθαι μηδ' ἐγγὺς ἐν ταῖς δυσαερίαις. Etym. M. p. 378, 54 : Τὴν πάχνην τὴν γινομένην ἐν δυσαερίᾳ.]

Δυσάερος, ὁ, ἡ, Malum habens aerem, Strabo. [Dio Chrys. vol. 1, p. 550 : Τόπον ... χαλεπόν τε καὶ δυσάερον. Boisson. Oribas. p. 246 ed. Matth. : Δυσάερα γίνονται. G. D. Procul. Paraphr. in Ptol. p. 122, 21, de ipso aere : Δ. καὶ συννεφὴς καὶ ζοφερός. Hase.]

Δυσαής, ὁ, ἡ. Hom. [Il. E, 865 : Καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο·] Od. N, [99] : Ἀνέμων δυσαήων, pro δυσαέων, Perniciose strepentium vel Graviter spirantium, i. e. Graviter strepentium in spirando. Quidam Graviter strepentium interpr. At δυσαὴς ζέφυρος, aut δύσπνους, aut ἐκ δύσεως πνέων. [Etym. M. p. 291, 31 : Δυσαὴς ὁ ἄνεμος ... παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω καὶ δὺς, ὁ κακῶς πνέων ... Τινὲς δὲ (etymologiam comminiscentes ineptam) τοῦ ζεφύρου ἐπίθετόν φασι τοῦ ἀπὸ δύσεως ἄοντος.] V. Eust. [p. 1538, 23. Hom. Il. Ψ, 280 : Ζεφύροιο δυσαέος· et Od. E, 295, M, 289. Πνευμάτων δυσαῶν Priscus ap. Suid. s. v. Χάρυβδις. De frigore Callim. Dian. 115 : Βορέαο καταΐξ ... δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα. De calore Quint. Sm. 13, 134 : Καύματος ἐσσυμένοιο δυσαέος ἤματι μέσσῳ. Φώκη δυσαὴς Oppian. Cyn. 3, 114. Φάρμακα δυσαέα, Graveolentia, id. Hal. 4, 662. De mari Phædimus Anth. Pal. 7, 739 : Τὸν δὲ δυσαὲς ὤλεσεν Αἰγαίου κῦμα.]

[Δυσάθλητος lectio vitiosa. V. Δυσάλθητος.]

[Δυσάθλιος, ὁ, ἡ, Valde miser. Soph. OEd. Col. 328 : Ὦ δυσάθλιαι τροφαί. Mirum si sic maluerit scribere Sophocles quam δυσάθλιοι. Maccab. 3, 4, 4 : Δυσάθλιον ἐξαποστολήν. Sic cod. Alex. Alii τρισάθλιον. G. D.]

Δυσαίακτος, ὁ, ἡ, Graviter aut Miserabiliter deflectus. Id enim puto hic significare δύς. Exponitur tamen et Qui non facile lugetur, ut δὺς difficultatem indicet : secundum quem sensum interpretarer, Cui vix luctus ullus par esse potest, Qui vix satis lugeri potest. Citatur ex 3 Macc. [6, 31] : Ἀντὶ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου θανάτου. Simili etiam voce exponitur, videlicet δυσθρήνητος [ab Hesychio, ubi in δυσδιάκτου corruptum, et Suida]. Redditur et Lugubris, ut sit pro simplici αἰακτός. ‖ Item signif. activa, Qui non facile luget, ἀσυμπαθής.

[Δυσαιάνής, ὁ, ἡ, Luctuosus, Calamitosus. Æsch. Pers. 281 : Ἴυζ' ἄποτμον βοὰν δυσαιανῆ Πέρσαις. Schol. δυσθρήνητον, δυστυχῆ.]

[Δυσαίθριος, ὁ, ἡ, Nubilus. Eur. Heracl. 860 : Ὄρφνης ἐκ δυσαιθρίου.]

[Δυσαιμορράγητος, ὁ, ἡ, Difficulter sanguinem emittens. Ἕδρα δ. Act. 14, 5. Weigel.]

[Δυσαίνητος, ὁ, ἡ, Illaudatus. Orph. Argon. 1337 : Καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κούριον ἄνθος αἰνόγαμος Μήδεια δυσαινήτοις ὑμεναίοις. Recte Ruhnk. correxisse videtur δυσαντήτοις.]

[Δυσαίνιγμα, τὸ, Infaustum ænigma. Schol. Eur. Phœn. 45 : Ἀσκληπιάδης δὲ λέγει τοὺς Θηβαίους εἰς ἐκκλησίαν καθ' ἑκάστην ἀθροίζεσθαι διὰ τὸ δ. τῆς σφιγγός.]

[Δυσαίρετος, ὁ, ἡ, Difficilis expugnatu. Pollux 1, 170.]

Δυσαισθησία, ἡ, Vix sentire, Sensuum labefactatio. [Timæus Locr. p. 102, E : Αἰσθητικᾶς μὲν (δυνάμεως νόσος) δυσαισθησία.] Inter morbos ponitur a Galeno, ut ἀναισθησία, quæ est totalis sensuum privatio. [Gal. vol 7, p. 34 : Καλῶ δὲ δυσαισθησίας μὲν ἁπάσας τὰς

A μοχθηρὰς αἰσθήσεις. Ibid. p. 219. ‖ Hebetudo ingenii, Stupor. Eustath. Opusc. p. 306, 22 : Ὢ τῆς ἐν ἡμῖν δυσαισθησίας· μή μοι δὲ γένοιτο καὶ ἀναισθησίας εἰπεῖν. Δυσαισθησία ex δυσθεσία corruptum v. s. hoc v.]

[Δυσαισθητέω, Difficulter sentio. Alex. Trall. 1, p. 45. Struv. Eustath. Opusc. p. 165, 65 : Δυσαισθητοῦμεν τὰ εἰς ἀγαθὴν ὄσφραν.]

Δυσαίσθητος, ὁ, ἡ, Sensu non valens, Hebetem sensum habens, q. d. Difficile sensu percipiens. [Cum genit. Eustath. Opusc. p. 329, 40 : Τοῦ κατὰ σεισμὸν πάθους δυσαίσθητοι. G. D. Polemo Physiogn. p. 179; Adamant. p. 407. Wakef.] Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα exp. Cutis hebes. [Id. Probl. 1, 72 : Παχυμερέσι τοῖς σώμασι καὶ δυσαισθήτοις.] Et τὸ δυσαίσθητον substantive positum interpr. Hebetudo sensus. [Galen. vol. 1, p. 346. Wakef. ‖ Signif. passiva, Qui difficulter sentitur s. animadvertitur. Ἴχνη δυσαίσθητα (leporum) Pollux 5, 12.]

[Δυσαιτιολόγητος, ὁ, ἡ, Causas habens explicatu difficiles. Philo vol. 2, p. 644, 4 : Ὁ δὲ τοῦ γάλακτος
B κύκλος δ. Wakef. Ex Philone Euseb. Præp. ev. p. 395, D. Hase.]

Δυσαίων, ωνος, ὁ, ἡ, Cui ærumnosa est vita, Qui vitam miseram degit, Miser. [Restituendum Æschylo Sept. 927 : Ἰὼ δυσαίων σφὶν ἁ τεκοῦσα, ubi libri δυσδαίμων. G. D.] Soph. OEd. C. [150 : Ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος δυσαίων; Eur. Hel. 214 : Αἰὼν δυσαίων.] In VV. LL. citatur ex Eur. [Suppl. 960] δυσαίων βίος, q. d. Vita infelicis ævi. [Lycophro 314 : Οἴμοι δυσαίων· 1075 : Μόρος δυσαίων.]

Δυσακής vide infra in Δυσηκής.

[Δύσακτος lectio vitiosa. V. Δυσάνεκτος.]

Δυσαλγής, ὁ, ἡ, Gravem et difficilem afferens dolorem, ideoque Ægre tolerabilis. Plut. [Mor. p. 106, D] : Τὰ γὰρ τοῦ θανάτου μήποτε καὶ λίαν ὄντα ἡμῖν συνήθη καὶ συμφυῆ, πάλιν οὐκ οἶδ' ὅπως δυσαλγῆ δοκεῖ εἶναι. Itidemque Philo dicit ἀγρίαν καὶ δυσαλγῆ ἕλκωσιν. [Quint. Sm. 7, 625 : Μόθοιο δυσαλγέος, ex emend. Pauwii. Vulgo δυσαλκέος.] Hesychio vero δυσαλγὴς est ἀσυμπαθής, Qui ægre afficitur dolore alterius : sicut
C Δυσάλγητος quoque exp. Difficilis ad dolendum [Sophocl. OEd. T. 12 : Δυσάλγητος γὰρ ἂν εἴην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν. Id. fr. ap. Stob. Flor. 121, 9 : Δυσάλγητος φρένας. Philo vol. 2, p. 268, 47], significans alioqui Difficilem dolorem afferens, ut δυσαλγής. Pollux nempe [3, 130] quum ex Eupolide δυσάλγητον attulisset, ei ut synonyma subjungit, δυσάνεκτον, δυσανάσχετον, Ægre tolerabile.

[Δυσάλγητος, ὁ, ἡ. V. Δυσαλγής.]

[Δυσάλευτος, ὁ, ἡ, Difficilis evitatu. Apollinar. Ps. 14, 11 : Μηδὲ τόκον δυσάλευτον ἑαῖς παλάμῃσιν ἀγείρει. Nisi δυσάλυκτον scripsit. G. Dindorf.]

[Δυσάλθετος. V. Δυσάλθητος.]

Δυσαλθής, ὁ, ἡ, Sanatu difficilis, Cujus sanatio difficilis est, Ægre sanabilis. [Hippocr. p. 807, D : Ἀποστάσιες δυσαλθέες.] Sic apud Dioscoridem [1, 183] δυσαλθῆ ἕλκη, Quæ non facile sanari possunt. Sic dicuntur δυσαλθεῖς νόσοι, quæ usitatiore vocabulo δυσίατοι. Item per metaph. in Epigr. [Christodor. Ecphr. 188], δυσαλθὴς ἀνήρ. Quidam autem
D δυσαλθὲς male exp. Insanabile, Incurabile; qui error est etiam in VV. LL. [Plato Axioch. p. 367, B : Τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσαλθές. Nicand. Ther. 466 : Πυθεδόνας κατέχευε δυσαλθέας. Christodor. Ecphr. 179 : Δυσαλθέος ... λύσσης. Quint. Sm. 12, 408 : Ὀφθαλμοὶ ... δυσαλθέα γλαυκιόωντες. ‖ Adverb. Δυσαλθῶς Theoph. Nonn. vol. 2, p. 328.]

Δυσάλθητος, ὁ, ἡ, Nonno [Jo. 5, 16 : Δυσαλθήτῳ νούσῳ], i. q. δυσαλθής. [Manetho 6, 624 : Σίνεσσι δυσαλθήτοις μογέουσιν. Quinto Sm. 9, 388 pro δυσαθλήτοισιν restituit Rhodom. : Δυσαλθήτοισιν ὑποδμηθέντ' ὀδύνῃσιν.] Δυσάλθετα apud Hesych. legitur, expositum δυσίατα, ἀθεράπευτα : sed haud scio an perperam pro δυσάλθητα.

[Δυσαλθῶς. V. Δυσαλθής.]

[Δυσαλκής lectio vitiosa. V. Δυσαλγής.]

Δυσαλλοίωτος, ὁ, ἡ, Qui vix vel difficile immutari potest, ap. Alex. Aphrod. [Probl. 1, 83. Galen. vol. 2, p. 12 : Ἔμμονός τις καὶ δ. διάθεσις. ‖ Concoctu difficilis. Ib. p. 210 : Ὅσα σκληρὰ φύσει καὶ δυσαλλοίωτα.

Hippocr. p. 383 init. (ex eoque Theophil. in Hippocr. vol. 2, p. 309 ed. Dietz.) : Ἡ δ. (τροφὴ) δυσεξανάλωτος.]

Δυσάλυκτος, ὁ, ἡ, Vix evitabilis. [Hesych. : Δυσάλυκτον, μὴ ἐκφεῦγον. An legendum μὴ ἐκφευγόμενον vel ἔκφευκτον? Respicitur ad Sapient. 17, 17 : Τὴν δ. ἀνάγκην, ubi gl. Mss. δύσφευκτον. Albert. Nicand. Al. 251 : Δυσάλυκτος ἰάπτεται ἔνδοθι κνηθμός. Ib. 550. Manetho 3, 247 : Πενίην δ.]

Δυσάλωτος, ὁ, ἡ, Difficilis captu, Qui ægre capitur s. capi potest [Hesych. : Δυσάλωτον, δυσχερῶς κρατούμενον. Æschyl. Prom. 166 : Τὰν δυσάλωτον ἀρχάν. Plato Lysid. p. 206, A : Εἰ δυσαλωτοτέραν τὴν ἄγραν ποιοῖ. Δυσάλωτοι θύννοι Aristot. H. A. 8, 15] : ut δυσάλωτον χωρίον ap. Plut. [Mor. p. 181, C. Id. V. Cæs. c. 17 : Τὸ σῶμα φρουρῶν δυσάλωτον. Dio Cass. 41, 12 : Τὸ δυσάλωτον τοῦ χωρίου. Cum genit. Soph. OEd. C. 1723 : Κακῶν δυσάλωτος οὐδείς. Cum dat. Joseph. B. J. 3, 7, 30 : Πύργοι ... δυσάλωτοι πυρί. Et paullo post : Πυρὶ δὲ τὸν περὶ αὐτοὺς σίδηρον δυσάλωτον. Nam sic ex cod. Vratisl. corrigendum pro δυσανάλωτον. G. D.] Et δυσάλωτος ταῖς νόσοις ap. Diosc. 7, 1, Qui difficile morbis corripitur s. tentatur. [|| Difficilis perceptu. Plato Tim. p. 51, B : Δυσαλωτότατον αὐτὸ λέγοντες. ἄ]

[Δυσαμάρτητος, ὁ, ἡ, Peccatis minus obnoxius. Basil. t. 2, p. 233, B : Ἐν τῇ δυσαμαρτήτῳ βίῳ. Hase.]

[Δυσάμβατος. V. Δυσανάβατος.]

[Δυσαμερία. V. Δυσημερία.]

Δυσάμμορος, ὁ, ἡ, Infelix, Infortunatus, Calamitosus, δύσμορος. Apoll. Rh. 2, [218] : Ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λώβης. Hom. Il. Τ, [315] : Καὶ σὺ δυσάμμορε φίλταθ' ἑταίρων. [Χ, 485 : Ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι.]

Δυσάμοιρος, ὁ, ἡ, Hesychio κακόμοιρος, [δύστηνος, δυστυχής] : quod et δυσάμμορος.

[Δυσανάβατος, ὁ, ἡ, Difficilis ascensu s. accessu. De arbore Cornut. De nat. deor. c. 14, p. 161. Hemst. Hesych. s. v. Δυσπαίπαλον, Suid. s. v. Ἀπιθής. || Δυσάμβατος, Simonid. ap. Clem. Al. Strom. 4, p. 585 : Δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις.]

[Δυσαναβίβαστος, ὁ, ἡ, Difficilis revocatu. Justin. Mart. p. 597, A : Δ. ἡ ψυχὴ πρὸς ταῦτα ἀφ' ὧν ὤλισθεν καλῶν. Boisson.]

[Δυσαναβλαστέω lectio vitiosa. V. Δυσανασχετέω.]

Δυσανάγωγος, ὁ, ἡ, Qui ægre rejicitur, vel excreatur. Dioscor. [1, 1 : Τὰ δυσανάγωγα ὑγρὰ λεπτοποιοῦσαι], ut contra Εὐανάγωγος, Qui facile rejicitur s. excreatur. [Suid. et Zon. p. 576 Δυσανάγωγος explicant per ἀπειθής, δυσχερής, vitiose pro δυσάγωγος, ut videbatur Alberto ad Hesych. qui δυσάγωγος per δυσχερής explicuit. Similiter δυσάλγητος ap. Soph. OEd. T. 12 in δυσανάλγητος corruptum ap. Suidam s. v. Ἀνάλγητος, et δυσάλωτον in δυσανάλωτον in l. Josephi s. Δυσάλωτος allato. Sed recte legitur ap. Theophyl. Simoc. Histor. p. 109, C : Δυσανάγωγον πρὸς τὸ κρεῖττον τὴν ὁρμὴν κεκτημένη. Ap. Polluc. 1, 112 inter epitheta navium δυσπειθεῖς, δυσανάγωγοι, δυσάγωγοι, ἀνάγωγοι, vox δυσανάγωγοι delenda est codicum auctoritate. G. D.]

Δυσανάδοτος, ὁ, ἡ, [Qui difficulter digeritur]. Athen. [3, p. 91, E] : Αἱ δὲ πίνναι τρόφιμοι, δύσπεπτοι, δυσανάδοτοι. [Hippiatr. p. 1, 25 : Καὶ δ. γάρ εἰσι καὶ δύσπεπτοι. Hase.]

[Δυσαναθυμίατος, ὁ, ἡ, Qui difficulter evaporatur. Artemidor. 1, 1, p. 5 : Τὸν πεπλησμένον τροφῆς ἐμεῖν ἢ πνίγεσθαι διὰ τὴν γενομένην ἀπόφραξιν, δυσαναθυμιάτου (codex unus δυσαναθυμιάσεως) τῆς τροφῆς οὔσης.]

Δυσανάκλητος, ὁ, ἡ, Revocatu difficilis, Non facile revocabilis. [Joseph. B. J. 2, 18, 8 : Τὸ δημοτικὸν δὲ τῶν Ἀλεξανδρέων δι' ὑπερβολὴν μίσους δυσανάκλητον ἦν καὶ πόλις ἀπεσπᾶτο τῶν σωμάτων. Similiter de irato Plut. Mor. p. 74, E. Theophyl. Ad Ephes. 5, 14, p. 553, ab Suic. cit. : Δυσανακλητότεροι πρὸς τὸ ἀγαθόν. « Max. Tyr. 33, 6, p. 397 : Δυσανάκλητον ἐν συμφοραῖς· 36, p. 423 : Ἐν ταῖς δυσπραγίαις δυσανάκλητοι. Apud Julian. p. 181, B, pro δυσανάληπτον Suidas s. v. Ἀντισθένης habet δυσανάκλητον. » Hemst. Anna Comn. 11, p. 341, C : Πᾶν τὸ βάρβαρον γένος δυσανάκλητον ἐφ' ὅπερ ἂν ἐφορμήσειε. Eustath. Opusc. p. 287, 40 : Δυσανακλήτου κακοῦ. || Adverb. Δυσανακλήτως ap. Dioscor. Alexiph. c. 16, δ. ἔχειν, Difficulter refocillari.]

Δυσανακόμιστος, ὁ, ἡ, Qui ægre reducitur s. revocatur. [Æsch. Eum. 262 : Αἷμα μητρῷον ... δυσαγκόμιστον ... τὸ διερὸν πέδῳ χύμενον οἴχεται. Plut. V. Romuli c. 28 : Ἡ δὲ σώματι πεφυρμένη (ψυχὴ) ... οἷον ἀναθυμίασις ἐμβριθὴς καὶ ὁμιχλώδης δυσέξαπτός ἐστι καὶ δυσανακόμιστος.]

[Δυσανάκρᾱτος, ὁ, ἡ, Difficilis temperatu. Plut. Mor. p. 1024, D ; 1032, B : Δ. ἡ κοινωνία γέγονεν αὐτῶν.]

[Δυσανάκρῑτος, ὁ, ἡ, Difficilis ad dignoscendum. Æsch. Suppl. 126 : Ἰὼ δυσάγκριτοι πόνοι. Schol. δυσδιάγνωστοι.]

Δυσανακτέω πρὸς τὴν θάλασσαν, e Plut. Rom. [c. 1, ubi recte legitur : Γυναιξὶ ... δυσανασχετούσαις πρὸς τ. θ.] affertur pro A mari abhorreo. Sed puto scribendum potius δυσαγανακτέω, vel δυσανεκτέω, quod erit Ægre fero, Succenseo.

[Δυσανάλγητος lectio vitiosa. V. Δυσανάγωγος.]

Δυσανάληπτος, ὁ, ἡ, Qui difficile refocillari s. recreari potest. [Julian. Or. 6, p. 181, B : Δ. ἀρρωστία, pro quo δυσανάκλητος scriptum ap. Suidam s. v. Ἀντισθένης Hesych. : Γερύνης, ... δυσανάληπτος γέρων. Hemst. Alcidam. p. 85 Reisk. (48 Bekk.) : Τοῖν μὲν εὔπορος ἡ μνήμη, τοῖς δὲ δυσανάληπτος καὶ δυσφύλακτος ἡ μάθησις καθέστηκεν. G. D. Rufus p. 251 ed. Matth.]

Δυσανάλῠτος, ὁ, ἡ, Ægre resolubilis s. dissolubilis, Greg. Naz. [Jo. Cinnam. p. 18, A : Τὰ τῇ προνοίᾳ δεδογμένα δυσανάλυτα. G. Dindorf.]

[Δυσανάλωτος lectio vitiosa. V. Δυσάλωτος.]

Δυσανάπειστος, ὁ, ἡ, Qui vix dissuaderi potest et ab opinione deduci, Bud. e Plat. Parm. [p. 135, A] : Καὶ ταῦτα λέγοντα ἀνάγκη δοκεῖν τέ τι λέγειν καὶ θαυμαστῶς ὡς δυσανάπειστον εἶναι, Necesse est judicare eum qui ideas neget per se substantes, scitum quippiam dicere, vixque ab opinione illa dissuaderi ac deduci posse.

[Δυσανάπλους, ὁ, ἡ, Difficilis ad sursum navigandum. Strabo 4, p. 189 : Ἐπεὶ δ' ἐστὶν ὀξὺς καὶ δ. ὁ Ῥοδανός.]

[Δυσανάπλωτος, ὁ, ἡ, Difficilis ad subvehendum navigio. Strabo 5, p. 222 : Συμπεσόντες δ' εἰς ἓν ῥεῖθρον μετεωρίζουσιν ἀλλήλους ταῖς ἀνακοπαῖς ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε τοὺς ἐπὶ τῶν ἠόνων ἑστῶτας ἀμφοτέρων μηδέτερον ὑπὸ θατέρου καθορᾶσθαι· ὥστ' ἀνάγκη δυσανάπλωτα ἐκ θαλάττης εἶναι.]

Δυσανάπνευστος, ὁ, ἡ, Ægre respirans, i. q. δύσπνους. [Aristot. De sensu c. 5 : Τὰ σαπρὰ δ. ἐστιν. Galen. vol. 7, p. 11 : Πληθώραις ἕπονται πυρετοί· καὶ γὰρ ἐμφράξεις πολλαὶ καὶ δυσανάπνευστον ὅλον γίνεται τὸ σῶμα, Difficulter difflatur.]

[Δυσαναπόρευτος, ὁ, ἡ, Difficilis trajectu. Βάραθρα δυσαναπόρευτα Philo vol. 1, p. 672, 30 ; 2, p. 348, 46.]

[Δυσανασκεύαστος, ὁ, ἡ, Qui ægre reficitur. Alex. Trall. 12, p. 776 : Ἐπὶ δὲ τεταρταίῳ πλείονι χρῶμαι τῷ φαρμάκῳ διὰ τὴν πολυχρονιωτέραν ἀπειλὴν καὶ διὰ τὸ δυσανασκεύαστον.]

[Δυσανάσκευος, ὁ, ἡ, Difficilis retractatu. Basil. Cæs. schol. in Gregor. Naz. in Notit. Mss. vol. 11, p. 75 : Δυσκίνητον λόγῳ) ἰσχυρὸν, δυσανάσκευον καὶ μὴ δυνάμενον λόγῳ ἀληθείας κινηθῆναι καὶ ἀνατραπῆναι. Boisson.]

[Δυσανάσπαστος, ὁ, ἡ, Difficilis retractu. Theophyl. Bulg. vol. 4, p. 119.]

[Δυσανάσφαλτος, ὁ, ἡ, Difficulter resurgens. Hippocr. p. 382, 12, ab HSt. s. Εὐανάσφαλτος cit. : Νοσήσαντες δὲ, δυσανάσφαλτοι.]

Δυσανασχετέω, Ægre fero, Ægro animo tolero, Gravor. [Hesych. : Δυσανασχετεῖ, παραιτεῖται, βαρέως φέρει, δυσκόλως ἔχει, δυσπετεῖ.] Construitur vero tribus modis : vel cum dat., vel cum acc., et quidem frequentius, vel cum præp. aliqua. Apud Suid. : Δυσανασχετῶν δὲ τῇ συμφορᾷ, ἐκ Καλυδῶνος ἐξεχώρει μετὰ τῆς Δηϊανείρας. Thuc. 7, [71] : Οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα, Ægre ferentes. Plut. Sertor. [c. 16] : Δυσανασχετοῦντες τὴν τριβὴν, Quum moram ægre ferrent. Idem [V. Rom. c. 1 : Γυναιξὶν ἀπορουμέναις καὶ δυσανασχετούσαις πρὸς τὴν θάλασσαν·] Anton. [c. 65] : Οἱ δὲ Ἀντωνίου δυσανασχετοῦντες πρὸς τὴν διατριβὴν, Quum moram ferre non possent. [Cum ἐπὶ Philo vol. 2, p. 461, 32 : Δυσανασχετοῦντι ἐπὶ τῇ βλάβῃ. G. D.] Basil. : Ἐφ' οἷς ἄλλοι δυσανασχετοῦσιν. Plut. Ca-

millo [c. 35] : Δυσανασχετοῦντες ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις, Moleste ferentes quæ acciderant. Phalar. : Περὶ θανάτῳ [immo Π. μοίρας ἢ θανάτου Epist. 115, p. 336, 1 Lennep.] δυσανασχετῶ. Interdum etiam sine casu ponitur. Plut. De fuga [p. 607, E] : Δυσανασχετεῖ καὶ ξενοπαθεῖ. [Eidem Mor. p. 688, E : Τῆς ὑγρότητος ἀπὸ τοῦ βαρυνομένου καὶ δυσαναδλαστοῦντος ἐπὶ τὸν δεόμενον καὶ ποθοῦντα μεθισταμένης τόπον, Wyttenb. recte restituere videtur δυσανασχετοῦντος.] Philo V. M. 3 : Δυσανασχετήσαντες ἐμέλλησαν αὐτὸν ἀνελεῖν, Gravissime offensi.

Δυσανάσχετος, ὁ, ἡ, Toleratu difficilis, Intolerans. [Pollux 3, 130. Jo. Chrys. Πρὸς τοὺς συνεισάκτους ἔχοντας παρθένους c. 7 (vol. 1, p. 238, D): Βδελυκτὸς διὰ τὸ τῶν παθῶν δυσανάσχετον. Suicer. || Δυσάνσχετος.] Δυσάσχετος, Intolerabilis, i. q. ἄσχετος, particula δυς vel vacante vel significationem intendente. Apoll. Rh. 2, [272] : Ὀδμὴ δυσάσχετος. [Recte δυσάνσχετος correxit Ernestius. Sic ἠνσχόμην, ab Sophocle Antig. 467 pro ἠνεσχόμην dictum, in libris pluribus in ἠσχόμην corruptum. G. Dindorf.]

Δυσανασχέτως, Ægro animo, Intoleranter. [Pollux 3, 130.] Ὁ δὲ δυσανασχέτως εἶχε δέξασθαι τὰ βασιλικὰ δῶρα, i. e. ὀκνηρῶς, ἀπειθῶς, ut Suid., cum l. sine auctoris nomine citans, exponit. [Est Theophylacti Hist. p. 184, C. Abresch. Chrysost. t. 4, p. 441, 16 : Μηδὲ δ. ἔχωμεν πρὸς τὴν πενίαν, μηδὲ σπεύδωμεν πλουτεῖν. Hase.]

Δυσανάτρεπτος, ὁ, ἡ, Subversu s. Eversu difficilis. [Galen. vol. 12, p. 407 : Ἀσφαλέστερον καὶ δυσανατρεπτότερον ἵστασθαι. Hemst.] Plut. [V. Cæs. c. 4 : Μεγάλης καὶ δυσανατρέπτου γενομένης (τῆς δυνάμεως).]

Δυσαναφορικὸς, ὁ, ἡ, Qui difficulter ἀναφορεῖ et excreat, δυσκόλως ἀναφερόμενος, Hesych. [Codex δυσαναφορικῶς.]

Δυσανάφορος ὕπνος, Bud. ex Atticis affert pro ὁ δυσδάστακτος : addens, oppositum ei esse τὸν εὔφορον. [Basil. M. vol. 2, p. 124, D: Ὕπνοι βαρεῖς καὶ δυσανάφοροι καὶ πνιγώδεις. Hemst. || Adverb. Δυσαναφόρως Philostorg. Hist. Eccl. 11, 3 (?). Struv.]

[Δυσανδρία, ἡ, Penuria virorum. Appian. Civ. 1, 7 : Τοὺς δ' Ἰταλιώτας ὀλιγότης καὶ δ. κατελάμβανε.]

Δυσάνεκτος, ὁ, ἡ, Toleratu difficilis, Xen. [Mem. 2, 2, 8. Hesychio pro δύσκακτον restitui s. v. Δυσβάστακτος. G. Dindorf.]

[Δυσάνεμος. V. Δυσήνεμος.]

[Δυσανθὴς, ὁ, ἡ, Difficulter florens. Pollux 1, 231.]

Δυσανιάω, in VV. LL. Anxium reddo, Sum mœstus, sed sine auctore. [Plut. Mor. p. 106, D : Τί τὸ χαλεπόν ἐστι καὶ τὸ δυσανιῶν ἐν τῷ τεθνάναι;]

Δυσάνιος, ὁ, ἡ, qui et Δυσανίης [scriptura vitiosa ap. Galen. Lex. Hippocr. p. 458], is dicitur Qui mœrorem levi de causa concipit; vel, ut inquit Galen. [l. c. et vol. 9, p. 305, Critia auctore], Cui res parvæ tristitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem, aut diuturniorem quam aliis hominibus. Utitur Hippocr. [p. 1108 : Γυνὴ δυσάνιος]; item Antiphon, teste Suida, apud quem mendose legitur δυσάνισος. [Correctum ex Harpocrat. : Δυσάνιος (cod. Pal. eodem vitio δυσάνισος), Ἀντιφῶν, ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιώμενος, κἂν μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον ᾖ. Καὶ Ἱπποκράτης ἐχρήσατό που τῷ ὀνόματι καὶ Μένανδρος. Hesych. : Δυσάνιον, τὸ δυσχέρειαν (δυσχερεία Salmas.) χρώμενον, δυσάρεστον. Τὸ δὲ ἐναντίον ἀνήνιον (scr. ἀνάνιον) λέγουσιν. Ἔγκειται δὲ ἡ ἀνία (codex ἀνὰ) τῇ λέξει. Idem s. v. Δυσανίας : Δυσάνιος γυνὴ ἡ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν ἀχθομένη.] Ab Aristot. Physiogn. δυσανίης opponitur τῷ εὐθύμῳ. [Ap. Aristot. p. 31 est τὸν ὀργίλον καὶ τὸν δυσάνιον, et p. 149 δυσάνιοι.] Itidem vero Galen. δυσανίοις et εὔθυμον opponit : Δυσανίοις τε γὰρ οὖσι συνέβη ἐνίοτε τὴν ἡμέραν ἡδέως διαγαγεῖν, καὶ τοὐναντίον εὔθυμον λυπηθῆναι. Exp. δυσάνιος et Anxius. [De scriptura vitiosa δυσήνιος v. s. hoc vocabulo.]

[Δυσανόδευτος, ὁ, ἡ, Difficilis ascensu. Theophyl. Bulg. vol. 1, p. 673. Bast.]

Δυσάνοδος, ὁ, ἡ, Ascensu difficilis, Ad quem ægre ascenditur, Arduus, simpliciter Accessu difficilis; nam δυσάνοδος τόπος in VV. LL. Locus ad quem non sit tutum accedere. [Ex Cebetis Tab. citat Wakef.]

[Δυσάνοικτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter aperitur. Pseudo-Diog. in Epist. in Notit. Mss. vol. 10, 2, p. 277 : Ταῖς

A κεναῖς καὶ δυσανοίκτοις πυξίσιν ἔοικεν. Boiss. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 385, B : Δυσανοίκτου ὄντος τοῦ πύργου. G. D. Jo. Climac. p. 265, 27 : Τῷ στόματι παρακαθήμενοι κεκλεισμένον τοῦτο καὶ δυσάνοικτον ἀπεργάζονται. Hase.]

[Δυσάνολβος, ὁ, ἡ, Valde infelix. Empedocl. ap. Clem. Al. Strom. 3, p. 516 : Ἦ δειλὸν θνητῶν γένος, ὦ δυσάνολβον.]

[Δυσάνσχετος. V. Δυσανάσχετος.]

Δυσανταγωνιστὴς, ὁ, Molestus adversarius, VV. LL.

Δυσανταγώνιστος, ὁ, ἡ, Difficulter expugnabilis, Cui difficulter resistitur. [Pollux 1, 157 et 3, 141. Æl. Paus. Julian. 34 : Ἔθνη καὶ τοῖς πάλαι φανέντα δυσανταγώνιστα. Diog. L. 2, 134 : Ἦν δὲ καὶ δυσκατανόητος ὁ Μενέδημος καὶ ἐν τῷ συνθέσθαι δυσανταγώνιστος. Wakef. Cyrillus Alex. 9 In Jo. 13, 37, p. 758 : Ἄμαχόν τινα καὶ δυσανταγώνιστον τὴν εἰς τοῦτο προθυμίαν οἴσειν ἐπαγγέλλεται. Et Hom. Paschali 1, p. 7 : Πιαινομένη καὶ σπαταλῶσα σὰρξ χαλεπή τέ ἐστι καὶ ταῖς τοῦ πνεύματος ἐπιθυμίαις δυσανταγώνιστος. Suicer. || Adverb. Δυσανταγωνίστως Pollux 3, 141.]

B Δυσάντης, vel Δυσαντὴς, ὁ, ἡ, pro δυσάντητος apud poetas, ut Oppian. Cyn. [2, 360 : Φεύγετε… δυσάντεας ἀγρευτῆρας·] 3, [262] : Φράζεο δὴ δύο φῦλα δυσάντεα, καρχαρόδοντα, Sinistri et inauspicati occursus. [Musæus 324 : Δυσάντεϊ κύματος ὁρμῇ.] Citatur et e Nonno. Δυσάντη, δυσπρόσιτον, Hesych. [Δυσάντης, Arduus, Gl. Georg. Pisid. Acroas. 2, 341, p. 13 : Τὴν δυσάντη καὶ κατεστενωμένην κρημνοῖς.]

Δυσάντητος, ὁ, ἡ, Cujus malus s. sinister est occursus, Cui occurrere malum est et periculosum. Vel, Cui occurrere difficile est; ut δυσάντητον θέαμα ap. Lucian. [Timon. c. 5. Orph. Arg. 1337 : Δυσαιτήτοις ὑμεναίοις. Scrib. δυσαντήτοις. Δυσάντητα omnia infausta dicuntur. Nonn. Dion. 42, 406 : Φεῦγε δυσαντήτων Ποσιδήϊον οἶστρον ἐρώτων. Ruhnk. Ep. crit. p. 273. Plut. Mor. p. 118, C : Ἀχθεινὰ πάθη καὶ δυσάντητα. Cyrill. Al. In Hoseæ c. 5, p. 93, a Suic. cit. : Ἔχει ὁ λέων… δυσάντητον τὴν ὁρμήν. Theophyl. Simoc. Histor. p. 39, C.]

C Δυσαντίβλεπτος, ὁ, ἡ, Obtutu difficilis, i. e. Terribilis, Plut. [V. Marcelli c. 23 : Φοβερὸν ἡγοῦντο καὶ δυσαντίβλεπτον· Mor. p. 530, E. Philostr. Imag. p. 861 : Δυσαντίβλεπτον ἡγούμενοι τὸ πρεσβύτερον, Non audentes oculos in veterum opera attollere, nedum æmulari ea, ut interpretatur Jacobsius. Phurnut. De nat. deor. c. 20, p. 185 : Τῶν θηρίων τὰ ἀλκιμώτατα … δυσαντίβλεπτον στίλβοντα ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. Nicet. Eug. 3, 139 : Ὁ θρασύσπλαγχνος μόνος Ἔρως δυσαντίβλεπτος. « Agathinus ap. Oribas. p. 285 : Δ. γὰρ τὸ μέγεθος τῆς ἐκτὸς ψυχρολουτεῖν δυνάμεως. » Weigel.]

[Δυσάντιδες lectio vitiosa. V. Δύσελπις.]

Δυσαντίλεκτος, ὁ, ἡ, Cui vix contradici potest. Qui vix refelli potest. [Dionys. A. R. 5, 18 : Δυσαντίλεκτον τεκμήριον· 7, 70 : Μαρτυριῶν δυσαντιλέκτων. Schæf. Joseph. Ant. Jud. 18, 9, 5 : Ὑπὸ τοῦ δυσαντίλεκτον κρίνειν τὴν ἐπιθυμίαν, Quod cupiditati se suæ ægre resistere posse crederet. Hase.]

Δυσαντίρρητος, ὁ, ἡ, Cui ægre contradici potest. [Etym. M., Hesych. Wakef.]

Δυσαντιρρήτως, Ita ut vix contradici queat. Polyb.
D [9, 31, 7] : Τοιαῦτα διαλεχθεὶς καὶ δόξας δ. εἰρηκέναι, κατέπαυσε τὸν λόγον.

[Δυσαντοφθάλμητος, ὁ, ἡ. Polyb. 23, 8, 13 : Δυσαντοφθάλμητόν τι ἔχειν, Quod nemo facile aspiciat quin tentetur.]

[Δυσάνωρ, ορος, ὁ, ἡ. Æsch. Suppl. 1064 : Γάμον δυσάνορα, Connubium cum malis viris. ᾱ]

Δυσαξίωτος, ὁ, ἡ, Qui non facile exoratur, Bud. [Schol. Soph. OEd. T. 334.]

[Δυσαπάλειπτος, ὁ, ἡ, Non facile abluendus. Schol. Sophocl. Trach. 696 : Δύσνιπτον δὲ ἀντὶ τοῦ δυσαπάλειπτον.]

Δυσαπαλλακτία, ἡ, ap. Plat. Philebo [p. 46, C], quod a Ficino vertitur, Difficultas rejectionis. Ego puto δυσαπαλλακτίαν esse τὸ δυσαπαλλάκτως ἔχειν (neque enim dubium est quin hoc adverb. aut dicatur, aut certe dici possit), i. e. Vix posse a se amittere, quod videlicet molestum est : dixerat enim, Ζητῶν, οἶμαι, τὸ μὲν ἔχειν, τοῦ δ' ἀπαλλάττεσθαι. Locum, quo-

A niam alte repetendus esset, lectori ibi videndum relinquo. [Δυσαπαλλαξία Schneid. et Lobeck. ad Phryn. p. 509.]

Δυσαπάλλακτος, ὁ, ἡ, Quo vix s. difficile liberari possumus. [Soph. Trach. 959 : Δυσαπαλλάκτοις ὀδύναις. Δ. νόσημα Aristot. De part. anim. 3, 9. Plato Theæt. p. 195, C : Δυσαπάλλακτος ἀφ' ἑκάστου λόγου· Tim. p. 85, B : Ἐπιτιθέμενον δυσαπαλλακτότερον.] Isocr. Hel. Encom. [p. 213, D] : Τὴν δὲ πόλιν οὕτως ἀνόμου καὶ δεινοῦ καὶ δυσαπαλλάκτου προστάγματος ἠλευθέρωσεν. [Strabo 5, p. 236 : Δυσαπάλλακτον παρέχειν τὴν θέαν. Hemst.] Ex Aristot. autem citatur De anim. 7, [10] : Δυσαπαλλακτότεραι γίνονται τῶν ἐμβρύων, pro Difficilius partu liberantur. [|| Adverb. Δυσαπαλλάκτως. Eustath. p. 1389, 46 : Δ. εἶχε τῆς Καλυψοῦς. Ab adverbio derivari potest comparativus δυσαπαλλακτότερον in l. Platonico.]

[Δυσαπαλλαξία Schneideri conjectura. V. Δυσαπαλλακτία.]

[Δυσαπάντητος, ὁ, ἡ, i. q. δυσάντητος. Suid. : Δυσάντητον, δυσχερές, δυσαπάντητον. Eustath. p. 1054, 30 : B Κρατερόν, ὅ ἐστι γενναῖον καὶ δυσαπάντητον.]

Δυσαπάτητος, ὁ, ἡ, Difficilis deceptu, Qui difficile decipi potest.

Δυσαπιστέω, Ægre diffido, h. e. Facile credo.

[Δυσάπιστος, ὁ, ἡ. Epimerismi in Crameri Anecd. vol. 1, p. 107, 33 : Δυσάπιστος· ἢ παρὰ τὸ δύσπιστος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, ἢ παρὰ τὸ ἄπιστος δυσάπιστος· ὥστε δύο συνθέσεις... καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ μόρος δύσμορος, εἶτα δυσάμμορος. Legitur ap. Straton. Anth. Pal. 12, 179 : Ψυχὴ δ' ἡ δυσάπιστος, Non obediens, Immorigera.]

[Δυσαποβίβαστος, ὁ, ἡ, Difficilis dejectu. Galen. vol. 6, p. 327 : Βραδύπορον καὶ δ. καὶ δυσδιέξοδον γίγνεσθαι (τὸν θέρμον). Hemst.]

[Δυσαπόβλητος, ὁ, ἡ, Difficilis abjectu. Basil. Ep. vol. 3, p. 81, C : Ἕξιν δυσαπόβλητον δογμάτων λαμβάνομεν. Olympiodor. in Platon. Alcib. 1 p. 51 ed. Creuz. : Τὰ πλησιάζοντα αὐτῷ δ. Eustath. p. 1818, 28 : Δυσαπόβλητοι γάρ, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀναπόβλητοι, ὥσπερ αἱ ἀγαθαὶ ἕξεις, οὕτω δὴ καὶ αἱ φαῦλαι.]

C [Δυσαπόδεικτος, ὁ, ἡ, Difficilis probatu. Plato Rep. 6, p. 487, E : Ἐμβεβληκώς με εἰς λόγον οὕτω δυσαπόδεικτον.]

[Δυσαποδίδακτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter dedocetur. Joseph. A. J. 16, 2, 4 : Τὸ τοῦ χρόνου τιμητὸν δυσαποδίδακτον εἶναι τοῖς ὁσίως παρειληφόσιν. Nam sic e duobus codd. correctum est quod legebatur δυσαπόδεικτον.]

[Δυσαποδίωκτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter abigitur. Schol. Theocr. 10, 11 : Ὁ γευσάμενος χορίου κύων δ. ἐστιν. Hemst.]

[Δυσαπόδοτος, ὁ, ἡ, Difficilis ad definiendum. Sext. Emp. p. 419 : Ἡ φαντασία κατὰ τοὺς ἀπὸ τῆς στοᾶς οὕτω δυσαπόδοτός ἐστι. Origen. vol. 2, p. 528. Bacchius Introd. music. p. 23 : Διὰ τὸ λόγῳ εἶναι δυσαπόδοτον.]

[Δυσαπόθετος, ὁ, ἡ, Qui difficulter deponitur. Olympiodor. in Plat. Alcib. priorem p. 101 : Δυσαπόθετον γάρ ἐστι τὸ πάθος τοῦτο.]

[Δυσαποκαθίστατος lectio vitiosa. V. Δυσαποκατάστατος.]

[Δυσαποκατάστασις, εως, ἡ, Difficilis restitutio. Erotian. p. 126 : Δυσθεσίην, δυσαρέστησιν, ἢ δυσαποκατάστασιν. Voc. vitiose formatum. V. Lobeck. ad Phryn. p. 501.]

D [Δυσαποκατάστατος, ὁ, ἡ, Difficilis ad restituendum s. reconciliandum. Galen. vol. 2, p. 397 : Χόνδρος δ. εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα· 399 : Παρεναλλαγὴ γινομένη δ. Marc. Anton. 11, 8 : Δυσένωτον καὶ δυσαποκατάστατον τὸ ἀποχωροῦν ποιεῖ. Nam sic Schneid. et Coraes correxerunt vulgatum δυσαποκαθίστατον.]

[Δυσαποκίνητος, ὁ, ἡ, Difficilis ad dimovendum. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 683.]

Δυσαπόκριτος, ὁ, ἡ, [Qui ægre respondet. Paul. Æg. p. 61, 17 : Ὑπνώδεις διὰ παντός εἰσι καὶ δυσέγερτοι καὶ δυσαπόκριτοι, κἂν ἐρωτηθῶσι. G. D. ||] Cui difficulter responderi potest, Cui respondere difficile est. Lucian. Hermot. [c. 33] : Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς. [Id. Vit. auct. c. 22.]

Δυσαποκρίτως, Ita ut ægre responderi queat : veluti quum dicunt, Δ. ἔχουσιν αἱ Βρούτου ἐπιστολαί, Ita se habent Bruti epistolæ ut nonnisi difficulter eis responderi queat, h. e., Difficile est eis respondere. [Locus exstat in Ep. præfixa Mithrid. p. 188, 11 : Ἀποφαίνοντος δέ σου δ. αὐτὰς ἔχειν. Hase.]

[Δυσαπόληπτος, ὁ, ἡ. Δυσαπόληπτον, Irreparabile, Gl. Quod δυσανάληπτον potius dicas.]

Δυσαπολόγητος, ὁ, ἡ. Dicitur δυσαπολόγητον, Quod difficulter defenditur, excusatur. Apud Polyb. [1, 10, 4] δ. ἁμαρτία, Peccatum quod excusari vix potest. [Philo vol. 1, p. 562, 11 : Τὸ ἄπορον οὖν καὶ δ. ἀποδρασόμεθα. G. D. || Adverb. Δυσαπολογήτως. Eustath. p. 147, 23 : Οἱ γὰρ περισπῶντες αὐτὸ δ. εἰς ἀπόδοσιν αἰτίας ἔχουσι. Seager.]

Δυσαπολύτως, Ita ut difficulter absolvi et avelli queat. Galen. : Ἐμπεπλασμένον δ. τοῖς χιτῶσι τῆς κοιλίας. [Erotian. p. 104 : Ὃς ἐν τῷ συνουσιάζειν δ. ἔχει. Paul. Æg. p. 144, 6 : Διὰ τὸ δ. ἔχεσθαι τῶν μορίων ὧν ἂν λάβηται. Hemst. Pallad. vol. 2, p. 166 ed. Dietz. G. D.]

[Δυσαπόνιπτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter ablui potest. Schol. rec. Soph. Trach. 684. Conf. Δυσαπόρρυπτος. || Metaphor. « Cyrill. Al. In Jesaiæ c. 55, p. 779 : Δυσαπόνιπτον τῶν ἐν ἡμῖν αἰτιαμάτων οὐδέν, διασμήχειν ἐθέλοντος θεοῦ. Idem Dial. 5 de Trinit. p. 579 : Δυσαπόνιπτον ἁμαρτίαν ἀπαλείφειν. » Suicer. Schol. Eurip. Phœn. 63 : Ἵνα τὸ κατ' αὐτὸν ἐλεεινὸν δρᾶμα εἰς λήθην ἔλθῃ, δυσαπόνιπτον δοκοῦν καὶ πολλῆς δεόμενον μηχανῆς εἰς τὸ λαθεῖν. G. D. Comp. Theol. arithm. p. 22, 17 : Βεβαιοτέρα καὶ διὰ τοῦτο καὶ δυσαπονιπτοτέρα ἡ τεταρταία. Hase.]

Δυσαπόπαυστος, ὁ, ἡ, Cui vix finem imponere possumus, Vix sedabilis. At in VV. LL. exp. Strenuus in bello; quæ signif., undecunque sumpta sit, non video quomodo huic vocabulo convenire possit. Quod autem ibi additur, δυσαπόπαυστος esse etiam Qui difficulter avellitur, ita enim reponendum pro evellitur, aperte falsum est, et voci δυσαπόσπαστος, non autem huic, convenit. Itidem vero Δυσαποπαύστως, quod ibi exp. Firmissime, perperam scriptum est pro δυσαποσπάστως.

Δυσαπόπλυτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter ablui potest. Vide Δυσέκνιπτος.

Δυσαπόπτωτος, ὁ, ἡ, Qui vix decidit, delabitur. Affertur autem e Theophr. [C. Pl. 1, 11, 8], et alia signif. in VV. LL., sc. Qui difficile potest absolvi; sed non dubium est quin aut alia signif., aut alia lectio quærenda sit.

[Δυσαπόρρυπτος, ὁ, ἡ, Difficilis abstersu. Δυσαπορρύπτοις ὀνείδεσι Suidæ s. v. Αἰσώπειον αἷμα restituit Kuster. pro δυσαπορρίπτοις. Duo codd. et Diogenian. 1, 46 δυσαπονίπτοις. (Sic δυσέκρυπτος et δυσέκνιπτος confusa ap. Xenocr. 58.) In Append. Vat. Proverb. 3, 99 δυσεκνίπτοις. Poterat etiam δυσαποτρίπτοις dici. G. D.]

Δυσαπόσπαστος, ὁ, ἡ, Qui ægre avellitur. [Posidon. ap. Athen. 4, p. 152, A : Κρέα ὀπτὰ ἐπ' ἀνθράκων ἢ ὀβελίσκων ... χερσὶν ἀμφοτέραις αἴροντες ... ἐὰν δὲ ᾖ τι δυσαπόσπαστον. Hemst. Philo vol. 2, p. 11, 24, de amicis et cognatis : Ὧν ἕκαστον ἀγωγόν τε καὶ δ. 14, 27 : Τὸν μὲν πεισθέντα λογίοις ἐκ δυσαποσπάστων ἀφελκυσθέντα. G. D. Apud Chariton. 5, 8, forma Callirrhoes vocatur κάλλος δυσαπόσπαστον τοῖς ὁρῶσι, quia, qui eam cœpissent intueri, ea ita tenebantur, ut discedere non possent.]

Δυσαποσπάστως, Ita ut difficulter avellatur, More eorum quæ difficulter avelluntur. [Δ. ἔχειν Æsop. Fab. 84 (238 Fur.). Plato Axioch. p. 365, B; Diodor. 20, 51; Iamblich. V. P. p. 58; Jo. Chrys. vol. 7, p. 408, D; schol. Aristoph. Pl. 1097, Theocriti 10, 11. Ἐγκρατῶς καὶ δ. δράξασθαι Eustath. p. 143, 2.]

[Δυσαποστατέω, Difficulter discedo. Nilus Ep. 3, p. 463 : Φορτικοὺς καὶ δυσαποστατοῦντας. G. Dind.]

[Δυσαπόστατος, ὁ, ἡ, Qui difficulter relinqui potest. Legitur Thalass. Centur. p. 1186, D : Δυσαπόστατον ... ἡδονήν· et Joann. Jejun. Confess. p. 85, C : Τὸ ἐλεεινὸν τοῦτο, καὶ παντοκράτητον, καὶ δ. πάθος. Sed fort. utrobique scribend. δυσαπόσπαστον. Hase.]

[Δυσαπόσχετος, ὁ, ἡ, A quo difficulter abstinetur. Sext. Emp. p. 585 : Οὐχὶ δέ γέ ἐστί τινα δυσαπόσχετα καὶ δυσεγκαρτέρητα τῷ θεῷ.]

[Δυσαποτέλεστος, ὁ, ἡ, Difficilis perfectu. Eustath. p. 1956, 18 : Τὸ τῆς Τρωϊκῆς μάχης δ.]

Δυσαπότρεπτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter averti potest

et depelli, averti et avocari potest, Refractarius : veluti si quis τῷ ἀποτρέποντι ægre πείθηται. [Xenoph. Mem. 4, 1, 4 : Δυσκαθέκτους τε καὶ δυσαποτρέπτους εἶναι. Aristæn. 1, 28, p. 125 : Ἐραστὴν δ. Tzetz. Hist. 2, 651 : Μυίας τὸ δ.]

[Δυσαπότριπτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter detergitur, vel dimovetur. Thessalus ap. Galen. vol. 10, p. 86 : Χρονίων καὶ δυσαποτρίπτων παθῶν. Philo vol. 1, p. 459, 33 : Τοῦτο γάρ ἐσθ' ὃ δυσαπότριπτον ὂν παρέπεται ψυχῇ· 615, 4 : Συμβαίνει δὲ τὸ κουφότατον (τὸ βουλεύεσθαι ἃ μὴ χρὴ) δυσαποτριπτότατον εἶναι· 654, 37 : Ἔστι δὲ καὶ ὁ φθόνος βαρὺς καὶ δ. ἐχθρός· ubi Mangeius corrigebat δυσαπότρεπτος. Plut. Mor. p. 55, E : Ὁ κόλαξ ... προσπεφυκὼς δ. ἐστι. G. D. Galen. De nat. fac. 1 (?). Boisson. Cyrill. Al. In Jesaiæ c. 65, p. 893 : Δυσαπότριπτον ἔχοντες μολυσμόν. Suicer.]

[Δυσαπότρυπτος, ὁ, ἡ, Difficilis detersu. Aspas. ad Aristot. Eth. Nic. 4, fol. 55, a. Hemst.]

Δυσάπουλος, ὁ, ἡ, Difficulter cicatricem contrahens. Philop. : Τὰ περιφερῆ τῶν ἑλκῶν δυσαπουλότερα τῶν ἐν ἄλλοις σχήμασιν ὄντων.

Δυσαπούλωτος, ὁ, ἡ, Qui ægre ad cicatricem perduci potest. [Aet. p. 14, 2. Weigel. Hippiatr. p. 86, 90. Vitiose δυσαφούλωτοι ap. Paul. Ægin. p. 189, 28. Conf. Δυσεπούλωτος. G. Dind.]

[Δυσαπόφορος, ὁ, ἡ, Difficilis ablatu, Intolerabilis. Eustath. Opusc. p. 3, 42 : Δυσαποφόρου σαπρᾶς προσφορᾶς· 95, 2 : Ὀδμὴ δ. ἀρωμάτων· 161, 59 : Βόρβορον δ. ἐγκλείει τῷ στόματι. Germanus In dominici corp. sepult. p. 1492, C : Πλήρης ἦν δυσοδμίας καὶ μυκτήρων δ. εἰσροή. G. Dindorf.]

[Δυσαρεεῖ, δυσφροντίστῳ, gl. corrupta Hesychii.]

[Δυσαρέσκησις, εως, ἡ, i. q. δυσαρέστησις. Cæl. Aur. Chron. 5, 10. Schneid.]

Δυσαρέσκομαι, Displiceo, ἀπαρέσκομαι, Hesych. Δυσαρεσκόμενοι, μὴ ἀρέσκοντες, ap. Eund. [Formæ vitiosæ pro δυσαρεστοῦμαι et δυσαρεστούμενοι. V. Lobeck. ad Phryn. p. 620.]

Δυσάρεσκος, ὁ, ἡ, contrariam τῷ ἄρεσκος habet signif., unde vitio vertitur adulatori in Eur. [Diphili] Parasito ap. Athen. [6, p. 247, D] : Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα. [Restitui δυσάρεστον ex epitome. G. Dindorf.]

Δυσαρεστέω, ήσω, est, ut Bud. Comm. tradit, Non hilariter affectus sum, Implacide me habeo, Morosum me præbeo, ut ægroti, qui in lecto acquiescere nequeunt et jactantur. Synes. : Ἐνθαδὶ δὲ οἷον μέν ἐστιν ὑπελθεῖν δένδρων σκιάν· κἂν δυσαρεστήσῃς, ἐστὶν ἀμεῖψαι δένδρον ἐκ δένδρου, Et si illic ex animi sententia non sis, licet ad aliam transire aliamque. Aristot. H. A. 6, [2] : Ἐὰν γὰρ ἐνοχληθῇ ὑπό τινος ἢ περὶ τὴν νεοττείαν, ἢ πτερὸν ἐκτιλθῇ, ἢ ἄλλο τι πονήσῃ, ἢ καὶ δυσαρεστήσῃ, κατέχει, καὶ οὐ τίκτει, μελλήσασα. [Polyb. 3, 26, 6 : Εἰ κατὰ τοῦτό τις ἐπιλαμβάνεται Ῥωμαίων ... εἰκότως ἂν δόξειε δυσαρεστεῖν, i. e. Jure improbare.] Eand. signif. habet in pass. Galen. Ther. 8 : Ἔτι δ' εἰκότως τὰ τοιαῦτα παραγγέλματα κοινά τε ὑγιαινόντων ἐστὶ, καὶ τῶν ἤδη δυσαρεστουμένων, h. e., ut Bud. ibid. interpr., Qui jam morbo conflictantur, ut Celsus loquitur; et qui jam implacidi sunt a mala valetudine adventante et ineunte. Sic enim Galenus intellexit Hippocr. : Τό, τε ἐὸν καὶ τὸ ἐσόμενον προορώμενοι, δυσαρεστεῦνται πᾶσι. Addit, ap. Polyb. quoque Περὶ πολιτειῶν in pass. usurpatum non semel reperiri. At notandum, in illo Hipp. l. construi cum dat., quum in ceteris exemplis nullus ei casus sit additus. [Dionys. De comp. verb. p. 56, 8 R. : Ἀγανακτοῦντας καὶ δυσαρεστουμένους, ὅτι τις κρούσιν ... ἐν ἀσυμμέτροις ποιήσαιτο χρόνοις. Hesych. s. v. Βαρὺ τὸ σκαφίον : Τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν δυσαρεστουμένων.] Δυσαρεστεῖν etiam, ut addit, est δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, Offenso esse animo. Polyb. 2, [41, 5] : Μετὰ ταῦτα δυσαρεστήσαντες τοῖς τοῦ προειρημένου [προειρ.] βασιλέως παισὶν ἐπὶ τῷ μὴ νομίμως αὐτῶν ἄρχειν, i. e. οὐκ εὐδοκήσαντες. [Cum dativo personæ ib. 7, 5, 6 : Δι' ἧς (ἀστοχίας) τοῖς Ῥωμαίοις οὐ μόνον δυσαρεστήσειν, ἀλλὰ καὶ προκόπτειν ἔμελλε προφανῶς. Cum accus. 5, 56, 4 : Δυσαρεστεῖ καὶ φοβεῖται τὸν Ἑρμείαν· 107, 6 : Δυσηρέστουν καὶ κατεμέμφοντο τὸν Ἀγέλλαν. Cum dativo rei 4, 22, 9 : Δυσαρεστῶν Ἀδείμαντος τοῖς γιγνομένοις. Diodor. 5, 9 : Δυσαρεστήσαντες τῇ βαρύτητι τῶν ... βασιλέων. Plut. Mor. p. 878, C : Τῇ τυραννίδι δυσαρεστήσας. Aliter Diodor. 18, 62, ubi δυσαρεστεῖ τινί τι, Displicet alicui aliquid : Μάλιστα δ' Ἀντιγόνῳ δυσηρέστει τότε τὰ περὶ τὴν Εὐμένους προαγωγήν.] Idem Polyb. voce passiva [cum dativo personæ 5, 94, 2 : Δυσαρεστούμενοι τῷ Πυρρίᾳ. Cum dativo rei] 3 : Ἐπείπερ ἐξ ἀρχῆς δυσηρεστοῦντο, καθάπερ αὐτός φησι, τοῖς ὑπ' Ἀννίβου πραττομένοις· ἀντὶ τοῦ, ἐπείπερ οὐκ ἀπεδέχοντο, ἐπειδὴ ἀπηρέσκοντο. Basil. : Ταῦτα οὖν εἰδὼς, παῦσαι δυσαρεστούμενος ταῖς θείαις οἰκονομίαις. [Δυσαρεστουμένη φιλία Plut. Mor. p. 94, C.]

[Δυσαρέστημα, τὸ, i. q. δυσαρέστησις. Galen. De opt. secta 11 (?) : Αἱμοῤῥαγία ἐγγενομένη περιέγραψε τὸ δυσαρέστημα, καὶ τὸ βάρος. Antyll. ap. Stob. Floril. 101, 15, vol. 3, p. 323 : Βαρῶν καὶ δυσαρεστημάτων οἰστικά.]

Δυσαρέστησις, εως, ἡ, Displicentia sui et tædium, ut Seneca dixit : s. Displicina, quo voc. Plautus usus est. Plato Axiocho [p. 366, D] : Κλαυθμυριζόμενον δὲ καὶ ταύτην τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνήν. Polyb. : Τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων δυσαρέστησις, ubi Interpr., Talium rerum detestatio. [Polyb. 15, 25, 6 : Παντοδαπῆς γιγνομένης δυσαρεστήσεως. Cum dativo τοῖς πραττομένοις et simil. 4, 21, 7; 24, 10, 9. Δ. ἐπὶ τούτοις 24, 7, 5; 11, 28, 11. Ἀφορμὰς διδόναι τινὶ προσκοπῆς καὶ δυσαρεστήσεως 27, 6, 10. Schweigh. Clem. Al. Pædag. 2, p. 182 : Ἡ ἐπὶ τῇ μέθῃ δ. καὶ ἀηδία. Ib. p. 209.]

[Δυσαρεστία, ἡ, i. q. δυσαρέστησις. Clem. Al. Pædag. p. 209 : Διεκτάσεις καὶ χασμαὶ δυσαρεστίαι ψυχῆς εἰσιν ἀβέβαιοι. Kall. Hierocles p. 126. Gl. : Δ., Morositas. Wakef. Hippiatr. p. 106, 19 : Ἀδημονῶν τῇ δυσαρεστίᾳ. Const. Acrop. Elog. Joann. Dam. in Actis SS. Maii t. 2, p. 750, 48 : Ἤ τινα γοῦν δυσαρεστίας ἔμφασιν ὑποδείκνυται; Hase.]

[Δυσαρεστικὸς, ή, όν, i. q. δυσάρεστος. Δ. σύμπτωμα Oribas. p. 105 ed. Matth.]

Δυσάρεστος, ὁ, ἡ, Cui placere difficulter queas, Morosus. [Æsch. Eum. 928 : Μεγάλας καὶ δυσαρέστους δαίμονας. Eur. El. 904 : Δ. καὶ φιλόψογος πόλις. Aristoph. Eccl. 180 : Χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν, οἳ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε, τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖθ' ἑκάστοτε.] Isocr. [p. 8, D] : Ὁμιλητικὸς ἔσῃ, μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος. Idem Panath. [p. 234, C] : Οὕτω μοι τὸ γῆράς ἐστι δυσάρεστον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμοιρον. Eur. Or. [232] : Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες. Δυράρεστοι τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, Ægre ferentes rem domesticam, Non contenti re familiari; ut interpr. VV. LL. ap. Lucian. [Navig. c. 46. Xenoph. Mem. 3, 13, 3 : Δυσαρεστότερος τῶν τε οἰκετῶν καὶ τῶν ἀρρωστούντων, Fastidiosior (in bibenda aqua vel calida vel frigida). Dio Chr. vol. 1, p. 666 : Δυσάρεστοι πρὸς ἅπαντα. Hemst. Alciphro 2, 2 : Οὐδὲν δυσαρεστότερον ... μειρακιευομένου πρεσβύτου. Γνῶμαι δυσάρεστοι Eur. Iph. A. 27.] Δυσάρεστον, τὸ, Morositatem et offensionem significat; ut Chrys. : Τὸ δυσάρεστον τῶν νοσούντων. Sic Plut. [V. Sol. c. 25] : Διαφυγεῖν βουλόμενος τὸ δυσάρεστον καὶ φιλαίτιον τῶν πολιτῶν. Idem [Mor. p. 148, A] pro Animo offenso posuit : Ἀλλ' ἐνίοις εἰς ἅπαντα τὸν βίον ἐμμένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον.

Δυσαρέστως, Morose : δ. ἔχειν πρός τινα, Offenso esse animo, Bud. dicens esse i. q. δυσαρεστεῖν. [Basil. t. 1, p. 845, D : Ἐχέτω δὲ οὗτος πρὸς μὲν τὰ λοιπὰ δ., πρὸς ἓν δὲ μόνον ἐπιτηδείως. Hase.]

[Δυσαρίθμητος, ὁ, ἡ, Innumerabilis. Appian. Civ. 2, 73 : Πολέμους τοσούσδε καὶ νίκας δυσαριθμήτους ἀνύσαντας. Aster. Homil. p. 46 ed. Rub.]

[Δυσάριθμος, ὁ, ἡ, Innumerabilis. Cyr. Theod. Kall.]

[Δυσαριστεὺς, έως, ὁ, Infelix princeps. Eustath. Opusc. p. 284, 43.]

[Δυσαριστοθόωκος, ὁ, Theodor. Prodr. Ep. f. 79. Boisson.]

Δυσαριστοτόκεια, ἡ, Hesychio ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα ἢ τὸν δι' ἀριστείαν δύστηνον, Quæ optimam quidem prolem edidit partu, sed infelici fato, ut Hecuba Hectorem, et Thetis Achillem. Dicit enim hæc ap. Hom. Il. Σ, [54] : Ὤ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὤ μοι δυσαριστοτόκεια, conquerens sese fortissimum et præstantissimum peperisse heroem, sed infelici fato.

[Δυσάρκτιος, ὁ, ἡ, Vehementer ex septentrione

spirans. Theodos. Acroas. 4, 67 : Βορρᾶ πνέοντος εἰσβολαῖς δυσαρκτίοις. Sic Jacobs. Codex δυσπρακτίοις.]

Δύσαρκτος, ὁ, ἡ, Imperii habenas difficulter admittens, Qui regi sese imperio vix sinit, Contumax. [Æsch. Choeph. 1024 : Φρένες δύσαρκτοι.] Plut. Lucullo [c. 2] : Οὐδὲν γὰρ δυσαρκτότερον ἀνθρώπου εὖ πράσσειν δοκοῦντος, Nihil contumacius homine rebus secundis elato. Bud. Sic Idem δύσαρκτος δῆμος interpr. Cui difficulter imperatur : subjungens hunc ejusd. Plut. l. [Mor. p. 779, D] : Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον καὶ τραχὺ καὶ δύσαρκτον ὡς ἀνὴρ ἔφυ εὐπραγίας δοκούσης ἐπιλαμβανόμενος. [Appian. Civ. 2, 149 : Δυσαρκτότατον ἔθνος καὶ φιλελεύθερον.]

[Δυσαρμοστία, ἡ, Dissonantia, Discordia.] Δ. ἠθῶν ap. Plut. [V. Æmil. Pauli c. 5], de viro et uxore discordibus, Bud.

[Δυσάρμοστος, ὁ, ἡ, Male coiens. De turri fatiscente et hiante Appian. Mithr. c. 34 : Τὸν πύργον κατέσεισε καὶ δ. ἐποίησεν. || Dissonus, Discors. Plut. V. Eumen. c. 13 : Πρὸς μὲν ἀλλήλους βαρεῖς ἦσαν καὶ δυσάρμοστοι.]

[Δυσάρπαγος lectio vitiosa librorum quorundam Lycophr. 513 pro δισάρπαγος.]

[Δυσαρρώστως. Homil. Clem. 5, 1, p. 662 : Δ. ἐσχηκέναι τὸ σωμάτιον, Vaide ægrotasse. Kall.]

Δυσαρχία, ἡ, Difficultas imperandi, Quando imperatori milites vix obediunt. Appian. B. C. 5, [c. 17 : Τῆς τότε δυσαρχίας· et infra] : Οὕτω μὲν ἐς στάσεις τότε πάντα καὶ ἐς δυσαρχίαν τοῖς στασιάρχαις τὰ στρατόπεδα ἐτέτραπτο, de militum licentia post bellum Pharsalicum, Bud.

[Δυσάσχετος lectio vitiosa. V. Δυσανάσχετος.]

[Δυσαυγής, ὁ, ἡ, Non splendens, Obscurans. Poeta de vir. herb. 65 : Παύσεις ὀφθαλμοῖο δυσαυγέας ἀμβλυντῆρας.]

[Δυσαύλης, ου, ὁ, Dysaules, de quo Harpocr. : Δείναρχος ἐν τῇ περὶ τῆς ἱερείας διαδικασίᾳ, εἰ γνήσιος. Ἀσκληπιάδης δ' ἐν δ' Τραγῳδουμένων τὸν Δυσαύλην αὐτόχθονα εἶναι, συνοικήσαντα δὲ Βαυβοῖ σχεῖν παῖδας Πρωτονόην τε καὶ Νίσαν. Παλαίφατος δ' ἐν θ' Τρωϊκῶν σὺν τῇ γυναικί φησιν αὐτὸν ὑποδέξασθαι τὴν Δήμητραν. Alias de eo narrationes v. ap. Pausan. 1, 14, 2, 11 et 14 Clem. Al. p. 17. Hymno Orph. 40 ejus nomen restituit Hermann. : Ἁγνὸν παῖδα Δυσαύλου ὁδηγητῆρα λαβοῦσα (Ceres), ubi vulgo δύσαγνος παῖδ' ἁγνὸν ὁδηγ.]

[Δυσαύλητος, δυσεγκλήμων, Hesych. Excidisse videtur caput glossæ, δυσαύλητος autem ex δυσαύλιστος corruptum esse, quod statim sequitur : Δύσαυλος, δυσαύλιστος. Quæ autem illa gl. fuerit, tanto minus conjicere licet, quum ne δυσεγκλήμων quidem sanum videatur. G. Dind.]

[Δυσαυλία, ἡ, Mala habitatio. De excubiis Æsch. Ag. 555 : Μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας. Angl. Philo vol. 1, p. 195, 18 : Χαμευνίαις καὶ δυσαυλίαις χρώμενον. Hase.]

[Δύσαυλις, ιδος, ἡ, Mala habitatio. Steph. Byz. : Αὐλή, ἡ ἔπαυλις ... Λέγεται καὶ αὖλις καὶ σύνθετον δύσαυλις. Hemst.]

[Δυσαύλιστος, ὁ, ἡ, Malus ad habitandum. Hesych. : Δύσαυλος, δ. Conf. Δυσαύλητος.]

[Δύσαυλος, ὁ, ἡ, Malus s. incommodus ad habitandum, vel commorandum. Hesych. : Δ., δυσαύλιστος. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρα. Idem Antig. 356 : Δυσαύλων πάγων ὑπαίθρεια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη· ubi schol. : Εἰς οὓς δυσκόλως αὐλίζεταί τις.]

Δύσαυλος, ὁ, ἡ, Infelix ob tibias. Sic δύσαυλος ἔρις in Epigr. [Antipatri Thessal. in Anth. Pal. 9, 266, de Marsya] exponunt VV. LL.

Δυσαυξής, ὁ, ἡ, Qui difficulter augessit et increscit, i. q. δυσαύξητος. Theophr. C. Pl. 1, [8, 4] : Δάφνη καὶ πεύκη καὶ ἐλαία δυσαυξῆ. Ibid. de plantarum imbecillitate, Καὶ γὰρ τοιαῦτα δυσαυξῆ καὶ δύστροφα. [Id. ib. 4, 12, 10 : Ἀβλαστὲς καὶ ἄγονον ἢ καὶ δυσαυξές· et H. Pl. 3, 6, 1 : Καίτοι περὶ ταύτης ἀμφισβητοῦσί τινες ὡς δυσαυξοῦς. Joseph. Ant. Jud. 3, 1, 3 : Δυσαυξεῖς τε ἦσαν (palmæ) καὶ χαμαίζηλοι. Hase.]

Δυσαύξητος, ὁ, ἡ, Qui difficulter augescit et increscit. Theophr. C. Pl. 1, 8, [2] : Τὰ μὲν γὰρ πυκνὰ καὶ ξηρὰ, δυσαύξητα· quorum paulo post dicit βραδεῖαν εἶναι τὴν ἐπίδοσιν.

A Δυσαυχής, ὁ, ἡ, Difficilis gloriator, Molestus sese jactando. Apoll. Rh. 3, [976] : Οὔτοι ἐγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν Ἀνέρες, ubi schol. καυχώμενοι ἀλαζονικῶς ἐν ἑτέρων διαβολαῖς.

Δυσαφαίρετος, ὁ, ἡ, Ablatu difficilis, Qui ægre adimi potest. [Aristot. H. A. 5, 31 : Φθεῖρες δ. ἀπὸ τοῦ χρωτός· Eth. Nic. 1, 3 : Τἀγαθὸν δ.]

[Δυσαφής, ὁ, ἡ, Gravis tactu. Gregor. Nyss. t. 1, p. 227, B : Ἡ δὲ τῶν τριχῶν συμπλοκὴ τραχύ τε καὶ δυσαφὲς ἀπεργαζομένη ἐξύφασμα. Hase.]

[Δυσαχής, ὁ, ἡ, Gravem dolorem afferens. Æsch. Eum. 145 : Ἐπάθομεν πάθος δυσαχές, ubi libri multi δυσαχθές. Comparandum βαρυαχής.]

[Δυσαχθέω, Graviter fero. Nicet. Chon. Histor. p. 95, D : Μὴ δυσαχθοῦντας ὁρῶν πρὸς τὰ τοῦ βασιλέως θελήματα.]

Δυσαχθής, ὁ, ἡ, Onerosus, Molestus, Gravis, et ita quidem, ut non nisi ægre et difficulter sufferri queat. Hesychio et Suidæ βαρὺς, ἀβάστακτος, πάνυ ἀηδιζόμενος. [Tryphiodor. 42 : Ἀμβολίῃ δ' ἤσχαλλε δυσαχθέϊ.
B Maxim. Περὶ καταρχ. 308 : Δυσαχθέα νοῦσον. Eustath. Opusc. p. 350, 30 : Ὅσα μὲν ... περὶ τῆς ἀγάπης σου ἐμανθάνομεν, δυσαχθῆ μὲν, ἄλλως δὲ οὐ πάνυ τι φορτικὰ ἡμῖν κατεφαίνοντο. Epigr. in Cocchii Chirurg. p. 36 : Παθῶν δυσαχθῶν. G. Dind.]

[Δυσβασάνιστος, ὁ, ἡ, Exploratu difficilis. Orac. Sibyll. 7, p. 359 : Αἰεὶ δυσβασάνιστα θεοῦ νόμον εἰδήσουσιν.]

[Δυσβασιλεύς, έως, ὁ, Improbus imperator. Scriptor versuum εἰς τὸν ἀποβασιλέα Μιχαὴλ τὸν καλφάτην in Bekkeri Anecd. p. 1089 : Ῥίψας ἐκ βασιλείων δυσβασιλεὺς βασίλισσαν. G. Dindorf.]

Δυσβάστακτος, ὁ, ἡ, Portatu difficilis, ut Matth. 23, [4] : Φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα. [Hesych. : Δυσβάστακτον, βαρὺ (quod sequitur Δύσπορον, χαλεπὸν ex superiore gl. Δύσβατον repetitum recte delet Kuster.), δυσφερὲς, δύσακτον (corrig. δυσάνεκτον), ἀφόρητον. Jo. Chrys. vol. 2, p. 312, D : Οὐδὲν οὕτω βαρὺ καὶ δυσβάστακτον, ὡς ἁμαρτία καὶ παρακοή. Cyrill. Hierol. p. 205, C : Ἠλευθέρωσεν ἡμᾶς τῶν δυσβαστάκτων τοῦ
C νόμου φορτίων. G. D. Philo vol. 2, p. 449, 42 : Ἀντισθένης δυσβάστακτον εἶπεν εἶναι τὸν ἀστεῖον. Hemst.]

Δυσβαστάκτως, quo Hesych. exp. ἀβαστάκτως, Cum difficili portatione, Ita ut vix portari possis. [Schol. rec. Soph. Aj. 51 : Δυσφόρως, ἤγουν δ. Wakef.]

Δυσβατοποιοῦμαι, ήσομαι, Difficilem aditum, aut transitum, aut receptum facio. Xen. [Hipparch. 8, 9] : Μεμνῆσθαι δὲ κἀκεῖνο χρὴ, μήποτε ἐπὶ τοὺς κρείττους ἐλαύνειν ὄπισθεν ἵπποις δυσβατοποιούμενον, Equis receptum difficilem facientem. Bud. Comm. [Recte corrigi videtur δύσβατον ποιούμενον.]

Δύσβατος, ὁ, ἡ, Qui difficulter adiri aut scandi potest, Impervius. [Xenoph. Cyrop. 2, 4, 27 : Μή τι καὶ νῦν οὕτω τὰ δύσβατα πορεύου. Aristot. H. A. 6, 28 : Δυσβατωτάτους τόπους. Δύσβατοι τόποι καὶ ἐρυμνοὶ Polyb. 1, 30, 8. Τόποι δύσβατον ἔχοντες τὴν ἀναχώρησιν 2, 68, 10. Diodor. 19, 74 : Τὰ δυσβατώτατα τῶν ὀρῶν. Δυσβατώτατον ὄρος ex monum. Adulit. ap. Fabric. B. Gr. vol. 2, p. 607 citat Wakef. Hesych. : Δύσβατον, δυσχερὲς, ἄβατον, δύσπορον, χαλεπόν.] Herodian. 4, [15,
D 14] : Μεγάλου ὄντος τοῦ χώματος ἐν μέσῳ καὶ δυσβάτου ὑπὸ τῶν σωμάτων σεσωρευμένων, Vix pervio aggere. Idem 2, [11, 9] : Ἐρήμῳ τε γῇ καὶ δυσβάτῳ φράξας τὴν ἀρχὴν ὠχυρώσατο. Et Δύσβατον, τὸ, neutr. substantive usurpatum, Adeundi aut Transeundi difficultas; ut ap. Eund. 3, [1, 8] : Πρόβλημα ὀχυρὸν νομίζων τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ ὁδῶν τὸ δύσβατον τοῦ ὄρους. [Themist. Or. 21, p. 254, D : Ἔστι δέ που καὶ ἐν τῷ κυνηγεσίῳ τῆς ἀληθείας πολλὰ δύσβατα καὶ ἐπίσκια καὶ τῷ καθ' αὑτὸν μετιόντι δυσδιερεύνητα.]

[Δυσβάϋκτος, ὁ, ἡ, Lamentabilis. Æsch. Pers. 574 : Τεῖνε δὲ δυσβάϋκτον βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν. Ib. 1069, 1073 : Περσὶς αἶα δυσβάϋκτος, quod glossator exp. δυσθρήνητος, in libris plerisque in δύσβακτος corruptum, in quibusdam in δύσβατος, quod schol. legit. ἃ]

Δυσβῆρες, Suidæ οἱ δύσβατοι τόποι. Ap. Hesych. vero Δυσβηρὲς, δύσβατον, δυσχερές. Ap. Etym. [M. p. 291, 43] et in Lex. meo vet. rectius, Δυσβήρης, ὁ δύσβατος, per sync. pro δυσβατήρης. [Apud Zonar. p. 574 Δυσβηρὴς oxytonum et δυσβατὴρ vitiose pro δυσβατήρης.]

|| Δυσῆρες, Suidæ, [Cyrillo, Zonar. p. 583] δυσχερές, Difficile.

[Δύσβιος, ὁ, ἡ, Non vitalis, Miser. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 323, 20 : Ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῇ λέξει (ἄβιος).]

[Δυσβίοτος, ὁ, ἡ, Non vitalis, Vitam miseram faciens. Δ. πενίη Leonid. Tar. in Anth. Pal. 7, 648.]

Δυσβλαστέω, ήσω, Difficulter germino.

Δυσβλαστής, ὁ, ἡ, Difficulter germinans.

[Δυσβλεπτέω, Ægre video. Hesych. : Κικυμώττειν, δυσβλεπτεῖν. Codex δυσβλέπειν, quod emendavit HSt.]

Δυσβοήθητος, ὁ, ἡ, Cui vix succurri potest, Cui ægre auxilium ferri potest, Vix medicabilis. [Diodor. 3, 47 : Τῆς συγκρίσεως τῶν ὄγκων εἰς ἀραίωμα συναγομένης ἔκλυσις ἐπακολουθεῖ δ. 11, 15 : Δυσβοηθήτοις κακοῖς περιπεσεῖσθαι. Dioscor. Parab. 2, 159 : Ἔστι δὲ τοῦτο δυσβοηθητότερον τοῦ αἵματος. Paul. Æg. p. 168, 36.]

Δυσβόηθος, ὁ, ἡ, Cui succurri difficulter potest, Vix medicabilis. [Vitiose pro δυσβοήθητος.]

Δυσβόλαιον [?] pro Iniquus contractus et obligatio, nescio undenam afferant VV. LL.

Δύσβολος, ὁ, ἡ, Cui jactus male cedit : ut cui alea infelici jactu cecidit, velut ei, cui ap. Martial. damnosi exiliere canes. Pollux enim 9, [94] tradit ἐν τοῖς κύβοις dici τὸ δυσκυβεῖν et εὐκυβεῖν : item τὸ δύσβολον et τὸ εὔβολον εἶναι. [Idem 7, 204 : Βόλων... τῶν μὲν φαύλων καὶ δυσβόλων.]

[Δυσβούλευτος, ὁ, ἡ, Male consultus. Etym. M. p. 3, 51 : Ἀβούλητον, ἀκούσιον ἢ οὐ βουλόμενον, ἢ δυσβούλευτον.]

Δυσβουλία, ἡ, Malum consilium, Infelicitas consilii. [Hesych. : Δ., κακοβουλία, ἀφροσύνη. Æschyl. Ag. 1509 : Πᾶσαν ξυνάψας μηχανὴν δυσβουλίας· et plur. Sept. 802 : Παλαιὰς Λαΐου δυσβουλίας. Soph. Antig. 1269 : Ἐμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις. Ib. 95 : Τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν.] Aristoph. [Nub. 587] : Φασὶ γὰρ δυσβουλίαν τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι.

Δύσβουλος, ὁ, ἡ, Cujus malum vel infelix est consilium.

[Δυσβράκανος, ὁ, ἡ.] Δυσβράκανον Cratinus usurpavit pro δυσκατανόητον s. δυσνόητον, δυσχερές, teste Hesychio et Suida, quoniam videlicet, inquiunt, βράκανα sunt ἄγρια λάχανα δύσπλυτα.

[Δύσβρωτος, ὁ, ἡ, Difficilis voratu. Plut. Mor. p. 568, E : Ἄχαρις γίνεται τροφὴ πᾶσα καὶ δύσβρωτος. Suid. s. v. Κύων παρ' ἐντέροις : Δύσβρωτα γὰρ τῷ κυνὶ καὶ δυσκατάποτα.]

[Δύσβωλος, ὁ, ἡ, Sterilis, Asper. Χθὼν δ. in epigr. Homerico ap. Herodot. V. Hom. c. 18, p. 753, et Crinagor. in Anth. Pal. 7, 401.]

[Δυσγαγγάλιστος. V. Δυσγάργαλις.]

[Δυσγαμέω, Infelix sum nuptiis. Hephæst. Apotelesm. p. 5, 13 : Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ δυσγαμήσουσιν. Hase.]

[Δυσγᾰμία, ἡ, Infelices nuptiæ, Infelix connubium. Manetho 1, 19 : Δυσγαμίην παρέχουσι καὶ ἀστασίην ἐπὶ λέκτροις· 46 : Δυσγαμίην καὶ δυστοκίην ῥέζουσι γυναιξίν· 2, 180, 274, 360, 427; 5, 67.]

[Δύσγᾰμος, ὁ, ἡ, Infelix nuptiis. Γάμους δυσγάμους Eurip. Phœn. 1054. Δύσγαμον αἰσχύναν Hel. 693. Δύσγαμον αἶσχος Troad. 1114. Αἴσχεα... δύσγαμα Manetho 2, 270. Δυσγάμων ῥυσταγμάτων Lycophro 1089.]

Δυσγάργᾰλος, s. Δυσγάργαλις, et Δυσγαργάλιστος, Qui sese titillari et contrectari manibus ægre sinit, ut equus, qui nonnisi difficulter sinit se fricari manibus vel destringi strigili, Qui gravate fert strigilem s. contactum manuum. Hesychio δυσπράϋντος, δυσπρόσιτος : qui primi meminit et postremi [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 37, 1 : Δυσγάργαλος ἵππος· ἐπὶ τῶν ψήχεσθαι δυσανασχετούντων τίθεται. Ἵππον δυσγάργαλον e Liban. Epist. 236, p. 113, citat Boisson. Adde Hippiatr. p. 3. Sed ap. Hesych. Δυσγάργαλος vitium editionis Aldinæ est. Codex δυσγάργαλις] : secundo autem utitur [Aristophanes fr. 136 : Ὡς δ' ὀρθοπλὴξ· πέφυκε γὰρ δυσγάργαλις·] Xen. Eq. [3, 10] : Εἴ τινα χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος, καταμανθάνειν, εἴτε πρὸς ἵππους, εἴτε πρὸς ἀνθρώπους, καὶ εἰ δυσγάργαλίς γε εἴη. [Ælian. N. A. 16, 9 : Ἵππους δυσλόφους καὶ γαργαλεῖς. Recte Toup. Emend. vol. 1, p. 146 δυσγαργαλεῖς, nisi quod δυσγαργάλεις scribere debebat.] A Polluce quoque [1, 197] δυσγαργάλιστος ἵππος numeratur inter vitiosos equos. [Δυσγαγγάλιστος forma novitia (conf. Γαργαλίζω) Geopon. 16, 2, p. 1110. Sed recte Needham. δυσγαργάλιστον ex codice Bar., in quo est δυσγαργάριστον. G. D.]

Δυσγένεια, ἡ, Ignobilitas. [Hesych. : Δ., ἀγένεια. Soph. OEd. T. 1079 : Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται. Eur. Iph. A. 446 : Ἡ δυσγένεια δ' ὡς ἔχει τι χρήσιμον. Plato Rep. 10, p. 618, D : Εὐγένειαι καὶ δυσγένειαι.] Εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖν τινὶ vel τινά, Ob ignobilitatem irridere vel mordere, Bud. e Plut. [Mor. p. 187, B, ubi λοιδορούμενον.] Idem [ib. p. 35, E] : Ἡ δυστυχίας τινὸς ἢ δυσγενείας ὀνειδίζοντος. || Animus degener, Ignavia. Philo De mundo : Ἀπελέγξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν δυνάμενον, Convincere et demonstrare potest degeneris animi ignaviam. Plut. [Mor. p. 1, B] : Ἀνεξάλειπτα παρακολουθεῖ τὰ τῆς δυσγενείας ὀνείδη παρὰ πάντα τὸν βίον.

Δυσγενής, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ κακοῦ γένους, Qui claro genere ortus non est, [Ignobilis], μηδὲν ὢν ταῖς γοναῖσι, ut Soph. [Aj. 1094] loquitur. [Eur. Ion. 1477 : Πέφυκα δυσγενής· et ap. Aristoph. Ran. 1219 : Ἢ δυσγενὴς ὢν πλουσίαν ἀροῖ πλάκα. Aristot. Eth. Nic. 1, 9, Polit. 1, 6.] || Degener, Minime generosus. [Eur. El. 363 : Οὔτοι τό γ' ἦθος δυσγενὲς παρέξομαι· Hel. 1275 : Δυσγενὲς μηδὲν δίδου.]

[Δυσγέρων, οντος, ὁ, Miser senex. Theodos. Acroas. 4, 120. G. Dindorf.]

[Δυσγεφύρωτος, ὁ, ἡ, Qui ponte difficulter jungitur. Strabo 4, p. 193. ῡ]

[Δυσγεώργητος, ὁ, ἡ, Difficilis cultu. Strabo 17, p. 840. Δυσγεωργητότερος Origenes vol. 1, p. 600, C.]

[Δύσγλωσσος, s. Δύσγλωττος, ὁ, ἡ, Lingua præpeditus. Oraculum de Michaele ap. Zonar. Annal. 3 : Ὅταν κατάρξῃ τῆς Βαβυλῶνος δράκων δύσγλωττος. Struv.]

[Δύσγνοια, ἡ, Ignorantia. Eur. Her. f. 1107 : Δύσγνοιαν ὅστις τὴν ἐμὴν ἰάσεται.]

[Δυσγνώμων. V. Δυσέκτων.]

Δυσγνώριστος, ὁ, ἡ, Agnitu difficilis, Qui facile agnosci non potest, Qui non facile notificari potest s. innotescere. [Δυσγνώριστα Pollux 5, 150. || Adverb. Δυσγνωρίστως ib. 160.]

[Δυσγνωσία, ἡ, Difficultas cognoscendi. Eurip. El. 767 : Ἐκ τοι δείματος δυσγνωσίαν εἶχον προσώπου.]

Δύσγνωστος, ὁ, ἡ, Cognitu difficilis. [Pollux 5, 150. Plato Alcib. 2 p. 147, C : Ὑπερφυῶς... τὸ χρῆμα ὡς δύσγνωστον φαίνεται. Polyb. 3, 78, 4 : Οὐ μόνον τοῖς αἰφνιδίως ἰδοῦσι δ. ἦν (Hannibal), ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν συνηθείᾳ γεγονόσι. Ib. 32, 1 : Τοὺς ὑπολαμβάνοντας δύσκτητον εἶναι καὶ δύσγνωστον τὴν ἡμετέραν πραγματείαν. Schol. Eur. Phœn. 45 : Δύσγνωστα μαντευομένην. || Adverb. Δυσγνώστως, Nilus Ep. 3, p. 327. G. Dindorf.]

Δυσγοήτευτος, Qui non facile fascinari potest. Et ap. Plat. [Rep. 3, p. 413, E], Qui non facile vel illecebris vel stupore obligatur, Bud.

[Δύσγονος, ὁ, ἡ, Infelix natus. Tzetz. Antehom. 46 : Ἐπεὶ Ἑκάβη τέκε Τρώεσι δύσγονον υἷα.]

[Δυσγράμματος, ὁ, ἡ, Difficilis scriptu. Aristid. vol. 2, p. 360 : Αἰγύπτιον δὲ (τοὔνομα) καὶ δυσγράμματον μᾶλλον. || Illiteratus. Philostr. V. S. 2, 1, p. 558 : Δυσγράμματον καὶ παχὺν τὴν μνήμην. Qui ἀγράμματος dici solet.]

[Δυσγρίπιστος, ὁ, ἡ : nam sic scribendum.] Δυσγρήπιστος, E quo non facile lucrum percipi potest. Vide Epist. 14, 15 Basilii et Libanii [p. 724 et 725 ed. Wolf., ubi δυσγρίπιστος ex pluribus codd. est restitutum. Conf. Γριπίζω. Nicet. Chon. Hist. p. 39, B : Κίμβιξ δὲ ὢν εἰς ἄκρον καὶ γνίφων καὶ δ. G. Dindorf.]

[Δύσγω (?), ἀποδύω, Hesych.]

[Δυσδαιμονέω, Infelix sum. Longin. De sublim. 7, 9 : Δυσδαιμονοῦσιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν.]

Δυσδαιμονία, ἡ, Infelicitas, δυσπραξία, Andocid. [p. 20, 27 : Δυσδαιμονίας τῆς ἐμαυτοῦ εἰς τοσοῦτον ἦλθον. Eur. Iph. T. 1120 : Μεταβάλλει δυσδαιμονία.]

[Δυσδαιμόνως, Infeliciter. Eustath. p. 1084, 5.]

Δυσδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Infortunatus. [Æsch. Sept. 827 : Τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας ... πολεμάρχας· Pers. 953 : Νυχίαν πλάκα κερσάμενος δυσδαίμονά τ' ἀκτάν. Soph. Ant. 274 : Ἐμὲ τὸν δυσδαίμονα· OEd. T. 1302 : Δυσδαίμονι μοίρᾳ. Frequentius ap. Euripidem. Ex Euripide Aristoph. Eq. 1249 : Τόνδε τὸν δυσδαί-

μονα. Andocid. p. 20, 42 : Ἐμοῦ δυσδαιμονέστερος.] Δ. τύχη, Plato [Leg. 10, p. 905, C], q. d. Infortunatus casus. [Δυσδαίμονα πότμον Empedocles ap. Plutarch. Mor. p. 1113, B. Δυσδαίμοσι νερτέροις Timæus Locr. p. 104, D.]

[Δυσδάκρῡτος, ὁ, ἡ, Misere defletus. Æsch. Ag. 442, de cinere Orestis : Πυρωθὲν ... ψῆγμα δυσδάκρυτον. In epigr. Apollonidæ Anth. Pal. 7, 180 : Ἡνίκα σοι δακρυτὰ κατὰ χθονὸς ἠρία τεῦχον, Suidas (s. v. Ἠρία) legit ἡνίκα δυσδάκρυτα. || Signif. activa, Misere lacrimans, Meleager ib. 12, 80 : Ψυχὴ δυσδάκρυτε.]

[Δύσδαμαρ, ὁ, Infelix conjugii. Æsch. Ag. 1319 : Ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ, ἀνήρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ.]

[Δυσδάμαστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter domatur, durus. Schol. Hesiodi Theog. 122 : Δυσμάλακτος καὶ δ. (ὁ λίθος). Schol. Hom. Il. B, 852.]

[Δύσδεικτος, ὁ, ἡ, Difficilis monstratu. Clem. Al. Strom. 5, p. 695 : Ἡ πρώτη ἀρχὴ δ.]

[Δυσδέρκετος, ὁ, ἡ, Cæcutiens. Oppian. Cyneg. 2, 607.]

[Δυσδερκὴς, ὁ, ἡ, Cæcutiens. Oppian. Cyneg. 3, 263 : Δυσδερκέα τ' αὖθις ὕαιναν.]

[Δύσδηλις, ιδος, ἡ.] Δυσδήλιδες, Hesychio κακοῦντες, quia sc. δηλήσασθαι est τὸ κακῶσαι : significat potius Valde s. Graviter noxii.

[Δυσδηνίας, ὁ, Mala consilia agitans. Hesych. : Δ., δύσνους, κακὰ βουλευομένους.]

[Δύσδηρις, ὁ, ἡ, Quocum difficilis pugna est. Nicand. Ther. 738 : Ἄλλο γε μὴν (εἶδος φαλαγγίου) δύσδηρι.]

[Δυσδιάβατος, ὁ, ἡ, Difficilis transitu. Polyb. 1, 39, 13 : Τῶν ὀρεινῶν καὶ δυσδιαβάτων τόπων. Diodor. 17, 93 : Τὸ ῥεῦμα σφοδρὸν καὶ δυσδιάβατον. Dio Cass. 55, 20 extr. : Ποταμοὺς δυσδιαβάτους. Æneas Tact. c. 8; schol. Hom. Il. K, 198.]

[Δυσδιάγνωστος, ὁ, ἡ, Difficilis ad pernoscendum, s. dignoscendum. Dionys. A. R. 1, 71 : Ὥστε ἄσημον γενέσθαι καὶ δυσδιάγνωστον (τὸ ὅπλον). Galen. vol. 8, p. 595; Hero ap. Harles. ad Fabricii B. Gr. vol. 4, p. 237; schol. Æsch. Suppl. 126.]

[Δυσδιάγωγος, ὁ, ἡ, Difficulter tractandus, regendus, coercendus. Strabo 16, p. 757 : Καὶ δυσδιάγωγον μὲν ποιεῖ τὴν πόλιν ἡ πολυπληθία τῶν βαφέων. G. D. Compar. Ptol. Tetrab. p. 168, 9 : Αὐστηρότερον, καὶ ὠμότερον, καὶ δυσδιαγωγότερον. Hase.]

Δυσδιάθετος, ὁ, ἡ, Dispositu s. compositu difficilis. [Pollux 5, 105.] Plut. Cæs. [c. 11 : Ὡς ἦν δυσδιάθετον αὐτῷ τὸ περὶ τοὺς δανειστὰς, ἐπὶ Κράσσον κατέφυγε, Quum res suas cum creditoribus componere ægre posset. [Id. Mor. p. 1047, E : Ὁ Χρύσιππος ἔτι μᾶλλον τὸ πρᾶγμα δυσδιάθετον πεποίηκε. Dio Cass. 73, 15 : Πᾶν τὸ δυσδιάθετον ὡς καὶ ῥᾷστον ἐξεργάσασθαι. Hierocles p. 106. Georg. Pachym. Andron. p. 28, B : Δ. φροντίδα. || Difficilis locatu. Menander ap. Stob. Floril. 75, 6 : Χαλεπόν γε θυγάτηρ κτῆμα καὶ δυσδιάθετον.]

Δυσδιαίρετος, ὁ, ἡ, Difficile divisibilis, Cujus divisio difficilis est. [Pollux 2, 70. Theophr. H. Pl. 7, 11, 3 : Καυλοὶ δ. Xenocr. § 55 : Τράχηλοι ... σκληροὶ, δύσπεπτοι, δυσδιαίρετοι. G. Dindorf.]

Δυσδιαίτητος, ὁ, ἡ, Arbitratu difficilis. [Porphyr. De abstin. 2, § 1. Plutarch. V. Coriol. c. 35 : Χαλεπὴ καὶ δ. σκέψις. Hemst. Id. Comp. Cim. c. Lucullo c. 3 : Δ. κρίσιν.]

[Δυσδιακόμιστος, ὁ, ἡ.] Δυσδιακόμιστον, Transportatu difficile : Hesychio δυσβάστακτον, Ægre portabile.

[Δυσδιακόντιστος, ὁ, ἡ, Vix transfigendus. Ælian. N. A. 17, 44 : Φορίνη δ. Hemst.]

Δυσδιάκρῐτος, ὁ, ἡ, Qui dijudicari et discerni difficulter potest. Athen. [15, p. 655] : Παραπλήσιαι δ' εἰσὶν αἱ θήλειαι τοῖς ἄῤῥεσιν· διὸ καὶ δυσδιάκριτόν ἐστι τὸ τῶν μελεαγρίδων γένος. [Aristid. Quintil. 1, p. 57, 8; Strabo 13, p. 628; schol. Nicandri Al. 374; Etym. M. p. 283, 41; Ulpian. ad Demosth. De f. leg. p. 349, F. Hemst. Schol. Soph. OEd. T. 108. Boiss. Marcus Erem. p. 251.]

Δυσδιάλλακτος, ὁ, ἡ, Non facile reconciliabilis, Difficilis reconciliatu, Non facile placabilis. [Suid. : Δυσδιάλλακτον, δυσθρήνητον. Quæ interpr. ad δυσαίακτον

A pertinet. || Adverb. Δυσδιαλλάκτως ἔχειν ex Ammonio s. v. Ἐχθρὸς p. 64 citat Hemst.]

Δυσδιάλυτος, ὁ, ἡ, Ægre dissolubilis, Qui difficulter potest dissolvi. Galen. [vol. 8, p. 782] : Δυσδιαλύτοις καὶ δυσμασσήτοις. [Plut. Mor. p. 983, D. Δ. τάξις Polyb. 1, 26, 16.] || Ægre reconciliabilis, Difficulter iram deponens. Aristot. Ethic. 4, [11] : Οἱ δὲ πικροὶ, δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται. [Philotimus ap. Athen. 2, p. 53, F : Δυσκατέργαστά ἐστιν ὠμὰ πάντα καὶ δυσδιάλυτα.]

[Δυσδιανόητος, ὁ, ἡ, Difficilis intellectu. Schol. Eur. Phœn. 30.]

[Δυσδιάνοικτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter aperitur. Δ. ὀφθαλμοὶ Apsyrtus in Hippiatr. p. 1. G. Dind.]

[Δυσδιάπλαστος, ὁ, ἡ, Qui ægre fingitur s. formatur : τὸ δυσδιάπλαστον, Deformitas arte vix superabilis, emendabilis. Jo. Chrysost. vol. 6, p. 284, 16 : Τό τε τοῦ προσώπου δ. τὰ τῶν ἱματίων ἄνθη κάκιον ἀποφαίνει. Seager.]

Δυσδιάπνευστος, ὁ, ἡ, Qui ægre difflatur, per spiB ritales meatus ægre transmittur, per poros difficulter exhalatur. [Theophr. C. Pl. 1, 2, 4.] Diosc. 5, 9, de iis vinis quæ ἀπαράχυτα nominantur : Κεφαλῆς εἰσὶ πληρωτικοὶ, μέθης γεννητικοὶ, δυσδιάπνευστοι, ubi Ruell. Ægrius in halitum expirant. Alii, Difficile a corpore excutiuntur et evaporantur. Sic δυσδιαφόρητος οἶνος. [Oribas. p. 68 Matth. : Ξηροί τε καὶ δ. τυγχάνοντες. Theophil. in Hippocr. vol. 2, p. 493 ed. Dietz. : Τὸ κρύος δὲ καὶ ἡ ψύξις τῷ δυσδιάπνευστα ἐργάζεσθαι πάντα τὰ νευρώδη σώματα, πλήρωσιν ἐμποιεῖ. G. Dind.]

[Δυσδιαπόρευτος, ὁ, ἡ, Impervius. Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 82. Bast. Evagr. Hist. eccl. 2, 13 : Ἐς ὄρη τε καὶ βουνοὺς ... δυσβάτους τε καὶ δυσδιαπορεύτους. Hase.]

[Δυσδιάσπαστος, ὁ, ἡ, Ægre divellendus. Philo in Mathem. vet. p. 82 : Δυσδιάσπαστον δὲ (τὸν χάρακα γενέσθαι) διὰ τὸ καὶ ἑλκόμενον τάσιν ἔχειν. G. D. Δ. τάξις Polyb. 15, 15, 7.]

[Δυσδιάτηκτος, ὁ, ἡ, Difficilis liquefactu. Theophr. C. Pl. 2, 15, 2 : Ἡ γῆ δ. βρεχομένη. Sic cod. Urbin. C Vulgo δυσδιάδηκτος.]

[Δυσδιάτμητος, Qui ægre discinditur. Jo. Chrysost. vol. 3, p. 76, 40 : Πάλιν αὐτὸν (τὸν σίελον) προστρίβονται παχύνοντα καὶ δυσδιάτμητον. Seager.]

[Δυσδιατύπωτος, ὁ, ἡ.] Δυσδιατύπωτος δοῦλος, Servus qui ægre ad bonos mores formatur, Bud. e Chrysost. [vol. 4, p. 397, 30 : Τὸ τῶν δούλων γένος ἰταμόν πως ἐστὶ, δυσδιατύπωτον, δυστράπελον. Seager.]

Δυσδιάφευκτος, ὁ, ἡ, Qui vix effugi potest, Ægre evitabilis. A Suida δυσδιάφευκτον exp. δυσχερῶς λανθάνον. [Quam interpretationem Hesych. vocabulo δυσδιαφύλακτον addit, quod in Δυσδιάφυκτον mutandum videtur ex Cyrilli Lexico. Ea forma utitur Cyrill. Alex. In Hos. 9, p. 127, ab Suic. cit. : Δυσδιάφυκτον ἔχων τῆς δυσσεβείας τὸ ἔγκλημα. Eustath. Opusc. p. 252, 50 : Ἀποριῶν λίνα δυσδιάφυκτα.]

[Δυσδιαφορησία, ἡ, Difficultas evaporandi. Cassii Probl. 66, δ. τῶν πόρων.]

[Δυσδιαφόρητος, ὁ, ἡ.] Est Εὐδιαφόρητος, Cui facile succi perspirabili cute digeruntur. Cui contrarium D Δυσδιαφόρητος. [Galen. vol. 6, p. 327 : Τὰ δὲ σκληρὰ καὶ γεώδη μονίμην τε καὶ πολλὴν καὶ δυσδιαφόρητον (τροφὴν δίδωσι τῷ σώματι). Stephan. schol. in Galen. vol. 1, p. 274, 285, 298 ed. Dietz. Hippiatr. p. 16. G. D. Δυσδιαφόρητα σώματα Galen. De opt. secta c. 20 (?). Gataker. Xenocr. § 34 : Σκάρος εὔστομος, δ., εὔφθαρτος, διαχωρητικός. Boisson.]

[Δυσδιάφυκτος. V. Δυσδιάφευκτος.]

Δυσδιαφύλακτος, ὁ, ἡ, Custoditu difficilis, Qui difficulter caveri potest, δυσχερῶς λανθάνων, Hesych. [V. Δυσδιάφευκτος.]

[Δυσδιαχείριστος, ὁ, ἡ, Intractabilis. Schol. Hom. Il. O, 18 : Φησὶ δεσμὸν χρύσεον ἄρρηκτον, ἵν' ᾖ δυσδιαχείριστον, ἐπεὶ καὶ τὸ πῦρ χρυσαυγὲς καὶ δυσδιάλυτον.]

[Δυσδιαχώρητος, ὁ, ἡ.] Δυσδιαχώρητον dicitur de eo Quod difficile excernitur, s. egeritur, vel utendo activo verbo, Quod difficile alvum subducit, e Gaza : δυσδιαχώρητα redditur etiam Quæ alvum astringunt. At vero δυσδιαχώρητος aliquis, Qui difficulter excernit, Qui est alvo astricta, Qui difficile dejicit. Alex. Aphr.

Probl. 1, 90 : Διὰ τί οἱ ἰκτερικοὶ καὶ δυσδιαχώρητοί εἰσι καὶ λευκὸν ἄγαν ἔχουσι σκύβαλον.

[Δυσδίδακτος, ὁ, ἡ, Indocilis. Hippocr. Epist. p. 1283, 12. L]

Δυσδιέγερτος, Excitatu s. expergefactu difficilis : ut quum Galen. ap. Hippocr. βαρὺ κῶμα esse dicit τὸ δυσδιέγερτον. [Alex. Trall. 1, p. 58.]

[Δυσδιεξάγωγος, ὁ, ἡ, Difficilis traductu. Basil. Ms. in Greg. Naz. Bast.]

[Δυσδιέξακτος, ὁ, ἡ, Difficilis transactu. Δ. ὁ βίος ἔσται, Porphyr. De abstin. 4, 18, p. 362. Διεξάγειν τὸν βίον et διεξαγωγὴ τοῦ βίου Stoicis familiaria. Hemst.]

Δυσδιεξίτητος, ὁ, ἡ, Qui difficulter transiri vel percurri potest. Item Qui percurrendo vix exponi potest et explicari. In priore signif. Synes. [p. 246, D] : Καὶ γὰρ εἰσελθόντι λαβυρινθῶδές ἐστι καὶ δυσδιεξίτητον. [Diodoro 3, 44 pro δυσδιεξίτητον vel δυσδιέξιτον ex melioribus libris restitutum δυσέξιτον. Theodor. Metoch. Miscell. p. 296 : Δ. αὐτῆς (τῆς σαρκὸς) ἐπιτειχισμός.]

[Δυσδιέξιτος, ὁ, ἡ, i. q. δυσδιεξίτητος. Georg. Pachym. Andron. p. 83, B : Λαβύρινθος δ. Metaphor. schol. Maximi Confess. vol. 1, p. 94 : Ἡ τῶν γραφικῶν αἰνιγμάτων δ. θέσις. G. Dind.]

[Δυσδιεξόδευτος, ὁ, ἡ, Difficilis transitu, E quo vix evadas. Jo. Chrysost. vol. 3, p. 614, 40 : Τοῦτο ἐπίτασις θλίψεως, ὅταν ἄφυκτα ᾖ τὰ κακά, καὶ ὥσπερ ἀνάγκη τις ἐπικέηται δ. Seager. Hermes Pœmand. p. 112 ed. 1554. Boisson. Schol. Hom. Il. B, 308 : Ἡ δὲ ἀπολίθωσις τὸ δ. τῶν νόστων (δηλοῖ). Bast. Jo. Cinnam. p. 129, A.]

Δυσδιέξοδος, ὁ, ἡ, Per quem difficulter transiri potest, Ægre pervius, Unde exire difficile est : δ. λαβύρινθος, Gregor., Labyrinthus inexplicabili ambagum perplexitate sinuosus, Labyrinthus, e quo ægre exiri potest. [Diodor. 5, 34 : Δυσχωρίας ... δυσδιεξόδους. Wakef. Ἕλη δυσδιέξοδα Dio Cass. 60, 20 extr. G. D. Ptolem. Tetrab. 3, fol. 27, b, de oratione : Διὰ τὸ δύσχρηστον καὶ δυσδιέξοδον. Proclus in Paraphr. p. 153 pro ea voce δυσεξόδευτον posuit : Οὔτε γὰρ ὠφέλιμον καὶ ἄλλως δυσεξόδευτον, ἐάν τις κατὰ πλάτος βουληθῇ περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς διαλαβεῖν. Hemst. De cibo qui difficulter dejicitur Galen. vol. 6, p. 327 : Βραδύπορον δὲ καὶ δυσαποδίβαστον καὶ δυσδιέξοδον εἰκότως γίγνεσθαι (τὸν θέρμον). Καλοῦσι γὰρ οὕτως οἱ ἰατροὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἐδεσμάτων ὅσα μηδεμίαν ἐξέχουσαν ἔχει ποιότητα τῶν παροξύνειν εἰς ἔκκρισιν τὴν κοιλίαν ἢ κωλύειν ἐκκρίνειν δυναμένων. Ib. p. 385, de caseo : Δύσπεπτος καὶ δ. G. Dindorf.]

Δυσδιερεύνητος, ὁ, ἡ, Perscrutatu difficilis. [Δ. τόπος Plato Rep. 4, p. 432, C; Dio Cass. 51, 26; Themist. Or. 21, p. 254, D, cujus verba s. v. Δύσβατος attuli.]

Δυσδιήγητος, ὁ, ἡ, Pernarratu s. Enarratu difficilis. [Origen. C. Cels. 6, p. 330. Seager. Sapient. 17, 1. Just. Mart. p. 431, A : Ἐπὶ δυσδιηγήτου ἄρα ἢ ἀδιηγήτου γενεᾶς ; et ib. B : Τὸ ἀδ. ἢ δυσδιήγητον τῆς γεννήσεως. Hase.]

Δυσδιήλυτος, ὁ, ἡ, Difficulter pervius : δυσδιόδευτος Hesychio.

[Δυσδιόδευτος, ὁ, ἡ, Difficulter pervius. Hesych. s. v. Δυσδιήλυτος. Pallad. De Bragm. p. 10. Theodor. Metoch. Miscell. p. 127 : Δυσδιόδευτα πλεῖστα καὶ δυσέντευκτα τῷ τῆς ἀκοῆς ἐθίμῳ φθέγγεται. G. Dind.]

[Δυσδίοδος, ὁ, ἡ, Difficilis transitu. Δ. πορεία στρατοπέδοις Polyb. 3, 61, 3. Δ. πάροδος 5, 7, 10.]

Δυσδιοίκητος, ὁ, ἡ, Difficilis dispensatu s. administratu. [Ita legendum ap. Polluc. 5, 105, ubi vulgo δυσδιοικητικόν. Hemst. || Difficilis digestu. Xenocrat. 26 : Ὁ δ' ἐν θολεραῖς ... λίμναις (κεστρεὺς) ... δυσδιοικητότατος (ubi var. lect. δυσδιοικότατος) · 31 : Ὀνίσκος δυσδιοίκητος. Boisson. Δ. τροφαὶ Paul. Æg. p. 159, 20. Δ. κριθαὶ Hippiatr. p. 5. G. Dind.]

[Δυσδιόρατος, ὁ, ἡ, Difficilis ad discernendum. Alcin. Introduct. c. 34 : Ὁ δὲ σοφιστὴς περὶ τὸ μὴ ὂν πραγματεύεται, ἀναχωρῶν εἰς τόπον διὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ δυσδιόρατον.]

Δυσδιόρθωτος, ὁ, ἡ, Qui vix corrigi potest, Pene inemendabilis, Suidæ ἀδιόρθωτος, Inemendabilis : rectius Hesych. δυσχερῶς διορθούμενος. [Qui tamen ipse quoque addit μὴ διορθούμενος. G. D. Basil. t. 2, p. 1015, C : Παλαιὰν καὶ δυσδιόρθωτον συνήθειαν τοῦ κακοῦ · et t. 1, p. 908, D : Δυσδιορθώτων ὄντων τῶν λαῶν. Chrysost. t. 4, p. 112, 20 : Ἐπὶ τῶν σφόδρα δ. παίδων. Id. in Matth. t. 1, p. 657, B, et t. 2, p. 857, 6 : Δυσδιόρθωτος ἡ ψυχή. || Cujus recta cognitio difficulter addiscitur. Vita Nili jun. p. 37, 17 : Μαθὼν παρ' αὐτοῦ τὴν τῆς καλλιγραφίας δυσδιόρθωτον τέχνην. Hase.]

[Δυσδιόριστος, ὁ, ἡ, Difficilis ad definiendum, s. distinguendum. Sext. Emp. p. 350 : Φαμὲν τοίνυν ὅτι δυσδιόριστοί εἰσιν ἀπ' ἀλλήλων, μᾶλλον δὲ ἀδυνάτως ἔχουσι κατὰ τὸ ἀκριβὲς ὁρισθῆναι αἱ τῶν ζωδίων μοῖραι. Idem p. 452 : Ἐπὶ γὰρ τοῦ σωρείτου τῆς ἐσχάτης καταληπτικῆς φαντασίας τῇ πρώτῃ ἀκαταλήπτῳ παρακειμένης καὶ δυσδιορίστου σχεδὸν ὑπαρχούσης ...]

[Δυσδίωκτος, ὁ, ἡ, Difficilis ad persequendum. Schol. Theocr. 4, 45. Boisson.]

Δυσδοκίμαστος, ὁ, ἡ, Probatu perspectuque difficilis.

[Δύσδοτος, ὁ, ἡ, Difficilis datu. Δ. δώματα Ducas Hist. Byz. p. 78, B. G. Dind.]

[Δύσδωρος, ὁ, ἡ. Δῶρα δύσδωρα, Dona mala, quæ nocent ei qui accipit. Oppian. Hal. 3, 303 : Δῶρα χανὼν δύσδωρα μετέδραμεν. Eustath. Opusc. p. 317, 80 : Πρέπον δῶρον, οὔτοι ἀπόβλητον, οὐδὲ μὴν δύσδωρον (ἐχθροῖς γὰρ ἡ παροιμία τὴν τοιαύτην λέξιν ἐπέρριψεν). Tzetz. in Allegorica Homeri expos. ap. Burgess. Init. Hom. p. 68 : Ὁ δὲ Μενέλαος λαβὼν τὰ δύσδωρα τὰ δῶρα. Sic Soph. Ajac. 665 : Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.]

[Δύσεα, τοῦ τοίχου τὰ πέριξ. Κύπριοι, Hesych. Suspicor esse pro γεῖσα sive γείσια. Albert.]

[Δυσέγερτος, ὁ, ἡ, Excitatu difficilis. Paul. Æg. p. 61, 16; Damasc. in Hippocr. vol. 2, p. 297 ed. Dietz. G. D. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 114 : Κῶμα λέγεται ὁ βαθὺς καὶ παρὰ φύσιν δ. ὕπνος. Eustath. p. 1733, 36 : Οὐχ ὡς ἀνέγερτος δηλαδή, ἀλλ' ὡς δ. Schæf.]

[Δυσεγκαρτέρητος, ὁ, ἡ, Difficilis ad sustinendum. Sext. Emp. p. 585, cujus verba apposuimus s. v. Δυσαπόσχετος.]

[Δυσεγκλήμων lectio corrupta, de qua v. s. Δυσαύλητος.]

[Δυσεγχείρητος, ὁ, ἡ, Difficilis aggressu. Joseph. A. J. 15, 11, 2 : Δυσεγχείρητον ἐδόκει τὸ μέγεθος τῆς ἐπιβολῆς.]

[Δυσέγχωστος, ὁ, ἡ, Difficilis obturatu. Strabo 16, p. 740 : Ἔχουσα (ἡ γῆ) συνεφέλκεται κἀκείνην (τὴν χοῦν) καὶ ποιεῖ δυσεύχωστον τὸ στόμα. Δυσέγχωστον Schneiderus, δύσχωστον Toupius.]

[Δυσέδρευτος lectio vitiosa. V. Δυσενέδρευτος.]

[Δύσεδρος, ὁ, ἡ, Male assidens. Æsch. Ag. 746 : Δ. καὶ δυσόμιλος, συμένα Πριαμίδαισιν ... νυμφόκλαυτος Ἐρινύς. Aliter Dionys. H. De comp. verb. p. 40, 10 R., de architecto ligna et lapides aptante : Εἴ τι δύσεδρόν ἐστιν, ἀποκροῦσαι καὶ περικόψαι καὶ αὐτὸ τοῦτο εὔεδρον ποιῆσαι, Si quid non bene locari potest.]

Δυσείδεια, ἡ, Deformitas. [Diog. L. 2, 33 : Ἠξίου καὶ τοὺς νέους συνεχῶς κατοπτρίζεσθαι, ἵν' εἰ μὲν καλοὶ εἶεν, ἄξιοι γίγνοιντο · εἰ δ' αἰσχροί, παιδείᾳ τὴν δυσείδειαν ἐπικαλύπτοιεν. Bast. Chrysost. t. 4, p. 510, 11 : Πρὸς ἐσχάτην δυσείδειαν καταπεσόντας · conf. t. 5, p. 812, 19. Id. t. 6, p. 284, 14, de muliere turpi magnifice ornata : Ἐπιτείνεται εἰς δυσείδειαν μειζόνως. Hase.]

Δυσειδής, ὁ, ἡ, Deformis, Turpis. [Herodot. 6, 61 : Θυγατέρα δυσειδέα ἐοῦσαν. Soph. fr. Alead. ap. Stob. Floril. 91, 27 : Δυσειδὲς σῶμα καὶ δυσώνυμον. Plato Soph. p. 228, A : Τὸ τῆς ἀμετρίας πανταχοῦ δυσειδὲς ὂν γένος. Δυσειδέστατος Dio Cass. 60, 27.] Jo. Chrys. : Ἡ αἰσχρὰ καὶ δ. τῶν πραγμάτων ὄψις.

Δυσείκαστος, ὁ, ἡ, Infeliciter expressus, Conjectu difficilis, VV. LL.; ὁ ἀπρεπῶς εἰκασθεὶς Suidæ. [Qui non masculinum posuit, sed neutrum : Δ., ἀπρεπῶς εἰκασθέν. Conjectu s. Intellectu difficilis significat ap. Dionys. H. De Lysia jud. § 4 : Τῆς Θουκυδίδου λέξεως ... πολλὰ δυσείκαστά ἐστιν ἡμῖν καὶ ἀσαφῆ. Similiter id. De Thuc. propr. § 3, De Thuc. jud. § 29, p. 886, 8. Et A. R. 1, 32 : Συμπεπολισμένων τῶν πέριξ χωρίων δυσείκαστος γέγονεν ἡ παλαιὰ τοῦ τόπου φύσις. Eustath. Opusc. p. 298, 40 : Θέαμα καὶ δυσπρόσοπτον καὶ δυσείκαστον. Hesych. s. v. Δυστόπαστος.]

[Δύσεικτος, ὁ, ἡ, Qui non facile cedit, Pervicax,

Intractabilis. Jo. Chrysost. vol. 1, p. 1061, 25 : Χαλεπὸν τὸ ἕλκος καὶ δ. Et l. 26. Seager. Basil. t. 1, p. 652, C : Τὸ σκληρὸν καὶ δύσεικτον μεταβαλὼν πρὸς τὸ ἁπαλώτερον· et ib. p. 889, A : Σκληρὰ ἤθη καὶ δύσεικτα. Hase.]

Δυσειματέω, Malo s. Sordido vestitu utor. Unde δυσειματοῦντες, Lugubri veste utentes, VV. LL. [Plut. Mor. p. 299, F : Δυσειματούντων ὑπὸ λύπης καὶ πένθους.] Derivatum autem videtur a Δυσείματος, i. q. δυσείμων.

[Δυσείματος, ὁ, ἡ, Sordido vestitu utens. Eur. El. 1107 : Σὺ δ' ὧδ' ἄλουτος καὶ δυσείματος χρόα.]

Δυσειμονία, ἡ, Malus et sordidus vestitus, ἡ τῶν φαύλων ἐνδυμάτων περιβολή, i. q. δυσχλαινία ap. Eur. [Hec. 240, ubi schol. δυσχλαινία explicat per δυσειμονία.]

Δυσείμων, ονος, ὁ, ἡ, Male indutus s. vestitus; Pannosus, Sordide vestitus, Bud. [Carmen Hesiodo tributum ap. Athen. 3, p. 116, A : Δυσείμονες ἰχθυβολῆες.] Gregor. [p. 703, A] : Ἀντὶ γελοιαστοῦ σύννους, ἀντὶ καλλωπιστοῦ δυσείμων, ἀντὶ χρυσοφόρου στενόχωρος, κάτω νεύων ἀντὶ ὑψαύχενος, Pro accurate culto incultus. [Hesych. : Δ., ἀκτήμων.]

Δυσειρεσία, ἡ, Difficilis vel mala remigatio, aut etiam infausta : Suidæ τὸ κακῶς ἐρέσσειν.

Δυσείσβολος, ὁ, ἡ, In quem irrumpi ægre potest, Invasu difficilis, ut regio inaccessa exercitui. [Eur. ap. Strabon. 8, p. 366 : Δυσέσβολός τε πολεμίοις (ἡ Λακωνική). V. Wessel. ad Diodor. 2, 2.] Plut. de Germania. [Strabo 16, p. 741 : Ἀραβίαν δυσείσβολον τελέως ὑπὸ τῶν λιμνῶν ... ἀποτελεσθῆναι· 4, p. 183 : Ῥοδανὸν ... τυφλόστομον γινόμενον ἐκ τῆς προσχώσεως καὶ δυσείσβολον.] Δυσέσβολος, Attice pro δυσείσβολος. Thuc. [3, 101] : Ταύτῃ γὰρ δυσεσβολωτάτη ἡ Λοκρίς.

[Δυσείσπλοος, (-ους), ὁ, ἡ, et] Δυσείσπλωτος, ὁ, ἡ, In quem navigari s. nave intrari ægre potest, Ægre patens navibus. [Δυσείσπλοα ap. Strabon. 4, p. 183. Δυσείσπλωτοι schol. Thucyd. 3, 2. Nam sic recte correctum est quod legebatur δυσέκπλωτοι.]

[Δυσέκβᾰτος, ὁ, ἡ, Difficilem exitum habens. Dio Cass. 56, 19 : Ὕλαις δυσεκβάτοις. Eustath. p. 92, 15 : Δεδιὼς τὸ τοῦ ὅρκου δυσέκβατον. Georg. Pisid. De vanit. vitæ p. 77, a, cit. Boisson. Tzetz. Hist. 11, 551 : Δυσέκβατον εἰργάσατο (λαβύρινθον).]

[Δυσεκβάτως, adverb. a præced. Vita S. Hypatii in Act. SS. Jun. t. 3, p. 335, 67 : Δ. εἶχεν ὁ δαίμων ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῷ. Hase.]

Δυσεκβίαστος, ὁ, ἡ, Cui non facile vis afferri potest, quem non facile eluctari possis. Plut. de Coriolani corpore [c. 2] : Ὥστε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι καὶ βάρος ἔχειν ἐν λαβαῖς καὶ διαπάλαις πολέμου, δυσεκβίαστον. Bud. pro Pertinace ab Eod. poni tradit. [V. Ages. c. 2 : Τὸ σφοδρὸν καὶ ῥαγδαῖον ἄμαχόν τε καὶ δυσεκβίαστον. V. ib. c. 32, Phoc. 10, Cat. min. 19 et 29, Dion. 46, Brut. 47, Mor. p. 127, A. Wyttenb. Eunap. V. Sophist. p. 190, 12 (109 Boiss.) : Ἔχων τι φιλόνεικον ἐν τῇ φύσει καὶ δυσεκβίαστον. Hemst. Justin. Mart. p. 597, A : Δ. ἡ ψυχὴ τούτων ὧν συνεθίσθη κακῶν. G. D.]

[Δυσεκβίβαστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter ab aliqua re revocari, abstrahi potest. Schneider. nullo allato exemplo.]

[Δυσέκβολος lectio vitiosa. V. Δυσέμβολος.]

[Δυσέκδεκτος, ὁ, ἡ, Intolerabilis. Galen. vol. 8, p. 916 : Πόνον ἰσχυρὸν, ὡς δὴ δοκεῖν δυσέκδεκτον εἶναι. G. Dindorf.]

Δυσέκδοτος, ὁ, ἡ, q. d. Non facile locabilis.

[Δυσέκδρομος, ὁ, ἡ, Difficilis ad evadendum. Nicand. Al. 14 : Χάσμα δ.]

[Δυσέκδῦτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter exuitur. Hesych. : Νήδυμον, δυσέκδυτον. Hemst.]

Δυσεκθέρμαντος, ὁ, ἡ, Qui ægre potest excalefieri s. incalescere : ut δ. πυρετὸς ap. Galen. de Febri in qua calor cum difficultate accenditur. [Galen. vol. 6, p. 352 : Ῥίγεσι δυσεκθερμάντοις ἁλίσκονται. Plut. Mor. p. 625, A : Ἕξιν δ. Paul. Æg. p. 8, 3. G. D. Antyll. ap. Oribas. p. 299, et adverb. Δυσεκθερμάντως p. 329.]

[Δυσέκθῦτος, ὁ, ἡ.] Δυσέκθυτα σημεῖα καὶ πονηρὰ, Plut. [V. Crassi c. 18], pro Tristia exta, i. e. ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα. Bud.

[Δυσεκκάθαρτος, ὁ, ἡ.] Δυσευκάθαρτος, in VV. LL. affertur pro Ineluibilis [vox nihili, qualis δυσεύχωστος, de qua v. s. Δυσέγχωστος] : sed puto scribendum Δυσεκκάθαρτος, Expurgatu difficilis. [Dionys. A. R. 4, 24 : Ῥύπους δυσεκκαθάρτους εἰς τὴν πολιτείαν εἰσαγομένους.]

[Δυσέκκλητος, ὁ, ἡ, Qui ægre potest evocari s. ejici. Gregor. Nyss. t. 1, p. 747, B : Ἐμφωλεύσει διὰ τούτων ὁ τῆς ἡδονῆς ὄφις, τοῖς τῆς διανοίας χωρήμασι δ. ... γινόμενος. Nisi tamen mavis scribere δυσέκλυτος, quod vide. Hase.]

[Δυσεκκόμιστος, ὁ, ἡ, Difficilis exportatu. Hesych. et Suid. s. v. Δυσέξοιστον.]

[Δυσέκκρῐτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter excernitur. De cibis Athen. 2, p. 69, E; 87, C; 91, F, Xenocrat. § 38 et 45.]

[Δυσέκκρουστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter excutitur. Sext. Emp. p. 375 : Κατησφαλίσθαι τὸν νοῦν εἰς δυσέκκρουστον τῶν παραδιδομένων φυλακήν. Videtur vox Stoica. Hemst.]

[Δυσεκλάλητος, ὁ, ἡ, Difficulter effandus. Dionys. H. De Lysia jud. § 11 : Πολλῶν καὶ καλῶν πραγμάτων δυσεκλαλήτων ἀπαιτῶν λόγον. α]

Δυσέκλειπτος, ὁ, ἡ, Ægre deficiens, aliis Indesinens. [Plut. Mor. p. 829, A : Ὀφλημάτων ῥίζας πολυπόνους καὶ πολυτόκους καὶ δυσεκλείπτους. Paul. Æg. p. 67, 5 : Δυσέκλειπτον ἔχουσι τὸ πάθος.]

[Δυσεκλήπτως, Difficulter ad assumendum. Galen. vol. 6, p. 527 : Ὅς γὰρ ἁμαρτάνειν ἐθισθῇ χρόνῳ πολλῷ, δ. ἔσχε τὴν κλεῖδα τῶν παθῶν. G. Dindorf.]

Δυσεκλόγιστος, ὁ, ἡ, Qui exputari s. computari ægre potest, Fere inexputabilis, ut Gellio Inexputabilis numerus : ideoque Cognitu et perspectu difficilis. Suidæ δυσδιάγνωστος, hoc in l. : Ἀδήλων δὲ ὄντων καὶ δυσεκλογίστων τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων.

Δυσέκλῦτος, ὁ, ἡ, Ægre exolubilis, Qui vix exolvi potest. Hesychio non solum δυσχερῶς λυόμενος, sed etiam δυσεύρετος, Inventu difficilis. [Priorem gl. etiam Suidas habet. Clem. Epit. De gestis Petri p. 758 : Τῶν βιωτικῶν πραγμάτων ... δυσεκλύτων μοι γινομένων. G. Dind. || Adverb. Δυσεκλύτως. Æsch. Prom. 60 : Ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δ.]

[Δυσεκμόχλευτος, ὁ, ἡ, Qui ægre vectibus dimovetur. Antyllus ap. Oribas. p. 329 ed. Matth.]

[Δυσέκνευστος, ὁ, ἡ, E quo enatari vix potest. Maxim. Tyr. 17, 10, p. 333 : Νήχεται δυσέκνευστον πέλαγος. Wakef.]

Δυσέκνιπτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter elui potest, i. q. δευσοποιὸς et δυσαπόπλυτος. [Cercidas ap. Stob. Floril. 4, 43 : Ἀνέρες ὧν τὸ κέαρ παλῷ σέσακται καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγός.] Plato De rep. 2, [p. 378, D] dixit de iis quæ memoriæ infixa acrius hærent et ægre eluuntur : vide Ἀμετάστατος. [Platonem imitatur Themist. Or. 21, p. 249, C, δυσέκνιπτον καὶ ἀμετάστατον μῖσος dicens. Ælian. N. A. 1, 32 : Ἔχθρα καὶ μῖσος συμφυὲς, εἴπερ οὖν καὶ τοῖς ἀλόγοις ἐντέτηκε, καὶ αὐτοῖς ἐστι δυσέκνιπτα. Achill. Tat. 6, 11, p. 141, 18 : Ζηλοτυπία δυσέκνιπτόν ἐστι, ubi libri quidam δυσέκλειπτον. Δ. κακία Constitut. Apostol. in Cotel. Patr. vol. 1, p. 418. Hæc exx. cit. Hemst. Alia hujusmodi v. ap. Suicerum. Olympiodoro in Plat. Alcib. 1 p. 500 pro δυσέκριπτον restituit Creuzer. || Adverb. Δυσεκνίπτως Galen. vol. 10, p. 175; 13, p. 371. G. Dindorf.]

[Δυσεκπέρᾱτος, ὁ, ἡ, Difficilis transitu s. transactu. Eurip. Hipp. 678 : Τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν πάθος παρὸν δυσεκπέρατον ἔρχεται βίου· ubi schol. δυσεκφευκτότατον. 883 : Τόδε μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις καθέξω δυσεκπέρατον ὀλοὸν κακόν. Utrobique edd. veteres et pars codicum δυσεκπέραντον.] Δυσεκπέραντος, Qui ad finem perduci et absolvi difficulter potest. In VV. LL. exp., Cujus finis et exitus gravis est. [E locis Euripideis, ut videtur.]

[Δυσεκπλεύστως, adverb. a Δυσέκπλευστος, ὁ, ἡ, Difficilis enavigatu. Eust. Opusc. p. 166, 7 : Ἔχειν δ.]

[Δυσέκπληκτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter percellitur. Aristot. p. 1250, 7 : Δυσέκπληκτοί εἰσιν ὑπὸ φόβων. G. Dindorf.]

[Δυσέκπλοκος, ὁ, ἡ, Inextricabilis, Gl.]

[Δυσέκπλοος, (ους), ὁ, ἡ, E quo ægre enavigari potest. Polyb. 34, 2, 5 (ap. Strabon. 1, p. 23) : Τόποις ἀμφιδρόμοις οὖσι καὶ δυσέκπλοις διὰ τὰς παλιρροίας.]

Δυσέκπλῦτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter elui potest, ægre eluitur, ut δ. βαφή. Reperitur et Δυσέκπλυντος. [Mœris

p. 122 : Δευσοποιὸν δὲ τὸ δυσέκπλυτον. Vulgo δυσέκπλυντον. In cod. Coislin. δυσέκπλυτον. Plut. Mor. p. 488, D : Πρὶν ἐνδῦσαν (φιλονεικίαν) ὥσπερ βαφὴν ἢ κηλῖδα δευσοποιὸν γίνεσθαι καὶ δυσέκπλυτον. (Adde p. 779, C.) Plutarcho Philo præiverat p. 575 (vol. 2, p. 181, 46) : Τὴν ψυχὴν ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀπορρύψασθαι καὶ ἐκκαθήρασθαι τὰς δυσεκπλύτους κηλῖδας. Δυσέκπλυντος ap. eund. p. 361 (vol. 1, p. 558, 34 : Δυσκαθάρτους καὶ δυσεκπλύντους ψυχάς). Sallier. Scrib. δυσεκπλύτους. Philo vol. 2, p. 487, 21 : Τύπους δυσεκπλύτους. G. Dindorf.]

[Δυσέκπλωτος lectio vitiosa. V. Δυσείσπλοος.]

[Δυσέκπνευστος, ὁ, ἡ, Difficilis exhalatu. Eurip. Phœn. 1447 : Φύσημ' ἀνεὶς δύστλητον, ubi schol. δυσέκπνευστον.]

[Δυσεκπόρευτος, ὁ, ἡ, E quo difficulter exiri potest. Philo De telor. constr. p. 79, 25 : Πύλας δυσεκπορεύτους. Hemst. Joseph. A. J. 13, 2, 4 : Εἰσελαύνει τὸν ἵππον εἰς τέλμα βαθὺ καὶ δ.]

Δυσεκπύητος, ὁ, ἡ, Suppuratu difficilis, Qui ad suppurationem difficulter perduci potest, Galen. Ad Glauc. [Paul. Æg. p. 138, 51 : Δ. ὁ ὄγκος. G. D.]

[Δυσέκρυπτος, ὁ, ἡ, Difficilis detersu. Xenocr. 58 : Τήθεα ... δυσέκρυπτον ταῖς χερσὶν ἐναπολείπει ποιότητα, ubi var. lect. δυσέκνιπτον.]

[Δυσέκσπαστος, ὁ, ἡ, Difficilis extractu. Eustath. Opusc. p. 250, 60 : Προσπέφυκας ὡσεὶ καὶ μανδραγόρας, ἢ ἄλλο τι δυσέκσπαστον.]

[Δυσέκτηκτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter colliquescit. Hippocr. p. 383, 12 : Μύες στερεώτεροι δυσέκτηκτοι. Recte δύστηκτοι corrigi videtur, ut paullo post δυστηκτότερα legitur.]

Δυσέκτων, Suid. affert pro δυσγνώμων : qua expos. nescio quid sibi velit : δύσεκτος enim esset ὁ δυσκάθεκτος.

[Δυσέκφευκτος, ὁ, ἡ, Difficulter effugiendus. Theodect. ap. Stob. Floril. 10, 8 : Μέγαν ... ἀγῶνα καὶ δυσέκφευκτον κρίσιν. Polyb. 1, 77, 7 : Δ. ἀπορία. Manetho 4, 477 : Κινδύνων ... δυσεκφεύκτων. Hesych. : Δυσεξάλλακτα, δυσέκφευκτα. Δυσεκφευκτότατος schol. Eurip. Hipp. 678. || Adverb. Δυσεκφύκτως Mæcius in Anth. Plan. 4, 198 : Δ. σφιγχθεὶς χέρας.]

[Δυσέκφορος, ὁ, ἡ, Difficilis s. durus pronunciatu. Dionys. H. De verb. comp. p. 66, 12 R. : Κακοφώνοις εὔφωνα καὶ δυσεκφόροις εὐπρόφορα ... συντιθέντες. Ib. p. 97, 9. Schol. Eur. Phœn. 271 : Οἱ ὑποκριταὶ διὰ τὸ δ. μεταπλάττουσι τὴν λέξιν. || Adverb. Δυσεκφόρως. Strabo 14, p. 662 : Τῶν δ. καὶ σκληρῶς καὶ τραχέως λαλούντων.]

[Δυσέκφραστος, ὁ, ἡ, Difficilis expositu. Cyrill. Al. Adv. Julian. 1, p. 20. G. D. Jo. Phoc. Descr. Palæst. p. 4, 13 : Καὶ ἔστιν ἐπ' ἀληθείᾳ ἕως τοῦ νῦν ἡ τοιαύτη πηγὴ δυσέκφραστον δρωμένη θέαμα. Hase.]

[Δυσεκφύκτως. V. Δυσέκφευκτος.]

[Δυσεκφώνητος, ἡ, ὁ, Difficilis pronunciatu. Eust. p. 76, 32 : Διὰ τὸ δ.]

[Δυσέλεγκτος, ὁ, ἡ, Difficilis refutatu. Strabo 1, p. 14 : Τοσούτῳ δυσελεγκτοτέρους εἶναι τοῖς ὕστερον, ἄν τι πλημμελῶς λέγωσιν. Boisson. Adde 11, p. 508 : Τὸ δὲ πόρρω δυσέλεγκτον. G. D. Lucian. Piscat. c. 17 : Ἀλαζόσιν ἀνθρώποις καὶ δυσελέγκτοις. Procul. Paraphr. in Ptol. p. 230, 17 : Νουνεχεῖς, δυσελέγκτους, διακριτικούς. Constant. Imp. Orat. ap. Euseb. p. 567, C : Τὸ δυσέλεγκτον τοῦ σκότους. Hase.]

Δυσελένα, ἡ, Infausta Helena, ap. Eur. [Or. 1389, Iph. A. 1316], ut Δύσπαρις ap. Homerum.

Δυσέλικτος, ὁ, ἡ, q. d. Difficile evolubilis : ut δ. λαβύρινθος ap. Greg. Naz., Labyrinthus difficilibus gyris perplexus. [Eustath. p. 229, 38 : Τὸ ... οὐ δυσέλικτον, ἀλλὰ εὐέλικτον (τοῦ δράκοντος).]

Δυσελκής, ὁ, ἡ, Laborans ulceribus curatu difficilibus. Item δυσελκὲς ἕλκος dicitur Ulcus malignum et curatu difficile. Hippocr. De diæta in morb. acut. [p. 391, 41] : Ἕλκος λαβὼν ἐκ κνήμῃ μήτε λίην ἐπίκαιρον, μήτε λίην εὐηθες ὄν, καὶ μήτε ἄγαν δυσελκὲς ὂν μήτε ἄγαν εὐελκές. [Id. p. 479, 35 : Δυσελκέες γίνονται. Paul. Æg. p. 196, 46 : Γέροντες δὲ δυσθεράπευτοι διὰ τὸ δυσελκὲς τοῦ σώματος.]

[Δυσελκία, ἡ.] Idem [Hippocr.] Epid. 2, [p. 1008, H] dicit δυσελκίαι τῶν ἐκλεύκων pro ἔκλευκα καὶ δυσελκῆ ἕλκη, Ulcera albida et curatu difficilia, s. maligna.

[Δυσέλκυστος, ὁ, ἡ, Difficilis tractu. Favorin. p. 22.]

A Δυσελπία, ἡ, affertur pro Desperatio, Diffidentia : sed sine exemplo. [Conf. Δυσελπιστία.]

[Δυσελπίζω. V. Δυσελπιστέω.]

Δύσελπις, ὁ, ἡ, Qui vix sperat, est abjectæ spei. [Æsch. Choeph. 412.] Aristot. Eth. 3, [7] : Δύσελπις δή τις ὁ δειλός· πάντα γὰρ φοβεῖται· ὁ δὲ ἀνδρεῖος, ἐναντίος· τὸ γὰρ θαῤῥεῖν, εὐέλπιδος. Cui l. apte subjungetur hic Ejusd. Rhet. 2, p. 120 [c. 13], ubi de senibus dicit : Καὶ δυσέλπιδές εἰσι διὰ τὴν ἐμπειρίαν καὶ ἔτι διὰ τὴν δειλίαν. [Θύσθυμον καὶ δύσελπι Aristot. H. A. 9, 1. G. D. Galen. vol. 7, p. 519, B : Ἐνίους δὲ καὶ σκυθρωποὺς ἀλόγως καὶ δυσέλπιδας ... ὀρεχθῆναί τε καὶ πέψαι χείρους. Hemst. Maximus Tyr. vol. 1, p. 4 : Οὐδὲ πείσεται ὅπερ τῶν πλεόντων οἱ δυσάντιδες, καὶ θαλάττῃ πρῶτον ἐντετυχηκότες· οὓς ἐὰν καὶ σμικρὸς ὑπολάβῃ κλύδων, ἐκπλαγέντες τῇ ἀηθείᾳ, καὶ καταλιπόντες τὴν ναῦν, καὶ ἀμελήσαντες τῆς σωζούσης τέχνης, παρέδωκαν ἑαυτοὺς τῷ κύματι, καὶ προαναλώθησαν τῆς νεώς. Ubi δυσέλπιδες restituit Tyrwhitt. ad Toup. Emend. vol. 4, p. 424. Toupius vol. 2, p. 304 de δυσάλκιδες cogitaverat, quod B idem esset atque ἀνάλκιδες.] Sed jungitur et fut. interdum hoc voc. : ut dixit Synes. Ep. 79 : Ὡς καὶ δύσελπις εἶναι τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ἀπολήψεσθαι, Ita ut vix speret, vel Ita ut prope desperet. Sic enim malo quam cum aliis Desperet : nam aliud est Prope desperare, aliud Desperare.

Δυσελπιστέω, pro Non bene spero, Prope despero, Propemodum spem abjicio, abjeci. Polyb. 2, [10, 8 : Δυσελπιστήσαντες τοῖς ὅλοις ἐκ τῶν συμβεβηκότων, ubi vulgo δυσελπίσαντες, quod ex codd. correctum. Ib. 44, 3, quem l. in mente habuit HSt. : Δυσελπιστήσαντες ἐπὶ τῷ μετηλλαχέναι μὲν τὸν Δημήτριον. Similiter 4, 60, 4 et] 5, [74, 3. Georg. Pachym. Andron. p. 149, A. Forma vitiosa Δυσελπίζω est in Polyb. Exc. 16, 33, 1 : Δυσελπίσαντα καὶ περὶ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς· 21, 10, 2 : Συντριβεὶς τῇ διανοίᾳ καὶ δυσελπίσας. Sed ipsum δυσελπιστήσαντα et δυσελπιστήσας scripsisse recte judicavit Scaliger. V. Lobeck. ad Phryn. p. 569.]

Δυσελπιστία, ἡ, [Mala spes, Desperatio], pro quo male in VV. LL. δυσελπία, contrarium εὐελπιστία. C [Polyb. 1, 39, 14; 71, 2; 76, 11. Δ. ὑπὲρ τῶν ὅλων 3, 103, 1. Schweigh. Appian. B. C. 4, 12 : Ἐς θάμβος καὶ δυσελπιστίαν (προὔκειντο τῶν ἄλλων) μηδένα ῥύσασθαί τινα προσδοκᾶν. Teles ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 270; Aretæus p. 15, 19, et 96, 7.]

Δυσέλπιστος, ὁ, ἡ, [Qui non sperat, Qui desperat], contrarium εὐέλπιστος. [Xenoph. Cyrop. 6, 1, 47 : Ἠσπάσαντο ἀλλήλους ὡς εἰκὸς ἐκ δυσελπίστου, Ex insperato, ubi alii libri et Zonar. ἐκ δυσελπίστων. || Adverb. Δυσελπίστως. Δ. ἔχειν Polyb. 1, 87, 1. Δ. διακεῖσθαι τοῖς ὅλοις 2, 9, 8.]

[Δύσελπτος, ὁ, ἡ, Insperatus. Theodor. Prodr. Amor. 2, p. 50 : Τῷ δυσέλπτῳ τῆς θέας· 3, p. 141 : Ταραχὴ δ. Kall.]

Δυσέμβατος, ὁ, ἡ, Cui inambulari s. In quo incedi ægre potest. Hesychio ἀτριβής, ἀπάτητος, τραχὺς, Qui teri pedibus et calcari nequit, Asper : aliis Inaccessus, Invius. [Tryphiod. 102 : Μηδὲ βιαζομένοισι δυσέμβατον οἶμον ὁδεύῃ. Photius Bibl. p. 144, 34, ab Hemst. cit. : Διὰ τὸ ἐν αὐτῇ (τῇ τῶν ἀριθμῶν θεολογίᾳ) δυσέμβατόν D τε καὶ δυσκατάληπτον. Plut. Mor. p. 661, C : Αἱ δὲ πολλαὶ καὶ ποικίλαι ποιότητες ... ἑκάστη πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀντιτείνουσα καὶ δυσέμβατος οὖσα πρὸς τὸ ἀλλόφυλον. Basil. V. Theclæ p. 292, B.]

[Δυσέμβλητος, ὁ, ἡ, Difficilis repositu. Ὀστέα δυσέμβλητα Hippocr. p. 833, C. Conf. Apollon. Cit. p. 41. Corruptum ex δυσξύμβλητος in cod. Ciz. Theodori Metoch. Miscell. p. 366. G. Dindorf.]

[Δυσέμβολος, ὁ, ἡ, Difficilis repositu. Hippocr. p. 776, E, de ossibus : Τὰ δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα ... δυσεμβολώτερα καὶ δυσθετώτερα. ||] Δυσέμβολος χώρα appellatur ab Aristot. Polit. 7, [c. 5], In quam non facile irrumpere hostes possunt. [Xen. H. Gr. 6, 5, 24 : Δυσεμβολωτάτη Λακωνικὴ ἐλέγετο εἶναι. G. Dind. Χώρα στενὴ καὶ δ. Polyb. 4, 75, 2. Ὄρη δυσπρόσοδα καὶ δυσέμβολα 3, 49, 7. Δυσέμβολα τὰ πεδία ibid. 91, 8, ex emend. Casauboni pro δυσέκβολα. Schweigh. Quæ etiam alibi permutata : v. Duker. ad Thucyd. 3, 101. Δυσέμβολος per δυσεπιχείρητος explicant Hesych. et additis duobus superlativi exemplis Suidas. G. Dind.

Carcinus ap. Diodor. 5, 5 : Καὶ τὴν μὲν Αἰτναίοισι Σικελίαν πάγοις πυρὸς γέμουσαν ῥεύμασιν δυσεμβόλοις πᾶσαν στενάξαι. Qui l. non videtur sanus. Hemst. Est sanissimus. Glossema in cod. Ursini δυσκολεκβάτοις.]

[Δυσεμετέω.] Δυσεμετεῖν, Ægre vomere. Areth. In Apoc. : Οἱ ἰατρῶν παῖδες τοῖς δυσεμετοῦσιν ὕδατος ἀναῤῥοφήσει τὸν ἔμετον ἀνασοβοῦσι. Bud.

Δυσέμετος, ὁ, ἡ, Ægre vomens, i. q. δυσεμής. Synes. Epist. 120 : Οἱ Ἀσκληπιάδαι τοῖς δυσεμέτοις ὕδατος χλιαροῦ διδόασιν ἀποῤῥοφεῖν. [|| Δυσήμετος ap. Hippocr. p. 1201, D, ex eoque ap. Pallad. vol. 2, p. 202 ed. Dietz. G. Dindorf.]

[Δυσεμέω. HSt. s. v. Δυσημής :] Idem [Hippocrat.] utitur verbo Δυσημέω, significante i. q. Δυσεμέω seu δυσημετεύω, Ægre vomo, in libro De nat. mul. [p. 578, 43] : Στένει τε καὶ δυσεμεῖ [δυσημεῖ] μᾶλλον ἢ πρὶν φαγεῖν. [Δυσθυμεῖ (δυσθυμέει) legendum videtur, ut legunt Vaticana exemplaria, pro quo ἀθυμέει p. 658, 34 ; Στένει καὶ ἀθυμέει μᾶλλον ἢ πρὶν φαγεῖν. Foes.]

Δυσεμής, ὁ, ἡ, Ægre vomens. Idem Bud. e Galeno Ad Glauc. [et iisdem verbis ap. schol. Aristoph. Ach. 584] : Εἰώθασι γὰρ οἱ δυσεμεῖς πτερῷ χρῆσθαι. [Galen. vol. 9, p. 546 : Εἰ δυσεμεῖς εἶεν.] Legitur et ap. Diosc. 4, [155]. — Δυσημής i. q. δυσεμής s. δυσέμετος, Difficulter vomens : unde ap. Hippocr. in Aphor., τοὺς δυσημέας. [De utraque forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 706.]

[Δυσέμπρηστος, ὁ, ἡ, Difficilis combustu. Philo in Mathem. vet. p. 82 : Ἵνα δυσέμπρηστοι (αἱ πυλίδες) ὦσι. Ib. p. 91.]

[Δυσέμπτωτος, ὁ, ἡ, Non facile incidens. Nicomach. Harmon. p. 20 : Τοσοῦτον γὰρ ἡ ἐναγώνιος φωνὴ διανύει χωρὶς κινδύνου τινὸς ἢ ὀλισθήματος, ἐφ' ἑκάτερον ἄκρον δ. γινομένη. Galen. vol. 5, p. 157 : Τῷ τὰ μὲν (σώματα) εὐέμπτωτα (εἰς πάθος) εἶναι, τὰ δὲ δύσπτωτα. Scrib δυσέμπτωτα cum Hemst. || Substantiv. Δυσεμπτωσία, in δυσσυμπτωσία corruptum Defin. med. vol. 2, p. 255.]

Δυσέμφατος, ὁ, ἡ, Malæ significationis, Bud. e Damasc. : Ἐπειδὴ δυσέμφατόν ἐστι τὸ τῆς κακίας ὄνομα, δύς σημαῖνον, i. e., inquit, Primore significatu aversandum. [|| Adverb. Δυσεμφάτως Eust. p. 1253, 61. Boissox. || Non clare. Nicomach. Harmon. p. 9 : Τὸ πνεῦμα ἐξίησιν εἰς τὸν πέριξ ἀέρα καὶ δ. αὐτὸν πλήσσει καὶ κινεῖ.]

[Δυσένδοτος, ὁ, ἡ, Difficulter concedens. Jo. Chrysost. vol. 1, p. 33, 4 : Ὅταν ᾖ τὸ ἕλκος δυσένδοτον, δεῖ καὶ τὰ στύφοντα καὶ τὰ δάκνειν δυνάμενα προσάγειν. Seager. Euseb. Dem. Ev. 9, p. 430, D : Τοὺς ἀπιστοῦντας καὶ πρὸς τὰ ἀληθῆ δυσχερεῖς καὶ δυσενδότους. Toup. Emend. vol. 2, p. 492.]

[Δυσενέδρευτος, ὁ, ἡ, Difficilis insidiatu. Appian. Hisp. c. 88 : Μακροτέραν ἦγε (ὁδὸν) καὶ δυσενέδρευτον. Nam sic Steph. correxit quod legebatur δυσέδρευτον.]

[Δυσενέργητος, ὁ, ἡ, Segnis, Torpidus. Schol. Aristoph. Pl. 313 : Μίνθος ... ἀνθρώπου κόπρος, ᾗ ἐκέχρηντο περιτρίβοντες οἱ ποιμένες ἐν τῷ δυσενεργήτῳ (in δυσεργήτῳ corruptum ap. Suidam s. v. Μινθώσομεν) τῶν τράγων· οἱ δὲ τῷ πταρμῷ. G. Dindorf.]

Δυσεντερία, ἡ, Intestinorum tormina. Celse [2, 8] Exulceratio est intestinorum, dejectiones ramentosas, cruentas et dolorificas inducens. [Hippocr. p. 1161, E : Τῇ Ἐπιχάρμου πρὸ τοῦ τεκεῖν δυσεντερίη ἦν. Herodot. 8, 115 : Ἐπιλαβὼν λοιμός τε τὸν στρατὸν καὶ δυσεντερίη. Plato Tim. p. 86, A : Διαρροίας καὶ δυσεντερίας· Theæt. p. 142, B. Aristot. H. A. 10, 7, 1; Polyb. 32, 25, 14. Mœris p. 129 : Δυσεντερία θηλυκῶς, Ἀττικῶς· δυσεντέριον Ἑλληνικῶς. Quæ forma annotata est in Gl. : Δυσεντέριον, Tormina. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 270, 13 : Καταρρους ... τὸ νῦν λεγόμενον δυσεντέριον. Similiter Etym. M. p. 494, 32. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 518. De centenis medicorum ll. hos paucos attulisse satis habemus. Galen. vol. 7, p. 407 : Ἀεὶ γοῦν δυσεντερίας προηγεῖται τὰ τοιαῦτα, τῆς γε μεθ' ἑλκώσεως ἐντέρων γινομένης, ἣν καὶ μόνην ὀνομάζουσι δυσεντερίαν οἵ τε νεώτεροι πάντες ἰατροὶ καὶ τῶν παλαιῶν οὐκ ὀλίγοι. Erasistrati locum de δυσεντερίᾳ, λειεντερίᾳ et τεινεσμῷ v. vol. 9, p. 247. Defin. med. vol. 2, p. 263 : Δ. ἐστὶν ἕλκωσις ἐντέρων μετὰ φλεγμονῆς καὶ ἀποκρίσεως αἱματωδῶν ἢ τρυγωδῶν, ἢ καὶ ἀπολυμάτων μετὰ τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀλγεῖν τὴν κοιλίαν καὶ τὰ ἔντερα. Hippocratis locos v. ap. Foesium.]

[Δυσεντεριάω, Dysenteria laboro. Alex. Trall. 8, p. 471 : Τῶν κατὰ συμπάθειαν δυσεντεριώντων. Joseph. Genes. p. 33, A : Δυσεντεριάσας. G. D. Doroth. Expos. p. 834, E. Hippiatr. p. 138, 19 et 139, 2 : Δυσεντεριῶντος τοῦ ἵππου. Hase.]

Δυσεντερικός, ή, όν, [Torminosus, Gl.], adjectiv. Δυσεντερικὰ πάθη sunt quæ Cicero Viscerum morbos vocat. Item subst. Dysentericus, Qui dysenteria laborat, i. e. torminibus intestinorum. [Ap. Galen. vol. 13, p. 614 et seqq. Plut. Mor. p. 101, C; 1089, F. Epictet. Diss. 2, 21, 22. Δυσεντερικὴ διάρροια γαστρὸς Joseph. Genes. p. 34, C. G. D.] Qui et Δυσέντερος dicitur a Nicandro [Al. 382, et a Georg. Pis. Hex. v. 1503 : Πηλὸς δὲ σωτὴρ γίνεται δυσεντέροις. Hase.]

[Δυσεντέριον. V. Δυσεντερία.]

[Δυσεντεριώδης, ὁ, ἡ, Dysenteria laborans. Hippocr. p. 142, 191; Aretæus p. 61.]

[Δυσέντερος. V. Δυσεντερικός.]

Δυσέντευκτος, ὁ, ἡ, Qui conveniri et compellari difficulter potest, Ad quem non facile patet aditus, Adeuntibus se difficilem præbens, Qui conveniendi et compellandi sui copiam paucis et raro facit, Inaffabilis, Polyb. [5, 34, 4.] Synonymum ei est ἀπροσήγορος. [Plut. Mor. p. 27, E, schol. Hom. Il. B, 514. Hemst. Thom. M. p. 254 : Δυσπρόσοδος, ... ὁ δύσκολος καὶ δ. Schæf. Adde l. Theodori Metoch. s. v. Δυσδιόδευτος appositum. G. D. Basil. t. 1, p. 391, A : Νῦν δὲ κατηφὴς εἶ καὶ δ. Unde τὸ δυσέντευκτον i. q. δυσεντευξία. Philo vol. 2, p. 520, 41 : Τὸ δ. ἐπιτηδεύων ἐπὶ μόνων τούτων, His solis data opera aditum difficilem reddens; et Joseph. Ant. Jud. 13, 2, 1 : Διὰ τὴν ὑπερηφανίαν αὐτοῦ καὶ τὸ δ. || Cujus occursus molestus est, Intolerabilis. Gregor. Nyss. t. 1, p. 179, C : Ἀχθὴ πάσῃ δυσέντευκτος. Joann. Camen. De exc. Thess. p. 276, 34 : Ὁ δ. θήρ. Basil. t. 2, p. 240, C : Γέρουσι δυσεντεύκτοις. Hase.]

[Δυσεντευξία, ἡ, Difficilis aditus. Δυσεντευξίαν ζηλῶσαι Diodor. 19, 9. De ægrotis Cassius Probl. 80, p. 355, 14. Hemst.]

[Δυσένωτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter unitur s. conjungitur. Marc. Anton. 11, 8.]

[Δυσεξάγγελτος, ὁ, ἡ, Quem nefas est enunciari. Alexander mon. Orat. Grets. p. 3, B : Ὑπέρογκα καὶ δυσεξάγγελτα ἐν τοῖς συντάγμασιν αὐτοῦ ἐκληρήσας. Hase.]

[Δυσεξαγόρευτος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Jo. Climac. p. 299, 3 : Οὐδεὶς γὰρ ἕτερος λογισμὸς οὕτως δ. Hase.]

Δυσεξάγωγος, ὁ, ἡ, Qui difficile educitur, vel exportatur, Difficilis exportatu. [Hippocr. De insomn. p. 107 : Εἰ δὲ ὁ ἥλιος τοιοῦτό τι πάσχει, ἰσχυρότερον τοῦτο ἤδη καὶ δυσεξαγωγότερον. ā]

Δυσεξάλειπτος, ὁ, ἡ, Difficile delebilis, Qui difficile deletur s. obliteratur. Herodian. 2, [3], metaphorice : Τὸ γὰρ λυπῆσαν δυσεξάλειπτον. [Polyb. Excerpt. Vat. p. 460 : Ἐνεργάζεσθαί τινα δ. εὔνοιαν. G. D. Longin. De subl. 7, 3 : Ἰσχυρὰ δὲ ἡ μνήμη καὶ δ. Diodor. 3, 6 : Ἀρχαίᾳ καὶ δυσεξαλείπτῳ συνηθείᾳ. ā]

Δυσεξάλλακτος, ὁ, ἡ, Ægre mutabilis s. commutabilis, Qui in aliam naturam verti vix potest. At pro δυσεξάλλακτα [δυσεξάλακτα codex], quod Hesych. exp. δυσέκφευκτα, scr. potius δυσεξάλυκτα.

[Δυσεξάλυκτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter effugitur. V. Δυσεξάλλακτος.]

[Δυσεξάντλητος, ὁ, ἡ, Difficilis exhaustu. Eustath. Opusc. p. 230, 44 : Οἶνον καὶ ἔλαιον στέξαντα μέχρι πολλοῦ εἰς δυσεξάντλητον.]

[Δυσεξάνυστος, ὁ, ἡ, Difficilis effectu. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 170, A. G. Dind.]

Δυσεξανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui difficile consumitur. VV. LL. [Hippocr. p. 383, 9 : Ὑγρὴ τροφὴ δ. Basil. M. vol. 1, p. 28, C, de deo : Διὰ τὴν ἄρρητον σοφίαν τοῦ τὴν ἀντίπαλον τῷ περὶ φύσιν δυσεξανάλωτον εἶναι οἰκονομήσαντος. āā G. Dindorf.]

Δυσεξαπάτητος, ὁ, ἡ, i. q. δυσαπάτητος [Qui difficulter decipitur. Plato Rep. 3, p. 413, C; Xenoph. Ages. 11, 12; Plut. V. Ages. c. 38].

Δυσέξαπτος, ὁ, ἡ, Qui ægre accenditur. [Plut. V. Rom. c. 27 : Αὔτη γὰρ ψυχὴ ξηρὴ, ἀρίστη, καθ' Ἡράκλειτον, ὥσπερ ἀστραπὴ νέφους διαπταμένη τοῦ σώματος· ἡ δὲ σώματι πεφυρμένη καὶ περίπλεως σώματος, οἷον ἀναθυμίασις ἐμβριθὴς καὶ ὁμιχλώδης, δυσέξαπτός ἐστι καὶ

A δυσαναχόμιστος. Pallad. De febr. p. 70, a Weigel. cit.: Δ. ὡς ἐπὶ τῶν ὑγροτέρων ξύλων τὸ πῦρ ἐστιν ἰδεῖν. Stephan. schol. in Galen. vol. 1, p. 284. G. Dindorf.]

[Δυσεξαρίθμητος, ὁ, ἡ, Vix numerabilis. Polyb. 3, 58, 6; Plut. Mor. p. 667, E. Scott. Orig. Philoc. 26, p. 96 : Ἄλλα δὲ δυσεξαρίθμητα οἴσουσιν οἱ βουλόμενοι ἐν σωματικοῖς καὶ τοῖς ἐκτὸς εἶναι ἀγαθὰ καὶ κακά. Seager. Nilus Epist. p. 489. G. D. Theophyl. Bulg. in Latt. 279 Mingarell. Boisson.]

[Δυσεξάτμιστος, ὁ, ἡ, Difficilis exhalatu. Galen. vol. 2, p. 392 : Ὑγροῦ σύστασις δ. καὶ δυσδιαφόρητος. G. Dindorf.]

[Δυσεξειλήτως. Schol. Theocr. 14, 51, a Boisson. cit. : Μῦς γευόμενος πίσσης λέγεται ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδὲς πρᾶγμα ἐμπεσόντων καὶ δ. ἀπαλλασσομένων, Ita ut difficulter se expediant.]

[Δυσεξέλεγκτος, ὁ, ἡ, Difficilis ad refellendum, Difficilis deprehensu. Plato Phæd. p. 85, C : Τῶν ἀνθρωπίνων λόγων δυσεξελεγκτότατον. Dionys. A. R. 3, 5 : Ἀφανῆ καὶ δ. εὑρόντας φάρμακα διὰ τούτων τὸν ἄνδρα ἀνῃρηκέναι.]

B [Δυσεξέλευστος, ὁ, ἡ, Difficilis exitu. Tzetz. Hist. 11, 558 : Καμπαῖς δυσεξελεύστοις (labyrinthi).]

Δυσεξέλικτος, ὁ, ἡ, Difficilis explicatu et evolutu. Dionys. H. De Thuc. [propr. § 2] : Τά τε σκολιὰ καὶ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα. Bud. [Plut. Mor. p. 968, C : Κινήσεις δυσεξελίκτους ἀνακυκλεῖν· V. Brut. c. 13 : Κυκλεῖ τι παρ' ἑαυτῷ δύσφορον βούλευμα καὶ δ. Gregor. Thaum. p. 62, D : Ἀμήχανόν τινα καὶ δ. πλοκήν. || Adverb. Δυσεξελίκτως schol. Pind. Nem. 7, 155, a Boisson. cit. : Ὅταν δ. ἀναπολῶσι τὰ αὐτὰ πολλάκις (λέγοντες).]

[Δυσεξέργαστος, ὁ, ἡ, Difficilis elaboratu. Eustath. p. 1394, 7 : Ὁ ποιητὴς τὸ τερατωδέστερον ἐπελέξατο καὶ ἀληθῶς δυσεξέργαστον.]

Δυσεξερεύνητος, ὁ, ἡ, Investigatu s. perscrutatu difficilis. Aristot. Polit. 7, [c. 11] : Δυσέξοδος γὰρ ἐκείνη τῶν οἰκήσεων διάθεσις καὶ δυσεξερεύνητος τοῖς ἐπιτιθεμένοις.

Δυσεξεύρετος, ὁ, ἡ, Inventu s. Adinventu difficilis. [Aristot. H. A. 9, 5 : Τόποις χαλεποῖς καὶ δ. Plut. Mor. p. 407, F : Ἡρώων ἀπόρρητοι θῆκαι δυσεξεύρετοι. Δυσεξεύρητα vitiose ap. Marcum Erem. p. 202. G. D.]

C [Δυσεξήγητος, ὁ, ἡ, Difficilis explicatu. Justin. Mart. Apol. 1, p. 44 : Τὸ θεὸς προσαγόρευμα οὐκ ὄνομά ἐστιν, ἀλλὰ πράγματος δυσεξηγήτου ἔμφυτος τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων δόξα. Cyrill. Al. In Joh. l. 6, p. 596 : Δυσεξήγητον καὶ ἀπορίας πολλῆς τὸ προκείμενον· et lib. 11, c. 10, p. 988 : Δ. καὶ δυσχερὲς εἰς νόησιν τὸ εἰρημένον. Suicer. Darii epist. ad Heraclit. ap. Diog. 9, 13 : Λόγον περὶ φύσεως δυσνόητόν τε καὶ δυσεξήγητον.]

[Δυσεξημέρωτος, ὁ, ἡ.] Δυσεξήμερος, Qui difficulter ἐξημεροῦσθαι et cicurari potest, Difficilis cicuratu s. mansuefactu. [Δυσεξημερώτατα ex Plut. V. Artox. c. 25, ubi nunc recte legitur : Τῶν θηρίων τὰ ἀτιθάσευτα καὶ δυσεξημέρωτα.]

[Δυσεξήνυστος, ὁ, ἡ.] Δυσεξήνυτος, Effectu difficilis. Δυσεξήνυτος δεσμὸς, Inenodabilis nexus, [Eustath. p. 384, 5 ex] Eur. [Hipp. 1237], ut habent VV. LL. [Nunc ex codd. restitutum : Δεσμὸν δυσεξήνυστον (cod. Paris. δυσεξέλικτον) ἕλκεται δεθείς.]

[Δυσεξίατος, ὁ, ἡ, Vix sanabilis. Kusteri conjectura, de qua v. s. Δυσεξίτητος.]

D [Δυσεξίλαστος, ὁ, ἡ, Ægre placabilis. Πένθη δ. Plut. Mor. p. 609, E.]

Δυσεξίτηλος, ὁ, ἡ, Qui difficulter dilabitur s. evanescit. [Strabo 11, p. 513 : Δυσεξίτηλον ἔχουσι τὸ ἄνθος. G. D.] Dioscor. 7 [Ther. c. 3, p. 425 : Σκορόδων καὶ πράσων καὶ κρομμύων ἐδωδή· καὶ ταῦτα γὰρ τὸ ὅλον δυσμετάβλητα καὶ δυσεξίτηλα. Παραμένουσι γὰρ αὐτῶν αἱ ποιότητες ἐπὶ πλείους ἡμέρας. Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. Ev. 1, p. 40, A : Ἥτις (μυθοποιία) συνεργηθεῖσα χρόνῳ δυσεξίτητον τὴν κατοχὴν αὐτῆς εἴργασται. Leg. δυσεξίτηλον, nisi illud pari potestate capiatur. Hemst. Plut. Mor. p. 696, D : Ὥστε παραμένειν δυσεξίτηλον (τὸ ἔλαιον). ἵ]

Δυσεξίτητος, ὁ, ἡ, Difficilis exitu : ut Hesych. quoque δυσεξίτητα exp. δυσκόλως ἐξοδευόμενα. [Addit Hesych., ἢ δυσθεράπευτα, quod Kusterus ad δυσεξίατα refert, conjectura probabili, præsertim si Ionicam formam ponas δυσεξίητα. G. D. Etym. M. p. 238, 41 : Γοργύρα...καθόλου δὲ ἔλεγον οὕτω τὰς δυσεξιτήτους (in δυσ-

A ζητήτους corruptum in Lex. rhet. p. 233) κατασκευὰς καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας. Eustath. p. 15 ed. Polit. Angl. De possessione, quam difficile est excutere, Sanchuniath. ap. Euseb. Præp. ev. p. 40, A : Δυσεξίτητον τὴν κατοχὴν αὐτῆς εἴργασται, nisi tamen lectio vitiosa. Hase.]

[Δυσέξιτος, ὁ, ἡ, i. q. δυσεξίτητος. Suid. : Δ. τόπος, ἀδιόδευτος. Diodor. 3, 44 : Κόλπος ... σκολιὸν καὶ δυσέξιτον ἔχει τὸ στόμα, ubi codex unus δυσεξίτητον, alii δυσδιεξίτητον. Quod fortasse præstat. Sic φάραγξι δυσεξιτήτοις in Exc. p. 579, 3. G. Dind.]

[Δυσεξόδευτος, ὁ, ἡ. V. Δυσδιεξόδευτος.]

[Δυσέξοδος, ὁ, ἡ, Difficilis exitu, Difficilem exitum habens. Hippocr. p. 1133, B : Τοῖσι δὲ πολλοῖσι δυσέξοδον τοῦτο. Tumores laxos intelligit, qui aqua intercute laborantibus femora attingunt, quod est pene deplorati morbi indicium. Foes. Lycophro 1099 : Δυσεξόδους ζητῶν κελεύθους. « Aristot. Polit. 7, 11 : Δυσέξοδος ... τοῖς ξενικοῖς. Pausan. 2, 31, 1 : Τὸ ἐκ τοῦ λαβυρίνθου δυσέξοδον. Eunap. p. 213, 5 : Πράγματα ἀμήχανα καὶ δυσέξοδα. » Hemst. Plut. Mor. p. 980, F.]

Δυσέξοιστος, ὁ, ἡ, Elatu s. Expositu difficilis; Hesych. enim δυσέξοιστον exp. non solum δυσεκκόμιστον B [ut Suidas], sed etiam δυσερμήνευτον. [Hoc sensu Cyrill. Al. Adv. Julian. 1, p. 19 : Διὰ τὸ δυσπερινόητον αὐτῶν καὶ δυσέξοιστον, Propter difficultatem ea concipiendi et exponendi. Ib. p. 20 : Δυσέξοιστά τέ ἐστι καὶ δυσέκφραστα τὰ τῆς θεότητος ἴδια καὶ ἐξαίρετα. Suicer. Porphyr. Vita Pythag. p. 202, 29. Hase.]

[Δυσέξοχος, ὁ, ἡ, Scopulosus. Eustath. ad Dionys. P. 389 : Δυρράχιον γάρ ἐστιν (Dyrrhachium), ὅ ἐστι δυσέξοχον. Wakef.]

[Δυσέπακτος, ὁ, ἡ, Difficilis attractu. Philo Belop. p. 58, 23 : Ὁ γὰρ τοιοῦτος (funis) ἐν μὲν ταῖς ἀγωγαῖς δ. καὶ βίαιός ἐστιν. Hase.]

[Δυσεπανόρθωτος, ὁ, ἡ, Vix emendabilis. Theo Progymn. p. 126 : Μετάνοιαν φέρει καὶ δυσεπανόρθωτόν ἐστι. Hemst. Nectar. Hom. p. 6 ed. Par. 1554. Boisson.]

Δυσεπέκτᾰτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter extendi potest. [Πνεύμων δ. Palladius vol. 2, p. 81, 82 ed. Dietz. G. Dindorf.]

Δυσεπήβολος, ὁ, ἡ, Conjectu difficilis, Quem attin-C gere et assequi difficile est : ut accipiunt in hoc l. Suidæ de Agapio philosopho : Ἐθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ καὶ ἀποριῶν ἀποβολῇ δυσεπηβόλων.

[Δυσεπίβᾰτος, ὁ, ἡ, Difficilis aditu. Apollodor. Poliorc. p. 32; Diodor. 1, 69 (ubi aliquot codd. ἀνεπιβάτου); Pollux 1, 171.]

[Δυσεπίβολος, ὁ, ἡ, Difficilis accessu. Æneas Poliorc. c. 8 : Τὴν χώραν δ. εἶναι τοῖς πολεμίοις. Angl. Paul. Alex. Apotel. p. 52, 19 : Ἀργοπράκτους δὲ, καὶ δυσεπιβόλους, καὶ δυσπερικτήτους· ubi vertitur : Quorum conatus sunt difficiles. Hase.]

Δυσεπιβούλευτος, ὁ, ἡ, Qui insidiis peti circumvenirive difficulter potest, Cui insidiari difficile est : Cui non facile fiunt insidiæ, e Xen. [Hipparch. 4, 11 : Δυσεπιβουλευτότεροί εἰσιν ἀφανεῖς ὄντες. Δυσεπιβουλευτότατον Ages. 6, 7. Apollodor. Poliorc. p. 14. Jo. Cinnam. p. 18, A : Τὰ τῇ προνοίᾳ καθάπαξ δεδογμένα δυσανάλυτα πάντῃ καὶ λογισμοῖς ἀνθρώπων δυσεπιβούλευτα. || Δυσεπίβουλος. Eustath. Opusc. p. 354, 62 : Οὐκ οἶδα γὰρ ὅ τι γνοῦσα ἡ φύσις σκληρὰν οὕτως ὀπώραν D οὕτω πως ἠσφαλίσατο καὶ δυσεπιβουλότατον εἰργάσατο τὸν καρπόν. Nisi δυσεπιβούλευτον scripsit. G. Dind.]

[Δυσεπίγνωστος, ὁ, ἡ, Difficilis cognitu. Appian. Civ. 1, 18 : Τὸ τῶν πλουσίων ἀδίκημα, καίπερ ὂν μέγα, δ. ἦν. Bast. Gregor. Nyss. Contra Arium et Sabellium p. 9 ed. Mai. : Τί δ' ἂν εἴη δυσεπιγνωστότερον, ἡ ἡμέρα τῆς συντελείας ἢ αὐτὸς ὁ θεὸς καὶ πατήρ, G. D. Hesych. : Δυσξύμβολος, δυσεπίγνωστος. Procl. in Plat. Parmen. 2, 82. Boiss. Schol. Eur. Med. 1196 : Πᾶσιν ἄλλοις σφόδρα δ. ἦν.] Δυσεπίγνωστον εἴδωλον, Simulacrum difficile cognitu, Synes. De insomn. [p. 152, C.]

[Δυσεπίθετος, ὁ, ἡ, Difficilis invasu. Æneas Tact. procem. p. 1 : Φοβεροὺς τοῖς ἐναντίοις καὶ δυσεπιθέτους εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον.]

[Δυσεπιθύμως. Greg. Naz. in Matthæi Lect. Mosq. vol. 2, p. 40 : Γνώσῃ δὲ πάλιν τὸ μειδιαστικὸν διὰ τοῦ σπληνὸς ἐνεργεῖν τὴν ψυχὴν δυσεπιθύμως πρὸς τοὺς γέλωτας ἔχουσι, Non cupientibus.]

Δυσεπικούρητος, ὁ, ἡ, Cui difficulter auxilium ferri

potest, auxilio venire difficile est. Alcidam. [p. 86 A ed. Reisk., 49 Bekk.], δ. ἀπορία.

[Δυσεπικράτητος, ὁ, ἡ, Qui difficulter retinetur. Marcus Eremita p. 894, A : Δ. γίνεται. Boisson.]

Δυσεπίκριτος, ὁ, ἡ, De quo vix potest judicari. [Apollon. Tyan. Ep. 19 : Τὸ δὲ ἄριστον δυσεύρετόν τε καὶ δυσεπίκριτον, Dijudicatu difficile. Hase.]

[Δυσεπίληπτος, ὁ, ἡ, Difficilis intellectu, Obscurus. Jo. Chrysost. vol. 1, p. 693, 28 : Ἀμφότερα γὰρ δυσεπίληπτα· Hom. 63, vol. 6, p. 652, 5 : Πολλὴ δυσκολία ἐν τῇ παλαιᾷ διαθήκῃ καὶ δυσεπίληπτα τὰ βιβλία. Seager. Aliter schol. Eur. Hipp. 883 : Δυσεκπέρατον δὲ δυσαπάλλακτον, δυσεπίληπτον.]

[Δυσεπίμικτος, ὁ, ἡ, Qui commercium cum aliis non habet. Strabo 3, p. 155 : Δυσεπίμικτοι δ' ὄντες ἀποβεβλήκασι τὸ κοινωνικὸν καὶ τὸ φιλάνθρωπον. Plut. Mor. p. 917, C : Τὸ ἄστοργον καὶ δ. Porphyr. De abst. 4, 6 : Σεμνοὺς δὲ αὐτοὺς παρεῖχε καὶ τὸ δ. Ubi alii Strabonis ll. ap. Rhoer. p. 310.]

[Δυσεπινόητος, ὁ, ἡ, Difficilis intellectu, Obscurus. Marc. Anton. 6, 17 : Ὁδῷ δυσεπινοήτῳ. Julian. Or. 1, B p. 12, B : Σωτηρίας τρόπον δυσεπινόητον. Scott.]

[Δυσεπισκόπητος, ὁ, ἡ, Difficilis ad assequendum, Difficilis intellectu. Phot. Bibl. p. 156, 30 : Ἐξ ὧν αὐτῷ τῇ συγγραφῇ καὶ τὸ ἀσαφὲς καὶ δ. διατρέχει. Sic cod. Ven. Vulgo δυσεπίκτητον. G. Dind.]

[Δυσεπίστροφος, ὁ, ἡ, Difficilis conversu. Appian. Mithr. c. 42 : Ἅρματα δ.]

Δυσεπίσχετος, ὁ, ἡ, Qui difficulter inhiberi s. cohiberi potest aut retineri : ut δ. αἱμοῤῥαγία [ap. Galen. vol. 10, p. 110, Aretæum p. 107, 18, et Paul. Æg. p. 154, 20. || Adverb. Δυσεπισχέτως Galen. vol. 7, p. 319 : Τὸ αἷμα ... ἐξακοντίζεται δ. G. Dind.]

[Δυσεπίτευκτος, ὁ, ἡ, Qui ægre obtineri potest. Diodor. 17, 93 : Ὁρῶν δ. τὴν ἐπὶ τοὺς Γανδαρίδας στρατείαν οὖσαν· Exc. vol. 2, p. 591 : Εἰς πολλὰς γὰρ ἐπιβολὰς δυσεπιτεύκτους ἔσχε τὰς πράξεις. Hesych. : Δυσπιτέστερος, ... δυσεπιτευκτότερος. Hippiatr. p. 84.]

[Δυσεπιτήδευτος, ὁ, ἡ, In quo difficulter elaboratur. Cyrill. Al. Hom. Pasch. 11, p. 142 : Ἅναντες μὲν ἢ δυσπόρευτον ἡγεῖσθαι μηδὲν, εὐστιβὲς δὲ λίαν καὶ τὸ τραχὺ, C εὐκατέργαστον δὲ κομιδῇ καὶ ὅπερ ἂν εἴη δυσεπιτήδευτον. Suicer.]

Δυσεπιχείρητος, ὁ, ἡ, Qui non facile invadi potest, Quem non facile aggredi quis possit, s. invadere, aut adoriri : et vicissim Εὐεπιχείρητος, Qui facile invadi potest, etc. sequendo formam interpretationum quæ nomini proxime præced. [Ἐπιχειρητής] datæ fuerunt. Redditur etiam, Facilis invasu s. aggressu, item Captu facilis. At vero problemata εὐεπιχείρητα, Quæ facile astrui et confici possunt, ut δυσεπιχείρητα, Quæ ægre astrui et confici possunt. Aristot. Top. 8, [c. 2 med.] : Οὔκουν λανθάνει ὅταν δυσεπιχείρητος ᾖ ἡ θέσις. [Id. Analyt. pr. 1, 25 : Δυσεπιχειρητότερον.] Alex. Aphr. in ejusd. operis l. 2 : Ἐπεὶ γὰρ πᾶν εὐεπιχειρητότερον γίνεται σαφέστερον γενόμενον, φησὶ δεῖν μεταλαμβάνειν τὸ ἀσαφέστερον εἰς τὸ σαφέστερον, καὶ οὕτως ἐπιχειρεῖν πειρᾶσθαι· εὐπορωτέρα γὰρ ἡ πρὸς τὸ σαφὲς ἐπιχείρησις. [Δυσεπιχείρητος, Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno p. 180. Boisson. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 6, D : Δ. θριγκούς. G. Dind.] D

Δυσεπούλωτος, ὁ, ἡ, i. q. δυσαπούλωτος : δ. ἕλκη, Ulcera quæ cicatricem ægre recipiunt. [Galen. vol. 13, p. 268.] Verum quum et τὰ κακοήθη eam non admittant, hæc differentia est, quod δυσαπούλωτα appellentur, Quum locus affectus ejusmodi dispositionem non contraxerit, ut quod ad ipsum influit bonum probumque, corrumpat; κακοήθη autem, Quum locus affectus corrumpit quicquid influit.

[Δυσέραστος, ὁ, ἡ, Infelix amoris. Max. Tyr. vol. 1, p. 35 : Κἂν ταῖς τῶν πόνων ὁμιλίαις οὐδεὶς πονεῖ πόνου ἐρῶν· ἢ γὰρ ἂν εἴη δυσεραστότατος. Sic HSt. Vulgo δυσεραστότερος. Ingratus amantibus, ap. Meleagr. in Anth. Pal. 5, 172 : Ὄρθρε τί μοι δυσέραστε ταχὺς περὶ κοῖτον ἐπέστης; et 173 : Ὄρθρε τί νῦν δυσέραστε βραδὺς περὶ κόσμον ἑλίσσῃ;]

[Δυσεργασία, ἡ, Rerum agendarum difficultas. Artemid. Onirocr. 1, 67 : Ὀδύνας σημαίνει καὶ δυσεργίας, διὰ τὸ δύσπεπτον. Hase.]

Δυσέργαστος, ὁ, ἡ, Factu difficilis. [Cyrill. Alex. In

A Haggæi c. 2, p. 644 : Ὀκνηροὶ ἦσαν καὶ δυσέργαστοι, Difficiles ad labores subeundos. Suicer.]

[Δυσέργεια, s. Δυσεργία, ἡ, Impedimentum agendi, Difficultas. Hero Autom. p. 268 : Τὰ παραχαλασμάτια αὐτῶν πρὸς τὸν ἄξονα προσκολλῶ, ἵνα μή τινα αὐτῶν ταραχθέντων δυσέργειαν παρέχηται. Segnities. Appian. Syr. c. 19 : Σφᾶς εἰδότες ὑπὸ ἀργίας καὶ τρυφῆς δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος ἐς δυσεργίαν διεφθαρμένους. Clem. Al. Strom. 4, p. 623 : Ὥσπερ ἀδύνατον δυσεργείᾳ γνῶσιν ἐπακολουθεῖν.] Δυσεργία, ἡ, Difficultas. Exp. et aliter a Suida : sed Δυσερμία [quod Suidæ quoque ex codd. restitutum est] Hesych. habet in illa signif., sicut et εὐερμία : de quibus et ipsum Suid. lege in Εὐερμία.

Δυσέργημα, τὸ, exp. Molestia : sed sine exemplo. [Diosc. Ther. p. 422, C : Ἄλλων δυσεργημάτων ἧσσον ἢ μᾶλλον ὀχλούντων.]

[Δυσεργής. V. Δύσεργος.]

[Δυσέργητος lectio vitiosa. V. Δυσενέργητος.]

[Δυσεργία. V. Δυσέργεια.]

Δύσεργος, et Δυσεργὴς, ὁ, ἡ, Operosus, Difficilis. B [Δύσεργος εἰσβολὴ Polyb. 28, 8, 3.] Plutarch. Symp. 4, [p. 663, E] : Παγχάλεπον, ὦ ἑταῖρε, καὶ δύσεργον, Valde difficile est et magni operis. Δυσεργὲς πρᾶγμα, Appiano Res difficilis partu. [Appian. Hisp. c. 71 : Μεθισταμένους δυσεργὲς ἡγούμενος εἶναι καταλαβεῖν. Sic Syr. c. 37, Mithr. 94, Civ. 5, 12. Id. Hisp. c. 63 : Τὸν Οὐριάτθου πόλεμον ... δυσεργότατον αὐτοῖς γενόμενον. Pausan. 3, 21, 4, ab Hemst. cit. : Λίθοι δυσεργεῖς. Oribas. p. 19 ed. Mai. : Δυσεργεστέρα ... ἡ χειρουργία. Hesych. : Χαλεπὸν, δύσεργον.] Theophr. [H. Pl. 5, 1, 1], δύσεργος ὕλη, Materia difficilis ad fabricam, VV. LL. [Δυσεργὲς χώριον, Terra aspera, gramm. in Montef. Bibl. Coisl. p. 602 et Hesych. s. v. Φελλεὺς et Φελλός. || « Signif. activa, Ignavus, Segnis. Bion. 6, 5 : Χεῖμα δύσεργον, sicut Virgilius dixit, *Hiems ignava colono*, id est iners et inepta operi rustico. » Brunck. Appian. Syr. c. 16 : Τοῦ στρατοῦ δυσέργου πρὸς ἅπαντα ὄντος. Νωθρὸς καὶ δύσεργος Plut. Alex. c. 33.]

[Δυσέργως, Segniter, Difficulter. Δ. κινεῖσθαι Plut. V. Demetr. c. 43.]

C Δυσερεύνητος, ὁ, ἡ, Cujus difficilis est scrutatio, Qui non facile indagari potest. [Joseph. Bell. Jud. 1, 16, 5 : Ποιούμενοι τὰς ἀναφυγὰς εἰς τὰ ὕλη καὶ τὰ δυσερεύνητα τῶν χωρίων. Hase.]

Δυσέρημος, ὁ, ἡ, Desertus, Desolatus : vel Difficilis ob solitudinem. [Philipp. in Anth. Pal. 9, 561 : Πάγος δ.]

Δύσερις, [et Δύσηρις], ὁ, ἡ, Contentiosus, Morosus. Aristot. Eth. 4, 6 : Ὁ δὲ πᾶσι δυσχεραίνων εἴρηται ὅτι δύσκολος καὶ δύσερις· Eth. 2, 7, ἀηδὴς, δύσερις et δύσκολος opponuntur τῷ ἄρεσκος et κόλαξ. Isocr. Ad Demon. [p. 8, D] : Ὁμιλητικὸς δ' ἔσει, μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος· ubi opp. ei ὁμιλητικὸς et veluti synonymum a latere collocatur δυσάρεστος. Plato De Leg. 9, [p. 863, B] iram vocat δύσερι καὶ δύσμαχον κτῆμα. [Ib. p. 864, A : Οὐκ ἔστι τανῦν ὀνομάτων πέρι δύσερις λόγος. Plut. Mor. p. 80, B : Εἰ τὸ φιλόνεικον καὶ δύσερι περὶ τὰς ζητήσεις ἀφαιρεῖται. Eadem adjectiva conjungunt Philo vol. 1, p. 360, 5, aliique non raro. Hesych. : Δύσεριν, φιλόνεικον, παρὰ τὸ δυς καὶ τὴν ἔριν.] Gregor. : D Οἷον δὲ αὐτῶν κἀκεῖνο, ὡς λίαν δ. καὶ ἀναίσχυντον, i. e. Qui improbe contendunt, Bud. [Attica forma Δύσηρις est, Platoni restituenda ex Mœride p. 126 : Δυσήριδος (δυσήριτος vel δυσήριστος Pierson.) καὶ Δύσηρις Ἀττικῶς, καὶ Πλάτων Νόμων θ'· δύσερις Ἑλληνικῶς. Ea Pindarus quoque utitur Ol. 6, 33 : Οὔτε δύσηρις ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόνεικος ἄγαν, ubi libri deteriores οὐ φιλόνεικος ἐὼν οὔτ' ὢν δύσερίς τις ἄγαν. || Nomen pr. Δύσηρις ap. Anacr. Epigr. 14, 1 : Πραξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δ. Alius ap. Hippocr. p. 1149, C : Ἀμφίπολις ἐν Λαρίσσῃ Δυσήριδος νέη ἐοῦσα. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 707.]

Δυσέριστος, ὁ, ἡ, De quo contendere difficile est, In infelici contentione positus. Soph. El. [1384] : Ἴδεθ' ὅπῃ προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης, i. e. τὸ δι' ἔριν γιγνόμενον κακὸν, schol. Funestum sanguinem spirans Mars. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 37, 7 : Δυσέριστος, οὐ μόνον δύσερις.] || Δυσήριστοι Hesychio sunt δυσέριστοι, φιλόνεικοι, ἀμφίβολοι, Contentiosi : vel potius Difficiles in contentione, Infestis inter se contendentes animis.

Δυσερμήνευτος, ὁ, ἡ, Explicatu difficilis, in Ep. ad Hebr. [5, 11, et ap. Hesych. s. v. Δυσέξοιστον. || Adverb. Δυσερμηνεύτως ap. Eustath. p. 767, 3 : Καιρίως εἴρηται καὶ δ.] A

Δυσερμία, ἡ, Hesychio κακὴ εὐτυχία [ἀποτυχία Suidas], Mala fortuna, Infortunium. [Etym. M. p. 291, 49 : Δυσερμία, ἡ δυστυχία, ἡ κακὴ ἐπιτυχία. Εὐερμίαν γὰρ τὴν ἐπιτυχίαν καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ τὸν Ἑρμῆν εἰς πολλὰ παρακαλεῖσθαι βιωφελῆ. Similiter Phot. Lex. p. 29, 15.]

Δύσερμος, ὁ, ἡ, Suidæ δύσελπις : aliis Infelix. [Ap. Suid. cod. Paris. addita ὡς particula, Δύσερμος, ὡς δύσελπις. Hoc dicit gramm., eandem rationem habere δύσερμος atque δύσελπις. Gaisford.]

[Δυσερνής, ὁ, ἡ, Difficulter crescens. Pollux 1, 231 : Δένδρον δυσανθές, δυσερνές.]

Δύσερως, ὁ [Genitivum τοῦ δύσερω ponit Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1197, ubi nominativus pravo accentu scribitur δυσέρως, contra præceptum Arcadii p. 94, 1. G. D.], Qui infelici aut etiam pernicioso amore tenetur, Perdite amans. Theocr. [1, 85] : Δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί. [Meleag. in Anth. Pal. B 12, 137 : Ὀρθροβόας δυσέρωτι κακάγγελε.] Bud. p. 833. Et c. gen. [Eur. Hipp. 193 : Δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες τοῦδε. Thucyd. 6, 13 : Δυσέρωτας τῶν ἀπόντων.] Lucian. [Tim. c. 26] : Οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, pro Ita perdite te amantes. Xen. autem [Œc. 12, 13] dixit aliquem esse δυσέρωτα τῶν ἀφροδισίων, pro Amore perdito rei Venereæ captum. Item ipse ἔρως dicitur δύσερως et δύσποτμος a Plut. Pericle [c. 20]. || Hinc Δυσερώτως διακεῖσθαι, pro Perdito amore captum esse, infelici.

[Δυσερωτιάω, Perdite amo. Achill. Tact. 5, 1, p. 103, 23 : Πρὸς τὴν ὄψιν δυσερωτιῶν. Quod participium annotavit Pollux 6, 189. (Simplici ἐρωτιᾶν utitur Achill. 6, 20, p. 148, 16.) Cum genit. Plutarch. ap. Stob. Floril. p. 233. Schneid.]

[Δυσερωτικός, ή, όν, Qui s. Qualis perdite amantium est. Pollux 6, 189.]

[Δυσερώτως. V. Δύσερως.]

[Δυσέσβολος. V. Δυσείσβολος.]

Δυσετηρία, ἡ, Malus annus s. Sterilitas anni. [Pollux C 1, 52.]

[Δυσετυμολόγητος, ὁ, ἡ.] Δυσετυμολόγητον ὄνομα, Nomen cujus etymologia vix reddi potest, s. Cujus cur ita nominatum sit vix reddi ratio potest : quale esse dicitur Ἀθηνᾶ. [Phurnut. N. D. c. 20, p. 185 : Τὸ δ' ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς δ. διὰ τὴν ἀρχαιότητα. Wakef.]

[Δυσευκάθαρτος lectio vitiosa. V. Δυσεκκάθαρτος.]

[Δυσευλογέω, Non benedico. Theodor. Prodr. in Notit. Mss. vol. 6, p. 541 : Χαλαζοβολεῖται μὲν γάρ μοι τὸ σῶμα ... ταύταις χαλάζαις ταῖς δυσευλογουμέναις. Boiss.]

[Δυσεύνητος, ὁ, ἡ. V. Δυσευνήτωρ.]

[Δυσευνήτωρ, ορος, ὁ, Infaustus tori socius. Æsch. Sept. 292 : Δράκοντας ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν λεχαίων δυσευνήτορας (scr. δυσευνάτορας cum Blomfieldo) πάντροφος πελειάς. Schol. : Δυσευνήτορας δέ, δυσευνήτους, διὰ τὸν φόβον τοῦ δράκοντος. Libri plurimi δυσευνήτειρα contra metrum, pauci δυσευνάτειρα : quam lectionem interpretatur alius schol., ἄγρυπνος διὰ τὸν φόβον.]

[Δυσευπόριστος, ὁ, ἡ, Difficilis paratu. Alex. Trall. 1, p. 76 : Ταῦτα μὲν πολυσύνθετα καὶ δυσευπόριστα.] D

Δυσεύρετος, ὁ, ἡ, Inventu difficilis [Æsch. Prom. 816 : Τῶν δ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον, ἐπαναδίπλαζε (scr. ἐπανδίπλαζε). Eur. Bacch. 1219 : Ἐν ὕλῃ κείμενον δυσευρέτῳ. Xenoph. De vect. 4, 13 : Οὐδέν τι ἀξιῶ θαυμάζεσθαι ὡς δυσεύρετόν τι ἐξευρηκώς. Plut. Mor. p. 97, B : Σπάνιον καὶ δυσεύρετόν ἐστι φίλος βέβαιος. G. D.] : ut δυσεύρετον χρῆμα ap. Lucian. [Tim. c. 25. Hesych. : Δυσέκλυτος, δυσεύρετος. Phot. Bibl. p. 145, 32 : Ἡ πολυθρύλητος καὶ δ. θεολογία. Hesych. et Suid. : Δυσθήρατος, δυσεύρετος (δυσέρευτος codex Hes.).]

[Δυσεύχωστος lectio vitiosa. V. Δυσέγχωστος.]

Δυσέφικτος, ὁ, ἡ, Ad quem vix pertingere s. pervenire possumus [Plut. Mor. p. 65, E : Τῶν τόπων τὰ ὑψηλὰ δυσπρόσοδα καὶ δυσέφικτα γίνεται τοῖς ἐπιβουλεύουσι], Quem vix assequi possumus, Non facile, Vix assequendus, Cui vix pares sunt vires nostræ. [Δυσέφικτος καὶ μέγας ὁ στέφανος, Polyb. 32, 11, 3. Τὴν ἄλλην πομπὴν λέγειν ἐστὶ δυσέφικτον, 31, 3, 12. Schweigh. Hesych. : Δυσέφικτον, δυσκατάληπτον. Apollon. De synt. A p. 151 (148 Bekk.) : Δυσέφικτον ἐγίνετο διαγνῶναι πότερόν τίς τινος κήδεται. Jo. Chrysost. In Epist. ad Phil. serm. 8, vol. 4, p. 46, 33 : Ἵνα δυσέφικτον εἶναι νομίσῃς τὴν ἀρετήν.] Compar. δυσεφικτότερος Gregor. Naz. [Or. 16, p. 261, D : Τὸ δὲ ὑπὲρ ἡμᾶς ὅσῳ δυσεφικτότερον, τοσούτῳ θαυμασιώτερον.]

[Δυσέφοδος, ὁ, ἡ, Difficilis incessu. Diodor. 1, 57 : Ἡ κρατίστη τῆς Αἰγύπτου ... δυσεφοδωτάτη γέγονε. Libri aliquot δυσεφοδεστάτη.]

[Δυσέψανος, ὁ, ἡ, Difficilis coctu. Suid. s. v. Ἑψανόν : Ἀτέραμνον τὸ δυσέψανον. Idem s. v. Τέραμνον. Hemst.]

[Δυσέψητος, ὁ, ἡ, Difficilis coctu. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 20, 16 : Τῶν δυσεψήτων ὀσπρίων.]

Δυσζηλία, i. q. Zelotypia, ex Athen. [13, p. 589, B], de Laide : Ἀναιρεθῆναι φάσκων αὐτὴν ὑπό τινων γυναικῶν ἐν Θετταλίᾳ, ἐρασθεῖσαν τινος Παυσανίου Θετταλοῦ, κατὰ φθόνον καὶ δυσζηλίαν.

Δύσζηλος, ὁ, ἡ, Æmulus, Invidus, In malam partem æmulator. Hom. Od. [H, 307] : Δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων, Æmulatores et invidi, Male B æmulamur, Bud. [Hom. ap. Herodot. V. Hom. c. 19 : Ναῦται ... βίον δύσζηλον ἔχοντες. Empedocl. ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 649 : Δύσζηλος ... πίστιος ὁρμή. Hemst. Apoll. Rh. 4, 1089 : Δύσζηλοι ἐπὶ παισὶ τοκῆες.] Plut. Alex. [c. 9] : Ἃς ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χαλεπότης (δυσζήλου καὶ βαρυθύμου γυναικὸς) ἔτι μείζονας ἐποίει. [Δυσζήλου γυναικὸς Themist. Or. 5, p. 66, C.] Apud eund. Plut. [Mor. p. 471, A] : Πολὺ τὸ δύσζηλον ἔχουσα φύσις, VV. LL. e Bud. interpr., In degenerem quandam affectationem depravata natura : de eo, qui aliena bona admiratur et suæ fortunæ succenset. [Adverb. Δυσζήλως Plut. V. Alex. c. 77 : Δ. ἔχουσα πρὸς τὴν Στάτειραν.]

Δυσζήτητος, ὁ, ἡ, Quæsitu s. Pervestigatu difficilis. [Xen. Cyneg. 8, 1 : Λαγὼς δ. De lepore Pollux 5, 50 : Ἐπιφανέστερα τὰ ἴχνη καὶ οὐ δυσζήτητα. Corruptum ex δυσεξίτητος notavimus s. h. v.]

[Δυσζωΐα, ἡ, Mala s. Misera vita. Pallad. De Brachm. p. 10.]

Δύσζωος, ὁ, ἡ, Cujus misera est vita. Δύσζωος [κάC κιστος] βίοτος in Epigr. [Anth. Pal. 9, 574], quasi dicas Vita quæ misere vivitur.

[Δυσήβολος, ὁ, ἡ, i. q. δυσάντητος. Hesych. : Δυσήβολον, δυσάνητον (δυσάνιτον Musur.). Recte Hemst. in Auct. Δυσήβολον, δυσάντητον.]

[Δυσήκεστος, ὁ, ἡ, Difficilis curatu. Hippocr. De fract. p. 770 extr. : Οἱ τόποι οὗτοι ... ἐκτρίμματα δυσάκεστα (sic) ποιέουσι. Epigr. Cyzic. Anth. Pal. 3, 19 : Δυσηκέστων ἥρπασαν ἐκ καμάτων. Conf. Viscont. Mus. Pioclem. vol. 5, p. 48.]

[Δυσηκής, ὁ, ἡ.] Δυσηκῆ Hesych. exponit δυσακῆ, δυσίατον [codex δυσηκεῖ, δυσακεῖ, δυσίατον], Curatu s. Sanatu difficilem, ab ἀκέομαι.

[Δυσηκοέω.] Δυσηκοεῖν, Difficile audire. Item, Immorigerum esse. [Oribas. p. 298, 343 ed. Matth.; Paul. Æg. p. 79, 7. G. D. Alex. Trall. 3, p. 56.]

Δυσηκοΐα, ἡ, Difficultas auditus. A quibusdam exp. etiam Aurium tarditas, e Plinio. [Plut. Mor. p. 1073, D : Ὥσπερ ἡ ἀκοὴ νοσώδης ὑπὸ κενῶν ἤχων δυσηκοΐας καὶ ἀσαφείας ἐμπέπλησται. Περὶ δυσηκοΐας καὶ κωφώσεως agit D Paul. Æg. p. 79, 48.] Item Inobsequentia. [Plut. Mor. p. 794, D : Ἀπειθείας καὶ δυσηκοΐας.]

Δυσήκοος, ὁ, ἡ, Qui difficile audit, Qui acute non audit. [Arcad. p. 42, 8.] Nam Pollux [2, 81] post εὐήκοοι et δυσήκοοι ponit ὀξυήκοοι, βαρυήκοοι. [Epigr. in app. Anth. Pal. 304 : Λουτρὸν ... ὤτων καθαίρει τοὺς πόρους δυσηκόοις.] Possumus δυσήκοος e Catone interpr. etiam Qui auribus parum audit. Ponitur autem δυσήκοος et pro Immorigero s. Inobsequente, ut contra εὐήκοον pro Morigero usurpari, infra docebitur. [Signif. passiva Difficilis auditu, δ. φωνὴ ap. Polluc. 2, 117. Philostr. p. 496 : Δυσήκοον καὶ βαρὺ φθεγγόμενος.]

[Δυσήκουστος, ὁ, ἡ, Ingratus auditu. Nicet. Chon. Hist. p. 193, B : Ἀνοσιώτατον καὶ ὡσεὶ δυσήκουστον (codex Mon. δυσάκουστον) τῶν πιστῶν· 208, D : Δυσήκουστον φόβητρον. G. Dindorf.]

[Δυσηλάκατος, ὁ, ἡ. Δυσηλακάτου λίνα Μοίρης, Parcæ quæ infortunium net, Nonn. Dion. 1, 367. Idem 4, 321 : Σιγαλέης λάλον εἶμα δυσηλακάτου Φιλομήλης.]

Δυσήλατος, ὁ, ἡ, locus dicitur Per quem difficulter

A agitari possunt equi : unde δυσηλατώτερον πεδίον, Campus equitatu difficilior. Curtius Inequitabilem locum dicit. [Δυσήλατα χωρία Pollux 1, 186.]

Δυσηλεγὴς, ὁ, ἡ, et Τανηλεγὴς, a λέγομαι significante κοιμῶμαι, Cubo, Jaceo, Dormio, ut δυσηλεγὴς θάνατος, quasi δυσλεγὴς i. e. δυσκοίμητος, s. κακοκοίμητος, Mors tristem habens dormitionem, Cujus tristis s. gravis est dormitio, si hac voce uti liceat; Cujus acerbus est sopor, somnus. Hom. Od. X, 325 : Τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοισθα. [Il. Υ, 154 : Δυσηλεγέος πολέμοιο. Hesiod. Op. 504 : Πηγάδας, αἵ τ' ἐπὶ γαῖαν πνεύσαντος βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσιν· Theogon. 652 : Δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ. Theognis 793 : Δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ. Maxim. Περὶ καταρχ. 87 : Γείτοσι χάρμα δυσηλεγέεσσιν· 273 : Ἀμβλώσεις χαλεπάς τε δυσηλεγέας τε τίθησιν.] At Τανηλεγὴς θάνατος ap. Eund. Mors longum somnum afferens, ὁ ἐπὶ μακρὸν παρατείνων τὸ λέξασθαι, Eust. Od. B, [100] : Εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο. Hesych. quoque sensu eod. μακροκοιμήτου exp., verbo a se ficto, ut opinor, sicut est
B κακοκοιμήτου. Sed præcedit ap. eum et alia expos., sc. παρατεταμένην ἔχοντες τὴν ἀλγηδόνα. Idem δυσηλεγὴς exp. et χαλεπός. [Quæ interpr. convenit Epicorum locis supra allatis. Duæ autem sunt gl. Hesychii, Δυσηλεγέος, δυσάντης, χαλεπός· ἢ δυσλεγέος, ἤγουν κακοκοιμήτου, et, Δυσηλεγὲς (codex δυσηλεχὲς, ut in l. Hesiodi Op. 504 cod. unus δυσηλεχέες), κακόπαθον, χαλεπόν. Similia ex aliis gramm. attulit Albert.] Eust. quoque putat δυσηλεγὴς posse etiam intelligi dictum quasi δυσαλεγὴς, ab ἀλέγω videlicet. In VV. LL. τανυλεγὴς cum υ in secunda syllaba. [De τανηλεγὴς suo loco dicetur.]

Δυσήλιος, ὁ, ἡ, Ad quem ægre sol pervenit, Soli minus bene expositus, idem fere quod ἀνήλιος, aliquanto tamen minus. [Æsch. Eum. 396 : Δυσήλιον κνέφας. Moschio ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 242 : Δυσηλίους φάραγγας. Eur. Rhes. 247 : Ὅταν ᾖ δυσάλιον ἐν πελάγει καὶ σαλεύῃ πόλις· nam sic ex libris melioribus corrigendum quod vulgo legitur δυσάλιος. Si-
C militer Xenoph. Symp. 8, 1 : Ὅταν ᾖ βόρειον. Plut. V. Marii c. 11 : Γῆν σύσκιον καὶ ὑλώδη καὶ δυσήλιον. ‖ De sole nimio dictum annotavit Phryn. in Bekkeri Anecd. p. 36, 18 : Δυσήλιον θέρος, τὸ καταφλέγον θέρος ἄκρως. G. Dindorf.]

Δυσημερέω, contrarium verbo εὐημερέω, Adversa fortuna utor, Res mihi infeliciter cedunt. [Ex Pherecratis Crapatalis affert Antiattic. p. 89, 30. Δ. κατὰ τὰς μάχας Dionys. A. R. 1, 57.] Athen. [13, p. 585, C] : Μενάνδρῳ τῷ ποιητῇ δυσημερήσαντι καὶ εἰσελθόντι εἰς τὴν οἰκίαν, Γλυκέρα προσενέγκασα γάλα παρεκάλει ῥοφῆσαι· ubi, inquit Bud., significare videtur Victo in certamine, vel Exacto e theatro : nam alibi εὐημερεῖν dixerat de agone. [Id. 5, p. 219, E : Καὶ μὴν οὐ διαλείπει γε κλαίων, ὡς ἂν οἶμαι δυσημερῶν. Hemst. Plut. Mor. p. 740, A : Χλευάζεσθαι γὰρ ᾤετο δυσημερῶν.]

[Δυσημέρημα, τὸ, Infortunium, Calamitas. Schol. Hom. Il. Z, 336 : Διὰ τὴν λύπην τοῦ δυσημερήματος. Tzetz. Exeg. Il. p. 58, 5. Schæf.]

Δυσημερία, ἡ, Infaustus dies, Infortunium, For-
D tuna adversa. [Sophocles apud Stob. Floril. 86, 12 : Βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσαμερίας. Joann. Chrys. vol. 7, p. 82, C : Τὴν πρόσοδον τὴν ἑτέρου (ἑταίρου Sav.) δυσημερίαν ποιεῖται καὶ μισθὸν ἀπαιτεῖ φιλανθρωπίας. G. Dindorf.] Synes. Ep. 8 [p. 170, A] : Δυσημερία, πρᾶγμα δεινόν. Δυσαμερίαν σφίγγα, Aristoph. [Ran. 1287] Dor. pro δυσημερίαν, Infelicem afferentem diem, s. Infaustam. [Aristophanis verba ex Æschylo petita hæc sunt : Σφίγγα δυσαμερίαν πρύτανιν κύνα πέμπει, ubi manifestum est δυσαμεριᾶν πρύτανιν scribendum esse. Plut. Mor. p. 168, C : Περὶ πολιτικὰς πράξεις δυσημερίαι καὶ ἀποτεύξεις· ad quem l. Wyttenb. : « Δυσημερίαι, Adversi successus, Mali eventus. V. p. 467, E; 740, A; 741, A; 784, C, Vit. Aristid. c. 3, Eum. c. 9. » G. Dindorf.]

[Δυσήμερος, ὁ, ἡ, Ferus, Immanis. Strabo 3, p. 155 : Τὸ δὲ δυσήμερον καὶ ἀγριῶδες οὐκ ἐκ τοῦ πολέμου συμβέβηκε μόνου. Hemst. Ptolem. Tetrab. p. 56, 23 : Τὸ δ. τῶν ζώων, Sævitia. Hase.]

[Δυσήμετος. Δυσημέω. Δυσημής. V. Δυσεμ-.]

[Δυσηνεμία, ἡ, Adversitas venti. Man. Palæol. Or. in Theodor. despotam p. 1158, D : Δυσηνεμίᾳ καὶ σάλῳ χρώμενον. G. Dind.]

Δυσήνεμος, ὁ, ἡ, Difficiles et malos ventos habens. [Hesych. et Suid. : Δυσήνεμον, δυστάραχον, τὸ κακῶς ἀνέμους ἔχον. Soph. Antig. 591 : Κελαινὰν θῖνα καὶ δυσάνεμον. Schol. τὴν ὑπ' ἀνέμων ταραχθεῖσαν. Δυσήνεμος καὶ πνιγώδης χώρα Oribas. p. 231 ed. Matth.] : Δυσήνεμος χθὼν ap. Dionys. P. [759], Ventis vexata regio. Est item δυστάραχος Hesychio et VV. LL., Graviter olens et fœtens.

[Δυσηνής, ὁ, ἡ, Immitis, Ingratus, Asper. Theognost. Can. p. 44, 5 : Τὰ διὰ τοῦ ηνης ὀξύτονα ... οἷον ἀπηνής προσηνής δυσηνής. G. Dindorf.]

Δυσηνίαστος, ὁ, ἡ, Qui habenas difficulter admittit, habenis regi vix potest.

Δυσηνιάστως, Ita ut refrenare difficile sit, Ægre. Synes. Ep. 57 [p. 195, A] : Ἔφερον, ἀλλὰ δυσηνιάστως, τὴν καινοτομίαν τοῦ βίου, Ægro animo et ita ut vix audiret habenas rationis.

Δυσήνιος, ὁ, ἡ, Qui habenis contineri difficulter potest, Refrænatu difficilis, δυσχαλίνωτος Galeno, δυσπειθὴς, ἀνυπότακτος, δυσάγωγος Suidæ [et sim. Hesychio. Philostr. p. 15, ab Hemst. cit. : Οἱ καταψῶντες τοὺς δυσηνίους τε καὶ μὴ εὐαγώγους τῶν ἵππων. Joseph. Genes. p. 53, B. Metaphor. Eustath. Opusc. p. 254, 52 : Προσερεθίζει κεντρίζων καὶ φιλοτιμεῖται τὸ κατ' ἐκείνους ἄστομον καὶ δυσήνιον] : Morosus, δυσκολώτατος Galeno. [Hesych. : Δυσήνιοι, ... ἐπὶ πολὺ σκυθρωποὶ, ἐπὶ μικροῖς μεγάλα ὀργιζόμενοι. Quæ interpr. ad δυσάνιος referenda.] Exp. etiam Doloris impatiens : δυσθύμως καὶ δυσκόλως τὰς ἀνίας φέρων, Erotian.; ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος, Galen. Quæ signif. non ab ἡνία originem habet, sed ab ἀνία : ad quod te remitto. [Et alibi :] Δυσήνιος, ap. Galen. Lex. Hipp. [p. 458] contraria signif. ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος. Sed abundare existimo particulam μή. Apud Erot. [p. 116] certe δυσήνιος expos. habet cum ea convenientem, quam τῷ δυσάνιος dedi nisi quod in genit. ponitur. Scribit enim, Δυσήνιος· δυσθύμως καὶ δυσκόλως τὰς ἀνίας φερούσης· quod φερούσης mendose positum puto pro φέρουσα, aut φέρων : neque enim posse videtur δυσήνιος esse genitivus. [Δυσήνιος ab ἀνία derivatum communis Galeno, Erotiano et Hesychio error est, quos simile voc. δυσάνιος decepit. Ipsorum enim, non librariorum, hoc esse peccatum ex eo colligitur, quod apud Galenum, postquam de voc. δυσάνιος est explicitum, de altero sic scribit, Δυσήνιος, ὁ μὴ (μὴ recte delet HSt.) εὐκόλως ἀνιώμενος. Ἔστι δὲ καὶ ὁ δυσχαλίνωτος ἢ ὁ δυσκολώτατος.]

Δυσηνιόχητος, ὁ, ἡ, Qui habenis retineri difficulter potest, Quem moderari difficulter quis potest, δυσάγωγος, Bud. e Luciano [Abdic. c. 17 : Οἱ μεμηνότες δὲ διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ δυσάγωγοι καὶ δυσηνιόχητοι καὶ τῷ ἰατρῷ ἐπισφαλεῖς καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι].

Δυσηνίως, Ita ut habenis retineri difficulter possit, Effrænate Ciceroni.

[Δυσήνυκτος. V. Δυσήνυτος.]

Δυσήνυτος, ὁ, ἡ, Effectu difficilis, δυσκατόρθωτος Suidæ, Hesych. Sed Suid. habet δυσήνυκτος. Hesych. autem utrumque. [Δυσήνυτος, δυσκατόρθωτος, καὶ δυσήνυκτον. Suidas simpliciter, Δυσήνυκτον, δυσκατόρθωτον, pro quo Zonar. p. 583 δυσήνυστος, quod Hesychio pro δυσήνυκτον recte restituere videtur Albert. « Cyrill. Al. In Jesaiæ c. 38, p. 496 : Δυσήνυτον παντελῶς οὐδὲν τῷ τῶν ὅλων δεσπότῃ· et c. 51, p. 700 : Θεῷ δυσήνυτον οὐδέν. » Suicer. Joseph. Bell. Jud. 5, 12, 1 : Εἰ δέ τῳ μέγα δοκεῖ καὶ δυσήνυτον τὸ ἔργον. Aster. ap. Phot. Bibl. p. 500, 14 : Ἵνα μὴ βαρεῖαν ποιήσῃ καὶ δυσήνυτον τὴν ἐντολήν. Hase.]

[Δυσῆρες. V. Δυσθῆρες.]

[Δύσηρις. V. Δύσερις.]

[Δυσήριστος. V. Δυσέριστος.]

Δυσήροτος, ὁ, ἡ, Aratu difficilis. [Δ. γῆ Pollux 1, 227. Callim. in Del. 268.]

[Δυσήττητος, ὁ, ἡ, Qui non facile vincitur. Pollux 1, 157.]

Δυσήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Tristis, Qui est animo molestiis affecto. Hesych. enim δυσήτορος exp. δυσθύμου.

Δυσηχὴς, ὁ, ἡ, Malum et ingratum sonum edens.

Hom. Il. B, [686] : Οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο. [Η, 376, 395; Λ, 524, 590; Ν, 535; Σ, 307 (Δυσαχέος ἐκ πολέμοιο Anacreon in Anth. Pal. 6, 141), et θανάτοιο δυσηχέος Π, 442; Σ, 464; Χ, 180. Hesych. : Δυσηχέες, κακοὺς ἤχους ἔχοντες. Δυσηχέος, κακοφώνου, κακὸν ἦχον ἐπιφέροντος, διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς καὶ θρήνους. Similiter Apollon. Lex. et Etym. M. Dionys. H. De comp. verb. p. 77, 9 R. : Δυσηχὲς τὸ ο. || Ingratus auditu, Molestus. Hom. H. in Apoll. 64 : Αἰνῶς γὰρ ἐτήτυμόν εἰμι δυσηχὴς ἀνδράσιν. || Sonum obscurum edens. Plut. Mor. p. 721, C : Χρυσὸς μὲν καὶ λίθος ὑπὸ πληρότητος ἰσχνόφωνα καὶ δυσηχῆ.]

Δύσηχος, ὁ, ἡ, Dissonus, Male sonans, Hermog. [p. 299. Gregor. Nyss. t. 2, p. 340, C : Τὸ τραχύ τε καὶ δύσηχον τῆς συντάξεως τῶν εἰρημένων ἐπανορθώσασθαι. Hase.]

[Δυσθαλάσσιος, s. Δυσθαλάττιος, ὁ, ἡ, Maris tempestatibus vexatus. Epiphan. vol. 1, p. 806, B : Μόλις διεδράσαμεν τὸ δυσθαλάττιον τοῦτο χωρίον καὶ τὴν πᾶσαν ταύτην θηριοβολίαν. Quod δυσθάλαττον potius scribendum, ut εὐθάλαττος dicitur. Idem voc. restituendum videtur ib. p. 116, B : Εἰς διαθαλάττια καὶ θηριώδη βράχη παρεμπεσόντες. G. Dindorf.]

[Δυσθαλία, ἡ, Infortunium. Sophron ap. Apollon. De pronom. p. 355 : Ἐκπέφαντι τέος ταὶ δυσθαλίαι.]

Δυσθαλής, ἡ, ὁ, Difficulter, Male virescens. [Hesych. : Δ., δυσαυξής. Κρατῖνος. De gracili corpore Alexander Mynd. ap. Athen. 8, p. 393, A : Ἔστι τὸ μέγεθος (ἡ ὀρτυγομήτρα) ἡλίκη τρυγών, σκέλη δὲ μακρά, δυσθαλὴς καὶ δειλή. Scott.]

Δυσθαλπής, ὁ, ἡ, Calfactu difficilis, Ægre incalescens. [Hom. Il. P, 549 : Χειμῶνος δυσθαλπέος· quod Hesych. expl. κακοθαλποῦς, κακοῦ εἰς τὸ θάλπειν, ψυχροῦ. || Contraria signif. Quint. Sm. 11, 156 : Θέρευς δυσθαλπέος ὥρῃ. Similiter δυσήλιος in utramque partem dicitur.]

[Δύσθαλπτος Hemsterhusii conjectura. V. Δυσθερής.]

Δυσθανατέω [et Δυσθανατάω], Ægre s. Misere morior, et σφαδάζων, Cum morte conflictor. Plato De rep. 3, p. 39 [406, B], de Herodico loquens, qui morbum per totam vitam ad senectutem perduxit, sub cura medicorum vivens, quod ipse reprehendit : Δυσθανατῶν δὲ ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο. Plut. Anton. [c. 78] : Πεφυρμένος αἵματι καὶ δυσθανατῶν, Cum morte conflictatus, Bud., qui ap. Herodot. [9, 72] δυσθανατέω pro Ægre et cum tristitia morior poni annotat. Ex quo Pollux quoque 3, [106] citat ἐδυσθανάτει, opponens ei nomina synonyma, κλινοπετής, κλινήρης, Clinicus, Plin., h. e. Qui diu decumbit, longo morbo in lecto contabescit, Philo V. M. 3 [vol. 2, p. 173, 31, ubi δυσθανατῶντες legitur] : Πρὸς τὸ ἄπορον τῆς ἀνάγκης ἐπτόηνται δυσθανατοῦντες, Ancipiti necessitate consternati miseram trahebant animam. Et metaph. ap. Eund. eod. l. [p. 167, 15] : Περὶ ἃς (subaud. τῶν ὀρχηστῶν τὰς ἐπιδείξεις) κηραίνουσι καὶ δυσθανατοῦσιν οἱ θεατρομανοῦντες, Quæ depereunt nonnulli, theatrorum insania laborantes. Turn. [A δυσθάνατος duci debet δυσθανατέω, quo utuntur Herodotus, Philostratus V. Ap. 5, 16, Aristot. De part. anim. 4, 7, Plutarch. V. Luculli c. 18, Eumen. c. 7, Euseb. H. E. 3, 6, Suidas s. Ἀποκναίειν. Sic et ab εὐθάνατος nascitur εὐθανατεῖν, pro quo quum nunquam εὐθανατᾶν offeratur, facilis est conclusio, verbum δυσθανατᾶν, quod in iis numeratur, quæ affectum quendam vehementiorem significant, proprium sui generis flexum sequi, eamque causam esse cur a communi compositorum ordine desciverit. Lobeck. ad Phryn. p. 627. Plutarch. Mor. p. 1038, F; 1039, A : Δυσθανατώσης γραός· et δυσθανατῶσαν πρεσβῦτιν p. 1060, F. Mœris p. 356 : Σφαδάζειν Ἀττικῶς, δυσθανατᾶν Ἑλληνικῶς. Δυσθανατῶντα Themist. Or. 15, p. 199, C. Procop. Histor. p. 612, A : Λιμῷ δὲ καὶ ψύχει καὶ τῇ ἄλλῃ κακοπαθείᾳ δυσθανατῶντες. Nam sic ex cod. Leid. correxi vulgatum δυσθανατοῦντες. Theophyl. Simoc. Histor. 2, 6 attulit Suidas s. v. Δυσθανατῶντα. Quam formam solam probare videtur Etym. M. p. 442, 45 : Θανατῶ ὅτε μέν ἐστιν ἁπλοῦν, ἔστι τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον θανατῶ θανατοῖς ..., ὅτε δὲ σύνθετον, δευτέρας, οἷον δυσθανατῶ δυσθανατᾷς.]

Δυσθάνατος, ὁ, ἡ, Difficulter moriens Difficilem mortem inferens, h. e. Mortem quidem concilians, sed cum qua diu conflicteris, Infelicem mortem afferens. Theophr. [H. Pl. 3, 10, 3] : Λέγεται δὲ ὡς οὐκ ἐπιτήδειον εἰς οἰκίας εἰσφέρειν· δυσθάνατον γάρ φασι, καὶ δυστοκεῖν, οὗ ἐὰν ᾖ. Unde Plin. 13, 21 : Qua in domum illata, difficiles partus fieri produnt, mortesque miseras. Gaza Mortiferam vertit. [Nisi propter sequens δυστοκεῖν scribi debet δυσθανατεῖν. Schneid. Hippocr. p. 71, F (et p. 158, D) : Αἱ ἐκ πόνου ἀφωνίαι δυσθάνατοι· ubi Galen. (vol. 8, p. 738) : Τὸ δυσθάνατον σημαίνει μὲν ποτὲ καὶ τὸ βραδυθάνατον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ σὺν ὀδύνῃ θνήσκειν. Foes. Eur. Ion. 1051 : Δυσθανάτων κρατήρων πλήρωμα, Mortiferorum.]

Δυσθανής, ὁ, ἡ, Misere mortuus, Qui miserabili morte periit. [Crinagor. in Anth. Pal. 9, 81 : Τλήμονα δυσθανέα.]

Δυσθέατος, ὁ, ἡ, Invisus, Infelix aspectu. [Æsch. Prom. 69 : Ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασι· 690 : Δυσθέατα καὶ δύσοιστα πήματα.] Soph. [Aj. 1004] : Ὦ δυσθέατον ὄμμα, O dirum spectaculum, i. q. ἀποτρόπαιον θέαμα ap. Lucian. [|| Qui difficulter spectatur, Obscurus. Ælian. N. A. 9, 61 : Δύο κεντημάτων καὶ μάλα γε δυσθεάτων καὶ δυσθηράτων ὀφθέντων. Plut. Mor. p. 966, C : Ἀμαυρὸν αἴθυγμα καὶ δυσθέατον.]

[Δυσθεΐα, ἡ, Impietas. Germ. CPol. Grets. p. 255, B : Τύφου γάρ ἐστι καὶ δυσθεΐας μεστή. Hase.]

Δυσθενέω, Infirmis invalidisque viribus sum. Hippocr. De morb. [p. 480, 31] : Οὐκ ἀνέχεται οὔτε καθήμενος οὔτε κείμενος οὔτε ἑστηκώς, ἀλλὰ δυσθενέει. [V. ibid. p. 482, 11 ; 484, 49.]

Δύσθεος, ὁ, ἡ, Impius. [Æsch. Ag. 1590 : Δ. πατὴρ Ἀτρεύς· Choeph. 46 : Δ. γυνά· 191 : Φρόνημα δύσθεον· Suppl. 422 : Ἐκβολαῖς δυσθέοις], ἀσεβής scholiastæ Soph. El. [289] : Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ τέθνηκεν; [Ubi schol. : Καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρῴδηκεν ἐν Γηρυτάδῃ.] Sed forsan aliquis a θέα derivare malit, ut sit quod alibi idem Soph. dicit δυσθέατον ὄμμα. [De quo non cogitandum.]

[Δυσθεραπευσία, ἡ, Difficultas medendi. Cassius Probl. p. 331, 18. Hemst.]

Δυσθεράπευτος, ὁ, ἡ, Difficulter sanabilis, Cui vix mederi possumus. [Hippocr. p. 21, 26 : Δυσθεράπευτον τὸ ἕλκος. Eustath. p. 1827, 61 : Οἱ δυσθεράπευτοι τὰ σώματα. Hemst. Palladius vol. 2, p. 184 ed. Dietz. G. D.] Apud Soph. [Aj. 609] metaph. δυσθεράπευτος Ajax, Qui vix ad sanam mentem reduci potest, et a sententia de consciscenda sibi morte revocari. [Adverb. Δυσθεραπεύτως, Ammon. p. 11. Schæf. ἅ]

Δυσθερής, ὁ, ἡ, Calefactu difficilis. Sed δυσάλθητος Hesychio, Sanatu difficilis. [Δυσθερέας, δυσαλθήτους. Probabiliter Hemst. δυσθάλπτους.]

[Δυσθέρμαντος, ὁ, ἡ, Difficulter calefaciens. Galen. De compos. simpl. med. 1, p. 3, 54 Ald. Weigel. Schol. Hom. Il. P, 549 : Χειμῶνος δυσθερμάντου, ψυχροῦ.]

[Δύσθερος, ὁ, ἡ, Calore æstivo pressus. Δ. πόλις Pollux 9, 23. Δύσθερον χωρίον 5, 110.]

[Δυσθεσία, ἡ, Displicentia, Morositas. Erotian. p. 126 : Δυσθεσίην, δυσαρέστησιν, ἢ δυσαποκατάστασιν. In δυσαισθησίην corruptum ap. Hippocr. p. 774, F : Ἢν τε ἀστηρὸν ᾖ καὶ θραῦόν τι τῶν σαρκίων, καὶ δυσαισθησίην παρέχει· in δύσθεσιν ap. Oribas. p. 80 ed. Cocch. Schneid.]

Δυσθετέω, Male affectus sum, Sum animo male affecto et alienato. [Diodor. 14, 113 : Ὄντος δ' αὐτοῦ (τοῦ λόφου) καυματώδους δυσθετοῦντες ἔσπευδον μετοικῆσαι.] Et pass. Δυσθετέομαι, pro eodem [Xenoph. Cyrop. 2, 2, 5 : Ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαί τε καὶ ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ δυσθετούμενος. Sic libri meliores : alii δυσφορούμενος] : ut et Suid. δυσθετούμενοι exp. κακῶς διατιθέμενοι, in h. l. : Καὶ δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν, ἀποδυσπετοῦσι. Idem activæ vocis hoc affert exemplum : Ὁ δὲ Νάβις δυσθετήσας ταῖς συνθήκαις, οὐ προσέσχε τοῖς γραφεῖσιν, exponens, μὴ στέρξας καὶ μὴ ἐμμείνας. Ex Polybii Epitome [8, 7, 4] affertur δυσθετούμενος pro Animi anxius, Perplexus, cum hoc exemplo : Ἕως ὁ Μάρκος δυσθετούμενος ἠναγκάσθη λάθρα νυκτὸς ἐπιποιήσασθαι τὴν παραγωγήν. [Idem Exc. Vat. p. 441 : Δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν.] Δισθετούμενος, Animi anxius, Perplexus, VV. LL., e Polybii Epit.; sed perperam pro δυσθ.

[Δύσθετος, ὁ, ἡ, Difficilis positu s. reposittu. A Hippocrat. p. 776, E : Δυσεμβολώτερα δὲ (τὰ ὀστέα) καὶ δυσθετώτερα. Scott. Posit. Philo vol. 1, p. 97, 44 : Ἄτοπος λέγεται εἶναι ὁ φαῦλος· ἄτοπον δέ ἐστι κακὸν δύσθετον. Joseph. Ant. Jud. 15, 9, 6 : Τοῦτο τὸ δ. τῆς χώρας διορθούμενος, Incommoditatem regionis. Hase. ‖ Male affectus, Morosus. Hesych. : Ἀστρηνὲς, δύσθετον, σκαιὸν, ὀξύ.]

Δυσθεώρητος, ὁ, ἡ, Cujus difficilis est contemplatio, Contemplatu difficilis. [Cognitu difficilis. Aristot. H. A. 3, 2 : Αἴτιον δὲ τῆς ἀγνοίας τὸ δυσθεώρητον αὐτῶν. Archimed. p. 1, 5. Polyb. 3, 31, 7 : Ὥστε δυσθεώρητον εἶναι τὴν ἑκάστου προαίρεσιν καὶ λίαν ἐν πολλοῖς ἐπισκοτεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν· 17, 13, 3 : Δυσθεώρητον ὁ τόπος (τῆς ἱστορίας) ἔχει τι καὶ δυσπαράγραφον. Plut. Mor. p. 550, C : Τῶν ἀνθρωπίνων οὕτως ἡμῖν ὄντων δυσθεωρήτων· 1043, A : Μικρά τίς ἐστι καὶ παντάπασι δ. ἡ διαφορά· et alibi non raro ap. eundem. Greg. Naz. vol. 1, p. 396, C ed. Ben. ‖ Forma prava Δυσθέωρος in Etym. Gud. p. 441, 19.]

Δυσθήρᾱτος, ὁ, ἡ, Qui non facile capi potest vena- B tione s. venando, Cujus difficilis est venatus s. captura; generaliter, Difficilis captu s. indagatu. [Per δυσεύρετος explicant Hesych. et Suid. Aristot. H. A. 9, 12 : Ἔστι δὲ τὸ ἦθος ὁ κίγκλος πανοῦργος καὶ δ.] Plut. [V. Pomp. c. 38] : Καὶ γὰρ ἄλλως ἑώρα Μιθριδάτην δυσθήρατον ὄντα. Et metaph. Cujus est difficilis indagatio s. pervestigatio, inquisitio; ita enim interpretor ap. Plut. Pericle [c. 13] : Δυσθήρατον εἶναι ἱστορίᾳ τἀληθές. Difficilis intellectu, Bud. ap. Basil. De parab. Solomonis : Δυσθήρατος τῆς λέξεως ταύτης ὁ νοῦς. [Philo vol. 1, p. 570, 30 : Δυσθήρατον καὶ δυσπερινόητον. G. D. Aristot. De mirab. ausc. c. 14 : Τὴν ἡμέραν εἴ τις ἐπιχειροίη, σφόδρα δυσθηράτους εἶναι (τοὺς κοσσύφους). Aristæn. p. 86, 12. Hemst.]

[Δυσθήρευτος, ὁ, ἡ, i. q. δυσθήρατος. Plato Sophist. p. 218, D : Χαλεπὸν καὶ δυσθήρευτον (var. lect. δυσθήρατον) τὸ τοῦ σοφιστοῦ γένος. Ibid. p. 261, A.]

[Δυσθηρία, ἡ, Mala s. infelix venatio. Pollux 5, 13.]

Δύσθηρος, ὁ, ἡ, Infelix in venatu s. venando, Cui C non succedit venatio. [Pollux 5, 13. Oppian. Hal. 3, 431 : Πτοίη δὲ πόνον δύσθηρον ἔθηκεν.]

Δυσθησαύριστος καρπὸς [ap. Plat. Critia p. 115, B, et ap. Aristot. De mundo p. 401, 5], Fructus reconditu asservatuque difficilis : quales sunt, qui fugaces dicuntur.

[Δύσθλαστος, ὁ, ἡ, Difficilis fractu. Theophr. H. Pl. 8, 4, 1 : Δυσθλαστότερον καὶ γλισχρότερον καυλόν.]

[Δυσθνήσκω, Difficulter morior.] Δυσθανὼν eadem significatione [qua δυσθανής] tanquam a Δυσθνήσκω, in VV. LL. ex eodem Euripide sed in illis exponitur etiam Ægre mortuus. [Euripides præsentis usus est participio, Rheso 791 : Κρουνὸς ... δυσθνήσκοντος αἵματος νέου· El. 843 : Σῶμα δυσθνῆσκον. Participium aoristi ex schol. Luciani Icarom. c. 29 indicat Boisson. : Ὑπόμορον) δυσθανόντα. De forma verbi dixit Lobeck. ad Phryn. p. 616.]

[Δύσθνητος, ὁ, ἡ, Ægre moriens. Jo. Damasc. Epist. ad Theoph. de imag. Edess. in Combefis. Orig. Cpol. p. 142 : Τί οὖν ὁ δύστυχος (corrig. δύστοχος D aut quod probabilius δυστυχής. G. D.) Θεόδωρος; ἠστόχησε τῆς ἀξίας, θανάτῳ ἀώρῳ δύσθνητος γεγονώς. Boiss.]

Δύσθραυστος, ὁ, ἡ, Ægre fragilis, Qui difficulter frangi potest vel frangitur, Fractu pervicax. [Sæpe ap. Dioscor., ut 4, 143, 146. Hemst. Schol. Hom. Il. O, 625. Wakef.]

[Δυσθρήνητος, ὁ, ἡ, Vehementer lugens, Valde lugubris. Soph. Ant. 1211 : Ἔπος ἵησι δυσθρήνητον. Eur. Iph. T. 143 : Θυσθρηνήτοις θρήνοις ἔγκειμαι. Hesych. et Suid. s. v. Δυσαίακτος citati. ‖ Δύσθρηνος Apollon. Lex. p. 61, 7 : Δυσηχέος, ... θανάτου διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς δυσθρήνους. Qui δυσθρηνήτους potius scripsisse videtur. G. Dindorf.]

[Δυσθρήσκευτος, ὁ, ἡ, Difficilis cultu. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 294. Boisson.]

[Δύσθροος, ὁ, ἡ, Malum (infelicem, ingratum) sonum edens. Pind. Pyth. 4, 111 : Δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον ποινά τίς ἔσται πρὸς θεῶν. Schol. τῆς κακοφώνου καὶ τραχείας φωνῆς. Æsch. Pers. 636 : Αἰανῆ δύσθροα βάγματα· 940 : Αἰανῆ καὶ πάνδυρτον δύσθροον αὐδάν· 1076 : Δυσθρόοις γόοις.]

[Δύσθρυπτος, ὁ, ἡ, Difficilis fractu. Etym. M. p. 104, 1 : Δ. στερρότης. Hemst. Pseudochrys. t. 7, p. 383, 11 : Τὸν δύσθρυπτον ἄρτον διακλύει. Hase.]

[Δυσθυμαίνω, Animum despondeo. Hom. H. in Cer. 362 : Μηδέ τι δυσθύμαινε λίην περιώσιον ἄλλων.]

Δυσθυμέω, Animum despondeo, Tristor. [Hesych. : Δυσθυμεῖ, ἀθυμεῖ. V. Hippocr. l. s. v. Δυσεμέω allatum.] Bud. e Plut. Timol. [c. 34] : Δυσθυμῶν ταῖς ἐλπίσιν, ἔπλει εἰς Ἰταλίαν. Item [Herodot. 8, 100] : Μὴ δυσθύμει, Ne despondeas animum, Ne mœrore animus tibi consternetur. Citatur etiam pass. Δυσθυμοῦμαι, Sum ægro animo, ex Eur. [Med. 90 : Μητρὶ δυσθυμουμένῃ· Ion. 255 : Ἀνερεύνητα δυσθυμεῖ. Galen. ab Hemst. cit. vol. 7, p. 519 : Εὐθέως ἐμοῦντα καὶ δυσθυμούμενον οὐκ ἐπὶ τούτοις μόνον, ἀλλὰ καὶ χωρὶς αἰτίας φανερᾶς.]

Δυσθυμία, ἡ, Animi mœror. [Hippocr. p. 954, E : Φόβοι, δυσθυμίαι. Antiattic. p. 89, 18 : Δυσθυμία Σοφοκλῆς Τυροῖ. Ex qua fabula Stobæus Floril. 99, 99 B versum attulit, Τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι. Eur. Suppl. 696 : Πρὶν ἐλθεῖν ξυμμάχοις δυσθυμίαν· Med. 691 : Σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας. Plato Leg. 2, p. 666, B : Δυσθυμίας λήθην γίγνεσθαι· Tim. p. 87, A : Δυσθυμίας καὶ δυσκολίας.] Aristot. Probl. [30, 1] : Δυσθυμίας ποιεῖ ἀλόγους. [Ἡ τοῦ γήρως δ. Theophrast. ap. Athen. 11, p. 463, C. Hemst. Polyb. 1, 31, 3 : Δ. καὶ λιμὸς ἦν ὁλοσχερής.] Item, Οὓς δυσθυμίαι λαμβάνουσι. Plut. Artox. [c. 30] : Τοσαύτην ἐνέβαλον πτοίαν αὐτῷ καὶ ταραχὴν καὶ δυσθυμίαν εἰς τοὺς λογισμοὺς, ὥστε φάρμακον σκευάσαντα τῶν θανασίμων, καὶ πιόντα, τοῦ ζῆν ἀπαλλαγῆναι. Herodian. 8, [5, 19] : Παντοδαπῆς οὖν ἀπορίας καὶ δυσθυμίας τὸν στρατὸν κατεχούσης· 6, [6, 4] : Ὡς μεγίστην ἐνεγκεῖν δυσθυμίαν τῷ στρατῷ, Ut maximum exercitui mœrorem attulerit.

[Δυσθυμικὸς, ὁ, ἡ, Mœstus. Aristot. Physiogn. c. 6, p. 159 ed. Franz.]

Δύσθῡμος, ὁ, ἡ, Graviter animo affectus, i. q. βαρύθυμος. Ab Aristot. Probl. p. 104 [30, 1 et H. A. 9, 1] δύσθυμος et δύσελπις pro eod. ferme ponuntur, C quasi Anxius et diffidens fortunæ, Mœrore plenus, ut ἄθυμος. Bud. Dicit autem Aristot. : Οἱ μὲν παῖδες εὐθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι. Et paulo ante : Τὸ μὲν γῆρας δύσελπί ἐστιν, ἡ δὲ νεότης ἐλπίδος πλήρης. Soph. [El. 218] : Σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ ψυχᾷ πολέμους, Animo tuo misere afflicto et mœsto. Et [549] : Οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δύσθυμος, Animus meus ob ea, quæ facta sunt, nullo mœrore afficitur, Nulla pœnitudine ducitur. [Xenoph. Cyrop. 5, 2, 34 : Δυσθύμων τε καὶ ἐξεστηκότων προσώπων.] Et neutr. τὸ δύσθυμον Animi ægritudo, mœror. Plut. Pericle [c. 25] : Τὸ δ. ἀνιεὶς καὶ παραμυθούμενος.

Δυσθύμως, Ægro animo, Cum animi mœrore. [Δ. ἔχειν Polyb. 1, 87, 1. Δ. διακεῖσθαι 3, 54, 1; 15, 4, 6.] Plut. Fabio [c. 6] : Δ. δὲ καὶ περιφόβως διακειμένων ἁπάντων, Omnium animis mœrore et timore perculsis. [Comparat. Plato Phæd. p. 85, B : Δυσθυμότερον τοῦ βίου ἀπαλλάττεσθαι. ῡ]

[Δυσῐᾱτέω, Difficilis sanatu sum. Paul. Æg. p. 69, 28 : Τοὺς δυσιατοῦντας. G. Dindorf.]

D Δυσίατος, ὁ, ἡ, Sanatu difficilis. [Æsch. Ag. 1103 : Κακὸν δ. Eur. Med. 520 : Δ. ὀργή. Plato Leg. 9, p. 854, A : Ὅσα δυσίατα καὶ ἀνίατα· 11, p. 916, A : Νοσήματι δυσιάτῳ· 934, A : Θυμοῖς δυσιάτοις· 5, p. 731, B : Δυσίατα ἀδικήματα.] Galen. Ad Glauc. : Εἰς ἀνίατον ἢ καὶ δεινῶς δυσίατον ἐμβάντες νόσημα. [Cassius Probl. p. 331, 20 : Δυσιατότερα ἕλκη. Hemst. ῑᾱ]

[Δυσίδρως, ωτος, ὁ, ἡ.] Δύσιδρος affertur pro Ægre sudans, Cui difficulter elicitur sudor. Sed mira videri queat ea vocalis longæ [δυσίδρως] in ultima syllaba mutatio. [Conf. Κάθυδρος. Δυσίδρως ap. Theophr. De sudor. § 18, p. 816 : Οἱ παῖδες δυσίδρωτες τῶν ἀνδρῶν μᾶλλον· et ib. § 20.]

Δυσιερέω, Infelicibus ἱεροῖς utor, seu, ut Bud. interpr., Litare nequeo : opp. τῷ καλλιερέω. Plut. Cæs. [c. 63] : Ὡς δὲ καὶ πολλὰ καταθύσαντες οἱ μάντεις ἔφρασαν αὐτῷ δυσιερεῖν, ἔγνω ... ἀφεῖναι τὴν σύγκλητον. Id. [Mor. p. 587, C] : Δυσιερεῖν οὐ δημόσιον, ἀλλὰ τῶν κρατούντων ἐστί. [Ib. p. 758, E : Μόνον δὲ τὸ ἐρωτικὸν ὥσπερ δυσιεροῦν ἄνομον καὶ ἀδέσποτον ἀφεῖται.]

Δυσιθάλασσος, s. Δυσιθάλαττος, ὁ, ἡ, Mare subiens, ingrediens : ut δ. δίκτυα, Retia, Suidas [ex epigr. Philippi in Anth. Pal. 6, 38].

[Δύσικμος, ὁ, ἡ, Qui ægre humectatur, Aridus. Hippocr. p. 603, 23 : Ἢν δὲ ᾖ ἐν τόκῳ οὖσα ξηρὴ καὶ δ. Schneid. Restituendum Paulo Æg. p. 37, 31 : Διὰ τὸ τῆς ἀρτηρίας δύσικμον, ubi δύσικτον legitur. Recte scriptum p. 134, 28 : Δύσικμον τὸ πάθος. G. Dind.]

[Δυσικός. V. Δυτικός.]

Δυσίμερος, ὁ, ἡ, Ægre amabilis, Cupitus. [Ingratus. Apoll. Rh. 3, 961 : Κάματον δ. 4, 4 : Πῆμα δ. Infelix, Nonn. Dion. 4, 338 : Ὠρίωνα, δυσίμερον υἱέα γαίης, σκορπίος ... ἐπρήνιξεν· 42, 191 : Κατεκλάσθη δὲ μενοινὴν (Πὰν) οἰκτείρων δυσέρωτα (Βάκχον) δυσίμερος· 272 : Δυσίμερε Βάκχε. Christodor. Ecphr. 220 : Εἶχε δ' ὀπωπὴν πλαζομένην ἑτέρωσε δυσίμερος.] E Nonno affertur pro Improbus et protervus amator.

[Δυσίππαστος, ὁ, ἡ, i. q. δύσιππος. Schol. Plat. p. 140 : Τόπος τῇ φύσει τραχὺς καὶ δ.]

Δύσιππος, ὁ, ἡ, Equis difficilis, Equitatui minus idoneus. [Pollux 1, 186.] Xen. Hell. 3, [4, 12, et Ages. 1, 15] : Πρὶν ἐς τὰ δύσιππα ἱκέσθαι [ἀφικέσθαι. Plut. V. Philop. c. 14 : Χώρα δ. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 11, A.]

[Δύσῖρος, ὁ, Dysirus, nomen urbis ap. Etym. M. p. 488, 10. Syllaba media producta pronunciari constat ex Theognosti Can. p. 71. 31, ubi Δύϊρος scriptum. G. Dindorf.]

Δύσις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus, VV. LL. cujus tamen signif. exempla non afferuntur. [Latebra, Oppian. Hal. 1, 330 : Στρόμβων δύσεις. Schol. οἰκίας, οἰκήσεις. Δύσις ἐν ὕδατι, Mersio, Gl.] At δύσις pro Occasu solis [aliorumque siderum], cui opp. ἀνατολή, frequentissimum est. Aratus [v. 62] in plur. : Μίσγονται δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλῃσι [Ὠκεανοῖο. Æsch. Prom. 458 : Ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα τάς τε δυσκρίτους δύσεις· Ag. 826 : Πλειάδων δύσιν. Hippocr. p. 1161, E : Ὑπὸ Πληιάδος δύσιν. Sophocl. ap. Achill. Tat. Isag. ad Arat. c. 1 : Κυνὸς ψυχρὰν δύσιν. Plato Polit. p. 269, A : Δύσεώς τε καὶ ἀνατολῆς ἡλίου. Non legitur ap. Homerum et Hesiodum, frequenter apud Epicos recentiores, velut Apoll. Rh. 1, 85 : Ἠελίοιο ... δύσιές τε καὶ ἀντολαί· 1202 : Δύσις Ὠρίωνος. || « Occidens. Τὸ πρὸς δύσει μέρος Polyb. 1, 42, 5. Sed potissimum in plur. Πρὸς τὰς δύσεις βλέπειν 5, 104, 7. Ὁ συνεστὼς πρὸς ταῖς δύσεσι πόλεμος ibid. 2. Χειμεριναὶ δύσεις 1, 42, 6. » Schweigh. Apollon. De synt. 1, p. 98, 16 : Ὃς μὲν ἀπὸ ἀνατολῶν, ὃς δὲ ἀπὸ δύσεως. Herodian. 7, 3, 9 : Ἐξ ἀνατολῶν ἢ δύσεως. Theodoret. vol. 4, p. 1120 : Ἄρχειν ἐν τῇ δύσει. Δύσις χειμερινή Geopon. 2, 3, p. 73.]

Δυσίχνευτος, Investigatu difficilis, Ægre investigabilis. [Schol. Soph. Aj. 32. Hemst.]

Δυσκαής, ὁ, ἡ, Qui difficulter uri s. cremari potest, Difficulter ardens. Plut. [Mor. p. 952, C] : Ὕλην δὲ καὶ πόαν νοτερὰν καὶ ξύλα βεβρεγμένα δυσκαῆ παρέχει, Aqua materiem omnem, herbam viridem, ligna madentia ad urendum difficilia reddit igni.

Δυσκαθαίρετος, ὁ, ἡ, Qui vix everti potest. [Δ. τεῖχος Pollux 1, 170. Philo vol. 2, p. 82, 5 : Δυσάλωτον καὶ δ. ἐπιτείχισμα· et vol. 1, p. 61, 2 : Χαλεπαὶ γὰρ ἀντίπαλοι καὶ δυσκαθαίρετοι. Joseph. Bell. Jud. 2, 17, 4 : Συνειδότες οὖν οἱ δυνατοί, τήν τε στάσιν ἤδη δυσκαθαίρετον ὑπ' αὐτῶν οὖσαν, Seditionem jam ab ipsis tolli vix posse. Id. ib. : Πρὶν γενέσθαι δ. ἐπικόψαι τὴν στάσιν. Hase.]

Δυσκάθαρτος, ὁ, ἡ, Purgatu difficilis. [Olim legebatur in Dionysii l. s. Δυσεκκάθαρτος citato. Δ. πνεῦμα Plutarch. Mor. p. 991, B. Inexpiabilis. Soph. Antig. 1285 : Ἰὼ δυσκάθαρτος Ἅδου λιμήν. Aristophan. Pac. 1250 : Ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπώλεσας.]

Δυσκάθεκτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter contineri et cohiberi potest. [Hesych. : Δυσκάθεκτοι, δυσκράτητοι, δυσκόλως ἐπεχόμενοι. Xenoph. Mem. 4, 1, 3 : Ἵππους δυσκαθεκτοτάτους καὶ φαυλοτάτους. De hominibus ib. § 4.] Greg. Naz., δυσκάθεκτοι ἵπποι. Basil., δ. ὁρμαί. Plut. Numa [c. 4] : Δυσκάθεκτα καὶ δυσάρεστα πλήθη, Infrænis difficilisque multitudo. Lucian. [Tim. c. 29] : Λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος [libri aliquot δυσκάτοχος], καὶ διαφευκτικὸς, Difficulter retineri potes. [Δυσκάθεκτόν τε καὶ ὁρμητικὸν, Cornut. De N. D. p. 216. Δυσκαθέκτῳ ὁρμῇ Phalar. Ep. 77, p. 57 (68, p. 210 Lenn.). Hemst.]

[Δυσκάθοδος, ὁ, ἡ, Difficilis descensu. Conon Narrat. 35 (p. 137, 29 Phot. Bekk.) : Ἔν τινι βαθεῖ καὶ δυσκαθόδῳ σπηλαίῳ.]

Δυσκαμπής, ὁ, ἡ, Qui non facile flectitur. Exp. etiam Inflexibilis in Plut. [Mor. p. 953, D] : Ποιεῖ δὲ καὶ νεῦρα δυσκαμπῆ. [Δυσκαμπέες κατὰ ῥάχιν Aretæus p. 53, 22. Δυσκαμπέστερον δένδρον Oribas. p. 242 Matth. Δυσκαμπῆ γόνατα Pollux 1, 191. Δ. ἵππος 1, 219. Δ. φωνή 2, 117.]

[Δύσκαμπτος, ὁ, ἡ, i. q. δυσκαμπής. Basil. M. vol. 1, p. 713 : Τὴν ζέουσάν τε καὶ δύσκαμπτον αὐτοῦ (τοῦ ἵππου) δύναμιν. Suicer. Schol. Aristoph. Thesm. 68 : Δύσκαμπτοι αἱ στροφαί. G. D. Basil. M. vol. 1, p. 1037, A : Τὰ σκληρὰ καὶ δύσκαμπτα ἤθη. Hase.]

Δύσκαπνος, ὁ, ἡ, Fumum molestum habens : δ. ξύλα, Theophr. H. Pl. 5, [9, 5. Hesych. : Δύσκαπνος, ὁ φοῖνιξ, ὑπὸ Θεοφράστου]. Exp. δύσκαπνος et simpl. Fumosus. [Æsch. Ag. 774 : Δυσκάπνοις δώμασιν. Schol. πενιχροῖς καὶ εὐτελέσι.]

Δυσκαρτέρητος, ὁ, ἡ, Ægre tolerabilis, Pene intolerabilis. [Τὸ δυσκαρτέρητον τῆς κοινωνίας, Plutarch. Comp. Lyc. et Numæ c. 3. Ψῦχος δυσκαρτέρητον id. V. Phoc. c. 4. Hemst. || Adverb. Δυσκαρτερήτως Porphyr. Ad Marc. 8, p. 17. Boisson.]

[Δυσκατάγωγος, ὁ, ἡ, Difficilis deductu. Philo in Mathem. vet. p. 53 : Τὰ δὲ βαρυτονώτερα δυσκατάγωγά τε εἶναι καὶ μὴ λίαν μακροβολεῖν. Paullo post : Καὶ γὰρ τούτων τοὺς μὲν βραχυτέρους δυσκαταγώγους τε γίγνεσθαι καὶ τὸν λίθον μὴ ἐπὶ πολὺν τόπον παραπέμπειν.]

Δυσκαταγώνιστος, ὁ, ἡ, Expugnatu difficilis, [Ineluctabilis, Gl.], δυσκαταμάχητος, ap. Thuc. [Polyb. 15, 15, 8 : Διὰ τὸ μέγεθος τοῦ θυρεοῦ... δύσμαχοι γίγνονται καὶ δυσκαταγώνιστοι. Dionys. A. R. 3, 7 : Ἰσχὺν δ. 6, 24 : Ὅπλον δ. Lucian. Abdic. c. 17 : Οἱ μεμηνότες ... τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. « Jo. Chrys. Homil. 42 in Acta, p. 848 : Σῶμα λιμῷ παλαῖον καὶ θλίψει δυσάλωτον καὶ δυσκαταγώνιστον πρὸς ἀρρωστίαν, Difficulter a morbo comprehenditur et expugnatur. Idem in alio l. δυσκαταγώνιστον ἁμαρτίαν, Peccatum expugnatu difficile, dicit. Cyrill. Alex. In Jo. 13, p. 724 : Δυσκαταγώνιστον πρᾶγμα τὸ μὴ ὀμνύναι παντελῶς, Res prorsus ardua est, prorsus non jurare. Hic i. q. δυσκατόρθωτον. Basil. M. Or. 20, quæ est in 40 Martyres, p. 526 : Σύστημα δυσκαταγώνιστον, Copiæ militares inexpugnabiles. » Suic. Δυσκαταγώνιστα, Quæ redargui nequeunt. Dionys. Art. rhet. 8, p. 284 : Ὥσπερ ἐν τοῖς ἁπλοῖς ἀγῶσι τὰς προτάσεις τὰς οἰκείας ἀσθενεῖς εἶναι δεῖ, τὰς δὲ τοῦ ἀντιδίκου ἰσχυρὰς, καὶ τὰ μὲν παρ' αὐτοῦ εὐδιάλυτα προβάλλεσθαι, τὰ δὲ παρὰ τοῦ ἐναντιουμένου δυσκαταγώνιστα. Ernest. Lex. rhet.]

[Δυσκατάθετος, ὁ, ἡ, Qui difficulter adduci se patitur. Iambl. V. P. p. 400 : Οὕτως δυσκατάθετοι πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικαὶ εἶεν.]

Δυσκατάκλαστος, ὁ, ἡ, Fractu s. Confractu difficilis.

[Δυσκατακόμιστος, ὁ, ἡ, Qui asportari difficile potest. Olympiod. Cat. in Jer. t. 2, p. 929, B : Κατακαύσας δηλονότι καὶ τὰ ἄλλα πάντα σκεύη τὰ ἱερὰ τὰ δυσκατακόμιστα. Hase.]

Δυσκάτακτος, ὁ, ἡ, Difficilis fractu. [Apollodor. Poliorc. p. 14. G. D. Eustath. p. 1528, 44 : Περὶ οὗ φησὶν Αἴλιος Διονύσιος ὅτι ἀκέανοι τὰ ἐν φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια. Valck. Theophr. Hist. pl. 3, 7, 4 : Προσεμφερὲς τρόπον τινὰ καὶ δυσκάτακτον. Hase.]

[Δυσκατάληπτος, ὁ, ἡ, Comprehensu s. Intellectu difficilis. Marc. Anton. 5, 10. Gatak. Philo vol. 2, p. 216, 30 : Δυστόπαστος μὲν οὖν καὶ δ. ἐστὶν ὁ πατήρ. Τὸ δ. (τοῦ λόγου) Theophil. in Hippocr. vol. 2, p. 247. G. D. Diodor. 1, 3 : Δ. γίνεται τελείως ἡ τῶν πεπραγμένων ἀνάληψις. Scott. Jo. Chrys. vol. 4, p. 462, 17 : Δυσκολώτερον γάρ πως αὐτὸ ἔφρασε καὶ δυσκαταληπτότερον. Seager. Schol. Soph. Œd. T. 109. Boiss. || Adverb. Δυσκαταλήπτως schol. Arati 233, p. 71, 20 Bekk. Cramer.]

Δυσκατάλλακτος, ὁ, ἡ, Difficilis reconciliatu, Implacabilis. Ead. signif. supra δυσδιάλλακτος. [Athen. 14, p. 625, B : Ἴωνες δυσκατάλλακτοι, φιλόνεικοι.]

Δυσκατάλῠτος, Dissolutu s. Destructu difficilis.

[Strabo 14, p. 643 : Δυσκατάλυτοι πόλεμοι. Hemst. Jo. Chrys. vol. 2, p. 460, 7 : Ὁ λοιμὸς ὁ δ. Seager. Joseph. Bell. Jud. 4, 5, 5 : Δυναστεία τε ἐπιτετείχισται τῇ πόλει δ. Id. ib. 4, 3, 11 : Οὐκ ἀγνοῶν μὲν ὡς εἶεν ἤδη δυσκατάλυτοι. Hase.]

Δυσκαταμάθητος, ὁ, ἡ, Qui difficile disci potest, intelligi, animadverti. [Plato Polit. p. 303, D : Δυσκαταμαθητότερον. Isocr. p. 210, B : Καιρῶν δ. Hemst. Id. p. 284, B. Dionys. Hal. De Thuc. jud. c. 9.]

Δυσκαταμαθήτως, adv. : ut δ. ἔχειν pro Esse ejusmodi quod vix intelligi possit, animadverti. [Isocr. p. 21, C.]

[Δυσκαταμάχητος, ὁ, ἡ, Vix expugnabilis. Diodor. 3, 35 : Πάντων ... ὁ σαρκοφάγος ταῦρος ἀγριώτατός ἐστι καὶ παντελῶς δ. Scott. Liban. vol. 4, p. 656, 11 : Δυσκαταμαχήτῳ νόσῳ πενίᾳ μαχόμενος. De morbo etiam Erotian. s. v. Ἡρακλείης νόσου. Theophyl. Simoc. Hist. p. 113, A.]

Δυσκατανόητος, ὁ, ἡ, Qui non facile animadverti potest s. intelligi. Vel, Qui vix potest animadverti. [Diodor. 5, 14 : Τὴν διάλεκτον ἔχοντες ἐξηλλαγμένην καὶ δυσκατανόητον· 13, 35 : Τοὺς νόμους γεγραμμένους ἀρχαίᾳ διαλέκτῳ δοκεῖν εἶναι δυσκατανοήτους. Plutarch. Mor. p. 47, C : Ἔχει τι καὶ τὰ πράγματα τοῖς ἀπείροις καὶ νέοις ἐν ἀρχῇ δυσκατανόητον.]

[Δυσκαταπάλαιστος, ὁ, ἡ, Ineluctabilis, Gl. Eustath. p. 131, 82 : Πράγματος δ. 168, 5 : Ἆθλον λόγου δυσκαταπάλαιστον.]

Δυσκατάπαυστος, ὁ, ἡ, Qui vix sedari s. cohiberi potest. [Æsch. Choeph. 470 : Δυσκατάπαυστον ἄλγος.] Affertur et pro Irrequietus ex Eur., ut sit pro ἀκατάπαυστος. [Eur. Med. 109 : Τί ποτ' ἐργάσεται μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσι; Eust. p. 59, 41 : Μιμεῖται τὸ τῶν ὀργιζομένων ἐν κατηγορίᾳ δυσκατάπαυστον. Plut. V. Alex. c. 31 : Ἐκκεκαῦσθαι τῇ φιλονεικίᾳ καὶ μέχρι λίθων καὶ ξύλων πολλοὺς δυσκαταπαύστους γεγονότας. Theophr. De ventis 35, p. 772 : Διὰ τὸ δυσκινητότατον καὶ δυσκαταπαυστότερον (τῶν κυμάτων).]

Δυσκαταπαύστως, Ita ut vix sedari possit s. cohiberi.

[Δυσκατάπληκτος, ὁ, ἡ, Qui terreri et contineri vix potest. Polyb. 1, 67, 4 : Δυσκαταπλήκτους εἶναι τοῖς ἡγουμένοις.]

[Δυσκαταπολέμητος, ὁ, ἡ, Difficilis expugnatu. Diodor. 2, 48 : Ἄραβες ὄντες δ.]

[Δυσκαταπόνητος, ὁ, ἡ, Difficilis laboratu s. effectu. Marc. Anton. 6, 19 : Μὴ, εἴ τι αὐτῷ σοι δυσκαταπόνητον, τοῦτο ἀνθρώπῳ ἀδύνατον ὑπολαμβάνειν. « Arrian. Epict. 3, 12, 8 : Μελετῶν μᾶλλον ἐν τοῖς δυσκαταπονήτοις, In rebus superatu difficilibus. » Schweigh.]

[Δυσκαταποσία, ἡ, Difficultas deglutiendi. Stephan. schol. in Hippocr. vol. 1, p. 207. G. D. Aetius p. 164, b, 46. Weigel.]

[Δυσκαταποτέω, Difficulter deglutio. Herodotus Oribasii p. 77 Matth. Schneid. Paul. Ægin. p. 70, 44.]

[Δυσκατάποτος, ὁ, ἡ.] Δυσκατάποτος τροφὴ, Cibus qui ægre deglutitur, Aristot. [De sensu c. 5. G. D. Suidas s. v. Κύων παρ' ἐντέροις : Δύσβρωτα γὰρ τῷ κυνὶ καὶ δυσκατάποτα. Wakef.]

[Δυσκατάπρακτος, ὁ, ἡ, Effectu difficilis. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 12 : Τὸ δυσκαταπρακτοτέρων ἐρᾶν.]

Δυσκατάρτιστος, ὁ, ἡ, in Hippiatr. [p. 54] : Ὅσοι δὲ δυσκατάρτιστοι ἐν τῇ ἐπιβάσει ἢ νωχελεῖς. Ubi videtur significare Eos qui conceptum non perficiunt. Bud.

[Δυσκατάσβεστος, ὁ, ἡ, Qui non facile extingui potest. Diodor. 4, 55 : Δύναμιν ἔχον (ῥίζιόν τι), ἐπὰν ἐξαφθῇ, δυσκατάσβεστον. Plut. Mor. p. 417, B : Λείψανον δ. (τοῦ παθητικοῦ καὶ ἀλόγου). Schol. Hom. Il. Π, 123.]

Δυσκατασκεύαστος et Εὐκατασκεύαστος, ὁ, ἡ, Conditu s. Fabricatu difficilis, Conditu s. Fabricatu facilis, aut Confectu, ut in VV. LL.

Δυσκατάστατος, Sedatu difficilis. Xen. Cyrop. 5, δ. ταραχή [c. 3, 43] : Καὶ τὸ ταραχθῆναι δ' ἐν νυκτὶ, πολὺ μεῖζόν ἐστι πρᾶγμα ἢ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, καὶ δυσκαταστατώτερον.

[Δυσκατάσχετος. V. Δυσκατέχητος.]

Δυσκαταφρόνητος, ὁ, ἡ, Qui contemni despicique vix potest. [Δυσκαταφρονητότερος, Contemtui minus obnoxius, Xenoph. Cyrop. 8, 1, 42.]

Δυσκατέργαστος, ὁ, ἡ, Qui non facile confici s. effici potest. [Pollux 5, 105; Galen. vol. 8, p. 78. Λίθος σκληρὸς καὶ δ. ap. Strabon. 17, p. 808. Ducas Hist. Byz. p. 78, B : Δώσειν τὰ ποντικὰ μέρη ... καὶ ἄλλα τινὰ δύσδοτα καὶ δυσκατέργαστα δώματα. || Difficilis concoctu. Dioscor. 2, 115 : Δυσκατέργαστός ἐστι (ὁ τράγος) καὶ κοιλίας μαλακτικός. Athen. 2, p. 42, C : Δυσκατεργαστότερά ἐστι τῷ πολὺ τὸ γεῶδες ἔχειν. Similiter Theophrast. C. Pl. 1, 14, 4, ubi sequitur δύσπεπτος.]

Δυσκατέχητον, τὸ, Quod difficulter continetur : ita VV. LL; sed perperam procul dubio pro δυσκατάσχετον, vel δυσκάθεκτον.

Δυσκάτοπτος, ὁ, Hesychio δυσθεώρητος, Qui spectari vix potest. [Difficilis intellectu. Cyrill. Al. In Jes. 28, p. 403 : Βαθὺ μὲν λίαν τὸ αἴνιγμα καὶ δυσκάτοπτος κομιδῇ τῶν προκειμένων ὁ νοῦς· Adv. Julian. p. 81 : Δυσκάτοπτος, μᾶλλον δὲ καὶ ἄποπτος ... ἡ βουλή τε καὶ θέλησις. Suicer. Id. Cat. in Psalm. t. 1, p. 577, 30. Olympiod. ib. p. 564, 37 : Οὐδὲν ἐχόντων σκολιὸν, ἢ αἰνιγματῶδες, ἢ δυσκάτοπτον, ἢ ἀσαφείᾳ κατημφιεσμένον. Id. Cat. in Job p. 146, C. Hase.]

Δυσκατόρθωτος, ὁ, ἡ, Qui recte effici vix potest, ex animi sententia difficulter conficitur, Quem quis difficulter assequatur. Galen. Ad Glauc. : Ἔστι δὲ ἡ συμμετρία τῆς ἑψήσεως αὐτοῦ δ. [Hippiatr. p. 253. G. D. Chion. Ep. 15 : Δυσκατορθωτοτέραν ποιήσει τὴν τυραννίδα. Demetr. Phal. 127 : Κινδυνώδει πράγματι καὶ δυσκατορθώτῳ. Schneid. Jo. Chrysost. Hom. 6 ad populum : Δυσκατόρθωτον ἡ συνήθεια. Et Hom. 20 : Τὸ δὲ πάντας ἐραστὰς καταστῆσαι ... δυσκατόρθωτον. Basil. M. In Ps. 14, p. 153 : Δυσκατόρθωτον δὲ καὶ τοῦτο καὶ πολλῆς δεόμενον ἐπιμελείας. Hæc et alia attulit Suicer.]

Δυσκατούλωτος, ὁ, ἡ, Ægre cicatricem ducens, Cujus cicatrix difficulter contrahitur et coit, apud Diosc. 3, 87.

[Δυσκάτοχος, ὁ, ἡ. V. Δυσκάθεκτος et Δυσμέτοχος. Sim. Metaphr. Chrys. t. 8, p. 407, 44 : Θερμοὶ καὶ δυσκάτοχοι τὰς ὁρμὰς, Qui vix cohiberi poterant. Hase.]

[Δύσκαυστος, ὁ, ἡ, Qui non facile incenditur. Apollodor. Poliorc. p. 14. G. Dindorf.]

Δυσκέλαδος, ὁ, ἡ, Male s. Graviter sonans, q. d. Gravisonus. [Δύσφωνος, κακὸν ἦχον ἀποτελῶν interpr. Hesych. Hom. Il. Π, 357 ; Φόβοιο δυσκελάδου. Schol. : Προσφυὲς τὸ ἐπίθετον· βοῶσι γὰρ καὶ οἱ διώκοντες καὶ οἱ διωκόμενοι. Æsch. Sept. 867 : Τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος. Eurip. Ion. 1090 : Δυσκελάδοισιν ὕμνοις· et μοῦσα δ. ib. 1098. Δ. πόντος Apoll. Rh. ap. Athen. 7, p. 283, F.] Agath. in Epigr. [Anth. Pal. 11, 382] : Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων, Suspiriis gravisonis. [Constant. Man. Chron. p. 93, C : Θροῦς δ.] Apud Hesiod. autem exp. Male sonans, i. e. Maledicus, Op. [193] : Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσει στυγερώπης. [|| N. pr. insulæ ap. Apoll. Rh. 4, 565 : Ἴσσα τε Δυσκέλαδός τε καὶ ἱμερτὴ Πιτύεια.]

[Δυσκένωτος, ὁ, ἡ, Difficilis excretu. Galen. vol. 12, p. 398 : Πρόδηλον δ' ὅτι δυσκενότατός ἐστιν ὁ τοιοῦτος χυμός. Scrib. Δυσκενωτότατος. G. Dindorf.]

[Δυσκέραστος, Difficilis temperatu. Plut. V. Dion. c. 52 : Φύσει φαίνεται πρὸς τὸ πιθανὸν δυσκεράστῳ κεχρημένος· Mor. p. 754, C : Δύσμικτα γὰρ τὰ νέα καὶ δυσκέρατα. Recte Wyttenb. δυσκέραστα.]

[Δυσκερδής, ὁ, ἡ, Male lucrosus. Oppian. Hal. 2, 417 : Δυσκερδῆ τε φέρων καὶ ἀνέστιον ἄγρην.]

Δυσκηδής, ὁ, ἡ, Mœrore gravi affectus, Graves curas habens, Graves et molestas curas afferens. Hom. Od. E, [466] : Εἰ μέν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω, Eustath. exponit δυσφρόντιδα, ita vocari tradens ad differentiam τῆς ἀναπαυσίμου. Sed addit et aliam expositionem, videlicet δυσφύλακτον, respiciens, ut opinor, ad illud verbum φυλάξω : tunc autem fuerit a κῆδος, Cura et solicitudo. Hesych. quoque δυσκηδέα exp. δυσφύλακτον, χαλεπὸν, ubi reponendum χαλεπὴν, si hujus locum expositum esse putamus. Vide Προσκηδής.

[Δύσκηλος, ὁ, ἡ, Insanabilis. Æsch. Eum. 825 : Μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα. Schol. δυσθεράπευτον. Hemst.]

[Δύσκημος, ὁ, ἡ.] Δύσκημον Hesych. exp. ἄφρονα [ἄφρανα codex], δυσοιώνιστον, Dementem, Inauspicatum. [Δύσκημον ex δύσδημον corruptum et hoc dialecto Macedonica pro δύσφημον dictum videbatur Kustero.]

Δυσκῖνησία, ἡ, Difficilis motus, Difficultas motus. Plutarch. [Mor. p. 127, D], loquens de morbis : Αἱ πλεῖσται καθάπερ προαγγέλους καὶ προδρόμους καὶ κήρυκας ἔχουσιν ἀπεψίας καὶ δυσκινησίας. [Aristot. De gener. anim. 5, 1. Galen. vol. 7, p. 219 : Ἡ δ. βλάβη τις τῆς κινήσεως. Paul. Æg. p. 173, 52; Stephan. schol. in Hippocr. vol. 1, p. 139. G. Dind.]

Δυσκίνητος, ὁ, ἡ, Difficulter mobilis, Qui difficulter movetur s. moveri potest, Ad motum tardus, Qui tardo et segni motu agitur. [Timæus Locr. p. 98, C: Δυσκίνατον ἁ γᾶ. Plato Tim. p. 56, A : Ὕδατι τὸ δυσκινητότατον εἶδος (ἀπονέμοντες)· Rep. 6, p. 503, D : Ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα. Δυσκίνητα πλοῖα Polyb. 1, 22, 3. Aristot. H. A. 5, 19 : Σκώληκες δ.] Epigr. [Anth. Pal. 7, 321], δυσκίνητος ἅδης, Qui vix movetur, ægre et difficulter movetur s. moveri potest. Plut. De primo frigido [p. 946, B] : Καὶ τὸ στάσιμον αὐτῷ δυσκίνητον, οὐκ ἀργόν ἐστι, Ejus stabilitas in motus difficultate sita est. Alex. [c. 4] : Πρὸς τἄλλα ῥαγδαῖον ὄντα καὶ φερόμενον σφοδρῶς, ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὸ σῶμα δυσκίνητον εἶναι· De def. orac. [p. 420, E] : Τῶν ζώων πολλὰ δυσκίνητα καὶ νωθρὰ ταῖς ψυχαῖς ὄντα, Multa tardi animi et stupidi. [Δυσκίνητος ἐν τοῖς θερμοῖς, Qui facile calida ore continet neque ab iis afficitur, Athen. 1, p. 5, E, ex Chrysippo. Δυσκίνητος τὰ εἰς λαγνείαν Eustath. p. 1283, 25. Hemst. || Adverb. Δυσκινήτως. Plato Rep. 6, p. 503, D : Δ. ἔχει καὶ δυσμαθῶς. i]

[Δυσκίνητος, ὁ, n. pr. Lectio vitiosa. V. Δυσνίκητος.]

Δυσκλεής, ὁ, ἡ, Inglorius, vel Infamis. Suid. : Μὴ γὰρ οὕτως ἐφ' ἡλίῳ δυσκλεὴς εἴην ὥστε τὸν ἐμὲ σώσαντα μὴ ἀντισῶσαι. Hom. Il. B, [115 et I, 22] : Καί με κελεύει Δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Hesych. quoque δυσκλέα exp. ἄδοξα, κακόδοξα : quod videtur esse e contracto δυσκλῆς, ut Ἡρακλῆς. [Propter δυσκλέα, quod metri et euphoniæ caussa dictum pro δυσκλεέα, ut εὐκλέα pro εὐκλεέα, non cogitandum de nominativo δυσκλῆς. (Δυσκλέα λέκτρα dixit Manetho 2, 181, et δυσκλέες pro δυσκλεεῖς 3, 148.) Æsch. Prom. 241 : Νηλεῶς ὧδ' ἐρρύθμισμαι Ζηνὶ δ. θέα· Pers. 444 : Τεθνᾶσιν οἰκτρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ. Soph. Ant. 50 : Ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο. Ὄνομα δυσκλεὲς Eur. Hel. 66. Γένος δ. Or. 250. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 53 : Τοὺς δὲ κακοὺς καὶ δυσκλεεῖς ἀθλιωτάτους ἁπάντων ἡγεῖσθαι. || Forma disyllaba usum esse Simiam in Securi Anth. Pal. 15, 22 metrum ostendit : Ἀλλ' ἀπὸ κρανᾶν ἱθαρᾶν νᾶμα κόμιζε δυσκλεής, ubi Salmas. δυσκλὴς posuit, poeta autem fortasse δυσκλῆς dixerat, accusativo Homerico δυσκλέα inductus. G. D. || Adverb. Δυσκλεῶς Soph. El. 1006 : Δ. θανεῖν. Eur. Hel. 999; Plut. Mor. p. 169, A. Pollux 5, 160.]

Δύσκλεια, ἡ, Obscura fama, Gloria pæne nulla. Demosth. [p. 1396] : Ἐν σκότει καὶ πολλῇ δυσκλείᾳ πᾶς ὁ πρωτοῦ ζῆλος τῶν Ἑλλήνων γέγονε. Hesych. δύσκλειαν exp. κακοδοξίαν. [Soph. Aj. 143 : Μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ. Eur. Med. 218 : Δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥᾳθυμίαν. Plato Leg. 2, p. 663, A : Δύσκλεια καὶ τἀναντία. Plut. V. Cat. min. c. 73 : Πᾶσαν ... ἐξήλειψε καὶ ἠφάνισε τῷ θανάτῳ δύσκλειαν.]

[Δυσκλεῶς. V. Δυσκλεής.]

[Δυσκληδόνιστος, ὁ, ἡ.] Δυσκληδόνιστον, Suidæ δυσφήμιστον, Male ominatum. [Lucian. Amor. c. 39 : Θηρίων τῶν πρωίας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων.]

Δυσκληρέω, Difficili sorte premor, Mala sors mihi obtingit, Sorte a magistratu repellor, Bud., Platonem citans [Leg. 3, p. 690, C. Gregor. Nyss. t. 1, p. 890, C : Ἄρ' ἐν τοῖς κατὰ τὸν βίον τοῦτον εὐδαιμονοῦσιν, ἢ δυσκληροῦσιν; Hase.]

[Δυσκλήρημα, τὸ, Infelix sors, Infortunium. Polyb. Exc. Vatic. p. 437 : Πολλὰ γὰρ ὑπέμειναν δυσχηρήματα (l. δυσκληρήματα) συμπλεκόμενοι τοῖς Δηλίοις. Diodor. ibid. p. 92 : Τοῖς τῆς πατρίδος δυσκληρήμασιν. Jo. Cinnam. p. 57, B : Τὸ ἐκ τῆς τύχης ἐκεῖνο δ. Tzetz. Hist. 3, 303. Idem ad Hesiod. Op. 687 : Δυσκληρήμασι θαλαττίοις, ubi cod. unus δυσκληρώμασι vitiose. G. D.]

Δυσκληρία, ἡ, Sors difficilis, Mala sors, Infortunium, i. q. ἀκληρία, ἀκλήρημα, Basil. [Theodoret. 1, p. 183 (?). Wakef. Georg. Pachym. Mich. Palæol. p. 1465, E. G. Dind.]

Δύσκληρος, ὁ, ἡ, Quem difficilis sors premit : Horat. Cui dura et aspera sors obtigit, Infortunatus. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 34, 25 : Δ., ὁ ἐν κλήρῳ δυστυχής. Ὁ δὲ ἐναντίος εὔκληρος.]

[Δυσκλήρωτος, lectio vitiosa. V. Δυσπλήρωτος.]

[Δυσκλῆς. V. Δυσκλεής.]

[Δυσκλητέω. Demetr. Hieracosoph. p. 27 : Εἰς δυσκλητοῦντα ἱέρακα. Interpres, Qui difficulter sit revocatus.]

[Δύσκλητος, ὁ, ἡ, Male audiens, Infamis. Diocles ap. Athen. 3, p. 120, D : Τὰς δὲ ἀθρόους ἐν ἀρχῇ πόσεις ἐκκλιτέον· δύσκλητοι γὰρ εἰς τὴν πλείονα τῶν ὑγρῶν προσφοράν.]

[Δύσκλιτος, ὁ, ἡ, Difficilis declinatu. Etym. M. p. 809, 33 : Περὶ τοῦ χεύσω καὶ πνεύσω μέλλοντος εὗρον ἐγὼ ἐν τοῖς Εὐλογίου τοῦ σχολαστικοῦ δυσκλίτοις ῥήμασι.]

[Δυσκλυδώνιστος, ὁ, ἡ.] Δυσκλυδώνιστον Suidæ δυσέκβατον.

Δύσκλυτος, ὁ, ἡ, i. q. δυσκλεής : Hesychio ἄδοξος, ἄτιμος.

Δυσκοίλιος, ὁ, ἡ, Cui alvus est astrictior. Cælio 6, 22, Alvo incommodus. Contrar. τῷ εὐκοίλιος. [Plut. Mor. p. 137, A.]

[Δυσκοινώνητος, ὁ, ἡ, Alienus a communitate s. societate. Pollux 5, 143. Plato Rep. 6, p. 486, B : Ἥμερος ἢ δ. καὶ ἀγρία ψυχή. Plut. V. Demetr. c. 3 : Οὕτως ἄρα πάντη δυσκοινώνητον ἡ ἀρχὴ καὶ μεστὸν ἀπιστίας. Themist. Or. 21, p. 258, B : Οὐδεμία γὰρ μοχθηρία μᾶλλον δ. ἀπιστίας.]

Δυσκοιτέω, ap. Hippocr. Ægre cubo, Moleste jaceo, h. e. Non sine molestia cubo : ut De victu in morb. acut. [p. 388, 55] : Δυσκοιτέουσι πολὺ μᾶλλον ἢ εἰ καὶ προηριστήκεισαν. Et alibi : Δυσκοιτέουσί τε καὶ ἐνυπνιάζονται τεταραγμένα καὶ θορυβώδεα, i. e. μοχθηρῶς ἔχοντες ἐν τῇ κοίτῃ διατελοῦσιν, interprete Galeno.

Δυσκοιτία, ἡ, Mala s. Incommoda cubatio, qualis est χαμαικοιτία. In VV. LL. δυσκοιτία exp. Difficultas cubandi.

Δύσκοιτος, ὁ, ἡ, Male s. Incommode cubans. [Aristæn. 2, 7 : Τὴν συνουσίαν ἀτερπὴς καὶ δ.]

Δυσκολαίνω, Morosus sum, Indignor, Moleste fero. Aristoph. Nub. [36] : Τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην; [Plato Phil. p. 26, D : Οὔτ' ἐδυσκολαίνομεν ὡς οὐκ ἦν ἐν φύσει. Isocr. De antid. p. 457 ed. Bekk. : Δυσκολανοῦσι καὶ χαλεπῶς οἴσουσι.] Plut. Symp. sept. Sap. [p. 149, B] : Μὴ δυσκολαίνειν, ἀλλ' ἐπαινεῖν ὅτι τοιούτοις συγκατεκλίθημεν. Ibid. dicit τοποκλισίας δυσχεραίνειν. Idem De audiendo [p. 37, E] : Πολλὰ μέμφονται καὶ δυσκολαίνουσι τῶν γινομένων· paulo post, Χαλεπῶς προσδέχονται τὰ ἐπιβάλλοντα. Interdum dativo jungitur : Ad Colot. [p. 1120, B] : Φωναῖς τισι δυσκολαίνων καὶ πρὸς τὴν συνήθειαν ἐνιστάμενος, Offensus, Quum ei stomachum et indignationem movissent voces quædam. Sic Xen. [Mem. 2, 2, 8] : Τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις [παιδίου] δυσκολαίνων. Opp. etiam τῷ ἀποδέχεσθαι a Plut. Symp. sept. Sap. [p. 153, B] : Τὰς μὲν ἀπεδέξατο, ταῖς δὲ ἐδυσκόλαινε, Quasdam probavit, quasdam improbavit, cum indignatione rejecit. Suid. annotat ap. Aristot. δυσκολαίνειν dici τὸν μὴ διὰ προσηκουσῶν ἀποκρίσεων φθείροντα καὶ κωλύοντα γίνεσθαι συλλογισμόν· sicut δυσκολίαν esse dicit ἀπόκρισιν περὶ τὰς διαλεκτικὰς ἀποκρίσεις συλλογισμοῦ φθαρτικήν. [Οὔρησις δυσκολαίνουσα, Mictio molestiam exhibens, Hippocr. p. 76, D. Foes.]

[Δυσκολέκβατος, ὁ, ἡ, Difficilis exitu. Glossator cod. Ursini Diodor. 5, 5 ad versum Carcini, Πυρὸς γέμουσαν ῥεύμασιν δυσεμβόλοις. Qui aut δυσεκβόλοις legit aut δυσκολεμβάτοις scribere debuit.]

Δυσκολία, ἡ, Morositas. Aristoph. Vesp. [106] : Ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακράν, Præ morositate s. Morum importunitate et diritate. [Plato Rep. 3, p. 411, C : Δυσκολίας ἔμπλεοι· Leg. 11, p. 935, A : Ἐν δυσκολίᾳ ζῶν.] Plut. [Mor. p. 454, B] : Ἡ συνέχεια τῆς ὀργῆς καὶ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἕξιν ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ, ἣν ὀργιλότητα καλοῦσιν, εἰς ἀκροχολίαν καὶ πικρίαν καὶ δυσκολίαν τελευτῶσαν. Difficultas, Aristot. Polit. 5, 7 : Ταῦτα πάντα ἔχειν φαίνεται δυσκολίαν. Sic etiam supra ἔχειν δυσκολίαν, et sæpius δυσχέρειαν. [V. l. Alexandri rhetoris s. v. Δυσφιλία afferendum.] Vide et verbum Δυσκολαίνω.

Δυσκόλλητος, ὁ, ἡ, Qui glutinari difficulter potest, Glutino vix sociabilis, Qui glutinamentis difficulter

coalescit s. coit, Galen. Ad Glauc. [et vol. 13, p. 675.] Metaphorice accipitur pro Male cohærens. Lucian. p. 137 [Quom. hist. conscr. c. 11] : Ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγματος. Contrarium εὐκόλλητος.

[Δυσκολόκαμπτος, ὁ, ἡ.] Δυσκολόκαμπτος καμπὴ, Aristoph. Nub. [971], Flexus vocis, qui difficile flectitur. Intelligitur autem de flexu, qui fit in cantu molli et fracto.

Δυσκολόκοιτος, ὁ, ἡ, Difficilem somnum efficiens. Aristoph. Nub. [420] : Δυσκολοκοίτου τε μερίμνης.

Δύσκολος, ὁ, ἡ, Difficilis in sumendo cibo, Qui fastidioso stomacho est; σικχὸς exp. Athen. [6, p. 262] a κόλον derivans. [Δύσκολον Hippocrati dicitur quod molestiam exhibet et difficulter habet, et de morbo gravi et molesto, non tamen periculoso aut letali sæpe effertur. Galen. Comm. 3 in Prorrhet. p. 79, H : Τὸ γὰρ « ἔχει τι δύσκολον » ἐπὶ τῶν μικρῶν εἰώθασι λέγειν οἱ ἄνθρωποι. Ibid. p. 77, G, τὰ δύσκολα ἐν ἴσῳ τῷ ἀκινδύνῳ dici scribit. Sic αἱ λευκαὶ διαχωρήσιες δύσκολοι p. 77, D, et rursus ib. G : Δύσκολα, οὐ μὴν ὀλέθρια. P. 119, D, δύσκολοι sunt Qui difficulter et graviter habent et qui gravi morbo implicantur. Δύσκολοι πυρετοὶ p. 122, H. Δ. ἀρρωστίαι p. 168, D. Δύσκολα σημεῖα p. 45, A; 143, F. Foes.] Frequentius vero dicitur de Homine moroso et difficili s. acerbo, Qui moribus est implacidis, Cui omnia, tum dicta, tum facta, stomachum movent, Fastidiosus (quod tamen active potius capitur), δυσάρεστος, ut Athen. exp. [l. c. Eur. Bacch. 1249 : Ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώποις ἔφυ. Plato Leg. 7, p. 791, D : Ἡ τρυφὴ δύσκολα τὰ τῶν νέων ἤθη ἀπεργάζεται. Δύσκολος Menandri comœdia fuit.] Aristot. Eth. 2, 7 : Ὁ δ' ἐλλείπων καὶ ἐν πᾶσιν ἀηδὴς, δύσερίς τις καὶ δύσκολος, opponens ei κόλακα καὶ ἄρεσκον. Eth. 4, 6 : Ὁ δὲ πᾶσι δυσχεραίνων εἴρηται ὅτι δύσερις καὶ δύσκολος. Demosth. [p. 73, 5] : Δ. καὶ δύστροπός εἰμί τις ἄνθρωπος. Æschin. [p. 62, 10] : Δ. τὴν φύσιν. Xen. [Cyrop. 2, 2, 1] : Ἐν τῇ συνουσίᾳ δύσκολοι. Plut. : Τῶν πικρῶν καὶ δυσκόλων. Aristoph. Vesp. [942] : Οὐκ ἂν σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος; Ib. [1104] ipsæ vespæ de se dicunt, Οὐδὲν ἡμῶν ζῷον ἠρεθισμένον Μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν οὐδὲ δυσκολώτερον. [Plato Theæt. p. 174, D : Δυσκολώτερον ἐκείνων ζῷον ποιμαίνειν.] Theophyl. Ep. 29, de paupertate : Θηρίῳ δυσνουθετήτῳ καὶ δυσκόλῳ. Josephus pro Inhospitali etiam posuit, Bud. Res etiam aliqua δύσκολος dicitur, Morosa, Difficilis, Molesta, ut ψυχή [Plato Leg. 1, p. 649, E : Δυσκόλου ψυχῆς καὶ ἀγρίας· 10, p. 900, C : Ἂν δέ τι δύσκολον ἐμπίπτῃ τοῖς λόγοις] : item φυλακὴ, ap. Chrysost. Et ap. Synes. Ep. 131 : Πράγμασιν ὁμιλεῖ δυσκόλοις. Et δύσκολον, Difficile ac arduum. Demosth. Pro cor. : Ἡ παρὰ τῆς τύχης τι συμβέβηκεν ἐναντίωμα, ἢ ἄλλο τι δύσκολον γέγονε. [Ammon. p. 29 : Ἄν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνουσιν. Verba sunt Demosth. p. 291, 21. Conf. eund. p. 286, 25.] Item Δύσκολος Apollonius [grammaticus Alexandrinus] dictus est a difficili phrasi, qua usus fuit. VV. LL.

[Δύσκολπος, ὁ, ἡ, Infelicem uterum habens. Agathias in Anth. Pal. 7, 583 : Γαστρὶ δὲ δυσκόλπῳ νεκρὸν ἔνεστι τέκος. Epitheton vitiosam uteri structuram significat. Jacobs.]

Δυσκόλως, Morose. [Plato Phæd. p. 84, E : Δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι.] Isocr. Ad Nic. [p. 27, C; 33, D] : Δ. πρὸς ἡμᾶς διακειμένων. [Et p. 125, A, ex cod. Urb. ubi vulgo δυσχερῶς.] Idem [p. 67, C] : Δ. ἔχουσι πρὸς τοὺς λόγους. Sic ap. Synes. Ep. 37 : Δ. ἔχει πρὸς τὴν ἐξ ἀνάγκης ἀργίαν, Iniquo animo fert, Ægre et moleste fert. Rursum ap. Isocr. δ. ἔχειν πρός τινα, et εὔνουν εἶναι, opp. in Symm. [p. 169, E]; in qua dicit etiam [p. 161, E] δ. διατίθεσθαι πρός τινα. Ap. Eund. in Evag. [p. 190, B], Δ. πεφύκασι (ita enim legitur) est δύσκολοί εἰσι, Natura morosi et difficiles sunt. Rursum apud Eund. est δυσκόλως ἀκροᾶσθαι, ut auctor libri Ad Herenn. dicit Aurium sensum esse fastidiosissimum. [Athen. 1, p. 45, E : Ἐὰν τοῦτό τις δ. ποιῇ, Si quis gravetur hoc facere. Schweigh.]

[Δυσκόμιστος, ὁ, ἡ.] Δυσκόμιστος πότμος, Soph. Antig. fine, ἀφόρητος s. δυσφόρητος, Ægre tolerabilis. [Eurip. Herc. f. 1422 : Ἀλλ' ἐσκόμιζε τέκνα δυσκόμιστα γῇ. Const. Man. Amat. 6, 48 : Ἐν δυσκομίστοις κακοῖς. « Nili γλυκὺς ἀγκὼν δυσκόμιστος διὰ τὸ ῥεῦμα καὶ ἀηδὴς, Hesych. in Γλυκὺς ἀγκών. » Hemst.]

[Δύσκοπος, ὁ, ἡ, Qui difficulter tunditur. Βοτάνη δύσκοπος Damocrates apud Galen. vol. 13, p. 636. G. Dindorf.]

[Δυσκρᾱής, ὁ, ἡ, Male temperatus. Oppian. Hal. 2, 517 : Ῥιπῇ ἐλαυνόμενοι δυσκραέϊ.]

[Δυσκρανής. V. Δυσχραής.]

Δυσκρᾱσία, ἡ, Intemperies, Mala et incommoda temperies. [Plut. V. Alex. c. 58 : Δυσκρασίαι τοῦ περιέχοντος· V. Dion. c. 2 : Δ. σώματος. Manetho 4, 543 : Ἀναισθήτῳ τε παλαίῃ δυσκρασίῃ.]

[Δυσκράτητος, ὁ, ἡ, Difficilis superatu, s. conatu. Diodor. 3, 3 : Διὰ τὸ δυσκράτητον τῆς ἐπιβολῆς. Angl. ă Georg. Pis. De van. vitæ v. 254 : Τὰ δυσκράτητα τῶν παθῶν κινήματα. At Joseph. Ant. Jud. 14, 4, 1 : Τὰ δὲ ἡμέτερα, συγκλύδων ἀνθρώπων πλῆθος ἔσται καὶ ... δ. vertitur, Nostros fore intractabiles. Hase.]

Δύσκρᾱτος, ὁ, ἡ, Male temperatus. [Strabo 2, p. 96 : (Ἀὴρ) δύσκρατος ὑπερβολῇ καὶ ἐλλείψει τοῦ θάλπους. Schneid. || Adverb. Δυσκράτως. Galen. vol. 10, p. 175 : Ὥστε τὰ στερεὰ μόρια δ. ἔχειν. G. D. Eustath. p. 32, 26 : Δ. διακείμεναι (αἱ ὧραι).]

[Δυσκρῑνής, ὁ, ἡ, Difficilis discretu. Plut. Mor. p. 922, A : Οὐκ ἔχουσαν (lunam) ἔξαψιν οὐδὲ αὐγὴν οἰκείαν, ἀλλὰ δυσκρινές τι σῶμα τυφόμενον ἀεὶ καὶ πυρίκαυστον.]

[Δυσκρίσιμος, ὁ, ἡ, Difficilis judicatu. Febris δ. schol. Hippocr. vol. 2, p. 272 ed. Dietz. G. Dind.]

Δύσκρῐτος, ὁ, ἡ, Judicatu difficilis aut dijudicatu, Disceptatu difficilis, Cujus difficilis est disceptatio. [Æsch. Prom. 458 : Ἀντολὰς ἄστρων... τάς τε δυσκρίτους δύσεις· Ag. 981 : Δυσκρίτων ὀνειράτων. Soph. Trach. 949 : Πότερα πρότερον ἐπιστένω ... δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ. Plato Rep. 4, p. 423, C : Δύσκριτον ἂν εἴη πότερον.... Δύσκριτα ἴχνη Pollux 5, 66.] Plut. [Mor. p. 413, A] : Ἀνεβόησεν, ἰοὺ ἰού, δύσκριτον πρᾶγμα καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς, ἥκετε κομίζοντες ἡμῖν. [Δύσκριτοι νοῦσοι ap. Hippocr. Aphor. 3, 8 Galenus (vol. 9, p. 48) exponit κακόκριτοι, et ῥίγεα δύσκριτα p. 119, F. Idem ad Aphor. 4, 30 δύσκριτον per δύσλυτον exponit : Οὐ μὴν οὐδὲ τὸ δύσκριτον οἷόν τ' ἐστὶν ἐπινοῆσαι κατ' ἄλλο τι σημαινόμενον εἰρῆσθαι παρὰ τὸ δύσλυτον. Δύσκριτα etiam ἄκριτα ποιοῦντα τὰ νοσήματα exponit Galen. Comm. 3 in Prorrhet. p. 211, 42, in Hippocratis sententia Epid. l. 2 : Τὰ κρίσιμα μὴ κρίνοντα τὰ μὲν θανατώδεα, τὰ δὲ δύσκριτα. Foes.]

Δυσκρίτως, Ita ut non facile sit judicare s. dijudicare, non facilis sit disceptatio. [Æsch. Prom. 665 : Χρησμοὺς ἀσήμως δ. τ' εἰρημένους. Eurip. Erechth. fr. 12 : Αἰδοῦς δ. ἔχω πέρι.] Aristoph. [Ran. 1433] : Δ. ἔχω, Ancipitis sum judicii.

Δύσκτητος, ὁ, ἡ, Ægre parabilis, Comparatu difficilis. Polyb. [3, 32, 1 : Δύσκτητον εἶναι καὶ δύσγνωστον τὴν ἡμετέραν πραγματείαν.]

[Δυσκῠβέω.] Δυσκυβεῖν, Infelicem esse in ludo tesserario, Infelici successu ludere tesseris. V. Δύσβολος. [Athen. 15, p. 666, D. Pollux 7, 204; 9, 94.]

[Δυσκύμαντος, ὁ, ἡ, Fluctibus valde agitatus. Æsch. Ag. 653 : Ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακὰ, i. e. Mala ex fluctibus agitatis provenientia. ῠ]

[Δυσκωφέω, Surdus sum. Leonid. Tar. in Anth. Pal. 7, 731 : Δυσκώφει μὴ Γόργε. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 323, 6 : Ἀβακῆσαι, ἁμαρτῆσαι, δυσκωφῆσαι. Ἱέραξ δυσκωφῶν in Demetr. Hieracosoph. p. 68, Orneosoph. p. 202. G. Dindorf.]

Δύσκωφος, ὁ, ἡ, Surdaster, Aurium gravitate laborans. [Hippocr. p. 149, E.] Suidæ ὁ ἐκ μέρους ἀκούων. Aristot. De insomn. [c. 2] : Γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν μεγάλων ψόφων δύσκωφοι· γίνονται καὶ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὀσμῶν δύσοσμοι. [Dioscor. 5, 88; Strabo 14, p. 658; Hesych. et Suid. s. v. Ἄβρυκτον.]

[Δύσλᾰλος, ὁ, ἡ, Moleste loquax. Eustath. Opusc. p. 95, 27.]

[Δυσλέαντος, ὁ, ἡ, Difficilis contritu. Δυσλέαντοι ῥίζαι Archigenes ap. Aet. 4, fol. 66, a, 41. Hemst.]

[Δύσλεκτος, ὁ, ἡ, Difficilis dictu, Infandus. Æsch. Pers. 702 : Λέξας δύσλεκτα φίλοισιν. Difficilis explicatu. Schol. Lycophr. 10 δυσφάτους αἰνιγμάτων οἴμας explicat δυσερμηνεύτους, δυσλέκτους, δυσλύτους.]

[Δύσλεκτρος, ὁ, ἡ, Infelix conjugio. Schol. Soph.

El. 492, Ἄλεκτρ' ἄνυμφα, interpretatur δύσλεκτρα, κακόνυμφα.]

[Δυσλεπὴς, ὁ, ἡ, Difficilis decorticatu. Nicander Alex. 271 : Νειαίρην τόθι σάρκα περὶ σκύλος αὖον ὀπάζει δυσλεπέος καρύοιο.]

[Δυσλεχὴς, ὁ, ἡ, i. q. δυσηλεγής. Explicandi caussa finxit Hesych. s. v. Δυσηλεγέος.]

Δύσληπτος, ὁ, ἡ, Captu difficilis, Quem capere difficile est. Lucian. [De gymnas. c. 27] : Δ. ὑπὸ λειότητος. || Qui comprehendi et percipi difficulter potest. Plut. De def. orac. [p. 426, F] : Ἡ δ' ἀπὸ τῶν στοιχείων ἔφοδος, ἣν αὐτὸς ὑπηνίξατο, πάντη δ. ἐστι, Omnino intellectu difficilis est, Intellectu vix percipi potest. [Longin. De subl. 6 : Τὸ πρᾶγμα δ. Epigrammati Antiphili Anth. Pal. 7, 641 adscriptum in cod. Vat. : Ζήτει τὴν τοῦ ἐπιγράμματος διάνοιαν, ὅτι δύσληπτον. Schæf. Adverb. Δυσλήπτως. Jul. Afric. Cest. p. 297, 46 : Ἀσαφῶς ἢ δ. Hase.]

[Δυσλίμενος, ὁ, ἡ, Importuosus. Δύσορμος ap. Æsch. Pers. 448 schol. exponit δυσλίμενος.]

[Δυσλογέω, Maledico. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 34, 15 : Δυσλογεῖν τὸ κακολογεῖν.]

Δυσλόγιστος, ὁ, ἡ, Ratiocinatu difficilis, Quem difficile tecum reputare et perpendere possis. [Galen. vol. 12, p. 2 : Δύο μὲν εἰς ἅπαντα βιβλία Ἱπποκράτους γράφοντες ὑπομνήματα Ζεῦξίς τε καὶ Ἡρακλείδης, οὐκ εἰς πάντα δὲ Βακχεῖος καὶ Ἀσκληπιάδης (adde ἀλλὰ τὰ) δυσλόγιστα. Sic ed. Charter. : priores δισσολόγιστα. Plut. Mor. p. 981, E : Ἡ δ' αἰτία δ., εἴτε φεύγει τὰ θηρία τὸν ἀνθίαν εἴτε....] Accipitur etiam pro ἀλόγιστος, Inconsideratus, Qui reputatus et perpensus non est. Soph. Aj. [40] : Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα ; quod alibi dicit πρᾶγος ἄσκοπον. Ubi tamen δυσλόγιστον quidam parenthesi includunt, ac in propria signif. accipiunt pro Id quod intellectu difficile est.

[Δύσλοφος, ὁ, ἡ.] Δύσλοφον, Hesychio δύσκολον, οὐχ ἁρμόζον : aliis τὸ χαλεπῶς φερόμενον, nimirum ἀπὸ τῶν λόφων, qui sunt τράχηλοι : ut δυσλόφων rursum exp. δυσχερῶν. Est igitur δύσλοφος Cervici gravis et difficilis, sc. portatu, Onerosus, Molestus : citatur ex Æsch. [Prom. 930 : Ἕξει δυσλοφωτέρους πόνους. || Adverb. Δυσλόφως. Eur. Tro. 302 : Δ. φέρει κακά.]

Δύσλῠτος, ὁ, ἡ, Qui vix solvi potest, Solutu difficilis, Difficile solubilis. [Æschyl. Prom. 19 : Δυσλύτοις χαλκεύμασι. Eur. Andr. 121 : Ἄχος τῶν δυσλύτων πόνων· Phœn. 378 : Δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς. De ænigmate schol. Lycophr. 10. Eunap. Exc. p. 43, 13 ed. Nieb. : Καθάπερ ἐν τοῖς δράμασιν, ὅταν εἰς ἄπορον καὶ δύσλυτον αἱ... πλοκαὶ τελευτήσωσιν.]

Δυσλύτως, Ita ut vix solvi possit, Nexu non facile solubili, pene insolubili. [Xenoph. Œcon. 8, 13 : Οὔτε δ. ἔχει.]

[Δυσμάθεια. V. Δυσμαθία.]

[Δυσμᾰθέω, Ægre agnosco. Æsch. Choeph. 225 : Αὐτὸν μὲν οὖν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ.]

Δυσμᾰθὴς, ὁ, ἡ, Qui non facile discit, Tardus ad discendum, Hebes, Indocilis. Plato De rep. 2, [p. 358, A] : Ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθής. [Leg. 10, p. 891, A : Ἃ γ' ἔσται καὶ τῷ δυσμαθεῖ σκοπεῖν· Tim. p. 88, B : Τὸ δὲ τῆς ψυχῆς κωφὸν καὶ δυσμαθὲς ἀμνήμον τε ποιοῦσαι· Euthyphr. p. 9, B : Τῶν δικαστῶν δυσμαθέστερος.] Et superl. δυσμαθέστατος ap. [Platon. Epin. p. 978, D,] Philonem [et Epiphan. vol. 1, p. 559, D]. || Pass. Qui non facile disci potest, cognosci, animadverti. [Æsch. Ag. 1255 : Δυσμαθῆ δ' ὅμως.] Ex Eur. [Med. 1196] cum infin. ἰδεῖν affertur, Δυσμαθὴς ἰδεῖν, pro δυσεπίγνωστος. [Iph. T. 478 : Ἡ τύχη παρήγαγ' ἐς τὸ δυσμαθές.]

Δυσμᾰθία, ἡ, Tarditas ad discendum, Indocilitas. [Plato Charm. p. 159, E, δυσμαθίαν definit τὸ ἡσυχῇ καὶ βραδέως μανθάνειν· Theæt. p. 195, C : Τὴν ἐμαυτοῦ δυσμαθίαν δυσχεράνας· Leg. 7, p. 812, E : Τὰ γὰρ ἐναντία ἄλληλα ταράττοντα δυσμαθίαν παρέχει. Δυσμαθίαι Rep. 10, p. 618, D. Ast.] E Plat. Epist. [3, p. 315, C] : Δυσμαθίαν τίκτουσα, pro Tarditatem ingenii. Scribitur et Δυσμάθεια.

Δυσμαθῶς, ut δυσμαθῶς ἔχειν [Plato Rep. 6, p. 503, D], Non facile discere, cognoscere ; pass. Non facile disci.

Δύσμαιναι, Hesychio αἱ ἐν Σπάρτῃ χορίτιδες Βάκχαι. [V. Δυμᾶνες.]

[Δυσμάλακτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter emollitur. Rufus p. 221 ed. Matth. Λίθος δ. Jo. Diac. ad Hesiodi Scut. 122. Θυμὸς ἄτεγκτος καὶ δ. Eust. p. 1003, 46. ᾰ]

[Δυσμανὴς, ὁ, ἡ.] Δυσμανῆ ὕδατα ap. Theophr. H. Pl. 7, 5, [2] interpr. Aquæ rarefactu difficiles.

[Δυσμάραντος, ὁ, ἡ, Qui difficulter marcescit. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 8 : Δυσμάραντον κακὸν, τὸ ἄπαυστον κακὸν καὶ ἀειθαλές. ᾰ]

[Δυσμαρὴς, ὁ, ἡ, Difficilis. Cum εὐμαρὴς memorat HSt. s. v. Μάρη, nescio ubi inventum.]

[Δυσμάσητος, ὁ, ἡ, Difficilis mansu. Galen. vol. 8, p. 782 : Δυσδιαλύτοις καὶ δυσμασσήτοις (scr. δυσμασήτοις) κρέασι.]

[Δυσμάτωρ. V. Δυσμήτωρ.]

Δυσμᾰχέω, Acriter resisto, ita ut vix sim expugnabilis. [Soph. Trach. 492 : Θεοῖσι δυσμαχοῦντες.] Apud Plut. Symp. 4 [p. 661, C] δυσμαχοῦσαι redditur Inter se acriter pugnantes : Ποιότητες ὑπεναντιώσεις ἔχουσαι καὶ δυσμαχοῦσαι φθείρονται πρότερον. [Euseb. P. E. 3, p. 86, C : Ὅταν... δυσμαχήσαντα (τὰ στοιχεῖα) λύσῃ τὴν κοινωνίαν. Hemst.]

[Δυσμαχητέον, Acriter resistendum. Soph. Antig. 1106 : Ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δ.]

Δυσμάχητος, ὁ, ἡ, i. q. δύσμαχος, Non facile expugnabilis. [Legebatur ap. Isocr. p. 224, A : Ἀνάλωτος μὲν ὢν καὶ δυσμάχητος τοῖς ἐπιβουλεύουσιν, ubi cod. Urbinas recte δύσμαχος. Δυσμάχητον pro δύσμαχον libri pauci ap. Demosth. p. 8, 3. ᾰ G. Dind.]

Δύσμᾰχος, Qui difficile expugnari potest, Vix expugnabilis, sicut supra ἄμαχος, Inexpugnabilis. [Æsch. Prom. 921 : Παλαιστὴν... δυσμαχώτατον τέρας. Eur. Hec. 1055 : Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ· Œdip. fr. 10 : Πάντων δυσμαχώτατον γυνή. Plato Leg. 9, p. 863, B : Δύσμαχον κτῆμα ὁ θυμός. Xenoph. H. Gr. 4, 2, 10 : Πλείονές τε καὶ δυσμαχώτεροι. Polyb. 15, 15, 8. Diog. L. 2, 120 : Ἔπειτα νόσος καθεῖλε, δύσμαχον ζυγόν. HSt. in Ms. Vindob. : « Demosth. Olynth. 1, (p. 10, 8) : Ὅπερ δυσμαχώτατόν ἐστι τῶν Φιλίππου πραγμάτων ».] At Polit. vertit Inexpugnabilis, in Herodiano 3, [3, 8] : Ὀχυροῦ τε ὄντος καὶ δυσμάχου, καὶ πεφραγμένου ὄρει τε καὶ κρημνῷ. [|| Difficilis. Æsch. Ag. 1561 : Δύσμαχα δ' ἐστὶ κρῖναι.]

Δυσμείλικτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter s. vix mulceri potest, s. leniri, aut placari, Non facile placabilis. Quin etiam interdum redditur Implacabilis, Inexorabilis : tanquam particula δυς privationem significante, sicut α in ἀμείλικτος. Plut. [Mor. p. 553, A : Πικρίαν τυράννου δυσμείλικτον·] Artox. [c. 19] : Εἰδότι τὸ θηριῶδες αὐτῆς καὶ δυσμείλικτον. [Nicet. Chon. apud Fabr. B. Gr. vol. 6, p. 412 : Ἆρ' ἐμείλιξε (Helena) τοὺς δυσμειλίκτους ; ἆρ' ἐμάλθαξε τοὺς σιδηρόφρονας ; Boiss.]

[Δυσμελῴδητος, ὁ, ἡ, Difficilis ad modulandum. Theo Smyrn. De mathem. Plat. in Schneideri Ecl. phys. p. 325 : Ἔστι δὲ δυσμελῳδητότατον καὶ... φιλότεχνον καὶ πολλῆς δεόμενον συνηθείας.]

Δυσμεναίνω, Animo erga aliquem male affecto sum, Male volo, Inimicor, etiam Adversor. Demosth. [p. 300, 26] : Πότερον συνέθυε καὶ συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς, ἢ λυπούμενος καὶ στένων καὶ δυσμεναίνων ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀγαθοῖς, οἴκοι καθῆτο. Hesychio δυσμεναίνει est διεχθρεύει, πολεμεῖ. [Aristid. vol. 1, p. 218 : Πόλις οὐδεμία δυσμεναίνει. Appian. Pun. c. 60 : Ἐπικείσονται δυσμεναίνοντες τῆς ποτὲ βίας.] Cum dat. construi annotat Suidas. [Eur. Med. 874 : Δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύσασιν εὖ. Aristid. vol. 2, p. 139 : Κἀκείνῳ δυσμεναίνειν. Themist. Or. 21, p. 261, D : Δυσμεναίνῃ τοῖς ἀρίστοις.] Hoc autem verbum originem duxisse ab Homerico verbo Δυσμενέω, testatur Eust., quod δυσμενέω ejusdem alioqui signif. est cum δυσμεναίνω : sed cujus nullus usus sit quam in part. δυσμενέων. Od. B, [72] : Εἰ μή που τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς Δυσμενέων κάκ' ἔρεξεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς· ... κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες. [Υ, 314 : Μηκέτι μου κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες. Δυσμενέοντας Apoll. Rh. 3, 352.]

Δυσμένεια, ἡ, Animus male erga aliquem affectus, Odium, Inimicitia. Aliquando et Hostilitas, Animus hostiliter affectus. [Soph. El. 619 : Ἡ ... ἐκ σοῦ δ. 1124 : Ὡς ἐν δυσμενείᾳ... οὖσα. Eur. Heracl. 991 : Ἐκείνῳ δυσμένειαν ἠράμην. Plato Rep. 6, p. 500, C : Φθόνου τε καὶ δυσμενείας ἐμπίπλασθαι· Protag. p. 316, D :

Φθόνοι τε... καὶ ἄλλαι δυσμένειαι. Polyb. 3, 12, 2 : Δυσμενείας τῆς Ἀμίλκου· 34, 3 : Τὴν ὑπάρχουσαν δυσμένειαν αὐτοῖς ἐκ τοῦ... πολέμου πρὸς Ῥωμαίους.] Isocr. Ad Phil. [p. 95, E] : Τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα τῶν ἔργων φθόνον ἔχει καὶ δυσμένειαν καὶ πολλὰς βλασφημίας. Herodian. 7, [1, 3] : Δυσμένειαν [lectio vitiosa pro δυσγένειαν] ἑαυτῷ συνειδὼς ὅτι πρῶτος ἐξ εὐτελείας τῆς ἐσχάτης εἰς τοσαύτην τύχην ἤλασε, Quum se invisum hominibus cognosceret, Polit.

[Δυσμενεύομαι, forma ex composito Ἐπιδυσμενεύομαι cognita.]

[Δυσμενέω. V. Δυσμεναίνω.]

Δυσμενὴς, ὁ, ἡ, Cujus animus male erga aliquem affectus est, Malevolus, Inimicus. Accipitur plerumque non tam pro Inimico quam Hoste, et exp. ἐχθρὸς, ἀντίπαλος. Hom. Il. E, [488] : Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι· Π, [520] : Οὐδὲ μάχεσθαι Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. Ab Eod. in Od. Z, [184] opp. τῷ εὐμενέτης. [Herodot. 3, 82 : Σιγῷτό τε ἂν βουλεύματα ἐπὶ ἄνδρας δυσμενέας, Infestos, Male animatos. Æschyl. Sept. 234 : Δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει· Ag. 1193 : Εὐνὰς ἀδελφοῦ τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς, Infensas. Soph. Phil. 585 : Ἐγώ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής· OEd. T. 546 : Δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' ἐφεύρηκ' ἐμοί· Aj. 662 : Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου. Sæpissime ap. Eurip., velut Suppl. 429 : Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει· Or. 267 : Ἐπεὶ τὸ θεῖον δυσμενὲς κεκτήμεθα. Λόγοι δυσμενεῖς Andr. 1092. Λῦπαι δ. 469. Φθόνος δ. Med. 297. Φόνος δ. 1267. Δυσμενὴς φονία ψῆφος Or. 972. Plato Protag. p. 317, B : Δυσμενεστέρους ἀνθρώπους.] Xen. Hell. 6, [5, 39] : Δυσμενεῖς ὄντας ὑμῖν Θηβαίους, Infensos et hostes : pro quo paulo post dicit ἀντίπαλοι. Annotatur tamen discrimen quoddam inter ἐχθρὸς, δυσμενὴς, et πολέμιος : nam ἐχθρὸς grammaticis quibusdam ap. Eust. est ὁ πρότερον φίλος : at δυσμενὴς, ὁ πρὸς τὸν ποτὲ φίλον ἔχθραν τηρῶν καὶ δυσδιάλλακτος : πολέμιος autem, ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τὸν πέλας. [Sic fere Ammon. p. 64 et Herenn. Philo p. 166, Thom. M. p. 401. Πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος dixit Soph. Phil. 1323. Accusativ. Æolicus δυσμένην ap. Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1233.]

[Δυσμενίδης, ὁ, Malevolus. Ælian. V. H. 3, 7 : Δημοχάρης... θεασάμενός τινας καθεζομένους ἐν ἰατρείῳ ψογεροὺς καὶ κακῶς ἀγορεύειν ἐκ παντὸς τρόπου διψῶντας, Τί φατε ὑμεῖς, εἶπε, δυσμενίδαι; τὸ ἦθος αὐτῶν ἅμα ἐκκαλύψας διὰ τούτου τοῦ ὀνόματος.]

[Δυσμενικὸς, ἡ, ὸν, Hostilis, Inimicus. Δυσμενικὴ ὀργὴ, Acris ira, Polyb. 6, 7, 8. Λόγοι δυσμενικοὶ 16, 22, 8. Ἀρχὴ δυσμενικωτέρα πολέμου 15, 3, 1. (Exc. Vat. p. 458 : Λοιδορίας ἀσυροῦς καὶ δυσμενικῆς.) || Adverb. Δυσμενικῶς. Id. 12, 15, 10 : Δ. καὶ μετὰ αὐξήσεως ἐξήγγελκε· 8, 10, 1 : Δ. διέφθειρε τὴν χώραν· 30, 4, 14 : Πικρῶς καὶ δ. ἐξονειδίζειν. Schweigh. Δυσμενῶς καὶ πικρῶς διέφθειρε τὴν πόλιν legitur 2, 55, 7. Quod δυσμενικῶς potius scribendum. G. Dindorf.]

[Δυσμενὶς, ίδος, ἡ. Schol. Eur. Or. 316 (306 Matth.) : Εὐμενίδες κατ' εὐφημισμόν· δυσμενίδες γάρ εἰσι κατὰ τὸν ὀρθὸν καὶ ἀληθῆ λόγον. Boisson.]

Δυσμενῶς, Animo male erga aliquem affecto, Inimice : interdum et Hostiliter. Isocr. : Πρὸς τὴν μητέρα αὐτῶν διαφερομένη καὶ δ. ἔχουσα. Idem in Archid. [p. 129, E] : Ἀπίστως πρὸς σφᾶς αὐτοὺς καὶ δ. ἔχουσι. [Plato Theæt. p. 168, B : Οὐ δ. οὐδὲ μαχητικῶς. Xenoph. H. Gr. 5, 3, 27 : Δ. εἶχον αὐτοῖς· 7, 1, 26 : Δ. εἶχον πρὸς αὐτούς. Isocr. p. 297, E : Δ. πρὸς τὴν πόλιν ἡμῶν διακείμενοι. Forma soluta Δυσμενέως Nonn. Dion. 21, 85.]

Δυσμετάβλητος, ὁ, ἡ, Difficilis mutatu. [Hippocr. p. 383, 14 : Δυσμετάβλητα τὰ γεγυμνασμένα. Maxim. Tyr. vol. 1, p. 235 : Νόσος ψυχῆς δ. τῷ νόμῳ. Homil. Clement. p. 660 : Δυσμετάβλητοι γίνονται πρὸς τὰ μὴ ἀπ' ἀρχῆς αὐτοῖς καταβληθέντα τῇ ψυχῇ καλά.] Plutarch. [Mor. p. 952, B] : Τὸ δὲ ἐναντίον δυσμετάβλητον. Ubi Turn., At contrarium vix commutabile est. [|| Difficilis concoctu. Alex. Trall. p. 324, 343, 361, 406, 409, et al. Struv.]

[Δυσμετάγωγος, ὁ, ἡ, Difficilis traductu. Julius Afric. Cest. p. 292, a, 38 : Οὕτω δὲ καὶ τόδε τὸ θρέμμα δυσμετάγωγον κακίας ἐγχρονισθείσης πρὸς τὰ τοιαῦτα πληγῇ καὶ ἀπειλῇ. Hemst. ä]

Δυσμετάδοτος, ὁ, ἡ, Qui difficile et non libenter

A impertitur, Qui ægre impertitur, VV. LL. [Signif. activa Strabo 17, p. 806, de sacerdotibus : Περιττοὺς ὄντας κατὰ τὴν ἐπιστήμην τῶν οὐρανίων, μυστικοὺς δὲ καὶ δυσμεταδότους. G. D. It. Basil. t. 1, p. 384, A : Τὸ πικρὸν τοῦ ἤθους, ἡ μισανθρωπία, τὸ δυσμετάδοτον. Hase.]

Δυσμετάθετος, ὁ, ἡ, Transpositu s. Mutatu difficilis. [Polyb. Exc. Vat. p. 401 : Δυσέριδες γίνονται καὶ φιλόνεικοι καὶ δ. Plut. Mor. p. 799, B : Προαίρεσιν ἄτρεπτον καὶ δ. Jo. Chrys. vol. 3, p. 163, 26, ab Seag. cit. : Τὸ ἀνίατον τῆς γνώμης αὐτῶν καὶ δυσμείλικτον δηλῶν. Justin. Mart. p. 88, C. G. Dindorf.]

[Δυσμεταθέτως, Ita ut difficulter transmoveatur aut mutetur. Eudocia p. 388, ubi sermo est de immutatione legum. Schleusn.]

Δυσμετακίνητος, ὁ, ἡ, Qui non facile transmoveri potest s. mutari. [Joseph. Angl. Hesych. s. v. Ἐκτικῶς : Δ. τρόπος ἡ διάθεσις. Eustath. p. 1733, 34 : Μεγέθους βαρέος καὶ δ. G. D. || Adverb. Δυσμετακινήτως Alex. Trall. p. 91. Struv. I]

[Δυσμετάκλαστος, Difficilis fractu, Durus, Immiseri-

B cors. Schol. Soph. OEd. T. 12 : Σκληρὸς, δ., ἀναλγής.]

[Δυσμετάκλητος, ὁ, ἡ, Difficilis revocatu. Geopon. 19, 2, 13, p. 1216 : Δυσμετάκλητοι γὰρ ἐκβαίνουσιν, ὅταν ἅπαξ ὠμοφαγήσωσι, i. e. Ægre hunc morem dedoceri possunt.]

[Δυσμετακόμιστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter flectitur, Qui difficulter ad aliquid adduci potest. Cyrill. Alex. l. 3 in Exod. p. 339 : Δυσμετακόμιστοι πρὸς τὸ δεῖν ἑλέσθαι καὶ φρονεῖν τὰ εἰς σωτηρίαν χρήσιμα. Id. in c. 3 Sophon. p. 610 : Ἄτεγκτος καὶ δυσμετακόμιστον ἔχων τὴν γνώμην εἰς τὸ δεῖν ἑλέσθαι τὰ πρεπωδέστερα. Suicer. Mauric. Strateg. p. 69 ed. Scheff.]

[Δυσμετάληπτος, ὁ, ἡ, Difficilis mutatu. Eustath. p. 1937, 2 : Καιρία δὲ ἡ λέξις καὶ δ.]

[Δυσμετανόητος, ὁ, ἡ, Qui animum difficulter mutat, Quem non facile pœnitet. Marcus Erem. p. 879, D : Τῷ ἐκτὸς ἀνάγκης ἁμαρτάνοντι δυσμετανόητα γίνεται. G. Dindorf.]

Δυσμετάπειστος, ὁ, ἡ, Qui de sententia dimoveri ægre potest.

C [Δυσμετάπεμπτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter accersitur. Eustath. p. 1085, 41 : Δυσπέμφελος, ὅ ἐστι δύσκολος, δ.]

[Δυσμετάπτωτος, ὁ, ἡ. Theodor. Prodr. in Notit. Mss. vol. 6, p. 547 : Τὰς ἐπὶ τούτοις ἀσιτίας καὶ ἀγρυπνίας καὶ τὸ τῇ καὶ τῇ δυσμετάπτωτον καὶ τὰ βέλη τῶν πόνων, Difficulter huc illuc dilapsum s. jactatum. Angl. || Basil. t. 2, p. 192, D : Τῆς στερεότητος δηλονότι ἐπὶ τὸ δ. ἀπὸ τῆς τῶν ἀγαθῶν ἕξεως νοουμένης, Sic ut consolidationem intelligas firmitatem, qua non possunt a bonis excidere. Ita enim videtur et scribendum et vertendum. Hase.]

[Δυσμεταστρέπτως, Inflexibiliter. Apollon. Lex. H. : Ἀσκελέως· σκληρῶς, δ.]

[Δυσμετάτρεπτος, ὁ, ἡ, Vix flexibilis. Eustath. p. 1461, 43 : Τὸ βαρύμηνι καὶ δυσματάτρεπτον αὐτῆς εἰς τὸ ἄχολον.]

Δυσμεταχείριστος et Εὐμεταχείριστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter tractari manibus potest, et Qui facile tractari potest. Vix tractabilis, vel Difficulter tractabilis : et contra, Facile tractabilis, vel potius simpliciter Tra-

D ctabilis. Gall. itidem, *Mal-maniable* pro δυσμεταχείριστος : et *Maniable* pro εὐμεταχείριστος. Dicitur autem δυσμεταχείριστον εἶναι Quod propter nimiam molem non facile tractari manibus potest : et contra εὐμεταχείριστον, Quod tale est ut commode tractari queat. Sic Pondus tractabile, vel contra Vix tractabile, ap. Stat. [Xenoph. Cyneg. 2, 6 : Τὰ δίκτυα ἐὰν ᾖ μείζω, δυσμεταχείριστά ἐστιν. Eustath. Opusc. p. 285, 40 : Καὶ οἱ μὲν ἐκ τῶν δυσμικῶν ἄλλα ἐποίουν καινά τινα κατὰ νόμους ἑλεπολέων, αἷς διὰ τὸ ἐκ μεγέθους δυσμεταχείριστον οὐδὲ ἐνέλαμψέ τις ἐνέργεια.] Sed ut μεταχειρίζεσθαι alias quoque habet verbi Tractare signiff., ita hæc bicomposita alios quoque usus obtinent : quorum unus extat ap. Plut. [Mor. p. 1012, B] : Καὶ τυχεῖν ἰδίας ἀναγραφῆς τὸν λόγον τοῦτον, οὔτε ἄλλως εὐμεταχείριστον ὄντα· quæ Turn. ita vertit, Suaque privatim scriptione rem istam comprehendendam, haud sane alioqui tractatu facilem. Extat alius in hoc Synesii l., Ep. 67 : Αἱ δὲ γυναῖκες, πρᾶγμα δυσμεταχείριστον, χεῖρας αἴρουσαι, βρέφη προτείνουσαι, καὶ μύουσαι τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ εἰς

ἔρημον τοῦ συνήθους προστάτου τὸν θρόνον ἐνατενίσειαν, μικρὸν ἐδέησαν τοὺς τἀναντία πολιτευομένους ἡμᾶς εἰς πάθος παραπλήσιον ἐκκαλέσασθαι. Proxime autem præcedunt hæc verba, Τὸ μὲν οὖν τῶν ἀνδρῶν, εἰ καὶ πέρα προσδοκίας, ἀλλ' ἔλαττον ἦν. E quibus etiam verbis videtur clarior signif. illius vocis δυσμεταχείριστον reddi, quum videamus mulieres præ viris δυσμεταχείριστον πρᾶγμα appellari. Quo igitur sensu δυσμεταχείριστον πρᾶγμα esse dicuntur mulieres? Res quæ non facile tractari potest, aut etiam regi, Res quam aliquis non facile gubernare et moderari possit. Possit vero et hic nostra vox illa *Maniable* usum habere, sed metaphoricum. Fuerit enim ab illa verbi *Manier* signif., qua utimur, quum dicimus, *Je scay bien comment il le faut manier.* Sed et hic usurpari posse videtur vox tractabilis : ea nimirum in signif. qua dixit Virg. : ... sed nullis ille movetur Fletibus, aut voces ullas tractabilis audit. Quo metaphoræ genere dicitur et Intractabilis animus. Fuerit igitur fortasse δυσμεταχείριστον πρᾶγμα, Res vix tractabilis. [Herodot. 7, 236 : Ἄλλῃ δὲ ἐὼν ὁ ναυτικὸς στρατὸς δυσμεταχείριστός τε αὐτοῖσι γίνεται καὶ ἀρχὴν οὐκ ἀξιόμαχοί τοι ἔσονται, i. e. Difficilis oppugnatu. Plato Leg. 7, p. 808, D : Ὁ δὲ παῖς πάντων θηρίων ἐστὶ δυσμεταχειριστότατος. Ælian. N. A. 4, 44 : Οὐ πάντῃ δ. (ἡ τῶν ζώων φύσις). Dio Cass. 53, 9 : Τὸ δ. τῶν πραγμάτων· 44, 53 : Κληρονομίαν δ. οὖσαν.] A Cam. δυσμεταχείριστος redditur Qui capi aut teneri facile nequit. At in VV. LL. Difficilis expugnatu, Inexpugnabilis, Inaccessus. Cujus usus exempla desidero. || Habent porro hæc nomina et sua adverbia Δυσμεταχειρίστως et Εὐμεταχειρίστως. Dicitur autem δυσμεταχειρίστως ἔχειν, et contra εὐμεταχειρίστως, Quod tale est ut vix tractari possit, vel contra, ut facile tractari queat.

[Δυσμέτοχος, ὁ, ἡ. Etym. M. p. 292, 3 et Suid. : Δυσηνίους, ... δυσμετόχους. Recte, ut videtur, Sylburgius δυσκατόχους.]

Δυσμέτρητος, ὁ, ἡ, Mensu difficilis, Pollux [4, 167] ex Antiphonte. [|| I. q. δυσπόρευτος, Philostr. V. Apoll. 4, 15, δ. πέλαγος.]

Δυσμὴ, Occasus, a δύω. Proprie de solis occasu s. obitu [et numero quidem plurali. Herodot. 2, 31 : Ἀπὸ ἑσπέρης τε καὶ ἡλίου δυσμέων. Æsch. Pers. 228 : Τῆλε πρὸς δυσμαῖς ἄνακτος Ἡλίου φθινασμάτων. Soph. OEd. Col. 1245, Plato Phæd. p. 61, E, et alii quivis] : ut Xen. [H. Gr. 5, 1, 7] : Μικρὸν πρὸ ἡλίου δυσμῶν. Aristot. : Περὶ δυσμὰς ἡλίου καὶ ἀνατολὰς, pro quo paulo ante δύσιν dicit. [Δυσμαὶ πλειάδων Pollux 1, 62. Δυσμὴ (debebat δυσμαὶ) σελήνης id. 4, 157.] Metaph. vero ap. Hesych. et Suid. δυσμαῖς βίου pro τῷ τέλει τῆς ζωῆς. [Est phrasis Empedoclea docente Aristot. Poet. c. 21 : Ἑσπέραν βίου ἢ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίου. Ἐπὶ δυσμαῖς βίου ex Hyperide affert Pollux 2, 15, ubi Jungerm. idem ex Platone notat Leg. 6, p. 770, A. Sext. Emp. p. 572 : Ὀψὲ καὶ πρὸς ταῖς τοῦ βίου δυσμαῖς. Epicharm. ap. Ælian. V. H. 2, 34 : Ἐπὶ δυσμαῖς ἐσμεν. Adde Basil. M. vol. 2, p. 144, C, et Clem. Al. Protr. p. 30. Albert. Athen. 13, p. 592, B : Ἐπὶ δυσμαῖς ὢν τοῦ βίου (ὁ Σοφοκλῆς), ὥς φησιν Ἡγήσανδρος. Marin. V. Procli c. 18, p. 44. Hemst. Jo. Cinnam. p. 2, B : Ἐπὶ δ. β. γεγονότι. || Forma Dorica Δυθμὴ memorata a Theogn. Can. p. 111, 33 (ubi δυσθμὴ vitiose) et p. 112, 4. Callim. ap. schol. Hom. Il. Λ, 62 : Ὃς δυσθμην (sic Villois. sine accentu, δύθμην pravo accentu Bekk.) εἶσι μετ' ἠελίου, ubi mirus est singularis numeri δυθμὴν usus, quum præsertim plurali ipse utatur H. in Cer. 10 : Πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἐς τ' ἐπὶ δυθμάς.] || Δυθύλαι, Hesychio θαλάμαι, καταδύσεις. [Corrigendum Δυθμαὶ, Lustra ferarum. Valck. Ep. ad Roev. p. xlv.] At pro Δυθμέσι, quod Idem exp. δύσεσι, καταστροφαῖς, ambiguum reponendumne Δυθμοῖσι an Δυθμῶσι. [Corrigendum Δυθμαῖσι cum Jensio.] Sunt autem hæc a δύω.

Δυσμὴν, Hesychio ἐχθρὸς, Inimicus, Infestus : qui et δυσμενής.

Δύσμηνις, i. q. βαρύμηνις. [Δύσμηνις θεὸς Pollux 1, 39.] In Epigr. autem appellatur etiam χόλος δύσμηνις, q. d. Ira cum gravi odio. [Parmenio in Anth. Pal. 9, 69 : Μητρυιῆς δ. αἰεὶ χόλος.]

[Δυσμηνίτης, i. q. præcedens, si lectio sana apud

A Ptol. Tetrab. p. 159, 5 : Ἐνεδρευτὰς, δυσμηνίτας, ἀδεήτους. Vertitur : Tenaces simultatum. Hase.]

[Δυσμήνιτος, ὁ, ἡ, Valde exosus. Antiphil. in Anth. Pal. 7, 141 : Δένδρεα δυσμήνιτα, ubi Suidas δυσμίσητα legit s. v. Δυσμίσητος, quod interpr. ὁ πάνυ ἀπεχθανόμενος.]

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, Mala vel Infesta mater. Eust. scribit δύσμητερ non ita capi ut δύσπαρι et κακοΐλιον : sed θυμικώτερον opponi τῷ φίλη μῆτερ. Hom. Od. Ψ, [97] : Μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι; indignatur enim Telemachus, quod mater erga patrem sit ἀπηνής : quemadmodum ipsa paulo post dicit, Πείθεις μοι θυμὸν ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα· et ideo quum dixisset δύσμητερ, se ipsum explicans addit, Ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα. [Lycophro 1174 : Ὦ μῆτερ ὦ δύσμητερ. Schol. κακόμητερ.]

Δυσμήτης, ὁ, Hesych. κακότεχνος, ut et Δύσμητις, Suidæ ὁ κακόβουλος, Mala meditans et machinans.

[Δυσμήτωρ, ορος, A mala matre proficiscens. Æsch. Suppl. 65 : Δυσμάτορος κότου τυχών.]

B [Δυσμηχᾰνέω, Difficultatibus impedior, Non possum. Æsch. Ag. 1360 : Δυσμηχανῶ λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν.]

[Δυσμηχάνητος, ὁ, ἡ, Difficilis factu. Const. Manass. Chron. p. 58, B : Δυσμηχάνητον σκιὰν σκευαζομένην ὑπὸ πτερύγων ἀετοῦ. Boisson. ᾰ]

[Δυσμήχᾰνος, ὁ, ἡ, Difficilis factu. Epimenid. ap. Diog. L. 1, 113 : Δυσμάχανον ... δούλως ἦμεν. Eratosth. in appendice Anth. Pal. 25 : Ἀρχύτεω δυσμήχανα ἔργα κυλίνδρων. Oppian. Hal. 3, 404 : Δυσμήχανον ἔργον ἀνύσσαι. Nonn. Dion. 48, 882 : Μή μιν ὀλέσσῃ τολμηραῖς παλάμῃσιν ἐμὴ δυσμήχανος Αὔρη, Inexpugnabilis. Signif. activa Themist. Or. 10, p. 137, B : Ὁ βασιλεὺς οὔτε πρὸς τὴν φύσιν τοῦ τόπου δυσμήχανος ἦν, ἀλλ' ... ἐπετείχισε φρούριον.]

Δυσμικὸς, ἡ, ὸν, Occidentalis. Apud Suid. : Προνοήσας δὲ καὶ τὰς τῶν δυσμικῶν ὁμαιχμίας, ἐποίησε κοινοπραγῆσαί τινας τῶν δυναστῶν· quod exp. τῶν τῆς δύσεως. Itidem Ptolem. δυσμικὸς dicit pro Occidentalis, quod Strabo δυτικός. [Strabo 2, p. 85 : Διὰ τοῦ δυσμι-
C κωτάτου σημείου. Id. 17, p. 822, 830. G. D. Eustath. Opusc. p. 285, 50 : Καὶ τὸ μὲν δυσμικὸν ἅπαν οὐχ οὕτω πράγματα ἡμῖν παρεῖχεν· 290, 50 : Αἱ δυσμικαὶ θύραι τῆς πόλεως. Confusum cum δυσικὸς in ll. Strabonis. Conf. Δυτικός.]

Δύσμικτος, ὁ, ἡ, Qui non facile miscetur cum alio, Qui vix admittit misturam cum alio. Vide usum hujus vocis in quodam Plat. l. cum Cic. interpretatione, in Μίγω. [Plato Tim. p. 35, A : Τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον οὖσαν. Plut. V. Numæ c. 17 : Τῶν σωμάτων τὰ φύσει δύσμικτα καὶ σκληρά· V. Phocion. c. 2 : Κυβέρνησις ἀνθρώπων ... τὸ σεμνὸν ἔχουσα τῷ ἐπιεικεῖ δύσμικτον. De homine dictum annotavit Pollux 3, 64; 5, 138. Idem 9, 22 : Τὴν δὲ ὅρειον (πόλιν) ψέγων εἴποις δύσμικτος, δύσοδος etc.]

Δυσμίκτως, adv. [Pollux 5, 139.] Unde δ. ἔχειν, Non facile admittere mistionem, misturam, Plut. Symp. p. 1137 meæ ed. [640, C : Πρὸς τὰ ἄλλα γένη δ. ἔχει (τὰ δένδρα).]

Δυσμίμητος, ὁ, ἡ, Vix imitabilis, Quem imitari et
D exprimere difficulter queas. [Diodor. 1, 61 : Λαβύρινθον δ. Plut. V. Cat. min. c. 8 : Τὸ δυσμίμητον αὐτῶν βαρυνομένοις. ῑ]

Δυσμίσητος, ὁ, ἡ, Exosus [Lycophro 841 : Φάλαινα δ.], ὁ πάνυ ἀπεχθανόμενος, Suid. ex Epigr. : Δένδρεα δ. [Ubi codex Palat. δυσμήνιτα. V. Δυσμήνιτος. ῑ]

[Δυσμνημόνευτος, ὁ, ἡ, Difficulter memoria tenens. Plato Tim. p. 74, E : Δυσμνημονευτότερα τὰ περὶ τὴν διάνοιαν. || Signif. passiva Diodor. 1, 3 : Δυσπερίληπτος ἡ τούτων ἀνάληψις γίνεται καὶ δ. Scott. Aristot. Rhet. 3, 16 : Δυσμνημόνευτον τὸ δεικνύναι οὕτως. Diophant. Arithm. p. 8 : Ὄντων ἐν αὐτοῖς δυσμνημονεύτων. G. D.]

[Δυσμόθεν, Ab occidente. Nicet. Chon. Hist. 5, 7, p. 95, D; Theod. Prodr. Epist. p. 156. Eust. Opusc. p. 284, 40 : Ἐκ τῶν δ. πυλῶν.]

Δύσμοιρος, ὁ, ἡ, Cui difficilis sors aut fatum obtingit, Infelix, Infortunatus; Mala infelicique morte periens, quod et δύσμορος. [Soph. OEd. C. 327 : Ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾶν.]

Δυσμορία, ἡ, Miseria qua aliquis fatum difficile et

inclemens experitur, Fatum difficile, Infortunium; Mors infelix, Epigr. [Leonidæ Alex. Anth. Pal. 9, 351 : Ἀστυαναχτείης ἤρχετο δυσμορίης.]

Δύσμορος, ὁ, ἡ, Cui difficilis portio et fatum obtingit, Infelix. Ap. Hom. Il. X, [60], Priamus ad Hectorem : Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει. Aliud ex. habes in Αἰνόμορος. [Nusquam ap. Æschylum, nisi quod adverb. Δυσμόρως usus est Sept. 837 : Νεκροὺς κλύουσα δ. θανόντας, ubi librorum varietates sunt δυσφόρως, δυσφόρους, δυσμόρους. Apud Eur. Med. 1218 : Μεθῆχ' ὁ δύσμορος ψυχήν· et δύσμορε Troad. 788. Sæpissime apud Sophoclem, velut Aj. 784 : Ὦ δαΐα Τέκμησσα δύσμορον γένος· OEdip. Col. 1109 : Οἰδ. Ὦ σκῆπτρα φωτός. Ἀντ. δυσμόρου γε δύσμορα. Lycophro 897 : Δύσμορον στρατηλάτην.] Oppian. Cyneg. 3, [217] : Οἰκτρὰ κινυρομένη καὶ δύσμορα κωκυούσῃ, Infeliciter lamentanti, Ob calamitosum et infelicem casum. Utitur hoc voc. et Lucian., e quo affertur, Ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον. Hesychio δύσμορος est non solum κακόμορος et ἄθλιος, sed etiam κακοθάνατος, Qui tetro mortis genere perit : quemadmodum et Eust. δύσμορον exp. non solum δυσδαίμονα et κακοτυχῆ, sed etiam δυσθάνατον.

Δυσμορφία, ἡ, Deformitas, Forma turpis et indecora. [Herodot. 6, 61 : Ἀπαλλάξαι τῆς δυσμορφίης τὸ παιδίον. Philo ap. Euseb. Præp. p. 392, A, de scortis : Τὴν δυσμορφίαν ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ ... ἐπισκιάζοντα. Achill. Tat. p. 137, 11 : Κἂν μὲν ἄμορφος ᾖ καὶ ἄγροικος, προστίθησιν (δάκρυον) εἰς δ. Hase.]

Δύσμορφος, ὁ, ἡ, Deformis, Infelici forma præditus, ἄσχημος. Item Deformis, i. e. Turpis, Indecens, Turpis aspectu. [Eur. Hel. 1220 : Ἐσθῆτι δυσμόρφῳ πρέπει. Lycophro 692 : Πιθήκων γένος δύσμορφον.] Plut. [Mor. p. 670, A], quum dixisset non decere θύραν παριόντας ἀλλοτρίαν, βλέπειν εἴσω, μηδὲ τῶν ἐντὸς ἐπιδράττεσθαι τῇ ὄψει, aliquanto post subjungit : Οὔτε γὰρ δίκαιον, οὔτε καλὸν, ἀλλ' οὐδὲ ἡδὺ τὸ θέαμα· Δύσμορφα μέν τοι τἄνδον εἰσιδεῖν, ξένε· e poeta aliquo. Hesychio δύσμορφος est non solum ἄσχημος, ἄμορφος, sed etiam δυστυχής : sed id sine dubio ad proxime præcedens in ejus codice δύσμορος referendum est.

[Δυσμόρως. V. Δύσμορος.]

[Δύσμουσος, ὁ, ἡ, Abhorrens a Musis. Onestes in Anth. Pal. 9, 216 : Αὐλὸς δ.]

[Δυσνεφής, ὁ, ἡ, Nubilus. Olim legebatur ap. Diog. L. 9, 59 : Δυσνεφῆ τάδε λέξει· ubi hodie, ὀλίγον τ. λ.]

[Δυσνίκητος, ὁ, ἡ, Difficilis victu. Plut. Comp. Pelop. et Marc. c. 2 : Δόξειεν ἂν ἴσως τῷ δυσνικήτῳ πρὸς τὸ ἀήττητον ὑπὸ πλήθους τῶν κατωρθωμένων ἐπανισοῦσθαι. Dio Cass. 43, 28 : Δυσνίκητον αὐτὸν εἶναι νομίζων.]

[Δυσνίκητος, ὁ, Dysnicetus, archon Atheniensis ap. Demosth. p. 1132, 25. Ex quo corrigendus Pausan. 4, 27, 9, ubi Δυσκίνητος dicitur. Idem vitium Diodoro 15, 57 exemptum meliorum codd. auctoritate. G. Dind.]

Δύσνιπτος, ὁ, ἡ, Qui ægre lavari vel elui potest, Pene illuibilis s. ineluibilis, ut Plaut. loquitur. Metaph. Soph. Trach. [683] : Χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν, Veluti scripturam quæ e tabula ærea elui delerique ægre potest : δυσαπάλειπτον, schol.

[Δύσνιφος, ὁ, ἡ, Nive obsitus, Nivosus. Nonn. Dion. 2, 686 : Ταύρου δύσνιφον ἀμφὶ τένοντα· 3, 210 et 6, 370 : Δ. ὕδωρ· 13, 533 : Δ. οἶδμα.]

Δυσνοέω, Malevolentia prosequor, Malevolus sum. Ut εὔνους, εὔνοια, et εὐνοῶ, sic δύσνους, δύσνοια, et δυσνοῶ, sed multo minus usitatum hoc verbum quam illud. [Plut. V. Cicer. c. 38 : Δυσνοεῖν Καίσαρι. Phalar. Epist. 101 : Ταῦτα δὲ οὐ δυσνοοῦντες, ἀλλ' ἀγνοοῦντες ... συνεβουλεύετε. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 10, B : Δυσνοεῖν τοῖς βασιλεύουσιν· 296, D.]

Δυσνόητος, ὁ, ἡ, Difficilis intellectu, qui vix intelligi potest, Cujus sensum non facile quis assequatur. [Darii epist. ad Heraclit. ap. Diog. L. 9, 13 : Λόγον περὶ φύσεως δυσνόητόν τε καὶ δυσεξήγητον.] Usus est Petr. 2 Epist. 3, [16], loquens de Paulo : Λαλῶν ἐν αὐταῖς περὶ τούτων ἐν οἷς ἐστι δυσνόητά τινα, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν. [Suidas s. v. Δυσξύμβολα, schol. Lycophr. 10.]

Δυσνοήτως, Ita ut vix intelligi possit.

Δύσνοια, ἡ, Malevolentia, κακοβουλία, Hesych. [Soph. El. 654 : Τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν. Eur. Hec. 973 : Αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν. Plato Theæt. p. 151, D : Οὐδ' ἐγὼ δυσνοίᾳ τοιοῦτον οὐδὲν δρῶ. Plut. V. Demetr. c. 3 : Ἀπιστίας καὶ δυσνοίας.]

[Δυσνοϊκός, ή, όν, Malevolus. Theodor. Metoch. Miscell. p. 603 : Πᾶν ὀχλῶδες καὶ δ. Id. p. 385. || Adverb. Δυσνοϊκῶς ib. p. 419.]

Δυσνομία, ἡ, Malarum legum institutio. [Hesiod. Theog. 230. Solon ap. Demosth. p. 422, v. 31 : Ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει.]

[Δύσνομος, ὁ, ἡ, Abhorrens a legibus, Nefarius. Nicodem. Heracl. in Anth. Pal. 6, 316 : Λείψανα δείπνων δύσνομα.]

Δύσνοος, et Δύσνους, ὁ, ἡ, q. d. Qui mala mente est adversus aliquem, i. e. infensa. Uno verbo, Malevolus, Infensus, Inimicus. Thuc. 2, [60] : Τῇ δὲ πόλει δύσνους. Sic quidam ἀνώνυμος ap. Suid. : Ὁ δὲ ἦν δύσνους βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις· ubi exp. ἐχθρός. [Soph. Ant. 212 : Τὸν τῇδε δύσνουν κἀς τὸν εὐμενῆ πόλει. Eur. Iph. T. 350 : Δύσνουν με λήψεσθε. Plato Theæt. p. 151, D : Ὅτι οὐδεὶς θεὸς δύσνους ἀνθρώποις· Rep. 5, p. 450, D : Οὔτε δύσνοι οἱ ἀκουσόμενοι. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 2 : Μὴ ... οἱ στρατιῶται δύσνοοι (scr. δύσνοι cum L. Dindorfio) πρὸς τὰ πράγματα ὦσιν. Plut. Mor. p. 176, B : Ὡς δύσνουν καὶ πολέμιον ἐκ προαιρέσεως. Δύσνουν ὑπόνοιαν Eustath. Opusc. p. 272, 70.]

Δύσνοστος νόστος, ap. Eur. [Tro. 75], Reditus difficilis et gravis : vel etiam Reditus infaustus, infelix.

[Δυσνουθέτητος, ὁ, ἡ, Difficilis correctu. Theoph. Simoc. Ep. 29, p. 48 : Πεπαύμεθα πενίᾳ μαχόμενοι δυσνουθετήτῳ θηρίῳ καὶ δυσκόλῳ. Boisson. Idem Histor. p. 208, D : Πλῆθος δ. G. Dind. Isid. Pelus. 4, ep. 89 : Ὁ τῷ δυσνουθετήτῳ θηρίῳ μαχόμενος τῇ πενίᾳ. Hase.]

[Δύσνους. V. Δύσνοος.]

Δυσνύμφευτος, ὁ, ἡ. Δ. χθὼν [Crinagoras Anth. Pal. 7, 401], Terra gravis nuptiis, VV. LL.

Δύσνυμφος, ὁ, ἡ, Qui inauspicatas contraxit nuptias, ex Eur. Infelix sponsus. Et in fem., Infelix sponsa. [Iph. T. 216 : Νύμφαν δύσνυμφον· Troad. 145 : Κοῦραι δύσνυμφοι. Orac. Sibyll. 11, 284 : Αἰαῖ σὺ δυσνύμφη (corr. σοὶ, δύσνυμφε) κόρη βασίλειον (corr. βασιλήιον) ἀρχὴν δώσεις Ῥωμαίῳ βασιλεῖ. G. Dind.]

[Δύσνως, Malevole. Pollux 2, 230; 5, 115. De qua forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 141.]

[Δύσξενος, ὁ, ἡ, Inhospitalis. Δ. πόλις Pollux 9, 22.]

Δυσξήραντος, ὁ, ἡ, Qui difficulter inarescit, Difficilis siccatu, exsiccatu, Qui ægre siccatur. [Theophr. H. Pl. 7, 3, 3, C. Pl. 1, 4, 3.]

[Δυσξύμβλητος, vel Δυσσύμβλητος, ὁ, ἡ, Difficilis consociatu. Artemidor. 4, 56, p. 367 : Τὰ βίαια καὶ τραχέα καὶ ἀσύμβλητα καὶ δυσσύμβλητα (ζῷα). Nam sic librorum scripturam δυσσυμβούλευτα emendavit Goens. in Observ. misc. p. 15. || Difficilis conjectu, Obscurus. Dio Cass. 56, 29 : Τέρατα δυσξύμβλητα. Planud. Ovid. Met. 7, 759 : Τὰ τῶν παλαιῶν ἔπη, δυσσύμβλητα ὄντα, ταῖς ἰδίαις ἔλυον περινοίαις· 15, 579 : Μεγάλα πραγμάτων ἐπιχειρήματα εἶδεν ἐν τούτοις (haruspex), δυσσύμβλητα μέντοι. Scriptor infimæ ætatis in Danaes fragmento v. 10 : Κεῖνος δὲ δυσξύμβλητον ἐξήνεγκ' ὄπα, Æschyli versum Prom. 775 imitatus : Ἥδ' οὐκέτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία, ut videbatur Jacobsio in Wolfii Anal. 4, p. 401.]

Δυσξύμβολος, ὁ, ἡ, Cum quo difficile paciscimur, Difficilis in commercio. [Pollux 5, 138, et δυσσύμβολος, 5, 143.] Plato [Rep. 6, p. 486, B] : Ἔσθ' ὅπῃ ἂν δ. ἢ ἄδικος γένοιτο. Xenoph. [Mem. 2, 6, 3] : Πολλῶν χρημάτων ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο δυσξύμβολός ἐστι. [Plut. V. Phocion. c. 5 : Τῷ δὲ ἤθει προσηνέστατος ὢν καὶ φιλανθρωπότατος, ἀπὸ τοῦ προσώπου δ. ἐφαίνετο καὶ σκυθρωπός. Galen. vol. 8, p. 78 : Οὕτω καὶ οἶνον ἔφη σκληρόν τις ἐκ μεταφορᾶς ὀνομάζων, καὶ φωνὴν σκληρὰν, ἐπιτήδευμά τε καὶ βίον, ἔθος τ' αὖ, καὶ νόμον ἀνεμόν τε καὶ ὕδωρ, ἤτοι τὸ ἀπηνές, ἢ τὸ δύσμικτον, ἢ τὸ δυσξύμβολον, ἢ τὸ ἀηδές, ἢ τὸ δυσκατέργαστον, ἢ τὸ δυσκαταγώνιστον, ἤ τι τοιοῦτον ἕτερον ἐκ μεταφορᾶς ὀνομάζων. Philostr. p. 519 : Τὸ κατηφὲς δυσξύμβολόν τε καὶ ἀηδές. Hemst. In δυσξύμβουλος corruptum in edd. vett. Aristæn. 1, 28. || Difficilis conjectu. Pollux 5, 150 : Δυσσύμβολα, δυσείκαστα, δυσξύμβολα. Hesych. : Δ., δυσεπίγνωστος. Suid. : Δυσξύμβολα, δυσνόητα.]

Δυσξύνετος, ὁ, ἡ, Hesychio ἀσύνετος, Non intelligens vel imprudens. Passive etiam significat Difficilis intellectu. Bud. e Xen. [Mem. 4, 7, 3]: Τὸ δὲ μέχρι τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων γεωμετρίαν μανθάνειν ἀπεδοκίμαζε. Itidemque Eur. Phœn. [1510] dicit δυσξυνέτου Σφιγγός· quippe cujus ænigmata erant obscura et difficilia intellectu. [Iambl. V. P. p. 492: Τά τε δυσσύνετα καὶ ἀδιάπτυκτα. Conf. Gaulmin. ad Psell. De oper. dæm. p. 129. Boisson.]

[Δυσξύνθετος, ὁ, ἡ, Difficilis compositu. Lectio suspecta ap. Plut. Mor. p. 975, F: Ἡ (διδασκαλία καὶ μίμησις) τὸ μὲν πικρὸν ἅπαν καὶ σκυθρωπὸν, ὥσπερ ἐπιμιξία ποτίμου θάλασσαν, ἐφηδύνει, τὸ δὲ δυσξύνθετον ἅπαν καὶ νωθρὸν ἐπεγείρει ταῖς μετ' ἀνθρώπων κινήσεσιν ἀναρριπιζόμενον. Δυσξύνετον Reisk.]

Δύσογκος, ὁ, ἡ, Male s. Valde gravis et onerosus. [Plut. V. Æmil. c. 12, δ. πλοῦτος.]

[Δυσόδευτος, Devius, Gl. Difficulter pervius, Appian. Syr. c. 21: Δ. καὶ ἀπόκρημνον (ὄρος).]

Δυσοδέω, Ægre iter facio, s. Malam et difficilem viam nactus sum. [Male s. Moleste, s. Parum secunde progredior. Epictet. 3, 19, 3: Ὥσθ' ὅταν δυσοδῶμεν, αὐτοὺς αἰτιᾶσθαι. Gatak. Philo vol. 2, p. 563, 49, ab Wakef. cit.: Ὅταν μὲν αἱ θύραθεν αὖραι μετρίως ψυχραὶ καταπνέωσιν, εὐωδεῖ (scr. εὐοδεῖ) τὰ τῆς ἀναπνοῆς ὄργανα ταῖς εὐκρασίαις· ὅταν δὲ μεταβάλωσι πρὸς τὸ θερμότερον, ἀνάγκη δυσωδεῖν (scr. δυσοδεῖν), πυρὸς ἐπεισρέοντος πυρί. Plut. V. Pyrrhi c. 32: Τοὺς πρὸ αὐτοῦ τῶν ἱππέων δυσοδοῦντας ἐν τοῖς ὑπονόμοις.]

Δυσοδία, ἡ, ab Suida exp. κακὴ ὁδός: vel etiam Via invia, Iter impervium, ut idem significet cum ἀνοδία. Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 112, 5]: Μόνοις δὲ ἡμῖν ἄβατος ἐρημία καὶ δ., Inaccessa et invia solitudo, Turn. [Appian. Syr. c. 21; Plut. Mor. p. 448, A. Wakef.]

[Δυσοδμία. V. Δυσοσμία.]

[Δύσοδμος. V. Δύσοσμος.]

[Δυσοδοπαίπαλος, ὁ, ἡ, Saxis invius, Asper. Metaph. Æsch. Eum. 387: Λάχη θεῶν ... δυσοδοπαίπαλα δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς. Schol.: Δυσπαράβατα καὶ τραχέα ζῶσι καὶ τοῖς θνήσκουσι.]

Δύσοδος, ὁ, ἡ, Per quem difficilis via fert, Per quem iter habere difficile est, etiam Invius, Avius, pro ἄνοδος. Thuc. 1, [107]: Δύσοδός τε γὰρ ἡ Γεράνεια καὶ ἐφρουρεῖτο ἀεὶ ὑπὸ Ἀθηναίων, schol. δυσπόρευτος. [Δύσοδος ὁδὸς Pollux 3, 96. Δ. πόλις 9, 22.] || Via difficilis, substantive; nam δύσοδον Hesych. exp. φαύλην ὁδὸν, κακὴν ὁδόν: similiter et ap. Suid. reperio: Δύσοδος καὶ Δυσόδης, ὁδὸς τραχεῖα, δυσχερῆ διάβασιν ἔχουσα· sed alibi, Δύσοδος, τραχεῖα, δυσχερῆ διάβασιν ἔχουσα· ita ut illud δυσόδης suspectum sit, atque adeo fortasse ipsum etiam δύσοδος substantive pro Via difficilis. [Duo non optimi codices Suidæ δυσόδησις. Duo alii verba καὶ δυσόδης ὁδὸς omittunt.]

[Δυσοδόχυτος, ὁ, ἡ, Vias difficiles aperiens. Pseudochrys. t. 7, p. 312, 34. Hase.]

[Δυσόζω verbum nihili. Dioscoridis cod. Palat. n. 16 et Sambuci Exc. Diosc. p. 413 δυσοδωδέναι, ubi Sarac. habet δυσωδία ὀδωδέναι. Weigel.]

[Δυσοίζω.] Δυσοίζειν Hesychio est φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν, Timere, Suspectare, qui δυσοίζει [codex δυσοῖεν] Laconibus esse dixerat δυσχερεῖ [δυσχεραίνει Alb.], ὑπονοεῖ. [Activo δυσοίζω utuntur Æsch. Ag. 1316: Οὔτοι δυσοίζω θάμνον ὡς ὄρνις φόβῳ (schol.: Οὐ δυσχεραίνω ὡς ὄρνις θέλουσα εἰς καλιὰν εἰσελθεῖν καὶ θῆρά τινα φοβουμένη)· Euripides Rhes. 724: Δυσοίζων. Aoristus Ἐδύσοιξα, in codice ἐδύσυξα scriptus, est ap. Hesych. cum expositione ὑπενόησα. Idem formam mediam annotavit, Δυσοίζου, οἰωνιζομένου καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος. Δύσοιο, φοβοῦ. Manifestum est excidisse prioris gl. lemma, quod aut δυσοιζομένου aut, quod probabilius, δυσοίζοντος fuit, δυσοίζου autem ad alteram esse gl. referendum scribendumque Δυσοίζου, φοβοῦ, ex Eur. Rhes. 805: Μηδὲν δυσοίζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε. G. D.]

Δυσοίκητος, ὁ, ἡ, Habitatu difficilis, Propemodum inhabitabilis. Xen. Cyrop. 8, [6, 21]: Τούτων δὲ τὰ πέρατα τὰ μὲν, διὰ θάλπος, τὰ δὲ, διὰ ψύχος, τὰ δὲ, διὰ ὕδωρ, τὰ δὲ, δι' ἀνυδρίαν δυσοίκητα. [Δ. πόλις Pollux 10, 21. Strabo part. 1, p. 164, 3: Τόπους ... ἢ ψυχροὺς, ἢ ἀπ' ἄλλης αἰτίας δυσοικήτους πολλοῖς. Hase.]

Δυσοικονόμητος, ὁ, ἡ, Dispensatu difficilis. Item cibus δ. dicitur pro Digestu difficilis. Athen. 3, [p. 74, C], de cucumere: Δ. ἐστὶ καὶ δυσυποβίβαστος. Sic et 2, [p. 70, A] e Diphilo. [Xenocr. De aquat. 73. Boisson.]

[Δύσοικος, ὁ, ἡ, i. q. ἄοικος. Schol. Soph. Phil. 551.]

Δύσοικτος, ὁ, ἡ, Hesychio δυσθρήνητος: aliis Immisericors. Apud Suid. vero legitur Δυσοίκτρου δυσθρηνήτου. [Δυσοίκτου ex codd. restitutum.]

Δύσοιμος, ὁ, ἡ, Malam habens viam, δύσοδος, Hesych.; cui δύσοιμος est etiam ἐπὶ κακῷ ἔχουσα [ἄγουσα Suid. Æsch. Choeph. 945: Δυσοίμου τύχας].

Δύσοινος, ὁ, ἡ, Pollux 6, 3 [§ 21], de derivatis ab οἶνος: Δύσοινος, καὶ οἰνόφλυξ καὶ οἰνοφλυγία, οἰνοφλυγεῖν, καὶ οἰνοκάχλη· ubi incertum pro Vinosone et temulento accipiat, sicut sequentia, an alia significatione. Si de agro aut regione aliqua diceretur, δύσοινος significaret, Ubi malum vinum nascitur. Vel Parum ferax vini.

Δύσοιστος, ὁ, ἡ, Quem difficulter ferre queas, Ægre tolerabilis; etiam Intolerabilis, δυσφόρητος Suidæ, δυσυπομόνητος Hesychio. [Æsch. Pr. 691: Δυσθέατα καὶ δύσοιστα πήματα. Soph. Phil. 508: Δυσοίστων πόνων. OEd. Col. 1687: Βίου δύσοιστον ἕξομεν τροφάν. « Memno ap. Phot. p. 366, 36: Βαρὺ καὶ δύσοιστον πνεῖν. Strabo 12, p. 562: Θανάσιμος καὶ δύσοιστος ἀήρ. » Hemst. Hierocl. ap. Stob. Florileg. vol. 3, p. 11, 19: Βαρὺ δέ ἐστιν ὡς ἀληθῶς ἀφροσύνη καὶ δύσοιστον. Hase.]

Δυσοίστως, Ita ut vix feras: δυσφόρως, Pollux [3, 130].

[Δυσοιωνέω, Male ominata loquor. Phrynich. in Bekkeri Anecd. p. 35, 12: Δυσοιωνεῖν, τὸ δυσφήμως καὶ ἀπαισίως ἐπί τινι πράξει μελλούσῃ διαλέγεσθαι.]

[Δυσοιωνισμὸς, ὁ, Omen infaustum. Hesych. s. v. Ἀπήχεια.]

[Δυσοιωνιστικὸς, ἡ, ὸν, Inauspicatus. Suid. s. v. Ἐς κόρακας: Ὡς τοῦ ζῴου ἀναιδοῦς καὶ δυσοιωνιστικοῦ τοῖς ἀνθρώποις ὄντος.]

Δυσοιώνιστος, ὁ, ἡ, Inauspicatus, Qui sinistri auspicii est. Lucian. [Eunuch. c. 6]: Δυσοιώνιστον ἀποφαίνων καὶ δυσάντητον. Sic Hermog.: Ἐρεῖ νύκτωρ μεταιτεῖν, ὅτι οὐ βούλεται δυσοιώνιστος εἶναι, μεθ' ἡμέραν προσαιτῶν, τοῖς ἐντυγχάνουσι. [Tzetz. in Lycophr. 513: Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς περὶ ὀρνέων φησὶ τοῖς γαμοῦσι δυσοιώνιστον εἶναι (τὴν κρέκα). Schol. Soph. OEd. T. 62. Boisson. Scripserat, opinor, schol. Aristoph. Eq. 357: Δυσοιώνιστος (vulgo δυσώνητος) γὰρ ὁ Νικίας, quam vocem adhibet schol. Lysistr. 506: Τῶν ὀρνέων τῶν δυσοιωνίστων. Valck. Diatr. Eurip. p. 109. Dio Cass. 41, 49: Δ. σφίσιν (ἡ τῆς Ἐπιδάμνου πρόσρησις) ἐς τὸ περαιοῦσθαι ἐς αὐτὴν ἔδοξεν εἶναι.]

Δύσοκνος, ὁ, ἡ, Piger, Segnis, Qui aliquid aggredi metuit et semper cunctatur.

Δυσόκνως, Pigre, Segniter. Item Ægre, Gravatim: ut, Δ. τε καὶ δυσαποσπάστως καταλιπόντες τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας. [Marc. Anton. 5, 1.]

[Δυσόλεθρος. V. Δυσώλεθρος.]

[Δυσόλισθος, ὁ, ἡ, Qui difficulter delabitur. Paul. Æg. p. 122, 17: Παρακεκενωμένου τοῦ ὑγροῦ, δυσόλισθον τὸ ἔμβρυον διὰ τῆς ξηρότητος γίνεται. Hemst.]

[Δύσομβρος, ὁ, ἡ, Pluviosus. Soph. Ant. 358: Δύσομβρα φεύγειν βέλη.]

[Δυσομίλητος, ὁ, ἡ, i. q. δυσόμιλος. Hierocl. ap. Stob. Flor. 84, 15: Σκαιὸς καὶ δ. Dio Chrys. Or. 40, p. 172, 15: Λυπηρὸν πάντα τρόπον καὶ δυσομίλητον. ī]

Δυσόμιλος, ὁ, ἡ, Cum quo consuetudinem habere et colloqui difficulter possumus, Ægre affabilis, δυσπρόσοδος. [Æsch. Ag. 746: Δύσεδρος καὶ δ. ... Ἐρινύς.] Plut. Demetrio [c. 42]: Ἀλλὰ καὶ τὴν τρυφὴν καὶ τὴν δίαιταν ἐβαρύνοντο, καὶ μάλιστα δὴ τὸ δυσόμιλον αὐτοῦ καὶ δυσπρόσοδον, Quod alloqui et accedere sese volentibus tam difficilem se præberet. [Damasc. ap. Phot. Bibl. cod. 242, p. 347, 13: Οὐκ ἦν τετυφωμένος ... οὔτε δυσόμιλος. Hemst.]

[Δυσόμματος, ὁ, ἡ, Cæcus. Æsch. Eum. 388: Δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς.]

Δυσόμοιος, ὁ, Dissimilis. [Hesych.: Δυσόμοιοι, ἀνόμοιοι.]

[Δυσόναρ, Infaustus, Gl.]

Δυσόνειρος, ὁ, ἡ, Tumultuosis et malis somniis molestans: ut δ. ὕπνος [ap. Plut. Mor. p. 15, B. Et 766,

B : Δ. φαντασμάτια. Aretæus p. 29, 7 : Ἄγρυπνοι, δυσόνειροι πολλοῖσι ἀλλοκότοισι.] Quod vero Diosc. dicit δυσόνειρός ἐστι, et ἐνύπνια ταραχώδη ὁρᾷν ποιεῖ, ita Plin., Tumultuosa somnia facit. [Plut. Mor. p. 734, F : Ἔστι τῶν βρωμάτων ἔνια δυσόνειρα καὶ ταρακτικὰ τῶν καθ' ὕπνον ὄψεων.]

Δύσοπον, Hesych. exp. δύσφημον, δυσόργητον ; afferens et Δυσοπαίοντα, si tamen non potius scripsit Δυσοπέοντα, pro δυστυχοῦντα, κακῶς ἔχοντα. [Non videtur de δυσωπὸν, quod Guyeto in mentem venit, et δυσωπέοντα cogitari posse.]

Δύσοπτος, ὁ, ἡ, Qui ægre videtur, Perspectu difficilis. Hippocr. : Ἔστι γὰρ τοῖσι ταύτην τὴν τέχνην ἱκανῶς εἰδόσι τὰ μὲν τῶν νοσημάτων οὐκ ἐν δυσόπτῳ κείμενα, τὰ δ' οὐκ ἐν εὐδήλῳ. [Polyb. 18, 4, 2 : Τὸ δύσοπτον τῆς ἡμέρας. Δ. ἀστραπὴ Pollux 1, 117.]

[Δυσορασία, ἡ, Difficultas videndi, Hebetudo oculorum. Rufus p. 9 ed. Matth.]

Δυσόρατος, ὁ, ἡ, Qui non facile videri potest s. cerni, Visu difficilis, Qui vix cerni potest, Propemodum oculos fugiens : δ. δίκτυα, Xen. [Cyrop. 1, 6, 40.] In Ejusd. Hipparchico [4, 18] lupi τὰ ἐν τοῖς δυσοράτοις κλέπτουσιν, Furantur pecudes in iis versantes locis, ubi non facile cerni possunt s. conspici. At quum Hesych. δυσόρατον exp. ἀσεβῆ et ἀπηνῆ, mihi videtur intelligere Eum cujus propter ἀσέβειαν s. ἀπήνειαν odiosus est conspectus, s. infaustus et inauspicatus : qualem signif. habere particulam δυς in Δυσώνυμος infra docebo. [Appian. Hisp. c. 97 : Δυσόρατοί τε καὶ ἀλλόκοτοι πάμπαν ὀφθῆναι, οἷς τὰ μὲν σώματα ἦν ἀκάθαρτα, etc.]

Δυσοργησία, ἡ, Difficilis ira. Hippocr. De succ. [p. 49, 28] : Λύπαι [Λῦπαι], δυσοργησίαι, ἐπιθυμίαι.

[Δυσόργητος, ὁ, ἡ, Iracundus, Iratus. Pollux 1, 39 : Θεὸν δύσμηνιν καὶ βαρύμηνιν καὶ δυσόργητον. Δ. τύραννος ib. 42 ; συμπότης 6, 29 ; σῦς 5, 80. « Theodoret. E. II. Θ. p. 175, 28 ; coll. p. 174, 25. Maxim. Περὶ καταρχ. 104 : Ὑπερφίαλόν τε δυσόργητόν τε γυναῖκα. » Hemst. || Adverb. Δυσοργήτως Dionys. A. R. 6, 47 : Δ. ταῖς τύχαις ὁμιλοῦντες· 7, 31 : Τοὺς λόγους ἐφ' οἷς ἄχθεσθε πολιτικῶς καὶ μὴ δ. ἐνέγκετε.]

[Δυσοργία, ἡ, i. q. δυσοργησία. Hippocr. p. 12, 11.]

Δύσοργος, ὁ, ἡ, Iracundus, Qui graviter irascitur, ὀξύχολος, Suid., quo nomine significatur et Is qui vehementi et acri ira accenditur, et Is qui ad iram proclivis est. Soph. [Trach. 1118 : Δάκνει θυμῷ δύσοργος·] Aj. [1017] : Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρᾳ βαρὺς Ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος. Et [Philoct. 377] ap. Suid. : Ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὤν, Δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν, ὧδ' ἠμείψατο. [Cyrill. Adv. Julian. 6, p. 185, D. Hemst. Anna Comn. 9, p. 257, A : Δ. καὶ βαρύμηνις ὤν. G. D.] Hesychio est etiam κακοεργός : tunc autem non ab ὀργὴ derivandum est, sed ab ἔργω, verbo inusitato, pro ἐργάζομαι.

[Δυσόρεκτος, ὁ, ἡ. Δ. ὄρεξις, Ægre appetens appetitus, Andreas Cret. p. 40. Kall.]

[Δυσορεχθέω, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 2, 566. Boissox.]

Δυσόριστος, ὁ, ἡ, Qui definiri vix potest et terminari. [Δυσόριστον sine interpr. apud Suid. Δυσούριστον ap. Soph. OEd. T. 1316, quod ab οὖρος est derivandum, pro δυσόριστον accepit schol., qui ὅρον μὴ ἔχον interpretetur. Dubium in l. Alexandri de quo v. s. v. Δυσπεριόριστος. Corrupte ap. Themist. Or. 18, p. 217, A, ex cod. Mediol. : Θαρροῦντα μὲν τοῖς λείοις καὶ ἀναπεπταμένοις δαπέδοις, εὐλαβούμενον δὲ τὰ δυσόριστα καὶ στενόπορα· ubi edd. vett. δυσπόριστα, δύσπορα HSt., δυσπόρευτα Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 388. Scribendum videtur δυσπρόσιτα. G. D. Dionys. Halic. Jud. de Dinarcho c. 5 : Ἔστι δὲ δυσόριστον. Anast. Sin. Hodeg. p. 24, 28 : Δ. ἐστι τὸ μὴ καθόλου, ἀλλ' ἐκ μέρους γινωσκόμενον. || Qui difficulter continetur. Jo. Philop. De creat. mundi p. 164, 14 : Ὁρίζεται γὰρ τὸ ὑγρὸν, τὸ δ. μὲν οἰκείῳ ὅρῳ, εὐόριστον δὲ ἀλλοτρίῳ. Hase.]

[Δυσορκέω, Pejero. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 36, 27 : Δυσορκῆσαι τὸ κακῶς ὅρκῳ χρῆσθαι, οἷον τὸ ἐπιορκῆσαι.]

[Δυσόρμιστος, ὁ, ἡ, Navibus appellendis incommodus. Δ. λιμὴν Pollux 1, 101.]

Δύσορμος, ὁ, ἡ, Stationem navium difficilem et incommodam habens [Æsch. Pers. 448 : Νῆσος ... βαιὰ, δύσορμος ναυσί], ut δ. αἰγιαλὸς Plut. [V. Fab. c. 6], Litus, in quo statio est malefida carinis, naves difficulter subsistere possunt. [Δ. λιμὴν Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 13, 6, Pollux 1, 101. || De ventis adversis in portu male retinentibus Æsch. Ag. 194 : Πνοαὶ ... κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι.]

Δύσορνις, ῑθος, ὁ, ἡ, Qui adversa avi fit. Plut. [V. Marcell. c. 4] : Δυσόρνιθες τῶν ὑπάτων ἀναγορεύσεις, Adversis auspiciis renunciati consules. Item Eurip. [Hipp. 759], δύσορνις οἰωνὸς, Infelix auspicium, Triste et infaustum omen, Malum augurium. [Æsch. Sept. 838 : Δ. ἄδε ξυναυλία δορός.]

[Δυσόρφναιος, ὁ, ἡ.] Δυσόρφνεα, μέλανα, ἀφανῆ, Hesych., Nigra, Obscura ; Tenebricosa, Caliginosa, ὀρφνώδη. [Recte δυσόρφναια ap. Suidam. Eur. Phœn. 329 : Δυσόρφναια τρύχη.]

[Δυσοσμητικὸς, ὁ, ἡ, i. q. δύσοσμος. Schol. Oppian. Hal. 3, 434 : Δυσαέος) δυσόσμου, δυσοσμητικῆς. Wakef.]

Δυσοσμία, ἡ, Malus odor, Fœtor. [Pollux 2, 75. Sophocles Philoct. 876 : Δυσοσμίας γέμων.] Schol. Aristoph. [Ach. 817], de Tragasæo : Ἐπὶ δυσοσμίᾳ διεβάλλετο διὰ τὴν τράγων δυσωδίαν. [Manetho 4, 270 : Ἔνθα δυσοσμίη. Δυσοσμίαν Appian. Civ. 4, 40, ubi alii libri δυσοδμίαν. Δυσοδμία Epiphan. vol. 1, p. 82, B ; 96, B ; 105, B ; 268, A ; 293, D ; 406, D. Theodoret. vol. 3, p. 909 : Δυσοσμίαν αἱρετικὴν ἐξήμεσε. G. D. Philes De anim. 1, 27.]

[Δύσοσμον, τὸ, inter synonyma scordii ap. Dioscor. 3, 125. Boissox.]

Δύσοσμος, et Δύσοδμος, ὁ, ἡ, Malum odorem spirans, Male olens, Olidus, Fœtidus. [Δύσοσμον Pollux 2, 75. Herodot. 3, 112 : Ἐν δυσοδμοτάτῳ γινόμενον εὐωδέστατόν ἐστι. Lycophro 849 : Δυσόδμοις θηρσί. || Difficilis odoratu s. investigatu. Δ. γῆ, Terra quæ turbat odorem vestigiorum leporinorum, ap. Xenoph. Cyneg. 5, 3 : Οἱ ὄμβροι ... ὀσμὰς ἄγοντες τῆς γῆς ποιοῦσι δύσοσμον, ἕως ἂν ψυχθῇ. Pollux 5, 12 : Δύσοσμα δὲ (ἴχνη) καὶ εὔοσμα οὐ τὰ δυσχερὲς ἢ ἡδὺ ἀποπνέοντα λέγουσιν, ἀλλὰ τὰ εὐαίσθητα ἢ δυσαίσθητα πνεύματα τῶν ἰχνῶν. || Signif. transitiva, Difficulter olfaciens, Aristot. De insomn. c. 2.]

[Δυσούλωτος, ὁ, ἡ, Qui ægre ad cicatricem perduci potest. Alex. Trall. 4, p. 68. Δ. ἕλκος Pollux 4, 195.]

[Δυσουρέω.] In VV. LL. habetur etiam Δυσουρέω ejusd. cum δυσουριάω significationis, sed sine auctore et exemplo. [Δυσουρέει, Aretæus p. 54, 57.]

Δυσουρία, ἡ, Difficultas urinæ, ut Plin. et alii appellant : de quo vitio intelligit Cato quum ait, Quibus ægre lotium it. Δυσουρία, inquit Gorr., est Urinæ difficilis et cum dolore excretio. Sæpe quidem ambo hæc symptomata in δυσουρίᾳ concurrunt, ut sc. urina et difficulter et cum dolore reddatur : nec tamen in δυσουρίᾳ semper conjuncta esse oportet, sed si alterum modo adsit, δυσουρία recte vocatur : ea namque manifesto distinxit Galen. Comm. Aphor. 48 libri 7, duas δυσουρίας species constituens : unam, τὴν μετ' ὀδύνης, alteram, τὴν μετὰ δυσχερείας, ὡς μόγις ἐνεργεῖν τὴν κύστιν. Igitur in δυσουρίᾳ, quum meiere æger cupit, non statim urinæ excretio sequitur, sed magno cum conatu atque etiam aliquando dolore. Iis autem duobus exceptis symptomatis urina naturalem excretionis modum servat, neque intercise fluens, neque guttatim neque maturius quam naturæ conveniat ; hæc enim symptomata aliis nominibus appellantur. De causis vero δυσουρίας v. ap. Eund. Δυσουρία Celsus interpr. non solum Difficultas urinæ, sed etiam, Quum urina supprimitur. Hæc enim Hippocratis, Τοῖσι δὲ πρεσβύτῃσι δύσπνοιαι, δυσουρίαι, ἄρθρων πόνοι, νεφρίτιδες, ἀποπληξίαι, καχεξίαι, ἀγρυπνίαι, βαρυηκοΐαι, ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν ὑγρότητες, ipse sic reddidit, In senectute spiritus et urinæ difficultas, gravedo articulorum, et renum dolores, nervorum resolutiones, malus corporis habitus, nocturnæ vigiliæ, vitia longiora aurium, oculorum, etiam narium. Idem hæc Hippocratis, Ἢν βόρειον ᾖ, φάρυγγες, κοιλίαι σκληραὶ, δυσουρίαι, sic Latine expressit, Aquilo fauces exasperat, ventrem astringit, urinam supprimit. Porro δυσουρίαν a στραγγουρίᾳ ita discriminat Galen., ut δυσουρία sit δυσχέρεια τοῦ οὐρεῖν, στραγγουρία autem ἡ κατὰ στράγγα

οὔρησις. [Plut. Mor. p. 733, C : Ἐν δυσουρίᾳ τις γενόμενος. Δυσουρία ἵππων Geopon. 16, 13.]

Δυσουρίασις, εως, ἡ, Affectio illa corporis qua urinæ difficultate laboramus. [Suid. s. v. Τέτανος. Wakef.]

Δυσουριάω, Urinæ difficultate laboro, Ægre lotium reddo, Difficulter mejo. Diosc. 1, 39, de oleo amygdalino : Ὠφελεῖ δὲ καὶ νεφριτικοὺς καὶ δυσουριῶντας καὶ λιθιῶντας. Et in Hippiatria : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ τῷ δυσουριῶντι ἵππῳ γίνεται. [Pag. 105, 106, 110, 116. G. D.]

Δυσουρικὸς, ἡ, ὸν, si de homine dicatur, Urinæ difficultati obnoxius. At δυσουρικὰ πάθη, vel absolute δυσουρικὰ, sub. πάθη, pro δυσουρίαι. Cic. Epist. ad Fam. 7, [26] : Epicurum tuum Stoici male accipiunt, quia dicat δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη sibi molesta esse, quorum alterum, morbum edacitatis esse putant, alterum, etiam turpioris intemperantiæ.

Δυσούριστος, ὁ, ἡ, Infelix, Qui secundo vento non provehitur, VV. LL. [Soph. OEd. T. 1316 : Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον ἄφατον, ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον ὄν. Quod pro δυσόριστον dictum male accepit schol. : Ὅρον μὴ ἔχον, ἀλλ' ἀεὶ παραμένον, δυσπεριόδευτον.]

Δύσουρος, ὁ, ἡ, Custoditu difficilis; Hesych. enim δύσουρον exp. δυσφύλακτον.

[Δυσόφθαλμος, ὁ, ἡ, Turpis visu. Telestes apud Athen. 14, p. 616, F : Δίαν Ἀθάναν δυσόφθαλμον αἶσχος ἐκφοβηθεῖσαν αὖθις ἐκ χερῶν βαλεῖν (τὸν αὐλόν). Theodor. Prodrom. Ep. 95.]

Δυσπάθεια, ἡ, sequendo signif. quam dedi priorem nomini δυσπαθὴς, Firmitudo qua fit ut quis non facile quicquam mali patiatur, s. damni, injuriæ. Firmitas et Robur exp. Bud. in Plut. Demetrio [c. 21], de thoracibus Demetrii : Δυσπάθειαν δὲ αὐτῶν καὶ ῥώμην ἐπιδεικνύμενος ὁ τεχνίτης ἐκέλευσεν ἀφεῖναι καταπελτικὸν βέλος. [Mor. p. 666, B : Τὰ μὲν γὰρ ἧττον ἰσχυρὰ δυσπαθείαις ἡ φύσις ἀμύνεται, σκληρότητας προβαλλομένη καὶ πυκνότητας.] In VV. LL. affertur ex Alex. Aphr. Probl. 1, [39] : Μέγα δὲ πέφυκεν ὅπλον πρὸς δυσπάθειαν ἡ συνήθεια· quæ verba ita redduntur, Juvat autem plurimum ad resistendum consuetudo. Item, Nos multum adversus affectus et injurias juvat consuetudo. || Δυσπάθεια, sequendo posteriorem voc. δυσπαθὴς signif., Gravis ægritudo qua quis afficitur, Gravis mœror. [Plut. Mor. p. 112, B : Εἰ μὲν γὰρ ἀεὶ μενεῖς ἐπὶ τῇ δυσπαθείᾳ ταύτῃ ...] Item Infelicitas, ut dicetur in Εὐπάθεια. [ᾰ]

Δυσπᾰθέω, Non facile patior, afficior, ob firmitatem. Apud Greg. δυσπαθεῖν pro Ægre affici dolore et labore, καρτερεῖν, Bud., qui ut hic δυσπαθεῖν exp. καρτερεῖν, ita in Luciani l. [s. v. Δυσπαθὴς] cit. δυσπαθέστερα cum καρτερώτερα copulari vides. || Δυσπαθέω, Gravi ægritudine afficior s. Vehementi mœrore. [Mosch. 4, 84 : Οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι μητέρι δυσπαθέοντος.] Plut. Pericle p. 309 meæ ed. [c. 33] : Δυσπαθοῦντες πρὸς τὰ γινόμενα. In VV. LL., δυσπαθῶ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς, Calamitates ægre fero. [Polyb. Exc. Vat. p. 428 : Δυσπαθοῦντα καὶ συγκλειόμενον. Plut. V. Æmil. c. 36 : Δυσπαθοῦντας ἐφ' οἷς ἐκεῖνος ἐδυστύχησεν· Mor. p. 77, E : Ἐν δὲ τῷ φιλοσοφεῖν αὖ πάλιν δυσπαθοῦντα ...] Bud. quoque exp. simpliciter Ægre fero, in hoc ejusdem l. [V. Cæs. c. 38] : Μεμφόμενοι καὶ δυσπαθοῦντες εἰ μὴ πέπεισται. [Εὖ παθοῦσι τοῖς φίλοις opponuntur δυσπαθοῦντες a Theoctisto p. 621, 33. Hemst.] Affert vero et hunc Greg. l., de martyribus : Καινοτομοῦντες τὸ δυσπαθεῖν διὰ τὴν Χριστοῦ μίμησιν. Addit autem accipi a Plut. et pro Conflictari, ut ægrotus in lecto irrequietus. [Nicand. Ther. 381 : Ἡ δ' (ἀμφίσβαινα) ὀνίνησι ῥινῷ δυσπαθέοντας, ὅτ' ἐν παλάμῃσιν ἀεργοὶ μάλκαι ἐπιπροθέωσιν.]

Δυσπᾰθὴς, ὁ, ἡ, Qui non facile patitur, afficitur. E quo intelligitur Firmus, Bud. afferens e Luciano [De gymnas. c. 24] : Δυσπαθέστερα γὰρ καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς, διαπονούμενα. Itidem vero a Diosc. δυσπαθὲς σῶμα vocari τὸ στερεὸν tradit. [Plut. Mor. p. 651, C : Ὅτι πολλάκις τὸ ὅμοιον ὑπὸ τοῦ ὁμοίου δυσπαθέστερόν ἐστι. Themist. p. 449, 16 ed. meæ : Καταλύσεις ἀλεξανέμους καὶ δυσπαθεῖς ὑπὸ τῶν τύχης πνευμάτων. G. D.] Sed et a Galeno δ. dici scribit Qui non facile afficitur. [De opt. sect. 30.] At in VV. LL. δυσπαθὴς exp. etiam Qui durus est contra medica-

A menta. [Schol. Hippocr. vol. 2, p. 400 ed. Dietz. : Οἱ γὰρ χαλκεῖς ἡνίκα βούλονται δυσπάθητα (scrib. δυσπαθῆ τὰ) σκεύη ποιῆσαι, γανοῦσιν αὐτά. G. D.] || Qui gravi ægritudine afficitur, s. mœrore, et supra modum eo angitur. A Bud. exp. Qui præter modum afficitur : dicente opponi a Plut. τῷ ἀπαθεῖ, sicut et τὸν δυσπενθῆ. [Mor. p. 102, D : Οὔτ' οὖν ἀπαθεῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων συμφορῶν ὁ λόγος ἀξιοῖ γίνεσθαι τοὺς εὖ φρονοῦντας, οὔτε δυσπαθεῖς.]

[Δυσπαίπᾱλος, ὁ, ἡ.] Δυσπαίπαλον Hesych. affert pro δύσβατον, σκολιὸν, δυσανάβατον, Tortuosum, Inambulatu s. Ascensu difficile : ut Suidæ quoque δυσπαίπαλος est τραχεῖα, Aspera. [Poeta ap. Hephæst. c. 15, p. 89 : Καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους. Nicand. Ther. 145 : Δυσπαίπαλος Ὄθρυς. Oppiani Hal. 2, 369, de pilo aspero : Τοίη μιν λάχνη δ. ἀμφιβέβηκεν.]

[Δύσπαις, δος, ὁ, ἡ. Schol. rec. Soph. OEd. T. 1243 : Δύστεκνον παιδουργίαν interpretatur παῖδας δύσπαιδας, Infelices, Incesto connubio ortos.]

Δυσπάλαιστος, ὁ, ἡ, Vix eluctabilis, superabilis,
B Superatu difficilis. [Æsch. Choeph. 692 : Ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων ἀρά.] Ex Eur. [Alc. 892] affertur etiam pro Ineluctabilis, δυσπάλαιστος τύχη. [Δ. γῆρας idem Suppl. 1108.] At ex Æsch. [Suppl. 478], δυσπάλαιστον πρᾶγμα, pro Opus arduum atque difficile. [Theodos. Acroas. 4, 131 : Δυσπαλαίστοις φροντίσι. Codex δυσπαλαίσταις.]

[Δυσπάλαμος, ὁ, ἡ, Qui manu imperita est. Tzetz. in epistola ab Kustero edita ad Suid. s. v. Λυκόφρων, de Agoracrito statuario : Ἀνδρὶ δυσπαλάμῳ περὶ τὴν τέχνην. ||] Δυσπάλαμον, Hesychio δυσχερὲς, κακότεχνον, Difficile et Malis instructum artibus. [Æsch. Eum. 846 : Ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαναιᾶν θεῶν δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι. || Adverb. Δυσπαλάμως Æsch. Suppl. 867 : Καὶ γὰρ δ. ὄλοιο. Quod schol. interpr., ὄλοιο σὺν σὺν ταῖς μηχαναῖς. Alii, Sine auxilio, i. e. funditus.]

Δυσπᾰλὴς, ὁ, ἡ, Difficilem luctam præbens, afferens, Non facile eluctabilis, expugnabilis; nam exp. δυσκαταγώνιστος. Sed Eust. [p. 674, 14] ap. Pind. haberi δυσπαλὲς ait quod sit a πάλλω. [Etymologia
C perversa, quam Etym. M. quoque exponit p. 292, 32. G. D. Seqq. ex Indice :] Δυσπαλὲς, Hesychio δυσχερὲς, σκληρὸν, δύσαντες : Suidæ δυσχερὲς, δυσκαταγώνιστον, Quocum luctari difficile est. [Pind. Ol. 8, 33 : Ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ δυσπαλές· Pyth. 4, 487 : Ἐπὶ χώρας αὖθις ἔσσαι δυσπαλές· ubi scholl. recte interpretantur δύσκολον, δυσχερὲς, δεινὸν, δυσπλήρωτον. Sappho ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 7, 29 : Ψαύειν δ' οὐ δοκέει μοι ὀρανῶ δυσπαλέα· nam sic codicis scripturam δυσπαχέα recte correxit J. A. Cramerus, nisi quod δυσπαλὲς scripsit. Æsch. Eum. 559 : Καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐδὲν ἐν μέσᾳ δυσπαλεῖ τε δίνᾳ. G. D. Nicomach. Harmon. 1, p. 6 : Πάντα γὰρ τὰ ῥοιζούμενα σώματα ... ψόφους ἀναγκαίως ποιεῖ ... παρηλλαγμένους ... παρὰ τὰς ἐποχὰς, ἐν αἷς ἑκάστου ῥύμη συντελεῖται, εὐκυμαντοτέρας, ἢ τοὐναντίον δυσπαλεῖς ὑπαρχούσας. Hemst. || Apollon. Rh. 4, 52 : Δυσπαλέας ῥίζας χθονός. Intelligo Herbas nocentes. Etym. M. p. 292, 32 : Δ. ῥ. Ἀπολλώνιος τὰς κακῶς ἀναδεδομένας, ἀπὸ τοῦ πάλλω· ἢ δυσχερῶς γινομένας. Ruhnken. Ep. crit. p. 222.]

D [Δυσπαράβατος, ὁ, ἡ, Impervius. Schol. Æsch. Eum. 387, ubi Æschylus δυσοδοπαίπαλα dixit.]

Δυσπαράβλητος, ὁ, ἡ, Pene incomparabilis, Cui difficile est comparare aliquid. Plut. [V. Anton. c. 27] : Τὸ κάλλος τὸ πάνυ δυσπαράβλητον, οὐδ' οἷον ἐκπλῆξαι τοὺς ἰδόντας.

[Δυσπαραβοήθητος, ὁ, ἡ, Cui auxilium ægre ferri potest. Polyb. 5, 22, 7.]

[Δυσπαράβουλος, ὁ, ἡ, Cui difficulter persuadetur. Æsch. Suppl. 108 : Δυσπαραβούλοισι φρεσίν.]

[Δυσπαράγγελτος, ὁ, ἡ, De quo difficile est admonitiones s. præcepta dare. Polyb. Exc. Vat. p. 395 : Ἔστι μὲν οὖν ὁ καιρὸς ἐν πᾶσι δ., οὐ μὴν ἀδύνατος εἰς ὑπόνοιαν ἀναχθῆναι διὰ τῶν ἐκ τῆς αὐτοπαθείας καὶ τριβῆς θεωρημάτων. G. Dindorf.]

[Δυσπαράγραφος, ὁ, ἡ, Qui ægre definiri potest. Polyb. 16, 12, 10 : Τάχα μὲν οὖν ἐν παντὶ δ. ἐστιν ἡ ποσότης, οὐ μὴν ἀπαράγραφός γε· 17, 13, 3 : Δυσθεώρητον ὁ τόπος ἔχει τι καὶ δυσπαράγραφον. Ib. 15, 1.]

[Δυσπαράγωγος, ὁ, ἡ, Difficilis adductu. Pollux

8, 10 : Καὶ ἐπαινῶν μὲν ἂν δικαστὴν εἴποις ... δυσπαράγωγος, δυσπαράτρεπτος. ᾰ]

Δυσπαράδεκτος, ὁ, ἡ, Difficilis admissu s. perceptu. [Cyrill. Al. l. 6 in Joh. p. 603 : Δυσπαράδεκτά πως εἰς πίστιν τὰ τῶν θαυμάτων ὑπερφερῆ. Ib. p. 628 : Δυσπαράδεκτα τοῖς πολλοῖς τὰ ἐξ ἐλέγχων τραύματα. Basil. M. In Julitt. p. 380 : Δυσπαράδεκτοί εἰσι τοῖς κάμνουσιν (αἱ ἐπιτιμήσεις). Suicer. Idem vol. 1, p. 212, E : Ἵνα μὴ ... ἀπίθανον ἑαυτὸν καὶ δ. καταστήσῃ. Clem. Al. Strom. 2, p. 444 : Δυσπιστία ἕξις δυσπαράδεκτος πίστεως. Wakef. Jo. Chrysost. vol. 2, p. 360 : Ὅσῳ γὰρ μείζονα ἐλέγετο περὶ αὐτοῦ, τοσούτῳ δυσπαραδεκτότερα ἦν τοῖς πολλοῖς τότε. Seager. || Adverb. Δυσπαραδέκτως. Polyb. 12, 4, 7 : Ὥστε θαυμάζειν καὶ δ. ἔχειν τοὺς πρώτους ἀκούσαντας. Origen. Philoc. c. 14, ab Seag. cit. : Ἐπιστησάτω δ' ὁ δ. ἔχων τούτων, εἰ δύναται, ἠθικὸν πρόβλημα. G. Dind. Basil. t. 2, p. 970, A : Δ. ἔχων πρὸς τὰ θρυλλούμενα· et t. 1, p. 1006, C : Τοῖς δ. περὶ τὴν θείαν οἰκονομίαν διακειμένοις. Hase.]

[Δυσπαράθελκτος, ὁ, ἡ, Qui ægre commovetur. Æsch. Suppl. 386 : Μένει τοι Ζηνὸς ἱκταίου (corr. ἱκτίου) κότος δυσπαραθέλκτοις παθόντος οἴκτοις. Sic Porson. Libri δυσπαρθέλκτοις.]

Δυσπαραίτητος, Exoratu difficilis, Qui difficile exoratur, Non facile exorabilis. Item pro ἀπαραίτητος, Inexorabilis, Implacabilis. Æschyl. Prom. p. 7 meæ ed. [34] : Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες. [Δ. ὀργή Polyb. 31, 7, 13. Plutarch. V. Cat. min. c. 1 : Ὀργισθεὶς δὲ δ. ἦν.] Citatur et e Plut. Fabio [c. 9] δυσπαραίτητος θυμὸς pro Implacabilis ira. [Joseph. A. J. 15, 10, 3 : Εἴ τις ἄλλος, ἐδόκει δ. μὲν ἐπὶ τοῖς οἰκείοις, μεγαλόψυχος δὲ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἁμαρτόντας ἀφιέναι· 16, 5, 3 : Τὸ σκληρὸν καὶ τὸ δυσπαραίτητον τοῦ τρόπου. Libri duo τὸ δυσπαράκλητον.]

[Δυσπαράκλητος, ὁ, ἡ, Difficilis placatu, Inexorabilis. Ἄτεγκτος ap. Soph. Œd. T. 336 schol. exp. δυσαξίωτος, δυσπαράκλητος. Nicet. Eug. 3, 232 : Ἀποστροφή σου δ. τάχα καὶ πέτραν αὐτὴν συγκινήσει πρὸς πόνον. Constant. Man. Chron. p. 70 : Τὸ δυσπαράκλητον, καὶ γὰρ καὶ φοβερὸν εἰς κρίσεις. Boiss.]

Δυσπαρακολούθητος, ὁ, ἡ, oppositum τῷ εὐπαρακολούθητος. Quint. 4, 1, δυσπαρακολούθητον causæ genus esse dicit, quod Obscurum appellatur. [Menander ap. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 8 : Δυσπαρακολούθητόν τι πρᾶγμ' ἐστὶν τύχη. Schæf. Δυσπαρακολούθητος a Dionysio Ep. ad Pomp. c. 3, p. 773, Thucydides dicitur, quatenus res gestas non idoneo ordine enarraverit, sed ita ut inter legendum animi turbentur et fluctuent. Conf. ejusd. Judic. Thuc. c. 9, p. 829, ubi sententiam suam apertius significat. Eodem modo p. 780 Philisto tribuit τάξιν δυσπαρακολούθητον τῶν δηλουμένων, χείρονα τῆς Θουκυδίδου. Deinde ipsi Thucydidi φράσιν δυσπαρακολούθητον, quæ oritur interjectis sententiis crebrioribus et quæ vix ad finem perduci possunt, Ep. ad Amm. 2, 15, p. 804, et in Judic. Thuc. c. 53, νοήσεις διὰ μακροῦ κομιζομένας τὴν ἀκολουθίαν. Apud Demetr. De eloc. 4 σύνθεσις δ. est oratio justo longior, quæ nec mente nec auribus recte comprehendi potest, fitque ex κώλοις longioribus. Ernest. Lex. rhet. Etym. M. p. 156, 48 : Ἄσπετος ... οὗ οὐκ ἄν τις ἐφίκοιτο δυσπαρακολουθήτου διὰ τὸ μέγεθος· 402, 28 : Ἐπῳδαί τινες δυσπαρακολούθητοι. || Signif. activa, Qui difficulter mente assequitur, Hebes. Marc. Anton. 5, 5 : Βραδύτερος καὶ δυσπαρακολουθητότερος. Iambl. V. P. p. 156 : Δυσκίνητος ἔτι τις καὶ δ. εὑρίσκετο. Schol. Aristoph. Nub. 629 : Ἀμαθεῖς καὶ δυσπαρακολούθητοι.]

Δυσπαρακόμιστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter vehitur equo vel gestatorio, h. e. Qui difficulter viam facit. Plutarch. [V. Demetr. c. 19], de Antigono : Μεγέθει δὲ καὶ βαρύτητι σώματος μᾶλλον ἢ διὰ τὸ γῆρας ἐπὶ τὰς στρατείας γεγονὼς δυσπαρακόμιστος, ἐχρῆτο τῷ παιδί. Bud. E Polybio autem [3, 61, 2] affertur πλοῦς μακρὸς καὶ δ., pro Navigatio longa atque difficilis, utpote in qua παρακομίζεσθαι sit δυσχερές.

Δυσπαραμύθητος, ὁ, ἡ, Qui verbis flecti vix potest, hortamenta et suasiones vix admittit. Plato Tim. [p. 69, D] : Θυμὸν δυσπαραμύθητον, Ægre placabilem, Vix dicto audientem, Ægre auscultantem, Bud. p. 680. Idem in Lex. interpr. Qui ægre flectitur. Et ap. Plut. [V. Marii c. 45], δ. ἔρως, Irremediabilis, Inexpiabilis, eod. Bud. interpr., qui sic sæpe eum uti voce ista annotat. [Δ. πάθος Pollux 3, 101. ῡ]

[Δυσπαράπειστος, ὁ, ἡ. Aristot. vol. 1, p. 717, D (p. 809, a, 35 ed. Berol., ubi δυσπαραπιστότεροι). Weigel.]

[Δυσπαράπλευστος, ὁ, ἡ, Difficilis ad prænavigandum. Strabo 16, p. 777 : Καὶ μετὰ τοῦτον (τὸν αἰγιαλὸν) τραχεῖα καὶ δ. ὅσον χιλίων σταδίων παραλία σπάνει λιμένων καὶ ἀγκυροβολίων.]

[Δυσπαράπλους, ὁ, i. q. δυσπαράπλευστος. Diodor. 3, 44 : Δ. καὶ κρημνώδης (αἰγιαλός). Hemst.]

[Δυσπαραποίητος, ὁ, ἡ, Difficilis adulteratu. Ammon. p. 74 : Τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅτι ἦν δυσπαραποίητα. Sic Valck. ex emendatione Hemsterhusii : libri δυσπαράπιστα.]

[Δυσπαραστάτως, Origenes In Joann. Routh.]

[Δυσπαρατήρητος, ὁ, ἡ, Difficilis observatu. Antig. Caryst. c. 140 : Δόξαι δ' ἀνεξέταστόν τι ἔχειν καὶ δυσπαρατήρητον ἡ ἐκλογή. Hemst. Porphyr. De abst. 3, c. 4 : Ὡς καὶ σφόδρα δ. τὴν παραλλαγὴν εἶναι. Basil. t. 1, p. 1058, A : Τὸ γὰρ δ. τοῦ νόμου. Hase.]

[Δυσπαράτρεπτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter seducitur s. corrumpitur. Δικαστὴς δ. ap. Polluc. 8, 10.]

[Δυσπάρευνος, ὁ, ἡ, Infausto toro junctus. Sophocl. Trach. 791 : Τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος.]

Δυσπαρηγόρητος, ὁ, ἡ, Vix consolabilis, Consolatu difficilis. Cicero [Ad div. 4, 3] dolorem vix consolabilem dixit δυσπαρηγόρητον. [Plut. Mor. p. 74, E : Ἀνώμαλος ὑπ' ὀργῆς δυσανάκλητος αὖθίς ἐστι καὶ δ. Phalaris Ep. 20, p. 100, 99 : Συμφορὰ δ. καὶ βαρυτέρα.]

Δυσπαρηγορήτως, adv.; ut δ. ἔχειν, Vix posse consolatione flecti, s. leniri.

[Δυσπαρήγορος, ὁ, ἡ, i. q. δυσπαρηγόρητος. Æsch. Eum. 384 : Δυσπαρήγοροι βροτοῖς. Schol. οὐ ταχέως παρηγορούμεναι ὑπὸ βροτῶν.]

[Δυσπάρθελκτος. V. Δυσπαράθελκτος.]

Δυσπάρθενος, ἡ, Virgo misera, Epigr. [Christodori Ecphr. 197 : Εἰπὲ Πολυξείνη δυσπάρθενε.]

Δύσπᾰρις, ὁ, Infaustus et infelix Paris : s. Inauspicato nomine dictus Paris, ut Hesych. δύσπαρι exp. δυσώνυμε, Πάρις ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε, δύστηνε, in hoc l. Homeri Il. Γ, [39, N, 769] : Δύσπαρι εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά. Eurip. Αἰνόπαριν dicit et Αἰνελένην. [Aristid. vol. 2, p. 255 : Ὁ δ' αὖ Πάρις ἡ δύσπαρις. Jo. Malal. p. 92, 4 : Υἱὸς Πάρις, παῖς δύσπαρις. Ceterum Hesych. ineptam addit quorundam opinionem : Τινὲς δὲ Πάριν εἶπον ὠνομάσθαι ἀπὸ (codex ἐπὶ) τοῦ ἐν πήρᾳ (codex ἐμπήρα) ἐκτεθῆναι· ἄλλοι δὲ ἀπὸ (codex ἐπὶ) τοῦ πηροῦν τῷ κάλλει τοὺς ὁρῶντας αὐτόν.]

Δυσπάρῐτος, ὁ, ἡ, Prætergressu vel Transitu difficilis : ut δ. χωρίον ap. [Etym. M. p. 292, 30, Zonar. p. 578 et] Suid. e Xen. [Anab. 4, 1, 25, ubi libri alii δυσπόριστον, alii δύσβατον], quod exp. δυσπόρευτον.

[Δυσπαρόδευτος, ὁ, ἡ, Difficilis prætergressu. Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. 6, p. 411 : Τὰ τῶν Σειρήνων δ. μελῳδήματα. Boisson.]

[Δυσπάροδος, ὁ, ἡ, Difficilis ingressu. Apollodor. ap. Athen. 15, p. 682, D : Ταῦτα συμπλεκόμενα περιβόλου παρέχεται δυσπάροδον ἀσφάλειαν. Hemst.]

[Δυσπαροξύνω. Alex. Trall. 12, p. 686 : Ἔμετοι πολλάκις οὕτω τελείως ἐκκόψαντες τοὺς πυρετοὺς ὡς μηκέτι δυσπαροξυνθῆναι, ubi Interpres, Ut æger non amplius malam accessionem sit expertus. Legendum δὶς παροξυνθῆναι. Struv.]

[Δυσπάτητος, ὁ, ἡ, Asper calcatu. Lucian. Tragop. 226 : Ὁδὸν δυσπάτητον. ᾰ]

[Δύσπαυστος, ὁ, ἡ, Difficilis pacatu. Galen. vol. 2, p. 206 : Ὀξύθυμοι καὶ δύσπαυστοι. Hemst. || Adverb. Δυσπαύστως. Euseb. H. E. 5, 1, 23, p. 133 : Ὑπὸ γὰρ ἀγρίου θηρὸς ἄγρια καὶ βάρβαρα φῦλα ταραχθέντα δ. εἶχε.]

Δυσπείθεια, ἡ, ut μετὰ δυσπειθείας, Non facile parendo, Ægre parendo, obsequendo. [Appian. Civ. 1, 48 : Ὠνείδισε μὲν αὐτοῖς τὴν ἀτολμίαν καὶ δυσπείθειαν.]

[Δυσπειθέω, Non obsequor. Eust. Opusc. p. 135, 1.]

Δυσπειθής, ὁ, ἡ, Qui difficile paret s. obsequitur, ægre obsequitur ac non lubenter. [Plato Leg. 9, p. 880, A : Ὁ δυσπειθὴς καὶ μηδὲν προοιμίου φροντίζων.] Xen. autem [Mem. 4, 1, 3] usus est de canibus vena-

toriis male institutis, qui non parent venatori, Bud. [Δ. ἵππος Galen. vol. 5, p. 116, 117. Hemst. Δυσπειθεῖς τοῖς κυβερνήταις νῆες Pollux 1, 112.] Verum si dicas Qui non parent, δυσπειθεῖς iidem fuerint qui et ἀπειθεῖς. In VV. LL. δυσπειθὴς exp. etiam Refractarius, Cui ægre persuaderi potest. Sed magis convenit nomini δύσπειστος hæc interpr., ut infra docebo. [Plato Phædro p. 271, D : Οἱ μὲν ... εἰς τὰ τοιάδε εὐπειθεῖς, οἱ δὲ τοιοίδε διὰ τάδε δυσπειθεῖς. Hierocl. ap. Stob. vol. 3, p. 191, ab Hemst. cit. : Ὡς μὲν τοίνυν τἀνδρὶ καθήκει τῶν γεωργικῶν ἅπτεσθαι πόνων, τί καὶ λέγειν δεῖ; Οὐ πολὺς γὰρ ὁ κατὰ τοῦτο δυσπειθής. ... Δυσπειθέστερας δ' ἴσως ὁ πρὸς θάτερα τῶν ἔργων ... παρακαλῶν. Zenob. Prov. 1, 13 : Τῶν δυσπειθῶν καὶ σκληρῶν.]

Δυσπειθῶς, adv. ; ut δ. ἔχειν, Difficile obsequi, s. Ægre. At in VV. LL. redditur Incredibiliter. Et affertur e Plut. [Galbæ c. 25] : Δ. ἔχει πρὸς τοιαῦτα, pro Ad hæc incredulus est. De qua interpr. dicam in adv. Δυσπείστως. [Hero in Math. vet. p. 122, 46 : Δ. κάμπτεσθαι. Suidas s. v. Δανάη : Δ. πρός τινα δίκην ἀπαντώσης. Hemst. Gregor. Nyss. t. 2, p. 482, D : Πρὸς ταύτην δ. ἔχουσι τὴν ὑπόληψιν· et p. 527, B : Δ. ἔχουσι πρὸς τὸ φαινόμενον βλέποντες. Hase.]

[Δυσπειρία, ἡ, Difficultas rei per experientiam cognoscendæ. Hippocr. De hum. 1, p. 47 : Εὐλαβείη, ἀπειρίη, δυσπειρίη.]

[Δυσπειστέω scriptura vitiosa. V. Δυσπιστέω.]

Δύσπειστος, ὁ, ἡ, Qui difficile persuadetur, persuaderi potest, ægre sibi quicquam persuaderi patitur. Aristot. Eth. 7, 9 : Εἰσὶ δέ τινες οἱ ἐμμενετικοὶ τῇ δόξῃ, εἰσὶ δ' οὓς καλοῦσιν ἰσχυρογνώμονας, οἷον δύσπειστοι καὶ οὐκ εὐμετάπειστοι. (Et paulo post : Ἐπεὶ εὔπειστος, ὅταν τύχῃ, ἔσται ὁ ἐγκρατής.) Sed quædam exempll. non habent εἰσὶ δ' ante οὓς καλοῦσιν. [Hedyl. ap. Athen. 7, p. 297, B : Τῇ νύμφῃ δυσπείστῳ (cod. δύσπιστος) ἀθύρματα. Non obediens. Xenoph. Hipparch. 1, 23 : Εἰκὸς δὲ μὴ δυσπίστους (scrib. δυσπείστους ex marg. Leuncl.) εἶναι αὐτοὺς τὰ τοιαῦτα. Plut. V. Caton. min. c. 1 : Τὸ δύσπειστον (Catonis).]

Δυσπείστως, adv.; ut δ. ἔχω, Vix possum persuaderi, Ægre mihi persuaderi patior, Vix possum adduci ut credam. Isocr. Paneg. non procul a princ. [p. 44] : Λακεδαιμόνιοι δὲ νῦν μὲν ἔτι δυσπείστως [δυσπίστως cod. Urb.] ἔχουσι· παρειλήφασι γὰρ ψευδῆ λόγον, ὡς ἔστιν αὐτοῖς ἡγεῖσθαι πάτριον. Dixerat autem paulo ante, Ἐκείνους τοὺς λόγους ζητεῖν, οἵτινες τὰς πόλεις ταύτας πείσουσιν ἰσομοιρῆσαι πρὸς ἀλλήλας· adeo ut δ. ἔχουσι perinde sit ac si dixisset, οὐ ῥᾳδίως τοῦτο δύνανται πεισθῆναι, sc. ἰσομοιρῆσαι etc., Vix hoc persuaderi possunt, Vix adduci possunt ut credant id sibi esse faciundum. Alioqui δ. ἔχειν alicubi legisse mihi videor pro ἀμεταπείστως ἔχειν, i. e. Nullo modo de sententia deduci posse. [Plut. Mor. p. 589, B : Οὐκ ἄν, οἶμαι, δυσπείστως ἔχοιμεν. Sic Wyttenb. ex libro uno : vulgo δυστήνως.]

[Δυσπελάγιος lectio vitiosa librorum quorundam Diodori 3, 38 : Νῆσον δυσπελαγίαν (vel δυσπελάγιον). Recte alii νῆσον πελαγίαν.]

[Δυσπέλαστος, ὁ, ἡ, Ad quem difficilis accessus est, Intractabilis. Soph. ap. Stob. Floril. 4, 5 : Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν.]

[Δύσπεμπτος, ὁ, ἡ, Difficulter emittendus. Æschyl. Ag. 1190 : Κῶμος ἐν δόμοις μένει δ.]

Δυσπέμφελος, ὁ, ἡ, a poetis dicitur ὁ πόντος et ἡ θάλασσα, quoniam δι' αὐτῶν δυσχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται· ut sit Trajectu difficilis. Hom. Il. [II, 748] : Νηὸς ἀποθρώσκων (sub. εἰς πόντον ἰχθυόεντα), εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη. Itemque ἡ ναυτιλίη dicitur δυσπέμφελος, quoniam fit in mari δυσπεμφέλῳ. Hesiod. Op. [618] : Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ· ubi generalius etiam exp. Difficilis. [Hesych. (ante Δύσπαρις) : Δυσπάμφαλος, δυστάραχος, δυσκίνητος· et (post Δύσπαρι) Δυσπέμφελος ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης ἡ δυσχείμερος (codex δυσχείμαρρος) καὶ τραχεῖα καὶ ταραχώδης, ἐπὶ δὲ τοῦ κολυμβητοῦ δυσάρεστος. Δυσπέμφελον, δυστάραχον. « Herodici epigr. in grammaticos ap. Athen. 5, p. 222, A : Μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμηλε τὸ σφὶν καὶ σφῶιν καὶ τὸ μὶν ἠδὲ τὸ νίν· τοῦθ' ὑμὶν εἴη δυσπέμφελον· ubi præcedit : Φεύγετ' Ἀριστάρχειοι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. Maxim. Περὶ κατ. 88 : Δυσπέμφελον εὐνήν· 363 : Πρηΰνέειν θυ-

A μὸν δυσπέμφελον. Orac. ap. Euseb. P. E. p. 238, C. » Hemst.] Itidem certe quum homo quispiam δυσπέμφελος vocatur, accipiunt pro χαλεπὸς, δυσάρεστος, μεμψίμοιρος : ut Eust. quoque [p. 1065, 2; 1084, 39] in hoc Hesiodeo præcepto [Op. 722] : Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι, exp. δύσκολος, δυσμετάπεμπτος : ut schol. etiam σκληρὸς καὶ δυσάγωγος, δυσάρεστος καὶ ἀσυνδύαστος. Sunt enim qui fugitent τοὺς ἐράνους, quos hic πολυξείνου δαιτὸς nomine intelligit : atque ita δυσπέμφελοι sunt οἱ δυσμετάπεμπτοι, Qui difficiles se præbent iis a quibus arcessuntur ad collatitias epulas. Proclus tamen et activam ei signif. tribui posse existimavit, exponens δυσπρόσιτον καὶ δύσκολον, intelligensque Eum qui inhospitalis est, atque ita difficilis ac morosus ut neminem epulatum secum accersat.

[Δυσπένθερος, ὁ, A malo socero profectus. Nonn. Dion. 3, 309 : Παρωσαμένη δυσπένθερα θεσμὰ τοκῆος.]

Δυσπενθέω, Graviter lugeo, Vehementer lugeo. B Plut. [Mor. p. 106, A : Δανάην δυσπενθοῦσαν.]

Δυσπενθής, ὁ, ἡ, Graviter lugens. [Pind. Pyth. 12, 18 : Δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ. Epigr. in appendice Anth. Pal. 260 : Νυμφιδίου θαλάμοιο λιπὼν δυσπενθέα κόσμον. ‖ Signif. passiva Luctuosus, Pind. Pyth. 11, 28 : Ἐκ δόλου δυσπενθέος.]

[Δυσπέπαντος, ὁ, ἡ, Ægre maturescens, Immitis. Schol. Soph. Aj. 203 : Δυσπέπαντον πάθος.]

Δυσπεπτέω, Difficulter concoquo, Ægre coquo. Et δυσπεπτοῦντες dicuntur Qui cibum ægre conficiunt et concoquunt. At pass. δυσπεπτούμενος ap. Diosc. 4, i. q. δύσπεπτος, Qui ægre concoquitur. ‖ Exp. etiam δυσανασχετεῖν καὶ παραιτεῖσθαι, ut Lat. quoque Non concoquere dicunt pro Ferre non posse. Liv. 4 ab urbe condita : Ut quem senatorem concoquere civitas vix posset, regem ferret. Sic apud Cic. : Κρίσις, quam Diodorus non concoquebat : i. e. ἣν δυσπεπτῶν παρῃτεῖτο. Apud Hesych. itaque pro Δυσπεταῖ, quod exp. δυσανασχετεῖ, παραιτεῖται, reponendum δυσπεπτεῖ. [Fallitur.]

C Δύσπεπτος, ὁ, ἡ, Coctu s. Concoctu difficilis, Qui ægre concoquitur : ut sunt vel cibi vel suppurationes. [Plato Tim. p. 83, A : Ὅσον ... ἂν παλαιότατον ὂν τῆς σαρκὸς ταχῇ, δύσπεπτον γιγνόμενον μελαίνει μέν. ... Nicand. Al. 297, de ovo : Δύσπεπτον ὑπὲκ γόνον ἔχχεε γαίῃ. Schol. : Δ. γόνον, ἀμετάβλητον ἔτι ἐν τῷ ὑμένι ὄντα ἐκβάλλει.] Diosc. 1, 182 : Δύναμιν ἔχει ὁ ὀπὸς διαφορητικὴν τῶν δυσπέπτων, Discutit collectiones concoctioni repugnantes, Ruell. Alii, Suppurationes difficiles et quæ ægre maturantur discutiens. Apud Eund., δύσπεπτα ἀποστήματα, Abscessus concoctioni repugnantes, s. Qui difficulter concoqui et maturari possunt. Et l. 4, δύσπεπτα φύματα, Tubercula morosæ suppurationis, Quæ ægre ad concoctionem et maturitatem perducuntur. [Τὰ δ. τῶν ἀποστημάτων Diosc. 3, 79 et 4, 158; διαχεῖ τὰ δ. φ. ib. 1, 36. Hase.]

[Δυσπεραίωτος, ὁ, ἡ, Difficilis trajectu. Pallad. De Brachm. p. 10.]

[Δυσπέραστος. V. Δυσπέρατος.]

Δυσπέρᾱτος, ὁ, ἡ, Transitu difficilis. Apud Eurip. D [Med. 648], δυσπέρατος αἰὼν, Ætas quæ difficulter transigitur. Ubi annotant legi etiam Δυσπέραστος [scriptura vitiosa editionis Lasc.], quod fuerit potius a περαίνω, quam a περάω, sicut ἀπέραστος. [Strabo 15, p. 697, de regione : Ὥστ' εἶναι δυσπερατοτέραν καὶ ταῦτα ἐν πλοίων ἀπορίᾳ. Hemst.]

[Δυσπεριάγωγος, ὁ, ἡ, Difficilis circumductu. Arrian. Tact. p. 45 : Αἱ γὰρ τετράγωνοι τάξεις δυσπεριάγωγοί εἰσιν. G. Dind.]

[Δυσπεριγένητος, ὁ, ἡ, Vix superabilis. Philo vol. 1, p. 621, 29 : Ποικίλον τὸ πρᾶγμα, οὐ θήρᾳ ληπτὸν, δυσεύρετον, δ. Hemst.]

Δυσπερικάθαρτος, ὁ, ἡ, Qui non facile circumpurgari potest. [Seqq. ex Indice :] Δυσπερικαθαίρετος, Qui difficulter detrahi s. demi potest. Theophr. H. Pl. 5, 1 : Τότε γὰρ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιὸς, διὰ τὴν ὑγρότητα τὴν ὑπογινομένην αὐτῷ· μετὰ δὲ ταῦτα, δυσπερικαθαίρετος. Perperam enim ibi vulg. edd. habent δυσπερικάθαρτος, ut ex opposito εὐπεριαίρετος patet, et e Plinio, qui 16, 39, interpr. Cortex inextricabilis. [Id δυσπεριαί-

ρετος potius dicendum fuisset. Δυσπερικάθαρτος recte defendit Schneiderus.]

[Δυσπερίκτητος, ὁ, ἡ, Qui non facile aliquid reponit. Δ. et εὐπερίκτητος apud Paul. Alex. Apotelesm. Schneid. || Egenus. Paul. Alex. ib. p. 37, 26: Πένητας καὶ δυσπερικτήτους καὶ κακοδαίμονας· p. 42, 27: Ἔκπτωσιν βίου καὶ χρημάτων ἀποβολὰς δεικνύουσι, καὶ τὸ παράπαν δ.... ποιοῦσιν. Id. ib. p. 46, 26; 48, 16; 50, 7; 52, 19. Hase.]

Δυσπερίληπτος, ὁ, ἡ, Qui difficile comprehendi potest. [Aristot. Polit. 7, 11: Πόλιν... τοῖς ἐναντίοις δυσπρόσοδον καὶ δ. Posidon. ap. Athen. 12, p. 549, E: Διέφθαρτο τὸ σῶμα ὑπὸ παχύτητος καὶ γαστρὸς μεγέθους, ἣν δυσπερίληπτον εἶναι συνέβαινεν. Strabo 15, p. 695: Μεγέθη δένδρων δυσπερίληπτα· 17, p. 826: Ἄμπελος δυσὶν ἀνδράσι τὸ πάχος δ. De malo immenso glossator Soph. OEd. T. 1316, male intellecto δυσούριστον. || De mente, Diodor. 1, 3: Δ. ἡ τούτων ἀνάληψις γίνεται καὶ δυσμνημόνευτος. G. D. Ap. Alex. De construct. p. 251, 12: Παράθεσις δ. et p. 283, 20: Τὰ τῆς συντάξεως ἰδιώματα δυσπερίληπτα. Hase.]

B [Δυσπερινόητος, ὁ, ἡ, Quod mens vix complecti potest. Philo vol. 1, p. 570, 30: Τοῦθ' ὁρῶν ὡς ἐστὶ δυσθήρατον καὶ δυσπερινόητον. G. D. (Pseudo-) Chrysost. vol. 1, p. 944, 11: Γνῶσιν εἶναι (Θεὸν), δυσπερινόητον ὑπάρχοντα τοῖς νοητοῖς. Seager. Moderat. Gadit. apud Porph. Vita Pyth. p. 202, 28: Διά τε τὸ δ. αὐτῶν καὶ δυσέξοιστον. Hase.]

[Δυσπεριόδευτος, ὁ, ἡ, Difficilis ad circumeundum, Infinitus. Schol. Soph. OEd. T. 1316: Δυσούριστον, ὅρον μὴ ἔχον... δυσπεριόδευτον.]

[Δυσπεριόριστος, ὁ, ἡ, Difficilis definitu. Eustath. Opusc. p. 261, 30: Ὀρογλυφεῖ ἐν τοῖς ἔξω ὁ τὴν ἐξουσίαν πλατὺς καὶ δ. καὶ οὐ ῥᾷον περίγραπτος. Alexander in Walzii Rhet. vol. 8, p. 421: Καὶ γὰρ αὐτὰ (τοῦ λόγου τὰ σχήματα) τῷ πλήθει δυσπόριστά ἐστι. Normann. δυσόριστα. Fortasse præstat δυσπεριόριστα. G. Dind.]

[Δυσπερίτρεπτος, ὁ, ἡ, Difficilis eversu. Galen. vol. 4, p. 353: Ἀσφαλὴς καὶ δ. ἕδρα· 354: Δυσπεριτρεπτοτέραν τὴν ἕδραν· vol. 12, p. 24: Τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἕδρας, ὡς δυσπερίτρεπτον τὸν καθεζόμενον. Theophil. C Protosp. De corp. hum. fabr. 1, 10, p. 797: Ἔπρεπε δὲ καὶ ταῖς χερσὶ ἀντιληπτικαῖς ὑπαρχούσαις δυσπερίτρεπτον ἔχειν τὸ ἐντὸς δέρμα καὶ ἄτριχον.]

Δυσπερίψυκτος, ὁ, ἡ, Qui vix perfrigerari potest, Difficulter perfrigescens. Dioscor. 1, [30]: Δυσπερίψυκτον τὸ σῶμα φυλάσσει, Tuetur corpus ne facile perfrigescat, A perfrictionibus tuetur. [Conf. Hemst. ad schol. Aristoph. Pl. 616, p. 201. Schæf.]

[Δυσπέτευμα. V. Δυσπέτημα.]

Δυσπετέω, Res mihi male cadunt, Adversis casibus agor: unde partic. δυσπετοῦντα Suidæ κακῶς πάσχοντα. || Difficulter et ægre fero. Quo pertinet quod ap. Hesych. legitur, Δυσπετεῖ, δυσανασχετεῖ, παραιτεῖται: pro quo tamen nonnulli [non recte] reponunt Δυσπεπτεῖ, ut supra annotavi. Pro Ægre et impatienter fero, usus est Cyrill., e quo Bud. affert, Ὁ γογγύζων καὶ δυσπετῶν ἐν ταῖς συμπιπτούσαις συμφοραῖς, interpretaturque Impatiens. [Hesych.: Σχετλιάζει, δυσφορεῖ, δυσχεραίνει, δυσπετεῖ. G. D. Constant. Imp. Or. apud Euseb. c. 22: Κάμνοντας καὶ δυσπετοῦντας πρὸς τὰ δεινά. Chrysost. t. 6, p. 926, 34, et t. 7, p. 285, 28: D Οὐκ ἐδυσπέτησεν ἐν τοσαύτῃ ἀνάγκῃ ὤν. Hase.]

Δυσπέτημα, τὸ, Casus adversus, Infortunium, Calamitas, δυστύχημα, s. ἀμοίρημα, ἀκλήρημα. [Macc. 2, 5, 20.] || Apud Hesych. legitur etiam Δυσπετευμάτων, ἀποτυχημάτων: quod si mendo caret, erit itidem δυσπέτευμα, ἀποτύχημα.

Δυσπετὴς, ὁ, ἡ, Male cadens, Adversus. || Difficilis. Hesychio enim δυσπετὲς est δυσχερὲς, qui Δυσπετέστερος itidem exp. δυσκολώτερος, δυσεπιτευκτότερος. Sic μαθεῖν δυσπετὴς, Cognitu s. Agnitu difficilis, ut εὔκολος εἰπεῖν. Soph. Aj. p. 60 meæ edit. [1046]: Ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ὤν, οὐ δυσπετής· Video; nec enim agnitu difficilis est, quum prope sit. Schol. sic exp. ἐγγὺς γὰρ ὢν, οὐ δυσπετής ἐστιν εἰς τὸ θεαθῆναι, additque δυσπετῆ dici τὸν δυσκόλως ὑπείκοντα, sive τὸν δυσχερῆ: contra εὐπετῆ, τὸν εὐκόλως ὑπείκοντα.

[Δυσπετῶς, et Ion. Δυσπετέως, Difficulter. Herodot. 3, 107: Ταῦτα πάντα δυσπετέως κτέωνται, ubi libri

A plerique εὐπετέως. Æsch. Pr. 752: Ἡ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις. Compar. Δυσπετεστέρως ap. Hippocr. p. 456, 22: Διαφέρει ἐς τὸ εὐπετεστέρως τε ἀπαλλάσσειν καὶ δ.]

Δυσπεψία, ἡ, Concoctionis difficultas, Difficulter cibum concoquere. Δυσπεψία, inquit Gorr., est Depravata alimenti concoctio, sive alimenti corruptela: symptoma actionis naturalis coctricis depravatæ, quam libuit eo nomine appellare, sicut debilem, βραδυπεψίαν, prorsusque abolitam, ἀπεψίαν. [Galen. vol. 7, p. 37: Καίτοι σαφέστερον ἦν ταύτην μὲν (τὴν στέρησιν τῆς ἐνεργείας) μόνην ἀπεψίαν ὀνομάζεσθαι, δυσπεψίαν δὲ τὴν πλημμελῆ μεταβολὴν, βραδυπεψίαν δὲ τὴν ἄρρωστον ἀλλοίωσιν. Δυσπεψίαι ib. p. 36. G. D.] Depravatur autem, quum alimenta in qualitatem a natura alienam alterantur. Ea gemina statuitur, κνισσώδης et ὀξώδης, h. e. Nidorosa et acida: hæc frigidis, illa calidis de causis evenit. Machon ap. Athen. [8, p. 341, B], de Philoxeno, qui totum fere polypum comederat: Ἁλόντα δ' ὑπὸ δυσπεψίας, κακῶς ἔχειν σφόδρ'. [Hippiatr. p. 106, 11, de equo: Πίνει γὰρ ἀπὸ τῆς δυσπεψίας B πλεῖον καὶ μᾶλλον. Hase.]

[Δυσπήμαντος, ὁ, ἡ, Graviter læsus. Æschylo Eum. 481 δυσπήμαντα restituit Bentlejus. Libri δυσπήματ' vel δυσσήματ'.]

Δυσπινὴς, ὁ, ἡ, Sordibus ac illuvie deformis, Sordidus, Sordidatus; ut δυσπινῆ ἱμάτια ap. Polluc. 4, [117] quibus ἐν δυστυχίαις usos fuisse scribit. Sic Aristoph. Ach. [426]: Ἀλλ' ἦ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα; Ubi schol. exp. ἐῤῥυπωμένα, ῥυπαρά. Alibi [ap. Soph. OEd. C. 1597]: Ἔδυσε [Ἔλυσε] δυσπινεῖς στολάς. [Philostr. V. Sophist. 2, 3, p. 567: Ὃν δὲ ἐφιλοσόφει χρόνον, αὐχμηρὸς δοκῶν καὶ τραχὺς τὸ εἶδος καὶ δ.]

[Δυσπιστεύω, Diffido, Dubito. Pseudo-Chrysost. vol. 7, p. 292, 7: Παντοδύναμος ὁ υἱὸς, ὡς λέγει τῷ δυσπιστεύσαντι ἐν τῷ εὐαγγελίῳ. Seager. Qui vel scripsit vel scribere debuit δυσπιστήσαντι. G. Dindorf.]

[Δυσπιστέω, Diffido, Dubito. Plut. Mor. p. 593, A: Τοῖς ὑπὸ Σιμμίου λεγομένοις δυσπιστήσουσί τινες. Amphiloch. p. 222, D: Ὁ δὲ δυσπιστήσας παρεγένετο. Tzetz. Hist. 7, 34: Δυσπειστήσας (scr. δυσπιστ.) καὶ C χρῄζων... τὸ ἀτρεκὲς νοῆσαι. Hesych., ab Hemst. cit.: Οὐ διεκρίθη,... οὐκ ἐδυσπίστησεν.]

[Δυσπιστία, ἡ, Credendi difficultas, Dubitatio. Clemens Al. Strom. 2, p. 444: Ἡ δ. ἕξις δυσπαράδεκτος πίστεως. Euseb. H. E. 2, 17. Kall. Sozom. H. Eccl. 1, 1; 4, 10. G. Dindorf.]

Δύσπιστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter credit, Incredulus, ὁ δυσκόλως πιστεύων, καὶ ἀβέβαιος καὶ ἄπιστος μένων: δεισιδαίμων, δυσσεβής, Hesych. || Creditu difficilis, Cui fidem vix adhibeas, ut ἄπιστος pro Incredibilis. [Palæph. 31, 2, p. 125: Ὅπερ ἐστὶ δύσπιστον. Constant. Man. Chron. p. 58, B: Βλέπει πρᾶγμα δύσπιστον. Infidelis, Dio Chr. vol. 1, p. 411: Καὶ δὴ τὸ λεγόμενον ὡς ἔστιν ἀκοῆς πιστότερα ὄμματα ἀληθὲς ἴσως, πολύ γε μὴν δυσπιστότερα καὶ πλείονος δεόμενα ἐνεργείας.]

[Δυσπίστως ἔχω, Difficulter credo. Plato Eryx. p. 405, B: Σφόδρα δ. εἶχε καὶ πρὸς τούτους τοὺς λόγους. Dionys. H. De vi Demosth. c. 52: Τοὺς ἔτι δυσπείστως ἔχοντας πρὸς τὰ εἰρημένα. Scrib. δυσπίστως. Idem vitium ap. Justin. Mart. p. 187 et ap. alios non raro. G. D.]

D [Δύσπλᾶνος, ὁ, ἡ, Misere errans. Æsch. Pr. 608: Τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ· 900: Δυσπλάνοις ἀλατείαις.]

Δύσπληκτος, ὁ, ἡ, ab ea verbi πλήττεσθαι signif., qua pro Percelli ponitur, Qui non facile percellitur, perturbatur. In VV. LL. Qui ægre obstupescit. Subjungitur autem, Δύσπληκτος ἀπὸ φόβων.

Δυσπλήρωτος, ὁ, ἡ, Impletu s. Perfectu difficilis. [Signif. propria δυσπλήρωτος πόλις ap. Polluc. 9, 21. Impropria glossator Pind. Ol. 8, 33, qui δυσπαλὲς interpr. δεινὸν, δυσπλήρωτον. Nam sic corrigendum quod Bœckhius edidit δυσκλήρωτον. G. D. Brut. Ep. 2: Δ. ἐν ἀπορίᾳ τὸ πρόθυμον, Propensa voluntas quod cupit, præ inopia implere non facile potest. Hase.]

Δυσπλῆτις, ἡ, ap. Suid. legitur sine expos., forsan pro δυσχερὴς πελάσαι: qua signif. et δασπλῆτις. [Lycophr. 1452: Νάπας δυσπλήτιδας, ubi recte codd. quidam δασπλήτιδας. Utramque lectionem explicat Tzetzes: Δυσπλήτιδες αἱ δυσκόλως πληττόμεναι, δασπλήτιδες δὲ αἱ καταπληκτικαί.]

[Δυσπλοέω, Infeliciter navigo. Theodor. Metoch. Miscell. p. 179 : Δυσπλοοῦμεν καὶ χειμαζόμεθα καὶ ναυαγοῦμεν. G. D. Basil. t. 1, p. 491, D : Τῶν δυσπλοούντων ἐλεεινότεροι. Pseudochrys. t. 7, p. 312, 41 : Δυσπλοούντων φθορά. Hase.]

[Δυσπλοΐα, ἡ, Difficultas navigandi. Antiphil. in Anth. Pal. 7, 630, δυσπλοΐη. Orig. C. Cels. c. 25.]

Δύσπλοος, ὁ, ἡ, Navigatu difficilis, Male fidus navibus. [Gætulic. in Anth. Pal. 7, 275 : Δ. Κρήτα. Epiphan. vol. 1, p. 275, D : Δύσπλοον ζάλην. Δύσπλοος Theognost. p. 93, 6. G. Dindorf.]

[Δύσπλυτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter eluitur s. abluitur. Hippocr. p. 644, 40 : Ἐπειδὰν ἐπιστάξῃ ἐπὶ τὰ ἱμάτια, βάπτεται καὶ δύσπλυτα ἐμμένει. Amphiloch. p. 74, C, a Kall. cit. : Τὸν δύσπλυτον τῆς ἁμαρτίας ἀπέπλυνε ῥύπον. Λάχανα δύσπλυτα Hesych. s. v. Δυσδράκκανον.]

[Δύσπλωτος, ὁ, ἡ, Difficilis navigatu. Epigr. in Anth. Pal. 7, 699 : Ἔρροις ὦ δύσπλωτε, κακόξενε, de mari Ægæo.]

[Δύσπνευστος, ὁ, ἡ, i. q. δυσαής, Graviter spirans. Schol. Oppian. Hal. 4, 524 ; Hesych. s. v. Δυσαλέος.]

Δυσπνοέω, Spirandi difficultate laboro, Ægre respiro [Aretæus p. 39, 52 : Δυσπνοεῖ ἡ ἀναπνοή] : unde partic. δυσπνοοῦντες ap. Diosc. 4, sed perperam ibi scriptum δυσπνοῦντες. [Paul. Sil. In therm. Pyth. (Analect. vol. 3, p. 94) v. 30 : Ὀδμὴ μυδῶσα δυσπνοοῦσα. ||] Δυσπνοιέω, Ionice pro δυσπνοέω, Hippocr. : Πνίγεταί τε καὶ δυσπνοιεῖ αἰεὶ ἐπὶ μᾶλλον, καὶ ῥέγχει ἀναπνέων.

Δύσπνοια, ἡ, Spiritus difficultas, Quum ægre respiratur. [Galeni libri tres supersunt περὶ δυσπνοίας, vol. 7, inde a p. 219. Aretæus p. 7, 47 : Βῆχες καὶ δύσπνοιαι γίνονται.] Cels. 4, 4 : Est etiam circa fauces malum, quod apud Græcos aliud atque aliud nomen habet, prout se intendit. Omne in difficultate spirandi consistit. Sed hæc dum modica est, neque e toto strangulat, δύσπνοια appellatur : quum vehementior est, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit, ἆσθμα : quum accessit id quoque, ne nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια. Gorr. Δύσπνοια, Spirandi difficultas, symptoma est læsæ respirationis, commune orthopnoicis, pleuriticis, peripneumonicis, synanchicis, et aliis plerisque male affectis, a quo ægri δυσπνοϊκοὶ appellantur. Galen. tamen Κατὰ τόπ. [vol. 13, p. 557] sic eos simpliciter scribit a veteribus vocatos, quibus bronchia pulmonis crassis et viscosis humoribus sunt obstructa, et in quibus medicamenta, præterquam quod incidunt atque attenuant, humectandi etiam facultate prædita esse oportet. Aetius addit, sic proprie dici, qui febris omnino expertes sunt, nec gravitatem pondusque sentiunt, nec febricitantium in morem calidum spirant. Celsus ab orthopnoicis, qui et asthmatici dicuntur, sola causæ magnitudine distinguit, δύσπνοιαν scribens esse Spirandi difficultatem, non omnem quidem, sed eam quæ modica est, neque e toto strangulat. Nam quum vehementior est, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit, ἆσθμα appellari. Xen. Cyn. [9, 20] : Διὰ δύσπνοιαν πίπτουσι, Respirandi difficultate concidunt. Athen. [12, p. 549, B], e Nymphide Heracliota : Ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας, ὥστε διὰ τὸ πάχος ἐν δυσπνοίᾳ αὐτὸν συσχεθῆναι καὶ πνιγμῷ. [|| Ventus contrarius. Schol. Apoll. Rh. 4, 1 : Διὸς ... δυσπνοίᾳ θέλοντος ἀνατρέψαι τοὺς Ἀργοναύτας.]

[Δυσπνόητος, ὁ, ἡ, i. q. δυσπνοϊκός. Hippocr. p. 54, 49 : Δυσπνόητοι γάρ εἰσι.]

[Δυσπνοιέω. V. Δυσπνοέω.]

Δυσπνοϊκὸς, ή, όν, Qui ægre spirat, Spirandi difficultate laborans. Vide Δύσπνοια. Apud Plin. quoque Dyspnoicus legitur, ut et Dyspnœa. [Hippiatr. p. 96, 23 : Τῶν δὲ δυσπνοϊκῶν ζώων. Hase.]

Δύσπνοος, et Δύσπνους, ὁ, ἡ, Qui ægre spirat, Spirandi s. Respirandi difficultate laborans. Hippocr. τὸ δύσπνοον appellat τὴν δύσπνοιαν. [P. 119, F : Τὸ δύσπνοον ἐν τοῖσι πόνοισι. Nicand. Al. 585 : Ἆσθμα δύσπνοον ἐκφέρεται. Aretæus p. 13, 27 : Δύσπνους γέγονε (ἄνθρωπος). Rufus ap. Aet. 3, fol. 48, b, 45 : Εὐπνούστεραι ἀντὶ δυσπνουστέρων ἐγένοντο. Soph. Antig. 224 : Τάχους ὕπο δύσπνους ἱκάνω. || De ventis contrariis ib. 588 : Δυσπνόοις ... πνοαῖς. De aere crasso Theophr. De igne 24, p. 713 : Ὁ παχὺς ἀὴρ δύσπνους.]

A Δυσπολέμητος, ὁ, ἡ, Qui debellari vix potest, Qui bello ægre capi potest, πολέμῳ δυσάλωτος, Cum quo bellum gerere difficile est. [Æsch. Suppl. 649.] Isocr. Paneg. [p. 69, A] : Θαυμάζουσι τὸ μέγεθος τῶν βασιλέως πραγμάτων, καί φασιν αὐτὸν εἶναι δ. Sic Demosth. [p. 41, 9; 156, 10. Diodor. 2, 1 : Ἡ Ἀραβία δ. ἐστι ξέναις δυνάμεσιν. Δυσπολέμητοι ἄνδρες Pollux 1, 157. Δ. ἰσχὺς Dionys. A. R. 3, 23.]

[Δυσπόλεμος, ὁ, ἡ, Infelix bello. Æsch. Pers. 1013 : Δυσπόλεμον δὴ γένος τὸ Περσᾶν.]

Δυσπολιόρκητος, ὁ, ἡ, Obsessu difficilis, Qui obsidione cingi vix potest, etiam Qui obsidione ægre capi potest. [Xen. H. Gr. 4, 8, 5 : Χωρίον δυσπολιορκητότερον. Polyb. 5, 3, 4 : Δ. πολισμάτιον. G. D. 2 Maccab. 12, 21 : Δ. καὶ δυσπρόσιτον τὸ χωρίον. Joseph. Ant. Jud. 2, 10, 2 : Ἦν δὲ δ. σφόδρα τὸ χωρίον. Hase.]

[Δυσπολίτευτος, ὁ, ἡ, Ineptus ad rempublicam gerendam. Plut. V. Dion. c. 32. Δ. δυσοληψία Eustath. Opusc. p. 163, 80.]

[Δυσπονέως, Ærumnose. Maxim. Περὶ καταρχ. 194 :
B Δ. γάρ μιν Παιήονος ἔργα σαώσοι.]

Δυσπονὴς, ὁ, ἡ, Laboriosus, Ærumnosus, h. e. Graves et difficiles afferens labores, χαλεποὺς πόνους ἐπιφέρων. Hom. Od. E, [493] : Ἵνα μιν παύσειε τάχιστα Δυσπονέος καμάτοιο φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. [Apud Dionys. Hal. Περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως § 23, δυσπραγέος καμάτοιο. Eustath. p. 1548, 9 : Εὐθεῖα δὲ τοῦ δυσπονέος ἀσυνήθης.]

[Δυσπόνητος, ὁ, ἡ, Labores s. ærumnas afferens. Æsch. Pers. 515 : Ὦ δυσπόνητε δαῖμον. Schol. δυστυχίας αἴτιε.]

Δυσπόνητος τροφὴ dicitur Nutritio quæ difficili labore fit : ut ap. Soph. p. 323 [OEd. C. 1614] OEdipus filiabus suis dicit, Κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν· sic appellans τὴν γηροκομίαν, teste schol.; ut sensus sit, Non amplius laborabitis in me alendo et curando.

[Δυσπονία, ἡ, Labor, Ærumna. Manetho 4, 260 : Γαίης τε μεταλλευταὶ καὶ ὑπουργοὶ δυσπονίης. Conf. Δυσποτμία.]

C [Δύσπονος, ὁ, ἡ, Laboriosus, Ærumnosus. Soph. Antig. 1277 : Πόνοι βροτῶν δύσπονοι.]

[Δυσπόντιον, τὸ, Dyspontium, πόλις Πισαίας (Strabo 8, p. 357) ἀπὸ Δυσποντίου (corrig. Δυσπόντου) τοῦ Πέλοπος. (Δυσποντέα Οἰνομάου παῖδα memorat Pausan. 6, 22, 4.) ... Φλέγων ἐν ὀλυμπιάδι δ', « Ἀντίμαχος Ἠλεῖος ἐκ Δυσποντίου στάδιον » ... Μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Τρύφων ἐν παρωνύμοις γράφων οὕτως τὸ ἐθνικόν. (Δυσπόντιοι ap. Pausan. l. c.) Οἱ δὲ Δυσποντεῖς οὐ παρὰ τὴν πόλιν Δυσπόντιον καλοῦνται· ἐλέγοντο γὰρ Δυσποντεῖς (scrib. Δυσποντιεῖς)· παρὰ (scrib. ἀλλὰ παρὰ) τὸν Πέλοπος υἱὸν Δύσποντον, Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Δυσπόρευτος, ὁ, ἡ, Difficilis transitu, Invius. Δ. ὁδὸς Pollux 3, 96. Xenoph. Anab. 1, 5, 7 : Πηλοῦ φανέντος ταῖς ἁμάξαις δυσπορεύτου. Dio Cass. 53, 22 : Τὰς ὁδοὺς ... δυσπορεύτους ὑπ' ἀμελείας ὁρῶν οὔσας. Schol. Thucyd. 1, 107 ita explicat δύσοδος.]

[Δυσπορέω, Difficulter iter facio. Joseph. B. J. 3, 6, 2 : Ὡς μὴ ταλαιπωροῖτο δυσποροῦν τὸ στράτευμα. Hase.]

[Δυσπόρθητος, ὁ, ἡ, Difficilis eversu. Schol. Æsch.
D Pr. 166; Tzetz. Exeg. Il. p. 140, 13.]

[Δύσπορθμος, ὁ, ἡ, Difficilis trajectu. Tzetz. Hist. 11, p. 203. Angl.]

Δυσπορία, ἡ, Difficultas transitus, Transitus difficilis, Viæ difficultas. Xen. [Anab. 4, 3, 7 : Τοῦ ποταμοῦ τὴν δυσπορίαν. Sed H. Gr. 3, 5, 20, ubi legebatur στενοχωρία καὶ δυσπορία, nunc ex libris melioribus restitutum δυσχωρία τε καὶ στενοπορία.]

Δυσπόριστος, ὁ, ἡ, Ægre parabilis, Qui magna cum difficultate et labore acquiritur s. comparatur. [Galen. vol. 12, p. 294, C (?). Hemst. Dionys. A. R. 1, 37 : Τούτων οὐδὲν δ.] Plut. [Mor. p. 156, F] : Οὐ νομίζεις τὸ νέκταρ αὐτὸ δυσπόριστον εἶναι καὶ σπάνιον; Non facile parari, et rarum esse. Et τὸ δυσπόριστον, substantive Difficultas in acquirendo, Penuria. [Plut. V. Sol. c. 23 : Πλὴν εἰ μὴ σπανίζοντος τότε τοῦ νομίσματος ... μεγάλας ἐποίει τὰς ἀργυρικὰς ζημίας τὸ δ.] Δυσπόριστος, Paratu difficilis, s. comparatu : vide Εὐπόριστος. Δυσπόριστον Hesychio et Suidæ est δυσεύρετον, Inventu difficile. [Plut. V. Lysand. c. 25 : Διὰ λημμάτων χαλεπῶν καὶ δυσποριστων

ἐπὶ τὸ συμπέρασμα προϊοῦσαν. || Adverb. Δυσπορίστως. « Pallad. V. Chrys. p. 3. » Boisson. Eustath. Opusc. p. 54, 58 : Δ. ἔχων ἐγκωμιάζειν.]

Δύσπορος, ὁ, ἡ, Transitu difficilis. [Plato Cratyl. p. 420, E : Δύσπορα καὶ τραχέα ὄντα. Xenoph. Anab. 6, 5, 12 : Νάπει μεγάλῳ καὶ δυσπόρῳ.] Lucian. [Demon. c. 1] : Ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Et [Dial. deor. 10, 2], δύσπορος ὁδὸς, Qua difficulter iri potest. Exp. tamen Inaccessa. Hesychio δύσπορον est δύσβατον, χαλεπόν. [Δύσπορα χωρία Pollux 1, 186. Δ. ὁδὸς 3, 96. Δ. πόλις 9, 22. || Difficilis factu. Nam sic accipiendum videtur ap. Polluc. 5, 105, ubi δύσπορον cum similibus vocc. componitur, δύσπρακτον et ἄπορον.]

Δυσποτμέω, Adversa fortuna utor, Infelici fato affligor. Polyb. [ap. Suid. s. v. Δυσποτμότερον] : Ἐς παραπλησίαν διάθεσιν ἦλθον τοῖς ἐν ταῖς πολυχρονίαις ἀῤῥωστίαις δυσποτμοῦσι.

Δυσποτμία, ἡ, Sors s. Fortuna adversa, Infelicitas, ἀτυχία. [Dionys. A. R. 9, 28 : Τῆς περὶ τὸν ἀγῶνα δυσποτμίας. Suid. s. v. Δυσποτμότερον : Δυσμοτμία Οἰδίποδος, ἡ δυστυχία. Pollux 3, 99. Themist. Or. 13, p. 170, A : Ἀντ' εὐτυχήματος εἰς δυσποτμίαν· 15, p. 194, C : Ἀνάγκη τις οὐκ εὐδαίμων νηπίοις ταύτην ἐπέκλωσε τὴν δυσποτμίαν. Iisdem fere verbis utitur 17, p. 216, A, ubi codex Mediol. δυσπονίαν, adscripto tamen in margine δυσποτμίαν. G. Dindorf.]

Δύσποτμος, ὁ, ἡ, i. q. βαρύποτμος, Infortunatus, Miser, Calamitosus; non tam de homine, quam de re animata : ac quum de homine dicitur, modo significat Eum cui mala sors obvenit, Adversa fortuna utens, modo specialius δυσθάνατος, Mala s. Gravi morte peremtus. [Æsch. Prom. 119 : Ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον· 198 : Πανταχῇ δὲ δύσποτμα. Soph. El. 1199 : Ὦ δύσποτμε· Phil. 119 : Στυγερὰν ... δύσποτμον ἀράν· OEd. C. 1433 : Ὁδὸς δ. τε καὶ κακή.] At δύσποτμος χλιδὴ e Soph. [OEd. T. 888] affertur pro ἀνόσιος τρυφὴ, et pensanda videlicet βαρεῖ πότμῳ. [Eur. Hipp. 1398 : Δύσποτμός γ' ἀπόλλυται· Bacch. 1142 : Θήρᾳ δυσπότμῳ γαυρουμένη· Phœn. 1357 : Πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα; Idem ap. Aristoph. Ach. 419 : Οἰνεὺς ὁδὶ ὁ δύσποτμος. Menander ap. Plut. Mor. p. 525, A : Ἐρῶντα δυσποτμώτερον. Δ. τύχαι Dionys. A. R. 1, 17. Plut. V. Pericl. c. 20 : Ὁ δύσερως καὶ δύσποτμος ἔρως· Compar. Pericl. et Fabii c. 1 : Αἰσχίστοις καὶ δυσποτμοτάτοις (præstat δυσποτμωτάτοις) καιροῖς. De utraque superlativi terminatione, οτατος et ωτατος, dixit Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1287. Conf. Buttm. Gr. vol. 1, p. 263.]

Δυσπότμως, Infeliciter, Misere, Calamitose. [Pollux 3, 99. Æsch. Pers. 272 : Νεκρῶν δ. ἐφθαρμένων.] Plut. Fab. [c. 18] : Ὡς ἄν τις αἴσχιστα καὶ δυσποτμότατα [scr. δυσποτμώτατα : conf. Porson. ad Eur. Phœn. 1367] πεπραχὼς ἐπανίοι· de Varrone, qui adverso marte præliatus fugerat.

[Δύσποτος, ὁ, ἡ, Non potabilis. Æsch. Eum. 266 : Βοσκὰν φεροίμαν πώματος δυσπότου.]

Δυσπρᾱγέω, Infeliciter res gero, Infelix sum in rebus gerendis; generaliter, Infelix sum, Adversa fortuna utor, Res mihi sunt adversæ. [Æsch. Ag. 790 : Τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν.] Plut. [V. Anton. c. 63] : Τὸ δὲ ναυτικὸν ἐν παντὶ δυσπραγοῦν, αὖθις ἠνάγκαζε τὸν Ἀντώνιον τῷ πεζῷ προσέχειν. [Themist. Or. 8, p. 102, C : Ὑπομιμνήσκει τοὺς ἀνθρώπους ὧν δυσπραγοῦσι.]

[Δυσπράγημα, τὸ, Infelicitas in rebus gerendis, Infortunium. Nicet. Eugen. 4, 261 : Ἐρωτικῶν γέμει δὲ δυσπραγημάτων. Boisson. Eustath. Opusc. p. 273, 40 : Τῷ πατριαρχικῷ καταστυγνάζοντες δυσπραγήματι, et alibi. Theodor. Metoch. Miscell. p. 413, 570, 780.]

[Δυσπρᾱγής. V. Δυσπονής.]

[Δυσπραγία. V. Δυσπραξία.]

Δυσπραγμάτευτος, ὁ, ἡ, Difficulter tractabilis, Cum quo rem habere difficile est, ideoque Difficilis, Morosus. Plut. [Mor. p. 348, E] : Δορυφόρων δυσπραγμάτευτος λαός.

[Δύσπρᾱγος, ὁ, ἡ, Ærumnosus, Infelix. Schol. Hephæst. p. 2 : Εἰς δίχρονον ἐκτεταμένον, οἷον λιτότατον ἰσχυρότατον δυσπραγότατον. Cramer.]

[Δυσπράκτιος lectio suspecta. V. Δυσάρκτιος.]

Δύσπρακτος, ὁ, ἡ, Factu difficilis. [Pollux 3, 131; 5, 105. G. D. || Infelix. Paul. Alex. Apotelesm. p. 48, 4 : Δ. δ' ὁ τόπος οὗτος· et p. 50, 7 : Δυσπράκτους δὲ καὶ δυσπεριχτήτους. Hase.]

Δυσπραξία, et Δυσπρᾱγία, ἡ, Infelicitas in rebus agendis, gerendis. Et generaliter etiam Infelicitas, Sors dura, aspera, Res adversæ. [Æsch. Prom. 966 : Τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν. Soph. OEd. C. 1399 et Eur. Iph. T. 514 : Τῆς ἐμῆς δυσπραξίας.] Plurali utitur [Æsch. Eum. 769 : Ἀμηχάνοισι ... δυσπραξίαις·] Soph. Aj. [759] : Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις [δυσπραγίαις ap. Stob. Floril. 22, 21, contra morem Tragicorum], ubi exp. Calamitates. [Eur. Hipp. 1405 : Πατρὸς δυσπραξίας. Isocr. p. 137, A; Aristot. Eth. Nic. 1, 11.] Idem valet δυσπραγία, quod est a perf. med. πέπραγα. [Antipho p. 120, 12. G. D. Δυσπραγίαν dat cod. Bavar. pro ἀπραγίαν ap. Polyb. 3, 103, 2. Schweigh. Pseud-Eurip. Ep. 4 : Ἐν δυσπραγίαις ἡδονὰς παρέχειν. Pollux 3, 99; Thom. M. p. 390.]

[Δυσπρᾱτος, ὁ, ἡ, Difficilis venditu. Δύσπρατος inscriptæ fuerunt Antiphanis et Epicratis comœdiæ, memoratæ ab Athen. 6, p. 262.]

[Δυσπράϋντος, ὁ, ἡ, Difficilis mansuefactu. Hesych. : Δυσγάργαλις, δυσπράϋντος, οὐχ ὑποτασσόμενος, δυσπρόσιτος.]

[Δυσπρέπεια, ἡ, Turpitudo. Joseph. A. J. 3, 7, 4 : Πέζα δ' αὐτῷ (τῷ χιτῶνι) προσέρραπται, ὑπὲρ τοῦ μὴ διελέγχεσθαι τῆς τομῆς τὴν δυσπρέπειαν.]

Δυσπρεπής, ὁ, ἡ, Indecorus. Turpis : Hesych. δυσπρεπεῖ, ἀπρεπεῖ, δυσμόρφῳ. [Eurip. Hel. 307 : Δυσπρεπὲς νομίζεται.]

Δύσπριστος, ὁ, ἡ, Serra ægre secabilis s. Sectu difficilis. [Theophr. H. Pl. 5, 6, 3.]

[Δυσπρόβατος lectio vitiosa. V. Δυσπρόσβατος.]

Δυσπρόπτωτος, ὁ, ἡ, Non facile procidens. [Galen. vol. 10, p. 387 : Χρὴ γὰρ αὐτὸ (τὸ μέλι) μήθ' οὕτω γενέσθαι σκληρὸν ὡς δυσπρόπτωτον εἶναι, μήθ' οὕτως ὑγρὸν ὡς περιρρεῖν.] Redditur tamen in VV. LL. Difficulter cadens, s. labens, e Galeno.

[Δυσπρόσβᾰτος, ὁ, ἡ, Difficilis accessu. Δ. λόφος Thucydid. 4, 129. Δ. πέτρα Dio Cass. 56, 12. Δ. χωρίον Pollux 1, 171. Δ. ὁδὸς 3, 96. Δ. πόλις 9, 20. Hesychio s. v. Ἠλίβατον restitutum pro δυσπρόβατον.]

[Δυσπρόσβλητος, ὁ, ἡ, Difficilis accessu. Cyrill. Alex. C. Jul. 3, p. 98 : Ἡ ζήτησις δ. κομιδῇ ταῖς ἡμετέραις ἐστὶ διανοίαις. Suicer.]

Δυσπρόσδεκτος, ὁ, ἡ, [Qui ægre admittit. Marc. Anton. 1, 5 : Τὸ δυσπρόσδεκτον τῆς διαβολῆς. ||] Qui ægre admittitur s. recipitur, ideoque Ingratus, Molestus. Plut. De virt. et vit. init. [p. 100, D] : Λυπηρὰ, καὶ ναυτιώδη, καὶ δυσπρόσδεκτα παρέχει τοῖς κεκτημένοις, Parum accepta et grata. [Plut. Mor. p. 39, D : Ἀνιαρὰ καὶ ἀηδῆ καὶ δ. ποιῶν τὰ ὠφέλιμα.]

Δυσπροσήγορος, ὁ, ἡ, Ægre affabilis, Quem affari vix potes, Qui sese difficilem præbet in alloquiis. [Pollux 1, 42; 2, 127; 5, 138. Δ. τύραννος 1, 42. Dio Cass. 34, 4 : Δυσπρόσοδός τε καὶ δ. ἦν.]

Δυσπροσηγόρως, Ita ut alloqui difficile sit. Ambo [adject. et adverb.] ap. Polluc. 5, [139].

Δυσπρόσῐτος, ὁ, ἡ, Qui difficile adiri s. accedi potest. [Δ. χωρίον Pollux 1, 171. Δ. τεῖχος 1, 170 (et Dio Cass. 40, 34). Δ. πόλις 9, 20, 21 et Dionys. A. R. 4, 54. Onosand. c. 11, p. 63 : Δυσπρόσιτοι. Themistio restitui s. v. Δυσόριστος. G. D.] Polluci [1, 42, inter epitheta tyranni] i. q. δυσπρόσοδος, δυσπροσήγορος, Qui affabilis non est. [Eur. Iph. A. 345 : Δυσπρόσιτος ἔσω τε κλῄθρων σπάνιος. Eustath. Opusc. p. 251, 40 : Ἀσκητὴς ... ἀπρόσιτος τοῖς πολλοῖς ἢ δ. Comparativum δυσπροσιτότερος per o scriptum ponit Herodian. Epimer p. 203, errore manifesto. Nam δυσπροσιτώτερος dictum oportuit. G. D.] Unde et Δυσπροσίτως adv. eod. sensu ap. Eund. [Pollucem 5, 139, et Zonar. Lex. p. 586.]

[Δυσπρόσμᾰχος, ὁ, ἡ, Difficilis oppugnatu. Plut. V. Timol. c. 21 : Ἐμπεφυκότος οἷς κατεῖχε μέρεσι καρτεροῖς οὖσι καὶ δυσπροσμάχοις.]

[Δυσπρόσμικτος, ὁ, ἡ, Difficilis appulsu. Pollux 1, 101 : Λιμὴν δυσπροσόρμιστος, δ.]

Δυσπρόσοδος, ὁ, ἡ, Aditu difficilis, Ad quem ægre acceditur, vix aditus patet. [Δ. ὁδὸς Pollux 3, 96. Δ. πόλις 9, 20.] Δ. οἰκία πελάσαι, Plut. Popl. [c. 10], Domus difficilis accessu. Sic Thuc. 5, p. 186 [c. 65] : Χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον, i. e. δυσέμβατον. [Po-

Quum vero homo aliquis δ. dicitur, significat Morosum et δύσκολον, s. δυσέντευκτον, Quem accedere et affari vix audeas, quod omnes fastidiat : qualis ap. Virg. Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli. [Inter epitheta tyranni ap. Polluc. 1, 42. De rege Persarum dixit Xenoph. Ages. 9, 2. Dio Cass. 34, 4.]

[Δυσπρόσοιστος, ὁ, ἡ, Intractabilis. Soph. Œd. Col. 1277 : Πατρὸς τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα. Schol. δυσπροσπέλαστον.]

Δυσπρόσοπτος, ὁ, ἡ, Aspectu difficilis. [Δ. ἀστραπὴ Pollux 1, 117.] Quo mali et infausti aspectus est. [Soph. El. 460 : Δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα· Œd. C. 286 : Κάρα τὸ δυσπρόσοπτον εἰσορῶν. Sic libri antiqui : vulgo δυσπρόσωπον. Plut. V. Æm. Pauli c. 12 : Τὴν ὄψιν ἔκφυλον οὖσαν καὶ δ. || Adverb. Δυσπροσόπτως Eustath. p. 630, 6 : Δ. ἔχοντας. G. D. Agatharch. apud Phot. Bibl. p. 448, 35 : Οὕτως ἐζωσμένοι δ., ὥστε μόνον τὴν αἰσχύνην τοῦ σώματος κρύπτειν. Hase.]

[Δυσπροσόρμιστος, ὁ, ἡ, Difficilis appulsu. Polyb. 1, 37, 4 : Πλευρὰν Σικελίας ... πελαγίαν καὶ δυσπροσόρμιστον· 4, 56, 6. Schweigh. Diodor. 1, 31 : Δ. ἀπόβασις ἐπὶ τὴν χώραν. Id. 20, 74 : Ῥαφίαν, οὖσαν δυσπροσόρμιστον καὶ τεναγώδη. Δ. λιμὴν Pollux 1, 101. Hemst.]

Δυσπροσπέλαστος, ὁ, ἡ, Accessu difficilis, Qui difficulter adiri potest. Plut. Pomp. [c. 28] : Πόλεις καὶ νήσους χαλεπὰς βιασθῆναι καὶ δυσπροσπελάστους. [Schol. Soph. Œd. C. 1277.]

[Δυσπροσπόριστος, ὁ, ἡ. Æneas Tact. 8, p. 26 : Δεῖ τὴν χώραν ... καὶ δυστρατοπέδευτον καὶ δυσπροσπόριστον κατασκευάζειν, Commeatibus colligendis incommodam, vertit interpres.]

[Δυσπρόσρητος, ὁ, ἡ, Non affabilis. Pollux 5, 138.]

Δυσπρόσωπος, ὁ, ἡ, [Difficilis aspectu. Δ. ἀστραπὴ Pollux 1, 117.] Qui deformi facie est, Turpis aspectu. [Pollux 2, 47. Plut. V. Marii c. 15 : Δυσπρόσωποι τὰ εἴδη. Sophocli pro δυσπρόσωπον Œd. C. 286, δυσπρόσοπτον restituendum ex codd. antiquis. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 10 : Δυσπρόσωπα ὄμματα, τὰ σκυθρωπὰ καὶ δύσμορφα.]

[Δυσπρόφορος, ὁ, ἡ, Difficilis pronunciatu. Martian. Capella ab HSt. s. litera K citatus : *Homœoprophoron, dysprophoron et polysigma non vitare.*]

[Δύσπτωτος lectio vitiosa. V. Δυσέμπτωτος.]

Δυσπύητος, ὁ, ἡ, Suppuratu difficilis : e Galeno Ad Glaucum.

Δυσραγής, ὁ, ἡ, Difficilis ruptu : ut δυσραγέστερα σκύτη, Lucian. [De gymnas. c. 24.]

[Δυσράχιον. V. Δυρράχιον.]

[Δυσραχῖτις, ἡ, nomen medicamenti, cujus compositionem ex Critone docet Galen. vol. 13, p. 781. G. Dindorf.]

[Δύσρευστος, ὁ, ἡ, Ægre fluens. Sext. Emp. p. 350 : Ἰλυώδες καὶ δυσρευστότερον.]

[Δύσρηκτος, ὁ, ἡ, Qui non facile perrumpi potest. Dio Cass. 62, 8 : Ἐπύκνωσεν ἕκαστον τῶν μερῶν (τοῦ στρατοῦ) ὥστε δύσρηκτον εἶναι.]

Δύσρητος, ὁ, ἡ, Qui ægre dici potest, vel Difficulter dicendus, Non facile dicendus : ut ap. Demetr. Phal. [§ 326] : Ἐπὰν τις αἰσχρὰ καὶ δύσρητα ἀναφανδὸν λέγῃ. Pro Difficilis enuntiatu s. prolatu ap. Galen., ut δύσρητοι φωναί, quales sunt στράγξ, σφίγξ. [Gal. vol. 8, p. 594, 595 ; vol. 13, p. 359. Hemst.]

Δυσριγής, ὁ, ἡ, Alsiosus, A gravi frigore illatus : ut quum Aristoph. schol. [Pl. 313] dicit pastores uti stercore humano, παρατρίβοντας τῷ δυσριγεῖ τῶν τράγων πταρμῷ, ἐπειδὰν οἱ τράγοι ψυγμῷ περιπέσωσι. [Veram loci lectionem s. v. Δυσεντέρικος exhibuimus. Δυσριγεῖ autem ex δυσεργεῖ corruptum videtur. G. D.]

Δύσριγος, ὁ, ἡ, Qui frigus ægre tolerat, Qui frigus statim et vehementius sentit et fere semper. Pollux 4, [186] τοὺς ἀεὶ ῥιγοῦντας tradit ab antiquis nominatos fuisse ῥιγοσιβίους, ab hominibus sui temporis δυσρίγους. [Pollucis verba hæc sunt : Τοὺς δὲ ἀεὶ ῥιγοῦντας οἱ παλαιοὶ ῥιγοσιβίους (duo codd. ῥιγωσιβίους : scribendum ῥιγεσιβίους, quam formam annotavit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 61, 28) ἔλεγον οὓς οἱ νῦν δυσρίγους. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βαβυλωνίοις δύσριγος εἴρηκε. Πυρετός, πυρετοῦ φλεγμονή, πυρετοῦ καταβολή, περίοδος, θέρμα, καὶ πῦρ Ἀριστοφάνης ἔφη ὁ δ' ἔχων θέρμα καὶ πῦρ. Aristo-quum hoc voc. Menandro exprobret Phrynich. p. 418. Accedit quod absurda apud Pollucem sententiarum consecutio est, veteres ῥιγεσιβίους dixisse qui nunc δύσριγοι vocentur, Aristophanem autem δύσριγος dixisse. In duobus codd. totum illud Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βαβυλωνίοις δύσριγος εἴρηκε plane est omissum. In fine autem post πῦρ liber Falckenburgii additum habet ηκε, quæ videntur duæ postremæ esse syllabæ verbi εἴρηκε. Præterea manifestum est alterum illud θέρμα καὶ πῦρ ex priori esse repetitum. Quo remoto hæc sic fortasse sunt ad saniorem rationem revocanda : Τοὺς δὲ ἀεὶ ῥ. οἱ π. ῥ. ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρίγους. Πυρετός, π. φ. π. κ. περίοδος, θέρμα, καὶ πῦρ Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις εἴρηκε. Minus probabilis Lobeckii conjectura est ad Phryn. p. 420 proposita, Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βαβυλωνίοις δυσχείμερος εἴρηκε, quod ab Aristotele hac signif. dictum, a veteribus Atticis alienius adeo videtur quam δύσριγος. G. D.] Lat. Alsiosos vocant Qui facile læduntur a frigore, ejusque sunt impatientes : ut quum Plin. dicit Alsiosis dari rutam in cibo. [Herodot. 5, 10 : Ζῷα δύσριγα.] Aristot. H. A. 8, 25 : Δυσριγώτατον [Δυσριγότατον] δέ ἐστι τοῦτο τὸ ζῷον, de asino, de quo Plin. 8, 44 : Ipsum animal frigoris maxime impatiens. [Ib. 9, 3 et 46, De gener. anim. 2, 8.] Theophr. H. Pl. 6, 5 : Δύσριγον γὰρ σφόδρα καὶ ὅλως ἐπίκηρον ὅπου καὶ ὁ ἥλιος σφόδρα λάμπει, de abrotono, de quo Plin. 21, 10, sub fin. : Alsiosum admodum est, et sole tamen nimio læditur. Rursum Aristot. Probl. [1, 29 et] sect. 8, qu. 2 : Διὰ τί οἱ γεγυμνασμένοι δυσριγώτεροι [δυσριγότεροι] τῶν ἀγυμνάστων ; Facilius sentiunt frigus. Apud Suid. per o scriptum [et recte] δυσριγότερος, quod exp. ὁ φρικωδέστερος. [Plut. Mor. p. 648 : Τὰ δύσριγα καὶ ψυχρὰ φυλλορροεῖ· 916, A : Πάντα φύσει τὰ μαλάκια δύσριγα· 939, C : Δύσριγα κομιδῆ καὶ δειλὰ πρὸς χειμῶνα. Apollon. De synt. 2, p. 188, 27 ; Geopon. 18, 9, 4. || Adverb. Δυσρίγως. Δ. ἔχειν Oribas. p. 288 et Rufus p. 234 ed. Matth.]

[Δυσροέω, Parum prospero rerum cursu utor, Infelix sum. Epictet. Diss. 1, 28, 30 : Εὐροεῖν καὶ δυσροεῖν. Διὰ τί δυσροεῖς ; διὰ τί ἐμποδίζῃ ; 2, 17, 14 et 17 et 25 ; 4, 1, 33. Κακοδαιμονοῦντας, δυσροοῦντας ib. 52 et 57. Schweigh.]

[Δυσροητικός, ή, όν. Epict. Diss. 4, 1, 58 : Δόγματα δ., Animi decreta quæ adversis fortunæ casibus obnoxium reddunt hominem. Schweigh.]

[Δύσροια, ἡ, Infelix successus, Parum prosper rerum cursus. Epict. Diss. 2, 17, 18 : Ἀπόδειξις δυσροίας καὶ κακοδαιμονίας. Schweigh.]

[Δύσροος (Δύσρους), ὁ, ἡ, Difficulter fluens. Oribas. p. 208 ed. Matth. G. Dind.]

[Δύσρυτος, ὁ, ἡ, Difficulter fluens. Theophil. schol. Hippocr. vol. 2, p. 456 : Παύει μὲν οὖν τὴν αἱμορραγίαν τὸ ψυχρόν, πύκνωσιν ποιοῦν τῶν πόρων καὶ δυσρύτους τὰς ὕλας. G. Dindorf.]

Δυσσέβεια, s. [Δυσσεβία, et Ion.] Δυσσεβίη, ἡ, poetice, Irreligiositas, Impietas. [Æsch. Choeph. 704 : Πρὸς δυσσεβείας· Eum. 534 : Δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος. Soph. El. 1383 : Τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί· Antig. 924 : Τὴν δυσσέβειαν (culpam impietatis) εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην. Eur. Cycl. 310 : Τὸ δ' εὐσεβὲς τῆς δυσσεβείας ἀνθελοῦ· Hel. 1027 : Ἐκ δυσσεβείας ὅσιον εἰ τίθημί τιν.] Nonn. : Εἵνεκα δυσσεβίης. [Dion. 20, 404 : Δυσσεβίην ὑπέροπλον.]

Δυσσεβέω, Irreligiosus et impius sum, s. Irreligiose et impie ago. [Æsch. Eum. 909 : Τῶν δυσσεβούντων. Soph. Tr. 1245 : Ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν ; Eur. Med. 755 : Τοῖσι δυσσεβοῦσι βροτῶν. « Athanas. vol. 1, p. 337, δυσσεβεῖν εἴς τινα. » Kall. Cum accus. Georg. Pisid. Acroas. 3, 231, p. 18 : Δυσσεβεῖ τοὺς προστάτας. Passiv. ib. 2, 372, p. 14 : Τὴν πρὶν σεβαστὴν εἶχε δυσσεβουμένην. G. Dind.]

Δυσσέβημα, τό, Impium facinus, interdum et Impietas, ἀσέβημα. [Dionys. A. R. 7, 44 : Τοιούτων ἡμῖν δυσσεβημάτων εἰσηγητής. Esdræ 3, 1, 53 ; Maccab. 2, 12, 3.]

Δυσσεβής, ὁ, ἡ, Qui ægre colit et veneratur Deum, h. e. Irreligiosus, Impius, ἀσεβής. [Æsch. Sept. 598 : Τοῖσι δυσσεβεστέροις· Ag. 758 : Δυσσεβὲς ἔργον. Soph. Aj. 1293 : Ἀτρέα ... δυσσεβέστατον· Antig. 514 : Δυσσεβῆ

χάριν. Eur. Hipp. 1050 : Ἀνδρὶ δυσσεβεῖ· Med. 1287 : A Φόνῳ τέκνων δυσσεβεῖ· Iph. T. 694 : Μέλαθρα δυσσεβῆ. Lycophro 1151 : Δυσσεβῶν γάμων. Δυσσεβεῖς ἄνθρωποι Geopon. 11, 15, 2.]

[Δυσσεβία. V. Δυσσέβεια.]

[Δυσσεβοφρόνως, Impia mente. Scriptor post Theophan. p. 66. G. Dind.]

[Δυσσεβῶς, Impie. Pollux 1, 22. Eur. Phrixo ap. Stob. Flor. 93, 2 : Δῶμα πλούτῳ δ. ὠγκωμένον. « Clem. Al. Adm. p. 24 : Τὸν πατέρα δ. καταθύσασα. Cyrill. Hieros. p. 83. » Kall. Δυσσεβέως Orac. Sibyll. p. 188 ed. Ops. Elberling.]

Δύσσειστος, ὁ, ἡ, Qui non facile concuti potest. [Hesych. : Δύσσειστον, δυσχερῶς σειόμενον.]

[Δύσσηπτος, ὁ, ἡ, Qui non facile putrescit. Galen. De simpl. med. pot. 4, p. 28, b, 50, et p. 30, 2 ed. Ald. Struv. Plut. Mor. p. 725, B : Αἱ χιόνες τὰ κρέα δύσσηπτα τηροῦσαι. Procl. et Moschop. ad Hesiodi Op. 143.]

Δύσσοος, ὁ, ἡ, dicitur vel ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ideoque ὁ κακοδαίμων : vel ὁ δυσχερῶς διωκόμενος : a B σόω significante et σώζω et διώκω. Theocr. 3, [24] : Ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω; τί ὁ δύσσοος οὐχ ὑπακούεις; 4, [44] : Τᾶς γὰρ ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα, sc. μόσχια. Ubi interpretari queas non solum Misera, sed etiam Perdita, Improba : utpote quæ vix abigi et depelli a carpendis ramis queant. [De re periculosa Cyrill. Cat. in Ps. t. 1, p. 633, 40 : Δύσσοον ἀληθῶς τὸ χρῆμα εἰδώς. Hase.]

[Δυσστήρικτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter fulcitur, firmatur. Nil. ap. Phot. Bibl. p. 514, 26 : Περιρρεπὲς ποιοῦσι τὸ σπαρὲν καὶ δ. Hase.]

Δυσσύμβατος, ὁ, ἡ, Ægre coiens s. conveniens, Ægre sociabilis. Plut. Symp. 4, [p. 661, C] : Οὐ ῥᾳδίως μίαν, οὐδὲ ὁμοπαθοῦσαν ἴσχουσαι κατάστασιν, ἀλλ' ἑκάστη πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀντιτείνουσα, καὶ δυσσύμβατος οὖσα πρὸς τὸ ἀλλόφυλον.

[Δυσσύμβλητος. V. Δυσξύμβλητος.]

[Δυσσύμβολος. V. Δυσξύμβολος.]

[Δυσσυμβούλευτος lectio vitiosa. V. Δυσξύμβλητος.]

[Δυσσυμπτωσία lectio vitiosa. V. Δυσέμπτωτος.] C

[Δυσσύμφυτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter conglutinatur. Galen. vol. 10, p. 113 : Ἡ γάρ τοι φύσις ἡ τῆς ἀρτηρίας ὄντως ἐνδείκνυται τὸ δυσσύμφυτον, οὐ παντάπασιν ἀσύμφυτον τοῦ σκληροῦ τῶν ἐν αὐτῇ χιτώνων. G. D.]

Δυσσύνακτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter cogi s. colligi potest. [Joseph. B. J. 4, 4, 6 : Κατὰ τὴν πόλιν δ. ἔσεσθαι τὸ πλῆθος. G. Dind.]

[Δυσσυνάλλακτος, ὁ, ἡ, Cujus incommodum est commercium. Basil. t. 2, p. 483, A : Τὰς τῶν δυσσυναλλάκτων καὶ πλεονεκτικῶν συντυχίας. Hase.]

[Δυσσυνειδησία, ἡ, Mala conscientia. Homil. Clement. p. 643. G. Dindorf.]

[Δυσσυνείδητος, ὁ, ἡ, Sibi male conscius. Τὸ δ., Mala conscientia. Justini M. Ep. ad Zenam et Serenam p. 507 : Τῶν διὰ τὸ δ. τὰς ἀπὸ τῶν πλησίον ὁμιλίας εἰς ἑαυτοὺς ἑλκόντων· 710 : Διὰ τὸ δ. καὶ τὸ μὴ καθαρὸν τῆς γνώμης. Suicer. Constit. Apostol. p. 299 : Φεύγετε τὰς δυσσυνειδήτους εἰς τὸ θυσιαστήριον τοῦ θεοῦ εἰσφοράς. || Adverb. Δυσσυνειδήτως Homil. Clem. p. 622 ed. Cotel. : Δ. βιώσεις, et alibi. G. Dind. Niceph. D Greg. Hist. p. 197, D. Boisson.]

[Δυσσύνετος. V. Δυσξύνετος.]

[Δυσσύνοπτος, ὁ, ἡ, Obscurus. Polyb. 3, 84, 2 : Δυσσυνόπτου τῆς κατὰ τὸν ἀέρα περιστάσεως γενομένης· 8, 26, 6 : Δ. καὶ φαραγγώδης ποταμός, Qui haud facile conspici e longinquo poterat. Schweigh. Iamblich. V. P. p. 380 : Δυσθεώρητον καὶ δυσσύνοπτον τὴν τῆς ἀρχῆς φύσιν.]

[Δυσσώστως, Difficulter servatu. Hippiatr. p. 195, ubi δυσσώστως scriptum. G. Dind.]

[Δύσταχτος, ὁ, ἡ.] Δύσταχτον Hesych. affert pro κακοδάκρυτον, procul dubio a στάζω, q. e. interdum Lacrymas fundo, Lacrymis stillo.

Δύστακτος, ὁ, ἡ, Ordinatu difficilis, e Plat. [Leg. 6, p. 781, A.] Hesychio δύστακτον est κακότακτον, Male collocatum s. ordinatum.

Δυστάλας, ὁ, Miser, Ærumnosus, s. Gravibus ærumnis et miseriis afflictus [Eur. Hipp. 1407 : Ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς· Suppl. 1034 : Δ. ἐγὼ γέρων] :

A unde fem. gen. ap. Soph. [OEd. T. 1236] : Ὦ δυστάλαινα. [El. 284 : Τὴν δυστάλαιναν δαῖτα. Eurip. Hipp. 1082 : Ὦ δ. μῆτερ· Herc. F. 456 : Ὦ μοῖρα δ. ἄ]

Δυσταλέος, Hesych. ῥυπαρὸς, Sordidus : pro quo supra δεισαλέος et δισαλέος. [Codex δυσταλέως, ῥυπαρός : unde Favorin. : Δυσταλέως, ῥυπαρῶς. Hesych. infra : Μόδυχνον, δυστάλεον (scr. δυσταλέον). Μολυχνον, δυσταλέον. Videtur vitiosa adjectivi αὐσταλέος forma esse : quod animadvertit Kusterus.]

[Δυστᾰμίευτος, ὁ, ἡ, Difficulter administrans. Aristot. De audib. p. 78, 9 Sylb. : Δυσταμίευτον ἀνάγκη πάντων τῶν τοιούτων εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ μὴ ῥᾳδίως ὑπηρετεῖν. Kall.]

[Δυστάραχος, ὁ, ἡ, Valde quassans, Procellosus. Hesych. : Δυσήνεμον, δυστάραχον. Constant. Manass. Chron. p. 131 : Ἐξήγειραν δυστάραχον ἄνεμον κυματίαν. Hesych. s. vv. Δυσπάμφαλος et Δυσπέμφελον. ᾰᾰ]

[Δυστᾰτέω, Non constans sum. Plut. Mor. p. 993, E : Ἄστρα θολερῷ καὶ δυστατοῦντι πεφυρμένα ὑγρῷ· 1124, B : Μὴ προσιεμένη ταῖς διαβεβλημέναις οὕτω καὶ B δυστατούσαις αἰσθήσεσι τὴν κρίσιν.]

Δυστέκμαρτος, ὁ, ἡ, Conjectu auguratuque difficilis. [Æsch. Prom. 497 : Ὀσφὺν πυρώσας δυστέκμαρτον ἐς τέχνην ὥδωσα θνητούς.] Soph. OEd. T. p. 154 [109] : Ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται Ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας; Ubi Suidas cum schol. exp. δυσεύρετον, δυσκατάληπτον : afferens et δυστεκμαρτότερον pro δυσκαταληπτότερον. [Sic etiam Hesych. Idem : Δυστέκμαρτον, δυσχερὲς τέλος ἔχον ἢ μὴ ἔχον τέλος. Eur. Hel. 718 : Ποικίλον τι καὶ δυστέκμαρτον. Dionys. A. R. 4, 29 : Ἐν ἀδήλῳ καὶ δυστεκμάρτῳ τέλει πάντων τῶν ἀνθρωπίνων κειμένων. Galen. vol. 10, p. 388 : Ἡ συμμετρία τῆς ἑψήσεως αὐτοῦ δ. ἐστι. Plut. V. Cat. min. c. 72 : Δυστέκμαρτον ἡγεῖτο τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρός.]

Δυστεκνία, ἡ, quod exp. Orbitas : qua signif. habuimus ἀτεκνία. [Manetho 2, 179; 3, 26; 6, 239.]

Δύστεκνος, ὁ, ἡ, Liberis infelix. [Soph. OEd. T. 1248 : Δύστεκνον παιδουργίαν.]

[Δυστέκτων, ὁ, Malus artifex. Nicet. Eugen. 6, 539 : Ὦ τῶν ἐκείνων δακτύλων δυστεκτόνων.]

C [Δυστερπής, ὁ, ἡ, Injucundus. Æsch. Cho. 277 : Πολλὰ δυστερπῆ κακά.]

[Δυστερπῶς, Injucunde. Is. Porphyr. in Allatii Exc. p. 301. Boisson.]

Δύστηκτος, ὁ, ἡ, Ægre liquabilis, Qui difficulter liquefit s. liquescit, non facile liquatur, s. in liquorem resolvitur. Exp. etiam Contumax, Ægre cedens : ut metaph. sit ab iis quæ ita dura sunt ut liquari nequeant : quomodo ἄτεγκτος quoque accipi, supra docui. [Hippocr. p. 383, 16 : Τὰ γεγυμνασμένα ... ἑωυτῶν δυστηκτότερα. Conf. Δυσέκτηκτος. Plutarch. Mor. p. 701, B.]

Δυστηνία, ἡ, Miseria, Ærumnæ, Calamitas. Ab Hesych. exp. μοχθηρία, Improbitas, ut δύστηνον Idem exp. non solum ταλαίπωρον, sed etiam μοχθηρόν. Nisi forte μοχθηρὸν quoque hic pro Laborioso et Ærumnoso accipere velis.

Δύστηνος, ὁ, ἡ, Infortunatus, Infelix, Miser : δυστυχής, κακοδαίμων, ἄθλιος, ταλαίπωρος : secundum nonnullos παρὰ τὸ στένειν, ut sit Graviter gemens : secun-
D dum alios παρὰ τὸ στῆναι, ut sit Qui vix locum invenire potest ubi consistat : quod etymon verisimilius est et synonymo ἄστηνος convenientius. Hom. Il. X, [59] : Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε. [Ib. 477 : Ἐγὼ δύστηνος· Z, 127 : Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι· Od. Z, 206 : Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει· Γ, 483 : Δύστηνον ἀλήτην. Pindar. Pyth. 4, 478 : Μόχθον δύστανον. Sæpissime apud Tragicos forma quum vulgari tum Dorica δύστανος, rarius apud Comicos prosæque orationis scriptores. Æsch. Pers. 909 : Ἰὼ δύστηνος ἐγὼ στυγερᾶς μοίρας τῆσδε κυρήσας· Ag. 652 : Τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν. Soph. Phil. 172 : Δύστανος μόνος ἀεί· 291 : Αὐτὸς ἂν τάλας εἱλυόμην δύστηνον ἐξέλκων πόδα. Eur. Med. 132 : Τᾶς δυστάνου Κολχίδος· Tro. 112 : Δύστηνος ἐγὼ τῆς ... κλίσεως. Aristoph. Av. 354 : Ποῖ φύγω δύστηνος; Dionys. A. R. 6, 20 : Τὸ δ. πάθος. Plut. V. Anton. c. 84 : Ἐγὼ δ' ἡ δύστηνος. Dio Chrysost. vol. 2, p. 427 : Δύστηνοι ἄνθρωποι καὶ ἀνόητοι.] Apud Plut. : Τοὔνεκά σ' οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα. Et ap. Demosth. [p.

421, 20] : Δύστηνα λογάρια. || Perditus, ἐξώλης : h. e. Perdendus, Pernicie dignus, [Detestabilis]. Soph. El. [121] : Ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτας Ἠλέκτρα ματρὸς, Perditissimæ matris. [Schol. ἐξωλεστάτης · οὐ γὰρ ἐπ' οἴκτου ἐστὶν ὁ λόγος. Phil. 1016 : Ὦ δύστηνε · El. 511 : Δυστάνοις αἰκίαις · Aj. 1190 : Δύστανον ὄνειδος Ἑλλήνων. Eur. Herc. F. 1346 : Ἀοιδῶν οἵδε δύστηνοι λόγοι. || Δύστος i. q. δύστηνος. Arcad. p. 80, 3 : Τὸ δύστος ὁ δύστηνος καὶ πόστος ἐκ τοῦ πόσατος γέγονε.]

[Δυστήνως lectio vitiosa. V. Δυσπείστως. Superlativum Δυστηνοτάτως Reiskius Euripidi recte restituit Suppl. 967, ubi chorus mulierum loquitur : Καὶ νῦν ἄπαις ἄτεκνος | γηράσκω δυστηνοτάτως. Libri δυστηνότατος, quod ne metro quidem satis convenit. Scribendum autem forma Dorica δυστανοτάτως. G. Dind.]

Δυστήρητος, ὁ, ἡ, Servatu difficilis, Phocyl. [205. Plut. V. Cleom. c. 36 : Μέγα θηρίον καὶ δ.]

Δυστίβευτος, ὁ, ἡ, Qui vestigiis difficile indagatur, Investigatu difficilis. [Plut. Mor. p. 917, E; 918, A, de quo l. dicit HSt. s. v. Στιβεύω.]

[Δυστίβητος, ὁ, ἡ, Impervius. Ephraem. Cæsar. 4687 : Διὰ Βιθυνῶν δυστιβήτων χωρίων. G. Dind.]

[Δυστιθάσευτος, ὁ, ἡ, Difficilis mansuefactu. Strabo 15, p. 705 : Σπάνιοι δὲ (elephanti) δυστιθάσευτοι. Artemidor. 2, 46 : Δ. πέρδικες · 3, 12 : Ἄγριον καὶ δ. Hemst. Plut. Mor. p. 529, B : Φθόνον… αγεννὲς βλάστημα καὶ δ. Agathias p. 267, 13 : Ἦν δὲ ἄρα καὶ πρὸς τὸ ὑπήκοον ἀπηνής τε καὶ δ. In codd. plerumque δυστιθάσσευτος scriptum. ῐᾰ]

[Δύστιος. V. Δύστος.]

[Δυστλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Miser. Hom. H. in Apoll. 532 : Νήπιοι ἄνθρωποι δυστλήμονες. Manetho 1, 110.]

Δύστλητος, ὁ, ἡ, Toleratu difficilis. [Æschyl. Ag. 1571 : Τάδε μὲν στέργειν δύστλητά περ ὄντα. Eurip. Phœn. 1447 : Φύσημ' ἀνεὶς δύστλητον. Plutarch. Mor. p. 745, B.]

[Δυστόκεια, ἡ, Infelix mater. Hesych. : Δυστοκία, ἐπὶ κακῷ τῶν καθαρῶν τετοκυῖα. Scribe Δυστόκεια, ἐπὶ κακῷ τετοκυῖα, deletis illis τῶν καθαρῶν, quæ nescio quomodo huc irrepserint. Voce hac usus est Homerus in composito δυσαριστοτόκεια. Kuster.]

[Δυστοκεὺς, έως, ὁ. Epigr. in append. Anth. Pal. 225 : Δυστοκέες τοκέες, Infelices parentes. Δυστοκέες lectio vitiosa ap. Callimachum : v. Δυστοκία.]

Δυστοκέω, Difficulter pario, Ægre partum edo, Magno cum labore partum emitto. [Pollux 4, 208; Hippocr. p. 958 (?). Angl. Plato Theæt. p. 149, D : Τὰς δυστοκούσας. Aristot. H. A. 7, 9. Mosch. 4, 87 : Ὠδέ ἑ δυστοκέσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν. Cod. unus δυστοκέουσα, i. e. δυστοκέουσα.] Plut. [Mor. p. 964, C] : Οὐ μὴν δοτέον, ὥσπερ δυστοκούσαις γυναιξὶ, περιάψασθαι τοῖς φιλοσόφοις ὠκυτόκιον, ἵνα ῥᾳδίως καὶ ἀταλαιπώρως τὸ δίκαιον ἡμῖν ἀποτέκωσι. [Schol. Eur. Hipp. 58 : Ὠκυτόκιον… ταῖς δυστοκούσαις δίδοσθαι.] Nec vero solum exp. Difficulter pario, sed etiam Infelices partus edo. Quarum interprr. utramque quidam putant accommodari posse huic Aristoph. l. Ran. [1423] : Περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχετον γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Ac δυστοκεῖ, quoniam eum Ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν. [Imitatur scriptor Philopatridis c. 24. G. D.]

Δυστοκία, ἡ, Difficultas pariendi, Difficilis partus. [Pollux 4, 208. Δυστοκίαι Aristot. H. A. 7, 10. Callim. in Del. 242 : Δειλαὶ δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες. Recte Lennep. δυστοκίαις.]

Δύστοκος, ὁ, ἡ, Difficulter pariens, Partu infelix. [|| Male natus, Eurip. ap. Ælian. N. A. 14, 6, de lynce : Ἔοικε δὲ ἄρα τῷ θηρίῳ τούτῳ μαρτυρεῖν καὶ Εὐριπίδης τὸ ἀπρόσωπον οὖν, ὅταν που λέγῃ, Ἧκει δ' ἐπ' ὤμοις ἢ συὸς φέρων βάρος, ἢ τὴν ἄμορφον λύγγα, δύστοκον δάκος. Ὑπὲρ ὅτου δὲ λέγει δύστοκον τοὺς κριτικοὺς ἐρέσθαι λῷον. Wakef.]

[Δυστόκως. Eustath. Opusc. p. 326, 50 : Δ. ἔχεις περὶ νοημάτων γονὰς, Difficulter paris s. edis.]

[Δυστομέω, Maledico, Calumnior. Soph. OEd. C. 986 : Σὲ μὲν ἐμὲ… ταῦτα δυστομεῖν.]

Δύστομος, ὁ, ἡ, Qui difficili s. malo ore est; affertur enim ex Epigr. δύστομος γένυς pro Maxilla mali oris. [Epigr. in Anth. Plan. 5, 361 : Οὔτε χαλινοῖς δύστομος ἱππείη σοῖς ἀπίθησε γένυς. De equo Hippiatr. p. 3. G. D.] Exp. etiam Difficilis cæsu : in qua signif.

A compositum est e δυς et τέμνω, et rectius scribitur δύστμος.

[Δύστονος, ὁ, ἡ (a verbo στένω), Deplorabilis. Æsch. Sept. 984 : Δύστονα κήδε' ὁμώνυμα · 998 : Ἰὼ ἰὼ δυστόνων κακῶν, ubi libri multi, inter quos Mediceus, δυστάνων, alii δυσπότμων. Choeph. 469 : Ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη.]

[Δυστοπάζω. V. Δυστόπαστος.]

Δυστόπαστος, ὁ, ἡ, Conjectu s. Conjectatu difficilis, Quem conjectura assequi facile non possis, δυσκατάληπτος, δυσυπονόητος, ut δυσείκαστος Hesych. exp., ap. quem legitur et Δυστοπάζοντες, δυσχερῶς ὑπονοήσαντες, a verbo Δυστοπάζω, Difficulter conjicio, Difficile conjector. Quæ comp. mira est et insolita. [Eurip. Tro. 885 : Δυστόπαστος εἰδέναι (ubi Clemens Al. Protr. p. 21 extr. legit δ. εἰσιδεῖν. Hemst.) · Suppl. 138 : Δυστόπαστ' αἰνίγματα. Philo vol. 2, p. 216, 30 : Δ. μὲν οὖν καὶ δυσκατάληπτός ἐστιν ὁ πατήρ. Plut. V. Rom. c. 21 : Τὰ δὲ δρώμενα τὴν αἰτίαν ποιεῖ δυστόπαστον.]

[Δύστοπος, ὁ, ἡ.] Δυστοπώτατα Suidæ δυσχερέστατα,
B Difficillima : quidam etiam Absurdissima, ut idem sit quod ἀτοπώτατα.

[Δύστος. V. Δύστηνος.]

[Δύστος, ἡ, Dystus, πόλις Εὐβοίας · Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν κδ' · … « Ἐστράτευσεν ἐπὶ πόλιν Δύστον. » Τὸ ἐθνικὸν Δύστιος, Steph. Byz.]

Δυστόχαστος, ὁ, ἡ, Conjectu difficilis, Quem conjectura assequi facile non possis, Qui non facile conjectura colligitur. [Dioscor. præf. Ther. p. 417 (vol. 2, p. 47 ed. Spreng.) : Δυστόχαστον καὶ τελέως ἀναιτιολόγητον. Hemst. Plut. V. Anton. c. 28 : Δ. γὰρ ὁ καιρός.]

[Δυστράπεζος, ὁ, ἡ, Nefanda mensa (i. e. cibis) utens. Eur. Herc. F. 384 : Πῶλοι δυστράπεζοι. ᾰ]

Δυστρᾰπελία, ἡ [Pollux 3, 132], Hesychio est κακοτροπία, κακοήθεια, Perversitas et malignitas morum, Improbi et maligni mores : ut et τὸ δυστράπελον τῆς νόσου e Chrysost. affertur pro κακοήθεια, Malignitas. Bud. vero δυστραπελία interpr. Difficultas, Molestia aliquid ægre efficiendi, Quum quis facile se
C explicare non potest : ap. Diod. S. [17, 82] : Ἀλλ' ὅμως ὁ βασιλεὺς, τούτων ἁπάντων ἀντιπραττόντων τῇ στρατιᾷ, τῇ συνήθει τόλμῃ καὶ καρτερίᾳ τῶν Μακεδόνων περιεγένετο τῆς τοπικῆς δυστραπελίας [libri δυστραπελείας], i. e. δυσχωρίας, ut postea dicit. [Idem 4, 11 δυστραπελίαν in hydra vocat quod uno capite præciso bina renascerentur. Hemst. Ibi cod. unus δυστραπέλειαν, in quo omnes consentiunt 5, 15 : Διὰ τὰς δυσχωρίας καὶ τὴν ἐν τοῖς καταγείοις δυστραπέλειαν. Iambl. V. P. p. 198 : Διὰ τὴν δυστραπελίαν τοῦ τόπου. Cod. Ciz. δυστραπελείαν.]

Δυστράπελος, ὁ, ἡ, [Qui non facile convertitur. Hippocrati restitutum p. 279, 15 : Φλέβα πυκινόρριζον καὶ δυστράπελον, ubi libri δυστράπητον vel δυστρώπητον], legitur ap. Soph. Aj. p. 54 [v. 913] : Πᾶ, πᾶ κεῖται ὁ δυστράπελος, ὁ δυσώνυμος Αἴας; ubi Cam. vertit Immanis. Schol. exp. δύσκολος, δυσκίνητος, ἀμετάτρεπτος, ὃς οὐχ εὗρεν ἐκφυγὴν τῷ πάθει, subjungens, eod. modo etiam δυστράπελον ὄργημα vocari τὸ οὐκ εὐδιάλλακτον, Iram implacabilem. Rursum annotat, Atticos
D δυστράπελον dicere τὸν ἀμετακίνητον ἐν ὀργῇ ἢ διαθέσει ἢ φιλαργυρίᾳ, Cujus nimirum animus τρέπεσθαι et flecti moverique nequit. Qui etiam Ἀτράπελος dicitur, ut Idem ibid. tradit, et ex eo Suid. Legitur ap. Hesych. quoque, exponentem δυσμετάθετος, Qui dimoveri et transferri difficulter potest. [Plut. Mor. p. 419, A : Δημόκριτος εὐχόμενος εὐλόγχων εἰδώλων τυγχάνειν, δῆλος ἦν ἕτερα δυστράπελα καὶ μοχθηρὰς γιγνώσκων ἔχοντα προαιρέσεις τινὰς καὶ ὁρμάς. Δυστράπελον cum similibus adjectivis δύστροπον, δυσχερὲς, δύσπρακτον, memorat Pollux 3, 131. Henioch. ap. Athen. 9, p. 408, A : Καὶ πρᾶγμά γ' ἠρώτα με δυστράπελον πάνυ ἔχον τε πολλὰς φροντίδων διεξόδους. Eustath. Opusc. p. 318, 20 : Οἶκα πάσχω διὰ τὸ ἐμοὶ ἀρέσκον, ὡς μὲν ἐγὼ κρίνω, ἁπλοῦν οὕτω καὶ οὐ περίνουν · ὡς δὲ τὰ πράγματα διαδείκνυσι, ῥᾴθυμον καὶ δυστράπελον. ᾰ]

Δυστραπέλως, exp. Implacide, Contumaciter, Inconcinne, Incondite. [Pollux 3, 132.] Quæ posterior signif. convenit huic Xen. l. [OEc. 8, 16] : Ἐπισκοπῶν πῶς κεῖται τὰ ἐν τῇ νηὶ, ἢ εἴ τι ἀποστατεῖ, ἢ εἴ τι δ. σύγκει-

ται· οὐ γὰρ ἐγχωρεῖ, ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάττῃ, A μαστεύειν ὅτου ἂν δέῃ, οὔτε δ. ἔχον διδόναι· quem citans Bud. δυστραπέλως ἔχειν esse dicit si quid ita situm est ut facile promi non possit.

[Δυστράπητος, lectio vitiosa. V. Δυστράπελος.]

[Δυστρατοπέδευτος, ὁ, ἡ, Incommodus castris metandis. Χώρα δ. Æneas c. 8, p. 26.]

[Δυστρᾰχηλέω, Dura cervice sum, i. e. Non obedio. Tzetz. Hist. 1, 427 : Θυέστης δὲ δυστραχηλῶν καὶ νόμους παρατρέχων.]

[Δυστράχηλος, ὁ, ἡ, Cervicem gravans. Georg. Pisid. ap. Suidam s. v. Δύναμις : Τῶν δυστραχήλων ἐξοχῶν. Recte Toup. ἐξ ὄχων, Curruum cervices jumentorum gravantium. || Duram cervicem habens, Difficilis subjugatu, Non obediens. Anna Comn. 14, p. 422, C : Δυστραχηλοτάτοις καὶ καταπίκροις ἀνδράσι. ă]

[Δύστρεβλος, ὁ, ἡ, « Iambos in amicos δυστρέβλους, Quorum probatio difficilis est » ex cod. Paris. 3502 memorat Banduri Imper. Or. p. 883. Hodie 1630, fol. 191 r. : Κατὰ δυστρέβλων φίλων. Πανὸς σύριγξ ἤλεγξε παρθένον νέαν, ἥπερ γυνὴ πέφυκεν ἢ κόρη μένει, ὡς ἡδὺ B συρί(ζο)υσα τῇ τάσει μέλος· χρυσὸν δ' ἀμιγῆ συρφετώδους οὐσίας καὶ μύδρον ἄλλον ο.... δία (δεῖξε Λυδία v. d. in marg.) λίθος· φίλον δὲ τὸν δύστρεβλον, ὦ σοφὴ κρίσις, οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἐξ(ελέγχο)ν ἐν βίῳ.]

[Δύστρητος, ὁ, ἡ, Difficilis perforatu. Suid. : Δύστρητος, ὁ ἄχρηστος μαργαρίτης.]

[Δύστριπτος, ὁ, ἡ, Difficilis tritu. Artemid. 1, 68 : Τὸ δύστριπτον καὶ δύσπεπτον (τῆς φακῆς). Ib. c. 70 : Τὸ δ. (τῶν βοείων κρεῶν.) Δ. κριθαί Hippiatr. p. 5.]

[Δυστροπεύω, Moribus sum difficilibus. Basil. Ep. vol. 3, p. 435 : Ὅσοι οἱ λοιποὶ τιμῶνται τὸ δυστροπεύειν.]

Δυστροπία, ἡ, Difficultas morum, Mores difficiles : Suidæ est ἡ κακότροπος γνώμη : ut et Pollux 5, c. 21 [§ 119] synonyma facit δυστροπία et κακοήθεια : itidemque δύστροπος et κακοήθης. [Id. 3, 132. Hesych. : Σχετλιασμοί, δυστροπίαι, δυσφημίαι ὀδυνηραί. || De morbo difficili Alex. Trall. 7, p. 368 : Μηδενὸς τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης ἰσχυόντων βοηθῆσαι τῇ δυστροπίᾳ τοῦ νοσήματος.]

[Δυστροπικός, ή, όν, Morosus, Difficilis. Schol. Aristoph. Ran. 848 : Δυστροπικοί εἰσιν ἐν τῷ παίζειν.] C

Δύστροπος, ὁ, ἡ, Qui ingenio et moribus est difficilibus, Difficilis, ὁ τὸν τρόπον χαλεπός. [Pollux 3, 131; 5, 119. Eurip. Hipp. 161 : Τᾷ δυστρόπῳ γυναικῶν ἁρμονίᾳ.] Demosth. [p. 73] : Λέγοντας ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων, εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπός εἰμί τις ἄνθρωπος, Homo difficilis et morosus. Suid. δύστροπον exp. δυσάρεστον, σκολιόν, ex anonymo : Οἰκέτην δύστροπον δεσμοῖς περιβαλών, ἄγριος ὢν καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν. Eidem δύστροπος est ἄμορφος, item δυσμετάθετος, Qui transferri vel mutari difficulter potest : tunc autem e τροπὴ esset compositum, et synonymum τῷ δυστράπελος. [Philostr. p. 507 : Ἐν δυσκόλοις καὶ δυστρόποις ἐγράφετο. Plut. Mor. p. 361, B : Φύσεις δυστρόπους καὶ σκυθρωπάς. Jo. Cinnam. p. 123, D : Δ. καὶ ἰσχυρογνώμων.] Rursum δύστροπος [pro quo δύστρητος ex codd. repositum] ei est ὁ ἄχρηστος μαργαρίτης : quod mihi suspectum est. || Sic vero et Δυστρόπως synonymum facit κακοήθως, Maligne, Morum quadam perversitate et pravitate. [Pollux 3, 132; 5, 120. Philostr. V. D Soph. 1, 20, p. 512 : Τοὺς Σμυρναίους ἐλογίστευε πικρῶς καὶ δ., Aspere.]

Δύστρος, ὁ, Dystrus, apud Macedonas est Martius mensis, ut Suidas tradit. Vide et Tract. de mensibus. [V. Albert. ad Hesych. s. v. Δύστρος et Ideler. Chronol. vol. 1, sect. 4. Nicarch. in Anth. Pal. 11, 243 : Δωδεκάτῃ δύστρου μηνός.]

Δύστροφος, ὁ, ἡ, Qui difficulter alitur, ægre nutricatur. Vide Δυσαυξής. [Ubi Theophrasti locum attulit. Geopon. 5, 2, p. 313 : Τὰ λευκὰ τῶν γενῶν ... στερεὰ ὄντα καὶ πυκνὰ καὶ δύστροφα.]

Δυστρύπητος, ὁ, ἡ, Terebratu difficilis. Vide in Ἐκτρύπημα. [Ubi locum affert Theophrasti H. Pl. 5, 6, 3 : Ἔστι δὲ δυστρυπητότερα λίαν χλωρά.]

[Δύστρωτος, ὁ, ἡ, Difficilis vulneratu. Plut. Mor. p. 983, D; Etym. M. p. 163, 28. Qui non facile læditur, Apollodor. Poliorc. p. 14.]

Δυστῠχέω, Difficili et adversa utor fortuna, Res mihi sunt adversæ, Infelix sum. [Æsch. Sept. 431 :

A Ἐπεύχομαι δὴ τάδε μὲν εὐτυχεῖν ... τοῖσι δὲ δυστυχεῖν. Soph. OEd. T. 262 : Εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυστύχησεν· OEd. Col. 402 : Κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς, i. e. Justis honoribus carens. Plato Alcib. 2 p. 148, D : Καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ... δυστυχεῖν· Ep. 7, p. 325, C : Ὅτε φεύγοντες ἐδυστύχουν αὐτοί. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 15 : Ἀνελέσθαι τοὺς δυστυχοῦντας ἐν τῇ ... ναυμαχίᾳ, Qui perierunt. Cyneg. 12, 4 : Δυστυχήσαντος (i. e. φυγόντος) στρατοπέδου.] Οἱ δυστυχοῦντες παρὰ τὴν ἀξίαν, Qui immerito adversam fortunam experiuntur. Sic Isocr. [Busir. init.] : Τοῖς ἀναξίως δυστυχοῦσι· Paneg. [p. 51, E] : Ἐκ τῆς στρατείας δεδυστυχηκώς τῆς ἐπὶ Θήβας. Id. rursum cum dat. [p. 137, C] : Ἐξ ὧν τῷ πολέμῳ δυστυχήσασαι [cod. Urb. προδυστυχήσασαι] πάλιν ἀνέλαβον ἑαυτάς, Adversa fortuna usæ in bello. [Eur. Phœn. 427 : Ἀρ' εὐτυχεῖς οὖν τοῖς γάμοις ἢ δυστυχεῖς;] Sic Synes. Ep. 125 : Δυστυχοῦμεν οἷς εὐποροῦμεν, πονηραῖς ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, Eo nomine infelices sumus. Interdum cum ἐν vel περὶ, Lucian. [Dial. deor. 14, 1] : Δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Sic Plut. Ca-

B millo [c. 38] : Δυστυχήσας περὶ τὴν μάχην, In pugna usus adversa fortuna, Qui male et infeliciter pugnavit. [Ibid. c. 11 : Δυστυχήσαντος αὐτοῦ περὶ τὰ οἰκεῖα· τῶν γὰρ υἱῶν ἀπέβαλε τὸν ἕτερον.] Id. Adv. Colot. [p. 1126, D] : Δυστυχήσας περὶ τὴν πράξιν [πρᾶξιν. Eur. Andr. 714 : Εἰ τὸ κείνης δυστυχεῖ παίδων πέρι. Cum εἰς Plato Lach. p. 183, C : Εἰς τοῦτο δεδυστυχήκασιν. Cum πρὸς Plut. V. Luculli c. 36 : Ἀφυὴς ἢ δυστυχὴς πρὸς τὸ πάντων μέγιστον.] Interdum cum accus. sicut et ἀτυχέω. [Eur. Hec. 429 : Ὧδε πάντα δυστυχῶ.] Lucian. [De sacrif. c. 4] : Βούλομαι εἰπεῖν οὐχ ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησε, Dicere volo non quæcunque in amoribus expertus est infortunia. Hermog. : Δυστυχῶ τὴν ἀπαιδίαν. Sic Pallad. Epigr. 2 [Anth. Pal. 11, 287] : Ὁ τὴν γυναῖκα τὴν ἄμορφον δυστυχῶν, Qui infelix est uxore deformi. [Theophil. Institut. vol. 1, p. 88 : Μανίαν ὁ πατὴρ δυστυχήσας.] Et pass. voce ac signif. [Plato Leg. 9, p. 877, E : Ὅταν ... τις ἅμα δυστυχηθῇ καὶ ἀσεβηθῇ τῶν οἴκων·] Plut. [V. Pyrrhi c. 4], τὰ δυστυχηθέντα, Quæ adversa fortuna gesta sunt;

C dicuntur enim δυστυχεῖσθαι, ut ἀτυχεῖσθαι, Ea quæ non succedunt feliciter, sed adversa fortuna fiunt. [Mor. p. 344, A : Τοῖς γὰρ ἐνδόξοις καὶ μεγάλοις ἀγῶσι, κἂν δυστυχῶνται, τὸ γοῦν αἰσχρὸν οὐ πρόσεστιν.]

Δυστύχημα, τό, Infortunium, Fortuna adversa, Calamitas, i. q. δυστυχία, s. ἀτυχία et ἀτύχημα. [Plato Crat. p. 395, D : Ζῶντι δυστυχήματα ἐγένετο πολλὰ καὶ δεινά. Similiter Lucian. Dial. deor. 14, 1.] Xen. Hell. 4, [5, 18] : Τοὺς Μαντινέας ἐφηδομένους τῷ δυστυχήματι θεάσασθαι, ubi Cladem significat, sicut et ἀτυχία. [Ib. 7, 5, 16.]

Δυστῠχής, ὁ, ἡ, i. q. ἀτυχής, Infortunatus, Infelix, Cui fortuna adversa est, et gravis, s. inimica et infesta, Qui difficili fortuna utitur, etiam Calamitosus, Miser. [Epictet. Enchir. 2, 1 : Ὁ μὲν ἐν ὀρέξει ἀποτυγχάνων ἀτυχής, ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει περιπίπτων δυστυχής. Nec tamen constanter observatur ista distinctio. Schweigh. Æsch. Sept. 339 : Πολλὰ ... δυστυχῆ τε πράσσει (πόλις)· Choeph. 913 : Τεκοῦσα γάρ μ' ἔρριψας ἐς τὸ δυστυχές. Soph. El. 602 : Δυστυχῆ τρίβει βίον·

D 1156 : Ὁ δ. δαίμων ὁ σός τε κἀμός. Eur. Andr. 6 : Νῦν δ' εἴ τις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνή· Or. 603 : Τά τ' ἔνδον εἰσὶ τά τε θύραζε δυστυχεῖς· Phœn. 1636 : Εἰς ἅπαντα δυστυχὴς ἔφυς. Plato Leg. 8, p. 832, A : Τὸ παράπαν δυστυχεῖς.] Isocr. Nicocle [p. 39, A] : Ἀθλιωτάτους ἡγεῖσθε καὶ δυστυχεστάτους, ὅσοι περὶ τοὺς πιστεύσαντας ἄπιστοι γεγόνασι. [Id. p. 380, A : Τότε μὲν ἀμαθεστάτους καὶ δυστυχεστάτους πάντες ἡμᾶς ἐνόμιζον, νῦν δὲ εὐδαιμονέστατοι καὶ σωφρονέστατοι ... δοκοῦμεν εἶναι. Demosth. p. 187, 6 : Τίς οὕτως ἐστὶ δυστυχὴς ὅστις ἑαυτόν, γονέας, τάφους, πατρίδα ἕνεκα κέρδους βραχέος προέσθαι βουλήσεται; quem l. imitatur Liban. vol. 4, p. 46, 2, comparatus ab Jacobsio ad Anth. Pal. vol. 3, p. 492. Aristid. vol. 1, p. 378 : Ἔσθ' οὕτω τις ἄφρων ἢ δυστυχὴς ὅτῳ ...]

Δυστῠχία, ἡ, Infortunium, Fortuna adversa, Calamitas. [Eur. Bacch. 387 : Ἀχαλίνων στομάτων ... τὸ τέλος δυστυχία· Ion. 1505 : Ἑλισσόμεσθ' ἐκεῖθεν ἐνθάδε δυστυχίαισιν εὐτυχίαις τε πάλιν. Plato Apol. p. 25, A : Πολλήν γ' ἐμοῦ κατέγνωκας δυστυχίαν· Leg. 11, p. 929,

A E : Τρόπων δυστυχίᾳ χρώμενοι. Xenoph. H. Gr. 4, 5, 19 : Διὰ τὴν τῆς μόρας δυστυχίαν.] Isocr. Paneg. [p. 76, B] : Εἰ δυστυχίαν ἀνδρῶν ἐν τοιούτοις καιροῖς ὀδυροίμην. Plut. : Τοῦτό μοι πέρας γέγονε δυστυχίας ἁπάσης, εὖ παθεῖν, ἀμείψασθαι μὴ δυνάμενον. Affertur et δυστυχία πάθους pro Adversus rei eventus. [Aristid. vol. 1, p. 376 : Δυστυχία μὴ τοῦτον τὸν τρόπον αἱρεῖσθαι δημηγορεῖν, ubi verti potest Stultitia. Conf. Δυστυχής.]

Δυστυχῶς, Infeliciter, Reflante s. Adversa fortuna. [Æsch. Ag. 1660 : Δαίμονος χολῇ βαρείᾳ δ. πεπληγμένοι. Eur. Andr. 577 : Δ. θανούμεθα. Plato Leg. 3, p. 687, E : Δ. τελευτήσας.] Lucian. [Quom. hist. conscr. c. 38] : Τὰ δ. ἢ ἀνοήτως γεγενημένα.

[Δύσυδρος, ὁ, ἡ, Aquarum penuria laborans. Joseph. A. J. 2, 11, 2 : Χωρίων δυσύδρων. Sed Mss. plerique ἀνύδρων. Lobeck. Philo vol. 2, p. 516, 6 : Ἐν ὄρεσι καὶ γεωλόφοις καὶ δυσύδροις χωρίοις.]

Δυσύπατος, Bis consul, VV. LL. : perperam pro δισύπατος.

[Δυσυπέρβατος, ὁ, ἡ, Difficilis superatu. Philo in Mathem. vet. p. 82 : Χάρακα δυσυπέρβατον ... γενέσθαι ... B διὰ τὸ μηδαμῶς μήτε ὑπέρβασιν ἔχειν τοῖς σκέλεσι .... G. Dindorf.]

Δυσυπνέω, Ægre obdormisco, s. Ægre dormio, ut Bud. interpr. afferens e Plat. De LL. 7, [p. 790, D] : Ἡνίκα γὰρ ἂν βουληθῶσιν κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων αἱ μητέρες, οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἀλλὰ τοὐναντίον κίνησιν. [Ex Platone Pollux 9, 127.]

Δύσυπνος, ὁ, ἡ, Qui difficulter somnum capit, Ægre obdormiscens. [Παιδία δύσυπνα Oribas. p. 287 ed. Matth. G. Dindorf.]

Δυσυποβίβαστος, ὁ, ἡ, Subductu difficilis. Cibus δυσυποβίβαστος dicitur, Qui ægre per alvum subduci potest. Vide Δυσοικονόμητος.

Δυσύποιστος, ὁ, ἡ, Qui ægre sufferri potest, Ægre tolerabilis, i. q. δύσοιστος et δυσφόρητος. [Joseph. A. J. 15, 7, 1 : Δ. βίον. Meleag. in Anth. Pal. 5, 163 : Καὶ γλυκὺ καὶ δυσύποιστον ... κέντρον Ἔρωτος, ex emend. Brunckii : nam codex δύσοιστον. Suid. : Δ., ὁ δυσυποχώρητος. Idem : Δύσφορα, δυσύποιστα.]
C
[Δυσυπομόνητος, ὁ, ἡ, Difficilis toleratu. Philo vol. 2, p. 287, 10 : Δυσυπομονήτων ἐπιταγμάτων· 432, 28 : Πικρῶν καὶ δ. ἀλγηδόνων. Theophyl. Sim. Histor. p. 157, B. G. D. Hesych. s. v. Δύσοιστος, schol. Pind. Nem. 1, 85. || Δυσυπομένητος ap. Sext. Emp. p. 586 bis et p. 710.]

[Δυσυπονόητος, ὁ, ἡ, Suspiciosus, Philo vol. 2, p. 268, 44. || Difficilis conjectu, Hesych. s. v. Δυστόπαστος.]

Δυσυπόστατος, ὁ, ἡ, Cujus impetus vix sustineri potest : ut ἀνυπόστατος, Cujus impetus sustineri non potest. [Diodor. 17, 11 : Δ. βίαν. Plut. V. Coriol. c. 8 : Φοβερὸς ἐντυχεῖν πολεμίῳ καὶ δ.]

[Δυσυποχώρητος, ὁ, ἡ, Qui ægre sufferri potest, Vix tolerabilis. Suidas s. v. Δυσύποιστος.]

[Δυσυφόρατος, ὁ, ἡ, Suspiciosus. Suidæ pro δυσφόραστος restituit Hemst. V. Δυσφώρατος.]

[Δυσφαής. V. Δυσφανής.]

[Δύσφαλτος, ὁ, ἡ.] Δύσφαλτον, Labefactu et subversu difficile, τὸ δυσχερῶς σφαλλόμενον : Hesychio δύσμαχον.
D
Δυσφᾰνής, ὁ, ἡ, Vix apparens, Obscurus. Plutarch. [Mor. p. 431, F], de sole : Ἔστι μὲν ἀεὶ, φαίνεται δὲ ἡμῖν ἐν ὁμίχλῃ δυσφανὴς καὶ ἀμαυρός. [Recte cod. δυσφαὴς, quod Wyttenb. eidem in V. Luculli c. 9 restituit : Νύκτα δυσφανῆ καὶ νοτεράν. Themist. Or. 1, p. 2, C : Σώματος ψυχὴ δυσφανέστερόν τι χρῆμα. Marcus Erem. p. 266.]

Δυσφάνταστος, ὁ, ἡ, Non facile visiones concipiens, Ad visorum informationem difficilis, Turn. ap. Plut. [Mor. p. 432, C : Ταύτην ἔχουσαι τὴν δύναμιν ψυχαὶ σύμφυτον μὲν καὶ ἀμυδρὸν καὶ δυσφάνταστον.]

Δύσφᾰτος, ὁ, ἡ, exp. Tacendus, Nefandus, ut supra δύσρητος. [Æsch. Ag. 1152 : Δυσφάτῳ κλαγγᾷ. || Difficilis explicatu, Obscurus. Lycophro 10 : Δυσφάτους αἰνιγμάτων οἴμας.]

[Δυσφεγγής, ὁ, ἡ, Tenebrosus. Pollux 5, 109 : Δυσφεγγὲς χωρίον.]

[Δυσφερής, ὁ, ἡ, Difficilis toleratu. Hesych. (ante Δυσθηρές) : Δυσφερές, δύσακτον (corr. δυσάνεκτον), ἀφόρητον. G. Dindorf.]

A [Δύσφευκτος, ὁ, ἡ, Vix evitabilis. Legitur ap. Philon. vol. 2, p. 268, 44, ubi tamen vera esse potest Medicei cod. lectio δυσέφικτος. Pseudo-Chrys. vol. 7, p. 235, 23, ab Seag. cit. : Ληστὴς ἀνέγκλητος, δ. βλάβη. Glossator ab Alberto memoratus s. v. Δυσάλυκτος. G. D. Theoph. Sim. Hist. p. 167, C : Ἐπεὶ δὲ δ. τοῖς βαρβάροις ὑπῆν ἡ συνάντησις. De inv. cap. S. Joann. Act. SS. t. 4 Jun. p. 717, 20 : Τῆς προτέρας πενίας τὰ δύσφευκτα δεσμά. Hase.]

[Δύσφημα lectio vitiosa. V. Δυσφήμημα.]

Δυσφημέω, i. q. βλασφημέω, Convitia dico, Probris incesso, Convitiis prosequor, Obtrecto, Famam lædo, Infamo : in sacris autem literis, Impie loquor de Deo, ut videre est e loco in Δυσφημία citato. Eundemque usum habet et βλασφημεῖν, ut tum inde cognoscere est, tum ex iis quæ in adj. annotavi. [Æsch. Ag. 1078 : Δυσφημοῦσα τὸν θεόν. Soph. El. 1182 : Ἐμὲ δυσφημεῖς. Eur. Heracl. 600 : Δυσφημεῖν ἅζομαι θεάν.] Et pass. Δυσφημέομαι, Infamor, Infamis sum. || Male ominor, Ominosa loquor. [Soph. El. 950 : Δυσφημῶ
B μὲν οὔ.] Ex Eur. Hec. [182] : Τί δυσφημεῖς φροίμιά μοι κακά; pro Cur male ominaris his exordiis? Cur sermonum exordia ab omine diro sumis? Schol. exp. ἐλεεινολογεῖς. [Interpungendum Τί με δυσφημεῖς; φροίμιά μοι κακά. Plut. V. Cic. c. 22 : Οὕτω δὲ (verbo ἔζησαν) Ῥωμαίων οἱ δυσφημεῖν μὴ βουλόμενοι τὸ τεθνάναι σημαίνουσιν.]

[Δυσφήμημα, τὸ, Male ominatum dictum. Plutarch. Mor. p. 1065, E : Τί πρὸς τὰ τοιαῦτα δυσφημήματα λέγειν ἔξομεν; Restituendum Joanni Damasc. qui dicitur in Combefisii Orig. Cpol. p. 126 : Ποῖος γὰρ Διοκλητιανὸς ... τὰ τοιαυτὰ ἔδρασε κατὰ Χριστιανῶν δυσφημήματα (pro δυσφήματα), i. e. Dictu turpia. G. Dind.]

Δυσφημία, ἡ, Mala fama, Fama haudquaquam secunda, i. e. κακὴ ἀγγελία : Infelices rumores et nuntii. Apud Suid. : Ὁ δὲ στρατηγὸς θεωρῶν τὴν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον δυσφημίαν, ἐταράττετο, Infelices rumores qui in castra perferebantur. || Hesych. δυσφημία exp. κακοφημία, Mala fama : quod accipi potius videtur pro Sinistra fama et existimatio, Infamia. [Soph. ap. schol.
C Aristoph. Eq. 84 : Καὶ μή με πλείω (scr. πλείους) τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας. Δυσφημία cum δύσκλεια componit Pollux 5, 160. G. D. || Quod dictu inhonestum s. turpe est. « Demetr. Phal. Περὶ ἑρμ. § 326 quum posuisset τὴν λεκανίδα ... καὶ τὴν ψίαθον, addit καὶ πολλήν τινα τοιαύτην δυσφημίαν ἑταιρῶν. » Hemst.] || Accipitur et pro βλασφημία, ea peculiariter signif. qua in sacra Scriptura usurpatur. [Plut. Mor. p. 587, F : Τρέπεται πρὸς δυσφημίας ἀποτροπαίους, ἐπαρωμένη κακὰς ὁδούς.] Œcum. in Act. 22, exponens verba illa, Διαῤῥήξαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν, Ἔθος ἐστὶν, inquit, Ἰουδαίοις ἐπὶ ταῖς κατὰ Θεοῦ δυσφημίαις περιῤῥηγνύναι τὰ ἱμάτια· καὶ γοῦν ὁ Καϊάφας, υἱὸν ἑαυτὸν τοῦ Θεοῦ λέγοντος τοῦ Χριστοῦ, περιέῤῥηξε τὴν ἐσθῆτα, διακεκραγώς τε καὶ λέγων ὅτι ἐδυσφήμησε. Pro quibus Matth. 26, [65] habet : Ὁ ἀρχιερεὺς διέῤῥηξε τὰ ἱμάτια ἑαυτοῦ, λέγων ὅτι ἐβλασφήμησε. Marcus, paulum mutatis verbis, sic [14, 63] : Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς διαῤῥήξας τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ, λέγει, Τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων; ἠκούσατε τῆς βλασφημίας. Synonyma igitur sunt δυσφημία et βλασφημία : synonyma
D item δυσφημεῖν et βλασφημεῖν. [Δυσφημία in vituperationibus (ψόγοις) dicitur, Si quis alterius bona in malam partem interpretatur. Aristid. Περὶ λογ. πολ. p. 661. V. Εὐφημία, quæ est illi contraria. Ernest. Lex. rhet.] || De ejulatu Soph. Phil. 10 : Κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις. Omninoque δυσφημία de quovis Sermone importuno dicitur. Iamblich. V. P. p. 360 : Δυσφημίας δὲ πάσης καθαρεύειν τῆς τε σχετλιαστικῆς καὶ τῆς μαχίμου καὶ τῆς λοιδορητικῆς καὶ τῆς φορτικῆς καὶ γελωτοποιοῦ.]

[Δυσφήμιστος, ὁ, ἡ, Male ominatus. Suid. s. v. Δυσκληδόνιστος.]

[Δυσφημοειδής, ὁ, ἡ, Qui habet infamiæ speciem. Cyrill. Alex. Hom. in Jerem. p. 175, 16 : Διὰ τὸ δυσφημοειδές. Hase.]

Δύσφημος [et Dor. Δύσφαμος], ὁ, ἡ, Maledicus, Famam existimationemque alicujus lædens, Probrosus, Contumeliosus, i. q. βλάσφημος. [Pind. Nem. 8, 62 : Θανὼν ὡς παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω.] Herodian. 8, [5, 3] : Εἰς αὐτὸν ἀποῤῥίπτειν δυσφήμους καὶ

A

αἰσχρᾶς βλασφημίας, In ipsum nulla non jacere convitia, Polit. || Mali ominis, Inominatus, Infaustus. Hesiod. [Op. 733] : Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα Σπερμαίνειν γενεὴν, Ab infausto funere reversus. [Eurip. Andr. 1145 : Κραυγὴ δ' ἐν εὐφήμοισι δύσφημος δόμοις πέτραισιν ἀντέκλαγξε· Hec. 195 : Αὐδῶ ... δυσφήμους φάμας. Apoll. Rh. 1, 1137 : Ἰωὴ δ. Plato Hipp. maj. p. 293, A : Οὐ πάνυ δύσφημον; || Adverb. Δυσφήμως. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 35, 12 : Δυσσιωνεῖν, δ. ... διαλέγεσθαι. Ulpian. ad Demosth. Lept. p. 105 ed. Wolf. : Μὴ δ. χρὴ μνησθῆναι τῶν προγόνων.]

Δύσφθαρτος, ὁ, ἡ, Difficile corruptibilis, Vix corruptibilis, Cujus haud facilis fuerit corruptio. [De cibis Hicesius ap. Athen. 3, p. 87, D : Οἱ τῶν κηρύκων τράχηλοι ... δύσφθαρτοι ὄντες. Τὰ γὰρ ὁμολογουμένως εὔπεπτα ... εὐχερῶς διαφθειρόμενα. Diphilus ib. 3, p. 121, C : Τὰ τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ταρίχων ᾠὰ δύσπεπτα, δύσφθαρτα. Schweigh. Sic sæpius ap. Xenocratem, velut § 63, 68, 69, 72, 73, 88.]

B

[Δύσφθεγκτος, ὁ, ἡ, Malus dictu, Non dicendus. Pollux 3, 129 : Δύσφθεγκτα δὲ τὰ λοιπά· 5, 123 : Τὸ δὲ ἀποδεδειλιακότως δύσφθεγκτον· 9, 132 : Τὰ μὲν ἀπὸ τῶν ἄλλων δυσφθεγκτότερα.]

[Δύσφθογγος, ὁ, ἡ, Difficilis enunciatu. Demetr. Περὶ ἑρμην. § 246 (?). Schneid.]

[Δυσφιλής, ἡ, Odiosus. Æsch. Ag. 1232, de Clytæmnestra : Δυσφιλὲς δάκος· 1641 : Δυσφιλεῖ σκότῳ λιμὸς ξύνοικος· Eum. 54 : Ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ βίαν. Soph. OEd. C. 1258 : Δ. πίνος.]

[Δυσφιλία, ἡ, vox nihili. Alexander Περὶ σχημάτων in Walzii Rhet. vol. 8, p. 421 : Ἐστὶ μὲν οὐχ ἡ τυχοῦσα δυσκολία περὶ τῶν τοῦ λόγου σχημάτων εἰπεῖν. Sic nunc ex duobus codd. correctum, quod in ed. Ald. legebatur δυσιφιλία, in margine exempli Parisini in δυσφιλία mutatum. Alius codex Paris. δυσχέρεια.]

[Δύσφιμος, ὁ, ἡ, Difficilis capistratu. Herodian. Epimer. p. 178 : Δ. ἵππος ὁ δυσχαλίνωτος.]

[Δυσφόνιος inter epitheta Apollinis est ap. Creuzer. Melet. 1, p. 30 in cod. Palat. Quod δυσφώνιος scriptum in cod. Matrit. ap. Iriart. p. 538. Sed recte cod. Monac. δελφίνιος, quod v. G. Dindorf.]

C

[Δυσφόραστος lectio vitiosa. V. Δυσυφόρατος et Δυσφώρατος.]

Δυσφορέω, Difficulter porto s. tolero. Et metaphorice, ut Lat. Ægre fero, Gravate fero, Indignor. [Hesych. : Δυσφορεῖν, βαρύνεσθαι, σιαίνεσθαι. Æsch. Sept. 780 : Ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν· Suppl. 513 : Δυσφορεῖν φόβῳ φρενός. Soph. El. 255 : Εἰ δοκῶ πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν. Eur. Rhes. 425 : Λύπῃ πρὸς ἧπαρ δυσφορῶν ἐτειρόμην· Andr. 1235 : Κακοῖς ... δυσφορεῖν. Aristoph. Thesm. 73 : Τί στένεις; τί δυσφορεῖς; Artemidor. 2, 48 : Ἐταράχθην καὶ ἐδυσφόρησα. Diodor. 4, 11 : Τῇ ψυχῇ δυσφορῶν εἰς μανίαν ἐνέπεσε· 61 : Διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς κόρης δυσφοροῦντας. Cum accus. Isocr. Epist. 10 extr. : Προφθάνων γὰρ τὴν ἀγνώμονα ἄφνω τὴν μεταβολὴν οὐ δυσφορήσεις προσπίπτουσαν.] Herodian. 5, [8, 1] : Οἵτε πάντες ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ μάλιστα οἱ στρατιῶται, ἤχθοντο καὶ ἐδυσφόρουν· 3, [9, 12] : Δυσφοροῦντα ἐπὶ τῷ μὴ ὡς ἐβούλετο τὰ τῆς πολιορκίας αὐτῷ προκεχωρηκέναι. Galen., ut scribit Bud., δυσφοροῦντας vocat Ægrotos implacidos et inquietos, implacide affectos, veluti

D

quum dicit, Ὥστε δυσφορεῖν καὶ ἀλύειν, quibus opp. τοὺς εὐκόλως ἔχοντας. [Hippocr. p. 1066, D : Ἐδυσφόρει περὶ τὰς ἀναστάσιας. Foes. Aristot. De gener. anim. 4, 6 : Τῶν γυναικῶν αἱ πολλαὶ δυσφοροῦσι περὶ τὴν κύησιν.] Ceterum in usu est et vox pass. Δυσφοροῦμαι : et quidem quum ap. alios, tum ap. Xen., ut Cyr. 2, [2, 5] : Ὁ δ' ἔτι αὐτῷ λοιπὸν ἦν τοῦ ἐμβάπτεσθαι, τοῦτό πως ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαι καὶ ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ, δυσφορούμενος ἀνέτριψε, quem l. Bud. profert p. 353, postquam illa de usu activæ vocis attulit, interpretationem non addens. At p. 795 δυσφορούμενος ἀνέτριψε, vertit, Præ impatientia contrivit. [Nunc ex melioribus libris editum δυσθετούμενος ἀνέτρεψεν.] Subjungit ex eod. Xen. [ibid. 8] : Ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ὁ λοχαγὸς ἀνεχώριζεν, ἐδυσφοροῦντο, καὶ ἔλεγον. Sed alia exempll. ibi habent [recte] ἐδυσφόρουν τε, non ἐδυσφοροῦντο. Invenitur hoc verbum et ap. Isocr. construentem cum dat. Hel. Enc. [p. 215, C] : Τῇ τῶν πολίτων εὐνοίᾳ δυσφορούμενος. [Non hoc, sed δορυφορούμενος legitur ap. Isocrat.] Observa igitur duplicem constr., sc. vel cum dat. solo, vel cum dat. præfixam habente præp., ut in l. quem modo ex Herodiano protuli.

[Δυσφορής. V. Δύσφορος.]

Δυσφόρητος, ὁ, ἡ, Latu toleratuque difficilis, Pene intolerabilis, i. q. δύσοιστος, Hesychio δυσβάστακτος. [Eur. Cycl. 343 : Λέβητά γ', ὃς ζέσας σὴν σάρκα δυσφόρητον ἀμφέξει καλῶς.] At e Galeni l. 2 Ad Glauc. δυσφόρητος ὄγκος affertur pro Tumor qui non facile resolvitur. [Nilus Ep. 3, p. 340 : Σοδομουμένη ψυχὴ ... ἀπολακτίζει λοιπὸν καὶ δ. ἐστιν. || Adverb. Δυσφορήτως. Joseph. Genes. p. 45, B : Ὁ βασιλεὺς δ. εἶχε καὶ ἠνιᾶτο. Ib. p. 50, A : Δ. διέκειντο. G. Dindorf.]

Δυσφορία, ἡ, Portandi s. Tolerandi difficultas. [Δυσφορίη Hippocrati frequens, Ægre tolerabilis molestia et labor. P. 74, A; 162, C : Φάρυγξ ἐπώδυνος ἰσχνὴ μετὰ δυσφορίης. P. 1156, F; 1218, A : Ἀλυσμὸς, δυσφορίη, Corporis incontinens jactatio et implaciditas. P. 1239, H : Σμικρὰ διαγρυπνήσασα, μηδεμιῆς δυσφορίης ἐνεούσης. Δυσφορίη πνεύματος Spirandi labor et difficultas in apoplecticis dicitur, quum magna spirandi molestia laborant et magna cum violentia spiritum trahunt, p. 194, A. Foes. Stephan. schol. in Hippocr. vol. 1, p. 97, 113, 198. G. Dind.]

[Δυσφορικὸς, ἡ, ὄν, Animi molestiam indicans. Αἲ vel αἰαῖ ἐπίρρημα δυσφορικὸν ap. Eustath. p. 1581, 22.]

[Δυσφόρμιγξ, γγος, ὁ, ἡ, Cithara carens, Luctuosus. Eur. Iph. T. 224 : Αἱμορράντων δυσφόρμιγγα ξείνων αἱμάσσουσ' ἄταν.]

Δύσφορος, ὁ, ἡ, Portatu difficilis, Qui non facile portari potest s. ferri, Toleratu difficilis. [Plato Tim. p. 74, E : Ἵνα μὴ ... δύσφορα τὰ σώματα ἀπεργάζοιντο. Xenoph. Mem. 3, 10, 13 : Ἀσπίδες δύσφοροι.] Unde exp. etiam Molestus, Gravis. [Hesych. : Δύσφορον, χαλεπόν. Pind. Nem. 1, 85 : Θάμβει δυσφόρῳ· fr. 124 : Δυσφόρων μεριμνᾶν. Æsch. Ag. 859 : Ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον· Sept. 657 : Μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος γόος. Soph. El. 144 : Τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει· Aj. 643 : Παιδὸς δύσφορον ἄταν. Eur. Alc. 620 : Ταῦτα φέρειν ἀνάγκη καίπερ ὄντα δύσφορα. Xenoph. Mem. 2, 2, 7 : Θηρίου ἀγριότητα δυσφορωτέραν ἢ μητρός. De vento dictum annotavit Pollux 1, 110.] Suid. δύσφορα exp. χαλεπὰ et δυσύποιστα. Apud Plut. certe videtur δύσφορος opponi τῷ εὐκόλῳ, vel potius δυσφορώτατος τῷ εὐκολωτάτῳ, De Herod. [p. 854, F] : Ἀλλὰ κακοηθείας ἄκρας ἔργον εὐκολίαν μιμούμενον καὶ ἁπλότητα, δυσφορώτατον [δυσφώρατον e codd. restitutum] εἶναι. [Observa τοὺς ἐν τῷ διαλέγεσθαι δυσφόρους καὶ κατ' ὀλίγας λέξεις σταλάττοντας ap. Porphyr. vel Harm. Ptolem. p. 195, 9. Hemst. Νὺξ δ., Nox gravis et molesta, in qua turbantur ægri ac somnus interrumpitur, ap. Hippocr. Aphor. 2, 15. Ibid. 2, 54 : Μέγεθος τοῦ σώματος γέρουσι δύσφορον, ut pro vulg. δύσχρηστον legit Galen., qui int., ὅτι μόγις δύνανται βαστάζειν. Δύσφοροι φρῖκαι p. 73, B. Foes. De equo minus habili Xenoph. De re eq. 1, 12 : Ὁ κενεὼν ... μέγας ὢν μέρος μέν τι καὶ αἰσχύνει, μέρος δέ τι καὶ ἀσθενέστερον καὶ δυσφορώτερον τὸν ἵππον παρέχεται. Unde δύσφορος inter vitia equorum memorat Pollux 1, 198. || Comparat. δυσφορέστεραι pro δυσφορώτεραι ap. Oribas. p. 227 ed. Matth. librarii error est ut βιαίστεραν ex eodem codice notatum ab nobis supra p. 262, B. G. Dind.] Sed ap. Soph. Aj. [51] δυσφόρους γνώμας quidam interpr. τὰς κακῶς φερομένας, τὰς παραφόρους. — Δίσφορος, Molestus, VV. LL. perperam pro δύσφ. Habetur autem et Δυσφορὴς in VV. LL., sed absque exemplo. [Fort. pro δυσφερὴς, quod v.]

Δυσφόρως, quod itidem sonat, q. d. Cum difficultate portandi, Ita ut vix portari possit. [Pollux 3, 130.] Redditur vero et Moleste, Ægre, Iniquo animo [Soph. OEd. T. 770 : Τά γ' ἐν σοὶ δ. ἔχοντα· 783 : Οἱ δὲ δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον], præsertim quum jungitur illi ipsi verbo φέρειν, e quo factum est, diciturque δυσφόρως φέρειν, vel δυσφόρως ἐνεγκεῖν, ut ap. Herodian. 4, [13, 14] : Ὅ,τε στρατὸς πᾶς χαλεπῶς καὶ δ. ἤνεγκε τὸ πραχθὲν, i. e. Gravis ea res et molesta militibus incidit, Polit. Idem Herodian. 6, [6, 1] : Αὐτός τε δ. ἤνεγκε, καὶ ὁ λοιπὸς στρατὸς ἠγανάκτησε κ. τ. λ. Et [5, 5, 2] : Δ. μὲν πάντες ἤκουσαν. [Hippocr. p. 1161, H : Νύκτα διήγαγε τὴν πρώτην δ. G. Dindorf.]

[Δυσφράδεια, ἡ, Difficultas eloquendi s. pronun-

ciandi. Eustath. p. 852, 28 : Ὁ δὴ κόμμα... πολλὴν δυσφράδειαν ἔχει, ἐπιτετηδευμένην μέντοι διὰ τραχυφωνίαν ποιητικήν. || Adverb. Δυσφραδῶς ap. eund. Opusc. p. 23, 95 : Διαρθρῶν εἴ τί που δ. ἔχει.]

Δύσφραστος, ὁ, ἡ, Qui vix explicari potest, Vix explicabilis. [Plato Tim. p. 50, C : Τρόπον τινὰ δύσφραστον καὶ θαυμαστόν. Oppian. Hal. 2, 60 : Μάλα γὰρ δύσφραστα κέλευθα. Zenob. Prov. 1, 57 : Ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων. « Euthyd. Zig. 1, 26. » Boiss. || Signif. activa, Qui difficulter loquitur. Demetrius ap. Euseb. Pr. ev. 9, 29, p. 441, C : Οὐκ εὔλογος πέφυκα (Moyses loquitur), γλῶσσα δ' ἐστί μοι δ., ἰσχνόφωνος. Schneid. || Adverb. Δυσφράστως. Lycophro 1466 : Κωτίλλουσα δ. ἔπη. Schol. Aristoph. Av. 1677 : Βαρβάρως καὶ δ. Ib. 1679. Scott.]

[Δυσφρόνη, ἡ, i. q. δυσφροσύνη, Animi ægritudo, Solicitudo. Hoc substantivum latet ap. Hesiod. Theog. 102 : Αἶψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων μέμνηται, ubi δυσφρονέων pro participio verbi δυσφρονεῖν male acceperunt interpretes. Δυσφροσυνάων infra dixit v. 528. Pindar. Ol. 2, 95 : Τὸ δὲ τυχεῖν πειρώμενον ἀγωνίας, παραλύει δυσφρόνων. Schol. : Τῶν δυσκόλων φροντίδων τῶν ἐπὶ τῇ νίκῃ ἀπολύει. Sed non apparet quomodo δύσφρονα pro δυσφροσύναι vel φροντίδες dici potuerit. Librorum varietates sunt δυσφορῶν, δυσφορὰν et, quod ex scholio ductum est, δυσφροσύναν. Emendandum παραλύει δυσφρονᾶν. Similiter εὐφρόνη pro εὐφροσύνη dictum annotavit Hesych. G. Dind.]

[Δύσφροντις, ιδος, ὁ, ἡ, Curas afferens, Curis plenus. Eustath. p. 1546, 41 : Δυσκηδέα δὲ νύκτα λέγει τὴν δυσφύλακτον καὶ δυσφρόντιδα.]

[Δυσφρόντιστος, ὁ, ἡ, Non curans, aut, Valde curans, in gl. corrupta Hesychii Δυσαρεῖ.]

[Δυσφρόνως, Temere. Æsch. Pers. 552 : Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δ.]

Δυσφροσύνη, ἡ, Animi ægritudo s. anxietas, Mœror, Solicitudo. Hesiod. [Theog. 528] : Καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων, Liberavit solicitudinibus. [Simonides ap. Athen. 10, p. 447, A : Οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων.]

[Δύσφρων, ονος, ὁ, ἡ, Cui mens male se habet, Tristis. Æsch. Ag. 547 : Πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ· ubi præcedit ἀμαυρᾶς ἐκ φρενὸς ἀναστένειν. Soph. OEd. C. 202, de cæcitate OEdipi : Ἰὼ δύσφρονος ἄτας. Eur. Andr. 1043 : Οὐχὶ σοὶ μόνᾳ δύσφρονες ἐπέπεσον... λῦπαι. || Malevolus, Inimicus. Æsch. Ag. 608 : Πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν· 834 : Δύσφρων ἰὸς καρδίαν προσήμενος· Suppl. 511 : Δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίοσιν. Eur. Andr. 287 : Ὑπερβολαῖς λόγων δυσφρόνων. Meleager in Anth. Pal. 7, 79 : Δύσφρονας ἄνδρας. || I. q. ἄφρων, Imprudens. Æsch. Sept. 874 : Ἰὼ ἰὼ δύσφρονες. Schol. κακογνώμονες. Sophocl. Ant. 1261 : Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα.]

Δυσφυής, ὁ, ἡ, Difficile nascens, enascens, proveniens. Theophr. H. Pl. 7, [1, 3] : Κορίαννον δὲ δυσφυές· οὐ γὰρ ἐθέλει βλαστάνειν τὸ νέον, ἐὰν μὴ ἐλιχθῇ [βρεχθῇ], Ægre enascitur, Bud. qui ex Eod. [l. c.] affert, Δυσφυέστατον δὲ πάντων τὸ σέλινον.

Δυσφυΐα, ἡ, Nascendi difficultas, oppositum τῇ ταχυβλαστίᾳ apud Theophr. [C. Pl. 4, 8, 2], ut Bud. testatur. Animadverte autem, hoc compos. [δυσφυής], sicut et pleraque ex iis quæ sequuntur [κακοφυής, εὐρυφυής, ἰσοφ. etc.], imitari signif. illam quam ἀφυής ap. Homer. habere docui, itidemque accipi debere tanquam ex ipso verbo φύω, non e φυὴ derivatum.

[Δυσφυλακτέω, Difficulter custodio. Utuntur hoc verbo grammatici ad explicandum voc. δυσωρέομαι, quod v.]

Δυσφύλακτος, ὁ, ἡ, Custoditu s. Servatu difficilis, Qui non facile custodiri potest s. servari. [Δ. πόλις Pollux 9, 21. Eurip. ap. Stob. Floril. 74, 13 (vel Alexis, ut 73, 42) : Οὐκ ἔστιν ... ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή. Strabo 9, p. 420 : Δ. πλοῦτος. Dio Cass. 56, 33 : Δ. ἀρχή.] Plut. Pericle [c. 7] : Δυσφύλακτον ἐν συνηθείᾳ τὸ πρὸς δόξαν σεμνόν. In VV. LL. δυσφύλακτος μάθησις, ex Alcidam. [p. 85 ed. Reisk., 48 Bekk.] Ibid. exp. Qui difficile cavetur : pro quo malim, A quo difficile cavetur, s. caveri potest. Item [eadem signif. ap. Eurip. Phœn. 931 : Δυσφύλακτ' αἰτεῖ κακά· et Andr. 729 : Ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν ἔφυ καὶ] δυσφύλακτον ὀξυθυμίας ὕπο, Quod difficulter ab iracundia defendi potest. Sed Græcis verbis, si mendo carent, interpr. hæc respondere non videtur. [Polyb, 8, 22, 10 : Τὸ δυσφύλακτον τῶν ἐκ τῆς τύχης συμβαινόντων. Dio Cass. 40, 20 : Κατὰ τοῦτο οὐ δυσφύλακτος ἦν. Longin. De subl. 3, 3 : Τὸ οἰδεῖν ἐν τοῖς μάλιστα δυσφυλακτότατον. ῠ]

Δύσφυσις, εως, ἡ, Mala natura : κακὴ φύσις, Hesych. [Suspectum Lobeckio ad Phryn. p. 501.]

Δυσφωνία, ἡ, Asperitas vocis, s. soni. [Pollux 2, 112.] Quo substantivo idem ille auctor [Demetrius Περὶ ἑρμ. c. 48] utitur. Fertur autem hæc orationi magnificentiam s. amplitudinem afferre, ut in hoc versu Homeri [Il. Π, 358] : Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ. Itidemque in isto Virgilii, — fremet horridus ore cruento. Ille quoque auctor postquam dixit τὸ δύσφωνον multis in ll. esse ὀγκηρὸν, illum Homeri versum in exemplum affert. [Absonus clamor. Theoph. Sim. Hist. p. 144, C : Κωλύσων τῆς δυσφωνίας τὴν ἄνθρωπον. Hase.]

Δύσφωνος, ὁ, ἡ, Malam vocem habens, vel potius Malum sonum s. Insuavem, Male sonans, s. Aspere. [Pollux 2, 111.] At in VV. LL. Dissonus, perperam. Auctor libri qui Demetrio Phalereo ascribitur [§ 70] : Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα, ἐν συναλοιφῇ μὲν λεγόμενα, δύσφωνα ἦν, διαιρεθέντα δὲ καὶ συγκρουσθέντα, εὐφωνότερα. Paulo post, Δυσφωνότερόν ἔσται τὸ λεγόμενον, καὶ εὐτελέστερον. Dixerat autem non multo ante [§ 69] : Οὐδέν τε δυσφωνότερα τῶν ἄλλων ἐστὶ ταῦτα, ἀλλ' ἴσως καὶ μουσικώτερα. Idem in alio ejusd. libri loco, Καὶ γὰρ τὸ δύσφωνον πολλαχῇ ὀγκηρὸν, Quod asperitatem vocis habet, s. soni.

Δυσφώνως, Voce mala, Malo sono s. Aspero, Cum vocis asperitate.

Δυσφώρᾱτος, ὁ, ἡ, Deprehensu difficilis, Qui difficile deprehendi possit. [Plutarchus Moral. p. 51, D : Ἔστι μὲν οὖν διὰ ταῦτα δυσφώρατος ὁ ἀνὴρ, ὥσπερ τῶν θηρίων ὅσα πεφυκότα τὴν χρόαν τρέπεσθαι συναρμοιοῦται τοῖς ὑποκειμένοις σχήμασι καὶ χωρίοις· ubi librorum varietates sunt δυσφωρότατος, δυσφορώτατος, δυσφωράτατος, δυσφωρατότατος. Superlativo si usus esset Plut., solum verum haberi posset postremum, non δυσφωρότατος, de quo corruptelæ genere dixi in præf. ad Themist. p. xv. Sed recte habet positivus, quo infra quoque utitur p. 61, F; 64, F, ubi similes sunt librorum discrepantiæ, ex eo ortæ, quod δυσφώρατος terminationem habet superlativo similem. G. D. Conf. Δύσφορος.] Δυσφόραστος, ap. Suid., in Ms. etiam Codice, exp. δυσκόλως ἐλεγχόμενος, Qui difficulter deprehenditur et arguitur : item active ὁ κακῶς ὑφορώμενος καὶ ὑπονοῶν. [Prior interpretatio ad δυσφώρατος, altera ad δυσυφόρατος referenda : quod vidit Hemst. || Idem adverbium Δυσφωράτως indicat ex Basil. M. vol. 1, p. 416, E.]

[Δυσχᾰλεπαίνω, lectio vitiosa in schol. Hom. Il. Ι, 449 ap. Villois. : Ἕνεκα τῆς Βρισηΐδος δυσχαλεπαίνοντα, ubi Bekkeri editio χαλεπαίνοντα, recte.]

[Δυσχαλής, ὁ, ἡ.] Δυσχαλέα Hesych. exp. ἄκρατον, κακὸν λίαν. Addens etiam, Δυσχαλέες, βλάσφημοι, χαλεποί : procul dubio a χαλᾶν. [Imo a χάλις.]

[Δυσχάλῑνος, ὁ, ἡ, Effrenus, Refrenatu difficilis. Jo. Chrysost. De statuis 1, 6, p. 451, 19 : Δυσχάλινον ἵππον. Seager. Nicet. Chon. Hist. p. 366, A : Ἵππος θρασαύχην τε καὶ δ. G. Dindorf.]

[Δυσχαλίνωτος, ὁ, ἡ, Effrenis. Galen. Lex. Hippocr. p. 458 : Δυσήνιος, ... ὁ δ. Herodian. Epimer. p. 178. ᾱῑ]

Δυσχάριστος, ὁ, ἡ, Parum gratus, Hesych. ἀχάριστος. [Æschylus] apud [Athen. 13, p. 602, E, et] Plut. [Mor. p. 61, A, et 751, C] : Ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων. [ᾰ]

[Δυσχειμερινός. V. Δυσχείμερος.]

Δυσχείμερος, et Δυσχειμερινὸς, ὁ, ἡ, Difficilis hyberno tempore, s. Infestus brumali frigore, In quo hybernare difficile est, hyemale frigus sævit. [Homeri locum HSt. infra affert. Δυσχείμερος χώρη Herodot. 4, 28 Æsch. Prom. 15 : Φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. Eur. Alc. 68 : Ἐκ τόπων δυσχειμέρων. Aristot. H. A. 9, 28 : Δυσχείμερα γὰρ ταῦτα (Scythicæ et Celticæ regiones).] Herodian. 3, [6, 22] : Κρύους καὶ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν· πολλάκις γοῦν διὰ τῶν δυσχειμέρων ὑψηλοτάτων ὀρῶν τὴν ὁδοιπορίαν ποιούμενος. Ib. [3, 10] : Δυσχείμερος γὰρ ἡ πᾶσα Καππαδοκία· 6, [6, 3] : Ἠκρωτηριάσθησαν οὐκ ὀλίγοι ἐν δυσχειμέρῳ χώρᾳ. [Geopon. 2,

23, 12 : Ἐν τοῖς δυσχειμέροις. Δυσχειμέροις τόποις 5, 26, 9.] Posterius vero δυσχειμερινὸς apud Theophr. [H. Pl. 8, 8, 1] legitur, e quo Bud. affert δυσχειμερινὴ χώρα pro Ager frigidus, In tractu perfrigido situs : subjungens, Τὰ δ' ἐκ τῶν δυσχειμερινῶν ἐν τοῖς πρωΐοις ὀψὲ ἀπόκειται, Quæ e locis perfrigidis translata sunt semina. [|| Figurate Æsch. Prom. 746 : Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης· Choeph. 271 : Δυσχειμέρους ἄτας. Alibi HSt. :] Δύσχειμος, sive Δυσχείμερος, ὁ, ἡ, Difficilis habitatu ob hyberna frigora, Molestus ob hyemalia frigora, Infestus hyberno gelu. I. e. In quo hybernum frigus adeo sævum est ut ægerrime et difficillime ferri possit, non tantum ab hominibus, verum etiam reliquis animalibus et plantis : ut δυσχείμερος χώρα. Sic Hom. Il. B, [750] : Οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον, ubi schol. exp. κακὸν χειμῶνα ἔχουσαν : malim χαλεπὸν χειμῶνα ἔχουσαν, Quæ difficiles et acres hyemes habet. [Adde Π, 234.] Hoc ipsum δυσχείμερος Gaza reddidisse fertur non solum Frigidus, sed etiam Algoris impatiens; atque ita de animali quopiam aut planta diceretur, idemque esset cum δύσριγος, Alsiosus. [Aristot. H. A. 8, 10 : Εὐχειμερώτεραι αἱ πλατύκερκοι οἶες τῶν μακροκέρκων ... δυσχείμεροι δὲ καὶ αἱ οὖλαι. Geopon. 19, 2, p. 1215 : Δυσχείμερον γάρ ἐστι καὶ τοῦτο τὸ ζῷον· 6, p. 1224 : Δυσχείμερον δέ ἐστι (τὸ ζῷον) καὶ ῥᾳδίως ὑπὸ ψύχους κακοῦται.] Frequentius tamen loco alicui tribuitur, ut quum Aristoph. Ran. [125] dicit δυσχείμερος ὁδός : cui opp. πνιγηράν. Itidemque δυσχείμεροι τόποι pro Locis frigidis s. in frigido tractu sitis accipit Bud. ap. Theophr. rursum, e quo hæc afffert [C. Pl. 3, 24, 2] : Οὔτε γὰρ τὰ ἐκ τῶν εὐήλων [εὐείλων] καὶ πρωΐων εἰς τοὺς ὀψίους καὶ δυσχειμέρους, οὔτε τὰ ἐκ τούτων εἰς ἐκείνους ἁρμόττει. At prius δύσχειμος ex Eur. affertur.

[Δύσχειμος scriptura vitiosa pro δύσχιμος, quod v.]

[Δυσχείμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. δυσχείμερος. Apoll. Rh. 4, 635 : Λίμνας εἰσέλασαν δυσχείμονας.]

[Δυσχείρωμα, τὸ, Quod difficulter subigitur s. superatur. Soph. Antig. 126 : Τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος Ἄρεος ἀντιπάλῳ δυσχείρωμα δράκοντι.]

Δυσχείρωτος, ὁ, ἡ, [Difficilis subactu s. superatu], contrariam significationem habet [ei quam εὐχείρωτος] propter particulam δυς. [Herodot. 7, 9 : Τῇ ἑκάτεροί εἰσι δυσχειρωτότατοι. Demosth. Amator. p. 1412, 21 : Διὰ μὲν ἀργίας καὶ ῥᾳθυμίας καὶ τὰ παντελῶς ἐπιπολῆς δυσχείρωτά ἐστι. Diodor. 5, 34 : Δυσχείρωτοι τοῖς ἄλλοις εἰσί. Dio Cass. 53, 25 : Ὅπως μὴ δυσχειρωτότεροι γένωνται.] Plut. Alcib. [c. 4] : Τοῖς δ' ἄλλοις ἐρασταῖς χαλεπὸν ὄντα καὶ δυσχείρωτον.

[Δυσχεραινόντως, Cum indignatione. Aristot. Rhet. 3, p. 128, 5 : Δ. καὶ εὐλαβουμένως λέγειν. Hemst.]

Δυσχεραίνω, Moleste fero, Graviter fero, Ægre fero, Gravor, Pertæsus sum, Indignor; interdum Infensus sum. [Hesych. : Δυσχεραίνει, μισεῖ, ἀπειθεῖ, ὑπερηφανεῖ, καὶ δυσάρεστός ἐστι. Soph. OEd. C. 1281 : Ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι ἢ δυσχεράναντα. Plato Gorg. p. 450, E : Εἴ τις βούλοιτο δυσχεραίνειν ἐν τοῖς λόγοις, ut κακουργεῖν ἐν τοῖς λόγοις ib. p. 483, A. Olympiodor. : Εἴ τις θέλοι δυσχεραίνειν καὶ φιλονεικεῖν. Lysid. p. 214, E : Καί τοι δυσχεραίνω τί γε ἐν αὐτῷ. Cum περὶ Rep. 5, p. 475, C : Τὸν περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα.] Dicitur autem δυσχεραίνω τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ : aut etiam cum accus. δυσχεραίνω τοῦτο. Sed hanc postremam constr. frequentissimam omnium esse puto : a qua ideo initium sumam. [Plato Phileb. p. 66, E : Δυσχεράνας τὸν Φιλήβου λόγον. Isocr. p. 305, C : Πάσας δυσχεραίνοντες τὰς οἰκήσεις. Aristot. H. A. 8, 8 : Ἂν δυσχεραίνῃ τὸ ποτόν.] Demosth. [p. 542, 10], δυσχεραίνειν τὸ πρᾶγμα. Idem, Δυσχεραίνειν ἕν τι ἔφην, Unum me ægre ferre dixi. Lucian. [De luctu c. 15] : Οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐκ βίου μετάστασιν ἐδυσχέραινε. Idem [De gymnas. c. 24] δυσχεραίνειν τὸ θάλπος dixit. Plut. [Mor. p. 101, C] : Δυσχεραίνουσιν οἱ νοσοῦντες τῶν βρωμάτων τὰ καθαριώτατα, ubi reddi etiam possit Abhorrent a cibis, ut e Plat. De rep. 2, [p. 362, B] affertur, Μὴ δυσχεραίνειν τὸ ἀδικεῖν, pro Non abhorrere ab injuria. [Repudiare verti potest Leg. 6, p. 751, D : Δυσχεραίνοντάς τε καὶ ἀποδεχομένους ὀρθῶς κρίνειν καὶ ἀποκρίνειν ... τοὺς ἀξίους ἑκατέρων.] Apud Aristot. autem De part. anim. 1, [c. 5] : Διὸ δεῖ μὴ δυσχεραίνειν παιδικῶς τὴν περὶ τῶν ἀτιμοτέρων ζώων ἐπίσκεψιν, Bud. vertit Gravate suscipere, Indignabunde audire. [Aristid. vol. 1, p. 210, 6 : Δυσχεραίνοντες τοὺς Ἀθηναίους.] Sed et cum accus. personæ habente adjunctum participium, ap. Lucian. [Navig. c. 15] : Ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας. At cum dat., ut, Ὀλιγαρχίᾳ δυσχεραίνουσι, Plut. Themist. [c. 19], Paucorum principatui sunt infensi. Apud Eund. in Pericle [c. 27] : Δυσχεραίνοντες τῇ τριβῇ, Moræ pertæsi. [Demosth. p. 1274, 24 : Δυσχεραίνοντος τοῖς τόποις. Aristot. Eth. Nic. 4, 14 : Τοῖς λέγουσι δυσχεραίνοντες· H. A. 9, 40, p. 626, 26 : Δυσχεραίνουσι ταῖς δυσώδεσιν ὀσμαῖς. Pollux 3, 46 : Δυσχεραίνων γυναικείᾳ ὁμιλίᾳ. Sed corrigendum ex cod. γυναικείαν ὁμιλίαν. G. D.] Adjecta autem præpositione, ut δυσχεραίνω ἐπὶ πράξει, quod ex Aristot. affertur pro Ægre fero factum esse. [Isocr. p. 7, C : Τοὺς ἐπὶ τοῖς κακοῖς δυσχεραίνοντας. Ib. p. 275, A; Polyb. 2, 8, 9; Pollux 3, 131.] Eadem constr. ap. Herodian. 2, [5, 11] : Εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῇ Κομμόδου τελευτῇ δυσχεραίνετε, ubi Polit. vertit, Si Commodi doletis interitu. Interdum cum alia præp., sc. κατὰ, sed habente potius gen. personæ quam rei, quamvis et hunc reperiri existimem, e Luciano, Δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, Es nobis infensus. Aliquando cum infin. Plato De rep. 3 : Ἵνα ἡμῖν δυσχεραίνωσιν ὅμοια τούτοις ποιεῖν, οὓς δή φαμεν ἐπὶ φυλακῇ τῆς χώρας τρέφειν, Ut graventur similia facere, gravatim faciant, vel non lubenter, ut tædeat eos facere, pigeat eos facere. Nonnunquam cum partic. : ut δυσχεραίνω ἀκούων ταῦτα, vel δυσχεραίνω ὁρῶν ταῦτα. Sic e Plat. Epist. 7, [p. 325, A] : Ἃ δὴ πάντα θεωρῶν ἐδυσχέρανα, Quæ intuens indignatus sum, indignabunde spectavi [« expectavi » HSt. in Ms. Vindob.], gravate expectavi, vel iniquo animo. Pass. Δυσχεραίνομαι, Molestus s. Odiosus s. Invisus sum. Plut. Cicer. [c. 24] : Τῷ δ' ἐπαινεῖν ἀεὶ καὶ μεγαλύνειν αὐτὸς ἑαυτὸν, ὑπὸ πολλῶν δυσχεραινόμενος, Qui ægre ab hominibus audiebatur. Ap. Eund. δυσχεραινόμενον ὄνομα, Popl. [c. 1] : Δυσχεραινομένου τοῦ τῆς μοναρχίας ὀνόματος, Quum molestum esset et odiosum monarchiæ nomen, vel invisum. Schol. Aristoph. Ran. 1469 : Ἀλκιβιάδης δυσχερανθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων. Hemst.] || Δυσχεραίνω, [Difficilem reddo. Appian. Illyr. c. 18 : Οἱ δ' ἔτι μᾶλλον αὐτὴν (τὴν ὁδὸν) ἐδυσχέραινον αὐτῷ, τὰ δένδρα κόπτοντες. G. D. ||] Rem difficilem esse censeo, Addubito, Hæsito, Bud. p. 362, ex Aristot. [Metaphys. 1, 3 : Οἱ μὲν οὖν πάμπαν ἐξ ἀρχῆς ἁψάμενοι τῆς μεθόδου τῆς τοιαύτης καὶ ἓν φάσκοντες εἶναι τὸ ὑποκείμενον, οὐδὲν ἐδυσχέραναν ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἔνιοί γε ... ὥσπερ ἡττηθέντες ὑπὸ ταύτης τῆς ζητήσεως, τὸ ἓν ἀκίνητόν φασιν εἶναι ..., ubi est Sibi indignabantur, Ægre ferebant.] Convenit autem hæc verbi δυσχεραίνω signif. cum ea quam et nomen δυσχέρεια ap. eum habere dicetur.

[Δυσχεραντέον. Plato Soph. p. 256, A : Τὴν κίνησιν δὴ ταυτόν τ' εἶναι καὶ μὴ ταυτὸν ὁμολογητέον καὶ οὐ δ., Non oportet difficilem esse, Non est moleste ferendum. Ib. p. 257, A : Οὐκοῦν δὴ καὶ ταῦτα οὐ δ. Leg. 8, p. 828, D : Οὐ δ. πολεμικοῖς ἀνθρώποις τὸν τοιοῦτον θεόν. Cum εἰ 9, p. 859, B : Οὐ δ. εἰ μεταξὺ νομοθετοῦντες τὰ μὲν ἔθεμεν ....]

[Δυσχεραντικὸς, Difficilis, Molestus. Marc. Anton. 1, 8 : Τὸ ἐν ταῖς ἐξηγήσεσι μὴ δυσχεραντικόν. Hierocles p. 104=132.]

Δυσχέρασμα, τὸ, sicut et δυσχέρεια ap. Platon. Philebo [p. 44, D] pro Morositate, Bud. At Pollux [3, 133] πονηρὰ esse dicit Platonis Philebo δυσχεράσματα. [Suid. : Δυσχερασμάτων, ἀτυχημάτων. « Ὁ δὲ ἐπὶ τὸν ἀπράγμονα βίον ἐτράπετο μίσει τῶν ἐν πολιτείᾳ δυσχερασμάτων. » Qui locus est Damascii apud Phot. Bibl. p. 340, 30. Hase.]

Δυσχέρεια, ἡ, Difficultas. [Plato Rep. 6, p. 502, D : Τὴν τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχέρειαν. Isocr. p. 84, D : Ταύτας τὰς δυσχερείας ὑπεριδών.] Et δυσχέρειαι, Argutiæ et objectiones negotia exhibentes disserentibus : vide ibid. [ap. Aristot. s. v. Δυσχερὴς citatum.] Vide rursum infra Δυσχερῶς. || Molestia, Tædium, Incommodum, Casus adversus. [Soph. Phil. 473 : Δ. πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος· 900 : Δ. τοῦ νοσήματος· 902 : Ἅπαντα δυσχέρεια, ὅταν .... Similiter Dio Cass. 68, 31 : Μυῖαι τοῖς βρώμασι ... προσιζάνουσαι δυσχερείας ἅπαντα ἐνεπίμπλων. Plato Phil. p. 44, C : Μάντεσι ...

A μαντευομένοις οὐ τέχνῃ, ἀλλά τινι δυσχερείᾳ φύσεως οὐκ ἀγεννοῦς. Δ. τοῦ πλοῦ Pollux 9, 33.] Synes. Ep. 44 : Καὶ παρεμυθησάμην δυσχέρειαν τύχης, τὰ μὲν λέγων, τὰ δὲ ποιῶν. Plur. δυσχέρειαι ap. Plut. [Mor. p. 654, B] pro Molestiæ. Vide et Δυσχέρασμα.

Δυσχερὴς, ὁ, ἡ, Talis ut manibus negotium facessat, Talis qui manibus facile tractari non possit. Utor autem tot verbis ut una cum significatione derivationis originem ostendam. Possint tamen fortassis et aliæ aptiores expp. excogitari. Uno verbo alioqui δυσχερὴς reddi potest Difficilis, Arduus. Gell. 4, 15 : Sed Arduum Sallustius non pro Difficili tantum, sed pro eo quoque ponit, quod Græci δυσχερὲς aut χαλεπὸν appellant : quod est quum difficile tum molestum quoque, et incommodum et intractabile. Quorum verborum significatio a sententia Sallustii supra scripta non abhorret. Locus autem, cujus mentionem facit, est hic [Catil. c. 3] : At mihi quidem, tametsi haudquaquam par gloria sequatur scriptorem et auctorem rerum, tamen in primis ar- B duum videtur res gestas scribere. Observa porro hic inter alia vocabulum Intractabile, quod pro secunda illa expositione mea facit. Apud Aristot. [Metaphys. 11, 8] τὰ δυσχερῆ pro αἱ δυσχέρειαι, q. d. Difficultates, Argutiæ et objectiones logicæ. V. Bud. p. 362. [Plato Rep. 5, p. 475, C : Τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ (Difficilem in eligendis cibis) οὔτε πεινῆν φαμεν οὔτ' ἐπιθυμεῖν σιτίων, οὐδὲ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι· Phileb. p. 44, E : Τούτοις τοῖς δυσχερέσιν (Difficilibus, Morosis) ἀποκρίνειν. Δυσχερὴς τελώνης, Pollux 9, 32.] ‖ Molestus, Odiosus, Tædiosus, Gravis. [Hesych. : Δυσχερῶν, μισηρῶν, λυπητῶν, ἀπειθῶν.] Sic nobis Gallica vox *fascheux* utrumque significat. Dicitur enim hoc vel illud *Estre fascheux*, vel quod est difficile, vel quod est molestum. [Æsch. Prom. 802 : Ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν. Soph. El. 929 : Ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής· Ant. 254 : Πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν, nisi hic intelligere malis Difficile intellectu. Eurip. Phoen. 393 : Τί φυγάσιν τὸ δυσχερές· Or. 790 : Δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός· Hipp. 484 : Ὁ δ' αἶνος οὗτος δυσχερέστερος ... καὶ μᾶλλον ἀλγίων κλύειν. Plato C Leg. 11, p. 922, C : Μεστὸν λόγου τοῖς νομοθέταις εὖ μάλα φοβεροῦ καὶ δυσχεροῦς. Διαβολαὶ δυσχερεῖς Epist. 1, p. 309, A. Δυσχερεστέρας ἐπωνυμίας Isocr. p. 106, A. Τὰς δυσχερεστάτας τῶν πράξεων p. 245, D.] Plut. S. N. V. : Καὶ τὰ μὲν πρῶτα δυσχερεῖς καὶ οἰκτρὰς εἶχον ὄψεις μόνον. Ut autem hic δυσχερεῖς καὶ οἰκτρὰς, sic ap. Demosth. [p. 1396] χαλεπὸς et δυσχερὴς copulari vides cum substantivo βίος, ubi scribit : Δυσχερὴς καὶ χαλεπὸς ἅπας ὁ λειπόμενος ἡμῖν βίος γένοιτ' ἄν. In VV. LL. δυσχερές τι ποιεῖ τῷ θανόντι, absque auctoris nomine, pro Quidpiam ingratum defuncto facit. [Pollux 2, 110 : Χυμοὶ δυσχερεῖς, ἀηδεῖς. Δυσχερὴς θέρους πόλις 9, 23.] Cic. vero δυσχερὲς interpretatum esse Dolores in quodam Epicuri l., videbis p. 52 mei Cic. Lex. Alioqui τὰ δυσχερῆ generaliori signif. sunt Incommoda, Mala, Res adversæ. Sic et ap. Dem. [p. 257] δυσχερές τι pro Aliquid adversi. In VV. LL. δυσχερὲς ποιοῦμαι, e Xen., memini autem me legere et ap. Thuc. [4, 85] pro Indigne fero. [Polyb. 3, 11, 8 : Ἕως ἂν δυσχερές τι βουλεύηται κατὰ Ῥωμαίων, Aliquid duri, Hostile ali- D quid. Schweigh. ‖ De aqua insalubri δυσχερὲς dixit Dio Cass. 68, 31. Σαῦρα δ. apud schol. Theocr. 2, 58. Hemst.]

Δυσχερῶς, Difficulter, Cum difficultate. [Δ. φέρειν, cui εὐφόρως opponitur, Hippocr. p. 1244, D; 1249, B. Fors.] ‖ Moleste, Odiose. [Plato Euthyphr. p. 6, A : Τὰ τοιαῦτα δ. πως ἀποδέχομαι.] Et δυσχερῶς ἔχω pro Me difficilem ac molestum præbeo, e Demosth. [Plato Protag. p. 332, A : Ἐπειδὴ δ. δοκεῖς μοι ἔχειν πρὸς τοῦτο, τοῦτο μὲν ἐάσωμεν. Δ. φέρειν Leg. 5, p. 727, E. Polyb. 1, 68, 12 : Πρὸς μὲν οὖν Ἀμίλκαν δ. εἶχον, δοκοῦντες οὐχ ἥκιστα δι' ἐκεῖνον ὀλιγωρεῖσθαι.]

Δυσχημάτιστος, ὁ, ἡ, Figuratu s. Effictu difficilis.

[Δυσχιδὴς, ὁ, ἡ, Qui difficulter finditur. Theophr. H. Pl. 3, 10, 1 : Φύλλον δυσχιδές. Nisi vera est aliorum librorum scriptura δισχιδὲς, Bifidum.]

[Δυσχιδώτερον (?), κακοτροπώτερον. Ταραντῖνοι, Hesych.]

[Δυσχῖμος, ὁ, ἡ, i. q. δυσχείμερος. Eurip. Bacch. 15 :

A Τήν τε δύσχιμον χθόνα Μήδων ἐπελθών· ad quem l. Elmslejus : « Scripsi δύσχιμον pro δύσχειμον, licet cum Aldo consentiant Strabo et Pseudogregorius v. 1584. Præter nostrum locum quater (quinquies) in Attica poesi scribendum videtur δύσχιμος. 1. Æschylus Sept. 509 : Εἵρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον. Aldus ruente metro δύσχειμον. 2. Idem Choeph. 184 : Σταγόνες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος. Sic omnes. 3. Idem Pers. 566 : Θρήκης ἀμπεδιήρεις | δυσχίμους τε κελεύθους. Olim ex interpretatione legebatur δυσχειμέρους. Heathius δυσχείμους. Blomf. δυσχίμους. (His quartum nunc accessit exemplum Æschyli ap. Orion. Etym. p. 26, 5 : Δέσποινα νύμφη δυσχίμων (codex δυσχείμων) δρῶν ἄναξ. G. D.) 4. Eurip. Suppl. 962 : Πνευμάτων ὑπὸ δυσχίμων ἀΐσσω. Ita recte Hermannus pro δυσχείμων. Sæpius non legitur δύσχειμος. Similis formæ adjectivum μελάγχιμος simili modo corruperunt librarii ap. Æsch. Pers. 301 et Eurip. Rhes. 962. His perpensis nemo, opinor, obstabit, quo minus ex Atticorum scriptis expellatur δύσχειμος. Quocunque modo scri- B batur, optime ei convenire videtur Latinum *horridus*, quod ad hiemem et procellas sæpe referri monet Forcellinus. » Schol. ad Æsch. Sept. 509 : Ὤφειλε δὲ τὸ δύσχιμον διὰ διφθόγγου γράφεσθαι ἀπὸ τοῦ χειμῶνος· νῦν δὲ ἠναγκάσθη διὰ τὸ μέτρον καὶ συνέστειλεν αὐτό.]

Δύσχιστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter scinditur s. finditur, Ægre fissilis s. scissilis. [Theophr. C. Pl. 5, 16, 4 : Διὸ καὶ δύσχιστα τῷ κολλώδη τὴν ὑπόστασιν ἔχειν.]

Δυσχλαινία, ἡ, Mala s. Detrita et lacera læna; aut generaliter Vestis squalida et pannosa. Eurip. [Hec. 240] : Δυσχλαινίᾳ τ' ἄμορφος. [Plur. Hel. 423 : Τὰς ἐμὰς δυσχλαινίας.]

Δύσχλαινος, ὁ, ἡ, Mala s. Trita et lacera indutus læna : ut Homericus Ulysses εἵμενος κακὸν ῥάκος ἠδὲ χιτῶνα ῥωγαλέα. Et generaliter δυσείμων, κακοείμων, Male vestitus.

[Δυσχορήγητος, ὁ, ἡ, Difficilis propter sumtum faciendum. Plut. Mor. p. 712, E : Διὰ τὰ μήκη τῶν δραμάτων καὶ τὸ δυσχορήγητον.]

[Δύσχορτος, ὁ, ἡ, Ægre pabulum præbens, Sterilis. C Eurip. Iph. T. 219 : Δυσχόρτους οἴκους ναίω, i. e. omnis amœnitatis expertes, ut interpr. Seidlerus.]

Δυσχραὴς, ὁ, ἡ, Hesychio δυσχερὴς, δυσχρανὴς, αὐχμηρός· quæ sonant Difficilis, Male coloratus, Squalidus. [Hesychii verba in duas glossas recte dispescuit Kusterus, Δυσχραὴς, δυσχερής. Δυσχρανὴς, αὐχμηρός· et cum altera aliam ejusdem gramm. contulit, Δυσκρανὲς, αὐχμηρόν.]

[Δυσχρανής. V. Δυσχραής.]

Δυσχρηστέω, Difficilis usus sum, aut etiam Nullius usus sum. Polyb. 2, [10, 4] : Ὅτε δὲ προσεγγίσαντα καὶ δεθέντα κατὰ τὰς ἐμβολὰς ἐδυσχρήστουν τὰ τῶν ἀντιπάλων σκάφη, i. e. Nullius aut difficilis usus erant, Bud. Qui etiam tradit hoc Δυσχρηστῶ, sicut et passiv. Δυσχρηστοῦμαι, esse Usu rei cujuspiam offendor. [Polyb. 1, 75, 7 : Διὰ τὸ δυσχρηστεῖν περὶ τὴν ἔξοδον, Quod laboraret de exitu. 21, 2, 4 : Ἐδυσχρήστησαν ὡς ἔνι μάλιστα διὰ τὸ μὴ etc. 27, 6, 10 : Βουλόμενοι ... ἐν πᾶσι δυσχρηστεῖν, In omnibus difficiles se præbere. Schweigh.] Affert tamen passivæ duntaxat vocis exemplum ex D Athen. [3, p. 91, D], de quodam qui in convivio edere cœperat echinum marinum, ignorans quomodo edendus esset : Ἐνταῦθα δὲ εἰς τὸ στόμα ἐνθέντα σὺν τῷ κελύφει, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον· δυσχρηστούμενον οὖν τῇ βρώσει, καὶ οὐ συνιέντα τὴν ἀντιτυπίαν τῆς τραχύτητος, εἰπεῖν, Ὦ φάγημα μιαρόν. Quibus addit, significare etiam, Incommode et impedite versor, Inextricabili difficultate opprimor, ut [Polyb. 1, 28, 9 : Τῶν δὲ κατὰ νώτου προσπιπτόντων δυσχρηστούμενοι. ... Diodor. 18, 39;] Polyb. [1, 18, 7] : Συνεχομένων δὲ τῷ λιμῷ τῶν Καρχηδονίων, δυσχρηστούμενος ἤδη Ἀννίβας τοῖς πράγμασι, διεπέμπετο συνεχῶς εἰς τὴν Καρχηδόνα τὴν περίστασιν διασαφῶν. [3, 11, 4 : Δυσχρηστούμενος τοῖς λόγοις. Diodor. Exc. p. 567, 21 : Δυσχρηστούμενος τῇ ὠμότητι.] Apud Eund. aliud quoque ex cod. Polyb. exemplum habes. Hoc item ex Athen. [14, p. 634, B] : Ἣν δὴ Μάρκελλος δυσχρηστούμενος ἐν τῇ Συρακουσῶν πολιορκίᾳ ὑπὸ τῶν Ἀρχιμήδους κατασκευασμάτων, Vexatus, Conflictatus, Impeditus, οὐκ ἔχων ὅ,τι χρήσαιτο τῇ πολιορκίᾳ. [Polyb. 1, 87, 7 : Δυσχρη-

στούμενος ἐν τοῖς κατὰ μέρος κινδύνοις. Cum διὰ 2, 6, 4: Δυσχρηστούμενοι διὰ τὰς δυσχωρίας τῶν τόπων. Cum περὶ 21, 3, 4: Ἀπορούμενοι καὶ δυσχρηστούμενοι περὶ ταῦτα. Cum ἐπὶ Diodor. 19, 77, et Georg. Pachym. Andron. p. 427: Δυσχρηστούμενοι ἐπὶ τούτοις.] Sic ap. Polyb. 16, [3, 5]: Προσκρεμαμένου τοῦ πλοίου αὐτῷ, ἐδυσχρηστεῖτο καὶ δυσκίνητος ἦν πρὸς πᾶν, Bayfius vertit, Quum navis ei adhæresceret, valde impedita erat, nec ullo pacto regi flectique poterat.

Δυσχρήστημα, τὸ, quod Cic. [De fin. 3, 21] vertit Incommodum, ut contra εὐχρήστημα, Commodum, p. 166 mei Cic. Lex.

Δυσχρηστία, ἡ, Difficultas utendi re aliqua, Difficilis usus, Incommoditas, opp. τῇ εὐχρηστίᾳ, ut in ea voce videbis. [Ubi Polybii verba affert 2, 30, 1: Τοῖς μὲν ... πολλὴν εὐχρηστίαν οἱ σάγοι ... παρεῖχον, τοῖς δὲ ... πολλὴν ἀπορίαν καὶ δυσχρηστίαν παρεῖχε τὸ γιγνόμενον. Χρεία et δυσχρηστία opposita ap. Strab. 2, p. 120: Ἄλλων ἄλλας ἀρετάς τε καὶ κακίας καὶ τὰς ἀπ' αὐτῶν χρείας ἐπιδεικνυμένων ἢ δυσχρηστίας.] Interdum vero talem usum habet, qualem videbis habere adv. δυσχρήστως in eo Polybii l. ubi jungitur verbo διέκειτο. Tribuitur enim δυσχρηστία ei, qui δυσχρήστως διάκειται, qui anxius est, qui nescit quod consilium capere debeat, quomodo se in rebus administrandis gerere debeat: qui denique οὐκ ἔχει χρῆσθαι τοῖς πράγμασι. Huc enim apte relatum iri existimo hoc loquendi genus, de quo in verbo Χρῆσθαι disseram. Bud. δυσχρηστίαν interpr. Anxietatem, et inextricabilem difficultatem, ap. Polyb. 1, [28, 1]: Καὶ πολλὴν ἀπορίαν παρεῖχε καὶ δυσχρηστίαν αὐτοῖς. Idem dixerat antea, δυσχρηστίαν significare non modo Usus intractabilitatem, aut In usu atque tractatione offensionem atque incommoditatem, sed etiam Versuræ faciendæ molestiam et difficultatem: attuleratque in exemplum hunc Cic. l., Ad Att. 16, [ep. 7]: Mirifica enim δυσχρηστία est propter metum armorum. Et addiderat, esse dictionem a verbo κεχράναι. Verum ego hic ab eo dissentio: ac potius existimo δυσχρηστίαν non aliunde derivari in hoc Cic. l. quam in illo Polybii: sed generaliori in signif. accipi debere, sc. pro Difficultate. [Polyb. 3, 74, 1: Μεγάλην ταραχὴν καὶ δυσχρηστίαν συνέβαινε γίγνεσθαι περὶ τὰς τῶν Ῥωμαίων δυνάμεις· 1, 53, 13: Τοῦ τόπου πολλὰς ἔχοντος καὶ παντοδαπὰς δυσχρηστίας. De difficultate ex dissensione orta 3, 110, 3: Τοῦ δὲ Γαΐου ... ὑπὲρ τῆς ἐναντίας ὑπάρχοντος γνώμης ἦν ἀμφισβήτησις καὶ δυσχρηστία περὶ τοὺς ἡγεμόνας. Plut. Mor. p. 600, A: Ἴαμα τῆς δυσχρηστίας ἐκείνης (quam oculi ex adspectu colorum quorundam percipiunt).]

Δύσχρηστος, ὁ, ἡ, Cujus difficilis est usus, Quo difficile uti possumus. Xen. Cyrop. 3, [3, 26]: Ὅτι ἱππικὸν στράτευμα ἐν νυκτὶ ταραχῶδές ἐστι καὶ δύσχρηστον, ἄλλως τε καὶ βάρβαρον. Hoc compositum, simulque alia duo, εὔχρηστος et ἄχρηστος, habemus in isto Polybii l. [18, 15, 9]: Ἐν οἷς πᾶσιν ἡ μὲν Μακεδόνων σύνταξις, δύσχρηστος, ποτὲ δὲ ἄχρηστος· ἡ δὲ Ῥωμαίων, εὔχρηστος. [Id. 4, 11, 8: Τοὺς μὲν Αἰτωλοὺς δυσχρηστοτάτους εἶναι συνέβαινε διά τε τὸν καθοπλισμὸν καὶ τὴν ὅλην σύνταξιν, τοὺς δ' Ἀχαιοὺς εὐχρηστοτάτους. Strabo 12, p. 538: Ταύτῃ μὲν οὖν ἄχρηστος αὐτοῖς ἐστιν (ὁ ποταμός)· ... καὶ τὸ λατομεῖον δὲ ποιεῖ δύσχρηστον, καίπερ εὔχρηστον ὄν.] Isocr. autem Symm. [p. 180, B] τὴν ἐξουσίαν esse δύσχρηστον ait, quod imperio recte uti et ita se in eo gerere ut decet, pauci noverint: Οὐ γὰρ ᾔδεσαν τὴν ἐξουσίαν, ἧς πάντες εὔχονται τυχεῖν, ὡς δύσχρηστός ἐστι. A Bud. δύσχρηστος esse dicitur Cujus usus ac tractatio difficilis est. Affertur vero et ὁ. ἵππος pro Equo rebelli; sed vicinior interpr. fuerit, meo quidem judicio, si interpreteris Non facile s. Vix tractabilis. Apud Xen. [Cyn. 3, 11] sunt etiam δύσχρηστοι κύνες, Quarum non facilis est usus in venatione, s. Quibus in venatione non facile uti possumus, Quæ venationi propemodum ineptæ sunt: quæ nimirum sunt ἀνεπιστημόνως ἠγμέναι, i. e. Imperite educatæ. [Hesych.: Δ., κακὸς, εἰς οὐδὲν χρήσιμος. Jes. 3, 9: Δήσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δ. ἡμῖν ἐστι. Similiter Sap. 2, 12. || Inusitatus. Schol. Eurip. in cod. Vatic. 1135 fol. 2, b: Θεολόγος ὁ θείους λόγους λέων καὶ λέγων, θεόλογος δὲ, ὅπερ ἐστὶ δύσχρηστον, ὁ θεῖος λόγος.] || At vero δύσχρηστος, quod Suidas exp. κακόμαντις, ad verbum Χρῶ pertinet, sicut ἄχρηστος quod ex Athen. attuli.

Δυσχρήστως, Ita ut facile uti non possis, Ita ut difficile sit uti. Polyb. 16, [2, 1]: Ἠπορεῖτο καὶ δ. διέκειτο περὶ τοῦ μέλλοντος, Animi pendebat, nec satis prospiciebat quid sibi potissimum in posterum faciendum foret, Bayf. [Id. 1, 61, 4: Δ. διέκειντο αἱ νῆες πρὸς τὸν κίνδυνον (quia commeatibus onustæ)· 5, 18, 11: Ἠπόρουν καὶ δ. διέκειντο πρὸς τὸ παρόν. Schweigh. || Inutiliter. Strabo 17, p. 823: Χρησίμως μὲν ... δυσχρήστως δὲ ... (ubi præcedit πῆ μὲν χρησίμως, πῆ δ' οὐ χρησίμως.) Hemst.]

[Δύσχριστος, ὁ, Inimicus Christi. Acta Maximi Confess. vol. 1, p. LXXXV. G. Dind.]

Δύσχροια, ἡ, Malus color, Deformis color, Decoloratio. [Theognost. p. 103, 6.] Galen. Comm. 3 in 6 Epidem.: Τῶν μὲν ὀφθαλμῶν ὥσπερ ἰσχὺν καὶ ἀσθένειαν, οὕτω καὶ εὔχροιάν τε καὶ δύσχροιαν ὑπαλλαττομένων· in expositione loci Hippocratis sub Χρόα citati: Χροὴ ἐπὶ τὸ κάκιον ἢ βέλτιον ἐπιδίδωσιν, i. e. τὸ χρῶμα μεταβάλλει πρὸς τὸ βέλτιον ἢ χεῖρον. Unde satis patet δύσχροιαν esse τὸ κακὸν χρῶμα s. τὴν κακὴν χροιὰν, εὔχροιαν contra τὴν ἀγαθὴν χροιὰν s. τὸ ἀγαθὸν χρῶμα. [Galen. vol. 7, p. 131: Δύσχροιαι περὶ τὸ σύμπαν γίνονται σῶμα. G. D. Gregor. Nyss. t. 1, p. 518, D: Τῇ διὰ τοῦ πυρὸς χωνείᾳ θεραπεύειν τὴν δύσχροιαν (auri). Hase.]

Δύσχροος, s. Δύσχρους, Male coloratus, κακόχρους. Unde compar. δυσχρούστερος, Qui pejoris est coloris. Aliis etiam Minus coloratus, Magis decolor s. decoloratus, ac si idem esset cum ἀχρούστερος. Positivo utitur Athen. [3, p. 94] de pinna quæ margaritin producit: Ἡ δὲ ἐπιπολάζουσα καὶ ἀνωφερὴς, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτινοβολεῖσθαι, δύσχρους· nam ἡ ἐμβύθιος διαυγεστάτην καὶ καθαρωτέραν γεννᾷ μαργαρῖτιν. [Gregor. Nyss. t. 1, p. 519, A: Δ. καὶ μέλαινα ... ἐγένετο. Hase. || Δύσχρως, ωτος, ὁ, ἡ. Hippocr. p. 137, C: Ὑπνώδεες, δύσχρωτες. Scott.]

Δύσχυλος, ὁ, ἡ, Difficilem habens saporem, i. e. Ingratum et Injucundum, s. Insuavem; nam ejusmodi saporem lingua difficulter et cum molestia quadam admittere videtur. Exemplum e Theophr. C. Pl. 6, 19, [4 et 12] habes in composito ἄχυμος. [Theophrasto Schneiderus utroque loco δύσχυμα et ἄχυμα restituit pro δύσχυλα et ἄχυλα. Idem De odor. 11, p. 736: Τὸ πικρὸν καὶ δύσχυμον τῇ γεύσει μὴ ἐμφαίνειν. Sed Xenocrati § 12 relinqui potest δύσχυλοι.]

[Δυσχυμία, ἡ.] Δυσχυλία, ἡ, Ejusmodi saporis [qualem s. v. Δύσχυλος descripsit] injucunditas et insuavitas, Ingratus sapor. Theophr. [C. Pl. 6, 19, 12], de sesamo et erysimo loquens: Τούτων γὰρ χλωρῶν ὄντων οὐδὲν ἅπτεσθαι δοκεῖ ζῷον, διὰ τὴν πικρότητα καὶ τὴν δυσχυλίαν. [Recte Schneid. δυσχυμίαν.]

Δύσχυμος, ὁ, ἡ, i. q. δύσχυλος, Difficilem et molestum succum vel saporem habens, Quem gustare difficile et molestum est, i. e. Ingrato et injucundo sapore præditus. Alii generalius interpr. Insipidus, Male sapidus. [V. Δύσχυλος. Aristot. De gener. anim. 4, 8: Τὸ λοιπὸν (τῆς τροφῆς) ἁλμυρὸν καὶ δύσχυμον.]

[Δυσχυτάτω lectio vitiosa ap. Hippocr. p. 1218, C: Συνέβη δὲ καὶ τῷ δυσχυτάτῳ Φιλίας (corr. Φίλας vel Φίλης) παιδίῳ ψιλώματος ἐν τῷ μετώπῳ γενομένου ἐναταίῳ πυρετός. Interpres *miserrime*. Fortasse igitur δυστυχεστάτῳ. P. 1162, A, omisso hoc epitheto: Τῷ τῆς Φίλης παιδί. G. Dind.]

Δύσχωλος, ὁ, ἡ, simpliciter exp. Claudus: sonat tamen potius Graviter s. Valde claudus.

[Δυσχωρέω, In locum incommodum compello, Impedio. Hesych.: Δυσχῶται (δυσχωρεῖται Is. Voss.), δυσχωρῇ, διακωλύηται. Scribendum videtur Δυσχωρῆται, διακωλύηται (codex διακωλύεται). Similiter στενοχωρεῖσθαι dicitur. G. Dind.]

[Δυσχώρητος lectio vitiosa. V. Δυσχώριστος.]

Δυσχωρία, ἡ, Difficultas regionis s. locorum, Loca difficilia, ut quæ salebrosa sunt et confragosa. [Hesych.: Δ., στενοχωρία.] Xen. Cyrop. 1, [6, 37]: Εἰς δυσχωρίαν φυγῇ ὑπαγαγόντες· rursum [ib. 35]: Ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς γιγνομένους ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ὢν ὑποδέξῃ. [Ib. 4, 7: Τὰς δυσχωρίας ὅτι δέοι φυλάττεσθαι

οὐδὲν ἧττον ἢ τὰ θηρία. Plato Menex. p. 245, A, E : Δυσχωρίᾳ χρησάμενοι. Isocr. p. 132, D : Περὶ τὰς αὐτὰς δυσχωρίας ἡμῖν ἀντιστρατοπεδεύοντες. Sic cod. Urb. Vulgo δυσχερείας. Diodor. 14, 101 : Τὴν τῶν τόπων δυσχωρίαν.]

Δυσχώριστος, ὁ, ἡ, Ægre separabilis, Qui difficulter sejungi et secerni potest. [Δυσχώρητος, Inextricabilis, Unde exitus non patet. Polyb. 24, 1, 13 : Ποικίλη τις ἦν ἀκρισία καὶ δυσχώρητος ἐκ τῶν κατηγορουμένων. Schweigh. Scrib. δυσχώριστος cum Reiskio. Plut. Mor. p. 51, A : Ἡ κολακεία τῇ φιλίᾳ... ἑαυτὴν ἀναμιγνύουσα δυσχώριστός ἐστιν. G. Dind.]

[Δυσψυχέω, Animi sum ancipitis. Pallad. Laus. p. 1011, D. Hase.]

[Δυσωδέω, Fœteo, Gl. Vita Isaaci Confess. Act. SS. t. 7 Maii, p. 249, 29 : Τὸν δυσωδήσαντα ἐν ταῖς κατὰ Χριστοῦ βλασφημίαις. Hase.]

Δυσώδης, ὁ, ἡ, Male olens, Malum spirans odorem, Fœtidus, i. q. δύσοσμος [Hesych. : Δ., κακόοσμος (κάκοσμος HSt.), ἀκάθαρτος. « Δυσώδης κοιλίη ap. Hippocr. p. 166, A, Alvus fœtida et graveolens, pro tenuioris intestini morbo graveolente, quem εἰλεὸν δυσώδη vocat p. 81, F. » Foes. Herodot. 2, 94 : Καρπὸν δυσώδεα. Soph. Phil. 1032 : Εἰμὶ ... χωλός, δυσώδης. Δυσώδεσιν ὀσμαῖς Aristot. H. A. 9, 40, p. 626, 27] : ut Δυσῶδες καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες, Graveolentem et acrem spiritum ructantes. Plut. Quæst. Græc. [p. 294, F] : Ταπλεῖστα συνόντας αἰπολίοις γενέσθαι δυσώδεις. [Δυσῶδες πνεῖ ap. Polluc. 2, 75.] Et Thuc. 2, [49] : Πνεῦμα ἄτοπον καὶ δυσῶδες ἠφίει, Halitum tetrum et graveolentem emittebat, Halitum tetrum et fœtidum expirabat. [Athan. vol. 2, p. 53. Kall. Aristarchi præceptum de genitivo non δυσωδῶν, sed δυσώδων scribendo impugnant Theodos. in Bekk. Anecd. p. 1006, 24, Jo. Alex. Τονικ. παραγγ. p. 19, 17. Conf. Arcad. p. 136, 21, et Lehrs. De stud. Aristarchi p. 262. G. Dindorf.]

[Δυσώδης, ὁ, Dysodes, n. pr. ap. Hippocr. p. 72. G. Dindorf.]

Δυσωδία, ἡ, Malus odor, Odoris gravitas s. insuavitas, Fœtor. [Pollux 2, 75. Δυσωδίαν ἐκτρέπεσθαι ib. 74. Δ. τῶν σμηνῶν Aristot. H. A. 9, 40, p. 626, 20. Στόματος δ. Plut. Mor. p. 90, B; 633, C. Epiphan. vol. 1, p. 293, D : Αὕτη ἡ κόπρος καὶ δ. G. D. Andreas Cret. p. 69, D : Ἵνα καὶ τῆς δυσωδίας ἀντιλάβοιτε. Athanas. vol. 1, p. 331. Kall.] Metaph. ap. Plut. De virt. mor. : Δυσωδίαν τῷ λόγῳ παρέχουσι καὶ δυσκολίαν.

[Δυσώδινος, ὁ, ἡ, Vehementes dolores excitans. Persæ epigr. in Anth. Pal. 6, 272 : Δυσωδίνοιο γενέθλας.]

Δυσώλεθρος, ὁ, ἡ, Qui difficulter interit. Theophr. H. Pl. 3, [6, 5] τὴν κοκκυμηλέαν, Prunum, βαθύῤῥιζον καὶ δυσώλεθρον ξύλον vocat, ubi Gaza, Inextricabile; alii, Quod difficile interit, Ægre moriens et tabescens, Vivax. [3, 12, 5 et 9. Et in Indice :] Δυσόλεθρος, Difficulter interiens, Qui ægre perit s. moritur : ut quum Theophr. τῆς κοκκυμηλέας τὸ ξύλον esse dixit βαθύῤῥιζον καὶ δ. [Δυσόλεθρος forma vitiosa. V. Lobeck. ad Phryn. p. 705.]

[Δυσωμία scriptura vitiosa. V. Δισωμία in Addendis.]

[Δυσώμοτος, ὁ, ἡ, Ægre jurans. Pollux 1, 39.]

Δυσωνέω, s. Δυσωνέομαι, Difficilem me præbeo in emendo, Difficilis sum in emendo, noloque tantum quantum petitur dare : Budæo Tenaciter mercor illiberali adjectione pretii. Plato comicus ap. Polluc. [3, 126] : Παῦσαι δυσωνῶν. Nicand. Epigr. [Nicarchus in Anth. Pal. 11, 69], de quodam, qui tam avarus erat ut quum suspendere se vellet, ne sex quidem obolos exponere vellet ad emendum laqueum : Ἀλλ' ἐδυσώνει, Εὔωνον ζητῶν ἄλλον ἴσως θάνατον. Athen. [8, p. 348, B] : Καὶ ὅτε οἱ καταβάντες ἐκ τῆς πόλεως δυσωνοῖντό τι τῶν πωλουμένων, ἔθος ἦν τοῖς πωλοῦσι λέγειν ὅτι μᾶλλον ἂν προέλοιντο Τελεσταγόρᾳ δοῦναι ἢ τοσούτου ἀποδόσθαι· erat enim Telestagoras ille dives et spectatus in plebe vir. Ubi etiam nota δυσωνεῖσθαί τι pro Nimium de indicato pretio detrahere, Licitando gravari ad justum pervenire pretium.

Δυσώνης, ὁ, Difficilis emptor, h. e. Qui morosus est in emendo, et plus semper de pretio indicato detrahere vult quam æquum sit, Qui licitando gravatur ad justum pretium pervenire, ut ap. Athen. [6, p. 228, C] Lynceus Samius τέχνην ὀψωνητικὴν συνέγραψε πρός τινα δυσώνην. Meminit Pollux quoque [3, 126] hujus voc., sed dubitat an apud probatum auctorem reperiatur, quanquam in proverbio usurpetur. [Suid. : Οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας.]

[Δυσώνητος lectio suspecta. V. Δυσοιώνιστος.]

[Δύσωνος, ὁ, ἡ, Difficilis emptu. Herodian. Epimer. p. 213 : Εὔωνος καὶ δ. ἐκ τοῦ ὠνῶ τὸ ἀγοράζω. Plurali δύσωνα utitur Georg. Pachym. Andron. p. 343, D. G. Dindorf.]

[Δυσωνυμέομαι, Malum s. odiosum nomen habeo. Const. Manass. Chron. p. 95, A : Λέοντι τῷ δυσωνυμουμένῳ. Activum Δυσωνυμῶ ponit Herodian. Epimer. p. 203. Boisson.]

[Δυσώνυμνος, ὁ, ἡ, i. q. seq. ex conjectura Bœckhii Inscr. gr. vol. 1, p. 563, v. 8. Hase.]

Δυσώνυμος, ὁ, ἡ, Cui malum est nomen, s. infaustum, Cujus nomen est mali ominis, Cujus nomen odiosum est. [Hesych. : Δ., κακώνυμος, χαλεπός.] In qua expositione respicio ad schol. Soph. δυσώνυμον appellari etiam eum οὗ τὸ ὄνομα ἐπαχθῶς οἱ ἄνθρωποι δέχονται, διὰ τὸ μῖσος ὅπερ ἔχουσι πρὸς αὐτόν· et addit, καθ' ὃ λέγεται δυσώνυμος ὁ Ἰούδας· vel ὁ Ἰουλιανός, ut alii legunt. Eod. certe modo Arius a Basil. vocatur δυσώνυμος. Annotat autem illud in Aj. p. 54 meæ ed. [512], Ποῦ ποῦ κεῖται ὁ δυστράπελος, ὁ δυσώνυμος Αἴας· de quo δυσώνυμος dicit, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει ὁ Αἴας· quæ scholiastæ verba referenda sunt ad locum illum qui habetur p. 26 [v. 430], in quo ipsemet Ajax de se dicit : Αἶ αἶ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Itidem certe Eust. ait δυσώνυμον Ajacem vocari a Soph. ὡς δοκοῦντα παρὰ τὸ αἶ ἢ παρὰ τὸ αἰάζειν ὀνομασθῆναι· atque ita sonare δυσοιώνιστον καὶ τῇ προφορᾷ δύσφημον. Annotat autem hæc Homeri in Il. Z, [255] : Ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν, Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ, ubi Hecubam dicit δυσωνύμους Achivos appellare vel eo sensu, quo dicitur δύσπαρι, et κακοΐλιον : vel δυσφημοῦσαν ὡς δῆθεν κακωνύμους, nimirum quia videntur παρηχεῖσθαι τῷ ἄχει. Quibus subjungit, duobus modis dici κακώνυμον (vult enim δυσώνυμον nihil aliud esse quam κακώνυμον), aut τὸ οὐδ' ὀνομάζεσθαι ἄξιον, ut apparet ex his [Od. T, 260] : Κακοΐλιον, οὐκ ὀνομαστήν· aut τὸ δυσοιώνιστον, etc. Meminit autem hujus voc. et aliis ll., quos vide. Ceterum ut δυσώνυμος redditur non semper δυσοιώνιστον ὄνομα ἔχων, sed generalius etiam δυσοιώνιστος, ut et in isto vides Eust. l., ita non dubium est, quin Latine reddere possimus non solum Infausti nominis, Inauspicati, Inominati, sed etiam generalius Infaustum, Inauspicatum, Inominatum. [Il. M, 116 : Μοῖρα δ. (mors). Od. T, 571 : Ἠὼς δὴ ἦδ' εἶσι δ. (nuptiarum). Soph. OEd. C. 528 : Δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω. Apoll. Rh. 2, 258 : Δυσώνυμος ἥ μ' ἔλαχεν κήρ. Δυσώνυμοι αἱρετικοὶ Constit. Apost. p. 347 et alibi.] Est autem usus hoc nomine Lucian. in principio sui Ocypodis : Δεινὴ μὲν ἐν βροτοῖσι καὶ δυσώνυμος Ποδάγρα κέκλημαι, δεινὸν ἀνθρώποις πάθος. Ut autem hic podagra vocatur δυσώνυμος, ita initio Tragopodagræ ejusd. Luciani dicitur esse στυγνὸν ὄνομα et θεοῖς στυγούμενον. Atque ita δυσώνυμον illic videtur potius eam habere signif., quam e schol. Soph. attuli. [Euseb. H. E. p. 489, 11; Suidas s. v. Μιχαὴλ βασιλεύς. Hemst.]

Δυσωπέω, [Veteres forma media uti solent Δυσωπέομαι, Metuo, Suspicor. Pollux 2, 52 : Δυσωπεῖσθαι τὸ ὑποπτεύειν τι ἰδόντα. Explicatius Zonar. p. 585 : Δυσωποῦμαι ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι. Οὕτως Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, καὶ Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν (2, 1, 4. Hæc ex Harpocr.). Καὶ δυσωπεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ὑφορᾶσθαι καὶ φοβεῖσθαι καὶ μεθ' ὑπονοίας σκυθρωπάζειν. Οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ κρίνειν καὶ ἐλέγχειν τὴν λέξιν λαμβάνουσιν. Δυσωπεῖν γὰρ εἴρηται παρ' ὅσον κατακεκριμένοι κακῶς ἔχουσι τὰς ὦπας. Οὕτως εὗρον τὴν λέξιν εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν (Lex. rhet. p. 234, 23 : Δυσωποῦμαι τὸ αἰσχύνομαι καὶ ὑφορῶμαι καὶ φοβοῦμαι· καὶ τὸ ἀηδῶς ὁρᾶν ἢ ὁρᾶσθαι) καὶ εἰς τὰ ἀνεκφώνητα Ἡρωδιανοῦ. Ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι εἰ καὶ μὴ τῶν Ἀττικῶν. Ἡ δὲ συνήθεια καὶ ἐπὶ τοῦ ἱκετεύειν. Quæ minus emendate leguntur in Etym. M. p. 292, 51. Phrynich. p. 190 : Δυσωπεῖσθαι· Πλουτάρχῳ

μέν ἐστι περὶ δυσωπίας βιβλίον, τοῦτο ὅπερ οἴεται δηλοῦν, A
τὸ ἐντρέπεσθαι καὶ μὴ ἀντέχειν δι' αἰδῶ. Ἀλλὰ σημαίνει ἡ δυσωπία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν ὑφόρασιν καὶ τὸ ὑποπτεύειν. Ad quem Lobeck. : « Idem pronunciant Mœris p. 125, (Herodian. p. 476,) Suid., Zon., et Thom. M. p. 255, neque errant. Δυσωπεῖσθαι et Ionicum Νωπεῖσθαι, quantum ex etymo intelligi potest, proprie de oris confusione dicitur, quæ ex variis perturbationibus, metu, suspicione, pudore existit. Sed veteres illi tantum de præsensione instantis periculi, vel molestiæ usurparunt. Sic et Plato (Polit. p. 285, B : Μὴ δυνατὸν εἶναι δυσωπούμενον παύεσθαι· Leg. 11, p. 933, A : Δυσωπουμένους πρὸς ἀλλήλους· Phædro p. 242, C, ad quos locos spectat Timæi gl. p. 90) et Xenophon et Demosth. p. 127, 25 : Τοὺς ... οὐχ ὀρρωδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι, quem l. perperam interpretatur HSt. Aristot. De part. anim. 1, 5 : Οὕτω καὶ πρὸς τὴν ζήτησιν προσιέναι δεῖ μὴ δυσωπούμενον, i. e. μηδὲν δυσχεραίνοντα. » Ὑφορᾶσθαι et δυσωπεῖσθαι conjungit Themist. Or. 26, p. 330, B : Ὁμήρου ὑφορᾷ καὶ δυσωπῇ τὴν γοητείαν.
Dionys. Hal. De Lysia jud. § 11 : Δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω μήποτ' οὐ Λυσίου ᾖ ὁ λόγος. G. Dind.], Pudore afficio; sed proprie ejusmodi pudore qui facit ut is, a quo aliquid peto, ne obtueri quidem me possit, tantum abest ut id mihi denegare ausit. Unde ponitur pro Exoro, Flecto, Persuadeo. Generalius etiam pro Pudore afficio, Pudorem affero. Plut. Homero [§ 168] : Καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα δυσωπεῖ· De def. orac. [p. 418, E] : Ἀλλὰ τί μάλιστά σε δυσωπεῖ τῶν ὑπὸ Κλεομβρότου τιθεμένων; Quid eorum potissimum te pudore afficit? Quid facit ut te pudeat? Aut etiam resolvendo per verbum neutrum, Cujus te pudet? Itidemque pass. Δυσωποῦμαι, Pudore afficior, confundor, Erubesco, Præ pudore oculos averto, attollere non audeo. Dem. [p. 127, 25] : Καὶ τοὺς εἰς τοῦθ' ὑπάγοντας ὑμᾶς ὁρῶν, οὐχ ὀρρωδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι. Plut. Π. δυσωπ. [p. 530, E] : Ἐν δείπνῳ προπίνει τις ἄδην ἔχοντι; μὴ δυσωπηθῇς μηδὲ προσβιάσῃ σαυτόν. Vide et in Δυσωπία quæ idem Plut. de hoc voc. dicit. Interdum adjunctum casum habet, et quidem vel dat., vel accus.;
et hunc quidem frequentius. Plut. in Cat. : Εἰ τοὔνομα δυσωπεῖτε μοναρχίαν. Basil. : Ἀλλὰ δυσωποῦμαι αὐτοῦ τὰ πρεσβεῖα. [Pudorem, Religionem, Scrupulum incutere δυσωπεῖν significat ap. Philon. Decal. p. 756, E, Josephum Ant. Jud. 12, 4, p. 600. Lucian. Asin. c. 38 : Ὥστε μή με ἀποκτεῖναι ἡ θεὸς αὐτὴ ἐδυσωπήθη. Galen. vol. 3, p. 36 : Δυσωποῦσιν ἡμᾶς τῷ πλήθει τῶν μαρτύρων. Et jam Ion Chius ap. Athen. 13, p. 604, B : Ἐνωπήθη τῇ ἐπιραπίξει. Lobeck. l. c.] At vero δυσωπῶ pro Exoro, Flecto, Persuadeo : et δυσωποῦμαι pro Exoror, Flector, quam signif. ex illa prima nasci docui paulo ante, ut δυσωπεῖν τὸν Θεὸν ap. Synes. Et ap. Basil. : Παρακαλέσαι καὶ δυσωπῆσαι. Chrysost. : Ὁ δὲ οὐ μόνον ἐδυσωπεῖτο τοῖς ῥήμασι τούτοις. Vide Bud. p. 688. [Sæpissime hac signif. dictum ab Joanne Chrys. aliisque scriptoribus ecclesiasticis, velut Nilo Ep. p. 1, 220, 357. De quo usu Hemst. ap. Raphel. ad Jo. Chrys. Homil. p. 48 : « Sæpe significat non tantum simpliciter Orare et Exorare, sed Supplicando invidiam facere, sic ut præ pudore quis precibus concedere cogatur. Egregie Greg. Nyss. vol. 2, D
p. 139, C : Ὁ γὰρ φιλάνθρωπος ἔχρησεν αὐτοῖς τὸ ἴδιον πρόσωπον, ἵνα δι' ἐκείνου δυσωπῶσι τοὺς ἀσυμπαθεῖς καὶ μισοπτώχους, ὥσπερ οἱ τὰς βασιλικὰς εἰκόνας κατὰ τῶν βιαζομένων αὐτοὺς προβαλλόμενοι, ἵν' ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ κρατοῦντος τὸν καταφρονητὴν δυσωπήσωσιν. Schol. Apoll. Rh. 3, 694 ἀντιάσειεν exponit παρακαλέσειε, δυσωπήσειε, ut Hesych. καταδυσωπῆσαι, παρακαλέσαι. Utraque junguntur ab Heliodoro 10, 2, p. 456, quemadmodum δυσωπεῖν et ἐντρέπειν a Chrysostomo et Sexto Emp. p. 161, quanquam paulo diversa potestate : Τοὺς σκεπτικοὺς ἐντρέπουσι μὲν οἱ λόγοι, δυσωπεῖ δὲ καὶ ἡ ἐνάργεια.... Nonnunquam ponitur pro Victum aliquem argumentis in ruborem dare, atque adeo Refutare : quæ virtus in Sexto Emp. frequens, p. 262, 1; 286, 27; 353, 30; 644, 44. Hinc ἀδυσώπητοι ἔλεγχοι, Invicta documenta, Cyrill. Hieros. Catech. p. 275, D. » Præter. δεδυσώπηκα ap. Justin. Mart. p. 187, A.] ‖ Δυσωπεῖν in VV. LL. e Plut. affertur et pro Sedare : quæ signif. aliquid affinitatis cum illa Exorandi et

A Flectendi significatione habet. [Videtur sumptum ex p. 783, B : Τούτῳ (τῷ γήρᾳ) τὸ φιλότιμον ἀμβλύνειν καὶ δυσωπεῖν. G. D.] ‖ Δυσωπῶ, Visum perstringo, Intuitum retundo, Horribili specie terreo. Plut. [V. Lycurg. c. 9] τὰ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν dixit Visum perstringentia, ut res admodum splendidæ, Bud. Sed observa, quum addat Plut. accus. ὄψιν, part. δυσωποῦντα sonare simpliciter Perstringentia. Vide autem ap. eund. Bud. et alia exx. p. 688. ‖ Δυσωπῶ neutraliter positum, Hæreo, Hæsitabunde aspicio, Restito, Suspicor, Vereor, Xen. [Mem. 3, 6, 4] : Ἐπεὶ δὲ ὁ Γλαύκων ἐδυσώπησεν [lectio vitiosa pro διεσώπησεν]. Et δυσωπούμενα ζῷα ap. Eund. [ib. 2, 1, 4.] Vide plura ap. Bud. p. 688. [Ἵππος δυσωπούμενος ap. Polluc. 1, 197.]

[Δυσώπημα, τό. Joseph. B. J. 1, 25, 5 : Στεργομένης δ' οὕτως ὑπὸ τοῦ μειρακίου τῆς γυναικός, ἣν παραμένουσαν μὲν ἔσεσθαι δυσώπημα τῶν ἡμαρτημένων, ἀπορραγεῖσαν δὲ αἰτίαν τῆς εἰς ἅπαντα ἀπογνώσεως, Quæ si maneret, veniam paratura esset prioribus peccatis. *Remedium*
B vertit interpres : qua signif. dictum videtur Dio, cujus hæc pauca verba posuit Stob. Floril. 85, 12, ab Hemst. cit. : Μέγα γὰρ δυσώπημα σωφροσύνης τέκνωσις.]

Δυσώπησις, εως, ἡ, q. d. Pudefactio, Ipsa actio afficiendi quempiam pudore, s. efficiendi ut quis verecundetur. Item Exoratio, [Ambitio, Gl. Pudor, Confusio. Epiphan. t. 1, p. 845, D : Μετὰ δυσωπήσεως ἢ μετά τινος διστακτικοῦ λόγου. Euseb. Contra Marc. p. 3, A : Εἰς δυσώπησιν τῶν διαστρέφειν τοὺς ἄνδρας πειρωμένων. ‖ Reverentia. Vita Nili jun. p. 103, 29 : Τῇ δυσωπήσει τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς. Jo. Climac. p. 478, 19; Eustrat. Allat. p. 442, A. ‖ Supplicatio. Constant. Acropol. Encom. Theodosiæ Act. SS. t. 7 Maii, p. 75, 11 : Τί δὲ τῶν πρὸς δυσώπησιν ἱκανῶν οὐ διαλεγομένη; Joann. Hieros. Vita Jo. Damasc. Act. SS. t. 2 Maii, p. 745, 36 : Δ. ἀφόρητον, Supplicationem alias non excusandam. Hase.]

[Δυσωπητέον, Athanas. vol. 1, p. 305. Kall. Eustath. p. 173, 12 : Δ. ἐν τοῖς τοιούτοις τὴν ταυτολογίαν.]

[Δυσωπητικός, ή, όν, Vim habens pudorem incu-
C tiendi, exorandi. Basil. M. vol. 2, p. 342, D; Origen. vol. 1, p. 396, E; Pseudo-Chrys. vol. 7, p. 228, 13, ab Seag. cit. Schol. Soph. OEd. T. 15. Eustath. p. 105, 15 : Δυσωπητικώτερον τὸ λίσσομαι. ‖ Adverb. Δυσωπητικῶς Origen. Philoc. c. 27, p. 109. Clem. Al. p. 197, 36 ed. Sylb. : Δ. εἴργει. Justin. Mart. p. 600, B.]

Δυσωπία, ἡ, Pudor qui nos obtueri s. in faciem intueri non sinit eos, qui aliquid a nobis postulant. [V. quæ s. v. Δυσωπέω dicta sunt.] Hac enim aut simili periphrasi utendum esse puto ad exprimendam Græci hujus verbi vim, simulque ostendendum ejus etymum : quæ sane minime patere possunt e vulgatis interprr., quibus δυσωπία dicitur esse Vitiosus s. Immodicus pudor, Immodica verecundia, etiam Stupida verecundia, quæ interpr. est Erasmi, sicut et duæ primæ. A Bud. autem redditur Verecundatio, et Vehemens oris confusio. Quæ tamen interprr. nequaquam falsæ sunt; revera enim immodicus est ac nimius pudor ille quem descripsi, at falsa est ista quæ additur in VV.
D LL. Inutile et perniciosum silentium. Plut. circa initium libri quem de hoc δυσωπίας vitio scripsit [p. 528, E] : Ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσαν, δυσωπίαν ὠνόμασαν, Quemadmodum enim κατήφειαν (quam Pronitatem aut Putiditatem Latine possis dicere) definiunt, dolorem in nobis efficientem ut vultum demittamus, sic pudorem adeo nos afficientem, ut non audeamus obtueri quos oportebat, δυσωπίαν appellant (voce composita) etc. Erasm. In quibus verbis ut omittam valde insolentem nobis dari interpr. vocis κατήφεια, Plutarchicam certe descriptionem δυσωπίας minime assequi videntur, quum ὑπείκουσαν apte non reddatur, multo vero minus τοῖς δεομένοις. Hoc enim voluisse Plut. dico, Verecundiam, sonat tamen potius αἰσχυντηλία Habitum quendam animi ad verecundiam propensi, quæ adeo succumbit iis qui a nobis aliquid petunt, ut eos ne obtueri quidem possimus, vocatam esse δυσωπίαν. Dixerat autem Plut. antea : Ὑπερβολὴ γὰρ

τοῦ αἰσχύνεσθαι, τὸ δυσωπεῖσθαι· διὸ καὶ οὕτω κέκληται, τρόπον τινὰ τοῦ προσώπου τῇ ψυχῇ συνδιατρεπομένου καὶ συνεξατονοῦντος. Legitur autem hæc vox δυσωπία et in aliis plerisque ejusd. opusculi ll. : e quibus est hic: Αὐτὸς δὲ τῆς δυσωπίας ἥττων γενόμενος, καὶ μίαν ἡμέραν αἰτουμένῃ δοὺς, ἀπώλεσε τὸν οἶκον. Ceterum quum δὺς potius Difficultatem significet in compositione, hoc in vocabulo non Difficultatem solum, sed Impossibilitatem, ut ita dicam, declarat; neque enim est solum Difficultas intuendi præ pudore, sed significat Non posse intueri, etc. Male autem Erasmum fingere ὠπὴ, e quo componat hoc vocabulum, præcedentium compositorum series docet. || Difficultas aliquid certo comprehendendi, recurrente semper addubitatione, ut evenit in rebus dubiis. Philo De mundo: Εἴ τις δυσωπίας ἀποδιδράσκειν βούλοιτο τὰς ἐν τοῖς διαπορηθεῖσι. Bud.

Δυσωπικὸς, ἡ, ὸν, exp. Gravis, Acerbus, Durus, itidemque Δυσωπικῶς ex Aristoph. affertur pro Graviter, Dure, Acerbe; sed sine verbis ipsius Comici. [Verba sunt scholiastæ Pl. 21 : Ἔπαιξε δὲ ἅμα χαριέντως καὶ δυσωπικῶς ὁ Καρίων, ubi non significat Acerbe, sed idem est atque δυσωπητικῶς, quod ipsum scholiastæ est restituendum ex codice. G. Dindorf.]

[Δυσωπὸς, ὁ, Dysopus, nomen loci. Stadiasmus ap. Iriart. Catal. p. 487 : Ἀπὸ Εὐφραντῶν ἐπὶ τὸν Δυσωπὸν σταδ. ρν. Ἀπὸ Δυσωποῦ ἐπὶ Ἀσπίδα σταδ. τν. G. Dind.]

Δυσωρέω, Difficulter custodio, δυσφυλακτῶ, κακοπαθῶ ἐν τῷ φυλάσσειν, ut Eust. exp. Hom. Il. K, [183]: Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ, Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος· et Hom. ipse ita intelligendum docet. Nam in comparationis redditione ait, Ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιιν ὀλώλει Νύκτα φυλασσομένοισι κακήν· quod enim ante dixerat δυσωρεῖσθαι, h. l. vocat νύκτα φυλάσσεσθαι κακὴν, Malam et laboriosam excubiis agendis noctem transigere. Recte itaque Hesych. δυσωρήσωνται exp. δυσφυλακτήσωσι, κακὴν νύκτα διαγάγωσι φυλάσσοντες: derivans tamen ab ὦρος, significante φυλακή. Sed et Plut. ita accipiendum ostendit [Mor. p. 781, C] his verbis, Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ, Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος· οὐχ ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν φυλαττομένων.

Δύσωρον, τὸ, Suidas esse dicit Montis nomen, forsan a difficili aut mala custodia sic appellati. [Herodot. 5, 17 : Δύσωρον καλεόμενον οὖρος ... εἶναι ἐν Μακεδονίῃ.]

[Δύσωρος, ὁ, ἡ, Importunus. Δ. χωρίον Pollux 5, 109.]

[Δυσωχέω, Moleste fero. Hesych. : Δυσωχεῖν, δυσχεραίνειν. Conf. Ἐπιδυσωχέω.]

Δύτης, ὁ, Urinator. Bud. p. 160 ex Herodoto [8, 8: Δύτης τῶν τότε ἀνθρώπων ἄριστος. Pollux 1, 97; 7, 137, Hesych. s. v. Ἀρνευτῆρες.]

[Δῦτικὸς, ἡ, όν.] Δυτικὰ ζῶα, Aristot., Quæ urinare solent, gaudent in aquam se mergere. || Occidentalis, ut τὰ δυτικὰ μέρη τοῦ κόσμου, quibus opp. τὰ ἀνατολικά. Alex. Aphr., ὁ δυτικὸς ὁρίζων. Vide et synon. Δυσμικός. [Pollux 7, 139. Schol. Plat. p. 171 : Ἐν τῇ δυτικῇ θαλάσσῃ. Δυτικὰ pro δυσμικὰ ap. Strab. 2, p. 119 substituit Pletho contra constantem Strabonis usum. Compar. δυτικώτερος ap. Constant. De them. p. 106, A; 108, D; 110, B. Forma sive ex δυτικὸς sive ex δυσμικὸς depravata Δυσικὸς utuntur scriptores infimæ ætatis, velut Orneosoph. p. 244, Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 162, B; 209, E; 210, D; 324, E (sed δυτικὸς idem Andron. Pal. p. 118, D). Antiquioribus pro δυσμικὸς interdum intulerunt librarii, ut in libris quibusdam Strabonis 2, p. 117; 17, p. 822, 830. G. D. || Δυτικὸς synonymum smilacis asperæ in nothis Diosc. 4, 142, clymeni ib. 13. Boiss.]

[Δύω. V. Δύνω.]

[Δύω. V. Δύο.]

[Δυώδεκα et composita cum δυώδεκα v. s. Δώδεκα ejusque compositis.]

[Δυωκαιεικοσίμετρος. Δυωκαιεικοσίπηχυς. V. Δυοκαιεικοσίπηχυς.]

[Δυωνυμία, ἡ, i. q. διωνυμία, Duo nomina, apud Eustath. Opusc. p. 57, 89.]

[Δόωτος scriptura vitiosa. V. Δίωτος.]

[Δῶ. V. Δῶμα.

A [Δῶα. V. Δῷοι.]

Δώδεκα, Duodecim. [Hom. Il. Z, 248, et alii quivis.] Οἱ δώδεκα θεοὶ Aristoph. [Av. 95.] Et Δυώδεκα [Hom. Il. B, 637, aliique poetæ epici. Quæ constans apud Herodotum quoque scriptura est (1, 16, 147, 151, al.), librariis raro in uno alterove libro ad alias formas aberrantibus, velut δώδεκα 2, 175, δύο καὶ δέκα 3, 91, δυωκαίδεκα 8, 121. Δυόδεκα, forma vitiosa, in Gl.] || Δυοκαίδεκα [ap. Hom. Il. B, 557, Od. Θ, 59, al., librariorum, ut videtur, errore cum aliis hujusmodi formis illata interdum scriptoribus prosaicis, velut Diodoro 12, 50; 13, 8, relinquenda fortasse recentioribus, velut Diog. L. 10, 14, Joanni Lydo de mens. p. 146, 222, Annæ Comn. p. 178, D], vel quod rarius est δεκαδύο. [Quod vide. Etym. M. p. 290, 48 : Ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι πολλάκις αἱ διάλεκτοι κλίνουσι ταῦτα (numeros cardinales), ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ, Εἰς τὸν δυοκαίδεκον, ἀντὶ τοῦ δυοκαίδεκα.]

Δωδεκάβοιος, ὁ, ἡ, Duodecim boum, s. ejus nominis numum pretio æstimabilis. [Hesych. : Δυωδεκάβοιον, δώδεκα βοῶν ἄξιον, ex Hom. Il. Ψ, 703 : Τρίποδα ... δ.]
B

[Δωδεκάβωμος, ὁ, ἡ, Duodecim aras habens. Joann. Lyd. De mens. p. 57 (146 Rœth.): Δ. ναόν. Kall.]

[Δωδεκάγναμπτος, ὁ, ἡ, Circa quem duodecies circumagitur. Pindar. Ol. 3, 59 : Δ. τέρμα δρόμου.]

[Δωδεκάγωνος, ὁ, ἡ, Duodecim angulorum. Plut. Mor. p. 363, A, τὸ δ. (μέτρον). Kall.]

Δωδεκαδάκτυλος, ὁ, ἡ, Duodecim digitos habens, Qui est duodecim digitorum. [Apollodor. Poliorc. p. 34 : Τῷ πάχει ἡμίπους ἢ δ. Ἡ δ. ἔκφυσις, Intestinum duodenum, sic appellatum ab Herophilo : vid. Galen. vol. 7, p. 511. Conf. eundem vol. 4, p. 173 aliisque ll. Pallad. ap. Dietz. vol. 2, p. VII, et quos Weigel. indicavit Rufum p. 61, Theoph. Protosp. De corp. hum. fabr. p. 823. G. Dindorf.]

Δωδεκάδαρχος, ὁ, et Δωδεκαδάρχης, ου, ὁ, Qui duodecim viris præfectus est, Duodenarius præfectus. [Hesych. : Δωδεκάδαρχοι καὶ δεκάδαρχοι (δέκαρχοι codex)· οὗτοί εἰσιν οἱ τῶν δωδεκάδων καὶ δεκάδων ἡγεμόνες
C δυοπεμπαδάρχαι (δύο πενταδάρχαι Musur.).] Posteriore utitur Xen.; prius ap. Hesych. legitur, exponiturque δωδεκάδος ἡγεμὼν, Dux duodecim virum. [Apud Xenoph. Cyrop. 3, 3, 11, δωδεκαδάρχοις. Sed δωδεκάρχας ibidem 4, 4, ubi fort. præstat δωδεκαδάρχας. Δωδεκαδάρχους et δωδεκάρχῳ in verbis Lexici rhet. p. 235, 17, cui ipsi quoque δωδεκαδάρχῳ restituendum. G. Dindorf.]

[Δωδεκάδελτος, ὁ, ἡ.] Δωδεκάδελτος νόμος ap. Theophil. [Instit. p. 117], Leges duodecim tabularum. Ad verbum tamen, Lex. [Δυοκαιδεκάδελτος ap. Laur. Lyd. De magistr. p. 48 et schol. Aristid. vol. 3, p. 315, 10. G. Dindorf.]

[Δωδεκάδραχμος, ὁ, ἡ, Qui duodecim drachmarum pretio est. Demosth. p. 1045, 5 : Δ. τὸν οἶνον πωλῶν, Duodecim drachmis vendens.]

[Δυωδεκάδρομος, ὁ, ἡ, Duodecies (circa metam) currens. Pindar. Ol. 2, 92 : Τεθρίππων δυωδεκαδρόμων.]

Δωδεκάδωρος, ὁ, ἡ, in Epigr. [Erycii Anth. Pal. 6, 96], Qui duodecim palmorum est, ut δωδεκάδωρα κέρα,
D qualia ap. Hom. sunt ἑκκαιδεκάδωρα. Nam δῶρον est ἡ παλαιστὴ, Palmus. Suid.

Δωδεκάεδρος, ὁ, ἡ, Duodenos in situs sessilis. Plut. De placit. philos. 2, 6 [p. 887, B], de Pythagora : Ἐκ μὲν τοῦ κύβου φησὶ γεγονέναι τὴν γῆν, ἐκ δὲ τῆς πυραμίδος τὸ πῦρ, ἐκ δὲ τοῦ ὀκταέδρου τὸν ἀέρα· ἐκ δὲ τοῦ εἰκοσαέδρου τὸ ὕδωρ, ἐκ δὲ τοῦ δωδεκαέδρου τὴν τοῦ παντὸς σφαῖραν· id est, Budæo interpretante, E quadrantali terram factam, e meta ignem : ex octaedro, i. e. octonorum sessuum corpore, aerem : ex icosaedro vero, i. e. vicenorum, aquam : ex dodecaedro vero, i. e. duodenos in situs sessili, universi globum. [Dodecaedro Plato figuram mundi comparavit, quum singulis quatuor elementis alias figuras tribueret. Auctor Theolog. arithm. p. 25, ubi nomen δωδεκάεδρον excidit. Simplicius in Aristot. De cœlo 3, fol. 141, b; 142, a. Plutarchus qui dicitur (l. ap. HSt. cit.) : Πυθαγόρας πέντε σχήματα ὄντων στερεῶν, ἅπερ καλεῖται καὶ μαθηματικά, ἐκ μὲν ... σφαῖραν· Πλάτων δὲ καὶ ἐν τούτοις πυθαγορίζει. Hæc ipse tradit

Plut. aliis ll., v. c. p. 390, A; 423, A; 427, A, B; 428, A, D; 719, D; 1003, C. Pythagoræ hoc arcanum Hippasus vulgasse ferebatur, ut prodit Iamblich. V. P. § 89 et 247. E Xenocratis libro De vita Platonis refert Simplicius in Commentario ad Aristot. Phys. 8, fol. 268, a, dodecaedrum Platoni τὴν πέμπτην οὐσίαν esse, et De cœlo 1, fol. 3, b. Indis affingit Philostratus p. 125, ubi v. Olear. Hæc et alia dixit Wyttenb. ad verba Platon. Phæd. p. 110, B : Ὥσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι.]

[Δωδεκάεθλος, ὁ, ἡ, Duodecies victor. Epigr. Anth. Plan. 4, 99 : Οὗτος ὁ πανδαμάτωρ, ὁ παρ' ἀνδράσι δωδεκάεθλος μελπόμενος, κρατερῆς εἵνεκεν ἠνορέης.]

[Δωδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, Duodecennium. Δωδεκαετηρίδες carmen Orphicum, memoratum a Tzetza ad Lycophr. 523, Exeg. Hom. p. 127, de quo v. Lobeck. Aglaoph. p. 425. Δωδεκατηρίδας dicit Tzetz. Histor. 12, 148, quod δωδεκετηρίδας scribendum, ut recte legitur ib. 154. « Alio sensu idem 2, 884 : Ὡς Παυσανίου Μέτωνι τὰς δωδεκετηρίδας (προσάπτουσιν), ubi usurpatur de cyclo Metonis, qui ex undeviginti annis duodecim statuit duodenorum mensium, septem vero denorum ternorum. » Elberling. Δωδεκαετηρὶς Διὸς in Geopon. 1, 12, p. 47.]

Δωδεκαετὴς, ὁ, ἡ, Qui duodecim annorum est. [Athen. 13, p. 560, B : Πόλεμος δεκαετής, sed paucis versibus post, Δωδεκαέτης ἦν ὁ πόλεμος. Quæ accentus mutabilitas etsi permolesta est, tamen vel propter grammaticorum discordias non satis tutam habet corrigendi rationem. Hudsonus certe, quum in Josepho A. J. 15, 9, 6, δωδεκαέτῃ χρόνῳ pro δωδεκαετῇ (alii libri δωδεκαετεῖ) edendum curaret, nimia accuratione textum corrupit. Etym. M. p. 765, 21, Atticos his vocabulis non solum tonum, sed, quod mirabile est, etiam flexuram primæ declinationis dedisse affirmat, δωδεκαέτης δωδεκαέτου. Lobeck. ad Phryn. p. 408. Chœrobosci verba sunt in Bekk. Anecd. p. 1375, quæ excerpsit Etym. M. : Οὐ μόνον δὲ περὶ τὸν τόνον πταίουσιν οἱ Ἀττικοὶ τοῖς παρὰ τὸ ἔτος βαρυτόνως αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν κλίσιν. Οἷον δωδεκαέται γὰρ λέγουσι τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν, ἀπὸ ἰσοσυλλάβου κλίσεως ποιούμενοι αὐτὴν, ὥσπερ ὁ οἰκέτης τοῦ οἰκέτου οἱ οἰκέται, ὀφείλοντες εἰπεῖν οἱ δωδεκαετεῖς ὥσπερ οἱ Δημοσθένεις. Accusat. δωδεκαετεῖς ap. Plut. Comp. Lyc. c. Numa c. 4. Δωδεκαετὴς Mor. p. 198, C.] || Δωδεκέτης, Qui duodecim annorum est. [Callim. in Anth. Pal. 7, 453 : Δωδεκέτην τὸν παῖδα. Plut. V. Æmil. c. 35 : Δωδεκέτης ἐπαπέθανεν. || Femin. Δωδεκέτις, ἡ. Leonid. Alex. in Anth. Pal. 11, 70 : Ἔγημε... δωδεκέτιν. || Adverb. Δωδεκετῶς, Per duodecim annos. Tzetz. Hist. 5, 111 : Ὁ Ἡρακλῆς τῷ Εὐρυσθεῖ δωδεκετῶς λατρεύων. Sic Kiessling. Vulgo δωδεκατῶς.]

[Δωδεκαετία, ἡ, Duodecennium. Demadis superest orationis ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας fragmentum : qua rerum per duodecim annos ab se gestarum rationem reddidit. Similiter Demetrii Phalerei liber inscriptus fuit περὶ τῆς δεκαετίας, quem memorat Diog. L. 5, 81. De quo monuit Ruhnk. in Hist. crit. orat. p. 151 ed. Reisk. G. D. Leges Hom. in Anecd. meis vol. 5, p. 82 extr. : Ἀπὸ δεκαετοῦς μέχρι δωδεκαετίας τὰ τέκνα συνάπτειν πρὸς γάμον. Boisson. Ptolem. Tetrab. p. 206, 15 : Ἐπὶ τὴν τῆς ἰδίας περιόδου... δωδεκαετίαν. Hase.]

[Δωδεκαζώδιος, ὁ, ἡ, Duodecim signis distinctus. Joann. Lyd. De mens. p. 222 : Τὸν δωδεκαζώδιον διαφεύγει οὐρανόν. Τὸ δωδεκάζωδον in Anon. Antiq. Cpol. p. 84, B ed. Bandur. G. D. Δυοκαιδεκάζωδος Vettii Valent. Antioch. fragm. ap. Fabric. B. Gr. vol. 5, p. 77 : Ὁρκίζω... οὐρανοῦ μὲν ἀστήρικτον καὶ κύκλον δυοκαιδεκάζωδον. Cramer.]

[Δωδεκαήμερος, ὁ, ἡ, Qui duodecim dierum est. Eustath. p. 128, 13 : Δωδεκαήμερον ἀποδημίαν Διός. || Δωδεκαήμερον, τό. « Tempus a natali Christi usque ad epiphaniam Græci vocant δωδεκαήμερον, vel corrupte δωδεκάμερον : tot enim inter has solemnitates dies numeratur. Nos *duodecim noctes* vulgo appellamus. Cedrenus : Τὰ ἐξ ἔθους κλητόρια τοῦ δωδεκαημέρου οὐκ ἐποίησεν. Plura vide apud Meursium (et Ducangium) et ap. L. Allatium De dominicis Græcorum p. 1468, 1469. » Suicer.]

Δωδεκάθεον, τὸ, medicamentum quoddam ap. Paul. Ægin. 7 compositum e duodecim rebus : ap. Aetium autem et alios δωδεκάθεος ἅλς, de sale quodam e multis speciebus composito. Est vero et herba quædam : quam Dodecatheon vocant, omnium deorum majestatem commendantes, Plin. 25, 4 ; cujus a moly maximam auctoritatem esse dicit, eamque in aqua potam tradi omnibus morbis mederi. Ceterum οἱ δώδεκα θεοὶ sunt, Jupiter, Juno, Neptunus, Ceres, Mercurius, Vulcanus, Minerva, Apollo, Diana, Vesta, Mars, Venus : qui Lat. dicuntur Dii majores, Dii majorum gentium.

Δωδεκαῒς, ίδος, ἡ, ut δωδεκαΐδες θυσίαι, Sacrificia e duodecim animalibus, Eustath. [p. 1676, 40], quæ Hesychius a duobus quoque mensibus appellavisse quosdam annotat. [Δωδεκηΐδα, θυσίαν τὴν ἐκ δώδεκα ἱερείων· οἱ δὲ τὴν ἀπὸ τῶν δώδεκα μηνῶν. Recte Hemst. δώδεκα μνῶν, Duodecim minarum. Idem : Δωδεκηῒς, τέλειος θυσία, ὁμοίως.] Quæ Δωδεκηΐδες quoque dicuntur, α in η Ionice converso. Et Δωδεκῇδες per syncopen. Item Δωδεκίδες θυσίαι, Sacrificia duodecim ἱερείων, apud eundem Eustath. ex Pausania. [Eust. p. 1386, 48 : Κατὰ δὲ Παυσανίαν καὶ δωδεκίδες θυσίαι δώδεκα ἱερείων, περὶ οὗ εἰρήσεται ἀλλαχοῦ ὅτι δωδεκῇδες σὺν τῷ ι γραπτέον· συνῄρηται γὰρ, φασίν, ὡς τὸ Βρισηΐδος Βρισῇδος. Quarta forma Δωδεκάδες est, quam Hesych. interpretatur θυσίαι ἐκ δώδεκα ζῴων, ὡς τριττύαι ἐκ τριῶν. Similiter Suid. nisi quod δωδεκίδες scriptum est. Schol. Hom. Lips. et Victor. Il. Z, 93 : Δωδεκηῒς (δωδεκαῒς Lips.) θυσία ἐστὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.]

Δωδεκάκις, Duodecies. [Aristoph. Pl. 853 : Καὶ δ. καὶ μυριάκις. Aristot. ap. Athen. 9, p. 394, C.]

[Δωδεκακισχίλιοι, αι, α, Duodecies mille, Duodecim millia. Posuit HSt. s. v. Χίλιοι.]

[Δωδεκάκλινος, ὁ, ἡ, Duodecim toros amplus. Anaxandrid. ap. Athen. 4, p. 131, B : Τοὺς δὲ λέβητας χαλκοῦς εἶναι μείζους λάκκων δωδεκακλίνων. Similis mensura δεκάκλινος est, quod v.]

[Δωδεκάκλωνος, ὁ, ἡ, Duodecim ramos vel surculos habens. Jo. Chrys. vol. 6, p. 460, de Christo : Ὁ τὴν δωδεκάκλωνον τεκνογονίαν τῷ Ἰακὼβ χαρισάμενος. Suicer.]

Δωδεκάκρουνος, et Ἐννεάκρουνος, ὁ, ἡ, Duodecim vel Novem scaturigines habens, Qui e novem scatebris aquam fundit, Habens novem fistulas, e quibus aqua prosilit. Utrumque epith. Fontis cujusdam Athenis a duodecim et novem fistulis, e quibus aqua saliebat. Vocabatur et Καλιρρόη. [Hæc ex Hesychio. Brevius Suid. Δωδεκάκρουνον στόμα tribuit sibi Cratinus suam ipsius eloquentiam celebrans versibus ab schol. Aristoph. Eq. 523, Suida et alibi citatis : Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τοῦ ῥεύματος· καναχοῦσι πηγαί, δωδεκάκρουνον στόμα. Unde δ. τὸ στόμα ap. Philostr. p. 525.]

[Δωδεκάκυκλος, ὁ, ἡ, Duodecim circulos describens. Schol. Pind. Ol. 6, 124 : Δ. δρόμον. Boisson.]

[Δωδεκακώδωνος, ὁ, ἡ, Duodecim tintinnabulis instructus. Codex apocr. vol. 1, p. 204 ed. Thil. : Τὸ δ., de tunica talari principis sacerdotum Judaicorum. G. Dindorf.]

[Δωδεκάκωλος, ὁ, ἡ, Duodecim colis s. membris, versibus constans. Schol. Aristoph. Eq. 820 : Περίοδον ἀναπαιστικὴν δωδεκάκωλον.]

[Δωδεκάλινος, ὁ, ἡ, Duodecim filis constans. Xen. Cyneg. 2, 6, ex eoque Pollux 5, 30 : Ἐνόδια δωδεκάλινα.]

[Δωδεκαμελὴς, ὁ, ἡ, Duodecim membris constans. Epiphan. vol. 1, p. 241, D : Τῆς Ἀληθείας σώματος δωδεκαμελοῦς.]

[Δωδεκαμερὴς, ὁ, ἡ, In duodecim partes divisus. Just. Mart. p. 507, D : Πᾶν τὸ δωδεκαμερὲς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπαγγελλόμενον δρᾶμα. Hase.]

Δωδεκάμηνος, ὁ, ἡ, Qui duodecim mensium est : δ. χρόνος, Tempus duodecim mensium, Bis seni menses, i. e. Annus. [Pindar. Nem. 11, 11 : Τέλος δ. Clementina Epit. De rebus Petri p. 763 : Δώδεκα μαθηταὶ τὸν τοῦ ἡλίου δωδεκάμηνον φέροντες ἀριθμόν. G. D.] || Δυωδεκάμηνος pro eodem, ut δ. παῖς Hesiodo [Op. 750], Puer duodecim mensium. || Δυοδεκάμηνος, Qui duodecim mensium est. [Forma vitiosa. Δυοκαιδεκάμηνος Soph. Trach. 648 : Δ. χρόνον ἀμμένουσαι.]

Δωδεκαμήχανος, ὁ, ἡ, Duodecim instructus machi-

nis. Ita cognominata fuit quædam Cyrene meretrix, διὰ τὸ ιβ′ σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν, schol. Aristoph. et post eum Suid. [et similiter Hesych.]: necnon et ipse Comicus, Ran. [1327] : Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης ποιῶν [μελοποιῶν], pro μελοποιῶν ἀνὰ τὰς ιβ′ Κυρήνης αἰσχρὰς μηχανάς· alludens sc. ad hæc verba Eur. Hypsipyle, Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον [ἄντρον ap. schol. Aristoph.]. Suid. addit, dici etiam ἐπὶ τῶν παντοδαποῖς καὶ ποικίλοις ἤθεσι χρωμένων. [Schol. Arist. Pac. 792 : Ξενοκλῆς δοκεῖ μηχανὰς καὶ τερατείας εἰσάγειν ἐν τοῖς δράμασι. Πλάτων Σοφισταῖς, Ξενοκλῆς ὁ δωδεκαμήχανος. Hemst.]

[Δωδεκαμναιαῖος, αία, αῖον, Qui duodecim minarum est. Hesych. : Πέλεκυς, ... σταθμίον ἑξαμναιαῖον ἀρχαῖον, οἱ δὲ δωδεκαμναιαῖον. « Hoc est ἑξαμναιαῖον ... δωδεκαμναιαῖον. » Lobeck. ad Phryn. p. 554.]

Δωδεκάμοιρος, ὁ, ἡ, In duodecim partes divisus, Epigr. [Antiphili in Anth. Pal. 7, 641 : Σῆμα δυωδεκάμοιρον ἀφέγγεος ἠελίοιο. Quia diei noctisque tempora apud veteres in duodecim partes distributa erant. Jacobs.]

[Δωδεκάμορφος, ὁ, ἡ, Duodecim figuras habens. De dodecaedro Olympiodor. ad Plat. Phæd. p. 110, B, ap. Wyttenb. p. 306. G. Dind.]

[Δωδεκάμοχθος, ὁ, ἡ, Qui duodecim labores exantlavit. Δ. Ἡρακλῆς ap. Joann. Lyd. De mens. p. 222 ed. Roeth. G. Dind.]

[Δωδεκάνησος, ἡ, Duodecim insulæ (Cyclades). Theophan. an. 12 Nicephori, et Cedrenus p. 479 : Κατὰ τὴν δωδεκάνησον. Theophan. an. 1 Constantini et Irenes : Τῆς δωδεκανήσου. Anon. de bellis Francorum in Morea : Ὅλην τὴν δωδεκάνησον. Ducang.]

[Δωδεκάπαις, αιδος, ὁ, ἡ.] Δυωδεκάπαις, Duodecim filios habens, Epigr. [Theodoridæ in Anth. Plan. 4, 132 : Δυωδεκάπαιδα λοχείην. Tzetz. Hist. 4, 417 : Νιόβη ... μήτηρ δ. Constant. Man. Chron. p. 21, A : Ὁ δ. Ἰακώβ.]

[Δωδεκάπαλαι, Duodecies pridem, i. e. Jam dudum. Vox comica ap. Aristoph. Eq. 1154, ubi Cleoni dicenti τρίπαλαι κάθημαι, Isiciarius respondet, Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαι καὶ χιλιόπαλαι καὶ πρόπαλαι παλαίπαλαι. G. Dind.]

Δωδεκάπηχυς sive Δυωδεκάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui duodecim cubitorum est. [Philostr. p. 152 : Δωδεκάπηχυς ἐφάνη μοι τὸ μέγεθος (Ἀχιλλεύς). Kall. Athen. Mechan. p. 5, F. Hecatæus ap. Euseb. Pr. ev. p. 408, B : Βωμὸς ... πλευρὰν δὲ ἑκάστην εἴκοσι πηχέων, ὕψος δωδεκάπηχυ. Hase.]

[Δωδεκαπλάσιος, ία, ιον, Duodecuplus. Plut. Mor. p. 1028, C.]

[Δωδεκαπλοῦς, ῆ, οῦν, Duodecuplus. Pappus Alex. p. 609 Cramer.]

[Δωδεκάπολις, εως, ὁ, ἡ, Duodecim urbibus constans. Herodot. 7, 95 : Οἱ δυωδεκαπόλιες Ἴωνες. Schol. Platon. p. 50 : Νηλεὺς τῆς δωδεκαπόλεως Ἰωνίας κτιστὴς ἐγένετο. Schæf.]

Δωδεκάπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui duodecim pedum est. Olim συνετίθεντο ἐπὶ δεῖπνον ἥξειν τοῦ στοιχείου ὄντος δωδεκάποδος, Hesych. [Cujus l. integer hic est : Δωδεκάποδος· οὕτως ἔλεγον ἐλλειπτικῶς, στοιχείου ἢ σκιᾶς. Οὕτως γὰρ συνετίθεντο ... δωδεκάποδος, ὡς νῦν πρὸς ὥρας, φασί. Sic Menander ap. Athen. 6, p. 243, A : Ὅς κληθείς ποτε εἰς ἑστίασιν δωδεκάποδος ὄρθριος πρὸς τὴν σελήνην ἔτρεχε τὴν σκιὰν ἰδὼν ὡς ὑστερίζων. Add. Lex. rhet. p. 242, 11]: nam ex umbrarum ratione horas diei notabant : umbras autem pedibus metiebantur : unde et Lucian. Gallo dicit, Συνεχὲς ἐπισκοπῶν ὁπόσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. Veruntamen et δεκάπους σκιὰ præstitutam cœnæ horam indicabat, ut ex Aristoph. patet, Eccl. [652] : Σοὶ δὲ μελήσει ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

[Δωδεκαπρόφητον, τὸ, Duodecim prophetæ (i. e. duodecim prophetarum libri). Epiphan. vol. 1, p. 19, B; vol. 2, p. 162, B. G. Dindorf.]

[Δωδεκάπυλος, ὁ, ἡ, Duodecim portas habens. Jo. Malal. p. 49, 5 : Ἀμφίων κτίζει πόλιν ... δωδεκάπυλον. ‖ Δωδεκάπυλον, τὸ, Ædificium in quod duodecim portis aditus patebat, Hierosolymis ab Hadriano conditum. V. Chron. Pasch. p. 254, A.]

Δυωδεκάριθμος, ὁ, ἡ, Duodecimus numero. Nonn. [Jo. 2, 67 : Δυωδεκάριθμος ὁμόστολος ... ὁδεύων ... ἑσμὸς ἑταίρων, i. e. Duodecim sodalium. ᾰ]

[Δωδεκάρχης. V. Δωδεκάδαρχος.]

Δυωδεκάς, άδος, ἡ, Numerus duodenarius. [Paul. Silent. in Anth. Pal. 9, 782 : Ὡράων ἀμφὶ δυωδεκάδι. Anon. ib. 779 : Ὡράων ... ἐκ μονάδος μέχρι δυωδεκάδος. ‖ Δωδεκάς. Plato Leg. p. 756, B : Βουλὴν δὲ εἶναι μὲν τριάκοντα δωδεκάδας. ‖] Δυοκαιδεκάς, άδος, ἡ, Duodenarius numerus, Dionys. Areop. [Proclus in Euclid. 1, p. 48 : Ἡγεῖται γὰρ καὶ παρὰ τῷ Πλάτωνι δυοκαιδεκάδος ὁ Ζεὺς καὶ ἀπολύτως ἐπιτροπεύει τὸ πᾶν. Nicet. Paphl. Or. encom. p. 422, B : Τῆς τῶν ἀποστόλων δυοκαιδεκάδος. Qui alibi δωδεκάδα dicit. G. Dind.]

[Δωδεκάσειρος, ὁ, ἡ, Duodecim annulis constans. Pseudo-Chrysost. vol. 7, p. 514, 6 : Ποῖοι γὰρ ἀδελφοὶ, οἱ τὴν δωδεκάσειρον ἅλυσιν τῆς ἀδελφότητος ... διαρρήξαντες; Seager.]

[Δωδεκάσημος, ὁ, ἡ, Duodena tempora habens. Arist. Quintil. p. 34 et 36.]

[Δωδεκάσκαλμος, ὁ, ἡ, Duodecim remis instructus. Plut. V. Cæs. c. 38 : Πλοῖον τὸ μέγεθος δωδεκάσκαλμον.]

[Δωδεκάσκηπτρον, τὸ, Duodecim sceptra (i. e. duodecim tribus Israel). Clem. Rom. Ep. ad Cor. in Cotel. Patr. vol. 1, p. 166. De quo usu voc. σκῆπτρον v. sub ipso.]

[Δωδεκάσκυτος, ὁ, ἡ.] Δ. σφαῖρα, Sphæra e duodecim coriis confecta. Plato in Phæd. [p. 110, B. Refertur ad δωδεκάεδρον, quod v.]

[Δωδεκαστάδιος, ὁ, ἡ, Qui duodecim stadiorum est. Strabo 13, p. 398 : Εἰ δωδεκαστάδιόν ἐστι τὸ μεταξύ. Boiss. Athen. 4, p. 152, D.]

[Δωδεκαστάσιος, ὁ, ἡ, Duodecim libras pendens. Plato Hipparch. p. 231, D : Ἀντὶ δωδεκαστασίου γὰρ διστάσιον αὐτῷ καθίσταται τὸ χρυσίον.]

[Δωδεκαστέλεχος, ὁ, ἡ, Duodecim ramos habens. Figurate dictum de prole in Vita Nicolai Studitæ p. 948, C : Ἡ ἐκ τῆς δρυὸς δ. τῶν τέκνων εὐημερία. G. D.]

[Δωδεκασύλλαβος, ὁ, ἡ, Duodecim syllabis constans. Schol. Hom. Il. E, 500 : Τοὺς δ. στίχους. Schæf.]

Δωδεκαταῖος, αία, αῖον, ut δ. θάπτεται, Die ab interitu duodecimo sepelitur. [Plato Rep. 10, p. 614, B : Μέλλων θάπτεσθαι δ. ἐπὶ τῇ πυρᾷ κείμενος ἀνεβίω. Theophr. H. Pl. 7, 1, 3 : Γήθυον δὲ (διαφύεται) δεκαταῖον ἢ δωδεκαταῖον. Theocr. 2, 156 : Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ᾽ ὧ τέ νιν οὐδέποκ᾽ εἶδον.] ‖ Δυωδεκαταῖος [scriptura vitiosa], Duodecim dies natus [Hesiod. Op. 749 : Παῖδα δυωδεκαταῖον], Duodecimo die natus, Qui duodecimo die aliquid facit. ‖ Δυωδεκαταῖος i. q. δωδεκαταῖος. [Orac. ap. Tzetz. Hist. 9, 497 et 892 : Οὔτε δυωδεκαταῖοι οὔτ᾽ ἐν λόγῳ οὔτ᾽ ἐν ἀριθμῷ. Elberl. Recte δυωδέκατοι apud alios scriptores hoc oraculum afferentes.]

Δωδεκάτη, ἡ, Festum quoddam Athenis, quod et Χοὰς [Χόας] vocabant, Hesych. [‖ Δωδεκάτη ὥρα, Duodecima, officium ecclesiasticum. Athanas. De virgin. p. 1054 : Μνημόνευε τὴν δωδεκάτην ὥραν, ὅταν ἐν αὐτῇ καταβέβηκεν ὁ κύριος ἡμῶν εἰς τὸν Ἅδην. Vid. Gloss. med. Latin. in *Duodecima*. Ducang.]

Δωδεκατημόριον, τὸ, Duodecima pars. Plato Leg. p. 265 [8, p. 848, C] : Δωδεκατημόριον τοῦ ὅλου, pro Uncia, Bud. [Ib. 6, p. 771, B : Τοῦ παντὸς δωδεκατημόριον. ‖ Δωδεκατημόριος, ὁ, ἡ, In duodecim divisus. Manetho 4, 167 : Δωδεκατημορίων ἄστρων, aliisque ll. Conf. Eustath. Opusc. p. 315, 40 : Συνεπιμερίζεται δὲ τοῖς δώδεκα μεγάλοις τμήμασι τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἃ κινούμενος ἥλιος καὶ παρελαύνων τὸ τοῦ ζωδιακοῦ λοξοῦ κύκλου δωδεκατημόριον ἕκαστον τέμνει.]

Δωδέκατος, η, ον, Duodecimus. [Hesiod. ap. Steph. Byz. s. v. Γερηνία : Δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Soph. Tr. 825 : Δωδέκατος ἄροτος. Et alii quivis. Plato Leg. 6, p. 758, B : Τὸ δωδέκατον μέρος. ‖ Δωδέκατον i. q. δωδεκατημόριον. Strabo 2, p. 135 : Ὁ γὰρ θερινὸς τροπικὸς ἀπέχει ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος ἑνὸς ζῳδίου ἥμισυ καὶ δωδέκατον.] ‖ Δυοδέκατος [forma vitiosa ap. Diog. L. 7, 149, aliosque. G. D.], Duodecimus; a cujus femin. Δυοδεκάτη, subint. ἡμέρα, est. [Etym. M. p. 294, 25 : Δυοδέκατος καὶ κράσει ... δωδέκατος.] ‖ Δυωδέκατος, Duodecimus, Hom. [Il. A, 493 : Δυωδεκάτη γένετ᾽ ἠώς· et alibi non raro. Hesiod. Op. 789 : Μηνὸς ... δυωδεκάτη. ‖ Δυοκαιδέκατος. Hippocr.

p. 493, 46 : Μέχρι δυοκαιδεκάτης (ἡμέρης). Ib. l. 48, et p. 1210, F. Athen. 14, p. 654, C : Πτολεμαῖος ἐν τῷ δυοκαιδεκάτῳ τῶν ὑπομνημάτων. Diodori libro 12 præscriptum, Τάδε ἔνεστιν ἐν τῇ δυοκαιδεκάτῃ, ubi liber unus δωδεκάτη.]

[Δωδεκάτροπος, ὁ, ἡ, Salmas. De anno clim. p. 187. Boisson.]

[Δωδεκαφόρος, ὁ, ἡ, Duodecies ferax, i. e. Singulis anni mensibus fructus ferens. Lucian. Ver. Hist. 2, 13 : Αἱ ἄμπελοι δωδεκαφόροι εἰσίν.]

Δωδεκάφυλλος, et Εἰκοσάφυλλος, et Ἑκατοντάφυλλος, ὁ, ἡ, Duodecim folia habens, Viginti s. Centum folia habens, Duodena folia habens, vicena, centena. E Theophr. affertur, δωδεκάφυλλα ῥόδα, Rosæ quibus duodena folia insunt : εἰκοσάφυλλα, Quibus vicena folia insunt : ἑκατοντάφυλλα, Quibus centena folia insunt, Centifoliæ, in H. Pl. 6, 6, [4].

[Δωδεκάφυλον, τὸ, Duodecim tribus. Amphiloch. p. 168 (?). Kall. Lucas Actor. 26, 7. Clem. Epist. ad Cor. in Cotel. Patr. vol. 1, p. 128 : Τὸ δ. τοῦ Ἰσραήλ. Adject. Orac. Sibyll. 3, p. 365 : Ἡνίκα δ' Αἴγυπτον λείψει ... λαὸς ὁ δωδεκάφυλος. Ib. p. 268.]

[Δωδεκάφωτα, τὰ, Duodecim luminaria, quæ in ecclesia accenduntur propter duodecim apostolorum chorum, in quorum medio eminet aliud sublimius in magni luminis Jesu Christi signum. Ita Symeon Thessalon. De templo : Τὰ δὲ δ. διὰ τὴν τῶν ἀποστόλων χορείαν etc. Ducang.]

[Δωδεκάχορδος, ὁ, ἡ, Duodecim chordas habens. Etym. M. p. 813, 44 : Δ. ὄργανον.]

[Δωδεκαχῶς, Duodecim modis. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 3, 1, de duodecim ἀεὶ particulæ formis : Λέγεται γὰρ δ.]

[Δωδεκάωρος, ὁ, ἡ, Qui duodecim horarum est. Sext. Emp. p. 664 : Ἡμέρα γὰρ ἡ καὶ ἰδιαίτερον νοουμένη καὶ δωδεκάωρος. Ibid. pag. extrema; et p. 673. Secundus Sent. p. 21=82 (636 Gal.) : Δ. διαδρομή. || Δωδεκάωρον, τὸ, Spatium duodecim horarum. Schol. cod. Paris. Apoll. Rh. 4, 961 : Τὸ διάστημα τῆς εἰαρινῆς ὥρας· τοῦτο δέ ἐστι τὸ δ. Δυωδεκάωρος Jo. Gaz. M. Tab. 1, 315, ab Cramero cit.]

[Δωδεκετηρίς. V. Δωδεκαετηρίς.]

[Δωδεκέτης. Δωδεκέτις. Δωδεκετῶς. V. Δωδεκαέτης.]

Δωδεκεὺς, εως, ὁ, Hesychio χοεὺς, Congius, quoniam videlicet capit 12 cotylas Atticas.

[Δωδεκηΐς. V. Δωδεκαΐς.]

Δωδεκήρης, ὁ, ἡ, Duodecim remis agitatus. [Athen. 5, p. 203, D : Δωδεκήρεις δύο.]

[Δωδεκίς. V. Δωδεκαΐς.]

[Δωδεκόμφαλος, ὁ, ἡ. Inscriptio Athen. ap. Chandler. Marm. Oxon. 2, 21 : Πόπανον χοινικιαῖον δωδεκόμφαλον. Videtur placentam dicere, in qua expressa fuit τέλειος θυσία, quæ δωδεκηΐς dicitur. Schneid. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 482, 2, 11, 13, 17, 20, 24, 28, et Letronn. *Journal des Savants*, 1833, p. 693. Hase.]

[Δωδώ. Δωδών. Δωδωναῖος. Δωδωνεύς. V. Δωδώνη.]

Δωδώνη, ἡ, Dodona : urbs Thesprotiæ, in qua Jovis templum et oraculum erat et vaticina quercus : unde ipse Jupiter Δωδωναῖος dicitur, et fatidica illa quercus Δωδωναία : item χαλκεῖον [χαλκίον] Δωδωναῖον dicebantur Ærei quidam lebetes sese mutuo contingentes et ex ordine sonantes, si unus ex illis impelleretur : unde proverbio in loquaces dicitur et qui verborum finem invenire nequeunt : qua de re Suid. Ap. Herodot. etiam [2, 53], Δωδωνίδες ἱρήϊαι, Sacerdotes Dodonææ. [De Dodona copiose dixit Stephan. Byz. in operis integri parte a Tennulio et Montefalconio edita, productis poetarum historicorumque testimoniis, unde nos ea tantum repetimus quæ ad illustrandas formas vocabuli ejusque derivata pertinent, omissa etiam duarum ejusdem nominis urbium distinctione, quarum altera Thesprotiæ (s. Molossidis), altera Thessaliæ fuit : v. Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 2, p. 254 sq. Usitatissima forma nominis Δωδώνη est, velut ap. Hom. Il. B, 750 : Οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο, frequens ap. Strabonem, Pausaniam, alios : rarior Δωδών, quam quod fluvio Epiri tribuere videtur Herodianus ἐν τῷ α' τῆς καθόλου ab Stephano memoratus, Δωδὼν ποταμὸς Ἠπείρου, librariorum errore factum, qui Eustathio quoque fraudem fecit ad Dionys. 428, non animadvertenti ποταμὸς ex πόλις esse corruptum. Recte autem Steph. Byz. monuit casus recti Δωδὼν exempla non magis inveniri quam quod ab eo derivandum foret adjectivi gentilis Δωδώνιος, sed obliquos tantum Δωδῶνος Δωδῶνι Δωδῶνα, quos Herodianus Sophoclis (Trach. 172 et ex fabulis perditis), Callimachi et Euphorionis auctoritate confirmaverat, quibus aliud addi potest de dativo exemplum Sophoclis ap. Jo. Alex. Τονικ. παραγγ. p. 12, 2. Nominativum Δωδώ, per apocopen dictum pro Δωδώνη, ex Simia Rhodio memorat Strabo 8, p. 364, cujus versum apposuit Steph. : Ζηνὸς ἕδος Κρονίδαο μάκαιρ' ὑπεδέξατο Δωδώ, ubi pravo accentu Δώδω scribitur. Gentile est Δωδωναῖος, αία, αῖον, ut Ζεῦ Δωδωναῖε ap. Hom. Il. Π, 233, ubi a gramm. quibusdam, quorum opiniones Stephanus exponit, dubitatum fuit utrum sic, an Φηγωναῖε, an Βωδωναῖε scribendum esset. De quo conf. quæ s. v. Βωδώνη dicta sunt. Δωδωναῖον χαλκίον ex Menandri Ἀρρηφόρῳ memorat Steph. : de quo proverbio v. quæ Welcker. et Jacobs. collegerunt ad Philostr. Imag. p. 566, 567. Feminin. Δωδωνίς, ίδος, ex Sophocle affert Stephan. : Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱρίας Δωδωνίδας, et ex Apoll. Rh. 1, 527 : Δωδωνίδος ... φηγοῦ. || Δωδωνεὺς Ζεὺς ap. Hesych., forma aliunde non cognita. G. Dindorf.]

[Δωδώνηθε, E Dodona. Callimach. Del. 284. Δωδώναθεν Pindar. Nem. 4, 86 : Δ. ἀρχόμενοι.]

[Δωΐα, ὁμοία, gl. obscura Hesychii, cui Is. Vossius aliam contulit, Δωαὶ, δικαίως, ὁσίως, similem alii, qua δοιαὶ δίκαι per βουλαὶ δύο explicantur.]

[Δωΐα et Δώϊοι. V. Δῶοι.]

[Δῶλα, ὦτα, Aures, Κρῆτες, Hesych.]

[Δωλάννετος, ὑπόβλητος, Subditus, Hesych. Compositum ex δῶλος (i. e. δοῦλος) et ἐνίημι, ut animadvertit Albert. Itaque δωλένετος scribendum. G. Dindorf.]

Δωλοδομεῖς, Hesychio οἰκογενεῖς, Vernæ. Videtur sonare Servi, Famuli domestici, Dorice pro δουλοδομεῖς.

Δῶμα, τὸ, factum e δόμημα exemto μ et η, cum ω per crasin concreto, Domus. [Hesych. : Δώματα, οἶκος, οἰκήματα, ταμιεῖα, οἰκοδομήματα. Δωμάτια τὰ αὐτὰ ὑποκοριστικῶς.] Hom. [Il. A, 222 : Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διός· 600 : Θεοὶ ... Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες· E, 907 : Δῶμα Διὸς μεγάλοιο· N, 21 : Ἔνθα δέ οἱ (Neptuno) κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης χρυσέα. Δῶμ' Ἀΐδαο Od. M, 21 (ut ap. Soph. El. 110 : Ὦ δῶμ' Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης, et Πλούτωνος δῶμα νέρτερον ap. Eur. Herc. F. 808).] Od. Δ, [46] : Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου· Il. O, [143] : Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός· Od. Δ, [811] : Πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις. [Pindar. Pyth. 4, 95, de templo Delphico : Πολυχρύσῳ ἐν δώματι. Δῶμα Φερσεφόνας Isthm. 8, 119. Herodot. 2, 62 : Λύχνα καίουσι περὶ τὰ δώματα κύκλῳ. Æsch. Sept. 479 : Λαφύροις δῶμα κοσμήσει πατρός· Choeph. 966 : Πρόθυρα δωμάτων. De templo Eum. 242 : Πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὸν, θεά· et Suppl. 291 : Κληδοῦχον Ἥρας δωμάτων. Soph. OEd. T. 71 : Πυθικὰ ... Φοίβου δώματα. Eur. Or. 1255 : Ἐπὶ δώμασι σταθείς. Non raro de conclavi majori ædium dicitur, ut Hom. Il. Z, 316 : Τέκτονες, οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν· et frequentius in Odyssea. Callim. H. in Cer. 64 : Τεύχεο δῶμα ... ᾧ ἔνι δαῖτας ποιησεῖς, Strue triclinium. || Ab Tragicis sæpe dicitur de Gente s. Familia. Æschyl. Ag. 1468 : Δαῖμον, ὃς ἐμπίτνεις δώμασι· Eum. 354 : Δωμάτων γὰρ εἱλόμαν ἀνατροπάς. Soph. OEd. T. 1226 : Εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων. Πλούσια δώματα Eur. Hec. 624. Συμφορὰ δωμάτων Or. 61. || De tota urbe dixit Soph. OEd. T. 29 : Λοιμὸς ... ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον.] Ἐπὶ δωμάτων Matth. 10, [27], Beza interpr. Supra domos, i. e. in ipsis ædium tectis, ita fabricatis, ut in illis ambulare et versari possent : addens, δῶμα omnino esse i. q. οἶκον aut certe Partem domus, intra quam habitatur : sed particula ἐπὶ indicari, de qua parte domus agatur; non esse igitur opus, ut cum Erasmo δῶμα pro ὑπερῷον capiamus, aut τέγος, i. e. pro Suprema ædium parte, quum nulla id auctoritate probetur. Sed nec opus erit ut e VV. LL. interpretemur Tectum planum, s. Tecta solaria et meniana.

Et Δῶ etiam per apoc. [quod cum aliis exemplis ἀποκοπῆς memorarunt Aristot. Poet. c. 21, Strabo 8, p. 364] metri gratia, pro eodem. Hom. Il. T, [355]: Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ Ὤχετο. [Pro δώματα dixit Hesiod. Theog. 933 : Ναίει χρυσέα δῶ δεινὸς θεός. Ex Latinis poetis imitatus Ennius dixit : *Tetendit endo suam do.*]

Δωμάτιον, τὸ, Domuncula, Hesych. et Suid. || Cubiculum, Thalamus. Plut. [Mor. p. 322, F] : Διά τινος θυρίδος καταβαίνουσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν Φενεστέλλαν πύλην καλοῦσι, Per fenestram quandam delabi ad se in cubiculum, quam nunc Fenestellam portam vocant; Bud. Polit. interpr. etiam Tectum et culmen ap. Herodian. 1, [12, 16] : Ἀποκλείσαντες τὰς τῶν οἰκιῶν εἰσόδους, εἴς τε τὰ δωμάτια ἀναβάντες, λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς. [Similiter Pollux 4, 129 : Διῆρες δωμάτιον, οἷον ἀφ' οὗ ἐν Φοινίσσαις ἡ Ἀντιγόνη βλέπει τὸν στρατόν. Δωμάτιον ὑπερῷον, Cubiculum superius, in Epist. ecclesiæ Smyrn. ap. Cotel. Patr. vol. 2, p. 197. G. D. Phrynich. p. 252 : Τὸ μὲν κοιτὼν ἀδόκιμον ... ἐπεὶ δωμάτιον (λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ) τὸν κοιτῶνα. Aristophan. Eccl. 8 : Κὰν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρόπων πειρωμέναισι· Lys. 160. Lysias p. 93, 18; Plato Rep. 3, p. 390, C; Dio Cass. 77, 2; Aristid. vol. 1, p. 313; Achill. Tat. 1, 6 (ἔνθα μοι καθεύδειν ἔθος). V. Ast. ad Theophr. p. 130. Δωμάτιον οἱ Ἀττικοὶ τὸν ἐφ' ἡμῶν κοιτῶνα ἔλεγον, Dorotheus in schol. Ven. Hom. I, 90, vel Porphyr. in schol. a Valcken. edito ad Ammon. p. 102. Lobeck. Xenoph. Eph. 2, 1 : Ἧκον εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα συνήθως διῃτῶντο· 5, 1, p. 88, 13 : Εἰσάγει τὸν Ἀβροκόμην εἰς τὸ ἐνδότερον δωμάτιον. Schæf. Aristophan. Ran. 100 : Τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον, αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα.]

[Δωματίτης, ὁ, Domesticus. Schol. Pind. Nem. 5, 82 : Θύουσιν Αἰγινῆται Ἀπόλλωνι οἰκιστῇ καὶ δωματίτῃ. Wakef. Ποσειδῶν δωματίτης, Pausan. 3, 14, 7. G. D.]

[Δωματῖτις, ἡ, Domestica. Æsch. Ag. 968 : Μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν.]

[Δωματοφθορέω, Domum perdo. Æsch. Ag. 948 ex conjectura Schuetzii : Πολλὴ γὰρ αἰδὼς δωματοφθορεῖν, ποσὶν φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς. Libri σωματοφθορεῖν. Similiter οἰκοφθορεῖν dicitur.]

[Δωμᾰτόω, Domum exstruo. Æschyl. Suppl. 958 : Καὶ δώματ' ἐστὶ πολλὰ μὲν τὰ δήμια, δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερί, i. e. domus mihi exstructa est.]

[Δωμάω. V. Δομέω.]

[Δώμησις. V. Δόμησις.]

Δωμητὺς, ύος, ἡ, Apparatus structuræ, κατασκευὴ Hesychio.

[Δωμήτωρ. V. Δομήτωρ.]

[Δωμὸς, Dor. pro ζωμός. Etym. M. p. 317, 1.]

[Δῶναξ. V. Δόναξ.]

[Δωνεττῖνοι, οἱ, Donettini, ἔθνος Μολοσσικὸν, Steph. Byz. additis duobus exemplis Rhiani.]

[Δῶοι, οἱ, Doji, gens Arabica, ejusque urbs Δώα, ἡ. Diodor. 5, 44, ubi accusativi sunt Δώους et Δώαν, cum var. lect. δώους δωίους λώους et δώαν δωίαν λωίαν.]

[Δῶρα, τὰ, Dora, oppidum Phœniciæ. V. Δῶρος, ἡ.]

[Δῶρα, τὰ, Dora, νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ, καθὰ Στράβων ις' (p. 766) ... Ὁ νησιώτης Δωρίτης, ὡς τοῦ Στάγειρα Σταγειρίτης... Εἰ δὲ τῷ τῆς χώρας τύπῳ χαρακτηρισθῆναι δεῖ, Δωρηνὸς, ὡς Σωφηνὸς, Ἀραξηνὸς, Νισιβηνὸς, Stephan. Byz. Ap. Strab. libri alii Δοράκτα. alii Δωράκτα. Ὀάρακτα Arrian. Indic. 37, 2. Ὀάραχθα Marcianus p. 21. Οὐόραχθα Ptolem. 6, 8. V. Tzschuck.]

[Δωράκινον, τὸ, Malum de genere Persicorum, de quo v. quæ HSt. s. v. Μῆλον dicit. De scriptura δωράκινα, δωρακινὰ, δωρακηνὰ, δοράκινα, δοράκια, ῥοδάκινα v. Niclas. ad Geopon. 10, 13, p. 669 et Goupyl. ad Alex. Trall. p. 828.]

[Δώραξ, σπλὴν ὑπὸ Μακεδόνων, Hesych.]

Δωρεὰ, ἡ, Donum, Munus. [Herodot. 3, 130 : Δαψιλέϊ δωρεῇ. Æsch. Prom. 619 : Οὔκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί; Soph. Aj. 1032 : Ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων. Plato Leg. 8, p. 844, D : Διττὰς ἡμῖν δωρεὰς ἡ θεὸς ἔχει χάριτος αὕτη.] Isocr. : Τῆς μεγίστης δωρεᾶς παρ' Ἑλλήνων τυχεῖν. [Et δέχεσθαι id. p. 122, A; διδόναι 100, D; λαμβάνειν 318, B; 382, C.] Dem. C. Mid. [p. 567 extr.]: Ἐν χάριτος μέρει καὶ δωρεᾶς παρεῖχον. Et [ib. p. 569, 26] : Ἔλαβον δωρεὰς, ὅτι τοὺς

A ὑβρίζοντας ἔπαυσαν. Et Æschin. [p. 90, 4], δωρεὰς εἴς τινα ἀποθέσθαι. Plut. : Ἐπαγγείλασθαι δωρεάς. Athen. : Ἐδίδου δωρεὰς ἀπροσδοκήτους. [Hesych. : Δωρεὰς, χάριτας. Idem, Δωρεαὶ, γραφαὶ, quod Albert. de tabulis ἀναθηματικαῖς accepit.] Et cum duplici accus., dat. personæ adjecto, ap. Plut. [Mor. p. 333, B; add. ib. F, et 331, E]: Ἑκατὸν τάλαντα δωρεὰν αὐτῷ πέμψαντος· quod Lat. per dat. proferunt, Muneri dare, Dono dare, Muneri mittere, Dono mittere; ut Catull. : Sudaria Sætaba ex Iberis miserunt mihi muneri. Dem. C. Mid. [p. 569]: Οὐδενὶ τούτων πώποτε ἐδώκατε τὴν δωρεὰν ταύτην, οὐδ' ἂν δοίητε, ἐξεῖναι τοὺς ἰδίους ἐχθροὺς ὑβρίζειν αὐτῶν ἑκάστῳ ὁπότ' ἂν βούληται, Prærogativam. || Δωρεὰν, ἐς τὴν δωρεὰν, κατὰ δωρεὰν, Dono, Gratis. [Lysias p. 108, 33 : Δωρεὰν παρὰ τοῦ δήμου λαβὼν (τὸ χωρίον). Demosth. p. 394, 20 : Ἔδωκα δωρεὰν τὰ λύτρα. Polyb. 18, 17, 17 : Μηδὲν δωρεὰν πράττειν. Sæpissime apud recentiores; velut Jo. Malal. p. 302, 11; 345, 21. Ἐν δωρεᾷ Polyb. 23, 3, 4 : Προσένειμαν ἐν δ. τοὺς Λυκίους· 26, 7, 5 : Δεδομένοι οὐκ
B ἐν δ. Προῖκα per κατὰ δωρεὰν explicat schol. Platon. p. 331 Bekk. || Δωρεὰν, Frustra, Immerito. Job. 1, 9 : Μὴ δ. Ἰὼβ σέβεται; Ps. 34, 8 : Δ. ἔκρυψάν μοι διαφθοράν· ubi Symmachus ἀναιτίως posuit. Ezech. 16, 10 : Οὐκ εἰς δωρεὰν λελάληκα. Epist. ad Galat. 2, 21 : Χριστὸς δ. ἀπέθανεν. || Δωρειῶν pro δωρεῶν scriptum in monumento Attico ap. Bœckh. C. Inscr. vol. 1, p. 146, 37. Δωριὰς per δωρεὰς explicat Hesych.]

[Δωρεαστικῶς i. q. δωρεάν. Achm. Onirocr. p. 131, 31 : Τοῦνο ἔλαβε δ. ἀπὸ τοῦ βασιλέως. Hase.]

Δωρέω, Dono. Hesiod. Op. [81], de Pandora : Ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. [Pind. Ol. 6, 131 : Ἐδώρησαν θυσίαις Ἑρμᾶν εὐσεβέως. Antiattic. p. 90, 23 : Δωρῆσαι ἀντὶ τοῦ δωρήσασθαι, Πίνδαρος Ὀλυμπιονίκῃ.] Et pass. [Herodot. 8, 85 : Χώρη οἱ ἐδωρήθη πολλή·] Soph. Aj. [1030] : Ἕκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα, Ζωστῆρι πρησθεὶς, Baltheo, quo ab isto donatus fuerat. Plato Epist. [p. 314, D] : Μετρίως κεχρῆσθαί τε αὐτοῖς καὶ δεδωρῆσθαι δοκεῖς, Videris humane ipsis esse usus ac muneribus ab eis donatus. Id.
C Plato : Οὔ μεῖζον ἀγαθὸν οὔτ' ἦλθεν οὔθ' ἥξει ποτὲ τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν· quod Cic. ita reddidit, Quo bono nullum optabilius, nullum præstantius neque datum est mortalium generi, deorum concessu atque munere, neque dabitur. [Isocr. p. 45, D : Τὰ παρὰ τῆς τύχης δωρηθέντα. Epiphan. vol. 1, p. 402, B : Μισθὸν ἀφθόνως δωρηθησόμενον. G. D.] || Vox autem media [Hesych. : Δωρεῖται, χαρίζεται. Hom. Il. K, 557 : Θεὸς ... ἵππους δωρήσαιτο. Pind. Ol. 7, 4 : Φιάλαν δωρήσεται. Plato Euthyphr. p. 14, C : Οὐκοῦν τὸ θύειν δωρεῖσθαί ἐστι τοῖς θεοῖς] ap. prosæ scriptores usitatior est; et construitur interdum cum dat. personæ et rei accus., interdum cum accus. personæ et dat. rei. [Herodot. 5, 37 : Τῷ Δαρεῖος Μυτιλήνην ἐδωρήσατο· 1, 54 : Δωρέεται δύο στατῆρσι ἕκαστον· 3, 130 : Ἐδωρέετο Δημοκήδεα δαψιλέϊ δωρεῇ. Æsch. Prom. 251 : Μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς· 780 : Δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι. Soph. El. 1383 : Τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί. Eur. Heracl. 1028 : Τὴν δὲ δὴ πόλιν χρησμῷ παλαιῷ Λοξίου δωρήσομαι. Plato Alcib. 2 p. 148,
D E : Πομπὰς πολυτελεστάτας ἐδωρούμεθα τοῖς θεοῖς. Ib. 149, C : Ἀναθήμασι δωρούμενοι τοὺς θεούς· et iisdem fere verbis Pausan. 5, 12, 5.] Xen. Cyrop. 8, [4, 24]: Τῷ δὲ Ὑρκανίῳ ἵππον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ ἐδωρήσατο. Herodot., δωρέομαί σε τούτοισι, His te dono. Et Plut. Oth. : Δωρησάμενος ἅπαντας κατ' ἄνδρα χιλίαις δραχμαῖς. At Eur., δωρέομαί σε τοῦδε, VV. LL. [E loco male intellecto Ion. 1534 : Πεφυκέναι μὲν οὐχὶ (φησί σε), δωρεῖται δέ σε αὐτοῦ (edd. vett. αὑτοῦ) γεγῶτα.] || Δωρύττομαι, Dorice pro δωροῦμαι, Dono. [Gregor. Cor. p. 294. Theocrit. 7, 42 : Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, ubi libri multi δωρήσομαι. Restituendum fortasse Aristoph. Eq. 1225 : Ἐγὼ δέ τυ ἐστεφάνιξα κἀδωρυξάμαν, ubi κἀδωρησάμαν legitur. G. D.]

Δώρημα, τὸ, Quod donatum est, Donum, Munus. Aristot. Eth. 1, 9 : Εἰ μὲν οὖν ἄλλο τι θεῶν ἐστὶ δώρημα ἀνθρώποις, εὔλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θεόσδοτον εἶναι. Sic Longin. [De subl. 34, 4] θεόπεμπτά τινα δωρήματα dixit. [Æsch. Prom. 626 : Ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος· Pers. 523 : Γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα ἥξω

λαβοῦσα πέλανον. Soph. Aj. 662 : Ἐδεξάμην παρ' Ἕκτορος δώρημα. Cum dat. Trach. 668 : Τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων. Eur. Hel. 889 : Δώρημα Κύπριδος. Epictet. ap. Stob. Flor. 2, 30, ab Hemst. cit. : Τοῖς τῶν μελισσῶν δωρήμασι γλυκάζοντα τὴν κατάποσιν.]

Δωρηματικὸς, ή, όν, Munificus. [Dionys. H. A. R. 8, 60 : Μεγαλόφρων τε καὶ δωρηματικός.]

[Δωρητὴρ, ῆρος, ὁ, Donator. Leonid. Tar. in Anth. Pal. 6, 305 : Κακοῦ κακὰ δωρητῆρος δεξαμένα.]

[Δωρητικὸς, ή, όν, Munificus, (Donator, Gl.). Plato Soph. p. 223, C : Τῆς τοίνυν ἀλλακτικῆς δύο εἴδη λέγωμεν, τὸ μὲν δωρητικὸν, τὸ δὲ ἕτερον ἀγοραστικόν. Philo vol. 1, p. 254, 49 : Ἄφθονόν τε καὶ δωρητικὸν ἀρετὴ πρᾶγμα. Ib. p. 497, 29. Theodor. Prodr. in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 440. G. Dindorf.]

Δωρητὸς, [ὁ, ἡ], Muneribus placabilis, Qui muneribus demulceri potest. Hom. Il. I, [522] : Δωρητοί τ' ἐπέλοντο παράρρητοί τ' ἐπέεσσι, i. e. δώροις ὑπήγοντο, Eust. [Δώροις πειθόμενοι Hesych.] || Donatus, Dono datus. [Soph. OEd. T. 384 : Ἀρχὴν ... δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισε.] Plut. Caio [Coriol. c. 16] : Σῖτος ἧκεν εἰς Ῥώμην πολὺς μὲν ὠνητὸς ἐξ Ἰταλίας, οὐκ ἐλάττων δὲ δωρητὸς ἐκ Συρακουσῶν. Longin. [De subl. 9, 1, de felicitate ingenii a natura dati] : Εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητόν.

Δωριάζω, Dorias puellas imitor. Etymologo enim teste, mulier aliqua aut puella Δωριάζειν dicitur pro παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τοῦ σώματος, quoniam αἱ Δώριαι s. Δωρίδες κόραι ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορπημέναι, ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες οὖσαι, παρέφαινον πολὺ τοῦ σώματος. Quod iisdem pene verbis Eust. [p. 975, 37] ex Æl. Dionysio refert, et confirmat cum Hesychio Suid., qui etiam addit Spartæ nonnunquam solitas τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι. [Mœris p. 126 : Δωριάζειν, τὸ παραγυμνοῦσθαί τινα μέρη. V. schol. Eur. Hec. 933, Eurip. Andr. 595. Pierson.]

Δωριᾰκὸς, ή, όν, Doriacus, ut ap. Thucyd. [2, 54] in oraculo : Ἥξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ, Bellum Doriacum s. Doricum.

[Δωριὰς, άδος, ἡ, Dorias, n. pr. servile. Antiphanes ap. Athen. 8, p. 338, E.]

[Δωρίδας, ὁ, Doridas, Propodæ filius, Corinthius. Pausan. 2, 4, 3.]

[Δωριεὺς et Δωριεῖς. V. Δῶρος.]

[Δωριεὺς, έως, ὁ, Dorieus, Anaxandridæ, Spartanorum regis, filius, ap. Herodot. 5, 41-45; 9, 10, Pausan. 3, 3 et 16. || Filius Diagoræ Rhodii. Thucyd. 3, 8; 8, 35 et 84. || Poeta cujus epigramma affert Athen. 10, p. 412, F. Alii alibi. G. Dind.]

Δωρίζω, Dorienses imitor, linguæ nimirum idiomate aut harmoniæ genere aut moribus. [Theocr. 15, 93 : Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ τοι, Δωριέεσσιν. Dio Chr. vol. 1, p. 61 : Δωρίζουσα τῇ φωνῇ. « Strabo 8, p. 333 extr. : Δοκοῦσι δὲ δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικράτειαν. Demetr. Περὶ ἑρμην. § 181 : Διόπερ οὐδὲ ἐκωμῴδουν δωρίζοντες, ἀλλὰ πικρῶς ἠττίκιζον. Plut. Mor. p. 421, B : Πρὸς δ' ἐμὲ ἐδώριζεν οὐ πόρρω μελῶν. Schol. Aristoph. Nub. 338 : Ἐδώρισε μιμούμενος τοὺς διθυράμβους. » Scott. Hesych. : Δωρίζει, ὡς οἱ Δωριεῖς ᾄδει. De forma passiva Apollon. De synt. 3, p. 277 : Διαθέσεων ἐνεργητικῶν ἐστι τὸ δωρίζω αἰολίζω καὶ τὰ παραπλήσια, ἀλλ' οὐ συστατὰ τὸ δωρίζομαι αἰολίζομαι· τό γε μὴν, αἰολίζεται Ἀλκαίου ποιήματα, δωρίζεται τὰ Ἀλκμᾶνος. Schneid.]

[Δωρικός. V. Δώριος. || N. pr. V. Δώριχος.]

[Δωρικτερὶς inter synonyma leontopetali ap. Dioscor. 3, 110. Boisson.]

[Δωρικῶς. V. Δώριος.]

[Δώριλλος. V. Δόριλλος.]

[Δωριμαῖος, αία, αῖον, Gratuitus, Gl. Cyrill. Hieros. p. 139. Kall.]

[Δωρίμαχος. V. Δορίμαχος.]

[Δώριον, ἡ, Dorium, Danai filia, ap. Apollodor. 2, 1, 5, p. 123.]

[Δώριον, τὸ, Dorium, πόλις τῆς Πύλου, Hesych. De qua v. Steph. Byz. Memoratur ab Homero Il. B, 594, Pausan. 4, 33, 7. || Mons Elidis, Pausan. 6, 3, 16.]

Δώριος, [ία, ιον, et ὁ, ἡ], et Δωρικὸς, ή, όν, Dorius, Doricus : Qui vel qualis Dorum s. Doriensium est [Pindar. Ol. 3, 9 : Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ· 1,

A 24 : Δωρίαν φόρμιγγα· fr. 201 : Δωρίαν κέλευθον ὕμνων· Pyth. 1, 125 : Τεθμοῖσιν ... Δωρίοις. Δώριος χορεία Pratinas ap. Athen. 14, p. 617, F. Δώριος ἁρμονία Aristot. Polit. 3, 3] : ut, quum Athen. 14, [p. 624, D] scribit Δώριον ἁρμονίαν vocatam fuisse τὴν ἀγωγὴν τῆς μελῳδίας, ἣν οἱ Δωριεῖς ἐποιοῦντο. [Δώριος μελῳδία ib. p. 635, D.] Sic ap. Suid. Δώριος αὔλησις : quam esse mediam dicit inter Phrygiam et Lydiam : alii σεμνὴν et ἄθρυπτον : unde et Aristot. Polit. 8 [prope fin.] ait τὰ Δώρια μέλη πρέπειν παιδεύεσθαι μᾶλλον τοῖς νεωτέροις. [Δώριον αὔλημα Pausan. 9, 12, 5.] Sic Δώριος τόνος ap. Plut. De musica [p. 1134 et sqq. sæpe] : et proverbialiter ap. Suid., ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρύγιον. Sed et Δώριοι, ac Δωριῶνες, dicuntur Dori posteri et Dorii incolæ, ut tradit Steph. Byz. [Δωρικὸν ἔθνος Herodot. 8, 43. Ἄργος τὸ Δωρικὸν Soph. OEd. C. 1301. Δωρικοῖσι πέπλοισι Æsch. Pers. 183. Δωρικὴ κοπὶς Eur. El. 836, quam ib. 819 Δωρίδα nullo addito substantivo vocat.] Item Δωρικὰ προσκεφάλαια ap. Athen. 6, [p. 255, E], Dorica pulvinaria. Et Δωρικὴ ὅπλισις [apud Hesych.], B Dorica armatura, Quali Dores utebantur. [Δωρικαὶ τρίγλυφοι ap. Eur. Or. 1372. Δωρικὸς κίων Pollux 7, 121. || Adverb. Δωρικῶς usitatissimum grammaticis, velut schol. Lycophr. 9, 502.]

[Δωρίππη, ἡ, Dorippe. Schol. Apoll. Rh. 1, 118 : Ἕλληνος τοῦ Διὸς καὶ Δωρίππης. Sic cod. Paris. Vulgo Δορίππης. Δωρίππη, uxor Anii, ap. Tzetz. ad Lycophr. 570. Etym. M. p. 293, 36 : Δωρίππη, ἡ μήτηρ τῶν οἰνοτρόπων. Ὠνόμασται δὲ διὰ τὸ ὑπὸ λῃστῶν αὐτὴν ληφθεῖσαν ἀπὸ Θρᾴκης δοθῆναι Ἀνίῳ τῷ ἱερεῖ τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος ἀντὶ ἵππου δῶρον.]

Δωρὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἡ Δώριος, ἡ Δωριακὴ s. Δωρική : ut Δωρὶς ἐσθὴς ap. Herodot. [5, 88], Dorica vestis. Et Δωρὶς ὄλπη ap. Theocr. [2, 156.] Sic ἡ Δωρὶς διάλεκτος ap. gramm. et scholl. Dorica lingua, Idioma illud Græcæ linguæ, quo Dores usi sunt. Necnon Δωρὶς γυνὴ, Dorica femina. [Δ. κόρα Eur. Hec. 934.] Plut. : Δωρίδος ἐκ μητρός. Et ἡ Δωρὶς, sc. γῆ vel χώρα, Ager Doricus, Regio Dorica. [Pindar. Nem. 3, 5 : Ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγιναν. Soph. OEd. C. 695 : Τᾷ μεγάλᾳ C Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος, i. e. Peloponneso. Δωρὶς λόγχη Æsch. Pers. 817. Δ. πόλις Eur. Ion. 1590. Δ. ἁρμονία Pollux 4, 65. Vocativ. Δωρὶ Κόρινθε Antip. Sid. Anth. Pal. 9, 151.] Alioqui Δωρὶς substantive dicitur etiam Doricus culter eviscerandis excoriandisque victimis accommodus : Eur. El. [819] : Ὁ δ' εὐκρότητον Δωρίδ' ἁρπάσας χεροῖν. [Conf. Δορὶς et Δωρικός.] || Item Doris dicta herba quædam. Plinio enim teste 22, 20, ἡ ψευδάγχουσα a nonnullis Δωρὶς appellatur : teste Paulo τὸ ἔχιον s. ἀλκίβιον. || Est vero et Nympha quædam [Oceani filia] Δωρίδος nomine celebrata ab Hesiodo Theog. [241, Apollodor. 1, 2, p. 9. Nerei filia ap. Hom. Il. Σ, 45. || Δωρὶς Locrensis, mater Dionysii junioris, ap. Athen. 12, p. 541, D, Ælian. V. H. 13, 10, Plutarch. V. Dionis c. 3. Aliæ in carminibus Anthologiæ. Nomen servile ap. Diphil. Athen. 3, p. 124, D. || Etym. M. p. 293, 34 : Δωρὶς, ὄνομα θεᾶς, διὰ τὴν γενομένην δωρεὰν τοῖς ἀνθρώποις.]

[Δωρίσκος. V. Δορίσκος.]

[Δωρισμὸς, ὁ, Dorismus. Demetr. Περὶ ἑρμην. D § 180 : Πλατύτητα δὲ διὰ τὸν δωρισμόν. Schol. Aristoph. Av. 931 : Χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ τοῖς τοιούτοις δωρισμόν. Scott.]

Δωριστὶ, Dorum imitatione, Dorum modo, Dorum more, Dorice : ut, quum gramm. ποττὰν, et καττάδε tradunt Δωριστὶ dictum pro πρὸς τὴν, et κατὰ τάδε. Itidem ἡ Δωριστὶ ἁρμονία ap. Aristot. Polit. 8 [extr.], quam ab omnibus commendari ait ὡς στασιμωτάτην καὶ μάλιστ' ἦθος ἔχουσαν ἀνδρεῖον. Unde Plato Lachete [p. 188, D, et 193, D] : Οὐκ ἄρα που κατὰ τὸν σὸν λόγον Δωριστὶ ἡρμόσμεθα ἐγώ τε καὶ σύ· τὰ γὰρ ἔργα οὐ συμφωνεῖ ἡμῖν τοῖς λόγοις. [Rep. 3, p. 399, A : Δωριστὶ καὶ Φρυγιστί. Plut. Mor. p. 1134, A; 1136, D, F, et al.] At, quum Aristoph. Eq. [989] dicit Cleonem τὴν Δωριστὶ μόνην ἁρμονίαν ἁρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν, ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν λαβεῖν, taxat eum ut δωροδόκον, alludens vocis similitudine ad τὰ δῶρα, ac Δωριστὶ dicens pro δωροδοκιστί. [Sequitur enim, Ὡς ἁρμονίαν ὁ παῖς οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν ἢν μὴ Δωροδοκηστί, quod in aliis libris δωροδοκιστὶ scriptum.]

Δωρίτης, ὁ, Munerarius, adj. sumtum, Muneralis. Plut. Præc. polit. [p. 820, C] : Οὐκ ἀργυρίτην οὐδὲ δωρίτην ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένοις, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς καὶ στεφανίτην.

[Δωρίτης, ὁ, Dorites. V. Δῶρος, ἡ.]

[Δωρῖτις. V. Δῶρος, ἡ, in fine.]

[Δωρίχα, ἡ, Doricha, meretrix. Sappho ap. Strab. 17, p. 808, Posidipp. ap. Athen. 13, p. 596, C, Phot. Lex. p. 490, 6. G. Dindorf.]

[Δώριχος, ὁ, Dorichus, Syracusanus, legatus Dionysii, ap. Diodor. 14, 7. Nam sic corrigendum quod legitur Δωριχόν. V. quæ de hoc genere nominum dixerunt Koen et Bast. ad Gregor. Cor. p. 290-292. G. Dindorf.]

Δωρίων, ωνος, Dorio, nomen proprium [Orphei filius, ap. Proclum in Bekkeri præf. ad schol. Hom. p. I. Scriptor de piscibus, sæpissime memoratus] ap. Athen. [aliique ap. eundem.]

[Δωριώνες. V. Δώριος.]

Δωροβόρος, ὁ, Donivorus, Qui dona quasi vorat, i. q. δωροφάγος, δωροδόκος, ex Hesiodo.

[Δωρογραφὴ scriptura vitiosa. V. Δῶρον.]

[Δωρόδειπνος, ὁ, Cibum ministrans. Voc. ab Athenæo fictum 15, p. 701, B : Παῖ δωρόδειπνε.]

[Δωροδέκτης, ὁ, Munerum acceptor. Job. 15, 34.]

Δωροδοκέω, Munera capio [Hesych. : Δωροδοκεῖν, δῶρα λαμβάνειν], Munera accipio corrumpentia et sordida. Dem. [p. 240 extr.] : Τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων καὶ διεφθαρμένων ἐπὶ χρήμασι· De falsa leg. : Οἱ δωροδοκοῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες. [Ib. p. 427.] Et, Δωροδοκεῖ ἐπαυτοφώρῳ, Manifeste deprehenditur corruptus esse, Bud. [Male struxit verba p. 378, 12 : Οὐδέν ἐστιν … ὅτι μᾶλλον ἐπ' αὐτοφώρῳ δεδωροδοκηκότ' αὐτὸν καὶ πεπρακότα πάντ' ἐξελέγξει· sic enim codd. Edd. vett. ὅτι μ. δεδ. αὐτὸν ἐπ' αὐτοφ. καὶ …] Æschin., δωροδοκῶ παρὰ σοῦ. [Κατὰ τοῦ δήμου id. p. 78, 5.] Et Herodot. [6, 72] : Ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολὺ, Multum pecuniæ per corruptelam dono accepit. Lucian. [Demosth. encom. c. 44] : Πολὺ μᾶλλον ἔτι φυλακτέον μοι μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι, Ne animam et salutem pro mercede libertatis proditæ et prostitutæ accepisse videar. Sic Aristoph. Vesp. [669] : Κᾆθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσι κατὰ πεντήκοντα τάλαντα ἀπὸ τῶν πόλεων. [Plato Rep. 9, p. 590, A : Χρυσὸν δωροδοκεῖ. || Munera do. Schol. Aristoph. Eq. 66 : Δωροδοκεῖ) δῶρα λαμβάνει. Τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ διδόντος. Hesych. : Δωροδοκεῖ, δίδωσι δῶρα. Schol. Plat. p. 84 : Δωροδόκοι καὶ οἱ δῶρα λαμβάνοντες καὶ οἱ δῶρα διδόντες. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῷ ἐπὶ τοῦ Ζελείτου Ἀρθμίου ἔφη δωροδόκος, ὅπερ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ δῶρα διδούς. Antiquissimum quod ferebatur hujus significationis exemplum Aristophanis Vesp. 675 : Τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν ὕρχας οἴνου, δάπιδας, τυρὸν, sustuli reposita codicis Veneti scriptura δωροφοροῦσιν. In l. vero Demosthenis p. 122, 23, quem in mente habuit schol. Platonis, δωροδοκοῦντας (nam sic, non δωροδόκους, legitur) vix aliter potest intelligi quam Dona dantes. Himer. Eclog. p. 28 : Οὐδὲ κατὰ τῶν πόλεων μόνον δωροδοκεῖ … ὁ Φίλιππος. Non videtur tamen δωροδοκεῖν τινὶ dictum esse, sed solum δωροδοκεῖν τινά. G. Dind.] || Est etiam δεκάζω, Muneribus corrumpo. [Diodor. 13, 64 : Ἐρρύσατο χρήμασι τὴν ἰδίαν ψυχὴν καὶ πρῶτος Ἀθηναίων δοκεῖ δικαστήριον δωροδοκῆσαι· 16, 33 : Τοὺς Θετταλοὺς δωροδοκήσας. Epictet. 4, 1, 148 : Τῶν γραῶν ἐρῶντος καὶ τῶν γερόντων καὶ ἐκείνας ἀπομύσσοντος καὶ ἀποπλύνοντος καὶ δωροδοκοῦντος· nisi hic sine casu positum est, ut in l. Dem. G. D.] Diog. L. Xenocr. [4, 9] : Τοὺς μὲν γὰρ ἤδη ἐδωροδόκησεν ὁ Φίλιππος· ἐμὲ δὲ μηδενὶ λόγῳ ἐπηγάγετο. Bud. Δωροδοκοῦμαι i. q. δεκάζομαι, Accipio munera corrumpentia et sordida, Suscipio corruptoria, Bud. e Dem. De fals. leg. : Ὅτι δὲ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηνται, Hæc supradicta Philippo condonarunt ab eo muneribus corrupti. Dinarch. C. Dem. [p. 98, 34] δωροδοκούμενον vocat Quod sordide acceptum est, Per corruptionem acceptum, τὸ δεδωροδοκημένον χρυσίον. [Ὁ δεδωροδοκημένος ap. Polluc. 1, 179; 4, 35.] Et Æschin., Τὰ δωροδοκηθέντα σοι, Quæ muneribus corruptus fecisti; Dem., Δεδωροδόκηνται ταῦτα, Hæc sordidis corrupti muneribus fecerunt. [Polyb. 6, 56, 2 :

A Οὐδὲν αἴσχιον τοῦ δωροδοκεῖσθαι· 26, 3, 14 : Πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ δωροδοκηθείς. Χρήμασι δωροδοκηθέντες Dionys. A. R. 4, 55 extr.; ubi cod. Vat. δεκασθέντες.]

Δωροδόκημα, τὸ, Quod sordide acceptum est, Per corruptionem acceptum, Munus quod sordide accipitur. Dem. [236, p. 2] : Κλέμμα μὲν Φιλίππου, δωροδόκημα δὲ τῶν ἀδίκων τούτων ἀνθρώπων. Æschin. [p. 68] : Καὶ τόκον ἤνεγκαν Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος, δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν. Ibid. : Τοὺς κοινωνοὺς τῶν δωροδοκημάτων αὐτῷ. [Et p. 63, 31; 84, 6. Pausan. 7, 12, 1, ab Hemst. cit. : Ὡς τὸ δωροδόκημα εἶχεν ἐν χειρί.]

[Δωροδοκηστί. V. Δωριστί.]

[Δωροδοκητέον, Munera accipiendum est. Tatian. Contra Græc. p. 144, D. Boisson.]

Δωροδοκία, ἡ, Munerum acceptio, Sordes; eo sensu, quo Ulpian. dicit, Si per gratiam aut sordes magistratus jus non dixerit. Æschin. [p. 62, 4] : Τούτων ἀπεστερήθη τε διὰ Δημοσθένην καὶ Φιλοκράτην, καὶ τὰς τούτων δωροδοκίας ἃς ἐδωροδόκησαν. Dinarch. C. Dem.
B [p. 96, 7] : Πότερον εἰσαγωγίμους τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε, ἢ ἀνέδην ἐξέσται δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν, Sordes magistratuum, Bud. [Polyb. 5, 43, 6 : Τῆς τῶν προεστώτων εὐνοίας καὶ δωροδοκίας.] Plut. [V. Artox. c. 22] : Τιμαγόρου μὲν διὰ τὴν δωροδοκίαν Ἀθηναῖοι θάνατον κατέγνωσαν. || Est etiam Crimen et judicium contra judices numarios et sordidos, ap. Lysiam, Bud. Comm. [Δωροδοκίας γραφή. V. Δῶρον.] || Ammonio [p. 46] non solum δώρων λῆψις, sed etiam δώρων δόσις : quomodo δωροδοκεῖν accipi modo vidisti. [Hesych. : Δωροδοκία, τὸ λαβεῖν ἢ δοῦναι δῶρα.]

Δωροδοκιστὶ, vide Δωριστί.

Δωροδόκος, ὁ, ἡ, Qui munera capit, muneribus acceptis corrumpi se patitur, Sordidus. [Hesych. : Δωροδόχος, δεχόμενος δῶρα, quod δωροδόκος recte scriptum in Lex. rhet. p. 234, 22. Plato Rep. 3, p. 390, D, δωροδόκους ἄνδρας et φιλοχρημάτους conjungit. Polyb. 6, 9, 7.] Longin. : Ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὲν φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια. Et Aristoph. [Eq. 403] δωροδόκοις πράγμασι, Rebus numariis et sordidis. [Im-
C mo δωροδόκοισιν ἄνθεσιν. Recte enim in recentioribus edd. distinctum : Ὦ περὶ πάντ', ἐπὶ πᾶσί τε πράγμασι, δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἵζων. || Qui munera dat. Lex. rhet. p. 242, 33 : Δωροδόκος, καὶ ὁ διδοὺς καὶ ὁ λαμβάνων. Similiter Timæus Lex. Plat. 91, aliique gramm. : v. Δωροδοκέω. Aretæus p. 67, 31 : Ἁπλοῖ, εὔθυμοι, δωροδόκοι, qui p. 30, 29 ἁπλοῖ et πολύδωροι dicuntur.]

[Δωροδοσία, Munerum largitio. Anast. Sin. Quæst. p. 132, 12. Hase.]

[Δωροδότης, ὁ, Munerum dator, Largitor. Meleager in Anth. Pal. 12, 49 : Λάθας δωροδότας Βρόμιος. Georg. Metrop. in Combefis. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1008, A : Ἀναξίαν τοῦ δωροδότου διαίρεσιν. G. Dind.]

[Δωροδοχεῖον, τὸ, Donorum receptaculum. Zonar. Lex. s. v. Κορβωνᾶς.]

[Δωροθέα, ἡ, Dorothea, n. pr. ap. Meleagr. Anth. Pal. 5, 198.]

[Δωρόθεος, ὁ, Dorotheus, n. pr. Eleusinius ap. Isæum p. 40, 13. || Atheniensis, legatus ad regem Persarum, Xenoph. H. Gr. 1, 3, 13. || Dorothei carmen de stellis edidit Iriart. Catal. p. 245. Alia hujus nomi-
D nis, sat frequentis, exempla sunt in Anthologia. De scriptoribus qui Dorothei nomen gesserunt v. Fabricii B. Gr.]

[Δωροκλείδας, ὁ, Doroclidas, n. pr. in testamento Epictetæ ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 364. G. Dind.]

Δωροκοπέω, Munera prava offero; sic enim Eccles. [35, 11] exponi tradunt VV. LL. : 3 Macc. autem 1, Δεδωροκοπημένοις εἰς μηχανὴν τῆς ἐκφυγῆς, vertitur, Corrumpi moliendæ fugæ gratia. [Aq. Ezech. 16, 33 : Ἐδωροκόπεις αὐτούς. Nam sic recte correctum est pro ἐδωροδότεις.]

[Δωροκοπία, ἡ, Corruptela muneribus. Aq. Deuter. 6, 17 et Prov. 6, 35.]

[Δωροληπτέω, Munera accipio. Eustath. p. 91, 17 : Τὸ κακὸν τοῦ δωροληπτεῖν. Pass. Constant. Mau. Chron. p. 102, B : Οὐδὲ λαμβάνει πρόσωπον οὐδὲ δωροληπτεῖται, Muneribus capitur.]

Δωρολήπτης, ὁ, Qui munera accipit, δωροδόκος. Proverb. 15, [27. Basil. Exhortat. p. 172, F ed. Bandur.

G. D. Vita Nili jun. p. 146, 17 : Ἅτε δωρολήπτου καὶ μισευλαβοῦς. Hase.]

[Δωροληψία, ἡ, Munerum acceptio. Dio Cass. 39, 55; Constit. Apost. p. 221, 227; Cyrill. Alex. In Es. 59, p. 831. Antiquius quam hos testes voc. esse ostendit Phryn. in Bekk. Anecd. p. 35, 2 : Δωροληψία· σημαίνει δὲ δωροδοκίαν.]

Δῶρον, τὸ, Donum, Munus, vox poetis et oratoribus communis. Plato De rep. 3, [p. 390, E, e poeta] : Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας. Eur. Med. [960] : Πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος, Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς. Quo respexit Ovid. : Munera, crede mihi, placant hominesque deosque; Placatur donis Jupiter ipse datis. Et ἀγλαὰ δῶρα, Hom. Il. Α, [213]. Apud Eund. δῶρον δέξασθαι, δ. ποτιδέγμενος, δ. ἕλοντο, δ. ὑποσχόμενοι μέγα, δῶρα οἰσέμεναι, δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆος ἔχεσθαι, δ. δοῦναι, δ. πόρωσιν, δῶρ' ἀποπέμψω. [Il. Η, 482 : Ὕπνου δῶρον ἕλοντο· Γ, 54 : Δῶρ' Ἀφροδίτης, ἥ τε κόμη τό τ' εἶδος. Pindar. Nem. 8, 12 : Λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν Κυπρίας δώρων. Apud Hesiod. Op. 81 :] Δῶρον ἐδώρησαν. [Æsch. Sept. 625 : Θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς· Ag. 91 : Πάντων δὲ θεῶν ... βωμοὶ δώροισι φλέγονται. Soph. Aj. 665 : Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. Eur. Med. 618 : Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει. Δῶρα in appositione, Hom. Il. Υ, 268 : Χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο, aliique : v. Bernh. ad Dionys. p. 463. « Τὸ ὕδωρ τῇ Κασταλίᾳ ποταμοῦ δῶρον εἶναι τοῦ Κηφισσοῦ, Pausan. 10, 8, 5, ex Alcæo. Sic Ægyptus δῶρον τοῦ ποταμοῦ, Herodot. 2, 5. Hemst. Δῶρον i. q. ἐντάφιον, Burmann. ad Vales. Emend. p. 220.] Apud oratt. et prosæ scriptt. δῶρα λαβεῖν καὶ διδόναι, ἄγειν, Auferre, et πέμψαι. Xen. Cyrop. 3 : Ἓν δὲ δῶρον ἄπειμι ἔχων παρὰ σοῦ. [Plato Leg. 10, p. 907, A : Τὸ δίκαιον προδιδόναι ἕνεκα δώρων.] At δώρων γραφὴ est Crimen sordium, s. munerum acceptorum, i. q. δωροδοκίας γραφὴ, s. δωροδοκία simpl. Æschin. [p. 87, 3] : Κἂν τοῖς δικαστηρίοις τοὺς [μὲν τὰς] τῶν δώρων γραφὰς ἁλισκομένους ἀτιμοῦτε, Qui sordium manifesti sunt, inquit Bud., i. e. ὁπότε τις αἰτίαν ἔχοι τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, Harpocr., κατὰ τοῦ ἐπὶ δώροις δικάσαντος, Pollux [8, 42]. Pro quo Δωρογραφὴ perperam una voce apud Suidam scribitur. Apud Plut. tamen Pericle [c. 10] δώρων δίωξις exp. Actio ambitus : ubi de pecuniis in ambitu magistratus datis intelligendum foret. [Harpocr. : Δώρων γραφή· ὁπότε τις αἰτίαν ἔχοι τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, τὸ ἔγκλημα τὸ κατ' αὐτοῦ διχῶς ἐλέγετο, δωροδοκίας τε καὶ δώρων γραφή. Δείναρχος οὖν λόγον μέν τινα ἐπέγραψε κατὰ Πολυεύκτου δωροδοκίας, ἐν δὲ τῷ κατὰ Πυθέου ξενίας πολλάκις ὀνομάζει τὴν τῶν δώρων γραφήν. Quo refutatur Lex. rhet. p. 237, 3 : Δ. γρ., ὁπότε κρίνοιτό τις ἢ δῶρα δοὺς ἢ λαβὼν, δικαστὴς ἢ κατήγορος, ἵνα καθυφῇ, ἢ ἄρχων ἢ ῥήτωρ ἐν τῇ πολιτείᾳ, οὕτως ἐκρίνετο καὶ ἀπεφέρετο κατ' αὐτοῦ δώρων γραφή. Σημειωτέον δὲ ὅτι οὐ δωροδοκίας ἡ γραφὴ, ἀλλὰ δώρων. Δώρων ἑλεῖν Aristoph. Nub. 591. Δώρων ἁλῶναι Themist. Or. 8, p. 116, D. || Δῶρον apud scriptores ecclesiasticos, Sacra eucharistia, Sacrificium, Hostia sacra, Oblatio. V. exx. ab Suicero et Ducangio allata.]

Δῶρον, τὸ, Palmus; quam signif. licet Plin. primariam esse velit, nos tamen secuti grammaticos sumus, δῶρον in priore illa signif. a δίδωμι derivantes, ut Donum a Do ap. Lat., nisi forte et hoc δῶρον a δίδωμι quoque dictum velimus, quoniam eo donemus id, quod donamus. Plin. 35, 14 : Græci antiqui δῶρον Palmum vocabant : et ideo δῶρα Munera, quia manu darentur. Vitruv. 2, 3 nobiscum facere videtur : Δῶρον autem Græci appellant Palmum, quod munerum datio Græce δῶρον appellatur; id autem semper geritur per manus palmum. [Hesych. : Δῶρον, παλαιστή. Ἔνιοι τετραδάκτυλον, καὶ τὸ σύνηθες ἡμῖν. Ἑκκαιδεκάδωρα δὲ, ἑκκαίδεκα παλαιστῶν.] Nicander Ther. [348] : Ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκός τε καὶ ἰθύν. Intelligi autem volunt Palmum minorem, qui quaternum digitorum esset, i. q. παλαιστὴ s. παλαιστής, s. τρίτον σπιθαμῆς, Eust.

Δωροξενία, ἡ, Quum quis peregrinitatis accusatus, dona offerens calumnias effugit. [Hesych. : Δ., τὸ ἐπὶ ξενίαν καλούμενον ἀποφυγεῖν δῶρα δόντα. Sim. Lex. rhet. p. 238, 24; 240, 32. Ex Lysiæ Oratione contra Niciam memorat Harpocr.] Aristot. in Athen. Rep. [ap. Harpocr. et Phot. Lex. p. 390, 10] : Εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς, ὧν παράστασις τίθεται, ξενίας, ἢ δωροξενίας, ἄν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ συκοφαντίαν. Unde Pollux [8, 44] : Ξενίας καὶ δωροξενίας γραφὴ καὶ δίκη κατὰ τῶν παρεγγεγραμμένων, ἂν διαφθείρωσι τοὺς δικάζοντας, seu, εἴ τις ξενίας κρινόμενος, δῶρα δοὺς ἀποφύγοι. Δωροξενίας νόμος, Hyperides [ap. Harpocrat.].

Δῶρος, ὁ, Dorus, filius [Hellenis, frater] Xuthi : a quo Δώριον dictum Oppidum quoddam Peloponnesi : cujus Incolæ, Posteri et Nepotes Dori, vocantur Δωριεῖς, Lat. Dorienses et Dores. [V. Steph. Byz. s. v. Δώριον, Herodot. 1, 56, et quæ Heyn. collegit ad Apollodor. vol. 2, p. 40, Mueller. Dor. vol. 1, p. 39. Dorum Xuthi filium vocat Eurip. Ion. 1590 : Ξούθῳ δὲ ... γίγνεται ... Δῶρος μὲν, ἔνθεν Δωρὶς ὑμνηθήσεται πόλις (regio circa Parnassum).] Hom. Od. Τ, [177] : Δωριέες τε τριχάϊκες δῖοί τε Πελασγοί· a nom. sing. Δωριεύς. [Pind. Ol. 8, 40 : Δωριεῖ λαῷ· Pyth. 8, 29 : Δωριεῖ κώμῳ. Thucyd. 1, 12 : Δωριῆς ... ξὺν Ἡρακλείδαις Πελοπόννησον ἔσχον. || Δωριῆς, οἱ, Lacedæmoniorum metropolis. Thucyd. 1, 107 : Φωκέων στρατευσάντων ἐς Δωριᾶς, τὴν Λακεδαιμονίων μητρόπολιν, Βοιὸν καὶ Κυτίνιον καὶ Ἐρινεόν· 3, 92 : Ξυνεπρεσβεύοντο δὲ αὐτοῖς καὶ Δωριῆς ἡ μητρόπολις τῶν Λακεδαιμονίων. || Δωριεῖς, i. q. Δωρῖται. V. Δῶρος, ἡ.]

[Δῶρος, ὁ, Dorus, n. pr. Thessalus, Thucyd. 4, 78. || Atheniensis ap. Athen. 13, p. 563, F. || Inscr. ap. Caylum *Recueil d'Ant.* vol. 1, tab. 56 : Δῶρος Ῥόδιος ἐποίησεν. G. Dindorf.]

[Δῶρος, ἡ, Dorus, et Δῶρα, τὰ, Dora, oppidum Phœniciæ, de quo Steph. Byz. : Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· « Μετὰ δὲ ἡ πάλαι Δῶρος, νῦν δὲ Δῶρα καλεῖται. » Καὶ οὕτως Ἰώσηπος αὐτὴν καλεῖ ἐν ε' τῆς Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας (ubi Δώρων et Δώροις) καὶ ἐν δ' (ubi ἐν πόλει Δώρῳ et εἰς τὴν Δῶρον). Καὶ Κλαύδιος Ἰούλιος ἐν γ' Φοινικικῶν· « Μετὰ Καισάρειαν Δῶρα κεῖται βραχεῖα πολίχνη, Φοινίκων αὐτὴν οἰκούντων ... ἐπώνυμον αὐτὴν τῇ πατρίῳ γλώσσῃ Δῶρα καλοῦντες. » Οἱ δ' Ἕλληνες ἄχρι (corrige χάριν) τοῦ τῆς φωνῆς εὐπροφόρου καλεῖν ἀρχοῦνται Δώραν (alii libri Δῶραν : scrib. Δῶρα) τὴν πόλιν. (Apparet ex his Δῶρα Græcum esse oppidi istius nomen, Phœnicium vero non Δῶρα fuisse, sed aliud quod minus Græce sonaret. Perabsurdum est enim quod Claudius secundum vulgatam scripturam dicit, Δῶρα, τὰ, vocabulum quam maxime Græcum, in Δώρα, ἡ, vocabulum non Græcum, a Græcis esse mutatum facilioris pronuntiationis gratia.) Καί τινες ἱστοροῦσι Δῶρον τὸν Ποσειδῶνος οἰκιστὴν αὐτῆς γεγονέναι. Καὶ Ἀρτεμίδωρος Δῶραν (scr. Δῶρα) τὴν πόλιν οἶδεν. (Sequuntur Artemidori verba in quibus nominativus est Δώρα, quod in Δῶρα mutandum. Tum adjungit Apollodori, Alexandri, aliorum exempla de feminino Δῶρος.) Τὸ ἐθνικὸν Δωρίτης, ὃ καὶ ταῖς δύο καταλήξεσιν ἀναλογεῖ, τῇ μὲν Δώρα (scr. Δῶρα) Δωρίτης, ὡς Στάγειρα Σταγειρίτης, τῆς δὲ Δῶρος ὁμοίως Δωρίτης, Σκίρος (scr. ὡς Σκίρος) Σκιρίτης ... Παυσανίας (?) δὲ ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει Δωριεῖς αὐτοὺς καλεῖ τῇδε γράφων, « Τύριοι, Ἀσκαλωνῖται, Δωριεῖς, Ῥαφανεῶται. » (Δωριέων in epistola Publii Petronii ap. Joseph. A. J. 19, 6, 3, sed, quod animadvertit Spanhemius, errore librarii pro Δωριτῶν, quod aliquoties ibidem legitur.) Ὥστε παρὰ τὴν Δῶρον τὸ Δώριος εἶναι, οὗ ἂν εἴη ὁ Δωριεύς ... Ἔστι καὶ Καρίας Δῶρος πόλις, ἣν συγκαταλέγει ταῖς πόλεσι ταῖς Καρικαῖς Κρατερὸς ἐν τῷ περὶ ψηφισμάτων γ'. Inde ductum gentile Δωρῖτις, ἡ. Templum Ἀφροδίτης Δωρίτιδος apud Cnidios memorat Pausan. 1, 1, 3. G. Dind.]

[Δωροτελέω, Munera solvo. Orac. Delphicum ap. Demosth. p. 1072, 26 : Θύειν καὶ δωροτελεῖν κατὰ πάτρια.]

Δωροφάγος, Donivorus, i. q. δωροβόρος. Hesiod. Op. [219] : Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης, ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι Δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας. Et [262] : Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους, Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε. [Polyb. 6, 9, 7 : Δωροδόκους καὶ δωροφάγους.]

Δωροφορέω, Munera fero s. offero. [Hesych. : Δωροφορεῖ, δῶρα προσφέρει. Aristoph. Vesp. 675 ex cod. Ven. : Τούτοισι δὲ δωροφοροῦσιν ὕρχας οἴνου, ubi vulgo δωροδοκοῦσιν. Plato Euthyphr. p. 14, E : Δωροφορεῖν

διδόντα τῳ ταῦτα ὧν οὐδὲν δεῖται· Phædro p. 266, E : A
Δωροφορεῖν αὐτοῖς ὡς βασιλεῦσι. Polyb. 2, 19, 1, ex emend. Casauboni : Δωροφοροῦντες (libri δορυφοροῦντες) καὶ προτιθέμενοι τὴν συγγένειαν. Pollux 2, 46 : Τὸ ἧπαρ καὶ ἡ καρδία τῷ ἐγκεφάλῳ δωροφοροῦσι τὴν τροφήν.] Greg. Natal. Christi : Καὶ μετὰ Μάγων δωροφόρησον χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν. Idem, de luxu loquens : Μὴ γῆ καὶ θάλασσα τὴν τιμίαν ὑμῶν κόπρον δωροφορείτωσαν. [Sæpissime utuntur hoc verbo scriptores ecclesiastici. Eustath. Opusc. p. 360, 70 : Θάλαττα ... ἰχθύας δωροφορήσει.]

[Δωροφόρημα, τὸ, Munerum oblatio. Constant. Man. Chron. p. 8. Boisson.]

[Δωροφορητέον, Munera ferendum. Andr. Cret. p. 3. Kall.]

Δωροφορία, ἡ, Munerum oblatio. [Pollux 4, 47. Alciphro 1, 6 : Ὑπερβαίνων τὰς ἁλιευτικὰς δωροφορίας. Ducas Hist. Byz. p. 193, B. G. D. Gregor. Nyss. t. 1, p. 725, A : Δωροφορίας ἐπαγγελία. Hase.]

[Δωροφορικὸς, ἡ, ὸν, Munera ferens. Plato. Soph.
p. 222, D : Τῆς ἰδιοθηρευτικῆς τὸ μὲν μισθαρνευτικόν τί B
ἐστι, τὸ δὲ δωροφορικόν. Hesych. : Δωροφορικὴ ἐσθὴς οὕτω λέγεται ἣν βασιλεὺς Περσῶν δωρεῖται. Δωροφορικὴν στολὴν dicit Ælian. V. H. 1, 22, ubi de muneribus agit quæ Persarum reges legatis largiri solebant. Vitiose libri plures δορυφορική. Θυσίαι δωροφορικαὶ ap. Suid. s. v. Θυσία.]

Δωροφόρος, ὁ, ἡ, Dona ferens. [Pindar. Pyth. 5, 116 : Ἄνδρες δωροφόροι.] || Maryandeni [Mariandyni] autem ap. Euphorion. [Athen. 6, p. 263, D] : Δωροφόροι καλέονται [καλεοίαθ'] ὑποφρίσσοντες ἄνακτας, quoniam, quum ipsi sibi præesse non possent, Heracleotis se subjecerunt, polliciti perpetuo se eis θητεύσειν, si necessaria sibi ab eis suppeditarentur, Athen. [l. c.] e Posidonio. Callistr. autem ap. Eund. δωροφόρους vocatos eos scribit ad mitigandum acerbiusculum οἰκετῶν nomen : sicut Spartiatæ ἐπὶ τῶν Εἱλώτων fecerint, Thessali ἐπὶ τῶν Πενεστῶν, Cretenses ἐπὶ τῶν Κλαρωτῶν. [Pollux 3, 83 : Μεταξὺ δὲ ἐλευθέρων καὶ δούλων οἱ ... Μαριανδυνῶν δωροφόροι. Hesych. : Δωροφόρους, τοὺς οἰκέτας Μαριανδυνοί.]

[Δωρύττομαι. V. Δωρέω.]

[Δωρὼ, οῦς, ἡ, Doro. Aristoph. Eq. 529 : Ἦσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν Δωροῖ συκοπέδιλε· ubi schol. : Κρατίνου μέλους ἀρχή. Σκώπτων δέ τινα ἐκεῖνος δωροδόκον καὶ συκοφάντην τοῦτο εἶπεν. Hesych. : Δωροῖ συκοπέδιλε· παρῳδεῖται τοῦτο ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιημάτων.]

Δὼς, poet. indecl. i. q. δόμα s. δόσις, Donum, Donatio. Hesiod. Op. [354] : Δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότειρα.

[Δωσείω. V. Δοσείω.]

[Δωσιάδης, ὁ, Dosiades, scriptor Κρητικῶν ap. Athen. 4, p. 143, A ; 6, p. 264, A. || Alius cujus duo poematia supersunt aræ formam exprimentia in Anth. Pal. 15, 25 et 26. Lucian. Lexiph. c. 25 : Ὁ Δωσιάδου βωμὸς καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος.]

Δωσιάραις, Hesychio κακὰ διδούσαις [codex κακοδιδούσαις], Mala s. Dira dantibus, Malorum s. Dirorum datricibus.

[Δωσίδας, ὁ, Dosidas. Zonar. Lex. p. 587 : Δωσιά- D
δης καὶ Δωσίδας, ὀνόματα κύρια.]

Δωσίδικος vel Δοσίδικος, ὁ, est Budæo Qui dat pœnas, vel potius Qui judicio se permittit : ap. Herodot. 6, [42] : Ἵνα δωσίδικοι εἶεν, καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιέν τε καὶ ἄγοιεν, Ut juri essent obnoxii, et a mutua vi et rapinis abstinerent, Cam. [Polyb. 4, 4, 3 : Ἐὰν μὴ ... περὶ τῶν τεθνεώτων δωσιδίκους (codd δοσιδίκους) παράσχῃ τοὺς ἠδικηκότας. Inscr. Ægypt. anni 146 a. Chr., ap. Letronn. *Journal des Savants, juin* 1833, p. 330 : Παρ' ἀνδρὶ ἀξιοχρέῳ καὶ δωσιδίκῳ.] Idem δωσίδικοι e Suida interpr. A quibus pœna exigitur. Animadvertendum autem cum ω scribi ap. Suid., quam solam scripturam admittendam puto.

A [Δωσίθεος, ἡ, Deum dans. Anon. Hymn. in Virg. 5. || Δωσίθεος, ὁ, Dositheus. V. Δοσίθεος.]

[Δωσίπυγος, ἡ, Anum præbens, Copiam sui faciens. Suid. : Δωσίπυγος. « Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν. » Ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ δωσιπύγου. Quod δοσιπύγου scriptum ap. eund. s. v. Ἀφελής et ap. schol. Aristoph. Eq. 524. De utraque forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 770.]

Δώσων, ὁ, Qui quum semper polliceatur se donaturum, dicens δώσω, nunquam donat : atque ita cognominatum fuisse Antigonum regem tradit Plut. [V. Coriol. c. 11. Etym. M. p. 294, 2.] Vide Erasm. Prov. s. Dosones.

[Δωτάδης, ὁ, Dotades, Διώτου υἱὸς, ὁ Λυκάμβας, Hesych. Dotadas Isthmii filius, Messeniorum rex, ap. Pausan. 4, 3, 10. Conf. Δοτάδης. G. Dindorf.]

[Δώτειρα. V. Δότειρα.]

Δωτὴ, Hesychio τορευτή : pro quo supra Δινωτή.

[Δωτηΐς. V. Δώτιον.]

[Δώτηρ. V. Δοτήρ.]

B [Δωτιάς. Δωτιεύς. V. Δώτιον.]

Δωτίναζω, Dona recipio. Hesych. [Δωτινάζων (codex δωτινάξων), δῶρα προσδεχόμενος.] Affertur ex Herodoto [2, 180 : Πλανώμενοι οἱ Δελφοὶ περὶ τὰς πόλις ἐδωτίναζον].

Δωτίνη, ἡ, poetæ appellant Donum. Hom. [Il. I, 155 : Οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσιν·] Od. I, [268] : Δώῃς δωτίνην. [Hesych. : Δωτίνῃσι, δωρεαῖς. Δωτίνην, δωρεὰν, δόσιν. Δωτῖναι, αἱ δωρεαί. Herodot. 1, 61 : Ἤγειρον δωτίνας ἐκ τῶν πολίων· 1, 69 : Κροῖσος δέ σφι ὠνεομένοισι (τὸν χρυσὸν) ἔδωκε δωτίνην, Dabat gratis. Sic Themist. Or. 21, p. 260, D : Μηδὲ ζωγράφους εἰργνύναι, ὅτι μὴ δωτίνην τὰ φάρμακα ἐπαλείφουσιν· 23, p. 299, A : Δωτίνην ἀπέλαυσαν τῆς ἐμπορίας.]

[Δώτιον, τὸ, Dotium, urbs Thessaliæ, de qua Steph. Byz. : Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Δωτίας τῆς Ἐλάτου· Φερεκύδης δὲ ἀπὸ Δώτιος τοῦ Ἀστερίου ... Μνασέας δὲ, ἀπὸ Δώτου τοῦ Πελασγοῦ ... Ὁ πολίτης Δωτιεύς (quod Sophoclis et Pherecydis exemplis ostendit) ... Τὸ θηλυκὸν Δωτηΐς. Ῥιανὸς ἐν δ' Μεσσηνιακῶν, « Αὐδὴν εἰσάμενος
C Δωτηΐδι Νικοτελείῃ·» καὶ Δωτιάς, ὡς Ἰλιὰς τοῦ Ἰλιεύς (quod versibus probat Sophoclis ex Peleo : Βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος, et duobus Apollonii Rhodii et Antimachi) ... Καὶ οὐδέτερον Δώτιον. Διονύσιος ἐν α' Γιγαντιάδος, ... « Δώτια τέμπεα·» καὶ τὸ ἑνικὸν ἐν τῷ β', ... « Δώτιον Ἄργος. » Tum ex Herodiano, Δῶτος ὁ Πελασγοῦ, ἀφ' οὗ τὸ Δώτιον πεδίον ... Ἡσίοδος· « Δωτίῳ ἐν πεδίῳ. » Δώτιον Athenæo 6, p. 262, E, pro δωμάτιον restituit Schweigh.]

[Δῶτις, ἡ, Summæ definitæ, ex pecuniis Amphictyonicis in ornatum pompæ impendendæ, ap. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 805, 26 : Ἁ δῶτις τᾶς Ἀμφικτιονικᾶς πομπᾶς. Hase.]

[Δωτὶς, ίδος, ἡ, Dotis. Athen. 7, p. 296, C, ex Mnasea : Ἁρπάσαντα δὲ (Γλαῦκον τὸν Πόντιον) Σύμην τὴν Ἰαλύσου καὶ Δωτίδος θυγατέρα ...]

[Δῶτος, ὁ, Dotus. V. Δώτιον. Inter properispomena ap. Arcad. p. 78, 14. Male Δωτὸς ap. Theognost. p. 74, 16. || Dotus Paphlagonum dux ap. Herodot. 7, 72.]

D Δωτὺς, ύος, ἡ, Cibus; Suid. enim δωτύος exp. τροφῆς. Videtur significare potius Datio, Donum, ut δὼς et δωτίνη. Apud Hesych. vero Δῶττις legitur, exp. δώς, φέρνη. Sed id scripturam habet valde suspectam.

[Δωτὼ, οῦς, ἡ, Doto, Nereis, ap. Hom. Il. Σ, 43, Hesiod. Theog. 248. Pausan. 2, 1, 7 : Δωτοῦς ἐν Γαβάλοις ἱερόν ἐστιν ἅγιον. G. D. In opere musivo, adservato hodie in Bibl. Regia, nuperque ad pagum S. Rustici in finibus Tolosatium reperto, ΔΩΤΩ Nereis picta est invehens Tritone cui adscriptum nomen ΝΥΝΦΟΓΕΝΗΣ. Hase.]

[Δώτωρ, ὁ, Dator. || N. proprium. De utroque v. s Δοτήρ.]

[Δωχεῖον. V. Δοχεῖον.]

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Adjunximus huic volumini quæ in eo præ ceteris nunc quidem corrigenda et supplenda animadvertissemus : additamenta longe ampliora exhibebuntur in Supplemento Thesauri. Addendis G. Dindorfii literæ G. D. sunt adscriptæ. Reliqua sunt L. Dindorfii.

B̈, punctis duobus supra positis, est 20000, ap. Heron. De mens. p. 314, ubi βηω' pro 28800.

Βάκυ. Fort. conferendum Βαῦς, quod voc. v. cum Add.

Βαβαὶ p. 6, A. Rationem Salmasii de prov. βαβαὶ μύξος confirmabimus in Μύξος. — Ib. B. Βαβαὶ ab advv. σχετλιαστικοῖς distinguit, et θαυμαστικοῖς annumerat etiam Dionys. in Bekk. An. p. 642, 8.

Βαβρώνιος. Βραυρωνίου legendum esse recte monetur in Meursii Opp. ed. Flor. vol. 1, p. 255. Quod eodem modo corruptum v. ap. Dinarch. p. 181 ed. Bekk. Berol., et infra in Βραυρών.

Βαγαῖος p. 11, B. Staverenus.] Leg. Bosius.

Βάγαρος p. 11, C. Legendum videtur Ἄγβαρος s. Ἄβγαρος.

Βαγινδάριοι. Cum Βριγινδαρίδες fort. conferendum quod est in tit. in ins. Rhodo reperto ap. Bœckh. vol. 2, p. 395, n. 2537 : Ἀριστοτέλης Φιλοκράτευς Βρυγινδάριος.

Βαγράδας v. 3, Martian.] L. Marcian.

Βαδίζω p. 14, C. Perfecto præter alios utitur Joseph. A. J. 6, 11, 7.

Βάζω p. 17, D. De fut. βάξω v. in Ἐκβάζω.

Βαθεῖα p. 19, D. V. Γυναικεῖος.

Βαθμὸς p. 21, D. Βαθμὸς de Gradibus cognationis frequens est JCtis Græcis aliisque Byzantinis.

Βάθρα p. 25, D. Hierocles De provid. p. 242 : Σαθρὰν αὐτῇ βάθραν ὑποθεὶς, i. q. βάθρον.

Βαθυκόμης p. 30, D. *Hinc restituendum* etc. delenda.

Βαθύχρημνος. V. Βούχρανος.

Βαθυτέρως, Profundius. Georg. Metrop. Combef. Auct. Patr. vol. 1, p. 1766, C : B. μὲν τὴν ψυχὴν πεπληγυῖα.

Βαίνω p. 41, D, v. 3, verba 6, 22 ... ὄχον delenda sunt. — P. 42, C, v. 12, adjectivo, adde] L. substantivo vel adjectivo, adde Καλλαβίδας βαίνει ap. Eupol. Athen. 14, p. 630, A.

Βαιὸς p. 46, D. Recte Valck. ῥᾷον. — Utitur etiam Aret. Diut. m. sign. 2, 11, p. 63, Democritus ap. Stob. Ecl. vol. 2, p. 344 ed. Heer., monum. ap. Bœckh. vol. 2, p. 249, n. 2328. Ex βωβὸς corruptum videtur ap. Hesych. v. Ἐνεός.

Βαίτα, C, v. 6. Conf. etiam schol. Vesp. 637, cum annot., et de quo supra p. 3, C, v. 19, conjecturam protuli, Ran. 1507.

Βαιὼν p. 52, B. Consentiet cum Etym. Eustathius si Παίων et Μαίων paroxyt. scribantur in l. Etym.

Βάκηλος p. 53, C, v. 19, Chronosol.] L. Cronosol.

Βάκκαρις p. 54, B, v. 4, tertiam] L. primam vel tertiam

Βακνίδες p. 55, v. 7, ibi] L. ibi.

Βακτηρία p. 55, D, v. 17, χρῶμα] γράμμα leg. cum Hemsterh.

Βάκχος p. 63, C, v. 4] L. Xenocratem 1, 2, ubi v. Coraes;

Βακχυλίδειος, 18, 19] L. 1819.

Βαλάνισις. Βαλανισμὸς Paul. Æg. p. 100, 2.

Βάλανος p. 69, A. Τοῦ βαλάνου Etym. M. p. 763, 56. — P. 70, C, v. 7, τὸν ... nominat] L. Forium βάλανον memorat

Βαλάντιον p. 74, B, v. 9. Post τιά excidit: 555, 29 : Φόλλις, ὃ καὶ β. καλεῖται· ἔχει γὰρ καὶ ἀργύρους (v. de h. voc. in Ἄργυρος) ιϐ', δηνάρια σν', λίτρας ιϐ'. Φόλλις κατὰ τὸν δηναρισμὸν, ἀλλ' οὐ κατὰ τὸν ἀργυρισμόν. Φόλλις φολλὶς ὁ ὀβολὸς, ἐξ οὗ καὶ φολλὶς ιϐ'.

Βαλβὶς p. 78, B, v. 9. De genitivi βαλβῖδος brevi secunda v. Regg. prosod. p. 427, 31.

Βάλλις p. 84, A, v. 3, flecti] L. flecti in accus. — B. Pro μάλυβδις leg. μαῦλις.

Βάλλω p. 87, C, 20. Pro 1, 1; 6, 2, leg. 2, 1; 6, 20. — P. 90, D. Hesych. : Βλείεις, βληθείης καὶ βλεῖο ἔτι (sic). Scribendum Βλείης. Epicharm. ap. schol. Hom. Il. N, 288 : Αἴκα τὺ βλείης σφενδόνᾳ. Ibid. est βλείς. — P. 92, D, ἀλκὰν] Leg. ἄταν — P. 93, B, v. 6, stertam] L. sterto — Ceterum formis adde imperf. formam Ion. βαλλέσκετο ap. Herodot. 9, 74, et aor. Alexandrinam, frequentem Byzantinis, ἔβαλα, unde βάλαι.

Βάλσαμον p. 96, B, v. 15. Ap. Paus. πάλσ. omnium est librorum scriptura. — 97, C, v. ult. Libri nonnulli μὴν βαλσ., omisso καί.

Βαμματικὸς p. 103, B, v. 5. Nisi tamen καρπὸς in καλ°πος abiit.

Βάπτης p. 108, B, v. 10, gr.] L. græce

Βαπτὸς p. 111, C, v. 4, Legg.] Legg. 8, p. 847, C.

Βάπτω p. 112, C, v. 4, φ] L. 8. Conf. autem Plat. Reip. 4, p. 429, D : Ἐάν τις ἄλλα χρώματα βάπτῃ.

Βάραθρον p. 114, A, v. 2. Ap. Harpocrat. s. Suidam scrib. cum libris ἐνέβαλλον, ejectis verbis ὁ τῆς Ἱππ. δῆμος. In Lex. rh. Οἰνηίδος dicendum erat Ἱπποθοωντίδος.

Βαρβαρικὸς p. 117, D. Omitti poterat Gl. Βαρβ. παλλ.

Βαρβαρόθεν, Ex barbaris. Schol. Ven. Hom. Il. Θ, 284.

Βάρβαρος p. 119, D, v. 16, vocabulum] Scrib., ut erat in Ms., vocab.

Βαρβῖνος. Fort. scr. Βαρῖνος.

Βαρῖνος p. 128, B, C. V. Γύρινος. — D. De l. schol. Apoll. v. Βῶρμος.

Βᾶρις p. 129, C, v. ult. Οἷς etiam libri nonnulli, ut videtur.

Βᾶρος p. 137, B. Regg. prosod. p. 448, 2 : Τὸ τοίνυν βάρος καὶ ῥάρος παρ' Ἀττικοῖς κατὰ χρῆσιν σημειῶδη. Scrib. Βᾶρος. Est autem fort. genus suffimenti, cujus mentio fit ap. Mnesimachum Athen. 9, p. 403, D.

Βαρόω etc. Delenda.

Βαρύβρομος, v. 10, et quem l. Boiss.] Delenda.

Βαρύλλικα. V. Βρυδαλίχα.

Βαρύλλικος. V. Βρυάλλιχος.

Βαρύνω p. 144, D, v. 6. Locus Zosimi ponendus post l. Thucyd.

Βαρύτης p. 152, C, v. 8, τῷ] L. ἐν τῷ

Βᾶς p. 156, D. Apud Festum pro *Parte* (hoc enim casu ponitur) *Patre* Valck. l. in Βᾶ cit.

Βασανιστήριος v. 2. Dele Chron. Locus est : Ὡς λίθος ἄλλη τὸν χρυσὸν ἡ βασανιστηρία, i. q. βάσανος. Torquendi et Cruciandi signif. Andreas l. c. : Ἅπασαν βασανιστήριον μηχανὴν ἐξαναλώσαντες.

Βάσανον. Nilus Ep. 4, 1, p. 461 : Βάσανα καὶ κρίσεις. Est plur. per metaplasmum factus a βάσανος, nec videtur βάσανον dictum esse numero sing.

Βασίλεια p. 161, v. ult. dicta] L. dicti — Βασιλεία p. 162, C. Majestas. De signif. hac v. Hasius Comment. de Jo. Laur. Lydo p. 25.

Βασίλειον p. 163, D. Athen. 5,] p. 189, E.

Βασιλεόδωρος, ὁ, n. pr. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 385, 19.

Βασιλεὺς p. 165, B, v. 10, λέγει.] scr. λέγουσι. — 167, A, v. 15, Æsch.] Pind. Ol. 13, 21, et Æsch. — B, v. 19. V. Ἐγκέφαλος vol. 3, p. 81, A.

Βασιλευτής. Legitur tamen ap. Theophyl. Bulg. Epist. 7, vol. 3, p. 638, D : Τῆς πρὸς τὸν μέγαν βασιλέα καὶ βασιλευτὴν παρρησίας.

Βασιλεύω p. 168, B. Plat.] Reip. 5, p. 474, C. — D. De archonte βασιλεῖ etiam Demosth. p. 1063, 1064, 1373, inscr. ap. Bœckh. l. c. p. 447, n. 397, et al.

Βασιλικὸς B, v. 6, Al. ... 21] L. Conf. ib. c. 40. — 13. De λόγοις βασιλικοῖς v. Spanhem. ad Julian. p. 8.

Βασιλίνδα p. 172, B. φυγίνδα] Legendum φρυγίνδα

Βασίλιννα. V. ad Βασίλισσα. — v. 6 del. cum.

Βασίλιος, ὁ, mensis Cret. sec. Hemerolog. Flor.;

v. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 426. — Βᾱσίλιος, ut infra Βάσιλλα, producto α, in epigr. Gregor. Naz. Anth. Pal. 8, 2 etc.

Βασίλισσα p. 173, C. In loco Pseudo-Demosthenis libri plures βασίλιννα.

Βασιλοδίκα, ἡ, n. pr. mulieris ap. Gruter. p. 217, 2.

Βαύκαλις. Παύκαλις in papyro ap. Letronn. *Journal des Savants* 1833, p. 478. G. D.

Βαῦς nihil habet commune cum glossa Hesychii Βαῦ. Significat Noctuam. Gramm. Bachmanni Anecd. vol. 1, p. 185, 17 : Γλαῦξ, νυκτοβαῦς, πετεινὸν νυκτερινόν. Κακοβάϊαν vitiose apud Zonar. p. 439. Νυκτοβόα dicitur apud Hesych. s. v. Στρίγλος. G. D.

Βδελυκλέων, ωνος, ὁ, Bdelycleo (Qui Cleonem abominatur) apud Aristophanem in Vespis. G. D.

Βελονοπώλης in l. Aristophanis pro nomine proprio male accipit HSt. G. D.

Βίας. Βιαντίδαι Hecatæus ap. Eustath. p. 1441, 16. G. D.

Βίριδος pro Ἴριδος cum digammo accepit Knightius apud Kidd. ad Dawes. Misc. p. 643. G. D.

Βιττίων. Βιτίων in inscriptione Thasia ap. Bœckh. vol. 2, p. 183. G. D.

Βλάστα, ἡ, Blasta, mater Epimenidis. Suidas s. v. Ἐπιμενίδης. G. D.

Βλεψίδημος, ὁ, Blepsidemus apud Aristophanem in Pluto. G. D.

Βληχρὸς p. 290, B. Grammaticus in Crameri Anecd. vol. 1, p. 95, 8 : Βληχρόν· Πίνδαρος μὲν βληχρὸν τὸ ἰσχυρὸν, Πρόφασις βληχροῦ γίνεται νείκεος, φησί. Quod ex λυγροῦ corruptum videtur. Λυγρῷ νείκει dixit Pindarus Nem. 8, 43. G. D.

Βλύσων, ωνος, ὁ, Blyso, Heracliti pater. Diog. L. 9, 1. G. D.

Βόσκω p. 334, D. Βοσκέων in gl. Hesychii in Βοσκεῶν mutandum videtur. Suspectum βοσκῆσαι apud eundem s. v. Νεμεσῆσαι. G. D.

Βόρυχος. Legebatur apud Photium Bibl. p. 75, 1 ed. Bekk. G. D.

Βοτρυλίων, ωνος, ὁ, Botrylio, Anaxilæ comici fabula. G. D.

Βουβάλιον. In gl. Hesychii, B., γυναικὸς μόριον, corrigendum cum Lobeckio ad Soph. Ajac. p. 110 ed. sec. γυναικὸς κοσμάριον, vel γυναικεῖον κοσμάριον. G. D.

Βουβῆτις, ἡ, Bubetis (via), in Tabul. Heracl. p. 262, 1. G. D.

Βουκολίσκος. Corruptum ex βουκολικός. Vid. Oribas. p. 84 ed. Mai. G. D.

Βρασίδειος, ὁ, ἡ, Brasideus. Thucyd. 5, 71. G. D.

Βριάρεως. Gregor. Naz. vol. 2, p. 80, D : Θήσομαι ἀρπαλέαις Βριάρεω παλάμαις. Qui Βριάρεω producto ι dixit. Neque enim probabile est Ὀβριάρεω esse corrigendum. || Genitivus Βριαρῆος apud Nonn. Dion. 39, 291; 43, 361. G. D.

Βρῖθος. Deleatur Timonis Phliasii locus ab Hemst. citatus. G. D.

Βρύουσα, ἡ, Bryusa. Nonn. Dion. 14, 222. G. D.

Βρώσκω. Βρῶξαι relinquendum Theodosio Acroas. 4, 29. || Βρώσονται Hesych. s. v. Δάσονται. G. D.

Βύζας. Πύζας apud Chœrobosc. in Bekkeri Anecd. p. 1186, et in numis. G. D.

Βωβὸς v. 6, ἄλλαλος] L. ἄλαλος

Βῶλος p. 467, D. Scrib. videtur χαριεντιζομένων.

Γ, p. 477, B. Quæ diximus in Ἑλχανὸς, Bentleji commendant sententiam. Nec vidi e numis vel lapidibus, qui rem deciderent, spiritus littera Γ expressi testimonium prolatum, cui fides haberi possit.

Γανάω. In versu Æschyli corrigendum cum Porsono διοσδότῳ γάνει. G. D.

Γαργηττός. Deleantur illa « Οἰνηΐδος schol. Aristoph. Thesm. 898 ». G. D.

Γελχανός. V. Ἑλχανός. G. D.

Γεντιανή. In fine adde : Correpto α qui opus habebat Andromachus ib. p. 877 aliam formam Γεντιὰς, άδος, ἡ, prætulit : Μίσγεσθαι ῥίζης οὐ δίχα γεντιάδος. G. D.

Γήθυον. Suidæ glossa Γήσεια, κρόμμυα, ex γήτεια depravata videtur. In alterius verbis grammatici Γήγειον οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ κήτειον nihil mutandum præter γήγειον in γήτειον. Forma κήτειον confirmatur Hesychii gl. Κήτιον. G. D.

Γηρυὼν p. 613, A. Γηρυονίως schol. Pindari Nem. 4, 82. G. D.

Γίγνομαι p. 622, C, l. 1, γενησαμένη] corrig. γεννησαμένη. G. D.

Γλυκύξυλον l. 4, γλυκύξυλον] corrig. γλυκὺ ξύλον. G. D.

Γοάω p. 694, D. In prosa recentiorum usurpatum est etiam act., ut γοᾷ ap. Justin. M. p. 4, B.

Γογγυλαῖος v. ult.] L. Ἀγυλλαῖος.

Γογγυλάτης fort. nihil aliud est quam Rotundus.

Γοῖναξ. V. quæ dixi in Εἶναξ.

Γολόη sæpius memoratur Cinnamo.

Γονάτιον p. 709, B, C. Philo vol. 2, p. 479, 13 : Τὰ μὲν γὰρ ἐμπρόσθια (tunicarum) κατωτέρω τῶν ὑπὸ γόνυ, τὰ δὲ κατόπιν μικρὸν ὑπὸ τοῖς γονατίοις, Int. Poplites.

Γονίμως, Fœcunde. Eust. Od. p. 1682, 16.

Γόνος p. 718, A, v. 19. Locus Porphyrii ad seq. signif. referendus.

Γόνυ p. 723, A, v. 3, figurata] L. figurate

Γονυαγκὼν v. 6, ea] L. eam

Γονύχρουσος. V. Ἐγγονύχρουστος.

Γοργιππίδης, ὁ, n. pr. viri, Diog. L. 7, 198, 200.

Γοργοσθένης, ὁ, n. pr. viri, Bœckh. C. I. vol. 2, n. 2459, p. 374.

Γοργὼ p. 736, A, 4. Ex eadem Erechtheo fabula sumptum fr. ap. schol. Ven. Aristoph. Pac. 96 : Καὶ Εὐριπίδης ἔρχεσθαι (legendum Ἐρεχθεῖ), Ὀλολύζετ', ὦ γυναῖκες, ὡς ἐλέχθη (ἔλθῃ Seidlerus ap. Matth. qui inter fragm. Bellerophontis posuit p. 117) θεὰ χρυσῆν ἔχουσα Γοργόν' ἐπίκουρος πόλει.

Γόργων, C, v. 4, uti] L. ubi

Γοργωπὸς p. 737, A, v. 7, 8. H. l. conjungenda potius γοργωπὸν ἴτυν.

Γοργῶς. Ap. Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 268, 1, unde hic v. petitus, legitur γοργῇ ead. sententia.

Γοργὼψ v. 1, πὸς] Scr. πος, et v. seq. Γοργῶπ' pro Γοργὼψ.

Γορδιάνεια s. Γορδιάνηα, τὰ, Ludi in honorem Gordiani III, in numis Aphrodisiadis Cariæ, ap. Eckhel. Doctr. Num. vol. 2, p. 577, et inscr. Aphrod. ap. Bœckh. vol. 2, p. 524, n. 2801. V. Eckhel. vol. 4, p. 435.

Γορτύνιος p. 739, D. Γορτύνιος, ὁ, fl. Arcadiæ Pausan. 5, 7, 1; 8, 4, 8; 28, 2.

Γραικὸς p. 749, C, v. 19. Nescio unde Σηστοῦ petierit Pinedo, quum Λεκτοῦ jam sit in ed. Constantini.

Γράκχειος, ὁ, ἡ, Gracchanus. Appian. Civ. 1, 16.

Γραμματεύς. V. Eckhel. Doctr. N. vol. 4, p. 196-7. Construitur autem, ut verbum γραμματεύω, ita subst. γραμματεὺς, tam cum gen. quam cum dat. Hujus exx. v. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 314, n. 183, 15; vol. 2, p. 1, a, 5.

Γρανιανός. Etiam Granianus est nomen Rom.

Γραοτρεφής, ὁ, ἡ, Ab anu nutritus. Eust. Il. p. 971, 42. Ancl.

Γραπτὸς p. 770, C, v. 2, dictum esse] L. dictum ab antiquioribus esse

Γραυκένιοι. Huc referendus Steph. Byz. in Τραυχένιοι.

Γραφὴ p. 774, B, v. 4. Eadem signif., qua ap. Aristot., etiam ap. Chamæl. capiendum.

Γραφίον v. 1. L. in ead. signif. [qua seq. γραφίς]

Γράφω p. 782, D. Formis addendum perf. in inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 28, A, ἐγραμμένῳ, et ap. Oppian. Cyn. 3, 274, ἔγραπται.

Γρίννος, ὁ, n. pr. viri, in inscr. ap. Gruter. p. 216, 217.

Γρυήλιον. Fort. scrib. γρυνὸν, ῥωγμὴν δρυὸς, ceterum delenda verba, Ed. ... Schow.

Γρυνεῖον Aristid. vol. 1, p. 348, 15, Γρυνείῳ 16. Conf. Masson. De vita Arist. vol. 3, p. CVII ed. Lips. Adj. Γρύνιον ap. Suid. v. Ὅμηρος, vol. 2, p. 2667, C, it. scrib. Γρύνειον.

Γρυπόω v. 7. Ap. Arcadium leg. Γνυπῶ, quod v.

Γρύφω. Videtur aut pro Γρυπῶ positum aut graviore ipsius Draconis errore pro φρύγω.

Γύης. Loco Hes. secundo Γυίη est in cod. Paris., Γύη, ut videtur, in Taur.

Γυμνητίδες. Locus Diosc., quem respexit HSt., est 2, 196 : Ἐν ταῖς Γυμνήτισι νήσοις, καλουμέναις δὲ Καλλαρίσιν. Scrib. Βαλιαρίσιν.

Γυναικόμασθος. Etiam ap. Paulum ponendus videtur nominat. γυναικόμαστον, eadem qua ap. Galen. significatione.

Γυναικόω p. 826, D. Mulier] Leg. Pass. Mulier

Γυργάθιον, Hesych. in Σάγουρον.

Γυρτὼν v. 7. L. Phlegyæ.

Γὺψ p. 836, D. Gen. fem. est aliquoties ap. Horapoll. in seqq.

Δάειρα p. 847, D, v. 1, dicunt] L. dicit

Δαέω p. 848, C, v. 12, « Apoll. ... ἵππων » delenda, verbis « Et alibi » v. 10 post 147 positis.

Δαζιμών. Conf. Joseph. Genes. p. 32, A, cum annot. editoris p. 76, A.

Δάζομαι p. 849, A, v. 7, Δαιέομαι] L. Δατέομαι

Δάης. Dionys. Dinarch. c. 12, p. 664, 3 Reisk. : Λυσικλείδου κατὰ Δάου, ὑπὲρ ἀνδραπόδων. Ubi Daum int., Daem Meurs. Bibl. Att. 2, p. 720, C.

Δαί p. 851, B, v. 8, Sophoclem.] Nisi quod Antig. 318 illatum est in libros nonnullos e metricorum emendatione. Eximendum vero etiam Euripidi.

Δαίδαλα v. 9 : 71] L. 7, 1.

Δαΐζω p. 854, D, v. 7. Δαΐξας ap. Æsch. respondet molosso.

Δαιμονίζω p. 856, D, v. 13. Ap. Theophanem vol. 1, p. 144, δαίμων usurpatur de epilepsia, ubi verbi δαιμονίζεσθαι de epilepticis usum contulit Bernard. p. 145. Ita corrigenda quæ negligentius annotavit Schneid.

Δαίμων p. 863, B. Δαίμων de epilepsia ipsa dictum a Theoph. Nonno vol. 1, p. 144 : Ὅπερ (de affectibus epilepticorum loquutus erat) οἱ ἰδιῶται δαίμονα καλοῦσι, exemplo schol. Aristoph. Plut. 884 illustrat Bernard.

Δαίς. De forma Æol. Δὴς v. Δῆς.

Δαίσιος p. 867, A, v. 9. Delenda verba καὶ ἐς Ἑλλάδα, quæ ad sequentia pertinent.

Δαιταλεύομαι v. 2. L. ἀπηλειμμένος.

Δαίφαντος v. 1. Conf. Vitas Pindari p. 4 seqq. ed. Bœckh. — 10. Conf. Plut. Mor. p. 244, B.

Δάκνω p. 872, C. De aor. ἔδηξα v. Δήκω.

Δάκρυ p. 874, D, v. ult. Eandem formam memorant Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 121, 1; et ib. 3 ξανθὰ δάκρη, e l. Pind. paullo ante cit., ubi male δάκρυα.

Δακρυοποιός, ex Diosc. 1, 1.

Δακρυώδης p. 876, D, v. 7-8, Weigelio ... ἰχωροῦν] Delenda.

Δακτάζω. Conf. Anth. Pal. 5, 244, 2.

Δακτυλίδιον. Ap. Hesych. legendum δακτύλιον.

Δάλδις. Gent. Δαλδιανὸς est aliquoties ap. Artemid. V. 3, 66, et inscrr. librorum inde ab secundo.

Δαμαίνετος. Conf. Δημαίνετος.

Δαμάλης p. 886, B, v. 8. Δάμαλις de virgine puella ap. Epicrat. Æliani N. A. 12, 10 : Ἐπομνύουσα τὰν Κόραν, τὰν Ἄρτεμιν, τὰν Φερσέφατταν, ὡς δάμαλις, ὡς παρθένος, ὡς πῶλος ἀδμής. N. muliebre est ap. Lat.

Δαμάλιον p. 886, D, v. 4. Δαμάλιον etiam Anna p. 482, B.

Δαμαρτίς. V. Δομορτίς.

Δαμάτριος v. 4, ubi ... fem.] Delenda.

Δαμοιτάδαι, οἱ, Damœtadæ, inscr. Fourm. ap. Bœckh. vol. 1, p. 36, n. 18.

Δαμυρίας. De scriptura nominis conjecturas Dorvillii ad Char. 1, 4, p. 45=226, Wesselingii ad Simson. Chron. p. 919-20 v. ap. ipsos.

Δανᾶ. Conf. Regg. prosod. p. 437, 72.

Δανάη. Meretrix quædam ap. Athen. 13, p. 593, B sq. Mater Eumæi fabulosa, Eust. Od. p. 1784, 61.

Δαναΐς p. 894, A, v. 6, Argo navis] Leg. Prima navis

Δανειστής. Demosth. p. 885, 19.

Δαπανόω, ut ap. Eust. in δαπάνημα cit. δαπάνωμα, est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 689, n. 1464, 10, ubi δαπανώσει scribi videtur.

Δαπανησίβορος. Legendum δάπανος ἢ βορός.

Δασύνω p. 912, A, v. 3. Diosc. 1, 95.

Δᾶτις. Δάτιος Strabo 9, p. 399. Ceterum antiquioris cujusdam Datidis mentio fieri videatur ap. Diod. Exc. Vat. p. 38 : sed ibi verba, Μήδων γὰρ τῶν ἑαυτοῦ προγόνων πρεσβύτερον Δᾶτιν γενόμενον, in hujusmodi sententiam corrigenda : Μῆδον τὸν ἑαυτοῦ πρόγονον γενόμενον.

Δαυίδης frequens est ap. Josephum.

Δαύνεις v. 5, Δαύνεσιν] L. Δαύνισιν

Δαυνίτης. V. Ἐλαύια.

Δάφνη p. 920, C, v. 19. Δαφνητικῆς vitiose etiam ap. Jo. Malal. p. 272, 20.

Δάφνις Centaurus, Diodor. 4, 12.

Δαφνοῦς p. 923, D. Δαφνούτιος scribendum Δαφνούντιος.

Daphnusa insula circa Ioniam, quæ et Thallusa, Plin. N. H. 5, 31, 38.

Δαφοινὴ Phurnut. De nat. deor. p. 227 ed. Gal., Oppian. Cyneg. 3, 366, 440.

Δαφοινὸς p. 924, D, v. 1, scr. κυάνεοι κατὰ νῶτα. Κυάνεος δράκων etiam ap. Hom.

Δαψιλεύομαι p. 925, C, v. 4, Ὁσαυτάκις] L. Ὁσάκις

Δάψιλος v. 5, Δαψιλὸς] L. Δαψῖλὸς

Δαψολίβυες v. 2, Damascius] Leg. Damascenus (Joannes)

Δειδίζω v. 4, ὑπεδείσια] L. ὑποδείδια

Δείδω p. 934, D. Δείδιε signif. imperf. est etiam apud Hom. Il. Σ, 34, Ω, 358 etc. — 937, A. De fut. δεδοικήσω v. Macrob. De differ. p. 552.

Δείκνυμι p. 940, A, v. 12 : 6] 6, 58.

Δείλη p. 943, B. De usu voc. δείλη explicatius egit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 182—9, et nos agemus in Suppl. — 944, A, v. 3, Δείλης ὀψία] Leg. Δείλη ὀψία — v. 10, add. Δείλη μεσημβρία ex Ach. Tat. 3, 2 indicavit Buttm.

Δεῖλλοι, οἱ, crateres gemini lacus Palicorum in agro Leontino Siciliæ, fratres Palicorum. Callias ap. Macrob. Sat. 5, 19. Conf. Polemo ibid. cit., Antig Car. c. 175.

Δεῖνα p. 949, A, v. 8. Nominat. Ὁ δεῖνας in Nomocan. ap. Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 1, p. 131, B : Ὁ δεῖνας τὴν ἐγάμησεν. Ap. Arcad. p. 179, 13, ubi inter barytona recensetur ὁ δεῖνα, inter perispomena ὁ δεῖνα, alterum scrib. ὁδεῖνα conjunctim, alterum ὁδεῖν. Ap. Joannem autem alterum περισπᾶται in προπερισπᾶται mutandum. — B, v. 3. Locus Antiphanis ante superiorem Luciani ponendus. V. Henioch. Athen. 9, p. 408, A; Antiphanes ib. 7, p. 304, B.

Δεινάζω v. 4. Δεινάζω] L. Δεννάζω

Δεινίας v. 3, dictæ] L. dicti

Δεινόλινος v. 3, post *restituerunt* excidit *edd.*

Δεινομένης. V. Δινομένης.

Δεῖξις C, v. 15. Ἔνδειξιν dicere voluisse videtur Bud.

Δείρη B, v. 2, δείρη] Scr. δειρή.

Δεῖσα. Δεισαλία εἰς δεισαλίαν Theodot. Jesaiæ 28, 13.

Δεκαόργυιος. V. Δεκόργυιος.

Δεκάκωλος. Schol. Arist. Ach. 1207, Eq. 1119, 1272.

Δεκαπρωτεύω. Δεκαπρωτευσ... inscr. Cypria apud Bœckh. vol. 2, p. 444, n. 2639.

Δεκατία. Scrib. videtur δεκατεία.

Δεκέλεια. Tertiæ formæ Δεκελεεὺς exx. v. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 348, n. 225, et ubi al. Δεκελεὺς, ib. n. 224, p. 347; 226, p. 348; vol. 2, p. 244, n. 2306. Δεκελιέων per ι in tertia num. ap. Eckhel. Doctr. N. vol. 2, p. 222.

Δέκμος. Est Lat. Decimus. Conf. ib. p. 497, n. 606, a; 506, n. 687; vol. 2, p. 354, n. 2416, 16.

Δεκόργυιος. V. Δεκαόργυιος.

Δεκτίων, ὁ, scriptor commentarii in Lycophronem, Etym. M. p. 434, 19.

Δέλλις. V. Ἐλαΐς.

Δέλφιος Apollo, Macrob. Sat. 1, 17.

Δελφίνιος A, v. 17. Ante CCXVII inser. CCXVI, b, 31.

Δελφός. Fem. Δελφὴ inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 843, n. 1716.

Δενδρίτης. Ἑλένη δενδρῖτις Pausan. 3, 19, 10.

Δεξιωτικός. Vertendum Comis.

Δερκέτης formam ponit etiam schol. ad l. Aristoph.

Δέρκω C, v. 16, id.] L. in fr. ejusd.

Δερριστήρ. Conf. Δερβιστήρ, Διερηστήρ.

Δέρρος p. 1007, D, v. ult. δέρρει] L. δέρει.

Δεσπόσυνος p. 1014, A. Signif. Heri, ap. Straton. Anth. Pal. 12, 222, 4 et 7.

Δευρὶ p. 1017, D, v. 18 : 7] p. 811, C, ubi alii δεῦρο δή. Τὸ μέχρι δεῦρ' ἡμῖν εἰρήσθω ib. 814, D.—1018, A, v. 14, Thuc.] 3, 64. — B, v. 14 : 149] p. 24, C

Δεύς, Aristoph. Ach. 911 : Ἴττω Δεύς, ubi olim Ζεύς.

Δεῦσις, εως, ἡ, Irrigatio. Vita Euthymii in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 276, C : Τὴν τῶν βαΐων δεῦσιν.

Δευτερεῖον sing. sæpius in inscrr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 504 sq.

Δευτερία. Scr. Δευτερεία.

Δευτεροπροσώπως Theodos. De gramm. p. 143, 10.

Δεύτερος p. 1026, A, v. 10, Πλάτων] Leg. 4, p. 723, D.

Δεχήμερος v. 3, Plato] Ep. 7, p. 349, D.

Δέχομαι p. 1028, D, v. penult. ἀρχῆς] L. ἀρχῇ,

Δήποτε p. 1041, C, v. 9. Δήποκα Perses Anth. Pal. 7, 730, 3.

Δὴ p. 1046, C, v. 13. Locus Æsch. ponendus erat p. 1045, D, v. 6. — 1050, C, v. 3, post χειροτεχνικαῖς addendum, ib. p. 55, D. — v. 6. Addendum hic Εἰδὴ ab nonnullis scriptum conjunctim sec. Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 40, 21, et Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 643, 1, qui etiam εἰδήπερ memorat. Quibus supplenda quæ diximus in Εἰ, vol. 3, p. 188, C.

Δηίζω v. 2. Cod. Hes. Ἐδέζετο.

Δηλαυγῶς. V. annot. ad Hesych. gl. Ἐμφανῶν, δηλαυγῶν.

Δηλογενὴς s. Dor. Δαλογενὴς, ὁ, epith. Apollinis ap. Aristot. Rhetor. 3, 8.

Δῆλος p. 1061, B, v. 1. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 639, 25 : Δῆλος ἡ νοῦσος.

Δήμαγνος, ὁ, n. pr. viri in inscr. Gruter. p. 807.

Δημάδης α producto pronunciari tradit Priscian. 2, 7, 37.

Δημήτηρ p. 1071, B. Δημήτρεια scribi vult Theodos. De gramm. p. 69, 21.—C. Δημήτριον, Herodot. 9, 101.

Δημήτρεια, ἡ, n. pr. mulieris in inscr. ap. Gruter. p. 1137.

Δημητριάς. Scrib. κριθὴ ἑξ., Hordeum hexast., sine interpunctione. — P. 1072, A, v. 10. Conf. Harpocr. v. Ἕνη καὶ νέα.

Δημητριεῖον, τὸ, cum Ἀπολλωνιεῖον componit et diphthongum habere scribit Steph. Byz. in Ἀμμωνία. Ubi ι expungendum videtur. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 368.

Δημίεσι. V. Διόμεια p. 1519, C.

Δημιουργία. V. Δημιοεργείη.

Δημοθοινία. Secundæ signif. alterum ex. petitum ex Theod. 3, 14, p. 133. Conf. autem Vales. ad 5, 21, p. 221, annot. 3.

Δημόσιος p. 1086, B. Loci Herodoti ad signif. Reip., de qua inferius, erant ponendi.

Δημοφθόρος. Recte Jacobsius θυμοφθόροις.

Δημόω p. 1092, A, v. 1. Δημοκοποῦντα in l. Plat., qui sequitur, interpretatur etiam schol. Quo referuntur gll. grammaticorum.

Δημύλος est etiam ap. Aristoph. in Pluto. Forma Dor. Δαμ. in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 25, n. 1846, 4.

Δήν p. 1093, C, v. 13, testatur] L. præter Apoll. testatur

Δηόω p. 1055, C. Quintus 14, 3 : Τροίην εὐερκέα δῃώσαντο.

Δηρίττειν. Forma Bœot. pro δηρίζω. V. Valck. Ep. ad Rover. p. 76.

Δηρίω. Mediam etiam in præs. produci affirmant Regg. prosod. p. 446, n. 116, Draco p. 23, 3; 107, 21, Arcad. p. 164, 27. Corripuit Pindarus, ap. quem fut. significatione cepit schol.

Δηῦτε. Δηῦτε ex δὴ αὖτε contractum sec. Apollon. Bekk. An. p. 495, 3. Cujus testimonio refelluntur Buttmanni tam de scriptura quam de sententia voc. δηῦτε conjecturæ. Exemplis adde fr. Pind. 87, p. 609.

Δῆτα p. 1098, l. 4, Ante] corrig. Post. Ib. l. 7, ἐπιόρκους δῆτ', οὐχὶ] corrig. ἐπιόρκους, δῆτ' οὐχί. G. D.

Διαὶ p. 1106, B. Διαὶ in versu Æschyli Agam. 448 scriptum apud gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 119, 14, addito alio ejusdem, ut videtur, poetæ loco, Πᾶσα γὰρ Τροία δέδορκεν (δέδουπεν Bernhardyus) Ἕκτορος τύχης διαί. Ex quo corrigendum quod similium formarum usu adductus dixi, διαί non videri a poetis positum esse nisi metro postulante. Ibid. p. 1107, l. 1, γελῶν] corrig. γελᾶν. G. D.

Διακομπάζω, i. q. διακομπέω. Aristoph. Vesp. 1248 : Πολλὰ δὴ διεκόμπασας σὺ κἀγώ. Sic G. Burgesius. Libri διεκόμισας. G. D.

Διακοσιάκις. Legitur apud Oribas. p. 103 ed. Matth. G. D.

Διασαλακωνίζω p. 1307, 16. Hesychius ex Photio potius corrigendus. G. D.

Διασκανδικίζω, Scandicibus vescor. Teleclides ap. Athen. 2, p. 56, D. G. D.

Διαύω. Διαύοντα lectio corrupta ap. Eurip. Herc. F. 1050 : Μὴ τὸν εὖ διαύοντα ὑπνώδεά τ' εὐνᾶς ἐγείρετε. Scribendum Μὴ τὸν εὐδιάοντ' ἀπ' εὐνᾶς ἐγείρετε. Εὐδιάοντα restituit Musgravius, ὑπνώδεα ejecit Bothius. G. D.

Διενηχέω. Hæc sic corrigantur : Διενηχέομαι, Sonus ad me fertur, i. e. Audio. Leo Diac. p. 95, 7 ed. Bonn. : Τὴν τοῦ ἀδελφοῦ σφαγὴν διενηχηθείς. Ibid. p. 107, 7 : Τούτων τῶν λόγων ὁ βασιλεὺς διενηχηθείς. G. D.

Διοσκέω p. 1541, 4, adde : Postremas autem interpretationes duas Hesychii ad alia videri verba esse referenda, fortasse δοιάσαι et δηῶσαι, ab interpretibus est animadversum. G. D.

Διωγμητής. Hæc sic corrigantur : Διωγμίτης, ὁ, Persecutor. Smyrn. Epist. de Polycarpo in Coteler. Patr. Ap. vol. 2, p. 197 : Ἐξῆλθον διωγμῖται καὶ ἱππεῖς. G. D.

